Ta. Vô Địch
Từ Phá Của Bắt Đầu
-Chiến Thiên Ngân-

TA VÔ ĐỊCH TỪ PHÁ CỦA BẮT ĐẦU

Tác giả: Chiến Thiên Ngân

Thể loại: Xuyên Không, Tiên Hiệp, Hệ Thống

Nguồn: truyenyy.pro

—★—

DTV-EBOOK.COM.VN

Diệp Phong xuyên việt đến Huyền Thiên đại lục, kích hoạt vô địch phá của hệ thống, bắt đầu con đường phá của vô địch.

Tinh Hồn Tông tông chủ Lạc Thiên Tuyết: "Ta chính là thượng giới thánh nữ, bị người ám toán, trọng sinh tại hạ giới Huyền Thiên đại lục, ta chỉ muốn an tĩnh tu luyện, mau chóng độ kiếp quay về thượng giới, Diệp Phong, ngươi có thể hay không đừng phá của, ta căn bản không muốn phát triển tông môn a, ngươi là ông trời phái tới tra tấn ta đi!"

Cửu phẩm Phá Kiếp Đan thất truyền cầm cho chó ăn, tranh vẽ ẩn chứa vô tình kiếm đạo cầm lấy đi nhóm lửa, vô thượng công pháp cầm lấy đi làm giấy vệ sinh. . .

Một đám đại lão trong tông môn điên rồi: "Tông chủ, Diệp Phong quá phá của, van cầu ngươi quản hắn đi!"

Hi hữu linh thảo, linh khoáng trân quý, vô thượng công pháp, vô hạn linh thạch. . .

Bảo bối các ngươi nằm mộng cũng muốn lấy được, ta toàn bộ đều có, có cho các ngươi hay không phải xem tâm tình của ta, ta chính là phá của, cũng là chơi!"

Nhìn lấy Lạc Thiên Tuyết độ kiếp thành công, Diệp Phong trong lòng mặc niệm: "Hệ thống, tiêu hao điểm phá của, trực tiếp tăng

lên tới Độ Kiếp cảnh đệ cửu trọng, ta muốn độ kiếp đi theo sư tôn tiến về thượng giới tiếp tục phá của!"

"Độ kiếp thành công, rốt cục thoát khỏi tên phá của Diệp Phong này!" Ngay tại lúc Lạc Thiên Tuyết nhẹ nhàng thở ra, cho rằng thoát khỏi Diệp Phong, lôi kiếp lại hiện ra, nhịn không được hoảng sợ nói: "Diệp Phong, cho vi sư lưu con đường sống đi, phi thăng ngươi đều không buông tha ta!"

Ta, Vô Địch Từ Phá Của Bắt Đầu

.

☆ Mục Lục ☆

——— o O o ———

Chương 1: Vô địch phá của hệ thống

Chương 2: Ngươi là ông trời phái đến hành hạ ta đúng không?

Chương 3: Hệ thống, ngươi thật là chó

Chương 4: Mở Linh Hải, vô cùng lớn

Chương 5: Chân đạp đống Thiên Lôi Phù Lục, đối diện luống cuống

Chương 6: Chân đạp đống Thiên Lôi Phù Lục, đối diện luống cuống (2)

Chương 7: Lại một tên oan đại đầu tới?

Chương 8: Dùng linh thảo hi hữu ngâm chân, Lãnh Vô Phong sắp bị tức khóc

Chương 9: Vô Phong sư đệ, cùng ngâm đi

Chương 10: Đan dược nát này đắt như vậy?

Chương 11: Đan dược nát này đắt như vậy? (2)

Chương 12: Cẩu tử, ngươi tiếp tục ăn cho ta

Chương 13: Chó cũng không ăn Thanh Huyền Đan, Hạ Thiên Vũ điên rồi

Chương 14: Oan đại đầu, Lạc Thiên Tuyết?

Chương 15: Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo trong truyền thuyết, ngươi cũng không thể đem đi ngâm chân

Chương 16: Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo trong truyền thuyết, ngươi cũng không thể đem đi ngâm chân (2)

Chương 17: Lạc Vô Danh choáng váng, hoàn toàn xứng đáng là thần tài

Chương 18: Thiên Đạo Chiến Trường, ta không lo lắng cho Diệp Phong

Chương 19: Võ kỹ Nhân cấp thượng phẩm Hỏa Long Quyền

Chương 20: Ta không phá sản, sau khi chết tiền để cho ai xài

Chương 21: Ta không phá sản, sau khi chết tiền để cho ai xài (2)

Chương 22: Tới tới tới, các ngươi cùng lên đi

Chương 23: Tuổi nhỏ không cuồng uổng làm người, lão tử chỉ hỏi còn có ai

Chương 24: Tiểu sư đệ? Các ngươi là ai?

Chương 25: Phần thưởng bại gia, Đốn Ngộ Đan kinh khủng

Chương 26: Một trăm vạn cực phẩm linh thạch, ngũ đại tổ lão đừng chê

Chương 27: Một trăm vạn cực phẩm linh thạch, ngũ đại tổ lão đừng chê (2)

Chương 28: Kim Tàm Tinh Diệu Thạch xây nhà xí, tuyệt

Chương 29: Một trăm ức cực phẩm Linh Tinh, túc chủ ngươi biết xấu hổ không

Chương 30: Ta chỉ muốn yên tĩnh phá của, sao lại thành trưởng lão

Chương 31: Hắn cho nhiều lắm

Chương 32: Hắn cho nhiều lắm (2)

Chương 33: Thi thể Tử Lôi Cuồng Sư, bữa tiệc nướng lớn

Chương 34: Lạc Vô Danh, tông môn ngươi giàu có đến mức này rồi sao

Chương 35: Cẩu tử không phải người, là một con chó hoang

Chương 36: Cẩu tử không phải người, là một con chó hoang (2)

Chương 37: La Khải cũng chạy đến Tinh Hồn Tông

Chương 38: Nếu như không thể nào thay đổi, không bằng nhắm mắt yên lặng hưởng thụ

Chương 39: Ăn xin mà thôi, có cần phải cạnh tranh như vậy hay không

Chương 40: Ăn xin mà thôi, có cần phải cạnh tranh như vậy hay không (2)

Chương 41: Nguy cơ, trên đường gặp Đại yêu

Chương 42: Đừng trốn, ngoan ngoãn làm chiến sủng của lão tử

Chương 43: Đội hộ vệ bại gia, cường thế ra sân

Chương 44: Đi vào Thiên Đạo Chiến Trường, phương thức chiến đấu phá sản

Chương 45: Đi vào Thiên Đạo Chiến Trường, phương thức chiến đấu phá sản (2)

Chương 46: Lý Phi huynh, giúp ta ném

Chương 47: Diệp ca, ngươi muốn phá của thì đi Thiên Đạo Thành ấy

Chương 48: Độ Kiếp Cảnh thất trọng đại lão, ở chỗ này làm công?

Chương 49: Ngươi tông môn ra một cái thần hào đệ tử?

Chương 50: Ta không phải kiếm tu, ngươi cho ta Tử Vong Kiếm Ý

làm gì

Chương 51: Ta không phải kiếm tu, ngươi cho ta Tử Vong Kiếm Ý làm gì (2)

Chương 52: Nhóm hai người cực kỳ phách lối, hoành hành không sợ

Chương 53: Đại khai sát giới, các ngươi đều phải chết

Chương 54: Ngọa tào, ngươi là tiểu sư cô của ta?

Chương 55: Một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh, nghĩ ta không bỏ ra nổi?

Chương 56: Một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh, nghĩ ta không bỏ ra nổi? (2)

Chương 57: Chắc chắn đệ tử Bại Gia Môn sẽ trải rộng ngàn vạn giới diện

Chương 58: Hoa Ngữ Mộng khai khiếu, cố gắng phá của không làm mất mặt sư tôn

Chương 59: Đám người tề tụ Tinh Hồn Tông, Lạc Thiên Tuyết điên rồi

Chương 60: Diệp Phong khốn kiếp, tông môn triệt để lộn xộn

Chương 61: Diệp Phong khốn kiếp, tông môn triệt để lộn xộn (2)

Chương 62: Chức năng trừ độc mở ra, lão thần côn hoảng sợ

Chương 63: Đào người góc tường, hệ thống ngươi chơi nhiều trò ghê

Chương 64: Cách cục nhỏ, người kém xa đại sư tỷ ngươi

Chương 65: Hí tinh Dạ Lăng Tuyết, ai bảo ngươi ẩn núp đến Thiên Cơ Các?

Chương 66: Thiếu chủ Kính Nguyệt Sơn Trang chết rồi, Diệp Phong còn đang ngủ

Chương 67: Thiếu chủ Kính Nguyệt Sơn Trang chết rồi, Diệp Phong còn đang ngủ (2)

Chương 68: Sao trên đời này lại có ngời không biết xấu hổ như thế

Chương 69: Thiên lôi thịnh yến, thưởng thần thông Thiện Ác Phật Đà

Chương 70: Thiên lôi thịnh yến, thưởng thần thông Thiện Ác Phật Đà (2)

Chương 71: Mỗi người một vạn cực phẩm linh thạch, thương đội không còn

Chương 72: Cửu vân Huyết Tham Đan nuôi ngựa, phát rồ

Chương 73: Sư tôn, vì Tinh Hồn Tông mà đệ tử vừa tốn tiền vừa tốn sức

Chương 74: Sư tôn, vì Tinh Hồn Tông mà đệ tử vừa tốn tiền vừa tốn sức (2)

Chương 75: Đấu Chiến Thánh Thể, Diệp ca ta không muốn, ngươi đừng làm

Chương 76: Chứng kiến nhất đại chiến thần truyền thừa

Chương 77: Giơ ngón tay giữa lên, ngươi có ngon thì đuổi theo đi

Chương 78: Ta là thần hào phá của, nhưng ta không phải là phế vật

Chương 79: Ngọa tào, Diệp ca ngươi chơi biến thái như vậy sao

Chương 80: Ngọa tào, Diệp ca ngươi chơi biến thái như vậy sao (2)

Chương 81: Các ngươi có thể đừng thêm phần diễn cho mình được hay không

Chương 82: Phệ Huyết Đường Lang, hành hung lão đầu đó cho ta

Chương 83: Diệp ca, có phải là mấy ngày nay có người đuổi theo chúng ta hay không?

Chương 84: Tiểu hoàng cẩu đột phá Kiếm Tâm chi cảnh, mọi người điên rồi

Chương 85: Tiểu hoàng cẩu đột phá Kiếm Tâm chi cảnh, mọi người điên rồi (2)

Chương 86: La Khải, lão phu biết ngay ngươi không có lòng tốt

Chương 87: Diệp Phong, cơ duyên bảo khố sống

Chương 88: Tiện nghi người khác không bằng tiện nghi tông môn nhà mình

Chương 89: Đấu Chiến Thánh Thể, bóng ma tâm lý của Lạc Thiên Tuyết

Chương 90: Đấu Chiến Thánh Thể, bóng ma tâm lý của Lạc Thiên Tuyết (2)

Chương 91: Lôi kéo quan hệ? Tiểu tử Tiểu Phi đó có bệnh

Chương 92: Sư tôn, người có thể khiến cho đệ tử bớt lo một chút hay không

Chương 93: Tên điên khiến cho Diệp Phong cũng cảm thấy lạnh mình

Chương 94: Tên điên khiến cho Diệp Phong cũng cảm thấy lạnh mình (2)

Chương 95: Nam tử cụt tay tìm đường chết, Diệp Phong nổi giận

Chương 96: Trưởng lão tông môn càng ngày càng nhiều, Lạc Thiên Tuyết bó tay

Chương 97: Vị thiếu gia này, có phải là ta bán lỗ rồi hay không?

Chương 98: Đường đường thần hào phá của, lại bị tên cướp chê?

Chương 99: Đường đường thần hào phá của, lại bị tên cướp chê?

(2)

Chương 100: Ngươi lụn bại thì lụn bại, đừng bắt nạt chúng ta

Chương 101: Lạc Thiên Hình, lão âm cẩu phiên bản cao cấp

Chương 102: Đỉnh Linh trâu bò như vậy, vậy mà ngươi lại dùng nó để làm đồ nướng?

Chương 103: Mẹ nó, ngươi thành kiếm tu khi nào

Chương 104: Mẹ nó, ngươi thành kiếm tu khi nào (2)

Chương 105: Sản phẩm bại gia Thiên cấp lô đỉnh, Hạ trưởng lão gánh được sao?

Chương 106: Diệp Phong, hôm nay lão phu liều mạng với ngươi!

Chương 107: Đây là Thiên cấp lô đỉnh, mẹ nó, ngươi đang bán buôn à?

Chương 108: Sở trưởng lão, bàn về phá của thì phải nói đến ngươi

Chương 109: Sở trưởng lão, bàn về phá của thì phải nói đến ngươi (2)

Chương 110: Mẹ nó, giống hệt đập dưa leo, hình tượng chiến đấu tuyệt vời.

Chương 111: Độ lôi kiếp, Đăng Thiên Thê, ủng hộ lão bà

Chương 112: Diệp Phong! Ngươi gọi ai là lão bà

Chương 113: Diệp Phong! Ngươi gọi ai là lão bà (2)

Chương 114: Kỳ vọng của Diệp Phong, vạn giới đệ nhất yêu cẩu

Chương 115: Tên điên cụt một tay là ai, các ngươi nói xem nào

Chương 116: Dẫn đầu một vạn kim giáp hộ vệ đi tiêu diệt Hắc Ma giáo

Chương 117: Dẫn đầu một vạn kim giáp hộ vệ đi tiêu diệt Hắc Ma giáo (2)

Chương 118: Nếu không vi sư xoa lưng cho ngươi?

Chương 119: Ngày đầu tiên ngươi đã hành ta, Sở Hồng Sơn điên rồi

Chương 120: Tốc chiến tốc thắc, Thiện Ác Phật Đà

Chương 121: Ba người của Hắc Ma giáo mổ bụng tự sát rồi?

Chương 122: Ba người của Hắc Ma giáo mổ bụng tự sát rồi? (2)

Chương 123: Ngươi đã từng thấy kiếm cẩu đệ nhất đại lục

Chương 124: Có phải nhân quả đạo văn này của ta bình thường quá không?

Chương 125: Lão phu không nhịn được, Diệp Phong, ngươi điên

rồi

Chương 126: Lão phu không nhịn được, Diệp Phong, ngươi điên rồi (2)

Chương 127: Sở trưởng lão yên tâm tuyệt đối sẽ không lau súng cướp cò

Chương 128: Kim giáp hộ vệ đại quân buông xuống Hắc Ma Giáo

Chương 129: Thiên Đạo lôi kiếp bao trùm oanh tạc

Chương 130: Ngươi làm ta giao cái gì ngươi nói với ta đi

Chương 131: Ngươi làm ta giao cái gì ngươi nói với ta đi (2)

Chương 132: Diệp thiếu gia, ta biết nhiều quá phải không

Chương 133: Phần thưởng đặc biệt, Hủy Diệt Thần Mâu

Chương 134: Hai trăm Hồn Linh Châu, khoảnh khắc giàu có nhất

Chương 135: Hai trăm Hồn Linh Châu, khoảnh khắc giàu có nhất (2)

Chương 136: Hưởng thụ thỏa thích niềm vui thú do phá của mang đến đi

Chương 137: Mẹ nó, ngươi là ma quỷ phải không, sao cứ muốn chơi ta như vậy

Chương 138: Chương 138: Ta chỉ muốn tìm một nơi để chết, sẽ không có điều gì xảy ra khi gia nhập Tinh Hồn Tông chứ

Chương 139: Ta chỉ muốn tìm một nơi để chết, sẽ không có điều gì xảy ra khi gia nhập Tinh Hồn Tông chứ (2)

Chương 140: Hắn phá của để chơi đùa thôi, còn ta phá của là phá thật

Chương 141: Ta không thể nán lại tông môn này được, ta phải chạy mau thôi

Chương 142: Chương 142: Dã man dỡ bỏ quá mẹ nó tàn bạo

Chương 143: Chương 143: Dã man dỡ bỏ quá mẹ nó tàn bạo (2)

Chương 144: Dựa vào cái gì khi ta trải qua sinh tử thì các ngươi chỉ cần ngồi xổm là được?

Chương 145: Lỗ to rồi, lão gì này không hành động như dự tính

Chương 146: Cho hỏi, tông môn này có thiếu đầu bếp không?

Chương 147: Ta là Luyện đan sư, hiện tại ngươi làm ta đổi nghề thành đầu bếp?

Chương 148: Ta là Luyện đan sư, hiện tại ngươi làm ta đổi nghề thành đầu bếp? (2)

Chương 149: Một kẻ điên một người một kiếm trấn áp Thiên Đạo

Chương 150: Sư tôn, trong tay ta có hai khối Thiên Đạo lệnh

Chương 151: Sư tôn, trong tay ta có hai khối Thiên Đạo lệnh (2)

Chương 152: Đi vào Thiên Đạo thành, Lạc Thiên Tuyết sắp tức điên rồi

Chương 153: Nói con số đi, bao nhiêu điểm Thiên Đạo thì đuổi hắn đi

Chương 154: Diệp ca, ta không cần những Kim Tằm Tinh Diệu Thạch này nữa

Chương 155: Nạp tiền đi, ta còn muốn được bấm thêm lúc nữa

Chương 156: Nạp tiền đi, ta còn muốn được bấm thêm lúc nữa (2)

Chương 157: Hai tên khốn kiếp kia cầm đỉnh đuổi đánh ta

Chương 158: Ngươi gọi cái này là đột phá một chút?

Chương 159: Bắt đầu kích hoạt hành vi phá của, hệ thống hưng phấn?

Chương 160: Bắt đầu kích hoạt hành vi phá của, hệ thống hưng phấn? (2)

Chương 161: Ăn đi, ta đều là vì tốt cho các ngươi

Chương 162: Tiêu Trần không thể uống ta sợ hắn bay mất

Chương 163: Tiêu trưởng lão, ngươi bảo loại nước này quý hiếm sao?

Chương 164: Tiêu trưởng lão, ngươi bảo loại nước này quý hiếm sao? (2)

Chương 165: Đinh Nghị đến so Hồn Linh Cầu với ta?

Chương 166: Mắt trận kia thật sự là do ta phá hủy, ta chứng minh điều đó thì sao?

Chương 167: Sâu kiến mà thôi, dựa vào ngươi mà cũng muốn gây hại đến chủ của ta

Chương 168: Sâu kiến mà thôi, dựa vào ngươi mà cũng muốn gây hại đến chủ của ta (2)

Chương 169: Diệp vừa ra tay Kim Luân Đại Đế tâm thái băng rồi

Chương 170: Chương 170: nói đi nói lại là xài bao nhiêu mới quải thứ đồ linh tinh này trở về

Chương 171: Ta toét miệng bằng cái máng, mẹ nó, cho thật này!

Chương 172: Ta toét miệng bằng cái máng, mẹ nó, cho thật này! (2)

Chương 173: Các ngươi xúc động cái gì, ai quan tâm đến sự an toàn của các ngươi

Chương 174: Sơ cấp khảo hạch Diệp Phong cả người đều đã tê rần

Chương 175: Ngươi đang luyện đan hay vẫn là tạo bom

Chương 176: Ngươi đang luyện đan hay vẫn là tạo bom (2)

Chương 177: Trình đại nhân ta còn có thể luyện lại để ta thử xem

Chương 178: Ngươi có thể không tin nhưng không đại biểu là ta không có

Chương 140: Ngươi có thể không tin nhưng không đại biểu là ta không có

Chương 179: Ngươi có thể không tin nhưng không đại biểu là ta không có (2)

Chương 180: Thì gia phá của lại sảng khoái đến vậy

Chương 181: Hệ thống cũng đang cảm thấy ta phá của sao?

Chương 182: Bại gia tử không làm lại đổi thành nghề luyện đan?

Chương 183: Bại gia tử không làm lại đổi thành nghề luyện đan? (2)

Chương 184: Thần Đan thành đan kiếp lạc

Chương 185: đây là trường hợp phá của của ta, các ngươi không cần làm loạn

Chương 186: Là thời điểm tăng mạnh Phệ Huyết Đường Lang

Chương 187: Thương Lam Minh Viêm dùng để luyện đan, Tử Lôi Huyền Hoả dùng để nướng BBQ

Chương 188: Thương Lam Minh Viêm dùng để luyện đan, Tử Lôi Huyền Hoả dùng để nướng BBQ (2)

Chương 189: Chứng khó khăn khi phá của của Hoa Ngữ Mộng đã trị xong rồi

Chương 190: Đồ đệ của ngươi không thể phá của, ngươi tra tấn chúng ta làm gì

Chương 191: Ngươi nhìn gì, nhìn ngươi

Chương 192: Ngươi nhìn gì, nhìn ngươi (2)

Chương 193: Ta họ Bạch, xích chanh hoàng lục thanh lam tử bạch

Chương 194: Nói trước, ta cũng không muốn nhị hoá này

Chương 195: Nói trước, ta cũng không muốn nhị hoá này (2)

Chương 196: Chứng khó khăn khi phá của của Hoa Ngữ Mộng đã trị xong rồi

Chương 197: Đồ đệ của ngươi không thể phá của, ngươi tra tấn chúng ta làm gì

Chương 198: Ngươi nhìn gì, nhìn ngươi

Chương 199: Ngươi nhìn gì, nhìn ngươi (2)

Chương 200: Ta họ Bạch, xích chanh hoàng lục thanh lam tử bạch

Chương 201: Nói trước, ta cũng không muốn nhị hoá này

Chương 202: Tông môn này quá tà hồ, ta có chút luống cuống

Chương 203: Tông môn này quá tà hồ, ta có chút luống cuống

Chương 204: Ngươi có thể làm một việc giống như con người được không

Chương 205: Mắt trận này đặt ở đây, mẹ nó ai nhìn không thấy mơ hồ

Chương 206: Trận chiến đánh quả đầu tiên của Tinh Hồn Tông chính thức bắt đầu

Chương 207: Trận chiến đánh quả đầu tiên của Tinh Hồn Tông chính thức bắt đầu (2)

Chương 208: thái tử điện hạ không thể ăn không thể ăn a

Chương 209: Đại sư huynh, ta muốn giúp ngươi trang bức

Chương 210: Không hiểu đừng nói bừa, mẹ nó ai lật thẻ bài của ngươi

Chương 211: Không hiểu đừng nói bừa, mẹ nó ai lật thẻ bài của ngươi (2)

Chương 212: Chiến thần cường giả chết nghẹn khuất nhất

Chương 213: Bạch Thiên Hồng hưng phấn, cuối cùng cũng đến lượt lão phu

Chương 214: Song kiếm hợp nhất vô địch thiên hạ

Chương 215: Rượu ngon này của ngươi đã bao nhiêu niên đại?

Chương 216: Rượu ngon này của ngươi đã bao nhiêu niên đại? (2)

Chương 217: Diệp thiếu, đây không phải là loại rượu lần trước chúng ta dùng để ngâm chân sao?

Chương 218: Chương 218: Hành vi phá của thô bạo trực tiếp nhất

Chương 219: Chương 219: Ngô chủ, không thể chơi ta như vậy a

Chương 220: Chương 220: Phệ Huyết Đường Lang đề nghị phá của

Chương 221: Chương 221: Phệ Huyết Đường Lang đề nghị phá của (2)

Chương 222: Mẹ nó, tu luyện phá của mới là phương pháp xịn nhất

Chương 223: Muốn phá của thì tiễn đưa quân đội bạn

Chương 224: Kiếm Cẩu giận dữ, mọi người cầm đỉnh đến tương trợ

Chương 225: Ta muốn đi thăm con gái bọn họ dựa vào cái gì mà không cho ta đi

Chương 226: Ta muốn đi thăm con gái bọn họ dựa vào cái gì mà không cho ta đi (2)

Chương 227: Tông môn không thể một ngày không có chủ, mau trở về

Chương 228: Tử Tiễn Chiến Thần tâm thái sập sụp đổ

Chương 229: Đại ca có phải ngươi biết coi bói hay không

Chương 230: Đại ca có phải ngươi biết coi bói hay không (2)

Chương 231: Được, ra giá đi

Chương 232: Một người dám mua một người dám bán

Chương 233: Hì hì các ngươi là đang nghênh đón ta sao?

Chương 234: Diệp Phong dùng bao nhiêu mua?

Chương 235: Diệp Phong dùng bao nhiêu mua? (2)

Chương 236: Hắn muốn ăn nướng BBQ liền mẹ nó kém có hai giây này sao?

Chương 237: Trò chơi bắn tên nhỏ luân hãm Thần Tiễn

Chương 238: Cái gì bại gia tử, hắn quả thực chính là quỷ tài chiến đấu

Chương 239: Cái gì bại gia tử, hắn quả thực chính là quỷ tài chiến đấu (2)

Chương 240: Mang các ngươi đi Thiên Đạo chiến trường đánh cướp

Chương 241: Đánh cướp mang mặt nạ mới gọi là u chuyên nghiệp

Chương 242: Nếu như ngươi cũng xuẩn như vậy, ta đây có thể muốn ăn Đường Lang nướng than

Chương 243: Thiên Đạo kiếp vân quỷ dị màu trắng trên Thiên Đạo chiến trường

Chương 244: Thiên Đạo kiếp vân quỷ dị màu trắng trên Thiên Đạo chiến trường (2)

Chương 245: Tiểu Hoàng Cẩu bị dọa khóc

Chương 246: Đao Thần dám cứng rắn nam nhân điên một tay

Chương 247: Lang đệ có việc cẩu ca sẽ giúp

Chương 248: Ta chỉ dùng nó để phá của, các ngươi lại muốn dùng nó để độ lôi kiếp

Chương 249: Ta chỉ dùng nó để phá của, các ngươi lại muốn dùng nó để độ lôi kiếp (2)

Chương 250: Lúc đến thì dễ, giờ về không được?

Chương 251: Hì hì, cánh tay trái của người điên đó là do ta kéo đứt

Chương 252: Các ngươi tới quá nhanh, thật ra thì ta vẫn có thể

kiên trì tiếp được

Chương 253: Sư phụ và đồ đệ hãm hại nhau, Diệp Phong thực sự kinh ngạc

Chương 254: Đại tỷ tỷ, đó không phải là thực lực chân chính của hắn

Chương 255: Đại tỷ tỷ, đó không phải là thực lực chân chính của hắn (2)

Chương 256: Hắn không tu luyện, ngươi chặt cánh tay ta làm gì?

Chương 257: Bạch Lỗi! Đây chính là yếu gà mà ngươi nói?

Chương 258: Lão Đao, Diệp thiếu chỉ mặt gọi tên muốn gặp ngươi

Chương 259: Nghe nói ngươi muốn khiêu chiến ta, Tử Tiễn Chiến Thần bị dọa khóc

Chương 260: Nghe nói ngươi muốn khiêu chiến ta, Tử Tiễn Chiến Thần bị dọa khóc (2)

Chương 261: Chỉ cần chúng ta đủ kiên cường, Diệp thiếu sẽ không thể tra tấn chúng ta được

Chương 262: Ngươi nhất định phải lấy lợi ích từ ta?

Chương 263: Chương 263: Phệ Linh Bút trân quý như vậy sao?

Chương 264: Ngươi sẽ vẽ gà con sao?

Chương 265: Ngươi sẽ vẽ gà con sao? (2)

Chương 203 Diệp ca thật là ngươi sao?

Chương 266: Ta coi ngươi là đại ca, ngươi lại muốn nhận ta làm đệ tử?

Chương 267: Ta coi ngươi là đại ca, ngươi lại muốn nhận ta làm đệ tử? (2)

Chương 268: Phát triển Bại Gia Môn từ việc bắt đầu đào góc tường tông môn nhà mình

Chương 269: Ra lệnh một tiếng, ngàn ngàn vạn vạn bại gia môn đồ đến gặp

Chương 270: Lý Phi! Hư ảnh nam tử cầm song kiếm trong tay

Chương 271: Ngươi có thể nói ta là ngu ngốc, nhưng không thể nói ta xấu

Chương 272: Ngươi có thể nói ta là ngu ngốc, nhưng không thể nói ta xấu (2)

Chương 273: Thiên Đạo Chiến Trường, gạt một tiểu la lỵ làm đệ tử

Chương 274: Nhân cách thứ hai, phương thức chiến đấu tàn bạo

Chương 275: Già rồi, thật biết cách chơi

Chương 276: Tử Tiễn Chiến Thần bị hố nhiều, người giác ngộ có khác

Chương 277: Minh Hồn Chiến Thần, ác mộng sắp bắt đầu

Chương 278: Minh Hồn Chiến Thần, ác mộng sắp bắt đầu (2)

Chương 279: Phần thưởng gì chứ, Hồn Linh Cầu này là đạo cụ trò chơi

Chương 280: Minh Hồn Chiến Thần hoài nghi nhân sinh

Chương 281: Ta đã đột phá từng đợt, như vậy mà còn không chịu buông tha sao?

Chương 282: Bốn lão vương bát đản các ngươi, ta liều mạng với các ngươi

Chương 283: Bốn lão vương bát đản các ngươi, ta liều mạng với các ngươi (2)

Chương 284: Cái tông môn này phát rồ hả, dẫn cả chó tới Thiên Đạo Thành

Chương 285: Chủ nhân, bọn họ cướp ổ chó của ta

Chương 286: Ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, đám người trong tông môn sụp đổ

Chương 287: Ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, đám người trong tông môn sụp đổ (2)

Chương 288: Cuồng Long Chiến Thần, suy cho cùng vẫn Không tránh khỏi được sự tàn phá của Diệp Phong

Chương 289: Thanh Viêm Tông tới bái phỏng

Chương 290: Hai tên nhà quê đi vào tông môn, choáng váng

Chương 291: Hai tên nhà quê đi vào tông môn, choáng váng (2)

Chương 292: Cung điện sang trọng đó không phải là tông môn đại điện của quý tông hay sao?

Chương 293: Tiểu nữ hài rất tức giận, trực tiếp bắt hai đại tổ lão Thanh Viêm Tông

Chương 294: Trước có dùng bồ câu đưa tin, sau có Phi Cẩu truyền lời?

Chương 295: Bại gia môn đồ Chu Thông, bái kiến môn chủ

Chương 296: Uông Lâm huynh, xà sủng này ngươi có bán hay không?

Chương 297: Uông Lâm huynh, xà sủng này ngươi có bán hay không? (2)

Chương 298: Lắc chúng ta, sau đó không mua?

Chương 299: Mười vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo này là ta lấy ra để tặng cho ngươi, sao ngươi lại đem đi đốt?

Chương 300: Mười vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo này là ta lấy ra để tặng cho ngươi, sao ngươi lại đem đi đốt? (2)

Chương 301: Vị đệ tử thân truyền thứ năm, Uông Lâm

Chương 302: Đúng là nên tuyển thêm một tạp dịch tông môn

Chương 303: Sáu ngàn vạn hô ngừng, năm ngàn vạn thành giao, chơi hả?

Chương 304: Ngươi phát rồ hả, như vậy thì sao mà đánh?

Chương 305: Kim Luân Đại Đế ta mẹ nó liều mạng với ngươi

Chương 306: Kim Luân Đại Đế ta mẹ nó liều mạng với ngươi (2)

Chương 307: Chương 307: Tốt nhất nên dẫn dắt một đội ngũ có tư duy thống nhất

Chương 308: Ta, Lôi Hồng thế nhưng không xứng làm tạp dịch tông môn?

Chương 309: Nếu có thể, xin tận tình nhục nhã ta đi

Chương 310: Nếu có thể, xin tận tình nhục nhã ta đi (2)

Chương 311: Ta đã chuẩn bị xong thau tắm, ngươi lại tìm sư tôn cho ta?

Chương 312: Hộ tông trưởng lão? Sư tôn của ngươi chính là tạp dịch tông môn

Chương 313: Ngươi có từng thể nghiệm qua cảm giác không có nhà?

Chương 314: Chúng ta vẫn là hài tử a, không thể hố chúng ta như

vậy

Chương 315: Mẹ nó, lần này thật sự không phải ăn xin

Chương 316: Mẹ nó, lần này thật sự không phải ăn xin (2)

Chương 317: Lạc Vô Danh này sóng đứng ở tầng khí quyển

Chương 318: Chương 318: Ăn loại đan dược này chỉ là đau bụng mà thôi?

Chương 319: Lang đệ, cẩu ca ta đã thất sủng

Chương 320: Lang đệ, cẩu ca ta đã thất sủng (2)

Chương 321: Ngươi là hổ sao, Diệp Thiếu đưa tiền trà nước cũng dám không cần?

Chương 322: Đây nhất định phải liều chết với ta sao?

Chương 323: Tử Tiễn Chiến Thần, mẹ nó ngươi hố chết lão tử

Chương 324: Sủng ái đến từ một tay đại nhân, Kim Linh Chiến Thần khóc

Chương 325: Ăn cơm ngủ đánh đầu trọc?

Chương 326: Ăn cơm ngủ đánh đầu trọc? (2)

Chương 327: Chương 327: Lão Ngân, mẹ nó ngươi còn phải là người hay không, sao lại đoạt công việc của ta

Chương 328: So với Diệp thiếu, hai người chúng ta chính là quỷ nghèo

Chương 329: Đột phá Động Hư Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, bể bơi siêu hào hoa

Chương 330: Đột phá Động Hư Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, bể bơi siêu hào hoa (2)

Chương 331: Làm ta sợ muốn chết, cái tên mà chủ nhân đặt cho ta cũng không tệ

Chương 332: Ngọa tào! Sao lôi kiếp lại bổ lệch

Chương 333: Chó Thiên Đạo, đến đi, bổ lão phu

Chương 334: Chó Thiên Đạo, đến đi, bổ lão phu (2)

Chương 335: Nghiệt đồ! Ngươi muốn đẩy vi sư vào trong mộ hay sao

Chương 336: Đồ nhi ngoan, siêu cấp Tu Linh Đan này, cẩu tử có không?

Chương 337: Lời này của ngươi chó nghe cũng không tin

Chương 338: Tiểu Phi, sư tôn của ngươi là Đại Đế?

Chương 339: Tiểu Phi, sư tôn của ngươi là Đại Đế? (2)

Chương 340: Sư tôn không đủ tư cách, vậy thì để sư tổ ngươi đến

Chương 341: Đã nói là chỉ đạo tu luyện, sao ta lại thành tạp dịch tông môn rồi?

Chương 342: Đã nói dữ nhiều lành ít, kết quả ngươi lại chạy xuống hạ giới chơi với đồ tôn?

Chương 343: Diệp Phong, lần này có thể thao tác ngầm nữa hay không?

Chương 344: Diệp Phong, lần này có thể thao tác ngầm nữa hay không? (2)

Chương 345: Kiếm Cẩu, hôm nay Bổn tông chủ liều mạng với ngươi

Chương 346: Xong đời, như vậy cũng gặp được

Chương 347: Nhi tử của Hạ trưởng lão bị ép kế thừa gia nghiệp?

Chương 348: Nhi tử của Hạ trưởng lão bị ép kế thừa gia nghiệp? (2)

Chương 349: Chơi như vậy không sợ những người tranh mua đó đều sẽ điên hết hay sao

Chương 350: Lần này ta tuyệt đối sẽ không để cho mình bị hố nữa

Chương 351: Lần này ta tuyệt đối sẽ không để cho mình bị hố nữa (2)

Chương 352: Mẹ nó, ngươi đúng là lười, ngươi đi mấy bước xuống lầu thì sẽ chết sao

Chương 353: Ta một đỉnh một cái sương máu nhỏ, ta lên ta cũng làm được

Chương 354: Trúng liền hai lần, trời sinh bị hố?

Chương 355: Trúng liền hai lần, trời sinh bị hố? (2)

Chương 356: Chỉ là một buổi đấu giá mà còn chơi chiến thuật tâm lý?

Chương 357: Sư tôn, không phải ngoài ý muốn, đây là số mệnh đã định trước

Chương 358: Diệp thiếu đột phá, các ngươi sợ cái quỷ gì

Chương 359: Diệp thiếu đột phá, các ngươi sợ cái quỷ gì (2)

Chương 360: Chẳng lẽ hắn cũng bị gia tộc ép học phá của

Chương 361: Hoa ca, để hắn mở mang kiến thức một chút cái gì mới là phá của thật sự

Chương 362: Một phần ba nhiệm vụ ban thưởng, ba mươi ức điểm phá sản?

Chương 363: Ta muốn đột phá một chút, không quấy rầy các ngươi ngâm chân chứ

Chương 364: Ta muốn đột phá một chút, không quấy rầy các ngươi ngâm chân chứ (2)

Chương 365: Hóa ra chúng ta gánh thay cho đại địa?

Chương 366: Đây chính là Vẫn Mệnh Trùng, ngươi còn muốn làm đồ ăn?

Chương 367: Chín chín tám mươi mốt nạn Lưu Hàn hỏng mất

Chương 368: Lấy yêu thú thử độc

Chương 369: Hắn mạnh mẽ mặc hắn mạnh mẽ, Kiếm Cẩu lại tranh giành đồ ăn có độc

Chương 370: Hắn mạnh mẽ mặc hắn mạnh mẽ, Kiếm Cẩu lại tranh giành đồ ăn có độc (2)

Chương 371: Cẩu Tử choáng aváng, ta tới đây là vì thử độc

Chương 372: Tôn Bằng đến, bại gia môn đồ?

Chương 373: Phúc lợi đặc thù, mười lăm ngày du lịch thượng giới

Chương 374: Đồ Mãng sắp sợ tè ra quần

Chương 375: Đồ Mãng sắp sợ tè ra quần (2)

Chương 376: Ta muốn mua Thái Thượng trưởng lão, Thánh Chủ ngươi xem xem có đủ hay không

Chương 377: Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng, lão phu thả cái rắm cũng có thể làm chết hắn

Chương 378: Tinh Hồn Phong, khiến cho Lạc Thiên Tuyết cảm nhận được cảm giác như đang ở nhà

Chương 379: Tinh Hồn Phong, khiến cho Lạc Thiên Tuyết cảm nhận được cảm giác như đang ở nhà (2)

Chương 380: Trường Thanh huynh, hai tên đậu bỉ đó là ai?

Chương 381: Đây chính là bại gia tử vui không?

Chương 382: Thang lên núi, chỉ vì có thêm một loại lựa chọn

Chương 383: Thang lên núi, chỉ vì có thêm một loại lựa chọn (2)

Chương 384: Không được, ta phải kiếm người khó chịu chung với ta mới được

Chương 385: Người nói vô tình người nghe có tâm

Chương 386: Hồ Lỵ cùng Tử Trúc trưởng lão kẻ xướng người hoạ

Chương 387: Ký chủ thật phục ngươi cái lão lục

Chương 388: Kiếm Cẩu không mao co được dãn được, Tiểu Kiếm ca thật soái

Chương 389: Kiếm Cẩu không mao co được dãn được, Tiểu Kiếm ca thật soái (2)

Chương 390: Chương 390: Thành viên trong đội hộ vệ phá của, ai cũng biết chơi

Chương 391: Liền biết chơi vẫn là Diệp Nhất đáng tin cậy

Chương 392: Quá tàn bạo, bảy vị đại thái thượng trưởng lão bị dọa nước tiểu

Chương 393: Làm cái gì, Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch không phải dùng như vậy

Chương 394: Làm cái gì, Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch không phải dùng như vậy (2)

Chương 395: Cái gì cũng chưa làm liền bối cái nồi

Chương 396: Mê Cung Đại Trận khủng bố, Ngọc Quỷ trưởng lão hưng phấn

Chương 397: Khi ra ngoài còn tốt, khi trở về không được

Chương 398: Các ngươi nghe ta giải thích a Ngọc Quỷ trưởng lão luống cuống

Chương 399: Các ngươi nghe ta giải thích a Ngọc Quỷ trưởng lão luống cuống (2)

Chương 400: Dùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch hạ nhiệt độ cho mặt đất

Chương 401: Cơ hội? Mẹ nó, ai cho ngươi cơ hội

Chương 402: Đồ Mãng bối rối, sao lại khiến cho Diệp thiếu tức giận?

Chương 403: Đồ Mãng bối rối, sao lại khiến cho Diệp thiếu tức giận? (2)

Chương 404: Tạm thời làm ra một đạo kiếm khí hù dọa hắn một chút

Chương 405: Mục Lâm, ngươi còn nói là ngươi không biết phá của?

Chương 406: Ẩn tàng ban thưởng, Hư Không Chi Môn

Chương 407: Ẩn tàng ban thưởng, Hư Không Chi Môn (2)

Chương 408: Long Xa của các ngươi có bán hay không?

Chương 409: Không chỉ có bán, còn mẹ nó đóng gói bán?

Chương 410: Tử Minh Ám Long, lựa chọn có một không hai khi phá của

Chương 411: Cược một lần, ý nghĩ phá của điên rồ của Long Thiếu Phong

Chương 412: Cược một lần, ý nghĩ phá của điên rồ của Long Thiếu Phong (2)

Chương 413: Không cầm về được, nướng

Chương 414: Nếu như ngồi cầu thì xin đừng có cảm ngộ

Chương 415: Kêu cha mẹ ngươi sinh thêm?

Chương 416: Kêu cha mẹ ngươi sinh thêm? (2)

Chương 417: Trứng rồng ta ném đi, bại gia tử đâu thể nào ăn đồ thừa được?

Chương 418: Kim sắc Thông Thiên Bi, cái này không khéo sao?

Chương 419: Bị đánh oan một trận, công việc còn bị người khác giành?

Chương 420: Long thiếu, ngươi cũng đắc tội kiếm đại nhân hả?

Chương 421: Long thiếu, ngươi cũng đắc tội kiếm đại nhân hả? (2)

Chương 422: Thánh Địa không lấy Tinh Hồn Phong là núi chính quả là thiên lý nan dung

Chương 423: Ta không ngồi cầu, ta đứng không được sao?

Chương 424: Lãnh lão, thằng con trai phá của đó của ta đâu

Chương 425: Vị đệ tử thân truyền thứ sáu, Long Thiếu Phong

Chương 426: Vị đệ tử thân truyền thứ sáu, Long Thiếu Phong (2)

Chương 427: Chúng ta chỉ là công nhân bốc vác bảo vật

Chương 428: Ta xuống dưới bị đánh, trở về không còn ai?

Chương 429: Kêu đi, cho dù ngươi có kêu tới nát cuốn họng cũng không có người nào tới đây cứu ngươi đâu

Chương 430: Kêu đi, cho dù ngươi có kêu tới nát cuốn họng cũng không có người nào tới đây cứu ngươi đâu (2)

Chương 431: Là do bọn họ tự đánh nhau, có liên quan gì tới Diệp Phong ta đâu

Chương 432: Hư Không Chi Môn, đặc hiệu ra sân mạnh đến phát nổ

Chương 433: Hư Không Chi Môn, đặc hiệu ra sân mạnh đến phát nổ (2)

Chương 434: Bởi vì có ta, cho nên bốn mùa ngươi đều cảm thấy ấm áp?

Chương 435: Các ngươi phản ứng lại một chút đi chứ

Chương 436: Lạc Vô Danh hiểu, đây mới là cuộc sống bình thường

Chương 437: Độ lôi kiếp, Đăng Thiên Thê, phi thăng thượng giới

Chương 438: Độ lôi kiếp, Đăng Thiên Thê, phi thăng thượng giới (2)

Chương 439: Sư tôn, Tinh Hồn trưởng lão là đồ tôn của ngươi, ngươi có tin không

Chương 440: Chương 440: Vừa rồi các ngươi còn ở Hạ Giới, tại sao bây giờ đều ở đây

Chương 441: Ta vừa trở về, ngươi liền để ta làm Thánh Chủ

Chương 442: Chương 442: Yêu ta liền tới đâm đâm ta

Chương 443: Chương 443: Yêu ta liền tới đâm đâm ta(2)

Chương 444: Ta bị buộc tội mê hoặc Thánh Chủ

Chương 445: Lạc Thiên Tuyết điên rồi Thượng Giới thay đổi lớn như vậy sao

Chương 446: Gia hoả Đồ Mãng có thể làm ảnh đế a

Chương 447: Một người cho dù có xui xẻo như thế nào cũng không thể xui xẻo thành như vậy chứ

Chương 448: Lại chạy, hơn nữa còn dẫn tất cả mọi người cùng chạy theo hắn?

Chương 449: Lại chạy, hơn nữa còn dẫn tất cả mọi người cùng chạy theo hắn? (2)

Chương 450: Cốt cách kinh kỳ, tu đạo kỳ tài vạn năm khó gặp?

Chương 451: Ta đã mất hết ý chí rồi mà còn không chịu buông tha cho ta?

Chương 452: Mơ mơ hồ hồ, vui vẻ ném đi?

Chương 453: Làm gì đó, mẹ nó, cái này là lời thoại của ta mà

Chương 454: Làm gì đó, mẹ nó, cái này là lời thoại của ta mà (2)

Chương 455: Che mắt đập nát tảng đá lớn, mẹ nó, chuyện này là chuyện mà người có thể nghĩ ra được hay sao?

Chương 456: Diệp thiếu, ta muốn luận bàn với người hộ đạo của ngươi một chút

Chương 457: Các ngươi là ma quỷ đúng không, ba người đánh một mình ta?

Chương 458: Các ngươi là ma quỷ đúng không, ba người đánh một mình ta? (2)

Chương 459: Ta có thể không phải người, nhưng bọn họ đều là chó thật

Chương 460: Mới vào Thánh Địa thì đã phải làm bạn với chó?

Chương 461: Tông môn loạn hay không, cẩu ca nói mới tính

Chương 462: Tông môn loạn hay không, cẩu ca nói mới tính (2)

Chương 463: Đả thương địch thủ một ngàn tự tổn tám trăm, ta không thèm quan tâm

Chương 464: Hố trong hố mới là cảnh giới tối cao khi hố người khác

Chương 465: Trộm thì phải trộm sạch sẽ

Chương 466: Trộm thì phải trộm sạch sẽ (2)

Chương 467: Mẹ nó các ngươi đừng có nói nhảm nữa, ta còn chưa

có ngỏm củ tỏi đâu

Chương 468: Kim sắc truyền thuyết thuộc về đại quân kim giáp

Chương 469: Đã nói đơn đấu, mẹ nó ngươi vừa xuất hiện thì đã phóng đại chiêu?

Chương 470: Đã nói đơn đấu, mẹ nó ngươi vừa xuất hiện thì đã phóng đại chiêu? (2)

Chương 471: Mẹ nó, giết sớm

Chương 472: Là ngươi dạy hư người trong Thánh Địa?

Chương 473: Một người biết hố hơn một người

Chương 474: Một người biết hố hơn một người (2)

Chương 475: Ta mặc năm cái, Kim Sắc truyền thuyết quá mẹ nó dọa người

Chương 476: Ta sẽ là nam nhân mà cả đời các nàng không chiếm được

Chương 477: Diệp thiếu, có thể mang ta thể nghiệm một chút cảm giác phá của được không

Chương 478: Diệp thiếu trong tay ta thật sự không có đan dược a

Chương 479: Thiếu chủ, ngươi không thể chơi ta như vậy a

Chương 480: Thật là đáng sợ, nhìn hai con yêu này đã bị nín thành kiểu gì luôn rồi

Chương 481: Thật là đáng sợ, nhìn hai con yêu này đã bị nín thành kiểu gì luôn rồi (2)

Chương 482: Sớm cũng bị chém muộn cũng bị chém, sớm muộn gì cũng bị chém mấy đao

Chương 483: Ta vừa ra tới thì thất sủng rồi?

Chương 484: Ta vừa ra tới thì thất sủng rồi? (2)

Chương 485: Tiểu Thương Long, nó vẫn còn là con nít

Chương 486: Nếu không phải ta nghèo thì ta cũng muốn phá của như thế

Chương 487: Đoạt = mình = phá của

Chương 488: Chủ nhân, ta thật sự không làm cái gì hết á

Chương 489: Chủ nhân, ta thật sự không làm cái gì hết á (2)

Chương 490: Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Hãn Phỉ Long

Chương 491: Nên đoạt thì đoạt, nên trộm lén thì trộm, đừng có đứng ngây ra đó nữa

Chương 492: Tên tiểu vương bát đản ngươi, ngay cả quần của ta cũng cướp

Chương 493: Đừng nói ta khi dễ ngươi, ta để ngươi chạy trước bốn mươi chín mét

Chương 494: Đừng nói ta khi dễ ngươi, ta để ngươi chạy trước bốn mươi chín mét (2)

Chương 495: Tiểu Cước đại nhân, cái tên này không cắn câu làm sao bây giờ?

Chương 496: Sao còn tự thêm phần diễn cho mình?

Chương 497: Nó vẫn còn là con nít, cho nên các ngươi tuyệt đối không thể buông tha cho nó

Chương 498: Nó vẫn còn là con nít, cho nên các ngươi tuyệt đối không thể buông tha cho nó (2)

Chương 499: Hơn trăm vạn Tạc Thiên Lôi, trải nghiệm được cảm giác như bay

Chương 500: Mãng ca, chúng ta chịu nổi không?

Chương 501: Không đi đường thường ba yêu

Chương 502: Chỉ cần có thể gian lận thì đúng là phương pháp gì bọn họ cũng có thể nghĩ ra được

Chương 503: Chỉ cần có thể gian lận thì đúng là phương pháp gì bọn họ cũng có thể nghĩ ra được (2)

Chương 504: Các ngươi không được qua đây, nếu không thì ta sẽ kêu lên đó

Chương 505: Dù sao đều cũng đều phải chết, tại sao phải chịu nhiều đao như vậy

Chương 506: Đi lên nhận đại ca, cái quỳ này có chút thuần thục

Chương 507: Đi lên nhận đại ca, cái quỳ này có chút thuần thục (2)

Chương 508: Mỗi ngày ra ngoài phá của, hắn cũng không xuống tay với ta

Chương 509: Ngươi nhàm chán muốn đi chơi, kéo theo ta làm gì?

Chương 510: Đại ca, ngươi tìm cái gì, tiểu đệ giúp ngươi tìm

Chương 511: Ta đang nghĩ cách phá của, ngươi nghĩ gì thế

Chương 512: Thiên Đạo kiếp vân đều tới, các ngươi còn đút tiên quả cho nhau ăn?

Chương 513: Thiên Đạo kiếp vân đều tới, các ngươi còn đút tiên quả cho nhau ăn? (2)

Chương 514: Đại ca, ngươi xem bọn họ giống ăn cướp hay không?

Chương 515: An bài một chỗ ở cũng coi là đại sự?

Chương 516: An bài một chỗ ở cũng coi là đại sự? (2)

Chương 517: Cái gì, chỉ còn lại một gian?

Chương 518: Bát Phương Thành này của ngươi có bán hay không?

Chương 519: Đừng hỏi ta nguyên nhân, ta chỉ muốn phá của mà thôi

Chương 520: Con ơi, chạy mau đi, phụ thân ngươi đem đại khảm đao đi tìm ngươi

Chương 521: Con ơi, chạy mau đi, phụ thân ngươi đem đại khảm đao đi tìm ngươi

Chương 522: Có khả năng các ngươi giết người thì Thiên Đạo kiếp vân sẽ bay trở về hay không

Chương 523: Đỗ tông chủ, có phải ngươi xem thường ta hay không?

Chương 524: Diệp thiếu, ngươi muốn hố chết ta hay sao

Chương 525: Ta không đi ra, ta chỉ định đóng cửa phòng lại

Chương 526: Ta không đi ra, ta chỉ định đóng cửa phòng lại (2)

Chương 527: Diệp thiếu, người mới đâu, sao không có theo ngươi về đây chứ?

Chương 528: Không nhìn Kiếm Cẩu, người mới này có chút bưu

Chương 529: Đồ đần này từ đâu ra vậy?

Chương 530: Ta chỉ chém gió thôi, sao ngươi đó lại chết rồi hả?

Chương 531: Ta chỉ chém gió thôi, sao ngươi đó lại chết rồi hả? (2)

Chương 532: Cái gì, ngươi muốn giúp ta xỏ?

Chương 533: Các ngươi ăn cái gì đó, không phải là ăn Tiên Trùng đó chứ

Chương 534: Hai việc, mẹ nó ngươi một cái cũng không có cướp được

Chương 535: Diệp thiếu, Đỗ Thiên Nhất còn sống đó sao?

Chương 536: Diệp thiếu, Đỗ Thiên Nhất còn sống đó sao? (2)

Chương 537: Đại ca đừng cản ta, ngươi để cho ta đánh chết hắn đi

Chương 538: Chẳng lẽ đây là khảo nghiệm mà Diệp thiếu dành cho ta hay sao?

Chương 539: Người mới này tình huống như thế nào, vừa đi tới thì đã đánh cho tất cả mọi người ngất xỉu?

Chương 540: Giấu quần, đây là ranh giới cuối cùng của hắc sắc truyền thuyết rồi

Chương 541: Giấu quần, đây là ranh giới cuối cùng của hắc sắc truyền thuyết rồi (2)

Chương 542: Mới nãy là ta cảm động vô ích hay sao?

Chương 543: Chương 543: Đại ca không phải người, hắn thật sự là

cẩu a

Chương 544: Mẹ nó ta vừa mới đứng lên, kết quả các ngươi lại không chơi cùng ta

Chương 545: Chương 545: Đối phó một Kim Luân Cung, sao có thể tạc ra nhiều người như vậy

Chương 546: Chương 546: Ta đã là một người sắp chết không cần lại làm ta a

Chương 547: Chương 547: Ta đã là một người sắp chết không cần lại làm ta a (2)

Chương 548: Trùng kiến Thánh Địa, cái này mà gọi là sự kinh hỉ nhỏ?

Chương 426: Đại trưởng lão, ta nhận một đơn lớn

Chương 549: Trùng kiến Thánh Địa, cái này mà gọi là sự kinh hỉ nhỏ? (2)

Chương 550: Muốn lẳng lặng, không phải ngươi nên muốn Kim Liên hay sao?

Chương 551: Nhân sinh khó liệu, thế sự vô thường, đại tràng bao ruột non

Chương 552: Ta không vào trù đạo, ai vào trù đạo

Chương 553: Ta không vào trù đạo, ai vào trù đạo (2)

Chương 554: Ta không vào trù đạo, ai vào trù đạo (3)

Chương 555: Người ngồi trong quán rượu, nồi từ trên trời đến?

Chương 556: Hai tên khốn kiếp các ngươi là ai vậy, mau thả ta ra

Chương 557: Hai tên khốn kiếp các ngươi là ai vậy, mau thả ta ra (2)

Chương 558: Chư vị sư huynh, sư đệ ta nằm trước một bước

Chương 559: Lạc Thánh Chủ, ngươi tới chơi Thiên Cơ Các chúng ta sao

Chương 560: Tôn Trường Thanh, ngươi không thể hố người khác như thế

Chương 561: Nhân Quả Minh Thạch suy tính chuyện vớ vẩn, Diệp Phong rất hưng phấn

Chương 562: Bí mật của Thái Thượng Đại trưởng lão, bị phát hiện

Chương 563: Bí mật của Thái Thượng Đại trưởng lão, bị phát hiện (2)

Chương 564: Là ngươi nhẹ nhàng hay là do lâu quá ta chưa đụng đao?

Chương 565: Vũ Lang sư đệ, ngươi chơi rất đa dạng

Chương 566: Lạc Thánh Chủ, cổng Thánh Địa các ngươi có độc

Chương 567: Lạc Thánh Chủ, cổng Thánh Địa các ngươi có độc (2)

Chương 568: Tôn trưởng lão, ngươi làm ảnh hưởng tới việc phá của của đồ nhi ta

Chương 569: Thiếu gia, cần người hộ đạo tạm thời hay không?

Chương 570: Mẹ nó! Người trẻ tuổi đó không giảng võ đức

Chương 571: Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất đội cướp đoạt, biểu diễn

Chương 572: Cướp bóc mà thôi, như vậy cũng có thể chơi ra hoa được?

Chương 573: Cướp bóc mà thôi, như vậy cũng có thể chơi ra hoa được? (2)

Chương 574: Cường trọc không ăn trộm cây, bắt đầu đổi nghề làm giặc cướp rồi? (2)

Chương 575: Không ổn, thủ hộ Tiên Thú bị ép buộc

Chương 576: Chương 576: Đối mặt với Nhân Tộc là ôn nhu, đối mặt cùng tộc lại là trọng quyền xuất kích

Chương 577: Cung tiễn hai vị đại nhân, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư kích động đều muốn khóc

Chương 578: Chương 578: Diệp thiếu, cho nó một sân khấu riêng thể hiện chính mình đi

Chương 579: Chương 579: Thứ kia đáng giá năm người các ngươi

liều chết tấn công

Chương 580: Chương 580: Thứ kia đáng giá năm người các ngươi liều chết tấn công (2)

Chương 581: Chương 581: Ngươi chịu oan khuất dựa vào cái gì muốn phát tiết ở trên người ta

Chương 582: Chương 582: Mau sao? ta còn tranh thủ thời gian đánh Tiểu Cước một trận đâu

Chương 583: Hai tên gia hỏa này đang làm gì vậy, Diệp Tiểu Chuỳ sửng sốt

Chương 584: Chương 584: Đại ca, tới một tên đoạt sinh ý

Chương 585: Từ từ, có phải ta đã quên chuyện gì rồi không

Chương 586: Từ từ, có phải ta đã quên chuyện gì rồi không (2)

Chương 587: Mẹ kiếp, đó là công lao của ta a

Chương 588: Rõ ràng có thể trực tiếp đoạt nhưng vẫn tiêu tiền mua

Chương 589: Bay cả đêm một cách vô ích, các ngươi đang chơi điêu sao

Chương 590: Thật sự không phải ta, ta là mua, không phải đoạt

Chương 591: Đồ tôn của mình muốn xe lang chơi chơi, hắn còn dám lấy tiền?

Chương 592: Đồ tôn của mình muốn xe lang chơi chơi, hắn còn dám lấy tiền? (2)

Chương 593: Không để yên, thật xem ta là ngốc điêu đâu?

Chương 594: So với Tinh Hồn Thánh Địa, Huyền Sương Tông không bằng một tên ăn mày

Chương 595: Phúc lợi không có, bị sư tổ công cướp đi?

Chương 596: Chư vị sư huynh, không ai trong các ngươi che dù cho Diệp?

Chương 597: Chư vị sư huynh, không ai trong các ngươi che dù cho Diệp? (2)

Chương 598: Không vì cái gì khác, chỉ vì muốn cảm nhận cảm giác vui sướng khi phá của

Chương 599: Không vì cái gì khác, chỉ vì muốn cảm nhận cảm giác vui sướng khi phá của (2)

Chương 600: Mã lão, ngươi không thể hố người ta như thế

Chương 601: Nếu như không có cơ hội, vậy thì phải sáng tạo ra cơ hội

Chương 602: Đạo hữu, đại ca của ngươi còn thiếu tiểu đệ hay không?

Chương 603: Đạo hữu, đại ca của ngươi còn thiếu tiểu đệ hay không? (2)

Chương 604: Cho dù con trai có tốt thì cũng không tốt bằng tìm được một đại ca tốt

Chương 605: Nhiệm vụ thành công? Lê Hạo Dương đã làm chuyện gì rồi?

Chương 606: Nhiệm vụ thành công? Lê Hạo Dương đã làm chuyện gì rồi? (2)

Chương 607: Ba con Tiểu Trư Tử thi chạy, con nào chậm thì sẽ cho con đó một đao

Chương 608: Mang năm trăm vạn tên kim giáp hộ vệ ra, ngươi nói nhiêu đó không trấn tràng được?

Chương 609: Cái gì! Kêu chúng ta thi chạy với Tiểu Trư Tử?

Chương 610: Cái gì! Kêu chúng ta thi chạy với Tiểu Trư Tử? (2)

Chương 611: Đại ca, thật ra thì ta chính là tông chủ của một môn phái nhỏ

Chương 612: Đại ca, thật ra thì ta chính là tông chủ của một môn phái nhỏ (2)

Chương 613: Hai người các ngươi mặc dù là người, nhưng các ngươi không làm một chuyện nào của người làm hết

Chương 614: Môn chủ, không xong, kim sắc truyền thuyết lại mẹ nó tới nữa rồi

Chương 615: Đã nói sau này sẽ tính sổ, bây giờ trở tay muốn tiêu

diệt chúng ta?

Chương 616: Đã nói sau này sẽ tính sổ, bây giờ trở tay muốn tiêu diệt chúng ta? (2)

Chương 617: Đã nói sau này sẽ tính sổ, bây giờ trở tay muốn tiêu diệt chúng ta? (3)

Chương 618: Một tiếng sét vang vọng trời cao, long trời lở đất diệt Lôi môn

Chương 619: Không cần biết hắn là đại ca tốt gì, có ta ở đây ngươi sợ cái rắm

Chương 620: Không cần biết hắn là đại ca tốt gì, có ta ở đây ngươi sợ cái rắm (2)

Chương 621: Trong mắt của ta thì Thiên Ma Phệ Hồn Đao chính là rác rưởi

Chương 622: Thiên Ma Lão Tổ, mẹ nó ngươi có còn là người nữa hay không?

Chương 623: Ta đang phá của, ngươi cũng lẫn một chân vào để làm gì?

Chương 624: Ta đang phá của, ngươi cũng lẫn một chân vào để làm gì? (2)

Chương 625: Phụ thân ngươi điên rồi hả, ta không muốn làm tông chủ

Chương 626: Tiêu lão đệ, mau câm cái miệng thúi của ngươi lại

Chương 627: Diệp Phong là cái tên mà ngươi có thể gọi được hay sao, gọi Diệp đại bá

Chương 628: Diệp Phong là cái tên mà ngươi có thể gọi được hay sao, gọi Diệp đại bá (2)

Chương 629: Ngươi nhàm chán, mẹ nó vậy ngươi mau trở về đánh Tiểu Cước chơi đi

Chương 630: Tinh Hồn Phong này là chỗ mà người có thể ở lại được hay sao?

Chương 631: Cuối cùng vẫn là một mình ta chống được tất cả

Chương 632: Cuối cùng vẫn là một mình ta chống được tất cả (2)

Chương 633: Vừa tới Đệ Tam Tiên Vực thì đã gặp được thí sinh thích hợp?

Chương 634: Vừa tới Đệ Tam Tiên Vực thì đã gặp được thí sinh thích hợp? (2)

Chương 635: Diệp thiếu, chơi như vậy có phải là quá phá của hay không

Chương 636: Diệp thiếu, chơi như vậy có phải là quá phá của hay không (2)

Chương 637: Chu thiếu, không phải là ngươi mua không nổi đó chứ

Chương 638: Ngươi vì ăn mà muốn bán đi tông môn?

Chương 639: Ta chỉ tùy tiện nói một chút, ngươi lại làm thật?

Chương 640: Phụ thân, ngươi đừng chậm trễ ta kiếm công tác phí

Chương 641: Phụ thân, ngươi đừng chậm trễ ta kiếm công tác phí (2)

Chương 642: Ẩn nấp tiên lục, rất thích hợp để giấu miêu miêu

Chương 643: Chu Dương, có dám tới một làn sóng lớn cho lão tử hay không

Chương 644: Phụ thân đừng đánh nữa, ta là thần tài của tông môn

Chương 645: Để cho ta từ bỏ thân phận tạp dịch, qua đó trông đại môn cho ngươi?

Chương 646: Để cho ta từ bỏ thân phận tạp dịch, qua đó trông đại môn cho ngươi? (2)

Chương 647: Ngọa tào! Toàn bộ người của tông môn biến mất thật

Chương 648: Không phải ta chỉ ham chơi một chút thôi sao, hắn còn không vui?

Chương 649: Người khác đều có ban thưởng, chỉ ta không có?

Chương 650: Tiêu chuẩn trông đại môn đều cao như vậy hay sao?

Chương 651: Tiêu chuẩn trông đại môn đều cao như vậy hay sao? (2)

Chương 652: Đại sát khí kinh khủng, Thị Huyết Phá Hồn Tiễn

Chương 653: Vì phá của, đã hào không điểm mấu chốt sao?

Chương 654: Cao Hoành mộng, các ngươi làm thật?

Chương 655: Tiểu Cước, bắt tông chủ Yêu Hồn Tông tới đây, ta có chút chuyện muốn thương lượng với hắn

Chương 656: Thượng cổ tà tu, chúng ta cùng nhau bắn chết hắn

Chương 657: Thượng cổ tà tu, chúng ta cùng nhau bắn chết hắn (2)

Chương 658: Ta đã chuẩn bị sẵn sàng để bị bắn chết, bây giờ các ngươi kêu chúng ta chờ?

Chương 659: Mẹ nó, muốn tra tấn ta thì cũng thôi đi, mẹ nó, còn bốn người cùng tiến lên?

Chương 660: Thiết Dực Huyền Quy, hôm nay bản cô nương sẽ liều mạng với ngươi

Chương 661: Thiết Dực Huyền Quy, hôm nay bản cô nương sẽ liều mạng với ngươi (2)

Chương 662: Thế giới nên có phong cách quỷ dị như vậy thật sao?

Chương 663: Nói chuyện đi chứ, hai cái đầu hổ của ngươi đâu, ngươi giấu chúng nó ở chỗ nào rồi?

Chương 664: Lão Thiết, tìm cái gì đó, Bát ca giúp ngươi tìm

Chương 665: Tiểu Cước, bắt tông chủ Yêu Hồn Tông tới đây, ta có chút chuyện muốn thương lượng với hắn

Chương 666: Thượng cổ tà tu, chúng ta cùng nhau bắn chết hắn

Chương 667: Thượng cổ tà tu, chúng ta cùng nhau bắn chết hắn (2)

Chương 668: Ta đã chuẩn bị sẵn sàng để bị bắn chết, bây giờ các ngươi kêu chúng ta chờ?

Chương 669: Lão Thiết, tìm cái gì đó, Bát ca giúp ngươi tìm (2)

Chương 670: Cao Hoành điên rồi, tiểu bảo bối mà hắn chăn nuôi cũng bị mất

Chương 671: Không ném đi, chẳng lẽ giữ lại sinh con hay sao?

Chương 672: Trò chơi phá của nhỏ, Thiết Dực Huyền Quy điên rồi

Chương 673: Trò chơi phá của nhỏ, Thiết Dực Huyền Quy điên rồi (2)

Chương 674: Diệp thiếu, có thể cho ta một cơ hội hay không

Chương 675: Không thể không nói, cái nhà bằng đất này thật sự quá xấu

Chương 676: Xong phim, tâm cảnh vô dục vô cầu của ta sắp sập mất

Chương 677: Xong phim, tâm cảnh vô dục vô cầu của ta sắp sập mất (2)

Chương 678: Thiếu gia, ngươi có còn là người nữa hay không, đừng làm hỏng tâm cảnh của ta

Chương 679: Quên mẹ nó vô dục vô cầu đi, ta phải tuân theo bản tâm

Chương 680: Đại ca, ta đang bận, đừng làm ảnh hưởng ta phát huy

Chương 681: Đại ca, ta đang bận, đừng làm ảnh hưởng ta phát huy (2)

Chương 682: Thiếu gia, cuộc tỷ thí này ta tham gia

Chương 683: Cũng dám đánh cược với Diệp thiếu, lát nữa bọn họ sẽ khóc

Chương 684: Tiểu Điêu Tử, vậy ngươi còn thảm hơn ta nữa

Chương 685: Tiểu Điêu Tử, vậy ngươi còn thảm hơn ta nữa (2)

Chương 686: Tinh Hồn Phong không có một ai, Diệp Phong có chút hoảng

Chương 687: Diệp trưởng lão, hay là chúng ta cùng nhau đi ăn xin?

Chương 688: Thiên Ma Lão Tổ, ngươi nói đại ca tốt sẽ gặp chúng ta hay không?

Chương 689: Đại hội ngắm hoa, như vậy thì không phải là có chuyện làm rồi hay sao?

Chương 690 - Đại hội ngắm hoa, như vậy thì không phải là có chuyện làm rồi hay sao? (2)

Chương 691 - Tham dự đại hội ngắm hoa thôi mà ngươi cũng muốn thừa cơ hội này phá của

Chương 692 - Muốn kết bạn với ta? Vậy ngươi có biết phá của hay không?

Chương 693 - Xong, thiếu cung chủ sắp bị Diệp thiếu dạy hư rồi

Chương 694 - Xong, thiếu cung chủ sắp bị Diệp thiếu dạy hư rồi (2)

Chương 695 - Trương thúc, còn phải nhờ vào ngươi

Chương 696 - Ngọa tào! Diệp thiếu, ngươi đừng chơi ta

Chương 697 - Xong đời, Tu La Cung chúng ta bị kim sắc truyền thuyết bao vây

Chương 698 - Đều là một chút rác rưởi mà thôi, phá của thì phá của đi

Chương 699 - Đều là một chút rác rưởi mà thôi, phá của thì phá của đi (2)

Chương 700 - Diệp thiếu mà bọn họ nói là ai vậy, mẹ nó ta không biết

Chương 701 - Lấy máu con trai của ta, hỏi xem rốt cuộc hắn có quen biết với Diệp thiếu hay không

Chương 702 - Diệp thiếu, ngài có quen biết con trai của ta Ngô Nhị hay không?

Chương 703 - Diệp thiếu, ngài có quen biết con trai của ta Ngô Nhị hay không? (2)

Chương 704 - Người khác liều cha, ngươi liều con trai

Chương 705 - Tới tay rồi, Trương thúc mau bỏ đi

Chương 706 - Tràng diện nhỏ này Tu La Cung các ngươi cũng không trấn được?

Chương 707 - Trò chơi nhỏ của Diệp Nhất, ác mộng của mấy chục vạn người

Chương 708 - Trò chơi nhỏ của Diệp Nhất, ác mộng của mấy chục vạn người (2)

Chương 709 - Một cái phi hành Tiên Khí mà cũng có thể chơi hoa dạng như vậy

Chương 710 - Bộ Soái, tại sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này?

Chương 711 - Vào thành không nộp phí, nhảy dây thừng lớn trước đã

Chương 712 - Vào thành không nộp phí, nhảy dây thừng lớn trước đã (2)

Chương 713 - La Khải và Hạ Thiên Vũ bối rối, Bại Gia Thành là của môn chủ?

Chương 714 - Tất cả đều là do ta nghĩ ra được, tại sao lại trở thành công lao của chủ nhân rồi

Chương 715 - Diệp Nhị, không thể không nói, chơi như vậy thì có chút quá mức rồi

Chương 716 - Diệp Nhị, không thể không nói, chơi như vậy thì có chút quá mức rồi (2)

Chương 717 - Diệp thiếu, 'mua' theo nghĩa đứng đắn hay sao?

Chương 718 - Ai! Có chút! Nhưng cũng không nhiều

Chương 719 - Chỉ cần ngươi dám cho, ta dám ăn

Chương 720 - Người ngồi ở trong cung, nồi từ trên trời rơi xuống?

Chương 721 - Người ngồi ở trong cung, nồi từ trên trời rơi xuống? (2)

Chương 722 - Sự tra tấn này phải nên để cho phụ thân đến đây cùng chịu với ta mới được

Chương 723 - Ngọa tào! Còn hố người khác như thế?

Chương 724 - Ngọa tào! Còn hố người khác như thế? (2)

Chương 725 - Bọn họ khinh người quá đáng, xin năm vị Thái Thượng trưởng lão xuất thủ

Chương 726 - Năm mươi vạn đại quân kim giáp vs ngũ đại Thái Thượng trưởng lão?

Chương 727 - Đừng có chơi ta như vậy, Phan Dương muốn điên rồi

Chương 728 - Đánh trước rồi cướp sau, ngươi nói xem có phải là sự trừng phạt này rất khủng bố hay không?

Chương 729 - Đánh trước rồi cướp sau, ngươi nói xem có phải là sự trừng phạt này rất khủng bố hay không? (2)

Chương 730 - Ngô chủ, chúng nó chính là tiên thú rác rưởi

Chương 731 - Các ngươi đừng so khoác lác, Diệp thiếu sẽ nghĩ là sự thật

Chương 732 - 10 vạn cây, nhà ngươi sản xuất ra Thiên Thọ Thụ sao?

Chương 733 - Anh em sắt đá, phụ thuộc nước chảy?

Chương 734 - Anh em sắt đá, phụ thuộc nước chảy? (2)

Chương 735 - Trương Băng Long, ta muốn luận bàn phá của chi đạo với ngươi

Chương 736 - Chương 732: Để ngươi bắt đầu trước, không phải để ngươi vừa bắt đầu liền ném bom chơi lớn

Chương 737 - Chương 733: Ngươi bây giờ đã trưởng thành, phải học được cách bắt đầu phá của

Chương 738 - Bạo lực đánh cướp, Phong Ma Tông thê thảm

Chương 739 - Đại nhân, cái gì mà có bán hay không, Phong Ma Tông chúng ta tặng

Chương 740 - Ban thưởng đặc thù Bại Thần Đạo Quán

Chương 741 - Ban thưởng đặc thù Bại Thần Đạo Quán (2)

Chương 742 - Hà Sơn, ngươi biết chơi như vậy hay sao?

Chương 743 - Ngọa tào, người của Tinh Hồn Phong đâu

Chương 744 - Bại Thần Thành hiện thế, thập cung quy vị

Chương 745 - Bại Thần Thành hiện thế, thập cung quy vị (2)

Chương 746 - Trong biển người mênh mông gặp ngươi thì nó thật là xui xẻo

Chương 747 - Các ngươi muốn đi chịu chết, đừng dẫn theo ta

Chương 748 - Tên khốn kiếp, ngươi mau dừng chân cho ta

Chương 749 - Bọn chúng đều là ông nội của ta, ta hầu hạ không nổi

Chương 750 - Đi, đuổi theo Thiên Đạo kiếp vân, sau đó chơi nó

Chương 751 - Đi, đuổi theo Thiên Đạo kiếp vân, sau đó chơi nó (2)

Chương 752 - Thiên Đạo kiếp vân: Các ngươi cũng không thể khi dễ mấy như vậy được

Chương 753 - Ta ít đọc sách, ngươi đừng có chơi ta như vậy

Chương 754 - Thạch Khang bối rối, không coi trọng ta như vậy sao?

Chương 755 - Kiên trì được nửa nén hương, cái này mà gọi là cho ta cơ hội sống sót đó hả?

Chương 756 - Kiên trì được nửa nén hương, cái này mà gọi là cho ta cơ hội sống sót đó hả? (2)

Chương 757 - Thạch Khang, ngươi đang đùa với ta có đúng không

Chương 758 - Các ngươi đều bị bệnh tâm thần đúng hay không, rảnh rỗi không có chuyện gì làm chặt chân của ta để làm gì?

Chương 759 - Đừng giúp ta, xin ngươi hãy để cho ta trực tiếp chết đi

Chương 760 - Đừng giúp ta, xin ngươi hãy để cho ta trực tiếp chết đi (2)

Chương 761 - Đó không phải là mục tiêu phá của thích hợp nhất hay sao?

Chương 762 - Diệp thiếu, ngươi cũng đến tham gia náo nhiệt?

Chương 763 - Cho dù là tiểu ma nữ thì mẹ nó ta cũng sẽ không nể mặt

Chương 764 - Đỗ Dương, đi phụ trách đại hội thu đồ với ta

Chương 765 - Đỗ Dương, đi phụ trách đại hội thu đồ với ta (2)

Chương 766 - Mẹ nó, đây là đến đây khảo hạch hay đến đây để làm đại gia?

Chương 767 - Ngươi hữu duyên này là ngươi bóp quần tính ra hay sao

Chương 768 - Chủ nhân, đây chính là chuyện lớn mà ngươi nói hay sao?

Chương 769 - Chủ nhân, đây chính là chuyện lớn mà ngươi nói hay sao? (2)

Chương 770 - Cẩu ca ăn không hết, gọi các ngươi qua đây hỗ trợ

Chương 771 - Lang ca, ngươi cũng không được hay sao

Chương 772 - Vì hố Tiểu Thương Long, tất cả mọi người và Tiên Thú đều cuốn vào trong đó

Chương 773 - Các ngươi muốn hỗ trợ Tiểu Thương Long ăn?

Chương 774 - Các ngươi muốn hỗ trợ Tiểu Thương Long ăn? (2)

Chương 775 - Bốn tên ngốc mổ lẫn nhau, Tiểu Đường ngồi thu ngư ông thủ lợi

Chương 776 - Chương 772: Bốn tên các ngươi không cần ăn, cho nên dùng sức soàn soạt chúng ta sao?

Chương 777 - Chương 773: Không phải Tinh Hồn Phong không có ai sao, tại sao ba tên kia lại ở chỗ này?

Chương 778 - Tám đại thí thần, tùy ý phóng thích?

Chương 779 - Tám đại thí thần, tùy ý phóng thích? (2)

Chương 780 - Tại sao bên cạnh ta không có một người nào là người bình thường hết

Chương 781 - Diệp Phong, một bại gia tử nho nhỏ đến từ Đông Châu

Chương 782 - Kim sắc Thú Hồn Lệnh, đó là trấn các chi bảo của chúng ta

Chương 783 - Mười vạn con thượng cổ Tiên Thú tẩu tú, cảnh tượng chắc chắn sẽ rất hoành tráng

Chương 784 - Mười vạn con thượng cổ Tiên Thú tẩu tú, cảnh tượng chắc chắn sẽ rất hoành tráng (2)

Chương 785 - Cha chặt con trốn, tiết tấu như vậy mới đúng

Chương 786 - Học tập hố người chi đạo là cái quỷ gì, đó là cái mà người bình thường nên học hay sao?

Chương 787 - Mười vạn con thượng cổ Tiên Thú này rất thảm

Chương 788 - Mười vạn con thượng cổ Tiên Thú này rất thảm (2)

Chương 789 - Không phải là Diệp thiếu đang gài bẩy ta nữa đó chứ

Chương 790 - Đảo ngược rồi lại đảo ngược, Nhiếp Hào bị kinh ngạc đến ngây người

Chương 791 - Nghề phụ của Diệp thiếu là phá của, nghề chính là hố người

Chương 792 - Nghề phụ của Diệp thiếu là phá của, nghề chính là hố người (2)

Chương 793 - Rượu kém chất lượng kết hợp với dược liệu rác rưởi trở thành rượu ngon tốt nhất?

Chương 794 - Đại ca tại thượng, xin hãy nhận lấy tiểu đệ

Chương 795 - Ngươi còn muốn đi tham gia náo nhiệt, điên rồi hả

Chương 796 - Ngươi còn muốn đi tham gia náo nhiệt, điên rồi hả (2)

Chương 797 - Mẹ nó ta chơi hoa dạng cái gì, Nhiếp Phi Dương mộng

Chương 798 - Nhân vật số mấy? Ngươi chỉ xứng trông đại môn

Chương 799 - Mặc dù các ngươi rất biết chơi nhưng cũng không thể chơi chó như thế được

Chương 800 - Mặc dù các ngươi rất biết chơi nhưng cũng không thể chơi chó như thế được (2)

Chương 801 - Kêu ngươi làm tấm thuẫn cho ta, kết quả ngươi lại chuyển qua làm trọng tài?

Chương 802 - Chân mặc Vô Cực Lôi Hoang Hài, một đường vừa có tia lửa vừa có thiểm điện

Chương 803 - Một cái nhiệm vụ ngẫu nhiên, chuẩn bị trực tiếp đưa tiễn ta?

Chương 804 - Sáng lên đi, trăm vạn tiểu bảo bối của ta

Chương 805 - Sáng lên đi, trăm vạn tiểu bảo bối của ta (2)

Chương 806 - Chỉ là Thiên Đạo kiếp vân, muốn diệt là diệt?

Chương 807 - Đi thần giới phải cẩu như thế nào mới thú vị hơn một chút?

Chương 808 - Ăn cơm, đi ngủ, nhìn người khác đau chân

Chương 809 - Ăn cơm, đi ngủ, nhìn người khác đau chân (2)

Chương 810 - Ba vị đại nhân đó hình như có chút không đúng thật

Chương 811 - Diệp thiếu, nếu như chỉ có chút chuyện nhỏ như vậy mà ta cũng không giúp thì ta có còn là người nữa hay không?

Chương 812 - Diệp thiếu, nếu như chỉ có chút chuyện nhỏ như vậy mà ta cũng không giúp thì ta có còn là người nữa hay không? (2)

Chương 813 - Chế tạo một cái quan tài cực lớn nhưng lại không có nắp

Chương 814 - Tình huống như thế nào, chó Thiên Đạo này không ra bài theo kịch bản

Chương 815 - Đại ca và nhị ca ngủ thật là ngon

Chương 816 - Đại ca và nhị ca ngủ thật là ngon (2)

Chương 817 - Kích hoạt Thiên Thần Lệnh, tiến về thần giới

Chương 818 - Tiểu hữu, ngươi từng nghe nói về chuyện xưa của ta?

Chương 819 - Tiền thưởng ngươi cũng không trả nổi sau đó ngươi nói ngươi là bại gia tử?

Chương 820 - Tiền thưởng ngươi cũng không trả nổi sau đó ngươi nói ngươi là bại gia tử? (2)

Chương 821 - Xong chuyện phủi áo đi, thâm tàng công và danh?

Chương 822 - Đôi Ngọa Long Phượng Sồ này còn muốn sáng lập tông môn?

Chương 823 - Tiểu Tôn, ngươi mau buông ta ra, ta đi kiểm tra độ ấm của máu thay cho Diệp thiếu

Chương 824 - Cái gì mà trấn thủ tông môn, đó là nuôi để ăn

Chương 825 - Cái gì mà trấn thủ tông môn, đó là nuôi để ăn (2)

Chương 826 - Tiểu Tôn, cường giả kim giáp này, ngươi có thể

đánh thắng được hắn không?

Chương 827 - Đại ca, vẫn là ngươi nhìn thấu triệt

Chương 828 - Nụ cười của các ngươi có chút không thích hợp

Chương 829 - Mộng Huyễn Mao Ốc, các ngươi đáng giá có được

Chương 830 - Mộng Huyễn Mao Ốc, các ngươi đáng giá có được (2)

Chương 831 - Nhị ca, thứ gì mới vừa bay qua vậy?

Chương 832 - Hai con sâu này, sẽ không phải là rồng đấy chứ

Chương 833 - Xong rồi, mặt của ta không sạch sẽ

Chương 834 - Xong rồi, mặt của ta không sạch sẽ (2)

Chương 835 - Phụ thân, thiên đạo kiếp vân do ta dẫn đến bị người bắt cóc

Chương 836 - Khiêu chiến của Diệp Tiểu Kiếm, ác mộng của Mã Văn Sơn

Chương 837 - Tác dụng kỳ diệu của Vân Lãng độc thạch

Chương 838 - Tác dụng kỳ diệu của Vân Lãng độc thạch (2)

Chương 839 - Ngươi gọi đại ca cái gì? Đó là từ của ta

Chương 840 - Hai sư đồ chúng ta nên tìm một chỗ để ổn định

Chương 841 - Sư tôn, ta đang lấy độc trị độc

Chương 842 - Kia là thiên đạo kiếp vân, các ngươi lễ phép chứ?

Chương 843 - Các ngươi chưa từng nhìn thấy một đồ điên cụt một tay?

Chương 844 - Người khác đến tuyển chọn đệ tử, ngươi đến để chọc cười sao?

Chương 845 - Người khác đến tuyển chọn đệ tử, ngươi đến để chọc cười sao? (2)

Chương 846 - Thỉ Đả Xuyên! Tên này của ngươi thật lỗ mãng

Chương 847 - Trước có cân đẩu vân của đại thánh, sau có thiên đạo kiếp vân của Hoắc Sơn?

Chương 848 - Có nên nói không, Diệp thiếu thật biết chơi

Chương 849 - Ôi vãi! Tên khốn này lại là nam

Chương 850 - Ôi vãi! Tên khốn này lại là nam (2)

Chương 851 - Tác dụng diệu kỳ của Sử Đại Xuyên, Hoắc Sơn bắt đầu tỏ vẻ kén chọn

Chương 852 - Cường đầu trọc, lại lừa người chạy?

Chương 853 - Mang theo ghế, cầm xiên thịt rồng, đi xem náo nhiệt

Chương 854 - Tranh tài họa đạo, nhiệm vụ rất có tính khiêu chiến

Chương 855 - Trình độ họa đạo của Diệp trưởng lão, chắc chắn thật khủng bố

Chương 856 - Sử Đại Xuyên là tiểu thư nhà giàu, Diệp Phong là nô bộc?

Chương 857 - Sử Đại Xuyên là tiểu thư nhà giàu, Diệp Phong là nô bộc? (2)

Chương 858 - Diệp trưởng lão, ngươi lấy một khúc gỗ nát ra làm gì?

Chương 859 - Đây không phải đang vẽ tranh, đây là đang bại gia

Chương 860 - Ngươi gọi đây là bức tranh long phượng trình tường?

Chương 861 - Đồ bại gia này, thật sự sẽ gây ra một mớ hỗn độn lớn

Chương 862 - Sử tiểu thư, ngươi nói ngươi vẽ cái gì?

Chương 863 - Gà con mổ nhau, còn cần tìm người đánh giá tranh!

Chương 864 - Gà con mổ nhau, còn cần tìm người đánh giá tranh! (2)

Chương 865 - Đừng con mẹ nó cướp, tâm tính Cổ Hồng Vũ vỡ nát

rồi

Chương 866 - Sử Đại Xuyên, sao ngươi có thể chơi như vậy chứ

Chương 867 - Chống lại màn đen, thẻ may mắn kiên quyết không thể cần

Chương 868 - Ánh vàng lóa mắt, giấy bút trong truyền thuyết hiện thế

Chương 869 - Có chuyện gì vậy, tất cả họa tu đều bỏ thi?

Chương 870 - Có chuyện gì vậy, tất cả họa tu đều bỏ thi? (2)

Chương 871 - Núi rác trên đống rác, dưới núi rác có ta và ngươi

Chương 872 - Trương Vân Phi đã đến, trực tiếp bị năm hổ dưới chân núi theo dõi

Chương 873 - Thiếu gia, ta là Trương thúc của ngươi

Chương 874 - Làm cái gì? Dắt heo đi dạo!

Chương 875 - Làm cái gì? Dắt heo đi dạo! (2)

Chương 876 - Kết quả bại gia thú vị - Lưu Ly âm Dương Hồ!

Chương 877 - Diệp thiếu, ta không thể ân huệ cùng hưởng với chúng nó được!

Chương 878 - Diệp thiếu, tiểu Sử dùng cái bô này không tiện lắm

đâu!

Chương 879 - Chúng ta kém cả heo kia?

Chương 880 - Lời này quá mẹ nó đáng ghét!

Chương 881 - Ta thu mua tiểu nhị còn dùng một trăm vạn, ngươi đòi ta năm mươi vạn!

Chương 882 - Ta thu mua tiểu nhị còn dùng một trăm vạn, ngươi đòi ta năm mươi vạn! (2)

Chương 883 - Người khác đều cướp đồ ăn từ trong miệng cọp, ta chỉ có thể đoạt thức ăn từ trong mõm heo!

Chương 884 - Diệp thiếu, con heo sủng vật của ngươi đang ăn vụng Hàn Tủy Ngọc Kim Đan!

Chương 885 - Chơi một trò chơi nhỏ, tâm tính heo heo phi thiên sụp đổ!

Chương 886 - Thu tiền hối lộ thì thôi, các ngươi còn ở đó kéo đản?

Chương 887 - Thu tiền hối lộ thì thôi, các ngươi còn ở đó kéo đản? (2)

Chương 888 - Các ngươi đừng đến đây, bằng không ta sẽ kêu!

Chương 889 - Súng máy quay nhiều nòng thủ công đặc thù, giết xuyên Huyết Sắc sa mạc!

Chương 890 - Chiến trư súng ống, đánh đâu thắng đó không gì cản

nổi!

Chương 891 - Năm tên đệ tử kia đâu, rơi mất?

Chương 892 - Giết xuyên Huyết Sắc sa mạc, thời khắc tỏa sáng của mọi người!

Chương 893 - Giết xuyên Huyết Sắc sa mạc, thời khắc tỏa sáng của mọi người! (2)

Chương 894 - Phi Thiên Trư Trư nhìn móng vuốt lâm vào trầm tư!

Chương 895 - Diệp thiếu điệu thấp, không giống như những gì chúng ta nghĩ!

Chương 896 - Cung chủ bão nổi, mau thi triển Xả Đan Đại Pháp!

Chương 897 - Vừa tới Huyền Thảo Phong liền trực tiếp cao điệu lên?

Chương 898 - Cung chủ, ngươi lấy sai rồi, kia là bình nước tiểu!

Chương 899 - Sở trưởng lão, ta nhất định phải nhất hào Thần thực điền!

Chương 900 - Sở trưởng lão, ta nhất định phải nhất hào Thần thực điền! (2)

Chương 901 - Có thể lấy ra Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ vạn năm niên đại không?

Chương 902 - Cung chủ, bán cho Sở Côn ba bình Lưu Ly âm Dương

Dịch này đi!

Chương 903 - Tận tình thưởng thức bữa tiệc phá của này đi!

Chương 904 - Hay là chúng ta lại đánh hắn thêm một trận?

Chương 905 - Diệp thiếu, ta không muốn học tập Phù Lục chi đạo a!

Chương 906 - Để ta chỉ đạo một đầu heo học tập Phù Lục chi đạo sao?

Chương 907 - Để ta chỉ đạo một đầu heo học tập Phù Lục chi (2)

Chương 908 - Để ta làm mồi nhử hung thú ở Huyết Sắc Sa Mạc?

Chương 909 - Trư gia, vậy ngươi có phiền không khi có hai con mồi?

Chương 910 - Nước mắt Ngân Lão Bạo Long! (1531)

Chương 911 - Nếu không làm thịt Ngân Lão Bạo Long, cho Diệp thiếu nếm thử mới mẻ?

Chương 912 - Nếu không làm thịt Ngân Lão Bạo Long, cho Diệp thiếu nếm thử mới mẻ? (2)

Chương 913 - Vũ khí của ngươi không giống như vũ khí của ta!

Chương 914 - Ta là người bị hại, còn làm ta xin lỗi nó?

Chương 915 - Trò chơi nhỏ, kiến vương tranh bá!

Chương 916 - Diệp thiếu, làm ơn, đừng hố long!

Chương 917 - Thiên Mộng Thôi Lệ Đan, ngươi đáng giá có được!

Chương 918 - Thanh niên thần bí, Lệ Thất!

Chương 919 - Thanh niên thần bí, Lệ Thất! (2)

Chương 920 - Đệ tử thân truyền thứ tám, Lệ Thất!

Chương 921 - Ta muốn thi đấu, nhưng đầu heo này tại sao lại luôn phải phân cao thấp với ta!

Chương 922 - Nhi tử, đừng nhát gan, đấu với hắn đến cùng!

Chương 923 - Nhi tử, chúng ta chỉ là đi ngang qua, đi trước một bước!

Chương 924 - Diệp thiếu, Diệp Nhất không ở cùng ngài sao?

Chương 925 - Mẹ nó, ta phải chém chết tên phá của như ngươi!

Chương 926 - Mẹ nó, ta phải chém chết tên phá của như ngươi! (2)

Chương 927 - Heo ta mới là đương sự a, các ngươi có thể tôn trọng ta một chút được không!

Chương 928 - Các ngươi có thể kiếm tiền, nhưng chúng ta tuyệt

đối sẽ không thua!

Chương 929 - Một khi tiến vào cờ bạc sâu như biển, quay đầu cực khó!

Chương 930 - Trương quản sự, rốt cuộc đấu trường thú của các ngươi có hay không?

Chương 931 - Cứ để nó uống chơi, ai bảo chúng ta có điều kiện này đâu!

Chương 932 - Đinh lão ca, ngươi có muốn bỏ đánh cuộc không?

Chương 933 - Đinh lão ca, ngươi có muốn bỏ đánh cuộc không? (2)

Chương 934 - Còn hỏi ta làm gì, ngươi trực tiếp báo tên của ta là được?

Chương 935 - Tình huống như thế nào, gia hỏa này quỳ bay tiến vào?

Chương 936 - Diệp Tiểu Chuỳ, ngươi đừng khinh người quá đáng!

Chương 937 - Người cùng thú ở trong cửa cung này có điểm không thích hợp a!

Chương 938 - Mặc dù ngươi là cung chủ, nhưng cũng không thể trợn tròn mắt nói dối a!

Chương 939 - Mặc dù ngươi là cung chủ, nhưng cũng không thể trợn tròn mắt nói dối a!

Chương 940 - Đêm nay, sẽ có yến hội pháo hoa chưa từng có!

Chương 941 - Thiếu các chủ, mau học theo ta nếu không thì sẽ chết người đấy!

Chương 942 - Bọn họ không tới sớm không tới trễ, hết lần này tới lần khác lại đến ngay lúc này?

Chương 943 - Bọn họ không tới sớm không tới trễ, hết lần này tới lần khác lại đến ngay lúc này? (2)

Chương 944 - Mặc dù ngươi là Thiếu các chủ, nhưng ngươi cũng không thể chó như thế!

Chương 945 - Ngươi chơi như vậy phụ thân ngươi có biết hay không

Chương 946 - Thiếu các chủ, ngươi không thể hố người ta như thế được!

Chương 947 - Thiếu các chủ, ngươi không thể hố người ta như thế được! (2)

Chương 948 - Để cho bầu trời đêm này nở rộ ra màu sắc đẹp đẽ nhất!

Chương 949 - Các chủ và hai vị tổ lão đang dạy ta làm người!

Chương 950 - An Thái đứng lên, Ngô trưởng lão đáng thương!

Chương 951 - An Thái đứng lên, Ngô trưởng lão đáng thương! (2)

Chương 952 - Ta Trở về làm đại gia không phải trở về để bị đánh!

Chương 953 - Ngủ không được thì ngươi có thể đếm cừu!

Chương 954 - Lấy những thứ rác rưởi đó ra làm phần thưởng, có phải là quá keo kiệt rồi hay không!

Chương 955 - Diệp thiếu, có người muốn tăng độ khó của trận thí luyện này lên một chút hay không?

Chương 956 - Diệp thiếu, có người muốn tăng độ khó của trận thí luyện này lên một chút hay không? (2)

Chương 957 - Tại sao các ngươi lại thiếu nhiều như vậy, lại còn thay đổi quy tắc tỷ thí!

Chương 958 - Tại sao các ngươi lại thiếu nhiều như vậy, lại còn thay đổi quy tắc tỷ thí! (2)

Chương 959 - Chủ nhân, ta nhớ ngươi muốn chết!

Chương 960 - Ai có thể chịu được loại trò chơi này! (1421)

Chương 961 - Ai có thể chịu được loại trò chơi này! (2)

Chương 962 - Chủ nhân, ngươi làm như vậy lương tâm sẽ không đau sao?

Chương 963 - Mẹ kiếp, đầu heo này thật sự không bình thường a!

Chương 964 - Cẩu ca, ta cử báo, Triệu Hạ vừa lấy được thứ tốt!

Chương 965 - Đi thôi, nhớ rõ nhẹ nhàng với hắn một chút!

Chương 966 - Chủ nhân, chúng ta cướp về toàn bộ phần thưởng thí luyện cho ngài rồi đây!

Chương 967 - An Thái, ngươi làm cái quỷ gì!

Chương 968 - An Thái, ngươi làm cái quỷ gì! (2)

Chương 969 - Ta vẫn thích bộ dáng khó thuần kiêu ngạo lúc trước của ngươi!

Chương 970 - Là mối quan tâm của ngươi đã đi chệch hướng, hay là suy nghĩ của ta đã đi chệch hướng? (1438)

Chương 971 - Sử Đại Xuyên luống cuống, ta không muốn nuốt Thốn Huyền Thần Lộ!

Chương 972 - Ta đánh xuống một quyền, còn phải cầu bọn họ không cần chết!

Chương 973 - Phụ thân, ngươi thật sự đi khuyên bảo Trương quản gia sao?

Chương 974 - Tông tộc chúng ta vô số năm qua chưa từng có người trải qua việc này!

Chương 975 - Tông tộc chúng ta vô số năm qua chưa từng có người trải qua việc này! (2)

Chương 976 - Hắn biến trọc, cũng biến xấu, nhưng hắn biến cường!

Chương 977 - Quái thú hình người, chỉ cần búng tay bắn ra một người!

Chương 978 - Sử tộc trưởng, có cần ta diêu người làm chết bọn họ không!

Chương 979 - Những cường giả này thật không biết xấu hổ!

Chương 980 - Cái gì! Cẩu tử quải chạy đại đệ tử thân truyền của ta?

Chương 981 - Mẹ kiếp! Sao ta lại gặp được tên nghèo hơn cả nghèo kia!

Chương 982 - Mẹ kiếp! Sao ta lại gặp được tên nghèo hơn cả nghèo kia! (2)

Chương 983 - Ngươi muốn ta cười chết, sau đó lấy đi bảo bối trên người ta sao?

Chương 984 - Chết một mình không bằng có người chết cùng!

Chương 985 - Không phá của cũng không sao, ta đã giúp các ngươi nghĩ kỹ rồi!

Chương 986 - Hệ thống, ngươi xác định không phải cố ý?

Chương 987 - Ta chỉ là khách khí một chút, ngươi thật đúng là không để trong lòng a!

Chương 988 - Ta chỉ là khách khí một chút, ngươi thật đúng là không để trong lòng a! (2)

Chương 989 - Huynh đệ, tới đây, chúng ta cùng nhau quỳ!

Chương 990 - Chỉ cần có tiền, người khác đều sẽ vội vàng xông tới cầu xin vũ nhục? (1424)

Chương 991 - Hả? Thứ quái quỷ này còn có thể luyện chế lung tung sao?

Chương 992 - Là ngươi điên rồi, hay vẫn là thế giới này điên rồi?

Chương 993 - Con hổ ngu xuẩn, dùng sức ăn cho ta a!

Chương 994 - Làm sao bây giờ, thật muốn nhìn hai người bọn họ đối đầu!

Chương 995 - Làm sao bây giờ, thật muốn nhìn hai người bọn họ đối đầu! (2)

Chương 996 - Cái thứ quỷ này ngươi nghĩ là chỉ có một mình ngươi có hay sao?

Chương 997 - Cái thứ quỷ này ngươi nghĩ là chỉ có một mình ngươi có hay sao? (2)

Chương 998 - Chúng ta vẫn chờ nhìn đối oanh, kết quả mẹ nó ngươi quỳ rồi?

Chương 999 - Các ngươi đều thoát khốn, để lại một mình ta ở trong tháp?

Chương 1000 - Các ngươi đều thoát khốn, để lại một mình ta ở trong tháp? (2)

Chương 1001 - Đây là ngại mình sống quá lâu cho nên muốn giải thoát cho mình đúng hay không?

Chương 1002 - Diệp lão đệ, ngươi gọi cái này là một chút xíu?

Chương 1003 - Diệp lão đệ, ngươi gọi cái này là một chút xíu? (2)

Chương 1004 - Lôi tới, hai người các ngươi chạy?

Chương 1005 - Rốt cuộc là ai đang chơi đụng lôi ở đây sau đó hố lão tử!

Chương 1006 - Đại ca, có cần phải đánh thức nhị ca hay không?

Chương 1007 - Đại ca, có cần phải đánh thức nhị ca hay không? (2)

Chương 1008 - Ta thắng, cho ta ăn, ta thua, mẹ nó vẫn cho ta ăn?

Chương 1009 - Đúng là ta từng hứa với các ngươi nhưng ta nói không tính!

Chương 1010 - Nhìn khắp toàn bộ cung môn, chỉ còn lại một mình ta là yếu như gà?

Chương 1011 - Hoắc Sơn khóc, không thể khi dễ người khác như vậy chứ!

Chương 1012 - Hoắc Sơn khóc, không thể khi dễ người khác như vậy chứ! (2)

Chương 1013 - Phương pháp phá của Chiến Đấu Khôi Lỗi!

Chương 1014 - Chủ nhân, Thần Đạo Giả yếu như gà, không phải trong cung môn của chúng ta cũng có một hay sao?

Chương 1015 - Hết cách rồi, chỉ có thể để hắn đơn đấu chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi!

Chương 1016 - Hết cách rồi, chỉ có thể để hắn đơn đấu chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi! (2)

Chương 1017 - Ngươi không được qua đây, nếu không ta sẽ hô lên!

Chương 1018 - Lòng hiếu kỳ hại chết mèo, tổ hai tên xui xẻo!

Chương 1019 - Diệp thiếu, để cho lần luận bàn này tới mãnh liệt hơn một chút nữa đi!

Chương 1020 - Diệp thiếu, để cho lần luận bàn này tới mãnh liệt hơn một chút nữa đi! (2)

Chương 1021 - Triệu Đông Lâm, mẹ nó, có phải là đầu óc của ngươi có vấn đề hay không!

Chương 1022 - Quán Chủ cũng quá sành chơi đi!

Chương 1023 - Ủy khuất này chó cũng không thể chịu được!

Chương 1024 - Chu ca, sau này gọi ta Tiểu Huyền là được!

Chương 1025 - Ta dẫn ngươi trang bức dẫn ngươi bay!

Chương 1026 - Ta dẫn ngươi trang bức dẫn ngươi bay! (2)

Chương 1027 - Thật thú vị, hắn đã thành công khiến cho ta chú ý!

Chương 1028 - Trước khi ăn cơm uống rượu, phải súc miệng

Chương 1029 - Còn chuẩn bị công việc ngươi ăn một bữa cơm phiền phức như vậy sao?

Chương 1030 - Còn có công tác chuẩn bị, ngươi ăn bữa cơm khó như vậy sao?

Chương 1031 - Còn có công tác chuẩn bị, ngươi ăn bữa cơm khó như vậy sao? (2)

Chương 1032 - Ngươi giả bộ giỏi như vậy làm gì, không giả bộ có thể chết!

Chương 1033 - Muốn chơi ghê tởm như vậy sao!

Chương 1034 - Uông Uy, sao ngươi có thể làm ra loại chuyện như vậy!

Chương 1035 - Người khác khoác lác chỉ là động miệng, nhưng tại sao ngươi khoác lác lại làm thật!

Chương 1036 - Ngươi xem nó là gà con, loảng xoảng loảng xoảng chính là thọc!

Chương 1037 - Tham gia náo nhiệt còn chưa tính, các ngươi còn đem rượu và đồ ăn tới đây nữa?

Chương 1038 - Tham gia náo nhiệt còn chưa tính, các ngươi còn đem rượu và đồ ăn tới đây nữa? (2)

Chương 1039 - Chỉ cần tư duy không hỏng, biện pháp nhất định sẽ có!

Chương 1040 - Nhược điểm của Cương Thiên Lôi Thạch, Thiên Đạo kiếp vân lại bị để mắt tới!

Chương 1041 - Trò chơi nhỏ ném tảng đá, Thiên Đạo kiếp vân mộng!

Chương 1042 - Đề nghị công bằng như thế, sao người có thể nghĩ ra được?

Chương 1043 - Đề nghị công bằng như thế, sao người có thể nghĩ ra được? (2)

Chương 1044 - Các ngươi có cần phải chơi tuyệt tình như vậy hay không!

Chương 1045 - Nếu như các ngươi đi thì ta phải sống như thế nào đây!

Chương 1046 - Ai chọc ta tức giận? Ngươi còn có mặt mũi hỏi ra những lời này hay sao?

Chương 1047 - Ai chọc ta tức giận? Ngươi còn có mặt mũi hỏi ra những lời này hay sao? (2)

Chương 1048 - Làm gì đó, tại sao các người đều hối lộ ta?

Chương 1049 - Không được, ta không thể bị tiền tài làm choáng váng đầu óc được!

Chương 1050 - Ta cảm thấy Diệp thiếu là đang cố ý nhằm vào ta nhưng ta không có chứng cứ!

Chương 1051 - Ta cảm thấy Diệp thiếu là đang cố ý nhằm vào ta nhưng ta không có chứng cứ! (2)

Chương 1052 - Miệng rất cứng nhưng thân thể cũng rất thành thật!

Chương 1053 - Lê trưởng lão, nếu không ngươi ở lại?

Chương 1054 - Cái này không phải chơi, rõ ràng là muốn nhổ sạch tóc của ta!

Chương 1055 - Cái này không phải chơi, rõ ràng là muốn nhổ sạch tóc của ta! (2)

Chương 1056 - Chủ nhân, có cần phải chơi tuyệt tình như vậy hay không!

Chương 1057 - Người đó chính là... Bát Quái Vương 'Nhị tỷ'!

Chương 1058 - Diệp thiếu, tại sao Thiên Đạo kiếp vân không bổ ngươi?

Chương 1059 - Hai người các ngươi giải thoát, vậy ta làm sao bây giờ?

Chương 1060 - Diệp Phong đặt tên, Bát Quái Vương 'Nhị tỷ' luống cuống!

Chương 1061 - Diệp Phong đặt tên, Bát Quái Vương 'Nhị tỷ' luống cuống! (2)

Chương 1062 - Tiểu Cước đừng sợ, có Kiếm ca ở đây!

Chương 1063 - Chủ nhân, cái tên này rất không biết xấu hổ!

Chương 1064 - Nghe được bí mật của ta, các ngươi đều chạy?

Chương 1065 - Nghe được bí mật của ta, các ngươi đều chạy?

Chương 1066 - Diệp Phong ngủ, cả phòng đều nhìn!

Chương 1067 - Sợ quấy rầy ta, cho nên ngươi tiến vào?

Chương 1068 - Người tu luyện Thần Đạo cường đại nhất, Vũ Thiên Thành!

Chương 1069 - Hai hai ba ba năm, một cái bí mật nhỏ của Vũ Thiên Hành!

Chương 1070 - Để cho ta dẫn ngươi xuống, lại kêu ta trở về, ngươi dắt chó đi dạo hả?

Chương 1071 - Tay phải? Sao ngươi có thể dùng tay phải được chứ?

Chương 1072 - Tay phải? Sao ngươi có thể dùng tay phải được chứ? (2)

Chương 1073 - Chủ nhân, sau khi xong chuyện thì hắn còn phải cảm ơn ngài nữa đó!

Chương 1074 - Ta đã thất bại sau đó ngươi nói là ngươi tìm được?

Chương 1075 - Giúp ta tìm? Chẳng lẽ là lần này có hi vọng?

Chương 1076 - Giúp ta tìm? Chẳng lẽ là lần này có hi vọng? (2)

Chương 1077 - Không đùa chơi chết ta, các ngươi trong lòng khó chịu?

Chương 1078 - Dù sao ngươi cũng vượt qua ba lần, vậy lại kháng thêm bảy lần cũng đâu có sao đâu!

Chương 1079 - Nhiệm vụ ngẫu nhiên, ngụy trang thành người nghèo?

Chương 1080 - Nhiệm vụ ngẫu nhiên, ngụy trang thành người nghèo? (2)

Chương 1081 - Một hồi Dao Trì Thánh Nữ tới, mẹ nó ta oanh nàng trước một cái?

Chương 1082 - Cái này không phải là đang thả khí mà là đang nã pháo về phía ta!

Chương 1083 - Thế nào, ngươi đang sai bảo ta như gia súc đó hả?

Chương 1084 - Thế nào, ngươi đang sai bảo ta như gia súc đó hả? (2)

Chương 1085 - Ngươi là người nghèo, vậy chúng ta tính là gì, sâu kiến dưới chân người nghèo?

Chương 1086 - Ngươi xem đột phá như đánh rắm hả, nói đến là đến?

Chương 1087 - Dao Trì Thánh Nữ không ra bài theo kịch bản!

Chương 1088 - Dao Trì Thánh Nữ không ra bài theo kịch bản! (2)

Chương 1089 - Cơn ác mộng bị đỉnh tiêm thần quả chi phối!

Chương 1090 - Cái này mẹ nó là độ kiếp a, ngươi cho là nghỉ phép sao?

Chương 1091 - Ta dẫn ngươi lên đường, ngươi lại muốn trực tiếp đưa ta lên đường?

Chương 1092 - Tiểu Nguyệt, có phải là ngươi đã quá coi thường vi sư rồi hay không?

Chương 1093 - Tiểu Nguyệt, có phải là ngươi đã quá coi thường vi sư rồi hay không? (2)

Chương 1094 - Cẩu ca ta giận dữ, chắc chắn quần cũng không để lại!

Chương 1095 - Một con chó mà ngươi nuôi đang đánh cướp Thánh Địa chúng ta?

Chương 1096 - Một con chó mà ngươi nuôi đang đánh cướp Thánh Địa chúng ta? (2)

Chương 1097 - Nhóm ba người khổ cực đáng thương!

Chương 1098 - Các ngươi xem trọng ta như thế, mẹ nó ta rất hoảng a!

Chương 1099 - Nam tử đầu trọc và nữ tử váy đỏ bị chơi hỏng!

Chương 1100 - Phương thức phá của Cửu Diệu Tuyết Liên!

Chương 1101 - Phương thức phá của Cửu Diệu Tuyết Liên! (2)

Chương 1102 - Ta đang tranh cái gì? Tranh nhau làm người bị hố hay sao?

Chương 1103 - Thánh Chủ, có phải là người điên rồi hay không?

Chương 1104 - Diệp thiếu, hướng lo lắng của ngươi có chút lệch hướng!

Chương 1105 - Diệp thiếu, hướng lo lắng của ngươi có chút lệch hướng! (2)

Chương 1106 - Đừng hỏi nhiều như vậy, chuẩn bị đột phá đi!

Chương 1107 - Độ kiếp mà còn có thể hưởng thụ như thế?

Chương 1108 - Tuý Thiên Ca, người thừa kế Thí Thần Tông!

Chương 1109 - Tuý Thiên Ca, người thừa kế Thí Thần Tông! (2)

Chương 1110 - Có rượu không uống, chơi phun?

Chương 1111 - Vị thiếu gia này, ngươi muốn nói với ta chuyện mua bán lớn gì?

Chương 1112 - Mẹ kiếp! Trực tiếp quỳ xuống ta?

Chương 1113 - Chơi như vậy, đám thiên kiêu đó có thể đứng vững sao?

Chương 1114 - Có cửa sổ, tại sao ta phải đi cửa chính!

Chương 1115 - Tuý huynh, nếu không ngươi cùng hoắc Cung chủ luận bàn một chút?

Chương 1116 - Diệp thiếu, ta muốn luận bàn với hộ vệ của ngươi trước!

Chương 1117 - Đây không phải là đang luận bàn, đây căn bản chính là đang đá bao cát!

Chương 1118 - Đây không phải là đang luận bàn, đây căn bản chính là đang đá bao cát! (2)

Chương 1119 - Làm gì thế, ngươi đang gian lận!

Chương 1120 - Thí Thần Tông, trở thành thế lực phục thuộc Tinh Hồn Cung!

Chương 1121 - Là ai muốn để Thí Thần Tông làm thế lực phụ thuộc, đứng ra!

Chương 1122 - Là ta không đủ mạnh sao? Là hắn quá biến thái có được hay không a!

Chương 1123 - Tiểu Cước đại nhân, tiếp sức tiếp sức, nên đến lượt ta rồi!

Chương 1124 - Tiểu Cước đại nhân, tiếp sức tiếp sức, nên đến lượt

ta rồi! (2)

Chương 1125 - Để lại truyền thuyết của ta trước khi rời khỏi thần giới!

Chương 1126 - Sóng gió càng lớn, cá càng quý, nhân vật phản diện càng mạnh, ta càng hưng phấn!

Chương 1127 - Một đôi đầu heo, hảo sự thành đôi!

Chương 1128 - Một đôi đầu heo, hảo sự thành đôi! (2)

Chương 1129 - Thế nào, mẹ nó, ngươi đang gài bẫy ta có đúng không?

Chương 1130 - Đầu heo huynh đệ gặp nhau, choáng váng!

Chương 1131 - Đệ đệ, cái này có thể nhịn! Đại ca, cái này không thể nhịn a!

Chương 1132 - Thiên kiêu chi chiến, siêu cấp Oanh Thiên Đan!

Chương 1133 - Thiên kiêu chi chiến, siêu cấp Oanh Thiên Đan! (2)

Chương 1134 - Chỉ có một chút siêu cấp Oanh Thiên Đan như vậy, ta không tranh giành với hai người bọn họ!

Chương 1135 - Chủ nhân, nếu không thì nhường những đan dược này lại cho Dao Trì Thánh Nữ đi!

Chương 1136 - Một cái rắm nơi tay, thiên hạ ta có!

Chương 1137 - Một cái rắm nơi tay, thiên hạ ta có! (2)

Chương 1138 - Trăm năm nỗ lực không người biết, một tiếng xì hơi chấn động thiên hạ!

Chương 1139 - Đội viên đội hộ vệ Bại Gia tới, Diệp Tiểu Quái điên rồi!

Chương 1140 - Tiểu Quái đại nhân, thì ra ngươi mới là Thí Vương chân chính!

Chương 1141 - Tiểu Quái đại nhân, thì ra ngươi mới là Thí Vương chân chính! (2)

Chương 1142 - Trình Viễn choáng váng, một vạn đầu dị thú đỉnh cấp bị mùi hôi thối huân chết?

Chương 1143 - Hệ thống, ngươi có cần phải chó như vậy hay không?

Chương 1144 - Ba ba, lần sau chúng ta đừng có chơi như vậy có được hay không!

Chương 1145 - Cái gì! Mỗi ngày Túy Thiên Ca đều chạy vào trong Mộng Huyễn Mao Ốc?

Chương 1146 - Cái gì! Mỗi ngày Túy Thiên Ca đều chạy vào trong Mộng Huyễn Mao Ốc? (2)

Chương 1147 - Nhóc con, ngươi là nam hay nữ?

Chương 1148 - Cái gì! Bán đứng ta?

Chương 1149 - Ta đang bán hắn, kết quả hắn trộm luôn nhà của ta?

Chương 1150 - Ta đang bán hắn, kết quả hắn trộm luôn nhà của ta? (2)

Chương 1151 - Đại ca, có chuyện cứ bình tĩnh nói, ngươi buông cây gậy xuống trước!

Chương 1152 - Nhiệm vụ phá của siêu cấp, cực kỳ phát rồ!

Chương 1153 - Mấy trăm cái thần giới đổ đầy vật phẩm phá của, tất cả mọi người điên!

Chương 1154 - Mấy trăm cái thần giới đổ đầy vật phẩm phá của, tất cả mọi người điên! (2)

Chương 1155 - Chuẩn bị sẵn sàng, phi thăng Hỗn Độn Giới!

Chương 1156 - Vừa tới Hỗn Độn Giới, lập tức tuyên bố nhiệm vụ chung cực cho ta?

Chương 1157 - Đại ca, chúng ta thu hắn làm tiểu đệ được không?

Chương 1158 - Trữ phù hôm nay, có trăm triệu điểm mãnh!

Chương 1159 - Trữ phù hôm nay, có trăm triệu điểm mãnh! (2)

Chương 1160 - Không giả vờ nữa, ngả bài, ta là đệ nhất bại gia tử Chư Thiên Vạn Giới!

Chương 1161 - Cái gì! Ngươi nói đây là hành vi phá của bình

thường?

Chương 1162 - Ta là Thái thượng trưởng lão của Thiên Ngộ Kiếm Tông, ngươi dám động vào ta?

Chương 1163 - Ngươi gọi như vậy là biết một chút sao?

Chương 1164 - Ta đều đã trốn đến nơi này, bọn họ còn không buông tha cho ta sao?

Chương 1165 - Suy đoán đáng sợ, Lâm Trường Phong luống cuống!

Chương 1166 - Ngươi gọi như vậy là biết một chút sao?

Chương 1167 - Đây làm gì gọi là có tâm, ngươi đơn thuần chỉ là một tên bại gia tử!

Chương 1168 - Diệp thiếu, nếu không chúng ta đi đập phá!

Chương 1169 - Nhược điểm của Tôn Thành Lân, đúng việc rồi!

Chương 1170 - Cất đan bánh đi, về sau để lại cho cẩu ăn!

Chương 1171 - Làm gì? Tứ đại hộ pháp góc tường sao?

Chương 1172 - Đầu trọc đi chân trần, đó không phải là Tiểu Cước sao?

Chương 1173 - Lâm tiền bối, ngươi làm như vậy không sợ bọn họ đánh chết ngươi sao?

Chương 1174 - Lâm tiền bối, ngươi làm như vậy không sợ bọn họ đánh chết ngươi sao? (2)

Chương 1175 - Ta sai rồi, đừng đá ta, nếu không ngươi lại phong ấn ta thôi!

Chương 1176 - Trở lại Thiên Ngộ Kiếm Tông, Lâm Trường Phong bắt đầu phá của!

Chương 1177 - Thái thượng tam trưởng lão, ngươi không thể chơi như vậy nha!

Chương 1178 - Chỉ uống rượu thôi thì không thú vị, chúng ta chơi một trò chơi nhỏ nhé!

Chương 1179 - Tỷ thí năm loại rượu ngon, để lại một ít lương thực cho Lôi Thiên Hoả!

Chương 1180 - Diệp Phong phá của, nhưng Long Vũ lại là người hưng phấn!

Chương 1181 - Đại ca, ngươi còn có phải người không!

Chương 1182 - Đại ca, ngươi còn có phải người không! (2)

Chương 1183 - Diệp Tiểu Cước và Lôi Thiên Hỏa! Hàm nghĩa chân chính của từ khó giải quyết!

Chương 1184 - Ba vị Thái thượng trưởng lão cùng nhau phá của, tông chủ Trịnh Trường Hà điên rồi!

Chương 1185 - Mẹ kiếp! Đó là… Hắc Toàn Phong Lý Quỳ ư?

Chương 1186 - Diệp ca, chúng ta không thể phá của như vậy!

Chương 1187 - Nói như vậy, tông chủ Thiên Ngộ Kiếm Tông rất thảm nha!

Chương 1188 - Dù sao đều là chết, Diệp Tiểu Cước mở ra con đường tìm đường chết!

Chương 1189 - Lôi Thiên Hỏa: Tiểu Chúc, ta thật sự cảm ơn ngươi!

Chương 1190 - Lôi Thiên Hỏa: Tiểu Chúc, ta thật sự cảm ơn ngươi! (2)

Chương 1191 - Xoay ngược lại, đừng nói người, cẩu đều chịu không được!

Chương 1192 - Chết tiệt! Đạn pháo của bọn họ quá mạnh!

Chương 1193 - Thái thượng đại trưởng lão, ta có một tin tức tốt muốn nói cho ngươi!

Chương 1194 - Đây làm gì là đang giúp ta, đây là muốn trực tiếp tiễn ta đi!

Chương 1195 - Làm sao bây giờ? Thứ này có thể được trả lại trong vòng bảy ngày mà không cần lý do không?

Chương 1196 - Làm sao bây giờ? Thứ này có thể được trả lại trong vòng bảy ngày mà không cần lý do không? (2)

Chương 1197 - Vô tận sát ý! Hư ảnh cường tráng tay cầm hai lưỡi rìu!

Chương 1198 - Đều quải chạy, nhưng lại không xuống tay với ta? Là do ta không xứng sao?

Chương 1199 - Bốc thăm mà thôi, có cần phải chơi như vậy không!

Chương 1200 - Tay ta cầm hai lưỡi rìu, kết quả kêu Diệp Tiểu Sửu?

Chương 1201 - Người khác ngoài là chơi, ta ra ngoài liền biến thành chạy chân?

Chương 1202 - Hắn không phải đang khoác lác, mà là thật sự ghê gớm!

Chương 1203 - Lão bản, là một vạn cái mẹ kiếp!

Chương 1204 - Lão bản, là một vạn cái mẹ kiếp! (2)

Chương 1205 - Mặc dù ngươi rất mạnh, nhưng ngươi cũng không thể chó như vậy!

Chương 1206 - Chỗ đặc biệt của Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch!

Chương 1207 - Chết tiệt! Đừng làm như vậy với ta!

Chương 1208 - Ta chỉ là đứng mệt mỏi, muốn quỳ xuống nghỉ ngơi một chút!

Chương 1209 - Diệp Phong ngụy biện tà thuyết, ai nghe cũng mơ hồ!

Chương 1210 - Diệp Phong ngụy biện tà thuyết, ai nghe cũng mơ

hồ! (2)

Chương 1211 - Cái mẹ gì mà có một chút, đó là một trăm triệu khối!

Chương 1212 - Tông chủ đại nhân, ta và thiếu chủ đang bận nhận đại ca.

Chương 1213 - Diệp thiếu gia, rút cuộc ngươi cũng về đến nhà rồi.

Chương 1214 - Xin các ngươi đừng tăng độ chính xác nữa, cứ thỏa thích bổ ta đi!

Chương 1215 - Diệp thiếu gia, hắn chê cười ta.

Chương 1216 - Cái gì? Không còn? Muốn chơi ta sao?

Chương 1217 - Ta nói hết là hết, sao ngươi còn cố chấp?

Chương 1218 - Mẹ nó! Phụ thân trâu bò như thế sao?

Chương 1219 - Dù sao tiểu nhân cũng nhận rồi, thêm một lão nhân cũng không sao.

Chương 1220 - Đặc điểm của Lạc Thần Minh Chỉ, chuẩn bị phá của.

Chương 1221 - Cách các ngươi nhờ vả người ta làm việc, vẫn luôn tàn bạo như vậy sao?

Chương 1222 - Cách các ngươi nhờ vả người ta làm việc, vẫn luôn tàn bạo như vậy sao? (2)

Chương 1223 - Hai tên điên này chơi lớn như thế sao?

Chương 1224 - Lục ca, ngươi đừng đi!

Chương 1225 - Cái gì? Chủ nhân bảo ta làm ít chuyện? Vậy chẳng phải ta xong rồi sao.

Chương 1226 - Mọi người, vừa rồi ta thổi khô không khí sao?

Chương 1227 - Đỉnh núi rách nát này cũng có chủ sao?

Chương 1228 - Đoạt địa bàn, Diệp Phong muốn chơi lớn!

Chương 1229 - Cái gì? Ngươi để cho người ta đánh rắm hỏng mất mà về?

Chương 1230 - Ta muốn đánh các ngươi một trận, để cho bản thân vui vẻ.

Chương 1231 - Ta muốn đánh các ngươi một trận, để cho bản thân vui vẻ. (2)

Chương 1232 - Đại ca, hãy để người của Bại Gia Môn, giúp chúng ta vui vui vẻ vẻ!

Chương 1233 - Tám tên rác rưởi các ngươi, qua đây chơi đùa cùng ba huynh đệ chúng ta đi!

Chương 1234 - Đáng chết! Sao bọn họ lại ở đây?

Chương 1235 - Không Minh Hồn Diễm Thụ, Hùng Thiên chịu thiệt

rồi!

Chương 1236 - Nói ngươi đẹp trai? Sao ngươi lại không biết xấu hổ như vậy?

Chương 1237 - Đánh cược nhỏ? Ngươi nói cái này là đánh cược nhỏ?

Chương 1238 - Đánh cược nhỏ? Ngươi nói cái này là đánh cược nhỏ?

Chương 1239 - Người khác tới tẩm bổ thần hồn, ngươi đến tổ chức giải đấu trèo thuyền lớn?

Chương 1240 - Bọn họ chèo thuyền, ta nã pháo?

Chương 1241 - Một giải thi đấu chèo thuyền mà thôi, có cần chơi hoa dạng như vậy hay không!

Chương 1242 - Phụ thân, ta không có lén bắt đầu phiên giao dịch mà là đang gấp đóng thuyền!

Chương 1243 - Ngọa tào! Thuyền gỗ bọn họ chế tạo cũng quá kỳ hoa chứ!

Chương 1244 - Ngọa tào! Thuyền gỗ bọn họ chế tạo cũng quá kỳ hoa chứ! (2)

Chương 1245 - Quá cảm động! Diệp thiếu đối ta thật là quá tốt rồi!

Chương 1246 - Rút thăm lần nữa, lão đại và lão Thất gấp!

Chương 1247 - Tại sao ta cảm thấy kịch bản này có chút quen thuộc?

Chương 1248 - Đại tỷ đầu, không thể chơi như vậy được!

Chương 1249 - Ngọa tào! Giấc mộng này thật là đáng sợ!

Chương 1250 - Diệp thiếu, ngươi không thể như vậy, đã nói là nhân đạo mà?

Chương 1251 - Diệp thiếu, ngươi không thể như vậy, đã nói là nhân đạo mà? (2)

Chương 1252 - Đáng chết, các người muốn làm gì người thừa kế của ta?

Chương 1253 - Ta cho ngươi đan dược, ngươi lại lấy oán báo ân, muốn lừa ta?

Chương 1254 - Cười đi, cứ thỏa thích cười đi, sẽ có lúc ngươi phải khóc!

Chương 1255 - Còn có thể ăn xin như thế? Đây chính là gian lận!

Chương 1256 - Lạc Thiên sắp bị tức chết. Ta không nói các ngươi chơi như vậy!

Chương 1257 - Lạc Thiên sắp bị tức chết. Ta không nói các ngươi chơi như vậy! (2)

Chương 1258 - Làm sao phá Thất Thải Đạo Liên? Để cho Lạc Thiên ăn hết?

Chương 1259 - Ma trảo của Diệp Phong, lại hướng về phía Diệp Tiểu Quái.

Chương 1260 - Các ngươi không thể đối đãi với người thừa kế của ta như thế.

Chương 1261 - Các ngươi không thể đối đãi với người thừa kế của ta như thế. (2)

Chương 1262 - Ai mà chưa từng trải nghiệm cảm giác vô địch? Ngươi đang khi dễ ai đó?

Chương 1263 - Giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày? Trương lão bản mộng!

Chương 1264 - Giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày? Trương lão bản mộng! (2)

Chương 1265 - Diệp thiếu, ta bị chó đá! Hơn nữa còn không chỉ một lần!

Chương 1266 - Diệp thiếu! Không thể chơi người khác như vậy được!

Chương 1267 - Không xong! Đại tỷ và Nhị tỷ lại đi tham gia náo nhiệt!

Chương 1268 - Cái gì! Người nào thua, ta nã người đó một pháo?

Chương 1269 - Cái gì! Người nào thua, ta nã người đó một pháo? (2)

Chương 1270 - Tứ muội! Ngươi bắn sập người thừa kế của lão

Thất?

Chương 1271 - Lạc Thiên bị băng đến tâm thái sập?

Chương 1272 - Diệp thiếu, ngươi còn có Thất Thải Liên Tử Hoa không?

Chương 1273 - Kiếm Cẩu đến, được mọi người yêu thích!

Chương 1274 - Kiếm Cẩu đến, được mọi người yêu thích! (2)

Chương 1275 - Chơi trò chơi gì chứ! Nó không muốn, ta muốn!

Chương 1276 - Bọn họ chơi bóng, ta làm cửa hang? Tiểu hoàng cẩu tâm tính sập!

Chương 1277 - Hắn là người yếu nhất? Lạc Thiên luống cuống!

Chương 1278 - Ngọa tào! Mẹ nó là băng như vậy thật!

Chương 1279 - Vừa tới Hỗn Độn Giới thì muốn ra ngoài ăn cướp?

Chương 1280 - Sư tôn, đệ tử muốn xin ngài một chuyện!

Chương 1281 - Sư tôn, đệ tử muốn xin ngài một chuyện! (2)

Chương 1282 - Ngọa tào! Rút thăm còn có thể chơi như vậy sao?

Chương 1283 - Xong, áp lực đi tới cạnh đại tỷ.

Chương 1284 - Cái này mẹ nó là danh tiếng hổ lang gì?

Chương 1285 - Vạn Bảo Lão Nhân, Thiên Biến Quả cường đại.

Chương 1286 - Mẹ nó, lão nhân này không thích hợp!

Chương 1287 - Vạn Bảo lão nhân không tin tà, còn muốn tiếp tục so?

Chương 1288 - Vạn Bảo lão nhân không tin tà, còn muốn tiếp tục so? (2)

Chương 1289 - Thiếu gia, bên cạnh ngươi còn thiếu chó săn không?

Chương 1290 - Hả? Bảo ta đi ăn cướp một con chó?

Chương 1291 - Tranh thủ thời gian đánh, đánh xong chúng ta còn phải đi.

Chương 1292 - Mẹ nó, hắn thật sự cho ta lấy máu?

Chương 1293 - Ngươi xác định không phải đang cố ý chơi ta?

Chương 1294 - Mẹ nó! Ta phải bị mấy vạn chính mình đánh cướp?

Chương 1295 - Mẹ nó! Ta phải bị mấy vạn chính mình đánh cướp? (2)

Chương 1296 - không biết luyện đan? Vậy bịa ra mấy lời chỉ đạo.

Chương 1297 - Mẹ nó! Tiểu tử này lại cùng ta lên.

Chương 1298 - Các ngươi làm việc mẹ nó có thể thật thà một chút hay không?

Chương 1299 - Mẹ nó! Hắn làm như vậy ta còn chiến đấu thế nào?

Chương 1300 - Hủy đạo bào của ta, còn muốn ta đứng lên như một nam nhân?

Chương 1301 - Hủy đạo bào của ta, còn muốn ta đứng lên như một nam nhân? (2)

Chương 1302 - Ngươi có Thất Long Thiên Hoang Đỉnh trong tay? Mẹ nó còn có mấy cái?

Chương 1303 - Thất Long Thiên Hoang Đỉnh yếu thế sao? Điều này thật thú vị!

Chương 1304 - Người khác dạy ta luyện đan như thế nào, ngươi lại dạy ta nổ lò?

Chương 1305 - Tô Long, mẹ nó ta muốn đánh chết đồ phá của nhà ngươi!

Chương 1306 - Không có so sánh thì không có thương tổn, Tô Thiên Minh tủi thân muốn khóc!

Chương 1307 - Không có so sánh thì không có thương tổn, Tô Thiên Minh tủi thân muốn khóc! (2)

Chương 1308 - Phụ thân, cho ngươi cơ hội ngươi cũng không biết nắm chắc.

Chương 1309 - Nói đùa cái gì? Ngươi cho rằng ta là Tốc ca?

Chương 1310 - Chủ mẫu chớ hoảng sợ, chúng ta đến đây!

Chương 1311 - Diệp Nhất, đúng là còn phải nhờ ngươi.

Chương 1312 - Diệp thiếu gia, ngươi là ma quỷ sao?

Chương 1313 - Tên rùa đen Đặng Khắc nhà ngươi, ta không dẫn ngươi theo để chơi như thế!

Chương 1314 - Tên rùa đen Đặng Khắc nhà ngươi, ta không dẫn ngươi theo để chơi như thế! (2)

Chương 1315 - Để ta tỉ thí cùng Diệp Phong kia một phen đi.

Chương 1316 - Nhặt đồ thừa? Xem thường ngươi? Ta có ý đó sao?

Chương 1317 - Nếu tỉ thí, vậy ta tìm một trọng tài công bình liêm chính, rất hợp lý đó chứ?

Chương 1318 - Mọi người trong nhà, các ngươi đâu có hiểu, ta không hề cố ý!

Chương 1319 - Tô Thiên Minh, loại chuyện tốn thể lực như vậy, người trẻ các ngươi không làm được.

Chương 1320 - Lão Hồng, ngươi bất nhân, vậy đừng trách ta bất nghĩa!

Chương 1321 - Đào hố cho nhau, các ngươi chơi lớn như thế sao?

Chương 1322 - Đào hố cho nhau, các ngươi chơi lớn như thế sao?

(2)

Chương 1323 - Hả? Các ngươi đều muốn học tập đạo nổ lô cùng ta?

Chương 1324 - Cứ cho là các ngươi đang làm nhục người khác, cũng không phải làm nhục như các ngươi vậy!

Chương 1325 - Tâm tính Lôi Thiên Long hoàn toàn đổ vỡ!

Chương 1326 - Ngươi là Tiểu Hoàng Cẩu? Vậy lông chó của ngươi đâu?

Chương 1327 - Mẹ nó, không phải chứ, vậy mà cũng muốn phá của?

Chương 1328 - Ta muốn kim ốc tàng kiều, không phải muốn kim ốc tàng cẩu!

Chương 1329 - Ý của ta là xây nhà tranh, kết quả ngươi lại xây kim ốc tàng kiều?

Chương 1330 - Bản nguyên chi tâm, chúa tể vô thượng.

Chương 1331 - Ngươi chơi như thế, khiến ta có vẻ rất chém gió.

Chương 1332 - Dung hợp bản nguyên chi tâm, thành tựu chúa tể vô địch.

——— o O o ———

Chương 1: Vô địch phá của hệ thống

Huyền Thiên đại lục, Tinh Hồn Tông!

Diệp Phong vẻ mặt mờ mịt nhìn đám người áo quần lố lăng chung quanh, cả người đều dại ra.

Ta là ai!

Ta ở đâu!

Ta không phải là ở nhà chơi game suốt đêm đó sao?

Ầm!

Đang lúc này, một luồng trí nhớ xa lạ hiện lên trong đầu, trên mặt Diệp Phong cũng toát ra một vẻ đau đớn.

Một lát sau.

Trên mặt Diệp Phong toát ra vẻ cười khổ, bởi vì hắn ý thức được chính mình con mẹ nó xuyên việt rồi, còn xuyên qua một cái thế giới huyễn huyễn lấy võ vi tôn.

"Tinh Hồn Tông, một cái tông môn mới nửa tháng trước ở chỗ này sáng lập, tông chủ thực lực không biết."

"Hôm nay, chính là lần đầu Tinh Hồn Tông chiêu thu đệ tử, cho dù là một cái tông môn mới sáng lập, vẫn hấp dẫn mấy trăm tên thiếu nam thiếu nữ tới, mỗi người cũng muốn ở chỗ này bước lên đường tu hành."

Nghĩ tới đây, Diệp Phong không chút do dự nào, xoay người liền chuẩn bị rời đi.

Ngay cả một cái ngón tay vàng cũng không có, vào tông môn cái cọng lông, khẳng định được trước tiên tìm một nơi sống tạm bợ hai năm, nhìn một chút xem ngón tay vàng có thể xuất hiện hay không.

Ầm!

Nhưng mà, đang lúc này, một cổ khí tức kinh khủng thu hút tâm thần người ta ầm ầm hạ xuống, đừng nói đi bộ, ở bên dưới uy áp kinh khủng này, ngay cả run run ngón tay đều là một chuyện hy vọng xa vời.

Ngẩng đầu nhìn lại, một cô gái tóc dài mặc quần áo trắng cùng một lão giả tóc trắng thân mặc đạo bào màu đen từ trên trời đạp không mà tới, trong nhấp nháy liền xuất hiện ở trước mắt mọi người.

"Ta, Lạc Thiên Tuyết là tông chủ Tinh Hồn Tông!"

"Hôm nay thu nhận đệ tử cho tông môn, không quan trọng tư chất, không quan trọng tuổi tác, không quan trọng tu vi!"

Nghe được lời này, ánh mắt mọi người phía dưới nhoé lửa, điều bọn họ lo lắng nhất không phải là những thứ này sao, nếu như không xem xét những yếu tố này, bất kể yêu cầu vào Tông có bao nhiêu nghiêm khắc, bọn họ cảm giác cũng có tỷ lệ cực lớn có thể gia nhập tông môn.

Chớ nói chi là, tông chủ lại còn là một vị mỹ nữ tuyệt thế!

Đẹp lạnh lùng cao quý, không nhiễm phàm trần!

Diệp Phong nhìn Lạc Thiên Tuyết toàn thân như tuyết, không khỏi than thở: "Không hổ là dị giới, nữ nhân này so với những ngôi sao đỉnh cấp đời trước kia đẹp hơn không biết bao nhiêu lần, bất kể là dung mạo hay là khí chất, nhất định chính là nghiền ép!"

"Muốn vào Tinh Hồn Tông ta, chỉ có một yêu cầu, nộp lên mười ngàn viên linh thạch đê phẩm."

"Các ngươi chỉ có một giờ, chỉ cần có thể xuất ra mười ngàn viên linh thạch đê phẩm nộp lên tông môn, là được gia nhập Tinh Hồn Tông ta."

Lạc Thiên Tuyết nhìn mấy trăm tên thiếu nam thiếu nữ phía dưới, nói thẳng ra yêu cầu duy nhất để vào Tông.

"Cái gì?"

"Cái gì?"

"Ta không nghe lầm chứ, nộp lên mười ngàn viên linh thạch đê phẩm, đùa gì thế, một viên linh thạch đê phẩm, đều đủ nhà ta ăn đồ ăn thức uống ngon lành một tháng."

"Ta nếu có mười ngàn viên linh thạch đê phẩm, nào còn đi nơi này thử vận khí, sớm đã tìm đại một tông môn đo thiên phú, trắc nghiệm linh căn."

"Đi đi, cái Tinh Hồn Tông này căn bản là tông môn lường gạt, tông chủ rất xinh đẹp có ích lợi gì, ta lại không có mười ngàn viên linh thạch đê phẩm."

Sau khi Lạc Thiên Tuyết nói xong, mấy trăm tên thiếu nam thiếu nữ phía dưới, không ít người đều lộ ra vẻ tức giận, cảm giác mình bị chơi xỏ, nhưng là chỉ là lầm bầm một câu biểu đạt càu nhàu, căn bản không dám đi chất vấn.

Dù sao, ở trong mắt tu sĩ, những người bình thường bọn họ mạng như cỏ rác, nếu gây rối, mệnh đều có thể sẽ lưu lại nơi này.

"Đây là cái yêu cầu vào Tông gì, đại lão dị giới tất cả đều là thương nhân lòng dạ đen tối sao?"

Diệp Phong cũng là bị cái yêu cầu vào Tông này làm kinh động, khiến cho hắn không khỏi nghĩ đến, nếu như đổi lại là đời trước, há chẳng phải là vào xưởng đi làm, một xu tiền còn không kiếm được, còn con mẹ nó trước tiên cần phải nộp chục triệu, cái này con mẹ nó ai làm a, kẻ ngu mới làm đấy!

"Ting! Hệ thống phá của vô địch kích hoạt!"

Ừ ?

Ngay tại lúc Diệp Phong chuẩn bị đi theo đám người rời đi, trong đầu nhưng là bỗng nhiên vang lên một đạo thanh âm lạnh như băng.

Còn nghĩ là phải sống tạm bợ hai năm, nhanh như vậy ngón tay

vàng liền đến sổ?

Bất quá, hệ thống phá của vô địch là cái quái gì?

Bước chân Diệp Phong dừng lại, trực tiếp ở trong lòng hỏi "Hệ thống, có ở đó hay không, nói một chút tình huống của ngươi."

"Ting! Kí chủ, coi như ngài toi, hệ thống cũng sẽ một mực tồn tại."

Ặc!

Nghe nói như vậy, trên mặt Diệp Phong trong nháy mắt xám xịt, hắn cảm giác EQ của cái hệ thống này còn phải tăng lên.

"Ting! Kí chủ, danh như ý nghĩa, chỉ cần ngài không ngừng phá của liền có thể ở thế giới trước mắt không ngừng trở nên mạnh mẽ, ngài chỉ để ý phá của, còn dư lại toàn bộ giao cho hệ thống."

Tên họ: Diệp Phong

Tuổi tác: 18

Cảnh giới: Người phàm

Thể chất: Phàm thể

Võ kỹ: Không

Thần thông: Không

Vật phẩm: Không

Điểm phá của: 0

Sản vật phá của hôm nay: Phù lục Thiên Lôi phù nhất phẩm cửu giai * 10000

Lúc này, tầm mắt Diệp Phong bỗng nhiên xuất hiện một tấm màn ánh sáng, bên trong rõ ràng hiển lộ ra tình huống trước mắt của chính mình.

"Ting! Hệ thống sẽ cung cấp vô hạn linh thạch các cấp, Linh Tinh, Tiên Linh Tinh vân vân, nói chung là tiền thế giới trước mắt lưu

thông, mời kí chủ khống chế tốt hàm nghĩa của phá sản, tại bên trên chuyện gì, đều không thể thiếu cái gọi là phá của, cộng thêm chút thứ gọi là não tàn, chỉ có phá của linh thạch, Linh Tinh vân vân đúng quy cách, , mới sẽ có được điểm phá của, nếu không, sẽ trừ điểm phá của nhất định."

"Ting! Hoàn thành nhiệm vụ hệ thống ngẫu nhiên phân phát, cũng có thể được điểm phá của nhất định."

"Ting! Sau khi phá của sạch sản vật phá của hằng ngày, cũng sẽ có được điểm phá của, nếu như không có phá của hết, sẽ trừ điểm phá của tương ứng."

"Ting! Điểm phá của có thể dùng tăng lên cảnh giới kí chủ, độ thành thạo võ kỹ, rút ra thần thông, vật phẩm đặc biệt vân vân."

Ừm!

Nghe được nhắc nhở liên tiếp của hệ thống, Diệp Phong cũng là trầm tư, hắn ý thức được cái hệ thống này mặc dù cường đại, nhưng mà cũng không đơn giản.

Đặc biệt là cái nhắc nhở thứ nhất, khiến cho Diệp Phong không khỏi nghĩ đến một câu danh ngôn đời trước, ta dù có tiền, nhưng ta không ngốc!

"Ting! Tuyên bố nhiệm vụ, gia nhập Tinh Hồn Tông, nhiệm vụ thành công, khen thưởng một trăm điểm phá của, nhiệm vụ thất bại, trừ một trăm điểm phá của, có thể cự tuyệt."

Ặc!

Hệ thống bỗng nhiên phân phát nhiệm vụ cắt đứt Diệp Phong đang trầm tư, nhưng hắn liền muốn hỏi một câu, nhiệm vụ này là cái quái gì vậy, không cho lựa chọn sao?

Trên bầu trời.

Lão giả tóc trắng gượng cười nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết bên cạnh nói: "Tiểu thư, những hài tử này đều là hài tử ở thành trấn phụ cận, trong thôn xóm nghèo khổ, đừng nói mười ngàn viên linh thạch đê phẩm, coi như là một viên đều không nhất định lấy ra

được, như vậy căn bản không khả năng nhận được đệ tử tông môn a."

"Bạch lão, ta một lòng chỉ muốn tu luyện, không biết vì sao cha nhất định muốn ta đi ra ngoài lịch luyện, còn phải sáng lập một cái tông môn, nói hay nói đẹp là để cho ta trui luyện tâm cảnh, nhưng ta ghét nhất những thứ chuyện vụn vặt này."

"Đừng nói phát triển tông môn, coi như là hướng dẫn đệ tử đều sẽ ảnh hưởng việc tu luyện của ta, tóm lại, không có ai gia nhập tông môn không phải lỗi của ta, coi như cha biết cũng không nói được ta cái gì."

Nói xong, mặt mũi lạnh như băng kia của Lạc Thiên Tuyết rốt cuộc toát ra một nụ cười, nhưng trong mắt lại thoáng qua vẻ sát ý.

"Thái Hư Kiếm Tông, Bồng Lai Tiên Đảo, Thiên Vũ Tông, các ngươi đều chờ đó cho ta, chờ ta Độ Kiếp trở lại Thượng Giới, nhất định phải đem chuyện bọn ngươi vây giết ta báo cho sư tôn biết, không diệt các ngươi, Lạc Thiên Tuyết ta thề không làm người!"

Không có ai biết, Lạc Thiên Tuyết không chỉ là ngọc quý trên tay tông chủ Lạc Vô Danh của Tinh Cực Tông trong Huyền Thiên đại lục, càng là Thánh nữ tới từ Vô Cực Thánh Địa ở Thượng Giới!

"Bạch lão, đi thôi, không có khả năng có người có thể lấy ra mười ngàn viên linh thạch đê phẩm, cho dù có, cũng không khả năng vì gia nhập Tinh Hồn Tông ta đây mới vừa sáng lập mà giao ra."

Vừa nói, Lạc Thiên Tuyết liền xoay người chuẩn bị rời đi.

"Tông chủ, tông môn mới vừa sáng lập, nhất định tài sản khan hiếm, đệ tử nguyện nộp lên một trăm ngàn viên linh thạch đê phẩm!"

? ? ?

Lạc Thiên Tuyết cùng Bạch lão đang chuẩn bị rời đi nghe được âm thanh phía dưới truyền tới, đều trợn to cặp mắt quay đầu nhìn, hai người đều không thể tin được lại thực sự có người nguyện ý nộp lên, hơn nữa còn tăng gấp mười lần!

Chương 2: Ngươi là ông trời phái đến hành hạ ta đúng không?

Lúc này, đám người tụ tập phía dưới đã sớm tản đi, chỉ còn lại một mình Diệp Phong.

"Ngươi nói, ngươi nguyện ý nộp lên một trăm ngàn viên linh thạch đê phẩm ?"

Lạc Thiên Tuyết từ không trung chậm rãi đáp xuống, nhìn Diệp Phong quần áo mộc mạc, căn bản không tin tưởng đối phương có thể lấy ra một trăm ngàn viên linh thạch đê phẩm .

Quét!

Một chiếc nhẫn không gian xuất hiện ở trong tay Diệp Phong, không trả lời, mà là trực tiếp đem không gian giới chỉ cầm trong tay đưa tới.

Không có khóa lại thần thức.

Lạc Thiên Tuyết rất nhanh thì tra xét không gian giới chỉ, bên trong đích xác có linh thạch đê phẩm chất đống như núi, số lượng vừa đủ một trăm ngàn.

Điên rồi!

Lúc này Lạc Thiên Tuyết thật muốn điên rồi, nàng làm sao đều không nghĩ tới, lại thật có loại người tiêu tiền như rác này đưa tới cửa, nhưng nàng căn bản cũng không muốn chiêu thu đệ tử a!

"Ngươi nhất định muốn gia nhập tông môn?"

"Tông môn chúng ta trước mắt nhưng là ngay cả một chỗ ở cũng không có."

Lạc Thiên Tuyết làm sao có thể thật để cho Diệp Phong gia nhập tông môn, bất đắc dĩ chỉ có thể bắt đầu khuyên.

"Tông chủ chớ hoảng sợ, đệ tử có thể tiêu tiền ở thành trấn phụ

cận mướn người chế tạo tông môn chúng ta!"

Diệp Phong lộ ra một thần sắc đắc ý tiền muôn bạc biển, trực tiếp nói.

Hoảng sợ?

Ta hoảng sợ em gái ngươi chứ hoảng sợ, ngươi gia nhập tông môn ta mới hoảng a!

Lạc Thiên Tuyết hít một hơi thật sâu, bình tĩnh lại tiếp tục khuyên: " Tông môn chúng ta nghèo rớt mồng tơi, ngươi nếu mà gia nhập tông môn, một chút tài nguyên tu luyện cũng không có, đó mới là làm lỡ tiền đồ của ngươi."

"Tông chủ chớ hoảng sợ, thiếu tài nguyên tu luyện gì, chỉ cần có thể mua được, đệ tử đều mua tới cho ngươi!"

Diệp Phong thần sắc bình thản tiếp tục trả lời, nhưng trong lòng không hiểu sao, hắn luôn cảm giác tông chủ đẹp như tiên trên trời trước mắt này, cũng không giống như muốn cho hắn gia nhập tông môn.

Nhưng điều này không nên a, không muốn để cho hắn gia nhập tông môn, còn ở đây thu nhận đệ tử làm gì?

"Đây, đây là người điên nơi nào chạy tới, ta cần ngươi mua tài nguyên tu luyện?"

"Ngươi nghe không ra ta chính là không muốn cho ngươi gia nhập tông môn sao?"

Lạc Thiên Tuyết nghe được Diệp Phong trả lời, cảm giác trong lòng có mười ngàn con thần thú vụt qua, cả người đều muốn qua đời!

"Ta trước nói cho ngươi biết, coi như gia nhập tông môn, ta cũng sẽ không hướng dẫn ngươi bước vào đường tu hành, cũng sẽ không cho ngươi công pháp hoặc võ kỹ của Tông môn, hết thảy chỉ có thể dựa vào chính ngươi."

Hô!

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết cũng coi như là thở phào nhẹ nhõm, lời nói đều đã nói đến nước này, nàng không cho là đối phương sẽ cố chấp còn muốn gia nhập tông môn.

"Tông chủ chớ hoảng sợ, đệ tử không cần tông chủ hướng dẫn, cũng không cần công pháp hoặc võ kỹ của Tông môn."

Lúc này Diệp Phong cũng có chút kích động.

Hắn chỉ cần phá của là có thể trở nên mạnh mẽ, có người hướng dẫn ngược lại để cho hắn không được tự nhiên, hơn nữa, hắn gia nhập Tinh Hồn Tông chỉ là vì hoàn thành nhiệm vụ, không người quản hắn khỉ gió, hắn có thể ung dung tự tại, tông môn tốt như vậy tìm ở nơi nào?

Nói thật, trước kia Diệp Phong còn lo lắng rằng mình hứa hẹn cho tông môn nhiều chỗ tốt như vậy, tông môn sẽ hay không cực kỳ coi trọng hắn, kia đối với hắn mà nói mới là một chuyện phiền toái.

Nhìn Diệp Phong lúc này hưng phấn, toàn thân Lạc Thiên Tuyết hoàn toàn điên rồi, uổng công tiêu tốn một trăm ngàn viên linh thạch đê phẩm gia nhập tông môn, mà tông môn lại không thèm quản ngươi, ngươi còn cao hứng sao?

Ngươi chắc chắn không phải là trời cao phái tới hành hạ ta chứ?

Nếu như không phải là có Bạch lão ở nơi này, Lạc Thiên Tuyết chỉ sợ sớm đã không nhịn được một cái tát đem Diệp Phong quất bay, nàng không muốn đệ tử a, nàng chỉ muốn an tĩnh tu luyện a!

"Tông chủ, ngươi không thể lại tiếp tục quá phận, nếu người này nguyện ý gia nhập tông môn, hơn nữa cũng đạt tới yêu cầu vào Tông, ngài không thể cự tuyệt nữa."

Lúc này, Bạch lão bên cạnh cũng rốt cuộc không nhịn nổi, mọi người đều nói đến mức này, ngươi còn muốn mang đối phương đuổi đi, dù là hắn muốn mở một con mắt nhắm một con mắt, lúc này cũng không thể lại tiếp tục yên lặng nữa.

Hô!

Nghe được lời nói của Bạch lão, Lạc Thiên Tuyết thở sâu một hơi, nhìn về phía Diệp Phong đang kích động không thôi, lên tiếng nói: " Được, bắt đầu từ bây giờ, ngươi chính là đệ tử Tinh Hồn Tông ta."

"Ting! Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ, khen thưởng một trăm điểm phá của!"

"Ting! Chúc mừng kí chủ phá của một trăm ngàn viên linh thạch đê phẩm, tại trong chuyện phá của này số lượng hợp lý, khen thưởng một trăm điểm phá của."

Theo tiếng nói Lạc Thiên Tuyết rơi xuống, thanh âm nhắc nhở của hệ thống cũng liên tiếp vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Đến rồi đến rồi, bước đi phách lối phá của của lão tử đã bắt đầu."

Diệp Phong lúc này cũng là hưng phấn lên, thoáng cái nắm giữ hai trăm điểm phá của, mặc dù còn không rõ ràng lắm tác dụng cụ thể của điểm phá của, tỷ như bao nhiêu điểm phá của tăng lên một cái cảnh giới nhỏ, bao nhiêu điểm phá của có thể rút ra thần thông vân vân.

Nhưng ít nhất bây giờ không phải là nghèo rớt mồng tơi.

"Hệ thống, còn có nhiệm vụ phá của sao?"

"Khi không có nhiệm vụ phá của, ta nên như thế nào phá của?"

Kích động đi qua, Diệp Phong vội vàng hướng hệ thống hỏi thăm.

"Ting! Hành động phá của mời kí chủ tự đi tìm tòi."

"Ting! Nhắc nhở, phá của tiêu hao bao nhiêu linh thạch, Linh Tinh vân vân cùng điểm phá của không liên hệ, chỉ cần là hành động phá của, liền có thể đạt được điểm phá của nhất định."

Nghe được hệ thống trả lời, Diệp Phong suy nghĩ một chút, trực tiếp nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết hỏi "Tông chủ, ta trước mắt hẳn là đệ tử duy nhất của tông môn đi, vậy có tính hay không là đệ tử thân truyền của ngài?"

"Không tính!"

"Bổn tông không thu đệ tử thân truyền."

Bây giờ Lạc Thiên Tuyết thấy Diệp Phong liền tức lên, bởi vì nàng cùng phụ thân sớm có ước định, dù là vừa nói như vậy, nhưng dù sao nàng cũng phải phụ trách tình huống tu hành của Diệp Phong.

Nhưng bây giờ đối phương lại còn muốn trở thành đệ tử thân truyền của nàng, đây tuyệt đối là không thể nào.

"Tông chủ, ngươi nói con số, đệ tử có tiền, tuyệt không trả giá!"

? ? ?

Lần này, coi như là ánh mắt Bạch lão bên cạnh nhìn về phía Diệp Phong đều có một tia khác thường, còn muốn bỏ tiền mua chức đệ tử thân truyền?

"Có ý tứ!"

Lạc Thiên Tuyết lúc này nhìn về phía vẻ mặt thành thật của Diệp Phong thì nở nụ cười, trực tiếp nói: " Được a, một trăm ngàn linh thạch thượng phẩm, chỉ cần ngươi cầm ra được, bổn tông liền phá lệ thu ngươi làm đệ tử thân truyền."

"Thấy ngu chưa!"

"Vẻ tự tin mới vừa rồi đâu?"

"Một trăm ngàn miếng thượng phẩm linh thạch, coi như là tông môn tam lưu đều không nhất định cầm ra được, ngươi một người phàm tục có thể cầm ra được?"

Nhìn Diệp Phong trực tiếp đờ đẫn tại chỗ, Lạc Thiên Tuyết rốt cuộc toát ra một nụ cười của người thắng, liên tiếp bị Diệp Phong bắt chẹt, bây giờ rốt cuộc bắt bí lấy đối phương một lần.

"Rẻ như vậy?"

"Tông chủ, nơi này là năm trăm ngàn miếng linh thạch thượng phẩm, còn lại bốn mươi vạn miếng coi như là lễ bái sư đệ tử cho

sư tôn."

Diệp Phong lúc này lần nữa lấy ra một chiếc không gian giới chỉ.

"Đinh! Chúc mừng kí chủ phá của thành công, phá của số lượng hợp lý, khen thưởng hai trăm phá của điểm."

Nhìn một chút, cái điểm phá của này lại tới nữa rồi!

Diệp Phong cảm giác mình nhất định chính là vì phá của mà sống, dù sao đều gia nhập tông môn, dù sao phải có thân phận đệ tử thân truyền chứ?

Cơ hội phá của tuyệt hảo như thế, vậy phải nắm lấy mới được.

Thả ra thần thức, sau khi Lạc Thiên Tuyết kiểm tra đến năm trăm ngàn viên linh thạch thượng phẩm chỉnh chỉnh tề tề trong không gian giới chỉ, khóe miệng cũng không nhịn được co quắp, nhìn về phía Diệp Phong giống như nhìn một con quái vật vậy.

Đây chính là một trăm ngàn linh thạch thượng phẩm a, chỉ cần ngươi không sợ bị giết người đoạt của, cầm một trăm ngàn viên linh thạch thượng phẩm này đi bất kỳ một cái tông môn tam lưu nào tông chủ người ta cũng phải đem ngươi trở thành tổ tông mà tạo điều kiện.

Chương 3: Hệ thống, ngươi thật là chó

"Bản tông nói lời giữ lời, bắt đầu từ bây giờ, ngươi chính là đệ tử thân truyền của bản tông."

"Thanh Huyền Thanh Kiếm này ngươi cầm đi, xem như vi sư đưa cho ngươi làm lễ gặp mặt."

Mặc dù Lạc Thiên Tuyết đã sụp đổ nhưng nàng là Thánh nữ Vô Cực Thánh Địa ở thượng giới, thu một đệ tử thân truyền mà còn cần đệ tử cho nàng lễ bái sư, nếu sau này truyền ra ngoài, nàng còn mặt mũi nào gặp người nữa.

Ván đã đóng thuyền, Lạc Thiên Tuyết cũng không thể tự vả mặt

của mình, nhưng lại vô duyên vô có có một đệ tử thân truyền như vậy, Lạc Thiên Tuyết kiểu trong lòng ta khổ nhưng ta không nói.

Nếu như Diệp Phong biết trong lòng đối phương nghĩ gì thì tuyệt đối sẽ rất là cạn lời, vô duyên vô cớ lấy đi năm mươi vạn thượng phẩm linh thạch, cũng không thấy ngươi trả lại!

"Đinh! Túc chủ nhận Huyền Thanh Kiếm, trừ hai mươi điểm phá sản!"

"Đinh! Nhắc nhở, túc chủ chính là vô địch phá sản thần hào, há có thể lấy đồ của ngươi khác, trả lại trong một giờ thì sẽ khôi phục điểm phá sản đã trừ."

Ngay lúc Diệp Phong đang quan sát Huyền Thanh Kiếm trong tay, hệ thống đột nhiên lên tiếng.

Hả?

Lạc Thiên Tuyết nhìn Huyền Thanh Kiếm bị Diệp Phong nhét trở về trong tay mình, ngẩn ra.

Tình huống như thế nào?

Cái Huyền Thanh Kiếm này là thất phẩm thất giai Linh khí, nếu ở tông môn tam lưu thì sẽ là trấn tông chi bảo Linh khí, ngươi lại trả lại ta?

"Sư tôn, vô công bất thụ lộc, cái Huyền Thanh Kiếm này đệ tử không thể nhận, nếu như ngươi nhất định phải cho đệ tử, vậy thì báo giá đi!"

Lúc này, Diệp Phong nhìn Lạc Thiên Tuyết, nghĩa chính ngôn từ nói.

Người ngốc nhiều tiền?

Không!

Diệp Phong vẫn luôn khống chế tất cả trong phạm vi phá sản, chỉ cần có thể nhận được điểm phá sản thì hắn sẽ không để ý tới người khác nhìn hắn như thế nào, chỉ cần hệ thống không bình

phẩm là người ngốc nhiều tiền thì tất cả hành vi của hắn đều chỉ là hành vi phá sản bình thường thôi.

"Ra giá! Ra giá! Ra giá!"

"Ngươi cho là có tiền là có thể có được tất cả thật sao?"

"Đây là tấm lòng thành của vi sư, nếu không muốn, vậy thì coi như thôi!"

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết thở phì phò cất Huyền Thanh Kiếm, bay lên trên, để lại Diệp Phong với Bạch lão ở đó.

"Bạch lão, có phải đầu óc sư tôn có vấn đề hay không, có tiền không kiếm?"

Nhìn Lạc Thiên Tuyết tức giận rời đi, Diệp Phong cũng rất cạn lời, quay qua nhìn Bạch lão bên cạnh, nói.

Ha ha!

Nhưng mà, Bạch lão nghe nói như thế thì không nhịn được bật cười, ánh mắt nhìn Diệp Phong cũng rất hiếu kì.

Một phàm nhân, tại sao lại có tài lực khổng lồ như thế?

Mặc dù không hiểu nhưng Bạch lão nhìn cứ một hồi như vậy, tâm thái tiểu thư nhà mình không ngừng thay đổi thì lại cực kỳ cao hứng, nếu như tâm tính vẫn luôn không có phản ứng, tâm cảnh sẽ giống như một đầm nước đọng, phải ma luyện như thế nào nữa.

"Đi thôi, lão phu dẫn ngươi về tông môn."

Nói xong, một thanh phi kiếm xuất hiện dưới chân Bạch lão, dẫn theo Diệp Phong, trực tiếp phóng lên tận trời, nhanh chóng bay lên đỉnh núi.

Tên: Diệp Phong.

Tuổi tác: Mười tám.

Cảnh giới: Phàm nhân.

Thể chất: Phàm thể.

Võ kỹ: Không.

Thần thông: Không.

Vật phẩm: Không.

Điểm phá sản: Bốn trăm điểm.

Sản phẩm bại gia hôm nay: Nhất Phẩm Cửu Giai Thiên Lôi Phù *10000

"Hệ thống, không phải thế giới này quan trọng linh căn, thiên phú, thần thể gì gì đó sao?"

"Ta nên lợi dụng điểm phá sản rút ra như thế nào, còn thực lực nên tiêu hao điểm phá sản tăng lên như thế nào?"

Đứng trên phi kiếm, có Bạch lão phóng thích ra linh lực bảo vệ, gió thổi mãnh liệt không có phá hư kiểu tóc anh tuấn của Diệp Phong, hắn rảnh rỗi nên gọi hệ thống hỏi thăm.

Thông qua dung hợp ký ức của thân thể này, Diệp Phong biết ở Huyền Thiên đại lục này, thực lực chia làm chín đại cảnh giới Linh Hải Cảnh, Khí Động Cảnh, Dung Linh Cảnh, Trúc Cơ Cảnh, Thần Tàng Cảnh, Tử Phủ Cảnh, Nguyên Thần Cảnh, Động Hư Cảnh, Độ Kiếp Cảnh, mỗi cái cảnh giới lại chia làm cửu trọng, bây giờ có điểm phá sản, hắn rất muốn tăng một ít thực lực lên, dù sao cũng có hệ thống, nếu vẫn là phàm nhân thì chẳng phải là rất mất mặt.

Linh Hải Cảnh, mỗi tăng lên một cái tiểu cảnh giới cần tiêu hao mười điểm phá sản.

Khí Động Cảnh, mỗi tăng lên một cái tiểu cảnh giới cần tiêu hao một trăm điểm phá sản.

Dung Linh Cảnh, mỗi tăng lên một cái tiểu cảnh giới cần tiêu hao một ngàn điểm phá sản.

...

Bình linh thảo, giá bán một trăm điểm phá sản, tỷ lệ chín mươi phần trăm có thể chỉ định mở ra nhất phẩm linh thảo, tỷ lệ tám mươi phần trăm có thể chỉ định mở ra nhị phẩm linh thảo... tỷ lệ sẽ không thay đổi theo thực lực tăng lên.

Bình linh quáng, giá bán một trăm điểm phá sản, tỷ lệ chín mươi phần trăm có thể chỉ định mở ra nhất phẩm linh quáng, tỷ lệ tám mươi phần trăm có thể chỉ định mở ra nhị phẩm linh quáng... tỷ lệ sẽ không thay đổi theo thực lực tăng lên.

Bình đan dược, giá bán một trăm điểm phá sản, tỷ lệ chín mươi phần trăm có thể chỉ định mở ra nhất phẩm đan dược, tỷ lệ tám mươi phần trăm có thể chỉ định mở ra nhị phẩm đan dược... tỷ lệ sẽ không thay đổi theo thực lực tăng lên.

Bình công pháp, bình võ kỹ, bình trận pháp, bình phù lục...

Thần thông, thể chất, linh căn các loại, có tỷ lệ sẽ nhận được khi mở các loại bình.

Hỏi thăm xong, mặc dù không có được hệ thống trả lời nhưng trong đầu lại xuất hiện một tin tức.

"Hệ thống, tăng cảnh giới lên cần hơi nhiều điểm phá sản."

Chỉ Dung Linh Cảnh, mỗi cái tiểu cảnh giới cần một ngàn điểm phá sản, về sau hắn không dám nghĩ.

Về phần phương diện khác, Diệp Phong rất hài lòng, không nói những cái khác, cửu phẩm linh thảo tuyệt đối là đồ tốt có tiền mà không mua được, mà hắn tốn một trăm điểm phá sản thì có tỷ lệ mười phần trăm sẽ lấy được, hơn nữa còn có thể chỉ định, tỷ lệ này đã không thấp.

"Chờ một chút, ta muốn những đỉnh cấp cửu phẩm linh thảo, cửu phẩm linh quáng, cửu phẩm đan dược đó làm gì chứ?"

Bỗng nhiên, Diệp Phong bỗng ý thức được một vấn đề.

"Đinh! Túc chủ lãng phí vật phẩm đặc thù mở ra từ các loại bình, tính là hành vi phá sản, cấp bậc càng cao thì lấy được càng nhiều điểm phá sản."

"Đinh! Hành vi phá sản như thế cần hoàn cảnh đặc thù, ví dụ như là lãng phí một viên cửu phẩm cực phẩm đan dược, có thể giẫm nát trước mặt một cửu phẩm Luyện Đan Sư, loại hành vi này coi là phá sản thành công."

Chương 4: Mở Linh Hải, vô cùng lớn

Ngọa tào!

Nghe hệ thống trả lời, cho dù là Diệp Phong cũng không nhịn được nói tục, hệ thống này quá chó!

Không chỉ có là phương thức như thế này sẽ khiến cho người khác phát điên, hơn nữa, làm như vậy không phải là đang dụ dỗ hắn hay sao!

"Mặc kệ, tăng thực lực lên trước rồi nói."

Trước mắt, thực lực Diệp Phong là phàm nhân, muốn tăng lên đến Linh Hải Cảnh nhất trọng, chính thức bước vào tu hành chi đạo thì cần mười điểm phá sản, trực tiếp đột phá đến Linh Hải Cảnh cửu trọng thì cần chín mươi điểm điểm phá sản.

"Hệ thống, tiêu hao chín mươi điểm phá sản, tăng thực lực lên tới Linh Hải Cảnh cửu trọng!"

Oanh!

Diệp Phong vừa dứt lời, trong nháy mắt thiên địa linh khí xung quanh tuôn ra, bắt đầu chuyển động, sau đó giống như điên, dũng mãnh lao vào trong cơ thể hắn.

"Cái tên này đang mở Linh Hải!"

Đang phi hành cực nhanh, lúc này Bạch lão cũng ngừng lại, mặt mũi tràn đầy khiếp sợ nhìn Diệp Phong bên cạnh.

Một phút!

Hai phút!

Ba phút!

Xung quanh, linh khí vẫn liên tục không ngừng dũng mãnh tràn vào trong cơ thể Diệp Phong, không có dừng lại chút nào, ngược lại còn có vẻ như càng ngày càng nghiêm trọng.

"Chuyện này, chuyện này, sao có thể như vậy được!"

"Chỉ mở Linh Hải mà thôi, sao lại cần linh khí khổng lồ như thế, nhiều linh khí như vậy, mở mấy cái Linh Hải cũng đủ!"

Bên cạnh, Bạch lão đã bị chấn kinh đến tâm thần rung mạnh, tình huống mở Linh Hải giống Diệp Phong, đây là lần đầu tiên hắn gặp!

"Chuyện gì xảy ra, mở Linh Hải cần thời gian lâu như vậy sao?"

Nội thị, Diệp Phong nhìn Linh Hải từ linh khí ngưng tụ mà thành, như đại dương mênh mông trong cơ thể, rõ ràng đã thành hình nhưng lại không có kết thúc, chuyện này khiến cho hắn rất khó hiểu.

Hả?

Đúng lúc này, rốt cuộc Diệp Phong phát hiện một chút khác thường, đó chính là linh khí trong Linh Hải trong cơ thể bỗng nhiên mạnh lên, nếu như nói trước đó linh khí trong Linh Hải có uy lực là một thì bây giờ đã đạt đến hai.

"Chuyện này, chuyện này, sao có thể như vậy được!"

"Mở Linh Hải coi như xong, sao còn đột phá đến Linh Hải Cảnh nhị trọng!"

Bên cạnh, Bạch lão phát hiện trong cơ thể Diệp Phong bộc phát ra khí tức đột phá, kinh hãi suýt chút tròng mắt lòi ra ngoài.

Mở Linh Hải, chính là chế tạo căn cơ bản thân, đối với bất kỳ một người tu sĩ nào cũng đều cực kỳ quan trọng.

Không chỉ cần phải có một hoàn cảnh an tĩnh mà còn cần một chút đan dược phụ trợ, dốc hết toàn lực mở Linh Hải đến mức độ lớn nhất, mà mở Linh Hải thành công thì cần hao phí một thời gian

vững chắc.

Hắn chưa bao giờ thấy tình huống như Diệp Phong, nói mở Linh Hải thì mở Linh Hải, hơn nữa cảnh tượng khi mở Linh Hải còn không bình thường, thành công mở ra coi như xong, vậy mà chưa vững chắc cảnh giới thì lại trực tiếp đột phá đến Linh Hải Cảnh đệ nhị trọng!

Mười mét!

Trăm mét!

Ngàn mét!

Vốn là thiên địa linh khí trong phạm vi mười mấy mét xuất hiện dao động, bây giờ thiên địa linh khí trong phạm vi gần ngàn mét cũng bắt đầu rung chuyển kịch liệt, sau đó giống như điên, dũng mãnh lao tới trong cơ thể Diệp Phong.

"Chuyện gì xảy ra!"

"Ai có thể nói cho ta rốt cuộc chuyện này là như thế nào!"

Bạch lão cảm nhận được thiên địa linh khí trong phạm vi ngàn mét triệt để rung chuyển, toàn thân tê dại!

Linh Hải Cảnh tam trọng!

Linh Hải Cảnh tứ trọng!

Linh Hải Cảnh ngũ trọng!

Khí tức đột phá không ngừng từ trong cơ thể Diệp Phong bộc phát, mà theo tốc độ đột phá càng lúc càng nhanh, phạm vi thiên địa linh khí dao động bắt đầu gia tăng.

Mười phút sau.

Theo Diệp Phong thuận lợi đột phá đến Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong, thiên địa linh khí trong phạm vi ngàn mét cũng dần dần bình tĩnh lại.

"Mười phút!"

"Lão tử là nam nhân có hệ thống, tiêu hao điểm phá sản đột phá đến Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong, vậy mà mất tới mười phút, không phải nên hoàn thành trong nháy mắt sao?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong xấu hổ quay qua nhìn Bạch lão đã choáng váng, nói: "Bạch lão, mở Linh Hải, đột phá đến Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong, ta dùng mười phút, nếu như sư tôn biết, có thể nào nàng sẽ xem ta như phế vật không?"

? ? ?

Phế vật?

Mẹ nó, ngươi nói ngươi là phế vật?

Mẹ nó, ngươi coi ngươi là ngươi đi, ngươi là phế vật, vậy chúng ta là gì?

Bạch lão nghe nói như thế, nhìn Diệp Phong thật lâu nói không ra lời, nói cái gì, nói năm đó dưới tình huống tài nguyên tu luyện sung túc, lão phu chỉ dùng tám tháng thì đột phá đến Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong?

Hơn nữa, đó còn là có công pháp mạnh mẽ với cường giả chỉ đạo.

Hô!

Thở sâu một hơi, Bạch lão nhìn Diệp Phong, cười nói: "Trách không được ngươi không cần công pháp tông môn, hóa ra ngươi có công pháp tu luyện mạnh mẽ."

Nói xong, Bạch lão cũng rất hiếu kì với công pháp tu luyện của Diệp Phong, rốt cuộc là công pháp nghịch thiên bực nào mới có thể làm cho đối phương thành công mở Linh Hải, cũng một đường thông suốt đột phá đến Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong trong thời gian ngắn ngủi như thế.

"Công pháp gì?"

"Ta không có công pháp, thậm chí bây giờ ta ngay cả linh căn cũng

không có, muốn cảm giác linh khí trong thiên địa cũng không làm được."

Nhưng mà nghe Bạch lão nói như vậy, trong lòng Diệp Phong nghi ngờ.

"Không thể nào!"

Nghe nói như thế, sắc mặt Bạch lão đại biến, trực tiếp đưa tay đặt vào trên trán Diệp Phong.

Thần thức khổng lồ nhanh chóng tra xét thân thể Diệp Phong.

Đạp! Đạp! Đạp!

Một lát sau, Bạch lão liên tiếp lùi lại mấy bước, nhìn Diệp Phong vẻ mặt vô tội, giống như đang nhìn một quái vật, trong mắt tràn ngập vẻ khó có thể tin được.

Không có linh căn!

Đối phương thật sự không có linh căn, dưới tình huống này, đối phương hoàn toàn không thể nào cảm nhận được thiên địa linh khí chớ nói chi là vận chuyển công pháp hấp thu thiên địa linh khí dùng để tu luyện.

Nhưng chính là dưới tình huống quỷ dị này, đối phương không chỉ thành công mở ra Linh Hải, còn mẹ nó, đột đột đột đột phá đến Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong, nếu không phải tận mắt nhìn thấy, đánh chết hắn cũng không thể tin được trên đời sẽ có chuyến đáng sợ như thế!

Hơn nữa, đối phương mở là Linh Hải sao?

Mẹ nó, cái thứ đó là Linh Hải, nhưng nó như đại dương mênh mông!

Phải biết, Lạc Thiên Tuyết mở Linh Hải gấp hơn hai mươi lần Linh Hải tu sĩ bình thường mở ra, lúc ấy ngay cả lão tổ cũng bị kinh động, mà Diệp Phong mở Linh Hải như đại dương mênh mông, lại lớn hơn Linh Hải của Lạc Thiên Tuyết gấp hai mươi lần, đó là khái niệm gì, tương đương bốn trăm lần Linh Hải tu sĩ bình thường mở!

Chương 5: Chân đạp đống Thiên Lôi Phù Lục, đối diện luống cuống

Ừng ực!

Nghĩ đến đây, cho dù là Bạch lão cũng không nhịn được nuốt một ngụm nước bọt, nhìn vẻ mặt vô hại của Diệp Phong, hắn bị đả kích.

"Đi thôi, tình huống của ngươi nên để cho sư tôn ngươi tự xem đi."

Không rõ thì quăng cho người khác!

Bạch lão nghĩ rất đơn giản, dù sao cũng không phải đệ tử của hắn, loại chuyện quỷ dị này để cho tiểu thư nhà mình đau đầu đi thôi.

Mấy phút sau.

"Bạch lão, sao các ngươi chậm như vậy?"

Đã chờ ở đỉnh núi một lúc lâu, Lạc Thiên Tuyết nhìn thấy bây giờ Bạch lão với Diệp Phong mới đi lên, trong lòng tức giận, lãng phí nhiều thời gian như vậy, dùng để tu luyện không tốt hơn sao?

"Tiểu thư, đệ tử bảo bối của ngài vừa đột phá ở phía dưới một chút, không chỉ mở Linh Hải gấp hơn hai mươi lần ngươi, còn thuận tiện đột phá đến Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong."

"Đúng rồi, trong cơ thể hắn cũng không có linh căn, không có gì bất ngờ xảy ra thì vốn nên không thể bước vào tu đạo một đường."

Nói xong, Bạch lão trực tiếp đi vào tông môn, nơi này cũng không phải không có cái gì, hộ tông đại trận, tông môn đại điện, viện lạc đệ tử ngoại môn ở lại, sân tu luyện, viện lạc đệ tử nội môn ở lại, vân vân, cái gì cần có đều có.

Hả?

Nghe Bạch lão nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết nhíu mày, lập tức tra xét tình huống của Diệp Phong.

Khi xem xét Linh Hải như đại dương mênh mông trong cơ thể Diệp Phong, cho dù là nàng cũng không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh.

"Diệp Phong, ngươi ngay cả linh căn cũng không có, sao lại mở Linh Hải và đột phá được?"

Sau khi hết khiếp sợ, Lạc Thiên Tuyết cũng rất hiếu kì nhìn về phía Diệp Phong, hỏi thăm, loại tình huống này e là cho dù là sư tôn nàng ở thượng giới cũng không thể giải thích.

"Viên Nguyệt Tông tới bái phỏng, xin tông chủ Tinh Hồn Tông ra gặp một lần!"

Đúng lúc này, một giọng nói cực kỳ phách lối từ dưới núi vọng lên.

Không lâu sau, một lão giả áo bào đen dẫn theo ba tên thanh niên từ đường núi đi lên.

"Các ngươi đến đây làm gì?"

Lạc Thiên Tuyết nhìn người tới, sắc mặt bất thiện, hỏi thẳng.

Vô duyên vô cớ xuất hiện một đệ tử quái dị đã đủ phiền rồi, bây giờ lại có người của những tông môn khác tới, sao nàng có thể yên tĩnh tu luyện được.

"Ngươi chính là tông chủ Tinh Hồn Tông Lạc Thiên Tuyết?"

"Nghe những người gặp trước đó nói, muốn gia nhập Tinh Hồn Tông ngươi thì cần giao một vạn miếng đê phẩm linh thạch, đúng là khiến cho lão phu mở rộng tầm mắt."

"Lần này lão phu dẫn đệ tử tông môn đến đây, chính là muốn luận bàn với đệ tử quý tông một phen."

Lão giả áo đen vẻ mặt khiêu khích nhìn Lạc Thiên Tuyết, nói thẳng ý đồ đến.

"Ba Linh Hải Cảnh cửu trọng."

"Có lòng tin sao?"

Lạc Thiên Tuyết không có cự tuyệt, sáng lập tông môn vốn là sẽ khiến một chút tông môn xung quanh căm thù, đến đây đập phá quán là một chuyện cực kỳ bình thường, nếu như không dám ứng chiến thì tông môn vừa mới sáng lập sẽ mang tiếng xấu.

Nếu như không có đệ tử, vậy thì trực tiếp từ chối cũng không sao.

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên Tuyết quay qua nhìn Diệp Phong, càng tức hơn, nếu như không nhờ Diệp Phong thì làm gì có chuyện phiền phức như vậy!

"Sư tôn, có thể vận dụng phù lục sao?"

Diệp Phong nghe xong, nghĩ tới sản phẩm bại gia hôm nay, hỏi một câu.

"Có thể!"

"Nhưng mà chỉ có thể dùng phù lục của ngươi, không thể lấy từ tông môn."

Lạc Thiên Tuyết còn không có lên tiếng, lão giả áo bào đen đối diện lại không thèm để ý chút nào, trả lời thay nàng.

Nghe lão giả áo bào đen nói, Diệp Phong liên tục lấy từng sấp Thiên Lôi Phù Lục từ hệ thống, không đến một phút, Thiên Lôi Phù Lục trước người đã chồng chất cao một thước, ít nhất có mấy trăm tấm.

Nhất phẩm cửu giai!

Mỗi một tấm Thiên Lôi Phù Lục đều tỏa ra khí tức dao động nhất phẩm cửu giai, đại biểu cho mỗi một tấm phù chú đều có thể phóng ra một kích toàn lực của Linh Hải Cảnh cửu trọng!

"Thiên Lôi Phù Lục, nổ cho lão tử!"

Lúc này, Diệp Phong nắm một tấm phù lục ném lên không trung.

Oanh! Oanh! Oanh!

Mấy chục đạo thiên lôi to bằng cánh tay từ trên trời giáng xuống,

đánh cho mặt đất xuất hiện từng cái hố sâu!

"Nổ! Nổ! Nổ! Mẹ nó, chơi vui thật!"

Diệp Phong chơi đến nghiện, lần lượt ném Thiên Lôi Phù Lục lên bầu trời, theo từng tiếng nổ vang, hắn tìm được cảm giác đốt pháo tuổi thơ.

Nhưng mà Diệp Phong chơi.

Bên cạnh, Lạc Thiên Tuyết với lão giả áo bào đen cách đó không xa với ba tên đệ tử bên người choáng mắt.

Đó là nhất giai cửu phẩm Thiên Lôi Phù Lục, một tấm giá trị ít nhất một ngàn miếng đê phẩm linh thạch, nếu như là tu sĩ cùng cảnh giới, lấy được một tấm cũng cất giấu như át chủ bài, ngươi lại ném chơi?

Chỉ trong chốc lát như vậy, Diệp Phong đã dùng hết ba bốn trăm tấm Thiên Lôi Phù Lục mà hắn lấy ra.

Sau đó mọi người trợn mắt há hốc mồm nhìn Diệp Phong không biết móc từ chỗ nào ra mấy trăm tấm Thiên Lôi Phù Lục nữa.

"Tới đi, thỏa thích chiến một trận!"

Lúc này, hai tay Diệp Phong đều cầm lấy một sấp Thiên Lôi Phù Lục, nhìn lão giả áo bào đen đối diện hô to.

"Sư tôn, chúng ta đi thôi, tiểu tử này ai mà chơi lại!"

"Sư tôn, chúng ta đi thôi, cho dù ba người chúng ta cùng tiến lên cũng gánh không được mấy tấm Thiên Lôi Phù Lục!"

"Sư tôn, chúng ta đi thôi, Tinh Hồn Tông này tài đại khí thô, nhất giai cửu phẩm Thiên Lôi Phù Lục đều cho đệ tử tùy tiện ném chơi, chúng ta không thể trêu vào!"

Lúc này, bên cạnh lão giả áo bào đen, ba tên đệ tử luống cuống.

"Lạc Tông chủ, lần này Viên Nguyệt Tông ta tùy tiện đến quấy rầy, sau này chúng ta không gặp lại!"

Nói xong, lão giả áo bào đen muốn dẫn theo đệ tử nhanh chóng rời đi.

"Hừ!"

"Các ngươi nghĩ Tinh Hồn Tông ta là cái gì, nói đến là đến, nói đi là đi?"

Lạc Thiên Tuyết hừ lạnh một tiếng, một luồng khí tức uy áp kinh khủng bộc phát, trong nháy mắt trấn áp mấy người muốn rời khỏi tại chỗ.

"Nguyên Thần Cảnh!"

"Ngươi lại là cường giả Nguyên Thần Cảnh!"

Cảm nhận được khí tức uy áp kinh khủng này, sắc mặt lão giả áo bào đen đại biến, lên tiếng kinh hô, nhìn Lạc Thiên Tuyết, trong ánh mắt tràn đầy vẻ khó tin!

Phải biết, hắn đã tu luyện trăm năm, thực lực chỉ là Trúc Cơ Cảnh bát trọng, mà luồng uy áp kinh khủng này, hắn chỉ từng cảm nhận được trên người một con Đại yêu, mà tông chủ Viên Nguyệt Tông hắn, thực lực cũng chỉ là Thần Tàng Cảnh cửu trọng đỉnh phong.

Chương 6: Chân đạp đống Thiên Lôi Phù Lục, đối diện luống cuống (2)

Không nói khoa trương, một mình đối phương đủ để diệt toàn tông Viên Nguyệt Tông hắn!

Nghĩ đến đây, lão giả áo bào đen sắc mặt sợ hãi, hắn hoàn toàn không ngờ được là lần này lại đá vào tấm sắt!

"Tư phế một tay, ta sẽ thả các ngươi đi!"

Lạc Thiên Tuyết sắc mặt lạnh lùng nhìn mấy người lão giả áo bào đen, lạnh giọng nói.

Bành! Bành! Bành!

Lạc Thiên Tuyết vừa dứt lời, lão giả áo bào đen không chút do dự, trực tiếp ba chưởng phế bỏ cánh tay trái của ba tên đệ tử, đồng thời tay phải tràn ngập linh khí trực tiếp chụp về phía cánh tay trái của mình.

Tê!

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Phong cũng hít vào một hơi khí lạnh, nhìn Lạc Thiên Tuyết vẻ mặt lạnh lùng bên cạnh, kinh hãi nói: "Nương môn này cũng là ngoan nhân!"

"Được rồi, cất những Thiên Lôi Phù Lục này đi."

Nhìn lão giả áo bào đen dẫn theo đệ tử rời đi, lúc này Lạc Thiên Tuyết mới đưa mắt nhìn Diệp Phong bên cạnh.

"Sư tôn, có thể giúp đệ tử một chuyện hay không?"

Hả?

Lạc Thiên Tuyết nghe nói như thế thì sững sờ, thuận miệng nói: "Chuyện gì?"

"Giúp ta ném những Thiên Lôi Phù Lục này, còn hơn chín ngàn tấm, một mình ta ném không hết."

Nói xong, Diệp Phong lại lấy từng sấp Thiên Lôi Phù Lục ra, giờ khắc này, Diệp Phong cảm nhận được phá sản cũng tốn thể lực.

"Ngươi, ngươi..."

Mặt Lạc Thiên Tuyết đen lại, khóe miệng co giật nhìn Diệp Phong không ngừng lấy Thiên Lôi Phù Lục ra, muốn nói mấy thứ này đều là đồ tốt, không thể lãng phí như thế, nhưng lời đến khóe miệng lại nén trở về.

Nàng là ai, Thánh nữ Vô Cực Thánh Địa ở thượng giới, đệ tử của mình cũng không xem những phù chú này ra gì, mình há có thể mất thân phận!

Ném!

Dùng sức ném!

Lạc Thiên Tuyết liên tục ném Thiên Lôi Phù Lục lên không trung, đồng thời nhìn Diệp Phong vẫn đang không ngừng lấy phù lục ra, trong lòng thầm nghĩ: "Ta xem ngươi có thể lấy ra bao nhiêu nữa."

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo từng đạo thiên lôi đánh vào mặt đất truyền ra tiếng vang, vốn đã trở lại chỗ ở nghỉ ngơi, Bạch lão phát hiện dị thường, tò mò quay lại tìm hiểu.

"Ngươi, các ngươi đang làm gì đó!"

Sau khi Bạch lão quay lại, thấy hai người Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết ngồi trên đống phù lục, tiện tay một ném từng tấm Thiên Lôi Phù Lục dưới chân lên không trung, tức giận đến râu ria dựng ngược!

Nhất giai cửu phẩm Thiên Lôi Phù Lục!

Một tấm giá trị một ngàn miếng đê phẩm linh thạch, nhìn dưới chân hai người tối thiểu còn có mấy ngàn tấm, lại nhìn mặt đất thủng trăm ngàn lỗ bên cạnh, Bạch lão cảm thấy đau lòng, xem như Tinh Cực Tông tài đại khí thô cũng không dám phá của như thế!

Một vạn tấm, đó chính là một ngàn miếng thượng phẩm linh thạch, Tinh Cực Tông thân là đỉnh tiêm tông môn, mặc dù không kém chút thượng phẩm linh thạch ấy, nhưng mà làm như thế này chính là đang lãng phí, không có chút ý nghĩa nào!

"Bạch lão, đến, cùng nhau ném chơi, ta và sư tôn đều ném tới mệt mỏi."

Lúc này, Diệp Phong nhìn thấy Bạch lão từ tông môn đi ra, vội vàng chào hỏi, bây giờ hắn muốn nhanh chóng tiêu hao hết những sản phẩm bại gia này, xem hệ thống sẽ cho bao nhiêu điểm phá sản.

"Hồ nháo, quả thực là hồ nháo!"

"Tiểu thư, sao ngươi lại làm theo hắn chứ, mấy thứ này đều là linh thạch!"

Hả?

Bạch lão đi tới, đang muốn tiếp tục thuyết giáo hai người thì nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên đưa cho mình một cái không gian giới chỉ.

"Bạch lão, ngài cũng lớn tuổi, dù sao chuyện này cũng là việc tốn thể lực, mười vạn miếng thượng phẩm linh thạch này coi như là mua đồ bổ."

Diệp Phong nhìn Bạch lão, vẻ mặt thành thật nói.

"Một người giữ ải vạn người không thể qua, lão phu còn không có già!"

"Các ngươi tránh hết ra, phù lục còn lại cứ giao cho lão phu!"

Trán!

Lui ra phía sau, Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết nhìn Bạch lão ra sức ném phù lục, trong lúc nhất thời cũng nhìn tới ngây người.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phá sản thành công, thưởng một trăm điểm phá sản."

Hả?

Diệp Phong nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, đầu tiên là sững sờ, sau đó giống như phát hiện đại lục mới, hắn không có muốn phá sản, chỉ muốn tốn chút linh thạch để Bạch lão đến giúp đỡ, xem ra làm như vậy càng dễ phá sản.

Mười phút sau.

"Mẹ nó, lão phu sống lâu như thế, chưa hề nghĩ tới có một ngày lại vì ném phù lục mà thể xác tinh thần mỏi mệt."

Nhưng không lâu sau, Bạch lão lập tức nở một nụ cười nói với Diệp Phong: "Diệp Phong, sau này mấy chuyện tốn thể lực như thế

này thì cứ tới tìm ta, ta chưa có già, ta còn khỏe lắm!"

"Bạch lão, ngươi là một trong số tám Đại trưởng lão của Tinh Cực Tông, chỉ mười vạn miếng thượng phẩm linh thạch thì bán đứng chính mình?"

Bên cạnh, Lạc Thiên Tuyết nghe không nổi nữa, nàng cảm thấy tông môn chỉ có ba người mà sắp lộn xộn rồi.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ tiêu sạch sản phẩm bại gia hôm nay, thưởng một ngàn điểm phá sản!"

Ừm!

Lúc này, Diệp Phong cũng không có thời gian để ý tới hai người Bạch lão và Lạc Thiên Tuyết, hắn không ngờ được là hệ thống lại thưởng một ngàn điểm phá sản, như vậy thì không phải thực lực có thể trực tiếp tăng lên tới Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong hay sao.

"Bây giờ điểm phá sản đã đạt tới một ngàn bốn trăm mười điểm, Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong đột phá đến Khí Động Cảnh nhất trọng cần một trăm điểm phá sản, nhất trọng đột phá đến nhị trọng cần một trăm điểm phá sản, đột phá đến cửu trọng đỉnh phong cần chín trăm điểm phá sản."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong chuẩn bị tăng thực lực lên, sau đó dùng năm trăm mười điểm phá sản còn lại mở năm cái bình chơi.

Không chỉ như thế, thông qua tình huống Bạch lão lúc nãy, Diệp Phong cũng có dự định tiếp theo, đó chính là trợ giúp Lạc Thiên Tuyết phát triển tông môn lớn mạnh, tất cả tốn hao hắn bao hết.

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cảm thấy điểm phá sản cũng không khó kiếm cho lắm.

"Xin hỏi hôm nay là ngày quý tông chiêu thu đệ tử sao?"

Đúng lúc này, một thanh niên mặc đạo bào màu đỏ từ trên đường núi đi tới, nhìn ba người phía trước và mặt đất thủng trăm ngàn lỗ xung quanh, có chút không xác định, lên tiếng dò hỏi.

"Không sai, hôm nay là thời gian Tinh Hồn Tông ta chiêu thu đệ tử."

"Chỉ cần ngươi có thể giao một vạn miếng đê phẩm linh thạch thì có thể gia nhập tông môn."

"Chỉ cần ngươi có thể giao mười vạn miếng thượng phẩm linh thạch thì có thể trở thành đệ tử thân truyền của tông chủ."

"Ta, Diệp Phong, chính là đệ nhất đệ tử của tông môn, hơn nữa còn là đại đệ tử của sư tôn."

Chương 7: Lại một tên oan đại đầu tới?

Không đợi Lạc Thiên Tuyết lên tiếng cự tuyệt, Diệp Phong đã vẻ mặt đắc ý tiến lên một bước, kể rõ tất cả quá trình.

Cơ hội phá sản lại tới rồi.

Chỉ cần đối phương nói không có linh thạch thì Diệp Phong tuyệt đối không nói hai lời, bao hết!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, hành vi này không phù hợp hành vi phá sản, trừ phi túc chủ đưa ra giải thích hợp lý."

Nhưng mà lúc này hệ thống lại lên tiếng nhắc nhở hắn.

"Lần đầu tiên ta nhìn thấy hắn thì cảm thấy hắn là sư đệ thất lạc nhiều năm của ta, vì sư đệ, tiêu ít tiền cũng không có vấn đề gì chứ."

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong lại nhanh chóng đưa ra giải thích của mình.

"Đinh! Túc chủ giải thích hợp tình hợp lý, mời khống chế số lượng linh thạch hợp lý."

Hả?

Như vậy mà cũng được?

Diệp Phong cũng không ngờ được là muốn giúp đối phương móc tất cả linh thạch, hệ thống lại cho là không phù hợp hành vi phá sản hợp lý, thuận miệng viện một cái lý do cực kỳ vô lý như vậy mà lại cho là hợp tình hợp lý!

Diệp Phong cảm thấy hắn lại tìm được một phương thức kiếm điểm phá sản.

"Không nhìn tuổi tác, không nhìn tư chất, không nhìn tu vi!"

"Yêu cầu nhập môn thật kì quái."

Thật ra thì Lãnh Vô Phong đã chuẩn bị rời đi, bởi vì hắn cảm thấy cái tông môn này càng nhìn càng không đáng tin cậy.

"Vô Phong, ở lại cái tông môn này đi, nộp một vạn miếng đê phẩm linh thạch, trở thành đệ tử tông môn chính thức là được."

"Chờ ta xử lý xong chuyện thì sẽ tới tìm ngươi."

"Ở lại tông môn này, ta yên tâm!”

Đúng lúc này, một giọng nói già nua bỗng nhiên vang lên trong đầu Lãnh Vô Phong.

Dưới núi, một lão giả mặc đan bào bước nhanh rời đi, đồng thời lẩm bẩm: "Không ngờ được là lại là Minh Châu trên lòng bàn tay Lạc Vô Danh sáng lập tông môn ở đây, hơn nữa Bạch Thiên Hồng cũng ở đây, tiểu tử Vô Phong đó ở chỗ này, an toàn."

Đỉnh núi!

"Trước đó ta nói rồi, trong vòng một canh giờ, phàm là có thể nộp một vạn miếng đê phẩm linh thạch thì có thể gia nhập tông môn."

"Đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi, sắp đến giờ rồi."

Mặc dù Lạc Thiên Tuyết vốn định cự tuyệt nhưng Diệp Phong đã nói ra rồi, hơn nữa thời gian nhập tông cũng còn chưa tới một canh giờ, nàng không ngại cho đối phương một cơ hội.

Đương nhiên, nàng cũng đã nhìn ra đối phương chuẩn bị rời đi.

"Đây là một vạn miếng đê phẩm linh thạch."

Mặc dù không biết tại sao gia gia mình lại kêu mình ở lại nơi này, nhưng Lãnh Vô Phong có một ưu điểm, đó chính là nghe lời.

Hả?

Không phải mới nãy ngươi đã chuẩn bị rời khỏi đây hay sao?

Hù ta hả?

Lạc Thiên Tuyết nhìn thấy đối phương lấy một cái không gian giới chỉ ra, đầu nàng muốn điên rồi, lại một oan đại đầu?

Ta không nên muốn thu đệ tử!

"Chuyện xấu nói trước, coi như ngươi nộp linh thạch nhưng sau khi gia nhập tông môn, tông môn sẽ không cho cho bất cứ tài nguyên tu luyện gì, cũng sẽ không cho công pháp và võ kỹ trong tông môn, quan trọng nhất chính là ta cũng sẽ không chỉ đạo ngươi tu luyện, ngươi xác định ngươi vẫn còn muốn gia nhập?"

Không cam tâm!

Lạc Thiên Tuyết ôm một tia hi vọng cuối cùng, lặp lại lí do thoái thác nàng từng dùng với Diệp Phong trước đó một lần, hi vọng có thể khuyên đối phương lui!

"Tông chủ yên tâm, những thứ đó đệ tử đều không cần."

Lãnh Vô Phong cảm thấy cái tông môn này quá không đáng tin cậy, nhưng nghĩ đến gia gia mình, lại nghĩ tới mình chủ tu luyện đan, tất cả mọi thứ gia gia đều chuẩn bị tốt cho hắn, đúng là hắn cũng không cần thứ gì thật!

"Tiểu thư, chúc mừng tông môn lại có thêm một tên đệ tử."

Lúc này, Bạch lão nhìn Lạc Thiên Tuyết đã trợn mắt há hốc mồm, không nhịn được cười chúc mừng.

Hô!

Lạc Thiên Tuyết thở dài một hơi, nhìn về phía Diệp Phong và Lãnh Vô Phong, nói: "Hôm nay nghỉ ngơi, ngày mai chính thức chỉ đạo các ngươi tu luyện!"

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết cũng không quay đầu lại, trực tiếp quay người rời đi, trong vòng một canh giờ, vô duyên vô cớ có thêm hai tên đệ tử, một trong số đó trở thành đệ tử thân truyền của nàng, nàng muốn quay về ở một mình một chút.

"Khu ở cho đệ tử ngoại môn, khu ở cho đệ tử nội môn, chính các ngươi chọn đi, dù sao trước mắt tông môn trừ hai người các ngươi ra thì cũng không còn người nào khác, hôm nay cứ nghỉ ngơi cho khỏe đi."

Bạch lão nhìn hai người một chút, cũng cười quay người rời đi.

"Ngươi tên gì?"

"Về sau ngươi chính là nội môn đệ tử, ta nói."

Cuối cùng Diệp Phong cũng không có trợ giúp Lãnh Vô Phong trở thành đệ tử thân truyền của sư tôn, một mình mình độc hưởng sư tôn xinh đẹp không tốt sao?

"Chào sư huynh, ta tên là Lãnh Vô Phong."

Lãnh Vô Phong cảm thấy đại sư huynh trước mắt này là khó tin cậy nhất, không có nguyên nhân khác, chính là đến từ giác quan thứ sáu của nam nhân.

Một lát sau.

Hai người tới khu ở cho đệ tử nội môn, sau đó tự mình chọn một viện tử u tĩnh ở lại.

"Vô Phong sư đệ, ngươi là Luyện Đan Sư?"

Đương Diệp Phong đi theo đối phương vào chỗ ở, nhìn thấy Lãnh Vô Phong lấy từ không gian giới ra một cái đan lô màu đồng cao một thước, giật mình.

Căn cứ ký ức hắn lấy được từ chủ nhân trước của cơ thể này, cho

dù là Luyện Đan Sư hay Luyện Khí Sư, Phù Lục Sư, Trận Pháp Sư đều là nghề nghiệp ngon ăn ở Huyền Thiên đại lục.

"Diệp Phong sư huynh, ta đúng là Luyện Đan Sư, hơn nữa còn là một tam phẩm Luyện Đan Sư."

Nói đến đây, Lãnh Vô Phong cũng không khỏi tỏ vẻ đắc ý, không chỉ có là thân phận tam phẩm Luyện Đan Sư, còn có thực lực Dung Linh Cảnh cửu trọng đỉnh phong, cao hơn Diệp Phong hai cái đại cảnh giới.

À!

Diệp Phong nghe xong, không có phản ứng gì quá mạnh, mặc dù biết nếu đối phương là tam phẩm Luyện Đan Sư, vậy chắc chắn có thực lực Dung Linh Cảnh, nhưng mà những chuyện này hoàn toàn không đáng kể với hắn.

Chỉ cần có đầy đủ điểm phá sản, như vậy thì còn không phải là một phút vượt qua đối phương.

"À cái gì!"

"Biết ta là tam phẩm Luyện Đan Sư mà chỉ à một tiếng?"

Nhưng mà Diệp Phong không thèm để ý chút nào, Lãnh Vô Phong thì khó chịu, cố gắng trang bức một lần, ai mà ngờ được lại bị đối phương xem như không thấy, cho dù tâm thái hắn có tốt cũng có chút không nhịn được.

"Vô Phong sư đệ, ngươi nói trong số tam phẩm linh thảo có những loại linh thảo nào tương đối trân quý?"

Chương 8: Dùng linh thảo hi hữu ngâm chân, Lãnh Vô Phong sắp bị tức khóc

Lúc này Diệp Phong cũng động tâm tư, cũng không định lập tức đột phá mà là muốn mở mấy cái bình linh thảo, sau đó lãng phí trước mặt Lãnh Vô Phong một đợt, không chừng có thể lấy được điểm phá sản vượt qua số tiêu hao…

"Trúc Yêu Thảo, Bạch Hồn Hoa, Tử Lôi Quả, Huyễn Linh Chi..."

Lãnh Vô Phong nói những này, đã không chỉ là trân quý trong tam phẩm linh thảo mà còn là hi hữu, nói không khoa trương, tùy tiện lấy ra một loại thì cho dù là cửu phẩm Luyện Đan Sư cũng phải nóng mắt, bởi vì chỉ có những linh thảo hi hữu này mới có thể luyện chế một vài đan dược hi hữu, cho dù là tam phẩm đan dược.

"Hệ thống, chỉ định Trúc Yêu Thảo, Bạch Hồn Hoa cùng Tử Lôi Quả, mỗi loại mở bốn cái bình."

Ba loại linh thảo chỉ định, mỗi loại mở bốn cái, tổng giá trị một ngàn hai trăm điểm phá sản, mỗi cái bình có tỉ lệ bảy mươi phần trăm có thể mở ra, Diệp Phong cũng mong đợi.

"Đinh! Tiêu hao một ngàn hai trăm điểm phá sản, chúc mừng túc chủ nhận được Trúc Yêu Thảo *2, Bạch Hồn Hoa *1, Tử Lôi Quả *3!"

Ồ!

Lúc này, Diệp Phong hai mắt tỏa sáng, tỉ lệ bảy mươi phần trăm đúng là không phải là dùng để trưng cho đẹp, ngoại trừ Bạch Hồn Hoa chỉ có một gốc, Tử Lôi Quả vậy có ba trái, Trúc Yêu Thảo cũng có hai gốc, tỉ lệ này, hắn rất hài lòng.

"Diệp Phong sư huynh, ngươi không phải Luyện Đan Sư, coi như ta nói ra tên của những linh thảo này thì sợ là ngươi cũng không biết, cho dù ngươi gặp được thì cũng không chắc có thể nhận ra."

Lúc này, Lãnh Vô Phong nhìn Diệp Phong, vừa cười vừa nói.

Lời này cũng không phải là Lãnh Vô Phong đang giễu cợt Diệp Phong mà là sự thật, bởi vì những linh thảo hi hữu này, cho dù là hắn cũng chỉ nhìn thấy hình vẽ trên Linh Thảo Bí Điển của gia gia, chưa bao giờ nhìn thấy ở ngoài.

"Vô Phong sư đệ, bận rộn nửa ngày, chỉ sợ ngươi cũng khát nước rồi, sư huynh đi rót cho ngươi một cốc nước."

Diệp Phong nghe nói như thế thì cười cười, sau đó rời khỏi nơi ở của Lãnh Vô Phong.

"Mặc dù đại sư này huynh nhìn có chút không quá bình thường nhưng vẫn rất biết quan tâm người khác."

Nhìn Diệp Phong đi rót nước cho mình, Lãnh Vô Phong nghĩ sau này sẽ luyện chế cho Đại sư huynh không đáng tin cậy này một ít đan dược dùng để phụ trợ tu luyện mới được.

Ba phút sau.

Khi Diệp Phong cầm chén nước đi về tới, Lãnh Vô Phong hoàn toàn choáng váng.

Trúc Yêu Thảo!

Bạch Hồn Hoa!

Tử Lôi Quả!

Trong chén nước nóng hôi hổi, ba loại linh thảo hi hữu bị ngâm ở trong đó, bên trong ẩn chứa lực lượng đặc thù, đang hòa từng chút một vào trong nước nóng hổi.

Xoát!

Lãnh Vô Phong kịp phản ứng, tay phải bao bọc linh khí, tranh thủ lấy ba gốc linh thảo ra, trong mắt tràn ngập vẻ đau lòng.

Linh thảo hi hữu trân quý như thế, vậy mà dùng để ngâm nước, đúng là đang phung phí của trời mà!

Hơn nữa đây là lần đầu tiên hắn nhìn thấy vài gốc linh thảo hi hữu này từ khi hắn chào đời tới nay!

"Diệp Phong sư huynh, cái này, vài gốc linh thảo này..."

Không đợi Lãnh Vô Phong nói xong, Diệp Phong trực tiếp cầm lấy ba gốc linh thảo trên bàn ném xuống đất, dùng chân phải đạp lên, nghiền mạnh, đồng thời nói: "Ta nghe nói linh thảo ngâm nước có lợi ích cho tu sĩ lắm, mặc dù hiệu quả không tốt như đan dược nhưng Vô Phong sư đệ ngươi không thích như thế, chắc chắn là mấy gốc linh thảo này đều là rác rưởi, đều do sư huynh, ta còn tưởng rằng mấy gốc linh thảo này đều là đồ tốt."

"Đừng!"

Lãnh Vô Phong kịp phản ứng, vội vàng ngồi xổm người xuống đẩy chân phải của Diệp Phong ra, nhìn ba gốc linh thảo đã triệt để bị đạp nát, hắn bị tức đến khóc.

Mẹ nó, thật thần kì linh thảo rác rưởi!

Đây là ba loại trong số nhiều loại linh thảo hi hữu ta mới nói có được không!

"Diệp Phong sư huynh, chuyện này, đây là ba loại trong số nhiều loại linh thảo ta vừa nói!"

"Ngươi không hiểu sao không hỏi ta trước chứ, ngươi có biết là đối với Luyện Đan Sư chúng ta thì ba gốc linh thảo này chính là bảo vật vô giá hay không!"

Nói xong, Lãnh Vô Phong càng khó chịu hơn, loại linh thảo hi hữu này, cho dù là gia gia hắn cũng chưa bao giờ gặp được, kết quả là lại bị đạp nát ở ngay trước mặt hắn, ai mà chịu được đả kích này cơ chứ!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phá sản thành công, thưởng một ngàn năm trăm điểm phá sản."

Đúng lúc này, rốt cuộc tiếng nhắc nhở của hệ thống mà Diệp Phong cũng vang lên.

"Một ngàn năm trăm điểm, như vậy chẳng phải là ta lãng phí một gốc thì sẽ thưởng năm trăm điểm phá sản sao?"

"Ta lấy được tổng cộng sáu gốc, chẳng phải là có thể lấy được ba ngàn điểm phá sản, mà ta chỉ tiêu hao một ngàn hai trăm điểm phá sản mà thôi."

Đối với Lãnh Vô Phong ngồi xổm trên mặt đất, vẻ mặt sụp đổ, Diệp Phong đã không để ý tới, lúc này bởi vì đạt được một lượng lớn điểm phá sản, Diệp Phong cảm thấy mình sắp bay lên.

"Không ngờ được là ba gốc linh thảo này lại chính là ba loại trong số ngươi nói, đều do sư huynh cái gì cũng không biết."

"Được rồi, dù sao cũng đã đạp nát, ngươi tranh thủ dọn dẹp một chút nghỉ ngơi cho tốt đi, ta cũng về chỗ ở nghỉ ngơi."

An ủi Lãnh Vô Phong một chút, sau đó Diệp Phong lập tức rời khỏi nơi ở của đối phương.

Năm phút sau.

Tê!

Diệp Phong để hai chân vào chậu rửa chân nóng hầm hập, trên mặt không khỏi lộ vẻ hưởng thụ.

Một gốc Trúc Yêu Thảo với hai gốc Tử Lôi Quả còn lại đang yên tĩnh ngâm mình ở trong chậu rửa chân, lực lượng ẩn chứa trong đó đang từng chút tan vào trong nước, Diệp Phong cảm thấy lúc này hai chân của mình cực kỳ tê dại, đây tuyệt đối không phải là cảm giác dễ chịu mà nước nóng có thể đem đến được.

Nhưng mà Diệp Phong cũng không có chú ý tới lúc này hai chân của hắn đã dần dần trở thành màu đen.

Bên ngoài.

"Không được, ta phải đi nhắc nhở Diệp Phong sư huynh một chút, ba gốc linh thảo này, nếu dùng đơn lẻ một gốc cũng không có vấn đề, thậm chí ba gốc linh thảo để chung một chỗ cũng không có vấn đề, nhưng nếu như chỉ có Trúc Yêu Thảo với Tử Lôi Quả để chung một chỗ thì sẽ sinh ra một loại kịch độc, mặc dù không đến mức lấy mạng nhưng xử lý cũng có chút phiền phức."

Chương 9: Vô Phong sư đệ, cùng ngâm đi

Lãnh Vô Phong không xác định phải chăng trong tay Diệp Phong còn có loại linh thảo hi hữu này hay không, cho nên hắn cảm thấy hắn nên nhắc nhở đối phương một chút.

"Ngọa tào!"

"Chuyện gì xảy ra, tại sao chân của lão tử lại biến thành màu đen,

hơn nữa ta còn không hề hay biết!"

Mới vừa đi tới viện tử của Diệp Phong, Lãnh Vô Phong nghe được tiếng kêu sợ hãi của Diệp Phong từ trong phòng vọng ra thì biến sắc, trong lòng thầm nghĩ không tốt, vội vàng vọt tới.

Bành!

Một cước đá văng cửa phòng, khi Lãnh Vô Phong nhìn thấy hai chân đã trở nên đen nhánh của Diệp Phong để ở bên giường, lại nhìn Trúc Yêu Thảo với hai trái Tử Lôi Quả ở trong chậu rửa chân dưới giường một chút, bị tức đến toàn thân run rẩy.

Hắn, hắn đã giải thích với Diệp Phong loại linh thảo này quý giá như thế nào.

Nhưng mà hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại dùng loại linh thảo này để ngâm chân, mẹ nó, là ngâm chân đó

"Vô Phong sư đệ, ta đây là tình huống như thế nào?"

Nhìn thấy Lãnh Vô Phong đến đây, Diệp Phong cũng vội vàng hỏi thăm, giờ phút này, hắn cũng có chút hoảng.

Chỉ dùng linh thảo ngâm chân một cái, ai mà ngờ được là sẽ ngâm phế chân.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phá sản thành công, thưởng một ngàn năm trăm điểm phá sản."

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, có thể tiêu hao một ngàn điểm phá sản, lập tức thanh trừ hai chân trúng độc."

Hả?

Nghe tiếng hệ thống, lúc này Diệp Phong mới thở phào nhẹ nhõm, chỉ cần có thể giải quyết thì không là vấn đề, điểm phá sản mà thôi, dùng hết lại kiếm là được.

Thậm chí lần này lấy ra ba gốc linh thảo ngâm chân, Diệp Phong không định để cho Lãnh Vô Phong nhìn thấy, dù đến lúc đó diểm phá sản lấy được sẽ ít một chút nhưng mà dù sao sống cũng phải

biết hưởng thụ đúng không, hắn cũng không thể chuyện gì cũng nhắm vào điểm phá sản, mình cũng nên hưởng thụ một chút.

Hô!

Lúc này, Lãnh Vô Phong thở dài một hơi, cố nén xúc động muốn một tay đập chết Diệp Phong, giải thích: "Diệp Phong sư huynh, ta tới đây là muốn nhắc nhở ngươi, nếu như để Trúc Yêu Thảo với Tử Lôi Quả chung một chỗ thì sẽ sinh ra kịch độc."

"Hệ thống, tiêu hao một ngàn điểm phá sản thanh trừ hai chân trúng độc."

Nghe Lãnh Vô Phong giải thích, Diệp Phong khẽ cười một tiếng, trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Chuyện này, sao có thể như vậy được?"

Lúc này, Lãnh Vô Phong hai mắt trợn tròn nhìn hai chân đen nhánh của Diệp Phong dần dần khôi phục thành màu sắc bình thường, có thể nói là hắn không dám tin vào hai mắt của mình, phải biết, loại kịch độc này xử lý rất là phiền phức.

Tê!

Lúc này, Diệp Phong bỏ hai chân vào chậu rửa chân ngay trước mặt Lãnh Vô Phong lần nữa, cảm giác tê tê dại dại như điện giật đó đột kích lần nữa.

Kịch độc thì đã sao!

Ngâm đến mẹ nó, quá thoải mái!

Cùng lắm thì lại tiêu hao một ngàn điểm phá sản, nhưng bây giờ cảm giác thoải mái đó khiến cho Diệp Phong muốn ngừng mà không được!

"Hệ thống, nếu như người khác trúng loại độc tố này thì ta có thể dùng điểm phá sản giúp người khác thanh trừ độc tố hay không?"

Diệp Phong nhìn Lãnh Vô Phong đối diện, mặt mũi tràn đầy mộng bức, hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Có thể!"

Nghe hệ thống trả lời, Diệp Phong vội vàng mời Lãnh Vô Phong ngồi xuống, sau đó nói: "Vô Phong sư đệ, may mà cái chậu rửa chân này của ta đủ lớn, không chê thì cùng ngâm đi, tuyệt đối có thể khiến cho ngươi thoải mái lên trời, về phần trúng độc, sư huynh giúp ngươi giải quyết."

...

Lãnh Vô Phong nghe nói như thế thì trong nháy mắt mặt nổi đầy gân xanh!

Kịch độc chi thủy, Đại sư huynh không đáng tin cậy này lại mời hắn cùng ngâm!

"Diệp Phong sư huynh, ta, ta thấy hay là thôi đi."

Lãnh Vô Phong nói xong, vội vàng thoát khỏi nơi ở Diệp Phong.

"Có nên bẩm báo chuyện này cho tông chủ hay không?"

Sau khi rời đi, Lãnh Vô Phong rơi vào xoắn xuýt, hắn không biết những linh thảo đó là thuộc về tông môn hay là thuộc về Diệp Phong, cũng mặc kệ nó thuộc về ai, nó đều là linh thảo vô giá.

"Được rồi được rồi, ta cũng không phải tiểu nhân hèn hạ thích đâm thọc."

Cuối cùng, Lãnh Vô Phong vẫn từ bỏ cáo trạng Diệp Phong, trực tiếp trở về chỗ ở của mình.

...

"Hệ thống, tiêu hao một ngàn điểm phá sản tiêu trừ độc tố trong hai chân."

"Hệ thống, tiêu hao chín trăm điểm phá sản, tăng thực lực lên tới Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong."

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Trong đại điện tông môn.

"Bạch lão, ngươi nói xem rốt cuộc Diệp Phong đó là ai?"

Lạc Thiên Tuyết tràn ngập tò mò với Diệp Phong thần bí không thôi!

"Không rõ ràng!"

"Nhưng mà chờ qua thời gian dài thì đương nhiên sẽ rõ ràng hắn là một người như thế nào."

"Từng chút vạch trần tấm màn bí ẩn về hắn, không phải sẽ tuyệt vời hơn sao."

Bạch lão nhìn Lạc Thiên Tuyết, vừa cười vừa nói.

Còn có một câu Bạch lão chưa hề nói, Diệp Phong này chính là niềm vui ngoài ý muốn, từ nhập tông đến bây giờ, đã khiến cho tâm tính Lạc Thiên Tuyết dao động rất nhiều.

Phải biết, ở Tinh Cực Tông, Lạc Thiên Tuyết chính là nữ thần băng lãnh, là loại người không để ý đến chuyện bên ngoài, toàn tâm toàn ý vùi đầu vào trong tu luyện.

"Ta cảm thấy cái tên khốn kiếp đó chính là trời cao phái tới để tra tấn ta!"

"Đúng rồi, còn có Lãnh Vô Phong đó, bây giờ có hai người, ta phải lãng phí không ít thời gian của mình lên người bọn họ."

Lạc Thiên Tuyết nghe xong cũng không nhịn được chửi ầm lên, nàng nằm mơ cũng không ngờ được là loại điều kiện nhập tông hà khắc như thế này mà cũng có thể gặp được hai tên oan đại đầu.

Hả?

Đúng lúc này, hai người đều phát hiện viện lạc đệ tử nội môn ở lại truyền đến khí tức đột phá.

"Không phải tên đó mới đột phá đến Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong sao, bây giờ lại đột phá nữa rồi?"

Lúc này, bỗng nhiên Bạch lão có một ý nghĩ cực kỳ bất an, dù bây giờ chỉ xuất hiện một khí tức đột phá, nhưng mà ai dám cam đoan sau đó sẽ không có.

Không có gì bất ngờ xảy ra.

Trong năm phút sau đó, khí tức đột phá không ngừng truyền đến, hoàn toàn khiến cho hai người ngẩn ra tại chỗ.

Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong!

Không đến năm phút, trực tiếp từ Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong đột phá đến Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong, đột phá ròng rã một cái đại cảnh giới!

Chương 10: Đan dược nát này đắt như vậy?

"Chẳng trách lúc trước hắn tự tin như vậy, xem ra hắn không cần ta chỉ đạo tu luyện thật."

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên Tuyết bỗng nhìn về phía Bạch lão hỏi: "Ngươi nói, qua mấy ngày nữa, có thể nào hắn trực tiếp vượt qua tông chủ ta hay không?"

"Sẽ không!"

"Cảnh giới càng về sau càng khó, không chỉ cần có một chút cơ duyên, các loại tài nguyên tu luyện và phụ trợ đan dược cũng không thể thiếu, đặc biệt là bước vào Trúc Cơ Cảnh, những nhu cầu này sẽ càng rõ ràng hơn."

Lần này Bạch lão trả lời rất nghiêm túc.

Nói một cách đơn giản, ý Bạch lão chính là, ta cho phép ngươi tùy tiện đột phá ở Linh Hải Cảnh, Khí Động Cảnh và Dung Linh Cảnh, nhưng đến Trúc Cơ Cảnh thì ngươi phải trung thực xuống, đương nhiên, chuyện này chỉ là mong muốn đơn phương của Bạch lão.

Trong viện tử!

Lãnh Vô Phong đứng bên ngoài viện tử của Diệp Phong, thân thể hoàn toàn không bị khống chế run rẩy.

Mới nãy hắn nhìn thấy cái gì!

Linh Hải Cảnh đột phá đến Khí Động Cảnh, sau đó một đường trực tiếp đột phá đến Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong, đây là chuyện mà người có thể làm được?

Nếu như không phải tự mình cảm nhận được thì có đánh chết hắn cũng sẽ không tin tưởng trên đời sẽ có chuyện không hợp lý như thế.

"Đây là Đại sư huynh mà ta cho là không đáng tin cậy đó sao?"

Lãnh Vô Phong tự nhận thiên tư vô song, cho dù là về mặt tu luyện hay là luyện đan, nhưng bây giờ, hắn cảm thấy mình chính là thứ cặn bã!

"Thú vị, tiếp theo, cuộc sống trong tông môn sẽ không buồn tẻ nhàm chán."

Lãnh Vô Phong nở một nụ cười, trực tiếp quay về chỗ ở của mình.

Lúc này, Diệp Phong không biết mình đột phá khiến cho mấy người bị xung kích tâm lý lớn như thế nào, bây giờ hắn đang chơi đùa với thất tiên nữ trong mơ!

Hôm sau, sáng sớm.

Diệp Phong đứng dậy duỗi lưng một cái, trực tiếp kiểm tra giao diện trên ngươi.

Tên: Diệp Phong.

Tuổi tác: Mười tám.

Cảnh giới: Phàm nhân.

Thể chất: Phàm thể.

Võ kỹ: Không.

Thần thông: Không.

Vật phẩm: Không.

Điểm phá sản: Ba trăm mười.

Sản phẩm bại gia hôm nay: Tam phẩm Thanh Huyền Đan (cửu vân) *10000

"Lãng phí, sao hôm qua lại động kinh, nhất định phải ngâm độc thủy đó chứ, lãng phí vô ích hai ngàn điểm phá sản, nếu không bây giờ điểm phá sản sẽ có rất nhiều."

Nhìn thấy điểm phá sản chỉ còn lại ba trăm mười sau đột phá hôm qua, Diệp Phong hối hận.

"Nhưng mà tam phẩm Thanh Huyền Đan này là đan dược gì, đằng sau ghi chú cửu vân đại biểu cho cái gì?"

"Không hiểu thì hỏi, tìm Vô Phong sư đệ, nhanh chóng lãng phí sạch những đan dược này, nhận được điểm phá sản lại mở một ít bình chơi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong đứng dậy rời khỏi chỗ ở, đi thẳng đến viện tử của Lãnh Vô Phong.

"A, người đâu?"

Nhưng mà khi Diệp Phong đi vào viện tử của Lãnh Vô Phong, lại phát hiện trong phòng hoàn toàn không có người.

"Diệp Phong, ngươi đang tìm Lãnh Vô Phong sao."

Đúng lúc này, ngoài phòng có tiếng Bạch lão.

"Bạch lão, ngươi thấy Lãnh Vô Phong đâu không?"

Diệp Phong đi ra khỏi phòng, nhìn Bạch lão cười đứng trong viện tử, vội vàng hỏi.

"Tông chủ biết Lãnh Vô Phong là một tam phẩm Luyện Đan Sư, sáng sớm đã dẫn hắn đến thành trấn gần đây mua sắm linh thảo."

"Đi thôi, ta dẫn ngươi đi tìm bọn họ."

Bạch lão sờ râu bạc trắng thật dài, cười giải thích.

...

"Bạch lão, ngươi nghe nói tới Trúc Yêu Thảo, Bạch Hồn Hoa với Tử Lôi Quả không?"

Trên phi kiếm, Diệp Phong nhàm chán bắt đầu câu chuyện.

"A?"

"Những này hẳn là ngươi nghe Lãnh Vô Phong nói chứ, ba loại linh thảo này là tam phẩm linh thảo, linh thảo cực kỳ hi hữu, mặc dù đứng hàng tam phẩm nhưng đối với Luyện Đan Sư thì tuyệt đối là linh thảo vô giá."

Bạch lão có chút ngạc nhiên quay qua nhìn Diệp Phong, giải thích.

"Hóa ra trân quý như vậy thật."

"Trách không được ta lấy những linh thảo đó ngâm nước với ngâm chân, sau khi Vô Phong sư đệ thấy thì nói ta phung phí của trời."

Lộp bộp!

Nghe nói như thế, Bạch lão điều khiển phi kiếm lắc lư một chút, vẻ mặt khó tin nhìn Bạch Phong, gằn từng chữ: "Ngươi lấy ba loại linh thảo hi hữu này ngâm chân?"

"Ai!"

"Cảm giác đó cực sướng!"

"Bạch lão, sau này có cơ hội ta chuẩn bị cho ngươi một chút, ngươi cũng ngâm thử, nhưng mà tuyệt đối không nên để hai loại linh thảo Trúc Yêu Thảo và Tử Lôi Quả chung một chỗ, sẽ sinh ra kịch độc."

Diệp Phong nói, còn nghiêm túc nhắc nhở.

Mẹ nó, ai mà để ý hai loại linh thảo đặt chung một chỗ có thể sinh

ra kịch độc hay không!

Đồ chơi đó là dùng để ngâm chân sao?

Sau khi hết khiếp sợ, Bạch lão bỗng nhiên nhếch miệng nở nụ cười, nói: "Diệp Phong, sau này nếu như lại lấy tới mấy loại linh thảo này, nhớ chừa chút cho ta."

Nếu như Lạc Thiên Tuyết ở đây, tuyệt đối sẽ sụp đổ lần nữa, bởi vì Bạch lão lại bị thu mua.

Năm tiếng đồng hồ qua đi, rốt cục một tòa thành trấn cũng xuất hiện nơi xa.

"Diệp Phong, ngươi dạo chơi trong thành trấn, ta đi xử lý một ít chuyện, sau đó sẽ tìm ngươi."

Sau khi đi vào thành trấn, Bạch lão dặn dò một phen, sau đó rời đi trước.

Tứ Hải Các là thứ đồ gì?

Thanh Sơn Thiết Tượng Phô, chắc chắn là nơi chế tạo vũ khí.

Vọng Xuân Lâu, cái này, có đông đảo nữ tử dị giới đứng ở phía ngoài, hẳn là một chỗ ăn chơi không tệ.

Phòng đấu giá Thiên Vũ?

Đi dạo một hồi, Diệp Phong lại đứng trước một phòng đấu giá.

"Hệ thống, ngươi nói ta phá của như vậy, lỡ như gặp nguy hiểm thì sao?"

Lúc này, rốt cuộc Diệp Phong cũng hỏi ra một vấn đề cực kỳ quan trọng.

"Đinh! Hệ thống cung cấp Thần Hào Hộ Vệ Quân, một khi túc chủ gặp nguy hiểm đến tính mạng, Thần Hào Hộ Vệ Quân sẽ tự động xuất hiện giải quyết nguy cơ cho túc chủ, nhưng chỉ sẽ giải quyết kẻ địch uy hiếp đến an nguy của túc chủ."

"Được!"

Nếu an toàn của mình đã được bảo hộ, vậy nhất định phải chơi lớn mới được.

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp đi vào Phòng đấu giá Thiên Vũ, nếu tạm thời không hỏi được Lãnh Vô Phong, vậy chắc chắn trong phòng đấu giá có giám định sư hiểu đan dược.

"Vị công tử này, không biết có gì có thể giúp được cho ngài ?"

Vừa đi vào phòng đấu giá, một nhân viên phòng đấu giá đi tới, thái độ cực kỳ tốt, hỏi thăm.

"Ta có mấy viên đan dược, không biết có thể tiến hành đấu giá ở quý phòng đấu giá hay không?"

Diệp Phong nhìn đối phương, trực tiếp nói thẳng ý đồ đến lần này.

"Công tử, phòng đấu giá chúng ta có lục phẩm Luyện Đan Sư chuyên môn phụ trách giám định đan dược, ta lập tức dẫn ngài qua đó."

Chương 11: Đan dược nát này đắt như vậy? (2)

Một lát sau.

Diệp Phong đi tới một phòng giám định, bên trong có một nam tử trung niên chừng bốn mươi tuổi đang ngồi.

"Công tử, không biết ngươi muốn bán đấu giá đan dược mấy phẩm?"

Tào An Sơn nhìn thấy Diệp Phong được nhân viên công tác dẫn vào, trực tiếp hỏi thăm.

"Chính là viên Thanh Huyền Đan này."

Diệp Phong cũng không nói nhảm, trực tiếp lấy một viên Thanh

Huyền Đan ra bỏ lên bàn.

Trừng!

Nhưng mà khiến cho Diệp Phong ngoài ý muốn chính là Tào An Sơn đối diện nhìn thấy đan dược thì lại kinh hãi trực tiếp đứng phắt dậy từ trên ghế.

"Cửu vân, lại là cửu vân Thanh Huyền Đan!"

Vẻ mặt chấn kinh, Tào An Sơn cầm lấy đan dược cẩn thận tra xét một phen, sau đó cũng không nhịn được lên tiếng kinh hô.

"Cái đan dược này rất mạnh sao?"

Diệp Phong nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Tào An Sơn, tràn đầy tò mò hỏi.

"Rất mạnh!"

"Luyện chế Thanh Huyền Đan cần phải chú ý nhiều thứ lắm, bất kỳ một cái sai lầm nhỏ nào cũng có thể khiến cho đan dược không hoàn chỉnh, mặc dù chỉ là tam phẩm Thanh Huyền Đan, chỉ có thể cho tu sĩ Dung Linh Cảnh, Khí Động Cảnh với Linh Hải Cảnh phục dụng, nhưng dù sao cũng là cửu vân, có thể phát huy dược hiệu của đan dược ở mức tối đa."

"Trước đây phẩm chất cao nhất mà ta gặp cũng chỉ ở nhất phẩm Thanh Huyền Đan, hơn nữa cũng chỉ là bát vân."

Tào An Sơn cũng không có vì Diệp Phong cái gì cũng đều không hiểu mà giấu diếm cái gì.

"Cái gì bát vân, cửu vân, mấy thứ này có ý nghĩa gì?"

Diệp Phong nghe bó tay toàn tập, không hiểu gặn hỏi lại.

"Công tử, không cần biết là đan dược mấy phẩm, nhất vân đại biểu cho dược hiệu của viên đan dược này chỉ có một thành của đan dược hoàn chỉnh, nhị vân chính là hai thành dược hiệu, mà hoàn chỉnh đan dược thì là trạng thái lý tưởng, thập vân đan dược, nhưng cho đến bây giờ cũng chưa từng nghe nói có người có thể

luyện chế ra thập vân đan dược, cho dù là cấp thấp nhất nhất phẩm."

"Nhưng mà cho dù là nhất vân đan dược thì dược hiệu cũng tuyệt đối mạnh hơn trực tiếp phục dụng linh thảo nhiều, mà có thể luyện chế ra mấy vân cũng là tiêu chuẩn mà một Luyện Đan Sư phải khảo hạch."

Nghe Tào An Sơn giải thích xong, Diệp Phong trực tiếp hỏi: "Vậy cái viên đan dược này có thể bán được giá bao nhiêu?"

"Một viên tam phẩm đan dược, bình thường giá mấy chục vạn đê phẩm linh thạch, mà viên Thanh Huyền Đan này không chỉ có thể thanh trừ tạp chất trong cơ thể, còn đạt đến cửu vân, giá cả cụ thể không dễ đánh giá, chỉ sợ phải chờ lên buổi đấu giá mới có thể biết được."

Tào An Sơn cũng không dám nói chắc, nếu như ở buổi đấu giá, gặp được khách hàng thích hợp, vậy giá trị tối thiểu của viên Thanh Huyền Đan này có thể tăng mấy lần, dù sao dược hiệu của Thanh Huyền Đan tương đối đặc thù.

"Cái gì!"

"Một viên đan dược nát này có giá trị mấy chục vạn đê phẩm linh thạch?"

Nhưng mà Diệp Phong nghe được cái giá tiền này thì lại vẻ mặt chấn kinh, hắn không ngờ được là một viên đan dược nát như thế mà lại có giá trị mấy chục vạn đê phẩm linh thạch, đổi thành thượng phẩm linh thạch thì cũng là mấy chục miếng thượng phẩm linh thạch.

Lúc này, Diệp Phong không nhớ rõ mình mua sắm một đệ tử thân truyền thì tốn năm mươi vạn thượng phẩm linh thạch, thuê Bạch lão ném phù lục thì tốn mười vạn thượng phẩm linh thạch.

Đan dược nát?

Nghe Diệp Phong gọi viên cửu vân Thanh Huyền Đan mà hắn cũng rất muốn có này là đan dược nát, khóe miệng Tào An Sơn không nhịn được co quắp, hắn bỗng nhiên cảm thấy mình như biến thành

tên ăn mày, đan dược nát trong mắt người khác lại là bảo trong mắt hắn.

"Khi nào phòng đấu giá các ngươi có buổi đấu giá?"

Diệp Phong quay qua nhìn Tào An Sơn, hỏi thẳng.

"Thiếu gia, vừa khéo buổi chiều hôm nay có một buổi đấu giá."

Tào An Sơn vội vàng cười đáp.

"Được rồi, còn có một viên nữa, ngươi liên hệ người phụ trách phòng đấu giá thêm hai viên đan dược vào buổi đấu giá xế chiều đi, đến lúc đó bán được bao nhiêu linh thạch thì ta đến lấy."

Nói xong, Diệp Phong lấy ra một viên Thanh Huyền Đan nữa để trên mặt bàn, sau đó đứng dậy rời đi.

"Đan dược nát này lại mắc như vậy, ta cũng muốn xem xem có bao nhiêu oan đại đầu cạnh tranh hai viên đan dược này."

Mặc dù Diệp Phong nói rất nhỏ nhưng Tào An Sơn không chỉ là lục phẩm Luyện Đan Sư mà còn là cường giả Tử Phủ Cảnh, nghe nói như thế thì hắn cảm thấy cả người đều tê, đan dược hi hữu trân quý như thế, sao người cạnh tranh lại biến thành oan đại đầu?

Răng rắc!

Sau khi rời khỏi phòng đấu giá, Diệp Phong tiện tay ăn một viên Thanh Huyền Đan, nếu thanh trừ tạp chất trong cơ thể, vậy ăn cũng sẽ không sao, dù sao cũng là sản phẩm bại gia, ăn như đồ ăn vặt là được.

Hả?

Đúng lúc này, Diệp Phong chợt thấy bên cạnh đường đi có một con tiểu hoàng cẩu nằm rạp trên mặt đất thoi thóp, vô cùng đáng thương nhìn mình, bất đắc dĩ thở dài, đi thẳng đến chỗ tiểu hoàng cẩu.

"Cẩu tử, ta vừa mới bấm ngón tay tính toán, phát hiện chúng ta người chó hữu duyên, sau này ngươi theo ta."

Nói xong, Diệp Phong mua chút bánh bao ở quầy hàng gần đó.

"Ăn đi, ăn nhiều một chút."

Nhìn tiểu hoàng cẩu ăn uống thả cửa, Diệp Phong thầm nghĩ trong lòng: "Cũng không biết có một ngày người ở thế giới này phát phát hiện mình sống không bằng một con chó thì có thể hỏng mất hay không."

Không sai, Diệp Phong vừa mới nghĩ đến tự mình ăn đan dược thì mệt mỏi quá, coi như kêu Vô Phong sư đệ, mỹ nữ sư tôn với khổ lực công Bạch lão, muốn ăn hết một vạn viên Thanh Huyền Đan thì sợ quai hàm cũng sẽ bãi công.

Nhưng bây giờ ổn, có tiểu hoàng cẩu, một vạn viên đan dược không là vấn đề, coi như sau này sản phẩm bại gia xoát ra đan dược nữa thì cũng không cần lo lắng.

Tiểu hoàng cẩu ăn no, cái đầu nhỏ không ngừng cọ ống quần Diệp Phong, cực kỳ thân mật.

"Đi, dẫn ngươi đi tắm, sau đó bắt đầu làm việc cho lão tử."

Diệp Phong cười lớn một tiếng, dẫn theo tiểu hoàng cẩu đi tới một nhà tửu lâu cách đó không xa.

"Vị thiếu gia này, ngài không thể dẫn chó vào tửu lâu."

Điếm tiểu nhị nhìn thấy Diệp Phong dẫn theo tiểu hoàng cẩu toàn thân bẩn thỉu đi vào tửu lâu, vội vàng đi lên cười khuyên.

"Bao nhiêu linh thạch, nói đi, mở cho ta một phòng khách thượng đẳng, ta phải tắm rửa cho chó ta nuôi."

Diệp Phong không thèm để ý chút nào, nói thẳng.

Cuối cùng, Diệp Phong tốn một vạn đê phẩm linh thạch, mướn một phòng khách thượng đẳng, hơn nữa thuận lợi dẫn tiểu hoàng cẩu vào tửu lâu.

Trong phòng khách.

Diệp Phong nhìn tiểu hoàng cẩu vui chơi trong thùng tắm lớn, vẻ mặt bất đắc dĩ, tốn gấp mười giá tiền mở một phòng khách, hệ thống lại không xem nó là hành vi phá sản.

Chương 12: Cẩu tử, ngươi tiếp tục ăn cho ta

"Nhìn cái gì vậy, tranh thủ rửa sạch sẽ, tắm xong tranh thủ làm việc cho lão tử, nếu không phải vì ngươi thì lần này lại có doanh thu một trăm điểm phá sản."

Nhìn tiểu hoàng cẩu hoàn toàn không để ý tới mình, Diệp Phong cảm thấy sau này phải làm một chút đồ có thể khai linh trí, nếu không, mẹ nó, còn chó này quá ngu.

Mười phút sau, nhìn tiểu hoàng cẩu tắm rửa xong, Diệp Phong móc một đồng Thanh Huyền Đan ra ném xuống đất.

"Chó ngu chính là chó ngu, cũng không quan tâm thứ này có phải độc dược hay không."

Nhìn tiểu hoàng cẩu ăn uống thả cửa, chuyện duy nhất khiến cho Diệp Phong hài lòng chính là tìm được khổ lực chó miễn phí.

Từng tia tạp chất trong cơ thể tiểu hoàng cẩu không ngừng bị dược lực của đan dược tịnh hóa.

Theo tiểu hoàng cẩu ăn càng ngày càng nhiều Thanh Huyền Đan, thân thể càng thêm thuần túy, thậm chí đến cuối cùng, một tia thiên địa linh khí bắt đầu tự động tan vào trong cơ thể tiểu hoàng cẩu.

Tình huống này, sợ là trong toàn bộ Huyền Thanh đại lục cũng chưa từng xuất hiện.

Dù sao không phải ai cũng có cửu vân Thanh Huyền Đan, dù chỉ là tam phẩm, cũng không có tên phá sản nào sẽ đem hàng trăm hàng ngàn viên cửu vân Thanh Huyền Đan trân quý như thế cho một con tiểu hoàng cẩu bình thường ăn!

Sau một tiếng.

"Uy!"

"Cẩu tử, mau dậy tiếp tục ăn, mới ăn hơn hai ngàn viên thì lười biếng?"

Nhìn tiểu hoàng cẩu nằm rạp trên mặt đất ngủ say, Diệp Phong tức, mới ăn hơn hai ngàn viên!

Hơn nữa, hắn chú ý trước khi tiểu hoàng cẩu chìm vào giấc ngủ, nó nhìn một đống Thanh Huyền Đan trước mắt lại tỏ vẻ khinh bỉ rất giống người, giống như là ăn đủ rồi, nhìn không ưa nữa.

"Được rồi, ta cũng lười tiếp tục đi dạo, cẩu tử ngủ, ta cũng đi ngủ, làm một thần hào phá của thật là mệt mỏi."

Diệp Phong nhìn thoáng qua tiểu hoàng cẩu ngủ say, trực tiếp nằm lên trên giường thoải mái dễ chịu, cũng ngủ, không ngủ được hắn cũng không biết làm cái gì, cũng không muốn ra ngoài tìm chỗ phá sản, làm như vậy quá ngu xuẩn, hắn muốn tùy tính mà làm.

Thân là tu sĩ, mấy ngày mấy đêm không ngủ được hoặc ngủ mấy ngày mấy đêm đều không là vấn đề, lúc này Diệp Phong rất may mắn mình là một cường giả Khí Động Cảnh cửu trọng tối đỉnh mạnh mẽ, tối thiểu có thể muốn ngủ là ngủ.

Bởi vì Diệp Phong không có linh căn, không thể cảm nhận được linh khí trong thiên địa xung quanh, cho nên hắn hoàn toàn không biết lúc này mặc dù tiểu hoàng cẩu ngủ say nhưng thiên địa linh khí xung quanh lại liên tục không ngừng chậm chạp đi vào trong cơ thể nó.

Giờ khắc này, tiểu hoàng cẩu đang tiến hóa từ dã thú bình thường đến yêu thú, không có mượn nhờ bất kỳ huyết mạch gì, chỉ dựa vào bản thân mình tiến hóa lên yêu thú, không có huyết mạch yêu thú mạnh mẽ, tương lai hạn mức cao nhất của nó sẽ được quyết định bởi Diệp Phong.

...

Trong lúc Diệp Phong ngủ hôn thiên ám địa, buổi đấu giá do Phòng

đấu giá Thiên Vũ tổ chức đã mở ra.

"Hai tiểu tử các ngươi quá may mắn."

"Không ngờ được là lần này dẫn ngươi tới mua một ít linh thảo dùng luyện đan lại còn gặp cửu vân Thanh Huyền Đan chưa từng xuất hiện."

"Hai viên tam phẩm cửu vân Thanh Huyền Đan này có lợi ích cực kỳ lớn cho hai người các ngươi, hôm nay cho dù tốn bao nhiêu thì vi sư cũng mua cho các ngươi."

Lầu hai, trong rạp, Lạc Thiên Tuyết sắc mặt bình thản nói, nhưng bên cạnh, Lãnh Vô Phong lại cực kỳ cảm kích, hơn nữa cực kỳ may mắn thực lực của mình vừa khéo là Dung Linh Cảnh cửu trọng đỉnh phong, một khi đột phá đến Trúc Cơ Cảnh thì hắn vô duyên với tam phẩm cửu vân Thanh Huyền Đan này.

Thanh trừ tạp chất trong cơ thể, không khác gì đúc lại căn cơ, đối với tu sĩ thì cực kỳ trọng yếu, nhưng mà Luyện Đan Sư có thể luyện chế Thanh Huyền Đan cũng không nhiều, không phải là không có đan phương mà là trong quá trình luyện chế cần phải chú ý rất rất nhiều, nếu như không thể nào đạt tới ngũ văn thì khi phục dụng hiệu quả cực kỳ bé nhỏ.

Trong một trà lâu.

"Lão Hạ đầu, ta vất vả đến một chuyến, ngươi thì tốt, vừa đi ra ngoài thì đi tới trưa."

Nhìn thấy lão hữu trở về, Bạch lão cũng không nhịn được cười mắng.

"Lão Bạch đầu, ta nói cho ngươi, vừa mới nãy, trong chi nhánh của phòng đấu giá trong Tử Phượng Thành, ta nhận được tin tức đấu giá hai viên đan dược đặc thù."

"Tam phẩm Thanh Huyền Đan, ngươi có biết là mấy vân?"

Thân mặc đan bào màu trắng, Hạ Thiên Vũ nhìn Bạch Thiên Hồng, thần bí hề hề nói.

"Thanh Huyền Đan?"

"Có thể khiến cho giày vò cho tới trưa, sợ là thất vân trở lên."

"Là mấy lão già đó luyện chế?"

Bạch Thiên Hồng nghe xong, trầm tư một lát, sau đó suy đoán.

"Cửu vân!"

"Hơn nữa còn là hai viên!"

"Không biết là người nào luyện chế, nhưng là một thanh niên đưa đến phòng đấu giá tiến hành đấu giá."

"Ta tự mình tra xét, hai viên Thanh Huyền Đan đó có thể nói là hoàn mỹ, gần như tiếp cận với trạng thái lý tưởng thập vân."

Nói đến đây, Hạ Thiên Vũ cũng không nhịn được tỏ vẻ sợ hãi thán phục, hắn cũng là một cửu phẩm Luyện Đan Sư, hắn rất muốn nhìn thủ pháp thần hồ kỳ kỹ của người luyện chế viên đan dược này.

Hả?

Nghe Hạ Thiên Vũ nói như vậy, không biết tại sao, trong đầu Bạch Thiên Hồng lại xuất hiện bóng dáng Diệp Phong.

"Lão Hạ đầu, ngươi có biết người thanh niên đó tên gì không?"

Vì xác nhận phỏng đoán trong lòng mình, Bạch Thiên Hồng lập tức hỏi thăm.

"Không biết."

"Người thanh niên đó không chỉ không có để lại tên, thậm chí ngay cả tiền thế chấp của phòng đấu giá cũng không có thu, giao cho một giám định sư của phòng đấu giá thì trực tiếp đi, chỉ nói một câu sau đó sẽ tới lấy tiền đấu giá."

"Căn cứ những tin tức ta lấy được, cảm thấy người thanh niên này hoàn toàn không để ý hai viên đan dược này, rất có thể là đại thiếu

của ẩn thế tông môn hoặc Thánh địa nào đó."

Hạ Thiên Vũ gõ ngón tay vào bàn gỗ, nói suy đoán của mình.

"Lão Hạ đầu, đi với ta một chuyến, ta dẫn ngươi đi gặp một người."

Mặc dù không có biết tên của người đó nhưng Bạch Thiên Hồng vẫn cảm thấy người đó chính là Diệp Phong, để ấn chứng phỏng đoán trong lòng, hắn định dẫn Hạ Thiên Vũ đến tìm Diệp Phong.

Chương 13: Chó cũng không ăn Thanh Huyền Đan, Hạ Thiên Vũ điên rồi

"Ai vậy?"

Hạ Thiên Vũ mặt mũi tràn đầy tò mò hỏi.

"Không phải tiểu thư nhà ta sáng lập một cái tông môn, ta dẫn ngươi gặp người này, chính là đệ tử thân truyền của tiểu thư."

Nói đến đây, Bạch Thiên Hồng cũng không giải thích thêm, dẫn Hạ Thiên Vũ rời khỏi tửu lâu, thả ra thần thức, bắt đầu tìm kiếm Diệp Phong.

Mười phút sau.

Rốt cuộc Bạch Thiên Hồng và Hạ Thiên Vũ cũng tìm được Diệp Phong, cũng đi tới ngoài cửa phòng hắn.

Bành!

Phát hiện cửa phòng khóa trái ở bên trong, Bạch Thiên Hồng một cước đạp tới, bởi vì hắn phát hiện Diệp Phong đang ngủ, một tu sĩ hợp cách, sao có thể lãng phí thời gian để ngủ!

Nhưng mà khi đạp cửa phòng đi vào, hai người ngẩn ra ngay tại chỗ.

Diệp Phong ngủ say trên giường mơ mơ màng màng ngồi dậy.

Nằm sấp ngủ trên mặt đất, tiểu hoàng cẩu cũng chầm chậm mở hai mắt ra.

Mà khiến cho hai người đờ đẫn là mấy chục viên cửu vân tam phẩm Thanh Huyền Đan lăn lốc dưới đất trước người tiểu hoàng cẩu!

"A, Bạch lão, tại sao ngươi cũng tới, làm xong việc sao?"

Thấy người tới là Bạch lão, Diệp Phong nghi ngờ hỏi thăm.

"Chó ngu, chỉ biết ngủ, sao còn chưa ăn hết những đan dược này?"

Ngay sau đó, Diệp Phong nhìn thấy những viên Thanh Huyền Đan trên đất còn chưa có bị tiểu hoàng cẩu ăn hết, tức giận đến mắng lớn.

Nhưng mà, lần này lại xuất hiện cảnh tượng khiến cho Diệp Phong ngoài ý muốn, nghe mình giận mắng, tiểu hoàng cẩu lại tỏ vẻ chán ghét rất giống người, dùng móng vuốt đẩy những Thanh Huyền Đan đó qua một bên.

Giống như là cực kỳ ghét những đan dược này.

"Mẹ nó, ta, ta nhìn thấy cái gì!"

"Đó đều là cửu vân tam phẩm Thanh Huyền Đan, bây giờ ta cũng hận không thể chạy tới chiếm toàn bộ làm của riêng, kết quả lại bị một con chó chê?"

"Ta đường đường là cửu phẩm Luyện Đan Sư, lão bản đứng sau Phòng đấu giá Thiên Vũ, còn kém hơn một con chó?"

Đứng ở cửa, Hạ Thiên Vũ nhìn thấy cảnh này, cảm thấy lòng cường giả mà mình vẫn kiêu ngạo bị bạo kích trăm tỷ lần!

"Lão Hạ đầu, con chó này không phải là chó hoang bình thường."

"Chẳng lẽ ngươi không có phát hiện được thiên địa linh khí xung quanh con tiểu hoàng cẩu đó đang tự tràn vào trong cơ thể nó sao?"

"Mặc dù cực kỳ thưa thớt nhưng dựa theo tiến độ này, không tới một năm thì con tiểu hoàng cẩu này sẽ bước vào hàng ngũ yêu thú."

Mà bên cạnh, Bạch Thiên Hồng lại khiếp sợ nói ra một sự thật mà khó ai tin được!

Hả?

Nghe Bạch Thiên Hồng nói như vậy, Hạ Thiên Vũ mới dời sự chú ý khỏi những Thanh Huyền Đan đó đến tiểu hoàng cẩu.

"Trong cơ thể không có chút tạp chất nào!"

"Trong cơ thể không có huyết mạch yêu thú!"

"Nó là tiến hóa từ dã thú bình thường đến yêu thú!"

Đi tới trước xem xét một phen, sau đó Hạ Thiên Vũ nói ra một câu khiến cho mọi người chấn kinh.

"Trong cơ thể không có chút tạp chất nào!"

"Trong cơ thể không có chút tạp chất nào!"

Không ngừng lặp lại câu nói này, Hạ Thiên Vũ bỗng nhiên nhìn mấy chục viên Thanh Huyền Đan nằm lăn trên đất, đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Phong ngồi ở trên giường vẻ mặt mộng bức, dò hỏi: "Tiểu hoàng cẩu này của ngươi đã ăn bao nhiêu cửu vân tam phẩm Thanh Huyền Đan?"

"Bao nhiêu?"

"Cũng không có nhiều, hình như cũng chỉ hơn hai ngàn viên."

Diệp Phong nhớ lại một chút, thuận miệng nói ra một số lượng đại khái.

"Cái gì!"

"Hơn hai ngàn viên!"

Nhưng mà, nghe Diệp Phong nói như vậy, Bạch Thiên Hồng với Hạ

Thiên Vũ lại cùng nhau lên tiếng kinh hô, ánh mắt nhìn về phía Diệp Phong tràn đầy phong mang, nếu như có thể, ánh mắt của bọn họ đã giết chết Diệp Phong không biết bao nhiêu lần.

"Bạch Thiên Hồng!"

"Đây chính đại đệ tử của Tinh Hồn Tông các ngươi?"

"Cửu vân tam phẩm Thanh Huyền Đan trân quý như thế mà lại đem cho chó ăn, các ngươi cũng không quản sao!"

Rốt cục cũng không áp chế nổi lửa giận trong lòng nữa, Hạ Thiên Vũ rống lớn với Bạch Thiên Hồng bên cạnh.

"Quản?"

"Làm sao quản, tiểu tử này tài đại khí thô, có đôi khi lão phu còn phải làm công cho hắn, ngươi nói ta quản như thế nào!"

Bạch Thiên Hồng nhìn Hạ Thiên Vũ, cũng lực lượng mười phần, đáp lại.

? ? ?

Hạ Thiên Vũ đang nổi giận, nghe nói như thế thì ngẩn ra.

Bạch Thiên Hồng là ai, một trong số tám Đại trưởng lão của Tinh Cực Tông, cường giả Độ Kiếp Cảnh tam trọng, thậm chí lúc nào cũng có thể đột phá đến Độ Kiếp Cảnh, cường giả như vậy mà lại làm công cho một tên đệ tử tông môn nhà mình?

"Bạch lão, không biết có thể giúp đệ tử một chuyện hay không, quy củ cũ, mười vạn miếng thượng phẩm linh thạch."

Ngay lúc Hạ Thiên Vũ ngây người, Diệp Phong bỗng lên tiếng.

Hết cách rồi, cẩu tử bắt đầu kén ăn, Diệp Phong phát hiện đã là xế chiều, phải nắm chắc thời gian lãng phí sạch hơn bảy ngàn viên Thanh Huyền Đan còn lại mới được, vậy cũng chỉ có thể dùng tiền tìm trợ thủ.

"Diệp Phong, ngươi, ngươi, không phải ngươi muốn ta hỗ trợ ăn

những Thanh Huyền Đan này chứ?"

"Ngươi, trong tay ngươi còn có bao nhiêu?"

Nghe Diệp Phong nói xong, Bạch Thiên Hồng lập tức đoán được là chuyện gì, nhưng vẫn hỏi thăm một câu.

"Bạch lão, còn lại hơn bảy ngàn viên, nhất định phải ăn sạch trước khi đêm xuống, không phải là răng lợi ngài không được đó chứ?"

Lúc này, Diệp Phong dùng sắc mặt hoài nghi nhìn Bạch Thiên Hồng, dò hỏi.

"Hừ!"

"Lão phu còn không có già, răng lợi cũng không có vấn đề."

Nghe nói như thế, Diệp Phong yên lòng, đi đến trước bàn trong phòng khách, đầu tiên là lấy ra một cái không gian giới chỉ chứa mười vạn miếng thượng phẩm linh thạch, sau đó bắt đầu lấy một đống Thanh Huyền Đan ra bỏ lên bàn.

Nhìn lão hữu xem cửu vân Thanh Huyền Đan trân quý như thế như đồ ăn vặt, nhét từng nắm vào trong miệng, ăn uống thả cửa, lại nhìn trong tay Diệp Phong không ngừng xuất hiện Thanh Huyền Đan một chút, bên cạnh, Hạ Thiên Vũ giống như bị sét đánh, ngốc trệ nguyên chỗ thật lâu chưa tỉnh hồn lại.

Bành!

"Cẩu tử, nhìn cái gì vậy, mau ăn những Thanh Huyền Đan còn lại trên mặt đất, nếu không lão tử nấu ngươi!"

Chương 14: Oan đại đầu, Lạc Thiên Tuyết?

Lúc này, Diệp Phong nhìn thấy tiểu hoàng cẩu nằm rạp trên mặt đất, dùng ánh mắt trào phúng nhìn Bạch Thiên Hồng ăn uống thả cửa, tức giận đến một cước đạp tới.

Gâu gâu gâu!

Hình như tiểu hoàng cẩu nghe hiểu ý Diệp Phong nói, bò dậy từ dưới đất, sau đó vẻ mặt bất đắc dĩ bắt đầu yên lặng ăn mấy chục viên Thanh Huyền Đan trên mặt đất.

"Điên rồi!"

"Bọn họ đều điên rồi!"

"Đó là cửu vân Thanh Huyền Đan!"

Hạ Thiên Vũ nhìn hết thảy, toàn thân đều muốn điên rồi, hắn thấy người phá của, nhưng thật chưa thấy qua người phá của như vậy, chớ nói chi là loại cửu vân đan dược chưa từng thấy này, đối với Luyện Đan Sư thì nó chính là bảo vật vô giá, nhưng lại bị chà đạp như thế, hắn khó chịu!

"Không ngờ được là cửu vân Thanh Huyền Đan ngon như vậy!"

"Mặc dù dược hiệu không hề có tác dụng với ta nhưng ăn cũng là một loại hưởng thụ."

Lúc này, Bạch Thiên Hồng cũng càng ăn càng thoải mái, trước đây hắn cũng dùng ngũ vân cửu phẩm Thanh Huyền Đan, nhưng chỉ là một viên thì móc sạch một phần mười vốn liếng của hắn, mặc dù dược hiệu có trợ giúp nhất định cho hắn, nhưng hương vị kém cửu vân Thanh Huyền Đan này, dù chỉ là tam phẩm.

Nhưng, ăn ăn một hồi, Bạch Thiên Hồng lại khóc, khiến cho Diệp Phong với Hạ Thiên Vũ thấy mà choáng, ăn đan dược cũng có thể ăn đến khóc?

"Nếu như lúc còn ấu thơ ta có thể ăn được những Thanh Huyền Đan này thì sợ là ta đã vượt qua cửu trọng lôi kiếp phi thăng thượng giới từ lâu rồi, tuyệt đối không giống như bây giờ, hoàn toàn không nhìn thấy chút hi vọng nào."

Nghe nói như thế, bên cạnh, Hạ Thiên Vũ cũng trầm mặc lại, hai người đều vượt qua tam trọng lôi kiếp đạt đến Độ Kiếp Cảnh tam trọng đỉnh phong, nhưng nhiều năm qua, mặc dù đã có thể xung kích Độ Kiếp Cảnh tứ trọng nhưng vẫn không có đột phá, bởi vì

bọn họ không nắm chắc mình có thể kháng được tứ trọng lôi kiếp hay không, một khi thất bại thì sẽ thân tử đạo tiêu.

"Vị tiền bối này, không biết có thể cùng giúp đỡ hay không?"

"Đương nhiên, vãn bối sẽ không để ngài giúp không, cũng là mười vạn miếng thượng phẩm linh thạch thù lao, như thế nào?"

Diệp Phong cảm thấy một mình Bạch lão ăn quá chậm, trực tiếp mời Hạ Thiên Vũ đang theo dõi bên cạnh, đồng thời cũng lấy ra một cái không gian giới chỉ chứa thượng phẩm linh thạch để ở trên mặt bàn toàn là Thanh Huyền Đan.

? ? ?

Ăn Thanh Huyền Đan trân quý như thế còn có thể cầm lấy thù lao phong phú như thế?

Hạ Thiên Vũ không thể tin vào tai của mình, quan trọng nhất chính là hắn cũng không phải người của Tinh Hồn Tông, loại chuyện tốt này còn có thể tiện nghi người ngoài?

Một lát sau.

Nhìn Bạch Thiên Hồng với Hạ Thiên Vũ ngồi bên cạnh bàn không ngừng ăn Thanh Huyền Đan, trên mặt Diệp Phong vẫn có một chút phiền muộn, bởi vì tốc độ vẫn quá chậm.

Lúc này, hắn thậm chí nghĩ gọi sư tôn với Vô Phong sư đệ, nếu như có hai người gia nhập, tốc độ tuyệt đối sẽ đạt tới một cái độ cao mới lần nữa.

"Diệp Phong, bên Phòng đấu giá Thiên Vũ bán đấu giá hai viên Thanh Huyền Đan, cũng là của ngươi chứ."

Ăn hơn mười phút sau, cho dù là Bạch lão cũng cảm thấy quai hàm có chút tê, giảm tốc độ một chút, sau đó hỏi Diệp Phong.

"Ừm!"

"Hai viên Thanh Huyền Đan đó cũng là của ta, đan dược nát này, một viên lại có thể bán được mấy chục vạn đê phẩm linh thạch, ta

muốn xem xem có tên oan đại đầu nào mua nó."

Diệp Phong nghe xong thuận miệng đáp.

Khóc!

Đang ăn Thanh Huyền Đan, Hạ Thiên Vũ nghe nói như thế thì khóc, ngươi gọi nó là đan dược nát?

Đừng nói mấy chục vạn đê phẩm linh thạch, cho dù là một trăm vạn đê phẩm linh thạch một viên thì có bao nhiêu hắn muốn bấy nhiêu!

Buồn cười lúc trước hắn còn nghĩ liên hệ với chủ nhân đan dược, tốn giá cao mua lại, ai mà ngờ được sở dĩ đối phương quăng tới phòng đấu giá tiến hành đấu giá là muốn xem xem có tên oan đại đầu nào sẽ mua!

Bên ngoài tửu lâu.

"Lầu hai, cái phòng khách thứ ba phía đông, Đại sư huynh của ngươi với Bạch lão đều ở đó."

Lạc Thiên Tuyết thông qua thần thức tìm được hai người, sau đó dẫn theo Lãnh Vô Phong dang vô cùng hưng phấn đi vào tửu lâu.

"Đại sư huynh, ngươi tuyệt đối không ngờ được là sư tôn tốn số tiền khổng lồ mua được thứ tốt gì cho sư huynh đệ chúng ta đâu!"

Lãnh Vô Phong hai tay cầm lấy một cái hộp gỗ đàn tử chứa đan dược, trực tiếp đạp cửa phòng kích động hô lớn.

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết cũng theo sát phía sau, mặc dù sắc mặt lạnh như băng nhưng trong mắt của nàng lại hiện lên vẻ nghiền ngẫm, nàng rất muốn nhìn xem khi Diệp Phong biết được mình tốn hao trăm vạn đê phẩm linh thạch trở lên đấu giá được một viên cửu vân Thanh Huyền Đan cho hắn thì sẽ có biểu cảm gì.

Ngươi có tiền thì như thế nào, loại đan dược này cũng không phải ngươi có tiền thì có thể mua được, nếu như không phải vừa lúc gặp được thì cho dù có nhiều tiền cũng không thể nào mua được.

Nhưng mà, khi Lãnh Vô Phong và Lạc Thiên Tuyết nhìn thấy đầy bàn cửu vân Thanh Huyền Đan trong phòng và Bạch Thiên Hồng và Hạ Thiên Vũ liên tục ăn những Thanh Huyền Đan đó như đồ ăn vặt thì hai người như không dám tin vào hai mắt của mình.

Thậm chí, hai cái hộp chứa Thanh Huyền Đan trong tay Lãnh Vô Phong rơi xuống đất lúc nào hắn cũng không biết.

Oan đại đầu?

Mà nghe Lãnh Vô Phong nói, hai người Bạch Thiên Hồng với Hạ Thiên Vũ cũng vẻ mặt khó tin quay qua nhìn Lạc Thiên Tuyết, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là oan đại đầu mà Diệp Phong chờ xuất hiện lại là Lạc Thiên Tuyết!

Mấy phút sau.

Khi Lạc Thiên Tuyết biết chân tướng thì tức giận đến đầu sung huyết suýt nữa hôn mê!

Đan dược nát mà đồ đệ nhà mình tiện tay ném tới trong phòng đấu giá, người làm sư tôn như mình lại kịch liệt đấu giá tranh đoạt với đông đảo khách mua!

Buồn cười nàng còn tự cho là đúng, cho rằng đấu giá được đan dược như này thì có thể lật về một ván, ai mà ngờ được lại trở thành oan đại đầu trong miệng Diệp Phong.

"Đại sư huynh, vậy, vậy những Thanh Huyền Đan này ta có thể ăn sao?"

Chương 15: Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo trong truyền thuyết, ngươi cũng không thể đem đi ngâm chân

Lãnh Vô Phong biết được tất cả, nhìn chòng chọc vào đầy bàn Thanh Huyền Đan, hắn biết, nếu như mình có thể dùng nhiều một chút, mình có thể một bước lên trời!

"Đương nhiên có thể ăn a, muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu, bao ăn no!"

Diệp Phong nghe nói như thế, vội vàng cười phá lên, hắn đang lo làm sao để nhanh chóng lãng phí sạch những đan dược này.

"Đại sư huynh ngưu bức!"

Lãnh Vô Phong kích động, trực tiếp vọt tới bên cạnh bàn, kết quả bởi vì quá khích động, khiến cho bàn hơi lắc lư một cái, hơn mười viên Thanh Huyền Đan lăn xuống đất.

"Không được!"

Phát hiện bên cạnh có một con tiểu hoàng cẩu, trong lòng Lãnh Vô Phong kinh hãi, đan dược này có sức hấp dẫn trí mạng với dã thú bình thường, mà đó là hơn mười viên Thanh Huyền Đan, nếu để cho chó ăn, hắn sẽ phát điên!

Nhưng mà khiến cho Lãnh Vô Phong ngẩn ra là có hai viên Thanh Huyền Đan lăn xuống trước mặt tiểu hoàng cẩu nằm rạp trên mặt đất, tiểu hoàng cẩu lại cực kỳ ghét bỏ vươn chân trước đẩy hai viên đan được đó ra!

"Lạc tông chủ, ta nhận tiền làm việc, có một số việc vốn nên không nói nhưng ngươi thân là sư tôn hắn, phải quản hắn, cửu vân Thanh Huyền Đan trân quý như thế, hắn lại cho con chó hoang này ăn hơn hai ngàn viên, quả là phung phí của trời, phung phí của trời!"

Vừa nhặt hai viên Thanh Huyền Đan do tiểu hoàng cẩu đẩy ra lên, Lãnh Vô Phong nghe nói như thế thì toàn thân run lên, nhìn tiểu hoàng cẩu trước mắt, hắn cảm thấy trái tim tan nát rồi!

Buồn cười lúc trước hắn còn đắc chí vì mình có thể ăn được một viên cửu vân Thanh Huyền Đan, mẹ nó, kết quả còn không bằng một con chó!

Mà Lạc Thiên Tuyết nghe nói Diệp Phong đem đan dược cho con chó hoang trước mắt ăn hơn hai ngàn viên thì mặt mất khống chế, co quắp.

Nàng nghe Lãnh Vô Phong nói, cho tới nay, cho dù là Thanh Huyền Đan mấy phẩm, cao nhất cũng chỉ xuất hiện qua bát vân, loại cửu vân Thanh Huyền Đan này chưa từng xuất hiện, chuyện này cũng đủ để chứng minh được sự quý giá của đan dược này.

Sau một giờ.

Diệp Phong nhìn Bạch Thiên Hồng, Hạ Thiên Vũ với Lãnh Vô Phong đều ăn quá no co quắp trên ghế, nhưng Thanh Huyền Đan còn thừa lại hơn hai ngàn viên, quay qua nhìn Lạc Thiên Tuyết vẫn luôn không có bất kỳ động tác gì.

"Ngươi đừng hòng cho ta ăn."

"Nhưng mà ta có thể dùng nhiều tiền mua Thanh Huyền Đan còn lại."

Lạc Thiên Tuyết cũng có mục đích của mình, dù sao còn thừa lại hơn hai ngàn viên, nếu như đem tới tông môn của phụ thân kiếp này, tuyệt đối có thể chế tạo ra vô số thiên tài.

"Sư tôn, không phải ta không bán, là ta không thể bán."

Nghe Lạc Thiên Tuyết đề nghị, Diệp Phong không chút nghĩ ngợi chọn cự tuyệt.

Sản phẩm bại gia!

Đó là sản phẩm bại gia, đấu giá mấy viên không sao, nhưng hơn hai ngàn viên đều phục dụng, Diệp Phong cảm thấy chắc chắn sẽ xảy ra vấn đề, cuối cùng sẽ ảnh hưởng đến điểm phá sản mình lấy được.

"Ta ra giá gấp mười!"

Hả?

Vừa mới nói xong, Lạc Thiên Tuyết chợt phát hiện mấy người trong phòng đều dùng ánh mắt khác thường nhìn mình, sau đó đột nhiên nghĩ tới điều gì, trong nháy mắt trở nên vô cùng xấu hổ.

Tên đệ tử thân truyền đột nhiên xuất hiện này của mình cũng

không phải là người thiếu tiền!

"Sư tôn, đan dược này có hương vị nhưng rất không tệ, ngươi không nếm thử thật sao?"

Diệp Phong nhìn Lạc Thiên Tuyết, hỏi thăm lần nữa, nếu như Lạc Thiên Tuyết vẫn bất vi sở động, sợ hắn phải đi ra ngoài nhặt thêm một con chó hoang về.

Hai giờ sau.

Có Lạc Thiên Tuyết gia nhập, lại thêm ba người Bạch Thiên Hồng, Hạ Thiên Vũ với Lãnh Vô Phong nghỉ ngơi một hồi, sau đó tiếp tục ăn một chút mới ăn hết toàn bộ Thanh Huyền Đan còn lại.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ thuê Bạch Thiên Hồng phá sản thành công, thưởng một trăm điểm phá sản!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ thuê Hạ Thiên Vũ phá sản thành công, thưởng hai trăm điểm phá sản!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí sạch sản phẩm bại gia hôm nay, thưởng một ngàn điểm phá sản, thưởng cửu phẩm Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo *3, thưởng cửu phẩm Kim Tàm Tinh Diệu Thạch *5!"

"Đinh! Vật phẩm thưởng nhận được, dùng phương thức phá sản tiêu hao sẽ không nhận được một lượng lớn điểm phá sản, túc chủ có thể tùy ý sử dụng."

Ồ!

Diệp Phong không ngờ được là lần này lãng phí sạch sản phẩm bại gia không chỉ đạt được điểm phá sản mà còn nhận được phần thưởng.

"Ai!"

"Bạch lão, ngươi nói tông chủ hoặc sư tôn ta làm như vậy có ý nghĩa gì không?"

Bên cạnh, Lạc Thiên Tuyết lại thở dài, nhìn Bạch Thiên Hồng bên

cạnh, hỏi thăm.

"Chuyện này. . ."

Bạch Thiên Hồng nghe nói như thế, trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Tu luyện không cần chỉ đạo!

Cũng không cần cho tài nguyên tu luyện!

Không có chuyện còn có thể kiếm chút thu nhập từ đại đệ tử thân truyền của mình!

Đừng nói Lạc Thiên Tuyết có cảm giác này, hắn cũng cảm thấy Diệp Phong hoàn toàn không phải là đệ tử tông môn, ngược lại giống thần tài tông môn, chỉ là thần tài này quá phá của!

"Hạ lão, nghe nói ngươi là cửu phẩm Luyện Đan Sư, không biết có nghe nói tới cửu phẩm Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo?"

Không hiểu thì hỏi, lúc này, Diệp Phong quay qua nhìn Hạ Thiên Vũ, hỏi thẳng.

"Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo?"

"Đó là linh thảo trong truyền thuyết, còn gọi là Hồi Hồn Thảo, mỗi một lá đều đại biểu cho dược hiệu của Hồi Hồn Thảo, đừng nói Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo, cho dù là một lá Hồi Hồn Thảo ta cũng chưa bao giờ thấy, mà Hồi Hồn Thảo còn là linh thảo quan trọng nhất để luyện chế Hồi Hồn Cứu Sinh Đan, không có cái thứ hai."

"Hồi Hồn Cứu Sinh Đan, một khi phục dụng, trong hai mươi bốn giờ, cho dù thần hồn bị diệt, dược hiệu trong đó cũng có thể cứu thần hồn về."

"Nói không khoa trương, Hồi Hồn Cứu Sinh Đan tuyệt đối là đan dược mà bất cứ cường giả Độ Kiếp Cảnh nào cũng muốn có nhất, có đan dược hộ hồn, coi như độ kiếp thất bại nhục thân bị hủy, ít nhất còn có thể giữ lại thần hồn, sau này nghĩ cách đúc lại nhục thân."

Hạ Thiên Vũ nghe Diệp Phong nhắc đến linh thảo này, cũng giới thiệu kỹ càng.

Mà dù sao Hạ Thiên Vũ cũng lần đầu tiên gặp Diệp Phong, đối phương phá của cỡ nào hắn không biết.

Chương 16: Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo trong truyền thuyết, ngươi cũng không thể đem đi ngâm chân (2)

Nhưng Bạch Thiên Hồng biết, hơn nữa, mặc dù không đến hai ngày nhưng hắn hiểu rõ Diệp Phong, nếu như trong tay đối phương không có thì tuyệt đối sẽ không hỏi thăm.

"Lão Hạ đầu, Trúc Yêu Thảo, Bạch Hồn Hoa và Tử Lôi Quả, ngươi có biết?"

Lúc này, Bạch Thiên Hồng hít một hơi thật sâu, quay qua nhìn Hạ Thiên Vũ bên cạnh, đột nhiên hỏi.

"Ừm?"

"Ba loại linh thảo này mặc dù cực kì thưa thớt nhưng trong tay rất nhiều đại thế lực vẫn có một ít, nhưng số lượng cũng không nhiều, thế nào?"

Hạ Thiên Vũ nghi ngờ hỏi.

"Hôm qua tiểu tử này dùng ba loại linh thảo này ngâm chân."

"Cái gì!"

Nghe nói như thế, Hạ Thiên Vũ kinh hãi trực tiếp đứng phắt dậy từ trên ghế, ba loại linh thảo này mặc dù không có diệt tuyệt nhưng tìm khắp toàn bộ Huyền Thiên đại lục cũng có số lượng cực ít.

Lại có người dùng linh thảo hi hữu như thế để ngâm chân!

"Diệp Phong, hẳn là trong tay ngươi có Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo chứ, nếu như trong tay ngươi không có, chỉ sợ sẽ không lên tiếng hỏi thăm."

"Không nói những chuyện khác, loại linh thảo này tuyệt đối là linh thảo trong truyền thuyết, ngươi, ngươi tuyệt đối đừng lấy đi ngâm chân!"

Lúc này, Bạch Thiên Hồng không thèm để ý đến Hạ Thiên Vũ chấn kinh đứng dậy, vội vàng khuyên Diệp Phong.

"Nhưng ta có ba gốc, lấy một gốc ngâm chân hẳn là không vấn đề."

Diệp Phong nói câu này cũng không phải là đang trêu chọc Bạch Thiên Hồng mà là hắn định làm như vậy thật, mặc dù là phá sản thần hào nhưng dù sao cũng là thần hào, nên hưởng thụ nhất định phải hưởng thụ, tam phẩm linh thảo ngâm chân đều thoải mái như vậy, sao lại không thử cửu phẩm linh thảo một chút.

"Không thể!"

"Diệp Phong, ngươi, trong tay ngươi có ba gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo thật?"

"Vậy ngươi ra giá đi, cho dù là giá lớn như thế nào thì ba gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo này ta cũng phải mua được, cho dù phải dốc hết tất cả!"

Rốt cục Hạ Thiên Vũ cũng kịp phản ứng lại, lúc này, hắn hứa hẹn tất cả, Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo không chỉ có thể luyện chế Hồi Hồn Cứu Sinh Đan, có tác dụng cực kỳ quan trọng với hắn, quan trọng nhất chính là hắn hoàn toàn không thể chịu được khi linh thảo như thế bị đem đi ngâm chân!

Cái này đã không thể xem như phung phí của trời, mà phải nói là phát rồ!

"Sư tôn, gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo này xem như đệ tử hiếu kính ngài."

"Gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo thứ hai này ta chắc chắn phải đem đi ngâm chân, không ai cản được ta."

"Về phần gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo thứ ba, Bạch lão, chỉ cần sau này ngươi giúp ta làm một ít chuyện tốn thể lực, nó sẽ là của ngươi."

Diệp Phong trực tiếp lấy ba gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo ra, cũng trực tiếp quyết định vận mệnh của ba gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo.

"Chuyện này, chuyện này. . ."

Nhìn một gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo bị Diệp Phong nhét vào trong tay mình, Lạc Thiên Tuyết bối rối.

Đầu tiên là mười vạn miếng thượng phẩm linh thạch mua thân phận đệ tử thân truyền của mình, sau đó cho mình bốn mươi vạn miếng thượng phẩm linh thạch làm lễ bái sư.

Bây giờ lại đưa một gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo vô giá!

Trời mới biết sau này sẽ còn lấy được cái gì từ trong tay đệ tử thân truyền của mình?

Nếu tiếp tục như thế, thậm chí Lạc Thiên Tuyết còn có cảm giác mình bị đối phương bao nuôi!

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên Tuyết bị hù đột nhiên lắc đầu, thậm chí muốn lập tức trả Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo trong tay lại, nhưng nghĩ tới sau này mình độ kiếp, sợ cũng phải cần Hồi Hồn Cứu Sinh Đan, giờ khắc này, nàng do dự.

"Diệp Phong, chỉ cần giúp ngươi làm chút việc khổ cực thì có thể lấy được gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo đó, đúng không?"

Mà Hạ Thiên Vũ nghe Diệp Phong nói xong, nhìn chằm chằm một gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo cuối cùng.

"Lão Hạ đầu, ngươi có ý gì, gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo đó là của lão phu, ngươi còn muốn đoạt hay sao!"

Lúc này, Bạch Thiên Hồng gấp, hắn cũng cần Hồi Hồn Cứu Sinh Đan, nghe Diệp Phong định đưa một gốc cuối cùng cho mình, bây giờ thấy Hạ Thiên Vũ muốn đoạt, gấp gáp mắng to.

Lúc này, Lãnh Vô Phong lại cực kỳ yên tĩnh, trong đầu chỉ nghĩ đến một chuyện, đó chính là Diệp Phong đem Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo ngâm chân, hắn có thể ngâm ké hay không!

"Lạc Tông chủ, ta muốn gia nhập quý tông làm một trưởng lão vinh dự, không biết có thể tạo thuận lợi hay không?"

Thấy không cãi được Bạch Thiên Hồng, Hạ Thiên Vũ đảo tròng mắt, lập tức nhắm vào Lạc Thiên Tuyết.

? ? ?

"Hạ lão, ngươi nói muốn gia nhập Tinh Hồn Tông nho nhỏ của ta?"

Lạc Thiên Tuyết nhìn Hạ Thiên Vũ vẻ mặt nghiêm túc, hoàn toàn không dám tin vào tai của mình.

Đối phương là ai?

Không chỉ là cửu phẩm Luyện Đan Sư, bản thân còn có tu vi mạnh mẽ là Độ Kiếp Cảnh tam trọng, quan trọng nhất chính là Phòng đấu giá Thiên Vũ của đối phương trải rộng gần một phần năm địa vực của Huyền Thiên đại lục, một vị đại lão như thế này muốn gia nhập tông môn của nàng?

"Nha đầu Thiên Tuyết, khi còn bé lão phu còn ôm ngươi đây, nếu ngươi không đồng ý ta sẽ đi tìm phụ thân ngươi."

Thấy cả buổi Lạc Thiên Tuyết không có trả lời, Hạ Thiên Vũ gấp, không cần biết rốt cuộc Diệp Phong là ai, nhưng ngay cả loại linh thảo trong truyền thuyết này mà hắn cũng có, hơn nữa một lần lấy ra ba gốc, thậm chí nói tặng thì tặng, nói ngâm chân thì ngâm chân, đủ để chứng minh ba gốc linh thảo này hoàn toàn không có quan trọng với người ta, không chừng trong tay đối phương còn có nhiều linh thảo trong truyền thuyết hơn nữa.

Nếu không nắm chặt đuổi theo đội ngũ, sau này chắc chắn hắn sẽ hối hận!

"Có thể thì có thể, nhưng mà sản nghiệp phòng đấu giá của Hạ lão phải làm như thế nào?"

Lạc Thiên Tuyết cũng bối rối, nàng không ngờ được là Hạ lão muốn gia nhập tông môn nàng, quyết tâm to lớn như thế.

"Sản nghiệp phòng đấu giá thì giao cho con trai không nên thân của ta."

Nói xong, Hạ Thiên Vũ có chút đắc ý nhìn vẻ mặt tràn đầy oán khí của Bạch Thiên Hồng: "Lão Bạch đầu, ai có thể lấy được gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo đó thì phải xem biểu hiện cá nhân như thế nào.”

"Ngươi lợi hại!"

Chương 17: Lạc Vô Danh choáng váng, hoàn toàn xứng đáng là thần tài

Bạch Thiên Hồng nghe đối phương khiêu khích, dùng hai chữ biểu đạt cảm xúc của mình.

"Xong!"

"Ta không muốn phát triển tông môn, vô duyên vô cớ có hai đệ tử coi như xong, tại sao lại có thêm một cửu phẩm Luyện Đan Sư."

Lúc này, tâm tính Lạc Thiên Tuyết lại triệt để sập, như vậy sao nàng có thể tu luyện được chứ, nàng muốn tu luyện, nàng muốn độ kiếp phi thăng thượng giới báo thù!

"Đúng rồi, các ngươi có ai biết Kim Tàm Tinh Diệu Thạch?"

Lúc này, Diệp Phong lại ném ra một cái quả bom nặng ký nữa, nổ đến đầu óc mọi người ong ong cả lên!

"Ngươi có Kim Tàm Tinh Diệu Thạch!"

Lần này, ba người Lạc Thiên Tuyết, Bạch Thiên Hồng với Hạ Thiên Vũ ba người đều dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn Diệp Phong, cùng hô to lên.

"Không, không có!"

"Ta chỉ tùy tiện hỏi một chút."

Nhìn ánh mắt như muốn ăn người của ba người, Diệp Phong vội vàng phủ nhận, nhưng hắn biết, Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này tuyệt đối còn trâu bò hơn Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo nhiều!

Ha ha!

Nhưng mà nghe Diệp Phong trả lời, ba người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn Diệp Phong, nở nụ cười lạnh, bọn họ không tin Diệp Phong, bọn họ dám cam đoan trong tay Diệp Phong tuyệt đối

có Kim Tàm Tinh Diệu Thạch!

"Ta, tất cả đại sư huynh này của ta là thần tài từ chỗ nào đến, sao thứ tốt gì hắn cũng có chứ?"

Bên cạnh, Lãnh Vô Phong nhìn Diệp Phong, ánh mắt cũng tràn đầy chấn kinh.

Hả?

Đúng lúc này, Lạc Thiên Tuyết phát hiện ngọc bội truyền âm có phản ứng, xem xét một phen, sau đó lên tiếng: "Lập tức trở về tông môn."

"Tiểu thư, xảy ra chuyện gì sao?"

Bạch lão vẻ mặt lạnh lẽo hỏi.

"Không có việc gì, phụ thân ta tới, nói là có chuyện quan trọng muốn thương lượng, nhưng ta cảm thấy hắn đến để thị sát tông môn ta."

Lạc Thiên Tuyết gượng cười nói.

Năm tiếng đồng hồ sau.

Rốt cuộc năm người một chó cũng về tới Tinh Hồn Tông, mà dưới ánh trăng chiếu sáng, một nam tử trung niên tràn đầy uy áp đứng trước tông môn, giống như đang chờ mọi người về.

"Thiên Tuyết, ngươi quá khiến cho vi phụ thất vọng, hôm qua là thời gian Tinh Hồn Tông ngươi chiêu thu đệ tử, đệ tử tông môn đâu?"

Nhìn đám người chậm rãi rơi từ không trung xuống, trong lòng Lạc Vô Danh tức tối không thôi, vốn nghĩ sẽ thấy cảnh tượng náo nhiệt ở Tinh Hồn Tông, ai mà ngờ được sau khi đến, thậm chí ngay cả một bóng người cũng không thấy, sao có thể không khiến cho hắn giận được!

"Phụ thân, hai người này chính là đệ tử Tinh Hồn Tông chiêu thu, Diệp Phong này là đại đệ tử thân truyền của ta!"

Lạc Thiên Tuyết thấy Lạc Vô Danh nổi giận thì cũng vội vàng giải thích, lúc này nàng cảm thấy may mắn là có hai đệ tử làm bia đỡ đạn.

Ở kiếp trước, nàng không cha không mẹ, bây giờ sống lại một đời, Lạc Thiên Tuyết rất quý trọng cha mẹ cực kỳ yêu thương mình.

À!

Lạc Vô Danh nghe nói như thế, hơi giật mình.

Đại đệ tử thân truyền?

Con gái bảo bối từ nhỏ đến lớn chuyện gì cũng không thèm để ý, cả ngày chỉ biết tu luyện của mình lại nhận một đại đệ tử thân truyền, chuyện này khiến cho hắn có chút bất ngờ.

"Hắn là linh căn gì?"

"Hắn có thiên tư gì?"

"Hắn có tu vi gì?"

Lạc Vô Danh nhìn Lạc Thiên Tuyết, hỏi liên tục ba câu.

Người ở ngay bên cạnh, ngươi không biết dùng thần thức kiểm tra hay sao?

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Lạc Thiên Tuyết vẫn thành thành thật thật đáp: "Không có linh căn, không có thiên tư, trước mắt tu vi là..."

Không đợi Lạc Thiên Tuyết nói xong, Lạc Vô Danh ngắt lời nàng, trừng to hai mắt, hoảng sợ nói: "Mẹ nó, như vậy không phải là một phế nhân hay sao, sao hắn lại trở thành đại đệ tử thân truyền của ngươi?"

"Năm mươi vạn miếng thượng phẩm linh thạch mua thân phận đại đệ tử thân truyền!"

Lúc này, Diệp Phong đi lên một bước, dương dương đắc ý giải thích.

"Cái gì?"

"Đại đệ tử thân truyền còn có thể mua?"

Lạc Vô Danh hoàn toàn không thể tin vào tai của mình, cho dù là tông chủ tông môn bất nhập lưu muốn thu một đệ tử thân truyền cũng sẽ không qua loa như thế!

Bành!

Đúng lúc này, Hạ Thiên Vũ đạp một cước ẩn chứa linh lực xuống, một hòn đá hình vuông cao nửa thước chui từ dưới đất lên.

"Diệp Phong, đứng mệt không, nhanh, ngồi xuống nghỉ một lát."

Hạ Thiên Vũ tự mình dời hòn đá hình vuông này đến sau lưng Diệp Phong, vẻ mặt nịnh nọt, vừa cười vừa nói.

"Hạ Thiên Vũ!"

"Mẹ nó, ngươi hơi quá đáng rồi đó!"

Bên cạnh, Bạch Thiên Hồng nhìn thấy như vậy thì thầm mắng mình phản ứng quá chậm, nhưng cũng không chút khách khí giận mắng Hạ Thiên Vũ.

"Thời tiết đã lạnh, cũng không thể để Diệp Phong lạnh hỏng thân thể."

Bạch Thiên Hồng đặt tay phải lên hòn đá dưới người Diệp Phong, phóng ra linh khí thuộc tính Hỏa của mình, tăng nhiệt độ của hòn đá lạnh lẽo lên mức thích hợp trong nháy mắt.

Trừng!

Nhìn thấy cảnh này, Lạc Vô Danh kinh hãi suýt chút trợn lòi tròng mắt ra ngoài, mẹ nó, người này vẫn là trưởng lão Tinh Cực Tông ta sao?

Còn nữa, Hạ Thiên Vũ, sao cái tên này lại xuất hiện ở tông môn của con gái ta?

Trong đại điện tông môn.

Khi Lạc Vô Danh nghe mấy người nói sơ một chút về tình huống của Diệp Phong, Lạc Vô Danh choáng váng, đặc biệt là nhìn thấy con tiểu hoàng cẩu nằm dưới chân Diệp Phong, hắn cảm thấy mình sống cũng không bằng chó, cửu vân Thanh Huyền Đan, hắn chưa từng ăn, mẹ nó, một con chó lại ăn hơn hai ngàn viên!

Lại nghĩ tới đối phương còn đưa cho con gái của mình một gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo trong truyền thuyết, ánh mắt nhìn Diệp Phong cũng thay đổi, đây đâu phải là đệ tử thân truyền, mẹ nó, là thần tài mới đúng!

Đừng nói ở Tinh Hồn Tông, cho dù là ở Tinh Cực Tông hắn thì hắn cũng phải cúng bái như tổ tông mới đúng!

Chương 18: Thiên Đạo Chiến Trường, ta không lo lắng cho Diệp Phong

"Thiên Tuyết, lần này ta tới chủ yếu là xem tình huống tông môn ngươi."

"Nếu bên này ngươi ổn thì ta cũng yên lòng."

Tiếp theo, hai cha con Lạc Vô Danh và Lạc Thiên Tuyết trò chuyện việc nhà, mấy người Diệp Phong, Bạch Thiên Hồng cũng đều rời khỏi tông môn đại điện.

"Đại sư huynh, ta bưng nước ngâm chân tới cho ngươi, nhiệt độ tuyệt đối phù hợp."

Lãnh Vô Phong để chậu rửa dưới giường, sau đó đứng ở một bên chờ đợi.

"Ngươi cũng muốn ngâm?"

Diệp Phong nhìn Lãnh Vô Phong đứng ở một bên, không hề rời đi, nhịn không được bật cười.

"Đại sư huynh, ngươi ngâm xong ta ngâm là được."

Lãnh Vô Phong có vẻ hơi lúng túng, vừa cười vừa nói.

"Được rồi, Đại sư huynh là người nhỏ mọn như vậy sao?"

"Đi bưng thêm một cái chậu rửa chân tới, gốc cửu phẩm Hồi Hồn Thảo này, hai người chúng ta một người một nửa."

Đỉnh!

Khi Bạch Thiên Hồng và Hạ Thiên Vũ phát hiện bên trong phòng, Diệp Phong tách Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo ra thành hai nửa, bỏ vào hai cái chậu rửa chân, trái tim hai người đều đang chảy máu.

Bọn họ vẫn ôm một chút hi vọng, cho rằng trước đó Diệp Phong đang giả vờ, linh thảo như thế sao cam lòng dùng ngâm chân.

Kết quả người lấy ra ngâm chân thật!

Sáng sớm ngày thứ hai.

Diệp Phong ngồi xuống, duỗi lưng một cái, lại phát hiện tinh khí thần mình cực kỳ tốt.

"Không hổ là cửu phẩm linh thảo, chỉ dùng để ngâm chân thì đều khiến cho linh hồn của ta được thay đổi một chút."

Lúc này, Diệp Phong không thể không thừa nhận Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo đúng là bất phàm, phải biết, ngâm chân hấp thu dược hiệu không được một phần ngàn.

Nhưng mà Diệp Phong không biết là Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo hoàn toàn không phải cửu phẩm linh thảo bình thường còn lại có thể sánh được, chớ nói chi là dược hiệu cũng cực kỳ đặc thù.

"Trước mắt có hai ngàn năm trăm mười điểm phá sản, tạm thời giữ lại."

"Sản phẩm bại gia hôm nay: Mảnh vỡ Hoàng Tuyền kiếm ý *10000!"

"Mảnh vỡ Hoàng Tuyền kiếm ý, là thứ đồ gì?"

Diệp Phong hơi nghi hoặc một chút, hơi chuyển động ý nghĩ một chút, một mẫu mảnh vỡ kết tinh chừng bằng đầu ngón tay, toàn thân màu trắng xuất hiện trong tay của hắn.

"Cẩu tử, tới!"

Không biết thì gọi cẩu tử!

Tiểu hoàng cẩu đã có một tia linh trí, coi là Diệp Phong lại cho nó món ngon gì ăn, nghe được tiếng la thì nhanh chóng chạy tới.

"Cái đồ chơi này đụng vào cái trán là được rồi?"

Diệp Phong căn cứ nhắc nhở của hệ thống, cầm mảnh vỡ Hoàng Tuyền kiếm ý trong tay, bỏ vào trên trán tiểu hoàng cẩu.

Cạch!

Một lực lượng vô hình từ trong mảnh vỡ tràn vào trong cơ thể tiểu hoàng cẩu, mảnh vỡ kết tinh vỡ vụn trong nháy mắt, sau đó trực tiếp hoá khí biến mất trong tay Diệp Phong.

Đồng thời, một cỗ kiếm ý yếu ớt từ trong cơ thể tiểu hoàng cẩu dần dần tỏa ra.

Diệp Phong ngẩn ra, bởi vì hắn cảm thấy tiểu hoàng cẩu cũng không có gì thay đổi.

Tiểu hoàng cẩu ngẩn ra, nó cảm thấy trong cẩu hồn của mình như có thêm vài thứ.

"Hệ thống, nếu như sản phẩm bại gia không dùng phương thức phá sản tiêu hao hết thì sẽ như thế nào?"

Mặc dù không có phát hiện tiểu hoàng cẩu có thay đổi gì nhưng ở kiếp trước, hắn đọc thuộc lòng các loại tác phẩm huyền huyễn xuất sắc, chỉ tên thồi thì Diệp Phong biết thứ này tuyệt đối là đồ tốt có thể ngộ nhưng không thể cầu.

"Đinh! Sẽ khấu trừ một lượng lớn điểm phá sản."

"Mẹ nó!"

Nghe hệ thống trả lời, Diệp Phong cũng không nhịn được nói tục, phải biết từ khi kích hoạt hệ thống đến bây giờ, hệ thống chưa từng nói tới ba chữ số lượng lớn.

"Xem ra thứ này không thể tìm người khác hỗ trợ, lỡ như bị bọn họ giấu riêng thì phiền phức lớn lắm."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong dẫn theo tiểu hoàng cẩu vẻ mặt ngẩn ra đi về chỗ ở của mình.

Tông môn đại điện.

"Thiên Tuyết, có cân nhắc để hai tiểu gia hỏa đó đi Thiên Đạo Chiến Trường lịch luyện một phen không?"

Lạc Vô Danh nhìn Lạc Thiên Tuyết, hỏi thăm.

"Thiên Đạo Chiến Trường sao?"

"Đúng là ta không chỉ đạo được bọn họ cái gì, Diệp Phong thì ta yên tâm, chỉ là Lãnh Vô Phong, ta sợ hắn sẽ xảy ra chuyện."

Hai ngày, Lạc Thiên Tuyết cũng coi như triệt để công nhận hai tên đệ tử này.

"Không bằng ta phái mấy tên đệ tử nội môn Dung Linh Cảnh cửu trọng đỉnh phong tới, đến lúc đó bọn họ kết bạn mà đi, hẳn sẽ an toàn không ít."

"Nhưng mà Diệp Phong đó, sao ngươi yên tâm như vậy?"

Lạc Vô Danh cũng hỏi ra nghi vấn của mình, mặc dù Diệp Phong tài đại khí thô, trong tay có bảo vật mà cấp bậc như bọn họ cũng đỏ mắt, nhưng dù sao cũng là một phế nhân.

Coi như người bình thường đi Thiên Đạo Chiến Trường cũng sẽ trực tiếp bố trí đến Thiên Đạo Chiến Trường đệ nhất trọng, nơi đó tu sĩ hoặc yêu thú yếu nhất cũng đều là Linh Hải Cảnh nhất trọng, mạnh nhất là Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong, đối với một người bình thường thì không phải là có thể xóa bỏ dễ dàng sao.

"Phụ thân, bởi vì Diệp Phong không có linh căn, cho nên không thể

nào phán định tư chất của hắn, nhưng hắn cũng không phải phế nhân, bây giờ hắn đã có thực lực Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong, đến Thiên Đạo Chiến Trường thì sẽ trực tiếp truyền tống đến Thiên Đạo Chiến Trường đệ nhị trọng."

"Không thể nào!"

Nghe nói như thế, Lạc Vô Danh trực tiếp lắc đầu, hắn hoàn toàn không tin tưởng người không có linh căn còn có thể tu luyện.

Không có linh căn, vậy thì hoàn toàn không thể cảm nhận được thiên địa linh khí, coi như có thể tìm hiểu được đỉnh cấp công pháp thì cũng hoàn toàn không thể tu luyện!

"Đúng rồi, hắn không chỉ có không có linh căn mà tu luyện đến Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong, hắn mở Linh Hải gấp hai mươi lần ta."

Nhìn thấy phụ thân không tin, Lạc Thiên Tuyết cũng không thèm để ý, bởi vì lúc ấy nàng nghe được Bạch lão nói nàng cũng không tin, cuối cùng không phải là vẫn phải nhìn thẳng vào sự thật sao.

"Chuyện này càng không thể nào!"

"Năm đó ngươi mở Linh Hải, không chỉ phá vỡ lịch sử Tinh Cực Tông, càng kinh động lão tổ, loại phế nhân này sao có thể mở ra Linh Hải lớn hơn ngươi gấp hai mươi lần như vậy được, quả là thiên phương dạ đàm!"

Lạc Vô Danh nói xong lời cuối cùng, trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin được, dù hắn tranh luận như thế nhưng nhìn nữ nhi sắc mặt lạnh nhạt đối diện, cảm thấy đối phương cũng không giống như là đang nói đùa.

Chương 19: Võ kỹ Nhân cấp thượng phẩm Hỏa Long Quyền

Oanh!

Đúng lúc này, một cỗ kiếm ý Xung Thiên quét sạch toàn bộ tông

môn trong nháy mắt!

Xoát! Xoát! Xoát!

Lạc Thiên Tuyết, Lạc Vô Danh, Bạch Thiên Hồng, Hạ Thiên Vũ, Lãnh Vô Phong đều vọt tới chỗ kiếm ý.

Hoàng Tuyền Lộ!

Độ Hồn Kiều!

Càng đến gần vị trí kiếm ý, đám người càng hãm sâu vào trong ý cảnh kinh khủng của Hoàng Tuyền kiếm ý!

Ngoại trừ Lãnh Vô Phong, tất cả mọi người còn lại dựa vào thần hồn mạnh mẽ ngạnh kháng Hoàng Tuyền kiếm ý, rốt cục đi tới nơi kiếm ý bộc phát.

"Cẩu tử, đi!"

Diệp Phong dùng sức ném mâm gỗ trong tay về nơi xa, sau đó lệnh cho tiểu hoàng cẩu chạy tới ngậm về, một người một chó chơi quên cả trời đất.

Nhưng mà bốn người chạy tới phát hiện người tản ra Hoàng Tuyền kiếm ý kinh khủng lại là một con chó thì toàn bộ đều choáng váng.

Một con chó, lại lĩnh ngộ kiếm ý, hơn nữa còn là cực kỳ mạnh mẽ, cảm ngộ lại cực kỳ khó khăn, Hoàng Tuyền kiếm ý, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ai mà tin được?

"A, sao các ngươi lại tới đây?"

Diệp Phong nhìn thấy bốn người xuất hiện ở đây, cũng mặt mũi tràn đầy nghi ngờ hỏi thăm.

"Diệp Phong, ngươi, con chó này của ngươi lĩnh ngộ kiếm ý?"

Nghe Diệp Phong hỏi thăm, Lạc Thiên Tuyết kịp phản ứng, cũng hỏi ngược lại.

"Nó ngu như vậy sao có thể lĩnh ngộ được."

"Vừa khéo trong tay của ta có một ít mảnh vỡ Hoàng Tuyền kiếm ý, cho nó dùng."

Diệp Phong thuận miệng giải thích, hắn cũng không biết người thế giới này có thể hiểu Hoàng Tuyền kiếm ý mảnh vỡ loại này hệ thống sản phẩm.

"Cái gì!"

"Mảnh vỡ Hoàng Tuyền kiếm ý!"

Nhưng mà khiến cho Diệp Phong bất ngờ chính là đám người nghe được mình nói như vậy thì lại cùng nhau lên tiếng kinh hô, ánh mắt nhìn mình trở nên không thân thiện, phải nói là hận thấu xương.

"Hoàng Tuyền kiếm ý vốn là một loại kiếm ý cực kỳ mạnh mẽ, coi như trong Thiên Đạo Chiến Trường, muốn có được Hoàng Tuyền kiếm ý cũng tuyệt đối không phải chuyện đơn giản, phải xem vận may của mình, nhưng, nhưng ngươi lại đem mảnh vỡ Hoàng Tuyền kiếm ý trân quý như thế cho chó dùng?"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết chỉ vào Diệp Phong, nói mấy câu này, thân thể không bị khống chế run run, nàng không ngờ được là Diệp Phong đã phá của đến mức phát rồ như thế.

"Thiên Đạo Chiến Trường?"

"Đó là chỗ nào?"

Nhưng mà Diệp Phong nghe nói Thiên Đạo Chiến Trường thì lại tỏ vẻ tò mò, cái tên này nghe thú vị lắm.

"Nói cho ngươi cũng không sao, lúc đầu cũng định cho ngươi đi Thiên Đạo Chiến Trường lịch luyện một phen."

"Huyền Thiên đại lục chúng ta chỉ là một trong ngàn vạn hạ giới, tất cả vị diện hạ giới đều có thể đến Thiên Đạo Chiến Trường, căn cứ thực lực khác biệt sẽ đi vào khu vực khác biệt trong Thiên Đạo Chiến Trường."

"Không có ai biết Thiên Đạo Chiến Trường xuất hiện như thế nào, nhưng mà bên trong lại có vô số tài nguyên tu luyện, cơ duyên, truyền thừa, bảo vật..., đương nhiên, ngoại trừ cần đối mặt những sinh linh hạ giới khác uy hiếp, bên trong đó, yêu thú bản thổ mạnh mẽ cũng phải chú ý, làm không tốt thì rất có thể sẽ vẫn lạc trong Thiên Đạo Chiến Trường."

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ đến Thiên Đạo Chiến Trường đệ nhị trọng, đánh giết một trăm con yêu thú Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong, nhiệm vụ thành công, thưởng một lượng lớn điểm phá sản, nhiệm vụ thất bại, trừ một lượng lớn điểm phá sản, có thể cự tuyệt!"

Ngay lúc Lạc Thiên Tuyết vừa mới nói xong một chút tình huống cơ sở của Thiên Đạo Chiến Trường, tiếng hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phong.

Kinh ngạc!

Lúc này, Diệp Phong bị kinh ngạc thật, trước đó phát nhiệm vụ ngẫu nhiên vẫn là gia nhập Tinh Hồn Tông, hơn nữa cũng chỉ thưởng một trăm điểm phá sản, lần này không có số lượng cụ thể mà là một lượng lớn, vậy số lượng tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của hắn!

Nhưng mà nên đánh giết một trăm con yêu thú cùng cảnh giới như thế nào lại là một vấn đề, bởi vì bây giờ hắn chỉ có linh lực nhưng lại không biết bất kỳ võ kỹ nào.

"Diệp Phong, ta có thể hỏi một chút hay không, ngươi cho con chó này dùng bao nhiêu mảnh vỡ Hoàng Tuyền kiếm ý?"

Lúc này, Lạc Vô Danh không nhịn được hỏi thăm, hắn có thể cảm nhận được Hoàng Tuyền kiếm ý của con tiểu hoàng cẩu này đã rất mạnh, chỉ sợ đã đạt đến cực hạn của Kiếm Ý chi cảnh, có thể đột phá đến Kiếm Tâm chi cảnh bất cứ lúc nào.

Phải biết, cho dù là lão tổ Tinh Cực Tông, mấy trăm năm qua dốc lòng tu luyện, lại thêm trước đó lấy được vô số cơ duyên cũng mới cảm ngộ được Kiếm Tâm chi cảnh, mà cảm ngộ Thiên Hàn Kiếm Tâm còn kém rất rất xa Hoàng Tuyền Kiếm Tâm mạnh mẽ!

"Một vạn mảnh vỡ Hoàng Tuyền kiếm ý."

Nghe Lạc Vô Danh hỏi thăm, Diệp Phong tạm thời từ bỏ suy nghĩ trước mắt không có võ kỹ, dù sao nhiệm vụ không có hạn chế thời gian, quay qua nhìn đối phương, thuận miệng đáp.

Oanh!

Nhưng mà, nghe Diệp Phong trả lời, bốn người xung quanh rốt cục không áp chế nổi lửa giận trong lòng, khí tức khủng bố cuồng bạo quét sạch bốn phía, tùy ý cuồng loạn hoa cỏ cây cối xung quanh.

Một vạn mảnh vỡ Hoàng Tuyền kiếm ý!

Đó là một vạn, hơn nữa, thứ này cho dù là bọn họ cũng nóng mắt, kết quả lại cho một con chó!

Phung phí của trời! Phát rồ!

Bọn họ biết Diệp Phong phá của, nhưng không ngờ được là đối phương đã phá của đến trình độ phát rồ như thế!

"May mà ta không có nhờ bọn họ hỗ trợ, nếu không tuyệt đối sẽ ra đại sự."

Nhìn bốn người triệt để bạo tẩu, Diệp Phong cực kỳ may mắn mình làm ra lựa chọn chính xác, không nhờ bọn họ hỗ trợ mà tự mình không ngại cực khổ hoàn thành tiêu hao sản phẩm bại gia hôm nay.

"Phụ thân, ngươi nhanh đưa hắn đi đi, ta phải bình tĩnh một chút, nếu không ta sợ mình khống chế không nổi sẽ một bàn tay chụp chết cái tên đệ tử chỉ biết phá của này."

Lạc Thiên Tuyết hít một hơi thật sâu, cố gắng để tâm tình của mình bình phục lại, vội vàng kêu Lạc Vô Danh nhanh chóng đưa Diệp Phong đi.

"Chờ lịch luyện kết thúc, ta sẽ trả hắn lại cho ngươi ngay, ta sợ ta cũng gánh không được."

Nói xong, Lạc Vô Danh tế ra phi kiếm, trực tiếp chở theo Diệp

Phong vẻ mặt ngẩn ra phóng lên tận trời, mấy hơi thở thì biến mất ở tầm mắt của mấy người.

"Sư công, chúng ta đi đâu?"

Lúc này, Diệp Phong tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía Lạc Vô Danh, hỏi.

"Tinh Hồn Tông chỉ là một tông môn ta để cho Thiên Tuyết ma luyện tâm cảnh, tông môn chân chính của ngươi là Tinh Cực Tông."

"Bây giờ chúng ta đang chạy tới Tinh Cực Tông, đến lúc đó ngươi đi theo những sư huynh đệ khác đến Thiên Đạo Chiến Trường, đến lúc đó cũng có thể chăm sóc lẫn nhau."

Chương 20: Ta không phá sản, sau khi chết tiền để cho ai xài

Lạc Vô Danh thuận miệng giải thích.

"Sư công, Tinh Cực Tông chúng ta mạnh không?"

"Sư công, ngươi là cảnh giới gì, tông môn chúng ta ngay cả yêu thú thay đi bộ cũng không có sao?"

"Sư công, có phải tông môn chúng ta quá nghèo hay không, có muốn ta trợ giúp một chút hay không?"

"Sư công, có phải những sư huynh đệ của ta ở Tinh Cực Tông đều sắp ăn không no hay không."

Nghe Diệp Phong líu lo không ngừng, rốt cục Lạc Vô Danh bộc phát, hét lớn: "Đủ rồi, ngươi mau im miệng đi, tông môn chúng ta rất giàu, mạnh!"

Ban đêm giáng lâm.

Lạc Vô Danh dẫn theo Diệp Phong nghỉ ngơi ở một tòa thành trấn lân cận, chuẩn bị sáng sớm ngày mai tiếp tục đi đường.

Nằm ở trên giường trong phòng khách, Diệp Phong tự lẩm bẩm: "Cũng không biết sản phẩm bại gia ngày mai là cái gì, muốn kiếm một ngàn điểm phá sản đúng là không dễ dàng."

Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Phong cũng dần dần đi vào mộng đẹp.

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại, lập tức tra nhìn bảng thuộc tính.

Tên: Diệp Phong.

Tuổi tác: Mười tám.

Cảnh giới: Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong.

Thể chất: Phàm thể.

Võ kỹ: Không.

Thần thông: Không.

Vật phẩm: Không.

Điểm phá sản: Ba ngàn năm trăm mười.

Sản phẩm bại gia hôm nay: Thượng phẩm linh thạch *100000.

"Lần này, sản phẩm bại gia lại là thượng phẩm linh thạch, cũng may chỉ có mười vạn miếng, xử lý hẳn không phiền phức lắm."

Nhìn thấy sản phẩm bại gia hôm nay, trong đầu Diệp Phong đã có cách như thế nào để hao sạch, tuyệt đối đơn giản thô bạo.

"Hệ thống, mua sắm bình võ kỹ, chỉ định võ kỹ Nhân cấp thượng phẩm, không cần biết mở bao nhiêu cái, mở đến khi ra mới thôi."

Huyền Thiên đại lục, cho dù là công pháp hay là võ kỹ đều chia làm Thiên cấp, Địa cấp và Nhân cấp, đồng thời mỗi cấp còn chia ra hạ phẩm, trung phẩm với thượng phẩm.

Căn cứ bình võ kỹ giới thiệu, tỉ lệ chín mươi phần trăm có thể chỉ định mở ra võ kỹ Nhân cấp hạ phẩm, tỉ lệ tám mươi phần trăm có

thể mở ra võ kỹ Nhân cấp trung phẩm, cứ thế mà suy ra, công pháp cũng là như thế.

Đối với võ kỹ Nhân cấp thượng phẩm, tỉ lệ cao tới bảy mươi phần trăm, tương đương với chỉ định mở tam phẩm linh thảo.

"Đinh! Tiêu hao một trăm điểm phá sản, chúc mừng túc chủ nhận được võ kỹ Nhân cấp thượng phẩm Hỏa Long Quyền."

Theo tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, tất cả thông tin của Hỏa Long Quyền đều hiện lên trong đầu Diệp Phong.

"Hỏa Long Quyền?"

"Cần linh khí thuộc tính Hỏa mới có thể thi triển!"

"Nhưng ta không có Hỏa Linh Căn, tìm đâu ra linh khí thuộc tính Hỏa?"

Ngẩn ra, Diệp Phong nghĩ, sau đó một luồng linh khí gia trì đến tay phải, trong nháy mắt hỏa linh khí nóng bỏng hoàn toàn bao trùm tay phải.

? ? ?

Tâm niệm vừa động, hỏa linh khí nóng bỏng hóa thành thủy linh khí trong nháy mắt, cảm giác mát mẻ tràn ngập toàn bộ tay phải.

Kim linh khí cực kỳ sắc bén!

Băng linh khí vô cùng rét lạnh!

Mộc linh khí tràn ngập sức sống!

Thổ linh khí cực kỳ hùng hậu!

Phong linh khí tật đãng như gió!

Diệp Phong không ngừng chuyển hóa thuộc tính linh khí, không thể tin được mình không có chút linh căn nào nhưng lại có thể chuyển hóa linh lực thuần túy trong Linh Hải trong cơ thể thành linh khí từng thuộc tính.

"Không bằng thử Hỏa Long Quyền trước?"

Không giải thích rõ được, Diệp Phong cũng lười suy nghĩ tiếp, bây giờ hắn rất muốn thử xem võ kỹ Hỏa Long Quyền vừa mới lấy được.

"Diệp Phong, mau dậy xuống lầu ăn điểm tâm, sau đó chúng ta còn phải tiếp tục đi đường."

Đúng lúc này, giọng Lạc Vô Danh vang lên ngoài cửa.

"Đến rồi!"

Diệp Phong lên tiếng, tạm thời bỏ chuyện thử Hỏa Long Quyền, mặc quần áo tử tế, sau đó nhanh chóng đi ra khỏi cửa phòng, đi xuống dưới lầu.

Nửa giờ sau.

Ăn uống no đủ, Lạc Vô Danh tế ra phi kiếm, dẫn theo Diệp Phong tiếp tục đi tới Tinh Cực Tông.

Hả?

Không lâu lắm, Lạc Vô Danh chợt thấy trong hai tay Diệp Phong xuất hiện mấy viên thượng phẩm linh thạch, khiến cho hắn nghi hoặc không thôi, không biết đối phương lấy thượng phẩm linh thạch ra để làm gì.

Mà khi Lạc Vô Danh nhìn thấy tiện tay Diệp Phong ném thượng phẩm linh thạch trong hai tay ra ngoài thì choáng váng.

Người đưa phúc lợi từ trên không, thiên hàng hoành tài?

Nhìn thấy Diệp Phong không thu liễm, ngược lại còn liên tục không ngừng ném, khóe miệng Lạc Vô Danh cũng không nhịn được co quắp, mặc dù hắn thân là tông chủ Vô Cực Tông, còn là một cường giả Độ Kiếp Cảnh bát trọng, chút thượng phẩm linh thạch ấy hắn cũng sẽ để ý lắm, nhưng mà nhìn phá của như vậy hắn không nhịn được!

Thuần túy là phá sản!

"Diệp Phong, mặc dù không biết tất cả trong tay ngươi có bao nhiêu linh thạch và đồ tốt, nhưng cũng không thể phá của như thế, chờ đến khi có một ngày ngươi không còn gì nữa, đến lúc đó ngươi có tỉnh ngộ cũng trễ rồi, hiểu chưa?"

Hít một hơi thật sâu, Lạc Vô Danh cũng cố nén nổi giận, khuyên bảo.

"Sư công, vậy ngài biết người sống một đời, đau khổ nhất là chuyện gì không?"

Nghe Lạc Vô Danh thuyết phục, Diệp Phong trực tiếp hỏi ngược một câu.

"Mỗi người đều có cuộc sống của mình, cho nên chuyện đau khổ nhất của mỗi người cũng không giống nhau."

"Chuyên tu kiếm đạo, kiếm si, đau khổ nhất hẳn là lúc sắp chết không thể lĩnh ngộ được chân lý của kiếm!"

"Chuyên tu đan đạo Luyện Đan Sư, đau khổ nhất hẳn là lúc sắp chết không có luyện chế ra đan dược đủ để cho mình lưu danh sử sách!"

"Chuyên tu trận đạo Trận Pháp Sư, đau khổ nhất hẳn là lúc sắp chết không có sáng tạo ra trận pháp mạnh nhất trong lý tưởng của mình!"

"Rất rất nhiều, cho dù mấy chuyện ta nói cũng rất phiến diện."

Nghe Diệp Phong hỏi lại, Lạc Vô Danh cực kỳ nghiêm túc trả lời.

"Sư công, tình huống của người khác ta không biết, nhưng chuyện ta đau khổ nhất chính là ta chết nhưng tiền còn chưa xài hết."

Nói xong, Diệp Phong lại ném thượng phẩm linh thạch, vô số thượng phẩm linh thạch giống như Thiên Nữ Tán Hoa không ngừng bị Diệp Phong ném ra, phải nói là ngang tàng!

"Cái này, tên phá của này!"

Lúc này, Lạc Vô Danh đã tức đến nói không ra lời, dứt khoát không

để ý nữa, hắn muốn xem xem rốt cuộc Diệp Phong sẽ ném tới khi nào.

Tới gần chạng vạng tối!

Chương 21: Ta không phá sản, sau khi chết tiền để cho ai xài (2)

Rốt cuộc Lạc Vô Danh dẫn theo Diệp Phong đi tới Tinh Cực Tông, mà lúc này Diệp Phong cũng ném xong mười vạn miếng thượng phẩm linh thạch, cảm giác hai tay đều sắp hỏng, vô cùng đau nhức.

"Đây chính là Tinh Cực Tông?"

Đi vào tông môn, núi non, sơn phong chồng chất, dòng suối thanh tịnh như gương, đại điện vô cùng rộng lớn, Diệp Phong cảm thấy Tinh Hồn Tông chính là một ngọn núi nát, hoàn toàn không thể so sánh!

Bởi vì không có linh căn, Diệp Phong chưa từng cảm nhận được nồng độ linh khí nơi này cao hơn Tinh Hồn Tông không biết gấp bao nhiêu lần.

"Tống chấp sự, kẻ này chính là đệ tử thân truyền của tiểu nữ, lần này dẫn về cũng là định cho theo sư huynh đệ đồng tông tới Thiên Đạo Chiến Trường, hai ngày này giao cho ngươi."

Không lâu sau, Lạc Vô Danh đã dẫn theo Diệp Phong đi tới nội môn, cũng giao hắn cho một chấp sự nội môn, lúc gần đi nhắc nhở: "Diệp Phong, hai ngày này ngươi an phận một chút, ba ngày sau chúng ta sẽ đi Thiên Đạo Chiến Trường."

"Tống chấp sự, mấy ngày nay làm phiền ngươi."

Sau khi Lạc Vô Danh rời đi, Diệp Phong cũng vẻ mặt khiêm tốn quay qua nhìn nam tử trung niên bên cạnh.

"Việc nhỏ, hai ngày này, nếu như có gì cần cứ việc nói với ta."

Tống Chính Ngôn cũng vội vàng cười nói, dù sao Diệp Phong cũng là đệ tử thân truyền của Lạc Thiên Tuyết, chỉ với thân phận này, cho dù là hắn cũng không dám đắc tội.

"Tống chấp sự, sao bên kia lại náo nhiệt như vậy?"

Diệp Phong phát hiện sân luyện võ cách đó không xa không ngừng truyền đến từng tiếng kinh hô, cũng cực kỳ hiếu kì hỏi thăm.

"Hôm nay là đệ tử ngoại môn đến đây luận bàn với đệ tử nội môn, nếu ngươi có hứng thú cũng có thể qua chiếm một cái lôi đài khiêu chiến."

Tống Chính Ngôn cười giải thích.

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ trở thành đài chủ, chiến thắng trăm tên đối thủ cùng cảnh giới, nhiệm vụ thành công, thưởng năm trăm điểm phá sản, nhiệm vụ thất bại, trừ năm trăm điểm phá sản, có thể cự tuyệt."

Đúng lúc này, hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên lần nữa.

"Bây giờ điểm phá sản của ta đã góp nhặt đến bốn ngàn bốn trăm mười điểm, lại được năm trăm điểm này nữa vậy thì sẽ lên đến năm ngàn, chờ tích lũy đủ chín ngàn, ta lại đột phá thực lực một đợt."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp đi đến sân luyện võ.

...

"A, người đó là ai, không có mặc tông bào Tinh Cực Tông chúng ta?"

"Hắn cũng tới một lôi đài, là chuẩn bị khiêu chiến sao?"

"Sẽ không phải là những tông môn khác đến đây khiêu khích chứ!"

Theo Diệp Phong đi đến một lôi đài không người, không ít đệ tử nội ngoại môn thấy được, đều nhỏ giọng bàn tán.

"Ta, Diệp Phong, Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong, đại đệ tử

thân truyền của sư tôn Lạc Thiên Tuyết, hôm nay muốn thủ lôi, xin chư vị sư huynh đệ chiếu cố nhiều một chút."

Diệp Phong đứng trên lôi đài, nhìn mấy ngàn đệ tử nội ngoại môn phía dưới, lớn tiếng nói rõ thân phận và ý đồ của mình.

"Hắn là đại đệ tử thân truyền của Thánh nữ?"

"Đúng là một tên may mắn, đã nghe nói Thánh nữ ra ngoài tự mình sáng lập tông môn, cũng không biết hắn được Thánh nữ nhìn trúng như thế nào."

"Nếu như ta có thể trở thành đại đệ tử thân truyền của Thánh nữ, cho dù giảm thọ mấy chục năm ta cũng chịu!"

Biết được thân phận của Diệp Phong, đông đảo nam đệ tử đều tỏ vẻ hâm mộ ghen tỵ, dù sao Lạc Thiên Tuyết không chỉ là Thánh nữ tông môn mà còn là nữ thần băng lãnh trong lòng đông đảo nam đệ tử.

"Ta đến!"

Không lâu sau, một đệ tử nội môn nhảy lên lôi đài, nhìn Diệp Phong đối diện, trong mắt tràn đầy chiến ý.

"Là Mạnh Dương!"

"Gia hỏa này nghe nói ngộ tính cực kỳ khủng bố, gia nhập tông môn không đến ba năm, tu vi đã đột phá đến Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong."

"Đúng vậy, nghe nói hắn tu luyện công pháp Địa cấp trung phẩm, ngay cả võ kỹ cũng tu luyện Địa cấp hạ phẩm, không biết rốt cuộc hắn lĩnh ngộ như thế nào, bây giờ ta lĩnh ngộ công pháp Nhân cấp thượng phẩm cũng tốn sức lắm."

"Có trò hay để nhìn, ta muốn xem xem cái tên Diệp Phong dựa vào cái gì mà có thể trở thành đại đệ tử thân truyền của Thánh nữ!"

Lúc này, xung quanh lôi đài đứng đầy người trong nháy mắt, đều bàn tán về Mạnh Dương.

"Xem ra ngươi rất nổi tiếng trong tông môn."

Nghe được người xung quanh bàn tán, nhìn Mạnh Dương đối diện, Diệp Phong cũng có chút giật mình nói.

"Tạm được, ta tu luyện tới Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong không tới ba năm, không biết Diệp Phong huynh dùng bao lâu?"

Lúc này, Mạnh Dương không nóng nảy, lập tức chiến đấu, hắn rất hưởng thụ cảm giác vạn chúng chú mục này.

"Ta à?"

"Từ mở Linh Hải đột phá đến Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong đại khái dùng mười phút, về sau từ Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong một đường đột phá đến Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong đại khái dùng hai mươi phút."

Diệp Phong nghĩ nghĩ, đưa ra một thời gian tương đối chính xác, trước sau cộng lại hẳn là ba mười phút.

Tĩnh!

Lúc này, sân luyện võ dù tụ tập mấy ngàn tên đệ tử nội ngoại môn nhưng Diệp Phong vừa dứt lời thì đều trở nên yên tĩnh chừng mười giây đồng hồ.

"Ha ha ha, cười chết ta rồi, có phải cái tên này đang nằm mơ hay không, cho dù Mạnh Dương sư huynh cũng dùng gần ba năm, hắn ba mươi phút là xong việc?"

"Ba mười phút, ta tiêu chảy đi nhà xí cũng ba mươi phút, thế nào, tất cả mọi người là người, ta đi nhà xí xong, ngươi trực tiếp đột phá đến Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong, nói chơi hả?"

"Nên nói hay không, Diệp Phong huynh thổi da trâu có chút lớn."

"Cuồng vọng tự đại, tâm tính như thế, không biết tại sao Thánh nữ lại thu hắn làm đệ tử thân truyền."

Sau khi đám người hết khiếp sợ, lại trắng trợn trào phúng, đúng là Diệp Phong chém gió quá lớn, hoàn toàn không thể khiến cho

người ta tin tưởng.

"Lợi hại!"

"Diệp Phong huynh, nếu là như vậy, sợ vô số yêu nghiệt thiên kiêu ở Huyền Thiên đại lục cũng sẽ bị ngươi giẫm dưới chân."

“Không nói nhiều nữa, đánh đi!”

Đối với Diệp Phong, loại người cuồng vọng tự đại, xuất khẩu cuồng ngôn này, Mạnh Dương không muốn nói chuyện với đối phương nữa.

"Thủy Vân Bộ, thân pháp Địa cấp hạ phẩm!"

Chương 22: Tới tới tới, các ngươi cùng lên đi

Nhìn thấy Mạnh Dương thi triển ra thân pháp huyền diệu, nhanh chóng phóng tới Diệp Phong, phía dưới, có người mắt tốt lên tiếng kinh hô.

"Hỏa Long Quyền!"

Nhìn thấy Mạnh Dương thân pháp phiêu dật nhanh chóng đánh tới mình, Diệp Phong điều động Linh Hải mênh mông trong cơ thể, linh lực khổng lồ hội tụ vào quyền phải, không có bất kỳ loè loẹt, một quyền đột nhiên đánh ra!

Oanh!

Linh lực thuộc tính "lửa" khổng lồ từ trong cơ thể Diệp Phong điên cuồng tuôn ra, theo Diệp Phong đấm ra một quyền, một con Hỏa Long dài mấy chục thước ngưng tụ thành hình trong nháy mắt, dẫn theo một uy thế kinh khủng trực tiếp vọt tới Mạnh Dương!

"Cái này, mẹ nó là cái gì!"

Đối diện, Mạnh Dương nhìn thấy Hỏa Long to lớn như vậy thì kinh hãi suýt chút trừng tròng mắt ra ngoài, không kịp nghĩ nhiều,

trường kiếm trắng như tuyết xuất hiện trong tay trong nháy mắt, một đạo kiếm khí lăng lệ có Hỏa linh lực gia chém ra trong nháy mắt!

Oanh!

Liệt diễm kiếm khí dài ba mét với Hỏa Long to lớn va chạm, truyền ra một tiếng vang thật lớn, sóng linh khí nóng nảy quét sạch bốn phía trong nháy mắt, mười mấy tên đệ tử Dung Linh Cảnh phóng ra linh lực bình chướng mạnh mẽ mới thay đông đảo đệ tử nội ngoại môn chặn được sóng linh khí xung kích này.

Đông đảo đệ tử Linh Hải Cảnh đã bị hù toàn thân run rẩy, vừa nãy linh khí xung kích kinh khủng đó hoàn toàn không phải là bọn họ có thể ngăn cản được.

Cạch! Cạch! Cạch!

Lúc này, từng tiếng dị hưởng từ trên lôi đài truyền đến, đám người ngẩng đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện liệt diễm kiếm khí bắt đầu xuất hiện vết rách, cuối cùng vỡ vụn trong nháy mắt, uy thế Hỏa Long khổng lồ không giảm, đánh tới Mạnh Dương lần nữa hướng.

"Hỏa Long Quyền!"

"Hỏa Long Quyền!"

"Hỏa Long Quyền!"

Nhưng mà ngay lúc Mạnh Dương đã không biết nên ngăn cản Hỏa Long linh khí kinh khủng ngưng tụ mà thành như thế nào, đối diện, Diệp Phong lại xuất thủ lần nữa.

Ba con Hỏa Long dài mấy chục thước xuất hiện lần nữa, dẫn theo uy thế bá tuyệt thiên hạ, trực tiếp phong tỏa những chỗ có thể tránh né được của Mạnh Dương trên lôi đài!

"Rãnh!"

"Rốt cuộc cái tên này là quái vật ở đâu tới, rốt cuộc thì Linh Hải trong cơ thể hắn ẩn chứa bao nhiêu linh khí!"

Nhìn thấy cảnh này, Mạnh Dương thầm mắng một tiếng, không cam lòng trực tiếp nhảy xuống lôi đài, nhưng trong lòng không thể bình tĩnh, không nói khoa trương, một con Hỏa Long của đối phương hao phí linh lực hơn mình gấp mười lần, nếu như đối phương lại đánh ra ba đạo Hỏa Long, linh khí nhiều cỡ nào, đây là linh khí mà người có?

Oanh! Oanh! Oanh! Oanh!

Theo Mạnh Dương nhảy xuống lôi đài, toàn bộ bốn con Hỏa Long do Hỏa linh lực khổng lồ ngưng tụ mà thành đánh vào lôi đài, truyền ra từng tiếng nổ vang to lớn.

Bụi mù nổi lên bốn phía!

Theo một luồng gió nhẹ thổi qua, đám người mới khinh hãi phát hiện hơn phân nửa lôi đài đã biến mất.

"Thoải mái!"

"Đây chính là cảm giác chiến đấu sao?"

"Tới tới tới, một trăm người cùng lên đi, ta còn có thể đánh ra một trăm quyền!"

Lúc này, Diệp Phong bá khí vô biên, nhìn mấy ngàn tên đệ tử nội ngoại môn dưới lôi đài, lớn tiếng kêu gào, hết cách, lúc này, tâm tình của hắn lúc đã triệt để cháy lên!

Đây mới là thế giới huyền huyễn nhiệt huyết!

Mặc dù phá sản rất thoải mái nhưng tuyệt đối không thể hưởng thụ được khoái cảm khi chiến đấu như thế nào!

"Các đệ tử lập tức lui lại, nhường sân chiến đấu ra!"

"Tất cả đệ tử nội ngoại môn Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong cùng tiến lên!"

Đúng lúc này, Tống Chính Ngôn bỗng bay lên không trung, la lớn với mấy ngàn tên đệ tử.

Vẻn vẹn ba phút!

Sân luyện võ trống ra một sân bãi lớn, hơn hai trăm tên đệ tử Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong tập hợp lại một chỗ, dù đối diện chỉ có một mình Diệp Phong nhưng lúc này sắc mặt mỗi người đều cực kỳ ngưng trọng!

"Điên rồi điên rồi, hôm nay Diệp Phong này sẽ nhất chiến thành danh!"

"Chẳng trách lại được Thánh nữ thu làm đệ tử thân truyền, phải nói là kinh khủng, rốt cuộc Linh Hải hắn mở lớn bao nhiêu, rốt cuộc trong cơ thể hắn có bao nhiêu linh lực!"

"Kinh khủng như vậy, một người đối chiến hơn hai trăm đối thủ cùng cảnh giới, nếu như một trận chiến này thắng, khi hắn trưởng thành, Tiềm Long Bảng chắc chắn sẽ có một vị trí cho hắn!"

Nơi xa, đông đảo đệ tử vây xem cũng đều ngừng thở, chiến đấu kế tiếp tuyệt đối là một trận chiến đấu suốt đời khó quên!

"Các đệ tử nghe lệnh, phóng thích linh lực, ngưng tụ linh lực bình chướng!"

Ngoài dự của tất cả mọi người là lúc này Tống Chính Ngôn lại ra lệnh cho hơn hai trăm tên đệ tử.

"Như vậy, dù là trong cơ thể ta có linh khí sung túc, nhưng chỉ dựa vào võ kỹ Nhân cấp thượng phẩm thì sợ cũng rất khó đánh vỡ linh lực bình chướng kinh khủng của đối phương."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong kiểm tra bốn ngàn bốn trăm mười điểm phá sản còn lại của mình, trong lòng mặc niệm: "Hệ thống, mở võ kỹ Địa cấp thượng phẩm!"

"Đinh! Tiêu hao bảy trăm điểm phá sản, chúc mừng túc chủ nhận được võ kỹ Địa cấp thượng phẩm Cửu Diệu Lôi Liên!"

"Tiếp tục rút, không muốn võ kỹ Lôi linh lực!"

"Đinh! Tiêu hao chín trăm điểm phá sản, chúc mừng túc chủ nhận được võ kỹ Địa cấp thượng phẩm Thủy Long Ngâm!"

"Tiếp tục, lại một lần, không muốn võ kỹ Thủy linh lực!"

"Đinh! Tiêu hao bảy trăm điểm phá sản, chúc mừng túc chủ nhận được võ kỹ Địa cấp thượng phẩm Phong Quyển Cuồng Sa!"

Theo tiếng hệ thống vang lên, Diệp Phong nhìn linh lực bình chướng do nhiều loại thuộc tính linh lực ngưng tụ mà thành đối diện, trong mắt tràn đầy vô tận chiến ý!

"Cửu Diệu Lôi Liên!"

Không có nói nhảm, Diệp Phong trực tiếp xuất thủ, linh lực hệ Lôi khổng lồ từ trong cơ thể tiết ra, nhanh chóng ngưng tụ thành một đóa lôi liên lóe ra lôi quang to lớn trên không trung!

"Lôi linh lực!"

"Hắn còn có được Lôi linh căn, rốt cuộc lôi liên kinh khủng này là võ kỹ cấp bậc gì!"

Không đợi đám người chấn kinh xong, theo một đạo long ngâm vang vọng đất trời, một con Thủy Long dài mấy chục thước, sinh động như thật cũng xuất hiện trên không trung.

"Thủy linh lực!"

"Rốt cuộc hắn là quái vật từ đâu chạy tới, vậy mà có được ba loại linh căn, đây là võ kỹ cấp bậc gì, chỉ là dư uy tản ra thì ta đã khó mà ngăn cản!"

"Chuyện gì xảy ra?"

"Gió, gió nổi lên?"

Chương 23: Tuổi nhỏ không cuồng uổng làm người, lão tử chỉ hỏi còn có ai

Theo một luồng gió lốc cao hơn mười mét xuất hiện lần nữa quét tới linh lực bình chướng do hơn hai trăm người ngưng tụ phía dưới, không trung, Thủy Long và lôi liên cũng đánh mạnh tới.

Oanh! Oanh! Oanh!

Khi ba đạo võ kỹ mạnh mẽ điên cuồng công kích linh lực bình chướng, Diệp Phong tiếp tục thi triển ba loại võ kỹ, từng con Thủy Long, từng đóalôi liên, từng cơn gió lốc giống như măng mùa xuân không ngừng xuất hiện, dẫn theo uy thế kinh khủng điên cuồng oanh kích linh lực bình chướng đối diện!

Điên rồi!

Choáng váng!

Ngây người!

Nơi xa, mấy ngàn tên đệ tử nội ngoại môn vây xem đã choáng hết, từng đạo võ kỹ kinh khủng ẩn chứa linh lực đã vượt xa hiểu biết của bọn họ!

Tứ linh căn!

Hơn nữa, ba loại võ kỹ thuộc tính khác nhau mà hắn thi triển, tuyệt đối đạt đến Địa cấp!

Linh lực hắn có càng đạt đến mức độ kinh khủng khiến cho tất cả mọi người đều không thể đoán!

Giờ khắc này, bọn họ nhìn về phía nơi xa, bá tuyệt thiên hạ Diệp Phong lần nữa, cũng cảm thấy bóng dáng của đối phương càng lúc càng lớn trong lòng mình, đó chính là núi cao mà bọn họ mãi mãi cũng không thể vượt qua!

Phốc!

Theo thời gian trôi qua, trong linh lực bình chướng có đệ tử vì hao hết linh khí trong cơ thể, điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi, sắc mặt uể oải lui xuống dưới.

Cái thứ hai!

Cái thứ ba!

Dù từng đạo võ kỹ kinh khủng cũng đang không ngừng biến mất,

nhưng linh lực bình chướng do hơn hai trăm tên đệ tử Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong ngưng tụ cũng đã bắt đầu xuất hiện vết rách!

Giờ phút này!

Cho dù là đứng ở trên không trung nhìn tất cả mọi thứ, Tống Chính Ngôn cũng khiếp sợ không nói ra lời.

Dù là Diệp Phong là đại đệ tử thân truyền của Lạc Thiên Tuyết nhưng trước đó Diệp Phong quá phách lối, hắn vốn muốn áp chế áp chế nhuệ khí của đối phương, ai mà ngờ được là lại trở nên như thế này!

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới linh khí trong cơ thể Diệp Phong lại kinh khủng đến mức đó, hơn nữa còn lĩnh ngộ ba loại võ kỹ Địa cấp thượng phẩm!

Thiên kiêu Tiềm Long Bảng!

Top mười!

Đây là đánh giá Tống Chính Ngôn dành cho Diệp Phong, chỉ cần Diệp Phong có thể thuận lợi trưởng thành, sau này chắc chắn có thể leo lên Tiềm Long Bảng, hơn nữa tuyệt đối có thể chen vào top mười!

Bành!

Không bao lâu, theo linh lực bình chướng triệt để vỡ vụn, mười mấy tên đệ tử còn lại co quắp ngã xuống đất, sắc mặt trắng bệch, sắc mặt vô cùng suy yếu!

"Tuổi nhỏ không cuồng uổng làm người!"

"Lão tử chỉ hỏi còn có ai!"

Diệp Phong ngửa mặt lên trời cuồng tiếu, linh lực còn lại trong cơ thể ầm ầm bộc phát, từng đạo lôi liên, Thủy Long, gió lốc vờn quanh người hắn, vô địch chi tư, bá khí lộ rõ!

"Hắn, hắn còn dư lực!"

Đám người nhìn thấy cảnh này, trong lòng chỉ có một ý nghĩ như thế!

Nhất chiến thành danh!

Tuyệt thế yêu nghiệt!

Cái tên Diệp Phong, vô địch chi tư, in sâu trong lòng đệ tử nội ngoại môn!

Trong tông môn đại điện.

Ba nam hai nữ, năm tên tiểu bối trẻ tuổi tụ tập ở chỗ này, đều hiếu kì không biết tông chủ bỗng nhiên triệu tập bọn họ đến chỗ này là muốn làm gì.

"Hôm nay triệu tập năm người các ngươi tới, chính là muốn thông báo cho các ngươi một sự kiện."

"Các ngươi sẽ có thêm một vị tiểu sư đệ."

"Nhưng mà trước mắt cảnh giới hắn chỉ có Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong, sau này cần các ngươi chăm sóc."

Lạc Vô Danh nhìn năm người phía dưới vừa cười vừa nói.

Hạch tâm đệ tử!

Căn cơ của tông môn!

Năm người này đều là thiên kiêu yêu nghiệt nổi tiếng trên Tiềm Long Bảng, tương lai trưởng thành cũng là lực lượng có lực uy hiếp nhất của Tinh Cực Tông.

Hả?

Có thêm một tiểu sư đệ?

Năm người nghe xong, liếc mắt nhìn nhau, trong mắt mỗi người đều toát ra vẻ giật mình.

Chỗ này là chỗ nào?

Tinh Cực Tông, tông môn đỉnh tiêm Huyền Thiên đại lục!

Muốn trở thành đệ tử hạch tâm tông môn, thiên phú, ngộ tính, linh căn các loại, mỗi một loại đều phải là đỉnh tiêm mới được!

"Tông chủ, có thể nói cho chúng ta biết tiểu sư đệ này có chỗ nào hơn người không?"

Trần Hạo Vũ nhiều tuổi nhất, tò mò dò hỏi.

"Có tiền!"

"Rất có tiền!"

"Cực kỳ có tiền!"

Nhưng mà, nghe được Lạc Vô Danh trả lời, năm người đều choáng váng!

Đây cũng là chỗ hơn người?

Không nói những cái khác, cho dù là những đại lão tán tu thì tài phú của người nào cũng kém da lông của Tinh Cực Tông, vậy đối phương có bao nhiêu tiền mới có thể khiến cho tông chủ đánh giá như thế?

"Đúng rồi, hắn còn có một chỗ hơn người."

Ừm!

Nghe nói như thế, năm người lập tức duỗi cổ, bọn họ cũng cảm thấy không thích hợp, cái này mà là chỗ hơn người nào, chắc chắn còn có cái khác.

"Phá của!"

"Rất phá của!"

"Cực kỳ phá của!"

...

Nghe nói như thế, năm người triệt để trợn tròn mắt!

Mẹ nó, cái này cũng coi như là chỗ hơn người?

Lúc này, năm người đều dùng ánh mắt ngẩn ra nhìn về phía Lạc Vô Danh, ý giống như là đang nói, tông chủ, có phải ngươi đang đùa với chúng ta hay không!

"Bây giờ các ngươi không hiểu!"

"Nhưng chờ các ngươi tiếp xúc với hắn một thời gian, các ngươi sẽ hiểu."

"Chờ lần này hắn đến Thiên Đạo Chiến Trường lịch luyện kết thúc, các ngươi theo hắn đi tới Tinh Hồn Tông do Thánh nữ sáng lập đi, đừng trách ta không có nhắc nhở các ngươi, lúc không có chuyện gì làm thì biết điều một chút, một chút đồ từ móng tay tiểu sư đệ này của các ngươi rơi ra cũng đủ cho các ngươi dùng."

Lạc Vô Danh nói xong cũng nhịn không được bật cười, hắn cảm thấy mình quá thông minh, năm đệ tử hạch tâm này đi theo bên cạnh Diệp Phong, còn lo lắng sau này không thể quật khởi hay sao?

Nghĩ đến đây, Lạc Vô Danh không khỏi nghĩ đến con chó Diệp Phong nuôi!

"Các ngươi ngay cả con chó đó cũng không bằng, nếu như bất kỳ ai trong số các ngươi đạt được Hoàng Tuyền kiếm ý đó thì còn không phải là mọc cánh bay hay sao?"

Lạc Vô Danh nhìn năm người ngẩn ra bên dưới, cho rằng không cần giải thích, có một số việc, chỉ chân chính từng trải mới có thể hiểu.

"Đi thôi, ta dẫn các ngươi đi gặp tiểu sư đệ này, nhớ kỹ lời ta nói, hắn chính là thần tài của các ngươi, sau này ở chung thì biết điều một chút."

Lúc này, Lạc Vô Danh vẫn không quên nhắc nhở năm người một chút.

Chương 24: Tiểu sư đệ? Các ngươi là ai?

"Bốn hệ linh căn, Diệp Phong sư huynh cực kỳ kinh khủng!"

"Ba loại võ kỹ Địa cấp thượng phẩm, ngộ tính của Diệp Phong sư huynh có thể nói là đại khủng bố!"

"Một người đối chiến hơn hai trăm người, Diệp Phong sư huynh chính là trời cao phái tới đả kích ta!"

"Người khác kêu gào, coi như không địch lại thì ta cũng phải tranh tài một trận, Diệp Phong sư huynh kêu gào, ta nhất định phải hò hét trợ uy!"

Đi trên đường nội môn, nghe đông đảo đệ tử xung quanh bàn luận, năm thiên kiêu với Lạc Vô Danh đều choáng váng, không biết tại sao bọn họ luôn cảm thấy mình bỏ qua cái gì đó.

"Tông chủ, ngươi xác định tiểu sư đệ đó ngoại trừ có tiền và phá của ra thì thật sự không có chỗ nào hơn người?"

Lúc này, Trần Hạo Vũ không nhịn được hỏi thăm lần nữa.

"Ta không biết!"

"Ta chỉ biết hắn có tiền, phá của!"

"Xem ra hình như hắn vừa làm chuyện khó lường gì, chúng ta tranh thủ đi qua đó xem thử."

Lúc này Lạc Vô Danh cũng nổi hứng, hắn rất hiếu kì, chỉ một lát như vậy, rốt cuộc Diệp Phong đã làm gì, vậy mà khiến cho toàn bộ đệ tử nội môn bàn tán về hắn.

Nhưng mà năm thiên kiêu nghe Lạc Vô Danh nói thì như không thể tin vào tai của mình.

Người này vẫn là tông chủ của bọn họ sao?

Ngay cả tình huống của đối phương cũng không biết rõ mà đã muốn cho đối phương thân phận đệ tử hạch tâm?

Một lát sau.

Khi mấy người tới sân luyện võ cảnh hoàng tàn khắp nơi, tất cả đều choáng!

"Ta nhớ hôm nay hẳn là ngày đệ tử nội ngoại môn luận bàn?"

"Nhưng nhìn cảnh tượng này, chẳng lẽ tháng này đổi phong cách, đổi thành đệ tử ngoại môn và đệ tử nội môn đại loạn chiến?"

Đứng bên cạnh Trần Hạo Vũ, một cô gái trẻ tuổi mặc váy đỏ nhìn hết thảy trước mắt, ngẩn ra, hỏi.

"Tông chủ!"

Lúc này, Tống Chính Ngôn chạy tới, thần thái cung kính chào.

"Tống chấp sự, nơi này xảy ra chuyện gì?"

Lạc Vô Danh nhìn đối phương, vẻ mặt tò mò hỏi.

"Nhất chiến thành danh!"

"Vô địch chi tư!"

"Tông chủ, Diệp Phong mà ngài mang về lấy sức một mình đối kháng hơn hai trăm tên đệ tử tông môn cùng cảnh giới, đại thắng!"

Khi Tống Chính Ngôn nói lời này, sắc mặt cũng kích động không thôi, nghĩ lại lúc Diệp Phong hô to câu tuổi nhỏ không cuồng uổng làm người, hắn cũng xúc động muốn càn rỡ một lần!

? ? ?

Nghe Tống Chính Ngôn nói, năm thiên kiêu với Lạc Vô Danh không thể tin vào tai của mình, một người độc chiến hơn hai trăm tên đệ tử cùng cảnh giới, lại còn thắng, hơn nữa còn là đại thắng?

Không lâu sau, Tống Chính Ngôn kể lại toàn bộ chi tiết.

Giờ khắc này, Lạc Vô Danh bỗng nghĩ đến trước đó Lạc Thiên Tuyết đã nói với hắn một câu, đó chính là trong cơ thể Diệp Phong, Linh Hải lớn hơn nàng hai mươi lần, vậy thì tương đương với hơn bốn trăm lần tu sĩ bình thường.

Nếu như vậy, một mình Diệp Phong thì tương đương với bốn trăm tên tu sĩ cùng cảnh giới!

Nghĩ đến đây, Lạc Vô Danh cũng không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh, buồn cười, hắn vì không tin chuyện này, dù trên đường về, lộ trình hai ngày nhưng hắn không có tra xét Linh Hải trong cơ thể Diệp Phong.

Mà một bên cạnh, thiên kiêu nghe xong, trong mắt cũng đầy vẻ chấn kinh và khó có thể tin, linh khí trong cơ thể một người có thể đạt tới trình độ khủng bố như vậy sao?

Không chỉ như thế!

Gió, lửa, nước, lôi, tứ linh căn, còn lĩnh ngộ ba loại võ kỹ Địa cấp thượng phẩm, thiên tư bực này, ngộ tính bực này, xứng đáng làm đệ tử hạch tâm!

Có tiền?

Phá của?

Đều là ngụy trang!

Lúc này, năm thiên kiêu đều dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía Lạc Vô Danh, trong lòng đều nghĩ từ khi nào mà tông chủ trở nên như thế, đùa bọn họ như vậy thú vị không?

"Tống chấp sự, tiểu sư đệ ta đâu?"

Gấp!

Lúc này Trần Hạo Vũ gấp, bây giờ hắn không kịp chờ đợi muốn gặp tiểu sư đệ kinh khủng này.

"Hắn đã về chỗ ở trước, viện lạc số một trăm mười một trong chủ phong nội môn."

Tống Chính Ngôn nghe Trần Hạo vũ hỏi thăm, nói thẳng ra nơi ở của Diệp Phong.

"Tông chủ, chúng ta đi tìm tiểu sư đệ trước."

Trần Hạo Vũ nói với Lạc Vô Danh một tiếng, sau đó lập tức dẫn theo bốn người còn lại đi tới khu viện lạc mà đệ tử nội môn ở chủ phong.

"Tông chủ, vừa nãy Trần Hạo Vũ gọi Diệp Phong là tiểu sư đệ, ngài chuẩn bị thu hắn làm vị đệ tử hạch tâm thứ sáu của tông môn à?"

Khi năm thiên kiêu rời đi, Tống Chính Ngôn cũng quay qua nhìn Lạc Vô Danh, hỏi thăm.

"Tống chấp sự, ngươi đừng có thông báo tình huống của Diệp Phong cho Tam tổ lão, hắn là đệ tử thân truyền của nữ nhi của ta, ai cũng không thể đoạt."

Lúc này, Lạc Vô Danh cũng có chút luống cuống, hắn chỉ biết là Diệp Phong có tiền, phá của, nhưng không biết hắn mạnh như vậy, chỉ sợ chẳng mấy chốc tin tức này sẽ bị ngũ đại tổ lão biết được, như vậy còn không phải là đưa đệ tử thân truyền của nữ nhi bảo bối của mình ra ngoài sao!

Ha ha!

Tống Chính Ngôn nghe xong thì cười cười, nói: "Tông chủ, cho dù ta không thông báo cho Tam tổ lão, bây giờ tin tức này cũng đã truyền ra, chỉ sợ mấy tên đó đã tới hậu sơn, tứ đại tổ lão còn lại biết được, Tam tổ lão cũng đã biết, ta thông báo hay không thông báo cũng đã không còn quan trọng nữa."

"Phiền phức!"

"Đây là lần đầu tiên nữ nhi của ta nhận đệ tử thân truyền, giờ coi hắn lựa chọn như thế nào đi."

Giờ phút này, Lạc Vô Danh không nghĩ thêm nữa, ngũ đại tổ lão rời núi là chuyện chắc chắn, còn lại cũng chỉ có thể xem cuối cùng Diệp Phong sẽ quyết định như thế nào.

Mặc dù có thay đổi như thế nào thì Diệp Phong vẫn là người của Tinh Cực Tông, nhưng hắn vẫn không hi vọng Diệp Phong rời khỏi nữ nhi mình, bái một người trong số ngũ đại tổ lão làm sư phụ.

...

"Các ngươi là?"

Vừa nằm xuống không bao lâu, Diệp Phong nhìn thấy năm người phá cửa mà vào, đặc biệt là hắn phát hiện năm người này đều dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn mình chằm chằm, nhìn đến mức sợ hãi.

"Tiểu sư đệ, ta là Đại sư huynh của ngươi Trần Hạo Vũ!"

"Tiểu sư đệ, ta là Nhị sư tỷ của ngươi Hạ Thiên Thiên!"

"Tiểu sư đệ, ta là Tam sư huynh của ngươi Triệu Thiên Minh!"

"Tiểu sư đệ, ta là Tứ sư huynh của ngươi Hình Phi!"

"Tiểu sư đệ, ta là Ngũ sư tỷ của ngươi Đỗ Thiên Nguyệt!"

? ? ?

Chương 25: Phần thưởng bại gia, Đốn Ngộ Đan kinh khủng

Nghe năm người tự giới thiệu, Diệp Phong ngẩn ra!

Không phải hắn là đại đệ tử thân truyền của sư tôn sao?

Sao về bản tông một chuyến thì lại lòi ra thêm những sư huynh sư tỷ này?

Không lâu sau, khi Trần Hạo Vũ nói sơ về đệ tử hạch tâm tông môn, Diệp Phong mới hiểu.

Có thể nói, hai loại thân phận cũng không ảnh hưởng nhau, hắn đã là đại đệ tử thân truyền của Lạc Thiên Tuyết, cũng là vị đệ tử hạch tâm thứ sáu của Tinh Cực Tông, đương nhiên cũng có năm vị sư huynh sư tỷ thiên kiêu này.

"Hệ thống, thân là tiểu sư đệ, lần đầu tiên gặp mặt, cho các sư huynh sư tỷ một chút linh thạch, không quá đáng chứ."

Diệp Phong vốn muốn nghỉ ngơi mấy ngày, nhưng mà cơ hội phá của tự mình đưa tới cửa, đương nhiên hắn sẽ không buông tha cơ hội này.

"Hệ thống, mấy vị sư huynh sư tỷ này của ta đều là thiên tài cấp thiên kiêu yêu nghiệt, lần đầu gặp gỡ, cho mỗi người mười vạn thượng phẩm linh thạch không quá đáng chứ."

Không đợi hệ thống trả lời, Diệp Phong lại nói tiếp.

"Đinh! Số lượng nằm trong phạm vi phá sản."

Xong rồi!

Diệp Phong cũng là ý tưởng đột phát, muốn thử xem trong sự kiện phá sản nào đó, hắn nói ra số lượng linh thạch, sau đó xem hệ thống có nhắc nhở hay không, bây giờ xem ra không chỉ có lần này phá sản thành công mà còn phát hiện một năng lực mới của hệ thống.

"Nhìn, dù tiểu sư đệ thiên tư vô song nhưng khi biết được thân phận của chúng ta thì cũng bị trấn trụ."

"Tiểu sư đệ này thật đáng yêu, ta thân là Nhị sư tỷ, sau này nhất định phải bảo vệ hắn."

"Rốt cuộc ta không còn là người nhỏ nhất, sau này ta cũng có thể khi dễ tiểu sư đệ."

...

Thấy Diệp Phong sửng sốt nửa ngày cũng không nói chuyện, trong lòng năm thiên kiêu đều có ý tưởng của riêng mình.

"Các sư huynh sư tỷ, lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, đây là một chút tâm ý của tiểu sư đệ."

Nhưng mà khi trong tay Diệp Phong xuất hiện năm cái không gian giới chỉ, cũng chia ra nhét vào trong tay bọn họ, đặc biệt là khi nhìn thấy bên trong có mười vạn miếng thượng phẩm linh thạch, trong nháy mắt, năm thiên kiêu ngẩn ra!

Những sư huynh sư tỷ bọn họ còn không có cho tiểu sư đệ lễ vật, lại nhận được lễ vật của tiểu sư đệ, hơn nữa còn là mười vạn miếng thượng phẩm linh thạch, những linh thạch này là một khoản tiền lớn với bọn họ!

Có tiền!

Rất có tiền!

Cực kỳ có tiền!

Lúc này, lời Lạc Vô Danh nói lúc trước vọng lại trong đầu năm thiên kiêu.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phá của thành công, nhận được hai trăm điểm phá sản, nhận được Đốn Ngộ Đan *100!"

Ồ!

Nghe hệ thống nhắc nhở, trước mắt Diệp Phong đột nhiên sáng lên, hắn không ngờ được là hành vi phá của cũng có thể nhận được phần thưởng đặc biệt.

Đốn Ngộ Đan: Không có phẩm cấp, bất kỳ sinh linh gì nuốt cũng có thể lập tức bước vào đốn ngộ chi cảnh, thời gian kéo dài hai mươi phút, không thể dùng để nhận được điểm phá sản.

"Xem ra là không thể lãng phí những này Đốn Ngộ Đan này."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong lấy năm viên Đốn Ngộ Đan ra chia cho những sư huynh sư tỷ trước mắt.

"Tiểu sư đệ, đây là cái gì?"

Trần Hạo Vũ nhìn đan dược đen thui trong tay, tràn đầy tò mò hỏi.

"Đốn Ngộ Đan, chỉ cần ăn thì có thể lập tức bước vào đốn ngộ chi cảnh, thời gian kéo dài hai mươi phút, các ngươi thử một chút."

Diệp Phong nhìn năm người, cười giải thích.

Hả?

Đốn Ngộ Đan?

Nuốt thì có thể lập tức bước vào đốn ngộ chi cảnh, trên đời còn có đan dược như thế?

Nói thật, năm thiên kiêu cũng không có tin tưởng dược hiệu mà Diệp Phong nói cho lắm, đốn ngộ chính là cơ duyên, xem như ở Thiên Đạo Chiến Trường cũng không có xuất hiện đan dược nghịch thiên như thế.

Nhưng mà năm thiên kiêu liếc nhau, vẫn nuốt Đốn Ngộ Đan, ít nhất bọn họ tin tưởng Diệp Phong tuyệt đối sẽ không hại bọn họ.

Oanh! Oanh! Oanh!

Vừa mới nuốt Đốn Ngộ Đan, sắc mặt năm người đột nhiên thay đổi, sau đó tất cả khoanh chân ngồi ngay tại chỗ, hai mắt nhắm nghiền tu luyện.

"Ồ!"

"Các ngươi đang..."

Lúc này, Lạc Vô Danh từ ngoài cửa đi đến, nhìn thấy năm người ngồi xếp bằng, không hiểu, vừa muốn nói gì thì lại bị Diệp Phong duỗi ngón tay ra đưa lên miệng chặn lại.

"Diệp Phong, bọn họ là những sư huynh sư tỷ của ngươi, nhưng sao lại tu luyện lúc này?"

Khi Diệp Phong dẫn Lạc Vô Danh rời khỏi chỗ ở, Lạc Vô Danh mới tràn đầy khó hiểu hỏi thăm.

"Ta cho bọn họ một viên Đốn Ngộ Đan, vừa bước vào đốn ngộ chi cảnh, sư công, ngươi đừng làm hỏng cơ duyên của bọn họ."

Diệp Phong nhìn năm vị sư huynh sư tỷ bên trong một chút, thấy không có bị ảnh hưởng mới nhìn Lạc Vô Danh giải thích.

"Còn có đan dược như thế?"

"Diệp Phong, có thể cho sư công mấy viên hay không?"

Dù dược hiệu của Đốn Ngộ Đan vượt ra khỏi nhận thức của Lạc Vô Danh nhưng hắn tin, bởi vì lời này là Diệp Phong nói ra, chỉ cần là Diệp Phong nói, đừng quan tâm nó không hợp thói thường như thế nào, tin là được!

"Sư công, cho ngươi năm viên, số còn lại ta phải đem về cho cẩu tử nhà ta ăn."

Diệp Phong lấy năm viên Đốn Ngộ Đan ra đưa cho Lạc Vô Danh, sau đó nói một câu khiến cho toàn thân Lạc Vô Danh đột nhiên run lên!

Đốn Ngộ Đan!

Có thể lập tức bước vào đốn ngộ chi cảnh, Đốn Ngộ Đan đó, ngươi lại đem đi cho con chó đó ăn?

Ngươi phát rồ chứ hả!

Lạc Vô Danh hai mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm Diệp Phong, không biết nên nói cái gì cho phải, phá của cũng không thể phá của như vậy!

Nhìn Lạc Vô Danh hai mắt đỏ như máu nhìn chằm chằm mình, Diệp Phong không có phản ứng gì.

Mặc dù hắn cũng biết Đốn Ngộ Đan này rất mạnh, nhưng hắn muốn trở thành thần hào phá của, coi như không thể mượn Đốn Ngộ Đan nhận được điểm phá sản thì cũng phải lãng phí hết, thói quen này không thể bỏ!

Quan trọng nhất chính là Diệp Phong biết được hành vi phá của cũng có thể nhận được phần thưởng đặc biệt, vậy sau này hoàn toàn không thiếu đồ tốt, chẳng lẽ đều giữ lại?

"Diệp Phong, có thể thương lượng một chút hay không, trong tay ngươi có bao nhiêu Đốn Ngộ Đan, không cần biết phải trả giá lớn như thế nào, ta đại biểu tông môn mua hết!"

Hít một hơi thật sâu, Lạc Vô Danh muốn giao dịch, hắn tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn Đốn Ngộ Đan khủng bố như thế bị cho chó ăn, làm như vậy còn khiến cho hắn khó chịu hơn giết hắn.

Chương 26: Một trăm vạn cực phẩm linh thạch, ngũ đại tổ lão đừng chê

"Không được!"

Sau khi Diệp Phong nghe được thì lại không chút nghĩ ngợi trực tiếp cự tuyệt!

"Được thôi!"

Biết thuyết phục không có kết quả, Lạc Vô Danh cũng từ bỏ, nhưng trong lòng hắn vẫn khó chịu.

"Đi thôi, ngũ đại tổ lão muốn gặp ngươi, thậm chí rất có thể sẽ thu ngươi làm đệ tử, về phần quyết định như thế nào thì ta sẽ không ép ngươi."

Nói xong, Lạc Vô Danh dẫn Diệp Phong phóng lên tận trời, nhanh chóng bay tới sau núi tông môn.

Phía sau núi, trước động phủ bế quan.

Năm lão giả hạc phát đồng nhan đã chờ sẵn, nhìn thấy Lạc Vô Danh với Diệp Phong từ không trung bay tới, trong mắt toát ra vẻ chờ mong.

Một người độc chiến hơn hai trăm tên đệ tử cùng cảnh giới!

Thân có tứ linh căn!

Lĩnh ngộ ba loại võ kỹ Địa cấp thượng phẩm!

Linh căn, thiên tư, ngộ tính, toàn bộ nghiền ép cùng thế hệ, thiên kiêu yêu nghiệt như thế, đương nhiên bọn họ muốn thu làm đệ tử, dốc hết tất cả vốn liếng bồi dưỡng.

"Ngũ đại tổ lão, vị này chính là thân truyền đại đệ tử mà tiểu nữ mới thu, Diệp Phong."

Chậm rãi đáp xuống đất, Lạc Vô Danh vừa dứt lời, ngũ đại tổ lão

lập tức đi thẳng tới bên cạnh Diệp Phong, vươn tay thả ra thần thức dò xét.

Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong!

Linh Hải thật là khủng khiếp, mênh mông như đại dương!

Không có linh căn!

Hả?

Không có linh căn?

Ngũ đại tổ lão đang chấn kinh vì Linh Hải kinh khủng trong cơ thể Diệp Phong, lại phát hiện tình huống khiến cho bọn họ quá sợ hãi, đó chính là trong cơ thể Diệp Phong lại không có linh căn, đã nói là tứ linh căn mà?

"Diệp Phong, sao trong cơ thể ngươi lại không có linh căn?"

"Không có linh căn, ngươi cảm nhận thiên địa linh khí như thế nào, làm sao mở Linh Hải tiến hành tu luyện?"

Đại tổ lão Lạc Thiên Hình sắc mặt khó hiểu nhìn Diệp Phong dò hỏi.

"Không biết, muốn đột phá, thiên địa linh khí xung quanh lập tức tự động chui vào trong thân thể ta, sau đó ta đã đột phá."

"Mặc dù không có linh căn nhưng không biết nguyên nhân gì, linh khí trong cơ thể ta có thể chuyển hóa thành từng cái linh lực thuộc tính khác nhau."

Nói đến đây, Diệp Phong vươn tay, một cỗ linh khí hội tụ trên tay phải, Lôi linh lực, Hỏa linh lực, Thủy linh lực, Phong linh lực, các loại linh lực thuộc tính khác nhau không ngừng chuyển đổi, trực tiếp khiến cho ngũ đại tổ lão thấy mà choáng luôn.

Cùng một cỗ linh khí, không ngừng chuyển hóa thành các linh khí thuộc tính khác nhau, tình huống quỷ dị như vậy, cả đời này bọn họ chưa từng nghe nói tới.

"Hệ thống, đây chính là ngũ đại tổ lão tông môn, cho dù là thực lực, thân phận đều không phải bình thường, ta thân là đệ tử hạch tâm tông môn, đưa cho bọn họ mỗi người một trăm vạn thượng phẩm linh thạch, không vấn đề gì chứ."

Lúc này, Diệp Phong cũng không có thời gian để ý tới toàn bộ ngũ đại tổ lão đã choáng tại chỗ, thân là thần hào phá của, đương nhiên phải nắm lấy mỗi cơ hội phá của mới được.

"Đinh! Số lượng quá ít, không nằm trong phạm vi phá của, túc chủ, cách cục nhỏ."

Mẹ!

Diệp Phong vốn cho rằng sẽ không có vấn đề gì, ai mà ngờ được lại bị hệ thống giễu cợt!

"Một trăm vạn cực phẩm linh thạch?"

Lần này Diệp Phong tăng cấp linh thạch lên một cấp, phải biết, một trăm vạn cực phẩm linh thạch tương đương với một trăm triệu thượng phẩm linh thạch!

"Đinh! Số lượng nằm trong phạm vi phá của."

Hít!

Diệp Phong định nói quá lên thôi, ai ngờ vậy mà thành công, khi nhìn ngũ đại tổ lão lần này, ánh mắt đã có chút thay đổi, hắn dám khẳng định, ngũ đại tổ lão trước mắt này tuyệt đối không đơn giản!

"Năm vị tổ lão, đệ tử đến đây quá vội, cũng không chuẩn bị cái gì, trăm vạn cực phẩm linh thạch này, hi vọng ngũ đại tổ lão đừng chê."

Nói xong, Diệp Phong lập tức lấy năm cái không gian giới chỉ chứa một trăm vạn cực phẩm linh thạch ra nhét vào trong tay năm vị tổ lão.

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Ngũ đại tổ lão nhìn không gian giới chỉ trong tay, hoàn toàn không thể tin vào tai của mình!

Mỗi người một trăm vạn, đó chính là năm trăm vạn, hơn nữa còn là cực phẩm linh thạch, đây là tài phú mà một đệ tử chỉ có Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong có được?

Ừng ực!

Mà bên cạnh, Lạc Vô Danh không tự chủ được nuốt nước miếng một cái, ánh mắt nhìn Diệp Phong cũng tràn đầy chấn kinh, đây là cực phẩm linh thạch đó, lập tức tặng năm trăm vạn miếng, rốt cuộc trên người ngươi còn có bao nhiêu linh thạch!

Không khoa trương chút nào, Lạc Vô Danh thân là tông chủ Tinh Cực Tông, nhưng số lượng cực phẩm linh thạch hắn có thể vận dụng cũng tuyệt đối không hơn ngàn vạn miếng, nhiều hơn nữa thì nhất định phải mời ngũ đại tổ lão.

Ai mà ngờ được, Diệp Phong tiện tay lấy ra năm trăm vạn, Lạc Vô Danh càng tin Diệp Phong chính là thần tài mà trời cao đưa cho Tinh Cực Tông.

"Ngũ lão, không phải các ngươi kẹt ở bình cảnh mấy chục năm sao?"

"Đây là năm viên Đốn Ngộ Đan, các ngươi đừng hỏi, chỉ cần nuốt thì có thể lập tức bước vào đốn ngộ chi cảnh."

Nhìn thấy toàn bộ ngũ đại tổ lão sửng sốt, Lạc Vô Danh lấy năm viên Đốn Ngộ Đan Diệp Phong đưa cho hắn ra.

Đốn Ngộ Đan?

Chưa từng nghe nói tới, nhưng ngũ đại tổ lão lại cực kỳ tin tưởng Lạc Vô Danh, không có hỏi nhiều, cầm lấy Đốn Ngộ Đan, lập tức nuốt vào.

Oanh! Oanh! Oanh!

Từng đạo khí tức ngộ hiểu xuất hiện trên người năm người, nhìn ngũ đại tổ lão lập tức ngồi xếp bằng, hai mắt nhắm chặt tu luyện, Lạc Vô Danh dẫn Diệp Phong đi qua một bên, yên tĩnh chờ đợi.

Hai mười phút sau.

Ngũ đại tổ lão kết thúc đốn ngộ, tất cả mở hai mắt ra, trong mắt tràn đầy khó tin, bọn họ không thể nào hiểu được, một viên đan dược sao có thể khiến người ta bước vào đốn ngộ chi cảnh trong nháy mắt được.

"Lạc Vô Danh, loại Đốn Ngộ Đan này ngươi lấy được từ chỗ nào, còn bao nhiêu nữa?"

Sau khi Lạc Thiên Hình đứng dậy, trực tiếp hỏi Lạc Vô Danh.

"Tiểu tử này cho ta, hẳn là hắn còn không ít, nhưng mà hắn muốn đem cho chó ăn."

Lạc Vô Danh chỉ chỉ Diệp Phong bên cạnh, cười xấu xa bán rẻ Diệp Phong.

"Sư công, quá đáng."

Diệp Phong xạm mặt lại nhìn Lạc Vô Danh nói.

"Quá đáng cái rắm, ta cần, ngươi có thể không cho, nhưng ngươi lại đem Đốn Ngộ Đan khủng bố như thế cho chó ăn, ta hoàn toàn không nhịn được!"

Mẹ!

Chương 27: Một trăm vạn cực phẩm linh thạch, ngũ đại tổ lão đừng chê (2)

Nhìn Lạc Vô Danh tràn đầy lửa giận, Diệp Phong cũng nở nụ cười khổ, thói quen phá của này không thể bỏ, hắn là thần hào phá của!

"Cái gì!"

"Đem cho chó ăn!"

Mà bên cạnh, ngũ đại tổ lão nghe nói như thế thì kinh hãi đến con mắt sắp trợn lồi ra, cuối cùng tất cả đều nhìn chằm chằm Diệp Phong.

"Diệp Phong!"

"Chúng ta sẽ không dùng bối phận và thân phận ép ngươi, Đốn Ngộ Đan là của ngươi, ngươi muốn cho ai thì cho người đó, không gì đáng trách, nhưng cũng không thể đem cho chó ăn, ngươi có biết Đốn Ngộ Đan này trân quý cỡ nào không?"

Vẻn vẹn hai mười phút, ngũ đại tổ lão cảm thấy bình cảnh có chút buông lỏng, nếu như có thêm mấy viên Đốn Ngộ Đan, bọn họ hoàn toàn có thể đạt tới một cái độ cao mới.

"Trong tay của ta còn thừa lại chín mươi viên Đốn Ngộ Đan, nếu không ta lấy ra năm mươi viên cho chó ăn, bốn mươi viên còn lại sẽ cất, như vậy được chưa."

Nhìn ánh mắt như muốn ăn thịt người của ngũ đại tổ lão, Diệp Phong cảm thấy chín mươi viên Đốn Ngộ Đan mà cho tiểu hoàng cẩu ăn hết cũng có chút lãng phí, dứt khoát đưa ra một quyết định vẹn toàn.

Hô! Hô! Hô!

Nghe Diệp Phong nói như vậy, ngũ đại tổ lão tức đến thở hổn hển, khuyên nửa ngày, ngươi còn muốn đem Đốn Ngộ Đan đi cho chó ăn!

"Lạc Vô Danh, ngươi thân là tông chủ, môn hạ đệ tử phá của như thế, ngươi cũng không quan tâm sao?"

Không tiện phát cáu với Diệp Phong, Lạc Thiên Hình trút toàn bộ lửa giận lên người Lạc Vô Danh đang đứng xem kịch bên cạnh.

...

Lạc Vô Danh không ngờ được là ngũ đại tổ lão sẽ trút giận lên người mình, cười khổ giải thích: "Đại tổ lão, tiểu tử này chính là

một thằng phá của, Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo trong truyền thuyết mà còn lấy ra ngâm chân, mảnh vỡ Hoàng Tuyền kiếm ý mạnh mẽ mà đem cho một con chó, quan trọng nhất chính là những đồ tốt đó đều là của hắn, hắn quyết tâm muốn lãng phí, ta đâu thể làm gì được!"

Ngũ đại tổ lão nghe nói như thế thì đều choáng váng.

Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo, là linh thảo trong truyền thuyết mà trước đây mỗi lần bọn họ đi vào Thiên Đạo Chiến Trường thì đều muốn có được, đối phương không chỉ có mà còn đem đi ngâm chân?

Mảnh vỡ Hoàng Tuyền kiếm ý, lại cho một con chó?

Choáng!

Lúc này, ngũ đại tổ lão nhìn Diệp Phong đang tỏ vẻ vô hại, kinh hãi nói không nên lời, đúng là đồ phá của!

"Thế giới này không phải thế giới huyền huyễn sao?"

"Người của tông môn này đều quá tốt, đều như vậy, không muốn xuất thủ cướp đồ của ta?"

Lúc này, Diệp Phong cũng ngạc nhiên không thôi, căn cứ những tiểu thuyết, kịch bản mà hắn đọc thuộc lòng ở kiếp trước, mình lấy ra nhiều bảo bối khiến cho bọn họ đỏ mắt như vậy, bọn họ phải lập tức ra tay cướp đoạt mới đúng!

Suy nghĩ một chút.

Lạc Thiên Tuyết đã nói sẽ không chỉ đạo cũng không cho bất cứ tài nguyên tu luyện, cuối cùng không phải cũng dẫn Lãnh Vô Phong ra ngoài mua sắm linh thảo luyện đan, hơn nữa còn mua hai viên Thanh Huyền Đan của mình.

Bạch lão cả ngày đều cười ha hả!

Bản tông Tinh Cực Tông này, đệ tử nội ngoại môn đông đảo, hoàn toàn không có xuất hiện loại người ngang ngược càn rỡ, mình nhất chiến thành danh, không có người nào sinh lòng oán hận, ngược lại đều lấy đó làm vinh.

Sư công cực kỳ thân mật với mình!

Năm vị sư huynh sư tỷ cực kỳ thân thiện với mình!

Cho dù là ngũ đại tổ lão trước mắt cũng rất không tệ.

Nói thật, Diệp Phong cảm thấy ở trong một cái tông môn như vậy rất thoải mái, hoàn toàn không có chuyện ngươi lừa ta gạt.

"Nếu như vậy, ta ở lại tông môn này, thoải mái làm một tên phá của đi."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng biết, mình muốn thoải mái, chắc chắn phải lấy một vài thứ ra mới được.

"Diệp Phong, chúng ta có thể thương lượng một chút hay không, Đốn Ngộ Đan trân quý như thế mà đem cho chó ăn thì thật là phung phí của trời, dù ngươi cứ giữ lại như vậy cũng được."

Một lúc sau, Lạc Thiên Hình cười khổ nhìn Diệp Phong, thương lượng, không có lấy thân phận tổ lão dọa Diệp Phong.

Ức hiếp đồng môn, chính là vi phạm tổ huấn!

Tinh Cực Tông có thể phát triển cho tới bây giờ, mấu chốt là ở mấy đạo tổ huấn truyền thừa đến nay.

"Đại tổ lão, đây là bảy mươi viên Đốn Ngộ Đan, ta tự nguyện nộp lên cho tông môn."

"Nhưng hai mươi viên còn lại ta phải giữ lại cho cẩu tử nhà ta, hi vọng năm vị tổ lão đừng khuyên can nữa."

Diệp Phong lấy ra không gian giới chỉ chứa bảy mươi viên Đốn Ngộ Đan để vào trong tay Lạc Thiên Hình.

Nếu muốn thoải mái ở trong tông môn làm phá của, đương nhiên là tông môn càng mạnh càng tốt, hắn cũng không ngại lấy một chút đồ tốt ra nộp lên cho tông môn.

"Tốt! Tốt! Tốt!"

Lạc Thiên Hình thận trọng cất kỹ không gian giới chỉ chứa bảy mươi viên Đốn Ngộ Đan, không nhịn được hô lớn ba tiếng tốt, khi nhìn Diệp Phong lần nữa, càng nhìn càng thích, tông môn có đệ tử như Diệp Phong, chính là may mắn của tông môn!

"Lạc Vô Danh, Diệp Phong cống hiến cho tông môn lớn như thế nào ngươi cũng biết!"

"Chỉ cần Diệp Phong không xúc phạm tổ huấn, trong tông môn, hắn muốn thế nào thì được thế ấy, thậm chí ngoại trừ năm lão gia hỏa chúng ta, cho dù là ngươi cũng không có tư cách xử phạt Diệp Phong, rõ chưa?"

Lúc này, Lạc Thiên Hình vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lạc Vô Danh, nói lớn.

"Vô Danh đã rõ!"

Lạc Vô Danh nghe xong vội vàng nói, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Đây là thần tài của ta, cho dù ngươi không nói thì ta cũng phải cúng bái hắn."

Bành!

Đúng lúc này, một tiếng dị hưởng bỗng nhiên từ bên cạnh Diệp Phong vang lên, ánh mắt ngũ đại tổ lão với Lạc Vô Danh bị hấp dẫn.

"Kim Tàm Tinh Diệu Thạch!"

Khi mọi người thấy linh quáng tản ra kim quang loá mắt dưới ánh mặt trời dưới chân Diệp Phong, tất cả trừng lớn hai mắt lên tiếng kinh hô, thậm chí hít thở dồn dập.

"Cục đá vụn, một cục đá vụn mà thôi."

Nhìn vẻ mặt kinh hãi của mọi người, Diệp Phong cười thầm, nhặt Kim Tàm Tinh Diệu Thạch lớn chừng quả đấm lên, thu vào không gian hệ thống.

Đốn Ngộ Đan, cho các ngươi.

Nhưng ta phải để các ngươi biết ta có đồ tốt, thân là thần hào phá của, trên người không có thứ khiến cho người khác trông mà thèm thì sao được.--Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Chương 28: Kim Tàm Tinh Diệu Thạch xây nhà xí, tuyệt

"Trong tay tiểu tử thúi này có Kim Tàm Tinh Diệu Thạch thật!"

"Ba người các ngươi đoán đúng rồi!"

Lúc này, Lạc Vô Danh cũng nở nụ cười khổ, trước đó hắn ở Tinh Hồn Tông, Lạc Thiên Tuyết đã nói với hắn, hơn nữa còn dùng giọng điệu rất chắc chắn nói, nếu Diệp Phong dám nói ra Kim Tàm Tinh Diệu Thạch thì chắc chắn trong tay hắn có.

Sau này hắn cũng hỏi thăm Bạch Thiên Hồng với Hạ Thiên Vũ, hai người cũng chứng thực đúng là Diệp Phong có nói, hơn nữa hai người bọn họ cũng tin tưởng chắc chắn trong tay Diệp Phong có.

"Diệp Phong, vậy, vậy Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này, có thể hay không..."

Ngũ tổ lão Sở Vân Sơn bởi vì kích động mà toàn thân run rẩy, nhìn Diệp Phong, trong lòng nghĩ cho dù bỏ ra cái giá lớn như thế nào, chỉ hi vọng Diệp Phong có thể bán Kim Tàm Tinh Diệu Thạch cho hắn, dù sao thân là Luyện Khí Sư, Kim Tàm Tinh Diệu Thạch tuyệt đối là một trong số những linh quáng mà mỗi vị Luyện Khí Sư muốn lấy được nhất.

"Không được!"

"Cái đồ chơi này tạm thời ta không có nhiều, ta còn phải để dành để sau này xây nhà xí."

Không đợi Sở Vân Sơn nói xong, Diệp Phong trực tiếp cự tuyệt, đồng thời còn đưa ra lý do.

Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, xây nhà xí?

Ngũ đại tổ lão và Lạc Vô Danh nghe nói như thế, tức giận đến muốn tắt thở, chuyện này còn phát rồ hơn cả đem Đốn Ngộ Đan cho chó ăn!

Hô!

Sở Vân Sơn thở dài một hơi, cố gắng nở một nụ cười hỏi: "Diệp Phong, ngươi có biết Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này quan trọng như thế nào với một Luyện Khí Sư không?"

"Ngũ tổ lão, cái này ta không biết, nhưng mà ta chỉ biết là dùng cái

đồ chơi này xây nhà xí, dưới ánh nắng chiếu, kim quang chói mắt, ngồi ở bên trong tuyệt đối vô cùng thoải mái!"

Phốc!

Nghe nói như thế, đám người suýt chút hộc máu, đó là Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, là linh quáng mạnh mẽ có thể hấp thu lực lượng lôi kiếp, bất kỳ một cường giả Độ Kiếp Cảnh nào nằm mơ cũng muốn có được một món Linh khí do Kim Tàm Tinh Diệu Thạch chế tạo, sao đến ngươi thì lại muốn dùng nó làm nhà xí, chẳng lẽ chờ đến khi độ kiếp, trốn vào trong nhà xí sao?

Hả?

Sở Vân Sơn nghĩ đến đây, đột nhiên sững sờ, vội vàng nhìn Diệp Phong, hỏi: "Ngươi nói là sau này còn có thể nhận được càng nhiều Kim Tàm Tinh Diệu Thạch?"

"Đúng vậy!"

"Cái đồ chơi này sau này ta sẽ có nhiều hơn, đến lúc đó chắc chắn sẽ xây một cái nhà xí, nếu còn dư chắc chắn ta sẽ giữ lại cho ngũ trưởng lão."

Diệp Phong không rõ tại sao đối phương lại đột nhiên hỏi một câu như vậy, nhưng vẫn trả lời đối phương.

"Tốt! Tốt! Tốt!"

"Dùng Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này xây nhà xí cũng tốt!"

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Sở Vân Sơn bỗng nhiên ngửa đầu cười phá lên, không chỉ khiến cho Diệp Phong sửng sốt mà ngay cả bốn đại tổ lão còn lại và Lạc Vô Danh cũng sửng sốt, hoài nghi không biết có phải Sở Vân Sơn không chịu được kích thích này, điên luôn hay không.

"Lão Ngũ, có phải ngươi điên rồi hay không!"

"Đây là Kim Tàm Tinh Diệu Thạch đó, ngươi còn cổ vũ tên phá của này dùng linh quáng như thế đi xây nhà xí?"

Lạc Thiên Hình một tay kéo Sở Vân Sơn qua, sau đó hỏi thăm.

"Các ngươi ngốc đúng không?"

"Nếu như tiểu tử này có đủ nhiều Kim Tàm Tinh Diệu Thạch để trang trải nhà xí, chờ chúng ta muốn triệt để độ kiếp phi thăng thượng giới, đến lúc đó hoàn toàn có thể trốn vào trong nhà xí ngạnh kháng lôi kiếp."

"Một cái nhà xí cần bao nhiêu Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, đến lúc đó hấp thu được bao nhiêu lực lượng lôi kiếp, nói một câu không dễ nghe, nếu như nhà xí của hắn đủ mạnh, chúng ta trốn ở trong nhà xí, không chừng lực lượng lôi kiếp sẽ bị hấp thu hết, chúng ta ngồi trong nhà xí đến vô địch cũng được."

"Ngẫm lại, bên ngoài lôi vân phun trào, lôi kiếp nổ vang, từng đạo lôi kiếp đánh xuống, nhưng hoàn toàn không oanh phá nhà xí do do Kim Tàm Tinh Diệu Thạch xây dựng, chúng ta ngồi một lát thì độ kiếp thành công, sảng khoái biết bao nhiêu!"

Nói xong lời cuối cùng, trong mắt Sở Vân Sơn tràn đầy vẻ chờ mong.

Mà mấy người còn lại, sau khi nghe xong thì cũng kịp phản ứng lại, nếu có thể ngồi một lát là độ kiếp thành công, vậy thì quá thoải mái, mẹ nó, phải nói là thoải mái lên tới trời!

"Ngọa tào!"

"Còn có thể chơi như vậy!"

Đứng bên cạnh nghe, giờ phút này Lạc Vô Danh cũng không nhịn được nói tục, sau đó dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn Diệp Phong đứng cách đó không xa, nếu có thể thành công, chẳng phải là sau này người của Tinh Cực Tông chỉ cần đến Độ Kiếp Cảnh thì hoàn toàn không cần lo lắng mỗi đột phá nhất trọng thì đều phải đối mặt với lôi kiếp?

Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo!

Hồi Hồn Cứu Sinh Đan!

Mẹ nó, nếu có nhà xí hoàng kim có thể ngạnh kháng lôi kiếp này, cần Hồi Hồn Cứu Sinh Đan làm gì, ai cần thứ rác rưởi đó nữa?

"Bọn họ đang mưu đồ cái gì?"

Cách đó không xa, Diệp Phong nhìn sáu người tập trung lại một chỗ xì xào bàn tán, hơn nữa thỉnh thoảng mỗi người còn dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình vài lần, trên mặt cũng phủ lên một dấu chấm hỏi.

Diệp Phong có nghĩ như thế nào đi nữa thì cũng không ngờ được là bây giờ ngũ đại tổ lão và Lạc Vô Danh đã để mắt tới nhà xí làm bằng Kim Tàm Tinh Diệu Thạch mà hắn định xây dựng.

Mười phút sau.

"Lạc Vô Danh, lần này Diệp Phong tiến về Thiên Đạo Chiến Trường, không được có sơ hở, tập kết tất cả đệ tử nội ngoại môn Khí Động Cảnh trong tông môn, một khi gặp nguy cơ trong Thiên Đạo Chiến Trường, cho dù bỏ ra cái giá gì thì cũng phải bảo đảm Diệp Phong an toàn.”

Sau khi Lạc Thiên Hình biết được lần này Diệp Phong trở lại bản tông là chuẩn bị đến Thiên Đạo Chiến Trường lịch luyện, trực tiếp ra lệnh cho Lạc Vô Danh, đây là thần tài của tông môn, nhất định phải chuẩn bị kĩ!

"Sư công, Đại tổ lão!"

"Thật ra thì ta muốn một mình đi vào Thiên Đạo Chiến Trường lịch luyện, nếu có nhiều sư huynh đệ theo ta như vậy, ta có lịch luyện cũng không có chút ý nghĩa nào."

"Hơn nữa, trong Thiên Đạo Chiến Trường, cho dù gặp được sinh linh hay là yêu thú ở giới diện khác, dựa vào thực lực của ta, tự vệ tuyệt đối không có vấn đề."

Chương 29: Một trăm ức cực phẩm Linh Tinh, túc chủ ngươi biết xấu hổ không

Lúc này, Diệp Phong lên tiếng, nghĩ đến cảnh mình dẫn theo một đoàn sư huynh đệ đến Thiên Đạo Chiến Trường, đến lúc đó là bọn họ bảo vệ hắn hay là hắn bảo vệ tất cả mọi người còn không chắc, dù sao, mặc dù người tụ tập càng nhiều thì hệ số an toàn tăng, nhưng khả năng gặp được nguy hiểm cũng tăng.

Nếu như gặp nguy hiểm, hắn cũng không thể nhìn sư huynh đệ tông môn chết ở đó, chớ nói chi là hắn còn có hộ vệ đội phá của, an toàn không có vấn đề.

Hả?

Nghe ý nghĩ của Diệp Phong, Đại tổ lão cũng trầm tư.

"Được, nhưng mà một mình ngươi thì nhất định phải cẩn thận, tuyệt đối không thể tin tưởng bất cứ người nào."

"Hai ngày này, ngươi ở tông môn nghỉ ngơi cho tốt, ngày thứ ba sẽ xuất phát đến truyền tống tháp đến Thiên Đạo Chiến Trường."

Cuối cùng, Đại tổ lão vẫn đồng ý đề nghị của Diệp Phong.

...

Chờ Diệp Phong trở lại nơi ở ở chủ phong, phát hiện năm vị sư huynh sư tỷ còn ở chỗ ở của mình, tràn đầy ngạc nhiên hỏi: "Sư huynh sư tỷ, các ngươi còn chưa đi sao."

"Tiểu sư đệ, ngươi, Đốn Ngộ Đan mà người cho chúng ta ăn còn không?"

Nhìn thấy Diệp Phong trở về, Trần Hạo Vũ vội vàng hỏi thăm.

Dù đốn ngộ kết thúc đã lâu, năm thiên kiêu vẫn chưa tỉnh táo lại sau khi trải qua chuyện không thể tưởng tượng nổi như thế.

Một viên đan dược, lại có thể để cho người ta bước vào đốn ngộ chi cảnh trong nháy mắt, chẳng khác nào là một cơ duyên lớn.

Một viên đan dược, một cơ duyên, bọn họ cũng không biết xấu hổ, chỉ mong có thể lấy được mấy viên nữa từ tay Diệp Phong.

"Không nhiều lắm, trước đó còn chín mươi viên Đốn Ngộ Đan, nhưng mà đã đưa bảy mươi viên trong đó cho Đại tổ lão."

Nghe nói như thế, Hạ Thiên Thiên vội vàng hỏi: "Vậy hai mươi viên Đốn Ngộ Đan còn dư lại có thể lại cho sư tỷ một viên hay không, một viên là được!"

Nói xong, Hạ Thiên Thiên bắt đầu nũng nịu, nũng nịu với sư đệ mới quen của mình, Hạ Thiên Thiên cũng bất chấp.

"Không được!"

Lúc này, Diệp Phong vội vàng lui lại mấy bước, nhìn năm thiên kiêu, vẻ mặt thành thật nói: "Còn lại hai mươi viên Đốn Ngộ Đan là cho cẩu tử nhà ta ăn, Đại tổ lão muốn ta cũng không cho, đây là ranh giới cuối cùng của ta."

"Phá của!"

"Rất phá của!"

"Cực kỳ phá của!"

Nghe Diệp Phong nói như vậy, trong đầu năm thiên kiêu không khỏi vang lên đánh giá của Lạc Vô Danh dành cho Diệp Phong, có thể phá của cũng không thể phá của đến mức này chứ, loại này Đốn Ngộ Đan không kém gì cơ duyên này mà lại đem đi cho chó ăn, hơn nữa còn là hai mươi viên!

"Tiểu sư đệ, là chúng ta đường đột, có thể được một viên Đốn Ngộ Đan đã coi như là cơ duyên của chúng ta, cơ duyên, thứ này không cưỡng cầu được."

Lúc này, Trần Hạo Vũ lúng túng nói.

"Đại sư huynh, tại sao không cưỡng cầu được?"

"Ở chỗ Đại tổ lão có bảy mươi viên Đốn Ngộ Đan, đó là ta nộp lên cho tông môn, các ngươi thân là ngũ đại đệ tử hạch tâm của tông môn, Đốn Ngộ Đan không cho các ngươi dùng thì cho ai dùng?"

Bành! Bành! Bành!

Diệp Phong vừa dứt lời, năm người đều thi triển thân pháp sở trường, dùng tốc độ nhanh nhất vọt ra khỏi phòng.

"Tiểu sư đệ, chúng ta đi lấy Đốn Ngộ Đan, sau này có gì cần hỗ trợ, gọi là chúng ta đến ngay!"

Không lâu sau, giọng Trần Hạo Vũ từ bên ngoài phòng vọng vào.

Ài!

Lúc này Diệp Phong thở dài, tự lẩm bẩm: "Nổi bi ai của thần hào phá của, cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi, bọn họ phí hết tâm tư lấy được một viên Đốn Ngộ Đan, kích động cùng vui sướng của bọn họ ta hoàn toàn không cảm nhận được."

"Chờ một chút!"

"Hệ thống, không phải trước đó ta cho ngũ đại tổ lão mỗi người một trăm vạn cực phẩm linh thạch sao, tại sao không có phần thưởng?"

Đột nhiên nghĩ tới điều gì, Diệp Phong vội vàng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Bởi vì ngũ đại tổ lão cũng không có thực tình nhận, cũng chuẩn bị trả lại cho túc chủ, nên sự kiện phá của vẫn còn đang tiến hành, cũng không có kết thúc."

"Mẹ nó!"

"Không phải đâu, ngũ đại tổ lão này có phải là già đến đầu óc không bình thường hay không, có tiền cũng không cần!"

Nghe hệ thống giải thích, trong nháy mắt, mặt Diệp Phong tràn đầy gân xanh, hắn hoàn toàn không ngờ được là ngũ đại tổ lão còn chuẩn bị trả lại cho hắn.

"Diệp Phong, không có quấy rầy ngươi nghỉ ngơi chứ."

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!

Đại tổ lão Lạc Thiên Hình nở một nụ cười, từ bên ngoài đi vào.

"Không quấy rầy, không quấy rầy!"

"Đúng rồi, cực phẩm linh thạch ta cho các tổ lão cứ dùng thoải mái, tuyệt đối không nên khách khí với đệ tử, thứ đồ chơi đó ta có nhiều lắm."

Nếu đã biết được mục đích đối phương đến đây, sao Diệp Phong có thể làm cho đối phương trả linh thạch lại cho mình được!

Tục ngữ nói, chặn đường tài của người khác không khác gì thù giết phụ mẫu!

Mẹ!

Đang chuẩn bị trả lại linh thạch, Lạc Thiên Hình nghe nói như thế cũng ngẩn ra tại chỗ, như vậy còn lấy ra nữa được không?

Nhưng không trả lại cho Diệp Phong, nếu như bị truyền đi, năm lão gia hỏa bọn họ sẽ mất hết mặt mũi.

"Đại tổ lão, bây giờ ngươi tới, không phải là muốn trả linh thạch lại cho ta đó chứ?"

"Nói thật, mặc dù ta không biết linh thạch dự trữ trong Tinh Cực Tông như thế nào, nhưng toàn bộ linh thạch trong tông môn cộng lại sợ cũng không bằng được số lẻ của ta, ta thật sự không quan tâm chút cực phẩm linh thạch này đâu."

"Đúng rồi, Đại tổ lão, nếu như tông môn cần linh thạch, cứ nói với ta."

Cuối cùng Diệp Phong cũng không quên quảng cáo cho mình, mặc dù hắn cũng nói với Lạc Thiên Tuyết, nhưng mà Lạc Thiên Tuyết lại không cần.

"Vậy, không biết trong tay ngươi có Linh Tinh hay không?"

"Vừa khép Linh Tinh của tông môn không đủ dùng, mà Linh Tinh lại là nguồn lực để duy trì mở ra đại trận hộ tông."

Thăm dò!

Mặc dù nói sự thật nhưng Lạc Thiên Hình làm như vậy cũng coi như là đang thử thăm dò, hắn muốn biết rốt cuộc Diệp Phong còn có bao nhiêu vốn liếng, nếu đúng là hắn có thể lấy ra một chút Linh Tinh, vậy thì có thể giải quyết khó khăn của Tinh Cực Tông.

Mặc dù Tinh Cực Tông chính là một trong số tông môn đỉnh tiêm trong Huyền Thiên đại lục, nhưng Huyền Thiên đại lục rộng lớn vô ngần, thế lực ngang cấp cũng không phải số ít, phát triển mấy ngàn năm, cũng có rất nhiều tử địch.

Chương 30: Ta chỉ muốn yên tĩnh phá của, sao lại thành trưởng lão

Mấy trăm năm gần đây, số lượng Linh Tinh lấy được trong Thiên Đạo Chiến Trường vô cùng ít ỏi, đây đúng là vấn đề mà Tinh Cực Tông cần phải xử lý.

"Linh Tinh?"

Diệp Phong nghe nói như vậy thì hai mắt tỏa sáng, lại có chuyện để làm rồi.

"Hệ thống, ngươi xem, người trong tông môn này đối xử với ta tốt biết bao nhiêu, bây giờ tông môn chính là nhà của ta, ta cống hiến cho nhà mình một trăm ức miếng cực phẩm Linh Tinh, không quá đáng chứ hả?"

...

Vượt quá dự tính của Diệp Phong là khi hắn nói xong, hệ thống lại trầm mặt bất thường.

"Đinh! Túc chủ, ngươi có biết xấu hổ hay không hả, một trăm ức miếng cực phẩm Linh Tinh, tông môn ngài đang ở bây giờ, nếu liên tục mở đại trận hộ tông ra thì đủ để chèo chống mấy trăm năm, số lượng vượt chỉ tiêu!"

"Hệ thống, ngươi nói như vậy là không đúng đâu, tông môn là nhà của ta, ta bảo vệ nhà của mình thì có vấn đề gì sao, một ức miếng

cực phẩm Linh Tinh, không thể ít hơn nữa, hay là ngươi cho là ta không sống được mấy chục năm?"

Không sai, Diệp Phong không chỉ cò kè mặc cả, còn tính thời gian dựa trên cơ sở thời gian duy trì mở đại trận hộ tông ra, mà đây cũng là ý tưởng đột phát mà hắn muốn thử, thử xem hệ thống có phải hệ thống cứng nhắc hay không.

Nếu như không phải, vậy sau này sẽ thú vị.

Trên con đường phá của buồn tẻ nhàm chán, không có việc gì làm thì cò kè mặc cả với hệ thống, như vậy chẳng phải là sẽ có thêm niềm vui thú hay sao.

"Đinh! Một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh, thủ hộ nhà của túc chủ ở dị giới, không thể nhiều hơn nữa!"

Ừm!

Nghe hệ thống trả lời, Diệp Phong cũng cực kỳ giật mình, vậy mà có thể cò kè mặc cả thật mà không phải không để ý đến lý do của hắn, trực tiếp cự tuyệt!

"Linh Tinh là thứ chỉ có ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, xem ra hẳn là hắn không có."

Nhìn thấy Diệp Phong cả buổi không có trả lời, Lạc Thiên Hình không có phản ứng gì, lúc đầu hắn cũng chỉ thăm dò, cũng không phải là muốn lấy được Linh Tinh từ tay Diệp Phong.

"Đại tổ lão, đây là một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh, hẳn là có những cực phẩm Linh Tinh này thì cho dù Tinh Cực Tông chúng ta vẫn luôn mở đại trận hộ tông ra thì cũng đủ chèo chống mấy năm."

Nhưng mà khiến cho Đại tổ lão không ngờ được là ngay lúc hắn cho rằng Diệp Phong hoàn toàn không bỏ ra nổi Linh Tinh thì đối phương chợt lấy ra một cái không gian giới chỉ nhét vào trong tay của hắn.

Một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh?

Nhìn không gian giới chỉ trong tay, Lạc Thiên Hình nghi ngờ lỗ tai của mình, có phải mình vừa mới nghe lầm hay không!

Một trăm triệu!

Hơn nữa còn là cực phẩm Linh Tinh!

Nói không khoa trương chút nào, cho dù đổi tất cả mọi thứ trong Tinh Cực Tông thành tiền thì cũng không lấy được nhiều cực phẩm Linh Tinh như vậy!

Ừng ực!

Nuốt nước miếng một cái, Lạc Thiên Hình trực tiếp thả thần thức ra tra xét không gian giới chỉ trong tay!

Mênh mông vô bờ!

Lít nha lít nhít!

Vô số cực phẩm Linh Tinh yên tĩnh nằm trong không gian giới chỉ, nhìn thấy vô số cực phẩm Linh Tinh này, Lạc Thiên Hình hít thở dồn dập, bàn tay phải đang cầm không gian giới chỉ mất khống chế run run.

Cái không gian giới chỉ này có giá trị vượt xa Tinh Cực Tông, cho dù là Lạc Thiên Hình thì cũng có chút luống cuống!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phá của thành công, nhận được hai trăm điểm phá sản!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phá của thành công, nhận được ba trăm điểm phá sản, nhận được trận pháp bí điển Cửu Tinh Kiếm Trận phiên bản được cường hóa *1!"

Phần thưởng đến rồi!

Nghe hệ thống liên tiếp nhắc nhở hai lần, Diệp Phong cũng nở nụ cười, không chỉ hành vi phá của lúc nãy thành công, trước đó, trăm vạn cực phẩm linh thạch đưa tặng cho ngũ đại tổ lão, hành vi phá của này cũng thành công, chứng minh bây giờ Lạc Thiên Hình đã chấp nhận những cực phẩm linh thạch đó.

Nhưng mà khiến cho Diệp Phong hiếu kì chính là phần thưởng đặc biệt lấy được lần này lại là một bản trận pháp phiên bản được cường hóa, nhưng hắn không hiểu trận pháp.

"Diệp, Diệp Phong, những cực phẩm Linh Tinh này, ngươi chịu nộp lên cho tông môn thật sao?"

Lúc này, Lạc Thiên Hình rung động hỏi lại, dù hắn là cường giả Độ Kiếp Cảnh cửu trọng tối đỉnh, vượt qua năm đạo Thiên Đạo lôi kiếp, chỉ cần kháng thêm bốn đạo Thiên Đạo lôi kiếp nữa thì có thể thuận lợi phi thăng, nhưng đối mặt với một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh thì vẫn không khống chế được tâm tình của mình.

"Đại tổ lão, đương nhiên là ta đồng ý, chút ấy chỉ là chuyện nhỏ, dùng hết thì cứ nói với ta, thật ra thì ta đề nghị tông môn chúng ta liên tục mở đại trận hộ tông ra."

Lời này, Diệp Phong nói thật lòng, dù vẫn luôn mở đại trận hộ tông ra thì cần tới mấy năm mới có thể hao hết sạch những cực phẩm Linh Tinh này, nhưng dùng hết thì hắn sẽ cho nữa, dù sao hệ thống cung cấp vô hạn, hắn chỉ cần điểm phá sản.

"Không thể!"

"Cực phẩm Linh Tinh vốn cực kỳ trân quý, hơn nữa tông môn không có gặp nguy cơ, đâu thể phá. . . lãng phí như thế được."

Lạc Thiên Hình trực tiếp cự tuyệt đề nghị của Diệp Phong.

"Đại tổ lão, nhỏ, ngươi cách cục nhỏ!"

"Chỉ là một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh mà thôi, đối với ta thì chính là mưa bụi, ngươi không dùng hết thì làm sao ta có thể cống hiến sức mọn của mình cho tông môn!"

Diệp Phong vội vàng khuyên.

Một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh là mưa bụi?

Một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh là chút sức mọn?

Ngươi nói như vậy người khác còn sống như thế nào nữa!

Lạc Thiên Hình sắp bị Diệp Phong tài đại khí thô và ngang tàng phá của làm cho hỏng mất!

"Ngươi còn có thật?"

Lần này, Lạc Thiên Hình cực kỳ nghiêm túc hỏi.

"Có, còn nhiều, tông môn dùng hết thì cứ tới tìm ta lấy thêm!"

Nghe nói như thế, Lạc Thiên Hình cắn răng một cái, làm ra quyết định điên cuồng nhất đời này, nói thẳng: "Được, vậy kể từ hôm nay, Cửu Tinh Kiếm Trận của Tinh Cực Tông sẽ vĩnh viễn mở ra!"

Hả?

Cửu Tinh Kiếm Trận?

Đại trận hộ tông tông môn là Cửu Tinh Kiếm Trận?

Nghe Lạc Thiên Hình nói ra Cửu Tinh Kiếm Trận, Diệp Phong cũng sững sờ, không phải mình mới nhận được một cái là phiên bản đã được cường hóa hay sao?

Chương 31: Hắn cho nhiều lắm

"Tông chủ, ta có một bộ trận pháp, ngươi xem một chút?"

Nói xong, Diệp Phong lập tức lấy trận pháp bí điển Cửu Tinh Kiếm Trận phiên bản được cường hóa vừa mới đạt được ra.

"Đây, đây là..."

Càng xem càng kinh hãi, nhìn tới cuối, ánh mắt Lạc Thiên Hình nhìn Diệp Phong như đang nhìn một quái vật!

Cửu Tinh Kiếm Trận!

Đại trận hộ tông truyền thừa mấy ngàn năm của Tinh Cực Tông, mà trận pháp bí điển trong tay lại là Cửu Tinh Kiếm Trận đã được

cải tiến, mặc dù tiêu hao sẽ tăng lên gấp mười nhưng uy lực của trận pháp cũng sẽ tăng lên gấp mười.

"Đại tổ lão, đừng hỏi, hỏi cũng không biết."

Diệp Phong nhìn thấy Lạc Thiên Hình muốn hỏi mình, vốn đã không thể giải thích, dứt khoát chặn họng đối phương.

"Được, không hỏi!"

"Kể từ bây giờ, ngươi chính là trưởng lão vinh dự của Tinh Cực Tông ta, ở tông môn, thân phận địa vị hoàn toàn không kém gì ngũ đại tổ lão chúng ta, cho dù là tông chủ Lạc Vô Danh, sau này nhìn thấy ngươi thì cũng phải cung kính hô một tiếng Diệp trưởng lão!"

Lạc Hình Thiên cực kỳ nghiêm túc nhìn Diệp Phong, sắp xếp cho hắn một cái thân phận mới.

Đệ tử?

Đệ tử hạch tâm?

Đó là cái thá gì, những thân phận đó chính là sỉ nhục Diệp Phong!

"Không phải, Đại tổ lão, ngươi chơi hơi lớn rồi đó, ta không có hứng thú gì với trưởng lão vinh dự đó đâu, làm một đệ tử hạch tâm là được."

"Hơn nữa ta còn là đại đệ tử thân truyền của sư tôn, chờ từ Thiên Đạo Chiến Trường về, ta còn phải về Tinh Hồn Tông."

Diệp Phong nghe xong thì lại vội vàng từ chối, hắn cũng không muốn có thân phận cao như vậy.

Sống một đời, Diệp Phong rất rõ, thân phận càng cao, trách nhiệm càng lớn, hắn chỉ muốn ở trong tông môn, yên tĩnh làm đồ phá của, cũng không muốn gánh một đống chuyện lên người.

"Không được!"

"Nếu làm như vậy thì tông môn có lỗi với những gì ngươi cống hiến ra."

"Như vậy đi, ngươi vẫn là vị đệ tử hạch tâm thứ sáu của tông môn, cũng có thể trở lại Tinh Hồn Tông, nhưng ngươi vẫn là trưởng lão vinh dự của Tinh Cực Tông, cái thân phận này chỉ có Lạc Vô Danh và ngũ đại tổ lão chúng ta biết là được, sẽ không ảnh hưởng cuộc sống bình thường của ngươi!"

Ai!

Thấy thái độ của Lạc Vô Danh kiên quyết như thế, Diệp Phong cũng đành thở dài cam chịu, lên tiếng nói: "Đại tổ lão, vậy ta nói trước, tông môn thiếu linh thạch, Linh Tinh ta có thể cho, chuyện khác ta mặc kệ."

"Diệp Phong, nghỉ ngơi xong chưa, có muốn đi đến Yêu Thú Phong, nơi giam giữ yêu thú của tông môn chúng ta xem hay không?"

Lúc này, giọng Lạc Vô Danh từ ngoài cửa truyền đến.

Bây giờ Diệp Phong là thần tài trong lòng Lạc Vô Danh, sư công hay không sư công không quan trọng, bây giờ sợ Diệp Phong quá buồn tẻ nên mới tới định dẫn hắn đi Yêu Thú Phong dạo chơi.

"Đại tổ lão?"

Mà sau khi vào phòng, nhìn thấy Lạc Thiên Hình cũng ở nơi đây, Lạc Vô Danh ngẩn ra.

"Hồ nháo!"

"Diệp Phong là ngươi có thể gọi sao?"

"Gọi Diệp trưởng lão!"

Nhưng mà, không đợi Lạc Vô Danh hỏi tại sao Lạc Thiên Hình lại đang có mặt ở chỗ này thì bị đối phương giũa cho một trận!

Cái gì Diệp trưởng lão?

Ai là Diệp trưởng lão?

Lạc Vô Danh không khỏi nhìn Diệp Phong, ở đây hình như chỉ có Diệp Phong họ Diệp, nhưng không phải Diệp Phong là đệ tử hạch

tâm sao?

"Từ giờ trở đi, Diệp Phong chính là trưởng lão vinh dự của Tinh Cực Tông chúng ta, thân phận và địa vị ngang hàng với ngũ đại tổ lão chúng ta, sau này ngươi nhìn thấy Diệp trưởng lão thì thái độ nghiêm túc một chút."

Lúc này, Lạc Thiên Hình nhìn Lạc Vô Danh, tiếp tục khiển trách.

Trưởng lão vinh dự?

Bình khởi bình tọa với ngũ đại tổ lão?

Điên rồi!

Giờ phút này, Lạc Vô Danh muốn điên rồi, hắn không thể nào hiểu được tại sao Đại tổ lão lại đưa ra quyết định như thế này.

"Đại tổ lão, ta có thể hỏi Diệp Phong trở thành trưởng lão vinh dự như thế nào không?"

Không dám phản bác, không dám chất vấn, nhưng Lạc Vô Danh vẫn rất muốn biết tại sao chỉ trong chốc lát như vậy mà Diệp Phong lại biến thành trưởng lão vinh dự của tông môn.

"Mua!"

"Hắn cho nhiều lắm, cho dù là trưởng lão vinh dự thì ta cũng cảm thấy ủy khuất cho Diệp Phong."

Nói xong, Lạc Thiên Hình trực tiếp rời khỏi nơi ở của Diệp Phong, dù sao đại sự như thế này, hắn phải trở về nói một tiếng với bốn đại tổ lão còn lại.

Mua!

Lạc Vô Danh nghe nói như thế thì cảm thấy cực kỳ quen tai.

Không phải danh ngạch đại đệ tử thân truyền của nữ nhi bảo bối của mình cũng bị Diệp Phong mua lại sao?

Nhưng đây là trưởng lão vinh dự của Tinh Cực Tông!

"Diệp Phong, có thể nói cho ta biết ngươi tốn bao nhiêu mới mua được trưởng lão vinh dự này không?"

Thấy Lạc Thiên Hình rời đi, Lạc Vô Danh cũng hơi thả lỏng một chút, dù sao vẫn là sư công của Diệp Phong, Đại tổ lão rời đi rồi, hắn cũng không cứng nhắc đến mức vẫn gọi Diệp Phong là Diệp trưởng lão.

"Sư công, sau này ngươi đừng gọi ta là Diệp trưởng lão, ta nghe không quen, hơn nữa ta còn là đệ tử hạch tâm của Tinh Cực Tông, đồng thời cũng là đại đệ tử thân truyền của sư tôn, trưởng lão vinh dự này chỉ là một cái danh thôi, ngoại trừ ngươi và mấy đại tổ lão còn lại biết thì sẽ không công khai."

"Về phần hao tốn như thế nào, thật ra thì cũng không có gì, chính là một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh với một bản trận pháp bí điển Cửu Tinh Kiếm Trận phiên bản đã được cường hóa thôi."

Diệp Phong thuận miệng đáp.

A!

Ha ha!

Nghe Diệp Phong nói như vậy, sắc mặt Lạc Vô Danh cứng ngắc, ngoại trừ cười ngây ngô thì vẫn cười ngây ngô.

Một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh, đó là cực phẩm Linh Tinh đó, bán Tinh Cực Tông cũng không đáng số tiền này!

Cửu Tinh Kiếm Trận, dù mấy ngàn năm qua tông môn xuất hiện mấy vị cường giả trận đạo, muốn tìm hiểu xem có thể cải tiến Cửu Tinh Kiếm Trận không, nhưng cuối cùng đều thất bại, đến ngươi thì trực tiếp cải tiến Cửu Tinh Kiếm Trận?

Nếu như nói trước đó Lạc Vô Danh còn không tán thành với Đại tổ lão lắm, nhưng bây giờ hắn cực kỳ tán thành, thậm chí cũng cho rằng chỉ một trưởng lão vinh dự thì đúng là ủy khuất cho Diệp Phong thật.

"Sư công, ngươi vừa mới nói Yêu Thú Phong gì đó, chúng ta đi xem

một chút?"

Chương 32: Hắn cho nhiều lắm (2)

Diệp Phong đi vào thế giới này, còn chưa bao giờ gặp yêu thú, đối với yêu thú chỉ có ở thế giới này, hắn rất có hứng thú.

...

Một bên khác, khi Lạc Thiên Hình trở lại động phủ tu luyện phía sau núi, trực tiếp triệu tập bốn đại tổ lão.

"Lão đại, trả linh thạch lại cho Diệp Phong chưa, chúng ta không gánh nổi."

Nhị tổ lão Giang Hào Vũ Liên vội hỏi thăm việc này.

Lạc Thiên Hình nghe nói như vậy thì lắc đầu!

Bốn đại tổ lão thấy vậy thì sắc mặt thay đổi, bọn họ không ngờ được là Đại lão ca chững chạc nhất là Lạc Thiên Hình lại không có trả lại.

"Đại ca, hồ đồ, ngươi hồ đồ, sao có thể không trả, chúng ta không thiếu trăm vạn cực phẩm linh thạch đó!"

Tam tổ lão Tào Dân Phong tính cách nóng nảy, không nhịn được hô lên.

"Chư vị, ta không chỉ không trả, ngược lại còn lấy được một chút chỗ tốt từ Diệp Phong, mặc dù ta rất không muốn nhưng hắn cho nhiều lắm, ta hoàn toàn không thể cự tuyệt!"

Nói xong, Lạc Thiên Hình không chờ bốn người lên tiếng, trực tiếp lấy cái không gian giới chỉ chứa một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh ra để lên bàn đá trước người.

Bốn đại tổ lão còn lại mặc dù còn muốn nói gì đó, nhưng đều lập tức thả thần thức ra tra không gian giới chỉ trên bàn đá.

Vài giây đồng hồ sau.

Sau khi bốn đại tổ lão xem hết vô số cực phẩm Linh Tinh trong không gian giới chỉ thì những lời muốn nói trước đó đều bị nén ngược về, ngốc trệ tại chỗ.

"Đại ca, tổng cộng là bao nhiêu?"

Không biết qua bao lâu, Ngũ tổ lão Sở Vân Sơn run rẩy lên lên tiếng hỏi.

"Một trăm triệu!"

Hít!

Nghe được con số này, bốn đại tổ lão lập tức hít vào một hơi khí lạnh!

Bây giờ, rốt cuộc bọn họ đã biết câu hắn cho nhiều lắm mà Lạc Thiên Hình mới là như thế nào, nếu như đổi lại thành bọn họ, bọn họ cũng không cự tuyệt được.

"Có một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh này, đủ để cam đoan Tinh Cực Tông trăm ngàn năm không lo."

Một lúc sau, Sở Vân Sơn lên tiếng lần nữa, dù sao tông môn cũng sẽ không gặp cường địch đột kích mãi, nói một câu không dễ nghe, chỉ cần Tinh Cực Tông tiếp tục hưng thịnh, số lần đại trận hộ tông mở ra cực kỳ ít, vậy thời gian an toàn này sẽ càng lâu.

"Không!"

"Kể từ hôm nay, Tinh Cực Tông chúng ta sẽ vĩnh cửu mở đại trận hộ tông ra, cho dù có tao ngộ nguy cơ hay không, mỗi thời mỗi khắc đều phải để nó mở ra."

"Diệp Phong nói ta cách cục quá nhỏ, chỉ là một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh mà thôi, dùng hết cứ việc tìm hắn lấy là được."

Nghe hai câu nói trước, bốn đại tổ lão cảm thấy Lạc Thiên Hình điên rồi, mà nghe câu nói sau, đều trầm mặc lần nữa.

Tông môn có một đệ tử thần hào, bọn họ có thể làm sao?

"Ai!"

"Tiểu tử này mới đến một ngày, tại sao ta có cảm giác mình biến thành một tên ăn mày."

Trầm mặc sau một hồi, tứ tổ lão Trình Hưng Phi cười khổ tự giễu, mà lời này cũng đánh thẳng vào trong lòng bốn người còn lại.

Đây là một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh, cho một đại lão Độ Kiếp Cảnh cửu trọng đỉnh phong thì tuyệt đối có thể chế tạo ra một cái nhất lưu tông môn trong thời gian cực ngắn, thậm chí là đỉnh cấp tông môn.

"Đúng rồi, Diệp Phong còn đưa cho ta một cái trận pháp bí điển, trong đó chính là Cửu Tinh Kiếm Trận phiên bản đã được cường hóa, mặc dù tiêu hao tăng lên gấp mười nhưng uy lực cũng tăng lên gấp mười, Cửu Tinh Kiếm Mang gấp mười, cho dù cường giả Độ Kiếp Cảnh cửu trọng tối đỉnh vượt qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp vào thì không chết cũng phải trọng thương!"

Lúc này, Lạc Thiên Hình lại ném ra một quả bom nặng ký, chấn cho đầu bốn đại tổ lão còn lại choáng váng!

...

Yêu Thú Phong, dưới đáy.

Đi trên đường núi, Diệp Phong nhìn thấy vách đá bên trái cách một đoạn khoảng cách thì có một cái cửa hang đen nhánh, bên trong không ngừng truyền ra tiếng yêu thú rống.

"Diệp Phong, trong những Phong Yêu Động này đều phong ấn yếu thú với thực lực và số lượng khác nhau, càng lên cao thì yêu thú bị phong ấn có thực lực càng mạnh."

Lúc này, Lạc Vô Danh cũng giới thiệu tình huống của Yêu Thú Phong cho Diệp Phong.

"Sư công, tại sao phải phong ấn những yêu thú này, trực tiếp giết không được sao?"

Không hiểu thì hỏi, Diệp Phong không rõ tốn hao một cái giá lớn

như thế, phong ấn những yêu thú đó ở nơi này thì có ý nghĩa gì.

"Sinh tử lịch luyện!"

"Vô số năm qua, trong tông môn có không biết bao nhiêu đệ tử chết trong Phong Yêu Động."

"Nhưng, cho dù là rời khỏi tông môn đi ra ngoài lịch luyện hay là tiến về Thiên Đạo Chiến Trường lịch luyện thì đều sẽ gặp phải yêu thú mạnh mẽ, muốn rời khỏi tông môn thì nhất định phải trải qua sinh tử lịch luyện trong Phong Yêu Động, tối thiểu ở chỗ này, ngươi còn có cơ hội sống sót cực lớn, nhưng đến ngoại giới, những yêu thú đó sẽ không cho ngươi bất cứ cơ hội sống sót nào."

Lạc Vô Danh nhìn Diệp Phong rất là không hiểu, kiên nhẫn giải thích.

"Thì ra là thế."

Sau khi nghe xong, Diệp Phong mới hiểu rõ.

"Sư công, hai ngày nữa ta sẽ đến Thiên Đạo Chiến Trường, có nên đi vào đó thử hay không?"

Không lâu sau, Diệp Phong kích động hỏi thăm.

...

Nghe nói như thế, mặt Lạc Vô Danh đen lại nhìn Diệp Phong, nói: "Những yêu thú này đều là bắt từ ngoại giới hoặc là Thiên Đạo Chiến Trường về, nhường cơ hội lại cho những sư huynh đệ khác đi."

Nghĩ đến thực lực của Diệp Phong, hai trăm con yêu thú cùng cảnh giới cũng tuyệt đối không phải là đối thủ của hắn, đi vào hoàn toàn uổng phí tài nguyên yêu thú, chính là đang phá của!

"Đáng tiếc."

"Xem ra chỉ có đi Thiên Đạo Chiến Trường thì ta mới có thể giao thủ với yêu thú."

Nghe Lạc Vô Danh nói như vậy, Diệp Phong tỏ vẻ thất vọng.

"Sư công, một con yêu thú Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong đáng giá bao nhiêu tiền?"

Diệp Phong vẫn rất muốn mở mang kiến thức về yêu thú một chút, dứt khoát thi triển phá của đại pháp!

"Ánh nắng hôm nay đẹp!"

Thấy Lạc Vô Danh không để ý mình hỏi, tự mình đi tới trước, trên mặt Diệp Phong cũng đen lại.

Đi dạo một vòng, ngoại trừ nhìn từng cái cửa hang đen nhánh có phong ấn yêu thú thì hoàn toàn không có bất kỳ chuyện gì có thể khiến cho Diệp Phong cảm thấy hứng thú, chuyện này khiến hắn cực kỳ hối hận khi đến đây.

Chương 33: Thi thể Tử Lôi Cuồng Sư, bữa tiệc nướng lớn

Hai giờ sau, Lạc Vô Danh dẫn theo Diệp Phong trở lại chỗ ở, Diệp Phong trực tiếp nghỉ ngơi.

Trước mắt điểm phá sản chỉ có hai ngàn tám trăm mười điểm, hắn định sẽ tích lũy một đợt, đến lúc đó khiến cho thực lực đột phá đến Dung Linh Cảnh cửu trọng đỉnh phong.

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi Diệp Phong rời giường thì lập tức kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay.

Một bộ thi thể yêu thú Tử Lôi Cuồng Sư.

"Tử Lôi Cuồng Sư?"

"Yêu thú cấp bậc gì?"

"Một cỗ thi thể mà thôi, sao có thể lãng phí hết được?"

Ôm nghi hoặc trong lòng, Diệp Phong trực tiếp tìm Đại sư huynh Trần Hạo Vũ.

"Thi thể yêu thú hả?"

"Tu sĩ chúng ta có thể tốn linh lực đề luyện tinh huyết yêu thú thuần túy từ trong thi thể yêu thú ra, tinh huyết yêu thú này không quan trọng với những tu sĩ bình thường như chúng ta, nhưng đối với thể tu thì lại cực kỳ quan trọng.

"Thể tu chính là tu luyện công pháp rèn luyện thân thể, thu nạp linh khí trong thiên địa, không ngừng rèn luyện thân thể, để nhục thân không ngừng thuế biến, sức chiến đấu cũng cực kỳ kinh khủng, mà tinh huyết yêu thú đối với thể tu thì là tài nguyên phụ trợ tu luyện tốt nhất."

Trần Hạo Vũ nghe Diệp Phong hỏi thăm, cũng kiên nhẫn giảng giải.

"Đại sư huynh, vậy nếu không cần linh lực rèn luyện mà trực tiếp nướng thịt của yêu thú ăn thì sao?"

Diệp Phong nghe xong, hỏi thăm một vấn đề mới.

Mẹ!

Nghe nói như thế, Trần Hạo Vũ cũng sững sờ, dùng ánh mắt quái dị nhìn Diệp Phong, hắn không hiểu sao Diệp Phong có thể nghĩ ra mấy ý tưởng quái dị như thế.

"Thi thể yêu thú càng mạnh mẽ, tinh luyện tinh huyết yêu thú lại càng khó, mà nếu như trực tiếp nướng ăn thì sợ là lực lượng hấp thu được không tới một phần trăm tinh huyết yêu thú, yêu thú cảnh giới thấp không sao, nhưng nếu như là thi thể yêu thú thực lực mạnh mẽ, không tinh luyện tinh huyết yêu thú mà trực tiếp nướng ăn thì quá lãng phí."

Mặc dù không thể hiểu ý nghĩ của Diệp Phong nhưng Trần Hạo Vũ vẫn giải thích.

"Vậy tông môn chúng ta có thể tu không?"

Bây giờ ngoại trừ không biết cấp bậc của Tử Lôi Cuồng Sư ra thì Diệp Phong đã hiểu được chút tình huống của thứ này, hỏi ra câu cuối cùng.

"Có, Ngũ tổ lão chính là một thể tu Độ Kiếp Cảnh mạnh mẽ, chuyện này có liên quan rất lớn đến việc hắn là một Luyện Khí Sư mạnh mẽ."

Vấn đề này, Trần Hạo Vũ trực tiếp đưa ra đáp án.

Hả?

Nhìn Diệp Phong sau khi nghe xong thì trực tiếp rời đi, Trần Hạo Vũ bỗng nhiên nhíu chặt lông mày, sau đó đột nhiên trừng lớn hai mắt, kinh hãi nói: "Không phải trong tay tiểu sư đệ có thi thể một con yêu thú cảnh giới cực cao đó chứ, hơn nữa không phải là chuẩn bị nướng ăn đó chứ!"

Nghĩ đến tính cách phá của, ngang tàng của tiểu sư đệ này, Trần Hạo Vũ càng cảm thấy suy đoán của mình là thật.

Sân luyện võ nội môn!

Diệp Phong lấy thi thể Tử Lôi Cuồng Sư từ hệ thống ra, trong nháy mắt, một luồng khí tức, uy áp kinh khủng bao phủ toàn bộ sân luyện võ, cảm giác áp bách kinh khủng đó khiến cho tất cả đệ tử nội ngoại môn cảm thấy như sắp tử vong!

Bành!

Thi thể Tử Lôi Cuồng Sư lớn như ngọn núi nhỏ nện xuống đất, phát ra một tiếng nổ vang.

"Các sư huynh sư đệ, hôm nay đừng tỷ thí, tranh thủ qua giúp ta cắt thịt, hôm nay ta mời mọi người ăn thịt nướng."

Mấy ngàn tên đệ tử nội ngoại môn chống chọi lại uy áp muốn ngạt thở đi tới trước thi thể to lớn của Tử Lôi Cuồng Sư, trong mắt mỗi người đều lộ vẻ kinh hãi, mặc dù không biết con yêu thú trước mắt là yêu thú cấp bậc gì, nhưng tuyệt đối rất kinh khủng!

Mà Diệp Phong chẳng những không có tinh luyện thi thể yêu thú

này thành tinh huyết yêu thú, ngược lại lại mời bọn họ ăn thịt nướng, chuyện này khiến cho bọn họ hưng phấn không thôi, thịt của loại yêu thú cấp bậc này, bỏ qua lần này thì sợ đời này cũng không còn cơ hội ăn.

"Diệp Phong sư huynh, lân giáp trên người con yêu thú này quá cứng, kiếm của ta đã gãy nhưng cũng không thể tổn thương chút nào!"

"Diệp Phong sư huynh, ta tìm được mấy chỗ yếu không có lân giáp bao trùm nhưng, nhưng, ta gia trì Kim linh lực sắc bén lên trường kiếm cũng không thể phá vỡ da thịt của yêu thú này!"

"Diệp Phong sư huynh, không ăn được!"

Trên thân thể như ngọn núi nhỏ của Tử Lôi Cuồng Sư, đệ tử tông môn vây quanh, nhưng cho dù đông đảo đệ tử vận dụng thủ đoạn gì thì cũng không thể tạo thành bất cứ thương tổn gì cho thi thể Tử Lôi Cuồng Sư, khiến cho bọn họ muốn điên.

"Hệ thống, có đao khí có thể dễ dàng cắt thân thể con yêu thú này ra hay không, ta mượn dùng một chút không có vấn đề chứ, nếu không sản phẩm bại gia này ta không biết giải quyết như thế nào."

Không hiểu, vậy thì tìm cách giải quyết từ hệ thống.

"Đinh! Tạm thời cấp cho túc chủ một trăm cây chủy thủ, dùng xong phải trả lại, nếu không sẽ trừ một lượng lớn điểm phá sản."

Hệ thống như đã đoán được Diệp Phong dùng xong sẽ không trả về, trực tiếp đưa ra xử phạt nghiêm khác khi không trả.

Mẹ!

Nghe nói hậu quả khi không trả về, Diệp Phong chỉ đành thầm mắng hệ thống quá hẹp hòi, sau đó lấy một trăm cây chủy thủ ra phát cho đệ tử xung quanh.

"Diệp Phong sư huynh, chủy thủ này quá mạnh, lân giáp vô cùng cứng rắn của yêu thú đó lại bị chủy thủ này cắt như cắt giấy mỏng!"

"Diệp Phong sư huynh, da thịt của yêu thú này cũng bị cắt ra dễ dàng, cái chủy thủ này quá kinh khủng!"

Theo thi thể Tử Lôi Cuồng Sư được nhanh chóng cắt ra, từng miếng huyết nhục chồng chất lại một chỗ, những đệ tử khác cầm que gỗ lên, nghiêm túc xỏ thịt!

Chất củi lên, Diệp Phong phóng ra một tia Hỏa linh lực, nhóm lửa trong nháy mắt.

Đông đảo đệ tử phụ trách nướng cầm xiên đã xiên thịt vây quanh đống lửa, bắt đầu nướng.

Đứng ở bên cạnh, Diệp Phong nhìn mấy ngàn tên đệ tử nội ngoại môn, mỗi người làm đúng chức vụ của mình, cảm thấy đúng là một bữa tiệc nướng lớn!

Xì xì!

Theo huyết nhục của Tử Lôi Cuồng Sư bắt đầu chảy mỡ, mùi thịt nồng thu hút tâm thần người ta bay khắp sân luyện võ, khiến cho đông đảo đệ tử không nhịn được nuốt nước miếng một cái.

Chương 34: Lạc Vô Danh, tông môn ngươi giàu có đến mức này rồi sao

Phía đông, cách Tinh Cực Tông mười dặm.

Một nam tử trung niên dáng người khôi ngô nhưng toàn thân đều là máu từ giữa hư không bước ra, mắt nhìn hướng Tinh Cực Tông, nhếch miệng cười nói: "Lạc Vô Danh, lần này lão tử kiếm bộn ở Thiên Đạo Chiến Trường rồi, lấy được tám mươi miếng cực phẩm Linh Tinh, cũng không phải đê phẩm mà là cực phẩm, ta rất chờ mong được nhìn thấy ánh mắt hâm mộ đến đỏ lên của ngươi."

Nghĩ đến đây, nam tử khôi ngô nở một nụ cười, trực tiếp nhắm thẳng hướng Tinh Cực Tông, nhanh chóng bay tới.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tinh Cực Tông gặp được nguy hiểm?"

Khi nam tử khôi ngô đi tới gần khu vực Tinh Cực Tông, phát hiện khí tức đại trận hộ tông mở ra thì sắc mặt đột nhiên thay đổi, sát cơ trong mắt tăng vọt!

"Không đúng?"

"Bây giờ ở bên ngoài cũng không có kẻ địch, chẳng phải chỉ có một mình ta hay sao?"

Nhưng không lâu sau, nam tử khôi ngô lập tức nhận ra được có chỗ không đúng, bởi vì nơi này làm gì có kẻ địch nào, chỉ có một người bạn cũ như hắn thôi.

"Cũng nhiều năm rồi không có kiến thức uy lực của Cửu Tinh Kiếm Trận, bây giờ thử xem nhục thể của ta có thể kháng được bao nhiêu đạo Cửu Tinh Kiếm Mang."

Không có gọi Lạc Vô Danh đi ra, nam tử khôi ngô chuẩn bị đi vào đại trận hộ tông thử trước một phen.

"Mẹ nó!"

Nhưng mà vừa mới bước vào phạm vi của Cửu Tinh Kiếm Trận thì trong lòng lập tức cảm nhận được áp lực lớn đến mức không thở nổi, không có chút do dự nào, nam tử khôi ngô dùng tốc độ nhanh nhất trốn ra khỏi phạm vi kiếm trận.

Hô! Hô! Hô!

Sau khi chạy ra khỏi phạm vi kiếm trận, nam tử khôi ngô đứng tại chỗ không ngừng thở hổn hển, vẻ hoảng sợ trong mắt lại càng đậm thêm!

Chắc chắn phải chết!

Nam tử khôi ngô dám cam đoan, nếu như không phải vừa nãy tốc độ của hắn rất nhanh thì bây giờ hắn đã chết ở bên trong kiếm trận đó rồi, một đạo Cửu Tinh Kiếm Mang đánh xuống là có thể dễ dàng tiêu diệt hắn!

"Đại trận hộ tông mạnh mẽ nhất của Tinh Cực Tông, Cửu Tinh Kiếm Trận, bây giờ nó lại được cải tiến, uy lực mạnh hơn trước đây không biết bao nhiêu lần, rốt cuộc là người phương nào đã cải tiến kiếm trận đến trình độ kinh khủng như vậy!"

Lúc này, nam tử khôi ngô rơi vào trầm tư.

"La Khải, có phải ngươi điên rồi hay không, không phát hiện được đại trận hộ tông đang mở ra hay sao!"

Đúng lúc này, giọng nói gấp gáp của Lạc Vô Danh từ trong tông môn vọng ra.

Nhìn Lạc Vô Danh từ tông môn bay ra ngoài, trên mặt La Khải ngoại trừ cười khổ ra thì vẫn là cười khổ, mẹ nó, ai biết là đại trận hộ tông của nhà ngươi lại là phiên bản đã được cường hóa lên chứ!

"Đi, đi vào bên trong rồi nói."

Thấy La Khải cũng không có xảy ra sự cố gì, lúc này Lạc Vô Danh mới thở phào nhẹ nhõm nói.

"Lạc Vô Danh, tông môn các ngươi lại mở đại trận hộ tông ra, chẳng lẽ là gần đây có cường địch đến xâm phạm hay sao?"

Đi theo bên cạnh Lạc Vô Danh, La Khải vẻ mặt nghiêm túc hỏi thăm hắn.

"Không có, chỉ là gần đây trong tông môn dư ra hơi nhiều Linh Tinh, cho nên quyết định sẽ vĩnh viễn mở đại trận hộ tông ra."

"Đúng rồi, uy lực của Cửu Tinh Kiếm Trận bây giờ, hẳn là lúc nãy ngươi cũng đã cảm nhận được rồi chứ, bây giờ đã mạnh hơn trước kia gấp mười lần, mặc dù tiêu hao cũng tăng lên gấp mười nhưng cũng chỉ là hạt cát trong sa mạc thôi."

Lạc Vô Danh tỏ vẻ tài đại khí thô, giải thích cho hắn.

"Ta để cho ngươi trang bức đó, vậy ngươi nói thử xem, bây giờ trong tông môn các ngươi có bao nhiêu Linh Tinh hả?"

Thấy dáng vẻ trang bức của Lạc Vô Danh, La Khải lại không tin cho lắm, hỏi thăm hắn.

"Không có bao nhiêu hết, vừa mới thu được một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh mà thôi, mặc dù tiêu hao tăng lên gấp mười nhưng cũng đủ để chèo chống được mấy tháng đó."

"Đúng rồi, nhìn dáng vẻ của ngươi, hẳn là người vừa từ Thiên Đạo Chiến Trường trở về chứ, ngươi đến tìm ta có chuyện gì không?”

Lạc Vô Danh nhìn toàn thân La Khải đều là máu, hắn cũng hiếu kì hỏi.

...

Nghe hắn hỏi mình như vậy, trong nháy mắt, sắc mặt La Khải trở nên lúng túng, hắn và Lạc Vô Danh là bạn thân mấy chục năm, hắn biết rõ đối phương sẽ không nói đùa với mình, đã nói có một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh, vậy thì tuyệt đối là có, đừng có quan tâm là nó ở đâu ra hết.

Nhưng mà nghĩ lại, mình còn định dùng tám mươi miếng cực phẩm Linh Tinh để trang bức với hắn, bây giờ hắn rất muốn khóc

muốn chết, chỉ hận mình không thể lập tức tìm một cái lỗ để chui vào trong đó.

"Không có việc gì cả, không phải là đã lâu không có tới tìm ngươi uống rượu sao, bây giờ rảnh rỗi đến tìm ngươi uống một chầu."

La Khải tùy tiện tìm một cái lý do, nhưng mà cũng không có khiến cho Lạc Vô Danh suy nghĩ nhiều, dù sao đúng là đã mấy năm rồi hai người không có gặp mặt nhau.

"Ừm?"

"Mùi vị gì mà thơm như vậy?"

Khi đi ngang qua khu vực nội môn, một mùi thịt nồng đậm theo gió nhẹ bay vào trong mũi của hai người.

Một lát sau.

Khi hai người mò theo mùi thơm đi vào sân luyện võ ở nội môn, nhìn thấy thi thể chỉ còn lại có một nửa của Tử Lôi Cuồng Sư thì con ngươi co rút lại, cùng nhau kinh hô lên: "Tử Lôi Cuồng Sư!"

"Khí tức này!"

"Con Tử Lôi Cuồng Sư này tuyệt đối là Đại yêu kinh khủng đã vượt qua được chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp, có thể phi thăng thượng giới bất cứ lúc nào!"

Dù chỉ là thi thể nhưng cảm nhận được uy áp lẫn khí tức khiến cho tim hai người đập nhanh từ trên người của Tử Lôi Cuồng Sư tản ra, sắc mặt hai người đại biến lần nữa.

"Chờ một chút!"

"Mấy ngàn tên đệ tử ở bên dưới đang làm cái gì đó?"

"Dùng huyết nhục của Đại yêu kinh khủng như thế này nướng ăn, Lạc Vô Danh, Tinh Cực Tông của ngươi đã giàu có đến mức này rồi sao hả?"

Lúc này, rốt cục La Khải cũng chú ý tới mấy ngàn tên đệ tử ở bên

dưới đều đang cầm xiên thịt ăn uống thả cửa, không nhịn được quay qua nhìn Lạc Vô Danh, lên tiếng kinh hô.

Giàu có cái rắm á!

Tuyệt đối là do cái tên phá của Diệp Phong đó làm ra!

Chương 35: Cẩu tử không phải người, là một con chó hoang

Đại yêu kinh khủng, Đại yêu kinh khủng như thế này, nếu tinh luyện huyết nhục để lấy tinh huyết yêu thú thì sẽ trân quý như thế nào, hắn, hắn lại đem ra nướng ăn, hơn nữa còn đem cho những đệ tử này ăn!

Nghĩ đến đây, Lạc Vô Danh suýt chút hôn mê, nếu như Ngũ tổ lão nhìn thấy cảnh này thì không phải là sẽ tức đến hộc máu luôn sao!

"Đó là!"

Đúng lúc này, La Khải bỗng nhiên nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng khiến cho hắn hãi hùng khiếp vía, một đệ tử thực lực chỉ có Khí Động Cảnh cầm một thanh chủy thủ màu đen nhìn rất là bình thường, tiện tay cắt đứt lân giáp bao trùm trên người Tử Lôi Cuồng Sư.

Đó phải là thần binh lợi khí gì thì mới có thể bỏ qua cảnh giới, cắt đứt lân giáp của Tử Lôi Cuồng Sư như thế được chứ!

Điên rồi!

Nhiều năm không có tới, giờ phút này, thậm chí La Khải bắt đầu cảm thấy Tinh Cực Tông trở nên xa lạ, từ khi nào mà tông môn của bạn cũ này của mình lại trở nên khủng bố như thế!

"Ngũ tổ lão, ngươi mau đến đây đi, tiểu tử Diệp Phong đó lại, mẹ nó, lại bắt đầu phá của, thi thể của Tử Lôi Cuồng Sư đã vượt qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp đó, hắn lại đem ra nướng cho mấy ngàn tên đệ tử tông môn ăn, nếu như ngươi còn không đến, lát nữa sẽ bị bọn họ ăn hết đó!"

Hả?

Nghe Lạc Vô Danh bên cạnh mình dùng ngọc bội truyền âm truyền âm cho tổ lão nhà hắn, lại nhìn thấy vẻ mặt sụp đổ của Lạc Vô Danh lúc này, La Khải bỗng nhiên cảm thấy hình như là mình đã đoán sai rồi, tình huống đang diễn ra lúc này hình như ngay cả bản thân Lạc Vô Danh cũng có chút bối rối.

"Lạc Vô Danh, Diệp Phong mà ngươi vừa mới nói tới là ai vậy?"

"Tại sao lại phải gọi Ngũ tổ lão tới để khuyên can, ngươi không thể đi lên khuyên can hắn được hay sao?"

Lúc này, La Khải mặt mũi tràn đầy nghi ngờ quay qua nhìn Lạc Vô Danh, hỏi.

"Ngươi cho rằng ta không muốn hay sao!"

"Cái tên Diệp Phong này vốn là một trong số sáu đệ tử hạch tâm của tông môn, kết quả hôm qua hắn đưa cho tông môn một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh với bí điển Cửu Tinh Kiếm Trận phiên bản đã được cường hóa, được đặc cách trở thành trưởng lão vinh dự của tông môn, địa vị giống như ngũ đại tổ lão, cho dù là ta thì đều phải cung kính hô một tiếng Diệp trưởng lão, ngươi nói ta phải đi khuyên can hắn như thế nào đây hả."

Đối với La Khải, Lạc Vô Danh cũng không có giấu giếm hắn gì cả.

Phía sau núi!

Sở Vân Sơn nghe Lạc Vô Danh truyền âm, mặt co quắp lại, khiến cho tứ đại tổ lão bên cạnh rất là nghi hoặc.

"Lão ngũ, chuyện gì thế?"

Lạc Thiên Hình không hiểu hỏi.

"Đại ca, ngươi nói thi thể một con Đại yêu vượt qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp có quan trọng với ta hay không?"

Sở Vân Sơn nghe Lạc Thiên Hình hỏi thăm, giống như tiểu quả phụ ủy khuất, sắc mặt u oán, ủy khuất hỏi.

"Còn cần phải hỏi nữa sao?"

"Thi thể Đại yêu cấp bậc đó, đối với ngươi thì sợ là còn quan trọng hơn cả Đốn Ngộ Đan."

Lạc Thiên Hình cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình, bên cạnh, tam đại tổ lão cũng khẽ gật đầu, dù sao trong năm người chỉ có Sở Vân Sơn là thể tu, bọn họ cũng biết yêu thú tinh huyết quan trọng với thể tu như thế nào.

"Bây giờ trong tông môn chúng ta có thi thể một con Đại yêu như thế, hơn nữa đã bị mấy ngàn tên đệ tử nội ngoại môn nướng ăn hết một nửa."

"Cái gì!"

Nghe nói như thế, bốn người Lạc Thiên Hình, Giang Hào Vũ, Tào Dân Phong với Trình Hưng Phí kinh hãi đứng phắt dậy, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

"Vậy ngươi còn chờ cái gì, còn không mau đi ngăn cản bọn họ!"

Kịp phản ứng lại, Lạc Thiên Hình tức hổn hển nói với Sở Vân Sơn.

"Cho dù bây giờ ta qua đó thì đã sao?"

"Lạc Vô Danh vừa mới truyền âm cho ta, sợ con Đại yêu này là của tiểu tử Diệp Phong đó lấy ra, hắn muốn chia cho mấy ngàn đệ tử tông môn nướng ăn, ta có thể làm gì được?"

Nghe nói như thế, bốn người Lạc Thiên Hình, Giang Hào Vũ trầm mặc lại, dù sao đã lấy được nhiều chỗ tốt từ tay Diệp Phong, ngươi cũng không thể cướp thi thể Đại yêu, dù sao đó là của Diệp Phong.

Hơn nữa, cho dù là nướng ăn, dù sao cũng là Đại yêu cảnh giới cao như thế, chỉ sợ mấy ngàn tên đệ tử nội ngoại môn đều sẽ được vô cùng ích lợi, nói tóm lại, cũng là một chuyện tốt với tông môn.

Chỉ khổ cho Sở Vân Sơn.

"Thôi, không bằng chúng ta cũng đi ăn một chút đi, dù sao có thể

ăn một chút cũng tốt hơn không ăn được, thịt của Đại yêu cấp bậc này ta cũng chưa từng ăn."

Cuối cùng, Lạc Thiên Hình đưa ra một đề nghị, sau đó ngũ đại tổ lão dùng tốc độ nhanh nhất bay tới sân luyện võ.

Mà lúc này, Lạc Vô Danh và La Khải đã gia nhập vào đại quân ăn thịt xuyên, ăn quên cả trời đất, thật sự là chất thịt của Tử Lôi Cuồng Sư quá tốt, hơn nữa còn là nướng, hương vị được phát huy đến mức cao nhất.

Một lát sau, ngũ đại tổ lão cũng chạy tới sân luyện võ, lên tiếng chào Diệp Phong, sau đó cũng gia nhập vào đại quân ăn thịt.

Sau một giờ.

Theo Sở Vân Sơn đem khung xương của Tử Lôi Cuồng Sư đi, tiệc nướng cũng kết thúc, mấy ngàn tên đệ tử tu luyện một lần nữa, ngạc nhiên phát hiện thân thể của mình thay đổi không nhỏ.

"Diệp trưởng lão, vị này là bạn cũ của ta, La Khải, là một thể tu Độ Kiếp Cảnh tứ trọng."

Lúc này Lạc Vô Danh cũng dẫn La Khải đến giới thiệu cho Diệp Phong.

Nghe Lạc Vô Danh gọi thẳng mình là Diệp trưởng lão, Diệp Phong cũng có chút bất đắc dĩ, ai kêu bên cạnh ngoại trừ Sở Vân Sơn ra thì tứ đại tổ lão còn lại vẫn chưa đi.

"Vãn bối Diệp Phong, bái kiến La tiền bối."

Diệp Phong cũng cực kỳ khiêm tốn hô một tiếng.

"Không được!"

La Khải nghe được một tiếng tiền bối thì lại vội vàng khuyên can, sau đó vội nói: "Diệp trưởng lão, tiền bối ta không dám nhận, không dám nhận."

"Ngươi là bạn của sư công ta, đương nhiên là tiền bối của ta rồi."

Hả?

Nhưng mà nghe nói như thế, La Khải ngẩn ra.

Chương 36: Cẩu tử không phải người, là một con chó hoang (2)

Lạc Vô Danh gọi ngươi là Diệp trưởng lão, ngươi gọi hắn là sư công?

Mẹ nó, cái này là quan hệ như thế nào?

"La Khải, tiểu tử Diệp Phong này là đại đệ tử thân truyền của Thiên Tuyết, cho nên ta cũng là sư công hắn."

"Dù sao bây giờ thân phận của hắn hơi nhiều."

Giải thích một câu, nghĩ đến còn phải giải thích nhiều hơn nữa, Lạc Vô Danh dứt khoát không thèm nói.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ tiêu hao sản phẩm bại gia hôm nay thành công, thưởng một ngàn điểm phá sản, thưởng tinh huyết của yêu thú Độ Kiếp Cảnh cửu trọng đỉnh phong vượt qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp, Tử Lôi Cuồng Sư *200!"

"Hệ thống, vượt qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp là có ý gì?"

Nhìn thấy phần thưởng đặc biệt nhận được lần này có tiền tố hơi phức tạp, Diệp Phong cũng không hiểu, hỏi.

"Đinh! Huyền Thiên đại lục chỗ túc chủ ở, cho dù là tu sĩ hay là yêu thú, thực lực đạt tới Độ Kiếp Cảnh cửu trọng đỉnh phong, muốn phi thăng thượng giới thì cần kháng được chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp, Thiên Đạo lôi kiếp không giống với lôi kiếp bình thường mà Độ Kiếp Cảnh cần phải đối mặt."

Nghe hệ thống giải thích, Diệp Phong cũng hiểu sơ, đây là sự phân chia thực lực sau Độ Kiếp Cảnh cửu trọng đỉnh phong, mỗi khi vượt qua một đạo Thiên Đạo lôi kiếp thì thực lực đều sẽ trở nên không giống.

"Diệp Phong hiền chất, mặc dù nhờ phúc của ngươi mà ăn được huyết nhục Đại yêu ngon như vậy nhưng ta vẫn phải nói một câu, lãng phí, thi thể Đại yêu này bị lãng phí, ngươi có biết dùng cái thi thể Đại yêu này đề luyện ra yêu thú tinh huyết, trân quý như thế nào với thể tu chúng ta hay không."

Mặc dù nhờ ơn Diệp Phong mới ăn được nhưng không lèm bèm một câu như vậy thì La Khải khó chịu, ai bảo hắn là một thể tu, mặc dù thịt nướng ngon nhưng ngon ở miệng, đau nhức ở trong lòng!

"La tiền bối, ngươi nói thứ đồ quỷ này hả?"

Nghe La Khải lèm bèm, Diệp Phong xòe tay ra, một giọt huyết châu màu đỏ hồng xuất hiện trong lòng bàn tay của hắn.

"Khí tức này, không sai, tuyệt đối là tinh huyết được đề luyện ra từ thi thể Tử Lôi Cuồng Sư khi nãy!"

Cảm nhận khí tức tinh huyết một chút, La Khải chỉ hận không thể lập tức cướp lấy giọt máu này, nuốt vào.

"Cái thứ quỷ này bây giờ ta có một ít, nhưng không thể cho các ngươi hết, ta phải chừa lại một chút cho cẩu tử nhà ta."

Đối với yêu thú tinh huyết này, Diệp Phong không có chút hứng thú nào, nhưng bây giờ hắn đã thành thói quen, cái gì cũng phải giữ lại cho cẩu tử nhà mình một chút, thân là cẩu tử được bại gia thần hào nuôi, nhất định phải cái gì cũng từng ăn rồi mưới được, như vậy sau này mới sẽ không làm cho hắn bị mất mặt.

Khóc!

Nghe Diệp Phong nói như vậy, lòng Lạc Vô Danh đang rơi lệ, hắn bỗng nhiên cảm thấy mình đường đường là tông chủ Tinh Cực Tông, lại không bằng một con chó, thậm chí bây giờ hắn còn hâm mộ con chó mà Diệp Phong nuôi.

Một người đắc đạo gà chó cũng thăng thiên!

Đi theo Diệp Phong, một con chó cũng trực tiếp bay lên, thứ mà người khác nằm mơ cũng muốn có được, một con chó lại có tất cả,

ngươi nói xem có tức hay không!

"Cẩu tử?"

"Là ngoại hiệu của bạn ngươi sao?"

Lúc này, La Khải tràn đầy hâm mộ hỏi, hắn rất hâm mộ người bạn này của Diệp Phong.

"La Khải, cẩu tử không phải người, chính là một con chó hoang bình thường mà Diệp Phong nuôi, nhưng mà bởi vì từng nuốt hơn hai ngàn viên cửu vân tam phẩm Thanh Huyền Đan, đã tiến hóa thành yêu thú."

Cẩu tử không phải người?

Một con chó ăn hơn hai ngàn viên cửu vân tam phẩm Thanh Huyền Đan, trước đây không phải cao nhất là một viên bát văn Thanh Huyền Đan sao, từ khi nào mà lại xuất hiện cửu vân, hơn nữa còn có nhiều như vậy?

Quan trọng nhất chính là Đại yêu tinh huyết trân quý như thế mà lại cho một con chó ăn!

Nghĩ đến cuối cùng, Lạc khải muốn điên rồi, hành vi phá sản như thế này hắn hoàn toàn không chấp nhận được!

"Các ngươi đang nói đùa với ta, đúng không?"

Rốt cục, La Khải hỏi một câu mà hắn tự nhận là cực kỳ hợp lý. Hắn không tin trên đời này lại có người phá của đến phát rồ như thế!

"Nếu không có chuyện gì thì ta về trước."

Diệp Phong không có trả lời, chỉ quay qua nhìn La Khải cười cười, sau đó đi ra khỏi sân luyện võ.

"La Khải, đi theo ta, ta đưa cho ngươi một cơ duyên."

Lạc Vô Danh nói xong, cũng đi ra khỏi sân luyện võ.

Sao các ngươi đều đi hết vậy, phải trả lời câu hỏi của ta chứ!

Cơ duyên gì, ở tông môn của ngươi thì có thể có cơ duyên gì chứ?

Ôm một bụng nghi hoặc, La Khải vẫn chạy theo Lạc Vô Danh.

Không bao lâu, khi đi tới nơi ở của Lạc Vô Danh, trực tiếp lấy một viên Đốn Ngộ Đan ra đưa cho La Khải, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Nếu không phải quan hệ giữa chúng ta rất tốt thì thứ này ta tuyệt đối không cho ngươi."

"Cái này là thứ đồ gì, không phải là độc dược chứ."

La Khải nhìn Đốn Ngộ Đan đen thui trong tay một chút, trêu ghẹo.

"Đốn Ngộ Đan, nuốt nó thì có thể lập tức bước vào đốn ngộ chi cảnh, thời gian kéo dài đại khái hai mươi phút."

"Ngọa tào!"

"Thật hay giả?"

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lạc Vô Danh, La Khải cũng không nhịn được nói tục, đốn ngộ, cái này là cơ duyên có thể ngộ nhưng không thể cầu, nuốt viên đan dược này thì có thể bước vào đốn ngộ chi cảnh?

Mặc dù có chút khó tin nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Lạc Vô Danh, La Khải cảm thấy không phải là đối phương đang trêu chọc hắn.

Hô!

Thở dài một hơi, La Khải trực tiếp nuốt Đốn Ngộ Đan trong tay, sau đó khí tức ngộ hiểu xuất hiện, La Khải biến sắc, vội khoanh chân ngay tại chỗ, hai mắt nhắm nghiền, tu luyện.

Hai mươi phút sau.

"Đốn Ngộ Đan này cũng là của tiểu tử Diệp Phong đó, ngoại trừ cống hiến cho tông môn ra thì trong tay hắn còn có hai mươi viên, cũng định đem về cho chó hắn nuôi ăn."

Nhìn thấy La Khải kết thúc tu luyện, mở hai mắt ra. Lạc Vô Danh không có chờ đối phương nói chuyện, nói thẳng một câu như vậy.

Chương 37: La Khải cũng chạy đến Tinh Hồn Tông

"Đúng rồi, người biết Hạ Thiên Vũ không, Diệp Phong nói, nếu giúp hắn làm một ít chuyện tốn thể lực, nếu như biểu hiện tốt thì sẽ tặng một gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo cho hắn, bây giờ hắn mặc kệ luôn phòng đấu giá, trực tiếp chạy đến Tinh Hồn Tông của con gái ta làm trưởng lão, còn có Bạch Thiên Hồng nữa, hắn cũng chạy tới tông môn của con gái ta."

Hả?

Thấy La Khải nghe nói như vậy thì lập tức quay người muốn đi, Lạc Vô Danh ngẩn ra, vội hô: "Ngươi đi làm cái gì, chúng ta còn chưa có uống rượu!"

"Uống cái rắm!"

"Ta chỉ một người cô đơn, cả ngày làm bạn với cô độc, con gái của ngươi sáng lập tông môn, chuyện lớn như thế này mà cũng không nói cho ta biết sớm, ta tới tông môn của con gái ngươi làm trưởng lão, đã đến lúc có nhà."

Nghe nói như thế, nhìn La Khải trực tiếp phóng lên tận trời, nhanh chóng rời khỏi đây, Lạc Vô Danh choáng váng.

"Chuyện này, cái tên này quá không biết xấu hổ!"

"Mới đầu là ai nói đời này cũng sẽ không gia nhập bất kỳ một thế lực nào, nói không thích khuôn sáo, một mình tự do tự tại dễ chịu. Mẹ nó, còn muốn có nhà, ta thấy là ngươi để mắt tới những Đại yêu tinh huyết trong tay Diệp Phong mới đúng!"

Lạc Vô Danh điên cuồng chửi bậy, nhưng cuối cùng cũng không thể không thừa nhận, nếu đổi lại là hắn thì sợ hắn cũng sẽ đưa ra quyết định giống như La Khải, ai bảo thứ trong tay Diệp Phong có

sức hấp dẫn trí mạng như thế chứ.

Đại yêu vượt qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp!

Đối với đám tu sĩ ngay cả Độ Kiếp Cảnh cửu trọng đỉnh phong cũng chưa có đạt tới như bọn họ thì đó là tồn tại mà bọn họ phải ngước lên nhìn!

"Không được, mặc dù là huynh đệ với hắn nhưng sao có thể để cho thứ đồ tốt này làm lợi cho hắn được chứ, ta phải nhanh đi thông báo cho Ngũ tổ lão."

Nghĩ đến đây, Lạc Vô Danh cũng phóng lên tận trời, nhanh chóng đi tới sau núi.

...

Bành!

Vừa nằm xuống chuẩn bị tiếp tục ngủ để giết thời gian, Diệp Phong lại bị tiếng cửa phòng bị đánh vỡ quấy nhiễu, thấy là Đại sư huynh Trần Hạo Vũ, bất đắc dĩ nói: "Đại sư huynh, ngươi phải bình tĩnh, đừng có hốt hoảng như vậy, ngươi xem, ngươi đụng hư cửa phòng ta luôn rồi."

"Tiểu sư đệ, ta biết ngươi phá của, nhưng ta không ngờ được là ngươi lại phá của đến phát rồ như vậy!"

Mẹ!

Nghe nói như thế, Diệp Phong cũng ngẩn ra, hắn đã làm cái gì?

Mà nhìn Diệp Phong vẻ mặt vô tội, người vật vô hại, Trần Hạo Vũ lập tức giận điên lên!

Vừa nãy, hắn đến Tàng Kinh Các của tông môn, dựa vào thân phận đệ tử hạch tâm tra duyệt một chút thư tịch ghi chép về đỉnh cấp Đại yêu, kết quả hắn tìm được tin tức của Tử Lôi Cuồng Sư thật.

Tử Lôi Cuồng Sư, yêu thú cực kỳ mạnh mẽ trong yêu thú nhất tộc, là Đại yêu kinh khủng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì gần như đều có thể thuận lợi đột phá đến Độ Kiếp Cảnh, hơn nữa thân thể

cũng sẽ không ngừng biến lớn lên khi thực lực tăng lên.

Kết hợp với Tử Lôi Cuồng Sư to bằng núi nhỏ mà bọn họ ăn trước đó, đủ để chứng minh đó là một con Đại yêu Độ Kiếp Cảnh!

Đúng, Trần Hạo Vũ dựa vào ghi chép trong thư tịch mà suy tính ra được con Tử Lôi Cuồng Sư đó đã là Độ Kiếp Cảnh đỉnh phong.

"Được rồi, không thể nói rõ với thần hào phá của như ngươi được."

Cuối cùng, Trần Hạo Vũ từ bỏ, dù sao hắn cũng hiểu về sự tích phá của của Diệp Phong trước đây một chút, cho dù hắn nói thì sợ là đối phương cũng hoàn toàn không để ở trong lòng, hai người hoàn toàn không phải là người sống chung một bầu khí quyển.

"Tông chủ nói sau này năm người chúng ta đi theo tiểu sư đệ đến Tinh Hồn Tông do Thánh nữ sáng lập, xem ra ta phải cố gắng thích ứng phương thức phá của ngang tàng của tiểu sư đệ."

Bất đắc dĩ lắc đầu, Trần Hạo Vũ trực tiếp quay người rời khỏi nơi ở của Diệp Phong.

Đi rồi?

Làm gì thế!

Đụng nát cửa phòng của ta, lại nói một câu kỳ quái rồi đi, ngươi cố ý đến làm hỏng cửa phòng của ta đúng không.

Nhìn Trần Hạo Vũ trực tiếp rời đi, Diệp Phong cũng tỏ vẻ khó tin.

Hô!

Mấy phút sau, Diệp Phong xoa xoa cái trán không có mồ hôi, nhìn cửa phòng đã được sửa xong, cũng không nhịn được đắc ý.

"Lúc này có thể đi ngủ rồi."

Nằm dài trên giường, Diệp Phong nhắm hai mắt lại chuẩn bị đi tìm thất tiên nữ bị định thân chơi tiếp.

Bành!

Nhưng mà ngay lúc Diệp Phong sắp đi vào mộng đẹp thì cửa phòng lại bị lực mạnh phá hủy lần nữa, cũng khiến cho hắn bừng tỉnh.

Nhìn cửa phòng triệt để tan thành từng mảnh, lại nhìn Ngũ tổ lão Sở Vân Sơn tràn đầy kích động, Diệp Phong muốn điên rồi, các ngươi tới thì tới, mẹ nó, các ngươi phá cửa phòng ta làm gì!

"Ngũ tổ lão, đừng nói gì hết, ta biết ngươi tới làm gì, mười giọt Đại yêu tinh huyết này xem như đệ tử hiếu kính ngươi."

Diệp Phong cũng không ngốc, Ngũ tổ lão bỗng nhiên tới, hơn nữa sắc mặt còn kích động như thế, không cần nghĩ cũng biết sư công Lạc Vô Danh lại bán hắn đi, dứt khoát lấy ra mười giọt Đại yêu tinh huyết.

"Ai nha, ngại quá."

Mặc dù nói như vậy nhưng tốc độ Sở Vân Sơn cầm lấy Đại yêu tinh huyết lại cực nhanh, chỉ sợ chậm một giây thì Diệp Phong sẽ lấy lại.

"Diệp trưởng lão, vậy ngươi nghỉ ngơi cho tốt, nếu có gì cần thì có thể đến tìm ta."

Nói xong, Sở Vân Sơn rất là vui mừng xoay người rời khỏi nơi ở của Diệp Phong.

"Cửa này?"

"Được rồi, ta đổi chỗ khác ở."

Nhìn cửa gỗ triệt để bể nát, Diệp Phong không muốn sửa nữa.

"Ngủ tiếp đi, qua ngày mai nữa, ngày mốt là có thể đến Thiên Đạo Chiến Trường."

Đổi một chỗ khác, Diệp Phong đóng cửa phòng, nằm ở trên giường, rốt cục cũng được yên ổn nghỉ ngơi.

Hôm sau, sáng sớm.

Diệp Phong ngồi dậy, duỗi lưng một cái, kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay.

Sản phẩm bại gia: Tĩnh Thần Hương *100!

Tĩnh Thần Hương: Do vạn năm Minh Thần Huyền Thụ chế tạo thành, nhóm lửa, hương khí tản ra có tác dụng an tâm định thần, tiến hành tu luyện ở trạng thái này thì có thể làm ít công to.

Không lâu sau, tin tức sản phẩm bại gia hôm nay hiện ra trong đầu Diệp Phong.

Chương 38: Nếu như không thể nào thay đổi, không bằng nhắm mắt yên lặng hưởng thụ

"Thú vị, còn có thứ này nữa, không biết nhóm lửa Tĩnh Thần Hương này thì có thể khiến cho ta ngủ thoải mái hơn một chút hay không."

Lúc này, Diệp Phong cũng trầm tư, dù sao chỉ có một trăm cây Tĩnh Thần Hương, xài xong sớm thì nhận được điểm phá sản sớm.

Bên ngoài viện lạc.

"Căn cứ ta quan sát mấy ngày nay, mỗi sáng sớm tiểu tử Diệp Phong này kiểu gì cũng sẽ lấy ra một chút đồ tốt để phá."

"Mới đầu ở Tinh Hồn Tông, vừa sáng sớm thì hắn đưa một vạn mảnh vỡ Hoàng Tuyền kiếm ý cho cẩu tử hắn nuôi dùng."

"Về sau trên đường về bản tông, vừa sáng sớm hắn đã bắt đầu ném thượng phẩm linh thạch, ít nhất chừng mười vạn."

"Hôm qua hắn lấy ra thi thể một con Đại yêu Tử Lôi Cuồng Sư kinh khủng, cũng là gần trưa."

"Cho nên ta hoài nghi tên phá của này mỗi sáng sớm không phá một chút đồ tốt thì tâm tình của hắn sẽ kém."

Lúc này, Lạc Vô Danh nói cho ngũ đại tổ lão bên cạnh nghe phỏng đoán của mình.

Diệp Phong tuyệt đối không ngờ được là mỗi ngày mình tỉnh lại, chuyện thứ nhất mình phải làm là giải quyết sản phẩm bại gia cùng ngày, nhưng mà chuyện này lại bị Lạc Vô Danh chú ý tới, xem hành vi này của hắn là thói quen phá của.

"Ừm?"

"Mùi vị gì?"

Đúng lúc này, mấy người đột nhiên ngửi thấy một hương khí đặc thù, mà đầu nguồn ở trong phòng ốc trong viện lạc của Diệp Phong trước mắt.

"Ngọa tào!"

"Tĩnh Thần Hương, hơn nữa tuyệt đối không phải là Tĩnh Thần Hương bình thường!"

Vài giây đồng hồ sau, khi Lạc Thiên Hình phát hiện được tâm thần mình hơi thay đổi, không nhịn được nói tục, trực tiếp phóng vào trong phòng ốc trong viện lạc!

Bành!

Diệp Phong đang đốt cây Tĩnh Thần Hương thứ ba mươi ba, đột nhiên bị tiếng cửa vỡ do bị lực mạnh tác động vào làm cho giật nảy mình.

Nhìn thấy cửa gỗ bị đụng thành mảnh vỡ, tâm tính Diệp Phong hỏng, đám người này cứ phá cửa như vậy làm gì!

Hít!

Xông vào phòng ốc, hít một hơi Tĩnh Thần Hương nồng đậm trong phòng ốc, tâm thái lo lắng, táo bạo của Lạc Thiên Hình trở nên bình tĩnh lại trong nháy mắt.

Lạc Vô Danh với tứ Đại tổ lão còn lại đi theo vào sau đó thì đủ loại thần sắc trên mặt cũng biến mất, trở nên cực kỳ bình tĩnh.

"Sư công, ngũ đại tổ lão, các ngươi?"

Nhìn thấy sáu người đi vào, Diệp Phong cũng ngẩn ra, mới sáng sớm mà chạy tới đây làm gì?

"Quả nhiên là Tĩnh Thần Hương?"

"Diệp Phong, những Tĩnh Thần Hương này của ngươi là làm từ linh mộc gì?"

Lạc Thiên Hình thần thái cực kỳ bình tĩnh nhìn Diệp Phong, hỏi.

"Vạn năm Minh Thần Huyền Thụ."

Diệp Phong nghe xong, trực tiếp đáp.

"Nha!"

"Vạn năm Minh Thần Huyền Thụ, không tệ, quả là không tệ."

Lạc Thiên Hình nghe xong, sắc mặt bình thản nói, nhưng trong lòng đã điên cuồng, chẳng qua là bị lực lượng của Tĩnh Thần Hương áp chế tâm thần, khiến cho hắn không bộc lộ ra được cảm xúc.

"Chỉ là không tệ sao?"

"Xem ra vạn năm Minh Thần Huyền Thụ đó cũng không phải là thứ tốt gì."

Nghĩ lại trước đó sư công và ngũ đại tổ lão, cho dù là Đốn Ngộ Đan hay Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, thi thể Đại yêu Tử Lôi Cuồng Sư hoặc là tinh huyết Đại yêu Tử Lôi Cuồng Sư, khi biết mình muốn lãng phí chúng nó thì sắc mặt, cảm xúc đó hoàn toàn không giống như là vẻ bình tĩnh như bây giờ, cho nên hắn cảm thấy sản phẩm bại gia hôm nay hơi kém.

Diệp Phong đâu có biết, bây giờ tâm thần cảm xúc của sáu người bên trong phòng ốc đều bị lực lượng của Tĩnh Thần Hương áp chế, chỉ dựa vào điểm này cũng đủ để chứng minh Tĩnh Thần Hương do vạn năm Minh Thần Huyền Thụ chế tạo thành này khủng bố cỡ nào!

"Đồ chơi hay!"

"Mẹ nó, đồ chơi hay!"

Mà nghe Diệp Phong nói như vậy, sáu người đều cười khổ, nhưng không lâu sau lại khôi phục thần thái bình tĩnh, cho dù là biểu cảm hay là tâm tình chập chờn, chỉ cần xuất khác thường thì lập tức sẽ bị lực lượng của Tĩnh Thần Hương ảnh hưởng.

Điểm! Điểm! Điểm!

Nếu không phải là đồ tốt, đương nhiên Diệp Phong sẽ không tiết kiệm, nhanh chóng đốt sáu mươi bảy cây Tĩnh Thần Hương còn lại!

Nhìn ròng rã một trăm cây Tĩnh Thần Hương thiêu đốt ở trước mắt, lòng sáu người đang rỉ máu!

Tĩnh Thần Hương, nếu như Tĩnh Thần Hương uy lực mạnh, một cây tối thiểu có thể đốt một giờ trở lên, mà một cây sinh ra hiệu quả cũng đủ để bao trùm toàn bộ phòng ốc, có thể để cho hơn mười người tu luyện dưới trạng thái an tâm định thần này.

Nhưng Diệp Phong lại đốt một trăm cây, quả là phá của, một cây với một trăm cây sinh ra hiệu quả giống nhau, như vậy không phải là phá của thì là cái gì nữa!

Lo lắng!

Đau lòng!

Phát điên!

Đủ loại cảm xúc không ngừng xuất hiện trong lòng sáu người, nhưng lại không ngừng bị lực lượng của Tĩnh Thần Hương áp chế, nhìn một trăm cây Tĩnh Thần Hương không ngừng thiêu đốt, đối với sáu người, chuyện này không khác gì tra tấn!

"Tên phá của này đốt một trăm cây Tĩnh Thần Hương trân quý như thế, sau đó lại leo lên giường ngủ, hắn muốn làm cho ta tức chết hay sao!"

Thấy Diệp Phong nằm dài trên giường tiếp tục ngủ, Lạc Thiên Hình tức lắm, nhưng vừa sinh ra cảm xúc tức giận thì lập tức bị lực lượng của Tĩnh Thần Hương áp chế xuống.

"Ta không chịu nổi."

Cuối cùng, Lạc Thiên Hình chịu không được loại tra tấn này, chạy ra khỏi phòng ốc, lui ra khỏi phòng ốc ba trăm mét mới thoát khỏi hiệu quả áp chế của Tĩnh Thần Hương.

"Diệp Phong, đồ phá của, ngươi là đồ phá của!"

Rốt cục có thể phát tiết tâm tình bị đè nén, Lạc Thiên Hình hướng về phía nơi ở của Diệp Phong, trực tiếp rống lên.

Hô!

Phát tiết xong, Lạc Thiên Hình cảm thấy toàn thân thoải mái hơn rất nhiều, mà lúc này Lạc Vô Danh với tứ đại tổ lão còn lại cũng lui ra ngoài, cùng nở nụ cười khổ.

"Đừng nói vạn năm Minh Thần Huyền Thụ, ở Thiên Đạo Chiến Trường, ngay cả hơn năm ngàn năm mà ta còn chưa được nhìn thấy!"

"Hơn nữa, cảm nhận được hiệu quả kinh khủng của Tĩnh Thần Hương đó, ta suy đoán rất có thể những Tĩnh Thần Hương đó là do thụ tâm của vạn năm Minh Thần Huyền Thụ chế tạo thành, mức độ quý giá tăng lên thêm mấy bậc nữa!"

Nhị tổ lão Giang Hào Vũ rất có kinh nghiệm với linh thảo, linh quáng, linh thụ cũng biểu hiện cuối cùng đau lòng.

"Cười cũng Diệp Phong, khóc cũng Diệp Phong!"

Chương 39: Ăn xin mà thôi, có cần phải cạnh tranh như vậy hay không

"Thôi, dù sao đều là đồ của Diệp Phong, hơn nữa chúng ta còn lấy không ít chỗ tốt của hắn, mắt không thấy tâm không phiền, sau

này ta tuyệt đối sẽ không qua đây nữa."

Nói một câu như vậy xong, Lạc Thiên Hình quay người nhanh chóng rời đi.

"Đi đi, tông môn có Diệp Phong, ta thấy là tông môn triệt để đổi vận, nhưng mà hắn lại có thói quen phá sản ngang tàn như vậy, ài!"

Giang Hào Vũ thở dài, cũng quay người rời đi.

"Thật sự không biết tiểu tử này lấy đâu ra nhiều bảo bối khiến cho chúng ta nóng mắt như vậy, ta rất hâm mộ!"

Tam đại tổ lão còn lại lầm bầm một câu, sau đó cũng quay người rời khỏi nơi này.

"Ngũ đại tổ lão, nếu như không thay đổi được thì không bằng nhắm mắt lại hảo hảo hưởng thụ là được rồi!"

Hả?

Nghe Lạc Vô Danh nói như vậy, ngũ đại tổ lão đều dừng bước chân lại.

Không lâu sau, ngũ đại tổ lão và Lạc Vô Danh đều đi tới góc tường bên ngoài phòng ốc của Diệp Phong, ngồi xếp bằng xuống, an tâm định thần, bắt đầu tu luyện dưới lực lượng của Tĩnh Thần Hương.

Năm mươi phút sau.

Sáu người tỉnh lại từ trong trạng thái tu luyện, nhìn nhau một chút, trong mắt đều toát ra vẻ vui mừng, mặc dù chỉ có năm mươi phút ngắn ngủi nhưng bọn họ đều được ích lợi không nhỏ.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ tiêu hao xong sản phẩm bại gia hôm nay, thưởng Tĩnh Thần Hương do vạn năm Minh Thần Huyền Thụ chế tạo thành *200!"

A?

Vừa dùng xong một trăm cây, ngươi lại thưởng cho ta hai trăm

cây?

"Hệ thống thật là chó, cái thứ quỷ này ngay cả mấy người Đại tổ lão đều chướng mắt, chẳng trách sẽ thưởng cho ta gấp đôi."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong lập tức muốn tìm một chỗ ném hai trăm cây Tĩnh Thần Hương này đi, hắn là thần hào bại gia, sao có thể giữ thứ quỷ này trong tay được.

Hả?

Diệp Phong rời khỏi phòng ốc, nhìn thấy Lạc Vô Danh và ngũ đại tổ lão ngồi ở góc tường, sững sờ.

"Dù sao cũng ném, để cho mấy người Đại tổ lão xử lý giúp ta đi."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong đi đến trước người mấy người, sau đó ném hai trăm cây Tĩnh Thần Hương ném xuống trước mặt Lạc Thiên Hình, sau đó trở về phòng tiếp tục ngủ.

Tình huống như thế nào?

Mọi người thấy trước mặt Lạc Thiên Hình có hai trăm cây Tĩnh Thần Hương thì sững sờ ngay tại chỗ.

"Chư vị, sao ta lại có cảm giác mình biến thành tên ăn mày?"

"Còn nữa, tiểu tử thúi Diệp Phong này ném hai trăm cây Tĩnh Thần Hương nhưng lại không nói gì, đây là ý gì?"

Lạc Thiên Hình kịp phản ứng, ngẩn ra, hỏi mấy người còn lại.

"Chờ một chút!"

"Lạc Vô Danh suy nghĩ nãy giờ, bỗng nhiên lên tiếng kinh hô."

Nhìn thấy ngũ đại tổ lão đều quay qua nhìn mình, Lạc Vô Danh bỗng hạ giọng nói: "Đại tổ lão, còn nhớ rõ trước đó bởi vì hiệu quả của Tĩnh Thần Hương nên người làm trái lòng mình nói Tĩnh Thần Hương này không tệ, Diệp Phong nghe xong thì nói một câu đồ dởm, vậy có phải là hắn nghĩ Tĩnh Thần Hương này là đồ dởm thật cho nên ném cho chúng ta tùy ý xử lý hay không?"

Nghe Lạc Vô Danh lớn mật phỏng đoán như thế, ngũ đại tổ lão cũng đều chấn động, bởi vì bọn họ cảm thấy suy đoán này có mấy phần đạo lý.

"Nếu không ta đi thử xem?"

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên Hình trực tiếp đứng dậy đi đến cổng, nhìn Diệp Phong nằm ở trên giường, sắc mặt bình thản nói: "Diệp Phong, những Tĩnh Thần Hương ta xử lý giúp ngươi?"

"Đại tổ lão, làm phiền ngươi, xử lý đám rác rưởi này cho ta đi, nếu không ta sẽ tìm một chỗ ném đi, những thứ rác rưởi này sẽ làm mất thân phận thần hào bại gia của ta."

Nói xong, Diệp Phong không tiếp tục để ý đến Lạc Thiên Hình, ôm chăn mền thoải mái dễ chịu lăn ra ngủ lần nữa.

"Mấy ca, chạy mau!"

Lạc Thiên Hình nghe xong, hô một tiếng với mấy người thần sắc hưng phấn ở góc tường, sau đó lập tức bay ra sau núi.

Phía sau núi, động phủ tu luyện!

Lạc Thiên Hình chia cho tứ đại tổ lão còn lại mỗi người hai mươi cây Tĩnh Thần Hương, sau đó nhìn Lạc Vô Danh đang dùng ánh mắt trông mong nhìn mình, cất một trăm hai mươi cây Tĩnh Thần Hương còn lại vào, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Lạc Vô Danh, ngươi nhìn cái gì vậy, không có có phần của ngươi."

Nghe nói như thế, Lạc Vô Danh khóc, rõ ràng là mọi người cùng làm ăn xin ở đó, sao lại không có phần của ta, cho ta mười cây cũng được.

"Đại ca, nếu không sau này mỗi sáng sớm chúng ta sẽ đến góc tường của tiểu tử Diệp Phong đó ngồi xổm ăn xin đi, không cần biết là hắn hỏi cái gì, tất cả đều xem như là đồ dởm, đến lúc đó chẳng phải tất cả đều là của chúng ta hay sao."

Ngũ tổ lão Sở Vân Sơn giống như là tìm được con đường để phát tài.

"Mặc dù từ ăn xin này nghe rất khó chịu nhưng nếu như có thể lấy được loại bảo bối này thì ta thà làm một tên ăn mày!"

Tứ tổ lão Trình Hưng Phi nhìn hai mươi cây Tĩnh Thần Hương trong tay, trong mắt tràn đầy vẻ kích động, chỉ hận không thể lập tức chạy đến góc tường chỗ Diệp Phong ở ngồi xổm.

"Hóa ra ăn xin cũng có thể phát tài thật."

Tam tổ lão Tào Dân Phong với Nhị tổ lão Giang Hào Vũ cũng không khỏi sinh lòng cảm thán.

Nghe mấy người nói như vậy, Lạc Thiên Hình không có phản ứng gì, bởi vì hắn biết chỉ là mấy người thuận miệng nói một chút mà thôi, không thể nào có bọn họ sẽ đi lừa gạt Diệp Phong, dù sao Diệp Phong có đồ tốt nhưng đều sẽ cho bọn họ, hoàn toàn không cần dùng thủ đoạn hèn hạ như thế để có được.

Về phần lần này cũng không phải ý của bọn họ, hơn nữa bọn họ cũng không có nói thứ này là đồ dởm, cũng không có thừa nhận là đồ dởm, là chính Diệp Phong cho là như vậy, dù sao Diệp Phong cũng cho bọn họ!

Thật ra thì chuyện bọn họ lo lắng nhất chính là nếu nói ra tình hình thực tế thì không chừng Diệp Phong sẽ quất một câu ‘vậy ta phải giữ lại một trăm cây cho cẩu tử nhà ta ngửi’, làm như vậy còn khó chịu hơn giết bọn họ.

"Được, ngày mai Diệp Phong sẽ phải đến truyền tống tháp đi Thiên Đạo Chiến Trường, Lạc Vô Danh, ngày mai ngươi tự mình dẫn đội, nhất định phải cam đoan an toàn của Diệp Phong."

"Đúng rồi, cũng không cần đi theo đại bộ đội tông môn, ngươi đơn độc dẫn theo hắn đến truyền tống tháp đi Thiên Đạo Chiến Trường."

Chương 40: Ăn xin mà thôi, có cần phải cạnh tranh như vậy hay không (2)

Lúc này, Lạc Thiên Hình nghiêm túc nhìn Lạc Vô Danh, nói.

"Ta biết rồi, Đại tổ lão."

Lạc Vô Danh vội vàng trả lời.

Một ngày trôi qua, Diệp Phong cưỡng chế ngủ hết một ngày.

Khi Diệp Phong tỉnh lại lần nữa, rốt cuộc ánh mắt không còn vô thần, ngược lại tràn đầy vẻ mong đợi, bởi vì hôm nay hắn phải đi Thiên Đạo Chiến Trường, rốt cuộc hắn cũng không cần nhàm chán đến mỗi ngày đều phải cưỡng chế mình đi ngủ.

"Xem sản phẩm bại gia hôm nay là gì."

Diệp Phong thuần thục tra xét sản phẩm bại gia hôm nay.

Sản phẩm bại gia: Nhị phẩm cửu giai Tù Thổ Lao Phù Lục *10000

Tù Thổ Lao Phù Lục: Có thể ngưng tụ một đạo thổ lao vây kẻ địch trong đó.

"Thú vị, mặc dù không phải là phù lục công kích nhưng cũng không gấp, hắc hắc, không chừng đến Thiên Đạo Chiến Trường thì còn có thể mang đến cho ta một chút niềm vui thú."

Diệp Phong biết được sản phẩm bại gia hôm nay thì càng chờ mong đến Thiên Đạo Chiến Trường, dù sao đến lúc đó hắn truyền tống đến Thiên Đạo Chiến Trường đệ nhị trọng, tất cả đều là tu sĩ Khí Động Cảnh hoặc yêu thú.

Bên ngoài phòng ốc.

"Hôm nay tên phá của Diệp Phong này sẽ đi, không biết có thể lấy được thêm chút lợi ích nữa hay không."

Ngồi xổm ở góc tường, Lạc Thiên Hình tràn đầy mong đợi nghĩ, mà lúc này, trên mặt cũng có chút đắc ý, bởi vì hôm nay hắn lặng lẽ tới, không có nói cho tứ đại tổ lão còn lại, chuyện mất mặt như đi làm ăn xin này, để người làm đại ca như hắn làm là được rồi.

Nhưng mà ngay lúc Lạc Thiên Hình còn dương dương đắc ý thì

cách đó không xa lại xuất hiện Nhị tổ lão Giang Hào Vũ.

Khi hai người đều nhìn thấy đối phương thì sắc mặt đều hơi lúng túng.

"Lão nhị, quá mức."

Nhìn Giang Hào Vũ yên lặng ngồi xổm ở bên cạnh mình, lại móc từ trong ngực ra một cái bát mới tinh đặt ở trước người, cơ mặt Lạc Thiên Hình mất khống chế mà co rút, thậm chí trong lòng cực kỳ hối hận sao mình lại không nghĩ đến chuyện này, dù sao cũng đã hạ thấp thân phận đi ăn xin, còn ngại một cái bát sao?

"Đại ca, có muốn ký hiệp ước hay không, nếu hôm nay có thể lấy được ít đồ từ trên tay Diệp Phong, dù ai trong số hai người chúng ta lấy được thì đều chia cho đối phương một nửa?"

Lúc này, Giang Hào Vũ bỗng lên tiếng đề nghị.

Ngay lúc Lạc Thiên Hình chuẩn bị gật đầu đồng ý thì cách đó không xa lại xuất hiện một bóng dáng lén lén lút lút, nhìn thấy Tam tổ lão Tào Dân Phong đi tới, hai người cũng che trán, rất là bất đắc dĩ, lại thêm một đối thủ cạnh tranh.

"Đại ca, nhị ca, không ngại tam đệ đến tham gia náo nhiệt chứ."

Nhìn thấy hai người, Tào Dân Phong cũng sững sờ, sắc mặt có chút lúng túng, ngồi xổm xuống bên cạnh Giang Hào Vũ, móc một cái chén bể một góc trong ngực ra!

"Lão tam, quá mức rồi!"

Nhìn thấy chén bể một góc đó, Lạc Thiên Hình với Giang Hào Vũ trăm miệng một lời nói.

Không bao lâu sau, Tứ tổ lão Trình Hưng Phi với Ngũ tổ lão Sở Vân Sơn cũng đến đây.

Giang Hào Vũ cầm theo một cái bát mới tinh!

Tào Dân Phong cầm theo một cái chén bể một góc!

Trình Hưng Phi không chỉ cầm theo một cái chén bể một góc mà đạo bào trên người còn có mảnh vá!

Sở Vân Sơn không chỉ có chén bể một góc với đạo bào có mảnh vá, tóc cũng như ổ gà, trên mặt bẩn thỉu!

Nhìn thấy tình huống của bốn người, Lạc Thiên Hình điên rồi, ăn xin thôi mà, đâu cần phải cạnh tranh như thế chứ!

"Cái tên Diệp Phong đó chỉ biết ngủ, hôm nay chính là ngày đi truyền tống tháp đến Thiên Đạo Chiến Trường, ta phải gọi hắn dậy sớm một chút."

Nhưng mà khi Lạc Vô Danh sắp đến chỗ ở của Diệp Phong thì nhìn thấy ngũ đại tổ lão ngồi xổm thành một hàng ở góc tường, dáng vẻ khác nhau, chợt xoay người nhanh chóng đi ra xa.

"Không nhìn thấy, mẹ nó, ta không nhìn thấy bất cứ thứ gì!"

"Điên rồi, ngũ đại tổ lão triệt để điên rồi!"

Trong đầu Lạc Vô Danh nhớ lại dáng vẻ của ngũ đại tổ lão lúc nãy, đặc biệt là trang phục không kém tên ăn mày chút nào của Ngũ tổ lão Sở Vân Sơn, cảm thấy ngũ đại tổ lão bị Diệp Phong làm hỏng.

Mười phút sau.

Khi Diệp Phong rửa mặt xong đi ra ngoài, thấy ngũ đại tổ lão ngồi xổm thành một hàng một bên góc tường, đặc biệt là trước người Nhị tổ lão và Ngũ tổ lão đều có một cái bát, khiến cho hắn cũng ngẩn ra.

Làm gì chứ?

Sao Ngũ đại tổ lão phải làm như vậy, thể nghiệm cuộc sống của ăn mày để ma luyện tâm cảnh?

Trừ cái đó ra, Diệp Phong hoàn toàn không nghĩ ra nguyên nhân khác.

"Nhưng mà ma luyện tâm cảnh, tại sao lại chạy đến chỗ ta chứ, chẳng lẽ là muốn cho ta bình chọn ra người hợp lý nhất?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong nhìn qua nhìn lại ngũ đại tổ lão, cuối cùng đi đến trước người Ngũ tổ lão Sở Vân Sơn, lấy mười giọt tinh huyết của Tử Lôi Cuồng Sư ra để vào trong chén bể.

"Thật mệt mỏi!"

"Ngũ đại tổ lão ma luyện tâm cảnh, ta không chỉ phải phối hợp bọn họ diễn, còn phải tự móc tiền túi ra cho bọn họ cảm nhận được cảm giác của một tên ăn mày chân chính, đệ tử tốt như ta không nhiều đâu."

Sau đó Diệp Phong trực tiếp rời khỏi viện lạc, chuẩn bị đi tìm Lạc Vô Danh, sau đó nhanh chóng chạy tới Thiên Đạo Chiến Trường, mấy ngày nay hắn chán đến sắp điên rồi.

"Ha ha ha!"

"Thành, thành công, quả nhiên là có thể dùng phương pháp này!"

Sau khi Diệp Phong rời đi, nhìn mười giọt tinh huyết của Đại yêu Tử Lôi Cuồng Sư ở trong chén bể, Sở Vân Sơn không nhịn được phá lên cười, khiến cho tứ đại tổ lão còn lại hâm mộ không thôi.

"Thất sách, lần này đúng là thất sách, nhưng mà lần sau thì tất cả dựa vào bản lĩnh của mình."

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Sở Vân Sơn, trong lòng Lạc Thiên Hình nghĩ thầm.

Không bao lâu, Diệp Phong tìm được Lạc Vô Danh đang đi dạo.

"Diệp Phong, lúc ngươi đi ra có nhìn thấy ngũ đại tổ lão không?"

Lạc Vô Danh thấy Diệp Phong xuất hiện ở nơi này thì cũng hiếu kì hỏi thăm, hắn cũng rất muốn biết ngũ đại tổ lão làm như vậy thì có lấy được đồ tốt từ trong tay của Diệp Phong hay không.

"Thấy."

Chương 41: Nguy cơ, trên đường gặp Đại yêu

"Thấy."

"Ngũ đại tổ lão không hổ là cường giả Độ Kiếp Cảnh cửu trọng tối đỉnh, vì ma luyện tâm cảnh của mình mà hóa trang thành tên ăn mày, muốn cảm nhận cuộc sống của tên ăn mày một chút."

"Mặc dù bọn họ không nói gì cả nhưng ta hiểu, hơn nữa cũng rất phối hợp với bọn họ, móc mười giọt Đại yêu tinh huyết cho người giống tên ăn mày nhất là Ngũ tổ lão, tự tay để vào trong chén của hắn."

Nghe Lạc Vô Danh hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Phụt!

Nghe nói như thế, Lạc Vô Danh suýt chút hộc máu, mẹ nó, giỏi cho giả làm ăn mày ma luyện tâm cảnh!

Bọn họ vốn là đang giả làm ăn xin xin đồ của ngươi, ai bảo đồ trong tay ngươi đều là bảo bối hiếm có với với bọn họ, nếu không thì sao bọn họ lại làm như vậy chứ.

Kết quả ngươi lại cho là bọn họ đang ma luyện tâm cảnh, sau đó còn phối hợp với bọn họ?

Ngươi có biết hay không, ngươi tự nhận là phối hợp như vậy sẽ khiến cho bọn họ hiểu lầm, sẽ khiến cho bọn họ càng điên cuồng hơn nữa!

Hô!

Sâu thở dài một hơi, Lạc Vô Danh không có giải thích, sau này chuyện này sẽ phát triển thành như thế nào thì hắn cũng không thèm nghĩ nữa, dù sao chỉ là chơi thôi!

"Sư công, đệ tử tông môn đã chuẩn bị xong chưa?"

"Khi nào chúng ta đi truyền tống tháp đến Thiên Đạo Chiến Trường?"

Lúc này, Diệp Phong có chút không kịp chờ đợi hỏi.

"Khi nào đi cũng được, chúng ta không đi theo đội ngũ, do ta tự mình dẫn ngươi đi truyền tống tháp đến Thiên Đạo Chiến Trường."

"Ừm?"

"Ngươi nhìn ta như vậy làm gì?"

Nói xong, Lạc Vô Danh phát hiện Diệp Phong dùng một loại ánh mắt kỳ quái nhìn mình chằm chằm, khiến cho hắn hơi sợ.

"Sư công, vậy ngươi tế phi kiếm ra đi, ta đã chuẩn bị xong, bây giờ chúng ta tranh thủ đi."

Diệp Phong biết rõ còn hỏi.

...

Vậy ngươi nói thẳng, dùng ánh mắt ấy nhìn ta chằm chằm làm gì, nhìn đến ta hơi kinh hãi.

Lạc Vô Danh cũng điên rồi, không nói thêm lời nào, trực tiếp tế phi kiếm ra dẫn Diệp Phong phóng lên tận trời, rời khỏi tông môn.

"Đi, mặc dù tiểu tử này mới tới mấy ngày nhưng lần này hắn đi, ta vẫn nhớ hắn."

"Đúng vậy, tiểu tử này gia nhập Tinh Cực Tông chúng ta là do tông môn chúng ta may mắn!"

"Lần này hắn đi, sợ đến về thì sẽ trực tiếp về Tinh Hồn Tông do Thánh nữ sáng lập."

"Uy lực của đại trận hộ tông tăng lên gấp mười, hơn nữa còn duy trì trạng thái mở ra, không bằng chúng ta cũng đi Tinh Hồn Tông?"

Nghe tứ đại tổ lão nói như vậy, sắc mặt Lạc Thiên Hình càng ngày càng đen, rốt cục cuối cùng cũng không nhịn được, mắng to: "Bốn lão gia hỏa các ngươi có biết xấu hổ hay không hả, ăn xin ở bản tông coi như xong, còn muốn chạy tới Tinh Hồn Tông ăn xin hay sao!"

"Đại ca, sau khi bốn người chúng ta đi, tông môn giao lại cho

ngươi!"

"Đại ca, không hổ là ngươi, còn suy nghĩ cho chúng tiểu đệ!"

"Đại ca, chờ chúng ta ăn xin được đồ tốt, đến lúc đó tuyệt đối sẽ giữ lại một chút cho ngươi, ngươi cứ yên tâm ở chỗ này trấn thủ bản tông đi!"

"Đại ca, đại ân không biết nói sao để cảm tạ, đều ở trong chén!"

Oanh!

Nghe bốn người nói như vậy, Lạc Thiên Hình lập tức nổi giận, khí tức cuồng bạo quét sạch bốn phía, nhìn chằm chằm tứ đại tổ lão, giận dữ hét: "Đều ở lại bản tông cho ta, ai cũng đừng hòng đi Tinh Hồn Tông, ta nói, nếu không tự gánh lấy hậu quả!"

Nhìn thấy Lạc Thiên Hình nổi giận, tứ đại tổ lão liếc nhau, bó tay thở dài, chia tay Diệp Phong một ngày, bọn họ cảm thấy như mình làm mất bảo bối gì đó vậy.

Một bên khác.

"Sư công, yêu thú ở Huyền Thiên đại lục khác với yêu thú trong Thiên Đạo Chiến Trường hả?"

"Từ Tinh Hồn Tông đi tới Tinh Cực Tông, đi hai ngày đường cũng không có gặp được một con yêu thú nào, bọn chúng đều ở đâu?"

Trên phi kiếm, Diệp Phong nhàm chán quá nên hỏi thăm.

"Yêu thú trong Thiên Đạo Chiến Trường mạnh hơn yêu thú trong Huyền Thiên đại lục, hơn nữa còn mạnh hơn rất nhiều!"

"Cho dù là yêu thú cùng chủng tộc, cùng cảnh giới nhưng yêu thú trong Thiên Đạo Chiến Trường có thể nhẹ nhõm đối kháng ba con yêu thú trong Huyền Thiên đại lục, đối với tu sĩ chúng ta thì cũng giống như thế."

"Cho nên, ở Thiên Đạo Chiến Trường, nếu như gặp phải yêu thú cùng cảnh giới thì ít nhất phải có ba người liên thủ lại mới có thể đối kháng được."

"Về phần tại sao vẫn luôn không có gặp được yêu thú, không phải chúng ta cũng không có gặp được tu sĩ hay sao, Huyền Thiên đại lục rất lớn, không có gặp được dễ dàng như vậy."

Lạc Vô Danh nghe Diệp Phong hỏi thăm, cũng kiên nhẫn giải thích.

Nửa ngày sau.

Lạc Vô Danh bảo vệ Diệp Phong sau lưng, nhìn thanh niên áo trắng nở nụ cười trước mặt, sắc mặt cực kỳ ngưng trọng.

"Đại yêu!"

"Thấp nhất cũng là Đại yêu Độ Kiếp Cảnh cửu trọng!"

"Diệp Phong, một hồi ta ngăn chặn hắn, ngươi toàn lực đào tẩu!"

Lạc Vô Danh hạ giọng nói với Diệp Phong sau lưng.

"Ngươi cho rằng có thể kéo ta lại?"

"Ngươi cho là hắn có thể trốn được từ trong tay của ta?"

Lúc này, thanh niên áo trắng nhìn Lạc Vô Danh, trên mặt lộ vẻ khinh thường, lên tiếng trào phúng.

"Như vầy đi, chúng ta làm một giao dịch thú vị được không?"

"Chỉ cần các ngươi có thể lấy thứ khiến cho ta động lòng ra, ta sẽ thả các ngươi bình yên rời khỏi đây."

Không có lập tức động thủ, hình như thanh niên áo trắng nghĩ tới chuyện hay ho nào đó, nhìn Lạc Vô Danh và Diệp Phong, nói.

"Hừ!"

"Ngươi cho là ta sẽ tin tưởng Đại yêu như ngươi sao?"

Lạc Vô Danh nghe xong thì hừ lạnh một tiếng, yêu thú chẳng bao giờ giữ lời, cái này chỉ là đối phương muốn trêu đùa hai người bọn họ thôi.

Xoát!

Nhưng mà ngay lúc Lạc Vô Danh chuẩn bị xuất thủ, đồng thời dặn Diệp Phong đừng quan tâm gì cả, chỉ cần liều mạng đào vong thôi thì mười giọt Đại yêu tinh huyết hóa thành mười đạo hồng sắc lưu quang từ phía sau hắn bắn ra, vọt thẳng đến trước mặt thanh niên áo trắng đối diện.

"Diệp Phong!"

"Có phải ngươi điên rồi hay không, sao lại tin lời Đại yêu được, bọn hắn hoàn toàn không đáng tin, hắn chỉ muốn trêu đùa chúng ta mà thôi, hơn nữa, nhìn thấy trong tay ngươi lại có bảo vật như thế thì hắn sẽ càng không bỏ qua cho ngươi, Đại yêu tinh huyết cũng cực kỳ quan trọng với yêu thú đó!"

Chương 42: Đừng trốn, ngoan ngoãn làm chiến sủng của lão tử

Lạc Vô Danh quay người nhìn về phía Diệp Phong, hắn muốn điên mất, bây giờ đối phương sẽ càng không buông tha cho Diệp Phong.

"Sư công, nếu dối gạt chúng ta thì tốt hơn, đến lúc đó ta sẽ chém giết hắn, chỉ là một con yêu thú thôi, hoàn toàn không cần phải sợ, có ta đây."

Thấy Lạc Vô Danh gấp gáp không thôi, Diệp Phong vỗ vỗ bờ vai của hắn, trấn an đối phương.

Hả?

Lạc Vô Danh nghe xong thì sững sờ, sau đó thần sắc lo lắng dần dần hóa thành bình thản, người khác nói hắn không tin nhưng Diệp Phong nói thì hắn tin, không có lý do gì!

Trái lại, thanh niên áo trắng đối diện cảm nhận được vô thượng yêu khi của mười giọt Đại yêu tinh huyết trong tay tản ra thì bị hù đến toàn thân run rẩy.

Hắn là một Đại yêu Độ Kiếp Cảnh cửu trọng đỉnh phong, thậm chí còn là một Đại yêu vượt qua hai đạo Thiên Đạo lôi kiếp! Nhưng tu

hành đến cấp bậc của bọn họ thì có những thứ bọn họ càng thêm sợ hãi.

Hai nhân loại đối diện đều là rác rưởi, đặc biệt là Diệp Phong, chỉ là Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong!

Nhưng trong tay một người như vậy lại có mười giọt Đại yêu tinh huyết, hơn nữa Đại yêu này còn là Đại yêu vượt qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp, đó là tồn tại mà hắn cũng phải ngước lên nhìn!

Nếu nói là ngẫu nhiên đoạt được, hắn không tin, bởi vì hắn không dám cược!

"Các ngươi đi thôi."

Cuối cùng, thanh niên áo trắng vẫn quyết định thả hai người rời đi, hắn không muốn mang nguy hiểm đến cho mình, dù chỉ là khả năng nhỏ thôi!

Nghe thanh niên áo trắng nói như vậy, Diệp Phong và Lạc Vô Danh đều sững sờ, yêu thú này lại nói lời giữ lời?

Trong mắt hai người đều hiện lên vẻ khó tin.

"Đi, không cần biết hắn nói thật hay giả, đi trước rồi nói."

Lạc Vô Danh nhìn chằm chằm vào thanh niên áo trắng, đưa tay chộp tới phía sau, muốn dẫn Diệp Phong lập tức chạy khỏi nơi này, nhưng mà lại bắt hụt.

Đi?

Sao mà đi như vậy được!

Diệp Phong vất vả lắm mới gặp một con yêu thú, không mở mang kiến thức phong thái của Đại yêu một chút thì sao có thể đi!

Hơn nữa, Diệp Phong cũng muốn kiểm tra xem khi mình gặp nguy hiểm thì đội hộ vệ bại gia sẽ ra sân với phương thức hoa lệ như thế nào.

"Ngươi xem, ta còn có năm mươi giọt Đại yêu tinh huyết nữa nè."

"Chỉ cần ngươi giết ta, tất cả đều là của ngươi!"

Ngươi không giết ta, vậy ta sẽ lấy bảo bối đủ để khiến cho ngươi điên cuồng ra để ép ngươi động thủ!

Đường đường một cái thế giới huyền huyễn, mình phá của cũng được vài ngày rồi, một lần nguy cơ cũng không gặp được, vất vả lắm mới gặp được một lần, Diệp Phong phải trân quý.

Đạp! Đạp! Đạp!

Nhưng mà nhìn thấy Diệp Phong lại lấy năm mươi giọt Đại yêu tinh huyết ra, thanh niên áo trắng lại bị hù đến liên tiếp lùi lại mấy bước, thậm chí trong mắt đều toát ra vẻ sợ hãi.

Đoán đúng rồi!

Chắc chắn đối phương không phải người bình thường, thậm chí rất có thể gần đây có đại lão siêu cấp kinh khủng đang ẩn nấp quan sát.

Chỉ cần hắn dám động thủ thì đối phương sẽ trực tiếp xuất thủ miểu sát hắn!

Nhìn Diệp Phong không hề khẩn trương chút nào, hơn nữa còn không ngừng kích thích hắn động thủ, thanh niên áo trắng bị hù đến ném mười giọt Đại yêu tinh huyết trong tay về, sau đó quần áo trên người bị căng nứt trong nháy mắt, hóa thành bản thể, bay thẳng lên mây, trong chớp mắt đã biến mất trong tầm mắt của hai người.

"Một con Đường Lang thật là lớn!"

Nhìn thanh niên áo trắng huyễn hóa thành bản thể là một con Đường Lang cao ba thước, toàn thân đỏ như máu, Diệp Phong không khỏi cảm thán một câu, lần đầu tiên hắn nhìn thấy Đường Lang lớn như thế.

Dáng người dong dỏng cao, trên chân trước, hai thanh huyết sắc đại đao đẹp đẽ, hai chân mạnh mẽ đanh thép, cánh màu huyết ngọc mỏng như giấy, Diệp Phong lập tức thích Đại yêu anh tuấn này.

Điểm duy nhất khác biệt với Đường Lang ở kiếp trước là đối phương chỉ có hai chân trước với hai chân sau, không có nhiều chân như Đường Lang kiếp trước, chính là huyết sắc Đường Lang đi bộ.

"Phệ Huyết Đường Lang!"

Mà bên cạnh, Lạc Vô Danh cũng lên tiếng kinh hô, nói ra tên của Đại yêu.

"Sư công, ngươi biết yêu thú này?"

Diệp Phong nghe được cái tên này thì càng muốn thu đối phương làm sủng vật, tên cũng đẹp như vậy.

"Phệ Huyết Đường Lang, yêu thú có huyết mạch cực kỳ mạnh mẽ, phương thức tu luyện duy nhất là chỉ cần có huyết dịch thì có thể không ngừng mạnh lên, là một loại yêu thú mạnh mẽ cực kỳ khó chơi."

Lạc Vô Danh giới thiệu sơ một chút về Phệ Huyết Đường Lang.

"Sư công, có thể đuổi kịp đối phương không?"

Hiểu rõ tình huống của Phệ Huyết Đường Lang, Diệp Phong vội vàng hỏi thăm, hết cách rồi, chỉ khi hắn gặp nguy hiểm thì đội hộ vệ bại gia mới xuất hiện, hơn nữa chỉ có thể giúp hắn giải quyết nguy cơ, việc khổ cực như đuổi theo sủng vật này thì phải dựa vào Lạc Vô Danh mới được.

"Ta có một loại bí pháp, có thể để tốc độ của ta tăng vọt trong khoảng thời gian ngắn, nhưng mà bí pháp này không chỉ cần linh thạch mà thời gian sử dụng bí pháp càng dài thì khi kết thúc bí pháp ta sẽ bị phản phệ càng lớn, tuy không nguy hiểm đến tính mạng nhưng cần tĩnh dưỡng một thời gian."

"Chờ một chút, ngươi hỏi cái này để làm gì?"

Nói xong, Lạc Vô Danh đột nhiên quay qua nhìn Diệp Phong, không biết tại sao mà trong lòng hắn bỗng nhiên xuất hiện dự cảm không ổn.

"Sư công, linh thạch giao cho ta, ngươi tranh thủ dẫn ta đuổi theo, ta muốn bắt hắn về làm sủng vật, không đúng, là chiến sủng."

Diệp Phong nghe Lạc Vô Danh nói có cách thì vui vẻ, lấy mấy chục miếng cực phẩm Linh Tinh ra, thúc giục.

"Điên rồi! Điện thật rồi, vậy mà muốn thu Đại yêu bực này làm chiến sủng!"

"Thôi, chắc chắn tiểu tử thúi này có chỗ dựa, nếu như vậy, sư công sẽ điên với ngươi một lần!"

Cầm lấy mấy chục miếng cực phẩm Linh Tinh, Lạc Vô Danh tế ra phi kiếm, dẫn theo Diệp Phong, thi triển bí pháp, hai người một kiếm hóa thành một đạo bạch sắc kiếm quang đột ngột từ mặt đất bay lên, kéo theo từng đạo tiếng xé gió, toàn lực đuổi theo Phệ Huyết Đường Lang đã đào tẩu.

Chương 43: Đội hộ vệ bại gia, cường thế ra sân

"Có phải ta quá cẩn thận rồi hay không, lỡ như là do đối phương ngẫu nhiên lấy được thì sao?"

“Đại yêu cấp bậc này là có thể phi thăng thượng giới bất cứ lúc nào, sao lại bị đánh giết dễ dàng như vậy được?"

Chạy trốn một hồi, Phệ Huyết Đường Lang dần hãm tốc độ lại, thậm chí bắt đầu tự trách.

"Đuổi kịp, rốt cục đuổi kịp!"

"Đại yêu, chúng ta đại chiến một trận, nếu ngươi thua thì làm chiến sủng cho ta!"

Nhưng mà khi tiếng hô to đầy hưng phấn của Diệp Phong vang lên sau lưng, Phệ Huyết Đường Lang lại toàn thân chấn động, đột nhiên vung vẫy cánh hình quạt, hóa thành một đạo huyết sắc lưu quang nhanh chóng chạy trốn lần nữa!

Cẩn thận cái rắm, mẹ nó, người ta đuổi theo tới đuôi rồi!

Lúc này, Phệ Huyết Đường Lang rất hoảng hốt, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi!

"Phệ Huyết Đường Lang, đừng chạy, chúng ta đánh một trận, nếu như chúng ta thua thì ngươi cứ giết, nếu ngươi thua thì làm chiến sủng cho ta, thấy sao?"

Dựa vào bí pháp với Linh Tinh dùng không hết, dù thực lực chênh lệch lớn nhưng Lạc Vô Danh vẫn đuổi kịp Phệ Huyết Đường Lang đang cực tốc chạy trốn, mà Diệp Phong cũng vẻ mặt thành thật nhìn Phệ Huyết Đường Lang đang phi hành song song với mình, nói muốn giao đấu.

"Không đánh!"

"Mười giọt Đại yêu tinh huyết đó ta đã trả lại cho các ngươi, xin các ngươi bỏ qua cho ta đi!"

Nhìn vẻ mặt thành thật của Diệp Phong bên cạnh, Phệ Huyết Đường Lang muốn điên rồi, nếu như đối phương không có lực lượng thì sao dám đuổi theo hắn khiêu chiến?

Dù bây giờ hắn có thể trực tiếp ra tay với Lạc Vô Danh nhưng hắn hoàn toàn không dám!

"Diệp Phong, mau nghĩ cách đi, ta sắp không chống đỡ nổi nữa!"

Lúc này, Lạc Vô Danh hạ giọng nhắc nhở.

"Sư công, dùng hết toàn lực vượt qua đối phương, sau đó ném ta ra, đối phương có tốc độ nhanh như vậy, tuyệt đối không thể lập tức dừng lại được, đến lúc đó ta sẽ gặp nguy cơ, như vậy thì tất cả đều sẽ được giải quyết."

Diệp Phong nghe nói như thế thì trầm tư một lúc, vội nói.

Không có nguy cơ thì mình sáng tạo ra nguy cơ!

Mà Lạc Vô Danh cũng gia tốc lần nữa, đồng thời trong lòng nhớ kỹ một chuyện, đó chính là khi Diệp Phong gặp nguy cơ thì rất có thể

sẽ xuất hiện chuyện lớn quá sức tưởng tượng của hắn.

"Diệp Phong, ngươi cẩn thận!"

Vượt qua Phệ Huyết Đường Lang mười mét, Lạc Vô Danh đi thẳng tới đường mà Phệ Huyết Đường Lang đang lao tới, sau đó ném Diệp Phong ra khỏi phi kiếm còn mình thì đạp phi kiếm nhanh chóng hạ xuống.

Khoảng cách mười mét!

Với tốc độ phi hành kinh khủng của Phệ Huyết Đường Lang trước mặt thì chỉ là trong chớp mắt thôi, hoàn toàn không chờ Diệp Phong rơi xuống thì Phệ Huyết Đường Lang với vẻ mặt bối rối đã xuất hiện ở trước mắt của hắn, lực húc kinh khủng đủ để cho hắn đụng thân thể yếu ớt của Diệp Phong thành một đám sương máu!

"Không được tổn thương chủ ta!"

Trong thời khắc nguy hiểm này, một cỗ khí tức uy áp kinh khủng bao phủ mảnh không gian này trong nháy mắt, cho dù là Phệ Huyết Đường Lang đang tiếp tục vọt tới trước hay là Lạc Vô Danh đang cực tốc hạ xuống phía dưới đều đứng im ngay tại chỗ, ngoại trừ tròng mắt có thể chuyển động ra thì toàn bộ thân thể đều không thể cử động một chút nào.

Một đại hán khôi ngô mặc chiến giáp kim sắc xé rách không gian, trực tiếp xuất hiện trước mắt hai người một yêu.

Theo kim giáp đại hán từng bước đi tới chỗ Diệp Phong, những nơi hắn đi qua thì không gian đều sụp đổ, cực kỳ kinh khủng!

Nhìn thấy cảnh này, Phệ Huyết Đường Lang sợ vỡ mật, trong mắt tràn đầy nước mắt hối hận, sao hắn lại trêu chọc nhân loại khủng bố này làm gì chứ, nếu như không có trêu chọc đối phương thì đâu có gặp được nguy cơ trí mạng này!

Oanh! Oanh! Oanh!

Nhưng vào lúc này, không trung có lôi minh nổ vang, lôi kiếp tỏa ra vô tận thiên uy nhanh chóng ngưng tụ trên không trung.

"Ồn ào!"

Kim giáp đại hán đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên kiếp vân ngưng tụ thành hình trên không trung, giận quát một tiếng, trong tay có kim quang lóe lên, vung vẩy kim sắc chiến đao chém kiếp vân trên không trung!

Oanh!

Một đạo kim sắc đao khí dài mấy trăm trượng xé rách không gian, khí thế thẳng tiến không lùi chém kiếp vân thành hai nửa!

Dẫn động lôi kiếp!

Xé rách không gian!

Tráng hán kim giáp này là cường giả thượng giới!

Điên rồi, ở phía dưới, Lạc Vô Danh nhìn thấy cảnh này thì kinh hãi đến suýt chút nữa là tròng mắt lồi ra ngoài, thậm chí bây giờ hắn cũng không dám phỏng đoán thân phận của Diệp Phong, không nói những cái khác, chỉ với tráng hán kim giáp một đao chém nát kiếp vân trước mắt thì cho dù ở thượng giới thì cũng là tồn tại kinh khủng.

Khóc!

Ở gần nhất, Phệ Huyết Đường Lang sợ đến khóc, vừa nãy khí tức của kiếp vân đó còn khủng bố hơn đao Thiên Đạo lôi kiếp thứ chín, kết quả lại bị người này một đao chém thành hai nửa, rốt cuộc thì hắn đã trêu chọc tới một tồn tại khủng bố như thế nào chứ!

"Chủ ta, có cần xóa bỏ nguy cơ trước mắt không?"

Tráng hán kim giáp đi tới trước mặt Diệp Phong, quỳ một chân xuống đất, thần thái cực kỳ cung kính hỏi.

"Ngươi chính là thành viên của đội hộ vệ bại gia?"

"Chỉ có một mình ngươi sao?"

Diệp Phong nhìn thành viên đội hộ vệ người mặc chiến giáp kim sắc, bá khí vô song trước mắt, hiếu kì hỏi thăm.

"Chủ ta, căn cứ nguy cơ ngài gặp được lúc này, một mình ta đã đủ để giải quyết."

"Thành viên của đội hộ vệ bại gia lên đến ngàn ngàn vạn vạn, sẽ căn cứ theo tình huống nguy cơ của ngài để quyết định số lượng thành viên đến đây."

Tráng hán kim giáp cung kính ra giải thích.

Điên rồi! Điên rồi!

Còn có ngàn ngàn vạn vạn tráng hán kim giáp kinh khủng như người trước mắt này, mẹ nó, ngươi chỉ là Khí Động Cảnh, thân phận có cần khủng bố như vậy không, ta sắp bị hù chết rồi đây nè!

Bên cạnh, nghe hai người nói chuyện với nhau, Phệ Huyết Đường Lang đã sắp bị dọa đến điên rồi.

"Như vậy sao!"

"Được rồi, nguy cơ ở đây đã giải quyết xong, ngươi có thể đi về trước, nếu như hắn muốn giết ta nữa thì ngươi hãy tới, không phiền chứ."

Diệp Phong nhìn tráng hán kim giáp, hỏi.

"Không phiền, có thể cống hiến sức lực cho chủ ta là vinh hạnh của chúng ta."

Nói xong, kim giáp tráng hán đứng dậy hằm hằm nhìn Phệ Huyết Đường Lang một chút, sau đó tay không xé rách không gian biến mất trước mắt hai người một yêu.

Chương 44: Đi vào Thiên Đạo Chiến Trường, phương thức chiến đấu phá sản

"Bây giờ cho ngươi hai lựa chọn, hoặc là làm chiến sủng của ta

hoặc là chết, cơ hội chỉ có một lần."

Lúc này, Diệp Phong nhìn Phệ Huyết Đường Lang quỳ trước mặt mình, cho hắn hai lựa chọn, mặc dù hắn rất thích Đại yêu Phệ Huyết Đường Lang này nhưng nếu như đối phương lằng nhà lằng nhằng không biết tốt xấu, hắn cũng không rảnh nuông chiều đối phương, cùng lắm thì sau này lại bắt một con Phệ Huyết Đường Lang khác, cũng đâu nhất thiết phải là đối phương mới được.

Hả?

Nhìn huyết văn quỷ dị dần hiện ra trước mắt, Diệp Phong bối rối, hoàn toàn không hiểu đó là cái gì.

"Thiên Đạo huyết khế!"

"Chỉ cần ngươi nhỏ một giọt máu tươi lên trên cái Thiên Đạo huyết khế này thì tất cả những gì thuộc về Đại yêu này đều bị ngươi nắm trong tay."

Lúc này, Lạc Vô Danh chân đạp phi kiếm bay lên, giải thích.

Nhìn Diệp Phong nhanh chóng hoàn thành Thiên Đạo huyết khế nhận chủ, Lạc Vô Danh có chút hâm mộ con Phệ Huyết Đường Lang trước mắt này, có thể đi theo bên cạnh thần hào phá của Diệp Phong này, chắc chắn thành tựu của đối phương sẽ là vô hạn.

Tiếp tục lên đường, chỉ là lần này Diệp Phong và Lạc Vô Danh đều ngồi ở trên lưng Phệ Huyết Đường Lang, dù sao Lạc Vô Danh thi triển bí pháp, bây giờ phải tĩnh dưỡng một phen mới được.

Huống chi tốc độ của Phệ Huyết Đường Lang nhanh hơn hắn ngự kiếm không biết bao nhiêu lần.

"Diệp Phong, rốt cuộc ngươi là ai?"

Một lát sau, rốt cuộc Lạc Vô Danh vẫn không nhịn được hiếu kì trong lòng, quay qua nhìn Diệp Phong, hỏi.

"Sư công, ta chính là ta, đại đệ tử thân truyền của sư tôn."

Nghe hỏi như thế, Diệp Phong cũng không muốn giải thích thêm,

bởi vì không giải thích được, còn không bằng lấp liếm cho qua.

"Ha ha ha!"

Lạc Vô Danh nghe xong thì sững sờ, sau đó không nhịn được cười phá lên, không tiếp tục gặn hỏi thân phận của Diệp Phong nữa, nhưng hắn biết, có Diệp Phong, Tinh Cực Tông sẽ bay lên!

Thời gian trôi qua, khi sắc trời dần dần ảm đạm xuống thì rốt cục hai người một yêu cũng đi tới một cái truyền tống tháp đến Thiên Đạo Chiến Trường gần Tinh Cực Tông nhất.

Lúc này, Phệ Huyết Đường Lang đã hóa thành hình người, Diệp Phong cũng không muốn gây ra oanh động lớn ở chỗ này.

"Sư công, ở đây có thật nhiều người."

Thấy vô số tụ tập ở trước truyền tống tháp, Diệp Phong cũng hơi giật mình.

"Đó là chuyện đương nhiên, mặc dù Thiên Đạo Chiến Trường cực kỳ hung hiểm nhưng mỗi cái cảnh giới đều có một cái không gian chiến trường riêng, hệ số nguy hiểm giảm xuống rất nhiều, đặc biệt là nếu như có thực lực đỉnh phong ở cảnh giới đó thì hệ số an toàn tăng lên rất nhiều, đương nhiên sẽ có vô số người đi vào Thiên Đạo Chiến Trường tìm kiếm cơ duyên và thu hoạch tài nguyên tu luyện."

Lạc Vô Danh cười giải thích.

Diệp Phong nghe xong cũng khẽ gật đầu, quái vật giống như hắn, đi Thiên Đạo Chiến Trường đệ nhị trọng, không nói vô địch nhưng cũng là đại lão đỉnh tiêm, dù sao thực lực của hắn đã là đỉnh của Thiên Đạo Chiến Trường đệ nhị trọng, trừ phi gặp hàng trăm hàng ngàn đối thủ cùng cảnh giới vây công.

"Hệ thống, nếu như ta đi Thiên Đạo Chiến Trường, khi gặp nguy hiểm thì đội hộ vệ bại gia có thể xuất hiện hay không?"

Lúc này, Diệp Phong nghĩ tới điều gì, hỏi hệ thống.

"Đinh! Đội hộ vệ bại gia không bị ảnh hưởng bởi pháp tắc của

Thiên Đạo Chiến Trường, có thể giáng lâm bất cứ lúc nào."

Trâu!

Nghe hệ thống trả lời, Diệp Phong tán dương một câu.

"Tiểu Huyết, một hồi ngươi hộ tống sư công về tông môn, không cần ở chỗ này chờ ta."

Lúc này, Diệp Phong nhìn Phệ Huyết Đường Lang nói.

"Vâng chủ nhân."

Phệ Huyết Đường Lang cung kính đáp lại.

Bên cạnh, Lạc Vô Danh cũng trăm mối cảm xúc ngổn ngang, Đại yêu vượt qua hai đạo Thiên Đạo lôi kiếp hộ tống, đãi ngộ này hắn nghĩ cũng không dám nghĩ, phải biết, cho dù là Đại tổ lão thực lực mạnh nhất tông môn cũng chỉ mới vượt qua năm đạo Thiên Đạo lôi kiếp mà thôi, mà Ngũ tổ lão Sở Vân Sơn cũng chỉ mới vượt qua ba đạo, chỉ nhiều hơn Đại yêu này một đạo.

Nhìn Diệp Phong đi theo đám người vào truyền tống tháp đến Thiên Đạo Chiến Trường, Lạc Vô Danh theo Phệ Huyết Đường Lang trở về Tinh Cực Tông, bây giờ hắn chỉ hận mình không thể trực tiếp thông báo tin tức này cho ngũ đại tổ lão, dù sao có Phệ Huyết Đường Lang gia nhập, đối với tông môn thì có thể nói là một thực lực tăng mạnh.

...

Khi Diệp Phong đi tới cửa vào truyền tống tháp, hoảng hốt một cái, phát hiện mình đã đi tới một chỗ không gian xa lạ.

Trăng tròn màu máu treo trên không trung!

Toàn bộ không gian có chút hoang vu, mà trong không khí thì có mùi máu tanh nhàn nhạt, khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ không thoải mái.

"Chỗ này chính là Thiên Đạo Chiến Trường sao?"

Diệp Phong kiểm tra hoàn cảnh lạ lẫm một hồi, cảm thấy hoàn cảnh chỗ này rất kém cỏi, khiến cho người ở trong đó không được thoải mái.

"Huynh đệ, lần đầu tiên tới Thiên Đạo Chiến Trường?"

Đúng lúc này, một giọng nói có chút châm chọc vang lên sau lưng Diệp Phong.

"Không sai, là lần đầu tiên ta đến Thiên Đạo Chiến Trường."

Xoay người, nhìn thấy một thanh niên dáng người to mọng mập mạp xuất hiện ở đối diện, Diệp Phong cũng không có giấu diếm chuyện mình lần đầu tiên đến.

Quái!

Nhưng mà hắn nói như vậy lại làm cho mập mạp đối diện ngẩn ra.

Lần đầu tiên ngươi tới thì là lần đầu tiên tới, ta chỉ lừa ngươi một chút, ngươi lại thừa nhận thật, không sợ bị người khác biết sau đó sẽ bẫy chết ngươi?

Là do ngươi ngây thơ hay ngươi ngốc?

Lúc này, mập mạp Lý Phi cũng cực kỳ cạn lời, những lời hắn chuẩn bị nói đều bị sự thẳng thắn của Diệp Phong nén ngược về.

"Ngươi thực lực gì, có cần ta hướng dẫn không, ta là khách quen trong Thiên Đạo Chiến Trường."

Sau đó, Lý Phi nhìn vẻ mặt ngây thơ của Diệp Phong, hỏi thăm lần nữa.

"Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong."

Diệp Phong hoàn toàn không thèm để ý đối phương là người hay là yêu, cũng không thèm để ý đối phương có đến từ Huyền Thiên đại lục hay không, hắn chỉ muốn xem rốt cuộc đối phương muốn làm gì, nếu như không có địch ý gì thì chơi một chút cũng được, nếu có địch ý thì giết.

Nghĩ đến mình đến thế giới huyền huyễn này cũng được một thời gian, thậm chí ngay cả một người cũng chưa từng giết, Diệp Phong cảm thấy mình làm cho đại quân người xuyên việt mất thể diện.

Hả?

Chương 45: Đi vào Thiên Đạo Chiến Trường, phương thức chiến đấu phá sản (2)

Lý Phi vốn chuẩn bị giết người đoạt bảo, nhưng biết được thực lực của đối phương thì sắc mặt hơi đổi, mặc dù hắn cũng có thực lực giống như vậy nhưng hắn cũng không dám chắc đối phương có át chủ bài mạnh mẽ hay không.

"Không ngờ được là lần đầu tiên ngươi tới Thiên Đạo Chiến Trường, vậy mà không có người cũ dẫn dắt, nếu vậy thì chúng ta hợp tác đi, bất cứ tài nguyên gì đều sẽ chia đôi, ngươi thấy sao?"

Lúc này, Lý Phi lập tức thay đổi phương án, chuẩn bị tạm thời kết đội với đối phương, thuận tiện xem thực lực đối phương một chút, nếu như không sàn sàn nhau thì kết đội xông xáo cũng không tệ, nếu như không bằng hắn, hắn tự tin mình có thể đánh giết đối phương, vậy hắn cũng không để ý giết người đoạt bảo.

"Được!"

Diệp Phong cũng không thèm để ý đối phương có mục đích gì, có một người rành đường trong Thiên Đạo Chiến Trường ở bên cạnh thì có thể giúp hắn nhanh chóng hiểu rõ Thiên Đạo Chiến Trường.

Năm phút sau.

"Yêu thú Thiết Bối Thử, thực lực Khí Động Cảnh ngũ trọng đến bát trọng, số lượng đại khái ba trăm con, Diệp Phong huynh, muốn so một lần hay không?"

Nhìn đàn yêu thú Thiết Bối Thử phía xa, Lý Phi cười mời tỷ thí, thực tế là muốn xem thực lực Diệp Phong như thế nào.

"Được!"

Nói xong, trong nháy mắt trong tay Diệp Phong đã xuất hiện một nắm Tù Thổ Lao Phù Lục.

? ? ?

Làm gì, tỷ thí mà thôi, ngươi lấy nhiều phù lục như vậy ra làm gì, hơn nữa còn toàn bộ đều là phù lục nhị phẩm cửu giai!

Cảm nhận được khí tức mà những phù lục đó tản ra, bên cạnh, Lý Phi choáng.

Theo Diệp Phong ném toàn bộ Tù Thổ Lao Phù Lục trong tay ra, trong tay lại xuất hiện một nắm nữa, sau đó lại ném ra.

Liên tiếp ném mấy lần, hơn ba trăm con Thiết Bối Thử cách đó không xa đều bị thổ lao do Thổ linh lực ngưng tụ giam ở trong đó, cho dù có giãy dụa như thế nào cũng không thể rung chuyển thổ lao một chút nào.

Diệp Phong thuần thục mượn một thanh trường kiếm cực kỳ sắc bén của hệ thống, từng bước từng bước đi tới chỗ đàn yêu thú Thiết Bối Thử đang bị thổ lao vây khốn.

Phốc phốc!

Phốc phốc!

Cách đó không xa, Lý Phi nhìn thấy Diệp Phong cầm trường kiếm trong tay, một kiếm tiếp nối một kiếm, giết chết Thiết Bối Thử trong thổ lao, toàn thân tê dại!

Đại ca, những Thiết Bối Thử đó, thực lực cao nhất mới Khí Động Cảnh bát trọng, thấp nhất mới Khí Động Cảnh ngũ trọng, loại yêu thú rác rưởi này mà ngươi lại dùng hơn ba trăm tấm phù lục loại khống chế giá trị đắt đỏ, ngươi đang săn giết yêu thú hay là đang phá của hả?

Không bao lâu sau, khi Diệp Phong giết tất cả Thiết Bối Thử, vẻ mặt đắc ý nhìn Lý Phi, cười nói: "Lý Phi huynh, xem ra cuộc tỷ thí này, ta thắng."

Thắng?

Thắng em gái ngươi!

Thổ lao của ngươi, mẹ nó, ta vừa mới thử một chút, trừ phi toàn lực xuất thủ, nếu không thì hoàn toàn không đánh vỡ được, hóa ra ngươi dùng những thổ lao này là để đề phòng ta cướp quái của ngươi, mục đích là vì để thắng được ta?

Luận bàn tỷ thí, lại không có tiền đặt cược, ngươi có cần chơi sang như vậy không?

"Lý Phi huynh, còn đứng ngây ra đó làm gì, đi!"

Nhìn thấy Lý Phi đứng tại chỗ không muốn đi, Diệp Phong thúc giục.

Đi?

Không lấy yêu hạch trong người những yêu thú này?

Dùng thi thể những yêu thú này tinh luyện ra yêu thú tinh huyết, mặc dù không có đáng bao nhiêu tiền nhưng cũng là một món thu nhập mà, bỏ như vậy?

Lý Phi bối rối nhìn Diệp Phong, trực tiếp phát ra tam liên vấn.

"Như vậy sao?"

"Không ngờ được là Lý Phi huynh khó khăn như vậy, vậy tất cả yêu thú này đều cho ngươi."

Nói xong, Diệp Phong cầm trường kiếm cực kỳ sắc bén trong tay, cắt toàn bộ thổ lao thành hai nửa giống như cắt đậu phụ, chủ yếu là hắn không muốn lãng phí thời gian, nếu như không mượn ngoại lực thì nếu muốn những thổ lao này tự hao hết linh lực thì ít nhất cũng phải một hai giờ nữa.

Hừ!

Giả, ngươi tiếp tục giả đi, tất cả mọi người đều đến thu hoạch tài nguyên, những yêu thú này bán thành tiền cũng không phải là một

số lượng nhỏ đối với tu sĩ cảnh giới chúng ta, ta xem ngươi có thể giả bộ tới khi nào.

Nhìn Diệp Phong không thèm để ý chút nào, Lý Phi nhanh chóng thanh lý tất cả yêu thú, không bao lâu thì đã thu tất cả thi thể Thiết Bối Thử vào trong không gian giới chỉ.

"Này, hai tiểu gia hỏa các ngươi, không muốn chết thì giao tất cả thi thể Thiết Bối Thử ra."

Nhưng mà ngay lúc hai người chuẩn bị rời đi thì một nam tử chừng ba mươi tuổi cầm trường côn màu xanh trong tay cản đường đi của hai người, rõ ràng là muốn ăn cướp.

Bành!

Nói xong, trường côn màu xanh trong tay nam tử nện xuống đất, dao động linh lực Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong tứ tán ra trong nháy mắt.

"Xem ra dám đến Thiên Đạo Chiến Trường thì đa số đều là người có thực lực đỉnh phong cảnh giới này."

Cảm nhận được dao động linh lực của đối phương, trong lòng Diệp Phong cũng thầm phỏng đoán, sau đó trong tay xuất hiện một nắm Tù Thổ Lao Phù Lục, vất vả lắm mới gặp được một tên ăn cướp, không giết hắn thì giết ai.

Diệp Phong cũng không muốn nói nhảm với đối phương, trực tiếp ném hơn mười tấm Tù Thổ Lao Phù Lục trong tay ra ngoài.

Một luồng sóng linh khí Thổ linh lực xuất hiện quanh người nam tử, sau đó từng đạo thổ lao ngưng tụ trong nháy mắt, giam nam tử ở trong đó.

Oanh! Oanh! Oanh!

Sắc mặt nam tử khẽ biến, không kịp nghĩ nhiều, cầm trường côn màu xanh trong tay, sử dụng toàn lực, điên cuồng công kích hơn mười đạo thổ lao vây khốn mình!

Một đạo thổ lao, nát!

Hai đạo thổ lao, nát!

Ba đạo thổ lao, nát!

...

Khi nam tử liên tục đánh nát mười ba đạo thổ lao, thở hồng hộc nhìn một đạo thổ lao cuối cùng, vẻ khẩn trương trên mặt cũng giảm đi thì.

"Không!"

Nhưng mà khi nam tử nhìn thấy Diệp Phong ở đối diện lại lấy ra mấy chục tấm Tù Thổ Lao Phù Lục nữa thì tâm thần sụp đổ, thần sắc dữ tợn, rống lớn lên.

Ừng ực!

Nhìn thấy nam tử bị hơn mười đạo thổ lao vây khốn lần nữa, hậu phương, Lý Phi cũng kinh hãi nuốt một ngụm nước bọt một cái, cũng may mắn là trước đó mình không có biểu hiện ra hành vi không thân thiện gì với Diệp Phong.

Chương 46: Lý Phi huynh, giúp ta ném

"Khốn kiếp!"

"Dựa vào ngoại lực thì có gì tài ba, có gan thì thả ta ra ngoài, chúng ta tranh tài một trận!"

Xụi lơ trong thổ lao, nam tử tức hổn hển nhìn Diệp Phong từ từ đi tới, giận rống lên.

Phốc!

Đi đến trước thổ lao, Diệp Phong không có nói nhảm, thanh trường kiếm cực kỳ sắc bén trong tay đâm xuyên qua ngực đối phương.

Cho dù là chết thì ánh mắt nam tử vẫn trừng to, hắn chết cũng không tin mình đường đường là Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong nhưng lại chết oan chết uổng trong Thiên Đạo Chiến

Trường đệ nhị trọng như vậy!

"Chuyện này, mẹ nó, cũng là ngoan nhân!"

Nhìn Diệp Phong giết chết nam tử, Lý Phi hoàn toàn đổi mới nhận thức, mặc dù thời gian tiếp xúc rất ngắn nhưng Diệp Phong mang tới cho hắn ấn tượng là cực kỳ hiền lành, cực kỳ ngây thơ.

Bây giờ mới biết là hắn bị đối phương cố ý giả vờ như vậy lừa gạt, buồn cười là hắn còn cho là đối phương là một tên gà mờ, sợ là đối phương bán đứng mình, mình cũng không biết.

"Lý Phi huynh, những phù chú này ngươi cầm, nếu còn gặp loại người này thì cứ dùng phù lục vây khốn đối phương, sau đó một kiếm giải quyết đối phương."

Diệp Phong không biết lúc này tâm lý Lý Phi muôn màu muôn vẻ cỡ nào, sau khi đi tới, đưa cho đối phương một nắm Tù Thổ Lao Phù Lục, thật sự là hắn cảm thấy một mình mình làm thì quá mệt mỏi, không đến năm tiếng nữa là đến mười giờ khuya, mà hắn còn hơn chín ngàn tấm phù lục chưa có lãng phí hết.

Nhìn trong tay ít nhất cũng có mấy trăm tấm Tù Thổ Lao Phù Lục, cho dù là Lý Phi thì cũng không nhịn được mà cơ mặt co rút, bây giờ rốt cuộc hắn biết tại sao Diệp Phong lại không cần thi thể những yêu thú Thiết Bối Thử đó rồi, bởi vì người ta không thiếu chút tiền này!

Hai mươi phút sau, gặp lại đàn yêu thú, hai người Diệp Phong và Lý Phi đứng ở đằng xa, liên tục ném Tù Thổ Lao Phù Lục, sau đó Diệp Phong cho Lý Phi mượn một thanh trường kiếm không biết là phẩm gì mà hắn mượn được từ hệ thống, hai người bắt đầu hành trình đồ sát yêu thú.

Sau bốn tiếng rưỡi.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ tiêu hao hết sản phẩm bại gia hôm nay, thưởng một ngàn điểm phá sản, thưởng Đốn Ngộ Đan *100!"

Nằm trên mặt đất nghỉ ngơi, Diệp Phong nghe được tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên trong đầu, khóe miệng nở một nụ cười, nhìn Lý Phi đang cầm trường kiếm trong tay đánh giết từng con yêu thú bị

vây trong thổ lao ở phía xa, tự lẩm bẩm: "Vẫn phải có người hỗ trợ mới tốt."

Có thể nói, hơn sáu ngàn tấm phù lục còn lại sau đó đều do Lý Phi giúp hắn xài hết, hắn chỉ cần năm nghỉ ngơi là được.

Hô!

Có chút mỏi mệt, Lý Phi giải quyết hết tất cả yêu thú, sau đó đi về, ý cười đầy mặt đưa trường kiếm trong tay lại cho Diệp Phong, sau đó đứng bên cạnh giống như tiểu đệ, chờ Diệp Phong dặn dò.

Bây giờ hắn phục thật!

Một vạn tấm phù lục!

Nửa buổi tối, hai người bọn họ xài hết một vạn tấm nhị phẩm cửu giai phù lục, hắn bị thủ đoạn phá sản ngang tàng của Diệp Phong làm cho phục, trong lòng đầu dám nghĩ xấu nữa.

Không nói khoa trương chút nào, chỉ với thu hoạch của nửa buổi tối hôm nay, sợ là không được một phần hai mươi giá trị của một vạn tấm nhị phẩm cửu giai phù lục.

"Tiểu Phi, ta cũng không để cho ngươi làm không công, viên Đốn Ngộ Đan này ngươi dùng đi, ta hộ pháp cho ngươi."

Diệp Phong nhìn Lý Phi mệt nhọc mấy canh giờ, không cần biết trước đó đối phương tiếp cận mình là có mục đích gì, nhưng bây giờ thành thành thật thật làm việc cho mình, như vậy thì phải thưởng, nếu không sẽ có lỗi với thân phận thần hào phá của của mình.

"Đốn Ngộ Đan?"

Lý Phi nhìn đan dược đen thui trong tay, đặc biệt là tên của đan dược này, khiến cho trong lòng hắn có chút hốt hoảng.

Đốn Ngộ Đan chó má gì chứ, chẳng lẽ ăn thì có thể đốn ngộ?

Làm sao bây giờ, có phải là độc đan hay không?

Nhưng mà nếu như không ăn thì có thể nói gia hỏa ngang tàng đến phát rồ sẽ xử lý mình hay không?

Mặc dù trong lòng đang giãy dụa kịch liệt nhưng cũng chỉ là một hai giây, cuối cùng Lý Phi vẫn nhắm hai mắt lại, nuốt đan dược trong tay.

Oanh!

Sau đó một luồng khí tức ngộ hiểu hiện lên, Lý Phi đột nhiên mở hai mắt ra, sắc mặt khó tin nhìn Diệp Phong.

Đốn ngộ!

Bây giờ hắn cảm nhận được rõ ràng mình tiến vào đốn ngộ chi cảnh, mà càng khủng bố hơn chính là bây giờ mình muốn làm cái gì thì làm cái đó, muốn nói chuyện thì nói, hoàn toàn sẽ không đánh vỡ đốn ngộ chi cảnh, giống như là đốn ngộ chi cảnh cưỡng chế giáng lâm lên người của hắn vậy.

"Ngươi ngốc hả, đốn ngộ chi cảnh này chỉ có thể duy trì hai mười phút, còn không chăm chỉ tu luyện?"

Nhìn Lý Phi trừng lớn hai mắt nhìn mình chằm chằm, Diệp Phong cảm thấy đầu óc đối phương có vấn đề, dưới tình huống này, không tranh thủ đốn ngộ tu luyện mà nhìn chằm chằm mình làm gì.

Nghe Diệp Phong nhắc nhở, Lý Phi đột nhiên phản ứng lại, vội khoanh chân tu luyện ngay tại chỗ.

"Nếu không phải lại lấy được một trăm viên Đốn Ngộ Đan thì ta cũng sẽ không cho ngươi thứ này, dù sao hai mươi viên còn lại trong tay ta phải giữ lại cho cẩu tử."

Thấy Lý Phi đi vào trạng thái tu luyện, Diệp Phong tự nói.

Mười chín phút sau.

Lý Phi chậm rãi mở hai mắt ra, trong mắt tràn đầy vô tận hối hận, đốn ngộ chi cảnh, cho dù là một phút cũng là vô giá mà hắn lại lãng phí một phút, nghĩ như vậy, trong lòng hắn vô cùng đau lòng.

"Diệp ca, đại ân không biết cảm tạ như thế nào, phần ân tình này Lý Phi ta nhớ kỹ, sau này nếu như có gì cần thì ngươi cứ nói."

Lúc này, Lý Phi đi tới trước mặt Diệp Phong, nghiêm túc nói.

"Ngươi đến từ thế giới nào?"

Nghe Lý Phi nói như vậy, Diệp Phong tò mò hỏi.

"Diệp ca, ta đến từ Thiên Hỏa Giới."

Nói xong, Lý Phi rất mong đợi nhìn Diệp Phong, giờ phút này hắn hi vọng Diệp Phong sẽ toát ra vẻ đại hỉ, hô to một tiếng ta cũng đến từ Thiên Hỏa Giới.

"Thiên Hỏa Giới, lần đầu tiên nghe nói tới, ta đến từ Huyền Thiên Giới."

Diệp Phong bất đắc dĩ lắc đầu, không phải tới từ cùng một cái giao diện, dù là hẹn trước lần sau sẽ đi vào vào lúc nào nhưng đối với Thiên Đạo Chiến Trường rộng lớn vô ngần thì muốn gặp nhau đều phải dựa vào duyên phận.

Chương 47: Diệp ca, ngươi muốn phá của thì đi Thiên Đạo Thành ấy

Mà Lý Phi nghe Diệp Phong nói là đến từ Huyền Thiên Giới thì trên mặt cũng không khỏi toát ra vẻ thất vọng, hắn cũng biết, lần lịch luyện này kết thúc thì lần tiếp theo cũng chưa chắc sẽ gặp lại được.

Trong Thiên Đạo Chiến Trường không có chia ngày đêm, vầng trăng tròn màu máu vẫn luôn treo trên không trung, Diệp Phong cũng không biết còn bao lâu nữa sẽ đổi mới sản phẩm bại gia, dứt khoát không để ý nữa, dẫn Lý Phi đi dạo trong Thiên Đạo Chiến Trường.

Hả?

Hơn mười phút sau, hình như Lý Phi đã nhận ra cái gì, đột nhiên

chạy tới chỗ một hòn nham thạch cao hai mét cách đó không xa.

Keng! Keng! Keng!

Lấy một cây chủy thủ ra, Lý Phi kích động điên cuồng đào nham thạch.

"Diệp ca, lần này chúng ta kiếm bộn rồi!"

"Linh Tinh, là đê phẩm Linh Tinh, hơn nữa số lượng ít nhất cũng có chừng hai trăm miếng!"

Đánh một hồi, theo bề ngoài nham thạch vỡ vụn, Linh Tinh bên trong dần dần lộ ra, Lý Phi hưng phấn hô to với Diệp Phong đang chậm rãi đi tới.

Điên rồi!

Lúc này, Lý Phi kích động đến muốn điên, đây là đê phẩm Linh Tinh, một viên đê phẩm Linh Tinh thì tương đương với là một trăm miếng cực phẩm linh thạch, hơn hai trăm miếng đê phẩm Linh Tinh thì tương đương với hơn hai vạn miếng cực phẩm linh thạch, nếu đổi thành đê phẩm linh thạch thì là con số kinh khủng hơn hai mươi tỷ miếng!

Sống lâu như vậy, Lý Phi chưa từng có được một miếng cực phẩm linh thạch, bây giờ bỗng nhiên có được hơn hai vạn miếng, sao hắn không kích động cho được, đối với hắn thì cái này khác gì tài sản từ trên trời rơi xuống đâu!

Đê phẩm Linh Tinh?

Hơn hai trăm miếng?

Diệp Phong nhìn Lý Phi kích động không thôi, thuận miệng nói: "Đều cho ngươi."

? ? ?

Nghe nói như thế, Lý Phi choáng váng.

Yêu hạch và thi thể của yêu thú Khí Động Cảnh, ngươi không cần

thì thôi vậy, đây là Linh Tinh, cái này cũng không cần?

"Diệp ca, cái gì ngươi cũng không cần, ta có thể biết ngươi đến Thiên Đạo Chiến Trường để làm gì không?"

Lý Phi nghiêm túc nhìn Diệp Phong hỏi.

"Chơi!"

"Phá của!"

"Trong tay của ta còn nhiều đồ tốt lắm, về phần linh thạch, Linh Tinh gì đó thì nhiều vô số kể, cho nên tài nguyên tu luyện gì gì đó trong này đều không có một chút tác dụng gì với ta."

Diệp Phong không có giấu diếm cái gì, nói thẳng ý tưởng của mình ra.

Nghe nói như thế, Lý Phi lại trầm mặc.

"Diệp ca, nếu như ngươi muốn phá sản thì tại sao không đi Thiên Đạo Thành?"

Một lúc sau, Lý Phi nói ra một câu khiến cho Diệp Phong cực kỳ không hiểu.

"Thiên Đạo Thành?"

"Đó là chỗ nào?"

Không hiểu thì hỏi, Diệp Phong cảm thấy có thể đây là một chỗ cực kỳ thú vị.

"Thiên Đạo Thành, tồn tại đặc thù nhất ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, bên trong có vô số thiên tài địa bảo, tài nguyên tu luyện, công pháp võ kỹ vân vân, chỉ cần có tiền thì có thể mua được bất cứ thứ gì ở đó."

"Mà nơi đó là do thiên đạo pháp tắc khống chế, hoàn toàn sẽ không có chuyện chém giết cướp đoạt."

"Nhưng muốn đi vào Thiên Đạo Thành thì nhất định phải có Thiên

Đạo Lệnh mới có thể đi vào, vừa khéo trong tay của ta có một cái Thiên Đạo Lệnh, nhưng mà chỉ có thể ở trong Thiên Đạo Thành một ngày."

Nói xong, trong tay Lý Phi xuất hiện một cái lệnh bài màu đen, trên lệnh bài có đạo vận vờn quanh, chỉ nhìn một cái thì biết lệnh bài này tuyệt đối là vật phi phàm!

"Ngươi lấy được nó từ đâu?"

Diệp Phong nhìn Thiên Đạo Lệnh trong tay Lý Phi, tràn đầy tò mò hỏi.

"Ta từng ngẫu nhiên đạt được trong một cái di tích, mặc dù ta cũng không có đi Thiên Đạo Thành, chỉ từng nghe nói một chút về Thiên Đạo Thành, hơn nữa cũng rất muốn đi xem một cái nhưng với vốn liếng trên người của ta, ta cảm thấy đi vào thì lãng phí cái Thiên Đạo Lệnh này, cho nên vẫn luôn giữ lại nó, nói không chừng ngày nào nó có thể giữ được một mạng của ta!"

Nói xong, Lý Phi đưa Thiên Đạo Lệnh cho Diệp Phong, nói tiếp: "Ngươi đưa Đốn Ngộ Đan cho ta, không khác gì đưa cho ta một đợt cơ duyên, sau này sợ là ta không có cơ hội trả lại, Thiên Đạo Lệnh này tặng cho Diệp ca."

"Ta cũng không thích lấy không đồ của người khác."

Nói xong, Diệp Phong tiện tay đưa một nắm Đốn Ngộ Đan cho Lý Phi, số lượng ít nhất có hơn mười viên.

Nhỏ máu nhận chủ!

Sau đó thân thể Diệp Phong bị hắc sắc quang mang từ trong Thiên Đạo Lệnh bắn ra bao phủ, khi hắc mang dần dần tán đi, Diệp Phong cũng biến mất ngay tại chỗ.

"Ta biết Diệp ca không phải là người nhỏ mọn!"

Nhìn mười ba viên Đốn Ngộ Đan trong tay, thân thể to mọng của Lý Phi vì kích động mà run rẩy điên cuồng.

Hắn biết Thiên Đạo Lệnh cực kỳ trân quý, nhưng đối với hắn thì

vô dụng!

Cho nên những chuyện hắn mới làm chính là đánh cược, cược Diệp Phong sẽ không lấy không Thiên Đạo Lệnh của hắn, bây giờ hắn cược đúng rồi, không cần biết là Thiên Đạo Lệnh đó sẽ mang tới cho Diệp Phong bao nhiêu chỗ tốt nhưng mười ba viên Đốn Ngộ Đan này lại tương đương với mười ba cái át chủ bài của hắn, không lỗ!

"Má ơi!"

"Đây là Thiên Đạo Thành?"

Khi Diệp Phong xuất hiện trong truyền tống trận trong Thiên Đạo Thành, nhìn Thiên Đạo Thành khí tức tràn đầy hiện đại hoá, Diệp Phong cũng bị kinh hãi.

"Mẹ nó!"

"Khí Động Cảnh!"

"Là ta cảm giác sai chứ, tiểu tử này là Khí Động Cảnh, chạy vào Thiên Đạo Thành làm gì, trên người hắn có được bao nhiêu linh thạch chứ, lãng phí mất một cái Thiên Đạo Lệnh!"

"Còn mười phút nữa là ta sẽ bị truyền tống ra ngoài, cái tên khốn kiếp này lại lãng phí một cái Thiên Đạo Lệnh, cho ta thì tốt biết bao nhiêu!"

Không đợi Diệp Phong sợ hãi thán phục tình huống của Thiên Đạo Thành xong, xung quanh liên tục vang lên từng tiếng oán than.

"Đám người này có bệnh hả."

Nhìn bảy tám người xung quanh căm tức nhìn mình, Diệp Phong cảm thấy đầu óc những người này đều không bình thường, đi ra khỏi truyền tống trận thì bắt đầu đi dạo ở Thiên Đạo Thành.

"Lão đệ, có ngồi xe hay không, năm điểm Thiên Đạo."

Đi trên vỉa hè đại lộ rộng rãi, một chiếc xe taxi rất có phong cách hiện đại hoá dừng bên cạnh hắn, một người đàn ông trung niên

trong đó nói.

Giờ khắc này, Diệp Phong có chút hoảng hốt, cảm thấy như mình trở về Địa Cầu.

Chương 48: Độ Kiếp Cảnh thất trọng đại lão, ở chỗ này làm công?

"Lão ca, điểm Thiên Đạo là cái gì?"

Không hiểu thì hỏi, Diệp Phong nhìn lão ca tài xế, hỏi.

"Móa!"

"Ngay cả điểm Thiên Đạo cũng không biết, mới tới, làm mất thời gian của lão tử."

Nhìn lão ca lái xe hùng hùng hổ hổ giẫm chân ga lái xe đi, Diệp Phong choáng váng, không trả lời câu hỏi của hắn thì thôi đi, có cần như vậy không?

Khách sạn xa hoa cao mấy chục tầng!

Võ quán!

Siêu thị!

Tiệm đan dược!

Tiệm vũ khí!

Cửa hàng trận pháp!

Cư xá!

Khu cá độ!

Đi dạo nửa ngày, Diệp Phong cũng không biết Thiên Đạo Thành này lớn bao nhiêu, nhưng nhìn thấy đông đảo cửa hàng trên đường, các loại kiến trúc khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ quen

thuộc, giống như xuyên việt về Địa Cầu lần nữa.

Mà lúc này, hắn đang đứng trước một cái lầu cao, trên cửa chính treo một cái bảng hiệu, Ngân hàng Thiên Đạo.

"Xin chào, xin hỏi muốn làm gì?"

Vừa đi vào đại sảnh lầu một thì một nam tử trung niên mặc đồng phục lập tức đi tới, mỉm cười nhìn Diệp Phong, hỏi.

"Chỗ này có điểm Thiên Đạo không?"

Diệp Phong nhìn đối phương, trực tiếp hỏi.

"Người mới tới sao?"

Nam tử trung niên nghe nói như thế thì ngạc nhiên nhìn Diệp Phong, hỏi ngược một câu.

Thấy Diệp Phong khẽ gật đầu, lúc này nam tử trung niên mới cười giải thích: "Ở Thiên Đạo Thành, một viên cực phẩm Linh Tinh có thể hối đoái thành một điểm Thiên Đạo, mà trong Thiên Đạo Thành, tất cả ăn ở, sống phóng túng đều cần điểm Thiên Đạo."

Dễ dàng như vậy?

Nghe nói như thế, Diệp Phong cũng hơi giật mình, đồng thời, hắn còn phát hiện một cái tình huống khác, đó là nam tử trung niên mặc đồng phục trước mắt này còn đeo một lệnh bài thân phận.

Tên: Tiền Hổ.

Giao diện: Thủy Linh Giới.

Thực lực: Độ Kiếp Cảnh thất trọng.

Mặc dù tin tức đơn giản nhưng cũng làm cho Diệp Phong giật mình không thôi, đường đường là một cường giả Độ Kiếp Cảnh thất trọng mà lại đến đây làm công, dù đối mặt với một Khí Động Cảnh nho nhỏ như mình mà cũng phải cung kính, chuyện này không bình thường!

Phát hiện ánh mắt Diệp Phong nhìn chằm chằm vào lệnh bài thân phận trước người mình, sắc mặt Tiền Hổ cũng có chút xấu hổ, vội vàng giải thích rõ: "Làm việc ở đây có thể nhận được thù lao, cũng chính là điểm Thiên Đạo, mà thời gian làm việc không tính trong thời gian của Thiên Đạo Lệnh."

"Như vậy không phải là thời gian đều lãng phí ở đây sao?"

"Ngươi không cần tu luyện sao?"

"Hơn nữa cần Linh Tinh thì có thể thu hoạch được trong Thiên Đạo Chiến Trường mà?"

Nghe đối phương giải thích, Diệp Phong càng khó hiểu hơn, dù sao bên trong Thiên Đạo Chiến Trường có Linh Tinh, vừa nãy chẳng phải hắn và Lý Phi nhặt được hơn hai trăm miếng sao, mặc dù là đê phẩm Linh Tinh.

"Xin lỗi, nếu như ngươi không cần làm gì thì không được tính là khách hàng, cho nên ta không thể tiếp tục phục vụ cho ngài."

Đồ đần ở đâu ra!

Cái này là cực phẩm Linh Tinh, cho dù là trong Thiên Đạo Chiến Trường nhưng muốn gặp được cực phẩm Linh Tinh cũng là một chuyện cực kỳ khó, chớ nói chi là tốn hao ở chỗ này khó mà tưởng tượng được, không làm việc thì lấy đâu ra đủ điểm Thiên Đạo để tiêu xài!

Nhìn Diệp Phong chỉ có Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong, trong mắt Tiền Hổ lóe lên vẻ khinh thường, nếu không phải là vì chức trách, một khi khiến cho khách hàng bất mãn thì sẽ bị Thiên Đạo trừng trị thì hắn đâu có khách khí với Diệp Phong như thế!

"Đây là một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh, giúp ta làm một chút, hối đoái tất cả thành điểm Thiên Đạo."

Lúc này, Diệp Phong lấy một không gian giới chỉ ra đưa cho Tiền Hổ.

Hít!

Khi Tiền Hổ nhìn thấy lít nha lít nhít cực phẩm Linh Tinh ở trong không gian giới chỉ thì hắn không nhịn được mà hít vào một hơi khí lạnh!

Ánh mắt nhìn Diệp Phong cũng thay đổi.

"Ngài chờ một lát, ta lập tức làm ngay cho ngài!"

Nói xong, Tiền Hổ vội vàng chạy tới quầy hàng, chỉ sợ chạy chậm sẽ bị Diệp Phong khiếu nại.

Tinh Hồn Tông, Tinh Cực Tông, Thiên Đạo Chiến Trường, Thiên Đạo Thành, thế giới này chơi thật vui!

Nhớ lại những gì mình trải qua mấy ngày nay, Diệp Phong càng ngày càng cảm thấy hứng thú với thế giới huyền huyễn này, thậm chí còn nghĩ chờ khi trở lại Tinh Hồn Tông thì nhất định phải nghĩ cách lấy hai cái Thiên Đạo Lệnh, đến lúc đó dẫn Lạc Thiên Tuyết tới đây hưởng thụ một chút.

"Vị thiếu gia này, đây là Thiên Đạo Tạp của ngươi, ở bất kỳ chỗ nào, khi cần trả tiền thì chỉ cần quét Thiên Đạo Tạp là được rồi."

"Ngài còn nghi vấn gì với Thiên Đạo Thành thì cứ hỏi, ta sẽ giải thích rõ cho ngài."

Thần tài!

Vị trước mắt này chính là thần tài, nếu như hầu hạ tốt thì một chút lợi ích chảy ra từ kẽ móng tay của đối phương cũng ngang với mình làm việc rất lâu.

"Không cần, ngươi bận rộn như vậy, ta không dám làm phiền ngươi."

Diệp Phong nhìn Tiền Hổ cười lạnh một tiếng, sau đó cầm lấy Thiên Đạo Tạp rồi rời khỏi Ngân hàng Thiên Đạo, hắn không ngốc, trước đó ngươi xem thường ta, bây giờ nịnh nọt thì có ích lợi gì.

Hả?

Đúng lúc này, sau lưng Diệp Phong bỗng xuất hiện một khe hở

không gian, sau đó một luồng sức hút kinh khủng xuất hiện, hắn ngẩn ra, sau đó bị hút vào trong đó.

"Má nó!"

"Lý Phi, cái tên vương bát đản ngươi đã nói là một ngày, sao mới nửa ngày là tới rồi!"

Phát hiện mình lại xuất hiện trong Thiên Đạo Chiến Trường đệ nhị trọng, Diệp Phong kịp phản ứng lại, sau đó chửi ầm lên.

"Mẹ nó, lão tử còn chưa dùng một điểm Thiên Đạo nào hết!"

Nhìn Thiên Đạo Tạp trong tay, Diệp Phong tức lắm, ít nhất cũng nên để cho ta ăn cơm ở khách sạn xong rồi hãy truyền tống ra chứ!

"Di tích!"

"Đúng rồi, Lý Phi đó nói là hắn ngẫu nhiên lấy được Thiên Đạo Lệnh ở trong di tích của Thiên Đạo Chiến Trường, xem ra ta phải nỗ lực tìm."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong tùy tiện tìm một phương hướng xông ra ngoài.

...

Bên ngoài Tinh Cực Tông.

Một lão giả mặc đạo bào màu đỏ mặc đạo bào màu đỏ nhìn Cửu Tinh Kiếm Trận đang được mở ra, trong mắt tràn đầy ngạc nhiên, ngoài tông môn ngoại trừ hắn ra thì làm gì còn có kẻ địch nào nữa, hắn không rõ tại sao Tinh Cực Tông lại liên tục mở đại trận hộ tông ra như thế.

Chương 49: Ngươi tông môn ra một cái thần hào đệ tử?

Không bao lâu sau, Đại tổ lão Lạc Thiên Hình đóng đại trận hộ tông lại, từ đó đi ra, thấy Hồng Bào lão giả thì cười to nói: "Sao lão

gia hỏa ngươi lại có thời gian rảnh rỗi đến đây?"

Ai!

Nghe Lạc Vô Danh hỏi thăm, Hồng Bào lão giả lại thở dài, thậm chí trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời như thế nào.

Ròng rã ba mươi năm!

Hắn bất ngờ lấy được một cái Thiên Đạo Lệnh trong Thiên Đạo Chiến Trường, sau khi đi vào thì làm việc trong Thiên Đạo Thành ròng rã ba mươi năm, bớt ăn bớt mặc, rốt cục cũng mua được hai cái bảo vật phòng ngự có thể ngăn cản Thiên Đạo lôi kiếp.

Ai mà ngờ được khi trở lại Thiên Đạo Chiến Trường thì lại phát hiện bên ngoài chỉ qua một giây đồng hồ, chỉ là vị trí xuất hiện không phải là nơi mà hắn sử dụng Thiên Đạo Lệnh đi vào Thiên Đạo Thành, chuyện này khiến cho hắn khiếp sợ không thôi.

Rời khỏi Thiên Đạo Chiến Trường, hắn lập tức đi thẳng tới tông môn của bạn cũ Lạc Thiên Hình, bây giờ nghe đối phương hỏi thăm, trong lúc nhất thời hắn không biết nên giải thích như thế nào, dù sao chuyện này quá không thể tưởng tượng được.

"Tất Cương, có chuyện gì thì cứ nói đi, lằng nhà lằng nhằng như vậy cũng không giống như ngươi."

Nói xong, Lạc Thiên Hình dẫn Tất Cương vào trong tông môn.

Hả?

Khi sắp đi vào tông môn, hình như Tất Cương nhận ra cái gì, đột nhiên nhìn về phía Lạc Thiên Hình, hỏi: "Ngươi, Linh Tinh mà tông môn ngươi duy trì đại trận hộ tông là cực phẩm Linh Tinh?"

Thấy đối phương tỏ vẻ khiếp sợ như thế, Lạc Thiên Hình cũng không khỏi toát ra một chút đắc ý, cười nói: "Không tệ, thứ dùng để duy trì hộ tông đại trận đúng là cực phẩm Linh Tinh, ngươi còn chưa thấy cực phẩm Linh Tinh đúng không, một hồi ta cho ngươi mấy viên."

"Điên rồi!"

"Có phải ngươi điên rồi hay không, chúng ta trà trộn ở Thiên Đạo Chiến Trường bao nhiêu năm nhưng có từng gặp được cực phẩm Linh Tinh không?"

"Rõ ràng là đê phẩm Linh Tinh cũng đủ để duy trì đại trận hộ tông, sao ngươi có thể dùng cực phẩm Linh Tinh được chứ, ngươi có biết giá trị chân chính của cực phẩm Linh Tinh không?"

Nhìn bạn cũ giận dữ không thôi, Lạc Thiên Hình cũng sợ, không phải chỉ là dùng cực phẩm Linh Tinh duy trì đại trận hộ tông sao, có cần phải như thế không?

Hơn nữa, đồ chơi đó Diệp Phong tiện tay cho một trăm triệu miếng, hắn hoàn toàn không thiếu!

"Nhìn xem, hai cái tiểu tháp này chính là bảo vật phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, mỗi một cái tiểu tháp đều có thể ngăn cản được một đạo Thiên Đạo lôi kiếp, chỉ cần ta muốn thì có thể dựa vào hai cái tiểu tháp này mà ngạnh khác hai đạo Thiên Đạo lôi kiếp, ta sẽ lập tức bước vào bảy đạo Thiên Đạo lôi kiếp, cách phi thăng thượng giới chỉ hai đạo nữa."

"Mà bảo vật mạnh mẽ như thế nào, ta chỉ tốn hơn ba trăm vạn miếng cực phẩm Linh Tinh."

Tất Cương vừa dứt lời, trong tay xuất hiện hai cái kim sắc tiểu tháp.

Hả?

Nhưng mà Lạc Thiên Hình nghe xong thì lại nhíu mày, nhìn vẻ mặt kích động của Tất Cương, nói: "Tất Cương, trên đời này làm gì có chỗ nào có bảo vật có thể ngăn cản Thiên Đạo lôi kiếp, hoàn toàn không thể nào có chuyện này được!"

"Ngươi biết cái đếch gì!"

"Ngươi có biết ở trong Thiên Đạo Chiến Trường có một loại vật phẩm đặc thù tên là Thiên Đạo Lệnh, dựa vào Thiên Đạo Lệnh thì có thể đi vào một cái Thiên Đạo Thành thần bí, ở nơi đó, chỉ cần ngươi có cực phẩm Linh Tinh thì ngươi chính là ông nội, cho dù là cường giả Độ Kiếp Cảnh cửu trọng đỉnh phong vượt qua chín đạo

Thiên Đạo lôi kiếp cũng phải cúi đầu phục vụ ngươi!"

Hả!

Nghe nói như thế, Lạc Thiên Hình không thể tin vào tai của mình!

Hắn cũng xông xáo Thiên Đạo Chiến Trường không biết bao nhiêu năm, nhưng chưa từng nghe nói tới Thiên Đạo Lệnh hoặc là Thiên Đạo Thành, mà nhìn dáng vẻ của bạn cũ, hắn cảm thấy không giống như là đang nói đùa với mình.

"Nói cách khác, theo như lời ngươi nói thì trong Thiên Đạo Thành đó, cực phẩm Linh Tinh này mới là tiền tệ thông dụng?"

Lạc Thiên Hình trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng.

"Không sai, nơi đó chỉ nhận cực phẩm Linh Tinh!"

"Nếu như ngươi không có cực phẩm Linh Tinh, có thể ở lại nơi đó làm công, ta làm việc trong đó ba mươi năm mới kiếm được hơn ba trăm vạn miếng cực phẩm Linh Tinh."

"Hơn nữa, ngươi có biết sau khi ta ra ngoài thì phát hiện cái gì không, ta ở Thiên Đạo Thành ba mươi năm, bên ngoài mới trôi qua có một giây đồng hồ!"

Hít!

Nghe đến đây, rốt cục Lạc Thiên Hình cũng không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh, sau đó như nghĩ tới điều gì, hắn vội vàng lên tiếng nói: "Tất Cương, vậy thì còn chần chứ gì nữa, chúng ta nhanh chóng cất tất cả cực phẩm Linh Tinh, đi Thiên Đạo Thành!"

Không dám tưởng tượng!

Lạc Thiên Hình hoàn toàn không dám tưởng tượng sẽ có chỗ như là Thiên Đạo Thành, càng không thể tưởng tượng được trong đó có bao nhiêu bảo vật vượt qua tưởng tượng của hắn, mà dựa vào hơn chín ngàn vạn miếng cực phẩm Linh Tinh còn lại bây giờ, tuyệt đối có thể trắng trợn vơ vét một phen, đến lúc đó Tinh Cực Tông sẽ phát triển thần tốc!

"Ngươi không nghe thấy những gì ta mới nói sao?"

"Muốn đi vào Thiên Đạo Thành thì nhất định phải có Thiên Đạo Lệnh mới được, trước đó ta cũng ngẫu nhiên lấy được."

"Thứ này cũng coi là một loại cơ duyên."

Nói đến đây, Tất Cương hỏi: "Đúng rồi, ngươi có bao nhiêu cực phẩm Linh Tinh, ngươi lấy được ở đâu?"

"Lỗ chết rồi!"

"Nếu như biết trước Thiên Đạo Thành là như vậy thì ngươi cầm Thiên Đạo Lệnh tới tìm ta trước mới đúng, ta còn có hơn chín ngàn vạn miếng cực phẩm Linh Tinh đây!"

Lạc Thiên Hình cười khổ không thôi, nói.

Bây giờ có cực phẩm Linh Tinh thì đã sao, cũng đâu có mua được bảo bối nào nữa.

"Cái gì!"

Nhưng mà Tất Cương nghe xong thì kinh hãi há to miệng, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

"Ngươi không biết là tông môn ta thu một đệ tử thần hào, vừa ra tay chính là một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh, hắn nói thứ này hắn còn nhiều lắm, nói ta vĩnh viễn mở đại trận hộ tông ra, dùng hết thì tìm hắn."

Choáng váng!

Nghe nói như thế, Tất Cương ngớ ngẩn, còn có đệ tử thần hào như thế này?

Chương 50: Ta không phải kiếm tu, ngươi cho ta Tử Vong Kiếm Ý làm gì

Một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh, đó là cực phẩm Linh Tinh đó,

cho dù là hắn và Lạc Thiên Hình xông xáo nhiều năm ở Thiên Đạo Chiến Trường cũng chưa từng thấy một miếng cực phẩm Linh Tinh!

"Ngươi nói đệ tử thần hào đó cũng đi Thiên Đạo Chiến Trường?"

"Không biết hắn có cơ duyên lấy được Thiên Đạo Lệnh hay không, nếu như hắn lấy được Thiên Đạo Lệnh thì sợ là sẽ tăng vọt thật, có trời mới biết hắn có bao nhiêu cực phẩm Linh Tinh, hoàn toàn không dám tưởng tượng hắn có thể đem bao nhiêu thứ tốt về."

Nói xong, hai người Tất Cương và Lạc Thiên Hình bắt đầu ảo tưởng cảnh Diệp Phong đi vào Thiên Đạo Thành.

...

Một bên khác, bên trong Thiên Đạo Chiến Trường đệ nhị trọng.

Diệp Phong tìm hơn ba giờ cũng không có phát hiện di tích gì, nhưng yêu thú thì lại gặp được không ít, đến cuối cùng đều bị hắn giết đến phiền phức.

"Lý Phi, cái tên vương bát đản ngươi, tuyệt đối đừng để cho ta tìm được ngươi, nếu không ta sẽ không tha cho ngươi!"

Không tìm thấy di tích, không tìm thấy Thiên Đạo Lệnh!

Nghĩ đến mình đi Thiên Đạo Thành đi dạo hơn nửa ngày, kết quả vừa nạp tiền đổi điểm Thiên Đạo xong thì bị cưỡng chế truyền tống ra ngoài, trong lòng giận không chỗ trút.

"Diệp ca!"

Nghĩ tới Tào Tháo thì Tào Tháo đến!

Ngay lúc Diệp Phong hùng hùng hổ hổ phụng phịu thì giọng nói tràn đầy kinh ngạc của Lý Phi từ nơi xa vọng lại.

"Cái gì!"

"Chỉ có nửa ngày, không thể nào?"

Nhưng mà khi Lý Phi nghe Diệp Phong oán trách thì lại ngẩn ra.

"Diệp ca, ngươi nghe ta giải thích, ta thật sự không biết tại sao lại chỉ có nửa ngày."

"Lúc trước ta phát hiện chỗ di tích đó, khi đi vào thì phát hiện trong đó thi thể khắp nơi, chỉ có một người trọng thương ngã gục còn sống, mà trong tay hắn nắm chặt Thiên Đạo Lệnh."

Nói đến đây, Lý Phi dừng lại một chút, vẻ mặt có chút lúng túng, nói: "Sau đó ta dùng một chút thủ đoạn đặc thù, moi ra được một chút tin tức có liên quan đến Thiên Đạo Thành từ trong miệng hắn, sau đó trực tiếp giết chết đối phương, cũng lấy Thiên Đạo Lệnh đi."

"Bây giờ chỉ có hai loại tình huống, hoặc là lúc trước người đó lừa ta hoặc là bản thân hắn tự nhận là Thiên Đạo Lệnh này có thể duy trì một ngày."

"Mà hắn biết được rất nhiều tin tức của Thiên Đạo Thành, ta nghĩ hẳn là hắn từng đến đó nên ta hoài nghi là khả năng thứ hai, là do mỗi cái Thiên Đạo Lệnh có thời gian duy trì không giống, mà lúc trước hắn từng chiếm được một cái chỉ có thể duy trì được một ngày, cho nên cho là tất cả Thiên Đạo Lệnh đều có thể duy trì một ngày."

Nghe Lý Phi phân tích đạo lý rõ ràng, Diệp Phong cũng không có tâm tư đoán tới đoán lui, nhưng hắn cảm thấy hẳn là Lý Phi không có lừa gạt mình, nếu không khi vừa mới nhìn thấy mình thì tuyệt đối sẽ không kích động lập tức chạy tới mà sẽ tìm chỗ trốn mới đúng.

"Diệp ca, vậy nửa ngày này ngươi làm gì?"

"Thiên Đạo Thành đó là nơi như thế nào?"

Lý Phi rất hiếu kì hỏi thăm, phải biết, hắn có cái Thiên Đạo Lệnh đó cũng gần một năm, quãng thời gian này phải nói là hắn luôn bị dày vò, vẫn muốn đi xem rốt cuộc Thiên Đạo Thành là một nơi như thế nào, có thần kì như người ta nói hay không.

Nhưng mà mặc dù không có đi được nhưng đổi được mười ba viên

Đốn Ngộ Đan, hắn vẫn cảm thấy là mình kiếm lời.

"Giao diện chỗ các ngươi có khoa học kỹ thuật không?"

Nghe Lý Phi hỏi thăm, Diệp Phong không trả lời ngay mà hỏi ngược một câu, dù sao hắn cũng không rõ giới diện của đối phương có phải là một cái thế giới huyền huyễn thuần túy giống như Huyền Thiên đại lục hay không.

Mà Thiên Đạo Thành đã xuất hiện sản phẩm khoa học kỹ thuật, vậy chắc chắn trong ngàn vạn hạ giới sẽ có giới diện tồn tại khoa học kỹ thuật.

"Khoa học kỹ thuật?"

"Cái gì là khoa học kỹ thuật?"

Lý Phi sờ đầu, hoàn toàn không rõ nghĩa của cái từ này.

"Nếu ngươi không biết khoa học kỹ thuật, có nhiều thứ ta cũng không thể giải thích rõ ràng."

"Nhưng ngươi phải nhớ kỹ một chuyện, nếu như sau này ngươi muốn đi Thiên Đạo Thành, vậy bắt đầu từ bây giờ, nếu như lấy được cực phẩm Linh Tinh thì phải giữ lại, thứ này cực kỳ quan trọng trong Thiên Đạo Thành, hơn nữa nhất định phải là cực phẩm Linh Tinh, cho dù là thượng phẩm Linh Tinh cũng không có một chút tác dụng nào, nhất định phải là cực phẩm Linh Tinh mới được."

Diệp Phong vẻ mặt thành thật nhắc nhở Lý Phi.

Cực phẩm Linh Tinh?

Nghe nói như thế, Lý Phi lại nở nụ cười khổ, lần này có thể may mắn đạt được hơn hai trăm miếng hạ phẩm Linh Tinh, hắn cũng đã hạnh phúc đến sắp ngất đi chứ đừng nói tới là đạt được cực phẩm Linh Tinh, thứ đó hắn chỉ nghe nói thôi.

Hả?

Đúng lúc này, Diệp Phong chợt phát hiện sản phẩm bại gia hàng

ngày đổi mới.

Sản phẩm bại gia: Mảnh vỡ Tử Vong Kiếm Ý *10000.

"Lại là mảnh vỡ kiếm ý, muốn lãng phí hết cũng không khó, nhưng phải tìm một mục tiêu thích hợp mới được, không bằng bắt một con yêu thú?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong bỗng nhiên chú ý tới Lý Phi bên cạnh, thuận miệng hỏi: "Lý Phi, ngươi là kiếm tu hả?"

"Kiếm tu?"

"Diệp ca, ta không phải kiếm tu, ta là tu sĩ bình thường, hơn nữa ta cũng không thích tu kiếm."

Không rõ tại sao Diệp Phong hỏi một câu như vậy, nhưng Lý Phi vẫn trả lời.

Cười!

Nghe nói như thế, Diệp Phong nhếch miệng nở nụ cười, ngươi không thích kiếm tu, vậy mảnh vỡ kiếm ý này cho ngươi cũng đúng lắm, làm như vậy không phải chính là đang phá của hay sao!

Ừng ực!

Nhìn thấy Diệp Phong dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình, cũng cười quỷ dị khiến cho Lý Phi có chút bất an nuốt nước miếng một cái.

"Đứng vững, đừng cử động!"

Nói xong, trong tay Diệp Phong xuất hiện một nắm mảnh vỡ kiếm ý, mà chỉ cảm nhận được những dao động ý cảnh trong kiếm ý tản ra đó khiến cho toàn thân Lý Phi run rẩy, đó là mùi vị của tử vong!

Mặc dù chỉ có thực lực Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong nhưng Lý Phi cũng trải qua mấy lần nguy cơ sinh tử, mùi vị của tử vong này hắn vẫn là có thể phân biệt ra.

"Mảnh vỡ Tử Vong Kiếm Ý!"

Khi tử vong ý cảnh bao phủ xuống, Lý Phi đột nhiên nghĩ tới điều gì, trừng lớn hai mắt lên tiếng kinh hô.

Một cái!

Hai cái!

Ba cái!

...

Chương 51: Ta không phải kiếm tu, ngươi cho ta Tử Vong Kiếm Ý làm gì (2)

Lý Phi đã chết lặng, Diệp Phong hòa lực lượng của từng cái mảnh vỡ Tử Vong Kiếm Ý vào trong cơ thể hắn, mà bởi vì lúc trước Diệp Phong cảnh cáo, hắn hoàn toàn không dám động, cũng không dám phản kháng.

Mặc dù Lý Phi biết thứ này là đồ tốt nhưng hắn không phải kiếm tu, bây giờ cưỡng chế gia trì Tử Vong Kiếm Ý lên trên người hắn, bây giờ hắn đã tê dại, sau này hắn biết tu luyện như thế nào!

Không phải Lý Phi không biết tốt xấu, là hắn hoàn toàn không có chút hứng thú nào với kiếm tu!

Không biết qua bao lâu, khi Diệp Phong gia trì toàn bộ một vạn cái mảnh vỡ Tử Vong Kiếm Ý lên trên người Lý Phi, xem như hoàn toàn lãng phí sạch sản phẩm bại gia hôm nay, thuận lợi lấy được một ngàn điểm phá sản, nhưng mà lại không có nhận được phần thưởng đặc biệt khác, bây giờ điểm phá sản của hắn đã là năm ngàn tám trăm mười.

Dao động Tử Vong Kiếm Ý kinh khủng bao phủ phạm vi mấy ngàn mét, mà lúc này, nhân vật chính là Lý Phi đã choáng tại chỗ.

Hắn không biết bây giờ Tử Vong Kiếm Ý của mình đã đạt đến trình độ nào, hắn chỉ biết là rất mạnh, bây giờ Tử Vong Kiếm Ý của hắn cực kỳ mạnh!

Nhưng mẹ nó, hắn không tu kiếm, Tử Vong Kiếm Ý này cho hắn chính là lãng phí!

Một khi về tông môn, bị sư tôn phát hiện, vậy hắn sẽ bị ép chuyển tu kiếm đạo?

Nghĩ đến đây, Lý Phi muốn điên rồi, hắn thật sự không thích kiếm tu!

"Lý Phi huynh, đừng cảm kích ta, đây là cơ duyên của ngươi, hơn

nữa ta nói cho ngươi biết, bây giờ Tử Vong Kiếm Ý của ngươi đã đạt đến cực hạn, có thể đột phá đến Kiếm Tâm chi cảnh bất cứ lúc nào, chỉ cần ngươi hơi cố gắng tu luyện một chút, ta cảm thấy không có vấn đề."

Nhìn vẻ mặt vô cùng u oán của Lý Phi, Diệp Phong cũng không nhịn được phá lên cười.

Kiếm Tâm?

Kiếm Tâm chi cảnh?

Mà nghe Diệp Phong nói như vậy, Lý Phi sắp khóc, hắn nhớ tông chủ tu luyện trăm năm, hơn nữa còn được vinh danh là người có ngộ tính cao nhất trong tông môn mấy ngàn năm qua, cách đây không lâu cũng mới tu luyện kiếm ý mà mình cảm ngộ đến Kiếm Tâm chi cảnh!

Xong!

Lý Phi cảm thấy tiền đồ của mình trở nên đen tối, trừ phi không trở về tông môn, nhưng mà cho dù đi những tông môn khác, phát hiện được Tử Vong Kiếm Ý cực kỳ kinh khủng trên người hắn thì chắc chắn cũng sẽ ép hắn chuyển tu kiếm đạo, mà hắn cũng không muốn trở thành tán tu, chuyện này trở thành vòng tròn không hồi kết!

"Cảm tạ Diệp ca ban cho cơ duyên lớn."

Hắn có thể làm sao?

Chuyện đã đến nước này, hắn còn có thể làm sao nữa, đương nhiên là phải cảm ơn Diệp Phong có ý tốt, tất cả ủy khuất chỉ có thể nghẹn ở trong lòng, yên lặng gặm nhấm.

"Diệp ca, ta muốn hỏi tại sao ngươi không hấp thu những mảnh vỡ Tử Vong Kiếm Ý này?"

Dối trá cảm ơn xong, Lý Phi cũng hỏi ra nghi ngờ của mình, đây là Tử Vong Kiếm Ý, cho dù là không phải là kiếm tu thì hắn cũng biết đó là một trong số những kiếm ý cực kỳ mạnh mẽ.

"Ta cũng không phải kiếm tu, ta dùng nó làm gì?"

Nghe Lý Phi hỏi thăm, Diệp Phong cũng không chút nghĩ ngợi trả lời.

Hả?

Ngươi không phải kiếm tu nên không cần, mẹ nó, ta cũng không phải kiếm tu!

Nghe Diệp Phong trả lời, Lý Phi càng điên hơn, đừng có chơi ta như thế!

Cho dù là bất cứ cái nào trong ngàn vạn hạ giới, cho dù là tu sĩ cảnh giới gì nhưng phàm là kiếm tu, nếu như thấy hai người Diệp Phong và Lý Phi ghét bỏ Tử Vong Kiếm Ý cực kỳ mạnh mẽ này ** như thế thì sợ là sẽ bị tức hộc máu!

"Đi thôi!"

"Tiếp theo ngươi đừng sợ gì cả, phóng thích ra Tử Vong Kiếm Ý mạnh mẽ đi, từ bây giờ chúng ta có thể đi ngang trong Thiên Đạo Chiến Trường đệ nhị trọng này."

Nói xong, một luồng Lôi linh lực cực kỳ to lớn từ trong cơ thể Diệp Phong điên cuồng tuôn ra, ngưng tụ ra mười đóa Cửu Diệu Lôi Liên lóe ra lôi quang sau lưng hắn.

"Võ kỹ địa cấp thượng phẩm, Cửu Diệu Lôi Liên!"

Mà Lý Phi nhìn thấy mười đóa Cửu Diệu Lôi Liên to lớn này thì lên tiếng kinh hô, hắn chính là tu sĩ song linh căn lôi hỏa, cũng từng muốn tu luyện võ kỹ mạnh mẽ này, kết quả tốn một tháng cũng không có nhập môn, biết rõ vũ kỹ này sẽ cực kỳ khó lĩnh ngộ nhưng hắn không ngờ được là Diệp Phong lại lĩnh ngộ được võ kỹ mạnh mẽ này.

"Ngươi nhận ra võ kỹ này?"

Nghe Lý Phi kinh hô, Diệp Phong cũng sững sờ.

Phải biết ở Tinh Cực Tông, mặc dù hắn thi triển võ kỹ này nhưng

cho dù là Tống chấp sự hay là tông chủ cũng chỉ nói đây là một cái võ kỹ Địa cấp thượng phẩm, ngay cả tên cũng không nói ra được, đều cho rằng là võ kỹ hắn tự sáng tạo ra.

"Ta nhận ra, nhưng mà đây chính là võ kỹ đặc hữu của Lôi Minh Tông ta, Diệp ca, sao ngươi lại có nó?"

Lúc này, Lý Phi cũng phản ứng lại, trong mắt tràn đầy vẻ khó hiểu, bởi vì hắn biết Diệp Phong và hắn không phải là người cùng một giới diện, chớ nói chi là võ kỹ này là võ kỹ độc hữu của tông môn.

"Xem ra võ kỹ trong bình võ kỹ bao hàm tất cả võ kỹ của ngàn vạn hạ giới, cũng không giới hạn ở Huyền Thiên đại lục."

Nghe Lý Phi nói như vậy, Diệp Phong cũng phỏng đoán.

"Đi thôi, mục tiêu tiếp theo, đánh giết tám mươi bảy con yêu thú Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong."

Diệp Phong không có quên nhiệm vụ ngẫu nhiên xuất hiện ở Tinh Hồn Tông, đánh giết một trăm con yêu thú Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong ở Thiên Đạo Chiến Trường đệ nhị trọng, có thể nhận được một lượng lớn điểm phá sản.

Mà cho đến bây giờ, hắn chỉ mới đánh chết mười ba con, vì số lượng yêu thú cảnh giới này mà hắn gặp được quá ít.

"Ngọa tào!"

"Hai người này đến từ giới diện nào, quá khoa trương, ta nên trốn xa một chút!"

"Ta vừa mới nhìn bọn họ một chút, bọn họ sẽ không cho là ta đang gây hấn với bọn họ chứ, ta rất hoảng, ta muốn về nhà, hai tên vương bát đản này quá biến thái!"

"Khí Động Cảnh thì khủng bố như thế, hai người này tuyệt đối là thiên chi kiêu tử!"

Trên đường đi, phàm là gặp được tu sĩ, khi cảm nhận được Tử Vong Kiếm Ý khiến cho người ta như muốn ngạt thở của Lý Phi và mười đóa Cửu Diệu Lôi Liên cực kỳ kinh khủng lơ lửng sau lưng

Diệp Phong thì đều núp xa, hoàn toàn không có ai dám can đảm đi lên khiêu khích, thậm chí còn sợ hai người sẽ tiện tay giết bọn họ!

Chương 52: Nhóm hai người cực kỳ phách lối, hoành hành không sợ

Về phần hai người phách lối, bọn họ hoàn toàn không dám bất mãn xíu nào, đây là sự uy hiếp đến từ thực lực mạnh mẽ!

Thoải mái!

Đúng là sảng khoái!

Mẹ nó, đúng là thoải mái!

Nhìn tu sĩ xung quanh rất là e ngại mình, trong lòng Lý Phi thoải mái lắm, mặc dù đã đến Thiên Đạo Chiến Trường nhiều lần nhưng tuyệt đối không có một lần nào có thể thoải mái như thế, ta vốn phách lối, mẹ nó, ai dám gây ta?

"Diệp ca, lần sau chừng nào thì ngươi lại đến Thiên Đạo Chiến Trường, chúng ta hẹn nhau, không chừng có thể gặp được nhau!"

Nhưng mà Lý Phi cũng không có bị lực lượng làm cho mất phương hướng, hắn biết bây giờ có thể lớn lối như thế là do có Diệp Phong bên cạnh, nếu không thì cho dù hắn có được Tử Vong Kiếm Ý cực kỳ mạnh mẽ nhưng nếu trương dương như thế, bị vây giết cũng khó tránh khỏi cái chết.

"Hẹn trước thì được, nhưng mà lần sau ta đến thì sợ là sẽ đi Thiên Đạo Chiến Trường đệ tam trọng."

Hả?

Nghe nói như thế, Lý Phi sững sờ, trực tiếp hỏi: "Diệp ca, chẳng lẽ ngươi đã có dấu hiệu đột phá, sau khi trở về thì trùng kích Dung Linh Cảnh sao?"

"Dấu hiệu đột phá?"

"Đó là thứ gì?"

"Ta muốn đột phá thì đột phá, hơn nữa ta không đột phá thì thôi, đột phá thì sẽ đột phá một cái đại cảnh giới, không chỉ đột phá đến Dung Linh Cảnh mà là nhất cổ tác khí đột phá đến Dung Linh Cảnh cửu trọng đỉnh phong."

Diệp Phong vẻ mặt thành thật nói.

Mẹ!

Diệp ca, không thể chém gió như thế, ngươi nói như thế sao ta đỡ được!

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Lý Phi cũng lúng túng nở nụ cười, hắn không ngờ được là Diệp Phong lại chém gió lớn như thế, khiến cho hắn trong lúc nhất thời cũng không biết nên đáp như thế nào.

"Diệp ca ngưu bức!"

Cuối cùng, Lý Phi chỉ rặn ra được chân ngôn bốn chữ này, dùng để bày tỏ lòng kính nể của mình!

Hai mươi phút sau.

"Năm con yêu thú Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong đó giao cho ta, còn lại giao cho ngươi!"

Phát hiện một đàn thú xuất hiện phía trước, Diệp Phong để mắt tới năm con thủ lĩnh yêu thú trong đó, sau lưng, mười đóa Cửu Diệu Lôi Liên hóa thành lôi quang đánh tới năm con yêu thú đó.

Một đóa Cửu Diệu Lôi Liên trọng thương, hai đóa Cửu Diệu Lôi Liên xoá bỏ!

Năm con yêu thú vừa khéo bị mười đóa Cửu Diệu Lôi Liên xoá bỏ, nhìn thấy cảnh này, Lý Phi bên cạnh cũng kinh hãi khóe miệng co giật, đó đều là yêu thú trong Thiên Đạo Chiến Trường đó, mỗi con yêu thú đều đủ để đối kháng ba tên tu sĩ cùng cảnh giới!

Mới đầu Diệp Phong đánh giết mười ba con yêu thú cùng cảnh giới

đều dùng mấy chục tấm tù thổ lao vây khốn, sau đó dùng trường kiếm sắc bén không biết tên đó giết, Lý Phi cũng không có biết chiến lực chân chính của Diệp Phong.

Bây giờ thấy được chiến lực kinh khủng của Diệp Phong, Lý Phi cũng bị hù sợ.

"Còn tới!"

Khi Lý Phi nhìn thấy Diệp Phong ngưng tụ ra mười đóa Cửu Diệu Lôi Liên lóe ra lôi quang lần nữa thì kinh hãi tròng mắt sắp trợn lồi ra.

Võ kỹ càng cao cấp, mặc dù uy lực mạnh mẽ nhưng tiêu hao linh lực cũng tăng lên gấp bội, trước đó Diệp Phong ngưng tụ ra mười đóa Cửu Diệu Lôi Liên, Lý Phi tự nhận là đó đã là cực hạn của Diệp Phong, hơn nữa cũng dọa cho hắn hết hồn, cho rằng Linh Hải trong cơ thể Diệp Phong tuyệt đối là gấp mấy lần mình.

Nhưng giờ mới thấy, Linh Hải đối phương tuyệt đối không chỉ là gấp mấy lần mình.

Dù sao mỗi một đóa Cửu Diệu Lôi Liên ẩn chứa lực lượng không khác một kích toàn lực của một tu sĩ!

Cách đó không xa, mười mấy tên tu sĩ đến từ các giới nhìn thấy Diệp Phong hời hợt oanh sát năm con yêu thú Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong thì cũng bị hù đến toàn thân khẽ run rẩy.

"Tu sĩ thuật pháp?"

Mà nhìn thấy Lý Phi thi triển các loại linh lực võ kỹ trắng trợn đánh giết đông đảo yêu thú còn lại, hoàn toàn không sử dụng Tử Vong Kiếm Ý, thậm chí trong tay ngay cả kiếm cũng không có, mọi người càng trợn tròn mắt.

Ngươi là một kiếm tu, không sử dụng kiếm giết địch, không sử dụng võ kỹ loại kiếm, là những yêu thú đó còn chưa xứng để ngươi xuất kiếm sao?

Nếu như Lý Phi biết suy nghĩ trong lòng mọi người thì tuyệt đối sẽ hét lớn một tiếng, mẹ nó, lão tử không phải kiếm tu, chỉ là công

nhân bốc vác kiếm ý!

Hai ngày tiếp theo, hai người Diệp Phong và Lý Phi điên cuồng du tẩu bên trong Thiên Đạo Chiến Trường, không ngừng tìm kiếm yêu thú Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong, càng về sau gặp được đàn yêu thú cũng chẳng muốn giết, vì làm như vậy sẽ lãng phí thời gian.

Về phần lợi ích từ những yêu thú đó, Diệp Phong vốn cũng không quan tâm!

Mà Lý Phi không chỉ có may mắn đạt được hơn hai trăm miếng đê phẩm Linh Tinh mà còn chiếm được mười ba viên Đốn Ngộ Đan với Tử Vong Kiếm Ý kinh khủng, lại thêm đi theo bên cạnh Diệp Phong, hơi bị lây nhiễm, cũng đã chướng mắt chút lợi ích này.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ thành công đánh giết một trăm con yêu thú Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong ở Thiên Đạo Chiến Trường đệ nhị trọng, nhận được năm ngàn điểm phá sản."

Bành!

Theo Diệp Phong oanh sát con yêu thú Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong thứ một trăm, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên.

Hơn vạn!

Lấy được năm ngàn điểm phá sản, trước mắt, điểm phá sản của Diệp Phong rốt cục cũng hơn vạn, đạt đến một vạn lẻ tám trăm mười điểm.

"Hệ thống, ngươi xem, hai ngày này tiểu mập mạp này chạy tới chạy lui làm việc cho ta, có phải ta nên cho hắn chút lợi ích, cho mười vạn miếng cực phẩm linh thạch không quá đáng chứ."

Rất lâu không có phát động hành vi phá của, hơn nữa, Diệp Phong cũng muốn cho Lý Phi một chút thù lao, hai ngày này, cắt thịt yêu thú, nướng thịt yêu thú, tìm kiếm nơi ở tạm thời, các loại việc vặt đều do đối phương làm, hắn giống như là đại gia, chuyện gì cũng không cần quan tâm.

"Đinh! Số lượng quá nhiều, không phù hợp tiêu chuẩn yết giá."

"Một vạn cực phẩm linh thạch thì sao?"

Chuyện này, Diệp Phong cũng lười cò kè mặc cả với hệ thống, trực tiếp giảm xuống gấp mười.

"Đinh! Đối phương có Tử Vong Kiếm Ý hạn mức cao nhất, số lượng hợp lý."

Chương 53: Đại khai sát giới, các ngươi đều phải chết

Hả?

Chẳng lẽ căn cứ tu sĩ thực lực khác nhau, tình huống và sự kiện khác nhau để quyết định tiêu chuẩn, số lượng linh thạch?

Lúc này, Diệp Phong suy đoán như thế.

"Diệp ca, lần này đến Thiên Đạo Chiến Trường đã sắp hai tháng, căn cứ quy định của tông môn, ta phải về Thiên Hỏa Giới."

Lúc này, trên mặt Lý Phi đầy vẻ không muốn, thật sự là thời gian ở chung với Diệp Phong quá sung sướng!

"Tông môn các ngươi còn quy định thời gian à."

Diệp Phong có chút không hiểu chuyện này.

"Diệp ca, trong vòng hai tháng, nếu như không có rời khỏi Thiên Đạo Chiến Trường quay về tông môn thì tông môn sẽ cho là ngươi chết ở Thiên Đạo Chiến Trường, tu sĩ đến từ các giới đa số đều có thời hạn, trừ phi là tán tu."

Lý Phi thấy Diệp Phong không hiểu, cũng mở miệng giải thích.

"Thì ra là thế, gặp nhau chính là duyên, hai ngày này ngươi cũng giúp ta không ít, một vạn cực phẩm linh thạch này cho ngươi, sau này chúng ta có duyên gặp lại."

Đưa không gian giới chỉ chứa một vạn cực phẩm linh thạch cho Lý

Phi, sau đó Diệp Phong thoải mái quay người rời đi.

"Diệp ca, ngươi chính là ân nhân của Lý Phi, sau này chúng ta có duyên gặp lại."

Nhìn bóng lưng Diệp Phong, Lý Phi nắm chặt không gian giới chỉ trong tay, trong lòng mặc niệm rời đi, không gian quanh người bắt đầu vặn vẹo, bóng dáng dần dần biến mất tại chỗ.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phá của thành công, thưởng hai trăm điểm phá sản, thưởng mảnh vỡ Tử Vong Kiếm Ý *10000!"

"Ngọa tào!"

Nghe tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên trong đầu, đặc biệt là lấy được phần thưởng đặc biệt, Diệp Phong cũng không nhịn được nói tục, vừa hắc hắc xong một vạn cái mảnh vỡ Tử Vong Kiếm Ý, lại tới một vạn cái?

"Đây là phần thưởng của hệ thống, cho dù dùng phương thức phá sản tiêu hao hết cũng sẽ không nhận được điểm phá sản, nếu như vậy thì mình dùng đi."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong lấy từng nắm mảnh vỡ Tử Vong Kiếm Ý từ trong không gian hệ thống ra, bắt đầu dung hợp.

Mà phía đông Diệp Phong, cách mấy trăm mét lại có mấy trăm tên tu sĩ tụ tập.

"Tên mập mạp có Tử Vong Kiếm Ý kinh khủng đó đã đi, bây giờ chỉ còn lại cái tên phách lối đó, hơn nữa hai ngày này hắn tiêu hao cực nhiều linh khí."

"Nói thật, lượng linh khí ẩn chứa trong cơ thể hắn quá kinh khủng, nhưng chưa bao giờ thấy hắn tu luyện khôi phục linh khí hao tổn, ta cho rằng đây là một cơ hội cho chúng ta."

"Không cần biết là hắn đến từ cái giới diện nào, tuyệt đối là thiên chi kiêu tử của giới diện đó, đa số chúng ta đều là tu sĩ phổ thông, trước mắt có một cái cơ hội có thể chém giết thiên kiêu, các ngươi muốn bỏ lỡ sao?"

Lúc này, một thanh niên tóc trắng thần sắc âm tàn nói với mấy trăm tên tu sĩ.

Chém giết thiên kiêu!

Đám người nghe đến đây thì tâm thần đều chấn động mạnh, bọn họ ở giới diện của mình, không chỉ có thực lực bản thân thấp, mà thiên kiêu khủng bố như thế thì tuyệt đối là tồn tại mà bọn họ phải ngưỡng vọng, bây giờ có một cơ hội có thể chém giết thiên kiêu, nói không động tâm là giả.

Quan trọng nhất chính là nơi này tụ tập hơn ba trăm người, trong đó tu sĩ Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong đạt tới hơn một trăm người, một người mạnh, chẳng lẽ còn có thể đối kháng hơn một trăm tên đối thủ cùng cảnh giới sao?

Nghĩ đến đây, thần sắc đám người đều có vẻ kích động, bọn họ không phải thiên kiêu nhưng lại có thể chém giết thiên kiêu, đây là vinh quang cả đời bọn họ!

"Một câu, giết hay là không giết!"

"Cơ hội chỉ có một lần!"

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, khóe miệng thanh niên tóc trắng nở một nụ cười lạnh, một năm trước, hắn thu được một cái cơ duyên ở Thiên Đạo Chiến Trường đệ nhất trọng, sau đó nhất phi trùng thiên ở tông môn, bây giờ thấy Diệp Phong và Lý Phi, tự nhận không bằng nhưng hắn không thể nhịn được chuyện còn có thiên kiêu mạnh hơn hắn, đó là một loại tâm lý vặn vẹo!

"Giết!"

Đám người nghe thanh niên tóc trắng nói như vậy thì nhìn nhau một chút, đều kích động cho ra câu trả lời.

Một bên khác!

Lúc này, Diệp Phong đang điên cuồng dung hợp mảnh vỡ Tử Vong Kiếm Ý, hơn nữa Tử Vong Kiếm Ý dung hợp đạt được cũng đều bị hắn áp chế, cũng không có phóng ra, hắn chuẩn bị dung hợp xong thì sẽ phóng thích toàn bộ để cảm nhận một lần.

Hô!

"Rốt cục cũng dung hợp xong, để cho ta cảm nhận một chút xem rốt cuộc Tử Vong Kiếm Ý cực hạn mạnh cỡ nào!"

Oanh!

Trong lòng suy nghĩ, một cỗ Tử Vong Kiếm Ý khổng lồ từ trong cơ thể hắn phóng lên tận trời, ý cảnh tử vong kinh khủng điên cuồng quét sạch bốn phía!

Lúc này, hơn ba trăm người đã đi tới vị trí cách Diệp Phong không đủ tám mươi mét, theo ý cảnh tử vong ngạt thở này bao phủ bọn họ, sắc mặt mỗi người đều đại biến, ánh mắt tràn ngập sợ hãi!

Tử Vong Kiếm Ý!

Chỉ với ý cảnh tử vong thì đã khiến cho bọn họ thân lâm kỳ cảnh, giống như mình hơi có dị động thì sẽ chết, hoàn toàn không có chút chiến ý phản kháng nào, đối phương chém tới một kiếm, bọn họ chỉ có thể trơ mắt chờ chết!

Không chỉ cái tên mập mạp đã rời đi đó Tử Vong Kiếm Ý cực kỳ khủng bố như thế, thanh niên sau lưng luôn có mười đóa Lôi Liên cũng có Tử Vong Kiếm Ý giống như vậy!

Lúc này, cảm giác hối hận tràn đầy trái tim của mỗi người!

Trong cơ thể ẩn chứa linh khí khổng lồ, có võ kỹ Địa cấp thượng phẩm, thân có Tử Vong Kiếm Ý kinh khủng, phải chăng đối phương còn có át chủ bài chưa có bày ra?

Loại tuyệt thế thiên kiêu này hoàn toàn không phải là bọn họ có thể trêu chọc!

"Các ngươi, muốn giết ta?"

Lúc này, Diệp Phong quay người nhìn đám người, ánh mắt cực kỳ lạnh lùng!

Từng đóa Cửu Diệu Lôi Liên nối tiếp nhau, không ngừng xuất hiện sau lưng Diệp Phong.

Một cái!

Năm cái!

Mười cái!

Khi số lượng Cửu Diệu Lôi Liên đạt tới hơn hai trăm ba mươi đóa thì cực phẩm linh thạch nhỏ như núi xuất hiện bên cạnh Diệp Phong, điên cuồng hấp thu linh khí thuần túy ở trong cực phẩm linh thạch, Diệp Phong tiếp tục ngưng tụ Cửu Diệu Lôi Liên!

"Xuất thủ!"

"Nếu không ra tay, chúng ta đều phải chết ở chỗ này!"

Chương 54: Ngọa tào, ngươi là tiểu sư cô của ta?

Theo thanh niên tóc trắng hét lớn một tiếng, đám người hãm sâu trong sợ hãi tử vong cũng đột nhiên chấn động, cố gắng chống cự lại vô tận sợ hãi do ý cảnh tử vong mang tới, tất cả ra tay với Diệp Phong, nhưng chiến lực phát huy ra không bằng một nửa bình thường!

"Đều chết cho ta!"

Diệp Phong cười lạnh một tiếng, hơn hai trăm đóa Lôi Liên kinh khủng lóe ra lôi quang sau lưng hóa thành từng đạo lôi quang, đánh thẳng tới hơn ba trăm người đối diện.

Đồng thời, Diệp Phong vẫn đang điên cuồng hấp thu linh lực thuần túy ở trong cực phẩm linh thạch, không có linh căn, không phát hiện được linh khí trong thiên địa thì đã sao, chỉ cần có đầy đủ linh thạch thì hắn có thể không ngừng bổ sung linh lực tiêu hao trong cơ thể!

Chỉ cần tốc độ hấp thu linh lực nhanh thì hắn chính là một cái động cơ vĩnh cửu kinh khủng!

Thủy Long!

Cụ Phong!

Hỏa Long Quyền!

Hai loại võ kỹ Địa cấp thượng phẩm với võ kỹ Nhân cấp thượng phẩm Hỏa Long Quyền cũng được Diệp Phong điên cuồng thi triển ra, hoàn toàn không thèm để ý tiêu hao linh khí!

Bốn hệ linh căn!

Ba đại võ kỹ Địa cấp thượng phẩm!

Có được cực phẩm linh thạch khổng lồ có thể bổ sung linh khí hao tổn trong cơ thể bất cứ lúc nào!

Đám người đối diện nhìn thấy cảnh này thì trong mắt ngoại trừ tuyệt vọng ra thì vẫn là tuyệt vọng, bọn họ hoàn toàn không thể thắng, thậm chí còn có thể bị đối phương đơn phương đồ sát!

Hối hận!

Bọn họ hối hận tại sao lại tới trêu chọc tuyệt thế thiên kiêu này, thân là phàm nhân, sao dám đi khiêu chiến thần linh!

Một lát sau, nhìn thi thể khắp nơi, Diệp Phong không có phản ứng gì lớn. Đây mới là thế giới huyền huyễn mà hắn biết!

Hắn là thần hào phá của, nhưng tuyệt đối không phải thánh mẫu, nếu là kẻ địch, giết là được!

"Hỏa Long Quyền, ngươi là người của Huyền Thiên Giới à?"

Ngay lúc Diệp Phong cất cực phẩm linh thạch còn lại, chuẩn bị rời đi thì một tiểu la lỵ mặc váy áo tử sắc ngăn cản đường đi của hắn, nhìn chằm chằm hắn, tràn đầy tò mò hỏi.

"Không sai, ngươi là ai?"

Nhìn tiểu la lỵ dáng vẻ đáng yêu đối diện, Diệp Phong hỏi ngược lại.

"Ta là Lạc Dao Dao, đến từ Vạn Hoa Cốc."

Nói xong, tiểu la lỵ nở nụ cười, thậm chí còn như đã nhìn thấy vẻ khiếp sợ trên mặt Diệp Phong.

"Vạn Hoa Cốc?"

"Chưa từng nghe nói tới!"

Nhưng mà, câu trả lời của Diệp Phong lại làm cho nụ cười của tiểu la lỵ cứng ngắc trên mặt trong nháy mắt, trong mắt toát ra vẻ khó tin, thân là người của Huyền Thiên Giới mà chưa từng nghe nói tới Vạn Hoa Cốc?

"Ngươi xác định ngươi là người của Huyền Thiên Giới?"

"Vậy ngươi đến từ tông môn nào?"

Lạc Dao Dao tràn đầy tò mò nhìn Diệp Phong, hỏi nữa.

"Ngươi đang tra hộ khẩu hay gì?"

"Sao ta phải nói cho ngươi?"

Nói xong, Diệp Phong không để ý đến đối phương, trực tiếp quay người đi đến chỗ xa.

Bốn hệ linh căn!

Linh Hải trong cơ thể cực kỳ khủng bố!

Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong lĩnh ngộ ba loại võ kỹ Địa cấp thượng phẩm, ngộ tính đỉnh cao!

Tử Vong Kiếm Ý đạt đến cực hạn, có thể đột phá đến Tử Vong Kiếm Tâm chi cảnh bất cứ lúc nào!

Nghĩ đến những tình huống của đối phương, Lạc Dao Dao cũng hít vào một hơi khí lạnh, một khi đối phương trưởng thành, chắc chắn sẽ lên Tiềm Long Bảng, hơn nữa tuyệt đối là top năm, thậm chí top ba cũng có thể!

Nghĩ đến đây, Lạc Dao Dao đảo tròng mắt, trực tiếp đuổi theo Diệp Phong.

"Ta đã nói cho ngươi biết tên của ta, ngươi còn chưa nói ngươi tên gì?"

"Đúng rồi, có phải ngươi không có tông môn không, cho nên lúc nãy mới tức giận?"

"Ngươi đến Thiên Đạo Chiến Trường là muốn tìm tìm cái gì, không chừng ta biết."

Nghe Lạc Dao Dao ở bên người líu lo không ngừng, Diệp Phong cảm thấy đầu mình sắp nổ!

"Nếu ngươi không đi ta sẽ giết ngươi."

Không thể nhịn được nữa, Diệp Phong tràn ngập sát cơ nhìn chằm chằm đối phương, uy hiếp, mà hắn cũng không nói đùa, cùng đến từ Huyền Thiên Giới thì đã sao!

"Nhưng mà ngươi không giết được ta!"

"Tu vi thật sự của ta là Nguyên Thần Cảnh cửu trọng đỉnh phong, chỉ là dựa vào một món bí bảo áp chế tu vi, nếu như ngươi ra tay với ta, ta phóng ra tu vi thật sự thì sẽ bị truyền tống ra ngoài đồng thời giết ngươi."

Lạc Dao Dao nghiêng cái đầu nhỏ, vẻ mặt đắc ý nhìn Diệp Phong, nói.

"Hệ thống, tiểu la lỵ này nói thật hay giả, không phải Thiên Đạo Chiến Trường này rất trâu bò sao, còn có loại bí bảo đó?"

Diệp Phong nghe xong cũng lấy làm kinh hãi, dứt khoát hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Đối phương nói thật, bí bảo chính là cái trâm cài đầu tử sắc trên tóc đối phương."

Hệ thống nhanh chóng trả lời, cũng chỉ ra bí bảo của đối phương.

Lại là thật !

Lúc này Diệp Phong cũng giật mình, đối phương mới bao nhiêu

tuổi, lại có tu vi Nguyên Thần Cảnh cửu trọng đỉnh phong, thực lực này hoàn toàn không kém gì sư tôn hắn Lạc Thiên Tuyết.

"Ta tên là Diệp Phong, đến từ Tinh Hồn Tông!"

"Bây giờ những gì ngươi muốn biết cũng đều biết, đừng có làm phiền ta nữa."

Nói xong, Diệp Phong không để ý đến tiểu la lỵ nữa.

"Tinh Hồn Tông?"

"Chưa nghe nói tới!"

"Diệp Phong, cái tên này cũng dễ nghe, tại sao ngươi lại đột nhiên trả lời ta, ta chỉ nói đùa với ngươi thôi, ngươi sẽ không cho là ta có tu vi Nguyên Thần Cảnh cửu trọng đỉnh phong mạnh mẽ thật chứ!"

Lúc này, tiểu la lỵ tỏ vẻ khoa trương nhìn Diệp Phong, trêu ghẹo.

"Vậy ngươi lấy cái trâm cài đầu tử sắc trên tóc xuống thử xem?"

Diệp Phong đăm chiêu nhìn Lạc Dao Dao, nói thẳng.

Ừm!

Lạc Dao Dao nghe nói như thế thì sắc mặt thay đổi, nhìn Diệp Phong, ánh mắt tràn đầy chấn kinh, nàng không thể hiểu được tại sao đối phương lại biết được bí bảo áp chế tu vi chính là cái trâm cài đầu tử sắc trên đầu nàng!

"Là ta xem thường ngươi."

"Nhưng mà Tinh Hồn Tông mà ngươi nói, ta hoàn toàn chưa từng nghe nói tới, hẳn là một tông môn bất nhập lưu."

"Nếu như vậy thì Tinh Cực Tông ngươi phải nghe nói tới chứ, tuyệt đối là tông môn đỉnh tiêm, chỉ cần ngươi rời khỏi Tinh Hồn Tông, ta cam đoan ngươi có thể gia nhập Tinh Cực Tông, hơn nữa còn có thể cam đoan ngươi trở thành đệ tử hạch tâm tông môn, thế nào, có hứng thú hay không?"

Lúc này, Lạc Dao Dao thay đổi dáng vẻ hoạt bát trước đó, thần sắc nghiêm túc nhìn Diệp Phong, dò hỏi.

Tinh Cực Tông?

Đệ tử hạch tâm?

Lạc Dao Dao, họ Lạc?

"Ngọa tào! Không phải chứ!"

Nghĩ tới những thứ này, Diệp Phong bỗng có một phỏng đoán cực kỳ lớn gan.

Chương 55: Một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh, nghĩ ta không bỏ ra nổi?

"Lạc Thiên Tuyết là gì của ngươi?"

Lúc này, Diệp Phong nhìn chằm chằm Lạc Dao Dao, hỏi.

? ? ?

"Ngươi biết tỷ tỷ của ta?"

Lạc Dao Dao nghe Diệp Phong nói thẳng ra tên tỷ tỷ mình thì cũng giật mình.

"Ngọa tào!"

"Lạc Thiên Tuyết là sư tôn ta, vậy chẳng phải ngươi là tiểu sư cô của ta?"

Diệp Phong nghe nói Lạc Thiên Tuyết là tỷ tỷ của đối phương thì choáng!

"Tiểu sư cô ?"

"Ngươi là đồ đệ của tỷ tỷ ta?"

"Tinh Hồn Tông là tông môn mà tỷ tỷ ta sáng lập?"

Không chỉ là Diệp Phong choáng, Lạc Dao Dao cũng choáng!

Mười phút sau, khi Diệp Phong nói rõ một chút tình huống, Lạc Dao Dao choáng lần nữa.

Đại đệ tử thân truyền của tỷ tỷ!

Vị đệ tử hạch tâm thứ sáu của Tinh Cực Tông!

Trưởng lão vinh dự của Tinh Cực Tông, thân phận, địa vị, bối phận đều bình khởi bình tọa với ngũ đại tổ lão!

Thân phận có nên phức tạp như vậy hay không?

Vậy ta là gọi ngươi là sư điệt hay là Diệp trưởng lão?

n...

Nhìn dáng vẻ la lỵ khả ái của Lạc Dao Dao, Diệp Phong trầm mặc một lát, sau đó nói: "Hai ta tự do muốn gọi sao gọi, ngươi gọi ta là Diệp trưởng lão, ta gọi ngươi là sư cô."

Ta gọi ngươi sư cô thì được, nhưng một tiểu la lỵ như ngươi gọi ta là sư điệt thì quá khó chịu.

Lúc này, Diệp Phong lại cực kỳ may mắn mình còn có thân phận trưởng lão, ai mà ngờ được Lạc Thiên Tuyết còn có một muội muội la lỵ thiên tư trác tuyệt như thế!

"Đến, sư cô, để bản trưởng lão nắn mặt của ngươi."

Nói xong, hai tay Diệp Phong bớp lấy gương mặt la lỵ khả ái của Lạc Dao Dao, nhìn ánh mắt như muốn phun lửa của đối phương, tâm tình Diệp Phong rất dễ chịu, trước đó bị đối phương quấn lấy mà cảm thấy bực bội bị quét sạch trong nháy mắt.

"Lần đầu tiên gặp mặt, nên tặng gì cho tiểu sư cô?"

Bóp một hồi, Diệp Phong nâng cằm lên nhìn tiểu la lỵ sư cô, lại trầm tư, luôn cho linh thạch cũng không có ý nghĩa gì, mặc dù sẽ phát động hành vi phá của nhưng hắn đã cho đủ rồi.

Đốn Ngộ Đan?

Đồ chơi đó chắc chắn sẽ cho một chút nhưng xem nó như lễ vật thì có chút không thích hợp, dù sao đồ chơi đó tương đương với đồ ăn vặt.

Kim Tàm Tinh Diệu Thạch?

Nhìn hình thể của tiểu la lỵ sư cô, cũng không giống Luyện Khí Sư.

Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo, chỉ còn lại một gốc, đã nói là làm phần thưởng, Bạch lão và Hạ lão còn ở tông môn, ngày đêm nhớ mong nó.

Tinh huyết Đại yêu Tử Lôi Cuồng Sư?

Quái vật hình người tiểu la lỵ, cũng không thể.

Suy nghĩ về những thứ mình có bây giờ, Diệp Phong quay qua nhìn Lạc Dao Dao, hỏi: "Tiểu sư cô, ngươi là thể tu?"

"Không sai, ta chính là thể tu, không biết sao ngươi phát hiện được."

Nghe Diệp Phong hỏi, vốn cũng vì vừa mới bị Diệp Phong bóp mặt mà phụng phịu, trong lòng Lạc Dao Dao lại giật mình lần nữa, không biết tại sao bây giờ nàng đứng trước mặt Diệp Phong, bỗng nhiên có cảm giác như nàng hoàn toàn không giấu được bất cứ bí mật gì, cảm giác này khiến cho nàng có chút hốt hoảng.

? ? ?

Đúng là thể tu, quái vật hình người tiểu la lỵ?

Nghe Lạc Dao Dao trả lời, Diệp Phong cũng cả kinh, quá khó tin!

"Diệp trưởng lão, ta cho ngươi biết, ta ghét nhất là người khác bóp mặt ta, vừa nãy ngươi bóp mặt ta, chuyện này không xong, chờ sau khi ta trở về thì nhất định phải nói tỷ tỷ chủ trì công đạo cho... !"

Lạc Dao Dao còn chưa nói xong nhưng nhìn thấy một giọt yêu thú

tinh huyết tỏa ra yêu khí mạnh mẽ trong tay Diệp Phong thì im bặt, hai mắt linh động giống như biết nói chuyện nhìn chằm chằm vào yêu thú tinh huyết.

"Tinh huyết của Đại yêu Tử Lôi Cuồng Sư vượt qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp, bóp mặt một cái cho một giọt."

"Nếu ngươi không thích người khác bóp mặt ngươi, vậy thì..."

Không đợi Diệp Phong nói xong, Lạc Dao Dao đã dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới trước mặt Diệp Phong, nắm một cái tay khác của Diệp Phong để lên gương mặt đáng thương của mình.

"Người khác không được nhưng ngươi là Diệp trưởng lão, bóp mặt vãn bối có gì đâu."

Nhìn Lạc Dao Dao nở nụ cười đáng yêu, Diệp Phong cũng nhịn không được bật cười, tiện tay nhéo nhéo gương mặt nhỏ nhắn của đối phương, đưa Đại yêu tinh huyết trong tay cho đối phương.

Nếu là thể tu, vậy phải chăng tiểu sư cô cũng là một Luyện Khí Sư?

Tiểu sư cô này cổ linh tinh quái, nếu như không nắm chắc thì sau này ta sẽ phiền lắm.

Nghĩ đến đây, Diệp Phong làm bộ vụng về làm rơi một khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch xuống đất.

"Kim Tàm Tinh Diệu Thạch!"

Không có gì bất ngờ xảy ra, khi Lạc Dao Dao nhìn thấy Kim Tàm Tinh Diệu Thạch rơi dưới chân Diệp Phong thì lên tiếng kinh hô, thậm chí toàn bộ thân thể đều vì kích động mà run rẩy kịch liệt.

"Tiểu sư cô, ngươi nhận ra nó?"

"Muốn?"

Ừm! Ừm! Ừm!

Nghe Diệp Phong hỏi thăm, nhìn đối phương nhặt Kim Tàm Tinh

Diệu Thạch lên, Lạc Dao Dao điên cuồng gật đầu.

"Không cho!"

Diệp Phong nhanh chóng cất Kim Tàm Tinh Diệu Thạch vào không gian hệ thống, nhìn Lạc Dao Dao choáng tại chỗ, nhịn không được cười phá lên.

Lúc này, nếu còn không có nhận ra là Diệp Phong đang trêu mình thì Lạc Dao Dao là đồ đần.

Nhưng biết thì đã sao, Diệp Phong không cho nàng, nàng còn có thể cướp đoạt hay sao?

Không có quan hệ gì thì cũng thôi đi, bây giờ đối phương không chỉ là Diệp trưởng lão, càng là tiểu sư điệt của nàng, sao nàng có thể động thủ cướp đoạt được.

Nghĩ đến đây, Lạc Dao Dao sắp điên rồi, nàng bị Diệp Phong triệt để nắm gắt gao, nàng không rõ sao trong tay Diệp Phong lại có nhiều đồ tốt như vậy.

"Diệp trưởng lão, ngươi trở thành đại đệ tử thân truyền của tỷ tỷ ta như thế nào?"

"Còn nữa, ngươi trở thành trưởng lão vinh dự của Tinh Cực Tông như thế nào?"

Vì làm dịu tình cảnh lúng túng lúc này, Lạc Dao Dao chuyển chủ đề, hơn nữa hai vấn đề này nàng cũng rất muốn biết câu trả lời.

Từ nhỏ đến lớn, cái gì cũng không thèm để ý, mỗi ngày đều si mê với tu luyện, sao tỷ tỷ lại nhận một đại đệ tử thân truyền?

Dù sao Tinh Cực Tông cũng là một cái tông môn đỉnh tiêm, ngoại trừ số ít thế lực siêu nhiên thì nó tuyệt đối là tồn tại Cự Vô Phách, với chút thực lực của Diệp Phong bây giờ thì sao lại có thể có được thân phận trưởng lão vinh dự?

"Bởi vì ta có tiền!"

Chương 56: Một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh, nghĩ ta không bỏ ra nổi? (2)

"Năm mươi vạn miếng thượng phẩm linh thạch, mua một cái thân phận đại đệ tử thân truyền từ tỷ tỷ ngươi."

"Một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh cộng với trận pháp bí điển Cửu Kiếm Kiếm Trận phiên bản đã được cường hóa, mua một thân phận trưởng lão vinh dự ở tông môn."

A?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Lạc Dao Dao lại nghi ngờ không biết có phải là lỗ tai của mình có vấn đề hay không.

Đại đệ tử thân truyền còn có thể mua?

Trưởng lão vinh dự của tông môn còn có thể mua?

"Cực kỳ buồn cười!"

"Ngươi từng thấy cực phẩm Linh Tinh?"

"Há miệng ra là một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh, ngươi có biết đó là khái niệm gì không?"

Đúng lúc này, một giọng nói tràn ngập khinh thường từ nơi không xa truyền đến, ngay sau đó là một nữ tử trung niên vẫn còn xuân sắc từ đằng xa đi tới, nhìn Diệp Phong, trong mắt tràn đầy khinh thường.

"Sư tôn!"

Mà Lạc Dao Dao thấy người tới thì lập tức cung kính hô một tiếng.

"Ta chính là cốc chủ Vạn Hoa Cốc, không phải ngươi thích dùng linh thạch, Linh Tinh mua sắm thân phận đặc thù sao?"

"Chỉ cần ngươi có thể lấy ra một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh, bổn cốc chủ lập tức bái ngươi làm thầy, để ngươi lại có

thêm một cái thân phận hiển hách, thấy sao?"

Hoa Ngữ Mộng nhìn Diệp Phong, rất là khinh thường nói.

Nghe giọng điệu tràn ngập mùi thuốc súng của Hoa Ngữ Mộng, Lạc Dao Dao cũng vội vàng nhìn về phía Diệp Phong, giải thích: "Diệp trưởng lão, sư tôn ta không ưa mấy người nói mạnh miệng, ngươi chớ để ý, nàng không có ác ý."

Một người là sư tôn, một người là tiểu sư điệt của mình, bây giờ Lạc Dao Dao cảm thấy cực kỳ đau đầu, đối với cái tật không tính là tật xấu này của sư tôn, nàng cũng không có cách nào, người ta khoác lác thì kệ người ta đi, nghe rồi thì thôi, nhưng mà nàng lại cho đó là bệnh.

Diệp Phong nhìn Hoa Ngữ Mộng hùng hổ dọa người, sắc mặt cũng dần trở nên khó coi, mặc dù hắn rất muốn nể mặt tiểu sư cô mình, nhưng đối phương có thái độ cường thế như thế khiến cho hắn cực kỳ khó chịu!

"Tiểu sư cô, là sư tôn ngươi khinh người quá đáng, mặt mũi này ta không nể được."

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp lấy ra một cái không gian giới chỉ chứa một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh ném cho Hoa Ngữ Mộng, cười lạnh nói: "Đồ nhi ngoan, một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh này coi như là quà ra mắt sư tôn cho ngươi."

"Đinh! Chúc mừng túc chủ trang bức đánh mặt thành công, thưởng Kim Tàm Tinh Diệu Thạch *10, Tử Lôi Cuồng Sư tinh huyết *100, mảnh vỡ Kiếm Tâm tiến giai *5!"

Ngọa tào!

Làm như vậy cũng có thể nhận được phần thưởng?

Cái này cũng không tính là hành vi phá của gì, cho nên dù vận dụng một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh thì Diệp Phong cũng không có hỏi thăm hệ thống, dù sao hệ thống vô hạn cung ứng, mà không phải hành vi phá của thì cho dù hắn dùng bao nhiêu cũng sẽ không khấu trừ điểm phá sản, cũng sẽ không nhận được điểm phá sản.

Nhưng hắn không ngờ được là còn có thể phát động phần thưởng trang bức đánh mặt!

Thời gian quá ngắn, từ khi trùng sinh đến cái thế giới huyền huyễn này, hắn cảm thấy hệ thống còn có rất nhiều chức năng ẩn giấu chưa có bị hắn mò ra được.

Mà khi Hoa Ngữ Mộng nhìn thấy lít nha lít nhít cực phẩm Linh Tinh ở trong không gian giới chỉ bị ném tới thì ngẩn ra tại chỗ.

Cực phẩm Linh Tinh, cho dù Vạn Hoa Cốc truyền thừa hơn mấy vạn năm thì số lượng dự trữ cũng không đủ ngàn vạn, dù sao cho dù ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, muốn tìm được cực phẩm Linh Tinh cũng là chuyện cực kỳ khó khăn.

Dù là một miếng cực phẩm Linh Tinh có thể hối đoái một trăm miếng thượng phẩm Linh Tinh, nhưng ngươi muốn dùng một trăm miếng thượng phẩm Linh Tinh hối đoái một miếng cực phẩm Linh Tinh thì hoàn toàn không có ai đổi!

"Không thể nào!"

"Sao ngươi lại có nhiều cực phẩm Linh Tinh như thế!"

Dù là một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh đã bày ở trước mắt nhưng Hoa Ngữ Mộng vẫn không thể tin được đây là sự thực!

Vạn Hoa Cốc là thế lực siêu nhiên, cho dù như thế thì cũng chỉ có ngàn vạn cực phẩm Linh Tinh, Diệp Phong chỉ là một tiểu tu sĩ Khí Động Cảnh cửu trọng đỉnh phong, sao lại có cực phẩm Linh Tinh khổng lồ như thế!

"Đừng cho là ta chỉ có nhiêu Linh Tinh đó!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức lấy mười lăm khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, hai trăm bảy mươi chín giọt tinh huyết của Đại yêu Tử Lôi Cuồng Sư, một gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo, năm mảnh vỡ Kiếm Tâm tiến giai ra, về phần Đốn Ngộ Đan thì hắn không có lấy ra, bởi vì thứ đó trừ phi tự mình nếm thử, nếu không thì không ai sẽ tin.

"Cái này, cái này. . ."

Khi Hoa Ngữ Mộng nhìn thấy Diệp Phong lấy ra những bảo vật cho dù Vạn Hoa Cốc cũng không bỏ ra nổi này thì kinh hãi không nói nên lời.

"Cái đồ chơi này tên là mảnh vỡ Kiếm Tâm tiến giai, chỉ cần ngươi cảm ngộ kiếm ý đạt đến cực hạn, hấp thu lực lượng bên trong thì có thể trực tiếp đột phá đến Kiếm Tâm chi cảnh."

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp đặt một cái mảnh vỡ Kiếm Tâm tiến giai lên trán của mình.

Theo một cỗ thanh lương chi ý hiện lên, Tử Vong Kiếm Ý cực hạn ầm ầm bộc phát, hơn nữa kiếm ý liên tục tăng lên, cuối cùng ầm một tiếng, hư ảnh một thanh kiếm phôi màu đen mà mắt trần có thể thấy được xuất hiện ở trên đỉnh đầu Diệp Phong.

Kiếm Tâm chi cảnh!

Hình thức ban đầu của kiếm phôi!

Nhìn thấy cảnh này, cho dù là Hoa Ngữ Mộng hay là Lạc Dao Dao đều trừng to hai mắt lên tiếng kinh hô, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

Một lát sau.

Hô!

Hoa Ngữ Mộng thở dài một hơi, u oán nhìn Diệp Phong, nói: "Có chơi có chịu, từ bây giờ, ngươi chính là sư tôn của Hoa Ngữ Mộng ta, nhưng chỉ đại biểu cá nhân ta chứ không bao gồm Vạn Hoa Cốc."

Nói xong, Hoa Ngữ Mộng gượng cười, trăm năm qua, nàng không ngờ được là mình lại cắm trong tay một tiểu gia hỏa Khí Động Cảnh, nhưng bây giờ nàng cũng rất tò mò với Diệp Phong, nàng không tài nào hiểu được tại sao Diệp Phong lại có nhiều bảo vật như thế!

Xong!

Xong xong!

Bên cạnh, Lạc Dao Dao hoàn toàn bối rối!

Chương 57: Chắc chắn đệ tử Bại Gia Môn sẽ trải rộng ngàn vạn giới diện

Bây giờ Diệp Phong thành sư tôn của sư tôn nàng, như vậy thì chẳng phải là sẽ trở thành sư tổ của nàng hay sao?

Vậy bây giờ mình gọi hắn là sư điệt, Diệp trưởng lão hay là sư tổ?

Lạc Dao Dao chưa từng nghĩ tới có một ngày thân phận của mình sẽ thay đổi phức tạp như vậy!

Sư tôn, ngươi phải mau sửa đổi tật xấu của ngươi đi, bây giờ ngươi làm cho thân phận rối nùi hết cả lên rồi, lúc này, Lạc Dao Dao nhìn Hoa Ngữ Mộng tràn đầy không cam lòng, tâm tính muốn nổ tung.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ có được vị đệ tử thứ nhất, căn cứ tình huống đệ tử, thưởng Quỷ Mê Thảo *100, Khô Hồn Chi *100, Ngũ Độc Bách Hương Hoa *100, Chước Hồn Linh Trúc Thủy *100!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, túc chủ chính là thần hào phá của, nhất định phải để cho môn hạ đệ tử kế thừa truyền thống tốt đẹp này, cổ vũ môn hạ đệ tử cố gắng phá của, căn cứ tình huống phá của của đệ tử, hệ thống sẽ cho phần thưởng nhất định!"

? ? ?

Nghe hệ thống bỗng nhiên nhắc nhở, Diệp Phong ngẩn ra!

Thu đồ đệ, có phần thưởng!

Cổ vũ đồ đệ phá của cũng có phần thưởng!

Trước đó còn đang suy đoán chắc chắn hệ thống có rất nhiều chức năng ẩn giấu chưa bị khai quật ra, ai mà ngờ lại phát hiện thêm một cái nhanh như vậy.

"Nhưng mà những phần thưởng được cho đó toàn là thứ gì đâu

không, nghe tên đều giống như kịch độc?"

Lúc này, Diệp Phong có chút khó hiểu về những phần thưởng đó, chẳng lẽ Vạn Hoa Cốc là một cái thế lực nghiên cứu độc?

"Các ngươi biết cái thứ quỷ này không?"

Nói xong, Diệp Phong lấy một gốc Quỷ Mê Thảo từ không gian hệ thống ra.

"Quỷ Mê Thảo!"

Mà Hoa Ngữ Mộng với Lạc Dao Dao nhìn thấy trong tay Diệp Phong xuất hiện linh thảo tính độc thì lại cùng nhau kinh hô lên, bởi vì hai sư đồ các nàng chỉ thấy Quỷ Mê Thảo ở trên bí điển bất truyền của Vạn Hoa Cốc thôi.

Kích động!

Hoa Ngữ Mộng và Lạc Dao Dao triệt để kích động, nếu có Quỷ Mê Thảo, Vạn Độc Chi Thể mà các nàng tu luyện có thể tăng cường thêm một bước!

"Hoa Ngữ Mộng, hôm nay ngươi trở thành vị đệ tử đầu tiên của ta, cũng chính là Đại sư tỷ tương lai, ngươi phải nhớ kĩ môn quy của chúng ta."

Nói xong, Diệp Phong lập tức lấy chín mươi chín gốc Quỷ Mê Thảo còn lại ra.

Hít!

Vốn cho rằng Diệp Phong chỉ có một gốc, dù sao đây chính là linh thảo tính độc trong truyền thuyết, ngoại trừ mấy vạn năm trước tiền tam nhiệm cốc chủ Vạn Hoa Cốc từng tìm thấy ở Thiên Đạo Chiến Trường thì vài vạn năm sau này, không có phát hiện được gốc nào.

Ai mà ngờ được là Diệp Phong có được nhiều như vậy!

"Môn quy?"

"Diệp trưởng lão, ngươi còn có tông môn?"

Mà sau khi hết khiếp sợ, kịp phản ứng lại, Lạc Dao Dao khó hiểu hỏi.

"Xem như thế đi, nhưng mà ta sẽ không khai sơn lập tông, sau này đệ tử Bại Gia Môn ta sẽ trải rộng toàn bộ Huyền Thiên đại lục, thậm chí trải rộng đến ngàn vạn hạ giới!"

Lúc này Diệp Phong cũng có một ý nghĩ cực kỳ điên cuồng!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ sáng tạo Bại Gia Môn thành công, thưởng mười vạn điểm phá sản, mở chức năng truyền âm tông môn, mở chức năng truyền tống tông môn!"

Chức năng truyền âm tông môn: Phàm là đệ tử túc chủ, cho dù người ở chỗ nào cũng có thể thông qua thần thức truyền âm cho túc chủ, túc chủ cũng có thể thông qua thần thức ra lệnh cho môn hạ đệ tử.

Chức truyền tống tông môn: Phàm là đệ tử túc chủ, cho dù người ở chỗ nào thì túc chủ đều có thể trực tiếp truyền tống đến bên người đệ tử, mỗi tên đệ tử mỗi ngày có thể truyền tống một lần, thời gian duy trì một giờ, hết thời gian sẽ tự truyền tống về vị trí ban đầu.

"Má nó ơi!"

Lúc này, Diệp Phong không kiềm được nói tục, phần thưởng này quá dữ, mười vạn điểm phá sản, hắn tân tân khổ khổ lâu như vậy cũng chỉ góp nhặt được hơn một vạn điểm phá sản một chút, hơn nữa hai cái chức năng của tông môn cũng cực kỳ mạnh mẽ!

"Chờ một chút!"

"Nếu như ta thu nhận đệ tử ở giới diện khác thì chẳng phải là ta cũng có thể tiến về giới diện khác?"

Bỗng nhiên, Diệp Phong lại nghĩ tới một điểm mấu chốt!

"Mẹ nó, lão tử muốn cho ngàn vạn hạ giới đều lưu truyền truyền thuyết phá của của lão tử!"

Giờ phút này, Diệp Phong tràn đầy nhiệt tình, giống như là đã tìm được mục tiêu trong cuộc sống!

...

Bại Gia Môn?

Còn muốn cho môn hạ đệ tử trải rộng toàn bộ Huyền Thiên đại lục, thậm chí trải rộng đến ngàn vạn hạ giới?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, cho dù là Hoa Ngữ Mộng hay là Lạc Dao Dao đều cực kỳ xấu hổ, thậm chí Hoa Ngữ Mộng ra ngoài cũng không dám báo tên tông môn thứ hai.

Còn Bại Gia Môn, nói cái tên này ra thì không phải sẽ khiến cho người ta cười đến rụng răng hay sao?

"Hoa Ngữ Mộng, ngươi thân là Đại sư tỷ tông môn, nhất định phải lĩnh ngộ thấu triệt môn quy của tông môn, ta hỏi ngươi, một trăm gốc Quỷ Mê Thảo này giao cho ngươi thì ngươi sẽ xử lý như thế nào?"

Lúc này, Diệp Phong nghiêm túc nhìn Hoa Ngữ Mộng, hỏi.

Xử lý như thế nào?

Còn phải hỏi là xử lý như thế nào sao?

"Sư tôn, ngoại trừ ta và Lạc Dao Dao cần dùng để tu luyện, số Quỷ Mê Thảo còn lại, khi không được sư tôn cho phép thì đệ tử tuyệt đối sẽ không cho Vạn Hoa Cốc dùng, tuyệt đối sẽ giữ gìn kỹ cho sư tôn."

Cho dù nói thế nào thì bây giờ Hoa Ngữ Mộng cũng biết rõ tình huống tông môn thứ hai của mình, mà những thứ này vốn là của Diệp Phong, giống như trước đó nàng nói, bái sư là hành vi cá nhân của nàng, đồ sư tôn cho thì đương nhiên cũng thuộc về nàng, không dính líu gì đến Vạn Hoa Cốc, chuyện này nàng phải phân rõ.

"Giữ gìn kỹ tất cả?"

"Chúng ta là Bại Gia Môn, sao ngươi ngu dốt như thế, ngay cả cái

tinh túy trong tên của tông môn cũng không hiểu!"

Nhưng mà nghe nói như vậy thì Diệp Phong lập tức giận điên lên!

Chương 58: Hoa Ngữ Mộng khai khiếu, cố gắng phá của không làm mất mặt sư tôn

Nhìn Diệp Phong nổi giận, Hoa Ngữ Mộng ngẩn ra!

Nàng tự cho là phương thức xử lý cả mình không có bất kỳ vấn đề gì, mặc dù là Bại Gia Môn, chẳng lẽ còn phải phá của thật hay sao?

Hơn nữa nàng là ai, đường đường là cốc chủ Vạn Hoa Cốc, tuổi tác hơn một trăm tuổi, bây giờ bị tiểu tử Diệp Phong này răn dạy, vẻ tức giận lộ rõ trên mặt, trong lòng ủy khuất!

"Ngươi có sợ độc tố trong Quỷ Mê Thảo hay không?"

Lúc này, Diệp Phong nhìn chằm chằm Hoa Ngữ Mộng, hỏi.

"Ta và Lạc Dao Dao tu luyện Vạn Độc Chi Thể chỉ có ở Vạn Hoa Cốc, độc tố ẩn chứa bên trong Quỷ Mê Thảo cực kỳ khủng bố, nếu như chỉ dùng một chút xíu thì hẳn là Lạc Dao Dao sẽ không có vấn đề gì, về phần ta thì cho dù toàn bộ độc tố bên trong một gốc Quỷ Mê Thảo này ta cũng không sợ, thậm chí hấp thu hết toàn bộ còn có lợi ích lớn với ta."

Nói đến lĩnh vực sở trường của mình, Hoa Ngữ Mộng lại cực kỳ tự tin và cuồng ngạo, bởi vì nàng có tư cách đó.

"Như vậy ta sẽ nói cho ngươi biết nên xử lý những Quỷ Mê Thảo này như thế nào!"

"Ban đêm trước khi ngủ, lấy một gốc Quỷ Mê Thảo ra ngâm chân?"

"Tu luyện một ngày, thể xác tinh thần mỏi mệt, lấy vài gốc Quỷ Mê Thảo ra bỏ vào bồn tắm tắm?"

"Tu luyện buồn tẻ nhàm chán, chắc chắn sẽ có lúc có lòng dạ không yên, ở thời điểm này, xé nát tầm mười gốc Quỷ Mê Thảo để

phát tiết tâm tình phiền não không tốt sao?"

Ai!

Nói xong, Diệp Phong nhìn vẻ mặt đờ của đẫn Hoa Ngữ Mộng, không nhịn được mà thở dài, cảm thấy nhận đại sư tỷ này còn phải dạy lại, sợ phải tốn một chút công phu.

Điên rồi!

Sư tôn điên rồi!

Đây là Quỷ Mê Thảo đó, dùng một gốc thì thiếu đi một gốc, Quỷ Mê Thảo đó, dùng hết cũng không biết đi đâu mà tìm Quỷ Mê Thảo, hắn lại kêu ta lãng phí như thế, đúng là phát rồ!

"Sư tôn, Quỷ Mê Thảo này cho dù có một trăm gốc nhưng nếu làm theo như lời ngươi nói thì hoàn toàn không đủ dùng mấy ngày!"

Mặc dù nội tâm đã sụp đổ nhưng Hoa Ngữ Mộng vẫn cố gắng duy trì thần thái tâm bình khí hòa khuyên.

"Dùng hết thì tiếp tục lãng phí thứ khác!"

Nói xong, Diệp Phong lấy một trăm gốc Khô Hồn Chi, một trăm gốc Ngũ Độc Bách Hương Hoa, một trăm giọt Chước Hồn Linh Trúc Thủy ra, nói: "Ngươi xem những thứ rác rưởi này có tác dụng hay không?"

Thứ rác rưởi?

Ngươi lại gọi những linh thảo tính độc và linh thủy độc trong truyền thuyết này là thứ rác rưởi?

Hoa Ngữ Mộng và Lạc Dao Dao nhìn những linh thảo độc với linh thủy độc dưới đất, đã hoàn toàn choáng tại chỗ, mà nghe Diệp Phong nói như vậy thì tức giận đến suýt chút khí huyết dâng lên, điên cuồng bắn ra!

Những linh thảo độc và linh thủy độc này đều xuất hiện trong Thiên Đạo Chiến Trường nhưng số lần xuất hiện và số lượng đều quá hiếm ít, mặc dù số lượng xuất hiện và số lượng nhiều hơn

Quỷ Mê Thảo một chút nhưng vài vạn năm qua, cho dù là Vạn Hoa Cốc thì cũng không có bất kỳ hàng tồn nào, chỉ có thể nhìn thấy trong bí điển bất truyền.

"Tất cả đều là vi sư đưa cho ngươi, ngươi tuyệt đối đừng giữ lại, muốn phá kiểu gì thì phá, mặc dù bây giờ trong tay ta không có nhưng không chừng lúc nào đó sẽ còn có một đống lớn."

"Còn nữa, một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh ta đưa cho ngươi, trở lại Vạn Hoa Cốc muốn xài thì cứ xài, đừng có quan tâm đệ tử nội ngoại môn gì, đãi ngộ các đệ tử đều tăng lên gấp mười, thiếu tài nguyên tu luyện, công pháp, võ kỹ, phù lục gì, nên mua thì mua, tuyệt đối đừng hạ giá, Bại Gia Môn chúng ta không thể mất mặt!"

"Nhưng có một chuyện ngươi phải nhớ kỹ, người của Bại Gia Môn chúng ta, lúc nên phá của thì phá, nhưng không thể coi tiền như rác, hiểu chưa?"

Diệp Phong nhìn Hoa Ngữ Mộng mặt mũi tràn đầy mờ mịt, tức giận đến sắp rút gân, sao hắn lại nhaajan một đệ tử cực kỳ ngu dốt như thế này.

Mẹ nó, phá của cũng không biết, uổng cho ngươi vẫn là cốc chủ Vạn Hoa Cốc gì đó!

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng dù sao cũng là vị đệ tử thứ nhất dưới tay mình, Diệp Phong vẫn phải giữ chút mặt mũi cho đối phương, chỉ có thể thầm mắng.

"Gia trì chức năng truyền âm tông môn!"

"Gia trì chức năng truyền tống tông môn!"

Lúc này, Diệp Phong đặt tay phải ở trên trán Hoa Ngữ Mộng, hai cái chức năng của hệ thống được gia trì lên người Hoa Ngữ Mộng.

Trừng!

Khi Diệp Phong lấy tay phải ra, Hoa Ngữ Mộng lại đột nhiên trợn tròn hai mắt, ánh mắt nhìn Diệp Phong tràn ngập vô tận kinh hãi.

Hoa Ngữ Mộng hoàn toàn không biết Diệp Phong đã làm gì với nàng!

Nhưng nàng biết cho dù Diệp Phong ở nơi nào thì hai người đều có thể dựa vào thần thức giao lưu, không chỉ có như thế, Diệp Phong có thể tùy thời xuất hiện bên cạnh nàng.

Vô cùng quỷ dị!

Lúc đầu Diệp Phong mang tới cho nàng một cảm giác cực kỳ thần bí, bây giờ loại cảm giác thần bí đó càng dày đặc hơn!

"Tôn chỉ tông môn chúng ta là cái gì?"

Diệp Phong nhìn Hoa Ngữ Mộng, hỏi lại lần nữa.

"Phá của!"

"Cố gắng phá của!"

"Nghĩ hết tất cả biện pháp phá của!"

Ừm!

Nghe Hoa Ngữ Mộng trả lời, hai mắt Diệp Phong đột nhiên tỏa sáng, hắn không ngờ được là Hoa Ngữ Mộng lại bỗng nhiên khai khiếu!

Mà bên cạnh, Lạc Dao Dao nghe nói như thế, nhìn sư tôn quen biết năm năm, thời khắc này, nàng có cảm giác xa lạ, đây là sư tôn Thiết Mẫu Kê vắt chày ra nước mà mình biết sao?

"Sư tôn yên tâm, chắc chắn đệ tử sẽ ghi khắc tôn chỉ tông môn, phát dương quang đại hành vi phá của!"

Bởi vì Diệp Phong thần bí và thần thông quảng đại, Hoa Ngữ Mộng triệt để bộc lộ bản tính, có sư tôn thần bí kinh khủng như thế này, kêu nàng làm gì thì nàng cái đó cũng được, chớ nói chi là phá của là một kiện quá thoải mái!

"Tốt! Tốt! Tốt!"

Diệp Phong nghe Hoa Ngữ Mộng nói như vậy, tâm tình rất vui vẻ, thêm một đệ tử giúp hắn phá của, tốc độ nhận được điểm phá sản và phần thưởng đặc biệt của hắn có thể tăng nhanh.

Chủ yếu nhất là hắn đã có mục tiêu!

Sau này đệ tử Bại Gia Môn hắn không cầu nhiều, chỉ cầu tinh!

Mà Lý Phi gặp được trước đó chính là một nhân tuyển không tệ, cũng không biết còn có duyên gặp lại hay không.

Chương 59: Đám người tề tụ Tinh Hồn Tông, Lạc Thiên Tuyết điên rồi

"Lý Phi ơi là Lý Phi, xem hai người chúng ta còn có duyên phận hay không, nếu có duyên thì sau này gặp lại ta sẽ thu ngươi vào môn hạ Bại Gia Môn ta, nếu như vô duyên thì là chúng ta không có duyên phận làm sư đồ."

Lúc này, Diệp Phong trong lòng âm thầm nghĩ tới.

Điên rồi!

Tất cả đều điên rồi!

Sư tôn điên rồi, sư điệt cũng điên rồi!

Ta nên làm gì, lúc này Lạc Dao Dao sắp khóc, hai người có quan hệ mật thiết với mình đều điên rồi, nàng cách điên còn xa sao?

"Tiểu sư cô, đây là một trăm triệu miếng thượng phẩm linh thạch, chỉ cần xài hết những thượng phẩm linh thạch này thì ta sẽ cho ngươi mười giọt tinh huyết Đại yêu Tử Lôi Cuồng Sư, mà yêu cầu thì giống như sư tôn ngươi, có thể phá của nhưng không thể coi tiền như rác."

Khóc!

Muốn cái gì tới cái đó, cuối cùng Lạc Dao Dao rưng rưng nhận lấy một trăm triệu thượng phẩm linh thạch này, nàng có thể làm sao,

chỉ đành nghĩ cách bắt đầu phá của, sư điệt cho nhiều lắm!

Ta đường đường là tiểu sư cô của thần hào phá của, sao có thể không có thiên phú ngang tàng phá của được!

Nhìn Lạc Dao Dao nhận một trăm triệu thượng phẩm linh thạch, Diệp Phong cũng nhịn không được bật cười, tất cả đều phát triển theo phương hướng tốt đẹp.

"Sư tôn, ta và Dao Dao phải đi trước, bí bảo trên người chúng ta mỗi lần chỉ có thể áp chế tu vi mười ngày, hôm nay đã là ngày thứ chín rồi."

Lúc này, Hoa Ngữ Mộng nói ra một tin tức không tốt.

"Nếu như vậy thì cùng nhau rời đi đi, ta ở lại đây cũng không có tác dụng gì."

Nghĩ đến mình đã đạt được mười vạn điểm phá sản, dứt khoát trở về lãng một đợt rồi nói, thuận tiện tăng thực lực mình lên tới Dung Linh Cảnh.

"Sư điệt, ở Tinh Cực Tông chờ ta, tiểu sư cô sẽ nhanh chóng đến tìm ngươi."

Lúc rời đi, Lạc Dao Dao làm mặt quỷ, nở một nụ cười hoạt bát đi theo Hoa Ngữ Mộng biến mất ngay tại chỗ.

"Sư điệt?"

"Ngọa tào, thân phận càng ngày càng loạn!"

Nghĩ đến Lạc Dao Dao là thân muội muội của sư tôn, bây giờ hình như mình lại trở thành sư công hoặc là sư tổ của đối phương, bối phận tăng lên, như vậy thì chẳng phải là bối phận của sư tôn cũng sẽ bị ảnh hưởng, chớ nói chi là mình vẫn là trưởng lão Tinh Cực Tông, bối phận cũng bị kéo đến ngang hàng với ngũ đại tổ lão.

Cười khổ lắc đầu, trong lòng Diệp Phong mặc niệm rời đi, sau đó không gian quanh người vặn vẹo, nhanh chóng biến mất ở trong Thiên Đạo Chiến Trường.

Xuất hiện ở Huyền Thiên đại lục, Diệp Phong cũng không biết mình bị truyền tống đến chỗ nào, nhưng căn cứ sư công Lạc Vô Danh nói thì hẳn là nằm trong phạm vi ngàn cây số xung quanh truyền tống tháp đến Thiên Đạo Chiến Trường.

"Bây giờ tìm thành trấn xây dựng vị trí trước rồi về Tinh Hồn Tông."

"Cũng không biết khi sư tôn biết trong khoảng thời gian ta rời đi xảy ra nhiều chuyện như vậy thì sẽ có biểu cảm như thế nào."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong tùy tiện chọn một phương hướng lên đường.

...

Tinh Hồn Tông.

"La thúc, sao ngươi lại tới đây?"

Bên trong tông môn đại điện, Lạc Thiên Tuyết nhìn hảo hữu của cha mình, hơi nghi hoặc một chút, đối phương không tìm cha mình ôn chuyện mà chạy đến chỗ mình làm gì?

"Thiên Tuyết, khi ngươi còn bé cần không ít tài nguyên tu luyện, đều là La thúc giúp ngươi lấy được, thúc chỉ hỏi ngươi một câu, thúc đối xử với ngươi có tốt hay không?"

Hả?

Thấy La Khải nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết càng hiếu kì hơn, gật đầu nói: "La thúc, đương nhiên là ngươi đối xử tốt với ta lắm, lúc trước ta tu luyện cần một chút tài nguyên tương đối hi hữu, đều là ngươi tìm cho ta."

"Vậy ngươi xem, thúc một mình lẻ loi hiu quạnh, bây giờ muốn có cái nhà, không muốn tiếp tục lang thang nữa, ngươi có thể cho thúc làm trưởng lão ở tông môn ngươi hay không?"

Hả? ? ?

Nghe nói như thế, Lạc Thiên Tuyết như không thể tin được vào tai

của mình!

Ngươi lẻ loi hiu quạnh?

Ngươi không muốn lưu lạc?

Đó không phải là cách sống mà ngươi thích nhất, có thể tự do tự tại hưởng thụ hay sao?

Cho dù ngươi bỗng nhiên có một chút ý nghĩ khác, ngươi muốn tìm cái nhà thì sao lại tìm tới chỗ ta, ta mới vừa sáng lập tông môn, không có bao nhiêu người chứ?

"La thúc, ngươi đường đường là cường giả Độ Kiếp Cảnh tứ trọng, ngươi tới môn phái nhỏ của ta thì sẽ ủy khuất ngươi!"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết cũng cười khổ khuyên, nàng không muốn phát triển tông môn, lúc đầu có thêm một trưởng lão Hạ Thiên Vũ với hai tên đệ tử đã khiến cho nàng cảm thấy đủ phiền rồi, sao có thể cho La Khải gia nhập được!

Oanh!

Đúng lúc này, một cỗ yêu khí uy áp kinh khủng bao phủ toàn bộ Tinh Hồn Tông!

Xoát! Xoát! Xoát!

Bốn người Lạc Thiên Tuyết, La Khải, Bạch Thiên Hồng với Hạ Thiên Vũ đều vẻ mặt ngưng trọng phóng ra ngoài tông môn, mà Lãnh Vô Phong nhỏ yếu bị yêu khí uy áp kinh khủng này ép cho hoàn toàn không thể động đậy.

"Thánh nữ đại nhân, chúng ta tới!"

Nhưng mà khi bốn người tới bên ngoài tông môn thì năm thiên kiêu Trần Hạo Vũ, Hạ Thiên Thiên, Triệu Thiên Minh, Hình Phi cùng Đỗ Thiên Nguyệt vẻ mặt kích động, trực tiếp vọt tới chỗ Lạc Thiên Tuyết đang ngẩn người.

"Sao các ngươi lại tới đây?"

"Còn nữa, Đại yêu kinh khủng đó là?"

Lạc Thiên Tuyết nhìn năm thiên kiêu của Tinh Cực Tông và thanh niên áo trắng tản ra yêu khí kinh khủng đằng sau bọn họ, khó hiểu hỏi.

"Thánh nữ đại nhân, chúng ta Phụng tông chủ chi mệnh tới, sau này năm người chúng ta sẽ ở tại Tinh Hồn Tông ngươi."

Trần Hạo Vũ nhìn Lạc Thiên Tuyết, tràn đầy vui mừng giải thích.

Từ bây giờ, năm thiên kiêu bọn họ có thể ở chung với tiểu sư đệ Diệp Phong, với tính tình phá sản ngang tàng của Diệp Phong, Đốn Ngộ Đan, lấy thi thể Đại yêu làm thịt nướng gì đó sẽ ít sao?

Nói không khoa trương, đi theo bên người Diệp Phong, không chừng mỗi ngày đều là một cái đại cơ duyên!

"Các ngươi muốn ở lại Tinh Hồn Tông ta?"

Nhưng mà nghe nói như vậy thì trong nháy mắt Lạc Thiên Tuyết nổ, vừa tới một La Khải, còn chưa có giải quyết xong thì năm thiên kiêu bản tông cũng chạy tới, như vậy thì chẳng phải là tông môn triệt để lộn xộn, sao nàng có thể yên tĩnh tu luyện được!

"Không được!"

Chương 60: Diệp Phong khốn kiếp, tông môn triệt để lộn xộn

"Năm thiên kiêu các ngươi là tương lai của Tinh Cực Tông, ở lại chỗ ta thì nói không chừng lúc nào đó sẽ gặp nguy hiểm, tổn thất này Tinh Cực Tông hoàn toàn không chịu được, các ngươi tranh thủ về Tinh Cực Tông đi."

Lạc Thiên Tuyết chỉ có thể khuyên!

Nàng sắp điên rồi, một La Khải còn chưa có thuyết phục được, lại tới năm thiên kiêu, bây giờ nàng chỉ cần một người đến nói cho nàng biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao nhiều người chạy tới

đây như vậy!

Nàng không muốn phát triển tông môn, nàng không muốn phát triển tông môn, nàng chỉ muốn yên tĩnh tu luyện, rốt cuộc là ai đang làm loạn đạo tâm nàng, phá đường tu hành của nàng!

"Thánh nữ, chuyện này chúng ta không thể quyết định, dù sao tông chủ nói tiểu sư đệ ở đâu thì chúng ta ở đó."

Trần Hạo Vũ thấy Lạc Thiên Tuyết muốn đuổi bọn họ đi thì cũng bất đắc dĩ, không rõ tại sao Thánh nữ nhất định phải đuổi bọn họ đi.

"Tiểu sư đệ?"

"Ai là tiểu sư đệ?"

Lạc Thiên Tuyết nghe nói như thế thì ngẩn ra, hỏi.

"Diệp Phong tiểu sư đệ đó!"

"Thánh nữ đại nhân, ngươi không biết, Diệp Phong tiểu sư đệ đi bản tông, một người độc chiến hơn hai trăm tên đệ tử nội ngoại môn cùng cảnh giới, nhất chiến thành danh, lập tức được ngũ đại tổ lão chọn là vị đệ tử hạch tâm thứ sáu của tông môn."

Nói đến chiến tích kinh khủng của Diệp Phong, Trần Hạo Vũ cũng kích động, giống như người đó là hắn.

"Thánh nữ đại nhân yên tâm, có ta ở đây, hắn là không ai dám đến gây sự!"

Lúc này, Phệ Huyết Đường Lang toàn thân tản ra yêu khí kinh khủng tiến lên một bước, cực kỳ tự tin nói.

"Ngươi là?"

Lạc Thiên Tuyết vẻ mặt nghiêm túc nhìn đối phương, hỏi.

"Thánh nữ đại nhân, bản thể của nó là Phệ Huyết Đường Lang, Đại yêu kinh khủng Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong vượt qua hai đạo Thiên Đạo lôi kiếp, theo tông chủ nói, khi tông chủ dẫn tiểu sư

đệ đi truyền tống tháp đến Thiên Đạo Chiến Trường, thuận tay bắt trên đường, có nó thì hẳn là không có ai nào dám đến tông môn gây sự."

Trần Hạo Vũ giải thích.

Nghe nói như thế, cơ mặt của Lạc Thiên Tuyết mất khống chế co quắp lại.

"La thúc, lần này ngươi đến đây sợ là cũng có liên quan đến đồ đệ phá của đó của ta chứ."

Lúc này, hình như Lạc Thiên Tuyết đã hiểu ra, quay qua nhìn La Khải bên cạnh, hỏi.

"Chuyện này, chuyện này..."

Nghe Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, La Khải cũng lộ vẻ xấu hổ, không biết nên đáp lại như thế nào.

"Diệp Phong!"

Thấy dáng vẻ La Khải lúc này, Lạc Thiên Tuyết đã hiểu tất cả, trong lòng điên cuồng gào thét tên Diệp Phong.

Chỉ rời đi mấy ngày!

Nàng hoàn toàn không thể tưởng tượng đệ tử phá của đó của mình đã làm gì!

La Khải, thể tu mạnh mẽ Độ Kiếp Cảnh tứ trọng chạy tới muốn làm trưởng lão, nói là muốn có cái nhà!

Năm thiên kiêu bản tông cũng chạy tới, nhất định phải đi theo bên người tiểu sư đệ!

Trên đường đi truyền tống tháp đến Thiên Đạo Chiến Trường còn thuận tay bắt Đại yêu, mẹ nó, Đại yêu bực này là có thể thuận tay bắt sao?

Tông môn vốn nên chỉ có hai người nàng với Bạch lão, từ khi thu Diệp Phong vào tông môn thì tình huống triệt để mất khống chế.

Lão bản sau màn phòng đấu giá Thiên Vũ đến rồi!

Thân là tán tu La Khải đến rồi!

Năm thiên kiêu bản tông đến rồi!

Đại yêu Độ Kiếp Cảnh cũng tới!

Kế tiếp sẽ có người hoặc yêu đến nữa hay không?

Lạc Thiên Tuyết đã hoàn toàn không dám suy nghĩ, thậm chí nàng chuẩn bị chờ sau khi Diệp Phong trở về, tuyệt đối không cho đối phương đi ra nữa, đi ra ngoài một chuyến thì đem nhiều người và yêu thú về như vậy, nếu lại đi ra mấy lần thì nàng cảm thấy tông môn này của mình sẽ nát!

"Thánh nữ đại nhân, ngươi qua đây một chút!"

Mặc dù không biết tại sao Lạc Thiên Tuyết lại nổi giận như thế, nhưng hắn cảm thấy hình như Lạc Thiên Tuyết đổ tất cả vấn đề lên đầu Diệp Phong, lúc này, hắn cảm thấy mình phải tranh thủ nói cho nàng biết tin tức đó mới được.

"Chuyện gì?"

Đi theo Trần Hạo Vũ qua một bên, Lạc Thiên Tuyết cố nén lửa giận hỏi.

"Thánh nữ đại nhân, ngươi tuyệt đối không thể trách tội tiểu sư đệ, dù sao mặc dù hắn vẫn là đại đệ tử thân truyền của ngươi nhưng hắn không chỉ là vị đệ tử hạch tâm thứ sáu của bản tông mà còn được ** ngũ đại tổ lão trao tặng chức trưởng lão vinh dự tông môn, cho dù là thân phận hay địa vị, bối phận đều tương đương ngũ đại tổ lão, cho dù phụ thân ngài cũng phải cung kính hô một tiếng Diệp trưởng lão."

Lúc này, Trần Hạo Vũ tranh thủ nói toàn bộ những chuyện mà tông môn chỉ nói cho mình hắn biết trước khi đi ra.

"Cái gì?"

Lạc Thiên Tuyết nghe xong, nhìn Trần Hạo Vũ, cảm thấy đối

phương đang nói đùa với mình, từ khi nào mà Tinh Cực Tông có chức trưởng lão vinh dự?

"Ta không tin!"

"Vậy ngươi nói xem Diệp Phong nhận được chức trưởng lão vinh dự như thế nào?"

Lạc Thiên Tuyết nhìn Trần Hạo Vũ, hỏi, nàng hoàn toàn không tin Diệp Phong đi bản tông một chuyến, hơn nữa chỉ với thực lực Khí Động Cảnh thì lại có thể trở thành trưởng lão vinh dự gì đó, thậm chí thân phận, địa vị còn có thể ngang hàng với ngũ đại tổ lão!

"Tông chủ nói, tiểu sư... không phải, Diệp trưởng lão dùng tiền mua, nhưng rốt cuộc cho tông môn bao nhiêu linh thạch thì ta cũng không biết."

Trần Hạo Vũ nói những tin tức mà mình biết ra.

Nghe nói như thế, trong nháy mắt Lạc Thiên Tuyết tức điên, nàng hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại phá của đến mức độ như vậy, đến bản tông còn mua một chức trưởng lão vinh dự!

Mặc dù không biết rốt cuộc đã dùng bao nhiêu linh thạch nhưng có thể để cho ngũ đại tổ lão nhất trí thông qua, tuyệt đối là một con số khiến cho nàng không thể nào tưởng tượng được.

Hả?

Đúng lúc này, Lạc Thiên Tuyết lấy truyền âm ngọc bội ra.

"Tiểu nha đầu ngươi còn biết có tỷ tỷ như ta sao!"

Thần thức đi vào truyền âm ngọc bội, Lạc Thiên Tuyết cười mắng, nàng rất thích muội muội cổ linh tinh quái này.

"Tỷ tỷ, ngươi nói ta gọi sư tôn của sư tôn ta là sư tổ, vậy ngươi gọi hắn là cái gì?"

Đây là vấn đề gì?

Đã sắp ba tháng ngươi không có liên hệ ta, bây giờ liên hệ ta thì

chỉ hỏi thăm cái này?

"Ngươi là muội muội của ta, nếu là sư tổ của ngươi, đương nhiên cũng là sư tổ của ta, Dao Dao, vấn đề ngươi hỏi có chút vô nghĩa?"

Chương 61: Diệp Phong khốn kiếp, tông môn triệt để lộn xộn (2)

Lạc Thiên Tuyết cảm thấy muội muội cổ linh tinh quái không nên hỏi ra vấn đề vô nghĩa như thế mới đúng.

"Tỷ tỷ, đại đệ tử thân truyền của ngươi chính là sư tổ của ta, hắn đã thu sư tôn ta làm đồ đệ, bây giờ quan hệ có chút loạn, ta nói cho ngươi sớm, hắn là sư tổ còn chưa có trở về, ngươi suy nghĩ xem nên giải quyết mối quan hệ phức tạp này như thế nào đi."

"Đừng hỏi ta là sư tôn nào, Hoa Ngữ Mộng, cốc chủ Vạn Hoa Cốc!"

"Đúng rồi, hắn còn tự chế một cái Bại Gia Môn, sư tôn ta là đại đệ tử thân truyền, nhưng mà hắn không định khai tông lập phái, Bại Gia Môn của hắn chỉ là hữu danh vô thực."

"Qua một thời gian ngắn ta và sư tôn sẽ tới tìm sư tổ, tỷ tỷ nhớ kỹ chuẩn bị đồ ăn ngon cho ta!"

Nói xong, Lạc Dao Dao cười kết thúc truyền âm.

Hít!

Lạc Thiên Tuyết nghe xong những lời này thì toàn thân đều tê!

Kéo một đống người trở về không nói, còn tự làm ra Bại Gia Môn, ngươi tự lập môn hộ ngươi có hỏi tới sư tôn ta chưa?

Nhưng mà nghĩ đến Diệp Phong lại thu cốc chủ Vạn Hoa Cốc làm đại đệ tử, Lạc Thiên Tuyết hoàn toàn không thể tin được đây là sự thực, chuyện này có khác gì Diệp Phong thu cha mình làm đệ tử?

Đường đường cốc chủ Vạn Hoa Cốc mà lại bái một vãn bối Khí Động Cảnh làm sư tôn, ngươi dám tin?

Loạn!

Triệt để loạn!

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết hối hận muốn chết, lúc trước nàng không nên thu Diệp Phong vào tông môn, nếu không thì sao lại xảy ra nhiều phiền toái như vậy, thậm chí có rất nhiều chuyện đều vượt ra khỏi tưởng tượng của nàng!

Lắng lại một hồi, Lạc Thiên Tuyết cố gắng sửa sang nhiều tin tức mới lấy được, sau đó mới dẫn theo Trần Hạo Vũ đi trở về, nhìn La Khải cười nói: "La thúc, nếu ngươi muốn ở Tinh Hồn Tông nho nhỏ này, vậy thì ở lại đi, nhưng mà tông môn ta không có tài nguyên gì cả."

"Không sao, chỉ cần tiểu tử Diệp Phong đó ở chỗ này là được!"

La Khải cười to nói thẳng.

"Thánh nữ đại nhân, chúng ta cũng không cần gì cả, chỉ cần tiểu sư đệ ở chỗ này là được!"

Thấy Lạc Thiên Tuyết nhìn qua, Trần Hạo Vũ cũng trả lời.

"Hạ trưởng lão, làm phiền ngươi sắp xếp cho bọn họ một chút."

Lạc Thiên Tuyết vuốt vuốt cái trán, hữu khí vô lực nói với Hạ Thiên Vũ.

"Tiểu thư, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Khi tất cả mọi người rời đi, Bạch Thiên Hồng mới đi tới, rất không hiểu hỏi.

"Loạn!"

"Tất cả đều loạn, chờ Diệp Phong trở lại hẳn nói, mọi chuyện đều có liên quan đến hắn, không biết những ngày hắn rời đi hắn đã làm gì."

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết mặt mày u ám đi vào tông môn.

...

Một bên khác!

Diệp Phong hành tẩu ở dã ngoại đã hơn nửa ngày, rốt cục nhìn thấy nơi xa xuất hiện một tòa thành trấn, sắc mặt vui mừng, tăng thêm tốc độ bay đến thành trấn đó.

Một lát sau, khi Diệp Phong đi vào thành trấn, thông qua hỏi thăm biết được nơi này cách Tinh Cực Tông hơn ba trăm cây số, hắn tạm thời bỏ ý định về Tinh Cực Tông, chuẩn bị về Tinh Hồn Tông.

Nhưng nghĩ tới mình lại không biết ngự kiếm phi hành, chỉ dựa vào hai cái đùi thì sợ là không hơn hai mươi ngày là không thể trở lại Tinh Hồn Tông, hơn nữa đó còn là dưới điều kiện không lạc đường với trên đường không gặp sự cố.

"Phải nghĩ cách."

Tự hỏi vấn đề này, Diệp Phong đi dạo xung quanh thành trấn này.

"Đoán mệnh đoán mệnh, ta chính là trưởng lão Thiên Cơ Các, tinh thông bí thuật Thiên Huyền, chỉ cần mời lão đầu tử ăn một bữa cơm no, uống một chầu rượu ngon thì sẽ đưa cho ngươi một trận tạo hóa, chỉ giới hạn một người, bỏ lỡ coi như vô duyên!"

Hả?

Trong lúc đi dạo, Diệp Phong nghe nói như thế thì cũng nhìn nơi phát ra tiếng nói, một lão đầu quần áo cũ nát, đầu tóc rối bời xoã tung cầm một cây cờ nát đang ra sức hét lớn, trên cờ nát có một loạt chữ, thiên hạ đệ nhất thần toán!

"Thế giới huyền huyễn còn có loại lão thần côn giả danh lừa bịp này?"

Có chút tò mò, Diệp Phong chuẩn bị qua đó cho đối phương đoán một quẻ cho mình, bị lừa gạt hay không không quan trọng, chủ yếu là Diệp Phong thích mấy thứ huyền chi hựu huyền này.

Ở kiếp trước, mặc dù là chó tăng ca nhưng chỉ cần nghe nói chỗ nào có người tính toán phi thường chuẩn thì hắn sẽ không để ý bỏ

ra một hai trăm cho đối phương tính toán cho mình.

"Tiểu huynh đệ, ngươi đừng mắc bẫy của lão đầu đó, những ngày này hắn lừa gạt không ít người."

"Nhìn thấy cái mặt xanh một miếng tím một miếng đó không, đều bị người khác đánh."

Khi Diệp Phong cách lão thần côn không đủ mười mét thì một tráng hán mặt đầy chính khí ngăn cản hắn, cũng khuyên.

"Cám ơn đại ca, chỉ là ta tới cho hắn tính thử chơi thôi chứ cũng không mong hắn tính chuẩn."

Cảm tạ một phen, Diệp Phong tiếp tục đi tới chỗ lão thần côn.

"Tiểu huynh đệ, ta cảm thấy hai người chúng ta có duyên."

"Nhưng ta cũng có quy củ của mình, ăn cơm trước đoán mệnh sau."

Thấy Diệp Phong đi tới, lão thần côn tỏ vẻ thế ngoại cao nhân nói thẳng.

"Không có vấn đề, quán rượu ngươi chọn."

Hả?

Thấy Diệp Phong thẳng thắn như thế, lão thần côn cũng sững sờ, sau đó nhìn Diệp Phong cười cười, dẫn hắn đến một tửu lâu cách đó không xa.

Đi vào quán rượu, Diệp Phong cho điếm tiểu nhị mở phòng, còn dặn điếm tiểu nhị quán rượu đem toàn bộ đồ ăn ngon, rượt ngon lên, phát huy bốn chữ tài đại khí thô vô cùng tinh tế!

"Tiểu huynh đệ hào khí, lão đầu tử ta cũng sẽ không khách khí."

Thấy Diệp Phong gọi nhiều rượu ngon thức ăn ngon như vậy, lão thần côn cười méo cả miệng.

Nửa giờ sau.

Cơm nước no nê, lão thần côn nói Diệp Phong nặn ra một giọt máu tươi, sau đó phóng ra một tia linh lực bao phủ giọt máu tươi này, hai mắt nhắm nghiền, bắt đầu bấm ngón tay tính.

"Giống y như lão thần côn trong tưởng tượng của ta."

Nhìn lão thần côn đối diện, Diệp Phong cũng nhịn không được bật cười, đừng quan tâm người ta tính có đúng hay không, tư thế này tuyệt đối max điểm.

"Đinh! Hệ thống quét hình thấy có lực lượng đặc thù đang xem xét quỹ tích vận mệnh của túc chủ, chức năng trừ độc tự động mở ra!"

"Đinh! Trừ độc thành công!"

Phốc!

Chương 62: Chức năng trừ độc mở ra, lão thần côn hoảng sợ

Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống liên tiếp vang lên, lại nhìn lão thần côn trước người phun ra một ngụm máu tươi, uể oải trong nháy mắt, Diệp Phong choáng váng!

Mẹ nó, ai nói lão thần côn này là lường gạt?

Mẹ nó, người ta có bản lĩnh thật, mẹ nó, còn tự động kích hoạt chức năng trừ độc của hệ thống!

Không thể không nói, Diệp Phong còn phải cảm tạ lão thần côn trước mắt một chút, để hắn biết được một cái chức năng ẩn giấu của hệ thống.

"Ngươi, ngươi..."

Lúc này, lão thần côn lau máu tươi nơi khóe miệng, sắc mặt trắng bệch ngẩng đầu nhìn Diệp Phong, nói không nên lời, trong mắt tràn đầy vô tận hoảng sợ!

Bởi vì Diệp Phong là người chân chính mời hắn ăn ngon uống

sướng trong những ngày này, cho nên Chu Thông mới định tính cho đối phương, ai mà ngờ trong lúc hắn định thông qua bí thuật Thiên Huyền xem xét phúc duyên và hung vận trong một tháng tiếp theo của Diệp Phong thì chợt bị một luồng lực lượng cực kỳ bá đạo đánh, chỉ một kích mà thiếu chút nữa khiến cho hắn thần hồn câu diệt, dù là như thế thì lúc này thần hồn của hắn cũng bị trọng thương nghiêm trọng!

"Tiền bối, xin lỗi, bởi vì một chút nguyên nhân đặc thù của ta khiến cho thần hồn của ngươi bị trọng thương."

"Vừa khéo ta có một gốc linh thảo, hẳn là có thể trợ giúp tiền bối nhanh chóng khôi phục thần hồn bị thương."

Diệp Phong nhìn dáng vẻ lão thần côn lúc này, cũng có chút băn khoăn, dù sao người ta không có lừa hắn, muốn giúp hắn tính toán phúc duyên hung vận thật, ai mà ngờ hệ thống xử lý quá nhanh, hắn không có kịp phản ứng.

"Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo!"

Mà Chu Thông nhìn thấy Diệp Phong lấy linh thảo ra thì lại kinh hô!

"Tiểu huynh đệ, ngươi, ngươi có biết Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo này trân quý cỡ nào không?"

"Mặc dù có tác dụng lớn giúp ta khôi phục thần hồn nhưng quá lãng phí dược hiệu của nó, chớ nói chi là loại linh thảo này cực kì thưa thớt, nếu như ngươi bán cho một cửu phẩm Luyện Đan Sư, thù lao lấy được tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của ngươi."

"Còn nữa, nếu như ngươi không có sức tự vệ thì tuyệt đối không nên lấy nó ra, nếu không rất có thể mang đến họa sát thân cho ngươi!"

Sau khi hết khiếp sợ, Chu Thông lại không có lấy Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo mà thuyết phục Diệp Phong nhanh cất nó đi.

Mặc dù thần hồn trọng thương nhưng phục dụng một chút đan dược chữa trị thần hồn khác, hai ba năm đủ để hoàn toàn khôi phục, đồng thời sẽ không để lại di chứng gì, nhưng Cửu Diệp Hồi

Hồn Thảo này là dùng một gốc thì thiếu đi một gốc, chớ nói chi là Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo!

"Lão thần công này là người tốt."

Diệp Phong không ngờ được là lão thần côn này biết rõ Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo trân quý, không những không có nhận lấy mà còn giải thích cho hắn nó trân quý như thế nào.

"Tiền bối, tình huống của Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo ta biết, ngươi cứ dùng đi, nếu không thì không chừng ngày nào đó ta sẽ lấy ngâm chân, ngươi không biết, cái đồ chơi này ngâm chân rất thoải mái."

Nói xong, Diệp Phong nhét Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo vào trong tay Chu Thông.

Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo ngâm chân?

Mẹ nó, còn rất thoải mái?

Đùa à?

Nhưng mà Chu Thông nghe nói như vậy thì lắc đầu nở nụ cười, hắn cho rằng Diệp Phong đang nói đùa với hắn, hoặc là dùng lí do này để hắn an tâm nhận lấy Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo trân quý như thế.

Nhưng mà nghĩ đến tấm màn thần bí che phủ Diệp Phong, Chu Thông suy nghĩ một chút, cuối cùng vẫn nhận Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo, cũng lập tức lấy một lá bỏ vào trong miệng.

Nếu đã chọn nhận, vậy thì dùng để khôi phục thần hồn bị thương, không cần phải sợ lãng phí, nếu không, nhận lấy rồi lại dùng những phương thức khác khôi phục thần hồn bị thương thì quá mất mặt.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ đào móc ra hai cái chức năng ẩn giấu của hệ thống thành công, thưởng một vạn điểm phá sản, thưởng Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo *100, Đốn Ngộ Đan bí thuật Thiên Huyền *100!"

"Làm như vậy cũng thưởng?"

"Không biết sau này khai quật ra càng nhiều chức năng ẩn giấu thì sẽ còn cho ra phần thưởng gì nữa?"

"Đốn Ngộ Đan bí thuật Thiên Huyền, xem ra bí thuật Thiên Huyền này cũng không đơn giản, nếu không sẽ không đơn độc xuất hiện một loại Đốn Ngộ Đan như thế, chỉ sợ những Đốn Ngộ Đan của ta trước khi không thể dùng để đốn ngộ bí thuật Thiên Huyền này."

Thông qua phần thưởng đạt được, Diệp Phong cũng có một hiểu biết mới về bí thuật Thiên Huyền của lão thần côn trước mặt.

Sau một giờ.

"Không hổ là Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo, nếu như bị mấy lão già đó biết ta ăn sống linh thảo trong truyền thuyết thì sợ là mấy lão già đó sẽ muốn đánh chết ta."

Nhìn Hồi Hồn Thảo chỉ còn lại rễ cây, Chu Thông cảm thấy đây là hành vi xa xỉ nhất đời mình.

Hả?

"Chẳng lẽ dược hiệu của một gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo cũng không có hoàn toàn chữa trị thần hồn bị thương của hắn?"

Nhìn sắc mặt phiền muộn của Chu Thông, Diệp Phong lấy từ không gian hệ thống ra hai mươi gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo đập lên trên mặt bàn nói: "Tiền bối, có phải thần hồn bị thương còn chưa có chữa trị hoàn toàn không, vậy thì tiếp tục ăn, cái đồ chơi này ta bao ăn no!"

Hả?

Nhìn hai mươi gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo trên bàn, toàn thân Chu Thông đều tê, trong đầu đều đang vang vọng một câu, cái đồ chơi này bao ăn no!

Mẹ nó, cái thứ này bao ăn no?

Mấy phút sau.

Hít!

Để hai chân vào ngâm chậu rửa chân chứa Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo, cho dù là Diệp Phong hay Chu Thông đều đột nhiên run lên, cảm nhận được một dòng nước chảy xuôi trong trong thần hồn, cảm giác sảng khoái đó không thể biểu đạt bằng ngôn ngữ được.

"Tiền bối, vẫn là ngươi có tầm nhìn thoáng, quan tâm nó là truyền thuyết hay không truyền thuyết, nhưng mà chỉ là một gốc linh thảo, người sống một đời, đương nhiên là nên hưởng thụ thì phải hưởng thụ cho tốt."

Diệp Phong nhìn Chu Thông lập tức chấp nhận chuyện mình dùng Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo ngâm chân, giống như gặp tri kỷ.

"Thoải mái, tiểu hữu, ngươi sống quá thoải mái!"

"Người sống một đời, vốn nên như vậy, vốn nên như vậy!"

Sau khi cười to, Chu Thông nghiêng đầu sang một bên, sau đó lại tỏ vẻ đau lòng vô cùng, hắn chỉ nghĩ là Diệp Phong nói đùa, cho nên cũng thuận miệng đồng ý, ai mà ngờ được hắn chơi thật!

Chương 63: Đào người góc tường, hệ thống ngươi chơi nhiều trò ghê

Ăn sống một gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo, hắn cũng cảm thấy mình nghiệp chướng nặng nề!

Bây giờ lại dùng Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo ngâm chân, đôi chân vừa già vừa thối này của hắn không xứng!

"Chu lão, ngươi là trưởng lão Thiên Cơ Các thật sao?"

Có thể nói, Thiên Cơ Các tuyệt đối là một trong số thế lực thần bí nhất Huyền Thiên đại lục, cho nên đối với thân phận của lão giả, Diệp Phong cũng cực kỳ hiếu kì.

Nếu như là thật, đường đường trưởng lão Thiên Cơ Các, người mang bí thuật Thiên Huyền, tại sao phải làm lão thần côn giả danh lừa bịp khắp nơi?

Nếu như là giả, vậy tại sao đối phương lại biết bí thuật Thiên Huyền?

"Không sai, ta đúng là một trong số trưởng lão Thiên Cơ Các, lần này đến Diệp Phong Thành là có nhiệm vụ, còn là nhiệm vụ gì thì không tiện nói với tiểu hữu."

Chu Thông trực tiếp thừa nhận thân phận của mình.

Nhưng Diệp Phong chợt hứng thú với nhiệm vụ Chu Thông nói.

"Hệ thống, có thể tra được nhiệm vụ của Chu Thông này là cái gì không?"

Nếu Chu Thông đã nói như vậy, dù có hiếu kỳ thì Diệp Phong cũng không thể tiếp tục gặn hỏi nhiệm vụ của người ta, chỉ đành thử hỏi hệ thống một chút.

"Đinh! Chức năng nhìn trộm thiên cơ kích hoạt, thỏa mãn điều kiện, chức năng nhìn trộm thiên cơ mở ra!"

Theo tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, trong đầu Diệp Phong cũng hiện ra tin tức có liên quan đến cái chức năng này.

"Thì ra là thế, bởi vì ta hỏi thăm, mặc dù kích hoạt chức năng nhìn trộm thiên cơ nhưng muốn kích hoạt thì nhất định phải gặp được lực lượng nhìn trộm thiên cơ thì mới có thể thành công mở ra chức năng này, mà trước đó Chu Thông vận dụng bí thuật Thiên Huyền, chính là một loại lực lượng nhìn trộm thiên cơ, trực tiếp thỏa mãn điều kiện mở ra chức năng này."

Nhìn Chu Thông bên cạnh, Diệp Phong cũng cười khổ, mặc dù đối phương không biết gì cả nhưng đúng là có trợ giúp cho mình, thân là thần hào phá của, sao có thể không cho đối phương chút lợi ích được.

"Chu lão, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, năm viên Đốn Ngộ Đan bí thuật Thiên Huyền này ngươi cất kỹ."

Hả?

Cúi đầu nhìn đan dược nửa trắng nửa đen trong tay, Chu Thông

cũng ngẩn ra.

Cái gì đại ân không lời nào cảm tạ hết được?

Ta làm cái gì, ngươi cần gì phải cảm tạ ta?

Ngươi lại đưa Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo cho ta chữa trị thần hồn bị thương, lại hào phóng dùng Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo mời ta ngâm chân, đời này ta chưa từng cảm nhận được cuộc sống xa hoa lãng phí như thế, không phải là ta nên cảm tạ ngươi sao?

Khoan đã?

Lúc này, Chu Thông đột nhiên nhìn về phía Diệp Phong, hỏi: "Ngươi vừa mới nói đan dược tên là gì?"

"Chu lão, có thể ngươi cảm thấy rất không thể tưởng tượng nổi, nhưng đan này là một loại đan dược có dược tính cực kỳ đặc thù, nuốt thì có thể lập tức đi vào đốn ngộ chi cảnh, nhưng chỉ có thể đốn ngộ bí thuật Thiên Huyền, tính hạn chế tương đối lớn."

Tính hạn chế tương đối lớn?

Ngươi có biết trong mấy trăm tỷ nhân khẩu trong toàn bộ Huyền Thiên đại lục, muốn tìm được một người thích hợp tu luyện bí thuật Thiên Huyền thì khó cỡ nào không?

Ngươi có biết bí thuật Thiên Huyền huyền diệu cỡ nào, lĩnh ngộ khó khăn cỡ nào không?

Nếu như đan dược này của ngươi là thật, vậy hoàn toàn không tồn tại tính hạn chế gì, phóng tới Thiên Cơ Các thì phải bảo vệ nó như bảo vật đứng đầu!

Kết quả ngươi còn ghét bỏ nó?

Nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Diệp Phong, Chu Thông sắp tức giận đến khóc, thứ này mà cũng bị ghét bỏ sao?

Cuối cùng, Chu Thông rưng rưng nuốt một viên Đốn Ngộ Đan bí thuật Thiên Huyền, là thật là giả, thử một lần là biết!

Oanh!

Theo một cỗ khí tức ngộ hiểu từ trong cơ thể Chu Thông hiện lên, Chu Thông kinh hãi nhìn Diệp Phong một chút, sau đó vội vàng nhắm hai mắt lại tu luyện.

"Hệ thống, sử dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ, thẩm tra xem rốt cuộc lần này Chu lão đến Diệp Phong Thành là có nhiệm vụ gì?"

Chức năng nhìn trộm thiên cơ, mỗi ngày có thể sử dụng ba lần, hơn nữa số lần sẽ không gộp lại, Diệp Phong đang tính xem có nên dùng hai lần còn lại trên người Chu Thông hay không.

"Đinh! Lần này Chu Thông đến Diệp Phong Thành là nhận lệnh các chủ Thiên Cơ Các, đến tìm kiếm Thánh nữ Thiên Cơ Các."

Hả?

Nghe hệ thống đáp, thần sắc Diệp Phong khẽ biến, hắn không ngờ được là lần này Chu Thông đến đây, nhiệm vụ lại mạnh như vậy.

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, tìm được Thánh nữ Thiên Cơ Các, cũng lừa gạt đối phương trở thành đệ tử Bại Gia Môn, nhiệm vụ thành công thì thưởng một lượng lớn điểm phá sản, nhiệm vụ thất bại thì khấu trừ một lượng lớn điểm phá sản, có thể cự tuyệt!"

Đang lúc Diệp Phong có chút giật mình với nhiệm vụ của Chu Thông lần này thì không ngờ là hệ thống lại ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên.

"Ngọa tào!"

"Hệ thống, mẹ nó, ngươi chơi lắm trò thế?"

Nhìn Chu Thông đang đốn ngộ bí thuật Thiên Huyền, Diệp Phong cũng nở nụ cười khổ, làm như vậy không phải là đào góc tường của người khác sao!

"Hệ thống, sử dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ, thẩm tra tên và vị trí của Thánh nữ Thiên Cơ Các."

Lúc này, Diệp Phong trực tiếp vận dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ lần thứ hai hôm nay.

Hai mươi phút sau.

"Tiểu hữu, ngươi còn có bao nhiêu Đốn Ngộ Đan này, cho dù phải trả giá lớn như thế nào thì Thiên Cơ Các ta đều mua hết!"

Đốn ngộ kết thúc, Chu Thông không kịp chờ đợi hỏi thăm, thật sự là Đốn Ngộ Đan này có hiệu quả quá kinh khủng với những người tu luyện bí thuật Thiên Huyền như bọn họ, vượt xa tưởng tượng của hắn!

"Trong tay của ta còn có một chút nhưng không thể bán cho các ngươi."

Diệp Phong lắc đầu, trực tiếp cự tuyệt yêu cầu mua sắm của Chu Thông, dù sao những Đốn Ngộ Đan bí thuật Thiên Huyền hắn còn phải dùng làm chuyện khác.

"Tại sao?"

Chu Thông không thể hiểu được, không phải người rất ghét thứ này sao?

Bây giờ Thiên Cơ Các chúng ta tốn giá lớn mua sắm thứ ngươi ghét bỏ, ngươi phải cực kỳ vui vẻ mới đúng chứ?

"Bởi vì ta muốn giữ lại cho Dạ Lăng Tuyết."

Lúc này, Diệp Phong trực tiếp ngả bài, hơn nữa cũng nghĩ muốn hợp tác với Thiên Cơ Các, cùng bồi dưỡng Dạ Lăng Tuyết.

Chương 64: Cách cục nhỏ, người kém xa đại sư tỷ ngươi

"Cái gì!"

Nghe nói như thế, Chu Thông biến sắc, ánh mắt nhìn Diệp Phong lập tức tràn đầy địch ý!

Dạ Lăng Tuyết!

Cái tên này chính là tên của Thánh nữ mà chính miệng các chủ Thiên Cơ Các nói với hắn!

"Chu lão, ngươi không cần khẩn trương, cũng không cần ôm địch ý lớn như vậy với ta."

"Thật ra thì ta có một cái đề nghị cực kỳ tốt, đó chính là cho Dạ Lăng Tuyết đồng thời gia nhập thế lực của cả hai chúng ta, các ngươi phụ trách chỉ đạo nàng tu luyện bí thuật Thiên Huyền, mà ta phụ trách cung cấp Đốn Ngộ Đan bí thuật Thiên Huyền cho nàng."

Nhìn Chu Thông tràn đầy địch ý, Diệp Phong không nhanh không chậm vừa cười vừa nói.

"Không thể nào!"

"Thánh nữ Thiên Cơ Các ta tuyệt đối không thể gia nhập thế lực khác."

Nhưng mà Chu Thông nghe xong thì trực tiếp cự tuyệt, hoàn toàn không cho thương lượng.

"Nếu là như vậy thì chúng ta dựa vào bản sự của mình đi."

Cười cười, Diệp Phong rút hai chân ra khỏi chậu rửa chân, mang giày, trực tiếp rời khỏi phòng.

Ngươi, rốt cuộc là ai?

Tại sao muốn cướp đoạt Thánh nữ Thiên Cơ Các ta?

Nhìn Diệp Phong rời đi, sắc mặt Chu Thông cũng trở nên ngưng trọng, nếu như là người khác thì hắn đã một bàn tay đập chết rồi, nhưng đối với Diệp Phong thần bí khó lường thì hắn hoàn toàn không dám ra tay.

"Không được, ta cũng phải tranh thủ đi tìm Thánh nữ, tuyệt đối không thể để tiểu tử này tìm được trước!"

Mang giày xong, Chu Thông cũng vội vàng chạy ra khỏi phòng.

Không bao lâu sau, Diệp Phong đã đi tới cửa thành thành đông Diệp Phong Thành, căn cứ hệ thống nhắc nhở, Dạ Lăng Tuyết sẽ nhanh chóng đến gần Diệp Phong Thành, hơn nữa còn đi vào từ cửa thành thành đông.

"Chu Thông đó cũng quá đáng thương, khổ công tìm vài ngày, kết quả người ta còn chưa tới Diệp Phong Thành này, ngay cả chuyện này cũng không tính ra, xem ra Thiên Cơ Các này cũng thường thôi!"

Lúc này, Diệp Phong cũng không nhịn được sinh ra hoài nghi về thực lực của Thiên Cơ Các.

Hai giờ sau.

Một cô gái trẻ tuổi mặc đạo bào màu đen từ cửa thành đông xuất hiện, ánh mắt Diệp Phong nhanh chóng rơi vào trên người của đối phương.

Ngũ quan xinh xắn, bắp đùi thon dài, dáng người ngạo nhân!

"Nữ đệ tử phong vận trẻ trung!"

"Nữ đệ tử trẻ tuổi xinh đẹp!"

"Lý Phi, nếu như chúng ta có duyên có thể gặp nhau lần nữa trong Thiên Đạo Chiến Trường, sợ là ta không thể thu ngươi vào Bại Gia Môn, bởi vì ngươi đã không xứng, nhất định chỉ có thể làm tiểu đệ."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong nở một nụ cười anh tuấn trực tiếp đi tới chỗ Dạ Lăng Tuyết.

"Ừm?"

"Có việc?"

Nhìn thấy một thanh niên tuấn lãng ngăn cản đường đi của mình, Dạ Lăng Tuyết khẽ nhíu mày, lên tiếng chất vấn.

"Tự giới thiệu mình một chút, ta tên là Diệp Phong, chính là môn chủ Bại Gia Môn, hôm nay ngươi và ta hữu duyên, muốn thu

ngươi làm môn hạ đệ tử, không biết ngươi có bằng lòng hay không?"

Phốc phốc!

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Dạ Lăng Tuyết nhịn không được cười ra tiếng, nàng không ngờ được là lại có người lấy tên buồn cười như vậy cho tông môn mình.

Ngây thơ!

Tự đại!

Không biết tự lượng sức mình!

Đây chính là ấn tượng đầu tiên mà Dạ Lăng Tuyết dành cho Diệp Phong.

"Diệp môn chủ, hình như thực lực ngươi chỉ có Khí Động Cảnh Cửu Trọng chứ?"

"Đương nhiên, mỗi người đều có mục tiêu của mình, dù là dùng thực lực này sáng tạo tông môn của mình cũng không gì đáng trách, nhưng ta muốn hỏi một câu, ngươi dựa vào cái gì mà muốn thu ta làm môn hạ đệ tử của ngươi?"

"Ngươi có biết tu vi của ta đã đạt đến Trúc Cơ Cảnh bát trọng?"

Trong mắt Dạ Lăng Tuyết tràn đầy trào phúng nhìn Diệp Phong, hỏi.

"Trúc Cơ Cảnh bát trọng?"

"Vậy thực lực của ngươi đúng là có chút thấp, dù sao Đại sư tỷ ngươi có thực lực Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, chênh lệch hơi lớn."

"Nhưng mà ngươi cũng không cần tự ti, dù sao Bại Gia Môn chúng ta không quan trọng thực lực, chậm rãi tăng lên là được, không gấp."

Diệp Phong nghe xong thì vẻ mặt nghiêm túc trầm tư, cuối cùng

nói ra một câu như thế.

? ? ?

Trúc Cơ Cảnh bát trọng còn thấp, sắp cao hơn ngươi hai cái đại cảnh giới đó!

Còn có một Đại sư tỷ Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, ngươi thấy ta giống đồ đần lắm sao?

Tự ti?

Ta tự ti em gái ngươi, dáng vẻ rất tuấn tú, nhưng đầu óc có vấn đề!

Dạ Lăng Tuyết cảm thấy mình đứng nói chuyện với một tên đần cả buổi như thế là tự chuốc nhục nhã.

"Ngươi hỏi ta dựa vào cái gì thu ngươi làm môn hạ đệ tử, vậy ta sẽ nói cho ngươi biết, vi sư có linh thạch, linh thạch nhiều vô số kể, sau này ngươi tu luyện cần bao nhiêu tài nguyên thì vi sư đều có thể giải quyết cho ngươi!"

Hừ hừ!

Nói xong, Diệp Phong cũng nở một nụ cười tự tin, dù sao trước giờ hắn dùng tài để trang bức thì chưa bao giờ thất bại!

"Này, này, ngươi không nghe những gì ta vừa mới nói sao?"

"Ngọa tào, mẹ nó, ngươi không ra bài theo kịch bản, muốn dục cầm cố túng sao?"

Lúc đầu, vốn định rời đi nhưng Dạ Lăng Tuyết nghe nói như thế thì đột nhiên ngừng lại, trong mắt tràn đầy lửa giận!

Dục cầm cố túng?

Ta dục cầm cố túng ngươi?

Đồ đần như ngươi có gì đáng giá cho ta dục cầm cố túng?

"Được, ngươi nói ngươi có linh thạch nhiều vô số kể, vậy đừng nói

ta không cho ngươi cơ hội, chỉ cần ngươi có thể lấy ra một trăm triệu miếng cực phẩm linh thạch thì Dạ Lăng Tuyết ta sẽ bái ngươi vi sư, gia nhập Bại Gia Môn ngươi sáng lập!"

Trang bức hả!

Ngươi tiếp trang bức đi!

Nghe một trăm triệu miếng cực phẩm linh thạch, ngốc luôn hả!

Đừng nói một trăm triệu miếng, sợ là ngay cả cực phẩm linh thạch ngươi cũng chưa từng thấy chứ!

Nhìn Diệp Phong sững sờ tại chỗ, Dạ Lăng Tuyết nở một nụ cười lạnh, trong mắt tràn đầy vẻ khinh thường.

(Lạc Thiên Tuyết: Kịch bản này quen lắm, muội tử, ngươi tuyệt đối đừng mắc lừa, không phải hắn bị sợ choáng váng mà là đang nghĩ tại sao lại ra giá rẻ như vậy, thân phận đại đệ tử thân truyền của ta bị đối phương mua như thế đó!)

"Nhỏ, ngươi cách cục nhỏ, so với đại sư tỷ ngươi thì kém xa."

Mà ngây người một hồi, Diệp Phong nhìn Dạ Lăng Tuyết, lại tràn đầy vẻ thất vọng, hắn không dám chắc Dạ Lăng Tuyết cũng có thể giống như Hoa Ngữ Mộng, bỗng nhiên khai khiếu.

Chương 65: Hí tinh Dạ Lăng Tuyết, ai bảo ngươi ẩn núp đến Thiên Cơ Các?

"Cầm đi, cầm đi đi, coi như là lễ gặp mặt vi sư cho ngươi."

Nhìn Diệp Phong tràn đầy thất vọng đưa cho mình một cái không gian giới chỉ, Dạ Lăng Tuyết ngẩn ra!

Khi dùng thần thức nhìn thấy lít nha lít nhít cực phẩm linh thạch trong không gian giới chỉ, Dạ Lăng Tuyết khóc!

Nàng không muốn gia nhập Bại Gia Môn!

Nàng cũng không muốn bái thanh niên tu vi còn thấp hơn mình nhiều này làm sư phụ!

Nhưng làm sao bây giờ?

Nàng nằm mơ cũng không ngờ được là đối phương có thể lấy ra nhiều cực phẩm linh thạch như vậy, nhiều cực phẩm linh thạch như vậy, nàng nằm mơ cũng không dám mơ, mẹ nó, ai mà ngờ được một tiểu gia hỏa Khí Động Cảnh có thể tiện tay lấy ra chứ!

Nếu không, một bàn tay chụp chết, cầm một trăm triệu cực phẩm linh thạch đi?

Nghĩ đến đây, Dạ Lăng Tuyết lắc mạnh đầu, nếu làm như vậy thì tuyệt đối sẽ ảnh hưởng đến đạo tâm của nàng, trừ phi sau này nàng cam nguyện kẹt mãi ở Động Hư Cảnh, nếu không, một khi đột phá đến Độ Kiếp Cảnh, nàng tuyệt đối không ngăn được lôi kiếp ẩn chứa công kích tâm cảnh!

Chờ chút!

Lúc này, bỗng nhiên Dạ Lăng Tuyết nghĩ đến một chuyện, đó chính là Diệp Phong không ngừng nhắc đến Đại sư tỷ, chẳng lẽ trong môn có một vị Đại sư tỷ Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thật?

Nếu như là thật, vậy Đại sư tỷ đã gia nhập, tại sao nàng lại không thể gia nhập, nói không chừng đây còn là một cơ duyên lớn của mình đó chứ.

"Diệp môn chủ, ngươi nói ta kém xa Đại sư tỷ, vậy không biết lúc trước Đại sư tỷ muốn bao nhiêu linh thạch?"

Dạ Lăng Tuyết nhìn Diệp Phong, rất tò mò hỏi.

"Cũng là một trăm triệu!"

"Nhưng đại sư tỷ ngươi muốn một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh, Linh Tinh ngươi có biết không, cực phẩm Linh Tinh!"

"Nói thật, cho dù đại sư tỷ ngươi muốn một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh ta cũng cảm thấy nàng cách cục nhỏ."

Nghe Dạ Lăng Tuyết hỏi thăm, Diệp Phong rất nghiêm túc trả lời, dù sao chuyện này liên quan đến thân phận thần hào phá của của hắn.

Hít!

Dạ Lăng Tuyết nghe một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh thì không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh!

Một trăm triệu cực phẩm linh thạch là chuyện nàng nằm mơ cũng không dám mơ, càng đừng nói tới một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh, thứ này nàng chỉ nghe nói, nghe nói cho dù là đông đảo thế lực lớn trong Huyền Thiên đại lục thì số lượng cực phẩm Linh Tinh cất chứa đều cực kỳ có hạn, có thể thấy được cực phẩm Linh Tinh hiếm hoi như thế nào.

"Diệp môn chủ, nói miệng không bằng chứng, chỉ cần ngươi có thể lấy một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh ra cho ta xem một chút, ta sẽ đồng ý gia nhập Bại Gia Môn cũng bái ngươi làm thầy!"

Dùng ba phút, Dạ Lăng Tuyết mới bình phục tâm tình của mình, sau đó nhìn Diệp Phong nói.

"Cho ngươi!"

Cầm lấy không gian giới chỉ Diệp Phong ném tới, thả thần thức ra xem xét, thấy Linh Tinh lít nha lít nhít bên trong, cảm nhận được bên trong ẩn chứa linh khí thuần túy, Dạ Lăng Tuyết hoàn toàn phục!

Có tiền có thể ma xui quỷ khiến!

Một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh, đủ để cho một cường giả Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh điên cuồng!

"Đệ tử Dạ Lăng Tuyết, bái kiến sư tôn!"

Dạ Lăng Tuyết cũng là người giữ chữ tín, sau khi trả không gian giới chỉ chứa một trăm triệu cực phẩm Linh Tinh cho Diệp Phong thì lập tức quỳ một chân xuống hô, không để ý đến ánh mắt kinh ngạc của những người xung quanh.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, thưởng ba vạn điểm phá sản!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ có được vị đệ tử thứ hai, căn cứ tình huống đệ tử, thưởng Đốn Ngộ Đan bí thuật Thiên Huyền *10000, thưởng Nhân Quả Đạo Văn *1!"

Nhân Quả Đạo Văn: Sau khi dung hợp thì có thể ngăn cản nhân quả vì nhìn trộm thiên cơ!

"Ngọa tào!"

Khi Diệp Phong hiểu rõ hiệu quả của Nhân Quả Đạo Văn thì không nhịn được nói tục, chỉ vì cái Nhân Quả Đạo Văn này quá đột nhiên, vậy mà có thể ngăn cản nhân quả, thân là fans tiểu thuyết, hắn biết nhân quả tuyệt đối là cực kỳ khủng bố !

"Dạ Lăng Tuyết, mặc dù ngươi gia nhập Bại Gia Môn cuuar vi sư nhưng tông môn chúng ta không có sơn môn, ngươi chỉ cần nhớ kỹ cái thân phận này là được."

"Người của Thiên Cơ Các vẫn đang tìm ngươi, bởi vì bọn họ nhìn trộm thiên cơ, số mệnh quyết định thân phận của ngươi chính là Thánh nữ Thiên Cơ Các, ta cũng không ngăn cản ngươi, bởi vì ngươi cần học tập bí thuật Thiên Huyền của bọn họ."

"Trong này có một vạn viên Đốn Ngộ Đan bí thuật Huyền Thiên, nuốt vào thì có thể lập tức đi vào đốn ngộ chi cảnh, nhưng mà chỉ có thể đốn ngộ bí thuật Thiên Huyền, một khi ngươi gặp bình cảnh trong lúc tu luyện thì lập tức dùng, không cần tiết kiệm, dùng hết vi sư tìm cách lấy thêm cho ngươi."

Nói đến đây, tay phải Diệp Phong bỗng nhiên đặt ở trên cánh tay phải của Dạ Lăng Tuyết, cánh tay trong áo bào đen dần dần xuất hiện từng đạo phù văn màu vàng vô cùng huyền diệu, mà lúc này Dạ Lăng Tuyết cũng cảm nhận được cánh tay phải của mình có thêm một cỗ lực lượng không biết tên.

"Đây là Nhân Quả Đạo Văn vi sư ban cho ngươi, nhìn trộm thiên cơ chắc chắn sẽ nhiễm nhân quả, cái Nhân Quả Đạo Văn này có thể giúp ngươi ngăn cản nhân quả, về sau vận dụng bí thuật Thiên

Huyền nhìn trộm thiên cơ thì nhất định phải cẩn thận."

Choáng váng!

Nghe Diệp Phong nói xong, Dạ Lăng Tuyết ngẩn ra tại chỗ.

Thánh nữ Thiên Cơ Các?

Tu luyện bí thuật Thiên Huyền của Thiên Cơ Các?

Đốn Ngộ Đan bí thuật Huyền Thiên?

Nhân Quả Đạo Văn?

Qua mười phút thì Dạ Lăng Tuyết mới bình tĩnh lại, mặc dù bây giờ nàng còn không biết Diệp Phong cho nàng Đốn Ngộ Đan bí thuật Thiên Huyền với Nhân Quả Đạo Văn khủng bố đến mức nào nhưng nàng biết chắc chắn nó là đồ tốt.

"Sư tôn yên tâm, đệ tử nhất định sẽ cố gắng tu luyện ở Thiên Cơ Các, sớm ngày nắm Thiên Cơ Các trong tay, để Thiên Cơ Các trở thành thế lực phụ thuộc Bại Gia Môn chúng ta!"

Dạ Lăng Tuyết như đoán được kế hoạch của Diệp Phong, sắc mặt kiên định nhìn Diệp Phong, nói.

Hả?

Khống chế Thiên Cơ Các, biến Thiên Cơ Các thành thế lực phụ thuộc Bại Gia Môn?

Trong đầu đệ tử này của mình đang suy nghĩ gì thế, mẹ nó, lão tử không có ý này!

"Dạ Lăng Tuyết, vi sư không..."

Ngay lúc Diệp Phong muốn giải thích thì Dạ Lăng Tuyết lại ngắt lời hắn, vẻ mặt thành thật hỏi: "Sư tôn, có phải Đại sư tỷ cũng có địa vị cao trong thế lực nào đó?"

Chương 66: Thiếu chủ Kính Nguyệt Sơn

Trang chết rồi, Diệp Phong còn đang ngủ

A?

Ừm!

Nghĩ đến Hoa Ngữ Mộng là cốc chủ Vạn Hoa Cốc, mà Vạn Hoa Cốc còn là thế lực siêu nhiên mạnh hơn cả Tinh Cực Tông, hoàn toàn chính xác là phù hợp với vấn đề của Dạ Lăng Tuyết, Diệp Phong cũng ngây người gaajt đầu thừa nhận.

Thấy Diệp Phong trả lời khẳng định, Dạ Lăng Tuyết cũng nở một nụ cười đắc ý, giống như nhìn thấu Diệp Phong đang đứng sau màn điều khiển toàn bộ thế cục của Huyền Thiên đại lục, nói: "Sư tôn yên tâm, đệ tử tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng, hơn nữa, ta tuyệt đối sẽ làm tốt hơn Đại sư tỷ!"

Hả?

Cái gì?

Đại sư tỷ ngươi là cốc chủ Vạn Hoa Cốc, nàng làm cái gì, ngươi muốn tốt hơn nàng cái gì?

Diệp Phong ngẩn ra, hắn cảm thấy đầu óc của mình hoàn toàn không theo kịp tiết tấu!

"Sư tôn, người của Thiên Cơ Các ở đâu?"

"Ngươi nói cho ta biết vị trí của hắn, ta lặng lẽ tiếp cận hắn, sau đó cố ý chế tạo một cơ hội làm cho đối phương phát hiện ta, sau đó ta có thể theo hắn về Thiên Cơ Các, chỉ cần ta thuận lợi trở thành Thánh nữ Thiên Cơ Các thì mục đích của chúng ta đã đạt được một nửa, còn lại thì ngươi cứ giao cho đệ tử đi."

Lúc này, Dạ Lăng Tuyết càng nói càng kích động, giống như tìm được mục tiêu cuộc sống.

Cái gì?

Ngay đang quay phim chiến tranh tình báo hay sao?

Nghe Dạ Lăng Tuyết nói một loạt kế hoạch, Diệp Phong bó tay toàn tập, ngươi chỉ cần nhớ kỹ người là đệ tử Bại Gia Môn là được rồi, chuyện còn lại ngươi nên làm cái gì thì làm cái đó, rảnh rỗi thì phá của là được rồi, đến lúc đó ta cũng có thể được phần thưởng.

Nhưng ngươi luôn muốn khống chế Thiên Cơ Các, sau đó biến Thiên Cơ Các trở thành thế lực phụ thuộc Bại Gia Môn, ngươi muốn làm gì!

Không được, nhất định phải giải thích rõ ràng cho nàng mới được, nghĩ đến đây, Diệp Phong quay qua nhìn Dạ Lăng Tuyết nói: "Lăng Tuyết, ta cảm thấy hình như ngươi hiểu lầm cái gì, thật ra thì..."

Không đợi Diệp Phong nói xong, Dạ Lăng Tuyết đã ngắt lời Diệp Phong, đưa tay phải ra ngón trỏ đặt ở trước miệng ra hiệu cho hắn im lặng, nói: "Sư tôn, đệ tử đều hiểu, xin sư tôn tin tưởng đệ tử."

Mẹ nó ngươi đừng diễn như vậy được không, mẹ nó, ngươi hiểu cái gì!

Nghe Dạ Lăng Tuyết nói như vậy, Diệp Phong triệt để phát điên, đây là thu đệ tử hay là diễn viên, mẹ nó Oscar nợ ngươi một Tiểu Kim Nhân!

"Tới, nhìn thấy lão thần côn lôi thôi lếch thếch đó không, hắn chính là trưởng lão Thiên Cơ Các."

Đúng lúc này, Diệp Phong nhìn thấy Chu Thông xuất hiện nơi xa, không biết tại sao, bỗng nhiên thở phào nhẹ nhõm, giống như thấy được cứu tinh, thật sự là hắn không gia nhập được vào vở kịch tự biên tự diễn của Dạ Lăng Tuyết, khổ nỗi là đối phương còn hoàn toàn không nghe mình giải thích!

"Thiên hạ đệ nhất thần toán?"

"Sư tôn, ông trời cũng giúp chúng ta, ta đi tìm hắn tính một quẻ, hắn sẽ biết ta là ai!"

"Sư tôn, đệ tử đi, ta tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng!"

Nói xong, Dạ Lăng Tuyết cũng nhanh chân bước đến chỗ Chu Thông!

"Mặc kệ, nàng muốn chơi như thế nào thì chơi như thế đó đi, để Thiên Cơ Các đau đầu đi thôi, ta không cản được nữa."

Nhìn Dạ Lăng Tuyết rời đi, Diệp Phong hoàn toàn bỏ cuộc.

Không bao lâu sau, khi Diệp Phong nhìn thấy Chu Thông ở xa xa nhìn mình như là ăn trộm, sau đó dẫn Dạ Lăng Tuyết nhanh chóng rời đi, toàn thân hắn đều tê dại!

Cái tên đó trúng chiêu của Dạ Lăng Tuyết rồi sao!

Về phần Dạ Lăng Tuyết có thể bị Thiên Cơ Các tẩy não, cuối cùng phản bội Bại Gia Môn, phản bội hắn hay không, nói thật hắn hoàn toàn không thèm để ý, dù sao đó là đối phương tổn thất, hắn cũng sẽ không tổn thất cái gì, cùng lắm thì thiếu một người kiếm phần thưởng mà thôi.

"Chờ một chút, có phải ta quên cái gì hay không?"

Nhìn Chu Thông và Dạ Lăng Tuyết hoàn toàn biến mất trong đám người, Diệp Phong vỗ ót một cái, mắng thầm: "Mẹ nó, quên mở ra chức năng truyền âm tông môn và chức năng truyền tống tông môn cho Dạ Lăng Tuyết."

"Được rồi, sau này có cơ hội gặp rồi nói sau."

Nghĩ đến hí tinh Dạ Lăng Tuyết, Diệp Phong cảm thấy tạm thời cách xa đối phương một chút mới tốt.

Nhìn cửa thành đông cách đó không xa, Diệp Phong trầm tư một lát, trực tiếp đi đến cửa thành, không được bao lâu, cuối cùng vẫn phải dựa vào hai chân của mình về Tinh Hồn Tông.

Bên ngoài cửa thành vài trăm mét.

"Hừ!"

"Tên tiểu tử thối nhà ngươi còn muốn đoạt Thánh nữ với Thiên Cơ Các chúng ta, còn không phải là bị ta tìm được trước."

Thông qua thần thức mạnh mẽ phát hiện Diệp Phong rời khỏi Phong Diệp Thành, Chu Thông đắc ý.

"Cái lão thần côn này đúng là sống uổng, lớn tuổi như vậy mà bị sư tôn ta chơi còn cho là mình chiếm thượng phong."

"Buồn cười mới nãy ngươi còn nói ở chỗ này tìm ta vài ngày, xem ra Thiên Cơ Các này cũng không có thần bí mạnh mẽ như nghe đồn, còn không có lợi hại như sư tôn ta, ít nhất sư tôn ta tính được ta sẽ đi vào Phong Diệp Thành vào hôm nay, cũng ở cửa thành đông chờ."

Lúc này, Dạ Lăng Tuyết cũng nhận ra được sự mạnh mẽ của Diệp Phong, cảm thấy có thể bái Diệp Phong vi sư là phúc duyên lớn của mình!

...

Không biết đã đi bao lâu, nhưng theo sắc trời dần dần ảm đạm xuống, Diệp Phong cũng bắt đầu tìm kiếm chỗ ở tạm thời, hắn không thích đi đường vào ban đêm.

Rốt cục khi sắc trời hoàn toàn mờ đi thì Diệp Phong cũng tìm được một cái sơn động, mặc dù bên trong có chút lờ mờ ẩm ướt nhưng Diệp Phong cũng rất hài lòng.

Mười phút sau.

Nhìn cái giường linh thạch do mình dùng cực phẩm linh thạch làm ra, Diệp Phong đắc ý, thân là thần hào phá của, dù hoàn cảnh ác liệt thì cũng không thể ngược đãi mình.

"Dễ chịu!"

Nằm lên giường linh thạch rộng rãi, có linh khí nồng nặc bao phủ, Diệp Phong nhanh chóng cảm thấy buồn ngủ, không bao lâu thì ngủ mất, đi tìm thất tiên nữ chơi.

Bên ngoài sơn động.

"Xúi quẩy!"

"Lại phí công chờ một ngày, thậm chí ngay cả một con yêu thú cũng không có gặp được!"

Một thanh niên quần áo lộng lẫy vẻ mặt không vui, mà lão giả mập mạp đi theo bên cạnh nghe nói như vậy, ánh mắt nhìn thanh niên cũng hiện lên vẻ chán ghét và khinh thường.

"Thiếu chủ, không được thì chúng ta về sơn trang đi."

Chương 67: Thiếu chủ Kính Nguyệt Sơn Trang chết rồi, Diệp Phong còn đang ngủ (2)

Lão giả mập mạp thuyết phục thanh niên, nếu không phải trang chủ có lệnh thì còn lâu hắn mới trở thành người hộ đạo cho thanh niên, thiên tư ngu dốt, linh căn loại kém, ngang ngược càn rỡ, cả ngày chỉ biết ăn uống vui đùa, hoàn toàn không tập trung tu luyện, chính là một phế vật, nếu không có thân phận này thì sợ là đã chết không biết bao nhiêu lần.

"Bàn lão, ngươi đang dạy ta làm việc?"

Trương Hàng nghe nói như thế, sắc mặt âm lãnh nhìn chằm chằm lão giả mập mạp, lên tiếng chất vấn.

"Không dám!"

Bàn lão vội vàng cúi đầu nói xin lỗi, nhưng trong mắt lại hiện lên hung quang, chỉ hận không thể trực tiếp xuất thủ một bàn tay chụp chết đối phương, nhưng lý trí nói cho hắn biết không thể làm như vậy, nếu không thì chắc chắn sẽ bị trang chủ truy sát!

"A, bên đó có một cái sơn động, hôm nay nghỉ ngơi ở chỗ này!"

"Không giết mấy con yêu thú về, đám vương bát đản đó còn cho rằng Trương Hàng ta là phế vật!"

Nói xong, Trương Hàng đi đến sơn động cách đó không xa.

"Hừ!"

"Ngươi chỉ là Linh Hải Cảnh bát trọng, cho dù gặp được yêu thú

thì vẫn cần đến ta xuất thủ, cho dù ngươi đem thi thể yêu thú mạnh mẽ trở về, ngươi nghĩ người ta sẽ tin ngươi?"

"Bịt tai mà đi trộm chuông, cực kỳ buồn cười, không có phụ thân ngươi, sợ là sơn trang sẽ không có chỗ cho ngươi dung thân!"

Tức giận bất bình phát tiết một phen, Bàn lão mới vội vàng đuổi theo.

"Xuỵt!"

Nhưng mà khi đi đến cửa sơn động, Trương Hàng chợt ra hiệu cho Bàn lão chớ có lên tiếng, sau đó chỉ vào trong sơn động.

Mượn ánh trăng yếu ớt, khi Bàn lão nhìn thấy giường linh thạch cao nửa mét, dài hai mét, rộng khoảng một mét rưỡi trong sơn động thì trong lòng giật mình, sau đó khóe miệng cũng không bị khống chế co quắp.

Không hề nghi ngờ, thanh niên nằm trong giường linh thạch cực phẩm bên trong tuyệt đối cũng là một bại gia tử bất học vô thuật!

"Học được, lần này ta học được, ca môn bên trong tuyệt đối là ngưu nhân, sao ta lại không nghĩ ra được ý tưởng dùng linh thạch làm giường chứ!"

Nghĩ đến hai ngày này, mình không phải ngủ ở dã ngoại thì chính là sơn động lờ mờ ẩm ướt, cảm thấy cảnh giới mình và đối phương kém xa.

Học được rồi?

Mẹ nó, cái này cũng học, sao ngươi không học chuyện tốt!

Nghe Trương Hàng nói như thế, trong lòng Bàn lão tức điên, thậm chí bị tức đến thân thể toàn là thịt mỡ không nhịn được rung động.

"Nhưng mà học là học, đó toàn là cực phẩm linh thạch!"

Nghĩ đến đây, Trương Hàng ra lệnh cho Bàn lão: "Lập tức giết hắn, đêm nay ta phải ngủ trên cái giường linh thạch đó!"

"Thiếu chủ, sợ là thân phận của đối phương cũng không đơn giản, không chừng xung quanh có người hộ đạo của đối phương, bây giờ chúng ta còn chưa có lộ ra địch ý, nhưng nếu như muốn qua đó đánh giết đối phương, không chừng người hộ đạo đang ẩn nấp trong bóng tối của đối phương sẽ ra tay."

"Mà ta dùng thần thức tra xét phạm vi ngàn mét xung quanh mà lại không phát hiện chút gì, hoặc là đối phương không có người hộ đạo, hoặc là thực lực người hộ đạo của đối phương trên ta, để cho an toàn, chúng ta nên rời đi đi."

Mặc dù tỉ lệ xuất hiện nguy cơ cũng không lớn nhưng, Bàn lão cũng rất tự tin với thực lực của mình, nhưng hắn nhất định phải cam đoan an toàn trăm phần trăm mới được, một khi Trương Hàng xảy ra chuyện ngoài ý muốn, đến lúc đó trang chủ cũng sẽ không tha thứ cho hắn!

Già mới có con, trang chủ yêu chiều Trương Hàng vượt xa tưởng tượng của người khác.

"Ta nói giết hắn, đêm nay ta phải ngủ trên cái giường linh thạch đó, ta không muốn nói thêm lần thứ ba!"

Trương Hàng nhìn thấy Bàn lão ngỗ nghịch quyết định của mình lần nữa, sắc mặt càng thêm âm trầm.

"Được!"

Thấy Trương Hàng tức giận, Bàn lão bất đắc dĩ đi vào sơn động, một chưởng ẩn chứa linh khí khổng lồ đánh tới Diệp Phong đang ngủ say.

Xoát!

Trong bóng tối, một đạo kim sắc đao mang chợt lóe lên, không chỉ vỡ vụn một chưởng linh lực của Bàn lão mà còn chặt đứt Bàn lão và Trương Hàng ở cửa sơn động!

"Nguy hiểm thật, suýt chút để cho hai tên khốn kiếp này quấy rầy chủ ta nghỉ ngơi."

"Đây là cái gì?"

Kim giáp tráng hán chụp lấy một đạo hồng quang bắn ra từ trong cơ thể Trương Hàng đã chết đi, nhìn côn trùng màu đỏ đang muốn tránh thoát trong tay, hơi vung tay, ném tới chỗ Diệp Phong.

"Tử mẫu trùng có thể truy tung, thú vị, vừa khéo làm chút phiền phức cho chủ ta, như vậy thì ta có thể nhanh chóng đi ra hóng gió!"

Nhìn con tiểu trùng màu đỏ đó cắn cánh tay Diệp Phong một cái, sau đó trực tiếp chết đi, kim giáp đại hán cũng đạp vỡ hư không biến mất trong sơn động.

Chương 68: Sao trên đời này lại có ngời không biết xấu hổ như thế

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại từ giường linh thạch, lẩm bẩm: "Sau này nhất định phải chuẩn bị một ít đệm giường thoải mái để trong không gian hệ thống, tuy giường linh thạch này dễ chịu nhưng quá cấn."

Tên: Diệp Phong.

Tuổi tác: Mười tám.

Cảnh giới: Khí Động Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong.

Thể chất: Phàm thể.

Võ kỹ: Võ kỹ Nhân cấp thượng phẩm Hỏa Long Quyền, võ kỹ Địa cấp thượng phẩm Cửu Diệu Lôi Liên, võ kỹ Địa cấp thượng phẩm Thủy Long Ngâm, võ kỹ Địa cấp thượng phẩm Phong Quyển Cuồng Sa.

Ý cảnh: Tử vong Kiếm Tâm chi cảnh.

Thần thông: Không.

Vật phẩm: Đốn Ngộ Đan *120, Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo *95, Kim Tàm Tinh Diệu Thạch *15, tinh huyết Tử Lôi Cuồng Sư *280, mảnh vỡ tiến giai Kiếm Tâm *4, Đốn Ngộ Đan bí thuật Thiên Huyền *95.

Điểm phá sản: Một trăm bốn mươi mốt ngàn không trăm mười.

Sản phẩm bại gia hôm nay: Lục phẩm cửu giai Thiên Lôi Phù Lục *10000.

"Đúng rồi, Đốn Ngộ Đan bí thuật Thiên Huyền ta còn chín mươi lăm viên, cho Dạ Lăng Tuyết một vạn viên, trong thời gian ngắn

hẳn là cũng đủ."

"Lục phẩm cửu giai Thiên Lôi Phù Lục, cái này chẳng phải là tương đương với một kích toàn lực của tu sĩ Tử Phủ Cảnh Cửu Trọng?"

"Điểm phá sản đã đạt tới hơn mười bốn vạn, đã đến lúc tăng thực lực lên."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp nói với hệ thống: "Tiêu hao chín ngàn điểm phá sản, đột phá thực lực đến Dung Linh Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

Oanh!

Diệp Phong vừa dứt lời, trong nháy mắt, thiên địa linh khí xung quanh rung chuyển kịch liệt, mà thân thể Diệp Phong giống như hóa thành lỗ đen kinh khủng, bắt đầu điên cuồng hấp xả, thôn phệ thiên địa linh khí xung quanh.

Mười giây đồng hồ sau, khí tức Diệp Phong thuận lợi từ Khí Động Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đột phá đến Dung Linh Cảnh nhất trọng.

Ba mươi giây sau, Dung Linh Cảnh nhị trọng!

Một phần mười giây, Dung Linh Cảnh tam trọng!

...

Không biết qua bao lâu, Diệp Phong cảm nhận được tu vi của mình thuận lợi đột phá đến Dung Linh Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, lại nói với hệ thống: "Tiêu hao chín vạn điểm phá sản, đột phá thực lực đến Trúc Cơ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

Phạm vi trăm mét!

Phạm vi ngàn mét!

Theo Diệp Phong tiếp tục đột phá, phạm vi cũng bắt đầu điên cuồng mở rộng!

Nội thị!

Diệp Phong phát hiện lúc này Linh Hải như đại dương mênh mông của mình cũng đang chấn động kịch liệt, sóng cả mãnh liệt, Linh Hải ngập trời, linh lực liên tục không ngừng, điên cuồng hội tụ, một đài sen chín cánh do linh khí thuần túy ngưng tụ mà thành đang từ từ thành hình.

Theo đài sen triệt để thành hình, linh khí bên trong Linh Hải như đại dương mênh mông và thiên địa linh khí ngoại giới vẫn liên tục không ngừng tràn vào trong đó, đài sen thành hình, lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được phồng lớn lên!

Không biết đã qua bao lâu, khi giọt kinh khí cuối cùng bên trong Linh Hải như đương đại dương mênh mông hoà vào trong đài sen to lớn, thiên địa linh khí ngoại giới cũng không còn xuất hiện, đài sen chín cánh nở rộ trong nháy mắt, mà một cỗ khí tức đột phá cũng ầm vang bộc phát trong cơ thể Diệp Phong!

Linh Liên mở, trúc cơ thành!

Tiếp theo chính là điên cuồng đột phá, thế như chẻ tre!

Trúc Cơ Cảnh nhị trọng!

Trúc Cơ Cảnh tam trọng!

...

Hô!

Khi tu vi rốt cục cũng vững chắc ở Trúc Cơ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, Diệp Phong cũng thở dài một hơi, liên tiếp đột phá hai cái đại cảnh giới, cảm giác này chỉ có một chữ thôi, thoải mái!

"Đáng tiếc, ta đột phá chấn thước cổ kim như thế mà không có một ai chứng kiến. . . người. . ."

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, tình huống như thế nào, ngủ một giấc thì có thêm hai bộ thi thể?"

Lúc này, rốt cuộc Diệp Phong cũng phát hiện thi thể bị chặt đứt

của Bàn lão và Trương Hàng ở cửa hang.

"Mẹ nó, ta đột phá chấn thước cổ kim, lại hoàn thành trước mặt hai bộ thi thể, cạn lời!"

Nếu phát hiện hai cỗ thi thể đột nhiên xuất hiện này sớm thì Diệp Phong cũng không ngại rời khỏi nơi này, sau đó lại đột phá.

Không để ý đến hai bộ thi thể đó, Diệp Phong lấy tất cả cực phẩm linh thạch mà hắn dùng để dựng giường linh thạch dưới đất lên để vào trong không gian hệ thống, sau đó trực tiếp rời khỏi sơn động.

Về phần hai bộ thi thể đó thì không cần nghĩ cũng biết chắc chắn là muốn giết hắn lúc hắn ngủ, kết quả bị kim giáp đại hán của đội hộ vệ bại gia giải quyết, ngoại trừ cái này ra thì Diệp Phong không nghĩ ra được loại tình huống thứ hai.

Mà cũng chỉ có đội hộ vệ bại gia mới có thể bận tâm chuyện mình ngủ, giết chết đối phương đồng thời cũng sẽ không quấy nhiễu đến mình.

"Cái đó là... thương hội?"

Sau khi rời khỏi sơn động, Diệp Phong chợt phát hiện phía trước có một cái đội ngũ thương hội, đặc biệt là nhìn thấy trong đội ngũ còn có mấy cái xe ngựa, Diệp Phong cảm thấy mình phải gia nhập vào thương đội này.

"Ngừng!"

Thủ lĩnh thương đội thấy một thanh niên ngăn đường, dù phát hiện đối phương chỉ có tu vi Trúc Cơ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong nhưng vẫn cảnh giới thả thần thức ra quan sát xung quanh.

"Ngươi là người phương nào?"

"Tại sao cản đường đi của chúng ta?"

Thẩm tra không có kết quả, Mạnh Đường Vũ quay lại nhìn Diệp Phong, hỏi thẳng.

"Đại nhân, ta muốn gia nhập thương đội, hơn nữa ta..."

Không đợi Diệp Phong nói xong, Mạnh Đường Vũ trực tiếp ngắt lời: "Ngươi cho là ta sẽ cho một người không biết lai lịch gia nhập thương đội sao?"

"Tiếp tục đi đường!"

Nói xong, Mạnh Đường Vũ vung tay lên, dẫn theo thương đội tiếp tục đi tới.

"Thương đội, sao trước đó ta không nghĩ tới chứ!"

"Xem ra đi tới thành trấn kế tiếp, ta phải nghĩ cách tạm thời xây dựng một cái thương đội, đến lúc đó làm một cái xe ngựa, tại thuê một nhóm tu sĩ mở đường, kiểu gì cũng ngon hơn ta một mình cực khổ đi đường!"

Nhìn thương đội từ từ đi xa, Diệp Phong không có phản ứng gì quá lớn, dù sao nơi này là thế giới huyền huyễn, dựa vào cái gì mà người ta phải cho ngươi gia nhập thương đội, lỡ như ngươi là gian tế do đoàn cường đạo nào phái tới thì sao?

"Ừm?"

"Đây là tình huống như thế nào?"

Chương 69: Thiên lôi thịnh yến, thưởng thần thông Thiện Ác Phật Đà

Khi Diệp Phong đi một hồi, nhìn thấy cái thương đội cự tuyệt mình trước đó lại dừng ở phía trước chờ mình, chuyện này khiến cho hắn hơi khó hiểu.

"Có việc?"

Đi đến trước thương đội, nhìn Mạnh Đường Vũ đi thẳng tới chỗ mình, Diệp Phong cũng hiếu kì hỏi, không biết đối phương muốn làm gì.

"Công tử nhà ta nói, có thể cho ngươi một cơ hội, chỉ cần ngươi có thể đánh thắng hắn thì ngươi có thể đi theo thương đội của chúng

ta.”

Mạnh Đường Vũ nhìn Diệp Phong, nói thẳng ý đồ đến.

"Được!"

Diệp Phong nghe xong cũng hứng thú, hơn nữa đối phương đã đưa ra yêu cầu này, hẳn là thực lực cũng sàn sàn như hắn, cùng cảnh giới, Diệp Phong hắn chính là vô địch, hoàn toàn không sợ bất kỳ người nào khiêu chiến!

Không lâu sau, thương đội hơn trăm người vây thành một vòng tròn lớn, chưa ra một cái sân chiến cực lớn.

"Diệp Phong, Trúc Cơ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong."

Nhìn một thanh niên tóc vàng đối diện đi tới, Diệp Phong nhìn kiểu gì cũng không thấy đối phương giống như thiếu chủ một thương đội.

"Hoàng Tiểu Phi, Thần Tàng Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Ca môn, đừng nói Hoàng Tiểu Phi ta khi dễ ngươi, ta có thể nhường ngươi ba chiêu, hơn nữa cho phép ngươi sử dụng bất kỳ ngoại lực gì, đan dược, phù lục, trận pháp các loại, chỉ cần trên người ngươi có thì có thể tùy ý sử dụng."

Nghe đối phương nói như vậy, Diệp Phong cũng rất là chấn kinh, hắn cảm thấy mình là một người rất không biết xấu hổ rồi, nhưng mà không ngờ được là lại gặp được đối thủ mạnh mẽ như vậy!

Mẹ nó, cao hơn lão tử một cái đại cảnh giới, còn ra trang bức, vậy đừng trách lão tử không khách khí.

"Thiếu chủ cẩn thận!"

Khi Diệp Phong lấy một sấp lục phẩm cửu giai Thiên Lôi Phù Lục ra, bên cạnh, Mạnh Đường Vũ một tay chụp lấy Hoàng Tiểu Phi kéo về phía sau, ánh mắt nhìn Diệp Phong tràn đầy sát cơ!

Lục phẩm cửu giai Thiên Lôi Phù Lục, tương đương với một kích toàn lực của Tử Phủ Cảnh Cửu Trọng, một tấm phù chú thì có thể

lấy mạng Hoàng Tiểu Phi!

"Thiếu chủ nhà ta chỉ muốn luận bàn với ngươi một chút, cho dù thắng hay thua thì cũng sẽ cho ngươi gia nhập thương đội, bây giờ ngươi lấy phù lục mạnh mẽ như thế ra, có chút quá đáng?"

Nói xong, Mạnh Đường Vũ cũng cảm thấy bất lực, bên ngoài có thể gặp được nguy hiểm bất cứ lúc nào, cũng không được tin tưởng bất cứ ai, ai mà ngờ được thiếu chủ nhà mình nhất định phải cho thanh niên lạ lẫm này gia nhập thương đội.

Hả?

Nghe Mạnh Đường Vũ nói như vậy, Diệp Phong cũng sững sờ, hỏi hệ thống: "Vận dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ một lần, xem đối phương nói là thật hay giả!"

"Đinh! Đối phương nói thật!"

Không đến một giây, hệ thống trực tiếp đưa ra đáp án Diệp Phong muốn.

"Ta quá đáng?"

"Những phù chú này là ta lấy ra chơi, cũng không phải dùng để giao đấu."

Diệp Phong đảo tròng mắt, nhìn Mạnh Đường Vũ, đáp trả.

Ha ha ha!

Mạnh Đường Vũ nghe xong không nhịn được cười phá lên, nhìn Diệp Phong nói: "Tám cái lục phẩm cửu giai Thiên Lôi Phù Lục này là toàn bộ át chủ bài của ngươi chứ, loại át chủ bài này ngươi nói ngươi lấy ra chơi, ngươi nghĩ ta có tin không?"

Thân là đại quản gia thương đội, Mạnh Đường Vũ rất rõ ràng loại phù lục tính công kích lục phẩm cửu giai này, một tấm giá thấp nhất một trăm triệu đê phẩm linh thạch, phù lục đắt như thế mà lấy ra chơi, nghĩ hắn là đồ đần sao?

Oanh! Oanh! Oanh!

Nhưng khi hắn nhìn thấy Diệp Phong tiện tay ném tám cái Thiên Lôi Phù Lục giá trị đắt đỏ trong tay ra thì ngẩn ra tại chỗ.

Nhìn tám cái hố sâu sâu năm sáu mét xung quanh, không chỉ có Mạnh Đường Vũ và Hoàng Tiểu Phi, hơn trăm tên thành viên thương đội xung quanh cũng thấy choáng.

Tám trăm triệu đê phẩm linh thạch, hết rồi!

Đây là ý nghĩ trong lòng mọi người lúc này!

"Phá của, phá của, cho dù ngươi muốn chứng minh, ngươi ném một tấm phù chú là được rồi, hoàn toàn không cần ném tám cái phù lục, mẹ nó, ta tin còn không được sao!"

Lúc này, Mạnh Đường Vũ đã sắp bị tức đến nổ tung, hắn không ngờ được là Diệp Phong vì chứng minh lí do thoái thác của mình mà làm ra chuyện phá của như thế, đây là phù lục giá trị tám trăm triệu đê phẩm linh thạch!

"Tới tới tới, xin chư vị giúp ta một chút."

Nói xong, Diệp Phong lần lượt lấy từng sấp Thiên Lôi Phù Lục nhét vào trong tay Mạnh Đường Vũ, số lượng đại khái một trăm tấm.

Sau đó lại nhét Thiên Lôi Phù Lục vào trong tay Hoàng Tiểu Phi.

Dùng hơn nửa giờ, Diệp Phong mới chia chín ngàn chín trăm chín mươi hai tấm Thiên Lôi Phù Lục còn lại cho toàn bộ người trong thương đội.

Choáng váng!

Lúc này, toàn bộ người của thương đội nhìn tám mươi, chín mươi tấm Thiên Lôi Phù Lục trong tay, sắc mặt bối rối nhìn Diệp Phong, không rõ Diệp Phong muốn làm gì.

"Tới đi, làm một trận thiên lôi thịnh yến đi!"

"Ném Thiên Lôi Phù Lục trong tay các ngươi ra, để thiên lôi tới mãnh liệt hơn một chút đi!"

Diệp Phong nhìn đám người ngẩn ra, kích động lớn tiếng hô lên!

"Làm như vậy thì không phải là chỉ cần vài phút là có thể lãng phí sạch sản phẩm bại gia hôm nay, hơn nữa chắc chắn những người này không thể giúp ta miễn phí, làm xong còn có thể cho bọn họ một chút lợi ích, như vậy thì không phải là có thể phát động hành vi phá của, ta chính là phá của quỷ tài!"

Diệp Phong cảm thấy mình sinh vì hệ thống phá của vô địch!

Phá của!

Gia hỏa này quá phá của, nhiều lục phẩm cửu giai Thiên Lôi Phù Lục như vậy, là bao nhiêu linh thạch chứ!

Không thể nào hiểu được!

Mạnh Đường Vũ hoàn toàn không hiểu được ý nghĩ của Diệp Phong, hơn nữa cũng chấn kinh khi đối phương có thể tiện tay lấy ra nhiều lục phẩm cửu giai phù lục như vậy, cho dù là thiếu chủ nhà mình, thân phận hiển hách nhưng cũng không có mang theo trong người nhiều phù lục cấp cao như vậy!

Chớ nói chi là sẽ đem số lượng phù lục khổng lồ như vậy ra ném chơi!

"Đại ca, ngươi nghiêm túc?"

"Vậy ta ném thật!"

Mà lúc này Hoàng Tiểu Phi lại cực kỳ hưng phấn nhìn Diệp Phong hỏi, trong mắt tràn đầy kích động.

"Đương nhiên là nghiêm túc, tranh thủ ném!"

Diệp Phong nghe Hoàng Tiểu Phi hỏi, vội vàng khẳng định.

"Tất cả mọi người nghe lệnh, ném phù lục!"

Theo Hoàng Tiểu Phi ra lệnh một tiếng, hơn trăm thành viên thương đội đều cắn răng, một tia thần thức không ngừng gia trì phù lục, cuối cùng ném hết ra.

Chương 70: Thiên lôi thịnh yến, thưởng thần thông Thiện Ác Phật Đà (2)

Từng đạo thiên lôi ngưng tụ thành hình trên không trung, bởi vì tất cả mọi người cùng nhau ném ra Thiên Lôi Phù Lục, mấy ngàn đạo thiên lôi cùng nhau ngưng tụ trên không trung, cảnh tượng này khiến cho mỗi người tâm thần rung mạnh, thậm chí cảm thấy đời này cũng không thể nào quên được cảnh tượng rung động như thế!

Oanh! Oanh! Oanh!

Thiên lôi hạo đãng, lôi âm cổn cổn!

Trong nháy mắt khi hơn chín ngàn đạo thiên lôi từ không trung ầm vang rơi xuống, mặt đất rung chuyển!

Bụi mù nổi lên khắp nơi, đại địa chấn động!

Khi tất cả bình tĩnh trở lại, khu vực rộng lớn bị hơn trăm người vây quanh đã biến thành một cái hố sâu to lớn!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, thưởng một ngàn điểm phá sản, thưởng thần thông Thiện Ác Phật Đà!"

Choáng váng!

Diệp Phong nghe hệ thống nhắc nhở, choáng váng, hắn không ngờ được phần thưởng lần này lại là một cái thần thông!

Không chỉ có như thế, thậm chí hệ thống còn không có cho đưa ra bất kỳ tin tức gì về thần thông này, giống như cần hắn thi triển mới có thể hiểu rõ.

"Nói hay không nói cũng được, lần này có thể nhận được thần thông đều là nhờ phúc của những người này!"

"Hệ thống, cho mỗi người một trăm triệu cực phẩm linh thạch, không quá đáng chứ!"

Lúc này, Diệp Phong rất là vui vẻ, thân ở thế giới huyền huyễn, thứ hắn muốn có chín là thần thông độc nhất vô nhị, mặc dù không có được bất kỳ tin tức gì nhưng chỉ với cái tên thôi thì cũng có thể cảm nhận được cái thần thông này tuyệt đối không đơn giản!

"Đinh! Số lượng quá cao, không phù hợp tiêu chuẩn phá của!"

Nhưng hệ thống lại tạt cho Diệp Phong chậu nước lạnh.

Một ngàn vạn!

Một trăm vạn!

Rốt cục, khi Diệp Phong hạ thấp xuống còn một vạn cực phẩm linh thạch thì rốt cuộc hệ thống cũng cho hắn thông qua, nhưng mà Diệp Phong luôn cảm thấy hệ thống cũng không có hài lòng lắm với số lượng linh thạch này, nhưng vì không chịu nổi mình quấy rầy đòi hỏi cho nên mới miễn cưỡng đồng ý.

"Lão Trương, nhanh quất ta một bạt tay đi, ta cứ cảm thấy hôm nay giống như là ta đang nằm mơ, phù lục giá trị tám chín mươi ức miếng đê phẩm linh thạch, vậy mà lại kêu ta ném ra ngoài như là ném rác rưởi, mẹ nó, quá hư ảo!"

"Lần này trở về, ta xem ai còn dám xem thường ta, mẹ nó, lần này tuyệt đối là lần lão tử phong quàn nhất trong đời!"

"Đây chính là cảm giác phá sản sao, mẹ nó, thật là thoải mái!"

Lúc này, tinh thần của hơn trăm tên nhân viên thương đội đều có chút hoảng hốt, chính là vì một đợt vừa rồi chơi quá thoải mái, quá kích thích!

"Mạnh quản gia, nếu như sau này phụ thân còn mắng ta là bại gia tử nữa thì ngươi nhất định phải làm chứng cho ta đó, so với gia hỏa này thì ta ta sẽ làm nhục ba chữ bại gia tử này đó, hắn mới là phá của thật sự, những chuyện mà ta từng làm trước đây chẳng là cái thá gì cả!"

Lúc này, khi Hoàng Tiểu Phi nhìn về phía Diệp Phong thì trong ánh mắt tràn đầy vẻ sùng bái!

Nghe thiếu chủ nhà mình nói như vậy, Mạnh Đường Vũ cũng bất đắc dĩ cười khổ, bởi vì hắn hoàn toàn không phản bác được!

Một vạn tấm lục phẩm cửu giai phù lục, giá trị một ngàn tỷ miếng đê phẩm linh thạch, số lượng linh thạch khổng lồ như thế, nện đều có thể nện chết hắn!

"Phá của, cái tên này quá phá của!"

"Buồn cười trước đó ta còn giễu cợt đối phương, thế nhưng đối phương lại lấy nhiều phù lục như vậy vả mặt ta!"

Nhìn Diệp Phong sắc mặt bình thản cách đó không xa, Mạnh Đường Vũ cũng bắt đầu suy đoán thân phận của đối phương, rốt cuộc phải có vốn liếng lớn cỡ nào mới có thể để cho đối phương phá của mà không kiêng nể gì như thế!

"Cảm tạ chư vị vừa mới giúp ta ném những phù lục rác đó, những cực phẩm linh thạch này, hi vọng mọi người đừng chê."

Lúc này, toàn bộ người của thương đội đã tập trung trong một khu vực đất trống, tập kết một lần nữa, nhưng nhìn thấy Diệp Phong lần lượt đưa không gian giới chỉ tới, tất cả mọi người trợn tròn mắt lần nữa!

"Một vạn, lại là một vạn miếng cực phẩm linh thạch, là cực phẩm linh thạch!"

"Điên rồi, có phải ta đang nằm mơ hay không, vừa mới cho ta trải qua thời khắc đỉnh phong nhân sinh, ta còn chưa có biểu hiện gì mà đã đưa cho ta nhiều cực phẩm linh thạch như vậy?"

"Nhiều cực phẩm linh thạch như vậy, ta ở làm việc ở thương hội cả đời cũng không kiếm được nhiều như vậy!"

Khi những người đầu tiên nhìn thấy một vạn miếng cực phẩm linh thạch ở trong không gian giới chỉ thì liên tục lên tiếng kinh hô, ánh mắt nhìn Diệp Phong giống như đang nhìn một vị thần tài!

"Mỗi người một vạn miếng cực phẩm linh thạch, một trăm linh tám người, chính là một trăm linh tám vạn cực phẩm linh thạch, rốt cuộc là bại gia tử từ chỗ nào chạy đến, có tiền cũng không thể

phá của như vậy được!"

Nhìn Diệp Phong tiếp tục phát không gian giới chỉ cho người ta, Mạnh Đường Vũ bị hù sợ!

"Bại gia tử?"

"Mẹ nó, ta cũng tính là bại gia tử sao!"

"Đợi sau khi trở về, ta nhất định phải nói chuyện này cho phụ thân, nhất định phải để phụ thân biết, hơn mười năm này, ta chịu oan ức vốn không nên thuộc về ta!"

Nhìn Diệp Phong điên cuồng tán tài, Hoàng Tiểu Phi phục, hôm nay hắn thấy được cái gì mới là bại gia tử chân chính!

"Mạnh quản gia, Trương Hải ta cảm tạ thương hội chiếu cố nhiều năm qua, nhưng lần vận chuyển hàng hóa này, đường xá xa xôi, hung hiểm vô cùng, ta không muốn lấy mạng của mình đi cược, có một vạn miếng cực phẩm linh thạch này đủ để ta mua tài nguyên tu luyện trong vòng mấy năm."

"Mạnh quản gia, ngươi cũng biết ta, sở dĩ lựa chọn vận chuyển vật tư với hệ số nguy hiểm lớn nhất chính là muốn kiếm thêm chút linh thạch, đời ta coi như xong, nhưng ta không muốn nhi tử ta cũng giống như ta, bây giờ có một vạn miếng cực phẩm linh thạch này, đủ để ta mua tài nguyên cho nhi tử ta tu luyện."

...

Lúc này, theo người đầu tiên đứng dậy, những người còn lại cũng đều không cố kỵ cái gì nữa, tất cả đều nói ra ý nghĩ của mình.

Mấy phút sau.

Nhìn toàn bộ thương đội chỉ còn lại hai người Hoàng Tiểu Phi với Mạnh Đường Vũ, Diệp Phong choáng váng.

Mẹ nó, còn có thể chơi như vậy?

Chương 71: Mỗi người một vạn cực phẩm

linh thạch, thương đội không còn

Ta cho các ngươi một vạn miếng cực phẩm linh thạch chính là muốn phát động hành vi phá của mà thôi, các ngươi lại bỏ việc đi hết?

Hô!

Mạnh Đường Vũ cố gắng áp chế lửa giận sắp bộc phát trong lòng, tình huống này hắn cũng không có dự tính được, hơn nữa cũng chưa từng xuất hiện.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phá của thành công, thưởng hai trăm điểm phá sản, thưởng đan phương Huyết Sâm Đan *1!"

"Mạnh quản gia, chuyện này không liên quan đến ta."

Diệp Phong không có để ý đến phần thưởng nhận được mà đi đến trước mặt Mạnh Đường Vũ, vẻ mặt vô tội giải thích.

Nghe nói như thế, thân thể Mạnh Đường Vũ mất khống chế run rẩy, lửa giận vừa mới áp chế xuống có dấu hiệu bộc phát lần nữa.

Chuyện không liên quan đến ngươi?

Ngươi còn dám nói như vậy?

Nếu như ngươi không cho mỗi người một vạn miếng cực phẩm linh thạch thì sẽ xuất hiện tình huống như thế này hay sao?

"Ta cũng không ngờ được là những người này tham tài vong nghĩa như thế, lúc đầu ta định cho mỗi người một trăm triệu cực phẩm linh thạch, cũng may chỉ cho một vạn cực phẩm linh thạch, bọn họ hoàn toàn không xứng với một trăm triệu miếng cực phẩm linh thạch của ta."

Không có chú ý tới Mạnh Đường Vũ đang sắp bùng nổ, Diệp Phong vỗ vỗ ngực, vẻ mặt may mắn nói tiếp.

Phốc!

Rốt cục sau khi nghe Diệp Phong nói như vậy, Mạnh Đường Vũ khí huyết công tâm, một ngụm máu tươi lớn phun tung toé ra, trong nháy mắt, sắc mặt trở nên vô cùng tái nhợt!

"Đại ca, chớ nói chuyện nữa, ngươi sắp làm cho Mạnh quản gia tức chết!"

Nhìn thấy Mạnh Đường Vũ bị tức hộc máu, Hoàng Tiểu Phi sụp đổ hô to với Diệp Phong.

Đừng nói Mạnh Đường Vũ bị tức hộc máu, hắn ở một bên nghe cũng khí huyết dâng trào, quan trọng nhất chính là hắn không thể phản bác được!

Một vạn tấm lục phẩm cửu giai Thiên Lôi Phù Lục, ném chơi!

Một trăm linh tám người, mỗi người một vạn cực phẩm linh thạch, tiện tay cho!

Người ta nói lúc đầu chuẩn bị cho mỗi người một trăm triệu cực phẩm linh thạch, người khác nói thì không tin, nhưng Diệp Phong nói, mẹ nó, Hoàng Tiểu Phi tin!

Không đến một tiếng, Hoàng Tiểu Phi cảm thấy Diệp Phong đã không chỉ là bại gia tử bình thường, mà là bại gia tử phát rồ, mẹ nó, người bình thường ai mà làm ra được mấy chuyện phá của như vậy được!

Ta làm cho Mạnh quản gia tức hộc máu?

Mẹ nó, chuyện này có liên quan gì đến ta, không phải ta chỉ nói mấy câu thôi sao?

Nhưng nhìn thấy thần sắc uể oải của Mạnh Đường Vũ, Diệp Phong cũng biết là có liên quan đến mình, chỉ một chút xíu thôi, đương nhiên hắn cũng phải chịu trách nhiệm.

"Mạnh quản gia, bây giờ tình huống của ngươi như thế nào, cần thiên tài địa bảo gì mới có thể chữa trị thương thế?"

Nói xong, Diệp Phong bắt đầu tìm kiếm trong không gian hệ thống.

Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo!

Kim Tàm Tinh Diệu Thạch!

Tinh huyết Đại yêu Tử Lôi Cuồng Sư!

Đốn Ngộ Đan!

Mảnh vỡ Kiếm Tâm tiến giai!

Đốn Ngộ Đan bí thuật Thiên Huyền!

Khi Diệp Phong lấy tất cả mọi thứ trong không gian hệ thống ra, sau đó lại khổ cực phát hiện hình như không có một cái nào có thể dùng.

Mà bên cạnh, Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ nhìn Diệp Phong không ngừng lấy đồ ra, con mắt đều trợn tròn!

Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo, bọn họ chỉ nhìn thấy trên bí điển linh thảo, ai mà ngờ được bây giờ lại thấy được vật thật, hơn nữa còn là một bó, tối thiểu cũng là mười gốc!

Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, thương hội bọn họ sáng lập mấy ngàn năm, cũng đã từng có một khối, đối phương tiện tay lấy ra năm khối, ném xuống đất giống ném rác?

Tinh huyết Đại yêu Tử Lôi Cuồng Sư, mặc dù bọn họ không nhận ra là tinh huyết yêu thú nào nhưng Mạnh Đường Vũ thân là cường giả Động Hư Cảnh thất trọng, lại cảm nhận được cảm giác áp chế muốn ngạt thở trên năm giọt Đại yêu tinh huyết đó!

Đốn Ngộ Đan, Đốn Ngộ Đan bí thuật Huyền Thiên, mảnh vỡ Kiếm Tâm tiến giai, mặc dù bọn họ cũng không nhận ra nhưng có thể đặt chung một chỗ với ba loại còn lại thì đâu thể là phàm vật?

Lúc này, trong lòng Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ chỉ có một cái ý nghĩ, đó chính là rốt cuộc là ngươi muốn giúp ta chữa thương hay là cố ý khoe của?

"Đồ trong tay quá ít, thời khắc mấu chốt một cái dùng được cũng không có."

Nghe Diệp Phong bất mãn lầm bầm, sau đó cất tất cả mọi thứ lại, hai người Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ triệt để tê dại!

Mẹ nó, đây là đang trang bức khoe của chứ!

Hơn nữa, lần khoe của này không có chút che che lấp lấp nào!

Lúc này, xem như hai người triệt để nhận ra, ánh mắt nhìn Diệp Phong tràn đầy lửa giận, không thể kích thích người khác như thế chứ, ngươi không sợ chúng ta xuất thủ cướp đoạt sao?

Lá gan của ngươi cũng lớn quá chứ!

"Mạnh quản gia, chắc chắn là ngươi biết rõ tình huống của mình, nói đi, cần đan dược gì, cho dù là đan dược mấy phẩm thì ta cũng chịu trách nhiệm đến cùng với thương thế của ngươi."

Diệp Phong nhìn Mạnh Đường Vũ, vẻ mặt thành thật hỏi, hắn chuẩn bị dùng điểm phá sản mở bình đan dược.

"Lại chuẩn bị khoe của sao?"

Nhìn vẻ mặt thành thật của Diệp Phong, Mạnh Đường Vũ nghĩ nghĩ, khóe miệng hơi nhếch lên, suy tư một lúc rồi nói: "Ta bị khí huyết công tâm, cần một viên bát phẩm Huyết Tham Đan mới có thể chữa trị, hơn nữa nhất định phải là ngũ văn trở lên mới được."

"Cho ngươi khoe của!"

"Cho ngươi trang bức!"

"Đan phương Huyết Tham Đan đã thất truyền lâu rồi, đừng nói ngũ văn, cho dù là nhất văn Huyết Tham Đan thì toàn bộ Huyền Thiên đại lục cũng không nhất định có thể tìm tới được, rốt cục có thể khiến cho ngươi kinh ngạc một lần."

Nhìn Diệp Phong ngẩn người, Mạnh Đường Vũ rất đắc ý.

"Vẫn là Mạnh quản gia biết chơi, đan phương Huyết Tham Đan đã thất truyền lâu rồi, sao bại gia tử phát rồ này có thể lấy ra được."

Bên cạnh Hoàng Tiểu Phi cũng nhìn về phía Diệp Phong, rất hiếu

kì không biết Diệp Phong sẽ hóa giải tình huống xấu hổ này như thế nào, dù sao hắn vừa mới nói ra hào ngôn, cho dù đan dược mấy phẩm cũng được.

"Huyết Tham Đan?"

Chương 72: Cửu vân Huyết Tham Đan nuôi ngựa, phát rồ

"Ta vừa mới đạt được phần thưởng đan phương, hình như chính là đan phương Huyết Tham Đan."

Nghe Mạnh Đường Vũ nói Huyết Tham Đan, Diệp Phong mới nhớ tới đan phương mà mình vừa mới hoàn thành bại gia hành vi lấy được.

"Mặc kệ, có đan phương cũng không có tác dụng gì, hệ thống, vô hạn tiêu hao điểm phá sản, mở bình đan dược, chỉ định bát phẩm Huyết Tham Đan, số lượng mười viên."

Diệp Phong không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

Mặc dù chỉ định bát phẩm đan dược thì tỉ lệ chỉ có hai mươi phần trăm nhưng bây giờ hắn còn có hơn bốn vạn điểm phá sản, mỗi một cái bình đan dược chỉ một trăm điểm phá sản mà thôi, tuyệt đối có thể mở ra.

Về phần tại sao mở ra mười viên, thứ mở bình lấy được này có thể phát động phần thưởng phá của, hơn nữa điểm phá sản lấy được cực kỳ khả quan, đương nhiên hắn phải nghĩ cách lấy điểm phá sản đã tổn thất lại được.

"Đinh! Tổng cộng mở ra tám mươi cái bình đan dược, tiêu hao tám ngàn điểm phá sản, nhận được mười viên cửu vân bát phẩm Huyết Tham Đan."

Không đến ba giây, tiếng hệ thống nhắc nhở lập tức vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Vị công tử này, không bỏ ra được cũng không sao, ta chỉ đùa một

chút thôi, dù sao Huyết Tham Đan đã thất truyền lâu rồi..."

Thấy cả buổi mà Diệp Phong không có phản ứng gì, Mạnh Đường Vũ cũng cảm thấy hình như mình chơi hơi quá, dù sao Diệp Phong ngoại trừ bại gia khoe của ra thì cũng không có khiến cho người ta ghét.

Nhưng mà ngay lúc Mạnh Đường Vũ nói được nửa câu thì thấy trong tay Diệp Phong xuất hiện một viên đan dược đỏ hồng như máu, trên đan dược có từng tia huyết khí mà mắt thường cũng có thể thấy được quấn quanh đó!

"Cửu vân!"

"Cửu vân Huyết Tham Đan!"

Khi Mạnh Đường Vũ cẩn thận nhìn, phát hiện viên Huyết Tham Đan này lại là một viên cửu vân Huyết Tham Đan thì trong nháy mắt la thất thanh lên, ánh mắt lộ vẻ khó tin.

"Mạnh quản gia, chớ ngẩn ra đó, tranh thủ phục dụng Huyết Tham Đan đi."

Nhìn Mạnh Đường Vũ ngẩn người, Diệp Phong thúc giục, dù sao đối phương không tranh thủ ăn viên đầu tiên thì chín viên còn lại hắn không thể lãng phí được!

"Công tử, thật ra thì, thật ra thì thương thế của ta không nghiêm trọng lắm, khôi phục một ngày là có thể khỏi hẳn, hoàn toàn không cần phục dụng đan dược trân quý như thế."

Lúc này Mạnh Đường Vũ vội vàng chối từ, đừng nói chỉ là khí huyết công tâm, cho dù bị thương nghiêm trọng thì hắn cũng hoàn toàn không nỡ phục dụng viên cửu vân Huyết Tham Đan này, bởi vì đan dược này có thể nói là vô giá!

Nói một câu không dễ nghe, bán hắn đi cũng không đáng viên đan dược này!

"Trân quý?"

"Viên đan dược nát này mà cũng tính trân quý?"

Nghe Mạnh Đường Vũ nói như vậy, Diệp Phong tỏ vẻ không hiểu, dù sao đan phương cũng có, nếu hắn biết luyện đan, chuẩn bị kỹ linh thảo, như vậy còn không phải là có thể luyện chế ra dễ dàng sao.

Nói xong, Diệp Phong đi đến chỗ con ngựa hoang bên cạnh xe ngựa.

Đan dược nát?

Đừng nói là cửu vân trong truyền thuyết, cho dù nhất văn thì toàn bộ Huyền Thiên đại lục cũng không nhất định có thể tìm ra một viên, ngươi nói nó là đan dược nát?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, hai người Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ liếc nhau, đều nhìn thấy được vẻ bất đắc dĩ trong mắt đối phương.

Người ta là thần hào phá của phát rồ, người ta nói là đan dược nát ngươi có thể làm gì được người ta?

"Không!"

Nhưng mà khi hai người nhìn thấy Diệp Phong đem cửu vân Huyết Tham Đan vô giá đó bỏ vào miệng ngựa hoang thì đều thần sắc đại biến lên tiếng kinh hô!

Nhưng cũng đã muộn, ngựa hoang duỗi đầu lưỡi ra, nuốt Huyết Tham Đan trong tay Diệp Phong vào trong miệng nhai nhai.

Phát rồ?

Phải nói là táng tận thiên lương!

Nhìn thấy cửu vân Huyết Tham Đan mà mình cũng không nỡ ăn lại bị một con ngựa hoang ăn hết, Mạnh Đường Vũ cảm thấy trái tim mình đang chảy máu!

"Đinh! Phương thức phá của phù hợp tiêu chuẩn, người chứng kiến phù hợp tiêu chuẩn, chúc mừng túc chủ phá của thành công, thưởng ba ngàn điểm phá sản!"

Ồ!

nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên, Diệp Phong mừng rỡ, hắn không ngờ được là chỉ tốn có một viên cửu vân Huyết Tham Đan thì được thưởng ba ngàn điểm phá sản, nếu như hắn phá hết chín viên, chẳng phải là có thể nhận được hai mươi bảy ngàn điểm phá sản sao, trừ điểm phá sản tiêu tốn khi mở bình đan dược thì coi như lời được một vạn chín ngàn điểm phá sản.

"Đừng!"

Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ còn chưa kịp tỉnh táo lại từ hành vi phá của tán tận thiên lương của Diệp Phong thì lại nhìn thấy đối phương lấy một viên cửu vân Huyết Tham Đan ra đút cho ngựa hoang lần nữa, tình huống này khiến cho hai người sụp đổ hô to lên.

"Đinh! Phương thức phá của phù hợp tiêu chuẩn, người chứng kiến phù hợp tiêu chuẩn, chúc mừng túc chủ phá của thành công, thưởng ba ngàn điểm phá sản!"

Không thèm nghe tiếng hai người kêu gào, nghe được tiếng của hệ thống vang lên trong đầu lần nữa, Diệp Phong quả quyết lấy viên cửu vân Huyết Tham Đan thứ ba ra!

Viên thứ tư!

Viên thứ năm!

Đến cuối cùng, Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ đứng cách đó không xa đã triệt để chết lặng!

Thậm chí hai người đều sinh ra ảo giác, cửu vân Huyết Tham Đan chỉ là đan dược nát dùng để cho dã thú ăn mà thôi!

"Mạnh quản gia, cửu vân Huyết Tham Đan này, ngươi xem..."

Không đợi Diệp Phong nói xong, Mạnh Đường Vũ trực tiếp cầm lấy cửu vân Huyết Tham Đan mà Diệp Phong đưa tới nuốt vào, toàn bộ quá trình nước chảy mây trôi, hoàn toàn không nhìn ra trong lòng hắn có chút dấu hiệu giãy dụa nào.

"Khoan hãy nói, hương vị cũng không tệ lắm."

Cảm nhận được dược hiệu của cửu vân Huyết Tham Đan bắt đầu dâng lên trong cơ thể, Mạnh Đường Vũ thuận miệng đánh giá một phen.

"Ai!"

"Mạnh quản gia, cuối cùng ngươi vẫn biến thành loại người mà mình từng ghét nhất."

Nghe Mạnh Đường Vũ thuận miệng nói ra đánh giá, bên cạnh, ánh mắt Hoàng Tiểu Phi nhìn về phía Diệp Phong tràn đầy sợ hãi.

Mạnh Đường Vũ, người được thương hội nhà mình gọi là gà trống sắt, cuộc đời hắn thứ mà hắn không ưa nhất chính là hành vi phá của, thậm chí chống lại hành vi phá của tới mức như bệnh.

Chương 73: Sư tôn, vì Tinh Hồn Tông mà đệ tử vừa tốn tiền vừa tốn sức

Nhưng mà một người như vậy lại bị Diệp Phong thay đổi đến mức này trong một thời gian ngắn ngủi, điều này có thể không khiến cho Hoàng Tiểu Phi cảm thấy sợ hãi sao!

"Đinh! Phương thức phá của phù hợp tiêu chuẩn, người chứng kiến phù hợp tiêu chuẩn, chúc mừng túc chủ phá của thành công, thưởng ba ngàn điểm phá sản, thưởng cửu vân Huyết Tham Đan *1000 (đan dược này lãng phí sẽ không nhận được điểm phá sản)!"

Hả?

Diệp Phong vốn cho rằng lần này sẽ không phát động phần thưởng phá của, nhưng không ngờ không chỉ lại phát động phần thưởng phá của một lần nữa mà còn bất ngờ đạt được một ngàn viên bát phẩm Huyết Tham Đan.

"Xem ra, thương thế của Mạnh quản gia đúng là không có nghiêm trọng thật, nếu không nuốt cửu vân Huyết Tham Đan chắc chắn sẽ không phát động phần thưởng phá của."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong bỗng nhiên chú ý tới Hoàng Tiểu Phi bên cạnh, nhìn đối phương trơ mắt nhìn Mạnh Đường Vũ ăn cửu vân Huyết Tham Đan, âm thầm nghĩ: "Xem ra Hoàng Tiểu Phi cũng thèm cửu vân Huyết Tham Đan này."

"Hoàng thiếu chủ, có phải ngươi cũng thèm cửu vân Huyết Tham Đan này hay không?"

Diệp Phong nhìn rồi nói với Hoàng Tiểu Phi, trong tay xuất hiện một viên cửu vân Huyết Tham Đan đưa tới, nói thẳng: "Ăn đi, đang dược nát này ta còn nhiều lắm, bao ăn no!"

Trừng!

Nghe nói như thế, đừng nói Hoàng Tiểu Phi, cho dù là Mạnh Đường Vũ đã thay đổi tâm tính cũng không nhịn được mà tròn tròn mắt, ăn thì được, nhưng bao ăn no, mẹ nó, có phải có chút quá đáng hay không!

Thật là thơm!

Mấy phút sau, ba người ngồi trong xe ngựa ăn từng nắm từng nắm cửu vân Huyết Tham Đan, vẻ mặt cực kỳ hạnh phúc.

Huyết Tham Đan thuộc về đan dược chữa trị, nếu như trong cơ thể không có thương thế, cho dù có ăn nhiều thì cũng sẽ không có ảnh hưởng gì với thân thể, chỉ mang lại cảm giác không tệ mà thôi.

Một lát sau, khi ba người mỗi người đều ăn hơn hai trăm viên cửu vân Huyết Tham Đan thì mới ngừng lại được, bởi vì ăn no rồi!

"Diệp ca, sau này ngươi chính là đại ca của Hoàng Tiểu Phi ta, sau này chỉ cần có cần dùng tới tiểu đệ thì người cứ mở miệng tiểu đệ tuyệt đối sẽ toàn lực tương trợ!"

Diệp Phong dùng phương thức phá của phát rồ triệt để thu phục được Hoàng Tiểu Phi!

Mặc dù thương hội nhà hắn đã phát triển mấy ngàn năm, có nội tình cực kỳ hùng hậu, nhưng nói một câu không dễ nghe là không nhất định có thể có được hơn sáu trăm viên cửu vân Huyết Tham Đan mà ba người vừa mới ăn xong.

Bởi vì đan phương Huyết Tham Đan đã thất truyền lâu rồi, dù Huyền Thiên đại lục có nhiều linh thảo luyện chế Huyết Tham Đan nhưng không có đan phương thì tất cả cũng không có ý nghĩa chút nào.

"Tiểu Phi, làng này sau khi trở về thì ta sẽ đích thân giải thích với phụ thân của ngươi, những chuyện mà người làm trong hơn mười năm qua hoàn toàn không thể gọi là phá của, hội trưởng cách cục nhỏ, để ngươi chịu oan ức suốt hơn mười năm."

Lúc này, Mạnh Đường Vũ nhìn về phía Hoàng Tiểu Phi, cực kỳ nghiêm túc nói.

Hết cách rồi, sau khi nhìn thấy hành vi phá của cực kì ngang tàn của Diệp Phong thì cho dù Mạnh Đường Vũ có muốn thừa nhận hay không thì tâm tình của hắn cũng đã xảy ra thay đổi cực lớn, nếu trình độ phá của không sánh được một phần mười trình độ phá của của Diệp Phong thì hắn không cho rằng đó là phá của.

Về phần Thiếu chủ nhà mình nhận Diệp Phong làm đại ca, Mạnh Đường Vũ cũng sẽ không ngăn cản, nói một câu không dễ nghe, Diệp Phong có thể nhận Thiếu chủ nhà mình làm tiểu đệ cũng là phúc của Thiếu chủ nhà mình, là bọn họ trèo cao Diệp Phong!

"Đúng rồi, các ngươi cứ luôn nói Huyết Tham Đan này là đan dược trân quý gì đó, nó trân quý ở chỗ nào?"

Lúc này, Diệp Phong tò mò hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình.

"Đan phương!"

"Diệp thiếu, Huyết Tham Đan này, cho dù là luyện chế hay là tìm linh thảo để luyện chế nó cũng không tính là việc khó, nhưng khó ở chỗ là đan phương đã thất truyền lâu rồi, điều này cũng khiến cho Huyết Tham Đan trở thành đan dược cực kỳ trân quý, hơn nữa Huyết Tham Đan cũng là đan dược chữa trị xếp hạng cực kỳ cao."

Nghe Diệp Phong hỏi thăm, Mạnh Đường Vũ lập tức giải thích.

"Đan phương Huyết Tham Đan thất truyền?"

Nói xong, Diệp Phong tiện tay lấy đan phương của Huyết Tham

Đan mà hắn nhận được từ trong hệ thống ra nói: “Ta có đan phương Huyết Tham Đan."

Nhìn đan phương Diệp Phong đưa tới, Mạnh Đường Vũ xem đi xem lại, nhưng cũng không thể xác định được nó có thật hay không, chỉ khi dựa theo đan phương tiến hành luyện chế mới có thể xác định được đan phương là thật hay giả.

"Đời này Mạnh Đường Vũ ta chưa từng dễ dàng tin tưởng bất kỳ người nào nhưng ta tin Diệp thiếu!"

"Diệp thiếu, đan phương này là thật sao?"

Lúc này Mạnh Đường Vũ nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phong, mở miệng dò hỏi.

"Thật!"

"Hơn nữa ta có thể đưa nó cho thương hội của các ngươi!"

"Nhưng mà phải làm như thế nào để tối đa hóa lợi ích của đan phương này thì đó là chuyện mà thương hội các ngươi cần phải tính toán, sau này lợi nhuận lấy được khi bán Huyết Tham Đan ra thì phải chia lại cho ta mười phần trăm.”

Nghĩ đến chuyện giữ phần đan phương này trong tay cũng không có tác dụng gì, còn không bằng lấy ra giao cho bọn người Hoàng Tiểu Phi, sau đó tất cả lợi ích lấy được đều quăng vào trong Tinh Hồn Tông.

"Sư tôn, Tinh Hồn Tông mà ngươi sáng lập đang ở trong giai đoạn cất bước, đệ tử vì giúp ngươi phát triển lớn mạnh tông môn mà vừa tốn tiền vừa tốn sức!"

Sư tôn có thể có được một đại đệ tử thân truyền như ta thì đúng là phúc của nàng, lúc này Diệp Phong cực kỳ tự luyến nghĩ.

"Được, nếu như đan phương này là thật, ta thay mặt cha đồng ý."

Lúc này, Hoàng Tiểu Phi cực kỳ quả quyết đồng ý, nói thật, Diệp Phong chỉ cần mười phần trăm lợi nhuận thì đã có lợi cho thương hội của bọn họ rất nhiều, đừng nói mười phần trăm, cho dù là hai

mươi hoặc ma mươi phần trăm lợi nhuận, chỉ cần đan phương là thật thì bọn họ cũng sẽ đồng ý!

"Đan phương thì chắc chắn là thật, các ngươi trở về thử một lần là biết."

Chương 74: Sư tôn, vì Tinh Hồn Tông mà đệ tử vừa tốn tiền vừa tốn sức (2)

"Nhưng mà mà mười phần trăm lợi nhuận này không cần cho ta, các ngươi chỉ cần mỗi tháng đều phái người đưa đến tông môn của sư tôn ta là được."

"Đúng rồi, hàng hóa mà các ngươi vận chuyển lần này có giá trị bao nhiêu, ta mua hết, sau đó vứt lại đây đi."

"Mạnh quản gia, không bằng ngươi dẫn theo ta và tiểu Phi đến tông môn của ta trước, coi như là biết địa chỉ."

Lúc này, Diệp Phong nhìn về phía Mạnh Đường Vũ, lên tiếng đề nghị.

"Diệp thiếu, những hàng hóa này không đáng giá mấy đồng tiền, không cần cũng được, ta dẫn ngươi về tông môn trước."

Mạnh Đường Vũ đâu thể để cho Diệp Phong bỏ tiền ra mua lại, hơn nữa hắn cũng nghe ra Diệp Phong muốn trở lại tông môn nhanh một chút, dứt khoát hào phóng một lần, dù sao nếu như đang phương là thật thì sau này thương hội của bọn họ chính là thương gia duy nhất bán ra Huyết Tham Đan trong toàn bộ Huyền Thiên đại lục, đến lúc đó tài phú lấy được giá trị gấp vô số lần nhóm hàng hóa này!

"Rốt cuộc không cần phải dùng chân đi đường nữa."

Đứng trên phi kiếm Mạnh Đường Vũ khống chế, Diệp Phong cảm thấy trở lại tông môn, nhất định phải nhanh chóng học được ngự kiếm phi hành mới được, nếu không đi đường cũng là một chuyện phiền phức.

Mà lúc này, hai người Mạnh Đường Vũ và Hoàng Tiểu Phi cũng đang phỏng đoán tông môn của Diệp Phong làm một cái quái vật khổng lồ như thế nào!

Chạy hơn nửa ngày đường, theo màn đêm buông xuống, ba người nghỉ ngơi trong một tòa thành trấn ở gần đây.

"Dù có Mạnh quản gia dẫn đường, muốn chạy tới Tinh Hồn Tông cũng cần ba ngày, hy vọng trong ba ngày này, sản phẩm phá của đổi mới sẽ trở nên bình thường một chút."

Nghĩ đi nghĩ lại, nằm ở trên giường, Diệp Phong đi vào mộng đẹp, cũng không sợ người khác làm phiền, tiếp tục đi tìm thất tiên nữ bị định thân chơi đùa.

Trong một phòng khách khác.

Hoàng Tiểu Phi cũng kết thúc quá trình trò chuyện với phụ thân hắn thông qua ngọc bội truyền âm.

"Thiếu chủ, hội trưởng nói thế nào?"

Mạnh Đường Vũ tràn đầy hưng phấn hỏi thăm.

"Mạnh quản gia, phụ thân nói ta điên rồi, còn nói sau khi trở về sẽ không tha cho ta."

"Đúng rồi, phụ thân nói ngươi cũng điên rồi, sau khi trở về cũng không tha cho ngươi!"

...

Nghe Hoàng Tiểu Phi nói như vậy, nụ cười trên mặt Mạnh Đường Vũ trở nên cứng đờ trong nháy mắt, tình huống này hoàn toàn không giống với tưởng tượng của hắn!

"Mặc kệ, dù sao ta tuyệt đối tin tưởng Diệp ca, chờ sau khi chúng ta trở về, xem ta dùng đan phương này hung hăng vả mặc phụ thân!"

Không lâu sau, ánh mắt Hoàng Tiểu Phi trở nên kiên định, Diệp Phong chính là chỗ dựa lớn nhất của hắn!

Tổng bộ Thần Hải Thương Hội!

"Mạnh lão, làm phiền ngươi tự mình đi qua đó một chuyến, lần này gặp được chuyện khó giải quyết!"

"Không chỉ đứa con không nên thân của ta điên rồi, ngay cả con của ngươi cũng điên rồi, thậm chí hàng hóa vận chuyển lần này bọn họ cũng vứt đi, Diệp thiếu gì đó mà bọn họ nói tới, không biết dùng phương pháp gì mà khiến cho hai người hoàn toàn mất lý trí, bây giờ ta rất lo lắng cho an nguy của hai người bọn họ."

Hoàng Đại Hải tràn đầy lo lắng nói với lão giả áo xám bên cạnh.

"Yên tâm đi hội trưởng, bọn họ sẽ không xảy ra chuyện, ta lập tức đi qua đó tìm bọn họ!"

Nói xong, lão giả áo xám phóng lên tận trời ở trong bóng đêm, dùng tốc độ nhanh nhất đi đến chỗ thành trấn mà hai người đang nghỉ lại.

Sáng sớm hôm sau, sau khi Diệp Phong tỉnh lại thì chuyện đầu tiên mà hắn làm là kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay.

Sản phẩm bại gia hôm nay: Mảnh vỡ Đấu Chiến Thánh Thể *10000!

Đấu Chiến Thánh Thể: Một loại thể chất chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ, bị thương thế càng nghiêm trọng thì có thể bộc phát ra lực lượng càng thêm mạnh mẽ, càng đánh càng hăng, đấu chiến Bát Hoang!

"Má ơi!"

"Cái đồ chơi này cũng quá mãnh liệt!"

"Hệ thống, ta tự sử dụng thì có tính là phá của hay không?"

Thứ đồ tốt này, cho dù là Diệp Phong cũng có chút không nỡ lãng phí, hơn nữa bây giờ hắn còn là phàm thể, cũng cần có một cái thể chất đặc thù mạnh mẽ như thế!

"Đinh! Túc chủ sử dụng sẽ khấu trừ một lượng điểm phá sản

không thể nào tưởng tượng được, xin túc chủ đừng làm chuyện điên rồ!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, mặc dù Đấu Chiến Thánh Thể mạnh mẽ nhưng còn không xứng với thân phận của ngài, để có quá để ý đến loại thể chất rác rưởi này."

Nghe hệ thống liên tiếp nhắc nhở mình hai lần, Diệp Phong cũng nở nụ cười khổ, giới thiệu mạnh như vậy, vẫn là thể chất rác rưởi?

"Nếu như mình không thể tự sử dụng thì làm thế nào lãng phí hết nó đây?"

Tự hỏi vấn đề này, Diệp Phong cũng mặc xong quần áo rời khỏi phòng khách.

Tầng một của quán rượu, sau khi Diệp Phong xuống tới thì phát hiện Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ đang ăn bữa sáng, đột nhiên nghĩ đến trong Đệ Nhị Trọng Thiên Đạo Chiến Trường, hắn dùng phương thức phá sản đưa Tử Vong Kiếm Ý cho Lý Phi cực kỳ không thích tu kiếm, không khỏi đưa mắt nhìn thẳng về phía Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ.

"Diệp ca mau tới, chúng ta đã chuẩn bị xong bữa sáng cho ngươi."

Mà nhìn thấy Diệp Phong đang đi từ trên lầu xuống, Hoàng Tiểu Phi vội vàng chào hỏi.

Ngồi vào bàn ăn, Diệp Phong nhìn Hoàng Tiểu Phi hỏi: "Tiểu Phi, người nghĩ thế nào về tu sĩ luôn xong về tuyến đầu trong lúc chiến đấu?"

Hả?

Nghe Diệp Phong hỏi một câu hỏi kỳ quái như thế, Hoàng Tiểu Phi cũng sững sờ.

Trầm tư một lát, nghiêm túc nói với Diệp Phong: "Diệp ca, mặc dầu ta là một tên ăn chơi, hơn nữa ta còn không chịu nghiêm túc tu đạo, nhưng đối với tu sĩ có can đảm công kích đến tuyến đầu thì ta cực kỳ kính trọng."

"Ai!"

Lúc này, bên cạnh, Mạnh Đường Vũ cũng thở dài, mở miệng giải thích: "Diệp thiếu, Thiếu chủ có ngộ tính về công pháp và võ kỹ cực kỳ kém, hơn nữa linh căn cũng là hạ đẳng Hỏa Linh Căn, không phải hắn không muốn cố gắng mà có nhiều thứ không phải ngươi cứ cố gắng là có thể thay đổi được."

"Hệ thống, Đấu Chiến Thánh Thể có yêu cầu gì với ngộ tính và linh căn hay không?"

Sau khi nghe hai người nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp hỏi hệ thống.

Chương 75: Đấu Chiến Thánh Thể, Diệp ca ta không muốn, ngươi đừng làm

"Đinh! Đấu Chiến Thánh Thể không nhìn ngộ tính, linh căn, cũng không cần tu luyện bất kỳ công pháp và võ kỹ gì, chỉ cần không ngừng tiến hành chiến đấu sinh tử, thực lực bản thân có thể tự tăng lên, hơn nữa trong chiến đấu có thể lĩnh ngộ võ kỹ siêu cường thích hợp nhất với mình, Đấu Chiến Thánh Thể, cực kỳ huyền diệu!"

Tê!

Nghe hệ thống giải đáp, Diệp Phong cũng không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh, Đấu Chiến Thánh Thể khủng bố như thế lại bị hệ thống nói là thể chất rác rưởi?

"Tiểu Phi, vậy ngươi có bằng lòng trở thành tu sĩ công kích tuyến đầu hay không?"

Hả?

Hỏi xong, sắc mặt Diệp Phong sững sờ, sau đó nở một nụ cười khổ, nếu như Hoàng Tiểu Phi muốn trở thành người như vậy thì Đấu Chiến Thánh Thể này không cho hắn được!

"Diệp ca, chơi thì chơi, nháo thì nháo, đừng có lấy tính mạng của

tiểu đệ ra để nói đùa!"

"Không phải là tiểu đệ khoe khoang, chiến đấu thì có thể ta không được nhưng chạy trốn là tuyệt đối hạng nhất!"

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Hoàng Tiểu Phi, bên cạnh, Mạnh Đường Vũ yên lặng dịch qua một bên, hắn không nhịn được!

Thân là tu sĩ, vốn là nghịch thiên mà đi, không cần biết nguyên nhân gì, với tâm tính này của Thiếu chủ nhà mình thì hoàn toàn không thích hợp để trở thành tu sĩ.

"Thật!"

Nhưng mà nghe Hoàng Tiểu Phi trả lời như vậy, Diệp Phong sắc mặt đại hỉ, như vậy thì không phải chính là mục tiêu để phá của hay sao!

Về phần Hoàng Tiểu Phi có được Đấu Chiến Thánh Thể sau đó sẽ thay đổi ý nghĩ hay không thì đã không còn quan trọng nữa.

Chỉ cần bây giờ Hoàng Tiểu Phi có ý nghĩ này, vậy cho hắn Đấu Chiến Thánh Thể tuyệt đối chính là phá của!

"Thật, thật!"

Nhìn thấy ánh mắt đáng sợ như nhìn trúng con mồi của Diệp Phong, không biết tại sao mà bỗng nhiên Hoàng Tiểu Phi cảm thấy có chút hoảng hốt!

"Ta kể cho ngươi nghe hai câu chuyện xưa trước."

"Trước kia có một tên phá của, trong tay có một vạn miếng mảnh vỡ Tử Vong Kiếm Ý, hắn muốn lãng phí hết số mảnh vỡ Tử Vong Kiếm Ý này, cuối cùng tìm được một tên mập mạp cực kỳ chán ghét kiếm tu, làm cho đối phương có được cực hạn Tử Vong Kiếm Ý."

Nghe đến đây, Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ lại đưa mắt nhìn thẳng về phía Diệp Phong, thậm chí không cần phải suy đoán bọn họ khẳng định chắc chắn cái tên phá của mà Diệp Phong đó chắc chắn là hắn!

Lãng phí sạch một vạn mảnh vỡ Tử Vong Kiếm Ý, để một người cực kỳ chán ghét kiếm tu có cực hạn kiếm ý, ngươi phá của, nhưng đối với mập mạp đó thì có thể nói là giết người tru tâm!

"Chúng ta nghe tiếp câu chuyện xưa thứ hai."

"Đấu Chiến Thánh Thể, một loại thể chất chiến đấu cực kỳ mạnh mẽ, không nhìn ngộ tính và linh căn, cũng không cần tu luyện công pháp và võ kỹ, chỉ cần không ngừng tiến hành chiến đấu sinh tử thì có thể không ngừng tăng thực lực lên, thậm chí có thể lĩnh ngộ ra võ kỹ thích hợp mình nhất trong chiến đấu!"

"Không chỉ có như thế, có Đấu Chiến Thánh Thể, nếu như trong chiến đấu mà bị thương thế càng nghiêm trọng thì lực lượng bộc phát ra càng kinh khủng!"

"Mà Đấu Chiến Thánh Thể khủng bố như thế, vừa khéo lại nằm trong tay của tên phá của đó, nhưng mà hắn phải phá của, cho nên muốn đưa Đấu Chiến Thánh Thể này cho một người cực kỳ không thích xông pha chiến đấu bỏ mạng chém giết, tốt nhất là loại người chạy trốn nhất lưu."

Hoàng Tiểu Phi càng nghe càng hoảng hốt, nghe đến câu cuối thì hắn rất muốn hét lớn một câu vào mặt của Diệp Phong, mẹ nó ngươi cứ nói thẳng tên của ta ra là được!

Mà bên cạnh, Mạnh Đường Vũ lại càng nghe càng kích động, mặc dù hắn chưa từng nghe nói tới thể chất khủng bố như thế nhưng đó là Diệp Phong nói ra, hắn không có hoài nghi chút nào!

Nghĩ đến nếu như Thiếu chủ nhà mình có được Đấu Chiến Thánh Thể khủng bố như thế, chỉ cần nghĩ cách để Thiếu chủ có được một trái tim không sợ chiến đấu sinh tử, vậy thì thành tựu tương lai của hắn không thể nào đo lường được!

"Diệp ca, câu chuyện xưa của ngươi quá đặc sắc!"

"Nhưng mà những gì ta mới nói chỉ là nói đùa thôi, ta kính nể những tu sĩ không sợ sinh tử dũng cảm xông pha chiến đấu như vậy thì sao ta lại là một tiểu nhân vô sỉ, tham sống sợ chết tinh thông chạy trốn được!"

"Nếu không phải bản thân ta có thiếu hụt chí mạng thì ta chỉ hận không thể lập tức giết thẳng vào trong Thiên Đạo Chiến Trường, là một trận chiến đấu sinh tử thoải mái!"

Lúc này, Hoàng Tiểu Phi nhìn Diệp Phong, vội vàng giải thích, chỉ sợ Diệp Phong đem Đấu Chiến Thánh Thể cho hắn thật, dù là Đấu Chiến Thánh Thể cực kỳ mạnh mẽ nhưng hắn không muốn, hắn không muốn không ngừng trải qua chiến đấu sinh tử để cho mình lần lượt cảm nhận được tử vong, hắn chỉ muốn yên ổn làm một đại thiếu gia ăn chơi, hưởng thụ hết mấy chục năm còn lại.

Mà bên cạnh, Mạnh Đường Vũ nghe nói như thế thì tức giận đến chỉ hận không thể một bàn tay đập tới, cơ duyên nghịch thiên như vậy đưa tới tận miệng mà ngươi còn chê!

"Mạnh quản gia, giao quyền quyết định này cho ngươi!"

"Cơ hội chỉ có một lần, nếu như ngươi muốn cho tiểu Phi có được Đấu Chiến Thánh Thể, vậy thì đưa hắn đến phòng ta."

Chú ý tới Mạnh Đường Vũ lo lắng không thôi bên cạnh, Diệp Phong trực tiếp giao việc khổ cực này cho đối phương.

"Mạnh quản gia, không muốn, ta không muốn!"

"Nếu như phụ thân biết ta có một loại thể chất mạnh mẽ như thế, tuyệt đối sẽ buộc ta đi chiến đấu mỗi ngày, thời gian dài như vậy sẽ khiến cho ta điên mất!"

Nhìn Mạnh Đường Vũ từng bước đi tới chỗ mình, Hoàng Tiểu Phi sợ hãi cầu khẩn.

"Thả ta ra, Mạnh quản gia, ngươi nhanh thả ta ra, ta không muốn Đấu Chiến Thánh Thể!"

Diệp Phong đứng trên hành lang lầu hai, nhìn Mạnh Đường Vũ mặt mũi xám xịt khiêng Hoàng Tiểu Phi điên cuồng giãy dụa đi lên lầu, cực kỳ may mắn với quyết định mới làm ra, nếu không thì chuyện khổ cực này hắn phải làm rồi.

Trong phòng khách.

"Đừng, đừng!"

Hoàng Tiểu Phi nhìn trong tay Diệp Phong xuất hiện một mảnh vỡ tỏa ra lực lượng quỷ dị, hắn sắp điên rồi, nhưng bởi vì thân thể bị Mạnh Đường Vũ giữ chặt, hoàn toàn không thể động đậy!

Một cái!

Mười cái!

Năm mươi cái!

...

Chương 76: Chứng kiến nhất đại chiến thần truyền thừa

Không biết qua bao lâu, khi Hoàng Tiểu Phi dung hợp lực lượng một vạn cái mảnh vỡ Đấu Chiến Thánh Thể, quanh người nổi lên một vòng kim mang chói mắt, đồng thời một luồng khí tức khủng bố giống như đến từ Hoang Cổ ầm vang bộc phát, trong nháy mắt quét sạch toàn bộ thành trấn.

Mặc dù khí tức kinh khủng đó lóe lên rồi biến mất nhưng lại khiến cho tất cả mọi người ở trong cả tòa thành trấn đắm chìm trong vô tận sợ hãi.

Không gian hoàn toàn hoang lương, đại địa đã bị máu tươi phủ lên thành huyết hồng!

Trên mặt đất đều là tàn chi đoạn xương cốt, thi thể, có nhân loại, có yêu thú còn có thi thể sinh linh không biết tên!

Cách đó không xa, một thi sơn từ vô số thi thể chồng chất mà thành, một nam tử máu me khắp người đứng đấy đang ngửa mặt lên trời gào thét, trên người có vô số vết thương sâu tới xương, khiến cho người ta nhìn thấy mà không khỏi sợ hãi!

Nhưng vào lúc này, một vết nứt không gian xé rách thương khung đột nhiên xuất hiện, yêu thú, sinh linh không biết tên, đại quân

nhân tộc nhiều vô số kể từ vết nứt không gian điên cuồng đi ra.

"Chiến! Chiến! Chiến!"

Từng tiếng gầm trầm thấp xen lẫn hưng phấn từ trong miệng nam tử truyền ra, sau đó quanh người nổi lên kim sắc quang mang chói mắt, nam tử rút chiến đao dính đầy máu tươi ở thi sơn bên cạnh bên cạnh, vọt tới vô số kẻ địch ở xa xa.

Theo thân ảnh nam tử càng ngày càng xa, thân ảnh Hoàng Tiểu Phi lại càng ngày càng gần, hiện ra trước mặt hai người Diệp Phong và Mạnh Đường Vũ, giống như là hai người tận mắt thấy nhất đại chiến thần truyền thừa!

Hô! Hô! Hô!

Khi hai người vừa mới tỉnh lại từ trong huyễn cảnh, thở hồng hộc.

"Hệ thống, đại gia ngươi, ngươi gọi cái này là thể chất rác rưởi!"

Lúc này, trong lòng Diệp Phong cũng chửi hệ thống ầm lên, hắn thấy, Đấu Chiến Thánh Thể này trâu bò lên tới trời!

"Đấu Chiến Thánh Thể, Đấu Chiến Thánh Thể thật là khủng khiếp, nếu như Thiếu chủ không thay đổi, hoàn toàn không xứng có được Đấu Chiến Thánh Thể này!"

Mạnh Đường Vũ nhìn chòng chọc vào Hoàng Tiểu Phi, trong lòng làm ra một quyết định điên cuồng!

Ừng ực!

Mà Hoàng Tiểu Phi cái gì cũng không biết, nhìn ánh mắt đáng sợ của hai người nhìn về phía mình, nuốt một ngụm nước bọt, cảm thấy bất an!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ tiêu sạch sản phẩm bại gia hôm nay, thưởng một ngàn điểm phá sản, thưởng trận kỳ cửu phẩm cửu giai âm Dương Mê Tung Trận *3!"

Trận kỳ cửu phẩm cửu giai âm Dương Mê Tung Trận: Phóng thích một điểm linh lực kích hoạt trận kỳ, có thể lập tức bày ra âm Dương

Mê Tung Trận đủ để vây khốn cường giả Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh, thời gian kéo dài mười giờ, hàng dùng một lần. (Lãng phí trận kì này không được thưởng.)

"Ồ!"

"Phần thưởng này không tệ, còn ba ngày nữa mới tới Tinh Hồn Tông, có trận kỳ này, mỗi lúc trời tối thì có thể ngủ thoải mái, hoàn toàn không cần lo lắng sẽ bị quấy rầy."

Mặc dù trận kỳ này trong tay người khác thì tuyệt đối là một trong số át chủ bài mạnh mẽ, nhưng đối với thần hào phá của Diệp Phong thì có thể dùng trận kỳ này vào buổi tối là đã rất nể mặt cửu phẩm cửu giai trận kỳ này.

"Diệp ca, đã xong việc sao?"

"Sao ta lại không có cảm giác gì?"

"Nhưng mà ta nói trước, không cần biết Đấu Chiến Thánh Thể này mạnh cỡ bao nhiêu, nhưng mai một trong tay ta, ngươi cũng đừng trách ta, ta đã nói là ta không muốn."

Hoạt động thân thể một chút, vẫn không có cảm giác được thân thể của mình có dị dạng gì, lúc này Hoàng Tiểu Phi vội vàng nói với Diệp Phong.

"Sẽ không!"

"Chờ chúng ta đưa Diệp thiếu về tông môn, ta sẽ xin hội trưởng được tự mình chỉ đạo ngươi!"

"Sau này ta hướng dẫn cho ngươi, mỗi một trận chiến đấu đều là sinh tử chiến, nếu như ngươi không dùng hết toàn lực chiến đấu với ta, ta tuyệt đối không nương tay, nếu như ngươi chết, thuộc hạ sẽ đi theo ngươi!"

Nghe giọng nói lạnh như băng này, Diệp Phong và Hoàng Tiểu Phi đều tỏ vẻ khó tin nhìn Mạnh Đường Vũ mặt không thay đổi!

"Tiểu Phi, tự cầu phúc đi, Mạnh quản gia tuyệt đối không phải đang nói đùa, ngươi cũng vĩnh viễn sẽ không biết hai chúng ta vừa

mới tận mắt thấy cái gì."

Vỗ vỗ bả vai Hoàng Tiểu Phi, Diệp Phong trực tiếp rời khỏi phòng, hắn hiểu quyết định của Mạnh Đường Vũ, bởi vì cảnh tượng nhìn thấy trước đó quá chấn động lòng người.

Mười phút sau, Mạnh Đường Vũ dẫn theo Diệp Phong và Hoàng Tiểu Phi rời khỏi thành trấn, tiếp tục đi đến Tinh Hồn Tông.

Một ngày trôi qua trong chớp mắt, theo màn đêm buông xuống, bởi vì không có nhìn thấy thành trấn xung quanh, chỉ có thể tìm một chỗ rộng rãi nghỉ ngơi.

Diệp Phong không biết sau khi mình rời đi, Mạnh Đường Vũ nói với Hoàng Tiểu Phi cái gì, nhưng trong một ngày này, Hoàng Tiểu Phi trở nên cực kỳ yên tĩnh, không ai biết được hắn đang suy nghĩ gì.

"Mạnh quản gia, từ bây giờ, bắt đầu chỉ đạo ta đi."

Ngay lúc Diệp Phong nằm giường linh thạch lên dùng linh thạch dựng thành chuẩn bị nghỉ ngơi, Hoàng Tiểu Phi trầm mặc cả ngày lên tiếng nói chuyện.

Tình huống như thế nào?

Không phải trước đó còn kháng cự mãnh liệt sao?

Sao mới một ngày thì đã thay đổi?

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hoàng Tiểu Phi, Diệp Phong bỗng nhiên có cảm giác đối phương lừa lấy Đấu Chiến Thánh Thể của hắn.

Nhưng phần thưởng hệ thống đã cho, cũng đủ để chứng minh đưa Đấu Chiến Thánh Thể cho Hoàng Tiểu Phi là hành vi phá của, cho nên bây giờ Diệp Phong cực kỳ tò mò, rốt cuộc thì vì nguyên nhân gì mà Hoàng Tiểu Phi mới làm như vậy.

"Được rồi!"

Lúc này, Diệp Phong muốn dùng chức năng nhìn trộm thiên cơ biết

được bí mật này nhưng cuối cùng lại từ bỏ, nếu như biết tất cả mọi chuyện thì quá vô nghĩa.

Bành! Bành! Bành!

Nhìn hai người tay cầm chiến đao trực tiếp chiến đấu với nhau, Diệp Phong tiện tay lấy trận kỳ ra, phóng ra một tia linh khí kích hoạt trận kỳ, sau đó nhìn trận kỳ màu đen bay thẳng đến trên không ba người tự lẩm bẩm: "Các ngươi đánh đi, ta ngủ, có trận kỳ, sẽ không có người quấy rầy đến chúng ta."

Nói xong, Diệp Phong lại lấy ra một trăm viên cửu vân Huyết Tham Đan bỏ qua một bên, sau đó mới nằm lên trên giường linh thạch ngủ.

Mà ba người không biết là một lão giả áo xám đang dùng tốc độ cao nhất chạy đến chỗ bọn họ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì mấy phút sau là sẽ đến.

Chương 77: Giơ ngón tay giữa lên, ngươi có ngon thì đuổi theo đi

Ba phút sau!

"Dừng tay!"

Khi lão giả áo xám nhìn thấy hai người Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ đao đao thấy máu, chiến đấu không cần mạng thì lo lắng hô to lên.

Chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ hai tên tiểu tử thúi này giống như hội trưởng nói, tất cả đều điên rồi?

Thấy hai người nghe mình nói nhưng không có phản ứng gì, Mạnh Hải Phong bất an, vội vàng vọt tới chỗ hai người.

"Trận pháp!"

Nhưng mà khi Mạnh Hải Phong phát hiện mình cách hai người không đủ mười mét thì cho dù có xông như thế nào đi nữa cũng không thể tới gần hai người thì đột nhiên nghĩ tới điều gì, đưa mắt nhìn Diệp Phong đang ngủ say trên giường linh thạch.

"Người đó hẳn là Diệp thiếu mà hội trưởng nói!"

Trẻ tuổi như vậy, trận pháp tạo nghệ không thể nào đạt tới độ cao như thế, vậy chắc chắn là vận dụng trận kỳ, hơn nữa còn là trận kỳ phẩm cấp cực cao, nếu không thì hoàn toàn không thể nào vây được ta, dù sao ta có tu vi mạnh mẽ Độ Kiếp Cảnh tứ trọng!

"Mạnh Đường Vũ, nhanh dừng tay cho ta!"

"Có phải ngươi điên rồi hay không!"

Đúng lúc này, Hoàng Tiểu Phi trọng thương ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu tươi, Mạnh Đường Vũ sắc mặt lạnh như băng cầm chiến đao trong tay vọt thẳng đến trước người đối phương chém xuống, nhìn thấy cảnh này, Mạnh Hải Phong gấp hô to lên lần nữa.

Oanh!

Theo một tiếng vang thật lớn, nhìn thấy trong lúc tối hậu quan đầu, Hoàng Tiểu Phi dùng hết toàn lực xoay người tránh thoát một kích trí mạng này, Mạnh Hải Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, mà lưng đạo bào hắn đã bị mồ hôi lạnh thấm ướt!

Vừa nãy, con của hắn kém chút một đao chém chết Thiếu chủ nhà mình, nếu không phải Hoàng Tiểu Phi may mắn tránh thoát, nghĩ đến đây, hắn đã không còn dám nghĩ nữa!

"Trận kỳ!"

"Rốt cuộc trận kỳ ở đâu!"

"Đáng chết, ta không hiểu trận pháp, hơn nữa còn là trận kỳ phẩm cấp cao như thế, ta hoàn toàn không tìm thấy phương pháp phá giải!"

Nhìn hai người đã máu me đầm đìa nhưng vẫn liều mạng chiến

đấu, Mạnh Hải Phong lòng nóng như lửa đốt, nhưng lại hoàn toàn không có cách giải quyết trận pháp bình chướng trước mắt!

Bành! Bành!

Lúc này, phía dưới, rốt cuộc hai người Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ cũng kiệt lực, song song ngã trên mặt đất.

"Kết thúc, cuối cùng kết thúc!"

Mà nhìn thấy hai người kiệt lực ngã trên mặt đất, Mạnh Hải Phong gấp đi lòng vòng trong mê trận cũng thở phào nhẹ nhõm!

"Làm gì, bọn họ muốn làm gì?"

Không lâu sau, Mạnh Hải Phong phát hiện dị dạng, rõ ràng người bị thương nặng, thể lực cạn kiệt, nhưng lúc này hai người đều bò tới chỗ Diệp Phong.

Ánh mắt kiên định!

Chiến ý bất khuất!

Khi Mạnh Hải Phong nhìn thấy trạng thái của Hoàng Tiểu Phi lúc này thì toàn thân đột nhiên run lên, hoàn toàn không thể tin được đây là Thiếu chủ ăn chơi mà hắn trông từ nhỏ đến lớn!

"Đúng rồi, Huyết Tham Đan!"

Theo hai người không ngừng bò, ánh mắt Mạnh Hải Phong cũng nhìn theo hướng mắt hai người, một trăm viên huyết sắc đan dược bị từng tia huyết khí quấn quanh chỉnh chỉnh tề tề bày dưới đất.

Dùng hai phút, Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ mới bò tới trước Huyết Tham Đan, hai người không có chút do dự, tự mình cầm một viên Huyết Tham Đan nuốt xuống.

Dược hiệu kinh khủng bắt đầu nhanh chóng chữa trị thân thể tràn đầy vết thương của hai người.

Năm phút sau!

Hoàng Tiểu Phi chỉ dùng một viên cửu vân Huyết Tham Đan thì hoàn toàn khôi phục lại, mà Mạnh Đường Vũ thì dùng hai viên Huyết Tham Đan.

"Mạnh quản gia, tái chiến!"

"Ta đã cảm nhận được một tia Đấu Chiến Thánh Thể!"

Lúc này, Hoàng Tiểu Phi tràn đầy chiến ý nhìn Mạnh Đường Vũ, lên tiếng nói.

Keng!

Không có nói nhảm, chiến đao trong tay Mạnh Đường Vũ phát ra một tiếng vang giòn, vọt thẳng đến Hoàng Tiểu Phi.

"Điên rồi!"

"Mẹ nó, các ngươi điên thật rồi!"

Nhìn thấy hai người dùng Huyết Tham Đan thất truyền khôi phục thương thế sau đó lại chiến đấu với nhau, Mạnh Hải Phong tâm tính đổ sụp!

Một giờ!

Hai giờ!

Bảy giờ!

Sắc trời hơi sáng, hai người vẫn đang toàn lực chiến đấu, trong năm tiếng này, bọn họ lại nuốt Huyết Tham Đan bốn lần!

Mà lúc này, một tia kim mang yếu ớt thoáng hiện trên người Hoàng Tiểu Phi, nhưng mà bởi vì ánh nắng xuất hiện nên tia kim quang yếu ớt này bị che giấu mất.

"Tên điên!"

"Phá của!"

Lúc này Mạnh Hải Phong lại ngồi ở chỗ cách hai người mười mét không ngừng mắng, cho dù luận bàn chiến đấu thì cũng không thể

đao đao trí mạng, chỉ cần có một sai lầm thì sẽ chết người.

Hơn nữa, coi như bản thân bị trọng thương thì cũng không thể phục dụng Huyết Tham Đan trong truyền thuyết, còn có rất nhiều loại đan dược có thể chữa trị thương thế mà.

Nghĩ đến hai người đã phục dụng hết mười lăm viên Huyết Tham Đan, Mạnh Hải Phong cảm thấy trái tim đang chảy máu, mỗi một viên Huyết Tham Đan đều là vô giá!

Nếu như Mạnh Hải Phong biết những Huyết Tham Đan đó đều là cửu vân đan dược trong truyền thuyết thì sợ là sẽ bị tức hôn mê!

Lại qua hai giờ.

Diệp Phong cũng tỉnh lại từ trong cơn ngủ say, nhìn thấy hai người vẫn đang chiến đấu thì cũng cảm thấy có chút không thú vị.

Hả?

Đang lúc Diệp Phong chuẩn bị xem xét sản phẩm bại gia hôm nay thì chợt thấy cách đó không xa, Mạnh Hải Phong ngồi dưới đất hùng hùng hổ hổ mắng, chuyện này khiến sắc mặt hắn thay đổi, thầm nghĩ: "May mà đêm qua ta vận dụng một trận kỳ!"

Kiểm tra một hồi, trận kỳ còn thừa lại một tiếng, Diệp Phong trực tiếp lấy một trận kỳ khác từ không gian hệ thống ném ra ngoài, mục tiêu chính là lão giả áo xám Mạnh Hải Phong không có ý tốt đó!

"Được, trận kỳ này có thể vây khốn lão gia hỏa đó mười giờ, dựa vào tốc độ của Mạnh quản gia, sau mười tiếng, mệt chết đối phương cũng đuổi không kịp, coi như có thể đuổi kịp thì lão tử lại cho hắn một trận kỳ!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong tỏ vẻ đắc ý.

"Hắn nhìn thấy ta rồi?"

"Xem ra mê trận này có hiệu quả rất kì lạ, người bên ngoài có thể nhìn thấy người ở trong mê trận, mà hắn thân là người điều khiển trận kỳ, cũng có thể nhìn thấy người bên ngoài, cũng không biết

hai tên đó có thể nhìn thấy ta hay không."

Nhìn thấy Diệp Phong vừa mới chú ý tới mình, Mạnh Hải Phong cũng suy đoán hiệu quả của mê trận cao cấp này!

"Như thế cũng tốt!"

Chương 78: Ta là thần hào phá của, nhưng ta không phải là phế vật

"Ta cũng muốn xem xem trận kỳ này của ngươi còn có thể chống đỡ bao lâu!"

"Một khi trận kỳ hao hết lực lượng, ta muốn lĩnh giáo một chút bản lãnh của ngươi, xem ngươi làm cách gì mà khiến cho Thiếu chủ và con ta điên mất!"

Nghĩ đến đây, Mạnh Hải Phong lại chú ý tới Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ đang chiến đấu kịch liệt, cũng đúng lúc này, hắn không có chú ý tới Diệp Phong ném một cái trận kỳ tới hắn trong chớp mắt.

"Được rồi, đừng đánh nữa, chúng ta tranh thủ đi đường."

Lúc này, Diệp Phong kêu hai người dừng đánh nhau, thúc giục bọn họ tranh thủ đi đường.

"Mạnh quản gia, đi đường quan trọng, ban đêm chúng ta lại tiếp tục!"

Lúc này Hoàng Tiểu Phi chiến ý không giảm lên tiếng nói.

Mà Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ bị lực lượng trận kỳ ảnh hưởng, cũng không nhìn thấy Mạnh Hải Phong chơ hơn nửa buổi tối bên ngoài.

"Muốn đi?"

Nhìn thấy Mạnh Đường Vũ tế ra phi kiếm dẫn theo Diệp Phong và Hoàng Tiểu Phi phóng lên tận trời, Mạnh Hải Phong cười lạnh một

tiếng, cũng tế ra phi kiếm muốn trực tiếp ngăn chặn ba người.

Hả?

Nhưng mà khi hắn xông ra hơn mười mét, lại quỷ dị phát hiện mình lại xuất hiện ở vị trí ban đầu, đột nhiên ý thức được rất có thể mình bị vây ở trong mê trận.

"Đáng chết, là hắn!"

Lúc này, Mạnh Hải Phong nhìn về phía ba người đi xa, vừa khéo nhìn thấy Diệp Phong quay đầu lại giơ một ngón giữa lên với hắn!

"A!"

Cảm nhận được Diệp Phong nhục nhã mình, Mạnh Hải Phong nổi giận phóng ra linh khí khổng lồ trong cơ thể, bắt đầu điên cuồng đánh phá bốn phía, muốn tìm được trận kỳ đang ẩn giấu.

Hai giờ về sau, hao hết hơn phân nửa linh lực trong cơ thể, rốt cục Mạnh Hải Phong bình tĩnh lại, không còn hao phí linh lực mà ngồi xếp bằng, nuốt một viên đan dược khôi phục linh lực tu luyện.

Một bên khác!

"Hai cái tên đần các ngươi sợ là không biết rằng tối hôm qua ta đã giúp cái ngươi cản được cường địch!"

Nghĩ đến lão giả áo xám đó dùng ánh mắt tràn ngập lửa giận nhìn chằm chằm vào Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ, Diệp Phong cho rằng hắn tuyệt đối là cừu địch của hai người, dù sao một thương hội truyền thừa mấy ngàn năm, trong thế giới nhược nhục cường thực này thì sao có thể không có cừu địch.

Chớ nói chi là Hoàng Tiểu Phi là Thiếu chủ thương hội, đối thủ biết được tin tức đến đây chặn giết không phải một chuyện cực kỳ bình thường sao!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Cửu vân Huyết Tham Đan *10000

"Móa!"

Khi Diệp Phong nhìn thấy sản phẩm bại gia hôm nay lại là một vạn viên cửu vân Huyết Tham Đan thì cũng không nhịn được mà nói tục!

Trước đó đã thưởng một ngàn viên bây giờ còn thừa lại hơn ba trăm viên đấy!

Chủ yếu nhất là một vạn viên này phải tiêu hết trong hôm nay mới được, nghĩ đến trước đó ba người mỗi người ăn hơn hai trăm viên thì đã no, hắn cảm thấy sản phẩm bại gia hôm nay có chút khó giải quyết.

"Chờ một chút!"

"Tại sao nhất định phải ăn hết ta ném đi không được hay sao?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong nói với hệ thống: "Hệ thống, cửu vân bát phẩm Huyết Tham Đan này là đan dược thất truyền, nếu như dọc theo con đường này ta ném xuống có thể là không bị ai phát hiện bị đất vàng vùi lấp, cho dù bị người khác nhặt được thì chắc chắn cũng có nhiều người không biết hàng, không chừng còn sẽ bị những tiểu yêu thú đi ngang qua ăn luôn, cái này được tính là hành vi phá của hay không."

"Đinh! Phù hợp hành vi phá của!"

Qua mười giây sau hệ thống mới lên tiếng nhắc nhở.

Ổn!

Nghe hệ thống trả lời, Diệp Phong cũng nở nụ cười, chỉ cần hệ thống thừa nhận đây là hành vi phá của, vậy ném xong thì không cần quan tâm, cho dù bị người biết nhìn hàng nhặt hết cũng không có liên quan gì đến hắn.

"Hình như chúng ta còn chưa có ăn điểm tâm."

Nghe Diệp Phong hỏi thăm, Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ cũng đều nhìn sang, đồng thời trên mặt cũng lộ vẻ xấu hổ.

"Diệp ca, việc này là lỗi của chúng ta, trước đó không có tính đến chuyện sẽ ngủ ở ngoài trời."

Lúc này, Hoàng Tiểu Phi tràn ngập áy náy nhìn Diệp Phong.

"Xin lỗi làm gì?"

"Ta chỉ nhắc nhở các ngươi một chút thôi, các ngươi không có điểm tâm nhưng ta có."

Nói xong Diệp Phong lập tức móc ra một nắm cửu vân Huyết Tham Đan.

Trán!

Khi hai người nhìn thấy cửu vân Huyết Tham Đan trong tay Diệp Phong thì đưa mắt nhìn nhau sau đó nở nụ cười khổ.

Hoàn toàn không phải là giả vờ, bọn họ ăn đủ rồi, dù hương vị của cửu vân Huyết Tham Đan rất không tệ nhưng hôm trước mới ăn hơn hai trăm viên, ăn đủ rồi.

Ít nhất trong thời gian ngắn bọn họ không muốn ăn nữa, mà tối hôm qua hai người liều mạng chém giết với nhau, nếu như trên người còn có đan dược loại chữa trị cao cấp thì bọn họ tuyệt đối sẽ không ăn một viên cửu vân Huyết Tham Đan nào.

"Thất thần làm gì, mau ăn!"

Nhìn thấy hai người ngẩn người, Diệp Phong thúc giục.

Ba phút sau.

Khi hai người đều ăn ba bốn mươi viên Huyết Tham Đan, lại phát hiện Diệp Phong cũng không có ăn mà yên lặng nhìn hai người bọn họ ăn, Mạnh Đường Vũ không hiểu hỏi: "Diệp thiếu, sao ngươi lại không ăn?"

"Các ngươi ăn đi, ta không đói bụng!"

Diệp Phong nhìn Mạnh Đường Vũ, cười giải thích.

Nghe nói như thế, động tác không ngừng nhét Huyết Tham Đan vào trong miệng của hai người ngừng lại, liếc nhau nhưng cũng không nói gì thêm, tiếp tục ăn.

Rốt cục, khi hai người lại ăn hơn hai trăm viên nữa mới khoát tay ra hiệu cho Diệp Phong là bọn họ ăn không vô nữa.

"Ăn no rồi thì hoạt động một chút, ta còn cơ hơn chín ngàn viên cửu vân Huyết Tham Đan, Mạnh quản gia, ngươi tiếp tục khống chế phi kiếm đi đường, tiểu Phi, ngươi phụ trách không ngừng ném Huyết Tham Đan dọc theo con đường này."

Nghe nói như thế, Hoàng Tiểu Phi vội vàng nói: "Diệp ca, như vậy không tốt đâu, nếu như bị người nhặt được thì rất có thể sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch bán Huyết Tham Đan độc nhất vô nhị của thương hội, hơn nữa nó đều là cửu vân Huyết Tham Đan!"

"Tiểu Phi, uổng cho ngươi vẫn là Thiếu chủ thương hội, sao không có chút đầu óc kinh doanh nào hết vậy."

Chương 79: Ngọa tào, Diệp ca ngươi chơi biến thái như vậy sao

"Dù tất cả đều là cửu vân Huyết Tham Đan nhưng dù sao chỉ có hơn chín ngàn viên, hơn nữa dùng một viên thì sẽ thiếu một viên, phóng nhãn toàn bộ Huyền Thiên đại lục, chút Huyết Tham Đan ấy tính là gì?"

"Đừng nói ta xem thường thương hội các ngươi, ta cho các ngươi đan phương, thương hội các ngươi bồi dưỡng được Luyện Đan Sư có thể luyện chế ra cửu vân Huyết Tham Đan sao?"

"Coi như có thể luyện chế ra được thì có mấy người có thể mua được cửu vân Huyết Tham Đan, thứ có thể mua bán với số lượng lớn còn không phải là ngũ văn, lục văn, thất văn Huyết Tham Đan?"

"Mà thương hội các ngươi trải rộng toàn bộ Huyền Thiên đại lục, chỉ cần có đủ nhiều Luyện Đan Sư, mỗi ngày mua bán bao nhiêu Huyết Tham Đan, mười vạn viên? Trăm vạn viên?"

Nghe Diệp Phong dạy dỗ, Hoàng Tiểu Phi cũng lúng túng, giống như Diệp Phong nói, sau này mỗi ngày thương hội bọn họ mua bán

Huyết Tham Đan đều phải mấy chục hơn trăm vạn, hoàn toàn không cần thiết quan tâm hơn chín ngàn viên, cửu vân thì đã sao, có mấy người có thể mua được!

"Diệp ca, tiểu Phi thụ giáo."

Hoàng Tiểu Phi thái độ thành khẩn nhìn Diệp Phong nói.

Thời gian trôi qua, khi màn đêm giáng lâm lần nữa, rốt cục Hoàng Tiểu Phi cũng ném viên Huyết Tham Đan cuối cùng ra ngoài, đồng thời Diệp Phong cũng thuận lợi đạt được một ngàn điểm phá sản, nhưng mà lại không có phần thưởng đặc biệt.

Trên đường đi không nhìn thấy thành trấn, ba người chỉ có thể nghỉ lại ở dã ngoại một đêm nữa.

"Các ngươi tiếp tục đánh đi."

Lần này Diệp Phong không có nằm trên giường linh thạch ngủ, bởi vì trận kỳ âm Dương Mê Tung Trận chỉ còn một lần cuối, cho nên hôm nay hắn chuẩn bị gác đêm, nếu như lão giả áo xám đó còn dám đuổi tới, hắn sẽ trực tiếp ném cho đối phương.

"Hai người các ngươi, lão tử lo cho các ngươi hết lòng hết dạ."

Nhìn Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ lại tiếp tục chiến đấu với nhau, Diệp Phong cảm thấy mình chính là chúa cứu thế chuyển thế, không cầu danh không cầu lợi, yên lặng thủ hộ hai người.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, túc chủ có thể an tâm đi ngủ, nếu như gặp phải nguy hiểm, đội hộ vệ bại gia sẽ tự đến đây bảo hộ ngài."

Đúng lúc này hệ thống chợt lên tiếng nhắc nhở.

"Hệ thống, ta là thần hào phá của, nhưng ta không phải là phế vật, cái gì cũng cần đội hộ vệ bại gia, thời gian lâu dài, ta sẽ cảm thấy mình vô dụng!"

"Còn nữa, những bình đan dược, bình võ kỹ, bình linh thảo đó, ta có thể lợi dụng những thứ đó đến xoát điểm phá sản vô hạn, nhưng tại sao ta không làm như vậy, chính là vì ta không muốn trở thành một cái máy chỉ biết xoát điểm phá sản."

Ở kiếp trước, Diệp Phong chính chó tăng ca, bây giờ điểm phá sản có khác gì tiền lương ở kiếp trước, hắn không muốn sống như vậy, hắn muốn hưởng thụ sinh hoạt đồng thời thuận tiện nhận được điểm phá sản!

Giống như chơi đùa, một đời này hắn muốn hưởng thụ cảm giác sung sướng mà trò chơi mang đến chứ không muốn bị trò chơi nắm trong tay!

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng nở nụ cười khổ, ở kiếp trước tăng thêm một năm, vất vả mới nghỉ một ngày, muốn chơi trò chơi suốt đêm, đến ngày hôm sau thì sẽ ngủ thoải mái một ngày, ai mà ngờ được mẹ nó trực tiếp xuyên việt đến Huyền Thiên đại lục này!

Một bên khác, theo lực lượng của trận kỳ biến mất, Mạnh Hải Phong cố nén lửa giận trong lòng, dựa vào Huyết Linh Ngọc có thể cảm nhận được vị trí đại khái của Mạnh Đường Vũ đuổi tới.

Không bao lâu, Mạnh Hải Phong chân đạp phi kiếm nhanh chóng bay xuống dưới.

"Đây, đây là cửu vân Huyết Tham Đan!"

Nhìn thấy xung quanh có ít nhất hơn mười viên cửu vân Huyết Tham Đan, thậm chí có hơn phân nửa Huyết Tham Đan đều bị rơi vỡ nát, Mạnh Hải Phong cảm thấy trái tim mình đang chảy máu!

"Phá của!"

"Mẹ nó quá phá của!"

Mạnh Hải Phong đã nghĩ ra những Huyết Tham Đan này tuyệt đối là Diệp Phong ném, nhưng hắn vẫn thận trọng nhặt tất cả Huyết Tham Đan hoàn chỉnh và nát bấy vào trong không gian giới chỉ.

Sau đó, Mạnh Hải Phong không có khống chế phi kiếm phóng lên tận trời mà duy trì độ cao cách mặt đất một mét, tiếp tục đuổi theo Mạnh Đường Vũ vừa thả thả ra thần thức tìm kiếm xung quanh xem còn có Huyết Tham Đan bị vứt bỏ hay không.

Một giờ!

Hai giờ!

Ba giờ!

Khi Mạnh Hải Phong phát hiện mình đã tìm được hơn năm trăm viên Huyết Tham Đan hoàn chỉnh và hơn hai ngàn viên Huyết Tham Đan nát thì tức giận đến toàn thân đều không bị khống chế mà run động!

Dù là những Huyết Tham Đan trong truyền thuyết này vốn là của người khác nhưng hắn hoàn toàn không thể chấp nhận chuyện những Huyết Tham Đan này bị vứt bỏ như thế!

Không tiếp tục tìm kiếm nữa, Mạnh Hải Phong chân đạp phi kiếm phóng lên tận trời, lấy tốc độ nhanh nhất chạy tới chỗ Mạnh Đường Vũ!

Chết lặng, tìm ròng rã ba giờ, thậm chí trong tay đã có nhiều Huyết Tham Đan hoàn chỉnh và không hoàn chỉnh như vậy, nói một câu không dễ nghe, bây giờ hắn cũng cảm thấy Huyết Tham Đan cũng cũng chỉ như thế thôi.

...

Sáng sớm ngày thứ hai!

Diệp Phong bỗng nhiên đứng dậy từ giường linh thạch, nhìn hai người vẫn si mê liều mạng chém giết cách đó không xa, Diệp Phong nhanh chóng chạy tới phía đông.

Vận dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ một lần, Diệp Phong biết được lúc này đối phương cũng sắp đuổi theo tới đây, hắn không muốn bởi vì kẻ địch này xuất hiện mà ảnh hưởng đến trạng thái tu luyện của Hoàng Tiểu Phi.

Cho nên hắn chuẩn bị đi tới chỗ mà hai người không thấy được để vây khốn đối phương.

"Là ngươi!"

"Con ta..."

Khi Mạnh Hải Phong cực tốc bay tới nhìn thấy chỉ có một mình Diệp Phong đang đứng dưới, sắc mặt lo lắng đang chuẩn bị hỏi con trai mình và Thiếu chủ ở nơi nào thì lại nhìn thấy trong tay đối phương bỗng nhiên xuất hiện một trận kỳ màu đen, chuyện này khiến cho sắc mặt hắn đại biến!

"Đi!"

Không cho đối phương có cơ hội nói chuyện, Diệp Phong trực tiếp ném trận kỳ trong tay ra ngoài, thấy nó vây quanh lão giả áo xám trong phạm vi nhất định, Diệp Phong tỏ vẻ đắc ý, lại giơ ngón giữa lên với đối phương, cực kỳ phách lối hô lớn: "Lão vương bát đản ngươi, có giỏi thì tiếp tục đuổi theo chúng ta!"

Chương 80: Ngọa tào, Diệp ca ngươi chơi biến thái như vậy sao (2)

Nói xong, Diệp Phong cũng không quay đầu lại đi tới chỗ Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ.

"Khốn kiếp!"

"Khốn kiếp!"

"Cho dù ngươi chạy trốn tới chỗ nào, đời này lão phu nhất định phải giết ngươi!"

Nhìn thấy Diệp Phong kêu gào sau đó trực tiếp rời đi, Mạnh Hải Phong tức tới khí huyết dâng lên, gượng nuốt một ngụm máu tươi sắp phun ra vào, nhưng sắc mặt cũng có chút tái nhợt, nhưng sát ý trong mắt lại càng thêm nồng đậm!

"Diệp ca, ngươi đi làm cái gì rồi?"

Sau khi Diệp Phong trở về, lại phát hiện hai người đã kết thúc tu luyện, khiến cho hắn có chút ngạc nhiên hỏi: "Hôm nay kết thúc nhanh như vậy?"

"Diệp ca, thông qua hai buổi tối điên cuồng chém giết chiến đấu, ta đã triệt để dung hợp một phần trăm Đấu Chiến Thánh Thể, chờ

triệt để dung hợp thì ta có thể chân chính phát huy ra uy lực của Đấu Chiến Thánh Thể."

Nghe Diệp Phong tra hỏi, Hoàng Tiểu Phi cũng hơi kích động giải thích.

"Không hổ là Đấu Chiến Thánh Thể, vậy mà cần dùng phương thức chém giết chiến đấu này để dung hợp, sau khi triệt để dung hợp mới có thể triệt để hiển lộ uy lực chân chính."

Nghe nói như vậy, Diệp Phong thay đổi hiểu biết về Đấu Chiến Thánh Thể.

"Được rồi, chúng ta tiếp tục đi đường đi!"

"Buổi tối hôm nay cũng không cần nghỉ ngơi, không có gì bất ngờ xảy ra thì sáng sớm ngày mai là có thể chạy tới Tinh Hồn Tông."

Nghĩ đến sau lưng còn có một cường địch vẫn luôn đuổi theo bọn họ, hơn nữa trong tay cũng không còn trận kỳ âm Dương Mê Tung Trận, Diệp Phong chuẩn bị toàn lực đi đường, chỉ cần đến Tinh Hồn Tông, nếu đối phương còn dám tới, hắn sẽ cho Phệ Huyết Đường Lang đánh mẹ hắn cũng không nhận ra hắn!

Hả?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Mạnh Đường Vũ và Hoàng Tiểu Phi cũng sững sờ, thông qua tiếp xúc trong khoảng thời gian này, bọn họ biết Diệp Phong cực kỳ để ý giấc ngủ buổi tối.

Nhưng mà cuối cùng hai người cũng không có hỏi thăm nguyên nhân, Diệp Phong đã làm ra quyết định này thì đương nhiên là có đạo lý của hắn.

Tiếp tục lên đường chạy tới Tinh Hồn Tông, Diệp Phong cũng tra nhìn sản phẩm bại gia hôm nay.

Sản phẩm bại gia hôm nay: Công pháp Thiên cấp thượng phẩm Phục Ma Bảo Lục.

Ồ!

Khi thấy sản phẩm bại gia hôm nay, Diệp Phong cũng ngạc nhiên, bởi vì đây là lần đầu tiên xuất hiện sản phẩm bại gia loại công pháp, hơn nữa còn là Thiên cấp thượng phẩm, đây là công pháp cấp cao nhất Huyền Thiên đại lục.

Trực tiếp ném đi? Không có sáng tạo!

Trực tiếp xé toang? Không có sáng tạo!

Bỗng nhiên, Diệp Phong nghĩ tới điều gì, quay qua nhìn Hoàng Tiểu Phi bên cạnh, hỏi: "Tiểu Phi, đã vài ngày ngươi không có đi nhà xí chứ."

"Diệp thiếu, thân là tu sĩ, cho dù một đoạn thời gian rất dài không ăn uống cũng không sao, hơn nữa coi như ăn thì tạp chất sinh ra trong cơ thể cũng có thể lợi dụng linh lực trực tiếp tịnh hóa, hoàn toàn không cần đi nhà xí để bài tiết tạp chất trong cơ thể giống như người bình thường."

Nghe nói như thế, Mạnh Đường Vũ đứng bên cạnh cười giải thích.

"Đúng vậy Diệp ca, mặc dù thực lực ta bình thường nhưng chút năng lực nhỏ nhoi ấy vẫn phải có."

Lúc này, Hoàng Tiểu Phi cũng nói theo.

"Không, ngươi không có năng lực đó!"

Nghe hai người nói như vậy, Diệp Phong lại nhìn chằm chằm Hoàng Tiểu Phi, nói thẳng một câu như vậy.

Làm gì?

Ta có năng lực như thế, tại sao nói ta không có?

Ngọa tào!

Diệp ca ngươi chơi biến thái như vậy sao?

Bỗng nhiên, Hoàng Tiểu Phi khép chặt cái mông, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện một cái phỏng đoán cực kỳ đáng sợ!

"Làm sao bây giờ, ta có nên cự tuyệt hay không?"

"Không được, Diệp ca giao Đấu Chiến Thánh Thể mạnh mẽ như thế cho ta, chẳng lẽ chút ủy khuất như vậy mà ta cũng không chịu được sao?"

Giãy dụa hồi lâu, Hoàng Tiểu Phi cắn răng nhìn Diệp Phong nói: "Diệp ca, ta muốn đi nhà xí!"

Cười!

Diệp ca nghe nói như thế lại cười, hơn nữa nụ cười đó thật tà ác, mẹ nó ta sắp sụp đổ!

Nhìn thấy Diệp Phong nở một nụ cười tà ác như vậy, dù đã chuẩn bị tâm lý nhưng lúc này Hoàng Tiểu Phi vẫn hoảng không thôi!

"Đi thôi, nhớ dùng cái này xoa!"

Diệp Phong nói Mạnh Đường Vũ hạ xuống đất, sau đó đưa một bản công pháp bí điển cho Hoàng Tiểu Phi.

Hả?

Chỉ như vậy?

Hoàng Tiểu Phi nhìn thư tịch giấy ố vàng trong tay, sau đó cũng ngây ngẩn cả người, không giống như hắn nghĩ!

Thấy Hoàng Tiểu Phi chạy đến sau một khối nham thạch lớn, Diệp Phong cảm thấy mình thật thật tài tình, công pháp bí điển Thiên cấp thượng phẩm dùng để làm giấy vệ sinh, hỏi ai phá của được như hắn!

Sau nham thạch, Hoàng Tiểu Phi cũng cực kỳ im lặng, hắn đã quên bao nhiêu năm mình không có như vậy.

Trong lúc nhàm chán, Hoàng Tiểu Phi lật xem thư tịch ố vàng trong tay.

Mặc dù tên thư tịch đã mơ hồ thấy không rõ nhưng nội dung bên trong và hình ảnh lại rõ ràng.

Thoạt nhìn một cái, toàn bộ tâm thần Hoàng Tiểu Phi lại triệt để hãm sâu trong đó, giống như đi vào một loại ý cảnh cực kỳ huyền diệu.

"Khí tức này là..."

Cách nham thạch không xa, Mạnh Đường Vũ cảm nhận được dao động kỳ dị này, trong nháy mắt kinh hô lên.

Đốn ngộ chi cảnh!

Đây là dao động kỳ dị mà khi đi vào đốn ngộ mới phát ra!

Thiếu chủ cực kỳ ngu dốt, vậy mà đi vào đốn ngộ chi cảnh trong truyền thuyết?

"Diệp thiếu, thư tịch ngươi, ngươi vừa mới cho Thiếu chủ là cái gì?"

Sau khi hết khiếp sợ, Mạnh Đường Vũ cũng vội vàng nhìn về phía Diệp Phong, hỏi thăm.

Hả?

Thấy Mạnh Đường Vũ có chút không quá bình thường, Diệp Phong nghi ngờ giải thích: "Chính là một bản công pháp Thiên cấp thượng phẩm, ta muốn phá của nên muốn cho tiểu Phi làm giấy vệ sinh."

"Diệp thiếu, đại ân không lời nào cảm tạ hết được!"

"Ngươi lại dùng phương thức bình thường này cho chúng ta cơ duyên lớn lao, những ân tình này chúng ta sẽ khắc trong tâm khảm!"

Nhưng mà khi Diệp Phong nghe Mạnh Đường Vũ nói một câu không giải thích được như vậy thì không biết tại sao, hắn bỗng nhiên có chút bất an, vội vàng truy vấn: "Mạnh quản gia, ta không hiểu ngươi đang nói gì!"

"Diệp thiếu, xem ra Đấu Chiến Thánh Thể còn có rất nhiều diệu dụng mà ta và Thiếu chủ còn không biết được!"

"Mặc dù chỉ dung hợp một phần trăm nhưng chắc chắn ngươi biết được ngộ tính Thiếu chủ đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất, nếu không sao lại cho hắn một bản công pháp Thiên cấp thượng phẩm để hắn đốn ngộ!"

? ? ?

Chương 81: Các ngươi có thể đừng thêm phần diễn cho mình được hay không

Đốn ngộ?

Đốn ngộ công pháp Thiên cấp thượng phẩm?

Ngọa tào!

Kịp phản ứng lại, hữu quyền Diệp Phong nhanh chóng bao trùm Hỏa linh lực hùng hậu, sau đó đột nhiên một quyền oanh ra, trong nháy mắt, Hỏa Long từ Hỏa linh lực ngưng tụ mà thành đánh nát cự thạch!

Theo một tiếng nổ vang lớn, vô số đá vụn lớn nhỏ không đều bay tứ tung, mà Hoàng Tiểu Phi đang ngồi xổm ở sau nham thạch đốn ngộ cũng bị bừng tỉnh khỏi trạng thái đốn ngộ!

"Hoàng Tiểu Phi, tranh thủ dùng công pháp bí điển ta cho ngươi làm giấy vệ sinh!"

Thấy Hoàng Tiểu Phi xuất hiện, Diệp Phong hô lớn.

Bối rối!

Hoàng Tiểu Phi bối rối, bên cạnh, Mạnh Đường Vũ cũng bối rối!

Nhưng Hoàng Tiểu Phi vẫn nhanh chóng phản ứng lại, trực tiếp xé rách công pháp bí điển trong tay làm giấy vệ sinh, nhưng mỗi khi xé xuống mấy trang thì trái tim hắn đều đang chảy máu.

Mặc dù thời gian ngộ hiểu rất ngắn nhưng hắn đã biết được tên của công pháp Thiên cấp thượng phẩm này, Phục Ma Bảo Lục,

đỉnh cấp công pháp!

Một lát sau, khi Hoàng Tiểu Phi cầm công pháp bí điển còn thừa lại hơn phân nửa đi về tới, Diệp Phong kêu đối phương xé nát toàn bộ công pháp bí điển còn lại!

"Đinh! Sản phẩm bại gia hôm nay không dùng hết, trừ năm vạn điểm phá sản!"

Nghe tiếng hệ thống nhắc nhở vang lên, Diệp Phong muốn chết, bây giờ hắn chỉ còn lại hơn sáu vạn điểm phá sản, lập tức bị trừ đi năm vạn!

Hơn nữa, hắn cảm thấy may mà hắn phát hiện ra sớm, nếu bị Hoàng Tiểu Phi đốn ngộ một hồi nữa, không chừng điểm phá sản sẽ bị trừ gấp bội!

"Ta hiểu!"

Lúc này, nhìn sắc mặt Diệp Phong càng thêm khó coi, trong đầu Hoàng Tiểu Phi đột nhiên lóe lên tinh quang, lập tức hiểu ra hết thảy!

"Diệp ca, ta sai rồi!"

"Trước đó ngươi cũng đã nói, có được Đấu Chiến Thánh Thể, hoàn toàn không cần tu luyện bất kỳ công pháp và võ kỹ gì, chỉ cần không ngừng chiến đấu thì có thể không ngừng mạnh lên, mà võ kỹ cũng có thể lĩnh ngộ trong chiến đấu sinh tử."

"Ta hẳn là nên dùng tất cả tinh lực cho chiến đấu, sao có thể lãng phí ở công pháp, cho dù là đỉnh cấp công pháp Thiên cấp thượng phẩm!"

"Đây là khảo nghiệm của ngươi dành cho ta, xin lỗi Diệp ca, ta khiến cho ngươi thất vọng!"

Lúc này, Hoàng Tiểu Phi tràn đầy áy náy nhìn Diệp Phong, nói.

? ? ?

Cái gì?

Mẹ nó ngươi đang nói gì đó, cái gì mà khảo nghiệm với ngươi, ta chỉ muốn ngươi phá của giúp ta!

Mẹ nó, ngươi có thể đừng thêm phần diễn cho mình được hay không!

Nghe Hoàng Tiểu Phi nói như vậy, Diệp Phong suýt chút phun máu.

"Thì ra là thế!"

"Buồn cười vừa rồi ta còn sinh lòng bất mãn với Diệp thiếu, cho rằng ngươi hỏng cơ duyên của Thiếu chủ, là ta ánh mắt thiển cận!"

"Diệp thiếu, ngươi yên lặng làm tất cả vì Thiếu chủ, ta lại vì chuyện này mà sinh lòng bất kính với ngươi, mong ngươi tha thứ!"

Lúc này, bên cạnh, Mạnh Đường Vũ cũng áy náy nói.

Mẹ nó!

Có ngươi sao thế, cứ thêm phần diễn cho mình?

Nhìn Mạnh Đường Vũ, Diệp Phong sắp bị chọc tức điên lên, mẹ nó các ngươi đều có bệnh chứ, ta chỉ muốn phá của, rõ ràng là phim lẻ, các ngươi lại thêm phần diễn để thành phim bộ?

"Đi, đi nhanh đi, tranh thủ đi đường!"

Không giải thích!

Nhìn hai người nhập vai quá sâu, Diệp Phong đã triệt để từ bỏ, muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ như thế đó đi, lão tử không chơi, tự các ngươi chơi đi!

Tế ra phi kiếm, ba người bước lên đường chạy tới Tinh Hồn Tông lần nữa.

"Thiếu chủ, hình như Diệp thiếu tức giận!"

"Chỉ sợ Diệp thiếu đã biết ngộ tính của ngươi được tăng lên to lớn, sao ngươi lại không nhận ra điều này, coi như đi vào đốn ngộ chi

cảnh trong truyền thuyết cũng nên cưỡng chế tỉnh lại!"

"Không phải ta cũng mới kịp phản ứng lại sao!"

"Bây giờ chắc chắn Diệp thiếu còn đang nổi nóng, không biết như thế nào mới có thể để Diệp thiếu nguôi giận, sao ta lại đần như vậy."

Nghe hai người thấp giọng xì xào, bên cạnh, mặt Diệp Phong đen lại!

Mọi người đứng gần như vậy, các ngươi xì xào bàn tán có tác dụng gì, coi ta điếc hay sao, nói như vậy không phải là đang nói cho ta nghe hay sao!

"Hai người các ngươi đủ rồi đó!"

"Ta không tức giận, chúng ta bình thường một chút được hay không?"

Diệp Phong phục, hắn dám cam đoan, nếu mình không nói một câu như vậy thì hai tên này có thể nói suốt đường đi.

"Thật !"

"Diệp ca, ngươi yên tâm đi, sau này ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi thất vọng nữa!"

"Đến ngày ta công thành danh toại, ta sẽ thành lưỡi dao trong tay ngươi, giúp ngươi dọn dẹp sạch sẽ tất cả cường địch!"

Nói đến câu nói sau cùng, trong mắt Hoàng Tiểu Phi tràn đầy vẻ nghiêm túc.

Hả?

Nghe nói như thế, nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hoàng Tiểu Phi, Diệp Phong nói: "Không cần, ta chỉ muốn sống thoải mái hưởng thụ, ngươi chớ quấy rầy thời gian yên tĩnh của ta."

"Diệp ca, không cần biết ngươi có cần hay không, ta đều sẽ liều mạng tu luyện, đồng thời phát triển thương hội thành đệ nhất

thương hội Huyền Thiên đại lục!"

"Không cần biết lúc nào, chỉ cần Diệp ca cần thì ta và thương hội ta sẽ ngay lập tức đuổi tới bên cạnh ngươi, không cần biết kẻ địch của ngươi là ai, cho dù là toàn bộ Huyền Thiên đại lục!"

Chờ chút!

Nghe đến đây, Diệp Phong nhìn vẻ mặt thành thật của Hoàng Tiểu Phi, bây giờ hắn chỉ muốn nói một câu thôi, mẹ nó, ngươi thêm phần diễn cho mình, có phải là hơi lố rồi hay không!

Nghĩ đến đồ đệ của mình tự thêm phần diễn thành nội ứng trong Thiên Cơ Các, nghĩ đến đại đồ đệ là cốc chủ Vạn Hoa Cốc, bây giờ Hoàng Tiểu Phi còn chưa tính là tiểu đệ cũng muốn làm ra đệ nhất thương hội Huyền Thiên đại lục, làm sao cứ như là hắn muốn hạ một thế cuộc đủ để ảnh hưởng đến toàn bộ Huyền Thiên đại lục, hắn chỉ muốn yên tĩnh phá của thôi, mẹ nó, các ngươi đều làm gì đó!

"Hi vọng hắn không phải nghiêm túc!"

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Hoàng Tiểu Phi, Diệp Phong cũng chỉ có thể suy nghĩ như thế, dù sao hắn cũng không thể thay đổi ý nghĩa của người khác được.

Mười giờ sau, gần chạng vạng tối!

"Ta muốn giết ngươi!"

"Ta tuyệt đối phải giết ngươi!"

Rốt cục thoát khỏi mê trận, Mạnh Hải Phong mặt mũi tràn đầy giận dữ khống chế phi kiếm phóng lên tận trời, khí tức khủng bố Độ Kiếp Cảnh tứ trọng không chút kiêng kỵ bộc phát ra, trên đường đi khiến cho vô số người né tránh, không có ai có can đảm trêu chọc!

Màn đêm buông xuống!

Chương 82: Phệ Huyết Đường Lang, hành

hung lão đầu đó cho ta

Mạnh Đường Vũ dẫn theo Diệp Phong và Hoàng Tiểu Phi tiếp tục đi đường trong bóng đêm.

Mà theo khoảng cách càng ngày càng gần Tinh Hồn Tông, hai người Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ cũng bắt đầu cảm nhận được một áp lực khó hiểu, thương hội bọn họ cũng chỉ là một cái thương hội phát triển mấy ngàn năm, bọn họ không dám tưởng tượng Tinh Hồn Tông sẽ là một con quái vật khổng lồ như thế nào!

Sáng sớm ngày thứ hai!

Khi ba người đi tới Tinh Hồn Tông, hai người Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ ngẩn ra tại chỗ.

Đã nói là quái vật khổng lồ?

Nhìn tông môn cực kỳ quạnh quẽ trước mặt, là tông môn của Diệp Phong thật sao?

"Diệp Phong, ngươi còn biết trở về sao!"

Ngay lúc hai người ngây người, giọng nói tràn đầy lửa giận của Lạc Thiên Tuyết từ trong tông môn truyền ra.

Lạc Thiên Tuyết, Bạch Thiên Hồng, Hạ Thiên Vũ, Lãnh Vô Phong, La Khải và năm thiên kiêu nhanh chóng đi từ trong tông môn ra.

"Hạ Thiên Vũ!"

Mà Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ lại trực tiếp nhìn thẳng vào Hạ Thiên Vũ, dù sao thương hội bọn họ cũng có chút hợp tác với Phòng đấu giá Thiên Vũ của Hạ Thiên Vũ.

Đương nhiên, mặc dù hai người bọn họ nhận ra Hạ Thiên Vũ nhưng đối phương không nhận ra bọn họ, dù sao chuyện hợp tác với đối phương đều do hội trưởng Hoàng Đại Hải phụ trách.

Nhưng hai người nghĩ mãi mà không rõ, đường đường là ông chủ sau màn Phòng đấu giá Thiên Vũ, tại sao lại có mặt ở trong cái

tông môn nhỏ này.

"Sư tôn, sao bọn họ cũng ở đây?"

Đi đến trước mặt Lạc Thiên Tuyết đang rất tức giận, Diệp Phong chỉ vào năm thiên kiêu, tràn đầy tò mò hỏi.

Tại sao bọn họ lại ở đây?

Sau khi ngươi trở lại bản tông ngươi đã làm những gì ngươi cũng không biết hay sao?

"Diệp Phong, ngươi đúng là đệ tử giỏi của sư tôn, đi ra ngoài một chuyến, không chỉ gạt ngũ đại đệ tử hạch tâm của bản tông về, còn dẫn một con yêu thú hộ tông về, thậm chí còn thuận tiện mang một trưởng lão về."

Nhìn vẻ mặt bối rối của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết cắn răng nghiến lợi nói.

Chờ chút!

Ánh mắt Lạc Thiên Tuyết bỗng rơi vào hai người Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ cách đó không xa, không biết tại sao, nhìn thấy hai người thì nàng có dự cảm không ổn.

"Bọn họ là ai?"

"Tuyệt đối đừng nói với ta bọn họ cũng muốn gia nhập tông môn!"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết nhìn chằm chằm Diệp Phong, trực tiếp chất vấn.

"Sư tôn, bọn họ không định gia nhập tông môn chúng ta."

"Ta giới thiệu cho ngươi một chút, vị này là Thiếu chủ Thần Hải Thương Hội Hoàng Tiểu Phi, vị này là đại quản gia Thần Hải Thương Hội Mạnh Đường Vũ, lần này bọn họ theo đệ tử trở về chủ yếu là tới đây để thương thảo một chút chuyện kinh doanh với sư tôn."

Hả?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, đặc biệt là nhìn thấy cuối cùng Diệp Phong còn nở một nụ cười dị dị, Lạc Thiên Tuyết luôn cảm thấy chuyện này sẽ không đơn giản như vậy, dù sao cái tông môn này của mình mới vừa sáng lập không lâu, có thể làm ăn gì được với thương hội của người ta?

Mà đứng ở phía sau Hạ Thiên Vũ, nghe thân phận của hai người thì lại tỏ vẻ kinh nghi, mặc dù hắn không biết hai người nhưng hắn lại biết hội trưởng Thần Hải Thương Hội Hoàng Đại Hải.

"Tiểu tử này chính là Diệp Phong sao?"

Lúc này, La Khải nhìn Diệp Phong, thậm chí đã bắt đầu suy nghĩ tiếp theo nên làm như thế nào để lấy lòng Diệp Phong, từ đó có thể lấy được chút tinh huyết Đại yêu Tử Lôi Cuồng Sư trong tay Diệp Phong.

"Hai vị, Tinh Hồn Tông ta sáng lập còn chưa được một tháng, hơn nữa các ngươi cũng nhìn thấy, trước mắt đệ tử trong môn phái cũng không nhiều, quan trọng nhất chính là tông môn chúng ta cực kỳ nghèo khó, hoàn toàn không có tài lực sung túc để cho đệ tử mua sắm tài nguyên tu luyện, ta thấy chuyện hợp tác coi như qua đi."

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết đi đến trước người hai người Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ, sắc mặt lạnh lùng nói.

Thân là Thánh nữ Vô Cực Tông, dù là ngày bình thường dùng phần lớn thời gian cho tu luyện nhưng dù sau phụ thân kiếp này của nàng cũng là tông chủ Tinh Cực Tông, cho dù là Tinh Cực Tông mạnh mẽ cũng sẽ có quan hệ không tầm thường với một vài thương hội và phòng đấu giá, mỗi tháng sẽ mua sắm một lượng lớn tài nguyên tu luyện ở chỗ đối phương.

Hả?

Nhưng mà Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ nghe nói như thế thì lại sững sờ.

Cực kỳ nghèo khó?

Có tên phá của Diệp Phong này, tông môn của các ngươi còn có

thể nghèo khó được hay sao?

Không nói những cái khác, chỉ với hơn chín ngàn vieen cửu vân Huyết Tham Đan mà hắn vứt bỏ trước đó, với giá trị của nó mà đem đi mua tài nguyên tu luyện thì sợ có thể đủ cho những đệ tử của quý tông tu luyện hơn mười năm!

"Lạc Tông chủ, ta nghĩ có thể là ngươi hiểu lầm rồi, lần này chúng ta đến đây không phải là việc mục đích đó."

Nói xong, Hoàng Tiểu Phi nói ra chi tiết giao dịch đan phương Huyết Tham Đan.

Choáng váng!

Sau khi Lạc Thiên Tuyết nghe xong, cả người đều ngốc ngay tại chỗ!

Đan phương Huyết Tham Đan, đan phương bát phẩm đã thất truyền từ lâu, nếu có thể luyện chế ra Huyết Tham Đan, hơn nữa còn là độc nhất vô nhị bán, lợi nhuận trong đó hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được!

Nhưng chuyện này thì có liên quan gì tới nàng, mỗi ngày có người đến tông môn muốn gia nhập vào nhưng nàng lại không thể cự tuyệt được đã đủ khổ rồi bây giờ lại nói cho nàng sau này mỗi tháng Tinh Hồn Tông đều có một số lớn linh thạch vào kho?

"Sư tôn, đệ tử thân là đại đệ tử thân truyền của ngày, là Đại sư huynh của tất cả huynh để trong tông, trợ giúp tông môn phát triển chính là một phần trách nhiệm của đệ tử!"

Lúc này Diệp Phong đi tới, nhìn Lạc Thiên Tuyết, vẻ mặt chính khí nói, thậm chí trong lòng đã tưởng tượng tiếp theo Lạc Thiên Tuyết sẽ tán dương hắn như thế nào, dù sao phóng nhãn toàn bộ Huyền Thiên đại lục, một đại đệ tử vừa tốn sức vừa tốn tiền để phát triển tông môn như hắn thì có thể tìm được ở đâu!

Nhìn vẻ mặt đắc ý như muốn nói mau khen ta đi của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết tức đến mặt mũi tràn đầy sương lạnh, chỉ hận không thể một bàn tay chụp chết Diệp Phong!

Chương 83: Diệp ca, có phải là mấy ngày nay có người đuổi theo chúng ta hay không?

Ta biết!

Ta biết ngay hai người đó đến đây tuyệt đối không có chuyện tốt lành gì!

Ta biết ngay phàm là chuyện dính dáng tới tên nghiệt đồ Diệp Phong này thầy tuyệt đối không phải là chuyện tốt!

Ta không muốn phát triển tông môn, lão nương không muốn phát triển tông môn, xáo trộn kế hoạch tu luyện của ta như thế, đến năm tháng nào ta mới có thể phi thăng thượng giới báo thù!

Lúc này, tâm tính Lạc Thiên Tuyết triệt để nổ!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, lão giả áo xám sẽ đuổi tới Tinh Hồn Tông sau ba phút, trừ một lần sử dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ hôm nay."

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phong, đây là bởi vì Diệp Phong đã lệnh cho hệ thống vận dụng một lần nhìn trộm thiên cơ, nếu như lão giả áo xám còn dám đuổi theo, vậy thì hãy nhắc nhở hắn khi sắp đuổi kịp.

"Tiểu Huyết, có một lão giả áo xám một đường đuổi giết chúng ta, sắp đuổi tới Tinh Hồn Tông, người đi qua đó ngăn hắn lại, tạm thời đừng có giết hắn, đánh hắn cho mẹ hắn cũng không nhận ra hắn được, hành hung hắn cho ta!"

Lúc này, Diệp Phong vẫy vẫy tay với Phệ Huyết Đường Lang đã hóa thành nhân hình cách đó không xa, ra lệnh.

"Tiểu Huyết tuân mệnh!"

Nói xong, Phệ Huyết Đường Lang anh tuấn hơi vẩy quạt lông trong tay, thậm chí còn không quên nhìn hai nữ Hạ Thiên Thiên và Đỗ

Thiên Nguyệt trong năm thiên kiêu, sau đó Phệ Huyết Đường Lang mặc một bộ áo trắng nhất phi trùng thiên, chỉ trong mấy hơi thở là đã biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

...

Cái gì?

Mẹ nó, có phải ngươi vừa mới giả vờ đẹp trai hay không?

Nhìn thấy Phệ Huyết Đường Lang diễn như nước chảy mây trôi, Diệp Phong ngẩn ra!

Mẹ nó, ngươi là một con yêu thú mà cũng muốn diễn?

Điên rồi!

Diệp Phong cảm thấy bên cạnh mình cho dù là người hay là yêu đều mẹ nó không được bình thường!

(Mọi người và một yêu: Đúng, chỉ ngươi bình thường, tên phá của đến phát rồi ngươi!)

Tinh Hồn Tông, hướng đông nam!

"Nhanh!"

"Rốt cuộc các ngươi cũng dừng lại nghỉ ngơi rồi, lão phu không tin ngươi còn có loại trận kỳ phẩm cấp cao đó nữa, nếu không giết ngươi thì lão phu cũng không phải là Mạnh Hải Phong!"

Phát hiện rốt cục Mạnh Đường Vũ không tiếp tục nhanh chóng di chuyển nữa, Mạnh Hải Phong cảm thấy rốt cuộc cơ hội báo thù của mình cũng đến rồi!

Hả?

Đúng lúc này, Mạnh Hải Phong đang phi hành với tốc độ cao bỗng nhiên ngừng ở giữa không trung, thay trước mặt là một thanh niên mặc áo trắng cầm quạt lông trong tay ngăn cản đường đi của mình, lên tiếng nói: "Ta không muốn giết ngươi, tránh ra!"

Ha ha!

Phệ Huyết Đường Lang nghe nói như thế thì nhịn không được bật cười nói: "Chỉ là Độ Kiếp Cảnh tứ trọng, ai cho ngươi can đảm mà dám một đường đuổi theo truy sát chủ nhân của ta!"

"Rốt cuộc ngươi là ai?"

Nghe đối phương nói thẳng ra tu vi của mình, chuyện này khiến cho sắc mặt Mạnh Hải Phong lập tức trở nên ngưng trọng, phải biết bây giờ hắn không có phóng ra khí tức Độ Kiếp Cảnh tứ trọng.

Như vậy thì chứng tỏ là thực lực của đối phương cao hơn hắn nhiều!

"Chờ một chút, chủ nhân của ngươi, ngươi là yêu thú!"

Mà không lâu sau, Mạnh Hải Phong bỗng nhiên nhận ra được cái gì, nhìn về phía Phệ Huyết Đường Lang đối diện, thần sắc đại biến, lên tiếng kinh hô!

Oanh!

Phệ Huyết Đường Lang đột nhiên đưa tay phải ra đè về phía Mạnh Hải Phong, một cỗ uy áp kinh khủng ngạt thở ầm vang rơi xuống, cho dù Mạnh Hải Phong có đề phòng từ trước nhưng cũng không gánh được khí tức uy áp kinh khủng này, quỳ xuống trong hư không, toàn bộ thân thể bị uy áp kinh khủng này làm cho không ngừng run rẩy, hoàn toàn không phản kháng được chút nào!

"Ta là Đại yêu Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong vượt qua hai đạo Thiên Đạo lôi kiếp, nếu ngay cả ngươi mà ta cũng không thu thập được thì chủ nhân sẽ tức giận!"

"Nhưng mà ngươi yên tâm, tạm thời chủ nhân không định giết ngươi, chờ ta dạy dỗ cho ngươi một bài học sau đó sẽ dẫn người đến gặp chủ nhân của ta, đến lúc đó ngươi sống hay chết thì sẽ do chủ nhân của ta quyết định!"

Nói xong, trong nháy mắt Phệ Huyết Đường Lang đã xuất hiện ở trước mặt Mạnh Hải Phong, một quyền ẩn chứa man lực kinh khủng đánh thẳng đến mặt Mạnh Hải Phong, nó nhớ kỹ Diệp

Phong chỉ cho nó một cái mệnh lệnh, đánh cho mẹ của đối phương cũng không nhận ra đối phương, như vậy thì nơi nên đánh nhiều nhất chính là mặt!

Trong Tinh Hồn Tông!

Hoàng Tiểu Phi bỗng phát hiện truyền âm ngọc bội có phản ứng, vội vàng phóng ra một tia thần thức hòa vào truyền âm ngọc bội.

"Phụ thân, ngươi nói cái gì đó, chúng ta không có nhìn thấy Mạnh lão!"

"Cái gì, Mạnh lão đã đuổi theo chúng ta ba ngày?"

"Chờ một chút, ngươi nói Mạnh lão vừa mới gửi tin cầu cứu ngươi, bây giờ hắn sắp bị đánh chết rồi?"

Kết thúc truyền âm, Hoàng Tiểu Phi lo lắng nhìn về phía Diệp Phong hỏi: "Diệp ca, hai ngày này ngươi có nhìn thấy một lão giả áo xám không?"

Hả?

"Không ngờ được là vẫn bị ngươi phát hiện."

"Chuyện nàykhông cần cảm ơn ta, dù sao bây giờ chúng ta cũng là quan hệ hợp tác."

"Nhưng mà ta vẫn phải nhắc nhở các ngươi một chút, sau này ra ngoài nhất định phải cam đoan hành tung của mình không thể bị kẻ địch biết được, lần này nếu như không có ta, các ngươi đã bị lão đầu đó làm chết."

"Hai người các ngươi không biết là lão đầu đó truy sát các ngươi đến mức phát rồ, đuổi theo các ngươi gần ba ngày!"

Diệp Phong nhìn Hoàng Tiểu Phi, thần sắc bình thản vừa cười vừa nói.

Bị ta phát hiện?

Nếu như không bị ta phát hiện thì Mạnh lão của thương hội chúng

ta sẽ bị ngươi đùa chơi chết!

Hơn nữa sao ngươi lại cho rằng đối phương đến đuổi giết chúng ta, đuổi ba ngày, sao ngươi không nói cho chúng ta một tiếng, bây giờ hiểu lầm lớn rồi!

Lúc này, Hoàng Tiểu Phi muốn điên rồi, hắn có thể cảm nhận được Diệp Phong tuyệt đối là có ý tốt, nhưng mà đây chỉ là hiểu lầm thôi!

"Diệp ca, người bán mau gọi người ngươi mới phải đi ra trở về đi, lão giả vẫn luôn đuổi giết chúng ta là phụ thân của Mạnh quản gia, hắn không phải là kẻ địch!"

Nghĩ đến bây giờ Mạnh lão nguy cơ sớm tối, Hoàng Tiểu Phi lo lắng nhìn Diệp Phong, vội vàng giải thích.

Hả?

Chương 84: Tiểu hoàng cẩu đột phá Kiếm Tâm chi cảnh, mọi người điên rồi

Phụ thân của Mạnh quản gia?

Ngọa tào!

Nghe Hoàng Tiểu Phi nói như vậy, đặc biệt là nhìn thấy vẻ mặt lo lắng không thôi của đối phương, Diệp Phong cũng là bị kinh hãi, đầu ong lên, lão đầu bị hắn đùa giỡn ba ngày là lão cha của Mạnh Đường Vũ?

Truy sát?

Phụ thân ta?

Bên cạnh, Mạnh Đường Vũ cũng ngẩn ra, thậm chí trong lúc nhất thời không thể hiểu nổi hai người đang có ý gì.

Bành!

Đúng lúc này, một tiếng vang trầm từ nơi xa xa vọng lại, một lão giả đầu bị đánh sưng lên như đầu heo rơi xuống đất, Phệ Huyết Đường Lang mặt một bộ áo trắng cầm quạt lông trong tay chậm rãi rơi từ trên không trung xuống, cực kỳ đẹp trai!

"Phụ thân!"

Mạnh Đường Vũ thấy lão giả, dù đối phương thành đầu heo nhưng hắn vẫn liếc mắt một cái là nhận ra đối phương, vội vàng chạy tới.

Mà lúc này, bên cạnh, Lạc Thiên Tuyết, Hạ Thiên Vũ, La Khải, năm thiên kiêu cũng đều dùng ánh mắt khác thường mà nhìn Diệp Phong, bọn họ cũng nghe được cuộc nói chuyện của hai người, kết hợp với tình huống bây giờ thì bọn họ cũng hoàn toàn hiểu hết.

Phụ thân của đại quản gia của thương hội người ta đuổi theo ba ngày, ngươi lại xem người ta giống như là kẻ địch đùa giỡn người ta suốt ba ngày, bây giờ còn cho Phệ Huyết Đường Lang đánh đối phương thành đầu heo, người bình thường ai mà làm được mấy chuyện như vậy!

Một lát sau, khi Hoàng Tiểu Phi giải thích mọi chuyện cho Mạnh Hải Phong nghe một lần, Mạnh Hải Phong sắp khóc, hóa ra hắn bị hiểu lầm thành kẻ địch, mà người ta trêu đùa hắn ba ngày lại là đang yên lặng bảo hộ Thiếu chủ nhà mình và con của mình, hắn có thể làm sao, ủy khuất này hắn chỉ có thể tự chịu, chớ nói chi là bây giờ hắn cực kỳ may mắn đối phương không có lệnh cho Đại yêu kinh khủng đó trực tiếp giết hắn, nếu như vậy thì hắn chết quá oan ức!

"Mạnh lão, xin lỗi."

"Khi đó sau khi ta thức dậy thì nhìn thấy ngươi ngồi dưới đất dùng ánh mắt tràn đầy lửa giận nhìn chằm chằm hai người đang luận bàn là Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ, miệng thì không ngừng chửi mắng gì đó, người bình thường thì ai mà có biểu hiện như vậy chứ."

Lúc này Diệp Phong cũng đi tới trước người Mạnh Hải Phong, vẻ mặt lúng túng giải thích.

Hả?

Nghe nói như thế, Mạnh Hải Phong cũng nhớ lại lần đầu tiên mà hai bên gặp mặt nhau, lúc ấy mình vì Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ chiến đấu không muốn mạng với lãng phí cửu vân Huyết Tham Đan cho nên mới tràn đầy lửa giận không ngừng chửi mắng, nhưng hắn không ngờ được là cũng bởi vì như vậy mà khiến cho Diệp Phong hiểu lầm mình.

"Mạnh lão, nhiều năm không gặp, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ!"

Lúc này, Hạ Thiên Vũ đi tới, cười chào Mạnh Hải Phong.

"Hạ lão bản!"

Thấy người tới, Mạnh Hải Phong cũng lấy làm kinh hãi, trước kia hắn đi theo bên cạnh hội trưởng, cũng đã gặp đối phương không ít lần, nhưng hắn không ngờ được là đối phương lại có mặt ở chỗ này.

"Cái gì Hạ lão bản, bây giờ ta đã không quan tâm chuyện của phòng đấu giá nữa."

"Bây giờ ta chỉ là một trưởng lão Tinh Hồn Tông mà thôi, mệt nhọc cả một đời, cũng đã đến lúc ta tìm một chỗ để dưỡng lão."

Hạ Thiên Vũ nhìn Mạnh Hải Phong, cười giải thích.

"Cái gì!"

Nghe Hạ Thiên Vũ nói như vậy, Mạnh Hải Phong giật mình, hắn không tin lời đối phương nói, như vậy thì chứng minh Tinh Hồn Tông trước mặt này tuyệt đối không tầm thường, tuyệt đối có chỗ có thể hấp dẫn được đối phương!

"Nếu như thương hội các ngươi muốn hợp tác với tông môn chúng ta, vậy thì ta làm người trung gian, sẽ giới thiệu cho các ngươi."

"Vị này chính là tông chủ Tinh Hồn Tông chúng ta Lạc Thiên Tuyết, đồng thời nàng cũng là minh châu trên lòng bàn tay tông chủ Tinh Cực Tông Lạc Vô Danh."

"Năm vị này là ngũ đại đệ tử hạch tâm Tinh Cực Tông, bọn họ đại biểu cho cái gì thì hẳn là ngươi cũng biết rõ chứ!"

"Bạch Thiên Hồng, trưởng lão Tinh Cực Tông!"

"La Khải, bạn lâu năm của tông chủ Tinh Cực Tông Lạc Vô Danh, trước mắt cũng là trưởng lão Tinh Hồn Tông!"

"Nó thì cũng không cần giới thiệu, yêu thú hộ tông tông môn, chiến sủng của Diệp Phong."

Hạ Thiên Vũ nhìn Mạnh Hải Phong cười Giới thiệu sơ về những người trong tông môn, trong đó cũng không khỏi có ý khoe khoang, dù sao tất cả mọi người đều quen biết đã lâu, bây giờ hắn thành trưởng lão tông môn, đương nhiên phải làm cho đối phương biết được tông môn mạnh mẽ mới được.

Mà đứng ở phía sau, Lãnh Vô Phong sắp khóc, theo không ngừng có người gia nhập tông môn, hắn cảm thấy cảm giác tồn tại của mình càng ngày càng thấp, dù sao thì hắn cũng là đệ tử thứ hai gia nhập vào tông môn!

Lúc này Mạnh Hải Phong đã nghe đến choáng váng, ai mà ngờ được cái tông môn không đáng chú ý trước mặt này lại đáng sợ như thế!

Oanh!

Đúng lúc này, một luồng Hoàng Tuyền Kiếm Ý phóng lên tận trời từ đằng xa truyền đến, tình huống này khiến cho sắc mặt Mạnh Hải Phong đại biến lần nữa, hắn không ngờ được là Tinh Hồn Tông nho nhỏ này còn có kiếm tu thiên tư như thế!

Gâu gâu gâu!

Nhưng mà khi một con tiểu hoàng cẩu hưng phấn từ đằng xa chạy tới, Mạnh Hải Phong choáng váng, bên cạnh, Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ cũng choáng váng!

Một con chó lại lĩnh ngộ được Hoàng Tuyền Kiếm Ý cực hạn, mẹ nó, ai mà tin được chứ?

Mà những người còn lại nhìn thấy tiểu hoàng cẩu chạy tới thì cơ bắp trên mặt bị mất khống chế mà run rẩy, trong mắt lại lóe lên vẻ hâm mộ, không vì cái gì khác, chỉ vì tiểu hoàng cẩu này là Diệp Phong nuôi, hơn nữa Diệp Phong có thứ gì tốt đều cho con chó này ăn cả!

"Cẩu tử!"

Nhìn thấy tiểu hoàng cẩu chạy tới, Diệp Phong cũng cười cười, tiện tay lấy ra một mảnh vỡ Kiếm Tâm tiến giai bỏ vào trên trán tiểu hoàng cẩu.

Mà khi mọi người thấy mảnh vỡ Kiếm Tâm tiến giai trong tay Diệp Phong, mặc dù không biết đó là vật gì nhưng đều cảm thấy nóng mắt, bởi vì bọn họ biết thứ mà Diệp Phong lấy ra, đặc biệt là cho tiểu hoàng cẩu thì tuyệt đối không phải là thứ bình thường.

Oanh!

Theo tiểu hoàng cẩu hấp thu lực lượng của mảnh vỡ Kiếm Tâm tiến giai, một luồng Hoàng Tuyền Kiếm Ý kinh khủng từ trong cơ thể tiểu hoàng cẩu phóng lên tận trời, theo Hoàng Tuyền Kiếm Ý liên tục tăng lên, một đạo kiếm phôi màu vàng mà mắt trần có thể thấy dần dần ngưng tụ thành hình!

Chương 85: Tiểu hoàng cẩu đột phá Kiếm Tâm chi cảnh, mọi người điên rồi (2)

Kiếm Tâm chi cảnh!

Hình thức ban đầu của kiếm phôi!

Khi mọi người thấy kiếm phôi đó dần dần ngưng tụ thành hình Thì tất cả đều nghẹn ngào kinh hô!

"Ta biết ngay, ta biết ngay thứ trong tay Diệp ca đều không phải là đồ bình thường!"

Nghĩ đến ban sơ Diệp Phong lấy mảnh vỡ Kiếm Tâm tiến giai ra khoe khoang, lúc trước hắn và Mạnh quản gia cũng không hiểu đây là bảo vật gì, nhưng có thể sánh ngang Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo, Kim Tàm Tinh Diệu Thạch và tinh huyết Đại yêu không biết tên thì bọn họ suy đoán đó không phải là vật bình thường, nhưng không ngờ được là lại khủng bố như thế, có thể để lĩnh ngộ được kiếm ý cực hạn trực tiếp đột phá đến Kiếm Tâm chi cảnh!

Nghĩ đến đây, Hoàng Tiểu Phi lại cảm thấy thoải mái, ngay cả thể chất nghịch thiên như Đấu Chiến Thánh Thể mà cũng có thể tiện tay ném cho mình, vậy đem mảnh vỡ Kiếm Tâm tiến giai này cho một con chó dùng cũng không lạ gì.

Hô!

Không tức giận, ta không tức giận, đó vốn là đầu của hắn, hắn muốn cho ai dùng thì cho người đó dùng, ta không tức giận!

Mặc dù lúc này Lạc Thiên Tuyết cố gắng bình phục tâm tình của mình, nhưng nàng vẫn càng nghĩ càng giận, thậm chí đều sắp bị tức khóc, đây là bảo vật nghịch thiên có thể khiến cho kiếm ý cực hạn đột phá đến Kiếm Tâm chi cảnh, Đại tổ lão Lạc Thiên Hình tu luyện mấy trăm năm cũng mới tu luyện đến Kiếm Tâm chi cảnh, hơn nữa còn dưới điều kiện đã lấy được mấy lần cơ duyên trong Thiên Đạo Chiến Trường!

"Mẹ nó, trước đó tiểu tử thúi này nướng thi thể Đại yêu vô cùng trân quý cho vô số đệ tử Tinh Cực Tông ăn, ta vốn cho rằng đó chính là cực hạn, nhưng không ngờ được là trong tay hắn lại còn có loại bảo vật này, mà phương pháp phá của của hắn có thể nói là khiến cho ta sáng mù cặp mắt chó!"

Bên cạnh, La Khải cảm thấy may mắn là mình làm ra quyết định chính xác nhất đời này, đó chính là chạy đến đây làm trưởng lão, Diệp Phong có thể phá của đến trình độ như vậy, cho dù một con chó cũng có thể đạt được đồ tốt như vậy, chỉ cần mình biểu hiện thật tốt thì còn sợ không lấy được một chút canh sao?

"Đây chỉ là những thao tác cơ bản của tiểu sư đệ thôi sao các ngươi cứ như là chưa bao giờ nhìn thấy việc đời vậy?"

Nhìn đám người bị chấn kinh, năm thiên kiêu, Đại sư huynh Trần Hạo Vũ không thèm để ý tự nói.

Cự tuyệt lời mời của Lạc Thiên Tuyết, Mạnh Hải Phong nhanh chóng dẫn theo Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ rời khỏi Tinh Hồn Tông, có nhiều thứ hắn phải hỏi Thiếu chủ nhà mình và nhi tử một chút, trong đó bao gồm giao dịch Hạ Thiên Vũ nói tới trước đó.

"Nói một chút đi, các ngươi tự mình đại biểu thương hội giao dịch cái gì với Tinh Hồn Tông, tuyệt đối đừng nói là có liên quan đến đan phương Huyết Tham Đan nha, mặc dù tiểu tử đó có rất nhiều Huyết Tham Đan, thậm chí còn là cửu vân Huyết Tham Đan nhưng ta vẫn không tin hắn có đan phương Huyết Tham Đan thật."

Rời khỏi Tinh Hồn Tông, Mạnh Hải Phong chất vấn hai người.

Oanh!

Một luồng chiến ý bất khuất yếu ớt nhưng lại khiến người ta cảm thấy áp lực từ trong cơ thể Hoàng Tiểu Phi bạo phát ra, trên người xuất hiện một vệt kim quang nhàn nhạt, chuyện này khiến cho sắc mặt Mạnh Hải Phong bên cạnh biến đổi lớn!

Mấy phút sau.

"Diệp ca ngay cả loại Đấu Chiến Thánh Thể nghịch thiên này cũng

có, chỉ là đan phương nghịch thiên này thì có đáng là gì?"

Hoàng Tiểu Phi không nói nhảm, trực tiếp dùng Đấu Chiến Thánh Thể nghịch thiên chứng minh với Mạnh Hải Phong, ở trong mắt Diệp Phong, đan phương Huyết Tham Đan mà bọn họ tự nhận là cực kỳ trân quý giống như là giấy lộn, đối phương hoàn toàn khinh thường lừa gạt bọn họ, nếu đối phương nói đan phương Huyết Tham Đan là thật thì tuyệt đối là thật.

"Phụ thân, ngươi tuyệt đối không ngờ được là Đấu Chiến Thánh Thể này không có đơn giản như chúng ta mới nói thôi đâu, chỉ vừa dung hợp một phần trăm thì ngộ tính của Thiếu chủ đã thay đổi nghiêng trời lệch đất, cho dù là công pháp Thiên cấp thượng phẩm thì cũng nhìn một cái là có thể đi vào đốn ngộ chi cảnh!"

Lúc này, Mạnh Đường Vũ bổ sung.

"Công pháp Thiên cấp thượng phẩm?"

"Ở đâu!"

Nghe nói như thế, Mạnh Hải Phong vội vàng gặn hỏi, phải biết, cho dù Thần Hải Thương Hội bọn họ, bây giờ công pháp cấp cao nhất cũng chỉ là một bản công pháp Thiên cấp hạ phẩm!

"Dùng làm giấy vệ sinh."

Hoàng Tiểu Phi thấy Mạnh Hải Phong gấp gáp thì vẻ mặt đắc ý nói, hắn cảm thấy đây là chuyện xa xỉ nhất đời này mà mình có thể làm ra.

"Cái gì!"

Nghe nói như thế, Mạnh Hải Phong tức nâng tay phải lên muốn đánh tới nhưng đột nhiên nghĩ đến đối phương là Thiếu chủ nhà mình, cuối cùng quyết định để màu tác này lại cho hội trưởng.

"Đi thôi, nếu như đan phương Huyết Tham Đan là thật, ta sẽ theo hội trưởng tới bái phỏng Tinh Hồn Tông, một thành lợi nhuận là chuyện không thể nào, đối phương nể mặt thương hội chúng ta, nhưng chúng ta cũng không thể giả hồ đồ, tối thiểu cũng phải cho đối phương hai thành hoặc ba thành lợi nhuận mới được."

Tinh Hồn Tông, bên trong đại điện tông môn.

"Sư tôn, có, có chuyện gì không?"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết gọi riêng mình qua, đặc biệt là nhìn thấy ánh mắt bất thiện của đối phương, Diệp Phong tỏ vẻ hơi hoảng, nhưng nghĩ nghĩ, trong khoảng thời gian này hình như mình cũng không có gây ra chuyện gì.

"Đại đệ tử thân truyền của ta, ta đã xem thường ngươi!"

"Ngươi mới rời khỏi tông môn mấy ngày, nhưng bây giờ ngươi đã có bao nhiêu cái thân phận?"

"Vị đệ tử hạch tâm thứ sáu của bản tông!"

"Trưởng lão vinh dự của bản tông!"

"Tự lập môn hộ, hơn nữa còn thu cốc chủ Vạn Hoa Cốc làm đệ tử!"

"Đại đệ tử thân truyền, trưởng lão, sư tổ!"

"Ngươi nói, ngươi muốn ta gọi ngươi là gì!"

Lạc Thiên Tuyết nhìn chằm chằm Diệp Phong, cố nén lửa giận chất vấn.

Hắc hắc!

Diệp Phong nghe xong cũng xấu hổ cười một tiếng, hắn không ngờ được là Lạc Thiên Tuyết lại biết được toàn bộ mọi chuyện nhanh như vậy.

"Sư tôn, đệ tử cam đoan với ngươi, ta sinh là đại đệ tử thân truyền của ngươi, chết cũng là đại đệ tử thân truyền của ngươi, ta mãi mãi là đại đệ tử thân truyền của sư tôn!"

Chương 86: La Khải, lão phu biết ngay ngươi không có lòng tốt

Lúc này, Diệp Phong vỗ ngực, vẻ mặt chân thành tha thiết la lớn, nhưng mà trong lòng vẫn đang nghĩ nếu có cơ hội thì bồi dưỡng một chút tình cảm với sư tôn, hắn không có nói là sau này không thể thêm một cái thân phận khác là đạo lữ.

Đừng nhìn Lạc Thiên Tuyết cả ngày lạnh như băng, nhưng Diệp Phong biết sư tôn mình nói năng chua ngoa nhưng tấm lòng như đậu hũ, hắn tin tưởng chỉ cần mình yên lặng trợ giúp sư tôn lớn mạnh tông môn, một ngày nào đó chắc chắn sẽ khiến cho đối phương cảm động, ai bảo hắn là thần hào phá của, những thứ khác hắn không có nhiều chỉ có linh thạch nhiều!

Nhớ lại một bộ phim hắn đã từng xem ở kiếp trước, Hạ Trúc không thích tiền nhưng Vương Đa Ngư cảm động Hạ Trúc, mỗi cái nháy mắt đều là tiền, hắn cũng tin tưởng chỉ cần mình kiên trì không ngừng nện linh thạch cho tông môn, sớm muộn gì cũng làm cho sư tôn cảm động.

Mặc dù không biết lúc này Diệp Phong đang suy nghĩ gì nhưng nghe nói như thế vẫn khiến cho trong lòng Lạc Thiên Tuyết có chút ấm áp, không cần biết quá trình thu đồ như thế nào, nhưng dù sao Diệp Phong cũng là đại đệ tử thân truyền duy nhất của nàng trong hai đời.

"Sư tôn, Bại Gia Môn của ta chỉ chơi thôi, chuyện này hắn là tiểu sư cô nói cho người biết đúng không, vậy thì nàng không có nói cho người biết là cốc chủ Vạn Hoa Cốc đó đánh cược thua nên mới bái ta làm sư phụ sao?"

"Hơn nữa ta cũng không muốn làm trưởng lão vinh dự bản tông, thật sự là không chịu nổi ngũ đại tổ lão nhất định phải cho ta một thân phận như thế."

Thấy Lạc Thiên Tuyết không nói gì, Diệp Phong giải thích lần nữa.

Nghe Diệp Phong giải thích, Lạc Thiên Tuyết cũng không ngờ được là trong chuyện này còn có những chuyện mà mình không biết, nếu đúng như Diệp Phong nói, vậy đúng là không thể trách Diệp Phong được, thân phận trưởng lão là ngũ đại tổ lão nhất định phải cho, thu cốc chủ Vạn Hoa Cốc làm đồ đệ là bởi vì đánh cược, như vậy thì sao nàng có thể giận cho được.

"Được, những chuyện này coi như xong."

"Trước đó Đại tổ lão liên lạc ta một lần, kêu ta nhắc nhở ngươi một chuyện, không cần biết trong tay ngươi còn có bao nhiêu cực phẩm Linh Tinh, tuyệt đối không thể lãng phí một viên nào nữa, cho dù là thượng phẩm Linh Tinh cũng không đáng kể, nhưng cực phẩm Linh Tinh nhất định phải giữ lại."

Nói đến đây, Lạc Thiên Tuyết ra vẻ thần bí tiếp tục nói: "Ngươi có biết trong Thiên Đạo Chiến Trường còn có một chỗ thần bí?"

"Sư tôn, hẳn là Thiên Đạo Thành?"

"Trước đó ta có tới đó, đáng tiếc Thiên Đạo Lệnh của ta chỉ có thể để cho ta ở đó nửa ngày, kết quả ta lại dùng phần lớn thời gian để đi dạo, chờ ta nạp tiền thì bị truyền tống ra."

Cực phẩm Linh Tinh!

Chỗ thần bí trong Thiên Đạo Chiến Trường!

Nghe được hai tin tức quan trọng này, Diệp Phong cảm thấy chỗ Lạc Thiên Tuyết muốn nói chính là Thiên Đạo Thành, dứt khoát nói tình huống mình từng đến Thiên Đạo Thành ra.

Mà Lạc Thiên Tuyết còn muốn khơi dậy lòng hiếu kỳ của Diệp Phong, ai mà ngờ đối phương không chỉ nói thẳng tên Thiên Đạo Thành ra mà còn từng đến đó nữa!

Tâm tính sập!

Lúc này, tâm tính Lạc Thiên Tuyết triệt để sập, phải biết tin tức Thiên Đạo Thành là nàng biết được từ Đại tổ lão, ai mà ngờ tên đồ đệ phá của của nàng cũng từng đến đó, nàng làm sư tôn làm quá biệt khuất!

"Sư tôn, Thiên Đạo Thành đó chơi cũng vui, ta kể cho ngươi."

Tiếp theo, Lạc Thiên Tuyết giống như một vạn câu hỏi vì sao, yên tĩnh nghe Diệp Phong kể về Thiên Đạo Thành khoa học kỹ thuật hóa, nghe như si như say, hận không thể lập tức đến Thiên Đạo Thành tận mắt nhìn những sản phẩm khoa học kỹ thuật thần kỳ

đó!

"Sư tôn yên tâm, chờ một thời gian nữa đệ tử lại đến Thiên Đạo Chiến Trường, nhất định sẽ tìm mấy cái Thiên Đạo Lệnh cho sư tôn, đến lúc đó đệ tử dẫn sư tôn đi Thiên Đạo Thành hưởng thụ một chút, Độ Kiếp Cảnh đại lão cũng phải tới bưng trà rót nước cho sư tôn!"

Diệp Phong tài đại khí thô vừa cười vừa nói.

Nghe nói như thế, ánh mắt Lạc Thiên Tuyết nhìn Diệp Phong cũng thay đổi, nàng có thể cảm nhận được những lời này đều là Diệp Phong nói thật lòng, tại thời khắc này, nàng cảm thấy có một tên đồ đại phá của chuyện gì cũng nghĩ cho nàng cũng là chuyện may mắn.

Thay đổi!

Ánh mắt sư tôn nhìn ta thay đổi!

Phát hiện ánh mắt Lạc Thiên Tuyết nhìn mình thay đổi, Diệp Phong mừng rỡ trong lòng, tình cảm sư đồ đã tăng thêm một bước!

Đột nhiên tỉnh táo lại, lúc này, Lạc Thiên Tuyết thấy Diệp Phong cười nhìn mình, nghĩ đến cảm xúc mới nãy của mình, sắc mặt hơi đỏ lên, trực tiếp phất tay nói: "Được, ngươi đi xuống trước đi, chuyện liên quan đến Thiên Đạo Thành ta sẽ lập tức báo cáo cho Đại tổ lão."

Nhìn Lạc Thiên Tuyết ngượng ngùng, Diệp Phong biết không thể nóng vội, khẽ gật đầu sau đó trực tiếp rời khỏi đại điện tông môn.

"Diệp Phong, tự giới thiệu mình một chút, ta là trưởng lão mới gia nhập tông môn La Khải, hơn nữa ta là một thể tu, sau này có việc khổ cực gì cứ tìm ta, Bạch lão và Hạ lão đều lớn tuổi rồi, không có việc gì cũng không cần làm phiền bọn họ, lỡ như làm cho bọn họ mệt chết sẽ không tốt."

La Khải đã chờ sẵn ở bên ngoài đại điện tông môn, thấy Diệp Phong đi ra ngoài thì vội vàng đi lên cười giới thiệu mình.

"La Khải, lão phu biết ngay lần này ngươi đến đây là không có lòng

tốt gì!"

Đúng lúc này, Bạch Thiên Hồng tức hổn hển từ đằng xa nói vọng lại.

Nhìn Bạch Thiên Hồng và Hạ Thiên Vũ tràn ngập lửa giận đi tới, La Khải cũng hơi xấu hổ, ai ngờ được lần đầu tiên trong đời hắn nói xấu sau lưng người khác mà lại bị phát hiện!

"Ba vị trưởng lão, hôm nay không có việc tốn thể lực, ngày mai cũng phải xem tình huống."

"Như vậy đi, nếu có việc tốn thể lực thì chắc chắn ta sẽ làm phiền ba vị, được không?"

Nhìn ba người giương cung bạt kiếm, Diệp Phong vội vàng đứng ra giảng hòa, dù sao ba người có tâm tư gì hắn cũng cực kỳ rõ ràng, chỉ vì muốn lấy được chút đồ tốt từ trong tay mình mà thôi.

Hừ!

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Bạch Thiên Hồng và Hạ Thiên Vũ nhìn La Khải, hừ lạnh một tiếng, sau đó quay người đi đến nơi xa, mà La Khải cũng hơi lúng túng cười cười với Diệp Phong, sau đó đi đến nơi xa.

Lúng túng khó xử xấu hổ không quan trọng, dù sao Diệp Phong hứa hẹn cho mình một cơ hội là đủ rồi, hắn đến là vì cái gì, còn không phải là vì Đại yêu tinh huyết trong tay Diệp Phong sao!

"Tiểu sư đệ!"

Chương 87: Diệp Phong, cơ duyên bảo khố sống

Khi Diệp Phong trở lại chỗ ở, năm thiên kiêu và Lãnh Vô Phong đều hưng phấn vọt tới chỗ hắn.

Ai!

Nhìn sáu người chạy tới chỗ mình, Diệp Phong bất đắc dĩ thở dài, người ưu tú thì ở đâu cũng trở thành tiêu điểm cho mọi người ngắm nhìn.

"Tiểu sư đệ, không ngờ được là ngươi ra ngoài mấy ngày, thực lực lại từ Khí Động Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đột phá đến Trúc Cơ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, xem ra chắc chắn là lấy được cơ duyên lớn ở Thiên Đạo Chiến Trường chứ!"

Trần Hạo Vũ phát hiện cảnh giới của Diệp Phong lúc này, cảm thấy bất ngờ, nói.

Bên cạnh, Lãnh Vô Phong nghe nói như thế thì nhếch miệng, năm thiên kiêu không biết Diệp Phong Còn có phương thức đột phá giống như là tên lửa nhưng hắn thì tận mắt nhìn thấy!

Đừng nói bây giờ đột phá đến Trúc Cơ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, cho dù đột phá đến Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thì hắn cũng không cảm thấy bất ngờ, hơn nữa, hắn dám cam đoan, thực lực Diệp Phong đột phá tuyệt đối Không có một chút xíu liên quan nào đến cơ duyên!

"Đại sư huynh, khi ngươi đột phá thì dùng mấy phút?"

"Có phải là từ Khí Động Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong một đường đột phá đến Trúc Cơ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong?"

Theo đám người đến, Lãnh Vô Phong cảm thấy cảm giác tồn tại của mình càng ngày càng thấp, rốt cuộc cũng chờ được đến khi Đại sư huynh thân ái nhất của mình trở về, nhất định phải tìm được cảm giác tồn tại bên người Đại sư huynh mới được.

Mà năm thiên kiêu nghe Lãnh Vô Phong nói như vậy thì tất cả đều ngẩn cả ra, sau khi tỉnh táo lại thì đều ôm bụng cười, ánh mắt nhìn về phía Lãnh Vô Phong như đang nhìn một thằng đần.

"Vô Phong sư đệ, ta không có ác ý nhưng có phải là ngươi luyện đan luyện đến choáng váng rồi hay không, cho dù Diệp Phong tiểu sư đệ không hề tầm thường nhưng cũng không thể nào trực tiếp từ Khí Động Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong một đường đột phá đến Trúc Cơ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, trực tiếp vượt ngang hai cái

đại cảnh giới, chuyện này hoàn toàn không thể nào!"

"Đừng nói đại cảnh giới, cho dù có thể trực tiếp đột phá hai cái tiểu cảnh giới thì cũng là chuyện cực kỳ may mắn, hơn nữa sau đó còn phải vững chắc cảnh giới, chớ nói chi là Trúc Cơ Cảnh thì phải xây dựng Linh Liên, nếu như mở Linh Hải là cửa ải thứ nhất của tu sĩ thì xây dựng Linh Liên chính là cửa ải thứ hai."

Lúc này, Trần Hạo Vũ giảng giải cho Lãnh Vô Phong, dù sao thực lực Lãnh Vô Phong chỉ là Dung Linh Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, còn không có chế tạo Linh Liên, xung kích Trúc Cơ!

"Vẫn là Vô Phong sư đệ ngươi hiểu ta!"

"Ngươi không biết, lúc ấy ta một đường từ Khí Động Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đột phá đến Trúc Cơ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thoải mái cỡ nào, Ừ chỉ đáng tiếc là cảnh tượng đột phá chấn cổ thước kim như thế mà lại không có ai chứng kiến."

Nói đến đây, Diệp Phong nhớ đến hai bộ thi thể trong sơn động lúc ấy, cuối cùng vẫn không có nói là có hai bộ thi thể chứng kiến, hắn cảm thấy như vậy quá mất mặt!

Mà nghe Diệp Phong nói như vậy, năm thiên kiêu choáng váng!

Lãnh Vô Phong nói bọn họ có thể không tin, nhưng lời này là Diệp Phong nói, mặc dù mọi người tiếp xúc với nhau không lâu nhưng bọn họ lại biết một điều, đó là cho dù Diệp Phong nói cái gì thì tuyệt đối đều là thật, bởi vì đối phương hoàn toàn không có lý do để nói dối bọn họ!

Nhưng nếu như là thật, bọn họ hoàn toàn không có cách nào tưởng tượng ra cảnh tượng kinh khủng cảnh giới đột nhiên đột phá sẽ rung động như thế nào!

"Thực lực Vô Phong, theo lý thuyết thì lúc đó ngươi ăn nhiều cửu vân Thanh Huyền Đan như vậy, thể chất Đã thay đổi nghiêng trời lệch đất mới, sau bây giờ vẫn không có thử xung kích Trúc Cơ?"

Diệp Phong nhìn Lãnh Vô Phong, tò mò hỏi.

Xoát! Xoát! Xoát!

Mà nghe Diệp Phong nói như vậy, năm thiên kiêu lại vọt thẳng đến bên cạnh Lãnh Vô Phong, vây hắn lại, sau đó phóng ra linh lực để kiểm tra thể chất của Lãnh Vô Phong.

Cực kỳ thuần túy!

Đây là ý nghĩ duy nhất trong đầu của năm thiên kiêu sau khi tra xét xong!

"Vô Phong sư đệ, ngươi, ngươi đã ăn bao nhiêu cửu vân Thanh Huyền Đan, Thanh Huyền Đan là cực phẩm ?"

Vẻ mặt chấn kinh, Trần Hạo Vũ nhìn Lãnh Vô Phong, hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

"Tam phẩm cửu vân Thanh Huyền Đan!"

"Ta cũng quên đã ăn bao nhiêu, dù sao cũng ăn cho đến khi chịu hết nổi nôn ra mới ngừng."

"Cũng may mắn thực lực của ta là Dung Linh Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, vừa khéo tam phẩm Thanh Huyền Đan này có tác dụng đối với ta, có thể nói cơ duyên lớn này là đại sư huynh ban cho ta."

Lãnh Vô Phong vẻ mặt đắc ý nhìn năm thiên kiêu, giải thích.

Thiên kiêu thì đã sao!

Không nói những cái khác, chỉ dựa vào thân thể của mình bị vô số viên cửu vân Thanh Huyền Đan tẩy lễ, thành tựu tương lai không nhất định thấp hơn bọn họ.

Hâm mộ!

Ăn đến chịu hết nổi mà nôn ra, hành vi phá của như vậy đúng là rất phù hợp với tác phong của tiểu sư đệ!

Hơn nữa, nếu như thân thể của bọn họ được tẩy lễ đến trình độ như vậy, lại thêm thiên tư, ngộ tính, linh căn của bọn họ, hoàn toàn không dám tưởng tượng hạn mức cao nhất của mình sẽ đạt tới tình trạng kinh khủng như thế nào!

Giờ khắc này, không còn ai trong số năm thiên kiêu dám xem thường Lãnh Vô Phong, chỉ dựa vào thể chất không hề có một chút tạp chất này thì tương lai không thể nào có thành tựu thấp hơn bọn họ được!

"Đại sư huynh, lúc đầu ta muốn xung kích Trúc Cơ Cảnh, nhưng mà sư tôn nói ta chờ ngươi trở lại rồi nói, dù sao đối với tu sĩ thì Trúc Cơ Tạo Liên là một bước cực kỳ quan trọng."

Nhìn thấy năm thiên kiêu bị chấn kinh, Lãnh Vô Phong quay qua giải thích với Diệp Phong.

"Thì ra là thế!"

"Chẳng qua trước mắt trong tay của ta không có đồ tốt có thể trợ giúp ngươi, ngươi tạm chờ chút."

Nghe xong, Diệp Phong cũng hiểu ý Lạc Thiên Tuyết, chẳng qua trước mắt đồ trong tay hoàn toàn không có thứ có thể trợ giúp Lãnh Vô Phong, chỉ có thể chờ.

Hâm mộ!

Năm thiên kiêu nghe hai người nói chuyện với nhau xong thì hâm mộ đến hai mắt muốn phát tím!

Chương 88: Tiện nghi người khác không bằng tiện nghi tông môn nhà mình

Thân thể không hề có tạp chất của Lãnh Vô Phong đã rất khủng bố rồi, nếu như Trúc Cơ lại có Diệp Phong hỗ trợ, vậy thì có thể nói là trực tiếp cất cánh, có thể nói là có câu hứa này của Diệp Phong, thành tựu trong tương lai của Lãnh Vô Phong tuyệt đối sẽ vượt xa bọn họ!

Nghĩ đến đây, năm thiên kiêu khó chịu, sao bọn họ không gặp được Diệp Phong khi Trúc Cơ chứ, nếu là như vậy thì vận mệnh của bọn họ sẽ có thay đổi lớn!

Chờ chút!

Bỗng nhiên, năm thiên kiêu nghĩ đến một sự kiện, đó chính là trước mắt bọn họ đều là Tử Phủ Cảnh Cửu Trọng, chỉ có Trần Hạo Vũ đạt đến Tử Phủ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, tiếp theo chính là Luyện Liên Hóa Thần, xung kích Nguyên Thần Cảnh!

Nguyên Thần Cảnh Cũng là một giai đoạn cực kỳ quan trọng trong quá trình tu luyện.

Nghĩ đến đây, Trần Hạo Vũ cảm thấy may mắn vì mình vẫn luôn áp chế tu vi, không có tùy tiện xung kích Nguyên Thần Cảnh, nếu không thì chẳng phải là mình lại bỏ qua một cơ duyên lớn nữa hay sao!

Lúc này, năm thiên kiêu nhìn Diệp Phong, cảm thấy Diệp Phong chính là cơ duyên bảo khố còn sống!

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ dẫn sư huynh đệ tông môn tham gia giải thi đấu bí cảnh tông môn do Thiên Dương Tông tổ chức, nhiệm vụ này chỉ có một cái yêu cầu đó là nhất định túc chủ phải đoạt được vị trí thứ hai, sư huynh tông môn trong đội không thể đoạt được vị trí thứ nhất, nhiệm vụ thành công thì thưởng một lượng lớn điểm phá sản, nhiệm vụ thất bại trừ một lượng lớn điểm phá sản, có thể cự tuyệt!"

Đúng lúc này, tiếng nói của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

Giải thi đấu bí cảnh tông môn?

Còn nhất định phải đoạt được vị trí thứ hai?

Nghe hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, Diệp Phong nở nụ cười khổ, mặc dù không biết tình huống cụ thể của giải thi đấu bí cảnh tông môn này, nhưng nhất định phải đoạt được vị trí thứ hai thì cũng không dễ.

Mà không thể để sư huynh đệ đoạt được vị trí thứ nhất thì rất có thể là để phòng ngừa hắn lợi dụng lỗ hổng hệ thống!

"Đại sư huynh, có một cái Thiên Dương Tông tổ chức giải thi đấu bí cảnh tông môn, ngươi biết không?"

Trầm tư một lát, Diệp Phong quay qua nhìn Trần Hạo Vũ hỏi thăm, nếu như hắn không biết thì phải đi hỏi sư tôn mình Lạc Thiên Tuyết một chút.

"Ồ!"

Nhưng mà nghe Diệp Phong tra hỏi, Trần Hạo Vũ lại tỏ vẻ kinh nghi hỏi lại: "Tiểu sư đệ, sao ngươi biết chuyện này?"

"Đúng là mấy ngày trước thì có một cái tông môn tự xưng là Thiên Dương Tông tới đưa thư mời, mục đích là mời Tinh Hồn Tông chúng ta tham gia giải thi đấu bí cảnh tông môn gì đó, nhưng mà cuối cùng đối phương thương nghị như thế nào với tông chủ thì ta không biết được, dù sao kết quả là tông chủ đã từ chối."

Không lâu sau, Trần Hạo Vũ nói hết mọi tình huống mà mình biết ra.

"Như vậy sao?"

"Vậy ta đi hỏi sư tôn một chút."

Nói xong, Diệp Phong lại đi đến đại điện tông môn.

...

"Có việc?"

Nhìn thấy Diệp Phong đi mà quay lại, Lạc Thiên Tuyết mặt lạnh như tiền cất tiếng hỏi.

"Sư tôn, ta nghe Đại sư huynh nói mấy ngày trước có người tự xưng là người của Thiên Dương Tông đến đưa thư mời cho tông môn chúng ta, có chuyện như vậy không?"

Diệp Phong nhìn Lạc Thiên Tuyết, trực tiếp hỏi.

"Không sai!"

"Thiên Dương Tông này là một cái tông môn nhất lưu duy nhất ở xung quanh đây, lần này nó phát thư mời cho tất cả mấy chục cái tông môn xung quanh đây, mục đích là bọn họ tổ chức giải thi đấu

bí cảnh tông môn."

"Nhưng mà điều kiện là phàm là những tông môn nào đồng ý với lời mời thì nhất định phải lấy tài nguyên tu luyện ra đưa đến một cái bí cảnh cỡ nhỏ mà Thiên Dương Tông khống chế, mà mỗi cái tông môn cũng bị hạn chế về mặt nhân số, đến lúc đó ai có thể lấy được bao nhiêu tài nguyên trong bí cảnh thì đều phải xem bản lĩnh của mình."

"Nhìn thì có vẻ công bằng nhưng dù sao thì cái bí cảnh cỡ nhỏ này cũng do Thiên Dương Tông khống chế, hoàn cảnh, địa hình bên trong sợ là đều đã bị đệ tử trong tông môn bọn họ thuộc nằm lòng, những tông môn nào đồng ý tham dự thì thực ra vẫn là thua thiệt, suy cho cùng thì người được lợi lớn nhất vẫn là Thiên Dương Tông bọn họ."

Lạc Thiên Tuyết giống như đã nhìn thấu hết thảy, phân tích tình huống của giải thi đấu bí cảnh tông môn này.

"Sư tôn, đệ tử rất muốn tham gia giải thi đấu bí cảnh tông môn này."

Nghe xong, Diệp Phong nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

"Không được, tông môn chúng ta nghèo khó, hoàn toàn không bỏ ra nổi những tài nguyên tu luyện đó..."

Nói đến một nửa, Lạc Thiên Tuyết chợt phát hiện Diệp Phong lại dần dần hưng phấn lên, ánh mắt nóng bỏng nhìn chằm chằm nàng, giống như là đang rất mong chờ lời nói kế tiếp của nàng.

Phát điên!

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết triệt để phát điên, nàng lại quên mất tên đệ tử thân truyền này của mình là một tên phá của đến phát rồ!

Chỉ sợ mình vừa nói không bỏ ra nổi những tài nguyên tu luyện đó thì đối phương sẽ vỗ ngực nói một câu đệ tử có!

"Sư tôn, có phải người không bỏ ra được những tài nguyên tu luyện đó hay không?"

"Đệ tử có!"

Thấy Lạc Thiên Tuyết nói đến điểm mấu chốt nhưng lại dừng lại, Diệp Phong cũng gấp, thuận tiện nói luôn câu tiếp theo của Lạc Thiên Tuyết ra.

"Sư tôn, Đốn Ngộ Đan này, dược hiệu ngươi cũng biết, bây giờ trong tay cố tha cũng không còn nhiều tạm thời lấy ra năm viên đi."

"Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo, bây giờ ta còn có một ít, lấy năm mươi bụi ra đi!"

"Còn có Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, lấy ra ba viên đi!"

"Tinh huyết Đại yêu Tử Lôi Cuồng Sư, trong tay của ta có không ít, lấy một trăm giọt ra!"

Nhìn Diệp Phong lấy ra một đám bảo bối khiến cho nàng cũng phải đỏ mắt, Lạc Thiên Tuyết tức đến toàn thân run rẩy lên, ừ cái tên đồ đệ phá của này của mình lại xem nhiều bảo bối như vậy thành tài nguyên đưa đến trong bí cảnh, phá của lại có thể phá của như vậy sao?

Không nói khoa trương chút nào, xem như tất cả tông môn đồng ý tham dự giải thi đấu lần này lấy ra tất cả tài nguyên tu luyện đều không sánh được với một giọt tinh huyết của Đại yêu Tử Lôi Cuồng Sư!

Chương 89: Đấu Chiến Thánh Thể, bóng ma tâm lý của Lạc Thiên Tuyết

"Sư tôn, những thứ này có đủ hay không?"

Lúc này, Diệp Phong nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết, hỏi thăm, một cái cơ hội để phá của như thế này thì sao hắn có thể buông tha cho được.

Nghĩ đến chuyện đệ tử của mấy chục cái tông môn vì mấy thứ đồ tốt mà mình lấy ra này mà triệt để trở nên điên cuồng, Diệp Phong

cũng không nhịn được mà kích động, thân là thần hào phá của, đương nhiên là phải khiến cho càng nhiều người nhìn thấy hành vi phá của của hắn mới được.

Hô!

Lạc Thiên Tuyết hít một hơi thật sâu, dằn bàn tay ngọc đang run rẩy muốn vả chết Diệp Phong của mình xuống, mở miệng nói: "Ngươi nộp những thứ này lên cho tông môn đi, tài nguyên cho giải thi đấu tông môn lần này vi sư sẽ chuẩn bị."

Được, không phải ngươi thích phá của sao!

Vậy ta sẽ sung công toàn bộ đồ tốt của ngươi, ta xem ngươi còn phá kiểu gì được!

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên Tuyết bỗng nở nụ cười, nụ cười này giống như sông băng hòa tan, vạn mộc khôi phục, cực kỳ mê người!

Xoát!

Nghe nói như thế, Diệp Phong lại vung tay lên, trực tiếp thu mọi thứ dưới đất vào không gian hệ thống, sau đó vẻ mặt cảnh giác nhìn Lạc Thiên Tuyết.

? ? ?

Tình huống như thế nào, ta kêu ngươi nộp lên cho tông môn nhưng ngươi lại cất hết tất cả vào là có ý gì?

Nhìn thấy thao tác của Diệp Phong, nụ cười đắc ý trên mặt Lạc Thiên Tuyết cứng lại trong nháy mắt.

"Sư tôn, đệ tử không thể giao cho tông môn."

Lúc này, Diệp Phong vẻ mặt kiên định nói ra quyết định của mình.

"Tại sao?"

Lạc Thiên Tuyết ngẩn ra, ngươi phá của như vậy, thậm chí còn tìm được một nguồn thu nhập lâu dài cho tông môn, bây giờ lại không

chịu nộp những thứ này lên cho tông môn, rất vô lý!

"Bởi vì ta biết nếu như ta nộp lên cho tông môn, sư tôn tuyệt đối sẽ xem những thứ này là bảo bối, cúng bái."

"Đệ tử tuyệt đối không thể để cho những đồ chơi rách nát này chiếm dụng bảo khố tông môn, nhất định phải phá sạch mới được, không nói những thứ khác, Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo, sư tôn ngươi nói muốn đem đi ngâm chân, đệ tử tuyệt đối tự tay dâng lên!"

Lúc này, Diệp Phong vẻ mặt thành thật giải thích.

"Ngươi, ngươi..."

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết chỉ vào Diệp Phong, tức giận cả buổi không nói nên lời, nếu như Diệp Phong nộp hết toàn bộ lên, đúng là nàng sẽ Xem tất cả những thứ này như bảo bối mà cúng bái, ai mà ngờ được Diệp Phong đã đoán được.

"Được!"

Lạc Thiên Tuyết cắn răng một cái, nhìn Diệp Phong trực tiếp nói: "Những thứ này ngươi không thể đem đi, nếu ngươi muốn tham gia giải thi đấu tông môn đó, tài nguyên tu luyện cần có ta sẽ phụ trách, nhưng những thứ mà ngươi vừa mới lấy ra thì nhất định phải nộp lên cho tông môn, phá như thế nào, ngươi nói, ta làm!"

Rốt cục, Lạc Thiên Tuyết đưa ra một cái quyết định mà thay đổi cả đời nàng, so với để cho những người ngoài lấy được, còn không bằng để ở trong tông môn phá, để những người ở trong tông môn hưởng thụ được phúc lợi này.

Nghe nói như thế, Diệp Phong cũng có chút giật mình, người này không giống như sư tôn mà mình quen biết!

Nhưng không lâu sau Diệp Phong lại nở nụ cười, chỉ cần Lạc Thiên Tuyết phá của lần này thì lần thứ hai sẽ còn xa sao?

Phá của tuyệt đối là một chuyện có thể khiến cho người ta nghiện!

Không lâu sau, Diệp Phong lập tức lấy toàn bộ những thứ mà hắn

vừa mới cất vào ra.

"Năm mươi viên Đốn Ngộ Đan dùng như thế nào?"

Lạc Thiên Tuyết chỉ vào Đốn Ngộ Đan, trực tiếp hỏi.

"Bạch lão, Hạ lão, La trường lão, năm thiên kiêu, Lãnh Vô Phong, Phệ Huyết Đường Lang và sư tôn, các ngươi mỗi người hai viên, hai mươi tám viên còn lại đều cho cẩu tử, cái đồ chơi này vốn là ta giữ lại cho nó ăn."

Nghe phương thức phá của của Diệp Phong, dù là Lạc Thiên Tuyết đã có chuẩn bị tâm lý từ trước nhưng vẫn bị tức điên, mỗi người bọn họ mỗi người chỉ được có hai viên nhưng một con chó lại được tới hai mươi tám viên?

Hơn nữa cái gì mà còn vốn là chuẩn bị cho chó, hóa ra là bọn họ đang cướp đan dược với chó hay sao?

Hô!

Thở dài ra một hơi, Lạc Thiên Tuyết cố gắng đè lửa giận trong lòng xuống, chỉ vào năm mươi gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo hỏi: "Những Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo này thì sao?"

"Ngâm chân đi, không cần biết là chư vị sư huynh đệ hay là các trưởng lão, mỗi ngày đều rất mệt mỏi, ban đêm trước khi ngủ thì lấy Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo ngâm chân, có thể nói là một loại hưởng thụ!"

"Quy củ cũ, các ngươi mỗi ngươi hai gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo, hình ảnh mươi tám gốc còn lại ta lấy ra cho chó tắm."

Bành!

Nghe được câu nói sau cùng, rốt cuộc Lạc Thiên Tuyết cũng không áp chế nổi lửa giận trong lòng nữa, gạch dưới chân vỡ vụn trong nháy mắt, linh lực nóng nảy vờn quanh người, có thể thấy được nàng sắp bộc phát!

"Sư tôn, hay là ta đưa tất cả những thứ này vô trong bí cảnh!"

Nhìn Lạc Thiên Tuyết sẽ bộc phát bất cứ lúc nào, Diệp Phong vội vàng đưa ra đề nghị, thầm nghĩ trong lòng: "Xem ra là do ta đánh giá cao năng lực chịu đựng của sư tôn."

"Không cần!"

"Ta cảm thấy phương thức phân phối của ngươi rất tốt."

Nghe Diệp Phong đề nghị, linh khí táo bạo quanh người Lạc Thiên Tuyết tiêu tán trong nháy mắt, nở nụ cười nhìn Diệp Phong, hỏi tiếp: "Ba khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này thì sao?"

"Kim Tàm Tinh Diệu Thạch chỉ là linh quán dùng để rèn đúc vũ khí mà thôi, ta muốn dùng nó để rèn đúc một ít công cụ, bình thường dùng cho bếp tông môn chúng ta sử dụng, sau đó rèn đúc cuốc vân vân, một cái tông môn kiểu gì cũng phải có một cái vườn linh thảo mới được."

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết khôi phục một chút, Diệp Phong cũng nói ra suy nghĩ của mình.

Đao thái thịt?

Cuốc đào đất?

Nhịn! Ta nhịn!

Lạc Thiên Tuyết cố nén lửa giận trong lòng nhưng khi nghĩ tới Kim Tàm Tinh Diệu Thạch có thể đối kháng được lôi kiếp nhưng lại bị rèn đúc thành những công cụ dùng bình thường này thì huyết áp của nàng không ngừng lên cao.

Nàng vốn cho là hẳn là mình có thể chịu đựng được hành vi phá của của Diệp Phong, nhưng bây giờ mới biết nàng đã đánh giá quá cao mình, cũng đánh giá thấp tâm lý phá của đến phát rồ của Diệp Phong!

Chương 90: Đấu Chiến Thánh Thể, bóng ma tâm lý của Lạc Thiên Tuyết (2)

"Cuối cùng một trăm giọt Đại yêu tinh huyết này thì sao?"

Cửa ải cuối cùng, Lạc Thiên Tuyết không động viên mình, nàng tin chắc chắn mình có thể chịu đựng được!

"Một trăm giọt Đại yêu tinh huyết này chúng ta có thể..."

Đang định nói sẽ dùng những Đại yêu tinh huyết này để tưới hoa thì Diệp Phong phát hiện Lạc Thiên Tuyết đang dùng ánh mắt cực kỳ đáng sợ nhìn chằm chằm vào mình khiến cho hắn nén lời muốn nói ngược lại vào trong lòng.

"Lần đầu tiên sư tôn thử phá của, năng lực chịu đựng tâm lý vẫn quá kém, từ từ."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong nhìn Lạc Thiên Tuyết đang nhìn chằm chằm vào mình, cười nói: "Một trăm giọt Đại yêu tinh huyết này chúng ta có thể làm thành phần thưởng tông môn, ví dụ như là đệ tử tông môn đột phá cảnh giới, trưởng lão tông môn cống hiến to lớn cho tông môn vân vân, đều có thể lấy được một lượng Đại yêu tinh huyết nhất định, sư tôn ngươi xem coi thế nào?"

Ừm!

Nghe Diệp Phong đưa ra phương pháp sử dụng Đại yêu tinh huyết, rốt cục Lạc Thiên Tuyết cũng nhẹ nhàng thở ra, ánh mắt nhìn đối phương cũng trở nên hiền lành hơn rất nhiều.

"Được, xử lý theo lời ngươi nói đi!"

Lạc Thiên Tuyết không tranh luận chuyện lãng phí Đốn Ngộ Đan, Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo với Kim Tàm Tinh Diệu Thạch với Diệp Phong nữa, cuối cùng Đại yêu tinh huyết có thể được sử dụng hợp lý, nàng cảm thấy Diệp Phong đã rất nể mặt nàng rồi.

Nàng cũng không ngốc, nàng cảm nhận được rõ ràng mới nãy Diệp Phong thay đổi phương pháp dùng Đại yêu tinh huyết.

"Bạch lão, thông báo cho tất cả mọi người lập tức đến đại điện tông môn!"

Lạc Thiên Tuyết dùng thần thức truyền âm cho Bạch lão đang ở

cách đại điện tông môn không xa, sau đó mới nhìn về phía Diệp Phong, tiếp tục hỏi: "Trước đó hai người Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Đường Vũ, hình như đám người các ngươi đã ở chung với nhau được mấy ngày rồi, nói đi, ngươi đã phá cái gì rồi."

Biết mỗi ngày Diệp Phong sẽ phá một chút đồ tốt, lúc này, Lạc Thiên Tuyết cũng kìm nén không được lòng hiếu kỳ của mình.

"Cũng không tính là phá!"

"Cửu vân Huyết Tham Đan, ta cho hai người bọn họ ăn đến nôn ra, chỉ sợ trong thời gian ngắn bọn họ không thể ăn nó nữa."

Nghe đến đây, Lạc Thiên Tuyết không có phản ứng quá lớn, đã có đan phương, coi như rất khó luyện chế ra cửu vân, dược hiệu kém một chút nhưng dù sao đều là Huyết Tham Đan, ăn đến nôn ra cũng không tính là cái gì.

"Ta có một quyển công pháp Thiên cấp thượng phẩm, để Hoàng Tiểu Phi dùng làm giấy vệ sinh."

Nghe đến đây, rốt cục khóe miệng của Lạc Thiên Tuyết cũng không nhịn được mà co quắp lại, ánh mắt nhìn về phía Diệp Phong lại có lửa giận bốc cháy lên, công pháp Thiên cấp thượng phẩm, là công pháp Thiên cấp thượng phẩm đó, cho dù Tinh Cực Tông truyền thừa vài vạn năm cũng chỉ có một quyển, ngươi lại dùng nó để làm giấy vệ sinh?

Hô!

Thở dài ra một hơi, Lạc Thiên Tuyết nhanh chóng bình phục tâm tình của mình, dù sao công pháp Thiên cấp thượng phẩm cũng chỉ là đồ tốt ở Huyền Thiên đại lục, nếu đem nó tới thượng giới thì cũng không khác gì rác rưởi.

"Đúng rồi, ta có Đấu Chiến Thánh Thể, trước đó Hoàng Tiểu Phi là thiếu gia ăn chơi tham sống sợ chết, ta muốn phá của cho nên cho hắn."

"Mặc dù cho hắn thì quá lãng phí nhưng mà sau đó không biết là vì nguyên nhân gì mà tiểu tử đó nghĩ thông suốt, cũng không tính mai một Đấu Chiến Thánh Thể đó!"

"Cái gì!"

Nghe được bốn chữ Đấu Chiến Thánh Thể, rốt cuộc sắc mặt của Lạc Thiên Tuyết cũng thay đổi, sau đó nhìn chằm chằm vẻ mặt lạnh nhạt của Diệp Phong la thất thanh lên!

"Không thể nào!"

"Tuyệt đối không thể nào là Đấu Chiến Thánh Thể mà ta biết!"

Nghĩ đến cái tên điên chỉ muốn chiến đấu khiến cho vô số thế lực lớn ở thượng giới đều cảm thấy nhức đầu đó, đặc biệt là nàng còn tận mắt nhìn thấy cái tên điên cuồng chỉ muốn chiến đấu đó khiêu chiến sư tôn của nàng!

Mà thứ khiến cho nàng khắc sâu ấn tượng nhất chính là chiến ý bất khuất của đối phương!

Dù hai chân và cánh tay phải đều đứt gãy chỉ còn lại tay trái nhưng vẫn cầm chiến đao nhỏ máu trong tay chống lấy thân mình, tuyệt đối không để cho mình ngã xuống, trong mắt có vô tận chiến ý thiêu đốt, giống như là một chiến thần tuyệt đối sẽ không ngã xuống!

Sau đó quanh thân lấp lánh kim mang chói mắt, hai chân và cánh tay phải đứt gãy hoàn toàn khôi phục trong thời gian cực kỳ ngắn, bạo phát ra lực lượng càng kinh khủng hơn nữa, cho dù sư tôn của nàng cao hơn đối phương một cái đại cảnh giới nhưng theo thời gian chiến đấu kéo dài cuối cùng sư tôn của nàng lại rơi xuống hạ phong, kết quả cuối cùng còn thảm bại trong tay đối phương!

Chiến ý bất khuất!

Càng đánh càng hăng!

Vượt cấp chiến đấu!

Chỉ chứng kiến trận chiến đấu đó thôi nhưng cho dù sống lại một đời thì bóng ma của người chỉ biết chiến đấu điên cuồng đó vẫn ảnh hưởng đến Lạc Thiên Tuyết!

"Cái gì mà không thể nào?"

Nghe Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Diệp Phong cũng phát hiện Lạc Thiên Tuyết khác thường.

"Không có gì!"

"Đúng rồi, ngươi nói Đấu Chiến Thánh Thể này mạnh mẽ ở chỗ nào?"

Lạc Thiên Tuyết bình phục cảm xúc, sau đó quay qua nhìn Diệp Phong, tiếp tục hỏi.

"Cũng không có gì mạnh mẽ."

"Chính là không cần tu luyện công pháp và võ kỹ gì, chỉ cần không ngừng chiến đấu là có thể không ngừng mạnh lên!"

"Còn có thể lĩnh ngộ ra võ kỹ thích hợp với mình nhất trong chiến đấu!"

"Đúng rồi, cái thể chất này càng đánh càng hăng, thời gian chiến đấu càng dài, bị thương thế càng nghiêm trọng thì có thể bộc phát ra lực lượng mạnh mẽ vượt xa bản thân mình!"

Suy nghĩ một chút, Diệp Phong kể sơ lại tình huống của Đấu Chiến Thánh Thể.

Choáng váng!

Nghe Diệp Phong nói xong, Lạc Thiên Tuyết ngẩn ra tại chỗ!

Giống nhau như đúc!

Tình huống mà Diệp Phong nói giống y hệt như tình huống của người điên chiến đấu ở thượng giới mà nàng nhìn thấy!

Hai tên điên chỉ biết chiến đấu!

Chỉ cần Hoàng Tiểu Phi không có nửa đường chết yểu, sau này tuyệt đối có thể phi thăng thượng giới, đến lúc đó thượng giới sẽ có hai tên điên chiến đấu, thậm chí nếu như tên điên chiến đấu đó biết đến sự tồn tại của Hoàng Tiểu Phi thì chắc chắn sẽ thu đối phương làm đệ tử!

Chương 91: Lôi kéo quan hệ? Tiểu tử Tiểu Phi đó có bệnh

"Diệp Phong, Đấu Chiến Thánh Thể không có đơn giản như ngươi tưởng tượng!"

"Ngươi hoàn toàn không biết Đấu Chiến Thánh Thể mạnh mẽ đến mức nào, mặc dù ngươi cho ra nhưng nếu như có thể thì cố gắng hết sức móc nối quan hệ với Hoàng Tiểu Phi đó đi, thành tựu tương lai của hắn cho dù là đến thượng giới thì cũng cực kỳ khủng bố!"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết đã không có tâm tình đi răn dạy Diệp Phong đưa ra thể chất mạnh mẽ như thế, chỉ muốn Diệp Phong có thể móc nối được quan hệ với đối phương, đến lúc đó có thể nói là ôm được chân của một vị đại lão trong tương lai!

"Lôi kéo quan hệ thế nào?"

"Ta ước gì cách xa tiểu tử đó một chút!"

"Cái gì mà cố gắng tu luyện, còn muốn chế tạo thương hội thành đệ nhất thương hội, đến lúc đó trở thành một thanh đao trong tay của ta, chỉ cần ta ra lệnh một tiếng thì hắn sẽ dẫn theo tất cả lực lượng của thương hội lập tức đi tới bên cạnh ta, sư tôn, ngươi nói xem có phải là hắn có bệnh hay không!"

Lúc này, Diệp Phong bực bội nói.

Mẹ nó!

Hết nói nổi!

Nghĩ đến mới nãy mình còn định cho Diệp Phong đi móc nối quan hệ với người ta, ai mà ngờ được là tên đệ tử chỉ biết phá của này của mình đã thu người ta làm tiểu đệ!

Ngươi mới nghĩ đến tầng thứ nhất thì người ta đã leo lên được tầng khí quyển rồi!

Giờ phút này, Lạc Thiên Tuyết bỗng cảm thấy thật mệt mỏi, làm sư tôn quá khổ!

"Tông chủ, người đã đến đông đủ!"

Lúc này, Bạch Thiên Hồng nói vọng từ bên ngoài vào sau đó cả đám người đi vào trong đại điện tông môn.

"Tông chủ bỗng nhiên triệu tập tất cả chúng ta là có chuyện gì xảy ra hay sao?"

Bạch Thiên Hồng thấy sắc mặt Lạc Thiên Tuyết có chút không đúng, hỏi thăm.

"Sư tôn, ta bỗng muốn đi nhà xí, chuyện còn lại giao cho ngươi."

Diệp Phong thấy Lạc Thiên Tuyết bỗng nhiên nhìn về phía mình, tùy tiện tìm cớ, sau đó nhanh chóng chạy ra khỏi đại điện tông môn, nếu không nhanh chóng chạy trốn thì chuyện lãng phí những thứ đó chắc chắn sẽ phải do mình làm, hắn nhất định phải để Lạc Thiên Tuyết tự mình cảm nhận được mị lực của phá sản mới được.

Thấy Diệp Phong đi mất, Lạc Thiên Tuyết cũng bó tay, mắng cũng vô dụng, đánh lại không nỡ đánh, dù sao cũng là đại đệ tử thân truyền của mình, hơn nữa chuyện gì cũng nghĩ đến nàng, nàng có thể làm sao!

"Hôm nay triệu tập chư vị tới chỉ có một việc, đó chính là phá của!"

Hả?

Nghe Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, tất cả mọi người ngẩn ra, chỉ có tiểu hoàng cẩu đang nằm rạp trên mặt đất ngủ bỗng nhiên tỉnh dậy, trong mắt lóe ra vẻ kích động cực kỳ giống người.

"Không hổ là chó của tên phá của đó nuôi, đúng là một con chó phá của!"

Thấy tiểu hoàng cẩu khác thường, Lạc Thiên Tuyết cũng bất đắc dĩ nở nụ cười khổ, ở phương diện phá của thì tất cả bọn họ còn thua

một con chó!

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên Tuyết cũng điên lên, một con chó mà có thể phá của như vậy, dựa vào cái gì mà bọn họ không phá, dù sao Diệp Phong sẽ tính tiền!

Giờ khắc này, tâm thái Lạc Thiên Tuyết thay đổi lần nữa thậm chí ngay cả bản thân nàng cũng không hề chú ý tới.

"Nhìn thấy năm mươi viên Đốn Ngộ Đan đó không?"

"Hiệu quả của đan dược này không cần ta nhiều lời chứ, mỗi người đi qua lấy hai viên."

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết là người đầu tiên đi qua lấy đi hai viên Đốn Ngộ Đan!

Những người còn lại thấy vậy thì liếc nhau một cái sau đó cũng đi lên cầm lấy hai viên Đốn Ngộ Đan thuộc về mình.

"Tông chủ, ngươi đang phát phúc lợi cho tông môn chúng ta hay sao?"

"Vậy hai mươi tám viên còn lại nên chia như thế nào?"

Bạch Thiên Hồng nhìn hai mươi tám viên Đốn Ngộ Đan còn thừa lại, hỏi thăm, muốn thử xem có thể lấy thêm hai viên nữa hay không, dù sao hắn biết Đốn Ngộ Đan là thứ tốt!

"Cái gì mà phân phối như thế nào, những Đốn Ngộ Đan còn lại này đều là của tiểu hoàng cẩu."

Lạc Thiên Tuyết nhìn Bạch Thiên Hồng, cười giải thích nói.

Gâu gâu gâu!

Tiểu hoàng cẩu như có thể nghe hiểu tiếng người, nghe Lạc Thiên Tuyết nói như vậy thì kích động kêu lên vài tiếng, sau đó trực tiếp chạy đến chỗ đan dược ăn uống thả cửa.

Không đến mười giây, tiểu hoàng cẩu đã ăn hết hai mươi tám viên Đốn Ngộ Đan, sau đó hai mắt nhắm lại nằm rạp trên mặt đất đắm

chìm trong đốn ngộ chi cảnh, một thanh kiếm phôi màu vàng chậm rãi từ trên đỉnh đầu tiểu hoàng cẩu hiện ra, đồng thời ý cảnh Hoàng Tuyền Kiếm Tâm cũng theo đó mà ầm vang bộc phát, quét sạch cả cái đại điện tông môn trong nháy mắt.

Hít!

Lúc này mọi người thấy tiểu hoàng cẩu đốn ngộ tu luyện Hoàng Tuyền Kiếm Tâm thì tất cả đều tê, một con chó lại đốn ngộ Hoàng Tuyền Kiếm Tâm, ngươi dám tin không?

"Đừng xem!"

"Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo, mỗi người hai gốc, còn lại cũng đều của tiểu hoàng cẩu!"

"Nhưng mà các ngươi đều nghe kỹ cho ta, nhận lấy hai gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo này chỉ có thể dùng để ngâm chân, buổi tối hôm nay ngâm một gốc, trời tối ngày mai ngâm một gốc, nếu ai dám vi phạm, sau này đừng mong nhận được bất kỳ bảo bối gì từ tông môn!"

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết lại lấy đi hai gốc Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo!

"Một trăm giọt Đại yêu tinh huyết này chính là phần thưởng tông môn, phàm là cống hiến tông môn thì có thể lấy được Đại yêu tinh huyết, hai ngày này ta sẽ chế ra phương thức thưởng."

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết trực tiếp cất một trăm giọt tinh huyết Đại yêu Tử Lôi Cuồng Sư vào.

"Về phần ba khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch..."

Nói đến đây, Lạc Thiên Tuyết bỗng nhiên ngừng lại, nàng không muốn đả kích mọi người, định tự mình cầm ba khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch đi tìm người chế tạo đạo cụ, cuốc.

Khi Lạc Thiên Tuyết cầm Kim Tàm Tinh Diệu Thạch rời khỏi đại điện tông môn, đám người cũng đều hưng phấn lên.

Đốn Ngộ Đan mặc dù chỉ có hai viên nhưng đối với bọn họ thì

cũng cực kỳ trân quý.

Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo dùng để ngâm chân, bọn họ hoàn toàn có thể chấp nhận, nước rửa chân xa xỉ như vậy sợ là bọn họ bỏ qua cơ hội này thì cả đời cũng không thể nào gặp được.

Chương 92: Sư tôn, người có thể khiến cho đệ tử bớt lo một chút hay không

Phản ứng của mọi người lại vượt xa dự đoán của Lạc Thiên Tuyết, chỉ sợ bây giờ toàn bộ tông môn chỉ có một mình Lạc Thiên Tuyết là không thể nào chấp nhận được hành vi phá của của Diệp Phong.

Mà trong số đám người này thì người hưng phấn nhất chính là La Khải, mục tiêu mà hắn đến đây lần này chính là Đại yêu tinh huyết, bây giờ rốt cục thấy được hy vọng có thể lấy được nó thì thử hỏi sao mà hắn không hưng phấn cho được!

"Hi vọng nàng biết được ý nghĩ của ta thì sẽ không điên mất!"

Lạc Thiên Tuyết cầm theo ba khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch rời khỏi tông môn, chuẩn bị tìm khuê mật của nàng hỗ trợ luyện chế, dù cho khuê mật nàng chỉ là thất phẩm Luyện Khí Sư nhưng chế tạo một chút đao cụ phổ thông, cuốc gì gì cũng không phải là vấn đề gì lớn.

Gần nửa ngày sau, Lạc Thiên Tuyết đi tới Tử Phượng Thành, nhớ lại lần trước nàng dẫn Lãnh Vô Phong tới mua một ít linh thảo để luyện chế đan dược, cuối cùng trở thành oan đại đầu trong miệng Diệp Phong, trong nháy mắt tâm tình của nàng trở nên phiền não, nếu không phải khuê mật của nàng đang ở chỗ này thì nàng tuyệt đối sẽ không đến chỗ này!

"A, ngọn gió nào thổi Lạc tông chủ đến đây?"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết đi vào tiệm thợ rèn, một nữ tử mặc một bộ trang phục rèn đúc màu đen bỏ thanh thiết chùy nặng nề trong tay xuống, nhìn Lạc Thiên Tuyết, cười nói.

"Tiêu Tiêu, lần này ta đến đây là muốn nhờ ngươi chế tạo một số vật dụng cần thiết cho tông môn."

Lạc Thiên Tuyết không để ý đối phương trêu chọc, trực tiếp nói.

"Không biết đến khi nào thì ngươi mới thay đổi được tính cách lạnh như băng này, ta dám nói, ở trên đời này ngoại trừ ta và phụ thân ngươi thì hoàn toàn không có người nào có thể chịu được tính cách này của ngươi."

Sở Tiêu Tiêu cũng cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ với khuê mật có tính cách cực kỳ lạnh lùng này của mình, nhưng ai kêu tính cách nàng vốn nóng nảy muốn hòa tan khối băng này chứ!

"Không! Vẫn còn có đại đệ tử thân truyền của ta có thể chịu đựng được!"

Nghe nói như thế, trong đầu Lạc Thiên Tuyết chợt nổi lên bóng dáng Diệp Phong, nghĩ đến trước đó đối phương hứa với mình, nghĩ đến tất cả những chuyện mà đối phương đã làm cho tông môn khiến cho nàng không nhịn được mà nở nụ cười.

? ? ?

Đại đệ tử thân truyền?

Hơn nữa, nói đến đại đệ tử thân truyền, nàng lại cười?

Thấy Lạc Thiên Tuyết vẫn chưa nhận ra được, Sở Tiêu Tiêu sợ ngây người!

Nàng biết Lạc Thiên Tuyết mười năm nay, cũng biết rõ đối phương là hạng người như thế nào, nếu nói Lạc Thiên Tuyết và đại đệ tử thân truyền đó không có quan hệ mờ ám không thể cho ai biết thì có đánh chết nàng cũng không tin!

"Thiên Tuyết, Lãnh Vô Phong mà lần trước ngươi dẫn tới đây mua linh thảo không phải là đệ tử phổ thông trong tông môn sao?"

"Sao đột nhiên lại có thêm một đại đệ tử thân truyền, chuyện lớn như vậy mà ngươi lại không nói cho ta biết!"

Sở Tiêu Tiêu tỏ vẻ tức giận nhìn Lạc Thiên Tuyết, lên tiếng chất vấn.

"Ngươi cũng không có hỏi ta!"

"Được, đừng có bàn chuyện đại đệ tử thân truyền đó nữa, hắn chính là một tên phá của."

"Bây giờ có thời gian hay không, ừ tranh thủ thời gian chế tạo cho ta một ít dụng cụ dùng trong bếp và một số loại công cụ dùng cho vườn linh thảo tông môn như cuốc gì gì đó chẳng hạn."

Lạc Thiên Tuyết cũng không biết tại sao, khi nàng cảm thấy Sở Tiêu Tiêu cực kỳ quan tâm Diệp Phong thì nàng lại không muốn tiếp tục nói nhiều với đối phương nữa.

Thấy Lạc Thiên Tuyết có chút khác thường, Sở Tiêu Tiêu lắc đầu nói: "Gia gia của ta tới, chuẩn bị chế tạo một thanh vũ khí phi phàm, cho nên cần ta hỗ trợ, sợ là trong ba ngày ta vẫn không có thời gian."

"Có thời gian!"

"Không phải chỉ là chế tạo một chút đao cụ đồ sắt phổ thông, cuốc hay sao?"

Lúc này, một ông lão tóc bạc dáng người khôi ngô từ trong lò rèn đi ra, ánh mắt hiền lành nhìn Lạc Thiên Tuyết.

"Sở gia gia!"

Thấy Sở Hồng Sơn, Lạc Thiên Tuyết cung kính hô một tiếng.

"Tốt! Tốt!"

"Thiên Tuyết, mấy năm nay năm lão bất tử đó vẫn còn khỏe chứ?"

Sở Hồng Sơn nhìn Lạc Thiên Tuyết, cười to lên hỏi.

Nghe nói như thế, Lạc Thiên Tuyết nở nụ cười khổ nói: "Sở gia gia, ngũ đại tổ lão đều khỏe."

"Tiêu Tiêu, ngươi giúp Thiên Tuyết chế tạo một chút đao cụ, cuốc trước đi, dù sao trong cửa hàng chúng ta những thứ khác thì không nhiều nhưng quặng sắt phổ thông thì rất nhiều, hơn nữa chế tạo những thứ đó cũng không tốn được bao nhiêu thời gian."

Nghe Sở Hồng Sơn nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết lại vội vàng nói: "Sở gia gia, mặc dù là một chút đồ sắt phổ thông nhưng có một cái yêu cầu nho nhỏ, chính là ta muốn trộn lẫn một ít linh quán trong tay ta vào trong đó."

"Như vậy cũng không có gì phức tạp, lấy ra đi, ta nói Tiêu Tiêu chế tạo cho ngươi."

Sở Hồng Sơn cũng rất thương yêu Lạc Thiên Tuyết, hơn nữa cháu gái của mình cũng chơi với đối phương gần mười năm, hắn cũng nhìn Lạc Thiên Tuyết lớn lên, không khác gì cháu gái ruột của mình.

Ba vạch kim quang bỗng nhiên từ trong tay Lạc Thiên Tuyết lóe lên.

Khi thấy Sở Hồng Sơn và Sở Tiêu Tiêu trừng lớn hai mắt nhìn chằm chằm ba khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch trong tay mình, Lạc Thiên Tuyết cũng cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, nàng cũng không muốn phá của, nhưng mấy thứ này là của đồ đệ mình, đồ đệ của mình nhất định phải phá của thân làm sư tôn như mình cũng đâu còn cách nào khác?

"Lạc Thiên Tuyết, ý của ngươi là muốn hòa ba khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này vào trong đồ sắt, dùng đao cụ dung luyện Kim Tàm Tinh Diệu Thạch giết gà làm thịt vịt trong bếp, dùng cuốc dung luyện Kim Tàm Tinh Diệu Thạch khai khẩn vườn linh thảo?"

Kịp phản ứng lại, Sở Tiêu Tiêu dùng vẻ mặt khó mà tin được nhìn Lạc Thiên Tuyết, lên tiếng hỏi thăm.

"Không sai!"

Nhìn khuê mật đang tròn mắt nhìn mình, Lạc Thiên Tuyết bỗng có cảm giác rất kỳ quái!

"Cảm giác này rất kỳ quái, rõ ràng là ta không làm gì cả nhưng tại

sao lại có cảm giác rất thoải mái, chẳng lẽ đây là cảm giác vui sướng khi phá của?"

Chương 93: Tên điên khiến cho Diệp Phong cũng cảm thấy lạnh mình

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết tràn đầy nghi ngờ nghĩ.

"Gia gia, gia gia, ngươi muốn làm gì!"

Trong lúc Lạc Thiên Tuyết nghi hoặc, giọng nói lo lắng của Sở Tiêu Tiêu kéo nàng về thực tại, nhìn Sở Hồng Sơn đang bị Sở Tiêu Tiêu giữ chặt và dao phay trong tay đối phương, Lạc Thiên Tuyết ngẫn ra tại chỗ.

Đây là tình huống như thế nào?

Muốn chém ta hay sao?

Nghĩ đến đây, đặc biệt là nhìn thấy ánh mắt tràn đầy lửa giận của Sở Hồng Sơn, Lạc Thiên Tuyết bị hù lui về sau hai bước, từ nhỏ đến lớn, đây là lần đầu tiên nàng nhìn thấy vẻ mặt dữ tợn đáng sợ như vậy của Sở Hồng Sơn.

"Đừng cản ta!"

"Ngươi để ta đi Tinh Cực Tông chém chết năm lão vương bát đản đó, đây là Thánh nữ tông môn mà bọn họ dốc lòng dạy dỗ ra hay sao?"

"Đây là Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, là linh quáng mà cho dù ở Thiên Đạo Chiến Trường thì cũng rất khó chiếm được, chỉ với ba khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này thì cũng đủ để cho đông đảo tu sĩ Độ Kiếp ra tay đánh nhau, máu chảy thành sông, nhưng nàng lại muốn trộn lẫn Kim Tàm Tinh Diệu Thạch trân quý như thế vào trong đao cụ và cuốc, lão phu sống lâu như vậy nhưng chưa từng nhìn thấy người nào phá của như vậy!"

Nghe Sở Hồng Sơn nói như vậy, lúc này Lạc Thiên Tuyết mới hiểu rõ ra, cười khổ giải thích: "Sở gia gia, chuyện này cho dù ngươi đi

chất vấn ngũ đại tổ lão cũng vô dụng, bởi vì ba khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này là trưởng lão vinh dự của Tinh Cực Tông cho ta, mà làm như vậy cũng là đối phương dặn dò."

Oanh!

Đúng lúc này, một luồng yêu khí cực kì kinh khủng ầm ầm giáng lâm tới, ngày sau đó là Diệp Phong tràn đầy lửa giận vọt vào trong tiệm thợ rèn, hô lớn: "Ai dám tổn thương sư tôn ta!"

"Sư tôn chớ sợ, đệ tử tới cứu ngươi!"

Thấy Lạc Thiên Tuyết không có bị thương, Diệp Phong cũng nhẹ nhàng thở ra, nhưng mà nhìn thấy lão đầu đối diện đang cầm dao phay trong tay, Diệp Phong sải bước ra ngăn trước mặt Lạc Thiên Tuyết, nói: "Sư tôn, người có thể khiến cho đệ tử bớt lo một chút hay không, may mà ta ở trong tông môn quá chán cho nên kêu Huyết dẫn ta tới Tử Phượng Thành dạo chơi, nếu không hôm nay ngươi xảy ra chuyện thì ta phải làm sao!"

Choáng váng!

Lúc này, trong lò rèn, Lạc Thiên Tuyết, Sở Tiêu Tiêu và Sở Hồng Sơn đều ngẩn ra tại chỗ.

"Sư tôn gặp nạn, đại đệ tử ta nên đến!"

Nhìn Diệp Phong ngăn trước người mình, trong lòng Lạc Thiên Tuyết ấm áp, có thể thu được một tên đệ tử như thế là phúc của Lạc Thiên Tuyết nàng!

"Diệp Phong, thật ra thì chuyện này không giống như ngươi..."

Nhưng tình huống hiện tại vẫn nên giải thích rõ ràng, nhưng không đợi Lạc Thiên Tuyết nói xong, Diệp Phong đã ngắt lời nàng, sau đó quay qua nhìn Phệ Huyết Đường Lang bên cạnh nói: "Đưa sư tôn ra khỏi tiệm thợ rèn, ta không muốn cho sư tôn nhìn thấy máu!"

Oanh!

Lạc Thiên Tuyết còn chưa kịp phản ứng thì bị một lực lượng

không thể nào chống cự đẩy ra khỏi tiệm thợ rèn, nàng muốn thử đi vào tiệm thợ rèn nhưng lại phát hiện mình bị một luồng yêu lực khổng lồ ngăn cản, khiến cho nàng lòng nóng như lửa đốt!

Không phải nàng lo lắng cho Sở Tiêu Tiêu và Sở Hồng Sơn mà lo lắng cho đồ đệ bảo bối này của mình, mặc dù Phệ Huyết Đường Lang vượt qua hai đạo Thiên Đạo lôi kiếp nhưng Sở Hồng Sơn là đại lão Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong vượt qua năm đạo Thiên Đạo lôi kiếp!

Còn thấy máu, ai thấy máu cũng không chắc!

Trong lò rèn!

Diệp Phong kéo một cái ghế ngồi xuống, thần thái phách lối nhìn Sở Hồng Sơn đối diện, cười lạnh nói: "Lão bất tử ngươi dám cướp đồ của sư tôn ta, thậm chí còn muốn làm tổn thương đến sư tôn ta, mẹ nó, ai cho ngươi có can đảm làm như vậy!"

"Ngươi mắng ai là lão bất tử..."

Nghe nói như thế, Sở Tiêu Tiêu tính tình nóng nảy, trong nháy mắt giận điên lên, chỉ vào Diệp Phong muốn mắng to một trận, nhưng mà lại bị Sở Hồng Sơn bên cạnh ngăn lại.

"Không tệ, đúng là không tệ!"

Sở Hồng Sơn không có tức giận chút nào, nhìn thần thái phách lối của Diệp Phong, rất tán thưởng.

Gia gia, hắn mắng ngươi như thế mà ngươi còn khen hắn!"

Bên cạnh, Sở Tiêu Tiêu nghe gia gia mình nói như vậy thì tức giận đến không biết nên nói gì!

"Sau này nếu như ngươi cũng có thể thu được một đệ tử giỏi như thế, gặp được nguy hiểm mà không để ý đến an toàn của bản thân, liều mình đứng ở trước người của ngươi, lúc đó cho dù hắn mắng ta thì ta cũng vui vẻ."

Sở Hồng Sơn nhìn mặt mũi tràn đầy nộ khí của Sở Tiêu Tiêu, cười giải thích.

Mà nghe nói như thế, Sở Tiêu Tiêu cũng phản ứng lại, mặc dù cái tên có thần thái phách lối ở đối diện khiến cho nàng cực kỳ khó chịu nhưng nghĩ tới đối phương lại là đại đệ tử thân truyền của khuê mật của mình, có thể thu được một đại đệ tử thân truyền như thế thì nàng cũng cảm thấy vui vẻ thay cho khuê mật của mình.

Nghĩ đến đây, cơn giận của Sở Tiêu Tiêu cũng tan biến đi trong nháy mắt, ánh mắt nhìn Diệp Phong cũng không còn chán ghét nữa!

"Tiểu gia hỏa, ta thừa nhận là con yêu thú hóa hình bên cạnh ngươi rất mạnh nhưng hắn là nó cũng biết rõ nếu như đánh nhau thật thì nó cũng không phải là đối thủ của ta."

Lúc này, Sở Hồng Sơn nhìn về phía Diệp Phong, tràn đầy hiếu kì nói, hắn rất hiếu kỳ là đối phương dựa dẫm vào đâu.

Nghe nói như thế, Phệ Huyết Đường Lang cười, thậm chí ánh mắt nhìn về phía Sở Hồng Sơn còn lộ vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

Thật lòng nó rất muốn nói cho đối phương biết là nếu như đối phương ngoan ngoãn để cho nó đánh một trận, chủ nhân vui vẻ thì nói không chừng còn có thể thả ngươi đi, nhưng nếu như gây tới người mặc chiến giáp kim sắt cực kỳ khủng bố kia thì ngươi chết chắc!

"Có dám đánh cược hay không, ngươi toàn lực ra tay với ta nhưng lại không thể làm tổn thương ta một chút nào?"

Diệp Phong nhìn đối phương, khiêu khích nói.

Nha!

Sở Hồng Sơn nghe nói như thế thì càng cảm thấy hứng thú hơn, vừa sải bước ra, hữu quyền ẩn chứa man lực kinh khủng dẫn theo tiếng xé gió trực tiếp đánh thẳng tới Diệp Phong.

Thân là Luyện Khí Sư, thân là thể tu, lực khống chế thân thể của hắn đã đạt đến trình độ cực kỳ đáng sợ, hắn tự tin là một quyền này hắn có thể khống chế dừng ở khoảng cách cách cái trán của

Diệp Phong một centimet!

Chương 94: Tên điên khiến cho Diệp Phong cũng cảm thấy lạnh mình (2)

Ba mét!

Hai mét!

Một mét!

Khi hữu quyền của Sở Hồng Sơn cách Diệp Phong không đủ một mét thì một luồng uy áp kinh khủng khiến cho người ta ngạt thở bao phủ toàn bộ tiệm thợ rèn trong nháy mắt, cũng làm cho Sở Hồng Sơn đứng im ngay tại chỗ.

"Ha ha ha!"

"Lần này rốt cục đến phiên ta ra đến rồi!"

Theo một khe hở không gian trống rỗng xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, một nam tử cụt tay thần sắc điên cuồng, ánh mắt âm lãnh đi từ trong đó ra.

Nóng nảy!

Khát máu!

Điên cuồng!

Khi mọi người nhìn thấy nam tử cụt một tay từ trong vết nứt không gian đi ra thì một cảm giác bất an khó hiểu tràn ngập trái tim của mọi người trong nháy mắt.

Cụt một tay!

Thân cao gầy!

Sắc mặt âm lãnh!

Cầm huyết sắc tế kiếm trong tay, tay phải run rẩy không ngừng!

Ánh mắt điên cuồng không ngừng nhìn về phía những người trong lò rèn, nếu như phải dùng một từ để hình dung thì có thể nói đó là tên điên!

"Chủ ta, có muốn lập tức giết toàn bộ người trong tòa thành này hay không!"

Liếc nhìn một hồi, nam tử cụt một tay quỳ một chân xuống trước mặt Diệp Phong, trong giọng nói tràn ngập hưng phấn, lên tiếng hỏi.

Oanh!

Nghe nói như thế, đừng nói những người khác, cho dù là Diệp Phong cũng toàn thân run lên, ngươi đến để bảo vệ ta hay đến để đồ thành?

Cho dù là Diệp Phong hay là những người còn lại, không có ai hoài nghi lời nam tử cụt một tay vừa mới nói, không có nguyên nhân khác, chính là một loại trực giác, chỉ cần Diệp Phong khẽ gật đầu thì đối phương sẽ trực tiếp đồ thành!

"Chính là ngươi muốn thương tổn chủ ta?"

"Yên tâm, ta không sẽ trực tiếp giết ngươi, ta sẽ cắt từng mảnh từng mảnh thịt trên người của ngươi xuống, ta sẽ chế tạo ngươi thành một bộ khung xương hoàng mỹ nhất chỉ để lại một cái đầu, sau đó để cho ngươi ăn dần dần cho đến khi ăn hết toàn bộ thịt của mình."

Nhìn thấy Diệp Phong không có ra lệnh, nam tử cụt một tay quay đầu nhìn về phía Sở Hồng Sơn, trên mặt lộ vẻ hưng phấn, nói ra những lời khiến cho người ta cảm thấy không rét mà run.

Ngọa tào!

Cái tên điên như thế này cũng là một trong số quân hộ vệ bại gia?

Diệp Phong cũng bị hù, hắn hoàn toàn không ngờ được là trong đội hộ vệ bại gia còn có tên điên như thế nào!

"Không!"

"Chúng ta không phải là địch nhân, ta là khuê mật hảo hữu của sư tôn ngươi, hắn là gia gia của ta, chúng ta hoàn toàn không có tổn thương sư tôn ngươi, đây đều là hiểu lầm, không tin ngươi có thể đi hỏi sư tôn ngươi một chút!"

Giờ phút này, cho dù là Sở Tiêu Tiêu có tính cách nóng nảy tùy tiện cũng bị sợ đến khóc, nhìn người điên đứng đối diện mình, nàng sợ nàng giải thích chậm một giây thì đối phương sẽ trực tiếp xuất thủ với gia gia mình!

Hả?

Nghe nói như vậy, Diệp Phong cũng sững sờ, nhìn Sở Tiêu Tiêu bị dọa khóc, Diệp Phong nghĩ nghĩ, sau đó nói với Phệ Huyết Đường Lang bên cạnh: "Ra ngoài hỏi sư tôn xem có phải thật vậy hay không, nhớ đừng cho sư tôn đi vào."

"Vâng, chủ nhân!"

Phệ Huyết Đường Lang quay người đi ra khỏi tiệm thợ rèn, lúc này hai chân đang không ngừng run lên, trong mắt tràn đầy hoảng sợ.

Nếu như lúc trước người nó gặp phải không phải là đại hán mặc kim giáp toàn thân chính khí đó mà là cái tên điên trước mắt này, nghĩ đến đây, nó không còn dám suy nghĩ tiếp nữa, bây giờ nó chỉ cảm thấy may mắn, may mắn là lúc trước mình không gặp được cái tên điên đó!

"Tông chủ đại nhân, nữ tử bên trong nói là khuê mật hảo hữu của ngươi, trước đó bọn họ cũng không có ác ý với ngươi, là thật sao?"

Nghe nói, nhìn thấy Phệ Huyết Đường Lang áo trắng từ tiệm thợ rèn đi ra, Lạc Thiên Tuyết tỏ vẻ khó hiểu, bởi vì nàng phát hiện hai chân Phệ Huyết Đường Lang đang không ngừng run lên, mà sắc mặt cũng cực kỳ không bình thường, giống như là hắn đã gặp được chuyện cực kì kinh khủng gì đó.

"Bên trong đã xảy ra chuyện gì?"

"Ngươi hẳn không phải là đối thủ của Sở gia gia chứ?"

Nhìn Phệ Huyết Đường Lang cực kỳ không bình thường, Lạc Thiên Tuyết trực tiếp hỏi ngược lại, nhưng mà một câu Sở gia gia cũng đưa ra đáp án.

"Tông chủ, ngươi không nên biết thì hơn nếu không ta sợ ban đêm ngươi ngủ sẽ gặp ác mộng."

Phệ Huyết Đường Lang linh trí cực cao, đương nhiên Cũng lấy được đáp án mà mình cần từ ba chữ Sở gia gia, nói một câu khiến cho Lạc Thiên Tuyết không nghĩ ra, sau đó lập tức xoay người đi vào trong tiệm thợ rèn.

"Chủ nhân, tông chủ gọi lão giả này là Sở gia gia, có thể là chúng ta hiểu lầm thật."

Ông!

Ngay lúc Phệ Huyết Đường Lang vừa mới nói xong, sau đó phát hiện nam tử cụt một tay đó trực tiếp dùng ánh mắt cực kỳ âm lãnh nhìn về phía hắn, thời khắc này, nó giống như rơi vào trong hầm băng, toàn bộ thân thể đều mất khống chế run rẩy lên!

"Chủ ta, không cần biết có phải là hiểu lầm hay không nhưng hắn dám có can đảm ra tay với ngài thì đều phải chết!"

Vất vả lắm mới đi ra được một chuyến nhưng mà bây giờ ngay cả một chút máu cũng không thể nhìn thấy, nam tử cụt một tay trực tiếp đứng dậy tràn đầy không cam lòng nhìn Diệp Phong, khuyên.

Hả?

Nghe nói như thế, sắc mặt Diệp Phong dần trở nên khó coi, hắn cảm thấy tên trong đội hộ vệ bại gia trước mắt như đang uy hiếp hắn!

"Hệ thống, nếu như thành viên đội hộ vệ bại gia không thành thật thì nên làm cái gì?"

"Còn nữa, rốt cuộc đội hộ vệ bại gia là tồn tại ra sao?"

Lúc này, Diệp Phong trực tiếp hỏi hệ thống.

"Đinh! Giết không tha!"

"Đinh! Hệ thống không thể nào giải thích tình huống của đội hộ vệ bại gia cho túc chủ!"

Theo tiếng nói của hệ thống vang lên thì một luồng lực lượng vô danh cũng hiện ra trong cơ thể của hắn, giờ phút này, hắn cảm nhận được tất cả mọi thứ của đối phương đều nằm trong lòng bàn tay của mình, mình có thể tiện tay xóa bỏ thành viên của đội hộ vệ bại gia trước mặt!

"Ngươi đang dạy ta làm việc?"

Bành!

Diệp Phong vừa dứt lời, nam tử cụt một tay trực tiếp quỳ xuống đất, mặt đất xuất hiện những vết rách giống như là mạng nhện kéo dài ra xung quanh bốn năm mét!

"Chủ ta, thuộc hạ không dám!"

Chương 95: Nam tử cụt tay tìm đường chết, Diệp Phong nổi giận

Cảm nhận được lực lượng có thể khống chế sinh tử của mình xuất hiện, nam tử cụt một tay sợ hãi, vội vàng giải thích với Diệp Phong.

"Cho ngươi một cơ hội sống sót!"

"Đi theo ta!"

Nói xong, Diệp Phong đi vào trong lò rèn.

Đi vào trong một căn phòng phía sau cửa, Diệp Phong nhìn nam tử cụt một tay theo vào, hỏi: "Nói một chút tình huống của đội hộ vệ bại gia."

"Chủ ta, trước mặt thành viên đội hộ vệ bại gia chỉ có mười người!"

"Muốn trở thành thành viên đội hộ vệ bại gia thì phải trải qua tầng tầng tuyển chọn, nội dung khảo hạch cũng đủ loại, không chỉ có như thế, muốn trở thành thành viên của đội hộ vệ bại gia thì mỗi một đoạn thời gian đều phải tiến hành kiểm tra một lần, nếu như kiểm tra thất bại thì sẽ bị đuổi khỏi đội hộ vệ bại gia!"

"Mà thành viên đội hộ vệ bại gia chỉ có một nhiệm vụ duy nhất đó là bảo vệ chủ ta, dù phải hy sinh sinh mệnh của mình!"

Nam tử cụt tay không biết tại sao Diệp Phong lại hỏi ra một vấn đề như thế, nhưng vẫn kể ra toàn bộ những tình huống mà mình biết được.

"Hôm nay ta cho ngươi một cơ hội, nếu như lần sau còn dám ngỗ nghịch mệnh lệnh của ta, ta sẽ trực tiếp xoá bỏ ngươi!"

"Trở về đi!"

Bành!

Nghe Diệp Phong nói như vậy, nam tử cụt tay quỳ rạp xuống đất lần nữa, cảm tạ ân không giết của Diệp Phong, sau đó trực tiếp xé rách không gian đi vào trong.

"Thú vị, ta còn tưởng rằng đội hộ vệ bại gia đều là tình huống giống như kim giáp tráng hán đó, nhưng hiện tại xem ra sợ là mỗi thành viên đội hộ vệ bại gia đều có tính cách khác lạ, như vậy thì thú vị hơn nhiều."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp đi ra khỏi phòng, dù sao bên ngoài vẫn còn có một cái hiểu lầm cần phải giải quyết.

Nhìn thấy chỉ có một mình Diệp Phong từ trong phòng đi ra, Sở Hồng Sơn và Sở Tiêu Tiêu thở phào nhẹ nhõm, bởi vì nam tử điên cụt một tay đó mang tới áp lực quá lớn cho bọn họ.

Hả?

Nhưng mà khi Sở Hồng Sơn và Sở Tiêu Tiêu nhìn thấy Diệp Phong trực tiếp lấy ra năm khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch bỏ vào đài rèn đúc bên cạnh thì ngẩn ra, hoàn toàn không hiểu rõ Diệp Phong có ý gì.

"Hai vị, mới nãy chỉ là một hiểu lầm thôi, chỉ cần các ngươi quên hết tất cả những chuyện vừa xảy ra thì năm khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này sẽ là của các ngươi."

Không cần biết hai người có quan hệ như thế nào với Lạc Thiên Tuyết, nhưng chỉ cần không phải có quan hệ huyết thống, ví dụ như là tiểu sư cô Lạc Dao Dao, Diệp Phong sẽ không quá nuông chiều, muốn giải quyết hiểu lầm thì phương pháp tốt nhất chính là phá của.

"Rốt cuộc ngươi là ai!"

"Tại sao phải tiếp cận Thiên Tuyết, ngươi có mục đích gì!"

"Nếu như ngươi không nói rõ ràng, chắc chắn ta sẽ nói cho nàng biết chuyện vừa xảy ra!"

Không đợi Sở Hồng Sơn nói chuyện, Sở Tiêu Tiêu đã lên tiếng trước, bởi vì Diệp Phong quá không bình thường, điều này cũng khiến cho nàng hoài nghi mục đích mà đối phương tiếp cận khuê mật của mình.

Mà bên cạnh, Sở Hồng Sơn nghe nói như thế thì lắc đầu, trong lòng thầm nói cháu gái của mình còn quá trẻ.

"Gia gia, ngươi làm gì chứ!"

Nhưng mà khi Sở Tiêu Tiêu nhìn thấy gia gia của mình yên lặng đi qua lấy năm khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch cất đi thì gấp gáp hô to lên.

"Không cần biết hắn là ai, cho dù ngươi sẽ hại Thiên Tuyết thì hắn cũng sẽ không tổn thương Thiên Tuyết."

"Sao ta lại có một đứa cháu gái ngu dốt như ngươi!"

"Nhớ kỹ, nãy giờ chúng ta đang thương thảo nên rèn đúc những đao cụ và cuốc đó như thế nào, ngươi đã nhớ kỹ chưa?"

Nghe Sở Tiêu Tiêu la lên, Sở Hồng Sơn nghiêm mặt khiển trách.

"Nhưng mà..."

Sở Tiêu Tiêu còn muốn tranh luận cái gì nhưng kết quả là bị Sở Hồng Sơn dùng một ánh mắt khiến cho phải nén lại câu nói của mình vào trong bụng.

"Gia gia, ta biết nên làm như thế nào."

Sở Tiêu Tiêu tràn đầy không cam lòng nói.

"Tiểu tử thúi, đừng tưởng rằng như vậy thì ăn chắc cô nãi nãi!"

"Tiếp theo ta cũng đi tông môn Thiên Tuyết, mỗi ngày ta đều sẽ nhìn chằm chằm ngươi, ta cũng không tin là ta sẽ không phát hiện được bí mật của ngươi, ta tuyệt đối sẽ không để cho ngươi tổn thương Thiên Tuyết !"

Căm tức nhìn Diệp Phong, Sở Tiêu Tiêu đưa ra một cái quyết định!

Bành!

Bên ngoài, Lạc Thiên Tuyết vẫn luôn thử xông vào, rốt cuộc phát hiện yêu lực của Phệ Huyết Đường Lang biến mất, đột nhiên đẩy đại môn tiệm thợ rèn ra vọt vào, nhìn thấy mấy người bên trong đều bình yên vô sự thì mới thở ra một hơi thật dài.

Nãy giờ nàng ở bên ngoài gấp gần chết!

"Nãy giờ các ngươi đang làm gì?"

Lạc Thiên Tuyết đưa mắt nhìn một vòng, cuối cùng ánh mắt dừng lại ở trên người tên đồ đệ phá của không chịu yên tĩnh lấy một phút nào của mình, hỏi.

"Sư tôn, hiểu lầm, tất cả chỉ là hiểu lầm!"

"Đều do tiểu Huyết nói phát hiện ngươi gặp nguy hiểm, kết quả là xảy ra tình cảnh vừa nãy, bây giờ nếu như không có chuyện gì thì ta đi trước."

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết nhìn mình chằm chằm, Diệp Phong lúng túng giải thích một chút, sau đó dẫn theo Phệ Huyết Đường Lang nhanh chóng rời khỏi tiệm thợ rèn.

"Thiên Tuyết, đệ tử này của ngươi không tệ!"

Nhìn Diệp Phong và Phệ Huyết Đường Lang rời đi, Sở Hồng Sơn cũng có chút hâm mộ, đừng quan tâm rốt cuộc Diệp Phong là ai, trên người có bí mật như thế nào, nhưng nếu như có một người bảo vệ bên cạnh cháu gái của mình như vậy thì cho dù hắn có nằm mơ cũng vui đến tỉnh lại!

"Đúng rồi, trước đó ngươi nói ba khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này là trưởng lão vinh dự của Tinh Cực Tông đưa cho ngươi, sao ta không biết Tinh Cực Tông còn có một vị trưởng lão như thế?"

Ăn của ngươi ta thì không thể không theo ý người ta, Sở Hồng Sơn trực tiếp chuyển chủ đề, miễn cho Lạc Thiên Tuyết hỏi hắn rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Mà hỏi vấn đề này, Sở Hồng Sơn cũng muốn mượn cơ hội hiểu rõ tình huống hơn một chút, hắn rất hiếu kì tại sao trong tay Diệp Phong lại có nhiều Kim Tàm Tinh Diệu Thạch như vậy.

"Chuyện này..."

"Thật ra thì đại đệ tử thân truyền này của ta chính là trưởng lão vinh dự của Tinh Cực Tông, hơn nữa còn do ngũ đại tổ lão cùng công nhận, mà ba khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch trong tay của ta cũng là hắn cho ta."

Hả?

Chương 96: Trưởng lão tông môn càng ngày càng nhiều, Lạc Thiên Tuyết bó tay

Nghe nói như thế, hai người Sở Hồng Sơn và Sở Tiêu Tiêu liếc nhau, trong mắt tràn đầy bối rối.

Diệp Phong là đại đệ tử thân truyền của ngươi!

Ngươi là con gái của tông chủ Tinh Cực Tông Lạc Vô Danh, còn là Thánh nữ Tinh Cực Tông!

Sau đó đại đệ tử thân truyền của ngươi lại là trưởng lão vinh dự của Tinh Cực Tông, các ngươi biết chơi như vậy sao?

"Thiên Tuyết, vậy chẳng phải ngươi cũng phải gọi hắn một tiếng Diệp trưởng lão?"

Sở Tiêu Tiêu trợn tròn hai mắt nhìn Lạc Thiên Tuyết, hỏi.

Cười khổ!

Nghe Sở Tiêu Tiêu hỏi, Lạc Thiên Tuyết cũng nở nụ cười khổ, há lại chỉ có Diệp trưởng lão, nếu ta gọi hắn một tiếng sư tổ thì không phải là các ngươi sẽ điên mất thì sao?

"Không thể nào!"

Nhưng mà, lúc này Sở Hồng Sơn lại khẽ nhíu mày nói: "Ta vô cùng hiểu rõ năm lão gia hỏa đó, bọn họ không thể nào làm ra chuyện hoang đường như thế, có phải là đại đệ tử thân truyền của ngươi có chỗ đặc thù hay không?"

"Phá của!"

"Rất phá của!"

"Cực kỳ phá của!"

? ? ?

Nghe Lạc Thiên Tuyết liên tiếp tăng cường hình dung về một sự kiện đến ba lần, trên trán Sở Hồng Sơn và Sở Tiêu Tiêu đều hiện lên một cái dấu chấm hỏi to lớn, phá của còn có thể phá ra một cái trưởng lão vinh dự?

"Hắn cống hiến cho Tinh Cực Tông một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh, còn hào ngôn nói cho Tinh Cực Tông vĩnh cửu mở đại trận hộ tông ra, dùng hết hắn tiếp tục cho, nếu tông môn không phá sản, hắn cũng sẽ không có cơ hội phá sản!"

Về phần Diệp Phong còn đưa cho Tinh Cực Tông phiên bản Cửu Tinh Kiếm Trận đã được cường hóa, truyện này thuộc về bí mật tông môn, cho dù quan hệ có tốt thì nàng cũng sẽ không nói ra.

"Thì ra là thế!"

"Một trăm triệu miếng cực phẩm linh thạch, cho Tinh Cực Tông các ngươi mặc dù không tính là gì nhưng cũng là một con số rất lớn..."

Ngay lúc Sở Hồng Sơn nói hùa theo thì bên cạnh, Sở Tiêu Tiêu bỗng kéo góc áo của hắn, nói: "Gia gia, không phải một trăm triệu miếng cực phẩm linh thạch, là một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh, là Linh Tinh!"

Choáng váng!

Nghe Sở Tiêu Tiêu nhấn mạnh là Linh Tinh, Sở Hồng Sơn ngẩn ra ngay tại chỗ.

Một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh!

Một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh, dùng hết cho nữa!

Ngay cả Kim Tàm Tinh Diệu Thạch cũng dùng phương thức phá của đến phát rồ như thế để phá!

Nghĩ đến đây, trong mắt Sở Hồng Sơn lóe lên một vòng tinh quang, nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết, nói thẳng: "Thiên Tuyết, Sở gia gia từ nhỏ đã xem ngươi như cháu gái ruột, bây giờ Sở gia gia già, muốn tới tông môn của ngươi để làm một trưởng lão hắn là ngươi sẽ không từ chối chứ!"

Ý nghĩ của Sở Hồng Sơn rất đơn giản, con đường luyện khí của hắn đã đình trệ hơn mười năm, muốn đột phá bình cảnh trước mắt thì cần linh thạch khổng lồ, linh quáng trân quý, cho dù là Luyện Đan Sư, Luyện Khí Sư hay là Phù Lục Sư thì đều là một loại nghề cực kỳ tốn tiền, mà bây giờ biết được một chút tình huống của Diệp Phong, hắn cảm thấy đây là một cơ hội.

Mà nghe Sở Hồng Sơn nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng nở một nụ cười khổ!

Lại tới!

Tông môn lại có thêm người, mặc dù không phải đệ tử nhưng

trưởng lão tông môn không ngừng tăng như thế cũng không phải là chuyện tốt!

"Thiên Tuyết, ngươi xem tông môn ngươi mới vừa sáng lập không bao lâu, chỉ sợ ngoại trừ Bạch Thiên Hồng ra thì cũng không có ai có thể trấn tràng, mặc dù ta đến dưỡng lão nhưng nếu như tông môn ngươi có việc thì nhân mạch mà Sở gia gia tích lũy những năm này vẫn có thể phát huy chút tác dụng."

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết không có phản ứng gì, Sở Hồng Sơn cắn răng một cái, trực tiếp đưa ra thẻ đánh bạc nặng ký nhất của mình!

Một cái cửu phẩm Luyện Khí Sư đỉnh cấp, tích lũy nhân mạch trong trăm năm qua thì sẽ cực kỳ khủng bố!

"Sở gia gia, nếu như ngươi muốn đến thì cứ đến đi nhưng mà sau này nếu như tông môn cần luyện khí thì phải làm việc đến ngài rồi."

Tới đi!

Một người đến cũng là đến mà hai người đến thì cũng là đến!

Lạc Thiên Tuyết cũng biết Sở Hồng Sơn đến tông môn tuyệt đối có liên quan đến Diệp Phong, bây giờ nàng đã là vò đã mẻ thì không sợ sứt nữa, dù sao cũng không ảnh hưởng gì đến tông môn, mình cứ dứt khoát nhìn xem đại đệ tử phá của của mình có thể phát triển tông môn thành như thế nào!

Mà bên cạnh, Sở Tiêu Tiêu ngây người một hồi, sau đó nở nụ cười, lúc đầu nàng còn suy nghĩ nên tìm một cơ gì để gia nhập tông môn Lạc Thiên Tuyết, bây giờ gia gia cũng gia nhập tông môn, đương nhiên là nàng cũng phải đi theo qua đó rồi!

...

"Những người đó là ai, cũng dám không kiêng nể gì phóng ra linh lực dao động như thế, không sợ chọc trúng người bọn họ không chọc nổi sao?"

"Ngươi là rác rưởi Khí Động Cảnh tam trọng thì biết cái gì, không

thấy áo bào mà bọn họ mặc trên người có in hai chữ Kính Nguyệt hay sao? Đây là người của Kính Nguyệt Sơn Trang, hơn nữa tuyệt đối là nhóm cường giả đứng đầu sơn trang, không biết rốt cuộc là ai đã chọc trúng Kính Nguyệt Sơn Trang, lại khiến cho cường giả trong Kính Nguyệt Sơn Trang dốc hết toàn lực!"

"Nghe nói trước đây không lâu, trang chủ Kính Nguyệt Sơn Trang Trương Thụ Phong thành công vượt qua đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ nhất, thực lực vượt xa cường giả Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh, không biết rằng là ai chọc phải hắn!"

Vô số dân chúng trong Thổ Phong Thành nhìn mười mấy tên cường giả của Kính Nguyệt Sơn Trang trên không dùng phương thức bá đạo như vậy đi ngang qua thành trấn, cũng cũng bắt đầu thấp giọng bàn tán.

"Hết tốc độ tiến về phía trước!"

"Không có gì bất ngờ xảy ra, sáng sớm ngày mai là có thể đuổi kịp người sát hại nhi tử ta, dám giết nhi tử của Trương Thụ Phong ta, không cần biết hắn là ai, ta muốn hắn chết!"

Triệu Thụ Phong sát khí ngút trời, hét lớn với tất cả cường giả của sơn trang.

...

"Tiểu Huyết, quá chán!"

"Thành trấn nghèo này cũng không có gì đặc sắc!"

Rời khỏi tiệm thợ rèn, Diệp Phong đi dạo trong Tử Phượng Thành một hồi, cảm thấy không thú vị bằng Thiên Đạo Thành, tối thiểu nơi đó có rất nhiều sản phẩm giải trí khoa học kỹ thuật mà hắn biết.

Chương 97: Vị thiếu gia này, có phải là ta bán lỗ rồi hay không?

"Chuyện này. . ."

Nghe nói như thế, Phệ Huyết Đường Lang cũng nở nụ cười khổ, bởi vì nó cũng không biết phải nên trả lời như thế nào.

Cho dù là nhân loại hay là yêu thú, mỗi ngày đừng nói đi ngủ thoải mái, dù sao tu sĩ và yêu thú đều không cần ngủ, dùng thời gian ngủ cho việc tu luyện, cho dù là như vậy nhưng bọn họ vẫn cảm thấy thời gian một ngày không đủ dùng.

Làm gì có ai sẽ nói là chán, nếu như thấy chán thì người cứ tu luyện đi, cả ngày không chịu tu luyện, trong đầu chỉ biết nghĩ nên phá của như thế nào, người hỏi như vậy thì sao ta trả lời được!

"Chủ nhân, thành bắc có một khu vực giao dịch tự do, nếu không chúng ta đi qua đó xem, không chừng còn có thể gặp được thứ tốt gì đó."

Không biết nên trả lời như thế nào, Phệ Huyết Đường Lang chỉ đành lái qua chủ đề khác, thấy được người điên xuất hiện trước đó, nó lo lắng mình biểu hiện không tốt, Diệp Phong sẽ gọi người điên đó ra sửa chữa mình!

"Sao ngươi biết?"

Nghe nói như thế, Diệp Phong dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Phệ Huyết Đường Lang, phải biết hai người đi dạo nửa ngày nhưng vẫn luôn ở khu thành nam và khu thành tây.

"Chủ nhân, trong khoảng thời gian mà ngươi rời đi thì ta từng dẫn Lãnh Vô Phong tới đây mua sắm linh thảo một lần."

Phệ Huyết Đường Lang vội vàng giải thích.

"Thì ra là thế!"

"Vậy chúng ta qua xem một chút đi, kiếm được món hời hay không không quan trọng, quan trọng là xem có kiếm được cơ hội để phá của hay không."

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp đi đến thành bắc.

"Tới xem một chút, vừa mới nhập hàng, tất cả đều lấy được từ di tích trong Thiên Đạo Chiến Trường, tuyệt đối có bảo bối mà các

ngươi muốn!"

"Linh thảo đến từ Thiên Đạo Chiến Trường đệ tam trọng, chỉ còn lại mười ba cây, bỏ lỡ là không còn cơ hội."

"Công pháp vô danh, võ kỹ bí điển, tất cả đều đến từ Thiên Đạo Chiến Trường, nếu tự tin với bản thân mình thì có thể đến coi một chút."

...

Mới vừa tới gần khu vực cửa thành thành bắc thì Diệp Phong đã nghe được từng tiếng rao hàng ồn ào.

Lô đỉnh cũ nát lớn chừng bằng bàn tay!

Chiến đao màu xanh chỉ còn lại một nửa!

Linh thảo không biết tên được chứa trong chiếc hộp đặc thù có thể ngăn cản linh khí phát tán ra ngoài!

Đạo bào cũ nát tràn đầy vết bẩn!

Đi tới trước gian hàng bán đồ đến từ di tích trong Thiên Đạo Chiến Trường, nhìn những thứ rách rưới đó, Diệp Phong cảm thấy cho dù mình có phá của thì tuyệt đối cũng không mua những thứ này.

Cái quầy hàng thứ hai!

Cái quầy hàng thứ ba!

Khi Diệp Phong đi tới trước gian hàng thứ mười tám, dừng bước.

"Đinh! Phát hiện Thiên Đạo Lệnh!"

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, thành công mua lại lệnh bài cổ xưa có giấu Thiên Đạo Lệnh, nhiệm vụ thành công thưởng một trăm điểm phá sản, nhiệm vụ thất bại trừ một trăm điểm phá sản, có thể từ chối!"

Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu, ánh mắt Diệp Phong rơi vào một cái lệnh bài cổ xưa lớn chừng bàn tay dính

đầy bùn đất trên quầy hàng.

Nhìn bề ngoài thì giống như là một cái lệnh bài nát được chế tạo từ linh quán bình thường, nhưng bên trong lại cất giấu Thiên Đạo Lệnh cực kỳ trân quý, nếu như không phải có hệ thống nhắc nhở thì cho dù là Diệp Phong cũng hoàn toàn không phát hiện ra được.

Chủ nhân quầy hàng là một nam tử trung niên mặc đạo bào màu đen, lúc này hắn cũng chú ý tới ánh mắt Diệp Phong nhìn chằm chằm vào cái lệnh bài nát bán mười ngày mà vẫn không có bán được trên quầy hàng, chuyện này khiến cho hắn không khỏi vui mừng, hắn cảm thấy hôm nay hắn gặp được một kẻ ngu.

Dù sao cho dù ngươi có thích thì cũng không thể biểu hiện ra rõ ràng như thế, những thứ ở trên quầy hàng đều không có ghi giá công khai, bao nhiêu linh thạch không phải là do hắn nói mà tính sao.

Nhưng Diệp Phong hoàn toàn không để ý đến những thứ này, nhiệm vụ của hắn chỉ có một, đó chính là thành công mua được cái lệnh bài cũ nát có giấu Thiên Đạo Lệnh này, về phần tốn bao nhiêu linh thạch thì không quan trọng!

"Chủ quán, cái lệnh bài này bán thế nào?"

Diệp Phong nhìn về phía nam tử trung niên, trực tiếp hỏi.

"Vị thiếu gia này, ngươi có ánh mắt lắm, cái lệnh bài này là thứ tốt nhất bên trên quầy hàng của ta, lúc trước vì lấy được cái lệnh bài này mà ta suýt chút nữa là chết trong Thiên Đạo Chiến..."

Không đợi nam tử nói xong, Diệp Phong không nhịn được trực tiếp ngắt lời sau đó hỏi lại lần nữa: "Bán thế nào!"

"Thiếu gia hào sảng, một giá, ba trăm vạn đê phẩm linh thạch!"

Nam tử trung niên dựng thẳng ba ngón tay lên, nói thẳng giá.

Hả?

Nhưng mà khi nam tử trung niên nhìn thấy Diệp Phong nghe được cái giá tiền này, sau đó lông mày nhíu chặt lại, chuyện này khiến

cho hắn cảm thấy có chút bất an thầm nói mình ra giá quá cao.

Dù sao cái lệnh bài nát này hắn đã bán mười ngày, cho dù bán với giá năm mươi vạn miếng đê phẩm linh thạch thì cũng không có ai mua.

"Thiếu gia, mặc dù giá cả có chút cao nhưng tuyệt đối là đồ tốt."

Nam tử trung niên tùy tiện lừa dối một phen, sau đó chuẩn bị tinh thần sẽ cò kè mặc cả với Diệp Phong.

"Rẻ, quá rẻ rồi."

Diệp Phong tiện tay ném ra một viên không gian giới chỉ chứa ba trăm vạn đê phẩm linh thạch, mà Phệ Huyết Đường Lang cũng là Đường Lang hiểu chuyện, trực tiếp lấy lệnh bài đó thay cho Diệp Phong.

? ? ?

Mua nhanh như vậy?

Cò kè mặc cả sao?

Nam tử trung niên nhìn không gian giới chỉ trong tay, choáng tại chỗ, thậm chí hắn đã chuẩn bị tinh thần chờ bị đối phương chặt giá tới năm mươi vạn đê phẩm linh thạch, ai mà ngờ được đối phương thậm chí ngay cả giá cũng không thèm trả giá trực tiếp mua!

Khó chịu!

Không biết tại sao, rõ ràng bán được giá cao nhưng lúc này trong lòng nam tử trung niên lại cực kỳ khó chịu, luôn có cảm giác mình đã bán quá rẻ.

"Thiếu gia, giao dịch đã hoàn thành, đồ vật cũng đã là của ngươi."

"Ta muốn biết cái lệnh bài này có gì đáng tiền, có thể lộ ra cho ta biết một chút hay không để ta biết được rốt cục là ta đã bán lỗ bao nhiêu tiền?"

Chương 98: Đường đường thần hào phá của, lại bị tên cướp chê?

Không cam lòng, nam tử trung niên quay qua nhìn Diệp Phong, trực tiếp hỏi thăm, đương nhiên, đối phương sẽ trả lời hắn hay không thì hắn cũng không dám chắc.

Hả?

Nghe chủ quán tra hỏi, Diệp Phong cũng sững sờ, nghĩ nghĩ, nói: "Nói như thế nào đây, thứ này có tác dụng đối với ta, đừng nói là ba trăm vạn đê phẩm linh thạch, cho dù là ba trăm vạn cực phẩm linh thạch thì ta cũng sẽ không nói hai lời trực tiếp mua."

Nói xong, Diệp Phong dẫn Phệ Huyết Đường Lang đi đến nơi xa.

Phốc!

Sau khi Diệp Phong đi xa, nam tử trung niên càng nghĩ càng khó chịu, cuối cùng trực tiếp phun ra một ngụm máu!

Nhìn như kiếm lời hai trăm năm mươi vạn đê phẩm linh thạch nhưng thật ra thì lại lỗ ba trăm vạn cực phẩm linh thạch, nam tử trung niên cảm thấy mình không chịu được oan ức này!

Nghĩ đến đây, sắc mặt nam tử trung niên hơi tái nhợt, lập tức dọn quán, nhìn thoáng qua hướng Diệp Phong rời đi, trong mắt lóe lên sát ý!

"Sát ý!"

"Chủ nhân, hình như chúng ta bị tên đó để mắt tới."

Mặc dù đã rời đi vài trăm mét nhưng lúc này đối phương không còn che giấu, phóng thích ra sát ý nên vẫn bị Phệ Huyết Đường Lang nhận ra.

"Thật !"

Hả?

Nhìn thấy vẻ hưng phấn trên mặt Diệp Phong, Phệ Huyết Đường Lang bối rối!

Mặc dù đối phương chỉ là rác rưởi Tử Phủ Cảnh bát trọng, nhưng bị người để mắt tới thì không nên tức giận sao?

Sao ngươi còn hưng phấn?

"Đây mới là thế giới huyễn trong lòng ta!"

"Thân ở thế giới nhược nhục cường thực này, lòng người đâu có thiện lương!"

"Rốt cục gặp được một người thấy tài mà nổi sát tâm với ta, nếu không thì thần hào phá của như ta cũng quá thất bại!"

Lúc này, Diệp Phong hưng phấn nghĩ.

"Đi, đi nhanh lên, tìm quán rượu mở một gian phòng khách thượng đẳng, chúng ta chờ hắn đến cướp!"

Đối với người đầu tiên thấy tiền nổi máu tham dám nổi sát tâm với mình, Diệp Phong chuẩn bị cho đối phương một món quà lớn, hắn cảm thấy rốt cuộc thân phận thần hào phá của của mình cũng được công nhận!

Ngay cả một người muốn cướp bóc ngươi mà cũng không có thì làm sao xứng đáng với thân phận thần hào phá của.

Cho nên hắn chuẩn bị tặng cho đối phương một món quà lớn để bày tỏ kính ý sau đó mới xử lý đối phương!

Về phần trong Thiên Đạo Chiến Trường đệ nhị trọng, sau khi Lý Phi rời đi, những người muốn giết hắn mà hắn gặp được không phải chỉ vì muốn cướp của cải của hắn mà chỉ đơn thuần là muốn giết hắn!!

"Lý Tiểu Minh, ngươi xác định trong tay đối phương có ba trăm vạn cực phẩm linh thạch thật sao?"

Một tráng hán trên mặt có một cái sẹo đi theo chủ quán trung niên tới chỗ quán rượu mà Diệp Phong đang ở, trước khi đi vào quán

rượu hắn lại xác nhận lại một lần nữa với đối phương.

"Hổ lão đại, trong tay hắn tuyệt đối có ba trăm vạn cực phẩm linh thạch, thậm chí ta cảm thấy còn không chỉ nhiêu đó!"

"Hơn nữa, cái lệnh bài nát đó tuyệt đối giấu có bí mật gì, cho dù chỉ cướp được cái lệnh bài đó về thì chúng ta cũng giàu to!"

Lúc này, Lý Tiểu Minh cũng nổi máu tham, nhưng nghĩ tới chuyện phải phân cho đối phương sáu mươi phần trăm lợi ích, trong lòng hắn có chút không cam!

Nếu như không phải hắn nhìn không thấu thực lực của thanh niên áo trắng đi theo bên cạnh Diệp Phong thì hắn đâu có chịu chia sẻ chuyện tốt như vậy với người khác.

"Ngươi tốt nhất đừng gạt ta!"

"Nếu như chuyến này không chiếm được chỗ tốt gì, vậy thì đừng trách ta không khách sáo với ngươi!"

Tráng hán mặt sẹo âm lãnh nhìn thoáng qua Lý Tiểu Minh, sau đó mới nhấc chân đi vào quán rượu.

"Chủ nhân, như vậy, quá mức đi!"

Trong phòng khách lầu hai, Phệ Huyết Đường Lang nhìn hai ngàn miếng đê phẩm Linh Tinh được xếp gọn gàng trước mặt, trên mặt nổi đầy hắc tuyến!

Phá của thì cũng thôi đi!

Nhưng mà người khác muốn đến cướp bóc ngươi, thậm chí còn nổi sát tâm, vậy mà ngươi lại chuẩn bị nhiều đê phẩm Linh Tinh như vậy muốn tặng cho đối phương, bản Đường Lang nguyện tôn ngươi lên làm đỉnh của của giới phá của!

"Quá đáng?"

"Nếu không phải hệ..."

"Ngươi không hiểu!"

Diệp Phong rất muốn nói đây là do hắn dựa vào lý lẽ để biện luận với hệ thống mới làm được như thế, ngay cả như vậy mà hắn cũng cảm thấy còn ít, dù sao thì đây vẫn là lần đầu tiên hắn bị người ta cướp, rất đáng để kỷ niệm!

"Gia hỏa này quá may mắn, vốn là tới cướp bóc kết quả lại lấy không hai ngàn miếng đê phẩm Linh Tinh vui vẻ rời đi, đây là tương đương với hai mươi vạn cực phẩm linh thạch."

Lúc này, Phệ Huyết Đường Lang cũng có chút hâm mộ nói.

"Nghĩ gì thế?"

"Hắn tới cướp bóc ta, thậm chí còn muốn giết ta, cầm đê phẩm Linh Tinh ta mà còn nghĩ còn sống rời đi?"

"Một hồi ngươi nhìn chằm chằm hắn cho ta, chờ hắn cầm lấy những đê phẩm Linh Tinh này chuẩn bị rời đi thì xuất thủ xử lý hắn!"

Nghe Phệ Huyết Đường Lang nói như vậy, Diệp Phong nhìn đối phương giống như là đang nhìn một thằng đần, nói thẳng.

Ngọa tào!

Còn có thể chơi như vậy?

Nghe Diệp Phong nói xong, Phệ Huyết Đường Lang không thể tin vào tai của mình, thậm chí cảm thấy tam quan của mình đều bị đổi mới!

Lúc này, ánh mắt Phệ Huyết Đường Lang nhìn Diệp Phong đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất, sau này nếu như ai dám nói chủ nhân của mình chỉ là một tên phá của thôi thì hắn sẽ liều mạng với người đó!

Một tên phá của mà có thể biết chơi như vậy!

"Nhớ kỹ, nhất định phải chờ đối phương lấy hết những đê phẩm Linh Tinh này đi mới có thể động thủ, đây là chuyện đáng để kỷ niệm!"

Diệp Phong lo lắng Phệ Huyết Đường Lang sẽ làm không đúng lúc, nhắc nhở một lần nữa.

Nghe đi!

Đây là tiếng người sao!

Đùa bỡn đối phương ở trong lòng bàn tay, còn là một chuyện đáng để kỷ niệm!

Đáng sợ!

Thật là đáng sợ!

Phệ Huyết Đường Lang cảm thấy tên điên bị cụt một tay mà hắn nhìn thấy trước đó đã đủ biến thái rồi, nhưng bây giờ hắn cảm thấy Diệp Phong càng biến thái hơn!

"Chính là căn phòng này chứ!"

Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp từ bên ngoài phòng vang lên.

"Chủ nhân, hai người tới, người mới tới có thực lực Nguyên Thần Cảnh thất trọng, hẳn là chủ quán đó tìm giúp đỡ."

Phệ Huyết Đường Lang nhanh chóng nói ra tình huống ở bên ngoài.

"Vào đi, cửa không khóa!"

Chương 99: Đường đường thần hào phá của, lại bị tên cướp chê? (2)

Nghe Phệ Huyết Đường Lang nói như vậy, Diệp Phong hưng phấn hô lên với hai người ở ngoài cửa.

Kít!

Cửa phòng bị đẩy ra, khi Lý Tiểu Minh và Hổ lão đại nhìn thấy hai

ngàn mai miếng đê phẩm Linh Tinh được xếp ngay ngắn trong phòng khách, đặc biệt là Diệp Phong mặt mũi tràn đầy hưng phấn đang ngồi sau đê phẩm Linh Tinh nhìn hai người, sắc mặt hai người bỗng hoàn toàn biến đổi!

"Ta biết ý đồ hai vị đến!"

"Các ngươi chịu ăn cướp ta, đó chính là xem trọng ta, đây là hai ngàn miếng đê phẩm Linh Tinh, hi vọng hai vị đừng có chê!"

Diệp Phong nhìn hai người, vừa cười vừa nói.

Nổi giận!

Nghe nói như thế, cho dù là Lý Tiểu Minh hay là Hổ lão đại đều tức giận!

"Đủ rồi, chúng ta là đến ăn cướp, ngươi đang đuổi ăn mày đó hả?"

"Chỉ là hai ngàn miếng đê phẩm Linh Tinh mà muốn đuổi chúng ta, chúng ta không chỉ muốn bao nhiêu đó thôi mà còn muốn ba trăm vạn cực phẩm linh thạch nữa!"

Lý Tiểu Minh nhìn Diệp Phong, giận dữ lớn tiếng mắng mỏ, dù sao hắn hứa với Hổ lão đại là ba trăm vạn cực phẩm linh thạch, mà hai ngàn miếng đê phẩm Linh Tinh này cũng mới trị giá hai mươi vạn cực phẩm linh thạch thôi, kém trọn vẹn hai trăm tám mươi vạn!

Nếu chọc giận Hổ lão đại, ngay cả hắn cũng nguy hiểm!

"Hệ thống, mẹ nó, ta đã nói rồi mà, ta nói chút Linh Tinh đó không đủ mà ngươi không chịu nghe, bây giờ thì hay rồi, ta đường đường là thần hào phá của nhưng lại bị ăn cướp chê, ngươi nói xem bây giờ chuyện này nên giải quyết như thế nào đây!"

Nghe Lý Tiểu Minh giận dữ mắng mỏ, Diệp Phong cũng tràn đầy lửa giận giận dữ mắng mỏ hệ thống, rõ ràng là một chuyện đáng kỷ niệm, lại biến thành hồi ức nghĩ lại mà kinh, đường đường là thần hào phá của mà lại bị ăn cướp chê, không có chuyện gì mất mặt hơn chuyện này nữa.

Oanh!

Ngay lúc Diệp Phong giận dữ mắng mỏ hệ thống, một luồng khí tức kinh khủng ầm ầm giáng lâm, sau đó không gian bên cạnh bị xé ra một cái lỗ hổng, kim giáp tráng hán người mặc kim giáp, cầm kim sắc chiến đao trong tay từ đó trực tiếp đi ra.

Hô!

Mà nhìn thấy người đi ra chính là quen biết cũ, kim giáp tráng hán, bên cạnh, Phệ Huyết Đường Lang thở phào nhẹ nhõm, nó không muốn nhìn thấy cái tên điên cụt một tay khiến cho người ta sợ hãi đó nữa.

Tình huống như thế nào?

Ta còn chưa có gặp được nguy hiểm mà ngươi ra ngoài đây làm gì?

Thấy quân hộ vệ bại gia xuất hiện, Diệp Phong mắt trái trừng mắt phải, ngẩn ra!

Xoát!

Theo một đạo kim sắc đao khí chợt lóe lên, đối diện còn không có kịp phản ứng, Lý Tiểu Minh và Hổ lão đại bị chôn vùi.

Tình huống như thế nào?

Nhìn kim giáp tráng hán ra một đao xoá bỏ hai người, sau đó trực tiếp rời đi, khiến cho Diệp Phong choáng!

"Đinh! Túc chủ thân là thần hào phá của, lần đầu tiên bị đánh cướp, ý nghĩa không hề tầm thường, loại người này hoàn toàn không xứng được ghi vào trong lịch sử phá của trưởng thành của ngài!"

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu của Diệp Phong.

...

Nghe hệ thống nói như vậy, cơ bắp trên mặt của Diệp Phong bị mất khống chế mà co quắp!

Hắn vừa mới chất vấn hệ thống, trong đầu đã nghĩ đến vô số khả năng, nhưng mà hắn không ngờ được là hệ thống lại chơi như thế!

Bên cạnh, Phệ Huyết Đường Lang cũng ngẩn ra!

Mặc dù nó rất muốn hỏi Diệp Phong rốt cuộc là tình huống như thế nào nhưng nhìn thấy mặt Diệp Phong đen lên cất hai ngàn miếng đê phẩm Linh Tinh dưới đất vào, nó cực kỳ biết điều ngậm miệng lại!

"Đi thôi, về tông môn!"

Diệp Phong hoàn toàn không còn hứng thú đi dạo nữa, nói với Phệ Huyết Đường Lang.

"Đinh! Bởi vì hệ thống tính toán sai lầm, đền bù túc chủ mười vạn điểm phá sản, thưởng trận kỳ cửu phẩm cửu giai Thiên Vũ Kiếm Trận *100, thưởng Cửu Long Phần Thiên Đỉnh *1!"

Ngay lúc Diệp Phong ngột ngạt đi ra khỏi quán rượu, tiếng hệ thống nhắc nhở lại vang lên trong đầu của hắn lần nữa.

"Hệ thống, coi như ngươi có chút lương tâm!"

Nghe hệ thống thừa nhận vấn đề của chính mình, đồng thời còn bồi thường những phần thưởng này, Diệp Phong cũng nở nụ cười, tức giận thì tức giận nhưng nếu như có thưởng thì có ngu đâu mà không nhận!

Ngồi trên thân Phệ Huyết Đường Lang đã hóa về bản thể, Diệp Phong kiểm tra phần thưởng đền bù hiện trên hệ thống.

Thiên Vũ Kiếm Trận: Sau khi trận pháp được mở ra, nó có thể hội tụ thiên địa linh khí bên trong phạm vi bao phủ của trận pháp, ngưng tụ thành nghìn thanh vũ kiếm.

Cửu Long Phần Thiên Đỉnh: Bên trong đỉnh ẩn chứa chín đạo Ma Long hồn, nung hàng nghìn linh thảo, đốt thiên địa linh khí, luyện thành thần đan tối cao!

"Trận kì của Thiên Vũ Kiếm Trận cấp chín này hẳn là một sát trận hùng mạnh, hơn nữa còn cho ta tròn một trăm trận. Ta phải nghĩ xem làm sao mới có thể đánh bại những trận kỳ này."

"Còn Cửu Long Phần Thiên Đỉnh này, hệ thống cho ra quá ít tin tức, ta cũng không biết quá nhiều về loại đỉnh lô mà Luyện Đan Sư cần đến. Nhưng chắc thứ này là tốt lắm rồi, quay về hỏi Vô Phong sư đệ xem sao."

Khi sắc trời dần xẩm tối, Diệp Phong và Phệ Huyết Đường Lang cuối cùng cũng về đến tông môn.

"y, sao sân luyện võ bên kia náo nhiệt thế?"

Diệp Phong đang đi đến chỗ ở của mình, đi ngang qua sân luyện võ nội môn thì phát hiện ra bên kia không ngừng vọng đến từng tiếng la hét, hắn mang vẻ mặt nghi hoặc chuẩn bị qua đó tìm tòi thực hư!

"Kỹ năng võ thuật quyết định ở thực chiến, cho dù ngươi có kiến thức hơn người mà trong chiến đấu không thể phát huy kỹ năng võ thuật đến cực hạn thì cũng chẳng có tác dụng gì, tất cả đều chiến đấu hết sức cho ta!"

Vừa mới bước và sân luyện võ, tiếng quát mắng của Bạch Thiên Hồng đã truyền vào tay Diệp Phong.

Mẹ kiếp!

Tình huống mẹ gì thế này?

Nhìn thấy Ngũ Thiên Kiêu và Lãnh Vô Phong sắp bị huấn luyện thành chó rồi, lại nhìn ba người Hạ Thiên Vũ, La Khải, Bạch Thiên Hồng mang nét mặt uy nghiêm đang giám sát bọn họ. Diệp Phong thật sự không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

"Đại sư huynh, cuối cùng ngươi cũng về rồi!"

"Mau đến cứu ta với, ba vị trưởng lão này điên hết rồi!"

Chương 100: Ngươi lụn bại thì lụn bại,

đừng bắt nạt chúng ta

Vẻ mặt của Lãnh Vô Phong khi nhìn thấy Diệp Phong tựa như thấy được cọng cỏ cứu mạng, lao về phía Diệp Phong như điên.

"Tiểu sư đệ, cuối cùng ngươi cũng về rồi!"

Nghe thấy tiếng la hét của Lãnh Vô Phong, Ngũ Thiên Kiêu đang trong trận chiến hỗn loạn cũng nhìn Diệp Phong, cũng lao về phía Diệp Phong như điên.

Ôi!

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra thế này?

Nhìn thấy Ngũ Thiên Kiêu và Lãnh Vô Phong đang chạy về phía mình, Diệp Phong trực tiếp nhìn ba vị đại trưởng lão với vẻ khó hiểu.

Ầm!

Hạ Thiên Vũ đột nhiên đạp một chân có ẩn chứa linh lực xuống đất, một khối đất hình vuông cao nữa thước bật ra.

"Diệp Phong, ngươi về lúc nào thế? Ra ngoài một chuyến chắc cũng mệt lắm rồi, mau ngồi xuống nghỉ ngơi một lúc đi!"

Nói xong, Hạ Thiên Vũ ôm khối đất hình vuông đi đến rồi đặt khối đất ra sau lưng Diệp Phong.

"Lạnh đấy, khối đất này mới lấy ra từ trong lòng đất, bị lạnh đến đây bụng thì phải làm sao!"

Nói rồi Bạch Thiên Hồng đặt tai phải lên trên khối đất, hỏa linh lực điên cuồng bùng lên, nhanh chóng tiến hành làm nóng cho khối đất lạnh buốt.

Mà trái lại, Diệp Phong đã quá quen thuốc với thao tác của hai người. Bởi vì lúc Hạ Thiên Vũ vừa đến tông môn, cảnh tượng này từng xảy ra một lần, lúc ấy đã khiến Lạc Thiên Tuyết, Lạc Vô Danh và Lãnh Vô Phong kinh hãi hết sức!

"Mẹ nó, cạnh tranh vô nghĩa vậy sao?"

Thấy cảnh này La Khải ngẩn ra, hắn thật không ngờ vì để lấy lòng Diệp Phong mà Bạch Thiên Hồng và Hạ Thiên Vũ lại có thể làm đến mức độ này!

"Được, là do các ngươi ép ta đó!"

"Để cho các người mở mang kiến thức về thể tu Đại Lực Kim Cương Chưởng!"

Hả?

Nhìn thấy La Phải dùng một tay đẩy mình ra khỏi khối đất, Diệp Phong cũng sững sờ, ta đang ngồi êm, ngươi đẩy ra làm gì?

"Lão La Khải này điên rồi à, chẳng những không nghĩ cách lấy lòng vị thần tài Diệp Phong mà còn đang tìm đường chết sao?"

Thấy cảnh này, Bạch Thiến Hồng và Hạ Thiên Vũ cũng tỏ vẻ không hiểu.

"Tất cả mọi người đều là đệ tử tông môn, dựa vào đâu mà tiểu sư đệ lại được đối xử đặc biệt, công bằng mà nói thì phải nhìn La Khải trưởng lão đấy!"

Ngũ Thiên Kiêu lúc này cũng có suy nghĩa của mình, thật sự Diệp Phong được đối xử rất khác với bọn họ, bọn họ có cảm giác như bị tông môn nhặt được.

Nhưng chỉ có Lãnh Vô Phong cảm thấy mọi chuyện chắc chắn sẽ không đơn giản như vậy, dù sao hắn cũng là nhóm đầu tiên tiến vào tông môn, sau đó đến Hạ Thiên Vũ và La Khải, người nào mà không hướng đến Diệp Phong, hắn hiểu rất rõ chuyện này.

Ầm! Ầm! Ầm!

Đúng lúc này, La Khải dùng tay hóa thành đao, đao từ tay hắn hắn hóa thành tàn ảnh không ngừng đánh lên mặt đất, từng âm thanh trầm đục vang lên theo, đất đá bay tứ tung, cảnh tượng kỳ quặc đến cực điểm!

Mười lăm giây sau!

Sau khi một chiếc ghế tựa tinh xảo bằng đất xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, trong nháy mắt tất cả mọi người chết lặng!

"Diệp Phong, mau ngồi đi, mau ngồi đi!"

La Khải cười, đặt Diệp Phong mang vẻ mặt chết lặng xuống ghế. Lúc này hắn mới nhìn Bạch Thiên Hồng và Hạ Thiên Vũ, toát lên vẻ đắc ý.

"Các ngươi ngây ra đó làm gì, ba đại trưởng lão chúng ta không tiếc lãng phí thời gian quý báu của mình đích thân chỉ bảo các ngươi tu hành, các ngươi còn không vui, mau quay về tiếp tục luyện tập đi."

Ngay sau đó, La Khải trực tiếp to tiếng khiển trách Ngũ Thiên Kiêu và Lãnh Vô Phong.

Người nói vô tâm, người nghe hữu ý!

"Hệ thống, có thể khống chế uy lực của một trăm trận kỳ Thiên Vũ Kiếm Trận này không?"

Diệp Phong nghĩ đến nếu như có thể khống chế được uy lực trận kỳ của Thiên Vũ Kiếm trận thì chẳng phải vừa khéo có thể dùng để giúp năm vị sư huynh sư tỷ, Vô Phong sư đệ tu luyện sao?

Trận kỳ đủ đề xóa bỏ cường giả đỉnh phong Độ Kiếp cảnh tầng chín được dùng để huấn luyện thực chiến, lụn bại an toàn!

Ngũ Thiên Kiêu, Lãnh Vô Phong: Ngươi giỏi lắm! Ngươi không vụ lợi! Ngươi lụn bại! Mẹ nó, nhưng ngươi đừng bắt nạt chúng ta!

"Tinh! Có thể khống chế, nếu như không phải do ký chủ sử dụng thì những người khác cần phải lấy máu nhận chủ mới có thể hoàn toàn khống chế sức mạnh của trận kỳ. Cho dù mỗi trận kỳ phóng ra uy lực thế nào thì thời gian duy trì liên tục là mười giờ."

Xong!

Nghe thấy câu trả lời của hệ thống, Diệp Phong bỗng vỗ đùi kích

động, hắn càng cảm thấy mình sinh ra là để lụn bại!

Nhìn thấy Diệp Phong chợt kích động vỗ đùi, trên mặt mọi người đầy dấu hỏi chấm, hoàn toàn không biết tại sao Diệp Phong lại đột nhiên kích động.

"Ba vị trưởng lão, vừa rồi ta cũng nhìn thấy các sư huynh luyện tập, ta cảm thấy không có hiệu quả lắm."

Dứt lời, trong tay Diệp Phong đã xuất hiện một trận kỳ, nói tiếp: "Đây là một trận kỳ sát trận bậc chín, hơn nữa có thể khống chế được uy lực của sát trận, dùng sát trận này để tôi luyện kỹ năng võ thuật chưởng khống và kinh nghiệm thực chiến cho các sư huynh thì không gì thích hợp hơn."

Điên rồi!

Ngươi lụn bại, chúng ta nhịn nhưng ngươi còn là người không!

Dùng sát trận đủ để xóa bỏ cường giả Độ Kiếp cảnh tầng chín để tôi luyện chúng ta, ngươi muốn chơi chết chúng ta chắc!

Lụn bại cũng có mức độ thôi chứ, ngươi điên à!

Giờ phút này Ngũ Thiên Kiêu và Lãnh Vô Phong hoàn toàn điên rồi, vốn tưởng Diệp Phong đến đây có thể cứu vớt bọn họ ra khỏi khốn cảnh nước sôi lửa bỏng, đâu ai ngờ Diệp Phong không những không cứu mà còn dồn thêm một trận lửa, ai mà chịu được!

"Diệp Phong, thế này có phải xa xỉ quá rồi không?"

Lúc này La Khải cũng hỏi với gương mặt giật giật, dù sao hắn cũng mới đến tầng bốn của Độ Kiếp cảnh, Bạch Thiên Hồng và Hạ Thiên Vũ mới đến Độ Kiếp cảnh tầng ba. Không hề cường điệu mà nói, một khi trận kỳ này được kích hoạt, sát trận này cũng đủ để tiêu diệt qua lại một trăm lần ba người bọn họ!"

"La Khải trưởng lão, nhỏ, ngươi cách cục nhỏ!"

"Bọn họ đều là tương lai của tông môn, chỉ cần có thể khiến cho bọn họ mạnh mẽ hơn, cho dù bỏ ra cái giá gì cũng đáng!"

Nghe La Khải tra hỏi, Diệp Phong chững chạc đàng hoàng giải thích.

Ha ha!

La Khải nghe xong, vẻ mặt cứng ngắc cười khan hai tiếng, trong lúc nhất thời không thể phản bác!

Chương 101: Lạc Thiên Hình, lão âm cẩu phiên bản cao cấp

"Thôi, dù sao chỉ là một cái trận kỳ, phá thì phá đi!"

Cuối cùng La Khải cũng không muốn nói thêm gì, tranh luận với một tên phá của thì ngươi có thể tranh luận được gì?

"Đây là số mạng của chúng ta!"

"Bây giờ chỉ có một cái trận kỳ, tiểu sư đệ cũng rất quan tâm chúng ta, ngạnh kháng đi!"

Bên cạnh, Trần Hạo Vũ cũng cười khổ an ủi bốn thiên kiêu còn lại và Lãnh Vô Phong, dù sao ngoại trừ ngạnh kháng ra thì bọn họ còn có thể làm sao nữa!

"Đúng rồi, trận kỳ này cho dù phóng thích uy lực mạnh cỡ nào thì chỉ có thể duy trì được mười tiếng."

Nói xong, Diệp Phong lấy toàn bộ chín mươi chín cái trận kỳ Thiên Vũ Kiếm Trận ra, nói: "La Khải trưởng lão, những trận kỳ này giao hết cho ngươi, sau này cho dù mỗi ngày dùng hai cái trận kỳ thì cũng đủ để dùng trong năm mươi ngày."

Hít!

Khi mọi người thấy Diệp Phong lại lấy ra chín mươi chín cái trận kỳ, tất cả mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh!

Đó chính là trận kỳ cửu phẩm cửu giai, cho dù Trận Pháp Sư đỉnh cấp muốn chế tác một cái trận kỳ đẳng cấp như thế cũng không

phải là một chuyện đơn giản, kết quả ngươi lại lấy ra một trăm cái, ngươi bán sỉ hả?

Phá của!

Quá mẹ nó phá của!

Cho dù đã biết Diệp Phong phá của nhưng với một trăm cái trận kỳ đỉnh cấp này, mọi người lại có nhận thức mới về trình độ phá của của Diệp Phong!

"Tông chủ, ngươi mau tới đi, tông môn của Thánh nữ chúng ta không ở được nữa, ngươi mau dẫn bọn ta về đi!"

Khi mọi người còn đang khiếp sợ với một trăm cái trận kỳ này, Trần Hạo Vũ đã lặng lẽ đi qua một bên lấy ngọc bội truyền âm ra liên hệ Lạc Vô Danh, một trăm cái trận kỳ cửu phẩm cửu giai sát trận, mẹ nó, ai mà gánh cho được!

Bây giờ hắn đã không nghĩ có thể lấy được thứ tốt gì từ trong tay tiểu sư đệ Diệp Phong, bây giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng chạy khỏi nơi này, lần này lấy ra loại trận kỳ sát trận này, có trời mới biết lần sau hắn sẽ lấy cái gì ra để tra tấn bọn họ!

Hả?

Ở xa Tinh Cực Tông, Lạc Vô Danh nghe nói như thế cũng tỏ vẻ không hiểu, không rõ rốt cuộc Trần Hạo Vũ trải qua cái gì, lại bức thiết muốn trở lại Tinh Cực Tông như thế.

"Đại sư huynh, sau này trách nhiệm giám sát những người khác giao cho ngươi."

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng đi tới bên người Trần Hạo Vũ, trực tiếp đưa hai mươi viên Đốn Ngộ Đan cho hắn.

"Cái này. . ."

Trần Hạo Vũ vẻ mặt giãy dụa nhìn hai mươi viên Đốn Ngộ Đan trong tay, cuối cùng cắn răng trực tiếp cắt đứt liên hệ ngọc bội truyền âm, nhìn Diệp Phong, vỗ ngực bảo đảm: "Tiểu sư đệ, chút chuyện nhỏ này giao cho Đại sư huynh!"

"Còn muốn chạy?"

"Bây giờ tông môn vốn không có mấy người, nếu các ngươi chạy thì đến khi nào ta mới có thể giúp tông môn lớn mạnh!"

Thấy Trần Hạo Vũ không định chạy trốn nữa, Diệp Phong cười đắc ý, nếu không phải Phệ Huyết Đường Lang vừa mới nhắc nhở hắn thì không chừng sẽ để mấy vị sư huynh sư tỷ này trốn thoát!

Một bên khác, ở xa Tinh Cực Tông, Lạc Vô Danh thấy liên hệ ngọc bội truyền âm bỗng nhiên bị chặt đứt, ngẩn ra lẩm bẩm: "Tình huống như thế nào, rốt cuộc ta có nên đón các ngươi về hay không?"

Không được!

Trần Hạo Vũ là đại sư huynh, làm người ổn trọng, nếu như không phải thật sự có chuyện gì thì tuyệt đối không thể nào gửi tin cầu cứu cho hắn, nhưng ở trong tông môn của con gái mình thì chắc chắn sẽ không có nguy hiểm tính mạng.

Nghĩ đến đây, Lạc Vô Danh bay ra sau núi, hắn cảm thấy chuyện này cần phải nói với Đại tổ lão một tiếng, như vậy thì hắn có thể thuận lý thành chương đi Tinh Hồn Tông một chuyến.

Nghĩ tới trước đó ngũ đại tổ lão cho dù làm ăn xin cũng cạnh tranh với nhau, hắn nghĩ lần này mình qua đó, mình có nên học ngũ đại tổ lão một chút không, người khoác áo thủng, cầm chén bể trong tay ngồi xổm ở bên ngoài phòng Diệp Phong ăn xin một đợt!

"Cái gì!"

"Xảy ra chuyện lớn như vậy sao ngươi không nói sớm!"

Nhưng mà khi Lạc Vô Danh đi vào phía sau núi, nói rõ ý đồ đến, nhìn thấy ngũ đại tổ lão lập tức trở về động phủ mình bế quan, sau khi ra ngoài thì đã trang bị đủ áo thủng, chén bể, hắn choáng!

Không chỉ là Lạc Vô Danh choáng, Tất Cương vẫn luôn ở chỗ này cũng choáng!

"Chư vị, các ngươi cũng biết Tất Cương đến tông môn chúng ta đã

được một thời gian, hắn muốn gặp Diệp Phong một lần, lần này ngũ đại đệ tử hạch tâm có việc, ta đi xử lý chuyện này thì có thể dẫn hắn đi gặp Diệp Phong luôn, các ngươi không tranh với ta chứ!"

Nhìn tứ đại tổ lão cũng muốn cướp cơ hội này, Lạc Thiên Hình nói ra lý do mình muốn đi.

Hèn hạ!

Vô sỉ!

Không biết xấu hổ!

Lão âm cẩu!

Tứ đại tổ lão nghe nói như thế, trong lòng mắng to!

Vài ngày trước, Tất Cương đã nói sẽ rời đi, ngươi chết sống không cho người ta đi, hóa ra ngươi chờ âm chúng ta!

Ai!

Bên cạnh, Lạc Vô Danh thấy cảnh tượng này, bất đắc dĩ thở dài, trực tiếp quay người rời khỏi sau núi, buồn cười hắn còn nghĩ có thể mượn cơ hội này đi Tinh Hồn Tông một chuyến, nhưng hắn không ngờ được là ngũ đại tổ lão cũng đang chờ cơ hội này!

Một lát sau.

Khi Lạc Thiên Hình dẫn theo nụ cười thắng lợi theo Tất Cương phóng lên tận trời, nhanh chóng bay ra bên ngoài tông môn, phía dưới, tứ đại tổ lão hâm mộ hai mắt phát tím, nếu không phải nhất định phải có người lưu thủ tông môn, để phòng tông môn đối địch đến đây tập kích thì bọn họ hận không thể lập tức đuổi theo.

"Nếu không chúng ta đi tìm Lạc Vô Danh thương lượng một chút, khởi động đại trận hộ tông, như thế chúng ta sẽ không cần lưu thủ chỗ này."

Ngũ tổ lão Sở Vân Sơn có chút không cam lòng, lên tiếng đề nghị.

"Được rồi, lần này tiện nghi đại ca đi!"

"Nếu như không phải lần này Tất Cương tới thì chúng ta vẫn không biết đến sự tồn tại của Thiên Đạo Thành, càng không biết cực phẩm Linh Tinh quan trọng với Thiên Đạo Thành cỡ nào, sau này sẽ còn có cơ hội."

Chương 102: Đỉnh Linh trâu bò như vậy, vậy mà ngươi lại dùng nó để làm đồ nướng?

Nhị tổ lão Giang Hào Vũ nói xong, trực tiếp đi về động phủ bế quan của mình.

Tam đại tổ lão còn lại nghe xong cũng đều thở dài, sau đó đều đi vào động phủ bế quan của mình.

...

"Lão Lạc, nếu như không có xảy ra chuyện ngoài ý muốn này, ngươi còn muốn giấu ta đến khi nào?"

Trên đường bay đến Tinh Hồn Tông, Tất Cương nhìn Lạc Thiên Hình, trực tiếp hỏi.

Mấy ngày nay, hắn còn đang nghi ngờ tại sao Lạc Thiên Hình chết sống không cho hắn rời đi, ai mà ngờ được là nguyên nhân lại hoang đường như vậy!

"Đương nhiên là tiếp tục giữ ngươi lại, dù sao ngươi trở về cũng ở trong thâm sơn cùng cốc, đâu có dễ chịu như chỗ ta."

Má!

Nghe nói như thế, Tất Cương cũng không thể phản bác, đúng là ở chỗ này, không có việc gì uống chút rượu, nói khoác về tình huống ở Thiên Đạo Thành với ngũ đại tổ lão thì tốt hơn là ở một mình nhiều.

"Vậy ngươi có thể giải thích cho ta một chút, bây giờ ngươi đóng vai ăn mày như vậy là có ý gì?"

Tất Cương nhìn Lạc Vô Danh tay cầm chén bể, người mặc áo thủng, hỏi ra một nghi vấn khác trong lòng!

Hắn không thể nào hiểu được cường giả thân phận như ngũ đại tổ lão mà sao lại hóa trang thành ăn mày!

"Đóng vai tên ăn mày?"

"Ngươi biết cái gì!"

"Ta hỏi ngươi, mấy ngày nay ta đốt Tĩnh Thần Hương cho ngươi, hiệu quả thế nào?"

Lạc Thiên Hình nhìn Tất Cương, trực tiếp hỏi.

"Thế nào?"

"Bắt đầu từ khi ngươi đốt que Tĩnh Thần Hương thứ nhất cho ta, có ngày nào mà ta không kêu ngươi cho ta thêm mấy cây, đối với ta thì hiệu quả cực kỳ khủng bố!"

Nghe nói tới Tĩnh Thần Hương, Tất Cương nhanh chóng lấy lại tinh thần.

"Ta cho ngươi biết, Tĩnh Thần Hương đó chính là ta dựa vào một thân trang phục này lấy được từ trong tay tiểu tử Diệp Phong đó, làm sao, ngươi cảm thấy rất mất mặt sao?"

Lạc Thiên Hình giống như cười mà không phải cười nhìn Tất Cương, hỏi.

"Còn gì nữa không?"

Hả?

Nghe Tất Cương hỏi ngược lại, Lạc Thiên Hình khó hiểu hỏi hắn: "Cái gì mà còn gì nữa không?"

"Ngọa tào!"

"Đừng đoạt, đừng đoạt, mẹ nó, ta chỉ có một bộ này thôi!"

...

Tinh Hồn Tông!

"Đại sư huynh, vẫn là ngươi tốt với ta!"

Nhìn năm thiên kiêu đau khổ chèo chống ở trong sát trận phía xa, Lãnh Vô Phong cảm động sắp khóc.

"Vô Phong sư đệ, ngươi suy nghĩ nhiều, ta gọi ngươi đến đây là muốn hỏi ngươi một ít chuyện!"

"Một hồi ngươi cũng phải vào trong sát trận."

Nhìn Lãnh Vô Phong cảm động không thôi, Diệp Phong cảm thấy đau dài không bằng đau ngắn, hắn là nên cho đối phương biết tình huống sớm.

Nghe nói như thế, sắc mặt Lãnh Vô Phong đờ đẫn, ngẩn ra ngay tại chỗ.

"Đại sư huynh, chuyện mà ngươi muốn hỏi ta có phải là có liên quan đến luyện đan hay không."

Ngây người một lát, Lãnh Vô Phong nhìn Diệp Phong, hỏi.

"Không sai, chuyện ta muốn hỏi người đúng là có liên quan đến luyện đan."

Theo Diệp Phong vừa dứt lời, cách đó không xa, Hạ Thiên Vũ hiện ra trước mặt hai người trong nháy mắt, nói với Lãnh Vô Phong: "Bọn họ đều ở trong sát trận ma luyện, ngươi cũng nhanh đi đi, ta sợ ngươi không thể trả lời được câu hỏi của Diệp Phong, cho nên nơi này giao cho ta đi, dù sao ta là một cửu phẩm Luyện Đan Sư."

"Đại sư huynh, ta..."

Lãnh Vô Phong không ngờ được là nửa đường sẽ giết ra một Trình Giảo Kim, mặc dù sớm muộn gì cũng phải vào trong sát trận, nhưng nếu như kéo được bao nhiêu thì hay bấy nhiêu.

"Đi thôi!"

Diệp Phong vỗ vỗ bả vai Lãnh Vô Phong, sau đó dẫn Hạ Thiên Vũ đi ra khỏi sân luyện võ.

Bành!

Đi vào trưởng lão viện nơi Hạ Thiên Vũ ở lại, Diệp Phong lấy Cửu Long Phần Thiên Đỉnh từ không gian hệ thống ra ngoài, lô đỉnh nặng nề nện xuống mặt đất phát ra một tiếng vang ầm ầm.

"Lô đỉnh?"

Nhìn thấy Diệp Phong trực tiếp lấy ra một cái lô đỉnh, Hạ Thiên Vũ có chút ngạc nhiên, dù sao hắn biết Diệp Phong cũng không phải một Luyện Đan Sư.

Lô đỉnh toàn thân màu đen, bên ngoài vách lò có chín đạo long văn màu đỏ sinh động như thật.

Bởi vì là Diệp Phong lấy lô đỉnh ra, Hạ Thiên Vũ cũng cẩn thận xem xét, chỉ sợ sẽ sót cái gì, hắn không tin cái lô đỉnh này sẽ là một cái lô đỉnh bình thường.

Nhưng mà tra xét hồi lâu, Hạ Thiên Vũ vẫn không có phát hiện cái lô đỉnh này có chỗ nào kì lạ, nếu như nhất định phải nói nó có chỗ nào kì lạ thì đó chính là bên ngoài vách lò có chín đạo long văn sinh động như thật.

"Diệp Phong, cái lô đỉnh này là?"

Kiểm tra một hồi mà không có kết quả, Hạ Thiên Vũ chỉ đành quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Luyện ngàn vạn linh thảo, đốt thiên địa linh khí, thành vô thượng thần đan!"

Đương nhiên Diệp Phong cũng không hiểu lô đỉnh, chỉ đành đọc ra giới thiệu của hệ thống.

Hả?

Ha ha ha!

Nghe Diệp Phong nói như vậy, đầu tiên Hạ Thiên Vũ sững sờ, sau đó không nhịn được cười phá lên, giải thích: "Diệp Phong, ngươi không hiểu về lô đỉnh."

"Lô đỉnh chia làm bốn cái cấp bậc Thiên Địa Huyền Hoàng, không giống với công pháp và võ kỹ, lô đỉnh Thiên Địa Huyền Hoàng không có chia tam phẩm hạ trung thượng."

"Muốn luyện chế ra đan dược phẩm cấp cao thì nhất định phải có lô đỉnh đẳng cấp cao tương ứng!"

"So sánh nhé, nếu như ta chỉ có đỉnh lô Hoàng cấp, luyện chế nhất phẩm đến tam phẩm đan dược cũng không vấn đề, nhưng nếu như luyện chế tứ phẩm đan dược, hỏa diễm ta thả ra phải tăng lớn cường độ, nếu không hoàn toàn không thể dung luyện tứ phẩm linh thảo, kết quả chính là đỉnh lô hoàn toàn không chịu nổi, cuối cùng trực tiếp nổ lô!"

Nghe đến đây, Diệp Phong không có ngắt lời mà tiếp tục nghe Hạ Thiên Vũ giảng giải.

"Muốn luyện ngàn vạn linh thảo, chắc chắn trong đó có linh thảo phẩm cấp cao, vậy thì nhất định phải là đỉnh lô Thiên cấp mới được, mà toàn bộ Huyền Thiên đại lục, lô đỉnh Thiên cấp không cao hơn năm cái, cho dù lô đỉnh Địa cấp mà ta có bây giờ thì vẫn phải tốn giá cả cực kỳ lớn mới lấy được."

"Đốt thiên địa linh khí thì càng khó tin hơn nữa, ta từng ngẫu nhiên lấy được một quyển bí điển đan đạo trong Thiên Đạo Chiến Trường, trong đó ghi chép một chút tin tức về lô đỉnh, đừng nói đốt thiên địa linh khí, chỉ thôn thiên địa linh khí dung nhập lô đỉnh cưỡng chế tăng cường dược hiệu của đan dược thì cũng phải cần Đỉnh Linh mới được, nhưng ta chưa từng nghe nói tới Đỉnh Linh, cho dù lô đỉnh Thiên cấp cũng không có."

Chương 103: Mẹ nó, ngươi thành kiếm tu khi nào

"Thần đan là như thế nào?"

"Mười văn chính là thần đan, cho dù là nhất phẩm!"

"Hơn nữa, thần đan thành, Đan Kiếp hạ, trong Huyền Thiên đại lục

này chỉ là một cái truyền thuyết mà thôi!"

Nghe Hạ Thiên Vũ giải thích cặn kẽ, rốt cuộc Diệp Phong cũng hiểu được tại sao đối phương lại cười, bởi vì những lời mà mình nói ra tuyệt đối không thể nào xuất hiện.

"Hạ trưởng lão, cái thứ mà ta lấy ra rất có thể là đã vượt qua lô đỉnh Thiên cấp, ngươi tin hay không?"

Diệp Phong vỗ vỗ Cửu Long Phần Thiên Đỉnh nhìn như phổ thông, trực tiếp hỏi.

Hả?

Khoan khoan, chín đạo long văn!

Mẹ nó, chín đạo long văn, không phải là Đỉnh Linh đó chứ!

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Hạ Thiên Vũ ngây người lần nữa, sau đó nhanh chóng nhìn chín đạo long văn sinh động như thật bên ngoài vách đỉnh!

Rống! Rống! Rống!

Theo một tia linh lực của Diệp Phong dung nhập vào trong Cửu Long Phần Thiên Đỉnh, từng tiếng long ngâm vang vọng đất trời vang lên trong nháy mắt!

Từng đạo vô thượng long uy khiến cho người ta ngạt thở bao phủ cả tòa Tinh Hồn Phong trong nháy mắt.

Chín con Ma Long trăm trượng, toàn thân có liệt diễm màu đỏ thiêu đốt phóng lên tận trời, vô tận ngọn lửa màu đỏ từ trong cơ thể chín đại Ma Long bộc phát ra, phủ lên bầu trời biến bầu trời thành màu đỏ rực trong nháy mắt!

Hỏa Hải Phần Thiên!

Cho dù là Hạ Thiên Vũ hay là đám người trong sân luyện võ, giờ phút này, khi bọn họ nhìn thấy biển lửa có thể đốt diệt không gian kinh khủng ở trên không trung thì trong đầu đều không tự chủ được xuất hiện bốn chữ này!

"Không thể nào có chuyện như vậy được!"

Bên ngoài đại điện tông môn, Lạc Thiên Tuyết nhìn chín con Ma Long trăm trượng đang tùy ý gào thét trong biển lửa ở trên không trung, trong mắt tràn đầy vẻ hoảng sợ!

Long hồn!

Đỉnh Linh!

Cái thứ này vốn không nên xuất hiện ở hạ giới, huống chi là Lạc Thiên Tuyết cảm nhận được chín con Ma Long hồn này phóng ra long uy còn khủng bố hơn Đỉnh Linh lão tổ tông tông môn thượng giới vạn phần!

"Trở về đi!"

Lúc này, Diệp Phong đột nhiên rút tay phải trên đỉnh về, sắc mặt cũng trở nên tái nhợt, kinh hãi nói: "Mẹ nó, cái lô đỉnh này trâu thì trâu, nhưng tốn nhiều linh lực quá, linh lực trong cơ thể ta khổng lồ như vậy nhưng lại bị thôn phệ không còn!"

Mà theo Diệp Phong không còn cung ứng linh lực, chín con Ma Long hồn tùy ý gào thét trong biển lửa trên không trung thu hồi hỏa hải xung quanh vào trong cơ thể, cuối cùng hóa thành một đạo hồng sắc lưu quang về vách lò Cửu Long Phần Thiên Đỉnh một lần nữa.

"Cái đồ chơi này quá tốn linh lực, nhưng cũng phải nói là Đỉnh Linh chín con Ma Long hồn vẫn rất tốt, sau này ăn nướng cũng tiện."

Thân là thần hào phá của, Diệp Phong tuyệt đối không thể nào dùng nó để luyện đan, vật tẫn kỳ dụng, nhưng không phù hợp bản chất phá sản.

Mà bên cạnh, Hạ Thiên Vũ nghe nói như thế thì kinh hãi tròng mắt sắp phát nổ, Đỉnh Linh trâu bò như vậy, ngươi lại muốn dùng nó để làm đồ nướng, mẹ nó, ngươi phá của đến nỗi ngay cả Đỉnh Linh cũng không chịu buông tha!

"Diệp Phong!"

"Ta biết ngay lại là ngươi!"

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy giận dữ của Lạc Thiên Tuyết từ đằng xa vọng lại!

"Đây là lô đỉnh vừa mới phóng xuất ra Đỉnh Linh?"

Lạc Thiên Tuyết mặc một bộ váy trắng chậm rãi rơi từ không trung xuống, ánh mắt rơi vào Cửu Long Phần Thiên Đỉnh bên cạnh Diệp Phong.

Hả?

Khi Lạc Thiên Tuyết thử phóng ra linh lực muốn kích hoạt Đỉnh Linh của lô đỉnh thì lại phát hiện lô đỉnh không có phản ứng chút nào.

"Nhỏ máu nhận chủ!"

"Ngươi đã thành chủ nhân của lô đỉnh này?"

Nghĩ đến một khả năng, Lạc Thiên Tuyết nhìn Diệp Phong, trong ánh mắt tràn đầy chấn kinh.

Lô đỉnh có Đỉnh Linh và lô đỉnh bình thường khác nhau rất lớn!

Cho dù Thiên cấp lô đỉnh ở Huyền Thiên đại lục, một người bình thường cũng có thể nhỏ máu nhận chủ, nhưng lô đỉnh có Đỉnh Linh, nếu ngươi muốn nhỏ máu nhận chủ thì nhất định phải được Đỉnh Linh tán thành mới được!

Nhưng Diệp Phong thực lực gì, chỉ là Trúc Cơ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong mà thôi, cho dù Linh Liên trong cơ thể cực kỳ kinh khủng thì cũng không là gì cả, không nói khoa trương chút nào, nếu cầm cái lô đỉnh này đến thượng giới, lão tổ tông Vô Cực Thánh Địa của nàng cũng chưa chắc có thể thành công nhận chủ.

Đừng nói luyện đan, chỉ cần có thể khống chế chín con Đỉnh Linh Ma Long trong cái lô đỉnh này thì có thể đi ngang trong Huyền Thiên đại lục.

"Đúng vậy, đã nhận chủ, sư tôn không biết, cái thứ quỷ này quá

tốn linh lực, mới có một chút xíu như vậy thôi mà linh lực trong cơ thể ta đã bị thôn phệ sạch sẽ!"

Thứ quỷ?

Quá tốn linh lực?

Mẹ nó, ngươi có biết hay không, chỉ với chút thời gian mà ngươi có thể khống chế đó thì chín con Đỉnh Linh Ma Long kinh khủng đó có thể diệt Tinh Hồn Tông tầm mười lượt!

Đại sát khí hành tẩu!

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết nhìn Diệp Phong, trong đầu chỉ có một ý nghĩ như thế.

Cho dù cường giả vượt qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp tới, Diệp Phong cũng có thể dựa vào cái lô đỉnh kinh khủng này trực tiếp xoá đối phương bỏ!

Hả?

Lạc Thiên Tuyết thấy Hạ Thiên Vũ bỗng kéo góc áo của nàng, không hiểu hỏi: "Hạ trưởng lão, có chuyện gì không?"

"Tông chủ, ngươi mau quản hắn đi!"

"Cái tên đệ tử phá của của ngươi chuẩn bị dùng Đỉnh Linh ma hồn mạnh mẽ đó để nướng đồ ăn, Đỉnh Linh Ma Long đó phóng ra ma diễm có thể đốt diệt không gian, hắn lại muốn dùng nó để nướng thịt, không thể để cho hắn tiếp tục phá của như vậy nữa!"

Lúc này, Hạ Thiên Vũ lòng đầy căm phẫn lớn tiếng nói.

Nghe nói như thế, sắc mặt Lạc Thiên Tuyết co quắp!

Lô đỉnh như thế, cho dù đem tới thượng giới thì cũng sẽ gây ra một trận gió tanh mưa máu, nhưng mà cái tên đệ tử phá của này của mình lại muốn dùng nó để nướng thịt?

Nếu như bị lão tổ tông ở thượng giới của mình biết được thì không phải là sẽ bị tức đến ngất đi sao?

Nàng biết Diệp Phong phá của, thậm chí đã đạt đến trình độ phát rồ, nhưng bây giờ nàng mới phát hiện mình vẫn đánh giá thấp mức độ phá của của đối phương!

Chương 104: Mẹ nó, ngươi thành kiếm tu khi nào (2)

"Diệp Phong, người có biết là nếu như ngươi dựa vào cái lô đỉnh này thì kể từ bây giờ ngươi có thể xông pha ở Huyền Thiên đại lục?"

Hít một hơi thật sâu, Lạc Thiên Tuyết cố gắng nặn ra một nụ cười khuyên Diệp Phong.

"Người là sắt, cơm là thép, không ăn một bữa thì đói lắm, ta không có hứng thú đối với việc đi ngang, ta chỉ muốn ăn thịt nướng thôi!"

Diệp Phong không chịu nghe khuyên, nói thẳng.

"Diệp Phong, cái lô đỉnh này chính là vô thượng chí bảo, có thể luyện chế bất cứ phẩm cấp đan dược gì, có thể xoá bỏ bất cứ kẻ địch nào, chỉ cần lợi dụng nó thật tốt thì tương lai của ngươi sẽ không thể đo lường được!"

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cố nén lửa giận khuyên lần nữa.

"Ta sẽ chỉ dùng nó để đánh giết yêu thú, bởi vì thịt yêu thú ăn ngon, thịt người không thể ăn, ta muốn ăn thịt nướng thơm mùi mỡ!"

Xoát!

Một đạo bạch sắc kiếm quang hiện lên, trong tay Lạc Thiên Tuyết đã xuất hiện một thanh trường kiếm trắng như tuyết vừa dài vừa nhỏ!

"Tông chủ, không thể, tông chủ, cho dù như thế nào thì hắn cũng là đại đệ tử thân truyền của ngươi!"

Lúc này, Hạ Thiên Vũ giữ chặt Lạc Thiên Tuyết đã triệt để nổi điên!

"Hạ trưởng lão ngươi mau thả ta ra để ta chém cái tên nghịch đồ này!"

Lạc Thiên Tuyết nổi giận muốn tránh khỏi Hạ Thiên Vũ, ánh mắt nhìn Diệp Phong tràn ngập lửa giận, nàng cảm thấy tiếp tục như thế thì nàng chưa kịp phi thăng thượng giới báo thù là đã bị tên đệ tử phá của này làm cho tức chết rồi!

"Sư tôn, Hạ trưởng lão, nếu không có chuyện gì thì ta đi trước!"

Diệp Phong nhìn hai người không ngừng lôi kéo lẫn nhau, có chút bất đắc dĩ cất Cửu Long Phần Thiên Đỉnh, sau đó rời khỏi sân của Hạ Thiên Vũ, hắn không tin Lạc Thiên Tuyết sẽ chém hắn thật, chỉ là một nữ nhân thời mãn kinh đang cố phát tiết oán khí của mình thôi!

Nếu như Lạc Thiên Tuyết biết ý nghĩ của Diệp Phong lúc này, tuyệt đối sẽ liều lĩnh tránh khỏi Hạ Thiên Vũ, trực tiếp một kiếm chém hắn, lại chửi lớn một câu 'thần mẹ nó thời mãn kinh phát tiết oán khí, lão nương bị tức thành như vậy' trong lòng ngươi còn không rõ sao!

Trở lại chỗ ở, nhìn sắc trời dần dần mờ đi, Diệp Phong lấy Cửu Long Phần Thiên Đỉnh từ không gian hệ thống ra, tiện tay ném ra sân, sau đó đi vào nhà nghỉ ngơi.

Diệp Phong không biết có một đại đội nhân mã đang chạy đến Tinh Hồn Tông, không có gì bất ngờ xảy ra thì sáng sớm ngày mai sẽ giáng lâm Tinh Hồn Tông!

"Cũng không biết cái tên Lý Phi kia sao rồi, mấy ngày nay hắn là hắn đã trở lại tông môn của mình rồi chứ."

Nằm ở trên giường, Diệp Phong đột nhiên nhớ tới cái tên mập mạp Lý Phi mà mình gặp được ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, sau đó lắc mạnh đầu, thầm mắng sao lúc mình sắp đi ngủ mà lại nhớ tới tên mập mạp chết bầm đó, đáng lý ra phải nhớ tới thất tiên nữ mới đúng!

Thiên Hỏa Giới, Huyền Viêm Tông, đại điện tông môn!

Lý Phi quỳ trong điện, hoàn toàn không dám ngẩng đầu nhìn nam tử trung niên đang đứng trên đó.

"Sư tôn, đệ tử biết sai rồi!"

Sau một hồi, rốt cuộc Lý Phi không chịu được áp lực về tinh thần này nữa, mở miệng nhận sai.

Hừ!

Tôn Thiên Hữu nghe xong thì lại hừ lạnh một tiếng, nhìn Lý Phi quỳ phía dưới, kiềm nén lửa giận khiển trách: "Tự mình đến Thiên Đạo Chiến Trường, ngươi có còn coi sư tôn ta ra gì không?"

"Hơn nữa, đây còn không phải là lần đầu tiên, nếu như lần này không bị ta phát hiện thì ngươi còn muốn giấu diếm ta bao lâu nữa!"

Nghĩ đến đây, Tôn Thiên Hữu nhìn đồ đệ bảo bối của mình, chỉ hận không thể một bàn tay quất tới!

Sợ là Diệp Phong cũng sẽ không nghĩ tới khách quen của Thiên Đạo Chiến Trường như Lý Phi lại là cái tên lén sư môn tự tiện đến đó!

"Sư tôn, đệ tử biết sai rồi!"

Nghe Tôn Thiên Hữu răn dạy, Lý Phi cũng không dám giải thích chút nào, có thể liên tục nhận sai để lắng lại lửa giận của sư tôn.

"Từ hôm nay trở đi, trước khi chưa đột phá đến Trúc Cơ Cảnh thì không cho phép ngươi bước ra tông môn nửa bước!"

Ha ha ha!

Đúng lúc này, một lão giả trên người phát tán ra một luồng kiếm khí vô hình đi tới đại điện tông môn, cười to nói: "Là vị đạo hữu kiếm đạo nào tới bái phỏng Huyền Viêm..."

Không đợi nói xong, khi lão giả phát hiện người lơ đãng phóng

thích ra Tử Vong Kiếm Ý lại là đệ tử thân truyền của tông chủ Lý Phi thì ngẩn ra ngay tại chỗ.

Tử Vong Kiếm Ý cực hạn, có thể đột phá đến Tử Vong Kiếm Tâm chi cảnh bất cứ lúc nào, lại là Lý Phi?

Bối rối!

Lão giả bối rối, hắn rất muốn tóm lấy Lý Phi lớn tiếng hỏi một câu, lão phu trông ngươi lớn lên từ nhỏ, ngươi trở thành kiếm tu từ khi nào!

"Đại tổ lão, sao ngươi lại tới đây?"

"Cái gì đạo hữu kiếm đạo, không có ai tới bái phỏng tông môn chúng ta cả!"

Tôn Thiên Hữu tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía lão giả, hỏi thăm.

"Ngươi thì biết cái quái gì, để cho tiểu tử đó tự mình nói!"

Vương Thành Sơn nghe Tôn Thiên Hữu tra hỏi, tức giận đến mắng lớn, ánh mắt nhìn Lý Phi tràn ngập lửa giận!

Từ nhỏ đến lớn, hắn không ít lần thuyết phục Lý Phi trở thành một kiếm tu mạnh mẽ.

Nhưng mà mỗi lần Lý Phi đều đáp một câu cho dù đánh chết hắn hắn cũng sẽ không trở thành kiếm tu!

Ai mà ngờ được hắn lại vụng trộm bước lên con đường kiếm tu, còn cảm ngộ Tử Vong Kiếm Ý cực kì thưa thớt mà mạnh mẽ!

Như vậy rõ ràng là đang xem thường hắn, cho là hắn không có tư cách chỉ đạo mình!

Khóc!

Lúc này, Lý Phi muốn chết lắm, hắn không ngờ được là mình đã cực lực áp chế Tử Vong Kiếm Ý nhưng vẫn bị Đại tổ lão phát hiện.

"Lý Phi, nói, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!"

Vô duyên vô cớ bị Đại tổ lão thóa mạ một chầu, Tôn Thiên Hữu tức hổn hển quát lớn với Lý Phi.

Oanh!

Chuyện đã đến nước này, Lý Phi cũng không còn che giấu, Tử Vong Kiếm Ý cực hạn từ trong cơ thể hắn ầm vang bộc phát, trong nháy mắt quét sạch toàn bộ đại điện tông môn!

Choáng váng!

Cảm nhận được Tử Vong Kiếm Ý cực hạn, Tôn Thiên Hữu ngẩn ra tại chỗ!

"Ngươi, mẹ nó không phải ngươi ghét kiếm tu nhất sao!"

Chương 105: Sản phẩm bại gia Thiên cấp lô đỉnh, Hạ trưởng lão gánh được sao?

Kịp phản ứng lại, Tôn Thiên Hữu bối rối nhìn Lý Phi, lớn tiếng hỏi thăm.

"Sư tôn, Đại tổ lão, các ngươi nghe ta giải thích!"

"Ta gặp được một tên phá của trong Thiên Đạo Chiến Trường Đệ Nhị Trọng, trong tay tên phá của phát rồ đó có một vạn miếng mảnh vỡ Tử Vong Kiếm Ý, nhưng hắn không muốn sử dụng, muốn lãng phí!"

"Biết ta ghét nhất kiếm tu, trực tiếp ném tất cả mảnh vỡ Tử Vong Kiếm Ý cho ta!"

"Chỉ trong thời gian ngắn như đi vệ sinh, ta trực tiếp có được Tử Vong Kiếm Ý cực hạn, chuyện này không thể trách ta, đều do hắn muốn cho ta, ta không muốn!"

Nghe Lý Phi nói xong, Tôn Thiên Hữu và Vương Thành Sơn mặt mũi tràn đầy hắc tuyến.

Kéo cái đại hào thời gian, liền có được cực hạn Tử Vong Kiếm Ý?

Nghĩ tới lúc trước mình cảm ngộ Thiên Viêm Kiếm Ý, cố gắng, thiên phú, cơ duyên, thiếu một thứ cũng không được, dùng trọn vẹn sáu mươi năm mới cảm ngộ Thiên Viêm Kiếm Ý đến cực hạn, kết quả lại bị người khác dùng thời gian đi vệ sinh theo kịp, hắn bỗng nhiên cảm thấy trái tim thật đau!

Đặc biệt là nhìn thấy vẻ mặt cực kỳ ủy khuất của Lý Phi, tay cầm trường kiếm của Vương Thành Sơn mất khống chế rung động, hận không thể trực tiếp chém Lý Phi hai kiếm, sau đó lại mắng to một tiếng, mẹ nó, ngươi còn thấy oan ức hạ?

Hô!

Cố gắng để tâm tình của mình bình tĩnh lại, Vương Thành Sơn nghiêm túc nhìn Lý Phi, hỏi: "Vậy bây giờ ngươi muốn như thế nào?"

"Đại tổ lão, ta đã nghĩ kỹ, sau này ta sẽ cố gắng hết sức để giấu giếm tất cả những thứ có liên quan tới kiếm, làm như vậy thì qua một thời gian dài ta sẽ triệt để quên mất Tử Vong Kiếm Ý trong cơ thể ta."

Nghe Vương Thành Sơn tra hỏi, Lý Phi vẻ mặt thành thật hồi đáp.

"Sư tôn, sư tôn cứu ta!"

"Ta không muốn theo Đại tổ lão tu luyện kiếm đạo, ta sẽ điên mất!"

Nghe Lý Phi gào lên, Tôn Thiên Hữu bất vi sở động, nhìn Vương Thành Sơn kéo Lý Phi ra khỏi đại điện tông môn giống như là kéo chó chết, trên môi không khỏi nở nụ cười tự lẩm bẩm: "Rốt cuộc thì tên đệ tử không nên thân này của ta cũng quật khởi!"

"Diệp ca, mập mạp ta bị ngươi bẫy chết rồi!"

Bị kéo đi, Lý Phi sụp đổ!

...

Tinh Cực Tông!

Hắt xì!

Trong lúc ngủ mơ, Diệp Phong bỗng nhiên hắt hơi một cái, mơ mơ màng màng mắng: "Mẹ nó, ai nhớ ta đó, thất tiên nữ của ta!"

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi Diệp Phong rời giường, theo thói quen tra xét sản phẩm bại gia hôm nay.

Sản phẩm bại gia hôm nay: Thiên cấp lô đỉnh *10

Cái gì?

Khi Diệp Phong nhìn thấy sản phẩm bại gia hôm nay, hắn nghi ngờ có phải là mình hoa mắt hay không.

Cái thứ quỷ này thì làm sao mà lãng phí được?

"Ta nhớ hình như trước đó Hạ trưởng lão nói, toàn bộ Huyền Thiên đại lục, Thiên cấp lô đỉnh không đủ năm cái, vậy thì ta phải nghiên cứu một chút."

Nghĩ tới những lời mà Hạ Thiên Vũ đã nói trước đó, Diệp Phong rơi vào trầm tư.

Bành!

Ngay lúc Diệp Phong vừa mới rơi vào trầm tư, cửa phòng bỗng bị người ta một cước đá văng, Lạc Thiên Tuyết tràn đầy lửa giận đi vào phòng, căm tức nhìn Diệp Phong trên giường, chất vấn: "Ngươi tùy tiện ném cái lô đỉnh đó vào trong sân như vậy sao?"

"Sư tôn, chỉ là một cái đan lô nát mà thôi, chẳng lẽ còn muốn ta phải cúng bái nó hay sao?"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết giận dữ không thôi, Diệp Phong cũng cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, vốn cho rằng trước đó cho nàng lãng phí một chút Đốn Ngộ Đan, Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo, Kim Tàm Tinh Diệu Thạch thì có thể để cho tư tưởng giác ngộ của nàng nâng cao lên được một chút, xem ra bây giờ vẫn còn là gánh nặng đường xa!

"Lô đỉnh cấp bậc này, cúng bái thì có vấn đề gì sao?"

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết muốn điên rồi, trước đó cho dù hắn có phá của như thế nào thì cũng chỉ là một số vật phẩm trân quý ở Huyền Thiên đại lục, đưa tới thượng giới cũng không tính là gì, nhưng Cửu Long Phần Thiên Đỉnh này thì cho dù đem nó tới thượng giới cũng sẽ là chí bảo!

"Sư tôn, tạm thời đừng quan tâm đan lô nát bên ngoài."

"Nếu như, ta nói là nếu như ta có mười cái Thiên cấp lô đỉnh, ngươi nói xem ta phải lãng phí nó như thế nào?"

Thân là thần hào phá của, đương nhiên phải nghĩ ra được phương pháp để lãng phí các loại vật tư mới được, nếu như chỉ đập nát mười cái Thiên cấp lô đỉnh thì Diệp Phong cảm thấy không có ý sáng tạo.

Cho nên muốn hỏi Lạc Thiên Tuyết một chút, không chừng có thể lấy được linh cảm từ trong lời nói của đối phương.

Nếu như?

Nếu như em gái ngươi!

Ngươi nghĩ lão nương vẫn còn giống như ngày đầu tiên quen biết ngươi?

Chỉ cần là những thứ mà ngươi hỏi ra thì có lần nào mà ngươi không lấy nó ra để lãng phí!

"Sư tôn, sư tôn, sao ngươi lại đi, nói chuyện với đệ tử một chút, đệ tử ngu dốt xin sư tôn dạy bảo!"

Thấy Lạc Thiên Tuyết lạnh mặt trực tiếp quay người rời khỏi đây, Diệp Phong ngẩn ra, vội vàng gặn hỏi, ai mà ngờ được Lạc Thiên Tuyết lại tăng tốc bước nhanh hơn, chờ hắn xông ra khỏi phòng thì đâu còn nhìn thấy bóng dáng của Lạc Thiên Tuyết nữa.

"Mặc kệ!"

"Để cho tên đồ đệ phá của này muốn làm gì thì làm đi, lão nương ta chịu đủ rồi, sau này mắt không thấy tâm không phiền!"

Lạc Thiên Tuyết rời khỏi đây, cũng quyết định, nếu không quản được, vậy thì hắn muốn lãng phí như thế nào thì cứ để hắn lãng phí như thế đó đi, miễn cho mỗi ngày mình đều phải tức giận!

"Chờ một chút, Hạ trưởng lão!"

"Không được, không cần biết là vì lý do gì, hôm nay ta không thể để cho Hạ trưởng lão ở lại tông môn, nếu không nếu như nhìn thấy Diệp Phong lãng phí mười cái Thiên cấp lô đỉnh, sợ là hắn không chịu được!"

Nghĩ đến Hạ Thiên Vũ thường xuyên lau chùi cái Địa cấp lô đỉnh bồi bạn hắn mấy chục năm, nếu như nhìn thấy Diệp Phong lãng phí mười cái Thiên cấp lô đỉnh, đã kích lúc ấy tuyệt đối là cấp hủy diệt!

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên Tuyết quay người đi đến viện lạc chỗ ở của Hạ Thiên Vũ.

Một lát sau.

"Ra ngoài mua sắm linh thảo?"

"Tông chủ, không phải hôm trước chúng ta mới mua một đống linh thảo hay sao?"

"Trước mắt tông môn chỉ có hai Luyện Đan Sư là ta và Lãnh Vô Phong, những linh thảo đó đủ cho hắn dùng nửa tháng."

Nghe Lạc Thiên Tuyết nói ra ý đồ đến đây, Hạ Thiên Vũ không hiểu hỏi ngược lại, hắn cảm thấy hôm nay Lạc Thiên Tuyết có gì đó là lạ!

Chương 106: Diệp Phong, hôm nay lão phu liều mạng với ngươi!

"Thế thì ra ngoài mua một ít linh khoáng!"

Nhưng ta là Luyện Đan Sư nên không hiểu gì về linh khoáng, chuyện này ngươi nên tìm Sở trưởng lão mới đúng!"

"Vậy thì ra ngoài mua một ít đan dược dùng hàng ngày!"

"Tông chủ, sao ta có cảm giác như ngươi đang muốn ta rời khỏi tông môn nhỉ?"

Nghe thấy vậy, Hạ Thiên Vũ cuối cùng đã nhận ra tin tức quan trọng nào đó, nhìn Lạc Thiên Tuyết hỏi thẳng ra sự ngờ vực của mình.

Ừ...

Nghe thấy câu hỏi của Hạ Thiên Vũ, trong lúc nhất thời Lạc Thiên Tuyết cũng im lặng bởi vì nàng cũng không biết nên giải thích vấn đề này sao cho hợp lý.

"Trời sáng rồi!"

"Nếu ta nhớ không nhầm thì tiểu tử Diệp Phong kia lại sắp phá của!"

"Tông chủ, thứ mà hôm nay tiểu tử kia muốn phá phách có liên quan đến ta phải không? Ngươi yên tâm đi, ta chịu được!"

Nói xong, Hạ Thiên Vũ mang vẻ mặt tò mò rời khỏi sân nhỏ, bay thẳng đến nơi ở của Diệp Phong, trái lại hắn muốn nhìn xem thứ đồ mà Diệp Phong phá phách hôm nay rốt cuộc là cái gì mà có thể khiến tông chủ không ngừng khuyên hắn rời khỏi tông môn.

"Quan trọng là ngươi thật sự không chịu nổi!"

Nhìn thấy Hạ Thiên Vũ rời đi, Lạc Thiên Tuyết cũng nở một nụ cười gượng đầy lo lắng.

Thiên cấp lo đỉnh, có sức hấp dẫn trí mạng đối với bất kỳ Luyện Đan Sư nào ở Huyền Thiên đại lục!

Một bên khác!

Lúc này Diệp Phong đang cầm một cái cuốc có xen lẫn Kim Tàm Tinh Diệu Thạch đào hố đất ở trong sân.

"Dừng tay!"

Cùng với việc Hạ Thiên Vũ hét lớn một tiếng, động tác trên tay Diệp Phong cũng dừng lại.

"Diệp Phong, loại việc tốn thể lực thế này đâu phải để người trẻ tuổi như ngươi làm, giao cho lão phu đi!"

Hạ Thiên Vũ chạy vào trong sân, nói xong thì một tay giành lấy cái cuốc trong tay Diệp Phong, lập tức tiến vào chế độ làm việc!

"Việc này..."

Nhìn thấy Hạ Thiên Vũ hì hục, ra sức đào hố, vẻ mặt của Diệp Phong cũng hơi lúng túng, bất kỳ trưởng lão nào trong tông môn đến cũng được nhưng người hắn không muốn nhìn thấy nhất là Hạ Thiên Vũ, hắn sợ lát nữa người kia không chịu được sẽ điên mất!

"Diệp Phong, ngươi đào hố làm gì thế?"

Sau khi đào xong, Hạ Thiên Vũ mồ hôi chảy đầm đìa nhìn hố đất đã sâu gần hai mét, lúc này mới dò hỏi Diệp Phong.

"Hạ trưởng lão, sao ngươi không sử dụng linh lực?"

Không trả lời vấn đề của Hạ Thiên Vũ, thay vào đó Diệp Phong lại hỏi một vấn đề khác.

"Dùng linh lực đào hố thì còn được gọi là việc tốn sức sao?"

"Nhân tiện ta cũng rèn luyện thân thể."

Hạ Thiên Vũ cười giải thích, sau đó lại hỏi: "Đúng rồi, ngươi đào hố làm gì thế?"

"Hạ trưởng lão, ngươi lên đây trước đã!"

Diệp Phong cảm thấy cũng đủ độ sâu rồi. Sau khi Hạ Thiên Vũ nhảy từ trong hố đất ra, Diệp Phong tiện tay lấy một cái Thiên cấp lô đỉnh từ trong không gian của hệ thống ra, ném vào trong hố.

"Chuyện này là..."

Hạ Thiên Vũ lập tức cúi người xuống, nhoài về phía trước cẩn thận xem xét cái lô đỉnh. Sau khi hắn phát hiện ra đây là một thiên cấp lô đỉnh, ngẩng đầu nhìn Diệp Phong với ánh mắt tràn ngập vẻ khiếp sợ.

Thiên cấp lô đỉnh, khắp Huyền Thiên đại lục này cũng không tìm ra nổi năm cái!

Giờ khắc này cuối cùng Hạ Thiên Vũ cũng hiểu được tại sao Lạc Thiên Tuyết lại muốn hôm nay hắn rời khỏi tông môn, nếu phá vỡ thứ này thì thật sự chưa chắc hắn đã chống đỡ được!

"Diệp Phong, ngươi, ngươi định làm gì cái lô đỉnh này?"

Hoảng rồi!

Lúc này Hạ Thiên Vũ thật sự hoảng rồi, dù sao trong tông môn ai cũng biết cái thói quen phá của khùng điên của Diệp Phong!

"Thật ra cái hố này là nhà xí!"

"Ta dự định dùng lô đỉnh này làm thùng chứa!"

Lúc này Diệp Phong cũng đắc ý giải thích, nhìn ra khắp Huyền Thiên đại lục này ai ngang tàn được đến mức dùng Thiên cấp lô đỉnh làm thùng chứa không!

"Diệp Phong!"

"Hôm nay lão phu liều mạng với ngươi!"

Lúc Hạ Thiên Vũ sắp bùng nổ thì Lạc Thiên Tuyết một thân như tuyết, từ trên trời giáng xuống, thẳng tay kéo chặt Hạ Thiên Vũ đang điên cuồng xông lên lại, đồng thời vội vàng kêu lên: "Hạ trưởng lão, không thể đâu Hạ trưởng lão, dẫu sao hắn cũng là đại đệ tử thân truyền của ta đấy!"

"Tông chủ, ngươi mau buông ta ra, ngươi xem ta có đánh chết tên phá của này không!"

Diệp Phong ở bên cạnh đã quá quen với cảnh này rồi, vẻ mặt cạn lời mà lẩm bẩm: "Hai người các ngươi đang lặp lại tình tiết vở

kịch cho ta à?"

"Sư tôn, Hạ trưởng lão, không còn chuyện gì nữa thì ta đi trước đây!"

"Hiện tại chỉ còn lại nhà tranh thôi, lát nữa ta bảo Vô Phong sư đệ đến làm. Các ngươi đừng động đến nhà xí của ta, chỗ này về sau sẽ là nhà xí riêng tư của ta."

Nói xong Diệp Phong cũng không để ý đến phản ứng của hai người mà trực tiếp quay người rời khỏi sân, hắn nghĩ xem dùng chín cái Thiên cấp lô đỉnh còn lại như thế nào.

"Điên rồi, điên rồi!"

"Đến cả Vô Phong sư đệ của ngươi mà ngươi cũng không buông tha, ngươi còn là con người hay không!"

Sau khi Hạ Thiên Vũ và Lạc Thiên Tuyết nghe thấy Diệp Phong định bảo Lãnh Vô Phong đến đây dựng nhà tranh thì phát điên ngay lập tức!

Ngũ Thiên Kiêu không được sao?

Sở Tiêu Tiêu không được sao?

Mấy vị trưởng lão còn lại không được sao?

Phệ Huyết Đường Lang không được sao?

Lại cứ phải là Lãnh Vô Phong, người là Luyện Đan Sư đến, mẹ nó, ngươi đang muốn đuổi cùng giết tận hai tên Luyện Đan Sư ít ỏi của tông môn sao!

"Tông chủ, ngươi xem đi, ngươi xem hắn được ngươi nuông chiều thành cái gì rồi, vừa rồi ngươi không nên ngăn cản ta!"

Hạ Thiên Vũ tức giận đến đỏ bừng mặt, trực tiếp oán trách Lạc Thiên Tuyết.

"Hạ trưởng lão, hôm qua ta đã muốn dạy bảo hắn, đều tại ngươi cứ ngăn cản ta!"

Lúc này Lạc Thiên Tuyết như cười như không, nhìn Hạ Thiên Vũ giải thích.

Hả?

Sau khi nghe thấy thế, Hạ Thiên Vũ cũng sững sờ, nhớ ra vừa rồi Lạc Thiên Tuyết từ trên trời giáng xuống thì đồng tử dần giãn ra, hỏi: "Ngươi vẫn luôn ở đây trông chừng ta?"

"Ta cảm thấy chắc là Hạ trưởng lão không chịu được, chẳng phải đang lo ngươi xảy ra chuyện ngoài ý muốn sao?"

Chương 107: Đây là Thiên cấp lô đỉnh, mẹ nó, ngươi đang bán buôn à?

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết cười bay lên tận trời, để lại một mình Hạ Thiên Vũ với vẻ mặt chết lặng trong gió, một mình ngổn ngang!

"Thiên đạo luân hồi, trời cao không bỏ qua cho ai cả!"

"Mẹ nó, báo ứng đến nhanh quá, nhanh đến mức khiến ta không kịp trở tay!"

Liếc qua Thiên cấp lô đỉnh bên trong hố đất, Hạ Thiên Vũ cảm thấy tim mình đang rỉ máu. Nếu cho hắn cái này thì hắn sẽ cúng bái như cúng tổ tông, vậy mà bây giờ lại bị Diệp Phong dùng để làm thùng chứa!

"Phung phí của trời, phung phí của trời quá!"

Hạ Thiên Vũ bất lực thở dài, tuy rằng trong lòng cực kỳ không muốn nhưng đồ là cùa Diệp Phong, hắn thật sự không còn cách nào.

Lúc này Diệp Phong đã đi đến sân nhỏ tại chỗ ở của Hạ Thiên Vũ.

Ầm!

Sau khi đặt một cái Thiên cấp lô đỉnh ở sân, Diệp Phong thì thào lẩm bẩm: "Sư tôn, ngươi cũng biết đệ tử đã trả giá bao nhiêu để

giúp ngươi phát triển tông môn, cho Hạ trưởng lão Thiên cấp lô đỉnh thì không tránh được việc ta sẽ bị trừ một số điểm phá của nhất định. Nhưng có lô đỉnh này, Đan đạo của Hạ trưởng lão chức chắn có thể tiến thêm một bước, cũng coi như nâng cao một loại thực lực của tông môn."

Sau đó Diệp Phong quay người đi thẳng, một cái cũng là trừ, hai cái cũng là trừ nên hắn định đưa cho Lãnh Vô Phong một cái, dù sao cũng có mười cái, chắc là hắn có thể chịu được số điểm lụi bại bị trừ cho hai cái đem đi tặng.

Mười phút sau.

Hạ Thiên Vũ nhìn thấy Lãnh Vô Phong ở cách đó không xa đang sải bước kiêu ngạo đi đến đây, lại lắc đầu cười gượng: "Tiểu tử ngốc này, e là không biết lúc nữa phải làm gì!"

"Hạ trưởng lão, ngươi cũng đến đây giúp Diệp Phong đại sư huynh dựng nhà tranh sao?"

Sau khi Lãnh Vô Phong đi vào sân, nhìn thấy Hạ Thiên Vũ thì tò mò hỏi.

"Không phải, ta đến đây đào nhà xí!"

"Đi thôi, nhưng mà ngươi phải chuẩn bị tốt tâm lý, nhà tranh này của đại sư huynh nhà ngươi không hề đơn giản."

Hạ Thiên Vũ nhìn Lãnh Vô Phong đần độn thì thở dài, vẫn nhắc nhở đối phương.

"Đúng vậy, dùng Thiên cấp lô đỉnh làm thùng chứa trong nhà xí, đại sư huynh đúng là phá của đến tận trần nhà!"

Nói xong, Lãnh Vô Phong chuẩn bị qua đó nhà tranh vậy xung quanh nhà xí.

"Chờ một chút, ngươi, ngươi biết Thiên cấp lô đỉnh kia?"

Lúc này Hạ Thiên Vũ cản Lãnh Vô Phong lại.

Không hợp lý, chuyện này không hợp lý!

Lãnh Vô Phong biết chuyện dùng Thiên cấp lô đỉnh làm thùng chứa nhưng không có một chút phản ứng nào, chuyện này rất bất thường!

"Biết mà!"

"Đại sư huynh vừa rồi còn tặng ta một cái thứ chết tiệt này, thẳng tay để ta vứt vào làm vại nước ở trong viện."

Tuy rằng nhận thấy biểu cảm của Hạ Thiên Vũ có chút bất thường nhưng Lãnh Vô Phong vẫn giải thích, thậm chí khi nói đến việc dùng Thiên cấp lô đỉnh làm vại nước, trên mặt càng toát lên vẻ đắc ý.

Hiểu rồi!

Thông suốt rồi!

Lãnh Vô Phong trải qua đả kích nặng nề nên bây giờ hoàn toàn thông suốt rồi, bất kể là vật gì thì hắn phá của theo đại sư huynh là xong!

"Hạ trưởng lão!"

"Hạ trưởng lão, ngươi làm sao thế!"

Nhìn thấy Hạ Thiên Vũ ngã gục xuống đất thở hổn hển sau khi nghe thấy những lời mình nói, Lãnh Vô Phong vội vàng tiến lên, không ngừng quan tâm hỏi han.

"Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, chuột con sẽ đào hang!"

"Đi theo bên cạnh đại sư huynh nhà ngươi, ngươi cũng học thói xấu, phá của, phá của mà!"

"Đi đi, tránh ra khỏi tầm mắt của ta, không thì ta thật sự không khống chế được dùng một tay đập chết phần tử tham gia phá của như ngươi!"

Hạ Thiên Vũ chỉ vào Lãnh Vô Phong mà mắng to.

y!

Lúc Lãnh Vô Phong đi qua dựng nhà tranh, Hạ Thiên Vũ cũng mất một lúc lâu mới thở ra hơi, vừa rồi hắn suýt thì tức đến ngất đi.

Tông môn có hai Luyện Đan Sư, cho Lãnh Vô Phong mà không cho hắn, mẹ nó đây chẳng phải là trắng trợn tạo ra khoảng cách giàu nghèo hay sao!

"Đi thôi, mắt không thấy thì tâm không phiền, ta nên nghe lời khuyên bảo của tông chủ, hôm nay không nên ở lại trong tông môn!"

Sau khi đứng dậy khỏi mặt đất, Hạ Thiên Vũ mang vẻ mặt cô đơn, trực tiếp rời khỏi sân, hắn cần quay lại chỗ ở để yên tĩnh một mình!

y!

Một lát sau, Hạ Thiên Vũ phát hiện Sở Hồng Sơn đang ở tỏng sân nhỏ củ hắn khiến hắn thấy hơi khó hiểu.

"Hạ trưởng lão, cái này, đây là Thiên cấp lô đỉnh đấy!"

"Ngươi, ngươi tùy ý vứt trong sân như vậy sao?"

Nhìn thấy từ sau khi trở về, Hạ Thiên Vũ vẫn luôn quan sát Thiên cấp lô đỉnh, Sở Hồng Sơn cũng hỏi với vẻ mặt hết hồn.

???

Thiên cấp lô đỉnh, Thiên cấp lô đỉnh cái gì?

Nghe thấy lời nói của Sở Hồng Sơn, Hạ Thiên Vũ cũng tỏ vẻ sững sờ nhưng sau khi hắn nhìn thấy Thiên cấp lô đỉnh ở trong sân thì một tia xúc động dấy lên trong lòng, trong lòng kích động nói: "Tên tiểu tử thối này, mẹ nó, đúng là chịu chơi!"

"Hạ trưởng lão, chúng ta bàn bạc chuyện này được không?"

"Ta vẫn luôn muốn tự tay chế tạo ra một cái Thiên cấp lô đỉnh nhưng ngặt nỗi mấy Thiên cấp lô đỉnh trên đại lục đều được sản xuất từ Thiên Đạo chiến trường, hơn nữa đều là vật đã có chủ, cho dù ta muốn nghiên cứu cũng không thể nghiên cứu được."

"Nhưng bây giờ có lô đỉnh này của ngươi, chỉ cần cho ta ít thời gian, ta chắc chắn có thể tìm tòi ra sự ảo diệu trong đó!"

Nói xong lời cuối cùng, Sở Hồng Sơn đã mang vẻ khẩn cầu, dù sao hắn cũng là cường giả đỉnh phong Độ Kiếp cảnh tầng chín, vượt qua được năm đạo Thiên Đạo lôi kiếp. Nếu như không vì Thiên cấp lô đỉnh thì hắn chắc chắn không hạ thấp thể diện mà đến khẩn cầu Hạ Thiên Vũ chỉ mới đến Độ Kiếp cảnh tầng ba.

Mọi người đều là trưởng lão tông môn, hiển nhiên Hạ Thiên Vũ sẽ không từ chối!

Nhưng hắn biết Sở Hồng Sơn là dạng tồn tại như thế nào, nói một cách không hề cường điệu thì nếu không tập hợp Tinh Hồn Tông, đây chắc chắn là nhân vật cấp đại lão mà bản thân hắn ngưỡng vọng. Nhân vật như thế mà bây giờ lại hạ người xuống, bày ra dáng vẻ này, nói thật, hắn thấy có chút bay bổng!

Mà đúng lúc này, Hạ Thiên Vũ bỗng nhiên nghĩ đến một câu mà Lãnh Vô Phong từng nói trước đó.

Chương 108: Sở trưởng lão, bàn về phá của thì phải nói đến ngươi

"Sở trưởng lão, ngươi muốn nghiên cứu cái thứ chết tiệt này thì thì cứ thẳng tay lấy đi!"

"Không thì ta cũng định đặt trong sân làm vại nước để dùng."

Thoải mái!

Nhìn thấy hai mắt của Sở Hồng Sơn trợn lên như chuông đồng, tỏng lòng Hạ Thiên Vũ kêu một tiếng thoải mái, chỉ là một cái Thiên cấp lô đỉnh, có nhằm nhò gì!

Tại thời khắc này, Hạ Thiên Vũ cũng hiểu rồi!

Hắn cảm nhận được sự hưởng thụ tinh tần do phá của mang lại, nực cười là trước đây hắn còn nghĩ nếu bản thân có một cái thì sẽ cúng bái nó như tổ tông.

Choáng váng!

Sở Hồng Sơn nghe nói như thế thì trực tiếp chết lặng ngay tại chỗ!

Lúc đầu hắn cho rằng Hạ Thiên Vũ sẽ từ chối bởi vì hắn biết đối với một Luyện Đan Sư thì Thiên Cấp lô đỉnh quan trọng đến mức nào.

Nhưng người kia vừa mới nói gì cơ, thứ chết tiệt, định làm vại nước?

"Không phải người một nhà, không vào cùng một tông môn!"

"Hạ trưởng lão, cảm ơn!"

Nói xong Sở Hồng Sơn nâng Thiên cấp lô đỉnh lên rời khỏi sân nhỏ trong chỗ ở của Hạ Thiên Vũ.

"Không được, ta phải quay lại mau, sao có thể để thanh niên tài giỏi như Lãnh Vô Phong làm công dựng nhà tranh tốn sức này được!"

Lúc này Hạ Thiên Vũ đột nhiên nghĩ đến điều gì, quay người chạy đến chỗ sân nhỏ của Diệp Phong!

...

"Gọi Tiêu Tiêu đến đây cùng nghiên cứu, bây giờ nhìn lại mới thấy đến tông môn này quả nhiên không sai."

Nhìn Thiên cấp lô đỉnh được khiêng trên vai, Sở Hồng Sơn cũng kích động không thôi, hắn cảm thấy chỉ cần nghiên cứu toàn bộ cái Thiên cấp lô đỉnh này thì Luyện Khí chi đạo của hắn chắc chắc có thể tiến bộ một bậc!

Hả?

Sau khi đi ngang qua sân nhỏ chỗ Lãnh Vô Phong, Sở Hồng Sơn lùi lại.

"Mẹ kiếp, người trong cái tông môn này rốt cuộc đã giàu có đến mức độ nào rồi. Mẹ nó, một Luyện Đan Sư tam phẩm mà cũng

dùng Thiên Cấp lô đỉnh làm vại nước!"

Bước vào nhìn Thiên cấp lô đỉnh chứa đầy nước trong sân, lại nhìn Thiên cấp lô đỉnh trên vai mình, bỗng nhiên Sở Hồng Sơn lập tức cảm thấy Thiên cấp lô đỉnh này không còn ngon ngọt nữa!

Cho dù bản thân mình nghiên cứu ra thì sao, cho dù tạo ra thành công thì thế nào, để người khác lấy đi làm vại nước hay sao?

Sở Hồng Sơn không còn nghĩ đến vì sao trong tông môn lại có hai cái Thiên Cấp lô đỉnh nữa, hắn chỉ cảm thấy trong nháy mắt thứ mình theo đuổi cả đời đã trở nên rẻ rúng vô cùng!

Không đi tìm Sở Tiêu Tiêu nữa, Sở Hồng Sơn vác Thiên cấp lô đỉnh đi thẳng đến khu cư trú nội môn, hắn cảm thấy tốt nhất là tự mình nghiên cứu trước, nghiên cứu Thiên cấp lô đỉnh hình như cũng là một chuyện vòng vo như vậy.

"Ơ, đây là..."

Nhưng mà giữa đường Sở Hồng Sơn lại nhìn thấy Diệp Phong đang ngồi dưới đất trầm tư, khi nhìn thấy bảy cái Thiên cấp lô đỉnh được bày thành một hàng trước người Diệp Phong, hắn thật sự sắp điên rồi!

Mẹ nó, đây là Thiên cấp lô đỉnh, không phải rau cỏ, cải trắng để ngươi bán buôn ở đây đâu!

Đồng thời Sở Hồng Sơn cũng hiểu ra, cho dù là Thiên cấp lô đỉnh của Hạ Thiên Vũ hay ở trong sân của Lãnh Vô Phong thì e là đều lấy được từ chỗ Diệp Phong.

Ầm!

Sau khi Sở Hồng Sơn đi qua, thả Thiên cấp lô đỉnh đang vác trên vai xuống mặt đất, lúc này hắn mới nhìn Diệp Phong đang mang vẻ mặt buồn thiu, hỏi: "Diệp Phong, ngươi ở đây làm gì?"

"Sở trưởng lão?"

Nhìn Sở Hồng Sơn, hai mắt Diệp Phong đột nhiên sáng lên, Thiên cấp lô đỉnh cũng được coi là sản phẩm của luyện khí mà Luyện Khí

Sư đỉnh cấp như Sở Hồng Sơn rất có thể đưa ra cho hắn một vài ý tưởng có giá trị.

"Sở trưởng lão, ngươi nói nên sử dụng mấy cái Thiên cấp lô đỉnh này như thế nào mới được coi là phá của?"

Diệp Phong nhìn Sở Hồng Sơn, hỏi thẳng.

Sử dụng như thế nào mới là phá của?

Vừa rồi một mình ngươi đang mày ủ mặt ê là vì đang suy nghĩ chuyện này sao?

Sở Hồng Sơn tối mặt, nói thẳng với Diệp Phong: "Nếu nói về cách phá của thì e là ta chịu bó tay, dù sao ta cũng là Luyện Khí Sư, chỉ biết chế tạo ra vũ khí, đồng phòng ngự mà thôi."

Nghe thấy vậy, trong mắt Diệp Phong lóe lên một tia sáng, cười to nhìn Sở Hồng Sơn: "Sở trưởng lão, ngươi khiêm tốn quá, bàn về phá của thì phải nói đến ngươi, sao ta lại không nghĩ đến nhỉ!"

???

Ta đã nói gì?

Mẹ nó, ngươi lại nghĩ ra cái gì?

Ngươi có chắc chúng ta là chúng ta có chung tần số không?

"Chọn một cái đi!"

Diệp Phong chỉ vào một loạt Thiên cấp lô đỉnh trước mặt, nói thẳng.

Chọn cái gì?

Ngươi cũng muốn cho ta một cái sao?

Mẹ nó nhưng ta là một Luyện Khí Sư, lấy cái lô đỉnh luyện đan này làm gì, chẳng lẽ muốn ta nâng lô đỉnh đi chiến đấu?

Khoan đã!

Nghĩ đến đây, Sở Hồng Sơn lại nhớ đến lời bản thân mình vừa nói. Hắn nhìn Diệp Phong đang mang vẻ mặt kích động thì như thấy quái vật, mẹ nó, đây là là tư duy của người bình thường sao?

"Diệp Phong, lời vừa rồi ta nói không phải có ý này, ta chỉ đang trình bài năng lực nghề nghiệp của ta thôi."

Lúc này Sở Hồng Sơn nhìn Diệp Phong, vội vàng giải thích.

"Thiên cấp lô đỉnh này có nặng không?"

"Nặng!"

"Sức phòng ngự của Thiên cấp lô đỉnh này có mạnh không!"

"Mạnh!"

"Tiến có thể công, lui có thể thủ, đây chẳng phải là một vũ khí đỉnh cấp công được thủ được hay sao?"

Nghe đến đây, khắp người Sở Hồng Sơn sắp điên rồi, mẹ nó đây cũng là một chuyện sao!

Hô!

Thở ra một hơi dài, Sở Hồng Sơn cố gắng trấn định tinh thần, nhìn Diệp Phong rồi giải thích một lần nữa: "Cho dù ngươi nói đúng nhưng Thiên cấp lô đỉnh nặng như thế, cũng chỉ có người thể tu như ta sử dụng được giống như một cây thiết chùy lớn. Nếu những người khác vận dụng linh lực để khống chế thì sẽ mất nhiều hơn được!"

"Sở trưởng lão, nếu ngươi dùng hết toàn lực thì mất bao lâu để đập nát được cái Thiên cấp lô đỉnh này?"

Không trả lời vấn đề của Sở Hồng Sơn, trái lại Diệp Phong lại hỏi một vấn đề khác.

"Đánh bao lâu cũng không vỡ được!"

Chương 109: Sở trưởng lão, bàn về phá

của thì phải nói đến ngươi (2)

"Suy cho cùng chẳng ai biết cái Thiên cấp lô đỉnh này được chế tạo bởi loại linh khoáng nào, được chế tạo bởi phương pháp luyện khí nào. Ta không biết có ai có thể đánh nát được nó không nhưng trước mắt, với thực lực của ta thì chắc chắn không đánh vỡ được!"

Nói đến đây Sở Hồng Sơn như hiểu ra, nở một nụ cười gượng nhìn Diệp Phong.

Cũng chỉ có tên phá của như ngươi có thể nghĩ ra việc dùng Thiên cấp lô đỉnh làm đồ phòng ngự bên người thôi!

Nhìn Sở Hồng Sơn vác hai cái Thiên cấp lô đỉnh đi, Diệp Phong cũng cất sáu cái Thiên cấp lô đỉnh còn lại đi ngay lập tức, quay người chạy đến nơi ở của Bạch Thiên Hồng.

"Sở trưởng lão, đây là?"

Nhìn thấy Sở Hồng Sơn mỗi vai vác một cái Thiên cấp lô đỉnh tìm đến nơi này, Hạ Thiên Vũ tỏ vẻ khó hiểu.

"Bảo sao ta không thấy ngươi ở trong sân của mình, hóa ra là chạy đến đây."

"Diệp Phong cho ta một cái, trả lại ngươi cái này."

Nói xong, Sở Hồng Sơn ném một trong hai cái Thiên cấp lô đỉnh xuống đất.

"Cho ngươi?"

"Một Luyện Khí Sư như ngươi thì cần cái đồ chươi này làm gì? Nếu như cần nghiên cứu thì ta để cho ngươi nghiên cứu cái của ta là được."

Nghe xong, Hạ Thiên Vũ hỏi một cách đầy khó hiểu.

"Cái Thiên cấp lô đỉnh này không bị phá hủy được, lại còn rất nặng!"

"Tiến có thể công, lui có thể thủ, chẳng phải rất phù hợp để chiến đấu sao?"

Nói xong, Sở Hồng Sơn bước vào nhà tranh vừa mới dựng, không phải hắn muốn đại tiểu tiện mà chỉ là muốn xem nhà tranh mà hai người dựng lên.

"Đây, đây..."

Nhưng sau khi Sở Hồng Sơn nhìn thấy hố xí bên trong nhà tranh là một cái Thiên cấp lô đỉnh thì tức giận đến mức suýt thì ngất đi, hối hận sao bản thân mình cứ phải bước vào xem xét!

Vại nước, hắn nhịn!

Vũ khí chiến đấu, hắn nhịn!

Nhưng cái thùng chứa nhà xí này thì hắn thật sự không nhịn nổi!

Mẹ nó, mong ước cả đời, nếu đời này lão tử mà chế tạo ra một cái Thiên cấp lô đỉnh nào, lão tử sẽ không phải là người!

Sau khi hùng hổ bước ra khỏi nhà tranh, Sở Hồng Hơn không chào hỏi với Hạ Thiên Vũ và Lãnh Vô Phong mà vác Thiên cấp lô đỉnh đi thẳng.

Điều này cũng khiến Hạ Thiên Vũ và Lãnh Vô Phong nhìn đến sững sờ!

Chúng ta là Luyện Đan Sư, chúng ta còn chưa tức giận đâu, ngươi là Luyện Khí Sư mà tức giận cái mẹ gì?

Trong đại điện của tông môn.

Lạc Thiên Tuyết, Bạch Thiên Hồng, La Khải, Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Hoàng cẩu, ba người, một yêu, một chó đều chết lặng nhìn Thiên cấp lô đỉnh ở trước mặt mỗi người!

"Diệp Phong, đây là lô đỉnh cấp bậc gì, ngươi có ý gì đây?"

Cuối cùng Lạc Thiên Tuyết vẫn là người đầu tiên nhìn Diệp Phong đang tươi cười mà dò hỏi.

"Sư tôn, đây là Thiên cấp lô đỉnh, không phá hủy được, các ngươi mỗi người lấy một cái đi. Sau này phải chiến đấu thì cứ thẳng tay quẳng thứ này ra trước mặt, mẹ nó, chẳng ai đánh lại các ngươi đâu!"

???

Thiên cấp lô đỉnh, Huyền Thiên đại lục không có trên năm cái Thiên cấp lô đỉnh, mẹ nó, sao ngươi có nhiều đến vậy?

Với cả ngươi vừa mới nói cái gì cơ? Sao ngươi lại để chúng ta dùng lô đỉnh làm khiên chắn?

Điên rồi!

Sau khi nghe Diệp Phong nói, Lạc Thiên Tuyết, Bạch Thiên Hồng, La Khải đều điên cả rồi!

Hô! Hô! Hô!

Đúng lúc này, từng đợt tiếng rít bỗng nhiên vang lên, mọi người quay đều nhìn qua thì thấy Phệ Huyết Đường Lang đang đùa nghịch Thiên cấp lô đỉnh cao gần hai mét trong tay.

"Chủ nhân, trọng lượng của thứ này được lắm, cộng với tính cậy mạnh của yêu thú ta đây thì chắc chắn cái đỉnh này là tiểu bằng hữu đấy!"

Phệ Huyết Đường Lang mặc kệ đây là Thiên cấp lô đỉnh gì đó, yêu thú vốn lấy sự cường hãn của thân thể làm gốc, thứ này đúng là vũ khí được thiết kế riêng cho hắn!

Mẹ nó, còn có thể chơi như thế sao?

Sau khi mấy người nghe được lời nói của Phệ Huyết Đường Lang, lúc này mới ý thức được cái này là Thiên cấp lô đỉnh không thể phá hủy được, còn hơn xa những lá khiên bình thường.

"Chờ một chút!"

"Ta chưa hỏi đến những chuyện khác nhưng ngươi cho con chó thứ này làm gì?"

Khựng lại, Lạc Thiên Tuyết hỏi thẳng Diệp Phong.

Gâu gâu gâu!

Nhưng mà chơi đợi Diệp Phong trả lời, Tiểu Hoàng cẩu tựa như hiểu được Lạc Thiên Tuyết nói gì, sau khi kêu lên vài tiếng thì nó nhảy thẳng vào bên trong lô đỉnh.

"Sư tôn, ngươi xem chẳng phải dùng cái lô đỉnh này làm ổ chó rất ổn sao, mà chó con cũng thích lắm."

"À mà chẳng phải con chó này sắp tiến hóa thành Yêu thú à, sau này khi lớn mạnh hơn, không khéo có thể ngậm cái lô đỉnh này ra ngoài chinh chiến thay chúng ta."

Nghe thấy Diệp Phong nói vậy, trong đầu ba người lập tức hiện lên một hình ảnh.

Một con chó cao lớn, uy mãnh ngậm Thiên cấp lô đỉnh, phóng ra Hoàng Tuyền kiếm ý cường đại, giết vào quân địch chém giết bốn phía giống như chó vào bầy sói...

Nghĩ đến đây, ba người lắc mạnh đầu, cố gắng vứt hình ảnh đáng sợ này ra khỏi đầu!

"Được rồi, đã xong chín cái, ta sẽ giữ một cái cuối cùng. Đến lúc đó để Hạ Thiên Vũ và Lãnh Vô Phong dùng thứ này làm khiên chắc, chắc chắn sẽ không trừ mất điểm phá của của ta."

Diệp Phong không biết suy nghĩ lúc này của mấy người, về phần Tiểu Hoàng cẩu, hắn vốn định kéo vào cho đủ số còn sau này ngậm lô đỉnh ra ngoài chiến đấu là hắn bịa bừa thôi.

"Người của Tinh Hồn tông nghe kỹ cho ta, lập tức giao kẻ sát hại nhi tử của ta ra đây nếu không hôm nay Kính Nguyệt sơn trang ta sẽ diệt cả nhà các ngươi!"

Đúng lúc này, một tiếng kêu gào xen lẫn sát ý lập tức vang vọng khắp Tinh Hồn tông!

"Kính Nguyệt sơn trang!"

"Quả nhiên khẩu khí lớn thật, hôm nay ta sẽ dùng các ngươi để làm một bữa thịt cho Thiên cấp lô đỉnh này!"

Mang theo nét cười khẩy, Sở Hồng Sơn kéo Thiên cấp lô đỉnh đi ra bên ngoài tông môn.

"Vô Phong, ngươi đợi ở đây đi!"

"Dám cả gan đến Tinh Hồn tông gây chuyện, đúng là muốn chết!"

Tay phải thêm vào lượng linh lực khổng lồ, Hạ Thiên Vũ cũng kéo theo một cái Thiên cấp lô đỉnh đi ra bên ngoài tông môn, hắn chẳng coi cái thứ đồ này ra gì nữa rồi!

"Tất cả mọi người theo ta ra ngoài tông nghênh địch!"

Lúc này sắc mặt Lạc Thiên Tuyết cũng lạnh đến cực điểm, nàng không ngờ nhanh vậy mà đã có người đến tông môn gây sự!

"Sư tôn, mang đỉnh theo!"

Giữa lúc Lạc Thiên Tuyết dẫn theo Bạch Thiên Hồng và La Khải chuẩn bị đi ra đại điện, tiếng nói của Diệp Phong từ bên cạnh vang lên.

...

"Trang chủ, cái tông môn rách này, chi bằng chúng ta giết thẳng vào trong là được rồi."

Chương 110: Mẹ nó, giống hệt đập dưa leo, hình tượng chiến đấu tuyệt vời.

"Đúng thế, trang chủ, chỉ cần người giết hại thiếu trang chủ ở trong đó thì chẳng phải chúng ta cứ thẳng tay giết sạch người ở bên trong cái tông môn rách này là được sao!"

Lúc này hai gã cường giả của sơn trang đứng bên cạnh trực tiếp đề nghị trang chủ Trương Thụ Phong.

"Các ngươi thật sự cho rằng ta sẽ bỏ qua những người khác trong cái tông môn rách này sao?"

"Ta muốn ép bọn chúng giao kẻ đã giết nhi tử của ta ra trước, sau đó để bọn chúng tận hưởng cái chết trong sự sợ hãi!"

Trương Thụ Phong u ám cất tiếng nói.

"Trang chủ, người nhìn kìa!"

Bỗng nhiên tiếng nói của một gã cường giả trong sơn trang vang lên, tất cả mọi người đều nhìn về phía tông môn.

"Ha ha ha, buồn cười chết mất, mẹ nó, người bên trong cái tông môn rách này điên hết rồi, lại còn mỗi người kéo theo một cái đỉnh lớn!"

"Ta thấy bọn chúng không nên tên là Tinh Hồn tông mà phải đổi thành Đại Đỉnh tông."

"Không được, đám thần kinh này làm ta buồn cười chết mất, bọn chúng muốn dùng cách này để làm giảm lực chiến đấu của ta sao?"

"..."

Nghe thấy người xung quanh cười chế giễu, Trương Thụ Phong bỗng nhiên quát lên đầy phẫn nộ: "Đủ rồi, câm miệng hết cho ta!"

"Một người!"

"Hai người!"

Lúc này Trương Thụ Phong nghiêm túc nhìn một lão giả có dáng người tráng kiện và một thanh niên mặc bộ bạch y ở đối diện, hắn cảm nhận được sự nguy hiểm mãnh liệt từ trên người hai kẻ này!

"Trương Thụ Phong, hôm nay ta mặc kệ lý do ngươi đến đây nhưng hễ là kẻ dám khiêu khích Tinh Hồn tông ta, chỉ có chết!"

"Hôm nay cho dù Thạch Thần Phong đến cũng không cứu được ngươi!"

Lúc này Sở Hồng Sơn tiến lên một bước, nhìn chằm chằm vào Trương Thụ Phong mà nói thẳng.

Trợn mắt!

Nghe thấy thế, sắc mặt của Trương Thụ Phong hoàn toàn thay đổi, nhìn Sở Hồng Sơn rồi nói một cách kinh hãi: "Ngươi là?"

"Sở Hồng Sơn!"

"Cho dù Thạch Thần Phong còn nợ lão phu ba ân huệ, lão phu nói hôm nay ai đến cũng không xong đâu!"

Ầm!

Tiếng của Sở Hồng Sơn vừa dứt, trong nháy mắt khí tức kinh khủng từ trong cơ thể ầm ầm bộc phát ra, chỉ là uy áp của khí tức cũng đủ khiến Trương Thụ Phong và một đám cường giả sơn trang cảm thấy áp lực vô cùng!

"Sở Hồng Sơn!"

"Hắn là Sở Hồng Sơn, mẹ nó nhưng tại sao hắn lại ở trong một cái tông môn rách thế này, chẳng phải Thạch Thần Phong từng nói hắn sẽ không tham gia vào bất kỳ thế lực nào sao!"

Điên rồi!

Lúc này, Trương Thụ Phong hoàn toàn điên mất rồi, chỉ cần một Sở Hồng Sơn cũng đủ để xóa sổ toàn bộ bọn họ!

"Sở lão, ngươi nghe ta giải thích!"

"Nhi tử nhà ta bị người khác giết chết, ta lần theo tử mẫu trùng mới đi đến đây, ta thật sự không muốn làm địch với quý tông!"

Ha ha ha!

Nhưng khi nghe được lời giải thích của Trương Thụ Phong, Sở Hồng Sơn lại không nhịn được mà cười phá lên, nói: "Trương Thụ Phong, cho dù là lấy cớ thì ngươi cũng tìm được cái cớ hay đấy, thật sự coi lão phu đây không biết ngươi cưng chiều nhi tử phế vật

kia của ngươi đến mức nào sao?"

"Đừng nói bên cạnh nhi tử ăn hại kia của ngươi không có cường giả bảo vệ!"

"Tông môn của chúng ta chỉ có hai đệ tử, một người ở Dung Linh cảnh tầng chín đỉnh phong, một người Trúc Cơ cảnh tầng chín đỉnh phong. Bọn họ có thể giết nhi tử của ngươi sao?"

Nói xong, Sở Hồng Sơn trực tiếp hỏi Lạc Thiên Tuyết, mấy vị trưởng lão còn lại và Phệ Huyết Đường Lang: "Có ai trong các ngươi đã giết một thanh niên không?"

Nhìn thấy tất cả mọi người đều lắc đầu, sắc mặt Sở Hồng Sơn lạnh lẽo quay đầu nhìn Trương Thụ Phong, nói tiếp: "Ta thấy đúng lúc ngươi dẫn theo cường giả trong sơn trang đi ngang qua đây, tùy tiện lấy cớ muốn đồ diệt Tinh Hồn tông của ta để kiếm ít tiền tài. Đừng cho rằng ta không biết Kính Nguyệt sơn trang các ngươi là cái loại gì!"

"Động thủ!"

Sở Hồng Sơn cũng không nói nhảm nữa, trừ Lạc Thiên Tuyết ra thì những người còn lại đều cầm cự đỉnh vọt đến đối diện với người của Kính Nguyệt sơn trang.

Ầm!

Lúc này Phệ Huyết Đường Lang cũng hóa về bản thể, uy áp của yêu khí khủng bố lại khiến chiến lực của người phe Kính Nguyệt sơn trang giảm đi!

Rầm!

Sau khi nhìn thấy người bên cạnh bị La Khải thẳng tay dùng đại đỉnh đập nát đầu, những cường giả sơn trang lúc đầu nói toàn bộ cái tông môn rách này đều bị bệnh thần kinh, mẹ nó, sợ tè hết ra quần!

Mẹ nó, hắn sống mấy chục năm, nằm mơ cũng không ngờ lô đỉnh để luyện đan của Luyện Đan Sư còn có thể chơi thế này!

Lạc Thiên Tuyết đứng trước cửa tông môn nhìn mấy đại trưởng lão trong tông môn cầm cự đỉnh trong tay đập chết tươi nguyên một đám địch, nhìn một cái thấy tê cả da đầu, nhìn một cái thấy hãi hùng khiếp vía!

"Sau này nếu ai dám nói với ta lô đỉnh của Luyện Đan Sư chỉ dùng để luyện đan thì mẹ nó, lão nương sẽ vung lô đỉnh lên thẳng tay dạy dỗ hắn làm người!"

Nhìn thấy cảnh tượng trước mặt, Lạc Thiên Tuyết cảm thấy nhận thức của mình đều được đổi mới, cho dù ở Thượng giới cũng không chơi thế này đâu!

"Mẹ kiếp!"

"Giống như đập dưa leo vậy, hình tượng chiến đấu tuyệt vời!"

Đúng lúc này, tiếng cảm thán của Diệp Phong bỗng nhiên vang lên từ bên cạnh.

Nghe thấy giọng nói này, Lạc Thiên Tuyết quay lại nhìn Lạc Phong đang phấn khích, gương mặt hắn giật giật mất kiểm soát, cũng chỉ có kẻ phá của như ngươi mới nghĩ ra được hình tượng chiến đấu này!

"Sư tôn, đám người này thật sự đến tìm kẻ thù giết con sao?"

Lúc này Diệp Phong bỗng nhiên nhớ đến hai bộ thi thể mà trước đó mình nhìn thấy trong hang động nơi thôn quê nên tiện miệng hỏi.

"Cùng lắm cũng chỉ là viện cái cớ nực cười mà thôi!"

Nghe thấy thế, Lạc Thiên Tuyết nói đầy khinh thường, viện cớ kiểu này đúng là nực cười!

"Vậy chắc là chẳng liên quan gì đến ta."

Diệp Phong nghĩ thầm trong lòng.

"Đinh! Mời ký chủ sử dụng một cơ hội với công dụng nhìn trộm thiên cơ để kiểm tra xem việc này có liên quan đến ngươi không!"

Tuy nhiên lúc này hệ thống đã lâu chưa lên tiếng lại đột nhiên vang lên.

...

Kiểm tra?

Tra mẹ ngươi ấy, lời nhắc của ngươi rõ ràng như vậy, thật sự coi ta là thằng ngu sao?

"Sư tôn, hình như bọn họ đến tìm ta."

Trợn mắt!

Chương 111: Độ lôi kiếp, Đăng Thiên Thê, ủng hộ lão bà

Nhìn thấy cuối cùng Trương Thụ Phong bị Sở Hồng Sơn dùng đại đỉnh thẳng tay đập chết, Lạc Thiên Tuyết đang định quay người đi vào trong tông môn, kết quả lại nghe thấy lời này của Diệp Phong, ngay tức khắc đôi mắt trợn tròn lên, trong mắt tràn ngập vẻ chết lặng.

Tìm ngươi?

Mẹ nó, ngươi giết nhi tử nhà người ta?

Không phải người ta vô cớ đến đây gây hấn mà là thật sự đến tìm kẻ thù giết con?

Hít!

Lúc này Lạc Thiên Tuyết tê dại toàn thân, phá của còn chưa đủ để ngươi chơi sao, lại còn đi khiêu khích thêm mấy kẻ địch để chúng ta cũng được hoạt động gân cốt sao?

"Ngươi giết như thế nào?"

"Đối phương đụng chạm gì đến ngươi?"

Lạc Thiên Tuyết phản ứng lại, cũng tò mò hỏi, tuy rằng Diệp Phong phá của nhưng nàng không cho là Diệp Phong sẽ giết người vô cớ.

"Ta không biết!"

"Ta đi ngủ, ta ngủ dậy thì bọn họ chết rồi!"

Diệp Phong nhún vai một cái, giải thích với vẻ mặt bất đắc dĩ.

Ngủ chết rồi?

Ngươi khiến cho con trai của người ta ngủ chết rồi?

Sau đó người ta qua báo thù, ngươi lại bắt người ta?

"Tông chủ, đã giải quyết xong tất cả!"

"Kính Nguyệt Sơn Trang này cũng không phải đồ tốt, có thể nói là chúng ta trừng ác dương thiện!"

Ngay lúc Lạc Thiên Tuyết vẫn còn chấn kinh, Sở Hồng Sơn dẫn theo mấy vị trưởng lão còn lại kết thúc chiến đấu đi về.

"Kính Nguyệt Sơn Trang này mượn cớ làm xằng làm bậy, đáng tiếc lần này bọn họ đá vào tấm sắt, có chư vị trưởng lão, ai dám phạm Tinh Hồn Tông ta!"

Lúc này Diệp Phong cũng khen mấy vị trưởng lão.

Thoải mái!

Mọi người nghe Diệp Phong khen, trong lòng thoải mái, bởi vì không phải là người bình thường khen họ, là lời khen đến từ tên phá của, từ khi gia nhập tông môn đến giờ, bọn họ ngoại trừ bị đối phương đả kích ra thì chưa từng được đối phương khích lệ lấy một câu nào!

Giờ khắc này, thậm chí trong lòng mấy người đều sinh ra một ý tưởng giống nhau, đó là hãy để cho kẻ địch tới mãnh liệt hơn một chút đi!

Lâng lâng!

Một tên phá của tùy tiện khen các ngươi một câu như vậy mà các ngươi đã lâng lâng?

Nhìn mấy vị trưởng lão vì được Diệp Phong khích lệ một câu mà hưng phấn, Lạc Thiên Tuyết muốn điên rồi, làm sư tôn không có cảm giác thành tựu, bây giờ làm tông chủ cũng mẹ nó, không có cảm giác thành tựu!

Chờ chút!

Nghịch đồ này vừa mới nói cái gì, Kính Nguyệt Sơn Trang tùy tiện mượn cớ muốn làm xằng làm bậy, mẹ nó, không phải ngươi khiến cho con trai người ta ngủ chết sao!

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên Tuyết đột nhiên nhìn về Diệp Phong đang cười toe toét, hóa ra ngươi dấu diếm ta?

"Đám người này chết thật oan ức!"

Cuối cùng, nhìn thoáng qua thi thể của đám người của Kính Nguyệt Sơn Trang bị đại đỉnh đập thành thịt nát cách đó không xa, Lạc Thiên Tuyết cũng không có vạch trần Diệp Phong, kéo đại đỉnh đi vào trong tông môn.

"Sư tôn, bí cảnh tông môn đó khi nào sẽ bắt đầu, ngươi báo danh dùm chúng ta chưa?"

Thấy Lạc Thiên Tuyết rời đi, Diệp Phong bỗng nghĩ đến nhiệm vụ thi đấu tông môn, vội vàng hỏi thăm Lạc Thiên Tuyết.

"Thiên Dương Tông tổ chức giải thi đấu tông môn bí cảnh sẽ bắt đầu sau bảy ngày, ta đã liên lạc với đối phương, đến lúc đó dẫn theo các ngươi và tài nguyên tu luyện đến đó trước một ngày là được."

Nói đến đây, Lạc Thiên Tuyết nghĩ nghĩ, nói tiếp: "Đúng rồi, ngươi chọn một trong số mấy vị trưởng lão làm người phụ trách dẫn dắt đội ngũ đi, ta sẽ không đi theo."

"Xem ra trưởng lão tông môn nhiều cũng cũng không tính là một

chuyện xấu, không cần ta dẫn đội, có thể trích thời gian ra để tu luyện."

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết cảm thấy tông môn có những trưởng lão mạnh mẽ này cũng không tệ lắm.

"Hệ thống, sử dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ một lần, điều tra xem sư tôn mỗi ngày bận rộn cái gì?"

Thấy Lạc Thiên Tuyết rời đi, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống, mặc dù hắn dùng cả ngày để phá của nhưng hắn cũng phát hiện thường không thấy bóng dáng Lạc Thiên Tuyết.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, lượng tin tức hơi lớn, cần dùng hết ba lần hôm nay, có dùng không?"

Hả?

Nghe hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong càng hiếu kỳ hơn, nói thẳng: "Sử dụng!"

"Đinh! Sư tôn túc chủ chính là Thánh nữ của Vô Cực Thánh Địa ở thượng giới, một lần đi ra ngoài lịch luyện bị tam đại thế lực Thái Hư Kiếm Tông, Bồng Lai Tiên Đảo, Thiên Võ Tông vây giết, cuối cùng dựa vào một món bí bảo tông môn trên người giữ được thần hồn, sau đó chuyển thế trùng sinh ở Huyền Thiên đại lục."

"Đinh! Sư tôn của túc chủ dùng thời gian cả ngày tranh thủ tu luyện chính là vì muốn nhanh chóng phi thăng lên thượng giới để báo thù!"

"Đinh! Sư tôn của túc chủ cho dù là ở thượng giới hay là trùng sinh một kiếp này đều chưa có đạo lữ!"

...

Nghe hệ thống đưa ra ba tin tức, trong nháy mắt, mặt Diệp Phong nổi đầy hắc tuyến!

Ta chỉ muốn biết mỗi ngày sư tôn bận rộn cái gì, ngươi chỉ cần nói cho ta biết là nàng vội vàng tu luyện không được sao, cái này mà gọi là lượng tin tức lớn hay sao?

Hắn không ngờ được là hệ thống lại nhiều chuyện như vậy!

"Nhưng mà không ngờ được là sư tôn của ta còn là Thánh nữ thượng giới chuyển thế trùng sinh!"

"Sư tôn, ngươi tu luyện, tông môn giao cho đệ tử!"

Lúc này, Diệp Phong cũng đưa ra quyết định.

"Tất cả trưởng lão, đệ tử Tinh Hồn Tông nghe lệnh, độ lôi kiếp, Đăng Thiên Thê, theo ta phi thăng thượng giới giết tam đại thế lực Thái Hư Kiếm Tông, Bồng Lai Tiên Đảo, Thiên Võ Tông, dám khi dễ sư tôn ta, xa đâu cũng giết!"

Đây là một kịch bản mà Diệp Phong vừa mới nghĩ ra, hắn muốn suất lĩnh toàn bộ người của Tinh Hồn Tông cùng phi thăng thượng giới ủng hộ cho lão bà của mình!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ xác nhận một đạo lữ, căn cứ ý nghĩ của túc chủ, đặc biệt thưởng cho Tẩy Tủy Đan *100000000!"

Tẩy Tủy Đan: Không có phẩm cấp cấp, có thể hoàn toàn thanh trừ tạp chất túc chủ, có được linh thể không tạp chất chân chính, bất kỳ Thanh Huyền Đan phẩm cấp gì cũng đều không sánh bằng Tẩy Tủy Đan, khuyết điểm, chỉ dùng một viên Tẩy Tủy Đan thì dược hiệu yếu ớt, cần phục dụng một lượng lớn mới có hiệu quả, khẩu vị hơi kém!

"Từ khi ta gia nhập tông môn đến giờ vẫn luôn quan sát sư tôn, ta một mực hao hết tâm lực trợ giúp sư tôn phát triển tông môn là có mưu đồ gì, muốn nàng ngủ với ta, muốn nàng tắm với ta?"

Chương 112: Diệp Phong! Ngươi gọi ai là lão bà

Nghe hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng cạn lời, hắn cảm thấy phần thưởng này tới hơi chậm!

"Linh thể không tạp chất, không phải chính là tình huống của cẩu tử hiện tại sao?"

(Lãnh Vô Phong: Đại sư huynh, ta là Vô Phong sư đệ của ngươi, có thể để cho ta có cảm giác tồn tại cao hơn cẩu tử một chút hay không!)

"Nghe bọn họ nói loại linh thể không tạp chất này, tốc độ hấp thu thiên địa linh khí tăng lên rất nhiều, nhưng mà xem ra bây giờ cẩu tử cũng không phải là linh thể không tạp chất thật."

"Đây cũng là hệ thống căn cứ kịch bản trong lòng ta mà thưởng cho phần thưởng đặc biệt, vậy thì không lãng phí."

Nghĩ đến đây, ánh mắt Diệp Phong nhìn về phía mười mấy vị trưởng lão tông môn trước mặt.

Xoẹt!

Diệp Phong đi đến trước người Phệ Huyết Đường Lang, xé một miếng áo bào màu trắng của đối phương xuống, sau đó trải trên mặt đất, lấy từng nắm Tẩy Tủy Đan ra.

Làm gì đó!

Áo trắng anh tuấn của ta, quần áo của những lão gia hỏa đó xấu như vậy, sao ngươi không xé bọn họ!

Phệ Huyết Đường Lang mặc một bộ áo trắng nhìn quần áo bị xé, khó chịu sắp khóc, mới nãy chiến đấu kịch liệt như vậy nhưng hắn vẫn không để cho máu dính vào người dù chỉ một giọt!

"Đây là..."

Mặc dù không biết đan dược đen thui mà Diệp Phong lấy ra là đan dược gì nhưng cảnh tượng này rất quen với Bạch Thiên Hồng và Hạ Thiên Vũ, lúc trước bọn họ suýt chút ăn cửu vân tam phẩm Thanh Huyền Đan tới nôn!

Cho nên hai người bọn họ biết Diệp Phong lại muốn phá của!

Nhưng bên cạnh, La Khải, Sở Hồng Sơn và Phệ Huyết Đường Lang lại như lọt vào trong sương mù, hoàn toàn không đoán ra được Diệp Phong lấy đan dược như thế ra là muốn làm gì.

"Hệ thống, không phải sản phẩm bại gia hôm nay ta đã dùng hết à, sao còn chưa cho phần thưởng?"

Lấy mấy trăm viên Tẩy Tủy Đan ra, Diệp Phong không có lập tức kêu mấy vị trưởng lão bắt đầu ăn mà hỏi hệ thống.

"Đinh! Hệ thống kiểm tra được chín cái Thiên cấp lô đỉnh đều đã dùng, chỉ có lô đỉnh trong tay túc chủ còn chưa có bất kỳ tin tức gì."

Nghe hệ thống nói như vậy, Diệp Phong nhanh chóng hiểu ra, mặc dù hắn định sau này dùng Thiên cấp lô đỉnh chiến đấu, nhưng đó chỉ là ý nghĩ thôi, Thiên cấp lô đỉnh còn lại hoặc là ném vào hầm cầu, hoặc là làm vạc nước, hoặc là làm ổ chó, hoặc là đã thấy máu, đúng là chỉ có Thiên cấp lô đỉnh của hắn vẫn chưa có làm gì.

Nghĩ đến đây, Diệp Phong lấy Thiên cấp lô đỉnh trong không gian hệ thống ra ngoài, tay phải không ngừng gia trì linh lực, tiêu hao linh lực khoảng chừng tương đương với bốn tên tu sĩ Trúc Cơ Cảnh phổ thông mới miễn cưỡng nâng Thiên cấp lô đỉnh lên.

Bởi vậy có thể thấy được cái Thiên cấp lô đỉnh này cực kỳ nặng nề.

Bành!

Khi mọi người thấy Diệp Phong giơ lô đỉnh đi đến trước Trương Thụ Phong đã bị đập một nửa thân thể thành thịt nát, trực tiếp đập mạnh lô đỉnh xuống, nện thi thể của Trương Thụ Phong thành thịt nát triệt để, toàn thân rung lên!

"Tiểu tử này, mẹ nó, cũng không phải là người lương thiện!"

Nhìn thấy cảnh này, trong lòng mọi người không khỏi nghĩ như thế.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, thưởng một ngàn điểm phá sản, thưởng Tử Minh Huyền Y *1!"

Tử Minh Huyền Y: Do Tử Minh Huyền Tinh chế tạo, quần áo lót của nữ, đông ấm hè mát, mềm mại thoải mái dễ chịu, đồng thời còn có phòng ngự siêu cường không thể phá vỡ!

"Tử Minh Huyền Y cho má, cái này còn không phải là áo lót sao!"

Nhìn hai cái áo lót trong trong tay, Diệp Phong tê dại, mặc dù chưa từng nhìn thấy đồ lót của nữ tử dị giới nhưng tuyệt đối không thể nào là loại này!

Cái này, mẹ nó, nếu như cho Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong dám cam đoan đừng nói là Hạ Thiên Vũ, cho dù mấy đại trưởng lão tông môn cùng lên cũng không thể kéo nàng lại.

Nghĩ đến chuyện có thể mình sẽ bị Lạc Thiên Tuyết cầm trường kiếm trong tay đuổi giết khắp tông môn, Diệp Phong cũng không nhịn được sợ run cả người!

"Không được, không được, không được!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cất Tử Minh Huyền Y trong tay vào không gian hệ thống, mặc dù sớm muộn gì cũng sẽ tặng nhưng sẽ không phải là bây giờ.

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, tặng Tử Minh Huyền Y cho sư tôn Lạc Thiên Tuyết, nhiệm vụ thành công thưởng năm mươi vạn điểm phá sản, nhiệm vụ thất bại không trừng phạt, có thể cự tuyệt!"

Ngay lúc Diệp Phong cất kỹ Tử Minh Huyền Y, quay người chuẩn bị gọi mấy vị trưởng lão bắt đầu ăn Tẩy Tủy Đan thì tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên lần nữa.

...

"Hệ thống, ta cảm thấy ngươi đang cố ý chơi ta!"

Mặt Diệp Phong xạm lại, nói.

"Đinh! Vì túc chủ có thể sớm ngày vượt qua cuộc sống tẻ nhạt, hệ thống đang giúp đỡ!"

"Ta mẹ nó..."

Nghe hệ thống trả lời, trong lúc nhất thời Diệp Phong cũng không thể phản bác, năm mươi vạn điểm phá sản, đối với mỗi lần phát

động hành vi phá sản mới cho một hai trăm điểm phá sản thì lần này có thể nói là hệ thống xuất huyết nhiều!

"Nhận hay là cự tuyệt?"

"Nhưng bây giờ vẫn là sư tôn, còn chưa phải lão bà!"

"Nhận hay là cự tuyệt, sư tôn hay là lão bà..."

Đối với năm mươi vạn điểm phá sản, giờ phút này, Diệp Phong rơi vào xoắn xuýt, thậm chí lấy Tử Minh Huyền Y từ không gian hệ thống ra lại, hắn muốn dùng thứ này để xung kích năm mươi vạn điểm phá sản, lý trí nói cho hắn biết nên từ bỏ, nếu không thì sẽ xảy ra chuyện lớn!

"Diệp Phong, ngươi đứng một mình ở đó làm gì?"

Đúng lúc này, giọng nói của Lạc Thiên Tuyết bỗng nhiên vang lên từ phía sau.

Hả?

"Lão bà, tại sao ngươi lại quay lại?"

Xoay người nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết đi mà quay lại, bởi vì bây giờ trong đầu vẫn đang nghĩ nhận hay là cự tuyệt, sư tôn hay là lão bà, Diệp Phong thuận miệng hô lên hai tiếng lão bà!

Tĩnh!

Theo Diệp Phong vừa dứt lời, cảnh tượng trở nên yên tĩnh lại trong nháy mắt thậm chí có thể nói là dừng lại.

"Lão bà?"

"Diệp Phong lại gọi tông chủ là lão bà, bọn họ đến với nhau khi nào?"

"Đợi đã, thứ trong tay Diệp Phong là cái gì, hình dáng như vậy sẽ không phải là..."

Lúc này, bốn người Sở Hồng Sơn, Bạch Thiên Hồng, Hạ Thiên Vũ,

La Khải đều nhìn chằm chằm vào Tử Minh Huyền Y trong tay Diệp Phong.

Chương 113: Diệp Phong! Ngươi gọi ai là lão bà (2)

"Diệp Phong, lần đầu tiên nhìn thấy tiểu tử này là đã có cảm giác hắn được, sư tôn và đệ tử, còn có thứ đó, tên phá của này rất biết chơi!"

"Già, chiến đấu một trận nhỏ như vậy thôi mà ta đã cảm thấy thân thể không ổn rồi, ta đi về nghỉ trước!"

Nói xong, Sở Hồng Sơn nhấc cự đỉnh lên, hổ bộ sinh phong đi vào trong tông môn.

Bên cạnh, Bạch Thiên Hồng, Hạ Thiên Vũ, La Khải và Phệ Huyết Đường Lang cũng phản ứng lại, đều nói thân thể mệt nhọc, sau đó cầm lấy đại đỉnh bên cạnh đi vào trong tông môn.

"Diệp Phong!"

"Ngươi vừa mới kêu ai là lão bà!"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết mặt như sương lạnh nhìn chằm chằm Diệp Phong, cắn răng gằn từng chữ.

"Sư tôn, nếu ta nói đây chỉ là một hiểu lầm thì ngươi có tin không?"

Lúc này, Diệp Phong cũng muốn điên rồi, mẹ nó, muốn chết!

"Hiểu lầm?"

"Vậy ngươi giải thích cho ta nghe thứ trong tay ngươi là cái gì?"

Lạc Thiên Tuyết cố nén xúc động muốn rút kiếm, sắc mặt đỏ bừng, căm tức nhìn Diệp Phong, hỏi nữa.

"Cái này, cái này. . ."

Diệp Phong nhìn Tử Minh Huyền Y trong tay, cả buổi cũng không giải thích được một câu.

"Mẹ nó, dù sao đều như vậy!"

Diệp Phong trực tiếp đưa Tử Minh Huyền Y trong tay cho Lạc Thiên Tuyết, nói: "Lão bà, thứ này chính là do Tử Minh Huyền Tinh chế tạo thành, không chỉ mềm mại thoải mái dễ chịu, đông ấm hè mát, đồng thời còn có được lực phòng ngự cực mạnh!"

A!

Nghe nói như thế, Lạc Thiên Tuyết tức đến cười, Tử Minh Huyền Tinh, cho dù ở thượng giới thì cũng là tiên quáng cực kỳ hi hữu, cho dù Vô Cực Thánh Địa bọn họ cũng chỉ có một khối, đó là thứ mà giới này vốn không thể xuất hiện, cho dù là Thiên Đạo Chiến Trường.

Bởi vì Tử Minh Huyền Tinh chỉ xuất hiện trong Thiên Đạo Chiến Trường cấp bậc càng cao hơn.

"Chờ một chút, trong này ẩn chứa tiên linh khí..."

Nhưng khi Lạc Thiên Tuyết phát hiện được trong thứ đáng xấu hổ này ẩn chứa tiên linh khí, ngẩn ra tại chỗ.

"Là Tử Minh Huyền Tinh thật!"

"Tên phá của này lại dùng Tử Minh Huyền Tinh chế tạo một thứ như thế, ta, ta..."

Khi Lạc Thiên Tuyết cẩn thận xem xét, phát hiện đây đúng là do Tử Minh Huyền Tinh chế tạo thành, tức giận đến nói không ra lời!

Hô!

Một lúc sau, Lạc Thiên Tuyết thở dài một hơi, nhìn Diệp Phong ở đối diện, nói: "Thứ này ta tịch thu, không cần biết có phải là hiểu lầm hay không, sau này không được phép gọi ta như vậy nữa!"

Bởi vì Tử Minh Huyền Tinh, Lạc Thiên Tuyết cũng nhịn cơn giận khi bị đối phương gọi mình là lão bà xuống, chỉ vì thứ này quá

trân quý, thậm chí bây giờ nàng cũng hơi nghi ngờ không biết có phải Diệp Phong là Thánh tử của thế lực siêu nhiên nào ở thượng giới chuyển thế hay không.

Dù sao Vô Cực Thánh Địa của nàng là thế lực đỉnh tiêm ở Đông Châu thượng giới nhưng so với toàn bộ thượng giới thì hoàn toàn không đáng kể.

Không tức giận?

Một cái Tử Minh Huyền Y thì mua chuộc được ngươi?

Nghĩ đến Lạc Thiên Tuyết là Thánh nữ thượng giới, Diệp Phong cũng nhận ra Tử Minh Huyền Tinh đó chắc chắn là đồ tốt!

"Lão bà, sau này chúng ta xưng hô tự do, ngươi muốn gọi ta là gì thì gọi ta như thế, ta vẫn gọi người là lão bà!"

Dù sao đã như vậy, Diệp Phong đâu thể nào lùi bước, trực tiếp mãng đến cùng!

Mà nghe nói như thế, sắc mặt Lạc Thiên Tuyết lại trở nên lạnh như băng lần nữa, nhìn chằm chằm Diệp Phong, lạnh lùng nói: "Bắt đầu từ bây giờ, nếu ngươi còn dám gọi ta một tiếng lão bà nào nữa thì cũng đừng trách ta trực tiếp tước đoạt thân phận đại đệ tử thân truyền của ngươi!"

Không phải Lạc Thiên Tuyết không muốn dùng trục xuất tông môn để uy hiếp Diệp Phong, chủ yếu là cho dù nàng muốn làm như vậy thì phụ thân nàng và ngũ đại tổ lão cũng sẽ không đồng ý.

Thật sự là Diệp Phong cho nhiều lắm, nàng cảm thấy cho dù là Tinh Hồn Tông hay là Tinh Cực Tông, tất cả mọi người đã đứng ở phe Diệp Phong, kẻ thân làm tông chủ và Thánh nữ như nàng đã trở thành vật trang trí lời nói không có trọng lượng!

"Lạc Thiên Tuyết, bây giờ ta lấy thân phận trưởng lão vinh dự lệnh cho ngươi không được phép tước đoạt thân phận đại đệ tử thân truyền của Diệp Phong!"

Trừng!

Nghe nói như thế, Lạc Thiên Tuyết nhìn Diệp Phong, tròng mắt suýt chút trừng lồi ra ngoài, mẹ nó, còn có thể chơi như vậy?

"Cái thân phận này không đủ sao?"

"Vậy ta bây giờ lấy thân phận sư tổ lệnh..."

Không đợi Diệp Phong nói xong, Lạc Thiên Tuyết ôm một bụng lửa giận trực tiếp quay người đi vào trong tông môn!

Không thèm quan tâm nữa, muốn kêu thì cứ kêu đi, lão nương coi như không nghe là được, dù sao tứ đại trưởng lão tông môn cũng đã nghe được, hiểu lầm thì cũng đã hiểu lầm rồi, quan trọng nhất chính là Diệp Phong có quá nhiều thân phận, nàng chọn chịu thua!

"Xong rồi!"

Thấy Lạc Thiên Tuyết không còn phản đối chuyện này nữa, Diệp Phong nở một nụ cười, chỉ cần có thể kêu ra được thì kêu miết cũng sẽ trở thành sự thật!

"Sao bây giờ ta lại có cảm giác rằng ta trở thành Vương Đại Ngư phiên bản dị giới!"

"Một cái Tử Minh Huyền Tinh thì cho gọi là lão bà, vậy nếu như ta dùng những thứ khác thì có phải là sẽ cho hôn, sau đó khoảng cách cách động phòng còn xa sao?"

Nhìn bóng lưng Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong cảm thấy đã đến thời điểm lãng phí tất cả mọi thứ đồ tốt lên người lão bà.

Chờ chút!

"Mẹ nó!"

"Sao tất cả mọi người đều đi hết rồi, các ngươi không nhìn thấy những Tẩy Tủy Đan này sao?"

Lúc này, Diệp Phong nhìn thấy mấy trăm viên Tẩy Tủy Đan mà mình đã chuẩn bị xong thì mới nhớ đến chuyện chính kết quả bây giờ ở đây chỉ còn lại một đống thi thể và thịt nát.

Một lát sau.

"Vô Phong sư đệ, mau đến đại điện tông môn đi, ta có đồ tốt muốn cho các ngươi!"

"Chúng ta phải tranh thủ thời gian, nếu không sẽ ảnh hưởng các ngươi ma luyện trong sát trận."

Nói xong, Diệp Phong định đến chỗ ở của năm thiên kiêu.

"Đại sư huynh, là ta cách cục nhỏ, lúc trước ngươi tốn mười vạn thượng phẩm linh thạch trở thành đệ tử thân truyền của tông chủ, khi đó ta còn cho rằng ngươi ngốc nhiều tiền, là đồ đần, kết quả bây giờ ta mới biết được ta mới là đồ đần!"

"Mười vạn thượng phẩm linh thạch mua lão bà tông chủ, Đại sư huynh đúng là Đại sư huynh!"

Chương 114: Kỳ vọng của Diệp Phong, vạn giới đệ nhất yêu cầu

Nói xong, Lãnh Vô Phong trực tiếp chạy đến đại điện tông môn.

"Mẹ nó, rốt cuộc là ai tiết lộ phong thanh ra ngoài!"

Diệp Phong cũng bối rối, chỉ có một lát như vậy mà ngay cả Lãnh Vô Phong cũng biết, miệng của tứ đại trưởng lão rộng như vậy sao?

"Tiểu sư đệ, ngươi trâu!"

"Thánh nữ nổi tiếng là băng sơn nữ thần ở Tinh Cực Tông, cũng chỉ có mình ngươi có thể bắt được nàng!"

Năm thiên kiêu cười nói một phen, sau đó cũng trực tiếp chạy đến đại điện tông môn.

"Miệng của tứ đại trưởng lão đúng là rộng thiệt, một lát nữa ta sẽ dùng Tẩy Tủy Đan nhồi vào trong cái miệng rộng của các ngươi!"

Mặc dù Diệp Phong biết sớm muộn gì thì chuyện này cũng sẽ bị tất cả mọi người biết nhưng mà hắn không ngờ được là lại nhanh như vậy!

"Gia gia, ngươi mau thả ta ra!"

"Diệp Phong, rốt cuộc ngươi đã làm gì Thiên Tuyết tỷ của ta!"

Nhưng mà khi Diệp Phong đi vào chỗ Sở Tiêu Tiêu ở thì tình huống đột nhiên thay đổi, nhìn Sở Tiêu Tiêu cầm trường kiếm trong tay bị Sở Hồng Sơn giữ chặt lại, Diệp Phong cũng ngáo, ta tìm lão bà, ngươi còn không cho?

Lúc này, Sở Tiêu Tiêu đã vô cùng tức giận, vốn định sau khi gia nhập vào tông môn thì sẽ nhìn chằm chằm Diệp Phong, tìm ra mục đích đối phương tiếp cận lạc thiên tuyết, nhưng nàng không ngờ được là mới gia nhập vào không được mấy ngày, còn chưa kịp phát hiện cái gì thì hắn đã cướp lấy khuê mật của nàng!

Nghĩ đến bên cạnh Diệp Phong có tên điên cụt tay đáng sợ đó, cho dù đã gạo nấu thành cơm hay chưa thì nàng đều phải ngăn cản, bởi vì nàng biết Lạc Thiên Tuyết hoàn toàn không biết chuyện tên cụt tay điên bên cạnh Diệp Phong!

Nếu không phải gia gia cứ ngăn không cho nàng nói chuyện này với Lạc Thiên Tuyết thì nàng đã nói lâu rồi!

"Sở trưởng lão, ngươi dẫn tôn nữ của ngươi đến đại điện tông môn, ta có đồ tốt muốn cho các ngươi."

Nghe nói như thế, Sở Tiêu Tiêu hô lớn: "Ta không cần, cho dù ngươi cho cái gì thì ta cũng sẽ không cần, chắc chắn ta sẽ ngăn cản các ngươi, đừng hòng mua chuộc được ta!"

Diệp Phong cũng không biết rốt cuộc là Sở Tiêu Tiêu bị bệnh gì, cũng không thèm để ý tới, quay người đi đến chỗ Hạ Thiên Vũ.

Một lúc sau, bên trong đại điện tông môn.

Khi mọi người thấy Diệp Phong dẫn tiểu hoàng cẩu đi vào đại điện tông môn, ánh mắt đột nhiên sáng lên, bởi vì bọn họ biết Diệp Phong đối xử với con chó này cực kỳ tốt, nếu lần này hắn đã dẫn

chó tới thì chắc chắn thứ mà hắn cho bọn họ tuyệt đối là đồ tốt!

Nhưng mà, giữa đám người, ánh mắt Sở Tiêu Tiêu và Lạc Thiên Tuyết nhìn Diệp Phong lại tràn ngập lửa giận!

"Lão bà, bây giờ ngươi cứ giận đi!"

Diệp Phong cảm thấy hình thức ở chung bây giờ không khác gì là liếc mắt đưa tình, hoàn toàn không có sốt ruột chút nào với chuyện bắt được trái tim Lạc Thiên Tuyết.

Thời điểm nào tốt nhất để lấy được trái tim của một nữ nhân?

Chính là khi nàng cảm thấy bất lực nhất, ngươi đứng ở trước mặt nàng ngăn cản tất cả!

Âm thầm bồi dưỡng tất cả mọi người ở trong tông môn, chỉ chờ khi Lạc Thiên Tuyết phi thăng thượng giới, Diệp Phong sẽ lặng lẽ dẫn tất cả mọi người cùng nhau phi thăng, chờ khi Lạc Thiên Tuyết gặp được nguy cơ thì hắn sẽ dùng tư thế nam chính ra sân khấu một cách rất là bá khí, như vậy còn không phải là sẽ chiếm được hay sao!

Xoẹt!

Diệp Phong đi đến bên cạnh Phệ Huyết Đường Lang, tay chân lanh lẹ xé một miếng quần áo xuống, sau đó trực tiếp trải xuống đất rồi bắt đầu lấy ra từng nắm từng nắm Tẩy Tủy Đan đen thui.

"Ta mới mới thay quần áo!"

"Chủ nhân, ngươi đủ rồi, có thể thay yêu …"

Trong lòng muốn Diệp Phong đổi yêu thú khác xé quần áo, chợt nhận ra được nơi này chỉ có một Đại yêu là hắn, nghĩ đến đây, Phệ Huyết Đường Lang muốn điên!

"Tất cả đều là Tẩy Tủy Đan!"

"Dược hiệu của Tẩy Tủy Đan mạnh hơn Thanh Huyền Đan nhiều, cho dù là cửu vân cửu phẩm Thanh Huyền Đan cũng không bằng, nhưng mà cần phải phục dụng với một lượng lớn, nó có thể giúp

cho các ngươi có được linh thể không có tạp chất chân chính!"

Bành!

Vừa nói xong, Diệp Phong nhìn thấy cẩu tử trừng mắt chó vọt tới đống đan dược, một chiêu vô ảnh cướp đạp con chó bay ra ngoài.

"Con chó ngu này, ngươi nằm yên ở đó cho ta, ngươi là người ăn cuối cùng!"

Diệp Phong nói với con chó đang bò dậy ở xa xa.

Nhìn thấy cảnh này và nghe được lời này, mọi người bỗng nhiên cảm thấy mình sống lại, cuộc sống người không bằng chó có kết thúc hay chưa thì không biết nhưng mà hôm nay tuyệt đối người đã hơn chó!

"Thiên Tuyết tỷ, chúng ta không thể ăn, chúng ta tuyệt đối không thể..."

Lạc Thiên Tuyết ngắt lời Sở Tiêu Tiêu, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Ta muốn mạnh lên, thứ mà hắn lấy ra, ta không thể nào từ chối được!"

"Được, ta cũng muốn xem xem những đan dược mà ngươi nói này có mạnh mẽ như vậy thật hay không!"

Cắn răng, Sở Tiêu Tiêu cũng gia nhập vào đại đội ngũ.

Nhìn mọi người ngồi dưới đất ăn từng nắm từng nắm Tẩy Tủy Đan, Diệp Phong cũng ngồi xuống đất không ngừng bổ sung Tẩy Tủy Đan đã bị ăn hết.

Hai mười phút sau.

Ọe! Ọe! Ọe!

Tất cả mọi người chia ra đứng ở các ngõ ngách vịnh vách tường nôn khan, thứ nhất là vì mọi người ăn quá nhiều, thứ hai là vì cái Tẩy Tủy Đan này có hương vị cực kỳ kém, không phải là hơi kém giống như là hệ thống nói!

"Có khó ăn như vậy sao?"

Diệp Phong nhìn mọi người nôn khan, ném một viên cho tiểu hoàng cẩu đã đời chờ đã lâu.

Nôn!

Nhưng mà khi Diệp Phong ném viên Tẩy Tủy Đan thứ hai vào miệng tiểu hoàng cẩu, tiểu hoàng cẩu trực tiếp phun ra.

"Con chó ngu này, còn chê!"

Nhìn Tẩy Tủy Đan bị tiểu hoàng cẩu phun ra, Diệp Phong nắm chặt hai nắm đấm, dạy cẩu tử làm cho!

"Cẩu tử, ngươi cũng có hôm nay!"

"Diệp Phong quá nuông chiều con chó này, lẽ ra nên đánh nó từ lâu rồi!"

"Nhìn con chó này bị đánh, tâm tình của ta thật là tốt!"

Khi mọi người nhìn thấy con chó bị Diệp Phong đánh đập tàn bạo, không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thì tất cả đều nở một nụ cười.

Mười phút sau!

"Ăn!"

Diệp Phong lấy một đống Tẩy Tủy Đan ra để ở trước mặt cẩu tử, trực tiếp ra lệnh.

Chương 115: Tên điên cụt một tay là ai, các ngươi nói xem nào

Nhìn tiểu hoàng cẩu ủy khuất bắt đầu ăn Tẩy Tủy Đan, Diệp Phong thầm nghĩ: "Con chó ngu, có thứ tốt như vậy mà không chịu ăn, nếu không phải ta muốn bồi dưỡng ngươi thành vạn giới đệ nhất yêu cẩu thì cho dù là ném những thứ này đi thì ta cũng không

cho ngươi ăn lấy một viên!"

Không có ai biết Diệp Phong kỳ vọng vào tiểu hoàng cẩu lớn đến bao nhiêu.

Không có ai biết ở kiếp trước, Diệp Phong là một người tăng ca như điên, mỗi khi về đến nhà, chỉ có một con tiểu hoàng cẩu làm bạn với hắn.

"Hệ thống, thực lực của mỗi người khác nhau, lượng tạp chất tích tụ trong cơ thể cũng khác nhau, bọn họ cần dùng bao nhiêu viên Tẩy Tủy Đan mới có thể hoàn toàn biến thành Linh thể không tạp chất đây?"

Nhìn mọi người đang nôn khan, Diệp Phong cũng kinh hãi với độ đáng sợ của viên Tẩy Tủy Đan này nên cũng rất tò mò không biết mỗi người cần ăn bao nhiêu mới có thể kết thúc cơn ác mộng này.

"Đing! Về cơ bản thì Tẩy Tủy Đan là thanh trừ tạp chất, biến đổi thể chất, bỏ qua tất cả các yếu tố, mỗi người cần nuốt mười vạn viên Tẩy Tủy Đan là hoàn toàn có được Linh thể không tạp chất."

Nghe thấy câu trả lời của hệ thống, Diệp Phong trực tiếp chấn động, hắn chưa từng nghĩ đến số lượng lớn đan dược trong giới thiệu lại mà mười vạn viên!

"Diệp Phong, đúng là ta cảm thấy cơ thể có một số thay đổi nhưng không được rõ lắm. Vừa rồi ít nhất ta cũng ăn được hai, ba trăm viên Tẩy Tủy Đan rồi, phải ăn bao nhiêu mới đạt được đến Linh thể không tạp chất đây?"

Sở Hồng Sơn đã dịu đi một chút, trực tiếp cất tiếng hỏi Diệp Phong, nếu cứ ăn vào thì hắn thật sự không chống đỡ nổi. Bây giờ trong miệng toàn là mùi khó ngửi, tinh thần cũng bị ảnh hưởng không ít.

Mà những người còn lại cũng nhìn Diệp Phong, tuy rằng vẫn cảm nhận được sự thay đổi của cơ thể nhưng bọn họ cũng rất muốn biết đáp án của vấn đề này.

"Mười vạn viên!"

"Bất kể tuổi tác, bất kể thể tu hay đạo tu, bất kể cảnh giới thực lực, chỉ cần ăn mười vạn viên Tẩy Tủy Đan là có được Linh thể không tạp chất!"

Nhìn thấy ánh mắt tò mò của mọi người, Diệp Phong cũng nói thẳng ra số lượng chính xác.

Điên rồi!

Sau khi mọi người nghe thấy mười vạn viên, ai cũng sụp đổ!

Đừng nói chỉ cần ăn đan dược, rất nhiều người trong số họ mấy chục năm nay không trải qua việc gì nhưng thật sự không chống được. Thậm chí mùi vị tệ hại kia của Tẩy Tủy Đan có thể ảnh hưởng đến tinh thần bọn họ, cho dù dùng cách nào phong bế vị giác và khứu giác cũng không hề có tác dụng!

Có điều lúc này tinh thần Lạc Thiên Tuyết chấn động, bởi vì nàng ý thức được một chuyện cực kỳ đáng sợ.

Mội khi tất cả mọi người nắm giữ được Linh thể không tạp chất thì tương đương với việc có được một vé vào cửa dẫn thẳng lên Thượng giới, chỉ cần đạt được một số cơ duyên nữa là có thể đương đầu với chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp của Độ Kiếp cảnh tầng chín đỉnh phong. Sau khi phi thăng lên Thượng giới thì sẽ Nhất Phi Trùng Thiên hoàn toàn, khi đó uy lực của Linh thể mới bộc lộ hoàn toàn.

Hít!

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên Tuyết không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh, nếu như sư tôn ở Thượng giới biết môn hạ của nàng có đám yêu nghiệt này thì chắc chắn sẽ không tiếc giá nào kéo nàng vào Vô Cực thánh địa!

"Không!"

"Muốn ta ăn mười vạn viên đan dược buồn nôn thế này thì chi bằng thẳng tay giết chết ta đi!"

Lúc này đầu Sở Tiêu Tiêu lắc mạnh như trống lắc, trong lòng hối hận vì sao vừa rồi phải ăn cùng với mọi người, Tẩy Tủy Đan ảnh

hưởng đến tinh thần khiến Sở Tiêu Tiêu cảm thấy bây giờ mình rất bẩn!

Mà lúc này mọi người cũng tỏ vẻ đấu tranh, tuy rằng Linh thể không tạp chất khiến tốc độ tu luyện tăng lên nhưng cũng chỉ có thế thôi, đáng không?

Mười vạn viên, bọn họ cảm thấy đến cuối cùng chắc chắn mình sẽ điên mất!

"Vị tệ đến mức đấy sao?"

Sau khi nhìn phản ứng của mọi người, Diệp Phong không khỏi tò mò ăn thử một viên, chưa đến một giây đồng hồ sau đã phun thẳng ra, mặt nhăn như mướp đắng.

"Hệ thống, thế này gọi là không ngon lắm à?"

"Mẹ nó, giống như ăn phân vậy!"

"Không tưởng tượng nổi bọn họ dựa vào nghị lực gì mà ăn hết hơn hai trăm viên. Ta thấy không được thì thôi, những viên Tẩy Tủy Đan này để ta giữ lại phá phách thôi."

Sau khi nếm thử, Diệp Phong không nhịn được mà phỉ nhổ hệ thống.

"Đing! Nhắc nhở ký chủ, Linh thể không tạp chất được tạo ra từ Tẩy Tủy Đan là Linh thể Không tạp chất thuần túy nhất. Ở hạ giới không bộc lộ ra rõ ràng, chỉ khi phi thăng lên Thượng giới sự khủng bố của Linh thể không tạp chất mới hoàn toàn lộ ra, lựa chọn thế nào thì mười ký chủ tự ra quyết định."

Nghe thấy lời nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong cũng sững sờ, hắn thật sự không ngờ nơi Linh thể không tạp chất thật sự thể hiện uy lực lại là Thượng giới!

Mà nhìn thấy Diệp Phong mới ăn một viên đã không chịu được nhổ thẳng ra, mọi người cũng hoàn toàn không đấu tranh nữa, trong lòng đã quyết định!"

"Diệp Phong, ta thấy thôi bỏ đi, ta thật sự không chống được mười

vạn viên đâu!"

Sở Hồng Sơn là người đầu tiên nói ra suy nghĩ trong lòng mình với Diệp Phong.

"Được!"

"Nhưng ta cảnh cáo trước, Sở trưởng lão nếu ngươi muốn ăn ít đi một viên thì ra sẽ để tên điên cụt tay kia ra ngoài một lần, đến lúc đó ta không dám chắc hắn sẽ làm gì với ngươi đâu. Ta chỉ đảm bảo rằng ngươi sẽ sống sót!"

Nói xong, Diệp Phong lại lấy ra từng vốc, từng vốc đan dược.

Răng rắc! Răng rắc!

Tiếng nói của Diệp Phong vừa dứt, Phệ Huyết Đường Lang ở bên cạnh như thể nhìn thấy thứ gì khủng bố lắm, bốc lên ăn điên cuồng đống Tẩy Tủy Đan mà Diệp Phong vừa lấy ra. Nó không ngốc nên cũng hiểu rõ lời này của Diệp Phong không chỉ nói với mỗi mình Sở Hồng Sơn.

Nhớ đến tên điên cụt một tay kia, nó thà bị những viên Tẩy Tủy Đan hôi thối này làm ghê tởm đến chết cũng tuyệt đối không muốn đối mặt với kẻ điên kia!

Răng rắc! Răng rắc!

Lúc này bên cạnh truyền đến tiếng nhai nuốt đan dược, mọi người khiếp sợ phát hiện ra người này là Sở Tiêu Tiêu, vừa rồi chẳng phải ngươi từ chối kinh nhất sao?

Chương 116: Dẫn đầu một vạn kim giáp hộ vệ đi tiêu diệt Hắc Ma giáo

Tên điên cụt một tay?

Rốt cuộc là ai?

Lạc Thiên Tuyết nhìn Sở Tiêu Tiêu đang hoảng sợ vô cùng, nhét rất

nhiều đang dược vào trong miệng, nàng thật sự hoảng sợ rồi. Với sự hiểu biết về bạn thân của mình, chỉ cần là chuyện nàng không muốn làm thì ai cũng không thể thuyết phục nàng làm được.

Nhưng bây giờ chỉ một câu nói của Diệp Phong đã biến thành thế này, điều này sao có thể không khiến Lạc Thiên Tuyết thấy giật mình khó hiểu!

"Diệp Phong, trước đó ta đã ăn hết 238 viên Tẩy Tủy Đan, đem số Tẩy Tủy Đan còn lại đưa hết cho ta đi, là một trưởng lão vào tông môn cuối cùng, ta cảm thấy cần phải làm gương, chưa kể ngươi nể mặt chúng ta nên mới đưa Tẩy Tủy Đan quý báu cho chúng ta ăn."

Nói xong, Sở Hồng Sơn cũng bắt đầu ăn Tẩy Tủy Đan mà Diệp Phong vừa mới lấy ra trước mặt hắn.

Chết lặng!

Mọi người còn lại nhìn thấy cảnh này thì chết lặng!

Chuyện gì đang xảy ra vậy!

Mẹ nó, các người đừng chỉ lo ăn thế, các ngươi nói xem tên điên cụt một tay là sao, mẹ nó, bây giờ chúng ta hoảng hốt lắm!

Hiện tại người mạnh nhất trong tông môn là ai?

Chẳng phải là Phệ Huyết Đường Lang và Sở Hồng Sơn sao?

Nhưng bây giờ hai kẻ mạnh nhất tông môn đều sợ đến mức này, mọi người cảm thấy nếu không ăn theo thì cuối cùng kẻ xui xẻo chắc chắn là mình!

"Rốt cuộc tên nghịch đồ nhà ngươi còn giấu ta bao nhiêu chuyện?"

Lúc này Lạc Thiên Tuyết mới tò mò nhìn Diệp Phong, nàng cảm thấy số chuyện mà Diệp Phong giấu mình ngày càng nhiều mà theo tình hình hiện tại. Nàng đoán lúc nàng bị đẩy ra khỏi tiệm rèn, lúc ấy chắc chắn đã xảy ra chuyện gì đó mà này không biết.

Mười phút sau.

Mọi người ngừng lại một lần nữa, dù sao trước đó vừa mới ăn no mà bây giờ hoàn toàn sự vào nghị lực mới ăn được thêm một trăm viên nữa nhưng đến cực hạn rồi. Bọn họ không phát hiện ra những đan dược này bốc hơi theo dược liệu, cảm giác no trướng cũng dần dần biến mất theo đó.

Ọe!

Nôn khan vài cái, lúc này Sở Hồng Sơn mới nhìn Diệp Phong, nói: "Diệp Phong, e là không bao lâu Thạch Thần Phong sẽ biết việc chúng ta giết Trương Thụ Phong, đến lúc đó rất có thể đối phương sẽ đến tông môn của chúng ta gây rối."

"Chẳng phải hắn nợ ngươi ba ân huệ hay sao?"

Nghe thấy thế Diệp Phong khó hiểu hỏi ngược lại, hắn cảm thấy có ba ơn huệ kia của Sở Hồng Sơn thì chắc chắn đối phương sẽ không dám tìm đến.

"Aizz!"

"Nếu không phải quan hệ thù địch thì ba ơn huệ kia còn có tác dụng nhưng nếu là quan hệ thù địch thì Thạch Thần Phong kia không đời nào thừa nhận ba ân huệ này đâu. Hắn với Trương Thụ Phong là cá mè một lứa, chẳng phải dạng tốt đẹp gì!"

Sở Hồng Sơn cười gượng lắc đầu nói, dù sao ân huệ của mình cũng không có tác dụng, muốn đối đầu với Thạch Thần Phong đành phải dựa vào người điên đáng sợ bên cạnh Diệp Phong kia.

"Đinh! Thông báo nhiệm vụ, mời ký chủ dẫn đầu một vạn quân dự bị của bại gia hộ vệ quân tiến lên tiêu diệt Hắc Ma giáo, nhiệm vụ thành công được thưởng ba mươi vạn điểm phá của, nhiệm vụ thất bại sẽ bị trừ 30 vạn điểm phá của, có thể từ chối!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Quân dự bị của bại gia hộ vệ quân?"

"Đúng rồi, ta quên chưa hỏi, kim giáp hộ vệ lần đầu tiên xuất hiện có nói bại gia hộ vệ quân có hàng nghìn hàng vạn người nhưng tên

điên cụt một tay kia lại nói hiện tại chỉ có mười người, chuyện này là sao?"

Nghe vậy Diệp Phong bỗng nhiên nhớ đến sự nghi ngờ trong lòng, hỏi thẳng hệ thống.

"Đinh! Bởi vì kim giáp hộ vệ chỉ là một trong số hàng nghìn hàng vạn quân dự bị của bại gia hộ vệ quân, kim giáp tượng trưng cho thân phận của bọn họ, lúc nào cũng có thể cởi kim giáp xuống, lúc nào cũng có thể trở thành thành viên chính thức trong bại gia hộ vệ quân!"

Mẹ kiếp!

Nghe thấy lời giải thích của hệ thống, Diệp Phong chỉ có thể dùng từ mẹ kiếp để diễn tả tâm trạng mình lúc này.

Thì ra những người mà tên điên cụt một tay kia nó rằng cần kiểm tra đánh giá ở mọi cấp độ chính là hàng nghìn hàng vạn thành viên quân dự bị mặc kim giáp!

"Hệ thống, có vẻ không đúng lắm. Ta gặp nguy hiểm, không phải do thành viên chính thức của bại gia hộ vệ quân đến sao?"

"Vì sao lần đầu tiên lại là tráng hán kim giáp của quân dự bị thế?"

Lúc này Diệp Phong hỏi lại.

"Đinh! Sau khi kí chủ gặp nguy hiểm, hệ thống sẽ lựa chọn ngẫu nhiên, dù sao ở Huyền Thiên đại lục nhỏ yếu này thì dẫu cho thành viên quân dự bị đến đây cũng đã áp đảo hoàn toàn rồi!"

Ha ha!

Mẹ nó, hệ thống ngươi chịu chơi thật!

Nghe xong lời giải thích của hệ thống, Diệp Phong không phản bác được nhưng hắn thật sự muốn gào to một tiếng, mẹ kiếp, ngươi tôn trọng ký chủ là ta một chút được không. Ta sắp gặp nguy hiểm rồi mà mẹ nó, ngươi còn điều động người một cách ngẫu nhiên?

"Đưa Tử Minh Huyền Y cho Lạc Thiên Tuyết nhận được năm mươi

vạn điểm phá của, hiện tại điểm phá của của ta đã đạt đến đến sáu mươi mốt vạn tám nghìn hai trăm mười điểm, nếu được cộng thêm ba mươi vạn điểm phá của này thì chín mươi vạn điểm phá của cũng đủ để ta đột phá lên Thần Tàng cảnh tầng chín đỉnh phong rồi."

"Nhưng Hắc Ma giáo này cường đại cỡ nào mà cần ta dẫn đầu một vạn quân kim giáp hộ vệ dự bị đến tiêu diệt?"

Lúc này Diệp Phong cũng nảy sinh hứng thú rất lớn đối với Hắc Ma giáo này.

"Đinh! Xin ký chủ đừng suy nghĩ nhiều, chỉ cần để một vạn quân kim giáo hộ vệ dự bị ra hứng gió là được."

Mẹ!

Nghe đến đây, trên mặt Diệp Phong treo đầy vạch đen, mẹ nó, ngươi đúng là một ông chủ tốt, còn biết để nhân viên ra ngoài hứng gió!

"Nhưng bảy ngày sau ta muốn tham gia thi đấu bí cảnh tông môn, đó cũng là nhiệm vụ, không đủ thời gian đâu!"

Lúc này Diệp Phong nhận ra không đủ thời gian.

"Đinh! Ký chủ có thể để Sở Hồng Sơn dẫn người đến Hắc Ma giáo, bảy ngày là đủ, đợi sau khi tiêu diệt Hắc Ma giáo xong thì để kim giáp hộ vệ xé rách không gian trực tiếp đưa ngươi vào bên trong không gian thi đấu bí cảnh tông môn là được."

Trực tiếp đưa đến không gian bí cảnh?

Chương 117: Dẫn đầu một vạn kim giáp hộ vệ đi tiêu diệt Hắc Ma giáo (2)

Thế có nghĩa là không ai biết hắn tiến vào không gian bí cảnh phải không?

Chỉ cần nghĩ cách cướp tất cả tài nguyên tu luyện bên trong bí

cảnh vào tay rồi phá hủy hết thì chẳng phải có thể tạo thành hành vi phá của hay sao. Rồi để lại một ít đủ cho một người thì không chỉ ta là đứng thứ hai mà mẹ nó, tất cả mọi người đều đứng thứ hai!

(chúng đệ tử tông môn: Ngươi phá của thì phá của, mẹ nó, đừng lãng phí đồ đạc của chúng ta chứ, ngươi có còn là người không!)

"Lão bà, ta muốn ra ngoài làm vài chuyện với Sở trưởng lão. ngươi xem..."

Xoẹt!

Không đợi Diệp Phong nói xong, Lạc Thiên Tuyết đã lấy một thanh kiếm trắng như tuyết từ trong nhẫn không gian ra gác thẳng lên cổ mình, căm tức nhìn Diệp Phong, nói: "Ngươi thử gọi thêm một tiếng nữa xem!"

Chơi như vậy cũng được sao!

Nhìn thấy thao tác này của Lạc Thiên Tuyết, trong lúc nhất thời mọi người đều ngây ra!

"Không hổ là thánh nữ của Thượng giới, mẹ nó, đổi ngược cách làm luôn ạ!"

Mà Diệp Phong nhìn thấy cảnh này, trong lòng cũng gào lên một tiếng trâu bò, hắn không ngờ tới đối phương sẽ ra chiêu này!

"Sư tôn, ta muốn xuất môn bàn bạc với Sở trưởng lão..."

Diệp Phong chưa kịp nói xong, Lạc Thiên Tuyết đã cắt ngang: "Được!"

Chưa gì đã đồng ý?

Thậm chí ta còn chưa nói muốn làm gì, thân là sư tôn thì ít nhất cũng phải quan tâm đệ tử của mình một chút chứ!

"Sư tôn, dù sao ta cũng là đại đệ tử thân truyền của ngươi, đệ tử ra ngoài mà ngươi không lo lắng đệ tử sẽ xảy ra chuyện gì sao?"

Diệp Phong không cam lòng hỏi thẳng Lạc Thiên Tuyết.

"Sư tổ ra ngoài làm việc, một tiểu bối như ta cớ gì phải quan tâm?"

Lạc Thiên Tuyết tỏ vẻ nghiền ngẫm nhìn Diệp Phong, nói.

Nghe thấy vậy, Diệp Phong nở một nụ cười gượng, trước đây dùng thân phận này ép người ta, ai ngờ được nhanh như vậy đã bị đối phương đâm ngược lại.

Mười phút sau.

Sau khi Diệp Phong để lại mười vạn viên Tẩy Tủy Đan cho mỗi người, hắn bảo Sở Hồng Sơn dẫn mình rời khỏi tông môn.

"Làm gì đây!"

"Không cần làm tròn loại đan dược thần kỳ thế này đâu, không ngờ hơn ba trăm viên chúng ta ăn trước đó là vô ích?"

Đứng ở cửa tông môn nhìn hai người bay lên tận trời, mọi người rưng rưng đeo nhẫn không gian chứa đựng mười vạn viên Tẩy Tủy Đan vào tay. Những này tiếp theo đừng hòng ăn thứ gì khác, ăn phân.. đan dược đi!

"Diệp Phong, chúng ta đi đi đâu đây?"

Ngồi trên một thiết bản linh khí có hoa văn phức tạp, Sở Hồng Sơn cũng tò mò dò hỏi.

"Sở trưởng lão, thứ này là cái gì vậy?"

Diệp Phong không đếm xỉa đến câu hỏi của Sở Hồng Sơn mà chú ý đến thiết bản dài rộng hai mét ở dưới thân. Nếu như không phải vì trên bề mặt có các loại hoa văn khó hiểu thì đây chỉ là một tấm sắt mà thôi, nhưng giờ lại có thể bay trên không, sao không khiến Diệp Phong cảm thấy hứng thú cho được.

"Đây chỉ là một linh khí phi hành mà thôi."

"Chỉ cần linh thạch đủ nhiều thì chắc chắn linh khí phi hành vẫn bay trên không được, phần lớn thể tu đều làm một cái linh khí phi

hành, thậm chí rất nhiều đạo tu cũng có linh khí phi hành. Dù sao thứ này cũng tiêu tốn linh lực trong cơ thể, chỉ có điều hơi tiêu tốn linh thạch, linh khí phi hành càng cường đại thì mỗi giây mỗi phút dựa vào tốc độ khác nhau sẽ tiêu hao lượng linh thạch khác nhau."

Nghe thấy thế, Diệp Phong lập tức kích động, chẳng phải hắn đang thiếu thứ này sao!

Nếu có linh khí phi hành thì mẹ nó, kẻ nào còn học phi kiếm nữa chứ, nằm ở trên linh khí phi hành để đi đường không tốt sao?

Quan trọng nhất là hắn không hề thiếu linh thạch!

“Phi hành Linh Khí cũng được chia thành từ cấp một đến cấp chín, chẳng qua phi hành Linh Khí của ta chỉ mới cấp ba mà thôi, giới hạn tốc độ cao nhất nhiều lắm chỉ là đỉnh cấp chín của linh cảnh dung hợp.”

“Là một người thể tu, nếu thường ngày muốn đi lại, ta cũng có thể ngự không phi hành với thân thể cường tráng, nhưng khi không có việc gấp, ta sẽ ngồi trên phi hành Linh Khí này ngắm nhìn phong cảnh trên đường đi.”

Sở Hồng Sơn nhìn Diệp Phong đang tràn ngập tò mò, cười giải thích.

Phi hành Linh Khí cấp ba?

Vậy với tốc độ này có thể trong vòng bảy ngày đuổi tới Hắc Ma Giáo không?

Nghĩ vậy, Diệp Phong nhìn về phía Sở Hồng Sơn hỏi: “Vậy chúng ta có thể dùng phi hành Linh Khí cấp ba này đi đến Hắc Ma Giáo trong vòng bảy ngày không?”

“Hắc Ma Giáo?”

“Diệp Phong, ngươi muốn đi Hắc Ma Giáo tìm Thạch Thần Phong?”

Nhưng mà khi Sở Hồng Sơn nghe được Diệp Phong hỏi câu này lại là sửng sốt, bởi vì Thạch Thần Phong đúng là giáo chủ của Hắc Ma

Giáo, mà thực lực tổng thể của Hắc Ma Giáo đều ở phía trên tinh cực tông!

“Thạch Thần Phong?”

“Người mà ngươi nói lúc trước muốn gây rắc rối cho chúng ta chính là Thạch Thần Phong của Hắc Ma Giáo?”

Điên rồi!

Nghe được câu này của Diệp Phong, trong đầu Sở Hồng Sơn ầm ầm vang lên, hai chúng ta căn bản không phải đang nói chuyện trên cùng một kênh sao?

“Diệp Phong, ngươi không biết Thạch Thần Phong chính là giáo chủ của Hắc Ma Giáo?”

“Vậy ngươi muốn đi Hắc Ma Giáo làm gì?”

Sở Hồng Sơn một lời khó nói hết nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi.

“Đừng quan tâm đến việc ta đi làm gì, ta chỉ hỏi ngươi, nếu dùng phi hành Linh Khí cấp ba này thì có thể trong vòng bảy ngày đuổi tới Hắc Ma Giáo không thôi?”

Diệp Phong nhìn Sở Hồng Sơn, hỏi thẳng.

“Không thể, nếu ta dùng toàn bộ sức lực lên đường, ta có thể đến Hắc Ma Giáo trong vòng sáu ngày, hơn nữa phải được nghỉ ngơi vào ban đêm.”

Một lúc sau.

“Nhanh, cái này mới gọi là nhanh!”

Diệp Phong đang ngồi một mình trên phi hành Linh Khí, cho dù có vòng bảo hộ linh lực, hắn cũng có thể cảm nhận được làn gió mát lạnh, nhìn toàn bộ cảnh sắc phía dưới đang lướt nhanh qua cũng không kìm được phát ra một tiếng cảm thán.

Nhân lực nâng lên khí!

Sở Hồng Sơn đôi đang ngự không phi hành phía sau, tay đỡ phi hành Linh Khí nhanh chóng bay về phía trước, giờ phút này hắn khóc chết tâm đều có, thân thể hắn đã chịu năm đạo thiên lôi độ kiếp cảnh cửu trọng đỉnh, nhưng nằm mơ đều không có nghĩ đến chính mình sẽ có một ngày lưu lạc làm người nâng khí!

Chương 118: Nếu không vi sư xoa lưng cho ngươi?

Gần tối, theo ánh mặt trời dần lặn ở phía tây, Sở Hồng Sơn và Diệp Phong trực tiếp dừng lại ở một tòa thị trấn, nếu tiếp tục lên đường, chỉ sợ tối nay họ sẽ dã ngoại qua đêm.

Đối với Diệp Phong, tuy rằng hắn mới gia nhập môn phái không lâu, nhưng hắn cũng đã tìm hiểu và biết Diệp Phong là một người rất thích ngủ.

“Theo như lời các vị trưởng lão khác, Diệp Phong mỗi sáng đều sẽ lấy ra một ít đồ vật phá của, cũng không biết ngày mai có lấy ra thứ gì đó tới phá của hay không, thật đúng là có chút chờ mong.”

Nằm ở trên giường gỗ trong phòng khách, Sở Hồng Sơn cũng lộ ra vẻ chờ mong.

Trong một căn phòng cho khách khác.

“Tẩy Tủy Đan này hẳn là nên đưa cho đồ đệ lớn nhất của ta một ít, bằng không, sư phụ như ta chẳng phải là quá không xứng chức.”

Nghĩ vậy, Diệp Phong trực tiếp ở trong lòng mặc niệm nói: “Mở ra truyền tống môn phái, mục tiêu Hoa Ngữ Mộng!”

Theo không gian xung quanh biến dạng, Diệp Phong trong nháy mắt đã biến mất ở trong phòng cho khách.

“A!”

Khi một tiếng thét chói tai vang lên, Diệp Phong lúc này mới phát hiện Hoa Ngữ Mộng đang tắm gội trong chiếc thau tắm lớn, còn chính mình hoá ra lại truyền tống tới giữa thau tắm.

“Đại đồ đệ, nếu không ngươi xoay người lại, vi sư xoa lưng cho ngươi?”

Diệp Phong vẻ mặt mộng bức nhìn Hoa Ngữ Mộng đang ôm hai tay trước ngực, vô cùng tức giận.

“Tìm chết đi!”

Hoa Ngữ Mộng nổi giận trực tiếp đạp một chân, chuẩn bị đá Diệp Phong đá khỏi thau tắm.

Oanh!

Đúng lúc này, một hơi thở cường đại trấn áp không gian ầm ầm buông xuống!

“Ta muốn xem ai dám làm tổn thương chủ tử của ta!”

Khi một giọng nói thô bạo vang lên, người đàn ông vạm vỡ hói đầu xé rách khe hở từ giữa không gian đi ra.

“Lăn!”

“Tốt!”

Người đàn ông đầu trọc vừa mới bước ra một chân đã lập tức thu lại.

Khi khe hở không gian dần dần biến mất, người đàn ông đầu trọc bên kia khóc chết tâm đều có, hắn là thành viên chính thức của hộ vệ quân a, khó khăn lắm lần này mới rút trúng, ai ngờ vừa mới bước ra một chân đã bị mắng trở lại!

Phần phật!

Diệp Phong lúc này cũng trực tiếp bước ra khỏi thau tắm.

Một lúc sau.

“Sư phụ, lần sau khi lại qua đây có thể báo trước cho đệ tử một tiếng được không?”

Hoa Ngữ Mộng đã ăn mặc chỉnh tề, sắc mặt đỏ bừng nhìn Diệp

Phong tức giận nói.

“Được, lần này tuyệt đối là ngoài ý muốn.”

Diệp Phong cũng là vẻ mặt xấu hổ đáp lại, hắn cũng không nghĩ tới vất vả lại đây xem đại đệ tử, lại xảy ra chuyện xấu hổ như vậy.

“Sư phụ, ngươi lại đây tìm ta có chuyện gì sao?”

Hoa Ngữ Mộng dù sao cũng là cốc chủ của Vạn Hoa Cốc, cảm xúc và tâm thái rất nhanh đã điều chỉnh trở lại.

“Trong nhẫn không gian này có hai mươi vạn viên Tẩy Tủy Đan, ngươi mười vạn viên, tiểu sư cô của ta mười vạn viên, chỉ cần dùng hết toàn bộ mười vạn viên Tẩy Tủy Đan thì có thể có được một linh thể không có tạp chất.”

“Mặc dù sau khi nuốt xuống Tẩy Tủy Đan sẽ vô cùng tanh tưởi, nhưng các ngươi cũng cần thiết chịu được áp lực và ăn hết nó, phải ăn hết toàn bộ mười vạn viên mới có thể chân chính có được linh thể không có tạp chất, thiếu một viên cũng không được!”

“Đừng nghĩ rằng linh thể không có tạp chất chỉ có tác dụng cho việc tu luyện nhanh hơn, khi đạt đến cảnh giới, sự lợi hại của linh thể không có tạp chất mới có thể chân chính hiển lộ ra.”

Nghe xong, Hoa Ngữ Mộng nghiêm túc gật đầu nói: “Sư phụ yên tâm, đệ tử tuyệt đối sẽ dùng hết toàn bộ mười vạn viên Tẩy Tủy Đan.”

Diệp Phong quá phá của!

Nhưng Hoa Ngữ Mộng cũng biết Diệp Phong lấy ra đan dược cường đại như vậy tuyệt đối là thật!

Hơi thở khủng bố cuồng bạo vừa rồi, gần như chỉ trong thời gian ngắn đều có thể khiến nàng cảm giác được sợ hãi đến hít thở không thông!

Vốn dĩ nàng chỉ cho rằng Diệp Phong chỉ là một kẻ có tiền bại gia tử, nhưng hiện tại lại phát hiện không ngừng đơn giản như vậy, đối phương nói ra tình huống của thượng giới cũng tuyệt đối là sự

thật.

Thần bí!

Có tiền!

Còn có cường giả khủng bố bảo hộ tại bên người!

Hoa Ngữ Mộng thậm chí còn cảm thấy may mắn khi chính mình có thể gia nhập môn phái của Diệp Phong.

Mà vừa rồi nàng cũng không hỏi tình huống của cường giả, nếu Diệp Phong muốn nói, nàng không cần hỏi, nếu không muốn nói, nàng hỏi chính là lắm miệng.

“Đúng rồi, ngươi biết Hắc Ma Giáo không?”

“Mấy ngày gần đây không cần giao tiếp với Hắc Ma Giáo, ta hiện tại đang chuẩn bị đi diệt Hắc Ma Giáo.”

“Được rồi, không có chuyện gì khác, chỉ là muốn cho ngươi một ít đan dược.”

Nói xong, không gian xung quanh dần dần vặn vẹo, bóng dáng của Diệp Phong nhanh chóng biến mất ở trước mắt Hoa Ngữ Mộng.

“Sư phụ muốn tiêu diệt Hắc Ma Giáo?”

Nghĩ vậy, một tia sát ý lóe lên trong mắt Hoa Ngữ Mộng, trực tiếp đứng dậy rời khỏi phòng.

“Người tới, lập tức kéo những người của Hắc Ma Giáo lần này đến mua sắm độc đan, độc trùng, cỏ độc ra ngoài chém!”

Rất nhanh, ngoài phòng liền vang lên mệnh lệnh đầy sát ý của Hoa Ngữ Mộng!

(Đệ tử Hắc Ma Giáo: Chúng ta không nên là đệ tử may mắn còn sống của Hắc Ma Giáo, tại sao giờ lại chết sớm hơn cả người ở Hắc Ma Giáo!)

Trong khuê phòng.

"Sư tôn, rốt cuộc đệ tử có chỗ nào mạo phạm đến ngươi, ngươi có thể nói ra với đệ tử mà, cầm đan dược tanh tưởi khiến đệ tử buồn nôn thế này có phải quá đáng rồi không?

Vẻ mặt Lạc Dao Dao u oán nhìn Hoa Ngữ Mộng, trong mắt tràn ngập vẻ uất ức.

Ba viên!

Chỉ mới ăn ba viên mà đã khiến Dao Dao thành thế này, suy cho cùng đan dược này khủng bố đến mức nào?

Hoa Ngữ Mộng nhìn thấy Lạc Dao Dao uất ức không thôi thì trong lòng cũng kinh sợ viên Tẩy Tủy Đan mà Diệp Phong cho nàng.

Đúng vậy, Hoa Ngữ Mộng không dùng nó ngay mà tìm Lạc Dao Dao đến thử trước.

Ta cũng thử xem sao?

Nghĩ đến việc Diệp Phong dặn đi dặn lại nhất định phải ăn đủ mười vạn viên, cho dù nhìn thấy Lạc Dao Dao như vậy nhưng Hoa Ngữ Mộng biết sớm muộn gì mình cũng phải ăn nên hắn dứt khoát thẳng tay cho một viên vào trong miệng.

Ọe!

Chương 119: Ngày đầu tiên ngươi đã hành ta, Sở Hồng Sơn điên rồi

Vừa nhai nhai mấy cái, Mộng Hoa Ngữ đã buồn nôn, lúc sắp nhổ hết ra thì đột nhiên nhớ đến điều gì đó, cuối cùng thật sự nuốt xuống.

Hai mươi vạn viên, hai người mỗi người mười vạn viên vậy nên không được lãng phí một viên nào cả!

"Sư tôn, rốt cuộc ngươi bị làm sao vậy!"

"Có người uy hiếp ngươi phải không? Nếu vậy thì ngươi cứ nháy mắt mấy cái nói cho đệ tử biết cũng được, thù oán cái gì mà lại muốn hai sư đồ chúng ta ăn đống đan dược buồn nôn này chứ?"

Thấy Hoa Ngữ Mộng ăn một viên thật, Lạc Dao Dao thật sự sắp điên rồi! Đây không phải là trừng phạt nàng mà đây chắc chắn là tai nạn!

"Dao Dao, đan dược này là do sư tôn đem đến."

"Đừng hỏi gì, cứ ăn là được rồi!"

Nói xong Hoa Ngữ Mộng đưa cho Lạc Dao Dao một chiếc nhẫn không gian chứa đựng Tẩy Tủy Đan.

"Nhiều thế này, sư tổ đang muốn đùa chết hai sư đồ chúng ta sao!"

Mẹ!

Nghe thấy thế, sắc mặt Hoa Ngữ Mộng đỏ bừng lên, vội trách cứ: "Đùa chết với không chết cái gì, sư tôn đang muốn tốt cho chúng ta. Ngươi mười vạn viên, ta mười vạn viên, nhất định phải ăn hết toàn bộ không thiếu một viên nào!"

"Sư tôn, ngươi đợi một chút để ta hỏi tỷ tỷ trước đã."

Nói xong Lạc Dao Dao lấy ngọc bội truyền âm có thể liên lạc với

Lạc Thiên Tuyết ra.

"Ọe! Ọe!"

"Dao Dao, tìm ta có chuyện gì thế, ọe!"

Nghe thấy tiếng nôn khan đứt quãng ở bên kia, Lạc Dao Dao không nói lời này thẳng tay ngắt liên lạc với ngọc bội truyền âm. Rồi mặt nhăn như mướp đắng nhìn Hoa Ngữ Mộng nói: "Sư tôn, chúng ta ăn đi, tỷ tỷ ta còn đang nôn khan ở bên kia đấy!"

"Đúng rồi, sư tôn vừa rồi ta nghe nói ngươi sai người chém hết những giáo đồ mà Hắc Ma giáo phái tới mua vật liệu, sau khi Hắc Ma giáo biết chuyện e là sẽ không bỏ cuộc đâu!"

Lúc này Lạc Dao Dao bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, nàng dò hỏi nhìn Mộng Hoa Ngữ. Dù sao thực lực của Hắc Ma giáo cũng mạnh mẽ vô cùng, nói không ngoa thì cho dù Vạn Hoa cốc muốn tiêu diệt Hắc Ma giáo cũng sẽ tổn thương nguyên khí nặng nề, ít nhất cũng phải phong cốc trăm năm mới khôi phục lại được.

"Sư tôn đang trên đường tiến đến Hắc Ma giáo rồi, có lẽ chưa đến mấy ngày nữa Hắc Ma giáo sẽ hoàn toàn biến mất tại Thiên Huyền đại lục."

Sững sờ!

Nghe thấy vậy Lạc Dao Dao ngây ra tại chỗ, cho dù là Tinh Cực tông cũng không dám khiêu chiến với Hắc Ma giáo thế mà tên đệ tử kia của tỷ tỷ lại muốn đi tiêu diệt Hắc Ma giáo, chắc chắn là tiêu diệt chứ không phải mua lại à?

...

Sáng sớm hôm sau,

Diệp Phong vừa thức dậy đã kiểm tra bại gia sản phẩm hiện lên hôm nay.

Bại gia sản phẩm hôm nay: "Mảnh cảm ngộ Luyện Khí chi đạo *10000!

Mảnh cảm ngộ Luyện Khí chi đạo: Dẫu chỉ là một người bình thường một khi đã sử dụng toàn bộ thì cảm ngộ về Luyện Khí chi đạo cũng đạt được đến một mức độ cực cao, có thể luyện chế được linh khí khí linh cấp thấp.

"Có thứ đồ này sao?"

Sau khi nhìn thấy bại gia sản phẩm hôm nay, Diệp Phong cũng kinh ngạc, hắn biết dưới Hạ giới hoàn toàn không có khí linh linh khí. Tựa như đỉnh linh Cửu Long Phần Thiên Đỉnh, cái đó cùng một loại với khí linh nhưng là loại có cấp bậc cực kỳ cao.

"Lãng phí cái này thế nào đây!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng thầm nghĩ khó.

Một lát sau.

"Diệp Phong, vì chuyện gì mà rầu rĩ vậy?"

Chu Hồng Sơn đang ăn sáng, nhìn thấy Diệp Phong mang vẻ mặt buồn rầu như vậy thì tò mò hỏi thăm.

'Sở trưởng lão, ngươi là Luyện Khí Sư đứng đầu, ngươi vẫn luôn theo đuổi cảnh giới tối cao của Luyện Khí chi đạo sao?"

Nghe thấy câu hỏi của Sở Hồng Sơn, Diệp Phong cũng tiện miệng hỏi lại.

Ha ha ha!

Nhưng sau khi nghe câu hỏi này, Sở Hồng Sơn lại cười phá lên, nói: "Đúng vậy, ta từng có ước nguyện cả đời chính là muốn tự tay chế tạo ra một cái Thiên cấp lô đỉnh nhưng bây giờ ta đã hiểu rồi."

"Cũng ngang ngửa theo đuổi Luyện Khí chi đạo gì đó."

Nhớ đến Diệp Phong dùng Thiên cấp lô đỉnh làm thùng chứa nhà xí, nhớ đến Lãnh Vô Phong dùng thiên cấp lô đỉnh làm vại nước, mặt Sở Hồng Sơn giật giật, nói tiếp: "Cả đời này ta vẫn luôn theo đuổi Luyện Khí chi đạo ở cấp độ cao hơn nhưng bây giờ cảm thấy mệt rồi. Cho dù có một quyển bí điển luyện khí có thể đúc ra khí

linh đặt ở trước mặt ta, ta cũng sẽ không liếc nó một cái mà sẽ vứt nó đi càng xa càng tốt!"

Thành quả luyện khí đỉnh cao chắc chắn là vinh quang cả đời của một gã Luyện Khí Sư, Sở Hồng Sơn thà rằng không rèn được chứ không đời nào để loại vinh quang này bị hoen ố!

Từ từ!

Sao tiểu tử này lại đột nhiên mỉm cười với ta?

Đúng lúc này, Sở Hồng Sơn phát hiện ra vẻ mặt tràn ngập mây đen của Diệp Phong đã tan đi trong nháy mắt tựa như hoa nở xuân về nhưng mẹ nó, ánh mắt hắn nhìn ta thì rất là đáng sợ!

"Sở trưởng lão, đến phòng trọ với ta một chuyến.

Nói xong, Diệp Phong đứng dậy đi thẳng lên cầu thang.

Làm sao bây giờ?

Có đi hay không?

Ta hoảng quá, tiểu tử thối này lại muốn làm gì đây!

Tranh đấu một lúc, Sở Hồng Sơn vẫn cắn răng đi lên lầu hai, là phúc thì không phải họa, là họa thì không tránh được!

"Mảnh cảm ngộ Luyện Khí chi đạo!

Sau khi bước vào phòng trọ, Sở Hồng Sơn cảm nhận được khí tức tản ra từ một mảnh nhỏ do Diệp Phong lấy ra, sắc mặt thay đổi mà kêu lên một tiếng.

Hô!

Thở ra một hơi thật sâu, Sở Hồng Sơn nói với Diệp Phong: "Diệp Phong, ta đã nói là không theo đuổi lòng tin Luyện Khí chi đạo tối cao rồi mà, cho ta thứ này chỉ lãng phí thôi, nên để lại cho người hữu duyên đi thôi."

Có nhiều thứ, một khi đã buông xuống thì rất khó cầm lên lại, về

điểm này thì bản thân Sở Hồng Sơn hiểu rất rõ.

Huống chi đây là một Mảnh cảm ngộ Luyện Khí chi đạo, cho dù ở trong Thiên Đạo chiến trường cũng chỉ xuất hiện với số lượng cực kỳ ít ỏi, thậm chí hắn xông xáo Thiên Đạo chiến trường mấy chục năm mới măn mắn từng có được hai cái.

Lãng phí?

Trong mắt các ngươi là lãng phí nhưng trong mắt ta cũng chỉ là phá của mà thôi!

"Ta cho rằng ngươi chính là người hữu duyên!"

Chương 120: Tốc chiến tốc thắc, Thiện Ác Phật Đà

"Nếu ngươi không vứt bỏ niềm tin theo đuổi Luyện Khí chi đạo tối cao, ta đã không cho ngươi rồi!"

???

Nghe thấy lời này của Diệp Phong, Sở Hồng Sơn chết lặng.

"Cho ta thì đúng là lãng phí, không phải ngươi đang phá của..."

Nói được nửa câu, Sở Hồng Sơn chợt tỉnh ngộ, thì ra ngươi đang lãng phí lên người ta?

"Chỉ có một cái thôi, tên phá của này cũng coi như nghèo một lần."

Nghĩ vậy, đang lúc Sở Hồng Sơn định đồng ý thì thấy Diệp Phong bắt đầu lấy ra từng Mảnh cảm ngộ Luyện Khí chi đạo đặt lên bàn.

"Đây là một vạn Mảnh cảm ngộ Luyện Khí chi đạo, chỉ cần hấp thu toàn bộ thì Luyện Khí chi đạo của ngươi sẽ đạt đến đỉnh cao, đến lúc đó thậm chí ngươi có thể luyện chế được khí linh linh khí hạ cấp."

"Sau này bát, chậu, gáo, dao phay, cái cuốc, đồ này nọ mà tông

môn chúng ta sử dụng coi như là giao hết cho Sở trưởng lão rồi, nhất định phải đảm bảo tất cả mọi thứ đều có khí linh mới được đấy."

Nghe Diệp Phong nói vậy, Sở Hồng Sơn điên mất!

Khí linh!

Nhìn khắp toàn bộ Huyền Thiên đại lục này cũng không có một cái linh khí nào có khí linh cả, chế tạo ra được một linh khí có khí linh thì chắc chắn sẽ được ghi vào biên niên sử ngàn năm của Huyền Thiên đại lục!

Thế mà ngươi lại muốn ta chế tạo mấy cái nồi, bát, gáo, chậu, thậm chí còn có cả dao phay với cuốc?

"Không thể nào!"

"Chuyện này tuyệt đối không thể!"

"Nếu thế thì ta thà rằng không trở thành Luyện Khí Sư đệ nhất Huyền Thiên đại lục!"

Sở Hồng Sơn nhìn Diệp Phong với vẻ mặt cực kỳ kiên định, nói lời từ chối.

Làm gì thế?

Ngươi rút cánh tay phải ra khỏi ống tay áo rồi vung vẩy cái ống tay áo trống rỗng kia làm gì?

Mẹ kiếp!

Trong giây lát, trong đầu Sở Hồng Sơn bỗng nhiên hiện ra bóng dáng của tên điên cụt một tay.

"Thôi được rồi!"

Thấy Sở Hồng Sơn miễn cưỡng dung hợp từng Mảnh cảm ngộ Luyện Khí chi đạo, Diệp Phong cũng nở nụ cười.

Một giờ sau.

"Diệp Phong, muốn rèn đúc ra linh khí chứa khí linh không phải là một chuyện đơn giản, tuy rằng trình độ cả ta đã đạt đến cảnh giới kinh khủng thế này nhưng diễn sinh khí linh trên linh khí sẽ dẫn xuất ra khí kiếp, cho dù dùng linh khoáng quý báu nhất ở Huyền Thiên đại lục cũng không thể ngăn cản nổi khí kiếp!"

"Khí linh cũng không nên tồn tại ở Huyền Thiên đại lục."

Lúc này Sở Hồng Sơn dùng sức nâng khí lên, mở miệng khuyên Diệp Phong đang ngồi ở đối diện mình trên linh khí phi hành.

"Khí kiếp?"

"Yên tâm, đến lúc đó ta sẽ cản ở dưới khí kiếp."

Nghĩ đến lần đầu tráng hán mặc kim giáp xuất hiện mà đã thẳng tay trảm đứt kiếp vân, Diệp Phong thật sự không lo lắng về vấn đề này.

Khoan đã!

Lần trước lúc tên điên cụt một tay kia xuất hiện tại sao lại không dẫn đến kiếp vân, chẳng lẽ thành viên của đội bại gia hộ vệ chính thức đã cường đại đến mức lôi kiếp cũng không dám đánh xuống sao?

Hít!

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh, nếu đúng như những gì hắn suy đoán thì sự cường đại của thành viên chính thức đội bại gia hộ vệ đã vượt xa tưởng tượng của hắn.

"Không thể nào!"

"Diễn sinh khí linh trên linh khí có phẩm cấp khác nhau thì uy lực của khí kiếp được dẫn đến cũng khác nhau. Nhưng chỉ cần có người dám ngăn cản khí kiếp thay khí linh thì sẽ dẫn đến lôi kiếp chân chính, đến ta cũng không thể cản nổi loại lôi kiếp chân chính này!"

Nghe thấy lời này của Diệp Phong, Sở Hồng Sơn cũng giật nảy

mình, cho dù hắn đã đạt đến một loại trình độ khủng bố ở Luyện Khí chi đạo nhưng có rất nhiều thông tin mà hắn không nắm rõ được.

"Yên tâm, dù là lôi kiếp hay khí kiếp cấp bậc gì cũng đừng lo lắng, chỉ cần tên điên cụt một tay kia bước ra thì cho dù chém kiếp vân của khí kiếp hay kiếp vân của lôi kiếp Thiên Đạo cũng không dám đánh nửa quả rắm!"

Diệp Phong nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của Sở Hồng Sơn thì mở miệng nói lời bảo đảm.

Thật không thế?

Sở Hồng Sơn nghe thấy thế, tinh thần cũng đột nhiên run lên. Tuy rằng Diệp Phong có hơi phá của nhưng thật sự chưa bao giờ khoác loác điều gì.

Nhưng nếu đúng như thế thật thì mẹ nó rốt cuộc ngươi là ai vậy, còn có loại tồn tại khủng bố thế này canh giữ ở bên người!

Khoan đã!

Mẹ nó, có phải ta suy xét sai vấn đề rồi không!

Sau khi khiếp sợ xong, Sở Hồng Sơn bỗng nhiên ý thức được nếu như những thứ này đều không thành vấn đề thì chẳng phải hắn thật sự phải chế tạo ra những cái nồi, bát, gáo, chậu ẩn chứa khí linh hay sao?

Sáu ngày!

Ta chỉ cần ở cạnh hắn sáu ngày mà mới ngày đầu tiên đã hành ta như vậy, chắc là mấy ngày tiếp theo sẽ không hành ta tiếp đâu nhỉ!

Lúc này Sở Hồng Sơn đã nảy sinh lo âu cho những ngày tiếp theo.

Mấy tiếng trôi qua.

"Dừng!"

Khi giọng nói của Diệp Phong vang lên, Sở Hồng Sơn cũng vội vàng ngừng lại, ánh mắt rơi thẳng vào ba thanh niên và năm con Yêu thú ở bên dưới.

"Hắc Huyền Ma Công!"

"Ba người kia là giáo đồ của Hắc Ma giáo, nhìn võ kỹ mà bọn hắn thi triển thì có lẽ vẫn còn là đệ tử nội môn."

Lúc này Sở Hồng Sơn cũng hơi bất ngờ, hắn không ngờ rằng sẽ gặp phải người của Hắc Ma giáo ở chỗ này.

Nhưng Diệp Phong dừng lại để làm gì?

Nếu không có gì bất ngờ thì chẳng mấy chốc ba người này sẽ bị Yêu thú giết chết.

"Sở trưởng lão, bọn họ có thực lực gì?"

Bởi vì không có linh căn, không có thể chất đặc biệt nên dù ở thực lực Trúc Cơ cảnh tầng chín đỉnh phong, linh liên được tạo ra trong cơ thể cũng không so sánh được với tu sĩ bình thường nhưng Diệp Phong thật sự không phát hiện ra thực lực của người khác hay của Yêu thú.

"Tất cả đều là Trúc Cơ cảnh tầng chín đỉnh phong!"

Sở Hồng Sơn nghe thế cũng nói thẳng ra thực lực của ba người và năm con Yêu thú.

"Nhân tiện thử uy lực của thần thông Thiện Ác Phật Đà lúc trước lấy được xem sao."

Nói xong, Diệp Phong hưng phấn nhảy thẳng từ trên linh khí phi hành xuống.

"Tên phá của này muốn ra tay sao?"

Chương 121: Ba người của Hắc Ma giáo mổ bụng tự sát rồi?

"Mấy tên kia vẫn luôn nói thực lực của Diệp Phong cực kỳ siêu phàm, cuối cùng hôm nay cũng được mở mang tầm mắt."

Sở Hồng Sơn cực kỳ tò mò về thực lực của bản thân Diệp Phong nhưng khổ nỗi không có cơ hội được nhìn.

Không đúng!

Ngươi xuống để giết Yêu thú hay giết ba tên đệ tử của Hắc Ma giáo thế?

Rất nhanh sau đó Sở Hồng Sơn đã ý thức được một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

"Chết tiệt, đúng là xui tận mạng, không ngờ vừa bước ra từ Thiên Đạo chiến trường đã gặp phải năm con Yêu thú cường đại này!"

"Liều chết chiến đấu một trận, mọi người đừng trốn, còn con át chủ bài nào dưới đáy hòm thì lật ra đi nếu không hôm nay chúng đều phải chết ở chỗ này!"

Dẫn đầu là một thanh niên đang hét lên với hai đồng bạn đứng bên cạnh dưới sự công kích của Yêu thú.

Mà hai người còn lại nghe thế lập tức điên tiết lên!

"Hạ Hải, mẹ nó, ngươi có biết xấu hổ không!"

"Tất cả mọi thứ lấy được trong Thiên Đạo chiến trường lần này đều ở trên người ngươi, hai con át chủ bài dưới đáy hòm của chúng ta đã dùng hết trong Thiên Đạo chiến trường từ lâu rồi, trái lại ngươi chưa từng dùng đến bất kỳ át chủ bài bảo toàn sinh mệnh nào!"

"Ta cảnh cáo ngươi, nếu ngươi muốn hại chết hai người chúng ta thì cho dù chết chúng ta cũng kéo theo ngươi làm đệm lưng, mẹ nó, ngươi đừng hòng mong còn sống mà rời đi!"

Nói xong, hai người liếc nhìn nhau, vừa ngăn cản sự tấn công điên cuồng của ba con Yêu thú, vừa nhanh chóng tiến đến gần Hạ Hải!

"Hai tên khốn kiếp này, lại còn dám uy hiếp ta, đợi quay về Hắc

Ma giáo xem ta đối phó với các ngươi thế nào!"

Nhìn thấy hai người đang đến gần, trong mắt Hạ Hải cũng lóe lên nét tàn nhẫn.

"Ba vị đạo hữu mau rút lui đi, năm con Yêu thú này cứ giao lại cho ta!"

Đúng lúc này, một tiếng nói cực kỳ phách lối bỗng nhiên từ trên cao vọng xuống.

Mà nghe thấy tiếng quát này, Sở Hồng Sơn trên không trung cũng lảo đảo một cái, mẹ nó, đó là đệ tử của Hắc Ma giáo mà. Diệp Phong, ngươi cứu lầm người rồi!

Khi Diệp Phong từ trên trời giáng xuống, ba người và năm con Yêu thú cùng lùi về sau mấy mét.

Toi rồi!

Lúc này năm con Băng Huyền Hổ tập trung hết vào Diệp Phong, bọn chúng cảm giác được sự nguy hiểm mãnh liệt từ trên người Diệp Phong.

"Tốc chiến tốc thắng!"

"Thiện Ác Phật Đà!"

Ầm!

Không gian bị xé rách!

Một hư ảnh pho tượng Phật Đà cao mấy chục trượng ngưng tụ trong không gian vỡ vụ!

Hai lòng bàn tay Phật Đà chắp vào nhau, một nửa người Phật Đà có Phật quang chiếu rọi khắp nơi, trên mặt mang vẻ từ bi, nửa người Phật Đà còn lại có tà khí màu đen tùy tiện tràn ra, vẻ mặt dữ tợn!

Thiên và ác, âm và dương, nhân và quả, sinh và tử...

"Thần thông Thiện Ác Vô Thị Thiên Đạo Pháp Tắc!"

Lúc này Sở Hồng Sơn trên không trung đã kinh hãi đến mức đồng tử trợn tròn, một lúc lâu vẫn không thốt nên lời!

"Đúng là một vô thượng thần thông khủng khiếp!"

Lúc này ba người nhóm Hạ Hải cũng bị thần thông mà Diệp Phong thi triển làm cho choáng váng!

Thần thông, đây chính là sức mạnh mà bất kỳ tu sĩ nào cũng tha thiết mơ ước!

Không Thượng giới, không thần thông!

Nếu như không thể phi thăng lên Thượng giới thì trừ khi dựa vào cơ duyên tự mình nghịch thiên có được một môn thần thông ở Thiên Đạo chiến trường chứ không cả đời này cũng không thể có được thần thông.

Sau khi hết khiếp sợ, ba người nhìn Diệp Phong với ánh mắt tràn đầy hâm mộ, nếu bản thân có được vô thượng thần thông khủng bố thế này thì chắc chắn sẽ bay một cái lên tận trời trong Hắc Ma giáo.

Trợn mắt!

Đúng lúc này, nửa mặt Phật Đà tràn ngập tà khí đột nhiên mở mắt.

Tội ác trỗi dậy trong lòng!

Khi trên người của năm con Băng Huyền Hổ dần dần tràn ra khí tà ác, chúng như thể đã mất đi thần trí, bắt đầu tung ra những đợt tấn công chí mạng vào đồng bọn bên cạnh mình!

Ngắn ngủi chưa đến một phút đồng hồ, khắp người năm con Băng Huyền Hổ đầy miệng viết thương, chúng không còn hơi thở ngã trên mặt đất.

"Mẹ nó, mạnh quá!"

Khi thấy cảnh tượng này, Diệp Phong cũng há to miệng kinh ngạc!

Chẳng trách lúc trước khi có được thần thông Thiên Ác Phật Đà, hệ thống không giới thiệu quá nhiều, đúng là kinh khủng!

Mạnh mẽ khống chế thiện ác trong lòng sinh linh!

Đây là hiểu biết sơ bộ của Diệp Phong về Thiện Ác Phật Đà!

"Hạ Hải, chúng ta mau đi thôi, mẹ nó, tiểu tử này kinh khủng quá!"

Lúc này, người tranh cãi với Hạ Hải trước đó cũng hơi thấy bất an mà nói.

"Thử Thiện Phật Đà thì sao nhỉ?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp quay người nhìn ba người của Hắc Ma giáo ở đối diện, dù sao khi thu hồi thần thông lại ba người cũng sẽ khôi phục. Cộng thêm là sức mạnh Thiện Phật Đà, Diệp Phong cảm thấy có lẽ sẽ không ảnh hưởng gì đến ba người đâu.

Với cái xoay người của Diệp Phong, Thiện Ác Phật Đà cao mấy chục trượng cũng theo đó hướng mặt về phía ba người Hắc Ma giáo!

Ừng ực!

Ngửa đầu nhìn hư ảnh Thiện Ác Phật Đà xoay người, ba người mang vẻ mặt hoảng sợ nuốt nước miếng một cái, sợ rằng Ác Phật Đà kia sẽ mở mắt một lần nữa.

Bởi vì Diệp Phong đứng ở giữa bọn họ và Yêu tú theo thế tam giác cho nên bọn họ nhìn rất rõ tình huống vừa rồi của Ác Phật Đà.

Trợn mắt!

Lúc này nửa mặt Phật Đà tản ra Phật quang màu vàng kim chậm rãi mở mắt ra.

Theo đó trên người ba người cũng dần dần tràn ngập Phật quang màu vàng kim, vẻ mặt của ba người dần dần biến thành bình tĩnh dị thường, thậm chí trên gương mặt còn toát lên ý cười như thể được giải thoát.

"Ta vốn hướng thiện!"

"Nhưng cả đời này của ta nghiệp chướng nặng nề!"

Phụt! Phụt! Phụt!

Nhìn thấy ba người cầm trường kiếm trong tay mổ bụng tự sát, Diệp Phong choáng váng!

Mẹ kiếp, chuyện gì đang xảy ra thế này?

Chẳng phải ta đã vận dụng Thiện Phật Đà để khơi dậy thiện niệm trong lòng các ngươi rồi sao?

Nhưng các ngươi thẳng tay mổ bung tự sát là chuyện quỷ gì thế?

Chết lặng!

Diệp Phong hoàn toàn chết lặng, điều này khác so với tưởng tượng của hắn!

"Diệp Phong, ngươi, ngươi thu hồi thần thông trước đi, ta nhìn Thiện Ác Phật Đà này là thấy hơi hoảng!"

Chương 122: Ba người của Hắc Ma giáo mổ bụng tự sát rồi? (2)

Lúc này, giọng nói run run của Sở Hồng Sơn vang lên từ bên cạnh.

Phật quang màu vàng kim và tà khí màu đen đan vào nhau rồi dần dần tiêu tán!

Sau khi Thiện Ác Phật Đà hoàn toàn biến mất, lúc này Sở Hồng Sơn mới nhẹ nhàng thở ra. Tuy rằng hắn không biết với thực lực hiện tại của Diệp Phong, khi vận dụng thần thông này liệu có sinh ra ảnh hưởng gì với hắn hay không nhưng nhìn Yêu thú và ba người của Hắc Ma giáo đã ngã xuống, hắn hoảng thật.

Nói khó nghe thì đời này hắn đã giết không ít người và Yêu thú, dù sao đây vốn là thế giới cá lớn nuốt cá bé nhưng hắn vẫn cho rằng

mình là thiện, thật sự khi gặp được thần thông hội tụ thiện ác này thì hắn cũng không dám chắc rốt cuộc mình là thiện hay ác!

"Diệp Phong, có phải ngươi cũng không hiểu rõ thần thông này của mình không?"

Nhìn vẻ mặt chết lặng của Diệp Phong, Sở Hồng Sờ dò hỏi.

"Ta không hiểu rõ, sau khi có được thần thông này thì đây là lần đầu tiên ta sử dụng."

Diệp Phong cũng nói thẳng ra tình hình của mình, bây giờ hắn rất hy vọng Sở Hồng sơn có thể đưa ra một số tin tức có giá trị.

"Nhiều năm như vậy ta cũng từng gặp một số thần thông nhưng đây là lần đầu tiên ta thấy loại thần thông thiện ác mặc kệ phép tắc Thiên Đạo này như ngươi."

"Dựa vào tất cả những gì ta nhìn thất vừa nãy thì ta cũng có một ít phỏng đoán sơ lược."

"Trong lòng năm con Yêu thú kia thiện niệm mạnh hơn ác niệm nên sau khi ác niệm thống trị sẽ bị mất lý trí!"

"Tương tự như thế, ba tên đệ tử của Hắc Ma giáo kia vốn là người tà ác, sau khi thiện niệm thống trị cũng sẽ mất đi lý trí nếu không chắc chắn sẽ không làm cái chuyện tự sát nực cười này."

"Nhưng nếu vừa rồi ngươi dùng sức mạnh Ác Phật Đà với bọn hắn, không rõ lúc đó sẽ xảy ra chuyện gì, chuyện này sau này không ngừng thử nghiệm mới biết được."

Sở Hồng Sơn cũng nói ra suy nghĩ của riêng mình.

"Thì ra là như vậy, xem ra nếu muốn biết nhiều hơn về thần thông này thì sau này ta thật sự phải sử dụng liên tục để thử nghiệm mới biết được."

Nói xong, Diệp Phong đột nhiên nhìn Sở Hồng Sơn rồi chỉ vào ba người mổ bụng tự sát, hỏi: "Ngươi nói bọn họ là đệ tử của Hắc Ma giáo?"

Ừ!

Nhìn Sở Hồng Sơn gật đầu nhẹ một cái rất nghiêm túc, Diệp Phong cảm thấy cả người tê dần, thế mà vừa nãy hắn đã cứu ba đệ tử Hắc Ma giáo?

"Diệp Phong, ngươi không cần như vậy, kiểu chết này đối với chúng là một loại trừng phạt!"

Sở Hồng Sơn nhìn thấy Diệp Phong cười gượng thì vừa cười vừa nói.

Mẹ nó, về sau tiểu tử này khỏi cần lôi tên điên cụt một tay kia ra dọa ta, ta cũng sẽ ngoan ngoãn nghe lời.

Tiểu tử này rốt cuộc là ai, phá của phá đến điên cũng thôi đi, sao bản thân còn khủng bố đến thế, mẹ nó đúng là ngày chó mà!

Lúc này Sở Hồng Sơn cũng suy sụp không thôi, trước kia hắn cảm thấy mình cũng được coi là một nhân vật nhưng bây giờ thấy được một góc băng sơn mà Diệp Phong để lộ ra, hắn cảm thấy mình chẳng là cái thá gì!

"Đinh! Phát hiện Thiên Đạo lệnh!"

Ồ!

Ngay tại lúc Diệp Phong chuẩn bị rời đi, âm thanh nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên, điều này khiến bước chân vừa rồi của hắn khựng lại.

"Không kích hoạt nhiệm vụ!"

Nghĩ đến đây, ánh mắt Diệp Phong nhìn thẳng vào ba người Hắc Ma giáo đã mổ bụng tự sát.

"Diệp Phong, ta đang muốn nhắc nhở ngươi đây. Bọn chúng có nói chúng mới đi ra từ bên trong Thiên Đạo chiến trường, có lẽ trên người sẽ có một ít đồ tốt."

"Đúng rồi, cứ lục lọi nhẫn không gian trên người tiểu tử kia là được, tất cả đồ đạc mà bọn chúng lấy được trong chuyến này ở

hết trên người tên tiểu tử kia."

Mặc dù trước đó ở trên không trung nhưng Sở Hồng Sơn nghe rõ ràng cuộc đối thoại của ba người.

Mẹ nó, lần này kiếm được lợi đấy!

Trên mặt Diệp Phong cũng lộ vẻ vui mừng, hắn thật sự không ngờ chỉ muốn thử uy lực của thần thông Thiện Ác Phật Đà cuối cùng lại có niềm vui bất ngờ.

Tính cả khối Thiên Đạo lệnh này thì trong tay hắn có hai khối Thiên Đạo lệnh, chờ sau khi thi đấu bí cảnh tông môn kết thúc, hắn dự định đến Thiên Đạo thành dạo chơi.

Mấy phút đồng hồ sau.

Diệp Phong lấy ra hết những đồ bên trong ba chiếc nhẫn không gian trên người Hạ Hải ra nhưng hoàn toàn không nhìn thấy Thiên Đạo lệnh.

"Lục tung cả nhẫn không gian của hai người khác ra đi."

Nói xong, Diệp Phong đi đến lật cơ thể của người bên trái lên, Sở Hồng Sơn đi đến lật cơ thể của người ở bên phải lên.

Sau khi lôi hết đồ vật trong nhẫn không gian của hai người này ra ngoài, nhìn linh khoáng, linh thảo, đan dược, lệnh bài các thứ đầy trên đất, Diệp Phong trực tiếp hỏi Sở Hồng Sơn: "Đây chính là tất cả đồ đạc đều ở trên người tên ngốc ở giữa kia mà ngươi nói sao?"

"Vô liêm sỉ!"

"Người Hắc Ma giáo này vô liêm sỉ quá!"

Ba người này đúng là trực tiếp làm mới hiểu biết của Sở Hồng Sơn về Hắc Ma giáo!

Nói là giao tất cả mọi thứ cho người tên Hạ Hải kia, ai ngờ được hai người kia lại giấu riêng nhiều như thế. Cái người tên Hạ Hải kia cũng ngu thật đấy, người khác giấu nhiều đồ thế này ở sau lưng hắn vậy mà hắn hoàn toàn chẳng biết gì cả!

"Diệp Phong, lệnh bài này là cái gì?"

Sở Hồng Sơn nhận ra Diệp Phong chỉ cầm lấy một khối lệnh bài trông như lệnh bài bình thường, điều này khiến hắn cảm thấy khó hiểu.

"Thiên Đạo lệnh!"

Thiên Đạo lệnh?

Đó là thứ gì vậy?

Nghe có vẻ rất trâu bò!

Lúc này Sở Hồng Sơn nở một nụ cười gượng, hắn cảm thấy bây giờ mình gống như đồ nhà quê vậy, chẳng biết một cái gì.

"Bỏ hết những thứ khác sao?"

Sau khi nhìn thấy Diệp Phong cất Thiên Đạo lệnh đi thì không đếm xỉa gì đến những thứ khác, Sở Hồng Sơn thầm mắng một tiếng tên phá của, tự mình cất hết những đồ đạc còn lại vào trong nhẫn không gian.

Tiếp tục lên đường, Sở Hồng Sơn hỏi Diệp Phong đang ngồi trên linh khí phi hành: "Diệp Phong, ngoại trừ thần thông Thiện Ác Phật Đà khủng khiếp kia ra, ngươi còn con át chủ bài nào khác không?"

"Tử Vong kiếm ý của Kiếm Tâm cảnh có được tính không?"

Chương 123: Ngươi đã từng thấy kiếm cẩu đệ nhất đại lục

Nghe thấy câu hỏi của Sở Hồng Sơn, Diệp Phong nghĩ một lúc, bỏ thẳng mấy bộ thượng phẩm võ kỹ Địa cấp kia đi thì cũng chỉ có thể nói đến Tử Vong kiếm ý này.

"Ngươi còn là kiếm tu!"

"Chừng ấy tuổi đã có thể cảm ngộ được Kiếm Tâm cảnh, hơn nữa còn là Tử Vong kiếm ý cực kỳ hiếm có, ngươi đúng là yêu nghiệt Kiếm đạo mà!"

Sở Hồng Sơn nghe xong cũng đầy vẻ khiếp sợ, thốt lên.

"Ta không phải kiếm tu!"

"Ta chỉ là người vận chuyển kiếm ý!"

???

Nghe thấy thế, trong nháy mắt trên mặt Sở Hồng Sơn treo vô số dấu hỏi chấm.

Khoan đã.

Chẳng lẽ là Mảnh Tử Vong Kiếm Ý!

Đúng lúc này, Sở Hồng Sơn đột nhiên nghĩ đến bản thân mình cũng vừa mới dung hợp một vạn Mảnh cảm ngộ Luyện Khí chi đạo.

"Sở trưởng lão, phóng to bố cục một chút thì kiếm tu ở khắp mọi nơi, cho dù ta là kiếm tu đã sao, thiên hạ rộng lớn thiên tài Kiếm đạo còn ít sao?"

"Nhưng ngươi đã từng thấy kiếm cẩu!"

Hả?

Chó hoang?

*kiếm cẩu và chó hoang có cách đọc giống nhau

Nghe những lời này của Diệp Phong, Sở Hồng Sơn càng thêm mờ mịt, chó hoang là loại chó gì, cái này cũng khó mà khẳng định được!

"Chó mà ta nuôi đã sắp cảm ngộ được Hoàng Tuyến kiếm ý của Kiếm Tâm cảnh rồi, chắc chắn xứng đáng làm kiếm cẩu đệ nhất Huyền Thiên đại lục này!"

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Sở Hồng Sơn, Diệp Phong đã biết

hắn vẫn chưa biết tình hình của Hoàng cẩu, dứt khoát lên tiếng giải thích.

Ôi! Ôi! Ôi!

Là kiếm cẩu chứ không phải chó hoang!

Một con chó lĩnh ngộ được Hoàng Tuyền kiếm ý của Kiếm Tâm cảnh, kiếm cẩu đệ nhất đại lục?

Điên rồi!

Ngay giây phút này Sở Hồng Sơn hoàn toàn điên rồi! Thậm chí không cần nghĩ cũng biết chắc chắn Diệp Phong đã cho con chó kia dùng không biết bao nhiêu Mảnh Hoàng Tuyền kiếm ý, nhưng Tiểu Hoàng cẩu kia sao đột phá được đến Kiếm Tâm cảnh, chẳng lẽ ngộ tính của ta còn không bằng một con chó?

Trầm cảm!

Sở Hồng Sơn không biết còn có một loại sản phẩm của hệ thống là Mảnh tiến giai Kiếm tâm, hiện tại hắn chỉ cảm thấy ngộ tính của mình bị một con chó đè ép, hơn nữa còn là loại đè bẹp xuống đất ma sát không ngừng.

Không nên hỏi.

Ngay từ đầu đã không nên hỏi, ngoan ngoãn làm người giúp đẩy khí không tốt sao?

Giây phút này Sở Hồng Sơn hạ quyết tâm sau này sẽ không bao giờ hỏi Diệp Phong nhiều nữa, hắn cảm thấy mình sắp không chống nổi nữa rồi.

...

Sân sau của tổng bộ thương hội Thần Hải!

Nhìn thấy Hoàng Tiểu Phi cả người toàn máu!

Nhìn thấy trong mắt Hoàng Tiểu Phi tràn ngập chiến ý vô hạn!

Cảm nhận được luồng sức mạnh đang liên tục tăng lên trên người Hoàng Tiểu Phi!

Hoàng Đại Hải thật sự không thể được đây là đứa con phá của không nên thân của mình!

Chỉ ra ngoài vận chuyển một nhóm hàng hóa, sao khi trở về đã trực tiếp biến thành chiến thần rồi!

Đúng lúc này, Mạnh Hải Phong mang vẻ mặt ngưng trọng từ đằng xa đi tới.

"Hội trưởng, mấy ngày này ngươi đừng nên gặp Thiếu chủ."

Hả?

Nghe thấy lời này của Mạnh Hải Phong, Hoàng Đại Hải cũng tỏ vẻ không hiểu, hỏi: "Vì sao?"

"Vừa xác nhận rồi, đan phương Huyết Tham Đan là thật!"

"Thiếu chủ nói, chờ khi trở về sẽ dùng đan phương này đập vào mặt ngươi!"

"Với cả hơn mười năm nay ngươi thật sự trách oan Thiếu chủ rồi, sau này tuyệt đối đừng nói Thiếu chủ là tên phá của bởi vì hắn hoàn toàn không xứng!"

???

"Mạnh lão, ngươi nói cái gì thế?"

"Hắn dùng đan phương đập vào mặt ta, ta nhận, dù sao lúc trước khi hắn nói chuyện với ta bằng ngọc bội truyền âm, ta đã cho là hắn điên rồi. Ta vốn không tin rằng trong tay hắn có Đan Phương Huyết Tham Đan."

"Nhưng để nói hắn không phải là một tên phá của thì căn bản ta không nhịn được, từ nhỏ đến lớn hắn phá của bao nhiêu, ngươi còn rõ hơn ta nữa kìa!

Nghe những lời này của Hoàng Đại Hải, Mạnh Hải Phong cười

gượng nói: "Hội trưởng, ngươi đừng hỏi nữa, ta sợ ngươi biết nhiều quá sẽ bị tức chết. Ta chỉ có thể nói so với tên phá của chân chính kia thì sinh hoạt của chúng ta không bằng một con chó, những chuyện mà Thiếu chủ làm trước kia chẳng thấm vào đâu."

y!

Nghe đến đây, trái lại Hoàng Đại Hải sinh ra hứng thú nồng hậu đối với tên phá của tên Diệp Phong kia.

"Nếu đan phương Huyết Tham Đan là thật, vậy ta phải đích thân đến Tinh Hồn tông một chuyến, lãi suất mười phần trăm là điều không thể nào. Chưa nói đến cái khác, đối phương cho nhi tử ta Đấu Chiến Thánh Thể này thì cho dù từ bỏ lãi suất ta cũng sẵn lòng."

"Đúng lúc ta cũng muốn mở mang kiến thức một chút xem phá của mà các ngươi nói đến rốt cuộc đã đạt đến trình độ điên rồ nào rồi."

Trái lại lúc này Hoàng Đại Hải có vẻ mong đợi, rốt cuộc là loại hành động phá của gì mà khiến cho Mạnh lão trực tiếp phủ định hành động phá phách trước kia của nhi tử mình!

Aiz!

Nhìn thấy vẻ mặt mong chờ của Hoàng Đại Hải, Mạnh HẢi Phong bất đắc dĩ lẩm bẩm thở dài: "Hội trưởng, hi vọng đến lúc nó ngươi không bị tức đến điên, tuy rằng đồ không phải là của chúng ta nhưng sự phá của đối phương thật sự có thể lấy mạng chúng ta đấy!"

...

Ở bên khác!

"Diệp Phong, Thạch Thần Phong liên lạc với ta."

Cảm thấy ngọc bội truyền âm có phản ứng, Sở Hồng Sơn cũng tạm thời ngừng lại.

"Nói với hắn rằng cứ rửa sạch cổ rồi chờ ở Hắc Ma giáo đi, sáu ngày sau ta muốn Hắc Ma giáo của hắn biến mất ở Huyền Thiên

đại lục."

Nói xong, Diệp Phong cũng trầm tư, hiện tại hắn thật sự rất tò mò đến lúc đó sau khi một vạn kim giáp hộ vệ ra ngoài, họ sẽ tiêu diệt Hắc Ma giáo bằng cách nào. Dù sao một kim giáp hộ vệ cũng có thể tiêu diệt Hắc Ma giáo một cách nhẹ nhàng.

Trong đại điện Hắc Ma giáo!

Ầm!

Nghe xong lời nói cực kỳ phách lối của Sở Hồng Sơn, Thạch Thần Phong nổi giận thẳng tay bóp nát ngọc bội truyền âm ở trong tay, hét to: "Truyền mệnh lệnh của ta, triệu tập tất cả giáo đồ ở khắp nơi về đây. Trái lại ta muốn nhìn xem Sở Hồng Sơn này có bản lĩnh gì, lại còn mưu toan tiêu diệt Hắc Ma giáo ta!

...

Chương 124: Có phải nhân quả đạo văn này của ta bình thường quá không?

Thiên Cơ các!

Một lão giả tóc bạc phơ đột nhiên mở hai mắt ra, trong mắt lóa lên vẻ hoảng sợ vô cùng.

Một đạo bạch quang từ trong một tòa lầu các sâu nhất của Thiên Cơ các phóng lên tận trời, từng bóng người lần lượt bắt đầu nhanh chóng tiến về hướng lầu các.

"Đại trưởng lão!"

Mười một lão giả cung kính chào hỏi lão giả tóc trắng ngồi ở trước nhất.

"Những người này chính là mười hai trưởng lão của Thiên Cơ các sao?"

Nhìn mười hai lão giả trước mắt, đây là lần đầu tiên Dạ Lăng

Tuyết nhìn thấy tất cả trưởng lão khi vào Thiên Cơ các.

"Những ngày gần đây khi vào Thiên Cơ Các, mặc dù đã thể hiện thiên phú vượt xa mức yêu nghiệt nhờ vào Thiên Huyền Bí Thuật Đốn Ngộ Dan mà sư tôn cho ta nhưng ta cảm thấy đại trưởng lão vẫn chưa đủ coi trọng ta, nên nói nhân quả đạo văn ra không nhỉ?"

Lúc này Dạ Lăng Tuyết đứng ở sau cùng cũng đang suy tư.

Nếu như đại trưởng lão trước mặt biết được suy nghĩ trong lòng lúc này của Dạ Lăng Tuyết thì chắc chắn sẽ nổi trận lôi đình, bắt đầu gào lên: "Toàn bộ tài nguyên của Thiên Cơ các đề rộng mở với ngươi, bất kể ngươi có vấn đề gì, mười một vị trưởng lão đều sẽ dùng hết toàn lực để thỏa mãn ngươi. Bây giờ ngươi đâu chỉ là thánh nữ của Thiên Cơ Các, ngươi sắp thành tổ nãi nãi của Thiên Cơ các rồi, thế mà vẫn chưa đủ coi trọng?"

...

"Vừa rồi ta thôi diễn thiên cơ, nhưng lại phát hiện một chuyện cực kỳ kinh khủng!"

"Sáu ngày sau Hắc Ma giáo sẽ hoàn toàn biến mất khỏi Huyền Thiên đại lục!"

"Hơn nữa chuyện này hoàn toàn không làm trái được!"

Nói đến đây, đại trưởng lão nhìn vẻ mặt hoảng hốt của mọi người phía dưới, tiếp tục nói: "Hiện tại Hắc Ma giáo còn giữ một bí bảo của Thiên Cơ các chúng cho nên nhất định nội trong sáu ngày phải cầm được bí bảo về nếu không món bí bảo kia sẽ biến mất cùng Hắc Ma giáo. Thiên Cơ các chúng ta không gánh nổi sự tổn thất này đâu!"

"Không biết chư vị trưởng lão ai có thể đến Hắc Ma giáo một chuyến để lấy bí bảo của Thiên Cơ các chúng ta về."

Khi tiếng nói của đại trưởng lão vừa dứt, toàn bộ lầu các yên tĩnh dị thường.

"Đại trưởng lão, bí bảo kia là do lão giáo chủ Chu Sùng Sơn của Hắc Ma giáo tiêu tốn cái giá lớn để mượn từ chỗ chúng ta trong

vòng ba năm."

"Bây giờ mới chỉ hơn một năm, chúng ta bỗng nhiên đến định bụng thu hồi bí bảo trước thời hạn thì e rằng Chu Dùng Sơn kia nhất định sẽ đoán được điều gì đó. Đến lúc đó liệu có thể lấy lại được bí bảo kia không, chỉ sợ vị trưởng lão nào đến đó sẽ gặp phải nguy hiểm thôi."

Một lúc sau, lúc này nhị trưởng lão mới bước đến nói ra lo lắng của mình.

Nghe thấy lời của nhị trưởng lão, đại trưởng lão cũng trầm mặc.

Sở trường của Thiên Cơ các là thôi diễn thiên cơ nhưng lại không giỏi chiến đấu, cho dù là chiến đấu với cường giả cùng cảnh giới thì phần trăm thắng cũng rất thấp. Nghĩ đến Chu Hồng Sơn kia là một cường giả Độ Kiếp cảnh tầng chín đỉnh phong đã vượt qua tám đạo lôi kiếp thiên lôi, lúc này đại trưởng lão cũng cảm thấy vô cùng đau đầu.

"Thôi, sử dụng Khuy Thiên Kính thêm lần nữa đi."

Nói xong, đại trưởng lão đứng dây, bay thẳng đến một căn phòng đằng sau. Sau khi nghe thế, mười một vị trưởng lão còn lại cũng hơi biến sắc, tuy rằng đều muốn mở miệng khuyên ngăn nhưng cuối cùng vẫn nhịn xuống.

Khuy Thiên Kính, là một trong ba bí bảo đứng đầu của Thiên Cơ các, có thể nhìn trộm thiên cơ ở mức độ lớn hơn nhưng phải chịu đựng nhân quả phản phệ. Đồng thời cũng chỉ có các đời đại trưởng lão, thánh tử, thánh nữ mới có thể sử dụng.

Mà hiện tại tình trạng cơ thể của đại trưởng lão đã không còn khỏe lắm, sử dụng Khuy Thiên Kính lần nữa sẽ gây thêm tổn thương cho bản thân, nhưng bí bảo ở Hắc Ma giáo kia lại không thể không lấy lại!

Sau khi Chu Thông giải thích ngắn gọn tình hình hiện tại cho Dạ Lăng Tuyết ở bên cạnh, Dạ Lăng Tuyết bỗng nhiên kêu lên với đại trưởng lão sắp bước vào gian phòng: "Đại trưởng lão, hay là để ta thôi động Khuy Thiên Kính cho!"

"Càn quấy!"

"Tuy ngươi là thánh nữa, ngươi có tư cách sử dụng ba bí bảo đứng đầu của Thiên Cơ các nhưng bây giờ ngươi còn chưa trưởng thành, chưa nói đến chuyện nhân quả cực kỳ đáng sợ này hoàn toàn không phải thứ mà ngươi có thể chịu đựng được!"

"Ngươi là tương lai của Thiên Cơ các, trước khi ngươi trưởng thành, mười hai lão già của Thiên Cơ các chúng ta tuyệt đối không để ngươi chịu bất kỳ tổn thất nào!"

Nghe thấy lời của Dạ Lăng Tuyết, đại trưởng lão trực tiếp quay đầu tức giận khiển trách!

"Nhưng ta có cái này!"

Nói xong Dạ Lăng Tuyết trực tiếp kéo ống tay áo bên phải lên, để lộ ra nhân quả đạo văn màu vàng kim trên cánh tay phải.

"Mẹ!"

"Nhân quả đạo văn!"

Sau khi mười hai vị trưởng lão trong lầu các nhìn thấy đạo văn màu vàng kim, tất cả bùng nổ chửi thề, trong ắt tràn ngập vẻ khiếp sợ vô tận.

"Vậy mà bọn họ đều biết đến nhân quả đạo văn này, xem ra bọn họ thật sự có chút bản lĩnh."

Nghe thấy mười hai vị trưởng lão đều thốt lên nhân quả đại văn, Dạ Lăng Tuyết cũng hơi giật mình.

"Đầu tiên để ta kiểm tra xem nhân quả đạo văn này của ngươi rốt cuộc có thể tiếp nhận bao nhiêu lực nhân quả."

Lúc này đại trưởng lão bước đến trước người Dạ Lăng Tuyết.

Một phút!

Hai phút!

Ba phút!

Khoảng ba phút trôi qua, biểu cảm của đại trưởng lão vẫn duy trì vẻ đờ đẫn.

"Đại trưởng lão, ta, nhân quả đạo văn này của ta bình thường quá chăng?"

Nhìn thấy đại trưởng lão mãi không lên tiếng, lúc này Dạ Lăng Tuyết hơi hoảng hốt, dù sao trước đó Diệp Phong từng nói với nàng rằng nhân quả đạo văn này chỉ có thể ngăn cản nhân quả ở một mức độ nhất định. Đồng thời hắn cũng dặn dò nàng lúc sử dụng Thiên Huyền Bí Thuật để nhìn trộm thiên cơ nhất định phải cẩn thận, vậy có nghĩa là sức mạnh ngăn cản nhân quả của nhân quả đạo văn này rất bình thường?

"Rất bình thường?"

"Ngươi biết mỗi lần ta sử dụng Khuy Thiên Kính cần phải chịu bao nhiêu nhân quả không?"

"Ngươi có biết sau mỗi lần sử dụng Khuy Thiên Kính, phải cách bao lâu mới ta có thể sử dụng lần hai không?"

Chương 125: Lão phu không nhịn được, Diệp Phong, ngươi điên rồi

"Ngươi có biết sau mỗi lần sử dụng Khuy Thiên Kính, ta sẽ hao tổn biết bao nhiêu tuổi thọ không?"

Nói đến đây, đại trưởng lão lại nhìn Dạ Lăng Tuyết với ánh mắt hâm mộ, nói tiếp: "Chỉ dựa vào nhân quả đạo văn trên cánh tay ngươi thì một ngày ngươi sử dụng Khuy Thiên Kính hơn mười lần cũng chỉ như đùa nghịch mà thôi!"

"Với lại vốn không phải chịu bất kỳ nhân quả phản phệ nào, cũng không hao tổn bất kỳ một ngày tuổi thọ nào!

Nói xong, đại trưởng lão kéo Dạ Lăng Tuyết đang chết lặng bay thẳng vào trong gian phòng phía sau, đồng thời trong lòng thấy vô

cùng may mắn, may là hắn lớn tuổi rồi, bước chân chậm, nếu không đã phải chịu đựng một lần nhân quả phải phệ kinh khủng một cách vô ích!

"Tất cả các ngươi nghe kỹ cho ta, từ hôm nay trở đi các ngươi nhất định phải hầu hạ Dạ Lăng Tuyết như tổ nãi nãi cho ta. Có nàng ở đây thì Thiên Cơ các chúng ta chắc chắn sẽ đạt đến độ cao mà trước đây không dám nghĩ đến!"

Lúc sắp tiến vào gian phòng, đại trưởng lão trực tiếp quay người tỏ vẻ uy nghiêm, nói với mười một vị trưởng lão ở phía dưới.

"Sư tôn trâu bò thật!!"

Lúc này Dạ Lăng Tuyết nghe nói thế cũng khàn giọng gào lên trong lòng, nàng còn xem thường nhân quả đạo văn mà Diệp Phong đưa cho này!

Nghĩ đến việc Diệp Phong cho mình nhân quả đạo văn có thể khiến đại trưởng lão hâm mộ, điều này càng làm quyết tâm nắm Thiên Cơ các trong tay của nàng thêm kiên định, nàng tuyệt đối không thể để Diệp Phong thất vọng!"

Mà lúc này mười một vị trưởng lão ở phía dưới cũng kích động dị thường, thiên phú mà Dạ Lăng Tuyết thể hiện trong việc tu luyện Thiên Huyền Bí Thuật đã làm bọn họ sợ, ai ngờ đối phương còn con át chủ bài khủng bố thế này chưa để lộ ra.

Năm phút sau.

Sau khi đại trưởng lão và Dạ Lăng Tuyết từ tổng phòng đi ra, ánh mắt của mười một vị trưởng lão lập tức nhìn về phía hai người họ, bọn họ đều rất muốn biết ai là người phù hợp để đến Hắc Ma giáo nhất!

"Căn cứ vào gợi ý của Khuy Thiên Kính, lần này người phù hợp nhất để đến Hắc Ma giáo chính là thánh nữ Dạ Lăng Tuyết!"

"Nhưng tuyệt đối không thể để một mình thánh nữ đến đó được."

Nói đến đây, vẻ mặt của đại trưởng lão quái dị nhìn Chu Thông, nói: "Chu Thông trưởng lão, ngươi theo thánh nữ đến Hắc Ma giáo

trước đi, nhớ nhất định phải bảo vệ thánh nữ an toàn."

"Đại trưởng lão, chi bằng phái thêm vài trưởng lão đi cùng đi, sự an toàn của thánh nữ không thể sai sót được!"

Lúc này nhị trưởng lão lại đứng dậy.

"Không cần, căn cứ vào gợi ý của Khuy Thiên Kính, tuy rằng lần này thánh nữ sẽ gặp phải nguy hiểm nhưng cuối cùng cũng sẽ biến nguy thành an, một mình Chu Thông trưởng lão là đủ."

Nói xong, đại trưởng lão nói với Chu Thông: "Mau dẫn thánh nữ đi đi, đi sớm về sớm."

"Chu Thông tuân mệnh!"

Sau khi Chu Thông dẫn theo Dạ Thiên Tuyết rời khỏi lầu các, đại trưởng cũng dồn sức lau mồ hôi lạnh trên trán, nới với mười vị trưởng lão còn lại: "Tính sai, tính sai rồi!"

"Nhân quả đạo văn trên cánh tay phải của Dạ Lăng Tuyết mạnh hơn nhiều so với những gì ta tra xét ra, các ngươi biết vừa nãy nàng đã dử dụng Thiên Huyền Bí Thuật để thôi động Khuy Thiên Kính bao nhiêu lần không?"

"Ròng rã sáu mươi sáu lần!"

"Nếu không phải cuối cùng ta vội vàng ngăn cản lại thì chỉ sợ nàng sẽ tiếp tục đùa nghịch, mà các ngươi có biết nàng dùng Khuy Thiên Kính nhiều lần như vậy để làm gì không?"

Hô!

Nói đến đây, đến đại trưởng lão cũng thở ra một hơi sâu, nghĩ đến mà sợ không thôi, nói: "Gần ba năm nay, Chu Thông đến Vọng Xuân lâu bao nhiêu lần, giả danh đi lừa bịp bao nhiêu lần, thậm chí là có bao nhiêu đứa con riêng cũng bị nhìn trộm rõ ràng!"

"Đây chính là nhân quả đạo văn đấy!"

"Phải mất rất nhiều thời gian để phục hồi từ từ sau khi chịu nhân quả phản phệ đạt đến cực hạn nhưng với sức mạnh này, nàng lại

dùng để nhìn trộm những vặt vãnh này, đúng là lãng phí đến tận nóc rồi!"

Nói đến đây, đại trưởng lão sắp tức đến phát khóc rồi, từ khi hắn lên làm trưởng lão, có lần nào sử dụng Khuy Thiên Kính mà không phải vì gặp chuyện cực kỳ quan trọng, mà sau mỗi lần động tới nó cũng phải chịu đựng nhân quả phản phệ dữ dội!

Nói không ngoa thì từ khi hắn lên làm đại trưởng lão đến giờ, số lần sử dụng Khuy Thiên Kính không nhiều bằng số lần Dạ Lăng Tuyết sử dụng vừa nãy!

"Đại trưởng lão, nhất định phải thuyết phục thánh nữ mới được, sức mạnh của nhân quả đạo văn không thể bị lãng phí như thế được!"

Nghe đại trưởng lão nói xong, nhị trường lão sợ hãi tiến lên một bước, vội vàng nói.

Đối với mười hai trưởng lão của Thiên Cơ các thì nhân quả đạo văn có thể ngăn cản lực nhân quả không khác nào linh tinh cao quý nhất, mà hành động của Dạ Lăng Tuyết không khác nào dùng linh tinh trân quý như thế để mua bánh bao cho phàm nhân ăn, đây không phải phá của thì là cái gì!

Mà điều làm đông đảo trưởng lão lo lắng nhất là nếu thật sự để cho Dạ Lăng Tuyết lãng phí không chút kiêng kị như thế thì chẳng phải bí mật trên người bọn họ sẽ bị nhìn trộm rõ rành rành hay sao?

"Nếu lời khuyên của ta có ích thì nàng sẽ chơi đến sáu mươi sáu lần sao?"

"Chờ Dạ lăng Tuyết trở về rồi mọi người cùng nhau thuyết phục đi.

Đại trưởng lão nghe xong cũng tỏ vẻ bất đắc dĩ, nói.

...

"Đủ rồi!"

"Đừng nói nữa!"

Chu Thông vừa rời khỏi Thiên Cơ các đã phải nghe Diệp Lăng Tuyết nói cặn kẽ vài bí mật lớn nhất của hắn trong ba năm gần đây, sắp điên rồi!

"Sáu mươi sáu lần, ngoại trừ lần đầu tiên ra thì sáu mươi lăm lần còn lại ngươi dùng Khuy Thiên Kính để nhìn trộm bí mật của ta sao?"

"Thánh nữ, sức mạnh của nhân quả đạo văn không phải để dùng như thế đâu!"

Chu Thông nhìn vẻ mặt đắc ý của Dạ Lăng Tuyết, cảm thấy tim mình như đang chảy máu. Nếu nói trên đời có điều gì khiến mười hai lão già bọn họ để ý nhất thì chắc chắn đó là bảo vật ngăn cản nhân quả.

"Ngươi, không phải ngươi đang phá..."

Nói được nửa câu, Chu Thông lại đột nhiên nghĩ đến trước đó gặp được tên phá của Diệp Phong ở Phong Diệp thành!

Chương 126: Lão phu không nhịn được, Diệp Phong, ngươi điên rồi (2)

"Thánh nữ, ngươi có quen một người tên Diệp Phong không?"

Lúc này Chu Thông nghiêm túc hỏi Dạ Lăng Tuyết.

"Không quen, sao thế?"

Dạ Lăng Tuyết bình tĩnh đáp lời.

"Không sao, chỉ là một vài hành động của thánh nữ đột nhiên hơi giống với hắn."

Chu Thông chau mày nói.

À!

Nhìn thấy Chu Thông đang chau mày, Dạ Lăng Tuyết lại mừng thầm trong lòng, thân là đệ tử thứ hai của Bại Gia môn, hiển nhiên Dạ Lăng Tuyết sẽ ghi nhớ những môn quy mà Diệp Phong nói đến. Nàng vốn không dám khẳng định phung phí sức mạnh của nhân quả đạo văn có được tính là phá của hay không, bây giờ xem ra chắc chắn là phá của rồi.

...

"Đinh! Chúc mừng nhị đệ tử Dạ Lăng Tuyết của ký chủ đã phá của thành công, khen thưởng tám trăm điểm phá sản, khen thưởng Kim Tàm Tinh Diệu Thạch * 200!"

Ồ!

Diệp Phong đang nằm nghiêng trên linh khí phi hành, nhàm chán đế sắp ngủ thiếp đi thì ai ngờ tiếng nhắc nhở của hệ thống chợt vang lên.

"Hệ thống, sao Dạ Lăng Tuyết đã phá của rồi?"

Lúc này Diệp Phong cũng vô cùng tò mò, mà điều khiến hắn không ngờ tới chính là khi đệ tử phá của ngoại trừ được khen thưởng điểm phá của thì còn được thưởng phần thưởng đặc biệt.

"Đinh! Nhị đệ tử Dạ Lăng Tuyết của ký chủ sử dụng sức mạnh nhân quả đạo văn để nhìn trộm cuộc sống riêng tư của người khác, hệ thống phán định là hành động phá của!"

"Mẹ kiếp!"

"Dạ Lăng Tuyết, vẫn là ngươi, sư tôn đúng là không nhìn lầm ngươi!"

Nghe được lời giải đáp của hệ thống, Diệp Phong cũng không nhịn được cười phá lên. Đúng là nằm mơ hắn cũng không ngờ Dạ Lăng Tuyết lại sử dụng nhân quả đạo văn đề nhìn trộm cuộc sống riêng tư của người khác, mẹ nó, chơi mượt thật đấy!

"Diệp Phong, cái này cho ta à?"

Nhìn thấy Diệp Phong đưa hai trăm miếng Kim Tàm Tinh Diệu

Thạch trong nhẫn không gian cho mình, Sở Hồng Sơn cảm động đến suýt khóc, người dùng sức nâng khí lên này không hề kêu ca, hắn hy vọng Diệp Phong vẫn phá của.

"Cho ngươi?"

"Sở trưởng lão, ngươi nghĩ gì thế? Những Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này không phải để cho ngươi đâu."

"Ngươi cầm lấy những thứ này, đợi sau khi trở về tông môn thì ngươi đem hai trăm miếng Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này đến xây hố xí cho ta, về phần Kim Tàm Tinh Diệu Thạch cần dùng cho nhà tranh ta sẽ từ từ kiếm sau."

Diệp Phong nhìn Sở Hồng Sơn với ánh mắt như nhìn một tên ngốc, nói.

"Hố xí!!!"

"Nhà tranh!!!"

"Lão phu không nhịn nổi nữa, Diệp Phong ngươi điên rồi! Ngươi có biết Kim Tàm Tinh Diệu Thạch trân quý đến mức nào không, ngươi lại muốn dùng Kim Tàm Tinh Diệu Thạch để xây hố xí với nhà tranh!"

Sở Hồng Sơn nghe xong, đầu tiên là sững sờ, sau đó thì nổi giận ngay lập tức, nhìn Diệp Phong đầy căm tức. Tròng mắt của hắn sắp trợn đến mức lồi ra rồi!

(năm đại tổ lão của Tinh Cực tông: Lão Sở à, nhận thức tư tưởng của ngươi vẫn cần phải nâng cao, lề lối này vốn chẳng mở rộng chút nào!)

"Sở trưởng lão, ngươi tức giận cái gì?"

"Ngươi biết năm đại lão tổ của Tinh Cực tông mà, bọn họ hoàn toàn ủng hộ ý tưởng này của ta."

Nhìn thấy Sở Hồng Sơn giận dữ không thôi, Diệp Phong cũng trực tiếp lôi năm đại lão tổ ra, ý là giác ngộ tư tưởng của ngươi kém xa năm đại lão tổ nhiều lắm.

"Không thể nào!"

"Ngươi điên thì thôi đi, năm lão già kia sao có thể điên cùng ngươi được chứ!"

"Ngươi đợi một lát, để ta hỏi thử hỏi bọn họ xem!"

Nói xong, Sở Hồng Sơn bước sang bên cạnh, thẳng tay lấy ngọc bội truyền âm liên lạc với đại lão tổ Lạc Thiên Hình.

“Ngọa tào!”

“Các ngươi thế mà cũng có thể nghĩ ra loại chuyện như vậy?”

“Các ngươi thật là mẹ nó càng già càng biết chơi, đến lúc đó nhớ mang theo cả ta!”

Sau khi kết thúc truyền âm, trên mặt Sở Hồng Sơn cũng lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn, là hắn cách cục nhỏ, tại sao hắn không có nghĩ tới việc trốn trong nhà tranh làm từ thạch Kim Tàm Tinh Diệu để chống lại lôi kiếp!

“Không phản đối sao?”

“Không phản đối!”

Nghe được lời nói của Sở Hồng Sơn, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ giật mình, hắn rất tò mò không biết Ngũ Đại Tổ đã khuyên bảo như thế nào, mà lại khiến cho Sở Hồng Sơn tiếp nhận chuyện này nhanh như vậy.

Gần chạng vạng!

Lần này không có đi ngang qua thị trấn, nhưng khi Sở Hồng Sơn nhìn thấy Diệp Phong dùng rất nhiều linh thạch cực phẩm chế tạo thành giường linh thạch, ngay lập tức hắn giống như được đả thông hai mạch Nhâm Đốc, cũng ra dáng ra hình lấy ra một đống linh thạch cực phẩm, cuối cùng cũng chế tạo được một cái giường từ linh thạch.

“Mẹ nó, lão tử xem như đã sống uổng phí thật nhiều năm, tên tiểu tử thối này thật đúng là biết hưởng thụ!”

Nằm ở trên giường đá linh thạch không ngừng tỏa ra linh khí, Sở Hồng Sơn nghĩ lại mấy chục năm nay, mỗi một lần đi ra ngoài không phải tìm một hang động ẩm ướt lạnh lẽo thì chính là trực tiếp ăn ngủ ngoài trời, tại sao hắn lại không nghĩ đến việc dùng linh thạch làm thành giường để hưởng thụ cơ chứ, dù sao cách này cũng không làm hao tổn linh khí bên trong linh thạch!

Sáng sớm hôm sau!

Trừng!

Sở Hồng Sơn đang ngủ say đột nhiên bừng tỉnh, nhìn trên bầu trời dần dần ngưng tụ Thiên Đạo lôi kiếp, đồng tử dần dần giãn ra, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi vô tận.

Hơi thở này!

Cảm giác áp bách này!

Đây không phải là hơi thở của năm đạo Thiên Đạo lôi kiếp hắn đã trải qua 5 năm trước sao!

Tại sao nó lại xuất hiện ở đây, chẳng lẽ có tu sĩ nào đó đang chuẩn bị nghênh đón Thiên Đạo lôi kiếp ở đây?

Nghĩ vậy, Sở Hồng Sơn giật mình ngồi ngồi dậy, chỉ thấy Diệp Phong đang tràn đầy hưng phấn nhìn lên những đám mây trên bầu trời đang dần ngưng tụ thành Thiên Đạo lôi kiếp!

“Đó là cái gì?”

“Bùa chú?”

Khi Sở Hồng Sơn nhìn thấy Diệp Phong ném ra một lá bùa lóe lên tia sấm sét màu trắng trong tay, tiếng sấm lại lần nữa cuồn cuộn trên không trung, lại thêm một đám mây Thiên Đạo lôi kiếp bắt đầu dần dần ngưng tụ!

Ngọa tào!

Mẹ nó, đây là Thiên Đạo lôi kiếp sao, thứ này còn có thể được chế tác thành bùa chú?

Điên rồi!

Sở Hồng Sơn nhìn thấy một màn như vậy, cảm thấy sự hiểu biết của mình lần nữa được đổi mới, hắn dám cam đoan, không có bất cứ bùa chú sư nào trên Huyền Thiên đại lục có thể chế tác Thiên Đạo lôi kiếp thành bùa chú, bởi vì nó thuộc về lực lượng của Thiên Đạo, tu sĩ không thể nào có thể khống chế!

Chương 127: Sở trưởng lão yên tâm tuyệt đối sẽ không lau súng cướp cò

Lá bùa thứ ba Thiên Đạo lôi kiếp!

Lá bùa thứ tư Thiên Đạo lôi kiếp!

Sau khi Diệp Phong ném ra khoảng một trăm lá bùa Thiên Đạo lôi kiếp, nhìn trên không trung chằng chịt hàng trăm tầng mây Thiên Đạo lôi kiếp, Sở Hồng Sơn Thần nằm trên giường linh thạch, sắc mặt dại ra một lần nữa, trong miệng không ngừng lẩm bẩm: “Nằm mơ, đây tuyệt đối lại đang nằm mơ, hơn nữa lần này tuyệt đối là giấc mơ doạ người nhất trong đời lão tử!”

“Đừng ngủ nữa Sở trưởng lão!”

“Hôm nay chúng ta đi ngang!”

Tuy nhiên, sau khi giọng nói hưng phấn của Diệp Phong vang lên, Sở Hồng Sơn thật sự muốn khóc, trăm tầng mây Thiên Đạo lôi kiếp, hơn nữa vẫn là đạo thứ năm Thiên Đạo lôi kiếp, đừng nói hắn, cho dù là cường giả đã khiêng đạo thứ sáu Thiên Đạo lôi kiếp cũng không khiêng được, mẹ nó, lần này thật sự là đi ngang!

“Diệp Phong, trăm tầng mây Thiên Đạo lôi kiếp sẽ không cướp cò bổ vào trên người chúng ta chứ.”

Sau khi Sở Hồng Sơn tiếp tục là người đảm nhiệm việc nâng lên phi hành Linh Khí, tâm trạng hắn luôn cảm thấy bất an, lên tiếng hỏi.

“Sở trưởng lão yên tâm, trăm tầng Thiên Đạo lôi kiếp này đã bị ta

không chế trong vòng mười giờ, ta chỉ nó phách vào chỗ nào thì nó sẽ phách chỗ đó, tuyệt đối sẽ không lau súng cướp cò!"

Diệp Phong cũng không ngờ tới đồ vật hôm nay phá của thế nhưng là bùa chú Ngũ Trọng Thiên đạo lôi kiếp, tuy rằng chỉ có một trăm lá bùa, nhưng tuyệt đối có thể nói người kiểm soát được nó đầu tiên!

……

Phốc!

Trong Thiên Cơ Các, đại trưởng lão phun ra một ngụm máu tươi, vẻ mặt hoảng sợ lẩm bẩm: "Người muốn hủy diệt Hắc Ma Giáo rốt cuộc là thần thánh phương nào, thế nhưng kéo theo trăm tầng mây Thiên Đạo lôi kiếp hoành hành một đường, đó chính là lực lượng của Thiên Đạo, sao hắn có thể khống chế được!"

……

Oanh! Oanh! Oanh!

Gần tối, khi đi ngang qua một ngọn núi hoang vu, với từng đạo tiếng sấm nổ vang liên tục, dãy núi non này đã bị Diệp Phong dùng trăm tầng mây Thiên Đạo lôi kiếp chém thành một cái sơn cốc vô cùng lớn!

Ngày thứ ba, toàn bộ phòng ngự trận lục phẩm được kích hoạt, phi hành Linh Khí cấp ba tiến hành canh phòng nghiêm ngặt!

Ngày thứ tư, dùng một trăm khối linh quặng đứng đầu chế tạo thành phòng ngự Linh Khí, liên tục bị Diệp Phong chôn vùi dưới hố sâu một trăm mét, chờ đợi linh quặng nở hoa kết quả, cuối cùng vẫn là Sở Hồng Sơn đau khổ cầu xin, lúc này mới thành công giữ lại một khối.

Ngày thứ năm, một ngàn viên Tẩy Tủy Đan, Sở Hồng Sơn ở bên cạnh đang trong tình trạng sắp sụp đổ!

"Nếu có bất ngờ xảy ra, giữa trưa hôm nay là có thể đến Hắc Ma Giáo, cũng không biết tên bại gia tử điên cuồng Diệp Phong lại muốn phá của cái gì."

Sở Hồng Sơn cả đêm chưa ngủ, đưa mắt liếc nhìn sang Diệp Phong đang ngủ say trên giường linh thạch, trình độ phá của của đối phương trong mấy ngày qua khiến hắn muốn phát điên.

Hắc Ma Giáo!

“Thánh Nữ, chúng ta đều đã ăn ngon uống tốt ở Hắc Ma Giáo suốt ba ngày rồi, khi nào mới có thể đi lấy bảo vật bí ẩn, hôm nay đã là ngày thứ sáu, nếu không lấy được bảo vật bí ẩn và rời đi, chúng ta có thể chết ở đây, ta chết thì không sao, nhưng ngươi tuyệt đối không thể chết ở chỗ này!”

Lúc này, Chu Thông lại lần nữa tìm được Dạ Lăng Tuyết, hắn thật sự không hiểu được hành động của Dạ Lăng Tuyết, đã đến Hắc Ma Giáo ba ngày, nhưng lại không nhắc tới bảo vật bí ẩn, cả ngày chỉ ăn nhậu chơi bời!

“Ta đã vận dụng bí thuật của Thiên Huyền thúc giục Khuy Thiên Kính có được hai tin tức, nhưng ta chỉ nói với đại trưởng lão nói một tin.”

“Một tin nhắc nhở khác là, nếu ở Hắc Ma Giáo gặp phải nguy hiểm trước khi lấy được bảo vật bí ẩn, vậy thì chúng ta thực sự sẽ gặp nguy hiểm, chỉ có chờ đến khi nguy hiểm buông xuống Hắc Ma Giáo, khi đó mới là thời cơ tốt nhất để chúng ta lấy về bảo vật bí ẩn.”

Thành thật mà nói, Dạ Lăng Tuyết cũng giật mình với tin tức Khuy Thiên Kính đưa ra, nhưng cho dù nó có sai ở đâu, làm theo những gì Khuy Thiên Kính đưa ra mới là cơ hội duy nhất của bọn họ lần này.

Bên kia!

“Ha ha ha!”

“Tuyệt, thật tuyệt!”

Nhìn Sở Hồng Sơn ném ra từng bó lớn linh thạch thấp phẩm, nhìn vẻ mặt hưng phấn của Sở Hồng Sơn, Diệp Phong luôn có cảm giác đối phương hình như điên rồi.

“Một trăm triệu linh thạch thấp phẩm, tuy nhiên chỉ mới tương đương với một trăm linh thạch cực phẩm mà thôi!”

“Nếu so với trình độ phá của của Diệp Phong mấy ngày hôm trước, một trăm triệu linh thạch thấp phẩm này chỉ là cái rắm!”

Không có chút nào khoa trương khi nói, hôm nay Diệp Phong lại muốn vất đi một trăm triệu cái linh thạch thấp phẩm, Sở Hồng Sơn cảm giác hôm nay Diệp Phong không có phá của, ngược lại đã hiểu được cái gì gọi là cần kiệm tiết kiệm!

Có thể nói mấy ngày hôm nay, sự hiểu biết của Sở Hồng Sơn về việc phá của đã đạt đến trình độ rất cao, cho dù ném đi một trăm triệu linh thạch thấp phẩm, nó ở trong mắt Sở Hồng Sơn không thể xem là phá của.

Gần giữa trưa.

“Diệp Phong, chỗ sâu nhất trong ngọn núi đó chính Hắc Ma Giáo.”

Lúc này, Sở Hồng Sơn mới dừng lại chỉ vào ngọn núi phía trước nói với Diệp Phong.

“Rất tốt!”

“Đã đến lúc mặc vào chiến giáp vàng kim của ta!”

Một chiếc mặt nạ màu vàng đầy bí ẩn!

Bộ chiến giáp vô cùng soái khí màu vàng kim!

Áo choàng màu vàng kim cực kỳ phong cách!

Đôi chiến ủng màu vàng lóng lánh!

Sau khi mặc vào toàn bộ trang phục chiến giáp, Diệp Phong giống như thay đổi thành một người khác, dưới ánh nắng chiếu xuống sáng loá bắt mắt, tuyệt đối là thiếu niên đẹp nhất trên sân!

“Cái hố!”

“Cái hố của ta không có!”

Nhìn thấy Diệp Phong mặc bộ chiến giáp được làm từ 200 khối thạch Kim Tàm Tinh Diệu trong suốt đêm, trong tim Sở Hồng Sơn như đang rỉ máu!

Thật buồn cười khi lúc trước hắn còn ảo tưởng hiện tại có hố, vậy thì nhà tranh sẽ còn xa sao?

Ai có thể ngờ rằng hiện tại cái hố mẹ nó cũng không có!

“Sở trưởng lão, hôm nay ta khiến cho ngươi mở rộng tầm mắt!”

“Cảnh tiếp theo sẽ phá huỷ nhận thức của ngươi, sẽ khiến ngươi nhận ra rằng cho dù là Thiên Đạo cũng chỉ có thế!”

Chương 128: Kim giáp hộ vệ đại quân buông xuống Hắc Ma Giáo

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp nhảy lên phi hành Linh Khí bay đi ra ngoài, quát to: “Kim giáp hộ vệ ở đâu!”

Oanh! Oanh! Oanh!

Không gian rung chuyển!

Một vết nứt không gian như xé toạc bầu trời xuất hiện, từng hàng hộ vệ xuất hiện, trong tay cầm chiến đao kim sắc, trên người mặc chiến giáp kim sắc chỉnh tề đi ra từ giữa khe không gian! Mây cuộn từng lớp, sấm sét ầm ầm!

Từng đạo hơi thở ẩn chứa Thiên Đạo lôi kiếp không ngừng ngưng tụ thành hình ở trong đó!

Nhưng Chu Hồng Sơn, người đứng ở bên cạnh Diệp Phong lúc này lại hoảng sợ phát hiện phía sau những hộ vệ mặc chiến giáp khủng bố thế nhưng không có một người để ý trên không trung không ngừng tăng cường Thiên Đạo kiếp vân!

“Chơi là chơi, nháo là nháo, Diệp Phong, con mẹ ngươi mau doạ lão phu ra nước tiểu!”

Hộ vệ kim giáp không thèm để ý!

Diệp Phong cũng không thèm để ý!

Nhưng Sở Hồng Sơn lại để ý, hắn ở trong phạm vi bị Thiên Đạo kiếp vân bao phủ, cảm nhận được uy áp khiến cho hắn hít thở không thông của Thiên Đạo, hắn thật sự bị dọa ra nước tiểu!

Dưới uy áp của Thiên Đạo, hắn cảm thấy lúc này mình giống như một con kiến, bất cứ lúc nào cũng có thể bị quét sạch!

Vào lúc này, ở nơi sâu nhất trong dãy núi, vô số cường giả của Hắc Ma Giáo đã cùng tụ tập nhìn bầu trời nơi xa!

“Thiên Đạo lôi kiếp kiếp vân!”

“Thiên Đạo lôi kiếp kiếp vân có thể xóa sổ hết vạn vật!”

“Ánh sáng vàng chói lọi kia là cái quỷ gì, làm sao lại có thể dẫn ra Thiên Đạo lôi kiếp kiếp vân khủng bố như thế!”

Thạch Thần Phong, người đang đứng đằng trước lúc này thật sự muốn phát điên, hắn không muốn biết kẻ điên nào dẫn ra Thiên Đạo lôi kiếp, nhưng hắn chỉ muốn mắng to một câu, con mẹ nó, kẻ điên nào trêu chọc Thiên Đạo thì tránh xa Hắc Ma Giáo của ta một chút a!

Đứng ở đằng trước Thạch Thần Phong lúc này thật sự muốn điên rồi, hắn không muốn biết rốt cuộc là cái nào kẻ điên dẫn ra Thiên Đạo lôi kiếp, nhưng hắn chỉ nghĩ mắng to một câu, ngươi mẹ nó trêu chọc Thiên Đạo, kia nhưng thật ra ly ta Hắc Ma Giáo xa một chút a!

Tuy rằng vẫn còn cách một đoạn, nhưng Thạch Thần Phong cũng không dám bảo đảm có lan đến gần Hắc Ma Giáo hay không, một khi bị lan đến gần, cho dù là lão giáo chủ tự mình ra tay cũng không nhất định có thể ngăn cản!

Đây sẽ là một kiếp nạn của Hắc Ma Giáo!

Đúng lúc này, một bóng người nhanh chóng bay đến chỗ sâu nhất ở Hắc Ma Giáo.

Sau khi mọi người nhìn thấy người tới là lão giáo chủ vẫn luôn bế quan, ai cũng nhẹ nhàng thở ra, có thể nói lão giáo chủ của bọn họ chính là Định Hải Thần Châm!

Nhưng chỉ có tâm trạng của Thạch Thần Phong vào lúc giống như bị ngã xuống vực sâu, bởi vì hắn phát hiện cho dù là lão giáo chủ, khi nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân và tiếng sấm lăn lộn nơi xa, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi vô tận, thậm chí thân thể cũng hơi run lên!

Bang!

Đúng vào lúc này, Chu Sùng Sơn trực tiếp tát một cái trên đầu Thạch Thần Phong, vẻ mặt hung dữ nhìn chằm chằm vào Thạch Thần Phong giận dữ hét lên: “Rốt cuộc ngươi đã trêu chọc đến người nào!”

Ngốc!

Thạch Thần Phong ngã trên mặt đất nghe tiếng mắng chửi, cả người cũng sửng sốt, hoàn toàn không rõ ý tứ của lão giáo chủ.

“Tuy rằng cách rất xa nhau, nhưng toàn bộ Hắc Ma Giáo của chúng ta đã bị vô số hơi thở kinh khủng tỏa định!”

“Đừng ai nghĩ đến việc chạy thoát!”

“Hôm nay, tất cả mọi người trong Hắc Ma Giáo đều đừng nghĩ tồn tại rời đi!”

Ha ha ha!

Nói đến đây, Chu Sùng Sơn bỗng nhiên giống như nổi điên, cười phá lên tiếp tục nói: “Một, cho dù chỉ là một hơi thở trong đó cũng đủ giết sạch Hắc Ma Giáo của chúng ta!”

“Các ngươi vẫn còn đang hoảng sợ trước Thiên Đạo kiếp vân kia sao, Thiên Đạo kiếp vân đã kết thúc quá trình ngưng tụ, các ngươi biết vì sao Thiên Đạo lôi kiếp chưa đánh xuống không?”

“Ta nói cho các ngươi, đó là bởi vì vô số cường giả trong kim quang đã ngăn chặn Thiên Đạo kiếp vân bằng lực lượng khủng bố

của họ!”

“Chờ chết đi!”

“Tất cả mọi người đều cùng nhau chờ chết đi, ha ha ha!”

Nghe được những lời nói giống như điên rồi của Chu Sùng Sơn, vô số cường giả xung quanh Hắc Ma Giáo đều choáng váng, sau khi phản ứng lại là vô tận sợ hãi!

“Chủ ta, chúng ta có thể đi đến Hắc Ma Giáo!”

“Không cần để ý đến Thiên Đạo kiếp vân trên không, nếu nó dám rơi xuống một đạo lôi kiếp, chúng ta trực tiếp chém nó!”

Nghe vậy, Diệp Phong lúc này mới chú ý tới người vừa nói chính là cường giả mặc áo giáp vàng đã xuất hiện mấy lần, Diệp Phong vừa lòng gật đầu nhìn đối phương, nói: “Ngươi không tồi, tranh thủ sớm trở thành hộ vệ quân chính thức!”

Hâm mộ!

Nghe được những lời của Diệp Phong, 9999 hộ vệ kim giáp xung quanh hâm mộ đỏ cả mắt!

Rốt cuộc, đây là được Diệp Phong chấp thuận!

“Chủ ta, thuộc hạ tuyệt đối sẽ không làm ngài thất vọng!”

Lão giả áo giáp vàng hưng phấn quỳ một gối xuống, trong mắt đầy sự kiên định.

“Sở trưởng lão, choáng váng gì nữa thế, dẫn đường đi!”

“Hôm nay chúng ta phải kiêu ngạo một lần, sở trưởng lão, ngươi cần phải nắm chắc cơ hội này đấy!”

Lúc này, Diệp Phong nhìn về phía Sở Hồng Sơn đang đần ra, cười to nói.

“Thật sự!”

“Tuy rằng Thạch Thần Phong thiếu ta ba ân tình, nhưng ba lần kia

ra tay cũng đều là vì bọn họ bức bách ta, ta muốn giết vài người trong Hắc Ma Giáo!”

Sở Hồng Sơn lúc này mới bình tĩnh lại một chút, nhìn về phía Diệp Phong chờ mong nói.

“Ngươi chỉ ai, bọn họ liền giết ai!”

“Hôm nay, sở trưởng lão cứ việc hưởng thụ giây phút huy hoàng nhất trong cuộc đời!”

Nghe được lời nói của Sở Hồng Sơn, Diệp Phong cũng trực tiếp đưa ra lời hứa!

……

“Tới!”

“Bọn họ tới, để cho ta nhìn xem rốt cuộc là người nào thế nhưng có thể trấn áp được cả Thiên Đạo!”

“Có thể chết ở trong tay người này, Chu Sùng Sơn ta cũng chết không oan!”

Nhìn ánh sáng vàng cùng đám mây Thiên Đạo bao phủ trời đất cùng nhau tiến về phương hướng Hắc Ma Giáo, trong tay Chu Sùng Sơn cũng xuất hiện một năng lượng màu đen kỳ dị.

Chẳng sợ không thể địch, cho dù biết mình sẽ chết, hắn vẫn muốn chiến đấu hết mình!

Chương 129: Thiên Đạo lôi kiếp bao trùm oanh tạc

Cho dù có chết, hắn cũng muốn chết trận giống như một cường giả!

“Thạch Thần Phong, lão phu tới rồi!”

Theo tiếng hét lớn của Sở Hồng Sơn, vô số ánh mắt của cường giả

trong Hắc Ma Giáo đều nhìn qua.

Đội quân kim giáp chỉnh tề ngay ngắn!

Trên người mặc chiến giáp vàng kim soái khí, trên mặt mang mặt nạ thần bí!

Cuối cùng, tầm mắt của mọi người mới dừng ở trên người Sở Hồng Sơn có vẻ lạc lõng.

“Hắn!”

“Còn có hắn!”

“Còn có tên đầu trọc ở bên kia!”

Sở Hồng Sơn lúc này không hề nói nhiều, duỗi ngón tay liên tục chỉ vào những trưởng lão của Hắc Ma Giáo đã từng ức hiếp hắn năm xưa!

Từng đạo kiếm vàng bắn ra từ phía sau Diệp Phong và Sở Hồng Sơn, những người bị Sở Hồng Sơn chỉ đến, trong chớp mắt đã bị ánh sáng kiếm vàng chém làm đôi, những người đó thậm chí không có cơ hội phản kháng.

“Sảng!”

“Thật mẹ nó sảng!”

Nhìn đầu ngón tay của mình tuỳ ý chỉ, những kẻ từng ức hiếp mình trước đây đều bị cắt làm đôi, cảm giác xem đối phương như con kiến khiến Sở Hồng Sơn cảm thấy đây nhất định là thời khắc huy hoàng nhất trong cuộc đời, dù sao thì thực lực của mấy người kia cũng ở trên hắn!

Nhìn Sở Hồng Sơn lui sang một bên, Diệp Phong đi lên vung chiếc áo choàng phong cách màu vàng, ánh mắt liếc nhìn vô số người của Hắc Ma Giáo đang sợ hãi bên dưới, trực tiếp ngoắc ngón tay đối với đội hệ về kim giáp phía sau, lạnh lùng nói:

“Giết!”

“Chủ tử, giết như thế nào?”

Sau khi cường giả mặc áo giáp vàng nghe được mệnh lệnh của Diệp Phong, đột nhiên hắn đưa tay ý bảo những hộ vệ giáp vàng tạm thời không cần hành động, sau đó nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi.

Hả?

“Muốn giết như thế nào thì cứ giết, việc này còn cần hỏi ta nữa sao?”

Diệp Phong khó hiểu nhìn về phía cường giả mặc áo giáp vàng hỏi ngược lại.

“Chủ tử, sự tồn tại của chúng ta vốn dĩ đã ảnh hưởng đến sự cân bằng của thế giới này, Thiên Đạo kiếp vân cũng muốn xoá bỏ chúng ta, chẳng qua chỉ là chúng ta mạnh hơn mà thôi.”

“Ta nghĩ, dù sao thì đám mây Thiên Đạo đã ngưng tụ thành hình, nếu không sử dụng thì có chút lãng phí, không bằng chúng ta hãy lợi dụng đám mây trong Thiên Đạo lôi kiếp tiêu diệt Hắc Ma Giáo này!”

Người mặc giáp vàng nhìn Diệp Phong, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

???

Sau khi nghe xong, Diệp Phong hoàn toàn choáng váng!

Lực lượng do đám mây Thiên Đạo ngưng tụ ra chính là dùng để xoá bỏ những thứ khác thường không nên xuất hiện trên thế giới này, không ngoa khi nói rằng đây có thể là lực lượng mạnh nhất của Thiên Đạo có thể ngưng tụ trong Huyền Thiên đại lục.

Kết quả là ngươi muốn dùng lực lượng này để tiêu diệt một Hắc Ma Giáo nho nhỏ?

Đây là không có một chút tôn trọng dành cho Thiên Đạo!

Ha ha ha!

Nghĩ vậy, Diệp Phong bật cười to, nói: “Được, đề nghị này của ngươi cũng tốt, thấy ngươi bình thường cũng là người chính phái, hoá ra vẫn là loại hình muộn tao, loại tao thao tác như thế này cũng có thể nghĩ ra được, không hổ là người ta nhìn trúng!”

“Đi thôi, có thể chết dưới lực lượng đỉnh cao nhất của Thiên Đạo, những kẻ trong Hắc Ma Giáo có chết cũng không oan!”

Diệp Phong phất tay lên, để cho cường giả giáp vàng mang theo đội quân hộ vệ giáp vàng còn lại bắt đầu hành động!

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, đệ tử thứ hai Dạ Lăng Tuyết của ngươi hiện tại đang làm khách ở Hắc Ma Giáo, tốt nhất ký chủ nên thu xếp trước để tránh bị thương!”

Nghe thấy lời nhắc nhở đột ngột của hệ thống, Diệp Phong vội vàng gọi lại cường giả giáp vàng, làm hắn lập tức đi tìm Dạ Lăng Tuyết và bảo vệ đối phương.

Oanh! Oanh! Oanh!

Sau khi tất cả quân hộ vệ giáp vàng bao vây toàn bộ mọi nơi trong Hắc Ma Giáo, trực tiếp rút lại lực lượng áp chế liền Thiên Đạo kiếp vân, từng đạo lôi kiếp ẩn chứa uy lực của Thiên Đạo lôi kiếp bắt đầu oanh tạc toàn bộ Hắc Ma Giáo!

“Trường hợp này thật là suốt đời khó quên!”

Giữa không trung, nhìn toàn bộ Hắc Ma Giáo bị từng đạo Thiên Đạo lôi kiếp oanh tạc xoá bỏ, Sở Hồng Sơn nhìn thôi cũng sợ hãi khiếp vía, da đầu tê dại!

Trong sáu ngày qua, hắn vẫn luôn phỏng đoán Diệp Phong sẽ dùng cách nào tiêu diệt Hắc Ma Giáo, hiện tại nhớ lại những suy đoán trước đây của mình, cảm giác chính mình giống như một tên ngốc, tất cả phỏng đoán so với cảnh tượng trước mắt, đều không phải, mẹ nó đều xem như là nòng nọc!

“Đi ra ngoài với tên tiểu tử thối này một chuyến, mẹ nó, ta xem như hoàn toàn đã được nâng cao thêm kiến thức!”

“Sống cả đống tuổi như vậy đều uổng phí!”

Liếc nhìn Diệp Phong đang mặc chiến giáp ở một bên, Sở Hồng Sơn lắc đầu nở nụ cười khổ.

Còn Diệp Phong lúc này lại đang xem Thiên Đạo lôi kiếp chuẩn xác bổ vào trên người hộ vệ giáp vàng, nhưng lại bị hộ vệ giáp vàng tiện tay dẫn về phía khác!

Bởi vì có cả vạn hộ vệ giáp vàng trải rộng khắp mọi nơi trong Hắc Ma Giáo, trực tiếp hoàn thành chiêu thức họa thủy đông dẫn, lúc này mới tạo nên tình huống khủng khiếp khi Hắc Ma Giáo đang bị vạn đạo Thiên Đạo lôi kiếp điên cuồng oanh tạc!

……

“Từng đạo hơi thở khủng bố đến hít thở không thông kia!”

“Hơi thở ẩn chứa uy lực Thiên Đạo lôi kiếp!”

“Biến mất, vừa rồi tất cả bỗng nhiên biến mất, chúng ta hiện tại hoàn toàn không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì, chẳng lẽ chúng ta vẫn phải luôn ở lại đây sao?”

Chu Thông lúc này giống như con kiến bò trên chảo nóng, nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Dạ Lăng Tuyết, hắn gần như phát điên rồi!

Hắn không sợ chết, nhưng hắn muốn chết một cách có giá trị, chẳng sợ cho dù chết thì cũng phải giúp Dạ Lăng Tuyết mở một con đường máu, hắn tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn Dạ Lăng Tuyết chết ở chỗ này!

Nhưng hiện tại Dạ Lăng Tuyết cái gì cũng mặc kệ, chỉ ngồi ở kia uống trà, chuyện này khiến hắn điên mất thôi!

“Không được, ta cần thiết phải đi ra ngoài nhìn xem!”

Chi!

Khi Chu Thông mở cửa phòng, nhìn thấy Thiên Đạo lôi kiếp bao trùm trên không toàn bộ Hắc Ma Giáo, lại nhìn thấy từng đạo Thiên Đạo lôi kiếp mở ra phương thức oanh tạc toàn bộ Hắc Ma Giáo, hắn sợ hãi vội vàng đóng cửa phòng lại.

Rầm!

Nhớ lại cảnh tượng kinh hãi vừa nhìn thấy, Chu Thông không khỏi nuốt nước miếng, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi vô tận.

Chương 130: Ngươi làm ta giao cái gì ngươi nói với ta đi

Hắn không hiểu tại sao toàn bộ Hắc Ma Giáo đều bị Thiên Đạo lôi kiếp oanh tạc, nhưng chỉ có duy nhất căn phòng của họ không chịu bất kỳ ảnh hưởng gì.

Nhưng cuối cùng hắn lại hiểu cách làm của Dạ Lăng Tuyết, chỉ cần thành thành thật ở đây, họ tuyệt đối sẽ an toàn!

“Chu trưởng lão, ngươi không đi ra ngoài sao?”

Dạ Lăng Tuyết cười như không cười nhìn Chu Thông hỏi.

“Không đi, thật ra ở đây cũng khá tốt.”

Chu Thông xấu hổ giải thích.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy vẻ sợ hãi không che giấu được của Chu Thông, Dạ Lăng Tuyết thật ra cũng rất tò mò về tình huống bên ngoài, nhưng dựa theo nhắc ở của Khuy Thiên Kính, chỉ cần bọn họ thành thật ở trong phòng, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào, thậm chí cả báu vật bí ẩn của Thiên Cơ Các sẽ có người đưa đến cho bọn họ.

Có thể nói, đây là ăn uống no say chờ bảo vật bí ẩn đưa tới cửa, cuối cùng trực tiếp trở lại Thiên Cơ Các.

Nhưng với điều kiện là nàng cần thiết phải ở lại đây mới được.

“Tại sao phải là ta??”

Dạ Lăng Tuyết lúc này đang cúi đầu suy nghĩ.

Bên ngoài!

“Chết đi, đều chết hết đi!”

“Cứ nghĩ Hắc Ma Giáo của ta đứng sừng sững ở Huyền Thiên đại lục mấy ngàn năm, không ngờ cuối cùng lại hủy trong tay của ta!”

Nghĩ vậy, Chu Sùng Sơn lập tức tìm kiếm bóng dáng Thạch Thần Phong, hiện tại hắn ước gì có thể thiên đao vạn quả đối phương, nếu không phải chính mình giao chức giáo chủ Hắc Ma Giáo vào tay đệ tử mình vẫn luôn tự hào, thì làm sao Hắc Ma Giáo lại gặp phải kiếp nạn như thế này!

Nhưng tìm kiếm rất lâu cũng không thấy thi thể Thạch Thần Phong đã sớm bị cây đao vàng mang chém thành đôi trước đó, chỉ sợ đã bị Thiên Đạo lôi kiếp đánh tan thành tro bụi!

“Cũng gần xong rồi!”

“Hai người các ngươi đi giết lão già này đi!”

Diệp Phong cảm thấy Hắc Ma Giáo đã chết gần hết, liền chỉ vào Chu Sùng Sơn ở bên dưới nói với hai gã hộ vệ giáp vàng bảo vệ bên cạnh mình.

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, mục đích Dạ Lăng Tuyết đến Hắc Ma Giáo lần này là vì lấy về một kiện báu vật bí ẩn ở Thiên Cơ Các, mà báu vật bí ẩn đang nằm trên người Chu Sùng Sơn ở trước mặt.”

Hả?

Lại nghe thấy hệ thống một lần nữa nhắc nhở, Diệp Phong nhìn về phía Chu Sùng Sơn, trong ánh mắt cũng xuất hiện một tia lửa giận.

“Lão vương bát đản như ngươi còn dám đồ vật của đệ tử ta!”

“Hai cái các ngươi đi qua dạy bảo hắn cho tốt, đừng để cho hắn chết quá nhanh!”

Vốn dĩ phát hiện ánh mắt Diệp Phong nhìn mình có chút không thích hợp, Chu Sùng Sơn liền cảm thấy có chút khác thường.

Nhưng hiện tại nghe được lời này, cả người hắn đều tê dại!

Đệ tử của ngươi là ai?

Mẹ nó, ta khi nào đoạt đồ vật của đệ tử ngươi?

Người khác đều bị Thiên Đạo lôi kiếp tạc chết, còn ta phải bị buộc tội lung tung rồi muốn tra tấn ta?

Ta mẹ nó chiêu ngươi chọc ngươi, ta vẫn luôn ở đây không dám phóng rắm, như vậy còn muốn tra tấn ta?

Bành!

Càng nghĩ càng giận, Chu Sùng Sơn vứt cây thương trong tay quỳ xuống trước Diệp Phong, hắn muốn chết trận giống như một cường giả, người ta đều lấy Thiên Đạo lôi kiếp như một món đồ chơi, còn không bằng trực tiếp quỳ xuống, có khi đối phương còn có thể cho hắn một cái chết thống khoái!

“Đánh!”

“Đánh thật mạnh cho ta!”

Đối với người dám cướp đồ vật của đồ đệ hắn, Diệp Phong cũng không quan tâm đối phương quỳ xuống hay như thế nào, cho dù quỳ xuống cũng phải chịu đau đớn da thịt!

Khi quân hộ vệ giáp vàng từ các nơi trở về, nhìn thấy Chu Sùng Sơn chỉ là bị tay đấm chân đá, điều này lập tức mang đến sức hút vô tận đối với hộ vệ giáp vàng lúc nãy còn chưa chơi tận hứng, toàn bộ đều gia nhập vào cuộc chiến.

Nhìn Chu Sùng Sơn bị vạn người bao vây, Sở Hồng Sơn lại cảm thấy đối phương đã quá may mắn, dù sao bên ngoài có rất nhiều hộ vệ giáp vàng muốn chen vào nhưng lại chen không vào, cũng chỉ là bị hộ vệ giáp vàng vòng trong cùng đá mà thôi!

Nếu như để kẻ điên một tay kia ra tới, ngươi còn có thể ở kia ôm đầu bị người vây đánh sao?

Có khi đã bị chém một đao

thành khung xương!

Nghĩ vậy, Sở Hồng Sơn cũng rùng mình dữ dội, có thể thấy, kẻ điên một tay đã hoàn toàn trở thành cái bóng tâm lý không thể xóa nhòa trong suốt cuộc đời Sở Hồng Sơn.

Nửa giờ sau.

“Còn không chịu giao ra đúng không!”

“Mẹ nó, ngươi gan lỳ, tiếp tục đánh cho lão tử!”

Nghe thấy lời nói của Diệp Phong, bọn hộ vệ giáp vàng lại lần nữa phấn khích vây quanh đánh Chu Sùng Sơn.

Mà bọn hộ vệ giáp vàng xuống tay cũng có chừng mực, bởi vì bọn họ biết, nếu Chu Sùng Sơn đã chết, lần này họ ra ngoài thông khí cũng xem là hoàn toàn kết thúc, bọn họ ước gì Chu Sùng Sơn có thể kiên trì lâu hơn.

Nửa giờ sau.

“Lão gia hỏa, xem ra vừa rồi ngươi mới quỳ xuống xin tha cũng là giả!”

“Được lắm, nếu xương của ngươi đã cứng như vậy, ta liền tiếp tục nới lỏng xương cốt cho ngươi, để xem ngươi khi nào mới chịu giao đồ vật ra!”

Sau khi Diệp Phong nói xong, bọn hộ vệ giáp vàng càng đánh hăng say hơn!

Nửa giờ sau.

“Không hổ là giáo chủ tiền nhiệm của Hắc Ma Giáo, ta đã đánh giá thấp ngươi!”

“Nhưng nếu hôm nay ngươi không chủ động giao đồ vật ra đây, hôm nay lão tử sẽ liều mạng với ngươi, ta muốn nhìn xương cốt của ngươi cứng, hay vẫn là nắm đấm của quân hộ vệ giáp vàng của chúng ta cứng hơn!”

Nghe vậy, Chu Sùng Sơn thật sự không chịu nổi nữa, nhìn Diệp Phong với vẻ mặt suy sụp hét lớn: “Ngươi vẫn luôn nói ta đưa ra

đồ vật, nhưng rốt cuộc ngươi muốn ta đưa cái gì, đệ tử của ngươi là ai ta cũng không biết, ngươi nói cho ta một lời, ta lập tức đưa đồ vật cho ngươi, ngươi cũng nhanh chóng cho ta chết đi, mẹ nó các ngươi bắt nạt người như vậy!"

"Ta cũng không biết là thứ gì."

"Nhưng đệ tử của ta gọi là Dạ Lăng Tuyết, chính là Thánh nữ của Thiên Cơ Các."

Nhìn Chu Sùng Sơn đã hoàn toàn suy sụp, Diệp Phong cảm thấy chính mình chơi đủ rồi, lúc này mới nói ra tên của Dạ Lăng Tuyết.

Phốc!

Chương 131: Ngươi làm ta giao cái gì ngươi nói với ta đi (2)

Mà khi Chu Sùng Sơn nghe được ba chữ Dạ Lăng Tuyết ba chữ, nghĩ lại toàn bộ những chuyện mình vừa mới gặp phải, hắn khó thở công tâm phun ra một ngụm máu tươi!

Đệ tử của ngươi đã đến Hắc Ma Giáo ba ngày trước, cũng không nói tới làm gì, mỗi ngày chỉ ở Hắc Ma Giáo chúng ta ăn ngon uống tốt.

Có vẻ như mục đích hiện tại là vì ta mượn bí bảo ở Thiên Cơ Các vào một năm trước, nhưng khó khăn lắm ta mới mượn được bí bảo kia, hơn nữa mượn trong vòng ba năm, hiện tại còn có tận hai năm thời gian, như thế mà ngươi gọi là đoạt?

Sau đó ngươi quy tội cho ta là đoạt đồ vật của đệ tử ngươi, trực tiếp để vạn người vây quanh đánh ta, mẹ nó, hai thầy trò nhà các ngươi còn có phải người hay không!

Bang!

Nghĩ vậy, Chu Sùng Sơn trực tiếp lấy bí bảo của Thiên Cơ Các từ trong nhẫn không gian đặt trên mặt đất, giờ phút này, hắn mới nhẹ nhàng thở ra.

“Diệp Phong, chúng ta hình như là đang trách lầm hắn.”

“Ta biết bí bảo này, là một năm trước hắn ở Thiên Cơ Các dùng giá cao mới mượn được.”

Lúc này, Sở Hồng Sơn nhìn bí bảo giống như lư hương ở mặt đất, cũng nói ra một chút tin tức mình biết đến.

Khóc!

Chu Sùng Sơn cảm động suýt muốn khóc khi nghe được những lời của Sở Hồng Sơn!

“Sở trưởng lão, ngươi có ngốc không?”

“Ta không cần biết có hiểu lầm hay không, nhưng khi hai lần trước ta hỏi hắn, căn bản không cho hắn cơ hội nói chuyện, chính là ta đang chơi hắn, ngươi không nhìn ra sao?”

“Đại quân hộ vệ giáp vàng của ta vất vả lắm mới được ra ngoài hóng gió một lần, nếu như giết xong Chu Sùng Sơn, bọn họ cũng nên trở về, ta chẳng qua chỉ là mượn cơ hội này làm các hộ vệ của ra chơi vui vẻ một chút mà thôi.”

Diệp Phong dùng ánh mắt như đang xem kẻ ngốc nhìn Sở Hồng Sơn rồi nói.

“Chủ nhân, ta thề sống chết ở bên cạnh bảo vệ ngài!”

Mười vạn hộ vệ giáp vàng nghe vậy, tất cả đều quỳ một gối về phía Diệp Phong, chiến đao vàng kim trong tay đặt nghiêng ở trước người, trong mắt hiện lên vẻ kiên định vô tận!

Ha ha ha!

Mà Chu Sùng Sơn thấy một màn này lại ngửa mặt lên trời cười to, hắn nghĩ mình đường đường là cường giả chịu qua tám đạo Thiên Đạo lôi kiếp độ kiếp cảnh Cửu Trọng Đỉnh, là ma đầu mọi người sợ hãi trong phạm vi mười vạn dặm, giờ phút này hắn lại lưu lạc thành công cụ thu mua lòng người của người khác, này quả thực là giết người tru tâm, vô cùng tàn nhẫn đến!

“Chết đi!”

“Lão phu chịu đủ rồi!”

Nói xong, trên người Chu Sùng Sơn bộc phát ra một cổ dao động linh lực cực kỳ hỗn loạn, trên mặt cũng hiện lên vẻ mặt được giải thoát.

“Không tốt, hắn chuẩn bị……”

Sở Hồng Sơn còn chưa kịp nói xong, cường giả giáp vàng ở một bên đã tát Chu Sùng Sơn ngã lăn trên mặt đất, vẻ mặt lạnh lùng nói: “Chủ tử làm ngươi chết liền chết, chủ tử không cho ngươi chết, tốt nhất ngươi nên thành thật một chút!”

Choáng váng!

Chu Sùng Sơn bị tát ngã nằm trên mặt đất cả người đều choáng váng, hắn vừa nãy là đang chuẩn bị tự bạo, hơn nữa sắp thành công, dưới tình huống như vậy, căn bản không có ai có thể ngăn cản, kết quả là bị người khác tát một cái trấn áp linh lực bạo động trong cơ thể?

Hảo gia hỏa!

Người khác nhìn thấy có người tự bạo đều trốn rất xa, còn mẹ nó ngươi lại đi lên tát một cái!

Chu Hồng Sơn cũng hoảng sợ trước hành động đi lên tát Chu Sùng Sơn của cường giả giáp vàng kia, càng là không khỏi cảm thán đối phương không hổ là người có thể đem Thiên Đạo lôi kiếp khủng bố xem như món đồ chơi.

Thay đổi!

Sở Hồng Sơn cảm thấy thế giới này không còn là thế giới mà hắn biết, những chấn động liên tục về mặt nhận thức đã khiến hắn cảm thấy hoàn toàn lạc lõng giữa thế giới này!

“Ngươi có tên không?”

Diệp Phong lúc này nhìn về phía cường giả giáp vàng đi lên tát

Chu Sùng Sơn, lên tiếng hỏi, đối với cường giả giáp vàng đã tiếp xúc vài lần này, hơn nữa đối phương cũng đưa ra tao thao tác trước đó, hắn cảm thấy chính mình hẳn là nên biết tên của đối phương.

“Chủ tử, thuộc hạ không có tên!”

“Hơn nữa, chỉ có khi trở thành quân hộ vệ chính thức mới có tư cách được ngài ban tên.”

Cường giả giáp vàng nghe Diệp Phong hỏi chuyện vội vàng trả lời.

“Quy củ là chết, người là sống.”

“Ngươi không tồi, về sau ngươi gọi là Diệp Nhất, ngoại hiệu tao nam!”

“Đúng rồi, ngươi chính là hộ vệ đầu tiên ta ban tên cho, ngay cả 10 hộ vệ chính thức cũng chưa có tên đâu, ngươi đừng làm ta thất vọng!”

Bành!

Nghe được lời này, cường giả giáp vàng lại lần nữa quỳ gối xuống đất, giọng nói tràn ngập kích động: “Chủ tử, Diệp Nhất tuyệt sẽ không làm ngài thất vọng!”

Mà những hộ vệ giáp vàng xung quanh lúc này lại dùng ánh mắt toả sáng hâm mộ, còn chưa trở thành quân hộ vệ chính thức mà đã được chủ tử ban danh, đây chính là vinh dự cao quý nhất mà bọn họ mơ ước!

“Mẹ nó, nên nói không nói, thủ đoạn thu mua lòng người của tên này đúng là rất tuyệt!”

Chu Sùng Sơn ở một bên nhìn đến loạt thao tác của Diệp Phong, trong lòng cũng là cảm thấy sâu sắc bội phục.

“Được rồi, giết hắn đi!”

“Cũng là lúc các ngươi cũng nên trở về.”

Nói xong, Diệp Phong liền gọi Diệp Nhất đến, ghé vào bên tai đối phương nói một số việc.

???

Ta vừa muốn tự bạo là ngươi không cho!

Trong thâm tâm ta vừa mới khen ngươi, ngươi lại trở tay giết ta?

Ở nói như thế nào, ta cũng là ma đầu trên tay dính đầy máu tươi của mấy chục vạn sinh linh, ngươi có thể tôn trọng ta một chút được không?

Nhìn thấy Chu Sùng Sơn ngã trên mặt đất không còn hơi thở, tâm trạng của Sở Hồng Sơn lúc này cũng ngũ vị tạp trần.

Trước kia, đối phương là đại ma đầu mà hắn e ngại nhưng bây giờ cứ thế chết đi ở trước mặt mình, thậm chí còn do người khác tiện tay đập một phát chết, lần chấn động này có ảnh hưởng quá lớn đối với Sở Hồng Sơn.

"Đi thôi, nên đưa bí bảo này qua cho đệ tử ta rồi."

Sau khi nhìn thấy vạn tên kim giáp hộ vệ nện những bước chân chỉnh tề bước vào vết nứt không gian, lúc này Diệp Phong mới nhặt bí bảo giống như chiếc lư hương kia từ dưới mặt đất lên, nói với Sở Hồng Sơn đứng bên cạnh.

Chương 132: Diệp thiếu gia, ta biết nhiều quá phải không

Lúc này, trong một gian nhà duy nhất may mắn còn sót lại của toàn bộ Hắc Ma giáo, Dạ Lăng Tuyết nhìn Chu Thông đã hôn mê ngã trên đất, trong lòng thấy hơi hốt hoảng.

Mới vừa rồi, một đại hán lực lưỡng mặc chiến giáp màu vàng kim đi vào gian nhà, không nói lời nào đã đánh một cái khiến Chu Thông hôn mê bất tỉnh, sau đó quay ngoắt người rời đi. Một loạt hành động như nước chảy mây trôi này khiến Diệp Lăng Tuyết nhìn đến mức chết lặng.

Kít..t..t!

Ngay tại lúc Dạ Lăng Tuyết hơi thấp thỏm lo âu thì tiếng cửa phòng bị mở ra lại vang lên, một nam tử thần bí mặc áo giáp vàng kim dẫn theo một lão giả từ bên ngoài bước vào.

"Lăng Tuyết, có nhớ vi sư không?"

Tháo mặt nạ xuống, Diệp Phong nhìn Dạ Lăng Tuyết có chút thấp thỏm lo âu, không nhịn được mà bật cười.

"Sư tôn!"

Sau khi thấy người thần bí tháo mặt nạ xuống hóa ra lại là Diệp Phong, Dạ Lăng Tuyết kích động trực tiếp lao về phía Diệp Phong.

Nhìn Dạ Lăng Tuyết nhào thẳng vào lòng Diệp Phong, lại nhìn Chu Thông hôn mê bất tỉnh ngã trên đất, Sở Hồng Sơn hoàn toàn choáng váng bởi vì hắn biết Chu Thông, tuy là quan hệ chung chung nhưng cũng coi như quen biết.

Thánh nữ của Thiên Cơ các lại thật sự là đệ tử của Diệp Phong, trước đó hắn còn tưởng Diệp Phong đang nói đùa!

Mà Diệp Phong lại là Đại đệ tử thân truyền của Lạc Thiên Tuyết!

Nghĩ đến một vạn tên kim giáp hộ vệ kinh khủng bên người Diệp Phong!

Lúc này nội tâm Sở Hồng Sơn hoảng loạn thành một đống, hắn ý thức được bản thân mình đã biết quá nhiều chuyện.

"Được rồi, bí bảo này là mục đích ngươi đến Hắc Ma giáo chuyến này nhỉ!"

"Lấy về đi."

Sau khi hưởng thụ loại cảm giác ma sát mềm mại khi Dạ Lăng Tuyết dựa vào ngực mình một lúc, lúc này Diệp Phòn mới lấy ra bí bảo tương tự cái lư hương đưa cho Dạ Lăng Tuyết.

"Đây là..."

Nhìn bí bảo trong tay, giây phút này Dạ Lăng Tuyết lập tức hiểu ra hoàn toàn.

Thì ra người đến tiêu diệt Hắc Ma giáo lần này lại là sư tôn của mình!

"Sư tôn, lần này người đến đây tiêu diệt Hắc Ma giáo, phải chẳng là có mục đích nào đó?"

Hả?

Nghe thấy lời này của Dạ Thiên Tuyết, Diệp Phong sững sờ, hắn thì có mục đích gì, hắn còn chẳng biết Thiếu chủ của Kính Nguyệt sơn trang kia chết như thế nào nhưng chắc chắn có động sát ý với hắn. Sau đó tiêu diệt người của Kính Nguyệt sơn trang đến tìm đất chôn, Thạch Thần Phong này cũng muốn tìm đất chôn nên hắn cũng đến đây giải quyết phiền phức!

Về phần nhiệm vụ của hệ thống và một vạn tên kim giáp hộ vệ đi ra hứng gió cũng là chuyện tiện thể.

"Hắc Ma giáo này đúng là mạo hiểm làm liều, còn muốn phá học ván cờ mà sư tôn đã bày ra ở toàn bộ Huyền Thiên đại lục này, đáng bị tiêu diệt!"

"Sư tôn yên tâm, chỉ dựa vào Nhân quả đạo văn mà người đưa cho ta, ta có thể tùy ý sử dụng ba bí bảo đứng đầu của Thiên Cơ các. Đệ tử nhất định sẽ nắm Thiên Cơ các trong tay khoảng thời gian ngắn nhất, lúc nào cũng nghe theo sự điều khiển của sư tôn!"

"Đệ tử tuyệt đối sẽ không tụt lại phía sau so với Đại sư tỷ!"

Nhìn thấy Diệp Phong không trả lời, Dạ Lăng Tuyết lại bắt đầu tự mơ tưởng!

Bộp!

Nghe thấy thế, Diệp Phong cũng sụp đổ, lấy tay phải đỡ trán. Một thời gian không gặp khiến hắn quên mất Nhị đệ tử này có thói quen mơ tưởng.

"Sở trưởng lão, ngươi đang làm gì đấy?"

Nhìn Sở Hồng Sơn bỗng nhiên rút tay cánh tay phải ra khỏi ống tay áo, sau đó trực tiếp hất tung ống tay áo trống rỗng, Diệp Phong nhìn thấy thì chết lặng.

"Diệp thiếu gia, ta biết quá nhiều!"

"Nhưng ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không nói ra bất kỳ một chuyện gì mình đã nghe thấy hoặc nhìn thấy, nếu ta nói ra bất kỳ một điều gì thì ngươi cứ triệu hồi hắn ra rồi cắt ta thành thịt!"

Nội tâm Sở Hồng Sơn sợ hãi vội vàng giải thích, thậm chí cách xưng hô với Diệp Phong cũng đổi sang Diệp thiếu gia.

Dùng Huyền Thiên đại lục làm bàn cờ, cho dù là Thiên Cơ các cùng lắm cũng chỉ là một quân cờ, thậm chí còn có một Đại đệ tử thần bí không ai biết, Sở Hồng Sơn không dám tưởng tượng rốt cuộc Diệp Phong muốn làm gì.

Điên rồi!

Nghe những lời này của Sở Hồng Sơn, kết hợp với những lời mà Dạ Lăng Tuyết vừa nói, Diệp Phong cảm thấy cả người mình sắp điên rồi, nàng tự mơ tưởng ra mẹ nó, chẳng lẽ ngươi cũng mơ tưởng theo?

Lệch rồi!

Mẹ nó, lệch lạc hết rồi!

"Được rồi, các ngươi đã nguyện ý hoang tưởng như thế thì chúng ta chơi cùng nhau đi!"

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Diệp Phong thâm độc nói thẳng với Sở Hồng Sơn: "Được lắm, hi vọng ngươi có thể nhớ kỹ những lời mình vừa nói, nếu không thì hậu quả ngươi tự biết."

Hít!

Lần đầu tiên nhìn thấy vẻ mặt thâm độc của Diệp Phong, Sở Hồng Sơn chẳng những không thấy sợ hãi mà còn thở phào nhẹ nhõm một hơi

"May mà lão phu phản ứng nhanh, nếu không thì hôm nay thật sự nguy to!"

"Sau này kẻ nào nói với ta Diệt Phong chỉ là một tên phá của đơn thuần, chắc chắn lão phu sẽ liều mạng với hắn!"

Lúc này Sở Hồng Sơn âm thầm vui mừng.

"Lăng Tuyết, lát nữa ngươi nên giải thích thế nào với Chu Thông?"

Nhìn thấy Sở Hồng Sơn hoàn toàn nhập vào vai diễn, Diệp Phong cũng mặc kệ, trực tiếp dò hỏi Dạ Lăng Tuyết.

"Sư tôn yên tâm, lát nữa đệ tử sẽ có cách giải thích với hắn."

Ừ!

Nghe nói như thế, Diệp Phong cũng không nói gì thêm nữa, trực tiếp dẫn theo Sở Hồng Sơn rời khỏi gian phòng.

Truyền âm tông môn!

Truyền tống tông môn!

Lần này Diệp Phong không quên nhưng cuối cùng hắn cũng từ bỏ, nếu giao hai chức năng hệ thống này cho Dạ Lăng Tuyết, hắn cảm thấy chắc chắn bản thân sẽ bị đối phương tra tấn đến chết!

"Đinh! Chúc mừng kí chủ hoàn thành nhiệm vụ, khen thưởng ba mươi vạn điểm phá của, khen thưởng Vạn Hồn Thị Huyết Phiên!"

Vạn Hồn Thị Huyết Phiên: Linh khí đặc biệt, bên trong phong ấn một vạn ác linh, thả toàn bộ ra chúng có thể tiến hành những đòn công kích cực kỳ khủng bố lên linh hồn của kẻ thù, liên tục dùng máu của bản thân nuôi dưỡng có thể khiến vạn ác linh trở nên cường đại hơn. Máu dùng để nuôi dưỡng chúng ẩn chứa càng nhiều sức mạnh, tốc độ phát triển của vạn ác linh sẽ càng nhanh, phát triển thành linh khí đặc biệt!"

Chương 133: Phần thưởng đặc biệt, Hủy Diệt Thần Mâu

Mẹ kiếp!

Sau khi Diệp Phong hiểu về tình hình của Vạn Hồn Thị Huyết Phiên thì không nhịn được thốt lên một câu chửi tục!

Hắn thật sự không ngờ hoàn thành nhiệm vụ lại còn được một phần thưởng đặc biệt, nhưng phần thưởng đặc biệt này lại là một bộ ma linh khí, chẳng phải Đại ma đầu mới nghịch thứ đồ chơi này sao?

Tuy rằng thông qua lời giới thiệu của hệ thống có thể đoán được Vạn Hồn Thị Huyết Phiên này chắc chắn là một bộ ma linh khí cực kỳ cường đại, thậm chí đưa lên Thượng giới có khi có thể tiến giai đến cấp bậc ma tiên khí. Nhưng mà phải dùng máu của mình để nuôi dưỡng, điều này khiến Diệp Phong cảm thấy có chút phản cảm.

"Đinh! Kí chủ, ngươi thay đổi rồi, từ bao giờ mà ngươi muốn chiếm cả loại đồ rác rưởi này làm của riêng thế? Tuy là giai đoạn trước ngươi hơi nghèo khổ một chút nhưng những ngày tháng sau đó chắc chắn sẽ khá lên, đợi đến khi đồ tốt phù hợp với ngươi xuất hiện, hệ thống sẽ nhắc nhở kí chủ."

Aiz!

Nghe thấy nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong thở dài, sau đó thì thào lẩm bẩm: "Thật sự là cực khổ quá lâu, loại đồ rác rưởi này cũng khiến ta thấy thích!"

Tuy là nghĩ như thế nhưng trong lòng Diệp Phong thấy đắng. Đấu Chiến Thánh Thể ngươi cũng nói là rác rưởi, Vạn Hồn Thị Huyết Phiên này ngươi cũng bảo là rác rưởi, mẹ nóm thế thì ngươi cho ta ít đồ tốt đi!

"Đinh! Hệ thống cảm nhận được tâm trạng của kí chủ đang dao động, khen thưởng Hủy Diệt Thần Mâu * 1!"

Hủy Diệt Thần Mâu: Nhắm mắt vạn vật sinh, mở mắt vạn vật diệt, với cảnh giới hiện tại của ký chủ thì mỗi ngày có thể sử dụng một lần.

Tê tê dại dại!

Cảm nhận được giờ phút này ánh mắt của mình xuất hiện cảm giác tê tê dại dại, tựa như có một luồng sức mạnh đang không ngừng dung nhập vào bên trong hai mắt của mình.

"Hệ thống, rốt cuộc ngươi làm được cái mẹ gì!"

Tuy là không hiểu rõ lắm về uy lực của Hủy Diệt Thần Mâu nhưng nếu là phần thưởng hệ thống đưa ra dựa vào tâm trạng của mình ngay lúc này thì chắc chắn không thể là phần thưởng thông thường, chưa kể cảnh giới chính là phạm vi quy định số lần sử dụng nhưng không nói nó có ảnh hưởng đến uy lực của Hủy Diệt Thần Mâu!

Một lát sau!

Sau khi cảm giác tê tê dại dại kia biến mất, Diệp Phong có thể cảm nhận rõ ràng được bên trong hai mắt của mình có thêm một nguồn lực hủy diệt khó mà tưởng tượng được, cảm giác này huyền diệu vô cùng!

"Diệp thiếu gia, sao không đi tiếp?"

"Làm sao bây giờ, ta không dám hỏi!"

Diệp Phong đứng tại chỗ ngây ra rất lâu, trực tiếp khiến cho Sở Hồng Sơn bất ổn khắp người.

"Ngươi!"

Đúng lúc này, ánh mắt Diệp Phong bỗng nhiên nhìn về một ngọn núi cao trăm thước ở phía xa.

Xác định mục tiêu, Diệp Phong trực tiếp nhắm hai mắt lại!

Mà ngay giây phút này, không hiểu sao Sở Hồng Sơn đứng bên cạnh lại cảm nhận được một luồng nguy hiểm vô hình trên người Diệp Phong, luồng nguy hiểm này khiến lông tơ trên người hắn dựng hết cả lên!

Khi Diệp Phong chậm rãi mở mắt ra, một luồng sức mạnh hủy diệt

vô hình nổ bắn ra từ trong đôi mắt tựa như hố đen của hắn.

Im hơi lặng tiếng!

Vẻn vẹn chưa đến một giây, Diệp Phong lại mắt mắt vào, đến khi hắn mở ra lần nữa thì ánh mắt đã trở về nguyên dạng.

Làm gì vậy?

Ánh mắt say đắm?

Nhìn thấy Diệp Phong sau khi ngẩn người thì chớp mắt, Sở Hồng Sơn nhìn hành động này của Diệp Phong mà chết lặng, thậm chí bắt đầu hoài nghi cảm giác nguy hiểm mà mình cảm nhận được vừa nãy liệu có phải ảo giác không.

Mẹ!

Vừa nãy là ngọn núi cao trăm thước đấy!

Nhưng khi Sở Hồng Sơn nhìn theo hướng Diệp Phong đang nhìn, lại hoảng sợ phát hiện ra ở nơi xa không còn ngọn núi cao trăm thước kia, tan biến không một cách quỷ dị như thế!

Hoảng sợ!

Sau khi hết khiếp sợ, trong ánh mắt Sở Hồng Sơn khi nhìn Diệp Phong đã tràn ngập sự hoảng sợ vô tận!

Chớp mắt một cái, ngọn núi biến mất rồi!

Mẹ nó, nếu chớp mắt một cái với hắn thì hắn có trực tiếp biến mất không?

Nghĩ vậy, cơ thể của Sở Hồng Sơn mất khống chế run lên, loại sức mạnh khủng bố này, hắn chưa từng nghe qua!

Một vạn tên kim giáp hộ vệ lấy Thiên Đạo lôi kiếp làm đồ chơi!

Tên điên cụt một tay!

Nhị đệ tử ẩn mình ở Thiên Cơ các, chuẩn bị giành quyền!

Sức mạnh khủng khiếp liếc mắt một cái có thể hủy diệt cả một ngọn núi!

Mẹ nó, người này chỉ là kẻ phá của đơn thuần thôi sao?

"Sở trưởng lão, một đường vất vả rồi, tặng cho ngươi Vạn Hồn Thị Huyết Phiên này."

Thấy được sức mạnh của Hủy Diệt Thần Mâu, Diệp Phong cũng mừng rỡ, tiện tay đưa Vạn Hồn Thị Huyết Phiên vừa lấy được cho Sở Hồng Sơn, chỉ cần không phải là Ma tu thì đưa cho ai cũng như nhau cả!

"Lấy máu nhận chủ, đây chính là một loại linh khí có thể phát triển, sau khi đến Thượng giới không chừng có thể tiến giai trở thành tiên khí, chắc chắn là một bảo bối hiếm có."

Hả?

Nghe thấy lời này của Diệp Phong, nhìn lá cờ dài toàn thân màu đen tỏng tay, Sở Hồng Sơn bán tín bán nghi hoàn thành việc lấy máu nhận chủ.

Nhưng ngay tại lúc Sở Hồng Sơn vừa lấy máu nhận chủ xong, từng đợt tiếng rít chói tai bỗng nhiên vang lên, ngay sau đó toàn bộ hồn phách ác linh vẻ mặt dữ tợn bay ra từ trong Vạn Hồn Thị Huyết Phiên ra.

Hít!

Một lát sau, sau khi Sở Hồng Sơn và Diệp Phong nhìn vạn hồn phách ác linh ngưng tụ thành một gương mặt quỷ to lớn mang vẻ dữ tợn trên không trung, hai người không hỏi hít một hơi khí lạnh.

Nhìn từ xa là một gương mặt quỷ to lớn, dữ tợn, nhìn gần có thể nhìn ra bên trong mặt quỷ dữ tợn có vô số ác linh lít nha lít nhít. Cảnh tượng này chắc chắn là ác mộng của người có chứng sợ đông đúc!

Cái này, mẹ nó, chẳng phải ma linh khí sao!

Rốt cuộc là Đại ma đầu nào mà giết hại vạn người như vậy, chế

tạo ra cái Vạn Hồn Thị Huyết Phiên này!

Sau khi Sở Hồng Sơn phát hiện ra đây là một ma linh khí thì sắp điên mất rồi!

Tuy rằng hắn cũng từng giết không ít người nhưng tuyệt đối không lạm sát người vô tội.

"Sở trưởng lão, xem như ngươi nhặt được món hời rồi."

Chương 134: Hai trăm Hồn Linh Châu, khoảnh khắc giàu có nhất

"Vạn ác linh này, mỗi một ác linh đều mà Đại ma đầu đã từng giết hại hàng ngàn, triệu sinh linh!"

"Từ giờ trở đi, ngươi chỉ cần dùng máu tươi nuôi dưỡng mỗi ngày thì thực lực của bọn chúng sẽ mạnh lên không ngừng, đế lúc ấy chắc chắn sẽ trở thành một con át chủ bài trong tay ngươi!"

Lúc này Diệp Phong cũng nói ra một vài thông tin mình hiểu được từ chỗ hệ thống.

Ừm!

Nghe thấy vậy, trong nháy mắt Sở Hồng Sơn đã tỏ vẻ vô cùng hưng phấn!

Nếu là như vậy thì hắn sẽ không bị áp lực tâm lý khi sử dụng Vạn Hồn Thị Huyết Phiến này.

Về phần Đại ma đầu đã giết hại hàng ngàn, triệu sinh linh cường đại cỡ nào thì Sở Hồng Sơn chẳng thèm quan tâm. Hiện tại trong lòng hắn, mặc kệ ngươi là cường giả gì, đứng trước mặt Diệp Phong cũng chỉ là nòng nọc mà thôi!

"Sở trưởng lão, ngươi đang làm gì đó?"

Nhìn thấy Sở Hồng Sơn đang dùng tay trái khua Vạn Hồn Thị Huyết Phiên, tay phải khua Thiên cấp lô đỉnh, Diệp Phong cũng

không nhịn được nở một nụ cười gượng, một thể tu tốt như vậy sao lại biến thành thế này!

Năm phút sau.

"Diệp thiếu gia, ngươi không trở về cùng ta sao?"

Rời khỏi sơn mạch của Hắc Ma giáo, sau khi nghe được lời của Diệp Phong, Sở Hồng Sơn lấy làm kinh hãi.

"Ta còn chút việc phải xử lý, ngươi cứ về trước đi."

Nhìn Sở Hồng Sơn rời đi, Diệp Phong nói với hệ thống: "Hệ thống, bây giờ ta định quay lại không gian bí cảnh của Thiên Dương tông, bảo Diệp Nhất Xuất đến đưa ta qua đó đi."

"Đinh! Đề nghị ký chủ đến tối hãy qua đó, bây giờ người phụ trách của các đại tông môn đều đang đặt tài nguyên tu luyện bên trong bí cảnh."

Nghe thấy nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong ngồi xuống tảng đá bên cạnh để nghỉ ngơi.

...

Thiên Dương tông, đại điện của tông môn!

"Đã sắp xếp trong hết chưa?"

Tông chủ Trần Chính Phong của Thiên Dương tông lên tiếng dò hỏi một lão giả bên cạnh.

"Tông chủ, mọi người đã sắp xếp xong rồi. Sau khi người phụ trách của các đại tông môn rời khỏi bí cảnh, người của chúng ta sẽ bắt đầu vơ vét tất cả tài nguyên tu luyện, thời gian một đểm đủ để mang tất cả những tài nguyên tu luyện tìm được đến Trấn Ma Động!"

Giọng điệu của lão giả mang theo vẻ kích động, nói.

"Trù tính trăm năm!

"Cuối cùng cũng đợi được đến ngày Thiên Ma lão tổ phá vỡ phong ấn!"

"Thật nực cười khi người của mấy tông môn đó vẫn muốn dựa vào bản lĩnh để cướp tài nguyên tu luyện, đợi khi Thiên Ma lão tổ phá phong ấn mà ra thì hoặc là thần phục, hoặc là diệt môn, không ai có thể ngăn cản sự trỗi dậy của Thiên Dương tông ta!"

Nói đến đây, Trần Chính Phong không nhịn được ngửa đầu phá lên cười!

Không ai biết rằng mục đích thật sự của cuộc thi bí cảnh tông môn do Thiên Dương tông tổ chức nửa năm một lần để cướp đoạt tài nguyên tu luyện trong đó rồi đưa chúng đến Trấn Ma Động. Chỉ là mỗi lần chỉ cướp được bảy phần, vẫn để lại một ít cho chúng tông môn nhưng lần này thì không định để lại một chút nào!

Gần chạng vạng tối!

Khu cư trú bên ngoài Thiên Dương tông, lúc này một lượng lớn các đệ tử tông môn và người phụ trách đến tham gia cuộc thi bí cảnh tông môn tập trung ở nơi này.

Bên trong một gian phòng khách.

"Huyết ca, chúng ta không tham gia có được không!"

"Toàn bộ tài nguyên tu luyện trong này cộng lại e rằng không bằng cả một viên Đốn Ngộ Đan, chúng ta kinh tởm mấy cái tài nguyên tu luyện rách kia quá!"

Trần Hạo Vũ nói một cách đầy chê bai.

Ngoài ra, Tứ Thiên Kiêu và Lãnh Vô Phong nghe xong cũng gật đầu theo, bày tỏ rằng suy nghĩ của mình cũng giống vậy, thời gian đến tham gia cuộc thi ở cái tông môn rách này chi bằng ở lại tông môn tiếp tục ăn Tẩy Tủy Đan.

Có thể nói, dưới ảnh hưởng từ những hành động phá của điên dại và cho bọn họ đủ thứ đồ tốt của Diệp Phong, bây giờ đồ đạc bình thường đã không còn lọt vào mặt họ nữa.

"Các người cho rằng ta bằng lòng đến đây sao!"

"Cùng là Yêu thú như nhau, mẹ nó, mỗi ngày con chó kia ở tông môn hưởng thụ ăn sung uống sức, còn ta lại phải làm trâu làm ngựa. Mẹ nó, ta cũng tủi thân chứ!"

Nghĩ đến mấy vị trưởng lão ở tông môn thông đồng với nhau để một con Yêu thú như nó trở thành mộ Hộ đạo giả, mỗi lần nghĩ đến chuyện này Phệ Huyết Đường Lang lại cảm thấy mình sống không bằng chó!

"Không biết sáng mai Tiểu sư đệ có đến được không, cứ coi như đi ngang qua sân khấu đi, dù sao sau khi bước vào ta cũng sẽ tìm ngay một chỗ để ăn Tẩy Tủy Đan. Ta không thừa thời gian đi tìm mấy cái tài nguyên tu luyện rách kia."

Nói xong, Trần Hạo Vũ rời khỏi nơi ở của Phệ Huyết Đường Lang.

Tứ Thiên Kiêu và Lãnh Vô Phong cũng theo đó rời khỏi phòng, bởi vì nhắc nhở vừa rồi của Trần Hạo Vũ, bọn họ dự định ngày mai cũng làm như vậy.

"Chủ nhân, bao giờ ngươi mới trở về, không có ngươi khiến những ngày ở tông môn thật sự rất tẻ nhạt."

Nhìn mấy người rời đi, Phệ Huyết Đường Lang bắt đầu nhớ Diệp Phong.

...

Màn đêm buông xuống, rạng sáng hôm sau!

Hả?

Diệp Phong cảm giác như có người đang đẩy mình, sau khi mơ màng mở hai mắt ra thì nhìn thấy Diệp Nhất đang cung kính đứng ở trước mặt hắn.

"Đã đến giờ rồi sao?"

"Đưa ta qua đó đi!"

Diệp Phong phản ứng lại, trực tiếp nói với Diệp Nhất.

"Ngô chủ, chúng ta đã ở bên trong bí cảnh rồi, thuộc hạ xin được cáo lui."

Lúc sắp bước vào vết nứt không gian, ánh mắt của Diệp Nhất nhìn vào một hang động cách đó không xa, trong mắt lóe lên vẻ mong đợi, thì thào lẩm bẩm: "Một người muốn thành công, vậy thì nhất định phải học được cách tự tạo ra cơ hội cho chính mình, toàn bộ bí cảnh này có sơn động đó là có chút nguy hiểm, ta nhất định phải nắm chặt cơ hội này!"

Nhớ đến lần trước, hắn ném Truy tung tử mẫu trùng trên người Thiếu chủ của Kính Nguyệt sơn trang sang cho Diệp Phong để bản thân có thể bước ra thể hiện lần nữa, ai ngờ được sau cùng lại xảy ra một loạt phản ứng dây chuyền, bản thân sững sờ trở thành bại gia hộ vệ đầu tiên được Diệp Phong ban tên.

Điều này khiến hắn ý thức được điều kiện tiên quyết là không gây hại đến sự an toàn của Diệp Phong, nhất định phải không ngừng tạo ra cơ hội thể hiện mình mới được!

Chương 135: Hai trăm Hồn Linh Châu, khoảnh khắc giàu có nhất (2)

"Bại gia sản phẩm hôm nay được làm mới rồi, đã qua rạng sáng rồi?"

Diệp Phong nhận ra bại gia sản phẩm hôm nay đã được đổi mới rồi, lúc này mới ý thức được hình như giấc ngủ này của bản thân hơi dài.

Bại gia sản phẩm hôm nay: Hồn Linh Cầu * 200

Hồn Linh Cầu: Bên trong ẩn chứa sức mạnh linh hồn cực kỳ thuần túy, ngày qua ngày tu sĩ chuyên tu thần hồn dùng thần hồn cường đại của chính mình để tạo nên vật phẩm đặc biệt.

"Tu sĩ chuyên tu thần hồn?"

"Công kích tinh thần sao?"

Sau khi đã hiểu biết về tình hình của bại gia sản phẩm, Diệp Phong tỏ vẻ nghi hoặc.

"Đinh! nhắc nhở ký chủ, hồn tu chủ yếu là tu luyện thần hồn của bản thân, từ đó có thể bộc phát ra những đòn công kích tinh thần cực kỳ khủng bố, thủ đoạn công kích thần bí khó lường, cực kỳ cường đại!"

"Đinh! Nhắc nhở ký chủ, sức mạnh linh hồn thuần túy bên trong Hồn Linh Cầu không những có thể bổ xung sức mạnh linh hồn đã bị tiêu hao trong lúc chiến đấu của hồn tu mà còn vô cùng quan trọng đối với Luyện Khí Sư, Luyện Đan Sư, Phù Lục Sư, Trận Pháp Sư...v.v."

Nghe thấy lời giải thích của hệ thống, Diệp Phong cũng coi như hiểu sơ sơ được một ít.

"Hệ thống, sử dụng cơ hội nhìn trộm thiên cơ một lần thì tối đa có thể nhận lại được bao nhiêu vị trí có giấu tài nguyên tu luyện?"

Diệp Phong không quên mục đích mình vào đây lần này là để lấy tất cả là nguyên tu luyện vào tay rồi tiêu hủy gần hết, chỉ chừa lại một ít.

"Đinh! Kí chủ, ngươi chỉ dùng một cơ hội là được rồi, hiện tại tất cả tài nguyên tu luyện trong bí cảnh này đề ở chung một chỗ."

"Ở chung một chỗ?"

"Sư tôn nói quả nhiên không sai, mẹ nó, Thiên Dương tông này đúng là chó, lại còn âm thầm làm những chuyện trộm cắp này!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong có cảm giác đã đến lúc mình thay mặt cho ánh sáng, bảo vệ chính nghĩa rồi!

"Hệ thống, sử dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ một lần, tra xét xem hiện tại tất cả tài nguyên tu luyện đang ở nơi đâu!"

"Đinh! Tiêu tốn một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, địa điểm là ở ngay trong một sơn động cách kí chủ hơn ba trăm thước về phía

bắc."

Hả?

Nghe được câu trả lời của hệ thống, ánh mắt Diệp Phong nhìn thẳng sang hướng sơn động.

"Diệp Nhất, mẹ nó, ngươi là con giun trong bụng ta chắc!"

"Sao ngươi biết được mục tiêu của ta là ở chỗ này!

Diệp Phong không tin là hệ thống bảo Diệp Nhất đưa thẳng mình đến nơi này, nếu không vừa rồi nó sẽ không để mình phí mất một lần nhìn trộm thiên cơ mà nói thẳng ra với mình.

Như thế có nghĩa là đây là nơi Diệp Nhất lựa chọn, về phần liệu có phải mèo mù vớ phải chuột chết hay không thì Diệp Phong không định nghĩ sâu.

"Đinh! Quét ra có một sức mạnh bất thường chuẩn bị xâm hại thần hồn của kí chủ, chức năng diệt vi-rút tự động mở ra!"

Vừa đi vào sơn động, nghe thấy tiếng của hệ thống bỗng nhiên vang lên, Diệp Phong cũng sững sờ.

"Lần trước Chu Thông dựa vào Thiên Huyền Bí Thuật muốn nhìn trộm quỹ đạo vận mệnh của ta, chức năng diệt vi-rút tự động mở ra."

"Bây giờ thần hồn bị công kích một cách khó hiểu, chức năng diệt vi-rút cũng tự động mở ra."

"Có thời gian phải nghiên cứu kỹ càng chức năng diệt vi-rút này mới được."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong tiếp tục đi vào sâu trong sơn động.

Mà đi vào trong, Diệp Phong rất kinh ngạc, hắn không ngờ được trong sơn động này lại sâu đến vậy, hơn nữa như thể vẫn đang kéo dài xuống lòng đất.

"Một cái!"

"Hai cái!"

"Ba cái!"

Trong một hang động có đèn đuốc sáng trưng dưới lòng đất, một lão giả tóc tai rối bời mang vẻ mặt kích động đếm số Hồn Linh Cầu trước mặt.

"Hai trăm cái!"

"Tuy rằng bị phong ấn hai trăm năm nhưng có thể rèn luyện hai trăm Hồn Linh Cầu này thì không lỗ vốn!'

Nhìn thấy hồn cầu to bằng quả bóng được đặt ngay ngắn chỉnh tề, lão giả cảm thấy đây chắc chắn là khoảnh khắc giàu có nhất đời mình!

"Còn có người nữa sao?"

Ngay tại thời khắc lão giả đang hưởng thụ sự giàu có, một giọng nói nghi ngờ làm hắn giật nảy mình, lập tức cất hai trăm Hồn Linh Cầu vào trong nhẫn không gian như một phản xạ có điều kiện.

Nhìn thanh niên mang vẻ mặt nghi ngờ ở đối diện, lúc này lão giả cũng có vẻ mặt chết lặng. Nơi đây có một trận pháp cực kỳ cường đại, người bên trong muốn đi ra ngoài hay người bên ngoài muốn tiến vào trong thì đều phải chịu sự công kích của trận pháp.

Dù hắn là Độ Kiếp cảnh tầng chín đỉnh phong, đã vượt qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp, dù chỉ cần hắn có thể rời khỏiTrấn Ma Động này là có thể phi thăng lên Thượng giới bất cứ lúc nào nhưng hắn không ngăn cản nổi sự công kích tinh thần của trận pháp này.

Kết quả bây giờ lại có một người bước vào như thể không có chuyện gì, điều này làm sao không khiến hắn khiếp sợ cho được.

"Ngươi là ai?"

"Vào bằng cách nào?"

Sau khi hết khiếp sợ, lão giả hỏi thẳng Diệp Phong với vẻ mặt

nghiêm túc.

"Ta là nam nhân!"

"Cứ thế đi vào thôi!"

Nghe thấy câu hỏi của lão giả, Diệp Phong cũng trực tiếp trả lời.

Cứ thế đi vào?

Mẹ nó, ngươi thật sự coi trận pháp như không tồn tại!

Khoan đã!

Chẳng lẽ là trận pháp mất hiệu lực?

Nghĩ đến đây, lão giả mang theo vẻ mặt hưng phấn chạy thẳng về hướng cửa động!

"Chẳng lẽ nguồn sức mạnh kia đã vây nhốt lão nhân này?"

Kiểm tra thấy chức năng diệt vi-rút vẫn luôn trong trạng thái mở ra, Diệt Phong biết thật ra mỗi giây phút bản thân đều đang bị một luồng sức mạnh khó hiểu công kích.

Hai phút sau.

Sắc mặt lão giả tái nhợt lại quay trở về, trong ánh mắt nhìn Diệp Phong tràn ngập lửa giận vô tận!

Mẹ nó, không mất hiệu lực!

Chẳng những không mất đi hiệu lực mà ngược lại, sức mạnh của trận pháp ngay lúc này đã đạt đến trình độ cao nhất, nếu không phải hắn phản ứng nhanh thì tuyệt đối không chỉ đơn giản là môt tổn thương nhỏ ở thần hồn như vậy đâu.

"Hệ thống, sử dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ một lần tra xem lão đầu này là ai."

Nhìn thấy lão giả quay lại, Diệp Phong trực tiếp hạ lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu tốn một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ!"

Chương 136: Hưởng thụ thỏa thích niềm vui thú do phá của mang đến đi

"Đinh! Lão giả này tên Tiêu Trần, ngoại hiệu là Thiên Ma lão tổ, chính là một cường giả hồn tu đạt đến Độ Kiếp cảnh tầng chính đỉnh phong, đã vượt qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp, nếu không phải bị trận pháp này vây nhốt thì đã có thể phi thăng lên Thượng giới bất cứ lúc nào!"

"Đinh! Hai trăm năm trước Tiêu Trần đắc tội với Đinh Nghị, đệ tử thân truyền của Kim Luân Đại Đế, trực tiếp bị hình chiếu phân thân của Kim Luân Đại Đế phong ấn trong Trấn Ma Động bên trong bí cảnh này, khiến hắn đến chết cũng không thể phi thăng lên Thượng giới!"

Nghe những tin tức mà hệ thống đưa ra, Diệp Phong bị kinh hãi. Hắn hoàn toàn không ngờ lão đầu giống như ăn xin trước mắt này lại là một cường giả hồn tu có thể phi thăng bất cứ lúc nào!

Hồn tu?

Sau khi hết khiếp sợ, Diệp Phong lập tức chú ý đến thân phận hồn tu của đối phương, nếu đối phương đã là hồn tu thì phung phí Hồn Linh Cầu trước mặt đối phương chắc cũng được tính là phá của nhỉ.

Nghĩ đến đây, Diệp Phong quên hết cả việc lần này đến đây là để vơ vét tài nguyên tu luyện, dự định lôi hết bại gia sản phẩm hôm nay ra trước đã.

"Tiền bối, ngươi có biết Hồn Linh Cầu không?"

Lúc này Diệp Phong nhìn Tiêu Trần đang trần dầy lửa giận, hỏi.

Biết?

Nghe thấy câu hỏi này, Tiêu Trần tỏ vẻ khinh thường, thẳng tay lấy ra một Hồn Linh Cầu to bằng quả bóng bàn từ bên trong nhẫn không gian ra, đắc ý nói: "Lão phu đâu chỉ biết, trong tay ta còn có

không ít đâu!"

Nhận thấy Diệp Phong chỉ có thực lực Trúc Cơ cảnh tầng chín đỉnh phong, mặc kệ nguyên do vì sao Diệp Phong có thể bỏ qua sức mạnh trận pháp ở nơi này, Tiêu Trần biết Diệp Phong hoàn toàn không thể gây ra bất kỳ uy hiếp gì đối với hắn.

Mà cô độc hai trăm năm, Diệp Phong lại đúng lúc hỏi đến Hồn Linh Cầu, nếu hắn không khoe giàu thì chẳng phải rất có lỗi với câu hỏi của Diệp Phong rồi sao.

Đây là Hồn Linh Cầu?

Nhưng trước đó ta nhìn thấy đối phương có rất nhiều Hồn Linh Cầu giống thế này, vậy ta làm sao dùng Hồn Linh Cầu để phá của đây?

Nhìn Hồn Linh Cầu trong tay Tiêu Trần, lần đầu tiên Diệp Phong cảm thấy khó giải quyết!

Nhưng sau khi Diệp Phong lấy ra một Hồn Linh Cầu thì hai người sững sờ ngay tại chỗ.

Sau khi nhìn Hồn Linh Cầu to bằng quả bóng bàn trong tay, rồi lại nhìn Hồn Linh Cầu to bằng quả bóng rổ trong tay Diệp Phong, Tiêu Trần sắp điên rồi.

Vì sao Hồn Linh Cầu của hắn chỉ to bằng quả bóng bàn, không phải hắn không muốn tiếp tục phát triển mà là với sức mạnh thần hồn của hắn thì cực hạn chỉ đạt được đến vậy thôi, nếu không cũng sẽ không làm ra hai trăm cái!

Thật ra độ lớn nhỏ của Hồn Linh Cầu đại diện cho độ mạnh yếu của thần hồn hồn tu.

Mà Hồn Linh Châu to cỡ bóng bàn đã xem như đạt mức cực hạn ở Huyền Thiên đại lục rồi, bây giờ chợt nhìn thấy Hồn Linh Châu to cỡ bóng rổ. Đây đúng là đang đập mạnh vào nhận thức của hắn!

"Mẹ nó, suýt thì để tên này thành công khoe của trước mặt mình!"

Nhìn Tiêu Trần với vẻ mặt đờ đẫn của Tiêu Trần, Diệp Phong cũng

không nhịn được cười phá lên, hắn cảm thấy hệ thống không bao giờ khiến hắn thất vọng!"

"Đừng mà!"

Nhìn thấy Diệp Phong đột nhiên ném Hồn Linh Cầu lên, Tiêu Trần ở đối diện cũng biến sắc, hoảng sợ hô lên.

Bốp!

Cùng với một tiếng giống như bong bóng bị đâm thủng, Hồn Linh Châu to cỡ bóng rổ sau khi rơi trên mặt đất thì lập tức vỡ vụn, vô số sức mạnh linh hồn thuần túy bắt đầu tiêu tán giữa thiên địa.

"Ngươi bị điên phải không!"

"Nếu Hồn Linh Cầu không có linh lực bảo vệ thì một cú đánh nhỏ cũng sẽ bể nát, ngươi có biết Hồn Linh Cầu vừa bể nát kia trân quý đến cỡ nào không!"

Nhìn Hồn Linh Cầu hoàn toàn biến mất, tuy là không phải của mình nhưng Tiêu Trần cảm thấy tim mình đang rỉ máu rồi. Hắn không nhịn được mà bay thẳng đến chỗ Diệp Phong rồi gầm lên.

"Cho dù Hồn Linh Cầu này trân quý đến cỡ nào thì cũng ta còn có thể mang ra ngoài hay sao?"

"Bởi vì ta cũng đắc tội với tên Đình Nghị kia, kết quả cũng bị hình chiếu phân thân của Kim Luân Đại Đế đưa vào đây, để Hồn Linh Cầu làm vật chôn theo thì thà tận dụng chúng, mang đến chút thú vui cho chúng ta!"

Lúc này Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ đến một trò chơi, dựa vào tin tức mà hệ thống đưa ra, trực tiếp bắt đầu bịa ra một lời nói dối.

"Cái gì!"

"Ngươi, ngươi cũng bị..."

Nghe được lời này của Diệp Phong, trên mặt Tiêu Trần cũng lộ vẻ kinh hãi, sau đó thì thoải mái cười nói: "Chẳng tránh ngươi vào được đây, ta bảo rồi ở Huyền Thiên đại lục sao có người có thể

không đếm xỉa đến pháp trận do tên kia bày ra được."

Vì nói ra được tên của Kim Luân Đại Đế, Tiêu Trần hoàn toàn tin vào lời nói của Diệp Phong.

"Tên Đinh Nghị kia đúng là chó má, hai trăm năm rồi mà chưa phi thăng lên Thượng giới, nếu có cơ hội thoát ra ngoài thì cho dù có bị phong ấn lại lần nữa ta cũng sẽ nghĩ hết các cách để vờn chết hắn!"

Lúc này, Tiêu Trần nghĩ đến mức trong mắt tràn đầy sát ý.

'Đúng rồi, vừa rồi ngươi nói dùng những Hồn Linh Cầu này để mang đến niềm vui là có ý gì?"

Lúc này, Tiêu Trần tỏ mò hỏi Diệp Phong.

Bộp!

Cùng với thổ linh lực mà Diệp Phong phóng xuất ra, một cái lưới đất cao khoảng hai mét bốn lập tức ngưng tụ ở giữa hai người họ.

Đây là cái gì?

Nhìn tấm lưới đấy kỳ lạ ngăn ở giữa hai người, Tiểu Trần cũng tỏ vẻ sững sờ.

"Thêm linh lực vào hai tay rồi đập Hồn Linh Cầu xuống, không đánh trúng lưới đất hoặc không bắt được mà rơi xuống đất thì đối thủ sẽ được ghi một điểm, để xem đến cuối cùng người nào cao điểm hơn!"

Nghe được những lời này của Diệp Phong, hai mắt Tiêu Trần cũng tỏa sáng, hắn nằm mơ cũng không ngờ còn có thể chơi Hồn Linh Cần theo cách này!

Nhưng Tiêu Trần lập tức ý thức được một vấn đề, nếu chơi như vậy thì mỗi lần đạt được điểm cũng có nghĩa là một Hồn Linh Cần bị hủy đi. Tuy rằng hắn rất muốn thử kiểu chơi phá của như thế này nhưng mà không có nhiều Hồn Linh Cầu đến vậy.

Chương 137: Mẹ nó, ngươi là ma quỷ phải không, sao cứ muốn chơi ta như vậy

Ngay lúc Tiêu Trần định nói vấn đề này với Diệp Phong thì thấy trong tay Diệp Phong lại xuất hiện một Hồn Linh Cầu to bằng quả bóng rổ nữa.

"Hưởng thụ thỏa thích niềm vui thú do phá của mang lại đi, ta còn một trăm chín mươi chín cái nữa, đủ cho chúng ta chơi một trận."

Nói xong, Diệp Phong quăng Hồn Linh Cầu trong tay lên thật cao, sau đó hai chân đột nhiên gập lại nhảy lên, tay phải tiếp thêm linh lực đập mạnh Hồn Linh Cầu ra ngoài.

“Ha ha ha!”

“Lão phu được trước một điểm!”

Nhìn thấy Diệp Phong sau năm hiệp kiên trì vẫn không có nhận được Hồn Linh Cầu, Tiêu Trần đắc ý phá lên cười, hoàn toàn không quan tâm đến Hồn Linh Cầu vỡ vụn kia!

Hai cái!

Ba cái!

Năm cái!

……

Cũng không biết mất bao lâu thời gian, hai người mang theo vẻ mặt phấn khích thành công phá bỏ một trăm chín mươi chín cái Hồn Linh Cầu to bằng quả bóng rổ.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ thành công tiêu hao sản vật phá của ngày hôm nay, khen thưởng một ngàn điểm phá của, khen thưởng Hồn Linh Cầu *1000 (Hồn Linh Cầu này sẽ được tiêu hao theo cách khác và không đạt được điểm phá của)!”

“Thế nhưng lại khen thưởng ta thêm một ngàn cái Hồn Linh Cầu?”

Sau khi nghe được nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong cũng sửng sốt, nhưng hắn không có ý định tiếp tục soàn soạt Hồn Linh Cầu.

“Không còn nữa sao?”

Nhìn thấy điểm số ở một bên vẫn luôn dừng lại ở 99:100, Tiêu Trần lập tức cảm thấy khó chịu, hắn không nghĩ tới cuối cùng hắn lại thua một điểm.

“Không được, chơi chưa đã, chúng ta lại tiếp tục!”

Tiêu Trần lúc này nhìn về phía Diệp Phong với vẻ mặt háo hức.

“Nhưng không còn Hồn Linh Cầu!”

Diệp Phong cũng cực kỳ không nói nên lời trước bộ dáng còn muốn chơi của Tiêu Trần, ta là đang phá của, còn ngươi lại là chơi nghiện rồi phải không?

“Ngươi không còn, nhưng ta vẫn còn a!”

Nói xong, Tiêu Trần liền lấy ra tất cả 200 Hồn Linh Cầu lớn nhỏ hắn tích luỹ được trong hai trăm năm qua, bao phủ chúng bằng một lớp linh lực rồi đặt chúng xuống mặt đất.

“Hồn Linh Cầu của ta có hơi nhỏ, ngươi nhìn xem còn có cách chơi nào thích hợp với loại Hồn Linh Cầu nhỏ như này không?”

Nhận thấy Hồn Linh Cầu nhỏ của mình không thể chơi được theo cách thô bạo lúc trước, Tiêu Trần trực tiếp đặt hy vọng lên trên Diệp Phong.

Một lúc sau.

“Đây là cái gì?”

Nhìn một cái bàn dài được ngưng tụ thành từ linh lực thổ, giữa chiếc bàn còn có một tấm lưới nhỏ cao bằng bàn tay, Tiêu Trần cũng lập tức cảm thấy có hứng thú.

“Lấy lòng bàn tay!”

“Ta gọi vận động này là cuộc thi đánh bóng bàn!”

Sau khi Diệp Phong chỉ cho Tiêu Trần cách chơi và một số quy tắc cơ bản, Tiêu Trần vội vàng muốn bắt đầu chơi trận thứ hai với Diệp Phong!

Không biết đã mất bao lâu thời gian.

Sau khi Hồn Linh Cầu cuối cùng rơi xuống trên mặt đất vỡ vụn, cuộc thi bóng bàn cũng đã đến lúc kết thúc.

“Thoải mái!”

“Quá thoải mái!”

“Trong hai trăm năm qua, đây là ngày lão phu vui vẻ nhất.”

Tiêu Trần ngồi liệt dưới đất thở hổn hển, nhưng trên mặt lại tràn ngập ý cười, cho dù hắn vẫn thua ở trận bóng bàn cuối cùng.

“Tiểu tử, cũng may còn có ngươi!”

“Ngươi nói không sai, mặc kệ Hồn Linh Cầu có bao nhiêu quý giá, nhưng nếu là thứ không mang theo bồi táng được với chính mình, thì tốt hơn hết là nên đổi lấy một chút vui vẻ.”

“Hôm nay tuyệt đối là ngày phá của nhất của lão phu, nhưng cũng là ngày vui sướng nhất.”

Tiêu Trần nhìn về phía Diệp Phong ở một bên, cười to nói.

“Chẳng qua một trăm năm tiếp theo chúng ta lại muốn buồn chán.”

“Bí cảnh này đóng cửa một trăm năm rồi sẽ mở ra một trăm năm, cứ theo một chu kỳ liên tục như vậy.”

“Ngươi không biết đi, lần này có một việc là Thiên Dương Tông lấy được chìa khoá mở ra bí cảnh, sau khi biết những kẻ trong môn phái này đều không phải là thứ gì tốt, ta chỉ tùy tiện cho bọn họ vài bộ công pháp địa cấp thượng phẩm cùng võ kỹ, nói dối chính mình chính là Thiên Ma lão tổ, chỉ cần họ liên tục đưa đến cho ta tài nguyên tu luyện, là có thể giúp ta phá vỡ phong ấn, cũng

hứa hẹn sau khi phá phong ấn sẽ trở thành trưởng lão hộ pháp của môn phái bọn họ, dẫn dắt môn phái của họ trở thành môn phái đứng đầu."

"Hôm nay là ngày cuối cùng ta hứa hẹn phá vỡ phong ấn, thật buồn cười khi bọn họ thật sự đưa hết tất cả tài nguyên tu luyện đến cho ta."

"Làm sao họ lại có thể biết được chờ đến đêm nay, tất cả mọi người trong bí cảnh đều sẽ bị truyền tống ra ngoài, mà chìa khóa bí cảnh trong tay bọn họ cũng sẽ biến mất, toàn bộ bí cảnh sẽ hoàn toàn đóng cửa cho đến trăm năm sau."

Lúc này Tiêu Trần đột nhiên nghĩ ra cái gì thú vị, trực tiếp cẩn thận nói với Diệp Phong

???

Sau khi được những lời này, Diệp Phong quả thực không thể tin được vào lỗ tai mình.

Lần này môn phái Thiên Dương Tông tổ chức đại bỉ bí cảnh, không phải môn phái bọn họ muốn tranh thủ cơ hội này đoạt lấy tài nguyên tu luyện, mà là đưa hết toàn bộ lại đây cho ngươi?

Nghe nói danh hiệu của ngươi chính là Thiên Ma lão tổ, còn tưởng rằng ngươi là một đại ma đầu, hoá ra là ngươi bịa lung tung?

Diệp Phong nghĩ rằng bản thân chính mình đã rất biết cách chơi, nhưng hắn không nghĩ tới Tiêu Trần sẽ càng mẹ nó biết chơi, người khác chơi một lúc, còn ngươi lại chơi người ta tận một trăm năm?

Một cường giả hồn tu cực phẩm như vậy sao lại không bị mang đi!

Nghĩ vậy, Diệp Phong nhìn về phía Tiêu Trần hỏi: "Tiền bối, không có cách nào phá giải trận pháp trong Trấn Ma Động này sao?"

Phá giải?

Nghe những lời của Diệp Phong, Tiêu Trần nhịn không được nở nụ cười, chỉ thẳng vào khối tinh thạch màu trắng nham nhở to bằng

bàn tay đang được cắm vào tảng đá trên đỉnh đầu, nói: “Đó chính là mắt trận, chỉ cần có thể huỷ diệt mắt trận, trận pháp sẽ tự sụp đổ!”

“Chẳng qua ngươi cũng không cần nghĩ nhiều, hai trăm năm qua, ta đã thử qua vô số lần, có một cổ lực lượng cường đại kết giới bảo hộ mặt trận kia, ngươi còn không có thể đụng vào, huống chi là phá hủy nó.”

“Vị Kim Luân Đại Đế kia nếu dám đặt mắt trận ở bên ngoài, là căn bản không lo lắng sẽ có người phá hủy nó!”

Chương 138: Chương 138: Ta chỉ muốn tìm một nơi để chết, sẽ không có điều gì xảy ra khi gia nhập Tinh Hồn Tông chứ

Tiêu Trần nhìn dáng vẻ Diệp Phong đang có chút nóng lòng muốn thử, cũng là cười khổ lắc đầu thuyết phục.

“Đồ vật của đại đế thượng giới, cũng không biết có thể hủy diệt được thần mắt này hay không!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong không để ý đến lời khuyên của Tiêu Trần, trực tiếp nhắm hai mắt chuẩn bị vận dụng hủy diệt thần mắt!

Trừng!

Khi Diệp Phong đột nhiên mở hai mắt, trong đôi mắt giống như lỗ đen kia đột nhiên có một hơi thở hủy diệt.

“Không có!”

Lại lần nữa nhắm mắt rồi mở ra, Diệp Phong nhìn thấy viên tinh thạch màu trắng tinh thiết trên đỉnh đầu đã biến mất, trên mặt cũng lộ ra vẻ hưng phấn, việc này làm cho hắn biết được thượng giới chi vật của chính mình có thể nhẹ nhàng hủy diệt được cả thần mắt!

Không có?

Tiêu Trần ở một bên đang chờ đợi xem Diệp Phong chê cười nhìn thấy con mắt khảm trong tảng đá trên đỉnh đầu kia đột nhiên biến mất, hai tròng mắt kinh ngạc đến mức suýt chút nữa rơi ra bên ngoài.

“Không có khả năng!”

“Việc này tuyệt đối không có khả năng!”

Mang theo vẻ mặt khó có thể tin, Tiêu Trần lại lần nữa chạy về phía cửa động, hắn muốn tự mình kiểm chứng trận pháp có phải thật sự đã biến mất hay không.

Bành!

Sau khi Tiêu Trần suôn sẻ đi ra khỏi Trấn Ma Động, cả người giống như con rối bị mất hồn, thân mình xụi lơ quỳ gối trên mặt đất.

“Tiền bối, cuối cùng chúng ta cũng thoát khỏi Trấn Ma Động, tại sao ngươi lại không vui vẻ chút nào?”

Diệp Phong chạy ra theo phía sau nhìn thấy bộ dạng thất hồn lạc phách của Tiêu Trần, cũng vô cùng khó hiểu dò hỏi.

“Ngươi, mẹ nó, ngươi là ma quỷ phải không!

“Mặc dù ta không biết ngươi đã làm như thế nào, nhưng nếu như ngươi có thể hủy diệt mắt trận kia, vậy tại sao ngươi không nói sớm hơn với ta!”

“Hai trăm năm, Hồn Linh Cầu ta ngày đêm rèn luyện trong hai trăm năm thời gian hoàn toàn đã không có!”

Nghĩ lại lúc trước chính mình dùng Hồn Linh Cầu làm thành bóng bàn, giờ phút này hắn đều hận không thể trực tiếp băm nát bàn tay phải phá của của chính mình!

Thượng giới, Kim Luân Cung!

Một người mặc chiếc đạo bào màu vàng kim cường tráng đột nhiên mở hai mắt, trong mắt hiện lên vô hạn kinh ngạc!

“Ở một hạ giới nho nhỏ thế nhưng lại có người có thể phá huỷ Đại Trận Phệ Hồn của ta sao?”

“Có ý tứ, thật là quá có ý tứ.”

……

Huyền Thiên Đại Lục, Diệt Hồn Cốc!

Dưới một cây vàng cao hơn mười mấy mét, một người đàn ông trung niên cường tráng chậm rãi mở mắt, trên mặt dần dần toát ra một nụ cười nghiền ngẫm.

“Không nghĩ tới Tiêu Trần còn có thể chạy thoát khỏi Đại Trận Phệ Hồn của sư tôn ta.”

“Chẳng qua, Đinh Nghị ta cũng không phải là Đinh Nghị của hai trăm năm trước kia, với cây Kim Hồn Thánh Linh ba ngàn năm tuổi này, Kim Luân đế hồn của ta đã sớm đột phá lên một cấp độ mới.”

Nghĩ đến việc hai trăm năm trước bị Tiêu Trần treo lên đánh, làm hắn mất hết thể diện ở trước mặt sư tôn, điều này khiến hắn hận Tiêu Trần đến tận xương tủy, mà hiện tại, cơ hội báo thù đã tới rồi!

……

Trong bí cảnh.

“Nói cách khác, thật ra cây Kim Hồn Thánh Linh kia là ngươi phát hiện trước, hơn nữa đã tu luyện ở đó hơn một tháng, kết quả là đối phương muốn chiếm cho riêng mình, cuối cùng đánh không lại ngươi liền trực tiếp chèn ép ngươi?”

Sau khi nghe Tiêu Trần nói xong tiền căn hậu quả của việc bị Kim Luân đại đế phong ấn, Diệp Phong tiếp tục nói với vẻ tán thành: “Đúng vậy, cốt truyện này mới đúng, đây mới là cốt truyện thế giới huyền huyễn nên có!”

???

Cốt truyện đúng?

Mẹ nó, ta bị phong ấn khoảng hai trăm năm, vậy mà ngươi nói cốt truyện này là đúng?

Nếu ta không phải là hồn tu, không có việc gì còn có thể rèn luyện Hồn Linh Cầu tống cổ thời gian, nếu là người khác thì đã sớm phát điên rồi.

Hồn Linh Cầu?

Tào!

Nghĩ đến Hồn Linh Cầu, trên mặt Tiêu Trần lại lần nữa toát ra vẻ đau mình, đến tận 200 cái Hồn Linh Cầu nha, nếu như vừa rồi không phá của, hắn nhất định sẽ là một trong số những hồn tu oai phong nhất trên toàn bộ Huyền Thiên đại lục!

“Đúng rồi Diệp Phong, ngươi có môn phái không?”

Vì để cố gắng để bản thân không hề suy nghĩ đến Hồn Linh Cầu, Tiêu Trần nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

Hả?

Ta đang suy nghĩ làm sao có thể câu loại cực phẩm như ngươi tới môn phái của ta, ngươi đây là muốn tự mình cắn câu?

Nghe được lời của Tiêu Trần, Diệp Phong cũng có chút kinh ngạc.

“Tiêu lão, ta thật sự có một môn phái, chẳng qua môn phái của ta chỉ là một môn phái nhỏ mới lập nên, đến nay cũng có không tới mười đệ tử, thực lực của tông chủ cũng chỉ là Nguyên thần cảnh cửu trọng đỉnh mà thôi.”

Diệp Phong cũng không biết Tiêu Trần có thực sự muốn gia nhập môn phái của mình hay không, cho nên hắn đơn trả lời trước một chút.

“Tốt!”

“Lão phu chính là cường giả hồn tu đã chịu qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp độ kiếp Cảnh cửu trọng đỉnh, hắn là đã đủ trở thành trưởng lão trong môn phái của ngươi.”

Nghe được lời nói của Diệp Phong, ánh mắt Tiêu Trần cũng sáng lên, vội vàng bày tỏ suy nghĩ của mình.

Ngươi đây còn muốn vội vàng đưa tới?

Nhìn bộ dáng vội vàng gấp gáp của Tiêu Trần cũng khiến cho Diệp Phong sửng sốt, sao lại không giống như hắn nghĩ!

“Tiêu lão, hiện tại chúng ta đã trốn thoát ra ngoài, ngươi không định đi tìm Đinh Nghị kia báo thù sao?”

“Hơn nữa ngươi có thể phi thăng bất kỳ lúc nào, không định chuẩn bị phi thăng lên thượng giới sao?”

Diệp Phong nhìn Tiêu Trần hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

“Ngươi, ngươi nghe lén tiếng lòng của lão phu?”

Nghe được lời này, Tiêu Trần bị dọa sợ lùi liên tiếp về sau mấy bước, lúc trước ở trong động trấn ma hắn cũng biết Diệp Phong cũng đã đắc tội với Đinh Nghị nên mới tiến vào đây, hắn thật sự có suy nghĩ khi có cơ hội ra ngoài thì sẽ tìm đối phương báo thù, nhưng đó cũng chỉ là suy nghĩ mà thôi!

Chương 139: Ta chỉ muốn tìm một nơi để chết, sẽ không có điều gì xảy ra khi gia nhập Tinh Hồn Tông chứ (2)

Khi đó hắn cũng không hy vọng có thể thoát ra ngoài, hiện tại khó khăn lắm mới thoát ra được, trừ phi đầu óc hắn bị lừa đá, nếu không thì sao có thể đi tìm Đinh Nghị báo thù, chẳng lẽ ghét bỏ thời gian bị phong ấn hai trăm năm chưa đủ lâu?

Mẹ nó mới nghe lén tiếng lòng của ngươi!

Tại sao lão tử không đi nghe lén tiếng lòng của muôn vàn thiếu nữ trong đại lục, mà lại muốn nghe lén tiếng lòng của một ông lão như ngươi?

Diệp Phong đen mặt nhìn chằm chằm vẻ mặt đang hoảng sợ của Tiêu Trần, tức giận là không nên lời.

“Ta cũng sẽ không đi tìm Đinh Nghị báo thù, hơn nữa cũng không có ý định phi thăng, lỡ như bị Kim Luân Đại Đế bắt được, chắc chắn sẽ còn thảm hơn bây giờ, thà chết ở Huyền Thiên đại lục còn hơn!”

Nhìn thấy Diệp Phong đang đen mặt, Tiêu Trần lúc này mới nhận ra dường như hắn đã nghĩ quá nhiều, cho nên mới nhìn về phía Diệp Phong giải thích.

“Hệ thống, nếu Tiêu Trần có thể phi thăng thành đại lão, hiện tại muốn gia nhập Tinh Hồn Tông làm trưởng lão, ta lại là đại đệ tử thân truyền của sư tôn, tương lai là người thừa kế môn phái, hiện tại tặng cho đối phương một trăm vạn linh thạch thấp phẩm nhập môn sẽ không quá phận chứ.”

Nghe được Tiêu Trần giải thích, Diệp Phong cũng trực tiếp hỏi hệ thống.

Lúc trước hắn tặng cho năm vị đại tổ lão của Tinh Cực Tông mỗi người một trăm vạn linh thạch cực phẩm làm lễ gặp mặt, nhưng thực lực của Tiêu Trần lại mạnh hơn nhiều so với năm vị đại tổ lão, Diệp Phong cảm thấy số lượng này cũng không nhiều lắm.

“Đinh! Số lượng nằm trong phạm vi phá của!”

Thành!

Nghe được nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong cũng nở nụ cười, hắn đã lâu không chủ động kích hoạt hành vi phá của.

“Tiêu lão, ta là đại đệ tử thân truyền của tông chủ, chuyện này ta có thể làm chủ thay sư tôn.”

Nói xong, Diệp Phong đưa cho Tiêu Trần một chiếc nhẫn không gian chứa một trăm vạn linh thạch thấp phẩm.

“Này, đây là…”

Trong lòng Tiêu Trần khó hiểu nhận lấy nhẫn không gian, nhưng

sau khi xem xét số linh thạch thấp phẩm dày đặc ở bên trong, hắn trợn to hai mắt nhìn về phía Diệp Phong, trong mắt tràn đầy khiếp sợ và khó hiểu.

“Tiêu lão, một trăm vạn linh thạch thấp phẩm xem như là lễ gặp mặt khi ngươi nhập môn, hy vọng ngươi không cần ghét bỏ.”

Diệp Phong mỉm cười giải thích với Tiêu Trần đang trợn to mắt.

“Cái cây Kim Hồn Thánh Linh kia hình như rất có ích với Tiêu Trần, chờ khi nào ta trở lại môn phái sẽ dùng Linh Mộc Bình làm cái một trăm cây Kim Hồn Thánh Linh 9000 năm cho hắn chế tạo một căn phòng và sân, đến lúc đó nhất định sẽ kiếm lời thêm một khoản, dù sao khi Bình làm ra tới bất cứ thứ gì thì cũng có thể đạt được số lượng lớn điểm phá của.”

Nhìn thấy Tiêu Trần đang hoàn toàn ngây người, trong lòng Diệp Phong đã chuẩn bị xong món quà thứ hai cho đối phương!

“Mẹ nó, đây là môn phái thần tiên gì vậy, lễ gặp mặt liền đưa một trăm vạn linh thạch thấp phẩm?”

Tiêu Trần nhìn chiếc nhẫn không gian trong tay, quả thực không thể tin được đây là thật sự, phải biết rằng đây chính là linh thạch thấp phẩm, tuy rằng không bằng linh thạch cực phẩm, nhưng toàn bộ đều được sản xuất ở Thiên Đạo chiến trường, hắn sống cả đời này cũng chưa gặp qua một số lượng lớn linh thạch thấp phẩm như vậy!

Ta chỉ muốn tìm một cái môn phái đến khi chết, sẽ không có chuyện gì xảy ra khi gia nhập môn phái của tiểu tử này đi?

Lúc này, Tiêu Trần ngược lại có một chút bất an.

Không được!

Tốt hơn hết là ta nên đổi môn phái, tên tiểu tử này không được bình thường, cho đến tận bây giờ hắn cũng chưa hiểu ra tại sao hắn lại hủy diệt được mắt trận của phệ hồn đại trận.

Nghĩ vậy, Tiêu Trần nhìn về phía Diệp Phong cười nói: “Diệp Phong, ta vừa rồi mới suy nghĩ, con người của ta trời sinh lười

nhác, cả đời tự do tự tại quen rồi, đối với việc gia nhập môn phái…”

Ngay khi Tiêu Trần đang định nói rằng gia nhập môn phái có thể không phải là cuộc sống mà mình mong muốn, hắn nhìn thấy trên tay Diệp Phong đột nhiên xuất hiện hai cái Hồn Linh Cầu to bằng trái bóng rổ, điều này khiến hắn lập tức thay đổi ý định, tiếp tục nói: “Đối với việc gia nhập môn phái ta chỉ ước gì mình có thể gia nhập ngay, ta cảm thấy đây là lúc mình nên có một gia đình!”

"Tiêu lão, ngươi cứ lấy một trăm Hồn Linh Cầu này đi. Bất kế sau này ngươi chiến đấu với ai thì cứ thẳng tay phóng đại chiêu, đừng lo lắng có bị lãng phí sức mạnh linh hồn hay không, ta còn nhiều thứ này lắm, dùng hết ta cho ngươi thêm!"

Sau khi Diệp Phong lấy ra một trăm Hồn Linh to bằng quả bóng rổ từ trong không gian hệ thống, trực tiếp nói với Tiêu Trần với giọng điệu ngang tàn vô cùng.

"Đời này của lão phu, đâu có lúc nào được đánh một trận giàu có như vậy!"

Sau khi cất hết một trăm Hồn Linh Cầu vào bên trong nhẫn không gian, giờ phút này Tiêu Trần chỉ tiếc không thể gặp kẻ địch ngay lập tức để chiến đấu một trận vui sướng đầm đìa!

Hai trăm năm này thật sự khiến hắn bức bối lắm rồi!

"Đinh! Chúng mừng kí chủ phát động hành vi phá của, khen thưởng ba trăm điểm phá của, khen thưởng Tịnh Hồn Thủy * 100!"

Tịnh Hồn Thủy: Có thể tịnh hóa tạp chất bên trong linh hồn, khi tịnh hóa đến tận cùng, linh hồn có xác xuất xảy ra dị biến theo chiều hướng tốt.

"Tại sao bây giờ mới thưởng cho ta về hành vi phá của cho Tiêu Trần một trăm vạn linh tinh sơ phẩm, chẳng lẽ trước đó hắn không định nhận sao?"

"Nhìn thế nào cũng thấy Tinh Hồn Thủy này như thể chuẩn bị cho Tiêu Trần vậy."

Sau khi xem xét tình hình, Diệp Phong hỏi thẳng Tiêu Trần: "Tiêu lão, nếu như, ta nói nếu như có thể tịnh hóa thần hồn gì đó, thần hồn của ngươi bị tịnh hóa đến tận cùng thì sẽ xảy ra chuyện gì?"

"Cho dù ta từng lăn lộn ở Thiên Đạo chiến trường vô số năm nhưng cũng mới được nghe nói về bảo vật tịnh hóa tạp chất bên trong thần hồn này thôi."

Chương 140: Hắn phá của để chơi đùa thôi, còn ta phá của là phá thật

"Nhưng nếu như thần hồn của ta bị tịnh hóa đến tận cùng thì dựa vào thực lực của ta hiện tại, chắc chắn ta sẽ phi thăng lên Thượng giới ngay tại chỗ, dù Thiên Vương lão tử có đến đây cũng không thể ngăn được, bản thân ta càng không thể khống chế."

Tuy rằng không biết vì sao Diệp Phong lại hỏi về vấn đề này nhưng Tiêu Trần vẫn kiên trì giải thích.

Phi thăng ngay tại đây?

Nghe đến đây, trong lòng Diệp Phong đã có quyết định, chính là tuyệt đối không thể cho Tiêu Trần dùng một trăm giọt Tịnh Hồn Thủy này được. Dù sao hắn cũng định chờ sau này tất cả mọi người trong tông môn cùng nhau phi thăng, sao có thể để Tiêu Trần bay trước một bước được!

Mấy phút sau.

Sau khi Diệp Phong lấy một viên linh thạch trung phẩm thuộc về cuộc thi bí cảnh tông môn lần này từ trong nhẫn không gian của Tiêu Trần ra thì tiện tay ném sang bên cạnh, Tiêu Trần nhìn thấy động tác này thì chết lặng.

Tiêu Trần đâu có biến chỉ cần có người nhặt được viên linh thạch trung phẩm này thì coi như đã trở thành người đứng nhất trong cuộc thi bí cảnh tông môn lần này. Dù sao tất cả tài nguyên tu luyện đều ở bên trong nhẫn không gian của hắn, như vậy toàn bộ người trong tông môn bao gồm cả Diệp Phong đều trở thành người

thứ hai, cũng coi như hoàn thành nhiệm vụ của hệ thống.

Sau khi mở ra được một vết nứt trong bí cảnh dựa vào sức mạnh thần hồn mạnh mẽ của Tiêu Trần, hai người trực tiếp rời khỏi không gian bí cảnh.

"Bây giờ mới tảng sáng sao?"

Sau khi bước ra bên ngoài, lúc này Diệp Phong mới phát hiện ra sắc trời chỉ hơi sáng, đồng thời cũng nhanh chóng nhận ra khí tức của Phệ Huyết Đường Lang.

"Diệp Phong, tông môn của ngươi ở hướng nào? Chúng ta đến đó được rồi."

Lúc này Tiêu Trần lấy ra một linh khí phi hành hồ lô dài hai mét, dò hỏi Diệp Phong.

"Tiêu lão, chờ chút đã."

Cảm nhận được Phệ Huyết Đường Lang đang chạy nhanh về phía mình, Diệp Phong bảo Tiêu Trần chờ một lát.

"Cẩn thận!"

Ba phút sau, sau khi Tiêu Trần cảm nhận được một luồng khí tức của đại yêu đang tiến đến rất nhanh, vẻ mặt thay đổi trực tiếp đứng chắn trước mặt Diệp Phong!

"Kẻ nào dám làm hại đến chủ của ta!"

Rất nhanh, cùng với một tiếng gầm thét, Phệ Huyết Đường Lang đang cầm Thiên cấp lô đỉnh trên tay cũng xuất hiện trong tầm mắt của hai người!

"Hay cho một con đại yêu, hôm nay sẽ để ngươi cảm nhận thử thực lực của lão phu!"

Nói xong, Tiêu Trần cũng thẳng tay lấy ra hai cái Hồn Linh Cầu, định bụng bổ sung sức mạnh linh hồn bất cứ khi nào, mặc dù có thể trực tiếp giết chết con đại yêu ở đối diện nhưng hắn muốn hưởng thụ loại cảm giác giàu có này.

"Dừng! Dừng! Dừng!"

"Đều là người một nhà!"

Nhìn thấy một người một yêu sắp choảng nhau, Diệp Phong vội vàng kêu to.

Người một nhà?

Nghe nói như thế, Tiêu Trần nhìn Diệp Phong bằng ánh mắt đầy kinh ngạc, là người một nhà với đại yêu có sức mạnh vượt qua hai đạo Thiên Đạo lôi kiếp?

"Tiêu lão, đây là chiến sủng của ta, cũng có thể nói là đại yêu bảo vệ tông môn của chúng ta."

Diệp Phong cười giải thích với Tiêu Trần.

Đại yêu bảo vệ tông môn?

Một tông môn nhỏ vừa được sáng lập ra, một tông môn nhỏ có tông chủ đạt đến Nguyên Thần Cảnh tầng chín đỉnh phong, ngươi nói với ta đại yêu bảo vệ tông là một yêu thú Độ Kiếp Cảnh tầng chín, đã vượt qua hai đạo Thiên Đạo lôi kiếp?

Nghe đến đây, trong đầu Tiêu Trần vang lên ong ong, mẹ nó, đây là một tông môn nhỏ sao?

"Khoan đã, cái đó là?"

Đúng lúc này, cuối cùng Tiêu Trần cũng chú ý đến Thiên cấp lô đỉnh mà Phệ Huyết Đường Lang cầm trong tay.

"Thì ra là Tiêu trưởng lão, hiểu lầm, là hiểu lầm!"

Từ miệng Diệp Phong, Phệ Huyết Đường Lang biết được lão giả khiến nó có cảm giác hoảng sợ này chính là trưởng lão mới gia nhập tông môn. Nó cũng vội vàng giải thích, trong lòng cũng sự định tạo quan hệ tốt với trưởng lão này để tránh cho sau này bị mấy trưởng lão còn lại tổng tông môn bắt nạt.

"Ngươi, cái lô đỉnh trong tay ngươi?"

Tiêu Trần nhìn chằm chằm vào cái Thiên cấp lô đỉnh kia, hỏi thẳng Phệ Huyết Đường Lang.

"Đây là Thiên cấp lô đỉnh, các trưởng lão trong tông môn chúng ta mỗi người có một cái."

"Tiêu trưởng lão, ngươi không biết món đồ chơi này dễ sử dụng thế nào đâu. Như một người bạn nhỏ đập một nhát, tuyệt vời!"

Phệ Huyết Đường Lang nghĩ đến cuộc chiến đấu vài ngày trước, chỉ tiếc không thể cầm Thiên cấp lô đỉnh này tái chiến lần nữa.

Mỗi người có một cái?

Dễ sử dụng, người bạn nhỏ đập một nhát?

Mẹ nó, đây là Thiên cấp lô đỉnh sao, dùng nó để chiến đấu sao?

Mẹ nó, tông môn các người đều là mấy kẻ phá của sao?

Nghe những lời Phệ Huyết Đường Lang nói, Tiêu Trần suýt thì tức nghẹn. Hắn nhớ đến trong tay mình cũng có một cái, từng có không biết bao nhiêu Luyện Đan Sư đỉnh cấp khóc lóc kêu gào nguyện ý trả bất cứ giá nào để đổi lấy, hắn vẫn nhất quyết không đổi.

Sao mà mới bị phong ấn hai trăm năm, Thiên cấp lô đỉnh này đã rẻ rúng đến thế rồi, tràn lan đến mức có thể dùng để chiến đấu rồi?

"Phệ Huyết Đường Lang này bị gì vậy, sao tự nhiên lại nhiệt tình với Tiêu Trần như thế?"

Nhìn Phệ Huyết Đường Lang kéo Tiêu Trần sang một bên nói một ít tình hình của tông môn, Diệp Phong cũng sững sờ. Sao hắn biết được Phệ Huyết Đường Lang bị mấy vị trưởng lão còn lại trong tông môn bắt nạt nên giờ đang lôi kéo đồng minh.

Thiên cấp lô đỉnh không tràn lan khắp Huyền Thiên đại lục!

Thiên cấp lô đỉnh trên khắp Huyền Thiên đại lục cộng lại chưa đến năm cái, kết quả là trong tông môn của chúng ta có mười cái?

Các ngươi dùng Thiên cấp lô đỉnh làm vũ khí, có người còn dùng làm vại nước, một con chó còn dùng nó để làm ổ chó?

Diệp Phong lại còn dùng một cái Thiên cấp lô đỉnh làm thùng chứa hố xí?

Mẹ nó, các ngươi có còn là người không, đây là chuyện mà con người có thể làm ra sao?

Mới nghe đến mấy chuyện này, Tiêu Trần đã điên lên rồi, mẹ nó, đây là một tông môn nhỏ đấy hả?

Đúng là trại tập trung của mấy tên phá của!

"Tiêu trưởng lão, xem ra ngươi không hiểu lắm về chủ nhân rồi."

Chương 141: Ta không thể nán lại tông môn này được, ta phải chạy mau thôi

"Có điều đợi sau này tiếp xúc một thời gian dài ngươi sẽ biết, chủ nhân cũng là một tên phá của thuần túy đấy, mấy thứ này chẳng thấm vào đâu."

Nhìn Tiêu Trần đang tràn đầy khiếp sợ, Phệ Huyết Đường Lang cũng cười an ủi.

Khóc!

Lúc này Tiêu Trần có cả suy nghĩ khóc đến chết rồi, nhớ lại hai trò chơi ở bên trong Trấn Ma động, bây giờ hắn mới ý được được người ta phá của là có của để phá, gọi là chơi đùa, còn hắn phá của là phá thật, như một tên ngốc phá đến nghèo rớt mồng tơi!

"Năng lực tâm lý thừa nhận của Tiêu trưởng lão này không ổn đâu!"

"Nếu trở về tông môn gặp được kiếm cẩu đệ nhất đại lục thì không biết hắn có chịu đựng được hay không!"

Thấy Tiêu Trần mới biết chút chuyện này mà đã sụp đổ, Phệ Huyết

Đường Lang cũng lo lắng cho đối phương.

"Trước hết đừng hàn huyên nữa."

"Phệ Huyết Đường Lang, lát nữa ngươi bảo nhóm người Đại sư huynh lúc tiến vào không gian bí cảnh thì đi lướt qua là được, trong đó đã không còn tài nguyên tu luyện nữa rồi."

"Ta và Tiêu trưởng lão quay về trước, các ngươi cũng mau chóng quy về tông môn đi nhé."

Nghe thấy mệnh lệnh của Diệp PHong, Phệ Huyết Đường Lang rời đi trước, bay thẳng về phía nơi dừng chân bên ngoài Thiên Dương tông.

"Tiêu trưởng lão, chúng ta đi thôi."

Diệp Phong trực tiếp cưỡi lên linh khí phi hành hồ lô, gọi Tiêu Trần.

Đi?

Mẹ nó, bây giờ ta không dám đến tông môn của ngươi đâu, đáng sợ quá, ta chỉ muốn tìm bừa một tông môn nhỏ thôi!

Nghe thấy lời của Diệp Phong, Tiêu Trần lại đấu tranh lần nữa.

"Mặc kệ nó là đầm rồng hay hang hổ gì, đi hết!"

Cuối cùng, Tiêu Trần vẫn không thể buông bỏ một trăm Hồn Linh Cầu to bằng quả bóng rổ kia, ngồi ra phía trước linh khí phi hành hồ lô, kích hoạt linh thạch bên trong linh khí, bộc phát ra tốc độ nhanh lao về hướng của Tinh Hồn tông.

Trong nhẫn không gian có một trăm vạn viên linh tinh sơ phẩm, cho dù dốc toàn lực thôi động linh khí phi hành cửu phẩm thì thế nào, tại giây phút này, mẹ nó, Tiêu Trần cảm thấy có của thật là tốt!

Tới gần giữa trưa!

Dưới tốc độ cực hạn của linh khí phi hành cửu phẩm khi được

thôi động bằng toàn lực, chỉ trong một buổi sáng hai người đã trở về Tinh Hồn tông.

"Đây là Hoàn Tuyền kiếm ý của Kiếm Tâm cảnh!"

"Diệp Phong, trong tông môn của chúng ta còn có kiếm tu yêu nghiệt như thế sao?"

Vừa mới bước vào tông môn, Tiêu Trần đã nhận ra một luồng kiếm ý ngút trời cực kỳ mạnh mẽ, mẹ nó, điều này khiến hắn càng cảm thấy cái tồng môn này quá dị thường.

"Chó con không ngủ cho ngoan đi, phóng xuất ra Hoàn Tuyền kiếm ý làm gì?"

Nghe thấy lời nói của Tiêu Trần, Diệp Phong tỏ vẻ khó hiểu.

Một lát sau.

Khi Diệp Phong và Tiêu Trần đi vào trường luyện võ nội môn, nhìn thấy tiểu Hoàng cẩu ngậm một thanh trường kiếm màu đen trong miệng, nó đang cố gắng tấn công Thiên cấp lô đỉnh. Tuy rằng nhìn có vẻ ngu ngốc, dễ thương nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện trong những đòn tấn công của tiểu Hoàng có mang theo ý nghĩa của võ kỹ kiếm đạo.

Hoàng Tuyền kiếm ý của Kiếm Tâm cảnh là do một con yêu cẩu phóng ra!

Một con yêu cẩu còn thử học tập võ kỹ kiếm đạo!

Thấy cảnh này, Tiêu Trần chỉ cảm thấy tê da đầu, cảm thấy mình bị phong ấn hai trăm năm, bên ngoài đã hoàn toàn thay đổi rồi, khiến hắn thấy lạ lẫm thế này!

"Diệp Phong, cuối cùng ngươi cũng về rồi!"

"Hai ngày trước tiểu Hoàng cầu này đã ăn hết mười vạn viên Tẩy Tủy Đan rồi, bây giờ đang có Linh thể không tạp chất, cộng với việc ngươi nhét cho nó ăn nhiều Đốn Ngộ Đan như vậy, tuy là không giác ngộ được điều gì nhưng linh trí lại được tăng lên đáng kể."

"Nghĩ đến việc nó nắm giữ Hoàng Tuyề kiếm ý của Kiếm Tâm cảnh, tông chủ bảo ta dạy cho nó một số võ kỹ kiếm đạo cơ bản."

Sau khi Bạch Thiên Hồng đứng ở bên cạnh nhìn thấy Diệp Phong, cũng vội vàng bước đến, trong mắt suýt thì chảy ra những giọt nước mắt kích động.

Đâu ai hiểu được những chua xót của hắn khi phải chỉ đạo một con chó tu luyện võ kỹ kiếm đạo cơ bản!

Bây giờ Diệp Phong quay về rồi, hắn cảm thấy cuối cùng mình cũng được giải thoát rồi.

"Bạch trưởng lão, thật sự vất vả cho ngươi rồi."

"Vây sau này trách nhiệm chỉ đạo chó con giao cho ngươi vậy."

Nhìn thấy hiện tại tiểu Hoàng cẩu đã có một ít dáng vẻ của kiếm cẩu đệ nhất đại lục, Diệp Phong cũng cực kỳ vui mừng, hắn cảm giác khoảng thời gian liên tục nuông chiều chó con có thể kết thúc được rồi.

???

Giao cho ta?

Ngươi tốt với chó con như vậy, ngươi nhẫn tâm để nó cực nhọc sao?

Sau khi Bạch Thiên Hồng nghe những lời Diệp Phong nói thì choáng váng cả người.

Mà đần ra đó còn có Tiêu Trân đang đứng bên cạnh.

Thực lực của tông chủ chỉ có Nguyên Thần Cảnh tầng chín đỉnh phong, trưởng lão trong tông môn lại là cường giả Độ Kiếp Cảnh tầng ba, ngươi gọi đây là tông môn nhỏ à?

Tiêu Trần càng cảm thấy bất thường, trực tiếp phóng xuất ra thần thức cường đại nhanh chóng điều tra tình hình của những người còn lại trong tông môn.

Hai nữ oa đạt Nguyên Thần Cảnh tầng chín đỉnh phong, trong đó chắc sẽ có một người là tông chủ của Tinh Hồn tông.

Một người là thể tu Độ Kiếp Cảnh tầng bốn!

Một người là tu sĩ Độ Kiếp Cảnh tầng ba!

"Sắp xếp kiểu mẹ gì thế này, ba trưởng lão Độ Kiếp Cảnh. Cho dù là tông môn hạng nhất như Thiên Dương tông cũng không sánh kịp!"

Còn có đại yêu kia!

Còn kiếm cẩu này nữa!

"Không được, không thể nán lại tông môn này được, ta phải chạy mau thôi. Lão phu không cần Hồn Linh Cầu nữa!"

Rầm!

Ngay tại lúc Tiêu Trần chuẩn bị bịa ra lý do để rời đi thì một luồng khí tức yếu ớt mà tràn ngập tà ác bỗng nhiên truyền đến từ phía xa.

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Sau khi cảm nhận được luồng khí tức này, Hạ Thiên Vũ, La Khải, Lạc Thiên Tuyết và Sở Tiêu Tiêu cũng bay ra từ khắp nơi trong tông môn.

"Ha ha ha, lão phu về rồi đây!"

Chương 142: Chương 142: Dã man dỡ bỏ quá mẹ nó tàn bạo

Rất nhanh, cùng với một tiếng cười to cực kỳ phái lối vọng đến, Sở Hồng Sơn dùng tay phải cầm Thiên cấp lô đỉnh, tay trái cầm Vạn Hồn Thị Huyết Phiên, đi theo sau là một cái quỷ dữ tợn được ngưng tụ thành từ vạn ác linh xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

"Mẹ kiếp!"

"Sở trưởng lão kiếm đâu ra một ma linh khí trâu bò vậy!"

Nghe thấy tiếng thốt lên của ba người Bạch Thiên Hồng, Hạ Thiên Vũ và La Khải đang đứng bên cạnh, Tiêu Trần hoàn toàn sụp đổ, một thể tu cầm Thiên cấp lô đỉnh, hắn nhịn, nhưng mà cái ma linh khí tuyệt vật phi phàm là cái mẹ gì?

Không chỉ vậy hắn còn cảm nhận được Sở Hồng Sơn là một gã thể tu đã vượt qua năm đạo Thiên Đạo lôi kiếp!

Ta chỉ muốn tìm một tông môn nhỏ bé, cẩu thả không đáng chú ý thôi, các ngươi không cần hành ta như vậy đâu!

"Diệp Phong!"

"Sao ngươi về nhanh hơn cả ta thế?"

Sau khi Sở Hồng Sơn nhìn thấy Diệp Phong đang như cười như không nhìn mình, kinh hãi đến mức tròng mắt suýt rơi ra. Phải biết rằng hắn dùng một loại bí pháp, lúc này chỉ cần gần một ngày đã về đến nơi, ai ngờ được Diệp Phong còn nhanh hơn hắn!

"Diệp Phong, vị này không phải lại là trưởng lão ngươi dẫn là đấy chứ?"

Lúc này Lạc Thiên Tuyết cũng chú ý đến Tiêu Trần đang đứng bên cạnh Diệp Phong, hỏi với vẻ mặt không còn gì luyến tiếc.

"Sư tôn, vị này là Tiêu Trần tiền bối, hắn muốn gia nhập vào tông môn của chúng ta làm trưởng lão."

"Đúng rồi, Tiêu Trần tiền bối là cường giả hồn tu Độ Kiếp Cảnh tầng chín đỉnh phong đã vượt qua chính đạo Thiên Đạo lôi kiếp, là một đại lão có thể phi thăng lên Thượng giới bất cứ lúc nào!"

Hít!

Nghe được những lời này của Diệp Phong, tất cả mọi người không nhịn được hít một hơi khí lạnh, ánh mắt khi nhìn lại Tiêu Trần cũng tràn ngập vẻ kính sợ. Bọn họ không ngờ tới Tiêu Trần lại là

một đại lão có thể phi thăng bất cứ lúc nào!

Tông môn có lão đại thế này trấn giữ thì ai dám đến gây chuyện?

"Mọi người trong cái tông môn này đều là những tên phá của, các ngươi phá của thì sao chứ, chẳng phải cũng thấy sợ khi biết được thực lực của ta sao."

"Cảm giác này tuyệt thật đấy, chi bằng ta cứ ở lại tông môn này vài ngày thử xem?"

Hưởng thụ ánh mắt kính sợ của mọi người, trong lúc nhất thời Tiêu Trần cũng không muốn rời đi lắm.

"Hệ thống, mở Linh mộc bình vô hạn cho ta, xác định khi nào thụ linh chín nghìn năm Kim Hồn Thánh Linh Thụ mở ra, khi nào kết thúc."

Linh mộc bình được định giá bằng một trăm điểm phá của, xác suất chín mươi chín phần trăm sẽ mở ra thụ linh linh mộc một ngàn năm, xác suất tám mươi phần trăm sẽ mở ra được thụ linh linh mộc hai nghìn năm...

Tuy thụ linh linh mộc chín nghìn năm chỉ có xác suất mười phần trăm nhưng bây giờ Diệp Phong có chín mươi hai vạn điểm phá của, chắc chắn đủ dùng.

Chưa kể đến phòng ốc được chế tạo từ những Kim Hồn Thánh Linh Thụ này còn có thể kiếm được một khoản điểm phá của bằng máu nữa.

“Đinh! Mở ra 830 cái Linh Mộc Bình, sử dụng hết 8 vạn 3000 điểm phá của, chúc mừng ký chủ nhận được 100 cây Kim Hồn Thánh Linh 9000 năm!”

Chưa đến hai phút, âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Hạ trưởng lão, ngươi mang Tiêu trưởng lão đi dạo trong môn phái một chút.”

“Sở trưởng lão, La trưởng lão, hai người các ngươi đi theo ta.”

Nói xong, Diệp Phong liền mang theo Sở Hồng Sơn và La Khải đi vào môn phái.

“Xong rồi!”

“Môn phái này hoàn toàn bị tiểu tử Diệp Phong này chơi hỏng rồi!”

Nhìn bóng dáng Diệp Phong rời đi, Lạc Thiên Tuyết hoàn toàn hỏng mất, nàng vốn dĩ không có ý định phát triển môn phái, nhưng đại đệ tử thân truyền lại quá phá của, bỏ qua phiền não của việc phát triển, trực tiếp mang theo các tán tu đại lão trực tiếp đến nhập môn!

Nghĩ đến việc trong Tinh Hồn Tông không có một người có thể phi thăng thành đại lão tọa trấn, Lạc Thiên Tuyết đã không dám tưởng tượng nếu như phụ thân Lạc Vô Danh của nàng biết chuyện này sẽ có phản ứng gì.

“Sao Diệp Phong lại nhìn trúng con chó nhỏ này, chẳng lẽ tương lai sau này của nó sẽ vượt qua sức tưởng tượng của mọi người.”

“Hãy để ta tự mình dạy dỗ kiếm cẩu duy nhất của Đại Lục này đi!”

Cả đời Bạch Thiên Hồng chưa bao giờ thu đồ đệ lúc này đã chuẩn bị dạy dỗ nghiêm khắc con chó Tiểu Hoàng giống như đệ tử thân truyền.

“Chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Sao ánh mắt của lão nhân này nhìn ta có chút không đúng?”

“Mọi người gặp dịp thì chơi mà thôi, hắn không phải đang nghiêm túc chứ, ta hiện tại chỉ muốn trở về ngủ!”

Con chó Tiểu Hoàng lúc này mới phát hiện Bạch Thiên Hồng kỳ lạ, nhớ lại những lời Diệp Phong nói với Bạch Thiên Hồng lúc trước, giây phút này nó đột nhiên luống cuống, ước gì có thể nói ra những suy nghĩ chân thật nhất trong lòng mình bằng lời nói.

Nơi ở của trưởng lão trong môn phái.

“La trưởng lão, phá bỏ cái sân này đi!”

??

Nghe Diệp Phong nói, La Khải thậm chí không phản ứng kịp, một cái sân đang tốt phá huỷ đi làm gì?

“Diệp Phong, phá bỏ cái sân này thì rất dễ dàng, nhưng ngươi có thể nói cho ta biết tại sao không?"

Dưới sự tò mò, La Khải vẫn hỏi ra những nghi ngờ trong lòng.

“Cái sân này là của Tiêu trưởng lão, ta đã chuẩn sẵn gỗ, tiếp theo có khả năng muốn làm phiền hai vị trưởng lão giúp đỡ xây dựng cái sân này lại một lần nữa.”

Nghe được câu hỏi của La Khải, Diệp Phong cũng nói ra nguyên nhân.

“Hệ thống, nếu như hai vị trưởng lão có công giúp đỡ môn phái xây dựng sân, có phải ta cũng nên đưa chút phí vất vả không?”

“Đúng rồi, ngoài nguồn cung cấp không giới hạn của các loại linh thạch và tinh thạch, đối với phương diện vất vả phí này có thể cho vật phẩm khác không, ví dụ như máu của đại yêu tinh, linh quặng, linh mộc,…?”

Diệp Phong đều có cảm giác nhàm chán khi vẫn luôn đưa linh thạch, tinh thạch. Hơn nữa, hắn cảm thấy tiết tấu như vậy quá hạn chế việc phá của.

Chương 143: Chương 143: Dã man dỡ bỏ quá mẹ nó tàn bạo (2)

“Đinh! Hệ thống cũng cung cấp vô hạn tài nguyên tu luyện, nhưng chỉ có thể dùng trong tình huống quà gặp mặt, phí vất vả.”

Thật sự được sao!

Nghe được câu trả lời của hệ thống, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết, nếu như được, vậy thì hắn sẽ có thể kích hoạt hành vi phá của lớn hơn nữa.

“Vất vả cho hai vị trưởng lão rồi, chờ khi dựng sân xong, các ngươi có thể tùy ý chọn một loại máu đại yêu tinh, mỗi người mười giọt.”

Nhìn hai người đã bắt đầu tháo dỡ hàng rào sân, Diệp Phong cũng cười nói về phí vất vả sau khi hoàn thành.

Tuỳ ý chọn máu của đại yêu tinh?

Mỗi người mười giọt?

Nghe được Diệp Phong nói, hai người đang từ từ kéo hàng rào gỗ lần lượt ra khỏi mặt đất lập tức đỏ mắt!

“Sở trưởng lão tránh ra!”

“Ta muốn tăng tốc!”

Khi La Khải vừa hét lớn một tiếng, hai chân đột nhiên dùng sức, cả người giống như máy ủi đất trực tiếp phá bỏ tất cả hàng rào gỗ bao quanh sân, vô cùng dã man!

Sở Hồng Sơn thấy cảnh này cũng nóng nảy, một cái sân ngoại trừ rào chắn thì chỉ còn lại căn phòng, nếu như việc này cũng bị La Khải đoạt, hắn làm sao không biết xấu hổ tìm Diệp Phong muốn máu đại yêu tinh.

“La trưởng lão, dư lại giao cho lão phu!”

Sở Hồng Sơn vừa nói xong liền vọt thẳng vào bên trong phòng ốc.

Bành! Bành!

Nhìn Sở Hồng Sơn từ phía trước phòng ốc đâm ra một cái lỗ thủng lớn lao ra khỏi bức tường sau nhà, sau đó cứ liên tiếp bắt đầu hình như dỡ bỏ như vậy, Diệp Phong cũng không kìm được kinh hô một tiếng: “Mẹ nó, quá tàn bạo!”

“Sở trưởng lão, cũng để ta xuyên qua vài lần đi!”

Nghĩ đến chính mình chỉ hủy đi rào chắn, La Khải cũng vội vàng vọt vào trong căn phòng gần như đã vỡ nát, lung lay sắp đổ.

“Hiệu suất là gì?”

“Mẹ nó, đây mới gọi là hiệu suất!”

Nhìn căn phòng đã hoàn toàn sụp đổ, hai người bắt đầu rửa sạch đá vụn vương vãi và vụn gỗ, Diệp Phong cũng trực tiếp lấy ra 100 cây Kim Hồn Thánh Linh từ trong không gian hệ thống.

Chỉ trong năm phút ngắn ngủn, toàn bộ sân đã được dọn dẹp sạch sẽ.

“Diệp Phong, loại cây vàng rực rỡ đó là cây gì?”

“Muốn xây cho Tiêu trưởng lão một cái sân toàn bộ bằng gỗ sao?”

Sau khi Sở Hồng Sơn và La Khải đi tới nhìn thấy trước mắt chồng chất trăm cây Kin Hồn Thánh Linh dài hơn trăm mét, cũng tràn ngập tò mò hỏi thăm.

Nói thật, bọn họ thực sự chưa từng nghe nói qua loại cây toàn thân màu vàng, hơn nữa bọn họ dám cam đoan, loại cây này không phải loại cây bình thường, đơn giản vì đây là do Diệp Phong lấy ra.

“Cây này tên là Kim Hồn Thánh Linh, toàn bộ chúng nó đều đã 9000 năm, rất tốt với hồn tu.”

“Bắt đầu làm việc đi, nhất định phải dùng hết toàn bộ số cây Kim Hồn Thánh Linh này, phải dựng cho Tiêu trưởng lão một cái sân xa hoa nhất.”

Diệp Phong nhìn hai người nói ra yêu cầu của mình.

“Hiểu rõ!”

“Cứ giao cho hai chúng ta đi, trước buổi tối nhất định sẽ làm xong!"

Sở Hồng Sơn vỗ ngực bảo đảm nói.

“Sở trưởng lão, e rằng một cái sân không thể dùng hết nhiều cây Kim Hồn Thánh Linh như vậy.”

Sau khi Diệp Phong rời đi, La Khải lộ vẻ mặt khó xử nhìn trăm cây Kim Hồn Thánh Linh dài hơn trăm mét trước mắt.

“Ngươi vừa rồi không để ý giọng điệu của Diệp Phong nặng nề hơn khi nói đến bốn chữ dùng hết toàn bộ sao?”

“Ngươi nghĩ dễ dàng lấy được mười giọt máu đại yêu tinh sao?”

“E rằng đây cũng là khảo nghiệm mà Diệp Phong đặt cho chúng ta, chỉ cần làm tốt chuyện này, về sau sẽ còn thiếu máu đại yêu tinh?”

Nói đến đây, Sở Hồng Sơn liếc mắt nhìn về hai bên khoảng sân trống không

“Sở trưởng lão, ta đã hiểu được là phải làm sao!”

Nhìn thấy ánh mắt của Sở Hồng Sơn nhìn đến hai bên khoảng sân trống rỗng, La Khải lập tức hiểu ra.

Dùng không hết, vậy có nghĩa là dựng sân còn chưa đủ lớn!

“Sở trưởng lão, ta đột nhiên có ý kiến khác!”

“Ngươi nói xem, nếu như tăng thêm chiều cao của ngôi nhà và thêm các tầng bên trong thì có thể tăng diện tích sử dụng của cây Kim Hồn Thánh Linh không.”

Hả!

Nghe được đề nghị này, hai mắt Sở Hồng Sơn đột nhiên sáng ngời, cười to nói: “Tốt, như vậy quá tốt, La Khải, không nghĩ tới tiểu tử như ngươi lại có đầu óc tốt như vậy.”

Diệp Phong chưa bao giờ tưởng tượng được rằng chỉ vì mình đưa ra một yêu cầu phá của, biệt thự xa hoa đầu tiên của Huyền Thiên đại lục sắp ra đời ở Tinh Hồn Tông!

Bên kia, Tiêu Trần cái gì cũng không biết đang đi dạo khắp nơi trong môn phái với Hạ Thiên Vũ.

“Tinh Cực Tông?”

“Ngươi nói tông chủ là nữ nhi của tông chủ Tinh Cực Tông?”

Sau khi Tiêu Trần nghe được tin tức này, hắn cảm giác toàn thân đều tê dại, chính mình hoàn toàn bị Diệp Phong lừa gạt, môn phái nhỏ này không chỉ kiêu ngạo, mà còn có môn phái đứng đầu làm chỗ dựa?

“Hạ trưởng lão, ta thấy cả một đường đi ngươi vẫn luôn ăn loại đan dược đen thui này, hơn nữa còn lộ vẻ mặt đau khổ, thỉnh thoảng còn nôn khan, nếu đã khó ăn như vậy thì tại sao vẫn còn muốn ăn?”

Nếu đã quyết định ở lại thử vài ngày, chẳng sợ cho dù đã biết được tin tức này thì Tiêu Trần vẫn phải nhịn, nhưng hắn rất tò mò về viên đan dược Hạ Thiên Vũ ăn trong suốt một đường.

Hắn không rõ, nếu đã biết rõ khó ăn như vậy, vậy thì sao vẫn luôn cưỡng bách chính mình tiếp tục ăn.

“Tiêu trưởng lão, ngươi có biết linh thể vô tạp chất không?”

Nghe được câu hỏi của Tiêu Trần, Hạ Thiên Vũ chỉ cười hỏi lại một câu.

“Linh thể vô tạp chất?”

“Ta cũng đã từng nghe qua, nó giống như một loại thể chất kỳ lạ, hoặc là trời sinh, hoặc là do đạt được cơ duyên ở Thiên Đạo chiến trường, nhưng mặc kệ là loại nào thì xác suất vẫn rất thấp.”

“Dù sao thì ta cũng là hồn tu, cho nên cũng không quá để ý tới loại thể chất đạo tu coi trọng.”

Tiêu Trần nói thẳng ra ý nghĩ của chính mình.

“Tiêu trưởng lão, vậy ngươi có muốn trở thành một linh thể vô tạp chất không?”

Chương 144: Dựa vào cái gì khi ta trải qua sinh tử thì các ngươi chỉ cần ngồi

xổm là được?

Hạ Thiên Vũ lại hỏi tiếp sau khi nghe xong.

???

Nghe Hạ Thiên Vũ hỏi liên tiếp hai vấn đề kỳ quái, Tiêu Trần không hiểu rõ lý do nhưng vẫn trả lời: “Tuy rằng loại thể chất này rất mạnh, nhưng nó vô dụng với ta, nói thật, ta thật sự không muốn có được loại thể chất đó.”

“Không!”

“Ngươi muốn!”

“Đừng nói ngươi là hồn tu, ngay cả Sở trưởng lão và La trưởng lão là thể tu cũng phải cố gắng vì linh thể vô tạp chất.”

“Trong toàn bộ môn phái, ngay cả con yêu cẩu cũng là linh thể vô tạp chất, nếu ngươi không phải, e rằng ngươi sẽ lạc lõng ở trong môn phái này.”

“Yên tâm đi, chẳng mấy chốc ngươi cũng sẽ bắt đầu ăn loại đan dược còn khó ăn hơn cả loại này.”

Hạ Thiên Vũ nói đến cùng, đối với trình độ phá của của Diệp Phong, hắn cho rằng Tiêu Trần cần phải tự mình trải qua một khoảng thời gian.

Ngốc!

Sau khi Tiêu Trần nghe xong những lời của Hạ Thiên Vũ cũng sửng sốt, nhưng thấy Hạ Thiên Vũ không giải thích quá nhiều, hắn cũng không hỏi thêm.

“Đây là sân của ai?”

“Chúng ta là tu sĩ, tại sao còn cần dùng loại nhà tranh giống như người phàm thế này?”

Nhà tranh?

Vừa mới hỏi xong, Tiêu Trần đột nhiên nghĩ đến một tin tức lúc trước Phệ Huyết Đường Lang đã nói với hắn, đó là Diệp Phong dùng Thiên Cấp lô đỉnh làm hầm chứa đồ vật.

“Đây không phải là sân của Diệp Phong chứ.”

Hạ Thiên Vũ còn chưa kịp trả lời, Tiêu Trần tiếp tục hỏi thêm một lần nữa.

Ha ha ha!

Nhìn thấy bộ dáng giật mình của Tiêu Trần, Hạ Thiên Vũ không nhịn được cười phá lên, nói: “Không sai, đây là sân của Diệp Phong.”

“Hơn nữa, ngươi cũng đừng xem thường căn nhà tranh này.”

“Ta đã nghe tiểu đạo nói qua một tin tức, là sau này Diệp Phong chuẩn bị dùng số lượng lớn Kim Tằm Tinh Diệu Thạch chế tạo một căn nhà tranh.”

“Một khi căn nhà tranh của hắn được xây xong thì việc độ kiếp sau này của chúng ta sẽ đỡ phiền phức hơn, ngươi có thể tưởng tượng ra được hình ảnh ngồi xổm độ kiếp thành công không?”

“Ta nói với ngươi, về sau bọn trưởng lão chúng ta sẽ phải giành giật với nhau để được dùng căn nhà tranh kia.”

Hạ Thiên Vũ mang theo vẻ mặt kích động nói với Tiêu Trần về tin tức hắn biết từ Bạch Thiên Hồng.

Cái gì!

Mẹ nó, ngươi đang nói cái gì thế!

Ngươi không nên nói với ta chỗ không đơn giản trong căn nhà tranh này là có một cái Thiên Cấp cấp lô đỉnh làm hầm chứa vật sao?

Dùng số lượng lớn Kim Tằm Diệu Thạch xây một căn nhà tranh, Diệp Phong bị điên rồi sao?

Phá của cũng phải có giới hạn chứ!

Nghĩ vậy, Tiêu Trần tức giận sắp khóc, nhớ lại chính mình đã từng độ kiếp từ Cảnh một trọng đến Độ Kiếp Cảnh cửu trọng, khi trải qua chín đạo lôi kiếp và sau khi trải qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp, cái nào cũng phải chịu đựng sống sót trong giới hạn sinh tử, những thứ đó mới đáng để hắn nhất khoe ra nhất

Nhưng bây giờ, hắn thậm chí không dám khoe ra!

Có thể khoe ra như thế nào?

Ngồi xổm xuống là cũng có thể giải quyết mọi việc, điều này cũng đáng để khoe ra sao?

Càng nghĩ càng giận, Tiêu Trần cảm giác sau khi chính mình đi vào môn phái này đã thật sự bị đả kích, môn phái này quả thực không có tình người!

“Tiêu trưởng lão, viên đan dược này là cho ngươi.”

“Đây chính là thứ ta dùng rất nhiều tích phân của môn phái để đổi lấy, bản thân ta đều không nỡ ăn.”

Lúc này, Hạ Thiên Vũ bỗng nhiên đưa cho Tiêu Trần một viên Ngộ đạo đan.

Diệp Phong có rất nhiều Ngộ đạo đan, về sau còn có thể tích phân của môn phái đổi lấy, nhưng bây giờ là thời điểm hoàn hảo để có một mối quan hệ tốt đẹp với Tiêu Trần, Hạ Thiên Vũ là thương nhân, hắn vẫn hiểu được đạo lý đối nhân xử thế này.

Dù sao thì Tiêu Trần chính là một vị tùy thời có thể phi thăng thành đại lão, việc làm tốt quan hệ từ trước là điều hoàn toàn đúng đắn.

“Đây là loại đan dược gì vậy?”

Mang theo nghi hoặc, Tiêu Trần vẫn nhận lấy viên đan dược Hạ Thiên Vũ đưa cho bỏ vào trong miệng, hắn không lo lắng đối phương sẽ làm hại hắn, hắn chỉ tò mò hiệu quả của viên đan dược này.

Oanh!

Sau khi một cổ hơi thở ngộ đạo từ bên trong cơ thể Tiêu Trần bùng nổ, tròng mắt Tiêu Trần nhìn về phía Hạ Thiên Vũ gần như sắp rơi ra ngoài!

Ngộ đạo!

Viên đan dược này thế nhưng có thể làm hắn lập tức tiến vào ngộ đạo chi cảnh, không chỉ có như thế, trong khi hắn đang ngộ đạo chi cảnh còn có thể làm bất cứ việc gì!

“Tiêu trưởng lão, đừng hỏi gì cả, tu luyện trước đi, tác dụng của viên Ngộ đao đan này chỉ có hai mươi phút.”

Nhìn thấy vẻ mặt kinh hãi của Tiêu Trần, Hạ Thiên Vũ cũng cười giải thích.

Hai mươi phút sau.

Sau khi Tiêu Trần kết thúc ngộ đạo và cũng từ trong miệng Hạ Thiên Vũ biết được Ngộ đạo đan còn có rất nhiều trong môn phái, hơn nữa có thể dùng tích phân của môn phái đổi lấy, cả người đều choáng váng.

Ta không phải chỉ bị phong ấn trong hai trăm năm thôi sao?

Tại sao hiện tại điều kiện tu luyện của hậu bối tốt đến trình độ này!

“Ngộ đạo đan này cũng là của Diệp Phong?”

“Hắn dùng Ngộ đạo đan trân quý này để mở linh trí cho con chó Tiểu Hoàng?”

“Hắn đã phá của như vậy, tại sao các ngươi cũng không biết quản hắn?”

Sau khi biết được ngộ đạo đan thế nhưng cũng là của Diệp Phong, Tiêu Trần nhìn về phía Hạ Thiên Vũ hét to.

“Quản?”

“Tiêu trưởng lão, ngươi hành động có chút quá mức.”

“Tại sao chúng ta tới môn phái này làm trưởng lão, đều không phải là vì Diệp Phong sao, móng tay hắn rớt ra một chút đồ vật cũng đủ làm ta vì hắn vượt lửa qua sông, sao ta có thể quản hắn?”

“Tiêu trưởng lão, ta chỉ hỏi ngươi một câu, sở dĩ ngươi tới môn phái này làm trưởng lão không phải là bởi vì Diệp Phong cho ngươi cái gì sao?"

Hạ Thiên Vũ nhìn Tiêu Trần trực tiếp hỏi ngược lại.

“Ta, ta…”

Tiêu Trần vốn đang định phản bác, nhưng đột nhiên nghĩ lại chính mình thật sự có cầm một trăm Hồn Linh Cầu của Diệp Phong đưa mới đến đây, điều này khiến hắn lập tức có chút xấu hổ.

“Tiêu trưởng lão, không cần xấu hổ.”

“Về sau chúng ta làm việc vì môn phái nhiều hơn là được, Diệp Phong sẽ không bạc đãi chúng ta.”

Nhìn thấy bộ dạng vô cùng xấu hổ của Tiêu Trần, Hạ Thiên Vũ cũng là cười lớn hóa giải bầu không khí xấu hổ này.

Chương 145: Lỗ to rồi, lão gì này không hành động như dự tính

"Đi thôi!"

"Chúng ta đi dạo quanh nơi ở của các trưởng lão, nhân tiện ngươi cũng chọn một cái viện để ở lại đi."

Hạ Thiên Vũ cười tiếp tục nói với Tiêu Trần.

Một lát sau.

"Dừng tay!"

"Các ngươi dừng tay cho ta!"

Nhưng lúc hai trưởng lão đến nơi ở, sau khi nhìn thấy hai người Sở Hồng Sơn và La Khải cầm một con dao bầu màu đen đang chặt vào một cây Kim Hồn Thánh Linh Thụ, trong nháy mắt Tiêu Trần bùng nổ, vội vàng kêu to.

"Kim Hồn Thánh Linh Thụ!"

"Kim Hồn Thánh Linh thụ cao thế này, mẹ nó, bao nhiêu thụ linh đấy!"

Tiêu Trần chạy dến nhìn thấy từng dãy Kim Hồn Thánh Linh Thụ hơn hai trăm mét chất đống, rồi nhìn rào chắn màu vàng kim bên cạnh và móng nhà lớn đã được làm xong ở trong viện, hắn cảm giác tim mình như đang chảy máu.

Đây là Kim Hồn Thánh Linh Thụ đấy!

Thứ này không phải dùng để xây nhà đâu!

Mẹ kiếp, các ngươi đều là kẻ phá của sao!

"Cái gì?"

"Đang dựng sân nhà cho ta?"

Mà sau khi Tiêu Trần biết được họ đang tạo ra tiểu viện riêng cho mình thì vẻ đau xót trên mặt lập tức biến mất không còn chút vết nào!

"Phung phí!"

"Mẹ nó, quá phung phí!"

"Mẹ nó, nhưng ta thích!"

Nghĩ đến trước đây bản thân vì một cây Kim Hồn Thánh Linh Thụ cao hơn mười mét mà bị Kim Luân Đại Đế phong ấn trọn vẹn hai trăm năm, hắn cảm thấy hắn nhất định phải ở lại cái tiểu viện được tạo ra từ Kim Hồn Thánh Linh Thụ này!

Có thêm Hạ Thiên Vũ và Tiêu Trần nên công cuộc xây dựng một tiểu viện xa hoa lộng lẫy đã trực tiếp đẩy nhanh tiến độ.

Ba giờ sau.

Sau khi Tiêu Trần nhìn thấy biệt thự xa hoa năm tầng với diện tích ba trăm mét vuông, cả người đã run lên vì phấn khích.

Hiện tại hắn chỉ tiếc hận không thể bắt tên Đinh Nghị kia đến khiến đối phương mở mang tầm mắt về biệt thự xa hoa của mình, Kim Hồn Thánh Linh Thụ mà ngươi coi như bảo bối, với lão tử cũng chỉ xứng để dựng nhà mà thôi!

Mà ba người Sở Hồng Sơn, Hạ Thiên Vũ và La Khải sau khi nhìn thấy biệt thự xa hoa kim quang loáng lánh dưới ánh mặt trời, hâm mộ đến mức hai mắt đỏ bừng!

Đây chính là đãi ngộ đặc biệt dành cho đại lão phi thăng trong tông môn sao?

Nhìn biệt thự xa hoa kim quang lóa mặt trước mặt, trong nháy mắt bọn họ cảm thấy gian nhà mình vẫn ở chẳng xịn tý nào!

Thân là tu sĩ nên không để ý đến mấy loại nhà ở này nọ, thậm chí không có cũng chẳng sao, dù sao bọn họ cũng hiếm khi ngủ, toàn dành cả đêm để tu luyện.

Nhưng bây giờ nhìn thấy gian biệt thự xa hoa này, bọn họ cảm thấy mình còn có một mục tiêu khác ngoài tu luyện!

Phàm phu tục tử thì sao, hiện tại bọn họ chỉ muốn có một gian biệt thự lớn xa hoa kiểu này!

"Ta hiểu rồi!"

Đúng lúc này, tiếng nói của La Khải bỗng nhiên thu hút mọi người.

"Chúng ta vào tông môn cũng được một khoảng thời gian rồi."

"Nói thế nào thì về mặt tu luyện, chúng ta thật sự lười biếng hơn so với mấy tiểu tử chăm chỉ kia.

"Thực lực của ta, Bạch trưởng lão và Hạ trưởng lão chênh lệch không nhiều nhưng thực lực của Sở trưởng lão thì xa hơn chúng ta, vậy thì vì cái gì ngươi không có đãi ngộ đặc biệt mà Tiêu trưởng lão lại có?"

"Chuyện này có lẽ Diệp Phong đãng ám chỉ với chúng ta!"

"Muốn có một ít đặc quyền trong tông môn thì nói chuyện bằng thực lực đi, e là hắn đang dùng cách này để nhắc nhở chúng ta nỗ lực tu luyện."

Nghe những lời của La Khải, Sở Hồng Sơn và Hạ Thiên Vũ đều sáng mắt lên, cảm thấy phân tích của La Khải rất có cơ sở, rất có thể Diệp Phong đã nghĩ như vậy.

Nhưng Tiêu Trần lại lắc đầu cười gượng.

Bây giờ hắn đã hiểu được phần nào hành vi phá của của Diệp Phong.

Hắn cam đoan Diệp Phong làm như vậy chỉ đơn giản là để phung phí, còn vì sao lại cho một mình hắn dùng tiểu viện được tạo ra từ Kim Hồn Thánh Linh Thụ. Đó là bởi vì chỉ có hắn mới xem thứ này như bảo bối còn đối với người khác thì căn bản chẳng có chút tác dụng gì.

Nói không ngoa, tuy Tiêu Trần quen biết Diệp Phong muộn nhất nhưng hiện tại chắc chắn là người hiểu rõ Diệp Phong nhất!

"Đinh! Đã sử dụng toàn bộ một trăm cây Kim Hồn Linh Thánh Linh Thụ, không phát động hành vi phá của, không khen thưởng!"

Diệp Phong đang nằm trên giường chờ hệ thống khen thưởng nhưng sau khi nghe được lời nhắc nhở của hệ thống thì sốc toàn tập.

Không phát động hành vi phá của?

Không có phần thưởng?"

Điều này sao có thể!

Nghĩ đến đây, Diệp Phong đã vội vàng hỏi hệ thống: "Hệ thống, sao có thể không phát động hành vi phá của được chứ?"

Không hiểu!

Lúc này Diệp Phong cực kỳ không hiểu, hắn rất rõ Kim Hồn Thánh Linh Thụ kia quan trọng với Tiêu Trần cỡ nào, dùng một trăm cây Kim Hồn Thánh Linh Thụ chín nghìn năm để xây sân nhà mà đối phương không cảm thấy lãng phí sao?

"Đinh! Đối tượng phung phí mà kí chủ lựa chọn cực kỳ hưng phấn tiếp nhận tiểu viện được xây từ Kim Hồn Thánh Linh Thụ, đồng thời còn tự mình tham gia vào quá trình xây dựng, phán định cuối cùng của hệ thống là không thuộc vào hành vi phá của."

Cái gì??

Nghe thấy lời giải thích của hệ thống, Diệp Phong hoàn toàn chết lặng!

Phấn khích tiếp nhận!

Mẹ nó, còn tự mình tham gia vào quá trình xây dựng?

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nhớ lại cảnh tượng lúc trước khi ở Trấn Ma động, Tiêu Trần điên lên đến mức lấy cả Hồn Linh Cầu của mình ra phá. Điều này khiến hắn không nhịn được nở một nụ cười gượng, lẩm bẩm: "Mẹ kiếp, lần này tính sai rồi, lão già Tiêu Trần này không hành động như dự tính!"

Ngủ thôi!

Diệp Phong buồn bực trực tiếp dùng hai chân kẹp lấy chăn đi ngủ, mặc dù lúc này mới gần chạng vạng tối,

Ban đêm buông xuống!

Bên trong màn đêm, có hai bóng người lén lút đi đến Tinh Hồn tông.

"Lão Lạc, ngươi có chắc là hai chúng ta phải đi vào như vậy không?"

Lúc này Tất Cương mang vẻ không nói nên lời hỏi Lạc Thiên Hình ở bên cạnh, hắn khoog thích ứng được với loại cảm giác làm trộm này!

"Đã là lúc nào rồi!"

Chương 146: Cho hỏi, tông môn này có thiếu đầu bếp không?

"Người ở trong tông môn hoặc là đang ngủ, hoặc là đang tu luyện rồi, quấy rầy đến họ thì không hay. Chúng ta cứ tìm chỗ nghỉ ngơi trước rồi sáng mai gặp bọn họ cũng được."

Nghe được câu hỏi của bạn tốt Tất Cương, Lạc Thiên Hình cũng nói ra suy nghĩ của mình.

"Kẻ địch?"

Mà sau khi Lạc Thiên Hình và Tất Cương vừa mới tiến vào tông môn, Sở Hồng Sơn và Tiêu Trần đang tu luyện đều cùng nhau mở mắt ra.

"Ta nhận thấy khí tức của thần tài Diệp Phong kia, nơi này chắc là khu vực sống của đệ tử tông môn, chúng ta tìm khu vực sống của trưởng lão xem."

Lúc đi ngang qua khu sống của đệ tử nội môn, sau khi Lạc Thiên Hình nhận ra khí tức của Diệp Phong thì không nhịn được nở nụ cười.

"Độ Kiếp Cảnh tầng ba!"

"Độ Kiếp Cảnh tầng ba!"

"Độ Kiếp Cảnh tầng bốn!"

"Trong đó có một người là Bạch Thiên Hồng, một người khác là Hạ Thiên Vũ, người thể thu kia chắc là hảo hữu vô danh La Khải."

Nhận ra khí tức của ba người, Lạc Thiên Hình xác định được nơi

này chính là khu sống của trưởng lão trong tông môn.

"Thì ra là hai lão già Lạc Thiên Hình và Tất Cương này!"

Mà lúc này Sở Hồng Sơn cảm nhận được khí tức của hai người cũng không nhịn được bật cười, nhưng cũng không phóng xuất khí tức của mình ra. Hắn chuẩn bị chêu trọc hai tên bạn cũ đã lâu không gặp này.

"Cái này, đây là..."

Sau khi Lạc Thiên Hình và Tất Cương đi ngang qua biệt thự lớn xa hoa kai của Tiêu Trần thì hoàn toàn kinh hãi, há hốc miệng!

"Mẹ nó, viện này xa hoa quá!"

Sau khi hết khiếp sợ, Lạc Thiên Hình thốt lên một tiếng kinh hãi.

Xa hoa?

Trọng điểm mà ngươi chú ý đến chỉ là xa hoa thôi sao?

Nghe được tiếng than của Lạc Thiên Hình, Tất Cương ở bên cạnh tiếc hận không thể thẳng tay tát hắn một cái.

"Nhìn thấy luân văn của linh mộc này không?"

"Mỗi một luân văn đại diện cho một ngàn năm thụ linh đấy!"

"Linh mộc này tên là Kim Hồn Thánh Linh Thụ, đây chắc chắn là chí bảo đối với hồn tu!"

"Khi ta ở Thiên Đạo thành, vừa khéo nhìn thấy câu này ở trong một cửa hàng linh mộc, chưa kể đến những điều khác thì hơn ba trăm vạn linh tinh cực phẩm tiền công mà ta kiếm được trong hơn ba mươi năm cũng không mua nổi cái rào chắn này!"

Nói đến đây, Tất Cương đỏ mắt thật. Số tiền hắn vất vả làm công kiếm được trong ba mươi năm ở Thiên Đạo thành còn không mua nổi cái rào chắn sân của trưởng lão trong môn phái người ta, mẹ nó, ai mà chịu được điều này!

"Lão Lạc, ngươi nói thật với ta đi, tông môn này của Thánh nữ còn thiếu đầu bếp không?"

"Ngươi cũng biết ta chính là trù đạo cực kỳ hiếm có. Ta cảm thấy đã đến lúc tìm người để chia sẻ trù nghệ được mài luyện hơn nửa đời người này rồi."

???

Sau khi nghe được những lời Tất Cương nói, Lạc Thiên Hình chỉ cảm thấy đầu vang lên ong ong!

Năm nào lão phu cũng xin ngươi mà không thấy ngươi chia sẻ món ngon với lão phu đâu!

Lần nào từ chối cũng dùng một câu, lão phu không xứng hưởng thụ món ngon mà ngươi làm ra!

Bây giờ không những chủ động muốn chia sẻ món ngon mà còn muốn gia nhập vào tông môn của Thánh nữ làm đầu bếp?

Lúc đang muốn chế giễu Tất Cương, Lạc Thiên Hình lại đột nhiên nhìn thấy chiếc bát bị mẻ trong tay, cuối cùng trực tiếp nở nụ cười khổ. Hắn đã định bụng đi làm ăn mày rồi, người ta muốn làm đầu bếp thì có gì sai.

"Không phải kẻ địch!"

"Không những thế, trong đó có một kẻ là cường giả Độ Kiếp Cảnh tầng chín đỉnh phong đã vượt qua năm đạo Thiên Đạo lôi kiếp, hắn còn muốn gia nhập vào tông môn nhỏ này để làm đầu bếp!"

Sau khi nghe được cuộc hội thoại của hai người, Tiêu Trần ở trong biệt thự xa hoa thật sự sắp điên rồi. Sự sắp xếp trong tông môn nhỏ bé này đã khủng bố lắm rồi, sao bây giờ lại còn tăng thêm nữa!

"Hai vị, bên trong biệt thự của ta còn rất nhiều phòng trống, nếu không chê thì đêm nay cứ nghỉ lại trong biệt thự của ta trước đã."

Nghĩ đến hai người là bạn không phải địch, Tiêu Trần cũng từ trong biệt thự bước ra.

"Có người!"

Sau khi hai người nhìn thấy Tiêu Trần đi ra từ trong biệt thự thì vẻ mặt cũng thay đổi, bọn họ hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ khí tức nào ở trong biệt thự. Điều đó có nghĩa là thực lực của lão giả với mái tóc rối tung, quần áo cũ nát như ăn mày trước mặt này hơn xa bọn họ.

Hả?

Lúc này, Tiêu Trần cũng chú ý đến Lạc Thiên Hình mặc quần áo cũ nát, cầm chiếc bát mẻ trong tay, thầm nghĩ trong lòng: "Chẳng lẽ người này cũng bị phong ấn mấy trăm năm?"

Nếu không phải là hoàn cảnh giống hắn thì Tiêu Trần thấy rất khó hiểu một cường giả đã vượt qua năm đạo Thiên Đạo lôi kiếp vì sao lại ăn mặc như vậy.

"Đến đúng lúc lắm!

"Lần này đến đúng lúc thật, xem ra có người thông minh hơn năm người chúng ta. Đúng là lũ lượt kéo đến!"

Lạc Thiên Hình cũng chú ý đến cách ăn mặc của Tiêu Trần, trong lòng thấy may mắn vô cùng.

Nếu khong phải lần này đến sớm phát hiện ra thì năm lão già bọn họ còn vẫn ngốc nghếch chờ ở Tinh Cực tông đấy, không ngờ ở đây đã có người bắt đầu cướp bát cơm của bọn họ!

"Mẹ nó, trơn tru thật!"

Giờ phút này Tất Cương cũng chấn động, hắn cho rằng năm Đại tổ lão của Tinh Cực tông đã điên cuồng lắm rồi, ai ngờ được cường giả siêu cấp có thực lực bỏ xa bọn họ cũng bắt đầu làm nghề này. Rốt cuộc cái nghề này có khoản lời kếch sù cỡ nào mà khiến vô số cường giả chạy theo như xua vịt!

"Ha ha ha!"

"Hai lão già cái ngươi thú vị thật đấy, đi về tông môn nhà mình còn lén lén lút lút."

Đúng lúc này, tiếng cười to của Sở Hồng Sơn bỗng nhiên vang lên, ánh mắt của ba người cũng nhìn sang hướng Sở Hồng Sơn.

"Để ta giới thiệu một chút!"

"Tiêu trưởng lão, hai vị nà là hảo hữu của ta, vị cầm bát mẻ trong tay này..."

Sau khi thấy trang phục của Lạc Thiên Hình, Sở Hồng Sơn cũng bị sợ hết hồn, trong lúc nhất thời không biết nên giới thiệu như thế nào.

Khụ khụ!

Chương 147: Ta là Luyện đan sư, hiện tại ngươi làm ta đổi nghề thành đầu bếp?

Lúng túng ho khan hai tiếng, lúc này Sở Hồng Sơn mới nói tiếp: "Vị cầm cái bát mẻ trong tay này là lão Lạc, Đại tổ lão của Tinh Cực tông, vị còn lại là tán tu Tất Cương, trừ tu luyện ra thì còn thích nấu nướng ra những món ngon. Mặc dù hiếm khi làm cho chúng ta ăn nhưng tay nghề tuyệt là số một."

"Vị này mới gia nhập Tinh Hồn tông ngày hôm nay, Tiêu Trần trưởng lão, Tiêu trưởng lão là đại lão đã vượt qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp, có thể phi thăng bất cứ lúc nào!"

Ngay sau đó Sở Hồng Sơn cũng giới thiệu về tình hình của Tiêu Trần cho Lạc Thiên Hình và Tất Cương.

Đại lão phi thăng!

Mà sau khi Lạc Thiên Hình và Tất Cương biết được thực lực của Tiêu Trần, kinh hãi đến mức suýt rơi tròng mắt ra ngoài, hai người không ngờ được thực lực của Tiêu Trần lại đạt đến trình độ kinh khủng như vậy!

Rốt cuộc nha đầu Lạc Thiên Tuyết kia đang làm gì vậy!

Để nàng sáng lập tông môn chủ yếu là để ma luyện tâm cảnh, bây

giờ mới được bao lâu mà đã mở rộng tông môn đến độ cao khiến Tinh Cực tông cũng phải ngước nhìn thế?

Tâm trạng của Lạc Thiên Hình lúc này cũng bùng nổ, Tinh Cực tông đã truyền thừa vô số năm mà lại không sánh vằng một tông môn nhỏ mới được sáng lập hai tháng, ai mà chịu được sự đả kích này?

"Phải ở lại!"

"Thiên Vương lão tử có đến đây cũng đừng hòng mang ta ra khỏi tông môn này!"

"Vị trí đầu bếp đệ nhất tông môn, lão phu nhất định phải có được!"

Nhìn thấy đại lão phi thăng cũng đến tông môn này làm trưởng lão, Tất Cương thật sự rất nóng vội. Nếu phục vụ tốt cho cái dạ dày của Diệp Phong thì nếu sau này còn cơ hôi quay lại Thiên Đạo thành, mẹ nó, làm thì nhất định phải làm đại gia!

Khoan đã!

Ngay tại lúc hai người Lạc Thiên Hình và tất cương đang suy nghĩ muôn vàn điều thì đột nhiên cùng ý thức ra một vấn đề.

"Sở Hồng Hơn, mẹ nó, sao ngươi lại ở đây?"

Nghe thấy hai người đồng thanh chất vấn, trên mặt Sở Hồng Sơn lộ vẻ lúng túng, cười nói: "Trong tông môn thiếu một Luyện Khí Sư chế tạo nồi, bát, gáo, chậu nên sau đó ta đến đây."

Nồi, bát, gáo, chậu?

Một Luyện Khí Sư đứng đầu có mong ước cả đời là chế tạo ra được một cái Thiên cấp lô đỉnh, bây giờ đi chế tạp nồi, bát, gáo, chậu, ngươi đang đùa chúng ta sao?

"Lão Sở, ngươi không còn theo đuổi con đường luyện khí đỉnh cao, ngươi không muốn tự tay chế tạo ra một cái Thiên cấp lô đỉnh, ngươi không muốn trở thành Luyện Khí Sư đệ nhất đại lục này nữa sao?"

Lạc Thiên Hình nhìn chằm chằm vào Sở Hồng Sơn, hỏi lại lần nữa.

"Không theo đuổi nữa!"

'Sau khi quen biết Diệp Phong, ta đã hiểu ra rồi!"

"Cái gì mới thật sự là con đường luyện khí?

"Cho dù là chế tạo nồi, bát, gáo, chậu thì cũng phải chế tạo ra nồi, bát, gáo, chậu đệ nhất đại lục. Trước kia ta có quá để ý đến linh khí, lô đỉnh cấp cao."

Ha ha!

Nghe được những lời này của Sở Hồng Sơn, Lạc Thiên Hình trực tiếp nở nụ cười khẩy. Hắn quen biết đối phương đã mấy chục năm, hắn còn không rõ đối phương là người thế nào hay sao?

"Nói đi, Diệp Phong cho ngươi lợi lộc gì?"

...

Nghe thấy Lạc Thiên Hình hỏi thẳng vào vấn đề chính, Sở Hồng Sơn cũng mang vẻ lúng túng nói: "Hắn cho ta một vạn Mảnh Cảm Ngộ Luyện Khí Chi Đạo, nói thế nào nhỉ, bây giờ ta chắc chắn là người đứng đầu đại lục trên con đường luyện khí. Thậm chí nếu điều kiện cho phép, ta có thể chế tạo ra được linh khí ẩn chứa khí linh cấp thấp."

Sau khi nghe Sở Hồng Sơn nói xong, toàn bộ ba người còn lại đều choáng váng!

Khí linh cấp thấp?

Mẹ nó, đó là đồ vật hạ giới nên có sao?

Hiểu?

Ngươi đều đã trở thành Luyện khí sư đệ nhất trên Đại Lục, làm sao có thể không hiểu, cho dù đổi lại là một con chó thì nó cũng sẽ hiểu!

“Lão Sở, ngươi tới sớm, về sau ở môn phái ngươi cần phải chăm sóc ta nhiều hơn a!”

Lúc này Tất Cương nhìn về phía Sở Hồng Sơn cười to nói.

???

Chăm sóc ngươi nhiều hơn?

Ngọa tào!

Sau khi phản ứng lại, Sở Hồng Sơn nhìn về phía Tất Cương hô to: “Ngươi cũng muốn tới môn phái này làm trưởng lão?”

Không! Không! Không!

Tất Cương lắc lư ngón tay với Sở Hồng Sơn rồi giải thích: “Ta không phải muốn làm trưởng lão, ta chuẩn bị vào môn phái làm đầu bếp.”

“Thật sự!”

Nghe được lời này, Sở Hồng Sơn lập tức tỉnh táo tinh thần, hắn biết tay nghề của Tất Cương tốt như thế nào, bình thường mấy năm mới có thể ăn được một bữa, hiện tại chẳng phải mỗi ngày đều có thể ăn?

Nếu như Diệp Phong lại lấy ra thêm một chút nguyên luyện nấu ăn đỉnh cấp…

Nghĩ đến đây, Sở Hồng Sơn không nhịn được chảy nước miếng.

Làm sao bây giờ?

Ta cũng muốn ở lại xin ăn ngon uống tốt, tìm đâu ra cái loại cuộc sống tươi đẹp này!

Không được!

Lạc Thiên Hình lúc này cũng đã đưa ra một cái quyết định, sáng mai hắn cần thiết phải đi tìm Lạc Thiên Tuyết nói chuyện mới được.

Sở Hồng Sơn rời đi!

Lạc Thiên Hình và Tất Cương cũng vào ở trong căn biệt thự xa hoa của Tiêu Trần.

Nhưng Tiêu Trần lúc này lại nhốt mình ở trong phòng và không có cách nào làm nội tâm bình tĩnh trở lại.

Vốn dĩ hắn đã rất khó khăn để tiếp nhận môn phái này, nhưng hiện tại hắn lại biết thêm một thân phận vượt qua sức tưởng tượng của Sở Hồng Sơn, cộng thêm một đầu bếp mới, hắn hiện tại đang hoảng muốn chết!

Những người khác đều sẽ chết vì tuổi già, nhưng hắn cảm thấy nếu chính mình cứ tiếp tục như vậy, hắn có thể có khả năng không sống sót qua ngày sinh lão bệnh tử!

Sáng sớm hôm sau.

Trong đại điện của môn phái, nhìn đại tổ lão sáng sớm đã gọi mình dậy, Lạc Thiên Tuyết cũng lộ ra vẻ mặt mơ hồ!

Đại tổ lão đến đây lúc nào?

Đại tổ lão không phải đang tọa trấn ở Tinh Cực Tông sao, chạy đến môn phái nhỏ này của nàng làm gì?

Hiện tại trong lòng Lạc Thiên Tuyết đang có mười vạn câu hỏi vì sao.

“Thiên Tuyết à, ngươi nói ta từ bỏ chức vị đại tổ lão ở Tinh Cực Tông, tới làm trưởng lão Tinh Hồn Tông của ngươi được không?”

Chương 148: Ta là Luyện đan sư, hiện tại ngươi làm ta đổi nghề thành đầu bếp? (2)

Lạc Thiên Hình nhìn vẻ mặt đần ra của Lạc Thiên Tuyết trực tiếp nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

???

Nghe được lời này, Lạc Thiên Tuyết quả thực không thể tin được lỗ tai của chính mình.

“Không được!”

Sau khi phản ứng lại, Lạc Thiên Tuyết cũng đưa ra câu trả lời vô cùng dứt khoát của mình.

Tuy rằng không biết tại sao Lạc Thiên Hình lại có loại suy nghĩ này, nhưng nàng dám cam đoan, tuyệt đối có liên quan với tên đệ tử phá của kia của mình!

Nếu như nàng đồng ý, có lẽ tiếp theo tứ đại tổ lão còn lại của môn phái cũng tới?

Vậy thì phụ thân có tới không?

Toàn bộ đệ tử, chấp sự, trưởng lão của Tinh Cực Tông có phải đều tới hay không?

Lạc Thiên Tuyết hoảng sợ trước suy nghĩ của chính mình, đây có khác gì với việc tiếp nhận chức vụ tông chủ của Tinh Cực Tông đâu chứ?

“Không thể thương lượng sao?”

Lạc Thiên Hình có chút không cam lòng hỏi.

“Đại tổ lão, ngài chính là Định Hải Thần Châm của Tinh Cực Tông, nếu như ngài tới đây thì Tinh Cực Tông phải làm sao bây giờ?”

Ngay sau đó, Lạc Thiên Tuyết liền nói ra toàn bộ tình huống chính mình vừa mới nghĩ đến.

“Này, này…”

Sau khi nghe được sự lo lắng của Lạc Thiên Tuyết, Lạc Thiên Hình trong lúc nhất thời không biết phải phản bác lại ra sao, hắn không biết người khác như thế nào, nhưng nếu bị tứ đại tổ lão còn lại biết hắn ở lại Tinh Hồn Tông, 100% bọn bọ sẽ chạy tới!

Bên kia.

Đông! Đông! Đông!

Khi tiếng đập cửa vang lên, Diệp Phong mơ màng mở mắt.

“Ngươi là?”

Khi vừa mở cửa phòng, nhìn thấy bên ngoài có một lão giả mặc đạo bào đỏ sậm đang bưng một cái dĩa sứ có nắp đậy, Diệp Phong nghi ngờ lên tiếng hỏi.

“Diệp Phong, ta là đầu bếp mới tới môn phái, không phải vừa mới làm xong bữa sáng sao, cho nên liền bưng đến cho ngươi.”

Tất Cương vừa nghe Diệp Phong hỏi chuyện cũng là mỉm cười giới thiệu bản thân, chẳng sợ danh phận đầu bếp này của hắn còn chưa được Lạc Thiên Tuyết đồng ý.

Đầu bếp?

Trong môn phái khi nào có đầu bếp?

Mặc dù mang theo vẻ mặt khó hiểu, nhưng Diệp Phong vẫn để đối phương bưng đồ vào phòng.

“Đây là món gì?”

Miếng thịt mỡ nạc đan xen nhau, nước canh thơm phức nhìn thôi đã muốn ăn, không chỉ có nhìn khiến cho Diệp Phong muốn ăn, mà ngay cả mùi vị cũng khiến hắn lập tức muốn cắn một ngụm.

Gắp một miếng cho vào miệng, miếng thịt vô cùng mềm mại, vừa bỏ vào miệng là tan!

Nếu như món ăn này giống món thịt kho tàu ở kiếp trước, vậy thì mùi vị tuyệt đối mạnh hơn mấy chục lần so với món thịt kho tàu!

Nghĩ lại những món ăn Lãnh Vô Phong làm không thể nuốt xuống trước đây, Diệp Phong hiện tại kích động muốn khóc, những tu sĩ khác không quan tâm đến chuyện này, thậm chí mỗi ngày đều có thể không ăn gì, nhưng hắn lại là người rất thích ăn!

Từ từ!

Đúng lúc này, Diệp Phong đột nhiên cảm nhận được một cỗ lực lượng không thể giải thích được đang bắt đầu di chuyển trong khắp cơ thể, loại cảm giác này khiến cho hắn vô cùng sảng khoái!

“Không biết nên xưng hô như thế nào?”

Sau khi mây gió qua đi, Diệp Phong cảm thấy mỹ mãn lau nước canh bên khóe miệng, lúc này mới xấu hổ hỏi Tất Cương.

“Lão phu là Tất Cương, về sau ngươi kêu ta Tất đầu bếp là được.”

Nhìn thấy Diệp Phong thích ăn món mình nấu như vậy, trong thâm tâm Tất Cương cũng rất kích động, hắn cảm thấy mình chắc chắn sẽ trở thành đầu bếp đệ nhất của môn phái!

“Vẫn nên kêu ngươi là Tất lão đi.”

“Tất lão, tay nghề của ngươi thật sự quá tuyệt, hơn nữa ta cảm giác sau khi ăn xong trong thân thể luôn tràn ngập lực lượng, món ăn này không phải là một món ăn bình thường đúng không?”

Lúc này Diệp Phong mới cảm nhận được cả người tràn ngập lực lượng, mang theo tò mò nhìn về phía Tất Cương hỏi thăm.

“Không sai, món ăn này được làm từ thịt của yêu thú và thịt của ma vượn, cộng thêm mấy chục loại linh thảo khác, trong quá trình nấu phải khống chế lửa, kiểm soát số lượng lớn linh thảo cùng với thời gian.”

“Món ăn này không chỉ mang lại cảm giác thích thú cho vị giác mà còn hiệu quả nâng cao một số loại lực lượng, tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất của thể tu, tuy nhiên loại này cũng có giới hạn thời gian, sẽ không tồn tại vĩnh cửu.”

Trâu như vậy?

Nghe Tất Cương giải thích, Diệp Phong cũng lắp bắp kinh hãi, này không phải giống như thêm buff sao?

Vài phút sau.

Diệp Phong thật sự khiếp sợ sau khi biết Tất Cương thế nhưng là

một Bếp tu hiếm hoi với phương pháp nấu ăn vô cùng đặc biệt.

“Truyền thừa trên Thiên Đạo chiến trường cái gì cũng có, loại truyền thừa Trù đạo thế nhưng đều có, chẳng trách có rất nhiều người đến Thiên Đạo chiến trường lang bạt.”

Khi biết Trù đạo của Tất Cương là học được ở Thiên Đạo chiến trường, Diệp Phong cảm thấy chính mình đã đến lúc lại đi đến Thiên Đạo chiến trường, dù sao thì trên tay hắn đã có hai khối Thiên Đạo lệnh, có thể mang theo Lạc Thiên Tuyết đến đó phá của thêm một trận.

Sản phẩm phá của ngày hôm nay: Thất Hệ Long Ngâm Đao *1!

Thất Hệ Rồng Long Đao: Một bộ dụng cụ cắt gọt chuyên dùng cho nấu ăn, cùng bảy loại, phân biệt là Lôi Long đao, Hỏa Long đao, Băng Long đao, Ám Long đao, Quang Long đao, Mộc Long đao, Độc Long đao, mỗi dụng cụ cắt gọt đều ẩn chứa một đạo linh khí của rồng, có thể được sử dụng để cắt các nguyên liệu khác nhau, để đảm bảo rằng các nguyên liệu được cắt được bảo vệ ở mức độ cao nhất.

“Đây tính gì là sản phẩm phá của?”

Thuận tiện nhìn thoáng qua sản phẩm phá của được làm mới ngày hôm nay, Diệp Phong cũng ngẩn người, môn phái vừa tới một cái Bếp tu, ngươi trở tay liền đưa đồ vật phá của là dụng cụ làm bếp?

“Tất lão, ngươi có muốn thu đồ đệ không?”

Dù sao thì đây cũng là đồ vật cần phải phá của, Diệp Phong tất nhiên không thể tuỳ tiện đưa cho Tất Cương, rất nhanh trong đầu liền hiện ra sư đệ Lãnh Vô Phong vẫn luôn nấu cơm cho hắn, tuy rằng Lãnh Vô Phong là Luyện đan sư, nhưng rốt cuộc chỉ mới là Luyện đan sư tam cấp, Diệp Phong có cảm giác đối phương hoàn toàn có thể đổi một chức nghiệp khác.

Chương 149: Một kẻ điên một người một kiếm trấn áp Thiên Đạo

“Thu đồ đệ?”

“Người nọ cũng là Trù đạo?”

Nghe được lời của Diệp Phong, Tất Cương cũng lộ ra vẻ mặt kích động, mấy chục năm qua hắn chưa từng được gặp một đạo hữu Trù đạo, vẫn luôn là một mình nghiên cứu Trù đạo.

Không phải hắn không nghĩ tới việc thu đồ đệ, chỉ là hắn đã từng thu ba người đồ đệ, kết quả đều bởi vì có quá nhiều đồ vật cần hiểu biết trong Trù đạo, hơn nữa có rất ít người biết đến Trù đạo, khiến người có cảm giác không đáng tin cậy, cuối cùng bọn họ đều bỏ chạy.

“Không phải!”

“Hắn là đan đạo, hắn là một Luyện đan sư tam phẩm.”

Nghe được câu hỏi của Tất Cương, Diệp Phong cũng có chút xấu hổ trả lời.

???

Đan đạo?

Ngươi để một Luyện đan sư đổi nghề theo ta bước lên con đường Trù đạo?

Sau khi Tất Cương nghe Diệp Phong nói xong, hắn cũng bị hốt hoảng không nói nên lời trong thời gian thật lâu.

“Đan đạo, vậy thì hắn cũng có nền tảng ở trong việc hiểu biết linh thảo, thế thì cũng có thể bớt đi nhiều phiền phức.”

Sau một lúc lâu, Tất Cương đã suy nghĩ cặn kẽ, cảm giác một Luyện đan sư muốn đổi nghề cũng được.

“Diệp Phong, ta có thể hỏi vì sao ngươi lại muốn ta nhận hắn làm đồ đệ không?"

“Thực ra ta có thể chăm sóc chế độ ăn uống hàng ngày của ngươi."

Tất Cương ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Phong, khó hiểu lên tiếng hỏi.

Trong lúc Diệp Phong đang muốn trả lời, hắn đột nhiên nhận ra hơi thở của Phệ Huyết Đường Lang, điều này khiến cho hắn không nhịn được bật cười, nói: “Vừa lúc bọn họ đã trở lại.”

Vài phút sau.

Lãnh Vô Phong đi vào nơi ở của Diệp Phong, nhìn thấy một lão giả mặc hồng bào xa lạ, lúc này mới nhìn về phía Diệp Phong, hỏi: “Đại sư huynh, huyết ca kêu ta tới tìm ngươi, có chuyện gì sao?”

“Vô Phong sư đệ, từ khi gia nhập môn phái đến nay, ngươi luôn là người phụ trách một ngày ba bữa cho ta, thật sự vất vả cho ngươi."

“Giới thiệu với ngươi một chút, vị này là Tất lão, đầu bếp mới tới môn phái.”

Đầu bếp của môn phái?

Nghe được lời nói của Diệp Phong, Lãnh Vô Phong kích động muốn khóc!

Giải thoát rồi!

Cuối cùng hắn cũng được giải thoát rồi!

Hắn là Luyện đan sư, làm sao sẽ biết nấu cơm, chỉ cần những ngày Diệp Phong ở trong môn phái, đó cũng là những ngày hắn đau khổ nhất.

Hiện tại thì tốt rồi, cuối cùng môn phái cũng có đầu bếp, cuối cùng hắn cũng được giải thoát rồi!

“Vô Phong sư đệ, ta cảm giác đan đạo không thích hợp với ngươi, ngươi vẫn là chuyển sang Trù đạo đi!”

“Vừa lúc Tất lão chính là một vị bếp tu cường đại, ngươi liền bái hắn làm thầy, bước lên con đường Trù đạo thôi.”

Ngay khi Lãnh Vô Phong đang vô cùng kích động, những lời nói của Diệp Phong giống như một chậu nước lạnh, khiến toàn thân hắn run rẩy cả lên.

Ta là Luyện đan sư, ngươi làm ta đổi nghề thành đầu bếp?

Điên rồi!

Lãnh Vô Phong giờ phút này thật sự muốn phát điên, cảm giác tồn tại của ta đã thấp như vậy, tại sao ngươi lại không buông tha cho ta?

“Là một bếp tu, điều quan trọng nhất chính là phải có một bộ dụng cụ cắt gọt thuộc về chính mình!”

“Tiếp đao!”

“Lấy máu nhận chủ!”

Nhìn bộ dáng đang muốn sụp đổ của Lãnh Vô Phong, Diệp Phong không có một chút động lòng, trực tiếp lấy ra Bảy Hệ Rồng Ngâm Đao từ trong không gian hệ thống, với bảy con đao cắt gọt có chứa khí linh, cộng thêm hướng dẫn cẩn thận của Tất Cương, thành tựu trong tương lai của Lãnh Vô Phong sẽ là vô hạn!

Tuy rằng đang phá của, nhưng Diệp Phong cũng muốn giúp đỡ Lãnh Vô Phong luôn có cảm giác tồn tại thấp này, dù sao thì hắn cũng là người thứ hai gia nhập môn phái, là tiểu sư đệ mỗi ngày giúp hắn nấu cơm!

Nhìn trước mắt có bảy con đao có hơi thở khác nhau, trên bề mặt còn khắc một đạo long văn huyền phù, Lãnh Vô Phong tuy rằng rất muốn từ chối, nhưng nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Phong, cuối cùng hắn vẫn cắn chặt răng cắt ngón tay tiến hành lấy máu nhận chủ!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ đã thành công sử dụng sản phẩm phá của ngày hôm nay, khen thưởng một ngàn điểm phá của, khen thưởng mảnh nhỏ Cảm Ngộ Trù Đạo *100!”

Rống! Rống!

Diệp Phong còn chưa kịp kiểm tra khen thưởng của hệ thống, bảy tiếng rồng gầm chói tai lập tức vang lên toàn bộ môn phái!

Lôi Long chi hồn!

Ám Long chi hồn!

Băng Long chi hồn!

……

Bảy đạo Long Hồn khí linh giống như chín đạo Long Hồn khí linh của Cửu Long Thiên Đỉnh lúc trước, tất cả đều trở nên sống động trong bộ dụng cụ cắt gọt, phóng thích lực lượng, phá tan nóc nhà bay lượn trên trời!

Lúc này, toàn bộ mọi người trong môn phái hoảng sợ nhìn bảy đạo Long Hồn khí Linh dài hơn trăm trượng bay trên không trung, uy xa của long khủng bố phía trên chín đạo Long Hồn đỉnh linh lúc trước!

Oanh! Oanh! Oanh!

Đúng lúc này, trên không trung xuất hiện kiếp vân, một cổ thiên địa uy áp lập tức bao phủ toàn bộ Tinh Hồn Tông!

“Tên bại gia tử Diệp Phong lại đang làm gì thế này!”

“Bảy đạo Long Hồn khí linh này còn khủng bố hơn chín đạo Long Hồn khí linh lúc trước, thế nhưng trực tiếp dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân!”

Cảm nhận được cổ thiên địa uy áp, nhìn trên không trung nhanh chóng ngưng tụ Thiên Đạo kiếp vân, Lạc Thiên Tuyết đều muốn phát điên, nếu như Thiên Đạo đạo lôi kiếp này rơi xuống thì ai có thể khiêng được!

“Mẹ nó, ta đã nói tông môn này không đáng tin cậy, ta liền không nên tới đây!”

“Hơi thở Thiên Đạo lôi kiếp lần này còn khủng bố gấp vạn lần so với một đạo Thiên Đạo lôi kiếp cuối cùng ta phải chịu trước đây,

bảy đạo Long Hồn khí linh kia rốt cuộc là cái quỷ gì, ta mới đi vào môn phái này một ngày phải bị đánh chết sao?"

Bên ngoài biệt thự xa hoa, Tiêu Trần cảm nhận được hơi thở của Thiên Đạo kiếp vân trên không trung gần như bị dọa nước tiểu!

"Đây là dụng cụ cắt gọt gì vậy!"

"Nếu như ta có một bộ dụng cụ cắt gọt như vậy thì cho dù chết cũng đáng!"

Chương 150: Sư tôn, trong tay ta có hai khối Thiên Đạo lệnh

Khác với những người khác, toàn bộ tâm trí của Tất Cương lúc này đều dồn vào trên bảy loại dụng cụ cắt gọt treo lơ lửng trước mặt Lãnh Vô Phong, đây quả thực chính là bộ dụng cụ cắt gọt mọi bếp tu tha thiết ước mơ!

"Bộ dụng cụ cắt gọt này thế nhưng lại có khí linh, hơn nữa vẫn là khủng bố khí linh?"

"Đại sư huynh, ngươi đối với ta thật tốt, ta tuyệt đối sẽ không cô phụ ngươi khi đã tặng cho ta bảy loại dụng cụ cắt gọt này!"

"Nhưng hiện tại phải làm sao với Thiên Đạo kiếp vân!"

Lãnh Vô Phong ngoài cảm động thì cũng rất hoảng sợ, dù sao thì Thiên Đạo kiếp vân trên không trung cũng quá khủng bố.

Lúc này, chỉ có Diệp Phong bình tĩnh Thiên Đạo kiếp vân vẫn luôn mạng thêm ở trên không trung, với loại tấn công từ trong phạm vi này, hộ vệ quân phá của sẽ tự động xuất hiện!

Thật ra hắn có thể vận dụng Thần Mắt Huỷ Diệt để giải quyết nguy cơ trước mắt, nhưng nghĩ đến hộ vệ quân phá của đều rảnh rỗi muốn ra thí, hắn vẫn nghĩ là tốt hơn hết nên để cho bọn họ ra ngoài hóng gió, cũng không biết ai sẽ là người may mắn được chọn.

Oanh!

Khi Thiên Đạo kiếp vân hoàn toàn thành hình, từng đạo hơi thở Thiên Đạo lôi kiếp mang theo sự huỷ diệt ầm ầm rơi xuống.

Xong rồi!

Mọi người trong môn phái lúc này chỉ có một ý niệm, dưới Thiên Đạo lôi kiếp khủng bố như vậy, bọn họ căn bản không có khả năng sống sót, thậm chí không có năng lực chống lại!

Xoát!

Ngay lúc mọi người đang vô cùng tuyệt vọng, một đạo kiếm quang màu đỏ lóe lên rồi biến mất, cùng biến mất còn có mấy chục đạo Thiên Đạo lôi kiếp vừa mới đánh xuống!

“Là hắn!”

Khi Sở Hồng Sơn, Sở Tiêu Tiêu và Phệ Huyết Đường Lang nhìn thấy kẻ điên một tay đang đứng trên không trung, trong tay cầm cây kiếm máu chỉ vào Thiên Đạo kiếp vân, ánh mắt của hai người một quỷ lập tức chứa đầy kinh dị vô tận!

Tiếng sấm cuồn cuộn! Lôi quang chớp nhoáng ẩn hiện!

Trước sự khiêu khích của kẻ điên một tay, Thiên Đạo kiếp vân không dám rơi xuống thêm một đạo Thiên Đạo lôi kiếp nào nữa!

“Ngay cả Thiên Đạo cũng không dám trêu chọc kẻ điên một tay này?”

Hai người một quỷ nhìn thấy cảnh này đều ngẩn ra, bọn họ đều biết kẻ điên một tay này rất mạnh, nhưng không ngờ hắn lại mạnh đến mức độ khiến người sợ hãi như vậy!

"Rốt cuộc hắn ta là ai?"

Những người còn lại trong tông môn nhìn thấy một kiếm khách cụt một tay trấn áp Thiên Đạo trên không trung, trong lòng ai cũng đang run lên, bọn họ chưa bao giờ ngờ sẽ có người trấn áp được Thiên Đạo, đúng là đang đánh thẳng vào nhận thức của bọn họ!

Nóng nảy!

Khát máu!

Điên cuồng!

Cảm nhận được cảm giác áp bách dị thường do kiếm khách cụt một tay mang lại, trong mắt Lạc Thiên Tuyết cũng tràn ngập vẻ sợ hãi vô tận. Nàng cảm giác mình đang nhìn thấy bóng dáng của tên điên nắm giữ Đấu Chiến Thánh Thể tại Thượng giới từ trên người của kiếm khách cụt một tay này.

Nhưng cảm giác áp bách dị thường mà kiếm khách cụt một tay này đem lại cho nàng còn kinh khủng hơn vạn lần so với tên cuồng chiến đấu ở Thượng giới!

"Sao Hạ giới lại có nhân vật khủng bố thế này, cho dù lên đến Thượng giới cũng chắc chắn là sự tồn tại Vô Cực Thánh Địa mà nàng không dám chọc đến!"

Điên rồi!

Lạc Thiên Tuyết sắp điên rồi, sống lại một đời mà sao trải nghiệm ở Hạ giới còn kinh khủng hơn ở Thượng giới thế này!

"Vẫn không tan sao?"

Tên điên cụt một tay nhìn Thiên Đạo kiếp vân trên không trung vẫn chưa tự động tản đi, huyết quang trong mắt lóe lên, trong nháy mắt thanh kiếm nhuốm màu máu trên tay bộc phát ra một luồng huyết khí ngút trời. Nếu đã không tản đi thì hắn sẽ thẳng tay chém đứt!

Tiếng sấm giảm dần, kiếp vân tiêu tán!

Mọi người thấy đến Thiên Đạo kiếp vân cũng phải tản đi thì kinh hãi đến mức há hốc miệng, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin.

Tận đến khi kiếm khách cụt một tay hóa thành một đạo lưu quang màu đỏ biến mất trên không trung, một lúc lâu mọi người cũng không thể bình thường lại được!

Một lát sau.

Trong đại điện tông môn, Lạc Thiên Tuyết nhìn đám người phía dưới, gương mặt cũng không nhịn được mà giật giật, tông môn vốn chỉ có hai người là nàng và Bạch lão nhưng bất tri bất giác bây giờ đã có nhiều người như vậy.

Điều này khiến nàng không khỏi chuyển ánh mắt lên người Diệp Phong đang mang vẻ mặt đắc ý. Nàng nghĩ liệu sau này có cần phê chuẩn việc đối phương xuất môn hay không, đi ra ngoài một chuyến lại mang về mấy người, ai mà chịu được!

"Nói đi, Long Hồn khí linh khủng bố vừa dẫn đến bảy đạo Thiên Đạo kiếp vân kia là thế nào?"

Nói xong ánh mắt của Lạc Thiên Tuyết lại dừng trên người Lạc Phong, ngoại từ đệ tử phá của nhà mình ra thì nàng không tin ai có thể lấy ra thứ không thuộc về Hạ giới này.

"Tông chủ, là Long Hồn khí linh bên trong bảy con dao thái thịt của đệ tử."

Nhưng nằm ngoài dự liệu của Lạc Thiên Tuyết, Lãnh Vô Phong, người có cảm giác tồn tại ngày thấp trong tông môn lại đứng dậy.

Dao thái thịt?

Ngươi nói linh khí kinh khủng dẫn xuất Thiên Đạo kiếp vân là dao thái thịt?

Ngươi mơ mộng quá phải không?

Đại sư huynh của ngươi dùng Cửu Long Phần Thiên Đỉnh làm lò nướng, ngươi cũng theo gót dùng bảy thanh đao ẩn chứa khí linh kinh khủng làm dao thái thịt?

Tông môn của nàng ngang tàn thế này từ bao giờ?

"Bảy thanh đao này của ngươi có nguồn gốc từ đâu?"

Nhìn bảy thanh đao lơ lửng trước người Lãnh Vô Phong tản ra khí tức khác biệt, Lạc Thiên Tuyết cũng hỏi thẳng, thỉnh thoảng ánh

mắt liếc về phía Diệp Phong.

"Tông chủ, là Đại sư huynh cho ta."

"Đại sư huynh cho rằng ta không phù hợp với đan đạo cho nên ta đã bái Tất Cương tiền bối làm sư, chuẩn bị bước lên trù đạo."

Lúc này Lãnh Vô Phong nói đầy kích động.

???

Ngươi không phù hợp với đan đạo?

Mặc dù ta chỉ hiểu sơ sơ về con đường luyện đan nhưng ngươi chắc chắn là một thiên tài đan đạo, sao lại không phù hợp với đan đạo được chứ!

"Vô Phong, mặc dù đây là lựa chọn của bản thân ngươi nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở ngươi đôi điều, muốn bước lên con đường Trù Tu cũng cần có thiên phú, ngươi suy nghĩ điều này cho kỹ."

Tất nhiên Lãnh Vô Phong đã đưa ra quyết định, Lạc Thiên Tuyết sẽ không can thiệp quá mức nhưng Vô Cực Thánh Địa trên Thượng giới cũng có Trù Tu, nàng cũng hiểu biết đôi điều về Trù Tu nên nàng vẫn muốn nhắc nhở một chút.

Chương 151: Sư tôn, trong tay ta có hai khối Thiên Đạo lệnh (2)

"Tông chủ, Đại sư huynh nói có thiên phú hay không không quan trọng!"

"Quan trọng là phải có đầy đủ Mảnh Cảm Ngộ Trù Đạo, trước đó ta đã dung hợp một trăm Mảnh Cảm Ngộ Trù Đạo, bây giờ ta đã đủ trình độ để nấu ra món ăn tứ phẩm."

Lãnh Vô Phong nghe xong thì cười ra tiếng, nói.

"Cái gì!"

Mà sau khi nghe được những lời của Lãnh Vô Phong, tất cả bốn người Lạc Thiên Tuyết, Sở Hồng Sơn, Lạc Thiên Hình và Tất Cương đều thốt lên một tiếng!

Ba người biết Tất Cương cố gắng cả một đời đến bây giờ cũng chỉ có thể nấu ra món ăn thất phẩm có hiệu quả đặc biệt, ngươi dùng ít thời gian đã đạt được thành tựu mà hơn mười năm Tất Cương mới có được?

Bất kể có thiên phú hay không, dùng Mảnh Cảm Ngộ Trù Đạo cứng rắn tạo ra một Trù Tu đỉnh cao?

Mà người này vốn đang là Luyện Đan Sư?

Đây là chuyện mà con người có thể làm ra sao?

Tất Cương khóc rồi!

Cuối cùng bây giờ hắn cũng hiểu được tại sao Diệp Phong phải bảo Lãnh Vô Phong đổi nghề sang làm đầu bếp, không vì lí do gì khác mà mẹ nó, chỉ đơn giản là phá của thôi!

"Không được!"

"Từ hôm nay trở đi, ta phải phục vụ tốt cho cái dạ dày của Diệp Phong, dù ông trời cũng không cản được ta chuẩn bị ba bữa một ngày cho Diệp Phong!"

Lúc này Tất Cương cũng âm thầm hạ quyết tâm!

...

"Tất Cương tiền bối, trước đó ta có nghe Đại tổ lão nói ngươi muốn đến tông môn ta làm đầu bếp, lúc ấy chắc ngươi vẫn chưa nhận Lãnh Vô Phong làm đồ đệ."

"Ta chỉ muốn biết một việc, quyết định này của ngươi có liên quan gì đến tên đệ tử phá của kia của ta không?"

Tạm thời gác lại chuyện của Lãnh Vô Phong, Lạc Thiên Tuyết nhìn Tất Cương, dò hỏi.

???

Nghe thấy thế, Diệp Phong đứng bên cạnh chết lặng, mẹ nó, chuyện này liên quan gì đến ta? Ta còn đang ngủ thì người ta đến đưa bữa sáng cho ta, đầu bếp của tông môn này không phải do ngươi thuê vào sao?

"Chuyện này.."

Cmn!

Mẹ nó, ngươi nói xem nào!

Nhìn thấy Tất Cương ấp úng một lúc lâu không nên lời, Diệp Phong sắp điên hoàn toàn rồi!

Đây là người đang ngủ trong nhà, nồi rơi từ trên trời xuống trong truyền thuyết sao?

Nhìn thấy Tất Cương mãi không nói nên câu, Diệp Phong cảm thấy cả người tê dần. Hắn thật sự không biết đối phương mà, nếu người khác có một xíu quan hệ với hắn, hắn sẽ nhận ra nhưng Tất Cương này chẳng có một xu quan hệ nào với hắn cả!

Thấy Lạc Thiên Tuyết nhìn mình bằng ánh mắt ngập lửa giận, Diệp Phong thật sự sắp điên rồi, hắn thật sự muốn gào lên một tiếng, lão nhận này không có tý quan hệ nào với lão tử!

"Được rồi, tất cả mọi người về trước đi!"

"Diệp Phong, ngươi ở lại!"

Một lúc sau trong đại điện tông môn chỉ còn lại hai người Lạc Thiên Tuyết và Diệp Phong.

"Diệp Phong, ta biết trên người ngươi có rất nhiều bí mật!"

"Chưa kể những thứ mà ngươi lấy ra trước kia mà nói đến Cửu Long Phần Thiên Đỉnh và bảy thanh đao này đã, đây không phải thứ mà Huyền Thiên đại lục nên có."

"Ta chỉ muốn hỏi ngươi hai chuyện, tên kiếm khách cụt một tay

kia có quan hệ gì với ngươi không?"

Lúc này Lạc Thiên Tuyết nghiêm túc nhìn Diệp Phong, hỏi thẳng vào vấn đề.

"Có!"

Trái lại Diệp Phong cũng không giấu diếm điều gì, tẳng thắn thừa nhận.

"Ngươi tiếp cận ta là có mục đích phải không?"

Lạc Thiên Tuyết không ngờ Diệp Phong thừa nhận sòng phẳng như vậy, dứt khoát mở miệng hỏi tiếp.

"Phải!"

Diệp Phong vẫn trả lời vô cùng sòng phẳng.

"Mục đích gì?"

Lúc này Lạc Thiên Tuyết nhìn Diệp Phong với vẻ mặt nghiêm túc, hỏi tiếp.

"Đây là chuyện thứ ba rồi!"

"Ta không ngại vất vả giúp sư tôn ngươi phát triển tông môn, chẳng lẽ toan tính để ngươi không cho ta ngủ với ngươi, chẳng lẽ toan tính để ngươi không cho ta tắm rửa với ngươi sao?"

"Sư tôn, ngươi nói xem ta có mục đích gì?"

Diệp Phong cười nhìn Lạc Thiên Tuyết, trực tiếp hỏi ngược lại.

"Cút ra ngoài!"

"Sư tôn, bây giờ trong tay ta có hai khối Thiên Đạo lệnh."

"Bảo Tất lão làm ít đồ ăn, chúng ta vừa ăn vừa nói chuyện!"

Nhìn Diệp Phong đang gắt gao bắt chẹt mình, Lạc Thiên Tuyết cắn răng nghiến lợi thốt ra.

"Sư tôn, ngươi không muốn biết rốt cuộc ta là ai sao?"

Đi đến nơi ở của Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong dò hỏi một cách khó hiểu.

Trước đó Lạc Thiên Tuyết dò hỏi về tên điên cụt một tay, Diệp Phong vốn tưởng rằng đối phương sẽ hỏi nhiều chuyện hơn nhưng đối phương lại chỉ hỏi mấy vấn đề đơn giản như vậy, điều này khiến Diệp Phong thấy rất khó hiểu.

"Có đôi khi tò mò quá có thể hại chết người!"

Lạc Thiên Tuyết nhìn Diệp Phong như đang nhìn tên ngốc, nói thẳng.

Sự thần bí và cường đại của Diệp Phong vượt xa khỏi tưởng tượng của Lạc Thiên Tuyết, chưa nói đến Hạ giới này, cho dù là Vô Cực Thánh Địa cũng không dám chọc đến kiếm khách cụt một tay kia. Loại tồn tại này, không phải là thứ nàng có thể dây vào.

Lạc Thiên Tuyết hiểu rất rõ đối với sự tồn lại không dây vào nổi, ngươi hoàn toàn không có tư cách hỏi bất kỳ điều gì.

Bất luận Diệp Phong gia nhập vào tông môn của nàng có mục đích gì, cho dù muốn giết nàng thì nàng làm gì được?

"Ngươi thật sự có thể nhịn được sự tò mò sao?"

Nghe nói như thế, Diệp Phong cũng hứng thú, vừa cười vừa nói với Lạc Thiên Tuyết: "Sư tôn, ngươi cũng biết Vô Cực Thánh Địa sao?"

Ừ!

Lạc Thiên Tuyết nghe thấy bốn chữ Vô Cực Thánh Địa thì viểu cảm thay đổi!

Nói đi!

Ngươi nói tiếp đi!

Lạc Thiên Tuyết vốn cho rằng Diệp Phong sẽ tiếp tục nói điều gì

đó nhưng không ngờ Diệp Phong lại nằm thẳng lên giường nàng để nghỉ ngơi, điều này khiến nàng cảm thấy khó chịu ngay lập tức.

Sao hắn biết đến Vô Cực Thánh Địa?

Chẳng lẽ hắn biết ta là Thánh nữ của Vô Cực Thánh Địa chuyển kiếp trùng sinh?

Nhưng làm sao mà hắn biết được?

Điên rồi!

Nhìn Diệp Phong nằm trên giường như người không có việc gì, bây giờ lòng Lạc Thiên Tuyết rối loạn như ma, bực bội không dứt!

"Không chịu được!"

Cuối cùng Lạc Thiên Tuyết cũng không kìm nén được sự hiếu kỳ trong lòng, nói với Diệp Phong đang nằm trên giường: "Ta biết Vô Cực Thánh Địa!"

"Ồ!"

Chương 152: Đi vào Thiên Đạo thành, Lạc Thiên Tuyết sắp tức điên rồi

Nghe thấy lời của Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong mở to mắt ồ một tiếng thì lại nhắm hai mắt tiếp tục nghỉ ngơi.

"Nếu đã bắt đầu ngả bài thì không được siết chặt tay ngươi lại?"

Diệp Phong cười thầm trong lòng, thầm nghĩ.

Ồ?

Ngươi chỉ ồ một tiếng?

Rốt cuộc ngươi còn biết những gì, ngươi nói ra đi!

Bây giờ Lạc Thiên Tuyết thật sự sắp điên rồi. Đây là bí mật quan

trọng nhất ở đáy lòng nàng, bây giờ đã bị Diệp Phong vén lên một góc mà kết quả đối phương lại bất động, đây đúng là một loại tra tấn đối với nàng!

Hai mươi phút sau.

Sau khi Tất Cương đem món ngon đã được nấu ông đến, nhìn thấy Diệp Phong đang nằm trên giường của Lạc Thiên Tuyết thì sửng sốt trước, sau đó thì như cười như không nhìn lướt qua Lạc Thiên Tuyết rồi nhanh chóng rời khỏi gian phòng.

Đối với kiểu tình huống này, Lạc Thiên Tuyết cũng lười giải thích, trước kia Diệp Phong gọi nàng là lão và trước mặt nhiều người như vậy, nàng không giải thích rõ ràng được.

"Sư tôn, hiện tại trong tay ta có hai khối Thiên Đạo Lệnh, vừa đủ cho hai chúng ta mỗi người một khối. Ngươi xem lúc nào chúng ta đến Thiên Đạo thành đi dạo được?"

Ăn món ngon mà Tất Cương đem tới, Diệp Phong không hề đề cập đến chuyện Vô Cực Thánh Địa mà lại nói đến chuyện Thiên Đạo Lệnh.

"Diệp Phong, ngươi nói xem liệu Thiên Đạo Lệnh này có thể dùng ở ngoại giới mà không cần đi đến Thiên Đạo chiến trường hay không?"

Lúc này Lạc Thiên Tuyết tạm thời không suy nghĩ thêm về chuyện Vô Cực Thánh Địa nữa mà nhìn Diệp Phong, nói ra suy đoán của mình.

"Còn có thể chơi như thế sao?"

"Ta cũng không rõ, không thì thử đi?"

Sau khi hai người rạch ngón tay nhỏ máu xuống Thiên Đạo Lệnh, hai tia sáng màu đen riêng biệt bắn mạnh ra từ Thiên Đạo Lệnh, trực tiếp bao phủ lấy hai người.

Cùng với sự biến mất dần của tia sáng màu đen, bóng dáng của ma người cũng trực tiếp biến mất khỏi gian phòng.

"Thật sự làm được này!"

"Nhưng mà sư tôn bị truyền tống đến đâu rồi?"

Sau khi nhận ra mình đã xuất hiện ở Thiên Đạo Thành, Diệp Phong cũng vội vàng tìm kiếm Lạc Thiên Tuyết.

"Lão đệ, ngồi xe không, năm điểm Thiên Đạo..."

"Lại là ngươi !"

Chưa kịp nói xong, lão ca lái xe thuê đã nhận ra Diệp Phong chính là người mới còn không biết điểm Thiên Đạo là gì mà mình gặp lần trước.

"Lão ca, lần này ta đã biết điểm Thiên Đạo là gì rồi."

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp ngồi lên xe, tiện tay lấy ra thẻ Thiên Đạo đã làm trước đó.

Một số không!

Hai số không!

Ba số không!

Sau khi lão xa lái xe thuê nhìn thấy một dãy số không trên thẻ Thiên Đạo của Diệp Phong thì ngu cả người!

Một triệu điểm Thiên Đạo!

Tròn một triệu điểm Thiên Đạo, đây là của cải mà một người nên có sao?"

"Lão ca lái xe cứ mở bừa đi, tùy ý trừ phí, ta muốn tìm một người!"

Trái lại lúc này Diệp Phong không để ý đến phản ứng của lão ca lái xe, chủ yếu là thật sự không biết có thể sử dụng Thiên Đạo Lệnh ở ngoại giới. Hơn nữa không truyền tống vào cùng một chỗ, nếu không hắn đã đưa thẻ Thiên Đạo này cho Lạc Thiên Tuyết.

"Tìm người?"

"Vị thiếu gia này, một khối Thiên Đạo Lệnh chỉ có thể nghỉ ngơi nửa ngày ở Thiên Đạo Thành thôi, cho dù ta giẫm chân ga đến bốc khói cũng không thể lái ra khỏi ba khu đông thành này trong nửa ngày được, muốn tìm người là thật sự là một điều không thực tế."

Lão ca lái xe nghe được Diệp Phong muốn tìm người trong Thiên Đạo Thành, lúc này cũng vội vàng khuyên bảo.

"Rộng vậy sao?"

Diệp Phong nghe xong cũng kinh hãi, hắn thật sự không ngờ Thiên Đạo Thành này lại rộng đến vậy!

"Hệ thống, chức năng nhìn trộm thiên cơ có tác dụng ở Thiên Đạo Thành này không?"

Nhưng lập tức Diệp Phong đã nghĩ đến chức năng nhìn trộm thiên cơ của hệ thống.

"Đinh! Có thể sử dụng bình thường."

"Sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, kiểm tra xem hiện tại Lạc Thiên Tuyết đang ở chỗ nào."

Nghe được câu trả lời của Hệ Thống, Diệp Phong trực tiếp hạ lệnh.

"Đinh! Tiêu tốn một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, vị trí hiện tại của Lạc Thiên Tuyết cách chặng đường của ký chủ một đoạn, nếu đi xe thuê sẽ mất bốn tiếng là đến nơi."

Âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, trước mặt Diệp Phong xuất hiện một bản đồ như chỉ đường.

"Lão ca lái xe, đi theo lộ trình ta đưa ra!"

Bốn tiếng, cho dù tìm được Lạc Thiên Tuyết thì e là cũng không ở lại được bao lâu, Diệp Phong cảm thấy mình phải nhanh lên.

Ở bên kia!

Nhìn những tòa nhà hiện đại xung quanh, Lạc Thiên Tuyết cũng bị

kinh động.

Mặc dù đã từng nghe Diệp Phong kể nhưng tận mắt nhìn thấy cũng là một loại tác động khác vào thị giác!

"Đây không phải là Kim Hồn Thánh Linh Thụ mà Diệp Phong dùng để xây tiểu viện cho Tiêu Trần trưởng lão hay sao?"

"Thụ linh chín nghìn năm Kim Hồn Thánh Thụ, một nhánh cây như vậy mà tận năm vạn điểm Thiên Đạo, cũng tức là năm vạn linh tinh cực phẩm?"

Bước vào một cửa hàng linh mộc, sau khi Lạc Thiên Tuyết nhìn thấy giá tiền này thì tức đến mức cả người run rẩy một cách mất không chế. Nàng nghĩ đến biệt thự lớn xa hoa kia, bao nhiêu tiền đấy!"

Đó là biệt tự để ở sao?

Mẹ nó, là ổ tiền thì có!

"Phá của, mẹ nó, phá của quá!"

Lúc này Lạc Thiên Tuyết sắp tức điên rồi!

Cửa hàng linh quặng!

"Một viên Kim Tàm Tinh Diệu Thạch tận mười vạn điểm Thiên Đạo, tên hỗn đản Diệp Phong kia lại muốn dùng vô số Kim Tàm Tinh Diệu Thạch để lợp nhà tranh!"

Cửa hàng đặc biệt!

"Mảnh Tiến Giai Kiếm Tâm, một mảnh trị giá năm trăm vạn điểm Thiên Đạo mà tên hỗn đản kia lại cho chó dùng!"

Cửa hàng đan đạo!

"Thiên Cấp lô đỉnh, có giá hai nghìn vạn điểm Thiên Đạo, chẳng trách Thiên cấp lô đỉnh ở Huyền Thiên đại lục lại ít đến thế. Không biết mấy cái Thiên cấp lô đỉnh kia có phải được mua từ đây không, nhưng tên hỗn đản kia lại dùng nó làm thùng chứa trong nhà xí!"

Đi dạo từng cửa hàng một, Lạc Thiên Tuyết lại khiếp sợ phát hiện ra rất nhiều thứ mà Diệp Phong lấy ra trong khoảng thời gian này đều có ở Thiên Đạo Thành!

Chương 153: Nói con số đi, bao nhiêu điểm Thiên Đạo thì đuổi hắn đi

Một giờ!

Hai giờ!

Sau khi Lạc Thiên Tuyết đi dạo một lúc lâu, đã không còn tức giận, trái lại trong mắt tràn ngập khát vọng mua sắm vô tận!

Bởi vì nơi này có quá nhiều tài nguyên tu luyện trân quý!

Nếu mua được tài nguyên tu luyện với số lượng lớn thì không chỉ là nàng mà toàn bộ người trong tông môn cũng đều cất cánh theo!

Lại một giờ nữa trôi qua!

Lạc Thiên Tuyết đã không còn dám bước vào bất kỳ cửa hàng nào nữa bởi vì nàng thật sự không chịu nổi, cái cảm giác muốn mà không mua nổi này đúng là khiến nàng phát điên. Hơn nữa, lần đầu tiên nàng nhận ra thiếu tiền là một chuyện khổ sở nhường nào!

Với lại cuối cùng nàng cũng hiểu được vì sao trong những cửa hàng có nhiều cường giả bằng lòng ở lại đây làm công đến vậy, là vì kiếm điểm Thiên Đạo, thật sự những thứ kia có thể khiến người ta điên cuồng!

Một giờ nữa lại trôi qua!

Cùng với một chiếc xe lái thuê đỗ ở bên đường, Lạc Thiên Tuyết nhìn sang với ánh mắt tò mò.

"Diệp Phong!"

Sau khi thấy Diệp Phong bước xuống từ trên xe, Lạc Thiên Tuyết vội vàng hỏi: "Diệp Phong, chẳng phải lần trước ngươi đã nạp tiền ở Thiên Đạo Thành này hay sao, ngươi nạp bao nhiêu điểm Thiên Đạo thế?"

"Không nhiều, tròn một triệu, sao thế?"

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng không thôi kia của Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong trả lời với vẻ khó hiểu.

"Bao nhiêu?"

"Một triệu!"

Nghe thấy lời nói của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết kinh hãi đến mức suýt nữa thì rơi tròng mắt ra ngoài. Mặc dù nàng biết Diệp Phong cho Tinh Cực Tông một triệu miếng linh tinh cực phẩm nhưng nàng thật sự không ngờ được một đợt tiền mà lần trước Diệp Phong tiện tay nạp ở Thiên Đạo Thành lại là một triệu linh tinh cực phẩm!

"Diệp Phong, ngươi nói thật với ta đi, trong tay ngươi có nhiều đồ tốt như thế, có phải mua hết từ Thiên Đạo Thành không?"

Nhớ đến những đồ tốt mà mình thấy trước kia, Lạc Thiên Tuyết tò mò hỏi.

"Ý gì đây?"

Diệp Phong nghe xong thì sững sờ, những đồ kia đều là phần thưởng của hệ thống, có liên quan gì đến Thiên Đạo Thành đâu?

Mấy phút sau.

"Mẹ nó!"

"Nhanh nhanh, sư tôn chúng ta mau đi mua hàng quét sạch hàng hóa đi, đặc biệt là Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, nhà tranh bị thiếu rồi!"

!!!

Nghe thấy lời này của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết tức đến mức suýt không thở được,ngươi biết nơi này có bán mấy thứ kia mà vẫn muốn lợp nhà tranh?

"Sư tôn, chúng ta không còn nhiều thời gian đâu, ngươi phải hành

động đi!"

"Nếu nhập đợt hàng hóa này thì đủ cho tông môn chúng ta tiêu xài một trận!"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết cầm thẻ Thiên Đạo một lúc lâu không nhúc nhích, Diệp Phong lo lắng thúc giục. Lần trước đến, hắn chỉ đi dạo bên ngoài thôi, mặc dù nhìn thấy cửa hàng đông đúc nhưng ngoại trừ ngân hàng Thiên Đạo ra thì đúng là chưa bước vào ngắm nghía những cửa hàng còn lại!

Làm sao bây giờ?

Tên phá của này muốn tiêu xài những tài nguyên tu luyện quý giá hiếm hoi kia, ta không thể để hắn phá của bừa bãi được nhưng mà ta thật sự muốn đi chi tiêu điên cuồng!

Sau vài giây đồng hồ!

"Gói lại đi!"

"Ta muốn lấy hết tất cả linh thảo trong của hàng của các ngươi!"

Cuối cùng Lạc Thiên Tuyết cũng không kìm nén được khát vọng mua sắm cuồng nhiệt trong lòng, chỉ đấu tranh trong mấy giây đã trực tiếp lao vào một cửa hàng linh thảo ở bên cạnh.

"Mua hết... toàn bộ?"

"Vị tiểu thư này, ngươi chắc là mua hết toàn bộ sao?"

"Đây là một khoản điểm Thiên Đạo nằm ngoài sức tưởng tượng đấy, nếu ngươi thật sự khẳng định là mua toàn bộ thì mời đưa thẻ Thiên Đạo ra, như vậy ta mới có thể đi xin phép từ quản lí."

Nghe thấy vậy, Lạc Thiên Tuyết giao thẻ Thiên Đạo trong tay ra, nàng cảm thấy bản thân có chút say đắm cách mua sắm không cần hỏi giá này rồi.

Bây giờ, nàng mặc kệ Diệp Phong muốn phung phí những thứ này ra sao, nàng chỉ muốn mua mua mua!

"Lý Phi?"

Lúc này, sau khi Diệp Phong bước vào cửa hàng, nhìn thấy Lý Phi mập mạp đang chuẩn bị đi xin phép quản lý thì kinh hãi, sững sờ!

"Diệp ca!"

Nhìn thấy Diệp Phong bước vào, Lý Phi cũng kích động gọi to.

???

Các ngươi quen nhau sao?

Lạc Thiên Tuyết thật sự không ngờ Diệp Phong còn quen biết người bán hàng ở nơi này, nhìn thẻ nghiệp vụ ở trước ngực đối phương thì người này không phải người của Huyền Thiên đại lục!

"Lý Phi, trong tay tiểu tử nhà ngươi có Thiên Đạo Lệnh sao?"

Diệp Phong thấy Lý Phi chạy đến thì kinh ngạc hỏi thăm, vốn tưởng rằng sau này hai người sẽ không bao giờ gặp lại nữa, không ngờ lại gặp lại nhau ở đây.

"Diệp ca, đừng nói nữa, nói nhiều là rơi nước mắt đấy!"

"Ngươi không biết đâu, sau khi ta quay lại tông môn, chuyện ta sở hữu Cực Hạn Tử Vong Kiếm Ý đã bị phát hiện, cuối cùng bị Đại tổ lão lôi thẳng đi!"

"Ngươi đoán xem kết quả thế nào, Đại tổ lão chọn cho ta một thanh cự kiếm vừa dày vừa nặng, cuối cùng lúc ta nhỏ máu nhận chủ thì bị truyền tống đến đây, cũng không biết ai đã giấu một khối Thiên Đạo Lệnh ở trong thân kiếm."

"Diệp ca, ta hoàn toàn không thích kiếm tu một chút nào, ngươi cho ta Cực Hạn Tử Vong Kiếm Ý thật sự là hại ta thảm rồi, nghĩ đến quay về còn phải tu kiếm nên ta dứt khoát ở lại nơi này làm việc. Mặc dù sau khi quay về, thời gian mới chỉ trôi qua một giây nhưng ta muốn ở đây kiếm nhiều điểm Thiên Đạo một chút, xem có thể mua ít tài nguyên khác mà ta thích để che đi Cực Hạn Tử Vong Kiếm Ý của mình hay không."

Nghe thấy câu hỏi của Diệp Phong, Lý Phi như thể tiểu quả phụ phải chịu ấm ức, bắt đầu nói thẳng ra những bi thảm mà bản thân gặp phải.

Mà Lạc Thiên Tuyết ở bên cạnh đã nghe đến mức choáng váng toàn tập, ánh mắt khi nhìn Diệp Phong đầy cùng chấn động vô cùng.

Thậm chí là người của hạ giới khác mà tên phá của này cũng không buông tha?

Huyền Thiên đại lục còn chưa đủ để ngươi phá phách hay sao mà còn phá đến tận hạ giới khác?

"Đó là..."

Đúng lúc này, sau khi Lạc Thiên Tuyết nhìn thấy Diệp Phong lấy Mảnh Tiến Giai Kiếm Tâm lúc đầu cho chó sử dụng ra thì đột nhiên quay đầu đi, nàng không biết tiếp theo tên mập mạp kia có điên mất không.

Chương 154: Diệp ca, ta không cần những Kim Tằm Tinh Diệu Thạch này nữa

"Diệp ca, đây là cái gì?"

Nhìn thấy Diệp Phong bỏ những mảnh vụn kỳ quái lên trán mình, Lý Phi hỏi với vẻ chết lặng.

"Mảnh Tiến Giai Kiếm Tâm!"

"Ca biết ngươi không thích tu kiếm nên thẳng tay giúp ngươi đột phá đến Kiếm Tâm cảnh!"

"Ngươi yên tâm, ngươi không cần tu luyện cái gì cả, sau này ca có đồ tốt có thể đột phá lên Kiếm Chi Lĩnh Vực thì chắc chắn sẽ để dành cho ngươi một phần!"

Diệp Phong vừa dứt lời thì Lý Phi cũng hấp thu hết toàn bộ sức mạnh mạnh của những Mảnh Tiến Giai Kiếm Tâm!

Lặng ngắt như tờ!

Những dao động trong khí tức của Lý Phi khi đột phá lên Kiếm Tâm Cảnh đã trực tiếp bị một luồng sức mạnh của Thiên Đạo Thành trấn áp, mặc dù không có động tĩnh gì lớn nhưng Lý Phi cảm nhận được rõ ràng Cực Hạ Tử Vong Kiếm Ý của mình đã đột phá lên Kiếm Tâm Cảnh thật rồi!

Choáng váng!

Lúc này Lý Phi ngu toàn tập!

Hắn không dám tưởng tượng ra cảnh tượng khi quay lại tông môn và bị Đại tổ lão phát hiện ra mình đã đột phá đến Kiếm Tâm Cảnh sẽ thế nào!

"Diệp ca, không sao!"

"Dù sao ta cũng muốn ở lại đây."

Lúc này Lý Phi đã bình thường lại, nhếch miệng nở nụ cười với Diệp Phong.

"Ngươi là quản lý của cửa hàng này sao?"

"Nói con số đi, bao nhiêu điểm Thiên Đạo thì đuổi hắn đi?"

Nghe thấy lời nói của Lý Phi, Diệp Phong cười hỏi nam tử trung niên đứng bên cạnh nhìn đang nhìn chằm chằm vào bọn họ.

Nghe thấy vậy Trương Cường cũng sững sờ, hắn bươn chải ở đây một trăm năm mới được làm một quản lý nhỏ nhưng đây là lần đầu tên hắn nghe thấy yêu cầu này.

"Vị thiếu gia này, là một quản lý đúng là ta có quyền đuổi cổ hắn nhưng nếu vô cớ đuổi việc nhân viên thì ta sẽ bị trừ một khoản điểm Thiên Đạo rất lớn."

"Tiểu tử Lý Phi này làm việc vô cùng chăm chỉ, e là ta không thể đồng ý với yêu cầu này của ngươi."

Thế này là ý gì?

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên đưa thẻ Thiên Đạo ra, Trương Cường cũng tỏ vẻ khó hiểu.

"Ngươi bị trừ bao nhiêu điểm Thiên Đạo, ta bù lại gấp mười cho ngươi!"

"Vì tương lai của huyh đệ ta, cho dù tốn bao nhiêu điểm Thiên Đạo ta cũng cam tâm tình nguyện!"

Nghe thấy thế, Lý Phi đứng bên cạnh cũng cảm động sắp khóc, coi như hắn đã nhìn ra nếu Diệp Phong chưa đẩy hắn vào hố chết thì chắc chắn sẽ không chịu để yên!

"Diệp ca, đừng nói gì nữa, ta chủ động từ chức được chưa?"

"Lần này ta quay về tu luyện đã được chưa?"

Được!

Lý Phi cam chịu số phận, có thể gặp phải Diệp Phong trong biển người mênh mông, hơn nữa người ta còn chuẩn bị cả Mảnh Tiến Giai Kiếm Tâm cho hắn, đây là số phận của hắn rồi!

"Các ngươi làm gì thế!"

"Không kiếm được tiền bồi thường thì thôi, nhưng đóng gói tất cả linh thảo thì sao?"

Nhìn Lý Phi, Diệp Phong kề vai sát cánh rời đi và Lạc Thiên Tuyết lặng lẽ theo sau, Trương Cường cũng muốn khóc ngất rồi, ai mà chịu nổi cái tâm trạng lên lên xuống xuống này!

"Diệp ca, rời khỏi cửa hàng linh thảo, thời gian ở Thiên Đạo Lệnh của ta sẽ bắt đầu trôi đi tiếp, e là chỉ có thể ở thêm hai giờ nữa."

"Đúng rồi, Diệp Ca, vị này là?"

Lúc này Lý Phi dò hỏi Diệp Phong về thân phận của Lạc Thiên Tuyết.

"Vị này là tông chủ Tinh Hồn Tông của ta, đồng thời cũng là sư tôn ta."

Diệp Phong vừa dứt lời, Lạc Thiên Tuyết đứng bên cạnh đã nói: "Các ngươi trò chuyện đi, ta đi mua vài món đồ trước đã."

Nói xong, Lạc Thiên TUyết đi thẳng vào một cửa hàng kinh khoáng bên cạnh cửa hàng linh mộc.

"Quay lại rồi, nàng quay lại rồi!"

"Lệch rồi, ngươi đi lệch hướng rồi!"

"Mẹ kiếp!"

Khi Trương Cường đang đứng trong cửa hàng, sau khi nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết đi thẳng vào cửa hàng linh khoáng bên cạnh thì sắp điên hoàn toàn rồi, đây là giết người không dao mà!

"Đinh! Nhắc nhở kí chủ, ở Thiên Đạo Thành hệ thống có thể cung cấp linh tinh cực phẩm vô tận nhưng mua bất cứ vật phẩm gì cũng phải sử dụng theo cách phung phí, cho dù là tặng cho người khác thì đối phương cũng phải sử dụng chúng theo cách phá của, nếu không kí chủ sẽ bị hệ thống trừng phạt."

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên.

"Hệ thống, nếu ta sử dụng hết tất cả vật phẩm mua ở Thiên Đạo Thành theo cách phá của thì có được nhận điểm phá của không?"

Nghe thấy lời nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong cũng hỏi thẳng một câu trọng yếu.

"Đinh! Không nhận được điểm phá của nhưng kí chủ có thể hưởng thụ được niềm sung sướng khi tiêu dùng!"

...

Cảm nhận được niền sung sướng khi tiêu dùng!

Nhưng sau này xử lý đống vật tư đã mua này thế nào lại là một vấn đề lớn!

Kim Tàm Tinh Diệu Thạch có quý giá không?

Nếu ngươi có mấy bạn khối, lợp nên một ngôi nhà tranh xa hoa, đó chính là phá của!

Nhưng ngươi có mấy nghìn triệu phải tiêu trong ngày thì sao?

Lạm phát!

Kim Tàn Tinh Diệu Thạch sẽ trở thành vật tư đầy đường, khi đó cho dù ngươi có lợp nhà tranh cũng không có ai cảm thấy ngươi đang phung phí!"

Phá của gì đó, chỉ khi khiến người khác cảm thấy ngươi đang phá của thì mới thật sự là phá của!

Lạm phát cũng chỉ là một trong những yếu tố cần suy tính!

Lời nhắc nhở này của hệ thống, Diệp Phong cảm giác như đang nhắc nhở hắn đừng mua sắm quá nhiều vật tư ở Thiên Đạo Thành. Ngươi có thể chi tiêu không giới hạn ở đây nhưng nếu như mang quá nhiều vật tư ra ngoài thì chắc chắn sẽ ảnh hưởng đến con đường phung phí của mình sau này.

"Lý Phi, ngươi biết có chỗ nào vui ở Thiên Đạo Thành này không?"

Nếu không thể mua quá nhiều tàu nguyên tu luyện thì hưởng thụ sự chi tiêu vô hạn này là được rồi.

"Diệp ca, có nhiều chỗ thú vị lắm, ta nghe Trương quản lý nhắc đến rất nhiều."

"Túc Đạo điếm, chỉ cần ngươi có đủ điểm Thiên Đạo thì đại lão đã phi thăng lên Thượng giới có thể ấn chân cho ngươi bất kỳ lúc nào!"

"Đại tửu điếm, chỉ cần ngươi có đủ điểm Thiên Đạo, người tiếp đón ngươi sẽ là cường giả Độ Kiếp Cảnh mặc đồng phục!"

"Tiểu Hồng Phòng, chỉ cần ngươi có đủ điểm Thiên Đạo, thì đúng là có thể thỏa thích hưởng thụ một đám oanh oanh yến yến!"

...

Chương 155: Nạp tiền đi, ta còn muốn được bấm thêm lúc nữa

"Diệp Phong, mức chi tiêu ở Thiên Đạo Thành này cao quá, gần một triệu điểm Thiên Đạo mà mới mua chín trăm chín mươi chín khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch đã thừa lại không bao nhiêu!"

Ngay lúc Lý Phi càng nói càng kích động, Lạc Thiên Tuyết cầm thẻ Thiên Đạo còn lại không đến mười vạn quay lại.

"Sư tôn, ngươi chi tiêu xong rồi, vậy những chuyện còn lại cứ giao cho đệ tử."

Nghe thấy lời này của Diệp Phong, trong nháy mắt mặt Lạc Thiên Tuyết trầm xuống, làm sao nàng không biết đệ tử phá của nhà mình lại bắt đầu phung phí chứ!

"Lý Phi, cho ngươi chín trăm chín mươi chín khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này đấy!"

"Ngươi biết nên sử dụng nó thế nào chưa?"

Nghĩ đến việc không chừng sau này hệ thống vẫn tiếp tục khen thưởng Kim Tàm Tinh Diệu Thạch cho hắn nên Diệp Phong cũng không định mang những Kim Tàm Tinh Diệu Thạch mua được này về Huyền Thiên đại lục mà hắn định để Lý Phi mang về giới diện nơi hắn đang ở.

"Diệp ca yên tâm, ta chắc chắn sẽ tận dụng triệu để, đảm bảo sẽ không lãng phí một khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch nào!"

Nghe thấy câu hỏi của Diệp Phong, Lý Phi cũng kích động nói ra suy nghĩ của mình. Dù Tử Vong Kiếm Ý đã đột phá đến Kiếm Tâm Cảnh thì sao, có nhiều Kim Tàm Tinh Diệu Thạch như vậy, hắn cảm giác có thể quay về chống lại sư tôn và Đại tổ lão, thậm chí có thể không cần tu kiếm!

"Tận dụng triệt để?"

"Lý Phi, có phải ngươi đã quên mất ưu điểm lớn nhất của ta là gì

rồi không?"

Ưu điểm?

Phá của?

Phung phí Kim tàm Tinh Diệu Thạch!

Nghĩ đến thói phá của mà Diệp Phong vẫn luôn thực hiện, Lý Phi hơi bất an hỏi: "Diệp ca, vậy ta nên sử dụng những Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này thế nào?"

"Dựng một nhà tranh nhỏ đi!"

Diệp Phong thuận miệng đáp.

Dùng Kim Tàm Tinh Diệu Thạch để dựng nhà tranh?

Nghe thấy lời này của Diệp Phong, cho dù là Lý Phi hay Lạc Thiên Tuyết thì cơ mặt đều run rẩy mất khống chế.

Tên đệ tử phá của này!

Hắn đang muốn nhà tranh được dựng từ Kim tàm Tinh Diệu Thạch trải rộng khắp ngàn bạn hạ giới hay sao!

Khác với Lạc Thiên Tuyết thở hổn hển, Lý Phi ở bên cạnh đang cảm thấy sụp đổ toàn tập!

Nực cười là vừa nãy hắn còn muốn mang những Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này về chống lại sư tôn và Đại tổ lão, me nó, thế này thì chống lại cái rắm!

Nếu bọn họ biết hắn định dùng những Kim Tàm Tinh Diệu Thạch để xây nhà xí thì sẽ đánh chết hắn đấy!

"Diệp ca, ta vừa nghĩ lại rồi, ta không cần những Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này nữa đâu."

Nghĩ đến cả người toàn thịt của mình có lẽ không chịu nổi trận đòn này, Lý Phi cảm thấy không lấy sẽ tốt hơn!

"Không được!"

"Ngươi không những phải lấy mà khi quay về còn phải xây dựng một nhà tranh thật xinh đẹp cho ta!"

"Được rồi, chuyện này cứ quyết định vậy đi. Tiếp theo chúng ta nạp thêm tiền trước đã, lát nữa Diệp Ca sẽ dẫn ngươi đi tận hưởng niềm sung sướng do chi tiêu mang lại."

Nói xong, Diệp Phong đi thẳng vào một ngân hàng Thiên Đạo cách đó không xa,

"Tông chủ đại nhân, đệ tử của ngươi phá của như vậy, ngươi mặc kệ không lo sao?"

Nhìn thấy Diệp Phong đi nạp tiền, Lý Phi đặt hy vọng cuối cùng lên người Lạc Thiên Tuyết vẫn luôn xem trò vui ở bên cạnh.

"Lo?"

"Thân phận Đại đệ tử thân truyền của hắn cũng là dùng linh thạch để mua từ ta, ngươi bảo ta lo thế nào đây?"

Sau khi nghe được lời của Lý Phi, Lạc Thiên Tuyết hơi bất lực giải thích.

Thân phận Đại đệ tử thân truyền mà cũng mua được sao?

Một người dám mua!

Một người dám bán!

Hắn phá của, ngươi tham tiền, hai sư đồ các người có thể có lấy một người bình thường một chút được không!

Nghe thấy lời giải thích của Lạc Thiên Tuyết, Lý Phi suy sụp toàn tập!

Mười phút sau,.

Cửa hàng túc đạo Chính Dương.

"Ta thật sự không nằm mơ đấy chứ?"

"Đại lão có thể phi thăng bất cứ lúc nào lại ở đây bóp chân cho ta,

hơn nữa thủ pháp này thoải mái quá!"

Nằm trên ghế đung đưa mát xa, lạc Thiên Tuyết nhìn cô gái khoảng từng ba mươi tuổi trước mặt, nàng đang dùng thủ pháp thành thạo ấn chân cho mình, điều này khiến càng cảm thấy tất cả mọi thứ đều quá mơ mộng!

"Đại lão phi thăng!"

"Đây chính là đại lão phi thăng đấy, sự tồn tại khinh khủng mà dù sư tôn hay Đại tổ lão nhìn thấy cũng sợ tè ra quần, bây giờ lại đang bóp chân cho ta, đây là sự sung sướng khi có tiền sao?"

Lý Phi ở bên cạnh cũng đang hưởng thụ loại đãi ngộ này, giây phút này tâm trạng đã kích động không nói nên lời!

Nhìn vẻ mặt hưởng thụ của hai người ở hai bên trái phải, Diệp Phong vừa cười vừa nói: "Những tài nguyên tu luyện trong Thiên Đạo Thành đều chuẩn bị cho những người làm công như bọn họ. Chúng ta có tiền, chúng ta nên có được sự tận hưởng tuyệt vời trong khoảng thời gian có hạn này thay vì đi mua sắm những thứ vô dụng rác rưởi kia!"

Nghe được lời này của Diệp Phong, tay của ba đại lão phi thăng đang bấm chân đột nhiên dừng lại, cơ thịt trên mặt đều giật giật mất khống chế.

Nghe thử xem, đây là những lời mà con người có thể nói ra sao?

Những thứ kia, thậm chí khiến rất nhiều đại lão có thể phi thăng bất cứ lúc nào như bọn hắn đều đỏ mắt vô cùng, mà ngươi gọi những thứ đó là rác rưởi?

Lý Phi và Lạc Thiên Tuyết nghe thấy vậy cũng rơi vào trầm tư.

Không cần biết sau khi ra khỏi đây có hối hận hay không nhưng bây giờ loại hưởng thụ đỉnh cao thế này thì chắc chắn việc điên cuồng mua sắm tài nguyên tu luyện không sánh bằng được!

Một giờ sau.

"Sư tôn, chúng ta đã bấm một giờ rồi, có muốn đi chỗ khác

không?"

Lúc này Diệp Phong lên tiếng dò hỏi Lạc Thiên Tuyết.

"Nạp tiền đi, ta đã chăm chỉ tu luyện trong hơn hai mươi năm nay, chưa từng thả lỏng như hiện tại."

"Bây giờ không đi đâu, ta ngủ một giấc đã!"

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết nhắm mắt lại với dáng vẻ cực kỳ thả lỏng.

"Diệp ca, nạp tiền cho ta với. Ngươi yên tâm, lúc quay về cho dù bị đánh chết ta cũng sẽ dựng cái nhà tranh kia lên!"

Lý Phi bên cạnh cũng đỏ mắt chờ mong, mở miệng nói với Diệp Phong.

"Chúng ta còn muốn nạp thêm tiền, các ngươi thu dọn đồ đạ làm gì?"

Chương 156: Nạp tiền đi, ta còn muốn được bấm thêm lúc nữa (2)

Nhìn ba đại lão phi thăng bấm chân đang thu dọn đồ đạc, Diệp Phong cực kỳ ngang tàn đưa thẻ Thiên Đạo đã nạp một trăm triệu điểm Thiên Đạo ra.

Lại một giờ trôi qua, Lý Phi mang vẻ mặt lưu luyến không rời bị vết nứt không gian xuất hiện ở phía sau hút vào.

Sau khi Lý Phi bị cưỡng chế truyền tống ra ngoài chưa đầy một giờ, sau lưng của hai người Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết cũng xuất hiện một vết nứt không gian.

...

"Mẹ!"

"Sao ta lại bị truyền tống đến Tử Phượng Thành!"

Nhìn Tử Phương Thành mà mình từng đến hai lần, Diệp Phong tê dại cả người!

"Công tử, có muốn vào trong chơi đùa không!"

"Công tử, vào đây chơi đùa đi!"

Nhìn thấy một đám oanh oanh yến yến xung quanh nháy mắt đã bao vây lấy mình, Diệp Phong vội vàng vọt ra khỏi vòng vây. Truyền tống đến Tử Phượng Thành cũng thôi đi, lại còn truyền tống đến cửa vào của Vọng Xuân Lâu nữa, đây không phải bẫy bố sao!

"Nhưng mà vì sao mấy người kia chẳng có chút phản ứng gì với sự xuất hiện đột ngột của ta thế?"

Diệp Phong lấy lại bình tĩnh, lúc này cũng nảy sinh nghi ngờ.

"Mặc kệ, về tông môn trước đã."

Nói xong, Diệp Phong chạy về cổng thành phía đông của Tử Phượng Thành.

"Là bọn họ!"

Ngay tại lúc Diệp Phong chạy đến cổng thành phía đông, gặp được hai người quen, điều này khiến vẻ mặt hắn trở nên lúng túng trong nháy mắt.

"Sư..."

"Ngươi là ai, nhìn chằm chằm chúng ta làm gì?"

Sau khi Dạ Lăng Tuyết nhìn thấy Diệp Phong cũng tỏ vẻ mừng rỡ, đang lúc muốn gọi sư tôn thì đột nhiên ý thức được Chu Thông trưởng lão vẫn ở bên cạnh.

"Tiểu hữu, chúng ta lại gặp mặt rồi."

Chu Thông nhìn thấy Diệp Phong thì sững sờ, những nhìn thấy Dạ Lăng Tuyết bên cạnh đã bị hắn mang về Thiên Cơ Các trở thành Thánh nữ trước một bước, trên mặt không khỏi lộ ra vẻ hả hê."

"Chu Thông trưởng lão, các ngươi biết nhau sao?"

Lúc này Dạ Lăng Tuyết cũng tỏ vẻ tò mò, lên tiếng hỏi.

Biểu cảm kia!

Nét mặt kia!

Thấy cảnh này, Diệp Phong thật sự bó tay hoàn toàn với Nhị đệ tử này rồi, hai sư đồ chúng ta lại đi trêu đùa một ông lão, có ổn không?

"Từng gặp mặt một lần!"

Nghe thấy câu hỏi của Dạ Lăng Tuyết, Chu Thông cũng cười giải thích.

"Tiền bối, sao ngươi lại ở chỗ này?"

Diệp Phong cũng tò mò vì sao hai người không ở Thiên Cơ Các, mặc dù không biết đối phương có trả lời hắn hay không nhưng vẫn không nhịn nổi sự tò mò trong lòng nên lên tiếng hỏi thăm.

"Tiểu hữu, e là không thể nói cho ngươi biết được."

Chu Thông biết Diệp Phong không đơn giản, thậm chí hắn đã sử dụng Thiên Huyền Bí Thuật cũng không nhìn trộm được quỹ đạo số phận của Diệp Phong, lại còn bị phản phệ thì sao đối phương có thể là người bình thường được.

Nhiệm vụ lần này của hắn và Thánh nữ là một lô đỉnh của Tinh Hồn Tông, bọn họ cần dùng lô đỉnh đó để luyện chế ra ba viên đan dược mà Thánh nữ cần đến, chuyện liên quan đến Thánh nữ sao hắn có thể nói ra được.

Chỉ có điều Chu Thông thấy rất khó hiểu, hắn vô cùng khó hiểu không biết tại sao Khuy Thiên Kính lại chỉ dẫn vào một tông môn nhỏ không có danh tiếng gì, tông môn nhỏ này sẽ có Thiên cấp lô đỉnh mà bọn họ cần sao?

Không những thế, ứng viên sáng giá nhất cho việc mượn đỉnh lần này lại là Thánh nữ Dạ Lăng Tuyết, điều này đúng là khiến Chu

Thông không thể hiểu được!

Mười phút sau,

"Tiểu hữa, hơi quá phận rồi phải không?"

"Vì sao ngươi cứ đi theo chúng ta vậy?'

Lúc này Chu Thông dừng lại, tỏ vẻ bất mãn lên tiếng hỏi Diệp Phong, người vẫn luôn đi theo sau bọn họ.

"Đi theo các ngươi?"

"Đường nhà ngươi à?"

Nghe thấy những lời Chu Thông nói, Diệp Phong cũng tối mặt, thẳng miệng phản bác.

"Ngươi..."

Bị Diệp Phong nói một câu, Chu Thông mắng một lúc lâu cũng không nên lời, dứt khoát lấy linh khí phi hành ra chuẩn bị dẫn theo Dạ Lăng Tuyết, bỏ lại Diệp Phong.

"Chu trưởng lão, chúng ta đừng ngồi linh khí phi hành, ta bị say!"

Vất vả lắm mới gặp được Diệp Phong, Dạ Lăng Tuyết không muốn rời đi sớm như vậy.

???

Say?

Chúng ta ngồi linh khí phi hành bay ba ngày, ta không thấy ngươi say mà, bây giờ lại say?

Nghe thấy lời này của Dạ Lăng Tuyết, Chu Tông chết lặng toàn tập!

"Chu trưởng lão, không biết các ngươi muốn đến chỗ nào, có đi ngang qua Tinh Hồn Tông không?"

"Ta thấy linh khí phi hành của các ngươi to thật đấy, nếu đi ngang

qua đó thì tiện thể đưa ta theo một đoạn đường được không?

Nhưng Diệp Phong nhìn thấy linh khí phi hành thì hai mắt tỏa sáng, nếu hắn đi bộ về, cho dù chạy với tốc độ nhanh nhất cũng phải đến tối mới về được tông môn.

Về phần hai người có biết Tinh Hồn Tông hay không, người ta không biết thì mình không biết mưu tính hay sao?

"Tinh Hồn Tông!"

Hai người Dạ Lăng Tuyết và Chu Thông sau khi nghe thấy Diệp Phong nhắc đến Tinh Hồn Tông thì vẻ mặt đột nhiên thay đổi.

"Tiểu hữu, ngươi là đệ tử của Tinh Hồn Tông?"

Chu Thông nhìn chằm chằm Diệp Phong với ánh mắt khác thường, lên tiếng hỏi.

"Không phải, ta chính là Đại đệ tử thân truyền của Tông chủ Tinh Hồn Tông."

Mặc dù Diệp Phong nhận ra được hai người hơi khác lạ sau khi nghe thấy Tinh Hồn Tông nhưng hắn vẫn nói ra thân phận của mình.

"Chu trưởng lão, không ngờ người này lại là Đại đệ tử thân truyền của Tông chủ Tinh Hồn Tông, đúng lúc hai người các ngươi còn quen biết nhau, cho phép ngươi nói với hắn, đến lúc đó chúng ta có thể mượn lô đỉnh suôn sẻ hơn?"

"Chi bằng chúng ta dẫn theo hắn cưỡi linh khí phi hành cùng, nhân tiện dọc đường ngươi có thể rút ngắn quan hệ với hắn một chút."

Nghe thấy đề nghị của Dạ Lăng Tuyết, Chu Thông cũng cảm thấy khả thi, nhưng hiện tại có một vấn đề.

"Thánh nữ, nhưng bây giờ ngươi bị say!"

"Chỉ cần mượn được lô đỉnh thì ta say cũng chẳng sao, thân là Thánh nữ, ta vẫn có thể khắc phục một chút khó khăn này."

???

Vừa rồi ngươi không nói như vậy!

Nghe thấy thế, Chu Thông nở một nụ cười gượng, lúc này mới nói với Diệp Phong: "Tiểu hữu, vậy thì chúng ta thật sự có duyên quá, lần này chúng ta đến đây là chuẩn bị thăm hỏi Tinh Hồn Tông, đã thế thì chúng ta cùng đi đi."

Các ngươi thăm hỏi Tinh Hồn Tông?

Chương 157: Hai tên khốn kiếp kia cầm đỉnh đuổi đánh ta

Sau khi ngồi trên linh khí phi hành, Diệp Phong vẫn không bình thường lại được, hắn thật sự không thể nào hiểu được vì sao Thiên Cơ Các lại muốn đến thăm hỏi Tinh Hồn Tông nhỏ bé này của bọn họ.

Hai giờ sau.

Sau khi Diệp Phong biết mục đích lần này bọn họ đến thăm hỏi Tinh Hồn Tông từ lời nói của Chu Thông thì tỏ vẻ kinh ngạc.

Thiên cấp lô đỉnh?

Lần này bọn họ đến đây là để mượn Thiên cấp lô đỉnh!

Tông môn chúng ta có nhiều đồ rách nát đấy lắm, dựa vào quan hệ của ta và Thánh nữ các ngươi thì đừng nói là hco mượn, cầm một cái mang về làm vại nước cũng không sao đâu!

"Không được, ta còn phải đi nhờ xe."

Đang lúc Diệp Phong định lấy Thiên cấp lô đỉnh kia ra thì bỗng nhiên nghĩ đến việc nếu lấy ra ở đây thì mình khỏi về được nữa nên cuối cùng từ bỏi suy nghĩ này.

"Chu trưởng lão yên tâm, chúng ta cũng coi như quen biết đã lâu, chuyện mượn lô đỉnh này ngươi cứ giao cho ta!"

Lúc này Diệp Phong vỗ ngực cam đoan với Chu Thông.

"Thật sao!"

"Diệp Phong tiểu hữu, lão phu cũng biết dù ngươi là Đại đệ tử thân truyền của tông chủ nhưng muốn lo xong chuyện này cũng không phải dễ dàng gì, chỉ cần ngươi có thể giúp chúng ta mượn được lô đỉnh thì xem như lão phu nợ ngươi một ân huệ lớn bằng trời. Sau này nếu có chuyện gì cần đến, lão phu tuyệt đối không từ chối!"

Nói xong, Chu Thông không quên bày ra vẻ mặt hả hê với Dạ Lăng Tuyết ở bên cạnh!

...

"Cuối cùng cũng về rồi!"

Sau khi linh khí phi hành chậm rãi hạ xuống mặt đất bên ngoài tông môn, Diệp Phong đang cân nhắc xem đưa cho Chu Thông cái Thiên cấp lô đỉnh nào.

"Đây chính là tông môn mà sư tôn gia nhập để che giấu thân phận sao?"

Nhìn tông môn nhỏ trước mặt, Dạ Lăng Tuyết cũng đầy tò mò, nàng biết sư tôn chính là môn chủ của Bại Gia Môn, làm Đại đệ tử thân truyền ở môn phái nhỏ này chỉ là đang ẩn giấu thân phận của mình mà thôi.

"Mấy luồng khí tức kia!"

Mà lúc này Chu Thông ở bên cạnh lại chấn động!

Hai người ở Độ Kiếp Cảnh tầng ba!

Một người ở Độ Kiếp Cảnh tầng bốn!

Một đại yêu đã vượt qua hai đạo Thiên Đạo lôi kiếp!

Ba tu sĩ cường đại đã vượt qua năm đạo Thiên Đạo lôi kiếp!

Mẹ nó, đây là một tông môn không có tiếng tăm gì?

Điên mất!

Sau khi nhận ra những khí tức cường đại này, Chu Thông sắp điên cả rồi, từ bao giờ một tông môn nhỏ lại khủng khiếp như vậy!

"Diệp Phong, cuối cùng ngươi cũng về rồi!"

Đúng lúc này, Lạc Thiên Hình bỗng nhiên bay ra từ trong tông môn, không đếm xỉa gì đến Dạ Lăng Tuyết và Chu Thông ở bên cạnh mà xoa xoa đôi bàn tay, vẻ mặt hơi lúng túng: "Diệp Phong, ta và hai người Sở Hồng Sơn, Tất Cương đã là hảo hữu mấy chục năm. Nhưng vừa nãy hai tên khốn nạn kia mỗi người cầm một cái Thiên cấp lô đỉnh đuổi đánh ta, ta không chịu được sự tủi thân này!"

Nói xong, Lạc Thiên Hình còn vén tay áo lên cho Diệp Phong nhìn hai vết bị đánh xanh tím trên cánh tay, biểu cảm tủi thân!

"Ta nghe nói trong tay ngươi hình như vẫn còn một cái Thiên cấp lô đỉnh không dùng, có thể cho ta mượn dụng tạm được không, ngươi xem, ta không đập chết hai tên khốn nạn kia đâu!"

Rất nhanh Lạc Thiên Hình đã nói ra mục đích của mình, mượn Thiên cấp lô đỉnh để lấy lại thể diện!"

Cái gì!

Mẹ nó, ngươi đang nói cái gì thế!

Hai người cầm Thiên cấp lô đỉnh đuổi đánh ngươi, ngươi đến đây mượn Thiên cấp lô đỉnh để đánh lại?

Mẹ nó, đó là Thiên cấp lô đỉnh, là để luyện đan!

Toàn bộ Huyền Thiên Đại lục chỉ có bốn cái Thiên cấp lô đỉnh thôi, tông môn các ngươi có hẳn ba cái?

Chu Thông đứng bên cạnh sau khi nghe được lời Lạc Thiên Hình nói thì cả người tê dại, chúng ta đến mượn lô đỉnh để luyện đan, ngươi mượn lô đỉnh để đập người?

"Khoan đã!"

"Đại tổ lão, Tất Cương tiền bối lấy đâu ra Thiên cấp lô đỉnh?"

Lúc này Diệp Phong rất khó hiểu hỏi Lạc Thiên Hình.

"Lão già khốn kiếp kia phá nhà xí của ngươi, hắn lấy cái Thiên cấp lô đỉnh mà ngươi bỏ vào nhà xí làm thùng chứa kia, nói là đánh ta sướng tay rồi sẽ trả về cho ngươi!"

Choáng váng!

Sau khi nghe thấy thệ, cho dù là Diệp Phong, Dạ Lăng Tuyết hay Chu Thông thì đều ngu tại chỗ.

"Quả nhiên, cho dù ở đâu thì sư tôn cũng chói mắt nhất!"

Dạ Lăng Tuyết bình thường lại, trong ánh mắt nhìn Diệp Phong tràn đầy ngôi sao nhỏ sùng bái!

Thiên cấp lô đỉnh bị cầm đến nhà xí làm thùng chứa?

Người của tông môn các ngươi đều là mấy tên phá của hay sao?

Đây là Thiên cấp lô đỉnh đấy, nó dùng để luyện đan, luyện đan đấy!

Đập người thì thôi đi, lại còn bị đem đến nhà xí làm thùng chứa?

Nghĩ đến cái Thiên cấp lô dỉnh mình mượn dược rất có thể là một cái thùng chứa tổng nhà xí thì đan dược được luyện chế ra...

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Chu Thông hoàn toàn thay đổi, thậm chí còn không dám nghĩ tiếp!

"Đại tổ lão, ngươi vẫn chưa mượn được đại đỉnh sao?

"Chúng ta chuẩn bị đại loạn đấu một trận nữa, bây giờ còn thiếu mỗi ngươi thôi!"

Đúng lúc này, hai người Phệ Huyết Đường Lang và La Khải mỗi người cầm một cái Thiên cấp lô đỉnh bay từ trong tông môn ra.

Hai cái...

Lại có thêm hai cái Thiên cấp lô đỉnh!

Chẳng phải Huyền Thiên đại lục chỉ có tất cả bốn cái thôi sao, sao trong tông môn các lại xuất hiện năm cái?

Với cả, hắn vừa nói cái gì cơ, các ngươi chuẩn bị đại loạn đấu một trận, cầm Thiên cấp lô đỉnh chuẩn bị đại loạn đấu?

"Đại tổ lão, nếu như chủ nhân của cái Thiên cấp lô đỉnh kia không tiện cho mượn thì ngươi cứ dùng cái của Lãnh Vô Phong trước đi, dù sao Thiên cấp lô đỉnh của tiểu tử kia cũng đặt trong sân làm vại nước thôi."

Phệ Huyết Đường Lang thấy đến giờ Diệp Phong vẫn chưa lấy Thiên cấp lô đỉnh ra, cho là Diệp Phong không tiện, nhưng nghĩ đến đại loạn đấu bây giờ chỉ còn thiếu một mình Lạc Thiên Hình nên dứt khoát đưa ra một đề nghị khác.

"Còn.. còn có cái nữa!"

"Mẹ nó, tông môn các ngươi đẻ ra Thiên cấp lô đỉnh sao?"

Nghe thấy như vậy, Chu Thông suýt thì ngất đi, hóa ra hắn dùng một ân huệ to bằng trời để đổi lấy một cái thùng chứa trong nhà xí hoặc một cái vại nước?

Chương 158: Ngươi gọi cái này là đột phá một chút?

“Diệp Phong tiểu hữu, này… Tình huống này là sao?”

Chu Thông cố gắng khiến chính mình bình tĩnh, lúc này mới nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Tình huống như thế nào?”

“Còn không phải là các trưởng lão trong môn phái chúng ta rảnh rỗi không có việc gì chuẩn bị tìm vui một chút thôi sao?”

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp từ trong không gian hệ thống lấy ra

Thiên Cấp lô đỉnh, nhìn về phía Lạc Thiên Hình nói: “Đại tổ lão, cầm lấy nó rồi theo bọn họ đi, chỉ cần ngươi đánh thắng, hôm nay ta liền đưa ngươi cái Thiên Cấp lô đỉnh này!”

“Thật sự!”

Đại tổ lão nghe được câu sau, cả người đều trở nên hưng phấn.

Oanh! Oanh! Oanh!

Đúng lúc này, từng đợt chấn động do cuộc chiến đấu kịch liệt đột nhiên từ xa liên tục truyền đến.

Tất Cương, Sở Hồng Sơn, Hạ Thiên Vũ, Tiêu Trần, Bạch Thiên Hồng cầm trong tay Thiên Cấp lô đỉnh trực tiếp đánh lại đây.

Phệ Huyết Đường Lang và La Khải liếc nhìn nhau, cũng nắm lấy lô đỉnh bên người trực tiếp lao vào trận chiến!

“Diệp Phong, ngươi xem ta có thể phế đi bọn họ hay không!”

Tay phải của Lạc Thiên Hình tăng thêm linh lực nắm lấy Thiên Cấp lô đỉnh Diệp Phong đưa cho, cũng trực tiếp bay lên gia nhập trận chiến!

Quá dã man!

Quá tàn bạo!

Nhìn mọi người áp chế thực lực ở cảnh giới tương đồng, trong tay cầm Thiên Cấp lô đỉnh bắt đầu cuộc chiến cực kỳ tàn bạo ở trên không, Diệp Phong trong lúc nhất thời đều xem đến mê mẩn.

“Chu lão, ngươi không sao chứ!”

Nhìn Chu Thông run lên vì tức giận, Dạ Lăng Tuyết quan tâm hỏi thăm.

“Mọi người trong môn phái này đều là bại gia tử!”

“Tông chủ của Tinh Hồn Tông cũng không biết quản sao?”

Nghe được câu hỏi của Dạ Lăng Tuyết, Chu Thông cũng xua tay ra

hiệu rằng mình không sao, sau đó không nhịn được oán giận lên, chẳng sợ những lò lô đỉnh này không có quan hệ với hắn.

“Chiến!”

Đúng lúc này, từ xa đột nhiên truyền đến một tiếng hét giận dữ, chỉ thấy Lạc Thiên Tuyết nhanh chóng từ nơi xa bay tới, trong tay cầm theo Thiên Cấp lô đỉnh với vẻ hưng phấn, cuối cùng cũng gia nhập vào đoàn chiến đấu này.

Bởi vì có thêm Lạc Thiên Tuyết gia nhập, tất cả mọi người đều phải áp chế thực lực của chính mình một lần nữa, toàn bộ áp chế tới Nguyên Thần Cảnh cửu trọng đỉnh.

“Lại… Lại tới thêm một người nữa sao?”

“Diệp Phong tiểu hữu, nữ oa này cũng là người trong môn phái các ngươi?”

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết không biết từ đâu cũng gia nhập nhóm chiến đấu, Chu Thông mí mắt kinh hoàng nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Chu Thông trưởng lão, vị này chính là tông chủ của Tinh Hồn Tông chúng ta!”

Nghe được câu hỏi của Chu Thông, Diệp Phong cũng cười giới thiệu thân phận của Lạc Thiên Tuyết.

“Ha ha ha!”

“Một cái Nguyên Thần Cảnh cửu trọng đỉnh làm tông chủ, trong môn phái có nhiều cường giả như vậy sao!”

“Kỳ lạ, thật sự quá kỳ lạ!”

Biết được nữ oa này thế nhưng là tông chủ của Tinh Hồn Tông, Chu Thông đã hoàn toàn phát điên!

Hắn không thể hiểu nổi làm thế nào mà một tông chủ như vậy có thể thu hút nhiều cường giả đến môn phái, lại dựa vào cái gì để có thể khiến cho những cường giả này tin tưởng và phục tùng, trong

khi đây chính là một thế giới cá lớn nuốt cá bé!

“Chu trưởng lão, nếu không ngươi cũng lên chơi một chút?”

Hả?

Nghe vậy, Chu Thông đột nhiên dừng lại tiếng cười, ngơ ngác nhìn Diệp Phong hỏi: “Trong môn phái của các ngươi vẫn còn Thiên Cấp lô đỉnh không dùng đến sao?”

“Đúng rồi, lúc trước có con quái yêu hóa hình nói ở đây có một người tên Lãnh Vô Phong đem Thiên Cấp lô đỉnh làm lu đựng nước, ngươi muốn cho ta mượn cái đó sao?”

Trước khi Diệp Phong kịp trả lời, Chu Thông đột nhiên nghĩ đến đề nghị mà Phệ Huyết Đường Lang đã đưa ra cho Lạc Thiên Hình.

“Cái kia có khả năng đã bị Tiêu trưởng lão cầm đi dùng.”

“Ta có nuôi một con chó, còn có một cái Thiên Cấp lô đỉnh làm thành ổ chó, nếu như ngươi muốn lên đó chơi thì ta cũng có thể tạm thời cho ngươi mượn dùng trước.”

Diệp Phong cũng không biết trong tay Tiêu Trần có một cái Thiên Cấp lô đỉnh, nhìn thấy Tiêu Trần đang hỗn chiến ở trên không, hắn đương nhiên cho rằng Tiêu Trần cầm lấy Thiên Cấp lô đỉnh kia của Lãnh Vô Phong.

“Mẹ nó, ta hiện tại thật sự muốn xoay người rời đi, môn phái này thật sự mẹ nó quá phá của!”

Nghe được lời nói của Diệp Phong, Chu Thông đột nhiên có loại ảo giác rằng mình không bằng một con chó!

“Đinh! Bí cảnh tông môn đại bỉ kết thúc trước dự kiến, chúc mừng ký chủ giành được vị trí thứ hai, chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, khen thưởng mười vạn điểm phá của, khen thưởng Tịnh Hồn Thuỷ *10 thùng!”

???

Nghe được âm thanh đột ngột của hệ thống, đặc biệt là sau khi

nhìn thấy phần thưởng, cả người Diệp Phong đều sững sờ.

Một trăm giọt Tịnh Hồn Thuỷ đạt được trước đây vẫn còn chưa dùng, lần này mẹ nó lại cho theo thùng?

“Chẳng qua phần thưởng của nhiệm vụ lần này thế nhưng là mười vạn điểm phá của, như vậy tổng số điểm phá của của ta cũng đã đạt tới 94 vạn, cũng đủ để ta trực tiếp đột phá đến Thần tàng cảnh.”

Nghĩ vậy, Diệp Phong chuẩn bị trực tiếp đột phá!

Lần đột phá cuối cùng gây chấn động trước đây là được chứng kiến bởi hai thi thể, đây là điều mà Diệp Phong tuyệt đối không thể chịu đựng được, vừa lúc hiện tại có nhiều người ở đây, vậy thì tất cả mọi người đều phải là người chứng kiến!

“Diệp Phong tiểu hữu!”

“Cái kia… Ngươi xem có thể cho ta mượn Thiên Cấp lô đỉnh của con chó trong môn phái dùng được không.”

Tuy rằng hắn rất khó tiếp thu được phương thức phá của phát rồ của Tinh Hồn Tông, nhưng khi nhìn đám người đang chiến đấu điên cuồng trên không trung, Chu Thông càng xem càng muốn gia nhập vào đó, nếu như hắn bỏ lỡ lần này, chỉ sợ đời này sẽ không còn có cơ hội như vậy.

“Chu lão, bọn họ chắc chắn còn phải đánh thêm một lúc, ta bây giờ muốn đột phá một chút, sau đó lại mang ngươi đi lấy Thiên Cấp lô đỉnh kia.”

“Yên tâm, ta đột phá rất mau.”

Nghe được lời này, Chu Thông và Dạ Lăng Tuyết đều nhìn về phía Diệp Phong với vẻ mặt khó hiểu.

Chương 159: Bắt đầu kích hoạt hành vi phá của, hệ thống hưng phấn?

Cho dù hiện tại ngươi mới là Trúc Cơ cảnh cửu trọng đỉnh, nếu muốn đột phá đến Thần tàng cảnh thì cũng phải tìm một nơi yên tĩnh không có ai, đúng không?

Dao động linh khí ở đây hỗn loạn như vậy, ngươi không sợ gặp việc gì đó không may sao?

Oanh!

Ngay khi Chu Thông chuẩn bị nhắc nhở Diệp Phong, một luồng hơi thở đột phá từ trong cơ thể Diệp Phong bộc phát ra, hơi thở Thần tàng cảnh một trọng cũng từ trong cơ thể hắn phát ra.

Ngọa tào!

Tuy rằng ngươi nói đột phá rất nhanh, nhưng mẹ nó không phải quá nhanh rồi sao, đột nhiên liền xong việc?

Nhìn thấy cảnh này, tròng mắt của Chu Thông thiếu chút nữa rơi ra ngoài!

Và khi hơi thở đột phá của Diệp Phong xuất hiện, tất cả những người đang chiến đấu trên không trung đều dừng lại, tất cả đều nhìn về phía Diệp Phong.

“Cái tên bại gia tử này lại muốn thịch thịch thịch nữa sao?”

Nghe được những lời kỳ lạ của Lạc Thiên Tuyết, ngoại trừ Bạch Thiên Hồng ra thì những người còn lại đều giống như đang lọt vào trong sương mù, hoàn toàn không hiểu ý tứ câu thịch thịch thịch của Lạc Thiên Tuyết là gì, bình thường không phải đột ngột một chút là xong việc rồi sao?

Ngay khi mọi người còn đang khó hiểu, thiên địa linh khí xung quanh bỗng nhiên bạo động, một luồng thiên địa linh khí khổng lồ bắt đầu điên cuồng lao về phía thân thể Diệp Phong, cơ thể Diệp Phong lúc này giống như một cái hố đen không đáy, bắt đầu không hề cố kỵ điên cuồng cắn nuốt từng luồng linh khí khổng lồ.

Oanh!

Khi hơi thở đột phá xuất hiện trở lại, tất cả mọi người đều kinh

ngạc phát hiện thực lực của Diệp Phong đã đột phá từ Thần tàng cảnh một trọng đến Thần thần tàng cảnh nhị trọng!

Không có điểm dừng!

Thần tàng cảnh tam trọng!

Thần tàng cảnh bốn trọng!

……

Cuối cùng, khi Diệp Phong đột phá đến Thần tàng cảnh cửu trọng đỉnh, mặc kệ là Dạ Lăng Tuyết, Chu Thông hay vẫn là toàn bộ mọi người trên không trung lúc này đã bị dọa đến mức choáng váng.

Vào lúc này, tất cả mọi người trên không trung cuối cùng đã hiểu câu thịch thịch thịch Lạc Thiên Tuyết vừa mới nói có ý gì!

Phương pháp đột phá biến thái như vậy quả thực đã làm mới sự hiểu biết của bọn họ!

Ngươi gọi đây là đột phá một chút?

Chu Thông nhìn Diệp Phong đột phá xong, nghĩ lại những lời lúc trước của Diệp Phong, hắn cảm thấy chính mình lần này đáng ra không nên tới!

Đây thật sự là tới mượn đỉnh sao?

Căn bản chính là tới thừa nhận vạn lần bạo kích a!

“Sư tôn thật sự quá mạnh!”

Dạ Lăng Tuyết ở một bên lúc này cũng không có nhiều phản ứng, nàng cảm thấy cho dù có chuyện gì xảy ra trên người sư phụ đều là bình thường!

“Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ, tìm đủ Thiên Đạo Lệnh trong vòng một tháng, dẫn dắt mọi người trong môn phái đi đến Thiên Đạo thành dừng chân, khi nhiệm vụ thành công sẽ thưởng rất nhiều điểm phá của, nhiệm vụ thất bại thì không có trừng phạt.”

Ngay khi Diệp Phong đang tận hưởng ánh mắt kinh ngạc và khiếp sợ của mọi người, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên.

“Hệ thống, ngươi không có Thiên Đạo Lệnh sao?”

Sau một lúc im lặng, Diệp Phong nghi hoặc hỏi.

“Đinh! Hệ thống đã có Thiên Đạo Lệnh, ký chủ có cơ hội lấy được khi kích hoạt hành vi phá của!”

Đã hiểu!

Nghe hệ thống giải thích, Diệp Phong đại khái cũng hiểu được tại sao hệ thống lại đột nhiên tuyên bố ra một nhiệm vụ như vậy, khoảng thời gian gần đây chính mình cơ bản đều luôn xử lý sản phẩm phá của, rất ít khi chủ động đi kích hoạt hành vi phá của, việc này hẳn là làm chính mình khi rảnh kích hoạt hành vi phá của nhiều hơn.

Mười phút sau.

“Dạ Lăng Tuyết, ở Thiên Cơ Các có người bắt nạt ngươi không?”

Nhìn Chu Thông cầm Thiên Cấp lô đỉnh của con chó trong môn phái gia nhập vào trận chiến trên không mới được bắt đầu một lần nữa, Diệp Phong lúc này mới nhìn qua Dạ Lăng Tuyết ở bên cạnh hỏi thăm.

“Sư tôn, các đệ tử trong Thiên Cơ Các đều khá tốt với ta, đặc biệt là Chu Thông trưởng lão, hằng ngày đều là hắn chăm sóc cho ta.”

Dạ Lăng Tuyết nghe xong mỉm cười trả lời.

“Hệ thống, nếu như Chu Thông đã chăm sóc đệ tử thứ hai của ta như vậy, ta đưa cho hắn một cái Thiên Cấp lô đỉnh không quá mức đúng không.”

Nghe được Dạ Lăng Tuyết nói, Diệp Phong cảm thán cơ hội phá của lại tới!

“Đinh! Căn cứ vào sự hiểu biết của hệ thống, kiến nghị ký chủ đưa

hai cái!”

……

Sau khi nghe xong lời nói của hệ thống, cả người Diệp Phong đều cảm thấy tê dại, tuy rằng hắn không hiểu tiêu chuẩn đánh giá của hệ thống, nhưng hắn luôn cảm cảm thấy hệ thống có vẻ có chút hưng phấn khi chính mình bắt đầu chủ động kích hoạt hành vi phá của!

“Chu lão cũng không tệ lắm, vi sư cũng không phải là loại người bủn xỉn, các ngươi cũng không cần phải mượn, lát nữa ta đưa cho hắn hai cái Thiên Cấp lô đỉnh, các ngươi trực tiếp mang đi là được, lấy về muốn dùng như thế nào thì dùng.”

???

Nghe được lời nói của Diệp Phong, Dạ Lăng Tuyết ở bên cạnh cả người đều hỗn độn, nàng biết sư phụ của mình rất phá của, nhưng cũng không thể phá của lung tung như vậy a, nếu muốn đưa thì đưa một cái là được rồi, tại sao lại dư thừa ra tận hai cái!

“Sư phụ, nếu ngươi thật sự muốn đưa cho Thiên Cơ Các, thật ra chỉ cần đưa một cái là được.”

Sau khi Diệp Phong nghe xong lời này cũng không có nói gì, hắn chỉ nhìn về Chu Thông đang ở trên không, chậm rãi lên tiếng: “Ngươi xem Chu lão hiện tại vui vẻ như thế nào, ta cảm thấy hắn đang thiếu một kiện Linh Khí tiện tay như vậy!”

Thiên Cấp lô đỉnh?

Tiện tay linh khí?

Thiên Cơ Các cũng không phải là thế lực chiến đấu a, đây là đang ép buộc người bị đoán mệnh cầm lấy lô đỉnh đi ra ngoài tắm máu chinh chiến sao?

Nghe được lời nói của Diệp Phong, Dạ Lăng Tuyết hoàn toàn chịu phục!

Thậm chí nàng còn không dám nghĩ đến cảnh mười một vị trưởng

lão khác sẽ phản ứng thế nào khi thấy Chu Thông trưởng lão nhận được một kiện Thiên Cấp lô đỉnh làm thành linh khí!

Bành!

Sau khi cuộc chiến hỗn loạn kết thúc, Chu Thông lại một lần nữa dừng ở bên cạnh Diệp Phong, Thiên Cấp lô đỉnh trong tay trực tiếp ném trên mặt đất.

“Thoải mái!”

Chương 160: Bắt đầu kích hoạt hành vi phá của, hệ thống hưng phấn? (2)

“Không nghĩ tới ta thế nhưng còn có thể cảm nhận được nhiệt huyết sôi trào trong trận chiến!”

“Đây tuyệt đối là trận chiến phá của nhất của lão phu!”

Nhìn những vết xước chằng chịt trên Thiên Cấp lô đỉnh, Chu Thông cũng không khỏi cảm thán, nếu như loại Thiên Cấp lô đỉnh này rơi vào trong tay Luyện đan sư, chỉ sợ một ngày đều phải lau chùi nó 800 lần, ai bỏ được lấy nó ra tiến hành loại chiến đấu tàn bạo như thế này cơ chứ!

“Chu lão, ngươi không cần phải mượn Thiên Cấp lô đỉnh nữa đâu.”

Nói xong, Diệp Phong lấy ra hai cái Thiên Cấp lô đỉnh mới tinh từ trong không gian hệ thống đặt trên mặt đất.

“Hai cái Thiên Cấp lô đỉnh này đưa cho ngươi, đừng hỏi vì sao, hỏi chính là phá của!”

Nghe được lời này, Chu Thông cũng nở nụ cười khổ, phương thức phá của như vậy thì cũng chỉ có một mình Diệp Phong!

“Diệp Phong tiểu hữu, tuy rằng ngươi rất phá của, nhưng thật ra Thiên Cơ Các của chúng ta chỉ muốn một cái Thiên Cấp lô đỉnh là đủ rồi.”

Những người ở dị giới đều khách sáo như vậy sao?

Lời nói của Chu Thông có vài phần nằm ngoài dự đoán của Diệp Phong

“Chu lão, Diệp Phong nói một trong hai Thiên Cấp lô đỉnh này sẽ cho ngươi tiện tay làm linh khí!"

Lúc này, Dạ Lăng Tuyết đột nhiên từ bên cạnh lên tiếng nhắc nhở.

“Diệp Phong tiểu hữu, nếu ngày sau có chỗ cần dùng đến Chu Thông ta, ngươi cứ việc mở miệng.”

Nói xong, Chu Thông liền dùng tốc độ nhanh nhất thu hai cái Thiên Cấp lô đỉnh vào nhẫn không gian, e sợ Diệp Phong sẽ đoạt lại một cái.

Hắn thật sự quá mê đắm cái loại cảm giác đập vỡ mọi thứ này!

“Đây là sức mạnh của bộ môn phá của sao?”

Nhìn thấy cảnh này, Dạ Lăng Tuyết cũng trầm ngâm suy nghĩ, nàng luôn có giác nếu đến đây thêm vài lần, Chu Thông có thể sẽ bị Diệp Phong hoàn toàn thu mua, trở thành trợ thủ đắc lực nhất của nàng ở Thiên Cơ Các!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ đã kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng mười vạn điểm phá của!”

Di!

Diệp Phong cũng sửng sốt khi nghe tiếng hệ thống nhắc nhở.

Theo thực lực tăng lên, hắn thật sự không ngờ tới điểm khen thưởng của hành vi phá của thế nhưng đã tăng lên cao như vậy.

Cần 900 vạn điểm phá của để đột phá Thần Tàng Cảnh cửu trọng đỉnh đến Tử Phủ Cảnh cửu trọng đỉnh, vốn dĩ cho rằng sẽ mất thời gian thật lâu, nhưng hiện tại xem ra hắn là không cần bao lâu thời gian.

Chỉ cần khi rảnh rỗi kích hoạt hành vi phá của nhiều hơn là được.

“Diệp Phong tiểu hữu, vốn dĩ ta định quấy rầy quý tông thêm vài ngày, nhưng hiện tại đã có được Thiên Cấp lô đỉnh, chúng ta có thể phải trở lại Thiên Cơ Các trước.”

Chu Thông lúc này cũng nhìn về phía Diệp Phong, hắn nói ra việc hai người bọn họ muốn rời đi, dù sao thì việc luyện chế đan dược cho Dạ Lăng Tuyết cũng khá gấp gáp.

“Như vậy sao?”

“Vậy thì Chu lão các ngươi đi trên đường cẩn thận.”

Nhìn hai người ngồi trên Phi Hành linh khí rời đi, Diệp Phong lúc này mới chuyển ánh mắt nhìn về đám người đang cùng nhau cười nói cách đó không xa, thấy mặt mũi của mọi người đều bị bầm dập, Diệp Phong suy nghĩ rồi trực tiếp hỏi hệ thống: “Hệ thống, ngươi xem toàn bộ trưởng lão trong môn phái vì rèn luyện kinh nghiệm chiến đấu cho việc bảo vệ môn phái, hiện tại mặt mũi bọn họ đều bị bầm dập, ta đưa cho bọn họ mấy vạn viên đan dược cực phẩm chữa thương cũng không quá phận đúng không!”

“Đinh! Ký chủ, ngươi có chắc là vừa rồi bọn họ không phải chơi đùa, mà là rèn luyện kinh nghiệm chiến đấu bảo vệ môn phái?"

Nghe được câu hỏi cực kỳ trực tiếp của hệ thống, Diệp Phong cũng không lộ ra vẻ xấu hổ, tuyệt đối tự tin trả lời: “Đúng vậy, bọn họ chính là đang mài giũa kinh kinh nghiệm chiến đấu của chính mình!”

Hiện tại Diệp Phong còn có hơn 14 vạn điểm phá của, cũng có thể trực tiếp mở ra một số bình đan dược cực phẩm chữa thương, hơn nữa chỉ dùng cho việc mặt mũi bầm dập thì cũng xem như là phá của, cũng có thể nhận được rất nhiều điểm phá của.

Nhưng Diệp Phong chỉ muốn xem liệu hắn có thể nhận được sự chấp thuận của hệ thống khi thông qua những lý do mà hắn cưỡng ép bịa ra hay không, nếu có thể, vậy thì lần sau hắn chủ động kích hoạt hành vi phá của cũng bớt phiền phức.

“Đinh! Phù hợp với hành vi phá của, cho ký chủ ba vạn viên Viêm Huyết Hoạt Thể Đan cửu phẩm!”

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, mục tiêu của ba vạn viên đan dược phá của này đã được nhắm vào tất cả những người có mặt mũi bầm dập, yêu cầu dùng hết trong vòng ngày hôm nay!”

???

Ta dám muốn, ngươi thật dám cho!

Bình thường không phải ngươi đều cò kè mặc cả bớt số lượng với ta sao?

Nhìn thấy hệ thống trực tiếp phát ra ba vạn viên, Diệp Phong sửng sốt rất lâu, hắn thật sự không biết nhóm người đang tán gẫu vui đùa ở đằng kia có thể chịu đựng được không, hơn nữa hắn càng thêm khẳng định khi chính mình bắt đầu chủ động kích hoạt hành vi phá của, hệ thống đã thật sự hưng phấn!

Bên kia!

“Chư vị, xem đây là cái gì?”

“Viêm Huyết Hoạt Thể Đan ngũ phẩm, vô cùng có hiệu quả với trị liệu ngoại thương!”

“Viên đan dược này cũng coi là loại đan dược trân quý ta dùng áp đáy hòm, nếu là trước đây thì ta nhất định sẽ tiếp tục giữ lại, nhưng hiện tại ta thấy nó đơn giản chỉ là một viên đan dược, vừa lúc dùng để trị liệu vết thương bên ngoài của ta.”

Nói xong, Hạ Thiên Vũ đưa viên đan dược vào miệng với vẻ tự mãn trước ánh mắt ghen tị của mọi người.

Một giây đồng hồ!

Hai giây!

Ba giây đồng hồ!

Ngắn ngủn trong vòng ba giây đồng hồ, dấu vết xanh tím trên người và mặt Hạ Thiên Vũ biến mất với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

“Lão Hạ, mẹ nó ngươi cũng học hư theo Diệp Phong đúng không!”

“Đây chính là Viêm Huyết Hoạt Thể Đan ngũ phẩm, là loại đan dược thích hợp nhất để chữa khỏi cơ thể của chúng ta, ngươi ăn nó chỉ vì một chút vết thương ngoài da sao?”

Chương 161: Ăn đi, ta đều là vì tốt cho các ngươi

La Khải càm ràm nhìn về phía Hạ Thiên Vũ với bộ dạng đau mình.

Sở Hồng Sơn cùng Sở Tiêu Tiêu lúc này cũng đang trừng mắt nhìn Hạ Thiên Vũ, Diệp Phong phá của bọn họ nhịn, nhưng ai ngờ ngay cả tên thương nhân Hạ Thiên Vũ này cũng bắt đầu phá của, cho dù ngươi là Cửu phẩm luyện đan sư, cho dù ngươi có sung túc linh thảo, vậy thì ngươi phải luyện chế bao nhiêu lò mới có thể luyện chế ra một viên Viêm Huyết Hoạt Thể Đan ngũ phẩm!

“Ha ha ha!”

“Bộ dáng hiện tại của các ngươi thật đúng là buồn cười!”

Hạ Thiên Vũ trực tiếp bỏ qua lời nói của La Khải, thay vào đó lại mang theo vẻ mặt đắc ý nhìn về phía mọi người cười phá lên.

“Lão Hạ!”

Đúng lúc này, Bạch Thiên Hồng ở bên cạnh đột nhiên túm góc áo Hạ Thiên Vũ, ra hiệu cho hắn nhìn sang một bên.

“Lão Bạch, ngươi túm quần áo của ta làm cái…”

Còn chưa kịp nói xong, Hạ Thiên Vũ liền nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết ở bên cạnh đang căm tức nhìn hắn, điều này khiến nụ cười đắc ý trên mặt hắn lập tức cứng đờ.

Xong con bê!

Ta quên mất còn có tông chủ!

Đáng ra viên đan dược lúc nãy hắn là phải đưa cho tông chủ!

Khi Hạ Thiên Vũ kịp nhận ra thì cả người đều đã tê rần!

“Chư vị, các ngươi vì có thể làm chính mình trở nên mạnh hơn, vì có thể bảo hộ tốt tông môn hơn, vừa rồi ta đã xem hết mọi chuyện ở trong mắt.”

“Vừa lúc trong tay ta đang có Viêm Huyết Hoạt Thể Đan cửu phẩm, sau khi các ngươi ăn xong nhất định có thể…”

Nói đến đây, Diệp Phong bỗng nhiên phát hiện Hạ Thiên Vũ có gì đó khác thường.

“Hệ thống, Hạ Thiên Vũ có khả năng đã ăn qua đan dược, bây giờ nên làm thế nào?”

Diệp Phong lúc này trực tiếp hỏi hệ thống.

“Đinh! Đã toả định mục tiêu phá của, điều kiện đầu tiên chính là mặt mũi bầm dập sưng tấy, thỉnh ký chủ tiến hành hành vi phá của theo điều kiện này!”

Nghe được lời giải thích của hệ thống, ánh mắt Diệp Phong nhìn về phía Hạ Thiên Vũ đều thay đổi, ngươi vội vàng cái gì, không phải ngươi đang tăng thêm khó khăn cho ta sao?

“Cái kia… Diệp Phong à, ta hiện tại đã tốt, những viên Viêm Huyết Hoạt Thể Đan cửu phẩm đó ngươi đưa cho bọn họ đi.”

Hạ Thiên Vũ lúc này muốn bao nhiêu xấu hổ có bao nhiêu xấu hổ, thật nực cười khi lúc nãy hắn vẫn còn khoe khoang, không chỉ có đắc tội với Lạc Thiên Tuyết, hiện tại lại trở thành trò cười của mọi người, chủ yếu là hắn cũng không ngờ Diệp Phong lúc này lại đưa ra Viêm Huyết Hoạt Thể đan cửu phẩm, thứ này mạnh gấp mấy lần viên đan dược ngũ phẩm của hắn!

Ngươi không muốn?

Ngươi đều đã bị hệ thống tỏa định, ngươi nói không muốn thì sẽ không muốn sao?

“Không!”

“Hạ lão, ta cảm thấy ngươi rất cần nó!”

Diệp Phong lúc này cười như không cười nhìn Hạ Thiên Vũ mở miệng nói.

Ta muốn?

Ta đều đã tốt, căn bản không cần đến nó?

Ngay khi Hạ Thiên Vũ đang mộng bức, hắn đột nhiên phát hiện mọi người xung quanh đều đứng bật dậy, mọi người đều toát ra vẻ nghiền ngẫm cầm lấy Cự Đỉnh ở bên cạnh!

“Từ từ!”

“Ngọa tào, đừng đánh vào mặt ta, đừng đánh vào mặt!”

Vài phút sau.

Sau khi tất cả mọi người nhận lấy một viên đan dược từ trong tay Diệp Phong, Hạ Thiên Vũ lúc này mang vẻ mặt ủy khuất đi tới nhìn Diệp Phong, hỏi: “Diệp Phong, rốt cuộc là vì sao cơ chứ, ta đều đã tốt mà!”

“Bởi vì ngươi phải ăn đan dược của ta mới tốt được.”

Ha ha ha!

Nghe được lời nói của Diệp Phong, mọi người ở một bên đều không nhịn được cười phá lên.

Nhưng ngay sau khi Diệp Phong bắt đầu lấy ra một đống đan dược, tiếng cười của mọi người đột ngột im bặt!

Làm gì?

Lúc trước cho chúng ta Tẩy Tủy Đan còn chưa ăn xong đâu, bây giờ ngươi lại lấy ra nhiều Viêm Huyết Hoạt Thể Đan cửu phẩm như vậy để làm gì, rõ ràng chúng ta đều đã tốt a!

Ngoại trừ Lạc Thiên Hình, Tất Cương và Tiêu Trần không hiểu rõ

chuyện gì đang xảy ra, lúc này những người còn lại đều bắt đầu hoảng sợ!

Ngươi có rất nhiều đan dược!

Ngươi muốn phá của!

Nhưng có thể đừng soàn soạt chúng ta được không, thứ này là để chữa trị ngoại thương, chúng ta đều đã lành lặn, chúng ta thật sự không cần ăn nó!

Khụ khụ!

“Diệp Phong này, mùi vị của viên đan dược này cũng không tệ lắm, hay là để lại cho con chó đi!”

Một lúc sau, nhìn Diệp Phong vẫn luôn liên tục lấy ra đan dược, Lạc Thiên Tuyết không chịu nổi nữa, ho khan hai tiếng, vội vàng đưa ra đề nghị!

Những người xung quanh nghe vậy đều gật đầu lia lịa, lúc này họ mới hiểu ra được có một con chó trong môn phái đúng là việc may mắn, nếu có việc gì thì họ có thể đẩy lên hết trên người nó!

“Sư phụ, những viên đan dược này không thể đưa cho con chó được!”

“Ta cảm thấy vết thương trên người các ngươi còn chưa khỏi hoàn toàn, tính cả viên các ngươi vừa mới ăn, tổng cộng có ba vạn viên, nhất định phải ăn hết toàn bộ trước rạng sáng đêm nay.”

“Chư vị, ta đều là vì tốt cho các ngươi!”

Xong rồi!

Nghe được câu nói cuối cùng của Diệp Phong, tâm thái của mọi người hoàn toàn sụp đổ!

Mẹ nó, cái gì mà tốt cho chúng ta chứ!

Ngươi có nghĩ đến cảm nhận của chúng ta không?

Một viên đan dược ngũ phẩm đều bị Hạ Thiên Vũ xem thành bảo bối áp đáy hòm, ngươi thì lại khác, trực tiếp đưa cho chúng ta ba vạn viên cửu phẩm làm chúng ta ăn, ngươi là người sản xuất ra đan dược sao!

Chúng ta nhìn ngươi phá của là được rồi, nhưng ngươi đừng mạnh mẽ đút chút ta ăn như một con chó có được không!

“Diệp Phong à, không ăn được không?”

Nhìn ba vạn viên đan dược chồng chất như núi, Sở Hồng Sơn nhìn về phía Diệp Phong muốn tiến hành sự giãy giụa cuối cùng.

“Diệp Phong, xắn tay áo lên đi, ta ăn!”

Sau khi nhìn Diệp Phong thuần thục xắn ống tay áo, bắt đầu lắc lư bàn tay trống trải, Sở Hồng Sơn cười khổ cầm lên một nắm đan dược rồi ăn.

Khi nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc này một lần nữa, Bạch Thiên Hồng, Hạ Thiên Vũ, La Khải và những người khác cũng cuối cùng đã hiểu!

Lúc đầu, khi Diệp Phong đại diện tông môn phân phát Tẩy Tủy Đan cho bọn họ, Diệp Phong cũng làm như vậy, kết quả là Phệ Huyết Đường Lang, Sở Hồng Sơn và Sở Tiêu Tiêu liền trực tiếp ăn xong Tẩy Tủy Đan, khi đó bọn họ còn không hiểu rốt cuộc việc này có ý nghĩa là gì.

Chương 162: Tiêu Trần không thể uống ta sợ hắn bay mất

Nhưng sau khi kiến thức kẻ điên một tay trấn áp Thiên Đạo trước đây, bọn họ hiện tại đã hiểu!

Nhìn mọi người đều đang bắt đầu ăn đan dược, Diệp Phong cũng nở nụ cười hài lòng.

“Quy định đầu tiên của tông môn là về sau cấm mở ra cuộc chiến đấu đại loạn, nếu ai còn dám khơi mào, trực tiếp trục xuất tông

môn!”

Sau khi ăn được một lúc, Lạc Thiên Tuyết tranh thủ cơ hội trực tiếp định ra quy định đầu tiên của tông môn!

Mà lúc này, Diệp Phong đã đi tới chỗ ở của Lãnh Vô Phong.

Dù sao đều là chủ động kích hoạt hành vi phá của, Diệp Phong cũng đã chuẩn bị sẵn sàng thua hết ở trên người mọi người trong tông môn, như vậy cũng có thể đẩy nhanh tốc độ trưởng thành của mọi người hơn.

“Đại sư huynh!”

Nhìn thấy Diệp Phong đến, Lãnh Vô Phong cũng là kích động hô lên.

“Vô Phong sư đệ, đã quen với công việc mới là đầu bếp chưa?”

Diệp Phong nhìn qua Lãnh Vô Phong đang có chút hưng phấn, cũng là lên tiếng hỏi thăm.

“Đại sư huynh, ta cảm thấy Trù Đạo thú vị hơn Đan Đạo nhiều.”

“Trước đây khi ta tu luyện đều cần người khác thúc giục, nhưng hiện tại bản thân ta lại thích thú.”

Ồ!

Nghe vậy, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, hắn chỉ là muốn phá của bộ dụng cụ cắt gọt kia mà thôi, chẳng lẽ hắn lại vô tình mở ra cánh cửa thiên thú chân chính của Lãnh Vô Phong?

“Là ngươi thể hiện ra thiên phú cao trong phương diện này sao?”

Diệp Phong nhìn Lãnh Vô Phong tò mò hỏi.

“Đúng vậy!”

“Tuy rằng sư phụ chỉ mới hướng dẫn ta trong một khoảng thời gian ngắn, nhưng hắn cũng phát hiện ta có thiên phú rất cao trong phương diện này, hiểu hết tất cả các phương pháp chế biến thức

ăn, cho dù điều này không có quan hệ với mảnh nhỏ của Trù Đạo, thuần túy chính là thiên phú."

"Đại sư huynh, ta cho rằng ngươi chỉ biết phá của, nhưng hiện tại ta mới phát hiện ngươi che giấu quá sâu, ngay cả sư phụ cũng nói rằng ngươi có tầm nhìn độc nhất vô nhị, liếc mắt một cái liền nhìn thấu ta là một đầu bếp trời sinh."

……

Nghe được lời nói của Lãnh Vô Phong, Diệp Phong cảm thấy có chút xấu hổ, hắn thật sự chỉ muốn phá của mà thôi, ai ngờ được ngươi vẫn là thiên tài trong bộ môn Trù đạo!

"Vô Phong đệ đệ, ta tới giúp ngươi."

Đúng lúc này, giọng nói của Sở Tiêu Tiêu đột nhiên truyền từ xa đến đây.

"Sao hai người các ngươi lại quen thuộc với nhau thế?"

Khi Diệp Phong nhìn thấy Sở Tiêu Tiêu ở bên ngoài sân cũng rất ngạc nhiên, hắn nhìn về phía Lãnh Vô Phong mở miệng hỏi.

"Thèm!"

Lãnh Vô Phong cười khổ giải thích chỉ với một chữ.

Thèm?

Ha ha ha!

Sau khi sửng sốt, Diệp Phong không nhịn được cười to khi phản ứng lại, hắn thật sự không ngờ Sở Tiêu Tiêu nóng tính lại là một con sâu tham ăn, Lãnh Vô Phong vừa mới trở thành Bếp tu đã trực tiếp quấn lên.

Nhưng Sở Tiêu Tiêu lại hoảng hốt khi vừa vào phòng đã nhìn thấy Diệp Phong, nàng hiện tại làm gì còn có tâm tình mỗi ngày nhìn chằm chằm đối phương, nàng hiện tại chỉ ước cách đối phương xa một chút!

Nàng thật sự không ngờ tới kẻ điên một tay kia mạnh đến mức có thể trấn áp được cả Thiên Đạo, có thể được kẻ điên đó bảo vệ, cho dù Diệp Phong muốn làm gì với Lạc Thiên Tuyết thì nàng có thể làm gì được.

“Sở Tiêu Tiêu, ta thật ra đã quên mất còn có ngươi!”

“Xem ra ngươi cũng là người tương đối rảnh rỗi ở trong tông môn của chúng ta.”

Nhìn thấy Sở Tiêu Tiêu, Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới mười bình Tịnh Hồn Thuỷ mình nhận được lúc trước, thứ đồ kia dùng để pha trà hẳn là không tệ, đến nỗi người được chọn, hắn cảm thấy Sở Tiêu Tiêu mỗi ngày ở tông môn ăn không ngồi rồi rất thích hợp.

“Ta là Chấp sự nội môn duy nhất ở trong tông môn, ngày thường cũng phải giám sát việc tu luyện của Ngũ Thiên Kiêu.”

Sở Tiêu Tiêu hiện tại đối mặt với Diệp Phong không dám bày ra một chút tính tình.

“Ngũ Thiên Kiêu hiện tại mỗi ngày đều đang rèn luyện Thiên Vũ Kiếm Trận, ngươi hẳn là phải rất thanh nhàn, về sau ngươi có thêm một công việc đó là phụ trách pha trà, mặc kệ là tông môn trưởng lão hay vẫn là đệ tử, nếu ai muốn uống trà thì đều có thể đến chỗ ngươi uống.”

“Đúng rồi, ai cũng có thể uống, ngoại trừ Tiêu trưởng lão, nhớ kỹ không?”

Nghĩ đến việc nếu như Tiêu Trần uống phải nước trà được pha từ Tịnh Hồn Thuỷ thì sẽ có thể trực tiếp phi thăng, Diệp Phong cũng vội vàng nhắc nhở Sở Tiêu Tiêu.

“Vì sao?”

Pha trà chỉ là việc nhỏ, Sở Tiêu Tiêu thật ra cũng không có cảm giác gì, nhưng nàng không hiểu bất cứ ai cũng có thể uống, vậy tại sao Tiêu Trần lại không thể uống.

“Ta sợ hắn bay mất!”

???

Nghe được lời này, đừng nói Sở Tiêu Tiêu, ngay cả Lãnh Vô Phong ở bên cạnh cũng choáng váng!

Ngọa tào!

Nhưng mà sau khi Diệp Phong nhìn thấy cái thùng khổng lồ có đường kính 2 mét, cao 5 mét trước mặt, cũng không nhịn được muốn chửi thề.

Mẹ nó, đây mà gọi là một cái thùng sao?

“Diệp ca, thùng gỗ lớn của ngươi đã làm thủng nóc nhà của ta.”

Nhìn nóc nhà bị đâm thủng một lỗ lớn, lại nhìn về cái thùng gỗ khổng lồ trước mắt, Lãnh Vô Phong không khỏi cười khổ.

“Diệp Phong, chỉ dùng nước trong thùng này pha trà thôi sao?"

“Vậy thì nước trong thùng này có thể được sử dụng để làm gì khác ngoài việc pha trà nữa không?"

Sở Tiêu Tiêu cũng sửng sốt trước chiếc thùng gỗ khổng lồ này, nhưng nàng vẫn là lên tiếng hỏi Diệp Phong.

“Tùy tiện, muốn làm gì thì làm.”

Sau khi thấy Sở Tiêu Tiêu cất thùng gỗ Tịnh Hồn Thuỷ vào trong nhẫn không gian mang đi, Diệp Phong gật đầu thầm nghĩ: “Có lẽ Sở Tiêu Tiêu có thể phá của được nhiều Tịnh Hồn Thuỷ hơn, cho dù tất cả mọi người trong tông môn đều dùng thứ này thì chỉ sợ cũng không dùng hết được một thùng, trước khi phi thăng lên thượng giới, trong tay ta cũng không thể để lại bất cứ thứ gì, cần thiết sử dụng hết toàn bộ.”

Những thứ này chỉ tương đối quý giá đối với Huyền Thiên Đại Lục mà thôi, Diệp Phong từ khi bắt đầu đến bây giờ cũng chưa từng để vào mắt, hắn biết, chỉ có không ngừng biến cường, không ngừng tiến vào giao diện cấp cao hơn, hắn mới có cơ hội sử dụng hết những thứ đồ trân quý hơn.

Chương 163: Tiêu trưởng lão, ngươi bảo loại nước này quý hiếm sao?

Vẫn còn một chặng đường dài phía trước cho con đường phá của của riêng hắn!

……

Bên kia!

“Chúng ta sắp tới Tinh Hồn Tông, lát nữa các ngươi đều không cần nói chuyện, để ta đích thân cảm tạ Diệp Phong!”

Đứng trên Cự Kiếm phi hành Linh Khí có thể chở được bảy tám người, nhìn Tinh Hồn Tông càng ngày càng gần, Hoàng Đại Hải cũng lộ ra vẻ chờ mong.

Một người có thể tùy tiện ném loại thể chất khủng bố như Đấu Chiến Thánh Thể cho nhi tử của mình, hắn thật sự rất muốn nhận thức đối phương!

Đương nhiên việc quan trọng nhất vẫn là bàn bạc với tông chủ Tinh Hồn Tông về việc phân chia lợi nhuận bán ra Huyết Tham Đan.

Lần này hắn đã quyết định trước khi đến đây, chính là trong vòng mười năm, toàn bộ tiền lợi nhuận từ việc bán Huyết Tham Đan sẽ giao cho Tinh Hồn Tông, mười năm sau hai bên sẽ chia đôi!

Oanh!

Nhưng mà khi Hoàng Đại Hải, Hoàng Tiểu Phi, Mạnh Hải Phong vừa mới dừng lại trước cổng tông môn Tinh Hồn Tông, từng đạo hơi thở khủng bố lập tức bao phủ lấy bọn họ.

“Hội trưởng, dưới thực lực đã độ kiếp Cảnh bốn trọng của ta, rất nhiều hơi thở này khiến ta cảm giác được hơi thở của tử vong, ngươi có biết thực lực của bọn họ không?”

Mạnh Hải Phong lúc này mang theo vẻ mặt hoảng hốt đứng bên

cạnh Hoàng Đại Hải lên tiếng hỏi.

“Đừng nói nữa, ta chỉ mới chịu qua một đạo Thiên Đạo lôi kiếp, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngươi không phát hiện ra thực lực của bọn bọ thì ta cũng không phát hiện ra!”

“Lần trước ngươi cũng không nói với ta Tinh Hồn Tông này khủng bố như vậy!”

Hoàng Đại Hải lúc này đang muốn phát điên, mẹ nó, điều này khác xa với những gì Mạnh Hải Phong nói với hắn lúc trước!

“Hội trưởng, này, này ta cũng không biết sao lại thế này, khi ta tới đây, thực lực mạnh nhất trong tông môn này chính là đại yêu hóa hình từng chịu qua hai đạo Thiên Đạo lôi kiếp, còn lại chính là Bạch Thiên Hồng, Hạ Thiên Vũ, La Khải, thực lực của bọn họ cũng giống ta, nhưng ta thật sự không biết vài đạo hơi thở khủng bố đột nhiên xuất hiện kia!”

Mạnh Hải Phong lúc này cũng bất đắc dĩ giải thích.

“Được rồi, thu hồi hơi thở uy áp hết đi, bọn họ là khách nhân của Tinh Hồn Tông chúng ta.”

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết mới chú ý tới Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Hải Phong, vội vàng lên tiếng nói với mọi người.

Hô!

Khi hơi thở uy áp đang bao phủ bọn họ biến mất, cả ba người đều thở phào nhẹ nhõm.

Đồng thời ba người bọn họ cũng chú ý tới đám người khủng bố này thế nhưng đang ngồi vây quanh bên đống đan dược cao như ngọn núi nhỏ, ăn từng ngụm từng ngụm đan dược, giống như những viên đan dược này không cần phải tốn tiền.

“Lạc tông chủ, vị này là Hoàng Đại Hải, hội trưởng Thần Hải Thương Hội của chúng ta.”

“Lần này chúng ta đến đây thật ra là…”

Ngay khi Mạnh Hải Phong muốn nói ra mục đích đến đây lần này của họ, thì đột nhiên bị Hoàng Đại Hải ở bên cạnh cắt ngang.

“Lạc tông chủ, vừa lúc chúng ta ra ngoài làm việc, hôm nay tình cờ đi ngang qua quý tông, chờ ngày nào đó ta sẽ tự mình chuẩn bị hậu lễ tiến đến bái phỏng, hôm nay đã quấy rầy, chúng ta liền đi trước.”

Nói xong, Hoàng Đại Hải mang theo Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Hải Phong đang choáng váng một lần nữa bước lên Cự Kiếm phi hành Linh Khí nhanh chóng rời khỏi Tinh Hồn Tông.

Mà động tác của Hoàng Đại Hải cũng khiến người nhìn chết sững.

"Mặc dù ta không biết đang xảy ra chuyện gì!"

"Nhưng chúng ta cứ ăn đan dược tiếp đi, ăn xong sớm giải thoát sớm!"

Nhìn ba người rời đi, Lạc Thiên Tuyết lên tiếng nhắc nhở mọi người.

...

"Hội trưởng, chuyện gì xảy ra vậy, không phải chúng ta đến đây để bàn bạc việc phân chia lợi nhuận từ việc buôn bán Huyết Tham Đan hay sao?"

Sau khi rời khỏi Tinh Hồn Tông, Mạnh Hải Phong thấy rất khó hiểu dò hỏi Hoàng Đại Hải.

"Còn bàn bạc?"

"Vừa rồi các ngươi có chú ý đến bọn họ đang ăn đan dược gì không?"

"Viêm Huyết Hoạt Thể Đan cửu phẩm, hơn nữa viên nào cũng là cửu vân!"

"Các ngươi có biết một viên đan dược cấp bậc này trị giá bao nhiêu không?"

"Mà vừa nãy Viêm Huyết Hoạt Thể Đan chất lên như ngọn núi nhỏ, e là phải được một vạn viên!"

Nói đến đây, Hoàng Đại Hải lộ ra vẻ mặt vô cùng đau lòng, đó đều là tiền cả, rất nhiều rất nhiều tiền đấy. Thế mà những người kia ăn cứ như ăn đường đậu, thậm chí còn ăn với vẻ mặt đau đớn!

"Tiểu Phi à, hơn mười năm chịu oan ức của ngươi, so với bọn họ thì những hành động trong quá khứ của ngươi hoàn toàn không xứng với hai chữ phá của!"

Hô!

Hoàng Đại Hải thở một hơi dài, tiếp tục nói với hai người: "Đối với tông môn phá của kiểu này thì dù cho bọn họ lợi nhuận của mười năm, sợ rằng bọn họ cũng chê thôi. Chúng ta cứ quay về nghiên cứu làm việc gì khác đi, chứ không sẽ trắng tay thật đấy!"

Hít!

Nghe thấy thế, Hoàng Tiểu Phi và Mạnh Hải Phong cũng không nhịn được hít một hơi khí lạnh!

Mặc dù cho Thần Hải Thương Hội bọn họ đan phương nhưng bất kể là thu mua, trồng trọt linh thảo cần thiết, bồi dưỡng Luyện Đan Sư, tiêu thụ ở đông đảo các thành trấn, đều là những việc mà bọn họ phải phụ trách!

Ngay cả như vậy, thì thà mười năm đầu tiên bọn họ không cần lợi nhuận, nhưng không được lại còn phải lớn hơn?

"Các ngươi đừng nhìn ta với ánh mắt đó!"

"Mặc dù nói là chuyện kinh doanh nhưng ta coi trọng Đấu Chiến Thánh Thể mà bọn họ cho nhi tử của ta hơn, đây là một phần ân tình không báo đáp nổi. Cho dù bọn họ muốn lấy Thần Hải Thương Hội của ta, ta cũng thẳng tay đưa cho họ!"

...

Gần chạng vạng tối!

Dưới sự nỗ lực của tất cả mọi người, ba vạn viên Viêm Huyết Hoạt Thể Đan cuối cùng cũng bị ăn hết sạch!

Nói không ngoa chút nào, bây giờ đừng nói đến việc ăn đan dược, sợ rằng bọn họ nhìn thấy đan dược thôi đã buồn nôn rồi!

"Không được rồi, ta nên đi thôi, mẹ nó tông môn này tà dị quá!"

"Vừa đến đã suýt bị Thiên Đạo lôi kiếp đánh chết!"

"Bây giờ thì ăn đan dược, ăn đến mức nôn ra!"

"Sao bây giờ ta lại nhớ đến khoảng thời gian ở Trấn Ma Động nhỉ? Sao ra ngoài lại phải chịu tội thế này!"

Chương 164: Tiêu trưởng lão, ngươi bảo loại nước này quý hiếm sao? (2)

Tiêu Trần đang đi về nơi ở, lúc này cũng sắp điên thật rồi, mặc dù tông môn này có rất nhiều điều khiến hắn yêu thích nhưng cũng có không ít điều giày vò hắn!

"Mùi gì thế nhỉ?"

"Mùi trà rất nồng!"

Bỗng nhiên ngửi thấy một mùi trà, Tiêu Trần đi theo hương trà nhanh chóng đến chỗ ở của Sở Tiêu Tiêu.

"Tiêu Tiêu, không ngờ ngươi còn có kỹ thuật pha trà đấy!"

"Hương trà này nồng thật, mau pha cho ta một chén để nếm thử đi, vừa nãy ăn nhiều đan dược như thế, đúng lúc đang miệng đắng lưỡi khô."

Tiêu Trần nhìn thấy Sở Tiêu Tiêu đang pha trà ở trong viện, vội vàng cười lớn nói.

"Được!"

Sau khi nghe thấy thế, Sở Tiêu Tiêu đang tập trung pha trà cũng đáp lại nhưng khi nàng ngẩng đầu lên nhìn thấy người đến là Tiêu Trần thì vẻ mặt lại biến thành lúng túng: "Tiêu trưởng lão, thật ngại quá, ngươi không uống được trà này!"

"Hả?"

"Vì chưa ủ xong trà sao?"

Nghe thấy vậy, Tiêu Trần nghi ngờ hỏi.

"Không phải!"

"Tất cả mọi người trong tông môn đều có thể uống, bao gồm cả Tiểu Hoàng Cẩu nhưng duy chỉ có ngươi không thể uống."

Nhìn Tiêu Trần, Sở Tiêu Tiêu vẫn hơi lúng túng giải thích.

Đến chó còn uống được mà chỉ có ta là không được uống?

Tiêu Trần nghe xong thì tức điên lên ngay lập tức, hỏi lại Sở Tiêu Tiêu một lần nữa: "Tiêu Tiêu, nếu như ngươi không cho ta một lời giải thích hợp lý thì ta phải đi tranh luận phải trái chuyện này với tông chủ!"

Hắn là ai, lão đại có thể phi thăng bất cứ lúc nào nhưng vây giờ lại bị tông môn đối xử như thế này, hắn tỏ vẻ không chịu được sự ấm ức này!

"Tiêu trưởng lão, cho dù ngươi đi tìm tông chủ cũng vô dụng thôi, đây là yêu cầu của Diệp Phong. Ngươi cũng biết đấy, tông chủ không dạy bảo được đại đệ tử phá của kia của nàng đâu!"

Sở Tiêu Tiêu không thể làm gì khác ngoài việc lôi Diệp Phong ra.

"Diệp Phong?"

"Vậy hắn có nói lý do vì sao không cho ta uống không?"

Nghe thấy đây là yêu cầu của Diệp Phong, lập tức Tiêu Trần cũng không nóng nảy nữa, hắn sợ Diệp Phong ve vẩy ống tay áo trống với mình!

"Hắn nói rằng sợ ngươi bay đi!"

Sở Tiêu Tiêu cũng nói thẳng ra nguyên lời của Diệp Phong.

"Sợ ta bay đi?"

Nghe thấy thế, Tiêu Trần cũng tỏ vẻ nghi hoặc khó hiểu.

"Mẹ nó!"

"Mau, mau cho ta xem nước mà ngươi pha trà đi!"

Trong giây lát, Tiêu Trần chợt nghĩ đến một vấn đề mà Diệp Phong đã từng hỏi hắn, điều này khiến hắn đoán nước pha trà rất có thể là bảo bối tịnh hóa thần hồn.

"Nước pha trà?"

"Bên trong bình tưới hoa bên kia còn thừa một ít đấy."

Sở Tiêu Tiêu nhìn Tiêu Trần đang cực kỳ hoảng sợ, tiện tay chỉ vào một bình tưới hoa cách đó không xa.

Trợn mắt!

Nhưng sau khi Sở Tiêu Tiêu nhìn thấy Tiêu Trần cầm bình tưới hoa lên uống thì ngu toàn tập!

"Một ít!"

"Mẹ nó, đúng là chỉ có một ít, không đủ một hớp nữa!"

Âm trầm chửi bậy một trận, Tiêu Trần cũng nhắm hai mắt lại bắt đầu kiểm tra sự biến hóa của thần hồn mình.

"Tịnh Hồn Thủy!"

"Quả nhiên là Tịnh Hồn Thủy!"

Mấy phút sau, khi Tiêu Trần mở hai mắt ra, trong mắt toát lên vẻ khiếp sợ và tiếc nuối.

Mặc dù hắn chưa từng có được Tịnh Hồn Thủy nhưng đã từng đọc

được thông tin có liên quan đến Tịnh Hồn Thủy trong một quyển sách, mà tác dụng của Tịnh Hồn Thủy hắn vừa uống đối với thần hồn giống hệt với tác dụng của Tinh Hồn thủy trong ghi chép.

Nếu có được sớm hơn một chút thì cho dù là có được sau khi vượt qua đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ tám, hắn cũng sẽ tịnh hóa thần hồn đến cực hạn mà không chút do dự. Nhưng bây giờ hắn thật sự không dám, một khi tịnh hóa đến cực hạn thì hắn thật sự phải phi thăng lên Thượng giới!

"Tiêu Tiêu, ngươi không biết, không trách ngươi!"

"Loại nước này cực kỳ quý hiếm, ngươi có thể pha trà cho người trong tông môn uống nhưng tuyệt đối không được dùng để tưới hoa."

Lúc này Tiêu Trần lên tiếng nhắc nhở Sở Tiêu Tiêu.

Rất quý hiếm?

Sở Tiêu Tiêu nghe thấy thế thì thẳng tay lấy thùng gỗ lớn cấp độ cự vô bá từ trong nhẫn không gian ra.

"Tiêu trưởng lão, ngươi bảo loại nước này rất quý hiếm?"

Sở Tiêu Tiêu vỗ vỗ vào vách thùng của thùng gỗ lớn, vẻ mặt vô cùng ngờ vực hỏi ngược lại Tiêu Trần.

"Tiêu trưởng lão, ngươi làm sao thế?"

Nhìn Tiêu Trần bỗng nhiên hướng mặt đến hoàng hôn, dưới ánh chiều tà, chỉ để lại cho nàng một bóng lưng hiu quạnh, điều này khiến Sở Tiêu Tiêu có chút lo lắng nên hỏi han.

"Không sao đâu, ngươi cứ pha trà tiếp đi, nhớ rằng nhất định phải bảo tất cả mọi người trong tông môn đến uống, đối với bọn họ thì thứ này trăm lợi không hại!"

"Còn ta, cứ để ta một mình yên tĩnh một lúc đi!"

Hối hận!

Tiêu Trần thật sự hối hận, trước kia không nên đến đây. Mẹ nó, tông môn này căn bản không phải chỗ cho người ở, mẹ kiếp, quá phung phí, quá phá của!

"Tiêu Tiêu, ngươi đang pha trà sao?"

Ngay tại lúc Tiêu Trần đang một mình tận hưởng hoàn hôn, tiếng nói của Sở Hồng Sơn bỗng nhiên vọng từ đằng xa đến.

"Tiêu trưởng lão, ngươi cũng ở đây sao/"

Đi vào viện nhìn thấy Tiêu Trần đang một mình tận hưởng tà dương, Sở Hồng Sơn cũng tỏ vẻ ngạc nhiên.

"Gia gia, uống một hớp trà đi."

Lúc này Sở Tiêu Tiêu bưng một chén nước trà đã ủ xong đưa cho Sở Hồng Sơn.

"Được, vừa mới ăn xong một đống đan dược, đang lúc miệng đắng lưỡi khô."

Hả?

Nghe thấy lời này của Sở Hồng Sơn, Sở Tiêu Tiêu cũng tỏ vẻ cực kỳ khó hiểu bởi vì vừa nãy Tiêu Trần cũng nói y như vậy.

"Gia gia, Tiêu trưởng lão, có phải Diệp Phong thiên vị các ngươi không?"

"Không bảo với ta, cũng không gọi Lãnh Vô Phong, sợ rằng cũng không gọi cả Ngũ Thiên Kiêu, chỉ chuẩn bị riêng cho những trưởng lão các ngươi thôi. Mặc dù không biết rốt cuộc các ngươi đã ăn đan dược gì nhưng bây giờ ta thấy hâm mộ một cách khó hiểu, đồ mà tên phá của kia lấy ra đều là đồ tốt thôi!"

...

Đó là thiên vị sao?

Đó là muốn chúng ta ăn đến chết!

Ngươi còn hâm mộ?

Chúng ta ước gì các ngươi có thể chia sẻ đôi phần với chúng ta đấy, nhưng tên phá của kia không cho!

Chương 165: Đinh Nghị đến so Hồn Linh Cầu với ta?

Nghe thấy những lời của Sở Tiêu Tiêu, cả Sở Hồng Sơn và Tiêu Trần đều nở một nụ cười gượng gạo.

"Cái này, đây là..."

Sau khi Sở Hồng Sơn nhấp một hớp trà, bỗng nhiên phác giác ra điều gì đó, chưa nói hết câu đã vội vàng nhắm mắt lại.

"Đám người các ngươi coi như gặp may rồi!"

"Một khi thần hồn được tịnh hóa đến cực hạn thì cho dù là đang luyện đan, luyện khí, nấu nướng đều sẽ có được sự thăng cấp nằm ngoài sức tưởng tượng."

Nghĩ đến đây, trong mắt Tiêu Trần một lần nữa lóe lên vẻ đau lòng, mặc dù cũng có đôi chút tác dụng với người khác nhưng trong mặt hồn tu thì cho những người này dùng chỉ đang phí của mà thôi!

Điều này giống như giao linh khoáng cực phẩm cho hồn tu vậy, một người mù chế tạo đến đâu cũng có thể chế ra một thứ gì đó nhưng linh khoáng cực phẩm kia lại bị lãng phí một cách vô ích.

Mấy phút sau.

"Trà ngon!"

"Đây là trà ngon!"

"Mà thần hồn của ta xảy ra ít thay đổi, trở nên thuần túy hơn!"

"Tiêu Tiêu, có phải Diệp Phong cho ngươi lá trà này không, sợ rằng

cũng chỉ có tên phá của kia mới có thể lấy ra loại lá trà có thể tịnh hóa thần hồn này."

Nhận thấy sự thay đổi trong thần hồn của mình, Sở Hồng Sơn nhìn Sở Tiêu Tiêu với vẻ khiếp sợ!

"Thả ta ra!"

"Tiêu Tiêu, ngươi mau thả ta ra, ngươi xem ta có đập chết gia gia nhà ngươi không!"

"Lá trà mẹ gì, gia gia ngươi đúng là đang phung phí của trời, chẳng biết mẹ gì mà kêu lá trà ủ ra Tịnh Hồn Thủy, mẹ kiếp, ta thật sự không chịu nổi!"

???

Nhìn Tiêu Trần lấy Thiên Cấp lô đỉnh ra muốn liều mạng với mình, Sở Hồng Sơn chết lặng toàn tập, hắn hoàn toàn không biết điều gì khiến Tiêu Trần nổi giận như vậy!

"Gia gia, thứ quý giá chân chính không phải lá trà mà là nước pha trà."

Sở Tiêu Tiêu cười gượng giải thích với Sở Hồng Sơn.

Có điều nàng biết Tiêu Trần cũng không muốn ra tay thật, nếu không sao nàng có thể giữ hắn lại được.

Hả?

Đúng lúc này, Tiêu Trần bỗng nhiên nhận ra một luồng khí tức quen thuộc, điều này khiến vẻ mặt hắn đột nhiên thay đổi, nhẹ nhàng đánh văng Sở Tiêu Tiêu đang giữ chặt mình ra, phóng thẳng cự đỉnh đang cầm tỏng tay lên trời và đồng thời hét to: "Sở trưởng lão, thay ta nói nói lại với Diệp Phong một tiếng, nói ra đi rồi, sau này chắc không về nữa đâu!"

???

Nghe thấy vậy, nhìn Tiêu Trần nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt, hai ông cháu Sở Hồng Sơn và Sở Tiêu Tiêu trợn mắt nhìn

nhau, vẻ mặt chết lặng.

Không phải chỉ đoán sai trà với nước thôi sao?

Vả lại nước kia chắc chắn là do Diệp Phong lôi ra, bởi vì chút chuyện này mà ngươi rời khỏi tông môn hay sao?

...

"Đinh! Nhắc nhở ký chủ, Đinh Nghị đang lao thẳng về hướng tông môn, Tiêu Trần không muốn liên lụy đến tông môn nên đã rời khỏi tông môn, chuẩn bị dẫn dắn hắn đi."

"Đinh! Nhắc nhở ký chủ, với thực lực hiện tại, Tiêu Trần không phải là đối thủ của Đinh Nghị."

Chuyện gì đây?

Đang nằm trong nơi ở của mình, Diệp Phong nghe thấy liên tục hai tiếng nhắc nhở của hệ thống thì ngẩn cả ra.

Đinh Nghị kia thật sự tùy tiện ở lại Huyền Thiên đại lục hai trăm năm chưa phi thăng lên thượng giới?

Trước đây Diệp Phong thêu dệt vô cớ là vì thật sự không ngờ Đinh Nghị này lại chưa phi thăng thật.

"Hệ thống, bây giờ ta đi cứu viện Tiêu Trần còn kịp không?"

Bây giờ Diệp Phong cũng có chút lo lắng đến an nguy của Tiêu Trần, vội vàng hỏi hệ thống.

"Đinh! Mặc dù Tiêu Trần không phải đối thủ của Đinh Nghị nhưng vẫn chống đỡ được một khoảng thời gian, túc chủ cưỡi Phệ Huyết Đường Lang đuổi theo là kịp."

Hai phút sau.

"Chủ nhân, ngài tìm ta có việc gì?"

Sau khi Phệ Huyết Đường Lang đi đến chỗ ở của Diệp Phong, cũng tò mò hỏi.

"Đừng nói nhảm nữa, mau biến thân đi, chúng ta đi cứu viện Tiêu trưởng lão!"

Đại điện tông môn!

"Tên phá của này dẫn theo Phệ Huyết Đường Lang làm gì?"

Ý thức được việc Diệp Phong rời đi, Lạc Thiên Tuyết đứng ở cửa đại điện bỗng nhiên cũng có chút bất an, mặc dù sắp đến tối rồi nhưng nàng thật sự sợ sau khi trở về Diệp Phong sẽ lại góp một viên gạch nữa cho tông môn!

...

"Tiêu Trần, không ngờ ngươi có thể trốn ra khỏi Phệ Hồn Đại Trận của sư tôn, đúng là khiến ta kinh ngạc!"

Đinh Nghị cười gằn thành tiếng nhìn Tiêu Trần ở trước mặt không còn chạy trốn nữa.

"Muốn đấu thì đấu!"

"Đừng nói nhảm!"

Nói xong một luồng sức mạnh thần hồn kinh khủng bộc phát ra từ trong hai mắt của Tiêu Trần!

"Mới bắt đầu đã lấy ra võ kỹ Thần Hồn ở đáy hòm, thật sự cho rằng ta vẫn là ta của hai trăm năm trước sao!"

"Trái lại ta muốn xem sức mạnh thần hồn của ngươi duy trì được lao lâu!"

Nhìn thấy Tiêu Trần trực tiếp động thủ, tỏng nháy mắt Đinh Nghị cũng nổi giận vô cùng, một luồng sức mạnh thần hồn hơn xa Tiêu Trần nổ bắn ra từ trong mắt hắn!

Lặng ngắt như tờ!

Nhìn thì như hai người đang đối địch với nhau trên không trung nhưng nếu có người dám tiến vào bên trong phạm vi năm trăm mét của hai người thì sóng va chạm thần hồn của họ cũng đủ để

dễ dàng phá hủy thần hồn của kẻ đó.

Thần hồn chết, nhục thân sống!

Đối mặt với sự tàn sát của hồn tu, cuối cùng chỉ để lại vô số người thiểu năng, nếu những người thiểu năng này không có người chăm sóc thì cũng dần cạn kiệt sinh lực và chết hoàn toàn theo thời gian!

Ba phút sau.

Đinh Nghị lùi lại một bước, còn Tiêu Trần thì lùi lại liên tiếp ba, năm bước, trên mặt hiện rõ vẻ mệt nhọc.

"Yên tâm, ta sẽ không tùy tiện giết ngươi đâu."

"Ngươi bị sư tôn phong ấn hai trăm năm, sợ rằng góp nhặp được không ít Hồn Linh Cầu, để ta xem rốt cuộc ngươi có thể kiên trì được bao lâu."

Nói xong, trong tay Đinh Nghị xuất hiện một Hồn Linh Cầu to bằng quả bóng chuyền, lại nhìn Tiêu Trần ở phía đối diện, trong mắt không khỏi lộ ra vẻ đắc ý.

Có thể rèn luyện Hồn Linh Cầu to bằng quả bóng chuyền, đây là công sức hai trăm năm của hắn!

Mà dựa vào hiểu biết của hắn về thực lực của Tiêu Trần thì Hồn Linh Cầu mà đối phương rèn luyện ra cùng lắm cũng chỉ to bằng quả bóng bàn!

Chương 166: Mắt trận kia thật sự là do ta phá hủy, ta chứng minh điều đó thì sao?

Đây chính là khoảng cách về sức mạnh thần hồn của hai người!

Muốn liều mạng tiêu hao với ta?

Mẹ kiếp, ngươi có biết tông môn mà ta gia nhập là tông môn phá của cỡ nào không?

Nhìn thấy Hồn Linh Cầu mà Đinh Nghị lấy ra, Tiêu Trần cười, chỉ cần đối phương không gọi người giúp thì cho dù sức mạnh thần hồn của đối phương ở trên mình, dựa vào một trăm Linh Hồn Cầu to bằng quả bóng rổ mà Diệp Phong cho mình trước đây, hắn còn phải sợ gì!

Chất lượng không đủ thì góp số lượng!

"Hồn Linh Cầu to có tí thế mà ngươi còn không biết xấu hổ lấy ra khoe khoang?"

Tiêu Trần nhìn Hồn Linh Cầu to bằng quả bóng chuyền trong tay Đinh Nghị, mặc dù trong lòng hơi kinh ngạc nhưng nghĩ đến một trăm Hồn Linh Cầu kia của mình, hắn hên tiếng trào phúng Đinh Nghị.

Ha ha ha!

Nghe thấy vậy Đinh Nghị cũng không nhịn được cất tiếng cười to, khinh thường nói với Tiêu Trần: "Ngoài miệng thì nói thế, e rằng ở trong lòng, ngươi đã bị Hồn Linh Cầu cấp bậc cự vô bá này của ta làm cho kinh hãi..."

Không để Đinh Nghị nói xong, sau khi hắn nhìn thấy Tiêu Trần lấy ra hai Hồn Linh Cầu to bằng quả bóng rổ thì hai mắt trợn tròn kinh hãi, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

"Không thể nào!"

"Điều này tuyệt đối không thể!"

"Dựa vào thần hồn của ngươi, không thể nào rèn luyện Hồn Linh Cầu đến trình độ kinh khủng thế này, ta không tin!"

Phải nói tâm tính của Đinh Nghị kém cỡ nào nhưng hắn theo học từ Thượng giới, thứ hắn tu luyện là công pháp hồn tu đỉnh cao, cộng thêm trong hai trăm năm này có sự trợ giúp của Kim Hồn Thánh Linh Thụ. Hắn không tin ở Hạ giới nhỏ nhoi này có thần hồn của hồn tu nào có sức chống đỡ vượt qua hắn!

"Không có gì là không thể cả!"

"Hai trăm năm trước ta có thể dựa vào thực lực của bản thân mà treo ngươi lên đánh!"

"hai trăm năm sau ta cũng có thể dựa vào ngoại lực tiếp tục treo ngươi lên đánh!"

"Cũng không ngại nói với ngươi, bây giờ ông đây giàu chảy mỡ, hôm nay ta sẽ nói cho ngươi một sự thật!"

Nghe thấy vậy, Đinh Nghị cũng dần ổn định lại tâm tính của mình, nhìn chằm chằm vào Tiêu Trần đang hào khí ngút trời, lạnh lùng hỏi: "Chuyện gì?"

"Việc ngươi sử dụng Hồn Linh Cầu trong chiến đấu được gọi là tiếp tế, còn việc ông đây sử dụng Hồn Linh Cầu trong tiếp tế được gọi là phá của!"

Ầm!

Nói xong, Tiêu Trần bắt đầu điên cuồng thu lấy sức mạnh linh hồn ở bên trong một quả Hồn Linh Cầu, một luồng sức mạnh thần hồn cuồng bạo tựa như sóng lớn nổ bắn về phía Đinh Nghị.

Nhìn thấy Tiêu Trần xuất thủ lần nữa, Đinh Nghị cũng bắt đầu thu lấy sức mạnh linh hồn từ Hồn Linh Cầu trong tay và bắt đầu một trận chiến tiêu hao mới!

Việc điên cuồng phóng thích sức mạnh thần hồn không hề kiêng kỵ khiến hai người đề tiêu hao hết sức mạnh của một Hồn Linh Cầu trong thời gian một phút ngắn ngủi.

"Phải nói kẻ này thật sự mạnh hơn rất nhiều so với hai trăm năm trước, sức chống đỡ của sức mạnh thần hồn hơn xa ta, ta tiêu tốn một Hồn Linh Cầu to bằng quả bóng rổ mà đối phương mới chỉ tiêu tốn một Hồn Linh Cầu bằng quả bóng chuyền mà thôi."

Lúc bắt đầu hút lấy sức mạnh linh hồn bên trong Hồn Linh Cầu thứ hai, Tiêu Trần cũng bắt đầu âm thầm kinh hãi!

Cách đó không xa!

"Đây chính là các chiến đấu của hồn tu sao?"

"Mẹ nó, đúng là kinh thiên địa, khiếp quỷ thần mà, nếu thời gian kéo dài lâu thêm chút nữa thì ông đây thật sự sẽ ngủ thiếp đi!"

Nhìn hai người trợn mắt nhìn nhau trên không trung, Diệp Phong tê dại!

Nếu không phải Phệ Huyết Đường Lang nói hai người bọn họ vẫn đang chiến đấu, cộng thêm trong phạm vi năm trăm mét quanh hai người tràn ngập thần hồn dao động cực kỳ khủng bố thì hắn thật sự cho rằng hai người đang đọ mắt xem ai kiên trì được lâu hơn!

"Chủ nhân, theo ta thấy thì chỉ cần Tiêu trưởng lão có đủ Hồn Linh Cầu thì sẽ bất khả chiến bại."

Phệ Huyết Đường Lang nhìn thấy Diệp Phong phờ phạc, cũng cố gắng tìm chủ đề nói chuyện, nếu không hắn bỏ lại nó nhìn chằm chằm ở nơi này, nó thật sự không chịu đựng được, trận chiến của hồn tu chẳng đáng xem chút nào!

"Không đâu, tên kia chắc chắn còn át chủ bài nào đó nên cho dù Tiêu trưởng lão có đủ nhiều Hồn Linh Cầu, vẫn không phải đối thủ của hắn."

Nghe thấy thế, Diệp Phong lại đưa ra ý kiến khác biệt. Mặc dù hắn không hiểu nhưng hắn tin tưởng vào kết quả mà hệ thống cho ra.

Mười phút sau.

Sau khi Đinh Nghị tiêu tốn hết mười cái Hồn Linh cầu thì sắp điên toàn tập rồi, mỗi lần hắn dùng hết một Hồn Linh Cầu là một lần thấy đau lòng vô cùng. Trái lại, Tiêu Trần càng dùng càng hưng phấn, đúng là khiến hắn phát điên!

"Đủ rồi!"

"Đùa với ngươi lâu như vậy cũng đến lúc kết thúc rồi!"

Rầm!

Cùng với tiếng nói của Đinh Nghị, một Kim Luân hình tròn chói mắt như mặt trời bỗng nhiên hiện lên từ sau lưng Đinh Nghị, có vô số sợi tơ màu vàng kim có thể nhìn thấy bằng mắt thường nổ bắn

ra từ trong Kim Luân!

"Không hay rồi!"

Tiêu Trần cảm nhận được được bên trong mỗi một sợi tơ màu vàng kim kia ẩn chứa từng đòn công kích thần hồn cực kỳ khủng bố, điều này khiến sắc mặt hắn đại biến, vội vàng phóng xuất ra toàn bộ sức mạnh thần hồn chuẩn bị ngăn cản đòn công kích của đối phương!

Phụt!

Sau khi vô số sợi tơ vàng kim ẩn chứa các đòn công kích thần hồn dễ dàng xuyên thủng tuyến phòng ngự của Tiêu Trần thì xuyên qua toàn bộ đầu của hắn, cũng khiến hắn điên cuồng nôn ra máu tươi, trong nháy mắt sắc mặt đã tái nhợt vô cùng.

"Không chịu nổi một kích!"

Nhìn thấy Tiêu Trần ở đối diện lập tức mất đi sức chiến đấu, Đinh Nghị tỏ vẻ khinh thường giễu cợt nhưng nội tâm lại kích động không thôi, phải biết hắn cũng mới chỉ tu luyện Kim Luân Đế Hồn Công đến tầng thứ nhất thôi nhưng cho dù là thế thì ở giới này, chẳng ai là đối thủ của hắn!

"Sợi tơ vàng kia chỉ làm tổn hại đến thần hồn, đúng là có chút không đơn giản!"

Chương 167: Sâu kiến mà thôi, dựa vào ngươi mà cũng muốn gây hại đến chủ của ta

"Đi thôi, đi xem thương thế của Tiêu trưởng lão thế nào."

Nhìn thấy hai người ở đằng xa cùng rơi từ trên không xuống, Diệp Phong cũng gọi Phệ Huyết Đường Lang đi đến chỗ hai người ở phía xa.

Không phải Diệp Phong không cố ý ra tay trước mà là hắn cũng

không ngờ đòn tấn công của Đinh Nghị lại đột nhiên trở nên mạnh đến vậy, hơn nữa tất cả xảy ra chỉ trong nháy mắt, hắn vừa phản ứng lại.

"Diệp Phong!"

"Suất Bức Huyết!"

"Các ngươi..."

Nhìn thấy một người một yêu tiến đến từ đằng xa, trong lòng Tiêu Trần cũng tràn đầy xúc động, mặc dù hắn đã nhận ra bọn Diệp Phong đến từ lâu rồi nhưng hắn thật sự không ngờ sau khi mình thua trận, bọn họ chẳng những không chạy trốn mà còn đi đến bên hắn.

Suất Bức Huyết?

Nghe thấy lời nói của Tiêu Trần, Diệp Phong tỏ vẻ khiếp sợ hỏi Phệ Huyết Đường Lang ở bên cạnh:

"Ngươi có thêm cái biệt hiệu này từ lúc nào thế?"

"Chuyện đó... bình thường ta rất thích đùa nghịch nên bọn họ đã đặt cho ta biệt hiệu này."

Nghe thấy câu hỏi của Diệp Phong, Phệ Huyết Đường Lang cũng giải thích với vẻ lúng túng.

"Thú vị, thật sự rất thú vị."

"Mặc dù không biết các ngươi là ai nhưng tuyệt đối đừng nói với ta rằng hai tên rác rưởi các ngươi muốn cứu hắn!"

Không chỉ có Tiêu Trần phát hiện ra bọn họ mà Đinh Nghị cũng đã nhận ra từ lâu rồi, nhưng cảm nhận được thực lực của một người một yêu này, hắn thật sự không coi ra gì.

"Được rồi, ta cũng không muốn lãng phí thời gian với hai tên rác rưởi các ngươi."

"Tiêu Trần, ta hỏi ngươi, trước đây làm sao ngươi trốn ra khỏi Phệ

Hồn Đại Trận của sư tôn ta được?"

"Ta cho ngươi một phút đồng hồ để suy xét, nếu ngươi không trả lời thì đừng trách ta biến hai bọn chúng thành tên thiểu năng và yêu đần độn. Hơn nữa trước khi ngươi trả lời câu hỏi này của ta, ta sẽ không giết ngươi, ta có một vạn cách khiến ngươi nói ra đáp án mà ta muốn."

Nghe thấy vậy, Diệp Phong thẳng chân tiến lên một bước nhìn Đinh Nghị, nói: "Trận nhãn của Phệ Hồn Đại Trận gì đó kia là do ta phá hủy, coi như ta cứu Tiêu Trần tiền bối ra ngoài thì sao, ngươi có ý kiến à?"

"Ngươi?"

"Một tên rác rưởi Thần Tàng cảnh tầng chín đỉnh phong mà có thể phá hủy mắt trận của Phệ Hồn Đại Trận do sư tôn ra bày ra?"

"Ha ha ha!"

"Tiểu tử, ngươi đang nói đùa gì với ta thế, nếu ngươi đã nói là do ngươi phá hủy thì trái lại, ta rất muốn biết ngươi phá hủy thế nào."

Nghe thấy lời này của Diệp Phong, Đinh Nghị không nhịn được mà cười phá lên.

"Làm sao để chứng minh được?"

Ngay tại lúc Diệp Phong không biết chứng minh như thế nào, chợt nhìn thấy Kim Luân chói mắt kia ở sau lưng Đinh Nghị, trực tiếp lên tiếng nói: "Nếu ta phá hủy được Kim Luân ở sau lưng ngươi thì sẽ chứng minh được ta đã phá hủy mắt trận kia đúng không?"

Mặc dù rất nhàm chán nhưng sự chế giễu vừa rồi của đối phương lại khiến Diệp Phong cực kỳ khó chịu, hắn nhất định phải chứng minh được bản thân, sau đó sẽ xử lý tên kia!

"Phá hủy Kim Luân của ta?"

Nghe thấy những gì Diệp Phong nói, Đinh Nghị đầu tiên là sửng sốt, sau đó thì không nhịn được mà cười rộ lên, nói: "Được, vậy

ngươi phá hủy thử cho ta xem, chỉ cần ngươi hủy được Kim Luân của ta, ta sẽ tin những lời ngươi vừa nói!"

Aizz!

Tiêu Trần ở bên cạnh nghe thấy thế thì thở dài, mặc dù hắn không biết trước đây Diệp Phong phá hủy mắt trận như thế nào nhưng hiển nhiên Diệp Phong phá được cả mắt trận thì phá đi một cái Kim Luân này của ngươi chẳng khác gì đùa nghịch!

"Tiêu trưởng lão, sao đột nhiên ngươi lại thở dài?"

Phệ Huyết Đường Lang ở bên cạnh nghe thấy tiếng thở dài này thì tò mò hỏi, về phần tên ở phía đối diện kia, nó thật sự không coi ra gì, có tên điên cụt một tay ở đây thì ai mà tổn thương đến Diệp Phong được!

"Tuổi nhỏ không biết sự mạnh mẽ của Diệp Phong, Kim Luân bị hủy, rơi lệ vô ích!"

"Mặc dù là đối thủ nhưng nghĩ đến cảnh ngộ bi thảm mà lát nữa đối phương gặp phải, ta không thể thở dài một tiếng bày tỏ sự tôn trọng sao?"

Nghe được lời giải thích của Tiêu Trần, Phệ Huyết Đường Lang cũng không nhịn được mà nở nụ cười gượng, phải nói sự tôn trọng này cũng đúng chỗ thật!

"Đến đây!"

"Không phải ngươi muốn phát hủy Kim Luân của ta sao?"

"Mau ra tay đi, ta nôn nóng lắm rồi, tên rác rưởi như ngươi tuyệt đối đừng khiến ta thất vọng!"

Đinh Nghị ở bên kia thấy mãi Diệp Phong vẫn chưa động thủ, không nhịn được mà gào lên.

"Thần Mắt Hủy Diệt!"

Đôi mắt của Diệp Phong lập tức biến thành đôi đồng tử hắc ám quỷ dị, một luồng hơi thở cũng theo đó chợt lóe lên rồi biến mất!

Phụt!

Cùng với việc Kim Luân đột nhiên bị phá hủy, Đinh Nghị chưa kịp phản ứng đã đột nhiên phun ra một ngụm máu tươi, sắc mắt cũng trở nên trắng bệch giống như Tiêu Trần.

Kim Luân bị hủy rồi!

Thần hồn bị trọng thương!

Mà điều khiến Đinh Nghị cảm thấy sụp đổ chính là muốn đúc lại Kim Luân không những cần đến sự trợ giúp của Kim Hồn Thánh Linh Thụ mà còn cần một vài linh thảo linh hồn chỉ có ở Thượng giới mới đúc lại được.

Về phần tiêu tốn bao nhiêu thời gian và sức lực, bây giờ đã không còn quan trọng nữa.

"Diệp Phong, mau cản hắn lại, hắn lại muốn gọi người rồi!"

Tiêu Trần ở bên cạnh sau khi nhìn thấy trong tay Đinh Nghị bỗng nhiên xuất hiện một miếng ngọc bội màu vàng kim thì vẻ mặt thay đổi, hắn vội vàng nhắc nhở Diệp Phong.

"Tiêu lão, chẳng phải ngươi không dám phi thăng lên Thượng giới bởi vì sợ Kim Luân Đại Đế chó má đó sao?"

"Hôm nay nhân cơ hội này, ta sẽ khiến ngươi yên tâm!"

"Sau này thong thả làm trưởng lão trong tông môn đi, đến lúc đó chúng ta cùng nhau phi thăng lên Thượng giới, phá của tiếp!"

Nghe thấy lời nhắc nhở của Tiêu Trần, Diệp Phong chẳng thèm để ý mà nói những lời này với Tiêu Trần.

Tiêu Trần nghe thấy vậy thì ngu toàn tập, trong lòng hắn bỗng nhiên có một phỏng đoán cực kỳ kinh khủng, điều này khiến toàn thân hắn run lên mất khống chế, suy đoán này thật sự khủng bố quá mức rồi!

Chương 168: Sâu kiến mà thôi, dựa vào

ngươi mà cũng muốn gây hại đến chủ của ta (2)

"Hệ thống, lát nữa đợi đến khi ta gặp nguy hiểm thì để tên điên cụt một tay ra ngoài, trái lại ta muốn nhìn xem hình chiếu của Kim Luân Đại Đế chó má kia trâu bò đến đâu!"

Lúc này Diệp Phong bắt đầu trò chuyện với hệ thống.

"Đinh! Hệ thống có đề cử tốt hơn từ các thành viên của đội bại gia hộ vệ, có thể dựa vào hình chiếu để kéo bản tôn của đối phương từ trên Thượng giới xuống, đến lúc ấy xử lý thế nào thì tùy vào tâm trạng của ký chủ!"

???

Nghe thấy lời nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong ngu toàn tập!

Mẹ nó, lại còn có thể kéo bản thể của đối phương từ trên Thượng giới xuống?

Rốt cuộc thành viên chính thức của đội bại gia hộ vệ trâu bò đến mức nào!

"Khoan đã!"

"Hệ thống, Kim Luân Đại Đế này ở Thượng giới mạnh cỡ nào? So với Vô Cực Thánh Địa kia của sư tôn thì sao?"

Lúc này Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, lập tức hỏi hệ thống.

"Đinh! Kim Luân Đại Đế có thể một mình đánh xuyên qua toàn bộ Vô Cực Thánh Địa!"

Mẹ kiếp!

Nghe thấy điều này, Diệp Phong bùng nổ, thậm chí còn sởn gai ốc khắp người, hắn biết đội bại gia hộ vệ rất mạnh nhưng mẹ nó, có phải mạnh hơi quá đà rồi không!

"Đinh! Nhắc nhở kí chủ, Thượng giới không phải điểm kết thúc, chỉ có cường giả đỉnh cấp ở bên trong giới diện cấp cao nhất mới có thể khiến cho thành viên chính thức của đội bại gia hộ vệ cảm thấy hơi khó giải quyết. Mà bên trong qua trình ngài phá của, sẽ có xác suất thu được phần thưởng ẩn giấu, hệ thống phân phát những phần thưởng này cho thành viên dự bị của đội bại gia hộ vệ quân!"

Phần thưởng ẩn giấu?

Điều này chẳng phải có nghĩa là chỉ cần ta phá của điên cuồng, cũng tức là đang bồi dưỡng những đội bại gia hộ vệ dự bị sao? Chỉ cần ta phá của đủ nhiều, đủ mãnh liệt thì bọn họ sẽ có được càng nhiều tài nguyên, xác suất trở thành đội bại gia hộ vệ chính thức càng cao hơn?

Mẹ nó, loại cảm giác tham gia này sướng quá đi mất!

Thậm chí Diệp Phong còn bắt đầu ảo tưởng mười tên của đội bại gia hộ vệ chính thức biến thành nghìn nghìn vạn vạn tên.

"Đinh Nghị, Kim Luân của ngươi đâu!"

"Rốt cuộc là kẻ nào dám phá vỡ KIm Luân của đệ tử ta!"

Ngay tại lúc Diệp Phong đang ảo tưởng về tương lai, cùng với một tiếng gầm, một luồng khí tức khủng bố trấn áp thiên địa ầm ầm phủ xuống khu vực này!

"Đây chính lầ hình chiếu của Kim Luân Đại Đế?"

Nhìn thấy trên không trung có một người mặc đạo bào màu vàng kim óng ánh, theo sau có chín Kim Luân to lớn, hùng tráng. Tinh thần Diệp Phong chấn động, mẹ nó, thật sự cách ra sân và tạo hình của đối phương quá đẹp trai!

"Sư tôn!"

"Hai trăm năm trước đệ tử bị người ta treo lên đánh!"

"Hai trăm năm sau đệ tử bị người ta đánh vỡ Kim Luân!"

"Đệ tử khiến ngài thất vọng rồi!"

Nghĩ đến việc bị sư tôn giận dữ mắng mỏ, Đinh Nghị dứt khoát ngăn chặn miệng của Kim Luân Đại Đế trước, nói ra lời của sư tôn khiến sư tôn không còn lời nào để nói!

"Ta, ta, mẹ nó..."

Nghe thấy những lời này của Đinh Nghị, Kim Luân Đại Đế tức giận đến mức suýt thì hụt hơi, bây giờ hắn càng nhìn Đinh Nghị càng tức điên, hắn tiếc hận tại sao mình lại thu nhận một đệ tử vô dụng như vậy ở Hạ giới!

"Sư tôn, chính là tên thanh niên này đã phá Kim Luân của đệ tử, thậm chí đệ tử còn không biết hắn đã phá như thế nào, hơn nữa người phá hủy mắt trận của Phệ Hồn Đại Trấn, cứu Tiêu Trần ra ngoài cũng là hắn!"

Nghĩ đến việc Kim Luân của mình bị hủy, Đinh Nghị cũng nóng ruột dẫn sự chú ý của Kim Luân Đại Đế lên người Diệp Phong.

"Sâu kiến mà thôi!"

"Không màng thật giả, giết!"

Nghe thấy lời của Đinh Nghị, Kim Luân Đại Đế duỗi ngón tay ra chỉ vào Điệp Phong, chỉ cần một ý niệm của hắn là lập tức xóa bỏ được thần hồn của Diệp Phong!

"Sâu kiến mà thôi!"

"Dựa vào ngươi mà cũng muốn gây hại đến chủ của ta!"

Ngay tại lúc Kim Luân Đại Đế chuẩn bị ra tay, cùng với một vết nứt xuất hiện trong không gian, một luồng khí tức càng kinh khủng hơn lập tức bao trùm lấy khu vực này.

Giờ khắc này, luồng uy áp đang trấn áp trên người Diệp Phong, Phệ Huyết Đường Lang và Tiêu Trần lập tức biến mất sạch sẽ, cả ba người đều khôi phục khả năng cử động.

"Ai!"

"Lần này là người nào của đội bại gia hộ vệ chính thức đây?"

Lúc này ánh mắt của Diệp Phong cũng dán chặt vào trên vết nứt không gian, dù sao ngoại trừ tên điên cụt một tay ra thì hắn chưa từng nhìn thấy người thứ hai của đội bại gia hộ vệ quân chính thức đâu.

(đại hán đầu trọc có dáng người khôi ngô: Lần trước ta đã bước một chân ra rồi nhưng chủ của ta là ngươi đã bảo ta cút về, ta cũng muốn ra ngoài hóng gió mà!)

Một vệt vàng rực!

Chờ đã!

Kim giáp!

Mẹ kiếp, người ra ngoài không phải là người của đội bại gia hộ vệ dự bị đấy chứ? Để lại cho Kim Luân Đại Đế một chút tôn trọng được không!

“Diệp Nhất, bái kiến ngô chủ!”

Sau khi Kim Giáp Hộ Vệ hoàn toàn đi ra khỏi khe hở không gian, trực tiếp quỳ gối trước mặt Diệp Phong, khuôn mặt mang vẻ kích động la lớn.

“Nghiệt đồ!”

“Ngươi rốt cuộc đã trêu chọc cái quái gì thế này!”

Kim Luân Đại Đế nhận thấy hình chiếu không thể động đậy dưới uy áp khủng bố này, trong lòng sinh ra hoảng sợ bay thẳng đến Đinh Nghị đang mộng bức rống giận hét lên.

“Sư tôn, ta, ta cũng không biết!”

“Ta chính là nghe theo mệnh lệnh của ngươi đến đây tróc nã Tiêu Trần, đồng thời hỏi ra ai là người phá huỷ Phệ Hồn Đại Trận, không phải ngươi phân phó cho ta việc này sao!”

Nghe sư tôn giận mắng, Đinh Nghị cũng tủi thân lớn tiếng giải

thích.

“Đánh rắm!”

“Ta khi nào làm ngươi tới tìm Tiêu Trần phiền toái!”

“Ngươi đừng vội ném chuyện này ăn vạ lên người vi sư, còn có, từ giờ phút này trở đi, duyên phận thầy trò của chúng ta đã hết, hình chiếu phân thân này vi sư cũng không cần, ngươi tự cầu phúc cho mình đi!”

Chương 169: Diệp vừa ra tay Kim Luân Đại Đế tâm thái băng rồi

Nói xong, Kim Luân Đại Đế liền chuẩn bị tự bạo hình chiếu phân thân, Kim Giáp tráng hán kia cho hắn một loại cảm giác nguy hiểm vô cùng mãnh liệt, cho dù là thông qua hình chiếu phân thân, đều làm bản tôn như hắn cảm giác được sự sợ hãi!

Hắn không biết tại sao loại người này sẽ xuất hiện ở hạ giới, hiện tại hắn chỉ muốn thoát khỏi đây càng sớm càng tốt , hơn nữa phủi sạch hết tất cả mọi quan hệ ở nơi này!

“Kéo vị bản tôn Kim Luân Đại Đế này từ thượng giới kéo xuống cho ta!”

Nghe được những lời nói của Kim Luân Đại Đế, Diệp Phong làm sao lại không biết đối phương đang muốn chạy, vội vàng ra mệnh lệnh cho Diệp Nhất.

“Diệp Nhất tuân mệnh!”

Giọng nói vừa rơi xuống, Diệp Nhất lập tức hóa thành một đạo kim quang xuất hiện trước hình chiếu phân thân của Kim Luân Đại Đế đang chuẩn bị tự bạo.

“Ngô chủ muốn gặp ngươi, xuất hiện đi!”

Nói xong, đôi tay Diệp Nhất đặt lên hình chiếu phân thân và từ từ xé rách ra một khe hở không gian!

Sau khi cảnh tượng này bị người phía dưới nhìn thấy, giống như hình chiếu của Kim Luân Đại Đế bị xé làm đôi, chẳng qua hình chiếu chỉ là hư ảo, thân thể bị xé rách biến thành một khe hở không gian.

Thượng giới, Kim Luân Cung!

“Không, chuyện này không có khả năng!”

Khi Kim Luân Đại Đế nhìn thấy một vết nứt không gian xuất hiện trước mặt mình, hồn hắn bị dọa sắp không có, hắn chưa từng nghe qua chưa từng nhìn thấy sức mạnh thần thông quảng đại như thế này!

“Nếu chính ngươi không chủ động ra tới, ta đây sẽ giúp ngươi!”

Nói xong, tay phải của Diệp Nhất duỗi thẳng vào khe hở không gian, quỷ dị nhất chính là tay phải của Diệp Nhất đột nhiên xuất hiện từ vết nứt không gian trước mặt Kim Luân Đại Đế trên thượng giới.

Xong rồi!

Kim Luân Đại Đế vừa rồi cũng cố gắng thoát khỏi vết nứt không gian trước mặt, nhưng cho dù hắn có di chuyển như thế nào thì vết nứt không gian cũng sẽ theo sát hắn, nhìn thấy cánh tay phải của Diệp Nhất duỗi ra tới, hắn đã hoàn toàn từ bỏ giãy giụa, thực lực của hai người họ chênh lệch quá lớn!

Hình chiếu vỡ vụn!

Bản tôn buông xuống!

Sau khi Diệp Nhất kéo bản tôn Kim Luân Đại Đế từ trong khe hở không gian ra tới, hình chiếu bị xé rách kia cũng biến mất theo!

Oanh!

Khi Kim Luân Đại Đế hoàn toàn xuất hiện ở Huyền Thiên Đại Lục, trên không trung lập tức vang lên tiếng sấm, lôi vân xuất hiện!

“Ồn ào!”

Nhìn thấy trên không trung ngưng tụ Thiên Đạo kiếp vân, Diệp Nhất lập tức ra tay, một đạo kim sắc quang mang hơn trăm mét chợt lóe lên rồi biến mất, Thiên Đạo kiếp vân đang ngưng tụ trên không lập tức bị chém thành đôi, sau đó bắt đầu tan biến nhanh chóng!

Một người một kiếm trấn Thiên Đạo!

Một người một đao trảm kiếp vân!

Các ngươi có thể thu liễm một chút được không, nếu cứ tiếp tục như vậy, sẽ làm ta sinh ra một loại ảo giác ta cũng làm được!

Nhìn thấy cảnh này, Tiêu Trần ở bên dưới sắp khóc, hắn không muốn thừa nhận đây chính Thiên Đạo lôi kiếp hắn đã từng vô số lần sinh tử chịu đựng qua, cho dù hai lần xuất hiện của Thiên Đạo lôi kiếp gần đây còn mạnh hơn vô số lần chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp hắn đã từng chịu!

“Ngô chủ, đã kéo bản tôn xuống tới!”

“Muốn xử lý cái kia như thế nào?”

Diệp Nhất ở trên không chỉ tay vào Đinh Nghị cách đó không xa, mở miệng hỏi.

“Giết đi!”

Xoát!

Khi lời nói của Diệp Phong vừa rơi xuống, một đạo kim sắc chợt lóe qua, Đinh Nghị thậm chí còn chưa kịp phản ứng trước lời nói của Diệp Phong, cả người đã bị một con đao chém thành hai.

“Ngô chủ, cái này cũng trực tiếp chém sao?”

Diệp Nhất lại chỉ tay vào Kim Luân Đại Đế, nhìn về phía Diệp Phong tiếp tục hỏi.

Rầm!

Nghe được lời này, Kim Luân Đại Đế bị Diệp Nhất xách trong tay

cũng là bị dọa nuốt nước miếng, từ trước đến nay hắn đều không có nghĩ tới, chính mình ở thượng giới chém giết trên vạn năm, cuối cùng sinh tử lại rơi vào tay một người thanh niên ở hạ giới.

“Tiêu lão!”

“Hắn phong ấn ngươi hai trăm năm, thậm chí còn làm ngươi sợ hãi không dám phi thăng thượng giới!”

“Ta đưa ra hai cái kiến nghị, một là trực tiếp giết chết, hai là ngươi nô dịch hắn hai trăm năm, đương nhiên, nếu ngươi còn có ý tưởng khác, ví dụ như tra tấn hắn hai trăm năm đều có thể, nhưng nhất định phải loại bỏ đi tâm ma trong ngươi, nếu không cho dù có phi thăng thượng giới, tâm cảnh của ngươi cũng sẽ xuất hiện vấn đề.”

Diệp Phong lúc này không có đưa ra quyết định, mà là giao quyết định cho Tiêu Trần!

Diệp Phong cũng không biết Kim Luân Đại Đế sớm đã trở thành tâm ma của Tiêu Trần, nếu không phải hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong lúc trước đã đưa ra hai kiến nghị đầu tiên.

Cảm động!

Sau khi Tiêu Trần nghe Diệp Phong nói xong, cảm động rơi lệ!

Ai nói Diệp Phong chỉ biết phá của, mẹ nó, hắn cũng quá biết quan tâm người!

“Diệp Phong, ngươi không chỉ cứu ta thoát khỏi Phệ Hồn Đại Trận, hiện tại còn giúp ta bài trừ tâm ma, chỉ cần ngươi không chê, từ nay về sau, mệnh của lão phu chính là của ngươi!”

Không có cách nào để hồi báo!

Vậy thì dùng thân thể của mình… dùng chính mình báo đáp Diệp Phong!

Làm gì thế?

Hai người các ngươi đang làm trò gì ở đây vậy?

Một người thu mua nhân tâm!

Một người bày tỏ lòng trung thành!

Giết hay không thì nói ra thống khoái a, có thể tôn trọng ta một chút hay không!

Nhìn Diệp Phong và Tiêu Trần kẻ xướng người hoạ, Kim Luân Đại Đế sắp phát điên rồi!

“Phá của!”

“Mẹ nó quá phá của, dùng mệnh của đại đế thượng giới đổi lấy lòng trung thành của một cường giả sắp phi thăng, loại chuyện này cũng chỉ có thể có chủ nhân làm được!"

Phệ Huyết Đường Lang lại là sinh ra một ý tưởng khác!

“Diệp thiếu, giết hắn thì quá tiện nghi cho hắn, ta muốn nô dịch hắn vĩnh sinh vĩnh thế, nếu có một ngày ta chết, hắn cũng phải chôn cùng ta!”

Nghe được lời này, Diệp Phong lúc này mới hiểu rõ trình độ hận ý của Tiêu Trần đối với Kim Luân Đại Đế.

Nhưng trái lại, nếu không có chính mình, Tiêu Trần chỉ sợ cũng đã bị phong ấn đến chết ở trong Trấn Ma Động kia, cái loại tra tấn cô độc suốt đời thật sự vô cùng tàn nhẫn!

Chương 170: Chương 170: nói đi nói lại là xài bao nhiêu mới quải thứ đồ linh tinh này trở về

“Diệp Nhất, giao cho ngươi.”

Diệp Phong lúc này trực tiếp nói với Diệp Nhất ở bên cạnh.

Kim sắc khế ước!

Thực lực phong ấn!

Diệp Nhất chỉ dùng một phút liền giải quyết toàn bộ!

“Ngô chủ, nếu về sau các ngươi phi thăng thượng giới, thực lực của hắn sẽ khôi phục toàn bộ, tuy nhiên bởi vì lực lượng của khế ước, hắn vẫn sẽ bị Tiêu Trần quản chế, trừ khi có một ngày thực lực của hắn vượt qua ta, nhưng cơ hội này có chút xa vời.”

“Hiện tại thực lực của thuộc hạ đã bay vọt, chẳng sợ rơi xuống Huyền Thiên Đại Lục, Thiên Đạo kiếp vân kia cũng không dám hiện thân, ngô chủ nếu có yêu cầu thì cứ để Diệp Nhất đến.”

“Nếu không chuyện khác, thuộc hạ liền cáo lui trước.”

Nói xong, Diệp Nhất trực tiếp xé mở một khe hở không gian và đi vào.

“Tiêu trưởng lão, thực lực hiện tại của hắn có thể phát huy tới trình độ nào?”

Sau khi Diệp Nhất rời đi, Diệp Phong nhìn về phía Tiêu Trần tò mò hỏi.

“Diệp thiếu, thực lực của hắn hiện tại chỉ là rơi vào phi thăng, chẳng qua có thể treo lên đánh một trăm ta!”

Nghe Diệp Phong hỏi chuyện, Tiêu Trần cũng vội vàng trả lời.

“Được rồi, trở lại tông môn thôi, vừa lúc tông môn đang còn thiếu một tên đánh tạp, trên đường ngươi cũng nhắc nhở với hắn một số chuyện. Đừng để người trong tông môn biết thân phận của hắn."

Diệp Phong nhìn về phía Tiêu Trần ra tiếng nhắc nhở.

Thiên Đạo luân hồi, trời xanh có tha cho ai!

Kim Luân Đại Đế nằm mơ cũng chưa nghĩ đến, chính mình thế nhưng sẽ bởi vì một người đệ tử ở hạ giới mà bị nô dịch đời đời kiếp kiếp!

Nếu trời cao có thể cho hắn thêm một lần cơ hội, để thời gian quay ngược lại lần đầu tiên gặp Tiêu Trần, hắn tuyệt đối sẽ không xuất đầu vì đệ tử, mà là khẩn cầu Tiêu Trần hãy cho tên nghiệt đồ kia của hắn một vạn nhát đao!

“Đại đế của thượng giới mà chỉ có thể làm tạp dịch trong tông môn, ta hắn là được xem như là đại yêu ngưu bức nhất Huyền Thiên Đại Lục đi!”

Nhìn thấy Kim Luân Đại Đế ở một bên đã chấp nhận số mệnh, Phệ Huyết Đường Lang hiện tại lại cảm thấy may mắn khi lúc trước bị Diệp Phong bắt được, nó biết, còn xa nó mới đạt được thời khắc cao nhất trong yêu sinh!

Từ giây phút bị Diệp Phong bắt được, vận mệnh của nó cũng đã hoàn toàn thay đổi!

……

Bên ngoài Tinh Hồn Tông!

“Ta ở chỗ này chờ các ngươi!”

“Tiêu Trần trưởng lão sao có thể sẽ vô duyên vô cớ rời đi tông môn!”

“Kết quả Tiêu Trần trưởng lão vừa đi thì tên bại gia tử kia liền cưỡi Phệ Huyết Đường Lang đi theo, đây chắc chắn là một hành động dự mưu trước!”

Lạc Thiên Tuyết đứng ở bên ngoài tông môn âm thầm suy nghĩ, nàng luôn cảm thấy hai người một yêu này giấu chính mình đi ra ngoài làm chuyện gì đó.

Hửm?

Đúng lúc này, Lạc Thiên Tuyết bỗng nhiên nhận thấy hơi thở của bọn họ, ánh mắt nhìn thẳng đến nơi xa.

“Diệp Phong!!!”

Khi Lạc Thiên Tuyết nhìn thấy trở về chính là ba người một yêu hậu, tức giận đến mức khiến cả người không chịu được khống chế run rẩy cả lên.

Chỉ một lúc như vậy!

Chỉ đi ra ngoài một lúc như vậy mà lại mang về thêm một người!

“Sư tôn?”

“Ngươi đứng ở đây làm gì thế?”

Sau khi đáp xuống, Diệp Phong nhìn thấy một mình Lạc Thiên Tuyết đứng ở đây cũng là lộ vẻ mặt khó hiểu dò hỏi.

“Trước đừng quan tâm ta đứng đây làm gì!”

“Ngươi giải thích cho ta trước, người này lại là ai?”

Lạc Thiên Tuyết nghe được những lời của Diệp Phong, tức giận đến mức suýt chút nữa nhảy ra phàm nhân đại di mụ!

“Hắn à!”

“Sư tôn, ngươi cần phải khen ngợi đệ tử!”

“Ngươi xem tông môn chúng ta hiện tại muốn đệ tử có đệ tử, muốn chấp sự có chấp sự, muốn trưởng lão có trưởng lão, nhưng ngươi không có cảm giác trong tông môn thiếu một tạp dịch sao?”

Tạp dịch?

Tông môn còn thiếu tạp dịch?

Trong tông môn đều nhàn rỗi mau ra thí, mỗi khi con chó Tiểu Hoàng không tu luyện đều tranh giành chơi với nó, đây vẫn là thiếu việc sao?

“Không được!”

“Tông môn đã có quá nhiều người, tuyệt đối không thể bỏ vào thêm!”

Nghĩ vậy, Lạc Thiên Tuyết nhìn về phía Diệp Phong nói thẳng nói: “Diệp Phong, ngươi cũng biết tình huống trong tông môn chúng ta, cho dù là tạp dịch thì cũng không phải người bình thường muốn là có thể đi vào, thực lực ít nhất cũng phải Độ kiếp cảnh đi!”

Hừ hừ!

Tuy rằng không biết các ngươi tìm tráng hán này từ đâu ra, nhưng nếu để hắn làm tạp dịch, thực lực của hắn nhất định không mạnh như vậy!

Nghĩ vậy, Lạc Thiên Tuyết thậm chí đã bắt đầu bội phục sự thông minh tài trí của chính mình!

Mà Kim Luân Đại Đế nghe xong lời này, trong lòng cũng là thầm giật mình, rốt cuộc thông qua Đinh Nghị, hắn cũng có một chút hiểu biết đối với Huyền Thiên Đại Lục, nhưng thật sự rất khó để hắn có thể tưởng tượng được đó là tông môn nào mà ngay cả tạp dịch cũng đều phải là Độ kiếp cảnh!

“Nhỏ!”

“Sư tôn, cách cục của ngươi quá nhỏ!”

Nhìn vẻ mặt đang sửng sờ của Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong tiếp tục nói: “Là tạp dịch duy nhất trong tông môn, Độ kiếp cảnh cũng quá thấp, đừng nói là Độ kiếp cảnh, cho dù là Độ kiếp cảnh cửu trọng đỉnh đã khiêng một đạo Thiên Đạo lôi kiếp đều thấp!”

“Sư tôn, giới thiệu với ngươi một chút, vị này chính là Kim Luân, giống như Tiêu trưởng lão, cũng là một cường giả tùy thời có thể

phi thăng, cũng chỉ có cường giả này mới xứng làm tạp dịch trong tông môn chúng ta.”

Tê!

Nghe được lời này, cho dù là Lạc Thiên Tuyết cũng không nhịn được hít hà một hơi, để một đại lão phi thăng làm tạp dịch, việc này sẽ có bao nhiêu áp lực cho đông đảo trưởng lão trong tông môn a!

“Tiếp theo nên để ta biểu hiện!”

“Nữ oa này khẳng định sẽ hỏi tại sao loại cường giả như ta sẽ đến tông môn này làm tạp dịch, mặc dù dọc đường đi Tiêu Trần và Diệp Phong đều không nói với ta về chuyện này, nhưng ta là ai, ta chính là Kim Luân Đại Đế, bọn họ có thể quên chuyện quan trọng như vậy, nhưng sao ta có thể sẽ quên, nếu như sóng này biểu hiện tốt, có lẽ những ngày tháng tiếp theo sẽ tốt hơn một chút.”

Kim Luân Đại Đế lúc này mừng thầm nghĩ đến.

Hô!

Sau khi khiếp sợ qua đi, Lạc Thiên Tuyết âm thầm thở ra khẩu khí, vẻ mặt bất đắc dĩ nhìn về phía Diệp Phong, trực tiếp hỏi: “Nói đi, đã xài bao nhiêu mới quải thứ linh tinh này trở về!”

Chương 171: Ta toét miệng bằng cái máng, mẹ nó, cho thật này!

???

Quải trở về?

Mẹ nó, ta là bị cướp về, còn là bị cướp từ thượng giới, nữ oa như ngươi sao lại không ấn kịch bản ra bài!

Nghe được những lời của Lạc Thiên Tuyết, Kim Luân Đại Đế cả người đều choáng váng!

Cốt truyện này không đúng!

Trên đường đi hắn đã suy nghĩ kỹ càng để tạo ra một lý do hoàn hảo, chỉ là muốn biểu hiện tốt một đợt, đây không phải đang muốn hố hắn sao?

“Không được, ta cần thiết phải biểu hiện một đợt, nếu không với sự hận thù của Tiêu Trần đối với ta, ta nhất định sẽ không có ngày lành!”

Nghĩ vậy, Kim Luân vội vàng nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết cười nói: “Tông chủ, ta không phải bị quải tới, thật ra ta muốn gia nhập tông môn làm tạp dịch là bởi vì……”

Kim Luân Đại Đế còn chưa kịp nói xong, Lạc Thiên Tuyết không kiên nhẫn ngắt lời, nói: “Được rồi, ngươi không cần giải thích cho tên bại gia tử này, trưởng lão nào trong tông môn không phải tới bởi vì hắn, ta đều đã quen.”

“Hơn nữa, với loại thực lực này của ngươi đều cam nguyện tới tông môn nhỏ này của ta làm cái tạp dịch, ta thật không dám tưởng tượng rốt cuộc tên bại gia tử này đã cho ngươi chỗ tốt gì!”

“Mặc kệ, bản tông chủ là người nói chuyện giữ lời, nếu thực lực của ngươi đạt tiêu chuẩn của ta, vậy ngươi nhập tông làm cái tạp dịch đi.”

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết cũng không để ý tới Kim Luân Đại Đế đang đần ra, xoay người đi vào trong tông môn.

Mẹ nó, thiên đại chỗ tốt?

Ta là bị hắn bắt từ thượng giới trở về!

Nhìn Lạc Thiên Tuyết xoay người rời đi, Kim Luân Đại Đế tâm thái băng rồi!

“Buồn ngủ quá!”

“Tiêu trưởng lão, hôm nay để Kim Luân gác đêm cho ngươi đi, ngày mai lại sắp xếp công việc và chỗ ở cho hắn, ta đi về trước nghỉ ngơi.”

Nói xong, Diệp Phong và Phệ Huyết Đường Lang cũng đi vào trong tông môn.

“Kim Luân Đại Đế, chỉ sợ ngươi nằm mơ cũng chưa từng nghĩ đến sẽ có ngày bị ta nô dịch đúng không.”

“Nhưng ngươi yên tâm, ta cũng sẽ không làm khó dễ ngươi, tuy rằng ta chịu khổ trong hai trăm năm phong ấn, nhưng nếu không phải ngươi phong ấn ta, ta cũng không gặp được Diệp thiếu, đây cũng coi như là ngươi đưa ta một mối cơ duyên, cố gắng ở trong tông môn làm việc thật tốt, nếu ngươi biểu hiện tốt, có lẽ ngươi chỉ bị nô dịch mấy trăm năm, sau đó ta sẽ thả ngươi tự do.”

Nói xong, Tiêu Trần cũng không quan tâm đến phản ứng của Kim Luân Đại Đế, mang theo hắn đi đến chỗ ở của mìnb.

Một lát sau.

“Mẹ nó, đây là cái gì?”

Sau khi Kim Luân Đại Đế nhìn thấy căn biệt thự xa hoa của Tiêu Trần được xây từ Kim Hồn Thánh Linh 900 năm, tròng mắt hắn thiếu chút nữa đã rơi ra ngoài.

“Đêm nay ngươi canh gác ở bên ngoài đi, ngày mai ta sẽ sắp xếp chỗ ở và công việc cho ngươi.”

Nói xong, Tiêu Trần trực tiếp đi vào căn biệt thự xa hoa.

Mẹ nó, ngươi ngang tàng đến mức dùng Kim Hồn Thánh Linh 9000 năm xây nhà, vậy mà hai trăm năm trước còn cùng tên nghiệt đồ kia đoạt Kim Hồn Thánh Linh 3000 ngàn?

Ngươi xác định không phải cố ý làm khó hai thầy trò chúng ta?

Nhìn Tiêu Trần đi vào biệt thự, Kim Luân Đại Đế cả người đều muốn phát điên!

Thiên Hỏa Giới, bên ngoài Huyền Viêm Tông!

Sau khi Lý Phi tốn hơn hai giờ cuối cùng cũng chạy về đến tông, lại phát hiện ra sư tôn Tôn Thiên Hữu và Đại tổ lão Vương Thành

Sơn đang đứng ở bên ngoài tông môn chờ hắn.

Nhìn thấy ánh mắt tràn ngập lửa giận của hai người, tim Lý Phi không khỏi run lên.

Khoan đã?

Mẹ nó, ta đã đột phá đến Kiếm Tâm Cảnh rồi, ta sợ cái đếch gì!

Nghĩ đến đây, Lý Phi trực tiếp tỏ vẻ vô cùng kiêu ngạo, bước những bước vô cùng kiêu ngạo đi đến đối diện hai người.

"Không bình thường!"

"Tôn Thiên Hữu, tiểu tử thối này có gì đó rất bất thường, một mình trốn mất hơn hai giờ, bây giờ về đến đây chẳng những không hề sợ hãi mà trái lại, còn tỏ ra kiêu ngạo như thế. Nói thật, nhìn thấy dáng vẻ kiêu ngạo của hắn bây giờ, ta rất muốn đánh hắn một trận!"

Vương Thành Sơn nhìn thấy Lý Phi bước những bước kiêu ngạo ở đói diện, hắn cảm thấy sắp không khống chế được tay phải của mình nữa!

"Bây giờ hắn kiêu ngạo bao nhiêu thì lát nữa cho hắn thê thảm bấy nhiêu!"

"Đại tổ lão, không cần biết tiểu tử thối này có ý đồ xấu gì nhưng với dáng vẻ kiêu ngạo bây giờ của hắn, lúc nữa chúng ta phải đánh cho hắn một trận ra trò, để cho hắn hiểu ra!"

Nghe thấy những lời của Vương Thành Sơn, Tôn Thiên Hữu cũng cảm thấy đã đến lúc mở bỏ niêm phong cho tay phải của mình!

Rầm!

Đi đến trước mặt hai người, Lý Phi cũng không nói mấy lời vô nghĩa mà thẳng tay phóng xuất Tử Vong Kiếm Ý của Kiếm Tâm Cảnh ra, sau đó tỏ vẻ đắc ý nói: "Ở trong tông môn mãi khó chịu lắm, ta ra ngoài thư giãn một chút, nhân tiện đột phá đến Tử Vong Kiếm Ý của Kiếm Tâm Cảnh."

Nghe thấy lời này của Lý Phi, nhìn thấy kiếm phôi màu đen tản ra Tử Vong Kiếm Ý lơ lửng trước người Lý Phi, Vương Thành Sơn thẳng tay đập một cái lên đầu Tôn Thiên Hữu, sau đó căm tức gào lên với Tôn Thiên Hữu: "Có ta ở đây, ngươi thử động vào hắn xem!"

"Ta, ta..."

Nhìn Đại tổ lão bảo vệ ở trước Lý Phi, Tôn Thiên Hữu ấm ức suýt khóc, vừa rồi là ai nói rất muốn đánh hắn?

Trong đại điện của tông môn.

Sau khi Tôn Thiên Hữu và Vương Thành Sơn nhìn thấy Kim Tàm Tinh Diệu Thạch chấn lên như núi thì lập tức đôi mắt hai người lóe lên ánh xanh!

Đời này bọn họ chưa bao giờ được nhìn thấy nhiều Kim Tàm Tinh Diệu Thạch đến vậy.

"Lý Phi, ngươi lấy đâu ra nhiều Kim Tàm Tinh Diệu Thạch thế?"

"Ngươi định sử dụng nhưng viên Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này thế nào?"

Sau khi hết khiếp sợ, Tôn Thiên Hữu lên tiếng hỏi thẳng Lý Phi.

"Chuyện này...các ngươi thấy thế nào nếu dùng những viên Kim Tàm TInh Diệu Thạch này để lợp nhà tranh?"

Lý Phi hơi bất an nhìn hai người, nói ra suy nghĩ của mình.

Aiz!

Nhìn hai người đang xắn tay áo đi về phía mình, Lý Phi biết cuối cùng mình cũng không tránh được trận đòn này.

"Sư tôn, Đại tổ lão!"

Chương 172: Ta toét miệng bằng cái máng, mẹ nó, cho thật này! (2)

"Nể tình ta đã đột phá đến Kiếm Tâm Cảnh, tuyệt đối đừng đánh vào mặt, nếu không ta sẽ không mở được mắt ra!"

...

Sáng sớm hôm sau!

Sau khi Diệp Phong thức dậy, theo thói quen kiểm tra bại gia sản phẩm của hôm nay.

Bại gia sản phẩm hôm nay: Tĩnh Thần Hương * 500

Tĩnh Thần Hương: Được chế tạo từ Minh Thần Huyền Thụ vạn năm, sau khi đốt lên hương khí tản ra có công dụng trấn tĩnh tinh thần, tiến hành tu luyện ở trạng thái này có thể đạt được hiệu quả làm chơi ăn thật.

A!

Sau khi Diệp Phong kiểm tra bại gia sản phẩm hôm nay, cũng thấy kinh ngạc.

"Tại sao lại cho loại rác rưởi này?"

Diệp Phong nhớ rất rõ, đến nhóm Đại tổ lão cũng không thấy hiếm lạ gì với Tĩnh Thần Hương được chế tạo từ Minh Thần Huyền Thụ vạn năm này, ở chỗ hắn thì chắc chắn là rác rưởi!

"Đại tổ lão?"

"Tất trưởng lão?"

Nhưng mà khi Diệp Phong rời khỏi nơi ở của mình, nhìn thấy hai người Lạc Thiên Hình và Tất Cương đang ngồi chồm hỗm dưới mái hiên ở phòng hắn. Đặc biệt là Lạc Thiên Hình với bộ quần áo rách và chiếc bát vỡ trước người khiến hắn không khỏi cảm thán trước ý chí cường đại của tu sĩ dị giới.

Sau một thời gian dài như vậy, hắn vốn tưởng rằng tu hành trải nghiệm cuộc sống, mài giũa tâm cảnh đã kết thúc rồi, bây giờ xem ra vận mệnh của hắn còn nhỏ!

"Hệ thống, liệu chức năng nhìn trộm thiên cơ có thể cho ta biết được cách làm nào được coi là hành vi phá của hay không?"

Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, hỏi thẳng hệ thống.

"Đinh! Nhìn trộm thiên cơ biết được quá khứ, dò xét được tương lai, có thể thăm dò trước cách làm nào đó có được coi là hành vi phá của hay không!"

Nghe thấy câu trả lời của hệ thống, Diệp Phong cũng tỏ vẻ vui mừng, sau đó hỏi tiếp: "Vậy ta ném năm trăm nén Tĩnh Thần Hương này cho Đại tổ lão đang trải nghiệm cuộc sống ăn mày có được tính là hành vi phá của không?"

"Đinh! Hệ thống phán định tâm lý của Lạc Thiên Hình lúc này là tâm lý của một tên ăn mày thật sự, ném Tĩnh Thần Hương cho tên ăn mày có thuộc vào hành vi phá của!"

Lập tức, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại vang lên lần nữa.

Đáng sợ!

Đáng sợ thật!

Đây chính là trạng thái tâm lý do hệ thống phán định, Đại tổ lão liều mạng vậy sao? Ta tưởng chẳng qua chỉ là trải nghiệm, ai ngờ được để mài giũa tâm cảnh mà người ta thật sự coi mình là tên ăn mày, tâm lý kinh khủng cỡ này, bảo sao Đại tổ lão lại trở nên mạnh mẽ không ngừng!

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng bước qua thẳng tay ném năm trăm nén Tĩnh Thần Hương vào trong bát của Đại tổ lão, sau đó rời khỏi viện đi về phía chỗ ở của Lãnh Vô Phong.

Mẹ kiếp!

Mẹ kiếp!

Ta toét miệng bằng cái máng!

Mẹ nó, cho thật này!

Tất Cương ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì ghen tị đỏ cả mắt, hắn biết Tĩnh Thần Hương này nhưng hắn thật sự không ngờ được Diệp Phong lại ném năm trăm nén qua đây như ném rác!

"Aiz!"

"Lại một ngày đầu thu hoạch!"

Nhìn thấy Tất Cương ở bên cạnh hâm mộ không ngớt, Lạc Thiên Hình hả hê giơ một nắm Tĩnh Thần Hương lớn trong tay lên, sau đó nhặt cái bát vỡ trước mặt, rời khỏi viện của Diệp Phong với vẻ mặt đắc ý.

"Không được, ta phải xin xỏ một ít trước khi những người khác trong tông môn phát hiện ra mới được."

Nghĩ đến đây, Tất Cương bỗng nhiên nghĩ đến điều gì đó, cũng lập tức đứng dậy rời khỏi viện của Diệp Phong.

Một lát sau.

"Ngươi là ai?"

Khi Tất Cương đi đến trước biệt thự sang trọng của Tiêu Trần, nhìn thấy có một đại hán khôi ngô đứng ở cửa biệt thự thì hỏi với vẻ nghi ngờ.

"Ta tên Kim Luân!"

"Mới gia nhập vào tông môn lúc chạng vạng tối hôm qua, là một tạp dịch tạp dịch trong tông môn."

Nghe thấy câu hỏi của Tất Cương, Kim Luân Đại Đế cũng hạ thấp thái độ, không cần biết người trước mặt này là ai, trái lại mỗi người trong tông môn đều có thân phận cao hơn hắn.

Nhưng trong lòng Kim Luân Đại Đế có chút chua xót, làm tạp dịch thì thôi đi nhưng mà hắn có tên tuổi đấy, đường đường là một Đại Đế Thượng Giới, bây giờ không còn cả tên, có ai thảm như hắn không!

"Tạp dịch?"

"Cũng đúng, một tông môn mà không có nổi lấy một tạp dịch thì cũng mất mặt quá!"

Nghĩ đến đây, Tất Cương hỏi Kim Luân Đại Đế thêm câu nữa: "Thế nào nhỉ, ngươi có thể đến tông môn này làm tạp dịch coi như là phúc mấy đời ngươi tu luyện được đấy, đúng rồi, ngươi có thực lực gì?"

"Hiện tại thực lực của ta ở trình độ có thể phi thăng bất cứ lúc nào."

Nghe thấy thế, Kim Luân Đại Đế cũng cười trả lời Tất Cương, thậm chí hắn còn mong chờ dáng vẻ vô cùng chấn động tiếp theo của đối phương, dù sao Diệp Phong đã nói, sẽ không nói thân phận của hắn với những người còn lại trong tông môn. Cho dù là một tên tạp dịch, chỉ dựa vào thực lực sau khi bị phong ấn, hắn cũng có đủ vốn liếng khiến người khác khiếp sợ.

"Lão đại phi thăng?"

"Cường giả cỡ ngươi mà đến tông môn làm tạp dịch?"

"Rốt cuộc tên phá của Diệp Phong kia đã cho ngươi bao nhiêu lợi ích rồi!"

Mà điều khiến Kim Luân Đại Đế chết lặng chính là đối phương chẳng những không có vẻ gì là khiếp sợ mà còn mang vẻ mặt cực kỳ hâm mộ, trong chốc lát khiến hắn không biết nên làm gì!

Ta không nhận được lợi ích gì cả!

Mẹ nó, ta bị hắn bắt về từ Thượng giới!

Chuyện quái gì đang xảy ra với tông môn nầy vậy, tại sao ai cũng có suy nghĩ này!

Mẹ nó, không có chút lợi ích nào cho Thần cả!

"Tất trưởng lão, có chuyện gì vậy?"

Ngay tại lúc Kim Luân Đại Đế sụp đổ đến nơi rồi thì Tiêu Trần bước ra từ trong căn biệt thự sang trọng, nghi ngờ hỏi Tất Cương.

"Tiêu trưởng lão, bộ đạo bào rách nát mà ngươi mặc trước kia vẫn chưa bị vứt đi đúng không?"

Nghe thấy câu hỏi của Tiêu Trần, Tất Cương cũng đi thẳng vào vấn đề, hắn nói ra mục đích mình đến đây lần này.

Mấy phút sau!

"Tông môn này tà dị quá!"

"Người trong tông môn này đề không được bình thường!"

Chương 173: Các ngươi xúc động cái gì, ai quan tâm đến sự an toàn của các ngươi

Nhìn thấy Tất Cương mặc đạo bào rách rưới của Tiêu Trần rời đi với vẻ hưng phấn, Kim Luân Đạ Đế thật sự bị hoang mang, điều này khác hoàn toàn so với những gì hắn biết về Huyền Thiên đại lục!

Mà Tiêu Trần đứng bên cạnh cũng có vẻ mặt chết lặng, hắn hoàn toàn không hiểu được tại sao Tất Cương lại muốn đạo bào cũ nát mà mình đã mặc hai trăm năm kia, không lẽ là thích mùi đó sao?

"Được rồi, đi với ta đến đại điện của tông môn!"

Không suy nghĩ thêm về hành vi khó hiểu của Tất Cương vừa nãy nữa, Tiêu Trần lên tiếng nói với Kim Luân Đại Đế ở bên cạnh.

Một lát sau.

"Đây là... Vô Cực Huyền Linh Trận!"

Khi Kim Luân Đại Đế đi đến trước đại điện của tông môn, cảm nhận được khí tức trận pháp bao trùm lấy toàn bộ đại điện tông môn khiến hắn ngu cả người!

Đây không phải Tụ Linh trận pháp chỉ Vô Cực Thánh Địa mới có hay sao?

Tại sao lại xuất hiện ở dưới Hạ giới này?

Chẳng lẽ trong tông môn này có truyền nhân của Vô Cực Thánh Địa?

Mang theo nghi hoắc, Kim Luân Đại Đế đi theo Tiêu Trần vào trong đại điện tông môn.

"Vô Cực Huyền Thanh Công!"

Bước vào đại điện, sau khi Lim Luân Đại Đế phát giác được luồng khí tức quen thuộc từ trên người Lạc Thiên Tuyết đang tu luyện, sắc mặt đột nhiên thay đổi, trong mắt tràn ngập vẻ khó tin.

Vô Cực Huyền Thanh Công!

Đây chính là công pháp đỉnh cao của Vô Cực Thánh Địa, chỉ có các đời chủ của Thánh Địa, Thánh tử hoặc Thánh nữ mới có tư cách tu lyện, mà Thánh tử và Thánh nữ căn bản không thể nào được chọn từ Hạ giới.

Nghĩ đến đây, trong lòng Kim Luân Đại Đế bỗng nhiên có một phỏng đoán cực kỳ to gan!

Thánh nữ chuyển thế trùng sinh!

Trừ điều đó ra thì hắn hoàn toàn không nghĩ ra được khả năng nào khác!

"Tiêu trưởng lão, sắp xếp Kim Luân thế nào là tùy ngươi!"

Nhận thấy hai người đã đến, Lạc Thiên Tuyết đang ngồi xếp bằng mở hai mắt ra, nói xong thì nhắm hai mắt lại bắt đầu tu luyện.

"Đi thôi!"

"Không nên quấy rầy việc tu luyện của tông chủ."

Mặc dù đến tông môn chưa bao lâu nhưng Tiêu Trần cũng biết Lạc Thiên Tuyết là một người cuồng tu luyện.

"Nguy hiểm thật!"

"Diệp Phong nói không được để lộ thân phận của ta, nếu sau này có kẻ địch đến gây chuyện thì chắc chắn ta không thể sử dụng Kim Luân!"

"Nếu hôm nay không phát hiện ra bí mật của tông chủ, không khéo thân phận của ta đã bị bại lộ rồi thế thì ta chết chắc."

Lúc này Kim Luân Đại Đế đã rời khỏi đại điện tông môn, hắn cảm thấy may mắn vô cùng, hắn không cho rằng Diệp Phong sẽ nghe hắn giải thích.

Một bên khác.

"Đại sư huynh, ta đang tìm ngươi đấy."

Giữa đường gặp phải Lãnh Vô Phong, Diệp Phong nghe thấy thế cũng sững sờ, ta đang định đi tìm ngươi, ngươi cũng đang đi tìm ta, sư huynh tỏ vẻ bất ngờ trước loại thần giao cách cảm này!

"Đại sư huynh, đêm qua gia gia của ta liên lạc với ta qua ngọc bội truyền âm, hắn nói muốn ta mau chóng đi đến Thiên Đan Thành nhưng không nói với ta cụ thể là chuyện gì, ngươi đi cùng ta một chuyến được không?"

Lãnh Vô Phong nói thẳng ra suy nghĩ trong lòng với Diệp Phong.

"Gia gia?"

"Ngươi có gia gia sao?"

Nghe thấy thế, Diệp Phong tiếp tục sững sờ, hắn thật sự không biết Lãnh Vô Phong vẫn còn một người gia gia.

"Có chứ!"

"Gia gia của ta cũng là một Luyện Đan Sư, trước đây ta cảm thấy tông môn của chúng ta không đáng tin lắm, cuối cùng là do gia gia của ta truyền âm bảo ta ở lại đây."

"May mà ta đã ở lại, nếu không chắc chắn ta sẽ hối hận đến chết."

Lãnh Vô Phong cười, giải thích với Diệp Phong.

"Vậy gia gia của ngươi biết chuyện ngươi đổi nghề làm đầu bếp chưa?"

Lúc này Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ đến chuyện gì đó, hỏi thẳng Lãnh Vô Phong.

"Đại sư huynh, ngươi nói xem vì sao ta lại muốn ngươi đi cùng ta?"

Nghe thấy lời này của Diệp Phong, Lãnh Vô Phong hỏi ngược lại một câu với vẻ lúng túng.

Mẹ kiếp!

Trông thì như là bảo ta đi cùng ngươi!

Thật ra là bảo ta đi gánh trách nhiệm thay!

Nghe thấy thế, Diệp Phong sợ đến ngây người!

"Đại sư huynh, ta cũng hết cách rồi, nếu gia gia ta mà biết ta đổi nghề sang làm đầu bếp, chắc chắn sẽ đánh chết ta."

"Ta suy nghĩ một đêm, cảm thấy toàn bộ tông môn chỉ có ngươi mới cản được gia gia ta!"

Nhìn thấy Diệp Phong giữ im lặng, Lãnh Vô Phong vội vàng giải thích.

"Đinh! Thông báo nhiệm vụ, mời kí chủ đến Thiên Đan Thành để tham gia thi đấu luyện đan, không yêu cầu xếp hạng, chỉ cần sử dụng linh thảo mà hệ thống cung cấp để luyện chế đan dược là được. Cho dù không thể ngưng kết thành đan dược cũng không sao, thậm chí nổ lô cũng không thành vấn đề, nhiệm vụ thành công sẽ được ban thưởng một trăm vạn điểm phá của, nhiệm vụ thất bại, không có trừng phạt, có thể từ chối!"

Nghe thấy Lãnh Vô Phong nói như vậy, nghĩ đến việc đổi nghề của đối phương có liên quan rất nhiều đến mình, ngay tại lúc Diệp Phong đang định đồng ý thì âm thanh của hệ thống bỗng nhiên vang lên.

Có kiểu nhiệm vụ này sao?

Không có yêu cầu gì cả, chỉ cần tham gia thi đấu luyện đan, sau đó dùng mấy linh thảo mà hệ thống cung cấp để luyện này nọ là nhận được một trăm vạn điểm phá của?

Nhận!

Nếu từ chối loại nhiệm vụ này thì chắc chắn đầu bị lừa đá rồi!

"Vô Phong sư đệ, việc ngươi đổi nghề làm đầu bếp, ta không thoát khỏi liên quan nên hiển nhiên ta muốn chịu trách nhiệm về chuyện này đến cùng!"

"Đi, bây giờ chúng ta đi nói với sư tôn một tiếng rồi lập tức lên đường."

Nói xong, Diệp Phong lập tức dẫn theo Lãnh Vô Phong đi về phía đại điện.

Chuyện gì thế này?

Sao Đại sư huynh lại đột nhiên hăng hái vậy?

Sao bỗng dưng ta lại thấy hơi hoảng sợ!

Nhìn thấy Diệp Phong hăng hái lên trong nháy mắt, Lãnh Vô Phong thấy bất an một cách khó hiểu.

Trong đại điện tông môn.

"Cái gì?"

"Ngươi lại muốn ra ngoài!"

Khi Lạc Thiên Tuyết nghe được Diệp Phong định rời khỏi tông môn ra ngoài rèn luyện lần nữa thì sắp điên lên rồi!

Chưa xong sao?

Mẹ nó, đêm qua vừa dẫn về một người mà vẫn còn định ra ngoài cuỗm người khác?

Ha!

Chương 174: Sơ cấp khảo hạch Diệp Phong cả người đều đã tê rần

Thở ra một hơi dài, Lạc Thiên Tuyết nhìn chằm chằm vào Lạc Phong mà nói thẳng: "Ngươi muốn ra ngoài rèn luyện cũng không sao, ngươi muốn dẫn Lãnh Vô Phong ra ngoài cũng không sao, không cần biết ngươi muốn dẫn bao nhiêu người trong tông môn ra ngoài cũng được nhưng ta chỉ có một yêu cầu, bao nhiêu người ra ngoài thì phải bấy nhiêu người trở về!"

"Sư tôn yên tâm!"

"Ta chắc chắn sẽ bảo vệ Vô Phong sư đệ thật tốt!"

"Chỉ có điều nếu sư tôn đã lo lắng cho an nguy của chúng ta như thế, để an toàn, chúng ta dẫn Phệ Huyết Đường Lang đi cùng vẫn hơn."

Nghe thấy những lời của Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong vội vàng vỗ ngực đảm bảo.

"Tông chủ, ngươi quan tâm đến chúng ta quá. Ngươi yên tâm, có Đại sư huynh ở đây, chúng ta chắc chắn sẽ trở về bình an."

Lãnh Vô Phong đứng bên cạnh cũng vô cùng cảm động, nói.

???

Các ngươi đang nói gì thế?

Ai quan tâm đến an nguy của các ngươi!

Ý của ta là các ngươi đừng dẫn người khác về nữa!

Mẹ kiếp, có tên điên cụt một tay đủ sức trấn áp Thiên Đạo ở đó thì ai uy hiếp được các ngươi!

Nhìn hai người cảm động như vậy, Lạc Thiên Tuyết cảm thấy sắp điên lên rồi, vội vàng vẫy tay bảo hai người mau chóng rời đi chứ không nàng thật sự sợ mình sẽ chết tươi vì tức điên!

“Lại đi rồi!”

“Lần đi này ngàn vạn lần đừng dẫn thêm người trở lại!”

Nhìn hai người ngồi trên Phệ Huyết Đường Lang rời đi, Lạc Thiên Tuyết mang vẻ mặt bất an đứng ở bên ngoài tông môn.

“Đại sư huynh, tông chủ thật là quá quan tâm chúng ta, chúng ta chỉ là ra ngoài rèn luyện mà thôi, thế nhưng còn tự mình ra ngoài tiễn chúng ta.”

Nghe những lời của Lãnh Vô Phong, Diệp Phong cũng quay đầu lại nhìn thoáng Lạc Thiên Tuyết ngày càng xa phía dưới, gật đầu nói: “Đúng vậy, ngươi xem lần này trên mặt sư tôn tràn ngập lo lắng cho việc chúng ta ra ngoài rèn luyện.”

Nếu Lạc Thiên Tuyết nghe được những lời này của hai người bọn họ, e rằng sẽ bị chọc giận hộc ba lít máu!

“Đúng rồi, Phệ Huyết Đường Lang, ngươi có biết Thiên Đan Thành ở đâu không?”

Diệp Phong lúc này bỗng nhiên nghĩ tới cái gì đó, trực tiếp lên tiếng hỏi Phệ Huyết Đường Lang.

“Không biết nha!”

Nghe được lời này, Diệp Phong đen mặt tiếp tục hỏi: “Vậy hiện tại chúng ta bay đi hướng nào?”

“Không biết nha!”

Ba phút sau.

“Bay đi hướng Đông!”

Sau khi dạy dỗ Phệ Huyết Đường Lang một trận, Diệp Phong không thể không vận dụng một lần công năng Khuy Thiên Cơ đi đến Thiên Đan Thành.

Đánh ta làm gì!

Ta bay hướng bên kia, các ngươi không ai có ý kiến, ta tưởng là đi đúng!

Ai có thể nghĩ đến các ngươi cũng không biết đường!

Phệ Huyết Đường Lang lúc này trong lòng khổ, nhưng nó không nói!

“Từ từ!”

“Lập tức trở lại tông môn, chúng ta đi mượn phi hành Linh Khí cửu phẩm của Tiêu trần trưởng lão!”

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, vội vàng làm Phệ Huyết Đường Lang lập tức quay đầu.

Có phi hành Linh Khí sao không nói sớm!

Không phải ta đây tự dưng bị đánh một trận oan sao?

Phệ Huyết Đường Lang nghe được lời này, trong tâm đều muốn khóc thét, không thể chơi yêu như vậy a!

Mười phút sau.

Diệp Phong, Lãnh Vô Phong và Phệ Huyết Đường Lang hoá thành hình người ngồi trên Hồ Lô phi hành Linh Khí cửu phẩm của Tiêu trần trưởng lão, khởi động toàn bộ lực lần nữa rời đi Tinh Hồn Tông.

“Không biết Phong tiểu tử lần này rời đi khi nào mới có thể trở về.”

“Đã đến lúc cần phải trở lại Tinh Cực Tông, nếu không bốn lão gia hỏa kia có thể đều sẽ chạy tới đây.”

Nghĩ đến lần này thu hoạch được 500 căn Tĩnh Thần Hương, một cái Thiên Cấp lô đỉnh và một thùng nhỏ Tịnh Hồn Thuỷ, Lạc Thiên Hình đã thập phần thỏa mãn.

“Phệ Huyết Đường Lang, không cần quan tâm đến việc tiêu hao bao nhiêu linh thạch, dùng hết sức lực thúc giục phi hành Linh

Khí, với tốc độ này, chúng ta có thể đến Thiên Đan Thành vào sáng sớm ngày mai.”

Ừ!

Nghe được lời này, Phệ Huyết Đường Lang và Lãnh Vô Phong đều nhìn về phía Diệp Phong bằng ánh mắt kinh ngạc.

Lời này là có ý tứ gì, buổi tối cũng muốn lên đường sao?

Bọn họ vô cùng rõ ràng từ trước đến nay Diệp Phong không có thói quen buổi tối lên đường, nhất định phải ngủ ngon một giấc mới được!

“Các ngươi nhìn ta làm gì, ta đẹp sao?”

Diệp Phong sờ sờ khuôn mặt tuấn tú của mình, khó hiểu nhìn một người một yêu.

“Đại sư huynh, chúng ta buổi tối cũng muốn lên đường sao?”

“Ngươi không ngủ được sao?”

Lãnh Vô Phong nhìn Diệp Phong đang tự luyến lên tiếng dò hỏi.

“Ngủ a!”

“Phệ Huyết Đường Lang thúc giục phi hành Linh Khí!”

“Lát nữa ta sẽ vẻ một cái bản đồ, ngươi chỉ đường cho nó!”

“Buổi tối hai chúng ta đưa lưng vào nhau, ta dựa vào ngươi ngủ!”

Nghe được lời này, Phệ Huyết Đường Lang và Lãnh Vô Phong đều không nhịn được nở nụ cười khổ!

Suy nghĩ nhiều!

Rốt cuộc hai bọn họ vẫn là suy nghĩ nhiều!

……

“Phi hành Linh Khí cửu phẩm!”

“Dung linh cảnh cửu trọng đỉnh, Thần tàng cảnh cửu trọng đỉnh, còn có một cái chưa kiểm tra xong thực lực đã bay qua.”

“Đại ca, có đuổi theo không!”

Một tên đại hán râu ria đứng trên con đao phi hành Linh Khí nhìn về người nam nhân trung niên bên cạnh, trong mắt tràn đầy tham lam hỏi.

Bang! Bang! Bang!

Nam nhân trung niên dùng tay vỗ mạnh vào đầu gã râu quai nón, tức giận mắng mỏ: “Đuổi theo! Đuổi theo! Đuổi theo! Mẹ nó, người ta là phi hành Linh Khí cửu phẩm, hơn nữa vẫn là toàn lực thúc giục, ngay cả nhìn bóng người đều nhìn không được, mẹ nó, ngươi là đang muốn dùng miệng đuổi theo sao!”

Dọc theo đường đi, hai người một yêu cũng gặp được không ít tu sĩ, kiến thức thêm đủ loại kiểu dáng phi hành Linh Khí, nhưng ánh mắt của những người đó nhìn về phía bọn họ đều là tràn đầy hâm mộ! Có tiền, phi hành Linh Khí cửu phẩm đó chính là bảo bối!

Không có tiền, phi hành Linh Khí cửu phẩm đó chính là sắt vụn, thúc giục một chút đều có thể làm cho bọn họ đau lòng muốn chết!

……

Sáng sớm ngày hôm sau!

Khi bầu trời sáng dần, một thị trấn khổng lồ cũng xuất hiện trong tầm nhìn của Phệ Huyết Đường Lang và Lãnh Vô Phong.

“Đại sư huynh, tỉnh tỉnh, chúng ta tới rồi.”

Chương 175: Ngươi đang luyện đan hay vẫn là tạo bom

Lãnh Vô Phong lúc này dùng khuỷu tay nhẹ nhàng đẩy Diệp Phong đang dựa sau lưng mình, đêm qua hắn không dám cử động, cho dù nhỏ cũng không dám, sợ ảnh hưởng đến Diệp Phong như lời thất

tiên nữ trong trò chơi nhỏ!

“Tới rồi?”

“Nhanh như vậy?”

Diệp Phong mơ màng tỉnh lại thuận miệng lẩm bẩm nói.

Nhanh?

Ngươi ngủ đương nhiên là có cảm giác nhanh!

Một người để ngươi dựa vào không dám cử động nhỏ!

Một tên điều khiển phi hành Linh Khí cũng không dám có quá lớn dao động!

Nghĩ vậy, Phệ Huyết Đường Lang và Lãnh Vô Phong hỏng mất, chỉ nghĩ hét to một tiếng, ngươi có biết đêm qua chúng ta đến đây như thế nào không!

“Vô Phong sư đệ, ngươi đi tìm gia gia của ngươi trước đi, ta còn có chút việc, rồi sau đó đi tìm ngươi.”

Sau khi đi vào thành, Diệp Phong liền mang theo Phệ Huyết Đường Lang rời đi trước, bởi vì hắn muốn tìm được nơi báo danh luyện đan đại bỉ.

Sau khi đi loanh quanh một lúc, Diệp Phong lúc này mới phát hiện hôm nay mọi người trong thành đều mặc đan đạo, có thể thấy được toàn bộ bọn họ đều là Luyện đan sư.

Thiên Đan Các!

Thông qua hỏi thăm, Diệp Phong và Phệ Huyết Đường Lang rất nhanh đã đến một nơi gọi là Thiên Đan Các, và Thiên Đan Thành tổ chức luyện đan đại bỉ lần này chính là báo danh ở đây.

Không chỉ có như thế, Diệp Phong còn biết được Thiên Đan Các này được sáng tạo từ vài tên đỉnh cấp Luyện đan sư ở Huyền Thiên Đại Lục, nhiều thành trấn lớn đều có Thiên Đan Các!

Tuy nhiên Thiên Đan Các không được xem như là một thế lực, nhưng nó lại là nơi có thẩm quyền nhất trong việc khảo hạch phẩm cấp của toàn bộ Luyện đan sư.

“Cái gì?”

“Muốn báo danh luyện đan đại bỉ thì phải thông qua sơ cấp khảo hạch trước?”

Nhưng mà, khi Diệp Phong vào Thiên Đan Các muốn báo danh, lại đột nhiên nhận được một tin tức khiến hắn gần như sụp đổ.

Bởi vì số lượng người báo danh quá nhiều, cho nên chỉ có 100 Luyện đan sư có phẩm cấp đầu tiên mới có tư cách chân chính tham gia luyện đan đại bỉ, mà cách cạnh tranh vị trí cũng rất đơn giản, đó chính là ở trước mặt các Luyện đan sư trong Thiên Đan Các luyện chế ra một quả đan dược, dựa vào trình độ và hoa văn số lượng trên viên đan dược này tiến hành nhận xét.

Nhưng mẹ nó, ta không biết luyện đan a!

Sau khi biết được tình huống này, Diệp Phong đều cảm thấy cả người tê rần, tuy rằng nhiệm vụ thất bại sẽ không có trừng phạt gì, nhưng hắn muốn một trăm vạn điểm phá của kia a!

“Thôi, xem ra một trăm vạn điểm phá của này không có duyên cùng ta!”

Sau một hồi lâu đấu tranh, cuối cùng Diệp Phong lựa chọn từ bỏ.

“Tiểu hữu, ngươi tới tham gia luyện đan đại bỉ sao, đi theo ta, ta tới tiến hành sơ cấp khảo hạch cho ngài.”

Đúng lúc này, một người đàn ông trung niên đi tới trước mặt Diệp Phong, trực tiếp mang theo Diệp Phong đang đần ra đi lên một gian phòng luyện đan trên tầng hai.

“Trình……”

Mà người phụ trách tiếp đãi Diệp Phong trong Thiên Đan Các cũng cả kinh khi nhìn thấy người nọ, khi đang muốn nói gì đó, lại nhìn thấy đối phương lắc đầu, lúc này mới nghẹn hai chữ đại nhân trở

lại.

Nhưng trong lòng người phụ trách lại hâm mộ không thôi, phải biết rằng sơ cấp khảo hạch chỉ gom đủ một trăm người, được một cao cấp Luyện đan sư trong Thiên Đan Các tự mình giám sát khảo hạch, giống như loại người được Trình đại nhân tự mình khảo hạch như Diệp Phong, tuyệt đối là duy nhất!

Rốt cuộc, sở dĩ luyện đan đại bỉ lần này có thể hấp dẫn được nhiều Luyện đan sư tới như vậy, chính là bởi vì có đỉnh cấp Luyện đan sư Trình Hải đến làm giám khảo, ai cũng hy vọng có thể bị Trình Hải nhìn trúng, sau đó một bước lên trời!

Lầu hai, trong phòng luyện đan.

“ Từ khi ngươi đi vào Thiên Đan Các ta đã luôn chú ý đến ngươi.”

“Bất kỳ ai tới tham gia luyện đan đại bỉ, hiện tại chỉ có một mình ngươi không mặc đan bào, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ngươi hẳn là lần đầu tiên đến đây phải không!”

“Không cần khẩn trương, ngày thường ngươi luyện đan như thế nào thì hiện tại cứ luyện như thế, phát huy trình độ bình thường là được!”

“Tốt, xin mời ngươi bắt đầu biểu diễn!”

Trình Hải nhìn vẻ mặt đang khẩn trương của Diệp Phong, cười ra tiếng nói.

Được đại yêu chịu qua hai đạo Thiên Đạo lôi kiếp bảo hộ ở bên người, tên tiểu tử này quả thật không đơn giản!

Rốt cuộc ở trên đại lục này vẫn có rất nhiều Luyện đan sư cường đại đến Thiên Đan Các khảo hạch, tiểu tử này có thể là đệ tử của một Luyện đan sư cường đại nào đó, hy vọng hắn có thể mang lại cho ta một số điều bất ngờ.

Nghĩ vậy, Trình Hải lại lần nữa nhìn về Diệp Phong với ánh mắt mong chờ.

Bắt đầu cái gì?

Mẹ nó, ta cũng không biết luyện đan a, ta đều đã chuẩn bị đi rồi, ngươi lại dẫn ta lên đây làm gì?

Nghe được những lời của Trình Hải, trên mặt Diệp Phong lập tức đen đi!

“Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ chi nhánh, ký chủ hãy sử dụng linh thảo do hệ thống cung cấp để tiến hành sơ cấp khảo hạch, cho dù có thông qua khảo hạch hay không, nhiệm vụ thành công sẽ được khen thưởng 50 vạn điểm phá của, nhiệm vụ thất bại, không có trừng phạt, không được từ chối!”

Ngay khi Diệp Phong đang chuẩn bị xoay người chạy trốn, âm thanh của hệ thống lại đột nhiên vang lên.

Hệ thống điên rồi sao!

Đây không phải là cho không ta điểm phá của sao?

Ngươi hưng phấn lên liền bắt đầu cho điểm phá của không kiêng nể gì vậy sao?

Khi Diệp Phong nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng là vô cùng khiếp sợ, nhưng nếu hệ thống đều đã chuẩn bị cho không, không có lý nào hắn lại không cần.

“Khảo hạch quan, chờ một chút, ta làm người mang lò luyện đan lên.”

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp dùng thần thức truyền âm với Phệ Huyết Đường Lang ở dưới lầu.

“Có thể!”

“Ta là Trình Hải, ngươi có thể gọi ta là Trình đại nhân.”

Nghe được Diệp Phong nói, Trình Hải cũng mỉm cười giới thiệu thân phận của mình, thậm chí còn mong chờ sự kinh ngạc mà đối phương sẽ thể hiện khi biết hắn là ai.

Chương 176: Ngươi đang luyện đan hay

vẫn là tạo bom (2)

“Ồ!”

???

Chỉ ồ thôi sao?

Ngươi không biết ta là ai có phải không?

Nghe được câu trả lời của Diệp Phong, Trình Hải sửng sốt, đây không giống với những gì hắn dự đoán nha.

Bành! Bành! Bành!

Đúng lúc này, tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên, ngay sau đó, Phệ Huyết Đường Lang ôm Thiên Cấp lô đỉnh từ ngoài cửa đi vào.

“Đó là… Thiên Cấp lô đỉnh!”

Sau khi Trình Hải nhìn thấy Phệ Huyết Đường Lang đang ôm Thiên Cấp lô đỉnh, tròng mắt của hắn thiếu chút rơi ra ngoài!

Nhưng những vết thức trên lô đỉnh là chuyện như thế nào?

Rốt cuộc con đại yêu này đã làm gì với Thiên Cấp lô đỉnh!

Rất nhanh, sau khi Trình Hải chú ý đến vô số vết xước đếm không xuể trên Thiên Cấp lô đỉnh, hắn đau lòng muốn mau khóc, đây là Thiên Cấp lô đỉnh a, đây là tâm can bảo bối của Luyện đan sư, các ngươi rốt cuộc đã làm gì với nó!

“Diệp thiếu, có thể không cần dùng nó không!”

“Nếu như dùng nó để luyện đan, ta có cảm giác nó không sạch sẽ!”

Khi biết Diệp Phong phải dùng lô đỉnh của mình luyện đan, Phệ Huyết Đường Lang cực kỳ không tha muốn tiến hành cuộc giãy giụa cuối cùng!

Mẹ nó, không sạch sẽ!

Thứ quỷ này còn không phải là dùng để luyện đan sao!

Nghe được lời nói của Phệ Huyết Đường Lang, Trình Hải ở bên cạnh cảm giác huyết áp của mình sắp tăng cao!

“Tiểu Huyết, ta biết ngươi dùng lô đỉnh này tạp người đặc biệt thuận tay, nhưng ta hiện tại cũng không có lò luyện đan nào khác, yên tâm, ta sẽ nhẹ tay với nó một chút.”

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp đoạt lấy Thiên Cấp lô đỉnh từ trong tay Phệ Huyết Đường Lang.

“Diệp thiếu, không phải ngươi còn có một cái Cửu Long Đốt thiên đỉnh sao?”

“Dùng cái kia luyện đan cũng được!”

Nhìn Thiên Cấp lô đỉnh bị cướp đi, Phệ Huyết Đường Lang cảm thấy chính mình giống như mất đi thứ đồ vật yêu quý nhất, vô cùng tủi thân giãy giụa lần nữa.

“Nói bậy!”

“Cửu Long Đốt thiên đỉnh là ta dùng để nướng BBQ, sao có thể dùng nó để luyện đan?”

“Tốt, nhanh ra ngoài đi, không cần làm ảnh hưởng đến buổi sơ cấp khảo hạch của ta!”

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp đuổi Phệ Huyết Đường Lang ra khỏi phòng luyện đan.

Hai người các ngươi đang nói gì đấy?

Thiên Cấp lô đỉnh tạp người đặc biệt thuận tay?

Còn có cái cái gì mà Cửu Long Đốt thiên đỉnh dùng để nướng BBQ?

Các ngươi có thể tôn trọng lò luyện đan một chút được không?

Nghe cuộc đối thoại giữa một người và một yêu, Trình Hải ở bên cạnh nghe xong đã hoàn toàn choáng váng!

Hô!

Mặc kệ Diệp Phong và Phệ Huyết Đường Lang đang nói thật hay giả, nhưng nhìn thấy bộ dạng lo lắng của Diệp Phong ngồi trước lô đỉnh, Trình Hải không biết vì sao đột nhiên có một tia bất an.

Oanh!

Khi linh lực thuộc tính hoả ngưng tụ thành ngọn lửa ở trong lô đỉnh, nhìn thấy cảnh này, vẻ mặt của Trình Hải cũng trở nên nghiêm túc, bước đầu tiên đốt lò không sai, căn cứ vào luyện chế mỗi loại đan dược khác nhau, độ ấm và ngọn lửa lớn nhỏ trong lò cũng có những yêu cầu khác nhau.

“Đó là… Xích Viêm thảo nhất phẩm, cũng coi như là loại linh thảo cực kỳ quý hiếm, một trong những linh thảo chủ yếu để luyện chế Xích Viêm Hồi Dương Đan, chẳng lẽ hắn đang muốn luyện chế một trong những đan dược nhất phẩm có độ khó cao Xích Viêm Hồi Dương Đan?”

Nhìn thấy trong tay Diệp Phong xuất hiện một gốc cây linh thảo toả ra hơi thở nóng cháy nhè nhẹ, đầu óc Trình Hải cũng xoay chuyển nhanh, suy đoán chủng loại đan dược Diệp Phong chuẩn bị luyện chế.

“Đầu tiên cho một phần ba thân rễ Xích Viêm thảo để vào đan lô luyện hóa, sau đó lại để vào một phần hai thảo diệp, lúc sau lại……”

“Ngọa tào!”

“Sao ngươi có thể ném nguyên một cây Xích Viêm thảo vào đó!”

Ngay khi trong đầu Trình Hải đang thoáng hiện lên quá trình luyện chế Xích Viêm Hồi Dương Đan, hắn hoảng sợ phát hiện Diệp Phong tiện tay ném toàn bộ một cây Xích Viêm thảo vào trong Thiên Cấp lô đỉnh.

Từ từ!

Cây thứ hai?

Luyện chế Xích Viêm Hồi Dương Đan chỉ cần một gốc cây Xích Viêm thảo, ngươi lại lấy ra vài gốc cây là có ý gì?

“Tào!”

“Không cần a!”

Ngay khi Trình Hải đang khó hiểu là lúc Diệp Phong đã tiện tay ném cây Xích Viêm thảo thứ hai vào trong Thiên Cấp lô đỉnh.

Cây thứ ba!

Cây thứ tư!

Cây thứ hai mươi!

Sau khi Diệp Phong ném liên tiếp hai mươi cây Xích Viêm thảo, Trình Hải đã chết lặng.

“Đó là… âm Băng hoa!”

Một cây!

Hai cây!

Mười ba cây!

“Đó là…Tử Tinh Linh Diệp!”

Một cây!

Hai cây!

Mười lăm cây!

……

Mỗi loại nhất phẩm linh thảo Diệp Phong lấy ra đều là linh thảo hiếm có, ngay cả Thiên Đan Các cũng không dám lãng phí những cây nhất phẩm linh thảo quý hiếm đó, nhưng Diệp Phong đều ném hơn mười cây cho mỗi một loại!

Mà lúc này đầu óc của Trình Hải cũng đang xoay chuyển nhanh, tự

hỏi về đặc tính của những loại linh thảo này, tính toán khi những linh thảo này dung hợp ở bên nhau thì sẽ sinh ra hiệu quả gì.

“Không cần!”

Ngay sau khi Trình Hải xem như đại khái phỏng đoán ra tình huống những linh thảo này hội tụ ở bên nhau, hắn đột nhiên nhìn thấy Diệp Phong lấy ra một cây Tam Biện Hắc Diệp Thảo, hắn đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, sắc mặt đại biến mà kêu lên.

Oanh!

Sau khi Diệp Phong ném cây linh thảo ba lá màu đen vào trong Thiên Cấp lô đỉnh, trong lô đỉnh đột nhiên phát ra một tiếng trầm vang, nếu không phải đây là Thiên Cấp lô đỉnh, chỉ là Hoàng Cấp lô đỉnh bình thường, thì lô đỉnh đã trực tiếp vỡ nát từ lâu!

Mà Trình Hải nhìn thấy một cảnh như vậy đều sắp phát điên!

Mẹ nó, ngươi đang luyện đan hay vẫn là tạo bom?

Nếu ngươi nói đang luyện đan, toàn bộ quá trình hoàn toàn giống như một tên mới vào nghề, mặc kệ là linh thảo gì, chỉ cầm ngươi lên là ném vào lò luyện đan!

Nhưng nếu ngươi muốn nói là không biết luyện đan, thì ngươi đều khống chế hoàn mỹ số lượng mỗi một loại linh thảo, và tám loại linh thảo này dung hợp ở bên nhau vừa lúc có thể tạo thành tình huống nổ lò, thiếu một loại cũng không được, đổi đi bất kỳ loại gì cũng không được, thậm chí trình tự đều không có gì lệch lạc!

Chương 177: Trình đại nhân ta còn có thể luyện lại để ta thử xem

Ngọa tào!

Tạc lò!

Tạc trên thân ngươi, đau ở lòng ta!

Tiểu bằng hữu đại đỉnh, ngươi chịu khổ!

Phệ Huyết Đường Lang ở ngoài cửa vẫn luôn chú ý tình huống trong phòng luyện đan lúc này cũng toát ra vẻ mặt vô cùng đau lòng!

Bùm! Bùm! Bùm!

Mỗi khi Diệp Phong ném vào một cây Tam Biện Hắc Diệp Thảo, bên trong Thiên Cấp lô đỉnh sẽ lại truyền ra một tiếng trầm vang, điều này cũng khiến cho Diệp Phong càng tạc càng thêm hưng phấn!

Bại gia tử!

Này mẹ nó chính là một tên bại gia tử!

Nhiều nhất phẩm linh thảo hiếm có như vậy, ngươi không luyện đan cho đàng hoàng mà lại tạc lò chơi!

Nhìn Diệp Phong ném cây Tam Biện Hắc Diệp Thảo thứ chín vào Thiên Cấp lô đỉnh, lực lượng cuối cùng còn sót lại của bảy loại linh thảo kia trước khi dung hợp phát ra một tiếng trầm vang, Trình Hải có cảm giác đối phương không phải tới luyện đan, mà là tới khoe ra Thiên Cấp lô đỉnh!

Thiên Cấp lô đỉnh!

Linh thảo hiếm có!

Cái nào không phải là đồ vật mà một Luyện Đan Sư quan tâm nhất, nhưng hiện tại lại bị Diệp Phong soàn soạt hết như thế, Trình Hải nhìn thôi cũng có cảm giác đau lòng!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh, khen thưởng 50 vạn điểm phá của!”

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ rằng nhiệm vụ chi nhánh này có thể lặp lại vô thời hạn, hệ thống sẽ cung cấp vô thời hạn tám loại linh thảo này, cho đến Trình Hải tuyên bố ký chủ không đủ tiêu chuẩn hoặc thông qua sơ cấp khảo hạch!”

Trừng!

Ngay khi Diệp Phong cho rằng nhiệm vụ chi nhánh đã kết thúc, ai ngờ lại nhận được niềm vui bất ngờ từ hệ thống!

Vô thời hạn dùng!

Một lần 50 vạn điểm phá của!

Điều này không phải có nghĩa là chỉ cần Trình Hải không yêu cầu hắn dừng lại, hắn liền có thể liên tục xoát điểm phá của, nếu như làm việc này tận hai mươi lần, 900 vạn điểm phá của dùng để đột phá đến Tử Phủ Cảnh cửu trọng đỉnh không phải sẽ có đủ sao?

Cái gì mà luyện đan đại bỉ chứ!

Nếu như lần này hắn kiếm đủ, hắn còn kém một trăm vạn điểm phá của của luyện đan đại bỉ kia sao?

“Trình đại nhân, vừa nãy ta có chút khẩn trương!”

“Tuy rằng lần này thất bại, nhưng ta còn muốn nếm thử thêm một lần nữa.”

Diệp Phong lúc này nhìn về phía Trình Hải đang đen mặt, nghiêm túc nói.

Hô!

Trình Hải thở ra một hơi, nhìn thấy sắc mặt nghiêm túc của Diệp Phong, hắn nói thẳng: “Lần này nhất định phải nghiêm túc luyện đan, không cần lại tạc lò!”

Nói thật, tuy rằng hiện tại Diệp Phong biểu hiện ra bộ dáng nghiêm túc, nhưng trong lòng Trình Hải vẫn có chút bất an.

Ai!

Nhưng sau khi Trình Hải nhìn thấy Diệp Phong lại lần nữa lấy ra một gốc Xích Viêm thảo hoàn chỉnh ném vào Thiên Cấp lô đỉnh, hắn vừa thở dài vừa nghiêng đầu qua hướng khác, hắn không muốn lại nhìn thấy một màn phá của như lúc nãy.

Bùm! Bùm! Bùm!

Vài phút sau, âm thanh trầm đục tạc lò quen thuộc lại lần nữa vang lên, Trình Hải ước gì có thể lập tức dạy dỗ Diệp Phong làm người, nếu không phải bên cạnh đối phương có đại yêu bảo hộ, chứng minh thân phận không bình thường, hắn thật sự muốn tát đối phương một cái, gặp qua phá của, nhưng chưa từng thấy qua phá của như vậy!

Còn Phệ Huyết Đường Lang đứng ngoài cửa lại là yên lặng dùng đôi tay che kín lỗ tai, tai không nghe, tâm không đau!

“Trình đại nhân!”

“Làm chậm trễ một chút thời gian của ngươi, ta cũng không tin, ta cần thiết phải luyện chế ra một quả đan dược, ta cần thiết muốn thông qua sơ cấp khảo hạch này!”

Vì có thể tiếp tục được xoát thêm vài lần, lúc này Diệp Phong cũng thể hiện kỹ năng diễn xuất siêu phàm của mình!

“Đừng luyện nữa, ngươi đã thông qua sơ cấp khảo hạch.”

Nghe được lời này, Trình Hải vừa quay đầu đã nhìn thấy Diệp Phong lần nữa lấy ra một gốc Xích Viêm Thảo, dọa hắn vội vàng lên tiếng ngăn cản, một danh ngạch mà thôi, nhưng những nhất phẩm linh thảo hiếm có này thật đúng là dùng một gốc thì ít đi một gốc, chẳng sợ chỉ là nhất phẩm!

Hơn nữa, hắn sợ chính mình nếu như không cho thông qua, tên bại gia tử này có lẽ sẽ còn đi tìm các Luyện Đan Sư khác trong Thiên Đan Các tiếp tục tham gia sơ cấp khảo hạch!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ chi nhánh, khen thưởng 50 vạn điểm phá của!”

“Đinh! Chi nhánh nhiệm vụ kết thúc, hệ thống sẽ không còn cung cấp linh thảo cho buổi sơ cấp khảo hạch, không hề phát thêm khen thưởng cho nhiệm vụ chi nhánh!”

???

Khi Trình Hải vừa nói xong, Diệp Phong hoàn toàn chết lặng khi nghe thấy hai tiếng nhắc nhở từ hệ thống!

Hắn tổng cộng chỉ mới kiếm lời được một trăm vạn điểm phá của ở trong nhiệm vụ chi nhánh, vừa mới có chút hưng phấn, kết quả đã liền kết thúc?

Ta đều đã biểu hiện ra tinh thần luyện đan cứng cỏi bất khuất như thế, không nên để ta tiếp tục nếm thử vài lần nữa sao?

Tại sao lại trực tiếp cho ta thông qua?

“Trình đại nhân, ta còn có thể luyện thêm, ta nhất định có thể thành công, nếu không lại để ta thử thêm một lần nữa đi!”

Với ý nghĩ rằng nhiệm vụ chi nhánh có thể được kích hoạt một lần nữa, Diệp Phong nhìn về phía Trình Hải nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Không cần thử, năng lực luyện đan tinh vi của ngươi đã được ta tán thành, cứ như vậy đi.”

“Ngày mai chính là ngày diễn ra luyện đan đại bỉ, ngươi vẫn là nên chuẩn bị trước thật tốt đi.”

Nói xong, Trình Hải trực tiếp rời khỏi phòng luyện đan!

Hối hận!

Hắn thật sự hối hận!

Hắn không nên sinh ra lòng hiếu kỳ với Diệp Phong, vốn tưởng rằng đối phương sẽ mang đến điều bất ngờ cho hắn, ai ngờ lại mang đến đau lòng!

Thậm chí đến bây giờ, hắn cũng không xác định được đối phương có thể luyện đan hay không!

“Không được, Thiên Cấp lô đỉnh xuất hiện, chuyện này cần thiết thương lượng với Lãnh lão một chút.”

Nghĩ vậy, Trình Hải vừa từ tầng hai đi xuống liền lập tức rời khỏi

Thiên Đan Các.

Trong phòng khách một nhà tửu lầu.

“Này, đây là Thiên Cấp lô đỉnh!”

Nhìn Thiên Cấp lô đỉnh trước mắt, Lãnh Cửu Long giống như thấy được cô nương mình yêu, đi vòng xung quanh Thiên Cấp lô đỉnh cẩn thận xem xét, sợ bỏ sót một chỗ.

Chương 178: Ngươi có thể không tin nhưng không đại biểu là ta không có

“Từ từ!”

Khi Lãnh Cửu Long xem xét đến bên trong Thiên Cấp lô đỉnh, hắn ngạc nhiên phát hiện bên trong còn có một ít nước trong, điều này khiến cho hắn lập tức khó hiểu.

Một cái lò luyện đan hàng năm đều bị ngọn lửa đốt cháy, tại sao bên trong lại có nước?

“Vô Phong, tại sao trong này lại có nước?”

Mang theo sự khó hiểu, Lãnh Cửu Long trực tiếp nhìn về phía Lãnh Vô Phong dò hỏi.

“Có thể là do ta không rửa sạch sẽ, lúc trước ta vẫn luôn ném Thiên Cấp lô đỉnh này làm lu đựng nước ở trong sân.”

Dù sao lát nữa cũng muốn ngả bài, Lãnh Vô Phong cũng không chuẩn bị giấu giếm gì thêm.

Thiên Cấp lô đỉnh làm lu nước?

Nghe thế, Lãnh Cửu Long tức giận thổi phồng râu, mẹ nó, đây là chuyện con người có thể làm ra được sao?

“Vô Phong, ngươi thay đổi!”

Trừng!

Nghe được lời này, Lãnh Vô Phong ngạc nhiên trợn to mắt, kinh hãi nói: “Gia gia, nhanh như vậy mà ngài đã phát hiện ta đổi thành nghề đầu bếp rồi sao?”

“Ngươi ở tông môn kia đã bao lâu?”

“Một tháng vẫn là hai tháng?”

“Trước kia ngươi thành thật lương thiện, tại sao hiện tại lại biến thành kiêu ngạo như thế, hiện tại dám dùng lô đỉnh làm lu đựng nước, rốt cuộc là ai cho ngươi dũng khí!”

Hô!

Nghe được những lời răn dạy của Lãnh Cửu Long, Lãnh Vô Phong mới thở phào nhẹ nhõm.

“Gia gia, lần này ta đem lô đỉnh đến đây chính là chuẩn bị đưa cho ngài.”

Trước đó Lãnh Vô Phong cũng đã hỏi qua Diệp Phong, sau khi được sự cho phép của Diệp Phong, Lãnh Vô Phong mới mang theo Thiên Cấp lô đỉnh lại đây.

“Tuy rằng ta không biết ai đã cho ngươi dũng khí khiến ngươi kiêu ngạo như vậy, nhưng cũng may hiếu tâm của ngươi vẫn còn.”

Nói xong, Lãnh Cửu Long liền không hề để ý đến Lãnh Vô Phong, mang theo nụ cười ngây ngô lần nữa xem xét Thiên Cấp lô đỉnh.

“Đây chính là Thiên Cấp lô đỉnh a, toàn bộ Huyền Thiên Đại Lục cũng chỉ có bốn cái, trong đó có một cái biến mất theo lão bất tử Tiêu Trần kia.”

Nhìn Thiên Cấp lô đỉnh ở trước mắt, Lãnh Cửu Long cũng không khỏi nhớ lại 200 năm trước chính mình đã vô số lần đau khổ cầu xin Tiêu Trần, chẳng sợ trả giá hết thảy chỉ vì có thể đổi được lô đỉnh, nhưng ai mà ngờ, thứ đồ vật suốt đời mong muốn lại mơ hồ đạt được ngay lúc này.

“Tiêu Trần?”

“Gia gia, ngươi nói Tiêu Trần kia có phải là một cường giả hồn tu không?”

Nghe gia gia tự mình lầm bầm lầu bầu, Lãnh Vô Phong cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên lên tiếng hỏi.

Chương 140: Ngươi có thể không tin nhưng không đại biểu là ta không có

“Hả?”

“Sao ngươi lại biết?”

Nghe được câu hỏi của Lãnh Vô Phong, Lãnh Cửu Long cũng lộ ra vẻ giật mình, hắn không cho rằng tôn tử mới hai mươi tuổi của mình có thể biết được cường giả hồn tu Tiêu Trần mấy trăm tuổi.

“Ta đương nhiên đã biết!”

“Tiêu Trần tiền bối hiện tại chính là trưởng lão của Tinh Hồn Tông chúng ta!”

“Hắn giống như gia gia, là người có thực lực khủng bố có thể tùy thời phi thăng!”

“Phi hành Linh Khí chúng ta lần này ngồi đến đây vẫn là được mượn từ Tiêu Trần trưởng lão.”

Lãnh Vô Phong nhìn vẻ mặt tràn đầy nghi ngờ của Lãnh Cửu Long cũng là mỉm cười giải thích.

Trưởng lão?

Tiêu Trần thế nhưng sẽ đến tiểu tông môn ngươi nói làm trưởng lão?

Đang đùa cái gì vậy!

Nghe được lời này, Lãnh Cửu Long quả thực không thể tin được vào tai chính mình, tông môn kia chẳng qua chỉ là một tông môn nhỏ do nữ nhi tông chủ Lạc Vô Danh của Tinh Cực Tông tùy tay sáng lập, dựa vào cái gì có thể khiến Tiêu Trần biến mất hai trăm năm đến làm trưởng lão!

“Gia gia, ngươi không phải cũng muốn đến tông môn của ta làm trưởng lão đấy chứ?”

Đúng lúc này, Lãnh Vô Phong bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nhìn về phía Lãnh Cửu Long tiếp tục nói: “Hiện tại tông môn không dễ vào, sáng hôm qua ra cửa ta mới biết được trong tông môn lại tới thêm một phi thăng đại lão, chẳng qua chỉ có thể làm tạp dịch ở tông môn.”

Nghĩ đến thói phá của của đại sư huynh, Lãnh Vô Phong cũng không biết gia gia của mình có thể đứng vững hay không, cho nên hắn mới nhắc nhở trước một chút.

“Phi thăng đại lão làm tạp dịch?”

“Ngươi đang đùa giỡn với ta cái gì vậy, ngươi thật sự xem cường giả không có tôn nghiêm của chính mình sao!”

Nghe thế, Lãnh Cửu Long nhìn về phía Lãnh Vô Phong với vẻ mặt tức giận và trực tiếp khiển trách!

Sự tự tôn của cường giả, không thể bị chà đạp!

“Tôn nghiêm không đáng một đồng trước mặt phá của!”

Nhìn Lãnh Cửu Long đang giận dữ, Lãnh Vô Phong nhỏ giọng lẩm bẩm nói thầm.

“Lãnh lão, ta có thể tiến vào không?”

Đúng lúc này, giọng nói của Trình Hải đột nhiên vang lên từ ngoài cửa.

“Vào đi, cửa không quan.”

Chi!

Khi cánh cửa phòng chậm rãi đẩy ra, Lãnh Cửu Long lúc này mới nhớ đến Thiên Cấp lô đỉnh ở bên cạnh, hắn trực tiếp lấy tốc độ sét đánh không kịp bưng tai thu vào nhẫn không gian.

“Lãnh lão, đã xảy ra chuyện lớn!”

“Thiên Đan Các bên kia xuất hiện……”

Khi nói đến đây, Trình Hải lúc này mới chú ý trong phòng còn có Lãnh Vô Phong, hắn vội vàng hiện lên ý cười, nói: “Ngươi chính là Vô Phong phải không, không nghĩ tới chỉ chớp mắt đã lớn như vậy rồi.”

“Nói đi, Thiên Đan Các bên kia xảy ra chuyện gì.”

Nghe việc liên quan đến Thiên Đan Các, trên mặt Lãnh Cửu Long cũng hiện lên vẻ nghiêm túc hỏi.

“Lãnh lão, là như thế này!”

Vài phút sau.

Đại yêu!

Bại gia tử!

Nghe Trình Hải nói xong, Lãnh Cửu Long đột nhiên nghĩ lại lúc trước Lãnh Vô Phong có nhắc về chuyện lần này đến đây cùng hắn còn có đại sư huynh và đại yêu hộ tông, hắn trực tiếp nhìn về phía Lãnh Vô Phong hét lớn: “Lại thêm một cái Thiên Cấp lô đỉnh, tông môn các ngươi rốt cuộc có bao nhiêu cái Thiên Cấp lô đỉnh!”

“Cũng không mấy cái, tính thêm cả Tiêu Trần trưởng lão, tông môn chúng ta hiện tại cũng chỉ có mười một cái mà thôi.”

Lúc này Lãnh Vô Phong cũng không biết Thiên Cấp lô đỉnh của Diệp Phong đã đưa cho đại tổ lão Lạc Thiên Hình.

“Nhảm nhí!”

“Quả thực là nhảm nhí!”

“Toàn bộ Huyền Thiên Đại Lục cũng chỉ mới có bốn cái, tông môn các ngươi liền toát ra tới mười một cái?”

Chương 179: Ngươi có thể không tin nhưng không đại biểu là ta không có (2)

“Nếu thực sự có nhiều Thiên Cấp lô đỉnh như vậy thì tại sao Đại Lục chúng ta lại không có một đỉnh cấp Luyện Đan Sư nào?”

Càng nói càng thương tâm, tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng Lãnh Cửu Long biết tôn tử của mình sẽ không có khả năng lừa hắn, có thể tưởng tượng được việc những người đỉnh cấp Luyện Đan Sư như bọn họ truy tìm cả đời đều không chiếm được một cái, kết quả tông môn người ta liền có mười một cái, hơn nữa không phải làm vũ khí mà là ném trong viện làm lu đựng nước, mẹ nó, như vậy ai có thể chịu nổi!

“Không nghĩ đến nơi này lại náo nhiệt như vậy!”

“Trình Hải đại nhân, chúng ta lại gặp mặt.”

Đúng lúc này, giọng nói vui đùa của Diệp Phong đột nhiên vang lên từ ngoài cửa.

Trình Hải cũng lộ ra vẻ mặt xấu hổ khi thấy Diệp Phong và Phệ Huyết Đường Lang đi vào, hắn cũng không nghĩ tới đối phương thế nhưng sẽ là đại sư huynh của Lãnh Vô Phong.

“Không nghĩ tới thế nhưng là người một nhà!”

“Hệ thống, Trình Hải làm việc tư vì ta, làm rối loạn kỷ cương, nếu không chúng ta đưa hắn một cái Thiên Cấp lô đỉnh, bằng không cuộc sống sau này của ta sẽ khó an!”

Biết được Trình Hải có quan hệ thân thiết với gia gia của Lãnh Vô Phong, vậy thì Diệp Phong cũng không ngại chủ động kích hoạt hành vi phá của lên trên người đối phương.

“Đinh! Lấy Thiên Cấp lô đỉnh tặng lễ đi cửa sau, phù hợp với hành vi phá của!”

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong cũng nở nụ cười, nhìn về phía Trình Hải cười nói: “Trình đại nhân, lúc trước ta luyện đan liên tiếp tạc lò hai lần, nhưng ngươi vẫn cử ta đi đấu luyện đan đại bỉ.”

Bùm!

Một tiếng vang lớn, Diệp Phong vỗ vỗ Thiên Cấp lô đỉnh lấy ra từ không gian hệ thống, tiếp tục nói: “Để bày tỏ sự giúp đỡ của Trình đại nhân với ta, lô đỉnh ngày hôm nay liền đưa cho Trình đại nhân.”

Đây là cảm giác áp bách bại gia tử mang đến sao!

Nhìn đến Diệp Phong vừa ra tay chính là một cái Thiên Cấp lô đỉnh, Lãnh Cửu Long cũng vô cùng kinh hãi, thậm chí bây giờ hắn còn có ý nghĩ kinh khủng cho rằng Thiên Cấp lô đỉnh chẳng qua chỉ là như thế!

“Diệp thiếu, để ngươi tiếp tục tiến lên chỉ là không muốn xem ngươi lại tiếp tục phá của!”

“Thật là hổ thẹn, thật là hổ thẹn!”

Tuy rằng ngoài miệng nói như vậy, nhưng ánh mắt Trình Hải đã sớm sáng lên ôm hôn Thiên Cấp lô đỉnh, đây chính là sự theo đuổi cả đời của hắn, hạnh phúc đến quá đột ngột.

Thấy một màn như vậy, vẻ mặt Lãnh Cửu Long trở nên vô cùng xấu hổ, thầm mắng Trình Hải làm mất hết thể diện của Thiên Đan Các!

“Ai!”

“Lại thêm một người nữa rơi vào bẫy!”

Mà Lãnh Vô Phong ở bên cạnh thấy nhiều không tránh khỏi thở dài, mọi việc giống như đã được dự đoán từ sớm.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng mười vạn điểm phá của!”

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ vui mừng, lúc này mới tới Thiên Đan Thành mà đã đạt được 110 vạn điểm phá của, chờ ngày mai đến lúc luyện đan đại bỉ lại lung tung luyện chế thêm vài thứ, vậy là hắn sẽ có thêm một trăm vạn điểm phá của nhập trướng!

Có thể nói, lần này đến Thiên Đan Thành kiếm được rất nhiều!

“Trình đại nhân, chỉ là suy nghĩ của ngươi quá nhỏ!”

“Vừa nãy nếu như ngươi lại để ta luyện chế thêm vài lần, ta nhất định sẽ đưa ngươi một cái lô đỉnh có chứa đỉnh linh!”

Diệp Phong nhìn vẻ mặt đang hạnh phúc của Trình Hải, đột nhiên nói.

“Diệp thiếu, đừng nháo!”

“Mặc kệ là khí linh hay vẫn là đỉnh linh, nó căn bản không phải là đồ vật hạ giới nên có.”

Nghe được lời này, Trình Hải chỉ nghĩ Diệp Phong đang giễu cợt chính mình.

“Trình đại nhân, ngươi có thể không tin, nhưng không thể đại biểu cho ta không có.”

Nói xong, Diệp Phong liền nhìn về phía Lãnh Vô Phong, dù sao việc đổi nghề thành đầu bếp sớm muộn gì cũng đều phải nói, hiện tại chính là một cơ hội vô cùng tốt.

“Trình đại nhân, ngươi xem đây là cái gì!”

Lãnh Vô Phong biết rằng đã đến lúc ngả bài, trực tiếp lấy ra Thất Bính Đích Đao Cụ có chứa Long Hồn khí linh từ trong nhẫn không gian.

“Chuyện này không có khả năng!”

Sau khi Trình Hải và Lãnh Cửu Long nhìn thấy Thất Bính Đích Đao Cụ có chứa từng đạo Long Hồn khí linh vờn quanh lơ lửng trước mặt Lãnh Vô Phong, cả hai đều trợn to mắt, phát ra một tiếng kinh

hô khó có thể tin!

Một lát sau!

Trong tông môn các ngươi có một Trù Tu cường đại thì ngươi không cho, lại vì phá của mà cho cháu ta bảy con dao ẩn chứa khí linh này?

Để không lãng phí bảy con dao cường đại này, cháu ta từ bỏ đan đạo, đổi nghề sang làm đầu bếp, lại còn bất ngờ phát hiện ra bản thân có thiên phú ở phương diện này?

Sau khi biết được tình hình, Lãnh Cửu Long choáng váng cả người!

Ngươi phá của thì phá của, đừng làm hại đến cháu của ta!

Ha!

Thở ra một hơi dài, Lãnh Cửu Long bảo đám người rời đi, hắn định nói chuyện nghiêm túc với cháu trai mình.

"Vô Phong, kể lại kỹ càng về Đại sư huynh phá của này của ngươi cho ta."

Vừa Thiên cấp lô đỉnh!

Đến con dao ẩn chứa khí linh!

Bây giờ Lãnh Cửu Long vô cùng tò mò về Diệp Phong.

"Gia gia, không phải ta không nói cho ngươi biết, chủ yếu là Đại sư huynh đã phá của đến trình độ điên cuồng rồi, ta sợ ngươi không chịu được!"

Lúc này Lãnh Vô Phong hơi lo lắng nói.

Ha ha ha!

Nghe thấy vậy, Lãnh Cửu Long không nhịn được mà cất tiếng cười to, nhìn biểu cảm lo lắng của Lãnh Vô Phong, nói: "Mấy trăm năm qua có chuyện gì mà gia gia ngươi chưa từng trải qua, cứ việc nói đi, ta chịu được!"

Mấy phút sau.

Kiếm cẩu đệ nhất đại lục sở hữu Kiếm Tâm Cảnh!

Tất cả mọi người trong tông môn đều có được Linh thể không tạp chất!

Dùng Cửu Diệp Hồn Hồn Thảo để ngâm chân!

Định dùng Kim Tàm Tinh Diệu Thạch để lợp nhà tranh!

Dùng Thiên cấp lô đỉnh làm thùng chứa nhà xí!

Dùng Tịnh Hồn Thủy tịnh hóa được thần hồn để pha trà!

...

Chương 180: Thì gia phá của lại sảng khoái đến vậy

Sau khi nghe xong những lời của Lãnh Vô Phong, Lãnh Cửu Long dùng tay phải che ngực, chỉ cảm thấy tim như quặn đau, trên mặt tỏ rõ vẻ đau lòng vô cùng.

Điên rồi!

Đây đúng là những hành vi phá của điên cuồng!

Chỉ có chuyện ngươi không ngờ đến, không có chuyện Diệp Phong không phá được!

"Vô Phong, dùng Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo để ngâm chân có thoải mái không?"

Một lúc sau, sau khi tâm trạng của Lãnh Cửu Long hõa hoãn đôi chút, lúc này mới hỏi Lãnh Vô Phong với vẻ mặt nghiêm túc.

"Gia gia, ngươi có muốn thử một chút không?"

Nói xong, Lãnh Vô Phong lấy ra một cây Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo,

trước đây Diệp Phong lấy ra năm mươi cây chia cho mỗi người hai cây để ngâm chân, mà buổi tối hôm đó hắn dùng một cây vẫn giữ lại một cây mãi không dùng.

Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo!

Là Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo thật!

Đây là linh thảo chính để luyện chế Hồi Hồn Cứu Sinh Đan!

Nhìn Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo trước mặt, Lãnh Cửu Long cũng rơi vào rối rắm.

"Gia gia, một cây Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo mà thôi, trước đây Đại sư huynh còn dùng hai mươi tám cây Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo để tắm rửa cho chó."

"Được rồi, bưng chậu rửa chân đến đây cho gia gia!"

Nghe thấy thế, Lãnh Cửu Long lập tức hết rối rắm, đến con chó còn được dùng hai mươi cây Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo để tắm rửa thì hắn ở đây rối rắm cái mẹ gì!

Hít!

Sau khi Lãnh Cửu Long bỏ hai chân vào ngâm trong chậu rửa chân có thêm Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo, toàn bộ thần hồn đều đột nhiên run lên khiến hắn không nhịn được mà thốt ra một tiếng cực kỳ sảng khoái, trên mặt mang vẻ cực kỳ hưởng thụ.

"Thì ra phá của lại sảng khoái đến vậy!"

Một lúc sau, Lãnh Cửu Long không nhịn được thốt lên một câu cảm thán.

Giây phút này, hắn bỗng nhiên cảm thấy mấy trăm năm qua sống quá thật bại!

Bên kia.

Diệp Phong mở một gian phòng trọ, nhớ ra vẫn chưa kiểm tra bại gia sản phẩm hôm nay, nghĩ đến bây giờ cũng không có việc gì làm

nên mở ra kiểm tra.

Bại gia sản phẩm hôm nay: Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch * 1

Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch: Được ủ từ vạn loại linh thảo theo một phương pháp đặc biệt, vả lại đã được phủ bụi vạn năm, không có bất kỳ hiệu quả gì đặc biệt nhưng chỉ cần uống một hớp thì cho dù là người không uống rượu cũng lập tức biến thành một người yêu rượi như mạng, hơn nữa uống những rượu ngon khác sẽ cảm thấy nhạt nhẽo vô vị!

Mẹ kiếp!

Sau khi Diệp Phong xem kỹ thông tin của bại gia sản phẩm hôm nay xong thì chấn động cả người.

Rượu ngon, rượu ngon!

Đây chắc chắn là rượu ngon cấp đại khủng bố!

Nhưng căn cứ vào lời giới thiệu của hệ thống, không cần biết rượu này ngon đến mức nào, hắn cũng không dám đưa rượu này cho người khác uống, thậm chí bản thân mình cũng không dám nếm thử một hớp nào.

Hắn không dám tưởng tượng nếu uống một hớp vào thì việc sau này trong đầu đâu cũng là rượu ngon nhưng cuối cùng lại không uống được sẽ đau đớn đến mức nào, thậm chí khi uống những loại rượu ngon khác sẽ thấy nhạt nhẽo vô vị!

Nếu như nó không có công dụng khủng bố như vậy thì Diệp Phong cho người không thích uống rượu uống hết là được nhưng bây giờ đành phải nghĩ ra cách phá của khác.

"Soái Bức Huyết, đến đây!"

Một lát sau, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ đến điều gì khác, trực tiếp gọi to thần thức của Phệ Huyết Đường Lang ở phòng cách vách.

...

Rầm! Rầm! Rầm!

Nghe thấy tiếng đạp cửa, cả Lãnh Cửu Long đang ngâm chân và Lãnh Vô Phong đứng bên cạnh đều sững sờ.

"Vào đi, cửa không khóa."

Kít!

Đẩy cửa phòng ra, Phệ Huyết Đường Lang bưng một chậu rửa chân nồng nặc mùi rượu đi đến.

"Hương rượu này..."

Sau khi Lãnh Cửu Long và Lãnh Vô Phong ngửi được mùi rượu thấm tận ruột gan này, cảm thấy cả người lập tức trở nên nhanh nhẹn.

"Vô Phong, Diệp thiếu bảo ta đưa đến cho ngươi."

"Nhớ lấy, rượu này chỉ được dùng để ngâm chân, tuyệt đối không được nếm một hớp nào nếu không hậu quả khó mà lường được, đây là lời Diệp thiếu dặn đi dặn lại."

Sau khi đặt chậu rửa chân xuống đất, lúc này Phệ Huyết Đường Lang mới nói với Lãnh Cửu Long: "Lãnh lão, ta sẽ bưng chậu của ngươi đến đây."

Nói xong, Phệ Huyết Đường Lang xoay người rời khỏi phòng trọ.

Làm sao bây giờ?

Mùi hương nồng quá!

Muốn uống quá!

Sau khi Phệ Huyết Đường Lang rời đi, hai ông cháu Lãnh Cửu Long và Lãnh Vô Phong lập tức cúi xuống chậu rửa chân, nhìn rượu ngon trong suốt, tản ra mùi rượu nồng nàn trong chậu rửa chân, hai người không nhịn được nuốt nước miếng một cái, chỉ tiếc không thể dí mặt vào trong chậu rửa chân uống hai hớp!

Mùi rượu kia như thể một loại ma lực, ngửi càng lâu thì càng thôi thúc người ta uống một hớp bất chấp mọi thứ!

Bép!

Đúng lúc này, Lãnh Vô Phong bỗng nhiên tát cho mình một cái, như vậy mới khiến bản thân lập tức tỉnh táo lại.

"Gia gia, Đại sư huynh chưa bao giờ nhắc nhở chúng ta như vậy, có thể thấy rượu này chắc chắn không tầm thường!"

"Chúng ta tuyệt đối không được uống!"

Lãnh Vô Phong đã tỉnh táo lại nói với Lãnh Vô Phong với vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc.

Lập tức, Phệ Huyết Đường Lang đã bưng chậu rượu rửa chân của Lãnh Cửu Long đến.

"Huyết ca, ngươi có biết đây rốt cuộc là rượu gì không?"

Ngay lúc Phệ Huyết Bọ Ngựa định rời đi, Lãnh Vô Phong bỗng nhiên cất tiếng hỏi.

Aiz!

Phệ Huyết Đường Lang nghe xong thì thở dài, nói thẳng với hai người: "Diệp thiếu lại bắt đầu phá của, rượu này được ủ từ vạn loại linh thảo bằng cách ủ đặc biệt, không những thế rượu này đã phủ bụi một vạn năm, không hề ngoa khi nói tìm kiếm khắp Huyền Thiên đại lục cũng không tìm thấy loại rượu nào ngon như rượu này đâu, đừng nghĩ gì cả, hưởng thụ là được rồi."

Nói xong, Phệ Huyết Đường Lang trực tiếp rời khỏi phòng trọ của hai người.

Rầm!

Nghe những lời Phệ Huyết Đường Lang nói, Lãnh Cửu Long đạp một phát làm chậu ngâm chân Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo lăn trên mặt đất, sau đó đặt chân vào trong chậu rửa chân Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch.

Phá của!

Quá phá của!

Nhưng người trong tông môn của các ngươi cũng hạnh phúc quá!

Bây giờ cuối cùng Lãnh Cửu Long cũng hiểu được vì sao lại có nhiều người gia nhập vào Tinh Hồn Tông đến vậy, nếu có loại đãi ngộ, phúc lợi này thì làm tạp dịch cũng chẳng sao!

Chương 181: Hệ thống cũng đang cảm thấy ta phá của sao?

"Vô Phong, dù sao ngươi cũng là đệ tử thứ hai gia nhập vào tông môn, ngươi dựa vào quan hệ giúp gia gia, giúp ta gia nhập vào Tinh Hồn Tông làm trưởng lão được không?"

Lúc này Lãnh Cửu Long hỏi thẳng Lãnh Vô Phong ở bên cạnh.

Nghe thấy thế, Lãnh Vô Phong cũng nở nụ cười gượng, hắn biết sớm muộn gì cũng có chuyện này.

"Gia gia, không phải ta không muốn giúp, trước đây ta cũng nói với ngươi rồi, bây giờ người ngoài gia nhập tông môn rất khó."

Lãnh Vô Phong cười gượng giải thích.

"Vậy... vậy thì làm tạp dịch cũng được."

"Cho dù là tạp dịch cũng không dễ đâu, ngươi cũng biết đấy, trước khi ta có được bảy con dao ẩn chứa khí linh này thì sự tồn tại của ta ở trong tông môn mờ nhạt đến mức khiến người ta sôi máu!"

"Cho nên trong tông môn ta không có tiếng nói, chuyện này còn phải xem ý của Đại sư huynh đã."

Lúc này Lãnh Vô Phong thật sự nói theo thực tế.

"Hiểu rồi!"

Nhưng mà sau khi Lãnh Vô Phong nghe thấy lời này của Lãnh Cửu Long thì chết lặng toàn tập!

Hiểu rồi?

Gia gia, ngươi hiểu cái gì?

Cho dù xem ý của Đại sư huynh thì cũng là ta đi xin Đại sư huynh mà!

"Yên tâm đi, gia gia hiểu ý của ngươi."

"Ta nói cho dù ngày mai Đại sư huynh của ngươi tham gia thi đấu luyện đan ở phẩm cấp nào thì hắn chắc chắn sẽ đứng nhất!"

Nhìn thấy dáng vẻ ngờ vực khó hiểu của Lãnh Vô Phong, Lãnh Cửu Long cười giải thích với vẻ mặt ta hiểu cả mà.

...

"Thoải mái quá!"

"Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch này lạnh như băng, ngâm chân thấy hơi khó chịu nhưng ngâm trong bồn tắm lại khiến người ta thoải mái!"

Nằm ở trong thùng rượu cao một mét, tuy Diệp Phong nói như vậy nhưng trên mặt lại mang vẻ đau lòng, phá của thì phá của nhưng khi ngửi mùi rượu nồng nặc này, hắn vẫn luôn kiềm chế bản thân không được uống.

Chưa nói đến rượu này được ủ từ vạn loại linh thảo, chỉ riêng việc đã phủ bụi vạn năm là biết chắc chắn đây là loại rượu vô giá.

"Đinh! Chúc mừng kí chủ thành công phá hết sạch bại gia sản phẩm hôm nay, khen thưởng một nghìn đểm phá của, khen thưởng Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch * 10000 hũ!"

Hả?

Kiểm tra phần thưởng của hệ thống xong, Diệp Phong lập tức hưng phấn, thật sự là thiếu cái gì cái đó đến!

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi Diệp Phong thức dậy, hắn nhanh chóng mặc quần áo, dù sao hôm nay cũng có một trận thi đấu luyện đan, chỉ cần luyện bừa vài lần là lấy được một trăm vạn điểm phá của.

"Đúng rồi, xem bại gia sản phẩm hôm nay đã.

Bại gia sản phâm hôm nay: Thẻ Luyện Chế Thần Đan * 1

Thẻ Luyện Chế Thần Đan: Đối với bất kỳ ai sử dụng nó, người đó sẽ có được năng lực luyện chế thần đan sau hai mươi bốn giờ sử dụng, phẩm cấp và chủng loại là ngẫu nhiên.

Cái gì!

Có loại bại gia sản phẩm này sao?

Thần đan là sao?

Không cần biết đan dược có phẩm cấp gì, chỉ cần đạt được đến mười văn thì chính là thần đan, hơn nữa sẽ dẫn xuất Đan Kiếp!

Mà ở Huyền Thiên đại lục, thần đan chỉ là sự tồn tại trong truyền thuyết thôi!

"Làm sao để phung phí cái này đây, sau khi sử dụng xong chỉ cần có đầy đủ linh thảo thì chắc chắc sẽ luyện chế ra được thần đan, chẳng lẽ cố ý không luyện chế thành công?"

"Nhưng mà phá của như thế thì vô nghĩa quá!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng lặng im.

Một lát sau.

"Nếu mình sử dụng Thẻ Luyện Chế Thần Đan này, thậm chí để cho vô số người nhìn thấy Đan kiếp đánh xuống, khi mọi người đang thấy may mắn vì đời này có thể tận mắt nhìn thấy giờ khắc thần đan hiện thế, ta sẽ giẫm nát thần đan ở trước mặt của mọi người, như thế có được coi là phá của không?"

Trầm tư một lúc lâu, Diệp Phong bỗng nhiên có một suy nghĩ cực kỳ điên cuồng!

"Đinh! Đúng với hành vi phá của!"

"Đinh! Nếu ký chủ làm thế, hệ thống sẽ trợ cấp thêm một trăm vạn điểm phá của!"

Mẹ kiếp!

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, Diệp Phong cũng kinh ngạc, nghĩ thầm: "Lại còn trợ cấp thêm một trăm vạn điểm phá của, chẳng lẽ hài vi phá của này của ta đã vượt ngoài dự đoán của hệ thống?"

Thà hại người chứ không hại mình!

Vì thêm một trăm vạn điểm phá của, chỉ đánh để những Luyện Đan Sư kia uất ức, hy vọng bọn họ có thể đứng vững trước làn sóng này.

Rầm! Rầm! Rầm!

Đúng lúc này, tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên.

Ngay lập tức, Lãnh Vô Phong bưng điểm tâm đã làm xong bước vào trong phòng trọ.

"Đại sư huynh, điểm tâm của ngươi đã xong rồi, ăn xong ngươi phải mau đến quảng trường trung tâm của Thiên Đan Thành."

"Bởi vì không xác định được rốt cuộc ngươi muốn tham gia thi đấu luyện đan ở cấp phẩm nào nên gia gia ta đã giữ lại một vị trí cho ngươi ở tất cả các cấp từ nhất phẩm đến cửu phẩm."

Lãnh Vô Phong nhìn Diệp Phong ăn điểm tâm, thuận miệng nói.

Nghe thấy thế, Diệp Phong đột nhiên ý thức được điều gì đó, lập tức dò hỏi hệ thống: "Hệ thống, nếu như ta sử dụng Thẻ Luyện Chế Thần Đan ngẫu nhiên luyện ra một viên cửu phẩm thần đan mà hỏa linh lực của ta không đủ để luyện hóa linh thảo cửu phẩm, ta nên làm gì trong tình huống đó?"

"Đinh! Thẻ Luyện Chế Thần Đan có kèm theo bản mệnh tâm hỏa nhưng dễ dàng luyện hóa được linh thảo ở bất kỳ phẩm cấp nào, kí chủ không cần lo lắng."

Nghe thấy câu trả lời của hệ thống, Diệp Phong chỉ đành cảm thán một tiếng, mẹ nó hệ thống này trâu bò thật!

Mười lăm phút sau.

Lúc Diệp Phong và Lãnh Vô Phong đi đến quảng trường trung tâm của Thiên Đan Thành, đã có mấy chục vạn người tập trung ở đây rồi, có rất nhiều tu sĩ tu luyện công pháp thổ thuộc tính đã chế tạo ra khán đài hình tròn cao hơn 10m tựa như một sân bóng cỡ lớn, để lại một sân bãi ở giữa dùng để thi đấu luyện đan.

"Sử dụng Thẻ Luyện Chế Thần Đan!"

Phẩm cấp của đan dược: Cửu phẩm

Chủng loại của đan dược: Phá Kiếp Đan

Số đan văn: Mười.

Phá Kiếp Đan: Sau khi sử dụng, có thể bỏ qua một lần Thiên Đạo Lôi Kiếp. Tu sĩ đã vượt qua một đạo Thiên Đạo Lôi Kiếp trở lên có thể sử dụng. Ví dụ như tu sĩ đã vượt qua tám đạo Thiên Đạo Lôi Kiếp sử dụng thì có thể vượt qua đạo Thiên Đạo Lôi Kiếp thứ chín, phi thăng thẳng lên Thượng giới!

Mẹ kiếp!

Chương 182: Bại gia tử không làm lại đổi thành nghề luyện đan?

Sau khi trong đầu Diệp Phong hiện lên thông tin ngẫu nhiên về đan dược, hắn không nhịn được mà nói tục!

Đây là đan dược sao?

Đấy đúng là máy gian lận thăng cấp mà!

Lôi kiếp bình thường mà Độ Kiếp Cảnh tầng một đến tầng chín gặp phải thì thôi đi, điều khiến tất cả tu sĩ sợ hãi là chính đạo Thiên Đạo Lôi kiếp sau tầng chín đỉnh phong kìa!

Nếu có một đống Phá Kiếp Đan thì không phải chuyện phi thăng chẳng khác gì chơi đùa sao?

"Hệ thống, Phá Kiếp Đan mười văn này có thể mở ra từ trong bình đan dược không?

Lúc này Diệp Phong cũng vội vàng hỏi thăm, dù sao trước đây mở ra đan dược phẩm cấp nào cũng là cửu văn.

"Đinh! Bất kể là đan dược phẩm cấp nào, nếu như đã chỉ định là mười văn thì xác suất mở ra được sẽ rất thấp."

Thật sự có thể mở ra!

Nghe được câu trả lời của hệ thống, Diệp Phong tiếp tục hỏi: "Thấp bao nhiêu?"

"Đinh! Chỉ định đan dược nhất phẩm mười văn hạ xuống 9%, chỉ định đan dược nhị phẩm mười văn hạ xuống 8%..."

Tỉ lệ chỉ định đan dược cửu phẩm cửu văn là 10%!

Tỉ lệ chỉ định đan dược cửu phẩm cửu văn là 1%!

Ngươi gọi thế này là rất thấp?

Cho dù không may mắn, mở một trăm lần thì được một cái, mà giá bán của một bình đan dược là một trăm điểm phá của, một trăm bình đan dược cùng lắm cũng chỉ một vạn điểm phá của mà thôi!

"Niềm vui ngoài ý muốn!"

"Đây đúng là niềm vui ngoài ý muốn, đã vậy thì đến lúc đó chuyện để tất cả mọi người trong tông môn cùng nhau phi thăng sẽ trở nên dễ dàng hơn nhiều."

Lúc này Diệp Phong thầm nghĩ.

“Không nghĩ tới, cho dù có vận dụng Phá Kiếp Đan, vậy thì mọi người cũng phải đột phá đến Độ Kiếp Cảnh cửu trọng đỉnh chịu qua đạo thứ nhất Thiên Đạo lôi kiếp trước mới được, không nóng nảy!”

“Tuy nhiên Thần Đan luyện chế thật sự quá khủng bố, có quan hệ đến đan phương luyện chế Phá Kiếp Đan, thủ pháp luyện chế, chi tiết khống chế hỏa từ từ tràn vào đầu óc của ta, như thể ta đã luyện chế qua vô số lần rồi!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong bay thẳng đến khu nghỉ ngơi cửu phẩm.

“Chỉ có năm người thôi sao?”

Khi đi vào khu nghỉ ngơi cửu phẩm, Diệp Phong lúc này mới phát hiện nơi này chỉ có năm người, toàn bộ đều là lão nhân.

Lúc này, Diệp Phong mới chú ý tới việc bắt đầu từ khu nghỉ ngơi lục phẩm, số lượng người dự thi chưa đến một trăm, phẩm cấp càng cao thì người dự thi càng ít.

Nhưng để ý tới một thanh niên trẻ tuổi như Diệp Phong đi vào khu nghỉ ngơi cửu phẩm khiến mọi người trên khán đài đều cảm thấy có chút nghi ngờ.

“Người kia là ai, không mặc đan bào mà còn chạy đến khu nghỉ ngơi cửu phẩm?”

“Mỗi năm đều có việc lạ, năm nay cũng có rất nhiều, thú vị, thật là thú vị!”

“Chuẩn bị có trò hay để nhìn, tên kia chỉ sợ sẽ bị người trong Thiên Đan Các đuổi đi khỏi sân khấu sớm thôi.”

“Từ khi hắn đi vào ta đã chú ý tới hắn, trong trường hợp quan trọng như thế này mà không mặc đan bào, ta nhìn hắn không vừa mắt từ lâu!”

……

Khi cuộc thảo luận của mọi người ngày càng gay gắt, Thiên Đan Các lại không có một người đi vào tiến hành đuổi đi.

Sau khi phát hiện tình huống này, mọi người lúc này mới dần dần yên tĩnh trở lại, lại lần nữa nhìn về phía thanh niên ở khu nghỉ ngơi cửu phẩm, trong ánh mắt của họ đều toát ra vẻ khiếp sợ!

Không đuổi đi, vậy chứng minh đối phương là một Luyện Đan Sư cửu phẩm!

Mà muốn trở thành Luyện Đan Sư cửu phẩm, thực lực thấp nhất cũng phải đạt tới Độ Kiếp Cảnh một trọng!

Không nhìn nhầm!

Lúc này mọi người mới ý thức được chính mình nhìn lầm, đối phương căn bản chính là một lão quái vật vẫn duy trì dung mạo tuổi trẻ không biết đã sống bao lâu!

Đến nỗi thực lực, liền hiển lộ ra hơi thở Thần Tàng Cảnh cửu trọng đỉnh, cho dù là chơi, ai dám có ý kiến?

Chủ Quan Đài!

“Lãnh lão, tại sao Diệp Phong lại chạy đến khu nghỉ ngơi cửu phẩm, nói thật, hôm qua ta nhìn thấy năng lực luyện đan tinh vi của hắn, hiện tại ta đều có chút luống cuống!”

Trình Hải nhìn về phía Lãnh Cửu Long đang ở bên cạnh, có chút bất an nói.

Nghe được những lời này, tưởng tượng đến hình ảnh lát nữa Diệp Phong có khả năng sẽ ném trực tiếp một đống cửu phẩm linh thảo hiếm có giống như không cần tiền vào Thiên Cấp lô đỉnh, cho dù là Lãnh Cửu Long cũng lộ ra vẻ mặt khẩn trương nuốt nước miếng.

Phải biết rằng, hắn đã hứa sẽ giúp Diệp Phong giành được đệ nhất, nhưng hắn cũng không ngờ tới Diệp Phong sẽ chạy đến khu nghỉ ngơi cửu phẩm, nếu như là nhất phẩm đến ngũ phẩm thì hắn còn có khả năng thao tác!

Căn cứ vào thực lực của Diệp Phong, hắn cho rằng Diệp Phong nhiều nhất cũng chỉ tham gia đại bỉ Luyện Đan Sư ngũ phẩm, nhưng trong tình huống này, hắn cảm giác chính mình phải bị vả mặt, bởi vì hắn căn bản không có cách nào thao tác đại bỉ Luyện

Đan Sư cửu phẩm!

Trên khán đài bình thường, sau khi Lãnh Vô Phong nhìn thấy Diệp Phong chạy đến khu nghỉ ngơi cửu phẩm, cả người hắn đều choáng váng!

“Ta nên nghĩ đến từ sớm!”

“Nếu đại sư huynh đã chuẩn bị xuống tay đối với Thần Đan, vậy thì nhất định sẽ lựa chọn Thần Đan cao cấp nhất!”

Nghĩ vậy, Lãnh Vô Phong cũng âm thầm cảm thấy may mắn, nếu như lúc này hắn chưa đổi nghề làm đầu bếp, chờ một lát nữa nhìn thấy cảnh tượng phát rồ của Diệp Phong tuyệt đối sẽ trực tiếp phát điên!

“Đã đến giờ!”

“Tất cả Luyện Đan Sư nhất phẩm tiến vào, thời gian khảo hạch là ba nén hương!”

Một lúc sau, khi Trình Hải vừa nói xong, 99 Luyện Đan Sư ở khu nghỉ ngơi nhất phẩm đều mang theo vẻ hưng phấn đi vào nơi tỷ thí trung tâm.

“Đại bỉ Luyện Đan Sư nhất phẩm, bắt đầu!”

Khi Trình Hải tuyên bố đại bỉ bắt đầu, 99 Luyện Đan Sư nhất phẩm cũng nhanh chóng lấy lô đỉnh của mình từ trong nhẫn không gian, sau đó liền bắt đầu nhập tâm luyện đan.

Ba nén hương kết thúc!

Luyện Đan Sư nhị phẩm vào bàn!

……

Sáng sớm đến gần tối!

Chương 183: Bại gia tử không làm lại đổi thành nghề luyện đan? (2)

Tuy rằng mọi người đều đã ở đây xem cả một ngày, nhưng càng về phía sau, tinh thần của họ càng phấn chấn hơn, bởi vì bọn họ có thể nhìn thấy thủ pháp luyện đan của Luyện Đan Sư cao phẩm ở trong đại bỉ lần này!

Loại cơ hội này cực kỳ quý giá đối với rất nhiều Luyện Đan Sư thấp phẩm!

“Luyện Đan Sư cửu phẩm, vào bàn!”

Khi Trình Hải vừa nói xong, mấy chục vạn người lập tức kích động cả lên!

Bọn họ biết, vở kịch lớn chân chính của ngày hôm nay cuối cùng cũng muốn bắt đầu!

“Lão quái vật kia thật sự quá khủng bố, thế nhưng lại ngủ cả ngày ở khi nghỉ ngơi!”

“Đừng nói nữa, ta luôn nhìn chằm chằm vào hắn, cũng không biết hắn vừa mơ thấy cái gì, đột nhiên hắn đưa hai tay tới phía trước gãi gãi rồi xoay chuyển, cuối cùng lại làm ra hành động khỉ trộm đào, năm ngón tay cứ liên tục cử động!”

“Huynh đệ, ngươi xác định đây là động tác hắn làm trong lúc nằm mơ, không phải là ngươi đang lái xe?”

……

“Khảo hạch bắt đầu!”

Bùm!

Khi giọng nói của Trình Hải vừa rơi xuống, một ngọn lửa màu xanh lam lập tức từ trong cơ thể Diệp Phong phóng lên cao!

“Bản mạng tâm hoả!”

“Hơn nữa vẫn là Bản Mệnh Tâm Hoảcực kỳ khủng bố !”

Thấy một màn như vậy, toàn bộ mấy chục vạn người đang xem

đều kinh ngạc đứng lên khỏi chỗ ngồi, ánh mắt không thể tin được!

“Hệ thống, ta bây giờ còn có hơn một trăm vạn điểm phá của, toàn bộ dùng để mở đan dược bình, mở ra toàn bộ linh thảo yêu cầu luyện chế Phá Kiếp Đan.”

Diệp Phong lúc này nói với hệ thống với vẻ mặt bình tĩnh.

“Đinh! Tất cả linh thảo đại bỉ luyện đan cung cấp đã đổi mới thành linh thảo cần thiết luyện chế Phá Kiếp Đan, ký chủ có thể tùy ý sử dụng, không cần tiêu tốn điểm phá của để sở hữu linh thảo cần đến!”

Nghe được âm thanh của hệ thống, Diệp Phong trực tiếp lấy ra Thiên Cấp lô đỉnh của Phệ Huyết Đường Lang, sau đó lấy ra linh thảo đầu tiên luyện chế Phá Kiếp Đan.

“Thật sự, lại muốn bắt đầu rồi sao?”

Trên Chủ Quan Đài, nhìn thấy Diệp Phong lại bắt đầu tùy ý ném một gốc cây linh thảo hiếm có vào Thiên Cấp lô đỉnh, Trình Hải và Lãnh Cửu Long liếc nhìn nhau, cả hai đều nở một nụ cười khổ đầy bất lực.

“Không đúng!”

“Linh thảo lần này hắn lấy ra còn chưa lặp lại!”

“Hơn nữa cường độ Bản Mệnh Tâm Hoảbên trong Thiên Cấp lô đỉnh cũng đang liên tục xảy ra thay đổi, nhìn giống như tùy ý ném linh thảo, nhưng xem ra lần này hắn thật sự đang luyện đan!”

“Chưa nói đến lý do vì sao thực lực của hắn lại có thể bộc phát ra ngọn lửa Bản Mệnh Tâm Hoảkinh thiên động địa như vậy, theo như những loại linh thảo mà hắn lấy ra, có mấy loại ta chưa từng gặp qua, rốt cuộc hắn đang luyện chế đan dược gì vậy?”

Càng xem càng không thích hợp, vẻ mặt Lãnh Cửu Long cũng dần trở nên ngưng trọng.

“Lão quái vật này đang làm trò đùa sao?”

“Đúng vậy, hắn như vậy mà cũng gọi là luyện đan? Ta xem hắn giống như đang cầm linh thảo nhóm lửa!”

“Có được Bản Mệnh Tâm Hoảkhủng bố như thế, vốn tưởng rằng có thể học được gì đó trên người hắn, nhưng cuối cùng là ta đã sai!”

Trên khán đài bình thường, khác với những Luyện Đan Sư thấp phẩm đang liên tục chế nhạo, đông đảo Luyện Đan Sư từ ngũ phẩm trở lên lúc này đều đã phát hiện Diệp Phong khác thường, tùy ý luyện đan như vậy, chỉ có thể chứng minh Diệp Phong có sự tự tin với năng lực luyện đan của chính mình!

“Tình huống như thế nào?”

“Ai có thể nói cho ta biết rốt cuộc tình huống như thế nào được không?”

“Đại sư huynh không phải trực tiếp phá của bằng cách lấy ra một viên Thần Đan, mà là chuẩn bị tự mình luyện chế một viên Thần Đan?”

“Bại gia tử không phá của mà bắt đầu đổi nghề thành luyện đan?”

Thấy một màn như vậy, Lãnh Vô Phong toàn thân tê dại!

Bùm!

Thời gian trôi qua, trên không trung sấm sét nổ vang, lôi vân lăn lộn!

Toàn bộ mấy chục vạn người đều ngẩng đầu nhìn về phía không trung đang nhanh chóng ngưng tụ kiếp vân!

“Đan kiếp!”

“Đây là đan kiếp!”

Khi tất cả mọi người nhận ra mục tiêu của Thiên Đạo lôi kiếp thế nhưng là lô đỉnh trước mặt Diệp Phong, mấy chục vạn Luyện Đan Sư lập tức điên cuồng, toàn bộ đều kích động đứng lên!

Thần Đan thành, đan kiếp lạc!

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến lão quái vật họ không quan tâm thế nhưng đang luyện chế Thần Đan, hơn nữa vẫn là đỉnh cấp Thần Đan cửu phẩm!

Trên Đại Lục có ngàn ngàn vạn vạn Luyện Đan Sư, nhưng họ thật may mắn khi có thể tận mắt chứng kiến Thần Đan hiện thế, đây sẽ trở thành vinh quang của cuộc đời họ, không gì sánh nổi!

Bùm! Bùm! Bùm!

Năm tên Luyện Đan Sư cửu phẩm bên cạnh thấy một màn như vậy, cũng là kích động trực tiếp đá bay lò luyện đan trước mặt, không chút nào quan tâm đến những viên đan dược sắp ngưng tụ ra, so sánh với Thần Đan, đan dược họ luyện chế tính cái rắm!

Bại gia tử?

Mẹ nó bại gia tử!

Nhân gia là thần cấp Luyện Đan Sư trong truyền thuyết !

Trình Hải và lãnh Cửu Long ở trên Chủ Quan Đài cũng kích động đứng lên, trong mắt tràn ngập vẻ điên cuồng vô tận!

Mặc kệ Thần Đan này có thể khiêng đan kiếp hay không, nhưng từ lúc này, ai còn dám nói Thần Đan chỉ tồn tại trong truyền thuyết!

Một luyện thành danh!

Luyện đan chi thần!

Từ giây phút này, nhìn toàn bộ Huyền Thiên Đại Lục, nếu ai dám động Diệp Phong thì đó là kẻ thù của thiên hạ Luyện Đan Sư!

“Xong rồi!”

“Đại sư huynh lần này chơi quá mẹ nó lớn!”

Trên khán đài bình thường, nhìn toàn bộ Luyện Đan Sư ở xung quanh đều ở trong trạng thái điên cuồng, Lãnh Vô Phong không

dám tưởng tượng những người này lát nữa nhìn thấy Diệp Phong phát rồ phá của có thể trực tiếp phát điên lên không!

Bùm! Bùm! Bùm!

Lúc này, toàn bộ Thiên Cấp lô đỉnh cũng bắt đầu kịch liệt chấn động, giống như bên trong có thứ gì đó đang đấu đá lung tung, muốn lao ra khỏi lô đỉnh!

“Mở!”

Chương 184: Thần Đan thành đan kiếp lạc

Vẻ mặt Diệp Phong lúc này nghiêm túc, lòng bàn tay đột nhiên phách về phía Thiên Cấp lô đỉnh, kèm theo một tiếng hét lớn, nắp lô đỉnh lập tức bay lên, một viên đan dược toàn thân màu trắng chậm rãi bay ra từ trong lô đỉnh, hoàn toàn xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

Một văn!

Hai văn!

Tam văn!

……

Mười văn!

Sau khi mọi người nhìn thấy rõ viên đan dược này thật sự có mười văn, có rất nhiều Luyện Đan Sư đã ngất đi vì quá kích động!

“Sao lại thế này, Thần Đan đã hiện thế, tại sao đan kiếp kiếp vân lại chậm chạp chưa rơi xuống đan kiếp?”

“Đúng vậy, tim ta hiện tại đều đang mắc kẹt trong cổ họng, ngươi nói xem, Thần Đan này rốt cuộc có thể chống đỡ được đan kiếp trở thành Thần Đan chân chính hay không!”

“Việc lạ hàng đều năm có, năm nay có rất nhiều trộm, có……”

Tên Luyện Đan Sư này còn chưa kịp nói xong thì đã bị mười mấy tên Luyện Đan Sư đang trong trạng thái căng thẳng ấn xuống đất đánh tơi bời, hiện tại là giây phút chứng kiến kỳ tích, mẹ nó ngươi lại phá hư không khí?

“Tình huống này là sao, tại sao đan kiếp vẫn chưa rơi xuống?”

Diệp Phong lúc này cũng tràn ngập nghi hoặc, bằng lực lượng luyện chế Thần Đan, hắn vô cùng tự tin với viên Thần Đan này, tuyệt đối không có bất luận vấn đề gì với việc khiêng qua đan kiếp.

“Chủ nhân, nếu không ngươi cách xa Thần Đan ra một chút thử xem?”

Đúng lúc này, giọng nói của Phệ Huyết Đường Lang bỗng nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

Ta?

Ta cách xa Thần Đan một chút?

Nghe được Phệ Huyết Đường Lang nói, Diệp Phong cũng sửng sốt, sau đó bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, ngẩng đầu nhìn thoáng qua một đạo đan kiếp kiếp vân thật lâu không dám rơi xuống, hắn cười khổ đi qua một bên.

5 mét!

10 mét!

20 mét!

Bùm!

Khi Diệp Phong cách xa viên Thần Đan khoảng trăm mét, một đạo đan kiếp kiếp lôi tản ra uy áp lúc này mới ầm ầm rơi xuống!

“Thiên Đạo có phải quá cẩn thận rồi không?”

Thấy một màn như vậy, Diệp Phong không còn lời gì để nói.

Xoát!

Khi đan kiếp rơi xuống, toàn thân Phá Kiếp Đan màu trắng như tuyết cũng không chút nào sợ hãi trực tiếp đón nhận!

Trong giây phút này, mấy chục vạn Luyện Đan Sư trong sân thi đấu lập tức vô cùng yên tĩnh, cho dù có người đánh rắm cũng có thể phá vỡ sự im lặng vào lúc này!

Thành công!

Nhất định phải thành công!

Ánh mắt mấy chục vạn Luyện Đan Sư gắt gao nhìn chằm chằm vào viên Phá Kiếp Đan, trong lòng mỗi người đều bắt đầu cầu nguyện.

Bùm!

Với một tiếng nổ lớn, lôi quang văng khắp nơi, ánh sáng chói mắt của lôi quang tạm thời khiến Phá Kiếp Đan biến mất khỏi tầm mắt của hàng vạn người.

“Thành!”

“Thần Đan thành!”

Vài giây qua đi, khi mọi người nhìn đến thấy Phá Kiếp Đan hiển lộ ra trong lôi quang sắp biến mất, toàn bộ sân khấu thi đấu luyện đan lập tức sôi trào!

Kích động!

Khóc rống!

Ngất!

Run rẩy!

Đủ loại cảm xúc xuyên qua hàng chục vạn Luyện Đan Sư, bọn họ chứng kiến kỳ tích, chứng kiến Thần Đan hiện thế, đây là vinh quang của cuộc đời bọn họ!

“Thần Đan chính là sự theo đuổi của cả đời ta, tuy rằng ta không

đích thân luyện chế ra Thần Đan, nhưng may mắn có thể chính mắt chứng kiến Thần Đan hiện thế, cho dù chết cũng không để lại tiếc nuối!"

Trên Chủ Quan Đài, Lãnh Cửu Long kích động đến mức cả người run rẩy, hắn nói.

"Quá sâu!"

"Vị đại sư huynh này của Vô Phong che giấu quá sâu, chúng ta đều bị hắn lừa, cái gì mà bại gia tử, hắn là thần thoại của tất cả Luyện Đan Sư, ai dám nói hắn là bại gia tử, ta tuyệt đối sẽ liều mạng với kẻ đó!"

Trình Hải ở bên cạnh lúc này cũng kích động tự nói.

"Quá nóng!"

"Bầu không khí hoàn toàn bị đốt cháy đến điểm cao nhất!"

"Đại sư huynh vì phá của thật là không tiếc công sức!"

Nhận thấy tình hình lúc này, Lãnh Vô Phong không khỏi nở nụ cười khổ, hắn vốn tưởng rằng Diệp Phong chỉ là trực tiếp lấy ra một viên Thần Đan thành phẩm trước mặt nhiều người như vậy, nhưng hắn thật sự không ngờ Diệp Phong thế nhưng còn biết luyện đan!

Hắn giờ phút này mới ý thức được, là hắn trước kia nghĩ phá của quá đơn giản!

……

"Đan thần!"

"Đan thần!"

"Đan thần!"

Sau khi Diệp Phong trở lại bắt được Phá Kiếp Đan đang chậm rãi rơi xuống vào tay, toàn bộ mấy chục vạn Luyện Đan Sư trong sân thi đấu đều điên cuồng nhìn Diệp Phong kích động hô to!

Hàng nghìn ánh mắt nhìn vào!

Độc lãnh phong tao!

Trong giờ phút này đây, Diệp Phong chính là sự tồn tại chói mắt nhất trên toàn bộ sân thi đấu!

“Lúc này bất bại, còn đợi đến khi nào!”

Diệp Phong đang tận hưởng khoảnh khắc rực rỡ này, sau đó ném viên Phá Kiếp Đan trong tay xuống đất.

Tiếng hô biến mất!

Mọi người đần ra!

Giờ phút này, toàn bộ sân thi đấu yên tĩnh giống như chết lặng!

“Ai có thể nói cho ta tình huống này là sao không, vì sao vị thần trong lòng ta lại ném viên Thần Đan kia xuống đất?”

“Đó chính là Thần Đan, sao nó có thể lây dính đất thượng phàm, nó ở trong lòng ta lập tức biến thành không sạch sẽ, ta thật là khó chịu!”

“Việc lạ hàng năm có, năm nay có nhiều tên trộm …… đàn vương bát đản các ngươi có phải đánh nghiện rồi hay không, lão tử nói một câu cũng không được sao!”

……

Trên Chủ Quan Đài.

“Lãnh lão, ta, ta hiện tại có chút luống cuống!”

Trình Hải nhìn viên Thần Đan rơi xuống, ba chữ bại gia tử lại lần nữa chiếm cứ trong lòng, hắn có cảm giác tiếp theo sẽ xảy ra chuyện khủng khiếp!

“Rốt cuộc chúng ta đã xem thường vị đại sư huynh này của Vô Không!”

“Mấy trăm năm qua, ta đã đi khắp nơi trên Đại Lục này, cũng gặp

qua rất nhiều bại gia tử, nhưng ta muốn gọi hắn là tên bại gia tử mạnh nhất!"

Nghĩ lại những tên bại gia tử mà mình đã gặp trong quá khứ, Lãnh Cửu Long cảm thấy những người đó thậm chí còn không đủ tư cách xách giày cho Diệp Phong, thậm chí bọn họ còn không xứng tự xưng là bại gia tử!

Chương 185: đây là trường hợp phá của của ta, các ngươi không cần làm loạn

"Từ từ! Hắn đột nhiên nâng chân lên làm gì, trong lòng ta đã bắt đầu luống cuống!"

"Không cần, không cần a, ngươi là Đan Thần trong lòng ta, không phải bại gia tử!"

"Thần Đan là sự theo đuổi cả đời của Luyện Đan Sư, ngươi không thể đối đãi với nó như thế!"

"Việc lạ hàng năm đều có, năm nay có nhiều kẻ trộm hơn, Thần Đan chịu qua Thiên Đạo đan kiếp, lại tránh không khỏi một chân của tu sĩ, thật sự là tạo hóa lộng đan!"

Lúc này, mọi người nghe được những lời này lại không có đánh tơi bời người kia nữa!

Một tiếng kêu giòn vang!

Khi Thần Đan bị Diệp Phong dẫm thành Thần Đan bùn, trái tim của mọi người cũng vỡ nát theo nó!

"Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của ngày hôm nay, khen thưởng một ngàn điểm phá của!"

"Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ luyện đan đại bỉ, khen thưởng một trăm vạn điểm phá của, bồi thường một trăm vạn điểm phá của, tổng cộng khen thưởng là hai trăm vạn điểm phá của!"

Lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong, khiến hắn bất giác mỉm cười!

“Tức chết ta, lão quái vật này huỷ hoại Thần Đan thế nhưng còn cười, con đao 40 mễ của ta đâu!”

“Đừng ai ngăn đón ta, ta muốn liều mạng với ngươi!”

“Thần Đan là tín ngưỡng của cuộc đời ta, hắn thế nhưng dẫm tín ngưỡng của ta dưới chân, đan đạo này còn cần thiết tiếp tục sao?”

……

Lúc này, trên sân thi đấu lập tức tràn ngập vô số lời lên án, có thể thấy hành vi phá của phát rồ của Diệp Phong đã hoàn toàn khiến cho tất cả mọi người mất đi lý trí!

“Vẫn còn quá ít người, một viên Thần Đan cũng quá ít.”

Nhìn hàng chục vạn Luyện Đan Sư đang mất lý trí trên khán đài, Diệp Phong cảm thấy lúc này phá của cũng giống nhau.

Bùm! Bùm! Bùm!

Đúng lúc này, từng luồng hơi thở đan đạo liên tiếp bộc phát!

Cùng lúc đó, hàng chục vạn Luyện Đan Sư trên khán đài hình tròn cũng bắt đầu xuất hiện hơi thở đan đạo đứt quãng.

“Yên lặng!”

Đúng lúc này, Lãnh Cửu Long tản ra hơi thở đan đạo cường đại bay lên không trung, hét lớn về phía mấy chục vạn người đang làm ầm ĩ!

“Phá rồi mới lập!”

“Cả đời chúng ta quá chấp nhất với việc theo đuổi Thần Đan, ngược lại khiến cho Thần Đan trở thành gông xiềng giam cầm chúng ta!”

“Trong giây phút Thần Đan vừa vỡ nát kia, chúng ta ngộ!”

“Thần Đan vỡ nát giúp chúng ta đánh vỡ gông xiềng, Diệp thiếu, lúc trước là chúng ta hiểu lầm ngươi!”

Nghe được những lời của Lãnh Cửu Long trên không trung, cả người Diệp Phong đều choáng váng.

Các ngươi ngộ cái gì?

Tuy rằng ta không hài lòng về lần phá của này cho lắm, nhưng nó tuyệt đối có thể được ghi vào sử sách phá của của Diệp Phong ta, các ngươi không cần làm loạn!

Nhìn thấy bộ dạng nghiêm túc của Lãnh Cửu Long, Diệp Phong có chút luống cuống, hắn không muốn mất đi trường hợp phá của nổi danh như vậy!

“Diệp thiếu, ngươi dùng một viên Thần Đan trợ giúp đan đạo của ta đột phá đến cửu phẩm, sau này nếu có yêu cầu, Trương Đại Long ta nhất định là người đầu tiên có mặt!”

“Diệp thiếu, tuy rằng ta chỉ là một Luyện Đan Sư ngũ phẩm, nhưng trong giây phút vừa rồi ta thật sự đã lĩnh ngộ ra, nếu không chê, nếu sau này ngươi cần, ta sẽ đến!”

“Diệp thiếu, ân tình hôm nay, Trần Dương ta khắc trong lòng!”

“Diệp thiếu, ân tình hôm nay, Tào Sơn ta khắc trong lòng!”

……

Nghe càng ngày càng nhiều Luyện Đan Sư biểu đạt lòng biết ơn với chính mình trước khi rời đi, cả người Diệp Phong đều đã tê dại!

Tại sao các ngươi không ra bài theo kịch bản!

Đây là trường hợp phá của chơi lớn của ta, không phải là đại hội cảm ơn!

Các ngươi có phải con người hay không, ta hủy Thần Đan của các ngươi, các ngươi liền hủy trường hợp phá của của ta?

“Chúng ta thực sự đã trách nhầm hắn?”

“Trong những người ngộ đạo có các phẩm cấp Luyện Đan Sư, chứng minh không phải chỉ có cao phẩm cấp Luyện Đan Sư mới có thể ngộ đạo, nó có ý nghĩa là chúng ta còn chưa thoát khỏi gông xiềng Thần Đan, trở về suy nghĩ lại thôi, cả đời theo đuổi đan đạo, thật sự chỉ là một viên Thần Đan kia sao?”

……

“Lãnh lão, ngươi……”

Bay đến bên cạnh Lãnh Cửu Long bên cạnh, cảm nhận được trên người Lãnh Cửu Long tản ra hơi thở dao động, Trình Hải cũng lộ ra vẻ không thể tin được.

“Ngộ chính là ngộ!”

“Đã áp chế không được, chuyển cáo mấy lão già kia thay ta, ta phi thăng trước một bước, có duyên ở thượng giới lại gặp nhau!”

Nói xong, Lãnh Cửu Long bay thẳng về phía Lãnh Vô Phong trên khán đài bình thường.

“Cái gì!”

“Gia gia, ngươi, ngươi muốn phi thăng thượng giới?”

Sau khi Lãnh Vô Phong biết được tình huống, trong mắt hắn lập tức tràn ngập không tha!

“Gia gia, nếu ngươi không muốn phi thăng thượng giới, ta đây liền đi cầu đại sư huynh, làm hắn chém Đăng Thiên Thê kia!”

Lãnh Vô Phong lúc này đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, vẻ mặt nghiêm túc nhìn lãnh Cửu Long rồi nói.

Chém…chém Đăng Thiên Thê?

Mẹ nó, thứ kia là đồ vật có thể chém được sao?

Nghe được lời này, Lãnh Cửu Long cũng run rẩy cả người, hắn hiểu cảm giác không tha của tôn tử đối với chính mình, nhưng chém thang trời là việc không có khả năng.

“Nguyên nhân chính của việc ta không muốn phi thăng chính là muốn tự mình luyện chế ra một viên Thần Đan, thậm chí điều đó đã trở thành chấp niệm, hiện tại chấp niệm đã bị loại bỏ, cũng là lúc phi thăng thượng giới.”

“Vị đại sư huynh kia của ngươi không phải người bình thường, ngươi nhất định phải đi theo bên cạnh hắn.”

“Có hắn ở, ta cũng yên tâm.”

Bùm!

Đúng lúc này, trên không trung đột nhiên xé rách ra một vết nứt thật lớn, một cái thang trời tản ra thất thải quang mang chậm rãi rơi xuống, cuối cùng dừng lại dưới chân Lãnh Cửu Long!

“Đăng Thiên Thê!”

“Hôm nay không chỉ chính mắt chứng kiến Thần Đan xuất hiện, mà còn nhìn thấy được một vị phi thăng đại lão sắp bước lên Đăng Thiên Thê phi thăng thượng giới, lần này đến đây là đúng rồi!”

Lúc này, có rất nhiều Luyện Đan Sư còn chưa rời đi nhìn thấy sự xuất hiện của Đăng Thiên Thê, trong lòng cũng nổi lên những ý nghĩ tương tự.

Chương 186: Là thời điểm tăng mạnh Phệ Huyết Đường Lang

“Vô Không, gia gia đi trước!”

“Gia gia chờ ngươi lấy Trù Đạo phi thăng thượng giới!”

Hắn mỉm cười sờ đầu Lãnh Vô Phong, sau đó Lãnh Cửu Long xoay người bước lên Đăng Thiên Thê.

“Lãnh lão, chiếc nhẫn không gian này cho ngươi, ngươi không nên dùng đồ vật quan trọng nhất ở bên trong, trong thời khắc mấu chốt có lẽ nó sẽ cứu ngươi một mạng!”

Ngay khi Lãnh Cửu Long từ từ bước lên Đăng Thiên Thê, giọng nói của Diệp Phong bỗng nhiên truyền đến từ phía dưới.

Bắt lấy được chiếc nhẫn không gian bị ném lên, kiểm tra bên trong có một trăm bình rượu ngon, Lãnh Cửu Long liền nghĩ đến loại rượu ngon hôm qua mình ngâm chân.

“Diệp thiếu, đa tạ!”

“Về sau làm phiền ngươi chiếu cố tôn tử của ta nhiều hơn!”

Nói xong, Lãnh Cửu Long biến mất trong vết nứt không gian cùng với Đăng Thiên Thê.

……

Trong phòng cho khách tửu lầu.

“Đêm nay đều phải nghỉ ngơi thật tốt, sáng mai chúng ta liền trở lại tông môn.”

Sau khi Lãnh Vô Phong và Phệ Huyết Đường Lang rời đi, Diệp Phong khó hiểu nhìn Trình Hải vẫn chưa rời đi, hỏi: “Trình đại nhân, còn có chuyện gì sao?”

“Diệp thiếu, không biết quý tông còn thiếu trưởng lão luyện đan hay không, tuy rằng tài nghệ luyện đan của ta có chút chênh lệch với Lãnh lão, nhưng tuyệt đối cũng là người đứng đầu Đại Lục.”

Trình Hải có chút xấu hổ mở lời dò hỏi.

“Trình đại nhân, tông môn đã có trưởng lão luyện đan, thật là xin lỗi.”

Diệp Phong nghe xong, cũng là uyển chuyển từ chối thỉnh cầu của Trình Hải, hắn cũng không ngốc, làm sao có thể không hiểu những gì Lạc Thiên Tuyết nói trước khi rời đi.

Nghe được những lời của Diệp Phong, Trình Hải cũng lộ ra một chút thất vọng.

“Diệp thiếu, vậy có thể tặng cho ta thứ này hay không?”

Trình Hải lúc này đột nhiên lấy ra một chiếc hộp chứa bùn từ nhẫn không gian.

“Đây là gì?”

Nhìn chiếc hộp chứa đầy bùn đất, Diệp Phong lộ ra vẻ mặt khó hiểu hỏi.

“Diệp thiếu, đây là Thần Đan trộn lẫn bùn đất, lúc ấy ngươi trực tiếp rời đi, nếu không phải ta nhanh tay lẹ mắt, viên Thần Đan lẫn bùn đất này đã bị nhóm Luyện Đan Sư chia cắt từ lâu!”

Nói đến đây, Trình Hải cũng lộ ra vẻ ngượng ngùng.

“Này… Trình Hải đại nhân, vậy ngươi giữ lại đi!”

Diệp Phong không khỏi bật cười khổ, hắn thật sự không ngờ Trình Hải thế nhưng giành lấy cả viên Thần Đan lẫn bùn đất kia.

Sau khi Trình Hải rời đi, Diệp Phong cũng rơi vào suy nghĩ.

Trong một tháng muốn kiếm đủ Thiên Đạo Lệnh, hiện tại đã trôi qua bốn ngày, nhưng hắn vẫn chưa kiếm được một cái Thiên Đạo Lệnh nào, hắn có cảm giác chính mình phải tiếp tục chủ động kích hoạt hành vi phá của mới được.

“Sư tôn, ngươi có ở đây không?”

Ngay khi Diệp Phong chuẩn bị nghỉ ngơi, giọng nói của đại đệ tử Hoa Ngữ Mộng đột nhiên vang lên trong đầu hắn.

“Ở, xảy ra chuyện gì sao?”

Diệp Phong mang theo nghi hoặc, đồng thời cũng thông qua công năng truyền âm của tông môn bắt đầu trò chuyện.

“Sư tôn, ta và Dao Dao đã dùng hết toàn bộ mười vạn viên Tẩy Tủy Đan, kết quả đã bị ba vị tổ lão phát hiện linh thể vô tạp chất, vẫn luôn truy vấn đệ tử làm sao lại có được linh thể vô tạp chất, đệ tử thật sự không biết nên giải thích như thế nào, lúc này muốn hỏi sư tôn một chút.”

Hả?

Nghe được lời này, Diệp Phong nhíu mày nói: “Ba vị tổ lão kia đối xử với các ngươi như thế nào?”

“Thân như nữ nhi!”

“Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ, thỉnh ký chủ đi đến Vạn Hoa Cốc, cải thiện trạng thái sinh hoạt nghèo khó của Vạn Hoa Cốc, để đại đệ tử của ngài có thể trưởng thành trong môi trường có chất lượng tốt hơn, có thể bắt đầu từ bất kỳ phương diện nào, miễn là đề nghị của ký chủ thuộc phạm vi phá của, là có thể nhận được khen thưởng phá của, trong khen thưởng có tỷ lệ của Thiên Đạo Lệnh!”

Với câu trả lời của Hoa Ngữ Mộng, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Đây là đang tạo ra cho ta một nhiệm vụ riêng có thể liên tục chủ động kích hoạt hành vi phá của sao?”

Trong tình huống bình thường, nếu Diệp Phong muốn chủ động kích động hành vi phá của, tất cả đều là tìm lý do thích hợp, nhưng hiện tại với nhiệm vụ này thì có thể đỡ phiền phức khi tìm lý do thích hợp hơn, chỉ cần tìm ra nơi có thể phá của là được!

“Nói thẳng vi sư đưa là được!”

“Ta sẽ đến Vạn Hoa Cốc, ngươi ở nơi đó chờ vi sư.”

Diệp Phong lúc này nói chuyện với Hoa Ngữ Mộng có chút hưng phấn.

“Sư tôn, ngươi hiện tại phải đến đây sao?”

“Từ từ, sư tôn chờ ta mặc quần áo chỉnh chu trước đã.”

Nghe vậy, Diệp Phong nghĩ đến cảnh tượng gặp mặt xấu hổ lần trước, sắc mặt hắn cũng trở nên xấu hổ.

“Ta sẽ không dùng công năng truyền tống của tông môn, mà là đưa theo hai đồng bạn đến đó, ngươi cứ ở tông môn chờ vi sư là được.”

Diệp Phong lúc này vội vàng giải thích.

“Sư tôn, lát nữa ta có thể nói thật với tam đại tổ lão sao.”

“Nhưng ta là cốc chủ, không thể đột nhiên có thêm một vị sư tôn, đến lúc đó thái độ của tam đại tổ lão đối với ngươi có lẽ sẽ không quá thân thiện, sư tôn vẫn nên chuẩn bị tâm lý thật tốt.”

Sau khi kết thúc cuộc trò chuyện, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kích động, đến nỗi lo lắng của Hoa Ngữ Mộng, hắn không quan tâm, ngược lại suy nghĩ đến lúc đó tam đại tổ lão kia không cần quá mức nhiệt tình mới tốt!

Sáng sớm hôm sau.

Trước khi mặt trời mọc hoàn toàn, hai người một yêu lặng lẽ rời khỏi Thiên Đan Thành, thật sự danh tiếng hiện tại của Diệp Phong quá lớn.

“Đại sư huynh, đây là cái gì?”

Nhìn thấy Diệp Phong lại đưa cho mình một tấm bản vẽ lộ trình khác, Lãnh Vô Phong cũng sửng sốt.

“Chúng ta tạm thời không trở về tông môn, đi một chuyến Vạn Hoa Cốc.”

Nói xong, Diệp Phong cũng không muốn giải thích quá nhiều, trực tiếp kiểm tra sản phẩm phá của đổi mới ngày hôm nay.

Sản phẩm phá của hôm nay: Bản Mệnh Tâm Hỏa· Thương Lam Minh Viêm.

Thương Lam Minh Viêm: Uy lực ngọn lửa tăng lên theo thực lực, tăng lên tới cực hạn, nó hoàn toàn có thể luyện hóa bất kỳ phẩm cấp linh thảo!

Chương 187: Thương Lam Minh Viêm dùng để luyện đan, Tử Lôi Huyền Hoả dùng để nướng BBQ

“Đây không phải là tâm hỏa mang theo khi ta luyện chế Thần Đan ngày hôm qua sao?”

“Có ý tứ!”

“Dù sao ta cũng không phải là Luyện Đan Sư, thứ này chính mình dùng liền xong việc.”

Hả!

Ngay khi Diệp Phong chuẩn bị chính mình dung hợp với Bản Mệnh Tâm Hoả, hắn lại đột nhiên nhìn lướt qua Phệ Huyết Đường Lang đang khống chế phi hành Linh Khí ở phía trước.

Nghĩ đến Phệ Huyết Đường Lang từ khi bị chính mình bắt trở về liền cẩn trọng vì chính mình làm việc!

Ngoài một cái Thiên Cấp lô đỉnh ra, hắn giống như chưa từng khen thưởng đối phương.

Lô đỉnh!

Vừa lúc trong tay đối phương còn có một cái Thiên Cấp lô đỉnh, không bằng bồi dưỡng thêm một vị Luyện Đan Đường Lang đệ nhất Đại Lục?

Gần chạng vạng!

Hai người một yêu cũng dừng chân nghỉ ngơi tại một thành trấn họ đi ngang qua.

“Chủ nhân, ngươi có thể đừng dùng loại ánh mắt này nhìn ta được không?”

“Ta có chút sợ hãi!”

Trong phòng cho khách của một nhà tửu lầu, Phệ Huyết Đường Lang nhìn Diệp Phong đang ở đối diện nhìn chằm chằm vào chính mình, có chút bất an lên tiếng nói.

“Cẩu tử đang nỗ lực theo phương hướng Đại Lục Đệ Nhất Kiếm Cẩu!”

“Cùng là đại yêu, đã đến lúc tăng mạnh cho ngươi thêm một đợt.”

Nghe được lời này, Phệ Huyết Đường Lang lập tức tỉnh táo tinh thần, nhìn về phía Diệp Phong vội vàng hỏi: “Chủ nhân là chuẩn bị cho ta một ít máu đại yêu tinh cường đại sao?”

Cự Đỉnh Đường Lang đệ nhất Đại Lục, tay đấm mạnh nhất thiên hạ vô địch!

Phệ Huyết Đường Lang lúc này đang ảo tưởng đến tương lai tốt đẹp của chính mình!

“Không!”

“Ta chuẩn bị cho ngươi một loại Bản Mệnh Tâm Hoả cường đại hơn!”

“Đợi sau khi trở về, ngươi liền đi theo Hạ trưởng lão chuyên tâm học tập luyện đan, nỗ lực hướng tới Luyện Đan Đường Lang đệ nhất Đại Lục!”

Diệp Phong vừa nói vừa nhìn về phía Phệ Huyết Đường Lang với vẻ tràn đầy chờ mong.

Choáng váng!

Nghe được lời này, Phệ Huyết Đường Lang đã hoàn toàn chết lặng!

“Cuối cùng cũng bắt đầu xuống tay với ta rồi sao?”

Nghĩ đến cẩu tử đang lâm vào tình trạng nước sôi lửa bỏng ở tông môn, Phệ Huyết Đường Lang không khỏi nở nụ cười khổ, tuy rằng hắn từ lâu đã nghĩ sẽ có một ngày như vậy, nhưng hắn thật sự không ngờ nó lại đến nhanh như vậy!

Bản Mệnh Tâm Hoả?

Luyện Đan Đường Lang đệ nhất Đại Lục?

Lãnh Vô Phong ở bên cạnh nghe vậy cũng vô cùng hoảng sợ, sự đả kích của một viên Thần Đan còn chưa đủ, hiện tại còn muốn đào tạo đại yêu đi đả kích ngàn ngàn vạn vạn Luyện Đan Sư ?

Giết người tru tâm, cũng chỉ như vậy a!

Nghĩ vậy, Lãnh Vô Phong càng thêm cảm thấy mình may mắn vì đã đổi nghề, nếu không thì ai có thể chịu được.

Chuyện khác không nói, nhìn toàn bộ Huyền Thiên Đại Lục, thật sự không có nhiều Luyện Đan Sư có được Bản Mệnh Tâm Hỏa, càng đừng nói đến Bản Mệnh Tâm Hoả mà Diệp Phong lấy ra có thể là Bản Mệnh Tâm Hoả rác rưởi sao?

“Không hổ là đại yêu đã đi theo đại sư huynh từ rất sớm, biết phản kháng không có tác dụng, liền thản nhiên tiếp nhận.”

Nhìn Phệ Huyết Đường Lang đang an tĩnh dung hợp Bản Mệnh Tâm Hỏa, Lãnh Vô Phong cũng âm thầm bội phục lên.

Năm phút sau.

Trong một gian phòng cho khách khác.

“Huyết ca, ngươi đang làm gì vậy?”

Nhìn Phệ Huyết Đường Lang lấy ra một khối giẻ chà lau Thiên Cấp lô đỉnh với vẻ đau khổ, Lãnh Vô Phong cũng nghi ngờ dò hỏi.

“Đau lòng!”

“Nếu có thể biết ta sẽ đi lên con đường luyện đan sớm hơn, ta tuyệt đối sẽ đối xử tốt với nó một chút, nhìn xem từng dấu xước này, vẽ ở trên thân nó, ta đau lòng quá!”

Đông! Đông! Đông!

Trong khi Phệ Huyết Đường Lang đang vô cùng đau lòng, tiếng đập

cửa đột nhiên vang lên.

“Chủ nhân!”

“Đại sư huynh!”

Nhìn thấy người tới, Lãnh Vô Phong cùng Phệ Huyết Đường Lang vội vàng lên tiếng hô.

Bùm!

Đi vào phòng cho khách Diệp Phong trực tiếp lấy ra Cửu Long Phần thiên đỉnh từ không gian hệ thống, nhìn Phệ Huyết Đường Lang nói: “Thiên Cấp Lô Đỉnh của ngươi vẫn là nên tiếp tục làm vũ khí đi, cho ngươi Cửu Long Phần Thiên Đỉnh này.”

Ngay sau đó, Diệp Phong cũng nói ra một số tình huống của Cửu Long Phần Thiên Đỉnh.

Luyện muôn vàn linh thảo, đốt thiên địa linh khí, thành vô thượng thần đan!

Sau khi Diệp Phong rời đi, mặc kệ là Lãnh Vô Phong hay vẫn là Phệ Huyết Đường Lang, những lời này liên tục lặp lại trong đầu bọn họ.

“Điên rồi!”

“Trước có Bản Mệnh Tâm Hoả cường đại, hiện tại lại có Cửu Long Phần Thiên Đỉnh khủng bố, chỉ cần Phệ Huyết Đường Lang bước vào con đường luyện đan, vậy thì chẳng phải việc luyện chế thần đan sẽ giống như trò chơi sao?”

Nghĩ vậy, Lãnh Vô Phong cười khổ lắc đầu nói: “Gia gia, cũng may ngươi đã phi thăng thượng giới, nếu không nhìn thấy một đại yêu đều có thể luyện chế ra thần đan, chỉ sợ sẽ trực tiếp phát điên mất.”

Bùm!

Phệ Huyết Đường Lang ở một bên dùng chân đá Thiên Cấp Lô Đỉnh trước mặt xuống đất, trong mắt không còn một chút đau lòng, đã

có Cửu Long Phân Thiên Đỉnh, Thiên Cấp Lô Đỉnh còn tính cái rắm!

“Huyết ca, tốc độ có mới nới cũ cũng quá nhanh đi!”

Nhìn Thiên Cấp Lô Đỉnh ngã trên mặt đất, Lãnh Vô Phong có cảm giác nó tuyệt đối là sẽ là Thiên Cấp Lô Đỉnh thảm nhất Huyền Thiên Đại Lục.

Sáng hôm sau!

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại, trực tiếp kiểm tra sản phẩm phá của ngày hôm nay.

Sản phẩm phá của hôm nay: Bản Mệnh Tâm Hoả · Tử Lôi Huyền Hoả

Tử Lôi Huyền Hoả: Thực lực tăng lên, uy lực ngọn lửa cũng sẽ tiếp tục tăng lên, tăng lên đến cực hạn, nó có thể hoàn mỹ luyện hóa bất cứ linh thảo có phẩm chất gì!

???

Sao lại thế này?

Sao lại tới thêm một đạo Bản Mệnh Tâm Hoả?

Sau khi kiểm tra sản phẩm phá của ngày hôm nay, Diệp Phong cũng cảm thấy khó hiểu.

“Lãnh Vô Phong đã đổi nghề làm đầu bếp, nhưng dù sao thì hắn vẫn có nền tảng luyện đan, nếu như đưa Bản Mệnh Tâm Hoả này cho đối phương, đối phương thậm chí có thể đan bếp song tu, không tính là phá của.”

“Phệ Huyết Đường Lang hiện tại đã có một Bản Mệnh Tâm Hoả, sắp chuẩn bị bước vào con đường luyện đan, nếu lại cho đối phương thêm một Bản Mệnh Tâm Hoả cũng không tính là phá của.”

“Từ từ?”

Chương 188: Thương Lam Minh Viêm

dùng để luyện đan, Tử Lôi Huyền Hoả dùng để nướng BBQ (2)

Nghĩ vậy, Diệp Phong bỗng nhiên nở nụ cười, lúc trước đưa cho Phệ Huyết Đường Lang là bởi vì đối phương căn bản là không phải luyện đan yêu, nhưng hiện tại Phệ Huyết Đường Lang đã có một đạo Bản Mệnh Tâm Hoả cường đại, nếu như lại có thêm một Bản Mệnh Tâm Hoả thứ hai, căn bản là vô dụng, hoàn toàn chính là dư thừa, vậy chẳng phải thích hợp hay sao!

Vài phút sau.

“Chủ nhân, ngươi có thể đừng nhìn ta như vậy được không?”

Thấy ánh mắt Diệp Phong lại giống như ngày hôm qua nhìn chằm chằm vào mình, Phệ Huyết Đường Lang bị dọa khóc, ngày hôm qua vừa soàn soạt xong chính mình, sáng sớm hôm nay lại muốn chuẩn bị ra tay với hắn sao?

Không thể quan tâm Lãnh Vô Phong hơn được sao?

Đừng dùng sức soàn soạt một con đại yêu như nó chứ!

“Soái Bức Huyết, đừng khẩn trương, ta chỉ là chuẩn bị dung hợp một Bản Mệnh Tâm Hỏa khác nữa cho ngươi mà thôi.”

Nhìn Phệ Huyết Đường Lang gần như muốn khóc, Diệp Phong cười giải thích.

Ngạch!

Nghe được lời này, Lãnh Vô Phong ở bên cạnh dùng tay che lại ngực xoay người sang một bên, trên mặt tràn ngập vẻ đau lòng.

Cho dù hắn đã đổi nghề làm đầu bếp, nhưng hắn thật sự rất đau lòng khi đối mặt với hành vi phá của phát rồ của Diệp Phong!

Một Bản Mệnh Tâm Hoả là đủ rồi, hai Bản Mệnh Tâm Hoả hoàn toàn chính là dư thừa a!

Nghĩ đến gia gia của mình đã phải mất hơn hai trăm năm, góp nhặt hàng chục loại ngọn lửa căn nguyên trong giới tự nhiên cùng với ngọn lửa căn nguyên đại yêu mới cô đọng ra một Bản Mệnh Tâm Hoả giả, nếu như để gia gia của hắn thấy một màn như vậy, nhất định sẽ sống sờ sờ bị tức chết!

Mười phút sau, Phi Hành Linh Khí bay lên.

“Huyết ca, hiện tại ngươi đã có được hai loại Bản Mệnh Tâm Hoả cường đại, ngươi chuẩn bị sử dụng hai loại Bản Mệnh Tâm Hoả như thế nào?”

Lãnh Vô Phong tò mò hỏi Phệ Huyết Đường Lang đang ngồi trước mặt.

“Ta đã nghĩ kỹ rồi.”

“Thương Lam Minh Viêm dùng để luyện đan, Tử Lôi Huyền Hoả dùng để nướng BBQ!”

Nghe được lời này, trên mặt Lãnh Vô Phong cũng xuất hiện những vệt đen!

Bản Mệnh Tâm Hoả dùng để nướng BBQ, không cần biết những Luyện Đan Sư khác nhìn thấy sẽ có phản ứng gì, nhưng Hạ trưởng lão nhìn thấy tuyệt đối sẽ phát điên!

“Đại sư huynh, nếu như đêm nay tiếp tục lên đường thì sáng mai có thể đến Vạn Hoa Cốc, nếu nghỉ ngơi, chỉ sợ chạng vạng tối mai mới đến nơi.”

Kiểm tra bản đồ đường đi, Lãnh Vô Phong nói tình huống với Diệp Phong.

“Vẫn như cũ, toàn lực lên đường.”

Nghe được Lãnh Vô Phong nói, Diệp Phong cũng trực tiếp đưa ra quyết định.

Một phút sau.

“Đại sư huynh, lúc trước ngươi đã từng nói qua cùng thất tiên nữ

chơi trò chơi nhỏ, các nàng rốt cuộc là ai, trò chơi nhỏ là trò chơi gì?"

Lãnh Vô Phong không kìm nổi tò mò, vẫn là lên tiếng hỏi Diệp Phong ở phía sau.

"Đừng hỏi!"

"Bằng không xe này sẽ không dừng lại được."

Diệp Phong nở nụ cười khổ, hắn thật sự không nghĩ tới Lãnh Vô Phong sẽ có hứng thú với loại chuyện này, nhưng hắn không thể nói, bằng không sẽ xảy ra chuyện lớn!

Màn đêm buông xuống!

Diệp Phong quay lưng lại, tựa vào lưng Lãnh Vô Phong nghỉ ngơi.

Lại ngủ!

Thất tiên nữ rốt cuộc là ai?

Trò chơi nhỏ rốt cuộc là chơi trò gì?

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân chính khiến đại sư huynh mê ngủ?

Thấy Diệp Phong lại lần nữa nghỉ ngơi, sự tò mò của Lãnh Vô Phong đối với chuyện này càng ngày càng sâu.

……

Vạn Hoa Cốc!

"Sư tôn?"

"Hoa Ngữ Mộng, ngươi là cốc chủ Vạn Hoa Cốc, làm sao có thể tùy ý bái người khác làm sư phụ!"

"Đây không phải là hồ nháo sao!"

Đại tổ lão Chúc Băng Lam nhìn Hoa Ngữ Mộng trước mắt, trong mắt tràn đầy vẻ tức giận!

“Đại tổ lão, lúc đó ta đã nói rõ ràng cùng hắn, tuy rằng bái hắn làm sư phụ, nhưng là chỉ đại biểu cho cá nhân của ta, sẽ không ảnh hưởng đến Vạn Hoa Cốc!”

Hoa Ngữ Mộng nhìn Chúc Băng Lam đang vô cùng tức giận, cũng vội vàng giải thích.

“Trừ phi ngươi từ bỏ thân phận cốc chủ, nếu không thì sao có thể không ảnh hưởng đến Vạn Hoa Cốc!”

“Ta cũng là người nhìn ngươi từ nhỏ lớn lên, sao ngươi có thể làm ra chuyện hồ đồ như thế.”

“Nếu như mọi việc đã đến nước này, không phải ngươi nói vị sư tôn kia của ngươi muốn lại đây sao, ta muốn nhìn hắn rốt cuộc là người nào, thế nhưng có thể làm ngươi cam tâm tình nguyện bái hắn làm sư phụ!”

Nhìn thấy tình hình này, Hoa Ngữ Mộng sợ rằng khi Diệp Phong đến đây sẽ xảy ra chuyện hiểu lầm, nàng vội vàng nhìn về phía Chúc Băng Lam, nói: “Đại tổ lão, ngươi hẳn là đã nghe nói về chuyện Hắc Ma Giáo bị huỷ diệt, thật không dám giấu giếm, là vị sư tôn kia của ta diệt!”

“Cái gì!”

Nghe được lời này, vẻ mặt Chúc Băng Lam bỗng nhiên thay đổi, trong mắt còn hiện lên vẻ kinh sợ, rốt cuộc, cho dù là Vạn Hoa Cốc đem hết toàn lực tiêu diệt Hắc Ma giáo, vậy thì cũng phải trả một cái giá cực kỳ đáng sợ mới được!

“Tốt, chờ sau khi sư tôn của ngươi đến đây, ta sẽ không quá phận, nhưng chỉ cần những gì ngươi vừa nói là sự thật.”

Một người tiêu diệt Hắc Ma Giáo, chẳng lẽ là cường giả chịu qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp phi thăng?

Nói xong, Chúc Băng Lam cũng là lâm vào trầm tư.

Sáng sớm hôm sau!

“Đại sư huynh, tỉnh tỉnh!”

“Chúng ta sắp đến Vạn Hoa Cốc!”

Lãnh Vô Phong lên tiếng nhắc nhở, thuần thục dùng khuỷu tay chạm vào Diệp Phong đang ở phía sau.

“Giấc ngủ này quá thoải mái!”

Diệp Phong duỗi eo, sau đó mới xoay người nhìn đến phía trước.

Hoa thơm chim hót, cây cối mọc thành từng cụm!

“Vạn Hoa Cốc thật sự không tồi, giống như thế ngoại đào nguyên.”

Diệp Phong không khỏi khen ngợi khi nhìn thấy Vạn Hoa Cốc từ xa.

Thế ngoại đào nguyên?

Nghe được lời này, Lãnh Vô Phong cùng Phệ Huyết Đường Lang một người một yêu đều không khỏi rùng mình, bọn họ rất muốn hỏi một câu, ngươi rốt cuộc có biết Vạn Hoa Cốc không!

“Đại sư huynh, ngươi không nên bị vẻ mỹ lệ bên ngoài Vạn Hoa Cốc lừa, dù sao đây cũng là độc cốc đệ nhất trên Đại Lục, chẳng sợ hiện tại đã xuống dốc, nhưng có tin đồn rằng Vạn Hoa Cốc ở hơn trăm năm trước từng độc chết một phi thăng đại lão, bởi vậy có thể thấy được, cho dù Vạn Hoa Cốc có xuống dốc cũng cực kỳ đáng sợ!”

Chương 189: Chứng khó khăn khi phá của của Hoa Ngữ Mộng đã trị xong rồi

Lãnh Vô Phong lúc này mới vội vàng kể những gì hắn biết về tình huống ở Vạn Hoa Cốc.

“Mạnh như vậy?”

Nghe được lời này, Diệp Phong không khỏi kinh ngạc, từ góc độ này, hắn thật sự đánh giá thấp Vạn Hoa Cốc!

……

“Sư tôn!”

Khi hai người một yêu đi đến trước Vạn Hoa Cốc, Hoa Ngữ Mộng đã đợi ở đây rất lâu.

“Đại đồ đệ, Vạn Hoa Cốc của các ngươi không có đại trận hộ cốc gì đó sao?”

Diệp Phong không quên mục đích đến đây, cho nên hắn không chuẩn bị buông tha bất luận cơ hội có thể phá của.

Đại đồ đệ?

Đại sư huynh thu đệ tử khi nào?

Lãnh Vô Phong ở bên cạnh nghe được lời này đều ngốc rớt!

“Thực lực của vị nữ tử này ở phía trên ta, chủ nhân thu nhận một vị đệ tử lợi hại như vậy khi nào?”

Phệ Huyết Đường Lang cũng hoảng hốt.

“Sư tôn, Vạn Hoa Cốc đã có truyền thừa mấy vạn năm, tất nhiên có hộ cốc đại trận cường đại, cho dù có phi thăng cường giả tiến đến, Vạn Hoa Cốc của chúng ta cũng không sợ hãi!”

Hoa Ngữ Mộng nói đến hộ cốc đại trận, trên mặt cũng hiện lên vẻ tự mãn kiêu ngạo.

“Vậy nếu là một đám phi thăng cường giả thì sao?”

Diệp Phong sau khi nghe lời này tiếp tục hỏi.

!!!

Một đám phi thăng cường giả?

Nhìn toàn bộ Huyền Thiên Đại Lục, có thể có bao nhiêu phi thăng cường giả áp chế tu vi chưa phi thăng, chẳng lẽ bọn họ còn có thể cùng đến tấn công Vạn Hoa Cốc của nàng sao?

“Sư tôn, điều này là không thực tế, không có khả năng sẽ có một đám phi thăng cường giả cùng nhau đến tấn công Vạn Hoa Cốc của ta.”

Hoa Ngữ Mộng có chút nói không nên lời, nhưng điều này cũng có nghĩa là hộ cốc đại trận không ngăn cản được sự tấn công của một đám phi thăng cường giả.

“Hệ thống, Vạn Hoa Cốc của đại đệ tử của ta không có trận pháp ngăn cản được một đám phi thăng cường giả, cuộc sống như vậy có phải quá khó khăn hay không!”

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng mười vạn điểm phá của, khen thưởng bản trận pháp bí điển siêu cấp Vạn Hoa Độc Linh Trận *1, khen thưởng Thiên Đạo Lệnh *1!”

Ha ha ha!

Nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong không khỏi cười phá lên.

“Hệ thống, ngươi nói ta khi trở về có nên tăng cường Tinh Hồn Tông một đợt hay không.”

Diệp Phong lúc này bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, trực tiếp hỏi hệ thống.

“Đinh! Tinh Cực Tông cùng Tinh Hồn Tông chính là ngôi nhà của ký chủ ở dị giới, phương diện an toàn có ngàn ngàn vạn vạn quân dự bị phá của bảo hộ, ký chủ đừng lo!”

“Đinh! Hành vi phá của dưới dạng nhiệm vụ chỉ giới hạn trong việc phá của ở các thế lực của đệ tử ký chủ!”

“Đinh! Cải thiện tình trạng sống nghèo khó của tông môn nghèo khó này, còn cần ký chủ tự tay làm lấy, nỗ lực phá của, do đó đạt được vật tư cải thiện tông môn.”

Nghe được câu trả lời của hệ thống, Diệp Phong cũng không quá thất vọng, ngược lại lộ ra tươi cười, bởi vì hắn còn có thể phá của thêm một đợt, dù sao thì Thiên Cơ Các của đệ tử thứ hai cũng không phải một thế lực.

Từ từ!

Ngay lúc Diệp Phong chuẩn bị đem bản trận pháp bí điển siêu cấp Vạn Hoa Độc Linh Trận giao cho Hoa Ngữ Mộng , Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

“Đại đồ đệ, lúc trước khi ngươi rời đi khỏi Thiên Đạo chiến trường, ta đã cho ngươi một trăm triệu cực phẩm linh tinh cùng rất nhiều độc linh thảo cùng độc linh thủy hiếm có, vài thứ kia là muốn để ngươi phá của, ngươi đã dùng như thế nào?”

Diệp Phong nghĩ đến chính mình đã nhận được một phần khen thưởng phá của từ Dạ Lăng Tuyết, nhưng đã lâu như vậy, hắn lại chưa từng nhận được khen thưởng phá của từ Hoa Ngữ Mộng.

“Sư tôn, ta, ta…”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Hoa Ngữ Mộng nhất thời không biết trả lời như thế nào.

“Sư tôn, ta còn luyến tiếc!”

Cuối cùng, Hoa Ngữ Mộng vẫn là nói ra nguyên nhân, những thứ đó đều đều độc linh thảo cùng độc linh thủy hiếm có, cho dù là Vạn Hoa Cốc cũng không lấy ra được, để nàng ngâm chân cùng ngâm tắm, nàng thật sự luyến tiếc!

Nghe Hoa Ngữ Mộng giải thích, Diệp Phong cũng không có lập tức trách cứ, ngược lại càng thêm trầm tư, làm sao để Hoa Ngữ Mộng đi đúng con đường phá của mới là chuyện quan trọng bây giờ.

“Hệ thống, bản trận pháp bí điển siêu cấp Vạn Hoa Độc Linh Trận này là ta đổi được từ việc thay đổi trận pháp Vạn Hoa Cốc, nếu như ta không thay đổi nó, hành vi phá của này có phải được xem là thất bại không, có phải thu hồi phần thưởng hay không?”

Sau một hồi trầm ngâm, Diệp Phong trực tiếp hỏi hệ thống.

“Đinh! Phần thưởng do hệ thống đưa ra tuyệt đối sẽ không thu hồi, hệ thống không mất thể diện đến như vậy!”

“Đinh! Chỉ cần ký chủ đưa ra đề nghị cải thiện trạng thái sinh hoạt

nghèo khó ở Vạn Hoa Cốc, hệ thống sẽ cho khen thưởng, giải quyết phần thưởng như thế nào tùy thuộc vào tâm trạng của ký chủ!"

Nghe được câu trả lời của hệ thống, Diệp Phong cũng bật cười, hắn hiểu được, hệ thống đang cố ý đưa khen thưởng cho hắn!

Nếu đã như vậy, Diệp Phong đã có cách trợ giúp Lạc Thiên Tuyết đi đúng con đường phá của.

"Đi thôi, trước tiên đưa ta đi gặp ba vị đại tổ lão kia."

Hả?

Không có trách cứ!

Phản ứng của Diệp Phong có phần nằm ngoài dự đoán của Hoa Ngữ Mộng , mặc dù không biết trong lòng Diệp Phong đang nghĩ gì lúc này, nhưng Hoa Ngữ Mộng vẫn rất vui vẻ khi nghĩ đến việc cứu được độc linh thảo cùng độc linh thủy hiếm có đó.

Khi đi sâu hơn vào Vạn Hoa Cốc, một đại điện ngàn hoa được xây dựng từ vô số cánh hoa đủ màu sắc nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Sau khi tiến vào đại điện, ba gã lão phụ cũng xuất hiện trong tầm mắt của Diệp Phong.

"Ngươi chính là sư tôn của Hoa Ngữ Mộng?"

Chúc Băng Lam nhìn Diệp Phong và hỏi với vẻ nghi ngờ.

"Không sai!"

Nghe câu trả lời của Diệp Phong, Chúc Băng Lam sửng sốt!

Nói tốt phi thăng cường giả đâu?

Tại sao lại biến thành nhược kê Thần Tàng Cảnh cửu trọng đỉnh?

Chẳng lẽ đối phương đang che giấu thực lực?

Trong lòng Chúc Băng Lam lúc này nghi hoặc không thôi.

“Đại đồ đệ, lấy một trăm cây Quỷ Mê Thảo đến đây!”

???

Chương 190: Đồ đệ của ngươi không thể phá của, ngươi tra tấn chúng ta làm gì

Nghe được lời này của Diệp Phong, tam đại tổ lão ở bên cạnh choáng váng.

Quỷ Mê Thảo?

Linh thảo độc tính trong truyền thuyết, ngoài ba vị cốc chủ trước của Vạn Hoa Cốc từng thấy ở Thiên Đạo chiến trường mấy vạn năm trước, mấy vạn năm sau sau vẫn chưa ai tìm được.

Chính là loại linh thảo độc tính trong truyền thuyết, hiện tại ngươi lại nói trong tay Hoa Ngữ Mộng có một trăm cây?

Mặc dù không biết Diệp Phong định làm gì, nhưng Hoa Ngữ Mộng vẫn lấy ra một trăm cây Quỷ Mê Thảo từ trong nhẫn không gian.

“Thật là Quỷ Mê Thảo!”

Sau khi Hoa Ngữ Mộng lấy ra Quỷ Mê Thảo, tam đại tổ lão lập tức kinh hô ra tiếng!

“Ba vị tổ lão, các ngươi có biết sai?”

Ngay khi tam đại tổ lão đang khiếp sợ trước một trăm cây Quỷ Mê Thảo, Diệp Phong đột nhiên lên tiếng chất vấn.

???

Biết sai?

Chúng ta làm gì?

Chúng ta có gì sai?

“Diệp Phong, cho dù ngươi thật sự là sư tôn của Hoa Ngữ Mộng, nhưng vẫn không có tư cách chất vấn chúng ta!”

“Hơn nữa, mặc kệ ngươi là vì chuyện gì, chúng ta tuyệt đối không sai!”

Sau khi sửng sốt, Chúc Băng Lam cũng nhìn về phía Diệp Phong với vẻ mặt không vui rồi nói.

“Vô Phong sư đệ, cắt toàn bộ một trăm cây Quỷ Mê Thảo này thành từng mảnh nhỏ đi!”

Nghe những lời của Chúc Băng Lam, Diệp Phong lộ ra vẻ mặt nghiền ngẫm, nói thẳng với Lãnh Vô Phong đang ở bên cạnh.

“Không thể!”

Tam đại tổ lão nghe thấy lời này, sắc mặt đột nhiên thay đổi, sau đó vội vàng lên tiếng ngăn lại!

“Đây là đồ của ta, ta muốn xử trí như thế nào còn không tới lượt ba vị tổ lão phát biểu ý kiến!”

“Vô Phong sư đệ, cắt!”

Nghe vậy, Lãnh Vô Phong hưng phấn lấy ra Độc Long Đao, trực tiếp cắt một trăm cây Quỷ Mê Thảo này!

Thấy một màn như vậy, lòng của tam đại tổ lão gần như tan nát, đây chính là độc linh thảo thất truyền mấy vạn năm, hơn nữa vẫn là một trăm cây, ngươi nói cắt liền cắt, còn ai có thể phá của được như ngươi!

“Đại đồ đệ, lấy một trăm cây Khô Hồn Chi ra đây!”

Nhìn một trăm cây Quỷ Mê Thảo bị cắt thành từng mảnh nhỏ, mặc dù Hoa Ngữ Mộng cực kỳ không muốn, nhưng cuối cùng vẫn cắn chặt răng lấy ra một trăm cây Khô Hồn Chi.

“Ba vị tổ lão, các ngươi có biết sai?”

Diệp Phong lúc này nhìn về phía ba vị tổ lão đang đau khổ ở đối

diện, lần nữa lên tiếng hỏi.

“Diệp Phong, cuối cùng ngươi muốn làm gì?”

“Chúng ta làm gì?”

“Chúng ta làm gì sai?”

Lại nghe thấy câu hỏi này, Chúc Băng Lam cũng tức giận trực tiếp hỏi lại.

“Vô Phong sư đệ, cắt!”

Điên rồi!

Nhìn thấy Lãnh Vô Phong lại lần nữa đưa tay chém xuống, dùng đao pháp thành thạo cắt nát toàn bộ một trăm cây Khô Hồn Chi hiếm có, tam đại tổ lão sắp phát điên!

“Đại đồ đệ, lại lấy thêm một trăm cây Ngũ Độc Bách Hương Hoa ra tới!”

Chết lặng!

Mặc dù Hoa Ngữ Mộng không biết Diệp Phong muốn làm gì, nhưng nhìn Quỷ Mê Thảo cùng Khô Hồn Chi bị phá nát, nàng đã hoàn toàn chết lặng, trực tiếp lấy ra một trăm cây Ngũ Độc Bách Hương Hoa từ trong nhẫn không gian.

“Ba vị tổ lão, các ngươi có biết sai?”

Diệp Phong lúc này không chê phiền, hắn nhìn về phía ba vị tổ lão đang gần như hỏng mất ở đối diện, lần nữa lên tiếng hỏi lại.

Sai! Sai! Sai!

Ngươi chỉ biết hỏi chúng ta có biết sai, vậy ngươi hãy nói chúng ta sai ở đâu a!

Ngươi không nói, chúng ta cũng không biết, sau đó ngươi liền tra tấn chúng ta bằng cách huỷ hoại độc linh thảo tại chỗ này?

“Sai rồi!”

“Đừng cắt, chúng ta biết sai rồi!”

Tuy rằng không biết sai chuyện gì, nhưng Chúc Băng Lam thật sự không thể chịu nổi nữa, bằng không một trăm cây Ngũ Độc Bách Hương Hoa hiếm có này cũng sẽ gặp nguy hiểm.

“Tốt, vậy ngươi nói xem sai ở đâu!”

Nghe được câu nói của Chúc Băng Lam, Diệp Phong tiếp tục nghiêm túc hỏi.

“Diệp Phong!”

“Ngươi không cần khinh người quá đáng!”

Khi Chúc Băng Lam nghe được lời này, nàng suýt nữa phun ra một ngụm máu, nàng chưa bao giờ phải chịu đựng những điều bất bình như vậy trong đời!

“Vô Phong sư đệ, tiếp tục cắt!”

Xong rồi!

Nhìn trăm cây Ngũ Độc Bách Hương Hoa cũng phải gặp nạn, tâm thái của tam đại tổ lão hoàn toàn chơi xong rồi!

“Đại đồ đệ, đem một trăm giọt Chước Hồn Linh Trúc Thuỷ ra đây!”

Còn có!

Nghe được lời này của Diệp Phong, tam đại tổ lão chấn động, ánh mắt nhìn thẳng về phía Hoa Ngữ Mộng, bọn họ chưa bao giờ từng nghĩ đến, trong tay Hoa Ngữ Mộng y thế nhưng có nhiều độc linh thảo cùng độc linh thủy hiếm có như vậy!

“Ba vị lão tổ, các ngươi……”

Diệp Phong còn chưa kịp nói hết câu, Chúc Băng Lam hoảng sợ vội vàng ngắt lời: “Sai rồi, chúng ta cũng không biết mình sai ở đâu, dù sao chính là chúng ta sai rồi, ngươi đừng phá của nửa, ba lão gia hỏa chúng ta thật sự không thể chịu đựng được thêm!”

Nghe vậy, Diệp Phong lắc đầu, trực tiếp đổ một trăm giọt Chước Hồn Linh Trúc Thuỷ xuống đất.

“Những thứ này đều là ta đưa cho Hoa Ngữ Mộng dùng để phá của!”

“Ngâm chân cũng tốt, ngâm bồn tắm cũng thế!”

“Cho dù cầm đi nuôi nấng độc trùng cũng không thành vấn đề!”

“Nhưng nàng lại giữ lại toàn bộ, bởi vì nàng mắc chứng khó khăn phá của!”

Nghe vậy, Hoa Ngữ Mộng ở một bên thống khổ nói: “Sư tôn, ta thật sự làm không được, khi ta nghĩ đến việc phá huỷ những độc linh thảo cùng độc linh thủy này đó, trong lòng ta quặn đau như cắt, là đệ tử làm sư tôn thất vọng!”

“Có vấn đề liền giải quyết vấn đề, vi sư không trách ngươi!”

Nói xong, Diệp Phong nhìn về phía tam đại tổ lão, tiếp tục nói: “Lỗi của các ngươi là đã không giám sát đại đệ tử của ta phá của tốt!”

Khóc!

Nghe xong lời Diệp Phong nói, tam đại tổ lão muốn khóc chết tâm!

Đồ đệ của ngươi không thể phá của, ngươi tra tấn chúng ta làm gì!

“Ba vị tổ lão, các ngươi nghĩ xem, nếu đại đệ tử không nên thân này của ta không thể phá của, vậy thì những thứ tốt đó sẽ bị phá hủy!”

“Nhưng nếu nàng phá của, cho dù dùng những độc linh thảo này đó để ngâm chân, có phải các ngươi cũng có thể đi theo thoải mái đúng không?”

Hả?

Chương 191: Ngươi nhìn gì, nhìn ngươi

Nghe được lời này, tam đại tổ lão liếc nhìn nhau, trong nháy mắt hiểu ra!

Nhưng hiểu ra là hiểu ra, khó chịu vẫn là khó chịu!

Ngươi muốn ba lão gia hỏa chúng ta đốc xúc Hoa Ngữ Mộng phá của thì có thể nói thẳng, chúng ta nguyện ý làm công việc này!

“Đây là bản siêu cấp của Vạn Hoa Độc Linh Trận, đủ để ngăn cản một đám phi thăng cường giả cùng tấn công!”

“Các ngươi có thể cho rằng điều này không phải là sự thật!”

Nói xong, Diệp Phong liền ném trận pháp bí điển xuống đất, trực tiếp nói với Lãnh Vô Phong: “Tiếp tục cắt!”

“Đừng cắt!”

“Tin, chúng ta tin a!”

Nhìn thấy Lãnh Vô Phong lấy ra một con đao mới chuẩn bị xuống tay, Chúc Băng Lam nhanh chóng can ngăn.

Nhưng Lãnh Vô Phong thấy Diệp Phong không có phản ứng gì, liền cầm dao tiếp tục chém!

Không đủ!

Diệp Phong cảm thấy còn chưa đủ đả kích đối với tam đại tổ lão!

Nếu đã chuẩn bị lấy bại trị bại, vậy thì lúc này nhất định phải bại hoàn toàn mới được!

Tuy rằng bây giờ làm thế này đối với ba vị đại tổ lão là đả kích lớn, nhưng chỉ cần có thể đánh bại được Hoa Ngữ Mộng, về sau bọn họ mới có thể hạnh phúc!

“Hệ thống, đại đồ đệ của ta ở Vạn Hoa Cốc quá khổ, muốn tu luyện Vạn Độc Chi Thể cũng không gom đủ độc linh thảo, ta cảm thấy hẳn là nên cải thiện một chút.”

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng

mười vạn điểm phá của, khen thưởng vạn loại độc linh thảo để tu luyện Vạn Độc Chi Thể *100, khen thưởng Thiên Đạo Lệnh *2!”

Khi giọng nói của Diệp Phong rơi xuống, phần thưởng của hệ thống ngay lập tức được thêm vào!

“Vạn loại độc linh thảo cần cho việc tu luyện Vạn Độc Chi Thể!”

Sau khi tam đại tổ lão cùng Hoa Ngữ Mộng nhìn thấy Diệp Phong lấy ra 50 phân độc linh thảo hoàn chỉnh, tất cả đều kinh ngạc trợn tròn mắt!

Vạn Hoa Cốc hiện tại vì sao xuống dốc, còn không phải là bởi vì đã có gần vạn năm chưa xuất hiện cường giả có Vạn Độc Chi Thể!

“Cắt!”

Khi giọng nói của Diệp Phong rơi xuống, Lãnh Vô Phong lại lần nữa hưng phấn xuất đao, tuy rằng không biết những độc linh thảo này là gì, nhưng hắn biết đây nhất định là đồ tốt khi nhìn thấy biểu hiện của ba vị đại tổ lão Vạn Hoa Cốc ở đối diện, điều này khiến cho hắn càng cắt hưng phấn!

Nơi ở trong Vạn Hoa Cốc đều được dựng từ hệ thực vật độc bình thường, quá khổ!

Hầu hết các độc thảo được gieo trồng trong Vạn Hoa Cốc đều quá bình thường, quá nghèo!

Thậm chí trong Vạn Hoa Cốc đều không có độc đan tốt dành cho tu luyện, quá thảm!

……

Tiếp theo, Diệp Phong triển khai hành vi phá của cực kỳ bi thảm, không chỉ lần nữa nhận được 180 vạn điểm phá của, mà còn đạt được chín Thiên Đạo Lệnh!

Kỳ thật Diệp Phong còn có thể kích hoạt thêm rất nhiều hành vi phá của, ví dụ như đổi mới toàn bộ một đám nồi chén gáo bồn ẩn chứa khí linh cấp thấp ở Vạn Hoa Cốc, ví dụ như dựng một nhà tranh từ Kim Tàm Tinh Diệu Thạch.

Nhưng giữ những thứ này lại trong tay sẽ ảnh hưởng đến hành vi phá của sau này của hắn, xử lý phiền toán hơn độc linh thảo, độc đan một chút, quan trọng nhất chính là, hắn cảm giác hiện tại đã đủ đả kích đối với tam đại tổ.

Bên ngoài Vạn Hoa Cốc!

“Diệp thiếu đi thong thả, chứng khó phá của của đại đồ đệ ngài cứ giao cho chúng ta!”

“Đúng vậy, tất cả là do chúng ta lơ là không quan tâm đến cốc chủ, chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng khiến cốc chủ phá của!”

“Đã đến lúc ba lão gia hỏa chúng ta cũng nên hoạt động gân cốt.”

Nhìn đám người Diệp Phong chuẩn bị rời đi, tam đại tổ lão cũng là vội vàng cam đoan, e sợ Diệp Phong lại lo lắng, bọn họ thật sự không chịu nổi hành vi phá của phát rồ của Diệp Phong!

“Soái Bức Huyết, chúng ta đi!”

Nghe được lời bảo đảm của ba vị đại tổ lão Vạn Hoa Cốc, Diệp Phong cũng ngồi trên Phi Hành Linh Khí, hắn hét to với Phệ Huyết Đường Lang ngồi phía trước.

Thật là đáng sợ!

Vì làm đại đệ tử của mình có thể phá của, đại sư huynh thật sự chơi quá lớn, không đi con đường bình thường lộ!

Nghĩ đến vẻ mặt đau khổ hỏng mất của ba vị đại tổ lão Vạn Hoa Cốc, Lãnh Vô Phong không khỏi run rẩy, hắn đã không dám tưởng tượng sinh hoạt sau này của cốc chủ Vạn Hoa Cốc sẽ có bao nhiêu hạnh phúc!

“Đại sư huynh, tiếp theo chúng ta trở lại tông môn sao?”

Lãnh Vô Phong lúc này mới trực tiếp hỏi Diệp Phong.

Nói thật ra, hắn có chút không muốn lập tức vội vàng trở về tông môn, thật sự đi theo bên cạnh Diệp Phong quá mẹ nó kích thích!

“Trở lại tông môn, chỗ nào cũng không đi!”

Diệp Phong cũng không nóng nảy đi Thiên Cơ Các kiếm thêm, chủ yếu là vì hắn sợ khi đến Thiên Cơ Các, hắn thật sự lo lắng đệ tử thứ hai của mình sẽ bổ não bày ra một số cốt truyện kỳ quái.

“Lạc Thiên Tuyết, Lãnh Vô Phong, Ngũ Thiên Kiêu, Sở Tiêu Tiêu, Phệ Huyết Đường Lang, Cẩu Tử, Bạch Thiên Hồng, Hạ Thiên Vũ, La Khải, Sở Hồng Sơn, Tất Cương, Tiêu Trần, Kim Luân Đại Đế, cộng thêm cả ta cũng cần phải có mười tám khối Thiên Đạo Lệnh, mà ta hiện tại chỉ có chín khối Thiên Đạo Lệnh, cần tiếp tục nỗ lực đi kích hoạt hành vi phá của mới được!”

Bất tri bất giác, Diệp Phong cũng không ngờ rằng trong tông môn đã có nhiều người như vậy.

“Đúng rồi, hôm nay còn chưa xem sản phẩm phá của.”

Sản phẩm phá của hôm nay: Uẩn Hàm Vô Tình Kiếm Đạo Đích Hoạ *1

Uẩn Hàm Vô Tình Kiếm Đạo Đích Hoạ: Đúng như tên gọi, bức tranh này ẩn chứa Vô Tình Kiếm Ý cực kỳ cường đại, kiếm ý tàn nhẫn trong lĩnh vực kiếm!

Tranh?

Thế nhưng là một bức tranh ẩn chứa Vô Tình Kiếm Ý?

Nhìn thấy sản phẩm phá của ngày hôm nay, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn không ngờ kiếm ý tàn nhẫn trong bức tranh này đã đạt tới trình độ khủng bố nhất trong lĩnh vực kiếm thuật.

Tuy rằng Tử Vong Kiếm Ý của hắn hiện tại đã đạt Kiếm Tâm Chi Cảnh, nhưng trong tình huống bình thường, nếu muốn hiểu được cảnh giới kiếm ý, thật sự phải dựa vào thiên phú và cơ hội.

Trực tiếp ném?

Thiêu hủy?

Xé?

Chương 192: Ngươi nhìn gì, nhìn ngươi (2)

Diệp Phong lúc này cũng chìm trong suy nghĩ, nhưng nghĩ không ra ai là người có thể áp dụng những phương thức phá của này, điều này khiến hắn có cảm giác phá của không triệt để, thậm chí là vô nghĩa.

Tới gần giữa trưa.

“Tạm thời không lên đường, vào thành nghỉ ngơi một chút.”

“Đến lúc đó các ngươi cũng đi ra ngoài tìm hiểu tình huống, nhìn xem có cơ hội dùng đến bức tranh này hay không.”

Khi đi ngang qua một thị trấn, Diệp Phong nghĩ đến việc vào thị trấn để thử vận may, biết đâu lại tìm được cách hay phá của.

Cái gì gọi là chuyên nghiệp!

Cái này gọi là chuyên nghiệp!

Lãnh Vô Phong hiện tại càng thêm cảm giác được việc phá của không đơn giản, càng thêm kinh ngạc trước sự tận tâm và trình độ chuyên nghiệp của đại sư huynh đối với phương diện phá của!

……

Trên đường phố náo nhiệt, Diệp Phong thoải mái đi dạo, đã tốt muốn tốt hơn, hắn là thần phá của, tất nhiên sẽ quan tâm đến sự nghiệp của chính mình, nhưng nếu cùng ngày không tìm được cơ hội thích hợp, vậy thì hắn cũng chỉ có thể tùy ý dùng, dù sao hắn cũng không muốn bị trừ điểm phá của.

Xem xét hiện tại chính mình đã tích góp được hơn 500 vạn điểm phá của, hắn cảm thấy ngày mình đột phá đến Tử Phủ Cảnh cửu trọng đỉnh không còn xa.

“Hả?”

Đúng lúc này, Diệp Phong phát hiện đối diện có một thanh niên lạnh nhạt đi tới, trong lòng nghĩ đến việc bên kia, ai ngờ đối phương lại đi bên trái, hắn đi sang bên phải, đối phương cũng liền đi theo bên phải, việc này khiến cho sắc mặt của hắn có chút khó coi.

“Ngươi nhìn gì!”

Sau khi hai người mặt đối mặt dừng lại, Diệp Phong phát hiện đối phương đang nhìn chằm chằm vào chính mình, hắn cũng không chút khách khí chất vấn.

“Nhìn ngươi!”

Thanh niên lạnh nhạt nghe Diệp Phong chất vấn, cũng là dùng vẻ mặt lạnh nhạt nhìn chằm chằm vào Diệp Phong gào lên.

Oan gia ngõ hẹp!

Đây là muốn nói chuyện với ta một chút?

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng nở nụ cười đùa giỡn, đã lâu không gặp phải thủ đoạn tình nguyện chết như vậy.

“Huynh đệ, ngươi tu luyện chính là Tử Vong Kiếm Ý phải không!”

“Ta vừa vặn có bức tranh ẩn chứa Tử Vong Kiếm Ý, có hứng thú không, ta có thể bán cho ngươi với giá quy định!”

Ngay khi Diệp Phong đang hoàn toàn có hứng thú, đối phương bỗng nhiên nhìn bốn phía xung quanh, sau đó mở áo choàng ra, lộ ra một gốc bức tranh, thấp giọng dò hỏi.

???

Mẹ nó, ngươi không cần làm loạn!

Ta đang chuẩn bị làm ngươi chết bầm, ngươi hiện tại lại đẩy mạnh tiêu thụ với ta?

“Huynh đệ, có hứng thú không, nói một câu.”

“Nếu ngươi không có hứng thú, ta đi tìm những người khác.”

Thanh niên lạnh nhạt lúc này có chút nôn nóng thúc giục.

“Có hứng thú!”

“Nhưng ta muốn kiểm tra hàng hoá trước.”

Diệp Phong lúc này cũng có hứng thú với người thanh niên lạnh nhạt, cũng giả vờ cẩn thận quan sát xung quanh, sau đó thấp giọng nói ra suy nghĩ của mình.

“Theo ta đi!”

Thanh niên lạnh nhạt chỉnh lại chiếc áo choàng có cất giấu bức tranh, cùng Diệp Phong đi đến một nhà tửu lầu cách đó không xa.

Bên kia.

“Nghiệt đồ!”

“Nghiệt đồ a!”

“Thế nhưng lại trộm đi bức tranh ẩn chứa Tử Vong Kiếm Khí của ta, nếu hắn dám bán giá thấp hơn so với tiền thưởng, lần này ta tuyệt đối sẽ không tha cho hắn!”

Một lão giả áo trắng với ánh mắt tràn đầy tức giận đang dùng hết sức lao về phía thị trấn cách đó không xa.

Trong phòng khách nhà tửu lầu.

Thế nhưng thật sự là Tử Vong Kiếm Ý!

Hơn nữa bức tranh ẩn chứa Tử Vong Kiếm Ý này tuyệt đối đã đạt tới Kiếm Tâm Chi Cảnh!

Nhìn bức tranh trước mặt, Diệp Phong cũng rất kinh ngạc, hắn không ngờ trong tay đối phương thật sự có loại hàng tốt như thế này!

“Bức tranh này không tồi, ta mua, nói giá đi!”

Diệp Phong lúc này nhìn về phía thanh niên lạnh nhạt, trực tiếp hỏi.

“Bằng tiền thưởng là được!”

Khi thanh niên lạnh nhạt nghe được lời của Diệp Phong, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

???

Bằng tiền thưởng?

Một bức tranh ngưu bức như vậy, mà ngươi chỉ bán bằng giá tiền thưởng?

Mẹ nó, ngươi ở trước mặt thần phá của như ta ghê tởm với ai đâu!

Choáng váng!

Lại choáng váng!

Tiếp theo nhất định sẽ lộ ra vẻ khiếp sợ hỏi ta có phải sự thật hay không!

Sau đó lập tức chạy ra phòng khách và gọi cho ta một bàn đồ ăn rượu ngon, cuối cùng mang theo bức tranh rời đi trong tâm trạng phấn khích.

Nhìn Diệp Phong đang sững sờ tại chỗ, trong đầu Bạch Lỗi đã thuần thục suy nghĩ đến cốt truyện tiếp theo.

“Ngươi đang xem thường ta?”

Nhưng mà, khi nghe Diệp Phong chất vấn, Bạch Lỗi choáng váng!

Ta xem thường ngươi khi nào?

Hơn nữa, lúc này ngươi không nghĩ đến bức họa mà đang suy nghĩ cái gì vậy?

“Huynh đệ, ta không hiểu ngươi có ý gì.”

Mang theo sự nghi hoặc, Bạch Lỗi cũng nhìn về phía Diệp Phong

trực tiếp hỏi.

“Có ý gì?”

“Ngươi còn không biết xấu hổ hỏi ta có ý gì?”

“Ngươi thật sự nghĩ ta mua không nổi bức tranh này sao?”

“Diệp Phong ta hiện tại nghèo đến mức chỉ có thừa tiền, nói cho ta biết giá thị trường của bức tranh này, ta sẽ trả giá gấp mười lần để mua nó!”

Thế nhưng có người dám phá của ở trước mặt hắn, cho dù Diệp Phong có dùng nhiều linh thạch hay linh tinh hơn nữa thì cũng cần thiết phải tìm lại danh dự!

……

Nghe được lời này, Bạch Lỗi toàn thân tê dại!

Thứ đồ vật dừng lại ở tiền thưởng là có thể mua được, ngươi một hai phải trả gấp mười lần mua tới, ngươi là bại gia tử sao!

Xoát!

Nghĩ vậy, Bạch Lỗi trực tiếp thu lại bức tranh trên bàn, sau đó dùng ánh mắt quái dị nhìn Diệp Phong, nói: “Ngươi có bệnh, nhưng ta không có dược, cho nên ta không bán tranh, tạm biệt!”

Nói xong, Bạch Lỗi trực tiếp xoay người đi đến cửa phòng.

Rầm!

Nhưng mà, vừa mới mở cửa ra, một thanh niên tuấn tú mặc áo choàng trắng xuất hiện ở trước mặt hắn, đồng thời trên cổ của hắn còn xuất hiện thêm một cánh tay Đường Lang sắc bén, khiến hắn kinh hãi nuốt nước miếng.

“Trở về!”

“Tốt!”

Bạch Lỗi bước vào phòng với vẻ xấu hổ, còn Phệ Huyết Đường

Lang bên ngoài cửa cũng nhẹ nhàng đóng cửa phòng, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chương 193: Ta họ Bạch, xích chanh hoàng lục thanh lam tử bạch

“Diệp thiếu, hay là ta tặng bức tranh này lại cho ngươi đi, ta thật sự không biết giá trị thị trường của nó!”

“Thật ra ta đã trộm bức họa này từ sư phụ của ta, chỉ là muốn đổi tiền thưởng, sư phụ của ta mỗi ngày đều bắt ta nghiên cứu Hoạ Đạo, nhưng ta căn bản không thích, chỉ muốn làm thế này để có thể bị sư tôn trục xuất sư môn, ai ngờ lão nhân kia thật sự có thể chịu nổi, ta đều trộm bán đi mười mấy bức họa, thế nhưng còn giữ ta lại!”

Sợ rằng Diệp Phong không tin những gì mình nói, Bạch Lỗi cũng đã nói ra một số tình hình thực tế của mình.

“Không biết giá thị trường?”

Tuy nhiên, Diệp Phong hoàn toàn không có hứng thú với tình huống của Bạch Lỗi, nhưng hắn hôm nay nhất định phải lấy phương thức phá của mua được bức tranh này, mặc kệ đối phương có nguyên nhân gì, thân là thần phá của, làm sao có thể để người khác giẫm lên đầu mình bằng việc phá của!

Từ từ!

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới bức họa ẩn chứa Vô Tình Kiếm Ý kia.

Dùng một bức tranh Kiếm Chi Pháp Tắc đổi một bức tranh Kiếm Tâm Chi Cảnh, đây không phải là phá của rồi sao!

Còn có thể lấy lại được thể diện của thần phá của, lại có thể đưa ra sản phẩm phá của ngày hôm nay, một hòn đá ném trúng hai con chim!

“Nếu như ngươi cũng không biết giá trị trường bức tranh này, vậy

thì chúng ta đổi tranh cho nhau là tốt nhất.”

Nói xong, Diệp Phong lấy ra bức tranh ẩn chứa Tử Vong Kiếm Ý từ không gian hệ thống, sau đó ném cho Bạch Lỗi.

“Tại sao bức tranh này xấu xí như vậy?”

Nhưng mà, sau khi Diệp Phong nghe Bạch Lỗi đánh giá bức tranh của chính mình, cả người đều sợ ngây người!

Mẹ nó, xấu hay không xấu là vấn đề sao?

Nơi đó có ẩn chứa Kiếm Chi Pháp Tắc Vô Tình Kiếm Ý a!

Ngươi nghiên cứu Hoạ Đạo đều nghiên cứu đến thân cẩu đi, không phát hiện ra một chút nào sao?

Diệp Phong nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Bạch Lỗi, tuy rằng thành công ném đi bức tranh, nhưng hắn thật sự muốn cướp trở về!

“Chủ nhân, có một tên cường giả mạnh hơn ta nhanh chóng xông về phía bên này, hơi thở của đối phương đã tỏa định trong căn phòng cho khách của ngươi, có muốn ta dùng Cửu Long Phần Thiên Đỉnh giải quyết đối phương trước không.”

Đúng lúc này, giọng của Phệ Huyết Đường Lang đột nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Không cần!”

“Trước tiên ngươi mở một gian phòng khách bên cạnh đi, đối phương hẳn là hướng đến tên bán tranh này.”

Bùm!

Một lát sau, một lão giả áo choàng trắng đạp cửa sải bước đi vào, ánh mắt trực tiếp rơi vào trên người Bạch Lỗi.

“Bạch Lỗi, nghiệt đồ nhà ngươi, tranh của ta đâu!”

Nhìn Bạch Lỗi không sợ hãi, lão giả tức giận hét to lên.

“Bại hoại?”

“Huynh đệ, khi ngươi sinh ra có phải đắc tội với cha mẹ ngươi hay không, bằng không tại sao lại đặt cho ngươi một cái tên vang dội như vậy?”

Nghe xong lời của lão giả, Diệp Phong cũng nhìn Bạch Lỗi với vẻ mặt kinh ngạc hoảng sợ, lớn tiếng hỏi.

Con mẹ nó, sinh ra đã đắc tội cha mẹ!

“Ta họ Bạch, xích chanh hoàng lục thanh lam tử bạch!”

“Ta gọi là Bạch Lỗi, không phải là bại hoại!”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, nhìn thấy bộ dạng cực kỳ nghiêm túc của Diệp Phong, trong lòng Bạch Lỗi cùng cực kỳ tức giận!

“Sư tôn, hôm nay ngươi đừng hòng răn dạy ta!”

“Lần này ta không đổi tranh của ngươi lấy rượu, mà là trao đổi một bức tranh với vị huynh đệ này!”

Sau khi giải thích rõ ràng tên của mình, Bạch Lỗi lúc này mới nhìn về phía lão giả, lắc lắc bức tranh xấu xí đã được cuộn lại trong tay mình, vẻ mặt đắc ý lên tiếng nói.

“Ngươi, bại gia tử nhà ngươi!”

“Ngươi có biết bức tranh có ẩn chứa Tử Vong Kiếm Ý kia của ta chính là Kiếm Tâm Chi Cảnh Tử Vong Kiếm Ý!”

“Ngươi có biết lúc trước vì hoàn thành bức tranh này, ta đã phải trả ra bao nhiêu đại giới mới có thể khiến tên cường giả Kiếm Tu kia để ta quan sát hắn suốt bảy ngày bảy đêm mới hoàn thành bức tranh này!”

Diệp Phong ở bên nghe được lời răn dạy của lão nhân đối với Bạch Lỗi, trong lòng đột nhiên có chút khó chịu, bại gia tử chính là danh hiệu độc quyền của hắn a!

“Vị tiểu hữu này, tên đệ tử này của ta nông cạn, cho dù là bức tranh Tử Vong Kiếm Ý này thì phải có sự trợ của ta hắn mới có thể

cảm thụ một vài, hơn nữa tiểu hữu tuổi trẻ tài cao, từng này tuổi đã có thể có được Kiếm Tâm Chi Cảnh Tử Vong Kiếm Ý, bức tranh này đối với ngươi thật ra không có ích lợi gì."

Răn dạy Bạch Lỗi xong, lão giả lập tức thay đổi một bộ mặt tươi cười nhìn về phía Diệp Phong thương lượng.

Đồng thời trong lòng cũng khiếp sợ trước Tử Vong Kiếm Ý của Diệp Phong, tuổi trẻ như thế đã có được Kiếm Tâm Chi Cảnh Tử Vong Kiếm Ý, đằng sau loại thiên tài yêu nghiệt như thế này tuyệt đối có một thế lực cường đại.

Chính vì mối quan tâm này mà lão giả chỉ có thể cố gắng lấy lại bức tranh của mình bằng giọng điệu thương lượng.

"Trách không được tên nhị hóa kia không phát hiện được bức tranh Vô Tình Kiếm Ý của ta, hoá ra là phế vật!"

Nghe lão giả nói, Diệp Phong cũng lập tức hiểu ra.

"Tiền bối, thật là ngượng ngùng, giao dịch của chúng ta đã hoàn thành."

Nói xong, Diệp Phong cầm lấy bức tranh ẩn chứa Tử Vong Kiếm Ý trên bàn, trực tiếp xé đôi nó trước mặt lão giả cùng Bạch Lỗi.

"Hoạ Đạo tu sĩ trong thế giới này có chút nghèo a, một bức tranh cấp cao như vậy lại dùng loại giấy bình thường như vậy, ta cũng chưa dùng nhiều sức đã nát rồi, cảm giác giống như làm trò cười!"

Nhìn bức tranh bị xé làm đôi, Diệp Phong không khỏi than thở.

Diệp Phong làm sao có thể biết được tuy rằng những bức tranh này có thể dung hợp vào quan niệm nghệ thuật rất mỏng manh, nhưng chúng nó lại cực kỳ trân quý, chế tạo ra cũng cực kỳ phức tạp và khó khăn, mỗi khi bức tranh hoàn thành sẽ có một khung ảnh lồng kính đặc biệt để bảo vệ, tuy rằng Bạch Lỗi trộm bức tranh ra ngoài, nhưng một chút lương tâm trong lòng đã khiến hắn để lại khung ảnh lồng kính cho sư tôn của mình.

Chương 194: Nói trước, ta cũng không

muốn nhị hoá này

“Huỷ hoại!”

“Đây cũng là tên bại gia tử!”

“Bức tranh này chính là một trong năm bức tranh ta yêu thích nhất a!”

Nhìn bức tranh bị xé làm đôi trên mặt đất, La Thành khóc đến chết đi sống lại.

Hô!

Sau khi cố gắng bình tĩnh, La Thành lúc này mới nhìn về phía Bạch Lỗi, nói: “Đưa bức tranh trong tay ngươi cho ta xem.”

Bùm!

Khi Bạch Lỗi mở ra hoàn toàn bức tranh, một cổ Vô Tình Kiếm Ý bá đạo từ bóng dáng kiếm khách trong bức tranh ầm ầm bùng nổ!

Tại thời khắc này!

La Thành hoảng sợ phát hiện Vô Tình Kiếm Ý khủng bố này thế muốn chặt đứt toàn bộ thất tình lục dục của hắn!

Xé kéo!

Khi âm thanh bức tranh bị xé toạc vang lên, La Thành ngay lập tức thanh tỉnh từ trong ý cảnh vô tận hoảng sợ kia!

Kiếm Chi Pháp Tắc!

Vô Tình Kiếm Đạo!

La Thành phục hồi lại tinh thần cũng biết được chỗ khủng bố của bức tranh này!

Từ từ!

Đúng lúc này, La Thành nhìn bức tranh bị xé làm đôi, sau đó lại nhìn khuôn mặt không sao cả của Bạch Lỗi, lúc này hắn mới cảm thấy trái tim mình muốn tan nát!

Tên nhị hóa này thế nhưng xé bức tranh của ta?

Ta xé một bức Kiếm Tâm Chi Cảnh, ngươi trở tay liền xé một bức Kiếm Chi Lĩnh Vực, ngươi đây là một hai phải ganh đua cao thấp cùng ta?

Diệp Phong ở một bên nhìn thấy cảnh này, trong lòng tức giận đến mức thật sự muốn dùng Huỷ Diệt Thần Mâu tiễn đưa đối phương về nhà!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của ngày hôm nay, khen thưởng một ngàn điểm phá của, khen thưởng mảnh vỡ Hoạ Đạo Cảm Ngộ *10000!”

Ngay khi Diệp Phong đang vô cùng tức giận, tiếng nhắc nhở của hệ thống đột ngột vang lên.

“Bại hoại… Không phải, Bạch Lỗi, ngươi có biết người khác đều gọi ta là gì không?”

Diệp Phong nhìn thấy phần thưởng đặc biệt của hệ thống đưa ra, cảm thấy đã đến lúc phải báo thù, dám phá của ở trước mặt thần phá của, không cho ngươi xuống địa ngục thì ai sẽ xuống địa ngục!

“Xưng hô ngươi thế nào?”

Bạch Lỗi nghe thấy câu hỏi kỳ lạ của Diệp Phong, cũng tò mò hỏi.

“Bại gia tử!”

“Toàn bộ những người quen biết ta đều gọi ta là bại gia tử, thậm chí còn sẵn sàng gọi ta là tên bại gia tử mạnh nhất, chưa có ai dám phá của ở trước mặt ta, nhưng ngươi làm được, còn đánh liên vào mặt ta, cho nên, ta cảm thấy chúng ta có thể tiếp tục chơi!”

Diệp Phong nhìn Bạch Lỗi, nghiêm túc lên tiếng nói.

Này! Này! Này!

Hai người các ngươi có phải điên rồi không!

Sao nào, vẫn cảm thấy vinh quang khi chính mình là tên bại gia tử?

Nghe được lời nói của Diệp Phong, La Thành tức giận muốn phát điên, hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến, danh hiệu bại gia tử này thế nhưng còn bị tranh giành khốc liệt như vậy!

“Diệp Phong huynh, ngươi không thể so với ta!”

“Ta có một vị sư tôn cho phép ta tùy ý phá của, ngươi có không?”

“Ta có thể tùy tay lấy một bức tranh trân quý ra phá của, ngươi có thể sao?”

“Ngay cả bức tranh xấu xí này của ngươi, sư tôn của ta dùng miệng bên dưới đều có thể vẽ tốt hơn thứ này!”

Bùm!

Nghe vậy, La Thành ở một bên đá Bạch Lỗi xuống đất, mặt đầy vạch đen, giận dữ hét lên: “Mẹ nó, ai dùng miệng dưới vẽ tranh, phá huỷ tranh của ta không nói, thế nhưng còn dám hủy hoại danh dự của ta, có tin hay không, sau khi trở về ta sẽ dùng cọ vẽ chặn kín miệng ngươi! "

Nói đến đây, La Thành tức giận tiếp tục nói: “Làm ngươi nghiên cứu Hoạ Đạo đàng hoàng ngươi không nghe, ngươi có biết rằng tất cả những bức tranh ta vẽ trong đời cũng không bằng bức tranh ngươi vừa xé, ngươi có tư cách gì cùng người ta đua phá của!”

“Vậy thì sao!”

“Mặc kệ bức tranh này quý như thế nào, hắn không dám xé, nhưng ta dám xé, bàn về phá của, phải là Bạch Lỗi ta!”

Tuy rằng hoảng sợ trước bức tranh của Diệp Phong, nhưng không khí đã đến mức này, làm sao hắn có thể nhận thua cho được!

“Có ý tứ!”

“Ngươi thành công khơi dậy khát vọng chiến thắng của ta!”

Nói xong, Diệp Phong liền mang theo vẻ nghiền ngẫm, trực tiếp lấy ra một vạn mảnh Hoạ Đạo Cảm Ngộ từ trong nhẫn không gian!

Choáng váng!

Nhìn một vạn mảnh nhỏ tản ra hơi thở Hoạ Đạo, La Thành cùng Bạch Lỗi đều chết lặng tại chỗ.

Cho dù Bạch Lỗi không thích Hoạ Đạo, nhưng đã đi theo sư tôn hơn mười năm, hắn vô cùng rõ ràng mảnh nhỏ Đạo Hoạ này có bao nhiêu trân quý!

“Soái Bức Huyết, đè hắn lại cho lão tử!”

“Hôm nay lão tử phải cho hắn biết, cái gì gọi là chân chính phá của!”

Bùm!

Khi giọng nói của Diệp Phong rơi xuống, Phệ Huyết Đường Lang ở phòng bên cạnh dùng Thiên Cấp Lô Đỉnh trong tay đập nát vách tường, kiêu ngạo nện bước đi tới.

“Từ từ!”

“Đại ca, đại ca ta sai rồi!”

“Ngươi là đệ nhất bại gia tử, ta cam nguyện làm lão nhị được chưa!”

“Sư tôn, cứu ta, tên bại gia tử này muốn dung hợp mảnh nhỏ Hoạ Đạo với ta, ta không cần, ta không cần a!”

Nhìn Bạch Lỗi bị Phệ Huyết Đường Lang đè xuống, rồi lại bị Diệp Phong dung hợp từng mảnh Hoạ Đạo Cảm Ngộ, La Thành đã hoàn toàn chết lặng!

Một trăm mảnh!

Không, chỉ cần 50 mảnh Hoạ Đạo Cảm Ngộ, hắn liền nguyện ý dốc

lòng hết tất cả!

Suốt một vạn mảnh Hoạ Đạo Cảm Ngộ, toàn bộ đều cho một người cực kỳ chán ghét Hoạ Đạo, lần đầu tiên La Thành cảm nhận được cảm giác áp bách bại gia tử mang đến!

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới một kẻ phá của lại có thể mang đến cho hắn cảm giác áp bách đáng sợ như vậy!

Một lát sau.

Bạch Lỗi ngồi sụp xuống đất, cảm thấy cuộc sống của mình phút chốc trở nên xám xịt.

Suốt một vạn mảnh Hoạ Đạo Cảm Ngộ, chỉ cần thần hồn của hắn đủ cường đại, chỉ cần hắn liên tục mài dũa nâng cao họa kỹ, chỉ cần cho hắn một đối tượng thích hợp quan sát, việc vẽ ra bức tranh ẩn chứa lĩnh vực dễ dàng giống như lấy đồ trong túi, dễ như trở bàn tay!

“Diệp ca, chẳng qua chỉ là một cái hư danh thôi, ngươi có cần phải phá của như vậy không!”

“Ta căn bản không thích Hoạ Đạo, tại sao ngươi lại tra tấn ta như thế này!"

Sau một hồi im lặng, Bạch Lỗi cuối cùng mới nhìn về phía Diệp Phong đang đắc ý khóc lóc kể lể.

“Hư danh?”

Chương 195: Nói trước, ta cũng không muốn nhị hoá này (2)

Nghĩ vậy, Diệp Phong bỗng nhiên nở nụ cười, lúc trước đưa cho Phệ Huyết Đường Lang là bởi vì đối phương căn bản là không phải luyện đan yêu, nhưng hiện tại Phệ Huyết Đường Lang đã có một đạo Bản Mệnh Tâm Hoả cường đại, nếu như lại có thêm một Bản Mệnh Tâm Hoả thứ hai, căn bản là vô dụng, hoàn toàn chính là dư thừa, vậy chẳng phải thích hợp hay sao!

Vài phút sau.

“Chủ nhân, ngươi có thể đừng nhìn ta như vậy được không?”

Thấy ánh mắt Diệp Phong lại giống như ngày hôm qua nhìn chằm chằm vào mình, Phệ Huyết Đường Lang bị dọa khóc, ngày hôm qua vừa soàn soạt xong chính mình, sáng sớm hôm nay lại muốn chuẩn bị ra tay với hắn sao?

Không thể quan tâm Lãnh Vô Phong hơn được sao?

Đừng dùng sức soàn soạt một con đại yêu như nó chứ!

“Soái Bức Huyết, đừng khẩn trương, ta chỉ là chuẩn bị dung hợp một Bản Mệnh Tâm Hỏa khác nữa cho ngươi mà thôi.”

Nhìn Phệ Huyết Đường Lang gần như muốn khóc, Diệp Phong cười giải thích.

Ngạch!

Nghe được lời này, Lãnh Vô Phong ở bên cạnh dùng tay che lại ngực xoay người sang một bên, trên mặt tràn ngập vẻ đau lòng.

Cho dù hắn đã đổi nghề làm đầu bếp, nhưng hắn thật sự rất đau lòng khi đối mặt với hành vi phá của phát rồ của Diệp Phong!

Một Bản Mệnh Tâm Hoả là đủ rồi, hai Bản Mệnh Tâm Hoả hoàn toàn chính là dư thừa a!

Nghĩ đến gia gia của mình đã phải mất hơn hai trăm năm, góp nhặt hàng chục loại ngọn lửa căn nguyên trong giới tự nhiên cùng với ngọn lửa căn nguyên đại yêu mới cô đọng ra một Bản Mệnh Tâm Hoả giả, nếu như để gia gia của hắn thấy một màn như vậy, nhất định sẽ sống sờ sờ bị tức chết!

Mười phút sau, Phi Hành Linh Khí bay lên.

“Huyết ca, hiện tại ngươi đã có được hai loại Bản Mệnh Tâm Hoả cường đại, ngươi chuẩn bị sử dụng hai loại Bản Mệnh Tâm Hoả như thế nào?”

Lãnh Vô Phong tò mò hỏi Phệ Huyết Đường Lang đang ngồi trước mặt.

“Ta đã nghĩ kỹ rồi.”

“Thương Lam Minh Viêm dùng để luyện đan, Tử Lôi Huyền Hoả dùng để nướng BBQ!”

Nghe được lời này, trên mặt Lãnh Vô Phong cũng xuất hiện những vệt đen!

Bản Mệnh Tâm Hoả dùng để nướng BBQ, không cần biết những Luyện Đan Sư khác nhìn thấy sẽ có phản ứng gì, nhưng Hạ trưởng lão nhìn thấy tuyệt đối sẽ phát điên!

“Đại sư huynh, nếu như đêm nay tiếp tục lên đường thì sáng mai có thể đến Vạn Hoa Cốc, nếu nghỉ ngơi, chỉ sợ chạng vạng tối mai mới đến nơi.”

Kiểm tra bản đồ đường đi, Lãnh Vô Phong nói tình huống với Diệp Phong.

“Vẫn như cũ, toàn lực lên đường.”

Nghe được Lãnh Vô Phong nói, Diệp Phong cũng trực tiếp đưa ra quyết định.

Một phút sau.

“Đại sư huynh, lúc trước ngươi đã từng nói qua cùng thất tiên nữ chơi trò chơi nhỏ, các nàng rốt cuộc là ai, trò chơi nhỏ là trò chơi gì?”

Lãnh Vô Phong không kìm nổi tò mò, vẫn là lên tiếng hỏi Diệp Phong ở phía sau.

“Đừng hỏi!”

“Bằng không xe này sẽ không dừng lại được.”

Diệp Phong nở nụ cười khổ, hắn thật sự không nghĩ tới Lãnh Vô Phong sẽ có hứng thú với loại chuyện này, nhưng hắn không thể

nói, bằng không sẽ xảy ra chuyện lớn!

Màn đêm buông xuống!

Diệp Phong quay lưng lại, tựa vào lưng Lãnh Vô Phong nghỉ ngơi.

Lại ngủ!

Thất tiên nữ rốt cuộc là ai?

Trò chơi nhỏ rốt cuộc là chơi trò gì?

Chẳng lẽ đây là nguyên nhân chính khiến đại sư huynh mê ngủ?

Thấy Diệp Phong lại lần nữa nghỉ ngơi, sự tò mò của Lãnh Vô Phong đối với chuyện này càng ngày càng sâu.

……

Vạn Hoa Cốc!

“Sư tôn?”

“Hoa Ngữ Mộng, ngươi là cốc chủ Vạn Hoa Cốc, làm sao có thể tùy ý bái người khác làm sư phụ!”

“Đây không phải là hồ nháo sao!”

Đại tổ lão Chúc Băng Lam nhìn Hoa Ngữ Mộng trước mắt, trong mắt tràn đầy vẻ tức giận!

“Đại tổ lão, lúc đó ta đã nói rõ ràng cùng hắn, tuy rằng bái hắn làm sư phụ, nhưng là chỉ đại biểu cho cá nhân của ta, sẽ không ảnh hưởng đến Vạn Hoa Cốc!”

Hoa Ngữ Mộng nhìn Chúc Băng Lam đang vô cùng tức giận, cũng vội vàng giải thích.

“Trừ phi ngươi từ bỏ thân phận cốc chủ, nếu không thì sao có thể không ảnh hưởng đến Vạn Hoa Cốc!”

“Ta cũng là người nhìn ngươi từ nhỏ lớn lên, sao ngươi có thể làm ra chuyện hồ đồ như thế.”

“Nếu như mọi việc đã đến nước này, không phải ngươi nói vị sư tôn kia của ngươi muốn lại đây sao, ta muốn nhìn hắn rốt cuộc là người nào, thế nhưng có thể làm ngươi cam tâm tình nguyện bái hắn làm sư phụ!”

Nhìn thấy tình hình này, Hoa Ngữ Mộng sợ rằng khi Diệp Phong đến đây sẽ xảy ra chuyện hiểu lầm, nàng vội vàng nhìn về phía Chúc Băng Lam, nói: “Đại tổ lão, ngươi hẳn là đã nghe nói về chuyện Hắc Ma Giáo bị huỷ diệt, thật không dám giấu giếm, là vị sư tôn kia của ta diệt!”

“Cái gì!”

Nghe được lời này, vẻ mặt Chúc Băng Lam bỗng nhiên thay đổi, trong mắt còn hiện lên vẻ kinh sợ, rốt cuộc, cho dù là Vạn Hoa Cốc đem hết toàn lực tiêu diệt Hắc Ma giáo, vậy thì cũng phải trả một cái giá cực kỳ đáng sợ mới được!

“Tốt, chờ sau khi sư tôn của ngươi đến đây, ta sẽ không quá phận, nhưng chỉ cần những gì ngươi vừa nói là sự thật.”

Một người tiêu diệt Hắc Ma Giáo, chẳng lẽ là cường giả chịu qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp phi thăng?

Nói xong, Chúc Băng Lam cũng là lâm vào trầm tư.

Sáng sớm hôm sau!

“Đại sư huynh, tỉnh tỉnh!”

“Chúng ta sắp đến Vạn Hoa Cốc!”

Lãnh Vô Phong lên tiếng nhắc nhở, thuần thục dùng khuỷu tay chạm vào Diệp Phong đang ở phía sau.

“Giấc ngủ này quá thoải mái!”

Diệp Phong duỗi eo, sau đó mới xoay người nhìn đến phía trước.

Hoa thơm chim hót, cây cối mọc thành từng cụm!

“Vạn Hoa Cốc thật sự không tồi, giống như thế ngoại đào nguyên.”

Diệp Phong không khỏi khen ngợi khi nhìn thấy Vạn Hoa Cốc từ xa.

Thế ngoại đào nguyên?

Nghe được lời này, Lãnh Vô Phong cùng Phệ Huyết Đường Lang một người một yêu đều không khỏi rùng mình, bọn họ rất muốn hỏi một câu, ngươi rốt cuộc có biết Vạn Hoa Cốc không!

“Đại sư huynh, ngươi không nên bị vẻ mỹ lệ bên ngoài Vạn Hoa Cốc lừa, dù sao đây cũng là độc cốc đệ nhất trên Đại Lục, chẳng sợ hiện tại đã xuống dốc, nhưng có tin đồn rằng Vạn Hoa Cốc ở hơn trăm năm trước từng độc chết một phi thăng đại lão, bởi vậy có thể thấy được, cho dù Vạn Hoa Cốc có xuống dốc cũng cực kỳ đáng sợ!”

Chương 196: Chứng khó khăn khi phá của của Hoa Ngữ Mộng đã trị xong rồi

Lãnh Vô Phong lúc này mới vội vàng kể những gì hắn biết về tình huống ở Vạn Hoa Cốc.

“Mạnh như vậy?”

Nghe được lời này, Diệp Phong không khỏi kinh ngạc, từ góc độ này, hắn thật sự đánh giá thấp Vạn Hoa Cốc!

……

“Sư tôn!”

Khi hai người một yêu đi đến trước Vạn Hoa Cốc, Hoa Ngữ Mộng đã đợi ở đây rất lâu.

“Đại đồ đệ, Vạn Hoa Cốc của các ngươi không có đại trận hộ cốc gì đó sao?”

Diệp Phong không quên mục đích đến đây, cho nên hắn không chuẩn bị buông tha bất luận cơ hội có thể phá của.

Đại đồ đệ?

Đại sư huynh thu đệ tử khi nào?

Lãnh Vô Phong ở bên cạnh nghe được lời này đều ngốc rớt!

“Thực lực của vị nữ tử này ở phía trên ta, chủ nhân thu nhận một vị đệ tử lợi hại như vậy khi nào?”

Phệ Huyết Đường Lang cũng hoảng hốt.

“Sư tôn, Vạn Hoa Cốc đã có truyền thừa mấy vạn năm, tất nhiên có hộ cốc đại trận cường đại, cho dù có phi thăng cường giả tiến đến, Vạn Hoa Cốc của chúng ta cũng không sợ hãi!”

Hoa Ngữ Mộng nói đến hộ cốc đại trận, trên mặt cũng hiện lên vẻ tự mãn kiêu ngạo.

“Vậy nếu là một đám phi thăng cường giả thì sao?”

Diệp Phong sau khi nghe lời này tiếp tục hỏi.

!!!

Một đám phi thăng cường giả?

Nhìn toàn bộ Huyền Thiên Đại Lục, có thể có bao nhiêu phi thăng cường giả áp chế tu vi chưa phi thăng, chẳng lẽ bọn họ còn có thể cùng đến tấn công Vạn Hoa Cốc của nàng sao?

“Sư tôn, điều này là không thực tế, không có khả năng sẽ có một đám phi thăng cường giả cùng nhau đến tấn công Vạn Hoa Cốc của ta.”

Hoa Ngữ Mộng có chút nói không nên lời, nhưng điều này cũng có nghĩa là hộ cốc đại trận không ngăn cản được sự tấn công của một đám phi thăng cường giả.

“Hệ thống, Vạn Hoa Cốc của đại đệ tử của ta không có trận pháp ngăn cản được một đám phi thăng cường giả, cuộc sống như vậy có phải quá khó khăn hay không!”

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng mười vạn điểm phá của, khen thưởng bản trận pháp bí điển siêu cấp Vạn Hoa Độc Linh Trận *1, khen thưởng Thiên Đạo Lệnh *1!”

Ha ha ha!

Nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong không khỏi cười phá lên.

“Hệ thống, ngươi nói ta khi trở về có nên tăng cường Tinh Hồn Tông một đợt hay không.”

Diệp Phong lúc này bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, trực tiếp hỏi hệ thống.

“Đinh! Tinh Cực Tông cùng Tinh Hồn Tông chính là ngôi nhà của ký chủ ở dị giới, phương diện an toàn có ngàn ngàn vạn vạn quân dự bị phá của bảo hộ, ký chủ đừng lo!”

“Đinh! Hành vi phá của dưới dạng nhiệm vụ chỉ giới hạn trong việc phá của ở các thế lực của đệ tử ký chủ!”

“Đinh! Cải thiện tình trạng sống nghèo khó của tông môn nghèo khó này, còn cần ký chủ tự tay làm lấy, nỗ lực phá của, do đó đạt được vật tư cải thiện tông môn.”

Nghe được câu trả lời của hệ thống, Diệp Phong cũng không quá thất vọng, ngược lại lộ ra tươi cười, bởi vì hắn còn có thể phá của thêm một đợt, dù sao thì Thiên Cơ Các của đệ tử thứ hai cũng không phải một thế lực.

Từ từ!

Ngay lúc Diệp Phong chuẩn bị đem bản trận pháp bí điển siêu cấp Vạn Hoa Độc Linh Trận giao cho Hoa Ngữ Mộng , Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới một chuyện.

“Đại đồ đệ, lúc trước khi ngươi rời đi khỏi Thiên Đạo chiến trường, ta đã cho ngươi một trăm triệu cực phẩm linh tinh cùng rất nhiều độc linh thảo cùng độc linh thủy hiếm có, vài thứ kia là muốn để ngươi phá của, ngươi đã dùng như thế nào?”

Diệp Phong nghĩ đến chính mình đã nhận được một phần khen thưởng phá của từ Dạ Lăng Tuyết, nhưng đã lâu như vậy, hắn lại chưa từng nhận được khen thưởng phá của từ Hoa Ngữ Mộng.

“Sư tôn, ta, ta…”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Hoa Ngữ Mộng nhất thời không biết trả lời như thế nào.

“Sư tôn, ta còn luyến tiếc!”

Cuối cùng, Hoa Ngữ Mộng vẫn là nói ra nguyên nhân, những thứ đó đều đều độc linh thảo cùng độc linh thủy hiếm có, cho dù là Vạn Hoa Cốc cũng không lấy ra được, để nàng ngâm chân cùng ngâm tắm, nàng thật sự luyến tiếc!

Nghe Hoa Ngữ Mộng giải thích, Diệp Phong cũng không có lập tức trách cứ, ngược lại càng thêm trầm tư, làm sao để Hoa Ngữ Mộng đi đúng con đường phá của mới là chuyện quan trọng bây giờ.

“Hệ thống, bản trận pháp bí điển siêu cấp Vạn Hoa Độc Linh Trận này là ta đổi được từ việc thay đổi trận pháp Vạn Hoa Cốc, nếu như ta không thay đổi nó, hành vi phá của này có phải được xem là thất bại không, có phải thu hồi phần thưởng hay không?”

Sau một hồi trầm ngâm, Diệp Phong trực tiếp hỏi hệ thống.

“Đinh! Phần thưởng do hệ thống đưa ra tuyệt đối sẽ không thu hồi, hệ thống không mất thể diện đến như vậy!”

“Đinh! Chỉ cần ký chủ đưa ra đề nghị cải thiện trạng thái sinh hoạt nghèo khó ở Vạn Hoa Cốc, hệ thống sẽ cho khen thưởng, giải quyết phần thưởng như thế nào tùy thuộc vào tâm trạng của ký chủ!”

Nghe được câu trả lời của hệ thống, Diệp Phong cũng bật cười, hắn hiểu được, hệ thống đang cố ý đưa khen thưởng cho hắn!

Nếu đã như vậy, Diệp Phong đã có cách trợ giúp Lạc Thiên Tuyết đi đúng con đường phá của.

“Đi thôi, trước tiên đưa ta đi gặp ba vị đại tổ lão kia.”

Hả?

Không có trách cứ!

Phản ứng của Diệp Phong có phần nằm ngoài dự đoán của Hoa Ngữ Mộng , mặc dù không biết trong lòng Diệp Phong đang nghĩ gì lúc này, nhưng Hoa Ngữ Mộng vẫn rất vui vẻ khi nghĩ đến việc cứu được độc linh thảo cùng độc linh thủy hiếm có đó.

Khi đi sâu hơn vào Vạn Hoa Cốc, một đại điện ngàn hoa được xây dựng từ vô số cánh hoa đủ màu sắc nhanh chóng xuất hiện trong tầm mắt bọn họ.

Sau khi tiến vào đại điện, ba gã lão phụ cũng xuất hiện trong tầm mắt của Diệp Phong.

“Ngươi chính là sư tôn của Hoa Ngữ Mộng?”

Chúc Băng Lam nhìn Diệp Phong và hỏi với vẻ nghi ngờ.

“Không sai!”

Nghe câu trả lời của Diệp Phong, Chúc Băng Lam sửng sốt!

Nói tốt phi thăng cường giả đâu?

Tại sao lại biến thành nhược kê Thần Tàng Cảnh cửu trọng đỉnh?

Chẳng lẽ đối phương đang che giấu thực lực?

Trong lòng Chúc Băng Lam lúc này nghi hoặc không thôi.

“Đại đồ đệ, lấy một trăm cây Quỷ Mê Thảo đến đây!”

???

Chương 197: Đồ đệ của ngươi không thể phá của, ngươi tra tấn chúng ta làm gì

Nghe được lời này của Diệp Phong, tam đại tổ lão ở bên cạnh

choáng váng.

Quỷ Mê Thảo?

Linh thảo độc tính trong truyền thuyết, ngoài ba vị cốc chủ trước của Vạn Hoa Cốc từng thấy ở Thiên Đạo chiến trường mấy vạn năm trước, mấy vạn năm sau sau vẫn chưa ai tìm được.

Chính là loại linh thảo độc tính trong truyền thuyết, hiện tại ngươi lại nói trong tay Hoa Ngữ Mộng có một trăm cây?

Mặc dù không biết Diệp Phong định làm gì, nhưng Hoa Ngữ Mộng vẫn lấy ra một trăm cây Quỷ Mê Thảo từ trong nhẫn không gian.

“Thật là Quỷ Mê Thảo!”

Sau khi Hoa Ngữ Mộng lấy ra Quỷ Mê Thảo, tam đại tổ lão lập tức kinh hô ra tiếng!

“Ba vị tổ lão, các ngươi có biết sai?”

Ngay khi tam đại tổ lão đang khiếp sợ trước một trăm cây Quỷ Mê Thảo, Diệp Phong đột nhiên lên tiếng chất vấn.

???

Biết sai?

Chúng ta làm gì?

Chúng ta có gì sai?

“Diệp Phong, cho dù ngươi thật sự là sư tôn của Hoa Ngữ Mộng, nhưng vẫn không có tư cách chất vấn chúng ta!”

“Hơn nữa, mặc kệ ngươi là vì chuyện gì, chúng ta tuyệt đối không sai!”

Sau khi sửng sốt, Chúc Băng Lam cũng nhìn về phía Diệp Phong với vẻ mặt không vui rồi nói.

“Vô Phong sư đệ, cắt toàn bộ một trăm cây Quỷ Mê Thảo này thành từng mảnh nhỏ đi!”

Nghe những lời của Chúc Băng Lam, Diệp Phong lộ ra vẻ mặt nghiền ngẫm, nói thẳng với Lãnh Vô Phong đang ở bên cạnh.

“Không thể!”

Tam đại tổ lão nghe thấy lời này, sắc mặt đột nhiên thay đổi, sau đó vội vàng lên tiếng ngăn lại!

“Đây là đồ của ta, ta muốn xử trí như thế nào còn không tới lượt ba vị tổ lão phát biểu ý kiến!”

“Vô Phong sư đệ, cắt!”

Nghe vậy, Lãnh Vô Phong hưng phấn lấy ra Độc Long Đao, trực tiếp cắt một trăm cây Quỷ Mê Thảo này!

Thấy một màn như vậy, lòng của tam đại tổ lão gần như tan nát, đây chính là độc linh thảo thất truyền mấy vạn năm, hơn nữa vẫn là một trăm cây, ngươi nói cắt liền cắt, còn ai có thể phá của được như ngươi!

“Đại đồ đệ, lấy một trăm cây Khô Hồn Chi ra đây!”

Nhìn một trăm cây Quỷ Mê Thảo bị cắt thành từng mảnh nhỏ, mặc dù Hoa Ngữ Mộng cực kỳ không muốn, nhưng cuối cùng vẫn cắn chặt răng lấy ra một trăm cây Khô Hồn Chi.

“Ba vị tổ lão, các ngươi có biết sai?”

Diệp Phong lúc này nhìn về phía ba vị tổ lão đang đau khổ ở đối diện, lần nữa lên tiếng hỏi.

“Diệp Phong, cuối cùng ngươi muốn làm gì?”

“Chúng ta làm gì?”

“Chúng ta làm gì sai?”

Lại nghe thấy câu hỏi này, Chúc Băng Lam cũng tức giận trực tiếp hỏi lại.

“Vô Phong sư đệ, cắt!”

Điên rồi!

Nhìn thấy Lãnh Vô Phong lại lần nữa đưa tay chém xuống, dùng đao pháp thành thạo cắt nát toàn bộ một trăm cây Khô Hồn Chi hiếm có, tam đại tổ lão sắp phát điên!

“Đại đồ đệ, lại lấy thêm một trăm cây Ngũ Độc Bách Hương Hoa ra tới!”

Chết lặng!

Mặc dù Hoa Ngữ Mộng không biết Diệp Phong muốn làm gì, nhưng nhìn Quỷ Mê Thảo cùng Khô Hồn Chi bị phá nát, nàng đã hoàn toàn chết lặng, trực tiếp lấy ra một trăm cây Ngũ Độc Bách Hương Hoa từ trong nhẫn không gian.

“Ba vị tổ lão, các ngươi có biết sai?”

Diệp Phong lúc này không chê phiền, hắn nhìn về phía ba vị tổ lão đang gần như hỏng mất ở đối diện, lần nữa lên tiếng hỏi lại.

Sai! Sai! Sai!

Ngươi chỉ biết hỏi chúng ta có biết sai, vậy ngươi hãy nói chúng ta sai ở đâu a!

Ngươi không nói, chúng ta cũng không biết, sau đó ngươi liền tra tấn chúng ta bằng cách huỷ hoại độc linh thảo tại chỗ này?

“Sai rồi!”

“Đừng cắt, chúng ta biết sai rồi!”

Tuy rằng không biết sai chuyện gì, nhưng Chúc Băng Lam thật sự không thể chịu nổi nữa, bằng không một trăm cây Ngũ Độc Bách Hương Hoa hiếm có này cũng sẽ gặp nguy hiểm.

“Tốt, vậy ngươi nói xem sai ở đâu!”

Nghe được câu nói của Chúc Băng Lam, Diệp Phong tiếp tục nghiêm túc hỏi.

“Diệp Phong!”

“Ngươi không cần khinh người quá đáng!”

Khi Chúc Băng Lam nghe được lời này, nàng suýt nữa phun ra một ngụm máu, nàng chưa bao giờ phải chịu đựng những điều bất bình như vậy trong đời!

“Vô Phong sư đệ, tiếp tục cắt!”

Xong rồi!

Nhìn trăm cây Ngũ Độc Bách Hương Hoa cũng phải gặp nạn, tâm thái của tam đại tổ lão hoàn toàn chơi xong rồi!

“Đại đồ đệ, đem một trăm giọt Chước Hồn Linh Trúc Thuỷ ra đây!”

Còn có!

Nghe được lời này của Diệp Phong, tam đại tổ lão chấn động, ánh mắt nhìn thẳng về phía Hoa Ngữ Mộng, bọn họ chưa bao giờ từng nghĩ đến, trong tay Hoa Ngữ Mộng y thế nhưng có nhiều độc linh thảo cùng độc linh thủy hiếm có như vậy!

“Ba vị lão tổ, các ngươi……”

Diệp Phong còn chưa kịp nói hết câu, Chúc Băng Lam hoảng sợ vội vàng ngắt lời: “Sai rồi, chúng ta cũng không biết mình sai ở đâu, dù sao chính là chúng ta sai rồi, ngươi đừng phá của nửa, ba lão gia hỏa chúng ta thật sự không thể chịu đựng được thêm!”

Nghe vậy, Diệp Phong lắc đầu, trực tiếp đổ một trăm giọt Chước Hồn Linh Trúc Thuỷ xuống đất.

“Những thứ này đều là ta đưa cho Hoa Ngữ Mộng dùng để phá của!”

“Ngâm chân cũng tốt, ngâm bồn tắm cũng thế!”

“Cho dù cầm đi nuôi nấng độc trùng cũng không thành vấn đề!”

“Nhưng nàng lại giữ lại toàn bộ, bởi vì nàng mắc chứng khó khăn

phá của!”

Nghe vậy, Hoa Ngữ Mộng ở một bên thống khổ nói: “Sư tôn, ta thật sự làm không được, khi ta nghĩ đến việc phá huỷ những độc linh thảo cùng độc linh thủy này đó, trong lòng ta quặn đau như cắt, là đệ tử làm sư tôn thất vọng!”

“Có vấn đề liền giải quyết vấn đề, vi sư không trách ngươi!”

Nói xong, Diệp Phong nhìn về phía tam đại tổ lão, tiếp tục nói: “Lỗi của các ngươi là đã không giám sát đại đệ tử của ta phá của tốt!”

Khóc!

Nghe xong lời Diệp Phong nói, tam đại tổ lão muốn khóc chết tâm!

Đồ đệ của ngươi không thể phá của, ngươi tra tấn chúng ta làm gì!

“Ba vị tổ lão, các ngươi nghĩ xem, nếu đại đệ tử không nên thân này của ta không thể phá của, vậy thì những thứ tốt đó sẽ bị phá hủy!”

“Nhưng nếu nàng phá của, cho dù dùng những độc linh thảo này đó để ngâm chân, có phải các ngươi cũng có thể đi theo thoải mái đúng không?”

Hả?

Chương 198: Ngươi nhìn gì, nhìn ngươi

Nghe được lời này, tam đại tổ lão liếc nhìn nhau, trong nháy mắt hiểu ra!

Nhưng hiểu ra là hiểu ra, khó chịu vẫn là khó chịu!

Ngươi muốn ba lão gia hỏa chúng ta đốc xúc Hoa Ngữ Mộng phá của thì có thể nói thẳng, chúng ta nguyện ý làm công việc này!

“Đây là bản siêu cấp của Vạn Hoa Độc Linh Trận, đủ để ngăn cản một đám phi thăng cường giả cùng tấn công!”

“Các ngươi có thể cho rằng điều này không phải là sự thật!”

Nói xong, Diệp Phong liền ném trận pháp bí điển xuống đất, trực tiếp nói với Lãnh Vô Phong: “Tiếp tục cắt!”

“Đừng cắt!”

“Tin, chúng ta tin a!”

Nhìn thấy Lãnh Vô Phong lấy ra một con đao mới chuẩn bị xuống tay, Chúc Băng Lam nhanh chóng can ngăn.

Nhưng Lãnh Vô Phong thấy Diệp Phong không có phản ứng gì, liền cầm dao tiếp tục chém!

Không đủ!

Diệp Phong cảm thấy còn chưa đủ đả kích đối với tam đại tổ lão!

Nếu đã chuẩn bị lấy bại trị bại, vậy thì lúc này nhất định phải bại hoàn toàn mới được!

Tuy rằng bây giờ làm thế này đối với ba vị đại tổ lão là đả kích lớn, nhưng chỉ cần có thể đánh bại được Hoa Ngữ Mộng, về sau bọn họ mới có thể hạnh phúc!

“Hệ thống, đại đồ đệ của ta ở Vạn Hoa Cốc quá khổ, muốn tu luyện Vạn Độc Chi Thể cũng không gom đủ độc linh thảo, ta cảm thấy hẳn là nên cải thiện một chút.”

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng mười vạn điểm phá của, khen thưởng vạn loại độc linh thảo để tu luyện Vạn Độc Chi Thể *100, khen thưởng Thiên Đạo Lệnh *2!”

Khi giọng nói của Diệp Phong rơi xuống, phần thưởng của hệ thống ngay lập tức được thêm vào!

“Vạn loại độc linh thảo cần cho việc tu luyện Vạn Độc Chi Thể!”

Sau khi tam đại tổ lão cùng Hoa Ngữ Mộng nhìn thấy Diệp Phong lấy ra 50 phân độc linh thảo hoàn chỉnh, tất cả đều kinh ngạc trợn tròn mắt!

Vạn Hoa Cốc hiện tại vì sao xuống dốc, còn không phải là bởi vì đã có gần vạn năm chưa xuất hiện cường giả có Vạn Độc Chi Thể!

“Cắt!”

Khi giọng nói của Diệp Phong rơi xuống, Lãnh Vô Phong lại lần nữa hưng phấn xuất đao, tuy rằng không biết những độc linh thảo này là gì, nhưng hắn biết đây nhất định là đồ tốt khi nhìn thấy biểu hiện của ba vị đại tổ lão Vạn Hoa Cốc ở đối diện, điều này khiến cho hắn càng cắt hưng phấn!

Nơi ở trong Vạn Hoa Cốc đều được dựng từ hệ thực vật độc bình thường, quá khổ!

Hầu hết các độc thảo được gieo trồng trong Vạn Hoa Cốc đều quá bình thường, quá nghèo!

Thậm chí trong Vạn Hoa Cốc đều không có độc đan tốt dành cho tu luyện, quá thảm!

……

Tiếp theo, Diệp Phong triển khai hành vi phá của cực kỳ bi thảm, không chỉ lần nữa nhận được 180 vạn điểm phá của, mà còn đạt được chín Thiên Đạo Lệnh!

Kỳ thật Diệp Phong còn có thể kích hoạt thêm rất nhiều hành vi phá của, ví dụ như đổi mới toàn bộ một đám nồi chén gáo bồn ẩn chứa khí linh cấp thấp ở Vạn Hoa Cốc, ví dụ như dựng một nhà tranh từ Kim Tàm Tinh Diệu Thạch.

Nhưng giữ những thứ này lại trong tay sẽ ảnh hưởng đến hành vi phá của sau này của hắn, xử lý phiền toán hơn độc linh thảo, độc đan một chút, quan trọng nhất chính là, hắn cảm giác hiện tại đã đủ đả kích đối với tam đại tổ.

Bên ngoài Vạn Hoa Cốc!

“Diệp thiếu đi thong thả, chứng khó phá của của đại đồ đệ ngài cứ giao cho chúng ta!”

“Đúng vậy, tất cả là do chúng ta lơ là không quan tâm đến cốc chủ,

chúng ta nhất định sẽ nhanh chóng khiến cốc chủ phá của!”

“Đã đến lúc ba lão gia hỏa chúng ta cũng nên hoạt động gân cốt.”

Nhìn đám người Diệp Phong chuẩn bị rời đi, tam đại tổ lão cũng là vội vàng cam đoan, e sợ Diệp Phong lại lo lắng, bọn họ thật sự không chịu nổi hành vi phá của phát rồ của Diệp Phong!

“Soái Bức Huyết, chúng ta đi!”

Nghe được lời bảo đảm của ba vị đại tổ lão Vạn Hoa Cốc, Diệp Phong cũng ngồi trên Phi Hành Linh Khí, hắn hét to với Phệ Huyết Đường Lang ngồi phía trước.

Thật là đáng sợ!

Vì làm đại đệ tử của mình có thể phá của, đại sư huynh thật sự chơi quá lớn, không đi con đường bình thường lộ!

Nghĩ đến vẻ mặt đau khổ hỏng mất của ba vị đại tổ lão Vạn Hoa Cốc, Lãnh Vô Phong không khỏi run rẩy, hắn đã không dám tưởng tượng sinh hoạt sau này của cốc chủ Vạn Hoa Cốc sẽ có bao nhiêu hạnh phúc!

“Đại sư huynh, tiếp theo chúng ta trở lại tông môn sao?”

Lãnh Vô Phong lúc này mới trực tiếp hỏi Diệp Phong.

Nói thật ra, hắn có chút không muốn lập tức vội vàng trở về tông môn, thật sự đi theo bên cạnh Diệp Phong quá mẹ nó kích thích!

“Trở lại tông môn, chỗ nào cũng không đi!”

Diệp Phong cũng không nóng nảy đi Thiên Cơ Các kiếm thêm, chủ yếu là vì hắn sợ khi đến Thiên Cơ Các, hắn thật sự lo lắng đệ tử thứ hai của mình sẽ bổ não bày ra một số cốt truyện kỳ quái.

“Lạc Thiên Tuyết, Lãnh Vô Phong, Ngũ Thiên Kiêu, Sở Tiêu Tiêu, Phệ Huyết Đường Lang, Cẩu Tử, Bạch Thiên Hồng, Hạ Thiên Vũ, La Khải, Sở Hồng Sơn, Tất Cương, Tiêu Trần, Kim Luân Đại Đế, cộng thêm cả ta cũng cần phải có mười tám khối Thiên Đạo Lệnh, mà ta hiện tại chỉ có chín khối Thiên Đạo Lệnh, cần tiếp tục nỗ lực

đi kích hoạt hành vi phá của mới được!”

Bất tri bất giác, Diệp Phong cũng không ngờ rằng trong tông môn đã có nhiều người như vậy.

“Đúng rồi, hôm nay còn chưa xem sản phẩm phá của.”

Sản phẩm phá của hôm nay: Uẩn Hàm Vô Tình Kiếm Đạo Đích Hoạ *1

Uẩn Hàm Vô Tình Kiếm Đạo Đích Hoạ: Đúng như tên gọi, bức tranh này ẩn chứa Vô Tình Kiếm Ý cực kỳ cường đại, kiếm ý tàn nhẫn trong lĩnh vực kiếm!

Tranh?

Thế nhưng là một bức tranh ẩn chứa Vô Tình Kiếm Ý?

Nhìn thấy sản phẩm phá của ngày hôm nay, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn không ngờ kiếm ý tàn nhẫn trong bức tranh này đã đạt tới trình độ khủng bố nhất trong lĩnh vực kiếm thuật.

Tuy rằng Tử Vong Kiếm Ý của hắn hiện tại đã đạt Kiếm Tâm Chi Cảnh, nhưng trong tình huống bình thường, nếu muốn hiểu được cảnh giới kiếm ý, thật sự phải dựa vào thiên phú và cơ hội.

Trực tiếp ném?

Thiêu hủy?

Xé?

Chương 199: Ngươi nhìn gì, nhìn ngươi (2)

Diệp Phong lúc này cũng chìm trong suy nghĩ, nhưng nghĩ không ra ai là người có thể áp dụng những phương thức phá của này, điều này khiến hắn có cảm giác phá của không triệt để, thậm chí là vô nghĩa.

Tới gần giữa trưa.

“Tạm thời không lên đường, vào thành nghỉ ngơi một chút.”

“Đến lúc đó các ngươi cũng đi ra ngoài tìm hiểu tình huống, nhìn xem có cơ hội dùng đến bức tranh này hay không.”

Khi đi ngang qua một thị trấn, Diệp Phong nghĩ đến việc vào thị trấn để thử vận may, biết đâu lại tìm được cách hay phá của.

Cái gì gọi là chuyên nghiệp!

Cái này gọi là chuyên nghiệp!

Lãnh Vô Phong hiện tại càng thêm cảm giác được việc phá của không đơn giản, càng thêm kinh ngạc trước sự tận tâm và trình độ chuyên nghiệp của đại sư huynh đối với phương diện phá của!

……

Trên đường phố náo nhiệt, Diệp Phong thoải mái đi dạo, đã tốt muốn tốt hơn, hắn là thần phá của, tất nhiên sẽ quan tâm đến sự nghiệp của chính mình, nhưng nếu cùng ngày không tìm được cơ hội thích hợp, vậy thì hắn cũng chỉ có thể tùy ý dùng, dù sao hắn cũng không muốn bị trừ điểm phá của.

Xem xét hiện tại chính mình đã tích góp được hơn 500 vạn điểm phá của, hắn cảm thấy ngày mình đột phá đến Tử Phủ Cảnh cửu trọng đỉnh không còn xa.

“Hả?”

Đúng lúc này, Diệp Phong phát hiện đối diện có một thanh niên lạnh nhạt đi tới, trong lòng nghĩ đến việc bên kia, ai ngờ đối phương lại đi bên trái, hắn đi sang bên phải, đối phương cũng liền đi theo bên phải, việc này khiến cho sắc mặt của hắn có chút khó coi.

“Ngươi nhìn gì!”

Sau khi hai người mặt đối mặt dừng lại, Diệp Phong phát hiện đối phương đang nhìn chằm chằm vào chính mình, hắn cũng không

chút khách khí chất vấn.

“Nhìn ngươi!”

Thanh niên lạnh nhạt nghe Diệp Phong chất vấn, cũng là dùng vẻ mặt lạnh nhạt nhìn chằm chằm vào Diệp Phong gào lên.

Oan gia ngõ hẹp!

Đây là muốn nói chuyện với ta một chút?

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng nở nụ cười đùa giỡn, đã lâu không gặp phải thủ đoạn tình nguyện chết như vậy.

“Huynh đệ, ngươi tu luyện chính là Tử Vong Kiếm Ý phải không!”

“Ta vừa vặn có bức tranh ẩn chứa Tử Vong Kiếm Ý, có hứng thú không, ta có thể bán cho ngươi với giá quy định!”

Ngay khi Diệp Phong đang hoàn toàn có hứng thú, đối phương bỗng nhiên nhìn bốn phía xung quanh, sau đó mở áo choàng ra, lộ ra một gốc bức tranh, thấp giọng dò hỏi.

???

Mẹ nó, ngươi không cần làm loạn!

Ta đang chuẩn bị làm ngươi chết bầm, ngươi hiện tại lại đẩy mạnh tiêu thụ với ta?

“Huynh đệ, có hứng thú không, nói một câu.”

“Nếu ngươi không có hứng thú, ta đi tìm những người khác.”

Thanh niên lạnh nhạt lúc này có chút nôn nóng thúc giục.

“Có hứng thú!”

“Nhưng ta muốn kiểm tra hàng hoá trước.”

Diệp Phong lúc này cũng có hứng thú với người thanh niên lạnh nhạt, cũng giả vờ cẩn thận quan sát xung quanh, sau đó thấp giọng nói ra suy nghĩ của mình.

“Theo ta đi!”

Thanh niên lạnh nhạt chỉnh lại chiếc áo choàng có cất giấu bức tranh, cùng Diệp Phong đi đến một nhà tửu lầu cách đó không xa.

Bên kia.

“Nghiệt đồ!”

“Nghiệt đồ a!”

“Thế nhưng lại trộm đi bức tranh ẩn chứa Tử Vong Kiếm Khí của ta, nếu hắn dám bán giá thấp hơn so với tiền thưởng, lần này ta tuyệt đối sẽ không tha cho hắn!”

Một lão giả áo trắng với ánh mắt tràn đầy tức giận đang dùng hết sức lao về phía thị trấn cách đó không xa.

Trong phòng khách nhà tửu lầu.

Thế nhưng thật sự là Tử Vong Kiếm Ý!

Hơn nữa bức tranh ẩn chứa Tử Vong Kiếm Ý này tuyệt đối đã đạt tới Kiếm Tâm Chi Cảnh!

Nhìn bức tranh trước mặt, Diệp Phong cũng rất kinh ngạc, hắn không ngờ trong tay đối phương thật sự có loại hàng tốt như thế này!

“Bức tranh này không tồi, ta mua, nói giá đi!”

Diệp Phong lúc này nhìn về phía thanh niên lạnh nhạt, trực tiếp hỏi.

“Bằng tiền thưởng là được!”

Khi thanh niên lạnh nhạt nghe được lời của Diệp Phong, trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng.

???

Bằng tiền thưởng?

Một bức tranh ngưu bức như vậy, mà ngươi chỉ bán bằng giá tiền thưởng?

Mẹ nó, ngươi ở trước mặt thần phá của như ta ghê tởm với ai đâu!

Choáng váng!

Lại choáng váng!

Tiếp theo nhất định sẽ lộ ra vẻ khiếp sợ hỏi ta có phải sự thật hay không!

Sau đó lập tức chạy ra phòng khách và gọi cho ta một bàn đồ ăn rượu ngon, cuối cùng mang theo bức tranh rời đi trong tâm trạng phấn khích.

Nhìn Diệp Phong đang sững sờ tại chỗ, trong đầu Bạch Lỗi đã thuần thục suy nghĩ đến cốt truyện tiếp theo.

“Ngươi đang xem thường ta?”

Nhưng mà, khi nghe Diệp Phong chất vấn, Bạch Lỗi choáng váng!

Ta xem thường ngươi khi nào?

Hơn nữa, lúc này ngươi không nghĩ đến bức họa mà đang suy nghĩ cái gì vậy?

“Huynh đệ, ta không hiểu ngươi có ý gì.”

Mang theo sự nghi hoặc, Bạch Lỗi cũng nhìn về phía Diệp Phong trực tiếp hỏi.

“Có ý gì?”

“Ngươi còn không biết xấu hổ hỏi ta có ý gì?”

“Ngươi thật sự nghĩ ta mua không nổi bức tranh này sao?”

“Diệp Phong ta hiện tại nghèo đến mức chỉ có thừa tiền, nói cho ta biết giá thị trường của bức tranh này, ta sẽ trả giá gấp mười lần để mua nó!”

Thế nhưng có người dám phá của ở trước mặt hắn, cho dù Diệp Phong có dùng nhiều linh thạch hay linh tinh hơn nữa thì cũng cần thiết phải tìm lại danh dự!

……

Nghe được lời này, Bạch Lỗi toàn thân tê dại!

Thứ đồ vật dừng lại ở tiền thưởng là có thể mua được, ngươi một hai phải trả gấp mười lần mua tới, ngươi là bại gia tử sao!

Xoát!

Nghĩ vậy, Bạch Lỗi trực tiếp thu lại bức tranh trên bàn, sau đó dùng ánh mắt quái dị nhìn Diệp Phong, nói: “Ngươi có bệnh, nhưng ta không có dược, cho nên ta không bán tranh, tạm biệt!”

Nói xong, Bạch Lỗi trực tiếp xoay người đi đến cửa phòng.

Rầm!

Nhưng mà, vừa mới mở cửa ra, một thanh niên tuấn tú mặc áo choàng trắng xuất hiện ở trước mặt hắn, đồng thời trên cổ của hắn còn xuất hiện thêm một cánh tay Đường Lang sắc bén, khiến hắn kinh hãi nuốt nước miếng.

“Trở về!”

“Tốt!”

Chương 200: Ta họ Bạch, xích chanh hoàng lục thanh lam tử bạch

Bạch Lỗi bước vào phòng với vẻ xấu hổ, còn Phệ Huyết Đường Lang bên ngoài cửa cũng nhẹ nhàng đóng cửa phòng, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

“Diệp thiếu, hay là ta tặng bức tranh này lại cho ngươi đi, ta thật sự không biết giá trị thị trường của nó!”

“Thật ra ta đã trộm bức họa này từ sư phụ của ta, chỉ là muốn đổi tiền thưởng, sư phụ của ta mỗi ngày đều bắt ta nghiên cứu Hoạ Đạo, nhưng ta căn bản không thích, chỉ muốn làm thế này để có thể bị sư tôn trục xuất sư môn, ai ngờ lão nhân kia thật sự có thể chịu nổi, ta đều trộm bán đi mười mấy bức họa, thế nhưng còn giữ ta lại!”

Sợ rằng Diệp Phong không tin những gì mình nói, Bạch Lỗi cũng đã nói ra một số tình hình thực tế của mình.

“Không biết giá thị trường?”

Tuy nhiên, Diệp Phong hoàn toàn không có hứng thú với tình huống của Bạch Lỗi, nhưng hắn hôm nay nhất định phải lấy phương thức phá của mua được bức tranh này, mặc kệ đối phương có nguyên nhân gì, thân là thần phá của, làm sao có thể để người khác giẫm lên đầu mình bằng việc phá của!

Từ từ!

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới bức họa ẩn chứa Vô Tình Kiếm Ý kia.

Dùng một bức tranh Kiếm Chi Pháp Tắc đổi một bức tranh Kiếm Tâm Chi Cảnh, đây không phải là phá của rồi sao!

Còn có thể lấy lại được thể diện của thần phá của, lại có thể đưa ra sản phẩm phá của ngày hôm nay, một hòn đá ném trúng hai con chim!

“Nếu như ngươi cũng không biết giá trị trường bức tranh này, vậy thì chúng ta đổi tranh cho nhau là tốt nhất.”

Nói xong, Diệp Phong lấy ra bức tranh ẩn chứa Tử Vong Kiếm Ý từ không gian hệ thống, sau đó ném cho Bạch Lỗi.

“Tại sao bức tranh này xấu xí như vậy?”

Nhưng mà, sau khi Diệp Phong nghe Bạch Lỗi đánh giá bức tranh của chính mình, cả người đều sợ ngây người!

Mẹ nó, xấu hay không xấu là vấn đề sao?

Nơi đó có ẩn chứa Kiếm Chi Pháp Tắc Vô Tình Kiếm Ý a!

Ngươi nghiên cứu Hoạ Đạo đều nghiên cứu đến thân cẩu đi, không phát hiện ra một chút nào sao?

Diệp Phong nhìn vẻ mặt ghét bỏ của Bạch Lỗi, tuy rằng thành công ném đi bức tranh, nhưng hắn thật sự muốn cướp trở về!

“Chủ nhân, có một tên cường giả mạnh hơn ta nhanh chóng xông về phía bên này, hơi thở của đối phương đã tỏa định trong căn phòng cho khách của ngươi, có muốn ta dùng Cửu Long Phần Thiên Đỉnh giải quyết đối phương trước không.”

Đúng lúc này, giọng của Phệ Huyết Đường Lang đột nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Không cần!”

“Trước tiên ngươi mở một gian phòng khách bên cạnh đi, đối phương hẳn là hướng đến tên bán tranh này.”

Bùm!

Một lát sau, một lão giả áo choàng trắng đạp cửa sải bước đi vào, ánh mắt trực tiếp rơi vào trên người Bạch Lỗi.

“Bạch Lỗi, nghiệt đồ nhà ngươi, tranh của ta đâu!”

Nhìn Bạch Lỗi không sợ hãi, lão giả tức giận hét to lên.

“Bại hoại?”

“Huynh đệ, khi ngươi sinh ra có phải đắc tội với cha mẹ ngươi hay không, bằng không tại sao lại đặt cho ngươi một cái tên vang dội như vậy?”

Nghe xong lời của lão giả, Diệp Phong cũng nhìn Bạch Lỗi với vẻ mặt kinh ngạc hoảng sợ, lớn tiếng hỏi.

Con mẹ nó, sinh ra đã đắc tội cha mẹ!

“Ta họ Bạch, xích chanh hoàng lục thanh lam tử bạch!”

“Ta gọi là Bạch Lỗi, không phải là bại hoại!”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, nhìn thấy bộ dạng cực kỳ nghiêm túc của Diệp Phong, trong lòng Bạch Lỗi cùng cực kỳ tức giận!

“Sư tôn, hôm nay ngươi đừng hòng răn dạy ta!”

“Lần này ta không đổi tranh của ngươi lấy rượu, mà là trao đổi một bức tranh với vị huynh đệ này!”

Sau khi giải thích rõ ràng tên của mình, Bạch Lỗi lúc này mới nhìn về phía lão giả, lắc lắc bức tranh xấu xí đã được cuộn lại trong tay mình, vẻ mặt đắc ý lên tiếng nói.

“Ngươi, bại gia tử nhà ngươi!”

“Ngươi có biết bức tranh có ẩn chứa Tử Vong Kiếm Ý kia của ta chính là Kiếm Tâm Chi Cảnh Tử Vong Kiếm Ý!”

“Ngươi có biết lúc trước vì hoàn thành bức tranh này, ta đã phải trả ra bao nhiêu đại giới mới có thể khiến tên cường giả Kiếm Tu kia để ta quan sát hắn suốt bảy ngày bảy đêm mới hoàn thành bức tranh này!”

Diệp Phong ở bên nghe được lời răn dạy của lão nhân đối với Bạch Lỗi, trong lòng đột nhiên có chút khó chịu, bại gia tử chính là danh hiệu độc quyền của hắn a!

“Vị tiểu hữu này, tên đệ tử này của ta nông cạn, cho dù là bức tranh Tử Vong Kiếm Ý này thì phải có sự trợ của ta hắn mới có thể cảm thụ một vài, hơn nữa tiểu hữu tuổi trẻ tài cao, từng này tuổi đã có thể có được Kiếm Tâm Chi Cảnh Tử Vong Kiếm Ý, bức tranh này đối với ngươi thật ra không có ích lợi gì.”

Răn dạy Bạch Lỗi xong, lão giả lập tức thay đổi một bộ mặt tươi cười nhìn về phía Diệp Phong thương lượng.

Đồng thời trong lòng cũng khiếp sợ trước Tử Vong Kiếm Ý của Diệp Phong, tuổi trẻ như thế đã có được Kiếm Tâm Chi Cảnh Tử Vong Kiếm Ý, đằng sau loại thiên tài yêu nghiệt như thế này tuyệt đối có một thế lực cường đại.

Chính vì mối quan tâm này mà lão giả chỉ có thể cố gắng lấy lại bức tranh của mình bằng giọng điệu thương lượng.

“Trách không được tên nhị hóa kia không phát hiện được bức tranh Vô Tình Kiếm Ý của ta, hoá ra là phế vật!”

Nghe lão giả nói, Diệp Phong cũng lập tức hiểu ra.

“Tiền bối, thật là ngượng ngùng, giao dịch của chúng ta đã hoàn thành.”

Nói xong, Diệp Phong cầm lấy bức tranh ẩn chứa Tử Vong Kiếm Ý trên bàn, trực tiếp xé đôi nó trước mặt lão giả cùng Bạch Lỗi.

“Hoạ Đạo tu sĩ trong thế giới này có chút nghèo a, một bức tranh cấp cao như vậy lại dùng loại giấy bình thường như vậy, ta cũng chưa dùng nhiều sức đã nát rồi, cảm giác giống như làm trò cười!”

Nhìn bức tranh bị xé làm đôi, Diệp Phong không khỏi than thở.

Diệp Phong làm sao có thể biết được tuy rằng những bức tranh này có thể dung hợp vào quan niệm nghệ thuật rất mỏng manh, nhưng chúng nó lại cực kỳ trân quý, chế tạo ra cũng cực kỳ phức tạp và khó khăn, mỗi khi bức tranh hoàn thành sẽ có một khung ảnh lồng kính đặc biệt để bảo vệ, tuy rằng Bạch Lỗi trộm bức tranh ra ngoài, nhưng một chút lương tâm trong lòng đã khiến hắn để lại khung ảnh lồng kính cho sư tôn của mình.

Chương 201: Nói trước, ta cũng không muốn nhị hoá này

“Huỷ hoại!”

“Đây cũng là tên bại gia tử!”

“Bức tranh này chính là một trong năm bức tranh ta yêu thích nhất a!”

Nhìn bức tranh bị xé làm đôi trên mặt đất, La Thành khóc đến chết đi sống lại.

Hô!

Sau khi cố gắng bình tĩnh, La Thành lúc này mới nhìn về phía Bạch Lỗi, nói: “Đưa bức tranh trong tay ngươi cho ta xem.”

Bùm!

Khi Bạch Lỗi mở ra hoàn toàn bức tranh, một cổ Vô Tình Kiếm Ý bá đạo từ bóng dáng kiếm khách trong bức tranh ầm ầm bùng nổ!

Tại thời khắc này!

La Thành hoảng sợ phát hiện Vô Tình Kiếm Ý khủng bố này thế muốn chặt đứt toàn bộ thất tình lục dục của hắn!

Xé kéo!

Khi âm thanh bức tranh bị xé toạc vang lên, La Thành ngay lập tức thanh tỉnh từ trong ý cảnh vô tận hoảng sợ kia!

Kiếm Chi Pháp Tắc!

Vô Tình Kiếm Đạo!

La Thành phục hồi lại tinh thần cũng biết được chỗ khủng bố của bức tranh này!

Từ từ!

Đúng lúc này, La Thành nhìn bức tranh bị xé làm đôi, sau đó lại nhìn khuôn mặt không sao cả của Bạch Lỗi, lúc này hắn mới cảm thấy trái tim mình muốn tan nát!

Tên nhị hóa này thế nhưng xé bức tranh của ta?

Ta xé một bức Kiếm Tâm Chi Cảnh, ngươi trở tay liền xé một bức Kiếm Chi Lĩnh Vực, ngươi đây là một hai phải ganh đua cao thấp cùng ta?

Diệp Phong ở một bên nhìn thấy cảnh này, trong lòng tức giận đến mức thật sự muốn dùng Huỷ Diệt Thần Mâu tiễn đưa đối phương về nhà!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của ngày hôm nay, khen thưởng một ngàn điểm phá của, khen thưởng mảnh vỡ Hoạ Đạo Cảm Ngộ *10000!”

Ngay khi Diệp Phong đang vô cùng tức giận, tiếng nhắc nhở của hệ thống đột ngột vang lên.

“Bại hoại… Không phải, Bạch Lỗi, ngươi có biết người khác đều gọi ta là gì không?”

Diệp Phong nhìn thấy phần thưởng đặc biệt của hệ thống đưa ra, cảm thấy đã đến lúc phải báo thù, dám phá của ở trước mặt thần phá của, không cho ngươi xuống địa ngục thì ai sẽ xuống địa ngục!

“Xưng hô ngươi thế nào?”

Bạch Lỗi nghe thấy câu hỏi kỳ lạ của Diệp Phong, cũng tò mò hỏi.

“Bại gia tử!”

“Toàn bộ những người quen biết ta đều gọi ta là bại gia tử, thậm chí còn sẵn sàng gọi ta là tên bại gia tử mạnh nhất, chưa có ai dám phá của ở trước mặt ta, nhưng ngươi làm được, còn đánh liên vào mặt ta, cho nên, ta cảm thấy chúng ta có thể tiếp tục chơi!”

Diệp Phong nhìn Bạch Lỗi, nghiêm túc lên tiếng nói.

Này! Này! Này!

Hai người các ngươi có phải điên rồi không!

Sao nào, vẫn cảm thấy vinh quang khi chính mình là tên bại gia tử?

Nghe được lời nói của Diệp Phong, La Thành tức giận muốn phát điên, hắn nằm mơ cũng không nghĩ đến, danh hiệu bại gia tử này thế nhưng còn bị tranh giành khốc liệt như vậy!

“Diệp Phong huynh, ngươi không thể so với ta!”

“Ta có một vị sư tôn cho phép ta tùy ý phá của, ngươi có không?”

“Ta có thể tùy tay lấy một bức tranh trân quý ra phá của, ngươi có thể sao?”

“Ngay cả bức tranh xấu xí này của ngươi, sư tôn của ta dùng miệng bên dưới đều có thể vẽ tốt hơn thứ này!”

Bùm!

Nghe vậy, La Thành ở một bên đá Bạch Lỗi xuống đất, mặt đầy vạch đen, giận dữ hét lên: “Mẹ nó, ai dùng miệng dưới vẽ tranh, phá huỷ tranh của ta không nói, thế nhưng còn dám hủy hoại danh dự của ta, có tin hay không, sau khi trở về ta sẽ dùng cọ vẽ chặn kín miệng ngươi! "

Nói đến đây, La Thành tức giận tiếp tục nói: “Làm ngươi nghiên cứu Hoạ Đạo đàng hoàng ngươi không nghe, ngươi có biết rằng tất cả những bức tranh ta vẽ trong đời cũng không bằng bức tranh ngươi vừa xé, ngươi có tư cách gì cùng người ta đua phá của!”

“Vậy thì sao!”

“Mặc kệ bức tranh này quý như thế nào, hắn không dám xé, nhưng ta dám xé, bàn về phá của, phải là Bạch Lỗi ta!”

Tuy rằng hoảng sợ trước bức tranh của Diệp Phong, nhưng không khí đã đến mức này, làm sao hắn có thể nhận thua cho được!

“Có ý tứ!”

“Ngươi thành công khơi dậy khát vọng chiến thắng của ta!”

Nói xong, Diệp Phong liền mang theo vẻ nghiền ngẫm, trực tiếp lấy ra một vạn mảnh Hoạ Đạo Cảm Ngộ từ trong nhẫn không gian!

Choáng váng!

Nhìn một vạn mảnh nhỏ tản ra hơi thở Hoạ Đạo, La Thành cùng Bạch Lỗi đều chết lặng tại chỗ.

Cho dù Bạch Lỗi không thích Hoạ Đạo, nhưng đã đi theo sư tôn hơn mười năm, hắn vô cùng rõ ràng mảnh nhỏ Đạo Hoạ này có bao nhiêu trân quý!

“Soái Bức Huyết, đè hắn lại cho lão tử!”

“Hôm nay lão tử phải cho hắn biết, cái gì gọi là chân chính phá của!”

Bùm!

Khi giọng nói của Diệp Phong rơi xuống, Phệ Huyết Đường Lang ở phòng bên cạnh dùng Thiên Cấp Lô Đỉnh trong tay đập nát vách tường, kiêu ngạo nện bước đi tới.

“Từ từ!”

“Đại ca, đại ca ta sai rồi!”

“Ngươi là đệ nhất bại gia tử, ta cam nguyện làm lão nhị được chưa!”

“Sư tôn, cứu ta, tên bại gia tử này muốn dung hợp mảnh nhỏ Hoạ Đạo với ta, ta không cần, ta không cần a!”

Nhìn Bạch Lỗi bị Phệ Huyết Đường Lang đè xuống, rồi lại bị Diệp Phong dung hợp từng mảnh Hoạ Đạo Cảm Ngộ, La Thành đã hoàn toàn chết lặng!

Một trăm mảnh!

Không, chỉ cần 50 mảnh Hoạ Đạo Cảm Ngộ, hắn liền nguyện ý dốc lòng hết tất cả!

Suốt một vạn mảnh Hoạ Đạo Cảm Ngộ, toàn bộ đều cho một người cực kỳ chán ghét Hoạ Đạo, lần đầu tiên La Thành cảm nhận được cảm giác áp bách bại gia tử mang đến!

Hắn chưa bao giờ nghĩ tới một kẻ phá của lại có thể mang đến cho hắn cảm giác áp bách đáng sợ như vậy!

Một lát sau.

Bạch Lỗi ngồi sụp xuống đất, cảm thấy cuộc sống của mình phút chốc trở nên xám xịt.

Suốt một vạn mảnh Hoạ Đạo Cảm Ngộ, chỉ cần thần hồn của hắn đủ cường đại, chỉ cần hắn liên tục mài dũa nâng cao họa kỹ, chỉ cần cho hắn một đối tượng thích hợp quan sát, việc vẽ ra bức tranh ẩn chứa lĩnh vực dễ dàng giống như lấy đồ trong túi, dễ như trở bàn tay!

“Diệp ca, chẳng qua chỉ là một cái hư danh thôi, ngươi có cần phải phá của như vậy không!”

Chương 202: Tông môn này quá tà hồ, ta có chút luống cuống

“Ta căn bản không thích Hoạ Đạo, tại sao ngươi lại tra tấn ta như thế này!"

Sau một hồi im lặng, Bạch Lỗi cuối cùng mới nhìn về phía Diệp Phong đang đắc ý khóc lóc kể lể.

“Hư danh?”

“Ở trong mắt ngươi, bại gia tử khả năng chỉ là hư danh, nhưng trong mắt ta, nó rất thiêng liêng và trang trọng, không chấp nhận được nửa phần xâm phạm!”

Nói xong, Diệp Phong đưa mắt liếc nhìn sang Phệ Huyết Đường Lang.

Bùm!

Nhìn thấy Diệp Phong liếc mắt ra hiệu, Phệ Huyết Đường Lang ngầm hiểu nâng lên tay phải, một ngọn lửa màu xanh lam lập tức bùng cháy lên từ tay phải của hắn.

“Bản Mệnh Tâm Hoả!”

“Chuyện này không có khả năng, một đại yêu như ngươi sao có thể có được Bản Mệnh Tâm Hoả mà nhân tộc mới có!”

Nhìn thấy ngọn lửa màu xanh lam kia, La Thành ở một bên lập tức kinh hô ra tiếng!

“Ta vốn là yêu, nhưng chủ nhân lại muốn cho ta trở thành một Luyện Đan Yêu!”

Nói xong, Phệ Huyết Đường Lang chậm rãi nâng lên tay trái, một ngọn lửa màu tím lập tức xuất hiện.

“Điên rồi!”

“Ngươi thực sự điên rồi!”

“Cho dù có phá của cũng không thể giống như ngươi, đó chính là Bản Mệnh Tâm Hoả a, ngươi đưa cho đại yêu còn chưa tính, lại còn cho hai cái, cho dù ta không phải là Luyện Đan Sư, thuật, ta bây giờ cũng sắp điên rồi!”

Nói xong, La Thành tức giận đá Bạch Lỗi đang đần ra ngã trên mặt đất, sau đó chửi ầm lên: “Nhìn xem, đây mới là phá của, ngươi tính cái rắm!”

“Ta mặc kệ, hiện tại sự hiểu biết của ngươi về Hoạ Đạo còn ở trên ta, ta cũng không có gì để dạy ngươi. Từ nay về sau, ngươi đã bị trục xuất sư môn, duyên phận của thầy trò chúng ta cũng……”

La Thành còn chưa kịp nói xong, Diệp Phong đã nhận ra có gì đó không đúng, vội vàng ngắt lời: “Nói trước, ta cũng không muốn nhị hoá này!”

Hử?

Nghe được lời này, La Thành đột nhiên không thể hiểu được!

Hắn thật sự có ý muốn cho Bạch Lỗi đi theo Diệp Phong, không phải là Diệp Phong có bao nhiêu giàu có, mà là hắn cảm giác Diệp Phong có thể trấn áp được Bạch Lỗi!

Nếu cứ tiếp tục trở về cùng chính mình, thì những gì Bạch Lỗi hiện tại hiểu về Hoạ Đạo cường đại kia thật sự lãng phí!

“Chủ nhân, ta có cảm giác có thể mang tên khờ này về tông môn, nếu như bồi dưỡng thêm, tuyệt đối sẽ là một tên phá của giỏi.”

Đúng lúc này, Phệ Huyết Đường Lang bỗng nhiên đi đến bên cạnh

Diệp Phong thấp giọng nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Tên này tuy rằng có chút ngốc nghếch, nhưng thật sự có tiềm chất phá của, nhưng mà sư tôn đã nói qua không cho ta dẫn thêm người trở về!”

Diệp Phong cũng nói với Phệ Huyết Đường Lang vấn đề quan trọng nhất cần phải giải quyết hiện tại.

“Chủ nhân, ta cũng hiểu biết một chút về Nhân Tộc các ngươi, ngươi liền nói tên khờ này là ngươi đặc biệt mời về vẽ chân dung cho tông chủ, tông chủ nhất định sẽ không bắt được lỗi sai nào, là nữ nhân ai mà không muốn giữ lại hình ảnh đẹp đẽ của mình.”

Ngọa tào!

Nghe được ý tưởng của Phệ Huyết Đường Lang, Diệp Phong thẳng kêu lên hảo hán, đây là ngươi nói mình chỉ biết một chút về Nhân Tộc sao?

“Diệp thiếu, ta thật sự không quản được tên nghiệt đồ này nữa, ta cảm giác chỉ có ngươi mới có thể trấn trụ hắn, nếu ngươi không thu hắn, đời này của hắn nhất định sẽ bị huỷ hoại, một vạn mảnh nhỏ Hoạ Đạo Cảm Ngộ kia thật sự cũng vô dụng.”

La Thành không cam lòng nhìn về phía Diệp Phong, lần nữa thỉnh cầu.

“Được, ta thu!”

???

Nghe được lời này của Diệp Phong, La Thành choáng váng, Bạch Lỗi luống cuống!

Vừa rồi đều dùng lời lẽ nghiêm khắc từ chối, hiện tại lại vui vẻ thoải mái chấp nhận?

“Đồ nhi, duyên phận của thầy trò chúng ta đã hết, về sau ngươi hãy đi theo Diệp thiếu nỗ lực tu hành đi!”

Sau khi sững sờ, La Thành cười lớn nhanh chân rời khỏi phòng cho

khách.

“Bạch Lỗi, sư tôn của ngươi cứ ném ngươi như vậy?”

“Cũng không lo lắng ta có hại ngươi hay không?”

Nhìn La Thành rời đi, Diệp Phong thật sự không ngờ đối phương lại có thể thoải mái rời đi như vậy, tình nghĩa sư đồ ở đâu?

“Một người bỏ được phá của một vạn một vạn mảnh nhỏ Hoạ Đạo Cảm Ngộ, nếu thật sự muốn hại ta, sẽ làm ra chuyện phiền phức như vậy sao?"

“Trên người ta có ngọc bội truyền âm, dựa vào hiểu biết của ta với sư tôn, ta đoán hai tháng nữa hắn sẽ tới xem ta, nếu như phát hiện ta vẫn không thay đổi, hắn nhất định sẽ mang ta đi, ngươi cho rằng hắn thật sự ném ta như vậy.”

“Chẳng qua ta đi rồi, hắn thật ra thoải mái hơn.”

Bạch Lỗi cũng là thở dài cười khổ giải thích.

Mỗ Xuân Lâu!

“Cuối cùng thì tên nghiệt đồ kia cũng có người tiếp nhận, cũng coi như là đã giải quyết một cọc tâm sự.”

“Tiếp tục thêm nhạc thêm vũ cho ta!”

Nhìn oanh oanh yến yến xung quanh, La Thành sáng mắt cười phá lên.

Bên kia.

Sau khi rời khỏi tửu lầu, Lãnh Vô Phong cũng vội vàng chạy tới, khi ba người một yêu đi ngang qua một nhà Xuân Lâu, Bạch Lỗi bỗng nhiên nói: “Các ngươi tin không, sư tôn của ta hiện tại nhất định đang chơi bời ở bên trong!”

“Ta tham rượu, hắn ham sắc, đừng nhìn vẻ ngoài đạo mạo của hắn, hắn thật ra chính là một cái l!”

“Diệp ca, dù sao chúng ta cũng là người đồng đạo, đến tông môn của ngươi, có thể đừng để ta nghiên cứu Hoạ Đạo được không?”

Sau khi phàn nàn về sư tôn, Bạch Lỗi cũng là chờ mong nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng dò hỏi.

“Có thể!”

Diệp Phong nhìn Bạch Lỗi đang tràn đầy mong đợi, cười đáp.

Một lát sau.

“Cửu Phẩm Phi Hành Linh Khí!”

“Bay cực nhanh!”

“Diệp ca, nói đến phá của phải là ngươi!”

Ngồi trên Cửu Phẩm Hồ Lô Phi Hành Linh Khí, cảm nhận được khoái cảm cực nhanh do phi hành mang đến, Bạch Lỗi thật sự kích động, dù sao trước kia hắn cũng từng ngồi trên Cửu Phẩm Phi Hành Linh Khí của sư tôn, sư tôn của hắn căn bản không dám toàn lực thúc giục.

“Huyết ca, cái đại đỉnh lúc trước ngươi đập phá bức tường không tồi, Hoàng Cấp khẳng định thực xin lỗi thân phận các ngươi, nó hẳn là một cái Huyền Cấp Lô Đỉnh phải không.”

Chương 203: Tông môn này quá tà hồ, ta có chút luống cuống

Nhìn thấy Diệp Phong, Lãnh Vô Phong cùng Phệ Huyết Đường Lang đều không nói chuyện, Bạch Lỗi cũng chán nản bắt đầu chủ đề khác.

“Nhỏ!”

“Tầm mắt của ngươi quá nhỏ!”

“Tầm mắt như vậy mà còn dám đua phá của với chủ nhân, thật là

quá không biết tự lượng sức mình."

"Lô đỉnh kia chính là Thiên Cấp Lô Đỉnh, ngươi có thể không tin, nhưng không có nghĩa là chủ nhân không có, trình độ phá của của chủ nhân vượt qua sức tưởng tượng của ngươi, sau này ngươi sẽ biết, giác ngộ của ngươi về chuyện phá của cần phải tăng thêm."

Nghe được lời này của Bạch Lỗi, Phệ Huyết Đường Lang cũng lắc đầu cười giải thích.

Thiên Cấp Lô Đỉnh?

Đang đùa sao!

Thứ kia không phải là mệnh căn tử của Luyện Khí Sư sao, ngươi dùng nó để đập tường?

Bạch Lỗi nghe choáng váng, tuy rằng trong lòng không thể tin được nhưng cũng không tìm được lý do để đối phương lừa dối mình.

"Vô Phong huynh, nhìn ngươi đang mặc đan bào, không biết ngươi là Luyện Đan Sư mấy phẩm?"

Sau khi ăn mệt ở chỗ Phệ Huyết Đường Lang, Bạch Lỗi trực tiếp chuyển sang nói chuyện phiếm với Lãnh Vô Phong.

"Trước kia ta thật là một Luyện Đan Sư tam phẩm, nhưng hiện tại ta đã đổi nghề làm đầu bếp, về sau chính là Trù Đạo tương đối hiếm."

Khi Lãnh Vô Phong nghe được lời này, hắn cũng cười giải thích.

Một cọ đại yêu lấy Thiên Cấp Lô Đỉnh đập tường!

Một con đại yêu còn có được hai loại Bản Mệnh Tâm Hỏa, chuẩn bị làm Luyện Đan Yêu đệ nhất Đại Lục!

Một Luyện Đan Sư đổi nghề làm đầu bếp!

Tông môn này cũng quá tà hồ à nha!

Giờ khắc này, Bạch Lỗi mới thấy luống cuống, hắn hy vọng lúc này sư tôn sẽ xuất hiện và mang hắn đi ngay lập tức.

Buổi tối không có nghỉ ngơi, vẫn giữ nguyên tốc độ cao nhất lên đường!

Đến buổi trưa hôm sau, ba người một yêu cuối cùng cũng về đến Tinh Hồn Tông.

“Tại đây?”

Nhìn tông môn nhỏ ở trước mắt, Bạch Lỗi lại lần nữa có cảm giác chính mình bị lừa, tông môn của một tên phá của như vậy chỉ là một tông môn nhỏ?

“Từ từ!”

“Kia… Mẹ nó, đó là thứ quỷ gì thế!”

Ngay khi Bạch Lỗi chuẩn bị phàn nàn, nơi xa có một con Tiểu Hoàng Cẩu ngự kiếm mà đi, khiến hắn chấn động trợn trắng mắt!

Một con cẩu thế nhưng đang ngự kiếm phi hành!

Mẹ nó, ai dám tin điều này nếu như không được tận mắt chứng kiến!

“Không tồi, Tiểu Hoàng Cẩu thật sự có tiến bộ nhanh chóng a, hiện tại thế nhưng đã có thể ngự kiếm phi hành.”

“Đúng vậy, hơn nữa Kiếm Tâm Chi Cảnh Hoàng Tuyền Kiếm Ý của Tiểu Hoàng Cẩu, đã có hình thức ban đầu của Đại Lục đệ nhất kiếm cẩu.”

???

Nghe được lời nói của Lãnh Vô Phong cùng Phệ Huyết Đường Lang, Bạch Lỗi toàn thân đều nổi da gà.

Một con cẩu lại có được Kiếm Tâm Chi Cảnh Hoàng Tuyến Kiếm Ý, còn muốn trở thành Đại Lục đệ nhất kiếm cẩu!

Một con Phệ Huyết Đường Lang có được hai Bản Mệnh Tâm Hoả, muốn trở thành Đại Lục đệ nhất Luyện Đan Đường Lang.

Tông môn này có tình huống như thế nào a, còn muốn để người sống nữa hay không!

Lần đầu tiên!

Lần đầu tiên Bạch Lỗi cảm thấy cuộc sống của mình còn không bằng cẩu và đường lang!

“Kiếm cẩu, nhận một đỉnh của ta!”

Đúng lúc này, với một tiếng gầm, chân đạp phi kiếm, Bạch Thiên Hồng cầm cự đỉnh trong tay, bay cực nhanh ra ngoài từ bên trong tông môn, trực tiếp lao thẳng đến Tiểu Hoàng Cẩu.

Oanh!

Hoàng Tuyền Kiếm Ý khủng bố lập tức bùng nổ từ trong cơ thể Tiểu Hoàng Cẩu, khi chân phải trước dẫm nhẹ vào thanh kiếm đang đạp chân, thanh kiếm giống như lập tức được tách ra!

Song Trọng Kiếm!

Nhìn Tiểu Hoàng Cẩu chân đạp phi kiếm, trong miệng ngậm một thanh phi kiếm mang theo Hoàng Tuyền Kiếm Ý khủng bố trực tiếp chiến đấu với lão giả cầm cự đỉnh trong tay, Bạch Lỗi ở bên dưới xem đến choáng váng.

“Diệp ca, tông môn của ngươi có phải chuyên môn bồi dưỡng đại yêu hay không?”

Sau khi khiếp sợ qua đi, Bạch Lỗi cũng nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Không có, hiện tại trong tông môn chỉ có hai đại yêu, một là Phệ Huyết Đường Lang, còn lại chính là con cẩu đang chiến đấu trên kia.”

Nghe được lời này, Diệp Phong cũng cười giải thích.

“Diệp thiếu, ngươi đã trở lại.”

Đúng lúc này, Kim Luân Đại Đế đang xách theo hai cái thùng chuẩn bị đi múc nước dưới chân núi, nhìn thấy Diệp Phong liền cung kính chào hỏi.

“Vừa lúc, từ hôm nay trở đi, ngươi liền mang theo hắn cùng nhau làm việc.”

Nhìn thấy Kim Luân Đại Đế, Diệp Phong cũng là trực tiếp quyết định thân phận của Bạch Lỗi.

Nếu ngươi không muốn nghiên cứu Hoạ Đạo, vậy thì làm tạp dịch, tranh thủ lúc không có việc còn muốn vẽ chân dung cho tông chủ.

Tạp dịch?

Để ta làm tạp dịch?

Nghe được lời này, Bạch Lỗi cả người đều bị chấn kinh!

“Diệp thiếu, hắn cũng là phi thăng cường giả?”

Kim Luân Đại Đế nghe xong, nhận thấy thực lực của Bạch Lỗi chỉ là Tử Phủ Cảnh cửu trọng đỉnh, cũng có chút nghi ngờ dò hỏi.

Phi thăng cường giả?

Những người trong tông môn này có phải có vấn đề về đầu óc hay không, vị phi thăng cường giả nào lại chạy đến một tông môn nhỏ như vậy làm tạp dịch?

Nghe được lời nói của Kim Luân Đại Đế, Bạch Lỗi thật sự muốn bỏ chạy, nếu không hắn sợ rằng ở lâu trong tông môn tà hồ này, chính mình cũng sẽ trở nên không bình thường!

Đi!

Cần thiết phải đi!

Cầm lấy thùng nước làm bộ cùng đi múc nước với đối phương, sau đó trực tiếp rời đi!

Nghĩ vậy, Bạch Lỗi nhanh chóng đưa ra quyết định.

“Tiểu huynh đệ, ngươi không thiếu nhận được chỗ tốt từ Diệp thiếu đi!”

“Nói nghe xem, ngươi được bao nhiêu chỗ tốt mới bị Diệp thiếu bắt trở về?”

Kim Luân Đại Đế lúc này tràn đầy tò mò nhìn về phía Bạch Lỗi hỏi.

Mấy ngày nay hắn biết được rất nhiều chuyện, những vị trưởng lão trong tông môn này, vị nào không phải đến đây vì Diệp Phong, đồng thời hắn cũng hiểu được tại sao trước đây có rất nhiều người hỏi hắn được bao nhiêu chỗ tốt thế nhưng lại đến chỗ này làm tạp dịch.

Chỗ tốt?

Cái gì chỗ tốt?

Một vạn mảnh nhỏ Hoạ Đạo Cảm Ngộ kia được xem là chỗ tốt không?

Ta là mơ màng hồ đồ bị sư tôn ném, bị Diệp Phong thu mới đến đây!

Tại sao những người trong tông môn này đều kỳ quái như vậy?

Oanh!

Chương 204: Ngươi có thể làm một việc giống như con người được không

Ngay khi hai người bọn họ vừa đặt chân xuống chân núi, từ xa xuất hiện một con đại điêu yêu thú tản ra hơi thở khủng bố.

“Chạy mau……”

Bạch Lỗi còn chưa kịp nói xong, Kim Luân Đại Đế ở một bên lại nhíu mày nói: “Đây đã là con đại yêu thứ tám vượt qua Độ Kiếp Cảnh trong hai ngày qua.”

Nói xong, trong mắt Kim Luân Đại Đế hiện lên một mạt kim mang, sau đó chỉ thấy con đại điêu yêu thú khủng bố Độ Kiếp Cảnh bát trọng kia lập tức dại ra, toàn bộ thân thể không chịu khống chế ngã xuống mặt đất!

“Đi thôi, đem đầu đại điêu yêu thú kia mang về, đêm nay chúng ta lại có thể cải thiện thức ăn.”

Nghe được lời này, nếu Bạch Lỗi còn không đoán được vừa rồi khẳng định là vị tráng hán cường tráng trước mắt ra tay, vậy thì hắn thật sự là kẻ ngốc.

“Kim ca, thực lực của ngươi?”

“Tùy thời có thể phi thăng, nhưng khi tới đây, cho dù ta muốn phi thăng cũng phải xem ý tứ của Diệp thiếu.”

Xong rồi!

Nghe được lời này, cả người Bạch Lỗi đều đần ra!

Buồn cười khi hắn còn nghĩ chạy trốn, người ta là phi thăng đại lão muốn phi thăng còn phải xem ý tứ của Diệp Phong, hắn còn muốn chạy sao?

Đừng nói chạy trốn, chỉ cần Diệp Phong không bỏ, cho dù sư tôn hắn có tới đây đều không thể mang hắn đi!

Để phi thăng đại lão làm tạp dịch, tông môn này thật sự điên rồi!

Bên trong đại điện tông môn.

“Lại mang về thêm một cái?”

“Không hổ là đệ tử thân truyền của sư tôn, ngươi thật đúng là dựa vào thực lực của bản thân làm lớn mạnh tông môn a!”

Sau khi biết Diệp Phong lại mang về thêm một người, Lạc Thiên Tuyết nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm vào Diệp Phong nói từng chữ một.

“Sư tôn, lần này ngươi thật đúng là oan uổng cho đệ tử.”

“Người lần này đệ tử mang về chính là một hoạ tu, nghĩ đến bọn họ có thể dung hợp các loại kiếm ý, đao ý gì đó vào tranh, nếu như vẽ cho sư tôn một bức, nhất định sẽ phô bày vẻ đẹp của ngươi một cách hoàn mỹ.”

Diệp Phong nhìn Lạc Thiên Tuyết nghiêm túc giải thích.

“Không tệ, lần này vi sư trách oan ngươi.”

???

Nhìn Lạc Thiên Tuyết xoay ngược lại nhanh như vậy, Diệp Phong quả thực không thể tin được vào tai mình.

A, nữ nhân!

Diệp Phong lúc này suy nghĩ không nói nên lời.

“Người ở đâu, làm vi sư xem trình độ của hắn trước.”

Lạc Thiên Tuyết lúc này có chút sốt ruột hỏi.

Tuy rằng có nghe nói qua họa tu, nhưng nàng chưa bao giờ gặp qua ở hạ giới.

“Ngạch… Cái này……”

“Sư tôn, tuy rằng hắn có thiên phú về Hoạ Đạo, nhưng hắn lại cực

kỳ chán ghét Hoạ Đạo, muốn để cho hắn vẽ tranh, khả năng còn cần thêm một đoạn thời gian, hiện tại đệ tử đã làm hắn đi theo Kim Luân làm tạp dịch."

Diệp Phong cũng không ngờ Lạc Thiên Tuyết lại gấp gáp với bức tranh như vậy, lúc này hắn chỉ có thể căng da đầu lên tiếng giải thích.

"Như vậy sao?"

"Nếu hắn đã gia nhập vào Tinh Hồn Tông, thì hắn chính là người của Tinh Hồn Tông người, dù chết cũng là quỷ của Tinh Hồn Tông, nhất định không thể phóng đối phương rời đi, hơn nữa phải nắm chặt khiến hắn thích vẽ tranh."

Khó khăn lắm mới tìm được một vị họa tu, Lạc Thiên Tuyết làm sao có thể buông tha loại máy ảnh biết đi như vậy được!

"Sư tôn, có những lời này của ngươi, cho dù là Thiên Vương lão tử tới cũng mang được hắn đi, đệ tử chắc chắn!"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết quan tâm đến Bạch Lỗi như thế, Diệp Phong cũng vội vàng vỗ ngực bảo đảm.

"Được rồi, không nói về họa tu này nữa."

"Nói ta nghe lần này ngươi mang theo Lãnh Vô Phong cùng Phệ Huyết Đường Lang đi ra ngoài làm gì đi."

Lạc Thiên Tuyết lúc này cực kỳ tò mò nhìn Diệp Phong ra tiếng dò hỏi.

Thiên Đan Thành, luyện đan đại bỉ!

Ngươi làm trò trước mặt mấy chục vạn Luyện Đan Sư luyện chế ra Thần Đan, sau đó lại dẫm Thần Đan thành bùn?

Sau đó, mấy chục vạn Luyện Đan Sư không những không có đánh chết ngươi mà ngược lại còn vô cùng cảm kích với ngươi?

Trong tay có hai Bản Mệnh Tâm Hoả đều cho Phệ Huyết Đường Lang, chuẩn bị bồi dưỡng nó thành Luyện Đan Đường Lang đệ

nhất Đại Lục?

Thuận tiện đi đến Vạn Hoa Cốc, thấy cốc chủ Vạn Hoa Cốc không thể phá của, sau đó ngươi tra tấn ba vị đại lão tổ Vạn Hoa Cốc chết đi sống lại?

Ngươi còn có phải người hay không, ngươi nhìn xem những việc này, việc nào là con người có thể làm ra được!

Càng ngày càng phát rồ!

Lạc Thiên Tuyết cảm thấy Diệp Phong phá của càng thêm phát rồ, tuy rằng nàng không tận mắt nhìn thấy những việc này, nhưng chỉ cần nghe qua thôi mà nàng đã cảm giác được đau lòng!

“Diệp Phong, ngươi không biết đau lòng sao?”

“Nhiều đồ tốt như vậy nói huỷ liền phá huỷ, ngươi không khó chịu sao?”

Nghe được lời này, Diệp Phong cảm thấy giải thích cũng vô ích, hắn chuẩn bị trả lời Lạc Thiên Tuyết theo một cách khác.

Răng rắc!

Khi linh lực bên chân phải đột nhiên dùng sức, nền gạch dưới chân lập tức vỡ vụn.

“Sư tôn, Thổ linh lực ngưng tụ làm vỡ nát gạch như vậy, ngươi sẽ đau lòng sao?”

Diệp Phong nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết cười hỏi.

“Sẽ!”

Hả?

Nghe được câu trả lời ngoài dự đoán như vậy, nhìn Lạc Thiên Tuyết ở đối diện đang run rẩy không kiềm chế được, Diệp Phong khó hiểu hỏi: “Sư tôn, ta chỉ cần tiện tay thôi là có thể ngưng tụ thành vạn tấm gạch vỡ như vậy, ngươi cũng đau lòng sao?”

“Ta có bày một trận pháp ở trong đại điện tông môn, nhưng ngươi vừa mới làm hỏng mắt trận, ngươi nói xem ta có nên đau lòng không!”

Điên rồi!

Lạc Thiên Tuyết lúc này thật sự muốn điên rồi, nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới sẽ có người nhàm chán đến mức hủy hoại viên gạch bên trong đại điện tông môn, cho nên cũng không tăng thêm bảo hộ cho mắt trận Vô Cực Huyền Linh, ai ngờ tới chân của tên Diệp Phong này thật mẹ nó chuẩn!

“Thật sự!”

Nghe được lời này, hai mắt Diệp Phong sáng ngời, lập tức tỉnh táo tinh thần!

Nghiệt đồ này!

Hủy mắt trận của ta, không những không xin lỗi mà còn hưng phấn, hắn là muốn trước khi ta phi thăng chọc tức ta chết đi phải không!

Nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn của Diệp Phong, nếu không phải sợ kẻ điên một tay kia trấn áp Thiên Đạo thì nàng đã ra tay dạy dỗ tên đệ tử này nên người.

“Sư tôn!”

Chương 205: Mắt trận này đặt ở đây, mẹ nó ai nhìn không thấy mơ hồ

“Ở thượng giới ta cảm thấy ngươi rất thoải mái, tại sao đến lượt ta làm sư tôn, cuộc sống lại chật vật như thế này, thậm chí không có năng lực giáo huấn đệ tử!”

Nghĩ đến khi còn ở thượng giới chính mình luôn bị sư tôn giáo làm người, thật vất vả đến lượt chính mình làm sư tôn thì lại không dám động thủ với đệ tử, nàng làm sư tôn quá nghẹn khuất a!

“Hệ thống, ta đã làm hỏng mắt trận của sư tôn, có phải bây giờ nên bồi thường lại một cái lợi hại hơn hay không!”

Diệp Phong lúc này mới hưng phấn hỏi hệ thống.

“Đinh! Trận pháp trong đại điện của tông môn chính là bản Vô Cực Huyền Linh Trận cấp thấp, nguyên nhân chủ yếu là không thể tìm được mắt trận thích hợp ở Huyền Thiên Đại Lục.”

“Đinh! Cho ký chủ Vô Cực Tụ Linh Thạch, thạch này dùng cho thay thế mắt trận cấp thấp, cũng có thể phát huy tối đa tác dụng của trận pháp này!”

Nghe được câu trả lời của hệ thống, Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết nói: “Sư tôn, nó chỉ là một cái mắt trận vô dụng, đệ tử sẽ trả lại ngươi một cái càng tốt hơn.”

Trả ta một cái?

Bản mắt trận thay thế cấp thấp này là dựa vào ta dùng lực lượng Tinh Cực Tông trả giá đại giới mới bắt được tới tay, ngươi còn muốn trả ta một cái càng tốt?

Chẳng lẽ ngươi còn có thể trả ta một cái Vô Cực Tụ Linh Thạch khan hiếm ở thượng giới?

Từ từ!

Nghĩ vậy, trong mắt Lạc Thiên Tuyết lại hiện lên vẻ chờ mong.

Người khác không có, nhưng không có nghĩa là tên đại đệ tử phá của này của ta không có, nếu thật sự có thể cho ta một khối Vô Cực Tụ Linh Thạch to bằng nắm tay lớn, vậy thì chỉ bằng dựa vào Vô Cực Huyền Linh Trận cùng Vô Tạp Chất Linh Thể, tốc độ tu luyện của ta tuyệt đối có thể tăng lên mấy chục lần!

Bùm!

Theo một tiếng trầm vang, Diệp Phong vỗ vỗ Vô Cực Tụ Linh Thạch cao chừng ba mét nói: “Sư tôn, thứ này cho ngươi làm mắt trận được không, tuyệt đối đủ lớn, cho dù người khác muốn phá hủy cũng phải tốn một chút sức lực!”

Tuyệt đối đủ lớn?

Mẹ nó, thứ này đều lớn hơn trời được không!

Vốn dĩ tưởng rằng Diệp Phong có thể lấy ra một khối Vô Cực Tụ Linh Thạch to bằng nắm tay là được, ai ngờ gia hỏa này lại trực tiếp làm ra một khối lớn như vậy!

“Hệ thống, có phải ngươi đưa khối nhỏ rồi không, sư tôn thế nhưng không có một chút phản ứng, không được, lại đổi cho ta cái lớn hơn nữa, cái loại trực tiếp chạm đến nóc đại điện, ít nhất cũng phải bảy mét!”

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp thu hồi Vô Cực Tụ Linh Thạch cao khoảng 3 mét trước mắt vào trong không gian hệ thống.

Làm gì vậy?

Đã nói cho ta đổi mắt trận, tại sao bây giờ lại thu hồi đi?

Đang chơi sư tôn ngươi sao?

Oanh!

Ngay khi Lạc Thiên Tuyết đang khó hiểu, với một tiếng vang lớn, một khối Vô Cực Tụ Linh Thạch cao bảy mét như toà núi nhỏ trực tiếp xuất hiện trước mắt hai người.

“Sư tôn, cái này đủ lớn chưa?”

“Nếu để mắt trận này để ở đây, mẹ nó, ai nhìn mà không mơ hồ!”

Diệp Phong nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết tràn đầy hưng phấn nói.

Người khác mơ hồ hay không thì ta không biết!

Nhưng ngươi là sợ người khác không biết mắt trận ở đâu có phải hay không?

Mắt trận nhà ai sẽ lớn như vậy, ngươi hiện tại điểm mấu chốt khi phá của đều không có sao?

Cho dù là Vô Cực Thánh Địa ở thượng giới cũng không dám tiêu

xài Vô Cực Tụ Linh Thạch như thế!

“Trận pháp này cũng có giới hạn của nó, một khối Vô Cực Tụ Linh Thạch cỡ nắm tay là đủ rồi.”

Lạc Thiên Tuyết hít một hơi thật sâu, lúc này mới nhìn về phía Diệp Phong mở miệng nói.

Nếu như sư tôn của nàng ở thượng giới nhìn thấy nàng dùng một khối Vô Cực Tụ Linh Thạch lớn như vậy làm mắt trận, e rằng sẽ phải giáo nàng làm người ngay tại chỗ.

“Một nắm tay liền đủ?”

Nghe được lời này, Diệp Phong trực tiếp đi đến Thiên Cấp Lô Đỉnh cách đó không xa, đó là Thiên Cấp Lô Đỉnh của Lạc Thiên Tuyết!

“Từ từ!”

“Diệp Phong, ngươi muốn làm gì?”

Nhìn thấy Diệp Phong cầm cự đỉnh trong tay, Lạc Thiên Tuyết lập tức có cảm giác bất an!

Oanh!

Khi Diệp Phong dùng sức lực của đỉnh trực tiếp nện vào trên khối Vô Cực Tụ Linh Thạch lớn kia, nhìn thấy cảnh đá vụn bay tứ tung, trái tim Lạc Thiên Tuyết giống như đang nhỏ máu!

Bại gia tử!

Tên bại gia tử phát rồ này, ngươi đang muốn hoàn toàn huỷ hoại khối Vô Cực Tụ Linh Thạch này sao, cuối cùng chỉ để lại một khối cỡ nắm tay?

Cắt bỏ một khối làm mắt trận, giữ lại những phần còn lại không tốt hơn sao?

Cho dù ngươi muốn tạp, vậy ngươi mẹ nó đem đi chỗ khác ta không nhìn thấy mà tạp a!

“80!”

“80!”

“80!”

Diệp Phong điên cuồng đấm vào khối Vô Cực Tụ Linh Thạch với sự hưng phấn, nếu nắm tay liền đủ, giữ lại những thứ còn lại thì có ích lợi gì!

Mười phút sau.

Sau khi Diệp Phong lau mồ hôi trên trán và đưa khối Vô Cực Tụ Linh Thạch bằng nắm tay cho Lạc Thiên Tuyết, lúc này mới mở miệng nói: “Sư tôn, không còn việc gì thì ta đi trước.”

Một chân hủy đi mắt trận!

Đầu tiên là ba mét!

Sau đó là bảy mét!

Cuối cùng đấm nát toàn bộ chỉ để lại khối Vô Cực Tụ Linh Thạch to bằng nắm tay!

Tên bại gia tử này có phải đã tính kế sẵn rồi không!

Nghĩ vậy, nhìn từng mảnh vỡ Vô Cực Tụ Linh Thạch rơi đầy đất, Lạc Thiên Tuyết chỉ muốn phát điên!

Nếu biết sớm sẽ có kết cục như thế này, mẹ nó còn không bằng dùng toàn bộ Vô Cực Tụ Linh Thạch làm mắt trận!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng mười vạn điểm phá của, khen thưởng Thiên Đạo Lệnh*1!”

Nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu, Diệp Phong cũng hài lòng kiểm tra sản phẩm phá của ngày hôm nay.

Tối hôm qua phóng hết tốc lực lên đường, hôm nay lại ngủ đến trưa, xử lý xong những chuyện này thì mới nhớ ra mình chưa kiểm tra sản phẩm phá của ngày hôm nay.

Sản phẩm phá của ngày hôm nay: Tam Diệp Vô Hoa Quả *100000

Tam Diệp Vô Hoa Quả: Một loại linh quả thơm ngọt ngon miệng, không thể trồng ở Huyền Thiên Đại Lục, chỉ có thể đạt được ở Thiên Đạo chiến trường, một trong mười loại linh quả đứng đầu ở Thiên Đạo chiến trường!

Chương 206: Trận chiến đánh quả đầu tiên của Tinh Hồn Tông chính thức bắt đầu

“Sản phẩm phá của ngày hôm nay có chút thú vị.”

“Đã có mười vạn quả, vậy ta ăn một ít chắc chắn sẽ không ảnh hưởng gì nhiều, có thể đứng trong số mười loại linh quả đứng đầu ở Thiên Đạo chiến trường, mùi vị nhất định sẽ cực kỳ bùng nổ!”

“Chẳng qua phải dùng nó như thế nào đây?”

Diệp Phong lúc này cũng đang cân nhắc.

“Đời trước có chơi ném tuyết, một đời này không bằng triệu tập mọi người trong tông môn tới chơi đánh quả một lúc?”

Nghĩ vậy, Diệp Phong không khỏi bật cười, đã đến lúc tông môn cũng phải tăng thêm một số hoạt động giải trí.

Dưới đỉnh Tinh Hồn Phong.

“Trương Quốc Sư, chỉ sợ đây cũng là một tông môn nhỏ!”

“Một lát nữa ngươi gọi ta là thiếu chủ đi, nhớ kỹ không cần bại lộ thân phận của ta, bằng không sợ rằng sẽ dọa mọi người ở trong tông môn nhỏ này.”

“Dù sao Xích Dương Vương Quốc của chúng ta khống chế mấy chục vạn dặm lãnh thổ quốc gia, chưởng quản vô số thế lực tông môn lớn nhỏ, nếu như bọn họ biết ta chính là thái tử của Xích Dương Vương Quốc, e rằng sẽ thực sự doạ bọn họ sợ hãi.”

“Dù gì thì chúng ta cũng chỉ ở một đêm thôi, đừng làm lớn chuyện."

Triệu Đình nhìn về phía lão giả bên cạnh cười nhắc nhở.

“Thiếu chủ, ta sẽ chú ý.”

Lão giả cũng mỉm cười đáp lại.

Mà lúc này, Diệp Phong đã sớm gọi mọi người trong tông môn ra bãi đất trống bên ngoài, toàn bộ chín vạn 9995 Tam Diệp Vô Hoa Quả cũng được chất đống trên mặt đất.

Vừa rồi hắn đã ăn năm quả, hương vị sảng khoái đến nỗi khiến hắn nóng lòng muốn ăn thêm hàng chục quả trong một lần, nhưng cũng may hắn vẫn kìm lại được.

Một đống lớn linh quả như vậy, đây là muốn làm cái gì?

Chẳng lẽ muốn chúng ta ăn toàn bộ số linh quả này?

Chẳng lẽ số linh quả này mặc dù có hiệu quả đặc biệt nào đó, nhưng hương vị cực kỳ khó ăn?

Nhìn một đống lớn linh quả kia, mọi người đột nhiên nghĩ tới Tẩy Tủy Đan đã ăn qua, điều này khiến cho bọn họ không khỏi sợ hãi!

Cho dù là Tất Cương, Tiêu Trần cùng với Kim Luân Đại Đế cũng sinh ra bóng ma tâm lý đối với viên Tẩy Tủy Đan còn khó ăn hơn phân kia!

“Lần này ta trở về có cảm giác tông môn chúng ta có chút nặng nề, cho nên ta đã chuẩn bị cho mọi người một hoạt động giải trí!”

“Nhìn thấy đống linh quả đó không?”

“Chúng ta hôm nay sẽ làm một trận đánh quả!”

Ngay sau đó, Diệp Phong kỹ càng tỉ mỉ giải thích đánh quả là gì, đơn giản mà nói, ném linh quả lên người đối phương là xong việc, đến cuối cùng, người có số lần bị đánh nhiều nhất và ít nhất đều phải tiếp thu trừng phạt.

Trừng phạt rất đơn giản, ăn 5000 viên Tẩy Tủy Đan!

Sau khi nghe Diệp Phong giải thích quy tắc, tất cả mọi người đều nhìn Diệp Phong bằng ánh mắt kinh hãi, đánh một trận cũng rất thú vị, nhưng hình phạt này có phải đã quá tàn nhẫn rồi không!

Bị đánh nhiều nhất bị trừng phạt!

Bị đánh ít nhất cũng muốn bị trừng phạt!

Như vậy thì có nên né tránh trong trận đánh nhau này không?

Trốn nhiều sẽ có khả năng biến thành người bị đánh ít nhất!

Trốn ít sẽ có khả năng biến thành người bị đánh nhiều nhất!

Bọn họ nằm mơ đều không có nghĩ đến tài năng phá của lợi hại của Diệp Phong còn có thể thiết kế ra quy tắc trò chơi biến thái như thế!

“Diệp Phong, ta là người đứng đầu trong tông môn, ta cảm thấy mình không thích hợp với loại hình giải trí này, có ta ở đây, mọi người có khả năng không được tự nhiên, không bằng ta nên đi về trước tu luyện!”

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết nhìn về phía Diệp Phong bỗng nhiên mở miệng nói.

Bùm!

Nghe vậy, Diệp Phong trực tiếp lấy ra Vô Cực Tụ Linh Thạch cao ba mét kia, theo ý của hệ thống, phần thưởng hệ thống đã đưa ra sẽ không có khả năng thu hồi lại.

“Ta là người đứng đầu trong tông môn, ta cảm thấy mình cần thiết phải là người dẫn đầu trong loại hình hoạt động giải trí này! “

Lạc Thiên Tuyết làm sao có thể không hiểu ý của Diệp Phong, nàng trừng mắt nhìn đối phương rồi nghiến răng thay đổi quyết định của mình!

“Tốt, mọi người nhanh chóng bắt đầu thôi!”

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp lùi lại phía sau mấy bước, tất cả mọi người bị cảnh tượng này làm cho sững sờ!

“Ngươi không tham gia?”

Lạc Thiên Tuyết lúc này nhìn chằm chằm vào Diệp Phong, nén cơn giận chất vấn.

“Mặc dù ta cũng muốn tham gia, nhưng vì công bằng công chính, dù sao cũng phải có một người đếm số lần các ngươi bị đánh đúng không!”

Mẹ nó, còn công bằng công chính!

Ngươi muốn ở một bên xem náo nhiệt thì cứ nói thẳng!

Phá của tra tấn chúng ta còn chưa tính, hiện tại còn thêm hạng mục giải trí, ngươi là giải trí, còn chúng ta là hoảng sợ!

Gâu gâu gâu!

Đúng lúc này, Tiểu Hoàng Cẩu đột nhiên chạy đến dưới chân Diệp Phong, dùng đầu nhỏ cọ ống quần của hắn, nó muốn giả bộ đáng yêu trốn thoát khỏi trò giải trí kinh khủng này.

Bùm!

Với cú đá mạnh mẽ của Diệp Phong, Tiểu Hoàng Cẩu bay thẳng trở lại bên trong đội ngũ.

“Trận đánh quả lần đầu tiên của Tinh Hồn Tông chính thức bắt đầu!”

Khi giọng nói kích động của Diệp Phong vừa hạ xuống, mọi người liếc nhìn nhau, sau đó tất cả đều lao về phía Tam Diệp Vô Hoa Quả đang được chất đống trên mặt đất!

“Đánh Tiểu Hoàng Cẩu đi, cẩu tử này thấy háng liền xuyên, thật đúng là mẹ nó con cẩu!”

“Sư tôn, bọn họ không dám đánh ngươi, ngươi thật sự cho rằng bọn họ sợ ngươi, không phải, đó là khiến ngươi chiếm một danh

ngạch trừng phạt, ngươi phải xông lên chủ động bị đánh mới đúng!”

“Soái Bức Huyết, chơi quá vui phải không, ngươi đừng phóng thích hai loại Bản Mệnh Tâm Hoả đốt cháy linh quả ở chỗ đó!”

“Vô Phong sư đệ, ngươi cầm đao trong tay chém linh quả sao, ngươi đang chơi trò chém trái cây đấy à?”

……

Nhìn thấy mọi người sôi nổi chiến đấu, Diệp Phong ở bên ngoài cũng phấn chấn hò hét.

“Này… đây là đang làm gì vậy?”

Lúc này, Triệu Đình cùng Trương Quốc Sư cũng từ trên cao hạ xuống, hai người ngẩn ra nhìn cảnh tượng trước mắt!

“Tam Diệp Vô Hoa Quả!”

“Mẹ nó, kia là Tam Diệp Vô Hoa Quả a!”

“Nhóm người này rốt cuộc đang làm gì thế này!”

Khi Trương Quốc Sư nhìn thấy trên linh quả mọi người đang ném có tam diệp đồ án đặc biệt, tròng mắt của hắn gần như muốn nổ tung!

“Dừng tay!”

Chương 207: Trận chiến đánh quả đầu tiên của Tinh Hồn Tông chính thức bắt đầu (2)

“Các ngươi nhanh chóng dừng lại cho ta…”

Trương Quốc Sư còn chưa kịp nói xong, hai mắt lập lòe kim mang của Kim Luân Đại Đế trực tiếp nhìn về phía Trương Quốc Sư.

“Trương Quốc Sư, mau kêu bọn họ dừng tay!”

“Đó chính là Tam Diệp Vô Hoa Quả, một trong số mười loại linh quả đỉnh cấp ở Thiên Đạo chiến trường, cho dù là ta thì cũng mới ăn qua ba trái a!”

Nhìn mọi người cứ luôn ném Tam Diệp Vô Hoa Quả, Triệu Đình ở một bên đau lòng muốn khóc!

Tông môn nhỏ ở đâu!

Đây quả thực chính là tông môn phá của phát rồ a!

Suỵt!

Nghe Triệu Đình nói, Trương Quốc Sư lộ ra vẻ mặt hoảng sợ vội vàng làm ra động tác im lặng, sợ hãi nhìn thoáng qua Kim Luân Đại Đế đang tham gia trong nhóm người, lúc này mới hạ giọng nói: “Thiếu chủ, đừng nói chuyện, nơi này quá mẹ nó dọa người!”

???

Nghe Trương Quốc Sư nói, Triệu Đình lộ ra vẻ mặt khó hiểu hỏi: “Trương Quốc Sư, ngươi chính là cường giả khiêng quá tám đạo Thiên Đạo lôi kiếp, tông môn nhỏ này làm sao có thể hù dọa được ngươi?"

“Nhìn thấy tráng hán trên người mặc tông bào tạp dịch kia không?”

“Mẹ nó, đó là phi thăng cường giả a, hắn gần như quét sạch thần hồn của ta chỉ bằng một cái liếc mắt!"

“Một phi thăng cường giả làm tạp dịch, mẹ nó tiểu tông môn!”

“Còn có lão nhân ở bên kia cũng phi thăng cường giả, thần hồn ở trên ta, không có gì bất ngờ xảy ra, tên kia rất có thể là một hồn tu giết người vô hình!”

Nói đến đây, Trương Quốc Sư cảm thấy mình bị dọa ra nước tiểu!

Loại tông môn cấp bậc này còn sợ biết thân phận của bọn họ sao?

Cho dù là năm chiến thần phi thăng bảo hộ Xích Dương Vương Quốc, bọn họ đối mặt tiểu tông môn này cũng không dám dễ dàng trêu chọc!

Không ngoa khi nói rằng cho dù hôm nay hắn và thái tử chết ở đây, quốc chủ cũng không dám dễ dàng phái năm chiến thần phi thăng đến báo thù!

“Nhị vị là?”

Diệp Phong lúc này đã đi tới, nghi ngờ nhìn hai người lên tiếng dò hỏi.

“Tiểu hữu, chúng ta là ai hiện tại không quan trọng!”

“Vấn đề quan trọng là, ngươi có biết hiện tại bọn họ đang ném loại linh quả gì không?"

Nghe Diệp Phong nói, Trương Quốc Sư cũng vội vàng dò hỏi.

“Tam Diệp Vô Hoa Quả a!”

“Một trong số mười loại linh quả đỉnh cấp ở Thiên Đạo chiến trường!”

“Làm sao vậy?”

Diệp Phong vô tội nhìn Trương Quốc Sư hỏi ngược lại.

Làm sao vậy?

Mẹ nó, ngươi còn hỏi ta làm sao vậy?

Nếu ngươi đã biết loại linh quả này, vậy tại sao không nhắc nhở những người đó, đây không phải là đang phá của sao?

Tuy rằng, tuy rằng số lượng Tam Diệp Vô Hoa Quả của các ngươi có nhiều một chút!

Nhưng đó cũng không phải là lý do để các ngươi phá của a!

“Tiểu hữu, tông chủ tông môn của các ngươi ở đâu?”

“Đừng để cho bọn họ chơi nữa, ra giá số Tam Diệp Vô Hoa Quả này đi, ta mua hết!”

Đột nhiên nghĩ tới cái gì, Trương Quốc Sư nhìn Diệp Phong vội vàng hỏi.

“Mua?”

“Mẹ nó, các ngươi là ai!”

Nghe đối phương thế nhưng muốn mua sản phẩm phá của của chính mình, sắc mặt Diệp Phong lập tức trở nên khó coi.

“Ta là quốc sư của Xích Dương Vương Quốc, vị này chính là thái tử của Xích Dương Vương Quốc, ngươi yên tâm, chúng ta tuyệt đối có thể mua được toàn bộ số Tam Diệp Vô Hoa Quả này!”

Trương Quốc Sư cho rằng Diệp Phong nghĩ bọn họ mua không nổi, lúc này cũng nói thẳng ra thân phận của họ.

“Cái gì quốc sư thái tử!”

“Các ngươi có tiền, lão tử càng có tiền!”

“Ta nói cho các ngươi biết, số Tam Diệp Vô Hoa Quả này là lão tử muốn phá của, Thiên Vương lão tử tới cũng không ngăn cản được!”

Nói xong, Diệp Phong không hề để ý tới hai người, quay lại chỗ đã đứng lúc trước, kích động hét lên một tiếng.

Một phút!

Hai phút!

Ba phút!

“Không được, lão phu nhịn không nổi!”

Nhìn số Tam Diệp Vô Hoa Quả trân quý kia bị bọn họ tiếp tục lãng phí, Trương Quốc Sư rốt cuộc không nhịn được hét lên: “Tông chủ quý tông có ở đây không, số Tam Diệp Vô Hoa Quả này là một

trong mười loại linh quả đứng đầu ở Thiên Đạo chiến trường, cho dù là tu sĩ lang bạt ở Thiên Đạo chiến trường trăm năm cũng không nhất định có thể gặp được một quả, các ngươi đừng phá của như vậy nữa!"

Khi giọng nói của Trương Quốc Sư rơi xuống, tất cả mọi người đang chơi vô cùng vui vẻ đột nhiên đều ngừng lại.

Tam Diệp Vô Hoa Quả!

Thế nhưng là Tam Diệp Vô Hoa Quả trong truyền thuyết!

Tam Diệp Vô Hoa Quả mà họ đã nghe đến nhưng chưa bao giờ thấy trong đời, đang bị họ đánh chơi?

"Đại sư huynh ngưu bức!"

"Loại linh quả này đều bỏ được lấy ra làm chúng ta vui vẻ!"

Sau khi khiếp sợ đi qua, Lãnh Vô Phong hưng phấn cầm lấy linh quả trên mặt đất ném qua Kim Luân Đại Đế ở bên cạnh!

Trải qua quá trình cải tiến ở Vạn Hoa Cốc, Lãnh Vô Phong đã hoàn toàn ngộ ra, cái gì trân quý hay không trân quý, bại liền xong!

Khi Lãnh Vô Phong lần nữa mở ra trận chiến, mọi người cũng cười khổ lại gia nhập vào chiến đoàn, biết thì như thế nào, ai dám ngăn cản Diệp Phong phá của, bọn họ nên nghĩ đến từ sớm, linh quả mà Diệp Phong lấy ra làm sao có thể là loại linh quả bình thường!

Điên rồi!

Mọi người trong tông môn này đều điên rồi!

Các ngươi đều là dã nhân sao?

Các ngươi chưa từng đi qua Thiên Đạo chiến trường sao?

Các ngươi cũng chưa từng nghe qua Tam Diệp Vô Hoa Quả sao?

Trương Quốc Sư lúc này thật sự muốn điên rồi, những Tam Diệp Vô Hoa Quả này, đánh vào trên thân người khác, nhưng lại đau ở

trong lòng hắn!

Từ từ!

thái tử điện hạ đâu rồi?

“thái tử điện hạ, ngươi, ngươi đang làm gì vậy!”

Khi Trương Quốc Sư nhớ tới Triệu Đình, lại hoảng sợ phát hiện Triệu Đình đã chạy đến cách đó không xa nhặt Tam Diệp Vô Hoa Quả bị đánh nát trên mặt đất ăn!

thái tử, ngươi chính là thái tử của Xích Dương Vương Quốc a, làm sao lại nhặt linh quả dính đầy bùn đất rơi trên mặt đất để ăn!

Một lát sau.

“Thơm quá!”

“Chính là hương vị này!”

“thái tử điện hạ, hôm nay hai người chúng ta xem như gặp phải vận may cứt chó, liền ăn cái thống khoái đi!”

Nhìn Tam Diệp Vô Hoa Quả bị đánh nát đầy trên đất, Trương Quốc Sư cảm thấy hôm nay dù có căng chết cũng phải ăn đủ!

……

Chương 208: thái tử điện hạ không thể ăn không thể ăn a

“Hai tên gia hỏa này xác định không phải tới làm trò đùa?”

“Còn cái gì mà quốc sư cùng thái tử, người có thân phận này sẽ nhặt trái cây nát trên mặt đất ăn?”

Nhìn hai người giống như khất cái ngồi dưới đất tùy tay cầm trái cây bên cạnh ăn uống thỏa thích, Diệp Phong nhìn thấy cũng cực kỳ vô ngữ!

Một lúc sau.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của ngày hôm nay, khen thưởng một ngàn điểm phá của, khen thưởng Tam Diệp Vô Hoa Quả *10000!”

Hử!

Sau khi Diệp Phong nhìn thấy phần thưởng đặc biệt được kích hoạt, hơn nữa vẫn là một vạn quả Tam Diệp Vô Hoa Quả, trên mặt cũng hiện lên vui mừng, thứ này thật sự ăn rất ngon.

“Đừng ăn nữa!”

“Nếu các ngươi muốn, toàn bộ linh quả bị nát này liền tặng cho các ngươi, chẳng qua các ngươi dọn dẹp sạch sẽ nơi này một chút!”

Nhìn Trương Quốc Sư cùng Triệu Đình đã ăn no căng nhưng vẫn cố, Diệp Phong cũng là cực kỳ vô ngữ lên tiếng nói.

“Thật sự!”

Nghe được lời này, Trương Quốc Sư cùng Triệu Đình lập tức lộ ra vẻ vô cùng phấn khích!

Linh quả bị đập nát thì như thế nào!

Đập nát cũng là Tam Diệp Vô Hoa Quả!

Không chút khoa trương mà nói, nếu đem Tam Diệp Vô Hoa Quả bị đập nát này mang về, cho dù là năm chiến thần hộ quốc cũng phải cầu xin hai người bọn họ!

“Kim luân, nói một chút đi, trong trận đánh quả vừa rồi, ai là người có số lần bị đánh nhiều nhất và ít nhất?”

Diệp Phong cũng không thật sự nhớ những việc này, cho nên hắn đã giao nó cho Kim Luân Đại Đế từ sớm.

“Diệp thiếu, tông chủ là người có số lần bị đánh nhiều nhất, Tiểu Hoàng Cẩu là ít nhất.”

Nghe Diệp Phong hỏi, Kim Luân Đại Đế cũng vội vàng lên tiếng trả lời.

“Diệp Phong!”

“Đều tại ngươi, nếu không phải ngươi nói ta chủ động bị đánh, ta đã có thể……”

Lạc Thiên Tuyết còn chưa kịp nói xong đã nhìn thấy Diệp Phong ném đến một chiếc nhẫn không gian đựng một trăm Tam Diệp Vô Hoa Quả mới mẻ, câu nói tiếp theo lập tức bị nghẹn lại.

???

Nhìn Lạc Thiên Tuyết rời đi với vẻ mặt tràn đầy ý cười, mọi người ngẩn ra, nhận được 5000 viên Tẩy Tủy Đan còn vui vẻ như vậy?

“Cẩu tử, lại đây!”

“Ta sẽ không cho ngươi nhẫn không gian.”

“Một trăm quả Tam Diệp Vô Hoa Quả này là của ngươi.”

Nói xong, Diệp Phong liền đặt một trăm Tam Diệp Vô Hoa Quả tới trước mặt cẩu tử.

Tình huống này là thế nào?

Tại sao 5000 viên Tẩy Tủy Đan lại biến thành một trăm Tam Diệp Vô Hoa Quả?

Trừng phạt lúc trước đã nói đâu rồi, thật ra là Diệp Phong đang chơi chúng ta sao?

Hay là nói bởi vì người chịu trừng phạt chính là sư tôn thân yêu và Tiểu Hoàng Cẩu được sủng ái của Diệp Phong, cho nên lâm thời thay đổi cách trừng phạt?

Rầm!

Không cần biết nguyên nhân là gì, nhưng khi mọi người nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Tiểu Hoàng Cẩu đã ăn xong Tam Diệp Vô Hoa

Quả, khi trên mặt nó hiện lên vẻ hưởng thụ mỹ vị, bọn họ đều nhịn không được nuốt nước miếng!

“Trương Quốc Sư, mẹ nó, cái quái gì đang xảy ra với tông môn này vậy!”

“Ta nghĩ mình đường đường là thái tử của Xích Dương Vương Quốc, sống còn không bằng một con cẩu?”

Nhìn linh quả bị nát trong tay mình, lại nhìn đống Tam Diệp Vô Hoa Quả mới mẻ trước mặt cẩu tử cách đó không xa, mẹ nó, thái tử cái quái gì nữa chứ, như vậy ai chịu được!

“thái tử, con người phải học được cách thấy đủ!”

“Có số linh quả bị nát này, sau khi chúng ta trở lại vương quốc cũng tuyệt đối đứng lên!”

“Đến nỗi con cẩu kia…Mẹ nó, ta cũng rất hâm mộ a!”

Trương Quốc Sư nói xong liền tiếp tục thu thập linh quả bị nát trên mặt đất, nước mắt lưng tròng, chỉ sợ tiếp tục xem sẽ thật sự sụp đổ!

……

“Chư vị, mỗi người các ngươi cũng có phần, mỗi người mười Tam Diệp Vô Hoa Quả!”

“Sau này ta sẽ cố gắng tổ chức nhiều cuộc thi đấu hơn, chẳng qua, trừng phạt có thể là Tẩy Tủy Đan, cũng có thể là thứ tốt khác, nhận được cái gì thì phải xem số mệnh của mọi người!”

Nghe đến đây, tất cả mọi người đều phát điên lên!

Đây là muốn chơi chết bọn họ sao, vậy lần sau rốt cuộc có đoạt hay không đoạt danh ngạch trừng phạt này!

“Diệp Phong quả thực chính là thánh phá của!”

“Cũng không trong tay hắn còn nhiều Hồn Linh Cầu không, ta có chút hoài niệm cuộc thi đấu bóng chuyền kia!”

Tiêu Trần càng ngày càng thêm nghiện loại trò chơi này, dù sao hắn cũng là người tham gia trò chơi đầu tiên của Diệp Phong!

Đến nỗi thi đấu bóng bàn, hắn đã không còn chống đỡ nổi với loại thi đấu này!

“Tiểu tông môn này quá ngang tàng!”

Nhìn thấy mọi người ở nơi xa đều đang ăn Tam Diệp Vô Hoa Quả mới mẻ, Triệu Đình cảm thấy tim mình như bị đả kích gấp vạn lần!

“Trương Quốc Sư, ngươi nói Tam Diệp Vô Hoa Quả này cũng không thể gia tăng tu vi, vậy hiện tại chúng ta nhặt còn có ý nghĩa không?”

Triệu Đình bị đả kích nhìn về phía Trương Quốc Sư dò hỏi.

“Không thể tăng tu vi thì như thế nào?”

“Tam Diệp Vô Hoa Quả nằm ở chỗ quý hiếm, không chỉ có thơm ngọt ngon miệng, còn có thể giữ đủ thể diện!”

“Ngươi có tin chỉ cần lấy ra đống Tam Diệp Vô Hoa Quả bị dập nát này là có thể đổi được nhân tình của một đám cường giả không!”

Trương Quốc Sư nhìn Triệu Đình nghiêm túc giải thích.

“Ai!”

“Vậy tiếp tục nhặt đi!”

Nghe được lời giải thích của Trương Quốc Sư, Triệu Đình nhận mệnh lần nữa nhặt linh quả bị dập nát trên mặt đất.

Nửa giờ sau.

Bên trong đại điện tông môn.

“Các ngươi là quốc sư và thái tử của Xích Dương Vương Quốc?”

Sau khi biết được thân phận của hai người, Lạc Thiên Tuyết cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Mặc kệ là Tinh Hồn Tông hay là Tinh Cực Tông, thật ra đều ở trong lãnh thổ quốc gia mà Xích Dương Vương Quốc khống chế, tuy rằng bình thường không có giao thoa, nhưng nếu vương quốc khác đến tấn công Xích Dương Vương Quốc, nhận được lệnh triệu tập của Xích Dương Vương Quốc, nhất định phải phái cường giả trong tông môn đến chống lại kẻ địch!

“Cho nên các ngươi lần này đến đây để thu phí bảo hộ?”

Biết được một số tình huống của Xích Dương Vương Quốc, trong đầu Diệp Phong lập tức nghĩ đến tình huống mỗi năm vô số tông môn đều phải nộp phí bảo vệ cho Xích Dương Vương Quốc!

Chương 209: Đại sư huynh, ta muốn giúp ngươi trang bức

Phí bảo hộ?

Mẹ nó, còn cả phí bảo hộ!

Chúng ta nói đến thu phí bảo hộ khi nào!

“Diệp Phong tiểu hữu, Xích Dương Vương Quốc chúng ta chưa từng thu phí bảo hộ của tông môn nào!”

“Ngoài việc chống lại kẻ địch, vương quốc chúng ta sẽ không can thiệp vào bất kỳ công việc của bất kỳ tông môn nào!"

Trương Quốc Sư nhìn về phía Diệp Phong vội vàng giải thích.

Nghe đối phương thế nhưng không thu phí bảo hộ, Diệp Phong cũng vô ngữ, vương quốc này không giống những gì hắn tưởng tượng!

“Không được, các ngươi phải thu một chút!”

“Tông môn chúng ta có tiền!”

Nghĩ rằng đây là một cơ hội không tệ cho hành vi phá của, Diệp Phong có chút không cam lòng khuyên bảo.

Nghe được lời này, toàn bộ mọi người trong tông môn đều ngẩng đầu nhìn lên nóc nhà, ngay cả Tiểu Hoàng Cẩu cũng dùng hai chân trước bưng kín mặt!

Bọn họ thật sự không nhìn nổi!

Người ta đều đã nói không thu phí bảo hộ, vậy mà ngươi còn vội vàng đưa, ngươi không bại gia sẽ khó chịu như vậy sao?

“Không thể không thể!”

Nghe được lời này, Trương Quốc Sư thật sự muốn phát điên!

Đừng nói Xích Dương Vương Quốc căn bản không thu bất kỳ phí bảo hộ gì!

Cho dù thật sự thu phí bảo hộ, mẹ nó ai dám thu phí tông môn của các ngươi!

Tông môn tuy nhỏ, nhưng thực lực quá dọa người!

Một lát sau.

Trên bàn ăn, nhìn các món ăn do Tất Cương nấu nướng, Trương Quốc Sư cùng Triệu Đình thật sự đã tê rần!

Bếp tu, hơn nữa vẫn là bếp tu đẳng cấp cao như vậy, Xích Dương Vương Quốc bọn bọ không có lấy một người, điều kiện sinh hoạt của tông môn này quá mẹ nó tốt.

Nói một câu không dễ nghe, hai người bọn họ hiện tại không muốn rời đi nơi này.

“Là quốc sư cùng thái tử, tại sao các ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Sau khi cơm no rượu đủ, Lạc Thiên Tuyết cũng là tò mò nhìn về phía hai người rồi hỏi.

“Tìm Đan Thần!”

“Trong một nước ở lãnh thổ Xích Dương Vương Quốc chúng ta xuất hiện một vị Đan Thần!”

“Chúng ta muốn tìm được Đan Thần, không tiếc đại giới thỉnh hắn luyện chế một viên thần đan, việc này liên quan đến an nguy của Xích Dương Vương Quốc!”

Nghe Lạc Thiên Tuyết dò hỏi, sau khi nhìn thấy ánh mắt ra hiệu của Trương Quốc Sư, Triệu Đình lúc này mới nói ra mục đích lần này bọn họ ra ngoài.

Đan Thần?

Thần đan?

Nghe vậy, Lạc Thiên Tuyết trực tiếp dùng ánh mắt quái dị nhìn về phía Diệp Phong ở bên cạnh.

“Các ngươi muốn tìm vị Đan Thần đã dẫm thần đan thành bùn đất?”

Diệp Phong lúc này cũng có chút giật mình nhìn về phía hai người dò hỏi.

“Đúng vậy!”

Nghe Trương Quốc Sư cùng Triệu Đình trăm miệng một lời trả lời, Diệp Phong cũng nở nụ cười khổ, hắn thật sự muốn nói với hai người bọn họ một câu, các ngươi tìm thật chuẩn, lập tức đã bị các ngươi tìm được rồi, nhưng ta sẽ không luyện đan a!

“Vậy chúc nhị vị có thể tìm được vị Đan Thần kia càng sớm càng tốt.”

Diệp Phong không muốn thừa nhận thân phận Đan Thần của chính mình.

“Món canh giải rượu cuối cùng tới rồi!”

Đúng lúc này, Lãnh Vô Phong bưng canh giải rượu đi đến.

“Đại sư huynh, ta bỗng nhiên nhớ tới một việc, viên thần đan ngươi luyện chế ở Thiên Đan Thành lúc trước là đan dược gì?”

Ngay khi Lãnh Vô Phong chuẩn bị rời đi, hắn đột nhiên xoay người

nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi, ánh mắt thậm chí còn chớp chớp, như muốn nói, đại sư huynh, ta muốn giúp ngươi trang bức!

Xoát! Xoát!

Nghe được lời này của Lãnh Vô Phong, Trương Quốc Sư cùng Triệu Đình trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong, trong mắt họ hiện lên vẻ khó tin.

Đan Thần họ muốn tìm kiếm thế nhưng đang ở trước mắt?

Tuổi trẻ!

Phá của!

Họ Diệp!

Không phải đầy đủ rồi sao?

Hiểu rõ!

Giờ khắc này, Trương Quốc Sư cùng Triệu Đình rốt cuộc đã hiểu vì sao có nhiều cường giả tụ tập ở tông môn nhỏ này, bởi vì Đan Thần ở chỗ này!

Một trong năm chiến thần hộ quốc vết thương cũ tái phát, nếu không nhanh chóng cứu trị, vậy chỉ có thể lựa chọn phi thăng thượng giới.

Một khi phi thăng thượng giới, toàn bộ Xích Dương Vương Quốc chỉ còn lại bốn chiến thần phi thăng, đối mặt với những vương quốc như hổ rình mồi xung quanh, điều này thật sự rất nguy hiểm.

“Diệp Phong, Xích Dương Vương Quốc cũng coi như là đang bảo hộ lãnh thổ quốc gia và vô số tu sĩ cùng người thường, một khi lâm vào chiến loạn, đừng nói đến những người thường, ngay cả tu sĩ chúng ta cũng sẽ không ổn.”

“Và theo ta được biết, hoàng thất các vương quốc khác sẽ không thân thiện đối đãi lãnh thổ quốc gia cùng đông đảo tông môn như Xích Dương Vương Quốc chúng ta, về tình về lý, chúng ta nên dâng lên sức mạnh nhỏ bé của chính mình.”

Nhìn tông chủ này đi!

Thần đan trong truyền thuyết cũng chỉ có thể xem như sức lực nhỏ bé!

Nghĩ vậy, Trương Quốc Sư cùng Triệu Đình thật sự phục, từ cẩu đến người trong tông môn này ngang tàng hơn những tông môn khác rất nhiều!

“Loại việc nhỏ này cần gì ta ra tay!”

Nếu đã nói đến đây, làm sao Diệp Phong có thể nhận túng, tuy rằng hắn không thể luyện chế thần đan, nhưng Soái Huyết Bức có thể a!

“Hệ thống, mở ra cho ta mười bình đan dược Thần Cấp cửu phẩm, bất kể là mở bao nhiêu, phải mở cho ta ra tới bảy viên Thập Văn Cửu Phẩm Thần Cấp Phá Kiếp Đan mới thôi!”

Khi Phệ Huyết Đường Lang lại đây, Diệp Phong cũng trực tiếp ra mệnh lệnh với hệ thống.

“Đinh! Mở ra 2340 bình bình đan dược Thần Cấp, tiêu hao 23 vạn 4000 điểm phá của, chúc mừng ký chủ đạt được bảy viên Thần Cấp Phá Kiếp Đan!”

???

Bảy viên Thần Cấp Phá Kiếp Đan mở ra được 2340 bình đan dược Thần Cấp?

1% tỷ lệ, mẹ nó, còn không phải là một trăm có thể mở ra một cái sao?

Sau khi hiểu biết tình huống, Diệp Phong cũng là cười khổ, chung quy là hắn thanh toán sai cho giáo viên thể dục cũ!

“Ngươi không ra tay, vậy thì ai sẽ luyện chế thần đan?”

Nghe được lời này của Diệp Phong, Trương Quốc Sư cùng Triệu Đình cũng khó hiểu dò hỏi.

“Diệp thiếu, ngươi tìm ta?”

Ngay khi hai người đang cố gắng hỏi thăm, Phệ Huyết Đường Lang mặc bộ áo choàng trắng soái khí bước vào từ bên ngoài.

“Diệp Phong, không phải ngươi muốn nó luyện chế thần đan đấy chứ!”

Sau khi nhìn thấy Phệ Huyết Đường Lang, Lạc Thiên Tuyết bỗng nhiên nghĩ đến Diệp Phong đã cho Phệ Huyết Đường Lang hai Bản Mệnh Tâm Hoả, liền khiếp sợ hỏi.

Chương 210: Không hiểu đừng nói bừa, mẹ nó ai lật thẻ bài của ngươi

“Sư tôn, ngươi đoán không sai, ta đúng là chuẩn bị để Phệ Huyết Đường Lang luyện chế thần đan!”

Nghe được câu hỏi của Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong cũng cười trả lời chắc chắn.

“Vị công tử này, ngươi là Thần Cấp Luyện Đan Sư?”

Trương Quốc Sư cũng bị chấn động, một tông môn nho nhỏ thế nhưng cất giấu hai vị Thần Cấp Luyện Đan Sư, loại việc này đừng nói người, cho dù là cẩu cũng không dám tin a!

“Công tử?”

“Ngươi mới là công tử!”

“Cả nhà ngươi mới là công tử!”

“Lão tử là đường lang, đại yêu đường lang!”

Nghe Trương Quốc Sư nói, Phệ Huyết Đường Lang trực tiếp dỗi trở về, thế nhưng dám xưng hô hắn là công tử, mắng ai đâu!

???

Đường lang?

Đại yêu đường lang?

Một con đại yêu có thể luyện chế thần đan?

Là Thiên Đạo mất trí, hay là chúng ta bị tẩy não, một con đại yêu đều có thể luyện chế thần đan?

Trương Quốc Sư cùng Triệu Đình đột nhiên đưa tay tát chính mình hai cái, bọn họ cảm giác chính mình đang nằm mơ, mẹ nó quá huyền huyễn!

“Xích Dương Vương Quốc của các ngươi hẳn là có Luyện Đan Sư có thể luyện chế được loại đan dược cửu phẩm này!”

“Đến lúc đó để vị Luyện Đan Sư kia chỉ đạo nó.”

Tuy rằng Phệ Huyết Đường Lang hiện tại còn chưa bước lên con đường Đan Đạo, nhưng chỉ cần thực lực đạt tới trình độ phi thăng, cộng thêm Bản Mệnh Tâm Hoả có thể luyện hóa bất cứ linh thảo có phẩm cấp gì cùng với Cửu Long Phần Thiên Đỉnh cắn nuốt thiên địa linh khí để mạnh mẽ tăng lên hiệu quả của viên đan dược, luyện chế thần đan không tính là việc khó.

“Soái Bức Huyết, ăn hết bảy viên đan dược này đi!”

“Nhớ rõ, khi ăn xong viên cuối cùng, nhất định phải khống chế linh khí trong cơ thể, đừng mẹ nó trực tiếp phi thăng!”

Hả?

Nghe được lời nói cuối cùng của Diệp Phong, đừng nói Trương Quốc Sư, Triệu Đình cùng Lạc Thiên Tuyết ngốc, ngay cả Phệ Huyết Đường Lang nghe xong cũng sửng sốt, ta ăn đan dược phi cái gì?

Oanh!

Chưa đầy năm giây sau khi Phệ Huyết Đường Lang ăn xong viên Thần Cấp Phá Kiếp Đan đầu tiên, một cổ yêu linh khí cường đại lập tức bạo phát từ trong cơ thể nó.

Khiêng quá ba đạo Thiên Đạo lôi kiếp hơi thở!

Sao có thể!

Trước giờ thực lực của nó chỉ là khiêng quá hai đạo Thiên Đạo lôi kiếp hơi thở, tại sao chỉ mới nuốt một viên đan dược, chưa nghênh đón Thiên Đạo lôi kiếp đã trực tiếp đạt tới ba đạo!

Sau khi cảm nhận được Phệ Huyết Đường Lang bộc phát ra hơi thở, trong mắt Trương Quốc Sư ở bên cạnh hiện lên vẻ không thể tin được.

“Viên thần đan này là Phá Kiếp Đan!”

“Nuốt một viên là có thể kéo qua một đạo Thiên Đạo lôi kiếp, còn dư lại sáu viên, sau khi ăn toàn bộ xong, ngươi chính là đại yêu sắp phi thăng!”

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc và khó hiểu của bọn họ, Diệp Phong cũng là ra tiếng giải thích.

“Còn có loại đan dược này!”

Nghe Diệp Phong giải thích xong, tất cả mọi người đều không thể tin vào tai mình.

Thần đan, rốt cuộc lúc trước ngươi có tự mình luyện chế qua thần đan!

Nhưng bọn họ chưa từng nghe qua loại Phá Kiếp Đan này, mặc kệ là tu sĩ hay là đại yêu, điều khiến cho bọn họ kinh hãi trong lòng đó chính là chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp này, chỉ cần ngươi ăn xong mấy viên đan dược này liền xong việc?

Oanh! Oanh! Oanh!

Cảm nhận được hơi thở trên người Phệ Huyết Đường Lang liên tục biến cường, Trương Quốc Sư ở một bên đều muốn khóc, hắn phải trải qua sinh tử mới chịu được tám đạo Thiên Đạo lôi kiếp, nhưng người ta chỉ cần ăn mấy viên đan dược thịch thịch thịch liền nhẹ nhàng kéo qua, như vậy ai có thể chịu được a!

Yêu thấy yêu rơi lệ, người gặp người hỏng mất!

Tại sao ta phải đến cái tông môn này a!

Triệu Đình ở bên cạnh nghĩ đến chính mình sau này cũng có khả năng sẽ trải qua sinh tử gánh Thiên Đạo lôi kiếp, nhưng hiện tại xem con đại yêu trước mắt chỉ cần thịch thịch thịch mấy cái đã kéo qua Thiên Đạo lôi kiếp, mẹ nó, hắn đã không còn muốn tu luyện!

“Diệp Phong, loại đan dược này…”

Lạc Thiên Tuyết còn chưa kịp nói xong, Diệp Phong trực tiếp ngắt lời: “Sư tôn yên tâm, đừng nói là của ngươi, cho dù là cẩu tử ta đều đã chuẩn bị tốt!”

……

Nghe được hai câu đầu, trong lòng Lạc Thiên Tuyết sinh ra cảm động, nhưng khi nghe đến câu sau, nàng lập tức cảm thấy khó chịu, thậm chí còn hâm mộ cẩu tử!

Trong vòng chưa đầy một phút, Phệ Huyết Đường Lang đã nuốt trọn bảy viên Thần Cấp Phá Kiếp Đan!

“Đây là lực lượng phi thăng sao?”

“Thật sự quá khủng bố!”

Phệ Huyết Đường Lang lúc này cảm nhận được lực lượng khủng bố ẩn chứa trong cơ thể, thật sự kích động lên.

Nó nằm mơ đều không có nghĩ đến, chính mình thế nhưng sẽ lấy phương thức đột phá phi thăng như thế này, nhưng loại phương thức đột phá mày quá mẹ nó thoải mái!

Viện trưởng lão!

Tiêu Trần đang tu luyện trong sân đột nhiên mở hai mắt, ánh mắt nhìn thẳng về phía đại điện tông môn, kinh hãi nói: “Là hơi thở của Soái Bức Huyết, tên kia có phải uống thuốc hay không, tại sao đột nhiên lại mạnh như vậy?”

Kim Luân Đại Đế đang quét dọn sân cũng ngừng lại, ánh mắt nhìn về phía đại điện tông môn thầm nghĩ: “Bảo vật kéo qua Thiên Đạo lôi kiếp bảo vật, trong tay Diệp thiếu rốt cuộc còn có bao nhiêu thứ tốt a!”

Trong đại điện tông môn!

Trương Quốc Sư cùng Triệu Đình nhìn thấy Phệ Huyết Đường Lang khiêng Cửu Long Phần Thiên Đỉnh trên vai, trong tay đốt lên ngọn lửa Bản Mệnh Tâm Hoả, bọn bọ không nhịn được đưa tay đánh vào ngực!

Đại yêu có hai loại Bản Mệnh Tâm Hoả!

Đại yêu muốn luyện chế Thần Cấp đan dược!

Đừng nói là Luyện Đan Sư, hai người bọn họ đều cảm thấy tim mình không thể chịu đựng được nữa, điều này thật quá mẹ nó đả kích người!

“Trương Quốc Sư, chúng ta đi nhanh đi, bằng không ta thật sự sợ chính mình sẽ không chịu nổi đả kích chết ở chỗ này!”

“Đi mẹ nó Thái Tử, ta còn không bằng một con đại yêu!”

Triệu Đình tâm tình hỏng mất nói với Trương Quốc Sư.

“Đi, nhất định phải đi, nhưng chúng ta cũng phải mang theo con đại yêu này a!”

Trương Quốc Sư cười khổ nhìn Triệu Đình nói.

“Diệp Phong, ngươi cũng đi theo đi thôi!”

“Nếu Soái Bức Huyết không thể luyện chế thành công, đến lúc đó còn cần ngươi ra tay!”

Chương 211: Không hiểu đừng nói bừa, mẹ nó ai lật thẻ bài của ngươi (2)

Đúng lúc này, Lạc Thiên Tuyết nhìn về phía Diệp Phong mở miệng nói.

“Được rồi!”

Nếu Lạc Thiên Tuyết đã lên tiếng, Diệp Phong cũng không thể từ chối, vừa lúc hắn cũng muốn đến hoàng thành của vương quốc này đi dạo một chút!

“Đúng rồi, chỉ có ta cùng Soái Bức Huyết cũng nhàm chán, lần này ta sẽ mang theo Bạch lão cùng đi.”

Nhìn thấy Triệu Đình là Thái Tử, cùng một lão giả như Trương Quốc Sư cũng cảm thấy bức bách, Diệp Phong cũng chuẩn bị cảm thụ một chút.

Bên ngoài tông môn.

“Thật sự!”

“Thật sự muốn mang ta đi ra ngoài?”

Ngay cả khi sắp rời khỏi tông môn, Bạch Thiên Hồng vẫn cứ không thể tin được đây là thật sự!

Diệp Phong gần đây đã rời đi mấy lần, bọn họ đều đã tìm hiểu kỹ càng, người nào ra ngoài với Diệp Phong nhất định sẽ thu được rất nhiều chỗ tốt, thế nên nhóm trưởng lão như bọn họ mỗi lần đều chờ đợi Diệp Phong có thể lật đến thẻ bài của mình!

Cũng chính bởi vì vậy, Bạch Thiên Hồng cũng không ngờ hạnh phúc lại đến đột ngột như vậy, thật là khiến hắn trở tay không kịp!

“Chư vị, ngượng ngùng, lần này Diệp Phong đã lật thẻ bài của ta.”

Nghĩ vậy, trên mặt Bạch Thiên Hồng cũng hiện lên vẻ kiêu ngạo nhìn về phía mọi người cười lớn.

Lật thẻ bài?

Ngọa tào!

Lão nhân, ngươi không hiểu thì đừng mẹ nó nói bừa, ai mẹ nó lật thẻ bài của ngươi!

Khi mọi người nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Bạch Thiên Hồng, trong lòng vừa tức giận lại vừa hâm mộ, bọn họ cũng muốn bị lật thẻ bài a!

Mà Diệp Phong cũng chú ý tới ánh mắt kỳ lạ mà rất nhiều trưởng lão, sư huynh sư tỷ nhìn về phía hắn, điều này khiến cho trong lòng hắn cảm thấy hoảng hốt, tuy rằng không biết chuyện như thế nào, nhưng hắn có cảm giác chính mình phải nắm chặt cơ hội bỏ chạy!

“Đây là……”

Khi Diệp Phong nhìn thấy Triệu Đình lấy ra Phi Hành Linh Khí hình phòng ở, hai mắt hắn chợt sáng lên, ngồi trong Phi Hành Linh Khí như vậy chắc chắn sẽ rất thoải mái!

Diệp Phong bây giờ cũng không xa lạ gì với Phi Hành Linh Khí, biết Phi Hành Linh Khí không phải muốn tạo thành dạng gì là có có thể chế tạo!

Hình dạng càng phức tạp và khối lượng càng lớn thì càng khó luyện chế, nhất là đối với những Phi Hành Linh Khí cao cấp.

“Lại đi rồi!”

“Trong lòng ta thật sự có chút hoảng hốt, hy vọng lần này không cần dẫn thêm người trở lại, tông môn này thật sự không thể chứa thêm được nữa!”

Nhìn Diệp Phong và những người khác rời đi, trên mặt Lạc Thiên Tuyết hiện lên vẻ lo lắng.

……

“Cái gì!”

“Soái Bức Huyết, ngươi hiện tại là phi thăng đại yêu?”

Trên Phi Hành Linh Khí, sau khi Bạch Thiên Hồng biết được tình

huống hiện tại của Phệ Huyết Đường Lang, hai mắt của hắn ngạc nhiên đến mức muốn rơi ra ngoài!

“Trương Quốc Sư, không biết vì sao nhìn bộ dáng giật mình của vị Bạch trưởng lão này, tâm trạng của ta lập tức cảm thấy tốt lên!”

“Hoá ra, trong tông môn này vẫn còn có người sẽ giật mình đối với loại tình huống này!”

Nhìn thấy bộ dạng giật mình của Bạch Thiên Hồng lúc này, Triệu Đình dường như đã được an ủi phần nào trước cú đột phá điên cuồng của Phệ Huyết Đường Lang trước đó.

“Thái Tử điện hạ, đừng nói ngươi, trong lòng ta cũng thấy thoải mái hơn nhiều.”

Trương Quốc Sư cũng cười mở miệng nói.

“Bạch lão, thực lực hiện tại của ngươi là Độ Kiếp Cảnh tam trọng phải không!”

“Thực lực quá thấp, nhanh chóng đột phá đến Độ Kiếp Cảnh cửu trọng đỉnh cùng khiêng qua đạo thứ nhất Thiên Đạo lôi kiếp đi thôi, đến lúc đó ta sẽ trực tiếp trợ giúp ngươi phi thăng!”

Diệp Phong nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Bạch Thiên Hồng, cũng nở nụ cười đưa ra lời hứa hẹn của mình.

Lúc trước khi mới vừa gia nhập tông môn, Bạch lão đối xử với hắn rất tốt.

“Di?”

“Trương Quốc Sư, Thái Tử, các ngươi đang làm gì vậy?”

Nhìn thấy Trương Quốc Sư cùng Triệu Đình đột nhiên đi tới mở ra cửa phòng, điều này làm cho Diệp Phong không khỏi nghĩ tới một câu, một mình ở trong gió hỗn độn!

“Diệp thiếu, chúng ta không có việc gì!”

“Ta cùng Trương Quốc Sư chính là muốn yên lặng một chút!”

Cảm nhận được sự lạnh lẽo của gió tát vào trên mặt mình, Trương Quốc Sư cùng Triệu Đình đều muốn khóc, vừa mới nhận được một chút an ủi, trở tay liền gặp phải mười vạn lần bạo kích, như vậy ai chịu nổi được a!

Đó chính là thần đan, cho dù ngươi là Thần Cấp Luyện Đan Sư thì cũng không thể sản xuất hàng hoạt giống như cải trắng a!

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, phía trước xuất hiện một gã dị quốc chiến thần hộ quốc, mục tiêu ám sát là Thái Tử Triệu Đình!”

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Xem ra đại quốc này cũng thực loạn a!”

“Triệu Đình là Thái Tử, chuyện đi ra ngoài hoàng thành xem như là tuyệt đối cơ mật, nhưng vẫn cứ bị người của vương quốc khác biết được, việc này có vẻ thú vị, e rằng hành trình này sẽ không quá mức nhàm chán.”

Diệp Phong lúc này âm thầm nghĩ đến.

Vài phút sau.

“Ha ha ha!”

“Trương Đông Phong, giao Thái Tử ra đây, ta lưu ngươi một khối toàn thây!”

Với một tiếng cười to vô cùng kiêu ngạo, Phi Hành Linh Khí cũng ngừng lại.

“Không tốt!”

Nhìn thấy người bên ngoài, Trương Quốc Sư thần sắc đại biến, vội vàng nhìn về phía Diệp Phong nói: “Diệp thiếu, là chiến thần hộ quốc của Lôi Vũ Vương Quốc!”

“Soái Bức Huyết, giao cho ngươi.”

“Thiên Cấp Lô Đỉnh phụ trách tiến công, Cửu Long Phần Thiên

Đỉnh phụ trách phòng thủ!”

“Tạp nát thịt tên chiến thần hộ quốc này cho ta!”

Hử?

Nghe được lời này, Phệ Huyết Đường Lang hiện lên vẻ do dự, nói: “Chủ nhân, Cửu Long Phần Thiên Đỉnh chính là mệnh căn tử của ta a!”

“Sau khi phi thăng thượng giới ta sẽ đổi cho ngươi một cái tốt hơn!”

Nghe được lời này, Phệ Huyết Đường Lang vội vàng nói: “Chủ nhân, cái gì đổi hay không đổi, mặc kệ là Thiên Cấp Lô Đỉnh hay là Cửu Long Phần Thiên Đỉnh, chúng vốn dĩ dùng để chiến đấu, luyện đan chỉ là thuận tiện, ngươi chỉ cần xem ta tạp chết tên chiến thần hộ quốc ngoài kia là được rồi!”

Nói xong, Phệ Huyết Đường Lang trực tiếp mở ra cửa phòng bước ra ngoài.

Thiên Cấp Lô Đỉnh dùng để chiến đấu ngươi không đau lòng!

Dùng Cửu Long Phần Thiên Đỉnh ngươi liền đau lòng, chẳng lẽ Cửu Long Phần Thiên Đỉnh kia còn ngưu bức hơn cả Thiên Cấp Lô Đỉnh?

Từ từ!

Thiên Cấp Lô Đỉnh!

Chương 212: Chiến thần cường giả chết nghẹn khuất nhất

Sau khi Trương Đông Phong cùng Triệu Đình phản ứng lại, nhìn Phệ Huyết Đường Lang ở bên ngoài đang cầm một cái lô đỉnh trong tay, hai người xem đến choáng váng!

Con đại yêu này thế nhưng có Thiên Cấp Lô Đỉnh, lại còn dùng nó

để chiến đấu!

Tông môn các ngươi có cần phải phá của đến mức độ đó không!

Phải biết rằng, cho dù là Đỉnh Cấp Luyện Đan Sư mà Xích Dương Vương Quốc bọn bọ cung phụng cũng không có lấy một cái Thiên Cấp Lô Đỉnh!

“Đại yêu?”

Hạ Hải nhìn thấy Phệ Huyết Đường Lang dùng Phi Hành Linh Khí bay ra ngoài, trên mặt lập tức hiện lên vẻ ngưng trọng, đồng thời cảm nhận được hơi thở nguy hiểm trên người đối phương!

Điều đó chứng minh đối phương là một con đại yêu tùy thời có thể phi thăng!

“Đây là chuyện của Lôi Vũ Vương Quốc cùng Xích Dương Vương Quốc chúng ta, hy vọng ngươi tốt nhất không cần nhúng tay!”

Hạ Hải có cảm giác cho dù chính mình có thể giết chết con đại yêu trước mắt này, thì cũng chỉ sợ sẽ bị trọng thương, nếu có thể khuyên bảo đối phương rời đi, đó tự nhiên là điều hắn muốn nhìn thấy nhất.

“Nói nhảm cái gì!”

Nghe đối phương nói, Phệ Huyết Đường Lang cầm hai cự đỉnh trong tay trực tiếp lao về phía Hạ Hải!

“Tình huống như thế nào!”

“Các đòn tấn công của Hạ Hải thế nhưng đều bị chín đạo long văn cự đỉnh chặn lại!”

“Đây vẫn chiến thần cường đại nhất trong lòng ta sao?”

Nhìn thấy Hạ Hải đang bị Phệ Huyết Đường Lang đuổi theo tạp, Trương Đông Phong cùng Triệu Đình quả thực không thể tin vào mắt mình!

Hai bên đều tùy thời có thể phi thăng đại lão, trận chiến đấu này

không nên phân biệt sàn sàn như nhau sao?

Hai mươi phút sau.

Nhìn thấy Phệ Huyết Đường Lang trở lại với hai cự đỉnh nhuộm đầy máu trong tay, lại nhìn Hạ Hải bị tạp thành thịt nát cách đó không xa, Trương Đông Phong cùng Triệu Đình tỏ vẻ mẹ nó bị dọa nước tiểu!

Quá tàn bạo!

Trận chiến vừa rồi quá tàn bạo!

Đây chắc chắn là trận chiến tàn khốc nhất mà họ từng thấy trong đời!

Đường đường một chiến thần cường giả, nhưng đang sống sờ sờ lại bị cự đỉnh tạp thành thịt nát, điều này ảnh hưởng quá lớn đến hai người bọn họ!

“Thái Tử!”

“Những người phá của hay đại yêu trong tông môn này tuy rằng nhìn rất thân thiện, nhưng một khi đã ra tay thì mẹ nó quá tàn nhẫn a!”

“Chúng ta vạn lần không thể đắc tội bọn họ!”

Đi đến một góc, Trương Quốc Sư hạ giọng nhắc nhở Triệu Đình.

“Trương Quốc Sư, việc này còn cần ngươi nhắc nhở sao?”

“Đặc biệt là cự đỉnh có chín đạo long văn kia, đòn tấn công của chiến thần thế nhưng có thể chặn lại toàn bộ, ta hoài nghi con đại yêu này có thể không phân thắng bại với năm đại chiến thần bất bại của Xích Dương Vương Quốc chúng ta, có khi còn có thể tạp chết hai cái!”

Nói xong, Triệu Đình còn quay đầu nhìn lén Phệ Huyết Đường Lang một cái.

Khi hắn nhìn thấy Phệ Huyết Đường Lang vừa vặn cũng đang xem

hắn, lại còn nở một nụ cười tươi soái khí với hắn, thiếu chút nữa hắn đã bị dọa khóc!

“Quá ác liệt!”

“Không ngờ con đại yêu bị Diệp Phong bắt về hộ tông lúc trước hiện tại đã trưởng thành đến trình độ khủng bố như thế!”

Sau khi Bạch Thiên Hồng xem xong trận đấu cũng bị chấn động thật lâu không nói nên lời.

“Diệp thiếu, nếu không phải ngươi để Phệ Huyết Đường Lang đại nhân ra tay, Thái Tử điện hạ đã thật sự nguy hiểm.”

“ n tình này, Xích Dương Vương Quốc chúng ta luôn nhớ kỹ!”

Lúc này, Trương Đông Phong cũng đã đi tới bày tỏ lòng biết ơn đối với Diệp Phong.

“Không có việc gì!”

“Chỉ là tới quá ít, nếu là lại đến thêm tám hay mười cường giả chiến thần hộ quốc thì chuyến đi này sẽ không quá nhàm chán.”

Diệp Phong ý bảo chuyện này không tính cái gì, cũng bày tỏ sự thất vọng của mình.

“Lại muốn yên lặng nữa sao?”

“Là đại hùng lẳng lặng bên trong sao?”

Nhìn thấy Trương Đông Phong cùng Triệu Đình lại đi về phía cửa, Diệp Phong cũng vô cùng bất lực, thầm nói sức chịu đựng tâm lý của hai người quá kém.

Màn đêm buông xuống, nhưng bọn họ cũng không có dừng lại nghỉ ngơi, vẫn cứ lên đường với tốc độ cao nhất!

Đêm nay, Diệp Phong ngủ rất thoải mái ở trong căn phòng Phi Hành Linh Khí.

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại, cũng là trước tiên kiểm tra sản phẩm phá của ngày hôm nay.

Sản phẩm phá của ngày hôm nay: Mảnh Diệt Hồn Kiếm Ý *10000

Mảnh Diệt Hồn Kiếm Ý: Mũi tên được phóng xuất ra sau khi dung hợp lực lượng Ma Diệt Thần Hồn!

Hửm?

Diệp Phong có chút sửng sốt sau khi kiểm tra sản phẩm phá của ngày hôm nay, sau đó bắt đầu liếc nhìn vài người xung quanh.

Tiễn Ý!

Kiếm Ý!

Không bằng Mảnh Diệt Hồn Kiếm Ý này liền đưa cho Bạch lão đi.

Cuối cùng, Diệp Phong đưa ánh mắt dừng lại ở trên người Bạch Thiên Hồng.

“Tới, tới, cái loại ánh mắt này lại tới nữa rồi!”

“Chủ nhân sẽ thấy khó chịu nếu mỗi sáng không phá của, chẳng qua cũng may lần này không phải ta.”

Nhìn thấy ánh mắt giống như theo dõi con mồi của Diệp Phong, Phệ Huyết Đường Lang âm thầm may mắn, sau đó nhìn về phía Bạch Thiên Hồng đang ngu ngốc không hay biết gì ở bên cạnh, đồng thời hiện lên vẻ mặt vui sướng khi thấy người khác gặp xui xẻo.

“Bạch lão, ngươi đang tu luyện Kiếm Đạo phải không!”

Diệp Phong lúc này bỗng nhiên nhìn về phía Bạch Thiên Hồng ra tiếng hỏi.

“Đúng vậy, hơn nữa Kiếm Ý ta tu luyện giống như đại tổ lão, đều là Thiên Hàn Kiếm Ý, tuy rằng còn chưa đạt đến cực hạn của Kiếm Ý.”

Nghe Diệp Phong hỏi, Bạch Thiên Hồng cũng vội vàng trả lời, thậm chí trong mắt hắn còn hiện lên vẻ chờ mong, hắn biết, Diệp Phong khẳng định sẽ không vô duyên vô cớ dò hỏi hắn vấn đề này.

Nghĩ đến Hoàng Tuyền Kiếm Ý của Tiểu Hoàng Cẩu, cho dù không phải Thiên Hàn Kiếm Ý, nhưng nếu có thể cho hắn một đống mảnh nhỏ Kiếm Ý, cho dù đó là loại Kiếm Ý gì, chỉ cần có thể trực tiếp đạt tới cực hạn Kiếm Ý, hắn nằm mơ chỉ sợ đều sẽ cười tỉnh.

“Thiên Hàn Kiếm Ý?”

“Hoá ra Kiếm Đạo mà Bạch lão tu luyện là Chấp Kiếm Thiên Nhai Kiếm Đạo, ta còn tưởng rằng giống như Tử Tiễn Chiến Thần, chính là tu luyện theo con đường Tiễn Đạo!”

Trương Đông Phong ở bên nghe được cuộc nói chuyện của hai người, cũng cười xen vào.

“Tiễn Đạo!”

Chương 213: Bạch Thiên Hồng hưng phấn, cuối cùng cũng đến lượt lão phu

“Trương Quốc Sư, không phải ta khinh thường Tử Tiễn Chiến Thần, nhưng bọn hắn là loại người chỉ biết bắn trộm ở sau lưng, nói thật, bản thân ta rất xem thường bọn họ!”

Nghe được lời này, Trương Đông Phong cũng xấu hổ cười, dù sao Tiễn Đạo có thể tồn tại thì tất nhiên phải có đạo lý tồn tại của nó!

Tựa như năm đại chiến thần của Xích Dương Vương Quốc bọn họ, có tứ đại chiến thần nghênh chiến, kẻ địch căn bản không dám phát huy toàn lực, e sợ Tử Tiễn Chiến Thần ở phía sau tung ra một đòn trí mạng!

Đây là sức mạnh uy hiếp của Tiễn Đạo!

Nhưng nghĩ đến đối phương chính là người của tông môn phá của kia, Trương Đông Phong vô cùng thức thời không tranh luận vấn đề này, cho dù hắn cũng là người tu luyện Tiễn Đạo!

“Như vậy cũng bớt đi việc ta dùng thiên cơ công năng nhìn trộm?”

Nghe Bạch Thiên Hồng nói, Diệp Phong ở bên cạnh cũng chấn động.

Tuy rằng hắn quyết định đưa Mảnh Diệt Hồn Kiếm Ý này cho Bạch Thiên Hồng, nhưng vì để bảo đảm, vẫn là nên chuẩn bị vận dụng thiên cơ công năng nhìn trộm xác nhận lại một chút.

Nhưng hiện tại, hắn cảm thấy điều đó không còn quan trọng!

Nếu Bạch Thiên Hồng đã ghét bỏ Tiễn Đạo như thế, vậy thì cho hắn là thích hợp nhất!

Đến nỗi về sau Bạch Thiên Hồng có tu luyện Diệt Hồn Kiếm Ý này hay không, Diệp Phong thật sự không thèm để ý, dù sao hoàn thành sản phẩm phá của ngày hôm nay liền xong việc, hơn nữa sẽ không gây ảnh hưởng cho Bạch Thiên Hồng, về sau muốn tiếp tục tu luyện Thiên Hàn Kiếm Ý thì cứ tu luyện.

“Bạch lão, ở đây ta có một ít mảnh nhỏ Kiếm Ý, ngươi có muốn không?”

Diệp Phong lúc này nhìn về phía Bạch Thiên Hồng cười hỏi.

“Mảnh nhỏ Kiếm Ý?”

“Muốn, ta muốn, lực lượng mảnh nhỏ Kiếm Ý gì ta cũng muốn!”

Nghe được lời nói của Diệp Phong, Bạch Thiên Hồng kích động muốn khóc!

Cuối cùng cũng đến lượt lão phu!

Đến lúc đó chờ ta trở lại tông môn, xem những lão gia hỏa kia có hâm mộ ta chết hay không!

“Không thích hợp!”

“Quá không thích hợp!”

Phệ Huyết Đường Lang ở bên cạnh lúc này đã nhận ra có gì đó

không ổn, loại hành vi này hoàn toàn không giống với phong cách của Diệp Phong!

“Nhưng Bạch lão tu luyện thật sự là Kiếm Đạo!”

“Chủ nhân nói cũng thật là mảnh nhỏ Kiếm Ý, rốt cuộc là chỗ nào xảy ra vấn đề, tại sao ta luôn có cảm giác có chút không thích hợp!”

Mặc kệ Phệ Huyết Đường Lang lúc này nghĩ như thế nào, Diệp Phong đã mang theo Bạch Thiên Hồng đi đến góc phòng.

“Phệ Huyết Đường Lang đại nhân, trong tay Diệp thiếu còn có mảnh nhỏ Kiếm Ý không?”

Triệu Đình cùng Trương Đông Phong đi đến bên cạnh Phệ Huyết Đường Lang tò mò dò hỏi.

“Có a!”

“Không biết các ngươi còn nhớ trong tông môn chúng ta có một con Tiểu Hoàng Cẩu không, đó chính là con yêu cẩu chủ nhân sủng ái nhất!”

“Không chỉ cho nó Hoàng Tuyền Kiếm Ý đạt cực hạn, mà còn giúp nó đột phá tới Kiếm Tâm Chi Cảnh, muốn bồi dưỡng nó thành đại lục đệ nhất kiếm cẩu!”

Nói đến đây, Phệ Huyết Đường Lang tràn đầy hâm mộ tiếp tục nói: “Tuy rằng ta được chủ nhân ban thưởng hai Bản Mệnh Tâm Hoả, nhưng để so sánh với Kiếm Cẩu thì ta chính là đệ đệ!”

Hoàng Tuyền Kiếm Ý?

Kiếm Tâm Chi Cảnh Hoàng Tuyền Kiếm Ý?

Đại lục đệ nhất kiếm cẩu?

Nghe Phệ Huyết Đường Lang nói xong, trong đầu hai người không khỏi liên tưởng đến con Tiểu Hoàng Cẩu ngu xuẩn đã nhìn thấy ở Tinh Hồn Tông, bọn họ nằm mơ đều không nghĩ đến con cẩu kia thế nhưng lại mạnh như vậy.

“Mẹ nó, Thái Tử!”

“Trương Quốc Sư, ta không muốn sống nữa!”

“Ta từ nhỏ đã luôn nỗ lực tu luyện Kiếm Đạo, đến bây giờ còn chưa nhìn thấy bóng dáng của cực hạn Kiếm Ý, kết quả hiện tại đều kém so với một con cẩu!”

Nghe vậy, Trương Đông Phong cười khổ lắc đầu, sau đó yên lặng mở cửa phòng rồi nói: “Thái Tử điện hạ, ngươi yên lặng ở đây một mình đi, lần này ta sẽ không ở cùng ngươi, tuy rằng phát âm giống nhau, nhưng cũng may ta tu luyện chính là Tử Tiễn Chiến Thần Tiễn Đạo, Tiễn Đạo cũng không phải là Kiếm Đạo a!”

Oanh!

Đúng lúc này, một cổ Tiễn Ý cực hạn tận trời đột nhiên bạo phát ra từ trên người Bạch Thiên Hồng.

Sau khi cảm nhận được cổ hơi thở Tiễn Ý cực hạn này, Trương Đông Phong, Triệu Đình cùng Phệ Huyết Đường Lang đều choáng váng.

Không phải nói chỉ là mảnh nhỏ Kiếm Ý sao?

Tại sao bây giờ lại biến thành mảnh nhỏ Tiễn Ý?

“Diệp Phong, này, đây là có chuyện gì?”

“Mảnh nhỏ Tiễn Ý này không phải giống như mảnh nhỏ Kiếm Ý mà ta nghĩ!”

“Ta ghét nhất Tiễn Đạo, ta muốn cực hạn Tiễn Ý này để làm gì a!”

Cùng với tiếng la hét của Bạch Thiên Hồng, Trương Đông Phong cũng đi tới cửa nói: “Đại Thái Tử, ngươi cũng dịch sang một bên nhường chỗ một chút, ta cũng muốn yên tĩnh!"

“Đinh! Chúc mừng ký chủ đã hoàn thành sản phẩm phá của ngày hôm nay, khen thưởng một ngàn điểm phá của, khen thưởng Mảnh Tiễn Tâm Tiến Giai *5!”

Nghe được âm thanh nhắc nhở khen thưởng của hệ thống vang lên, lại nhìn biểu cảm đau khổ của Bạch Thiên Hồng, Diệp Phong lấy ra một mảnh nhỏ Tiễn Tâm Tiến Giai nói: “Bạch lão, có muốn Tiễn Tâm Chi Cảnh Diệt Hồn Tiễn Ý!”

“Không muốn!”

“Ta không muốn!”

“Diệp Phong, ngươi buông tha ta đi!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Bạch Thiên Hồng cả người đều muốn phát điên rồi, hắn nghĩ đến cả cuộc đời quang minh lỗi lạc của mình, sao có thể làm tên trộm bắn tên tiểu nhân đê tiện được!

“Muốn!”

“Ta mẹ nó muốn a!”

Trương Đông Phong đứng ở cửa nghe được điều này, đã sớm hét lên trong lòng!

Khiêng quá tám đạo Thiên Đạo lôi kiếp lại như thế nào!

Đến bây giờ hắn còn chưa đem TửDương Tiễn Ý đột phá đến Tiễn Tâm Chi Cảnh, cũng là bởi vì nguyên nhân này, hắn yếu hơn những cường giả cùng cảnh giới khác rất nhiều, ngay cả Tử Tiễn Chiến Thần mỗi lần nhìn thấy hắn đều thất vọng lắc đầu.

Không có người biết nỗi khổ trong lòng hắn!

Nhưng hiện tại lại có một cơ hội như vậy, đối phương thế nhưng còn không muốn, điều này đối với hắn mà nói quả thực chính là giết người tru tâm!

“Trương Quốc Sư, nếu không ta tránh ra trước một chút, ta có cảm giác ngươi đã chịu tổn thương hơn ta rất nhiều.”

Triệu Đình biết rõ tình huống của Trương Đông Phong, lúc này hắn cũng yên lặng nhường ra toàn bộ vị trí ở cửa.

Oanh!

Chương 214: Song kiếm hợp nhất vô địch thiên hạ

Theo một cổ Tiễn Ý cường đại hơn từ trên người Bạch Thiên Hồng phóng lên cao, toàn bộ căn phòng ngay lập tức trở nên yên tĩnh.

Vài phút sau.

Bốn người một yêu ngồi xung quanh.

Phệ Huyết Đường Lang vui sướng khi người gặp họa!

Bạch Thiên Hồng đau đớn muốn chết!

Triệu Đình không biết làm sao!

Trương Đông Phong gần như sụp đổ!

“Các ngươi có biểu cảm gì thế này?”

Diệp Phong giống như chưa từng làm chuyện gì nhìn biểu hiện khác nhau của ba người một yêu, cùng tò mò hỏi.

“Diệp Phong, nếu như bị vài vị trưởng lão còn lại ở Tinh Cực Tông cùng một số lão hữu ta nhận thức biết ta có được Tiễn Tâm Chi Cảnh Tiễn Ý, bọn họ tuyệt đối sẽ chê cười chết ta, trước đây ta có rất nhiều lần chê bai Tiễn Đạo trước mặt bọn họ!”

Nghe được lời này, Diệp Phong nói thẳng: “Ngươi không nói thì ai biết, cho dù ngươi bắn trộm bọn họ vài cái, bọn họ cũng không biết là ngươi bắn, như vậy không phải vui hơn sao?”

“Nói nữa, song kiếm hợp nhất, tiến có thể tấn công, lui cũng có thể tấn công, không có việc gì còn có thể bắn lén vài cái, vậy không phải thú vị hơn kiếm tu đơn thuần sao?”

Hửm?

Nghe Diệp Phong khuyên bảo, Bạch Thiên Hồng ngây ngẩn cả người.

Nghĩ đến về sau trở lại Tinh Cực Tông, không có việc gì lén bắn mấy lão già kia vài mũi tên, đến lúc đó không có người biết là hắn bắn, nghĩ vậy, hắn cảm giác Tiễn Đạo giống như cũng không tệ lắm.

“Diệp thiếu, ngươi nói rất đúng, là trước kia ta hiểu biết quá cực đoan đối với Tiễn Đạo.”

Sau khi nghĩ thông suốt, Bạch Thiên Hồng cũng là hưng phấn, hắn nóng lòng muốn cảm thụ cảm giác lén bắn tên một chút.

“Đây là lực lượng phá của sao?”

Nghĩ đến Lãnh Vô Phong bởi vì Thất Bính Đích Đao Cụ ẩn chứa khí linh đổi nghề làm đầu bếp!

Nghĩ đến chính mình bởi vì hai Bản Mệnh Tâm Hoả mà chuẩn bị tiến vào con đường luyện đan đại yêu!

Nhìn thấy Bạch Thiên Hồng bởi vì Tiễn Tâm Chi Cảnh Tiễn Ý mà thay đổi ý nghĩ cực đoan của nhiều năm!

Phệ Huyết Đường Lang lúc này chỉ cảm thấy da đầu tê dại, giờ khắc này nó mới ý thức được, nhìn Diệp Phong giống như chỉ đang ở phá của, nhưng thật ra lại thay đổi hết tất cả.

Đây là một sự thay đổi vô hình, cũng chính vì điều này mới khiến Phệ Huyết Đường Lang cảm thấy kinh hãi!

Vô địch!

Nghe Diệp Phong nói, Trương Đông Phong cùng Triệu Đình nhìn về phía Bạch Thiên Hồng, trong lòng chỉ có một ý tưởng!

Tiễn Đạo tu sĩ sợ nhất là cái gì?

Đó là bị kẻ địch tiếp cận!

Chỉ có khoảng cách vừa đủ mới có thể khiến cho Tiễn Đạo tu sĩ phát huy uy lực mạnh nhất!

Nhưng Bạch Thiên Hồng thì sao?

Xa có thể mũi tên!

Gần có thể kiếm!

Nếu có thể tu luyện song kiếm (mũi tên) đến mức tận cùng, đó tuyệt đối là một sự tồn tại khủng bố!

Nghĩ vậy, ánh mắt hai người cùng nhìn về phía Diệp Phong đang cười ha hả.

Đó không chỉ là một tông môn phá của!

Càng còn là một tông môn liên tục sáng tạo ra quái vật!

Đại lục đệ nhất kiếm cẩu!

Đại lục đệ nhất luyện đan đại yêu!

Cường giả song kiếm (mũi tên)!

Đây chỉ là phần nổi của tảng băng mà họ biết, thậm chí bọn họ đã không dám tưởng tượng đến những người còn lại trong tông môn còn có lực lượng khủng bố gì không muốn người khác biết!

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, phát hiện Thiên Đạo Lệnh ở thị trấn bên dưới!”

“Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ, thỉnh ký chủ tự mình tìm kiếm Thiên Đạo Lệnh, không được vận dụng công năng nhìn trộm thiên cơ, nhiệm vụ thành công, đạt được một trăm vạn điểm phá của, nhiệm vụ thất bại, không trừng phạt, có muốn từ chối!”

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên.

“Trước dừng lại, chúng ta xuống thị trấn bên dưới nghỉ ngơi một chút!”

Nghe hệ thống nhắc nhở cùng tuyên bố nhiệm vụ, Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía Triệu Đình lên tiếng nói.

Một khối Thiên Đạo Lệnh!

Một trăm vạn điểm phá của!

Khen thưởng phong phú như vậy, Diệp Phong không có lý do không cần!

Hơn nữa, Diệp Phong cũng cảm thấy có chút nặng nề khi ngây người ở trong căn phòng Phi Hành Linh Khí nửa ngày một đêm.

Một lát sau.

“Ta ra ngoài đi dạo một mình.”

Nói xong, Diệp Phong liền đi dạo giữ thành trấn, tuy rằng hệ thống làm hắn tự mình tìm kiếm, nhưng hắn tin tưởng sẽ không khó tìm, hệ thống sẽ không giao cho hắn nhiệm vụ khó khăn.

“Nghe nói không?”

“Trong tửu lầu Hồng Vận có một đại hòa thượng uống quá chén, nói trong tay hắn có một khối Thiên Đạo Lệnh có thể tiến vào Thiên Đạo Thành, cũng không biết là thật hay giả!”

“Hẳn là giả đi, ta đã từng đi qua Thiên Đạo chiến trường, nhưng lại chưa từng nghe nói qua Thiên Đạo Lệnh gì đó, càng đừng nói đến Thiên Đạo Thành.”

“Cũng đúng, nếu là sự thật, e rằng đã có người cướp đi từ lâu!”

Loanh quanh suốt hai tiếng đồng hồ, cuộc nói chuyện giữa hai người đi ngang qua khiến Diệp Phong chú ý.

“Có ý tứ!”

“Thành trấn này xem như là một trong số thành trấn có nhiều người bình thường, tuy rằng có một số tu sĩ, nhưng số lượng cũng không nhiều, đó là lý do tên kia dám lộ ra chính mình có được Thiên Đạo Lệnh sao?”

Mang theo sự nghi ngờ, Diệp Phong bay thẳng đến tửu lầu Hồng Vận cách đó không xa.

“Các ngươi biết cái rắm!”

“Sự phồn hoa ở Đạo Thành vượt xa sức tưởng tượng của các

ngươi!”

“Các ngươi đã bao giờ nhìn thấy một chiếc xe có bốn bánh chưa?”

“Các ngươi đã từng thấy qua tòa nhà cao ốc chưa?”

“Đừng nói là người bình thường như các ngươi, cho dù là tu sĩ như chúng ta cũng chưa từng thấy qua!”

Vừa mới đi vào tửu lầu, Diệp Phong liền nhìn thấy một vị đại hán đầu trọc đạp trên bàn, vẻ mặt say rượu nói với nhiều người thường xung quanh về sự mới lạ ở Thiên Đạo Thành, giống như một người kể chuyện.

“Ta nói cho các ngươi biết, Thiên Đạo Thành chính là thế giới của kẻ có tiền!”

“Chỉ cần có tiền, chỉ cần các ngươi có thể đến Thiên Đạo Thành, cho dù các tu sĩ cao không thể với trong mắt các ngươi cũng có thể ngoan ngoãn rửa chân cho các ngươi!”

Đại hán đầu trọc nhấp một ngụm rượu mạnh, sau đó nhìn mười mấy người bình thường xung quanh tiếp tục hưng phấn nói.

“Này, trong tay ngươi có Thiên Đạo Lệnh?”

Từ trong đám người đi đến đằng trước, Diệp Phong nhìn về phía hán tử đầu trọc đang say trực tiếp hỏi thẳng vào vấn đề.

Chương 215: Rượu ngon này của ngươi đã bao nhiêu niên đại?

Trong phòng cho khách ở tửu lầu.

“Ngươi muốn Thiên Đạo Lệnh trong tay ta?”

“Tiểu tử, đừng nói ta khinh thường ngươi, ngươi mua nổi sao?”

Đại hán đầu trọc nhìn Diệp Phong hứng thú hỏi.

“Ngươi thực thích uống rượu?”

Hả?

Thay vì trả lời câu hỏi của chính mình, hắn lại hỏi một vấn đề như vậy, như thế lại làm đại hán đầu trọc sửng sốt trong chốc lát.

“Ta là một hòa thượng yêu rượu thịt, rượu thịt đã xuyên qua ruột, Phật Tổ lưu ở trong lòng!”

“Ngươi nói ta có thích uống rượu hay không?”

Đại hán đầu trọc nhếch miệng cười, đây cũng là câu hỏi theo hình thức trả lời Diệp Phong.

“Chỗ ta có rượu, ngươi có chuyện xưa không?”

Nói xong, Diệp Phong liền lấy ra một bình Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch bỏ trên bàn, sau đó lại lấy ra hai cái chén rượu, trực tiếp rót rượu đầy chén.

Đặng đặng đặng!

Nhưng mà, khi tên đại hán đầu trọc ngửi được mùi rượu này, sắc mặt hắn trở nên hoảng sợ rồi liên tiếp lùi lại mấy bước, chỉ vào Diệp Phong nói: “Ngươi, ngươi muốn hại ta?”

Ngọa tào?

Tên đầu trọc này thế nhưng biết hàng?

Nhìn thấy phản ứng của gã đại hán đầu trọc, Diệp Phong cũng rất kinh ngạc!

Vốn dĩ hắn nghĩ quăng nát mấy bình rượu ngon kích thích đối phương, để đối phương uống là chuyện nhất định không có khả năng, rốt cuộc khi uống thứ rượu này xong, sau này cho dù uống rượu ngon khác cũng đã dần độn vô vị.

“Ngươi biết rượu này?”

Diệp Phong nhìn về phía đại hán đầu trọc ngạc nhiên hỏi.

“Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch!”

“Rượu này có thể nói là đại khủng bố ở trong Thiên Đạo Thành!”

“Không biết có bao nhiêu người nghiện rượu bỏ rượu vì nó!”

Nhìn Diệp Phong giống như không biết gì, đại hán đầu trọc lúc này mới thả lỏng cảnh giác ra tiếng giải thích.

“Ngươi đã uống qua rượu này chưa?”

Đột nhiên nghĩ tới cái gì, đại hán đầu trọc nhìn Diệp Phong tò mò hỏi.

“Uống qua.”

Ai!

Nghe Diệp Phong trả lời, đại hán đầu trọc cũng thở dài, sau đó nhìn Diệp Phong nói: “Phế đi, tiểu tử ngươi xem như đã phế đi, đời này ngươi xem như vô duyên cùng rượu.”

“Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch này tuy rằng hương thuần, nhưng nó lại có một hậu quả đáng sợ, đó chính là sau khi uống qua rượu này, về sau uống lại rượu khác đều sẽ đần độn vô vị, toàn bộ đầu óc đều sẽ là loại rượu này!”

“Chẳng qua, hậu quả này không phải là không thể thay đổi. Tùy thuộc vào Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch bao nhiêu năm, thời gian của hậu quả này khác nhau, nó cũng không phải là vĩnh viễn."

Nga!

Nghe thế, Diệp Phong lộ ra một chút kinh ngạc, bởi vì hắn thực sự không biết chuyện này, trong phần giới thiệu của hệ thống về loại rượu Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch này cũng không có thông tin gì, chỉ nói rằng sau khi uống nó sẽ nghiện rượu như mạng, uống những loại rượu khác sẽ đần độn vô vị, hắn cũng không biết hậu quả này còn có giới hạn về thời gian.

“Hệ thống, gã hòa thượng này nói là thật hay giả?”

Để xác nhận tình huống này, Diệp Phong cũng trực tiếp hỏi hệ thống.

“Đinh! Đối phương nói là sự thật, sau khi uống loại rượu này sẽ có hiệu quả là một phần mười năm phủ bụi, lấy một bình làm tiêu chuẩn, mỗi khi uống thêm một bình, thời gian hiệu quả sẽ tăng thêm một phần mười nằm phủ bụi!”

Một phần mười?

Nói cách khác, sau khi hắn uống Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch một vạn năm, chỉ cần có thể nhịn qua một ngàn năm thì sẽ không có việc gì?

Nhưng nếu trực tiếp uống mười bình, vậy thì phải chịu đựng một vạn năm, uống một trăm bình thì phải chịu đựng mười vạn năm!

“Đúng rồi, Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch này của ngươi đã bao nhiêu năm?”

Đại hán đầu trọc lúc này đột nhiên nghĩ tới cái gì, nhìn về phía Diệp Phong tò mò hỏi.

“Mười… Không đúng, một……”

Diệp Phong còn chưa kịp nói xong, hai mắt của đại hán đầu trọc đột nhiên sáng lên, cầm chén rượu đầy trên bàn lên uống cạn!

Sau khi uống xong, trên mặt lập tức hiện lên vẻ cực kỳ hưởng thụ.

“Chẳng trách có rất nhiều người si rượu ở Thiên Đạo Thành biết rõ sự khủng bố của loại rượu này như vậy, nhưng vẫn cứ không màng tất cả muốn uống một ly!”

“Ta uống rượu nhiều năm như vậy, nguyện xưng loại rượu này là mạnh nhất!”

Nói đến đây, đại hán đầu trọc tiếp tục cười nói: “Hơn nữa, loại rượu phủ đầy bụi mười năm này khiến cho ta si mê như thế, cho dù chịu tội một năm cũng đáng!”

Cái gì mười năm?

Ta muốn nói đó là mười vạn năm, kết quả bỗng nhiên ý thức được mình nói sai, đang muốn sửa miệng nói một vạn năm, tay ngươi sao lại nhanh như vậy, miệng ngươi sao lại thèm như vậy?

“Tiểu huynh đệ, rượu này rất kỳ quái, lấy một bình làm tiêu chuẩn, dù sao ta cũng phải chịu tội một năm, có thể để ta uống nhiều hai ly được không?”

“Ngươi yên tâm, ta cũng không phải là người thích lợi dụng người khác, khối Thiên Đạo Lệnh này đổi lấy rượu, như thế nào?”

Nhìn một bình Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch trên bàn, gã đại hán đầu trọc cũng vội vàng lấy ra Thiên Đạo Lệnh, hắn hiện tại thật sự muốn uống thêm hai ngụm!

“Uống đi!”

Việc đã đến nước này, Diệp Phong cũng là bất đắc dĩ nở nụ cười khổ, vốn dĩ định quăng nát mấy bình kích thích đối phương, nhưng ai ngờ lại phát triển thành thế này.

Rầm! Rầm!

Liên tiếp uống thêm hai chén rượu, rượu hòa thượng lúc này mới nhìn về phía Diệp Phong hỏi: “Đúng rồi, ngươi vừa muốn nói một cái gì?”

Nghĩ đến lúc trước chính mình ngắt lời Diệp Phong nói, rượu hòa thượng cũng là tò mò dò hỏi.

“Cái kia…lúc trước ta nói sai rồi, rượu này không phải là mười năm.”

Diệp Phong có chút quái dị nhìn rượu hòa thượng giải thích.

???

Không phải mười năm?

Vậy thì số một phía sau, kỳ thật là bao nhiêu năm?

Nghĩ như vậy, trong lòng rượu hòa thượng đột nhiên hoảng hốt!

“Một năm?”

Nhìn thấy Diệp Phong lắc đầu, rượu hòa thượng sắc mặt lập tức trở nên khó coi, gian nan tiếp tục hỏi: “Đó là một trăm năm?”

Ngươi không cần lắc đầu a!

Ngươi lắc đầu lòng ta thêm thình thịch a!

Nhìn thấy Diệp Phong lại lần nữa lắc đầu, tâm tình của rượu hòa thượng đóng băng rồi!

“Một ngàn năm!”

“Ta thế nhưng uống Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch một ngàn năm, ta ước chừng cần phải thừa nhận sự tra tấn thống khổ của trăm năm không rượu, ta muốn nứt ra rồi!”

Chương 216: Rượu ngon này của ngươi đã bao nhiêu niên đại? (2)

Nếu không phải một trăm năm, rượu hòa thượng đã nhận định đây là loại rượu một ngàn năm, dù sao Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch một vạn năm, cho dù là tính là điếm phô linh tửu ở Thiên Đạo Thành, đó cũng là điếm phô trấn điểm, hơn nữa mỗi điếm phô linh tửu cũng cũng chỉ có một bình coi như trấn điếm chi tửu!

“Cái kia… thật ra niên đại của loại rượu này là một vạn năm.”

Diệp Phong nhìn rượu hòa thượng gần như muốn sụp đổ ở bên cạnh xấu hổ lên tiếng nhắc nhở.

Một vạn năm?

Hắc hắc!

Một vạn năm!

Ha ha ha!

Nghe được lời này của Diệp Phong, rượu hòa thượng trực tiếp điên rồi, ngàn năm không rượu, không khác gì là đang muốn hắn mệnh sao!

Mười phút!

Sau khi cười điên cuồng mười phút, rượu hòa thượng mới dần dần bình tĩnh lại, trên mặt hiện lên vẻ nhẹ nhõm, nói: “Thôi, việc đã đến nước này, ta đây liền tranh thủ cơ hội này kiêng rượu đi!”

Nghe được những lời này của rượu hòa thượng, Diệp Phong cảm thấy chính mình nên làm cái gì đó để bù đắp!

Bùm! Bùm! Bùm!

Khi Diệp Phong lấy từ trong không gian hệ thống một bình Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch đặt trên bàn, rượu hòa thượng đều muốn phát điên!

Làm gì vậy!

Ngươi rốt cuộc muốn làm gì!

Ta không phải thật sự muốn kiêng rượu, ta chỉ là cho chính mình một tâm lý thoải mái thôi, chịu qua một ngàn năm, lão tử vẫn là một vị hòa thượng yêu rượu thịt!

Nhưng ngươi hiện tại đang muốn làm gì, một ngàn năm không đủ, đây là trực tiếp phải cho ta nhịn rượu đến chết sao?

“Tửu Hoà Thượng, dù sao ngươi cũng chuẩn bị kiêng rượu, hôm nay ta khiến cho ngươi uống thoải mái!”

“Ngươi yên tâm, rượu này ta quản đủ, hơn nữa toàn bộ đều là một vạn tuổi!”

“Mười bình không đủ thì một trăm bình, một trăm bình không đủ liền một ngàn bình, chỉ cần ngươi có thể uống, ta liền lấy cho ngươi!”

Sau khi lấy ra 30 bình Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch, Diệp Phong hào phóng nhìn Tửu Hoà Thượng nghiêm túc nói.

“Một bình là ngàn năm, một ngàn bình chính là một trăm vạn năm!”

“Tiểu tử này thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao, để cho cả đời ta không bao giờ uống được rượu nữa!”

Nghe Diệp Phong nói xong, nhìn 30 bình Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch chất chồng trước mắt, Tửu Hoà Thượng thật sự muốn điên rồi!

Không có thì không sao!

Nhưng nếu có, mặc dù biết hậu quả rất nghiêm trọng, nhưng hắn thật sự có chút không nhịn được muốn uống sạch toàn bộ a!

Sức hấp dẫn chết người của Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch cũng không phải là trò đùa!

“Tiểu huynh đệ, ta vừa rồi chỉ là nói giỡn!”

“Ta không phải thật sự chuẩn bị kiêng rượu, ta chỉ là đang tạo cho mình một tâm lý thoải mái mà thôi, ngươi hiện tại làm như vậy, thật sự sẽ giết chết ta a!”

Cuối cùng, Tửu Hoà Thượng không khỏi than thở với Diệp Phong.

“Vậy thì để ta thu hồi nó đi?”

Nghe được lời này, Diệp Phong cũng sửng sốt, hắn thật đúng là không ngờ đến loại tình huống này, nhìn 30 bình rượu ngon trước mắt, chỉ có thể cười khổ nói ra đề nghị của mình.

“Cho dù ngươi có thu hồi đi thì ta cũng sẽ nhớ thương a!”

“Ngươi không nên lấy ra……”

Phanh! Phanh! Phanh!

Với âm thanh vỡ vụn của từng bình rượu vang lên, Tửu Hoà Thượng còn chưa kịp nói hết đã ngốc lăng tại chỗ.

30 bình vạn năm Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch, thế nhưng bị đánh

nát như vậy, nhìn rượu ngon đổ đầy đất, Tửu Hoà Thượng có cảm giác trái tim mình đều nát!

“Ta chỉ là càu nhàu mà thôi!”

“Đây đều là rượu vô giá a, ngươi là bại gia tử sao?”

Hả!

Nghe được lời này, Diệp Phong bỗng nhiên nở nụ cười nói: “Ta đều đã che giấu sâu như vậy, không ngờ vẫn bị ngươi phát hiện!”

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, khen thưởng một trăm vạn điểm phá của, khen thưởng Thần Cấp Giải Tửu Đan *10000!”

Thần Cấp Giải Tửu Đan: Có thể giải hiệu quả sau khi uống bất kỳ loại rượu nào, cho dù đó là rượu ngon hay là rượu độc, bao gồm Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch vạn năm tuổi!

Nghe được âm thanh nhắc nhở khen thưởng của hệ thống, Diệp Phong nghi ngờ hỏi: “Hệ thống, khen thưởng này của ngươi còn có thể ghi nợ?”

“Đinh! Ký chủ không cần hoảng sợ, hệ thống tuyệt đối sẽ không nợ bất kỳ khen thưởng gì, do ảnh hưởng từ ký chủ, hệ thống thỉnh thoảng sẽ tiến vào giấc ngủ!”

……

Nghe được lời này, trên mặt Diệp Phong lập tức đầy hắc tuyến!

Ngươi mẹ nó một hệ thống còn bắt đầu tiến vào giấc ngủ?

Còn chịu ảnh hưởng từ ta, ta ngủ là vì tìm thất tiên nữ chơi trò chơi, ngươi ngủ cái con khỉ a!

“Tửu Hoà Thượng, ăn cái này đi.”

Sau khi phàn nàn hệ thống một trận, Diệp Phong trực tiếp lấy ra một viên Thần Cấp Giải Tửu Đan đưa cho Tửu Hoà Thượng đang hỏng mất.

“Thập văn?”

“Thần đan?”

“Tiểu huynh đệ, đây là loại thần đan gì?”

Tửu Hoà Thượng choáng váng!

Hắn nằm mơ đều không có nghĩ đến, trên đời này thế nhưng thật sự có thần đan!

“Tửu Hoà Thượng, ngươi nói một lần hai lần thì không sao, nhưng ta hy vọng từ bây giờ trở đi ngươi hãy kêu ta một tiếng đại huynh đệ, bằng không ta sẽ tức giận!”

??

Tiểu huynh đệ cùng đại huynh đệ có gì khác nhau sao?

Ta xưng hô ngươi là huynh đệ thì có quan hệ gì?

Tuy rằng vô cùng mộng bức, nhưng Tửu Hòa Thượng vẫn sửa miệng, nói: “Đại huynh đệ, đây là thần đan gì vậy?”

“Thần Cấp Giải Tửu Đan, chỉ cần ăn xong đan dược này, đừng nói uống một bình Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch một vạn niên đại, cho dù một hơi uống sạch một trăm bình, sau này đều sẽ không thay đổi sở thích yêu rượu như mạng, cũng sẽ không đần độn vô vị khi uống loại rượu khác!”

Nghe Diệp Phong giải thích xong, Tửu Hoà Thượng nhìn viên thần đan trong tay, sau đó lại cúi đầu rượu ngon đổ đầy đất, trong lòng dần dần hỏng mất hét lớn với Diệp Phong: “Tại sao ngươi đã có viên thần đan này mà không lấy ra từ sớm, ngươi đây là không phải đang soàn soạt rượu, mà là đang soàn soạt ta a!”

“Ta không phải chỉ là muốn bán Thiên Đạo Lệnh thôi sao?”

“Ngươi phá của! Ngươi ghê gớm! Nhưng ngươi đừng dùng này đó rượu ngon soàn soạt ta a!”

Xé kéo!

Nói xong, Tửu Hoà Thượng rưng rưng xé một miếng vải trên quần áo, bắt đầu dùng miếng vải này nhúng vào rượu ngon bị đổ trên mặt đất, sau đó vặn xoắn rồi rót vào bầu rượu của chính mình!

Chương 217: Diệp thiếu, đây không phải là loại rượu lần trước chúng ta dùng để ngâm chân sao?

“Không phải, chúng ta chính là tu sĩ, dùng linh lực bao phủ rượu ngon trên mặt đất rồi rót vào bầu rượu không phải được rồi sao?”

Thấy thấy cảnh này, Diệp Phong thực sự chấn động, nhưng vẫn là không nhịn được phàn nàn.

“Ta phải sử dụng cách này để luôn nhắc nhở ta rằng những loại rượu này khó kiếm được như thế nào!”

Nghe được lời này của Tửu Hoà Thượng, Diệp Phong trực tiếp lại lấy ra 30 bình Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch từ trong không gian hệ thống bỏ trên bàn.

“Uống đi!”

Bùm!

Nghe được lời này, nhìn 30 bình Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch mới tinh trên bàn, Tửu Hoà Thượng dùng một chân đá bay bầu rượu trên mặt đất, hùng hùng hổ hổ nói: “Mẹ nó, cái gì mà khó kiếm hay không!”

Trong lúc uống rượu nói chuyện phiếm, Diệp Phong thế mới biết Tửu Hoà Thượng trước mắt đã làm việc ở Thiên Đạo Thành gần trăm năm, mặc dù dùng điểm kiếm được mua một ít đồ vật chính mình cần ở Thiên Đạo, nhưng hắn thật sự đã làm đủ rồi.

Hơn nữa ngày thường nương công việc nhìn thấy rất nhiều thứ tốt ở Thiên Đạo Thành, loại cảm giác chỉ có thấy nhìn mà lại mua không nổi khiến hắn hỏng mất.

Kết quả hai năm trước, hắn vô tình được đến một khối Thiên Đạo Lệnh, lúc này mới nghĩ muốn bán đi, tuyệt đối không thể để chính mình chịu tội kia nữa!

“Diệp thiếu, loại rượu Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch vạn niên đại ở Thiên Đạo Thành đều xem như thứ cực phẩm, sao ngươi lại có nhiều như vậy?”

Tửu Hoà Thượng lúc này cũng tò mò nhìn Diệp Phong hỏi.

“Phá của bại ra tới a!”

Nghe Diệp Phong đúng lý hợp tình trả lời như vậy, Tửu Hoà Thượng đều muốn phát điên!

Mẹ nó còn phá của bại ra tới!

Ta là Tửu Hoà Thượng, không phải xuẩn hòa thượng, có thể tôn trọng chỉ số thông minh của ta một chút được không!

“Diệp thiếu, hoá ra ngươi ở đây a!”

“Ta vừa phát hiện ra một chuyện rất thú vị, chính là ở……”

Sau khi Phệ Huyết Đường Lang đẩy cửa phòng đi vào, ngửi được hương rượu quen thuộc, trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong hưng phấn nói: “Diệp thiếu, đây không phải là loại rượu lần trước chúng ta dùng để ngâm chân sao?”

Ngâm chân?

Lấy Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch vạn năm niên đại ngâm chân, ngươi có chắc là không mời hắn đến đây để cố ý trang bức?

Nghe được lời này của Phệ Huyết Đường Lang, Tửu Hoà Thượng tỏ vẻ ta vô cùng nghi ngờ các ngươi!

Một lát sau.

Bại gia tử!

Các ngươi mẹ nó đều là bại gia tử!

Các ngươi phá của như vậy sẽ không sợ có một ngày bị người khác đánh chết sao!

Nhìn thấy một người một yêu lấy Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch ngâm chân một, Tửu Hoà Thượng có cảm giác hành vi phá của phát rồ của Diệp Phong đã trở thành bóng ma tâm lý của hắn!

“Mẹ nó, ta nhất định là đã điên rồi!”

“Người ta đã để lại cho ta 30 bình Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch, nhưng ta hiện tại lại muốn giữ lại nước rửa chân của bọn họ!”

Trong phòng khách trống rỗng, nhìn Diệp Phong cùng Phệ Huyết Đường Lang lưu lại hai cái chậu rượu rửa chân, trong mắt Tửu Hoà Thượng tràn đầy kịch liệt giãy dụa!

“Chủ nhân, tên đầu trọc vừa rồi là ai?”

“Cũng là người ngươi chuẩn bị mang về tông môn sao?”

Sau khi rời khỏi đi tửu lầu, Phệ Huyết Đường Lang tò mò hỏi thăm.

“Một người qua đường có thể cho ta một số đồ vật mà thôi!”

“Nếu ta muốn mang hắn trở lại tông môn, sao có thể ngay cả tên của hắn cũng không biết, ngươi có thể hiểu hắn chính là một người qua đường Giáp!”

Nghe Phệ Huyết Đường Lang dò hỏi, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Người qua đường Giáp?

Như vậy cũng không hiểu được a!

Tuy rằng nó càng thêm mộng bức, nhưng vì chứng minh chính mình không phải một con đại yêu có nhan sắc ngốc nghếch, Phệ Huyết Đường Lang thức thời không hề tiếp tục đề tài này.

“Đúng rồi, ngươi vừa rồi mới nói phát hiện chuyện thú vị gì?”

Nghĩ đến những lời vừa rồi Phệ Huyết Đường Lang còn chưa nói xong, Diệp Phong cũng tràn đầy tò mò dò hỏi.

“Không có gì, chỉ là gặp một gia hoả kiêu ngạo, tên kia tự xưng là đệ nhất bại gia tử Tử Trúc Thành, nghe nói là nhi tử của thành chủ.”

“Nhưng thật ra tên kia rất được mọi người trong thành thích, chỉ là lão cha hắn một ngày đánh hắn vài lần.”

Nói đến đây, Phệ Huyết Đường Lang bỗng nhiên cười nói: “Chủ nhân, muốn mang gia hỏa này về tông môn không?”

“Không mang theo!”

“Nếu như gia hỏa này đã có tiềm chất phá của, vậy đưa tới tông môn còn có ý tứ gì nữa, như vậy sẽ khiến ta có cảm thấy không có thành tựu.”

Nghe được lý do mà Diệp Phong đưa ra, Phệ Huyết Đường Lang trong lúc nhất thời thế nhưng không còn lời gì để nói!

“Đi, mang ta đi nhìn đệ nhất bại gia Tử Trúc Thành phá của như thế nào!”

“Nếu còn có thể, ta sẽ làm hắn đi con đường chính đạo.”

???

Nghe thế, sắc mặt Phệ Huyết Đường Lang đột nhiên thay đổi, kinh hãi nói: “Người không bại gia ngươi dẫn lên con đường phá của, người thích phá của thì ngươi lại muốn cho nhân gia không hề phá của, không hổ là chủ nhân, thật mẹ nó sẽ biết chơi!”

“Chủ nhân, ngươi chuẩn bị làm hắn hoàn lương như thế nào?”

Trên đường, Phệ Huyết Đường Lang vô cùng tò mò dò hỏi.

“Dùng phương thức thô bạo trực tiếp nhất cho hắn biết cái gì mới là chân chính là phá của!”

Nghe Diệp Phong nói lời này, Phệ Huyết Đường Lang ngược lại

càng cảm thấy hưng phấn, lấy phá của đánh bại phá của, trừ bỏ chủ nhân, liền hỏi còn có ai!

Một lát sau.

“Vương thiếu hôm nay lại ra tới phá của, ngươi có muốn đến cửa hàng của ta xem!”

“Vương thiếu, nói đến phá của thì phải là ngươi, ngươi có muốn đến cửa hàng của ta xem!”

……

Nghe thấy nhiều chủ cửa hàng trên đường nhiệt tình tiếp đón một thanh niên ăn mặc giàu sang đẹp đẽ, Diệp Phong thất vọng lắc đầu, kẻ ngốc này thật sự chính là một tên coi tiền như rác sao?

“Ngươi là ai?”

Nhìn thấy thanh niên xa lạ ngăn cản đường mình đi, Vương Thần nhíu mày lên tiếng hỏi.

“Nghe nói ngươi là đệ nhất bại gia Tử Trúc Thành!”

“Vừa lúc, ta cũng là một bại gia tử, hôm nay tương ngộ đó là duyên, cho nên ta muốn cùng ngươi luận bàn một chút phá của chi đạo.”

Nghe Vương Thần hỏi chuyện, Diệp Phong cũng cười nói ra mục đích ngăn lại đối phương.

Chương 218: Chương 218: Hành vi phá của thô bạo trực tiếp nhất

Bên trong Thành Phủ Chủ.

“Lão gia, thiếu gia mang về hai gã thanh niên, nghe nói trong đó có một người cũng là bại gia tử, bọn họ hai cái đang chuẩn bị luận bàn một chút phá của chi đạo.”

Nói đến đây, cơ bắp trên mặt lão quản gia đều run rẩy lên, sống nhiều năm như vậy, hắn nghe nói đến luận bàn kiếm đạo, luận bàn đan đạo, luận bàn luyện khí chi đạo, nhưng mẹ nó vẫn là lần đầu tiên nghe nói có luận bàn phá của chi đạo!

“Luận bàn phá của chi đạo?”

Thành chủ Vương Hồng Dương nghe được lời này, tức giận đến mức cả người run rẩy lên!

Tên nhi tử phá của này thật là đúng chuẩn bị chọc tức hắn đến chết a!

“Được lắm!”

“Thật sự được lắm, bọn họ không phải muốn luận bàn phá của chi đạo sao, ta đây liền qua đó học thêm kiến thức!”

Nói xong, Vương Hồng Dương liền rời khỏi đại điện bên trong phủ, nhanh chóng hướng đi đến nơi ở của Vương Thần.

……

“Nói đi, ngươi muốn luận bàn như thế nào.”

Đi vào chỗ ở, Vương Thần cũng là mang lên vẻ mặt khiêu khích nhìn Diệp Phong hỏi.

“Rất đơn giản, xem ai phá của hơn!”

“Chỉ cần ngươi có thể vẫn luôn theo ta làm những việc tương đồng là được.”

Nghe được câu hỏi của Vương Thần, Diệp Phong cũng cười nói ra suy nghĩ của mình.

“Phá của chi đạo!”

“Đây cũng là lần đầu tiên ta nghe nói đến luận bàn phá của chi đạo, không ngại lưu ta lại nơi này học thêm kiến thức đi.”

Đúng lúc này, từ xa truyền đến giọng nói kìm nén tức giận của

Vương Hồng Dương.

“Phụ thân, sao ngươi lại tới đây?”

Nhìn thấy Vương Hồng Dương bước nhanh tới từ xa, trong mắt Vương Thần cũng lộ ra một chút kinh ngạc.

“Được rồi, ta rất bận, chúng ta tranh thủ bắt đầu thôi!”

“Từ giờ trở đi, ngươi từ trong nhẫn không gian lấy ra một thứ, ta cũng lấy ra một thứ tương đồng, sau đó ngươi chỉ cần làm tương tự theo ta là được.”

Nghe được lời này của Diệp Phong, Vương Thần cùng Vương Hồng Dương cũng hơi khó hiểu, nhưng Vương Thần cũng phản ứng lại nhanh chóng, tùy tay lấy ra một viên Ngũ Văn Thanh Tuyết Đan tam phẩm.

“Ngượng ngùng, ta ở đây không có ngũ văn.”

Diệp Phong mở bình đan dược, trực tiếp lấy ra một viên Cửu Văn Thanh Tuyết Đan tam phẩm, sau khi để hai người bọn họ nhìn kỹ một chút, hắn trực tiếp ném xuống đất dẫm thành đan bùn.

???

Ngươi làm gì vậy?

Mẹ nó ngươi đang làm gì vậy, đó chính là Cửu Văn Thanh Tuyết Đan a!

Còn chưa kịp phản ứng lại nỗi khiếp sợ khi Diệp Phong lấy ra Cửu Văn Thanh Tuyết Đan, Vương Hồng Dương cùng Vương Thần phụ tử hai người liền nhìn thấy Diệp Phong trực tiếp đem viên đan dược kia dẫm thành đan bùn.

Phá của!

Mẹ nó, đây mới thực sự là bại gia!

Ánh mắt không phục lóe lên trong mắt Vương Thần khi vừa phản ứng lại, hắn cũng trực tiếp ném viên Thanh Tuyết Đan tam phẩm

trong tay xuống đất dẫm thành đan bùn.

“Thứ tiếp theo!”

“Quên đi, e rằng ngươi cũng không lấy ra được thứ gì giá trị.

Nói xong, Diệp Phong liền trực tiếp lấy ra một ngàn viên Thần Cấp Giải Tửu Đan ném xuống mặt đất.

Một văn!

Hai văn!

Ngũ văn!

……

Thập văn!!!

Sau khi Vương Hồng Dương cùng Vương Thần nhìn thấy một đống đan dược thập đạo văn màu đỏ nằm trên mặt đất, bọn họ chỉ cảm thấy đầu óc nổ tung, trong mắt hiện lên vẻ khó tin.

Thần đan!

Thế nhưng là thần đan!

Hơn nữa vẫn là nhiều thần đan như vậy!

“Từ từ!”

“Ngươi muốn làm gì?”

“Ngươi có phải hay không điên rồi!”

Đúng lúc này, khi Vương Hồng Dương cùng Vương Thần nhìn thấy hai chân Diệp Phong hơi hơi khuỵu xuống, làm ra động tác chuẩn bị nhảy lấy đà, hai người bọn họ dường như đã cùng nhau nghĩ đến một điều gì đó cực kỳ kinh hãi, đồng thời hoảng sợ hét lên!

Bùm!

Khi Diệp Phong nhảy lấy đà rơi xuống, hai chân vững vàng dẫm

nát mười viên thần cấp đan dược thành đan bùn!

Tê!

Phệ Huyết Đường Lang ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi hít sâu một hơi!

Mẹ nó, đây thật đúng là phương thức phá của trực tiếp thô bạo nhất a!

Đừng nói Vương Hồng Dương cùng Vương Thần phụ tử hai người, cho dù là hắn đã trải qua vô số lần lễ rửa tội phá của, nhưng thấy một màn như vậy vẫn cảm giác được cõi lòng tan nát!

“Không cần dẫm!”

“Ta thừa nhận ngươi là bại gia tử mạnh nhất, ngươi không cần dẫm, đây đều là thần cấp đan dược trong truyền thuyết a!”

Nhìn thấy Diệp Phong lại chuẩn bị bắt đầu nhảy lên ngàn viên thần đan, Vương Thần hỏng mất hô to, không ngoa khi nói rằng giá trị của một viên thần đan này đều gấp mấy trăm lần Thành Phủ Chủ của bọn họ trở lên!

“Tới a, cùng nhau dẫm lên chơi a!”

Nhìn Vương Hồng Dương cùng Vương Thần phụ tử gần như sụp đổ, Diệp Phong trực tiếp đưa ra một kích cuối cùng!

“Soái Bức Huyết, ngươi mau xem hai phụ tử bọn họ chơi nhiều vui vẻ a!”

Diệp Phong lùi sang một bên nhìn phụ tử hai người điên cuồng dẫm trên Thần Cấp Giải Tửu Đan, sau đó hắn trực mang theo Soái Bức Huyết đi ra bên ngoài Thành Chủ Phủ.

Dưới ánh nắng mặt trời chói chang, nhớ tới thần đan, đó là lý do khiến chúng ta mất đi phá của chi tâm!

Diệp Phong cảm thấy mọi chuyện hôm nay nhất định sẽ trở thành hồi ức khó quên đối với Vương Hồng Dương cùng Vương Thần.

“Hâm mộ a!”

“Sau này chờ ta có thể luyện chế ra thần đan, ta cũng muốn chơi như vậy một lần!”

Nghĩ vậy, Phệ Huyết Đường Lang đột nhiên lắc đầu lẩm bẩm: “Nhỏ, suy nghĩ của ta lại nhỏ, nếu là chủ nhân biết ý tưởng vừa rồi của ta, tuyệt đối sẽ khinh thường ta, làm sao có thể chơi một mình đâu, cần thiết phải mang theo toàn bộ mọi người trong tông môn cùng nhau chơi mới được!”

Sau khi Diệp Phong cùng Phệ Huyết Đường Lang rời đi, Vương Hồng Dương cùng Vương Thần lúc này mới ngừng lại.

Nhìn toàn bộ thần đan đều bị dẫm thành bùn đan, Vương Hồng Dương đột nhiên nhìn về phía Vương Thần bên cạnh hối lỗi: “Tiểu Thần, trước kia là phụ thân trách oan ngươi, so với tên phá của phát rồ kia, ngươi xem như đã cần kiệm quản gia!”

“Phụ thân, chúng ta vẫn là nên thu thập đống thần cấp bùn đan này trước đã, dù sao đống thần cấp bùn đan này cũng có giá trị liên thành, cũng coi như là hắn đưa cho chúng ta một hồi cơ duyên.”

Chương 219: Chương 219: Ngô chủ, không thể chơi ta như vậy a

“Về sau ta không bao giờ phá của, bởi vì ta căn bản không xứng!”

Nghe được lời này, nhìn Vương Thần khom lưng yên lặng thu thập thần cấp bùn đan, Vương Hồng Dương cũng cảm nhận được vui mừng sâu sắc, hắn có thể cảm giác được, nhi tử của mình thật sự thay đổi, hơn nữa vẫn là hướng tới phương diện tốt.

……

“Đinh! Chúc mừng ký chủ dùng phương thức phá của làm Vương Thần bỏ bại hoàn lương, khen thưởng 50 vạn điểm phá của, khen thưởng Tinh Thần Diệt Hồn Cung *1!”

Tinh Thần Diệt Hồn Cung: Ẩn chứa một đạo tinh thần ám hắc xà khí linh, cắn nuốt sao trời chi lực thêm vào ở trên mũi tên, nếu như để Diệt Hồn Tiễn Ý tu sĩ sử dụng, có thể hoàn mỹ bộc phát ra toàn bộ lực lượng của Tinh Thần Diệt Hồn Cung!

Hả?

Diệp Phong cũng sững sờ khi nghe thấy âm thanh nhắc nhở đột ngột vang lên từ hệ thống ngay sau khi rời khỏi Thành Chủ Phủ.

Trợ giúp người khác bỏ bại hoàn lương thế nhưng còn có thể đạt được khen thưởng?

“Chủ nhân, đây là cái gì?”

Nhìn thấy Diệp Phong đột nhiên đưa cho chính mình một phen trường cung toàn thân màu đen, Phệ Huyết Đường Lang cũng sửng sốt.

“Tinh Thần Diệt Hồn Cung, một đạo rất mạnh ẩn chứa khí linh, hơn nữa vô cùng thích hợp cho Bạch lão tu luyện Diệt Hồn Tiễn Ý, ngươi đi giao cho hắn.”

Nói xong, Diệp Phong tiếp tục đi về phía trước.

Đã hiểu!

Bạch lão trải qua quá ít kinh nghiệm, chủ nhân cũng lười chỉ đạo, đây là muốn để ta chỉ đạo Bạch lão một phen a.

Hơn nữa, đây cũng có thể là một loại khảo nghiệm đối với ta.

Nghĩ vậy, Phệ Huyết Đường Lang lập tức đuổi theo Diệp Phong, đồng thời trong lòng cũng bắt đầu suy nghĩ làm sao để Bạch lão sử dụng hợp lý Tinh Thần Diệt Hồn Cung này!

Bên kia!

“Quên đi!”

“Những cây cung linh khí này quá rác rưởi, căn bản không thích hợp ta.”

“Ta còn nên chờ sau khi trở lại tông môn sẽ nhờ Sở trưởng lão làm riêng cho ta một cây cung Linh Khí.”

Nghe Bạch Thiên Hồng nói xong, Trương Đông Phong cùng Triệu Đình ở bên cạnh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Bạch lão, trình độ luyện khí của Sở trưởng lão ngươi nói đến như thế nào, nếu không được, chờ đến hoàng thành, hãy để đỉnh cấp Luyện Khí Sư của Xích Dương Vương Quốc chúng ta chế tạo cho ngươi một cây cung Linh Khí.”

Triệu Đình lúc này đảo mắt, bỗng nhiên nhìn về phía Bạch Thiên Hồng cười nói ra đề nghị.

“Đỉnh cấp Luyện Khí Sư của vương quốc các ngươi cũng có thể chế tạo ra khí linh Linh Khí cấp thấp?”

“Nếu thật sự đúng là như vậy, ta cũng muốn có một cây cung Linh Khí thuộc về mình sớm một chút.”

Nghe lời đề nghị của Triệu Đình, Bạch Thiên Hồng cũng có chút ý động, chủ yếu là sau khi hắn đã nghĩ thông suốt, thật đúng là muốn cảm thụ một chút cảm giác bắn trộm tên, bằng thực lực Độ Kiếp Cảnh tam trọng cùng với cực hạn Diệt Hồn Tiễn Ý của hắn, chỉ cần làm quen một chút, hắn có thể trở thành một người đủ tư cách với danh xưng cường giả Tiễn Đạo!

Nhưng mà, Trương Đông Phong cùng Triệu Đình nghe được lời này lại choáng váng!

Có được khí linh Linh Khí, đó là thứ mà Luyện Khí Sư ở hạ giới có thể chế tạo ra được sao?

“Vài vị, chúng ta có thể tiếp tục lên đường!”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong đột nhiên từ xa truyền đến.

Một lúc sau, trong phòng ở Phi Hành Linh Khí.

Tinh Thần Diệt Hồn Cung!

Ẩn chứa một đạo khí linh?

Sau khi Trương Đông Phong cùng Triệu Đình nhìn Phệ Huyết Đường Lang lấy ra một cây trường cung toàn thân màu đen, hai người họ lập tức chết lặng.

Vừa mới trong lòng bọn họ còn sinh ra nghi hoặc, không tin được ở hạ giới thực sự có Luyện Khí Sư có thể chế tạo ra khí linh ẩn chứa linh khí, kết quả nhân gia vừa trở tay liền lấy ra một cái?

“Bạch lão, ngươi lấy máu nhận chủ trước đi, cũng không biết khí linh này có thể dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân hay không!”

“Dù sao Cửu Long Phần Thiên Đỉnh chín đạo long hồn khí linh lúc trước Diệp thiếu cho ta là không có dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân, nhưng Thất Bính Đao Cụ của tiểu tử Lãnh Vô Phong lại có thể dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân, ngoạn ý này nói không chừng!”

Phệ Huyết Đường Lang lúc này ngưng trọng lên tiếng nói.

Ba cái?

Trong tông môn nho nhỏ của các ngươi thế nhưng có ba cái Linh Khí ẩn chứa khí linh?

Thậm chí còn có một cái dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân?

Như vậy mà các ngươi đều không có việc gì?

Trương Đông Phong cùng Triệu Đình ở bên cạnh nghe Phệ Huyết Đường Lang nói lời này chỉ cảm thấy da đầu tê dại, trình độ khủng bố của tông môn nho nhỏ này đã vượt qua sức tưởng tượng của bọn họ!

“Cứ việc lấy máu nhận chủ, còn lại mọi việc cứ giao cho ta.”

Nếu thật sự dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân, Diệp Phong vừa lúc đang muốn thử xem Huỷ Diệt Thần Mâu có thể trực tiếp huỷ diệt Thiên Đạo kiếp vân hay không!

Hô!

Tâm tình kích động, hai tay run rẩy, Bạch Thiên Hồng thở ra một hơi, trực tiếp cắt ngón tay rơi một giọt máu xuống trên Tinh Thần Diệt Hồn Cung.

Oanh!

Theo một cổ Thiên Đạo uy áp ầm ầm buông xuống, một con Cực Mãng toàn thân màu đen dài hàng trăm trượng được bao phủ bởi vô số kim sắc quang phá tan nóc nhà phòng ở Phi Hành Linh Khí, ở trên không trung nhanh chóng ngưng tụ Thiên Đạo kiếp vân phát ra một tiếng phẫn nộ gào rống!

“Đây là khí linh gì!”

“Quá mẹ nó dọa người!”

“Còn có hơi thở lôi kiếp làm người hít thở không thông này, ta rốt cuộc đang trải qua chuyện quái gì thế này!”

Nhìn con Cự Mãng màu đen dài trăm trượng trên không trung, Trương Đông Phong cùng Triệu Đình thật sự bị dọa nước tiểu, lại lần nữa nhìn về phía hai người một yêu bên cạnh, lại hoảng sợ phát hiện bọn họ không những không có sợ hãi, mà ngược lại trên mặt đều lộ ra vẻ phấn khích vô hạn.

“Ha ha ha!”

“Lần này ta rốt cuộc có thể ra tới, ngô chủ, thuộc hạ nhớ ngươi muốn chết!”

“Huỷ Diệt Thần Mâu!”

Theo một đạo vết nứt xuất hiện ở trên không, khi một đại hán đầu trọc cường hãn bước một chân ra khỏi không gian, Diệp Phong lúc này cũng vận dụng Huỷ Diệt Thần Mâu.

Hủy diệt chi lực loét lên!

Chương 220: Chương 220: Phệ Huyết Đường Lang đề nghị phá của

Mà Thiên Đạo kiếp vân đang dần ngưng tụ trên không trung lúc này cũng lập tức biến mất vô tung vô ảnh, giống như chưa từng xuất hiện.

“Nhiều lần như vậy rồi, thật vất vả đánh trúng ta, kết quả vừa bước một chân ra đi liền phải rụt trở về, ngô chủ, không thể chơi ta như vậy a, chẳng sợ cho cả người ta đi ra ngoài hô hấp một ngụm không khí mới mẻ ở dị giới cũng đúng!”

Mang theo vô tận không cam lòng cùng ủy khuất, đại hán đầu trọc vẫn là yên lặng rút chân phải đã bước ta trở lại.

Trong giới nào đó!

"A?"

"Đầu trọc, không phải ngươi nói ngươi đi bảo vệ chủ ta sao?"

Một tiểu nữ hài đang ăn kẹo que nhìn thấy gã đại hán đầu trọc đang vẻ mặt tràn ngập nước mắt thì rất là nghi ngờ hỏi thăm.

"Ta cũng muốn đi bảo vệ chủ ta!"

"Nhưng nguy cơ lần này chủ ta tự mình giải quyết!"

"Lần trước bước chân trái ra, lần này bước chân phải ra, tại sao cái tên điên đó luôn có thể đi ra để giúp chủ ta, đến lượt ta thì chỉ có thể để lộ cái chân ra!"

Nghe gã đại hán đầu trọc khóc lóc kể lể, tiểu nữ hài cúi đầu nhìn hai cái chân to của gã đại hán đầu trọc một chút, bỗng nhiên nói: "Nếu không lần sau ngươi mang giày thử một chút?"

Ọe!

Khi tiểu nữ hài nhìn thấy gã đại hán đầu trọc nghe đề nghị của

mình thì bỗng ngồi xuống đất ngửi chân to của mình, chuyện này khiến cho nàng mắc ói, bây giờ nàng cảm thấy kẹo que trong miệng cũng không còn ngon nữa.

"Không thối!"

"Chẳng lẽ nguyên nhân là tại vì ta không mang giày thật?"

Gã đại hán đầu trọc sờ cái đầu bóng loáng của mình, âm thầm quyết định, nếu lần sau mình bị chọn trúng thì mang giày thử!

...

"Chủ nhân, vừa nãy ta nhìn thấy một cái vết nứt không gian, bỗng nhiên có một cái chân to không có mang giày từ bên trong đó vươn ra, có phải là cường giả đi theo bảo vệ bên cạnh ngươi hay không?"

Theo Thiên Đạo kiếp vân biến mất, Phệ Huyết Đường Lang cũng nhìn về phía Diệp Phong, hiếu kì hỏi thăm.

"Quen lắm!"

"Cái chân to không có mang giày đó mang tới cho ta một cảm giác như đã từng quen biết, hẳn là một trong số những người bảo vệ ta."

"Mặc kệ, ta đi ngủ trước, ngươi giúp Bạch lão làm quen với Tinh Thần Diệt Hồn Cung, đúng, đến buổi tối thì cái cung này mới có thể phát huy ra lực lượng chân chính của nó!"

Nói xong, Diệp Phong đi tới một góc nằm xuống nghỉ ngơi.

Quả nhiên!

Chủ nhân đang khảo nghiệm ta, nếu không thì cũng sẽ không lặp đi lặp lại nhiều lần nhắc nhở ta phải chỉ điểm Bạch lão!

Nghe Diệp Phong nói như thế, Phệ Huyết Đường Lang càng tin chắc phỏng đoán trước đó của mình.

"Quá ngưu bức!"

"Không ngờ được là trong lúc sinh thời Bạch Thiên Hồng ta còn có thể có được Linh khí mạnh mẽ như thế!"

"Chẳng trách lần này Diệp Phong lại dẫn ta theo, sợ là hắn đã chuẩn bị sẵn cho ta hết rồi!"

"Đánh lén vô sỉ thì đã sao!"

"Chẳng lẽ quang minh lỗi lạc còn có làm cơm ăn?"

Ngay lúc Bạch Thiên Hồng nghĩ ngợi lung tung thì Phệ Huyết Đường Lang bỗng nhiên đi tới, vẻ mặt nghiêm túc hỏi: "Bạch lão, đối với cái Tinh Thần Diệt Hồn Cung này, ngươi định sẽ sử dụng nó như thế nào?"

"Sử dụng như thế nào?"

"Bây giờ nó chính là mạng của ta, trừ phi đã gặp được đối thủ xứng tầm được ta công nhận, nếu không thì không ai có thể khiến cho ta vận dụng nó được!"

Mặc dù không biết tại sao Phệ Huyết Đường Lang lại hỏi vấn đề này nhưng Bạch Thiên Hồng vẫn đưa ra câu trả lời của mình.

"Vậy khi không sử dụng thì sao?"

Phệ Huyết Đường Lang nghe xong thì tiếp tục gặn hỏi ừ.

"Đương nhiên là cúng bái!"

"Mỗi ngày phải lau mấy chục lần mới được!"

Bạch Thiên Hồng tràn đầy ôn nhu nhìn Tinh Thần Diệt Hồn Cung trong tay, cười đáp.

Nghe đến đây, Phệ Huyết Đường Lang tỏ vẻ thất vọng nói: "Ngươi làm như vậy xứng đáng với chủ nhân không?"

"Chủ nhân là ai, hắn là bại gia tử mạnh nhất!"

"Không nói trước đó ta cầm Cửu Long Phần Thiên Đỉnh đi nện người, chỉ nói Lãnh Vô Phong đi theo chủ nhân ra ngoài một

chuyến, khi trở lại tông môn thì muốn dùng bảy chuôi đao đó đốn củi, còn ngươi, ngươi lại muốn cúng bái cây cung nát này?"

"Ngươi có quá ít cơ hội để đi theo bên cạnh chủ nhân, về phương diện phá ừ của thì ngươi cần phải học hỏi nhiều, sau này ta sẽ nhắc nhở ngươi nhiều hơn."

? ? ?

Nghe Phệ Huyết Đường Lang nói như vậy, toàn thân Bạch Thiên Hồng tê dại!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là Phệ Huyết Đường Lang giống như Lãnh Vô Phong, đã đạt đến trình độ phá của đến phát rồ.

Mặc dù chấn kinh nhưng hắn cũng hiểu được một chuyện, Phệ Huyết Đường Lang nhắc nhở đúng!

"Soái Bức Huyết, vậy ngươi cảm thấy ta nên sử dụng cái Tinh Thần Diệt Hồn Cung này như thế nào?"

Lúc này, Bạch Thiên Hồng dùng tư thái thỉnh giáo hỏi Phệ Huyết Đường Lang.

"Ta đã nghĩ ra cách cho ngươi."

"Bây giờ ngươi là song kiếm tiễn tu sĩ, nói không chừng sau này chủ nhân cũng sẽ đưa cho người một thanh đại bảo kiếm ẩn chứa linh khí mạnh mẽ, cho nên ta đã nghĩ ra một cách giúp cho ngươi có thể một lần vất vả nhàn nhã cả đời!"

"Chờ sau này khi ngươi trở lại tông môn, trường kiếm thì cắm vào vách tường chỉ để lại chuôi kiếm, sau đó treo Tinh Thần Diệt Hồn Cung lên trên chuôi kiếm, khi không dùng thì có thể làm như vậy để phơi đồ lót!"

Nói ra ý nghĩ của mình, Phệ Huyết Đường Lang không khỏi tỏ vẻ đắc ý.

Trừng!

Nhưng mà sau khi Bạch Thiên Hồng nghe xong thì trợn tròn hai

mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khó tin.

"Soái Bức Huyết, dùng Tinh Thần Diệt Hồn Cung phơi quần lót, làm như vậy có phải là có chút không tôn trọng nó hay không!"

"Hơn nữa, thân là tu sĩ, loại quần áo đó cũng không cần giặt, cho dù có giặt thì cũng có thể vận dụng linh lực để cho nó khô trong nháy mắt!"

Điên rồi!

Bạch Thiên Hồng muốn điên rồi, dùng Tinh Thần Diệt Hồn Cung mạnh mẽ như thế để phơi khô quần lót, nếu như bị những cường giả tiễn đạo khác nhìn thấy thì bọn họ còn không bị tức chết mới là lạ!

"Vậy ngươi tiếp tục cúng bái đi!"

"Ngươi phải hiểu được một chuyện, giống như Cửu Long Phần Thiên Đỉnh của ta, công dụng chủ yếu là nện người, luyện đan chỉ là kiêm chức!"

Chương 221: Chương 221: Phệ Huyết Đường Lang đề nghị phá của (2)

"Đừng nói ta không có nhắc nhở ngươi, nếu như người không cố gắng phá của thì sau này khi phi thăng lên thượng giới, không chắc chủ nhân sẽ đổi cho ngươi loại vũ khí tốt hơn đâu!"

Nói xong, Phệ Huyết Đường Lang trực tiếp đi qua một bên, những gì nên nói thì hắn đều nói hết rồi, còn có thể ngộ ra hay không thì phải xem chính bản thân Bạch Thiên Hồng.

Mấy phút sau.

Trương Đông Phong và Triệu Đình lại đi tới đứng ở cổng, mặc cho gió thổi vào trong mặt của bọn họ.

"Trường cung có khí linh!"

"Thậm chí khí linh này còn dẫn Thiên Đạo kiếp vân ra!"

"Nhưng mà một trường cung kinh khủng như vậy lại bị Bạch lão đó đem đi phơi khô quần lót, Trương Quốc Sư, ngươi còn chịu nổi sao?"

Lúc này, Triệu Đình cười khổ quay qua nhìn Trương Đông Phong bên cạnh mình, hỏi.

"Phá của đến mức này, ta hoàn toàn phục!"

"Ta đỡ được hay không không quan trọng, bây giờ ta đang lo lắng cho hoàng thành, không biết khi Tử Tiễn Chiến Thần nhìn thấy cảnh này thì có thể đứng vững hay không!"

Nói đến đây, Trương Đông Phong bỗng nhìn về phía Diệp Phong đang ngủ say trong một góc, trong mắt lóe lên vẻ hoảng sợ, thầm nghĩ trong lòng: "Có thể những người khác không có chú ý tới nhưng ta lại thấy được, chỉ liếc có một cái thì diệt Thiên Đạo kiếp vân, rốt cuộc ngươi là đại khủng bố phương nào!"

Sáng sớm ngày thứ hai!

Quá biết ngủ!

Nhìn thấy Diệp Phong vặn eo bẻ cổ, rốt cục cũng tỉnh ngủ, cho dù là Trương Đông Phong, Triệu Đình hay là Bạch Thiên Hồng và Phệ Huyết Đường Lang đều phục sát đất khả năng ngủ của Diệp Phong!

"Ngọa tào!"

"Đó là đồ chơi gì, móc phơi đồ lót kiểu dị giới?"

Khi Diệp Phong nhìn thấy Tinh Thần Diệt Hồn Cung đang cắm trên vách tường và quần lót ướt được treo trên nó thì hắn cũng sợ ngây người!

"Bạch lão, ngươi cũng giỏi!"

"Ta không ngờ được là Tinh Thần Diệt Hồn Cung còn có tác dụng như thế này, ngươi tìm ra phương pháp sử dụng Tinh Thần Diệt

Hồn Cung chính xác, ngươi yên tâm, đến thượng giới thì ta sẽ chuẩn bị cho một cái khác tốt hơn!"

Sau khi hết khiếp sợ, Diệp Phong cực kỳ tán thành thao tác này của Bạch Thiên Hồng.

"Diệp thiếu, ngươi xem thao tác này của ta như thế nào?"

Thấy Diệp Phong tán thành hành vi phá của này như thế, rốt cục Trương Đông Phong nhịn không được, phóng ra một tia linh lực bảo vệ cổ, sau đó lấy trường công mà mình thích nhất làm trâm búi tóc!

"Trương Quốc Sư, ngươi đang làm gì?"

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Phong cũng ngạc nhiên hỏi thăm.

"Già, làm như vậy có thể giảm bớt đau nhức ở cổ một chút."

Trương Đông Phong cực kỳ không biết xấu hổ nói bậy.

Nghe Trương Đông Phong giải thích, Diệp Phong hai mắt tỏa sáng, cười to nói: "Không ngờ được là Trương Quốc Sư cũng là người trong đồng đạo, mau tới, ta có rượu, mau kể ra câu chuyện của ngươi!"

Rượu!

Nghe nói tới rượu, Trương Đông Phong cũng mắt nhóe lửa, hắn cũng là một người thích uống rượu, quan trọng nhất chính là rượu mà cái tên phá của không có nhân tính Diệp Phong này lấy ra sẽ là rượu bình thường sao?

"Thái tử điện hạ, ta không muốn tiếp tục suy nghĩ với ngươi nữa."

Thấy Triệu Đình đang đứng chết trân tại chỗ, Trương Đông Phong trực tiếp gia nhập vào đại bộ đội phá của, thậm chí trước khi đi còn đá bay trường cung mà bình thường hắn rất giữ gìn ở trên cổ đi!

"Ăn, Tam Diệp Vô Hoa Quả bao no!"

"Uống, Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch bao no!"

Nhìn ba người một yêu ăn uống thả cửa ở đối diện, Triệu Đình sắp khóc, hắn là Đại Thái tử Xích Dương Vương Quốc, sao bây giờ hắn cảm thấy mình ngay cả một tên ăn mày cũng không bằng!

Làm sao bây giờ?

Ta cũng rất muốn gia nhập vào bọn họ!

Nhưng ta không biết cách phá của, phải làm sao mới tính là phá của!

Gấp!

Lúc này Triệu Đình gấp thật, hắn biết Trương Đông Phong là một người mê rượu, nhìn gương mặt hưởng thụ khi uống xông một ly đó của đối phương, không cần nghĩ cũng biết được rượu đó tuyệt đối là rượu ngon tuyệt thế mà cả một đời này bọn họ cũng không thể uống được, không có nguyên nhân gì khác, chỉ vì đó là thứ mà Diệp Phong lấy ra!

"Ta là một kiếm khách, thứ trân quý nhất trên người ta chính là bội kiếm làm bạn với ta nhiều năm, nhưng mà bội kiếm này ta phải làm sao mới có thể xem như là phá của đây?"

Lúc này, Triệu Đình cố gắng cho mình bình tĩnh trở lại, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới có một ngày mình sẽ rối rắm vì không biết phải làm như thế nào mới có thể phá của!

Đan dược, vô dụng!

Linh thảo, vô dụng!

Linh quáng, vô dụng!

Thịt của yêu thú thất phẩm?

Khi Triệu Đình nhìn thấy thịt yêu thú trong không gian giới chỉ của mình, sau đó lại đưa mắt nhìn về phía bội kiếm của mình.

Xì xì thử!

Tiếng vang xèo xèo do mỡ của thịt bị nướng vang lên, mùi thịt nướng thơm ngát cũng theo đó mà tỏa ra khắp căn phòng trong phi hành Linh khí, mặc dù không lâu sau thì nó đã tản ra mất từ nóc phòng đã bị vỡ một lỗ nhưng vẫn bị ba người một yêu đang uống rượu ngửi thấy.

"Diệp thiếu, có rượu sao có thể không có thịt chứ!"

Khi Triệu Đình xoay người lại, lúc này ba người một yêu mới nhìn thấy Triệu Đình phóng thích Hỏa linh lực làm nóng thân trường kiếm, thông qua làm nóng thân kiếm nướng chín thịt yêu thú đã được cắt thành miếng mỏng.

"Thiên tài!"

"Thái tử điện hạ, ngươi chính là thiên tài của giới phá của!"

"Vừa khéo ta hơi thèm thịt, mau tới, chúng ta ăn thịt uống rượu, nói ra chuyện xưa của các ngươi!"

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Phong kinh hãi, hắn không ngờ được là hai người Trương Quốc Sư với Triệu Đình lại có thiên phú phá của mạnh mẽ như thế.

"Đây là lực lượng của phá của sao?"

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, đầu Trương Đông Phong ầm vang, bởi vì hắn nhận thức được một chuyện cực kỳ khủng bố!

Diệp Phong không có yêu cầu bọn họ làm cái gì, nhưng bọn họ lại không tự chủ được chủ động phá của, thậm chí không tiếc làm bẩn Linh khí mà mình quý trọng, loại thay đổi một cách vô tri vô giác này khiến cho trong lòng của hắn sợ hãi!

"Quá thoải mái!"

Nhìn rượu ngon và Tam Diệp Vô Hoa Quả trước mắt, Trương Đông Phong chỉ hận mình không thể phá của mãnh liệt hơn một chút nữa!

Chương 222: Mẹ nó, tu luyện phá của mới

là phương pháp xịn nhất

"Dẹp mẹ nó trường cung, xem cung cắt thịt của lão phu!"

Trương Đông Phong cảm thấy mình không thể để cho Triệu Đình vượt qua được, đầu tiên là nhặt trường cung đã bị hắn đá bay lúc trước về, sau đó cầm một miếng thịt Đại yêu to bằng đầu nắm tay ném ra, sau đó cũng ném trường cung trong tay ra ngoài.

Khi thịt Đại yêu còn đang lên cao thì dây cung sắc bén hóa thành lưỡi dao trực tiếp cắt đứt một miếng thịt, khi thịt Đại yêu rơi xuống, trường cung bay ngược lại lại cắt đứt một miếng thịt.

Khả năng điều khiển chuẩn xác như thế khiến cho mọi người nhìn đến ngây người!

"Mẹ nó, trường cung còn có thể chơi như vậy?"

Nhìn thấy cảnh này, Bạch Thiên Hồng lại nhìn Tinh Thần Diệt Hồn Cung đang được dùng để phơi quần lót của mình, cảm thấy thao tác của mình quá thấp!

"Trương Quốc Sư, chúng ta đều là người một nhà, có cần phải cạnh tranh như thế hay không!"

Bên cạnh, Triệu Đình nhìn thấy cảnh này thì muốn điên rồi, bây giờ hắn mới phát hiện, Trương Quốc Sư lại có thiên phú trong phương diện phá của như thế, vì phá của mà hắn không xem Linh khí cửu phẩm trường cung đó ra gì, nếu như Tử Tiễn Chiến Thần nhìn thấy thì sợ là sẽ không nhịn được mà đánh cho hắn chết tươi!

Hai người này quá có tiềm lực phá của, nhưng đáng tiếc là không thể đưa bọn họ vào trong tông môn, bây giờ tông môn đã quá tải.

Về phần thu vào Bại Gia Môn, chỉ có thể trách bọn họ sinh ra là con trai, đáng tiếc!

"Trương Quốc Sư, mảnh vỡ tiến giai Tiễn Tâm này tặng cho ngươi."

Mặc dù không thể đưa về tông môn nhưng đối với tiềm chất phá của mà Trương Đông Phong biểu hiện ra, thân là thần hào phá của, Diệp Phong phải tỏ vẻ một chút, công nhận năng lực phá của của đối phương!

"Thái tử điện hạ, mặc dù Kiếm Ý của ngươi còn chưa có tu luyện tới cực hạn nhưng mảnh vỡ Kiếm Tâm tiến giai này cũng tặng cho ngươi, chờ chừng nào ngươi lĩnh ngộ kiếm ý đến cực hạn thì có thể thông qua mảnh vỡ Kiếm Tâm tiến giai này trực tiếp đột phá đến Kiếm Tâm Chi Cảnh!"

Ngay sau đó, Diệp Phong cũng đưa cho Triệu Đình một mảnh vỡ Kiếm Tâm tiến giai!

Nhìn mảnh vỡ Kiếm Tâm (Tiễn Tâm) tiến giai trong tay, Trương Đông Phong và Triệu Đình kích động sắp khóc!

Mẹ nó, còn tu luyện gì nữa!

Phá của mới là phương pháp tốt nhất, bây giờ bọn họ đố kị với đám người trong tông môn đó gần chết, bao gồm cả con chó đó!

Nhưng đến bây giờ Diệp Phong cũng không nói gì, bọn họ cũng hiểu chắc chắn mình không thể đi theo bên cạnh Diệp Phong, sợ lại chuyện này sẽ trở thành chuyện mà bọn họ cảm thấy tiếc nuối nhất trong đời này.

"Trương Quốc Sư, bây giờ ngươi không hấp thu mảnh vỡ Tiễn Tâm tiến giai đó sao?"

Ăn uống no đủ, Triệu Đình hơi nghi hoặc một chút, quay qua nhìn Trương Đông Phong, hỏi.

"Không!"

"Ta muốn đợi đến khi trở về mới hấp thu!"

"Ta muốn đột phá đến Tiễn Tâm Chi Cảnh ngay trước mặt Tử Tiễn Chiến Thần, đến lúc đó hắn hỏi ta mảnh vỡ Tiễn Tâm tiến giai này ở đâu ra, ta sẽ kiêu ngạo nói cho hắn biết đây là ta phá của mới có được!"

Ngọa tào!

Nghe Trương Đông Phong nói như vậy, Triệu Đình cũng không nhịn được nói tục!

Bây giờ Tử Tiễn Chiến Thần bị trọng thương, đến lúc đó tình huống của Bạch lão đã đủ kích thích hắn rồi, ngươi còn muốn bồi thêm một đao nữa?

Một bên khác!

Bạch Thiên Hồng và Phệ Huyết Đường Lang đi ra một góc, nhỏ giọng bàn tán với nhau.

"Soái Bức Huyết, chúng ta bại hoàn toàn!"

"Hai tên gia hỏa đó rất có tài năng trong phương diện này!"

Bạch Thiên Hồng nhìn Phệ Huyết Đường Lang, cười khổ không thôi, hắn cảm thấy mình là một phế vật, thậm chí ngay cả phá của mà cũng không biết, đúng là làm cho Diệp Phong mất hết mặt mũi!

"Không!"

"Nhìn như bại hoàn toàn nhưng chúng ta lại học được không ít thứ, sau này chúng ta cần phải cố hết sức tăng khả năng phá của của mình lên."

Nghe Bạch Thiên Hồng nói như vậy, Phệ Huyết Đường Lang phản bác.

Rãnh!

Tại sao ta có cảm giác như những lời ngươi nói rất thâm sâu, bây giờ ta đã phế đến trình độ này sao?

Nghe Phệ Huyết Đường Lang nói như vậy, Bạch Thiên Hồng kinh hãi!

Bên cạnh, Diệp Phong cũng không có thời gian để ý tới tình huống của mọi người lúc này, bây giờ hắn đang tập trung kiểm tra sản phẩm phá của hôm nay.

Sản phẩm phá của hôm nay: Không Gian Truyền Tống Môn *10000

Không Gian Truyền Tống Môn: Sản phẩm đặc thù ẩn chứa không gian pháp tắc bên trong Thiên Đạo Chiến Trường, sản phẩm chỉ sử dụng một lần, nhỏ máu kích hoạt, có thể đi đến bất kỳ một chỗ nào đã từng đi qua trên Huyền Thiên đại lục, truyền thống này là một hướng, sau khi truyền thống xong thì không thể nào quay trở lại nơi ban đầu.

"Rốt cuộc thì Thiên Đạo Chiến Trường xuất hiện như thế nào, tại sao lại có thể có được nhiều thứ ly kỳ cổ quái như vậy?"

Nhìn cái cửa ngọn mini lớn chừng bằng bàn tay, toàn thân màu trắng trong tay mình, Diệp Phong sinh ra sự hiếu kỳ cực lớn với Thiên Đạo Chiến Trường.

"Diệp thiếu, thứ trong tay ngươi có phải là Không Gian Truyền Tống Môn?"

Đúng lúc này, giọng nói của Trương Đông Phong đột nhiên vang lên bên tai hắn.

"Ngươi biết?"

Quay đầu nhìn về phía Trương Đông Phong, Diệp Phong cũng hiếu kì hỏi.

"Thứ này là vật liệu chiến tranh cấp một ở Xích Dương Vương Quốc, bất kỳ người nào cũng có thể cầm thứ này đến hoàng thành đổi lấy các loại tài nguyên tu luyện mà mình cần."

"Mà Không Gian Truyền Tống Môn này chỉ có ngũ đại Hộ Quốc Chiến Thần mới có tư cách sử dụng, có nó, cho dù những vương quốc khác muốn tiến công từ nơi nào thì ngũ đại Hộ Quốc Chiến Thần cũng có thể lập tức chạy tới!"

"Cái Không Gian Truyền Tống Môn này mặc dù Là vật phẩm đặc thù cực kỳ hiếm có ở trong Thiên Đạo Chiến Trường nhưng thỉnh thoảng vẫn có người lấy được, vài vạn năm qua, Xích Dương Vương Quốc đã tích lũy được hơn vạn cái!"

Trương Đông Phong nhìn Diệp Phong, cười giải thích.

"Xích Dương Vương Quốc có nhiều như vậy, vậy cái thứ này cũng không phải là thứ tốt gì!"

Nghe Trương Đông Phong giải thích, Diệp Phong lập tức ghét bỏ Không Gian Truyền Tống Môn này, nhưng có một điều mà hắn quên là Xích Dương Vương Quốc dùng vạn năm mới tích lũy được hơn vạn cái.

Chương 223: Muốn phá của thì tiễn đưa quân đội bạn

"Nhưng mà phải làm sao mới có thể lãng phí hết thứ này?"

Lúc này, Diệp Phong cũng cảm thấy khó khăn.

Hả?

Đúng lúc này, theo một luồng không gian dao động xuất hiện, một cái vết nứt không gian bỗng nhiên chậm rãi xuất hiện ở trung ương của phòng nhỏ trên phi hành Linh khí.

"Hệ thống, vận dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ một lần, tra xem cái khe hở không gian này là tình huống như thế nào?"

Lúc này, Diệp Phong hạ lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần sử dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ, một trong số ngũ đại Hộ Quốc Chiến Thần của Xích Dương Vương Quốc là Bá Đao Chiến Thần đang sử dụng Không Gian Truyền Tống Môn, sắp xuất hiện ở trên phi hành Linh khí."

Sử dụng Không Gian Truyền Tống Môn có thể đi đến Bất kỳ chỗ nào từng đi qua trên Huyền Thiên đại lục, nếu như xem phi hành Linh khí này là một chỗ, như vậy thì không cần biết phi hành Linh khí đang ở nơi nào cũng có thể truyền tống vào trong phi hành Linh khí.

Lấy vật phẩm làm địa điểm, cái Không Gian Truyền Tống Môn này còn có thể chơi như vậy sao?

Nghĩ đến tình huống này, Diệp Phong lập tức nổi hứng thú.

Nhỏ máu kích hoạt, địa điểm truyền tống là ổ chó trong Tinh Hồn Tông!

Không Gian Truyền Tống Môn lớn chừng bàn tay kích hoạt, sau đó biến thành cửa bạch ngọc cao ba mét, Diệp Phong dùng cửa bạch ngọc cao ba mét chặn vết nứt không gian lại.

? ? ?

Thao tác gì thế?

Bên cạnh, ba người một yêu nhìn thấy cảnh này thì đều tỏ vẻ không hiểu.

Bọn họ còn đang nghi ngờ không biết cái vết nứt không gian này là tình huống như thế nào thì Diệp Phong đã dùng Không Gian Truyền Tống Môn chặn lại?

"Ha ha ha!"

"Thái tử điện hạ, quốc chủ lo lắng cho an nguy của ngươi, cố ý để ta tới bảo vệ bên cạnh ngươi..."

"Má!"

"Mẹ nó, ai để Không Gian Truyền Tống Môn ở đây!"

Mới từ vết nứt không gian đi ra, Bá Đao Chiến Thần còn chưa có kịp phản ứng lại thì Đã một bước bước vào trong Không Gian Truyền Tống Môn của Diệp Phong.

Người đến là Bá Đao Chiến Thần?

Vừa tới thì bị Diệp Phong đưa đi rồi?

Đưa đi đâu rồi?

Nhìn Bá Đao Chiến Thần la lên một cái rồi biến mất ngay trước mắt mình, hai người Trương Đông Phong và Triệu Đình đứng chết trân tại chỗ.

"Lại là một cường giả cấp Chiến Thần dị quốc!"

"Trương Quốc Sư, Thái tử điện hạ, các ngươi yên tâm, có ta ở đây, hắn đừng hòng có thể làm tổn thương đến một sợi tóc của các ngươi!"

Lúc này, Diệp Phong nói dối trắng trợn!

Đang lo không biết làm sao để phá của, như vậy thì đưa quân đội bạn đi!

"Diệp thiếu, hình như người vừa nãy không phải là chiến thần dị quốc mà là Bá Đao..."

Không đợi Triệu Đình nói xong, bên cạnh, Trương Đông Phong như đã hiểu ra cái gì, vội vàng che miệng Triệu Đình, nhìn Diệp Phong cười nói: "Cũng may Diệp thiếu xuất thủ kịp thời, nếu không thì Thái tử điện hạ đã gặp nguy hiểm rồi!"

"Trương Quốc Sư khách khí, đây là chuyện ta nên làm."

Nghe Trương Đông Phong nói như vậy, Diệp Phong cũng cười giơ một ngón tay cái lên!

"Trương Quốc Sư, người vừa mới tới đây chính là Bá Đao Chiến Thần, hắn đến bảo vệ ta, sao ngươi lại không giải thích rõ ràng với Diệp thiếu?"

Triệu Đình kéo Trương Đông Phong qua một góc, sau đó hỏi thăm.

"Không có gì bất ngờ xảy ra thì Diệp thiếu đang phá của !"

"Đương nhiên, cũng có thể là Diệp thiếu không biết người đến là ai thật, nhưng Không Gian Truyền Tống Môn đã chặn rồi, mặc dù nghe được lời Bá Đao Chiến Thần vừa nói, biết người tới là bạn không phải địch nhưng vì mặt mũi mới cố ý nói thành chiến thần dị quốc."

"Không cần biết là tình huống nào, chúng ta chỉ cần thuận theo Diệp thiếu là được rồi, dù sao có Diệp thiếu, chúng ta còn cần Bá Đao Chiến Thần bảo vệ sao?"

Nghe Trương Đông Phong giải thích, Triệu Đình cũng tỏ vẻ vô cùng bội phục, sợ hãi than: "Trương Quốc Sư, vẫn là ngươi suy nghĩ chu đáo!"

...

Tinh Hồn Tông, Kiếm Cẩu Viện!

"Đây là đâu?"

"Sao ta lại bị truyền tống vào một cái đỉnh, hơn nữa sao chỗ này lại có một cái mùi gì đó kỳ quái?"

Ngồi trên miệng đỉnh Thiên cấp lô đỉnh, Bá Đao Chiến Thần nhìn chỗ ở lạ lẫm này, bối rối không biết làm sao!

Gâu gâu gâu!

Đúng lúc này, một là tiếng chó sủa dồn dập bỗng nhiên vang lên từ bên cạnh.

Nổi giận!

Lúc này, tiểu hoàng cẩu triệt để nổi giận, tạp dịch tông môn chỉ dẫn mình đi ra ngoài chơi một lát, ai mà ngờ sau khi trở về lại phát hiện ra ổ chó của mình bị người khác cướp mất, sao có thể không khiến cho nó giận được!

Oanh!

Hoàng Tuyền Kiếm Ý Kiếm Tâm Chi Cảnh trực tiếp bộc phát ra từ bên trong cơ thể của tiểu hoàng cẩu đang phẫn nộ!

Xoát!

Một thanh trường kiếm sắc bén cũng từ trong phòng ốc trong sân bắn ra.

"Mẹ nó!"

"Thứ quái thai gì thế, Kiếm Cẩu tu luyện kiếm ý?"

Nhìn thấy tiểu hoàng cẩu miệng ngậm trường kiếm, toàn thân

phóng thích ra Hoàng Tuyền Kiếm Ý kinh khủng, Bá Đao Chiến Thần kinh hãi suýt nữa trừng tới lồi tròng mắt ra ngoài!

"Đây là khí tức của tiểu hoàng cẩu, trong khí tức này tràn ngập lửa giận vô tận!"

"Còn có một luồng khí tức xa lạ, lại có người muốn làm tổn thương đến tiểu hoàng cẩu, muốn chết!"

Vừa trở lại chỗ ở của tạp dịch, Kim Luân Đại Đế nổi giận, nhìn khắp tông môn này, ngoại trừ tông chủ ra thì người được Diệp Phong để ý nhất là tiểu hoàng cẩu, nếu như tiểu hoàng cẩu xảy ra chuyện ngoài ý muốn thì hậu quả khó có thể tưởng tượng được!

"Tiểu hoàng cẩu nổi giận, rốt cuộc là người phương nào dám trêu chọc đệ nhất Kiếm Cẩu trên đại lục mà Diệp thiếu yêu mến nhất, tìm chết!"

Trong biệt thự xa hoa, Tiêu Trần đột nhiên mở hai mắt ra, một luồng sát ý trùng thiên ầm ầm bộc phát!

"Gia gia, ngươi đi làm gì đó?"

Nhìn thấy Sở Hồng Sơn sắc mặt âm trầm kéo cự đỉnh đi ra ngoài, Sở Tiêu Tiêu hỏi thăm.

"Ngươi đợi ở đây, đừng chạy loạn, tông môn có cường địch xâm phạm, mà mục tiêu hàng đầu của đối phương lại là tiểu hoàng cẩu, cho dù liều cái mạng già này thì ta cũng phải cứu tiểu hoàng cẩu!"

Nói xong, Sở Hồng Sơn nâng cự đỉnh lên phóng lên tận trời, nhanh chóng bay đến nơi ở của tiểu hoàng cẩu.

Chương 224: Kiếm Cẩu giận dữ, mọi người cầm đỉnh đến tương trợ

Cùng lúc đó, mấy người Hạ Thiên Vũ, La Khải, Tất Cương cũng đều nhanh chóng chạy đến nơi ở của tiểu hoàng cẩu, sắc mặt từng người đều vô cùng âm trầm!

Bên ngoài đại điện tông môn!

"Cho dù là ai, cho dù vận dụng bí pháp thượng giới thì vi sư cũng sẽ cứu chó của ngươi!"

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết cũng cầm trường kiếm trắng như tuyết trong tay nhanh chóng chạy đến nơi ở của tiểu hoàng cẩu!

Một bên khác!

"Kêu la cái gì!"

"Cái đỉnh nát này là ổ chó của ngươi hả, mẹ nó, đúng là xui xẻo, lại truyền tống đến ổ chó!"

Bá Đao Chiến Thần không nhận ra Thiên cấp lô đỉnh, đương nhiên xem cái Thiên cấp lô đỉnh này là một Hoàng cấp lô đỉnh rác rưởi.

Bây giờ thứ khiến hắn cảm thấy hứng thú nhất chính là Kiếm Cẩu với Kiếm Tâm Chi Cảnh, đây là lần đầu tiên hắn gặp được loại Yêu Cẩu như thế này.

"Chờ một chút, những khí tức này là..."

Đúng lúc này, Bá Đao Chiến Thần phát hiện được dao động khí tức xuất hiện ở bốn phương tám hướng, sắc mặt cũng đột nhiên biến đổi, đặc biệt là khi phát hiện được hai luồng khí tức của hai vị cường giả Phi Thăng hoàn toàn không yếu hơn mình, thậm chí cường độ thần hồn còn hơn mình, hắn luống cuống!

Không kịp nghĩ nhiều, Bá Đao Chiến Thần vội vàng lấy một cái Không Gian Truyền Tống Môn ra, nhỏ máu kích hoạt, động tác lanh lẹ liền mạch!

Rất nhanh, khi Bá Đao Chiến Thần nhìn thấy một đám cường giả cầm cự đỉnh trong tay xuất hiện ở bốn phía, cũng chú ý tới hai cường giả Phi Thăng có thể tạo thành uy hiếp cho hắn là Kim Luân Đại Đế và Tiêu Trần, cảnh tượng này khiến cho hắn hốt hoảng, vội vàng vọt vào trong Không Gian Truyền Tống Môn.

...

Bên trên phi hành Linh khí, khi bốn người một yêu nhìn thấy vết nứt không gian quen thuộc xuất hiện lần nữa thì sắc mặt trở nên phức tạp.

"Lại còn dám đến!"

Nhìn thấy vết nứt không gian xuất hiện lần nữa, Diệp Phong vui mừng, vội vàng lấy một cái Không Gian Truyền Tống Môn khác ra chặn lại!

"Mẹ nó, quá đáng sợ!"

"Thái tử điện hạ, ngươi tuyệt đối không ngờ được là mới nãy ta bị truyền tống đến một chỗ kinh khủng như thế nào..."

"Mẹ!"

"Lại một cái Không Gian Truyền Tống Môn, Thái tử điện hạ, ngươi đừng có chơi ta chứ!"

Trong nháy mắt khi bước vào Không Gian Truyền Tống Môn, Bá Đao Chiến Thần nhìn thấy Triệu Đình đang nở một nụ cười phất tay với hắn, hắn muốn điên!

"Thú vị, đã rời đi rồi mà còn dám quay trở lại đây, đúng là không Xem chúng ta ra gì mà!"

Nhìn Bá Đao Chiến Thần từ trong vết nứt không gian đi ra, Kim Luân Đại Đế ánh mắt thâm thúy.

Oanh!

Ngay sau đó, Kim Luân Đại Đế trực tiếp phóng ra thần hồn uy áp cực kỳ kinh khủng, chỉ cần Bá Đao Chiến Thần hơi có dị động thì hắn sẽ trực tiếp ma diệt thần hồn của đối phương!

Dù thực lực bị phong ấn nhưng trong giới này hắn là tồn tại vô địch!

"Chờ một chút!"

"Hiểu lầm, đều là hiểu lầm!"

Phát hiện thần hồn chi lực mạnh vượt quá tưởng tượng của Kim Luân Đại Đế, Bá Đao Chiến Thần luống cuống, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng thần hồn kinh khủng như hải dương của đối phương, đủ để dễ dàng xóa bỏ thần hồn của hắn!

Dù tất cả mọi người đều là cường giả Phi Thăng nhưng chênh lệch giữa mình và đối phương không khác gì là sự chênh lệch giữa người bình thường và tu sĩ!

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới có một ngày khi đối mặt với đối thủ cùng giai mà mình lại giống như là sâu kiến!

Hả?

Mà lúc này, Lạc Thiên Tuyết lại chú ý tới hai chữ Xích Dương trên áo bào của Bá Đao Chiến Thần, suy nghĩ một hồi rồi hỏi: "Ngươi là người của Xích Dương Vương Quốc?"

"Không sai, ta là Xích Dương Vương Quốc ..."

Không đợi Bá Đao Chiến Thần nói xong, Lạc Thiên Tuyết trực tiếp ngắt lời: "Người của Xích Dương Vương Quốc cũng không được, mới nãy ngươi chọc giận cẩu tử, cũng làm cho chúng ta sợ gần chết, tất cả mọi người nghe lệnh, đánh cho ta, đánh hắn thành đầu heo trước đã!"

Nửa giờ sau.

"Ngươi là một trong số ngũ đại Hộ Quốc Chiến Thần của Xích Dương Vương Quốc, Bá Đao Chiến Thần?"

"Ngươi chuẩn bị đi bảo vệ Thái tử Triệu Đình, kết quả khi đi đến phi hành Linh khí của đối phương thì một cái Không Gian Truyền Tống Môn liên tục xuất hiện trước mặt hai lần, sau đó bị truyền tống đến đây hai lần?"

Nghe xong, nhìn Bá Đao Chiến Thần đã biến thành đầu heo, Lạc Thiên Tuyết suy nghĩ một hồi rồi tiếp tục hỏi: "Vậy trong tay Trương Quốc Sư và Thái tử điện hạ có Không Gian Truyền Tống Môn hay không?"

"Không có!"

"Không Gian Truyền Tống Môn, loại vật tư đặc thù này, toàn bộ Xích Dương Vương Quốc chỉ có ngũ đại chiến thần chúng ta có tư cách sử dụng."

Nghe Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Bá Đao Chiến Thần cũng vội vàng giải thích, hắn bị đánh sợ, vốn cho rằng bị đánh thành đầu heo cũng chỉ là chịu mấy quyền kháng mấy cước thôi, nhưng hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới mẹ nó, đám điên này lại dùng đỉnh, hơn nữa còn là đỉnh lớn như vậy, mẹ nó, còn khống chế lực lượng cực kỳ tinh chuẩn!

"Vậy, có thể cho ta biết đây là chỗ nào hay không?"

Giải thích xong, Bá Đao Chiến Thần thận trọng nhìn Lạc Thiên Tuyết, dò hỏi.

"Nơi này là Tinh Hồn Tông!"

"Hai ngày trước, Trương Quốc Sư và Triệu Đình điện hạ dẫn theo một đệ tử tông môn ta, một trưởng lão với một Đại yêu hộ tông rời đi, lúc này bọn họ đang trên đường chạy về hoàng thành Xích Dương Vương Quốc."

Nói đến đây, trên mặt Lạc Thiên Tuyết lộ vẻ lúng túng, giải thích chuyện này với Bá Đao Chiến Thần.

Đan Thần mà chúng ta muốn tìm là đệ tử ngươi?

Đệ tử ngươi không muốn xuất thủ nên dẫn Đại yêu qua, định luyện chế thần đan chữa trị cho Tử Tiễn Chiến Thần?

Không có gì bất ngờ xảy ra, ta liên tục xuất hiện ở nơi này hai lần, rất có thể là do gặp phải đệ tử ngươi đang phá của, dùng Không Gian Truyền Tống Môn để phá của?

Nghe được những tin tức này, Bá Đao Chiến Thần không thể tin vào tai của mình.

Thần mẹ nó lấy Không Gian Truyền Tống Môn phá của, các ngươi có biết Không Gian Truyền Tống Môn trân quý cỡ nào hay không, đừng nói vô số vương quốc, cho dù vô số thế lực lớn cũng đang dự trữ thứ này, dù sao vào thời khắc mấu chốt thì thứ này có thể

dùng để cứu mạng!

Ừm!

Chương 225: Ta muốn đi thăm con gái bọn họ dựa vào cái gì mà không cho ta đi

Đúng lúc này, một khe hở không gian bỗng nhiên xuất hiện ở cách đó không xa, mọi người đều tập trung ánh mắt nhìn.

"Má ơi!"

"Các ngươi đã làm gì hắn?"

Khi Diệp Phong từ vết nứt không gian đi ra, nhìn thấy Bá Đao Chiến Thần biến thành đầu heo thì chấn kinh mà đưa mắt nhìn về phía đám người, hỏi thăm.

Kiếm Cẩu giận dữ, mọi người cầm đỉnh đến tương trợ!

Hiểu rõ sự tình từ đầu đến cuối, Diệp Phong cũng lúng túng nở nụ cười, hắn không ngờ được là lại gây ra chuyện xấu hổ như vậy!

"Rượu này. . . Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch!"

"Đan dược này. . . là thần đan có thể giải say Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch!"

Nhìn Diệp Phong đền bù cho mình mười ấm Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch với Thần cấp Giải Tửu Đan, Bá Đao Chiến Thần cắn răng quay qua nhìn Diệp Phong, vẻ mặt thành thật hỏi: "Hình như lúc nãy bọn họ còn chưa đánh đã, nếu bị bọn họ đánh một trận nữa thì liệu ta có được cho mười ấm nữa hay không?"

"Bá Đao Chiến Thần, biết được thân phận của ngươi, ngươi cảm thấy bọn họ còn có thể hạ thủ được sao?"

"Hơn nữa tông môn của chúng ta là tông môn đứng đắn, chỉ vì người muốn có được mười bầu rượu nữa mà chúng ta lại đem ngươi đánh cho một trận nữa thì chúng ta còn là người hay sao?"

Nghe đến đây, Bá Đao Chiến Thần cảm động sắp khóc, tràn đầy mong đợi nhìn Diệp Phong hỏi: "Diệp thiếu, rượu đó..."

Không đợi Bá Đao Chiến Thần nói xong, Diệp Phong trực tiếp ngắt lời: "Rượu chắc chắn không thể cho ngươi nữa, người chỉ bị thương ngoài da nhiều đó thì chỉ đáng mười ấm thôi."

Khóc!

Bá Đao Chiến Thần nghe nói như thế thì muốn chết luôn, nếu có thêm một cơ hội nữa thì tuyệt đối hắn sẽ hô to với mọi người rằng, mau tới đi, hãy thỏa thích chà đạp ta đi, giữ lại một hơi thở là được!

"Diệp Phong, ngươi về đây có phải là còn có chuyện khác hay không?"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết quay qua nhìn Diệp Phong, trực tiếp hỏi thăm, nàng hiểu rõ Diệp Phong, lần này bỗng nhiên trở về thì tuyệt đối không có chuyện tốt.

"Sư tôn, vẫn là ngươi hiểu đệ tử!"

Nói xong, Diệp Phong liên tục lấy Không Gian Truyền Tống Môn từ không gian hệ thống ra ngoài.

"Không phải là cái tên phá của này sẽ lãng phí sạch đống Không Gian Truyền Tống Môn quý giá này đó chứ!"

Nhìn Không Gian Truyền Tống Môn kiểu mini chồng chất thành núi trước mặt mình, Bá Đao Chiến Thần luống cuống, bởi vì hắn nhớ tới những lời mà Lạc Thiên Tuyết nói trước đó.

"Chỗ này có hơn chín ngàn chín trăm cái Không Gian Truyền Tống Môn, nhỏ máu kích hoạt thì có thể đi đến bất kỳ một chỗ nào đã từng đi đến, thậm chí có thể lấy một vật làm địa điểm, mọi người phải lãng phí hết trong thời gian ngắn nhất cho ta, nhưng phải nhớ kỹ, phải giữ lại một cái trên người mình, nếu không khi người dùng hết Không Gian Truyền Tống Môn trong tay thì không truyền tống về được nữa, chỉ có thể bay về."

"Còn nữa, không ai được cất riêng."

Nói xong, Diệp Phong kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn, sau đó biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Hơn chín ngàn chín trăm cái?

Vài vạn năm qua, ngoại trừ sự cố gắng của mình thì Xích Dương Vương Quốc còn phải dùng vô số tài nguyên tu luyện để đổi từ trong tay của người khác, nhưng cho đến bây giờ cũng mới có hơn một vạn cái, ngươi lại muốn lãng phí gần một vạn cái trong một ngày?

"Lạc Tông chủ!"

"Đệ tử tông môn ngươi phá của đến phát rồ như thế mà ngươi không quản sao?"

Mặc dù những Không Gian Truyền Tống Môn này chả có liên quan gì tới hắn nhưng nghĩ tới chuyện nhiều Không Gian Truyền Tống Môn bị lãng phí như vậy, Bá Đao Chiến Thần cũng cảm thấy đau lòng!

"Lời này ta cũng đã nghe không biết bao nhiêu lần, Bá Đao Chiến Thần, nếu như ta có thể quản thì ngươi cho rằng ta không muốn quản sao?"

"Thật sự là hắn cho quá..."

Đang muốn giải thích, Lạc Thiên Tuyết bỗng nghĩ tới điều gì, quay qua nhìn Bá Đao Chiến Thần, hỏi ngược lại: "Bá Đao Chiến Thần, vậy ta muốn hỏi ngươi một câu, nếu như ngươi là sư tôn của hắn mà hắn lại đưa cho người một ngàn bầu rượu ngon thì ngươi sẽ quản hắn không?"

"Đương nhiên ta sẽ..."

Nói đến đây, Bá Đao Chiến Thần bỗng phản ứng lại, trên môi nở một nụ cười khổ, lên tiếng hỏi: "Lạc Tông chủ, nhiều Không Gian Truyền Tống Môn như vậy, có cần ta hỗ trợ hay không?"

Hoàng thành Xích Dương Vương Quốc, phủ đệ của Cuồng Lôi Chiến Thần.

Hả?

Cuồng Lôi Chiến Thần đang lau Song Lôi Chuy, nhìn thấy vết nứt không gian đột nhiên xuất hiện bên cạnh thì lập tức cầm Song Lôi Chùy lên, vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía vết nứt không gian, chuẩn bị chiến đấu bất cứ lúc nào.

"Lão Lôi, chớ khẩn trương, là ta!"

Khi tiếng cười to của Bá Đao Chiến Thần từ trong vết nứt không gian vọng ra, Cuồng Lôi Chiến Thần choáng váng.

Hắn biết Bá Đao Chiến Thần đi bảo vệ Thái tử, hơn nữa còn đem theo hai cái Không Gian Truyền Tống Môn, trước đó dùng hết một cái, sao bây giờ lại dùng một cái nữa để trở về đây, làm như vậy không phải là đang phá của hay sao?

"Ngọa tào!"

"Lão Đao, mẹ nó, sao ngươi lại biến thành như thế này, ai đã đánh ngươi?"

Nhìn thấy Bá Đao Chiến Thần đầu sưng to như đầu heo đi ra, Cuồng Lôi Chiến Thần cực kỳ chấn kinh.

"Ai đánh không quan trọng!"

"Quan trọng chính là bọn họ đánh quá nhẹ, ta chỉ hận bọn họ không thể đánh ta một lần nữa!"

Nói xong, Bá Đao Chiến Thần lại nhỏ máu kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn khác, biến mất ngay trước mắt Cuồng Lôi Chiến Thần.

"Lại một cái Không Gian Truyền Tống Môn, sao hắn lại có ba cái?"

Nhìn Bá Đao Chiến Thần rời đi, Cuồng Lôi Chiến Thần choáng váng.

"Ha ha ha!"

"Lão Lôi, ta lại trở về, có kinh hỉ hay không, có bất ngờ hay

không!"

"Nhưng mà ta còn phải đi, bái bai!"

"Ai, không ngờ chứ hả, lại là ta, ta lại trở về rồi!"

"Ai, ta đi tiếp đây, ta thích chơi như vậy!"

...

"Lão Lôi, đã năm giây rồi chúng ta không có gặp nhau, có nhớ ta..."

Khi Bá Đao Chiến Thần trở về lần thứ hai mươi, không đợi hắn nói dứt lời thì lão Lôi nổi giận vung Song Lôi Chùy lên đánh thẳng tới Bá Đao Chiến Thần, cũng lớn tiếng mắng: "Mẹ nó, ngươi phá của vừa thôi chứ, đây là Không Gian Truyền Tống Môn, chỉ một lát như vậy thôi mà ngươi đã lãng phí bốn mươi cái, mẹ nó, ta đập chết ngươi, đồ phá của!"

Chương 226: Ta muốn đi thăm con gái bọn họ dựa vào cái gì mà không cho ta đi (2)

Tinh Cực Tông!

"Thiên Tuyết, có chuyện gì thì ngươi cứ nói đi, đừng có như vậy nữa, trái tim của ta sắp không chịu nổi rồi!"

Nhìn Lạc Thiên Tuyết từ vết nứt không gian đi ra, Lạc Vô Danh che ngực, thần sắc sụp đổ nói.

"Phụ thân, ta ra ngoài sáng lập tông môn cũng được lâu rồi, người chỉ tới thăm ta có một lần, đã lâu không gặp ngươi cho nên ta chỉ muốn về thăm ngươi không được sao?"

Nghe nói như thế, Lạc Vô Danh trực tiếp hô lớn: "Ngươi thăm một chút hồi nào, ngươi đã đi qua đây thăm ta mấy chục lần, khiến cho tâm thần ta cũng có chút mất tập trung, kiểu như ngươi sẽ xuất hiện ở đằng sau ta bất cứ lúc nào, bây giờ ta sợ đến luống cuống

rồi nè!"

"Phụ thân, vậy sao ngươi không hỏi xem tại sao ta lại có nhiều Không Gian Truyền Tống Môn như vậy?"

"Dù sao cho dù Tinh Cực Tông cũng chỉ có hơn năm trăm cái."

Nghe Lạc Vô Danh nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng lúng túng dời chủ đề.

"Ta hỏi thăm cái rắm!"

"Chắc chắn đều là cái tên phá của Diệp Phong đó đưa cho ngươi, chuyện này mà cũng cần phải hỏi nữa sao?"

"Ngươi cũng đừng phá ta, ngươi nhanh đi phá ngũ đại tổ lão đi, bây giờ mỗi người bọn họ đều rất là rảnh, mỗi ngày đều có người muốn lén đi ra ngoài, sau đó sẽ bị bốn người còn lại bắt về!"

Hả?

Nghe nói như thế, Lạc Thiên Tuyết tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi: "Bọn họ lén đi đâu, bọn họ muốn đi đâu, bọn họ muốn làm gì?"

"Tới Tinh Hồn Tông của ngươi đó!"

"Còn có thể làm gì nữa, tới Tinh Hồn Tông của ngươi ăn xin, đến đó thì có thể phát tài!"

"Chuyến này Đại tổ lão trở về, hết Thiên cấp lô đỉnh rồi lại đến Tĩnh Thần Hương, lại đến Tịnh Hồn Thủy, khiến cho tứ đại tổ lão còn lại hâm mộ gần chết!"

Lạc Vô Danh nói đến đây, trong mắt cũng tràn đầy vẻ hâm mộ.

Má!

Nghe đến đây, Lạc Thiên Tuyết cũng nở nụ cười khổ, nàng rất hiểu tình huống này, ai kêu Diệp Phong cho nhiều lắm.

"Phụ thân, vậy ngươi không muốn tới chỗ ta đi dao một vòng hay sao?"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết hiếu kì hỏi thăm Lạc Vô Danh.

Ai!

Lạc Vô Danh nghe nói như thế thì thở dài một cái thật dài rồi mới nói: "Đại tổ lão trở về, đêm hôm ấy ta lập tức đi, kết quả lại bị ngũ đại tổ lão bắt lại, sau khi trở về còn đánh thêm một trận tơi bời, bọn họ không có lý do gì cả, ta muốn đi thăm con gái mình bọn họ dựa vào cái gì mà không cho ta đi!"

"Bọn họ dựa vào cái gì không cho?"

Lạc Thiên Tuyết nhìn vẻ mặt tràn đầy ủy khuất của Lạc Vô Danh, hiếu kỳ hỏi.

"Bọn họ nói bọn họ là ngũ đại tổ lão, trừ phi ta không làm tông chủ!"

"Nhưng mà cho dù ta không muốn làm tông chủ thì cũng phải chờ đến khi ngũ đại tổ lão bọn họ đồng ý mới được, mẹ nó, quá khi dễ người ta!"

Nói đến đây, Lạc Vô Danh cảm thấy hắn làm tông chủ như thế này rất là khó chịu!

"Phụ thân, đừng nói nữa, ta hiểu cảm nhận của người, làm tông chủ cũng không có dễ!"

Nghĩ đến mình cũng bị cái tên đệ tử phá của Diệp Phong nắm thóp, Lạc Thiên Tuyết cũng không nhịn được nở nụ cười khổ.

Chờ chút!

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết bỗng nghĩ tới điều gì, vội vàng nói với Lạc Vô Danh: "Phụ thân, ngươi từng đến Tinh Hồn Tông, vậy thì có thể lợi dụng cái Không Gian Truyền Tống Môn này trực tiếp đến đó, vừa khéo Diệp Phong kêu chúng ta phá của giúp hắn, chờ khi sắp dùng hết thì ngươi dùng cái Không Gian Truyền Tống Môn cuối cùng trực tiếp đến Tinh Hồn Tông không được sao?"

"Cho dù đến lúc đó bị ngũ đại tổ lão chất vấn thì chuyện này cũng không trách ngươi được, ai kêu vừa khéo dùng hết Không Gian

Truyền Tống Môn chứ!"

Ừm!

Nghe Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Lạc Vô Danh cũng hai mắt tỏa sáng, như vậy, nếu vừa có thể giúp đỡ Diệp Phong phá của, lại có thể ở lại Tinh Hồn Tông thêm mấy ngày!

Phía sau núi Tinh Cực Tông!

"Bốn vị đệ đệ, đâu có gì lạ đâu, các ngươi chưa từng đến Tinh Hồn Tông thì đương nhiên là không thể nào lợi dụng cái Không Gian Truyền Tống Môn này vừa đi vừa về ở giữa hai tông môn, nếu Diệp Phong muốn phá của, vậy đương nhiên ta phải cống hiến ra một phần lực lượng của mình mới được."

Nhìn tứ đại tổ lão đối diện đang dùng ánh mắt căm tức nhìn mình, Lạc Thiên Hình cũng không nhịn được mà phá lên cười, nếu không phải vừa khéo một trong số năm thiên kiêu là Đại sư huynh Trần Hạo Vũ tới đây một chuyến thì hắn đã bỏ lỡ cơ hội này rồi.

Hơn nữa, hắn có thể lợi dụng cơ hội này ở lại Tinh Hồn Tông thêm mấy ngày nữa.

"Đại ca, ngươi ở đây, ta đi một lát rồi quay lại!"

Ngay lúc Lạc Thiên Hình đang huyễn tưởng về cuộc sống ăn xin tốt đẹp thì Ngũ tổ lão Sở Vân Sơn bỗng nhiên chạy ra ngoài.

Một lát sau.

"Có ý gì?"

Nhìn Không Gian Truyền Tống Môn trong tay, Lạc Thiên Hình cũng ngẩn ra, nhìn Sở Vân Sơn, hỏi thăm.

"Đại ca, đây là Không Gian Truyền Tống Môn của chúng ta, ngươi cất kỹ là được, ta sợ đến lúc đó ngươi dùng hết cái Không Gian Truyền Tống Môn cuối cùng mà không thể quay về, phải ở lại Tinh Hồn Tông, có cái Không Gian Truyền Tống Môn này bảo đảm, ngươi không cần phải lo lắng đến lúc đó ngươi sẽ không về đây được."

? ? ?

Nghe Sở Vân Sơn nói như vậy, Lạc Thiên Hình sợ ngây người!

Ngươi là một Luyện Khí Sư, không lo nghiên cứu con đường luyện khí, mỗi ngày chỉ lo nghiên cứu tâm tư của ta làm gì!

Như vậy thì ta còn chơi kiểu gì được nữa, ngươi làm cho ta hết hứng thú phá sản rồi!

"Ngũ đệ, vẫn là ngươi nghĩ chu đáo, suýt chút để cho đại ca chui chỗ trống!"

Nhìn thấy Lạc Thiên Hình cười khổ bước vào Không Gian Truyền Tống Môn, ba đại tổ lão còn lại lập tức tán dương Sở Vân Sơn, bởi vì bọn họ cũng không ngờ tới điểm này!

Tinh Hồn Tông!

Khi Lạc Thiên Hình vừa từ vết nứt không gian đi ra, cách đó không xa, Lạc Vô Danh cũng thần sắc hưng phấn đi vào Không Gian Truyền Tống Môn!

Lúc này, Tinh Hồn Tông, sân của cẩu tử náo nhiệt không thôi, thỉnh thoảng sẽ xuất hiện mấy cái vết nứt không gian, đồng thời cũng sẽ có rất nhiều người kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn rời đi!

Chương 227: Tông môn không thể một ngày không có chủ, mau trở về

Không biết qua bao lâu, khi trên đất không còn cái Không Gian Truyền Tống Môn nào, đám người đã rời khỏi đây bắt đầu dùng cái Không Gian Truyền Tống Môn cuối cùng từ các nơi trở lại.

"Làm sao bây giờ?"

"Ta không muốn rời khỏi đây!"

"Nhưng trong tay còn có một cái Không Gian Truyền Tống Môn dự

bị, xem ra lần này không có cơ hội rồi."

Ngay lúc Lạc Thiên Hình tỏ vẻ mất mát chuẩn bị kích hoạt cái Không Gian Truyền Tống Môn dự bị trong tay thì hai khe hở không gian xuất hiện, tiếng cười to của Lạc Vô Danh từ bên trong vọng ra.

"Ha ha ha!"

"Vừa khéo dùng hết cái Không Gian Truyền Tống Môn cuối cùng, không phải là ta cố ý không muốn trở về tông môn, nhưng mà trong tay không còn Không Gian Truyền Tống Môn, ta cũng hết cách!"

Rất nhanh, Lạc Vô Danh cười to đi từ trong vết nứt không gian ra, mà Lạc Thiên Tuyết cũng từ trong một cái khe hở không gian khác đi ra.

? ? ?

Nhưng mà khi Lạc Vô Danh và Lạc Thiên Hình thấy nhau, hai người đều choáng váng, vẫn luôn tiêu hao Không Gian Truyền Tống Môn, hai người bọn họ lại không gặp nhau được một lần nào, mỗi một lần đều hoàn mỹ bỏ lỡ, hoàn toàn không biết đối phương cũng đang giúp Diệp Phong phá của!

Luống cuống!

Không biết tại sao, lúc này, Lạc Vô Danh có chút bất an!

Hưng phấn!

Trái lại là Lạc Thiên Hình, lúc này hắn rất hưng phấn, đường đường là tông chủ một tông, sao có thể ở lại Tinh Hồn Tông, khi chỉ có một cái Không Gian Truyền Tống Môn dự bị, tông chủ chính là nhân tuyển tốt nhất!

"Đại tổ lão, không có gì bất ngờ xảy ra, có thể hai người chúng ta đều phải tạm thời ở lại Tinh Hồn Tông."

Lạc Vô Danh đi đến bên cạnh Lạc Thiên Hình, hơi lúng túng lên tiếng nói.

"Không thể nào có chuyện ngoài ý muốn!"

"Tứ đại tổ lão lo lắng sẽ xuất hiện tình huống này nên cố ý chuẩn bị cho ta một cái Không Gian Truyền Tống Môn dự bị."

"Tông môn không thể một ngày không có chủ, cái Không Gian Truyền Tống Môn dự bị này sẽ cho ngươi dùng!"

"Về phần ta, ta sẽ cưỡi phi hành Linh khí nhanh chóng chạy về tông môn."

Trên mặt tỏ vẻ đại công vô tư, Lạc Thiên Hình hưng phấn nhét Không Gian Truyền Tống Môn vào trong tay Lạc Vô Danh.

Khóc!

Nhìn Không Gian Truyền Tống Môn trong tay, Lạc Vô Danh muốn chết, không những mình không thể ở lại, ngược lại còn gánh tội thay Đại tổ lão, sau khi trở về, hắn cũng không dám tưởng tượng tứ đại tổ lão Đại tổ lão sẽ quất hắn như thế nào!

Ai!

Nhìn Lạc Vô Danh rời đi, Lạc Thiên Tuyết cũng bất đắc dĩ thở dài, như vậy mà cũng không trốn thoát được ma trảo của ngũ đại tổ lão, nàng cũng hết cách.

"Ồ!"

"Thiên Tuyết, Diệp Phong đâu?"

Nhìn một vòng không có phát hiện bóng dáng Diệp Phong, Lạc Thiên Hình quay qua nhìn Lạc Thiên Tuyết, hỏi thăm.

"Ừm?"

"Đại tổ lão, ngươi không biết sao?"

"Diệp Phong lại ra ngoài, lần này là dẫn theo Bạch lão với Phệ Huyết Đường Lang rời đi, hẳn phải nhiều ngày nữa mới trở về."

Nghe Lạc Thiên Hình hỏi, Lạc Thiên Tuyết đáp.

Đi rồi?

Lại đi rồi?

Còn mấy ngày nữa mới về?

"Mẹ!"

"Vậy ta còn ở lại chỗ này làm gì, bốn lão gia hỏa đó sẽ không để cho ta chờ đến khi Diệp Phong trở về!"

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên Hình khó chịu, nếu biết sớm là tình huống này thì hắn nên dùng cái Không Gian Truyền Tống Môn đó, bây giờ còn phải tự mình bay về!

"Thiên Tuyết, nếu không có chuyện gì thì ta sẽ đi trước, dù sao ta cũng là Định Hải Thần Châm của tông môn, tông môn không có ta thì không được, ta phải về nhanh."

Nói xong, Lạc Thiên Hình lấy phi hành Linh khí của mình ra, trực tiếp rời khỏi Tinh Hồn Tông.

"Phụ thân, ngươi quá khó khăn rồi, cho dù Diệp Phong không ở tông môn thì ngũ đại tổ lão cũng không cho ngươi ở đây!"

Nhìn Đại tổ lão rời đi, Lạc Thiên Tuyết cực kỳ bất đắc dĩ, nở một nụ cười khổ.

...

Trong phòng trên phi hành Linh khí.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, nhận được một ngàn điểm phá sản, nhận được Không Gian Truyền Tống Môn *1000!"

"Ồ!"

"Lại còn thu được một ngàn cái Không Gian Truyền Tống Môn, như vậy chẳng lẽ là có thể trực tiếp chạy tới hoàng thành?"

Nghe hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong quay qua nhìn Triệu Đình

bên cạnh mình.

Xích Dương Vương Quốc, hoàng thành!

Hả?

Đang ở trong phủ đệ tưới hoa dưỡng sinh, Tử Tiễn Chiến Thần nhìn thấy vết nứt không gian xuất hiện bên cạnh, trên mặt lộ vẻ hứng thú, hắn cũng không lo lắng sẽ là kẻ địch, bởi vì phủ đệ của tứ đại chiến thần còn lại nằm ở xung quanh phủ đệ của hắn, có thể nói là người nào tới người đó chết!

"Tiễn lão!"

Khi Triệu Đình từ vết nứt không gian đi ra, cũng cung kính chào Tử Tiễn Chiến Thần một tiếng.

"Ngươi, ngươi dùng Không Gian Truyền Tống Môn trở về?"

"Vài vạn năm qua Xích Dương Vương Quốc chúng ta mới góp nhặt hơn một vạn cái, tương đương với mấy năm mới có thể lấy được một cái Không Gian Truyền Tống Môn, ngươi lại lãng phí như vậy?"

Nhìn thấy người đi ra chính là Triệu Đình, Tử Tiễn Chiến Thần tức đến nỗi tay phải cầm ấm nước cũng mất khống chế run rẩy lên.

Nghe nói như thế, Triệu Đình cũng lúng túng nở nụ cười, nhưng vẫn không có giải thích cái gì, tranh thủ lấy phi hành Linh khí từ không gian giới chỉ ra ngoài, không lấy ra thì bọn người Diệp Phong không thể mượn phi hành Linh khí trực tiếp truyền tống tới.

"Tiễn lão, ngươi theo ta lên đây, lát nữa ta giới thiệu mấy người cho ngươi."

Triệu Đình vội vàng nói với Tử Tiễn Chiến Thần.

"Là ai!"

"Rốt cuộc là ai mà lại dùng loại cung này để phơi quần!"

Nhưng mà vừa đi vào phi hành Linh khí, Tử Tiễn Chiến Thần lập

tức nhìn thấy trên vách phòng treo Tinh Thần Diệt Hồn Cung và cái quần lót ẩm ướt trên đó, tức giận đến hắn kém chút trực tiếp phun ra một ngụm lão huyết!

Thận trọng dùng hai ngón tay cầm lấy quần lót treo lên chuôi kiếm, sau đó Tử Tiễn Chiến Thần mới cẩn thận kiểm tra Tinh Thần Diệt Hồn Cung!

"Cung thật mạnh!"

"Tuyệt đối còn mạnh hơn Tử Cực Huyền Cung của ta!"

Nói xong, Tử Tiễn Chiến Thần trực tiếp kéo trường cung ra, một mũi tên từ linh lực ngưng tụ mà thành thành hình trong nháy mắt!

Ông!

Chương 228: Tử Tiễn Chiến Thần tâm thái sập sụp đổ

Theo một tiếng xé gió vang lên, mũi tên bắn lên không trung trong nháy mắt, lực lượng mạnh mẽ thậm chí khiến cho không gian trên đường nó đi qua hơi rung động một chút!

Hít!

Nhìn thấy lực lượng của một tiễn này, cho dù Tử Tiễn Chiến Thần thì cũng không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh, mặc dù không hề sử dụng toàn lực, chỉ tùy ý thử một cái nhưng hắn có thể xác định sức mạnh bùng nổ của cây cung này tuyệt đối mạnh hơn gấp ba so với Tử Cực Huyền Cung!

Phải biết, Tử Cực Huyền Cung của hắn cũng đã là linh khí loại cung đỉnh cấp, lại thêm hắn cảm ngộ tiễn đạo, đủ để uy hiếp đông đảo cường giả Phi Thăng cùng giai.

Nhưng bây giờ Tinh Thần Diệt Hồn Cung này bộc phát ra lực lượng lại có thể bạo tăng gấp ba, sao có thể không khiến cho hắn cảm thấy chấn kinh cho được!

Nếu như Bạch Thiên Hồng biết được tình huống này thì tuyệt đối sẽ cực kỳ trang bức nói với Phệ Huyết Đường Lang một câu, ngươi nhắc tiểu bằng hữu của ngươi một chút, lão tử một tiễn một tiểu bằng hữu, thậm chí tiểu bằng hữu chết như thế nào cũng không biết!

Hô!

Thở dài ra một hơi, Tử Tiễn Chiến Thần vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Triệu Đình, hỏi: "Thái tử điện hạ, cái cung này là của ai?"

Hả?

Nhìn thấy Triệu Đình không có trả lời mình ngược lại cầm lấy trường cung từ trong tay của mình treo lên trường kiếm lại, thậm chí còn để quần lót lên dây cung lại, Tử Tiễn Chiến Thần giận đến toàn thân đều mất khống chế!

Trường cung mạnh mẽ như vậy, mẹ nó ngươi lại lấy nó để phơi quần?

"Tiễn lão, đây là Tinh Thần Diệt Hồn Cung của Bạch trưởng lão."

"Cái Tinh Thần Diệt Hồn Cung này mạnh mẽ vượt xa tưởng tượng của ngươi, hoàn toàn không phải chỉ có chút lực lượng như ngươi mới thử."

"Nói như thế nào đây, dù sao Tiễn lão ngươi chuẩn bị tâm lý trước đi, lát nữa sẽ có hai người một yêu xuất hiện, có chút phá của nhưng ta cần phải nói một chút là tuyệt đối không nên đắc tội bọn họ, bọn họ là tồn tại mà Xích Dương Vương Quốc chúng ta không trêu chọc nổi!"

Lúc này, Triệu Đình sắc mặt vô cùng nghiêm túc nhắc nhở Tiễn lão.

"Đến rồi!"

Đúng lúc này, một khe hở không gian bỗng nhiên xuất hiện trong phi hành Linh khí hình phòng ở, Triệu Đình và Tử Tiễn Chiến Thần cùng nhau nhìn qua.

Không lâu sau, đầu heo Bá Đao Chiến Thần từ vết nứt không gian chui ra trước.

"Mẹ nó, cuối cùng không có Không Gian Truyền Tống Môn chặn ta nữa."

Nói xong, Bá Đao Chiến Thần trực tiếp đi từ vết nứt không gian ra.

"Lão Đao!"

"Tên phá của này, chỉ mấy bước đường như vậy, ngươi lại dùng Không Gian Truyền Tống Môn?"

Nhìn thấy Bá Đao Chiến Thần đi ra, Tử Tiễn Chiến Thần tức đến trực tiếp lấy Tử Cực Huyền Cung ra, thà rằng thương thế tăng thêm hắn cũng phải bắn đối phương mấy mũi tên, quá phá của, quá mẹ nó khinh người!

"Lão Tiễn?"

Nhìn thấy bên cạnh Triệu Đình là Tử Tiễn Chiến Thần, Bá Đao Chiến Thần cũng ngẩn ra vội vàng chạy ra khỏi phi hành Linh khí, khi hắn nhìn thấy đây là phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần thì toàn thân tê dại, mẹ nó, cái này đúng là mấy bước đường thật!

Mấy phút sau.

"Khủng bố như vậy?"

Khi Tử Tiễn Chiến Thần nghe Bá Đao Chiến Thần miêu tả tông môn đó xong thì sợ ngây người, hắn hoàn toàn không ngờ được là ở trong cương vực Xích Dương Vương Quốc còn có một cái tông môn 'nhỏ' khủng bố như thế!

"Tiễn lão, Đao lão, như vậy thì thì đã là gì!"

"Các ngươi có biết Tinh Thần Diệt Hồn Cung đó ẩn chứa một khí linh cực kỳ mạnh mẽ không?"

"Các ngươi có biết khi khí linh đó xuất hiện thì thậm chí còn dẫn xuất Thiên Đạo kiếp vân?"

"Các ngươi có biết Thiên Đạo kiếp vân này bị một ánh mắt của Diệp thiếu tiêu diệt?"

"Tóm lại, Tinh Hồn Tông tuyệt đối là quái vật khổng lồ mà chúng ta không thể nào trêu chọc nổi, một hồi chờ Diệp thiếu đến, các ngươi nhưng nhất định phải cung kính một chút."

Lúc này, Triệu Đình nói tình huống mà Trương Đông Phong nói cho hắn biết ra, để tránh Diệp Phong tới sẽ xảy ra chuyện không vui gì, dù sao Xích Dương Vương Quốc bọn họ cũng không thể gánh được lửa giận của Diệp Phong!

Một đạo!

Hai đạo!

Ba đạo!

Bốn đạo!

Đúng lúc này, bốn cái khe hở không gian bỗng nhiên xuất hiện trên phi hành Linh khí, không lâu sau, ba người một yêu Diệp Phong, Phệ Huyết Đường Lang, Bạch Thiên Hồng và Trương Đông Phong từ trong vết nứt không gian của mình đi ra.

Hít!

Phi thăng Đại yêu!

Khi Tử Tiễn Chiến Thần và Bá Đao Chiến Thần phát hiện khí tức của Phệ Huyết Đường Lang thì hai người liếc nhau, trong mắt tràn đầy chấn kinh, một tông môn nho nhỏ mà trong đó lại có ba cường giả Phi Thăng, ngươi dám tin sao?

"Tử Tiễn Chiến Thần, giúp ngươi luyện chế chữa trị thần đan cũng không có vấn đề gì, nhưng trong hai ngày này, hi vọng ngươi có thể giúp đỡ chỉ đạo trưởng lão tông môn ta một chút."

Sau khi giới thiệu lẫn nhau một phen, Diệp Phong nói cho Tử Tiễn Chiến Thần biết ý muốn của mình.

"Chỉ đạo?"

"Diệp thiếu, Tiễn Ý của Bạch trưởng lão đã đạt đến Tiễn Tâm Chi Cảnh, hẳn là không cần ta chỉ đạo, dù sao ta cũng chỉ là Tiễn Tâm Chi Cảnh, chúng ta trao đổi một phen thì được."

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Tử Tiễn Chiến Thần cũng khiêm tốn lên tiếng đáp lại.

"Tiễn lão, không phải như ngươi nghĩ!"

Bên cạnh, Triệu Đình vội vàng kéo áo Tử Tiễn Chiến Thần, sau đó nói sơ tình huống Bạch lão dùng mảnh vỡ cảm ngộ Tiễn Ý với mảnh vỡ tiến giai Tiễn Tâm mới đạt tới thành tựu như bây giờ.

? ? ?

Kiếm tu?

Trước đó là một kiếm tu, dựa vào một lượng lớn mảnh vỡ cảm ngộ Tiễn Ý và mảnh vỡ tiến giai Tiễn Tâm, chỉ trong nháy mắt thì đạt được thành tựu mà ta cố gắng cả đời mới đạt được?

Nghe Triệu Đình nói xong, Tử Tiễn Chiến Thần sụp đổ!

"Diệp thiếu yên tâm, hai ngày này ta sẽ giao lưu với Bạch trưởng lão."

Tử Tiễn Chiến Thần khóc không ra nước mắt nói với Diệp Phong.

"Thái tử điện hạ, vậy để Soái Bức Huyết đi học tập phương pháp luyện chế đan dược chữa trị cho Tử Tiễn Chiến Thần trước đã."

"Vậy ta đi hoàng thành dạo chơi."

Nói xong, Diệp Phong lập tức đi ra khỏi phủ đệ.

Chương 229: Đại ca có phải ngươi biết coi bói hay không

"Huyết ca, ngươi theo ta đi trước, để Bạch lão ở lại đây đi."

Thấy Diệp Phong rời đi, Triệu Đình cũng dẫn Phệ Huyết Đường Lang rời khỏi phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần.

"Bạch trưởng lão, tông môn các ngươi có đao khách hay không?"

Khi tất cả mọi người rời đi, Bá Đao Chiến Thần nhìn về phía Bạch Thiên Hồng, vẻ mặt khẩn trương hỏi.

Hắn hoảng!

Tối thiểu với tin tức mà hắn biết về Tinh Hồn Tông bây giờ thì còn chưa xuất hiện người đả kích đến hắn, nhưng vì dự phòng vạn nhất, hắn vẫn muốn hỏi trước một chút.

"Đầu bếp có tính không?"

Bạch Thiên Hồng nghĩ nghĩ, hình như trừ Lãnh Vô Phong và Tất Cương dùng đao ra thì tạm thời những người còn lại còn không có dùng đao.

"Đầu bếp?"

"Ha ha ha, đầu bếp không tính!"

"Lão Tiễn, xem ra ta hạnh phúc hơn ngươi nhiều."

Nghe Bạch Thiên Hồng nói như vậy, Bá Đao Chiến Thần cũng không nhịn được cười phá lên.

Thấy Bá Đao Chiến Thần cười trên nỗi đau của người khác, trên mặt Tử Tiễn Chiến Thần cũng nổi đầy gân xanh, sắc mặt cực kỳ khó coi!

"Bạch trưởng lão, trong Tinh Thần Diệt Hồn Cung của ngươi ẩn chưa khí linh mạnh mẽ thật sao?"

"Ta nghe Thái tử nói thậm chí khí linh đó của ngươi còn dẫn Thiên Đạo kiếp vân ra?"

Không để ý đến Bá Đao Chiến Thần đang cười trên nỗi đau của người khác, Tử Tiễn Chiến Thần hiếu kì nhìn Bạch Thiên Hồng, hỏi thăm.

"Không sai, mặc dù sẽ khiến cho các ngươi cảm thấy có chút khó tin nhưng đúng là Tinh Thần Diệt Hồn Cung đó của ta ẩn chứa một khí linh mạnh mẽ."

"Thật ra thì cũng bình thường, đầu bếp trong tông môn chúng ta, trong tay hắn có bảy chuôi đao thái thịt, mỗi chuôi đao đều ẩn chứa một khí linh mạnh mẽ, lúc trước bảy chuôi đao đó dẫn xuất Thiên Đạo kiếp vân còn mạnh mẽ hơn ta!"

Nghe Bạch Thiên Hồng nói như vậy, bên cạnh, Tử Tiễn Chiến Thần và Bá Đao Chiến Thần đều ngẩn ra tại chỗ.

"Lão Đao!"

"Cười đi, ngươi tiếp tục cười nữa đi, sao không cười?"

"Uổng cho ngươi còn xem Phách Tuyệt Đao như bảo vật, kết quả còn không sánh được với dao phay của đầu bếp trong tông môn người ta!"

Lúc này, Tử Tiễn Chiến Thần cũng cười trên nỗi đau của người khác, vẻ mặt rất đặc sắc nhìn Bá Đao Chiến Thần.

"Má!"

"Ta lại bị một đầu bếp nghiền ép!"

Lúc này, Bá Đao Chiến Thần rất khó chịu, mẹ nó, lần này bị đả kích còn dữ hơn!

"Bạch trưởng lão, ngươi tu luyện Diệt Hồn Tiễn Ý cực kỳ mạnh mẽ, tuyệt đối có thể hoàn mỹ phóng ra lực lượng của Tinh Thần Diệt Hồn Cung này, có thể bắn ta một tiễn để cho ta cảm nhận lực uy lực chân chính của Tinh Thần Diệt Hồn Cung này một chút hay không!"

Không để ý đến Bá Đao Chiến Thần bị đả kích nữa, lúc này Tử Tiễn Chiến Thần lại tràn ngập mong đợi nhìn Bạch Thiên Hồng, nói ra ý nghĩ của mình.

"Buổi tối đi!"

"Chỉ buổi tối thì Tinh Thần Diệt Hồn Cung mới có thể bộc phát ra lực lượng mạnh nhất, ta cũng rất muốn mở mang kiến thức về uy lực chân chính của nó."

Bạch Thiên Hồng quay qua nhìn Tinh Thần Diệt Hồn Cung đang dùng để treo quần lót, trong mắt cũng lóe lên vẻ chờ mong.

...

"Hoàng thành này quá phồn hoa."

Đi trong đường phố phồn hoa của hoàng thành, Diệp Phong cũng không thể không cảm thán nơi này không hổ là hoàng thành, nhiều người, tu sĩ nhiều, tu sĩ thực lực mạnh cũng nhiều!

"Bên kia là tình huống như thế nào?"

Lúc này Diệp Phong chú ý tới cách đó không xa có rất nhiều người đang chỉ trỏ một thanh niên mặc áo bào màu đen, mang theo hiếu kì, Diệp Phong cũng đi tới xem thử xem sao.

"Nghe nói không?"

"Hạng một trăm Tiềm Long Bảng Ngô Toàn bị một thiên tài mới xuất hiện tên là Tào Lượng đánh bại!"

"Nghe nói, nghe nói Tào Lượng này không chỉ có thiên tư trác tuyệt, thực lực mạnh mẽ mà còn đẹp trai rối tinh rối mù, ngàn vạn thiếu nữ đều thầm mến hắn!"

...

Đi tới bên cạnh thanh niên mặc áo đen đó, nghe đối phương lầm bầm, rốt cuộc Diệp Phong đã hiểu tại sao có nhiều người chỉ trỏ hắn như vậy.

Tự mình hỏi!

Tự mình đáp!

Người trong thành cũng rất biết cách chơi!

"Hệ thống, sử dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ một lần, thẩm tra xem thiên tài tên Tào Lượng trên Thiên Kiêu Bảng đó ở đâu."

Sau khi hạ lệnh cho hệ thống, Diệp Phong đưa mắt nhìn thanh niên mặt áo đen đó, sau đó lắc đầu thở dài: "Người hâm mộ ở dị giới cũng điên cuồng như vậy, ta nên giúp hắn làm tròn giấc mộng này, nhìn đứa nhỏ đó đi, sắp ngớ ngẩn luôn rồi!"

"Đinh! Tiêu hao chức năng nhìn trộm thiên cơ một lần, hạng một trăm Thiên Kiêu Bảng Tào Lượng xa tận chân trời!"

? ? ?

Nghe hệ thống đưa ra tin tức như thế, Diệp Phong chấn kinh!

Buồn cười là hắn còn tưởng rằng đối phương đang dùng phương thức này để tuyên truyền cho thần tượng của mình, ai mà ngờ được bản thân hắn mới chính là thằng hề!

Trên đời này sao lại có người mặt dày không biết xấu hổ như thế được!

Chỉ sợ người khác không biết mình vinh đăng hạng chót Tiềm Long Bảng, thao tác này cũng mẹ nó quá ưu tú!

"Hệ thống, lại sử dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ một lần!"

"Thẩm tra tin tức cặn kẽ của đối phương!"

Diệp Phong cũng không cho rằng đối phương không có một chút át chủ bài nào mà dám khoe khoang thành tích của mình một cách không kiêng nể gì cả như thế!

Không lâu sau, một luồng tin tức xa lạ xuất hiện trong đầu Diệp Phong.

"Một năm trước, Tào Lượng này nhận được truyền thừa của một vị cường giả ở Thiên Đạo Chiến Trường, đồng thời linh hồn của cường giả đó còn ký túc trong cơ thể của đối phương, trừ phi là cường giả Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, lại vượt qua lục đạo Thiên Đạo lôi kiếp trở lên, nếu không thì không ai có thể làm bị thương Tào Lượng này được!"

"Có chút thú vị, mặc dù rất giống nhân vật chính trong tiểu thuyết trong kiếp trước nhưng căn cứ tin tức mà hệ thống cho ra thì trong Thiên Đạo Chiến Trường có vô số linh hồn cường giả không có bị ma diệt, đều đang đợi người hữu duyên giúp bọn họ đúc lại nhục thân."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng vọt thẳng tới nói: "Xin chào, ta cũng là người ngưỡng mộ Tào Lượng."

Hả?

Tào Lượng đang tự thổi phồng mình, nghe Diệp Phong nói như vậy thì lập tức sững sờ tại chỗ.

Nói xong, Diệp Phong lập tức đi ra khỏi phủ đệ.

Chương 230: Đại ca có phải ngươi biết coi bói hay không (2)

Nhận được truyền thừa, ta dốc lòng tu luyện một năm, cho đến ba ngày trước đánh bại Ngô Toàn đó mới xem như bộc lộ tài năng, thậm chí Thiên Cơ Các còn chưa có đổi mới Tiềm Long Bảng, sao tên này có thể biết ta được chứ đừng nói chi là ngưỡng mộ ta!

Mặc dù không biết đối phương tiếp cận mình với mục đích là cái gì nhưng Tào Lượng lại cảm thấy có chút hứng thú, trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong, hỏi: "Không ngờ được là ngươi cũng là người ngưỡng mộ Tào Lượng, vậy ngươi có biết tin tức gì liên quan đến hắn không?"

Giả!

Ngươi giả đi!

Ta cũng muốn xem xem ngươi có thể nói ra được tin tức gì không!

Tào Lượng tỏ vẻ đăm chiêu nhìn Diệp Phong, rất hiếu kì muốn biết tiếp theo đối phương sẽ nói như thế nào.

"Tào Lượng, tuổi tác hai mươi tám, sinh ở Bình Thạch Thành!"

"Lúc ba tuổi phụ mẫu đều chết trong Thiên Đạo Thành, sau đó hắn được cữu cữu nuôi dưỡng cho đến lớn!"

"Khi sáu tuổi thì hắn lén chạy vào xuân lâu nào đó!"

"Khi mười sáu tuổi thì hắn trở thành nam nhân!"

"Mười tám tuổi thì..."

Càng nghe càng hoảng, khi Diệp Phong sắp nói ra chuyện lúc mười tám tuổi thì Tào Lượng vội vàng che miệng Diệp Phong lại, mặt mũi lộ vẻ hoảng sợ nói: "Đại ca, có phải là ngươi biết coi bói hay không?"

"Không cần biết ta có biết coi bói hay không, có muốn tìm một chỗ tâm sự hay không?"

Diệp Phong nhìn về phía Tào Lượng, cười hỏi.

"Không muốn!"

Nhưng mà vượt qua dự tính của Diệp Phong là Tào Lượng cự tuyệt hắn mà không một chút do dự nào.

"Tào Lượng, thiên tài yêu nghiệt hạng một trăm Tiềm Long Bảng, khi hắn mười tám tuổi thì..."

Má nó!

Thấy Diệp Phong hô to lên với mọi người xung quanh, hắn vội vàng chạy lại bịt kín miệng Diệp Phong, vẻ mặt sụp đổ nói: "Đi, mẹ nó, ta đi theo ngươi con không được sao!"

"Nham lão, làm sao bây giờ, gia hỏa này nắp được thóp của ta!"

Trước khi đến quán rượu, Tào Lượng vội vàng hỏi thăm linh hồn của cường giả đang ở trong cơ thể mình.

"Nắm cái rắm!"

"Mạng quan trọng hay mặt mũi quan trọng hơn?"

"Hắn muốn nói thì cứ để cho hắn nói đi, ngươi sợ cái mẹ gì!"

"Gia hỏa này mang tới cho ta một cảm giác cực kỳ nguy hiểm, ta có thể nói thẳng cho ngươi biết, đối mặt với tiểu tử này, ta không bảo vệ được ngươi, nói không chừng ta còn phải chết chung với ngươi nữa!"

Nói đến đây, Nham lão chưa hết giận, mắng lần nữa: "Mẹ nó, sao ta lại tìm một đứa thích trang bức như ngươi chứ, nếu không trang bức thì ngươi chết hả!"

Nghe Nham lão giận mắng, Tào Lượng cũng không dám phản bác cái gì, nếu không phải hắn trang bức tự hỏi tự trả lời ở đây thì sao lại gặp được thanh niên thần bí khiến cho ngay cả Nham lão cũng cảm thấy e ngại này chứ!

Một lát sau, ở trong quán rượu.

"Chỉ khi nào tu vi đạt tới Tử Phủ Cảnh mới có tư cách tranh đoạt một trăm hạng trên Tiềm Long Bảng, thấp nhất là Tử Phủ Cảnh nhất trọng, cao nhất là Nguyên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, nếu như tu vi đột phá đến Động Hư Cảnh thì sẽ tự động hủy bỏ xếp hạng trên Tiềm Long Bảng."

"Hơn nữa, Tiềm Long Bảng công khai với toàn bộ Huyền Thiên đại lục, không chỉ là Xích Dương Vương Quốc, như vậy thì bảng này có ý nghĩa cực kỳ cao!"

Trả lời vấn đề của Diệp Phong xong, Tào Lượng vội vàng nói: "Diệp thiếu, những gì mà ngươi muốn biết ta đều nói, hơn nữa heo nái nhà ta sắp sinh con, ta phải nhanh chóng đi về coi chừng, nếu không sẽ một xác nhiều mạng!"

Mẹ!

Nghe nói như thế, trên mặt Diệp Phong cũng tràn đầy gân xanh!

Thần mẹ nó heo mẹ sinh con, ngươi là một tu sĩ, ngươi không lo tu luyện cho tốt mà còn chạy đi chăn heo?

Cho dù ngươi muốn tìm một lý do để rời khỏi đây thì ngươi cũng phải tìm một lý do nghiêm túc hơn một chút chứ!

"Có thể đi, nói cái giá đi!"

Nhìn thấy Tào Lượng vẫn luôn nghĩ đến chuyện rời đi, Diệp Phong cũng nói thẳng ra mục đích của mình.

Hả?

Giá gì cơ?

Nghe Diệp Phong hỏi như vậy, Tào Lượng ngẩn cả ra, hoàn toàn không rõ Diệp Phong nói như vậy là có ý gì.

"Vinh dự hạng một trăm Tiềm Long Bảng, cái này ta muốn, ra giá đi!"

Nhìn Tào Lượng ngẩn ra, Diệp Phong dứt khoát nói thẳng ra!

"Má ơi!"

"Diệp thiếu, không phải là ngươi đang nói đùa với ta đó chứ!"

"Cái thứ này có ngươi dám mua sao?"

Nghe nói như thế, Tào Lượng kinh hãi suýt chút trừng lòi cả tròng mắt ra ngoài!

"Diệp thiếu, đằng sau tên của mỗi một người lên Tiềm Long Bảng đều có chú thích về người đó, ví dụ như là ta đánh bại Ngô Toàn thì phía sau tên của ta sẽ chú thích ta dùng bao nhiêu chiêu đánh bại đối phương."

"Hơn nữa, Tiềm Long Bảng là một bảng danh sách cực kỳ quan trọng với Thiên Cơ Các, bọn họ tuyệt đối sẽ không cho phép xuất hiện tình huống mua bán như thế này, nếu không làm như vậy thì sao này không phải là sẽ lộn xộn hết hay sao?"

Nhìn thấy vẻ mặt thành thật của Diệp Phong, Tào Lượng cũng cười khổ vội vàng giải thích.

"Mười vạn đê phẩm Linh Tinh!"

Diệp Phong không để ý đến Tào Lượng giải thích mà trực tiếp đưa ra giá tiền mua sắm của mình.

Hít!

Nghe Diệp Phong ra giá, Tào Lượng cũng không nhịn được hít vào một hơi khí lạnh, đó chính là mười vạn đê phẩm Linh Tinh, tương đương với một ngàn vạn cực phẩm linh thạch, không dám giấu giếm, Tào Lượng tâm động!

Cho dù có Nham lão phụ trợ nhưng cũng cần một lượng lớn tài nguyên tu luyện, những đê phẩm Linh Tinh này đủ để hắn mua sắm rất nhiều tài nguyên tu luyện.

"Diệp thiếu, không phải ta ngại Linh Tinh ít, cho dù ta bán cho ngươi thì đến khi bị Thiên Cơ Các phát hiện thì sẽ hủy bỏ xếp hạng của ngươi, đến lúc đo thì ngươi mất cả tiền lẫn tài."

Mặc dù tâm động nhưng Tào Lượng vẫn quay qua giải thích với Diệp Phong.

"Một trăm vạn đê phẩm Linh Tinh!"

Diệp Phong vẫn không để ý đến Tào Lượng giải thích, tăng giá tiền lên gấp mười.

Ba!

Lúc này, Tào Lượng trực tiếp để khế ước khiêu chiến mà chỉ có Thiên Cơ Các bán lên bàn, nói: "Diệp thiếu, chỉ cần thực lực ngươi đột phá đến Tử Phủ Cảnh nhất trọng, ta có thể ký khế ước khiêu chiến này với ngươi bất cứ lúc nào, thông qua khế ước khiêu chiến đánh bại ta, vinh dự hạng một trăm Tiềm Long Bảng sẽ là của ngươi."

Chương 231: Được, ra giá đi

Mẹ nó, giờ ai quan tâm xếp hạng với vinh dự nữa!

Có một trăm vạn đê phẩm Linh Tinh này, lại thêm Nham lão phụ trợ, trong mười năm nữa hắn có thể bước vào thời kỳ tăng lên điên cuồng như hỏa tiễn!

Dù vì thế mà bị Thiên Cơ Các kéo vào sổ đen, sau này có khiêu chiến những cường giả Tiềm Long Bảng khác cũng sẽ không cho mình trèo lên bảng thì Tào Lượng cũng không thèm để ý!

"Khiêu chiến khế ước?"

"Đây là thứ gì?"

Thấy Tào Lượng lấy khế ước đặc thù ra, Diệp Phong không hiểu hỏi thăm.

"Diệp thiếu, nếu như muốn khiêu chiến trăm tên yêu nghiệt thiên tài trên Tiềm Long Bảng thì không phải là ngươi muốn khiêu chiến là có thể khiêu chiến được."

"Nhất định phải song phương đều đồng ý ký kết cái khế ước khiêu chiến này thì kết quả khiêu chiến mới được Thiên Cơ Các tán thành."

"Còn một chuyện nữa, đó là cho dù thực lực không đủ để khiến cho đối phương nhưng chỉ cần ngươi tìm được đối phương, sau đó lấy khế ước khiêu chiến ra thì đối phương nhất định phải ứng chiến!"

Nghe Diệp Phong hỏi thăm, Tào Lượng cũng giải thích lần nữa.

"Trước mắt ta còn có hơn sáu triệu điểm phá sản, vốn muốn góp nhặt đến chín trăm vạn, trực tiếp một hơi đột phá đến Tử Phủ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong nhưng bây giờ gặp tình huống này, giờ tiêu hao một trăm vạn điểm phá sản đột phá đến Tử Phủ Cảnh nhất trọng rồi nói sau."

Nghe Tào Lượng giải thích xong, Diệp Phong suy nghĩ sơ một chút, sau đó trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, tiêu hao một trăm vạn điểm phá sản, tăng thực lực của mình đến Tử Phủ Cảnh nhất trọng!"

Oanh!

Theo một luồng khí tức đột phá đại cảnh giới từ trong cơ thể Diệp Phong bộc phát ra, Tào Lượng ngồi đối diện choáng váng.

Thần Tàng Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đột phá đến Tử Phủ Cảnh nhất trọng, đó chính là đột phá đại cảnh giới đó!

Chúng ta chỉ ngồi đây trò chuyện, ngươi nói đột phá thì lập tức đột phá?

Nhìn Diệp Phong dần thu liễm khí tức ở đối diện, Tào Lượng lại nhớ tới lúc trước khi mình đột phá bình cảnh, hết chuẩn bị đan dược phụ trợ cần cho đột phá lại đi tìm kiếm một chỗ yên tĩnh để đột phá, rồi lại tốn hao linh thạch bố một cái Tụ Linh Trận đơn giản.

Nghĩ đến mình đã từng làm nhiều công tác chuẩn bị như vậy, lại nhìn Diệp Phong đang ngồi đối diện, bình tĩnh như chưa từng có chuyện gì xảy ra, mẹ nó yêu nghiệt Tiềm Long Bảng, hắn cảm thấy chính mình là một phế vật!

"Được, bây giờ ta đã có tu vi Tử Phủ Cảnh nhất trọng, tiếp theo nên làm như thế nào?"

Lúc này, Diệp Phong nhìn về phía Tào Lượng, hỏi thăm.

"Diệp thiếu, tiếp theo chúng ta chỉ cần nhỏ máu kích hoạt cái khế ước khiêu chiến này, sau đó ngươi cho ta một trăm vạn đê phẩm Linh Tinh, ta trực tiếp nhận thua là được rồi."

"Theo ta nhận thua, toàn bộ quá trình giao dịch của chúng ta cũng bị người của Thiên Cơ Các nhìn thấy, đến lúc đó có thể đạt được bọn họ tán thành hay không thì phải xem vận may á."

Tào Lượng cũng nói thẳng ra quá trình giao dịch tiếp theo như thế nào.

"Bọn họ có thể nhìn thấy được toàn bộ quá trình giao dịch?"

Nghe Tào Lượng nói như vậy, Diệp Phong càng cảm thấy hứng thú hơn.

"Không sai, nếu như hai người chúng ta giao đấu bình thường thì bọn họ sẽ nhìn thấy quá trình giao đấu bình thường."

Nói đến đây, Tào Lượng dừng một chút rồi tiếp tục nói: "Ta cũng

không dám tưởng tượng khi bọn họ nhìn thấy chúng ta giao dịch thì bọn họ sẽ có phản ứng như thế nào."

Một lát sau.

Khi Tào Lượng nhìn thấy Diệp Phong đưa không gian giới tới, ở trong đó có một trăm vạn đê phẩm Linh Tinh thì kích động vội vàng hô lớn: "Ta nhận thua!"

Bành!

Theo Tào Lượng vừa dứt lời, khế ước khiêu chiến tự đốt trong nháy mắt.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, nhận được năm mươi vạn điểm phá sản, nếu như lần này mua sắm hạng một trăm Tiềm Long Bảng bị Thiên Cơ Các tán thành, hệ thống sẽ đền bù hai trăm năm mươi vạn điểm phá sản!"

Hả?

Nghe tiếng thông báo của hệ thống bỗng vang lên trong đầu, Diệp Phong vui mừng, nhưng khi nghe được con số điểm phá sản được đền bù thì hắn lại cảm thấy có chút khó chịu.

"Hệ thống, ta cảm thấy ngươi đang mắng ta!"

"Đinh! Phát hiện túc chủ dị ứng với một số con số, bốn bỏ năm lên, hệ thống đền bù đổi thành ba trăm vạn điểm phá sản!"

Ồ!

Nghe hệ thống đáp lại, Diệp Phong suy nghĩ một hồi, chợt đề nghị: "Hệ thống, nếu không thì không cần làm tròn, đền bù một ngàn vạn điểm phá sản đi!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, hệ thống là hệ thống phá của, không phải hệ thống ngu ngốc, xin túc chủ đừng quá đáng!"

Ha ha ha!

Nghe hệ thống đáp lại lần này, Diệp Phong cũng không nhịn được

phá lên cười, hắn cảm thấy hình như hệ thống tức giận!

"Diệp thiếu, nếu không có chuyện gì thì ta đi trước?"

Thấy Diệp Phong chợt cười to lên, bên cạnh, Tào Lượng càng bất an hơn, chỉ sợ Diệp Phong trở mặt xử lý hắn, lấy một trăm vạn đê phẩm Linh Tinh đó lại.

"Đi thôi!"

"Vừa khéo ta cũng chuẩn bị rời đi."

Dù sao đã mua xong , Diệp Phong cũng chuẩn bị ra ngoài tiếp tục dạo chơi hoàng thành, về phần bên phía Thiên Cơ Các có tán thành hay không thì hắn cũng không để ý lắm, hắn sẽ không để cho ba trăm vạn để phá sản làm hỏng tâm trạng của mình.

Thiên Cơ Các!

"Chu lão, ngươi nói Thiên Cơ Các chúng ta ngay cả Hắc Ma Giáo đó cũng không dám trêu chọc, tại sao Tiềm Long Bảng này lại được tất cả mọi người trong đại lục công nhận?"

Hỗ trợ chỉnh lý khế ước khiêu chiến, Dạ Lăng Tuyết khó hiểu lên tiếng hỏi thăm Chu Thông.

"Thánh nữ, vậy thì ngươi không biết rồi."

"Có phải ngươi cho là Thiên Cơ Các chúng ta rất yếu hay không?"

"Thật ra thì không phải, không phải Thiên Cơ Các yếu mà là trưởng lão đời mười hai chúng ta yếu!"

Nói đến đây, thấy Dạ Lăng Tuyết vẫn tỏ vẻ khó hiểu, Chu Thông cười nói tiếp: "Biết tại sao lúc trước lão giáo chủ Hắc Ma Giáo Chu Sùng Sơn đi vào Thiên Cơ Các thà rằng tốn hao một cái giá lớn mượn món bí bảo đó đi mà không dám trắng trợn cướp đoạt sao?"

"Đó là bởi vì Thiên Cơ Các chúng ta có cường giả Phi Thăng tọa trấn, hơn nữa còn là mười hai cường giả Phi Thăng!"

Chương 232: Một người dám mua một

người dám bán

Mấy phút sau.

Khi Dạ Lăng Tuyết nghe được những bí mật của Thiên Cơ Các xong, nàng kinh hãi.

Thiên Cơ Các luôn luôn có mười hai cường giả Phi Thăng tọa trấn!

Mà trước mắt người tọa trấn Thiên Cơ Các chính là mười hai vị trưởng lão đời trước, được xưng là Phi Thăng thập nhị trưởng lão!

Khi những trưởng lão hiện tại vượt qua đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ chín thì sẽ thay thế một vị trí trong số đó, để cho một trưởng lão Phi Thăng có thể phi thăng thượng giới!

Sau đó, Thiên Cơ Các sẽ chọn một người khác để bù vào số lượng lớn mười hai trưởng lão đương nhiệm.

Biết được những chuyện này, trên mặt Dạ Lăng Tuyết cũng tỏ vẻ chấn kinh, lúc này nàng mới nhận ra được muốn giúp Diệp Phong khống chế Thiên Cơ Các hoàn toàn không có dễ dàng như nàng tưởng tượng.

"Mặc dù ngươi là Thánh nữ nhưng những thật ra thì ngươi vẫn chưa có tư cách biết những chuyện này, nếu không phải ngươi có được Nhân Quả Đạo Văn mạnh mẽ như vậy thì ít nhất phải đợi hơn năm năm mới có thể biết những chuyện này."

Chu Thông nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Dạ Lăng Tuyết, cười nói tiếp.

"Được, tiếp tục kích hoạt phần khế ước khiêu chiến tiếp theo, không ngờ được là trong năm ngày lại xuất hiện sáu phần khế ước khiêu chiến."

Chu Thông không biết lúc này Dạ Lăng Tuyết đang suy nghĩ gì, bởi vì bốn phần khế ước khiêu chiến trước đều kết thúc với kết quả khiêu chiến thất bại, bây giờ hắn rất chờ mong hai phần khế ước khiêu chiến còn lại có thể mang đến kinh hỉ gì cho hắn hay không.

Theo kích hoạt phần khế ước khiêu chiến thứ năm, hình ảnh Tào Lượng và một thanh niên chiến đấu được chiếu ra ngay trước mắt hai người.

"Thu vị nha, rốt cuộc cũng xuất hiện một người khiêu chiến thành công."

"Mặc dù chỉ có một người thay đổi nhưng cũng có thể đổi mới bảng danh sách Tiềm Long Bảng một chút."

Nói xong, Chu Thông ra hiệu Dạ Lăng Tuyết kích hoạt một phần khế ước khiêu chiến cuối cùng.

"Đây là người khiêu chiến thành công lúc nãy?"

"Chờ một chút, người đó là Diệp Phong! !"

Khi bóng dáng Diệp Phong xuất hiện bên trong hình ảnh chiếu ra, hai người Chu Thông và Dạ Lăng Tuyết đều giật mình.

"Nhưng hai người bọn họ đang làm gì, tại sao không có chiến đấu?"

Nhìn thấy hai người ngồi đối diện nhau trong một phòng khách, chuyện này khiến cho Chu Thông và Dạ Lăng Tuyết đều cảm thấy khó hiểu.

"Đây là một trăm vạn đê phẩm Linh Tinh!"

"Ta nhận thua!"

Theo giọng nói của hai người vang lên, nhìn thấy quá trình giao dịch cực kỳ ngang tàng, khi hình ảnh biến mất, Chu Thông và Dạ Lăng Tuyết đều ngẩn ra ngay tại chỗ.

"Hồ nháo!"

"Quá hồ nháo!"

"Đây là xếp hạng trên Tiềm Long Bảng, cho dù là hạng chót đi nữa thì sao bọn họ dám mua bán?"

Kịp phản ứng lại, Chu Thông nổi trận lôi đình hô to lên.

Một người dám mua!

Một người dám bán!

Chu Thông không thể tin được cảnh tượng mà mình vừa mới nhìn thấy!

"Cách lần xuất hiện tình huống như thế này trước đây đã qua mấy ngàn năm, không ngờ được là còn có người dám làm như vậy!"

"Hai người đều bị thủ tiêu tư cách xếp hạng Tiềm Long Bảng, dù cho sau này bọn họ có khiêu chiến những thiên tài khác trên Tiềm Long Bảng, cho dù khiêu chiến thành công thì cũng không được xếp hạng."

Không lâu sau, Chu Thông quyết định đưa hai người vào sổ đen.

"Chu trưởng lão, Diệp Phong đó tặng cho Thiên Cơ Các chúng ta hai cái Thiên cấp lô đỉnh, trong đó có một cái tặng riêng cho ngươi, nếu như chúng ta làm như vậy thì sợ là hắn sẽ tức giận!"

Nghe được kết quả xử lý của Chu Thông, Dạ Lăng Tuyết lên tiếng nhắc nhở.

Hả?

Nghe Dạ Lăng Tuyết nhắc nhở, Chu Thông cũng sững sờ, sau đó trên mặt lộ vẻ khó xử.

Thiên cấp lô đỉnh!

Đó là Thiên cấp lô đỉnh, không cần biết bên Diệp Phong có bao nhiêu nhưng nhìn khắp toàn bộ Huyền Thiên đại lục cũng chỉ có mấy cái mà thôi!

"Chuyện này đã không phải là chuyện mà một mình ta có thể quyết định, bây giờ ta qua chỗ Đại trưởng lão, để Đại trưởng lão triệu tập mười Đại trưởng lão còn lại cùng thương nghị chuyện này."

Trầm tư một lát, Chu Thông đưa ra một quyết định.

...

Xích Dương Vương Quốc, hoàng thành!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ vinh đăng hạng một trăm Tiềm Long Bảng, đền bù ba trăm vạn điểm phá sản!"

Trong lúc Diệp Phong tiếp tục đi dạo trên đường phố phồn hoa thì tiếng nhắc nhở của hệ thống thanh bỗng nhiên vang lên trong đầu của hắn.

"Mẹ nó!"

"Thiên Cơ Các điên rồi, như vậy mà cũng công nhận?"

Kịp phản ứng lại, Diệp Phong giật mình, sau đó trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, Thiên Cơ Các che giấu lương tâm để cho ta vinh đăng Tiềm Long Bảng, cũng coi là đã nể mặt thần hào phá của ta lắm, như vậy ta có nên bày tỏ một chút hay không?"

“Đinh! Thỉnh ký chủ đưa ra tiền trà nước, hệ thống sẽ chọn lựa một người may mắn nhất trong số mười hộ vệ quân phá của chính thức đem tiền trà nước đưa đến Thiên Cơ Các.”

Tiền trà nước?

Hệ thống dùng từ này cũng thật là tốt, thu ta tiền trà nước, về sau không được tiếp tục làm tấm màn đen cho ta nữa!

“Hệ thống, đưa Thiên Cơ Các một trăm vạn cực phẩm linh tinh làm tiền trà nước được không?”

Diệp Phong nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

“Đinh! Tiền trà nước hợp lý!”

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng 50 vạn điểm phá của!”

Diệp Phong nghe được liên tiếp hai tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng nở nụ cười, hiện tại điểm phá của đã đạt tới hơn 900 vạn, chờ một lát đi dạo mệt mỏi trở lại Tử Tiễn chiến thần phủ đệ, hắn

chuẩn bị trực tiếp đột phá Tử Phủ Cảnh cửu trọng đỉnh phong!

Mỗ Giới!

“Một phần mười cơ hội, cái này ngay cả ta cũng không trúng được!"

Nhìn thấy tiểu nữ hài đang ăn kẹo que bước ra từ khe hở không gian, đại hán đầu trọc đi chân trần thật sự hâm mộ muốn chết!

……

Thiên Cơ Các!

Sau khi một vết nứt không gian đột ngột xuất hiện, từng đạo hơi thở khủng bố từ bên trong Thiên Cơ Các ầm ầm bùng nổ, từng bóng người cũng nhanh chóng lao tới khe hở không gian.

Rất nhanh, mười hai phi thăng trưởng lão cùng với mười hai trưởng lão đều tụ tập ở nơi này, nhìn khe hở không gian cách đó không xa, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kinh hãi.

Ở gần hơi thở phát ra từ vết nứt không gian thôi cũng khiến bọn họ rùng mình!

Chương 233: Hì hì các ngươi là đang nghênh đón ta sao?

Thậm chí, mười hai vị phi thăng trưởng lão có cảm giác cho dù là bọn họ cố gắng toàn lực, đều không thể là đối thủ của kẻ đáng sợ ở bên trong!

“Mặc kệ là địch hay vẫn là bạn, chúng ta không thể lấy căn cơ Thiên Cơ Các làm tiền đặt cược!”

“Vận dụng Thiên Cơ Lệnh đi!”

Lúc này, một lão giả trong số mười hai vị phi thăng trưởng lão ngưng trọng lên tiếng.

Oanh!

Khi một cổ uy áp trấn áp thiên địa ầm ầm buông xuống, hư ảnh của một lão giả xuyên tiên bào màu trắng dần dần hiện ở trên không.

“Vì sao lại vận dụng Thiên Cơ Lệnh?”

“Chẳng lẽ trong Hạ Giới còn có thứ có thể uy hiếp đến sự tồn tại của Thiên Cơ Các sao?”

Nói xong, lão giả xuyên tiên bào trực tiếp nhìn về phía khe hở không gian.

“Hì hì!”

“Các ngươi là đang nghênh đón ta sao?”

Sau khi tiểu nữ hài ăn kẹo que đi ra từ trong khe hở không gian, ánh mắt cũng nhìn thẳng đến hư ảnh lão giả tiên bào trên không trung.

“Thực lực của ngươi mạnh nhất, xem ra ngươi chính là người nói chuyện của Thiên Cơ Các.”

“Chẳng qua, dùng hình chiếu phân thân tới gặp ta, có phải hay không có chút kinh thường ta?”

Phát hiện đối phương là hình chiếu phân thân, trên mặt tiểu nữ hài đột nhiên lộ ra một tia không vui, vung bàn tay nhỏ non nớt trước mặt, trực tiếp mở ra một khe hở không gian, sau đó trực tiếp bắt bản tôn lão giả tiên bào ra ngoài.

Mười hai vị phi thăng trưởng lão cùng với mười hai trưởng lão đương nhiệm đứng ở đằng sau nhìn đối phương thế nhưng trực tiếp bắt cường giả Thiên Cơ Các ở Thượng Giới lại đây, con ngươi của bọn họ gần như muốn nổ tung!

Nhìn một tiểu nữ hài nhỏ bé yếu ớt như thế, sao có thể ra tay tàn ác như vậy?

Mà lão giả tiên bào bị tiểu nữ hài chộp trong tay lúc này cũng bị

dọa nước tiểu!

Oanh!

Ngay khi bắt được lão giả tiên bào, trên không trung bắt đầu xuất hiện Thiên Đạo kiếp vân, một cổ thiên địa uy áp lập tức bao phủ toàn bộ Thiên Cơ Các.

“Ngươi cũng khinh thường ta?”

“Thế nhưng còn muốn ra tay với ta?”

Nhìn trên không trung dần dần ngưng tụ Thiên Đạo kiếp vân, trên mặt tiểu nữ hài dần dần hiện ra từng đạo huyết sắc phù văn quỷ dị, điều này có nghĩa là nàng đang thật sự tức giận!

Tào!

Ta rốt cuộc nhìn thấy gì, Thiên Đạo kiếp vân ngưng tụ thành hình thế nhưng mẹ nó bay đi rồi?

Nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân bay đi rồi, nhóm trưởng lão Thiên Cơ Các quả thực không thể tin được vào hai mắt của mình, đó chính là Thiên Đạo kiếp vân, không phải trời mưa mây đen, còn mẹ nó mang đi?

“Đàn vương bát đản này rốt cuộc đã trêu chọc đến vị khủng bố này như thế nào!”

“Vận dụng Thiên Cơ Lệnh chính là vì làm ta đến đây chịu chết?”

Nghĩ vậy, trong lòng lão giả tiên bào đều có ý muốn đánh chết những tên trưởng lão này.

Nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân bay đi, huyết sắc phù văn quỷ dị hiện trên mặt tiểu nữ hài lúc này mới chậm rãi biến mất, sau đó nhìn về phía lão giả tiên bào trước mặt nói: “Thiên Cơ Các lần này biểu hiện không tồi, ta là thay ngô chủ đến đưa tiền trà nước cho các ngươi.”

Nói xong, tiểu nữ hài liền đưa cho lão giả tiên bào chiếc nhẫn không gian chứa một trăm vạn cực phẩm linh tinh.

Đến đưa tiền trà nước?

Vậy ngươi nói sớm a, mẹ nó chúng ta đều bị dọa nước tiểu!

Khi mọi người nghe thấy những lời của tiểu nữ hài, trái tim của họ mới thấy nhẹ nhõm, đồng thời, tất cả họ đều đang suy nghĩ, ngô chủ trong miệng đối phương rốt cuộc là ai, bọn họ đã làm cái gì, vì sao lại đưa tới cho bọn họ tiền trà nước?

“Được rồi, đồ vật đã giao tới, ta đi trước.”

Sau khi hoàn thành nhiệm vụ lần này, tiểu nữ hài ăn kẹo que tiến lên một bước, một khe hở không gian xuất hiện, biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Choáng váng!

Tuy rằng tiểu nữ hài đi rồi, nhưng tất cả mọi người tụ tập ở đây lúc này đều choáng váng!

Ngô chủ là ai?

Bọn họ làm gì?

Đối phương vì sao phải cho họ tiền trà nước?

Nếu không làm rõ chuyện này, lỡ như bọn họ vô tình đắc tội đối phương, thứ chờ đợi Thiên Cơ Các của họ không phải là tiền trà nước, mà là tai họa ngập đầu!

Mà khi lão giả tiên bào biết được mọi người cái gì cũng không biết, tức giận suýt chết!

“Dùng hết toàn lực, cần thiết tìm được ngô chủ trong miệng vị đại khủng bố này, tuyệt đối không thể trêu chọc đối phương!”

Nghe được lời này của lão giả tiên bào, vị lão giả trong số mười hai vị phi thăng trưởng lão đề nghị dùng Thiên Cơ Lệnh kia lúc này mới lên tiếng hỏi: “Tôn lão, vậy ngươi còn quay về Thượng Giới không?”

Bang!

Lão giả tiên bào trong nháy mắt xuất hiện trước mặt vị phi thăng trưởng lão kia, trực tiếp tát một cái ở trên đầu đối phương, còn mắng to: "Mẹ nó, không nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân bay xa ở đằng kia đã quay trở lại sao, ngươi nói xem ta có thể quay lại Thượng Giới hay không!"

Vị phi thăng trưởng lão kia ăn một cái tát ủy khuất hỏi: "Tôn lão, vậy ngươi chuẩn bị làm sao trở lại Thượng Giới?"

Bạch bạch bạch!

Nghe được lời này, lão giả tiên bào tức giận đánh liên tiếp vào đầu lão giả, lúc này mới mắng to: "Ngươi nói ta như thế nào trở lại Thượng Giới, khẳng định là ngươi phi thăng mang ta lên, ở Hạ Giới lâu rồi, đầu óc các ngươi đều hỏng rồi sao?"

"Còn có mười hai vị trưởng lão đương nhiệm các ngươi, đến bây giờ còn chưa có một người khiêng chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp, trên dưới Thiên Cơ Các của chúng ta đều sắp vào thời kỳ giáp hạt, các ngươi đều là phế vật!"

Khi Đăng Thiên Thê xuất hiện, trước khi lão giả tiên bào rời đi còn không quên thoá mạ mười hai trưởng lão đương nhiệm một trận!

……

Trên gác mái của đại trưởng lão.

"Hiện tại Thiên Cơ Các của chúng ta chỉ dư lại mười một vị phi thăng trưởng lão tọa trấn!"

"Không nghĩ tới, từ lúc bắt đầu sáng lập Thiên Cơ Các đến bây giờ, lần đầu tiên xuất hiện nguyên nhân không đủ mười hai vị phi thăng trưởng lão tọa trấn, thế nhưng là bởi vì yêu cầu một vị phi thăng trưởng lão mang lão tổ trở lại Thượng Giới!"

Nghe được đại trưởng lão nói như vậy, Chu Thông nhịn không được nói: "Đại trưởng lão, hiện tại là lúc để ý việc này sao?"

Chương 234: Diệp Phong dùng bao nhiêu mua?

Khụ khụ!

Nghe được lời này của Chu Thông, đại trưởng lão cũng có chút xấu hổ nói: “Mau đi gọi Thánh Nữ tới, muốn tìm được tin tức của ngô chủ kia, chỉ sợ còn cần Thánh Nữ vận dụng Khuy Thiên Kính mới được!”

……

Xích Dương Vương Quốc, Hoàng Thành, Tử Tiễn Chiến Thần phủ đệ.

“Thần Tiễn!”

“Đao Thần!”

“Bạch trưởng lão!”

“Ta chuẩn bị thịch thịch thịch!”

Sau khi dạo phố xong, Diệp Phong trở lại phủ đệ chuẩn bị đột phá từ Tử Phủ Cảnh một trọng đến Tử Phủ Cảnh cửu trọng đỉnh phong trước mặt ba người bọn họ.

Thịch thịch thịch?

Nghe được lời này, Thần Tiễn cùng Đao Thần cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

Nhưng Bạch Thiên Hồng nghe xong lại lộ ra một nụ cười khổ, nói thật, hắn thật sự không muốn chứng kiến Diệp Phong đột phá, thật sự là phương thức đột phá của Diệp Phong quá đả kích người.

Từ từ!

Đúng lúc này, Bạch Thiên Hồng mới chú ý tới hơi thở tu vi của Diệp Phong đột nhiên lên tiếng hỏi: “Diệp Phong, thực lực của ngươi đã đột phá đến Tử Phủ Cảnh một trọng?”

“Đúng vậy!”

“Vừa rồi ở trên phố gặp được một tên thiên tài yêu nghiệt xếp thứ

hạng một trăm trong Tiềm Long Bảng, nhưng nếu muốn khiêu chiến hắn thì thực lực thấp nhất cũng phải đạt tới Tử Phủ Cảnh một trọng mới được."

Nghe Bạch Thiên Hồng dò hỏi, Diệp Phong cũng lên tiếng giải thích.

Tiềm Long Bảng!

Không chỉ có Bạch Thiên Hồng, ngay cả Thần Tiễn cùng Đao Thần cũng tỏ ra hứng thú sau khi nghe đến Tiềm Long Bảng.

Liếc mắt một cái liền diệt kiếp vân!

Kẻ hèn một thiên tài đứng cuối Tiềm Long Bảng, Diệp thiếu chỉ sợ đều không dùng được hai chiêu đi!

Ngay khi Thần Tiễn cùng Đao Thần phỏng đoán đến tình huống Diệp Phong khiêu chiến, Bạch Thiên Hồng lại đột nhiên hỏi: "Diệp Phong, ngươi mua bao nhiêu?"

Những phương diện khác thì đầu óc Bạch Thiên Hồng theo không kịp, nhưng đối với loại thân phận và tình huống vinh dự này, Bạch Thiên Hồng lại vô cùng biết rõ phong cách hành sự của Diệp Phong!

"Mua tới?"

"Bạch trưởng lão, đừng nháo, Tiềm Long Bảng chính là một bảng đơn vô cùng quan trọng trong Thiên Cơ Các, căn bản là không cho phép loại tình huống mua bán này xuất hiện!"

"Không sai, nếu bị Thiên Cơ Các phát hiện, mặc kệ là Diệp thiếu hay vẫn là thiên tài trong Tiềm Long Bảng kia, hai người bọn họ đều sẽ mất đi tư cách xếp hạng."

Nghe được lời nói của Bạch Thiên Hồng, Đao Thần cùng Thần Tiễn mỉm cười bày tỏ suy nghĩ của chính mình.

"Một trăm vạn thấp phẩm linh tinh!"

"Hơn nữa đã được Thiên Cơ Các tán thành, chờ đến khi Tiềm Long

Bảng đổi mới, các ngươi hẳn là có thể nhìn thấy tin tức của ta ở trên đó."

"Bạch lão, vẫn là ngươi hiểu ta nhất!"

Nhìn Thần Tiễn cùng Đao Thần đang đần ra ở bên cạnh, Diệp Phong cũng là dựng lên ngón tay cái với Bạch Thiên Hồng.

"Không có khả năng, chuyện này tuyệt đối không có khả năng!"

"Thiên Cơ Các sao có thể đồng ý với loại hành vi này, nếu thật sự có thể mua bán, vậy thì Tiềm Long Bảng cũng liền biến không hề ý nghĩa, bọn họ không có khả năng sẽ làm như vậy!"

Thần Tiễn cùng Đao Thần lúc này căn bản không thể tin đây là sự thật, bởi vì hai người bọn họ khi còn trẻ cũng đều vinh nằm trong nhóm Tiềm Long Bảng, hơn nữa vẫn là xếp hạng trong vòng hai mươi, có thể nói, Tiềm Long Bảng xem như là vinh quang trong cuộc đời của họ!

Hiện tại vinh quang mình lấy làm tự hào thế nhưng bị làm bẩn như vậy, bọn họ căn bản không thể tiếp nhận sự thật này!

"Tuy rằng không biết vì sao bọn họ lại tán thành thao tác của ta, nhưng Diệp Phong ta cũng không phải loại người không hiểu lễ nghĩa, trở tay liền tặng cho bọn họ một trăm vạn cực phẩm linh tinh!"

"Được rồi, ta muốn bắt đầu đột phá!"

Nghe được lời này của Diệp Phong, Thần Tiễn cùng Đao Thần liếc nhau nhìn nhau, trong mắt đều tràn ngập không thể tin được, hiện tại làm tấm màn đen đều có thể quang minh chính đại như thế sao?

Oanh!

Ngay khi hai người bọn họ đang khiếp sợ với hành động vô sỉ này, một cổ hơi thở đột phá đột nhiên bạo phát từ trong cơ thể Diệp Phong, ngay lập tức thu hút sự chú ý của bọn họ.

Oanh! Oanh! Oanh!

Tử Phủ Cảnh tam trọng!

Tử Phủ Cảnh tứ trọng!

Tử Phủ Cảnh ngũ trọng!

Khi Diệp Phong đột phá đến Tử Phủ Cảnh nhị trọng, tiết tấu đột phá không những không có kết thúc, ngược lại càng tăng thêm.

Cái gì kêu thịch thịch thịch?

Nếu như phía trước không hiểu, như vậy hiện tại nhìn thấy Diệp Phong không mất bao nhiêu sức lực liền trực tiếp đột phá đến Tử Phủ Cảnh cửu trọng đỉnh phong, hai người họ đã hiểu rõ, này mẹ nó thật là thịch thịch thịch a!

“Bạch trưởng lão, Diệp thiếu mỗi lần đột phá đều tàn bạo như vậy sao?”

Thần Tiễn đang trong cơn choáng váng cũng gắng gượng nhìn về phía Bạch Thiên Hồng mang vẻ bình tĩnh dò hỏi.

“Đúng vậy!”

“Các ngươi cũng đừng ngạc nhiên, đây đều là thao tác cơ bản của Diệp Phong!”

Nhìn Thần Tiễn cùng Đao Thần đang choáng váng, Bạch Thiên Hồng cũng là mỉm cười giải thích.

Rõ ràng có thể dùng thực lực của bản thân thẳng xếp hạng trên Tiềm Long Bảng, nhưng lại cố tình dùng các ngang tàng tài lực đi mua sắm, quả thật là bại gia tử!

Nhìn Diệp Phong thu liễm hơi thở Tử Phủ Cảnh cửu trọng đỉnh phong, Thần Tiễn cùng Đao Thần cũng nhịn không được cười khổ.

“Được rồi, các ngươi tiếp tục, ta đi ngủ trước.”

Sau khi hoàn thành đột phá dưới sự chứng kiến của ba người bọn họ, Diệp Phong cảm thấy mỹ mãn đi về phía sân bên cạnh.

“Lại đi ngủ!”

“Cũng không biết sáng ngày mai bại gia tử Diệp Phong lại muốn soàn soạt thứ tốt gì.”

Nhìn Diệp Phong rời đi, trong lòng Bạch Thiên Hồng có chút bất an.

Màn đêm buông xuống!

“Cuối cùng cũng có thể kiến thức được uy lực chân chính của Tinh Thần Diệt Hồn Cung, Bạch trưởng lão, cứ việc bắn đến chỗ ta đi!”

Nhìn Bạch Thiên Hồng đang cầm Tinh Thần Diệt Hồn Cung ở đối diện, Thần Tiễn không kịp chờ đợi hét to một tiếng.

“Tốt!”

Bạch Thiên Hồng trực tiếp bay lên không trung, Tiễn Tâm Chi Cảnh Diệt Hồn Tiễn Ý từ trong cơ thể ầm ầm bùng nổ, tay trái cầm cung, tay phải trực tiếp kéo dây cung!

Oanh!

Đúng lúc này, một con Cự Mãng khí linh dài trăm trượng đột nhiên xuất hiện, khi Tinh Thần Hắc Ám xà mở rộng miệng, vô số sao trời trong đêm tối đều bùng nổ bắn ra từng đạo tinh mang về phía trong miệng Tinh Thần Hắc Ám xà.

“Thần Tiễn, xem mũi tên!”

Chương 235: Diệp Phong dùng bao nhiêu mua? (2)

Khi Bạch Thiên Hồng ngưng tụ linh lực ở trên mũi tên để Tinh Thần chi lực đạt tới cực hạn, một mũi tên chói loá cắt ngang qua bầu trời đêm, bay thẳng đến Thần Tiễn phía dưới!

“Tới, rất tốt!”

Nhìn đến mũi tên bắn ra Tinh Thần đang đến, Thần Tiễn cười lớn một tiếng, sau đó một lượng lớn linh lực khổng lồ xuất hiện ở trong tay, hắn chuẩn bị chống lại mũi tên này!

……

Sáng sớm hôm sau.

“Lão Tiễn, Tinh Thần Diệt Hồn Cung của Bạch trưởng lão mạnh bao nhiêu?”

“Đêm qua sau khi ngươi ngăn cản mũi tên kia liền trực tiếp rời đi, ta cả đêm đều suy nghĩ chuyện này.”

Nhìn Bạch Thiên Hồng đang dùng Tinh Thần Diệt Hồn Cung treo quần cách đó không xa, Đao Thần cũng là nhìn về Thần Tiễn ở bên cạnh dò hỏi.

“Ngươi có dám tưởng tượng trên mũi tên có thêm vào Tinh Thần chi lực của hắn có chứa một tia thiên địa pháp tắc không?”

“Nếu như hắn cùng cảnh giới với ta, chẳng sợ ta vận dụng Tử Cực Huyền Cung, uy lực một mũi tên của hắn cũng mạnh hơn ta gấp trăm lần trở lên!”

“Đơn giản mà nói, nếu như ta chỉ có thể mang đến uy hiếp cực kỳ lớn với đối thủ cùng cảnh giới, vậy thì một mũi tên của hắn có thể bắn chết một đối thủ cùng cảnh giới, không có người có thể chống đỡ được mũi tên đó, tuyệt đối sẽ phải chết!”

Trừng!

Nghe được lời này của Thần Tiễn, trên mặt Đao Thần cũng hiện lên vẻ kinh hãi, hắn nghĩ Tinh Thần Diệt Hồn Cung kia rất mạnh, nhưng chưa nghĩ đến nó lại mạnh đến nông nỗi như thế!

“Nếu là như vậy, nếu muốn đánh bại hắn cũng chỉ có một biện pháp, đó chính là tới gần!”

Ngay sau đó, Đao Thần cũng là nghiêm túc nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Tới gần?”

“Ngươi có phải hay không đã quên một thân phận khác của hắn, hắn không giống ta chỉ đơn giản là một tiễn tu, hắn chính là tu sĩ song kiếm (mũi tên)!”

Nghe Đao Thần nói như vậy, Thần Tiễn cũng là lên tiếng nhắc nhở.

“Ngọa tào!”

“Kia hắn không phải vô địch?”

Nghe Thần Tiễn nhắc nhở, Đao Thần cũng là kinh hô ra tiếng!

“Qua chuyện này lại nhắc nhở quốc chủ một chút đi, tông môn này quá khủng bố!”

Thần Tiễn không có trực tiếp trả lời, nhưng Đao Thần nghe được lời này cũng đã hiểu ý tứ trong đó, chỉ có thể kết giao, không thể là địch!

……

“Thoải mái!”

Sân bên cạnh, Diệp Phong vừa tỉnh lại duỗi người cũng là trực tiếp kiểm tra sản phẩm phá của ngày hôm nay.

Nói đến cũng kỳ quái, mỗi ngày đều cần phải nghĩ cách bại rớt sản phẩm phá của đổi mới mỗi ngày, Diệp Phong không những không cảm thấy phiền, mà còn rất chờ mong.

Sản phẩm phá của hôm nay: Phá Linh Tiễn *10000

Phá Linh Tiễn: Làm từ vật liệu đặc biệt, bỏ qua linh lực

Thứ quái gì thế này?

Diệp Phong cũng thấy choáng váng khi thấy sản phẩm phá của ngày hôm nay, thật sự phần giới thiệu về Phá Linh Tiễn quá đơn giản, hắn hiện tại chỉ hiểu thứ này chỉ có thể bỏ qua linh lực.

Không hiểu liền hỏi!

Rời đi chỗ ở, Diệp Phong đi thẳng đến sân của Thần Tiễn bên cạnh.

“Thần Tiễn, ngươi có biết Phá Linh Tiễn không?”

Đi vào sân, Diệp Phong nhìn về phía Thần Tiễn cũng là trực tiếp hỏi.

“Tuy rằng ta không biết Phá Linh Tiễn là cái gì, nhưng này hẳn là đồ vật hôm nay Diệp Phong muốn soàn soạt.”

Bạch Thiên Hồng ở bên cạnh nghe được lời này, trong lòng cũng đã có suy đoán của chính mình.

“Phá Linh Tiễn?”

“Diệp thiếu, Phá Linh Tiễn là một loại mũi tên vô cùng đặc biệt, giống như tiễn tu chúng ta có đôi khi sẽ tìm kiếm một số quặng đặc biệt để chế tạo mũi tên đặc thù, không phải lúc nào cũng dùng linh lực ngưng tụ thành mũi tên.”

“Đến nỗi Phá Linh Tiễn này, tuyệt đối là ác mộng của tu sĩ, bởi vì nó bỏ qua linh lực, cho dù ngưng tụ ra linh lực cũng không thể ngăn cản, chỉ có thể dùng Linh Khí phòng ngự ngăn cản, nếu không có Linh Khí phòng ngự đủ cường đại, vậy thì đối mặt với Phá Linh Tiễn chắc chắn sẽ phải chết!”

Mặc dù không biết vì sao Diệp Phong lại đột nhiên hỏi đến tình huống có quan hệ với Phá Linh Tiễn, nhưng Thần Tiễn vẫn là kiên nhẫn giải thích.

Chẳng qua quá, hắn không có nói đến một việc, đó chính là nhằm vào Linh Khí phòng ngự của địch nhân, bọn họ cũng sẽ có mũi tên chuyên môn đối phó, một khi đối phương đã không có Linh Khí phòng ngự, đến lúc đó lại vận dụng Phá Linh Tiễn, điều chờ đợi đối phương chỉ có cái chết!

“Rác rưởi như vậy?”

“Vậy nếu như người khác có Linh Khí phòng ngự thì không phải có

thể dễ dàng ngăn chặn Phá Linh Tiễn?"

"Tại sao hệ thống lại đưa loại đồ vật rác rưởi như này?"

Chỉ vì Thần Tiễn ít nói một ít tình huống, Diệp Phong đương nhiên xem Phá Linh Tiễn cùng Tĩnh Thần Hương là một loại, đó chính là đồ vật rác rưởi!

"Đúng rồi, Phá Linh Tiễn thật ra cũng là vật phẩm tiêu hao dùng một lần, mũi tên bỏ qua linh lực một khi gặp máu tươi liền sẽ mất đi loại hiệu quả này."

Thần Tiễn lúc này lại nghĩ tới cái gì, nhìn về phía Diệp Phong lần nữa lên tiếng nói.

"Tào!"

"Mẹ nó càng thêm rác rưởi, gặp máu liền vô dụng, vậy thì chẳng phải là cho dù người khác không có Linh Khí phòng ngự, bắn chết một người liền tương đương với báo hỏng một cái?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong bỗng nhiên có một ý tưởng, dù sao cũng là báo hỏng, còn không bằng vận dụng mọi thứ!

"Lão Tiễn, quặng đặc thù để chế tạo Phá Linh Tiễn chỉ có ở Thiên Đạo chiến trường, ta nhớ rõ ngươi nhiều năm như vậy mới chỉ có một khối linh quặng đặc thù kia đi."

Ngay khi Diệp Phong có ý tưởng của chính mình, Đao Thần lại nói chuyện phiếm cùng Thần Tiễn.

"Đúng vậy, cũng coi như là ta may mắn, chỗ linh quặng đặc thù kia ước chừng chế tạo được một trăm mũi tên đặc thù, đáng tiếc nhiều năm như vậy, ta đã dùng hết 70 chi Phá Linh Tiễn, hiện tại chỉ còn dư lại 30 chi, dùng thêm một bớt một."

Thần Tiễn nghĩ đến 70 chi Phá Linh Tiễn mà mình đã dùng hết, trên mặt cũng hiện lên vẻ đau lòng, tuy rằng thành công giết địch, nhưng loại mũi tên đặc thù này tuyệt đối là bảo bối áp đáy hòm của bất kỳ một tên tiễn tu nào.

"Soái Bức Huyết, tìm Thái Tử lấy một ít thịt yêu thú, hôm nay

chúng ta ăn nướng BBQ, đồ dùng xiên thịt ta đã chuẩn bị tốt!”

Chương 236: Hắn muốn ăn nướng BBQ liền mẹ nó kém có hai giây này sao?

“Đúng rồi, tốt nhất thịt yêu thú mới làm, trên thịt còn có chút máu!”

Diệp Phong truyền âm thông qua thần thức, trực tiếp phân phó với Phệ Huyết Đường Lang đang luyện đan.

……

Phòng luyện đan!

“Thành!”

“Sắp thành!”

“Thái Tử điện hạ, thiên phú luyện đan của con đại yêu này tuy rằng chẳng ra gì, nhưng chỉ cần quen thuộc phương pháp luyện đan, bằng vào Bản Mệnh Tâm Hoả cùng lô đỉnh ẩn chứa khí linh khủng bố, luyện thần đan thật sự giống như đang chơi trò chơi!”

Nói đến đây, Triệu Trường Sơn cũng là cười ra nước mắt, hắn là đỉnh cấp Luyện Đan Sư mà Xích Dương Vương Quốc cung phụng, tuy rằng chưa chứng minh trình độ luyện đan của chính mình ở Thiên Đan Các, nhưng năng lực luyện đan của hắn tuyệt đối không kém gia gia Lãnh Vô Phong là Lãnh Cửu Long!

Nhưng ngày hôm qua khi hắn nhìn thấy Cửu Long Phần Thiên Đỉnh ẩn chứa khí linh khủng bố, lại nhìn thấy một con đại yêu có được hai Bản Mệnh Tâm Hoả, hắn thật sự muốn phát điên, hai thứ mà cả đời một vị Luyện Đan Sư luôn theo đuổi thế nhưng đều xuất hiện ở trên một con đại yêu, cho dù là bất kỳ Luyện Đan Sư nào nhìn thấy như vậy tuyệt đối sẽ điên mất!

Ong! Ong! Ong!

Lúc này, Cửu Long Phần Thiên Đỉnh cũng bắt đầu chấn động lên,

thần cấp đan dược bên trong đang điên cuồng va chạm, điều này ý nghĩa cho việc thần đan sắp hoàn thành, chỉ cần lại dùng Bản Mệnh Tâm Hoả luyện chế năm giây cuối cùng, sau đó mở lò khiêng đan kiếp, như vậy viên thần đan này đã tính là thành công!

Bùm!

Ngay trong giây phút kích động lòng người, Phệ Huyết Đường Lang bỗng nhiên nhận được phân phó của Diệp Phong, đứng dậy đá Cửu Long Phần Thiên Đỉnh ngã trên mặt đất, cũng trực tiếp thu hồi Bản Mệnh Tâm Hoả.

Cửu Long Phần Thiên Đỉnh không hề rung động, thần đan sắp thành hình bên trong cũng hóa thành bột phấn, chỉ kém hai giây, thần đan có thể nghênh đón đan kiếp!

Ngọa tào, con đại yêu này đang làm cái quái gì vậy?

Chỉ kém hai giây, mẹ nó chỉ kém hai giây mà thôi, ngươi liền huỷ hoại thần đan?

Ta đời này không thể luyện chế ra thần đan, nhưng dưới sự chỉ dẫn chuyên nghiệp của ta có thể chính mắt chứng kiến thần đan hiện thế cũng coi như là vinh quang lớn nhất trong cuộc đời ta, kết quả ngươi mẹ nó đá một chân liền không có?

Trước có chủ tử của ngươi dùng một chân dẫm thần đan, sau có ngươi dùng một chân đá đan lô, các ngươi có thể tôn trọng thần đan một chút được không!

Băng rồi!

Triệu Trường Sơn tâm tình lúc này trực tiếp sụp đổ!

Mà Triệu Đình ở bên cạnh cũng đã ngẩn ra, vẻ mặt đờ đẫn nhìn về phía Phệ Huyết Đường Lang, hỏi: “Huyết ca, tình huống này là như thế nào?”

“Vừa mới lúc nãy chủ nhân truyền âm cho ta, hắn muốn ăn nướng BBQ, yêu cầu ta mang Cửu Long Phần Thiên Đỉnh qua đó.”

“Đúng rồi, chủ nhân làm ngươi chuẩn bị một chút thịt yêu thú,

muốn thịt vừa mới giết, còn dính chút máu!”

Nghe Triệu Đình hỏi chuyện, Phệ Huyết Đường Lang cũng là nghiêm túc lên tiếng giải thích.

Phốc!

Nghe được lời này, Triệu Trường Sơn ở bên cạnh cuối cùng cũng không nhịn xuống phun ra một ngụm máu tươi, hắn lúc này chỉ muốn lớn tiếng hỏi Phệ Huyết Đường Lang một câu, chủ tử của ngươi muốn ăn nướng BBQ, cho nên chỉ kém mẹ nó có hai giây này sao?

Nhưng cuối cùng, Triệu Trường Sơn vẫn là nhịn xuống, bởi vì hắn biết, mặc kệ là con đại yêu này hay vẫn là chủ tử của đối phương, bọn họ đều không phải là người hắn có thể trêu chọc tới.

“Triệu đan sư, ta nói chính là thịt yêu thú còn dính máu không phải muốn máu người!”

Nhìn Triệu Trường Sơn hộc máu, Phệ Huyết Đường Lang cũng là quan tâm nhắc nhở đối phương một câu.

“Triệu đan sư, ngươi, ngươi còn có thể chịu đựng được không?”

Lúc này Triệu Đình đi đến trước mặt Triệu Trường Sơn, cười khổ nhỏ giọng hỏi.

“Chịu không được lại có thể làm sao bây giờ, con đại yêu này nói chuyện quá mẹ nó đáng giận!”

“Không được, ta không thể ở chung với nó, ta phải đi về trước nghỉ ngơi, khi nào luyện đan lại đến tìm ta đi.”

Nói xong, Triệu Trường Sơn liền dẫn đầu rời đi nơi này, hắn sợ ở chung với Phệ Huyết Đường Lang thêm một lúc nữa, chính mình sẽ bị sống sờ sờ chọc tức chết!

……

Tử Tiễn Chiến Thần phủ đệ.

“Ta đã làm Soái Bức Huyết cùng đại Thái Tử mang một ít thịt yêu thú lại đây.”

“Hôm nay chúng ta liền ăn nướng BBQ, lát nữa mọi người cũng đừng nhàn rỗi, giúp đỡ xuyên thịt đi, Soái Bức Huyết phụ trách nướng!”

Diệp Phong lúc này mỉm cười nhìn về phía Thần Tiễn, Đao Thần cùng Bạch Thiên Hồng mở miệng đề nghị.

Xôn xao!

Nói xong, Diệp Phong liền lần lượt lấy từ trong không gian hệ thống từng đạo Phá Linh Tiễn.

Tê!

Sau khi Thần Tiễn nhìn thấy Diệp Phong lấy ra những mũi tên đều là Phá Linh Tiễn, hắn hít hà một hơi, đồng thời cũng làm hắn có một chút bất an.

“Diệp thiếu, chúng ta ăn nướng BBQ liền ăn nướng BBQ, ngươi lấy số Phá Linh Tiễn này ra làm gì?”

Mang theo bất an, Thần Tiễn vội vàng nhìn Diệp Phong hỏi.

“Xiên thịt a!”

“Số Phá Linh Tiễn này nghe ngươi nói xong ta cảm thấy chính là rác rưởi, còn không bằng dùng để xiên thịt.”

Diệp Phong nhìn Thần Tiễn, nghiêm túc nói ra ý nghĩ của chính mình.

Con mẹ nó rác rưởi!

Mấy trăm năm qua, ta dùng tiêu hao 70 chi Phá Linh Tiễn đều thấy đau lòng muốn chết, còn ngươi thế nhưng lại lấy nhiều Phá Linh Tiễn như vậy chuẩn bị xiên thịt nướng BBQ?

“Lão Đao, nhanh lên, kéo ta lại!”

“Bằng không ta sợ lát nữa không khống chế được chính mình sẽ ra tay với Diệp thiếu, sau đó ngươi sẽ phải nhặt xác cho lão tử!”

Nghe được lời này của Diệp Phong, Thần Tiễn vội vàng làm Đao Thần bắt lại hai tay của mình, bằng không hắn sợ lát nữa chính mình sẽ mất khống chế.

“Trước có Bạch trưởng lão dùng Tinh Thần Diệt Hồn Cung phơi quần, sau có Diệp thiếu dùng Phá Linh Tiễn xiên thịt nướng BBQ!”

“Lão Đao, chẳng lẽ Diệp thiếu có thù oán với ta, tại sao chỉ kích thích mỗi ta!”

Nhìn Diệp Phong sai khiến Bạch Thiên Hồng đi rửa sạch Phá Linh Tiễn, trong lòng Thần Tiễn lại sụp đổ.

“Lão Tiễn, ngươi cần phải đứng vững!”

“Ta sợ ngươi chịu không được, tiếp theo sẽ đến lượt ta!”

Nghe Thần Tiễn nói, Đao Thần cũng là không có một chút khách khí bổ thêm một đao, thật sự là biểu hiện vô cùng nhuần nhuyễn câu nói chết đạo không chết bần đạo!

Một lát sau.

Chương 237: Trò chơi bắn tên nhỏ luân hãm Thần Tiễn

Sau khi Phệ Huyết Đường Lang cùng Triệu Đình đi vào sân, mọi người cũng đều bắt đầu bận rộn lên.

“Một chi!”

“Hai chi!”

“Tam chi!”

“Ta mẹ nó sắp xiên không nổi nữa, số thịt yêu thú này thế nhưng vẫn là vừa mới giết, xiên một chi liền phế bỏ một chi Phá Linh Tiễn, mẹ nó, không ai phá của như vậy a!”

Thần Tiễn vừa mới xiên được vài cây thịt đã có cảm giác chính mình thật sự không thể chịu nổi nữa!

“Thần Tiễn, uống lên chút rượu nghỉ ngơi một lát.”

Nhìn thấy trạng thái lúc này của Thần Tiễn, Diệp Phong cũng đoán được tình huống như thế nào, trực tiếp cầm một bình Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch đi tới.

Rầm!

Khi Thần Tiễn chuẩn bị lấy rượu tê liệt chính mình, hắn bỗng nhiên phát hiện rượu này thật là quá ngon, số rượu ngon mấy trăm năm quá hắn uống đều không thể so sánh với bình rượu này.

Thậm chí, gần như chỉ mới nhấp một ngụm, toàn bộ đầu óc hắn đều là loại rượu ngon này, trong nhất thời liền cảm thấy bình rượu trong tay căn bản là không đủ uống!

“Loại rượu này gọi là Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch, chính là thông qua một phương pháp ủ chế đặc biệt từ vạn loại linh thảo, hơn nữa đã phủ đầy bụi vạn năm, nói câu không dễ nghe, liền Tử Cực Huyền Cung trong tay ngươi đều không đáng giá bằng một bình

rượu này.”

“Ngay cả những người không uống rượu cũng sẽ nghiện nó, hơn nữa về sau uống những loại rượu ngon khác đều sẽ đần độn vô vị, chẳng qua Thần Tiễn không cần lo lắng, chỗ ta có Thần Cấp Giải Tửu Đan, sau khi ăn xong liền có thể hóa giải di chứng của loại rượu này.”

Nghe Diệp Phong giảng giải tình huống của Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch, không biết vì sao, Thần Tiễn luôn có cảm giác có chuyện chẳng lành sắp xảy ra.

“Thần Tiễn, ta chỉ muốn hỏi một câu, ngươi còn muốn loại rượu này không?”

Diệp Phong lúc này nghiêm túc nhìn Thần Tiễn lên tiếng hỏi.

“Muốn!”

Thần Tiễn không có chút gì do dự, trực tiếp liền nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Một lát sau.

Sau khi Thần Tiễn cùng Bạch Thiên Hồng nhìn thấy Diệp Phong treo một khối thịt yêu thú có đường kính hình tròn khoảng nửa mét, trên mặt bọn họ đều hiện lên vẻ khó hiểu.

“Nhìn thấy mười vòng tròn trên khối thịt này không?”

“Vòng tròn lớn nhất bên ngoài được tính một phân, càng tròn càng nhỏ càng nhiều tích phân, vòng tròn ở chính giữa tính thập phần!”

“Hiện tại bắt đầu, hai người các ngươi không được dùng thần thức cùng tự thân tu vi, mỗi người dùng mười chi Phá Linh Tiễn tiến hành nhắm mắt bắn, ai được tích phân cao, ta liền cho một bình Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch!”

Sau khi giải thích xong quy tắc, Diệp Phong đi đến bên cạnh Thần Tiễn cười nói: “Thần Tiễn, Phá Linh Tiễn là của ta, nhưng nếu ngươi có thể lấy được Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch, nó chính là của ngươi.”

Rượu?

Phá Linh Tiễn?

Ngay khi Thần Tiễn đang rối rắm, nghe được lời này của Diệp Phong lập tức hiểu!

Ong! Ong! Ong!

Nhìn thấy Thần Tiễn không có chút do dự bắt đầu nhắm bắn, Bạch Thiên Hồng ở bên cạnh thật sự phục, hắn vừa rồi cũng chú ý tới Thần Tiễn rất khó tiếp thu loại hành vi phá của đối với Phá Linh Tiễn, kết quả trực tiếp hảo gia hỏa, Diệp Phong trở tay liền lấy Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch làm mồi nhử, trực tiếp tạo ra tới một trò chơi nhỏ có ý tứ như vậy.

Khi xiên thịt thì ngươi trầm mặc không nói, đến khi bắn tên đua rượu ngươi lại xuất kích, quả nhiên ở trước mặt lực lượng phá của, không ai có thể giữ vững ý chí của bản thân!

Trải qua hai mươi hiệp, Thần Tiễn may mắn đạt được mười ba bình Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch!

“Diệp thiếu thật là đáng sợ!”

“Đó chính là Phá Linh Tiễn, đó chính tâm can bảo bối của Thần Tiễn a!”

Nhìn thấy Thần Tiễn lúc này mang theo hưng phấn xiên thịt, Đao Thần thật sự bị dọa tới rồi, một trò chơi nho nhỏ, mười ba bình rượu ngon, thế nhưng lại có thể thay đổi Thần Tiễn đến như vậy, nếu không phải hắn tận mắt nhìn thấy, hắn tuyệt đối không tin sẽ có loại chuyện này xảy ra!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của ngày hôm nay, khen thưởng một ngàn điểm phá của, khen thưởng một tiểu khối Phá Linh Vạn Vật Thạch!”

Phá Linh Vạn Vật Thạch: Là một linh quặng đặc thù, có hiệu quả bỏ qua linh lực!

Di!

Nhìn thấy khen thưởng đặc biệt, Diệp Phong cũng lập tức cảm thấy hứng thú, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, Phá Linh Vạn Vật Thạch này hẳn là loại linh quặng đặc thù chế tạo Phá Linh Tiễn.

Oanh!

Theo một tiếng vang lớn, một Phá Linh Vạn Vật Thạch cao tới mười mấy mét thật lớn xuất hiện ở trong tầm mắt mọi người.

“Hệ thống, ngươi hiện tại càng ngày càng quá mức, mẹ nó, Phá Linh Vạn Vật Thạch lớn như vậy mà ngươi dám gọi là một khối nhỏ?”

Nhìn Phá Linh Vạn Vật Thạch vô cùng lớn ở trước mắt, không nói người khác, ngay cả bản thân Diệp Phong đều bị hoảng sợ!

“Tào!”

Thần Tiễn cùng Đao Thần ở cách đó không xa sau khi nhìn thấy Phá Linh Vạn Vật Thạch lớn như vậy, cũng là trăm miệng một lời chửi thề, bọn họ rốt cuộc hiểu tại sao Diệp Phong dám phá của lãng phí như thế, bởi vì căn cơ của hắn quá mẹ nó dày.

Nghĩ đến chính mình đã từng xem một khối Phá Linh Vạn Vật Thạch to bằng nắm tay thành bảo bối, Thần Tiễn đột nhiên cảm thấy chính mình quả thực chính là một kẻ nghèo nàn đáng thương!

“Thần Tiễn, ngươi cảm thấy khối Phá Linh Vạn Vật Thạch này nên xử lý như thế nào cho hợp lý?”

Diệp Phong nhìn về phía Thần Tiễn đang đứng bên cạnh trực tiếp hỏi.

“Diệp thiếu, ta đề nghị dùng khối Phá Linh Vạn Vật Thạch này chế tạo Phá Linh Tiễn, đến lúc đó lại dựa vào Tinh Thần Diệt Hồn Cung của Bạch trưởng lão, đó chính là ác mộng của toàn bộ địch nhân!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Thần Tiễn cũng là nói thẳng ra ý nghĩ của chính mình.

“Không!”

“Thần Tiễn, ta cảm thấy chế tạo Phá Linh Tiễn có chút lãng phí khối Phá Linh Vạn Vật Thạch này.”

Nghe được đề nghị không mấy hấp dẫn của Thần Tiễn, Diệp Phong lắc đầu từ chối.

“Diệp thiếu, không biết ngươi có ý kiến gì hay hơn không?”

Thần Tiễn cũng là mang theo một tia tò mò nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi.

“Thần Tiễn, ngươi nói xem, nếu như dùng Phá Linh Vạn Vật Thạch phủ một lớp bên ngoài Cửu Long Phần Thiên Đỉnh, vậy nện ở trên người tu sĩ có thể có tác dụng kỳ tích nào không?”

Chương 238: Cái gì bại gia tử, hắn quả thực chính là quỷ tài chiến đấu

Đi đến trước Cửu Long Phần Thiên Đỉnh, Diệp Phong vỗ vỗ vách đỉnh, trực tiếp nhìn về phía Thần Tiễn dò hỏi.

???

Mẹ nó, có tác dụng kỳ tích nào không?

Khẳng định tạp một cái sẽ chết một cái a, ai có thể nghĩ đến có người thế nhưng sẽ phát rồ đến mức dùng Phá Linh Vạn Vật Thạch bao phủ một lớp bên ngoài đại đỉnh!

Đó chính là Phá Linh Vạn Vật Thạch, không phải cục đá trên đường a!

Điên rồi!

Nghe được ý tưởng hoàn toàn không có lương tâm của Diệp Phong, Thần Tiễn thật sự muốn điên rồi, hắn thật muốn hỏi Diệp Phong một câu, ngươi không phá của là có thể chết hay sao!

“Diệp thiếu, nếu ngươi dùng Phá Linh Vạn Vật Thạch bao phủ toàn bộ bên ngoài lô đỉnh, một khi gặp phải máu, cho dù là một giọt,

toàn bộ Phá Linh Vạn Vật Thạch bao phủ bên ngoài lô đỉnh sẽ biến thành cục đá bình thường, nói thật, quá lãng phí."

Hít một hơi thật sâu, Thần Tiễn cố gắng hết sức bình tĩnh trở lại, lúc này mới nhìn về phía Diệp Phong khuyên bảo.

"Thử tưởng tượng một chút, nếu là Phá Linh Tiễn, đối phương nhất định sẽ đề phòng, nhưng nếu trong quá trình cận chiến, khi trận chiến tiến vào giai đoạn gay cấn, đột nhiên lấy ra cự đỉnh được phủ lên Phá Linh Vạn Vật Thạch ném qua, ai có thể chịu được!"

"Còn có, nếu như trường kiếm của Bạch trưởng lão cũng được phủ lên một lớp Phá Linh Vạn Vật Thạch, khiến địch nhân nghĩ lầm Bạch trưởng lão chỉ là một tiễn tu, trong lúc mang theo hưng sắc vọt tới trước người, Bạch trưởng lão lấy ra trường kiếm đâm vào ngực đối phương, cho dù quanh thân có linh lực hộ thân cũng vô dụng, ai có thể chống đỡ?"

"Tiễn tu vốn dĩ là người địch nhân không mấy đề phòng, cho dù chế tạo Phá Linh Tiễn, đối phương cũng có khả năng dùng Linh Khí phòng ngự ngăn cản, mà loại ý tưởng chiến đấu mới của ta, tuy rằng sẽ lãng phí Phá Linh Vạn Vật Thạch, nhưng thứ chúng ta muốn xem chính là kết quả, hơn nữa, ta có một khối Phá Linh Vạn Vật Thạch lớn như vậy, ta còn sợ lãng phí sao?"

Rầm!

Sau khi nghe xong những lời Diệp Phong nói, mặc kệ là Thần Tiễn, Đao Thần hay vẫn là Triệu Đình đều kinh sợ nuốt nuốt nước miếng.

Thật là đáng sợ!

Lúc này, bọn họ bỗng nhiên ý thức được Diệp Phong quả thực chính là một quỷ tài chiến đấu!

Cự đỉnh đánh bất ngờ!

Trường kiếm đâm mạnh!

Mẹ nó quá bại gia tử, đây là phương thức chiến đấu mà bại gia tử

có thể nghĩ ra được?

Cũng không chút nào khoa trương, nếu như bọn họ cũng có được một khối Phá Linh Vạn Vật Thạch lớn như vậy, bọn họ tuyệt đối sẽ không thể tưởng được đến loại việc này!

“Diệp thiếu, vậy ngươi xem ta thân là đao khách, nếu có một khối Phá Linh Vạn Vật Thạch như vậy thì nên sử dụng như thế nào cho hợp lý?”

Sau khi khiếp sợ qua đi, Đao Thần cũng là nhìn về phía Diệp Phong khiêm tốn thỉnh giáo.

“Thân là đao khách, bên trong chuôi đao có giấu một phen chủy thủ thì rất hợp lý phải không!”

Tê!

Nghe được lời này của Diệp Phong, Đao Thần liên tiếp lùi lại mấy bước, vẻ mặt kinh hãi hít sâu một hơi.

Tưởng tượng đến chính mình đang cầm con đao ở tay phải đối chém với địch nhân, tay trái bỗng nhiên rút ra một phen chủy thủ được bao phủ Phá Linh Vạn Vật Thạch từ trong chuôi đao đâm lên người đối phương, tuy rằng thủ đoạn có chút hạ lưu, nhưng địch nhân đều đã chết, sẽ có ai sẽ biết đâu?

“Diệp thiếu, ngươi đừng nói nữa!”

“Mẹ nó, ta hiện tại đều luống cuống, luôn cảm giác sau này khi chiến đấu cùng địch nhân, đối phương sẽ tấn công ta như vậy!”

Lúc này, Triệu Đình ở bên cạnh nghe xong muốn hỏng mất, hắn hiện tại đều có bóng ma tâm lý đối với chiến đấu!

Nghe được lời này của Triệu Đình, Thần Tiễn, Đao Thần, Bạch Thiên Hồng ở một bên cũng gật đầu, đừng nói Triệu Đình, ngay cả bọn họ hiện tại đều có bóng ma!

Chỉ có Phệ Huyết Đường Lang lúc này vô cùng hưng phấn, thân là đại yêu chuyên tu thân thể, hấp thu thiên địa linh khí rèn luyện thân thể, Phá Linh Vạn Vật Thạch này đối với đại yêu hoặc là

cường giả thể tu không có uy hiếp lớn, nhưng không có nghĩa là bọn họ không thể sử dụng Phá Linh Vạn Vật Thạch đối phó với địch nhân!

“Thái Tử điện hạ, tình huống Phệ Huyết Đường Lang học tập luyện chế đan dược thế nào rồi?”

Sau khi thu hồi Phá Linh Vạn Vật Thạch, Diệp Phong cũng là nhìn về phía Triệu Đình dò hỏi.

“Diệp thiếu, Huyết ca đã có thể luyện chế thần cấp cửu phẩm Diệp Sương Thanh Tâm Đan, thậm chí vừa rồi đã tới thời khắc mấu chốt, chỉ cần chờ thêm hai giây liền có thể làm thần đan nghênh đón đan kiếp, kết quả bởi vì ngươi đột nhiên muốn ăn nướng BBQ, Huyết ca dùng một chân đá bay lô đỉnh chạy tới đây.”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Triệu Đình cũng vội vàng nói ra tình huống phía trước.

“Không tệ!”

“Thần đan khi nào đều có thể luyện chế, nhưng tâm tình muốn ăn nướng BBQ lại có khả năng giảm đi theo thời gian, việc này Phệ Huyết Đường Lang làm rất tốt.”

Nghe vậy, Diệp Phong cũng đã khẳng định cách làm của Phệ Huyết Đường Lang.

Không phải người một nhà, không tiến cùng tông môn!

Nghe được lời này của Diệp Phong, Triệu Đình là thật sự đã tê rần!

Đó chính là thần đan a, là theo đuổi suốt đời của ngàn ngàn vạn vạn Luyện Đan Sư trên Đại Lục, nếu có cơ hội có thể luyện chế ra thần đan, mặc kệ gặp được chuyện gì đều không thể ảnh hưởng đến bọn họ!

Nhưng các ngươi lại tốt rồi, vì không ảnh hưởng đến tâm tình ăn nướng BBQ, thần đan nói không cần liền từ bỏ, các ngươi có thể suy xét một chút đến cảm thụ của người nghèo như chúng ta được không!

Buổi chiều!

Oanh! Oanh! Oanh!

Trong sân, nhìn trong phòng luyện đan thỉnh thoảng xuất hiện đan kiếp, Diệp Phong lúc này mới ý thức được, luyện chế thần đan không khó, nhưng muốn thần đan khiêng đan kiếp lại không phải một việc đơn giản!

Gần đến tối!

Khi Triệu Trường Sơn nhìn viên thần đan trong tay khiêng quá đan kiếp, hắn đã sớm mất đi vẻ hứng thú.

“Thái Tử điện hạ, đưa viên thần đan này cho Tử Tiễn Chiến Thần đi.”

Nói xong, Triệu Trường Sơn thản nhiên tùy ý ném viên thần đan cho Triệu Đình.

“Triệu đan sư, ngươi làm sao vậy?”

Nhìn thấy sắc mặt Triệu Trường Sơn lúc này có chút không thích hợp, Triệu Đình cũng là quan tâm hỏi thăm.

Chương 239: Cái gì bại gia tử, hắn quả thực chính là quỷ tài chiến đấu (2)

Làm sao vậy?

Một con đại yêu luyện chế thần đan giống như đang chơi, ta luyện chế thần đan cũng giống như đang chơi, nhưng người ta chơi liền chơi ra thần đan, ta chơi liền mẹ nó tạc lò, đối mặt loại đả kích này, ngươi cảm thấy ta phải làm sao?

Nghe Triệu Đình hỏi, trong lòng Triệu Trường Sơn muốn khóc, đường đường là đệ nhất Luyện Đan Sư vương quốc cung phụng, hiện tại không thể so sánh với một con đại yêu, thậm chí hắn đều bắt đầu sinh ra ý tưởng rời khỏi Đan Đạo!

“Triệu đan sư, có phải ngươi bị Huyết ca đả kích tới rồi hay không?”

“Ngươi xem, nói như thế nào thì ngươi cũng là bị một con đại yêu phi thăng đả kích đến, còn ta lại không bằng một con cẩu ở tông môn bọn họ, ngươi không thấy ta vẫn kiên cường tồn tại sao!”

Nói đến đây, Triệu Đình cũng nhịn không được khóc lên, mẹ nó, ta thậm chí còn không bằng một con cẩu!

“Còn không phải là một viên thần đan sao, bọn họ khóc cái gì?”

Nhìn Triệu Đình cùng Triệu Trường Sơn đang kề vai sát cánh ngồi xổm trên mặt đất ôm đầu khóc rống, trực tiếp khiến n Phệ Huyết Đường Lang ở bên cạnh choáng váng!

“Chư vị, có duyên gặp lại, chúng ta đi trước.”

Giải quyết xong thần đan Tử Tiễn Chiến Thần yêu cầu, Diệp Phong, Bạch Thiên Hồng cùng Phệ Huyết Đường Lang trực tiếp kích hoạt cánh cửa không gian truyền tống biến mất ở trong tầm mắt mọi người.

“Sống lâu như vậy, Diệp thiếu xem như đã hoàn toàn đổi mới sự hiểu biết của ta đối với phá của!”

“Ta chưa bao giờ nghĩ tới, một người phá của có thể khiến lòng ta hoảng sợ như vậy, thật là quá đáng sợ!”

Nghe được lời này của Thần Tiễn, Triệu Đình cùng Đao Thần ở bên cạnh cũng đồng ý gật đầu, sau khi kiến thức Diệp Phong phá của, bọn họ cảm thấy những kẻ bại gia tử bọn họ gặp trước đó quá yếu!

“Đúng rồi, Thái Tử điện hạ, vì sao ngươi không cho ba vị hộ quốc chiến thần còn lại tới gặp Diệp thiếu?”

Lúc này, Đao Thần bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nhìn về phía Triệu Đình khó hiểu dò hỏi.

“Đao lão, nếu như xảy ra một lần nữa, ngươi còn muốn gặp Diệp thiếu sao?”

Nghe Triệu Đình hỏi ngược lại, Đao Thần cũng là hiểu ra, ngay sau đó cười khổ nói: “Không nghĩ, quá mẹ nó đả kích người!”

Đại viện Tinh Hồn Tông!

Lạc Thiên Tuyết đang tu luyện bỗng nhiên mở hai mắt, vẻ mặt mộng bức lẩm bẩm: “Trở lại nhanh như vậy, ta đây có phải hẳn là đại tổ lão chờ đợi không!”

“Còn tốt còn tốt, cũng may lần này không có dẫn người trở về.”

Nhận thấy hơi thở dị động từ xa, Lạc Thiên Tuyết cũng nhẹ nhàng thở ra, sau đó trực tiếp đứng dậy rời khỏi tông môn đại điện, nàng chuẩn bị đi hỏi Diệp Phong tình huống chuyến đi đến vương quốc lần này!

Trong sân cư trú!

“Ta chuẩn bị mang các ngươi đi Thiên Đạo chiến trường chơi!”

Diệp Phong nhìn Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Hoàng Cẩu trước mặt, nghiêm túc nói.

“Đường Lang, đang làm gì vậy?”

Nhìn Phệ Huyết Đường Lang véo đồng loại, Tiểu Hoàng Cẩu khinh thường nghĩ.

Quá đột nhiên!

Hạnh phúc tới quá đột nhiên!

Khi mang Lãnh Vô Phong đi ra ngoài có ta!

Khi mang Bạch trưởng lão đi ra ngoài có ta!

Thậm chí khi mang Tiểu Hoàng Cẩu đi ra ngoài vẫn có ta, Soái Bức Đường Lang ta đây là muốn đứng lên sao?

Phệ Huyết Đường Lang lúc này vô cùng kích động thầm nghĩ!

“Cẩu Tử, trước tiên ngươi ăn viên Khải Ngữ Đan này đi, lâu như vậy liền nói một câu cũng không nói được, ta lúc ấy sao lại chọn

con cẩu ngu xuẩn như ngươi chứ!”

Nói xong, Diệp Phong liền ném qua bình đan dược Khải Ngữ Đan cho Tiểu Hoàng Cẩu.

“Chủ nhân!”

Hả?

Sau khi ăn xong Khải Ngữ Đan, khi Tiểu Hoàng Cẩu bỗng nhiên lên tiếng, chính nó đều bị hoảng sợ!

“Chủ nhân, cuối cùng ta cũng có thể nói được!”

“Ngươi mau cứu ta đi, đại gia gặp dịp thì chơi mà thôi, ai ngờ Bạch trưởng lão thế nhưng thật sự muốn huấn luyện ta, thật sự quá tàn nhẫn, căn bản không xem ta là cẩu a, ta thật sự không thể chịu nổi nữa rồi!”

Ngay sau đó, Tiểu Hoàng Cẩu liền chạy đến bên chân Diệp Phong phát tiết sự tủi thân trong lòng!

Bùm!

Nghe được lời này của Tiểu Hoàng Cẩu, Diệp Phong cũng hoàn toàn đen mặt, hắn trực tiếp đá bay Tiểu Hoàng Cẩu dưới chân ra ngoài!

Mẹ nó gặp dịp thì chơi, ta làm Bạch trưởng lão huấn luyện ngươi, ngươi xem lời nói của ta là đánh rắm sao?

Con cẩu này có chút ngốc nghếch a!

Nhìn Tiểu Hoàng Cẩu đau khổ tủi thân chạy trở lại, Diệp Phong cũng là cảm thấy vô cùng đau đầu, thậm chí hắn còn tự hỏi bồi dưỡng nó thành đại lục đệ nhất kiếm cẩu có đáng giá hay không!

“Chủ nhân, chúng ta đi Thiên Đạo chiến trường làm gì?”

Phệ Huyết Đường Lang nhìn thấy tình trạng của Tiểu Hoàng Cẩu cũng vội vàng khiến mình biểu hiện bình thường một chút.

“Trang bức!”

“Các loại hoa hòe lòe loẹt trang bức!”

Nói đến đây, Diệp Phong lại là lần nữa chuyển chủ đề, lần nữa nói: “Chẳng qua hiện tại ta thay đổi chủ ý, để con cẩu ngu ngốc này nỗ lực tu luyện là quá sức, cho nên chúng ta vẫn là đi đánh cướp đi!”

“Chuyên môn đánh cướp ở những nơi có truyền thừa, đặc biệt là nơi truyền thừa đến tu vi!”

“Ta sẽ lấy một số bí bảo áp chế tu vi, như vậy chúng ta liền có thể đi theo Cẩu Tử tiến vào đệ nhất trọng Thiên Đạo chiến trường, ta chuẩn bị từ đệ nhất trọng Thiên Đạo chiến trường trực tiếp đánh cướp đến cửu trọng Thiên Đạo chiến trường, làm thực lực của Cẩu Tử trực tiếp đạt tới Độ Kiếp Cảnh cửu trọng đỉnh phong!”

“Đến lúc đó lại giúp nó khiêng đạo thứ nhất Thiên Đạo lôi kiếp, sau đó dựa vào Thần cấp Phá Kiếp Đan, rất nhanh nó liền có thể trở thành phi thăng kiếm cẩu.”

Nghe thế, Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Hoàng Cẩu đều sợ ngây người!

“Chủ nhân!”

“Ngươi đối với ta thật tốt quá, nếu không ngươi lại đá ta thêm mấy đá đi, bằng không loại đoạt tới tu vi này ta cầm không yên ổn a!”

Nói xong, Tiểu Hoàng Cẩu vội vàng chạy tới trước mặt Diệp Phong, thậm chí còn quay lưng dẩu mông cẩu lên!

“Tào!”

“Đây chính là ngươi ép lão tử, xem đường cong sút gôn của lão tử!”

Bùm!

Nhìn Tiểu Hoàng Cẩu bay ra khỏi nóc nhà, trên mặt Diệp Phong

cũng hiện lên vẻ hối hận, hắn không nên gấp gáp cho Tiểu Hoàng Cẩu ăn Khải Ngữ Đan, quá mẹ nó thấp kém!

Ai!

Chương 240: Mang các ngươi đi Thiên Đạo chiến trường đánh cướp

Phệ Huyết Đường Lang nhìn hết toàn bộ quá trình lại là thở dài, tự mình lẩm bẩm: "Chẳng trách Tiểu Hoàng Cẩu được chủ nhân yêu thích như vậy, thật là quá biết điều, đáng tiếc ta tới không được!"

"Trước kia ta chỉ là cảm thấy Tiểu Hoàng Cẩu được chủ nhân yêu thích mà thôi, nhưng ta lại không nhìn thấy bao nhiêu sự nỗ lực của Tiểu Hoàng Cẩu, hôm nay mới thật sự học được."

Bên ngoài phòng!

"Đó là…Tiểu Hoàng Cẩu!"

Nhìn thấy Tiểu Hoàng Cẩu nhàn nhã đang bay với dáng vẻ nằm sấp hai chân đặt chân trước trên đầu, Lạc Thiên Tuyết sợ ngây người!

Bay cũng phải thoải mái như vậy sao?

"Các ngươi vừa làm gì với Tiểu Hoàng Cẩu thế?"

Sau khi đi vào phòng, Lạc Thiên Tuyết nhìn về phía Diệp Phong cùng Phệ Huyết Đường Lang trực tiếp hỏi.

"Không làm gì a, làm sao vậy sư tôn?"

Diệp Phong có chút khó hiểu nhìn về Lạc Thiên Tuyết hỏi ngược lại.

"Vậy nó vì sao lại như vậy?"

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết bắt chước bộ dáng của Tiểu Hoàng Cẩu nằm trên mặt đất, đôi tay đặt ở sau đầu cũng nhếch lên chân bắt

chéo, trên mặt càng là toát ra hạnh phúc tươi cười.

“Tuy rằng mấy ngày nay Bạch lão cùng ngươi rời đi, cuộc sống của Tiểu Hoàng Cẩu xác thật thoải mái không ít, nhưng ta chưa từng nhìn thấy nó vui vẻ đến vậy!”

“Nói đi, ngươi lại cho Tiểu Hoàng Cẩu chỗ tốt gì rồi, ta chính là tò mò mà thôi!”

Sau khi đứng dậy, Lạc Thiên Tuyết cũng là mang theo lòng bát quái nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi.

“Sư tôn, nếu không chờ Tiểu Hoàng Cẩu trở về, ta lại biểu diễn cho ngươi xem một lần?”

Tuy rằng nói như vậy, nhưng trong lòng Diệp Phong cũng là sinh ra nghi hoặc, sư tôn cực kỳ chú trọng việc tu luyện khi nào bắt đầu biến thành con người bát quái như vậy!

“Chủ nhân, ta đã trở về!”

Rất nhanh, sau khi Tiểu Hoàng Cẩu trở về liền lần nữa chạy đến trước mặt Diệp Phong, xoay người dẩu mông cẩu, toàn bộ động tác như nước chảy mây trôi, vô cùng thuần thục!

“Xem mãnh hổ sút gôn của lão tử!”

Bùm!

Khi Diệp Phong dùng chân to đá ra, Tiểu Hoàng Cẩu lại lần nữa phá tan nóc nhà bay ra ngoài.

???

Thấy một màn như vậy, trên trán Lạc Thiên Tuyết lập tức treo vô số dấu chấm hỏi, không giống như những gì nàng nghĩ!

Chỗ tốt đâu?

Còn có bộ dạng thấp kém phạm tiện vừa rồi của Tiểu Hoàng Cẩu, kiếm cẩu thật sự biến thành cẩu hoang?

Từ từ!

Đúng lúc này, Lạc Thiên Tuyết bỗng nhiên ý thức được một vấn đề, nhìn về phía Diệp Phong vội vàng hỏi: “Tiểu Hoàng Cẩu có thể nói chuyện?”

“Sư tôn, Tiểu Hoàng Cẩu có thể nói hay không không quan trọng, quan trọng là ngươi đến đây có chuyện gì, nếu không có việc gì, chúng ta còn phải tranh thủ thời gian bàn bạc việc đánh cướp tiếp theo đâu!”

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết luôn để tâm đến những chuyện không quan trọng này, Diệp Phong vô cùng bất đắc dĩ!

“Đánh cướp?”

“Bại gia tử nhà ngươi thế nhưng còn muốn đi đánh cướp?”

Nghe được lời này của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết thật sự bị sốc, đây là muốn cho cuộc sống của người nghèo càng thêm khó khăn sao?

Vài phút sau!

Từ đệ nhất trọng Thiên Đạo chiến trường đánh cướp đến cửu trọng Thiên Đạo chiến trường?

Chuyên môn đánh cướp những nơi có truyền thừa?

Chuẩn bị để Tiểu Hoàng Cẩu mới chỉ Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong trực tiếp đột phá đến Độ Kiếp Cảnh cửu trọng đỉnh phong khiêng đạo thứ nhất Thiên Đạo lôi kiếp, sau đó thông qua Thần cấp Phá Kiếp Đan làm Tiểu Hoàng Cẩu trực tiếp phi thăng kiếm cẩu?

Sau khi nghe xong ý tưởng đánh cướp điên cuồng của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết đã hoàn toàn chết lặng!

Cho dù bên trong Thiên Đạo chiến trường có rất nhiều nơi truyền thừa, nhưng cũng không phải nói muốn tìm là có thể tìm được, phải dựa vào cơ duyên a!

Không chút khoa trương mà nói, kế hoạch đánh cướp của Diệp Phong chẳng khác nào chuyện viển vong.

“Diệp Phong, không phải vi sư đả kích mong muốn cướp bóc của ngươi, nhưng những nơi có truyền thừa cũng không phải là cải trắng trên đường, đi vài bước là có thể tìm được, ý tưởng này của ngươi có chút không thực tế.”

Lạc Thiên Tuyết lúc này cũng nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phong khuyên bảo.

“Sư tôn yên tâm, đệ tử đã có ý tưởng này, đương nhiên là có biện pháp tìm được nơi có truyền thừa.”

“Ta biết sư tôn là luyến tiếc đệ tử lại lần nữa rời đi, chẳng qua sư tôn cứ yên tâm, đệ tử tuyệt đối sẽ nhanh chóng trở về!”

Nghe những lời khuyên bảo của Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong tự tin nói.

???

Ai mẹ nó luyến tiếc ngươi rời đi?

Từ từ!

Nếu như kế hoạch đánh cướp này của Diệp Phong thật sự có thể thành công, vậy ta mỗi ngày liều mạng tu luyện còn có ý nghĩa gì nữa?

Liều mạng tu luyện hơn trăm năm, không bằng đánh cướp một tháng?

Nghĩ vậy, Lạc Thiên Tuyết hoàn toàn sụp đổ!

“Diệp Phong, nếu ngươi đã có tự tin như vậy, vậy có thể mang theo sư tôn cùng đi đánh cướp được không?”

“Dù sao ngươi cũng biết ta luôn nỗ lực tu luyện là vì gì mà đúng không.”

Nghĩ đến lúc trước Diệp Phong nói ra Vô Cực Thánh Địa, Lạc Thiên

Tuyết có cảm giác Diệp Phong biết được rất nhiều bí mật của chính mình, bao gồm bí mật chính mình bị vây sát đến chết!

“Không được!”

“Tông môn không thể một ngày không chủ!”

“Sư tôn, ngươi chính là Định Hải Thần Châm của tông môn chúng ta, nếu ngươi phi thăng, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

!!!

Nghe được lời này của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết thật sự muốn điên rồi!

Tông môn này có ta hay không có ta có gì khác nhau sao?

Tông môn này có thể phát triển đến bây giờ, còn không phải là thành quả lao tâm lao tài của đại đệ tử thân truyền như ngươi, có một xu quan hệ với tông chủ như ta sao?

“Sư tôn đi thong thả!”

Nhìn Lạc Thiên Tuyết hậm hực rời đi, Diệp Phong cũng là thở dài một hơi, trong lòng thầm nghĩ: “Về sau thăng cấp cho những người khác trong tông môn nhất định phải trốn sư tôn.”

Trước khi chưa mang toàn bộ người trong tông môn phi thăng cảnh giới, Diệp Phong chắc chắn không thể trợ giúp Lạc Thiên Tuyết.

Bằng không Lạc Thiên Tuyết phi thăng, hắn hiện tại vẫn chưa chuẩn bị tốt, hắn làm sao có thể dẫn dắt mọi người trong tông môn cùng phi thăng căng bãi cho Lạc Thiên Tuyết!

“Được rồi, chúng ta cũng nên xuất phát!”

Chương 241: Đánh cướp mang mặt nạ mới gọi là u chuyên nghiệp

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp lấy ra ba cánh cửa không gian truyền tống, hắn hiện tại cảm thấy có thứ này thật là bớt việc!

“Chủ nhân, Tiểu Hoàng Cẩu chưa từng đi qua Thiên Đạo chiến trường bằng truyền tống, bây giờ nó qua đó bằng cách nào?”

Phệ Huyết Đường Lang lúc này bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, vội vàng nhắc nhở Diệp Phong.

“Lấy đồ vật làm vị trí, đem theo ổ chó của Tiểu Hoàng Cẩu, lát nữa làm nó trực tiếp truyền tống đến ổ chó là được!”

Nghe Phệ Huyết Đường Lang nhắc nhở, Diệp Phong cũng đã có biện pháp giải quyết từ sớm.

“Đúng rồi, mang cái mặt nạ màu đen này lên, nó có thể áp chế thực lực của chúng ta ở Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong.”

Nói xong, Diệp Phong liền lấy ra hai chiếc mặt nạ màu đen từ chiếc bình đặc thù đưa cho Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Hoàng Cẩu, đồng thời chính mình cũng mang một cái.

“Chủ nhân, thực lực của ta vừa lúc là Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong, không cần mang nó.”

Tiểu Hoàng Cẩu nhìn tấm mặt nạ màu đen trên móng vuốt cũng là trực tiếp dò hỏi.

“Con cẩu ngu xuẩn này, ngươi thì biết cái gì!”

“Chúng ta là đi đánh cướp, tên cướp nào không che giấu dung mạo của chính mình, cái này gọi là chuyên nghiệp, hiểu hay không!”

Nghe Diệp Phong răn dạy, Tiểu Hoàng Cẩu cũng là ủy khuất rụt đầu, trong lòng thầm nghĩ: “Trên Đại Lục có hàng vạn Tiểu Hoàng Cẩu, chỉ cần ta không lấy ra Hoàng Tuyền Kiếm Ý, ném ta vào trong đống cẩu, ai có thể nhận ra ta, ta che mặt cũng vô dụng!”

Tuy rằng nghĩ như vậy, nhưng Tiểu Hoàng Cẩu cũng không dám nói ra, dù sao cứ nghe Diệp Phong an bài là được!

“Xuất phát!”

Sau khi mang lên mặt nạ màu đen, Diệp Phong trực tiếp lấy máu kích hoạt cánh cửa không gian truyền tống đi vào, trong tay Phệ Huyết Đường Lang cầm theo chiếc ổ cự đỉnh của Tiểu Hoàng Cẩu theo sát sau đó, cũng đi vào cánh cửa không gian truyền tống của mình.

Một lát sau, Tiểu Hoàng Cẩu lấy máu kích hoạt cánh cửa không gian truyền tống, mang theo sự hưng phấn đi vào.

“Đi, tiến vào truyền tống tháp!”

Sau khi Diệp Phong nhìn thấy Tiểu Hoàng Cẩu đã xuất hiện ở bên trong cự đỉnh, hắn trực tiếp bay đến truyền tống tháp bên ngoài Thiên Đạo chiến trường vài trăm mét.

……

Trăng tròn đẫm máu treo trên trời cao!

Không khí ở Thiên Đạo chiến trường tràn ngập mùi máu, Phệ Huyết Đường Lang thật ra không có phản ứng gì, dù sao nó đã đến đây rất nhiều lần, chẳng qua đệ nhất trọng Thiên Đạo chiến trường là lần đầu tiên tới.

Diệp Phong là lần thứ hai tới, cũng không có phản ứng gì quá lớn.

Chỉ có Tiểu Hoàng Cẩu lúc này tràn ngập hưng phấn, ngậm Thiên Cấp Lô Đỉnh ở trong miệng, nó biết, trận chiến thuộc về đại lục đệ nhất kiếm cẩu sẽ bắt đầu ở chỗ này!

“Hệ thống, vận dụng thiên cơ công năng nhìn trộm một lần tra tìm nơi truyền thừa gần nhất ở đây, tốt nhất là nơi có thể đạt được truyền thừa tu vi.”

Diệp Phong lúc này ra mệnh lệnh đối với hệ thống.

Mỗi ngày có ba lần nhìn trộm thiên cơ công năng chính là tự tin của Diệp Phong!

“Đinh! Tiêu hao thiên cơ công năng nhìn trộm, đã mở ra bản đồ dẫn đến nơi truyền thừa cho ký chủ, địa điểm này không thuộc về công năng che giấu của hệ thống, chỉ là phương tiện ký chủ nhanh

đến mục tiêu địa điểm hơn!”

Khi âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, trước mắt Diệp Phong đột nhiên xuất hiện một màn hình bản đồ, bên trên có một điểm đỏ cùng một điểm màu lam, điểm màu lam tượng trưng là chính hắn, điểm đỏ đại biểu cho nơi truyền thừa.

“Nên nói không nói, hệ thống phục vụ là thật đúng chỗ!”

Nhìn bản đồ hướng dẫn trước mắt, Diệp Phong ngạc nhiên phát hiện nơi truyền thừa này cách bọn họ không xa lắm.

“Chủ nhân, với thực lực Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong của ta, tạm thời không thể dùng Thiên Cấp Lô Đỉnh tạp người, một khi ta phóng xuất lực lượng vượt qua cảnh giới này, lực lượng chiếc mặt nạ này sẽ không che giấu được hơi thở tu vi chân thật của ta.”

“Chẳng qua cho dù là như vậy, bằng cường độ thân thể hiện tại, tu sĩ Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh đừng hòng phá phòng ngự thân thể của ta, tuyệt đối đến một cái tát một cái!”

Phệ Huyết Đường Lang kiểm tra tình huống bản thân trước mắt, trực tiếp nói đơn giản với Diệp Phong một chút.

Nghe Phệ Huyết Đường Lang nói, Diệp Phong cười nói: “Không quan trọng, nơi này là buổi biểu diễn của Tiểu Hoàng Cẩu, bằng vào tu vi Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh cùng Kiếm Tâm Chi Cảnh Hoàng Tuyền Kiếm Ý của nó, nếu ngay cả người ở đây nó cũng không đối phó được, vậy trực tiếp làm thịt hầm canh cẩu đi!”

Nghe lời này của Diệp Phong, Tiểu Hoàng Cẩu không khỏi rùng mình một cái!

Ta xem ngươi là chủ nhân, ngươi lại xem ta như canh cẩu dự phòng?

Từ từ!

Con Đường Lang kia lau đỉnh làm gì, hơn nữa vẫn là ổ lô đỉnh của ta, liền chuẩn bị chiến đấu rồi sao?

Nhìn Phệ Huyết Đường Lang đang ở một bên nghiêm túc lau đỉnh,

Tiểu Hoàng Cẩu muốn phát điên lên rồi, mẹ nó, nó cảm thấy bản thân lập tức có bóng ma tâm lý với cái ổ của chính mình!

“Không hổ là cấp thấp đệ nhất trọng Thiên Đạo chiến trường, quả nhiên là Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong ở khắp nơi!”

Trên đường đi, Diệp Phong không khỏi cảm thán một tiếng khi nhìn thấy những tu sĩ đến từ những giao diện khác nhau.

“Ta có phải hoa mắt rồi không, một con yêu cẩu biết ngự kiếm?”

“Biết ngự kiếm còn chưa tính, nó còn mang mặt nạ tăng cường cảm giác thần bí, bọn họ rốt cuộc ở giao diện nào, yêu thú còn biết chơi hơn cả con người?”

“Yêu thú chiến sủng đặc biệt như vậy, chỉ có ta mới xứng có được!”

Khi Tiểu Hoàng Cẩu chân đạp phi kiếm ngự kiếm phi hành, trực tiếp khiến mọi người khiếp sợ, đồng thời, cũng có không ít người theo dõi nó, ai không nghĩ có được một con kiếm cẩu đặc thù như thế!

“Giải trừ khế ước, giao con kiếm cẩu biết ngự kiếm này ra đây, chúng ta tha cho hai người các ngươi rời đi!”

Khi mấy chục người ngăn cản đường đi của nhóm người Diệp Phong, một người trong số đó trực tiếp đứng lên nói rõ mục đích của mình!

???

Ta mang Tiểu Hoàng Cẩu đến đây là vì đánh cướp, hiện tại các ngươi lại muốn đánh cướp Tiểu Hoàng Cẩu của ta?

Chương 242: Nếu như ngươi cũng xuẩn như vậy, ta đây có thể muốn ăn Đường Lang nướng than

Nghe được lời nói của người này, lại nhìn thấy ánh mắt của những người xung quanh nhìn chằm chằm vào Tiểu Hoàng Cẩu, Diệp Phong không khỏi bật cười, địch nhân, cứ giết, thật sự xem hắn là thánh mẫu sao?

“Tiểu Hoàng Cẩu, phóng xuất ra Hoàng Tuyền Kiếm Ý, giết!”

Oanh!

Nghe được mệnh lệnh của Diệp Phong, Tiểu Hoàng Cẩu hưng phấn phóng xuất ra Hoàng Tuyền Kiếm Ý khủng bố, đồng thời Kiếm Tâm Chi Cảnh Hoàng Tuyền Kiếm Phôi cũng từ từ hiện lên trên đỉnh đầu của nó!

“Lui! Lui! Lui!”

“Là Kiếm Tâm Chi Cảnh Hoàng Tuyền Kiếm Ý, thật mẹ nó gặp quỷ, một con yêu cẩu chỉ có tu vi Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong thế nhưng lĩnh ngộ Hoàng Tuyền Kiếm Ý khủng bố như thế!”

“Hoàng tuyền lộ, độ hồn kiều, ta đã đã chịu ảnh của Hoàng Tuyền Kiếm Ý, quá khủng bố!”

Khi Tiểu Hoàng Cẩu phóng xuất ra Hoàng Tuyền Kiếm Ý, mấy chục người trước mặt lập tức lộ vẻ hoảng sợ muốn bỏ trốn, cho dù bọn họ có liên thủ đánh chết Tiểu Hoàng Cẩu, nhưng tuyệt đối phần lớn sẽ bị giết hoặc bị thương, không một ai có thể đảm bảo rằng trong số những người chết sẽ không có bản thân!

Bọn họ đến đây tìm kiếm cơ duyên, không phải tới tìm cái chết!

Nhìn Tiểu Hoàng Cẩu chân đạp phi kiếm, trong miệng ngậm phi kiếm sử dụng kiếm đạo võ kỹ đã học trước đó đánh một người lại một người, trên mặt Diệp Phong không có một chút thương hại!

“Chủ nhân, đại khái sẽ chạy trốn hơn một nửa, muốn ta ra tay không!”

Nhìn Tiểu Hoàng Cẩu đại sát tứ phương, Phệ Huyết Đường Lang cũng trở nên hưng phấn.

“Trận đầu Tiểu Hoàng Cẩu đã thất bại, Soái Bức Huyết, lau đỉnh

đi!”

Nghe được lời này, Diệp Phong không để Phệ Huyết Đường Lang ra tay, mà phân phó đối phương tiếp tục lau lô đỉnh.

Con mẹ nó lau!

Ta đang nỗ lực giết địch, nhóm người này thực lực đều là Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong, nếu như bọn họ liên thủ đối phó ta, cho dù ta có thể đánh chết hơn một nửa, ta cũng sẽ nhất định trở thành cẩu chết!

Dưới tình huống đối phương bỏ chạy khắp nơi, ta có thể giết một nửa vẫn chưa được sao!

Nghe được lời nói của Diệp Phong, Tiểu Hoàng Cẩu đang ra sức giết địch muốn sụp đổ trong lòng, nó có cảm giác Diệp Phong quyết tâm muốn uống canh cẩu!

“Soái Bức Huyết, ngươi nói xem, Tiểu Hoàng Cẩu có phải ngốc quá không?”

“Ta đều đã kích thích nó như vậy, nó còn không biết động đầu óc?”

“Ngự kiếm đuổi không kịp, vậy thì trở về tìm ta mượn cửu phẩm Phi Hành Linh Khí a, chúng ta kém chút linh thạch thúc giục Phi Hành Linh Khí sao?”

Nhìn Tiểu Hoàng Cẩu vẫn cứ ngự kiếm phi hành, Diệp Phong cũng là lắc đầu trực tiếp phàn nàn.

Tào!

Phi Hành Linh Khí!

Nghe lời này của Diệp Phong, Phệ Huyết Đường Lang như thể được khai sáng, lúc này mới phản ứng lại, bởi vì nó không ngờ rằng có thể sử mượn Phi Hành Linh Khí.

Không được!

Tuy rằng ta cũng không nghĩ tới, nhưng ta cần thiết ngụy trang chính mình, canh Đường Lang không ngon.

Hử?

Phát hiện Phệ Huyết Đường Lang nửa ngày không nói chuyện, Diệp Phong nghi hoặc hỏi: "Soái Bức Huyết, lúc trước ta mượn cửu phẩm Phi Hành Linh Khí ở chỗ Tiêu trưởng lão, Tiểu Hoàng Cẩu chỉ mới được nhìn thấy mà thôi, hiện tại không nhớ tới cũng có thể tha thứ."

"Nhưng chính ngươi khống chế cửu phẩm Hồ Lô Phi Hành Linh Khí mấy ngày nay, ngươi sẽ không phải cũng không nghĩ tới đi!"

"Nếu như ngươi cũng xuẩn như vậy, ta đây có thể muốn ăn Đường Lang nướng than!"

Nghe được câu nói cuối cùng của Diệp Phong, Phệ Huyết Đường Lang bị dọa nước tiểu, buồn cười khi nó vừa mới còn đang suy nghĩ canh Đường Lang không ngon, ai ngờ Diệp Phong căn bản không muốn mang nó đi hầm canh, mà là chuẩn bị nướng than!

"Chủ nhân, ta khống chế cửu phẩm Phi Hành Linh Khí kia đi Thiên Đan Thành, lại chạy tới Vạn Hoa Cốc, sao có thể sẽ không nghĩ tới, chỉ là ngươi chưa nói, ta cũng rất khó nói ra ý nghĩ của mình."

Nga!

"Soái Bức Huyết, xem ra ngươi thông minh hơn con cẩu ngu xuẩn kia nhiều, không chỉ thông minh, EQ cũng cao, còn biết không đoạt nổi bật ở trước mặt chủ nhân, không tồi, thật là không tồi."

Nghe được những lời của Phệ Huyết Đường Lang, Diệp Phong không khỏi khen ngợi, tuy rằng câu trả lời không trôi chảy, nhưng đối với một con đại yêu có được EQ như vậy đã là rất tốt rồi.

Hô!

Nghe Diệp Phong khen ngợi, Phệ Huyết Đường Lang cũng coi như là thở phào nhẹ nhõm.

Vài phút sau.

Sau khi Tiểu Hoàng Cẩu mang cả thân máu bay trở về, nó căn bản không dám ngẩng đầu nhìn Diệp Phong, nó hiện tại thật sự sợ Diệp Phong nói một câu 'Soái Bức Huyết kéo ra ngoài hầm'!

"Cẩu tử, nhận thức thứ này không?"

Diệp Phong nhìn Tiểu Hoàng Cẩu không dám ngẩng đầu trước mặt, hắn không khỏi bật cười, trực tiếp lấy ra Hồ Lô Phi Hành Linh Khí.

"Chủ nhân, đây không phải cửu phẩm Phi Hành Linh Khí lúc trước ngươi mượn của Tiêu trưởng lão khi mang Lãnh Vô Phong cùng Soái Bức Huyết ra ngoài rèn luyện sao?"

Cửu phẩm Phi Hành Linh Khí?

Tiểu Hoàng Cẩu đột nhiên phản ứng lại, đều mau bị chính mình xuẩn khóc, nó thật sự không nghĩ tới khi giết địch có thể sử dụng Phi Hành Linh Khí a!

"Sau này đừng lúc nào cũng nghĩ tới ăn với ngủ, gặp chuyện thì phải động đầu óc, thật là ngu xuẩn."

Diệp Phong sờ đầu Tiểu Hoàng Cẩu cười nói.

Nhìn thấy cảnh này, Phệ Huyết Đường Lang tràn đầy lo lắng nghĩ đến: "Xem ra việc hầm canh cẩu chỉ là chủ nhân hù dọa Tiểu Hoàng Cẩu, nhưng Đường Lang nướng than, ta có cảm giác chủ nhân là nghiêm túc, không biết vì sao chủ nhân lại thích Tiểu Hoàng Cẩu như vậy, Đường Lang soái khí như ta rốt cuộc kém ở chỗ nào?"

"Tiếp tục lên đường, mục tiêu của chúng ta ngày hôm nay là đoạt ba nơi truyền thừa, đoạt xong truyền thừa phải tiếp tục dùng Phi Hành Linh Khí lên đường, nếu không ta lo lắng không đủ thời gian."

Nói xong, Diệp Phong tiếp tục lao về phía truyền thừa cách đó không xa.

"Cẩu ca, về sau có việc cứ việc phân phó, nhưng nếu ngày nào đó ta không cẩn thận chọc giận chủ nhân, ngươi nhất định phải giúp

ta nói vài câu hay trước mặt chủ nhân a!”

???

Tiểu Hoàng Cẩu đang chuẩn bị đuổi theo nghe được lời này, đều sợ ngây người!

Cẩu ca?

Sao hiện tại nó lại biến thành cẩu ca rồi?

Ai!

Chương 243: Thiên Đạo kiếp vân quỷ dị màu trắng trên Thiên Đạo chiến trường

Nhìn thấy bộ dáng vừa ngu xuẩn vừa dễ thương của Tiểu Hoàng Cẩu lúc này, Phệ Huyết Đường Lang không nhịn được thở dài, nó rốt cuộc biết chính mình kém ở đâu, EQ có cao đến đâu cũng không thể so với đáng yêu được!

Xuẩn manh!

Tiện manh!

Quỷ mới biết Tiểu Hoàng Cẩu còn tuyệt chiêu gì lấy lòng chủ nhân chưa sử dụng ra.

“Soái Bức Huyết, trước kia ngươi đều gọi ta là cẩu tử, tại sao bây giờ lại gọi cẩu ca?”

Tiểu Hoàng Cẩu lúc này ngơ ngác nhìn về phía Phệ Huyết Đường Lang hỏi.

“Cẩu ca!”

Phệ Huyết Đường Lang cũng không giải thích, mà là lại hướng tới Tiểu Hoàng Cẩu hô một tiếng.

“Lang đệ đi theo cẩu ca hỗn, một ngày đói chín đốn, nhưng ngươi

cứ yên tâm, chỉ cần cẩu ca có một ngụm ăn, tuyệt đối cũng có ngươi một ngụm!"

"Chúng ta nhanh chóng đuổi theo chủ nhân đi!"

Sau khi Tiểu Hoàng Cẩu nói xong, nó bày ra tư thái đại ca bay thẳng đuổi theo Diệp Phong ở phía trước.

"Quả nhiên vẫn là cẩu tử vô tâm không phổi kia, nếu là ta thì tuyệt đối sẽ tiếp tục truy vấn, còn nó đúng thật là sống tiêu sái a!"

Phệ Huyết Đường Lang cười khổ, lắc đầu đuổi theo.

……

"Ngọa tào!"

"Nhiều người như vậy?"

Khi Diệp Phong đi vào nơi truyền thừa, lúc này mới phát hiện nơi này đã sớm tụ tập hơn vạn người, hơn nữa vẫn tiếp tục có người hoặc đại yêu từ bốn phương tám hướng chạy tới!

"Cung điện truyền thừa rõ ràng đã xuất hiện một ngày, tại sao bây giờ cánh cửa truyền thừa vẫn chưa mở ra?"

"Chờ một chút, hẳn là nhanh thôi!"

"Thật hy vọng ta chính là người có duyên kia, nếu không được tán thành, cho dù đi vào cũng sẽ bị đuổi ra, nhưng mặc kệ nói như thế nào, đi vào càng sớm thì cơ hội lại càng lớn, một khi cánh cửa truyền thừa được mở ra, e rằng sẽ chết không ít người!"

Nghe mọi người xung quanh bàn tán, Diệp Phong cũng đại khái hiểu biết một số tình huống của tòa cung điện truyền thừa cách đó không xa.

"Chủ nhân, có chút khó giải quyết, tu sĩ cùng đại yêu tụ tập ở đây quá nhiều, nếu đánh bừa, chỉ với thực lực Linh Hải Cảnh cửu trọng đỉnh phong, chúng ta không chiếm ưu thế."

Nói xong, Phệ Huyết Đường Lang theo thói quen dùng tay nắm

chặt Hồ Lô Phi Hành Linh Khí đằng trước, muốn đưa nó lên, chuẩn bị dùng Hồ Lô Phi Hành Linh Khí đánh người!

“Trước kia sao lại không phát hiện Phệ Huyết Đường Lang có EQ cao như vậy!”

“Vừa mới được khen xong, hiện tại đã biết học được cách ám chỉ!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong nhìn về phía Phệ Huyết Đường Lang cười nói: “Soái Bức Huyết, chúng ta thật là nghĩ giống nhau!”

???

Nghĩ cái gì giống nhau cơ?

Nó nghĩ cái gì?

Nghe được lời này của Diệp Phong, Phệ Huyết Đường Lang trực tiếp sửng sốt!

“Lát nữa chờ cánh cửa truyền thừa mở ra, chúng ta liền toàn lực thúc giục cửu phẩm Phi Hành Linh Khí trực tiếp tiến lên!”

“Dưới tốc độ cực hạn của cửu phẩm Phi Hành Linh Khí, tốc độ của những người kia không khác gì đứng yên.”

Diệp Phong vỗ vỗ cửu phẩm Phi Hành Linh Khí bên cạnh cười nói.

Nghe được lời này, Phệ Huyết Đường Lang lại nhìn Hồ Lô Phi Hành Linh Khí mình cầm trong tay phải, trong lòng cả kinh nói: “Như vậy cũng được!”

Oanh!

Một lúc sau!

Khi một tiếng gầm rú vang lên, cánh cửa đá cung điện truyền thừa chậm rãi mở ra, Diệp Phong, Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Hoàng Cẩu lập tức ngồi trên Hồ Lô Phi Hành Linh Khí.

“Chủ nhân, bên trong đám người cũng có ngươi lấy ra Phi Hành Linh Khí, ngươi nói bên trong có cửu phẩm Phi Hành Linh Khí

không?”

Đúng lúc này, Tiểu Hoàng Cẩu nhìn thấy trong đám người có người lấy ra Phi Hành Linh Khí, trực tiếp quay đầu nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi.

“Soái Bức Huyết, lau đỉnh đi!”

Nghe Tiểu Hoàng Cẩu nói, Diệp Phong là thật sự hết chỗ nói đối với chỉ số thông minh của Tiểu Hoàng Cẩu.

Hỏng rồi!

Trong lòng Tiểu Hoàng Cẩu hoàn toàn suy sụp, tại sao vừa đến ta liền lau đỉnh, ta chỉ là hỏi mà thôi!

“Cửu phẩm Phi Hành Linh Khí bọn họ mua nổi?”

“Cửu phẩm Phi Hành Linh Khí bọn họ thúc giục được?”

“Cho dù bọn họ có, một khi chết ở chỗ này, cửu phẩm Phi Hành Linh Khí kia sẽ là của người khác, ở trong cấp thấp Thiên Đạo chiến trường này, không có người dám mang cửu phẩm Phi Hành Linh Khí tiến vào!”

Nhìn thấy bộ dáng đau khổ của Tiểu Hoàng Cẩu, Diệp Phong cũng là bất đắc dĩ lên tiếng giải thích.

“Cánh cửa truyền thừa đã hoàn toàn mở ra, chủ nhân, ta tăng tốc!”

Phệ Huyết Đường Lang vẫn luôn chú ý đến cánh cửa truyền thừa lúc này trực tiếp thúc giục tốc độ Phi Hành Linh Khí đến cực hạn!

Xoát!

Một tia sáng lóe qua, khi mấy vạn người còn chưa kịp phản ứng lại, Diệp Phong bọn họ đã dẫn đầu vọt vào bên trong cung điện truyền thừa.

“Mẹ nó! Đó là Phi Hành Linh Khí mấy phẩm vậy?”

“Điên rồi đi, ở đệ nhất trọng Thiên Đạo chiến trường, cũng dám

mang cao phẩm cấp Phi Hành Linh Khí, bọn họ không sợ bị người giết đoạt bảo sao?"

"Một truyền thừa cơ duyên mà thôi, cũng không nhất định là người có duyên, vừa rồi hắn đã phải tiêu hao bao nhiêu linh thạch?"

Mọi người vừa nhìn thấy hành động vọt nhanh vào của Diệp Phong cũng là trực tiếp mắng to.

……

Cung điện truyền thừa!

"Có ý tứ!"

"Một người hai yêu, tam kiện bí bảo che giấu tu vi, cửu phẩm Phi Hành Linh Khí!"

"Đáng tiếc, ta truyền thừa chính là Đao Đạo cùng với một bộ phận tu vi, các ngươi đều không thích hợp!"

Khi một giọng nói tục tằng vang lên, Diệp Phong, Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Hoàng Cẩu lúc này mới phát hiện phía trên đại điện còn có một linh hồn lơ lửng ở nơi đó!

"Chủ nhân, đối phương đã từng là một cường giả khiêng quá bảy đạo Thiên Đạo lôi kiếp!"

Nhận thấy hơi thở thần hồn bên trong linh hồn của đối phương, Phệ Huyết Đường Lang trực tiếp nói với Diệp Phong.

"Thế nhưng có thể cảm nhận được hơi thở thần hồn của ta, xem ra ngươi rất mạnh!"

"Tuy nhiên cũng vô dụng, nơi này là Thiên Đạo chiến trường, cho dù ngươi có thực lực phi thăng, ngươi dám phóng xuất ra tới sao?"

"Hơn nữa, ta muốn đuổi các ngươi đi, mượn lực lượng Thiên Đạo chiến trường, nếu không phải phát hiện các ngươi có chút đặc thù, ta đã sớm đuổi các ngươi đi ra ngoài!"

Chương 244: Thiên Đạo kiếp vân quỷ dị màu trắng trên Thiên Đạo chiến trường (2)

Nghe những lời này của đối phương, Diệp Phong cười lạnh, nói thẳng: “Chúng ta không phải tới đạt truyền thừa, cho nên thích hợp hay không không quan trọng, bởi vì chúng ta là tới đánh cướp!”

“Đánh cướp?”

“Ha ha ha!”

“Ta cùng Thiên Đạo ký kết Thiên Đạo khế ước, ngươi dựa vào gì đánh cướp ta?”

“Đao Đạo cùng tu vi truyền thừa của ta đều ở bên kia, chỉ cần giết ta, các ngươi có thể trực tiếp lấy đi, muốn đánh cướp, phải xem các ngươi có bản lĩnh đó hay không!”

Nghe được những lời này của Diệp Phong, giọng nói tục tằng kia lại vang lên lần nữa, trong giọng điệu tràn đầy trào phúng cùng khinh thường!

“Hủy Diệt Thần Mâu!”

Ca!

Khi Diệp Phong vận dụng Hủy Diệt Thần Mâu, linh hồn phía trên đại điện nháy mắt biến mất, đồng thời thạch đài bên dưới linh hồn cũng vỡ vụn theo!

“Chỉ như vậy?”

Nhìn linh hồn biến mất, Diệp Phong cũng là khinh thường một câu.

Oanh!

Ngay khi Diệp Phong chuẩn bị tiếp tục trào phúng, một cổ uy áp

Thiên Đạo khủng bố ầm ầm buông xuống, toàn bộ cung điện truyền thừa lập tức vỡ vụn!

Đồng thời, phía trên trời cao kiếp vân màu trắng quỷ dị bên trên nhanh chóng ngưng tụ, lôi quang màu đen lập lòe trong đó!

“Ngô chủ, Diệp Nhất đã đến”

“Ngô chủ, Diệp Nhất đi rồi, thứ này ta trị không được, ta đi tìm hộ vệ quân phá của chính thức!”

Nhìn Kim Giáp Diệp Nhất đi ra từ khe hở không gian lại chạy về, Diệp Phong cũng choáng váng!

Một Thiên Đạo kiếp vân mà thôi, trước kia ngươi dùng một đao liền cấp bổ, lần này lại trị không được?

Oanh!

Ngay sau khi Diệp Nhất rời đi, một đạo lôi kiếp màu đen ầm ầm đánh xuống, xé rách không gian những nơi nó đi qua, giống như diệt thế chi lôi!

“Ngươi dám!”

Khi Diệp Phong nghe được một giọng nói quen thuộc vang lên, trước người hắn đột nhiên xuất hiện một khe hở không gian, một tráng hán đầu trọc từ bên trong bước ra, trực tiếp vươn tay phải chặn lại đạo lôi kiếp màu đen khủng bố này!

“Lôi kiếp nho nhỏ cũng dám thương tổn ngô chủ!”

“Hám Thiên Cước!”

Sau khi tráng hán đầu trọc tùy tay chặn lại lôi kiếp màu đen, chân phải không mặc giày bỗng nhiên đáp xuống, bên trong không trung lập tức xuất hiện một dấu chân khổng lồ che trời.

Oanh!

Dưới dấu chân, không gian sụp đổ, kiếp vân màu trắng quỷ dị cũng lập tức bị không gian cắn nuốt!

Mẹ kiếp!

Nhìn thấy một màn như vậy, Diệp Phong cũng không khỏi chửi thề, một chân này quả thực là kinh người, quá mẹ nó tàn bạo!

Cuối cùng cũng được biểu hiện một lần ở trước mặt ngô chủ, ta quá khó khăn!

Tráng hán đầu trọc vừa nghe tiếng chửi thề của Diệp Phong kích động hỏng rồi!

“Ngô chủ, ở trong Thiên Đạo chiến trường, nếu có bất cứ yêu cầu gì cứ trực tiếp triệu hoán hộ vệ quân phá của chúng ta, quân dự bị không trị được những việc này!”

Nghe được lời này, Diệp Phong nhìn tráng hán đầu trọc đang quỳ dưới đất hỏi: “Thực lực của quân dự bị hộ vệ cùng các ngươi chênh lệch lớn như vậy sao?”

“Ngô chủ, bất cứ một người trong hộ vệ quân phá của chính thức đều có thể quét ngang toàn bộ quân dự bị hộ vệ quân, thực lực cách xa so với sức tưởng tượng của ngài!”

“Cho dù là Diệp Một, muốn trở thành hộ vệ quân phá của chính thức vẫn còn phải đi con đường rất dài.”

Tê!

Nghe vậy, Diệp Phong cũng không nhịn không được hít hà một hơi, hắn vẫn là đánh giá thấp hộ vệ quân pháp của chính thức, trách không được quân dự bị có ngàn ngàn vạn, nhưng hộ vệ quân phá của chính thức lại chỉ có mười người!

“Ngô chủ, thuộc hạ muốn cáo lui trước, có thể vì ngô chủ cống hiến sức lực là vinh hạnh của thuộc hạ!”

Nói xong, đại hán đầu trọc liền đứng dậy bước ra ngoài một chân, trực tiếp đi vào bên trong khe hở không gian.

“Xem ra, Thiên Đạo bên trong Thiên Đạo chiến trường hiếu thắng hơn vô số lần Thiên Đạo ở Huyền Thiên Đại Lục!”

“Hoặc là nói, Huyền Thiên Đại Lục chỉ là giao diện cấp thấp, lực lượng Thiên Đạo không thể phát huy toàn bộ, còn ở trong Thiên Đạo chiến trường lại không chịu hạn chế này.”

Diệp Phong lúc này cũng đã có suy đoán của chính mình.

Một lát sau.

“Chủ nhân, phần tu vi truyền thừa này ta cần thời gian một tháng mới có thể hấp thu hết toàn bộ, cụ thể có thể đột phá đến cảnh giới gì, trước mắt ta còn không rõ.”

Sau khi Tiểu Hoàng Cẩu đạt được tu vi truyền thừa, nó lập tức nhìn về phía Diệp Phong nói ra tình huống của bản thân.

“Vậy rời đi Thiên Đạo chiến trường trước!”

“Kế hoạch đánh cướp tạm thời dừng lại!”

Sau khi nghe Tiểu Hoàng Cẩu nói xong, Diệp Phong cũng là đưa ra quyết định.

“Đinh! Nếu muốn trợ giúp mọi người trong tông môn nhanh chóng đề cao tu vi, ký chủ có thể tiêu hao điểm phá của mở ra bình thần cấp đan dược Cửu Phẩm Thần Đan dùng cho việc gia tăng tu vi, và yêu cầu thời gian thong thả hấp thu, không khác bao nhiêu với loại truyền thừa tu vi truyền này!”

“Đinh! Nếu ký chủ lo lắng mọi người trong tông môn vì nhanh chóng tăng lên tu vi mà căn cơ không xong, hệ thống có thể cung cấp hộ vệ quân phá của chính thức chỉ đạo bọn họ!”

“Đinh! Ký chủ chỉ lo an tâm phá của, cho dù phiền não gì hệ thống sẽ hỗ trợ giải quyết toàn bộ!”

???

Diệp Phong cả người đều sợ ngây người khi hệ thống vang lên ba tin nhắc nhở!

Hệ thống giải quyết toàn bộ phiền não, hắn chỉ lo an tâm phá của, hệ thống tri kỷ như vậy còn có thể tìm được cái thứ hai sao?

“Sau khi rời khỏi Thiên Đạo chiến trường, trực tiếp kích hoạt không gian truyền tống trở lại tông môn!”

Sau khi Diệp Phong đưa cho Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Hoàng Cẩu cổng không gian truyền tống, liền rời đi Thiên Đạo chiến trường trước.

Sau đó, Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Hoàng Cẩu liếc nhìn nhau, cũng rời khỏi Thiên Đạo chiến trường.

……

Khi ba khe hở không gian xuất hiện ở bên ngoài Tinh Hồn Tông, bóng dáng của Diệp Phong, Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Hoàng Cẩu rất nhanh liền đi ra khỏi khe hở không gian.

“Trở lại nhanh như vậy?”

“Dám lãng phí cổng không gian truyền tống như vậy, nhìn toàn bộ Huyền Thiên Đại Lục, chỉ sợ cũng chỉ có tên đệ tử phá của này của ta!”

Cảm nhận được hơi thở của Diệp Phong, Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Hoàng Cẩu, Lạc Thiên Tuyết lại lần nữa bỏ dở tu luyện, bay thẳng đến chỗ bọn họ!

Chương 245: Tiểu Hoàng Cẩu bị dọa khóc

Tuy rằng không mang theo nàng đi đánh cướp, nhưng nàng cũng rất tò mò lúc này Tiểu Hoàng Cẩu có bao nhiêu thu hoạch!

Trong sân Tiểu Hoàng Cẩu.

“Cẩu tử, tuy rằng ngươi đạt được tu vi truyền thừa, nhưng tu vi tăng lên quá nhanh sẽ tạo thành căn cơ không xong, cho nên ta tìm cá nhân chuyên môn đến chỉ đạo ngươi!”

Diệp Phong lúc này nghiêm túc nhìn về phía Tiểu Hoàng Cẩu nói.

Hả?

Nghe được lời này, Tiểu Hoàng Cẩu đầu tiên là sửng sốt, sau đó là bay thẳng đến Phệ Huyết Đường Lang ở một bên khoe ra vẻ mặt đắc ý, giống như đang nói, thấy được sao, đây là đãi ngộ cẩu ca của ngươi!

Mà Phệ Huyết Đường Lang ở bên cạnh cũng thật sự hâm mộ, nhìn toàn bộ tông môn, ai có thể có được loại đãi ngộ này!

“Chủ nhân, ngươi tìm ai tới chuyên môn chỉ đạo ta?”

Khi Tiểu Hoàng Cẩu vừa nói xong, phía sau nó đột nhiên xuất hiện một khe hở không gian, một nam tử trong tay cầm theo huyết sắc tế kiếm tươi cười đi ra từ bên trong.

Mẹ nó!

Sau khi nhìn thấy người đi ra từ khe hở không gian thế nhưng là kẻ điên một tay, mặc kệ là Diệp Phong hay vẫn là Phệ Huyết Đường Lang đều không nhịn được chửi thề một câu!

Diệp Phong nằm mơ cũng chưa nghĩ đến, người mà hệ thống tuyển chọn lần này thế nhưng sẽ là kẻ điên này!

“Chủ nhân, ngươi xác định muốn kẻ điên này chỉ đạo cẩu ca tu luyện, mà không phải để kẻ điên này ra tới chém cẩu ca thành miếng sao?”

Phệ Huyết Đường Lang rùng mình khi nhìn thấy kẻ điên một tay, trong lòng cũng là vô cùng sợ hãi.

“Chủ nhân, là ai a, ngươi nói ra đi!”

Tiểu Hoàng Cẩu chuyện gì cũng không biết lúc này vẫn tràn đầy chờ mong lần nữa dò hỏi.

Bang!

Đúng lúc này, kẻ điên một tay dùng huyết sắc trong tay đâm nhẹ vào sau lưng Tiểu Hoàng Cẩu, trong mắt hắn tràn đầy hưng phấn, lúc này, hắn có thể ở bên ngoài thật lâu.

“Ai a, đừng làm loạn!”

Cảm giác được có người ở sau lưng đâm nhẹ chính mình, Tiểu Hoàng Cẩu cũng hơi cau mày quay đầu lại nói.

“Mẹ kiếp!”

Khi Tiểu Hoàng Cẩu nhìn thấy người đứng phía sau mình thế nhưng là kẻ điên một tay dùng nhất kiếm trảm Thiên Đạo kiếp vân, nó sợ tới mức lao đến bên cạnh Diệp Phong.

“Chủ nhân, người mà ngươi nói chỉ đạo ta tu luyện không phải là hắn chứ!”

Tiểu Hoàng Cẩu tránh ở sau lưng Diệp Phong sợ hãi nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi, thậm chí trong giọng nói còn mang run rẩy.

“Đúng vậy, thời gian tiếp theo, hắn sẽ chỉ đạo ngươi tu luyện.”

Diệp Phong dùng ánh mắt đồng tình Tiểu Hoàng Cẩu đưa ra câu trả lời khẳng định.

“Diệp Phong, tình hình các ngươi cướp bóc lần này…”

Sau khi Lạc Thiên Tuyết đi vào sân nhìn thấy kẻ điên một tay đứng ở kia, lời đang nói đến một nửa lập tức im bặt.

“Tông chủ, ngươi mau quản đại đệ tử của ngươi đi, hắn muốn cho kẻ điên này chỉ đạo ta tu luyện, ta sẽ chết!”

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết, Tiểu Hoàng Cẩu giống như lần nữa thấy được hy vọng, trực tiếp lao về phía Lạc Thiên Tuyết, nó biết, người hiện tại có thể cứu nó chỉ có Lạc Thiên Tuyết!

Xoát!

Nương theo một tia kiếm quang màu trắng, trường kiếm trắng như tuyết trong tay Lạc Thiên Tuyết đã kề sát cổ Tiểu Hoàng Cầu vừa chạy tới.

" Quay lại!"

"Được chứ!"

Khóc!

Tiểu Hoàng Cầu vừa khóc vừa chạy về bên Diệp Phong, giờ phút này nó cảm giác như bị cả thế giới bỏ rơi!

"Sư tôn, có chuyện gì sao?"

Diệp Phong nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết bên ngoài sân, lên tiếng dò hỏi.

"Không có việc gì!"

"Ta có thể có chuyện gì, chính là tu luyện quá lâu ra ngoài tản bộ mà thôi."

"Các ngươi tiếp tục đi, ta đi trước!"

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết quay người nhanh chóng rời đi, trong lòng nàng càng cảm thấy kinh hãi, nếu có thể lựa chọn, nàng thà đối mặt với kẻ cuồng chiến đấu Đấu Chiến Thánh Thể ở thượng giới còn hơn đối mặt với kẻ điên cuồng khiến cho người ta nhìn thấy là sợ hãi này!

"Chủ tử, dù sao ta cũng rảnh rỗi, có thể chỉ giáo thêm mấy người, ở chỗ này vẫn còn vài người đáng để ta chỉ dạy."

Tên điên một tay quay qua nhìn Diệp Phong, thần thái cung kính lên tiếng nói.

"Ai cũng được?"

"Ngươi muốn chỉ giáo ai thì chỉ giáo, đây cũng được tính là phúc phận của họ."

Mặc dù Tên điên một tay có chút không bình thường, nhưng có thể được cường giả như tên điên cụt một tay chỉ dạy là một cơ duyên lớn!

"Nó!"

Được sự cho phép của Diệp Phong, tên điên một tay cầm thanh kiếm mỏng màu huyết dụ chỉ Phệ Huyết Đường Lang đầu tiên!!

Bành!

Nhìn thấy tên điên một tay nhìn mình, hai chân Phệ Huyết Đường Lang như nhũn ra, trực tiếp ngồi liệt dưới đất, trong mắt tràn đầy tuyệt vọng.

"Còn ai nữa không?"

Diệp Phong có chút tò mò, tiếp tục hỏi.

Một lát sau!

Khi Diệp Phong nhìn thấy Kim Luân Đại Đế và Tiểu Trần bị tên điên một tay mang đi thì cũng không nhịn được mà nở nụ cười khổ, đây là một mẻ hốt gọn cường giả Phi Thăng của tông môn bọn họ!

"Diệp thiếu, có thể bán cho ta một miếng Phá Linh Vạn Vật Thạch nhỏ không, ta muốn làm một thanh chủy thủ giấu trong Phách Tuyệt Đao của ta!"

Đúng lúc này, theo một khe hở không gian bỗng nhiên xuất hiện trước mắt tên điên một tay, giọng nói của Đao Thần từ đó vọng ra.

Hả?

Khi Đao Thần bước ra, nhìn thấy tên điên một tay lộ ra nụ cười khát máu nhìn chằm chằm mình, hắn cũng choáng váng.

"Ngươi nhìn cái gì?"

Phát hiện đối phương nhìn chằm chằm vào mình, Đao Thần cũng có chút bất mãn lên tiếng nói.

Cái gì thế!

Nghe Đao Thần nói như vậy, bên cạnh, Phệ Huyết Đường Lang, Kim Luân Đại Đế, Tiêu Trần sợ ngây người!

Cho dù tên điên một tay ẩn giấu đi khí tức nhưng nhìn thì cũng biết hắn cũng không phải là kiểu người dễ chọc, ngươi dám nói chuyện với hắn như vậy?

"Thú vị!"

Sau đó lùi lại mấy bước, Đao Thần lấy Phách Tuyệt Đao từ trong không gian giới chỉ ra, trên mặt tỏ vẻ phấn khích nhìn Diệp Phong, nói: "Diệp thiếu, không ngại để ta luận bạn với cường giả tông môn ngươi chứ!"

Ha ha ha!

Nghe nói như thế, tên điên một tay triệt để phấn khích, ở đây, chín người còn lại hoặc là không đánh với hắn hoặc là hắn đánh không lại, hắn sắp điên rồi, mặc dù đối thủ nơi này cực kỳ yếu nhưng dù sao cũng có thể mang tới cho hắn không ít niềm vui thú!

Nóng nảy!

Khát máu!

Điên cuồng!

Chương 246: Đao Thần dám cứng rắn nam nhân điên một tay

Cùng với khí tức bất thường từ trong cơ thể tên điên một tay phát ra, đối diện, Đao Thần ngẩn ra, tên điên một tay bộc lộ bản chất thật của mình, hoàn toàn khác biệt với hắn trước đó!

Nổi sợ hãi dâng lên ngập lòng hắn!

"Đội bạn!"

"Đừng tổn thương hắn, chơi một lát được rồi!"

Nhìn thấy tên điên một tay phấn khích như vậy, Diệp Phong không muốn làm cho đối phương mất hứng.

Chớ nói chi là cuộc tỷ thí này vẫn là Đao Thần chủ động nói ra!

"Đao Thần, cái Phá Linh Vạn Vật Thạch này, chờ luận bàn xong thì ngươi cứ lấy đi, tặng cho ngươi!"

Ngay sau đó, Diệp Phong lấy ra một miếng Phá Linh Vạn Vật Thạch to bằng đầu nắm tay để dưới đất, sau đó trực tiếp rời khỏi viện lạc của Tiểu Hoàng Cẩu, trong lòng hắn biết rõ kết cục của trận chiến, hắn không có hứng thú xem!

Về phần miếng Phá Linh Vạn Vật Thạch đó, xem như phí bồi thường tinh thần cho Đao Thần đi!

Dám khiêu khích tên điên một tay, Đao Thần tuyệt đối xem như chân nam nhân!

Oanh!

Sau khi Diệp Phong rời khỏi viện lạc, xung quanh người tên điên một tay lập tức bùng lên tinh lực đỏ tươi, không gian chung quanh sụp đổ, toàn thân rơi vào trong hư không hỗn loạn!

"Xuất đao đi!"

Tên điên một tay thần sắc điên cuồng nhìn Đao Thần, phấn khích nói.

Xuất đao?

Ngươi đang ở trong một khoảng hư không hỗn loạn, ta có thể thương tổn được ngươi?

Đánh rách không gian, bỏ qua lực lượng pháp tắc hỗn loạn của hư không loạn lưu, hạ giới có loại quái vật này sao?

Phải biết, cho dù hắn là cường giả Phi Thăng, dùng hết toàn lực cũng không thể nào xé rách không gian!

Điên rồi!

Bây giờ Đao Thần muốn điên rồi, hắn dám cam đoan, đối phương muốn giết hắn thì chỉ cần động tay một cái thôi, sao hắn lại trêu chọc loại quái vật này!

...

"Ngủ một chút!"

"Buổi sáng ngày mai xem sản phẩm bại gia đổi mới là gì, bây giờ hệ thống đã giải quyết xong lo lắng của mình, vậy sau này ta phải nắm chặt thời gian phá của, Thiên Đạo Lệnh vẫn còn hơi ngắn, thời gian một tháng của nhiệm vụ đã trôi qua một nửa, nhiệm vụ này vẫn phải hoàn thành. "

"Gần đây thất tiên nữ quá mệt mỏi, cũng nên để các nàng nghỉ ngơi một chút, hôm nay đi tìm Hằng Nga chơi trò chơi nhỏ đi!"

Sau khi trở về, Diệp Phong cũng nằm ở trên giường nghỉ ngơi.

Xích Dương Vương Quốc, viện lạc của Tử Tiễn Chiến Thần!

"Lão Đao, mua được Phá Linh Vạn Vật Thạch từ Diệp thiếu chưa?"

Nhìn thấy Bá Đao Chiến Thần từ vết nứt không gian đi ra, Tử Tiễn Chiến Thần cũng hiếu kì hỏi thăm.

Xoẹt!

Nghe Tử Tiễn Chiến Thần hỏi thăm, Bá Đao Chiến Thần trực tiếp xe áo ra, để lộ thân trên đầy máu.

Tê!

Nhìn thấy cảnh này, Tử Tiễn Chiến Thần cũng không nhịn được mà hít sâu một hơi!

Nhìn từ xa giống như trước ngực và phía sau lưng Bá Đao Chiến Thần bị máu tươi nhuộm thành màu đỏ, nhưng nhìn kỹ lại thì sẽ phát hiện trước ngực và phía sau lưng Bá Đao Chiến Thần hiện đầy từng vết thương thật nhỏ!

"Vết thương không sâu, chỉ rách da chảy máu, nuốt một viên đan dược là có thể khỏi hẳn!"

"Nếu không phải Diệp thiếu lên tiếng nhắc nhở đối phương thì sợ là ta sẽ bị đối phương thái mỏng!"

"Quá kinh khủng, tên điên một tay quá kinh khủng, đối mặt hắn, ta hoàn toàn không có sức đánh trả, trong mắt hắn, ta giống như sâu kiến!"

Nói đến đây, Bá Đao Chiến Thần quay qua nhìn Tử Tiễn Chiến Thần, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Không cần chủ tử nhắc nhở, ta không quan tâm ngươi nghĩ gì, nhưng nếu chủ tử dám khiêu khích môn phái đó, ta mà biết tin thì sẽ lập tức phi thăng thượng giới!"

Nhìn thấy Bá Đao Chiến Thần nói xong thì lập tức rời đi, Tử Tiễn Chiến Thần choáng váng!

...

Sáng sớm hôm sau.

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại thì lập tức kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay trước.

Sản phẩm bại gia hôm nay: Kim Tàm Tinh Diệu Thạch *100000

? ? ?

Sau khi Diệp Phong nhìn thấy sản phẩm bại gia hôm nay, hắn không dám tin vào hai mắt của mình!

Đã đến lúc chế tạo nhà tranh vàng sáng óng ánh như cung điện hoàng kim!

Tông môn đại điện!

"Diệp Phong! ! !"

Khi biết được Diệp Phong muốn dùng mười vạn khối Kim Tàn Tinh Diệu Thạch chế tạo Hoàng Kim Mao Ốc, Lạc Thiên Tuyết cảm thấy khí huyết dâng trào, người sắp nổ!

"Mặc dù là đồ của ngươi nhưng ta là sư tôn của ngươi, chuyện này ta không đồng ý!"

Sau khi cố gắng cho mình bình tĩnh lại, Lạc Thiên Tuyết nhìn chằm chằm Diệp Phong, thái độ kiên quyết nói ra ý nghĩ của mình.

"Sư tôn, sao người không hỏi ngũ đại tổ lão?"

Nghe Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Diệp Phong cũng không muốn

dựa vào thân phận trưởng lão danh dự của mình để chống lại, hắn nhớ rõ năm vị tổ lão từng tán thành ý tưởng phá của của hắn.

"Tốt!"

"Nếu là ngũ đại tổ lão không đồng ý, vậy thì tốt nhất ngươi nên từ bỏ ý nghĩ này!"

Vượt qua dự liệu của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết chấp nhận đề nghị này.

"Đây là Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, hơn nữa còn là nhiều Kim Tàm Tinh Diệu Thạch như vậy, ngươi có biết những Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này quan trọng như thế nào với chuyện ngũ đại tổ lão chống Thiên Đạo lôi kiếp không, bọn họ đâu cho ngươi lãng phí như thế!"

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên Tuyết lấy truyền âm thạch ra liên hệ với Đại tổ lão.

"Cái gì!"

"Mười vạn khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch!"

"Xây đi, để hắn xây đi, thiên vương lão tử có tới đây cũng không thể ngăn cản Diệp Phong dùng Kim Tàm Tinh Diệu Thạch xây Hoàng Kim Mao Ốc, nếu ai dám ngăn cản thì ngũ đại tổ lão chúng ta liều mạng già cũng phải đánh chết đối phương!"

...

Sau khi nghe Lạc Thiên Hình nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết hoàn toàn tê liệt!

Hoàn toàn không giống như suy nghĩ của nàng!

"Đi thôi!"

"Đi xây Hoàng Kim Mao Ốc đi!"

"Đừng nói chuyện, đi nhanh lên, ta muốn yên tĩnh một mình!"

Sau khi phất tay để Diệp Phong nhanh chóng rời đi, Lạc Thiên Tuyết thực sự sắp phát điên, nàng đột nhiên cảm thấy sau khi nhận Diệp Phong làm đệ tử thân truyền thì cả thế giới đều đang đối nghịch với nàng!

Tinh Cực Tông!

"Đại ca, chuyện gì mà vui vẻ như vậy?"

"Đúng vậy đại ca, ai truyền âm cho ngươi, vậy mà khiến cho ngươi cao hứng như vậy?"

Chương 247: Lang đệ có việc cẩu ca sẽ giúp

Tứ đại tổ lão nhìn thấy Lạc Thiên Hình kết thúc truyền âm thì không che giấu được ý cười trên mặt, cũng đều hiếu kỳ hỏi.

"Bay lên!"

"Chúng ta Tinh Cực Tông triệt để muốn bay lên!"

"Cái gì thế lực siêu cấp!"

"Cái gì các đại vương quốc!"

"Khi Tinh Cực Tông chúng ta có năm vị cường giả Phi Thăng trấn giữ, ta xem ai dám khiêu khích chúng ta!"

Nghe tứ đại tổ lão còn lại hỏi, Lạc Thiên Hình cũng phấn khích nói.

Năm đại cường giả Phi Thăng tọa trấn Tinh Cực Tông?

Nói ngũ đại tổ lão bọn họ sao?

"Đại ca, hiện tại chúng ta cũng không dám độ Thiên Đạo lôi kiếp, sao đột phá đến cảnh giới Phi Thăng được!"

Ngũ tổ lão Sở Vân Sơn quay qua nhìn Lạc Thiên Hình khó hiểu hỏi.

"Xem ra các ngươi đều quên à!"

"Không phải trước kia tiểu tử Diệp Phong đó đã nói muốn dùng Kim Tàm Tinh Diệu Thạch chế tạo một cái Hoàng Kim Mao Ốc sao?"

"Bây giờ hắn chuẩn bị chế tạo, ròng rã mười vạn khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch!"

Sau khi tứ đại tổ lão còn lại nghe nói như vậy thì trên mặt dần lộ ra vẻ phấn khích không gì sánh được, một khi Hoàng Kim Mao Ốc được chế tạo xong, bọn họ sẽ có thể vào bên trong để độ Thiên Đạo lôi kiếp!

"Lão Ngũ, nhanh đi lấy Không Gian Truyền Tống Môn, chúng ta phải nhanh chóng tới phụ một tay, nếu hôm nay có thể hoàn thành, hôm nay chúng ta có thể độ Thiên Đạo lôi kiếp!"

"Lần trước giúp Diệp Phong phá của, ta mới biết được Không Gian Truyền Tống Môn có thể lấy vật làm địa điểm, ta đem một cái phi hành Linh khí theo, đến lúc đó các ngươi định vị địa điểm truyền tống trong phi hành Linh khí là được!"

"Lập tức thông báo cho Lạc Vô Danh, mở đại trận hộ tông ra!"

...

Tinh Hồn Tông!

"Mọi người thêm chút sức, hôm nay nhất định phải xây dựng xong Hoàng Kim Mao Ốc!"

"Tất cả mọi người nghe Sở trưởng lão và La trường lão sắp xếp, bọn họ đều có kinh nghiệm!"

Nhìn thấy người trong môn phái náo nhiệt, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kích động, hắn muốn để Hoàng Kim Mao Ốc trở thành thành cảnh đẹp nhất trong Huyền Thiên đại lục.

"Diệp Phong, chúng ta tới rồi!"

Đúng lúc này, giọng nói phấn khích của ngũ đại tổ lão từ đằng xa

truyền đến, chuyện này khiến Diệp Phong ngạc nhiên!

Thật ra thì đến bây giờ hắn cũng không hiểu rõ tại sao sau khi ngũ đại tổ lão biết ý tưởng của hắn thì ban đầu phản đối, sau đó lại nhanh chóng đồng ý.

Nhưng bây giờ nhìn thấy ngũ đại tổ lão phấn khích như vậy, hắn vẫn luôn cảm giác được hình như ngũ đại tổ lão đang giấu gì đó!

"Đại tổ lão, người chờ một chút!"

Lạc Thiên Tuyết đang đứng nhìn cách đó không xa cũng nắm lấy Lạc Thiên Hình đang định chạy tới, trực tiếp hỏi: "Tổ lão, ngài có thể nói cho ta biết tại sao ngài lại đồng ý cho Diệp Phong làm chuyện này không?"

"Thiên Tuyết, ngươi ngốc phải không?"

"Một khi tiểu tử này xây xong Hoàng Kim Mao Ốc, chúng ta có thể ở bên trong tránh Thiên Đạo lôi kiếp!"

"Ngồi xổm cũng có thể tránh được Thiên Đạo lôi kiếp, trên đời còn có cách độ Thiên đạo lôi kiếp tốt hơn sao?"

Sau một lúc giải thích, Lạc Thiên Hình vội vàng chạy đến bên cạnh Diệp Phong, đây là Hoàng Kim Mao Ốc độc nhất vô nhị, hắn nhất định phải cống hiến ra một phần lực lượng của mình mới được!

Hoàng Kim Mao Ốc?

Ngồi xổm cũng có thể tránh được Thiên Đạo lôi kiếp?

Có Thần Cấp Phá Kiếp Đan còn chưa đủ, lại muốn làm một cái Hoàng Kim Mao Ốc có thể tránh Thiên Đạo lôi kiếp, tên tiểu tử phá của này!

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Lạc Thiên Tuyết thật sự rất mệt mỏi, về sau cho dù Diệp Phong muốn phá của như thế nào thì nàng cũng sẽ không quản nữa, dù sao cho dù nàng muốn quản cũng không quản được!

Không quản được, vậy thì gia nhập!

"Diệp Phong!"

"Đem Hoàng Kim Mao Ốc chia làm hai phần, cho ta và Tiêu Tiêu mỗi người một cái!"

Hả?

Nghe nói như vậy, nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết từ đằng xa chạy tới, Diệp Phong cũng bị kinh ngạc!

Trước đó xây ngươi cực lực phản đối, bây giờ xây ngươi muốn có phòng đơn?

"Sở lão, sửa chữa phương án xây dựng, cho sư tôn ta một hố xí sang trọng riêng!"

Tuy rằng không biết tại sao Lạc Thiên Tuyết đột nhiên thay đổi chủ ý, nhưng sư tôn yêu cầu, thân là đại đệ tử thân truyền thì sao có thể không đáp ứng!

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết vui vẻ, cũng gia nhập vào đoàn đội chế tạo, Diệp Phong không nhịn được cảm thán: "Quả nhiên phá sản có thể làm cho người ta cảm nhận được khoái lạc!"

"Chủ nhân, ngươi đã phân ra nhà vệ sinh nam và nữ rồi, có thể cho ta và lang đệ một cái nhà xí không?"

Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Hoàng Cẩu cũng đi đến trước mặt Diệp Phong hỏi.

? ? ?

Nhà xí chết tiệt!

Hai con yêu thú các ngươi còn muốn có nhà xí riêng?

Nghe Tiểu Hoàng Cẩu nói như vậy, Diệp Phong cũng không giải thích nhiều, một cước đá Tiểu Hoàng Cẩu bay ra ngoài.

"Lang đệ, ngươi yên tâm, nhà xí này cẩu ca nhất định đoạt về cho đệ!"

Tiểu Hoàng Cẩu lộ ra tư thái của một đại ca nói với Phệ Huyết Đường Lang, sau đó chạy tới chỗ Diệp Phong lần nữa.

Thân là đại ca, ngay cả yêu cầu đầu tiên của tiểu đệ cũng không thể thực hiện được, sau này sao có thể dẫn dắt đội ngũ!

"Cẩu ca, không được thì chúng ta cũng không cần!"

Nhìn thấy Tiểu Hoàng Cẩu bị Diệp Phong đá trở về lần thứ mười, Phệ Huyết Đường Lang cũng vội vàng khuyên.

"Lang đệ, đây là lần đầu tiên ngươi yêu cầu cẩu ca, cẩu ca nói ngươi cần cái gì cũng có thể giúp ngươi làm được!"

Nói xong, Tiểu Hoàng Cẩu tinh thần kiên cường chạy tới chỗ Diệp Phong lần nữa.

"Cẩu ca, ta chỉ cho ngươi hỏi một lần nữa, không được thì quên đi!"

"Ngươi không cần lo lắng như thế!"

Nhìn thấy Tiểu Hoàng Cẩu chạy tới chỗ Diệp Phong lần nữa, Phệ Huyết Đường Lang bị cảm động, tiểu đệ có việc, cẩu ca thật lòng giúp!

Haiz!

Nhìn thấy Tiểu Hoàng Cẩu chạy tới lần nữa, Diệp Phong cũng cảm thấy vô cùng bất lực, trực tiếp phất tay nói: "Đi tìm Sở trưởng lão, kêu hắn xây cho các ngươi một cái nhà xí!"

"Chủ nhân, ngươi quá tốt với Tiểu Cẩu Tử rồi, bây giờ ta hết sức căm hận bản thân không phải là giống cái, bằng không ta sinh cho chủ nhân vài Tiểu cẩu tử!"

Bành!

Chương 248: Ta chỉ dùng nó để phá của, các ngươi lại muốn dùng nó để độ lôi kiếp

Nghe được lời này của Tiểu Hoàng Cẩu, Diệp Phong giơ chân lên, đạp Tiểu Hoàng Cẩu bay ra ngoài lần nữa!

Bỉ ổi!

Sao lại bỉ ổi thế này!

Bây giờ Diệp Phong càng ngày càng hối hận đã cho Tiểu Hoàng Cẩu ăn Thất Vũ Đan, vốn dĩ là một tiểu hoàng cẩu bình thường, bây giờ sao lại biến thành như vậy?

Đại lục đệ nhất Kiếm Cẩu!

May mắn duy nhất của Diệp Phong chính là không có chọn sai con đường tu hành cho đối phương, quá hèn!

Thời gian đến đến xế chiều!

Có Diệp Phong thỉnh thoảng góp ý một chút, một tòa cung điện màu vàng óng ánh dưới ánh mặt trời xuất hiện trước mắt của mọi người.

“Đinh! Xin chúc mừng ký chủ tiêu sạch sản phẩm phá sản hôm nay, thưởng ký chủ một ngàn điểm phá sản, thưởng Tử Minh Huyền Khố *1!"

“Tử Minh Huyền Khố: Nội y nữ do Tử Minh Huyền Tinh chế tạo, đông ấm hè mát, mềm mại thoải mái dễ chịu đồng thời còn có được phòng ngự siêu cường không thể phá vỡ!

? ? ?

Khi Diệp Phong nhìn thấy phần thưởng đặc biệt mà hắn nhận được thì sắp tan vỡ!

Đi chết đi Tử Minh Huyền Khố!

Chỉ mấy sợi dây thừng chế tạo từ Tử Minh Huyền Tinh, sau khi sư tôn thấy sẽ không giết ta chứ?

Cho dù không thể phá hủy thì sao, cái thứ này có thể chặn được cái quái gì chứ!

"Hệ thống, phần thưởng của ngươi cũng quá tùy tiện đi chứ?"

Lúc này, Diệp Phong trực tiếp hỏi hệ thống.

"Đinh! Đồ tốt có cặp, quần áo phải có đủ. Kí chủ yên tâm, hệ thống ban thưởng tuyệt đối không có vấn đề gì!"

……..

Nghe được hệ thống giải thích, Diệp Phong nhất thời không nói nên lời!

"Bỏ thôi, cái đồ chơi này đánh chết cũng không thể cho sư tôn, không thì tuyệt đối sẽ không toàn mạng!"

Không cần biết nó có phải là một bộ hay không, dù sao cũng không phải sản phẩm phá sản, muốn xử lý như thế nào chỉ cần mình muốn là được!

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ, đưa Tử Minh Huyền Khố cho sư tôn Lạc Thiên Tuyết, nhiệm vụ thành công thưởng một ngàn vạn điểm phá sản, nhiệm vụ thất bại không có hình phạt, có thể từ chối!"

Mẹ nó!

Nghe hệ thống phát ra nhiệm vụ, Diệp Phong trực tiếp chửi thề: "Hệ thống, ngươi làm như vậy khác nào lặp lại kịch bản?"

"Đinh! Nhiệm vụ lần trước thưởng năm mươi vạn điểm phá sản, lần này là một ngàn vạn điểm phá sản. Hệ thống vận hành bình thường!"

Ha ha!

Nghe được lời giải thích này, Diệp Phong cũng cười khổ, lần trước được thưởng năm mươi vạn điểm phá sản, thực lực của hắn là gì, bây giờ hắn có thực lực gì?

Bây giờ thực lực của hắn là Tử Phủ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, muốn đột phá đến Nguyên Thần Cảnh nhất trọng thì cần một ngàn vạn điểm phá sản, muốn đột phá đến Nguyên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thì cần trọn vẹn chín ngàn vạn điểm phá sản.

"Làm đi!"

Trầm tư một lát, Diệp Phong cắn răng, đi thẳng đến chỗ Lạc Thiên Tuyết.

"Sư tôn, đồ tốt do Tử Minh Huyền Tinh chế tạo!"

Đem một không gian giới chỉ đưa cho Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong cũng nói trước thứ này do Tử Minh Huyền Tinh chế tạo.

Tử Minh Huyền Tinh?

Nghe đến đây, Lạc Thiên Tuyết nghĩ đến Tử Minh Huyền Y Diệp Phong đưa cho mình trước đó, điều này khiến nàng đột nhiên có một dự cảm đáng sợ.

Hô!

Hít một hơi thật sâu, Lạc Thiên Tuyết mới thả ra thần thức nhìn đồ trong không gian giới chỉ.

"Đây là..."

Sau khi Lạc Thiên Tuyết lần đầu tiên nhìn thấy Tử Minh Huyền Khố, nàng thậm chí còn không nhận ra đó là gì, nhưng khi nàng nhận ra, khuôn mặt nàng ngay lập tức ửng hồng!

"Không tức giận!"

"Tuyệt đối không thể tức giận với tên tiểu tử phá của này!"

"Chắc chắn là hắn đang cố ý chọc giận ta, nhưng ta không tức giận, ta đường đường là Thánh nữ thượng giới, sao có thể để cho đệ tử phá của khống chế ta chứ!"

Sau khi nghĩ thông suốt, Lạc Thiên Tuyết nở nụ cười nói với Diệp Phong: "Nếu là ngươi đưa cho sư tôn thì sư tôn nhận."

"Đinh! Chúc mừng túc kí hoàn thành nhiệm vụ, thưởng một ngàn vạn điểm phá sản!"

? ? ?

Nghe được lời này của Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong sửng sốt, không giống như trong tưởng tượng của hắn!

Ngốc hả!

Bối rối rồi hả! !

Nhìn thấy Diệp Phong ngơ ngác, Lạc Thiên Tuyết cũng nở một nụ cười đắc thắng, sau khi bị Diệp Phong hành hạ lâu như vậy, cuối cùng nàng cũng thắng được một ván!

"Diệp Phong, ngươi mau tới đây!"

Đúng lúc này, cách đó không xa, Lạc Thiên Hình lo lắng hét lên gọi Diệp Phong.

"Đại tổ lão, có chuyện gì thế?"

Đi tới trước mặt Lạc Thiên Hình, Diệp Phong vội vàng hỏi thăm.

"Ta chuẩn bị độ Thiên Đạo lôi kiếp lần thứ sáu. Tại sao đã lâu mà vẫn không thấy bóng dáng của Thiên Đạo kiếp vân xuất hiện?"

"Thật bất thường, ngươi biết tại sao không?"

Gặp phải chuyện dị thường như vậy ở Tinh Hồn Tông, ý nghĩ đầu tiên của Lạc Thiên Hành chính là hỏi Diệp Phong, hắn cảm thấy chắc chắn Diệp Phong sẽ biết chút gì đó.

"Tên điên một tay đang ở đây!"

"Trước đây ngươi không thấy hắn hét lớn một tiếng khiến cho Thiên Đạo kiếp vân tự tiêu tán sao?"

"Có hắn ở chỗ này, Thiên Đạo kiếp vân hoàn toàn không dám xuất hiện!"

Nói đến đây, Diệp Phong lại nói: "Đại tổ lão, ngươi không cần độ Thiên Đạo lôi kiếp, trong tay ta có Thần cấp Phá Kiếp Đan, chỉ cần ngươi ăn bốn viên thì có thể trực tiếp vượt qua được bốn đạo Thiên Đạo lôi kiếp, trực tiếp tăng vọt đến cảnh giới Phi Thăng vượt qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp!"

"Không cần!"

Thế mà vượt quá dự liệu của Diệp Phong là Đại tổ lão nghe nói có Thần cấp Phá Kiếp Đan thì không chút do dự mà cự tuyệt, khiến cho Diệp Phong ngẩn ra!

Lạc Thiên Tuyết không ra bài theo kịch bản, bây giờ Đại tổ lão cũng như vậy!

Diệp Phong sửng sốt, không biết rốt cuộc là khâu nào xảy ra vấn đề, tại sao những người này lại thay đổi!

"Thần cấp Phá Kiếp Đan chó má gì đó!"

"Ta đã chờ Hoàng Kim Mao Ốc do Kim Tàm Tinh Diệu Thạch chế tạo bao lâu rồi, nếu như vẫn chưa có thì thôi, bây giờ đã được xây dựng rồi, ta nhất định phải đi vào bên trong độ Thiên Đạo lôi kiếp, để Huyền Thiên đại lục lưu truyền truyền thuyết của Lạc Thiên Hình ta!"

lúc này, trong lòng Lạc Thiên Hình âm thầm nghĩ!

"Đại tổ lão, ngươi chắc chứ?"

"Chắc chắn không cần dùng Thần cấp Phá Kiếp Đan mà muốn độ Thiên Đạo lôi kiếp?"

Chương 249: Ta chỉ dùng nó để phá của, các ngươi lại muốn dùng nó để độ lôi kiếp (2)

Diệp Phong nhìn về phía Lạc Thiên Hình và hỏi một cách nghiêm túc.

"Diệp Phong, ta tâm ý đã quyết, ngươi cho tên điên... một tay đại nhân rời đi trước đi."

Lạc Thiên Hình nhớ lại cảnh tượng đáng sợ khi tên điên một tay dùng kiếm trấn áp Thiên Đạo, miệng hắn không dám thốt ra hai

chữ tên điên, cuối cùng vội vàng đổi giọng hô một tiếng đại nhân!

"Tên điên, ngươi tạm thời rời khỏi nơi này, sau này nếu như Đại tổ lão không đỡ nổi, ngươi có thể ra tay!"

Nhìn thấy Lạc Thiên Hình tâm ý đã quyết, Diệp Phong cũng đi thẳng đến trước mặt tên điên cụt một tay, nói.

"Tuân mệnh, chủ tử!"

Tên điên cụt một tay hóa thành một đạo huyết sắc lưu quang biến mất trước mắt mọi người, trong không trung vang lên tiếng sấm rền, mây sấm cuồn cuộn, Thiên Đạo kiếp vân nhanh chóng tụ lại!

"Các huynh đệ, để ta thử lôi trước cho các ngươi!"

Nói xong, Lạc Thiên Hình thần sắc phấn khích chạy vào trong Hoàng Kim Mao Ốc xa hoa!

Mẹ kiếp!

Đại tổ lão chuẩn bị độ Thiên Đạo lôi kiếp trong Hoàng Kim Mao Ốc?

Ta chỉ muốn phá của, nhưng các ngươi ngay cả Mao Ốc cũng không buông tha!

Nghĩ đến khả năng hấp thu Thiên Đạo lôi kiếp của Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, toàn thân Diệp Phong tê dại!

Bên trong Hoàng Kim Mao Ốc!

"Thân là tu sĩ, hoàn toàn không cần bài tiết giống phàm nhân tục tử!"

"Nhưng ai có thể cự tuyệt một nhà xí vàng như vậy chứ!"

"Không ngờ được đi vệ sinh lại có thế thoải mái và hưởng thụ đến thế, nếu như biết trước có cái đồ chơi này thì mấy trăm năm qua mỗi ngày ta đều phải đi hai lần!"

Nhìn chiếc bồn cầu vàng mà mình chưa từng thấy qua, Lạc Thiên

Hình mang tâm trạng bồn chồn ngồi lên.

Ầm!

Bên ngoài Hoàng Kim Mao Ốc, Thiên Đạo kiếp vân ngưng tụ thành hình, đánh xuống một đạo Thiên Đạo lôi kiếp!

Lúc này, thần sắc của tất cả mọi người đều căng thẳng nhìn về phía Hoàng Kim Mao Ốc, bọn họ cũng rất muốn biết Hoàng Kim Mao Ốc do mười vạn khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch chế tạo có thể ngăn cản được Thiên Đạo lôi kiếp thứ sáu này không!

"Thành rồi!"

"Vậy mà có thể hoàn toàn ngăn cản được Thiên Đạo lôi kiếp thật!"

"Cả mười vạn khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch chế tạo thành, Hoàng Kim Mao Ốc trở thành một chỉnh thể, hoàn mỹ hấp thu toàn bộ sức mạnh của Thiên Đạo lôi kiếp!"

Theo Thiên Đạo lôi kiếp đánh xuống Hoàng Kim Mao Ốc bị hấp thu toàn bộ, mọi người vây lại xem đều bị làm cho khiếp sợ!

"Ta chỉ muốn phá của mà chế tạo một Hoàng Kim Mao Ốc!"

"Kết quả các ngươi lại xem nó thành chỗ tránh nạn độ kiếp, các ngươi thật biết chơi!"

Nhìn thấy Hoàng Kim Mao Ốc đỡ được Thiên Đạo lôi kiếp thật, Diệp Phong muốn điên rồi, hắn cảm thấy mạch não của những người này rất không bình thường!

Nhưng mà, khi mọi người thấy Lạc Thiên Hình từ trong Hoàng Kim Mao Ốc đi ra với đầu xù tóc rối thì tất cả mọi người đều ngẩn ra!

"Sau này các ngươi độ lôi kiếp ở trong này thì nhất định phải chú ý một chút, đó chính là nhất định phải dùng linh lực bảo vệ toàn thân, bởi vì cho dù là Kim Tàm Tinh Diệu Thạch hay bồn cầu vàng thì vẫn là gạch lát nền vàng, đều rò điện!"

Lúc này, Lạc Thiên Hình tỏ vẻ đại công vô tư lên tiếng nhắc nhở

mọi người.

"Hoàng Kim Mao Ốc do Kim Tàm Tinh Diệu Thạch chế tạo này chính là một tác phẩm nghệ thuật phá của mà ta cực kỳ hài lòng, các ngươi đã phá hủy tác phẩm nghệ thuật của ta thì đừng trách ta làm người xấu!"

Nhìn Lạc Thiên Hình đi vào Hoàng Kim Mao Ốc lần nữa, Diệp Phong cũng nở một nụ cười xấu xa đi ra khỏi tông môn.

...

"Chủ tử, thông qua thử nghiệm của lão đầu vừa rồi, ta phát hiện Hoàng Kim Mao Ốc này tuy có thể ngăn cản được đến đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ chín!"

"Có điều linh quáng đặc thù có thể hấp thu Thiên Đạo lôi kiếp cũng có giới hạn, sau khi hấp thụ Thiên Đạo Lôi Kiếp đến cực hạn thì không thể nào tiếp tục hấp thu, tương đương với bị hỏng, không khác gì một tảng đá ngoài đường."

"Dựa vào tính đoán của ta, Hoàng Kim Mao Ốc này có thể giúp một trăm tu sĩ Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong không cần độ một đạo lôi kiếp nào cũng có thể bước vào cảnh giới Phi Thăng!"

Nhìn thấy Diệp Phong đi ra, tên điên một tay báo cáo tình hình của Hoàng Kim Mao Ốc.

"Ta đến tìm ngươi không phải muốn hỏi những chuyện này!"

"Hẳn là ngũ đại tổ lão sẽ dựa vào Hoàng Kim Mao Ốc mà nhanh chóng đột phá đến cảnh giới Phi Thăng, nhưng ta e là căn cơ bọn họ không vững."

Nghe nói như thế, hai mắt tên điên một tay tỏa sáng, lúc này hắn lập tức lộ ra vẻ hưng phấn nói: "Chủ tử yên tâm, đừng nói bọn họ có thêm năm người, cho dù dẫn toàn bộ người của tông môn đến thì ta cũng không có vấn đề!"

"Tốt, có lời này của ngươi ta an tâm!"

"Ngũ đại tổ lão đối xử với ta không tệ, ngươi phải quan tâm nhiều

hơn!"

Hả?

Nghe nói như thế, tên điên một tay lộ vẻ ngượng ngùng nói: "Chủ tử, nếu như ta nghiêm túc chỉ đạo, phương thức của ta có thể sẽ rất hung tàn, không bằng đổi người khác đi?"

Tên điên một tay có thể cảm nhận được những người này có quan hệ rất tốt với Diệp Phong, nếu tùy tiện chỉ đạo một chút thì cũng không có gì, hắn xem như một trò đùa!

Nhưng nếu như nghiêm túc chỉ đạo, hắn cảm thấy có thể phương thức của hắn không thích hợp dùng cho những người này lắm.

"Quá mức hung tàn?"

Nghe nói như thế, Diệp Phong cũng cả kinh, Diệp Phong không thể tưởng tượng được hai chữ hung tàn nói ra từ miệng tên điên cụt một tay thì nó sẽ kinh khủng như thế nào.

"Vậy nếu như ngươi nghiêm túc chỉ đạo thì bọn họ có thể phát triển tới mức độ nào?"

Trầm tư một lát sau, Diệp Phong vẻ mặt thành thật nhìn tên điên một tay hỏi.

"Cùng cảnh giới lấy một địch vạn không thành vấn đề!"

"Nhưng cần thời gian, dù sao bọn họ quá yếu, cho dù là công pháp, võ kỹ hay phương thức chiến đấu và kinh nghiệm chiến đấu… đều phải tăng lên hết!"

"Nếu như không dư thời gian, lấy một địch trăm không thành vấn đề."

Nghe được lời này của tên điên một tay, Diệp Phong cả kinh nói: "Ngươi yêu cầu bọn họ hơi cao rồi đó?"

Đừng nói lấy một địch vạn, cho dù lấy một địch trăm, nhìn khắp toàn bộ Huyền Thiên đại lục thì cũng là vô địch!

Chương 250: Lúc đến thì dễ, giờ về không được?

Nhưng mà tên điên một tay nghe Diệp Phong nói như vậy thì con ngươi của hắn mở to vì kinh ngạc, vội vàng nói: "Chủ tử, lấy một địch vạn đã là yêu cầu thấp nhất có thể chấp nhận được, yêu cầu này vẫn còn cao sao?"

Trán!

"Vậy khi ngươi ở cảnh giới này thì ngươi có thể giết bao nhiêu kẻ địch trong cùng cảnh giới?"

Diệp Phong lộ ra một tia hiếu kì nhìn về phía tên điên một tay, lên tiếng hỏi.

Hả?

Nhìn thấy tên điên một tay cắm huyết sắc tế kiếm trong tay vào đất, sau đó trực tiếp vươn một ngón tay, không biết tại sao, trong đầu Diệp Phong không tự chủ được nổi lên ba chữ liên tục giết!

"Liên tục giết?"

Tê!

Nhìn thấy tên điên một tay khẽ gật đầu, Diệp Phong không khỏi há hốc mồm, nếu là như vậy, lấy một địch một vạn đúng là yêu cầu rất thấp rồi.

"Không cần thay đổi người, ngươi chỉ đạo bọn họ đi!"

"Muốn trở thành một người dưới một người trên vạn người thì cần phải trả giá bằng sự nỗ lực hơn những người khác!"

Nhìn phía xa, Thiên Đạo lôi kiếp của Thiên Đạo kiếp vân không ngừng rơi xuống, Diệp Phong cũng đưa ra quyết định!

Một lát sau!

"Chư vị, có Hoàng Kim Mao Ốc rồi, sau này cho dù là lôi kiếp của Độ Kiếp Cảnh thông thường hay là chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp của Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong cũng không đáng sợ nữa, các vị tranh thủ tu luyện đi!"

"Chúng ta đi trước một bước!"

Nói xong, Lạc Thiên Hình và bốn vị tổ lão còn lại trực tiếp kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn để quay trở lại Tinh Cực Tông, bọn họ đã không kịp chờ đợi muốn báo tin tức này cho toàn bộ Tinh Cực Tông!

Xoát!

Ngay khi ngũ đại tổ lão chuẩn bị đi vào Không Gian Truyền Tông Môn thì một vệt huyết sắc kiếm quang chợt lóe lên, năm cái Không Gian Truyền Tống Môn vừa được kích hoạt cũng biến mất theo nó!

"Không cần đi!"

"Theo lệnh của chủ nhân, năm vị phải ở chỗ này tu luyện một thời gian mới có thể rời đi, ta phụ trách chỉ đạo cho các vị!"

Nghe được giọng nói tràn đầy hưng phấn này, ngũ đại tổ lão ngẩng đầu nhìn không trung, tên điên một tay xuất hiện từ khi nào, năm người ngây ngốc ngay tại chỗ!

Đến thì dễ, giờ về không được?

"Diệp Phong, tình hình gì thế này?"

"Chúng ta đã đột phá đến cảnh giới Phi Thăng, không cần chỉ đạo đặc biệt chứ?"

Biết rõ sự đáng sợ của tên điên một tay, Lạc Thiên Hình cũng lộ vẻ mặt sợ hãi quay qua nhìn Diệp Phong, lên tiếng hỏi.

"Đại tổ lão, đừng hỏi nữa!"

"Ta cũng vì muốn tốt cho các vị!"

Diệp Phong vẻ mặt thành thật nhìn Lạc Thiên Hình, nói.

"Quá đáng sợ rồi!"

"May mắn ta còn chưa kịp đi vào, nếu không thì sợ đã bị tên điên cụt một tay đáng sợ đó đưa đi!"

Nhìn thấy một hàng người bị tên điên cụt một tay mang đi, trên mặt của Sở Hồng Sơn và Tất Cương tràn đầy sợ hãi!

Có điều lúc này, đám người còn lại dường như đã được bơm năng lượng!

Muốn phi thăng thượng giới, khó khăn lớn nhất chính là chín đạo lôi kiếp bình thường từ Độ Kiếp Cảnh Nhất Trọng đến Cửu Trọng và chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp của Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp, bây giờ có Hoàng Kim Mao Ốc, có thể nói bọn họ đã bước một chân vào thượng giới, chỉ cần tu vi có thể tăng lên, phi thăng thượng giới đã là chuyện ván đã đóng thuyền!

Dưới tình huống này, nếu bọn họ còn không biết cố gắng tu luyện thì rất có lỗi với cái Hoàng Kim Mao Ốc này!

Bên trong tông môn đại điện!

"Diệp Phong, để tên điên cụt một tay chỉ đạo bọn họ thật sự không có vấn đề sao?"

Lạc Thiên Tuyết có chút lo lắng nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

"Sư tôn, cái này nói như thế nào đây?"

"Ta đã hỏi tên điên cụt một tay, phương thức chỉ đạo của hắn có thể hơi hung tàn, nhưng tuyệt đối sẽ không nguy hiểm đến tính mạng của bọn họ!"

Nghe Lạc Thiên Tuyết hỏi, Diệp Phong suy nghĩ một chút, trả lời đúng sự thật.

Hung tàn?

Nghe nói như thế, toàn thân Lạc Thiên Tuyết đều run rẩy, giống y như suy nghĩ của Diệp Phong trước đó, chính miệng tên điên đáng

sợ đó nói ra hai chữ hung tàn, vậy thì sẽ hung tàn cỡ nào?

"Nhanh, nhanh kêu tên điên cụt một tay..."

Ngay khi Lạc Thiên Tuyết định yêu cầu Diệp Phong ngăn chặn tên điên cụt một tay thì Diệp Phong đột nhiên cắt ngang: "Tên điên cụt một tay nói rằng nếu huấn luyện trong thời gian ngắn, bọn họ có thể mạnh đến mức một địch trăm. Nếu có đủ thời gian, có thể mạnh đến mức một địch vạn, hơn nữa còn là đối thủ cùng cảnh giới!"

? ? ?

Nghe thấy những lời này, Lạc Thiên Tuyết choáng váng!

Lấy một địch vạn?

Một người có thể chống lại hàng ngàn cường giả Phi Thăng mà không thua sao??

Vậy không phải là một sự tồn tại bất khả chiến bại ở Huyền Thiên đại lục sao?

Mặc dù Diệp Phong cực kì phá của nhưng cũng chưa từng khoác lác, huống chi Lạc Thiên Tuyết đã nhìn thấy sự khủng bố của tên điên cụt một tay đó!

"Diệp Phong, nếu như có thể, kêu tên điên cụt một tay hung tàn hơn một chút đi!"

"Còn nữa, ta có thể được hắn chỉ đạo đặc biệt không??"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết vẻ mặt thành thật nhìn về phía Diệp Phong, hỏi.

"Hệ thống, có thể gọi một người khác trong quân hộ vệ bại gia đến chỉ đạo sư tôn hay không?"

"Dù sao sư tôn là nữ nhân ta chọn, ta cũng không muốn để nàng bị tên điên cụt một tay chỉ dẫn!"

Nghe Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Diệp Phong cũng hỏi hệ thống.

"Đinh! Sư tôn Lạc Thiên Tuyết có quan hệ không bình thường với túc chỉ, có thể phá lệ để cho một người trong số quân hộ vệ bại gia chính thức đến hướng dẫn!"

Khi thông báo của hệ thống vang lên, một vết nứt không gian cũng xuất hiện trong tầm mắt của hai người.

Rất nhanh, một tiểu nữ hài cầm kẹo que bước ra từ vết nứt không gian.

"Tiểu nữ hài?"

"Diệp Phong, ngươi muốn tiểu nữ hài này hướng dẫn ta tu luyện đúng không!"

Nhìn thấy tiểu nữ hài cực kỳ đáng yêu trước mắt, Lạc Thiên Tuyết trưng vẻ mặt kinh ngạc nhìn Diệp Phong và hỏi.

"Ngươi và cái tên điên cụt một tay đó thì ai mạnh hơn?"

Diệp Phong không có trả lời vấn đề của Lạc Thiên Tuyết mà quay qua nhìn tiểu nữ hài, hiếu kì hỏi.

"Hì hì!"

"Chủ tử, cánh tay trái của tên điên đó là do ta kéo đứt đó!"

Tiểu nữ hài nhìn Diệp Phong, dáng vẻ kiêu ngạo, nở một nụ cười đáng yêu trả lời.

"Cái gì!"

Chương 251: Hì hì, cánh tay trái của người điên đó là do ta kéo đứt

Nghe nói như vậy, cho dù là Diệp Phong hay là Lạc Thiên Tuyết đều cảm thấy tóc gáy toàn thân đều dựng lên, trong mắt tràn ngập vẻ kinh hãi vô tận!

Bọn họ hoàn toàn không thể tin được tiểu nữ hài vô hại trước mắt

còn kinh khủng hơn tên điên cụt một tay!

"Sư tôn, hẳn là nàng có tư cách chỉ đạo ngươi tu luyện, không có việc gì thì ta đi trước."

Sau khi phản ứng lại, Diệp Phong cười sờ sờ đầu tiểu nữ hài, sau đó rời khỏi tông môn đại điện.

"Vậy, ta có thể biết tại sao ngươi lại xé cánh tay trái của tên điên đó không?"

Sau khi Diệp Phong rời đi, Lạc Thiên Tuyết cũng tò mò nhìn tiểu nữ hài hỏi, đồng thời khi nhìn thấy dáng vẻ đáng yêu của nàng, nàng không khỏi đưa tay muốn chạm vào cái đầu nhỏ đó, dù biết đối phương là một tồn tại cực kỳ đáng sợ.

"Bởi vì người điên đó sờ đầu của ta."

Lộp bộp!

Nghe đến đó, trong lòng Lạc Thiên Tuyết run lên, tay phải sắp chạm vào đầu tiểu nữ hài lập tức dừng lại, thậm chí bởi vì sợ hãi mà tay phải run lên không kiểm soát được.

"Hì hì!"

"Đại tỷ tỷ, người có thể sờ nha!"

Nói đến đây tiểu nữ hài dùng tay nắm lấy tay phải của Lạc Thiên Tuyết đặt lên trên cái đầu nhỏ của mình.

"Vị này chính là chủ mẫu tương lai, thừa cơ hội này ta phải tạo mối quan hệ với chủ mẫu mới được!"

Tiểu nữ hài thầm nghĩ.

...

Phía sau núi tông môn!

Đang chuẩn bị tìm hiểu tình hình của mọi người một chút, tên điên cụt một tay rùng mình một cái, trong mắt lóe lên một tia sợ hãi

lẩm bẩm: "Tiểu ma nữ đó cũng tới!"

"Đáng chết, tiểu ma nữ đó lại đi theo bên người chủ mẫu, sau này không ai dám chọc giận nàng!"

"Không được, ngoại trừ chủ mẫu, chủ tử để ý nhất chính là Tiểu Hoàng Cẩu này, ngươi ra tay với chủ mẫu, ta ra tay với Tiểu Hoàng Cẩu, ai mà không có chỗ dựa chứ!"

Nghĩ đến đây, tên điên cụt một tay nhìn về phía Tiểu Hoàng Cẩu, ánh mắt rất nhiều rực nóng.

"Mé!"

"Sao tên điên này lại đột nhiên nhìn ta như vậy, có cái gì không đúng!"

Phát hiện được ánh mắt kỳ lạ của tên điên cụt một tay, trong nháy mắt, Tiểu Hoàng Cẩu luống cuống, trong lòng hô: "Chủ nhân, ngươi nhanh đạp thất thải tường vân tới cứu cứu cẩu tử đi, bây giờ ta rất hoảng sợ!"

Hắt xì!

Vừa trở lại chỗ ở của mình, Diệp Phong bỗng nhiên hắt hơi một cái, nghi hoặc lẩm bẩm: "Ai nhớ đến ta?"

"Diệp thiếu, ta có thể đi vào không?"

Ngay khi Diệp Phong đang chuẩn bị uống chút trà chiều, giọng nói của Bạch Lỗi đột nhiên vang lên bên ngoài.

"Bạch Lỗi, có việc gì?"

Nhìn thấy Bạch Lỗi đi tới, Diệp Phong nghi ngờ hỏi.

"Diệp thiếu, ngươi, ngươi có thể đi cứu sư tôn ta hay không?"

? ? ?

Nghe Bạch Lỗi nói như vậy, trên mặt Diệp Phong xuất hiện một đống dấu chấm hỏi.

Mặc dù Diệp Phong không biết sư tôn của Bạch Lỗi rốt cuộc mạnh cỡ nào nhưng chắc chắn là mạnh hơn Phệ Huyết Đường Lang chỉ mới độ qua hai lần lôi kiếp, chẳng lẽ cường giả như vậy cũng xảy ra chuyện sao?

"Sư tôn của ngươi thế nào rồi?"

Diệp Phong thấy Bạch Lôi lo lắng, tiếp tục hỏi.

"Ta. . . Sư tôn ta tiêu sái ở xuân lâu, bị một nữ ma đầu cảnh giới Phi Thăng bắt đi!"

"Nữ ma đầu đó chính là một ma tu, sư tôn ta cũng không ngờ được là có một ma tu mạnh mẽ như vậy trà trộn vào bên trong xuân lâu tiêu sái, kết quả là tiêu sái xong, đối phương trực tiếp bắt sư tôn ta đi, thậm chí chuẩn bị xem sư tôn ta như lô đỉnh để tiếp tục tăng cường tu vi!"

"Diệp thiếu, xin ngươi mau cứu sư tôn ta đi, nếu không sư tôn ta sẽ bị đối phương ăn tươi nuốt sống mất!"

Bạch Lỗi nhìn Diệp Phong, tràn đầy lo lắng cầu khẩn.

Mẹ kiếp!

Như vậy mà cũng được!

Nghe được lời này của Bạch Lỗi, Diệp Phong choáng váng!

Chẳng lẽ là ứng nghiệm của câu nói đi đêm có ngày gặp ma?

"Chuyện này không nên chậm trễ, cho nên chúng ta tranh thủ xuất phát đi!"

"Có điều chúng ta phải dẫn Soái Bức Huyết theo, suy cho cùng thì đối phương cũng là nữ ma đầu cảnh giới Phi Thăng!"

Nói xong, Diệp Phong dẫn Bạch Lỗi đi về phía sau sơn môn.

Một lát sau.

"Chủ nhân đến rồi!"

"Chủ nhân đến thật rồi!"

"Chẳng lẽ chủ nhân có thể nghe được tiếng lòng của ta thật?"

"Chẳng lẽ ta và chủ nhân tâm linh tương thông thật?"

Thấy Diệp Phong chạy tới, Tiểu Hoàng Cẩu cảm động đến sắp khóc!

"Điên rồi, ta lại mượn một con yêu đi ra ngoài làm việc."

"Soái Bức Huyết, đi theo ta!"

Sau khi nói lời chào với tên điên cụt một tay, Diệp Phong nhìn Phệ Huyết Đường Lang hét lên.

"Chủ nhân, chỉ mình ta?"

? ? ?

Nghe được lời này của Phệ Huyết Đường Lang, Diệp Phong khó hiểu nói: "Chứ sao nữa?"

"Chủ nhân, vậy ta không thể đi với ngươi!"

"Cẩu ca của ta vẫn còn ở trong nước sôi lửa bỏng, sao ta có thể bỏ hắn lại mà đi được!"

Nghe được lời này của Diệp Phong, lần đầu tiên Phệ Huyết Đường Lang vi phạm mệnh lệnh của Diệp Phong, hơn nữa ánh mắt rất kiên quyết!

"Lang đệ, ngươi thật có lòng, cẩu ca mãn nguyện rồi!"

"Đi đi, đi giúp chủ nhân xử lý công việc đi, hai huynh đệ chúng ta có thể chia nhau đi, không cần lo lắng cho cẩu ca ca, cẩu ca ca có thể chịu đựng được!"

Nghe được Phệ Huyết Đường Lang nói như vậy, Tiểu Hoàng Cẩu cũng cảm động nói.

Má nó!

Từ khi nào mà quan hệ giữa hai Đại yêu các ngươi tốt như vậy?

Tình huynh đệ phiên bản dị giới à?

Diễn vở huynh đệ thâm tình phiên bản dị giới cho ta xem, sinh ly tử biệt đâu?

...

Nhỏ máu kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn, Diệp Phong, Bạch Lỗi và Phệ Huyết Đường Lang cũng ngay lập tức đến thị trấn nơi họ gặp Bạch Lỗi và sư tôn của hắn.

"Hệ thống, sử dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ một lần, tra tìm vị trí của La Thành bây giờ!"

Rời khỏi trấn, Diệp Phong hạ lệnh cho hệ thống.

Không lâu sau, một bản đồ dẫn đường mà chỉ có Diệp Phong mới có thể nhìn thấy xuất hiện trước mắt của hắn.

"Soái Bức Huyết, ngươi tiếp tục điều khiển cửu phẩm phi hành Linh khí, ta chỉ đường!"

Sau khi hai người và một yêu ngồi lên cửu phẩm phi hành Linh khí hồ lô, toàn lực thôi thúc phi hành linh khí, dùng tốc độ nhanh nhất lao về phía La Thành.

Ngọn núi nào đó!

Chương 252: Các ngươi tới quá nhanh, thật ra thì ta vẫn có thể kiên trì tiếp được

"Dám thừa dịp lúc ta tu luyện sử dụng truyền âm thạch, ngươi cho rằng ta không dám giết ngươi thật sao?"

Một mỹ nữ mặt một bộ hắc y bó sát người, dáng người nóng bỏng nhìn sắc mặt trắng bệch của La Thành, lạnh giọng nói.

"Muốn giết cứ giết, sớm muộn gì thì cũng chết mà?"

"Lẽ nào số người mà ngươi giết còn ít sao?"

La Thành chỉ vô số xương trắng xung quanh, không chút sợ hãi lên tiếng.

Ha ha ha!

Nữ tử hắc bào nghe xong không nhịn được phá lên cười, nói: "Ngươi chết ở trong tay ta là vinh hạnh của ngươi, suy cho cùng thì sướng chết vẫn tốt hơn chết thảm mà đúng không?"

"Tuy rằng sắp chết trong tay ngươi nhưng lời này của ngươi ta không thể nào phản bác lại được!"

Nghe được lời này của nữ tử hắc bào, La Thành vốn là người cực kỳ ham mê nữ sắc, nghe theo trái tim mình mà tán đồng với câu nói này!

"Ngươi. . . Ngươi..."

Nhưng mà La Thành tán đồng như thế lại khiến cho nữ tử hắc bào khó chịu, giết mấy vạn người, nhưng từ trước đến nay nàng chưa từng gặp người nào vô cùng phong lưu lãng tử giống La Thành!

Thậm chí bây giờ nàng cũng sinh ra một loại ảo giác nếu giết La Thành thì người chịu thiệt chính là nàng!

"Cái tên vương bát đản nhà ngươi!"

"Ngươi dám làm hỏng đạo tâm của ta!"

Nữ tử hắc bào chợt tỉnh ngộ, lớn tiếng mắng La Thành, nếu như không kịp thời tỉnh ngộ thì thiếu chút nữa La Thành đã trở thành tâm ma của nàng!

? ? ?

Ta làm gì nàng?

Ai muốn làm hỏng đạo tâm của nàng chứ?

Ngươi muốn giết ta, dưới tình huống như vậy mà ta vẫn đồng ý

với quan điểm của ngươi mà ngươi còn mắng ngược lại ta?

La Thành bị nữ tử hắc bào mắng đến ngốc!

"Nhanh đi, có muốn làm nữa hay không!"

Sau khi nhận ra điều đó, La Thành cũng mất bình tĩnh, lập tức hét lớn với nữ tử hắc bào!

Ngươi còn to tiếng thế à?

Ngươi thân là lô đỉnh thôi mà còn dám lớn lối như thế à?

Nhìn thấy La Thành cực kỳ kiêu ngạo như thế, nàng tức đến điên, giết mấy vạn người, nàng chưa từng gặp người nào không biết xấu hổ như La Thành!

"Suýt chút nữa rơi vào bẫy của ngươi!"

"Chỉ với trình độ của ngươi mà muốn làm hỏng đạo tâm của ta!"

Nói xong, nữ tử hắc bào cởi vớ nhét vào bên trong miệng của La Thành, nếu để cho La Thành nói tiếp thì nàng sợ mình mới là ngươi chịu thiệt, sợ sẽ hỏng đạo tâm!

Nhưng nếu trực tiếp giết đối phương thì nàng vẫn không đành lòng, dù sao đối phương cũng là một tu sĩ vượt qua tám đạo Thiên Đạo lôi kiếp!

"Ma đầu, mau thả sư tôn của ta ra!"

Đúng lúc này, giọng nói của Bạch Lỗi từ ngoài động truyền vào, khiến hai mắt La Thành sáng lên!

"Đại yêu cảnh giới Phi Thăng?"

Nữ tử hắc bào nghiêm mặt lại bước ra ngoài.

Hả?

Nghe được lời này của nữ tử hắc bào, La Thành choáng váng!

Bản thân hắn thật sự không ngờ là cái tên đệ tử phá của của mình

lại có thể mời được Đại yêu cảnh giới Phi Thăng đến giúp đỡ!

"Cược đúng rồi!"

"Ta cũng cảm thấy Diệp thiếu đó không phải người bình thường, trước đây cho Bạch Lỗi đi theo hắn đúng là quyết định sáng suốt nhất cuộc đời ta!"

Lúc này, La Thành đắc ý không thôi nghĩ.

"Các ngươi là ai?"

Sau khi nữ tử hắc bào bước ra ngoài động, nhìn thấy hai người và một yêu đứng ở phía ngoài, vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng chất vấn.

"Hủy Diệt Thần Mâu!"

Ngay khi nữ tử hắc bào vừa mới lên tiếng thì Diệp Phong đã vận dụng Hủy Diệt Thần Mâu.

Phệ Huyết Đường Lang cầm song đỉnh trong tay, đang chuẩn bị lao đến đánh thì đứng sững lại khi nhìn thấy nữ tử hắc bào dần biến mất!

Dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Diệp Phong, hỏi: "Chủ nhân, ngươi quyết định đích thân ra tay thì sao còn gọi ta theo?"

"Ngươi không đi chẳng lẽ để ta tự mình điều khiển phi hành Linh khí?"

Nhìn ánh mắt tràn đầy nghi ngờ của Phệ Huyết Đường Lang, Diệp Phong thầm nói: "Lẽ nào ta phải nói cho ngươi, ta quên mất hôm nay Hủy Diệt Thần Mâu đã làm mới?"

Rất nhanh, hai người và một yêu đã đi vào bên trong động, đi đến chỗ sâu nhất, nhìn đến mấy vạn bộ xương trắng chất thành đống, hai người và một yêu không khỏi há hốc mồm!!

"Nữ ma đầu này thật có bản lĩnh!!"

Diệp Phong vô cùng giật mình, nghĩ.

"Đừng ném!"

Bạch Lôi vừa lấy vớ từ trong miệng La Thành ra, đang định ném đi thì La Thành vội vàng ngăn lại.

"Xé bỏ lá bùa giam cầm trên người ta trước, ta cất chiếc vớ này làm kỷ niệm!"

Nghe được lời này của La Thành, Bạch Lỗi muốn điên mất, hắn cảm thấy sư tôn này của mình đã hoàn toàn hết thuốc chữa!

"La Thành bị bắt không oan!"

Đứng phía sau, Diệp Phong cũng bị La Thành làm cho kinh hãi.

"Nữ ma đầu đó thì sao?"

Khi lá bùa giam cầm bị xé toang, La Thành vội vàng nhìn về phía Bạch Lỗi hỏi.

"Chết rồi!"

"Hài cốt không còn!"

Nghe thấy La Thành dò hỏi, Bạch Lỗi thành thật nói.

"Đáng tiếc!"

"Không ngờ được là các ngươi tới nhanh như vậy, thật ra thì ta vẫn có thể kiên trì thêm một lát!"

Nghe nói nữ tử hắc bào đã bị giết, La Thành tỏ vẻ thất vọng!

"Bạch Lỗi, ngươi đến tông môn của Diệp thiếu cũng được một thời gian rồi, cảm giác thế nào?"

Kéo Bạch Lỗi sang một bên, La Thành cũng nghiêm mặt hỏi.

"Thế nào?"

"Sư tôn, người từng thấy Kiếm Cẩu lĩnh ngộ Kiếm Tâm chi cảnh chưa?"

"Sư tôn, người từng nghe nói ăn một viên Đốn Ngộ Đan là có thể lập tức bước vào cảnh giới đốn ngộ hay chưa?"

"Sư tôn, người đã từng uống trà linh thủy tinh khiết chưa?"

"Sư tôn, người đã từng ăn một trong số thập đại đỉnh cấp linh quả trong Thiên Đạo Chiến Trường là Tam Diệp Vô Hoa Quả chưa?"

"Sư tôn, ngươi từng..."

Bạch Lỗi đang muốn nói tiếp thì La Thành vội vàng bịt miệng hắn lại, vẻ mặt khó coi nói: " Nghiệt đồ, ngươi nhanh im miệng đi!"

Hô!

Sau khi thở phào, La Thành cố gắng điều chỉnh tâm lý, sau đó nghiêm túc nhìn Bạch Lỗi nói: "Diệp thiếu tuyệt đối không phải người bình thường, ngươi chỉ cần ở bên cạnh hắn là được."

"Sư tôn, có phải ngươi đang định đi độ đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ chín phải không?"

Lúc này, Bạch Lỗi bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

"Không sai!"

"Ngươi thu xếp xong thì ta cũng không còn gì phải lo lắng!"

Chương 253: Sư phụ và đồ đệ hãm hại nhau, Diệp Phong thực sự kinh ngạc

"Hơn nữa ta đã chuẩn bị đan dược, linh khí, trận pháp các thứ để độ đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ chín, tuy rằng xác suất thành công không đến hai mươi phần trăm nhưng ta cảm thấy vẫn có thể chịu được!"

"Chỉ cần có thể vượt qua đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ chín thì ta sẽ trực tiếp phi thăng thượng giới!"

Nói xong lời cuối cùng, thậm chí trong mắt La Thành còn có chút háo hức.

"Sư tôn, sao ngươi lại vội như vậy?"

Nhìn thấy La Thành nóng lòng muốn phi thăng thượng giới, Bạch Lỗi gượng cười hỏi!

"Làm sao không vội cho được!"

"Ngàn vạn nữ tử thượng giới còn đang chờ ta đi sủng hạnh, ta không thể để cho các nàng đợi lâu hơn nữa!"

La Thành nhìn Bạch Lỗi, nghiêm túc giảng đạo.

"Nếu đã như vậy, sư tôn, người không cần chuẩn bị nữa. Tông môn Diệp thiếu có một Hoàng Kim Mao Ốc được làm từ mười vạn khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch. Người tránh ở bên trong thì có thể thuận lợi vượt qua đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ chín. Ta sẽ nhờ Diệp thiếu."

Nói xong, Bạch Lỗi xoay người đi về phía Diệp Phong cách đó không xa.

"Cái gì!"

Nghe được lời này của Bạch Lỗi, La Thành cũng lộ vẻ kinh hãi, hắn biết Diệp Phong là một tên phá của nhưng hắn thật sự không nghĩ

tới đối phương sẽ phá của đến phát rồ như vậy!

"Thời khắc mấu chốt vẫn phải nhờ đồ đệ bảo bối này của ta!"

Sau khi hết khiếp sợ, nhìn Bạch Lỗi đang đi đến chỗ Diệp Phong, trong ánh mắt La Thành tràn đầy vẻ vui mừng, hắn không có phí công nuôi đồ đệ này!

"Diệp thiếu!"

"Sư tôn ta muốn độ đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ chín, có thể mượn dùng Hoàng Kim Mao Ốc một chút không?"

"Diệp thiếu yên tâm, sau này ta sẽ dốc sức vì tông môn!"

Khi đến gặp Diệp Phong, Bạch Lỗi cũng nói thẳng ra thỉnh cầu của mình.

"Có thể!"

Nghe được Bạch Lỗi thỉnh cầu, Diệp Phong cũng cười đồng ý, dù sao tác phẩm nghệ thuật bại gia Hoàng Kim Mao Ốc đã bị bọn họ hủy hoại, hắn không muốn quan tâm nữa, để cho bọn họ muốn làm gì thì làm đi!

"Diệp thiếu!"

"Vậy. . . Đến lúc đó sư tôn ta thuận lợi bước vào cảnh giới Phi Thăng, có thể nhờ đại nhân cụt một tay ra tay ngăn cản sư tôn ta phi thăng thượng giới sao?"

Được Diệp Phong cho phép, Bạch Lỗi lộ vẻ lúng túng thỉnh cầu một điều khác.

Hả?

Nghe hắn nói như vậy, Diệp Phong trở nên hứng thú, nhìn về phía Bạch Lỗi hỏi: "Sư tôn ngươi muốn phi thăng thượng giới thì cứ để cho hắn phi thăng, tại sao ngươi không muốn để cho hắn phi thăng?"

"Diệp thiếu, thật ra thì sư tôn ta chơi đủ rồi, ghét xuân lâu Huyền

Thiên đại lục không có ý nghĩa cho nên muốn tranh thủ đi thượng giới tìm niềm vui mới!"

Cái gì ? ? ?

Nghe được lời này của Bạch Lỗi, Diệp Phong không thể tin vào tai của mình, đây là lần đầu tiên hắn nghe nói có người muốn phi thăng, nguyên nhân lại là vì xuân lâu hạ giới không còn thú vị!

"Bạch Lỗi, sư tôn ngươi quả nhiên chính là thần nhân!"

Nhìn thoáng qua La Thành cách đó không xa, Diệp Phong cũng không nhịn được sợ hãi thán phục!

"Có điều, cho dù là nguyên nhân gì, hắn muốn phi thăng thì cứ để hắn phi thăng, ngươi hà tất ngăn cản?"

"Chờ một chút, chẳng lẽ là bởi vì hắn dồn ép ngươi học tập họa đạo mà ngươi không thích từ nhỏ, cho nên ngươi muốn dùng chuyện này để báo thù hắn?"

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, Diệp Phong vội vàng nhìn về phía Bạch Lỗi tiếp tục hỏi.

"Không liên quan đến họa đạo!"

"Là vì hắn không cho ta uống rượu!"

"Hắn không cho ta uống rượu thì ta không cho hắn tán gái!"

????

Nghe được lời giải thích này của Bạch Lỗi, Diệp Phong chấn động!

Lý do sư tôn phi thăng thượng giới kỳ lạ!

Đồ đệ hố sư phụ, nguyên nhân càng kỳ quái!

Lý do đồ đệ hãm hại sư tôn càng kỳ quái hơn!

.....

Thông qua kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn, Diệp Phong,

Phệ Huyết Đường Lang, Bạch Lỗi và La Thành đi thẳng tới Tinh Hồn Tông.

"Diệp thiếu, ngươi tới đây một chút!"

Đến trước Hoàng Kim Mao Ốc, La Thành sửng sốt một lát, bỗng nhiên gọi Diệp Phong qua một góc.

"Có việc gì à?"

Sau khi đi qua một góc khác, Diệp Phong quay qua nhìn La Thành, tràn đầy nghi ngờ hỏi.

"Diệp thiếu, lát nữa ta vượt qua đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ chín thì sẽ trực tiếp phi thăng thượng giới, sau này đồ đệ này của ta phải làm phiền ngươi rồi."

"Có điều, đồ đệ này của ta có một thói xấu, đó chính là rất thích uống rượu, nếu như có thể thì hi vọng Diệp thiếu giúp hắn cai rượu!"

La Thành cực kỳ nghiêm túc nhìn Diệp Phong, thỉnh cầu.

Cai rượu?

Nghe được lời này của La Thành, Diệp Phong không nhịn được nở nụ cười khổ.

Hắn chưa bao giờ thấy sư đồ hãm hại lẫn nhau như thế!

"Chuyện này để sau này rồi nói, ngươi đi vào độ đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ chín trước đi!"

Nhìn thấy La Thành đi vào Hoàng Kim Mao Ốc, Diệp Phong nhìn thấy Bạch Lỗi từ cách đó không xa đi tới. "Diệp thiếu, không có gì bất ngờ xảy ra thì sư tôn ta nhờ ngươi giúp ta kiêng rượu phải không?"

Nhìn thấy Diệp Phong đi tới, hình như Bạch Lỗi đã đoán được hết thảy, trực tiếp lên tiếng hỏi thăm.

"Không sai, từ trước tới nay ta chưa bao giờ thấy chuyện sư đồ hại

nhau giống như sư đồ các ngươi, đúng là làm cho ta mở mang thêm kiến thức."

Nghe Bạch Lỗi hỏi, Diệp Phong cười thừa nhận.

"Được rồi, Thiên Đạo kiếp vân đã xuất hiện trên bầu trời rồi, ngươi rời đi trước đi, nếu không ta sợ hắn giết ngươi!"

Nhìn thấy bầu trời dần dần ngưng tụ ra Thiên Đạo kiếp vân, Diệp Phong kêu Bạch Lỗi rời đi trước.

Sau một lúc.

"Ha ha ha!"

"Rốt cục ta cũng vượt qua đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ chín!"

"Diệp thiếu, đại ân không lời nào cảm tạ hết được, bởi vì ở thượng giới còn có chuyện rất quan trọng chờ ta đi làm, ta phi thăng thượng giới trước, tiểu tử thúi đó nhờ ngươi!"

Sau khi La Thành từ trong Hoàng Kim Mao Ốc đi ra, hắn cười lớn leo lên thất thải Đăng Thiên Thê!

Với sự xuất hiện của thất thải Đăng Thiên Thê, mọi người trong tông môn cũng đều nhìn về phía Đăng Thiên Thê, không biết ai trong tông môn phi thăng thượng giới!

Trong tông môn đại điện!

"Đăng Thiên Thê!"

"Cũng không biết lúc nào ta mới có thể dẫn ra Đăng Thiên Thê phi thăng thượng giới!"

"Nhưng bây giờ ai phi thăng đó..."

Chương 254: Đại tỷ tỷ, đó không phải là thực lực chân chính của hắn

Không đợi Lạc Thiên Tuyết nói xong, nàng nhìn thấy Đăng Thiên Thê xa xa lại bị một đạo huyết sắc kiếm khí chặt đứt, nàng sững người ngay tại chỗ!

"Điên hả!"

"Trảm Thiên Đạo kiếp vân coi như xong, bây giờ ngay cả Đăng Thiên Thê cũng chém mất!"

Mọi người trong tông môn thấy tên điên cụt một tay cầm huyết sắc tế kiếm trong tay xuất hiện ở vị trí Đăng Thiên Thê đứt gãy, trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin!

"Quá mạnh!"

"Không ngờ được là ta vẫn đánh giá thấp thực lực của hắn!"

Bên ngoài tông môn đại điện, tỉnh táo lại, Lạc Thiên Tuyết rung động nói.

"Đại tỷ tỷ, đó cũng không phải là thực lực chân chính của hắn!"

"Khi hắn khôi phục cánh tay trái thì mới là thời điểm hắn phóng thích toàn bộ thực lực."

Nghe Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, bên cạnh, tiểu nữ hài ăn kẹo que nói ra một câu khiến cho Lạc Thiên Tuyết càng khiếp sợ hơn.

"Vậy tại sao hắn không khôi phục cánh tay trái?"

Sau khi hết khiếp sợ, Lạc Thiên Tuyết quay qua nhìn tiểu nữ hài, không hiểu hỏi thăm.

"Hì hì!"

"Bởi vì hắn khôi phục một lần, ta sẽ kéo đứt một lần, ai bảo hắn dùng tay trái sờ đầu của ta!"

Ừng ực!

Nghe tiểu nữ hài trả lời cực kỳ bình thản như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng lộ vẻ hoảng sợ nuốt một ngụm nước bọt, nhìn tiểu nữ

hài vô hại trước mắt, nàng lại có nhận thức mới lần nữa!

"Mặc dù ta không biết rốt cuộc các ngươi là ai."

"Nhưng hẳn là ngươi là người mạnh nhất chứ!"

Nghe Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, tiểu nữ hài chợt lắc đầu, trong mắt lóe lên một chút sợ hãi, ánh mắt nhìn Lạc Thiên Tuyết trở nên nghiêm túc chưa từng có, nói: "Chúng ta có tổng cộng mười người, người điên đó xếp hạng thứ sáu, mà ta chỉ xếp hạng thứ tư!"

Tê!

Lạc Thiên Tuyết nghe nói như thế thì hít vào một hơi khí lạnh, nàng không ngờ được là lại có mười cường giả kinh khủng như bọn họ!

Mà tiểu nữ hài tuy vô hại nhưng lại cực kỳ khủng bố trước mắt này chỉ xếp thứ tư!

"Đại tỷ tỷ, ngươi đừng có hỏi nữa!"

"Cho dù ngươi có hỏi thì cũng không trả lời đâu."

Nhìn vẻ mặt sợ hãi của Lạc Thiên Tuyết, tiểu nữ hài nở một nụ cười ngọt ngào, đáng yêu nhìn Lạc Thiên Tuyết, nói.

...

Trước Hoàng Kim Mao Ốc!

Bởi vì Đăng Thiên Thê bị chém đứt, La Thành chậm rãi rơi xuống từ giữa không trung, cả người đều choáng váng!

Hắn chưa hề nghĩ tới Đăng Thiên Thê lại bị người ta một kiếm chặt đứt, hoàn toàn vượt qua nhận thức của hắn!

"Diệp thiếu, hắn, hắn là ai, tại sao phải chặt đứt Đăng Thiên Thê của ta?"

Nhìn tên điên cụt một tay cầm huyết sắc tế kiếm trong tay trên không trung, La Thành tỉnh táo lại, mặt lộ vẻ sợ hãi quay qua nhìn

Diệp Phong, hỏi thăm.

"Hắn là người của ta!"

"Còn tại sao phải chém đứt Đăng Thiên Thê của ngươi, ta được người nhờ vả!"

Nghe Diệp Phong nói như vậy, La Thành vội vàng hỏi: "Được ai nhờ vả?"

"Học trò cưng của ngươi!"

"Hắn nói ngươi không cho hắn uống rượu, hắn không cho ngươi tán gái!"

Choáng váng!

La Thành biết được tình huống này, sau đó cả người đều choáng váng, buồn cười hắn còn muốn hố đồ đệ trước khi phi thăng một cái, ai mà ngờ được là chính mình lại bị đồ đệ hố!

"Mặc dù Đăng Thiên Thê của ngươi bị trảm nhưng chờ Bạch Lỗi phi thăng thì ngươi có thể mượn Đăng Thiên Thê của hắn cùng phi thăng thượng giới, cho nên không cần lo lắng vấn đề sau này không thể phi thăng thượng giới."

"Nếu như ngươi không có chỗ đi, có thể ở lại trong tông môn."

Diệp Phong nhìn La Thành thất thần, nói tiếp.

"Được rồi!"

"Mặc dù ở chỗ này có thể uống được trà từ Tịnh Hồn Thủy nấu, có thể ăn đỉnh cấp Tam Diệp Vô Hoa Quả, có Đốn Ngộ Đan có thể trực tiếp đi vào đốn ngộ chi cảnh nhưng đối với ta thì nếu như sống trong chỗ không có nữ nhân thì ta thà chết đi!"

Nghe La Thành nói như vậy, Diệp Phong cũng âm thầm giơ ngón cái lên với La Thành, hắn nguyện xưng La Thành là máy dập mạnh nhất!

"Diệp thiếu, trước khi đi, ta có thể biết cường giả cụt một tay kinh

khủng mới nãy là ai không?"

Trước khi đi, La Thành quay qua nhìn Diệp Phong, hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình.

"Cường giả thượng giới!"

Đối với tên điên cụt một tay và tiểu nữ hài, Diệp Phong đã nghĩ ra được thân phận cho bọn họ.

"Quả là thế!"

"Xem ra ở trong Thiên Đạo Chiến Trường ở thượng giới có rất nhiều bảo vật đặc thù!"

Nói xong, La Thành trực tiếp phóng lên tận trời, nhanh chóng rời khỏi Tinh Hồn Tông!

"Đồ nhi, có thể đi theo bên cạnh một đại thiếu thượng giới cũng là cơ duyên tạo hóa của ngươi, phải cố gắng làm việc cho Diệp thiếu đó!"

Giờ phút này La Thành càng thấy may mắn vì lúc ấy mình cho Bạch Lỗi đi theo bên cạnh Diệp Phong.

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ, mời túc chủ dẫn theo Bạch Lỗi ra ngoài vẽ tranh, mục tiêu vẽ tranh, cường giả đao đạo, cường giả tiễn đạo, cường giả côn đạo, mỗi khi hoàn thành một bộ thì thưởng một ngàn vạn điểm phá sản, thưởng một trăm viên đan dược Thần cấp có thể gia tăng tu vi, đồng thời có tỉ lệ nhận được phần thưởng đặc biệt, không có hạn chế thời gian, có thể cự tuyệt!"

Ngay khi La Thành rời đi, tiếng nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu của Diệp Phong.

"Hệ thống đúng là không để cho ta rãnh rỗi!"

Nghe được hệ thống ban bố nhiệm vụ, Diệp Phong cũng đoán ra được mục đích của hệ thống.

Phần thưởng đúng là cực kì tốt, nhưng mục đích thực sự lại là muốn cho hắn nhanh chóng đi ra ngoài phá của!

Đối phương dựa vào cái gì mà đứng im cho ngươi vẽ, chắc chắn là sẽ đòi hỏi lợi ích, vậy thì cho như thế nào, đương nhiên là cho hết mình!

Cường giả đao đạo, không phải Đao Thần của Xích Dương Vương Quốc chính là một nhân tuyển thích hợp sao?

Cường giả tiễn đạo, Tiễn Thần của Xích Dương Vương Quốc không phải chính là một nhân tuyển thích hợp sao?

Về phần cường giả côn đạo, Diệp Phong cảm thấy hắn là Xích Dương Vương Quốc cũng có!

...

Chỗ viện lạc của Bạch Lỗi!

"Diệp thiếu!"

"Sư tôn ta, hắn..."

Nhìn thấy Diệp Phong đến, Bạch Lỗi vẻ mặt lo lắng muốn nói gì đó nhưng lại bị Diệp Phong trực tiếp ngắt lời.

"Ta biết ngươi muốn nói cái gì."

Chương 255: Đại tỷ tỷ, đó không phải là thực lực chân chính của hắn (2)

"Mặc dù Đăng Thiên Thê của sư tôn ngươi bị chém đứt nhưng sau này hắn vẫn có thể mượn Đăng Thiên Thê của ngươi để đến thượng giới, cho nên ngươi không cần lo lắng."

Hô!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, rốt cục Bạch Lỗi cũng thở phào nhẹ nhõm, vừa nãy hắn bị hù dọa thật, hắn vốn nghĩ muốn tên điên cụt một tay ngăn cản sư tôn khi hắn phi thăng, kết quả thì hay rồi, ai mà ngờ được đối phương lại trực tiếp chặt đứt Đăng Thiên Thê của sư tôn hắn!

Hắn biết tên điên cụt một tay rất mạnh nhưng hắn lại không ngờ được là đối phương lại mạnh đến mức khiến cho người ta nghe mà rợn cả người như thế!

"Diệp thiếu, vậy bây giờ sư tôn ta đang ở đâu?"

"Không biết có thể giữ hắn ở lại tông môn hay không, ngươi yên tâm, hai thầy trò chúng ta tuyệt đối có thể nâng cao đại kỳ tạp dịch của tông môn, giặt quần áo nhóm lửa, múc nước nấu cơm cứ việc giao cho chúng ta!"

Nghĩ đến chắc chắn bây giờ tâm tình của sư tôn mình lúc này sẽ cực kỳ thất lạc, Bạch Lỗi cũng muốn thử xem có thể tranh thủ một chân tạp dịch trong tông môn cho sư tôn mình hay không.

"Sư đồ các ngươi thật thú vị!"

"Khi bẫy nhau thì ai cũng hung ác, nhưng xong việc thì lại rất quan tâm đối phương."

"Ta vốn chuẩn bị cho sư tôn ngươi ở lại trong tông môn, nhưng hắn nói nếu như sống ở trong một nơi không có nữ nhân thì còn không bằng chết đi cho xong, cho nên hắn rời khỏi tông môn rồi."

Nghe được Bạch Lỗi nói như vậy, Diệp Phong cũng cười nói rõ tình huống.

"Ta cũng phục cái máy dập này, vừa suýt chút chết trên người nữ nhân, bây giờ lại đi ra ngoài tiêu sái, lần sau lại gặp nguy hiểm thì ta sẽ không đi cứu hắn nữa!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, mặt Bạch Lỗi đen lại, không khỏi lên tiếng chửi bậy.

"Khi họa tu các ngươi vẽ tranh thì cần những gì?"

Không có để ý đến Bạch Lỗi chửi La Thành, Diệp Phong đi thẳng vào vấn đề, hỏi thăm.

"Giấy vẽ đặc thù, bút vẽ đặc thù, thuốc màu vẽ tranh đặc thù, khung ảnh lồng kính đặc thù bảo hộ họa tác."

Mặc dù không biết tại sao Diệp Phong lại hỏi vấn đề này nhưng Bạch Lỗi vẫn nghiêm túc trả lời.

"Vậy ngươi có mấy thứ đó không?"

Diệp Phong nhìn Bạch Lỗi, tiếp tục hỏi.

"Có!"

"Làm sao, lấy ra cho ta xem một chút, ta chưa từng thấy những vật này."

"Bán!"

Nhìn thấy Bạch Lỗi lý trực khí tráng nói ra chữ bán, Diệp Phong cảm thấy đã đến lúc nên dạy dỗ Bạch Lỗi một phen.

Nếu không với tâm tính của đối phương, ra ngoài có thể vẽ tranh cho tốt được sao?

"Ngươi cũng làm tạp dịch tông môn một thời gian, bây giờ có ý nghĩ gì về họa đạo?"

Diệp Phong nhìn Bạch Lỗi, tiếp tục hỏi.

"Tạp dịch tốt!"

"Ta cảm thấy làm tạp dịch thú vị hơn tu luyện họa đạo nhiều!"

"Mặc dù sư tôn không đến nhưng cho dù chỉ một mình ta thì ta cũng có thể nâng cao đại kỳ tạp dịch của tông môn!"

? ? ?

Để ngươi cảm nhận cuộc sống tạp dịch mấy ngày, ngươi còn nghiện?

Ngươi nâng lên đại kỳ tạp dịch tông môn, ngươi muốn cho Kim Luân Đại Đế thất nghiệp?

"Từ hôm nay trở đi, ngươi không phải là tạp dịch tông môn mà là đệ tử chính thức tông môn!"

"Từ hôm nay trở đi, nhất định phải chuyên tâm tu luyện họa đạo!"

Diệp Phong nhìn Bạch Lỗi đang ước mơ về cuộc sống tạp dịch tốt đẹp, trực tiếp nói.

"Diệp thiếu, ngươi đang nói đùa sao?"

"Lúc trước ngươi dẫn ta trở về, ta hỏi ngươi có thể đừng bắt ta nghiên cứu họa đạo hay không, ngươi nói có thể, sao bây giờ còn lật lọng?"

Bạch Lỗi dùng ánh mắt khó tin nổi nhìn Diệp Phong, hỏi.

"Ừm?"

"Ta có nói sao?"

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Bạch Lỗi gấp, vội vàng nói: "Diệp thiếu, lúc đó ngươi có nói thật!"

"Thôi, nếu ta đã nói như vậy rồi thì ngươi tùy ý đi!"

"Dù sao ta là một người nói lời giữ lời!"

Đúng lúc này, một tiểu nữ hài ăn kẹo que bỗng nhiên từ đằng xa đi tới.

"Chủ nhân, ngươi tìm ta?"

Đi vào viện lạc, tiểu nữ hài thần thái cung kính nhìn về phía Diệp Phong, lên tiếng dò hỏi.

"Hắn giao cho ngươi!"

"Nghĩ cách để hắn tự nguyện tu luyện họa đạo!"

Nói xong, Diệp Phong quay qua nhìn Bạch Lỗi đang choáng tại chỗ, cười nói: "Ngươi tuyệt đối không nên xem thường nàng, cánh tay trái của tên điên cụt một tay bị nàng kéo đứt!"

"Diệp thiếu, Diệp thiếu ngươi đừng đi!"

"Diệp thiếu, ngươi không có võ đức!"

"Diệp thiếu, ngươi dẫn nàng đi luôn đi!"

Nhìn Diệp Phong rời khỏi đây, lại nhìn tiểu nữ hài vô hại đang nhìn mình chằm chằm trước mắt một chút, Bạch Lỗi luống cuống, hắn không ngờ được là Diệp Phong lại chơi chiêu như vậy!

"Nên làm như thế nào mới có thể để cho hắn tự nguyện tu luyện họa đạo?"

"Người trong tông môn này đều không phải là kẻ địch, nếu như thủ đoạn quá mức tàn nhẫn thì cho dù đạt tới mục đích cũng sẽ không làm cho chủ nhân hài lòng."

Lúc này, tiểu nữ hài nâng cằm lên, lộ vẻ trầm tư cực kỳ đáng yêu.

"Có!"

"Để hắn làm người xấu là được!"

Một lát sau, tiểu nữ hài đột nhiên nghĩ tới điều gì, trên mặt cũng lộ ra nụ cười đáng yêu, chuyện này khiến cho Bạch Lỗi đang đứng đối diện nhìn chằm chằm vào tiểu nữ hài càng sợ.

"Tiểu ma nữ, tìm ta có việc?"

Rất nhanh, tên điên cụt một tay cầm huyết sắc tế kiếm trong tay cũng đi tới viện lạc của Bạch Lỗi, có chút kiêng kị nhìn tiểu nữ hài, lên tiếng hỏi thăm.

"Ta đang làm việc cho chủ nhân, ngươi phối hợp chút đi!"

Không đợi tên điên cụt một tay hiểu được câu nói này là có ý gì thì tiểu nữ hài đã xuất hiện trước người hắn, trên cánh tay phải che giấu trong ống tay áo màu đỏ hiện ra từng đạo huyết sắc phù văn quỷ dị trong nháy mắt, sau đó trực tiếp bắt lấy cánh tay phải của tên điên cụt một tay!

Xoẹt!

Máu tươi văng khắp nơi, cánh tay phải của tên điên cụt một tay bị tiểu nữ hài kéo xuống!

"Tu luyện hay không tu luyện?"

Cầm cánh tay phải đẫm máu, tiểu nữ hài lại nở một nụ cười thiên chân vô tà quay qua nhìn Bạch Lỗi bị dọa sợ, hỏi thăm.

Mẹ nó!

Hắn tu luyện hay không tu luyện có liên quan gì đến ông đây?

Mẹ nó, ngươi lại kéo đứt cánh tay ta?

Nghe tiểu nữ hài tra hỏi, tên điên cụt một tay trực tiếp nổ!

"Ta, ta không thích họa đạo!"

Chương 256: Hắn không tu luyện, ngươi chặt cánh tay ta làm gì?

Kịp phản ứng, mặc dù Bạch Lỗi sợ hãi thủ đoạn tàn bạo của tiểu nữ hài nhưng vẫn nói ra ý tưởng chân thật của mình.

"Hai tay tái sinh!"

Nghe được Bạch Lỗi trả lời như vậy, tiểu nữ hài không nói nhiều nữa mà biến sắc, dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn tên điên cụt một tay, nói.

"Cái này. . . Cái này. . ."

Khi Bạch Lỗi nhìn thấy tên điên cụt một tay lại mọc ra hai cánh tay đẫm máu một lần nữa, kinh hãi kém chút tròng mắt trừng ra ngoài!

Xoẹt!

Tiểu nữ hài đưa hai tay giật mạnh, trực tiếp kéo đứt hai cánh tay vừa mới mọc ra của tên điên cụt một tay ném tới trước người Bạch Lỗi, cười hỏi lần nữa: "Tu luyện hay không tu luyện?"

Nhìn ba cái cánh tay đẫm máu trước mắt, mặc dù Bạch Lỗi đã sắp

sợ tè ra quần nhưng vẫn kiên định lắc đầu!

Mà lúc này, tên điên cụt một tay đã hiểu hết thảy!

Lần này, hắn chỉ để cánh tay phải tái sinh, sau đó quay qua nhìn tiểu nữ hài, nhếch miệng cười nói: "Tiểu ma nữ, người xấu ông đây nhận làm, nhưng ngươi nhớ kỹ, lần này ngươi nợ ta một món nợ ân tình!"

Nói xong, tên điên cụt một tay nhặt huyết sắc tế kiếm dưới đất lên, trực tiếp đi đến chỗ Bạch Lỗi, đồng thời lên tiếng nói: "Nếu ngươi không muốn tu luyện họa đạo, vậy đôi tay này giữ lại cũng không còn tác dụng gì nữa, ta sẽ cắt từng miếng thịt trên tay ngươi xuống!"

"Thiếu ân tình của ngươi?"

"Mơ tưởng!"

"Vậy còn không bằng ta tự mình động thủ, giật đứt từng ngón tay trong mười ngón tay của hắn!"

Nhìn thấy tên điên cụt một tay và tiểu nữ hài cùng đi thẳng tới chỗ mình, phòng tuyến tâm lý của Bạch Lỗi sụp đổ trong nháy mắt!

"Tu luyện, ta tu luyện còn không được sao?"

"Các ngươi đừng hù dọa ta như thế!"

Lúc này, Bạch Lỗi sụp đổ hô lên với tên điên cụt một tay và tiểu nữ hài.

"Hù dọa ngươi?"

"Ngươi nghĩ rằng chúng ta đang hù dọa ngươi?"

Nghe được Bạch Lỗi nói như vậy, tên điên cụt một tay và tiểu nữ hài cũng không nhịn được bật cười.

Hả?

Đúng lúc này, tên điên cụt một tay đã nhận ra khí tức của Diệp

Phong, cuốn lấy ba cái cánh tay đẫm máu dưới đất hóa thành một đạo huyết quang rời khỏi viện lạc.

"Ngươi rời đi trước đi, không cần ngươi xuất thủ, ta bỗng nhiên nghĩ đến phương pháp có thể khiến cho hắn chịu tu luyện họa đạo."

Khi Diệp Phong trở về viện lạc một lần nữa, hắn lên tiếng nói với tiểu nữ hài.

? ? ?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hai người tiểu nữ hài và Bạch Lỗi đều ngẩn ra.

Bọn ta vừa mới kết thúc thì ngươi chạy tới nói là ngươi có cách?

"Chủ nhân, vừa hay ta vẫn chưa nghĩ ra phải làm như thế nào để cho hắn tự nguyện tu luyện, vậy thì thuộc hạ xin phép được cáo lui trước."

Trước khi đi, tiểu nữ hài cũng trừng mắt nhìn Bạch Lỗi một cái, sau đó rời khỏi đây.

"Bạch Lỗi, không phải tiểu tử ngươi thích rượu sao?"

"Đến, nếm thử Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch!"

Nói xong, Diệp Phong đưa một bình Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch trong tay cho Bạch Lỗi.

Ừng ực!

Uống một ngụm, tâm tính Bạch Lỗi triệt để sập!

Có rượu ngon như thế thì ngươi lấy ra sớm một chút đi, đừng nói là tu luyện họa đạo, cho dù ngươi bắt ta tu luyện họa đạo mà không dùng tay thì cũng được!

Hồi tưởng lại hương vị rượu thơm ngon, lại nhớ tới chuyện kinh khủng mà mình vừa gặp lúc nãy, Bạch Lỗi muốn điên rồi, đừng có hố người ta như thế.

"Diệp thiếu, ta có thể biết tại sao ngươi nhất định phải bắt ta tu luyện họa đạo không?"

Uống nửa ấm Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch, sau đó Bạch Lỗi trưng vẻ mặt khó hiểu ra nhìn Diệp Phong, hỏi thăm.

"Vậy tại sao ngươi không thích nghiên cứu họa đạo?"

Diệp Phong không có trả lời mà nhìn đối phương hỏi ngược lại một câu.

"Bởi vì họa đạo không có tiền đồ!"

"Giống như sư tôn ta, muốn vẽ một bức họa tác ẩn chứa kiếm ý của Kiếm Tâm chi cảnh thì phải tốn hao giá lớn mới có thể để cho một cường giả kiếm tu đồng ý trở thành mục tiêu vẽ tranh."

"Kết quả thì sao, cho dù hoàn thành họa tác thì cũng chỉ là có thể để cho người khác quan sát được kiếm ý trong bức họa đó thôi!"

"Nếu như chiến đấu, họa tu tuyệt đối là tồn tại yếu nhất trong số tu sĩ đông đảo, có thể nói là yếu gà trong yếu gà!"

"Ta muốn có lực lượng mạnh mẽ để khống chế vận mệnh của mình mà không phải trở thành một phế vật chỉ biết vẽ tranh!"

Nghe được Diệp Phong hỏi lại, Bạch Lỗi cũng nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng mình.

Máy chụp ảnh di động, người di chuyển ý cảnh?

Diệp Phong nghe được Bạch Lỗi nói như vậy thì cũng hơi giật mình, hắn không biết họa tu lại yếu như vậy!

"Hệ thống, họa đạo yếu như vậy thật sao?"

Giật mình một hồi, Diệp Phong trực tiếp hỏi thăm hệ thống, nếu yếu như vậy thì hắn thà rằng từ bỏ nhiệm vụ phúc lợi hệ thống vừa mới ban bố chứ sẽ không ép Bạch Lỗi tiếp tục tu luyện họa đạo.

Dù sao, trước đây hắn dùng phương thức phá của để ép người

khác, những người đó sau này đều chắc chắn có thể trở thành cường giả đỉnh cao!

"Đinh! Mời túc chủ và Bạch Lỗi thân lâm kỳ cảnh cảm thụ họa đạo cực hạn!"

Oanh!

Theo giọng nói của hệ thống vang lên, không đợi Diệp Phong kịp phản ứng, một cỗ lực lượng quỷ dị bao phủ cả tòa viện lạc trong nháy mắt!

Không gian quỷ bí!

Trên một mảnh hoang nguyên, một nam tử trung niên mặc áo bào màu xám nhìn mấy chục vạn đại quân đối diện, ánh mắt bình tĩnh!

Mà lúc này, hai người Diệp Phong và Bạch Lỗi như có được thị giác Thượng Đế, đang quan sát tất cả những gì đang diễn ra trước mắt mình.

"Lấy thân là bút, lấy thiên địa làm họa!"

Theo giọng nói của nam tử áo bào xám vang lên, một cỗ lực lượng vô hình từ trong cơ thể hắn ầm vang bộc phát, làm cho cả thiên địa cũng chấn động!

"Không thể nào như vậy được!"

Mà có thị giác Thượng Đế, Bạch Lỗi lại nhìn thấy trên người nam tử áo bào xám phóng xuất ra vô số đạo dây nhỏ màu đen quỷ dị, những dây nhỏ màu đen này giống như từng cây bút, nhanh chóng vẽ lại mấy chục vạn đại quân ở trước mặt hắn!

Rất nhanh, một bức họa tác do vô số dây nhỏ màu đen phác hoạ ra hiện ra trước mắt nam tử áo bào xám.

"Họa Vẫn Chúng Sinh Diệt!"

Chương 257: Bạch Lỗi! Đây chính là yếu gà mà ngươi nói?

Theo giọng nói của nam tử áo bào xám vang lên, họa tác bỗng dấy lên một ngọn lửa màu trắng!

Cùng lúc đó, mấy chục vạn đại quân đối diện cũng có một ngọn lửa màu trắng bốc cháy rất quỷ dị, cứ một người trên họa tác bị đốt cháy thì cũng sẽ có một người trong mấy chục vạn đại quân ở đối diện biến mất!

Khi họa tác triệt để bị thiêu sạch, mấy chục vạn đại quân ở đối diện cũng biến mất không còn bóng dáng, giống như mấy chục vạn đại quân đó chưa hề xuất hiện!

Mà lấy thị giác Thượng Đế quan sát hết thảy, hai người Diệp Phong và Bạch Lỗi đã hoàn toàn choáng tại chỗ.

Sau khi tỉnh táo trở lại!

Diệp Phong và Bạch Lỗi cùng nhau mở hai mắt ra, lúc này mới phát hiện mình đã trở lại việc lạc trong Tinh Hồn Tông.

"Bạch Lỗi! ! !"

"Đây là yếu gà mà ngươi nói?"

Lúc này, Diệp Phong quay qua nhìn Bạch Lỗi hô to lên, chỉ vì cảnh tượng lúc nãy quá rung động!

"Diệp thiếu, ta không biết!"

"Ta thật sự không biết họa đạo lại trâu bò như vậy, dù sao sư tôn ta đã là cường giả Phi Thăng nhưng bây giờ vẫn là một kẻ chiến đấu yếu xìu, hoàn toàn không thể nào sánh được với người lúc nãy!"

"Nếu như ta biết họa đạo trâu bò như vậy thì thiên vương lão tử tới cũng không thể ngăn cản ta tu luyện họa đạo!"

Nghe được Diệp Phong la lớn, Bạch Lỗi cũng cười khổ, vội vàng giải thích.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, chỉ dựa vào cá nhân Bạch Lỗi cố gắng thì

không thể nào đạt tới đỉnh phong họa đạo, cần túc chủ đại lực bồi dưỡng mới có thể đạt tới!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên trong đầu Diệp Phong một lần nữa.

"Được rồi!"

"Nếu như ngươi đã không thích tu luyện họa đạo như thế thì ta cũng không ép ngươi!"

"Dù sao chỉ cần có trợ giúp của ta thì cho dù là một con chó thì sớm muộn gì cũng sẽ có thực lực họa đạo kinh khủng như áo bào xám lúc nãy."

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong định trêu chọc Bạch Lỗi, nghiêm túc nhìn đối phương, nói.

"Đừng mà Diệp thiếu!"

"Cẩu ca tu luyện kiếm đạo đã rất mệt mỏi, ngươi bỏ qua cho nó đi!"

"Cực khổ này để ta gánh lấy cho!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bạch Lỗi gấp, trực tiếp nằm rạp xuống đất ôm lấy đùi Diệp Phong cầu khẩn !

"Ừm?"

"Vậy ta suy tính lại!"

"Vừa khéo ta chuẩn bị ra cửa một chuyến, ngươi theo ta đi đi!"

Nghe nói như thế, Bạch Lỗi hai mắt tỏa sáng, hắn biết thời điểm để cho mình biểu hiện đã đến rồi, có thể đạt được Diệp Phong ủng hộ hay không thì phải xem biểu hiện lần này.

Ai!

Trên đường đi theo Diệp Phong đến đại điện tông môn, Bạch Lỗi không nhịn được thở dài, thầm nghĩ trong lòng: "Thế sự vô

thường, không ngờ được là có một ngày ta sẽ chủ động tu luyện họa đạo!"

Bên trong đại điện tông môn!

"Lại muốn đi?"

"Mỗi lần ngươi chỉ trở về ngủ một giấc rồi đi, ngươi xem tông môn là cái gì?"

"Ngươi còn để sư tôn như ta vào mắt nữa không?"

Nghe được Diệp Phong nói muốn đi ra ngoài lịch luyện nữa, Lạc Thiên Tuyết không nhịn được lớn tiếng khiển trách.

"Tông chủ!"

"Đừng có răn dạy Đại sư huynh, nếu như nhất định phải răn dạy thì hãy răn dạy ta đi!"

"Lần này đi ra ngoài lịch luyện là ta cầu Đại sư huynh theo ta đi!"

Bên cạnh, Bạch Lỗi đột nhiên đứng dậy, gánh hết tội lỗi về chuyện đi ra ngoài lịch luyện.

Mặc dù hắn cũng không biết Diệp Phong đi ra ngoài là muốn làm gì nhưng thân là tiểu đệ lúc này hắn không lên thì ai lên!

"Tiểu tử này vẫn rất hiểu chuyện!"

Nhìn thấy Bạch Lỗi đứng ra gánh tội thay cho mình, Diệp Phong hài lòng khẽ gật đầu.

"Ngươi muốn đi ra ngoài?"

Nhìn Bạch Lỗi một chút, lại nhìn Diệp Phong đang nở một nụ cười tươi một chút, Lạc Thiên Tuyết như đoán được cái gì, dùng ánh mắt trêu chọc nhìn Bạch Lỗi, nói: "Không cho, hai người các ngươi có thể đi về!"

Không cho?

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Diệp Phong và Bạch Lỗi

trực tiếp ngẩn ra, tại sao không diễn theo kịch bản!

"Đại tỷ tỷ, ta đưa bọn họ ra ngoài!"

Khi tiểu nữ hài và Diệp Phong với Bạch Lỗi cùng nhau đi ra khỏi tông môn đại điện, tiểu nữ hài trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong, hỏi: "Chủ nhân, thuộc hạ muốn tiến hành chỉ đạo tu luyện khép kín cho đại tỷ tỷ, không biết nên kéo dài bao lâu thì mới phù hợp?"

Hả?

Nghe được tiểu nữ hài nói như vậy, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức hiểu rõ, cười sờ đầu tiểu nữ hài, lên tiếng đề nghị: "Tạm thời là bảy ngày đi."

"Đi thôi, chúng ta xuống núi!"

Khi tiểu nữ hài cười trở về tông môn đại điện, Diệp Phong quay qua nhìn Bạch Lỗi đang đứng bên cạnh mình, lên tiếng nói.

"Xuống núi?"

"Diệp thiếu, không phải tông chủ không cho chúng ta rời khỏi tông môn hay sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bạch Lỗi tỏ vẻ khó hiểu hỏi lại.

"Trí thông minh lúc nãy của ngươi đâu rồi?"

"Không nghe thấy nàng vừa mới nói sư tôn muốn tiến hành bế quan tu luyện bảy ngày sao?"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp đi ra khỏi tông môn, chỉ để lại một mình Bạch Lỗi đứng đó không biết làm sao!

"Ta một mình hố sư tôn!"

"Ngươi liên thủ với người khác để lừa gạt sư tôn, Diệp thiếu chính là Diệp thiếu, biết cách chơi hơn ta nhiều!"

Kịp phản ứng lại, Bạch Lỗi lập tức đuổi theo Diệp Phong.

"Diệp thiếu!"

Đang lúc Diệp Phong và Bạch Lỗi sắp đi ra khỏi tông môn, giọng nói tràn đầy gấp gáp của Hạ Thiên Vũ vang lên sau lưng bọn họ.

"Hạ trưởng lão?"

"Thế nào?"

Nhìn thấy Hạ Thiên Vũ gấp gáp chạy tới, Diệp Phong hiếu kì hỏi thăm.

"Diệp thiếu, ta bị người ta bắn!"

Hạ Thiên Vũ nhìn xung quanh một lần, sau đó mới hạ giọng, mặt lộ vẻ bất an nói với Diệp Phong.

? ? ?

Nghe được Hạ Thiên Vũ nói như vậy, trong nháy mắt, trong đầu Diệp Phong xuất hiện vô số dấu chấm hỏi!

"Hắn ban ngày bắn ta, ban đêm lúc ngủ còn bắn ta!"

"Đặc biệt là lúc buổi tối, bắn cực kỳ mạnh!"

"Bây giờ ta sắp điên rồi!"

Phốc!

Nghe được Hạ Thiên Vũ nói như vậy, Diệp Phong thừa nhận hắn nghĩ sai, nhưng hắn vẫn không nhịn được mà cười ầm lên!

"Diệp thiếu, ngươi đừng cười!"

"Tông môn chúng ta không có tiễn tu nhưng có đại nhân cụt một tay, ta cảm thấy không thể nào có người có thể trà trộn vào tông môn chúng ta!"

Chương 258: Lão Đao, Diệp thiếu chỉ mặt gọi tên muốn gặp ngươi

"Hơn nữa, mỗi lần đối phương bắn ta đều sẽ không làm bị thương ta, nhưng mũi tên được ngưng tụ ra từ linh lực của hắn lại mang theo lực lượng đặc thù có thể ma diệt thần hồn, mỗi một lần bị bắn trúng thì đều sẽ khiến cho thần hồn của ta đột nhiên run lên, bây giờ ta sắp bị suy nhược thần kinh rồi!"

"Diệp thiếu, ta biết trong tay người có rất nhiều thứ tốt, tại chỉ muốn hỏi một câu là trước kia tông môn chúng ta hoàn toàn không có tiễn tu, nhưng mà bây giờ có sao?"

Hạ Thiên Vũ vẻ mặt khẩn trương nhìn Diệp Phong, lên tiếng hỏi, bây giờ hắn rất sợ Diệp Phong trả lời hắn là không có, vậy thì hắn sẽ điên thật!

"Bạch Lỗi, ngươi họ gì?"

Nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của Hạ Thiên Vũ, Diệp Phong cười quay qua nhìn Bạch Lỗi bên cạnh mình hỏi một câu.

Hả?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bạch Lỗi cũng sững sờ, mặc dù có chút khó hiểu nhưng hắn vẫn lên tiếng đáp lại: "Diệp thiếu, ta họ Bạch, đỏ cam vàng lục lam chàm tím bạch!"

"Ta ám chỉ đến mức này, hắn là đủ chứ!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong quay qua nhìn Hạ Thiên Vũ.

"Bạch Thiên Hồng! ! !"

"Hôm nay lão phu liều mạng với ngươi!"

Nhìn thấy Hạ Thiên Vũ nổi giận xuất ra Thiên cấp lô đỉnh chuẩn bị đi tìm Bạch Thiên Hồng tính sổ, Diệp Phong vội vàng nhắc nhở: "Hạ trưởng lão, bây giờ Bạch trưởng lão không chỉ có được một Tinh Thần Diệt Hồn Cung ẩn chứa khí linh mạnh mẽ, còn có Diệt Hồn Tiễn Ý Tiễn Tâm Chi Cảnh, thực lực của ngươi và hắn tương đương nhau, bây giờ chắc chắn ngươi không phải là đối thủ của hắn!"

"Cái gì!"

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, Hạ Thiên Vũ ngẫn ra tại chỗ!

"Nhưng ngươi có thể tìm La Khải trưởng lão cùng đi!"

"Dù sao La Khải trưởng lão là Độ Kiếp Cảnh Tứ Trọng, cao hơn các ngươi một tiểu cảnh giới, lại thêm Bạch trưởng lão không dám thật sự vận dụng Tinh Thần Diệt Hồn Cung làm tổn thương các ngươi, cho nên, đi báo thù đi, nhớ kỹ đánh mặt!"

Nhìn thấy Hạ Thiên Vũ choáng tại chỗ, Diệp Phong cũng nổi hứng, góp ý một câu!

"Được rồi, chúng ta cũng nên đi!"

Nhìn thấy Hạ Thiên Vũ hưng phấn rời đi, Diệp Phong trực tiếp lấy hai cái Không Gian Truyền Tống Môn ra.

"Ngươi từng ngồi cửu phẩm phi hành Linh khí hồ lô của ta, một hồi chờ sau khi ta đi qua đó ngươi trực tiếp truyền tống vào phi hành Linh khí hồ lô là được rồi."

Nói xong, Diệp Phong lập tức kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn cũng đi thẳng vào.

Xích Dương Vương Quốc, phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần!

"Tử Tiễn Chiến Thần, hai ngày không thấy, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ!"

Sau khi đi ra khỏi vết nứt không gian, Diệp Phong nhìn Tử Tiễn Chiến Thần đang khẩn trương, chào hỏi.

"Diệp thiếu?"

Nhìn người tới lại là Diệp Phong, không biết tại sao nhưng Tử Tiễn Chiến Thần cảm thấy có chút bất an mơ hồ.

"Tử Tiễn Chiến Thần, thật ra thì lần này ta tới là muốn nhờ ngươi giúp ta một việc."

Lúc này Diệp Phong cũng nói ra ý đồ mình đến lần này với Tử Tiễn Chiến Thần.

"Cái gì!"

"Ngươi muốn tìm Bá Đao Chiến Thần nhờ giúp một chút?"

"Diệp thiếu đừng vội, ta lập tức gọi Bá Đao Chiến Thần đến cho ngươi!"

Nói xong, Tử Tiễn Chiến Thần trực tiếp phóng lên tận trời, bay thẳng tới phủ đệ của Bá Đao Chiến Thần ở phía đông.

"Tình huống như thế nào?"

"Sao Tử Tiễn Chiến Thần biết ta cũng cần Bá Đao Chiến Thần giúp một chút?"

Nhìn thấy Tử Tiễn Chiến Thần rời đi, Diệp Phong cũng sững sờ tại chỗ.

"Quá đáng sợ!"

"Diệp thiếu, cái tên phá của phát rồ này còn có chuyện cần ta hỗ trợ, đó là chuyện kinh khủng cỡ nào, muốn dí ta vào chỗ chết hay sao!"

Rời khỏi phủ đệ, Tử Tiễn Chiến Thần vẫn còn nghĩ mà sợ.

"May mà ta cơ trí, trực tiếp ném cho Bá Đao Chiến Thần!"

"Lần trước vẫn luôn là ta chống đỡ, lần này cũng nên đến lượt hắn."

Nghĩ đến đây, trên mặt Tử Tiễn Chiến Thần không khỏi lộ vẻ đắc ý.

Phủ đệ của Bá Đao Chiến Thần.

"Lão Tiễn?"

"Ngươi không ở phủ đệ của mình mà chạy đến tìm ta để làm gì?"

Nhìn thấy Tử Tiễn Chiến Thần chậm rãi rơi từ không trung xuống, Bá Đao Chiến Thần nghi ngờ hỏi thăm.

"Diệp thiếu tới, đi theo ta!"

Vững vàng đáp xuống mặt đất, Tử Tiễn Chiến Thần không nói nhiều, nhìn Bá Đao Chiến Thần, trực tiếp nói thẳng ý đồ đến!

"A?"

"Tiếng ai thế nhỉ?"

"Lúc này chắc chắn Lão Tiễn đang ở viện lạc phủ đệ tưới hoa, sao lại tới tìm ta chứ."

Nhưng mà nghe Tử Tiễn Chiến Thần nói như vậy, Bá Đao Chiến Thần lại trực tiếp giả mù lòa, xem Tử Tiễn Chiến Thần trước mặt trở thành không khí.

Nhìn thấy Bá Đao Chiến Thần chơi chiêu như vậy, khóe miệng Tử Tiễn Chiến Thần giật giật.

"Lão Đao, vô dụng!"

"Diệp thiếu chỉ mặt gọi tên muốn gặp ngươi, hắn nói, nếu như ngươi không đi thì sẽ sai tên điên cụt một tay tới mời ngươi!"

Ngươi giả bộ không thấy, ta nói dối, xem ai là ngươi không nhịn được trước!

Lúc này, trên mặt Tử Tiễn Chiến Thần đã nở một nụ cười người thắng, hắn biết Bá Đao Chiến Thần sợ cái tên điên cụt một tay đó như thế nào!

"Diệp thiếu, ta đến rồi!"

Không có bất kỳ chần chừ gì, nghe nói tới tên điên cụt một tay, trên mặt Bá Đao Chiến Thần lộ vẻ sợ hãi, trực tiếp bay thẳng tới phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần, chỉ sợ chậm một giây thì tên điên cụt một tay đó sẽ xuất hiện trước mặt mình.

"Cái tên điên cụt một tay đó rốt cuộc khủng bố đến mức nào?"

Mặc dù đoán được sẽ là như thế nhưng nhìn thấy ánh mắt tràn đầy sợ hãi của Bá Đao Chiến Thần, Tử Tiễn Chiến Thần càng ngày càng hiếu kì với tên điên cụt một tay đó.

"Mặc kệ, dù sao lão Đao đã qua đó, tiếp theo ta ở đây đợi cho Diệp thiếu rời đi là được rồi."

Nghĩ đến mình trốn qua một kiếp, trên mặt Tử Tiễn Chiến Thần nở một nụ cười đắc ý.

Phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần.

"Diệp thiếu, ngươi tìm ta?"

Vội vàng chạy tới, Bá Đao Chiến Thần nhìn xung quanh một lần, phát hiện không nhìn thấy tên điên cụt một tay, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

"Ồ!"

"Tử Tiễn Chiến Thần đâu?"

"Ta nói có chuyện muốn nhờ hắn, hắn bỗng nhiên đi tìm ngươi, mặc dù ta cũng cần ngươi giúp ta một chút nhưng cũng cần Tử Tiễn Chiến Thần!"

Nhìn thấy chỉ có một mình Bá Đao Chiến Thần trở về, Diệp Phong tỏ vẻ khó hiểu hỏi thăm.

Chương 259: Nghe nói ngươi muốn khiêu chiến ta, Tử Tiễn Chiến Thần bị dọa khóc

"Cái gì?"

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Bá Đao Chiến Thần mới biết là mình đã bị Tử Tiễn Chiến Thần lừa, chuyện này khiến cho hắn giận điên lên!

Chờ chút!

Ngay khi Bá Đao Chiến Thần phẫn nộ muốn nói ra hết thảy thì trong mắt chợt lóe lên một vẻ tinh quang, sau đó cố gắng lắng lửa giận trong lòng xuống, vẻ mặt thành thật nhìn về phía Diệp Phong, giải thích: "Diệp thiếu, Tử Tiễn Chiến Thần nói muốn mời hắn hỗ trợ thì nhất định phải gọi cái tên điên cụt một tay đó tự mình tới đánh với hắn một trận mới được!"

"Ừm?"

"Hắn cũng muốn luận bàn với tên điên cụt một tay một chút?"

"Người không có nói cho hắn biết thực lực của tên điên cụt một tai hay sao?"

Nghe nói như thế, Diệp Phong hơi giật mình hỏi ngược lại.

"Nói!"

"Chính là vì ta nói tên điên cụt một tay mạnh mẽ cho nên hắn mới muốn khiêu chiến đối phương một chút!"

"Thật ra thì Tử Tiễn Chiến Thần có một cái bệnh, chính là hắn thích khiêu chiến cường giả!"

Vì muốn hố ngược lại Tử Tiễn Chiến Thần một đợt, giờ phút này, Bá Đao Chiến Thần nói dối nói đến nước chảy mây trôi giống như là thật vậy!

"Thích khiêu chiến cường giả?"

"Cũng có thể hiểu tại sao Tử Tiễn Chiến Thần có thể có được thành tựu như ngày hôm nay, chỉ với tính cách này của Tử Tiễn Chiến Thần thầy ta nhất định phải để cho tên điên cụt một tay luận bàn với hắn một trận!"

Diệp Phong biết được Tử Tiễn Chiến Thần còn có một sở thích đặc thù như thế, vậy thì hắn cũng nên thỏa mãn đối phương.

"Diệp thiếu, ta đến rồi!"

Đúng lúc này, theo một khe hở không gian xuất hiện ở phi hành Linh khí hồ lô, Bạch Lỗi hưng phấn từ đó đi ra.

"Kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn này, trở về đi!"

Nhìn thấy Bạch Lỗi đi ra, Diệp Phong trực tiếp ném hai cái Không Gian Truyền Tống Môn còn chưa có kích hoạt cho hắn, thuận miệng nói một câu.

? ? ?

Trở về?

Ta vừa mới tới, bây giờ lại kêu ta đi về?

Ngươi dắt ta như chó vậy đó hả?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bạch Lỗi mộng!

"Trở về thông báo cho tên điên cụt một tay một tiếng, kêu hắn tới đây một chuyến."

"Sau đó ngươi lại kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn khác tới đây!"

Nhìn thấy Bạch Lỗi mộng bức, Diệp Phong giải thích.

Khi Bạch Lỗi bắt đầu nhỏ máu kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn, Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía Bá Đao Chiến Thần, hỏi: "Bá Đao Chiến Thần, trong số ngũ đại chiến thần của Xích Dương Vương Quốc các ngươi, có ai tu luyện côn đạo ?"

"Diệp thiếu, côn đạo của sư tôn ta rất trâu!"

Không đợi Bá Đao Chiến Thần đáp lời, bên cạnh, Bạch Lỗi đang chuẩn bị bước vào trong Không Gian Truyền Tống Môn lại kích động hô lên.

Hả?

Nghe được Bạch Lỗi nói như vậy, Diệp Phong không khỏi nhíu mày, trực tiếp nói: "Sư tôn ngươi tu luyện họa đạo, sao còn côn..."

Ngọa tào!

Nói đến đây, Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới điều gì, trong nháy

mắt trên mặt của hắn hiện đầy gân xanh!

"Cái kia. . . Diệp thiếu, ta về trước đi tìm đại nhân cụt một tay!"

Nhìn thấy sắc mặt Diệp Phong trở nên khó coi trong nháy mắt, Bạch Lỗi cũng nhận ra có thể là mình đã hiểu lầm cái gì đó, vội vàng chạy vào Không Gian Truyền Tống Môn.

"Bá Đao Chiến Thần, vẫn là vấn đề mới nãy, trong số ngũ đại chiến thần của Xích Dương Vương Quốc có ai tu luyện côn đạo không?"

Nhìn thấy Bạch Lỗi rời đi, Diệp Phong cũng thở dài ra một hơi, sau đó mới quay qua nhìn Bá Đao Chiến Thần, lên tiếng dò hỏi lần nữa.

Ai!

Nghe nói như thế, Bá Đao Chiến Thần cũng thở dài, thầm nghĩ trong lòng: "Thái tử điện hạ, mặc dù lần trước ngươi giúp cho tam đại chiến thần còn lại tránh thoát được một kiếp, nhưng cuối cùng thì hắn vẫn xuống tay với bọn họ!"

"Diệp thiếu, trong số ngũ đại chiến thần chúng ta đúng là có một Lôi Côn Chiến Thần."

Bá Đao Chiến Thần cười khổ nhìn về phía Diệp Phong, mở miệng nói.

"Thật chứ?"

"Có thể làm phiền Bá Đao Chiến Thần đi mời Lôi Côn Chiến Thần đến không, ta có một chút việc nhỏ cần ba vị hỗ trợ."

Nghe Bá Đao Chiến Thần nói như vậy, Diệp Phong mừng rỡ, vội vàng nhìn đối phương nói.

"Không có vấn đề!"

"Vậy xin Diệp thiếu chờ ở đây một lát, ta lập tức đi tìm Lôi Côn Chiến Thần!"

Nói xong, Bá Đao Chiến Thần trực tiếp phóng lên tận trời, đi thẳng

đến phủ đệ của Lôi Côn Chiến Thần.

Phủ đệ của Lôi Côn Chiến Thần!

"Cái gì?"

"Cái tên phá của đến phát rồ đó muốn gặp ta hơn nữa còn muốn nhờ ta giúp hắn?"

Nghe Bá Đao Chiến Thần nói xong, Lôi Côn Chiến Thần cũng cảm thấy hoảng hốt, hắn biết được không ít chuyện từ miệng của Bá Đao Chiến Thần và Tử Tiễn Chiến Thần, nói thật, nếu như có thể thì hắn hy vọng cả đời này không gặp phải Diệp Phong!

Nhưng ai mà ngờ được ác mộng lại tới một cách đột nhiên như thế, khiến cho hắn vội vàng không kịp chuẩn bị gì hết!

"Lão Đao, nếu, ta nói là nếu nha, nếu như tay giả bệnh thì có thể tránh thoát được một kiếp này hay không?"

Lúc này, Lôi Côn Chiến Thần vẫn muốn nghĩ cách cứu vãn tình thế!

"Lão Côn, nếu, ta nói là nếu thôi nha, nếu như ngươi giả bệnh thì có thể hắn sẽ sai một người đến mời ngươi!"

Nghe Lôi Côn Chiến Thần nói như vậy, Bá Đao Chiến Thần cũng nói ra suy đoán của mình.

"Hắn sẽ sai ai đến mời ta?"

"Đừng hỏi, chẳng mấy chốc thì người đó sẽ đi mời lão Tiễn, người đi qua đó xem là biết."

Nói xong, Bá Đao Chiến Thần lập tức dẫn theo Lôi Côn Chiến Thần đi đến phủ đệ của mình.

Phủ đệ của Bá Đao Chiến Thần!

"Chính là ngươi muốn khiêu chiến ta?"

Theo một khe hở không gian xuất hiện, giọng nói tràn đầy hưng

phấn của tên điên cụt một tay từ trong đó truyền ra!

Người đến là ai?

Ta muốn khiêu chiến ngươi khi nào?

Nghe giọng nói của đối phương thì sao lại cảm thấy đối phương rất là hưng phấn?

Mộng bức!

Nằm trên ghế xích đu, Tử Tiễn Chiến Thần triệt để mộng bức, hoàn toàn không hiểu rõ tình huống là như thế nào!

"Là hắn!"

Khi Tử Tiễn Chiến Thần nhìn thấy nam tử cụt một tay cầm huyết sắc tế kiếm trong tay đi ra, hắn kinh hãi đột nhiên nhảy dựng từ trên ghế xích đu lên, hơn nữa còn vì sợ hãi mà lông tơ toàn thân trên dưới của hắn đều dựng đứng lên.

Chương 260: Nghe nói ngươi muốn khiêu chiến ta, Tử Tiễn Chiến Thần bị dọa khóc (2)

Mặc dù chưa từng gặp tên điên cụt một tay nhưng Tử Tiễn Chiến Thần dám cam đoan nam tử cụt một tay trước mặt chính là cái tên điên cụt một tay mà Bá Đao Chiến Thần nói!

"Đại nhân, có phải là có hiểu lầm gì đó hay không, ta chưa từng nói là ta muốn khiêu chiến ngươi!"

Nhìn tên điên cụt một tay càng hưng phấn hơn trước mặt mình, Tử Tiễn Chiến Thần thật sự luống cuống, hắn nhìn đối phương vội vàng giải thích.

"Hiểu lầm?"

"Ta không cần biết có phải là hiểu lầm hay không, chủ nhân gọi ta

đến luận bàn với ngươi một trận, vậy thì nhất định phải luận bàn với ngươi một trận!"

"Ra tay đi!"

Tên điên cụt một tay giơ huyết sắc tế kiếm trong tay lên chỉ thẳng vào Tử Tiễn Chiến Thần đối diện mình, hưng phấn nói.

Ba mươi giây!

Mà chỉ nhìn có ba mươi giây thôi mà Lôi Côn Chiến Thần đang nấp ở trong chỗ tối đã sắp sợ đến tè ra quần, nhìn tên điên cụt một tay đang cắt ra từng đường máu trên người của Tử Tiễn Chiến Thần, Lôi Côn Chiến Thần quay qua nhìn Bá Đao Chiến Thần bên cạnh, vội vàng nói: "Nhanh, lập tức dẫn ta đi gặp Diệp thiếu!"

Phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần!

"Diệp thiếu, ta mời Lôi Côn Chiến Thần tới cho ngươi."

"Nhưng mà có lẽ Tử Tiễn Chiến Thần phải so tài với vị đại nhân đó một hồi nữa, ngươi cần chúng ta hỗ trợ cái gì thì cứ nói thẳng đi, chúng ta tuyệt không chối từ!"

Đầu tiên, Bá Đao Chiến Thần giới thiệu Lôi Côn Chiến Thần bên cạnh một chút, sau đó có chút bất an hỏi thăm.

"Vị này là một họa tu trong tông môn ta, hắn muốn sáng tác ba bức họa tác, cho nên ta muốn mời các ngươi phóng ra ý cảnh mà các ngươi tu luyện để cho hắn quan sát và vẽ ra."

"Các ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để cho các ngươi giúp không công."

Diệp Phong nhìn hai người, nói ra mục đích thực sự của chuyến đi này của mình!

"Diệp thiếu, người đến tìm chúng ta hỗ trợ đó là vinh hạnh của chúng ta, làm gì có chuyện vất vả chứ, đây là chuyện chúng ta nên làm!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bá Đao Chiến Thần vội vàng

chối từ, bọn họ nào dám nhận lợi ích từ Diệp Phong.

"Không muốn?"

Nghe được Bá Đao Chiến Thần nói như vậy, Diệp Phong cười, cơ hội phá của đến rồi?

Thân là thần hào phá của, mời người khác hỗ trợ mình thì sao có thể không cho người ta lợi ích được, nếu như đối phương dám không nhận thì hắn phải dùng phương pháp phá sản để ép đối phương nhận mới được!

Không có chuyện gì mà phá của không giải quyết được, nếu có thì họa chăng chỉ là tiêu tốn chưa đủ nhiều mà thôi!

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ, hệ thống cung cấp họa tác ẩn chứa đao chi lĩnh vực, côn chi lĩnh vực và tiễn chi lĩnh vực, mỗi loại một vạn bức, mời túc chủ lấy phương thức phá sản lợi dụng những bức họa này để cho ba người Bá Đao Chiến Thần, Lôi Côn Chiến Thần và Tử Tiễn Chiến Thần chấp nhận nhận tiền trà nước mà ngươi đưa, nhiệm vụ thành công thì thưởng ba ngàn vạn điểm phá sản, nhiệm vụ thất bại không có trừng phạt, có thể từ chối!"

? ? ?

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó trên môi lập tức nở một nụ cười.

Hắn vừa định dùng điểm phá sản để mở một ít bình họa tác, muốn dùng họa tác tiến hành phá của, ai mà ngờ được là hệ thống trực tiếp ban bố một cái nhiệm vụ như thế, hàng nữa còn cho hắn ba vạn bức họa tác.

"Lão Đao, Diệp thiếu vẫn hay cười như vậy sao?"

"Tại sao khi ta nhìn thấy gương mặt tràn đầy nụ cười của hắn thì trong lòng lại có cảm giác bất an khó hiểu?"

Lúc này, Lôi Côn Chiến Thần có chút bất an nhìn Bá Đao Chiến Thần, thấp giọng hỏi.

"Ta cũng có chút bất an!"

"Nhưng mà ngươi cũng không cần phải lo lắng quá, cùng lắm thì Diệp thiếu chỉ tra tấn chúng ta từ nội tâm và trên tinh thần thôi, nếu như chúng ta đủ kiên cường thì hắn sẽ không thể tra tấn được chúng ta!"

Bá Đao Chiến Thần ra vẻ trấn định nhìn Lôi Côn Chiến Thần, lên tiếng nói.

"Hai vị, không biết đao ý và côn ý của các ngươi đã tu luyện tới cảnh giới gì rồi?"

Ngay lúc Bá Đao Chiến Thần và Lôi Côn Chiến Thần đang có chút bất an thì Diệp Phong lên tiếng hỏi bọn họ.

"Diệp thiếu, Phách Tuyệt Đao Ý của ta đã lĩnh ngộ được hạn mức cao nhất của đao tâm chi cảnh, chỉ kém một cơ hội thì có thể đột phá đến đao chi lĩnh vực, ta định qua một thời gian ngắn nữa thì ta sẽ đi Thiên Đạo Chiến Trường thử thời vận!"

"Về phần Xích Lôi Côn Ý của Lôi Côn Chiến Thần thì cũng đã lĩnh ngộ được hạn mức cao nhất của côn tâm chi cảnh, cũng chỉ thiếu một cơ hội để đột phá đến côn chi lĩnh vực mà thôi!"

(Huyền Thiên đại lục, bất kỳ một ý cảnh nào cũng đều có chung ba cấp bậc, lấy kiếm tu làm ví dụ, kiếm ý, Kiếm Tâm chi cảnh, Kiếm Chi Lĩnh Vực)

Nghe Diệp Phong hỏi thăm, Bá Đao Chiến Thần lập tức giải thích rõ tình huống của hai người.

"Vậy nếu có họa tác ẩn chứa đao chi lĩnh vực và côn chi lĩnh vực thì các người có thể thông qua quan sát họa tác để cho Phách Tuyệt Đao Ý và Xích Lôi Côn Ý mình đột phá hay không?"

Diệp Phong quay qua nhìn Bá Đao Chiến Thần, gặn hỏi lần nữa.

"Có thể!"

"Nếu quả thật có họa tác ẩn chứa đao chi lĩnh vực, hơn nữa còn là đao chi lĩnh vực của Phách Tuyệt Đao Ý thì ta có lòng tin mình có

thể đột phá trong vòng một tháng!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bá Đao Chiến Thần rất tự tin đáp lại.

"Tiếp nhận nhiệm vụ!"

"Đinh! Túc chủ tiếp nhận nhiệm vụ, căn cứ tình huống của mục tiêu, một vạn bức họa tác ẩn chứa đao chi lĩnh vực được xác định là Phách Tuyệt Đao Ý, một vạn bức họa tác ẩn chứa côn chi lĩnh vực được xác định là Xích Lôi Côn Ý, một vạn bức họa tác ẩn chứa tiễn chi lĩnh vực tạm thời chưa xác định!"

Theo Diệp Phong xác định tiếp nhận nhiệm vụ, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên lần nữa.

"Bá Đao Chiến Thần, tiếp họa!"

Hả?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, không đợi Bá Đao Chiến Thần kịp phản ứng, Diệp Phong đã ném một bức họa tác không có khung ảnh lồng kính bảo hộ tới.

Xoát!

Chương 261: Chỉ cần chúng ta đủ kiên cường, Diệp thiếu sẽ không thể tra tấn chúng ta được

Tiếp được họa tác, ừBá Đao Chiến Thần trực tiếp mở họa tác ra, tùy theo đó là một cỗ đao ý kinh khủng bá tuyệt thiên hạ!

Phách Tuyệt Đao Ý!

Đao chi lĩnh vực!

Hưng phấn!

Lúc này, toàn thân Bá Đao Chiến Thần đều hưng phấn lên, thậm

chí hai tay cầm họa tác đều không bị khống chế run rẩy lên.

"Diệp thiếu, tranh này tặng cho ta ?"

Hưng phấn qua đi, Bá Đao Chiến Thần có chút kích động quay qua nhìn Diệp Phong, hỏi thăm.

"Cái gì tặng cho ngươi?"

"Sao lại tặng cho ngươi được?"

"Bây giờ tới gần chạng vạng tối, thời tiết hơi lạnh, cái đồ chơi này ta định dùng nó để nhóm lửa sưởi ấm!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức lấy lại họa tác từ trong tay Bá Đao Chiến Thần đang đờ ra, sau đó chuyển đổi linh lực trong cơ thể thành Hỏa linh lực, trực tiếp nhóm lửa họa tác.

"Tranh này không có khung ảnh lồng kính đặc thù bảo hộ là không được, tiện tay xé, đốt một cái là cháy không khác gì một trang giấy bình thường."

Nhìn họa tác đã bốc cháy, trong lòng Diệp Phong âm thầm nghĩ như thế.

Điên rồi!

Nhìn thấy Diệp Phong tiện tay nhóm lửa họa tác ném xuống đất, Bá Đao Chiến Thần muốn điên rồi, đó là họa tác ẩn chứa đao chi lĩnh vực đó!

"Một tháng!"

"Chỉ cần cho ta mượn quan sát một tháng thì ta tuyệt đối có thể đột phá đến đao chi lĩnh vực!"

"Đó là một bức họa sao?"

"Không! Đó không phải, đối với ta thì đó chính là cái mạng của ta!"

Nhìn Bá Đao Chiến Thần trực tiếp hỏng mất, bên cạnh, Lôi Côn Chiến Thần vội vàng đi lên an ủi: "Lão Đao, chúng ta phải kiên

cường, chỉ cần chúng ta đủ kiên cường thì Diệp thiếu sẽ không tra tấn chúng ta được!"

"Kiên cường cái rắm!"

"Chuyện không liên quan đến ngươi thì ngươi nói như thế nào mà chả được, nếu là đổi lại là họa tác ẩn chứa ẩn chứa Xích Lôi Côn Ý côn chi lĩnh vực của Xích Lôi Côn Ý thì ngươi có nhịn được hay không?"

Nghe được Lôi Côn Chiến Thần nói như vậy, Bá Đao Chiến Thần khinh bỉ hỏi ngược lại.

"Ha ha ha!"

Lôi Côn Chiến Thần nghe nói như thế thì không nhịn được mà cười phá lên, vẻ mặt đắc ý nói: "Đương nhiên là ta có thể kiên trì được rồi, con người của ta không có ưu điểm gì ngoài tâm tính tốt cả!"

"Lôi Côn Chiến Thần, tiếp họa!"

"Mau xé bức họa ném vô, lửa sắp tắt rồi!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong bỗng nhiên vang lên bên cạnh.

Oanh!

Khi Lôi Côn Chiến Thần mở họa tác ra, cảm nhận được trong họa tác ẩn chứa lực lượng côn chi lĩnh vực của Xích Lôi Côn Ý, đầu óc hắn ong lên, ngẩn ra tại chỗ!

Xoẹt!

Ngay lúc Lôi Côn Chiến Thần ngây người, bên cạnh, Bá Đao Chiến Thần bỗng nhiên đoạt lấy họa tác xé thành hai nửa, sau đó vội vàng ném vào bức họa tác sắp bị thiêu rụi trước đó.

"Ngọa tào!"

"Lão Đao, cái tên vương bát đản ngươi, ngươi dám xé họa của ta,

hôm nay ta liều mạng với ngươi!"

Kịp phản ứng lại, Lôi Côn Chiến Thần trực tiếp lấy Hồng Lôi Huyền Tinh Côn của mình từ trong không gian giới chỉ ra, chuẩn bị trực tiếp liều mạng với Bá Đao Chiến Thần!

"Cái gì mà họa của ngươi?"

"Đó là họa của Diệp thiếu!"

"Diệp thiếu chỉ nhờ ngươi hỗ trợ xé nhóm lửa, chỉ sờ một cái mà đã coi nó là của mình rồi?"

Nhìn thấy Lôi Côn Chiến Thần nổi giận, Bá Đao Chiến Thần trưng ra vẻ mặt trêu chọc, lên tiếng nói.

"Bá Đao Chiến Thần, Lôi Côn Chiến Thần không có sao chứ?"

Nhìn thấy Lôi Côn Chiến Thần yên lặng đi đến một bên ngồi xổm xuống đất dùng cây gậy dài gần hai thước vẽ vòng tròn trên đất, Diệp Phong cười khổ hỏi thăm, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Vừa mới còn nói mình tâm tính tốt, kết quả lại là như vậy?"

"Diệp thiếu, hắn không sao đâu, ta qua đó xem hắn!"

Nói, xong, Bá Đao Chiến Thần trực tiếp đi thẳng tới chỗ Lôi Côn Chiến Thần.

"Lão Lôi, chỉ vậy thôi mà ngươi đã không nhịn được?"

"Không phải lúc nãy ngươi còn nói khoác là tâm tính của mình rất tốt sao?"

Đi vào bên cạnh Lôi Côn Chiến Thần, Bá Đao Chiến Thần trêu ghẹo.

"Hừ!"

"Ta không chịu được?"

"Đừng nói kêu ta đốt một bức, cho dù kêu ta đốt một trăm bức, một ngàn bức thì ta cũng sẽ mỉm cười, tuyệt đối không khóc!"

Nghe được Bá Đao Chiến Thần nói như vậy, Lôi Côn Chiến Thần trực tiếp đứng dậy biểu lộ thái độ của mình, cũng dùng chân lơ đãng lau đi thật nhiều vòng tròn mà hắn vừa mới vẽ trước mặt mình!

"Được, ngươi không có việc gì là được!"

"Đã nói với ngươi rồi, Diệp thiếu phá của đến phát rồ, lần này ngươi thấy được rồi chứ."

"Đi thôi, nhanh đi về đi, chúng ta cũng không thể để Diệp thiếu một mình bên đó."

Nói xong, Bá Đao Chiến Thần vỗ vỗ bả vai Lôi Côn Chiến Thần, cười cười quay người chuẩn bị đi đến chỗ Diệp Phong cách đó không xa.

"Lão Đao, sao không đi?"

Nhìn thấy Bá Đao Chiến Thần quay người rồi ngừng lại, Lôi Côn Chiến Thần cảm thấy khó hiểu quay đầu nhìn về phía Diệp Phong.

Ừng ực!

Nhìn thấy hai bên trái phải Diệp Phong chất đầy họa tác, Lôi Côn Chiến Thần cũng không nhịn được nuốt nước miếng một cái, sau đó mới nhìn về phía Bá Đao Chiến Thần, giọng nói rung động hỏi: "Lão Đao, ngươi nói không phải những họa tác đó đều là họa tác ẩn chứa đao chi lĩnh vực và côn chi lĩnh vực đó chứ?"

"Đi thôi, đi xem một chút là biết."

Mặc dù không có trả lời nhưng Bá Đao Chiến Thần cảm thấy đống họa tác như núi đó sợ đều là họa tác ẩn chứa đao chi lĩnh vực hoặc côn chi lĩnh vực!

"Rốt cuộc các ngươi cũng về."

"Bá Đao Chiến Thần, ngươi ngồi phía bên trái, những họa tác đó đều ẩn chứa lực lượng đao chi lĩnh vực của Phách Tuyệt Đao Ý, ngươi mở ra một lần vài bức sau đó xé ra làm hai, lần này chúng ta không được để cho lửa tắt!"

"Lôi Côn Chiến Thần, ngươi ngồi bên phải, những họa tác đó cũng không cần ta nhiều lời chứ!"

Nhìn thấy hai đại chiến thần trở lại, Diệp Phong trực tiếp sắp xếp nhiệm vụ cho hai người.

Mà một loạt các thao tác của Diệp Phong cũng khiến cho Bạch Lỗi đang đứng bên cạnh cả buổi không nói một lời nào ngẩn ngơ!

Bây giờ hắn rất muốn hỏi Diệp Phong một câu, ngươi xác định chúng ta đến nhờ người ta hỗ trợ mà không phải đến để gây sự sao?

"Diệp thiếu, ngươi, ngươi đang nói đùa chứ?"

Chương 262: Ngươi nhất định phải lấy lợi ích từ ta?

"Mấy ngàn bức họa tác trước người ta, tất cả đều ẩn chứa lực lượng đao chi lĩnh vực của Phách Tuyệt Đao Ý?"

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Bá Đao Chiến Thần ngẩn ra, họa tác ẩn chứa đao chi lĩnh vực giống nhau, có thể có nhiều như vậy?

Hơn nữa chúng ta một họa khó cầu, ngươi có một đống còn chưa tính, lại còn muốn dùng để nhóm lửa?

"Bá Đao Chiến Thần, con người của ta không có ưu điểm gì chỉ có một ưu điểm duy nhất đó là không nói mạnh miệng!"

"Một hồi ngươi lần lượt mở ra thì chẳng phải sẽ biết sao."

Diệp Phong nhìn Bá Đao Chiến Thần, cười đáp.

Mấy phút sau.

"Lão Lôi, đã nói trước là sẽ không khóc, chúng ta nhất định phải kiên cường!"

Nhìn thấy Lôi Côn Chiến Thần tràn ngập nước mắt xé họa tác, ngồi

đối diện, Bá Đao Chiến Thần vội vàng lên tiếng an ủi.

"Ta nói một trăm bức, một ngàn bức không khóc, nhưng mẹ nó ta đã xé sắp hơn vạn bức, hơn nữa mỗi một bức họa làm đều ẩn chứa côn chi lĩnh vực giống nhau, mỗi xé một bức thì lòng ta đều đau một chút!"

"Ta kẹt ở côn tâm chi cảnh cực hạn sắp trăm năm, bây giờ vất vả lắm mới thấy được hy vọng nhưng lại phải không ngừng đốt cháy hy vọng, không thể tra tấn người ta như thế được!"

Nghe được Bá Đao Chiến Thần nói như vậy, Lôi Côn Chiến Thần cũng bắt đầu phát tiết tâm tình của mình!

Tình huống này rất giống một kẻ hấp hối sắp chết, ném từng viên từng viên Tục Mệnh Đan vào trong máy hủy, có thể nói là giết người tru tâm!

"Lão Đao, ngươi nói tại sao Diệp thiếu lại muốn tra tấn hai người chúng ta như thế?"

"Hình như hai người chúng ta cũng không có chọc giận hắn!"

Phát tiết xong, tâm tình của Lôi Côn Chiến Thần cũng đã bình phục lại được một chút, lúc này hắn mới quay qua nhìn Bá Đao Chiến Thần hỏi thăm.

"Ta cũng đang nghĩ vấn đề này!"

"Những bức họa này giống như là được lấy ra để chuyên dùng để tra tấn hai người chúng ta, nếu không, nếu là đao chi lĩnh vực của đao ý khác, ta đốt nó thì tuyệt đối sẽ không đau lòng dù chỉ một chút!"

"Hơn nữa lần này Diệp thiếu tới chính là muốn nhờ chúng ta hỗ trợ, thậm chí ngay cả tiền trà nước mà chúng ta cũng không cần, hắn không nên tra tấn chúng ta như thế..."

Nói đến đây, Bá Đao Chiến Thần như đột nhiên nghĩ tới điều gì, trực tiếp quay đầu nhìn Diệp Phong nằm trên ghế xích đu cách đó không xa.

"Tiền trà nước?

"Cũng bởi vì chúng ta cự tuyệt tiền trà nước?"

Nghe được suy đoán của Bá Đao Chiến Thần, Lôi Côn Chiến Thần như không thể tin vào đôi tai của mình!

"Là ta sơ sót!"

"Diệp thiếu là một bại gia tử, người ta mời chúng ta hỗ trợ, nếu như chúng ta không thu tiền trà nước thì đó không phải là đang vả vô mặt Diệp thiếu sao?"

Nghe đến đây, Lôi Côn Chiến Thần ngẩn cả ra, nói: "Nói cách khác, th chúng ta đang đốt bây giờ chính là tiền trà nước mà chúng ta vốn sẽ nhận được?"

Một lát sau!

"Lão Đao! ! !"

"Cái tên vương bát đản ngươi lừa ta!"

Theo giọng nói tràn ngập lửa giận của Tử Tiễn Chiến Thần truyền đến, mọi người đều nhìn lên trên không trung.

"Mẹ nó, ta bắn chết ngươi!"

Khi Tử Tiễn Chiến Thần đi vào không trung viện lạc, trực tiếp lấy Tử Cực Huyền Cung từ không gian giới chỉ ra!

"Tử Tiễn Chiến Thần, mau xuống đây, ta có chút chuyện cần ngươi hỗ trợ!"

"Được, Diệp thiếu, ta lập tức đến!"

Nghe Diệp Phong gọi, Tử Tiễn Chiến Thần thu hồi Tử Cực Huyền Cung trong nháy mắt, sau đó lập tức đáp xuống vị trí Diệp Phong.

"Diệp thiếu, có dặn dò gì?"

Đi tới trước người Diệp Phong, Tử Tiễn Chiến Thần vội vàng hỏi thăm, hắn sợ thật, hắn không ngờ được là cái tên điên cụt một tay

đó lại khủng bố như vậy, hơn nữa thủ đoạn cực kỳ hung tàn!

"Ta muốn nhờ ngươi giúp ta một chuyện nhỏ, nhưng mà ngươi cứ yên tâm, tiền trà nước không thiếu!"

Bây giờ chỉ còn lại một vạn bức họa tác của Tử Tiễn Chiến Thần nữa là hoàn thành nhiệm vụ, Diệp Phong dứt khoát đi thẳng vào vấn đề, không nói nhảm!

"Tốt!"

"Diệp thiếu có chuyện gì thì cứ việc nói, tiền trà nước tùy tiện cho!"

? ? ?

Nhưng mà khi Diệp Phong nghe được những lời mà Tử Tiễn Chiến Thần vừa nói thì hắn ngẩn ra!

Không phải là hắn nên từ chối tiền trà nước hay sao?

Ngươi trực tiếp đồng ý nhận tiền trà nước thì sao ta có thể ép ngươi lãng phí một vạn bức họa tác đó được?

Mà cách đó không xa, Bá Đao Chiến Thần và Lôi Côn Chiến Thần nghe được Tử Tiễn Chiến Thần nói như vậy, trong mắt lóe lên vẻ cực kỳ hâm mộ, bọn họ hâm mộ Tử Tiễn Chiến Thần lại làm ra lựa chọn chính xác, không cần phải bị tra tấn giống như bọn họ!

"Ngươi nhất định phải thu lợi ích từ ta?"

Lúc này, Diệp Phong nhìn chằm chằm Tử Tiễn Chiến Thần, sắc mặt không vui hỏi lại lần nữa.

Hả?

Nhìn thấy sắc mặt Diệp Phong dần dần trở nên khó coi, trong lòng Tử Tiễn Chiến Thần hoảng hốt, vội vàng giải thích: "Diệp thiếu, sao ta có thể thu lợi ích của ngươi được, có chuyện gì cần làm thì ngươi cứ nói đi ta tuyệt đối sẽ không thu tiền trà nước!"

"Không thu?"

"Ta đường đường là thần hào phá của, mời người hỗ trợ, ngươi đang nghĩ là ta không có tiền để trả cho ngươi sao?"

"Có phải là ngươi đang xem thường ta đúng không?"

Mẹ nó!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Tử Tiễn Chiến Thần tâm tình sụp đổ, mẹ nó, rốt cuộc là thu hay không thu!

...

Nhìn Tử Tiễn Chiến Thần một thân một mình cầm họa tác nhóm lửa, Bá Đao Chiến Thần và Lôi Côn Chiến Thần liếc nhau, trên mặt đều nở một nụ cười khổ, bọn họ đã nhìn ra được, cho dù là thu hay là không thu thì Diệp Phong đều quyết tâm muốn tra tấn bọn họ một phen!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, thưởng 3000 vạn điểm phá của điểm, khen thưởng Thiên Đạo Lệnh *3!”

Diệp Phong đang nằm trên ghế bập bênh nghe trong đầu vang lên âm thanh thông báo của hệ thống cũng mở mắt ra.

“Hiện tại đã có 4000 vạn điểm phá của, chờ Bạch Lỗi hoàn thành ba bức họa, ta còn có thể đạt được thêm 3000 vạn điểm phá của, khoảng cách 9000 vạn điểm phá của càng ngày càng gần!”

Chương 263: Chương 263: Phệ Linh Bút trân quý như vậy sao?

“Chỉ cần đạt tới 9000 vạn điểm phá của, ta liền có thể trực tiếp đột phá đến Nguyên Thần Cảnh cửu trọng đỉnh phong, lâu như vậy mới tăng tu vi lên tới cảnh giới cùng sư tôn, cũng không biết đến lúc đó sư tôn còn mắng ta là phế vật hay không!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong đột nhiên lộ ra vẻ nghiêm túc, tự nhủ: “Chờ ta đột phá đến Nguyên Thần Cảnh cửu trọng đỉnh phong, liền có thể mở ra kế hoạch phi thăng!”

Kế hoạch phi thăng: Ngoại trừ cho sư tôn Lạc Thiên Tuyết Thần cấp đan dược gia tăng tu vi, Diệp Phong cũng đang âm thầm đưa thần đan gia tăng tu vi cho mọi người trong tông môn, đồng thời còn đưa cho mọi người một kiện bí bảo che giấu hơi thở, như vậy sẽ bảo đảm sư tôn Lạc Thiên Tuyết không phát hiện thực lực mọi người trong tông môn cũng đang nhanh chóng tăng lên, sau khi Lạc Thiên Tuyết phi thăng Thượng Giới, hắn liền dẫn mọi người trong tông môn độ lôi kiếp, lên Đăng Thiên Thê, cùng nhau phi thăng thượng giới!

“Diệp thiếu, bức hoạ của Tử Tiễn Chiến Thần cũng đốt xong rồi.”

Lúc này, Bạch Lỗi ở bên cạnh nhìn thấy Diệp Phong mở mắt, cũng là nói ra tình huống Tử Tiễn Chiến Thần cách đí không xa.

“Ta đã biết!”

“Lần này, bọn họ tuyệt đối sẽ không từ chối tiền trà nước của ta!”

Nếu hệ thống đã nhắc nhở nhiệm vụ hoàn thành, điều đó có nghĩa là ba người họ sẽ không từ chối tiền trà nước nữa.

“Ba vị chiến thần, lần này sẽ không tiếp tục từ chối tiền trà nước của ta chứ!”

Đi tới bên cạnh ba vị chiến thần, Diệp Phong mỉm cười lấy ra ba bức tranh lần lượt đưa cho ba người

“Trời đã tối, ngày mai chúng ta lại bắt đầu vẽ tranh.”

“Bạch Lỗi, ngươi làm Tử Tiễn Chiến Thần sắp xếp cho ngươi một chỗ ở, ta đi nghỉ trước!”

Nói xong, Diệp Phong liền bay thẳng đến sân nhỏ bên cạnh, lần trước hắn cũng ở căn phòng trong sân này.

“Tiễn lão, ngươi xem ta đêm nay nghỉ ngơi ở đâu?”

Sau khi Diệp Phong rời đi, Bạch Lỗi nhìn về phía Tử Tiễn Chiến Thần dò hỏi.

“Bạch thiếu, ngươi đêm nay liền ở chỗ lão phu đi!”

Tử Tiễn Chiến Thần chỉ chỉ chỗ ở sau lưng chính mình, sau đó trực tiếp mở ra bức tranh, cảm nhận lĩnh vực Tử Cực Tiễn Ý bên trong!

Bá Đao Chiến Thần cùng Lôi Côn Chiến Thần ở một bên liếc nhìn nhau, cũng trực tiếp mở ra bức tranh quan sát và cảm thụ!

Tuy rằng vừa rồi mới chịu đủ tra tấn, nhưng nhìn bức tranh thuộc về chính mình ở trước mắt, bọn họ cảm giác chút tra tấn ấy chẳng là gì cả!

Sáng sớm hôm sau!

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại, hắn theo thói quen duỗi người, sau đó liền trực tiếp kiểm tra sản phẩm phá của hôm nay.

Sản phẩm phá của hôm nay: Phệ Linh Bút *10000

Phệ Linh Bút: Được chế tạo từ Phệ Linh Huyền Thanh Mộc vạn năm, là bút vẽ thích hợp nhất với Hoạ Tu ở Huyền Thiên Đại Lục, không có gì có thể sánh nổi!

“Sản phẩm phá của hôm nay thế nhưng là bút vẽ?”

“Đúng rồi, tên hỗn đản Bạch Lỗi kia cái gì cũng không có, thôi, đã có bút vẽ, vậy ta nên thế hắn mua giấy vẽ đặc thù, thuốc màu đặc thù cùng khung ảnh lồng kính đặc thù đều mua trở về đi.”

Có tổng cộng khoảng một vạn cây Phệ Linh Bút, nếu sử dụng một cây bình thường nhất định sẽ không có vấn đề gì quá lớn.

Rời khỏi nơi ở, nhìn thấy trong sân bên cạnh, ba đại chiến thần vẫn còn ở quan sát bức tranh, Bạch Lỗi hắn là còn đang ngủ, Diệp Phong cũng không quấy rầy kẻ nào, trực tiếp đi ra ngoài phủ.

“Thiên Hoạ Lâu!”

“Tên này có chút ý tứ, liền mua ở đây đi!”

Đi dạo một hồi, Diệp Phong lúc này mới phát hiện có một cửa hàng bán giấy vẽ, bút vẽ linh tinh, nhìn thoáng qua bảng hiệu liền trực tiếp đi vào.

“Vị thiếu gia này, không biết ngươi muốn mua cái gì?”

Sau khi đi vào cửa hàng, một người thanh niên thanh tú lập tức đi lên, nhìn Diệp Phong cười hỏi.

“Giấy vẽ đặc thù!”

“Thuốc màu đặc thù!”

“Khung ảnh lồng kính đặc thù!”

“Toàn bộ đều phải tốt nhất, loại có thể chịu được Đao Tâm Chi Cảnh!”

Nghe thanh niên dò hỏi, Diệp Phong cũng nói thẳng yêu cầu của chính mình.

“Đao Tâm Chi Cảnh?”

“Vị thiếu gia này, xem ra tạo nghệ Hoạ Đạo của sư tôn ngươi rất cao!”

“Chẳng qua, không cần bút vẽ đặc thù sao?”

Thanh niên khó hiểu nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Không cần, trong tay ta đã có bút vẽ tốt nhất.”

Nghe thanh niên dò hỏi, Diệp Phong nhàn nhạt trả lời.

“Bút vẽ tốt nhất?”

Đúng lúc này, một giọng nói già nua đột nhiên từ lầu hai truyền đến.

Rất nhanh, một lão già đầu bạc từ lầu hai đi xuống, kinh ngạc nhìn Diệp Phong hỏi: "Tiểu hữu, ngươi nói trong tay ngươi có bút vẽ tốt nhất?”

“Lão nhân này hình như là người biết hàng!”

Nghe lão già hỏi chuyện, Diệp Phong bỗng nhiên ý thức được sản phẩm phá của hôm nay giống như có đã mục tiêu thích hợp được

chọn!

“Đúng vậy, nhìn toàn bộ Huyền Thiên Đại Lục, không có bút vẽ nào có khả năng tốt hơn so với bút vẽ trong tay ta!”

Diệp Phong kiêu ngạo nhìn lão già nói.

Ha ha ha!

Lão già đầu bạc nghe vậy không nhịn được cười ra tiếng, sau đó nhìn về phía Diệp Phong, trên mặt mang theo nụ cười nói: "Tiểu hữu, không bằng chúng ta đánh cược một chút đi?"

“Đánh cược?”

“Đánh cược như thế nào?”

Diệp Phong nghe được lời này cũng có chút hứng thú, mang theo tò mò trực tiếp hỏi.

“Liền so cây bút vẽ trong tay, xem ai tốt hơn!”

“Nếu ta thua, liền đưa ngươi một bộ đồ vẽ tranh!”

“Nếu ta thắng, ngươi giúp ta bán hàng một ngày ở họa lâu, như thế nào?”

Lão già đầu bạc nhìn Diệp Phong nói thẳng ra tiền cược cuộc đánh cược này.

“Ta muốn thêm một điều kiện.”

“Điều kiện gì?”

“Nếu ngươi thua, không chỉ có đưa ta một bộ vẽ tranh, còn phải đồng ý giúp ta làm một chuyện!”

Diệp Phong nhìn lảo già đầu bạc, trực tiếp nói ra điều kiện bổ sung của mình.

“Thú vị!”

“Được, lão phu đồng ý với điều kiện bổ sung của ngươi, đi thôi,

cùng ta lên lầu!”

Khi lão già đầu bạc nghe được Diệp Phong đưa ra điều kiện thì sửng sốt, nhưng vì cực kỳ tin tưởng vào bút vẽ trong tay mình, thậm chí còn không đặt ra bất kỳ hạn chế nào đối với những gì mình đã hứa.

Lầu hai, trong thư phòng của lão già!

“Bút vẽ gì mà thần thần bí bí như vậy?”

Chương 264: Ngươi sẽ vẽ gà con sao?

Nhìn thấy lão giả đầu bạc từ bên trong thư phòng lấy ra một cái hộp tràn đầy trận pháp hoa văn, Diệp Phong cũng có chút hứng thú, hắn rất tò mò, rốt cuộc là cây bút vẽ như thế nào có thể làm lão giả bảo hộ như thế.

Rất nhanh, sau khi lão giả đầu bạc mở chiếc hộp ra, một cây bút vẽ toàn thân màu đen xuất hiện bên trong tầm mắt Diệp Phong.

“Cây bút vẽ này tên là Phệ Linh Bút, được chế tạo từ Phệ Linh Huyền Thanh Mộc 900 năm, bởi vì đặc tính của Phệ Linh Huyền Thanh Mộc, cây bút vẽ này chỉ có thể hoàn thành một lần vẽ, sau đó liền mất đi hiệu quả, trừ phi là bức tranh có quan hệ đến lĩnh vực ý cảnh, nếu không những bức họa khác căn bản không đáng vận dụng cây Phệ Linh Bút này!”

Nhìn Phệ Linh Bút trong hộp, lão giả đầu bạc cực kỳ nghiêm túc giải thích tình huống của cây bút vẽ này.

“Ở trong vòng Hoạ Tu chúng ta, tuy rằng cũng có người có được Phệ Linh Bút, nhưng Phệ Linh Huyền Thanh Mộc chế tạo Phệ Linh Bút cơ bản chỉ là dừng ở trong vòng 300 năm, căn bản không thể so với Phệ Linh Bút của ta! “

“Cho nên, nếu ngươi muốn thắng ta, trừ phi bút vẽ của ngươi cũng là Phệ Linh Bút, hơn nữa Phệ Linh Huyền Thanh Mộc phải trên 900 năm, nếu không, ngươi không có khả năng thắng ta!”

Lão già đầu bạc nhìn về phía Diệp Phong cười nói.

Bang!

Khi lão già đầu bạc vừa nói xong, Diệp Phong tùy ý từ trong không gian hệ thống lấy ra một cây Phệ Linh Bút, trực tiếp mở miệng nói: "Lão tiền bối, vậy ngươi giúp ta nhìn xem cây Phệ Linh Bút này dùng Phệ Linh Huyền Thanh Mộc bao nhiêu năm."

"Hả?"

"Trong tay ngươi thật sự có Phệ Linh Bút!"

Nhìn thấy Diệp Phong lấy ra Phệ Linh Bút, trên mặt lão già cũng lộ ra vẻ kinh ngạc!

Ha ha ha!

Nhưng mà, sau khi lão già đầu bạc kiểm tra cây Phệ Linh Bút Diệp Phong lấy ra, hắn đột nhiên cất tiếng cười to, trên mặt lộ ra một tia điên cuồng!

"Phệ Linh Huyền Thanh Mộc vạn năm!"

"Thế nhưng là được chế tạo từ Phệ Linh Huyền Thanh Mộc vạn năm, lão phu nguyện xưng cây Phệ Linh Bút này là Phệ Linh Bút đệ nhất Đại Lục!"

Nói xong, lão già dần dần bình tĩnh lại, nhìn thẳng vào cây Phệ Linh Bút mà hắn coi như bảo vật.

Xoát!

Lão giả trực tiếp ném cây Phệ Linh Bút bên trong hộp ra ngoài, sau đó thật cẩn thận bỏ cây Phệ Linh Bút của Diệp Phong vào trong hộp.

Hành động này của lão già trực tiếp khiến Diệp Phong ở một bên sững sờ.

"Đây là chuẩn bị đoạt sao?"

Sau khi phản ứng lại, Diệp Phong lập tức hưng phấn!

“Không thể vận dụng Huỷ Diệt Thần Mâu!”

“Dù thế nào cũng phải cho hộ vệ quân phá của một cơ hội ra ngoài đón gió.”

“Ngay cả hộ vệ quân phá của chính thức, kẻ điên một hay cùng tiểu nữ hài đều ở trong tông môn, vậy chỉ còn dư lại tám người, hy vọng không phải là tên đại hán chân trần kia, tốt nhất người ra ngoài là một người hắn chưa từng thấy!”

Hả?

Ngay khi Diệp Phong đang suy nghĩ lát nữa ai sẽ là người ra tới, hắn đột nhiên nhìn thấy lão già đầu bạc xuất hiện trước mặt mình, đưa chiếc hộp có chứa Phệ Linh Bút cho chính mình.

Tình huống này là sao?

Ta quần đều cởi, ngươi lại đóng điện ảnh cho ta?

Đó là cảm giác hiện tại của Diệp Phong, hắn đã chuẩn bị tốt đánh trả, kết quả ngươi lại trả đồ vật, còn mang thêm một cái hộp có trận pháp?

“Tiểu hữu, Phệ Linh Bút của ngươi vô dụng đối người khác, nhưng ở trong mắt họa tu chính là vật báu vô giá, về sau đừng bao giờ tùy ý lấy ra, nếu không sẽ có khả năng mang đến hoạ sát thân cho ngươi!”

Sau khi dúi chiếc hộp đưa cho đưa Diệp Phong, lão già thấm thía nhắc nhở.

“Ngươi vừa rồi không phải muốn cướp cây Phệ Linh Bút này của ta sao?”

Nhìn chiếc hộp trong tay, lại nhìn nhìn lão già đầu bạc đối diện, Diệp Phong ngạc nhiên dò hỏi.

“Đoạt Phệ Linh Bút của ngươi?”

“Tuy rằng ta không biết ngươi rốt cuộc là người nào, nhưng có tam đại chiến thần Xích Dương Vương Quốc âm thầm bảo hộ, cho dù ta có cái ý tưởng này, nhưng ta dám sao?”

Nói xong, ánh mắt lão già đầu bạc trực tiếp nhìn ra ngoài cửa sổ, ý bảo Diệp Phong ba đại đại hộ quốc chiến thần có thể đang canh giữ ở ngoài cửa sổ!

“Nguy hiểm thật!”

“Quá mẹ nó dọa người!”

“Ta lúc nãy thật sự có ý tưởng kia, nếu không phải lúc bỏ Phệ Linh Bút vào trong hộp, tam đại chiến thần ở bên ngoài lơ đãng phóng xuất ra một tia sát ý, chỉ sợ ta bây giờ đã là một khối thi thể!”

Lão già đầu bạc lúc này cũng vô cùng kinh hãi, không ngờ thanh niên nhìn như bình thường trước mặt lại có lai lịch kinh khủng như vậy!

Mẹ nó!

Vì sao tam đại chiến thần không quan sát họa tác mà đi theo ta làm gì, thật vất vả mới gặp được một phần tử đối địch, ta dễ dàng sao!

Sau khi biết được nguyên nhân, trong lòng Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lộ ra một nụ cười khổ.

“Tiểu hữu, lần đánh cuộc này ta thua, lát nữa ta sẽ làm người đưa ngươi một bộ dụng cụ vẽ tranh, về phần điều kiện bổ sung của ngươi, ngươi tùy thời có thể tìm đến ta, chỉ cần ta không phi thăng Thượng Giới, vĩnh cửu có hiệu quả!”

Biết rõ thân phận của Diệp Phong không đơn giản, lão già đầu bạc cũng là vội vàng thực hiện tiền đặt cược!

“Không cần chờ về sau.”

“Ta cần ngươi giúp ta vẽ 9997 bức tranh!”

Tại sao không phải một vạn bức, bởi vì Diệp Phong chuẩn bị lưu lại ba cây Phệ Linh Bút đưa cho Bạch Lỗi, dù sao thì Bạch Lỗi cần

phải hoàn thành ba bức tranh.

“Bao, bao nhiêu bức?”

Nghe được lời này của Diệp Phong, lão già đầu bạc lập tức trợn to hai mắt, đây là muốn cho hắn vẽ đến chết sao!

“Yên tâm, những bức tranh ta cần ngươi vẽ chỉ là tranh bình thường, không cần ẩn chứa bất luận ý cảnh gì.”

Nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của lão già đầu bạc, Diệp Phong cũng là cười giải thích.

Hô!

Nghe được lời này, lão già đầu bạc trực tiếp thở hắt ra một hơi, nếu là tranh bình thường, vậy thì quá dễ dàng đối với hắn, đừng nói là 9997 bức, cho dù là một vạn bức tranh cũng không phải việc khó!

“Trần Minh, lập tức mang lên một vạn bộ dụng cụ vẽ tranh bình thường.”

Chương 265: Ngươi sẽ vẽ gà con sao? (2)

Ngay sau đó, lão già đầu bạc bay thẳng đến dưới lầu hô to với thanh niên thanh tú kia, giọng nói già nua xuyên qua vách tường, rõ ràng truyền vào trong tai thanh niên thanh tú dưới lầu.

“Ta cung cấp bút vẽ cho ngươi!”

Nghe được lời này của lão giả, Diệp Phong cũng là bắt đầu lấy ra từng cây Phệ Linh Bút từ không gian hệ thống, mỗi cây Phệ Linh Bút đều được chế tạo từ Phệ Linh Huyền Thanh Mộc vạn năm!

Ai!

Ngoài phòng, sau khi tam đại chiến thần thông qua thần thức thấy một màn như vậy, cũng là cùng phát ra một tiếng thở dài.

Bọn họ không phải họa tu, cho nên cũng không hiểu biết nhiều đối

với loại Phệ Linh Bút này, nhưng lão giả đầu bạc lúc nãy đã giảng giải qua, nếu Diệp Phong có thể lấy ra một cây Phệ Linh Bút được chế tạo từ Phệ Linh Huyền Thanh Mộc vạn năm, vậy thì hiện tại mỗi một cây Phệ Linh Bút được lấy ra tuyệt đối đều giống nhau như đúc!

Nhớ lại ngày hôm qua chịu tra tấn, giờ khắc này, bọn hắn thậm chí bắt đầu đồng tình lão già đầu bạc, việc này quả thực so với việc giết đối phương còn muốn khó chịu!

“Tiểu hữu, ngươi, ngươi không phải là muốn cho ta dùng toàn bộ Phệ Linh Bút được chế tạo từ Phệ Linh Huyền Thanh Mộc vạn năm này vẽ tranh đi!”

Nhìn thấy đống Phệ Linh Bút chất chồng trước mặt, lão giả đầu bạc thật sự muốn phát điên, hắn nằm mơ đều không có nghĩ đến Diệp Phong thế nhưng sẽ có nhiều như vậy, có còn chưa tính, cho dù vậy cũng không thể soàn soạt hết a!

Buồn cười hắn còn đem cây Phệ Linh Bút làm từ Phệ Linh Huyền Thanh Mộc 900 năm thành bảo bối, ai ngờ người ta liền Phệ Linh Bút vạn năm đều không để trong lòng!

“Không sai, liền dùng toàn bộ số Phệ Linh Bút này vẽ tranh, vẽ một bức vừa lúc dùng hết một cây!”

“Bởi vì ta tương đối bận, cho nên ngươi liền vẽ một con gà con đi!”

Nói xong, Diệp Phong lo lắng lão giả sẽ không vẽ được, còn cố ý ngưng tụ linh lực trên ngón tay, vẽ ra một con gà con trên bàn bên cạnh, để lão giả dễ dàng vẽ theo!

Một vòng tròn nhỏ, phía dưới vẽ thêm một vòng tròn lớn, ở trước vòng tròn nhỏ thêm một dấu < , sau đó vẽ thêm hai nhánh cây trông giống như các ký tự 'nhỏ' bên dưới hình tròn lớn, ngươi gọi cái này là gà con?

Mẹ nó, tốt xấu ngươi cũng phải vẽ thêm đôi mắt a!

Nhìn thấy con gà con mà Diệp Phong vẽ trên bàn, lão giả đầu bạc hô hấp đều trở nên dồn dập, như thể sẽ ngất đi vì tức giận bất cứ

lúc nào!

Chương 203 Diệp ca thật là ngươi sao?

“Tiểu hữu, này, vẽ gà con có quá mức qua loa không?”

“Gà có thể vẽ gà con, ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ vẽ gà con sinh động như thật!”

Chịu không nổi!

Lão già chịu không nổi trước con gà này, trước không nói đến việc hắn có thể vẽ ra bức tranh ẩn chứa lĩnh vực ý cảnh đỉnh cấp, chỉ nói đến việc tại sao phải dùng cây Phệ Linh Bút sang quý như vậy vẽ gà con, hắn không thể tiếp tục chịu đựng!

“Đã đánh cuộc thì phải chịu thua!”

“Ta bảo ngươi vẽ như thế nào, ngươi cứ vẽ như thế là được!”

“Ta chỉ cần ngươi vẽ gà con như vậy, cần thiết giống nhau như đúc, vẽ 9997 bức!”

Nghe lão giả đề nghị, Diệp Phong trực tiếp lựa chọn từ chối!

Tạc!

Nghe được lời này của Diệp Phong, lão già đầu bạc cảm thấy trong lòng mình muốn nổ tung, dùng Phệ Linh Bút đỉnh cấp vẽ gà con, chẳng sợ không phải là bút vẽ của hắn, nhưng làm hắn vẽ, kia quả thực chính là vẽ ở trên thân gà, đau ở lòng hắn!

“Lão Trần, xem ở ngươi đã từng vì quốc chủ vẽ vài lần tranh chân dung, đừng nói ta không có nhắc nhở ngươi, ngươi tốt nhất làm theo yêu cầu của hắn, bằng không, cho dù là năm đại hộ quốc chiến thần chúng ta đều không thể bảo vệ được ngươi!”

Trừng!

Nghe được âm thanh của Bá Đao Chiến Thần vang lên trong đầu, lão giả đầu bạc đột nhiên thay đổi sắc mặt.

“Tiểu hữu, hiện tại ta liền vẽ cho ngươi!”

Sau khi được Bá Đao Chiến Thần nhắc nhở, lão giả đầu bạc hoàn toàn buông xuống tất cả, đau lòng liền đau lòng, còn tốt hơn nhiều so với cái chết!

Rất nhanh , sau khi thanh niên thanh tú dưới lầu mang lên giấy vẽ, thuốc màu,…lão giả trực tiếp bắt đầu vẽ tranh.

Một con gà đơn giản như vậy, với tốc độ đôi tay lão giả, vẽ ra một bức tranh về con gà xấu xí đệ nhất trong thiên hạ thậm chí chưa cần đến một giây đồng hồ!

Hai giờ sau!

“Lão tiền bối, những bức tranh gà con này ta sẽ không mang theo, lát nữa ngươi cứ đốt đi là được!”

Sau khi lão giả đầu bạc cuối cùng cũng vẽ xong 9097 bức tranh gà con, Diệp Phong cảm thấy mỹ mãn rời khỏi thư phòng của lão giả.

Bùm!

Sau khi Diệp Phong rời đi, lão giả ngồi phịch xuống đất như thể toàn bộ sức lực đã bị rút cạn, hắn nhìn những bức tranh vẽ gà con nằm rải rác trên mặt đất xung quanh mình, lại nhìn hơn 9000 cây Phệ Linh Bút đã hư hỏng, giờ khắc này hắn cảm thấy chính mình chính là tội ác tày trời!

Hô!

Sau khi thở hắt ra một hơi, lão giả lấy ra một viên Thối Hoạt Thạch, đầu tiên là phóng xuất linh lực bảo hộ thư phòng, sau đó trực tiếp bật lửa đốt toàn bộ tranh cùng Phệ Linh Bút bị hỏng!

Nhìn ngọn lửa đang bừng bừng cháy rực, lão giả lại cảm thấy thể xác và tinh thần của mình được thả lỏng, cơn ác mộng vừa trải qua cũng cháy theo ngọn lửa đốt những bức tranh gà con cùng Phệ Linh Bút bị hỏng.

“Mẹ kiếp!”

“Cây Phệ Linh Bút được chế tạo từ Phệ Linh Huyền Thanh Mộc 900 năm lúc trước bị ta ném tới trên mặt đất đã quên nhặt lên, mẹ nó, không biết có bị thiêu chung không có!”

Sau khi toàn bộ tranh cùng Phệ Linh Bút bị đốt cháy, lão giả bỗng nhiên nghĩ tới một việc cực kỳ quan trọng!

Nghĩ vậy, lão giả khóc rống, Diệp Phong phá của là bởi vì nhân gia có tư bản, nhưng hắn chỉ có một cây Phệ Linh Bút mà thôi!

Lão giả rơm rớm nước mắt ngửa mặt lên trời thở dài: “Mẹ nó, cuối cùng là ta đã tạo nghiệt gì thế này, thế nhưng để ta gặp phải một tên bại gia tử phá rồ như vậy!”

Tử Tiễn Chiến Thần phủ đệ!

“Bạch Lỗi, ta mua rất nhiều đồ trở lại cho ngươi, chúng ta bắt đầu từ Tử Tiễn Chiến Thần đi!”

Sau khi trở về, Diệp Phong trực tiếp đưa ba bộ giấy vẽ đặc thù, thuốc màu đặc thù, khung ảnh lồng kính đặc thù cùng với ba cây Phệ Linh Bút, làm Bạch Lỗi bắt đầu vẽ tranh!

“Thật là nhàm chán, ta lại không có việc gì làm!”

Nhìn Bạch Lỗi đã bắt đầu vẽ tranh, Diệp Phong nằm ở trên ghế bập bênh lại cảm thấy buồn chán.

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, ký chủ không còn bao lâu liền có thể phi thăng Thượng Giới, kiến nghị trước khi phi thăng, hãy thu nạp đệ tử Bại Gia Môn trong muôn vàn gia tộc ở Hạ Giới, cũng đưa cho đệ tử đủ linh thạch, linh tinh dùng cho việc phá của!”

“Đinh! Câu đối hai bên cánh cửa Bại Gia Môn có tác dụng rất lớn với ký chủ về sau, kiến nghị nên toàn lực phát triển, có thể lựa chọn vài tên phá của đắc lực làm đệ tử, làm cho bọn họ ở từng người giao diện thế ký chủ tuyển nhận đệ tử Bại Gia Môn!”

Hả?

Diệp Phong có chút sửng sốt khi đột nhiên nghe thấy hai câu nhắc nhở từ hệ thống, sở dĩ hắn vẫn luôn không tiếp tục tuyển nhận đệ

tử vào Bại Gia Môn là bởi vì hắn muốn tuyển toàn bộ nữ đệ tử xinh đẹp, nhưng hiện tại xem ra ý tưởng này phải tiến hành thay đổi.

Rốt cuộc, hệ thống cũng sẽ không vô duyên vô cớ tiến hành nhắc nhở hắn ở mỗi sự việc!

“Hệ thống, Bại Gia Môn về sau sẽ có trợ giúp lớn gì đối với ta?”

Sau khi suy nghĩ một lúc lâu, Diệp Phong cũng trực tiếp hỏi hệ thống.

“Đinh! Hệ thống hiện tại không cách nào báo cho ký chủ, nhưng bất kỳ một đệ tử của Bại Gia Môn cũng cần được hệ thống tán thành mới được, tiêu chí tán thành duy nhất đó là trung tâm, đối với ký chủ trung tâm, không phải người nào đều có thể trở thành đệ tử của Bại Gia Môn!”

Chính quy như vậy?

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng là lắp bắp kinh hãi!

Dù sao ở trong ý tưởng của hắn, đệ tử Bại Gia Môn đơn giản chỉ là giúp hắn phá của, để cho hắn có thể đạt được điểm phá của cùng với các loại khen thưởng mà thôi, nhưng hiện tại xem ra, Bại Gia Môn giống như cũng không đơn giản như trong sự tưởng tượng của hắn.

“Hệ thống, có cách nào làm ta đến Thiên Hỏa Giới một chuyến không?”

Nếu đã quyết định thay đổi tiêu chuẩn thu nhận đồ đệ Bại Gia Môn, người đầu tiên Diệp Phong nghĩ đến đó là tên Lý Phi mập mạp ở Thiên Hỏa Giới!

“Đinh! Hệ thống có thể cung cấp một lần cơ hội ký chủ đi đến những Hạ Giới khác, bất cứ lúc nào cũng có thể đi Thiên Hỏa giới, có thể ở Thiên Hỏa Giới một ngày, cũng có thể tùy thời trở lại Huyền Thiên Giới!”

Nghe được lời này của hệ thống, Diệp Phong cũng bật cười, chỉ

cần thu Lý Phi vào Bại Gia Môn, đến lúc đó cho đối phương công năng truyền tống tông môn, về sau còn không phải có thể tùy tiện đến Thiên Hoả Giới chơi!"

Hơn nữa, Diệp Phong chuẩn bị chờ sau khi xử lý xong chuyện của Bạch Lỗi, lại lần nữa đi đến Thiên Đạo chiến trường, không phải vì tìm kiếm cơ duyên, mà là đi tìm kiếm đệ tử thích hợp vào Bại Gia Môn, dù sao ở Thiên Đạo chiến trường có thể gặp được rất nhiều tu sĩ từ những Hạ Giới khác nhau.

"Mười người đi, lựa chọn ra mười người trở thành đệ tử thân truyền của ta, để bọn họ ở giao diện của mình cùng Thiên Đạo chiến trường giúp ta thu đệ tử vào Bại Gia Môn!"

Lúc này, Diệp Phong lại lần nữa đưa ra một quyết định, mà Hoa Ngữ Mộng, Dạ Lăng Tuyết cùng Lý Phi đã chiếm đi ba vị trí.

Nhìn Bạch Lỗi đang chuyên tâm vẽ tranh, Diệp Phong cũng là trực tiếp đứng dậy đi đến sân bên cạnh.

Sau khi trở lại phòng, Diệp Phong nói thẳng: "Hệ thống, đưa ta đi Thiên Hỏa Giới!"

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, một đạo khe hở không gian đột nhiên xuất hiện ở phía sau hắn, trực tiếp hút hắn đi vào.

Thiên Hỏa Giới, Huyền Viêm Tông!

"Người nào dám can đảm tự tiện xông vào Huyền Viêm Tông!"

Sau khi Diệp Phong đi ra từ khe hở không gian, một giọng nói tức giận mắng chửi vang lên từ bên cạnh.

"Diệp ca!"

"Diệp ca, thật là ngươi sao?"

Nhưng mà, giọng nói hưng phấn của Lý Phi rất nhanh liền vang lên theo sau đó.

Diệp ca?

Hắn chính là kẻ bại gia tử ngang tàng trong miệng Lý Phi, Diệp Phong?

Nhìn Lý Phi chạy tới, ánh mắt Vương Thành Sơn lại lần nữa rơi vào trên người thanh niên xa lạ đối diện.

“Diệp ca, sao ngươi lại tới đây?”

Lý Phi đi đến trước mặt Diệp Phong kích động hỏi.

“Còn có thể là sao?”

“Tất nhiên là biết được Béo đệ ở chỗ này nước sôi lửa bỏng, cho nên chuẩn bị cứu ngươi ra khỏi biển lửa!”

Nghe vậy, Vương Thành Sơn ở bên cạnh không thể nghe nổi nữa, đen mặt lên tiếng ngắt lời: “Các ngươi có phải hay không đã quên còn có ta ở đây?”

“Béo đệ, hắn là ai vậy?”

Nghe Vương Thành Sơn nói, Diệp Phong cũng là tò mò nhìn về phía Lý Phi dò hỏi.

“Diệp ca, hắn là đại tổ lão của Huyền Viêm Tông, ngươi gọi hắn Vương lão là được.”

“Từ khi ta thành kiếm tu, vẫn luôn là đại tổ lão chỉ đạo ta tu luyện!”

Chương 266: Ta coi ngươi là đại ca, ngươi lại muốn nhận ta làm đệ tử?

Nhìn thấy sắc mặt càng thêm khó coi của Vương Thành Sơn, Lý Phi cũng là vội vàng giới thiệu với Diệp Phong.

“Hệ thống, tuy rằng hiện tại còn chưa thu nhận Lý Phi vào tông môn, nhưng dù sao cũng là ta điều động nội bộ thu nhận đệ tử, hơn nữa vẫn là một trong số mười đệ tử thân truyền của ta, Vương lão thay ta chăm sóc hắn đã lâu, bây giờ ta đưa cho hắn

một trăm vạn cực phẩm linh thạch không quá phận phải không?”

Nghe Lý Phi giới thiệu, Diệp Phong cũng là trực tiếp hỏi hệ thống.

“Đinh! Nằm trong phạm vi phá của.”

Hả?

Nhìn thấy Diệp Phong đột nhiên ném cho mình một chiếc nhẫn không gian, điều này thật sự khiến cho Vương Thành Sơn khó hiểu.

“Này… Đây là…”

Sau khi Vương Thành Sơn nhìn thấy bên trong nhẫn không gian có một trăm vạn cực phẩm linh thạch, lại lần nữa nhìn về phía Diệp Phong với ánh mắt tràn đầy khiếp sợ, tuy rằng hắn nghe nói Diệp Phong phá của, nhưng cũng chưa từng nghĩ đến đối phương phá của tới trình độ như vậy.

Vừa gặp chính là một trăm vạn cực phẩm linh thạch, Vương Thành Sơn thật muốn hỏi đối phương một câu, nhà các ngươi sản xuất cực phẩm linh thạch sao?

“Vương lão, số cực phẩm linh thạch này là…”

Ngay khi Diệp Phong chuẩn bị cảm tạ đối phương đã chăm sóc Lý Phi trong khoảng thời gian này, Vương Thành Sơn bỗng nhiên ngắt lời, nói: “Diệp thiếu, đừng nói thêm gì nữa, ta hiểu!”

???

Ngươi hiểu?

Ngươi biết cái gì?

“Lý Phi, đi thôi, đi cùng Diệp thiếu ra ngoài chơi đi!”

“Đến nỗi sư tôn của ngươi, ta sẽ nói thay ngươi, chờ ngươi trở về tuyệt đối sẽ không trách phạt!”

Vương Thành Sơn lúc này nhìn về phía Lý Phi nói thẳng nói.

???

Nghe được lời này của Vương Thành Sơn, mặc kệ là Diệp Phong hay vẫn là Lý Phi đều choáng váng!

“Vương lão, ai nói ta muốn dẫn hắn đi ra ngoài?”

Diệp Phong nhìn về phía Vương Thành Sơn khó hiểu dò hỏi.

“Không đi?”

“Ngươi vừa rồi không phải nói muốn cứu hắn thoát khỏi biển lửa sao?”

“Một trăm vạn cực phẩm linh thạch này, không phải tiền trà nước hối lộ ta tha cho các ngươi rời đi sao?”

Nghe Diệp Phong nói, Vương Thành Sơn cũng tỏ ra khó hiểu giải thích.

Mẹ nó, còn hối lộ ngươi tiền trà nước!

Đó là đơn thuần cho ngươi phí vất vả a!

Điên rồi!

Diệp Phong lúc này thật sự muốn điên rồi, người khác xuyên qua toàn gặp được những người tính tình hung tàn, hảo gia hỏa, còn hắn lại toàn gặp được những người thích não bổ thành ma, như vậy ai chịu cho nổi a!

Hô!

Diệp Phong hít sâu một hơi, nhìn thẳng về phía Vương Thành Sơn nói: “Vương lão, ta có một số việc muốn nói chuyện riêng với Lý Phi, số cực phẩm linh thạch này chính là tiền trà nước làm ngươi tạm thời tránh mặt!”

Sợ!

Diệp Phong thật sự sợ khi chính mình nói chỉ là phí vất vả, đối phương có thể nghĩ ra những chuyện linh tinh khác, cho nên hắn

đơn giản bịa ra một lý do lung tung.

“Thì ra là thế!”

“Nếu đã như thế này, ta đây tạm thời rời đi là được!”

Nói xong, Vương Thành Sơn liền phóng lên cao, bay thẳng đến đại điện tông môn, Diệp Phong đã đến, hắn phải nói với tông chủ Tôn Thiên Hữu một tiếng.

“Lý Phi, lần này ta đến đây tìm ngươi, là có một việc cực kỳ quan trọng muốn hỏi ý kiến của ngươi.”

“Ta sáng lập một cái Bại Gia Môn, hiện tại muốn thu ngươi vào tông môn, hơn nữa vẫn là chuẩn bị thu ngươi làm đệ tử thân truyền, ngươi có hứng thú không?”

Sau khi Vương Thành Sơn rời đi, Diệp Phong cũng là nghiêm túc nhìn về phía Lý Phi hỏi ra mục đích chuyến đi này.

Cái gì?

Ta coi ngươi là đại ca, ngươi lại muốn nhận ta làm đệ tử thân truyền?

Nghe được lời nói của Diệp Phong, Lý Phi tỏ vẻ hắn khó có thể tiếp thu thân phận thay đổi, nếu bảo hắn làm tiểu đệ, hắn tuyệt đối nguyện ý vì Diệp Phong vượt lửa qua sông!

Mặc kệ lúc trước hắn có chán ghét kiếm tu như thế nào, nhưng khi hắn có được Kiếm Tâm Chi Cảnh Tử Vong Kiếm Ý, khi được Vương Thành Sơn chỉ đạo tu luyện, cảm nhận được chính mình càng ngày càng cường, hắn hiện tại không những không cảm thấy mâu thuẫn, hơn nữa trong lòng còn cảm kích Diệp Phong!

“Ta chuẩn bị trải rộng Bại Gia Môn ở muôn vàn Hạ Giới, đến lúc đó ta sẽ cung cấp cho ngươi vô hạn lượng linh thạch, linh tinh, ngươi có thể tùy ý phá của tiêu xài, tuy nhiên ta cần ngươi giúp ta…”

Bùm!

Diệp Phong còn chưa kịp nói xong, thân hình to lớn của Lý Phi trực tiếp quỳ xuống về phía Diệp Phong, tâm ttình kích động nói: "Đệ tử Lý Phi, bái kiến sư tôn!"

Đông! Đông! Đông!

Nói xong, Lý Phi còn trực tiếp dập đầu ba cái với Diệp Phong!

Con mẹ nó tiểu đệ, hắn phải làm đại sư huynh của Bại Gia Môn!

Nghĩ đến về sau chính mình hô to một tiếng, vô số môn đồ phá của ở muôn vàn Hạ Giới hô to một tiếng đại sư huynh, trường hợp kia tuyệt đối sẽ làm người điên cuồng!

Mà Diệp Phong nhìn thấy Lý Phi trực tiếp quỳ lạy cũng sửng sốt, sau đó mới bình tĩnh lên tiếng hỏi: "Bại Gia Môn có môn quy của Bại Gia Môn, ta hỏi ngươi, nếu ta cho ngươi một trăm triệu cực phẩm linh tinh, ngươi chuẩn bị sử dụng nó như thế nào?"

"Sử dụng như thế nào?"

"Sư tôn, ta muốn dùng toàn bộ cực phẩm linh tinh đó làm gạch lát nền trên mặt đất ở Huyền Viêm Tông, nếu không đủ, vậy cứ tạm thời như vậy, nếu có dư thừa, vậy lát thành hai tầng!"

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Lý Phi đảo tròng mắt, rất nhanh đưa ra đáp án của mình, thế nào là Bại Gia Môn, không phá của làm sao có thể gọi là Bại Gia Môn?

Lại nghĩ đến phương phức phá của phát rồ của Diệp Phong, Lý Phi cho rằng chính mình là đại sư huynh, tuyệt đối không thể ném mặt Bại Gia Môn, cần thiết phải dùng hết sức phá của mới được!

Mẹ kiếp!

Nghe Lý Phi đưa ra đáp án, Diệp Phong cũng là lắp bắp kinh hãi, chính hắn cũng chưa bao giờ nghĩ đến việc này, chờ trở lại Tinh Hồn Tông, hắn cần thiết dùng cực phẩm linh tinh phủ kín toàn bộ mặt đất Tinh Hồn Tông.

"Sư tôn, nếu không ta phá bỏ toàn bộ sân của đệ tử, chấp sự, trưởng lão cùng toàn bộ phòng ốc ở trong ngoài Huyền Viêm Tông,

dùng một trăm triệu cực phẩm linh tinh kia lần nữa xây dựng lại, thậm chí cả đại điện tông môn cũng dùng cực phẩm linh tinh xây lại?”

Chương 267: Ta coi ngươi là đại ca, ngươi lại muốn nhận ta làm đệ tử? (2)

Thấy Diệp Phong nghe được câu trả lời của mình nhưng không phản ứng, Lý Phi cũng thật trọng đưa ra phương án thứ hai.

Ha ha ha!

Nghe thế, Diệp Phong rốt cuộc nhịn không được phá lên cười, hắn có cảm giác thu tên tiểu tử Lý Phi này vào Bại Gia Môn tuyệt đối không sai, hiện tại xem ra, đối phương rất có tiềm lực ở phương diện phá của!

“Lý Phi, ngươi quả nhiên không làm ta thất vọng, từ giờ trở đi, ngươi chính là đệ tử thứ ba của Bại Gia Môn, đồng thời cũng là đệ tử thân truyền thứ ba của ta.”

Diệp Phong nhìn Lý Phi cực kỳ vừa lòng gật đầu nói.

???

Đệ tử thứ ba của Bại Gia Môn?

Đệ tử thân truyền thứ ba?

Ta không phải đại sư huynh sao?

Nghe được lời này của Diệp Phong, Lý Phi muốn khóc, hắn thế nhưng là lão tam, không đảm đương được vị trí đại sư huynh, làm lão nhị cũng không được!

“Chờ sau này có cơ hội ta sẽ làm ngươi gặp Đại sư tỷ cùng Nhị sư tỷ!”

Diệp Phong lúc này cũng không biết tâm lý Lý Phi biến hóa, tiếp tục cười nói.

Mẹ kiếp!

Ta thế nhưng vẫn là bị hai nữ nhân đè ở dưới thân!

Nghe được trên mình thế nhưng là hai cái sư tỷ, Lý Phi tâm thái hoàn toàn băng rồi!

“Sư tôn, hai sư tỷ của ta có lợi hại không?”

Chuyện cũng đã thành sự thật rồi, Lý Phi hiện tại cũng chỉ muốn hiểu biết một chút tình hình của hai vị sư tỷ.

“Đại sư tỷ của ngươi thích chơi độc, các loại độc thảo, độc trùng đều là tâm can bảo bối của nàng!”

“Nhị sư tỷ của ngươi đoán mệnh, cho dù là ngươi khi còn nhỏ nhìn lén người khác tắm rửa đều có thể dễ dàng tính ra!”

Nghe được Lý Phi hỏi, Diệp Phong cũng là đơn giản giới thiệu tính huống của Hoa Ngữ Mộng cùng Dạ Lăng Tuyết.

Mà sau khi Lý Phi nghe Diệp Phong nói xong, trong đầu hắn lại có muôn vàn suy nghĩ!

“Tam sư đệ, muốn cùng Đại sư tỷ nhau chơi sâu không? Những độc trùng này bò ở trên người rất thoải mái!”

“Tam sư đệ, nếu không Nhị sư tỷ giúp ngươi nhớ lại quá khứ một chút, ta tính toán rất chuẩn!”

Toàn thân hắn run lên!

Nghĩ đến những việc sau này có khả năng sẽ xảy ra, thân hình to con của Lý Phi đột nhiên run rẩy, thậm chí cũng không dám nghĩ tiếp!

“Đúng rồi, ta vừa rồi còn chưa nói xong.”

“Ta chuẩn bị làm ngươi giúp ta thu môn đồ ở Thiên Hoả Giới cùng Thiên Đạo chiến trường, chỉ cần có tiềm lực phá của đều có thể tiến vào Bại Gia Môn, nhưng cần phải chú ý ba điểm!”

“Đầu tiên, cần thiết phải trung thành với Bại Gia Môn, trung thành với ta!”

“Thứ hai, có thể phá của tiêu xài, nhưng không thể dùng phương thức phá của làm xằng làm bậy, tàn hại người vô tội!”

“Thứ ba, ở trong một số hành vi phá của, không thể coi tiền như rác, không thể để cho người khác nghe tên Bại Gia Môn, điều đầu tiên nghĩ đến trong đầu chính là tông môn!”

Diệp Phong lúc này nói ra những việc lúc trước chưa nói xong, nghiêm túc nhìn về phía Lý Phi tiếp tục nói.

“Đinh! Ký chủ, những tình huống ngươi nói, hệ thống sẽ vì ngươi xử lý toàn bộ, ngươi không cần lo lắng bất cứ chuyện gì!”

“Đinh! Ký chủ về sau có quy định gì đối với Bại Gia Môn, hệ thống sẽ lập tức thông báo cho toàn bộ môn đồ Bại Gia Môn, ngươi chỉ cần phụ trách phương hướng phát triển của Bại Gia Môn, còn lại cứ giao hết toàn bộ cho hệ thống!”

Ngay khi Diệp Phong vừa dứt lời, trong đầu hắn liền vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Mẹ kiếp!”

“Hệ thống, ngươi lợi hại như vậy, ba ba mụ mụ ngươi biết không?”

Nghe hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong là thật sự bị chấn động, hắn chỉ cần phụ trách phương hướng phát triển cùng môn quy của Bại Gia Môn, còn lại đều giao cho hệ thống toàn bộ, điều này làm cho hắn trực tiếp thành một kẻ phủi tay chưởng quầy, có thể an tâm tiếp tục phá của, một hệ thống tốt như vậy biết tìm ở đâu ra?

“Đinh! Bổn hệ thống không có ba ba mụ mụ, là thống nhất, ký chủ không cần tùy tiện nói bậy!”

Ngạch!

Nghe hệ thống đáp lại, Diệp Phong có chút sửng sốt, sau đó cười khổ nói: “Hệ thống ngươi cũng thật là lợi hại, chính là không biết

nói giỡn!”

“Này… Đây là…”

Mà lúc này, khi Lý Phi đang chuẩn bị hỏi Diệp Phong một số môn quy cụ thể, trong đầu hắn đột nhiên xuất hiện ra những tin tức xa lạ, điều này làm cho lời nói bên miệng hắn nghẹn trở về.

“Đây là chuyên chúc phá của ấn của Bại Gia Môn sao?”

Nhìn trong lòng bàn tay phải hiện ra một ấn ký bại màu trắng, điều này làm cho Lý Phi vô cùng ngạc nhiên.

Vạn Hoa Cốc!

Sau khi bị tam đại tổ lão điên cuồng cải tạo, Hoa Ngữ Mộng lúc này đã hoàn toàn dưỡng thành thói quen phá của, chẳng qua trình độ phá của đang còn chờ tăng lên, nhưng ít nhất đã có thể bắt đầu phá của một chút.

Mà lúc này, trong đầu nàng đột nhiên xuất hiện tin tức xa lạ, điều này khiến nàng lập tức mở hai mắt, khiếp sợ lẩm bẩm: “Lúc trước sư tôn có nói muốn trải rộng Bại Gia Môn ở muôn vàn Hạ Giới, thế nhưng không phải là nói giỡn, mà là nghiêm túc!”

Nhìn ấn ký chữ bại hiện ra trong lòng bàn tay phải, trong mắt Hoa Ngữ Mộng dần dần lộ ra vẻ kiên định tự mình lẩm bẩm: “Sư tôn chỉ thu mười tên đệ tử thân truyền, mà ta là Đại sư tỷ, cho nên ta tuyệt đối không thể ném thể diện của sư tôn, ném thể diện của Bại Gia Môn!”

Sau khi biết được rất nhiều tin tức làm nàng khó có thể tin, Hoa Ngữ Mộng lúc này mới hoàn toàn thức tỉnh!

Thiên Cơ Các!

Lúc này Dạ Lăng Tuyết đang tu luyện thiên huyền bí thuật cũng đột nhiên mở hai mắt, sau khi hiểu biết xong những tin tức xa lạ xuất hiện trong đầu, cả người nàng đều hoàn toàn hưng phấn.

“Nhỏ!”

“Không nghĩ tới tầm nhìn của ta vẫn quá!”

“Vốn tưởng rằng sư tôn lợi dụng Huyền Thiên Đại Lục làm bàn cờ, ai ngờ mục đích chân chính của sư tôn lại là muốn khống chế muôn vàn Hạ Giới, xem ra ta phải cố gắng nhiều hơn nữa mới được, khống chế Thiên Cơ Các cũng chỉ là điểm xuất phát mà thôi!”

Dạ Lăng Tuyết lúc này tràn đầy hưng phấn lẩm bẩm.

Thiên Hỏa Giới, Huyền Viêm Tông!

“Sư tôn, đệ tử đã rõ ràng hết thảy, ngươi đi về trước đi, đệ tử tuyệt đối sẽ không làm ngươi thất vọng!”

Hả?

Chương 268: Phát triển Bại Gia Môn từ việc bắt đầu đào góc tường tông môn nhà mình

Nghe được Lý Phi nói, Diệp Phong hoàn toàn ngẩn ra!

Ta mới chỉ nói ba môn quy, còn chưa giải thích cụ thể, ngươi liền hiểu hết toàn bộ?

Từ từ, chẳng lẽ hệ thống đã ra tay?

“Sư tôn, trước mắt ta có được công năng truyền tống cùng công năng truyền âm của Bại Gia Môn, bất cứ lúc nào cũng có thể hội báo tình huống với ngươi, hơn nữa, nếu cần thiết, ta sẽ thông suốt qua công năng truyền tống tự mình thuyết minh tình huống với ngươi.”

Ngay khi Diệp Phong đang chuẩn bị dò hỏi một chút, những lời Lý Phi nói đã trực tiếp chứng thực phỏng đoán của Diệp Phong.

“Từ từ, ngươi còn có thể truyền tống đến bên cạnh ta?”

Rất nhanh, Diệp Phong liền chú ý đến một tình huống khác thường, hắn nhìn về phía Lý Phi dò hỏi.

“Sư tôn, là đệ tử thân truyền của ngươi, ta sẽ có được năng lực này, chẳng qua cần được ngươi cho phép mới có thể.”

Nghe Lý Phi nói xong, Diệp Phong lại nghĩ tới một vấn đề, trực tiếp hỏi hệ thống: “Hệ thống, nếu môn đồ phá của cần linh thạch hoặc linh tinh, đến lúc đó ta đưa cho bọn hắn như thế nào, chẳng lẽ trực tiếp lưu lại cho bọn hắn một số lượng linh tinh lớn, cho bọn họ chậm rãi phá của tiêu xài?”

“Đinh! Hệ thống sẽ thông qua phá của ấn, đưa linh thạch hoặc linh tinh môn đồ cần đến trong tay bọn họ, ký chủ đừng lo!”

“Đinh! Ký chủ chỉ lo đưa ra quyết định, sau đó nằm ở nhà chờ đợi các loại khen thưởng mà môn đồ phá của mang đến là được, còn lại giao hết toàn bộ cho hệ thống!”

Nghe hệ thống nói như vậy, Diệp Phong biết, chính mình hoàn toàn thành phủi tay chưởng quầy, chẳng qua loại cảm giác này quá thoải mái!

“Được rồi, nếu ngươi đều đã hiểu rõ, vậy thì vi sư đi trước, có chuyện gì tùy thời liên hệ vi sư.”

Sau khi liếc mắt nhìn Lý Phi, Diệp Phong trực tiếp bước vào khe hở không gian xuất hiện trước mặt, trở lại căn phòng trong Tử Tiễn Chiến Thần phủ đệ.

“Phát triển môn đồ phá của, bắt đầu đào góc tường tông môn nhà mình!”

Nhìn Diệp Phong rời đi, Lý Phi trực tiếp ngự kiếm đi đến đại điện tông môn, hắn chuẩn bị thu sư tôn cùng đại tổ lão vào Bại Gia Môn, biết rõ sự khủng bố của Bại Gia Môn, loại chuyện tốt này hắn tất nhiên sẽ không quên sư tôn cùng đại tổ lão của mình, tiền đề là hai người phải phù hợp điều kiện mới được.

Bên trong đại điện tông môn.

“Trên con đường tu luyện, không cần phải chú ý đến việc tôn sùng

một sư, nhưng vi sư có một chuyện khó hiểu, ngươi bái Diệp Phong làm vi sư, hắn có thể dạy ngươi cái gì?"

Sau khi biết được Lý Phi thế nhưng đã bái Diệp Phong làm vi sư, Tôn Thiên Hữu cũng hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

"Hắn có thể dạy đệ tử phá của, loại phá của phát rồ!"

???

Nghe được những lời Lý Phi nói, Tôn Thiên Hữu cùng Vương Thành Sơn quả thực không thể tin được tai mình!

"Cho nên ngươi qua đây nói với chúng ta những chuyện này chính là vì muốn bị đánh?"

Kịp phản ứng lại, Tôn Thiên Hữu và Vương Thành Sơn cũng ma quyền sát chưởng, trực tiếp đi thẳng tới chỗ Lý Phi.

"Chờ một chút!"

Nhìn xem sư tôn và Đại tổ lão đang đi thẳng tới tới chỗ mình, Lý Phi vội vàng hô to lên.

"Sư tôn, Đại tổ lão!"

"Diệp Phong sư tôn sáng lập một cái Bại Gia Môn, bây giờ đang chuẩn bị thu môn đồ khắp nơi, không biết các ngươi có hứng thú hay không?"

Nhìn thấy hai người dừng lại, Lý Phi vội vàng nói ra ý đồ đến.

"Môn đồ Bại Gia Môn?"

"Tông môn do một bại gia tử sáng lập, còn muốn thu môn đồ khắp nơi?"

"Gia nhập tông môn làm gì, bước vào phá của chi đạo?"

Nghe được Lý Phi nói như vậy, Tôn Thiên Hữu và Vương Thành Sơn bị tức gần chết, đối phương sáng lập Bại Gia Môn thì cũng thôi đi, bây giờ đệ tử đắc ý nhà mình còn muốn mời một tông chủ

và một Đại tổ lão tông môn như bọn họ đi làm môn đồ, làm như vậy không phải là đang vả vào mặt của bọn họ hay sao?

Bọn họ không có sĩ diện sao?

Nghĩ đến đây, Tôn Thiên Hữu và Vương Thành Sơn liếc nhau, cùng nhau nói ra: "Đánh!"

"Đừng đánh mặt!"

"Ta tới đưa ấm áp, sao các ngươi lại trả lại ta bằng nắm đấm!"

"Không cần đánh nữa, gia nhập Bại Gia Môn, Diệp Phong sư tôn cung cấp không giới hạn linh thạch, Linh Tinh cho môn đồ Bại Gia Môn tùy tiện lãng phí, tùy tiện tiêu xài!"

"Hơn nữa Diệp Phong sư tôn muốn cho môn đồ Bại Gia Môn trải rộng ngàn vạn hạ giới, đây là một cơ duyên lớn của các ngươi!"

Nghe đến đây, Tôn Thiên Hữu và Vương Thành Sơn bỗng nhiên ngừng lại, điều trưng ra bộ mặt khó có thể tin được mà nhìn Lý Phi.

"Lý Phi, người có biết không giới hạn có nghĩa là gì không?"

"Muốn môn đồ Bại Gia Môn trải rộng ngàn vạn hạ giới, người thật sự tin tưởng một người sẽ có tài phú vô cùng vô tận hay sao?"

Tôn Thiên Hữu nhìn Lý Phi sắp biến thành đầu heo, vẻ mặt nghiêm túc quát lớn.

Hả?

Nhìn thấy Lý Phi không có trả lời mà ném một cái không gian giới chỉ qua, chuyện này khiến cho Tôn Thiên Hữu cảm thấy khó hiểu nhưng bên cạnh, Vương Thành Sơn lại có dự cảm không ổn.

"Cái này. . . Cái này, sao có thể như vậy được!"

Khi Tôn Thiên Hữu nhìn thấy cực phẩm Linh Tinh nhiều vô số kể ở trong không gian giới chỉ, hắn trực tiếp trợn tròn hai mắt nhìn về phía Lý Phi, kinh hô.

"Đó là một trăm triệu miếng cực phẩm Linh Tinh, ta định dùng toàn bộ những cực phẩm Linh Tinh này trải nền cho Huyền Viêm Tông chúng ta, làm thành nền Linh Tinh!"

"Hơn nữa, ta còn định sang bằng tất cả viện lạc chỗ ở bao gồm cả đại điện tông môn của chúng ta, sau đó dùng cực phẩm Linh Tinh dựng lại một lần nữa!"

"Đừng dùng nhận thức của các ngươi để hoài nghi tài lực của Diệp Phong sư tôn!"

Lý Phi nhìn Tôn Thiên Hữu bị hù dọa, trên mặt lộ vẻ đắc ý.

"Gia nhập Bại Gia Môn thì có thể lãng phí, tùy tiêu xài thật?"

Kịp phản ứng lại, Tôn Thiên Hữu dùng vẻ mặt thành thật nhìn Lý Phi, hỏi thăm lần nữa.

"Trước mắt Bại Gia Môn có ba đại môn quy!"

"Chỉ cần không xúc phạm môn quy thì có thể tùy ý tiêu xài!"

"Hơn nữa, đừng tưởng rằng người nào cũng có thể gia nhập Bại Gia Môn, mặc dù ta có tư cách giới thiệu các ngươi nhưng nếu các người không phù hợp điều kiện thì cũng không thể nào gia nhập vào trong Bại Gia Môn!"

Chương 269: Ra lệnh một tiếng, ngàn ngàn vạn vạn bại gia môn đồ đến gặp

Nghe Tôn Thiên Hữu hỏi thăm, Lý Phi kiên nhẫn giải thích.

Mấy phút sau.

Khi Tôn Thiên Hữu và Vương Thành Sơn hiểu rõ ba đại môn quy và một ít tình huống khác của Bại Gia Môn, ánh mắt nhìn Lý Phi lập tức trở nên không bình thường.

"Nói cách khác, nếu như chúng ta có thể thành công gia nhập Bại Gia Môn thì sau này còn phải gọi ngươi một tiếng Tam sư huynh?"

Nghe được Tôn Thiên Hữu nói như vậy, Lý Phi hơi lúng túng giải thích: "Sư tôn, chuyện này ngươi yên tâm, sau này sư đồ chúng ta mạnh ai nấy gọi, ngươi gọi ta Tam sư huynh, ta gọi ngươi sư tôn!"

"Nghiệt đồ, còn có can đảm kêu ta gọi ngươi là Tam sư huynh, bây giờ ta đánh ngươi thành Nhị sư huynh trước!"

Nói xong, Tôn Thiên Hữu chuẩn bị giáo dục Lý Phi một chút.

Nhưng mà ngay lúc Tôn Thiên Hữu chuẩn bị động thủ thì bên cạnh, Vương Thành Sơn trực tiếp bảo vệ trước người Lý Phi, vẻ mặt nghiêm túc nhìn chằm chằm Tôn Thiên Hữu, nói: "Có ta ở đây, hôm nay ta xem ai dám động đến một sợi lông của Tam sư huynh!"

"Mẹ!"

"Đại tổ lão, ngươi có thể có chút cốt khí hay không!"

Nhìn thấy Đại tổ lão đã làm phản, Tôn Thiên Hữu muốn điên lên!

"Đại tổ lão giúp ta khỏi bị sư tôn phạt đòn, cho mười vạn cực phẩm linh thạch không quá đáng chứ!"

Nhìn thấy Vương Thành Sơn đứng chắn trước mặt mình, Lý Phi âm thầm hỏi thăm, đồng thời cũng nhìn vào trong lòng bàn tay

phải của mình.

Khi thấy ấn ký phá của đang ẩn giấu hiện ra, hắn vui mừng, tình huống này đại biểu cho Diệp Phong công nhận hành vi phá của của hắn, tiếp theo chính là màu sắc.

Màu đỏ, đại biểu cho số lượng quá thấp!

Màu xanh, đại biểu cho số lượng nằm trong phạm vi hợp lý!

Màu vàng, đại biểu cho số lượng quá cao!

Đây là tin tức mà hắn lấy được từ trong luồng tin tức lạ lẫm đột nhiên xuất hiện bên trong đầu của hắn.

Nếu như Diệp Phong biết được những tình huống này thì tuyệt đối sẽ thán phục một tiếng ngưu bức, như vậy thì tương đương với chia cho tất cả môn đồ của Bại Gia Môn một cái hệ thống nhỏ!

Chỉ là những hệ thống nhỏ này là chết mà hệ thống chủ của hắn thì là sống, có thể nói chuyện phím, có thể cãi!

Màu đỏ?

Khi Lý Phi nhìn thấy ấn ký phá của vốn là màu trắng giờ lại biến thành màu đỏ thì không khỏi nở một nụ cười khổ, chỉ làm chút chuyện nhỏ như vậy thôi mà cho mười vạn linh thạch còn bị chê là ít!

"Năm mươi vạn?"

Theo Lý Phi âm thầm hỏi thăm lần nữa, ấn ký phá của màu đỏ biến thành màu xanh trong nháy mắt, đồng thời ấn ký phá của màu xanh dần dần vặn vẹo biến thành một cái cổng, một viên không gian giới chỉ chứa năm mươi vạn miếng cực phẩm linh thạch bay từ trong đó ra!

"Đại tổ lão, nhờ có ngươi giúp ta cản sư tôn lại, nếu không thì ta sẽ bị đánh thành đầu heo, đây là năm mươi vạn miếng cực phẩm linh thạch, ngươi cầm lấy từ tiện dùng!"

Nghe nói như thế, nhìn không gian giới chỉ trong tay, Vương

Thành Sơn vội vàng cười to nói: "Tam sư huynh, sau này ngươi đừng có gọi ta là Đại tổ lão nữa, gọi ta lão Vương đi!"

? ? ?

Thấy cảnh này, bên cạnh, Tôn Thiên Hữu choáng váng!

Mẹ nó, như vậy mà cũng được sao?

Cản một chút thì có năm mươi vạn miếng cực phẩm linh thạch?

"Đại tổ lão, tiểu Phi cũng không dám gọi ngươi như vậy, cho dù các ngươi có gia nhập vào Bại Gia Môn thì các ngươi vẫn vĩnh viễn là Đại tổ lão và sư tôn của ta!"

Mà nghe được Vương Thành Sơn nói như vậy, Lý Phi vội vàng khuyên, hắn cũng không phải là một người không biết tôn sư trọng đạo.

"Đúng rồi, cho các ngươi xem một thứ nữa!"

Nói xong, ấn ký phá của trong lòng bàn tay phải của Lý Phi lại phun ra một cái không gian giới chỉ nữa, một bộ Thanh Đồng Chiến Giáp vô cùng đẹp nước hắn lấy từ trong không gian giới chỉ ra ngoài.

"Sư tôn, Đại tổ lão!"

"Đây chính là Thanh Đồng Chiến Giáp mà đại đệ tử thân truyền mới có, loại chiến giáp này chính là tượng trưng thân phận của Bại Gia Môn!"

"Nếu như các ngươi phù hợp điều kiện, có thể gia nhập Bại Gia Môn, đến lúc đó các ngươi sẽ có được một bộ Hắc Thiết Chiến Giáp, chỉ cần không ngừng phát triển thì mới có cơ hội nhận được chiến giáp cấp bậc cao hơn!"

Nói đến đây, Lý Phi dừng lại một chút, sau đó vẻ mặt thành thật nói: "Nhưng mà chiến giáp này cũng không phải dễ mặc, nếu có ngày nào đó môn chủ cần đến chúng ta, thì đó chính là lúc chúng ta phải mặc chiến giáp chiến đấu vì môn chủ!"

Ra lệnh một tiếng, ngàn ngàn vạn vạn bại gia môn đồ đến gặp!

Nghĩ đến cảnh tượng rung động đó, Tôn Thiên Hữu và Vương Thành Sơn chỉ phẩycảm thấy lúc này máu của mình đã bắt đầu cháy lên hừng hực!

"Bây giờ ta thử cho các ngươi ấn ký phá của!"

"Nhưng cơ hội chỉ có một lần, các ngươi nhất định phải quyết định trung với Bại Gia Môn, trung với môn chủ, mà còn phải là thật lòng!"

"Nếu như không thể nào nhận được ấn ký phá của, vậy thì cho dù là ta cũng không có cách nào!"

Nói xong, Lý Phi để tay phải vào tay phải của Tôn Thiên Hữu.

Bành!

Tay phải của hai người vừa mới chạm vào nhau thì một cổ lực lượng thần bí đột nhiên bộc phát ra từ trong lòng bàn tay phải của Lý Phi, trong nháy mắt đã đánh bay Tôn Thiên Hữu ra ngoài.

Liên tiếp rút lui hơn mười bước, Tôn Thiên Hữu mới giữ vững được thân thể, gượng cười nói: "Lòng có tạp niệm, ta thân là tông chủ đời thứ hai mươi ba của Huyền Viêm Tông, ta không buông được Huyền Viêm Tông!"

Nghe được Tôn Thiên Hữu nói như vậy, Lý Phi cũng tỏ vẻ tiếc nuối, đây là số mệnh của Tôn Thiên Hữu.

"Được rồi!"

"Ta cũng không cần thử, ta cũng không thể nào buông bỏ Huyền Viêm Tông được!"

Thấy Lý Phi đưa mắt nhìn về phía mình, Đại tổ lão thoải mái từ bỏ cơ hội thử.

"Đi thôi! Rời khỏi tông môn, ra ngoài xông xáo đi!"

"Có thể gặp được Diệp thiếu là phúc duyên của ngươi, cố gắng lớn

mạnh Bại Gia Môn, sau này khi ngươi dương danh lập vạn, ta cũng có thể hào khí ngất trời nói với tất cả mọi người một tiếng là Lý Phi của Bại Gia Môn là đệ tử của Tôn Thiên Hữu ta!"

Chương 270: Lý Phi! Hư ảnh nam tử cầm song kiếm trong tay

Nghe được Tôn Thiên Hữu nói như vậy, trong mắt Lý Phi đầy vẻ không muốn, quỳ xuống trước mặt Tôn Thiên Hữu, thần sắc kiên định nói: "Sư tôn, Lý Phi vĩnh viễn là đệ tử của ngươi!"

Đông! Đông! Đông!

Nói xong, Lý Phi dập đầu ba cái với Tôn Thiên Hữu, sau đó đứng dậy đi ra khỏi đại điện tông môn.

"Lý Phi!"

"Mặc dù bây giờ ngươi có được Tử Vong Kiếm Ý Kiếm Tâm chi cảnh nhưng tu vi của ngươi bây giờ vẫn quá thấp, đi ra ngoài nhất định phải chú ý tới an toàn!"

Ngay lúc Lý Phi sắp bước ra khỏi tông môn đại điện, giọng nói tràn đầy lo lắng của Tôn Thiên Hữu cũng vang lên.

Oanh!

Theo một cỗ huyết khí từ trên người Lý Phi bộc phát, một hư ảnh nam tử cầm song kiếm trong tay không rõ dung mạo do huyết khí ngưng tụ lại thành hiện ra sau lưng hắn.

"Sư tôn yên tâm, đệ tử có sức tự vệ!"

Quay đầu, Lý Phi dùng hai mắt màu đỏ ngòm nhìn Tôn Thiên Hữu, tràn đầy tự tin nói.

...

Tinh Hồn Tông!

Đang thao luyện Tiểu Hoàng Cẩu, Tiêu Trần, Kim Luân Đại Đế, tên điên cụt một tay như cảm ứng được cái gì, nhếch môi nở nụ cười, lẩm bẩm: "Rốt cục xuất hiện!"

Đúng lúc này, tiểu nữ hài ăn kẹo que bỗng nhiên xuất hiện.

"Đánh đi!"

"Bây giờ ta rất tức giận!"

Nói xong, tiểu nữ hài yên lặng cất kẹo que, toàn thân cao thấp bắt đầu hiện ra từng đạo huyết sắc phù văn quỷ dị, vẻ đáng yêu biến mất không còn!

Ha ha ha!

Đương nhiên tên điên cụt một tay biết tại sao tiểu nữ hài tức giận, trong lúc cười to, cánh tay trái đẫm máu tái sinh trong nháy mắt, lại một thanh huyết sắc tế kiếm xuất hiện ở trong tay trái của hắn!

"Đánh thì đánh, chả lẽ ta lại sợ ngươi hay sao!"

Cầm huyết sắc song kiếm trong tay, tên điên hóa thành một đạo huyết quang, trực tiếp vọt thẳng tới chỗ tiểu nữ hài đối diện!

...

Xích Dương Vương Quốc, phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần!

"Lỗ to!"

"Sao ta lại về nhanh như vậy chứ, dù sao cũng có một ngày, hẳn là ta nên đi dạo Thiên Hỏa Giới."

Đi ra khỏi phòng ốc, nhìn thấy viện lạc bên cạnh, Bạch Lỗi vẫn đang vẽ tranh cho Tử Tiễn Chiến Thần, Diệp Phong đột nhiên cảm thấy hối hận.

"Được rồi, ta tiếp tục đi dạo hoàng thành!"

Nhìn một hồi, Diệp Phong cảm thấy không thú vị, trực tiếp đi ra khỏi phủ đệ.

"Dù nói thế nào thì bây giờ ta cũng là yêu nghiệt thiên tài hạng một trăm Tiềm Long Bảng, sao lại không có ai tới khiêu chiến ta hết?"

Đi trên đường phố hoàng thành, Diệp Phong cảm thấy thất vọng, thậm chí hắn đang nghĩ có nên làm giống như Tào Lượng đó, dùng phương thức tự hỏi tự trả lời để cho người khác biết được mình là yêu nghiệt thiên tài hạng một trăm Tiềm Long Bảng.

Một bên khác!

Trong phòng khách của một quán rượu, Tào Lượng bị người ta cản lại đây.

"Tô Cửu, ngươi cản ta ở đây là có vấn đề gì?"

Nhìn lão giả đang đứng bên cạnh một chút, Tào Lượng nhìn thanh niên áo trắng đang đứng trước mặt mình, hỏi thăm.

"Tiềm Long Bảng đã đổi mới, ngươi đánh bại Ngô Toàn, nhưng khi Tiềm Long Bảng còn chưa kịp đổi mới thì đã bị một người tên là Diệp Phong đánh bại, lần này tìm ngươi là muốn tìm hiểu rõ một chút tình huống có liên quan tới Diệp Phong đó."

Tô Cửu nhìn Tào Lượng, nói thẳng ra mục đích của mình lần này.

"Tình huống của Diệp Phong?"

"Hắn có tình huống như thế nào?"

Nghe Tô Cửu hỏi ra một cái vấn đề kỳ quái như vậy, Tào Lượng cũng cảm thấy khó hiểu!

Hạng một trăm Tiềm Long Bảng: Diệp Phong (lấy phương thức đặc thù đánh bại Tào Lượng).

Ngọa tào!

Phương thức như vậy mà cũng được Thiên Cơ Các tán thành?

Khi thấy trên bảng danh sách Tiềm Long Bảng mà Tô Cửu ném tới có ghi lại tình huống liên quan đến Diệp Phong, Tào Lượng choáng váng!

Phải biết, lúc đó hắn vốn nghĩ rằng hai người đều sẽ bị gạch tên khỏi danh sách, thậm chí còn có thể bị Thiên Cơ Các đưa vào sổ đen, nhưng mẹ nó, tình huống này là như thế nào?

Dùng tiền mua mà cũng xem như là một loại phương thức đặc thù để đánh bại đối thủ?

"Nói đi, ngươi cũng không cần giấu diếm cái gì."

"Không có gì bất ngờ xảy ra, trong khoảng thời gian này sẽ có rất nhiều người tới tìm ngươi!"

"Tiềm Long Bảng lần đầu tiên xuất hiện chú thích giống như thế này, mặc dù trước mặt hắn chỉ xếp hạng một trăm nhưng ai cũng không dám cam đoan hắn sẽ tiếp tục khiêu chiến hay không, đối mặt với một đối thủ thần bí như thế thì tất cả mọi người đều muốn tìm hiểu thêm một chút tình huống về đối phương!"

Tô Cửu nhìn Tào Lượng đang ngẩn người, nói tiếp.

"Tô Cửu, nếu như ta nói xếp hạng của ta bị hắn mua đi thì ngươi có tin hay không?"

Lúc này, Tào Lượng cũng cười khổ nói thật cho Tô Cửu biết.

"Ngươi đùa bỡn ta?"

Nghe nói như thế, trong nháy mắt, sắc mặt Tô Cửu trở nên âm trầm xuống.

"Tô Cửu, ta thật sự không có đùa nghịch ngươi, những gì ta nói đều là sự thật, xếp hạng của ta đúng là bị hắn dùng một trăm vạn đê phẩm Linh Tinh mua!"

Nói xong, thậm chí Tào Lượng còn lấy không gian giới chỉ chứa một trăm vạn đê phẩm Linh Tinh ra.

Mặc dù hắn rất tiếc nhưng Tào Lượng biết, nếu không qua được ải này, Tô Cửu xếp hạng thứ tám mươi chín trên Tiềm Long Bảng trước mắt sẽ giết hắn.

"Không cần biết ngươi nói thật hay giả, nể tình một trăm vạn đê

phẩm Linh Tinh này, hôm nay ta tha cho ngươi một mạng!"

Nói xong, Tô Cửu trực tiếp rời khỏi phòng khách.

"Tô thiếu tha cho ngươi một mạng nhưng không có nghĩa là ta sẽ tha cho ngươi một mạng!"

Nhìn thấy lão giả bên cạnh không có đi theo Tô Cửu, Tào Lượng cảm thấy không ổn, nghe nói như thế, sắc mặt hắn xám như tro, bởi vì ngay cả linh hồn của cường giả đang ở trong cơ thể hắn cũng không phải là đối thủ của lão giả ở trước mắt này!

Mà lúc này, Tô Cửu vừa đi ra khỏi phòng khách thì chạm mặt với một thanh niên lạ lẫm đang đứng ở trước cửa ngăn mình, đối mặt vài giây đồng hồ, trên mặt hắn lộ vẻ không vui, hỏi: "Ngươi nhìn cái gì!"

? ? ?

Nghe đối phương hỏi như vậy, Diệp Phong mộng!

Vừa nãy hệ thống phát hiện được hắn đang rất chán, nhắc nhở hắn bên này có một thiên tài Tiềm Long Bảng, cho nên hắn mới tới xem một chút, ai mà ngờ được lại gặp một cái thằng ngu như vậy.

"Nhìn ngươi xấu!"--Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết

35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Chương 271: Ngươi có thể nói ta là ngu ngốc, nhưng không thể nói ta xấu

Đối phương lớn lối như thế, đương nhiên Diệp Phong cũng không chút khách khí đáp lại.

"Ngươi dám mắng ta!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, sắc mặt Tô Cửu trở nên khó coi trong nháy mắt.

"Ai mắng ngươi?"

"Ta chỉ trình bày sự thật!"

"Nếu như một người có dáng dấp cực kỳ đẹp trai, người khác nói hắn xấu thì chắc chắn hắn sẽ không tức giận, bởi vì hắn biết đó là do người đó đang ghen tị với hắn!"

"Nhưng nếu như một người có dáng dấp cực kỳ xấu, người khác nói hắn xấu thì hắn sẽ cực kỳ tức giận, bởi vì đó là sự thật!"

Má!

Nghe đến đây, Tô Cửu tâm tính nổ, đúng là vẻ ngoài của hắn có chút xấu, nhưng từ xưa tới nay chưa từng có ai dùng phương thức như vậy để đả kích hắn, mẹ nó, này khác gì giết người tru tâm!

“Ngươi xem ngươi đi, lại tức giận!"

"Điều này nói rõ cái gì, chứng tỏ là ngươi biết rất rõ về dáng vẻ của mình!"

Nhìn thấy Tô Cửu vì phẫn nộ mà nắm chặt song quyền, Diệp Phong Không hề khách sáo bổ sung thêm một đao nữa!

"Tống lão, đừng có quan tâm đến Tào Lượng đó, giết chết tên vương bát đản này cho ta trước!"

Mặc dù đang sắp bộc phát nhưng Tô Cửu không có mất lý trí, dưới tình huống không phát hiện được thực lực cụ thể của Diệp Phong, hắn suy đoán thực lực của đối phương tuyệt đối cao hơn mình.

Tào Lượng cũng ở đây?

Nghe Tô Cửu nói như vậy, Diệp Phong cũng giật mình.

Bành!

Một cước ẩn chứa linh lực đạp Tô Cửu bay vào trong phòng khách, Diệp Phong cũng đi vào theo, đối với Tô Cửu chỉ có tu vi Tử Phủ Cảnh Bát Trọng, Diệp Phong hoàn toàn không coi hắn ra gì.

Thiên tài Tiềm Long Bảng thì đã sao, đó chỉ đại biểu hắn có tiềm lực to lớn, mà tiềm lực thì không thể nào đền bù được chênh lệch thực lực!

"Diệp thiếu?"

"Diệp thiếu cẩn thận, lão nhân này là một cường giả Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, lại vượt qua bảy đạo Thiên Đạo lôi kiếp!"

Nhìn thấy Diệp Phong đi tới, Tào Lượng đầu tiên là sững sờ, sau đó hắn vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

"Hủy Diệt Thần Mâu!"

Nghe Tào Lượng nhắc nhở, Diệp Phong trực tiếp vận dụng Hủy Diệt Thần Mâu.

Khi lão giả trực tiếp biến mất trước mặt Tào Lượng và Tô Cửu, hai người ngẩn ra ngay tại chỗ!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó ta sắp sợ tè ra quần, chẳng trách lúc trước Nham lão e ngại Diệp thiếu như vậy, mẹ nó, một ánh mắt hủy thiên diệt địa!"

Chú ý tới ánh mắt Diệp Phong thay đổi, Tào Lượng sợ hãi không thôi!

Thậm chí cực kỳ may mắn lúc ấy Diệp Phong dùng tiền mua xếp hạng của hắn, nếu như tỉ thí thì ngay cả một ánh mắt hắn cũng không thể đỡ nổi!

"Xong đời!"

"Lần này đá trúng thiết bản thật, một ánh mắt là diệt được Tống lão, kẻ địch khủng bố như thế, cho dù là Cực Quang Tông sau lưng ta cũng không dám trêu chọc!"

"Bây giờ ta nên làm gì?"

"Có lẽ nào hắn sẽ vì ta xấu mà tha cho ta một mạng hay không?"

Vừa từ dưới đất đứng lên, Tô Cửu thấy cảnh này thì sợ đến xụi lơ dưới đất, đầu óc cũng nhanh chóng vận chuyển, suy nghĩ xem phải làm như thế nào mới có thể tránh thoát được một kiếp này!

"Diệp thiếu!"

"Sao ngươi lại xuất hiện ở đây?"

Lấy lại bình tĩnh sau cơn sợ hãi, Tào Lượng quay qua nhìn Diệp Phong, hỏi thăm.

"Ta thông qua phương thức đặc thù biết được nơi này có một thiên tài trên Tiềm Long Bảng, cho nên định tới gặp đối phương."

"Ai mà ngờ được chính là một đồ ngu ngốc như vậy!"

Nói đến đây, Diệp Phong chỉ vào Tô Cửu ngồi dưới đất hỏi: "Tào Lượng, tên ngu ngốc này là ai, tại sao hắn lại muốn giết ngươi?"

"Cái này. . . Diệp thiếu, cái tên ngu ngốc này là Tô Cửu, xếp hạng thứ tám mươi chín trên Tiềm Long Bảng, không có gì bất ngờ xảy ra thì có thể hắn chính là người mà ngươi muốn gặp."

Nghe Diệp Phong hỏi, Tào Lượng cũng dở khóc dở cười giải thích.

"Thứ đồ gì?"

"Xấu như vậy mà cũng là thiên tài trên Tiềm Long Bảng?"

Diệp Phong nghe Tào Lượng nói như vậy thì như không thể tin vào đôi tai của mình!

"Đủ rồi!"

"Sĩ khả sát bất khả nhục!"

"Ngươi có thể mắng ta là ngu ngốc, nhưng không thể mắng ta xấu!"

Vẫn luôn lo lắng đề phòng, Tô Cửu nghe đến chữ xấu thì không nhịn được nữa!

Keng!

Ngay lúc Tô Cửu phát tiết lửa giận trong lòng, Diệp Phong tiện tay ném một cái không gian giới chỉ đến trước mặt hắn.

"Trong không gian giới chỉ này có một tỷ miếng cực phẩm Linh Tinh, chỉ cần ngươi thừa nhận mình xấu, cực phẩm Linh Tinh bên trong sẽ là của ngươi!"

Diệp Phong thần sắc bình thản nhìn Tô Cửu, lên tiếng nói.

"Bao. . . Bao nhiêu?"

"Một tỷ cực phẩm Linh Tinh?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Tô Cửu không dám tin vội vàng cầm lấy không gian giới chỉ trước người mình kiểm tra lại.

"Thật, toàn bộ đều là cực phẩm Linh Tinh!"

"Diệp thiếu, ta xấu!"

"Ta không chỉ xấu mà còn cực kỳ xấu!"

Nhìn thấy cực phẩm Linh Tinh chồng chất thành núi ở bên trong không gian giới chỉ, Tô Cửu không chút do dự mà từ bỏ tôn nghiêm của mình!

"Ăn cướp!"

Ngay lúc Tô Cửu hưng phấn không thôi, giọng nói của Diệp Phong vang lên lần nữa, một thanh trường kiếm lạnh lẽo cũng gác lên trên cổ của hắn.

Mẹ nó!

Thấy cảnh này, Tào Lượng bên cạnh cũng bị một loạt thao tác của Diệp Phong làm cho cạn lời!

"Chỉ thừa nhận mình xấu thôi mà muốn lấy một tỷ cực phẩm Linh Tinh của ông đây, ngươi ảo tưởng hả!"

Cầm lại không gian giới chỉ, Diệp Phong lập tức đưa lại cho hệ thống, dù sao số lượng này đã vượt xa phạm vi phá của hợp lý, nếu không lấy về thì chỉ có trời mới biết hệ thống sẽ trừ bao nhiêu điểm phá sản của hắn!

"Diệp thiếu!"

"Từ khi nào mà thực lực của ngươi đã đột phá đến Tử Phủ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong rồi?"

"Hai ngày trước ngươi mua xếp hạng của ta thì mới Tử Phủ Cảnh Nhất Trọng!"

Nghe Nham lão trong cơ thể nhắc nhở, Tào Lượng trưng ra vẻ mặt khó mà tin được nhìn Diệp Phong, lên tiếng kinh hô.

"Sau khi mua xếp hạng của ngươi xong, ta trở lại chỗ ở thì trực tiếp đột đột đột, trực tiếp đột phá đến Tử Phủ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Đây chỉ là thao tác bình thường của ta, không cần ngạc nhiên."

Nhìn thấy Tào Lượng tràn đầy khiếp sợ, Diệp Phong cười giải thích.

Chương 272: Ngươi có thể nói ta là ngu ngốc, nhưng không thể nói ta xấu (2)

"Đúng rồi, không phải vừa nãy hắn muốn giết ngươi hay sao, vậy thì giao hắn cho ngươi."

"Được rồi, nếu không có chuyện gì thì ta đi trước đây, vốn tưởng rằng có thể gặp được một thiên tài không tệ trên Tiềm Long Bảng, ai mà ngờ được lại gặp được một tên xấu như thế, làm ảnh hưởng đến tâm tình của ta!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp rời khỏi phòng khách.

"Có phải là ta quên chuyện gì hay không?"

Rời khỏi quán rượu, Diệp Phong nhíu mày, luôn cảm thấy hình như mình đã quên cái gì đó.

"Ngọa tào!"

Bỗng nhiên, rốt cục Diệp Phong cũng nghĩ ra được là mình đã quên chuyện gì, hắn quên chuyện cho quân hộ vệ bại gia ra hóng gió, vừa nãy khi đối mặt với Tống lão gì đó, hắn không nên vận dụng Hủy Diệt Thần Mâu!

"Được rồi, quên thì quên đi, nhưng mà bây giờ quá rảnh rỗi, không bằng đi Thiên Đạo Chiến Trường dạo chơi, vừa có thể tìm cơ hội phá của, còn có thể tìm kiếm đệ tử thân truyền thích hợp."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cảm thấy nhiệt huyết dâng trào một lần nữa.

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ, đánh giết yêu thú bản thổ trong Thiên Đạo Chiến Trường Đệ Lục Trọng, mỗi khi đánh giết một con yêu thú cùng cảnh giới thì có thể nhận được mười vạn điểm phá sản, đánh giết ba trăm con yêu thú cùng cảnh giới, nhiệm vụ kết thúc, nhiệm vụ này có thể cự tuyệt!"

Nghe hệ thống đột nhiên ban bố nhiệm vụ phúc lợi, Diệp Phong nở một nụ cười, bây giờ hắn có hơn bốn ngàn vạn điểm phá sản, nhiệm vụ phúc lợi này có thể nhận được ba ngàn vạn nữa, Bạch Lỗi hoàn thành ba bức họa tác có thể đạt được ba ngàn vạn, đến lúc đó điểm phá sản của hắn sẽ đạt tới một trăm triệu, vậy hắn có thể trực tiếp đột phá đến Nguyên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

"Không chỉ là điểm phá sản, sau khi Bạch Lỗi hoàn thành ba bức họa tác, ta còn có thể nhận được ba trăm viên Thần cấp đan dược gia tăng tu vi, cũng không biết Thần cấp đan dược này có hiệu quả như thế nào, cho sư tôn và cẩu tử dùng trước đi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn!

Khi Diệp Phong xuất hiện ở gần truyền tống tháp Thiên Đạo Chiến Trường, hưng phấn nhanh chóng đi đến truyền tống tháp cách đó không xa.

...

Thiên Đạo Chiến Trường Đệ Lục Trọng!

"Hệ thống, nếu như ta dùng linh thạch để thuê người khác giúp ta đánh giết ba trăm con yêu thú cùng cảnh giới thì có được tính là hoàn thành nhiệm vụ hay không?"

Đi vào Thiên Đạo Chiến Trường, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó lập tức hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Chỉ cần cuối cùng yêu thú chết trong tay túc chủ thì có thể nhận được phần thưởng điểm phá sản, số lượng đạt tới ba trăm thì có thể hoàn thành nhiệm vụ!"

Nghe hệ thống trả lời như vậy, Diệp Phong định thuê một người

làm thuê trước!

Mặc dù hắn đánh giết yêu thú cùng cảnh giới cũng cực kỳ đơn giản nhưng hắn là ai, hắn là thần hào phá của, để cho hắn bổ sung một đao cuối cùng đã là tôn trọng yêu thú rất nhiều rồi!

Một lát sau.

Khi Diệp Phong phát hiện cách chỗ mình không xa vang lên từng tiếng vang khác thường, hắn hiếu kỳ lập tức chạy tới phía đó!

Oanh! Oanh! Oanh!

Khi Diệp Phong chạy tới, nhìn thấy cách đó không xa là một con Đại Lực Ma Viên đang đuổi theo một tiểu la lỵ mặt váy áo màu trắng, khi hắn nhìn thấy cảnh nó liên tục ra quyền nhưng không có một quyền nào đánh trúng tiểu la lỵ thì phì cười.

"Khỉ lớn ngốc, mau đuổi theo ta!"

Phát hiện Đại Lực Ma Viên thở hồng hộc ngừng lại, tiểu la lỵ làm mặt quỷ rất đáng yêu, giễu cợt Đại Lực Ma Viên.

"Ngươi mới là khỉ lớn ngốc!"

"Cả nhà ngươi đều là khỉ lớn ngốc!"

"Ta không rượt kịp ngươi ta còn không đi được hay sao?"

Nghĩ đến đây, Đại Lực Ma Viên quay người đi về nơi xa, khiến cho tiểu la lỵ và Diệp Phong choáng!

"Ngươi cũng không muốn chơi với ta sao?"

Kịp phản ứng lại, tiểu la lỵ có chút mất mát, nhưng lại nhanh chóng nở một nụ cười ngọt ngào, giơ quả đấm nhỏ của mình lên âm thầm động viên mình: "Không sao, nếu như nó không chơi với ta thì ta đi tìm một con yêu thú khác chơi!"

"Ha ha ha!"

"Nhân loại đáng chết, rốt cục cũng bị ta túm được cơ hội rồi!"

"Đùa nghịch ta lâu như vậy, ta muốn một quyền đánh nổ đầu của ngươi!"

Ngay lúc tiểu la lỵ phân thần, Đại Lực Ma Viên bỗng nhiên ra một chiêu hồi mã thương, cánh tay phải nổi đầy gân xanh giơ lên cao, chuẩn bị một quyền đánh nổ đầu tiểu la lỵ!

"A...!"

"Không muốn!"

Nhìn Đại Lực Ma Viên vọt tới trước mắt, tiểu la lỵ sợ đến mức nhắm chặt hai mắt lại hét lên!

Hả?

Khi tiểu la lỵ khó hiểu không biết tại sao mình lại chưa bị đánh, mở hai mắt ra thì phát hiện trước người xuất hiện một bóng lưng cao lớn.

"Tử Vong Chi Kiếm!"

Theo giọng nói của Diệp Phong vừa dứt, một thanh cự kiếm dài hai mươi mét do linh lực ngưng tụ mà thành xuất hiện ở trên không của hai người một yêu, mà bên trên cự kiếm tràn ngập ý cảnh tử vong khiến cho người ta sợ hãi!

Oanh!

Theo cự kiếm dài hai mươi mét ầm vang rơi xuống, trong nháy mắt đã chém Đại Lực Ma Viên thành thịt nát!

Mặc dù Diệp Phong chưa từng tu luyện võ kỹ loại kiếm nhưng nếu chỉ dùng linh lực để ngưng tụ ra một thanh cự kiếm cực kỳ to lớn thì vẫn không có vấn đề gì.

"Oa!"

Mà tiểu la lỵ thấy cảnh này thì hai mắt trợn tròn phát ra một tiếng thốt lên kinh ngạc, giống như phát hiện đại lục mới, dáng vẻ cực kỳ đáng yêu!

"Đại ca ca, ngươi thật lợi hại!"

Nhìn Đại Lực Ma Viên bị chém thành thịt nát, tiểu la lỵ đi đến bên cạnh Diệp Phong tán dương.

Nghe nói như thế, nhìn vẻ mặt sùng bái của tiểu la lỵ, Diệp Phong không khỏi tỏ vẻ đắc ý.

Mấy phút sau.

Thông qua trò chuyện, Diệp Phong mới biết tiểu la lỵ tên là Tiểu Tiểu, lén lút chạy từ trong tông môn đến đây.

Mặc dù có thực lực Tử Phủ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong mạnh mẽ nhưng chưa từng giết yêu thú chứ nói chi là giết người.

Từ nhỏ đến lớn đều được tông môn che chở, không biết lòng người bên ngoài hiểm ác, tâm tính cực kỳ đơn thuần, không nói khoa trương chút nào, nếu như người nàng gặp được không phải là Diệp Phong thầy nói không chừng nàng bị bán mà còn đếm tiền giúp cho người ta!

Chương 273: Thiên Đạo Chiến Trường, gạt một tiểu la lỵ làm đệ tử

"Đại ca ca, người trong tông môn không ai chơi với Tiểu Tiểu, ngươi có thể chơi với Tiểu Tiểu không?"

Tiểu la lỵ tràn đầy mong đợi nhìn Diệp Phong, hỏi.

"Tiểu Tiểu, ngươi hoàn toàn không biết Thiên Đạo Chiến Trường hung hiểm như thế nào, ngươi nên tranh thủ rời khỏi nơi này trở về tông môn đi."

"Đại ca ca còn phải phá của, không có thời gian chơi với ngươi!"

Diệp Phong sờ lên đầu tiểu la lỵ, vừa cười vừa nói.

"Phá của?"

"Đại ca ca, cái gì là phá của, phá của chơi vui không?"

Tiểu la lỵ nghe xong thì nghiêng cái đầu nhỏ, tràn đầy không hiểu nhìn Diệp Phong, hỏi.

Hả?

Nghe nói như thế, Diệp Phong bỗng nghĩ tới điều gì, nở một nụ cười xấu xa nhìn tiểu la lỵ, nói: "Tiểu Tiểu, phá của chơi cũng vui, nếu như ngươi học được cách phá của thì khi ngươi trở lại tông môn mọi người sẽ đều giành chơi với ngươi!"

"Thật !"

Tiểu la lỵ nghe Diệp Phong nói như vậy, vẻ mặt hưng phấn, vội vàng kéo cánh tay Diệp Phong lắc lư nói: "Đại ca ca, ngươi dạy Tiểu Tiểu phá của có được hay không?"

"Ngươi muốn học cách phá của như thế nào thì phải gia nhập vào Bại Gia Môn của đại ca ca mới được!"

"Đại ca ca sẽ thu ngươi làm đệ tử thân truyền, đến lúc đó trong Bại Gia Môn, ngươi ngoại trừ phải nghe hai vị sư tỷ và một vị sư huynh béo ra thì tất cả mọi người trong Bại Gia Môn đều phải nghe ngươi, ngươi muốn ai chơi với ngươi thì người đó phải chơi với ngươi, đến lúc đó..."

Không đợi Diệp Phong nói xong, tiểu la lỵ đã hưng phấn hô lớn: "Đại ca ca, ta đồng ý, ta đồng ý!"

Lừa gạt thành công?

Nhìn thấy tiểu la lỵ không kịp chờ đợi muốn bái sư, Diệp Phong rối!

Diệp Phong đâu có biết được là bởi vì hắn vừa mới xuất thủ cứu giúp cho nên tiểu la lỵ cực kỳ tin tưởng hắn!

Mà khiến cho tiểu la lỵ không thể nào từ chối được chính là câu nghỉ ngươi muốn ai chơi với ngươi thì người đó phải chơi với ngươi của Diệp Phong!

Một lát sau.

"Ấn ký phá của thú vị!"

"Nổi lên chính là phá của!"

"Màu đỏ là cho ít, màu xanh là vừa đủ, màu vàng là cho nhiều, phá của hoàn toàn không khó nha!"

Nghĩ đến đây, tiểu la lỵ quay qua nhìn Diệp Phong, vội vàng nói: "Sư tôn, Tiểu Tiểu đã biết phá của như thế nào, Tiểu Tiểu phải về tông môn thử một chút!"

Nói xong, tiểu la lỵ trực tiếp rời khỏi Thiên Đạo Chiến Trường.

? ? ?

Đi rồi?

Ta còn chưa có dạy ngươi cách phá của nữa, ngươi biết cái gì rồi?

Nhìn tiểu la lỵ biến mất ở trước mắt, Diệp Phong rối!

Thậm chí hắn bắt đầu hoài nghi mình, không biết là mình dụ dỗ nàng làm đệ tử thân truyền của mình hay là nàng dụ dỗ lừa gạt một danh ngạch đệ tử thân truyền của hắn?

...

Không Linh Giới!

Khi tiểu la lỵ từ vết nứt không gian đi ra, nàng bị ba tên nam tử trung niên vẻ mặt âm tàn vừa khéo đi ngang qua đó vây lại.

"Ngươi, các ngươi là ai?"

Tiểu la lỵ bất an nhìn ba người, cố nén sợ hãi, lên tiếng hỏi.

"Đại tiểu thư, ngươi đứng yên ở đó chờ ta, ta lập tức tới ngay!"

Nghe được tiếng của hộ tông Đại yêu vang lên trong đầu, tiểu la lỵ sắc mặt vui mừng, chỉ cần hộ tông Đại yêu chạy tới thì nàng không cần phải sợ gì cả.

"Chỉ chừng ấy tuổi mà đã có tu vi Tử Phủ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, chắc chắn thân phận của nàng cũng không đơn giản!"

"Tốc chiến tốc thắng, giết nàng, lấy được thứ trên người nàng thì lập tức chạy khỏi nơi này!"

Nghe đại ca nói như vậy, bên cạnh, tam đệ cầm chiến đao màu đen trong tay, nở một nụ cười khát máu, trực tiếp chém thẳng tới chỗ tiểu la lỵ!

Phốc phốc!

Theo trên người tiểu la lỵ bị chém ra một vết đao thật dài, nàng cũng mất ý thức bay ngược ra ngoài.

Ba người đang chuẩn bị thu thập chiến lợi phẩm hoàn toàn không chú ý đến lúc này thân thể tràn đầy máu tươi của tiểu la lỵ bắt đầu hiện ra từng đạo huyết sắc phù văn quỷ dị, hai mắt đang nhắm chặt mở ra một lần nữa, ánh mắt trở nên cực kỳ lạnh lẽo!

"Dừng lại!"

Khi thấy tiểu la lỵ bay rớt ra ngoài, sắp nện xuống đất bỗng nhiên đứng vững lại, nam tử thủ lĩnh vội vàng gọi hai người bên cạnh.

"Đại ca, ngươi mau nhìn, nàng, trên người nàng bỗng nhiên xuất hiện thật nhiều huyết sắc phù văn quỷ dị!"

"Còn nữa, ánh mắt của nàng bỗng nhiên trở nên thật đáng sợ!"

Ba!

Lúc này, nam tử thủ lĩnh vốn đang cực kỳ bất an, nghe nói như thế thì quất cho hắn một bạt tai, đồng thời mắng to: "Mẹ nó, ta không mù, không cần ngươi... !"

Không đợi nam tử thủ lĩnh nói xong, trên mặt hắn đã lộ vẻ hoảng sợ chỉ vào sau tam đệ, giọng run lên, nói: "Nàng. . . Nàng sau lưng ngươi!"

Một lát sau.

Khi một con kim sắc Cự Điêu dài chừng mười trượng đến, nó lập tức hóa thành dáng vẻ của một người đàn ông tuổi trung niên, nhìn những mảnh vỡ thi thể đang tản mát trên mặt đất, hắn ngẩn ra.

Thông qua quan sát tình huống của những mảnh vỡ thi thể này thì kim sắc Cự Điêu có thể khẳng định ba người này đều bị người ta dùng man lực xé thành vô số mảnh, thủ đoạn cực kỳ tàn bạo!

"Đại tiểu thư, đây là tình huống như thế nào?"

Nhìn váy áo màu trắng đã bị máu tươi nhiễm đỏ của tiểu la lỵ, kim sắc Cự Điêu lo lắng hỏi thăm.

"Ta cũng không biết!"

"A Điêu, mới nãy có một người trong số bọn họ dùng đao chặt ta, ta bị chặt một cái thì hôn mê."

"Chờ ta tỉnh lại thì bọn họ đã biến thành như thế này, hơn nữa ta còn phát hiện vết thương trên người cũng không thấy!"

Nghe kim sắc Cự Điêu hỏi thăm, tiểu la lỵ cũng không hiểu, đáp.

Hả?

Nghe nói như thế, kim sắc Cự Điêu cũng nhíu mày, thông qua câu trả lời của đại tiểu thư, hắn luôn cảm thấy chuyện này có liên quan đến đại tiểu thư.

...

Thủy Vân Tông, bên trong tông môn đại điện!

An Đồ Sơn nhìn hình ảnh chiến đấu do ngọc bội trong tay phát ra, nhìn đứa con gái vốn ngoan ngoãn đáng yêu của mình giờ toàn thân có huyết sắc phù văn quỷ dị bao trùm, xé ba người đó thành mảnh nhỏ, hắn như không dám tin vào đôi mắt của mình!

"Nhân cách thứ hai!"

"Chắc chắn Tiểu Tiểu đã nhận được một loại sức mạnh cực kỳ

đáng sợ nào đó trong Thiên Đạo Chiến Trường, bởi vì nàng không thể khống chế nó cho nên nó chỉ có thể dùng phương thức xuất hiện như một nhân cách thứ hai khi nàng gặp nguy cơ sinh tử!"

Chương 274: Nhân cách thứ hai, phương thức chiến đấu tàn bạo

"Có lẽ cũng sẽ xuất hiện trong những tình huống khác, ví dụ như là tức giận!"

Hồi lâu, An Đồ Sơn cũng có một chút suy đoán về tình huống của con gái mình.

Mặc dù có một chút suy đoán nhưng tình huống cụ thể thì phải chờ sau khi con gái trở về mới có thể tìm hiểu kĩ lại được, nhưng vừa nhớ lại phương thức chiến đấu cực kỳ tàn bạo lúc nãy thì cho dù là An Đồ Sơn cũng cảm thấy da đầu tê rần, trong lòng sợ hãi!

...

Tinh Hồn Tông!

"Hì hì!"

"Mặc dù xuất hiện với hình thức nhân cách thứ hai nhưng cũng thú vị lắm"

"Không đánh, ta muốn trở về tiếp tục chỉ đạo chủ mẫu tu luyện."

Cảm nhận được cái gì đó, tiểu nữ hài bỗng đình chỉ chiến đấu, lấy kẹo que ra bay về hướng đại điện tông môn.

"Cuối cùng cũng đi!"

"Tiểu ma nữ này, mẹ nó, hạ tử thủ không!"

Theo sau đó, tên điên cụt một tay từ trong hư không loạn lưu đi ra, nhìn tiểu nữ hài đi xa, hắn cũng thở ra một hơi thật dài, nhớ lại nãy giờ mình cứ bị tiểu nữ hài đè đầu đánh, lửa giận trong lòng không chỗ phát tiết, hắn lập tức nhìn về phía mọi người đang cố

gắng tu luyện.

...

Thiên Đạo Chiến Trường Đệ Lục Trọng!

"Sao ta càng nghĩ thì càng cảm thấy lỗ cơ chứ!"

"Tại sao ta lại bị dáng vẻ đáng yêu với nội tâm đơn thuần của nàng mê hoặc, khiến cho nàng lừa được một cái danh ngạch đệ tử thân truyền của ta chứ!"

Lúc này, Diệp Phong cũng cực kỳ phiền muộn, cho đến lúc này hắn đã thu bốn đệ tử thân truyền, chỉ duy nhất có tiểu la lỵ này là khiến cho hắn không có cảm giác mình là sư tôn.

Một lát sau.

"Thực lực của cái tên này rất mạnh!"

Nhìn thanh niên đang cầm chiến đao trong tay cách đó không xa giải quyết một con yêu thú cùng cảnh giới trong mười chiêu, Diệp Phong cảm thấy đối phương chính là một người làm thuê không tệ.

Dù sao, yêu thú bản thổ ở trong Thiên Đạo Chiến Trường có thực lực vô cùng mạnh, dưới tình huống bình thường thì cần ba tên tu sĩ liên thủ mới có thể đối phó một con yêu thú bản thổ cùng cảnh giới!

"Huynh đệ, ngươi cứ luôn đi theo ta là có ý gì?"

Lấy hết thú hạch, da thú, tinh huyết của yêu thú, Lục Thiên Vũ trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong, mặt lộ vẻ bất thiện chất vấn.

"Ta muốn làm một giao dịch với ngươi!"

"Ngươi giúp ta đánh giết yêu thú cùng cảnh giới, chỉ cần để cho ta bổ đao cuối cùng giết chết, giết một con yêu thú ta sẽ cho ngươi một vạn miếng cực phẩm linh thạch!"

"Hơn nữa, thú hạch, tinh huyết trong cơ thể yêu thú cũng đều là

của ngươi, ta không cần gì cả."

Diệp Phong nhìn Lục Thiên Vũ, cũng nói thẳng ra mục đích của mình.

"Buồn cười!"

"Ngươi cho rằng ta sẽ sa vào bẫy của ngươi sao?"

"Không cần biết ngươi cho ta bao nhiêu cực phẩm linh thạch, một khi linh lực trong cơ thể ta khô kiệt thì ngươi sẽ trực tiếp xuống tay giết ta đúng không!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lục Thiên Vũ nở một nụ cười lạnh, trực tiếp phơi bày tiểu thủ đoạn của Diệp Phong!

"Ha ha ha!"

"Đại ca, ta nói đùa, bắt đầu từ bây giờ, ngươi chỉ con yêu thú nào thì ta giết con yêu thú đó!"

Nhìn thấy một thanh cự kiếm dài mấy chục thước do linh lực ngưng tụ mà thành sau lưng Diệp Phong, cảm nhận được tử vong ý cảnh khiến cho lòng hắn rung động tản ra từ đó, Lục Thiên Vũ cực kỳ quả quyết đưa ra một quyết định chính xác!

Nửa ngày sau!

"Đinh! Số lượng yêu thú đánh giết đạt tới ba trăm con, nhiệm vụ kết thúc, chúc mừng túc chủ chung nhận được ba ngàn vạn điểm phá sản!"

"Đinh! Bạch Lỗi hoàn thành bức họa tác thứ nhất, chúc mừng túc chủ nhận được một ngàn vạn điểm phá sản, nhận được một trăm viên Thần cấp đan dược gia tăng tu vi!"

Khi Diệp Phong một quyền oanh sát một con yêu thú cùng cảnh giới cuối cùng, tiếng nhắc nhở của hệ thống lập tức vang lên.

Nhưng mà vượt quá dự liệu của Diệp Phong là Bạch Lỗi cũng vừa hoàn thành một bức họa tác, nhưng mà khi nghĩ đến Bạch Lỗi dùng một ngày mới hoàn thành một bức họa tác, Diệp Phong cảm

thấy cực kỳ bất đắc dĩ, bởi vì hai bức còn lại không thể dùng Phệ Linh Bút, bởi vì hôm nay phải hao sạch Phệ Linh Bút mới được.

"Đây là ba trăm vạn miếng cực phẩm linh thạch."

Lúc này, Diệp Phong chuẩn bị rời đi, nhưng mà trước khi rời đi thì hắn phải trả thù lao cho đối phương, dù sao thì mình cũng là một người nói lời giữ lời, hơn nữa làm như vậy còn có thể phát động hành vi phá của một lần.

"Đại ca, ta tên là Lục Thiên Vũ, đến từ Huyền Thiên Giới, sau này nếu có duyên gặp lại mà cần làm những việc như vậy thì ngươi cứ tới tìm ta!"

Nhìn cực phẩm linh thạch lít nha lít nhít ở trong không gian giới chỉ, Lục Thiên Vũ rất hưng phấn, hắn không ngờ được là Diệp Phong cho thật!

"Huyền Thiên Giới?"

"Ta tên Diệp Phong, đến từ Huyền Thiên Giới Tinh Hồn Tông, nếu có duyên thì nói không chừng chúng ta sẽ gặp được nhau ở Huyền Thiên đại lục."

Nói xong, Diệp Phong cười, trực tiếp rời khỏi Thiên Đạo Chiến Trường, hắn phải tranh thủ về xử lý hai cây Phệ Linh Bút còn lại!

"Hắn cũng tới từ Huyền Thiên Giới?"

"Tinh Hồn Tông, chưa từng nghe nói tới cái tông môn này?"

"Xem ra sau khi trở về thì phải nói sư tôn dẫn ta đi Tinh Hồn Tông xem thử một chút."

Nhìn thấy Diệp Phong rời đi, Lục Thiên Vũ sinh ra hứng thú rất lớn với Tinh Hồn Tông của Diệp Phong.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, thưởng một trăm vạn điểm phá sản, thưởng Thiên Đạo lệnh *2!"

Khi Diệp Phong rời khỏi Thiên Đạo Chiến Trường, ngẫu nhiên xuất hiện trong một khu vực hoang dã thì hệ tiếng nhắc nhở nhận

thưởng của hệ thống cũng vang lên trong đầu hắn.

Nhìn mặt trời đã sắp xuống núi, Diệp Phong vội vàng kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn, lập tức chạy tới phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần!

"Diệp thiếu!"

"Ta đã hoàn thành một bức họa tác, nhưng mà sắc trời đã tối, ta tiếp tục vẽ tranh hay là ngày mai tiếp tục?"

Nhìn thấy Diệp Phong đi từ vết nứt không gian ra, Bạch Lỗi vội vàng đi lên hỏi thăm.

"Ngày mai tiếp tục!"

"Đưa hai cây Phệ Linh Bút trong tay ngươi cho ta."

Nhìn Diệp Phong lấy Phệ Linh Bút đi ra khỏi phủ đệ, Tử Tiễn Chiến Thần cũng không thể không cảm thán một tiếng: "Diệp thiếu vì phá của, đúng là không ngại vất vả!"

Chương 275: Già rồi, thật biết cách chơi

Bá Đao Chiến Thần và Lôi Côn Chiến Thần nghe xong cũng gật đầu tán thành, bọn họ cảm thấy mình tu luyện còn không có chăm chỉ như Diệp Phong phá của.

Một bên khác!

Thiên Họa Lâu!

"Lão Trần, chuyện gì xảy ra?"

Sốt ruột chạy từ thành trấn khác tới, Chu Khải đi vào thư phòng, nhìn Trần Hải hai mắt vô thần thì ân cần hỏi thăm.

"Hết rồi!"

"Lão Chu, cây Phệ Linh Bút do Cửu Niên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc chế tạo của ta xong rồi!"

Nhìn thấy Chu Khải đến, Trần Hải như tìm được đối tượng tâm sự, sắc mặt vô cùng bi thống nói.

Hả?

Nghe nói như thế, Chu Khải sững sờ tại chỗ, hắn biết cây Phệ Linh Bút đó là cái mạng của lão hữu này của mình.

"Sao lại xong?"

Tỉnh táo lại, Chu Khải tò mò gặn hỏi.

"Đốt!"

"Ta lỡ tay đốt!"

Trần Hải sụp đổ nói ra nguyên nhân!

"Ha ha ha!"

"Mẹ nó, ngươi lại đốt!"

"Lão Trần, ngươi trâu, có Phệ Linh Bút mà không giữ lại còn lỡ tay đốt?"

"Bây giờ thì ngon rồi, sau này ngươi không thể cầm cây Phệ Linh Bút đó trang bức trước mặt ta nữa!"

Biết được nguyên nhân, Chu Khải đầu tiên là sững sờ, sau đó thì không nhịn được phá lên cười, trong mắt tràn đầy vẻ cười trên nỗi đau của người khác.

"Nhưng cây Phệ Linh Bút đó ta định đưa cho ngươi, ai mà ngờ được lại xảy ra chuyện như vậy!"

Nhìn thấy Chu Khải cười trên nỗi đau của người khác, Trần Hải như đã đoán trước được, sắc mặt bình thản nhìn đối phương, nói tiếp.

"Mẹ!"

"Lão Trần, ngươi cố ý nói như vậy muốn để cho ta khó chịu đúng không!"

Nghe nói như thế, Chu Khải điên rồi, lúc đầu không có liên quan gì với hắn, nhưng bây giờ lại làm cho hắn khó chịu!

Mấy phút sau.

Vạn Niên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc chế tạo Phệ Linh Bút!

Ròng rã chín ngàn chín trăm chín mười bảy cây Phệ Linh Bút chỉ dùng để vẽ gà con!

Nhìn gà con được Diệp Phong vẽ ra trên bàn, Chu Khải không dám tưởng tượng lúc ấy làm sao lão hữu mình có thể vượt qua được!

"Lão Trần, đối với những chuyện mà ngươi gặp phải, ta rất đồng tình, nhưng bây giờ ngươi có thể nói thật lòng cho ta biết là ngươi hoàn toàn không có ý định tặng cây Phệ Linh Bút đó cho ta hay không!"

Biết được chuyện có biến, Chu Khải nghiêm túc hỏi thăm Trần Hải.

"Không!"

"Cây Phệ Linh Bút đó đúng là ta định tặng cho ngươi thật!"

Nghĩ đến một mình đau không bằng cả đám đau, Trần Hải quyết tâm muốn cho Chu Khải cùng khó chịu với hắn!

"Mẹ nó!"

"Lão Trần, ngươi không phải người!"

Nghe Trần Hải nói như vậy, Chu Khải muốn điên, mặc dù hắn biết đối phương đang cố ý chọc hắn nhưng hắn vẫn khó chịu, trừ phi đối phương nói là không muốn tặng cho hắn!

Nếu như Diệp Phong nhìn thấy hai người như vậy thì tuyệt đối sẽ thán phục một tiếng: "Trăm năm lão hữu, tương ái tương sát!"

Bành!

Đúng lúc này, thanh niên thanh tú thần sắc hốt hoảng đạp vỡ cửa

phòng vọt vào trong thư phòng, sau đó nhìn Trần Hải hô lớn: "Gia gia, Diệp thiếu lại tới!"

"Ngọa tào!"

"Lão Trần, ngươi đừng níu ta, ta chợt nhớ là ta còn có một chuyện rất quan trọng phải đi làm!"

Nửa người đã xông ra ngoài cửa sổ, Chu Khải quay đầu lại nhìn Trần Hải đang níu chặt chân mình hô to lên.

"Lão Chu, ngươi không thể chạy!"

"Ta không chống nổi nữa, ngươi ở lại với ta đi!"

Nói xong, Trần Hải dùng sức kéo mạnh, kéo Chu Khải từ cửa sổ về!

Một lát sau.

Khi Diệp Phong đi vào thư phòng lần nữa, nhìn thấy Trần Hải hai tay kéo cánh tay một lão giả xa lạ, cảnh tượng này khiến cho hắn nhìn đến ngây người!

Vong niên sinh tử luyến?

Nghĩ đến đây, Diệp Phong dùng ánh mắt khác thường nhìn hai lão đầu một chút, trong lòng cảm thán: "Già già, rất biết cách chơi!"

"Trần lão, vị này là?"

Một lúc sau, Diệp Phong mới nhìn về phía Trần Hải, hiếu kì hỏi thăm.

"Diệp thiếu, vị này là sinh tử chi giao của lão phu, là loại có thể yên tâm giao phía sau lưng cho đối phương!"

Chơi thì chơi, nháo thì nháo, nhưng giới thiệu vị lão hữu có giao tình trên trăm năm lại cùng nhau trải qua vô số lần sinh tử của mình thì sắc mặt Trần Hải cũng trở nên nghiêm túc hơn.

"Yên tâm giao phía sau lưng cho đối phương?"

Hình như nghĩ đến một số hình ảnh không hài hòa, Diệp Phong đột nhiên sợ run cả người, vội vàng lắc đầu không nghĩ nữa!

"Diệp thiếu, không biết hôm nay ngươi tới đây là có chuyện gì không?"

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên trầm mặc xuống, Trần Hải có chút bất an hỏi thăm.

Ba!

Diệp Phong trực tiếp để hai cây Phệ Linh Bút do Vạn Niên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc chế tạo lên bàn, sau đó mới nhìn Trần Hải nói: "Trần lão, ta còn có hai cây Phệ Linh Bút, phiền ngươi giúp ta vẽ hai bức họa gà con sinh động như thật!"

"Đúng rồi, sau đó chuẩn bị cho ta hai cây bút vẽ đặc thù có thể chịu được đao tâm chi cảnh."

Không lâu sau, thanh niên thanh tú đem hai tấm giấy vẽ đặc thù lên, Trần Hải và Chu Khải chia nhau mỗi người cầm một cây Phệ Linh Bút vẽ gà con.

"Tại sao phải tra tấn ta như thế!"

"Trần Hải, lão già chết tiệt đó nói muốn tặng Phệ Linh Bút cho ta, kết quả lại đốt!"

"Bây giờ lại thấy được Phệ Linh Bút do Vạn Niên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc chế tạo nhưng phải dùng để vẽ gà con, đả kích như vậy ai mà chịu được chứ!"

Trong chớp mắt đã vẽ xong, tâm tính Chu Khải triệt để sập!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ tiêu hết sản phẩm bại gia hôm nay, thưởng một ngàn điểm phá sản, thưởng Vạn Niên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc *1!"

Hả?

Thấy mình nhận được phần thưởng đặc biệt, hơn nữa còn là một cây Vạn Niên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc, chuyện này khiến cho

sắc mặt Diệp Phong hơi đổi, sau đó dò hỏi hệ thống: "Hệ thống, nếu như đi thượng giới thì Vạn Niên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc này vẫn còn là vật liệu thích hợp nhất để chế tạo bút vẽ cho họa tu sao?"

"Đinh! Phệ Linh Huyền Thanh Mộc chỉ là vật liệu thích hợp nhất để chế tạo bút vẽ đặc thù ở Huyền Thiên đại lục, đi thượng giới thì cho dù là Vạn Niên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc cũng không là cái thá gì."

Đã hiểu!

Nghe hệ thống trả lời như vậy, Diệp Phong hiểu rõ, nếu thượng giới không có tác dụng gì thì nên lãng phí ở hạ giới luôn, dù sao cũng không nhận điểm phá sản.

Chương 276: Tử Tiễn Chiến Thần bị hố nhiều, người giác ngộ có khác

"Làm phiền hai vị!"

"Diệp Phong ta sẽ không để hai vị giúp không, vừa hay trong tay của ta có một ít Vạn Niên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc, nếu như hai vị cần thì có thể cho hai vị một chút!"

Hả?

Sau khi nói xong, Diệp Phong nhìn thấy Trần Hải trực tiếp đẩy nửa thân thể Chu Khải ra ngoài cửa sổ, sững sờ!

Đã nói vong niên sinh tử luyến, sao lại chia tay mỗi người đi một ngả nhanh như vậy?

"Ngọa tào!"

"Trần Hải, mẹ nó ngươi muốn làm gì!"

Nửa thân thể đã bị đẩy ra ngoài cửa sổ, Chu Khải quay qua nhìn Trần Hải hô to lên!

"Làm cái gì!"

"Không phải ngươi nói có chuyện quan trọng cần phải đi làm hay sao?"

"Vậy ngươi tranh thủ cút ngay cho ta, mẹ nó, ta chịu đựng nhiều như vậy, còn vẽ chín nghìn chín trăm chín mươi tám bức gà con, mẹ nó dựa vào cái gì ngươi vẽ một bức thì có thể đạt được phần thưởng của Diệp thiếu!"

Ha ha ha!

Nghe được lời này của Trần Hải, Chu Khải cũng không nhịn được phá lên cười, nói: "Đó chính là mệnh, tới sớm không bằng tới khéo, hơn nữa là ngươi gọi ta tới, hơn nữa vừa nãy cũng chính là ngươi không cho ta đi, ngươi vốn muốn gọi ta đến để ta thấy khó chịu chung với ngươi nhưng không ngờ là tài có thể chiếm được tiện nghi của ngươi chứ!"

Một lát sau!

Nhìn hai lão đầu triệt để yên tĩnh lại, Diệp Phong cũng hiểu được mọi chuyện sau cuộc đối thoại của hai người, sau đó cười nhìn Trần Hải nói: "Trần lão yên tâm, đến lúc đó số Vạn Niên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc mà ngươi lấy được sẽ nhiều hơn hắn!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, vốn đang cực kỳ buồn bực giờ Trần Hải lại nở một nụ cười, lộ vẻ đắc ý nhìn Chu Khải.

Trên đường phố.

"Diệp thiếu, trong tay ngươi có bao nhiêu Vạn Niên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc, tại sao không lấy ra trong thư phòng của ta?"

Đi theo bên cạnh Diệp Phong, Trần Hải nghi ngờ hỏi thăm.

"Ta có một khỏa Vạn Niên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc nhỏ, nhưng mà lấy ra trong thư phòng của ngươi thì có chút không tiện, chúng ta đi qua phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần."

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Trần Hải cũng không còn hỏi thăm, đi theo Diệp Phong đến phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần.

"Diệp thiếu, ngươi?"

Đang quan sát họa tác cảm ngộ lĩnh vực ý cảnh, Tử Tiễn Chiến Thần nhìn thấy Diệp Phong dẫn theo Trần Hải và Chu Khải đi về thì cũng không hiểu hỏi thăm.

"Ta định tặng cho bọn họ một ít đồ cho nên dẫn bọn họ tới đây!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức lấy một cây Vạn Niên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc nhỏ từ không gian hệ thống ra ngoài.

Oanh!

Theo một tiếng vang thật lớn, mặt đất cũng rung động kịch liệt, mà một gốc đại thụ che trời đường kính hơn mười mét, cao trăm mét xuất hiện trong mắt mọi người.

"Má!"

"Cái này mà là một cây nhỏ?"

Ngửa đầu nhìn cây đại thụ che trời trước mắt, bên cạnh, Trần Hải và Chu Khải kinh hãi đến tròng mắt sắp lồi ra!

Trên đường đi, thật ra thì hai người đều nghi ngờ, tại sao chỉ là một cây nhỏ Vạn Niên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc mà lại không tiện lấy ra ở trong thư phòng, mẹ nó ai mà nghĩ ra được nó là ‘nhỏ’ như vậy!

Thậm chí bây giờ hai người bọn họ rất muốn hỏi Diệp Phong một câu, ngươi có hiểu sai về chữ nhỏ hay không!

"Mẹ nó !"

"Ta biết ngay sẽ là như thế này!"

Lúc này, Diệp Phong nhìn đại thụ che trời trước mặt, cũng bị kinh hãi tê cả da đầu!

"Mẹ nó một cây nhỏ, nếu đổi thành một cây lớn thì không phải là sẽ đâm thủng thượng giới hay sao?"

Lượn quanh một vòng, Diệp Phong cười khổ tự nói.

Rất nhanh, khi được Diệp Phong cho phép, hai người Trần Hải và Chu Khải mới tay cầm đao cắt đứt một nhánh Phệ Linh Huyền Thanh Mộc dài bằng cánh tay, to bằng cánh tay.

Chỉ một nhánh nhỏ như vậy là đã đủ cho bọn họ tạo ra trăm cây Phệ Linh Bút!

Nói thật, lấy một nhánh như vậy mà bọn họ cũng cảm thấy mình đã lấy nhiều, dù sao cái đồ chơi này chính là bảo vật vô giá với họa tu, hơn nữa còn là vạn năm, cho dù cây Phệ Linh Huyền Thanh Mộc này có lớn bao nhiêu thì đó cũng là đồ của Diệp Phong.

"Làm gì chứ?"

"Hai người các ngươi làm gì chứ?"

Nghe Diệp Phong không vui la lên, hai người hoảng hốt, thầm mắng tại sao mình lại tham như thế, cắt một nhánh to như thế!

"Cắt nhỏ như vậy nhóm lửa cũng không đủ!"

"Để ta chia cho các ngươi!"

Đang chuẩn bị trả lại, Trần Hải và Chu Khải nghe Diệp Phong nói như vậy thì trong lúc nhất thời sững sờ ngay tại chỗ.

"Cầm!"

Nhìn thấy Diệp Phong lấy hai nhánh Phệ Linh Huyền Thanh Mộc đường kính một mét, cao hai mét cho mình, hai người kích động sắp khóc!

Quá đột nhiên!

Hạnh phúc tới quá đột nhiên!

Nhìn hai người mặt mũi tràn đầy hạnh phúc nằm sấp trên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc, Diệp Phong trực tiếp nói với Trần Hải: "Ta nói cho ngươi nhiều hơn hắn, ngươi có thể cắt một nhánh lớn gấp mười cái này!"

"Thôi, thôi!"

"Diệp thiếu, nhiêu đây là đủ rồi, nhiều hơn nữa ta sợ ta giữ không được!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Trần Hải vội vàng cự tuyệt, bây giờ hắn sắp bị hạnh phúc nện choáng, nếu còn cắt thêm gấp mười thì hắn sợ là hạnh phúc tới quá mãnh liệt sẽ nện chết hắn!

Nha!

Nghe được Trần Hải nói như vậy, Diệp Phong cũng suy tư nhìn thoáng qua Chu Khải bên cạnh, sau đó cười nói: "Cũng được, các ngươi một người một nhánh, vừa khéo không cần phải nghĩ tới đồ trong tay đối phương!"

"Diệp thiếu, ngươi không định dùng một cây 'nhỏ' Vạn Niên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc này chế tạo thành Phệ Linh Bút cho ta vẽ tranh đó chứ, như vậy thì ta vẽ đến chết cũng không thể nào vẽ hết được!"

Lúc này, Bạch Lỗi cũng đi tới, gượng cười quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Chế tạo thành Phệ Linh Bút cho ngươi?"

"Ngươi nghĩ điên khùng gì đó!"

"Mấy ngày trước ngươi làm tạp dịch như thế nào, không định dùng Phệ Linh Huyền Thanh Mộc này làm thùng múc nước cho tông môn?"

"Còn có thùng tắm, chậu rửa chân cho mọi người trong tông môn, không phải những thứ đó cũng nên đổi sao?"

Nghe được Bạch Lỗi nói như vậy, Diệp Phong cũng là chỉ tiếc rèn sắt không thành thép khiển trách.

"Diệp thiếu chính là Diệp thiếu, phá của đến phát rồ, đó là Vạn Niên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc đó!"

"Đúng vậy, mặc dù ta không phải họa tu nhưng nghe những ý nghĩ

này của Diệp thiếu thì ta cũng có chút đau lòng!"

Chương 277: Minh Hồn Chiến Thần, ác mộng sắp bắt đầu

Bên cạnh, Bá Đao Chiến Thần và Lôi Côn Chiến Thần cười khổ nói ra cảm tưởng của mình.

"Hai người các ngươi ngốc có phải không?"

Nghe hai người đối thoại, bên cạnh, Tử Tiễn Chiến Thần dùng ánh mắt nhìn đồ đần nhìn hai người!

"Lão Tiễn, ngươi có bệnh hả, chửi chúng ta làm gì?"

"Đúng vậy, sao nói chúng ta ngốc?"

Bá Đao Chiến Thần và Lôi Côn Chiến Thần nghe Tử Tiễn Chiến Thần nói như vậy thì trên mặt lộ vẻ không vui hỏi ngược lại.

Ai!

Thấy hai người hoàn toàn không chịu tỉnh ngộ, Tử Tiễn Chiến Thần không nhịn được thở dài, nhìn hai người, nói: "Hai người các ngươi cũng đừng tự xưng là hộ quốc chiến thần nữa, đổi tên thành hộ quốc đại ngốc và hộ quốc nhị ngốc đi, học ta nè!"

Nói xong, Tử Tiễn Chiến Thần đi thẳng tới chỗ Diệp Phong, sau đó cười hỏi: "Diệp thiếu, bình thường ta luyện tiễn còn thiếu mấy cái bia ngắm, không biết có thể..."

Không đợi Tử Tiễn Chiến Thần nói xong, Diệp Phong hai mắt tỏa sáng, nhìn Tử Tiễn Chiến Thần cười nói: "Tiễn lão, ngươi giác ngộ cao, Nếu thiếu bia ngắm thì còn chờ gì nữa, mau đi chặt đi!"

"Đúng rồi, thiếu mũi tên dùng lúc luyện tiễn hay không, nếu như thiếu thì chặt nhiều một chút!"

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, Diệp Phong nhắc nhở Tử Tiễn Chiến Thần, chỉ sợ đối phương chặt không đủ nhiều!

"Ngọa tào!"

"Như vậy cũng được!"

Nhìn thấy Tử Tiễn Chiến Thần thao tác như vậy, khiến cho Bá Đao Chiến Thần và Lôi Côn Chiến Thần đứng cách đó không xa choáng!

Bây giờ, rốt cuộc hai người bọn họ cũng biết tại sao Tử Tiễn Chiến Thần nói bọn họ là đồ đần, Diệp Phong là bại gia tử, hơn nữa còn lấy ra ngay trước mặt bọn họ, chẳng lẽ sợ bọn họ thèm?

Không sợ ngươi không muốn, chỉ sợ ngươi không biết phá của!

Nghĩ đến đây, Bá Đao Chiến Thần và Lôi Côn Chiến Thần liếc nhau, cũng trực tiếp đi thẳng tới chỗ Diệp Phong.

"Không biết hai người bọn họ sẽ có ý nghĩ thú vị gì."

Nhìn thấy Bá Đao Chiến Thần và Lôi Côn Chiến Thần đi tới, Diệp Phong tỏ vẻ mong đợi.

"Diệp thiếu, vừa mới nghe nói ngươi chuẩn bị đổi thùng nước, thùng tắm, chậu rửa chân trong tông môn, vừa khéo đao pháp ta tinh xảo, nếu như Diệp thiếu tin ta thì chuyện này cứ giao cho ta làm!"

Đi đến trước mặt Diệp Phong, Bá Đao Chiến Thần nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

"Tốt!"

"Đương nhiên là ta tin đao pháp của Bá Đao Chiến Thần, vậy làm phiền Bá Đao Chiến Thần, sau đó ngươi cũng chừa lại cho mình và người thân chút thùng tắm và chậu rửa chân."

Nghe Bá Đao Chiến Thần nói như vậy, Diệp Phong cười kêu đối phương đi chặt!

"Lôi Côn Chiến Thần, ngươi có chuyện gì không?"

Khi Bá Đao Chiến Thần rời đi, Diệp Phong quay qua nhìn Lôi Côn Chiến Thần bên cạnh, hỏi thăm.

"Diệp thiếu, ta muốn san bằng phủ đệ rồi sửa chữa lại!"

Lôi Côn Chiến Thần thành thật nhìn Diệp Phong, nói ra ý nghĩ của mình!

Mà nghe được ý nghĩ phát rồ này của Lôi Côn Chiến Thần, Bá Đao Chiến Thần và Tử Tiễn Chiến Thần đang chặt Phệ Linh Huyền Thanh Mộc ngừng lại, ánh mắt nhìn Lôi Côn Chiến Thần tràn đầy chấn kinh!

Buồn cười bọn họ còn đang cho là mình có thể lấy được chút thùng tắm mà đắc chí thì mẹ nó, người ta muốn trùng kiến phủ đệ!

Ha ha ha!

Diệp Phong cũng giật nảy mình, kịp phản ứng lại thì phá lên cười, vung tay lên nói thẳng: "Đi chặt!"

"Nhìn cái gì, hai tên đần, ngay cả phá của cũng không biết!"

Đi đến bên cạnh Bá Đao Chiến Thần và Tử Tiễn Chiến Thần, Lôi Côn Chiến Thần vẻ mặt đắc ý giễu cợt hai người!

"Được rồi, các ngươi cần bao nhiêu thì chặt bấy nhiêu, ta đi về nghỉ trước!"

Sắc trời đã tối, Diệp Phong lên tiếng chào mọi người sau đó đi qua sân kế bên.

Nhìn Diệp Phong rời đi, hai người Trần Hải và Chu Khải đang nằm sấp trên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc nhìn Phệ Linh Huyền Thanh Mộc dưới người mình, cảm thấy không còn thơm như vậy nữa!

Phá của thì sao?

Nếu như mình có thể nằm trên giường gỗ do Phệ Linh Huyền Thanh Mộc chế tạo mà ngủ thì mẹ nó, nằm mơ đều có thể cười tỉnh!

"Lão Chu, biết tại sao chúng ta chỉ có thể đạt được ngần ấy sao?"

Lúc này, Trần Hải cười khổ quay qua nhìn Chu Khải, lên tiếng hỏi.

"Bởi vì hai lão gia chúng ta không biết phá của!"

Nói xong, hai người Chu Khải và Trần Hải vội vàng cất Phệ Linh Huyền Thanh Mộc dưới người vào không gian giới chỉ, sau đó lập tức đi ra khỏi phủ đệ, bọn họ muốn yên tĩnh!

Trước đó dùng Phệ Linh Bút do Vạn Niên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc chế tạo phá của đã khiến cho bọn họ khó chịu!

Bây giờ lại vì không biết phá của mà khiến cho bọn họ khó chịu!

Mẹ nó, phá của cũng khó chịu, không phá của cũng khó chịu, ai mà chịu được!

Viện lạc bên cạnh!

"Lại là một ngày tràn đầy thu hoạch!"

"Hẳn là thất tiên nữ đã tĩnh dưỡng ổn, tiếp tục chơi đùa với bọn họ đi!"

Nằm ở trên giường Diệp Phong theo thói quen kẹp chăn giữa hai chân, trực tiếp nhắm hai mắt lại nghỉ ngơi.

Tinh Hồn Tông, bên trong tông môn đại điện!

Đang tu luyện, Lạc Thiên Tuyết cảm nhận được Truyền âm Thạch dao động, mở hai mắt ra sau đó lập tức lấy Truyền âm Thạch ra.

"Thiên tuyết, ngũ đại tổ lão dùng nhà tranh làm từ Kim Tằm Tinh Diệu Thạch thành công độ được Thiên Đạo lôi kiếp không?"

"Sao bọn họ còn chưa trở lại?"

Rất nhanh, giọng nói tràn đầy lo lắng của Lạc Vô Danh vang lên trong đầu Lạc Thiên Tuyết.

"Phụ thân, sợ là trong thời gian ngắn ngũ đại tổ lão không về được!"

"Tình huống cụ thể ngươi đừng hỏi nữa, tóm lại, khi ngũ đại tổ lão trở về, Tinh Cực Tông sẽ không sợ bất kỳ thế lực nào, sẽ trở thành

tông môn số một trong Huyền Thiên đại lục!"

Nghe được Lạc Vô Danh lo lắng hỏi thăm, Lạc Thiên Tuyết cực kỳ nghiêm túc giải thích.

"Cái gì!"

"Thiên tuyết, ngươi xác định ngươi không đùa với ta?"

"Vậy lúc đó ngũ đại tổ lão sẽ mạnh cỡ nào, đối mặt Xích Dương Vương Quốc thì sao?"

Rất nhanh, tiếng kinh hô của Lạc Vô Danh vang lên.

"Xích Dương Vương Quốc?"

"Bất cứ người nào trong ngũ đại tổ lão đều có thể một mình giết xuyên qua Xích Dương Vương Quốc!"

Tê!

Đối diện, Lạc Vô Danh nghe nói như thế thì hít vào một hơi khí lạnh!

Bất kỳ người nào đều có thể giết xuyên qua Xích Dương Vương Quốc, chuyện này nếu như không phải chính miệng con gái mình nói mà là người khác nói thì hắn sẽ không tin!

…

Chương 278: Minh Hồn Chiến Thần, ác mộng sắp bắt đầu (2)

"Đại tỷ tỷ, thật ra thì ta còn chưa bắt đầu chỉ đạo ngươi tu luyện!"

"Mặc dù sẽ không hung tàn giống cái tên điên cụt một tay đó nhưng cũng không kém, cho nên ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho tốt."

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết kết thúc truyền âm, bên cạnh, tiểu nữ

hài ăn kẹo que cũng cười lên tiếng nhắc nhở.

"Chỉ cần có thể mạnh lên, cho dù phương thức hung tàn cỡ nào thì ta cũng có thể chấp nhận!"

Nghe tiểu nữ hài nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết quay qua nhìn đối phương, vẻ mặt kiên định nói.

Hôm sau, sáng sớm!

"Ngủ một giấc thật là thoải mái!"

Tỉnh lại, Diệp Phong duỗi lưng một cái, xuống giường, sau đó tra xét sản phẩm bại gia hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Hồn Linh Cầu * 10000

Hồn Linh Cầu: Bên trong ẩn chứa linh hồn chi lực cực kỳ thuần túy, vật phẩm đặc thù do tu sĩ chuyên tu thần hồn dùng thần hồn mạnh mẽ của mình ngày qua ngày sáng tạo ra.

"Ngọa tào!"

"Tại sao lại là cái đồ chơi này!"

"Hơn nữa còn là một vạn cái, lần trước gặp được trưởng lão Tiêu Trần ở bí cảnh khảo hạch thì mới đổi mới ra hai trăm cái!"

Nhìn thấy sản phẩm bại gia hôm nay lại là Hồn Linh Cầu quen thuộc, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ nở nụ cười khổ, tự lẩm bẩm: "Hôm nay cho Bá Đao Chiến Thần làm mẫu cho Bạch Lỗi vẽ, vậy cũng chỉ đành để Tử Tiễn Chiến Thần và Lôi Côn Chiến Thần đánh bóng chuyền!"

Lúc trước chơi với Tiêu Trần một lần, Diệp Phong cũng không định chơi nữa, chủ yếu là lần này số lượng Hồn Linh Cầu nhiều lắm!

Viện lạc của Tử Tiễn Chiến Thần!

"Lão Hồn, sao ngươi lại tới đây?"

Thấy Minh Hồn Chiến Thần đi vào viện lạc, Tử Tiễn Chiến Thần

hiếu kì hỏi thăm.

"Phệ Linh Huyền Thanh Mộc cao như vậy để ở đây, ngươi nghĩ ta nhìn không thấy sao!"

"Lúc đầu ta cũng không biết cái đồ chơi này, nhưng đêm hôm qua ta đi lật điển tịch ghi chép về linh mộc xem thì thấy."

"Nói một chút, cây Phệ Linh Huyền Thanh Mộc này có phải của vị Diệp thiếu đó hay không?"

Mấy phút sau.

Khi Minh Hồn Chiến Thần hiểu được một chút chuyện liên quan đến Diệp Phong thì ánh mắt nhìn Lôi Côn Chiến Thần đang giữ im lặng bên cạnh tràn đầy vẻ hâm mộ!

"Lão Hồn, ngươi đừng thấy bây giờ chúng ta được một chút lợi ích, nhưng chúng ta đã từng bị tra tấn như thế nào thì ngươi không hiểu được đâu!"

Tử Tiễn Chiến Thần nhìn trong mắt Minh Hồn Chiến Thần tràn đầy hâm mộ, cười khổ giải thích.

"Ta không hiểu?"

"Diệp thiếu là bại gia tử, hắn cũng không phải ma quỷ, ngươi muốn ta biết cái gì?"

"Phá của mà thôi, sợ cọng lông!"

Nghe được Tử Tiễn Chiến Thần nói như vậy, Minh Hồn Chiến Thần lại không xem ra gì, nói ra ý nghĩ của mình.

"Đại Thái tử chỉ nói cho ngươi biết Diệp thiếu thích phá của, không có nói cho ngươi biết những sự tích phá của đến phát rồ của Diệp thiếu?"

Nhìn Minh Hồn Chiến Thần hoàn toàn không biết gì cả về Diệp Phong, Tử Tiễn Chiến Thần gặn hỏi lần nữa.

"Tử Tiễn Chiến Thần, vị này là?"

Không đợi Minh Hồn Chiến Thần trả lời, giọng nói của Diệp Phong đã từ việc lạc bên cạnh vang lên.

"Diệp thiếu, vị này là Minh Hồn Chiến Thần, là một cường giả hồn tu mạnh mẽ."

Nhìn thấy Diệp Phong đi tới, Tử Tiễn Chiến Thần vội vàng giới thiệu.

Hồn tu?

Nghe được Tử Tiễn Chiến Thần nói như vậy, Diệp Phong quay qua nhìn Minh Hồn Chiến Thần, trong nháy mắt ánh mắt thay đổi, hắn không ngờ được là trong số ngũ đại hộ quốc chiến thần của Xích Dương Vương Quốc còn có hồn tu.

"Đã có hồn tu, vậy có phải là nên tăng thêm cách chơi mới cho một vạn cái Hồn Linh Cầu này không?"

Lúc này, Diệp Phong trầm tư.

"Lão Tiễn, Diệp thiếu thế nào?"

Nhìn thấy Diệp Phong rơi vào trầm tư, Minh Hồn Chiến Thần không hiểu quay qua nhìn Tử Tiễn Chiến Thần thấp giọng hỏi thăm.

"Đừng hỏi, ta luôn cảm thấy hình như có chuyện không tốt sắp xảy ra."

Tử Tiễn Chiến Thần thấy Diệp Phong rơi vào trầm tư, trong lòng có chút bất an.

"Có!"

Trầm tư một hồi, Diệp Phong hai mắt tỏa sáng, một cái trò chơi nhỏ mới xuất hiện trong đầu hắn.

"Tử Tiễn Chiến Thần, phiền ngươi mời Bá Đao Chiến Thần và Lôi Côn Chiến Thần đến, ta nghĩ ra một trò chơi nhỏ cực kỳ thú vị nhưng cần nhiều người tham dự."

"Đúng rồi, tốt nhất mời thái tử điện hạ và Trương quốc sư đến luôn!"

Tê!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Tử Tiễn Chiến Thần hít vào một hơi khí lạnh, rốt cuộc là trò chơi nhỏ kinh khủng gì mà cần nhiều người như vậy?

Trải qua trò chơi nhỏ bắn tên, Tử Tiễn Chiến Thần cũng không cho rằng trò chơi nhỏ mà Diệp Phong nghĩ ra được chỉ là trò chơi nhỏ!

Muốn nói không có liên quan gì với phá của thì đánh chết hắn cũng không tin!

Một lát sau.

"Sao nhìn những người này vội vã cuống cuồng như vậy?"

"Không phải chỉ chơi một trò chơi nhỏ hay sao?"

Nhìn thấy Tử Tiễn Chiến Thần, Bá Đao Chiến Thần, Lôi Côn Chiến Thần, Thái tử Triệu Đình, Trương quốc sư và Bạch Lỗi đều tỏ vẻ khẩn trương không thôi, Minh Hồn Chiến Thần cực kỳ khó hiểu.

"Nơi này có nhiều người như vậy, tại sao lại phải gọi ta đến!"

"Hai ngày này ta không dám tới, chỉ sợ cảm giác tồn tại của mình tăng lên, nhưng cho dù như vậy thì Diệp thiếu vẫn còn nhớ ta!"

Giữa đám người, Trương quốc sư muốn điên rồi, lúc trước dẫn Diệp Phong từ Tinh Hồn Tông đến Xích Dương Vương Quốc, trên đường hắn đã mất hồn mất vía đứng ở cổng của phi hành Linh khí hình phòng ở bao nhiêu lần, hắn không muốn như vậy nữa!

"Chư vị, hôm nay chúng ta chơi một cái trò chơi nhỏ cực kỳ thú vị, hơn nữa sau khi trò chơi kết thúc, người thắng có phần thưởng!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức lấy ra một cái Hồn Linh Cầu lớn như bóng chuyền!

"Ngọa tào!"

Khi Minh Hồn Chiến Thần nhìn thấy Hồn Linh Cầu trong tay Diệp Phong, toàn thân kích động đến nói tục, Hồn Linh Cầu lớn như vậy, còn lớn hơn Hồn Linh Cầu mà hắn rèn luyện ra không biết bao nhiêu lần!

Mẹ nó phá của, Diệp thiếu đang đưa phúc lợi cho ta!

"Chư vị, xin lỗi, ta muốn tuyên bố một câu, hôm nay không cần biết là chơi trò chơi nhỏ gì thì người thắng tuyệt đối sẽ là ta, phần thưởng Hồn Linh Cầu này cũng là của ta!"

Sau khi bình phục lại tâm tình đang kích động, Minh Hồn Chiến Thần quay qua nhìn mọi người biểu đạt quyết tâm của mình!

? ? ?

Chương 279: Phần thưởng gì chứ, Hồn Linh Cầu này là đạo cụ trò chơi

Phần thưởng là Hồn Linh Cầu?

Ta nói cái đồ chơi này là phần thưởng từ khi nào?

Bên cạnh, tay cầm Hồn Linh Cầu đang chuẩn bị giới thiệu quy tắc trò chơi, Diệp Phong nghe nói như thế thì sững sờ ngay tại chỗ.

"Minh Hồn Chiến Thần, có phải ngươi hiểu sai rồi hay không?"

"Cái Hồn Linh Cầu này không phải phần thưởng, nó chỉ là đạo cụ của trò chơi nhỏ này thôi.”

Ngây người một hồi, Diệp Phong quay qua nhìn Minh Hồn Chiến Thần giải thích.

Đạo cụ!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, đừng nói Minh Hồn Chiến Thần choáng váng, cho dù là đám người còn lại cũng đều choáng váng!

Ngoại trừ Bạch Lỗi, những người còn lại đều nhận ra đây là Hồn Linh Cầu mà hồn tu để ý nhất, hơn nữa bọn họ đã từng gặp Minh Hồn Chiến Thần rèn luyện Hồn Linh Cầu, chỉ lớn như bóng bàn, cho nên bọn họ cũng biết rõ cái Hồn Linh Cầu lớn như bóng chuyền này trân quý đến mức nào.

Nhưng bây giờ Diệp Phong lại nói cho bọn họ biết cái Hồn Linh Cầu này lại là đạo cụ trò chơi?

"Bạch Lỗi, ngươi qua đây!"

Giải thích xong, Diệp Phong gọi Bạch Lỗi đi tới trước mặt của mình.

"Phóng ra linh lực, hút Hồn Linh Cầu vào sau lưng."

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bạch Lỗi tuy không hiểu nhưng cũng phóng linh lực ra bảo vệ lấy Hồn Linh Cầu mà Diệp Phong đặt sau lưng mình, cũng hút nó dính vào lưng mình.

Rất nhanh!

Khi mọi người thấy Thiên Hồn Linh Cầu Xuyến do năm mươi cái Hồn Linh Cầu lớn như bóng chuyền xâu lại mà thành ở sau lưng của Bạch Lỗi thì đều choáng!

Lúc này, bọn họ chấn kinh vì Diệp Phong có nhiều Hồn Linh Cầu lớn như vậy, sau đó càng sợ hãi không biết rốt cuộc Diệp Phong muốn dùng những Hồn Linh Cầu này làm gì!

"Chư vị, nhìn thấy chuỗi Thiên Hồn Linh Cầu Xuyến này không?"

"Một hồi ta sẽ làm cho mỗi người một cái dính ở sau lưng, toàn bộ đều là từ năm mươi cái Hồn Linh Cầu tạo thành, sau đó các ngươi hãy đuổi theo nhau, lấy tay làm đao, bảo đảm Hồn Linh Cầu của mình an toàn đồng thời nghĩ hết biện pháp đánh tan toàn bộ Hồn Linh Cầu sau lưng người khác!"

"Một khi Hồn Linh Cầu phía sau mình bị phá sạch hết thì cũng đại biểu cho bị loại!"

"Khi trên sân chỉ còn lại một người, cho dù sau lưng hắn chỉ còn

lại có một cái Hồn Linh Cầu thì đó cũng là người thắng cuối cùng, đến lúc đó ta sẽ thưởng cho người đó mười ấm Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch với một viên Thần cấp Giải Tửu Đan!"

Trong lúc mọi người kinh nghi không thôi, Diệp Phong nói ra cách chơi!

? ? ?

Mỗi người năm mươi cái Hồn Linh Cầu?

Đánh tan toàn bộ?

Mẹ nó, đây là Hồn Linh Cầu, Hồn Linh Cầu lớn như thế, một cái cũng đủ để cho Minh Hồn Chiến Thần trở nên điên cuồng, bây giờ không những không bảo vệ cho tốt mà muốn đánh tan toàn bộ chỉ để chơi thôi?

"Lão Hồn, phá của mà thôi, chúng ta không sợ!"

Nhìn thấy Minh Hồn Chiến Thần đã triệt để choáng tại chỗ, Tử Tiễn Chiến Thần vỗ vỗ bả vai của đối phương, vừa cười vừa nói.

"Sợ?"

"Các ngươi đều là đồ đần, thời điểm như thế này thì nhất định phải biết đảo ngược thao tác!"

Nghe được Tử Tiễn Chiến Thần nói như vậy, Minh Hồn Chiến Thần tỉnh táo lại nở một nụ cười tự tin nói.

Đảo ngược thao tác?

Nghe Minh Hồn Chiến Thần nói như vậy, Tử Tiễn Chiến Thần thừa nhận mình rối, bởi vì hắn hoàn toàn không hiểu được đối phương nói như vậy là có ý gì.

"Diệp thiếu!"

"Nếu như ngươi không tham dự thì cho dù mỗi người chúng ta đều có năm mươi cái Hồn Linh Cầu, cộng lại thì cũng mới ba trăm năm mươi cái, chơi một lần là hết, hoàn toàn chơi chưa hết hứng!"

"So với chơi chưa hết hứng còn không bằng giữ những Hồn Linh Cầu này lại, chúng ta nghĩ trò chơi khác!"

Minh Hồn Chiến Thần tự tin nói cho Diệp Phong biết ý nghĩ của mình!

Theo hắn nghĩ, cho dù Diệp Phong là bại gia tử đến phát rồ nhưng trong tay có ba trăm năm mươi cái Hồn Linh Cầu to lớn như vậy cũng đã là cực hạn, không thể nào còn có nữa!

"Mẹ nó, cái này gọi là đảo ngược thao tác?"

"Ngươi dùng nhận thức của ngươi đi khiêu chiến sự ngang tàng của Diệp thiếu?"

Nhìn thấy Minh Hồn Chiến Thần thao tác như thế, Tử Tiễn Chiến Thần nhìn mà cười!

Nếu Diệp Phong dám lấy ra ba trăm năm mươi cái Hồn Linh Cầu chơi, như vậy thì chắc chắn là trong tay có càng nhiều Hồn Linh Cầu hơn nữa!

Đây không chỉ là ý nghĩ của riêng Tử Tiễn Chiến Thần mà còn là ý nghĩ trong lòng của những người còn lại!

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tại sao ánh mắt đám người này nhìn ta trở nên lạ lạ?"

Đang âm thầm đắc ý, Minh Hồn Chiến Thần phát hiện ánh mắt của mọi người xung quanh nhìn hắn có chút gì đó là lạ, chuyện này khiến cho hắn bỗng nhiên có dự cảm không ổn.

"Minh Hồn Chiến Thần, ta rất thích tính cách ngang tàng này của ngươi!"

"Nhưng mà ngươi không cần lo lắng, trong tay của ta có một vạn cái Hồn Linh Cầu, tuyệt đối có thể để các ngươi chơi tận hứng!"

? ? ?

Một vạn cái?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Minh Hồn Chiến Thần mộng!

Một lát sau!

"Đám khốn kiếp các ngươi, đừng có biết chỉ đuổi theo một mình ta mà đâm!"

Điên cuồng chạy trốn, Minh Hồn Chiến Thần tức hổn hển quay đầu lại nhìn đám người phía sau lưng mình mắng to!

Không cần biết có phải là trò chơi hay không, không cần quan tâm đến phần thưởng gì nữa, bây giờ hắn chỉ muốn cẩn thận bảo vệ năm mươi cái Hồn Linh Cầu sau lưng mình thôi, ai mà ngờ được những người còn lại lại liên thủ với nhau điên cuồng triển khai truy kích hắn!

Thiên Hồn Linh Cầu Xuyến sau lưng, mỗi khi có một cái Hồn Linh Cầu bị phá thì lòng hắn cũng đau một cái!

Bây giờ hắn đã hiểu được lời Tử Tiễn Chiến Thần nói trước đó, hơn nữa pht phá của đến phát rồ của Diệp Phong cũng triệt để thay đổi nhận thức của hắn về hai chữ phá của!

Nhưng không cần biết Minh Hồn Chiến Thần chạy trốn như thế nào thì cuối cùng vẫn bị mọi người đánh tan toàn bộ Thiên Hồn Linh Cầu Xuyến sau lưng hắn, thuận lợi trở thành tuyển thủ đầu tiên bị loại!

"Má!"

"Các ngươi còn là người nữa không!"

Chương 280: Minh Hồn Chiến Thần hoài nghi nhân sinh

Nhưng mà, cơn ác mộng của Minh Hồn Chiến Thần chỉ vừa mới bắt đầu, mặc dù hắn đã bị loại nhưng mọi người giống như là tâm hữu linh tê, tất cả đều truy kích lẫn nhau quanh Minh Hồn Chiến Thần, để mỗi một cái Hồn Linh Cầu đều vỡ tan trước mặt Minh Hồn Chiến Thần, có thể nói chính là giết người tru tâm!

Khi đợt đầu tiên của trò chơi kết thúc, Minh Hồn Chiến Thần muốn điên rồi!

Lúc này, Diệp Phong thân là người xem đang đứng bên ngoài sân lại nhanh chóng sắp xếp Thiên Hồn Linh Cầu Xuyến cho mọi người.

"Chư vị, vừa rồi các người làm hơi quá đáng rồi đó!"

"Mặc dù đây chỉ là một trò chơi nhỏ nhưng phải chơi một cách công bằng mới được, các người không thể liên thủ lại với nhau để khi dễ Minh Hồn Chiến Thần được!"

"Lần này nhất định phải từng người tự chiến, không thể kéo bè kéo cánh!"

Trước khi bắt đầu vòng thứ hai của trò chơi, Diệp Phong nhắc nhở mọi người một chút.

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Minh Hồn Chiến Thần cảm động sắp khóc!

Nhưng mà cảnh tượng kế tiếp làm cho Diệp Phong triệt để từ bỏ can thiệp trò chơi, cũng dùng linh lực bảo vệ hơn chín ngàn cái Hồn Linh Cầu còn lại để dưới đất, sau đó đi vào nơi ở của Tử Tiễn Chiến Thần nghỉ ngơi.

"Các ngươi chơi kiểu gì đó!"

"Phá Hồn Linh Cầu ta nhịn, nhưng có thể để cho ta cảm nhận cảm giác tham dự trò chơi được không!"

Nhìn sáu người trước mặt đứng đưa lưng về phía mình, để lộ năm mươi cái Hồn Linh Cầu trước mắt của mình, Minh Hồn Chiến Thần sắp điên rồi!

Hai giờ qua đi.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ tiêu sạch sản phẩm bại gia hôm nay, thưởng một ngàn điểm phá sản!"

Nằm trong phòng, Diệp Phong nghe được tiếng nhắc nhở của hệ

thống bỗng nhiên vang lên trong đầu thì trên mặt lộ vẻ thất vọng, tự lẩm bẩm: "Cho dù ta đột phá đến cảnh giới gì, tiêu sạch sản phẩm bại gia mỗi ngày thì điểm phá sản nhận được vẫn bền lòng vững dạ, mãi mãi cũng là một ngàn điểm, hơn nữa lần này còn không có phần thưởng đặc biệt."

"A?"

Khi Diệp Phong đi ra khỏi phòng ốc, phát hiện bóng dáng Minh Hồn Chiến Thần không có trong viện lạc, hắn nghi ngờ quay đầu qua nhìn Tử Tiễn Chiến Thần hỏi: "Minh Hồn Chiến Thần đi rồi sao?"

"Diệp thiếu, bên kia!"

Nhìn theo hướng mà Tử Tiễn Chiến Thần chỉ, lúc này Diệp Phong mới phát hiện Minh Hồn Chiến Thần đang một mình đứng trên nóc nhà nhìn mặt trời, để lại cho hắn một bóng lưng màu vàng kim lóng lánh.

"Tử Tiễn Chiến Thần, Minh Hồn Chiến Thần đang làm gì đó?"

Diệp Phong tỏ vẻ không hiểu hỏi lần nữa.

"Lẳng lặng đã không thể thỏa mãn lão Hồn, bây giờ hắn đang hoài nghi nhân sinh!"

Tử Tiễn Chiến Thần cười khổ giải thích.

Nghe được Tử Tiễn Chiến Thần nói như vậy, Diệp Phong cũng cười khổ theo, vốn cho rằng Minh Hồn Chiến Thần là vương giả, ai mà ngờ được hắn cũng là thanh đồng!

"Minh Hồn Chiến Thần!"

"Ngươi muốn lão bà không... ngươi muốn Hồn Linh Cầu hay không?"

Nghĩ đến lúc trước hệ thống thưởng cho mình một ngàn cái Hồn Linh Cầu, mặc dù cho Tiêu Trần một trăm cái nhưng trong tay còn có chín trăm cái, Diệp Phong định cho Minh Hồn Chiến Thần một trăm cái, ai mà ngờ được khi hắn muốn nói ra miệng thì trong đầu

bỗng nhiên hiện ra lời kịch kinh điển của lão Từ ‘ngươi muốn lão bà không’, khiến cho hắn lỡ miệng nói sai!

Hồn Linh Cầu?

Đang hoài nghi nhân sinh trên nóc nhà, Minh Hồn Chiến Thần nghe Diệp Phong nói như vậy thì đột nhiên quay đầu nhìn lại.

"Diệp thiếu, những. . . những Hồn Linh Cầu này đều là cho ta?"

Từ nóc nhà bay xuống, nhìn một trăm cái Hồn Linh Cầu lớn như bóng chuyền dưới mặt đất, Minh Hồn Chiến Thần không thể tin được đây là sự thực!

"Đương nhiên!"

Nhìn Minh Hồn Chiến Thần lộ vẻ khó có thể tin được, Diệp Phong cười khẳng định.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, lúc này, Tào Lượng lại bị một thiên tài Tiềm Long Bảng cưỡng ép!"

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ, túc chủ hãy lấy phương thức phá sản nghĩ cách cứu viện Tào Lượng, nhiệm vụ thành công, thưởng một ngàn vạn điểm phá sản, thưởng Thiên Đạo Lệnh *3 , nhiệm vụ thất bại, không trừng phạt, có thể cự tuyệt!"

Ngọa tào!

Cái tên xui xẻo Tào Lượng đó lại bị bắt?

Hắn là Đường Tăng hả, sao những thiên tài Tiềm Long Bảng đó luôn cưỡng ép hắn?

Sau khi nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống thì Diệp Phong kinh hãi!

Nhưng mà nhiệm vụ lần này lại thưởng cho hắn ba cái Thiên Đạo Lệnh, trước mắt trong tay hắn đã có mười sáu cái Thiên Đạo Lệnh, tăng thêm ba cái Thiên Đạo Lệnh này thì vừa khéo có thể suất lĩnh tất cả mọi người trong tông môn tiến về Thiên Đạo Thành mát xa chân, nhiệm vụ có thời hạn một tháng đó cũng có thể hoàn thành.

"Hệ thống, ta định nhờ tứ đại chiến thần giúp ta nghĩ cách cứu viện Tào Lượng, mỗi người cho một trăm vạn đê phẩm Linh Tinh, không quá đáng chứ."

Nếu nhiệm vụ này yêu cầu lấy phương thức phá sản nghĩ cách cứu viện, Diệp Phong trực tiếp nhìn chằm chằm vào tứ đại chiến thần.

"Đinh! Số lượng phá của nằm trong phạm vi hợp lý!"

Nghe được hệ thống trả lời, Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía tứ đại chiến thần, cười nói: "Bốn vị chiến thần, có thể theo ta đi ra ngoài làm một số chuyện hay không, sẽ không để các ngươi giúp không, sau khi chuyện thành công thì mỗi người một triệu viên đê phẩm Linh Tinh!"

"Ha ha ha!"

"Diệp thiếu, ngươi quá khách khí, có thể giúp được ngươi là vinh hạnh của chúng ta, chúng ta đâu dám..."

Không đợi Minh Hồn Chiến Thần nói xong, bên cạnh, tam đại chiến thần cùng nhau tiến lên, trực tiếp đè Minh Hồn Chiến Thần ngã xuống đất, hai tay của ba người cùng bịt miệng Minh Hồn Chiến Thần như Hamburger!

"Lão Hồn!"

"Diệp thiếu cho tiền trà nước, ngươi dám không nhận?"

"Mẹ nó, ngươi muốn chết cũng đừng kéo chúng ta theo!"

Nghĩ đến hậu quả khi trước đó cự tuyệt tiền trà nước của Diệp Phong, Tử Tiễn Chiến Thần nghĩ mà còn sợ, mắng!

"Rãnh!"

"Ba lão vương bát đản các ngươi làm gì đó, Diệp thiếu cho chúng ta nhiều lợi ích như vậy, giúp Diệp thiếu chút việc mà còn muốn thu tiền trà nước, các ngươi có còn là người hay không!"

Cố gắng tránh thoát trói buộc của ba người, Minh Hồn Chiến Thần một thân chính khí chất vấn tam đại chiến thần.

"Lão Hồn, ngươi không hiểu!"

Hả?

Chương 281: Ta đã đột phá từng đợt, như vậy mà còn không chịu buông tha sao?

Nghe được Tử Tiễn Chiến Thần nói như vậy, Minh Hồn Chiến Thần bỗng ngẩn cả người, nói thật, bây giờ hắn sắp sinh ra tâm ma với ba chữ ngươi không hiểu này!

...

Trong phòng khách quán rượu.

"Ngươi không sợ ta giết ngươi?"

"Mặc dù ngươi bị Diệp Phong dồn xuống Tiềm Long Bảng nhưng muốn gia nhập thế lực lớn nào đó cũng là chuyện dễ như trở bàn tay, cho nên ta không hiểu, tại sao đến bây giờ mà ngươi còn chưa gia nhập thế lực lớn nào đó, không có thế lực lớn bảo hộ, cho dù hôm nay ngươi không có chết trong tay ta thì không chừng ngày mai sẽ chết trong tay người khác!"

"Dù sao bí bảo có thể tra ra được vị trí của người khác cũng không phải là thứ hiếm thấy trong Thiên Đạo Chiến Trường!"

Nhìn Tào Lượng nhàn nhã uống trà, Trương Dương khó hiểu hỏi thăm.

Nghe Trương Dương tra hỏi, Tào Lượng muốn chết lắm!

Là hắn không muốn gia nhập thế lực lớn sao?

Hai ngày này, hắn bị bắt cóc mấy lần rồi!

Hơn nữa, hắn đã bị dồn xuống Tiềm Long Bảng, mẹ nó ai mà ngờ được những thiên tài Tiềm Long Bảng này không đi tìm Diệp Phong mà đều tới tìm hắn, chó cũng không làm ra chuyện chó như vậy được!

"Vẫn không nói lời nào sao?"

"Thời gian một nén nhang sắp đến, nếu như Diệp Phong không tới, vậy ngươi chuẩn bị chết ở chỗ này đi!"

Nhìn thấy Tào Lượng tiếp tục duy trì trầm mặc, Trương Dương nhìn thoáng qua trầm hương sắp đốt hết, nhắc nhở Tào Lượng một câu.

"Diệp thiếu!"

"Cha Diệp!"

"Lại có một thiên tài Tiềm Long Bảng tới, hôm nay ngươi nhất định phải ra dạo chơi, nếu không thì ta sẽ chết ở đây!"

Nghe Trương Dương nhắc nhở, nhìn thấy trầm hương sắp đốt hết, trong mắt Tào Lượng cũng hiện lên vẻ bối rối.

Nếu như lần này có thể biến nguy thành an, hắn tuyệt đối sẽ lập tức rời khỏi hoàng thành, đồng thời nhanh chóng gia nhập vào một cái thế lực lớn, luôn bị cưỡng ép như thế thì ai cũng không chịu được!

Bành!

Đúng lúc này, lão giả ngồi nhắm mắt dưỡng thần bên cạnh đột nhiên mở hai mắt ra, trong ánh mắt hiện lên vẻ bối rối.

"Tả lão, thế nào?"

Phát hiện lão giả khác thường, Trương Dương vội vàng hỏi thăm, đây là lần đầu tiên hắn thấy người hộ đạo Tả lão của mình hốt hoảng như vậy.

"Tứ đại chiến thần của Xích Dương Vương Quốc đến rồi!"

"Hơn nữa, hình như là đang đi tới chỗ chúng ta!"

"Đứng vững, lát nữa thái độ cung kính một chút!"

Nghe được Tả lão nói như vậy, Trương Dương cũng đại kinh, hắn

nghĩ mãi mà không rõ tại sao tứ đại hộ quốc chiến thần tiếng tăm lừng lẫy Xích Dương Vương Quốc lại tới đây.

Tình huống như thế nào?

Sao hai người này lại chạy ra cửa đứng?

Chẳng lẽ là có cường giả phi thăng đến?

Bọn họ đều đứng ở sau cửa, ta có nên quỳ xuống chờ hay không?

Nhìn Trương Dương và Tả lão ra đứng sau cửa, Tào Lượng ngồi trên ghế càng luống cuống!

Bành!

Diệp Phong một cước đạp cửa phòng ra, trực tiếp hô lớn: "Tào Lượng, ta tới cứu ngươi!"

Mà nghe được Diệp Phong nói như vậy, Trương Dương và Tả lão đứng tại cửa ra vào chờ sợ hãi liếc nhau, khi Diệp Phong sắp đạp vào cửa phòng thì lập tức quỳ xuống.

Hả?

Đi vào phòng khách, nhìn thấy thanh niên và lão giả quỳ trước cửa, lại nhìn Tào Lượng đang ngồi trên ghế uống trà, Diệp Phong ngẩn ra, mẹ nó, rốt cuộc là ai bắt cóc ai?

Mấy phút sau.

Khi Diệp Phong hiểu rõ tình huống, trực tiếp nói với tứ đại chiến thần: "Kéo ra ngoài giáo huấn một chút, sau đó kêu bọn họ cút đi!"

"Cảm tạ ân không giết của Diệp thiếu!"

Quỳ trên mặt đất sợ hãi không thôi, Trương Dương và Tả lão nghe nói như thế thì vội vàng quỳ tạ Diệp Phong!

"Diệp thiếu, lần này sao không có giết bọn họ?"

Nhìn Trương Dương và Tả lão bị kéo ra ngoài, bên cạnh, Tào Lượng không hiểu hỏi thăm.

"Bọn họ không chọc tới ta, ta giết bọn họ làm gì?"

Hả?

Nhìn thấy Tào Lượng nghe nói như thế thì yên lặng đi tới cửa sổ độc hưởng thanh phong, Diệp Phong khó hiểu mà hỏi: "Tào Lượng, ngươi làm gì chứ?"

"Diệp thiếu, ta không sao, ta chỉ muốn yên tĩnh!"

Trong lòng Tào Lượng khổ, bây giờ hắn mới hiểu được, trước đó đánh giết Tô Cửu và lão giả đó không phải Diệp Phong muốn báo thù cho hắn mà là vì đối phương chọc Diệp Phong, suy cho cùng là hắn tự mình đa tình!

"Đừng có yên tĩnh nữa!"

"Yên tĩnh sắp không chịu nổi nữa rồi, các ngươi không thể muốn thứ khác sao?"

Nghe được Tào Lượng nói như vậy, Diệp Phong không nhịn được nở nụ cười khổ, nếu như Nobita biết được nhiều người muốn yên tĩnh như vậy thì hắn có chịu nổi không, hắn sẽ khó chịu cỡ nào!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, thưởng một ngàn vạn điểm phá sản, thưởng Thiên Đạo Lệnh *3!"

Đủ!

Theo tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, Diệp Phong kiểm tra điểm phá sản của mình bây giờ, vừa khéo đạt đến hơn chín ngàn vạn, đủ hắn tăng thực lực lên đến Nguyên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong.

(Trước đó có bốn ngàn vạn, săn giết yêu thú trong Thiên Đạo Chiến Trường nhận được ba ngàn vạn, hôm qua Bạch Lỗi hoàn thành một bức họa tác nhận được một ngàn vạn, bây giờ lại lấy được một ngàn vạn).

"Tào Lượng, trước đó ngươi hỏi thăm thực lực của ta, có phải rất không hiểu ta nói đột đột đột là có ý gì hay không?"

Lúc này, Diệp Phong quay qua nhìn Tào Lượng đang đứng ở cửa sổ, bỗng nhiên hỏi.

"Đột đột đột?"

"Diệp thiếu, đúng là ta không biết rõ lúc đó ngươi nói đột đột đột rốt cuộc là ý gì."

Mặc dù không biết tại sao Diệp Phong lại hỏi vấn đề này nhưng Tào Lượng vẫn nghiêm túc trả lời.

"Diệp thiếu, đã xử lý tốt!"

Đúng lúc này, tứ đại chiến thần cũng từ bên ngoài đi vào phòng khách.

"Tử Tiễn Chiến Thần, phóng linh lực ra chế tạo một cái linh lực bình chướng, ngăn cản khí tức của ta tiết ra ngoài!"

"Lòng có cảm giác, ta chuẩn bị đột phá!"

Nhìn thấy tứ đại chiến thần trở về, Diệp Phong nói với Tử Tiễn Chiến Thần.

Oanh! Oanh! Oanh!

Nguyên Thần Cảnh Nhất Trọng!

Nguyên Thần Cảnh Nhị Trọng!

Nguyên Thần Cảnh Tam Trọng!

...

Theo từng đạo khí tức đột phá không ngừng từ trong cơ thể Diệp Phong bạo phát đi ra, cho dù là tứ đại chiến thần hay là Tào Lượng đều ngẩn ra tại chỗ!

Mẹ nó, cái này là đột phá?

Khi lập tức Diệp Phong đột phá đến Nguyên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, dao động đột phá liên tục xuất hiện mới ngừng lại được.

"Các ngươi còn là người không!"

Chương 282: Bốn lão vương bát đản các ngươi, ta liều mạng với các ngươi

"Ta chỉ đột phá thôi mà cũng không chịu buông tha cho yên tĩnh sao?"

Nhìn năm người tứ đại chiến thần và Tào Lượng đều đứng ở cửa sổ, Diệp Phong cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, dù sao hắn đã nhắc nhở rồi, là đột phá từng cái mà không phải là đột phá một chút!

Một lát sau.

"Diệp thiếu, gặp nhau chính là duyên, hôm nay từ biệt, sau này chúng ta không gặp lại nữa!"

Nói xong, Tào Lượng trực tiếp nhảy cửa sổ rời khỏi phòng khách!

Sợ!

Tào Lượng bị Diệp Phong đả kích đến sợ, không chỉ có hắn, ngay cả Nham lão trong cơ thể hắn cũng bị đả kích đến hoài nghi nhân sinh, nếu như còn bị đả kích thêm mấy lần nữa thì sợ là bọn họ sẽ bị điên luôn mất!

Mà lúc này, tứ đại chiến thần cũng tụ tập trong một góc nhỏ, đang nhỏ to thương lượng gì đó.

"Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, ta cho rằng đã đến lúc để cho Cuồng Long Chiến Thần gia nhập vào đội ngũ của chúng ta, sao có thể để cho hắn sống yên ổn một mình như vậy được chứ!"

Nghe được Minh Hồn Chiến Thần đề nghị như thế, tam đại chiến thần còn lại cũng nhất trí lạ thường, đều đồng ý với lời đề nghị này của hắn!

Phủ đệ của Cuồng Long Chiến Thần!

"Thật là đáng sợ!"

"Vậy mà dùng Hồn Linh Cầu để làm đạo cụ trò chơi, chẳng trách sẽ đả kích đến Minh Hồn Chiến Thần hoài nghi nhân sinh!"

"Thái tử điện hạ, bây giờ ta rốt cuộc đã hiểu tại sao ngươi lại dùng hai chữ phát rồ để hình dung hành vi phá của của Diệp thiếu, như vậy cho dù là ai cũng không nhịn được!"

Nghe Thái tử Triệu Đình kể lại, Cuồng Long Chiến Thần sợ!

"Cuồng Long Chiến Thần!"

"Bây giờ ngũ đại hộ quốc chiến thần của Xích Dương Vương Quốc chúng ta chỉ còn lại ngươi không có bị đả kích, ngươi nhất định phải kiên trì, tuyệt đối không thể giống Minh Hồn Chiến Thần, tự mình chạy đến bên cạnh Diệp thiếu!"

"Ta luôn cảm thấy sáng hôm nay Diệp thiếu bỗng nhiên làm ra một cái trò chơi nhỏ như thế, tuyệt đối có liên quan đến Minh Hồn Chiến Thần, nếu không thì sao lại trùng hợp lấy ra được nhiều Hồn Linh Cầu như vậy!"

Lúc này, Triệu Đình rất lo lắng lên tiếng nhắc nhở Cuồng Long Chiến Thần.

"Thái tử điện hạ yên tâm, cho dù lão Long ta chết đói trong phủ đệ của mình thì cũng tuyệt đối sẽ không bước vào phủ đệ Tử Tiễn Chiến Thần dù chỉ một bước!"

Nghe Triệu Đình nhắc nhở, Cuồng Long Chiến Thần vỗ ngực bảo đảm.

Hả?

Đúng lúc này, Cuồng Long Chiến Thần bỗng nhận ra bốn cỗ khí tức quen thuộc, trực tiếp ngẩng đầu nhìn không trung cách đó không xa.

"Là tứ đại chiến thần!"

Triệu Đình cũng nghi ngờ nhìn qua phía đó, khi hắn nhìn thấy tứ đại chiến thần xuất hiện nơi xa, mặt lộ vẻ vui mừng lên tiếng hô lên.

"Cuồng Long Chiến Thần, xem ra không chỉ một mình ngươi quan tâm ta!"

"Tứ đại chiến thần ra ngoài làm việc cho Diệp thiếu, bây giờ vừa trở về thì đi thẳng đến chỗ ngươi, sợ là lo ngươi chạy qua bên chỗ Diệp thiếu."

Triệu Đình quay đầu nhìn về phía Cuồng Long Chiến Thần, cười nói tiếp.

"Bốn lão gia hỏa này!"

"Còn biết quan tâm người khác, ta cũng có chút cảm động!"

Nghe Triệu Đình nói như vậy, nhìn tứ đại chiến thần càng ngày càng gần, trong mắt Cuồng Long Chiến Thần cũng hiện lên vẻ cảm động!

"Mẹ nó!"

"Thả ta xuống, các ngươi muốn làm gì?"

Nhưng mà khi tứ đại chiến thần đi vào bên cạnh Cuồng Long Chiến Thần, hai người túm lấy hai tay, hai người túm lấy hai chân, trực tiếp gánh Cuồng Long Chiến Thần như đòn gánh.

Cảnh tượng quỷ dị này cũng khiến cho Triệu Đình bên cạnh choáng!

"Tứ đại chiến thần, ngươi, các ngươi muốn làm gì?"

Triệu Đình ngẩn ra, cũng nhìn về phía tứ đại chiến thần tràn đầy hưng phấn hỏi thăm.

"Có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, chúng ta thân là ngũ đại hộ quốc chiến thần, sao có thể để Cuồng Long Chiến Thần chỉ lo thân mình!"

"Cho nên, chúng ta chuẩn bị đưa Cuồng Long Chiến Thần đi gặp Diệp thiếu!"

"Thái tử điện hạ, chúng ta đi trước!"

Khi Tử Tiễn Chiến Thần nói xong, tứ đại chiến thần trực tiếp nhấc Cuồng Long Chiến Thần phóng lên tận trời, nhanh chóng bay tới phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần.

Hít!

Nhìn ngũ đại chiến thần rời đi, Triệu Đình cả người đều tê!

Sao người một nhà còn chơi nhau như thế?

"Xong đời, ngũ đại hộ quốc chiến thần của vương quốc toàn quân bị diệt!"

Tỉnh táo lại, Triệu Đình cũng cười khổ cảm khái một tiếng!

Phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần!

"Bạch Lỗi, Diệp thiếu đâu?"

Khi tứ đại chiến thần nhấc Cuồng Long Chiến Thần đến nhưng không có phát hiện được khí tức của Diệp Phong, Tử Tiễn Chiến Thần nghi ngờ nhìn về phía Bạch Lỗi hỏi thăm.

"Tử Tiễn Chiến Thần, Diệp thiếu nói về tông môn một chuyến, có thể đêm nay mới về đây."

Nói xong, Bạch Lỗi dẫn theo Bá Đao Chiến Thần đi qua một bên bắt đầu vẽ tranh hôm nay, nếu không tranh thủ vẽ thì chưa chắc sẽ vẽ xong.

"Bốn lão vương bát đản các ngươi, không ngờ các ngươi hư hỏng như vậy!"

"Hôm nay ta liều mạng với các ngươi!"

Nói xong, trong nháy mắt, cơ bắp toàn thân Cuồng Long Chiến Thần bành trướng một vòng, trực tiếp vọt thẳng tới chỗ Tử Tiễn Chiến Thần, Lôi Côn Chiến Thần, Minh Hồn Chiến Thần, về phần Bá Đao Chiến Thần, hắn không dám ảnh hưởng Bạch Lỗi vẽ tranh.

...

Tinh Hồn Tông!

"Chủ ta, đại tỷ tỷ đang tu luyện, cần ta bảo nàng đi ra không?"

Cảm nhận được Diệp Phong trở về, tiểu nữ hài ăn kẹo que đi thẳng tới bên cạnh Diệp Phong.

"Không cần!"

"Để sư tôn tập trung tu luyện đi!"

"Đúng rồi, đây là năm mươi viên Thần cấp đan dược gia tăng tu vi, ngươi đưa cho sư tôn đi."

Đưa năm mươi viên Thần cấp đan dược gia tăng tu vi cho tiểu nữ hài, Diệp Phong cho đối phương rời đi trước, sau đó đi tìm tên điên cụt một tay.

"Cái gì!"

"Dùng cực phẩm Linh Tinh phủ kín mặt đất tông môn?"

Khi mọi người biết được ý tưởng điên cuồng này của Diệp Phong thì tất cả đều vô cùng chấn động!

Dùng cực phẩm Linh Tinh làm gạch, toàn bộ Huyền Thiên đại lục không có tông môn nào dám ngang tàng như vậy?

Nhìn dáng vẻ khiếp sợ của mọi người, Diệp Phong cười tiếp tục nói: "Không chỉ có như thế, ta định dở toàn bộ việc lạc của đệ tử nội môn, ngoại môn và trưởng lão, dùng cực phẩm Linh Tinh dựng lại một lần nữa!"

"Bắt đầu làm việc đi, tranh thủ hoàn thành toàn bộ trước lúc trời tối!"

Chương 283: Bốn lão vương bát đản các ngươi, ta liều mạng với các ngươi (2)

"Chờ đêm xuống, ta sẽ dẫn tất cả mọi người các ngươi đi Thiên

Đạo Thành mát xa chân, để cường giả Phi Thăng Cảnh mát xa chân cho các ngươi!"

Nhìn tất cả mọi người trong tông môn bắt đầu làm việc, Diệp Phong tự lẩm bẩm: "Chờ sư tôn nhìn thấy tông môn xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất như vậy thì đến lúc đó chắc chắn sẽ kiêu ngạo vì có một đại đệ tử thân truyền như ta!"

Hả?

Đúng lúc này, Diệp Phong nhìn thấy Tiểu Hoàng Cẩu hấp tấp đi tới chỗ mình, nghi ngờ lên tiếng hỏi: "Cẩu tử, ngươi có việc gì không?"

"Chủ nhân, có thể dùng cực phẩm Linh Tinh dựng lại ổ chó của ta hay không?"

Đi tới trước mặt Diệp Phong, Tiểu Hoàng Cẩu mong đợi nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Đương nhiên có thể!"

"Không chỉ phải dựng lại một lần nữa, hơn nữa còn phải lớn, lớn hơn cả tông môn đại điện, đi nói với Sở trưởng lão đi!"

Nhìn thấy Tiểu Hoàng Cẩu tràn đầy kích động đi tới chỗ Sở Hồng Sơn, Diệp Phong tỏ vẻ tiếc nuối tự lẩm bẩm: "Ở kiếp trước, cẩu tử ta nuôi ngay cả một cái ổ chó ra hồn cũng không có, kiếp này nhất định phải làm ổ chó tốt nhất cho ngươi!"

Có thể nói, Tiểu Hoàng Cẩu đã thành ký thác tinh thần của Diệp Phong về con Tiểu Hoàng Cẩu mà hắn nuôi lúc trước.

Một ngày trôi qua trong nháy mắt!

Toàn bộ Tinh Hồn Tông cũng xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất!

Bên ngoài tông môn!

"Chủ nhân, ta không biết có nên nói hay không, ổ chó của cẩu ca hình như quá lớn quá hào hoa rồi?"

"Liếc nhìn lại, ta càng nhìn càng thấy nó giống tông môn đại điện!"

Nhìn cung điện cao màu trắng hơn hai mươi mét phía xa, Phệ Huyết Đường Lan hâm mộ đến hai mắt phát tím, đó là ổ chó sao?

Nó là cung điện sang trọng thì đúng hơn!

Mà đám người tông môn xung quanh nghe Phệ Huyết Đường Lang nói như vậy thì cũng nở nụ cười khổ theo, bọn họ cũng hâm mộ!

Mặc dù chỗ ở của bọn họ cũng được dùng cực phẩm Linh Tinh chế tạo lại nhưng so với ổ chó xa hoa của Tiểu Hoàng Cẩu thì bọn họ cảm thấy chỗ mình ở mới là ổ chó!

"Đây là những gì mà nó nên được!"

"Được, chúng ta đi tìm sư tôn, ta sẽ dẫn các ngươi đi đến Thiên Đạo Thành ngay!"

Nghe Phệ Huyết Đường Lang nói như vậy, Diệp Phong cũng cười không nói thêm gì mà dẫn mọi người đi vào tông môn mới tinh.

Tông môn đại điện!

Khi Lạc Thiên Tuyết kết thúc tu luyện mở hai mắt ra, nhìn tông môn đại điện thay đổi quá nhiều, nàng choáng váng!

"Linh Tinh!"

"Tất cả đều là cực phẩm Linh Tinh!"

Tra xét một vòng, Lạc Thiên Tuyết giật mình phát hiện bây giờ tông môn đại điện đã triệt để biến thành một cái tông môn đại điện xa hoa do cực phẩm Linh Tinh chế tạo thành!

Mà người có thể làm ra hành vi phá của như vậy, trong tông môn này chỉ có một người, đó chính là đại đệ tử thân truyền của nàng Diệp Phong!

"Cái tên phá của này, dùng cực phẩm Linh Tinh chế tạo tông môn đại điện, chuyện như vậy mà hắn cũng có thể nghĩ ra được..."

Không đợi Lạc Thiên Tuyết nói xong, khi nàng đi ra khỏi tông môn đại điện nhìn thấy mặt đất bên ngoài đều được dùng cực phẩm

linh thạch phủ kín thì chỉ cảm thấy có mười vạn con thảo nê mã vụt qua trong lòng của nàng!

"Đó là cái gì!"

Khi Lạc Thiên Tuyết nhìn thấy nơi xa, một tòa cung điện sang trọng cao hơn hai mươi mét do cực phẩm Linh Tinh chế tạo thành thì nàng lập tức thích nó!

"Tên tiểu tử thúi này, lẽ nào cung điện sang trọng đó là món quà bất ngờ mà hắn chuẩn bị cho ta."

Đối với sự tích phá của của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết đã không muốn để ý tới, dù sao từ khi Diệp Phong gia nhập tông môn đến bây giờ, hắn làm một loạt hành vi phá của, đã khiến cho nàng triệt để chết lặng!

Ngay lúc Lạc Thiên Tuyết còn đang suy đoán cung điện sang trọng đó có phải là món quà bất ngờ dành cho nàng hay không thì bóng dáng của Diệp Phong và đám người trong tông môn cũng xuất hiện nơi xa.

"Diệp Phong, toà cung điện sang trọng đó là?"

Khi Diệp Phong và mọi người trong tông môn đi tới trước đại điện, Lạc Thiên Tuyết không kịp chờ đợi hỏi thăm.

"Cung điện sang trọng gì?"

"Sư tôn, đó là ổ chó mới mà đệ tử xây dựng cho cẩu tử."

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Diệp Phong cười giải thích.

? ? ?

Ổ chó?

Tòa cung điện sang trọng khiến cho bất kỳ ai cũng không thể từ chối được đó mà ngươi lại nói nó là ổ chó của cẩu tử?

Thiên cấp lô đỉnh đã không chứa nổi nó sao?

Nghe được Diệp Phong giải thích, trong nháy mắt, tâm thái của Lạc Thiên Tuyết nổ, buồn cười nàng còn tưởng rằng đó là món quà bất ngờ mà Diệp Phong tặng cho nàng, ai mà ngờ được nó là ổ chó của cẩu tử!

Nói thật, bây giờ nàng có chút ghen ghét với cẩu tử, thậm chí hoài nghi có phải cẩu tử là con ruột của Diệp Phong hay không, nếu không thì tại sao lại đối xử với nó tốt như vậy!

Mà bên cạnh, mọi người trong tông môn nhìn thấy ánh mắt tràn đầy phẫn nộ của Lạc Thiên Tuyết thì đều tỏ vẻ hiểu, chỗ ở không bằng chó, nhìn khắp toàn bộ Huyền Thiên đại lục, chỉ có bọn họ mới có đãi ngộ như vậy!

"Sư tôn, ta đi Xích Dương Vương Quốc gọi Bạch Lỗi về, sau đó tất cả mọi người trong tông môn của chúng ta đều đến Thiên Đạo Thành mát xa chân!"

Nói xong, Diệp Phong kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn, nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người trong tông môn.

"Cẩu tử, ngươi qua đây!"

"Ta hỏi ngươi, tại sao Diệp Phong lại đối xử với ngươi tốt như vậy?"

Sau khi Diệp Phong rời đi, Lạc Thiên Tuyết nghĩ nghĩ, gọi Tiểu Hoàng Cẩu tới trước người, vẻ mặt nghiêm túc hỏi thăm.

"Tông chủ, có thể là vì sức hấp dẫn bẩm sinh của ta!"

Thật ra thì Tiểu Hoàng Cẩu cũng rất không hiểu tại sao Diệp Phong lại đối xử với nó tốt như vậy, nhưng trả lời xong, Tiểu Hoàng Cẩu chợt phát hiện hình như ánh mắt của mọi người xung quanh nhìn nó trở nên là lạ!

"Làm gì!"

"Các ngươi muốn làm gì!"

"Đừng đánh nữa, các ngươi đừng đánh mặt chó của ta!"

"Ngọa tào! Mẹ nó, ai đá thằng nhỏ của ta, các ngươi có còn là ngươi nữa hay không, ta có thể không phải chó, nhưng các ngươi là chó thật, tại sao tất cả lại đánh ta!"

Chương 284: Cái tông môn này phát rồ hả, dẫn cả chó tới Thiên Đạo Thành

Nhưng mà Mọi người hoàn toàn không để ý đến những lời kêu rên của Tiểu Hoàng Cẩu, nếu như không phát tiết một phen thì người khó chịu chính là bọn họ!

...

"Thiên Vũ, tại sao ngươi muốn đi Tinh Hồn Tông xem?"

"Còn nữa, Diệp ca mà ngươi nói, hắn mạnh hơn ngươi thật sao?"

Nghiêm Vinh tỏ vẻ nghi ngờ quay qua nhìn Lục Thiên Vũ bên cạnh mình, lên tiếng dò hỏi.

"Nghiêm lão, sau khi nhìn thấy thực lực của Diệp ca thì ta mới biết được cái gì gọi là người giỏi còn có người giỏi hơn, núi cao còn có núi cao hơn!"

"Cho dù ta xếp hạng thứ bảy mươi ba trên Tiềm Long Bảng thì đã sao, nếu so sánh với Diệp ca thì ta chỉ là sâu kiến, sâu kiến trong cùng cảnh giới, ngươi có thể tưởng tượng được đó là cảm giác như thế nào không?"

"Nếu như Diệp ca muốn trèo lên bảng thì tuyệt đối dễ như trở bàn tay!"

Nghe được Nghiêm Vinh hỏi thăm, Lục Thiên Vũ vẻ mặt thành thật giải thích.

"Họ Diệp?"

"Tiềm Long Bảng?"

Nghe đến đây, Nghiêm Vinh bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, quay qua

nhìn Lục Thiên Vũ hỏi lần nữa: "Diệp ca mà ngươi nói tên là Diệp Phong đúng không?"

Hả?

Nghe được Nghiêm Vinh nói thẳng ra tên của Diệp Phong, chuyện này khiến cho Lục Thiên Vũ sững sờ.

"Hắn đã leo lên Tiềm Long Bảng, chẳng qua là xếp hạng thứ một trăm mà thôi!"

"Nếu như hắn mạnh như ngươi nói thì sợ lần tiếp theo khi mà Tiềm Long Bảng đổi mới thầy xếp hạng của hắn sẽ xảy ra thay đổi thêm lần nữa."

Nói đến đây, trong lòng Nghiêm Vinh đã xuất hiện một ý nghĩ, đó là đưa Diệp Phong đến Thanh Viêm Tông bọn họ, thiên tài như vậy không nên để cho hắn ở lại trong một môn phái nhỏ không có danh tiếng gì!

...

Xích Dương Vương Quốc, phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần.

"Đinh! Bạch Lỗi hoàn thành bức họa tác thứ hai, chúc mừng túc chủ nhận được một ngàn vạn điểm phá sản, nhận được một trăm viên Thần cấp đan dược gia tăng tu vi!"

Ngay lúc Diệp Phong vừa mới thông qua Không Gian Truyền Tống Môn đi vào viện lạc của Tử Tiễn Chiến Thần, tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

Hả?

"Bạch Lỗi, bọn họ là sao?"

"Lão giả dáng người tráng kiện đó là ai?"

Nhìn thấy lão giả dáng người tráng kiện đang kịch chiến với tứ đại chiến thần ở trên không trung, Diệp Phong có chút tò mò quay qua nhìn Bạch Lỗi hỏi thăm.

"Cuồng Long Chiến Thần!"

"Vị chiến thần cuối cùng trong số ngũ đại hộ quốc chiến thần của Xích Dương Vương Quốc!"

"Ta cũng không biết tại sao bọn họ lại đánh nhau, hơn nữa bọn họ đã đánh suốt một ngày rồi, Bá Đao Chiến Thần cũng mới gia nhập vào chiến đoàn."

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Bạch Lỗi nói ra tình huống mà mình biết.

"Thú vị!"

"Đi, chúng ta về tông môn trước!"

Nhìn thoáng qua ngũ đại chiến thần vẫn đang chiến đấu với nhau, Diệp Phong lấy ra hai cái Không Gian Truyền Tống Môn, sau đó hai người nhanh chóng biến mất ở trong viện lạc của Tử Tiễn Chiến Thần.

...

Tinh Hồn Tông!

"Hệ thống, Thiên Đạo Thành rất lớn, nếu như truyền tống đến đó thì chắc chắn chúng ta sẽ bị phân tán ra, như vậy thì sợ là tốn nửa ngày cũng không thể tụ tập lại với nhau, nếu như vậy thì sao ta có thể dẫn bọn họ đi mát xa chân được?"

Sau khi chia Thiên Đạo Lệnh cho từng người rồi, Diệp Phong hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Vì trợ giúp túc chủ thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, các ngươi cứ dựa vào Thiên Đạo Lệnh đi vào Thiên Đạo Thành là được, hệ thống sẽ khiến cho tất cả mọi người đều được truyền tống đến chung một chỗ!"

Mẹ nó, hệ thống ngươi ra sức như thế, quả là không muốn để lại đường sống cho những người xuyên việt khác!

Tán dương hệ thống một phen, sau đó Diệp Phong kêu mọi người

kích hoạt Thiên Đạo Lệnh trong tay mình!

Theo một đạo khe hở không gian xuất hiện ở sau lưng mọi người, không lâu sao, tất cả mọi người đều biến mất trong tông môn.

"Mẹ nó!"

"Là ta hoa mắt sao?"

"Đám người này là tình huống như thế nào, tất cả mọi người đều mặc đạo bào tông môn như nhau, tất cả bọn họ đều đến từ cùng một tông môn?"

"Từ khi nào mà Thiên Đạo Lệnh trở thành rẻ tiền như rau cải trắng, có thể để cho một đoàn người của một tông môn tập thể đến đây?"

"Đừng nói nữa, người trong tông môn này quả là phát rồ, mẹ nó, còn dẫn cả chó đến đây, một cái Thiên Đạo Lệnh lại bị lãng phí ở trên người một con chó như vậy, bọn họ có còn là người nữa hay không!"

Theo Diệp Phong và mọi người trong tông môn cùng nhau xuất hiện ở trong một cái đường phố trong Thiên Đạo Thành, trong nháy mắt, bọn họ lập tức trở thành kỳ cảnh trên đường phố này!

Không lâu sau, mười bảy người và hai con yêu chia nhau ngồi lên năm chiếc xe taxi, trực tiếp đi thẳng tới cửa hàng mát xa chân tốt nhất gần đó.

"Nhìn cái gì!"

"Chưa bao giờ nhìn thấy Yêu Cẩu đẹp trai như vậy sao?"

Ngồi ở vị trí kế bên tài xế, Tiểu Hoàng Cẩu phát hiện lão tài xế thỉnh thoảng lại nhìn nó một chút, hơn nữa ánh mắt nhìn nó còn cực kỳ phức tạp, chuyện này khiến cho nó có chút không vui!

"Cẩu gia, ta lái taxi gần mười năm ở Thiên Đạo Thành, đây là lần đầu tiên đón được quý khách giống như ngài!"

"Vì thế cho nên ta mới không nhịn được mà nhìn ngài mấy lần!"

Nghe được Tiểu Hoàng Cẩu nói như vậy, lão tài xế đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, sau đó vội vàng giải thích, thậm chí còn gọi Cẩu gia!

Dù sao hắn vừa mới cà Thiên Đạo Tạp của Diệp Phong, cổng nhìn thấy một đống số không phía sau số dư trong thẻ của đối phương, hắn biết đây là tồn tại mà hắn không thể chọc nổi, dù sao ở trong Thiên Đạo Thành, người nào có tiền thì người đó chính là ông nội, cho dù đó là một con chó!

Một lát sau!

Dưới sự dẫn dắt của Diệp Phong, mọi người trực tiếp đi vào một cửa hàng mát xa chân nhìn cực kỳ cao cấp!

"Cái gì?"

"Bây giờ trong tiệm của các ngươi chỉ có 3 thợ bóp chân Phi Thăng Cảnh?"

Nghe được cửa hàng trưởng nói như vậy, Diệp Phong có chút không vui.

"Vị thiếu gia này, chúng ta có thể điều ngợi từ những chi nhánh cửa hàng khác nhưng phải mất tới nửa ngày, ta sợ là bọn họ không tới kịp!"

Chương 285: Chủ nhân, bọn họ cướp ổ chó của ta

Nhìn thấy Diệp Phong có chút tức giận, cửa hàng trưởng sợ hãi vội vàng giải thích, dù sao thì hắn cũng chỉ là một người đi làm công mà thôi, nếu như đắc tội Diệp Phong, chỉ cần một câu nói của đối phương là hắn sẽ bị mất việc, không vì nguyên nhân gì khác, chỉ vì đối phương có tiền!

Nếu như ngươi không làm cho đối phương hài lòng được thì đối phương có thể dùng tiền để làm cho ngươi mất việc!

"Được rồi, cứ như vậy đi!"

"Nhưng mà những thợ bóp chân còn lại đều phải là Độ Kiếp Cảnh đỉnh phong vượt qua tám đạo Thiên Đạo lôi kiếp."

Diệp Phong nhìn thấy cửa hàng trưởng gấp đến sắp khóc, hắn không muốn khiến cho đối phương quá khó xử.

"Thiếu gia yên tâm, tuyệt đối sẽ sắp xếp tốt cho ngài!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, cửa hàng trưởng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau khi rời khỏi phòng thì lập tức sắp xếp thợ bóp chân.

Ba thợ bóp chân Phi Thăng Cảnh!

Diệp Phong một người!

Lạc Thiên Tuyết một người!

Cẩu tử một người!

Nghĩ đến đây, mọi người nằm trên ghế xoa bóp khóc không ra nước mắt, bọn họ biết mình không có cơ hội!

"Ai!"

"Nghĩ ta đường đường là thượng giới Kim Luân Đại Đế, bây giờ lại luân lạc tới ở cũng kém hơn chó, hưởng thụ cũng kém hơn chó, nếu chuyện này truyền về thượng giới thì ai mà tin được!"

Nằm trên ghế xoa bóp xa hoa, Kim Luân Đại Đế bất đắc dĩ cảm thán một tiếng!

Không bao lâu sau, mười chín tên thợ bóp chân đều đến đông đủ.

Khi một thợ bóp chân Phi Thăng Cảnh nhìn thấy đối tượng mà mình phải phục vụ là một con Yêu Cẩu thì cả người đều choáng váng!

Mà lúc này, năm thiên kiêu, Sở Tiêu Tiêu, Bạch Thiên Hồng, La Khải, Hạ Thiên Vũ nhìn thấy đại lão chỉ kém một đạo Thiên Đạo lôi kiếp thì có thể đột phá đến Phi Thăng Cảnh đang mát xa chân cho mình thì bọn họ cảm thấy như đang nằm mơ!

Hưởng thụ của buổi chiều hôm nay là lần hưởng thụ xa hoa nhất trong cuộc đời của bọn họ!

Mà theo thời gian của Thiên Đạo Lệnh kết thúc, một đạo khe hở không gian cũng hiện ra sau lưng của mọi người, lúc này, Diệp Phong ném cho mỗi người một người một cái Không Gian Truyền Tống Môn.

Như vậy thì cho dù bọn họ có bị truyền tống đến nơi nào ở bên ngoài thì cũng có thể dựa vào Không Gian Truyền Tống Môn lập tức truyền tống trở về Tinh Hồn Tông.

...

Tinh Hồn Tông!

Khi Diệp Phong trở lại tông môn, hắn phát hiện ra mình là người đầu tiên trở về.

"Ngũ đại chiến thần của Xích Dương Vương Quốc đang luận bàn tỷ thí, hai người các ngươi có muốn đi chơi với bọn họ một lát hay không?"

Nghĩ đến ngũ đại chiến thần đang chiến đấu với nhau, Diệp Phong

cười nhìn tên điên cụt một tay và tiểu nữ hài, hỏi.

Ừm!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, cho dù là tên điên cụt một tay hay là tiểu nữ hài, trong mắt đều lóe lên vẻ hứng thú.

"Được rồi, các ngươi đi chơi đi!"

"Ta phải về đi ngủ, ngày hôm nay quá mệt!"

Diệp Phong cười cho hai người đi chơi, sau đó trực tiếp đi về chỗ ở của mình, dù sao đã về tông môn, đêm nay Diệp Phong cũng không định quay về bên kia ngủ mà định sáng sớm ngày mai mới đi qua đó, dù sao Bạch Lỗi vẫn còn thiếu một bức họa tác chưa làm xong.

Theo Diệp Phong và tên điên cụt một tay, tiểu nữ hài rời đi, mọi người cũng thông qua Không Gian Truyền Tống Môn liên tục trở về tông môn.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, thưởng ba trăm triệu điểm phá sản!"

Sau khi trở về chỗ ở, tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên.

"Ngọa tào!"

"Ba trăm triệu điểm phá sản!"

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong cũng lấy làm kinh hãi, mặc dù hoàn thành nhiệm vụ này thì sẽ có được một lượng lớn điểm phá sản, nhưng hắn không ngờ được là lại được thưởng tới ba trăm triệu điểm phá sản!

Chín trăm triệu điểm phá sản thì có thể để hắn trực tiếp đột phá đến Động Hư Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, chỉ một nhiệm vụ mà đã hoàn thành được một phần ba quá trình?

"Trên Động Hư Cảnh chính là Độ Kiếp Cảnh, khoảng cách phi thăng thượng giới càng ngày càng gần!"

"Nếu số lượng phần thưởng Thần cấp đan dược có thể gia tăng tu vi không đủ nhiều thì ta tự mình mở bình Thần cấp đan dược, nhanh chóng để năm thiên kiêu Sở Tiêu Tiêu, Bạch trưởng lão, La trưởng lão tăng thực lực lên!"

Diệp Phong âm thầm quyết định như thế.

...

Xích Dương Vương Quốc, phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần!

"Đến!"

"Tiếp tục chiến!"

Nhìn thấy tứ đại chiến thần bỗng nhiên ngừng lại, Cuồng Long Chiến Thần không hiểu cho lắm, gào to lên.

Hả?

Kêu xong, lúc này Cuồng Long Chiến Thần mới phát hiện trên mặt tứ đại chiến thần đối diện mình lộ vẻ sợ hãi, thậm chí thân thể đang không ngừng run lên, giống như phía sau hắn xuất hiện thứ gì đó rất khủng bố, hắn cũng nghi ngờ quay đầu lại nhìn.

"Các ngươi ai vậy!"

Nhìn thấy tên điên cụt một tay cầm huyết sắc tế kiếm trong tay và một tiểu nữ hài ăn kẹo que đáng yêu đang đứng sau lưng mình, Cuồng Long Chiến Thần trực tiếp lên tiếng chất vấn.

"Chủ ta kêu hai người chúng ta tới luận bàn với các người một chút!"

Tên điên cụt một tay nghe Cuồng Long Chiến Thần chất vấn thì hơi suy tư, nói rõ ý đồ đến lần này.

"Áp chế một ít thực lực đi!"

"Nếu không thì không có ý nghĩa gì nữa!"

Nói xong, tiểu nữ hài cũng cười cất kẹo que trong tay vào.

"Bọn họ là ai?"

Nhìn tứ đại chiến thần đi tới bên cạnh mình, Cuồng Long Chiến Thần cũng nhận ra được tình huống không đúng, vẻ mặt nghiêm túc quay qua nhìn Tử Tiễn Chiến Thần hỏi thăm.

"Người hộ đạo bênh cạnh Diệp thiếu!"

"Tiểu nữ hài đó chúng ta chưa từng gặp qua, nhưng kiếm khách cụt một tay này, một mình hắn thì có thể đùa bỡn năm người chúng ta ở trong lòng bàn tay!"

"Toàn lực mà đánh đi, hi vọng có thể để bọn họ chơi tận hứng, nếu không thì chúng ta sẽ rất thảm!"

Tử Tiễn Chiến Thần run lên, nói cho Cuồng Long Chiến Thần biết một ít tình huống của hai người đối diện!

...

"Ngọa tào!"

Sáng sớm hôm sau, khi Diệp Phong tỉnh lại, phát hiện cẩu tử đang nằm bên cạnh giường của hắn thì giật nảy mình!

Thử hỏi có ai sáng sớm vừa mới mở mắt ra thì nhìn thấy một con chó đang nằm ở trước mặt mình mà không bị giật mình cơ chứ!

Chương 286: Ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, đám người trong tông môn sụp đổ

"Cẩu tử, mẹ nó ngươi có bệnh hả, không ở trong ổ chó của mình mà chạy tới chỗ ta làm gì?"

Nhìn thấy Tiểu Hoàng Cẩu bị một tiếng 'ngọa tào' của mình làm cho tỉnh lại, Diệp Phong trực tiếp mắng lớn.

"Chủ nhân, ta cũng muốn ở trong ổ chó của ta nhưng mà bọn họ

đã chiếm lấy ổ chó của ta rồi!"

Nghe được Diệp Phong răn dạy, Tiểu Hoàng Cẩu ủy khuất nói ra nguyên nhân.

"Ngươi nói cái gì?"

"Bọn họ chiếm đoạt ổ chó của ngươi?"

Nghe được Tiểu Hoàng Cẩu nói như vậy, Diệp Phong không thể tin vào tai của mình!

Mọi người cường thủ hào đoạt, chiếm lấy ổ chó của cẩu tử!

Mẹ nó, cái này nên nói là không có đạo đức hay là nói là nhân tính vặn vẹo?

"Đi, ta dẫn ngươi đi tìm bọn họ phân xử!"

Nói xong, Diệp Phong dẫn Tiểu Hoàng Cẩu rời khỏi chỗ ở, đi thẳng đến chỗ ổ chó xa hoa của nó.

Bên ngoài ổ chó xa hoa!

Khi mọi người nhìn thấy Tiểu Hoàng Cẩu vênh vang đắc ý đi theo Diệp Phong từ đằng xa đi tới, bọn họ lập tức cố ý thương lượng với nhau.

"Ta cho rằng chó xí của Kiếm Cẩu thiết kế không hợp lý, cần cải thiện một chút!"

"Linh Tinh Cẩu Sàng thiết kế cũng có chút không hợp lý, quá cứng, Kiếm Cẩu nằm ngủ trên đó chắc chắn không thoải mái, cần phải mua một cái đệm cho chó thoải mái dễ chịu mới được!"

"Buổi tối trong đó quá tối, ta cho rằng phải khảm một ít bảo thạch có thể phát sáng vào đó!"

"Ta cho rằng trong ổ chó của Kiếm Cẩu nên bố trí một cái Băng Hỏa Lưỡng Nghi Trận, dùng để cam đoan trong đó có thể đông ấm hè mát!"

"..."

Nghe được tiếng bàn luận của mọi người, Diệp Phong mộng!

Đã nói là chiếm lấy ổ chó, sao bây giờ tất cả đều đang thương lượng Xem phải làm như thế nào để có thể cải thiện ổ chó tốt hơn?

"Kiếm Cẩu, đêm qua chúng ta ở thử, phát hiện ra rất nhiều vấn đề, ngươi yên tâm, chúng ta sẽ giúp ngươi giải quyết hết toàn bộ những vấn đề này!"

"Không sai, nếu ngơi nhờ chúng ta hỗ trợ tìm kiếm chỗ thiếu sót của ổ chó, chúng ta sẽ giúp ngươi giải quyết hết tất cả những vấn đề đã tìm ra được!"

"..."

Nhìn Diệp Phong và Tiểu Hoàng Cẩu đi tới trước mặt, mọi người đều cùng nhau nhìn về phía Tiểu Hoàng Cẩu, ngươi một lời ta một câu.

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, ai nhờ các người hỗ trợ tìm chỗ thiếu sót của hồ chó chứ?"

"Hơn nữa, đêm qua các ngươi không có nói như vậy, vừa tới thì đã kêu ta cút ra ngoài!"

Nghe được mọi người nói như vậy, trong nháy mắt, tâm thái của Tiểu Hoàng Cẩu sập, không thể khi dễ chó như thế!

"Cẩu tử, đây là chiếm lấy mà ngươi nói sao?"

Diệp Phong quay qua nhìn cẩu tử bênh cạnh, trực tiếp chất vấn.

Mà mọi người nhìn thấy cảnh này thì đều nở một nụ cười ra nỗi đau của người khác, trong lòng cùng có chung một ý nghĩ: "Ai kêu hôm qua ngươi khoe khoang ổ chó của người với chúng ta, ngươi không cố gắng làm chó thì cũng đừng trách tại sao chúng ta không làm người!"

"Chủ nhân, ta, ta..."

Nghe được Diệp Phong chất vấn, Tiểu Hoàng Cẩu gấp đến sắp khóc, nó nằm mơ cũng không thể ngờ được là một khi đám người này không làm người thì còn chó hơn nó nữa!

"Ha ha ha!"

"Giỏi cho cẩu tử, suy cho cùng thì vẫn là ta đã xem thường ngươi, thậm chí ngay cả loại nghề nghiệp không được bình thường như ngủ thử mà cũng được ngươi khai quật ra, không hổ là cẩu tử ta nhìn trúng!"

? ? ?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, không chỉ có Tiểu Hoàng Cẩu mộng, đám người trong tông môn đang đứng xem náo nhiệt ở bên cạnh cũng ngẩn ra!

Bây giờ trong lòng mọi người chỉ có một ý nghĩ, đó là ‘mẹ nó,như vậy cũng được’?

Khụ khụ!

"Chủ nhân đừng sợ, đây chỉ là thao tác cơ bản thôi, bình thường thôi!"

Mặc dù không biết tại sao Diệp Phong lại khích lệ nó, nhưng như vậy cũng không hề ảnh hưởng Tiểu Hoàng Cẩu dựa vào đó mà trang bức!

"Bạch Lỗi, tranh thủ theo ta đi đến phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần, chúng ta vẫn còn kém một bức họa tác cuối cùng."

Nhìn thấy vẻ trương dương đắc ý của Tiểu Hoàng Cẩu, Diệp Phong cười sờ lên đầu chó của nó, sau đó dẫn theo Bạch Lỗi kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn biến mất trước mắt mọi người.

Chờ chút!

"Diệp Phong, tên nghiệt đồ này, trước đó ta đã nói là không cho hai người các ngươi đi ra ngoài, bây giờ các ngươi lại dám lén ta đi ra

ngoài!"

Nhìn thấy Diệp Phong và Bạch Lỗi rời đi, Lạc Thiên Tuyết đang đứng ở trong đám người mới kịp phản ứng lại được, cực kỳ phẫn nộ hô to lên.

"Đại tỷ tỷ, đây là năm mươi viên Thần cấp đan dược có thể gia tăng tu vi mà chủ ta sai ta giao cho ngươi!"

"Ta đã tra xét, phục dụng toàn bộ, lại thêm ta dùng phương thức tu luyện đặc thù để ngươi tăng tốc hấp thu, không tới bảy ngày thì thực lực của ngươi có thể từ Nguyên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đột phá đến Động Hư Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

Ngay lúc Lạc Thiên Tuyết giận dữ không thôi, bênh cạnh, tiểu nữ hài ăn kẹo que chậm rãi bay lên, sau đó ghé sát vào tai Lạc Thiên Tuyết nói nhỏ.

"Cái gì!"

"Bảy ngày đột phá đến Động Hư Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong?"

Nghe được tiểu nữ hài nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết kinh hãi, sau đó vội vàng chạy đến trước người Tiểu Hoàng Cẩu, vẻ mặt nghiêm túc thấp giọng hỏi: "Cẩu tử, ta hỏi ngươi, Diệp Phong có cho ngươi Thần cấp đan dược có thể gia tăng tu vi hay không?"

Hả?

Tiểu Hoàng Cẩu nghe nói như thế, tỏ vẻ dễ thương ngu ngốc đần độn nói: "Tông chủ đại nhân, thần đan gia tăng tu vi gì, ta không biết!"

Cười!

Nghe được Tiểu Hoàng Cẩu trả lời, Lạc Thiên Tuyết nở một nụ cười từ sâu trong lòng, thầm nghĩ trong lòng: "Rốt cuộc cũng có chuyện mà ta thắng được cẩu tử!"

Bởi vì chuyện vui này, nàng đã không thèm để ý đến chuyện Diệp Phong lén nàng dẫn Bạch Lỗi tự mình rời khỏi tông môn!

"Uy!"

"Những lời các người vừa mới nói chủ nhân cũng đã nghe được!"

"Hôm nay nhất định phải giải quyết toàn bộ những chỗ không hợp lý trên ổ chó của ta, nếu không thì ta sẽ đến chỗ chủ nhân để cáo trạng!"

Trả lời Lạc Thiên Tuyết xong, Tiểu Hoàng Cẩu vênh vang đắc ý quay qua nhìn đám người trong tông môn hô to.

Chương 287: Ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo, đám người trong tông môn sụp đổ (2)

Đám người trong tông môn nghe Tiểu Hoàng Cẩu nói như vậy, tâm tính tất cả đều sập, vốn nghĩ có thể hố cẩu tử một đợt, ai mà ngờ được cuối cùng lại kéo cả mình theo luôn, chuyện này khiến cho mọi người đều có cảm giác là ăn trộm gà không thành còn mất thêm nắm gạo!

Xích Dương Vương Quốc, phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần!

"Người đâu?"

Đi vào viện lạc của Tử Tiễn Chiến Thần, khi Diệp Phong phát hiện viện lạc không có bóng dáng của Tử Tiễn Chiến Thần, hắn đi từ trong phòng ra, trên mặt lộ vẻ khó hiểu lầm bầm.

"Diệp thiếu, ngươi xem!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bạch Lỗi giơ tay phải chỉ lên nóc nhà.

"Lại là tình huống gì nữa đây?"

"Người già nhưng tâm không già, ngũ đại chiến thần còn thích chơi như thế?"

Nhìn thấy ngũ đại chiến thần đang xếp thành một hàng đứng trên nóc nhà, mặt quay về phía mặt trời vừa mới mọc, để lại cho hắn một bóng lưng anh tuấn, Diệp Phong ngẩn ra!

"Năm vị chiến thần, các ngươi đang đứng đó làm gì?"

Nhảy lên một cái, nhảy lên trên nóc nhà, Diệp Phong nhìn bóng lưng ngũ đại chiến thần, lên tiếng hỏi thăm.

"Ngọa tào!"

Khi thấy năm cái đầu heo quay lại nhìn mình, Diệp Phong cũng bị giật nảy mình, khi hắn đang định hỏi thăm nguyên nhân thì đột nhiên trong đầu nhớ lại hình như chạng vạng tối hôm qua hắn cho tên điên cụt một tay và tiểu nữ hài tới đây một chuyến, sau đó mới lên tiếng hỏi: "Bọn họ đánh?"

"Diệp thiếu, không phải bọn họ!"

"Chỉ tiểu nữ hài đó!"

"Lúc đầu kiếm khách cụt một tay đó cũng muốn ra tay, sau đó tiểu nữ hài cảm thấy đối phương vướng bận, sẽ ảnh hưởng đến nàng phát huy, trực tiếp giật cánh tay phải của đối phương xuống!"

Nói đến đây, Tử Tiễn Chiến Thần giọng vẫn còn đang run rẩy!

Mà ngũ đại chiến thần nghĩ lại cảnh tượng kinh khủng tối hôm qua, tiểu nữ hài cực kỳ đáng yêu đó giật cánh tay phải của tên điên cụt một tay xuống, bây giờ bọn họ vẫn còn sợ đến sắp vãi ra quần!

Vốn cho rằng kiếm khách cụt một tay đã rất khủng bố!

Ai mà ngờ được tiểu nữ hài nhìn cực kỳ đáng yêu đó lại càng khủng bố hơn nữa!

Không nói khoa trương một chút nào, sau này khi đi trên đường nếu như ngũ đại chiến thần gặp được tiểu nữ hài đáng yêu như thế thì sợ là trong lòng sẽ cảm thấy hoảng hốt!

"Hai người này đúng là không ra gì, kêu bọn họ tới đây chơi sao

bọn họ lại không biết nặng nhẹ như thế chứ!"

"Năm vị chiến thần yên tâm, chắc chắn sau này ta sẽ không để cho bọn họ đến đây chơi với các người nữa!"

Nhìn thấy ngũ đại chiến thần đã bị sợ vỡ mật, Diệp Phong vội vàng cam đoan.

"Không thể!"

Nhưng mà nằm ngoài dự tính của Diệp Phong là khi ngũ đại chiến thần nghe nói như thế thì lại trăm miệng một lời hô lên.

"Diệp thiếu!"

"Nếu như có thể, rảnh rỗi thì cứ để cho bọn họ tới chơi với chúng ta!"

"Mặc dù quá trình rất hung tàn nhưng ngũ đại chiến thần chúng ta lại được ích lợi không nhỏ!"

Nhìn thấy Diệp Phong tỏ vẻ không hiểu, Tử Tiễn Chiến Thần vội vàng giải thích.

? ? ?

Đau nhức cũng vui vẻ, nếu như có thể, hãy để bão tố tới mãnh liệt hơn một chút nữa đi?

Nhìn thấy ngũ đại chiến thần tỏ vẻ chờ mong, Diệp Phong bị kinh hãi!

Một lát sau.

Khi Bạch Lỗi bắt đầu lấy Lôi Côn Chiến Thần làm mẫu bắt đầu vẽ tranh, Diệp Phong kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay.

Sản phẩm bại gia hôm nay: Long Tiên *10000 (tất cả đều là đại yêu Long tộc Phi Thăng Cảnh)ừ ơ .

Long Tiên: Là thứ không thể miêu tả kỹ càng, phương pháp sử dụng hợp lý nhất chính là dùng để ngâm rượu, Long Tiên Tửu có

ích lợi đối với tất cả các sinh linh, mà đối với thể tu thì có lợi ích lớn hơn nữa!

? ? ?

Xem xét sản phẩm bại gia hôm nay, Diệp Phong sợ ngây người!

Một vạn cây Long Tiên!

Mẹ nó, như vậy thì sao mà lãng phí cho hết được?

Ngâm rượu thì chắc chắn là không thể dùng để ngâm rượu rồi, nhất định phải nghĩ ra một phương pháp để lãng phí hết cái đống này mới được!

Nghĩ đến đây, Diệp Phong đưa mắt nhìn về phía Cuồng Long Chiến Thần đang đứng cách mình không xa, nếu như Long Tiên Tửu có hiệu quả rõ rệt hơn đối với thể tu, vậy không chừng Cuồng Long Chiến Thần sẽ biết cách dùng!

"Lão Tiễn!"

"Tại sao ta cảm thấy ánh mắt Diệp thiếu đang nhìn ta có chút không đúng vậy?"

Cách đó không xa, Cuồng Long Chiến Thần có chút bất an quay qua nhìn Tử Tiễn Chiến Thần bên cạnh mình, hỏi thăm.

"Có thể là Diệp thiếu lại muốn phá của!"

"Lão Long, nể tình chúng ta có giao tình nhiều năm như vậy, đừng nói ta không có nhắc nhở ngươi, bây giờ xuất hiện tình huống như thế, ngươi nên chuẩn bị tâm lý trước một chút đi!"

Nghe được Tử Tiễn Chiến Thần nói như vậy, Cuồng Long Chiến Thần nhìn chăm chăm vào Tử Tiễn Chiến Thần, nói: "Vậy tại sao không thấy ngươi nể tình giao tình nhiều năm như vậy mà thả cho ta một con đường sống, tại sao phải cưỡng chế kéo ta tới đây?"

"Cuồng Long Chiến Thần, ta có một ít chuyện muốn hỏi ngươi, không biết bây giờ có tiện hay không?"

Đúng lúc này, Diệp Phong lại đi tới, trực tiếp nhìn về phía Cuồng Long Chiến Thần hỏi thăm.

"Diệp thiếu nói đùa!"

"Ngươi có chuyện gì thì cứ hỏi, chỉ cần ta biết thì ta sẽ nói hết cho người biết."

Nghe được Cuồng Long Chiến Thần nói như vậy, Diệp Phong cũng trực tiếp hỏi: "Cuồng Long Chiến Thần, ngươi có biết Long Tiên?"

"Ha ha ha!"

"Diệp thiếu, người hỏi đúng người rồi đó, ta từng nghiên cứu thứ này rất lâu!"

"Long Tiên này có thể dùng để ngâm rượu, cho dù là nam nữ già trẻ thì khi uống Long Tiên Tửu này vào đều có thể tạo nên hiệu quả cường thân kiện thể, nhưng mà cần phải pha loãng nó ra mới được, nếu không thì thân thể của bọn họ hoàn toàn không thể nào chịu đựng được lực lượng xung kích của Long Tiên Tửu!"

"Mà yêu thú Long tộc càng mạnh mẽ thì lực lượng ẩn chứa bên trong Long Tiên sẽ càng mạnh, Long Tiên Tửu sẽ có hiệu quả càng mạnh mẽ hơn nữa, nếu như thể tu chúng ta uống thì có thể hấp thu lực lượng bên trong nó để rèn luyện thân thể, để cho nhục thân của mình trở nên càng khủng bố hơn nữa!"

? ? ?

Chỉ như vậy thôi sao?

Chương 288: Cuồng Long Chiến Thần, suy cho cùng vẫn Không tránh khỏi được sự tàn phá của Diệp Phong

Diệp Phong nghe xong thì trên mặt lộ vẻ khác lạ, công dụng này hoàn toàn không giống như suy nghĩ trong lòng của hắn, không phải cái đồ chơi này nên có một số công hiệu mạnh mẽ khác hay

sao?

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Long Tiên không giống với của những yêu thú khác, túc chủ đừng có suy nghĩ bậy bạ!"

Hình như cảm nhận được suy nghĩ trong lòng Diệp Phong lúc này, hệ thống lên tiếng nhắc nhở hắn.

Trán!

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, trong nháy mắt trên mặt Diệp Phong lộ vẻ xấu hổ, nếu như hệ thống không có nhắc nhở hắn thì hắn còn đang định đi hỏi Cuồng Long Chiến Thần một chút, nếu vậy thì quá xấu hổ!

"Cuồng Long Chiến Thần, vậy cái Long Tiên này ngoại trừ ngâm rượu ra thì còn có cách dùng nào khác nữa hay không?"

Một lát sau, Diệp Phong quay qua nhìn Cuồng Long Chiến Thần, tiếp tục hỏi thăm.

"Diệp thiếu, Long Tiên tương đối đặc thù, nếu như không dùng để ngâm rượu thì phải ăn sống, nhưng mà nếu như ăn sống thì hương vị của nó hoàn toàn không ra gì hết."

Cuồng Long Chiến Thần nghe xong thì tiếp tục giải thích.

"Vậy nếu như nướng ăn thì sao?"

Diệp Phong có chút không cam lòng tiếp tục truy vấn.

"Cái gì!"

"Nướng ăn?"

"Không thể, tuyệt đối không thể!"

"Diệp thiếu, Long Tiên quá đặc thù, nhất định phải ăn sống mới có thể giữ lại lực lượng bên trong đó được, nếu như nướng ăn thì lực lượng ẩn chứa bên trong nó sẽ bị mất, đã từng có người thử như thế rồi, nhưng mà nói đi thì vẫn phải nói lại, sau khi nướng lên thì hương vị của Long Tiên rất là tuyệt vời!"

Nghe được ý nghĩ này của Diệp Phong, Cuồng Long Chiến Thần vội vàng lên tiếng khuyên bảo.

"Xong!"

Bênh cạnh, Tử Tiễn Chiến Thần nhìn thấy Diệp Phong toát ra vẻ hưng phấn là hắn biết Diệp Phong muốn làm gì!

"Được rồi, cho dù Diệp thiếu lấy ra bao nhiêu Long Tiên thì người đau lòng nhất vẫn là Cuồng Long Chiến Thần, cũng không có liên quan gì đến chúng ta."

Nghĩ đến đây, Tử Tiễn Chiến Thần cũng nở một nụ cười.

Oanh!

Nhưng mà, theo một tiếng nổ vang, khi Tử Tiễn Chiến Thần nhìn thấy Diệp Phong lại lấy Phá Linh Vạn Vật Thạch cao hơn mười mét ra, trong lòng của hắn kinh hãi, nói: "Mẹ nó, hình như tình huống không có đơn giản như ta tưởng tượng!"

"Tử Tiễn Chiến Thần, nhanh chóng dùng Phá Linh Vạn Vật Thạch chế tạo một ít Phá Linh Tiễn, lát nữa chúng ta phải dùng nó để xuyên Long Tiên!"

"Bá Đao Chiến Thần, nhanh chóng đi lấy một chút Phệ Linh Huyền Thanh Mộc tới, lát nữa chúng ta dùng Phệ Linh Huyền Thanh Mộc nhóm lửa nướng Long Tiên!"

Lúc này, Diệp Phong trực tiếp lên tiếng nói với Tử Tiễn Chiến Thần và Bá Đao Chiến Thần đang rảnh rỗi không có chuyện gì làm ở bên cạnh.

? ? ?

Bênh cạnh, Cuồng Long Chiến Thần nghe đến choáng váng!

Phá Linh Tiễn xuyên Long Tiên?

Phệ Linh Huyền Thanh Mộc nướng Long Tiên?

Ta vừa mới nói là không thể làm như vậy, quay đầu lại ngươi lập

tức bắt đầu bố trí làm?

"Khí tức này, Long Tiên của đại yêu Long tộc Phi Thăng Cảnh!"

Khi Cuồng Long Chiến Thần phát hiện được khí tức tỏa ra từ một cây Long Tiên mà Diệp Phong lấy ra thì lập tức trợn tròn hai mắt kinh hô lên!

"Một vạn cây Long Tiên, hơn nữa toàn bộ đều là đại yêu Long tộc Phi Thăng Cảnh, tại sao trong tay Diệp thiếu lại có nhiều thứ tốt như vậy!"

"Đúng vậy, hơn nữa nướng Long Tiên còn chưa tính, lại còn phải dùng Phá Linh Tiễn để xuyên, dùng Phệ Linh Huyền Thanh Mộc tới nhúm lửa, Diệp thiếu quả là xem chuyện phá của thành hoạt động thường ngày!"

"Các ngươi đừng nói nữa, tại sao lại kêu ta tới xuyên, Long Tiên cấp bậc như thế này, mẹ nó, ta còn không có được một cây nào, xuyên vào nó nhưng trong lòng ta lại đau nhức, tại sao các ngươi lại bắt ta tới chịu tra tấn như thế này, các người có còn là con người nữa hay không!"

Nghe mọi người nói chuyện với nhau, đang xuyên chuỗi, rốt cuộc Cuồng Long Chiến Thần cũng không nhịn được nữa mà nổi đóa lên!

"Đúng rồi, lát nữa ăn nhiều sẽ bị khát nước!"

"Minh Hồn Chiến Thần, ta có một ít Tịnh Hồn Thủy, phiền ngươi dùng Tịnh Hồn Thủy nấu chút nước trà uống."

Đúng lúc này, Diệp Phong cầm một cái thùng nước đi tới, giao nhiệm vụ pha trà cho Minh Hồn Chiến Thần!

"Thậm chí ngay cả Tịnh Hồn Thủy mà Diệp thiếu cũng có?"

"Người khác có mấy giọt Tịnh Hồn Thủy thì đều phải thận trọng chứa ở trong một cái bình có trận pháp cỡ nhỏ bảo hộ, Diệp thiếu tùy tiện đựng Tịnh Hồn Thủy ở trong thùng gỗ bình thường như vậy?"

Nhìn một thùng Tịnh Hồn Thủy đang đặt ở trước mặt mình, Minh Hồn Chiến Thần sắp khóc, nếu như hắn lấy được Tịnh Hồn Thủy ngày trước khi bước vào Phi Thăng Cảnh thì chắc chắn thực lực của hắn có thể tăng lên thêm một cấp nữa!

Mà nghĩ đến chuyện phải dùng Tịnh Hồn Thủy hy hữu như thế để pha trà, Minh Hồn Chiến Thần càng khó chịu hơn!

"Diệp thiếu!"

"Có thể đừng dùng nó pha trà hay không?"

Nhìn Diệp Phong rời đi, Minh Hồn Chiến Thần lấy hết can đảm hô lớn.

"Các ngươi cũng muốn dùng Tịnh Hồn Thủy để ngâm chân và ngâm bồn tắm hay sao?"

"Như vậy thì để một thùng này lại cho các ngươi ngâm chân!"

"Dù sao tông môn chúng ta có quá nhiều người, mỗi ngày pha trà, ngâm chân và ngâm trong bồn tắm cũng dùng rất nhiều, thật sự không tiện để lại cho các ngươi quá nhiều."

Diệp Phong quay trở lại, để lại một thùng Tịnh Hồn Thủy nữa, sau đó mới đi đến ghế xích đu cách đó không xa.

"Mấy vị, đây chính là Tịnh Hồn Thủy, mẹ nó, ta xông pha mấy trăm năm trong Thiên Đạo Chiến Trường mà chỉ thu thập được một bình nhỏ lớn chừng bằng bàn tay, kết quả người trong tông môn bọn họ mỗi ngày lại dùng Tịnh Hồn Thủy này để ngâm chân và ngâm trong bồn tắm, càng nghĩ thì ta đây càng cảm thấy khó chịu hơn!"

Sập!

Lúc này, tâm tính Minh Hồn Chiến Thần triệt để sập, mấy trăm năm qua mình vẫn luôn muốn có được Tịnh Hồn Thủy hi hữu, nhưng mà trong tông môn của người ta chỉ dùng nó để ngâm bồn tắm, đòn bạo kích như vậy ai mà đỡ cho nổi!

Nhìn Minh Hồn Chiến Thần sụp đổ đứng trước thùng nước và

Cuồng Long Chiến Thần sụp đổ ngồi dưới đất xuyên Long Tiên, hai người Tử Tiễn Chiến Thần và Bá Đao Chiến Thần liếc nhau, trực tiếp cười khổ nói: "Ai bảo các ngươi nhất định phải tới gặp Diệp thiếu, phải thành thành thật thật ở lại phủ đệ của mình không phải tốt hơn sao?"

Chương 289: Thanh Viêm Tông tới bái phỏng

"Mẹ nó, ai mà muốn tới đây chứ!"

"Lão Hồn giống như một thằng ngu tự mình chạy tới đây, ta thì bị bốn lão vương bát đản các ngươi kéo tới, mẹ nó, ta trêu ai ghẹo ai chứ!"

Nghe được Tử Tiễn Chiến Thần nói như vậy, Cuồng Long Chiến Thần đang ngồi xổm dưới đất tràn đầy ủy khuất hô to lên, biểu cảm trên mặt giống như một tiểu quả phụ chịu oan ức, muốn bao nhiêu ủy khuất có bấy nhiêu ủy khuất!

Một lúc sau!

Khi một vạn cây Long Tiên đều được xuyên xong, Phệ Linh Huyền Thanh Mộc cần cũng được chuẩn bị xong, Tử Tiễn Chiến Thần mới đi đến trước người Diệp Phong nói: "Diệp thiếu, Long Tiên này, mỗi một cây đều không nhẹ, hơn nữa còn có chừng một vạn cây, chúng ta chỉ có bao nhiêu người đây thì cho dù ăn tới chết cũng ăn không hết được!"

"Đến lúc đó ta sẽ bỏ bao mang đi một ngàn cây, còn lại các ngươi chia đi, cho quốc chủ, quốc sư gì gì đó!"

Nghe được Tử Tiễn Chiến Thần nói như vậy, Diệp Phong cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình!

Tới gần chạng vạng tối!

Lúc này, dưới sự cố gắng của tứ đại chiến thần, một vạn cây Long Tiên đã bị nướng chín toàn bộ, hương thơm nồng đậm phát tán ra

khiến cho mọi người chảy nước bọt!

Mà lúc này, rốt cục Bạch Lỗi cũng hoàn thành bức họa tác thứ ba.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, thưởng một ngàn điểm phá sản!"

"Đinh! Bạch Lỗi hoàn thành bức họa tác thứ ba, chúc mừng túc chủ nhận được một ngàn vạn điểm phá sản, nhận được một trăm viên Thần cấp đan dược gia tăng tu vi!"

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên hai lần trong đầu, Diệp Phong cười, từ trên ghế xích đu đứng dậy.

"Trước mắt điểm phá sản đã đạt tới ba ức hai ngàn vạn, chỉ cần cố gắng tiếp tục phá của, ta tin ta sẽ nhanh chóng lấy được chín trăm triệu điểm phá sản, đến lúc đó có thể trực tiếp đột phá đến Động Hư Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong."

"Bạch Lỗi hoàn thành ba bức họa tác, ngoại trừ mang đến cho ta ba ngàn vạn điểm phá sản thì còn có ba trăm viên Thần cấp đan dược gia tăng tu vi, cho sư tôn năm mươi viên, còn lại hai trăm năm mươi viên cũng không đủ, lần này trở lại tông môn thì đã đến lúc dùng điểm phá sản mở bình Thần cấp đan dược để nhận được một lượng lớn Thần cấp đan dược gia tăng tu vi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng nở nụ cười, dù sao từ khi hắn xuyên việc đến Huyền Thiên đại lục cũng chỉ khoảng ba tháng, có thể đạt đến thành tựu như bây giờ trong thời gian ngắn như vậy thì hắn đã rất hài lòng rồi!

Sau khi đóng gói xong một ngàn cây Long Tiên, Diệp Phong và Bạch Lỗi kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn rời khỏi viện lạc của Tử Tiễn Chiến Thần.

Ai!

Nhìn Diệp Phong và Bạch Lỗi rời khỏi đây, Tử Tiễn Chiến Thần bỗng nhiên thở dài một tiếng, sau đó lên tiếng nói: "Diệp thiếu ở đây, mỗi ngày đều kinh hồn táng đảm nhưng khi Diệp thiếu đi, ta không nỡ!"

"Ngọa tào!"

"Chừa chút Tịnh Hồn Thủy cho ta!"

Nói xong, khi Tử Tiễn Chiến Thần nhìn thấy tứ đại chiến thần còn lại đã bắt đầu tranh đoạt một thùng rưỡi Tịnh Hồn Thủy thì mắng to một tiếng, sau đó cũng gia nhập vào hàng ngũ tranh đoạt!

...

Trở lại Tinh Hồn Tông, Diệp Phong để lại cho mình hai mươi cây Long Tiên, giao chín trăm tám mươi cây Long Tiên đã nướng xong cho Bạch Lỗi, để hắn đi chia cho mỗi người trong tông môn, còn mình thì trở về chỗ ở nghỉ ngơi.

Đến khi trời tối người ngủ say, năm thiên kiêu lại xuất hiện trong nơi ở của Diệp Phong.

"Đây là năm trăm viên Thần cấp đan dược gia tăng tu vi, các ngươi mỗi người một trăm viên, bắt đầu sử dụng từ tối hôm nay, mau chóng tăng thực lực lên!"

"Đây còn có năm chiếc nhẫn có thể ẩn giấu khí tức của bản thân, là bí bảo đặc thù, không cần biết thực lực của các ngươi đã đột phá đến cảnh giới gì thầy cũng chỉ có thể tản mát ra tu vi cảnh giới hiện tại, chuyện này các ngươi biết ta biết, tuyệt đối không thể để cho người thứ bảy biết, trở về đi!"

Sau khi năm thiên kiêu rời đi, La Khải, Bạch Thiên Hồng, Hạ Thiên Vũ, Lãnh Vô Phong, Sở Tiêu Tiêu, Bạch Lỗi cũng lần lượt đi tới nơi ở của Diệp Phong, tất cả đều cầm đi một trăm viên Thần cấp đan dược gia tăng tu vi và một chiếc nhẫn có thể ẩn giấu khí tức bản thân.

"Cẩu tử lấy được tu vi truyền thừa nhưng còn chưa có hấp thu xong, tạm thời không cần phải gấp cho nó thần đan gia tăng tu vi!"

"Được rồi, bây giờ rốt cục có thể ngủ một giấc rồi, toàn bộ tông môn đều đang tiến bộ, chờ đến lúc sư tôn phi thăng thượng giới, nhìn thấy món quà kinh ngạc mà ta chuẩn bị cho nàng thì tuyệt đối sẽ cực kỳ cảm động, nhìn khắp Chư Thiên Vạn Giới, tuyệt đối không thể tìm được một đại đệ tử thân truyền thứ hai tốt như ta!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong nở một nụ cười dần đi vào trong mộng đẹp.

Sáng sớm ngày thứ hai!

"Nơi đó chính là Tinh Hồn Phong của Tinh Hồn Tông!"

Nghiêm Vinh nhìn Tinh Hồn Phong cách mình không xa, lên tiếng nói với Lục Thiên Vũ bênh cạnh.

"Nghiêm lão, vậy chúng ta tranh thủ đi qua đó đi!"

Lúc này, Lục Thiên Vũ cũng tỏ vẻ kích động, thầm nghĩ trong lòng: "Diệp ca nhìn thấy ta bỗng nhiên đến thăm, sợ là sẽ cực kỳ giật mình chứ!"

Một lát sau!

"Thanh Viêm Tông tới bái phỏng, nếu như đường đột quấy rầy thì xin hãy tha thứ!"

Nhìn thấy ngoài cửa tông mông có một tráng hán ăn mặc quần áo tạp dịch đang quét sạch mặt đất, Nghiêm Vinh tự báo tông môn, định nhờ đối phương đi vào bẩm báo cho tông chủ nhà mình một tiếng!

"Thanh Viêm Tông?"

"Các ngươi đến Tinh Hồn Tông ta có chuyện gì?"

Kim Luân Đại Đế nghe được Nghiêm Vinh lên tiếng thì cũng dừng công việc trong tay lại, có chút hiếu kỳ nhìn đối phương hỏi thăm.

"Chúng ta đến tìm Diệp Phong!"

Nghe được đối phương hỏi thăm, Nghiêm Vinh nói thẳng mục đích đến đây.

Nếu không phải trong lòng có chút chờ mong về Diệp Phong thì hắn sẽ không khách sáo với tạp dịch của một môn phái nhỏ như thế!

"Đến tìm Diệp thiếu?"

"Đi theo ta!"

Biết được hai người đến tìm Diệp Phong, Kim Luân Đại Đế không có hỏi thăm nhiều, dẫn hai người đi vào trong tông môn.

"Đây là!"

Trong khoảnh khắc khi hai người bước vào tông môn, hoàn cảnh xung quanh xảy ra thay đổi cực lớn trong nháy mắt!

Trận pháp!

Chương 290: Hai tên nhà quê đi vào tông môn, choáng váng

Lúc này hai người Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ mới nhận ra được là cái tông môn nhỏ nhỏ này còn bày ra một cái trận pháp ở bên ngoài tông môn, cảnh tượng tông môn mà bọn họ vừa nhìn thấy đều là giả!

Nhưng khi hai người nhìn thấy toàn bộ mặt đất của tông môn đều được dùng cực phẩm Linh Tinh phủ kín thì hai người ngẩn ra tại chỗ!

"Nghiêm lão, dùng cực phẩm Linh Tinh trải mặt đất cũng quá đẹp rồi!"

"Không bằng sau khi chúng ta trở về, cũng dùng cực phẩm Linh Tinh trải mặt đất tông môn được không?"

Tỉnh táo lại, Lục Thiên Vũ có chút mong đợi quay qua nói ra ý nghĩ của mình với Nghiêm Vinh.

"Cái gì?"

"Ngươi còn muốn Thanh Viêm Tông chúng ta cũng làm như vậy?"

"Mẹ nó, ngươi bị ngu đúng không!"

"Đó là cực phẩm Linh Tinh, ngươi cho rằng là đê phẩm linh thạch sao, không nói khoa trương một chút nào, cực phẩm Linh Tinh mà Thanh Viêm Tông chúng ta dự trữ còn không nhiều bằng cực phẩm Linh Tinh mà người ta dùng để trải đất!"

Nói đến đây, Nghiêm Vinh chỉ vào tòa cung điện sang trọng cao hơn hai mươi mét ở xa xa, trong giọng nói tràn đầy hâm mộ và sợ hãi, than: "Thấy chưa, tông môn đại điện của người ta đều dùng cực phẩm Linh Tinh chế tạo, ngươi có thể so với người ta sao?"

Môn phái nhỏ?

Bây giờ Nghiêm Vinh đã không dám xem Tinh Hồn Tông như một môn phái nhỏ không có tên tuổi, có môn phái nhỏ nào có thể ngang tàng tới mức này chứ!

"Đó là!"

Đúng lúc này, Nghiêm Vinh bỗng nhiên chú ý tới Kim Luân Đại Đế bỗng xách hai cái thùng nước chứa đầy nước lên, sau đó trên mặt lộ vẻ khiếp sợ quay qua nhìn Kim Luân Đại Đế hỏi: "Xin hỏi, thùng nước trong tay ngươi được chế tạo từ Phệ Linh Huyền Thanh Mộc đúng không?"

"Ngươi cũng biết nhìn hàng lắm!"

"Không sai, hai cái thùng nước mà bình thường ta hay dùng nó để xuống núi múc nước này đúng là được chế tạo từ Phệ Linh Huyền Thanh Mộc, không chỉ có như thế, thùng tắm và chậu rửa chân mà mỗi người trong tông môn chúng ta dùng đều là như thế!"

"Đúng rồi, Phệ Linh Huyền Thanh Mộc mà chúng ta dùng là vạn năm thụ linh."

Nghe được Nghiêm Vinh hỏi thăm, Kim Luân Đại Đế cũng cười trang bức, mặc dù trong mắt hắn thì những thứ này đều là rác rưởi nhưng ở Huyền Thiên đại lục thì lại là đồ tốt đỉnh cấp, nhìn dáng vẻ khiếp sợ của đối phương, hắn cảm thấy dùng phương thức phá của như vậy để trang bức thật là tốt!

"Vạn Niên Phệ Linh Huyền Thanh Mộc mà không dùng để chế tạo Phệ Linh Bút, các ngươi lại dùng nó để chế tạo thành thùng nước,

thùng tắm và chậu rửa chân?"

Nghe được Kim Luân Đại Đế trả lời, Nghiêm Vinh hai mắt tối đen, suýt chút nữa thì bị tức đến ngất đi, mặc dù con đường hắn đi không phải là họa đạo nhưng hắn cũng là một họa tu nghiệp dư, bình thường ngoại trừ tu luyện thì hắn cũng thích nghiên cứu họa đạo một chút, đối với vô số chủng loại linh mộc cần dùng để chế tạo ra bút vẽ đặc thù thì hắn cũng biết rõ không ít.

"Tông môn các ngươi xa xỉ vô độ như vậy, không sợ bị những thế lực lớn còn lại biết được mà bị cướp sạch hay sao?"

Bình phục lại tâm tình, Nghiêm Vinh nghiêm túc hỏi thăm Kim Luân Đại Đế, nhìn như hỏi thăm nhưng thật ra là muốn thăm dò Tinh Hồn Tông, đối với Tinh Hồn Tông cực kỳ ngang tàng này, hắn rất tò mò!

Dù sao trong thế giới mà cá lớn nuốt cá bé này, không có ai ngu cả!

Không ai sẽ để lộ tài phú mà mình không nên có khi mình không có năng lực bảo vệ nó!

"Cướp sạch Tinh Hồn Tông?"

"Bọn họ ngay cả tạp dịch như ta mà cũng không đánh lại thì sao có thể cướp sạch Tinh Hồn Tông được?"

"Lẽ nào coi tu vi Phi Thăng Cảnh của ta chỉ để trang trí hay sao?"

Nghe được Nghiêm Vinh hỏi thăm, Kim Luân Đại Đế cười lớn nói ra tu vi cảnh giới của mình!

Tê!

Nghe nói như thế, hai người Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ đều cùng nhau hít một hơi khí lạnh, đại lão Phi Thăng Cảnh mà chỉ có thể làm tạp dịch ở một Tinh Hồn Tông nho nhỏ như vậy?

Phải biết, Thanh Viêm Tông bọn họ cũng chỉ có hai vị tổ lão là cường giả Phi Thăng Cảnh, đồng thời cũng là Định Hải Thần Châm của tông môn!

Kết quả Định Hải Thần Châm của tông môn nhà mình đến đây thì cũng chỉ xứng để làm tạp dịch mà thôi?

"Không ngờ được!"

"Thật sự là không ngờ được, trong cương vực của Xích Dương Vương Quốc lại có một tông môn thần bí khủng bố như thế, xem ra muốn mời chào Diệp Phong đó là chuyện không thể nào!"

Biết được thực lực của Kim Luân Đại Đế, Nghiêm Vinh đã yên lặng bỏ đi ý nghĩ buồn cười là muốn mời chào Diệp Phong của mình!

"Tiền bối, mười cái lôi đài bên trong sân luyện võ ngoại môn của các ngươi đều dùng cực phẩm Linh Tinh chế tạo mà thành?"

"Nói thật, ta có chút hâm mộ đệ tử ngoại môn của quý tông."

Đi ngang qua sân luyện võ ngoại môn, Nghiêm Vinh hâm mộ lên tiếng.

"Cũng không có gì đáng để hâm mộ!"

"Sân luyện võ ngoại môn và khu cư trú của đệ tử ngoại môn đều bị bỏ phế, cái tông môn chúng ta có tổng cộng tám tên đệ tử nội môn, còn có một chấp sự nội môn, còn lại không phải trưởng lão thì chính là đầu bếp."

"Hơn nữa trong số tám tên đệ tử này, Diệp thiếu là đại đệ tử thân truyền duy nhất của tông chủ, còn có một đệ tử đã thành đầu bếp học đồ, nếu như tính kỹ lại thì thật ra chỉ có sáu tên đệ tử."

? ? ?

Toàn bộ tông môn chỉ có sáu tên đệ tử, chơi hả?

Nghe được Kim Luân Đại Đế nói như vậy, Nghiêm Vinh như không thể tin vào tai của mình, chỉ có ngần ấy đệ tử mà cũng có thể xưng là tông môn?

"Tiền bối, vậy không biết quý tông có mấy vị trưởng lão?"

Một lát sau, Nghiêm Vinh quay qua nhìn Kim Luân Đại Đế tiếp tục

hỏi.

"Tông môn chúng ta có năm tên trưởng lão!"

Ha ha!

Nghe đến đây, Nghiêm Vinh thần sắc đờ đẫn mà bắt đầu cười ngây ngô, một tông môn, số lượng trưởng lão suýt chút nữa là vượt qua số lượng đệ tử, cái này mà là tông môn đó hả?

"Đó là cái gì! ! !"

Khi ba người đi ngang qua Hoàng Kim Mao Ốc được dựng bằng Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ đều tỏ vẻ không thể tin nổi hô lên.

Chương 291: Hai tên nhà quê đi vào tông môn, choáng váng (2)

Dưới ánh mặt trời, Hoàng Kim Mao Ốc tỏa ra kim quang chói mắt, suýt chút nữa là làm mù mắt chó của hai người!

"Đó là Hoàng Kim Mao Ốc do mười vạn khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch dựng thành, vốn là một món tác phẩm nghệ thuật phá của mà Diệp thiếu cảm thấy đắc ý nhất, kết quả lại bị mấy lão gia hỏa đầu óc không được bình thường xem nó như là căn phòng độ kiếp!"

"Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, Hoàng Kim Mao Ốc này ngay cả đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ chín cũng có thể chống đỡ đỡ được, ngồi xổm bên trong một lát thì có thể chống lại được Thiên Đạo lôi kiếp, quá thoải mái!"

Nghe được tiếng kinh hô của hai người, Kim Luân Đại Đế giống như một hướng dẫn viên du lịch, giảng giải kỹ càng cặn kẽ cho hai người.

Dùng Kim Tàm Tinh Diệu Thạch xây dựng Hoàng Kim Mao Ốc?

Ngồi xổm một lát thì vượt qua được Thiên Đạo lôi kiếp?

Nghe được Kim Luân Đại Đế nói như vậy, hai người Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ đều sắp điên rồi, bọn họ cảm thấy kể từ khi mình đi vào trong cái tông môn này thì bọn họ lập tức biến thành đồ nhà quê chưa từng va chạm xã hội, mà tất cả mọi thứ trong tông môn này đều làm bọn họ phải đổi mới nhận thức!

"Làm sao bây giờ?"

"Bây giờ ta cũng rất muốn đi vào trong đó ngồi một lát!"

"Ta dừng lại ở đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ tám đã sắp trăm năm, đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ chín, ta hoàn toàn không dám thử, mà bây giờ có một cơ hội có thể đột phá đến Phi Thăng Cảnh đang nằm ở ngay trước mặt ta, bây giờ ta cực kỳ hy vọng mình có thể trở thành một phần tử của tông môn này!"

Sau khi hết khiếp sợ, Nghiêm Vinh nhìn Hoàng Kim Mao Ốc đang tỏa ra kim quang chói mắt ở cách mình không xa, trong mắt tràn đầy vẻ khát vọng!

Một lần!

Chỉ cần có thể vào trong đó ngồi một lần là được!

"Nghiêm lão, từ khi ta gia nhập Thanh Viêm Tông thì ngươi đã trở thành người hộ đạo của ta, vẫn luôn thủ hộ ở bên cạnh ta!"

"Ngươi yên tâm đi, lát nữa khi gặp được Diệp ca, ta sẽ thử xin cho ngươi một cơ hội ngồi vào trong đó, nhưng Diệp ca có đồng ý hay không thì ta không dám hứa chắc được, dù sao thì quan hệ giữa ta và Diệp ca ad chỉ giới hạn trong một lần giao dịch mà thôi."

Mà nghe được Lục Thiên Vũ nói như vậy, Nghiêm Vinh vui mừng khẽ gật đầu nói: "Làm hết sức mình, nghe thiên mệnh, ngươi có lòng như vậy thì ta đã rất cảm động rồi."

"Kim Luân, đang tiếp khách hả?"

Đúng lúc này, Tiểu Hoàng Cẩu nằm vểnh bắt chéo chân trên phi kiếm chợt lóe lên rồi biến mất trước mặt ba người, mà Kim Luân nghe được Tiểu Hoàng Cẩu nói như vậy thì sắc mặt cũng trở thành xanh xám trong nháy mắt, nhìn về hướng Tiểu Hoàng Cẩu đã đi xa

hét lớn: "Tiếp khách gì hả, Kiếm Cẩu, ngươi có biết cách nói chuyện hay không!"

Thứ đồ gì?

Thứ vừa mới bay qua là thứ đồ gì?

Nằm kiếm mà đi Kiếm Cẩu?

Lúc này, Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ cảm thấy đầu óc của mình sắp chết máy rồi, bởi vì hai người bọn họ vừa mới cảm nhận được trên người của con Yêu Cẩu đó tỏa ra một luồng Hoàng Tuyền Kiếm Ý mạnh mẽ!

Một con Yêu Cẩu lĩnh ngộ Hoàng Tuyền Kiếm Ý, từ khi nào mà yêu thú cũng bắt đầu tu luyện tu hành chi đạo của nhân tộc?

"Tiền bối, vị vừa nãy là?"

Nghiêm Vinh quay qua nhìn Kim Luân Đại Đế sắc mặt đã tái xanh, hỏi thăm.

"Một con Yêu Cẩu do Diệp thiếu nuôi!"

"Diệp thiếu định bồi dưỡng con Yêu Cẩu này thành đại lục đệ nhất Kiếm Cẩu, trước mắt nó đã lĩnh ngộ được Kiếm Tâm chi cảnh Hoàng Tuyền Kiếm Ý!"

Nghe được Nghiêm Vinh hỏi thăm, Kim Luân Đại Đế trực tiếp giải thích.

"Nghiêm lão, tại sao ta lại đột nhiên cảm thấy những đệ tử hạch tâm mà Thanh Viêm Tông chúng ta trọng điểm bồi dưỡng ngay cả con chó cũng không bằng?"

Nghe được Kim Luân Đại Đế nói như vậy, Lục Thiên Vũ cười khổ quay qua nhìn Nghiêm Vinh, nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

"Đủ rồi, ngươi nhanh im miệng đi!"

"Để cho ta yên tĩnh một chút!"

Nghe được Lục Thiên Vũ nói như vậy, Nghiêm Vinh sụp đổ hô to lên.

"Cẩu ca, chờ Lang đệ một chút!"

"Kim Luân, đang tiếp khách hả!"

Đúng lúc này, xa xa, Phệ Huyết Đường Lang cũng đẩy Thiên cấp lô đỉnh chạy tới chỗ ba người, khi tốc độ triệt để ổn định, Phệ Huyết Đường Lang mặc một bộ áo trắng lộn ngược ra sau, tư thế anh tuấn vững vàng rơi vào Thiên cấp lô đỉnh đang trượt đi với tốc độ cực nhanh.

Nếu như Diệp Phong thấy cảnh này thì tuyệt đối sẽ rất chấn kinh, trên mặt đất trơn láng được trải bởi cực phẩm Linh Tinh, Phệ Huyết Đường Lang xem Thiên cấp lô đỉnh thành ván trượt mà chơi!

"Soái Bức Huyết, mẹ nó, ngươi không học thứ tốt lại học thứ xấu từ Kiếm Cẩu, ta đang tiếp đãi khách của Diệp thiếu, các ngươi nói nhiều thêm mấy chữ thì chết à!"

Nhìn Phệ Huyết Đường Lang trượt ngang qua mặt mình, Kim Luân Đại Đế sắc mặt tái xanh rống lớn lên một lần nữa.

"Tiền bối, vị vừa nãy là trưởng lão Luyện Đan của quý tông hả?"

Bởi vì Phệ Huyết Đường Lang đã đạt tới Phi Thăng Cảnh, không có chủ động phóng xuất ra yêu khí, trong trạng thái hóa thành hình người thì cho dù là Nghiêm Vinh cũng không có phát hiện thật ra đối phương là một con đại yêu Phi Thăng Cảnh!

"Không phải!"

"Nó là hộ tông đại yêu của tông ta, chính là một con Phệ Huyết Đường Lang Phi Thăng Cảnh!"

"Bất quá nó đúng là luyện đan, trên người có được hai đạo bản mệnh tâm hỏa, Diệp thiếu định bồi dưỡng nó thành đại lục đệ nhất luyện đan đại yêu!"

Nói đến đây, Kim Luân Đại Đế quay qua nhìn Phệ Huyết Đường

Lang đang đứng trên Thiên cấp lô đỉnh trượt đi với tốc độ cực nhanh, cũng không nhịn được sợ hãi than: "Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại, cái tên này rất biết cách chơi, nếu không phải cái lô đỉnh của nó là Thiên cấp lô đỉnh mà đổi thành lô đỉnh khác thì đã bị nó chơi hư lâu rồi!"

Đại yêu Phi Thăng Cảnh?

Đại yêu phi thăng có được hai đạo bản mệnh tâm hỏa biết luyện đan?

Đại yêu phi thăng xem Thiên cấp lô đỉnh như đồ chơi?

Chương 292: Cung điện sang trọng đó không phải là tông môn đại điện của quý tông hay sao?

Nghe được Kim Luân Đại Đế nói như vậy, hai người Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ cảm thấy mình sắp không chịu nổi nữa!

Thậm chí bây giờ bọn họ còn muốn lập tức thoát khỏi tông môn này, có quỷ mới biết tiếp theo bọn họ sẽ còn gặp được thứ gì đánh thẳng vào trong nhận thức của bọn họ nữa!

"Tiền bối, vị đại yêu Phi Thăng Cảnh mới nãy cũng thông qua Hoàng Kim Mao Ốc do Kim Tàm Tinh Diệu Thạch chế tạo thành mà đột phá đến Phi Thăng Cảnh sao?"

Bình tĩnh lại, Nghiêm Vinh không thể khống chế được lòng hiếu kỳ của mình, quay qua nhìn Kim Luân Đại Đế hỏi thăm lần nữa.

"Không phải!"

"Trước đó Phệ Huyết Đường Lang chỉ vượt qua hai đạo Thiên Đạo lôi kiếp, sau đó nuốt bảy viên Thần cấp Phá Kiếp Đan, trực tiếp đột phá đến Phi Thăng Cảnh!"

"Đúng rồi, có phải các ngươi không biết Thần cấp Phá Kiếp Đan là cái gì không?"

"Phục dụng một viên Thần cấp Phá Kiếp Đan thì có thể vượt qua một đạo Thiên Đạo lôi kiếp dưới tình huống không dẫn ra Thiên Đạo lôi kiếp."

Chỉ sợ hai người không biết Thần cấp Phá Kiếp Đan là cái gì, Kim Luân Đại Đế lại giải thích kỹ càng một lần nữa.

Mẹ nó!

Tại sao tông môn các ngươi cái gì cũng có!

Nghe được Kim Luân Đại Đế giải thích, hai người Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ đã triệt để chết lặng!

Bây giờ xem như Kim Luân Đại Đế nói cho hai người bọn họ, trong tông môn này có cường giả thượng giới tọa trấn thì bọn họ cũng tin!

"Đây là sân luyện võ nội môn!"

"Năm người đang tu luyện ở trong trận kỳ Thiên Vũ Kiếm Trận cửu phẩm cửu giai chính là năm đệ tử nội môn của tông môn chúng ta, còn có một đệ tử chính là họa tu, bình thường sẽ không tu luyện chung với bọn họ."

Đi ngang qua sân luyện võ nội môn, Kim Luân Đại Đế giới thiệu năm thiên kiêu đang tu luyện cho hai người.

Ha ha!

Hai người Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ nghe xong thì nhìn nhau một cái rồi bắt đầu cười ngây ngô.

Dùng trận kỳ sát trận cửu phẩm cửu giai có thể xoá bỏ cường giả Độ Kiếp Cảnh cửu trọng tối đỉnh cho đệ tử tu luyện, quá hợp lý! (Chú thích: Cường giả Độ Kiếp Cảnh cửu trọng tối đỉnh chưa vượt qua một đạo Thiên Đạo lôi kiếp).

"Người đang pha trà ở trong viện lạc chính là chấp sự nội môn duy nhất, nàng đang dùng Tịnh Hồn Thủy pha trà, để khi người trong tông môn khát nước thì có thể tới uống bất cứ lúc nào."

Đi ngang qua viện lạc của Sở Tiêu Tiêu, Kim Luân Đại Đế lại giới thiệu lần nữa.

Tịnh Hồn Thủy pha trà, hợp lý, quá hợp lý!

Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ nghe xong thì chết lặng khẽ gật đầu, cái gì mà tịnh hóa thần hồn chứ, nó chỉ là nước dùng để pha trà thôi!

Một lát sau.

"Hai vị, các ngươi đi đâu đó?"

Phát hiện hai người Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ bỗng nhiên đi nhầm hướng, Kim Luân Đại Đế không hiểu hỏi thăm.

"Ừm?"

"Đi đến tông môn đại điện của quý tông!"

Nói xong, Nghiêm Vinh còn chỉ chỉ cung điện sang trọng cao tới hơn hai mươi mét cách đó không xa.

"Bên này, cái đó mới là tông môn đại điện chúng ta, cái thứ mà ngươi chỉ chính là ổ chó của Kiếm Cẩu mà mình vừa gặp lúc nãy!"

Nghe được đối phương nói như vậy, Kim Luân Đại Đế cũng cười giải thích.

"Nghiêm lão, chúng ta đi thôi!"

"Tông môn này của Diệp ca quá đã kích người khác rồi, ta không chịu nổi nữa!"

Giờ phút này, Lục Thiên Vũ hoàn toàn hỏng mất, nếu còn tiếp tục ở lại đây nữa thì hắn cảm thấy chắc chắn mình sẽ điên!

"Ta cũng không chống nổi!"

Nghe được Lục Thiên Vũ nói như vậy, trong lòng Nghiêm lão cũng có ý tưởng như vậy, nhưng mà khi hắn định nói với Kim Luân Đại Đế là mình muốn tạm thời rời khỏi đây thì một tiểu nữ hài ăn kẹo

que đáng yêu từ nơi xa đi tới.

Sao thế?

Một tiểu nữ hài đáng yêu mà thôi, ngươi run như vậy là sao?

Sau khi tiểu nữ hài xuất hiện, Nghiêm Vinh lại ngạc nhiên phát hiện Kim Luân Đại Đế bênh cạnh lại toàn thân run lên, chuyện này khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ khó hiểu.

"Dẫn bọn họ đi qua đi, đại tỷ tỷ đã tu luyện xong."

Nói xong, tiểu nữ hài trực tiếp đi ra sau núi tông môn.

Hô!

Nhìn thấy tiểu nữ hài rời đi, Kim Luân Đại Đế đang toàn thân căng cứng mới thở phào một hơi nhẹ nhõm, mà đạo bào tạp dịch đã bị mồ hôi lạnh nhuộm ướt phần lưng!

"Tiền bối, ngươi rất sợ nàng sao?"

Nhìn tiểu nữ hài rời đi, Nghiêm Vinh không rút được kinh nghiệm từ chuyện trước đó tiếp tục hỏi.

"Má!"

"Nghiêm lão, ngươi không hỏi thì chết hả!"

"Lần nào không phải ngươi hỏi xong thì chúng ta lập tức phải thừa nhận một đợt siêu cấp bạo kích, ngươi không thể rút kinh nghiệm sao?"

Nghe được Nghiêm Vinh hỏi thăm lần nữa, bênh cạnh, tâm tính Lục Thiên Vũ triệt để nổ, bây giờ hắn chỉ hận không thể trực tiếp dùng nắm đấm của mình ngăn chặn miệng Nghiêm Vinh!

"Sợ?"

"Các ngươi có biết nàng mạnh bao nhiêu?"

"Nói như vậy, không cần biết Thanh Viêm Tông các ngươi mạnh bao nhiêu, có bao nhiêu cường giả Phi Thăng Cảnh, một mình nàng

cũng có thể giết xuyên qua tông môn các ngươi!"

"Nghe rõ ràng, là cho dù có bao nhiêu cường giả Phi Thăng Cảnh, cho dù là một vạn, mười vạn hay là trăm vạn tên cường giả Phi Thăng Cảnh!"

"Các ngươi có thể không tin nhưng không có nghĩa là nàng làm không được!"

Nghe được Nghiêm Vinh hỏi thăm, Kim Luân Đại Đế giải thích sơ về thực lực kinh khủng của tiểu nữ hài!

Cười!

Lần này, Nghiêm Vinh ừvà Lục Thiên Vũ nghe được Kim Luân Đại Đế đáp lại như vậy thì đều nhếch miệng nở nụ cười, bởi vì cuối cùng lần này bọn họ không bị đả kích!

Tin?

Sao bọn họ có thể tin được?

Một người giết xuyên qua trăm vạn tên cường giả Phi Thăng Cảnh, chơi hả?

"Không vui!"

"Bọn họ xem thường ta!"

Lúc này, tiểu nữ hài vừa rời đi đột nhiên lộ ra biểu cảm tức giận tuy nhiên cũng rất đáng yêu!

"Thanh Viêm Tông đúng không!"

"Nếu như các ngươi không tin Kim Luân Đại Đế, vậy ta cũng chỉ có thể để người trong tông môn của các ngươi đến nói cho các ngươi biết."

"Hì hì!"

Nghĩ đến đây, tiểu nữ hài bỗng nhiên nở nụ cười, đồng thời một luồng thần thức kinh khủng bắt đầu quét sạch toàn bộ Huyền

Thiên đại lục!

"Tìm được!"

Không đến một giây, tiểu nữ hài đã thông qua khí tức trên người Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ tìm được Thanh Viêm Tông.

Chương 293: Tiểu nữ hài rất tức giận, trực tiếp bắt hai đại tổ lão Thanh Viêm Tông

Thanh Viêm Tông, phía sau núi!

Hai lão giả đang bế quan tu luyện đột nhiên mở hai mắt ra, khi thấy trước người đối phương cũng xuất hiện một khe hở không gian thì trong mắt của hai người tỏa ra hoảng sợ vô tận!

"Đại khủng bố!"

"Xong phim!"

Khi hai người nhìn thấy trong vết nứt không gian ở trước mặt mình xuất hiện một cánh tay trẻ con thì mỗi người bọn họ chỉ kịp nói một câu thì đã bị kéo vào trong vết nứt không gian.

"Hì hì, bắt được các ngươi!"

Nhìn hai tên lão giả mặt lộ vẻ sợ hãi trước mắt, tiểu nữ hài cũng tỏ vẻ hưng phấn.

...

"Chuyện gì xảy ra?"

"Hình như ta cảm nhận được khí tức của Đại tổ lão và Nhị tổ lão!"

Đi theo Kim Luân Đại Đế tiếp tục đi đến tông môn đại điện, lúc này, Nghiêm Vinh bỗng nhiên dừng bước, sau đó có chút nghi hoặc quay đầu nhìn về phía sau lưng.

"Tình huống như thế nào?"

"Tại sao Đại tổ lão và Nhị tổ lão lại ở chỗ này?"

"Còn nữa, ai đánh bọn họ thành đầu heo?"

Khi Nghiêm Vinh nhìn thấy hai tên lão giả mặt sưng lên như đầu heo đang nhanh chóng chạy đến chỗ bọn họ, hắn bối rối!

Mà bênh cạnh, Lục Thiên Vũ nhìn thấy Đại tổ lão và Nhị tổ lão cũng xuất hiện ở chỗ này thì cũng bối rối, thầm nghĩ trong lòng: "Tại sao Đại tổ lão và Nhị tổ lão lại xuất hiện ở chỗ này?"

"Đừng đánh nữa!"

"Đại tổ lão, Nhị tổ lão, tại sao các ngươi lại đánh chúng ta!"

"Nhẹ một chút, mặt của ta cũng sưng lên rồi!"

"Đại tổ lão, Nhị tổ lão, ta là Thiên Vũ mà các ngươi thương yêu nhất, các ngươi vô duyên vô cớ đánh Nghiêm lão là được rồi, sao còn đánh luôn cả ta nữa chứ!"

Nghe được tiếng kêu rên của hai người, Đại tổ lão phẫn nộ, có chút ủy khuất mắng: "Hai tên khốn kiếp các ngươi, ta không đánh các ngươi thì đánh ai nữa!"

"Vị đại nhân tiểu nữ hài đó có thực lực kinh khủng, ta và Nhị tổ lão giống như sâu kiến ở trước mặt nàng, đừng nói một trăm vạn tên cường giả Phi Thăng Cảnh, cho dù một ngàn vạn tên cường giả Phi Thăng Cảnh thì nàng cũng có thể tiện tay xoá bỏ toàn bộ, các ngươi còn dám không tin nàng có thực lực như thế!"

"Chỉ bởi vì hai tên khốn kiếp các ngươi không tin tưởng thực lực của nàng, nàng bỏ qua không gian bắt hai chúng ta từ Thanh Viêm Tông tới đánh một trận tơi bời, các ngươi còn nói mình bị oan, ta và Nhị tổ lão còn mẹ nó oan hơn!"

Nói đến đây, Đại tổ lão và Nhị tổ lão càng đánh dữ dội hơn nữa, giống như muốn phát tiết toàn bộ ủy khuất mà bọn họ đã phải chịu ở chỗ tiểu nữ hài ra ngoài!

"Lúc này đã tin chưa!"

Nhìn Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ cũng bị đánh thành đầu heo, Đại tổ lão tràn ngập lửa giận nhìn về phía hai người, trực tiếp chất vấn.

"Tin!"

"Đại tổ lão, chúng ta tin!"

Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ nghe xong vội vàng trả lời, chỉ sợ chậm một giây thì sẽ bị đánh thêm một trận!

Nghe được hai người trả lời, Đại tổ lão và Nhị tổ lão mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó đi thẳng đến chỗ tiểu nữ hài, bởi vì đối phương nói đối phương còn phải đưa bọn họ trở về!

"Tiền bối, rốt cuộc thì thực lực của vị tiểu nữ hài đó đạt đến trình độ nào, còn có thể bỏ qua không gian bắt hai vị tổ lão của Thanh Viêm Tông chúng ta..."

Không đợi Nghiêm Vinh hỏi xong, bênh cạnh, Lục Thiên Vũ đã vội vàng xông lên bưng kín miệng của đối phương, sau đó tràn đầy sụp đổ nói: "Nghiêm lão, mẹ nó đừng hỏi nữa, nếu ngươi còn hỏi nữa thì ta cũng không nhịn được muốn đánh ngươi!"

"Lòng hiếu kỳ đáng chết, ta không nhịn được!"

Bị che miệng, lúc này Nghiêm Vinh cũng sụp đổ, trong lòng kêu gào.

Tông môn đại điện!

Một tạp dịch tông môn cũng là đại lão Phi Thăng Cảnh, kết quả thực lực của tông chủ chỉ có Nguyên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, chơi hả?

Khi Nghiêm Vinh nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết, cũng phát hiện ra tu vi thật sự của đối phương thì hắn không còn gì để nói!

Hắn cảm thấy cái tông môn này khắp nơi đều lộ ra không bình thường!

"Hai vị, các ngươi đến tìm Diệp Phong?"

Lạc Thiên Tuyết nhìn Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ người mặc đạo bào Thanh Viêm Tông, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên hỏi thăm.

"Lạc tông chủ, chủ yếu là ta muốn đến gặp Diệp ca một lần!"

Nói xong, Lục Thiên Vũ kể lại tình huống đã xảy ra ở trong Thiên Đạo Chiến Trường.

"Cái gì!"

"Hắn tốn ba trăm vạn miếng cực phẩm linh thạch thuê ngươi kích thương ba trăm con yêu thú, chính là vì bổ đao?"

Khi Lạc Thiên Tuyết biết được giao dịch của hai người ừthì nàng cũng hít một hơi thật sâu, sau đó mới bình tĩnh lại tự an ủi mình một câu: "Bình thường, rất bình thường, làm như vậy rất Diệp Phong!"

"Kim Luân, sao Diệp Phong vẫn chưa tới!"

Hiểu được tình huống của Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ, Lạc Thiên Tuyết quay qua nhìn Kim Luân Đại Đế hỏi thăm.

"Tông chủ, Diệp thiếu còn đang ngủ!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Kim Luân Đại Đế vội vàng trả lời.

"Còn đang ngủ?"

"Bây giờ là lúc nào rồi, nắng đã chiếu đến đít, hắn còn chưa có thức dậy?"

"Ngươi đi gọi hắn thức dậy, kêu hắn tranh thủ tới đây!"

Biết được Diệp Phong còn đang ngủ, Lạc Thiên Tuyết hơi nhíu đôi mày xinh đẹp lại, nói với Kim Luân Đại Đế.

"Tông chủ, ta không dám!,"

"Khắp tông môn, có ai mà không biết là Diệp thiếu cực kì thích

ngủ, hơn nữa còn thích ngủ đến tự nhiên tỉnh!"

"Nếu không, để Kiếm Cẩu đi gọi Diệp thiếu đi, dù sao nó là con chó mà Diệp thiếu thích nhất!"

Tử Kiếm Cẩu bất tử Kim Luân!

Kim Luân Đại Đế cực kỳ quả quyết ném nhiệm vụ gian khổ này cho Tiểu Hoàng Cẩu!

"Cũng được!"

"Ngoại trừ Tiểu Hoàng Cẩu, sợ là trong tông môn này không có một người nào dám đi kêu cái tên đệ tử phá của đó của ta dậy."

"Đã như vậy, Kim Luân, ngươi lập tức đi tìm Tiểu Hoàng Cẩu, kêu nó đi gọi Diệp Phong dậy!"

Nghe được Kim Luân Đại Đế đề nghị, Lạc Thiên Tuyết cũng trực tiếp công nhận.

Nhưng mà, cuộc đối thoại của hai người lại khiến cho hai người Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ bênh cạnh nghe mà chẳng hiểu ra sao!

Bọn họ hoàn toàn không ngờ được là địa vị của Diệp Phong ở trong tông môn lại cao như vậy, đi ngủ cũng không có ai dám quấy rầy!

"Lạc Tông chủ, ta muốn hỏi một chút, sao ngươi có thể phát triển được tông môn thành..."

Ô ô ô!

Chương 294: Trước có dùng bồ câu đưa tin, sau có Phi Cẩu truyền lời?--Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ

1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp

43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Không đợi Nghiêm Vinh hỏi xong, bênh cạnh, Lục Thiên Vũ lập tức bịt kín miệng của Nghiêm Vinh, sau đó thần sắc sụp đổ nhìn Nghiêm Vinh, cầu khẩn: "Nghiêm lão, thôi đi, mẹ nó, ngươi đừng có hỏi nữa!"

"Hai người của Thanh Viêm Tông này sao vậy, sao ta cứ cảm thấy bọn họ là lạ?"

Nhìn hành vi quái dị của hai người, Lạc Thiên Tuyết luôn cảm thấy bọn họ có chút không đúng!

...

Viện lạc của Diệp Phong!

"Kim Luân, ngươi điên rồi hả, mau thả ta xuống!"

"Luân ca, đừng làm rộn, quấy rầy chủ nhân nghỉ ngơi thì hắn sẽ làm thịt ta rồi đem đi nấu canh!"

Nghe được Tiểu Hoàng Cẩu cầu khẩn, Kim Luân Đại Đế bất vi sở động, trực tiếp giơ Tiểu Hoàng Cẩu lên cao, bày tư thế phóng lao.

"Kiếm Cẩu, ta cũng phụng mệnh làm việc, sau khi Diệp thiếu tỉnh lại, nhớ kêu hắn lập tức đi đến tông môn đại điện!"

Nói xong, cánh tay phải của Kim Luân Đại Đế đột nhiên dùng sức, Tiểu Hoàng Cẩu giống như một cây lao, nhanh chóng bay thẳng đến chỗ cửa sổ phòng.

"Chủ nhân cứu ta!"

Thuận lợi xuyên qua cửa sổ đang mở rộng ra, Tiểu Hoàng Cẩu nhìn Diệp Phong đang nằm ở trên giường ngủ say, sau đó nhìn vách tường được làm bằng Linh Tinh càng ngày càng gần, trong đôi mắt chó lộ vẻ bối rối, lập tức quay đầu nhìn Diệp Phong đang ngủ say, hô to lên.

Hả?

Nghe được tiếng la của Tiểu Hoàng Cẩu, Diệp Phong cũng mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, vừa khéo nhìn thấy Tiểu Hoàng Cẩu lao vút qua trên đầu hắn!

Bành!

Theo một tiếng va chạm mãnh liệt vang lên, Tiểu Hoàng Cẩu đụng vào trên vách tường do cực phẩm Linh Tinh chế tạo thành, sau đó trực tiếp trượt xuống giường Diệp Phong.

Có chuyện gì thế?

Kiếm Cẩu ngu ngốc đang làm gì đó?

Chơi đụng tường?

Từ đó tới giờ chưa từng đập đầu vào trong vách tường do cực phẩm Linh Tinh chế tạo cho nên hôm nay muốn thử xem cảm giác như thế nào đúng không?

Nhìn thấy Tiểu Hoàng Cẩu từ trên vách tường trượt xuống, Diệp Phong không hiểu!

"Chủ nhân, hôm nay có hai vị khách nhân tới tông môn, nói là tới tìm ngươi, tông chủ kêu ngươi lập tức đến tông môn đại điện!"

Dùng chân chó trước vuốt vuốt đầu chó đang cực kỳ đau đớn, Tiểu Hoàng Cẩu vội vàng nói rõ ý đồ đến.

Trước có dùng bồ câu đưa tin!

Sau có Phi Cẩu truyền lời?

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng không nhịn được phá lên cười, nhìn vẻ mặt sợ hãi của Tiểu Hoàng Cẩu, nói: "Cẩu tử, vẫn là ngươi biết chơi!"

Ta biết chơi?

Ta chơi cái gì, ta bị tên khốn kiếp Kim Luân đó ném vào!

Nhìn Diệp Phong rời đi, Tiểu Hoàng Cẩu rối, bởi vì nó hoàn toàn không hiểu được Diệp Phong đang nói cái gì!

"Tìm ta, sẽ là ai chứ?"

Trên đường, Diệp Phong cũng nghi ngờ tự nói.

Tông môn đại điện!

"Lục Thiên Vũ?"

Đi vào tông môn đại điện, khi Diệp Phong nhìn thấy người tới lại là Lục Thiên Vũ thì hơi giật mình!

"Diệp Phong, ngươi dẫn bọn họ đi dạo tông môn đi, vi sư muốn tiếp tục tu luyện."

Nghe Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp dẫn Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ rời khỏi tông môn đại điện.

Viện lạc của Sở Tiêu Tiêu.

Tịnh Hồn Thủy nấu nước trà!

Vạn Niên Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch!

Một trong số thập đại đỉnh cấp linh quả của Thiên Đạo Chiến Trường Tam Diệp Vô Hoa Quả!

Long Tiên đã được nướng chín!

Nhìn những thứ trên bàn đá, Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ đã hoàn toàn choáng!

Đây là đạo đãi khách của tông môn người ta?

Lại nghĩ tới đạo đãi khách của tông môn nhà mình, hai người đột nhiên cảm thấy tông môn nhà mình cực kỳ yếu!

Nhìn hai người ăn uống thả cửa, Diệp Phong cũng nở nụ cười hỏi: "Lục lão đệ, ngươi cảm thấy môn phái nhỏ này của ta như thế nào?"

"Diệp ca, tông môn này của ngươi đã đả kích ta đến sắp hoài nghi nhân sinh!"

"Nói thật, nếu như biết trước sẽ là như thế thì có thể ta sẽ không đến đây đâu!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lục Thiên Vũ lộ ra dáng vẻ bị đả kích đáp lại.

Ha ha ha!

Nghe được Lục Thiên Vũ nói như vậy, Diệp Phong cũng không nhịn được phá lên cười, vẻ mặt đắc ý nhìn hai người nói: "Sư tôn ta chuyên tâm tu luyện, hoàn toàn không có thời gian phát triển tông môn, tất cả đều là do đại đệ tử thân truyền ta lao tâm lao lực phát triển từng chút từng chút một mới được như bây giờ."

"Không sai!"

"Tông môn có thể có được thành tựu như bây giờ đều là công lao của Đại sư huynh!"

"Mấy tháng trước, khi tông môn vừa mới sáng lập, toàn bộ tông môn chỉ có bốn người tông chủ, Bạch trưởng lão, Đại sư huynh và ta, sau đó cho dù là hộ tông đại yêu, Kiếm Cẩu hay là đông đảo trưởng lão tông môn đều là do Đại sư huynh tốn một cái giá lớn đưa từ bên ngoài về!"

Bênh cạnh, Lãnh Vô Phong đang nướng thịt nghe vậy cũng thuận thế giúp Diệp Phong trang bức một cái!

? ? ?

Tông chủ không lo!

Đại đệ tử thân truyền phá của sáng lập lên tông môn mạnh nhất?

Nghe được Diệp Phong và Lãnh Vô Phong nói như vậy, hai người Nghiêm Vinh và Lục Thiên Vũ cảm thấy mình lại bị đổi mới nhận thức một lần nữa!

Nói chuyện phiếm xong!

"Diệp ca, Diệp Phong xếp hạng thứ một trăm trên Tiềm Long Bảng là ngươi sao?"

Lục Thiên Vũ bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, quay qua nhìn Diệp Phong, hiếu kì hỏi thăm.

"Không sai, người đó chính là ta!"

Nghe được Lục Thiên Vũ nói như vậy, Diệp Phong cũng đắc ý thừa nhận.

"Diệp thiếu, trước đó vừa khéo ta nhìn thấy được Tiềm Long Bảng đổi mới, ta đọc được chú thích về ngươi ở trên đó tương đối kỳ quái, nói là dùng một loại phương thức đặc thù đánh bại Tào Lượng, ta có thể biết đó là phương thức đặc thù gì hay không?"

Bênh cạnh, Nghiêm Vinh lại không kìm nén được lòng hiếu kỳ đáng chết của mình, quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

Nghe nói như thế, Lục Thiên Vũ lại tỏ vẻ sụp đổ, nhiều năm như vậy, sao hắn lại không biết người hộ đạo này của mình nhiều chuyện như vậy chứ!

"Cũng không tính là phương thức đặc thù gì!"

"Thật ra thì chính là mua!"

Nghe được Nghiêm Vinh hỏi như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Mua?

Hành vi như vậy mà Thiên Cơ Các cũng thừa nhận?

Hai người liếc nhau, đều nhìn thấy được hai chữ không tin trong đôi mắt của đối phương!

Chương 295: Bại gia môn đồ Chu Thông, bái kiến môn chủ

Lúc này, Lục Thiên Vũ hạ giọng, có chút bất an dò hỏi Nghiêm Vinh.

"Khó mà nói!"

Nghiêm Vinh nhìn xung quanh một lần, cũng có chút bất an nói.

Nhìn hai người chạy đến một góc xì xào bàn tán, Diệp Phong cũng tỏ vẻ khó hiểu, có chuyện gì không thể nói thẳng ra ngay trước mặt hắn hay sao?

"Diệp ca!"

"Sau năm ngày nữa thì Thiên Cơ Các sẽ tổ chức Tiềm Long Đại Hội, đến lúc đó trăm tên thiên kiêu trên Tiềm Long Bảng sẽ tề tụ lại, bởi vì mỗi một thiên kiêu ở trên bảng đều có thể dẫn theo hai

người cho nên thật ra lần này ta đến đây là muốn hỏi xem là ngươi có hứng thú với chuyện này hay không, ai mà ngờ được lạc ngư đã xếp hạng ở trên Tiềm Long Bảng."

Đi trở lại trước bàn đá, Lục Thiên Vũ nói ra mục đích lần này mình đến đây cho Diệp Phong.

"Tiềm Long Đại Hội?"

"Vậy tại sao không có ai cho ta biết?"

Nghe được Lục Thiên Vũ nói như vậy, Diệp Phong có chút hứng thú với Tiềm Long Đại Hội này, nhưng hắn cũng cảm thấy hơi khó hiểu là tại sao mình lại không được thông báo.

"Không thể đi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lục Thiên Vũ cũng hơi giật mình.

"Diệp Phong tiểu hữu!"

"Đã lâu không gặp, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ!"

Đúng lúc này, tiếng cười to của Chu Thông bỗng nhiên vang lên bên ngoài tông môn.

"Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến!"

"Các ngươi ở đây chờ ta một lát, ta đi ra ngoài tông môn đón người!"

Nghe được là giọng của Chu Thông, Diệp Phong dặn dò hai người một câu sau đó đi ra ngoài tông môn.

...

"Chu Thông trưởng lão, nhiều ngày không gặp, Thiên cấp lô đỉnh đó dùng có thuận tay hay không?"

Đi ra bên ngoài tông môn, Diệp Phong cũng cười lớn chào hỏi Chu Thông.

Bành!

Nhưng mà, lúc này, Chu Thông chợt quỳ một gối xuống trước mặt Diệp Phong, thần thái cung kính hô: "Bại gia môn đồ Chu Thông, bái kiến môn chủ!"

Ngọa tào!

Tình huống như thế nào?

Nhìn Chu Thông quỳ một chân dưới đất, nghe được lời mà đối phương vừa mới nói, Diệp Phong choáng!

Chờ chút!

Đúng lúc này, hình như Diệp Phong nghĩ tới điều gì, vội vàng nhìn Chu Thông dò hỏi: "Ngươi bị Dạ Lăng Tuyết thu vào Bại Gia Môn rồi?"

"Không sai, không chỉ có ta, đã có bốn trưởng lão trong số thập nhị trưởng lão Thiên Cơ Các cũng đã trở thành bại gia môn đồ!"

"Lần này đệ tử đến đây cũng là nhận được lệnh của Dạ sư tỷ, thông báo môn chủ và năm người Trần Hạo Vũ, Hạ Thiên Thiên, Triệu Thiên Minh, Hình Phi, Đỗ Thiên Nguyệt tham gia Tiềm Long Đại Hội sẽ diễn ra sau năm ngày nữa, đồng thời Dạ sư tỷ còn nói cho ta, ở trong tài môn chủ có cơ duyên có thể giúp cho chúng ta đột phá đến Phi Thăng Cảnh!"

"Chỉ cần năm người chúng ta đột phá đến Phi Thăng Cảnh thì có thể thay thế năm vị trí trong số mười trưởng lão vừa mới phi thăng, đến lúc đó, chúng ta có thể bắt đầu ra tay khống chế Thiên Cơ Các."

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Chu Thông cũng nói thẳng ra kế hoạch khống chế Thiên Cơ Các của Dạ Lăng Tuyết.

"WOW!"

"Dạ Lăng Tuyết, mặc dù nha đầu đó hay tự suy nghĩ lung tung nhưng hiệu suất làm việc cũng cao lắm!"

Nghe Chu Thông nói xong, Diệp Phong càng ngày càng hài lòng với Nhị đệ này của mình.

"Thập trưởng lão vừa phi thăng?"

"Không ngờ được là Thiên Cơ Các còn có mười một tên cường giả Phi Thăng Cảnh, quả nhiên là ta đã xem thường Thiên Cơ Các, nhưng mà bình thường có mười hai vị trưởng lão, tại sao chỉ có mười một vị trưởng lão phi thăng?"

Đối với tình huống này, Diệp Phong cũng cảm thấy khó hiểu cho nên quay qua nhìn Chu Thông hỏi thăm.

Một lát sau.

Một tiểu nữ hài đáng yêu bắt cường giả thượng giới của Thiên Cơ Các các ngươi xuống?

Vì đưa tên cường giả thượng giới đó quay về thượng giới nên các ngươi bất đắc dĩ chỉ có thể để cho một trưởng lão phi thăng dẫn ra Đăng Thiên Thê?

Mà thật ra thì tiểu nữ hài đó chỉ đến đưa tiền trà nước cho các ngươi?

"Môn chủ, tiểu nữ hài đó chính là đại khủng bố, hoàn toàn không phải là cường giả nên xuất hiện ở hạ giới này!"

Lúc này, Chu Thông cũng nghiêm mặt nhìn Diệp Phong, nói tiếp.

"Hì hì!"

"Ngươi đang nói ta đó hả?"

Trừng!

Nghe được giọng nói non nớt khiến cho hắn sợ hãi này, trong nháy mắt, Chu Thông trừng to hai mắt, trong mắt tràn ngập vẻ sợ hãi, thậm chí hoàn toàn không dám quay đầu nhìn lại!

"Đừng dọa hắn, người một nhà!"

"Mau đi chỉ đạo sư tôn tu luyện đi!"

Nhìn tiểu nữ hài xuất hiện sau lưng Chu Thông, Diệp Phong cười nói.

Bành!

Nhìn tiểu nữ hài ăn kẹo que đi vào tông môn, hai chân Chu Thông như nhũn ra trực tiếp ngồi liệt dưới đất, có thể thấy được bóng ma mà tiểu nữ hài mang tới trong lòng hắn lớn tới cỡ nào!

"Môn chủ, nàng là?"

Sắc mặt hơi trắng bệch, Chu Thông quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Người hộ đạo của ta!"

Diệp Phong cười nói ra thân phận của tiểu nữ hài.

Cho Chu Thông hai mươi ba viên Thần cấp Phá Kiếp Đan và một cái Không Gian Truyền Tống Môn, Diệp Phong mới về tông môn, hắn định sẽ lập tức đi đến Thiên Cơ Thành, dù sao bây giờ ở lại trong tông môn cũng không có chuyện gì để làm, còn không bằng đến Thiên Cơ Thành tìm hiểu về những thiên tài trên Tiềm Long Bảng đó trước, thuận tiện phát động hành vi phá của nhiều một chút.

Bên ngoài, Hoàng Kim Mao Ốc!

"Diệp ca, ân tình này ta nhất định sẽ khắc trong tâm khảm, sau này nếu như có cần đến ta thì ngươi cứ việc nói!"

Nhìn Nghiêm Vinh đi vào Hoàng Kim Mao Ốc, Lục Thiên Vũ quay qua nhìn Diệp Phong, tràn đầy cảm kích nói.

"Việc nhỏ!"

"Nhưng mà hình như ta đã quên cái gì đó!"

Nhìn Thiên Đạo kiếp vân bắt đầu ngưng tụ trên không Hoàng Kim Mao Ốc, Diệp Phong nhíu mày, hắn cứ thấy hình như là mình đã

quên cái gì đó.

"Ngọa tào!"

"Ta quên nhắc nhở Nghiêm Vinh, Hoàng Kim Mao Ốc dẫn điện!"

Khi Thiên Đạo lôi kiếp đánh xuống, rốt cục Diệp Phong cũng nhớ ra được là mình đã quên cái gì!

Bên trong Hoàng Kim Mao Ốc!

"Cái đồ chơi này là cái gì?"

"Còn có thể ngồi, Diệp thiếu quả là thần nhân, còn có thể nghĩ ra được thứ này!"

Ngồi trên bồn cầu hoàng kim, Nghiêm Vinh ngạc nhiên không thôi, lẩm bẩm.

Oanh!

Đúng lúc này, theo một tiếng vang thật lớn, trong nháy mắt, lực lượng của Thiên Đạo lôi kiếp quét sạch toàn bộ Hoàng Kim Mao Ốc!

Chương 296: Uông Lâm huynh, xà sủng này ngươi có bán hay không?

"Ngoạ ~~ tào ~~ cái thứ ~~ đồ chơi ~~ này ~~ mẹ nó ~~ a ~~ dẫn ~~ điện ~~!"

Toàn thân lay động, Nghiêm Vinh run giọng biểu đạt ý nghĩ trong lòng của mình lúc này!

Bên ngoài Hoàng Kim Mao Ốc!

Khi Nghiêm Vinh tóc dựng đứng từ trong Hoàng Kim Mao Ốc đi ra, Lục Thiên Vũ nhìn thấy mà choáng!

"Tiểu sư đệ, chúng ta tới!"

Đúng lúc này, năm thiên kiêu cũng từ đằng xa chạy tới.

"Diệp ca, bọn họ là?"

Nhìn thấy năm thiên kiêu từ đằng xa chạy tới, Lục Thiên Vũ nghi ngờ hỏi thăm, dù sao lát nữa bọn họ sẽ phải thông qua Không Gian Truyền Tống Môn trực tiếp đi đến Thiên Cơ Thành, cho nên hắn rất nghi hoặc lúc này năm tên đệ tử Tinh Hồn Tông chạy tới đây làm gì, hơn nữa còn gọi Diệp Phong là tiểu sư đệ.

"Bọn họ cũng đều là thiên kiêu trên Tiềm Long Bảng, đương nhiên là cùng đi."

Nhìn Lục Thiên Vũ đang nghi hoặc không thôi, Diệp Phong cười giải thích.

? ? ?

Tông môn các ngươi chỉ có một dúm đệ tử như thế mà lại có tới sáu thiên kiêu Tiềm Long Bảng?

Còn nữa, sao ta chưa từng nhìn thấy bọn họ?

Chẳng lẽ là năm ngoái sau khi Tiềm Long Đại Hội kết thúc , bọn họ mới trèo lên bảng?

Nhìn năm thiên kiêu đi tới trước mặt, trong mắt Lục Thiên Vũ cũng lộ vẻ chấn kinh.

Thiên Cơ Thành!

Lấy vật làm điểm định vị, thông qua phi hành Linh khí là cửu phẩm hồ lô đã được Chu Thông cất kỹ trước đó, Diệp Phong và năm thiên kiêu thông qua Không Gian Truyền Tống Môn trực tiếp xuất hiện ở trong phòng khách của một tửu lâu ở trong Thiên Cơ Thành.

Cho năm thiên kiêu ra ngoài dạo chơi, Diệp Phong kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay.

Sản phẩm bại gia hôm nay: Ngân Hoàn Ma Thảo *10000 gốc.

Ngân Hoàn Ma Thảo: Độc linh thảo đỉnh cấp trong Huyền Thiên đại lục, kịch độc ẩn chứa trong một gốc Ngân Hoàn Ma Thảo có thể độc chết một tu sĩ Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

Ngọa tào!

Sản phẩm bại gia hôm nay có chút biến thái!

Xem xét sản phẩm bại gia hôm nay xong, Diệp Phong có chút giật mình.

"Nhưng mà phải làm sao mới có thể lãng phí hết thứ đồ chơi này!"

Nhìn một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo, Diệp Phong dần rơi vào trong trầm tư.

Đông! Đông! Đông!

Đúng lúc này, một loạt tiếng gõ cửa vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của Diệp Phong.

"Ngươi là?"

Mở cửa phòng, một thanh niên tóc đen cắt đầu đinh xuất hiện ở trong tầm mắt của Diệp Phong, mà khiến cho Diệp Phong để ý nhất chính là cổ của đối phương có một con Hoa Ban Xà dài chừng bằng cánh tay quấn quanh.

"Tự giới thiệu mình một chút, ta tên là Uông Lâm, xếp hạng thứ mười trên Tiềm Long Bảng!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, thanh niên đầu đinh cũng cười giới thiệu thân phận của mình.

"Nha!"

? ? ?

Biết được thân phận của ta, chỉ có phản ứng như thế thôi sao?

Nhìn biểu cảm tỏ vẻ không quan trọng trên mặt của Diệp Phong, Uông Lâm lập tức cảm thấy khó chịu, dù cho Diệp Phong kích

động oa một tiếng thì hắn cũng có thể chấp nhận được!

"Ngươi tìm đến ta, có việc?"

Nhìn thấy đối phương bỗng nhiên trầm mặc lại, Diệp Phong trực tiếp hỏi thăm.

"Không có việc gì, chỉ muốn tới đây để kết bạn với ngươi thôi!"

"Thiên Cơ Các tổ chức Tiềm Long Đại Hội, mục đích thật sự là muốn tạo cơ hội cho trăm tên thiên kiêu trên Tiềm Long Bảng làm quen với nhau."

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Uông Lâm cũng cười nói ra mục đích của hắn khi đến đây.

"Thì ra là thế!"

"Con rắn trên cổ ngươi là?"

Nghe được Uông Lâm giải thích, Diệp Phong mới hiểu được ý nghĩa của Tiềm Long Đại Hội, sau đó tập trung sự chú ý vào con rắn ở trên cổ của đối phương.

"Ha ha ha!"

"Ta thân là độc tu, tùy thân dẫn theo một con xà sủng ẩn chứa kịch độc rất hợp lý chứ!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Uông Lâm cũng tỏ vẻ đắc ý nói về sủng vật là con độc xà của mình.

"Uông Lâm, đồ khốn kiếp!"

"Mẹ nó, ngươi mới là xà sủng!"

"Mẹ nó, cả nhà ngươi đều là xà sủng!"

"Kêu ngươi tìm kiếm thân thể thích hợp ký túc cho lão tử, kết quả mẹ nó ngươi tìm một con rắn cho lão tử, sao lúc đó ta lại chọn một người thừa kế như ngươi cơ chứ!"

Ngay sau khi Uông Lâm nói xong lời này, một tiếng mắng chửi lập

tức vang lên trong đầu của hắn!

"Dùng giá cao để mua lại xà sủng của đối phương, có thể phát động hành vi phá của!"

"Mua lại, dùng một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo làm gia vị hầm con rắn độc này, nấu một nồi canh rắn độc, như vậy không được sao?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong quá bội phục mình, đang lo không biết phải làm như thế nào để có thể lãng phí hết một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo này, chỉ cần có thể mua được con rắn độc này thì chẳng phải là tất cả mọi vấn đề đều có thể được giải quyết không phải sao.

"Uông Lâm huynh, xà sủng này ngươi có bán hay không?"

Lúc này, Diệp Phong có chút kích động nhìn về phía Uông Lâm đang đứng trước mặt mình, hỏi thăm.

Hả?

Thứ đồ gì?

Ngươi muốn mua xà sủng của ta, không phải, ngươi muốn mua sư tôn ta?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Uông Lâm sững sờ ngay tại chỗ.

Mới nãy mặc dù hắn nói như vậy nhưng thực chất trong đầu của con rắn này có linh hồn của một cường giả Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong vượt qua tám đạo Thiên Đạo lôi kiếp, mà mình nhận được truyền thừa của đối phương, đối phương cũng luôn chỉ đạo mình tu luyện, đó là sư tôn của hắn!

"Diệp Phong huynh, ngươi cũng là độc tu?"

Ngây người một hồi, Uông Lâm vô cùng nghi hoặc hỏi Diệp Phong.

"Không phải!"

Diệp Phong lắc đầu nói.

"Vậy ngươi mua xà sủng này của ta để làm gì?"

Uông Lâm càng thêm không hiểu nhìn về phía Diệp Phong tiếp tục dò hỏi.

"Nấu canh rắn!"

Nói xong, Diệp Phong lấy một nắm lớn Ngân Hoàn Ma Thảo từ trong không gian của hệ thống ra để lên bàn, tiếp tục nói: "Vừa khéo ta có một ít gia vị dùng để nấu canh, bây giờ chỉ kém một con rắn độc để làm nguyên liệu nấu canh."

Ngân Hoàn Ma Thảo! ! !

Khi Uông Lâm và linh hồn của cường giả đang ở trong Hoa Ban Xà nhìn thấy gia vị mà Diệp Phong lấy ra lại là Ngân Hoàn Ma Thảo thì hai người bọn họ đều kinh hô lên.

"Nghiệt đồ, mau bán vi sư cho hắn!"

Chương 297: Uông Lâm huynh, xà sủng này ngươi có bán hay không? (2)

"Hấp thu kịch độc ở trong những Ngân Hoàn Ma Thảo này thì chắc chắn thực lực của ta sẽ tăng mạnh!"

Sau khi hết khiếp sợ, linh hồn của cường giả đang ở trong Hoa Ban Xà tràn đầy kích động hô to lên với Uông Lâm.

Một trăm gốc!

Năm trăm gốc!

Ba ngàn gốc!

Khi Diệp Phong lấy ra trọn vẹn một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo, Uông Lâm ngẩn ra ngay tại chỗ.

Ngân Hoàn Ma Thảo này chính là một loại kịch độc linh thảo chỉ có ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, cho dù sư tôn hắn (linh hồn của cường giả đang ở bên trong Hoa Ban Xà xông xáo ở trong Thiên Đạo Chiến Trường mấy trăm năm, thì số lượng Ngân Hoàn Ma Thảo mà hắn đạt được cộng lại chỉ sợ cũng không tới hai mươi gốc, hắn hoàn toàn không ngờ được là trong tay của Diệp Phong lại có nhiều như vậy!

"Đồ nhi ngoan, ngươi tuyệt đối không thể bán vi sư!"

"Một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo, cho dù thần hồn chi lực của ta cực kỳ mạnh mẽ thì ta cũng không thể chịu được kịch độc ở trong nhiều Ngân Hoàn Ma Thảo như vậy!"

"Dù sao Ngân Hoàn Ma Thảo này cực kỳ đặc thù, độc tính của nó mà chồng lên nhau thì sẽ trở nên càng mạnh mẽ hơn, kịch độc ở trong một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo mà chồng lên nhau thì sợ là cường giả Phi Thăng Cảnh dính vào cũng sẽ lập tức bị hạ độc chết!"

Nói xong, Hoa Ban Xà trực tiếp bò ra sau lưng Uông Lâm, trong đôi mắt rắn nhỏ tràn ngập sợ hãi.

Phát hiện sư tôn đã bò ra sau nằm úp sấp ở sau lưng mình, toàn bộ thân rắn đều đang run rẩy kịch liệt, Uông Lâm cũng vội vàng nhìn Diệp Phong nói: "Diệp Phong huynh, ta có tình cảm thâm hậu với xà sủng này, cho nên ta sẽ không bán nó!"

Ai!

Nghe được Uông Lâm nói như vậy, Diệp Phong cũng thất vọng thở dài, mất một cơ hội phát động hành vi phá của, cũng mất luôn canh rắn!

"Rãnh!"

"Hắn không có nấu ta, hắn còn thở dài!"

Nghe được Diệp Phong thở dài một tiếng, tránh sau lưng Uông Lâm, cường giả Hoa Ban Xà muốn điên rồi!

"Diệp Phong huynh, Ngân Hoàn Ma Thảo này là một loại độc linh

thảo cực kỳ trân quý!"

"Đối với độc tu chúng ta thì nó là một trong số những độc linh thảo thích hợp nhất cho chúng ta tu luyện độc công, nói thật, ngươi muốn dùng nhiều Ngân Hoàn Ma Thảo như vậy để nấu canh rắn, thật sự là có chút. . . lãng phí!"

Nhìn thấy vẻ thất vọng lộ rõ ở trên mặt của Diệp Phong, Uông Lâm vội vàng giải thích độ trân quý của Ngân Hoàn Ma Thảo.

"Uông Lâm huynh, cảm giác vui sướng khi phá của, ngươi không thể nào hiểu được đâu!"

? ? ?

Ta không hiểu?

Phá của còn có thể vui sướng?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong mắt Uông Lâm hiện vẻ khinh thường.

"Diệp Phong huynh, dùng một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo nấu canh, đó cũng là độc canh, mặc dù độc tính của nó kinh khủng đến mức ngay cả độc tu chúng ta cũng không thể nào dùng nó để tu luyện nhưng không phải là vẫn có thể dùng nó để giết địch được hay sao?"

"Nếu như người muốn phá của thật sự thì tại sao lại không trực tiếp đốt những Ngân Hoàn Ma Thảo này đi!"

Ngốc hả!

Bối rối rồi chứ!

Nhìn Diệp Phong ngẩn ra tại chỗ, Uông Lâm có chút đắc ý!

"Uông Lâm, Diệp Phong này không đơn giản!"

"Mặc dù không biết hắn lấy được từ đâu ra một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo, nhưng hắn tuyệt đối biết rõ đặc điểm của Ngân Hoàn Ma Thảo, một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo chồng lại, cho dù

có là cường giả Phi Thăng Cảnh thì cũng không thể nào chống lại được độc tính của nó!"

"Càng quan trọng hơn là hắn lại muốn dùng nó để nấu canh, theo suy đoán của ta thì một nồi canh độc như thế tuyệt đối có thể hạ độc chết mười tên cường giả Phi Thăng Cảnh!"

Lúc này, giọng nói của cường giả Hoa Ban Xà cũng vang lên trong đầu Uông Lâm.

Nghe nói như thế, nụ cười ở trên mặt Uông Lâm lập tức cứng lại.

Hối hận!

Bây giờ hắn cảm thấy cực kỳ hối hận tại sao mình phải nói như vậy với Diệp Phong, người ta nói phá của thì cứ để cho người ta phá của, tại sao mình nhất định phải đi tranh cãi với người ta làm cái gì chứ?

Hắn đến để kết giao bằng hữu, không phải đến để gây thù hằn!

"Hệ thống, dù sao thì Uông Lâm này cũng là tuyệt thế thiên kiêu xếp hạng thứ mười Tiềm Long Bảng, để hắn giúp ta đốt một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo này, hơn nữa còn phải đốt từng gốc từng gốc một, công tác phí ta trả cho hắn là mười vạn miếng đê phẩm Linh Tinh, không quá đáng chứ."

Lúc này, Diệp Phong không phải là đang ngẩn người mà là đang hỏi thăm hệ thống số lượng đê phẩm Linh Tinh có nằm trong phạm vi hợp lý hay không.

"Đinh! Số lượng phá của nằm trong phạm vi hợp lý!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, kêu con Hoa Ban Xà sau lưng Uông Lâm hỗ trợ thì có thể phát động hành vi phá của một lần!"

Hả?

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong kinh nghi nhìn về phía con Hoa Ban Xà ở sau lưng Uông Lâm.

"Ngọa tào!"

"Tại sao tiểu tử đó lại để mắt tới ta!"

"Đồ nhi, ngươi phải bảo vệ vi sư đó!"

Để ý thấy Diệp Phong lại đưa mắt nhìn vào mình, cường giả Hoa Ban Xà đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, vội vàng dùng thần thức truyền âm cho Uông Lâm.

"Hệ thống, kêu con Hoa Ban Xà đó hỗ trợ đốt Ngân Hoàn Ma Thảo, công tác phí là một vạn miếng đê phẩm Linh Tinh, không quá đáng chứ."

"Đinh! Số lượng phá của quá thấp!"

Quá thấp?

Nghe được hệ thống đáp lại, Diệp Phong cũng âm thầm giật mình.

"Mười vạn đê phẩm Linh Tinh?"

"Đinh! Số lượng phá của quá thấp!"

"Một trăm vạn đê phẩm Linh Tinh?"

"Đinh! Số lượng phá của nằm trong phạm vi hợp lý!"

Ngọa tào!

Con Hoa Ban Xà đó tuyệt đối không đơn giản!

Biết được kêu Hoa Ban Xà hỗ trợ mà cần cho một triệu miếng đê phẩm Linh Tinh mới nằm trong phạm vi phá của hợp lý, Diệp Phong lại muốn mua đối phương lại một lần nữa.

"Uông Lâm huynh, sủng vật độc xà đó của ngươi không bán thật sao?"

Nghe được Diệp Phong nhắc đến việc mua bán này một lần nữa, Uông Lâm cũng vội vàng giải thích: "Diệp Phong huynh, ta không hiểu cảm giác vui sướng khi phá của của ngươi, ngươi cũng không hiểu được tình cảm giữa ta và nó, ta không bán!"

"Uông Lâm huynh, đừng nói nữa, ta hiểu!"

"Ta thêm tiền!"

Chương 298: Lắc chúng ta, sau đó không mua?

"Lần này ta không hầm nó, ta chỉ cảm thấy là mình có duyên với nó cho nên muốn nuôi nó bên cạnh mình."

Diệp Phong vẻ mặt thành thật nhìn Uông Lâm, lên tiếng nói.

? ? ?

Ngươi biết cái gì rồi?

Ngươi còn chưa ra giá mà thêm tiền cái gì?

Hơn nữa đây chính là sư tôn của ta, không phải là xà yêu không có một chút linh trí nào, ngươi còn muốn nuôi như sủng vật?

Giờ phút này, Uông Lâm muốn hỏng mất.

"Đây là mười viên Đốn Ngộ Đan, nuốt nuốt một viên thì có thể lập tức bước vào đốn ngộ chi cảnh, có thể kéo dài hai mười phút!"

"Đây là một thùng Tịnh Hồn Thủy, công hiệu nó cũng không cần ta nói chứ!"

"Đây là một trăm quả Tam Diệp Vô Hoa Quả, một trong số thập đại đỉnh cấp linh quả trong Thiên Đạo Chiến Trường, Tam Diệp Vô Hoa Quả cực kỳ ngon!"

...

"Nghiệt đồ, nhanh buông vi sư ra, trên người tiểu tử này có nhiều đồ tốt như vậy, chúng ta không trêu chọc nổi, hơn nữa mới nãy ngươi còn đắc tội hắn, vì ngươi, sư tôn cam nguyện hãm sâu bể khổ!"

Nhìn Uông Lâm đang nắm chặt lấy đuôi rắn của mình, cường giả Hoa Ban Xà chỉ sợ đối phương không nỡ mình, lập tức lên tiếng

khuyên bảo.

"Sư tôn, chờ một chút!"

"Trước khi đi, để đệ tử lấy thêm nhiều lợi ích nữa đã!"

Lúc này, Uông Lâm cũng dùng thần thức để nói chuyện với cường giả Hoa Ban Xà.

Nếu như Diệp Phong biết tình huống của hai người lúc này thì tuyệt đối sẽ chấn kinh với tình cảm sư đồ mỏng manh như là đồ sứ của hai người!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Hoa Ban Xà đối diện cũng không phải là đại yêu mà là nhục thân tạm thời bị linh hồn của một tu sĩ nhân loại chiếm giữ."

Ngay lúc Diệp Phong chuẩn bị lấy thêm đồ tốt ra thì nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu, toàn thân hắn đều choáng váng!

Không phải đại yêu đặc thù?

Chỉ là nhục thân tạm thời do một tu sĩ nhân tộc chiếm giữ?

Vậy còn mua làm con mẹ gì nữa!

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp cất hết tất cả những thứ mà mình đã lấy ra, sau đó nhìn Uông Lâm đang nắm chặt lấy đuôi rắn của Hoa Ban Xà, vẻ mặt chân thành nói: "Uông Lâm huynh, quân tử không đoạt thứ mà người khác thích, ta thấy ngươi không nỡ bỏ sủng vật rắn độc này như thế cho nên ta quyết định không mua."

? ? ?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Uông Lâm và cường giả Hoa Ban Xà ngẩn ra tại chỗ.

Lấy nhiều đồ tốt như vậy ra để lung lay chúng ta, thậm chí khiến cho thầy trò chúng ta còn chuẩn bị tinh thần sẽ sinh ly tử biệt, sau đó ngươi nói không mua?

Ngươi xác định là ngươi muốn mua thật mà không phải là ngươi đang cố ý khoe khoang đó chứ?

"Sư tôn, ngươi nói rốt cuộc hắn là ai, tại sao trong tay lại có nhiều thứ tốt như vậy?"

Tỉnh táo lại, Uông Lâm hỏi thăm cường giả Hoa Ban Xà.

"Ngươi hỏi ta, ta đi hỏi ai đây?"

"Dù sao lần đầu tiên khi nhìn thấy đối phương thì ta lập tức nhắc nhở ngươi, ta cảm nhận được cảm giác nguy hiểm mãnh liệt từ trên người hắn, không cần biết tu vi cảnh giới của hắn là gì nhưng tuyệt đối hắn có lá bài tẩy có thể đánh giết được ta, giao hảo với hắn chỉ có tốt chứ không có xấu, ngươi tuyệt đối đừng có bị những thứ tốt đó làm mờ mắt hắn."

Nghe được Uông Lâm hỏi thăm, cường giả Hoa Ban Xà cũng dùng giọng điệu ngưng trọng nhắc nhở Uông Lâm.

Chỉ vì một câu không mua của Diệp Phong mà quan hệ sư đồ của hai người nhanh chóng khôi phục lại như lúc ban đầu, giống như trước đó chưa từng xảy ra gì cả, nếu như Diệp Phong biết được tất cả những chuyện này thì tuyệt đối sẽ chấn kinh với hình thức chung sống kì dị của hai sư đồ này.

"Ừm?"

"Chuyện này, nhiều đê phẩm Linh Tinh như vậy!"

Nhìn thấy trong không gian giới chỉ mà Diệp Phong bỗng nhiên đưa tới chứa một lượng lớn đê phẩm Linh Tinh, Uông Lâm ngẩn ra, hắn không rõ tại sao vô duyên vô cớ Diệp Phong lại cho hắn nhiều đê phẩm Linh Tinh như vậy!

"Uông Lâm huynh, ta có một chuyện muốn nhờ ngươi giúp đỡ một chút, nhưng mà ta cũng sẽ không để cho ngươi giúp không, mười vạn miếng đê phẩm Linh Tinh này chính là công tác phí, nếu như ít quá thì ta có thể cho thêm!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Uông Lâm vội vàng từ chối: "Diệp Phong huynh, ngươi quá khách khí, có chuyện gì thì cứ nói,

ta đâu thể đòi tiền ngươi được chứ!"

Nói xong, Uông Lâm cực kỳ tự nhiên nhét không gian giới chỉ vào trong ngực của mình.

Nhìn thấy thao tác không biết xấu hổ của Uông Lâm, Diệp Phong cũng nhịn không được bật cười, thậm chí hắn đang nghĩ có nên thu đối phương vào Bại Gia Môn hay không, nhưng mà không phải đệ tử thân truyền mà là bại gia môn đồ, bởi vì đại đệ tử của hắn Hoa Ngữ Mộng vốn là độc tu, cho nên hắn không muốn thu thêm một độc tu làm đệ tử thân truyền nữa!

"Ngươi hãy giúp ta đốt sạch hết một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo này đi!"

“Nhưng mà ngươi cần phải chú ý một điều, đó là ngươi phải đốt từng gốc từng gốc một mới được."

Nhìn thấy Uông Lâm đã nhận công tác phí mà mình đã đưa cho hắn, Diệp Phong cũng lập tức nói thẳng ra mục đích của mình.

"Cái gì?"

"Diệp Phong huynh, mới nãy ta nói như vậy chỉ là nói đùa mà thôi, không phải là ngươi muốn làm thật đó cứ?"

"Ngươi có biết một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo này đại biểu cho cái gì không?"

"Nếu như gộp hết toàn bộ chúng nó lại rồi nấu thành một nồi canh độc thì nó chính là một nồi canh độc có thể hạ độc chết mười tên cường giả Phi Thăng Cảnh đó, cho dù là Xích Dương Vương Quốc thì cũng mới chỉ có năm tên hộ quốc chiến thần cảnh giới Phi Thăng Cảnh thôi!"

Nghe được Diệp Phong lại muốn đốt bỏ một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo này thật, Uông Lâm biểu thị mình bị hắn dọa sợ thật rồi, sau đó hắn quay qua nhìn Diệp Phong, vội vàng mở miệng khuyên bảo.

"Đốt đi!"

"Để cho hỏa diễm thiêu đốt mãnh liệt hơn một chút đi, một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo này ta còn không có để vào mắt."

Hả?

Nhìn thấy Uông Lâm bỗng nhiên đưa không gian giới chỉ chứa mười vạn miếng đê phẩm Linh Tinh trong đó lại cho mình, Diệp Phong nghi ngờ nói: "Uông Lâm huynh, ngươi làm như vậy là có ý gì?"

Chương 299: Mười vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo này là ta lấy ra để tặng cho ngươi, sao ngươi lại đem đi đốt?

"Diệp Phong huynh, không cần biết là ngươi muốn đốt thật hay là đốt giả, cho dù như thế nào đi nữa thì ta cũng không thể xuống tay được!"

"Mặc dù ngươi không có xem một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo này ra gì nhưng đối với ta thì cái đống này chính là kịch độc linh thảo cực kỳ trân quý, mặc dù không thể có được chúng nó nhưng cũng tuyệt đối không thể hủy chúng nó ở trên tay của ta được!"

Nghe đến đây, Diệp Phong trực tiếp ngắt lời, nói: "Cộng thêm năm viên Đốn Ngộ Đan!"

"Diệp Phong huynh, thật sự không phải là vấn đề công tác phí mà là ta..."

Không đợi Uông Lâm nói xong thì Diệp Phong đã lên tiếng cắt ngang lời hắn một lần nữa: "Lại thêm mười quả Tam Diệp Vô Hoa Quả, nếu như như vậy mà còn không được nữa thì thôi!"

"Diệp Phong huynh! ! !"

"Ngươi làm cái gì vậy!"

"Mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi, ta sẽ giúp ngươi đốt hết cái đám đó!"

Cầm một chiếc ghế tới đặt xuống, sau đó đỡ Diệp Phong ngồi lên đó, Uông Lâm lập tức ngồi xổm xuống đất, lấy Tôi Hỏa Thạch ra bắt đầu đốt từng gốc từng gốc một, mặc dù mỗi khi đốt một gốc thì trong lòng hắn sẽ đau một lần nhưng nghĩ tới công tác phí mà mình nhận được thì chút đau đớn ấy có đáng là gì đâu!

"Trương Khôi tiền bối, ngươi có muốn giúp ta đốt một chút hay không?"

"Nếu như ngươi cũng chịu đốt giúp ta thì một triệu miếng đê phẩm Linh Tinh này sẽ là công tác phí của ngươi."

Nhìn Uông Lâm đã bắt đầu công việc lu bù, Diệp Phong lập tức đưa mắt nhìn về phía Hoa Ban Xà đang ở trên lưng Uông Lâm.

Trừng!

Nghe được Diệp Phong nói ra hai chữ Trương Khôi này, cho dù là Uông Lâm hay là Hoa Ban Xà đều đột nhiên chấn động, trong nháy mắt, trong mắt lóe lên vẻ vô cùng sợ hãi!

"Không ngờ được là Diệp thiếu đã phát hiện thân phận của chúng ta lâu rồi!"

"Nhưng mà mặc dù bây giờ ta đang ký túc ở bên trong thân thể của con rắn này nhưng dù sao thì ta cũng là một vị độc tu mạnh mẽ, đối với Ngân Hoàn Ma Thảo cực kỳ trân quý này thì ta cũng không đành lòng xuống tay với nó!"

Mặc dù hắn không biết được tại sao Diệp Phong lại biết được thân phận của mình, thậm chí ngay cả tên của mình mà hắn cũng biết nhưng chuyện đó cũng không quan trọng!

Bây giờ hắn lại bước lên con đường mà Uông Lâm từng đi lúc nãy, trong lòng tràn đầy mong đợi chờ Diệp Phong bắt đầu tăng giá!

"Được rồi!"

"Nếu như Trương Khôi tiền bối không đành lòng ra tay với số Ngân Hoàn Ma Thảo này thì cứ để cho Uông Lâm huynh tự mình đốt hết chúng đi."

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Đối với nghiệt đồ đó của ta thì điên cuồng tăng giá, để lượt ta thì cho dù là một chút thì cũng không thèm thêm?

"Diệp thiếu, ta đốt, ta đốt!"

Khi Trương Khôi nhìn thấy Diệp Phong chuẩn bị cất lấy cái không gian giới chỉ có chứa một triệu miếng đê phẩm Linh Tinh ở trong đó thì hắn gấp gáp, vội vàng hô to lên.

"Chờ đến khi bọn họ đốt hết toàn bộ một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo thì hắn là ta có thể nhận được ba đợt ban thưởng!"

Nhìn Uông Lâm và Trương Khôi đang thì nhau đốt từng gốc từng gốc Ngân Hoàn Ma Thảo, trong lòng Diệp Phong cũng tràn ngập chờ mong.

Một lúc sau!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phá của thành công, thưởng cho một ngàn vạn điểm phá sản! Thưởng cho Ngân Hoàn Ma Thảo *100000 gốc!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phá của thành công, thưởng cho một ngàn vạn điểm phá sản! Thưởng cho Ngân Hoàn Ma Thảo *100000 gốc!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn toàn lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, thưởng cho một ngàn điểm phá sản! Thưởng cho Ngân Hoàn Ma Thảo *100000 gốc!"

Khi Uông Lâm và Trương Khôi đã đốt sạch hết toàn bộ một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo thì tiếng nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

Nhưng sau khi Diệp Phong nhìn thấy phần thưởng đặc biệt liên tục được phát cho hắn thì toàn thân hắn đều trở nên tê dại!

"Hệ thống điên rồi chứ hả!"

"Ta vừa mới lãng phí hết sạch một vạn gốc, quay đầu lại người lập tức thưởng cho ta ba vạn gốc?"

"Ngươi đang chê ta đốt còn chưa đủ triệt để hay sao?"

Nhìn phần thưởng đặc biệt mà mình nhận được thì Diệp Phong rơi vào trong trầm tư.

"Cho đại đệ tử Hoa Ngữ Mông mười vạn gốc là đủ rồi, chính ta sẽ để lại mười vạn gốc, mười vạn gốc còn lại thì tặng cho Uông Lâm đi."

Không lâu sau, Diệp Phong đã có phương án phân phối hợp lý cho ba mươi vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo này.

Còn tại sao hắn lại muốn tặng cho Uông Lâm một phần thì hoàn toàn là bởi vì hắn cảm thấy đối phương nhìn thuận mắt, lý do chính là đơn giản như vậy, thân là thần hào phá của, muốn tặng đồ thì tặng thôi chứ cần lý do gì đâu!

"Sư tôn, một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo đó!"

"Cho dù đem nấu thành canh độc cũng được mà, kết quả nó lại bị hai người chúng ta đốt sạch từng gốc từng gốc một, bây giờ Diệp Phong có cảm thấy vui sướng hay không thì ta không biết, ta chỉ biết một điều là bây giờ trong lòng ta rất là khó chịu!"

Nghe được Uông Lâm dùng thần thức truyền âm cho mình như vậy, Trương Khôi vừa tức giận vừa giễu cợt, nói: "Ngươi có khó chịu hay không thì ta không biết, ta chỉ biết là khoảnh khắc khi ngươi nhận công tác phí thì nụ cười ở trên mặt của ngươi cực kỳ hèn mọn!"

"Còn tới nữa!"

Khi sư đồ hai người đang nói chuyện phím với nhau như thường ngày thì bọn họ lại hoảng sợ phát hiện Diệp Phong lại bắt đầu lấy đừng đợt từng đợt Ngân Hoàn Ma Thảo ra nữa.

Một lát sau.

Nhìn số lượng Ngân Hoàn Ma Thảo đã nhiều đến chất đầy hơn

một nữa căn phòng, hai sư đồ Uông Lâm và Trương Khôi sắp điên thật rồi, lần này cho dù có đưa cho bọn họ bao nhiêu công tác phí đi nữa thì bọn họ cũng không thể xuống tay được!

"Hai vị, hai vị không cần khẩn trương như vậy!"

"Lần này không cần phải đốt giống như lúc nãy, số này là ta đang định..."

Không đợi Diệp Phong nói xong, Uông Lâm và Trương Khôi chỉ nghe được nửa câu đầu thôi thì đã liếc mắt nhìn nhau một cái, sau đó một người một rắn lập tức cực kỳ ăn ý nhắm hai mắt lại, mà Uông Lâm thì tiện tay ném Tôi Hỏa Thạch đang bốc cháy rừng rực trong tay mình vào trong đống Ngân Hoàn Ma Thảo.

Mắt không thấy, đốt không phiền!

Chương 300: Mười vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo này là ta lấy ra để tặng cho ngươi, sao ngươi lại đem đi đốt? (2)

Nếu như không cần phải đốt từng gốc từng gốc một như lúc nãy, vậy dứt khoát một lần đốt hết cho nó nhẹ lòng!

"Ngọa tào!"

"Uông Lâm, cái thằng này còn mãnh liệt hơn ta nữa, mười vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo nói đốt là lập tức đốt bỏ?"

Nhìn thế lửa đanh nhanh chóng lớn mạnh lên, đốt lấy đống Ngân Hoàn Ma Thảo, Diệp Phong cũng bị loạt thao tác này của Uông Lâm làm cho chấn kinh đến không biết nói gì.

"Diệp Phong huynh, đã đốt rồi!"

"Đúng rồi, vừa nãy ngươi nói là ngươi định đưa thứ gì cho ta?"

Nhìn đống Ngân Hoàn Ma Thảo đã hoàn toàn cháy lên, Uông Lâm cố nén đau lòng, trên mặt thì tỏ vẻ không thèm để ý chút nào, lên

tiếng dò hỏi Diệp Phong.

"Cái gì mà tặng cái gì?"

"Mười vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo này là thứ mà ta đang định tặng cho ngươi đó!"

Nhìn Uông Lâm đã hoàn toàn choáng váng, đứng chết trân tại chỗ, Diệp Phong cười giải thích: "Ta đã nói là những thứ này hoàn toàn không cần phải đốt rụi đi giống như lúc nãy, ý của ta chính là không cần phải đốt hết chúng nó đâu, có thể là ngươi không nghe hết cho nên đã hiểu lầm ý của ta rồi."

"Sư tôn, đã đến lúc kiểm tra thử da rắn của ngươi có tốt hay không rồi, mau tranh thủ đi cứu Ngân Hoàn Ma Thảo đi!"

Kịp phản ứng lại, Uông Lâm quay qua nhìn Trương Khôi bênh cạnh, sau khi hô to một tiếng thì lập tức vọt thẳng vào trong biển lửa.

"Diệp thiếu, cái tên đệ tử ngu ngốc này của ta đã khiến cho ngươi chê cười rồi!"

Nói xong, Trương Khôi lập tức phóng ra một luồng yêu lực khổng lồ, tiêu trừ sạch sẽ cái biển lửa bình thường này trong nháy mắt!

"Mất mặt xấu hổ!"

"Lúc đó là mắt ta mù cho nên mới nhận một tên ngu như ngươi để làm người thừa kế!"

"Thân là tu sĩ, diệt lửa mà cũng không biết vận dụng linh lực, nếu như bây giờ đang tranh đoạt bảo vật ở bên trong Thiên Đạo Chiến Trường thì ngươi đã chết thẳng cẳng từ lâu rồi!"

Thấy Uông Lâm đang đứng ngẩn ra ở đó, Trương Khôi chửi ầm lên!

"Sư tôn, đệ tử thụ giáo!"

Đánh là đau, mắng là yêu!

Trong lòng Uông Lâm biết rõ Trương Khôi mắng nhưng thực chất là đang quan tâm hắn, sợ là sau này khi hắn nhìn thấy bảo vật thật sự ở trong chiến trường thì hắn sẽ bị bảo vật làm cho tâm thần rối loạn.

Nhưng mà bây giờ hắn không có lên tiếng!

Thân là tuyệt thế thiên kiêu xếp hạng thứ mười Tiềm Long Bảng, cho dù tâm tính của hắn có hỏng bét như thế nào đi nữa nhưng dù sao thì đó cũng là một vạn gốc Ngân Hoàn Ma Thảo!

"Sư tôn, không cần biết còn thừa lại bao nhiêu Ngân Hoàn Ma Thảo còn chưa bị thiêu hủy, hai sư đồ chúng ta chia nhau mỗi người một nửa!"

Xoát!

Nghe được Uông Lâm nói như vậy, trong nháy mắt, thân rắn của Trương Khôi hóa thành một đạo lưu quang trực tiếp xông vào bao trùm lấy đống rơm rạ có chứa Ngân Hoàn Ma Thảo trong đó.

"Diệp Phong huynh, sư tôn ngu ngốc này của ta đã khiến cho ngươi chê cười rồi!"

Nói xong, một cỗ linh lực khổng lồ từ trong cơ thể Uông Lâm thể ầm vang bộc phát, trong nháy mắt đã tách Ngân Hoàn Ma Thảo và đống tro rơm rạ ra.

"Nhìn cái gì vậy!"

"Ta sợ ngươi xấu hổ, ngươi nghĩ ta không biết vận dụng yêu lực hay sao?"

Toàn thân dính đầy tro rơm rạ, Trương Khôi thấy Diệp Phong và Uông Lâm đều dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn mình thì rất là không biết xấu hổ giải thích.

"Hai người này là một đôi sư đồ dở hơi!"

"Thậm chí bây giờ ta vẫn không nhận ra được hai người bọn họ là ngốc thiệt hay là bọn họ đang giả ngốc nữa!"

Nhìn hai sư đồ Uông Lâm và Trương Khôi bắt đầu chia đồ, Diệp Phong cười tự nói.

Một lát sau.

"Bại Gia Môn?"

"Chỉ cần trung với Bại Gia Môn, trung với môn chủ Bại Gia Môn thì có thể bước vào phá của chi đạo, tùy ý tiêu xài lãng phí linh thạch, Linh Tinh?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Uông Lâm lại trầm mặc lại.

"Diệp Phong huynh, Uông Lâm ta đúng là một người rất tham của!"

"Nhưng ta không thể gia nhập Bại Gia Môn!"

"Lúc trước bởi vì ta sai lầm nên mới khiến cho sư tôn bị ép phải đạp vào con đường yêu tu, sau này cho dù tìm kiếm được nhục thể cho hắn thì chỉ có thể tìm nhục thân của đại yêu mạnh mẽ."

"Cho nên ta nhất định phải gánh lấy trách nhiệm trùng kiến Ảnh Độc Đảo, đó là mong ước suốt đời của sư tôn, ta không thể khiến cho hắn thất vọng!"

Lời nói này!

Giọng điệu này!

Không khí này!

Thần thái này!

Nói thật, nghe xong Diệp Phong không dám có một chút cảm động nào, hắn chỉ sợ mình nói ra một câu thêm tiền thì chắc chắn đối phương sẽ không phòng ngự được nữa!

Dù sao trong tay hắn có quá nhiều thứ, mà những thứ đó không phải có linh thạch hoặc Linh Tinh là có thể mua được, trừ phi đi Thiên Đạo Thành mua, cho nên một câu thêm tiền của hắn vẫn có uy lực rất mạnh!

"Được rồi!"

"Nếu như ngươi đã phải gánh lấy trách nhiệm như vậy thì ta cũng không tiện cưỡng cầu, chuyện này..."

Bành!

Không đợi Diệp Phong nói xong, Uông Lâm đã đi thẳng đến trước mặt hắn sau đó quỳ xuống, ánh mắt kiên định hô lớn: "Đệ tử Uông Lâm, bái kiến môn chủ!"

Rãnh!

Mẹ nó, ta biết ngay là sẽ như vậy mà!

Nhìn Uông Lâm quỳ trước người mình, Diệp Phong cũng cảm thấy cực kỳ đau đầu, hắn bỗng nhiên có chút hối hận đã thu Uông Lâm vào Bại Gia Môn, chỉ vì cái tên này quá không biết xấu hổ!

"Hệ thống, mặc dù còn chưa đưa Bại Gia Ấn cho đối phương để kiểm tra độ trung thành, nhưng thu gia hỏa này vào Bại Gia Môn thật sự không có vấn đề sao?"

Không có lập tức nhận lấy Uông Lâm, lúc này, Diệp Phong hỏi thăm hệ thống trước.

"Đinh! Đối phương tuy có chút không biết xấu hổ nhưng thu vào Bại Gia Môn cũng không có bất cứ vấn đề gì!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, đề nghị thu đối phương làm đệ tử thân truyền!"

Cái gì! ! !

Bây giờ ta đang xoắn xuýt không biết có nên thu đối phương làm bại gia môn đồ hay không, ngươi lại đề nghị ta thu hắn làm vị đệ tử thân truyền thứ năm?

"Hệ thống, đại đệ tử của ta vốn là độc tu, nói thật, bây giờ ta không muốn thu thêm một độc tu nữa làm đệ tử."

Chương 301: Vị đệ tử thân truyền thứ

năm, Uông Lâm

Lúc này, Diệp Phong rất khó chịu, bởi vì hắn thực sự không muốn thu hai độc tu làm đệ tử thân truyền, nhưng hệ thống rất ít khi đưa ra đề nghị, mà mỗi cái đề nghị đều có lợi ích cho hắn, chuyện này khiến cho hắn rất xoắn xuýt!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, đối phương cũng không phải là độc tu thuần túy mà là vì thu được truyền thừa của Trương Khôi mới giữa đường xuất gia, bản thân hắn vốn là một Trận Đạo Sư!"

"Trận Đạo Sư?"

"Gia hỏa này còn là một Trận Đạo Sư nghiên cứu trận pháp?"

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, nói thật, hắn vẫn không ngờ được là đối phương sẽ giống như Bạch Thiên Hồng, người mang hai chức nghiệp!

(Lãnh Vô Phong: Đại sư huynh, nếu không ta biểu diễn cho ngươi xem tuyệt chiêu tay trái luyện đan, tay phải làm đồ ăn!)

(Phệ Huyết Đường Lang: Song đỉnh nơi tay, luyện đan, đồ nướng tất cả đều có!)

"Làm sao bây giờ?"

"Sao ta lại không khống chế được lòng tham đáng chết này của ta cơ chứ!"

Phát hiện Diệp Phong cả buổi mà không thèm đáp lại mình dù chỉ một tiếng, Uông Lâm đang quỳ ở dưới đất trên mặt tràn đầy vẻ hối hận, rõ ràng trong lòng đã quyết định như vậy nhưng tại sao lại không thể khống chế được cái tính tham lam đã ăn sâu vào trong tận xương tủy của mình chứ!

"Được, nếu như ngươi đã thành tâm thành ý muốn gia nhập vào Bại Gia Môn, vậy thì ta sẽ thu ngươi làm vị đệ tử thân truyền thứ năm!"

Oanh!

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, trong nháy mắt một luồng tin tức xa lạ lập tức xuất hiện ở trong đầu của Uông Lâm, đồng thời trong lòng bàn tay phải của hắn cũng chậm rãi hiện ra một cái Bại Gia Ấn Ký!

"Xong đời!"

"Từ đây về sau ta không thể kêu người khác thêm tiền cho ta được nữa rồi!"

"Hơn nữa, mẹ nó, từ đây về sau ta còn phải đưa tiền cho người khác!"

Biết được môn quy của Bại Gia Môn và sau này còn phải bước vào phá của chi đạo, Uông Lâm muốn điên rồi, mẹ nó, thân phận của hắn chuyển đổi quá đột ngột!

"Sư tôn, có thể nói cho ta biết một chút tình huống về bốn vị sư huynh sư tỷ được hay không?"

Sau khi đã chấp nhận được thân phận mới, Uông Lâm trưng ra vẻ mặt hiếu kỳ quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Đại sư tỷ ngươi là cốc chủ Vạn Hoa Cốc, tình huống trước mắt không rõ lắm!"

"Nhị sư tỷ ngươi là Thánh nữ Thiên Cơ Các, trước mắt đã thu năm trong số thập nhị trưởng lão của Thiên Cơ Các vào Bại Gia Môn!"

"Tam sư huynh ngươi ở Thiên Hỏa Giới, chính là một kiếm tu mạnh mẽ, tình huống trước mắt không rõ lắm!"

"Tứ sư tỷ ngươi ở Không Linh Giới, là một tiểu la lỵ đơn thuần đáng yêu, tình huống trước mắt không rõ lắm!"

Nghe Diệp Phong nói xong, Uông Lâm triệt để bị kinh hãi!

Hắn không ngờ được là Bại Gia Môn nhà mình đã phát triển đến những hạ giới khác rồi, kết hợp với những tin tức mà hắn biết, hắn không dám tưởng tượng sau này Bại Gia Môn sẽ trở thành một

thế lực kinh khủng cỡ nào!

"Ngươi thân là đệ tử thân truyền thứ năm của ta, từ giờ trở đi thì ngươi phải dốc hết toàn lực thu môn đồ khắp nơi, vì lớn mạnh Bại Gia Môn mà cống hiến ra một phần lực lượng của mình mới được!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Uông Lâm cũng vội vàng bảo đảm: "Sư tôn yên tâm, đệ tử tuyệt đối sẽ không để ngươi thất vọng!"

Sau khi Diệp Phong rời khỏi phòng khách, Trương Khôi mới lắc lư thân rắn bò từ bên ngoài vào, sau đó tràn đầy hiếu kì nhìn về phía Uông Lâm, hỏi: "Diệp thiếu tìm ngươi có chuyện gì không mà bàn lâu như vậy chứ?"

"Sư tôn, bắt đầu chuẩn bị trùng kiến Ảnh Độc Đảo!"

"Thiếu đảo, chúng ta trực tiếp mua!"

"Thiếu đệ tử, chúng ta trực tiếp mua!"

"Thiếu tài nguyên tu luyện, chúng ta trực tiếp mua!"

"Tóm lại, không cần biết là thiếu cái gì, chúng ta đều mua mua mua hết, trong một tháng, chắc chắn Ảnh Độc Đảo sẽ tái hiện Huyền Thiên đại lục!"

Nhìn Uông Lâm hào khí ngất trời, Trương Khôi cũng trực tiếp bò tới trên người của đối phương, dùng đầu rắn cọ xát cái trán Uông Lâm, nghi hoặc lẩm bẩm: "Cũng không có phát sốt nhưng tại sao tên đệ tử ngu ngốc này lại nói mê sản rồi?"

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ, mời túc chủ vinh đăng đệ nhất Tiềm Long Bảng, hoàn thành nhiệm vụ, ban thưởng ba trăm triệu điểm phá sản, nhiệm vụ thất bại, không trừng phạt, có thể cự tuyệt!"

Vừa rời khỏi quán rượu, tiếng hệ thống tuyên bố nhiệm vụ lập tức vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Vinh đăng đệ nhất Tiềm Long Bảng?"

"Trước mắt thực lực của ta đã là Nguyên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, hơn nữa còn có được ba trăm bốn mươi triệu điểm phá sản, có thể tiêu hao một trăm triệu điểm phá sản đột phá đến Động Hư Cảnh Nhất Trọng bất cứ lúc nào."

"Một khi đột phá đến Động Hư Cảnh, cũng tự động mất đi tư cách vinh đăng Tiềm Long Bảng, cho nên nhiệm vụ này nhất định phải nhận, ta cũng không phải ham phần thưởng ba trăm triệu điểm phá sản đó, chỉ là ta không muốn để cho mình phải tiếc nuối mà thôi!"

Rõ ràng tình huống nhiệm vụ lần này, Diệp Phong thần sắc kiên định tự lẩm bẩm.

"Đinh! Túc chủ, ngươi không biết xấu hổ như vậy, ngươi có nghĩ tới cảm nhận của mặt không?"

? ? ?

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó sắc mặt bỗn cợt nói: "Hệ thống, miệng ngươi nát như thế, ngươi có cân nhắc đến cảm nhận của miệng không?"

"Đinh! Bổn hệ thống không có miệng!"

"Ngại quá, bản túc chủ có, ta chỉ muốn hỏi ngươi có hâm mộ hay không hâm mộ!"

"Đinh! Bổn hệ thống chính là đệ nhất hệ thống, có vô tận linh thạch, Linh Tinh, Tiên Linh Tinh các loại đồng tiền mạnh tệ ở các loại giới!"

"Ngươi không có miệng!"

"Đinh! Bổn hệ thống chính là đệ nhất hệ thống, có vô tận tài nguyên tu luyện!"

"Ngươi không có miệng!"

...

Ha ha ha!

Phát hiện hệ thống bỗng nhiên trầm mặc lại, Diệp Phong cũng nhịn không được phá lên cười, hắn cảm thấy sau này lúc rảnh rỗi, không có chuyện gì thì có thể tìm hệ thống tâm sự.

"Hệ thống, sử dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ, thẩm tra tình huống căn bản của đệ nhất thiên kiêu Tiềm Long Bảng và vị trí của hắn bây giờ!"

"Đinh! Tiêu hao hai lần sử dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ!"

Chương 302: Đúng là nên tuyển thêm một tạp dịch tông môn

Theo giọng nói của hệ thống vang lên lần nữa, một luồng tin tức xa lạ trong nháy mắt xuất hiện trong đầu Diệp Phong, đồng thời hình chiếu của một cái địa đồ nhỏ cũng xuất hiện trước mắt hắn.

"Đại đế chi đồ?"

"Đệ nhất Tiềm Long Bảng Lôi Hồng, lại giống như Đinh Nghị mà ta giết chết lúc trước, cũng có sư thừa từ thượng giới?"

Khi Diệp Phong hiểu rõ được tình huống của đối phương, trên mặt cũng lộ vẻ giật mình.

"Cũng không biết Kim Luân Đại Đế có biết đối phương hay không?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong không có lập tức đi tìm Lôi Hồng mà lấy một cái Không Gian Truyền Tống Môn ra, hắn định về tông môn trước một chuyến.

...

Tinh Hồn Tông!

"Diệp thiếu, ngươi tìm ta?"

Đi vào viện lạc của Diệp Phong, Kim Luân Đại Đế thận trọng hỏi thăm.

"Kim Luân Đại Đế, ngươi có biết Xích Vũ Đại Đế?"

Hả?

Nghe nói như thế, Kim Luân Đại Đế cũng sững sờ, sau đó nhìn về phía Diệp Phong, vội vàng giải thích: "Diệp thiếu, ta biết Xích Vũ Đại Đế, thực lực của hắn sàn sàn như ta, vạn năm nay, chúng ta vẫn không có phân ra thắng bại, quan hệ giữa hai chúng ta xem như vừa là địch vừa là bạn."

"Cường giả Đại Đế giống các ngươi có thể tùy tiện thu đồ ở hạ giới hay không?"

Nghe Kim Luân Đại Đế nói xong, Diệp Phong cũng truy hỏi lần nữa.

"Hắn cũng thu đồ đệ ở hạ giới?"

"Đồ đệ của hắn cũng chọc tới Diệp thiếu hay sao?"

? ? ?

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Kim Luân Đại Đế, trong nháy mắt trên mặt Diệp Phong cũng tràn đầy hắc tuyến.

Cho dù đồ đệ của hắn chọc đến ta thì ngươi cũng không cần phải hưng phấn như vậy chứ!

"Tạm thời đồ đệ của hắn còn chưa có chọc tới ta."

Nhìn vẻ mặt vừa hưng phấn vừa mong đợi của Kim Luân Đại Đế, Diệp Phong cũng lên tiếng trả lời đối phương.

"Đáng tiếc!"

"Diệp thiếu, cho dù là cường giả thượng giới thực lực như chúng ta hay là cường giả thượng giới thực lực mạnh hơn chúng ta đều không thể tùy ý thu đồ ở hạ giới, trừ phi lấy được một ít bí bảo đặc thù trong Thiên Đạo Chiến Trường."

"Lần trước ta có thể hạ một đạo hình chiếu phân thân xuống thu nghiệt đồ Đinh Nghị đó, thật ra thì là nhờ vào lực lượng của một cái bí bảo."

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Kim Luân Đại Đế cũng tỏ vẻ thất vọng, sau đó giải thích rõ ra.

Chờ chút!

Đúng lúc này, Kim Luân Đại Đế bỗng nghĩ tới điều gì, vội vàng nhìn về phía Diệp Phong, lên tiếng hỏi: "Diệp thiếu, có phải tông chủ đến từ Vô Cực Thánh Địa ở thượng giới hay không?"

Ồ!

Nghe được Kim Luân Đại Đế nói như vậy, Diệp Phong cũng kinh ngạc ồ lên một tiếng, sau đó vẻ mặt tò mò nhìn Kim Luân Đại Đế, lên tiếng hỏi: "Làm sao ngươi biết?"

"Diệp thiếu, ta thông qua Vô Cực Huyền Linh Trận được bố trí ở tông môn đại điện và Vô Cực Huyền Thanh Công mà tông chủ tu luyện mới suy đoán như vậy."

Nói đến đây, Kim Luân Đại Đế dừng một chút, sau đó mới tiếp tục nói: "Diệp thiếu, thật ra thì Vô Cực Thánh Địa của tông chủ cũng không phải là thế lực mạnh mẽ gì ở thượng giới, mà sau này ngươi phi thăng thượng giới, chắc chắn sẽ theo tông chủ đến Vô Cực Thánh Địa, vậy sau này không chừng sẽ tao ngộ nguy cơ gì đó, ta có chút lo lắng, sợ đến lúc đó chỉ bằng vào Kim Luân Cung của ta thì có thể sẽ không trấn được."

Hả?

Nghe đến đây, Diệp Phong há còn không nghe hiểu được ý của Kim Luân Đại Đế, cười nói: "Nếu là như vậy thì hẳn là tông môn chúng ta nên tuyển thêm một tạp dịch tông môn nữa."

Nói đến đây, Diệp Phong quay qua nhìn Kim Luân Đại Đế, tiếp tục nói: "Chờ hắn tới thì ta sẽ nói sư tôn thăng ngươi lên làm quản sự."

"Diệp thiếu, Kim Luân tuyệt đối sẽ không để ngươi thất vọng!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Kim Luân Đại Đế kích động đến thân thể mất khống chế run rẩy.

"Diệp thiếu đi thong thả!"

Nhìn Diệp Phong đi vào Không Gian Truyền Tống Môn, lúc này Kim Luân Đại Đế mới hưng phấn tự lẩm bẩm: "Rốt cục cũng có người đến chơi với ta!"

...

Thiên Cơ Thành!

Trong một phòng khách của một tửu lâu.

"Tứ đại hộ quốc chiến thần đi theo?"

"Rốt cuộc Diệp Phong này có lai lịch gì?"

Nghe Trương Dương nói xong, Lôi Hồng hơi giật mình.

"Lôi thiếu, ngươi nói Tiềm Long Đại Hội lần này, Diệp Phong có tới hay không?"

Đứng ở một bên, Trương Dương bỗng nhiên lên tiếng hỏi.

Ha ha!

Nghe được Trương Dương hỏi như vậy, Lôi Hồng cũng có chút đăm chiêu nói: "Có thể đến là tốt nhất, hắn đã thành công khiến cho ta chú ý tới hắn."

Đông! Đông! Đông!

Đúng lúc này, có tiếng mở cửa phòng vang lên.

"Diệp Phong! ! !"

Sau khi mở cửa, khi thấy người đứng ngoài cửa lại là Diệp Phong thì Trương Dương cũng bị hù sợ liên tiếp lùi ngược lại mấy bước, sau đó vẻ mặt có chút khủng hoảng lên tiếng hô!

"Là ngươi?"

Nhìn thấy sắc mặt sợ hãi của Trương Dương, Diệp Phong cũng có chút giật mình, hắn tìm đến Lôi Hồng nhưng không ngờ được là lại gặp được thiên kiêu Tiềm Long Bảng cứu Tào Lượng ở chỗ này.

"Ngươi chính là Diệp Phong?"

Nghe được tiếng kinh hô của Trương Dương, ánh mắt Lôi Hồng cũng trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong đang đi vào phòng khách.

"Xem ra hình như là ngươi cố ý tới tìm ta."

"Có việc?"

Kêu Trương Dương rời khỏi phòng khách, Lôi Hồng có chút hứng thú quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Không sai!"

"Hôm nay ta đến tìm ngươi, chủ yếu là có hai chuyện!"

"Thứ nhất, ta muốn mua xếp hạng đệ nhất Tiềm Long Bảng của ngươi!"

"Thứ hai, ta muốn gặp mặt sư tôn ngươi!"

Nghe Lôi Hồng hỏi thăm, Diệp Phong cũng trực tiếp nói thẳng ra mục đích chuyến đi lần này của hắn!

"Thú vị!"

Nghe được Diệp Phong nói ra hai chuyện này, Lôi Hồng càng thấy hứng thú với Diệp Phong hơn nữa.

"Diệp Phong huynh, Thiên Cơ Các không cho mua bán xếp hạng!"

"Một khi bị phát hiện thì cho dù là người mua hoặc là người bán cũng đều bị hủy bỏ tư cách xếp hạng!"

"Cho nên ngươi đến mua xếp hạng của ta là ngươi cố ý đến hố ta đúng không?"

Lôi Hồng giống như cười mà không phải cười nhìn về phía Diệp Phong, trực tiếp hỏi ngược lại.

"Ta biết trước là ngươi sẽ có lo lắng như thế."

"Chu trưởng lão, vào đi!"

Kít!

Chương 303: Sáu ngàn vạn hô ngừng, năm ngàn vạn thành giao, chơi hả?

Theo Diệp Phong nói dứt câu, Chu Thông cũng đẩy cửa phòng ra đi từ bên ngoài vào, sau đó nhìn về phía Lôi Hồng, trực tiếp nói ra: "Các ngươi cứ giao dịch đi, quy tắc của Thiên Cơ Các hoàn toàn vô hiệu với Diệp thiếu, hơn nữa sau khi giao dịch xong, ngươi cũng không bị hủy bỏ tư cách lên bảng, có thể khiêu chiến Diệp thiếu hoặc những thiên kiêu Tiềm Long Bảng còn lại bất cứ lúc nào."

"Cái gì!"

Nhìn thấy Chu Thông đi tới, nghe đối phương nói như vậy, Lôi Hồng cũng kinh hãi đứng lên, trong mắt tràn ngập vẻ khó có thể tin.

"Chu trưởng lão, vậy ta có thể đi tìm Chu Đồ xếp hạng thứ hai, sau đó dùng phương thức này mua lại xếp hạng của đối phương hay không?"

Sau khi hết khiếp sợ, Lôi Hồng vẻ mặt nghiêm túc quay qua nhìn Chu Thông hỏi thăm.

"Có thể, nhưng mà đến lúc đó ngươi và Chu Đồ đều sẽ bị hủy bỏ xếp hạng và tư cách lên Tiềm Long Bảng!"

Nghe được Lôi Hồng hỏi thăm, Chu Thông vẻ mặt thành thật đưa ra đáp án.

"Vậy tại sao hắn lại có thể?"

Lúc này, Lôi Hồng có chút tức giận, trực tiếp chất vấn Chu Thông.

Hắn là ai?

Đệ tử của Đại Đến thượng giới!

Hắn cũng không có được đãi ngộ như thế này, dựa vào cái gì mà Diệp Phong lại có!

"Chỉ bằng vào hắn là Diệp Phong!"

"Nếu như ngươi không phục, chờ kết thúc giao dịch, ngươi có thể khởi xướng khiêu chiến hắn, cướp lại xếp hạng đệ nhất Tiềm Long Bảng!"

Nói xong, Chu Thông cười khẽ gật đầu với Diệp Phong, sau đó quay người rời khỏi phòng khách.

"Chu Thông này biểu hiện rất tốt!"

"Mua lại xếp hạng đệ nhất Tiềm Long Bảng, không chỉ có thể hoàn thành nhiệm vụ mà còn có thể nhận được phần thưởng hành vi phá của một lần!"

"Sau đó chờ đến khi Lôi Hồng này khiêu chiến ta, ta sẽ đánh hắn thành ngay cả mẹ hắn cũng không nhận ra hắn, khi đó chắc chắn hắn sẽ gọi người, đến lúc đó thì tông môn sẽ có tên tạp dịch thứ hai!"

Nhìn Chu Thông rời đi, Diệp Phong cảm thấy có thể nói là kế hoạch này của mình quá hoàn mỹ!

"Diệp Phong huynh, là ta đã xem thường ngươi!"

"Ta hoàn toàn không ngờ được là ngay cả Thiên Cơ Các cũng sẽ phá hư quy tắc vì ngươi!"

"Nhưng mà ta sẽ không bán xếp hạng này, cho dù ngươi cho ta bao nhiêu..."

Không đợi Lôi Hồng nói xong, Diệp Phong trực tiếp ngắt lời: "Một ức miếng đê phẩm Linh Tinh!"

"Bao nhiêu!"

"Diệp Phong huynh, ngươi vừa mới nói bao nhiêu đê phẩm Linh Tinh?"

Giờ phút này Lôi Hồng bị cái giá tiền này làm cho kinh hãi, mặc dù hắn là đệ tử của đại đế nhưng dù sao hắn còn không có phi thăng thượng giới, ngoại trừ công pháp và việc tu luyện có thể được đại đế sư tôn chỉ đạo, còn phần mua sắm tài nguyên tu luyện thì hắn vẫn phải tự nghĩ cách lo liệu.

Dù hắn dựa vào đệ nhất Tiềm Long Bảng gia nhập dưới trướng một cái thế lực lớn nhưng tài nguyên mà hắn được chia cũng còn thiếu nhiều lắm.

“Chín ngàn vạn miếng đê phẩm Linh Tinh."

? ? ?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lôi Hồng ngẩn ra, là lỗ tai hắn xảy ra vấn đề hay là trước đó hắn nghe nhầm?

"Diệp Phong huynh, không phải ngươi vừa mới nói một ức miếng đê phẩm Linh Tinh sao?"

Mang theo nghi hoặc, Lôi Hồng vội vàng hỏi thăm, mới có một chút xíu mà đã giảm một ngàn vạn miếng đê phẩm Linh Tinh, hắn phải hỏi cho rõ ràng mới được.

"Tám ngàn vạn miếng đê phẩm Linh Tinh!"

Má!

Nghe được Diệp Phong giảm bớt một ngàn vạn lần nữa, Lôi Hồng muốn điên rồi, không phải hắn nghe nhầm mà là Diệp Phong đang không ngừng hạ giá!

"Diệp Phong huynh, ngươi đừng tám ngàn vạn, ta cũng không cần một trăm triệu, chín ngàn vạn thành giao được không?"

Hiểu được, Lôi Hồng vội vàng thương lượng với Diệp Phong.

"Bảy ngàn vạn miếng đê phẩm Linh Tinh!"

Phốc!

Vừa uống một hớp nước trà, chuẩn bị ép một chút, Lôi Hồng nghe nói như thế thì trong nháy mắt phun hết nước trà mà hắn vừa mới uống vào miệng ra, mẹ nó, không nói câu nào, giảm thêm một ngàn vạn nữa?

"Diệp Phong huynh, ta..."

Không đợi Lôi Hồng nói ra chữ bán, Diệp Phong đã trực tiếp hô lên: "Sáu ngàn vạn miếng đê phẩm Linh Tinh!"

"Bán! Bán! Bán!"

"Ta bán!"

Điên rồi!

Giờ phút này Lôi Hồng muốn điên thật rồi, lần này ngay cả tên Diệp Phong cũng không dám hô ra, sợ là mình chưa kịp hô ra chữ bán thì Diệp Phong sẽ giảm giá thêm một lần nữa!

"Lôi Hồng huynh quả nhiên thống khoái!"

"Cái không gian giới chỉ này có năm ngàn vạn miếng đê phẩm Linh Tinh ở trong đó, khi nào ký khế ước khiêu chiến thì nó sẽ là của ngươi!"

Diệp Phong nhìn Lôi Hồng gần sụp đổ, cười lấy một cái không gian giới chỉ ra.

Má!

Không phải sáu ngàn vạn hô ngừng sao?

Cái này, mẹ nó, lại mất đi một ngàn vạn?

Nghe được Diệp Phong nói ra năm ngàn vạn miếng đê phẩm Linh Tinh, Lôi Hồng cảm thấy trái tim của mình muốn nát rồi!

Ròng rã một ức miếng đê phẩm Linh Tinh, bây giờ lại mất đi một nửa, mẹ nó, quả là khiến cho người ta sụp đổ mà, khiến cho người ta tan nát cõi lòng mà!

"Hệ thống, ta đã nói là nhất định có thể lấy được trong phạm vi năm ngàn vạn miếng đê phẩm Linh Tinh thì tuyệt đối sẽ không vượt qua phạm vi phá của hợp lý."

Lúc này, Diệp Phong vẻ mặt đắc ý khoe chiến tích của mình với hệ thống.

...

Khi hai người Diệp Phong và Lôi Hồng đối mặt khoảng chừng ba phút sau, rốt cuộc Lôi Hồng cũng không nhịn được mà lên tiếng hỏi: "Diệp Phong huynh, khế ước khiêu chiến đâu?"

"Ta không có!"

"Ngươi đừng có nói với ta là trong tay ngươi cũng không có!"

"Nếu như ngươi không có thì giao dịch này của chúng ta phải hủy bỏ!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lôi Hồng rất muốn hô to lên một tiếng: "Mẹ nó, ta là đệ nhất Tiềm Long Bảng, ta giữ thứ đó trong người để làm gì chứ, đi khiêu chiến đệ nhị Tiềm Long Bảng hả?"

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Lôi Hồng cũng không dám kêu ra, nếu như hắn kêu ra thì nói không chừng năm ngàn vạn sẽ biến thành năm trăm vạn!

"Diệp Phong huynh, khế ước khiêu chiến ta cất trong không gian giới chỉ, mà không gian giới chỉ của ta lại nằm ở chỗ Trương Dương, ngươi ở đây chờ ta một lát, ta sẽ nhanh chóng đi lấy nó về."

Nói xong, Lôi Hồng đã vội vàng đi ra khỏi phòng khách, trực tiếp đi đến phòng khách bên trái, phòng của Trương Dương.

"Lôi thiếu, tiểu tử Diệp Phong đó là ai?"

Chương 304: Ngươi phát rồ hả, như vậy thì sao mà đánh?

Nhìn Lôi Hồng đi tới, Trương Dương cũng tỏ vẻ tò mò hỏi thăm.

"Họa từ miệng mà ra!"

"Về sau nhớ kỹ gọi là Diệp thiếu, đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi, mặc dù ta không sợ hắn nhưng hắn chính là ngươi mà ngươi tuyệt đối không thể đắc tội nổi."

"Hẳn là trong tay ngươi cũng có khế ước khiêu chiến, cho ta hai cái đi!"

Khi Lôi Hồng cầm hai cái khế ước khiêu chiến rời khỏi phòng Trương Dương, lúc này, hắn nở một nụ cười tự lẩm bẩm: "Mặc dù thiếu năm ngàn vạn miếng đê phẩm Linh Tinh nhưng đệ nhất Tiềm Long Bảng vẫn là Lôi Hồng ta, chờ giao dịch kết thúc thì ta sẽ lập tức khiêu chiến hắn!"

Nghĩ đến đây, Lôi Hồng cũng nở một nụ cười, trở lại phòng mình.

Sau khi hai người nhỏ máu kích hoạt khế ước khiêu chiến, Diệp Phong trực tiếp đưa không gian giới chỉ chứa năm ngàn vạn miếng đê phẩm Linh Tinh cho Lôi Hồng.

"Ta nhận thua!"

Cầm lấy không gian giới chỉ, Lôi Hồng cực kỳ quả quyết hô lên một câu 'Ta nhận thua!'.

Sau khi khế ước khiêu chiến tự đốt trước mặt hai người, Diệp Phong biết chỉ cần chờ bên Thiên Cơ Các công nhận thứ hạng của mình thì xem như hoàn thành nhiệm vụ.

Thiên Cơ Các!

Nhìn khế ước khiêu chiến xuất hiện ở trước mắt, Chu Thông vội vàng kiểm tra lại.

Đưa không gian giới chỉ!

Ta nhận thua!

Nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc này, Chu Thông cũng không nhịn được sợ hãi than: "Mặc dù không rõ Sở môn chủ hao tốn bao nhiêu Linh Tinh, nhưng loại phương thức đánh bại đối thủ này lại rất đáng giá cho chúng ta học tập!"

Phòng khách tửu lâu!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phá của thành công, ban thưởng một ngàn vạn điểm phá sản!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, ban thưởng ba trăm triệu điểm phá sản!"

Nghe được hai tiếng nhắc nhở của hệ thống liên tiếp vang lên trong đầu, Diệp Phong cũng không nhịn được sợ hãi than: "Bên trong Thiên Cơ Các có người một nhà, hiệu suất làm việc cao, khế ước khiêu chiến mới tự đốt không đến một phút thì bên kia đã xử lý xong!"

Nhưng mà khiến cho Diệp Phong hơi thất vọng là lần này mua sắm xếp hạng, là hành vi phá của nhưng lại không phát động ban thưởng.

"Sáu trăm năm mươi triệu điểm phá sản, tốc độ tích lũy điểm phá sản thật là nhanh!"

Kiểm tra điểm phá sản mình đang có hiện này, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười.

"Diệp Phong, ta muốn khiêu chiến ngươi!"

Đúng lúc này, bên cạnh, Lôi Hồng trực tiếp phát động khiêu chiến Diệp Phong!

"Ta cự tuyệt!"

Diệp Phong không có lập tức đồng ý với Lôi Hồng mà định trêu chọc đối phương một chút, cuộc sống mà, phải kiếm cho mình một chút niềm vui thú mới đúng!

? ? ?

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, Lôi Hồng ngẩn ra, còn có thể cự tuyệt?

"Diệp Phong huynh, Thiên Cơ Các thiết lập quy tắc, chỉ cần có người cầm khế ước khiêu chiến tìm được thiên kiêu trên Tiềm Long Bảng thì đối phương nhất định phải ứng chiến, nếu như cự tuyệt thì sẽ bị Thiên Cơ Các hủy bỏ xếp hạng."

Lúc này, Lôi Hồng trực tiếp giảng giải quy tắc của Tiềm Long Bảng cho Diệp Phong.

"Cho nên?"

"Có muốn ta gọi Chu trưởng lão đến tự mình nói cho ngươi một tiếng là quy tắc này cũng vô hiệu với ta hay không?"

Diệp Phong nhìn Lôi Hồng, cười lên tiếng nói.

Ngọa tào!

Còn có thể chơi như vậy?

Vừa nãy trong đầu hắn đều là khiêu chiến Diệp Phong, chỉ muốn lấy lại xếp hạng đệ nhất Tiềm Long Bảng một lần nữa, lại quên Diệp Phong là kẻ phá hoại quy tắc!

"Ha ha ha!"

"Giỡn với ngươi!"

"Lôi Hồng huynh, ta chấp nhận khiêu chiến của ngươi, nhưng mà chúng ta phải đến một chỗ không có ai giao đấu."

Nhìn Lôi Hồng đứng đực cả ra, Diệp Phong cũng không nhịn được phá lên cười.

"Được, đợi lát nữa ngươi kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn, trực tiếp chọn địa điểm là cái cửu phẩm phi hành Linh khí hồ lô này là được."

Nói xong, Diệp Phong thu cửu phẩm phi hành Linh khí hồ lô dưới chân Lôi Hồng vào không gian giới chỉ, sau đó kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn, trực tiếp biến mất trong phòng khách.

"Gia hỏa này muốn dẫn ta đi chỗ nào giao đấu?"

"Được rồi, không cần biết là địa phương nào, nếu gặp được nguy hiểm, phóng nhãn toàn bộ Huyền Thiên đại lục này có ai sẽ là đối thủ của sư tôn, dù đó chỉ là một đạo hình chiếu phân thân của sư tôn!"

Nghĩ đến sư tôn Đại Đế của mình, Lôi Hồng rất là tự tin, trực tiếp kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn đi vào.

...

Tinh Hồn Tông!

"Diệp thiếu!"

Nhìn thấy Diệp Phong xuất hiện ở bên trong viện lạc của mình, Kim Luân Đại Đế thần thái cung kính vội vàng hô.

"Chẳng mấy chốc thì tên đệ tử của Xích Vũ Đại Đế đó sẽ tới!"

"Một hồi ta luận bàn với hắn một phen, chờ ta đánh hắn đến ngay cả mẹ hắn cũng không nhận ra hắn thì hẳn là hắn sẽ gọi người, đến lúc đó chúng ta có thể nhìn thấy Xích Vũ Đại Đế đó."

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong mắt Kim Luân Đại Đế cũng hiện lên vẻ chờ mong.

"Nơi này là..."

Đúng lúc này, theo một khe hở không gian xuất hiện, Lôi Hồng cũng từ trong đó đi ra, nhưng khi hắn nhìn thấy hết thảy chung quanh thì hắn bị kinh hãi!

Liếc nhìn lại, toàn bộ mặt đất đều bị cực phẩm Linh Tinh bao trùm!

Viện lạc có tường viện được dựng từ cực phẩm Linh Tinh!

Phòng ốc bên trong viện lạc được dựng từ cực phẩm Linh Tinh!

Đây là chỗ ở sao?

Mẹ nó, cái này là ổ tiền thì đúng hơn!

"Năm ngàn vạn miếng đê phẩm Linh Tinh của ta có thể đổi thành năm mươi vạn miếng trung phẩm Linh Tinh, có thể đổi thành năm ngàn miếng thượng phẩm Linh Tinh, có thể đổi thành năm mươi miếng cực phẩm Linh Tinh!"

Nghĩ đến năm ngàn vạn miếng đê phẩm Linh Tinh mình vừa mới lấy được, ngay cả dựng cái tường viện cũng không đủ, Lôi Hồng lập tức cảm thấy khó chịu.

"Lôi Hồng huynh, nơi này chính là tông môn ta!"

"Thế nào, tạm được!"

Nhìn sắc mặt có chút khó coi của Lôi Hồng, Diệp Phong cười nói đây là chỗ nào.

Tạm được?

Mẹ nó, quá được luôn đi chứ!

Thậm chí thời khắc này Lôi Hồng có chút xúc động suy nghĩ xem mình có nên gia nhập vào tông môn ngang tàng này hay không!

"A?"

"Diệp Phong huynh, đó là tông môn đại điện của các ngươi?"

Đúng lúc này, khi Lôi Hồng nhìn thấy cung điện sang trọng cao tới hơn hai mươi mét ở nơi xa thì trong mắt cũng hiện ra vẻ chấn kinh, trực tiếp quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

Chương 305: Kim Luân Đại Đế ta mẹ nó liều mạng với ngươi

"Đó không phải là tông môn đại điện, đó là ổ chó!"

"Ta nuôi một con Yêu Cẩu, đó là chỗ ở của nó!"

Nghe được Lôi Hồng hỏi như vậy, Diệp Phong cũng vội vàng giải thích.

"Ổ chó?"

"Ha ha ha!"

"Diệp Phong huynh, ngươi rất biết nói đùa!"

Nói xong, khi Lôi Hồng phát hiện Diệp Phong cực kỳ bình tĩnh mà nhìn hắn thì lòng hắn cũng nát bấy!

"Lôi Hồng huynh, một hồi ta sẽ dẫn ngươi đi dạo tông môn ta!"

"Bây giờ chúng ta giao đấu trước đi đã!"

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy mong đợi của Kim Luân Đại Đế đang đứng bên cạnh mình, Diệp Phong cảm thấy phải tranh thủ để cho Xích Vũ Đại Đế đó xuống đây chơi với hắn!

"Chiến!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lôi Hồng cũng trực tiếp lấy khế ước khiêu chiến ra.

Nhỏ máu kích hoạt khế ước khiêu chiến, hai người nhanh chóng bay ra tư thế chiến đấu!

"Hủy Diệt Thần Mâu chắc chắn không thể vận dụng!"

"Thần thông Thiện Ác Phật Đà cũng không tiện dùng!"

"Vậy thì dựa vào linh lực khổng lồ trong cơ thể ta và vô số cực phẩm Linh Tinh để chiến đấu đi!"

Sau khi làm ra quyết định, một luồng tử vong kiếm ý kinh khủng bao phát ra từ trong cơ thể Diệp Phong trong nháy mắt.

Một thanh!

Hai thanh!

Ba thanh!

...

Choáng váng!

Nhìn Diệp Phong dựa vào linh lực khổng lồ ngưng tụ ra một trăm chuôi đại bảo kiếm dài bốn mươi mét sau lưng mình, Lôi Hồng hoàn toàn ngẩn ra tại chỗ!

"Trước đó gia hỏa này lại che giấu thực lực, hắn cũng là Nguyên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Nhưng sao trong cơ thể hắn lại có linh lực khổng lồ như thế!"

"Mẹ nó, bây giờ phải đánh như thế nào nữa chứ!"

Ngay lúc Lôi Hồng không biết nên làm thế nào cho phải thì lại phát hiện đối diện, Diệp Phong bỗng lấy ra một đống cực phẩm Linh Tinh, sau đó bắt đầu điên cuồng hấp thụ linh khí thuần túy ở trong cực phẩm Linh Tinh!

"Ngọa tào!"

"Ngươi phát rồ hả, có cực phẩm Linh Tinh thì ngon lắm hay sao hả, không ai chơi như ngươi hết á!"

Nhìn Diệp Phong bắt đầu ngưng tụ thanh đại bảo kiếm thứ một trăm linh một, Lôi Hồng cảm thấy tâm tình của mình sập, đây mà là đang khiêu chiến thực lực hả?

Mẹ nó, cái này là khiêu chiến xem ai có nhiều Linh Tinh hơn mới đúng!

“Diệp Phong huynh, luận bàn mà thôi, làm gì nghiêm túc như vậy!”

“Ta nhận thua!”

Nhìn 101 chuôi đại bảo kiếm cắm thẳng lên tận trời, lại nhìn Diệp Phong bắt đầu ngưng tụ chuôi đại bảo kiếm thứ 102, Lôi Hồng vô cùng thức thời lựa chọn nhận thua.

Tuy rằng hắn tu luyện chính là Thượng Giới công pháp, tuy rằng hắn vô địch cùng cấp bậc, nhưng hắn chỉ có thể đứng vững nhiều nhất 5-60 chuôi đại bảo kiếm ẩn chứa Tử Vong Kiếm Ý, hắn thật sự không chịu được một trăm kiếm a!

Càng đừng nói, Diệp Phong còn đang dựa vào cực phẩm Linh Tinh tiếp tục ngưng tụ đại bảo kiếm!

Hô!

Khi thấy toàn bộ trăm chuôi đại bảo kiếm sau lưng Diệp Phong tan đi, Lôi Hồng cũng là nhẹ nhàng thở ra, trong lòng âm thầm nghĩ:

“Tuy rằng sư thừa của ta ở Thượng Giới, nhưng trong Hạ Giới vẫn có thiên tài yêu nghiệt vượt qua sức tưởng tượng của ta!”

Mẹ kiếp!

Đánh a, tại sao Diệp thiếu lại không đánh tiếp!

Nói muốn đánh liền mẹ nó đều không quen biết, tại sao hiện tại lại dừng!

Nhìn thấy một màn này, Kim Luân Đại Đế ở một bên lộ ra vẻ cực kỳ thất vọng, dù sao nhìn đồ đệ của đối thủ một mất một còn bị đánh thành đầu heo, còn gì có thể khiến hắn vui vẻ hơn!

“Lôi Hồng huynh, vốn dĩ muốn đánh với ngươi một trận, nhưng ngươi lại không hề có ý chí chiến đấu, vậy từ bỏ đi!”

“Chẳng qua, tiếp theo chúng ta nên nói chuyện thứ hai.”

Hả!

Nghe được lời này của Diệp Phong, Lôi Hồng cũng là lộ ra một nụ cười khổ, hắn thật không hiểu vì sao Diệp Phong nhất định phải gặp sư tôn của mình, sư tôn của hắn chính là Đại Đế thượng giới a!

“Diệp Phong huynh, tuy rằng ta không rõ vì sao ngươi nhất định phải thấy sư tôn của ta, nhưng tha thứ cho ta nói thẳng, nhìn toàn bộ Huyền Thiên Đại Lục, còn không có người có tư cách thấy sư tôn của ta.”

“Cho nên, ta sợ chuyện này mình bất lực.”

Lôi Hồng nghiêm túc nhìn Diệp Phong lên tiếng nói.

“Một trăm triệu đê phẩm Linh Tinh!”

Nghe Lôi Hồng nói, Diệp Phong cười như không cười nhìn đối phương đưa ra giá.

Mẹ kiếp!

Lại nữa?

Một trăm triệu đê phẩm Linh Tinh, mẹ nó ta muốn, nhưng nếu bị sư tôn biết ta là bởi vì một trăm triệu đê phẩm Linh Tinh gọi hắn xuống dưới, sư tôn tuyệt đối sẽ giết ta!

“Diệp Phong huynh, ngươi đừng tra tấn ta như vậy, sư tôn của ta là tồn tại vượt xa tầm hiểu biết của ngươi, nếu ngươi thật sự nhìn thấy sư tôn của ta, tuyệt đối sẽ không có chỗ tốt gì với ngươi!”

Giằng co hồi lâu, Lôi Hồng vẫn cảm thấy tính mạng của mình quan trọng hơn!

“Hai trăm triệu đê phẩm Linh Tinh!”

Đặng đặng đặng!

Nghe Diệp Phong nói, Lôi Hồng cả kinh liên tiếp lui về phía sau mấy bước, nhìn Diệp Phong như nhìn ma quỷ!

Hắn đều đã chuẩn bị tâm lý giảm giá, vốn tưởng rằng sau khi hạ giá sẽ không cảm thấy khó chịu như vậy, nhưng hắn là thật sự không nghĩ tới, Diệp Phong căn bản không ra bài theo kịch bản!

Lần này thay vì hạ giá, hắn lại tăng giá gấp đôi, mẹ nó ai có thể chịu đựng nổi đây!

“Diệp thiếu!”

“Diệp ca!”

“Ta thật sự không thể gọi sư tôn đến đây, ngươi đừng làm khó ta!”

Lôi Hồng lúc này đau khổ rống lên với Diệp Phong.

“Bốn trăm triệu đê phẩm Linh Tinh!”

Con mẹ nó, xong rồi!

Tận bốn trăm triệu đê phẩm Linh Tinh, chỉ cần sư tôn không đánh chết ta, đợt sóng này chính là huyết kiếm!

Nghe được Diệp Phong ra gia bốn trăm triệu đê phẩm Linh Tinh,

Lôi Hồng cũng đưa ra quyết định vô cùng dứt khoát, thậm chí không ham tám trăm triệu đê phẩm Linh Tinh, bởi vì hắn thật sự không đoán được Diệp Phong lần sau sẽ tiếp tục tăng giá vẫn là giảm lần!

Đối mặt với một tên bại gia tử không ra bài theo kịch bản, thì không thể đoán theo suy nghĩ thông thường!

“Diệp Phong huynh, ta đây liền gọi sư tôn…”

Lôi Hồng còn chưa kịp nói xong, trong mắt Diệp Phong hiện lên một tia sáng, khóe miệng nhếch lên một ý cười trực tiếp hô: “Hai trăm triệu đê phẩm Linh Tinh!”

???

Mẹ nó, ngươi là ma quỷ đúng không!

Tám trăm triệu ta cũng chưa dám tham lam, bốn trăm triệu cũng cho ta mà lại chém một nửa?

“Rồi! Rồi! Rồi!”

“Ta gọi sư tôn ngay đây!”

Chương 306: Kim Luân Đại Đế ta mẹ nó liều mạng với ngươi (2)

Sợ Diệp Phong lại hạ giá, Lôi Hồng cũng vội vàng kêu lên.

“Hệ thống, ta đã nói gì chứ, chỉ cần hai trăm triệu đê phẩm Linh Tinh sẽ bắt được, tuyệt đối sẽ không vượt qua phạm vi phá của hợp lý!”

Nhìn thấy Lôi Hồng lấy ra một thanh tiểu kiếm màu đỏ lớn bằng bàn tay, đã bắt đầu liên hệ Xích Vũ Đại Đế ở Thượng Giới, Diệp Phong lại lần khoe khoang hành động của mình với hệ thống.

“Đinh! Ký chủ, nếu ngươi cứ tiếp tục chơi như vậy, Lôi Hồng nhất định sẽ bị ngươi chơi hỏng mất!”

Ngạch?

Nghe hệ thống nói, Diệp Phong lập tức đen mặt, hắn có cảm giác hệ thống đang điều khiển, nhưng hắn lại không có chứng cứ!

Oanh!

Khi một cỗ uy áp thiên địa khủng bố giáng xuống, trong không trung dần dần hiện ra một nam tử trung niên mặc đạo bào đỏ sậm.

“Người nào dám thương đồ…”

Xích Vũ Đại Đế còn chưa kịp nói xong, hai bên trái phải của hắn đột nhiên xuất hiện hai bóng người, lời nói cuối bị nghẹn trở về.

Tình huống này là như thế nào?

Này mẹ nó không phải Hạ Giới sao?

Tại sao sẽ xuất hiện cường giả khiến ta cảm giác sợ hãi, hơn nữa vẫn là hai người!

Vì cái gì sẽ xuất hiện làm ta đều cảm giác được sợ hãi cường giả, hơn nữa vẫn là hai người!

Nhìn tiểu nữ hài đáng yêu đang ăn kẹo que ở bên trái, thường thường còn cười với hắn một chút, lại nhìn nhìn kiếm khách một tay ở bên phải nhìn chằm chằm hắn với nụ cười khát máu, Xích Vũ Đại Đế lúc này đã hoàn toàn luống cuống!

“Xích Vũ Đại Đế, biệt lai vô dạng a!”

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy hưng phấn của Kim Luân Đại Đế đột nhiên vang lên, điều này làm cho Xích Vũ Đại Đế và Lôi Hồng cả người bỗng nhiên run lên!

“Không có khả năng!”

“Việc này tuyệt đối không có khả năng!”

“Tên tạp dịch xuyên đạo bào tông môn này sao có thể sẽ nhận thức sư tôn!

Nhìn vẻ mặt hưng phấn của Kim Luân Đại Đế, Lôi Hồng căn bản không thể chấp nhận sự thật khủng khiếp này!

“Kim Luân Đại Đế!”

Nhìn thấy Kim Luân Đại Đế đứng phía dưới, Xích Vũ Đại Đế cũng sửng sốt, vì sao lão đối thủ mấy vạn năm của chính mình lại xuất hiện ở Hạ Giới, hơn nữa vẫn là bản tôn, cũng không phải hình chiếu phân thân!

“Tiểu nữ hài, bắt bản tôn của hắn đến đây!”

Oanh!

Được được mệnh lệnh của Diệp Phong, tiểu nữ hài tùy ý vuốt một cái, một vết nứt trong không gian xuất hiện trước mắt mọi người.

Như thể cảm nhận được điều gì đó, sắc mặt của Xích Vũ Đại Đế đột nhiên thay đổi, muốn trực tiếp giải tán hình chiếu phân thân.

“Tốt nhất ngươi nên thành thật một chút, bằng không sẽ không đơn giản chỉ là bắt bản tôn của ngươi đến đây như vậy!”

Ngay khi Xích Vũ Đại Đế đang chuẩn bị có hành động, giọng nói tràn ngập sát khí của kẻ điên một tay vang lên bên tai hắn.

Một lát sau.

“Xích Vũ Đại Đế, thực lực bị phong ấn chỉ là tạm thời, chờ khi trở về Thượng Giới, thực lực của chúng ta sẽ khôi phục lại.”

Nhìn vẻ mặt u ám của Xích Vũ Đại Đế, Kim Luân Đại Đế cũng là cười an ủi.

Hô!

Nghe được lời này của Kim Luân Đại Đế, Xích Vũ Đại Đế thở ra một hơi thật dài, lúc này mới nhìn về phía Kim Luân Đại Đế và Lôi Hồng hỏi: “Ta muốn biết chuyện gì đang xảy ra.”

“Bởi vì tên đồ đệ bảo bối của ngươi, Diệp thiếu liền biết được sự tồn tại của ngươi!”

“Bởi vì ta muốn có một người bạn, cho nên ta liền kiến nghị Diệp thiếu bắt ngươi đến đây!”

Nghe được Xích Vũ Đại Đế dò hỏi, Kim Luân Đại Đế cũng là cũng giải thích ngắn gọn tình huống!

“Kim Luân!!!”

“Tên khốn kiếp nhà ngươi, ta mẹ nó muốn liều mạng với ngươi!”

Khi biết được chính mình bị bắt tới, thế nhưng chỉ là bởi vì Kim Luân Đại Đế muốn tìm bạn, Xích Vũ Đại Đế tức giận cầm lấy thanh trường kiếm ở bên cạnh chuẩn bị liều mạng với Kim Luân Đại Đế!

“Sư tôn!”

“Không thể, không thể a!”

“Hắn chỉ là tạp dịch quản sự, về sau ngươi phải làm việc dưới hắn a!”

Lôi Hồng lúc này đang ôm chặt lấy Xích Vũ Đại Đế vội vàng hô to.

Hô!

Nhìn đồ đệ bảo đối đang ôm chặt lấy mình, Xích Vũ Đại Đế lúc này cố gắng hết sức kìm nén cơn giận trong lòng, hắn không muốn làm tổn thương đồ đệ bảo bối của mình.

“Lôi Hồng, bọn họ đã ép ngươi gọi ta đến đây như thế nào?”

Sau khi ổn định cảm xúc, Xích Vũ Đại Đế mang theo quan tâm nhìn về phía Lôi Hồng dò hỏi.

“Sư tôn, Diệp thiếu nói muốn gặp ngươi, ban đầu ta đã từ chối!”

“Nhưng hắn lại cho ta hai trăm triệu đê phẩm Linh Tinh, ta thật sự không có cách nào từ chối, dù sao để tu luyện công pháp của ngài, cần tài nguyên quá mức khủng bố, ta cũng không có lựa chọn nào khác!”

Nghe được Xích Vũ Đại Đế hỏi, Lôi Hồng đã đấu tranh một lúc lâu, nhưng vẫn thành thật nói ra mọi chuyện.

“Cái gì!”

“Kẻ hèn hai trăm triệu đê phẩm Linh Tinh mà ngươi liền bán vi sư?”

“Mệt ta còn lo lắng cho ngươi có xảy ra chuyện hay không!”

“Mẹ nó, ta muốn đánh chết tên nghiệt đồ nhà ngươi!”

Nói xong, Xích Vũ Đại Đế lại lần nữa tức giận cầm lấy thanh trường kiếm bên cạnh đuổi theo Lôi Hồng đã sớm bỏ chạy phía trước!

“Xích Vũ Đại Đế!”

“Không thể, không thể a!”

“Hắn chính là đồ đệ bảo bối của ngươi, là đồ đệ mà ngươi đã cay đắng vận dụng bí bảo ở Hạ Giới mới tìm kiếm được!”

“Cho nên khi xuất kiếm nhất định phải nhanh, chuẩn, tàn nhẫn, nhất định phải một kiếm mất mạng, bằng không ngươi sẽ không đành lòng đâm xuống kiếm thứ hai!”

Kim Luân Đại Đế ở một bên xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, nhìn hai người đang đuổi bắt lẫn nhau trực tiếp hô to.

“Mẹ kiếp!”

“Vừa rồi ta còn thế ngươi kéo lại sư tôn, hiện tại ngươi lại muốn sư tôn nhất kiếm đâm chết ta?”

“Kim Luân Đại Đế, mẹ nó chó chết nhà ngươi!”

Nghe được những lời của Kim Luân Đại Đế, trong lòng Lôi Hồng muốn làm chết chết, không ai lại hố tiểu bối như vậy a!

“Kim Luân Đại Đế, ngươi mẹ nó nói một câu tiếng người xem!”

“Giống như loại nghiệt đồ hố sư tôn này, nhất định phải lấy kiếm

giết chết!”

Xích Vũ Đại Đế nghe vậy cũng cười đáp lại, nhưng hắn cũng không có tăng nhanh tốc độ đuổi theo Lôi Hồng, chỉ là phát tiết ra miệng một chút, hắn thật sự không nỡ giết Lôi Hồng.

“Mẹ kiếp!”

Chương 307: Chương 307: Tốt nhất nên dẫn dắt một đội ngũ có tư duy thống nhất

“Xích Vũ Đại Đế, mẹ nó ta chỉ là nói chơi, ngươi đừng thật sự giết tên tiểu tử thúi này!”

Nghe Xích Vũ Đại Đế nói, Kim Luân Đại Đế vội vàng giải thích.

Một lát sau.

“Kim Luân Đại Đế, ta hiện tại mới biết ngươi ở Hạ Giới cũng có một tên đệ tử, chẳng lẽ hắn cũng là tông môn ở đây?"

Sau khi đánh Lôi Hồng một trận, Xích Vũ Đại Đế nhìn về phía Kim Luân Đại Đế dò hỏi.

“Không phải!”

“Đồ đệ của ta đã chết!”

Kim Luân Đại Đế thở dài nói đơn giản tình huống với Xích Vũ Đại Đế nói một chút.

“Hai trăm năm trước, đệ tử của ngươi đoạt Kim Hồn Thánh Linh Thụ của người khác, không có đánh qua, ngươi ra tay phong ấn tên Tiêu Trần kia!”

“Hai trăm năm sau, đệ tử của ngươi vâng theo mệnh lệnh của ngươi đi tìm đối phương, muốn từ trong Tiêu Trần biết là ai huỷ hoại đại trận ngươi bày ra, kết quả là sau khi gặp được Diệp thiếu, đồ đệ của ngươi bị giết, ngươi cũng bị Tiêu Trần nô dịch, sống chết tùy đối phương nghĩ?”

Sau khi hiểu biết toàn bộ tình huống, Xích Vũ Đại Đế quả thực không thể tin được vào tai mình!

“Sư tôn!”

“Từ điểm này mà nói, nếu như vừa rồi ta không tiếp nhận Diệp thiếu ra giá, đó chính là không cho Diệp thiếu mặt mũi, vậy thì đã có thể đắc tội Diệp thiếu!”

“Nếu như đắc tội Diệp thiếu, đệ tử chết cũng không sao, nhưng kết cục của sư tôn chỉ sợ cũng sẽ không tốt bao nhiêu so với Kim Luân tiền bối!”

“Sư tôn, ngươi nói ta thu hai trăm triệu đê phẩm Linh Tinh này có đúng hay không!”

Lôi Hồng ở bên cạnh nghe đến sắp khóc, hắn cảm thấy chính mình chịu không nên chịu oan ức!

“Đồ nhi, là vi sư trách oan ngươi!”

“Nếu ngươi đã thu hai trăm triệu đê phẩm Linh Tinh kia, có khả năng sư tôn cũng sẽ bị nô dịch, tuy rằng hiện tại trở thành tạp dịch trong tông môn, nhưng ít nhất thân thể vẫn tự do.”

Nghe Lôi Hồng nói, Xích Vũ Đại Đế cảm thấy may mắn khi đồ đệ của mình đã đưa ra sự lựa chọn chính xác.

“Xích Vũ Đại Đế, ngươi không muốn biết Diệp thiếu đang làm gì sao?”

Đúng lúc này, Kim Luân Đại Đế đột nhiên hỏi một câu như vậy.

Hả?

Nghe được lời này của Kim Luân Đại Đế, không biết vì sao, trong lòng Xích Vũ Đại Đế có chút bất an.

“Tục ngữ nói rất đúng, đội ngũ dễ dẫn dắt tốt nhất là gì?”

“Đội ngũ có tư tưởng thống nhất chính là đội ngũ dễ dẫn dắt nhất!”

“Vừa rồi ta lại đưa ra một đề nghị khác với Diệp thiếu, ta cho rằng hiện tại ta còn không có năng lực đảm nhiệm chức quản sự tạp dịch, cho nên ta xin tăng lên làm tiểu đội trưởng đội tạp dịch. Thay vào đó, Tiêu Trần trưởng lão sẽ đảm nhiệm chức quản sự tạp dịch, về sau Đại Đế được bắt từ Hạ Giới đều phải ký kết khế ước nô dịch với Tiêu Trần trưởng!”

“Diệp thiếu cho rằng đề nghị của ta không tồi, cho nên đã đi tìm Tiêu Trần trưởng lão rồi, lát nữa Tiêu Trần trưởng lão sẽ đến đây ký kết khế ước nô dịch với ngươi!”

Nhìn Xích Vũ Đại Đế đang bất an, Kim Luân Đại Đế mỉm cười nói ra hướng đi của Diệp Phong!

“Kim Luân!!!”

“Mẹ nó, ngươi có phải con người hay không, chính mình vào địa ngục còn muốn kéo theo người khác?”

“Mẹ nó, hôm nay ta phải liều mạng với ngươi!”

Nói xong, Xích Vũ Đại Đế cầm lấy thanh trường kiếm bên cạnh nhào tới Kim Luân Đại Đế.

Lúc này, Lôi Hồng ở bên cạnh không có ngăn cản, mà là hỏng mất nói: “Hủy diệt đi, mọi người đều huỷ diệt cùng nhau đi, nếu như sư tôn bị nô dịch, chỉ sợ ta cũng chạy không thoát được!”

……

Sân Tiêu Trần!

“Cái gì!”

“Lại bắt được một Đại Đế khác?”

“Còn có muốn cho đối phương trở thành tạp dịch của tông môn?”

Nghe Diệp Phong nói xong, Tiêu Trần đã hoàn toàn choáng váng, đó là Đại Đế ở Thượng Giới a, ngươi lần lượt bắt người như vậy, lại còn sắp xếp toàn bộ vào tông môn làm tạp dịch, điều này làm cho nhóm trưởng lão tông môn chúng ta rất áp lực!

“Tiêu trưởng lão, lần này tìm ngươi chủ yếu là làm ngươi qua đó ký kết khế ước nô dịch với Xích Vũ Đại Đế!”

“Tục ngữ nói rất đúng, tốt nhất nên dẫn dắt một đội ngũ có tư duy thống nhất, cho nên Tiêu trưởng lão liền phải kiêm thêm chức vụ quản sự tạp dịch, về sau tất cả các Đại Đế bị bắt sẽ ký kết khế ước nô dịch với ngươi!”

Diệp Phong mỉm cười nhìn Tiêu Trần đang tràn ngập khiếp sợ tiếp tục nói.

???

Ta, một Phi Thăng Cảnh nho nhỏ ở Hạ Giới, về sau muốn quản lý một đám cường giả Đại Đế thượng giới?

Nghe Diệp Phong nói xong, cả người Tiêu Trần trở nên kích động lên, nhìn toàn bộ Huyền Thiên Đại Lục, có quản sự tạp dịch tông môn nào ngưu bức như hắn!

“Diệp thiếu yên tâm, ta tuyệt không sẽ làm ngươi thất vọng!”

Nói xong, Tiêu Trần trực tiếp cầm lên Thiên Cấp Lô Đỉnh bên cạnh mình.

“Tiêu trưởng lão, ngươi cầm đỉnh làm gì vậy?”

Nhìn cự đỉnh Tiêu Trần cầm trong tay, Diệp Phong không rõ nguyên do dò hỏi.

“Diệp thiếu, tông môn chúng ta hiện tại đã có hai gã tạp dịch, số lượng này không ít, rất nhanh sẽ vượt qua số lượng trưởng lão tông môn, mà ta là quản dịch tạp dịch, ngay lúc này hắn là phải lập quy củ cho bọn hắn!”

Nghe được Diệp Phong dò hỏi, Tiêu Trần cũng vội vàng giải thích.

“Tiêu trưởng lão, để cho ngươi trở thành quản sự tạp dịch quả nhiên không sai, quá chuyên nghiệp!”

Sau khi nghe Tiêu Trần giải thích, Diệp Phong cũng là không thể không khen ngợi, không có vòng tròn nào mà không có quy tắc,

nhân số tạp dịch trong tông môn đã tăng thành hai người, đúng là nên lập một số quy củ.

……

Sân Kim Luân Đại Đế.

Sau khi Diệp Phong và Tiêu Trần đi vào nơi này, bọn họ hoàn toàn choáng váng khi nhìn thấy ba bộ mặt đầu heo của Kim Luân Đại Đế, Xích Vũ Đại Đế cùng với Lôi Hồng.

“Tình huống này là sao?”

“Khi ta đi vẫn còn tốt đẹp, tại sao mới ra ngoài có một chuyến, ba người này đã biến thành như vậy?”

Nhìn bộ mặt đầu heo của ba người bọn bọ, Diệp Phong thực sự kinh ngạc.

“Đúng rồi, hẳn là phải để tiểu nữ hài và kẻ điên một tay đến đây một chuyến, bằng không sẽ không ai ký kết khế ước nô dịch!”

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới vấn đề cực kỳ quan trọng.

Chương 308: Ta, Lôi Hồng thế nhưng không xứng làm tạp dịch tông môn?

“Đinh! Vì ký chủ giải quyết phiền não, có thể để Diệp Nhất đến đây hỗ trợ Tiêu Trần và Xích Vũ Đại Đế ký kết khế ước!”

Ừ!

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở từ hệ thống, Diệp Phong cũng nở nụ cười, khế ước nô dịch lúc trước Tiêu Trần và Kim Luân Đại Đế ký kết chính là Diệp Nhất thao tác, người chuyên nghiệp làm việc chuyên nghiệp, việc này giao cho Diệp Nhất là thích hợp!

Khi Diệp Nhất mặc kim giáp bước ra từ trong khe hở không gian, Xích Vũ Đại Đế ở bên cạnh đã sắp điên rồi, lại là một tên siêu cấp

cường giả tản ra hơi thở khủng bố!

“Diệp Nhất bái kiến ngô chủ!”

Diệp Nhất đang quỳ gối xuống đất lúc này kích động muốn khóc, mẹ nó, muốn ra ngoài một chuyến quá khó khăn!

“Diệp Nhất, việc này ngươi quen thuộc, liền giao cho ngươi.”

Nhìn vẻ mặt kích động của Diệp Nhất, Diệp Phong cũng là cười vỗ vai đối phương, sau đó đem nhiệm vụ khó khăn này giao cho đối phương.

“Diệp thiếu!”

“Ta và đồ nhi của mình tình cảm thâm hậu, không bằng cũng để hắn ký kết khế ước nô dịch đi, tục ngữ nói rất đúng, thầy trò cùng nhau phối hợp, làm việc không mệt, hai thầy trò chúng ta tuyệt đối có thể làm tốt những công việc mà một tạp dịch trong tông môn cần làm!”

Lúc này, Xích Vũ Đại Đế bỗng nhiên nhìn về phía Diệp Phong cầu xin.

Ai!

Lôi Hồng ở một bên nghe được lời này cũng thở dài, hắn liền biết sẽ như thế này!

“Thôi vậy, làm tạp dịch liền tạp dịch, có thể ở tông môn Diệp thiếu làm tạp dịch cũng coi như là quang tông diệu tổ!”

Nghĩ đến Diệp Phong ngang tàng cùng với những siêu cấp cường giả mình đã thấy qua, Lôi Hồng nhanh chóng chấp nhận thân phận tạp dịch này.

“Không được!”

“Tạp dịch ở Tinh Hồn Tông cần thiết là Đại Đế thượng giới!”

“Tên tiểu tử Lôi Hồng này còn chưa xứng trở thành tạp dịch trong Tinh Hồn Tông chúng ta!”

Hả?

Nhìn thấy Lôi Hồng đột nhiên nhảy lên nóc nhà, chỉ để lại cho mọi người một bóng lưng cô độc, hơn nữa một màn quen thuộc này cũng làm cho Diệp Phong có chút không nói nên lời: “Tên này nhất định cũng muốn yên tĩnh!”

“Ta, Lôi Hồng!”

“Đồ đệ Đại Đế thượng giới!”

“Đệ nhất tuyệt thế thiên kiêu trong Tiềm Long Bảng!”

“Thế nhưng không xứng làm tạp dịch, việc này mẹ nó nói ra ngoài người khác dám tin sao?”

Lôi Hồng lúc này đứng ở trên nóc nhà hoàn toàn sụp đổ, hắn nằm mơ đều không nghĩ đến, chính mình thế nhưng sẽ có một ngày không xứng làm tạp dịch!

“Tiểu tử, ngươi ai a!”

“Nếu là người tốt thì không cản đường cẩu, có thể hay không nhường đường một chút!”

Ngay khi Lôi Hồng đang gục ngã, một con Tiểu Hoàng Cẩu nằm bắt chéo chân ở trên phi kiếm bỗng nhiên xuất hiện trước mắt hắn.

“Hổ xuống đồng bằng bị chó khinh!”

“Hiện tại ngay cả một con cẩu cũng làm Lôi Hồng ta nhường đường sao?”

Nghe được lời nói của Tiểu Hoàng Cẩu, Lôi Hồng càng thêm thấy khó chịu, nhưng hắn vẫn tránh sang một bên, chỉ vì hắn biết đây là tông môn của Diệp Phong, hơn nữa hắn biết ngay cả một con cẩu cũng là thứ hắn không thể trêu chọc nổi.

“Chủ nhân!!!”

“Ngươi trở về khi nào thế, cẩu tử rất nhớ ngươi a!”

Sau khi Tiểu Hoàng Cẩu bay ngang qua Lôi Hồng, nhìn thấy Diệp Phong đang đứng dưới sân, nó kích động trực tiếp nhảy xuống từ phi kiếm, bốn cái chân tách ra ở trên không, chuẩn bị cho Diệp Phong một cái ôm!

Bùm!

Nhìn thấy tư thế đáng khinh của Tiểu Hoàng Cẩu từ trên trời giáng xuống, Diệp Phong cũng không khách khí đá bay nó ra ngoài.

“Chủ nhân!”

“Ngươi chờ ta, ta còn sẽ trở về!”

Tiểu Hoàng Cẩu càng bay càng xa lúc này về phía Diệp Phong đau khổ hô to.

“Kim Luân Đại Đế, về sau ngươi nói với kẻ điên một tay một tiếng, làm hắn chỉ đạo kiếm cẩu tu luyện đàng hoàng!”

Phát hiện Tiểu Hoàng Cẩu càng ngày càng tiện, Diệp Phong cũng cảm thấy bất lực, chỉ có thể để cho kẻ điên một tay lần thứ hai ra tay!

“Lôi Hồng huynh, đừng ở kia phơi nắng nữa, chúng ta nên trở về Thiên Cơ Thành!”

Nhìn Lôi Hồng còn một mình ở trên nóc nhà muốn yên lặng, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ kêu lên.

……

Thiên Cơ Thành!

“Diệp thiếu, trải qua chuyến đi đến Tinh Hồn Tông lần này, Tiền Long đại hội đối ta mà nói đã không có ý nghĩa.”

“Ta muốn xây một nơi ở đơn giản ở Tinh Hồn Phong, sau đó ở lại nơi đó chuyên tâm tu luyện, như vậy cũng phương tiện cho ta có thể tùy thời thỉnh giáo sư tôn vấn đề tu luyện.”

Sau khi trở lại Thiên Cơ Thành, Lôi Hồng cũng nghiêm túc nhìn

Diệp Phong và bày tỏ suy nghĩ của mình.

Hả?

Nghe xong Lôi Hồng nói, Diệp Phong khẽ nhíu mày, bắt đầu suy tư.

“Tại sao vừa rồi ở Tinh Hồn Tông ngươi lại không nói?”

“Muốn lừa không ta hai cửa truyền tống không gian chơi sao?”

Sau khi suy nghĩ một lúc, Diệp Phong cũng là nghĩ trăm lần cũng không ra nhìn về phía Lôi Hồng hỏi khó hiểu trong lòng.

???

Tim ta đều nhắc tới cổ họng, kết quả ngươi tự hỏi nửa ngày, tự hỏi chính là việc này?

Nghe được những lời của Diệp Phong, Lôi Hồng cười khổ, vội vàng giải thích: “Diệp thiếu, ta không phải có ý muốn lập tức trở về, trước khi trở lại, ta còn phải thực hiện một cái hứa hẹn.”

“Ngươi nói tên Chu Đồ xếp hạng thứ hai trong Tiềm Long Bảng mỗi năm sẽ khiêu chiến ngươi khi Tiềm Long đại hội mở ra, đánh trận nào thua trận đó, vĩnh không buông tay?”

Nghe được Lôi Hồng nói như vậy, Diệp Phong cũng lộ ra nụ cười, trực tiếp ném cho Lôi Hồng một cái cửa truyền tống không gian, nói: “Ngươi trở về đi, Chu Đồ liền giao cho ta, rốt cuộc đệ nhất Tiềm Long Bảng hiện tại chính là ta.”

“Tốt!”

Lôi Hồng nghe xong cũng không có nói thêm gì nữa, trực tiếp thông qua cửa truyền thống không gian biến mất ở trong phòng khách.

“Đánh trận nào thua trận đó, vĩnh không buông tay!”

“Loại tinh thần này đả động đến ta, dù sao nhiệm vụ đã hoàn thành, mà ta hiện tại cũng là đệ nhất Tiềm Long Bảng, quan trọng

nhất chính là, không đến mấy ngày nữa, có lẽ ta sẽ đột phá đến Động Hư Cảnh cửu trọng đỉnh phong, đến lúc đó sẽ tự động mất đi tư cách xếp hạng trong Tiềm Long Bảng, một khi đã như vậy, vậy đưa vị trí đệ nhất trong Tiềm Long Bảng này cho hắn đi!"

Nhìn Lôi Hồng rời đi, Diệp Phong cũng đã có tính toán của chính mình!

Thiên Cơ Thành, tám trăm dặm phía đông!

Một thanh niên tràn đầy miệng vết thương nhanh chóng chạy tới Thiên Cơ Thành!

Chương 309: Nếu có thể, xin tận tình nhục nhã ta đi

"Lôi Hồng, lần này ta nhất định đánh bại ngươi!"

"Chu Đồ ta sẽ dựa vào nỗ lực của bản thân, từng bước leo lên đệ nhất Tiềm Long Bảng, ta muốn cho tất cả mọi người biết, Chu Đồ ta mới là người mạnh nhất!"

Tới gần chạng vạng!

Đông! Đông! Đông!

"Cửa không khoá, vào đi!"

Nghe được tiếng cửa, Diệp Phong cũng trực tiếp kêu lên.

Chi!

Khi cửa bị đẩy ra, Chu Đồ cả người đầy thương tích từ cửa bước vào phòng khách, nhưng khi nhìn thấy thanh niên xa lạ đang ngâm chân trong phòng khách, trên mặt hắn cũng có hơi kinh ngạc.

"Huynh đệ, ngượng ngùng, ta giống như đi nhầm phòng."

Sau khi phản ứng lại, Chu Đồ lộ ra vẻ xấu hổ rời khỏi phòng cho khách.

Ba giây đồng hồ sau.

Chu Đồ vừa ra khỏi phòng lại tiến vào, nghi ngờ nhìn về phía Diệp Phong hỏi: “Huynh đệ, ngươi có phải đã đi nhầm phòng rồi hay không, phòng này hắn là của Lôi Hồng?”

“Lôi Hồng đã đi rồi!”

“Ngươi chính là Chu Đồ đi, ta chờ ngươi đã lâu.”

Nghe được Chu Đồ dò hỏi, Diệp Phong mỉm cười trả lời đối phương.

“Đi rồi?”

“Hắn là sợ sao?”

Biết Lôi Hồng đã rời đi, Chu Đồ khẽ nhíu mày xoay người rời đi, hoàn toàn không để ý Diệp Phong sau đó nói cái gì.

???

Mẹ nó, đây là trực tiếp làm lơ ta sao?

Ta đường đường là thần phá của, thế nhưng hiện tại bị làm lơ?

Nhìn Chu Đồ xoay người chuẩn bị rời đi, Diệp Phong cũng sửng sốt, đây là hoàn toàn không đặt hắn vào mắt a!

“Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, thỉnh ký chủ lấy phương thức phá của làm Chu Đồ trước khi rời phòng nhớ rõ ký chủ, nhiệm vụ thành công, khen thưởng năm ngàn vạn điểm phá của, nhiệm vụ thất bại không có trừng phạt, có thể cự tuyệt!”

Đúng lúc này, trong đầu Diệp Phong đột nhiên vang lên âm thanh hệ thống thông báo nhiệm vụ.

“Làm cái gì?”

“Trước khi đối phương rời khỏi phòng nhớ kỹ ta, lại còn có muốn lấy phương thức phá của?”

Nghe được hệ thống đưa ra nhiệm vụ, nhìn thấy Chu Đồ chuẩn bị

bước một chân ra khỏi phòng khách, ngay lúc Diệp Phong đang muốn ra giá đối phương dừng lại, hắn đột nhiên thấy được Tịnh Hồn Thuỷ mình đang ngâm dưới chân!

“Mặc dù ta đã dùng Tịnh Hồn Thuỷ này ngâm chân, nhưng hiệu quả tinh lọc thần hồn không bị ảnh hưởng chút nào, dùng Tịnh Hồn Thuỷ xối ướt đối phương, vừa có thể phá của vừa có thể gia tăng thêm ấn tượng!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong bưng chậu rửa chân hất về phía Chu Đồ sắp ra khỏi phòng!

Rầm!

“Gia hỏa này chính là tuyệt thế thiên kiêu Nguyên Thần Cảnh cửu trọng đỉnh phong, nhưng tại sao hắn lại không có một chút phát hiện động tác vừa rồi của ta?”

Nhìn Chu Đồ biến thành gà rớt vào nồi canh, Diệp Phong cũng lộ ra một chút khó hiểu, tuy rằng hắn thật sự muốn để lại cho đối phương một cái ướt thân dụ hoặc, nhưng đó cũng chỉ là nghĩ đến mà thôi.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, khen thưởng năm ngàn vạn điểm phá của!”

“Đinh! Vì đạt được hiệu quả mong muốn của ký chủ, hệ thống vừa rồi sai khiến một kim giáp hộ vệ âm thầm ra tay, che chắn thần thức cảm thức của đối phương!”

???

Nghe hệ thống nhắc nhở, cả người Diệp Phong đều choáng váng!

“Vương bát đản!”

“Ngươi dám dùng nước rửa chân nhục nhã ta!”

“Ta liều mạng với ngươi!”

Đúng lúc này, giọng nói giận dữ của Chu Đồ đột nhiên vang lên từ bên cạnh.

Hả?

Ngay khi Chu Đồ chuẩn bị liều mạng với Diệp Phong, từng giọt Tịnh Hồn Thuỷ từ mái tóc ướt của hắn trượt xuống mặt hắn, thậm chí có giọt còn rơi vào miệng hắn.

Sau khi hắn cực kỳ tự nhiên dùng đầu lưỡi liếm môi, cả người hắn trực tiếp cứng đờ tại chỗ.

“Tình huống như thế nào?”

“Tên Chu Đồ kia đang làm gì vậy?”

Nhìn Chu Đồ phóng xuất linh lực thu toàn bộ Tịnh Hồn Thuỷ đổ trên mặt đất vào trong những chiếc bình nhỏ, Diệp Phong hoàn toàn bị tao thao tác của đối phương làm cho mộng bức!

“Huynh đệ, vừa rồi là ta không đúng!”

“Nếu có thể, xin tận tình tiếp tục nhục nhã ta đi!”

Sau khi thu thập xong toàn bộ Tịnh Hồn Thuỷ, Chu Đồ chờ mong nhìn về phía Diệp Phong ra tiếng nói.

???

Nghe được những lời này của Chu Đồ, Diệp Phong không thể tin vào lỗ tai của mình, mẹ nó, đây là lời mà một con người có thể nói ra sao?

Người đứng thứ hai trong Tiềm Long Bảng, không đúng, đệ tam tuyệt thế thiên kiêu Tiềm Long Bảng hiện tại cầu xin người khác nhục nhã hắn?

“Ta là Diệp Phong!”

“Ta hiện tại rất tò mò, ngươi vừa rồi thu thập Tịnh Hồn Thuỷ đó làm gì vậy?”

Nghe Diệp Phong hỏi, tâm lý của Chu Đồ sụp đổ trong nháy mắt!

“Mẹ nó, đây không phải là ngốc tử, mà là tên bại gia tử phát rồ!”

“Hắn thế nhưng biết đây là Tịnh Hồn Thuỷ, hơn nữa ngay cả khi hắn biết rõ là Tịnh Hồn Thuỷ, thế nhưng vẫn dùng Tịnh Hồn Thuỷ ngâm chân, sao hắn lại làm như vậy, lương tâm của hắn sẽ không đau sao?”

Hô!

Hít một hơi thật sâu, Chu Đồ biết mình muốn lấy không Tịnh Hồn Thuỷ là không có khả năng, lúc này mới nhìn về phía Diệp Phong giải thích: “Đương nhiên là thu thập lên lưu trữ sau này khi tu luyện dùng, Tịnh Hồn Thuỷ đối với hồn tu chúng ta mà nói chính là bảo bối hiếm có!”

“Dùng?”

“Chu Đồ huynh, nhưng ta đã dùng nó ngâm chân a!”

Nghe Chu Đồ giải thích xong, Diệp Phong chỉ cảm thấy da đầu tê dại, kinh ngạc cảm thán đối phương đúng là một người tàn nhẫn!

“Diệp Phong huynh!”

“Đừng nói là ngươi ngâm qua chân, cho dù là ngươi tắm qua, chỉ cần ngươi dám nhục nhã ta, ta liền dám thu!”

Nói đến đây, trong mắt Chu Đồ càng thêm chờ mong.

Người no không biết người đói khổ!

Diệp Phong hiện tại rốt cuộc biết được trình độ trân quý của Tịnh Hồn Thuỷ!

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, tên Chu Đồ này rất thích hợp trở thành đệ tử của Kim Luân Đại Đế, nhưng thân phận hiện tại của Kim Luân Đại Đế chính là nô dịch, có cho phép đối phương có đệ tử thích hợp hay không là do ký chủ quyết định!”

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lại lần nữa vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Hả?”

“Chu Đồ thế nhưng thích hợp trở thành đệ tử của Kim Luân Đại Đế sao?”

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cũng là trầm tư lên.

Nhìn thấy Diệp Phong đang trầm ngâm suy nghĩ, Chu Đồ trong mắt chờ mong càng thêm nồng đậm, nếu như thật sự có thể lấy được một thùng lớn Tịnh Hồn Thuỷ, chỉ sợ hắn nằm mơ đều sẽ cười tỉnh!

Chương 310: Nếu có thể, xin tận tình nhục nhã ta đi (2)

Chỉ cần có thể biến cường, hắn mặc kệ Tịnh Hồn Thuỷ ngâm chân vẫn là tắm rửa, chỉ cần là Tịnh Hồn Thuỷ là được!

“Chuyện này vẫn là nên hỏi Tiêu Trần trưởng lão một chút!”

“Dù sao thì lúc trước Kim Luân Đại Đế đã phong ấn Tiêu Trần trưởng lão suốt hai trăm năm.”

Diệp Phong suy nghĩ một chút, trực tiếp nói với Chu Đồ ở bên cạnh: “Ngươi ở đây chờ ta một lúc, ta sẽ trở lại nhanh thôi.”

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp kích hoạt cửa truyền tống không gian.

“Hắn là trở về lấy Tịnh Hồn Thuỷ sao?”

“Ta đây có phải nên chuẩn bị thau tắm cho hắn trước hay không?”

Nghĩ vậy, Chu Đồ trực tiếp đi đến cửa phòng cửa hô lớn: “Tiểu nhị, nhanh chóng mang đến đây cho ta một cái thau tắm, loại lớn nhất!”

Tinh Hồn Tông!

Sân Tiêu Trần!

“Diệp thiếu, ta thật sự hận Kim Luân Đại Đế thấu xương, nhưng

sau khi nô dịch hắn, thật ra ta cũng nghĩ thông suốt rất nhiều!"

"Nếu lúc trước không phải hắn phong ấn ta hai trăm năm, ta cũng sẽ không gặp được Diệp thiếu, phúc họa tương y, vốn là như thế!"

"Ta hiện tại đối với hắn không có bao nhiêu oán hận, có lẽ nô dịch hắn trăm năm sau, ta sẽ thả hắn đi."

Nghe được Diệp Phong hỏi hắn đối với Kim Luân Đại Đế nghĩ như thế nào, Tiêu Trần cũng trực tiếp nói ra ý nghĩ thật sự của mình.

"Nếu đã như vậy, thật ra chúng ta có thể giúp hắn tìm một tên đệ tử thích hợp."

"Tiêu Trần trưởng lão, lát nữa ngươi thông báo Kim Luân Đại Đế một tiếng, nói ta gặp một hồn tu thích hợp làm đệ tử hắn, làm hắn chuẩn bị một chút đi."

Nói xong, Diệp Phong liền kích hoạt cửa truyền tống không gian rời đi sân Tiêu Trần.

Sân Kim Luân Đại Đế!

"Cái gì!"

"Diệp thiếu giúp ta tìm được một tên đệ tử thích hợp rồi sao?"

Nghe Tiêu Trần nói xong, Kim Luân Đại Đế kích động sắp khóc, nhìn thấy Xích Vũ Đại Đế và đệ tử Lôi Hồng của hắn không có việc gì liền ở trước mặt mình rải cẩu lương, hắn đều mau bị tức chết rồi!

"Tiêu Trần trưởng lão, cảm ơn, nếu không phải có ngươi, chỉ sợ Diệp thiếu cũng không mang tên hồn tu kia về tới, có thể có thêm một đệ tử thích hợp, phần ân tình này, Kim Luân ta sẽ luôn khắc ghi trong tâm!"

Sau khi kích động qua đi, Kim Luân Đại Đế tràn đầy cảm kích bày tỏ lòng biết ơn đối với Tiêu Trần.

Mà Xích Vũ Đại Đế ở bên cạnh nghe được toàn bộ lại là yên lặng rời đi sân Kim Luân Đại Đế, lao thẳng đến chân núi.

Dưới chân núi Tinh Hồn!

“Lôi Hồng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, rất nhanh sẽ có người tới bồi ngươi.”

Hả?

Nghe được lời này của Xích Vũ Đại Đế, Lôi Hồng cũng lộ ra một tia khó hiểu.

“Sư tôn, ai tới bồi ta?”

“Nam hay nữ?”

“Chân dài hay không?”

“Cái kia lớn hay không lớn?”

“Lớn lên đẹp hay không?”

……

Nghe Lôi Hồng liên tiếp dò hỏi, Xích Vũ Đại Đế tức giận đến xanh mặt!

“Diệp thiếu tìm cho Kim Luân Đại Đế một tên đệ tử thích hợp!”

“Đến lúc đó không có gì bất ngờ xảy ra, cũng sẽ ở tại phía dưới ngọn núi này xây một chỗ ở, chuyên tâm tu luyện."

“Ta nói cho ngươi, đến lúc đó ngươi không được ném mặt mũi vi sư, ngươi có thể kém bất luận kẻ nào, nhưng nhất định không được thua đệ tử của Kim Luân Đại Đế!”

Xích Vũ Đại Đế lúc này nghiêm túc nhìn Lôi Hồng lên tiếng nói.

“Sư tôn, vậy đệ tử của Kim Luân Đại Đế cuối cùng là nam hay nữ?”

Hả?

“Sư tôn, ngươi đang tìm cái gì vậy, muốn đệ tử giúp ngươi tìm không?”

Nhìn thấy Xích Vũ Đại Đế đang tìm kiếm thứ gì đó ở xung quanh, Lôi Hồng vội vàng hỏi thăm.

“Ta kiếm đâu!”

“Xích Vũ Thiên Hồng kiếm của ta đâu!”

“Ta mẹ nó chém chết tên nghiệt đồ nhà ngươi, khó trách những năm gần đây tu vi của ngươi chậm chạp tăng trưởng, hóa ra cả ngày ngươi chỉ nghĩ đến những chuyện xấu xa này!"

Sau khi mắng to, Xích Vũ Đại Đế lúc này mới nhớ Xích Vũ Thiên Hồng kiếm vẫn ở trong nhẫn không gian, sau khi lấy ra liền đuổi theo Lôi Hồng đã chạy phía trước!

……

Thiên Cơ Thành!

Sau khi Diệp Phong thông qua cửa truyền tống không gian trở lại phòng cho khách tửu lầu, hắn ngẩn người khi đột nhiên nhìn thấy trong phòng khách có thêm một cái thau tắm cao 1 mét!

“Chu Đồ huynh, ta đã tìm cho ngươi một vị sư tôn cường đại, ngươi cần hay không?”

Diệp Phong không thèm để ý đến cái thau tắm đột nhiên xuất hiện kia, hắn nghiêm túc nhìn về phía Chu Đồ ở một bên dò hỏi.

???

Sư tôn?

Ta đã an bài thau tắm cho ngươi, nhưng ngươi lại nói với ta, ngươi không phải đi lấy Tịnh Hồn Thuỷ, mà là đi tìm sư tôn cho ta?

Nghe Diệp Phong nói xong, Chu Đồ ngẩn ra!

Điều này không giống như những gì hắn nghĩ!

“Diệp thiếu, sư tôn liền thôi bỏ đi!”

Sau khi phục hồi tinh thần, Chu Đồ cũng từ chối lòng tốt của Diệp Phong với vẻ mặt vô cùng thất vọng.

Dù sao lúc trước hắn ở Thiên Đạo chiến trường đã đạt được truyền thừa của một hồn tu cực kỳ cường đại, chỉ cần chuyên tâm tu luyện bộ hồn tu công pháp kia, sớm muộn gì thì hắn cũng sẽ trở thành Phi Thăng Cảnh cường giả, cuối cùng thành công phi thăng Thượng Giới!

Bởi vì, cường giả hồn tu lưu lại truyền thừa này chính là một cường giả hồn tu thành công phi thăng Thượng Giới!

“Trong tay vị sư tôn kia có rất nhiều Tịnh Hồn Thuỷ!”

“Nếu ngươi không muốn bái hắn làm thầy, vậy để hắn tiếp tục dùng Tịnh Hồn Thuỷ giặt quần áo nấu cơm đi!”

Nghe Chu Đồ nói xong, Diệp Phong cũng là ra vẻ tiếc nuối nói ra.

“Cái gì!”

“Diệp thiếu, vị sư tôn kia của ta thế nhưng còn muốn tự mình giặt quần áo nấu cơm?”

“Còn thỉnh Diệp thiếu nhanh chóng mang ta đi gặp mặt sư tôn, những công việc đó nên để tên đệ tử như ta làm a!”

Nghe được lời này của Diệp Phong, Chu Đồ lập tức thay đổi chủ ý, thậm chí có chút gấp gáp muốn đi bái sư, nếu như có đủ Tịnh Hồn Thuỷ, một khi tinh lọc thần hồn đến mức tận cùng, hắn còn sợ đánh không lại Lôi Hồng sao?

“Ngồi trên Hồ Lô Phi Hành Linh Khí này đi, lát nữa sau khi kích hoạt cửa truyền tống không gian, ngươi liền lấy phi hành Linh Khí này làm địa điểm.”

Nói xong, Diệp Phong liền đưa một cái cửa truyền tống không gian cho Chu Đồ.

“Diệp thiếu, vị sư tôn kia của ta thực lực như thế nào?”

Chương 311: Ta đã chuẩn bị xong thau tắm, ngươi lại tìm sư tôn cho ta?

Ngồi trên Hồ Lô Phi Hành Linh Khí, Chu Đồ nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi.

“Phi Thăng Cảnh cường giả!”

“Loại mà một người đơn độc chống lại hàng trăm cường giả cùng cảnh giới!”

Nghe Chu Đồ hỏi chuyện, Diệp Phong cũng là nói ngắn gọn, nhưng không có tiết lộ thân phận thật sự của Kim Luân Đại Đế.

Tê!

Nhưng mà, vừa nghe thông tin này, cũng đã khiến Chu Đồ không khỏi hít một hơi thật sâu, thậm chí không thể tin vào những gì Diệp Phong nói, dù sao Xích Dương Vương Quốc cũng mới có được năm hộ quốc chiến thần Phi Thăng Cảnh, kia chẳng phải là nói một mình sư tôn của hắn có thể đánh bại năm đại hộ quốc chiến thần Xích Dương Vương Quốc?

“Được rồi, ta trước đi Tinh Hồn Tông, sau đó ngươi liền lợi dụng cửa không gian tới đây là được.”

Nói xong, Diệp Phong kích hoạt cửa không gian, rất nhanh liền biến mất ở trong phòng khách.

……

Tinh Hồn Tông!

Sân Kim Luân Đại Đế!

“Di?”

“Lôi Hồng huynh, sao ngươi lại ở đây, Kim Luân Đại Đế đâu?”

Sau khi đi vào sân Kim Luân Đại Đế, Diệp Phong phát hiện nơi này

chỉ có một mình Lôi Hồng, việc này làm cho hắn có chút khó hiểu.

“Diệp thiếu, Kim Luân Đại Đế bị sư tôn của ta lừa đi rồi!”

“Ý của sư tôn ta là, trước tiên để ta và tên đệ tử này của Kim Luân Đại Đế so tài, xem hắn có tư cách trở thành đệ tử của Kim Luân Đại Đế hay không."

Nghe được Diệp Phong dò hỏi, Lôi Hồng cũng cười giải thích.

“Nga!”

“Phải không?”

Diệp Phong cười như không cười nhìn Lôi Hồng cười hỏi.

“Cái kia… Cái kia Diệp thiếu, thật ra sư tôn của ta chính là muốn cho ta khi dễ đệ tử của Kim Luân Đại Đế một chút.”

Phát hiện Diệp Phong vẫn luôn cười như không cười nhìn chằm chằm vào chính mình, Lôi Hồng cũng có chút xấu hổ nói ra tình huống thực tế.

“Diệp thiếu, ta tới!”

Đúng lúc này, một vết nứt không gian xuất hiện phía trên Hồ Lô Phi Hành Linh Khí, giọng nói hưng phấn của Chu Đồ dẫn đầu truyền ra từ trong vết nứt không gian.

“Nam?”

Nghe được thanh âm này, Lôi Hồng cũng lộ ra vẻ thất vọng.

“Từ từ, tại sao giọng nói này ta nghe có chút quen tai?”

Mà rất nhanh, Lôi Hồng liền phát hiện giọng nói này cực kỳ quen thuộc đối với hắn.

“Chu Đồ!”

“Lôi Hồng!”

Khi Chu Đồ từ trong khe nứt không gian đi ra, Chu Đồ và Lôi Hồng

hai mặt nhìn nhau, hai người kinh hô tên của nhau!

“Diệp thiếu, sao Lôi Hồng lại ở đây?”

“Diệp thiếu, Chu Đồ tới đây làm gì?"

Sau khi kinh hô một tiếng, Chu Đồ và Lôi Hồng cùng nhau nhìn về phía Diệp Phong, lớn tiếng hỏi.

“Từ từ, Diệp thiếu!”

“Chu Đồ sẽ không phải là đệ tử của Kim Luân Đại Đế đi!”

Lôi Hồng đột nhiên nghĩ tới cái gì, lúc này nhìn về phía Diệp Phong, lộ ra một tia kinh ngạc!

“Diệp Phong!!!”

“Bọn họ là ai?”

“Lại là ngươi quải từ bên ngoài trở về?”

Nghe được câu hỏi của Lôi Hồng, ngay khi Diệp Phong vừa định trả lời, giọng nói tức giận của Lạc Thiên Tuyết từ cách đó không xa truyền đến.

“Các ngươi mau đi!”

“Lôi Hồng, trước tiên ngươi mang theo Chu Đồ đi đến chỗ ở dưới chân núi, một lát nữa ta đi tìm ngươi!”

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết ngự kiếm mà đến, Diệp Phong vội vàng làm hai người bọn họ rời đi trước.

……

“Mẹ kiếp!”

“Ta có phải hoa mắt rồi không, trên mặt đất tông môn Diệp thiếu được trãi toàn bộ cực phẩm Linh Tinh?”

Chu Đồ chạy ra bên ngoài lúc này mới chú ý tới lớp nền trên mặt đất thế nhưng đều là cực phẩm Linh Tinh!

Hắn nằm mơ đều không có nghĩ đến, sẽ có một ngày hắn có thể chạy nhảy ở trên vô số cực phẩm Linh Tinh!

“Lôi Hồng, tông môn của Diệp thiếu ngang tàng như thế sao?”

“Đúng rồi, ta vừa rồi nghe ngươi nói, ngươi biết sư tôn của ta sao?”

“Ta nghe Diệp thiếu nói, vị sư tôn kia của ta có thể một mình chống lại trăm cường giả Phi Thăng Cảnh, hắn hẳn là trưởng lão của tông môn này đi!”

Chu Đồ lúc này cũng là nhìn về phía Lôi Hồng tràn đầy chờ mong dò hỏi.

“Hộ tông trưởng lão?”

“Chu Đồ, ngươi suy nghĩ nhiều, sư tôn của ngươi chẳng qua chỉ là tạp dịch tông môn mà thôi.”

Nhìn ánh mắt tràn đầy mong chờ của Chu Đồ, Lôi Hồng lại không khách khí nói cho Chu Đồ sự thật tàn khốc này!

“Cái gì!”

“Lôi Hồng, ngươi xác định không phải đang đùa giỡn ta?”

“Sư tôn của ta, một người có thể chống lại mấy trăm cường giả cùng cảnh giới, thật sự chỉ là tạp dịch tông môn?”

Nghe những lời Lôi Hồng nói, Chu Đồ không thể tin vào tai mình!

“Ta thật sự không nghĩ tới, đệ tử mà Diệp thiếu tìm cho Kim Luân Đại Đế thế nhưng sẽ là ngươi!”

“Chẳng qua như vậy cũng khá tốt, dù sao ngươi cũng không phải là đối thủ của ta, sau khi sư tôn biết tin tức này nhất định sẽ vui vẻ chết mất!”

Hả?

Nghe Lôi Hồng nói, Chu Đồ lộ ra vẻ kinh ngạc hỏi: “Vị sư tôn thần

bí mà ngươi hay nhắc tới cũng đang ở trong tông môn này sao, sư tôn của ngươi ở tông môn này làm cái gì?"

“Sư tôn của ta cũng là cái tạp dịch!”

Nghe Chu Đồ dò hỏi, Lôi Hồng cũng nước mắt lưng tròng lần nữa nói ra sự thật tàn khốc!

???

Choáng váng!

Chu Đồ nghe được lời này, hoàn toàn rơi vào trạng thái sửng sốt!

Lôi Hồng, tuyệt thế thiên kiêu đệ nhất Tiềm Long Bảng!

Hắn, Chu Đồ, tuyệt thế thiên kiêu xếp thứ hai Tiềm Long Bảng!

Hai vị sư tôn tuyệt thế thiên kiêu thế nhưng đều là tạp dịch cùng tông môn?

Việc này mẹ nó nói ra ngoài người khác dám tin sao?

“Lôi Hồng huynh, trong tông môn của Diệp thiếu tổng cộng có bao nhiêu tạp dịch?”

“Có phải mỗi cái tạp dịch đều thu một vị thiên kiêu trong Tiềm Long Bảng làm…”

Chu Đồ còn chưa kịp nói hai chữ đệ tử phía sau, Lôi Hồng trực tiếp hét lớn: “Mẹ nó đừng hỏi nữa, miệng ngươi như súng liên thanh, thịch thịch thịch liên tục hỏi không để yên, tông môn này tổng cộng chỉ có hai cái tạp dịch, một cái là sư tôn ngươi, một cái là sư tôn ta!”

“Hơn nữa ta nói cho ngươi, đừng tưởng rằng ai cũng có thể làm tạp dịch trong tông môn của Diệp thiếu, cho dù là ta, đã từng là tuyệt thế thiên kiêu đệ nhất Tiềm Long Bảng, ta mẹ nó đều không xứng làm cái tạp dịch!”

“Lôi Hồng huynh, cái gì kêu đã từng là tuyệt thế thiên kiêu đệ nhất Tiềm Long Bảng, lời này của ngươi có ý gì?”

Mẹ kiếp!

Chương 312: Hộ tông trưởng lão? Sư tôn của ngươi chính là tạp dịch tông môn

Mẹ nó, ta khai đao nứt ra rồi a!

Nghe Chu Đồ lần nữa dò hỏi, Lôi Hồng sắp phát điên rồi!

“Lôi Hồng huynh, ngươi đang tìm cái gì vậy?”

“Muốn ta giúp ngươi tìm không?”

Nhìn thấy Lôi Hồng đang nhìn khắp nơi, như là đang tìm kiếm thứ gì đó, Chu Đồ lại lần nữa lên tiếng dò hỏi.

“Kiếm của ta đâu!!!”

“Xích Lôi Huyền Kim kiếm của ta đâu!”

“Mẹ nó, ta phải chém chết tên khờ vạn năm nhà ngươi!”

……

Tinh Hồn Tông, tông môn đại điện!

“Ngươi lại thêm vào tông môn một tên Phi Thăng Cảnh làm tạp dịch?

“Hai người lúc nãy là đệ tử tạp dịch tông môn chúng ta?”

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, toàn thân Lạc Thiên Tuyết đều tê dại!

Nhìn toàn bộ Tinh Hồn Tông, ngoại trừ đầu bếp Tất Cương thu nhận Lãnh Vô Phong làm đệ tử, rất nhiều trưởng lão đều không có lấy một cái đệ tử, kết quả hai tạp dịch tông môn lại thu đệ tử trước?

“Đúng rồi, hai người kia có tư chất như thế nào? Nếu đã là đệ tử

tạp dịch trong tông môn chúng ta, nếu như tư chất không tệ lắm, liền có thể thu vào tông môn!"

Sau khi suy nghĩ một lát, Lạc Thiên Tuyết lựa chọn chơi xấu, đã thu thêm một cái tạp dịch thì còn kém nhiều thêm hai đệ tử vào tông môn sao?

Hả?

Nhìn Lạc Thiên Tuyết không giống bình thường, Diệp Phong cũng hơi giật mình.

"Sư tôn, tư chất của bọn họ quá kém, không đủ gia nhập vào Tinh Hồn Tông, cứ để cho bọn họ dựng chỗ ở yên tâm tu luyện ở dưới chân núi Tinh Hồn thôi, như vậy thì Kim Luân và Xích Vũ cũng có thể tùy thời đến chỉ đạo bọn họ tu luyện."

Mặc dù ngạc nhiên trước hành vi khác thường của Lạc Thiên Tuyết, nhưng Diệp Phong vẫn từ chối chấp nhận hai người vào tông môn.

"Tư chất không được sao?"

"Vậy ngươi nhìn xem rồi sắp xếp đi!"

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết liền phất tay ý bảo Diệp Phong rời đi, còn chính mình lại lần nữa tu luyện.

……

Dưới chân núi Tinh Hồn.

"Chu Đồ, vết thương trên người ngươi là từ đâu tới?"

Khi đi tới chân núi, nhìn Chu Đồ đang xây dựng một chỗ ở đơn giản, Diệp Phong cũng đặt ra nghi vấn trong lòng.

"Diệp thiếu!"

"Trước khi đi tới Thiên Cơ Thành, ta gặp một tên thiên tài chiến đấu!"

“Tuy rằng hiện tại hắn chỉ là Tử Phủ Cảnh cửu trọng đỉnh phong, nhưng một khi hắn trưởng thành, ta dám cam đoan, cho dù là Lôi Hồng đều không phải là đối thủ của hắn!”

“Đến nỗi vết thương trên người ta, chính là khi áp chế thực lực cùng hắn luận bàn lưu lại!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Chu Đồ cũng vội vàng giải thích.

Nga!

Nghe Chu Đồ nói xong, Diệp Phong thật ra có chút hứng thú đối với tên thiên tài chiến đấu kia, lại tiếp tục hỏi Chu Đồ: “Vậy ngươi có biết hắn gọi là gì?”

“Gia hỏa kia là Hoàng Tiểu Phi!”

???

Hoàng Tiểu Phi?

Thần Hải Thương Hội có một Đấu Chiến Thánh Thể Hoàng Tiểu Phi?

Nghe thấy cái tên này, trong đầu Diệp Phong liền hiện ra Chiến Đấu Thánh Thể mình ban tên Hoàng Tiểu Phi.

“Diệp thiếu, tên kia chiến thắng Nghiêm Phong, người xếp thứ hạng 95 trong Tiềm Long Bảng, lần này hắn đến Thiên Cơ Thành tham gia Tiềm Long đại hội, chỉ sợ sẽ còn khiêu chiến những thiên kiêu khác trong Tiềm Long Bảng, ta dám cam đoan, tên kia nhất định sẽ chiến thắng, trở nên nổi tiếng trong Tiềm Long đại hộ lần này!”

Lúc này, Chu Đồ lại lần nữa lên tiếng nói.

“Không biết có phải cùng một người hay không!”

“Nhưng Hoàng Tiểu Phi mà ta biết năm đó lực lực mới chỉ là Thần Tàng Cảnh cửu trọng đỉnh phong, cho dù có được Đấu Chiến Thánh Thể, hắn là không thể đột phá đến Tử Phủ Cảnh cửu trọng đỉnh phong trong thời gian ngắn như gạy mới đúng.”

Nghe Chu Đồ nói xong, Diệp Phong cũng cúi đầu bắt đầu suy nghĩ.

“Được rồi, hai người các ngươi yên tâm ở chỗ này tu luyện đi."

Nói xong, Diệp Phong liền kích hoạt cổng truyền tống không gian đi đến Thiên Cơ Thành, hắn có cảm giác Tiềm Long đại hội lần này càng thêm thú vị.

……

Thiên Cơ Thành!

Một lần nữa trở lại Thiên Cơ Thành, Diệp Phong lang thang trên những con đường nhộn nhịp, nhưng hắn vẫn đang tự hỏi liệu Hoàng Tiểu Phi mà Chu Đồ nhắc đến có phải là Hoàng Tiểu Phi mà hắn biết hay không!

“Diệp ca!”

Ngay khi Diệp Phong đang loanh quanh một hồi, một giọng nói hơi quen thuộc đột nhiên vang lên sau lưng hắn.

“Lục lão đệ?”

Nhìn Lục Thiên Vũ đang bước nhanh đi tới, trong giây lát, Diệp Phong bỗng nhiên nhớ tới một việc mình bỏ quên.

“Diệp ca!”

“Chúng ta không phải đã nói hội họp ở Thiên Thuý tửu lâu rồi sao, cả ngày nay ngươi chạy đi đâu a!”

“Vì tìm ngươi, ta đã dạo hết xuân luân trong Thiên Cơ Thành, ta mệt muốn chết!”

Đi đến trước mặt Diệp Phong, Lục Thiên Vũ trực tiếp khóc lóc kể lể, quỷ mới biết ngày hôm nay hắn đến đây như thế nào!

???

Vì tìm ta, ngươi dạo qua tất cả xuân lâu trong Thiên Cơ Thành?

Nghe được lời này của Lục Thiên Vũ, cả người Diệp Phong muốn

phát điên, nhìn thẳng về phía Lục Thiên Vũ nghiêm túc hỏi: “Lục lão đệ, ngươi tìm ta thì cứ đi tìm ta, nhưng tại sao lại muốn đi xuân lâu tìm?”

“Diệp ca, ngươi chưa từng nghe câu nói này sao?”

“Nam nhân thật sự nên lấy vạn thành xuân lâu làm nhà mình!”

“Trong cuộc đời mỗi người, đi ngang qua mỗi tòa thành trấn, hẳn là phải lưu lại truyền thuyết của chính mình ở xuân lâu tòa thành kia, để sau này dù có quay lại chốn xưa, cũng có cảm giác như được về nhà!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Lục Thiên Vũ cũng là nghiêm túc nói ra nguyên nhân đi xuân lâu tìm kiếm.

Cái quái gì thế này?

Một nam nhân thật sự nên lấy vạn thành xuân lâu làm nhà?

Việc này mẹ nó là ai nói?

Còn nói lời lẽ chí lý như vậy!

Sau khi nghe Lục Thiên Vũ bộ ngụy biện tà thuyết xong, Diệp Phong cảm thấy nhận thức của mình đã bị ảnh hưởng rất nhiều.

Một lát sau.

“Lục thiếu, tới chơi a!”

“Lục thiếu, từ lần trước ngươi rời đi, mỗi ngày ta đều nhớ thương tới ngươi, ngươi có thể ở lại với ta một đêm hay không?”

“Lục thiếu, ta đã chuẩn bị rượu ngon, ngươi có thể tới kể cho ta nghe chuyện xưa của ngươi sao?”

……

Trên đường trở lại tửu lầu, khi hai người đi ngang qua một cái xuân lâu, một cảnh tượng khiến Diệp Phong kinh ngạc xuất hiện!

Chương 313: Ngươi có từng thể nghiệm qua cảm giác không có nhà?

Nhìn Lục Thiên Vũ bị đông đảo oanh oanh yến yến quay chung quanh, nhìn thấy vẻ mặt bộ dáng hưởng thụ của Lục Thiên Vũ, Diệp Phong dường như hiểu ý nghĩa của những lời lẽ chí lý Lục Thiên Vũ nói trước đó.

“Những âm thanh này giống như một tiếng gọi từ thân nhân!”

“Diệp thiếu, đây là cảm giác như ở nhà!”

Nhìn thấy Diệp Phong ở bên cạnh tỏ ra kinh ngạc, Lục Thiên Vũ cũng lộ ra một tia đắc ý nói tiếp: “Diệp ca, phá của ta không bằng ngươi, nhưng đối với nhà này kêu gọi, ngươi lại là không bằng ta!”

Ha hả!

Nhìn bộ dáng đắc ý dạt dào của Lục Thiên Vũ, Diệp Phong cũng hiện lên một tia nghiền ngẫm, nói: “Lục lão đệ, ngươi căn bản không hiểu cái gì gọi là phá của chi đạo, nếu như ngươi đã nói ta không bằng người nhà gọi ngươi, vậy ngươi đã từng thể nghiệm qua cảm giác không có nhà?”

Hả?

Nghe được những lời Diệp Phong nói, Lục Thiên Vũ hơi sửng sốt một chút, không biết vì sao, hắn đột nhiên có một loại dự cảm không tốt.

“Các ngươi nghe ta nói, chỉ cần hiện tại bất luận kẻ nào rời đi hắn, hơn nữa bảo đảm về sau cho dù tái ngộ lại hắn, đều có thể cự hắn ngoài giường, lập tức có thể đến chỗ ta nhận một vạn đê phẩm Linh Tinh!”

“Nhưng ta cũng dùng từ tục tĩu nói trước, số Linh Tinh này của ta cũng không dễ lấy như vậy, nếu ai cầm Linh Tinh của ta, nhưng sau đó lại không làm theo ta nói, vậy cũng đừng trách ta đối với nàng không khách…”

Diệp Phong còn chưa kịp nói xong, đám oanh oanh yến yến đang quay xung quanh người Lục Thiên Vũ liền giống như những con thiêu thân lao đầu vào lửa, toàn bộ đều lao tới trước mặt Diệp Phong!

“Thiếu gia, có tiền hay không không quan trọng, liền công phu phóng rắm của Lục thiếu, ta đã sớm chán ghét không muốn tiếp đãi!”

“Thiếu gia, ngươi biết không, Lục thiếu ở trong vòng tỷ muội chúng ta, có thể nói là nhanh như sấm, mỏng như kim, nếu như không phải bị sinh mệnh ép buộc, ta chỉ muốn hắn tránh xa ta một chút!”

“Thiếu gia, cảm tạ ngươi cứu ta ra khỏi biển lửa, cuối cùng ta cũng không cần hầu hạ Lục thiếu!”

“…”

Nghe đám oanh oanh yến yến vừa rồi còn phát ra những tiếng gọi thân nhân, Lục Thiên Vũ hoàn toàn chết lặng!

Hắn khi nào nhanh như sấm, mỏng như kim?

Nói trắng ra là khách hàng mỗi ngày tìm đến cửa nhiều như vậy, hắn vì sao được mọi người yêu thích, không phải là bởi vì năng lực cá nhân cường đại sao?

Hả?

Sau khi Lục Thiên Vũ nhìn thấy Diệp Phong phát xong đê phẩm Linh Tinh cho toàn bộ oanh oanh yến yến rồi đi vào xuân lâu, hắn cảm thấy có một chút bất an!

Vài phút sau.

“Diệp thiếu, vừa rồi ngươi đi vào đó làm gì?”

Sau khi Diệp Phong đi ra, Lục Thiên Vũ cũng lo lắng hỏi.

“Không làm gì!”

“Chỉ là làm ngươi mất đi một ngôi nhà ở Thiên Cơ Thành mà thôi!”

“Cho dù ngươi lại tới xuân lâu này, bọn họ cũng không tiếp ngươi, thậm chí không cho ngươi vào.”

Nghe Lục Thiên Vũ dò hỏi, Diệp Phong cũng mỉm cười trả lời.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ phá của thành công, khen thưởng một ngàn vạn điểm phá của, khen thưởng Siêu Cấp Đại Lực Hoàn *1000!”

Siêu Cấp Đại Lực Hoàn: Hiệu quả không thể miêu tả chi tiết, nói đơn giản có thể gọi là vĩnh viễn kim thương không ngã!

“Di!”

“Thứ này thật ra không tồi, cũng không biết có thể dùng liên tục được bao lâu!”

Sau khi kiểm tra phần khen thưởng đặc thù, Diệp Phong cũng hiện lên ý cười, sau đó nhìn về phía Lục Thiên Vũ đã đần ra tự lẩm bẩm ở một bên: “Ta hủy ngươi một ngôi nhà, vậy liền trả lại ngươi ngàn lần kim thương không ngã làm bồi thường!”

Từ từ!

Đúng lúc này, Diệp Phong đột nhiên nảy ra một ý nghĩ, nếu phá hủy một ngôi nhà có thể phát sinh hành vi phá của, vậy hắn có thể phá thêm vài cái nữa, như vậy không chỉ có thể nhận được thêm một số điểm phá của, mà quan trọng nhất còn có thể trợ giúp Lục Thiên Vũ lần nữa trở lại chính đạo!

Nghĩ vậy, Diệp Phong vội vàng nhìn về phía Lục Thiên Vũ hỏi: “Lục lão đệ, ở Thiên Cơ Thành, ngươi còn có bao nhiêu ngôi nhà?”

Ừm!

Khi Lục Thiên Vũ nghe Diệp Phong nói giống như nghĩ tới cái gì, trong ánh mắt mang theo một tia hoảng loạn vội vàng lên tiếng: “Diệp ca, một cái, ta chỉ có một ngôi nhà, ở Thiên Cơ Thành thật sự không còn ngôi nhà nào khác nữa!”

“Diệp ca!”

“Giữa người nên tin tưởng nhiều hơn, ta thực sự không còn ngôi nhà nào khác ở ThiênCơ Thành!”

Dưới sự uy hiếp của Diệp Phong, Lục Thiên Vũ cũng đang nghĩ đến việc tự cứu mình trên đường đi đến xuân lâu tiếp theo, ai ngờ Diệp Phong căn bản không thèm để ý tới hắn, nhìn một nhà xuân lâu xuất hiện ở phía xa, Lục Thiên Vũ thừa nhận, trong giây phút này hắn thật sự luống cuống!

Ngôi nhà thứ hai!

Ngôi nhà thứ ba!

……

Khi Diệp Phong và Lục Thiên Vũ sắp đi đến nhà xuân lâu thứ bảy, Lục Thiên Vũ đau khổ ngồi sụp dưới đất không chịu rời đi.

“Diệp ca!”

“Đây là ngôi nhà cuối cùng của ta, xin ngươi để cho huynh đệ mình một con đường sống!”

Lục Thiên Vũ ngồi dưới đất lúc này hỏng mất cầu xin Diệp Phong.

Hối hận!

Lục Thiên Vũ lúc này thật sự hối hận muốn chết!

Tại sao lại khoe vạn thành nhà với một tên bại gia tử, nếu không khoe khoang thì đã không xảy ra chuyện này!

“Thật sự là cái cuối cùng sao?”

Nghe được lời này của Lục Thiên Vũ, Diệp Phong lộ ra vẻ thất vọng, thật sự là điểm phá của này tới quá nhanh, làm cho hắn có cảm thấy còn chưa đã thèm!

“Diệp ca, thật sự cái cuối cùng, lưu cho tiểu đệ một chỗ qua đêm đi!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Lục Thiên Vũ cũng vội vàng lên tiếng nói!

Hả?

Nhìn thấy Diệp Phong đột nhiên đưa qua một quả nhẫn không gian, kiểm tra bên trong bày một ngàn viên đan dược đen thui được xếp chỉnh tề, Lục Thiên Vũ có chút khó hiểu nhìn về phía Diệp Phong.

“Đây là Siêu Cấp Đại Lực Hoàn, làm kim thương của ngươi không ngã!”

“Về sau không thể bị người ta nói là nhanh như sấm, đến nỗi nhỏ như kim, về sau ta sẽ nghĩ cách giúp ngươi giải quyết!”

Nhìn vẻ mặt nghi ngờ của Lục Thiên Vũ, Diệp Phong cũng cười giải thích hiệu quả của Siêu Cấp Đại Lực Hoàn.

“Tốt, sắc trời đã tối, ta cũng nên trở về nghỉ ngơi!”

“Đến nỗi ngươi, đêm nay liền tận tình phóng túng đi!”

Vỗ vỗ Lục Thiên Vũ bả vai, Diệp Phong cũng là hiện lên một ý cười sâu xa.

“Không phải!”

Chương 314: Chúng ta vẫn là hài tử a, không thể hố chúng ta như vậy

“Diệp ca, các nàng đang vu hãm ta a!”

“Ta không phải nhanh như sấm, nhỏ như kim a, ngươi phải tin tưởng ta, năng lực của ta siêu cường a!”

Nhìn Diệp Phong rời đi, Lục Thiên Vũ lúc này mới phản ứng lại, hỏng mất lớn tiếng giải thích, nhưng mà để lại cho hắn chỉ là cái bóng của Diệp Phong mà thôi.

……

Sáng sớm hôm sau!

“Mẹ kiếp!”

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại, nhìn Lục Thiên Vũ giống như oán phụ ghé vào trước giường chính mình, Diệp Phong cũng bị dọa cho giật mình!

“Lục Thiên Vũ, ngươi có bệnh phải không, mới sáng sớm tới chỗ ta làm gì?”

Sau khi Diệp Phong phục hồi tinh thần cũng là mắng to Lục Thiên Vũ.

“Không có!”

“Diệp ca, cái gì cũng chưa!”

Nghe Diệp Phong mắng to, biểu cảm Lục Thiên Vũ hạ xuống nói hai câu như vậy.

“Hả?”

“Cái gì không có?”

Cảm thấy trạng thái của Lục Thiên Vũ lúc này giống như có chút không thích hợp, Diệp Phong vội vàng dò hỏi.

“Diệp ca!!!”

“Ta không có nhà!”

“Siêu Cấp Đại Lực Hoàn này quá mẹ nó mạnh, ta nằm hết những người trong nhà cuối cùng, kết quả bọn họ lại đuổi ta ra ngoài, nói sau này không cho phép ta đến!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Lục Thiên Vũ đau đớn nói ra nỗi khổ của chính mình!

???

Nghe vậy, Diệp Phong sửng sốt, nhìn Lục Thiên Vũ khóc không ra nước mắt nói: “Vậy ngươi đã thành danh rồi, đêm qua tuyệt đối là

đêm có thể ghi vào sử sách của ngươi."

"Hơn nữa cái gì gọi là truyền thuyết, ngươi lúc này mới là truyền thuyết a!"

Hả?

Nghe được những lời này của Diệp Phong, Lục Thiên Vũ cũng hơi sửng sốt, sau khi phản ứng lại, trên mặt hắn hiện ra vẻ mừng rỡ như điên!

"Diệp ca, câu này của ngươi thật là đánh thức người trong mộng a!"

"Ta cũng không định tham gia đại hội Tiềm Long lần này, ta phải nắm chặt đi du biến vạn thành, làm vạn thành đều lưu lại truyền thuyết của Lục Thiên Vũ ta!"

Nói xong, Lục Thiên Vũ liền ngồi xổm xuống, đi từng bước nhỏ đến cửa phòng.

"Lục đệ, ngươi đang làm gì vậy?"

"Tại sao không đứng dậy đi?"

Nhìn thấy hành động quái dị của Lục Thiên Vũ, Diệp Phong tò mò lên tiếng dò hỏi.

"Diệp ca!"

"Nó thật sự không ngã!"

Nói xong, Lục Thiên Vũ đẩy cửa phòng ra, lần nữa ngồi xổm xuống chạy ra khỏi phòng Diệp Phong.

"Nima!"

"Viên đan dược kia mạnh đến vậy sao?"

Nghe Lục Thiên Vũ nói xong, Diệp Phong cũng là lắp bắp kinh hãi, phải biết rằng, ngày hôm qua hắn đã huỷ hoại tổng cộng sáu ngôi nhà của Lục Thiên Vũ, trong sáu lần phá của đó, có ba lần được

kích hoạt khen thưởng đặc thù, mà khen thưởng đặc thù đều là một ngàn viên Siêu Cấp Đại Lực Hoàn, tuy rằng hắn đưa cho Lục Thiên Vũ một ngàn viên, nhưng trong tay hắn vẫn còn hai ngàn viên.

“Hả?”

“Tại sao lại thế này?”

“Hệ thống, điểm phá của hiện tại của ta không nên là bảy trăm triệu 7000 ngàn sao, tại sao hiện tại lại biến thành tám trăm triệu 7000 ngàn?”

Nhìn thoáng qua số điểm phá của mình tích góp được, Diệp Phong rất nhanh liền phát hiện ra vấn đề này.

“Đinh! Ký chủ, năm tên đệ tử thân truyền của ngươi đều đang nỗ lực thu đệ tử vào Bại Gia Môn, chính là bọn họ cùng với đông đảo đệ tử Bại Gia Môn lâm thời có cơ hội làm cho ngươi đạt được điểm phá của cùng với khen thưởng đặc thù, thông qua thời gian tích lũy này, vào đêm qua, bởi vì hành vi phá của của bọn họ nên ngươi hiện tại mới đã thu hoạch được một trăm triệu điểm, cho nên hệ thống trực tiếp phát tới số điểm phá của của ngươi.”

Nghe hệ thống giải thích xong, Diệp Phong cũng là đại khái hiểu được.

Nói một cách đơn giản, chính là năm đại đệ tử thân truyền cùng với đông đảo đệ tử Bại Gia Môn đang sáng tạo điểm phá của cho hắn mỗi lúc, chẳng qua hệ thống chờ bọn họ sáng tạo điểm phá của đạt tới một trăm triệu mới phân đến trên người mình.

“Xem ra sự phát triển của Bại Gia Môn rất có hữu ích với ta!”

“Ta đã có tám trăm triệu 7000 ngàn điểm phá của, chỉ cần lại đạt thêm 3000 vạn điểm phá của, bằng vào chín trăm triệu điểm phá của, ta liền có thể trực tiếp đột phá đến Động Hư Cảnh cửu trọng đỉnh phong!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong trực tiếp kiểm tra sản phẩm phá của hôm nay.

Sản phẩm phá của ngày hôm nay: Siêu Cấp Đại Lực Hoàn *100

???

Sau khi Diệp Phong nhìn thấy sản phẩm phá của ngày hôm nay, thậm chí hắn đều tự hỏi chính mình có phải hoa mắt hay không!

“Thứ này tương đối đặc thù, nhưng làm thế nào để phá của nó, chẳng lẽ trực tiếp dẫm thành đan bùn?”

Nhìn sản phẩm phá của ngày hôm nay, Diệp Phong cũng là cúi đầu tự hỏi.

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, dùng Siêu Cấp Đại Lực Hoàn có hiệu quả cường đại cực lớn đối với tiểu huynh đệ của chính mình, thuộc về một loại công năng che giấu, chẳng sợ sau khi dùng liền yên lặng chờ đợi dược hiệu biến mất, công năng che giấu cũng sẽ có tác dụng!”

“Đinh! Dược hiệu của Siêu Cấp Đại Lực Hoàn liên tục một ngày một đêm, sau khi dùng bốn viên sẽ không có công năng che giấu, kiến nghị không nên dùng một lần vượt qua bốn viên, thời gian dược hiệu sẽ không được kéo dài.”

Hả?

Sau khi nghe hệ thống nhắc nhở xong, trên mặt Diệp Phong lộ ra vẻ khó xử nói: “Hệ thống, làm như vậy không tốt lắm đâu!”

“Đinh! Ký chủ, hệ thống không rõ ngươi đang nói gì, hệ thống chỉ là thuyết minh hiệu quả công năng che giấu của Siêu Cấp Đại Lực Hoàn đối với ngươi mà thôi!”

“Ta tin ngươi cái quỷ, ta vừa làm ra quyết định chuẩn bị dẫm nát một trăm viên Siêu Cấp Đại Lực Hoàn thành bùn, kết quả ngươi liền đột nhiên đưa ra nhắc nhở, đây không phải cố ý dẫn ta vào hố sao?”

Phát hiện hệ thống đã không hề để ý đến chính mình nữa, Diệp Phong cũng là bất đắc dĩ thở dài, sau đó tự mình lẩm bẩm: “Xem ra ta phải trở về tông môn một chuyến, chẳng qua, loại chuyện tốt này cũng không thể bỏ rơi ai, xem ra ta phải bỏ tiền túi ra lót

thượng một chút mới được!”

Một lát sau!

“Diệp trưởng lão, ngươi tìm chúng ta?”

Lúc này, Trần Hạo Vũ, Triệu Thiên Minh và Hình Phi trong nhóm Ngũ Thiên Kiêu đã đi tới phòng của Diệp Phong, bọn họ hiện tại không dám gọi Diệp Phong là tiểu sư đệ, lúc trước khi dùng hoàng kim dựng nhà tranh, năm người bọn họ thiếu chút nữa bị năm đại tổ lão đánh chết, trận đánh kia vẫn còn mới mẻ trong ký ức của họ!

Chương 315: Mẹ nó, lần này thật sự không phải ăn xin

“Nơi này có mười hai viên đan dược, các ngươi mỗi người bốn viên, tranh thủ dùng đi, sẽ có chỗ tốt với các ngươi.”

Nhìn ba người đi vào phòng cho khách, Diệp Phong trực tiếp lấy ra mười hai viên Siêu Cấp Đại Lực Hoàn!

“Diệp trưởng lão, không cần gọi Hạ Thiên Thiên và Đỗ Thiên Nguyệt tới sao?”

Là đại sư huynh trong Ngũ Thiên Kiêu, sau khi Trần Hạo Vũ nhận lấy Siêu Cấp Đại Lực Hoàn, hắn lộ vẻ khó hiểu nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi.

“Thứ này không thích hợp với hai người bọn họ, cho nên không cần kêu, các ngươi tranh thủ dùng đi.”

Nghe Trần Hạo Vũ dò hỏi, Diệp Phong cũng là thúc giục ba người tranh thủ dùng, dù sao vẫn còn có rất nhiều người chờ hắn đi đưa Siêu Cấp Đại Lực Hoàn!

Trừng! Trừng! Trừng!

Sau khi ba người nuốt bốn viên Siêu Cấp Đại Lực Hoàn trong tay, gần như chỉ trong ba giây đồng hồ liền lập tức có phản ứng, sau

đó ba người liền trừng lớn hai mắt mang theo vẻ khiếp sợ nhìn về phía Diệp Phong!

Ánh mắt kia giống như đang nói, chúng ta vẫn là hài tử, tại sao lại hố chúng ta như vậy!

“Nhớ kỹ, đan dược lần này tương đối đặc thù, các ngươi cần phải chịu đựng mới được!”

“Tuy nhiên quá các ngươi cứ yên tâm, dược hiệu của loại đan dược này chỉ có một ngày một đêm mà thôi.”

Diệp Phong lúc này cực kỳ nghiêm túc giải thích với ba người bọn họ!

Cái gì là phá của, kim thương không ngã, ta chính là không đi thẳng đến đảo Hoàng Long, chỉ là chơi mà thôi!

“Cái gì!”

“Chịu đựng!”

“Một ngày một đêm mà thôi?”

Trần Hạo Vũ, Triệu Thiên Minh và Hình Phi nghe được những lời của Diệp Phong, quả thực không thể tin được vào tai chính mình, ánh mắt nhìn về phía Diệp Phong cũng lần nữa thay đổi, lúc này đây, ánh mắt ba người bọn họ nhìn về phía Diệp Phong giống như nhìn ma quỷ!

Bọn họ nằm mơ đều không có nghĩ đến, Diệp Phong không chỉ hố bọn họ, thậm chí còn không cho bọn họ từ nam hài lột xác thành nam nhân, đây chính là muốn đùa chết bọn họ sao!

“Các ngươi không cần nhìn ta như vậy!”

“Hiện tại các ngươi còn không hiểu, nhưng sau này các ngươi nhất định sẽ hiểu!”

“Lần này trải qua gian khổ trắc trở, về sau sẽ có nhiều chỗ tốt đối với các ngươi, đến lúc đó các ngươi nhất định sẽ cảm tạ ta!”

Nhìn ba người bọn họ muốn hỏng mất, Diệp Phong mỉm cười an ủi.

Nếu hiện tại hệ thống đã đưa ra nhắc nhở, hiệu quả của Siêu Cấp Đại Lực Hoàn tuyệt đối sẽ không yếu!

“Tiếp theo nên đi đâu bây giờ?”

“Đi đến Tinh Cực Tông trước, đưa cho sư công và năm đại tổ lão?”

“Vẫn là đi trước Xích Dương Vương Quốc đưa cho năm đại hộ quốc chiến thần, Thái Tử và Trương quốc sư?”

Nhìn ba người ngồi xổm rời đi, Diệp Phong rối rắm không biết nên đi đến nơi nào trước, đến nỗi Tinh Hồn Tông, hắn vốn định đi sau cùng, hơn nữa mặc kệ là Phệ Huyết Đường Lang hay Tiểu Hoàng Cẩu đều khó thoát khỏi phúc vận!

“Đi trước Tinh Cực Tông đi!”

Sau khi rối rắm, Diệp Phong quyết định đi đến Tinh Cực Tông trước, sau đó lại đi Xích Dương Vương Quốc, cuối cùng sẽ trở lại Tinh Hồn Tông!

Hành lang lầu hai tửu lầu!

“Đại sư huynh, ba người các ngươi làm sao vậy?”

Hạ Thiên Thiên và Đỗ Thiên Nguyệt đang chuẩn bị xuống lầu ăn cơm sáng, nhìn thấy ba người đối diện đang ngồi xổm xuống và di chuyển từng chút một, hai người họ ngạc nhiên dò hỏi.

Ba người bây giờ chỉ muốn nhanh chóng trở lại phòng cho khách, ai ngờ mới đi được vài bước thế nhưng liền đụng tới hai người không muốn gặp nhất!

“Chúng ta đang tu luyện một loại thân pháp đặc thù, không cần quấy rầy chúng ta tu luyện, nên làm gì làm đi!”

Lúc này, Trần Hạo Vũ lấy ra khí thế của đại sư huynh, lập tức đuổi đi hai nữ nhân.

Nhìn thấy hai nữ nhân bọn họ đã xuống lầu, ba người lúc này mới thở ra một hơi thật dài, sau đó vội vàng đứng dậy chạy về phòng của mình.

Tinh Cực Tông, sau núi!

“Năm đại tổ lão, dưới sự chỉ đạo của kẻ điên một tay, trong khoảng thời gian này có thu hoạch gì không?”

Đi đến bên ngoài hang động năm đại tổ lão bế quan, Diệp Phong nhìn năm đại tổ lão đi ra mỉm cười dò hỏi.

“Ai!”

Nghe Diệp Phong hỏi, đại tổ lão Lạc Thiên Hình thở dài, sau đó mới nói: “Tuy rằng có thu hoạch rất lớn, nhưng quá trình đó cũng khiến năm lão gia hỏa chúng ta sống không bằng chết, hơn nữa hắn chỉ cho chúng ta trở về nghỉ ngơi hai ngày, sau đó chúng ta còn phải trở lại tiếp tục tiếp thu sự chỉ đạo của hắn, hiện tại chỉ dư lại một ngày cuối cùng, chúng ta thật sự hy vọng thời gian ngày cuối cùng này có thể trôi chậm một chút!”

Hả?

Thời gian trôi chậm hơn một chút?

Nghe vậy, Diệp Phong không nhịn được bật cười, nếu có nhu cầu như vậy, như vậy hắn có thể thuận lý thành chương đưa Siêu Cấp Đại Lực Hoàn cho năm đại tổ lão!

Khi một người ước gì thời gian có thể trôi qua mau một chút, chẳng phải hắn sẽ có cảm giác thời gian trôi qua quá chậm!

“Năm đại tổ lão, ta có biện pháp có thể khiến cho các ngươi cảm giác được một ngày cuối cùng này cực kỳ thong thả!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong trực tiếp đào cho năm đại tổ lão một cái hố, chờ chính bọn họ nhảy vào bên trong!

“Nga!”

Năm đại tổ lão nghe Diệp Phong nói xong, trong mắt bọn họ đều

hiện lên vẻ mong chờ, người khác nói bọn họ không tin, nhưng Diệp Phong nói bọn họ tuyệt đối mù quáng tin tưởng, ai bảo trong tay Diệp Phong có nhiều thứ tốt nhiều đâu, thậm chí có thật nhiều đồ vật bọn họ chưa từng gặp qua!

“Diệp Phong, biện pháp gì?”

“Nếu có thể làm chúng ta cảm nhận được loại cảm giác sống một ngày bằng một năm, vậy là tốt nhất!”

Lạc Thiên Hình lúc này cũng tỏ ra chờ mong nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi.

“Nơi này có hai mươi viên đan dược, mỗi người bốn viên, chỉ cần ăn nó, các ngươi tuyệt đối có thể lập tức cảm giác được sống một ngày bằng một năm!”

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp lấy ra hai mươi viên Siêu Cấp Đại Lực Hoàn!

Trừng!

Vài giây sau, sau khi toàn bộ năm đại tổ lão đều có phản ứng, con ngươi lập tức trợn tròn, trong mắt tràn ngập vô tận xấu hổ và giận dữ!

“Diệp Phong!!!”

Chương 316: Mẹ nó, lần này thật sự không phải ăn xin (2)

“Mẹ nó, ngươi là ma quỷ đi!”

“Chúng ta đã lớn như vậy, ngươi không cần phải hố lão nhân gia như vậy chứ!”

Lạc Thiên Hình lúc này thần sắc hỏng mất rống to về phía Diệp Phong, mà tứ đại tổ lão còn lại lúc này cũng là suy sụp!

“Đại tổ lão, ta làm sao vậy?”

“Là các ngươi muốn sống một ngày bằng một năm, ta chỉ giúp các ngươi suy nghĩ biện pháp mà thôi!”

“Các ngươi liền nói, ở tình huống cần thiết chịu đựng, hiện tại có phải cảm nhận được sống một ngày bằng một năm không!”

Sụp đổ rồi!

Nghe được câu chất vấn của Diệp Phong, năm đại tổ lão lập tức sụp đổ, bọn họ căn bản không thể phản bác, bởi vì trong trạng thái chịu đựng, mẹ nó thật đúng là sống một ngày bằng một năm!

“Năm đại tổ lão, các ngươi làm sao vậy?”

“Đừng trách ta không nhắc nhở các ngươi, chỉ cần có thể chịu đựng một ngày một đêm, sau khi dược hiệu đi qua, lão huynh đệ các ngươi liền sẽ được tăng mạnh sử thi, nhưng nếu chịu đựng không được, vậy thì vô dụng!”

Vì phá của, vì không cho năm đại tổ lão ra ngoài đi thẳng đến đảo Hoàng Long, Diệp Phong đã bịa ra vô số những lời nói dối, có thật có giả, làm ngươi căn bản không thể tìm ra được một chút vấn đề!

“Thành!”

Nhìn năm đại tổ lão yên lặng ngồi xổm thành một hàng, Diệp Phong cười hỏi: “Năm đại tổ lão, trong tay ta còn có một ít đan dược, các ngươi có muốn đưa cho sư công ta một ít không?”

Hử!

Nghe được lời này của Diệp Phong, hai mắt Lạc Thiên Hình loé sáng lên, sau đó lấy ra truyền âm thạch trực tiếp hô lớn: “Lạc Vô Danh, Diệp Phong đã trở lại, nói là mang theo thứ tốt cho ngươi!”

“Này không phải là ta muốn hố sư công, dù sao vừa rồi ta đã đem quyền quyết định giao cho năm đại tổ lão.”

Nhìn thấy đại tổ lão đã lừa Lạc Vô Danh đến đây, Diệp Phong nhịn không được bật cười.

Một lát sau!

Sau khi Lạc Vô Danh đuổi tới nơi, nhìn thấy năm đại tổ lão ngồi xổm thành một hàng, trên mặt lập tức treo đầy hắc tuyến.

“Năm đại tổ lão, có chút lời nói, thân là vãn bối ta vốn không nên nói, nhưng các ngươi có phải có chút quá đáng hay không!”

“Sao thế này, đây là hoàn toàn đem ăn xin trở thành chức nghiệp sao?”

“Diệp Phong vất vả mới trở về một chuyến, các ngươi đây là trực tiếp ăn xin?”

???

Nghe Lạc Vô Danh nói xong, mặc kệ là năm đại tổ lão hay vẫn là Diệp Phong đều ngây người!

Sau khi năm đại tổ lão phản ứng lại, lúc này đều ước gì có thể tát chết Lạc Vô Danh!

Mẹ nó ăn xin, tuy rằng chúng ta hiện tại thật sự ngồi xổm thành một hàng, nhưng lần này mẹ nó thật không phải ăn xin a!

Ai!

Nhìn năm đại tổ lão không lên tiếng, chỉ dùng ánh mắt tràn ngập lửa giận nhìn chính mình, điều này làm cho Lạc Vô Danh cảm thấy bất đắc dĩ!

Hắn cảm thấy năm đại tổ lão xem như hoàn toàn không cứu được!

“Diệp Phong, đại tổ lão nói ngươi có thứ gì muốn tặng cho ta đúng không?”

Không hề để ý tới năm đại tổ lão, Lạc Vô Danh lúc này mang theo chờ mong nhìn về phía Diệp Phong.

“Sư công, đừng nói nữa, nhận lấy đan dược!”

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp ném qua bốn viên Siêu Cấp Đại Lực Hoàn cho Lạc Vô Danh.

Mà Lạc Vô Danh cũng không có chú ý tới, sau khi hắn tiếp nhận bốn viên Siêu Cấp Đại Lực Hoàn, năm đại tổ lão cực kỳ ăn ý di chuyển sang bên trái một bước, trực tiếp để ra một vị trí trống cho hắn.

“Sư công, lập tức dùng toàn bộ, đan dược này có chỗ lợi đối với ngươi!”

Diệp Phong lúc này vội vàng nhắc nhở.

“Hảo liệt!”

Lạc Vô Danh nghe được lời này, cũng là mang theo kích động nuốt xuống toàn bộ bốn viên Siêu Cấp Đại Lực Hoàn.

Vài giây sau!

“Sư công, nhất định phải nhịn xuống, chỉ cần có thể chịu đựng một ngày một đêm, tiểu huynh đệ của ngươi có thể đạt được sử thi cấp mạnh nhất!”

Nhìn Lạc Vô Danh lập tức ngồi xổm xuống, dùng một loại ánh mắt khó có thể tin nhìn chằm vào chính mình, Diệp Phong vội vàng nhắc nhở.

“Thật sự!”

“Diệp Phong, trong tay ngươi còn đan dược này không, ta cảm thấy chính mình còn có thể tiếp tục kiên trì ba ngày ba đêm!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Lạc Vô Danh nhanh chóng vận chuyển đại não, sau đó trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi.

???

Nghe được lời này, Diệp Phong cũng sửng sốt, hắn thật sự không nghĩ tới Lạc Vô Danh thế nhưng sẽ nói ra một câu như vậy.

“Sư công, đan dược này chỉ có bốn viên đầu tiên hữu hiệu, vượt qua bốn viên sẽ không có hiệu quả cường hóa.”

Sau khi phản ứng lại, Diệp Phong trực tiếp giải thích với Lạc Vô

Danh.

“Diệp Phong, cái gì hữu hiệu hay không hữu hiệu, ta chỉ là muốn hưởng thụ loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào này!”

Lạc Vô Danh lúc này nghiêm túc nhìn Diệp Phong tiếp tục nói.

“Sư công, không nghĩ tới ngươi cũng là kẻ tàn nhẫn a, ngươi giữ mười viên Siêu Cấp Đại Lực Hoàn này đi, không đủ lại tìm ta!”

Sau khi đưa mười viên Siêu Cấp Đại Lực Hoàn cho Lạc Vô Danh, Diệp Phong trực tiếp kích hoạt cổng truyền tống không gian, lập tức chạy tới Xích Dương Vương Quốc!

“Hả?”

“Năm đại tổ lão, sao các ngươi lại nhìn ta như vậy?”

“Mười viên Siêu Cấp Đại Lực Hoàn này là ta bằng bản lĩnh lừa… Không đúng, là ta bằng bản lĩnh muốn, các ngươi đừng nghĩ đánh chủ ý vào số Siêu Cấp Đại Lực Hoàn này!”

Sau khi Diệp Phong rời đi, Lạc Vô Danh phát hiện ánh mắt của năm đại tổ lão nhìn mình đột nhiên có chút không quá thích hợp, dọa hắn vội vàng thu mười viên Siêu Cấp Đại Lực Hoàn trong tay vào nhẫn không gian.

Nghe được lời này của Lạc Vô Danh, trên mặt năm đại tổ lão nhất thời lộ ra vẻ hối hận!

Buồn cười khi bọn họ còn lưu một chỗ ngồi xổm cho Lạc Vô Danh, đang chờ xem Lạc Vô Danh chê cười!

Ai ngờ tới bọn họ ở tầng thứ năm, kết quả nhân gia trực tiếp đứng ở tầng khí quyển!

Tại sao bọn họ không nghĩ tới việc mượn cơ hội này muốn nhiều mấy viên Siêu Cấp Đại Lực Hoàn từ trong tay Diệp Phong đâu, thứ này chính là có thể làm người một ngày một đêm kim thương không ngã a!

Càng nghĩ càng khó chịu, sau khi năm đại tổ lão liếc mắt nhìn

nhau, toàn bộ đứng dậy đi tới trước mặt Lạc Vô Danh đang ngồi xổm trên mặt đất, trực tiếp bao vây lấy hắn.

“Mẹ kiếp!”

Chương 317: Lạc Vô Danh này sóng đứng ở tầng khí quyển

“Ta đưa còn không được sao!”

“Các ngươi nhanh ngồi xổm xuống đi, đừng làm cho đồ vật kia lung lay trước mắt ta!”

……

Xích Dương Vương Quốc, Tử Tiễn Chiến Thần phủ đệ!

Bang!

Khi Tử Tiễn Chiến Thần nhìn thấy khe hở không gian quen thuộc kia lần nữa xuất hiện, hắn bị dọa sợ ấm nước tưới hoa trong đều rơi xuống trên mặt đất.

Tuy rằng hắn ở chỗ Diệp Phong được đến không ít thứ tốt, nhưng hành vi phá của phát rồ của Diệp Phong quả thực là cơn ác mộng mà cả đời hắn không thể thoát khỏi, vốn tưởng rằng có thể thanh tịnh trong mấy ngày, ai ngờ Diệp Phong lại lần nữa xuất hiện!

Hắn hiện tại đã thăm dò quy luật, chỉ cần Diệp Phong tới, sau đó có thể được đến thứ tốt hay không chưa nói, nhưng tuyệt đối sẽ tra tấn bọn họ trước!

“Tử Tiễn Chiến Thần, nhiều ngày không thấy, biệt lai vô dạng a!”

Khi một tiếng cười to vang lên, Diệp Phong cũng từ khe hở không gian đi ra.

“Diệp thiếu, người quang minh chính đại không nói chuyện mờ ám, nói đi, lần này lại muốn đùa giỡn lão phu như thế nào, ngươi yên tâm, lão phu tuyệt đối sẽ dốc hết toàn lực phối hợp với

ngươi!”

Hả?

Nghe Tử Tiễn Chiến Thần nói trắng ra, Diệp Phong có hơi sửng sốt, hắn còn chưa nghĩ ra nên bắt đầu như thế nào, kết quả đối phương đã làm tốt chuẩn bị tiếp thu?

“Xong con bê!”

“Thật sự bị ta đoán trúng!”

“Làm sao bây giờ, ta hiện tại thật sự hoang mang, tên bại gia tử này hôm nay lại muốn soàn soạt ta như thế nào đây!”

Nhìn Diệp Phong đột nhiên im lặng, Tử Tiễn Chiến Thần sắp khóc, thật sự bị hắn đoán trúng rồi!

“Tử Tiễn Chiến Thần, ta lần này đến đây là muốn nhờ ngươi giúp ta một chuyện!”

“Chẳng qua, một mình ngươi không đủ, còn phải tìm thêm tứ đại hộ quốc chiến thần còn lại, Thái Tử điện hạ cùng với Trương quốc sư!”

“Đúng rồi, nếu có thể, tốt nhất nên mang theo phụ thân của Thái Tử điện hạ, quốc chủ Xích Dương Vương Quốc!”

Sau khi hồi phục tinh thần, Diệp Phong nhìn về phía Tử Tiễn Chiến Thần nói ra mục đích đến đây lần này.

Đặng! Đặng! Đặng!

Nghe được lời này của Diệp Phong, Tử Tiễn Chiến Thần bị dọa lùi về phía sau vài bước, ánh mắt hắn nhìn về phía Diệp Phong tràn ngập vô tận sợ hãi!

Đùa giỡn một mình hắn còn chưa đủ!

Thêm tứ đại hộ quốc chiến thần, Thái Tử điện hạ cùng với Trương quốc sư cũng không đủ!

Thế nhưng còn muốn kéo quốc chủ xuống nước?

Đây là muốn một lưới bắt hết toàn bộ cao tầng của Xích Dương Vương Quốc bọn họ a!

“Tử Tiễn Chiến Thần, ngươi làm sao vậy?”

Nhìn phản ứng lúc này của Tử Tiễn Chiến Thần, Diệp Phong vội vàng dò hỏi.

“Diệp thiếu, không có việc gì, ta không có việc gì!”

“Ta đi tìm bọn họ ngay đây!”

Nói xong, Tử Tiễn Chiến Thần liền phóng lên cao, nhanh chóng bay đến phía Bá Đao Chiến Thần phủ đệ.

Bá Đao Chiến Thần phủ đệ!

Sau khi một đạo đao khí chấn động lắc lư trong không gian loé qua trước mắt, Tử Tiễn Chiến Thần trên không trung đều bị dọa nước tiểu!

“Bá Đao Chiến Thần!!!”

“Mẹ nó, ngươi bị bệnh tâm thần sao, có biết vừa rồi ngươi suýt chút nữa chém trúng lão tử rồi không?”

Sau khi hồi tinh thần, Tử Tiễn Chiến Thần bay thẳng xuống đến Bá Đao Chiến Thần đang khiêng đao ở bên dưới mắng to.

“Ngươi mẹ nó mới bệnh tâm thần, ngươi biết từ sau khi ra cảm nhận được hơi thở của Diệp thiếu, ta hốt hoảng như thế nào sao?”

“Một mình ta ngồi ở trong sân, cầu nguyện lần này ngàn vạn không cần có ta, kết quả ngươi liền chạy tới chỗ ta, làm ta tránh thoát một lần có thể chết được sao!”

Nghe Tử Tiễn Chiến Thần tức giận mắng to, Bá Đao Chiến Thần không chút khách khí mắng trở về!

“Trốn cái rắm!”

“Ta nói cho ngươi, lúc này đây, đừng nói năm đại hộ quốc chiến thần chúng ta cùng với Thái Tử điện hạ cùng Trương quốc sư, ngay cả quốc chủ cũng trốn không thoát!”

Nghe Bá Đao Chiến Thần mắng chửi xong, Tử Tiễn Chiến Thần cũng là trực tiếp rống lớn lên.

“Cái gì!”

Nghe vậy, Bá Đao Chiến Thần hoàn toàn ngây người!

Hắn không có nghĩ đến, Diệp Phong lúc này không chỉ triệu tập mọi người, thậm chí ngay cả quốc chủ cũng không buông tha!

Quốc cung, thư phòng!

“Phụ thân, Diệp thiếu lần này gọi ngươi đi qua đó một chuyến!”

Triệu Đình lộ ra vẻ cười khổ nhìn về phía phụ thân mình, lên tiếng nói.

Ai!

Triệu Thiên Hành nghe được lời này thì cũng thở dài, sau đó lên tiếng nói: “Suy cho cùng thì hắn vẫn xuống tay với ta!”

Phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần!

“Năm đại hộ quốc chiến thần!”

“Thái Tử điện hạ tương lai kế thừa quốc chủ!”

“Đương kim quốc chủ!”

“Nhiều người có thân phận hiển hách như vậy, sao lại mang theo một tiểu lâu la như ta!”

Nhìn mọi người đứng ở xung quanh, Trương Đông Phong lúc này thật sự muốn khóc, hắn hiện tại ước gì có thể hỏi Diệp Phong một câu, một quốc sư nho nhỏ như ta, cảm giác tồn tại đã rất thấp, tại sao ngươi vẫn luôn nhớ kỹ ta!

“Diệp thiếu, khoảng thời gian trước bởi vì quốc vụ quấn thân,

không thể tự mình tiếp đãi Diệp thiếu, hy vọng Diệp thiếu không cần trách tội!”

Biết rõ sự khủng bố của Diệp Phong, Triệu Thiên Hành đối mặt với Diệp Phong cũng là hạ thấp tư thái!

Dù sao đại hộ quốc chiến thần liên thủ cũng không phải là đối thủ của hộ đạo giả nhân gia, càng đừng nói hộ đạo giả nhân gia ngưu bức như vậy còn có hai cái, nói câu không dễ nghe, e rằng thân phận quốc chủ như hắn ở trong mắt nhân gia đều không bằng cái rắm!

“Quốc chủ khách khí!”

“Lần này gọi quốc chủ tới đây, cũng là vì lần này ta có đồ vật nhất định có trợ giúp đối với ngươi, bằng không ta cũng không tìm quốc chủ ngươi đến.”

Nói xong, Diệp Phong cũng không hề vô nghĩa, trực tiếp lấy ra 32 viên siêu cấp Đại Lực Hoàn.

Mà sau khi mọi người lần lượt bắt được bốn viên siêu cấp Đại Lực Hoàn, lúc này đều hai mặt nhìn nhau, nhưng không có một người dám ăn viên đan dược này!

Không phải lo lắng đan dược này sẽ là độc dược, mà là lo lắng loại đan dược này sẽ có công hiệu kỳ quái gì đó, đây mới là điều bọn họ lo lắng nhất.

“Quốc chủ, ngươi là vua của một nước, vậy để Trương quốc sư làm mẫu trước đi!”

Nhìn thấy mọi người không dám dùng siêu cấp Đại Lực Hoàn, Diệp Phong mỉm cười đề nghị Trương quốc sư dẫn đầu dùng trước!

???

Chương 318: Chương 318: Ăn loại đan dược này chỉ là đau bụng mà thôi?

Nhưng mà, sau khi Trương Đông Phong nghe được lời này của Diệp Phong, cả người hắn đều choáng váng!

Phía trước còn nói quốc chủ, mặt sau liền chuyển tới trên người hắn?

Hô!

Mà Triệu Thiên Hành nghe vậy thở hắt ra một hơi, lúc này mới hiện lên ý cười nhìn về phía Trương Đông Phong đang đần ra, hắn cười nói: "Trương quốc sư, mau dùng đan dược đi!"

Nghe được lời này của quốc chủ, nhìn thấy ánh mắt của năm đại hộ quốc chiến thần cùng Thái Tử Triệu Đình đều nhìn về phía chính mình, Trương Đông Phong cắn chặt răng, sau đó trực tiếp nuốt xuống toàn bộ bốn viên siêu cấp Đại Lực Hoàn!

Ba giây sau.

Hả?

Mọi người đột nhiên nhìn thấy Trương quốc sư ở trước mặt ngồi xổm xuống, việc này khiến cho bọn họ cảm thấy khó hiểu.

"Trương quốc sư, ngươi làm sao vậy?"

Triệu Thiên Hành lúc này ân cần hỏi thăm.

"Quốc chủ, không có việc gì, chỉ là có chút đau bụng!"

E sợ mọi người biết được chính mình lúc này bối rối, Trương Đông Phong tuỳ tiện bịa ra một lý do.

Đau bụng?

Hoá ra hậu quả của việc ăn loại đan dược này chỉ là đau bụng?

Mọi người nghe Trương Đông Phong nói xong, toàn bộ giống như trút được gánh nặng nhẹ nhàng thở ra, nếu chỉ là đau bụng, bọn họ hoàn toàn có thể tiếp thu!

Nghĩ vậy, mọi người đều mang theo thần sắc nhẹ nhàng nuốt toàn bộ bốn viên siêu cấp Đại Lực Hoàn trong tay.

Ba giây đồng hồ sau!

Sắc mặt mọi người lập tức thay đổi, dưới ánh mắt giật mình của Diệp Phong, mọi người cùng nhau ngồi xổm xuống một cách ngay ngắn!

“Trương quốc sư, cơn đau bụng này của ngươi, thật diệu a!”

Sau khi ngồi xổm xuống, Triệu Thiên Hành căm tức nhìn Trương Đông Phong lên tiếng nói.

Mà năm đại hộ quốc chiến thần cùng Thái Tử Triệu Đình tuy rằng không nói chuyện, nhưng ánh mắt nhìn về phía Trương Đông Phong giống như muốn ăn thịt người!

“Mẹ kiếp!”

“Mẹ nó, ta trêu ai chọc ai!”

“Vừa rồi chỉ là ta sợ các ngươi phát hiện ta bối rối, dưới tình thế cấp bách bịa ra một lý do lung tung, ta quên mất các ngươi cũng muốn ăn loại đan dược này!”

Nhìn thấy ánh mắt mọi người nhìn về phía mình giống như muốn ăn thịt người, Trương Đông Phong cũng bị dọa khóc!

Hắn chỉ là một quốc sư nho nhỏ mà thôi!

Hắn có cảm giác chính mình phải thừa nhận áp lực vốn mình không nên chịu!

“Chư vị!”

“Viên đan dược này tên là siêu cấp Đại Lực Hoàn, làm người ăn nó kim thương không ngã, dược hiệu chỉ có một ngày một đêm mà

thôi!”

“Chỉ cần các ngươi có thể chịu đựng, sau này tiểu huynh đệ của các ngươi sẽ được tăng cường rất nhiều, trình độ tăng cường tuyệt đối vượt xa sức tưởng tượng của các ngươi!”

“Lần này ta thật sự đưa tới phúc lợi cho các ngươi!”

Nhìn thấy mọi người đang tạo áp lực cho Trương quốc sư, Diệp Phong cảm thấy rằng đây là lúc nên đứng ra thế Trương quốc sư gánh vác một chút áp lực!

“Cái gì!”

Nghe Diệp Phong giải thích xong, tất cả mọi người đều khiếp sợ, sau đó, sắc mặt mọi người liền bắt đầu xảy ra biến hóa.

“Mẹ kiếp!”

“Bọn họ không có một người đứng đắn!”

Chú ý tới mọi người lúc này hiện nên nụ cười đáng khinh, Diệp Phong cũng bị giật mình đến!

“Diệp thiếu, đại ân này không lời nào có thể cảm tạ hết được, nếu sau này Xích Dương Vương Quốc chúng ta có nơi hữu dụng, ngươi chỉ cần mở miệng!”

Lúc này, Triệu Thiên Hành kích động bày tỏ lòng biết ơn với Diệp Phong, hắn hiện tại cũng hiểu được câu nói ban đầu của Diệp Phong có ý tứ gì, thứ này thật sự quá có ích đối với hắn!

“Chư vị, núi xanh còn đó, lục thủy trường lưu, chúng ta sau này còn gặp lại!”

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp kích hoạt cổng truyền tống không gian trở lại Tinh Hồn Tông!

……

Tinh Hồn Tông!

“Sao tên nghiệt đồ này lại về rồi?”

“Có cổng truyền tống không gian, hắn nói đến là đến, nói đi là đi, Tinh Hồn Tông này của ta thật sự sắp trở thành nơi hắn tạm trú!”

Nghĩ vậy, Lạc Thiên Tuyết che chắn thần thức của mình, cảm giác không được, tâm không phiền!

“Di!”

Sau khi Diệp Phong xuất hiện ở sân sau của mình, lại phát hiện Kim Luân Đại Đế đang quét dọn sân, lúc này hắn mới nhớ dưới chân núi còn có hai người đâu!

“Diệp thiếu, ngươi đã trở lại!”

Nhìn thấy Diệp Phong đi ra từ khe hở không gian, Kim Luân Đại Đế cung kính hô lên.

“Ngươi tiếp tục quét tước đi, ta xuống núi một chuyến!”

Nói xong, Diệp Phong liền bay thẳng đến bên ngời tông môn!

……

Dưới chân núi Tinh Hồn!

“Diệp thiếu, đây là cái gì?”

Nhìn bốn viên đan dược đen thui trong tay, Lôi Hồng cùng Chu Đồ lộ ra vẻ mặt nghi ngờ dò hỏi.

“Thứ tốt!”

“Hai người các ngươi nên vụng trộm vui vẻ đi, nếu không phải trong tay ta có trữ hàng, hai người các ngươi đã có thể bỏ lỡ thứ tốt này!”

Nghe hai người bọn họ dò hỏi, Diệp Phong mỉm cười lên tiếng giải thích.

Mà nghe được từ thứ tốt, hai người bọn họ liếc mắt nhìn nhau, đều dùng tốc độ nhanh nhất nuốt xuống bốn viên siêu cấp Đại Lực

Hoàn trong tay.

Hả?

Một lúc sau, Lôi Hồng cùng Chu Đồ trực tiếp ngồi xổm trên mặt đất, trên mặt đều hiện lên vẻ vô cùng xấu hổ!

Thứ tốt!

Bọn họ nằm mơ đều không có nghĩ đến, loại đan dược này thế nhưng sẽ là loại thứ tốt này!

“Nhất định phải cố gắng chịu đựng, chỉ cần kiên trì một ngày một đêm, tiểu huynh đệ của các ngươi sẽ được tăng cường rất nhiều!”

Nói xong, Diệp Phong vỗ vai hai người bọn họ, sau đó lập tức chạy đến đỉnh núi.

“Chu Đồ, ngươi đừng ngồi xổm cùng ta!”

“Ngươi qua bên kia ngồi xổm đi, con đường giao lộ này, hai người chúng ta mỗi người một bên, tận lực cách xa nhau một chút, bằng không thời gian lâu ta sợ ngươi chịu đựng không được!”

Lôi Hồng lúc này trực tiếp nói với Chu Đồ ở bên cạnh.

“Mẹ kiếp!”

“Vì sao ta lại chịu không được, tại sao không phải là ngươi chịu không được!”

Nghe được lời này của Lôi Hồng, Chu Đồ tức điên trực tiếp phản bác lên.

“Bởi vì ngươi hiện tại đánh không lại ta, chỉ có thể bị ta bài bố!”

Nghe được lời này, Chu Đồ không thể phản bác lại một câu, nhích từng bước nhỏ đi qua con đường nhỏ bên kia!

Tinh Hồn Tông!

“Chư vị, nhất định phải chịu đựng một ngày một đêm, việc này có chỗ tốt đối với các ngươi!”

“Tốt, tranh thủ trở lại chỗ ở của mình đi, thời điểm khảo nghiệm tâm tính các ngươi tới rồi!”

Nhìn giữa sân ngồi xổm một đám người, Diệp Phong mỉm cười nói với mọi người.

Xoát! Xoát! Xoát!

Chương 319: Lang đệ, cẩu ca ta đã thất sủng

Nghe Diệp Phong nói xong, mọi người liếc nhìn nhau, toàn bộ đều phóng lên cao, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến chỗ ở của mình, bọn họ đã quyết định, một ngày một đêm này tuyệt đối sẽ không bước ra cửa phòng nửa bước!

“Hả?”

“Bạch Lỗi, tại sao ngươi lại không đi?”

Nhìn thấy Bạch Lỗi còn chưa rời đi, Diệp Phong lộ vẻ khó hiểu dò hỏi.

“Diệp thiếu, trong tay ngươi còn có siêu cấp Đại Lực Hoàn này không?”

“Ta tưởng muốn mấy viên cho sư tôn của ta.”

Ồ!

Nghe được lời này, Diệp Phong lúc này mới nhớ tới, vị sư tôn La Thành kia của Bạch Lỗi chính là kẻ hoang đàng.

A, thậm chí khoảng thời gian trước suýt chút nữa bị một nữ ma đầu làm chết!

“Cũng tốt, vì thấy ngươi có hiếu, ta liền cho ngươi bốn viên!”

“Đúng rồi, có một chuyện ta phải nói riêng cho ngươi, đó chính loại siêu cấp Đại Lực Hoàn này thật ra cũng không cần chịu đựng,

chỉ là bởi vì một số nguyên nhân đặc thù của ta, cho nên các ngươi cần thiết chịu đựng một ngày một đêm mới được!"

"Đến lúc đó, sau khi ngươi đưa siêu cấp Đại Lực Hoàn này cho sư tôn của ngươi, không cần để hắn chịu đựng giống như các ngươi, hiệu quả cường hóa vẫn cứ là hữu hiệu."

Hả?

Nghe được lời này của Diệp Phong, Bạch Lỗi có hơi sửng sốt, sau đó vội vàng che lại lỗ tai nói: "Diệp thiếu, vừa rồi ngươi nói cái gì, ta không có nghe được, cái gì ta cũng không nghe được!"

???

Nghe được lời này của Bạch Lỗi, Diệp Phong hoàn toàn ngây người!

Mẹ nó, cái gì mà không nghe được, hoá ra ngươi muốn siêu cấp Đại Lực Hoàn không phải chỉ là tẫn hiếu, mà còn là vì muốn hố vị sư tôn La Thành kia của ngươi!

"Diệp thiếu, ngươi nói xem, nếu lần lượt ăn bốn viên siêu cấp Đại Lực Hoàn này, thì hiệu quả sẽ còn giống nhau sao?"

Nhìn Diệp Phong bị giật mình, Bạch Lỗi lại là nghiêm túc lại lần nữa lên tiếng dò hỏi.

"Một ngày một đêm còn chưa đủ sao?"

"Đây là muốn tra tấn sư tôn của ngươi bốn ngày bốn đêm!"

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Bạch Lỗi, Diệp Phong trực tiếp đưa cho Bạch Lỗi mười viên siêu cấp Đại Lực Hoàn, sau đó nghiêm túc nói: "Ta cảm thấy mười viên siêu cấp Đại Lực Hoàn sẽ có hiệu quả cường hóa càng tốt!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp đưa cho Bạch Lỗi hai cổng truyền tống không gian, tiếp tục nói: "Đi tìm sư tôn của ngươi đi, nhớ rõ phải tồn tại trở về!"

"Thật sự là sư từ đồ hiếu a!"

Nhìn Bạch Lỗi kích hoạt cổng truyền tống không gian rời đi, Diệp Phong không nhịn được kinh ngạc cảm thán.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của ngày hôm nay, đạt được một ngàn điểm phá của, đạt được siêu cấp Tu Linh Đan (Thần cấp) *100”

Siêu cấp Tu Linh Đan (Thần cấp): Sau khi dùng, tu vi gấp mười lần Thần cấp Tu Linh Đan bình thường, tốc độ hấp thu gấp mười lần Thần cấp Tu Linh Đan bình thường!

Mẹ kiếp!

Sau khi nhìn thấy chi tiết của phần khen thưởng đặc thù cũng không nhịn được chửi thề một câu!

Này như cho mọi người dùng siêu cấp Tu Linh Đan (Thần cấp) này, chẳng phải thực lực của bọn họ sẽ tăng lên gấp mười lần tốc độ bình thường!

“Hệ thống, siêu cấp Tu Linh Đan (Thần cấp) này có thể mở ra ở bình đan dược Thần cấp hay không?”

Nghĩ vậy, Diệp Phong trực tiếp hỏi hệ thống.

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, siêu cấp Tu Linh Đan (Thần cấp) không thể thông qua mở bình đạt được, nhưng hệ thống sẽ căn cứ vào nhu cầu của ký chủ, sẽ kích hoạt phân khen thưởng ở những hành vi phá của tiếp theo, khi hoàn thành sản phẩm phá của mỗi ngày cùng nhiệm vụ của hệ thống!”

Nghe được lời này của hệ thống, Diệp Phong lập tức hiểu rõ, hệ thống đây là lấy phương thức này thúc giục hắn nhanh chóng phá của đâu!

“Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ phúc lợi, thỉnh ký chủ đi đến Hồng Vũ Vương Quốc, lấy tứ đại hộ quốc chiến thần của Hồng Vũ Vương Quốc làm mục tiêu phá của, một lần phá của khen thưởng một trăm viên siêu cấp Tu Linh Đan (Thần cấp), hệ thống có thể dừng lại nhiệm vụ bất cứ lúc nào, có thể từ chối nhiệm vụ phúc lợi này!”

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở nhiệm vụ của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Hồng Vũ Vương Quốc?”

“Nhiệm vụ phúc lợi này có thể kích hoạt hành vi phá của đạt được điểm phá của, lại có thể đạt được siêu cấp Tu Linh Đan, từ chối là chuyện không thể!”

“Chẳng qua ta phải đi hỏi Tử Tiễn Chiến Thần về tình huống có quan hệ với Hồng Vũ Vương Quốc này.”

Nghĩ vậy, Diệp Phong không có lập tức kích hoạt cổng truyền tống không gian chạy đến Tử Tiễn Chiến Thần phủ đệ, mà là bay thẳng ổ chó xa hoa của cẩu tử.

Xa hoa ổ chó!

“Chủ nhân, ngươi tìm ta?”

Mở cửa, Tiểu Hoàng Cẩu lộ ra một cái đầu cẩu, vẻ mặt xuẩn manh nhìn Diệp Phong lên tiếng dò hỏi.

“Đây là một trăm viên siêu cấp Tu Linh Đan (Thần cấp), sau khi dùng nó xong, tu vi cùng tốc độ hấp thu sẽ tăng lên gấp mười lần Thần cấp Tu Linh Đan bình thường!”

Trừng!

Nghe được lời này, nhìn chiếc nhẫn không gian Diệp Phong đưa qua, Tiểu Hoàng Cẩu cảm động muốn khóc!

Nó biết, bất kỳ Ngũ Thiên Kiêu, Bạch Thiên Hồng, La Khải, Hạ Thiên Vũ hay những người khác trong tông môn, trong tay bọn họ đều là Thần cấp Tu Linh Đan bình thường, mà nó dưới sự trợ giúp của kẻ điên một tay, đã hấp thu hết toàn bộ tu vi truyền thừa lúa trước cướp bóc được ở Thiên Đạo chiến trường, hiện tại Diệp Phong lại đưa đến siêu cấp Tu Linh Đan, làm sao nó lại không cảm động trước những việc này!

“Chủ nhân, ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không làm ngươi…”

Tiểu Hoàng Cẩu còn chưa kịp nói xong, Diệp Phong đã trực tiếp ngắt lời: “Nhớ rõ giao một trăm viên siêu cấp Tu Linh Đan này cho sư tôn của ta, thuận tiện nói cho sư tôn một tiếng, ta đi ra ngoài rèn luyện một thời gian.”

Nhìn chiếc nhẫn không gian trong tay, lại nhìn Diệp Phong biến mất ở trong cổng truyền tống không gian, Tiểu Hoàng Cẩu đau lòng bay thẳng vào trong ổ chó gào to: “Lang đệ, xong con bê, tình yêu thuộc về cẩu ca đã biến mất, ta giống như thất sủng!”

Xích Dương Vương Quốc, Tử Tiễn Chiến Thần phủ đệ!

“Diệp thiếu!”

Nhìn thấy Diệp Phong đi vào chỗ ở của mình, Tử Tiễn Chiến Thần vội vàng bọc chăn xuống giường đi đến.

Chương 320: Lang đệ, cẩu ca ta đã thất sủng (2)

“Tử Tiễn Chiến Thần, ngươi nằm ở trên giường là được!”

“Lần này ta đến đây tìm ngươi chính là muốn hỏi một chút tình huống có quan hệ đến Hồng Vũ Vương Quốc!”

Nhìn thấy Tử Tiễn Chiến Thần đang bọc chăn, Diệp Phong mỉm cười hỏi thẳng mục đích đến đây lần này.

“Hồng Vũ Vương Quốc?”

“Diệp thiếu, Hồng Vũ Vương Quốc này là đồng minh của Xích Dương Vương Quốc chúng ta, hai nước chúng ta có quan hệ không tệ, ngươi muốn hiểu biết chuyện gì?”

Nghe Diệp Phong đột nhiên hỏi thăm tình huống của Hồng Vũ Vương Quốc, không biết vì sao, Tử Tiễn Chiến Thần luôn có một dự cảm bất an.

“Đồng minh sao?”

“Thật ra cũng không có việc gì, ta chỉ là muốn nhận thức tứ đại hộ quốc chiến thần của Hồng Vũ Vương Quốc mà thôi.”

Biết được Hồng Vũ Vương Quốc thế nhưng là đồng minh của Xích Dương Vương Quốc, Diệp Phong cảm thấy quan hệ như vậy, hắn có thể thả lỏng chân tay phá của!

???

Nghe được lời này của Diệp Phong, trong lòng Tử Tiễn Chiến Thần chấn động!

Mới rồi mới quét sạch toàn bộ cao tầng của Xích Dương Vương Quốc bọn họ, hiện tại liền chuẩn bị xuống tay với đồng minh sao?

“Diệp thiếu, nếu ngươi muốn nhận thức bọn họ, không bằng để ta mang ngươi đến đó?”

“Chủ yếu là bọn họ không quen biết Diệp thiếu, ta sợ đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện hiểu lầm gì đó.”

Sau khi hồi phục tinh thần, Tử Tiễn Chiến Thần nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi.

“Cũng được!”

“Vậy làm phiền Tử Tiễn Chiến Thần!”

Nói xong, Diệp Phong liền đưa cho Tử Tiễn Chiến Thần một cổng truyền tống không gian cùng với Cửu Phẩm Hồ Lô Phi Hành Linh Khí.

Hồng Vũ Vương Quốc!

Kim Linh Chiến Thần phủ đệ!

Ừm!

Khi Kim Linh Chiến Thần đột nhiên nhìn thấy một cái khe hở không gian xuất hiện, trên mặt cũng hiện lên vẻ ngưng trọng.

Nhưng mà, sau khi Tử Tiễn Chiến Thần bọc chăn đi ra, Kim Linh

Chiến Thần cả người đều choáng váng.

Ngẩng đầu nhìn mặt trời trên không trung, lại nhìn Tử Tiễn Chiến Thần đang bọc chăn, hai mắt Kim Linh Chiến Thần bỗng nhiên sáng ngời, giống như đoán được cái gì đó, lập tức hiện lên vẻ hưng phấn, sau đó trực tiếp nhào tới trước người Tử Tiễn Chiến Thần, dùng sức kéo chăn đồng thời hô lớn: “Lão Tiễn, vẫn là ngươi biết chơi, kiếm được thứ tốt gì đấy, thế nhưng còn giấu kín như vậy, được rồi, nơi này không có người khác, nhanh lấy ra đi!”

“Mẹ kiếp!”

“Lão Kim, mẹ nó ngươi đừng kéo!”

“Ai giấu thứ tốt, trong chăn không có gì cả!”

Nhìn Kim Linh Chiến Thần đang dùng sức kéo chăn của mình, Tử Tiễn Chiến Thần thừa nhận giờ khắc này hắn luống cuống!

“Còn giả bộ! Còn giả bộ!”

“Có phải muốn cho ta một kinh hỉ hay không!”

“Mau lấy ra đây đi!”

Kim Linh Chiến Thần lúc này vừa hưng phấn vừa dùng lực, trực tiếp xé chăn thành hai nửa!

“Lão Kim!!!”

“Mẹ nó ngươi có bệnh sao, ta đã nói không có đồ vật không có đồ vật, ngươi kéo cái gì!”

Tử Tiễn Chiến Thần lúc này lập tức ngồi xổm xuống, hắn đều có lòng muốn giết Kim Linh Chiến Thần!

Ha ha ha!

Mà Kim Linh Chiến Thần cũng bị giật minh khi nhìn thấy cảnh tượng vừa rồi, sau khi phản ứng lại là ngửa đầu phá lên cười nói: “Lão Tiễn, người lão thương không lão, ngươi tàng đủ thâm a!”

Nghe Kim Linh Chiến Thần trêu chọc, Tử Tiễn Chiến Thần trực tiếp lấy ra Hồ Lô Phi Hành Linh Khí của Diệp Phong, sau đó dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Kim Linh Chiến Thần nói: “Lát nữa sẽ có một vị đại thiếu đến đây, ngươi xưng hô một tiếng Diệp thiếu là được!”

“Đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, ngươi tốt nhất nên cung kính với hắn một chút, hộ đạo giả bên người hắn chỉ cần dùng một ngón tay là có thể mạt sát năm đại chiến thần Xích Dương Vương Quốc chúng ta!”

???

Nghe vậy, Kim Linh Chiến Thần có chút nghi ngờ Tử Tiễn Chiến Thần có phải đầu óc hỏng rồi hay không, nếu không thì tại sao lại nói những lời buồn cười như thế.

“Lão Tiễn, ngươi nghẹn nhiều hỏng đầu óc rồi sao, nếu không ta mang ngươi ra ngoài một chuyến?”

Kim Linh Chiến Thần lúc này quan tâm nhìn về phía Tử Tiễn Chiến Thần dò hỏi.

Điên rồi!

Nghe được lời này, Tử Tiễn Chiến Thần cảm giác chính mình muốn phát điên!

Mẹ nó nghẹn hỏng đầu óc, đường đường là cường giả Phi Thăng Cảnh, sẽ vì chuyện nhỏ như vậy nghẹn hư đầu óc?

“Lão Tiễn, không phải ngươi đang nói thật chứ!”

Nhìn thấy Tử Tiễn Chiến Thần căm tức trừng mắt nhìn chính mình, Kim Linh Chiến Thần có hơi giật mình, nhìn toàn bộ Huyền Thiên Đại Lục, thực sự có người có thể dễ dàng mạt sát năm tên cường giả Phi Thăng Cảnh sao?

“Ta trêu chọc ngươi làm gì!”

“Còn có, trong tay vị Diệp thiếu này có rất nhiều thứ tốt, mặc kệ nhìn thấy cái gì, nhất định không thể có lòng tham lam, nếu không,

đến lúc đó ngươi cũng không biết mình chết như thế nào!”

Đúng lúc này, một khe hở không gian xuất hiện ở phía trên Hồ Lô Phi Hành Linh Khí!

Một lúc sau, Diệp Phong liền đi ra từ khe hở không gian.

“Hả?”

“Tử Tiễn Chiến Thần, sao chăn của ngươi lại bị xé rách rồi?”

Diệp Phong vừa đi ra liền nhìn thấy Tử Tiễn Chiến Thần ngồi xổm trên mặt đất, lại nhìn một nửa tấm chăn bị vứt trên mặt đất, ánh mắt Diệp Phong trực tiếp quét qua trên người Tử Tiễn Chiến Thần cùng Kim Linh Chiến Thần.

“Diệp thiếu, ta là một trong tứ đại hộ quốc chiến thần của Hồng Vũ Vương Quốc, Kim Linh Chiến Thần!”

“Ngươi kêu ta lão Kim là được!”

Bị ánh mắt quái dị của Diệp Phong không ngừng quét qua, Kim Linh Chiến Thần cũng không chịu nổi áp lực, vội vàng lên tiếng giới thiệu bản thân.

“Diệp thiếu, ta đã giới thiệu ngươi cùng với hắn, nếu không có việc gì, ta liền đi về trước.”

Tử Tiễn Chiến Thần cũng là bị Diệp Phong xem đến nổi da gà, loại hiểu lầm này hắn nhận không nổi, lúc này hắn chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này.

Nghe được lời này của Tử Tiễn Chiến Thần, Diệp Phong mỉm cười đưa qua một cổng truyền tống không gian chưa kích hoạt, dù sao mục tiêu tiếp theo của hắn chính là tứ đại hộ quốc chiến thần của Hồng Vũ Vương Quốc.

“Kim Linh Chiến Thần, lần này ta đến đây chủ yếu là muốn nhờ ngươi giúp ta một chút việc!”

Nghe được lời này của Diệp Phong, Kim Linh Chiến Thần có hơi tò mò vội vàng nói: “Diệp thiếu, có chuyện gì ngươi cứ việc nói, chỉ

cần ta có thể giúp được ngươi, tuyệt đối sẽ không từ chối."

Chương 321: Ngươi là hổ sao, Diệp Thiếu đưa tiền trà nước cũng dám không cần?

"Ta muốn uống một chén nước trái cây, vừa vặn trong tay có một số trái cây rác rưởi, cho nên muốn nhờ Kim Linh Chiến Thần có thể giúp đỡ, dùng số trái cây rác rưởi này ép một ly nước trái cây uống, chẳng qua Kim Linh Chiến Thần yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi!"

Phá của như thế nào, tất nhiên là để đối phương tùy tiện giúp chính mình, để cường giả Phi Thăng Cảnh giúp mình ép nước trái cây, cho một ít phí vất vả không phải vô cùng hợp tình hợp lý sao!

Ép nước trái cây?

Nghe Diệp Phong nói xong, Kim Linh Chiến Thần cũng hiện lên một nụ cười khổ, vốn tưởng rằng sẽ là chuyện to lớn gì, khiến hắn có chút nhiệt huyết sôi trào, kết quả chỉ có như vậy?

"Diệp thiếu, chút việc nhỏ này ngươi cứ việc giao cho ta!"

Kim Linh Chiến Thần lúc này cũng là tự tin lên tiếng.

"Hệ thống, để cường giả Phi Thăng Cảnh giúp ta ép nước trái cây, đưa một vạn cực phẩm Linh Tinh, không quá phận chứ?"

Nhìn thấy Kim Linh Chiến Thần đã đồng ứng, Diệp Phong vội vàng dò hỏi hệ thống.

"Đinh! Số lượng nằm trong phạm vi phá của!"

Nghe được hệ thống trả lời, Diệp Phong trực tiếp lấy ra mười viên Tam Diệp Vô Hoa Quả cùng một cái chén được làm từ Phệ Linh Huyền Thanh Mộc.

"Đó là!"

"Tam Diệp Vô Hoa Quả, một trong mười loại linh quả đỉnh cấp ở

Thiên Đạo chiến trường sao?”

Sau khi Kim Linh Chiến Thần nhìn thấy Diệp Phong lấy ra linh quả, tròng mắt của hắn suýt nữa đều rơi ra ngoài!

Đó là loại linh quả rác rưởi trong miệng đối phương sao?

Giờ khắc này, Kim Linh Chiến Thần đột nhiên hiểu rõ câu nói của Tử Tiễn Chiến Thần, ngay cả Tam Diệp Vô Hoa Quả đều là linh quả rác rưởi, vậy trong tay đối phương sẽ còn có bao nhiêu thứ tốt!

“Kim Linh Chiến Thần, vậy làm phiền ngươi giúp ta dùng số linh quả rác rưởi này ép thành nước trái cây, chẳng qua ta sẽ không để ngươi giúp không ta, hy vọng ngươi không cần ghét bỏ một vạn cực phẩm Linh Tinh này!”

Nói xong, Diệp Phong đưa chiếc nhẫn không gian chứa một vạn cực phẩm Linh Tinh vào trong tay Kim Linh Chiến Thần.

“Nhất định không thể có lòng tham lam, nếu không, đến lúc đó ngươi cũng không biết mình chết như thế nào!”

Nhìn chiếc nhẫn không gian Diệp Phong đưa qua, trong đầu Kim Linh Chiến Thần tự động nhớ lại lời nhắc nhở Tử Tiễn Chiến Thần nói với hắn!

Khảo nghiệm!

Đây tuyệt đối là khảo nghiệm của Diệp thiếu đối với ta!

Chỉ là giúp đỡ ép nước trái cây, thế nhưng liền có phí vất vả là một vạn cực phẩm Linh Tinh, sao có thể, bại gia tử cũng không làm được loại chuyện như thế này!

Nghĩ vậy, Kim Linh Chiến Thần vội vàng nhìn về phía Diệp Phong nói: “Diệp thiếu, chẳng qua chỉ là giúp đỡ ép nước trái cây mà thôi, ta không thể nhận số cực phẩm Linh Tinh này!”

Nếu Tử Tiễn Chiến Thần, Bá Đao Chiến Thần, Lôi Côn Chiến Thần thấy một màn như vậy, tuyệt đối sẽ hô to với Kim Linh Chiến Thần một tiếng: “Ngươi là hổ sao, Diệp thiếu đưa tiền trà nước ngươi

cũng dám không cần?”

Xích Dương Vương Quốc, Tử Tiễn Chiến Thần phủ đệ!

“Từ từ!”

“Tại sao ta luôn có cảm giác đã quên nhắc nhở lão Kim một chuyện vô cùng quan trọng đâu?”

Sau khi trở lại chỗ ở, Tử Tiễn Chiến Thần nằm ở trên giường nhíu mày, hắn luôn có cảm giác chính mình giống như đã quên chuyện gì đó.

……

Hồng Vũ Vương Quốc, Kim Linh Chiến Thần phủ đệ!

“Tình huống này là sao?”

“Những người này là chuyện như thế nào, tương đương cho không một vạn cực phẩm Linh Tinh, tại sao lại không cần?”

“Ta muốn phá của cũng khó như vậy sao?”

Nghe Kim Linh Chiến Thần nói xong, Diệp Phong cả người đều tê rần!

“Kim Linh Chiến Thần, Tử Tiễn Chiến Thần đã nói tình huống của ta cho ngươi chưa?”

Sau khi phục hồi tinh thần, Diệp Phong nhìn về phía Kim Linh Chiến Thần dò hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Lão Tiễn đã nói tình huống của ngươi cùng ta, thậm chí những chuyện cần lưu ý cũng đã nói.”

Tuy rằng không biết tại sao Diệp Phong sẽ hỏi như vậy, nhưng Kim Linh Chiến Thần vẫn vội vàng trả lời.

???

Có nói không dám cần tiền trà nước của ta không?

Đây là nói rõ của ngươi sao!

Nghe được lời này của Kim Linh Chiến Thần, khoé miệng Diệp Phong hiện lên một nụ cười sâu xa, hắn cảm giác mọi chuyện càng ngày càng thêm thú vị!

“Sao lại thế này?”

“Tại sao ta có cảm giác ánh mắt Diệp thiếu nhìn ta có gì đó không thích hợp?”

Lúc này, Kim Linh Chiến Thần cảm thấy bất an khi nhìn nụ cười sâu xa của Diệp Phong.

“Hệ thống, vận dụng công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, kiểm tra tình huống của Kim Linh Chiến Thần, đặc biệt là kiểm tra hắn thích nhất thứ gì!”

Nếu đối phương muốn chơi với thần phá của như hắn, Diệp Phong tất nhiên sẽ thỏa mãn tâm nguyện nho nhỏ này của đối phương!

Một lúc sau, một cổ tin tức có quan hệ với Kim Linh Chiến Thần xuất hiện ở trong đầu Diệp Phong.

“Có ý tứ!”

“Kim Linh Chiến Thần thế nhưng là một thể tu, tu luyện công pháp Kim Minh Huyền Thể Công, hắn may mắn nhặt được công pháp này ở Thiên Đạo chiến trường, tuy rằng công pháp thể tu này cực kỳ khủng bố, nhưng lại yêu cầu Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ phối hợp mới có thể tu luyện được hiệu quả hoàn mỹ nhất!”

“Ngoài đạt được công pháp ở di tích, hắn còn nhặt được một thùng Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ nhỏ (bình thường), mấy trăm năm sau đó lang bạt ở Thiên Đạo chiến trường đều không tìm được tung tích của Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ, cuối cùng chỉ có thể đơn thuần tu luyện bộ công pháp thể tu này, dẫn tới thân thể của hắn không có rèn luyện đến cực điểm!”

“Cho dù như thế, chỉ cần hiện tại có đủ Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ,

hắn vẫn có rèn luyện bản thân đến mức tận cùng, đến lúc đó, thực lực ít nhất có thể gấp ba hiện tại!"

Sau khi hiểu biết tình huống, Diệp Phong cười!

"Hệ thống, tiêu hao điểm phá của, mở ra bình Linh Thuỷ đặc thù, chỉ định loại Kim Minh Ngọc..."

"Đinh! Vì trợ giúp ký chủ thuận lợi kích phát hành vi phá của, hệ thống vô điều kiện cung cấp bất luận vật phẩm cần thiết!"

"Đinh! Phát một thùng Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ, nếu như không đủ, hệ thống tùy thời bổ sung, thỉnh ký chủ tùy ý sử dụng!"

Diệp Phong còn chưa kịp nói xong, trong đầu đã vang lên âm thanh của hệ thống!

Chương 322: Đây nhất định phải liều chết với ta sao?

Mà Diệp Phong sau khi nghe được hai lần nhắc nhở liên tiếp từ hệ thống cũng trở nên hưng phấn.

Hắn đã quen đối với loại phục vụ tri kỷ này của hệ thống!

Điều khiến hắn hưng phấn chính là hệ thống phát một thùng Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ!

Một tiểu thùng là 1 mét cao thùng gỗ!

Một thùng nhỏ có đường kính hai mét, cao năm mét!

Nói thật, Diệp Phong rất tò mò, nếu sau này hệ thống khen thưởng một thùng lớn, vậy nó sẽ lớn cỡ nào!

"Rốt cuộc là phân đoạn nào xảy ra vấn đề?"

"Tại sao ta có cảm giác Diệp thiếu càng ngày càng không thích hợp?"

“Hắn cho phí vất vả, ta không cần, ta tự nguyện hỗ trợ miễn phí, không có gì không ổn a!”

Nhìn Diệp Phong đột nhiên im lặng, Kim Linh Chiến Thần luôn có cảm giác tiếp theo sẽ có chuyện không hay xảy ra!

Bùm!

Ngay khi Kim Linh Chiến Thần có chút bất an, một tiếng vang trầm đục đột bỗng nhiên vang lên ở một bên, mà một cái thùng gỗ có đường kính hai mét, cao năm mét cũng đột nhiên xuất hiện trước mắt hắn!

“Diệp thiếu, đây là?”

Nhìn thùng gỗ thật lớn trước mắt, Kim Linh Chiến Thần tỏ ra khó hiểu dò hỏi.

“Kim Linh Chiến Thần, chỉ sợ trước khi ép nước trái cây, còn muốn phiền toái ngươi một việc!”

“Xin hãy ném thùng gỗ này lên trời cao, sau đó hãy dùng một quyền đấm nổ tung nó, để tạo thành một cơn mưa nhân tạo!”

“Mặt trời quá chói chang, ta muốn thoải mái tươi mát một chút!”

Nghe Kim Linh Chiến Thần hỏi, Diệp Phong mỉm cười giải thích tác dụng của thùng gỗ.

Mặt trời quá chói chang?

Là một tu sĩ, còn để ý chút nóng này sao?

Mặc dù không hiểu ý tưởng của Diệp Phong, nhưng nếu đối phương đã nói như vậy, vậy hắn chỉ cần làm theo là được!

“Diệp thiếu, tiếp theo ngươi chỉ cần nhìn ta!”

Nói xong, Kim Linh Chiến Thần dùng một bàn tay nâng thùng gỗ lên, sau đó trực tiếp ném thùng gỗ lên trời cao.

“Bạo cho ta!”

Theo sát sau đó chính là Kim Linh Chiến Thần ngưng tụ một quyền ở độ cao 50 trên không trung, trực tiếp đánh về phía thùng gỗ đang bắt đầu rơi xuống!

Oanh!

Sau đó là một tiếng vang, thùng gỗ lớn lập tức hóa thành vô số vụn gỗ, mà Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ ở bên trong cũng là xối thẳng xuống dưới!

“Không!!!”

Sau khi Kim Linh Chiến Thần phát hiện bên trong thùng gỗ kia không phải chứa thuỷ bình thường, mà là Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ bản thân tìm kiếm đã lâu, biểu tình của hắn đau đớn gào rống một tiếng!

“Ai!”

“Biết rõ ta là thần hào phá của, tại sao lại phải thách thức ta đâu?”

“Ngươi không muốn cực phẩm Linh Tinh có thể nói a, lễ gặp mặt, phí vất vả này đó có thể dùng vật phẩm khác thay thế, số Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ này vốn dĩ ta có thể cho ngươi!”

Nhìn Kim Linh Chiến Thần quỳ rạp trên mặt đất, dùng tay liên tục vuốt Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ tẩm ướt mặt đất, nhìn đối phương hiện lên vẻ đau lòng vô cùng, Diệp Phong cũng là bất đắc dĩ thở dài.

Dù sao đây cũng không phải là sản phẩm phá của, hắn cũng không cần thiết tra tấn người khác.

Nhưng không chịu nổi người khác cứ khăng khăng cầu ngược a!

“Kim Linh Chiến Thần, chúng ta vẫn nên tranh thủ ép nước trái cây đi!”

“Ngươi xem một vạn cực phẩm Linh Tinh phí vất vả này?”

Diệp Phong lúc này nhìn về phía Kim Linh Chiến Thần lần nữa lên tiếng dò hỏi.

Hô!

Sau khi Kim Linh Chiến Thần thở dài một hơi, lúc này mới từ trên mặt đất đứng lên, nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phong nói: “Diệp thiếu, không cần nhắc lại một vạn cực phẩm Linh Tinh phí vất vả kia, có thể làm việc vì Diệp thiếu là vinh hạnh của ta, ta tuyệt đối sẽ không muốn phí vất vả!”

???

Loại đả kích này vẫn chưa đánh sập nội tâm của ngươi?

Đây nhất định phải liều chết với ta sao?

Nghe Kim Linh Chiến Thần nói xong, Diệp Phong cũng bị chấn kinh, hắn không rõ, tại sao đối phương phải nhất định đua với hắn, thoải mái dễ chịu lấy phí vất vả không tốt hơn sao?

“Hệ thống, lại cho ta thêm mười thùng!”

Nghĩ không rõ, Diệp Phong cũng không hề tiếp tục suy nghĩ, trực tiếp tìm hệ thống muốn thêm mười thùng Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ!

Bùm! Bùm! Bùm!

Tiếng vang quen thuộc lại lần nữa xuất hiện, sau khi Kim Linh Chiến Thần nhìn thấy Diệp Phong lại lấy ra mười thùng gỗ thật lớn, hắn thật sự muốn phát điên!

“Không có khả năng!”

“Tuyệt đối không có khả năng!”

“Ta lang bạt Thiên Đạo chiến trường mấy trăm năm cũng không tìm được một giọt Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ, cho dù Diệp Thiếu có một thùng lớn, nhưng tuyệt đối không thể có mười thùng lớn!”

Sau khi cố gắng bình tĩnh lại, Kim Linh Chiến Thần vội vàng tự an ủi bản thân.

“Kim Linh Chiến Thần, vẫn còn hơi nóng bức, thỉnh ngươi ném

toàn bộ mười thùng Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ này lên không trung đánh nổ tung đi!”

Oanh!

Sau khi nghe Diệp Phong nói xong, Kim Linh Chiến Thần chỉ cảm thấy trong óc ầm ầm nổ tung, thậm chí thân thể không chịu khống chế run rẩy lên!

Hắn dùng hơn nửa đời tìm kiếm Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ, hiện tại lại bởi vì người khác cảm thấy có chút nóng bức, đã bị làm thành công cụ tạo thành mưa, ai có thể chịu được loại đả kích này!

“Diệp thiếu!”

“Có thể không cần đánh số thùng gỗ chứa Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ này không, nếu ngươi cảm thấy nóng, ta lập tức giúp ngươi xách tới một trăm xô nước!”

Lúc nãy không biết, nhưng hiện tại đã biết bên trong chính là Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ, Kim Linh Chiến Thần làm sao có thể hạ thủ được!

“Không được!”

“Kim Linh Chiến Thần, ta chỉ thích cảm giác Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ xối vào người, mau ra tay đi!”

Nghe được lời này của Kim Linh Chiến Thần, Diệp Phong trực tiếp cự tuyệt.

Oanh! Oanh! Oanh!

Trên không trung, mỗi một lần thùng gỗ bị đập nát, trong lòng Kim Linh Chiến Thần lại đau xót, nhìn thấy Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ không ngừng rơi xuống, trong lòng của hắn muốn tan nát!

Một lúc sau!

Sau khi Kim Linh Chiến Thần đáp xuống, Diệp Phong lần nữa nói: “Kim Linh Chiến Thần, chúng ta nên ép nước trái cây, ngươi xem phí vất vả này?”

“Diệp thiếu!”

“Đừng nói nữa, trong lòng ta hiện tại đều nát, ngươi đừng nói đến vấn đề phí vất vả kia nữa!”

“Có thể làm việc vì ngươi, sao ta có thể nào muốn…”

Chương 323: Tử Tiễn Chiến Thần, mẹ nó ngươi hố chết lão tử

Khi nói đến đây, Kim Linh Chiến Thần đột nhiên ngừng lại, nhìn vẻ mặt đầy ý cười của Diệp Phong ở đối diện, hắn giống như đã hiểu ra điều gì đó.

“Diệp thiếu, ta sẽ thu phí vất vả!”

Nói xong, Kim Linh Chiến Thần trực tiếp nhận lấy nhẫn không gian có chứa một vạn cực phẩm Linh Tinh từ trong tay Diệp Phong.

“Nhận sớm hơn không phải tốt hơn sao?”

Diệp Phong thở phào nhẹ nhõm khi nhìn Kim Linh Chiến Thần bao trùm linh lực ép nước trái cây, tránh cho nước trái cây dính vào tay, hắn thật sự không nghĩ tới Kim Linh Chiến Thần thế nhưng ngoan cường như vậy!

Nếu đối phương vẫn không chịu thu phí vất vả, hắn thật sự có ý định chuẩn bị lấy ra một trăm thùng!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng một ngàn vạn điểm phá của, khen thưởng Siêu Cấp Tu Linh Đan (Thần cấp) *100!”

Sau khi Kim Linh Chiến Thần ép toàn bộ mười viên Tam Diệp Vô Hoa Quả thành nước, âm thanh nhắc nhở khen thưởng từ hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Tám trăm triệu 8000 ngàn điểm phá của!”

“Chỉ cần kích hoạt thêm hai lần hành vi phá của, ta liền có thể trực tiếp đột phá đến Động Hư Cảnh cửu trọng đỉnh phong!”

Xem xét một chút trước mắt phá của điểm, Diệp Phong cảm giác hôm nay liền có hy vọng trực tiếp đột phá đến động hư cảnh cửu trọng đỉnh!

“Kim Linh Chiến Thần, ngươi nói ngươi biết rõ ta là một thần hào phá của, vậy thì tại sao ngươi lại không thu phí vất vả của ta?”

“Làm như vậy không phải là đang đánh vào mặt ta sao?”

“Lúc trước Tử Tiễn Chiến Thần, Bá Đao Chiến Thần bọn họ chính là không phí vất cả của ta, bị tra tấn cũng không kém ngươi!”

“Nếu như vừa rồi ngươi vẫn không chịu thu phí vất vả, ta đều chuẩn bị lấy ra một trăm thùng Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ, ngươi nói xem, ngươi cầm số Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ này đi tu luyện không thơm hơn sao?”

Sau khi thành công kích hoạt hành vi phá của, Diệp Phong nhìn về phía Kim Linh Chiến Thần ở bên cạnh dò hỏi.

???

Ngươi là thần hào phá của?

Vừa rồi ngươi soàn soạt nhiều Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ như vậy, là bởi vì ta không chịu thu phí vất vả của ngươi?

Sau khi nghe Diệp Phong nói xong những lời này, tâm lý Kim Linh Chiến Thần hoàn toàn sụp đổ!

Tuy rằng cuối cùng hắn cũng đoán được Diệp Phong liên tục lấy ra Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ có quan hệ với việc hắn không thu phí vất vả, nhưng hắn thật sự không biết đối phương là thần hào phá của!

“Diệp thiếu!”

“Ta không biết ngươi là thần hào phá của a!”

“Hơn nữa, lão Tiễn cũng không nói với ta về vấn đề phí vất vả!”

Kim Linh Chiến Thần lúc này tràn đầy ủy khuất nhìn về phía Diệp Phong khóc lóc kể lể!

Suốt mười một thùng Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ a, chẳng sợ hắn có thể có được một thùng, cũng đủ để hắn rèn luyện thân thể đến mức tận cùng!

Hả?

Nghe được lời này của Kim Linh Chiến Thần, Diệp Phong cũng sửng sốt, đối phương thế nhưng không biết hắn là thần hào phá của?

Một lát sau!

“Tử Tiễn Chiến Thần!!!”

“Mẹ nó ngươi hố chết lão tử!”

Sau khi Kim Linh Chiến Thần biết được những chuyện đã xảy ra với nhóm Tử Tiễn Chiến Thần, Bá Đao Chiến Thần, Lôi Côn Chiến Thần, hắn hiện tại ước gì có thể trực tiếp đi qua chém Tử Tiễn Chiến Thần!

“Kim Linh Chiến Thần, tiếp theo có lẽ ta sẽ còn tìm đến ngươi, nếu ngươi không cần cực phẩm Linh Tinh, ta có thể dùng Kim Minh Ngọc Hồn Thuỷ coi như phí vất vả!”

“Đúng rồi, ta còn phải tìm tam đại chiến thần còn lại của vương quốc các ngươi, muốn bọn họ giúp một số việc, để tránh loại hiểu lầm này xảy ra lần nữa, tốt nhất trước ngươi nên nói rõ ràng với bọn họ về vấn đề phí vất vả.”

Nhìn thấy Kim Linh Chiến Thần đang vô cùng tức giận, Diệp Phong cũng là cười khổ lên tiếng nói.

Hắn cũng không nghĩ tới, bởi vì Tử Tiễn Chiến Thần đã quên nói một số việc, thế nhưng nháo ra một ô long lớn như vậy!

“Hả?”

“Diệp thiếu, ngươi không thể bất công như vậy!”

“Ta đã bị tra tấn rồi, tại sao có thể tiện nghi ba tên vương bát đản kia được!”

“Chúng ta là tứ đại hộ quốc chiến thần của Hồng Vũ Vương Quốc, nhất định phải có phúc từng người hưởng, gặp nạn cùng nhau chịu mới được!”

Nghe được lời này của Diệp Phong, Kim Linh Chiến Thần nóng nảy, vội vàng nhìn về phía Diệp Phong khuyên bảo.

???

Có phúc từng người hưởng, gặp nạn cùng nhau chịu?

Nghe được lời này, Diệp Phong thật muốn hỏi Kim Linh Chiến Thần một câu, tình nghĩa huynh đệ bền chặt như vậy, ba tên huynh đệ kia của ngươi có biết không?

Hả?

Đúng lúc này, một khe hở không gian bỗng nhiên xuất hiện trong tầm mắt của Diệp Phong cùng Kim Linh Chiến Thần.

“Lão Kim!”

“Ta nhớ ra rồi, ta còn có một việc cực kỳ chuyện quan trọng quên nói cho ngươi!”

Rất nhanh, giọng nói nôn nóng của Tử Tiễn Chiến Thần dẫn đầu truyền ra từ trong khe hở không gian.

“Diệp thiếu, ta không quấy rầy đến các ngươi chứ!”

Sau khi Tử Tiễn Chiến Thần bước ra từ khe hở không gian, hắn xấu hổ nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi.

“Không có!”

Diệp Phong nhìn Tử Tiễn Chiến Thần cười như không cười đáp lại.

“Lão kim, nhanh lên đến đây cùng ta một chút!”

Sau khi phát hiện không quấy rầy đến Diệp Phong, Tử Tiễn Chiến Thần nhẹ nhàng thở ra, sau đó vội vàng kéo Kim Linh Chiến Thần sang một bên.

“Lão Kim, ta nói với ngươi, trong tay Diệp thiếu không chỉ có rất nhiều thứ tốt, mà còn là một thần hào phá của, việc làm thích nhất mỗi ngày là phá của!”

“Hơn nữa, có đôi khi sẽ cho rất nhiều phí vất vả, một khi cho ngươi phí vất vả, ngươi nhất định không thể từ chối, nếu không, tuy rằng sẽ không chết, nhưng sẽ sống không bằng chết!”

Tử Tiễn Chiến Thần lúc này hạ thấp giọng, nghiêm túc lên tiếng nhắc nhở Kim Linh Chiến Thần.

“Hả?”

“Lão Kim, sao ngươi không có chút phản ứng nào vậy?”

Nhìn vẻ mặt lạnh nhạt, bộ dáng bình tĩnh của Kim Linh Chiến Thần, Tử Tiễn Chiến Thần khó hiểu lên tiếng hỏi.

“Lão Tiễn, ngươi có mang theo Tử Cực Huyền Cung không?”

Nghe giọng nói tràn đầy quan tâm của Tử Tiễn Chiến Thần, Kim Linh Chiến Thần đột nhiên lên tiếng hỏi một câu như vậy.

“Hả?”

“Không có việc gì ta mang theo cây cung phá kia làm gì?”

Chương 324: Sủng ái đến từ một tay đại nhân, Kim Linh Chiến Thần khóc

Nghĩ đến Tử Cực Huyền Cung dùng treo tiểu khố ở phòng khách, Tử Tiễn Chiến Thần có hơi khó hiểu trả lời đối phương.

“Không mang theo sao?”

Sau khi biết Tử Tiễn Chiến Thần không mang theo Tử Cực Huyền

Cung, trên mặt Kim Linh Chiến Thần dần dần hiện lên vẻ hưng phấn.

“Lúc nãy Diệp thiếu đã cho ta phí vất vả!”

“Kết quả ta lại từ chối hai lần, ngươi biết lúc nãy ta đã trải qua cái gì sao?”

Nghe được lời này, nhìn Kim Linh Chiến Thần xoa tay hung tợn đi tới chỗ mình, Tử Tiễn Chiến Thần thừa nhận trong giây phút này, hắn thật sự luống cuống!

“Lão Kim, có chuyện cứ nói…Mẹ kiếp, lão huynh đệ đừng đánh ta!”

“Mẹ nó ta liều mạng với ngươi!”

……

“Vừa rồi vẫn còn tốt!”

“Sao bây giờ lại đánh nhau rồi?”

Nhìn thấy Kim Linh Chiến Thần cùng Tử Tiễn Chiến Thần đang đánh nhau kịch liệt trên không trung, Diệp Phong hoàn toàn ngẩn người!

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, một trong tứ đại hộ quốc chiến thần của Hồng Vũ Vương Quốc, Hoa Vũ Chiến Thần lúc này đang bị ba gã hộ quốc chiến thần của địch đuổi giết, một khi tử vong, ký chủ sẽ mất đi cơ hội phá của!”

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

???

Tình huống gì thế này?

Hoa Vũ Chiến Thần của Hồng Vũ Vương Quốc không phải ở trong hoàng thành sao?

Lúc này đang bị đuổi giết, một khi tử vong, chính mình sẽ mất đi mấy lần phá của?

Đột nhiên nghe được âm thanh nhắc nhở từ hệ thống, Diệp Phong nổi giận!

Phải biết rằng, chỉ cần kích hoạt thêm hai lần phá của trên người Kim Linh Chiến Thần, thực lực của hắn có thể đột phá đến Động Hư Cảnh cửu trọng đỉnh phong, đến lúc đó kích hoạt hành vi phá của, không phải sẽ có thêm một ngàn vạn điểm phá của sao!

Càng đừng nói, tứ đại chiến thần của Hồng Vũ Vương Quốc hiện tại là mục tiêu của nhiệm vụ phúc lợi, tổn thất không chỉ có điểm phá của, mà còn có Siêu Cấp Tu Linh Đan!

“Hệ thống, có cách nào đưa ta đến đó không, tiêu hao một ít điểm phá của cũng không thành vấn đề.”

Nghĩ vậy, Diệp Phong vội vàng hỏi hệ thống.

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, kẻ điên một hay hoặc tiểu cô nương có thể đưa ký chủ đến bên Hoa Vũ Chiến Thần, loại chuyện này đối bọn họ chỉ là một việc cực kỳ đơn giản!”

“Gọi kẻ điên một tay đến đây!”

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong lập tức đưa ra quyết định!

……

“Lão Kim, đồ khốn kiếp nhà ngươi, tiếp tục đánh a!”

“Nếu như hôm nay không phải ta không mang theo Tử Cực Huyền Cung, tiểu huynh đệ lại ảnh hưởng đến sức chiến đấu, ta hôm nay nhất định phải đánh chết ngươi!"

Nhìn thấy Kim Linh Chiến Thần ở đối diện đột nhiên ngừng lại, Tử Tiễn Chiến Thần mặt mũi bầm dập lớn tiếng kêu gào.

“Lão Tiễn!”

“Đừng lộn xộn, gia hỏa ở dưới kia mang lại cho ta cảm giác cực kỳ nguy hiểm!”

Nghe được tiếng kêu gào của Tử Tiễn Chiến Thần, Kim Linh Chiến Thần cúi đầu nhìn kiếm khách một tay không biết xuất hiện từ khi nào.

Hả?

Nghe được lời này của Kim Linh Chiến Thần, Tử Tiễn Chiến Thần lúc này mới nhìn phía dưới sân, sau khi hắn nhìn thấy kẻ điên một tay ở bên dưới, kích động đến suýt nữa bật khóc, hắn cảm thấy đã đến lúc mình nên đứng lên!

“Một tay đại nhân!”

“Ta đã nói với lão khốn kiếp phía trên về tình huống của ngươi, nhưng hắn hoàn toàn không tin, trong khi cãi nhau, vì giữ gìn uy nghiêm của một tay đại nhân, ta thậm chí còn trực tiếp gây chiến với hắn. Nhưng ta lại quên mang theo Tử Cực Huyền Cung, nếu không ta nhất định phải bắn chết hắn, cho hắn biết uy nghiêm của một tay đại nhân không thể xúc phạm!"

Sau khi thấy kẻ điên một tay đưa Diệp Phong đi, Tử Tiễn Chiến Thần đi đến trước mặt kẻ điên một tay tràn ngập ủy khuất khóc lóc kể lể.

Mà Kim Linh Chiến Thần ở giữa không trung nghe Chiến Thần Tử Tiễn nói xong thì hoàn toàn ngây người!

Lúc nãy vừa hố hắn xong, mẹ nó bây giờ lại muốn hố hắn thêm một lần nữa sao?

Ha ha ha!

Kẻ điên một tay mặc kệ Tử Tiễn Chiến Thần nói là thật hay giả, hắn lúc này hưng phấn ngửa đầu ra sau cười to!

“Tiểu Tiễn, giao hắn cho ta đi!”

Nói xong, một cổ huyết khí cuồng bạo phóng lên cao đột nhiên ầm ầm bùng nổ từ trong cơ thể của kẻ điên một tay, mà không gian

xung quanh hắn lập tức sụp đổ, hoàn toàn không để ý đến dòng chảy hỗn loạn của khoảng không xung quanh, trực tiếp hóa thành một đạo huyết sắc lưu quang nhào tới phía Kim Linh Chiến Thần ở trên không.

“Lão Kim, tên khốn kiếp nhà ngươi, làm ngươi vừa rồi tấu lão huynh đệ của ta!”

“Lần này phải để cho ngươi hưởng thụ sủng ái đến từ một tay đại nhân!”

Nhìn Kim Linh Chiến Thần ở trên không trung bị kẻ điên một tay tùy ý xoa ngược, trên mặt Tử Tiễn Chiến Thần cuối cùng cũng hiện lên ý cười!

……

Trên không Hồng Diệp Cốc!

“Hoa Vũ Chiến Thần, không cần chạy!”

“Ngươi trốn không thoát!”

Nhìn Hoa Vũ Chiến Thần đang liều mạng chạy trốn, ba gã hộ quốc chiến thần của Thánh Long Vương Quốc hài hước trào phúng.

“Đáng chết, rốt cuộc là ai tiết lộ hành tung của ta!”

Nghe đối phương giễu cợt, hắn quay đầu lại nhìn ba gã hộ quốc chiến thần kẻ địch vẫn đang đuổi theo mình, trong mắt Hoa Vũ Chiến Thần tràn đầy vô tận sát ý, nếu như hắn có thể thoát khỏi kiếp nạn này, nếu như hắn có thể tra ra kẻ đã tiết lộ hành tung mình ra ngoài, hắn nhất định bầm thây đối phương thành vạn đoạn!

Hả?

Đúng lúc này, Hoa Vũ Chiến Thần đột nhiên phát hiện phía trước xuất hiện một thanh niên soái khí ngăn cản đường bay của hắn, trực tiếp hô lớn: “Đi mau, nếu không ngươi sẽ chết!”

“Hoa Vũ Chiến Thần!”

“Đứng ở phía sau ta, cứ giao ba người đằng sau cho ta!"

Nghe Hoa Vũ Chiến Thần nói xong, Diệp Phong lại là cười lớn hô lên!

Lần này hắn cũng không định vận dụng Huỷ Diệt Thần Mâu, mà là muốn để cho hộ vệ quân phá của một cơ hội ra ngoài đón gió, bất kể là quân dự bị hay chính thức!

“Giao cho ngươi?”

“Nguyên Thần Cảnh cửu trọng đỉnh phong, muốn ngăn lại ba gã cường giả hộ quốc chiến thần Phi Thăng Cảnh?”

Nghe được lời này của Diệp Phong, Hoa Vũ Chiến Thần cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ, dù sao hắn cũng đã sớm nhắc nhở đối phương, nếu như đối phương không nhanh chân rời đi, đến lúc đó bị ba tên hộ quốc chiến thần kia đánh chết, cũng không trách được hắn!

Chương 325: Ăn cơm ngủ đánh đầu trọc?

Đến nỗi Diệp Phong vì sao sẽ biết được thân phận của hắn, hiện tại hắn thiếu chút nữa bị người đuổi giết, làm sao còn có thể nghĩ tới vấn đề như vậy!

Nhìn Hoa Vũ Chiến Thần ở bên cạnh chạy như bay, Diệp Phong cũng là để mắt dừng ở trên người ba tên hộ quốc chiến thần của địch.

“Con kiến cũng dám chặn đường!”

“Tìm chết!”

Một lão giả áo xám ở phía trước nhìn Diệp Phong bình tĩnh chặn đường đi của bọn họ, trong mắt hiện lên một tia sát ý, chiến đao màu đen trong tay vung lên, một thanh đao dài mười mấy mét màu đen chấn động không gian, chém thẳng đến Diệp Phong!

“Ngô chủ, ta tới!”

Ngay trong giờ phút nguy hiểm này, một âm thanh tục tằng bỗng nhiên vang lên, sau đó một đại hán đầu trọc dùng chân trần đi ra từ khe hở không gian, trên mặt tràn đầy hưng phấn!

Nhưng mà, sau khi đại hán đầu trọc mới bước ra một nửa người từ khe hở không gian, một trung niên nam tử mặc hắc y với vẻ mặt lãnh đạm đột nhiên từ phía sau bước ra, đi ra khỏi vết nứt không gian trước.

Mà đại hán đầu trọc nhìn thấy nam tử hắc y dành ra trước, trong mắt lộ ra vô tận sợ hãi, sau đó cũng không dám nói lời nào, xoay người trở lại trong khe hở không gian.

Kim Linh Chiến Thần phủ đệ! Tinh Hồn Tông!

“Sao hắn lại ra ngoài!”

Sau khi kẻ điên một tay cùng tiểu cô nương cảm nhận được hơi thở quen thuộc, trong mắt họ lóe lên vẻ sợ hãi!

……

Trên không Hồng Diệp Cốc!

“Lại thêm một tên hộ vệ quân phá của chính thức đi ra?”

Nhìn hắc y nam tử ở trước mặt, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Phải biết rằng, vừa rồi lão đầu trọc chân trần lộ vẻ hoảng sợ chạy trở lại chính là người đã giẫm nát sự tồn tại của kiếp vân màu trắng quỷ dị trên Thiên Đạo chiến trường, kết quả lại bị hắc y nam tử đoạt lấy cơ hội ra ngoài đón gió, thế nhưng liền cái rắm cũng không dám phóng, có thể thấy được thực lực của hắc y nam tử tuyệt đối khủng bố!

“Bái kiến ngô chủ!”

Hắc y nam tử lúc này ở trên không trung quỳ gối về phía Diệp Phong, thần thái cực kỳ cung kính.

“Đứng lên đi!”

“Nói thật, ta thực sự có chút tò mò với thực lực của các ngươi.”

“Ngươi, lão đầu trọc chân trần vừa rồi, kẻ điên một tay, tiểu cô nương, ai là người có thực lực mạnh nhất?”

Sau khi kêu hắc y nam tử đứng dậy, Diệp Phong tò mò hỏi.

“Ngô chủ, lão đầu trọc chân trần vừa rồi mới chạy trở về xếp hạng thứ mười, gã một tay kia xếp hạng thứ sáu, tiểu cô nương thích ăn kẹo xếp hạng thứ tư, mà ta xếp hạng thứ ba!”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, hắc y nam tử cũng cung kính trả lời.

“Gã đầu trọc chân trần kia là tên đội sổ?”

Nghe hắc y nam tử nói xong, Diệp Phong cũng có chút giật mình, lúc trước ở Thiên Đạo chiến trường, lão đầu trọc chân trần thi triển chiêu thức Hám Thiên Cước làm hắn cực kỳ chấn động, vốn tưởng rằng đối phương rất mạnh, kết quả là tên đội sổ?

“Lần này hắn là lão đầu trọc chân trần được lựa chọn, tại sao ngươi lại ra tới?”

“Ngươi đoạt hắn một cơ hội ra ngoài đón gió, sau khi trở về có bồi thường cho hắn không?”

Sau khi biết rõ thực lực của bốn người, Diệp Phong tiếp tục tán gẫu.

Đến nỗi Hoa Vũ Chiến Thần ở phía sau cùng ba đại hộ quốc chiến thần của địch cách đó không xa, lúc này dưới hơi thở uy áp của hắc y nam tử, căn bản không thể động đậy!

“Ngô chủ, thuộc hạ chỉ là muốn đi ra ngoài nhìn xem thế giới này!”

“Đến nỗi đoạt đi cơ hội đón gió của lão đầu trọc chân trần, chờ đến khi thuộc hạ trở về, trong thời gian gần nhất sẽ không tấu hắn nữa, cũng sẽ không để người khác tấu hắn!”

Hắc y nam tử nghiêm túc lên tiếng trả lời.

???

Đền bù cho đối phương nghĩa là không tấu đối phương một thời gian?

Hơn nữa, nghe ý tứ của lời này chính là khi hộ vệ quân phá của không có việc gì thì sẽ tấu hắn?

Nghe vậy, Diệp Phong không khỏi nghĩ đến một câu, ăn cơm ngủ đánh đầu trọc!

“Tại sao các ngươi lại muốn tấu hắn?”

Bởi vì trong lòng có nghi hoặc, Diệp Phong lại tiếp tục hỏi, hắn thật sự rất tò mò chuyện này.

“Ngô chủ!”

“Xếp hạng thực lực của mười tên hộ vệ quân phá của chính thức chúng ta không phải cố định, ví dụ như tiểu cô nương ăn kẹo que kia, chỉ cần nàng có thể đánh thắng ta, nàng sẽ đứng thứ ba, mà ta sẽ đứng thứ tư!”

“Vì không ngừng thúc đẩy bản thân, chúng ta đã cùng nhau đưa ra một quy tắc, người xếp thứ chín mỗi ngày sẽ đánh người xếp thứ mười một trận, xếp hạng thứ tám sẽ đánh xếp hạng thứ chín cùng thứ mười, xếp hạng thứ bảy sẽ đánh xếp hạng thứ tám, thứ chín cùng thứ mười, cứ suy ra như vậy!”

“Muốn không bị đánh bại, chỉ có thể làm cho mình trở nên mạnh mẽ hơn, đủ mạnh để trở thành số một, số một muốn giữ vững vị trí số một, nhất định phải không ngừng nỗ lực tu luyện, đây là một vòng tuần hoàn!”

Nói đến đây, hắc y nam tử dừng lại một chút, lúc này mới tiếp tục nói: “Ngô chủ, mấy ngày nay ta chưa đánh kẻ điên một tay cùng tiểu cô nương, nói thật, ta rất nhớ bọn họ!”

Choáng váng!

Sau khi nghe hắc y nam tử nói xong, Diệp Phong hoàn toàn ngây người!

Mẹ nó, việc này quá nội cuốn đi!

Các ngươi đều đã mạnh như vậy, lại còn lấy phương thức như vậy thúc đẩy bản thân, việc này căn bản không để cho người khác con đường sống a!

“Ngô chủ, cần giết chết bọn họ không?”

Nhìn thấy Diệp Phong nửa ngày không nói gì, hắc y nam tử chỉ vào ba gã hộ quốc chiến thần bên địch dò hỏi.

“Giết đi!”

Bùm! Bùm! Bùm!

Ngay khi Diệp Phong vừa dứt lời, hắc y nam tử vươn tay nắm chặt ba người, chỉ thấy thân thể ba gã hộ quốc chiến thần bên dịch lập tức biến thành ba vũng máu!

“Mẹ kiếp!”

“Mẹ nó quá dọa người, đó chính là ba gã cường giả Phi Thăng Cảnh a!”

Cách đó không xa, Hoa Vũ Chiến Thần thấy một màn như vậy bị dọa nước tiểu!

“Ngô chủ, nếu không có chuyện khác, thuộc hạ đi trước.”

Sau khi giải quyết ba gã hộ quốc chiến thần bên địch, hắc y nam tử cũng đang chuẩn bị rời đi.

“Tiểu Hắc, ngươi cảm thấy Huyền Thiên Đại Lục ta ở thế nào?”

Chương 326: Ăn cơm ngủ đánh đầu trọc? (2)

Ngay khi hắc y nam tử đang chuẩn bị rời đi, Diệp Phong bỗng nhiên lên tiếng dò hỏi.

Tiểu Hắc???

Hắc y nam tử nghe được Diệp Phong xưng hô cũng sửng sốt, sau đó liền yên lặng tiếp nhận tên này.

“Ngô chủ!”

“Thế giới này quá yếu, ta chỉ cần ra tay, trong nháy mắt có thể quét sạch toàn bộ sinh linh trên thế giới này!”

Lúc này, Tiểu Hắc dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn Diệp Phong nói ra suy nghĩ trong lòng chính mình.

“Được rồi, ngươi về trước đi!”

Sau khi làm Tiểu Hắc rời đi, Diệp Phong âm thầm nghĩ đến: “Tốc độ phải nhanh hơn, nhanh chóng cử tông phi thăng Thượng Giới trong thời gian ngắn nhất!”

“Hoa Vũ Chiến Thần, đừng khẩn trương!”

“Vừa rồi ta làm khách Kim Linh Chiến Thần phủ đệ, cảm nhận được ngươi có nguy hiểm, cho nên mới vội vàng đến đây cứu ngươi!”

Nhìn thấy cả người Hoa Vũ Chiến Thần đang run rẩy, lộ ra vẻ mặt sợ hãi ở đối diện, Diệp Phong vội vàng giải thích.

Một lát sau!

Sau khi hoàn toàn hiểu rõ thân phận của Diệp Phong, Hoa Vũ Chiến Thần cảm kích nói: “Diệp thiếu, Hoa Vũ sẽ luôn ghi nhớ ân cứu mạng, nếu sau này ta có chỗ hữu dụng, ngươi cứ việc mở miệng!”

“Hoa Vũ Chiến Thần, ngươi đừng nói, ta thật sự có chút chuyện muốn nhờ ngươi hỗ trợ, chúng ta về trước Kim Linh Chiến Thần phủ đệ lại nói.”

Nói xong, Diệp Phong liền lấy ra cổng truyền thống không gian đưa cho Hoa Vũ Chiến Thần.

……

Kim Linh Chiến Thần phủ đệ!

“Đó là!”

Sau khi Hoa Vũ Chiến Thần đi ra từ khe hở không gian, nhìn thấy một tên kiếm khách tay cầm huyết kiếm ở trên không đột nhiên biến mất trong một luồng ánh sáng đỏ, trong đầu hắn đột nhiên nghĩ tới một người!

Đó chính là kẻ điên một tay xếp hạng thứ sáu trong lời nói của Diệp Phong cùng hắc y nam tử trước đó!

“Lão Tiễn!!!”

“Tên khốn kiếp nhà ngươi, hố ta xong liền bỏ chạy, mẹ nó, ngươi còn là con người không!”

Sau khi kẻ điên một tay rời đi, Kim Linh Chiến Thần mặt mũi bầm dập tìm kiếm khắp nơi nhưng lại không có tìm thấy bóng dáng của Tử Tiễn Chiến Thần, việc này khiến hắn tức giận chửi ầm lên.

“Lão Kim!”

“Kiếm khách một tay lúc nãy là?”

Nhìn Kim Linh Chiến Thần đang nổi giận, Hoa Vũ Chiến Thần phát hiện Diệp Phong còn chưa tới, liền vội vàng hỏi, hắn muốn xác nhận suy đoán trong lòng mình có đúng hay không!

“Lão Hoa, ngươi đã trở lại?”

“Thật tốt quá, quên kiếm khách một tay kia đi, nhanh lên, đi cùng ta đến phủ đệ Lão Tiễn, ta phải liều mạng với hắn!”

Nhìn thấy Hoa Vũ Chiến Thần xuất hiện phía dưới, Kim Linh Chiến Thần cũng nhanh chóng hạ xuống, sau đó lấy ra một cổng truyền tống không gian kích hoạt rời đi sân, căn bản không cho Hoa Vũ Chiến Thần cơ hội phản ứng!

Thậm chí dưới cơn bạo nộ, Kim Linh Chiến Thần đã không thèm

để ý lãng phí không hay lãng phí cổng truyền tống không gian này!

“Chuyện gì đang xảy ra thế này?”

Nhìn Kim Linh Chiến Thần rời đi, Hoa Vũ Chiến Thần e sợ sẽ xảy ra chuyện nên vội vàng lấy ra một cánh cổng không gian đuổi theo.

“Di?”

“Người đâu?”

Sau khi Diệp Phong đi vào sân nhỏ sau Kim Linh Chiến Thần phủ đệ, hắn phát hiện ở đây không có một bóng người, việc này khiến cho hắn không khỏi nghi ngờ.

“Quên đi, ở đây chờ một lúc vậy!”

“Từng bước từng bước quá chậm, ta hẳn là nên nghĩ cách gì đó có thể để tứ đại hộ quốc chiến thần của Hồng Vũ Vương Quốc làm một trận!”

Không hề quan tâm đến Kim Linh Chiến Thần cùng Hoa Vũ Chiến Thần đã biến mất, Diệp Phong lại cúi đầu bắt đầu trầm tư.

Ngoài cửa phủ Kim Linh Chiến Thần!

“Lão Quỷ, tin tức chính xác sao?”

“Diệp thiếu kia thật là thần hào phá của, hơn nữa bên người còn có hộ đạo giả cực kỳ khủng bố?”

Ngân Long Chiến Thần hỏi Quỷ Thương Chiến Thần ở một bên.

“Lão Ngân, tin tức tương đương chuẩn xác!”

“Tên kiếm khách một tay vừa ngược Lão Kim chính là một trong số hộ đạo giả của vị Diệp thiếu này!”

“Hơn nữa, Bá Đao Chiến Thần còn nhắc nhở ta, nếu Diệp thiếu tìm chúng ta hỗ trợ, một khi cho chúng ta phí vất vả, chúng ta nhất định phải ngoan ngoãn nhận, nếu không hậu quả không thể tưởng tượng được!”

“Đi thôi, Diệp thiếu đã đã trở lại, vừa vặn Lão Kim cùng Lão Hoa không có ở đây, cơ hội để chúng ta biểu hiện tới rồi!”

Nói xong, Quỷ Thương Chiến Thần dẫn đầu bước vào Kim Linh Chiến Thần phủ đệ.

……

“Diệp thiếu!!!”

“Ngươi làm gì vậy, thời tiết nóng bức như thế này, loại việc cu li này hẳn là nên giao cho chúng ta!”

Sau khi hai đại chiến thần đi vào sân sau phủ Kim Linh Chiến Thần, bọn họ thấy Diệp Phong đang ngồi trong sân cầm cái cuốc đào hố, Quỷ Thương Chiến Thần xoay chuyển tròng mắt, vừa hô to vừa vội vàng chạy đến chỗ Diệp Phong.

Hả?

Nghe được tiếng la, nhìn thấy hai lão giả xa lạ đang chạy về phía mình chạy, Diệp Phong cũng lộ ra một tia nghi hoặc, bởi vì hắn không quen biết hai lão giả này.

“Các ngươi là?”

Nhìn Quỷ Thương Chiến Thần đoạt lấy cây cuốc trong tay mình, Diệp Phong có hơi khó hiểu hỏi.

“Diệp thiếu, ta là Quỷ Thương Chiến Thần, vị này là Ngân Long Chiến Thần, hai chúng ta đều hộ quốc chiến thần của Hồng Vũ Vương Quốc!”

“Vừa rồi ta có đến chỗ Bá Đao Chiến Thần, chúng ta đều hiểu rõ tình huống có liên quan đến Diệp thiếu, nếu Diệp thiếu chỗ dùng được chúng ta, ngươi chỉ cần mở miệng.”

Nghe Diệp Phong hỏi, Quỷ Thương Chiến Thần vừa bắt đầu công việc đào hố vừa vội vàng giải thích.

Cái gì?

Làm cái gì vậy?

Đây vẫn là Quỷ Thương Chiến Thần mà ta quen biết sao?

Hắn đây là đang nịnh nọt Diệp thiếu sao?

Cho dù đối phương là một thần hào phá của, bên người có hộ đạo giả thực lực khủng bố, nhưng cũng không cần làm đến nước này chứ!

Nhìn Quỷ Thương Chiến Thần đi thẳng vào trạng thái làm việc, Ngân Long Chiến Thần ở bên cạnh đã hoàn toàn sợ ngây người!

“Tên Quỷ Thương Chiến Thần thật biết điều a!”

Nghe được lời này của Quỷ Thương Chiến Thần, nhìn Quỷ Thương Chiến Thần đi thẳng vào trạng thái làm việc, Diệp Phong cũng hiện lên ý cười.

“Quỷ Thương Chiến Thần, vậy làm phiền ngươi giúp ta đào một cái hố dài 30 mét, rộng 20 mét, sâu 5 mét.”

“Chẳng qua ta sẽ không để Quỷ Thương Chiến Thần hỗ trợ không công, không biết Quỷ Thương Chiến Thần ngươi cần nhất thứ gì?”

Chương 327: Chương 327: Lão Ngân, mẹ nó ngươi còn phải là người hay không, sao lại đoạt công việc của ta

Đối với loại người biết điều như Quỷ Thương Chiến Thần, Diệp Phong mang theo ý cười dò hỏi.

“Cần nhất sao?”

“Đây là phải cho hắn phí vất vả sao?”

Sau khi nghe Diệp Phong hỏi, Quỷ Thương Chiến Thần suy nghĩ một lúc, lúc này mới lên tiếng nói: “Diệp thiếu, thật ra ta muốn lần nữa chế tạo vũ khí trong tay, cho nên hiện tại cần một khối Quỷ U

Huyền âm Thạch!”

Trừng!

Nghe được lời này, Ngân Long Chiến Thần ở bên cạnh suýt nữa rơi tròng mắt ra ngoài!

“Lão Quỷ, ngươi điên rồi sao, hỗ trợ đào cái hố liền muốn Quỷ U Huyền âm Thạch?”

“Đó chính là Quỷ U Huyền âm Thạch, là linh quăng đặc thù cực kỳ hiếm có ở Thiên Đạo chiến trường, cho dù Diệp thiếu có, sẽ cho ngươi sao?”

Sau khi hồi phục tinh thần, Ngân Long Chiến Thần khoanh tay trước ngực, chờ đợi xem Quỷ Thương Chiến Thần bị chê cười.

“Hệ thống, trước kia ngươi có nói qua, lễ gặp mặt, phí vất vả linh tinh có thể dùng vật phẩm đặc thù thay thế, hiện tại Quỷ Thương Chiến Thần giúp ta đào một cái hố lớn như vậy, cho hắn một khối Quỷ U Huyền âm Thạch lớn cũng không quá phận đúng không!”

Diệp Phong cũng sẽ không suy nghĩ Quỷ U Huyền âm Thạch rốt cuộc là linh quăng gì, có người giúp hắn làm việc, hắn liền cho phí vất vả, vừa có thể phá của, lại có thể đạt được điểm phá của, vậy tại sao không làm!

“Đinh! Một khối to vượt qua phạm vi phá của hợp lý.”

Hả?

Diệp Phong nhíu mày khi nghe được câu trả lời hệ thống đưa ra, nhưng rất nhanh, hắn đột nhiên nghĩ tới một chuyện, đó chính là một khối to hắn nghĩ đến có khả năng khác với một khối to hệ thống suy nghĩ!

“Hệ thống, vậy còn một khối nho nhỏ thì sao?”

Nghĩ đến một khối Phá Linh Vạn Vật Thạch nho nhỏ hệ thống khen thưởng lúc trước, kết quả nó lại cao tận mười mấy mét, Diệp Phong cảm thấy một khối nhỏ sẽ không vượt qua phạm vi phá của hợp lý.

“Đinh! Thỉnh ký chủ nói kích thước cụ thể!”

Ai!

Lại lần nữa nghe thấy âm thanh từ hệ thống, Diệp Phong bất đắc dĩ thở dài, nếu như hệ thống đã nói như vậy, hoặc là một khối nho nhỏ cũng vượt qua phạm vi phá của hợp lý, hoặc là trong khái niệm của hệ thống căn bản không có một mảnh nhỏ nào cả.

“Một khối Quỷ U Huyền âm Thạch có đường kính 1 mét, cao 1 mét!”

“Đinh! Ở trong phạm vi phá của hợp lý.”

Nghe hệ thống đáp lại, Diệp Phong cũng là nở nụ cười, trực tiếp từ trong không gian hệ thống lấy ra khối Quỷ U Huyền âm Thạch.

Bùm!

Khi một tiếng nổ trầm đục vang lên, Quỷ Thương Chiến Thần đang đào hố cùng Ngân Long Chiến Thần ở bên cạnh chờ xem náo nhiệt đều không tự chủ được nhìn qua.

“Quỷ Thương Chiến Thần, khối Quỷ U Huyền âm Thạch này tuy rằng có chút nhỏ, nhưng hy vọng ngươi không cần ghét bỏ!”

Diệp Phong lúc này nhìn về phía Quỷ Thương Chiến Thần cười nói.

“Nhỏ?”

“Ngươi gọi một khối Quỷ U Huyền âm Thạch lớn như vậy là nhỏ?”

Nghĩ đến mấy trăm năm mình ở Thiên Đạo chiến trường liều sống liều chết mới có được một khố Quỷ U Huyền âm Thạch bằng một phần hai mươi khối Quỷ U Huyền âm Thạch này, trong lòng Quỷ Thương Chiến Thần đau đớn muốn khóc!

Thu hoạch mà hắn liều sống liều chết mấy trăm năm đoạt được mẹ nó không bằng phí vất vả đào cái hố!

“Mẹ kiếp!”

“Lão Ngân, ngươi đang làm cái quỷ gì vậy!”

Đúng lúc này, Quỷ Thương Chiến Thần nhìn thấy Ngân Long Chiến Thần ở một bên cong eo, dùng tay điên cuồng đào đất, chỉ trong chốc lát, trên mặt đất xuất hiện một cái hố còn lớn hơn cả cái hố của hắn.

“Lão Ngân, mẹ nó ngươi có còn là con người nữa không, sao ngươi lại đoạt công việc của ta!”

Sau khi phản ứng lại, Quỷ Thương Chiến Thần cũng nóng nảy, tuy rằng Diệp Phong đã lấy ra phí vất vả, nhưng hắn cũng phải làm xong công việc mới có thể lấy a, phải là một công việc hoàn chỉnh mới được, nếu như hiện tại bị Ngân Long Chiến Thần cướp đi một nửa, chẳng phải sau đó hắn chỉ có thể nhận được một nửa Quỷ U Huyền âm Thạch thôi sao?

Nghĩ vậy, hai mắt Quỷ Thương Chiến Thần đỏ như máu, trực tiếp múa may cái cuốc trong tay, tốc độ vung cuốc nhanh đến mức Diệp Phong chỉ có thể nhìn thấy tàn ảnh của cái cuốc!

“Mẹ nó, ta quả thực là một tên đại ngốc!”

“Ta còn ngây ngô chờ nhìn Lão Quỷ bị chê cười đâu, ai ngờ nhân gia vừa trở tay lại nhận được một khối Quỷ U Huyền âm Thạch to như vậy, ta nhất định phải đạt được một nửa công việc này mới được!”

Ngân Long Chiến Thần, người đang điên cuồng đào hố bằng cả hai tay theo kiểu đào chó lúc này dùng ánh mắt kiên định thấp giọng lẩm bẩm.

"Quá hiệu suất!"

"Không hổ là cường giả cấp chiến thần, có thể nói là máy xúc đất hình người!"

Nhìn hai đại chiến thần khí thế ngất trời đào hố to, Diệp Phong không khỏi cảm thán, với tốc độ này thì hắn là chỉ một lát là sẽ xong.

"Về phần công tác phí của Ngân Long Chiến Thần, chờ lát nữa làm

xong rồi tính, dù sao cũng phải chờ đến khi bọn họ xong việc lấy đi công tác phí thì hệ thống mới ban thưởng!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng đi đến một bên, lấy một đống cực phẩm Linh Tinh ra xây một cái giường Linh Tinh, sau đó dùng Phệ Linh Huyền Thanh Mộc làm thành một cái dù che nắng bằng gỗ rất lớn.

"Quá biết hưởng thụ!"

"Đây là cuộc sống thường ngày của thần hào phá của hay sao?"

Hai đại chiến thần đang điên cuồng đào hố nhìn thấy Diệp Phong sinh hoạt xa xỉ như vậy thì trong mắt đều lóe lên vẻ hâm mộ!

Một lát sau!

"Diệp thiếu, đã đào xong cái hố to này rồi nhưng mà đây không phải là công lao của một mình ta, cái Quỷ U Huyền âm Thạch này ta chỉ lấy đi một nửa."

Chương 328: So với Diệp thiếu, hai người chúng ta chính là quỷ nghèo

Lúc này, Quỷ Thương Chiến Thần thăm dò nói ra ý nghĩ trong lòng của mình cho Diệp Phong, đồng thời cũng không quên đưa ánh mắt tràn ngập lửa giận nhìn về phía Ngân Long Chiến Thần đang đứng ở bên cạnh mình.

"Lấy đi một nửa?"

"Khó mà làm được, một khối Quỷ U Huyền âm Thạch nhỏ đều là của ngươi, còn công tác phí của Ngân Long Chiến Thần thì sẽ có thứ khác."

Nghe Quỷ Thương Chiến Thần nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp đẩy Quỷ U Huyền âm Thạch đến trước mặt Quỷ Thương Chiến Thần.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của một lần, ban

thưởng một ngàn vạn điểm phá sản, ban thưởng Kim Minh Ngọc Hồn Thủy *100 thùng, ban thưởng siêu cấp Tu Linh Đan *100!"

Trong lúc Quỷ Thương Chiến Thần vừa kích động vừa cảm kích nhận lấy Quỷ U Huyền âm Thạch, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu gỗ Diệp Phong.

? ? ?

Vậy mà phát động ban thưởng đặc thù, hơn nữa còn là một trăm thùng Kim Minh Ngọc Hồn Thủy?

"Cái đồ chơi này giữ lại cũng vô dụng, hơn nữa còn là một trăm thùng, không phải thùng nhỏ mà là thùng có đường kính hai mét, cao năm mét."

Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Phong bỗng nhiên đưa mắt nhìn vào cái hố đất cực lớn trước mặt mình.

"Có, vốn định một hồi sẽ nhờ tứ đại chiến thần đi múc nước, sau đó đổ đầy nước vào trong cái hố đất này, biến cái hố đất này thành một cái bể bơi, bây giờ đã có Kim Minh Ngọc Hồn Thủy này thì không cần phải đi múc nước bình thường nữa!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong có chút không kịp chờ đợi muốn đi vào bể bơi sắp được đổ đầy Kim Minh Ngọc Hồn Thủy này bơi một vòng.

"Ngân Long Chiến Thần, công tác phí mà người muốn là thứ gì, ngươi tuyệt đối đừng có khách khí với ta, cần cái gì cứ nói là được!"

Khống chế tâm tình của mình một chút, Diệp Phong quyết định sẽ tính công tác phí cho Ngân Long Chiến Thần trước.

"Diệp thiếu!"

"Ta muốn một gốc Yêu Viêm Linh Long Thảo!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Ngân Long Chiến Thần có chút khẩn trương nói.

"Ừm?"

"Chỉ muốn một gốc?"

Nghe được Ngân Long Chiến Thần nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, Ngân Long Chiến Thần dùng hai tay đào hố cho ta như một con chó, công tác phí của hắn ta cho cho mười cây Yêu Viêm Linh Long Thảo không quá đáng chứ."

Mặc dù Ngân Long Chiến Thần chỉ cần một gốc nhưng sao Diệp Phong chỉ cho hắn một gốc được.

"Đinh! Số lượng quá thấp, không nằm trong phạm vi phá của hợp lý."

Nghe được hệ thống đáp lại, Diệp Phong cũng sững sờ, sau đó lại hỏi tiếp: "Vậy một trăm gốc thì sao?"

"Đinh! Số lượng nằm trong phạm vi phá của hợp lý!"

Xong rồi!

Lúc này, Diệp Phong nhìn về phía Ngân Long Chiến Thần đang có chút khẩn trương, trực tiếp lấy một trăm gốc Yêu Viêm Linh Long Thảo ra, cười nói: "Ngân Long Chiến Thần, đây là một trăm gốc Yêu Viêm Linh Long Thảo, ngươi cất kỹ."

"Một trăm gốc!"

"Chờ một chút, đây là một vạn năm Yêu Viêm Linh Long Thảo?"

Khi Ngân Long Chiến Thần phát hiện Yêu Viêm Linh Long Thảo mà Diệp Phong lấy ra đều là một vạn năm thì hắn bị kinh hãi!

"Mẹ nó, mấy trăm năm qua, uổng cho ta coi các ngươi là bảo!"

Kịp phản ứng lại, Ngân Long Chiến Thần trực tiếp lấy tám cây Yêu Viêm Linh Long Thảo một ngàn năm mà mình vẫn luôn cất kỹ ra, sau đó dưới ánh mắt khiếp sợ của Quỷ Thương Chiến Thần, hắn trực tiếp ném xuống đất sau đó dùng đất chôn kỹ!

"Chôn!"

"Lão Ngân lại chôn tám cây mà hắn xem như tâm can bảo bối đó!"

Thấy cảnh này, Quỷ Thương Chiến Thần không dám tin vào hai mắt của mình, nhưng khi nhìn thấy một trăm gốc vạn năm Yêu Viêm Linh Long Thảo thì hắn cũng nhanh chóng bình tĩnh lại, nếu đổi lại là hắn thì hắn sẽ chôn sâu hơn nữa!

Bành!

Đúng lúc này, theo một tiếng vang trầm vang lên, lại một khối Quỷ U Huyền âm Thạch cao một thước bị Diệp Phong lấy ra, đồng thời còn có một trăm gốc Yêu Viêm Linh Long Thảo.

"Hai vị chiến thần, ta còn muốn nhờ các ngươi giúp ta một việc nữa."

Nhìn hai đại chiến thần vừa chấn kinh vừa nghi ngờ, Diệp Phong cười giải thích rõ.

"Còn cho nữa!"

"Cho dù là công tác phí thì cũng không thể cho mãi như vậy được, nếu còn tiếp tục cho như vậy nữa thì chúng ta sẽ thăng thiên!"

Nhìn Diệp Phong lại lấy ra công tác phí một lần nữa, hai đại chiến thần cảm thấy Quỷ U Huyền âm Thạch và Yêu Viêm Linh Long Thảo trong tay mình không còn thơm như vậy nữa!

Bành! Bành! Bành!

Diệp Phong không biết lúc này hai đại chiến thần đang suy nghĩ gì ở trong lòng, hắn không ngừng lấy ra thùng gỗ lớn có chứa Kim Minh Ngọc Hồn Thủy ở trong đó để vào trong hố đất.

"Hai đại chiến thần, năm mươi cái thùng gỗ này có chứa chút nước ở trong đó, phiền hai vị rót nước bên trong đó vào trong hố đất, sau khi đổ xong hết thì kiểm tra xem còn thiếu bao nhiêu nước nữa mới có thể đổ đầy cái hố đất lớn này, sau đó lại tới chỗ ta lấy tiếp!"

Bỏ năm mươi cái thùng gỗ vào hố đất, Diệp Phong quay qua nhìn hai đại chiến thần nói rõ những chuyện tiếp theo bọn họ phải làm

như thế nào.

"Diệp thiếu!"

"Có thể để hai chúng ta làm chuyện khó hơn một chút không, nếu không thì chúng ta cũng không nỡ nhận công tác phí này!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Quỷ Thương Chiến Thần cũng ờ quay qua nhìn Diệp Phong cười khổ lên tiếng nói.

"Quỷ Thương Chiến Thần!"

"Đây đã là chuyện rất khó rồi, nếu như còn muốn tăng độ khó nữa thì chúc công tác phí đó không đủ, ta phải tăng công tác phí lên nữa mới được!"

Diệp Phong nghe được đối phương nói như vậy thì cũng trưng ra bộ mặt thành thật giải thích cho đối phương.

Sập!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Quỷ Thương Chiến Thần và Ngân Long Chiến Thần tâm thái sập!

Bọn họ không thể nào tiếp thu được tâm can bảo bối của mình lại có giá rẻ mạt như vậy!

"Đào hố, rót chút nước, tâm can bảo bối, tất cả đều có!"

"Lão Quỷ, hãy chấp nhận cái sự thật tàn khốc này đi!"

"So với Diệp thiếu, hai người chúng ta chính là quỷ nghèo, trong mắt của Diệp thiếu thì tâm can bảo bối trong mắt của chúng ta chính là rác rưởi, ngươi bình tĩnh lại đi!"\

Chương 329: Đột phá Động Hư Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, bể bơi siêu hào hoa

"Nói thật, bây giờ ta có chút hâm mộ lão Kim và lão Hoa, bởi vì hai người bọn họ hoàn toàn không biết chỉ trong thời gian ngắn như

vậy mà hai người chúng ta đã trải qua những gì!"

Nói xong, Ngân Long Chiến Thần lập tức nhảy vào bên trong hố đất, tay phải bao trùm linh khí, nâng một cái thùng gỗ lớn lên bay lên cao bảy mét trên không trung, bắt đầu rót nước ở trong đó vào trong hố đất.

Nghe nói như thế, Quỷ Thương Chiến Thần cũng nở một nụ cười khổ, sau đó hắn cũng nhảy vào trong hố đất nâng một cái thùng gỗ lớn lên, sau đó cũng bay lên không trung và đổ nước ở trong đó vào bên trong hố đất.

"Kim Minh Ngọc Hồn Thủy! ! !"

Nhưng mà khi hai đại chiến thần nhìn thấy nước từ trong thùng đổ ra hoàn toàn không phải là nước bình thường mà là Kim Minh Ngọc Hồn Thủy tỏa ra kim quang thì hai người đều trợn tròn hai mắt kinh hô lên!

"Lão Quỷ, nếu như lão Kim nhìn thấy tình huống này thì có thể nào hắn sẽ điên mất hay không?"

Sau khi hết khiếp sợ, Ngân Long Chiến Thần vẻ mặt bất an nhìn Quỷ Thương Chiến Thần hỏi thăm.

"Cái gì mà có thể hay không?"

"Chắc chắn sẽ trực tiếp điên mất!"

"Nếu có những Kim Minh Ngọc Hồn Thủy này thì nhục thể của hắn sẽ được rèn luyện đến mức cao nhất, không nói khoa trương một chút nào, đến lúc đó ba người chúng ta sẽ không phải là đối thủ của hắn nữa!"

Nghe được Ngân Long Chiến Thần hỏi thăm, Quỷ Thương Chiến Thần trực tiếp trả lời khẳng định.

...

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng một ngàn vạn điểm phá sản, ban thưởng siêu cấp Tu Linh Đan *100!"

Trong lúc Diệp Phong nhìn hai đại chiến thần không ngừng đổ Kim Minh Ngọc Hồn Thủy vào trong hố đất thì tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống đột nhiên vang lên ở trong đầu của hắn.

"Ban thưởng này hẳn là kết toán công tác phí của Ngân Long Chiến Thần, từ đó phát động hành vi phá mới ban thưởng!"

"Vậy bây giờ điểm phá sản của ta đã đạt tới chín trăm triệu, đã đến lúc nên đột phá một đợt!"

"Chờ ta đột phá đến Động Hư Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, một hồi lại cho hai đại chiến thần công tác phí, phát động hành vi phá của, điểm phá sản được thưởng tuyệt đối vượt xa một ngàn vạn điểm!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, tiêu hao chín trăm triệu điểm phá sản, tăng thực lực lên tới Động Hư Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo một luồng khí tức đột phá không ngừng xuất hiện, khiến cho hai đại chiến thần Quỷ Thương Chiến Thần và Ngân Long Chiến Thần đang đổ nước bị kinh động!

"Lão Ngân, Diệp thiếu làm gì chứ?"

"Đột phá còn có thể đột phá như thế sao?"

Nhìn Diệp Phong nằm trên giường Linh Tinh điên cuồng đột phá, Quỷ Thương Chiến Thần choáng váng!

"Lão Quỷ, mặc dù ta cũng rất khó tin tưởng nhưng sự thật đang hiện ra ở ngay trước mắt chúng ta!"

"Hơn nữa, cách ngươi dùng tự có vấn đề, cái gì là đột phá, Diệp thiếu là đột đột đột đột phá mới đúng!"

Nhìn Diệp Phong điên cuồng đột phá, Ngân Long Chiến Thần cười khổ nói.

Một lát sau!

"Những người khác muốn đột phá thì phải chuẩn bị rất kỹ càng!"

"Hơn nữa sau khi đột phá xong thì cần phải tốn một chút thời gian để ổn định tu vi!"

"Nhưng Diệp thiếu đột đột đột đột phá còn chưa tính, sao đột phá xong rồi còn có thể ngủ thiếp đi được chứ!"

Sau khi đổ xong năm mươi thùng Kim Minh Ngọc Hồn Thủy, Quỷ Thương Chiến Thần và Ngân Long Chiến Thần đi tới trước mặt Diệp Phong thì phát hiện lúc này Diệp Phong đã ngủ thiếp đi, chuyện này khiến cho hai đại chiến thần bị đả kích!

Trong tay có đồ tốt còn chưa tính, phá của cực kỳ ngang tàng cũng nhịn, nhưng sao ngay cả phương diện tu luyện cũng biến thái như thế, quả là đang điên cuồng tiến hành bạo kích bọn họ toàn phương vị không có góc chết!

"Ừm?"

Đúng lúc này, Diệp Phong chậm rãi mở hai mắt ra, nhìn thấy hai đại chiến thần đang đứng ở trước mặt mình thì trực tiếp đứng dậy đi tới chỗ hố đất nhìn vào.

"Bị thấm nước!"

"Hơn nữa bây giờ nhìn cái bể bơi này cảm thấy có chút keo kiệt!"

Thả thần thức ra, Diệp Phong phát hiện Kim Minh Ngọc Hồn Thủy trong hố đất lớn đang dần dần thẩm thấu vào mặt đất xung quanh, hơn nữa nhìn hình dáng của cái hố đất này cực kỳ keo kiệt, hắn cảm thấy mình phải tăng cường nó một chút!

"Lão Quỷ, Diệp thiếu đang muốn làm gì!"

Thấy Diệp Phong không ngừng ném Linh Tinh vào trong hố đất, Ngân Long Chiến Thần quay qua nhìn Quỷ Thương Chiến Thần đang đứng ở bên cạnh mình hỏi thăm.

"Không có gì bất ngờ xảy ra thì chúng ta lại có chuyện để làm nữa rồi!"

Lúc này, Quỷ Thương Chiến Thần lờ mờ đoán ra được cái gì đó nhưng lại không có giải thích cho Ngân Long Chiến Thần, muốn biết hắn có đoán đúng hay không thì chờ một lát xem Diệp Phong an bài thế nào là được.

"Hai vị chiến thần, lại có thêm chuyện để làm nữa rồi, dùng những cực phẩm Linh Tinh này trải bít bốn phía xung quanh hố đất này và mặt đất xung quanh, nếu không thì khi ta nhìn nó sẽ cảm thấy rằng nó rất keo kiệt!"

"Các ngươi yên tâm, làm xong ta sẽ cho thêm công tác phí."

Ném đi một hồi, lúc này Diệp Phong mới nhìn về phía hai đại chiến thần lên tiếng nói, mà hắn cũng không biết mình đã ném ra bao nhiêu, dù sao không đủ thì cứ tiếp tục lấy ra là được!

Sau đó, Diệp Phong lại lấy ra bốn mươi thùng Kim Minh Ngọc Hồn Thủy, chuẩn bị chờ hai đại chiến thần trải xong cực phẩm Linh Tinh, dùng bốn mươi thùng Kim Minh Ngọc Hồn Thủy này đổ đầy bể bơi!

Sau một hồi!

"Quá phá của!"

"Quá xa xỉ!"

"Quá ngang tàng!"

Nhìn cái bể bơi vô cùng xa hoa trước mặt mình, Ngân Long Chiến Thần cũng không nhịn được mà cảm khái một tiếng!

"Lão Ngân, đây là cuộc sống hàng ngày của Diệp thiếu, chúng ta có hâm mộ cũng không được, bình tĩnh lại đi!"

Nói xong, Quỷ Thương Chiến Thần lập tức đi thẳng đến chỗ hai khối Quỷ U Huyền âm Thạch cách đó không xa, đó là công tác phí để hắn đổ nước và trải Linh Tinh.

"Ai, ta sống mấy trăm năm đúng là sóng đến vô dụng rồi, có muốn hâm mộ cũng không được!"

Chương 330: Đột phá Động Hư Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, bể bơi siêu hào hoa (2)

Thở dài, Ngân Long Chiến Thần cũng đi đến chỗ hai trăm gốc Yêu Viêm Linh Long Thảo thuộc về mình.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng một trăm triệu điểm phá sản, ban thưởng siêu cấp Tu Linh Đan *100!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng một trăm triệu điểm phá sản, ban thưởng siêu cấp Tu Linh Đan *100!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, nhiệm vụ phúc lợi thuộc về Quỷ Thương Chiến Thần kết thúc!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng một trăm triệu điểm phá sản, ban thưởng siêu cấp Tu Linh Đan *100!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng một trăm triệu điểm phá sản, ban thưởng siêu cấp Tu Linh Đan *100!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, nhiệm vụ phúc lợi thuộc về Ngân Long Chiến Thần kết thúc!"

Hả?

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống không ngừng vang lên, Diệp Phong hơi nhíu mày lại, thầm nghĩ trong lòng: "Nhiệm vụ phúc lợi này chỉ có thể phát động ba lần hành vi phá ở trên người của mỗi vị chiến thần hay sao?"

"Nhưng mà phát động hành vi phá của, điểm phá sản nhận được đã tăng lên tới một trăm triệu điểm, cũng không tệ lắm!"

Mặc dù đột phá đến Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong cần chín tỷ điểm phá sản nhưng Diệp Phong lại không lo lắng vấn đề này

chút nào, chuyện mà hắn đang lo lắng bây giờ chính là tốc độ tăng thực lực của những người khác lên sẽ không theo kịp tốc độ của hắn, bao gồm cả sư tôn của hắn là Lạc Thiên Tuyết.

Nghĩ đến đây, trên mặt Diệp Phong lộ vẻ hưng phấn, trực tiếp nhảy vào trong bể bơi xa hoa, sau đó trực tiếp phóng xuất ra linh lực thuộc tính Băng, khiến cho Kim Minh Ngọc Hồn Thủy ở bên trong bể bơi nhanh chóng giảm nhiệt độ xuống, từ đó đạt tới hiệu quả làm mát cao nhất!

"Hai vị chiến thần, cùng đến đây hưởng thụ với ta!"

Trừng!

Khi Quỷ Thương Chiến Thần và Ngân Long Chiến Thần nghe được Diệp Phong nói như vậy, hai người đột nhiên trừng lớn hai mắt, bọn họ không thể tin được bọn họ cũng có thể đi vào bể bơi xa hoa này để hưởng thụ một phen!

Không bao lâu sau, theo hai khe hở không gian xuất hiện trên không viện lạc, Kim Linh Chiến Thần và Hoa Vũ Chiến Thần cũng đi từ trong đó ra.

Ba! Ba! Ba!

Giữa không trung, Kim Linh Chiến Thần nhìn thấy bể bơi xa hoa ở bên dưới, sau đó lại chú ý tới thứ ở bên trong bể bơi lại là Kim Minh Ngọc Hồn Thủy thì sắc mặt trở nên đờ đẫn sau đó vả mạnh vào mặt mình mấy cái, nghi ngờ không biết có phải là mình bị ảo giác hay không nữa!

“Lão Kim!"

"Lão Hoa!"

"Trời nắng chang chang, đừng có đứng ở trên đó nữa, mau xuống đây hưởng thụ với chúng ta!"

Ngay lúc Kim Linh Chiến Thần không thể tin được những gì đang diễn ra ở trước mắt mình thì Quỷ Thương Chiến Thần đàn bơi theo kiểu bơi chó ở trong bể bơi nhìn thấy hai người thì cười lớn sau đó hô lên.

"Lão Kim!"

"Cái hố to này Diệp thiếu nói là bể bơi, trong này đều là Kim Minh Ngọc Hồn Thủy, nước rất là mát, mau xuống đây hưởng thụ với chúng ta!"

Lúc này, bên cạnh, Ngân Long Chiến Thần cũng hô to lên với Kim Linh Chiến Thần.

Mẹ nó, hưởng thụ!

Đó là Kim Minh Ngọc Hồn Thủy đó!

Là tâm can bảo bối mà ta tìm kiếm suốt mấy trăm năm!

Trước đó Kim Minh Ngọc Hồn Thủy làm mưa nhân tạo còn chưa đủ, lại làm một cái hồ bơi lớn toàn là Kim Minh Ngọc Hồn Thủy, ta từ chối công tác phí hai lần đã khiến cho Diệp thiếu hận đến mức nào cơ chứ!

Nghĩ đến đây, Kim Linh Chiến Thần sắp khóc!

"Lão Kim, mặc dù hiện tại ta cũng có chút bối rối nhưng đúng là ta muốn hưởng thụ, vậy nên ta đi trước một bước nha!"

Đúng lúc này, bên cạnh, Hoa Vũ Chiến Thần nói xong thì trực tiếp nhảy vào trong bể bơi xa hoa!

"Thoải mái!"

"Quá mát mẻ!"

"Thu liễm tất cả tu vi, dùng trạng thái của người bình thường hưởng thụ tất cả những thứ này thì quá là sung sướng rồi!"

Sau khi nhảy vào trong bể bơi mát mẻ, Hoa Vũ Chiến Thần tỏ vẻ cực kỳ hưởng thụ.

Bành!

Lúc này, Kim Linh Chiến Thần cũng đi đến thành bể bơi, nhìn Kim Minh Ngọc Hồn Thủy tràn đầy trong đó, lại nhìn mấy người tùy ý

bơi lội ở trong đó hắn chỉ cảm thấy trái tim của mình đang chảy máu!

"Ồ!"

"Đây là cái gì!"

Đúng lúc này, Kim Linh Chiến Thần bỗng nhiên cảm nhận được ở dưới lòng bàn chân của mình đang có thứ gì đó, hắn moi lớp đất ở trên ra thì nhìn thấy ở dưới bị chôn tám cây Yêu Viêm Tầm Long Thảo, kinh hãi.

"Ngọa tào!"

"Lão Ngân, ngươi có thể cẩn thận hơn một chút nữa được hay không, tám cây Yêu Viêm Tầm Long Thảo này là tâm can bảo bối của ngươi, sao ngươi lại tùy tiện ném nó tới đây, nếu như bị giẫm trúng thì làm sao bây giờ!"

Kịp phản ứng lại, Kim Linh Chiến Thần vội vàng hướng về phía Ngân Long Chiến Thần đang ở trong bể bơi hô to lên.

"Cái thứ quỷ đó giẫm thì cứ giẫm!"

"Nếu như ngươi cảm thấy khó chịu khi nhìn thấy nó thì làm phiền ngươi chôn sâu hơn một chút nữa giúp ta, bây giờ mỗi lần ta nhìn thấy chúng nó thì sẽ cảm thấy phiền!"

? ? ?

Cái thứ quỷ?

Mẹ nó ngươi gọi tám cây Yêu Viêm Tầm Long Thảo này là thứ quỷ?

Trong tám cây này còn có hai gốc là lúc trước lão tử và ngươi liều mạng cướp từ trong Thiên Đạo Chiến Trường về, bây giờ ngươi gọi chúng nó là cái thứ quỷ, mẹ nó còn kêu ta chôn sâu thêm một chút nữa?

Nghe được Ngân Long Chiến Thần nói như vậy, Kim Linh Chiến Thần muốn điên rồi, hắn cảm thấy tình huống ở đây càng ngày

càng trở nên không bình thường.

"Kim Linh Chiến Thần, Hoa Vũ Chiến Thần!"

"Các ngươi tới đây một chút, ta có chuyện cần nhờ các ngươi hỗ trợ!"

Đúng lúc này, Diệp Phong từ dưới bể bơi leo lên, nói với hai đại chiến thần.

...

"Diệp thiếu, không nói gạt ngươi, đối với ta thì Kim Minh Ngọc Hồn Thủy này cực kỳ quan trọng!"

"Nhìn thấy thứ trong cái bể bơi lớn này đều là Kim Minh Ngọc Hồn Thủy thì ta đã đau lòng đến không thở nổi rồi, nếu để cho ta tận tay đào một cái bể bơi ra nữa thì thật sự ta không làm được, có đánh chết ta cũng không làm được!"

Nghe Diệp Phong nói muốn rèn ra một cái bể bơi nhỏ, Kim Linh Chiến Thần trực tiếp từ chối không chút do dự nào!

Chương 331: Làm ta sợ muốn chết, cái tên mà chủ nhân đặt cho ta cũng không tệ

Mặc dù mấy thứ này đều không phải là đồ của hắn nhưng nếu muốn hắn tự tay lãng phí nhiều Kim Minh Ngọc Hồn Thủy như vậy thì thật sự hắn không làm được, cho dù có gọi kiếm khách cụt một tay đó tới đánh hắn một trận bầm dập nữa thì hắn cũng không làm được!

"Kim Linh Chiến Thần, ngươi chỉ cần phụ trách đào hố và trải cực phẩm Linh Tinh là được rồi, sau khi chuyện thành công, bốn thùng nhỏ Kim Minh Ngọc Hồn Thủy!"

Bởi vì lúc trước đã hoàn thành một lần hành vi phá của ở trên người của Kim Linh Chiến Thần, lần này Diệp Phong chỉ giao cho hắn hai nhiệm vụ, còn về phần đối phương không muốn làm thì chỉ có thể nói là chỗ tốt hắn cho chưa đủ lớn!

"Lão Kim! ! !"

"Ngươi đang làm gì đó, những lời mà ngươi vừa nói chỉ là gió thoảng mây bay hay sao?"

"Không phải ngươi vừa nói là cho dù có đánh chết ngươi thì ngươi cũng không thể tự tay đào một cái bể bơi nhỏ hay sao?"

Nhìn thấy Kim Linh Chiến Thần chạy qua một bên trực tiếp dùng hai tay của mình để đào ra một cái hố đất, bên cạnh, Hoa Vũ Chiến Thần không nhịn được nữa, thân là cường giả Phi Thăng Cảnh, sao có thể nói không giữ lời như vậy được chứ!

Giận dữ mắng mỏ xong, Hoa Vũ Chiến Thần cũng sắc mặt lo lắng chạy tới, cầm Hoa Vũ Huyền Băng Đao của mình bắt đầu đào từ một bên khác, chỉ sợ mình đào chậm hơn Kim Linh Chiến Thần, bởi vì hắn vừa mới nghe Quỷ Thương Chiến Thần và Ngân Long Chiến Thần nói một số chuyện có liên quan đến Diệp thiếu, hắn muốn giúp Diệp Phong làm nhiều chuyện một chút, từ đó hắn có thể lấy được thứ mình muốn là Hắc Tuyền Hoa Mặc Thảo!

"Rốt cục sắp kết thúc rồi!"

"Một hồi đưa tiền trà nước cho Kim Linh Chiến Thần và Hoa Vũ Chiến Thần, còn có thể phát động hành vi phá của thêm năm lần nữa, đến lúc đó lại có thể lấy được năm trăm triệu điểm phá sản và năm trăm viên siêu cấp Tu Linh Đan."

"Đến lúc đó điểm phá sản sẽ đạt tới chín trăm triệu điểm, siêu cấp Tu Linh Đan cũng sẽ đạt tới một ngàn hai trăm viên, cũng không biết là nhiêu đây có đủ cho bọn họ dùng hay không nữa."

Đã có lòng muốn phi thăng lên thượng giới, Diệp Phong coi chút không thể chờ đợi muốn nhanh chóng phi thăng lên thượng giới.

Còn phương pháp đốt cháy giai đoạn này, Diệp Phong không sợ dùng nó sẽ gây ra ảnh hưởng không tốt cho bọn họ, có tên điên cụt một tay chỉ đạo, mấy chuyện này hoàn toàn không là vấn đề gì cả.

"Có phải là ta nên đặt tên cho tên điên cụt một tay và tiểu nữ hài không?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong bỗng nhận ra được một chuyện, ngay cả kim giáp hộ vệ rất biết giải quyết chuyện đó mà cũng được hắn ban tên cho là Diệp Nhất, bây giờ cũng đã đến lúc ban tên cho hai tên hộ vệ chính thức trong Bại Gia Quân.

"Cầm huyết sắc tế kiếm trong tay, vậy thì gọi hắn là Diệp Tiểu Kiếm đi!"

"Thích ăn kẹo que, vậy thì gọi nàng là Diệp Đường Nhi đi!"

"Đúng rồi, còn có lão đầu trọc đi chân trần đó nữa, gọi hắn là Diệp Tiểu Quang đi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong bỗng nhiên nhíu mày, bởi vì hắn nhớ được mình từng gọi nam tử mặc áo đen đó là Tiểu Hắc, bây giờ gọi là Diệp Tiểu Hắc có phải là có chút khó nghe hay không, dù nói thế nào thì đối phương cũng là cường giả xếp hạng thứ ba trong số các hộ vệ chính thức của Bại Gia Quân!

"Được rồi, đặt tên quá khó, gọi hắn là Diệp Tiểu Hắc đi, ai kêu hắn mặc một bộ đồ đen chứ."

Rất nhanh, Diệp Phong không còn xoắn xuýt về chuyện đặt tên cho tên nam tử áo đen đó nữa, trực tiếp chọn cái tên này.

...

Trong không gian nào đó!

"Diệp Tiểu Hắc?"

"Ha ha ha!"

"Tiểu Hắc ca, thật ra thì cái tên này rất phù hợp với hình tượng và khí chất của ngươi, ăn mặc đen toàn thân từ trên xuống dưới, còn ta nè, lúc nãy suýt nữa là hù chết ta rồi!"

"Ta còn tưởng rằng chủ nhân sẽ gọi ta là Diệp Đại Cước, nếu mà như vậy thật thì ta sẽ sụp đổ, bây giờ gọi là Diệp Tiểu Quang đúng là phù hợp với hình tượng trọc đầu này của ta."

Lão đầu trọc đi chân trần vẻ mặt hưng phấn nói chuyện với nam

tử mặc áo đen đang sắc mặt khó coi ở bên cạnh.

"À!"

"Cái tên này rất phù hợp với khí chất của ta sao?"

"Nếu đã như vậy, đáng lý ra là mấy ngày nay ngươi phải chịu đòn nhưng ta sẽ chịu thay ngươi, chờ xong chuyện rồi thì ta sẽ trả hết lại cho ngươi, đừng hỏi tại sao, chỉ là ta cảm thấy khí chất của người rất phù hợp để bị đánh mà thôi!"

Nghe được lão đầu trọc đi chân trần nói như vậy, nam tử áo đen cười nhưng không phải cười quan sát lão đầu trọc!

Nhìn nụ cười trêu chọc ở trên mặt của đối phương khiến cho lão đầu trọc đột nhiên cảm thấy hoảng hốt, trong mắt tràn đầy vẻ hối hận, hối hận vì mình vô duyên vô cớ lại đi gây chuyện với tên biến thái này làm gì, không phải là tự tìm đánh hay sao chứ!

Trong viện lạc trong phủ đệ của Kim Linh Chiến Thần!

Nhìn Kim Linh Chiến Thần lấy đi bốn thùng Kim Minh Ngọc Hồn Thủy và Hoa Vũ Chiến Thần lấy đi ba trăm gốc Hắc Tuyền Hoa Mặc Thảo, Diệp Phong hồi hộp chờ đợi hệ thống ban thưởng.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ liên tiếp phát động ba lần hành vi phá của, ban thưởng ba trăm triệu điểm phá sản, ban thưởng siêu cấp Tu Linh Đan *300!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, nhiệm vụ phúc lợi thuộc về Hoa Vũ Chiến Thần kết thúc!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ liên tiếp phát động hai lần hành vi phá của, ban thưởng hai ức điểm phá sản, ban thưởng siêu cấp Tu Linh Đan *200!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, nhiệm vụ phúc lợi thuộc về Kim Linh Chiến Thần kết thúc!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ phúc lợi chỉ trong một ngày, phát động ban thưởng ẩn tàng, ban thưởng một tỷ điểm phá sản, ban thưởng siêu cấp Tu Linh Đan *1000000!"

Ngọa tào!

Nhiệm vụ phúc lợi này còn có ẩn tàng ban thưởng?

Nghe được cuối cùng hệ thống ban bố ẩn tàng ban thưởng, Diệp Phong bị kinh hãi!

Ban thưởng một tỷ điểm phá sản không tính là gì, nhưng ban thưởng một trăm vạn viên siêu cấp Tu Linh Đan, số lượng này gần như là có thể giải quyết được vấn đề tăng tu vi lên của đám người ở trong tông môn mình.

Chương 332: Ngọa tào! Sao lôi kiếp lại bổ lệch

"Bây giờ điểm phá sản đã đạt đến mười chín ức, nếu không ta tiêu hao một tỷ điểm phá sản tăng thực lực đến Độ Kiếp Cảnh Nhất Trọng?"

Kiểm tra số lượng điểm phá sản mà mình đang có hiện tại, Diệp Phong lập tức muốn đột phá.

"Lão Kim!"

"Lão Hoa!"

"Vừa nãy hai người các ngươi không thấy được, trước đó thực lực Diệp thiếu vẫn là Nguyên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, kết quả dưới tình huống hoàn toàn không có chút chuẩn bị nào, nằm trên giường Linh Tinh bắt đầu đột đột đột đột phá, trực tiếp đột phá đến Động Hư Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, nếu như không phải ta tận mắt nhìn thấy thì có đánh chết ta cũng không thể tin tưởng được là ở trên đời còn có phương thức đột phá phát rồ như thế!"

"Lão Quỷ nói không sai, phương thức đột phá của Diệp thiếu quá mẹ nó dọa người, hơn nữa đối với những người khác thì cho dù chỉ cần đột phá một cái tiểu cảnh giới cũng cần dùng tới mấy ngày để vững chắc tu vi, ai mà ngờ được là Diệp thiếu đột phá ròng rã

một cái đại cảnh giới, sau đó trực tiếp nằm xuống ngủ thiếp đi, đây là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?"

Trong bể bơi xa hoa, Quỷ Thương Chiến Thần và Ngân Long Chiến Thần kể lại phương thức đột phá phát rồ của Diệp Phong lúc nãy!

Oanh!

Đúng lúc này, một luồng khí tức đột phá mạnh mẽ bỗng nhiên bộc phát từ một bên của bể bơi nhỏ.

"Các ngươi xem!"

"Chính là loại khí tức đột phá này, vừa nãy đột đột đột xuất hiện chín lần!"

"Mới nãy hai người các ngươi còn lộ vẻ không tin, lúc này..."

Nói đến đây, Quỷ Thương Chiến Thần sững sờ, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn về phía Diệp Phong ở trong bể bơi nhỏ!

Khi hắn phát hiện Diệp Phong đang trùng kích Độ Kiếp Cảnh thì vẻ mặt lập tức trở nên sụp đổ hô: "Không phải lúc nãy mới đột phá một cái đại cảnh giới sao, sao bây giờ lại muốn đột phá nữa rồi, lẽ nào là do lúc nãy không có đả kích được lão Kim và lão Hoa cho nên định bổ sung thêm hay sao?"

"Không giống!"

"Lão Quỷ, lần này Diệp thiếu trực tiếp từ Động Hư Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đột phá đến Độ Kiếp Cảnh Nhất Trọng, phải vượt qua một đạo lôi kiếp bình thường!"

"Nhưng mà lẽ nào hắn không muốn chuẩn bị một chút hay sao?"

"Cho dù chỉ làm qua loa cũng có thể khiến cho ta miễn cưỡng chấp nhận được!"

Nhìn trong bể bơi nhỏ, Diệp Phong nằm trên một tấm ván gỗ uống rượu ngon, hoàn toàn không coi lôi kiếp sắp xuất hiện ra gì, Ngân Long Chiến Thần tâm thái sập!

"Lão Quỷ, lão Ngân, lão Hoa, các ngươi mau nhìn ở trên đầu!"

Theo Kim Linh Chiến Thần kinh hô một tiếng, tam đại chiến thần còn lại cũng đều đưa mắt nhìn lên không trung.

Kiếp vân lóe ra lôi quang xuất hiện ở trên không trung, nhưng khiến cho tứ đại chiến thần nghi ngờ là kiếp vân này khi thì tản ra, khi thì ngưng tụ, không có lôi kiếp hạ xuống khiến cho bọn họ cực kỳ khó hiểu.

"Lão Kim, lão Ngân, lão Hoa, tại sao ta có cảm giác là hình như kiếp vân này giống như là đang do dự, không biết có nên hạ lôi kiếp xuống hay không?"

Lúc này, Quỷ Thương Chiến Thần luôn cảm thấy kiếp vân này có chút không đúng, quay qua nhìn ba người còn lại nói ra ý nghĩ trong lòng của mình.

"Lão Quỷ, mặc dù ý nghĩ này của ngươi có chút viển vông nhưng ta lại không thể nào phản bác lại ngươi!"

Nghe được Quỷ Thương Chiến Thần nói như vậy, bên cạnh, Ngân Long Chiến Thần nhìn lên kiếp vân cực kỳ không bình thường ở trên không trung sau đó cũng chau mày lên tiếng đáp lại một câu.

"Chuyện gì xảy ra!"

"Kiếp vân này không tranh thủ hạ lôi kiếp xuống cho ta, sao còn dùng dằng ở trên đó làm gì!"

Diệp Phong cũng phát hiện ra kiếp vân không đúng, sau đó trên mặt lộ vẻ khó hiểu, đứng dậy nhảy lên bờ.

"Chờ một chút!"

"Không phải là lôi kiếp này sợ ta hoàn toàn không dám hạ lôi kiếp xuống đó chứ!"

Đúng lúc này, Diệp Phong chợt nhớ tới ban đầu khi hắn luyện chế ra thần đan ở Thiên Đan Thành, mình đứng ở một bên, Đan Kiếp không dám rơi xuống.

Oanh!

Trong lòng Diệp Phong nghĩ như thế, kiếp vân bình thường đang không ngừng do dự ở trên không trung giống như là đã đưa ra quyết định, sau đó nó nhanh chóng ngưng tụ thành hình, tiếp theo đó là một đạo lôi kiếp thô to trực tiếp bổ về phía khoảng đất trống ở bên cạnh Diệp Phong!

Mặc dù không dám bổ Diệp Phong nhưng có thể bổ về phía khoảng đất trống ở bên cạnh Diệp Phong, có thể bổ lệch ra nhưng không thể không bổ, đây là quật cường cuối cùng của Thiên Đạo!

"Ngọa tào!"

"Méo một chút, mẹ nó, lôi kiếp còn có thể đánh hụt sau?"

Thấy cảnh này, Quỷ Thương Chiến Thần kinh hãi đến tròng mắt cũng sắp lòi ra ngoài, mẹ nó, như vậy không phải là được lợi lớn hay sao hả?

Mà tam đại chiến thần còn lại thấy cảnh này thì cũng đều sợ đến nói không ra lời, dù sao đây là lần đầu tiên bọn họ gặp tình huống như thế này!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, bổ lệch rồi!"

Diệp Phong cũng phát hiện ra được tình huống này, trong lòng có chút lo lắng, sau đó vội vàng thay đổi vị trí trực tiếp đứng ở dưới chỗ mà kiếp lôi sẽ đánh xuống.

Nhưng mà một chuyện nằm ngoài dự tính của tất cả mọi người xảy ra, lôi kiếp đang cực tốc đánh xuống đột nhiên dừng lại ở giữa không trung!

"Rãnh!"

"Ba người các ngươi mau quát ta mấy bợp tay đi, mẹ nó, có phải là ta hoa mắt hay không, lôi kiếp đang đánh xuống đột nhiên đình chỉ ở trên không trung sau đó lại điều chỉnh vị trí rồi rớt xuống một lần nữa?"

Nhìn thấy lôi kiếp dừng lại ở trên không trung đột nhiên di chuyển qua phía bên trái vài mét, Quỷ Thương Chiến Thần dùng sức dụi dụi con mắt, hắn hoàn toàn không thể tin được cảnh tượng quỷ dị đang diễn ra ở trước mắt mình!

"Động!"

"Diệp thiếu lại động, Diệp thiếu di chuyển tới chỗ mà lôi kiếp sẽ đánh xuống!"

Lúc này, bên cạnh, Ngân Long Chiến Thần cũng trợn to hai mắt sau đó lên tiếng kinh hô!

"Mẹ nó, ta hiểu rồi!"

"Mặc dù rất khiến cho người khác khó mà tin được nhưng rõ ràng lôi kiếp này không muốn bổ vào trên người của Diệp thiếu, mà Diệp thiếu thì lại muốn được nó bổ một chút, mẹ nó, chuyện này nói ra thì ai mà dám tin chứ!"

Chương 333: Chó Thiên Đạo, đến đi, bổ lão phu

Nhìn Diệp Phong không ngừng di động ở dưới mặt đất và lôi kiếp không ngừng điều chỉnh vị trí đánh xuống ở trên không trung, Hoa Vũ Chiến Thần điên rồi, mẹ nó, tu sĩ chơi với lôi kiếp?

"Diệp thiếu độ kiếp giống như chơi, mẹ nó, ta độ kiếp cũng giống như chơi!"

"Như vậy thì ai mà chịu nổi!"

"Tại sao phải để cho ta nhìn thấy cảnh này chứ!"

Bên cạnh, tâm tính của Kim Linh Chiến Thần cũng triệt để sập, nghĩ lại lúc trước mình bị lôi kiếp rượt theo mà bổ, lại nhìn bây giờ Diệp Phong đuổi theo còn lôi kiếp thì chạy, cùng là tu sĩ nhưng mà mẹ nó, tại sao chênh lệch lại lớn như vậy!

"Ta chỉ muốn cho đông đảo quân hộ vệ có cơ hội đi ra hóng gió,

ngay cả một cơ hội nhỏ nhoi ngươi cũng không cho ta!"

"Hơn nữa, trước đó ngươi cũng bị chém nhiều lần rồi bây giờ còn sợ sao?"

"Chém một lần nữa sẽ chết sao!"

Phát hiện lôi kiếp từ đầu đến cuối đều trốn tránh mình, Diệp Phong chỉ vào kiếp vân trên không trung mắng to!

"Khiêu khích Thiên Đạo!"

"Diệp thiếu lại khiêu khích Thiên Đạo, có phải hắn điên rồi hay không, nghĩ Thiên Đạo không dám diệt hắn sao?"

Nhìn thấy cách đó không xa Diệp Phong chỉ vào kiếp vân trên không trung điên cuồng giận mắng, cách đó không xa, tứ đại chiến thần bị sợ ngây người!

Oanh! Oanh! Oanh!

Đúng lúc này, một cỗ thiên địa uy áp càng khủng bố hơn ầm ầm giáng lâm, phổ thông kiếp vân trên không trung cũng bắt đầu dần dần biến thành Thiên Đạo kiếp vân!

"Nổi giận!"

"Lần này Thiên Đạo nổi giận thật, chỉ là Độ Kiếp Cảnh Nhất Trọng mà lại dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân mà chỉ có Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong mới có thể dẫn ra!"

"Hơn nữa khí tức này hắn là đệ nhất trọng Thiên Đạo lôi kiếp!"

Nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân thành hình trên không trung, tứ đại chiến thần đã hoàn toàn choáng, bọn họ nghĩ mãi mà cũng không rõ tại sao Diệp Phong dám khiêu khích Thiên Đạo, khiến cho kiếp vân bình thường biến thành Thiên Đạo kiếp vân!

"Đến!"

"Có gan đến bổ lão tử!"

Nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân trên không trung, Diệp Phong hưng phấn trực tiếp gào to lên!

Oanh!

Mấy đạo đệ nhất trọng Thiên Đạo lôi kiếp ầm vang rơi xuống, Thiên Đạo đối mặt sự khiêu khích của Diệp Phong, rốt cục nó cũng phản kích!

"Má!"

"Chạy mau!"

"Tình huống quái quỷ gì thế này, chúng ta chỉ đứng bên cạnh xem trò vui thôi, ngươi không đi đánh Diệp thiếu, mẹ nó, bổ chúng ta là có ý gì!"

Tứ đại chiến thần phát hiện mấy đạo đệ nhất trọng Thiên Đạo lôi kiếp trực tiếp đánh thẳng tới chỗ bọn họ, bọn họ cũng ngẩn ra, sau khi kịp phản ứng lại thì vội vàng xông ra khỏi bể bơi, mỗi người đều lấy linh khí phòng ngự ra bắt đầu ngăn cản Thiên Đạo lôi kiếp!

? ? ?

Mẹ nó, tình huống này là như thế nào?

Ta chọc giận Thiên Đạo, kết quả Thiên Đạo không bổ ta, trực tiếp đi đánh tứ đại chiến thần, ngay cả Thiên Đạo cũng biết chọn quả hồng mềm mà bóp hay sao?

Nhìn thấy tứ đại chiến thần ngăn cản từng đạo đệ nhất trọng Thiên Đạo lôi kiếp cách đó không xa, Diệp Phong bối rối, hắn không ngờ được là Thiên Đạo lại chơi một chiêu như vậy!

"Thiên Đạo!"

"Có gan thì cứ nhắm vào lão tử, ngươi khi dễ bốn lão nhân gia người yếu bệnh tàn bọn họ thì có gì tài ba!"

Tỉnh táo lại, Diệp Phong nhìn thẳng lên trên Thiên Đạo kiếp vân ở trên không trung giận mắng to lên một lần nữa.

"Lão nhân gia người yếu bệnh tàn?"

"Chúng ta là cường giả Phi Thăng Cảnh!"

"Chúng ta là tứ đại hộ quốc chiến thần của Hồng Vũ Vương Quốc!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, tứ đại chiến thần muốn khóc!

Nhưng mà đúng vào lúc này, thiên địa uy áp của Thiên Đạo kiếp vân tràn ngập trên không trung lại tăng vọt lên một lần nữa, ngưng tụ Thiên Đạo lôi kiếp trực tiếp tăng lên tới đệ tam trọng Thiên Đạo lôi kiếp!

"Lão Kim, lão Ngân, lão Hoa, hình như chúng ta gặp phiền phức lớn rồi!"

"Diệp thiếu càng mắng Thiên Đạo thì Thiên Đạo sẽ càng phẫn nộ, sau đó Thiên Đạo sẽ trút hết tất cả mọi lửa giận lên trên người của chúng ta!"

Phát hiện được Thiên Đạo kiếp vân trên không trung thay đổi, Quỷ Thương Chiến Thần bỗng đưa ra một cái suy đoán cực kỳ khủng bố với tam đại chiến thần còn lại!

"Bây giờ cứ chuẩn bị sẵn sàng đi, kế tiếp là đệ tam trọng Thiên Đạo lôi kiếp, mặc dù còn có thể chịu nổi nhưng nếu như cứ tiếp tục tăng lên như thế nữa thì một khi tăng lên tới Cửu Trọng Thiên đạo lôi kiếp, chúng ta sẽ không chống nổi!"

Nghe được phỏng đoán kinh khủng của Quỷ Thương Chiến Thần, Ngân Long Chiến Thần vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng nhắc nhở mấy người.

"Bây giờ người ta lo lắng nhất chính là lão Kim a, dù sao trong số chúng ta thì thực lực của hắn yếu nhất, còn chưa dùng Kim Minh Ngọc Hồn Thủy Diệp thiếu cho cường hóa nhục thân một lần nữa, nếu như không kịp chuẩn bị thì chỉ sợ là ngay cả một đạo Cửu Trọng Thiên đạo lôi kiếp hắn cũng không cản..."

Nói đến đây, Hoa Vũ Chiến Thần bỗng ngây ngẩn cả người, bởi vì hắn chợt phát hiện Kim Linh Chiến Thần trước đó còn đứng ở bên cạnh hắn bây giờ đã biến mất không thấy.

"Ngọa tào!"

"Lão Kim, mẹ nó, ngươi quá gian!"

Khi Quỷ Thương Chiến Thần, Ngân Long Chiến Thần và Hoa Vũ Chiến Thần phát hiện Kim Linh Chiến Thần đã trốn đến bên cạnh Diệp Phong, bọn họ cũng lập tức phản ứng lại, đồng thời cũng không nhịn được mắng lớn lên!

"Ba người các ngươi ngu, còn trách ta?"

"Biết rõ Thiên Đạo không dám bổ Diệp thiếu, vậy thì chắc chắn phải trốn tới bên cạnh Diệp thiếu, mẹ nó, còn ngây ngốc đứng ở đó chờ ngạnh kháng đệ tam trọng Thiên Đạo lôi kiếp sắp đánh xuống, đúng là ngu không gì tả nổi mà!"

Nhìn tam đại chiến thần đang nhanh chóng chạy từ phía xa tới, Kim Linh Chiến Thần cũng không nhịn được nói.

"Chó Thiên Đạo, đến đi, bổ lão phu!"

"Ai, ta rời khỏi bên cạnh Diệp thiếu, ai, ta lại trở lại bên cạnh Diệp thiếu, ngươi bổ ta đi!"

Lúc này Kim Linh Chiến Thần cũng không ngừng nhảy ra khỏi chỗ của Diệp Phong, kêu gào một phen sau đó sẽ nhảy trở về, một người chơi quên cả trời đất.

"Kim Linh Chiến Thần!"

"Ngươi nghĩ xem có thể, ta nói là có thể thôi nha, chờ sau khi ta rời khỏi đây, Thiên Đạo này có thể tới bổ ngươi lần nữa hay không?"

Chương 334: Chó Thiên Đạo, đến đi, bổ lão phu (2)

Nhìn thấy Kim Linh Chiến Thần chơi quên mình, Diệp Phong trưng ra vẻ mặt thành thật hỏi một câu.

Hả?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Kim Linh Chiến Thần đang chuẩn bị nhảy ra ngoài một lần nữa trực tiếp ngốc ngay tại chỗ, đúng là hắn chưa có tính tới vấn đề này, nhưng bây giờ bị Diệp Phong nhắc nhở, hắn bỗng nhiên luống cuống!

Mà bên cạnh, tam đại chiến thần đang có chút không kìm nén được cũng rất muốn chơi giống như Kim Linh Chiến Thần nghe được Diệp Phong nói như vậy thì tất cả đều biến sắc, bởi vì bọn họ cảm thấy khả năng mà Diệp Phong nói rất có thể sẽ thành sự thật!

"Thiên Đạo kiếp vân tản!"

Đúng lúc này, mọi người phát hiện Thiên Đạo kiếp vân ở trên không trung bỗng nhiên tản đi mất, bầu trời trở nên trong xanh, giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra hết.

"Diệp thiếu!"

"Bây giờ ta có chút luống cuống!"

Nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân tán đi, trên mặt Kim Linh Chiến Thần lộ vẻ lo lắng, bởi vì bản thân hắn cũng không biết sau khi Diệp Phong rời khỏi đây thì Thiên Đạo kiếp vân sẽ xuất hiện lần nữa hay không.

"Yên tâm, nguyên nhân của chuyện này đến từ ta, các ngươi chỉ là gặp tai bay vạ gió mà thôi, một khi các ngươi gặp được nguy hiểm đến tính mạng thì ta sẽ giải quyết giúp các ngươi!"

Nhìn Kim Linh Chiến Thần lộ vẻ bất an, Diệp Phong cười hứa với hắn một câu.

"Tứ đại chiến thần, hôm nay đã quấy rầy các ngươi nhiều rồi, ngày sau nếu như có duyên thì sẽ gặp lại!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn, nhanh chóng biến mất ở trong tầm mắt của tứ đại chiến thần.

Oanh!

Ngay khi Diệp Phong vừa rời đi, không trung có lôi âm cuồn cuộn, Thiên Đạo kiếp vân xuất hiện trong tầm mắt của tứ đại chiến thần lần nữa.

Mà khí tức đệ ngũ trọng Thiên Đạo lôi kiếp cũng nhanh chóng từ trong kiếp vân lan tràn ra ngoài.

Sau một hồi!

"Thiên Đạo kiếp vân không có uy hiếp đến sinh mệnh của chúng ta, nó chui chỗ trống trong lời nói của Diệp thiếu!"

"Lão Kim, là ngươi khiêu khích Thiên Đạo, tại sao ba người chúng ta đều phải gặp nạn giống như ngươi!"

"Mẹ nó, tóc của ta cũng bị bổ tới dựng đứng hết rồi, ta trêu ai ghẹo ai cơ chứ!!"

Nghe tam đại chiến thần chửi mắng, lại nhìn thấy bọn họ hao hết linh lực ngồi bệt ở dưới đất, Kim Linh Chiến Thần cũng toàn thân không còn một chút sức lực nào, sụp đổ nói: "Các ngươi có thể nói mấy câu hữu dụng hay không, nhớ kỹ, sau này Diệp thiếu có đột phá thì nhất định chúng ta phải trốn xa!"

Dưới Tinh Hồn Phong!

"Ồ!"

"Chu Thông, Lôi Hồng, hai người bọn họ là ai?"

Thông qua Không Gian Truyền Tống Môn đi vào dưới Tinh Hồn Phong, Diệp Phong chỉ vào hai người cách đó không xa, vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn về phía Chu Đồ và Lôi Hồng hỏi thăm.

"Là ngươi!"

"Ta còn nhớ ngươi, lúc trước ngày mà Tinh Hồn Tông chiêu thu đệ tử, ta đứng ở ngay bên cạnh ngươi!"

Không đợi Chu Đồ và Lôi Hồng trả lời câu hỏi của Diệp Phong, thanh niên đang đứng ở nơi xa xa bỗng nhiên chỉ vào Diệp Phong kinh hô lên!

Mà khi hắn chú ý tới đạo bào đệ tử Tinh Hồn Tông mà Diệp Phong mặc trên người thì trên mặt lộ vẻ khó mà tin được nhìn về phía Diệp Phong, lên tiếng hỏi: "Lúc đó sau khi chúng ta rời đi, ngươi nộp lên một vạn miếng đê phẩm linh thạch, gia nhập Tinh Hồn Tông này?"

"À!"

"Đúng là có người nộp lên một vạn miếng đê phẩm linh thạch thật, chẳng lẽ Tinh Hồn Tông này chỗ kì lạ gì mà đệ tử này của ta không biết được hay sao?"

Nghe được thanh niên nói như vậy, bên cạnh, lão giả nhìn Diệp Phong một chút, vẻ mặt suy tư.

"Diệp thiếu!"

"Hai người bọn họ vừa mới đến nơi này, nói là muốn đến bái phỏng tông chủ một chút, hai người chúng ta đang thương lượng xem nên để cho ai đi vào thông báo."

Lúc này, bên cạnh, Lôi Hồng nhìn về phía Diệp Phong, vội vàng giải thích rõ.

"Ta đi bẩm báo sư tôn."

"Hai vị, mặc dù không biết các ngươi đến Tinh Hồn Tông ta làm gì, nhưng dù sao thì người tới khách, xin hãy chờ ở chỗ này một chút."

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp bước đi, nhanh chóng đi lên đỉnh núi.

"Tiểu tử đó tìm một sư tôn có thực lực Động Hư Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, hắn định đến đây để khoe khoang sao!"

"Nếu như ngươi muốn khoe khoang thì nhất định ta phải thỏa mãn ngươi mới được, chỉ là hy vọng sau một lát nữa khi hai sư đồ các ngươi bước vào trong tông môn thì đừng có bị dọa đến hai chân run rẩy không đi được!"

Đi trên đường, Diệp Phong có chút chờ mong.

...

"Sư tôn!"

"Không phải ngươi nói là đến đây để giúp đệ tử tìm lại thể diện hay sao?"

"Tại sao chúng ta phải chờ ở dưới núi, trực tiếp đi lên không được sao?"

Nhìn thấy Diệp Phong rời đi, thanh niên bên cạnh có chút bất mãn nói nhỏ.

"Không thích hợp!"

"Cái Tinh Hồn Tông này có chút không giống với những gì mà ngươi đã nói!"

Nói với thành niên hai câu như thế, lão giả trực tiếp đi đến chỗ hai người Chu Đồ và Lôi Hồng.

"Hai vị, mặc dù Tinh Hồn Tông này có điều kiện nhập tông có chút kỳ quái, nhưng với thực lực của hai vị thì lấy ra một vạn miếng đê phẩm linh thạch hẳn không phải là việc gì khó chứ, tại sao không có gia nhập Tinh Hồn Tông mà phải xây dựng chỗ ở ở dưới đỉnh núi này?"

Đi tới trước mặt hai người Chu Đồ và Lôi Hồng, lão giả tỏ vẻ nghi ngờ hỏi thăm.

"Một vạn miếng đê phẩm linh thạch gia nhập Tinh Hồn Tông?"

"Ha ha ha!"

Nghe được lão giả nói như vậy, hai người liếc nhau, sau đó cũng nhịn không được phá lên cười.

"Trước kia gia nhập Tinh Hồn Tông thì sẽ dễ dàng hơn một chút, nhưng bây giờ đừng nói một vạn miếng đê phẩm linh thạch, cho dù nộp lên một ức miếng cực phẩm Linh Tinh cũng chưa chắc có thể gia nhập vào Tinh Hồn Tông!"

"Hơn nữa hai người chúng ta cũng không dám yêu cầu xa vời có thể trở thành đệ tử của Tinh Hồn Tông, dù sao bây giờ ngay cả sư tôn của hai chúng ta cũng chỉ là tạp dịch tông môn, hai chúng ta làm gì có tư cách để trở thành đệ tử tông môn!"

Chương 335: Nghiệt đồ! Ngươi muốn đẩy vi sư vào trong mộ hay sao

"Chỉ đáng tiếc là hai người chúng ta là tuyệt thế thiên kiêu thứ nhất và thứ hai Tiềm Long Bảng, nhưng muốn gia nhập Tinh Hồn Tông làm tên tạp dịch cũng là một chuyện cực kỳ khó, chỉ có thể ở đây để chờ cơ hội."

Lúc này, Lôi Hồng nhìn về phía lão giả, vẻ mặt thành thật giải thích.

"Ha ha ha!"

"Chỉ hai người các ngươi mà còn Tiềm Long Bảng..."

Ba!

Không đợi thanh niên bên cạnh cười to nói xong, lão giả trở tay quất cho hắn một cái bợp tay, đánh cho thanh niên ngẩn cả ra không biết ra sao.

"Sư tôn!"

"Là hai người bọn họ đang khoác lác, ngươi đánh ta..."

Ba! Ba!

Không đợi thanh niên nói xong lần nữa, lão giả hai tay tả hữu khai cung, lần này trực tiếp đánh cho thanh niên không dám nói gì nữa!

"Đệ tử này của ta có tâm tính quá kém, khiến cho hai vị chê cười!"

Thấy thanh niên triệt để trung thực lại, lão giả mới nhìn về phía hai người Chu Đồ và Lôi Hồng, mặt lộ vẻ áy náy lên tiếng nói.

"Nhưng mà không ngờ được là hai vị lại là tuyệt thế thiên kiêu thứ nhất và thứ hai Tiềm Long Bảng, vậy không biết sư tôn của các ngươi là..."

Ngay lúc lão giả hỏi thăm được một nửa, hai luồng khí tức khủng bố đến khiến cho nta ngạt thở ầm ầm giáng lâm, hai nam tử người mặc đạo bào tạp dịch, dưới chân bọc lấy chăn mền từ trên trời giáng xuống, trực tiếp xuất hiện trước mặt bốn người.

"Sư tôn!"

Khi hai người Chu Đồ và Lôi Hồng thấy người tới là Kim Luân Đại Đế và Xích Vũ Đại Đế thì vội vàng cung kính hô lên.

Sư tôn?

Đạo bào tạp dịch?

Uy áp và khí tức khiến cho người ta ngạt thở này!

Nhìn hai tên nam tử từ trên trời giáng xuống, lão giả mặt lộ vẻ sợ hãi xoay người chuẩn bị rời đi, mặc dù hắn không biết hai người này có thực lực đạt đến cảnh giới kinh khủng như thế nào nhưng hắn biết một chuyện, bất cứ người nào trong số hai người đó đều có thể tiện tay xoá bỏ hắn!

Tồn tại kinh khủng như vậy nhưng chỉ là tạp dịch Tinh Hồn Tông, hắn còn dám theo đệ tử đến tìm lại thể diện, cái này mà là đến tìm lại thể diện cái gì chứ, đến tìm mộ chôn mình thì đúng hơn!

"Sư tôn? ? ?"

"Ngươi đi làm cái gì?"

"Tại sao ngươi lại đi?"

Thanh niên phát hiện sư tôn mình bỗng nhiên xoay người rời đi, hắn ngẩn ra không biết làm sao, kịp phản ứng lại thì cũng vội vàng đuổi theo.

"Buông tay!"

"Nghiệt đồ ngươi, ta có lòng tốt thu ngươi làm đệ tử, ngươi lại muốn đưa vi sư vào trong mộ, mẹ nó ngươi có còn là người hay không!"

Lão giả vung tay lên, trực tiếp hất thanh niên đang nắm lấy cánh tay mình ngã xuống đất, sau đó trong mắt tràn ngập lửa giận trực tiếp chửi ầm lên.

"Sư tôn, ngươi nói như vậy là có ý gì, đệ tử nghe không hiểu!"

Ngã dưới đất, thanh niên sắp khóc, hắn hoàn toàn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Im miệng!"

"Mẹ nó, ai là sư tôn của ngươi, cơm có thể ăn bậy nhưng nói không thể nói bậy, nếu như ngươi còn gọi bậy nữa thì đừng có trách ta một chưởng vỗ chết ngươi!"

"Còn nữa, từ giờ trở đi, ngươi tốt nhất cách xa ta một chút, nếu không ta sợ ta không khống chế được mình mà sẽ giết ngươi!"

"Cuối cùng, nể tình nghĩa sư đồ mấy tháng nay, ta khuyên ngươi một câu, cái tông môn này là một chỗ đại khủng bố, nếu ngươi không muốn chết thì cách xa tông môn này một chút!"

Nói xong, lão giả quay đầu nhìn thoáng qua hai tên đại khủng bố người mặc đạo bào tạp dịch, thấy bọn họ không có chú ý tới bên này thì trên mặt mới lộ vẻ may mắn, trực tiếp phóng lên tận trời, nhanh chóng biến mất ở trong tầm mắt của thanh niên.

"Làm gì chứ!"

"Không phải là ta chỉ muốn tới đây trang bức một chút thôi mà?"

“Kết quả bức không trang được mà còn làm mất luôn sư tôn?"

Nhưng nghĩ tới lời nhắc nhở sau cùng của sư tôn thì thanh niên cũng vội vàng đứng dậy, sau đó quay đầu nhìn lại, thấy bốn người đang đứng ở xa xa cũng không có chú ý tới mình thì hắn vội vàng bỏ đi thật xa, muốn nhanh chóng rời khỏi chỗ này.

Một lát sau!

Khi Diệp Phong dẫn theo Lạc Thiên Tuyết đi xuống dưới đỉnh núi, không có phát hiện bóng dáng của thanh niên và lão giả đó, Diệp

Phong trưng vẻ mặt nghi hoặc ra nhìn Kim Luân Đại Đế hỏi thăm: "Kim Luân, hai người bọn họ đã đi đâu rồi?"

"Diệp thiếu, bọn họ đi rồi."

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Kim Luân Đại Đế vội vàng lên tiếng trả lời.

"Đi rồi?"

"Đi như thế nào ?"

Diệp Phong nghe xong, trên mặt hiện vẻ khó hiểu, rõ ràng đối phương tới trang bức, sao còn chưa bắt đầu thì đã đi rồi, ôm lòng khó hiểu, Diệp Phong hỏi thăm Kim Luân Đại Đế lần nữa.

"Đi như thế nào ?"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Kim Luân Đại Đế trực tiếp bước nhanh tới trước, đồng thời nói với Xích Vũ Đại Đế đang đứng xem trò bên cạnh: "Xích Vũ, nhìn cái gì đấy, tranh thủ phối hợp ta một chút, một mình ta không diễn ra được!"

? ? ?

Nghe nói như thế, nhìn Kim Luân Đại Đế nhanh chóng đi tới trước mặt, Xích Vũ Đại Đế rất muốn chém chết đối phương, phối hợp thì phối hợp, nhưng tại sao hắn phải đóng vai thanh niên ngốc đó!

"Sư tôn, ngươi đừng đi!"

Mặc dù không cam lòng nhưng Xích Vũ Đại Đế vẫn lập tức xông tới, trực tiếp túm lấy hai tay Kim Luân Đại Đế hô to lên.

"Buông tay!"

"Nếu như biết ngươi ham thân thể vi sư thì lúc trước vi sư sẽ không thu ngươi làm đệ tử, đau dài không bằng đau ngắn, sư đồ chúng ta ân đoạn nghĩa tuyệt!"

Nói xong, Kim Luân Đại Đế vung tay hất Xích Vũ Đại Đế ngã xuống đất.

Nhưng mà Xích Vũ Đại Đế ngã xuống đất, ngẩn ra!

"Mẹ nó, kịch bản gì lạ vậy?"

"Mới nãy hai sư đồ đó không có nói chuyện với nhau như vậy!"

"Chờ một chút, không phải là tên khốn Kim Luân này hoàn toàn không có nghe được hai sư đồ đó nói gì, kết quả bây giờ hắn thêu dệt chuyện ra chứ!"

Nghĩ đến đây, Xích Vũ Đại Đế muốn điên rồi, mẹ nó, như vậy thì sao hắn diễn tiếp được!

Mà nhìn thấy Xích Vũ Đại Đế cả buổi không nói chuyện, dùng ánh mắt vô cùng chấn động nhìn mình chằm chằm, Kim Luân Đại Đế cũng hoảng một chút, bởi vì trước đó hắn hoàn toàn không có nghe được hai sư đồ đó nói gì với nhau, chỉ nói chuyện với Chu Đồ, chỉ nhớ được hành vi động tác của bọn họ do hắn lơ đãng nhìn bọn họ mấy lần thôi.

Chương 336: Đồ nhi ngoan, siêu cấp Tu Linh Đan này, cẩu tử có không?

"Lộn xộn cái gì!"

"Người như vậy cũng xứng gặp ta?"

"Sau này cho dù là ai, muốn bái phỏng Tinh Hồn Tông chúng ta thì cứ cho Bạch trưởng lão tiếp kiến, đừng có tới tìm ta!"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết nghe đến đây thì không nghe nổi nữa, sắc mặt giận dữ nói xong thì trực tiếp quay người bay lên đỉnh núi.

"Sư tôn, chờ ta một chút!"

Bên cạnh, Diệp Phong nhìn thấy Kim Luân Đại Đế và Xích Vũ Đại Đế biểu diễn như thế thì cũng chấn kinh, hắn không ngờ được là thanh niên đó lại dã tính như thế, nhưng nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết đã rời đi, hắn cũng lập tức đuổi theo.

Hô!

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết và Diệp Phong đều rời đi, rốt cục Kim Luân Đại Đế cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó trực tiếp nhìn về phía Xích Vũ Đại Đế mắng to: "Xích Vũ, mới nãy ngươi sao vậy, tại sao không nói lời nào, không phải là ngươi không nghe thấy cuộc nói chuyện của sư đồ đó đó chứ!"

"Cũng may Diệp thiếu không có truy cứu, nếu không thì ngươi thảm lắm!"

? ? ?

Nghe đến đây, Xích Vũ Đại Đế kinh hãi đến tròng mắt sắp trợn lồi ra, hắn không ngờ được là Kim Luân Đại Đế lại không biết xấu hổ đến mức đó, chính hắn không nghe, bây giờ lại trách mình, nghĩ hắn không nghe được hay sao?

"Kim Luân Đại Đế, lúc nãy ta nghe được hai sư đồ đó nói chuyện với nhau, hơn nữa còn nghe từ đầu đến cuối!"

Hả?

Nghe nói như thế, nhìn thấy Xích Vũ Đại Đế lấy Xích Vũ Thiên Hồng Kiếm ra, Kim Luân Đại Đế tỏ vẻ uy nghiêm nói: "Xích Vũ, bây giờ ta lấy thân phận tạp dịch tiểu đội trưởng lệnh cho ngươi nhanh cất Xích Vũ Thiên Hồng Kiếm lại!"

Ha ha ha!

Lúc này, Xích Vũ Đại Đế cười lớn cất Xích Vũ Thiên Hồng Kiếm lại, sau đó trực tiếp nhìn nói với Lôi Hồng: "Lôi Hồng, đánh cho ta, đánh Chu Đồ đến ngay cả hắn sư tôn hắn cũng không nhận ra!"

"Má!"

"Hai Đại Đế các ngươi giận nhau, đừng có trút giận lên người tiểu bối chứ!"

Nhìn Lôi Hồng từng bước đi tới chỗ mình, Chu Đồ muốn điên rồi!

"Xích Vũ, ngươi dám!"

"Bây giờ ta lấy thân phận tạp dịch tiểu đội trưởng lệnh..."

Không đợi Kim Luân Đại Đế nói xong, Xích Vũ Đại Đế bịt lỗ tai phóng lên tận trời, trực tiếp bay đến tông môn, hoàn toàn không cho Kim Luân Đại Đế có cơ hội nói chuyện!

...

Bên trong tông môn đại điện!

"Sư tôn, đây là năm vạn viên siêu cấp Tu Linh Đan, nó là Thần cấp đan dược có thể gia tăng tu vi, chỉ sợ không đủ một tháng thì ngươi có thể đột phá đến Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, đến lúc đó bằng vào Hoàng Kim Mao Ốc hoặc Thần cấp Phá Kiếp Đan thì phi thăng thượng giới ở trong tầm tay!"

Nói xong, Diệp Phong đưa không gian giới chỉ chứa năm vạn viên siêu cấp Tu Linh Đan cho Lạc Thiên Tuyết!

"Cảm động hay không!"

"Lần này, ngươi cảm động hay không!"

"Dưới lực ảnh hưởng của bí bảo, bây giờ thực lực ta lộ ra chỉ có Tử Phủ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, nhưng ta lại đưa hết số Thần cấp Tu Linh Đan có thể gia tăng tu vi này cho ngươi, lần này không phải là có thể khiến cho ngươi cảm động đến hôn ta một cái không?"

Nhìn Lạc Thiên Tuyết ngây ngẩn cả người, Diệp Phong cũng tỏ vẻ đắc ý.

Bây giờ chỉ là đặt nền móng, bởi vì đa số đồ trong Huyền Thiên đại lục đều là rác rưởi trong mắt Lạc Thiên Tuyết, cho nên Diệp Phong cũng không có đưa đồ tốt gì cho Lạc Thiên Tuyết.

Nhưng chờ sau này đi thượng giới, trong quá trình phá của, hắn sẽ xuống tay với Lạc Thiên Tuyết.

Mà lúc này Lạc Thiên Tuyết hoàn toàn không biết, chờ sau này quay về thượng giới, đến lúc đó nàng sẽ trải qua cái gì, nếu như biết thì nàng tuyệt đối sẽ không muốn phi thăng thượng giới

nhanh như thế!

"Diệp Phong!"

"Đồ nhi ngoan!"

"Vi sư chỉ muốn hỏi ngươi một chuyện, những siêu cấp Tu Linh Đan này, cẩu tử có không?"

Ngay lúc Diệp Phong suy nghĩ ngàn vạn thì Lạc Thiên Tuyết lại nghiêm túc nhìn hắn, hỏi.

? ? ?

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Diệp Phong choáng váng!

Không phải là sẽ cảm động hôn ta một cái sao?

Đây là năm vạn viên siêu cấp Tu Linh Đan, giúp ngươi bớt được trăm năm, ngươi không cảm động hôn ta một cái mà lại hỏi ta cẩu tử có hay không?

"Sư tôn, lần trước ta cho ngươi phổ thông Tu Linh Đan, ngươi hỏi ta cẩu tử có hay không!"

"Lần này ta cho ngươi siêu cấp Tu Linh Đan, ngươi vẫn hỏi ta cẩu tử có hay không, ta không hiểu, ngươi cứ so với một con chó như vậy để làm gì?"

Rốt cuộc Diệp Phong cũng nhịn không được lòng hiếu kì, trực tiếp hỏi Lạc Thiên Tuyết.

"Ta so với một con chó?"

"Đâu phải chỉ có mình ta, cả cái tông môn này ngoại trừ Phệ Huyết Đường Lang mỗi ngày đi theo sau mông cẩu tử, những người khác ai không so với Kiếm Cẩu đó?"

"Nếu không phải ngươi đối xử với Kiếm Cẩu đó quá tốt, trực tiếp khiến cho chúng ta sống cuộc sống không bằng chó, chúng ta sẽ ganh đua như thế sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng nói thẳng ra tiếng lòng của tất cả mọi người trong tông môn.

"Ngọa tào!"

"Không thể nào, ta chỉ đối xử tốt với Kiếm Cẩu một chút, không có nghiêm trọng như vậy chứ!"

"Chờ một chút, hình như ta vừa dùng thần thức truyền âm cho cẩu tử, kêu nó tới tìm ta nhận siêu cấp Tu Linh Đan!"

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, đang lúc hắn định truyền âm cho cẩu tử, kêu nó không được qua đây thì giọng nói hưng phấn của cẩu tử bỗng nhiên vang lên bên ngoài tông môn đại điện.

"Chủ nhân! ! !"

"Ta nhớ ngươi muốn chết!"

Nhìn thấy tiểu hoàng cẩu bọc lấy chăn mền nhanh chóng chạy tới chỗ mình, lại nhìn sắc mặt của Lạc Thiên Tuyết bên cạnh càng thêm bất an, Diệp Phong một chiêu hồi toàn cước xinh đẹp, trực tiếp đá tiểu hoàng cẩu đang chạy tới bay ra ngoài!

Bay rớt ra ngoài, trên mặt tiểu hoàng cẩu tràn đầy vẻ khó hiểu!

"Không phải chủ nhân gọi ta tới đây sao?"

"Đã nói tới nhận siêu cấp Tu Linh Đan, sao lại đột nhiên biến thành siêu cấp hồi toàn cước rồi?"

Ngã xuống bên ngoài tông môn đại điện, lúc này tiểu hoàng cẩu hoàn toàn choáng tại chỗ!

Bên trong tông môn đại điện!

"Sư tôn, nếu như không còn chuyện gì khác thì ta không quấy rầy ngươi tu luyện nữa."

Nhìn Lạc Thiên Tuyết đứng sững sờ ở một bên, Diệp Phong nói một tiếng, sau đó cười rời khỏi tông môn đại điện.

...

Chương 337: Lời này của ngươi chó nghe cũng không tin

"Tiếp theo chính là đám người khác trong tông môn, mặc dù thực lực của năm thiên kiêu, Bạch Lỗi, Lãnh Vô Phong, Cẩu Tử có chút chênh lệch với sư tôn, nhưng có Tiểu Kiếm trợ giúp thì hẳn là có thể bù đắp được chênh lệch này."

"Vậy giờ chỉ còn lại ta, trong một tháng, ta nhất định phải đột phá đến Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong mới được!"

Rời khỏi tông môn đại điện, sau đó Diệp Phong bắt đầu suy nghĩ đến những tình huống này.

"A?"

"Đường, có chuyện gì không?"

"Đúng rồi, từ giờ trở đi, ngươi tên là Diệp Đường Nhi!"

Nhìn tiểu nữ hài xuất hiện ở bên cạnh mình từ lúc nào, Diệp Phong cười sờ lên cái đầu nhỏ của đối phương, sau đó nói cho đối phương biết tên hắn đã đặt cho đối phương.

"Chủ nhân!"

"Có thể đổi tên cho ta hay không, ta muốn tên Diệp Tiểu Đường."

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, tiểu nữ hài ăn kẹo que tỏ vẻ nghiêm túc nói ra ý nghĩ trong lòng của mình.

"Ừm?"

"Tại sao muốn đổi tên thành Diệp Tiểu Đường?"

"Diệp Đường Nhi không dễ nghe sao?"

Diệp Phong nghe xong cũng tỏ vẻ không hiểu, nhìn tiểu nữ hài,

trực tiếp hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Ta không muốn để cho tên của mình không giống như những người khác, mười người chúng ta là một chỉnh thể, cho nên ta cảm thấy ta nên lấy tên là Diệp Tiểu Đường sẽ tốt hơn."

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, tiểu nữ hài cũng vội vàng giải thích, đồng thời trong lòng âm thầm nghĩ: "Nhất định phải sửa đổi, nếu như không đổi được, sau khi trở về, ba tên có xếp hạng trước ta tuyệt đối sẽ không để cho ta yên thân!"

"Như vậy sao?"

"Đã như vậy thì ngươi lấy tên Diệp Tiểu Đường đi."

Trầm tư một lát, Diệp Phong cũng đồng ý, đồng thời hắn còn nghĩ tới một chuyện, đó chính là mình đặt tên thì chắc chắn là những thành viên chính thức của quân hộ về bại gia đều biết.

"Chủ nhân!"

"Mặc dù không biết tại sao lúc nãy ngươi lại đá ta bay đi, nhưng ta có thể đưa ra một yêu cầu nho nhỏ không?"

"Đó là sau này khi ngươi đá ta thì có thể cố gắng đừng đá vào mặt chó anh tuấn của ta được không?"

Khi Diệp Tiểu Đường rời đi, tiểu hoàng cẩu cũng vội vàng chạy tới trước người Diệp Phong, tỏ vẻ ủy khuất lên tiếng nói.

Bành!

Hoàn thành một chiêu hồi toàn cước xinh đẹp, nhìn tiểu hoàng cẩu bay rớt ra ngoài lần nữa, Diệp Phong mặt xạm lại lẩm bẩm: "Con chó này cái gì cũng tốt, chỉ là càng ngày càng tiện, còn mặt chó anh tuấn, nó còn không biết xấu hổ nói ra lời này!"

Một lát sau!

Diệp Phong chia siêu cấp Tu Linh Đan cho Lãnh Vô Phong, Bạch

Lỗi, Sở Tiêu Tiêu, Bạch Thiên Hồng, Hạ Thiên Vũ, La Khải xong, sau đó trở lại chỗ ở của mình.

"Năm thiên kiêu còn ở Thiên Cơ Thành, chờ bọn họ trở lại rồi cho bọn họ sau!"

"Nhưng mà siêu cấp Tu Linh Đan còn thừa không ít, ngày mai cho Chu Đồ và Lôi Hồng một chút, dù sao cũng là đệ tử của hai vị Đại Đế, đến lúc đó hẳn là cũng nên cùng nhau phi thăng thượng giới."

"Về phần năm vị đệ tử thân truyền của ta thì cứ để cho bọn họ ở hạ giới phát triển Bại Gia Môn, ta cũng không gấp muốn bọn họ theo ta phi thăng lên thượng giới."

Nghĩ đến đây, trong đầu Diệp Phong còn có hai người cuối cùng, một người chính là sư công hắn Lạc Vô Danh, một người chính là người tự nguyện trở thành tiểu đệ của hắn Hoàng Tiểu Phi, hắn định ngày mai sẽ đi hỏi hai người bọn họ một chút, sau đó mới quyết định có nên cho bọn họ siêu cấp Tu Linh Đan hay không.

"Chờ một chút, có phải là ta đã quên thứ gì đó hay không?"

Lúc này, Diệp Phong luôn cảm thấy như mình đã quên gì đó, cuối cùng cũng không nghĩ nữa, hai chân kẹp lấy chăn mền trực tiếp tiến vào mộng đẹp.

Ổ chó xa hoa!

"Cẩu ca! ! !"

"Cẩu ca của ta, ngươi khó chịu thì khó chịu, tại sao ngươi lại cắn nát hết y phục của ta!"

Nhìn những áo trắng anh tuấn của mình đều bị tiểu hoàng cẩu cắn xé thành mảnh vỡ, trái tim Phệ Huyết Đường Lang tan nát rồi!

"Lang đệ!"

"Cẩu ca thất sủng, chủ nhân phát siêu cấp Tu Linh Đan cho tất cả mọi người, chỉ có ta là không cho, ngươi mau nghĩ giúp ta xem, có phải là ta đã khiến cho chủ nhân không vui rồi hay không?"

Lúc này, tiểu hoàng cẩu cũng nhìn về phía Phệ Huyết Đường Lang hỏi thăm.

"Cẩu ca!"

"Ngươi nói có thể là do chủ nhân đã quên ngươi hay không?"

Nghe được tiểu hoàng cẩu hỏi như vậy, Phệ Huyết Đường Lang cũng không biết trả lời như thế nào, chỉ có thể tùy tiện nói một cái.

"Lang đệ, đừng nói như vậy, chủ nhân sủng ta như vậy, hơn nữa vừa nãy còn ban thưởng ta hai cước, sao lại quên ta đi!"

"Lời này của ngươi chó nghe cũng không tin!"

...

Sáng sớm ngày thứ hai!

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại, cũng không có lập tức đi thăm dò sản phẩm bại gia hôm nay mà trực tiếp kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn chạy tới Tinh Cực Tông.

"Siêu cấp Tu Linh Đan?"

"Nhanh chóng đột phá đến Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, sau đó lại lợi dụng Hoàng Kim Mao Ốc do Kim Tàm Tinh Diệu Thạch chế tạo trực tiếp ngạnh kháng chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp, trực tiếp đột phá đến Phi Thăng Cảnh?"

Nghe Diệp Phong nói xong, Lạc Vô Danh muốn điên rồi!

Phóng nhãn toàn bộ Huyền Thiên đại lục, bất kỳ một cường giả Phi Thăng Cảnh nào mà không phải là hạng người thiên tư trác tuyệt, cho dù là như thế thì cũng phải dùng mấy trăm năm cố gắng tu luyện, trong lúc đó còn phải trải qua vô số lần sinh tử, lấy được vô số cơ duyên mới có thể có thành tựu như thế!

Bây giờ đến lượt ngươi thì chỉ cần ăn một chút đan dược, ngồi hầm cầu một chút là có thể phi thăng rồi?

Nghĩ đến đây, Lạc Vô Danh cảm thấy đạo tâm của mình muốn sập!

"Diệp trưởng lão đi thong thả!"

"Ta nhất định sẽ không phụ sự kỳ vọng của ngươi dành cho ta, số siêu cấp Tu Linh Đan này ta nhất định sẽ phục dụng!"

Nhìn Diệp Phong biến mất trong Không Gian Truyền Tống Môn, Lạc Vô Danh tỏ vẻ hưng phấn nhìn không gian giới chỉ chứa siêu cấp Tu Linh Đan trong tay!

"Quên con mẹ đạo tâm đi!"

"Tâm cảnh có thể thông qua phong ấn tu vi từ từ tôi luyện, nhưng cơ hội khiến cho tu vi tăng vọt như thế này bỏ lỡ là sẽ không còn nữa!"

Chương 338: Tiểu Phi, sư tôn của ngươi là Đại Đế?

Nghĩ đến đây, Lạc Vô Danh cầm không gian giới chỉ lập tức chạy tới phía sau núi tông môn, hắn chuẩn bị bế quan tu luyện một thời gian, mấy ngày này, tông môn sẽ giao cho ngũ đại tổ lão phụ trách trông coi.

Phía sau núi tông môn!

"Mẹ nó!"

"Ngũ đại tổ lại lén ta chạy đi!"

Đi vào phía sau núi, khi Lạc Vô Danh phát hiện ngũ đại tổ lão không có mặt ở chỗ này thì hắn muốn điên rồi, hắn cũng muốn đến Tinh Hồn Tông chơi!

(Ngũ đại tổ lão: Chơi? Ngươi gọi phương thức tu luyện cấp địa ngục của tên điên cụt một tay đó là chơi? Ngươi nghĩ là chúng ta muốn đi sao, chúng ta thân bất do kỷ!)

Tinh Hồn Tông!

"Hệ thống, sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, giúp ta tra tìm bây giờ Hoàng Tiểu Phi đang ở đâu."

Sau khi trở lại Tinh Hồn Tông, Diệp Phong định sẽ kiểm tra xem bây giờ Hoàng Tiểu Phi đang ở đâu, sau đó trực tiếp sai Diệp Tiểu Kiếm đưa hắn đến đây!

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, bây giờ Hoàng Tiểu Phi đang ở ngay dưới Tinh Hồn Phong!"

Hả?

Nghe được hệ thống trả lời, Diệp Phong cũng sững sờ, hắn không ngờ được là bây giờ Hoàng Tiểu Phi đã đi tới dưới Tinh Hồn Phong.

...

Dưới Tinh Hồn Phong!

"Quái vật!"

"Cái tên này chính là một con quái vật đánh không chết!"

"Không chỉ có bí pháp kinh khủng có thể cưỡng chế tăng thực lực lên một cái đại cảnh giới, đối mặt hai người chúng ta cường thế vây công mà còn càng đánh càng hăng, thương thế trên người không những không có khiến cho thực lực của hắn yếu bớt mà ngược lại còn khiến cho thực lực của hắn tiếp tục tăng lên, cuối cùng lại có thể đè đầu mà đánh hai người chúng ta, rốt cuộc quái quật này từ đâu chạy tới!"

Nhìn thanh niên máu me khắp người đứng đối diện mình, Lôi Hồng càng đánh càng kinh hãi, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới khi đối mặt với một đối thủ thấp hơn bọn họ một cái đại cảnh giới, hai người bọn họ liên thủ lại với nhau nhưng cuối cùng lại bị đối phương đè đầu đánh!

"Mẹ nó, lần trước khi cái tên này luận bàn với ta lại không có dùng hết toàn lực!"

"Lôi Hồng, tiểu tử này chính là thiên tài chiến đấu Hoàng Tiểu Phi

mà ta đã từng nói với Diệp thiếu!"

Nghe được Lôi Hồng nói như vậy, bên cạnh, Chu Đồ cũng nói thẳng ra thân phận của đối phương!

"Không hổ là tuyệt thế thiên kiêu thứ nhất và thứ hai Tiềm Long Bảng, quả nhiên thực lực cực kỳ kinh khủng!"

"Một trận chiến này, chiến thống khoái!"

Lúc này, Hoàng Tiểu Phi máu me khắp người phóng thích ra vô tận chiến ý, trong mắt càng tràn ngập hưng phấn!

"Đấu Chiến Thánh Thể!"

Đúng lúc này, theo hai tiếng kinh hô truyền đến, Kim Luân Đại Đế và Xích Vũ Đại Đế cũng xuất hiện ở nơi này, nhìn Hoàng Tiểu Phi cả người là máu, trong mắt đều toát ra vẻ chấn kinh.

Đang lúc Kim Luân Đại Đế chuẩn bị hỏi thăm Hoàng Tiểu Phi có quan hệ gì với cái tên điên thích chiến đấu ở thượng giới đó thì lại phát hiện Diệp Phong đang đi từ trên núi xuống.

"Diệp ca!"

Nhìn thấy Diệp Phong, Hoàng Tiểu Phi cũng kích động hô to lên, sau đó trực tiếp chạy tới chỗ Diệp Phong.

"Diệp ca?"

"Hắn biết Diệp thiếu?"

Nghe hắn kêu lên như vậy, nhìn Hoàng Tiểu Phi chạy tới chỗ Diệp Phong, bốn người bên cạnh đều giật mình, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là đối phương lại biết Diệp Phong!

"Tiểu Phi, tình huống này là như thế nào?"

Nhìn Hoàng Tiểu Phi cả người là máu, lại nhìn Chu Đồ và Lôi Hồng trên người cũng có tổn thương đang đứng cách đó không xa một chút, Diệp Phong khó hiểu hỏi thăm.

"Diệp ca!"

"Bọn họ là tuyệt thế thiên kiêu thứ nhất và thứ hai Tiềm Long Bảng, ta vẫn luôn tìm bọn họ, lần này ta tới đây chính là muốn luận bàn với bọn họ một phen!"

"Nhưng mà không ngờ được là bọn họ đang ở dưới Tinh Hồn Phong của ngươi."

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Hoàng Tiểu Phi vội vàng giải thích.

"À!"

"Vậy ngươi cảm thấy thực lực bọn họ như thế nào?"

Diệp Phong nghe xong cũng cảm thấy hứng thú quay qua nhìn Hoàng Tiểu Phi hỏi thăm.

"Yếu!"

"Rất yếu!"

"Cực kỳ yếu!"

"Hai người bọn họ đều cao hơn ta một cái đại cảnh giới, kết quả lại bị ta đè đầu đánh, mặc dù trận chiến đấu này khiến cho ta cực kỳ hưởng thụ nhưng không thể phủ nhận được sự thật là bọn họ rất yếu!"

Lúc này, Hoàng Tiểu Phi vẻ mặt thành thật bình phẩm về thực lực của hai người.

"Sư tôn!"

"Đệ tử đã khiến cho ngươi mất thể diện!"

Cách đó không xa, Chu Đồ và Lôi Hồng nghe được Hoàng Tiểu Phi đánh giá bọn họ như thế thì tâm tính trực tiếp sập, sau đó đều tỏ vẻ không cam lòng quay qua nhìn sư tôn của mình.

"Các ngươi không cần tự trách!"

"Thể chất của hắn chính là Đấu Chiến Thánh Thể, loại thể chất này cực kỳ khủng bố, thượng giới có một tên điên thích chiến đấu có được Đấu Chiến Thánh Thể, mặc dù thực lực không kịp chúng ta nhưng nếu như cùng cảnh giới thì ta và Xích Vũ liên thủ chỉ sợ cũng không phải là đối thủ của tên đó!"

Nhìn vẻ mặt không cam lòng của hai người, Kim Luân Đại Đế nghiêm túc lên tiếng an ủi.

Một bên khác!

Khụ khụ!

Nghe được Hoàng Tiểu Phi đánh giá hai người một cách chân thật như vậy, Diệp Phong lúng túng ho khan hai tiếng, dù sao đều là người một nhà, phê bình thực lực như vậy có chút đả kích người khác!

"Đúng rồi, Diệp ca, tại sao bọn họ lại có mặt ở chỗ này?"

Lúc này, Hoàng Tiểu Phi quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Hai nam tử trung niên mặc đạo bào tạp dịch đó là hai tên tạp dịch của Tinh Hồn Tông ta, mà Chu Đồ và Lôi Hồng vừa khéo là đệ tử thân truyền của hai người bọn họ, bọn họ đều là người một nhà!"

Nghe được Hoàng Tiểu Phi hỏi thăm, Diệp Phong cũng giới thiệu tình huống của hai người.

"Phốc!"

Nghe Diệp Phong nói xong, Hoàng Tiểu Phi đầu tiên là sững sờ, sau đó trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, trong nháy mắt sắc mặt trở nên cực kỳ tái nhợt, sau đó hữu khí vô lực nhìn Diệp Phong nói: "Diệp ca, ta không chịu nổi, thật ra ta đã không còn sức để tái chiến nữa!"

"Tất cả những gì ta vừa nói chỉ là nói bậy mà thôi, ta chỉ muốn khoe ở trước mặt ngươi một phen, thật ra thì hai người bọn họ cực kỳ mạnh, nếu như tiếp tục chiến đấu nữa thì chắc chắn ta phải thua!"

Chương 339: Tiểu Phi, sư tôn của ngươi là Đại Đế? (2)

? ? ?

Nghe nói như thế, nhìn sắc mặt yếu ớt của Hoàng Tiểu Phi, mọi người đều ngẩn ra tại chỗ!

Nghe được là người một nhà thì lập tức diễn?

Bức ra một ngụm máu tươi, dạ phải thế người phải khống chế một chút những vết thương đang nhanh chóng tự lành ở trên người ngươi chứ, cái này mà gọi là không còn sức tái chiến đó hả?"

"Chu huynh, ta khó chịu!"

"Lôi huynh, phải chịu đựng!"

Nói xong, hai người Chu Đồ và Lôi Hồng ôm lấy bả vai của đối phương, trực tiếp quay mặt nhìn vầng mặt trời vừa mới lên cao, để lại cho đám người hai bóng lưng cô đơn!

"Diệp ca, ta diễn không thật sao?"

"Có phải là ta đã đả kích đến người nhà rồi hay không?"

Nhìn thấy bóng lưng cô đơn của hai người Chu Đồ và Lôi Hồng, Hoàng Tiểu Phi nhỏ giọng hỏi thăm Diệp Phong đang đứng bên cạnh mình.

Ha ha ha!

Nghe được Hoàng Tiểu Phi hỏi như vậy, Diệp Phong cũng không nhịn được phá lên cười nói: "Tiểu Phi, đều là người trong nhà, nói cái gì mà đả kích hay không đả kích, hơn nữa ta cảm thấy bọn họ cần phải bị đả kích như vậy, dù sao bọn họ đứng lâu trên vị trí thứ nhất và vị trí thứ hai Tiềm Long Bảng thì khó tránh khỏi sẽ có chút tâm cao khí ngạo, đả kích rất tốt."

"Bây giờ mặc kệ bọn họ!"

"Tiểu Phi, không phải trước đó thực lực của ngươi chỉ là Thần Tàng Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong sao, sao lại bỗng nhiên đột phá đến Tử Phủ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong chỉ trong thời gian ngắn như vậy?"

Không để ý tới hai người Chu Đồ và Lôi Hồng mới bị đả kích nữa, Diệp Phong quay qua nhìn Hoàng Tiểu Phi, rất là hiếu kì hỏi thăm.

"Diệp ca!"

"Việc này ngay cả cha ta cũng không biết, lúc đầu ta định sẽ không nói với bất kỳ ai, nhưng nếu như ngươi hỏi thì ta sẽ nói cho ngươi biết!"

"Thật ra thì ta bái một cường giả làm sư phụ, mà sư tôn ta đến từ thượng giới!"

Lúc này, Hoàng Tiểu Phi nói nhỏ cho Diệp Phong biết nguyên nhân tại sao thực lực mình tăng vọt.

Ừm!

Nghe đến đây, hai mắt Diệp Phong đột nhiên sáng lên, sau đó vội vàng hỏi: "Tiểu Phi, vậy sư tôn ngươi là Đại Đế?"

Diệp Phong tuyệt đối không có ý nghĩ muốn tăng thêm tạp dịch tông môn, hắn chỉ muốn sư tôn đó xuống tự mình chỉ đạo Hoàng Tiểu Phi tu luyện mà thôi!

"Đại Đế?"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Hoàng Tiểu Phi cũng giật mình, dù sao thì đó cũng là cường giả thượng giới, hắn rất không hiểu tại sao Diệp Phong lại biết Đại Đế.

"Diệp ca, sư tôn ta còn không phải Đại Đế, nhưng mà sư tổ ta lại là một cường giả khủng bố thực lực vượt xa cường giả Đại Đế!"

Mặc dù không hiểu nhưng Hoàng Tiểu Phi vẫn lập tức trả lời.

"Không phải sao?"

Nghe được đối phương nói không phải Đại Đế, Diệp Phong có chút thất vọng, dù sao hắn đã lập quy củ, tạp dịch tông môn nhất định phải là Đại Đế mới được, mặc dù còn không đủ một tháng nữa thì sẽ phi thăng thượng giới nhưng hắn cũng không muốn phá hư quy củ này.

Về phần sư tổ mà Hoàng Tiểu Phi nói tới, Diệp Phong không có để ý cho lắm.

Nhưng mà, Diệp Phong không có để ý nhưng Kim Luân Đại Đế và Xích Vũ Đại Đế cách đó không xa lại bị hù dọa.

"Tình huống như thế nào!"

"Tên điên thích chiến đấu đó còn có một sư tôn kinh khủng thực lực vượt xa Đại Đế?"

Tỉnh táo lại, Kim Luân Đại Đế mặt lộ vẻ khiếp sợ quay qua nhìn Xích Vũ Đại Đế bên cạnh, nói.

"A?"

"Người đâu?"

Nói xong, Kim Luân Đại Đế mới phát hiện Xích Vũ Đại Đế mới còn đứng bên cạnh mình đã biến mất không thấy bóng dáng.

"Diệp thiếu!"

"Mặc dù sư tôn hắn không có đạt tới tiêu chuẩn tạp dịch tông môn nhưng sư tổ của hắn đạt tới tiêu chuẩn tạp dịch tông môn, hơn nữa sư tổ của hắn còn mạnh hơn ta và Kim Luân Đại Đế, sau này đi thượng giới cũng có thể xem như một trợ giúp mạnh mẽ!"

Lúc này, Xích Vũ Đại Đế đã chạy đến trước mặt Diệp Phong, nói nhỏ.

Người khác không có chú ý, nhưng Xích Vũ Đại Đế lại chú ý đến sự thay đổi trên mặt Diệp Phong, khi hắn chú ý tới Diệp Phong tỏ vẻ thất vọng thì hắn biết, cơ hội biểu hiện của mình đến.

Ừm!

Nghe Xích Vũ Đại Đế nói như vậy, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng!

Hắn tập trung chú ý tới sư tôn của Hoàng Tiểu Phi, nhưng lại không chú ý đến sư tổ của đối phương, thực lực vượt xa Đại Đế, như vậy thì không phải là cũng đạt đến tiêu chuẩn trở thành tạp dịch tông môn hay sao!

"Xích Vũ, đề nghị này của ngươi không tệ."

"Cái không gian giới chỉ này có một chút siêu cấp Tu Linh Đan, sau khi phục dụng có thể nhanh chóng tăng lên tu vi, ngươi cầm đi cho Lôi Hồng đi."

"Còn có bí bảo này ngươi cũng cho hắn, cho dù thực lực đột phá đến cảnh giới gì thì nhất định cũng phải ẩn tàng tu vi, chuyện này không thể để cho tông chủ biết, rõ chưa?"

Dù sao cũng chuẩn bị cho Lôi Hồng và Chu Đồ, Diệp Phong không ngại dùng những siêu cấp Tu Linh Đan này làm ban thưởng cho đi.

"Minh bạch!"

"Diệp thiếu, Xích Vũ minh bạch!"

Cảm tạ một phen, Xích Vũ Đại Đế tỏ vẻ đắc ý nhìn thoáng qua Kim Luân Đại Đế đang đứng cách đó không xa, sau đó cầm lấy không gian giới chỉ chứa siêu cấp Tu Linh Đan đi đến chỗ Lôi Hồng.

"Lôi Hồng!"

"Đừng ôm cái tên ngu đó nữa, đây là siêu cấp Tu Linh Đan mà vi sư giúp ngươi lấy được, phục dụng thì thực lực của ngươi tuyệt đối có thể tăng mạnh trong khoảng thời gian ngắn, không chừng đến lúc đó còn có phi thăng chung với vi sư!"

"Nhưng mà Chu Đồ thì có chút đáng tiếc, một người tốt như vậy lại bái một sư tôn không có đầu óc, phế đi!"

Nói xong, Xích Vũ Đại Đế dẫn Lôi Hồng đang hưng phấn đi đến nơi xa.

"Xích Vũ đáng chết, không chỉ trào phúng ta một phen mà còn dám dao động tâm cảnh của đệ tử ta, quả là cực kỳ ghê tởm!"

Nhìn Chu Đồ mặt mũi tràn đầy thất lạc đi đến trước mặt mình, Kim Luân Đại Đế sắp giận đến điên lên!

Một bên khác!

"Tiểu Phi, ngươi có thể liên hệ với sư tổ của ngươi không?"

Nghe Xích Vũ Đại Đế đề nghị, Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía Hoàng Tiểu Phi hỏi thăm.

"Ừm?"

Chương 340: Sư tôn không đủ tư cách, vậy thì để sư tổ ngươi đến

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Hoàng Tiểu Phi càng ngày càng bối rối, nhưng vẫn nói ra: "Diệp ca, ta không liên lạc được sư tổ, hơn nữa ta cũng chỉ biết có một sư tổ như thế, ta chỉ có thể liên hệ sư tôn ta."

"Chủ nhân!"

"Nếu như muốn bắt bản tôn đối phương từ thượng giới xuống, không cần đối phương hạ hình chiếu phân thân xuống, chỉ cần có thể xác định mục tiêu là được!"

"Ta đã cảm nhận được ở thượng giới có hai người có Đấu Chiến Thánh Thể, nếu như chủ nhân cần thì ta có thể bắt hai người bọn họ xuống bất cứ lúc nào!"

Đúng lúc này, giọng nói tràn ngập hưng phấn của Diệp Tiểu Kiếm bỗng nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Tiểu Phi, vậy ngươi có muốn gặp sư tổ chưa từng thấy mặt của ngươi hay không?"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ

hưng phấn, trực tiếp nhìn về phía Hoàng Tiểu Phi hỏi thăm.

? ? ?

Gặp sư tổ?

Bảo vật đặc thù trong tay của ta cũng chỉ có thể gặp sư tôn năm lần, bây giờ muốn cho ta gặp sư tổ?

"Diệp ca!"

"Ngươi đừng nói mớ nữa, cho dù là sư tôn ta hay là sư tổ đều là cường giả thượng giới, đó là cường giả thượng giới, sao có thể nói gặp là gặp được!"

Mộng!

Lúc này, Hoàng Tiểu Phi triệt để bối rối, hắn cảm thấy kể từ khi mà hắn nói hắn có sư tôn thì mỗi một câu nói mà Diệp Phong nói ra đều cực kỳ không bình thường!

"Tiểu Phi, bây giờ ta chỉ hỏi ngươi một vấn đề cuối cùng, ngươi cứ trả lời ta là được, những chuyện còn lại không nên nghĩ!"

"Ngươi có muốn để sư tổ của ngươi tự mình đến chỉ đạo ngươi tu luyện hay không?"

Diệp Phong nhìn Hoàng Tiểu Phi, vẻ mặt thành thật hỏi một vấn đề cuối cùng.

"Muốn!"

Mặc dù không biết tại sao Diệp Phong hỏi như vậy nhưng Hoàng Tiểu Phi cũng nhanh chóng đưa ra đáp án.

Bên trong Tinh Hồn Tông!

Khi Diệp Tiểu Kiếm nghe được Hoàng Tiểu Phi trả lời thì cũng hưng phấn trực tiếp dùng huyết sắc tế kiếm trong tay chém ra một vết nứt không gian, sau đó cắm huyết sắc tế kiếm vào mặt đất, tay phải trực tiếp đút vào vết nứt không gian.

...

Thượng giới, bên trong Phần Thiên Cốc!

"Không nghĩ tới hạ giới lại xuất hiện người có được Đấu Chiến Thánh Thể!"

"Đồ Mãng, ngươi nhất định phải bảo vệ đồ tôn này của ta cho tốt, trước khi hắn phi thăng thượng giới, tuyệt đối không thể để cho hắn xảy ra bất kỳ ngoài ý muốn nào!"

Một nam tử trung niên mặc đạo bào màu vàng nghiêm túc căn dặn ái đồ trước mặt.

"Sư tôn yên tâm!"

"Đệ tử tuyệt đối sẽ không để Tiểu Phi xảy ra bất kỳ ngoài ý muốn nào!"

Đồ Mãng nghe xong cũng trưng vẻ mặt thành thật ra bảo đảm.

Đúng lúc này, một khe hở không gian bỗng nhiên xuất hiện trước người nam tử trung niên, mà một cỗ uy áp kinh khủng khiến cho nam tử trung niên ngạt thở xuất hiện, trấn áp hắn trong nháy mắt, khiến cho hắn hoàn toàn không thể động đậy!

"Đồ nhi, đi mau!"

"Đối diện là một đại khủng bố, lần này chỉ sợ vi sư dữ nhiều lành ít, ngươi nhất định phải bảo vệ Tiểu Phi cho tốt, đừng làm cho truyền thừa Đấu Chiến Thánh Thể đứt đoạn!"

Sau khi nam tử trung niên mặt lộ vẻ sợ hãi nói xong những lời này, hắn bị một cánh tay từ trong vết nứt không gian vươn ra bắt vào.

Choáng váng!

Bên cạnh, Đồ Mãng nhìn thấy sư tôn mình bị người bắt đi mà không có sức phản kháng chút nào, hắn bị sợ choáng váng!

Kịp phản ứng lại, Đồ Mãng vô cùng hoảng sợ, dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi Phần Thiên Cốc, trong lòng sợ hãi nói: "Rốt cục

có đại khủng bố hạ thủ với mạch Đấu Chiến Thánh Thể của chúng ta sao?"

"Không được, ta phải nhanh chóng chuyện này thông báo chuyện này cho Tiểu Phi, để hắn khiêm tốn ở hạ giới một chút, nếu như bị phát hiện ra thì nguy hiểm lắm!"

Tinh Hồn Tông!

"Nơi này là hạ giới?"

Khi Vũ Thiên Minh phát hiện nơi mình đi tới lại là một hạ giới thì choáng váng!

Hắn không thể nào ngờ được là rốt cuộc phải là đại khủng bố như thế nào mới có thể trực tiếp đem hắn từ thượng giới đến hạ giới, loại thủ đoạn thông thiên này vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn!

"Chờ một chút!"

"Khí tức này, chính là hắn bắt ta tới sao!"

Sau khi hết khiếp sợ, Vũ Thiên Minh chú ý vào kiếm khách cụt một tay cầm huyết sắc tế kiếm trong tay trước mắt!

"Đúng là một tên may mắn!"

"Có thể đi theo bên cạnh chủ nhân tuyệt đối là cơ duyên lớn nhất đời này của ngươi!"

"Nhắc nhở ngươi một câu, phải cố gắng làm việc cho chủ nhân, sau này ngươi sẽ phát hiện tu vi cảnh giới của ngươi bây giờ ngay cả điểm xuất phát cũng không tính!"

Khi Diệp Tiểu Kiếm nói xong, Tiêu Trần vẻ mặt kích động dẫn theo Diệp Nhất người mặc kim giáp nhanh chóng từ đằng xa chạy tới.

"Lại một tạp dịch tông môn tới, lại là một đại lão thượng giới, áp lực của ta rất lớn!"

Nhìn Vũ Thiên Minh đứng bên cạnh Diệp Tiểu Kiếm cách đó không xa, mặc dù nói như vậy nhưng trên mặt Tiêu Trần lại lộ vẻ hưng

phấn, trong ngoài bất nhất!

"Chủ nhân?"

"Cường giả khủng bố như thế cũng chỉ là thủ hạ của người khác?"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, Vũ Thiên Minh cũng bị khiếp sợ lần nữa, nhưng bây giờ hắn có chút buông lỏng xuống, bởi vì dựa theo những gì đối phương nói, hắn là mình không có nguy hiểm gì, ngược lại là chủ nhân đối phương nhìn trúng mình, muốn bồi dưỡng mình, đúng là một cơ duyên lớn của hắn!

"Lại một đại khủng bố tới!"

Đúng lúc này, khi Vũ Thiên Minh cảm nhận được khí tức khủng bố từ trên người của cường giả kim giáp từ cách đó không xa chạy tới tràn ra, hắn cảm thấy mình sắp điên rồi, chỉ là một hạ giới sao lại xuất hiện nhiều cường giả khủng bố như vậy!

"Diệp Nhất, còn lại giao cho ngươi!"

Nhìn thấy Diệp Nhất dẫn theo Tiêu Trần chạy tới, Diệp Tiểu Kiếm nói, sau đó trực tiếp rời khỏi nơi này, dù sao bọn người ngũ đại tổ lão, Phệ Huyết Đường Lang, Sở Hồng Sơn vẫn chờ hắn chỉ đạo tu luyện.

Phong ấn tu vi!

Ký kết khế ước!

Khi Diệp Nhất thuần thục hoàn thành công việc, cười đi vào vết nứt không gian, biến mất trong tầm mắt của Vũ Thiên Minh và Tiêu Trần.

"Khế ước nô dịch!"

"Tạp dịch tông môn!"

"Đây chính là cơ duyên lớn của ta?"

Chương 341: Đã nói là chỉ đạo tu luyện,

sao ta lại thành tạp dịch tông môn rồi?

Lúc này Vũ Thiên Minh rất muốn chết, mẹ nó, hoàn toàn không giống như hắn tưởng tượng, không phải là nhìn trúng tiềm lực của hắn, muốn trọng điểm bồi dưỡng hắn sao, sao bây giờ lại nô dịch hắn thành một tạp dịch tông môn?

"Vũ Thiên Minh, đi theo ta, Diệp thiếu chờ ngươi dưới núi."

"Ngươi có thể đi theo bên cạnh Diệp thiếu chính là cơ duyên lớn của ngươi, nhưng mà ngươi vẫn là phải cảm tạ đồ tôn của ngươi mới được, nếu như không nhờ hắn thì ngươi không có cơ hội có thể đi theo bên cạnh Diệp thiếu!"

Biết được không ít tin tức từ trong miệng Diệp Nhất, Tiêu Trần nói với Vũ Thiên Minh.

"Đồ tôn?"

"Hoàng Tiểu Phi?"

Nghe được Tiêu Trần nói như vậy, Vũ Thiên Minh không thể tin vào tai của mình, có phải cơ duyên hay không hắn không rõ, nhưng bây giờ hắn biết mình bị bắt đến hạ giới làm tạp dịch lại có liên quan đến đồ tôn chưa từng gặp mặt lần nào của mình!

"Uổng cho ta vừa mới nhắc nhở Đồ Mãng nhất định phải bảo vệ đồ tôn này!"

"Ai mà ngờ được đồ tôn này trở tay trực tiếp vồ ta xuống làm tạp dịch!"

"Rốt cuộc đồ tôn này của ta là yêu nghiệt phương nào!"

Đi theo sau lưng Tiêu Trần, lúc này Vũ Thiên Minh cảm thấy tâm tính triệt để sập!

...

Dưới Tinh Hồn Phong!

"Diệp thiếu, ta dẫn người đến!"

Đi tới trước mặt Diệp Phong, Tiêu Trần trực tiếp đẩy Vũ Thiên Minh sau lưng lên trước người.

"Tiểu Phi, vị này chính là sư tổ mà ngươi chưa từng thấy, còn không tranh thủ gọi sư tổ!"

Lúc này, Diệp Phong cười giới thiệu thân phận của Vũ Thiên Minh cho Hoàng Tiểu Phi bên cạnh.

"Sư tổ? ? ?"

"Diệp ca, ngươi nói hắn là sư tổ mà ta chưa từng thấy qua lần nào?"

"Không thể nào, sư tổ ta ở thượng giới!"

Nói xong câu đó, Hoàng Tiểu Phi cũng nhận ra được cái gì, vội vàng nói nhỏ lại, nhưng trong mắt lại là lộ ra vẻ khó có thể tin.

"Không sai!"

"Tiểu tử này đúng là Đấu Chiến Thánh Thể, hắn hắn là đồ tôn của ta, nhưng tại sao hắn lại kéo ta xuống đây, muốn gặp ta thì cứ nói với Đồ Mãng là được, lẽ nào ta thiếu bí bảo có thể hạ hình chiếu phân thân xuống hay sao?"

Nghe được Hoàng Tiểu Phi nói như vậy, phát hiện được khí tức quen thuộc của Đấu Chiến Thánh Thể trên người đối phương, Vũ Thiên Minh sụp đổ muốn khóc!

"Tiểu Phi, ta lừa ngươi làm gì?"

"Hắn đúng là sư tổ của ngươi, là ta vừa phái người bắt từ thượng giới xuống, nếu như ngươi không tin thì ngươi có thể liên lạc cho sư tôn ngươi để hỏi thử."

Nhìn Hoàng Tiểu Phi đang trưng vẻ mặt không thể tin nổi ra, Diệp Phong cũng đưa ra câu trả lời khẳng định.

"Được rồi, hai tổ tôn các ngươi tự ôn chuyện với nhau đi, ta qua

kia nghỉ ngơi một lát!"

Nhìn Hoàng Tiểu Phi vẫn có chút không dám tin tưởng chuyện này, Diệp Phong cho hai người có cơ hội nói chuyện riêng với nhau, mà hắn thì định nhân thời gian này mà kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay.

Một lát sau!

Khi Hoàng Tiểu Phi biết được tình huống của sư tôn từ trong miệng Vũ Thiên Minh, mặc dù khó có thể tin nhưng hắn lại không thể không chấp nhận một sự thật, nam tử trung niên trước mặt đúng là sư tổ của hắn!

"Sư tổ!"

Xác nhận thân phận của đối phương, sau đó Hoàng Tiểu Phi vội vàng quỳ xuống trước mặt Vũ Thiên Minh, sau đó thần thái cung kính lên tiếng hô.

"Tốt! Tốt! Tốt!"

"Tiểu Phi, không ngờ được là hai tổ tôn chúng ta sẽ gặp nhau dưới tình huống như thế này."

"Nhưng mà sư tổ có một chuyện không rõ, ta bị bắt xuống đây là vì nguyên nhân gì?"

Đỡ Hoàng Tiểu Phi lên, Vũ Thiên Minh khó hiểu hỏi thăm.

Hả?

Nghe được Vũ Thiên Minh hỏi thăm, Hoàng Tiểu Phi có chút xấu hổ, sau đó lắp ba lắp bắp nói: "Sư tổ, vừa nãy Diệp ca hỏi ta có muốn để sư tổ tự mình chỉ đạo ta tu luyện hay không, ta nói muốn, sau đó ngươi lập tức xuống tới!"

? ? ?

Ngươi muốn cho ta tự mình chỉ đạo tu luyện, sau đó Diệp ca ngươi trực tiếp phái người bắt ta từ thượng giới xuống?

Hiểu được nguyên nhân, Vũ Thiên Minh tâm tính sập, hắn rất muốn nói cho đồ tôn cái gì cũng không biết ở trước mặt mình một câu, vì muốn ta tự mình chỉ đạo ngươi tu luyện mà ngươi hoàn toàn không biết được ta đã phải trải qua những gì đâu!

"Lôi Hồng huynh, ngươi làm gì đó?"

Bên cạnh, khi Chu Đồ nhìn thấy Lôi Hồng đang xây dựng một cái chỗ ở giản dị mới, trên mặt cũng lộ vẻ khó hiểu hỏi thăm.

"Ngươi sư tôn ngốc, sao ngươi cũng ngốc như vậy?"

"Đương nhiên là dựng chỗ ở cho Hoàng huynh, không thấy được sư tổ đối phương cũng tới làm tạp dịch sao, vậy chắc chắn sau này hắn cũng phải ở lại đây!"

Nghe Chu Đồ hỏi thăm, Lôi Hồng có chút bất đắc dĩ giải thích.

Oanh!

Đúng lúc này, một luồng khí tức kinh khủng ầm ầm giáng lâm, một bóng dáng rất quen thuộc với Hoàng Tiểu Phi dần dần ngưng tụ thành hình ở trên không trung!

"Sư tôn!"

"Đồ nhi!"

Sau khi bóng dáng đó hoàn toàn ngưng tụ thành hình, phía dưới Hoàng Tiểu Phi và Vũ Thiên Minh cùng nhau kinh hô lên.

"Tiểu Phi, xảy ra chuyện lớn, sư tổ của ngươi bị bắt đi!"

"Rất có thể kế tiếp sẽ tới lượt ta!"

"Từ giờ trở đi ngươi nhất định phải khiêm tốn ở hạ giới, một khi ta cũng bị bắt đi thì ngươi chính là người duy nhất còn lại của Đấu Chiến Thánh Thể nhất mạch... !"

Không đợi hắn nói xong, lúc này, Đồ Mãng chợt phát hiện có rất nhiều người đang đứng ở dưới, mà khi hắn nhìn thấy Vũ Thiên Minh đang đứng ở bên cạnh Hoàng Tiểu Phi thì choáng váng!

Đã nói dữ nhiều lành ít, kết quả ngươi lại chạy xuống hạ giới chơi với đồ tôn?

"Sư tôn!"

"Tình huống này là như thế nào, ta sắp bị hù chết rồi kết quả ngươi lại chạy xuống hạ giới chơi với đồ tôn?"

Nhìn Vũ Thiên Minh đứng dưới, Đồ Mãng cũng sụp đổ hô to lên!

? ? ?

Ta chạy đến hạ giới chơi với đồ tôn?

Mẹ nó, ta bị bắt xuống dưới đây, ngươi nghĩ ta muốn xuống lắm hả?

Bây giờ ta không chỉ bị triệt để bắt lại hạ giới mà mẹ nó, ta còn bị nô dịch thành tạp dịch tông môn, mẹ nó ngươi sắp bị hù chết, ngươi có biết là vi sư đã trải qua những gì không?

Nghe được Đồ Mãng tràn đầy sụp đổ hô to lên, Vũ Thiên Minh cũng là có khổ nhưng khó mở miệng, hắn cũng rất uỷ khuất!

Chương 342: Đã nói dữ nhiều lành ít, kết quả ngươi lại chạy xuống hạ giới chơi với đồ tôn?

"Đồ Mãng sư tôn, thật ra thì lúc nãy ta muốn cho sư tổ xuống đây để tự mình chỉ đạo ta tu luyện, sau đó Diệp ca ta lập tức phái người bắt sư tổ xuống."

Lúc này, Hoàng Tiểu Phi cũng lúng túng nhìn lên Đồ Mãng trên không trung giải thích.

"Diệp ca?"

"Chính là Diệp ca ban Đấu Chiến Thánh Thể cho ngươi mà ngươi nói lúc trước đúng không?"

"Không phải hắn chỉ là một tên bại gia tử ở hạ giới hay sao?"

Nghe được Hoàng Tiểu Phi nói như vậy, Đồ Mãng hoàn toàn không thể tin vào tai của mình, một bại gia tử hạ giới mà thôi, vậy mà có thể xem cường giả thượng giới giống như khỉ, muốn bắt là bắt?

Khi hình chiếu phân thân của Đồ Mãng rơi xuống, ba sư đồ tôn tụ lại với nhau nhỏ giọng bàn tán.

...

"Cái tên điên thích chiến đấu đó cũng thật đáng thương, nếu như không phải thực lực của hắn không đủ thì cơ duyên lớn này chính là của hắn."

"Đúng vậy, cũng không phải người nào cũng có thể đi theo bên cạnh Diệp thiếu, một cái cơ duyên lớn lại bị bỏ qua như vậy, đúng là đáng tiếc!"

Cách đó không xa, Kim Luân Đại Đế và Xích Vũ Đại Đế nhìn ba sư đồ tôn tụ lại bàn tán với nhau thì nói.

"Đồ Mãng, đại khái chính là tình huống như thế!"

"Diệp thiếu đó chắc chắn là tồn tại chúng ta không trêu chọc nổi!"

"Trong một khoảng thời gian rất dài tiếp theo, sợ là ta phải ở lại giới này, không có ta ở thượng giới thì ngươi khiêm tốn một chút đi, nếu không nghe đi gây chuyện thì ngươi sẽ gặp phiền phức lớn lắm đó."

Nghe được Vũ Thiên Minh nói như vậy, Đồ Mãng cũng vội vàng gật đầu nói: "Sư tôn, đệ tử biết."

"Nhưng mà, ta còn có một chuyện không rõ, nếu như chỉ vì cần chỉ đạo Tiểu Phi tu luyện thì tại sao Diệp thiếu đó không có bắt ta xuống?"

Mang theo nghi hoặc, Đồ Mãng quay qua nhìn Hoàng Tiểu Phi và Vũ Thiên Minh hỏi thăm.

"Đồ Mãng sư tôn, thật ra thì đối với chuyện này ta có một suy đoán

như sau."

"Trước đó Diệp ca từng hỏi thăm một chuyện, đó là sư tôn ngươi có phải là Đại Đế hay không, ta nói không phải nhưng lại có một sư tổ thực lực vượt xa Đại Đế, sau đó Diệp ca lập tức bắt sư tổ xuống!"

"Cho nên, ta suy đoán có thể là do thực lực của sư tôn ngươi không đủ, cho nên hắn không có bắt ngươi xuống!"

Nghe được Đồ Mãng hỏi thăm, Hoàng Tiểu Phi cũng nói ra suy đoán của mình.

? ? ?

Ta, tên điên thích chiến đấu ở thượng giới, lại bị chê?

Nghe được cái suy đoán này của Hoàng Tiểu Phi, Đồ Mãng tỏ vẻ rất khó chấp nhận.

"Sư tôn, ngươi đi về trước đi, chờ sau khi ta tìm hiểu rõ ràng thì sẽ nói cho ngươi biết."

Nhìn thấy Đồ Mãng rất khó chấp nhận được suy đoán này, Hoàng Tiểu Phi vội vàng lên tiếng nói.

Tinh Hồn Tông, bên trong tông môn đại điện!

"Cuối cùng tiểu gia hỏa đó cũng đi."

Sau khi Đồ Mãng rời đi, Diệp Tiểu Đường mới thu lại linh lực bình chướng, nhìn Lạc Thiên Tuyết đang chuyên tâm tu luyện, trên mặt cũng nở một nụ cười lẩm bẩm: "Tông môn lại có thêm một tạp dịch mãnh tướng, chờ chủ mẫu tu luyện kết thúc, biết chuyện này thì chắc chắn sẽ cực kỳ vui vẻ."

Dưới Tinh Hồn Phong!

Sản phẩm bại gia hôm nay: U Minh Quỷ Yêu Quả *10000

U Minh Quỷ Yêu Quả: Một trong số thập đại đỉnh cấp tiên quả trong Thiên Đạo Chiến Trường thượng giới, hương vị cực kỳ ngon!

Hả?

Khi Diệp Phong xem xét sản phẩm bại gia hôm nay, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên.

"Hệ thống, bây giờ sản phẩm bại gia cũng bắt đầu cho đồ ở thượng giới rồi sao?"

Lúc này, Diệp Phong lập tức hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Bởi vì bên cạnh túc chủ xuất hiện tu sĩ thượng giới, sản phẩm bại gia mỗi ngày có tỉ lệ xuất hiện vật tư thượng giới, ban thưởng đặc thù có tỉ lệ cực thấp sẽ xuất hiện vật tư thượng giới!"

Theo Diệp Phong vừa dứt lời, hệ thống cũng nhanh chóng đưa ra đáp án.

"Thì ra là thế!"

"Nhưng mà đáng tiếc là đỉnh cấp tiên quả thượng giới này có hương vị tuyệt đối không phải là Tam Diệp Vô Hoa Quả lúc trước có thể sánh được nhưng nó lại là sản phẩm bại gia!"

"Đã như vậy, vậy thì tổ chức giải thí thi đấu ném trái cây lần thứ hai của tông môn đi!"

Sau khi biết rõ tình huống, Diệp Phong nhanh chóng nghĩ ra được cách giải quyết sản phẩm bại gia hôm nay.

Một bên khác!

"Hai vị, bây giờ tông môn chúng ta có bao nhiêu tạp dịch tông môn?"

Sau khi Đồ Mãng rời đi, Vũ Thiên Minh đi thẳng tới trước mặt Kim Luân Đại Đế và Xích Vũ Đại Đế hỏi thăm, chuyện đã đến nước này, hắn cũng chấp nhận sự thật mình bị nô dịch thành tạp dịch tông môn!

"Vũ tiền bối, trước mắt tông môn chỉ có ba người chúng ta là tạp dịch tông môn!"

"Ta là Kim Luân Đại Đế của Kim Luân Cung, vị này là Xích Vũ Đại Đế của Xích Vũ Cung, trong thời gian tiếp theo chúng ta sẽ cùng nhau làm việc cho tông môn."

Nghe được Vũ Thiên Minh hỏi thăm, Kim Luân Đại Đế trả lời, sau đó giới thiệu thân phận của hắn và Xích Vũ Đại Đế.

"Cái gì!"

"Ngươi là Kim Luân Đại Đế của Kim Luân Cung ở thượng giới?"

"Hắn là Xích Vũ Đại Đế của Xích Vũ Cung ở thượng giới?"

Biết được thân phận của hai người, Vũ Thiên Minh tỏ vẻ chấn kinh, hơn nữa bây giờ hắn có thể khẳng định, phỏng đoán của đồ tôn mình tuyệt đối chính xác, không phải Đại Đế thì Diệp thiếu sẽ không bắt!

"Không nghĩ tới ta gặp kiếp nạn này là vì đồ tôn không nên thân của ta có thực lực quá yếu!"

Nghĩ đến đây, Vũ Thiên Minh nở một nụ cười khổ.

"Kim Luân Đại Đế, ta không hiểu nhiều về Diệp thiếu, không biết có gì cần phải chú ý hay không?"

Bình phục tâm tình, Vũ Thiên Minh quay qua nhìn Kim Luân Đại Đế hỏi thăm lần nữa.

"Diệp thiếu chính là thần hào phá của, bình thường chuyện hắn thích làm nhất chính là phá của, nếu có cần đến chúng ta thì chúng ta nhất định phải làm theo lời dặn của Diệp thiếu."

"Thời gian còn lại chúng ta chỉ cần làm tốt chuyện của mình là được, nhưng nhất định phải nhận rõ thân phận của mình, trong tông môn này chúng ta chỉ là tạp dịch, cho dù là một con chó cũng có địa vị cao hơn chúng ta nhiều!"

Kim Luân Đại Đế giải thích sơ cho Vũ Thiên Minh một chút tình huống tông môn.

Chương 343: Diệp Phong, lần này có thể thao tác ngầm nữa hay không?

"Phá của sao?"

"Những thứ ở hạ giới cũng không khác gì là thứ đồ bình thường ở trong mắt chúng ta, chuyện này cũng không có quan trọng lắm!"

"Nhưng mà nhận rõ thân phận của mình là một chuyện cực kỳ quan trọng, xem ra ta phải nhanh chóng thích ứng với thân phận mới này mới được."

Nghe được Kim Luân Đại Đế nhắc nhở, Vũ Thiên Minh âm thầm gật đầu nói ra ý nghĩ của mình.

"Tất cả mọi người lập tức đến đỉnh núi!"

"Tiêu Trần, lập tức đi thông báo cho những người còn lại, kêu bọn họ đến đỉnh núi tông môn tập hợp!"

Lúc này, Diệp Phong đi từ trong chỗ ở giản dị của Lôi Hồng ra, hô to lên với đám người.

Tinh Hồn Tông, tông môn đại điện!

"Cái gì!"

"Lại nhận một tạp dịch tông môn mới!"

Khi Lạc Thiên Tuyết biết được Diệp Phong lại nhận một tạp dịch tông môn nữa thì cơ mặt mất khống chế co quắp lại.

Hô!

Thở dài một hơi, Lạc Thiên Tuyết mới nhìn về phía Diệp Phong, có chút sụp đổ nói: "Diệp Phong, đồ nhi ngoan của ta, ngươi góp công góp sức góp gạch cho tông môn ta không quản, nhưng dù sao thì ngươi cũng phải tuyển thêm mấy đệ tử có thiên tư trác tuyệt cho tông môn, cho dù là trưởng lão cũng được!"

Nói đến đây, Lạc Thiên Tuyết thở phào, tiếp tục nói: "Cũng không phải là người không biết tình huống của tông môn chúng ta, nếu như cứ tiếp tục như vậy nữa thì chỉ sợ tông môn của chúng ta sẽ trở thành tông môn duy nhất trong Huyền Thiên đại lục có số lượng tạp dịch trong môn nhiều hơn cả số lượng đệ tử tông môn và trưởng lão tông môn!"

"Sư tôn!"

"Ngươi nhắc nhở đúng, đệ tử nhất định sẽ tiếp tục cố gắng theo phương diện này, nếu số lượng đệ tử chúng ta không so được với bọn họ, số lượng trưởng lão chúng ta cũng không so được với bọn họ, vậy chúng ta sẽ so số lượng tạp dịch tông môn với bọn họ!"

Nghe Lạc Thiên Tuyết nói xong, Diệp Phong nghiêm túc nói.

? ? ?

Con mẹ nó nhắc nhở đúng?

Ta không có ý như vậy!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết tức đến muốn rút kiếm ra tự sát!

"Sư tôn, ta hiểu ý của ngươi, nhưng tạp dịch tông môn của tông môn chúng ta không giống như tạp dịch tông môn của những tông môn khác, đệ tử đang xây dựng một ô dù mạnh mẽ cho Vô Cực Thánh Địa ở thượng giới!"

"Sư tôn, ngươi không hiểu!"

Nhìn Lạc Thiên Tuyết sắp sụp đổ, Diệp Phong cũng cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ nghĩ thầm!

Hô! Hô! Hô!

Liên tục hít sâu vài hơi, lúc này Lạc Thiên Tuyết mới nhìn về phía Diệp Phong tiếp tục hỏi: "Diệp Phong, vậy ngươi định thu bao nhiêu tạp dịch tông môn?"

"Sư tôn, cái này phải xem vận may, dù sao người đủ tiêu chuẩn

làm tạp dịch tông môn cũng không dễ bắt, không phải, là không dễ kiếm!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Hắn cũng không muốn tùy ý bắt một đám Đại Đế ở thượng giới xuống, cơ duyên đến thì bắt, cơ duyên không đến thì coi như thôi!

"Được thôi!"

"Dù sao ta cũng không quản được ngươi, ngươi muốn phát triển tông môn như thế nào thì cứ phát triển tông môn như thế ấy đi!"

Nói đến đây, Lạc Thiên Tuyết bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, quay qua nhìn Diệp Phong hỏi lần nữa: "Ngươi qua đây tìm vi sư có phải là có chuyện gì hay không?"

"Sư tôn, ta muốn tổ chức giải thi đấu ném trái cây lần hai!"

Ừm!

Nghe tới giải thi đấu ném trái cây lần hai, Lạc Thiên Tuyết hai mắt tỏa sáng, nhìn Diệp Phong vội vàng hỏi: "Lần này có thể thao tác ngầm nữa không?"

? ? ?

Thao tác ngầm?

Nhìn ánh mắt chờ mong không thôi của Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong bối rối, hắn thao tác ngầm từ khi nào?

"Chờ một chút!"

"Lần trước tổ chức giải thi đấu ném trái cây lầnthứ nhất thì người bị đánh nhiều nhất và ít nhất hình như chính là sư tôn và Cẩu Tử, mà cuối cùng ta không những không dùng Tẩy Tủy Đan trừng phạt mà ngược lại còn thưởng Tam Diệp Vô Hoa Quả, không phải là những người còn lại đều cho là ta đang thao tác ngầm đó chứ!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong vội vàng nói với Lạc Thiên Tuyết: "Sư

tôn, đệ tử tổ chức tranh tài tuyệt đối công bằng, công chính, không thể nào có chuyện thao tác ngầm!"

Nhìn vẻ mặt chính khí của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết cũng khẽ gật đầu, tỏ vẻ ta hiểu, nói: "Diệp Phong, vi sư hiểu, đi thôi, lập tức bắt đầu giải thi đấu ném trái cây đi!"

Hả?

Ngươi biết cái gì rồi?

Sư tôn, một trò chơi mà thôi, sao đến chỗ ngươi thì lại trở nên phức tạp như vậy chứ?

Nhìn Lạc Thiên Tuyết mang theo vẻ hưng phấn rời khỏi tông môn đại điện, Diệp Phong rối, hắn phát hiện hình như sư tôn này của mình cảm thấy cực kỳ hứng thú với cái trò chơi nhỏ này, hơn nữa còn càng hứng thú với phần thưởng sau khi kết thúc trò chơi nhỏ hơn!

Bên ngoài tông môn!

"Lão Sở, tiểu tử Diệp Phong đó gọi chúng ta đến đây để làm gì?"

Đại tổ lão Lạc Thiên Hình tràn đầy hiếu kì nhìn về phía Sở Hồng Sơn hỏi thăm.

"Không biết!"

"Nhưng mà xem thời gian này thì hẳn là Diệp Phong muốn phá của!"

"Mà lần này lại gọi toàn bộ người và yêu thú trong tông môn qua, nếu như muốn phá của thật thì chắc chắn sẽ không nhỏ!"

Nghe được Lạc Thiên Hình hỏi thăm, Sở Hồng Sơn nói ra ý nghĩ của mình.

"Chư vị!"

"Hôm nay gọi tất cả mọi người đến đây, mục đích chỉ có một, đó chính là hôm nay tông môn sẽ tổ chức giải thi đấu ném trái cây lần

thứ hai!"

"Bởi vì có thể có một số người không hiểu rõ tình huống của giải thi đấu ném trái cây này cho nên ta sẽ phổ biến trước một chút!"

"Ta sẽ lấy ra một chút trái cây rác rưởi, mọi người cầm những trái cây này công kích người khác, người bị ném trúng nhiều nhất và bị ném trúng ít nhất sau khi kết thúc tranh tài sẽ bị trừng phạt, giống như lần trước ta nói, có thể sẽ đạt được Tẩy Tủy Đan, cũng có thể sẽ có được đồ tốt khác, cái này phải xem vận may của mọi người!"

Giữa đám người!

"Vũ tiền bối, Xích Vũ, lần trước ta may mắn tham gia giải thi đấu ném trái cây lần thứ nhất, các ngươi tuyệt đối không nên tin Diệp thiếu nói."

"Trái cây rác rưởi trong miệng hắn chính là một trong số thập đại đỉnh cấp linh quả ở trong Thiên Đạo Chiến Trường ở hạ giới Tam Diệp Vô Hoa Quả, nhưng mà lần này có thể sẽ là một loại đỉnh cấp linh quả khác."

Chương 344: Diệp Phong, lần này có thể thao tác ngầm nữa hay không? (2)

Nghe Diệp Phong nói xong, Kim Luân Đại Đế nói với Vũ Thiên Minh và Xích Vũ Đại Đế tình huống của giải thi đấu ném trái cây lần trước.

"Ha ha ha!"

Nghe được Kim Luân Đại Đế nói như vậy, Vũ Thiên Minh lại không nhịn được phá lên cười nói: "Đỉnh cấp linh quả hạ giới thì đã sao, trong mắt ba người chúng ta thì đó còn không phải là trái cây rác rưởi hay sao."

"Các ngươi đều nói Diệp thiếu phá của cực kỳ ngang tàng, nhưng bây giờ xem ra cũng chỉ nhằm vào hạ giới mà thôi, đối với ba cường giả thượng giới chúng ta thì cũng không là gì cả."

Kim Luân Đại Đế và Xích Vũ Đại Đế nghe xong thì cũng gật đầu cười, lời này hai người không thể nào phản bác lại được.

Nhưng mà thật ra thì Kim Luân Đại Đế rất muốn nói, không chỉ là ba người bọn họ, thật ra thì đối với tông chủ thì những trái cây rác rưởi này cũng không ra gì!

"Chư vị, lần này trái cây rác rưởi dùng để tranh tài tên là U Minh Quỷ Yêu Quả, nhưng mà số lượng hơi ít, chỉ có mười vạn quả, mọi người xuất thủ nhất định phải nhanh, đập nhất định phải mạnh, hơn nữa tuyệt đối không thể tranh tài theo hướng tiêu cực, nếu như bị ta phát hiện thì đừng trách sao ta ác!"

Nói xong, Diệp Phong lấy một đống lớn U Minh Quỷ Yêu Quả từ trong không gian của hệ thống ra ngoài.

U Minh Quỷ Yêu Quả! ! !

Khi Vũ Thiên Minh, Kim Luân Đại Đế, Xích Vũ Đại Đế và Lạc Thiên Tuyết nghe được năm chữ U Minh Quỷ Yêu Quả này thì đầu bọn họ ong lên, hoàn toàn không thể tin vào tai của mình!

Nhưng bọn họ vẫn còn ôm một chút hi vọng, đó chính là trái cây rác rưởi mà Diệp Phong lấy ra chỉ có tên giống như tiên quả mà bọn họ nghĩ tới thôi, nhưng khi bọn họ nhìn thấy Diệp Phong lấy ra U Minh Quỷ Yêu Quả đúng là đỉnh cấp tiên quả ở thượng giới thì bọn họ điên mất!

"Vũ tiền bối!"

"Miệng của ngươi có độc đúng không, vừa nói đỉnh cấp linh quả ở hạ giới giống như là rác rưởi ở trong mắt chúng ta, kết quả Diệp thiếu trở tay lấy ra đỉnh cấp tiên quả ở thượng giới, làm gì có chuyện khéo như vậy?"

Nhìn Diệp Phong không ngừng lấy ra U Minh Quỷ Yêu Quả, trái tim Kim Luân Đại Đế đang run rẩy!

Phải biết, bên trong Thiên Đạo Chiến Trường ở thượng giới, thập đại đỉnh cấp tiên quả hiếm hoi vượt qua tưởng tượng của bất cứ người nào!

Cho dù là hắn xông xáo hơn vạn năm ở trong Thiên Đạo Chiến Trường ở thượng giới cũng chỉ chiếm được hơn một trăm quả đỉnh cấp tiên quả, thậm chí trong tiên giới của hắn vẫn còn có hơn ba mươi quả mà hắn không nỡ ăn!

"Kim Luân Đại Đế, nếu như ta nói cả đời này miệng của ta chưa bao giờ chuẩn như vậy thì ngươi có tin hay là không?"

Nghe được Kim Luân Đại Đế nói như vậy, Vũ Thiên Minh cũng nở một nụ cười khổ, hắn không ngờ được là trong tay Diệp Phong lại có đỉnh cấp tiên quả thượng giới, hơn nữa còn là mười vạn quả!

"Được rồi, thảo luận những chuyện này đã không có ý nghĩa gì nữa, Kim Luân Đại Đế, ta chỉ muốn hỏi ngươi một chuyện, nếu như tranh tài tiêu cực thì sẽ có hậu quả gì không, nói thật, một hồi rất có thể ta sẽ không xuống tay được!"

Nhìn U Minh Quỷ Yêu Quả dưới đất xa xa, Xích Vũ Đại Đế cực kỳ nghiêm túc hỏi ra một câu như vậy.

"Chư vị, Diệp thiếu vì cam đoan tranh tài công bằng, công chính, giải thi đấu ném trái cây lần hai này sẽ do Diệp Tiểu Kiếm ta giám sát!"

"Nếu như trong quá trình tranh tài mà có người tranh tài tiêu cực thì ta sẽ dùng phương thức của ta khiến cho hắn có được hồi ức cả đời khó quên!"

Đúng lúc này, theo một đạo huyết sắc kiếm khí xé rách không gian lóe lên rồi biến mất ở trên không, Diệp Tiểu Kiếm trực tiếp xuất hiện trong vết nứt không gian thật lớn, sau đó vẻ mặt hưng phấn nhìn đám người bên dưới.

Vẻ mặt hưng phấn đó như đang ước gì có người tranh tài tiêu cực!

"Xích Vũ Đại Đế, bây giờ không cần ta..."

Hả?

Không đợi nói cho hết lời, Kim Luân Đại Đế lại giật mình phát hiện, Xích Vũ Đại Đế đang đứng ở bên cạnh mình đã biến mất không thấy bóng dáng!

"Diệp thiếu!"

"Chừng nào thì bắt đầu tranh tài, ta đã không nhịn được nữa!"

Lúc này, Xích Vũ Đại Đế xuất hiện ở bên cạnh đống tiên quả, hai tay đều cầm một quả tiên quả lên, sau đó vội vàng quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Mẹ nó!"

Thấy cảnh này, cách đó không xa, Kim Luân Đại Đế trong lòng mắng to, bây giờ hắn mới phát hiện Xích Vũ Đại Đế quá gian!

"Chư vị, bây giờ ta tuyên bố, giải thi đấu ném trái cây lần thứ hai của Tinh Hồn Tông, bắt đầu!"

Nhìn vẻ mặt không thể chờ đợi được nữa của Xích Vũ Đại Đế, Diệp Phong trực tiếp hô to lên.

Theo Diệp Phong vừa dứt lời, toàn bộ mọi người trong tông môn đều mang vẻ mặt hưng phấn chạy về phía đống tiên quả, dù sao thì bọn họ cũng không nhận ra được đây là đỉnh cấp tiên quả ở thượng giới, bọn họ chỉ biết nếu như nói đây không phải là đỉnh cấp linh quả thì chắc chắn đây là trái cây rác rưởi!

"Điên rồi!"

"Tất cả đều điên rồi!"

"Đám người các ngươi có biết U Minh Quỷ Yêu Quả này là tiên quả cấp bậc gì hay không!"

Nhìn tất cả mọi người trong tông môn điên cuồng xông vào chơi, Lạc Thiên Tuyết cảm thấy trái tim của mình đang chảy máu, mặc dù Vô Cực Thánh Địa cũng có một chút đỉnh cấp tiên quả nhưng U Minh Quỷ Yêu Quả này là thứ mà nàng chưa từng ăn bao giờ!

"Nếu như sư tôn ở thượng giới của ta nhìn thấy cảnh này thì sợ là sẽ bị tức đến nổi động kinh!"

Cầm lấy một quả U Minh Quỷ Yêu Quả, Lạc Thiên Tuyết đứng cả buổi không nỡ ném ra!

Ba!

Đúng lúc này, một quả U Minh Quỷ Yêu Quả bị ném thẳng vào người Lạc Thiên Tuyết.

"Tông chủ đại nhân, đến đây, đến đánh ta đi!"

Không trung, tiểu hoàng cẩu hai cái đùi đứng trên phi kiếm, đưa lưng về phía Lạc Thiên Tuyết, mông chó lắc qua lắc lại, sau đó quay đầu chó lại, trên mặt hiện vẻ đê tiện gào lên với Lạc Thiên Tuyết.

"Mẹ nó đỉnh cấp tiên quả!"

"Kiếm Cẩu, hôm nay bổn tông chủ liều mạng với ngươi!"

Nhìn vẻ mặt kêu gào của tiểu hoàng cẩu, Lạc Thiên Tuyết tức đến giơ U Minh Quỷ Yêu Quả trong tay lên ném thẳng về phía tiểu hoàng cẩu trên không trung.

"Ai!"

Chương 345: Kiếm Cẩu, hôm nay Bổn tông chủ liều mạng với ngươi

"Không trúng!"

Lắc lắc eo chó, tránh thoát U Minh Quỷ Yêu Quả này, tiểu hoàng cẩu trưng vẻ mặt đắc ý ra nhìn Lạc Thiên Tuyết phá lên cười.

"Kiếm Cẩu, ta liều mạng với ngươi!"

Nghe được tiểu hoàng cẩu nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết ôm lấy một đống U Minh Quỷ Yêu Quả vọt thẳng tới phía tiểu hoàng cẩu trên không trung!

"Chủ nhân, là do ngươi kêu ta làm như vậy, nếu như bị chủ mẫu ghét, sau này ngươi nhất định phải giúp Cẩu Tử ta giải thích rõ ràng!"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết xông lên, tiểu hoàng cẩu cũng nhìn thoáng qua Diệp Phong phía dưới, sau đó trực tiếp ngự kiếm nhanh chóng bỏ chạy về phía xa xa.

"Không tệ, rất không tệ, thời khắc mấu chốt vẫn là Cẩu Tử làm được việc!"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết đã chơi quên cả trời đất ở trên không trung, Diệp Phong lặng lẽ giơ một ngón tay cái lên với tiểu hoàng cẩu!

Sau một hồi!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, thu được một ngàn điểm phá sản, thu được U Minh Quỷ Yêu Quả *1000000 (một trăm vạn)."

Ừm!

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, kiểm tra lại ban thưởng đặc thù nhận được thì Diệp Phong cũng giật mình!

Dù sao trước đó hệ thống từng nói ban thưởng đặc thù chỉ có tỉ lệ cực thấp có thể nhận được vật tư thượng giới nhưng bây giờ xem lại thì tỷ lệ này cũng không thấp, hơn nữa còn trực tiếp cho một trăm vạn cái, số lượng này đem cho mọi người trong tông môn ăn thay cơm cũng được.

"Chủ nhân!"

"Giải thi đấu ném trái cây lần thứ hai của tông môn đã kết thúc, lần này người bị đánh trúng nhiều nhất chính là La Khải và người bị đánh trúng ít nhất chính là Bạch Thiên Hồng!"

Lúc này, trên không trung, Diệp Tiểu Kiếm cũng trực tiếp nói cho Diệp Phong biết kết quả của lần so tài này, hơn nữa những người còn lại ở trong tông môn cũng nghe được kết quả này.

"Cẩu Tử không có nằm trong danh sách trừng phạt!"

"Tông chủ cũng không nằm trong danh sách trừng phạt!"

"Có phải là thao tác ngầm hay không thì phải xem lần này Diệp Phong đưa ra trừng phạt hay là phần thưởng!"

Lúc này, mọi người trong tông môn đều đưa mắt nhìn về phía Diệp Phong.

"La trưởng lão, Bạch trưởng lão, lần này hai người các ngươi thật xui xẻo!"

"Trong cái không gian giới chỉ này có một vạn viên Tẩy Tủy Đan, mỗi người các ngươi ăn năm ngàn viên, nhất định phải ăn hết trong hôm nay."

Nói xong, Diệp Phong ném một cái không gian giới chỉ về phía La Khải.

? ? ?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, lại nhìn không gian giới chỉ trong tay, La Khải choáng váng, bình thường đi ra ngoài không thèm gọi tới hắn thì cũng thôi đi, bây giờ vất vả lắm mới có thể biểu hiện ra một chút cảm giác tồn tại ở trong trận đấu này, kết quả thứ nhận được lại là Tẩy Tủy Đan còn khó ăn hơn cả phân?

Đã nói là sẽ ban thưởng mà?

Nghĩ đến đây, La Khải sắp khóc, không thể chơi người khác như vậy!

"Quả nhiên là thao tác ngầm!"

Mà những người còn lại trong tông môn đều nở một nụ cười khổ, mặc dù biết là thao tác ngầm nhưng mà có Diệp Tiểu Kiếm công bằng công chính ở đây, sau này một khi có thi đấu thì bọn họ cũng không dám tiêu cực!

"Sư tổ!"

"Hai vị Đại Đế, các ngươi đang làm gì đó?"

Nhìn lúc này ba người Vũ Thiên Minh, Kim Luân Đại Đế và Xích Vũ Đại Đế đang hưng phấn thu thập mười vạn trái cây rác rưởi bị

đánh nát dưới đất, chuyện này khiến cho Hoàng Tiểu Phi ngẩn ra không biết ra sao!

"Tiểu Phi, ngươi cái gì cũng không biết!"

"Chúng ta thân là tạp dịch tông môn, thanh lý những rác rưởi này không phải chính là công việc của chúng ta sao?"

Lúc này, Vũ Thiên Minh đã hưng phấn sắp chết rồi, tiên quả bị đập nát cũng là tiên quả, cũng không ảnh hưởng đến cảm nhận, hắn có nằm mơ cũng không thể nào ngờ được là làm tạp dịch tông môn, dọn dẹp rác rưởi trong tông môn cũng có thể trở nên giàu hơn mạnh hơn!

Dù sao cho dù những U Minh Quỷ Yêu Quả bị đập nát thì cũng là thứ mà có tiền cũng không mua được ở thượng giới!

Mà bên cạnh, Kim Luân Đại Đế và Xích Vũ Đại Đế đều quay qua nhìn Hoàng Tiểu Phi, trong lòng cùng nghĩ: "Còn quá trẻ, chờ ngươi đi thượng giới thì ngươi sẽ biết U Minh Quỷ Yêu Quả này trân quý cỡ nào, đến lúc đó nói không chừng ngươi còn khóc xin chúng ta cho ngươi mấy cái!"

"Sư tổ, ta quên thân phận tạp dịch của các ngươi."

Nói xong, Hoàng Tiểu Phi lấy một quả U Minh Quỷ Yêu Quả mới tinh từ không gian giới chỉ ra bắt đầu ăn, vừa ăn vừa nói: "U Minh Quỷ Yêu Quả này mặc dù không phải một trong số thập đại đỉnh cấp linh quả ở trong Thiên Đạo Chiến Trường nhưng mùi vị không tồi, ăn một miếng khiến cho người ta có cảm giác dư vị vô tận!"

Choáng váng!

Vũ Thiên Minh, Kim Luân Đại Đế và Xích Vũ Đại Đế đang không ngừng thu U Minh Quỷ Yêu Quả đã bị đập nát dưới đất vào tiên giới, thấy U Minh Quỷ Yêu Quả mới tinh trong tay Hoàng Tiểu Phi, ba người đều ngẩn ra ngay tại chỗ.

"Tiểu Phi, mới nãy ngươi giấu riêng?"

Tỉnh táo lại, Vũ Thiên Minh quay qua nhìn Hoàng Tiểu Phi vội vàng hỏi thăm.

"Giấu riêng?"

"Sư tổ, linh quả rác rưởi này có gì đáng giấu riêng?"

"Vừa nãy không phải Diệp thiếu gọi tất cả mọi người đến sao, cho mỗi người một trăm quả, nói cho mọi người nếm thử, nếu như thích ăn thì có thể đi tìm hắn lấy bất cứ lúc nào, linh quả rác rưởi này hắn bao ăn no!"

Nghe được Vũ Thiên Minh tra hỏi, Hoàng Tiểu Phi cười giải thích.

? ? ?

Bao ăn no?

Mẹ nó, đây là đỉnh cấp tiên quả, Diệp thiếu bao ăn no?

"Uổng cho ta coi các ngươi như bảo vật, rác rưởi chính là rác rưởi, ta đường đường là cường giả thượng giới, cho dù ta có chết đói thì cũng sẽ không ăn những rác rưởi này dù chỉ là một miếng!"

Nghĩ đến đây, Vũ Thiên Minh nhanh chóng lấy toàn bộ những U Minh Quỷ Yêu Quả đã bị đập nát mà hắn vừa mới cất vào trong tiên giới ra ngoài!

Bên cạnh, Kim Luân Đại Đế và Xích Vũ Đại Đế nhìn thấy Vũ Thiên Minh thao tác như vậy thì cũng làm theo, nếu như đã được bao ăn no U Minh Quỷ Yêu Quả mới tinh thì ai còn ăn những thứ đã bị đập nát này nữa!

Chương 346: Xong đời, như vậy cũng gặp được

Sau đó, hai Đại Đế cũng bắt đầu lấy những U Minh Quỷ Yêu Quả đã bị đập nát mà bọn họ vừa cất vào trong tiên giới ra ngoài.

...

"Ừm?"

"Ba vị, các ngươi thân là tạp dịch tông môn, không thể tùy ý nhận lấy U Minh Quỷ Yêu Quả, nếu như muốn nhận U Minh Quỷ Yêu Quả thì nhất định phải cống hiến cho tông môn, như thế mới có thể nhận được U Minh Quỷ Yêu Quả."

Nhìn ba người Vũ Thiên Minh, Kim Luân Đại Đế và Xích Vũ Đại Đế đến nhận lấy U Minh Quỷ Yêu Quả, Diệp Phong trực tiếp cự tuyệt bọn họ.

"Không thể nhận?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, ba người ngẩn ra ngay tại chỗ, đã nói là sẽ bao ăn no mà?

Bành!

Đúng lúc này, Xích Vũ Đại Đế quay người chạy tới phía xa, nếu không thể nhận được U Minh Quỷ Yêu Quả mới tính thì những U Minh Quỷ Yêu Quả đã bị đập nát đó chính là bảo vật!

Mà nhìn thấy Xích Vũ Đại Đế chạy mất, Vũ Thiên Minh và Kim Luân Đại Đế đều nhận ra được cái gì, liếc nhau một cái, sau đó vội vàng đuổi theo.

"Theo Diệp Phong ta mà còn muốn thu thập những tiên quả đã bị đập nát đó, nếu chuyện này truyền ra ngoài thì chẳng phải là sẽ khiến cho thần hào phá của ta mất hết mặt mũi hay sao, bây giờ phải xem khi nào thì bọn họ mới hiểu được!"

Nhìn Vũ Thiên Minh và hai Đại Đế rời đi, Diệp Phong cũng tự lẩm bẩm!

...

"Sư tổ, tình huống như thế nào?"

"Không phải mới lấy từ trong tiên giới ra hay sao, sao bây giờ lại bắt đầu cất vào trong tiên giới lại nữa rồi?"

"Những quả rác rưởi này các ngươi tùy tiện đào một cái hố to để chôn xuống không được hay sao?"

Nhìn thấy sư tổ và hai Đại Đế chạy trở về bắt đầu gấp trắng cướp đoạt những U Minh Quỷ Yêu Quả đã bị đập nát này, Hoàng Tiểu Phi đang đứng ở bên cạnh nhìn thấy mà choáng váng.

? ? ?

Đào hố chôn?

Nghe được Hoàng Tiểu Phi nói như vậy, Vũ Thiên Minh rất muốn một bợp tay đập chết Hoàng Tiểu Phi, phải là đồ phá của như thế nào mới có thể nói ra một câu như vậy được!

"Tiểu Phi, ta cho ngươi biết, đây không phải là quả rác rưởi mà là đỉnh cấp tiên quả ở thượng giới, hơn nữa còn là loại cực kỳ hy hữu!"

"Cho dù mười vạn U Minh Quỷ Yêu Quả này đã bị đập nát nhưng nếu như đem nó tới thượng giới thì vẫn là đồ tốt khiến cho mọi người điên cuồng tranh đoạt nó, bây giờ ngươi đã hiểu rồi chứ!"

"Mà ba người chúng ta thân là tạp dịch tông môn, không thể tuỳ ý nhận được từ Diệp thiếu!"

Lúc này, rốt cục Vũ Thiên Minh cũng nói rõ tình huống của U Minh Quỷ Yêu Quả cho Hoàng Tiểu Phi!

"Cái thứ này lại là đỉnh cấp tiên quả ở thượng giới?"

Hoàng Tiểu Phi biết được tình huống, trên mặt cũng lộ vẻ giật mình, nhưng sau đó hắn lại nhanh chóng phản ứng lại, nói với Vũ Thiên Minh: "Sư tổ, mặc dù ngươi không thể nhận lấy nó nhưng nếu như ngươi muốn ăn thì đồ tôn có thể cho ngươi mà!"

"Kim Luân Đại Đế, Xích Vũ Đại Đế, nếu như các ngươi muốn ăn thì có thể lấy từ chỗ Lôi Hồng huynh và Chu Đồ huynh, hai người bọn họ cũng có thể nhận từ Diệp thiếu!"

Nghe được Hoàng Tiểu Phi nói như vậy, ba người nhìn tiên giới của mình sau đó lại nhìn một đống U Minh Quỷ Yêu Quả đã bị đập nát ở dưới đất, sắc mặt sụp đổ nghĩ: "Mẹ nó! Rốt cuộc có nên nhặt những thứ rác rưởi này nữa hay không!"

...

Một bên khác!

"Số lượng U Minh Quỷ Yêu Quả này hơi nhiều, giữ lại cũng chỉ chật chỗ không bằng ta đi tìm ngũ đại hộ quốc chiến thần của Xích Dương Vương Quốc giúp ta ép một thùng nước trái cây lớn, nếu rảnh rỗi thì ngâm chân một cái hoặc là tắm cũng không tệ, dù sao cũng là nước trái cây được làm từ tiên quả!"

Nghĩ đến lại có thể hưởng thụ một đợt, lại có thể phát động một lần hành vi phá của, Diệp Phong cũng trực tiếp kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn.

Xích Dương Vương Quốc, phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần!

"Kim Linh Chiến Thần, sáng sớm dẫn ba người bọn họ tới, làm sao, muốn liều một phen với năm người chúng ta đúng không?"

Nhìn tứ đại hộ quốc chiến thần của Hồng Vũ Vương Quốc, Tử Tiễn Chiến Thần lên tiếng trêu chọc.

"Liều cái cái rắm!"

"Ta giống như người thù dai như vậy sao?"

"Mặc dù bị ngươi hố nhưng đúng là ta cũng nhận được không ít lợi ích từ chỗ Diệp thiếu, cho dù nói như thế nào đi nữa thì phần ân tình này của Diệp thiếu ta suốt đời khó quên!"

"Nhưng mà lần này chúng ta tới đây là muốn nhắc nhở các ngươi một chuyện, đó là sau này nếu như Diệp thiếu tới tìm các ngươi, một khi hắn đột phá ngay trước mặt của các ngươi thì nhất định các ngươi phải..."

Không đợi Kim Linh Chiến Thần nói xong, theo một khe hở không gian xuất hiện trước mặt chín người, bóng dáng Diệp Phong cũng nhanh chóng đi từ trong đó ra.

"Mẹ nó!"

"Xong đời, như vậy mà cũng gặp được!"

Khi Kim Linh Chiến Thần, Hoa Vũ Chiến Thần, Quỷ Thương Chiến Thần và Ngân Long Chiến Thần nhìn thấy Diệp Phong đi ra, trong mắt đều lóe lên vẻ sợ hãi, dù sao trước đó đã bị tra tấn một lần, bây giờ bọn họ không sợ Diệp Phong phá của, chỉ sợ Diệp Phong đột phá ở ngay trước mặt bọn họ!

Dù là hôm qua Diệp Phong mới đột phá đến Độ Kiếp Cảnh Nhất Trọng, nhưng chỉ bằng phương thức đột đột đột đột phá của Diệp Phong thì ai mà dám cam đoan là hôm nay hắn sẽ không đột phá nữa!

"Diệp thiếu!"

Mà ngũ đại chiến thần Tử Tiễn Chiến Thần, Bá Đao Chiến Thần nhìn thấy Diệp Phong thì cũng đột nhiên run rẩy, sau đó vội cung kính hô lên.

Nói thật, nhìn thấy Diệp Phong đến lần nữa, đột nhiên bọn họ cũng cảm thấy hoảng hốt, mặc dù mỗi lần đến thì bọn họ đều có thể lấy được một chút lợi ích nhưng quá trình đó khiến cho bọn họ chịu đủ dày vò!

"Ồ!"

Khi Diệp Phong nhìn thấy tứ đại chiến thần của Hồng Vũ Vương Quốc cũng ở nơi đây thì hắn cũng giật mình.

"Chín đại chiến thần, ta cũng không muốn nhiều lời, lần này tới đây là ta muốn nhờ các ngươi giúp ta một chút!"

Giật mình một hồi, Diệp Phong nhìn chín đại chiến thần, trực tiếp nói thẳng ra mục đích lần này hắn đến.

"Cái gì!"

"Diệp thiếu, còn cần quốc chủ, thái tử điện hạ và Trương quốc sư tới?"

Chương 347: Nhi tử của Hạ trưởng lão bị ép kế thừa gia nghiệp?

"Ta lập tức đi gọi bọn họ!"

Thêm một người thì có thể chia sẻ một chút áp lực, đây chính là ý nghĩ trong lòng của Tử Tiễn Chiến Thần!

"Mẹ nó, lần trước lão tử bị hắn hố như thế!"

Nhìn Tử Tiễn Chiến Thần phóng lên tận trời, Bá Đao Chiến Thần cảm thấy cảnh tượng này cực kỳ quen thuộc!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, thân là thần hào phá của, chúc chủ nên để cho càng nhiều người hơn nữa nhìn thấy anh tư ngang tàn của túc chủ, hệ thống đề nghị túc chủ nên đi ra ngoài đi dạo nhiều hơn, dù sao chín đại chiến thần đã biết được túc chủ ngang tàng như thế nào."

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, khi túc chủ đột phá, có thể hoàn thành đột phá dưới sự chứng kiến của chín đại chiến thần!"

Ngay lúc Tử Tiễn Chiến Thần rời đi, tiếng nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

Ừm!

Nghe được hệ thống nhắc nhở như thế, Diệp Phong cũng rơi vào trầm tư.

Khi hắn nhìn thấy bát đại chiến thần trước mặt đều dùng ánh mắt bất an nhìn mình, Diệp Phong cũng thở dài, tự lẩm bẩm: "Còn một tháng nữa là sẽ phi thăng thượng giới, hơn nữa bây giờ tất cả mọi người ở trong tông môn đều có đầy đủ siêu cấp Tu Linh Đan, như vậy trong một tháng còn lại này ta phải đi dạo khắp Huyền Thiên đại lục!"

"Bát đại chiến thần, ta vừa nghĩ ra một chuyện cho nên phải rời khỏi đây trước, các ngươi làm gì thì cứ làm đi."

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn, sau đó trực tiếp biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Hô!

Nhìn thấy Diệp Phong rời đi, bát đại chiến thần cũng thở ra một hơi thật dài, bọn họ hoảng hốt thật sự, ai biết lần này Diệp Phong sẽ tra tấn bọn họ như thế nào!

"Chư vị, các ngươi nói thử xem có phải là ta bị bệnh hay không, Diệp thiếu đến ta hốt hoảng, Diệp thiếu đi ta khó chịu, luôn cảm thấy ta đã bỏ qua cơ hội, cảm giác này quá khó chịu!"

Một lát sau, Bá Đao Chiến Thần nở một nụ cười khổ nhìn bảy đại chiến thần còn lại, bỗng nhiên nói một câu như vậy.

"Lão Đao, chúng ta cũng có cảm giác như vậy!"

Nghe được Bá Đao Chiến Thần nói như vậy, bảy đại chiến thần còn lại cũng cười khổ nói ra ý tưởng giống nhau.

"Ai!"

"Khi một người khó chịu, nhất định phải nghĩ cách phát tiết ra ngoài nếu không cứ nhịn hoài như vậy thì sẽ bị bệnh!"

"Tử Tiễn Chiến Thần đi hố quốc chủ, thái tử điện hạ và Trương quốc sư, tôi cảm thấy một lát nữa chúng ta phải nói ra chân tướng sau đó dùng nắm đấm thỏa thích phát tiết lên người của Tử Tiễn Chiến Thần, các ngươi cảm thấy như thế nào?"

Bá Đao Chiến Thần nghe được lời của mọi người, cũng nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng mình, hắn không phải vì trước đó Tử Tiễn Chiến Thần hố hắn mà trả thù, hắn chỉ muốn phát tiết cảm xúc bực bội trong lòng mình một chút mà thôi.

Bảy đại chiến thần còn lại nghe xong thì liếc nhau, trên mặt đều lộ vẻ hưng phấn, đặc biệt là Kim Linh Chiến Thần!

...

Tử Phượng Thành!

Nghĩ đến lần đầu tiên tới Tử Phượng Thành này, mình không chỉ nhặt được tiểu hoàng cẩu mà còn bán hai viên cửu vân tam phẩm Thanh Huyền Đan, khiến cho sư tôn mình thành oan đại đầu, Diệp Phong cũng nhịn không được mà nở một nụ cười.

Nhoáng một cái mấy tháng đã qua, nhớ lại lúc trước mình vẫn là một tiểu tu sĩ Linh Hải Cảnh, bây giờ lại trở thành đại lão Độ Kiếp Cảnh, bỗng nhiên khiến cho Diệp Phong có cảm giác cảnh còn người mất.

"Tử Phượng Thành này là tòa thành trấn đầu tiên ta đặt chân đến khi đi vào Huyền Thiên đại lục, vậy thì xuất phát từ chỗ này đi, trong vòng một tháng dạo chơi khắp Huyền Thiên đại lục!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong lập tức đi thẳng đến cửa thành phía đông.

"Nơi này là. . . phòng đấu giá Thiên Vũ!"

Nhưng mà đi không được bao lâu thì Diệp Phong lại thấy được một chỗ quen thuộc, đúng là phòng đấu giá Thiên Vũ, nơi lúc trước hắn bán hai viên cửu vân tam phẩm Thanh Huyền Đan.

Nghĩ đến mình đi vào Huyền Thiên đại lục mà còn chưa từng tham dự qua một lần đấu giá phiên bản dị giới nào, Diệp Phong nghĩ nghĩ, trực tiếp đi vào trong phòng đấu giá!

Nếu như hôm nay có buổi đấu giá vậy thì hắn sẽ chờ một chút, còn nếu như không có thì hắn sẽ rời khỏi Tử Phượng Thành!

"Người đó là ai?"

"Dưới hoàn cảnh ồn ào như vậy mà còn có thể bước vào trong trạng thái tu luyện?"

Tiến vào phòng đấu giá, Diệp Phong nhanh chóng chú ý tới một thanh niên đang ngồi khoanh chân tu luyện ở trong một nơi hẻo lánh, chuyện này khiến cho hắn có chút ngạc nhiên, dù sau khi tu sĩ tu luyện thì sẽ tìm một chỗ yên tĩnh để mà tu luyện, tránh cho xảy ra chuyện ngoài ý muốn trong quá trình tu luyện của mình.

"Xin hỏi, hôm nay quý phòng đấu giá có buổi đấu giá không?"

Ngạc nhiên qua đi, Diệp Phong đi thẳng tới sân khấu hỏi thăm.

"Vị thiếu gia này, hôm nay không có buổi đấu giá, buổi đấu giá gần nhất sẽ được tổ chức vào đêm ba ngày sau."

Nhân viên công tác trong sân khấu phòng đấu giá nghe Diệp Phong hỏi thăm thì cười trả lời.

"Không có sao?"

"Người đó là ai, phòng đấu giá các ngươi còn cho phép những tu sĩ khác tu luyện ở trong phòng bán đấu giá sao?"

Nghe nói hôm nay không có buổi đấu giá, Diệp Phong có chút thất vọng nhưng trước khi đi hắn vẫn hiếu kỳ chỉ vào tên thanh niên ở trong nơi hẻo lánh đó mà hỏi thăm.

"Thiếu gia, chuyện này ta không tiện nói, ngài cũng đừng nên hỏi."

Nhân viên công tác cười đáp Diệp Phong.

"Hệ thống, tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra cho ta xem người đó là ai?"

Nghe nhân viên công tác nói như vậy, Diệp Phong càng hiếu kỳ với người đó hơn nữa, dứt khoát sử dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ một lần!

"Đinh! Đối phương tên là Hạ Minh, chính là nhi tử của Hạ Thiên Vũ, bây giờ đang tiếp quản chuyện làm ăn của phòng đấu giá Thiên Vũ!"

"Đinh! Hạ Minh chỉ muốn tu luyện, đối với chuyện đột nhiên phải tiếp nhận chuyện làm ăn của phòng đấu giá hắn cực kỳ phản cảm, hơn nữa hắn vẫn luôn tìm kiếm phụ thân của hắn là Hạ Thiên Vũ, nhưng vẫn chưa tìm được."

? ? ?

Nhi tử của Hạ trưởng lão?

Bị ép kế thừa gia nghiệp?

Chương 348: Nhi tử của Hạ trưởng lão bị ép kế thừa gia nghiệp? (2)

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong bị kinh hãi!

Hắn biết Hạ Thiên Vũ là lão bản đứng sau phòng đấu giá Thiên Vũ, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ được là Hạ Thiên Vũ chạy đến Tinh Hồn Tông làm trưởng lão mà không có nói chuyện này cho con mình biết!

"Hạ Minh, ta biết hành tung của phụ thân ngươi!"

"Chỉ cần ngươi giúp ta một việc thì ta sẽ nói cho ngươi biết, sao?"

Đi tới trước mặt Hạ Minh, Diệp Phong nhìn đối phương, trực tiếp lên tiếng nói.

Ừm!

Nghe nói như thế, Hạ Minh đột nhiên mở hai mắt ra, nhìn thanh niên lạ lẫm đang đứng trước mặt mình, khẽ nhíu mày nói: "Ta dựa vào cái gì để tin tưởng ngươi?"

"Ngươi chờ một chút, ta hỏi phụ thân ngươi một số bí mật có liên quan đến ngươi!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp lấy một khối Truyền âm Thạch ra.

Tinh Hồn Tông!

"Cái gì!"

"Diệp thiếu, ngươi nhìn thấy con trai ta?"

"Không thể, không thể, ngươi tuyệt đối đừng cho hắn biết hành tung của ta, ta vất vả lắm mới ném được phòng đấu giá cho hắn quản lý!"

Nghe được Diệp Phong nói, Hạ Thiên Vũ vội vàng khuyên, nếu như lần này thất bại, muốn cho con mình kế thừa phòng đấu giá một lần nữa thì sẽ cực kỳ khó khăn!

"Hạ trưởng lão, ngươi là một trong những người gia nhập tông môn sớm nhất tại sao tư tưởng giác ngộ lại kém như vậy?"

"Tại sao con của ngươi không chịu kế thừa phòng đấu giá, còn không phải là vì hắn một lòng chỉ muốn tu luyện hay sao, nhưng nếu muốn tu luyện thì cần phải có tài nguyên tu luyện, chỉ cần ngươi cho đủ nhiều tài nguyên tu luyện thì còn sợ hắn không chịu kế thừa phần đấu giá hay sao?"

“Bây giờ ngươi kể cho ta nghe một ít bí mật nhỏ của hắn trước, còn chuyện để cho hắn kế thừa phòng đấu giá thì cứ giao cho ta!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trên mặt Hạ Thiên Vũ cũng nở một nụ cười, người khác nói như vậy hắn không tin, nhưng Diệp Phong xuất thủ thì không có chuyện mà hắn không làm được!

Để luyện đan đổi nghề làm đầu bếp!

Để Yêu Cẩu đạp vào kiếm đạo!

Để Đường Lang đại yêu luyện đan!

Như vậy thì để cho một người không thích quản lý phòng đấu giá thành một người quản lý đủ tiêu chuẩn sẽ còn là việc khó hay sao?

"Lão Hạ, có chuyện gì mà khiến cho ngươi vui vẻ như vậy?"

Đi vào nơi ở của Hạ Thiên Vũ, nhìn thấy Hạ Thiên Vũ âm a ơiột mình ngồi trên ghế Linh Tinh cười ngây ngô, Bạch Thiên Hồng tỏ vẻ hiếu kì hỏi thăm.

"Diệp thiếu muốn ra tay với nhi tử của ta!"

"Ngươi nói xem có phải đây là một chuyện đáng để vui vẻ hay không?"

Trên mặt Hạ Thiên Vũ lộ vẻ vui mừng nhìn Bạch Thiên Hồng nói.

Hả?

Nghe nói như thế, Bạch Thiên Hồng cũng sững sờ, sau đó nói: "Lão Hạ, mặc dù đây là một chuyện rất đáng để vui vẻ nhưng ngươi cũng đừng quên lúc trước chúng ta làm sao vượt qua được, quá trình này rất là tàn khốc!"

Ba!

Hạ Thiên Vũ nghe nói như thế thì vỗ mạnh một cái vào đùi, sau đó vội vàng nói: "Lão Bạch, ngươi nhắc nhở kịp thời, ta phải tranh thủ nói cho Diệp thiếu một tiếng, kêu hắn ra tay với đứa con đó của ta hung ác hơn một chút nữa, cơ hội để ma luyện tâm cảnh như thế này rất là khó được!"

? ? ?

Hành vi phá của đến phát rồ đó của Diệp thiếu vốn là một hành vi cực kỳ tàn khốc, bây giờ người còn muốn cho Diệp thiếu phải hung ác thêm một chút nữa, cho ta hỏi một câu, rốt cuộc Hạ Minh đó có phải là con ruột của ngươi hay không?

Nhìn Hạ Thiên Vũ lấy Truyền âm Thạch ra, Bạch Thiên Hồng âm thầm câu nguyện cho Hạ Minh, hi vọng đứa cháu đó của mình có thể chịu đựng được mưa to gió lớn sắp ập tới này!

Tử Phượng Thành!

"Giả vờ giả vịt!"

"Ta không tin là ngươi có quen biết với phụ thân ta!"

Nhìn Diệp Phong cầm Truyền âm Thạch không ngừng gật đầu, hơn nữa thỉnh thoảng hắn còn quay qua nhìn mình một chút, Hạ Minh hoàn toàn không xem ra gì.

"Hạ Minh, không ngờ được là ngươi còn là một tên tu luyện cuồng ma!"

"Từ khi ngươi bước vào con đường tu luyện đến nay, trong lúc ngươi lịch luyện ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, có bao nhiêu lần ngươi suýt chút nữa là mất mạng ta không nói, bởi vì ngươi lấy được một quyển công pháp không được trọn vẹn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, người chỉ tu luyện quyển công pháp không được trọn vẹn đó thôi mà đã xuất hiện nguy cơ sinh tử đến tận ba lần, ta nói không có sai chứ!"

Kết thúc truyền âm, Diệp Phong quay qua nhìn Hạ Minh nói thẳng như vậy.

"Cái gì!"

Nghe được Diệp Phong nói ra bí mật của mình, Hạ Minh cũng có chút giật mình, bí mật có liên quan tới quyển công pháp không được trọn vẹn đó thì ngoại trừ phụ thân hắn và chính bản thân hắn ra thì hoàn toàn không có người thứ ba biết được chuyện này!

"Mặc dù ta không biết ngươi làm như thế nào mà biết được bí mật này của ta nhưng ta vẫn cần phải xác nhận lại một chút mới được!"

"Bây giờ ta lập tức liên lạc với phụ thân của ta!"

Nói xong, Hạ Minh trực tiếp lấy ra một khối Truyền âm Thạch.

? ? ?

Ngươi có thể liên hệ cho phụ thân của ngươi?

Hoá ra ngươi chỉ không biết phụ thân của người đang ở đâu thôi, còn lại thì có thể liên hệ được với hắn, mẹ nó, vậy mà ngươi không chịu nói sớm, mới nãy ngươi trực tiếp liên hệ cho hắn sau đó cũng thuận tiện xác nhận luôn thân phận của ta không được hay sao?

Nhìn thấy Hạ Minh thông qua Truyền âm Thạch liên hệ với Hạ Thiên Vũ, bên cạnh, trong lòng Diệp Phong rất muốn dùng vô số Linh Tinh chôn hai cha con này!

Một lát sau.

Sau khi Hạ Minh kết thúc truyền âm, Diệp Phong cũng quay đầu nhìn thẳng vào đối phương, trực tiếp hỏi: "Bây giờ ngươi đã tin tưởng ta chưa?"

"Diệp thiếu!"

"Ta tin tưởng ngươi!"

"Vừa khéo phụ thân ta cũng đang định liên hệ với ngươi, phụ thân ta nhờ ta nói cho ngươi một câu, một lát nữa khi ngươi xuống tay với ta thì ngươi hãy cố gắng ra tay hung ác hơn một chút!"

Nói xong lời cuối cùng, trên mặt Hạ Minh cũng tràn đầy bất an, hắn hoàn toàn không thể nào tin được những lời như vậy lại được nói ra từ miệng của phụ thân mình!

Hả?

Khi ra tay thì hãy ra tay hung ác hơn một chút?

Ta ra tay cái gì chứ?

Chương 349: Chơi như vậy không sợ những người tranh mua đó đều sẽ điên hết hay sao

Nhưng mà nghe được Hạ Minh nói như vậy, Diệp Phong lại biểu hiện ra thần sắc khó hiểu, hoàn toàn không hiểu được hắn nói như vậy rốt cuộc là có ý như thế nào.

"Được rồi, bây giờ dẫn ta đến một nơi yên tĩnh trước đã."

Nghĩ mãi mà vẫn không rõ, Diệp Phong cũng không suy nghĩ thêm nữa, quay lại nhìn Hạ Minh đang đứng ở trước mặt mình, lên tiếng nói.

Trong phòng khách!

"Diệp thiếu, trước đó ngươi nói muốn nhờ ta giúp ngươi một chút, không biết ta có thể giúp ngươi được những gì?"

Hạ Minh đứng trước mặt Diệp Phong, thần thái cung kính lên tiếng dò hỏi.

"Ngươi đi thông báo một chút đi, buổi trưa hôm nay chúng ta sẽ tổ chức một buổi đấu giá."

Nếu như không đến đúng lúc mở ra buổi đấu giá vậy thì tự mình sẽ mở ra một buổi đấu giá đặc biệt, đây là ý nghĩa đầu tiên xuất hiện ở trong đầu của Diệp Phong sau khi hắn biết được thân phận của Hạ Minh.

Tạm thời tổ chức một buổi đấu giá?

Nghe nói như thế, Hạ Minh bối rối, mặc dù trước giờ hắn vẫn luôn không thèm để ý tới chuyện của phòng đấu giá nhưng hắn sống ở đây từ nhỏ đến lớn, mưa dầm thấm đất, hắn cũng biết nếu như muốn tổ chức một buổi đấu giá thì không những phải có được vật phẩm đem ra bán đấu giá mà còn phải tuyên truyền từ trước đó một thời gian để cho buổi đấu giá này có thể đạt được lợi ích đến mức tối đa!

Nhưng mà bây giờ làm việc tùy tiện theo ý nghĩ của mình như Diệp Phong, chuyện này khiến cho hắn bối rối!

"Diệp thiếu, bây giờ đã sắp tới giữa trưa rồi, hơn nữa bây giờ ở chi nhánh của phòng đấu giá ở Tử Phượng Thành này cũng không có đồ tốt gì thích hợp để đem ra bán đấu giá, nếu như bây giờ tổ chức buổi đấu giá thì cũng không hấp dẫn được bao nhiêu người đến tham gia!"

Lúc này, Hạ Minh đưa mắt nhìn về phía Diệp Phong, vội vàng lên tiếng khuyên bảo.

"Đồ để bán đấu giá thì ta có!"

"Đây là ba viên Đốn Ngộ Đan, sau khi sử dụng nó thì có thể lập tức bước vào đốn ngộ chi cảnh, thời gian kéo dài là hai mươi phút!"

"Đây là ba cây Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo, linh thảo quan trọng để luyện chế Hồi Hồn Cứu Sinh Đan!"

"Đây là ba khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch!"

"Đây là ba bình nhỏ Tịnh Hồn Thủy!"

"Đây là ba quả Tam Diệp Vô Hoa Quả!"

...

Nhìn những thứ mà Diệp Phong vừa lấy ra ngoài, Hạ Minh đang đứng bên cạnh đã hoàn toàn nhìn đến choáng váng, lúc này hắn hoàn toàn không dám tin vào hai mắt của mình!

Những thứ này đều là đồ tốt, tùy tiện lấy ra bất cứ thứ nào thì đều có thể làm vật phẩm đấu giá áp trục của buổi đấu giá do phòng đấu giá tổng tổ chức, hơn nữa bọn chúng còn là thứ có thể phá vỡ kỉ lục đấu giá!

"Diệp thiếu, chuyện này, những thứ mà ngài vừa mới lấy ra này đều quá trân quý, nếu như chúng ta làm tốt việc tuyên truyền thì sẽ tạo nên một cơn lốc kinh khủng khiến cho vô số tu sĩ đem theo toàn bộ gia sản của mình đi vào Tử Phượng Thành này!"

"Nhưng mà tiếp theo đó chúng ta vẫn còn có một vấn đề cực kỳ khó giải quyết, đó là nếu như tin tức về những thứ này lộ ra ngoài thì sẽ hấp dẫn một số cường giả đỉnh cấp đến, đến lúc đó rất có thể những thứ này sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho chúng ta!"

Sau khi tỉnh táo lại, Hạ Minh cũng trưng bộ mặt thành thật ra mà nhìn Diệp Phong, lên tiếng nhắc nhở.

"Những chuyện đó đều không có quan trọng, giữa trưa hôm nay các ngươi cứ tổ chức buổi đấu giá như bình thường, ai đến kịp thì đó chính là vận may của người đó, còn chuyện làm công tác tuyên truyền thì ta sẽ giao nó cho ngươi!"

"Về phần vấn đề an toàn thì ngươi hoàn toàn không cần phải lo lắng, ai dám đến đây cướp đoạt thì người đó phải để cái mạng lại đây!"

Nói đến đây, Diệp Phong nhìn Hạ Minh, sau đó tiếp tục nói ra: "Chuyện tiếp theo sẽ là một chuyện cực kỳ quan trọng ngươi phải nghe cho rõ!"

"Buổi bán đấu giá mà ta tổ chức này sẽ hơi đặc biệt hơn một chút!"

"Những thứ này ta không cần biết ngươi sắp xếp trình tự đấu giá của nó như thế nào, nhưng một khi đấu giá thì vật phẩm thứ nhất nhất định phải bán ra với giá thấp nhất, vật phẩm thứ hai đấu giá thì nhất định phải bán ra với giá thấp thứ ba!"

"Vật phẩm đấu giá thứ ba thì nhất định phải bán ra được với giá cao nhất, giặc phản thứ tư đem ra bán đấu giá thì nhất định phải bán ra được với giá cao thứ hai, vật phẩm bán đấu giá thứ năm..."

? ? ?

Sau khi nghe xong toàn bộ quy tắc bán đấu giá mà Diệp Phong vừa mới nói ra, Hạ Minh đưa hai tay lên không ngừng vò đầu của mình, hắn cảm thấy mình chỉ là người tổ chức đấu giá thôi nhưng bây giờ mình cũng muốn điên rồi!

Những buổi đấu giá khác thông thường đều là ai trả giá cao thì người đó mua được bây giờ đến lúc chúng ta thì phải xem vận may, tùy duyên mà mua được?

Ngươi xác định ngươi tổ chức buổi đấu giá này chỉ là muốn đấu giá các vật phẩm của ngươi mà không phải chuyên môn mở ra buổi đấu giá này để tra tấn những người đến tham dự buổi đấu giá hả?

Nói một câu không dễ nghe, bây giờ Hạ Minh đã có thể tưởng tượng được cảnh tượng khi đó vô số người đến tranh mua sẽ vò đầu bứt tai, tâm thần sụp đổ!

"Diệp thiếu, nếu như chúng ta bán đấu giá như vậy thật thì chúng ta sẽ lỗ chết!"

Sau khi tát mạnh vào mặt mình ba cái tát tay, lúc này Hạ Minh mới khiến cho đầu óc của mình dần dần thanh tỉnh lại một chút, sau đó quay qua nhìn Diệp Phong vội vàng khuyên bảo.

"Lỗ chết?"

"Tất cả những thứ này chỉ là rác rưởi mà thôi, bán một viên đê phẩm linh thạch cũng có lời sao có thể nói là lỗ chết được?"

"Chỉ Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo này, phụ thân ngươi dùng nó để ngâm chân!"

"Lại nói Tịnh Hồn Thủy này, bây giờ mỗi ngày phụ thân ngươi đều dùng Tịnh Hồn Thủy để pha trà và ngâm bồn tắm!"

"Cho nên hoàn toàn không có chuyện sẽ bị lỗ, dùng những thứ rác rưởi này mang đến một chút niềm vui thú cho chúng ta thì có thể nói là chúng ta lời nhiều rồi!"

Nghe được Hạ Minh nói như vậy, Diệp Phong trưng vẻ mặt thành thật ra khuyên bảo.

"Cái gì!"

Chương 350: Lần này ta tuyệt đối sẽ không để cho mình bị hố nữa

Hạ Minh liên tục lui lại ba bước, trong ánh mắt hắn nhìn Diệp Phong tràn đầy vẻ không thể tin nổi, hắn hoàn toàn không thể tin được phụ thân của mình lại có cuộc sống xa hoa lãng phí như thế!

"Không thể nào!"

"Ta không tin!"

"Mặc dù phụ thân của ta là một tu sĩ mạnh mẽ nhưng cả đời hắn quản lý phòng đấu giá, cho dù có bắt hắn làm như vậy thì hắn cũng sẽ không nỡ làm như vậy!"

Sau khi hết khiếp sợ, Hạ Minh vẻ mặt kiên định nói ra ý nghĩ trong lòng của mình!

"Ai!"

"Ngươi nói không sai, mới đầu thì đúng là phụ thân của ngươi rất khó để thích ứng được với cuộc sống như thế này nhưng mà bây giờ hắn đã thành thói quen với nó rồi."

"Được rồi, nếu như người không thân thiện ngươi có thể liên lạc hỏi lại phụ thân của ngươi, bây giờ ngươi đi làm công tác tuyên truyền cho buổi đấu giá đi."

Nhìn Hạ Minh không thể chấp nhận được sự thật này, Diệp Phong cùng bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sau đó giao cho đối phương đi làm công tác tuyên truyền quảng cáo cho buổi đấu giá.

"Cái gì gọi là buổi đấu giá!"

"Đây mới gọi là buổi đấu giá!"

"Khiến cho buổi đấu giá điên cuồng hơn đi!"

"Để cho kẻ địch tới mãnh liệt hơn đi!"

Nhìn Hạ Minh rời đi, Diệp Phong cũng rất chờ mong buổi đấu giá trưa hôm nay diễn ra.

Hả?

Đúng lúc này, Diệp Phong nhìn Hạ Minh rời đi rồi lại đi trở về, khó hiểu hỏi: "Thế nào?"

"Diệp thiếu!"

"Ta cũng không hiểu về công tác đấu giá lắm, ta sợ ta không thể nào làm cho buổi đấu giá này tiến hành một cách hoàn mỹ được!"

"Không bằng ta tìm một người chuyên nghiệp tới cho ngươi sau đó ngươi hãy nói lại những chuyện mà người muốn làm cho hắn biết?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Hạ Minh vội vàng nói ra ý nghĩ của mình.

"Có thể!"

"Nhưng mà nếu như ngươi tự mình làm tốt chuyện này thì ta sẽ ban thưởng cho ngươi một quyển Quỷ Lôi Huyền Điển hoàn chỉnh, nếu như ngươi muốn giao nó cho người khác thì thôi đi!"

Diệp Phong nghe xong thì tỏ vẻ tiếc nuối lên tiếng nói.

"Tất cả mọi người lập tức tiến về đại sảnh lầu một tập hợp!"

"Đây là lần đầu tiên Hạ Minh ta tự tay tổ chức một buổi đấu giá nếu như có người nào dám làm hỏng thì ta sẽ lấy mạng của người đó!"

Nhìn Hạ Minh trở nên lôi lệ phong hành trong nháy mắt, Diệp Phong cũng không nhịn được mà nở một nụ cười, sau đó tự lẩm bẩm: "Trên đời này sẽ không có ai không thích là một chuyện, nếu có thì chứng tỏ rằng lợi ích mà ngươi cho hắn chưa đủ nhiều!"

...

Tinh Hồn Tông!

"Sai!"

"Trước kia đều là ta sai!"

"Muốn con ngựa chạy nhưng không cho con ngựa ăn cỏ, vẫn là Diệp thiếu chuyên nghiệp hơn ta nhiều!"

Sau khi nghe Tôn lão nói con mình đang tự mình tổ chức một buổi đấu giá, Hạ Thiên Vũ cũng nở một nụ cười khổ, mặc dù hắn rất không muốn thừa nhận nhưng mà phương thức phá của này của Diệp Phong không ai có thể chống cự được!

Dù bây giờ hắn vẫn còn chưa biết rõ được rốt cuộc là Diệp Phong đã cho nhi tử mình chỗ tốt gì.

Cùng lúc đó, một tin tức khiến cho tất cả mọi người chấn kinh quét sạch toàn bộ Tử Phượng Thành trong nháy mắt, đồng thời cũng nhanh chóng lan rộng đến các thành trấn và những tông môn đông đảo ở xung quanh!

Đông đảo tông môn và tu sĩ đang nghe được tin tức này, đa số bọn họ đều không tin tưởng độ chân thật của tin tức này!

Hồi Hồn Thảo, trước mắt trong đại lục chỉ biết là đã từng có người lấy được một góc Thất Diệp Hồi Hồn Thảo ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo chính là cửu phẩm linh thảo trong truyền thuyết, chứ đừng nói chi là nếu như có người có nó trong tay thật thì hắn sẽ cam lòng lấy ra để đấu giá sao?

Tịnh Hồn Thủy, Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, Tam Diệp Vô Hoa Quả, không có cái nào mà không phải là đồ tốt cực kỳ hiếm thấy, sao bây giờ lại có chuyện có nhiều đồ tốt như vậy đồng loạt xuất hiện ở trong một buổi đấu giá được.

Chớ nói chi là Đốn Ngộ Đan đó, bọn họ hoàn toàn chưa từng nghe nói tới nó!

Có người không tin nhưng cũng có người nghĩ đến thử thời vận, đương nhiên cũng không ít ma tu muốn giết người đoạt bảo!

...

Tinh Hồn Tông!

Sau khi Lạc Thiên Tuyết biết được tin tức này, phản ứng đầu tiên của nàng chính là buổi đấu giá này tuyệt đối có liên quan đến đại đệ tử thân truyền đó của mình, ngoại trừ Diệp Phong thì nàng không tin trong Huyền Thiên đại lục này còn có người có thể lấy ra được nhiều đồ tốt như vậy, chớ nói chi Đốn Ngộ Đan đó chính là thứ mà chỉ có Diệp Phong mới có!

"Lần trước ta bị hố, lần này, ta nhất định phải lấy lại mặt mũi!"

"Lần trước ta ra giá cao nhất, lần này ta sẽ ra giá thấp nhất, dù sao cho dù mua không được thì ta cũng không có bị hố, dù sao bây giờ ở trong tông môn có đầy những thứ đó, nhưng ta nhất định phải khiến cho tên bại gia tử đó khó chịu!"

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên Tuyết hưng phấn lên, nàng nghĩ mình té ngã từ chỗ nào thì phải đứng lên từ chỗ đó!

"Tiểu Đường, ta phải đi ra ngoài một bận!"

"Nhớ kỹ, ngươi tuyệt đối không thể nói cho Diệp Phong chuyện ta đi đến buổi đấu giá."

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết trưng bộ mặt thành thật ra nhìn về phía Diệp Tiểu Đường, lên tiếng nhắc nhở.

"Đại tỷ tỷ yên tâm, đây là bí mật giữa phụ nữ chúng ta, ta tuyệt đối sẽ không nói cho chủ nhân biết!"

Được Diệp Tiểu Đường cam đoan, Lạc Thiên Tuyết mới mang theo tâm tình kích động kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn, trực tiếp chạy tới Tử Phượng Thành!

Mà cùng lúc đó, không ít tu sĩ của những tông môn xung quanh cũng đều đang nhanh chóng chạy tới Tử Phượng Thành, không cần biết là thật hay là giả, tới tham gia náo nhiệt cũng là một chút

niềm vui thú trong cuộc sống tu hành buồn tẻ này!

Phòng đấu giá Thiên Vũ!

"Diệp thiếu!"

"Theo tin tức thả ra, đa số người trong Tử Phượng Thành đều tranh luận rất nhiều về độ chân thật của tin tức này của chúng ta!"

"Đồng thời cũng có không ít đại biểu và tu sĩ của những tông môn gần đây đều chạy đến Tử Phượng Thành!"

"Nhưng không gian của phòng đấu giá của chúng ta có hạn, chắc chắn không thể để cho tất cả mọi người đều tham dự vào buổi đấu giá, tư cách tham gia chúng ta phải cho như thế nào?"

Chương 351: Lần này ta tuyệt đối sẽ không để cho mình bị hố nữa (2)

Đi vào phòng khách dành cho Diệp Phong, Hạ Minh trình bày tình huống của buổi đấu giá lúc này!

"Cho như thế nào?"

"Hạ Minh, ngươi là người phụ trách buổi đấu giá, đương nhiên là sẽ do ngươi phụ trách phân phát tư cách tham dự buổi đấu giá, không cần kiểm tra xem bọn họ mang theo bao nhiêu vốn liếng, ngươi thấy người nào thuận mắt thì để cho người đó đi vào, cho dù là cho một tên ăn mày đi vào tham gia náo nhiệt cũng được!"

Nghe được Hạ Minh hỏi thăm, Diệp Phong cũngnói thẳng ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Không nhìn thực lực!

Không kiểm tra vốn liếng!

Chỉ cần nhìn thuận mắt hay không?

Nghe được Diệp Phong nói xong, Hạ Minh cảm thấy nhận thức về phòng đấu giá của mình sắp bị đối phương lật đổ hết!

Hắn chưa hề nghĩ tới còn có thể tổ chức một buổi đấu giá tùy tâm sở dục làm theo ý của mình như thế!

"Diệp thiếu, nếu như chúng ta làm như vậy thì sợ là sẽ đắc tội với không ít người, hơn nữa rất có thể còn sẽ ảnh hưởng đến những buổi đấu giá mà Thiên Vũ tổ chức sau này."

Mặc dù Hạ Minh tỏ vẻ mình rất thích mô thức này của Diệp Phong nhưng hắn vẫn tranh thủ nói ra tai họa ngầm của phương thức này.

"Hạ Minh!"

"Chỉ cần Thiên Vũ của các ngươi có đồ tốt thì còn sợ không có người đến hay sao?"

"Ngươi yên tâm, sau này ta sẽ để lại cho ngươi một đống đồ tốt, đến lúc đó ngươi muốn chờ như thế nào thì chơi như thế đó, cho nên lo lắng của ngươi là dư thừa!"

Diệp Phong nhìn Hạ Minh, tràn đầy ý cười nói.

Kích động?

Hưng phấn?

Không biết tại sao, nghe Diệp Phong nói xong, Hạ Minh cảm thấy Diệp Phong vừa mới mở một cái cửa lớn ra cho hắn, nếu như có thể chơi như vậy, hắn cũng sẽ không còn mâu thuẫn với chuyện phải tiếp quản phòng đấu giá nữa!

"Diệp thiếu, nếu như tất cả những buổi đấu giá sau này, chúng ta đều dùng phương thức này để đấu giá loại bảo bối ở các bậc này thì có phải là hơi quá phá của hay không?"

Nghĩ đến sau này rất có thể sẽ có chuyện một người dùng một viên đê phẩm linh thạch mua một khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch hoặc một bình nhỏ Tịnh Hồn Thủy, Hạ Minh lập tức cảm thấy hơi đau lòng, mặc dù hắn rất thích loại hình kinh doanh này.

"Phá của?"

"Phá của không tốt sao?"

"Làm như vậy, cạnh tranh như thế nào do ngươi quyết định, ai có thể tham dự cạnh tranh cũng do ngươi quyết định, tất cả mọi thứ đều phải xem tâm tình của ngươi, ngươi có nghĩ tới tới lúc đó sẽ có bao nhiêu thế lực lớn đến lấy lòng ngươi hay không?"

"Thậm chí chỉ vì muốn ngươi có ấn tượng tốt, ngươi muốn diệt tông môn nào cũng sẽ có vô số thế lực ra tay vì ngươi!"

"Giá trị vô hình này vượt xa tưởng tượng của ngươi!"

"Lúc đó, danh vọng, tiền tài, quyền thế đều là thứ mà ngươi có thể lấy được nó dễ như trở bàn tay!"

Nói đến đây, Diệp Phong dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói ra: "Loại mô thức này ngươi cũng có thể sửa chữa, có thể xem một hoặc hai món đồ tốt như vật phẩm đấu giá áp trục, còn lại thì cứ đấu giá như bình thường, ngươi có thể tưởng tượng sẽ có bao nhiêu người muốn đem đồ của mình đến phòng đấu giá của ngươi để đấu giá, sẽ có bao nhiêu người dùng giá cao để mua những vật phẩm đấu giá bình thường đó?"

"Ngươi phải học cách thích ứng!"

Nghe được những lời này của Diệp Phong, Hạ Minh đã hoàn toàn bị kinh hãi!

Đây là thần hào phá của mà phụ thân hắn nói?

Mẹ nó, đây là quỷ tài thương nghiệp thì đúng hơn!

"Diệp thiếu, ta hiểu được, ta sẽ cố gắng hoàn thành tốt buổi đấu giá giữa trưa!"

Nói xong, Hạ Minh lập tức rời khỏi phòng Diệp Phong.

Loại hình thức kinh doanh này, những người khác hoàn toàn không thể nào bắt chước theo nó được, bởi vì những thứ tốt đó chỉ có mình phòng đấu giá Thiên Vũ bọn họ có!

Điểm này, Hạ Minh cực kỳ rõ ràng.

Nghĩ đến rất có thể mình sẽ phát triển phòng đấu giá Thiên Vũ thành đệ nhất phòng đấu giá ở Huyền Thiên đại lục, hắn bỗng nhiên có vô tận nhiệt tình, bây giờ cho dù Hạ Thiên Vũ trở về muốn tiếp quản phòng đấu giá một lần nữa hắn cũng sẽ không chịu!

Về phần tu luyện, có vô tận tiền tài và thiên tài địa bảo, cho dù thiếu một chút thời gian tu luyện thì tốc độ tu luyện của hắn chưa chắc sẽ giảm xuống!

Tới gần giữa trưa!

Lúc này, vô số người đã tụ tập ở bên ngoài phòng đấu giá Thiên Vũ.

"Soái Bức Huyết?"

"Tại sao ngươi lại có mặt ở đây?"

Giữa đám người, khi Lạc Thiên Tuyết thấy được bóng dáng Phệ Huyết Đường Lang thì vội vàng chen tới trước mặt hắn sau đó vẻ mặt ngạc nhiên hỏi thăm.

"Tông chủ?"

"Là Diệp thiếu kêu ta tới đây, nói như nếu như có người dám gây chuyện ở chỗ này thì sẽ một đỉnh một tiểu bằng hữu, dạy bọn họ làm người một lần nữa!"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh mình, Phệ Huyết Đường Lang vội vàng giải thích.

"Bên cạnh hắn có đông đảo người hộ đạo, chỗ này hoàn toàn không cần đến ngươi, về tông môn đi!"

Biết được mục đích mà Phệ Huyết Đường Lang xuất hiện ở chỗ này, Lạc Thiên Tuyết nghĩ nghĩ, sau đó cho Phệ Huyết Đường Lang trở về tông môn, bởi vì trước đó nàng nghe Diệp Tiểu Đường nói người hộ đạo cùng cấp như bọn họ có chừng mười người, nàng muốn mượn cơ hội này xem xem mình có thể gặp được những

người còn lại hay không!

Làm sao bây giờ?

Diệp thiếu kêu ta ở chỗ này trông coi, tông chủ lại kêu ta về tông môn, ta nên nghe ai!

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, trên mặt Phệ Huyết Đường Lang cũng toát ra vẻ khó xử, lúc này nó rất hy vọng Cẩu ca ở bên cạnh nó, nếu như có Cẩu ca, nó cũng không cần xoắn xuýt như thế, tất cả nghe Cẩu ca là được rồi!

"Soái Bức Huyết, nghe mệnh lệnh sư tôn, về tông môn đi."

Ngay lúc Phệ Huyết Đường Lang xoắn xuýt, giọng nói của Diệp Phong bỗng nhiên vang lên ở trong đầu của nó.

"Tông chủ, vậy ta về tông môn trước."

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Phệ Huyết Đường Lang cũng như trút được gánh nặng, quay qua nhìn Lạc Thiên Tuyết lên tiếng nói, sau đó nâng Cửu Long Phần Thiên Đỉnh bên cạnh nện bước phách lối đi ra bên ngoài, những nơi đi qua, mọi người đều tự động nhường ra một con đường cho hắn.

Chương 352: Mẹ nó, ngươi đúng là lười, ngươi đi mấy bước xuống lầu thì sẽ chết sao

Không vì cái gì khác, chỉ vì bọn họ cảm nhận được một khí tức nguy hiểm phát tán ra từ người của Phệ Huyết Đường Lang!

Phòng đấu giá, một cửa sổ ở lầu ba!

"Diệp thiếu, ngươi xem, gia hoả cầm đại đỉnh đó thật là phách lối!"

"Nhưng mà cũng chứng minh được là thời gian tuyên truyền lần này quá ngắn, cho nên những tu sĩ tới đây đều có thực lực bình thường, nếu không thì sao tất cả lại đều nhường đường cho hắn."

Nhìn bóng dáng Phệ Huyết Đường Lang cực kỳ dễ nhìn thấy ở trong đám người, Hạ Minh quay qua nói với Diệp Phong bên cạnh.

"Nó là hộ tông đại yêu tông môn ta, có thực lực Phi Thăng Cảnh, ai dám không nhường đường cho nó, hậu quả chính là một đỉnh một tiểu bằng hữu!"

Nghe được Hạ Minh nói như vậy, Diệp Phong cười giới thiệu thân phận của Phệ Huyết Đường Lang.

"Cái gì!"

"Hộ. . . hộ tông đại yêu Phi Thăng Cảnh?"

Choáng váng!

Sau khi Hạ Minh biết được tin tức này, hắn choáng tại chỗ, phải biết, cho dù là phụ thân của hắn thì thực lực cũng mới chỉ Độ Kiếp Cảnh Tam Trọng!

Có thể nói, cường giả Phi Thăng Cảnh chính là núi cao mà hắn phải ngưỡng vọng!

"Nhìn thấy nữ tử mặc một bộ áo trắng đó không?"

"Nàng là tông chủ tông môn ta, cũng là sư tôn ta, lát nữa ngươi cho nàng một cái tư cách tham dự cạnh tranh!"

Diệp Phong chỉ vào Lạc Thiên Tuyết đang đứng ở giữa đám người, lên tiếng dặn dò Hạ Minh.

"Biết!"

"Diệp thiếu, sắp đến thời gian, ta đi xuống chuẩn bị trước."

Nói xong, Hạ Minh trực tiếp nhảy từ cửa sổ xuống, trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người đang đứng ở bên dưới.

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, ngươi lười như vậy sao, đi mấy bước xuống lầu thì sẽ chết sao!"

Phát hiện Lạc Thiên Tuyết phía dưới đã chú ý tới mình, Diệp Phong rất muốn đánh chết Hạ Minh, hắn hoàn toàn không thể nào ngờ được đối phương lại trực tiếp nhảy từ cửa sổ xuống dưới!

"Quả nhiên!"

"Ta biết ngay là buổi đấu giá lần này có liên quan tới hắn mà!"

"Xem lần này ta sẽ tra tấn ngươi như thế nào!"

Nhìn thấy Diệp Phong đang đứng ở cửa sổ lầu ba, Lạc Thiên Tuyết trong lòng tràn đầy chờ mong, cứ bị Diệp Phong tra tấn mãi, lần này, nàng nhất định phải thoải mái một lần mới được!

"Hệ thống, buổi đấu giá lần này là ta tổ chức, vì cam đoan ta được an toàn thì ngươi có thể phái quân hộ vệ bại gia chính thức ra sớm để bảo vệ ta hay không."

Lúc này, Diệp Phong bỗng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Sự kiện đặc thù, phù hợp điều kiện bảo hộ sớm!"

Theo giọng nói của hệ thống vang lên, một khe hở không gian cũng xuất hiện ở trong phòng, Diệp Tiểu Hắc thân mặc áo khoác màu

đen nhanh chóng đi từ trong vết nứt không gian ra.

"Ừm?"

"Tiểu Hắc, mặt của ngươi bị gì đó?"

Nhìn Diệp Tiểu Hắc sưng mặt sưng mũi, Diệp Phong cực kỳ ngạc nhiên hỏi thăm.

"Chủ nhân, là bị hai tên xếp hạng trước ta đánh!"

"Bọn họ nói ta láo, cũng dám không nhìn hai người bọn họ, cho nên dạy dỗ ta một chút!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Hắc mặt lộ vẻ lúng túng giải thích rõ.

"Láo?"

"Ngươi láo khi nào?"

Diệp Phong nghe xong thì rất hiếu kì tiếp tục hỏi.

"Chủ nhân, lần trước không phải ta nói vì đền bù Diệp Tiểu Quang cho nên ta cam đoan mấy ngày nay hắn sẽ không bị đánh sao?"

"Những người xếp sau ta thì hoàn toàn không có ý kiến gì, dù sao ta sẽ chịu đánh thay cho Diệp Tiểu Quang, bọn họ có thể đánh ta mấy ngày, tâm tình sẽ cực kỳ thoải mái, nhưng hai tên gia hỏa phía trước ta thì không cho là như vậy, bọn họ cho là ta không có tư cách bị đánh thay Diệp Tiểu Quang."

"Mẹ nó, kết quả bọn họ hạ tử thủ với ta!"

Nói xong lời cuối cùng, Diệp Tiểu Hắc hối hận muốn chết, chỉ vì trước đó hắn quá phách lối cam kết!

"Không ngờ được là các ngươi đoàn kết thương yêu lẫn nhau như thế!"

Nghe được Tiểu Hắc nói như vậy, Diệp Phong cũng nhịn không được bật cười, đối với quân hộ vệ bại gia có tư tưởng, có tình

cảm, có cá tính, hắn rất thích.

"Được, từ giờ trở đi, ngươi đi theo bên cạnh ta, một khi buổi đấu giá này xuất hiện bất kỳ vấn đề gì thì ngươi cứ làm việc theo mệnh lệnh của ta là được!"

Bành!

Diệp Tiểu Hắc nghe xong thì lập tức quỳ một gối xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó thần thái cung kính nói: "Tiểu Hắc tuân mệnh!"

...

"Chư vị, ta biết chắc chắn đang có rất nhiều người trong số các ngươi không tin tưởng phòng đấu giá Thiên Vũ chúng ta có những bảo vật trân quý đó!"

"Nhưng hôm nay Hạ Minh ta có thể khẳng định với quý vị rằng nếu như lát nữa trong buổi đấu giá không có những vật đó xuất hiện thì các vị có thể tùy ý đập phá phòng đấu giá Thiên Vũ ta!"

Theo Hạ Minh vừa dứt lời, mọi người lập tức trở nên xôn xao, phần lớn trong số bọn họ đều tới đây để tham gia náo nhiệt nhưng bây giờ xem ra hình như đối phương làm thật!

Nhưng mà, ở trong phòng khách ở lầu ba, khi Diệp Phong nghe hắn nói như vậy thì trên mặt lại tỏ vẻ thất vọng, sau đó tự lẩm bẩm: "Cam đoan cái rắm, muốn tham gia thì tham gia, không muốn tham gia thì cút mẹ nó đi, ta đâu có cầu xin bọn họ tới tham gia đâu, làm như vậy riết bọn họ sẽ tạo thành thói xấu!"

"Hạ Minh, tiểu tử này còn quá trẻ, đúng là cần phải ma luyện hắn nhiều hơn nữa mới được!"

"Nếu như là Hạ trưởng lão ở đây thì tuyệt đối hắn sẽ cực kỳ phách lối kêu lên một tiếng muốn tin thì tin không tin thì cút đi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cảm thấy trời sau khi buổi đấu giá này kết thúc thì mình phải dạy cho Hạ Minh học một khóa mới được!

Bên ngoài phòng đấu giá!

"Chư vị, bởi vì không gian có phòng đấu giá có hạn cho nên chỉ có thể cung cấp cho một phần nhỏ người đến tham dự cạnh tranh!"

“Tư cách tham dự cạnh tranh không xét duyệt thực lực, không xét duyệt tiền tài, chỉ cần ta cảm thấy thuận mắt thì sẽ có tư cách tham gia buổi đấu giá này!"

Oanh!

Nghe hắn nói như thế, trong nháy mắt đám người đang tụ tập ở chỗ này nổ tung lên!

Không xét duyệt thực lực!

Không xét duyệt tiền tài!

Chương 353: Ta một đỉnh một cái sương máu nhỏ, ta lên ta cũng làm được

Bọn họ tham gia vô số buổi đấu giá nhưng mà phương thức lựa chọn kỳ lạ như thế là lần đầu tiên bọn họ nghe nói tới, hơn nữa bọn họ cảm thấy mình không được tôn trọng, đặc biệt là một số tu sĩ đến từ đại tông môn và những tán tu có thực lực mạnh mẽ!

Mà giữa đám người, sau khi Lạc Thiên Tuyết nghe nói như thế thì thần sắc sững sờ, bởi vì mấy câu này khiến cho nàng có cảm giác quen thuộc khó hiểu!

"Hạ Minh!"

"Ta khuyên ngươi tốt nhất là nên rút lại những lời mà ngươi vừa mới nói, nếu không thì hậu quả không phải là ngươi có thể gánh chịu được, cho dù là phụ thân của ngươi là Hạ Thiên Vũ thì hắn cũng không dám làm như thế!"

Đúng lúc này, một nam tử trung niên mặc đạo bào màu xám vẻ mặt bất mãn nhìn về phía Hạ Minh, trực tiếp lên tiếng uy hiếp !

"Tiểu Hắc, xử lý hắn!"

"Sau đó ngươi đứng bên cạnh Hạ Minh đi, nếu như có người nào dám bất mãn nhảy ra chất vấn hoặc uy hiếp thì cứ trực tiếp xóa bỏ người đó!"

Lầu ba, Diệp Phong nhấp một ngụm trà sau đó trực tiếp nói với Diệp Tiểu Hắc đang đứng bên cạnh mình.

"Tiểu Hắc tuân mệnh!"

Nói xong, Diệp Tiểu Hắc trực tiếp nhảy từ cửa sổ ra ngoài, sau đó xuất hiện ở bên cạnh Hạ Minh.

Hả?

Nghe được nam tử áo bào xám uy hiếp, Hạ Minh đang chuẩn bị nói gì đó thì phát hiện có một nam tử áo đen sắc mặt lạnh lùng đột ngột xuất hiện ở bên cạnh mình.

Bành!

Theo Diệp Tiểu Hắc đưa tay phải về phía tên nam tử áo bào xám đó, sau đó đột nhiên nắm lại, một đám sương máu cực kỳ đẹp đẽ nở rộ trong nháy mắt ngay ở trước mặt mọi người, đám người vốn đang còn ồn ào trở nên yên tĩnh lại trong nháy mắt!

"Diệp thiếu kêu ta tới!"

"Ngươi cứ tiếp tục tiến hành là được những chuyện còn lại cứ để cho ta xử lý!"

Nhìn thấy Hạ Minh tràn đầy sợ hãi đứng bên cạnh mình, Diệp Tiểu Hắc nói thẳng ra thân phận của mình.

Oanh!

Đúng lúc này, giữa đám người có một luồng khí tức mạnh mẽ ầm ầm bộc phát, một lão giả tóc trắng trực tiếp lăng không mà lên, sau đó nhìn chằm chằm Hạ Minh, lạnh giọng nói: "Chúng ta thành tâm tới tham gia buổi đấu giá do phòng đấu giá Thiên Vũ các ngươi tổ chức, các ngươi lại vô duyên vô cớ giết người, đây là tác phong làm việc của phòng đấu giá Thiên Vũ các ngươi hay sao?"

"Trương Tuyết Tùng!"

"Hắn là Trương Tuyết Tùng, cường giả Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh vượt qua lục đạo Thiên Đạo lôi kiếp!"

Theo lão giả vừa mới dứt lời, trong đám người đang đứng ở dưới có người nhận ra lão giả sau đó lập tức kích động hô to lên.

Mà mọi người chung quanh nghe xong thì cũng thay đổi sắc mặt, cường giả vượt qua lục đạo Thiên Đạo lôi kiếp thì đã trở thành tồn tại mạnh mẽ mà bọn họ phải ngước lên nhìn!

Nhưng mà chuyện khiến cho mọi người xung quanh bắt đầu cảm thấy bất an là tên nam tử áo đen thần bí đó lại chậm rãi giơ tay phải về phía Trương Tuyết Tùng, cảnh tượng quen thuộc này khiến cho trái tim của bọn họ như chạy lên đến cổ!

Lúc này ánh mắt mọi người đều nhìn về phía Trương Tuyết Tùng, bọn họ cũng rất muốn biết cường giả vượt qua lục đạo Thiên Đạo lôi kiếp có thể chống lại được đòn công kích quỷ dị của đối phương hay không!

Bành!

Theo một đám sương máu xuất hiện lần nữa, trong nháy mắt, trong lòng đám người đang đứng ở bên dưới tràn đầy sợ hãi!

Một chiêu miểu sát!

Cho dù là cường giả vượt qua lục đạo Thiên Đạo lôi kiếp cũng bị một chiêu miểu sát, trực tiếp hóa thành một đám sương máu, bọn họ không dám tưởng tượng rốt cuộc là thực lực của nam tử áo đen thần bí đó đã đạt đến cảnh giới kinh khủng như thế nào!

Mà giữa đám người còn có không ít người chuẩn bị kêu gào một phen đều sắp sợ tè ra quần!

Chỉ cần ngươi dám chất vấn, ngươi dám uy hiếp, người ta hoàn toàn không cho ngươi bất cứ cơ hội nào, trực tiếp xoá bỏ, phương thức xử lý tàn bạo như thế, bọn họ sợ thật!

"Người thứ ba!"

"Tên nam tử lạnh lùng mặc áo khoác màu đen này tuyệt đối là người hộ đạo thứ ba của tên đệ tử phá của đó của ta!"

Giữa đám người, Lạc Thiên Tuyết nhìn thấy nam tử áo đen xuất thủ quả quyết, trong mắt cũng toát ra vẻ sợ hãi!

Trên nóc nhà của một căn nhà ở xa xa!

"Chỉ như vậy thôi hả?"

"Không phải chỉ là sương máu nha, ta cũng có thể, ta một đỉnh một đám sương máu nhỏ, hơn nữa còn có thể ẩn giấu thịt nát ở bên trong sương máu, không phải là đẹp mắt hơn cái này sao?"

"Vất vả lắm mới có cơ hội biểu hiện nhưng tại sao lại gặp được tông chủ chứ?"

Phệ Huyết Đường Lang nhìn thấy cảnh tượng nơi xa thì mặt mũi tràn đầy không cam lòng tự nói, nếu chỉ làm như vậy thôi thì nó cảm thấy cho nó lên nó cũng làm được!

"Chư vị, còn có ai có ý kiến với phương thức tuyển người của ta hay không?"

Nhìn thấy nam tử áo đen bên cạnh sinh mãnh như vậy, trong nháy mắt, trong lòng Hạ Minh cũng tràn đầy lực lượng, nhìn khắp mọi người một lượt sau đó lên tiếng hỏi thăm.

"Được, nếu như không ai có ý kiến nữa vậy thì ta bắt đầu chọn người!"

Nói xong, người đầu tiên mà Hạ Minh chọn chính là Lạc Thiên Tuyết đang đứng trong đám người, sau đó bắt đầu ngẫu nhiên nhìn mặt mà chọn người, chỉ cần hắn cảm thấy nhìn thuận mắt thì chắc chắn sẽ được chọn!

"Tên tiểu tử thúi này vẫn rất có can đảm, dám để cho ta tham dự vào buổi đấu giá này, vậy đừng trách lát nữa ta sẽ khiến cho ngươi khó chịu!"

Lạc Thiên Tuyết là người đầu tiên đi vào trong phòng đấu giá, nàng nở một nụ cười không khác gì ác ma, nàng biết, rốt cuộc

mình đã chờ được cơ hội thoát khỏi bị hố!

"Tại sao sư tôn phải tham dự buổi đấu giá này chứ?"

"Thông qua những thứ trong quảng cáo thì hẳn là nàng phải đoán được chắc chắn buổi đấu giá này có liên quan tới ta mới đúng, chẳng lẽ nàng muốn triệt để làm vững chắc địa vị bị hố của mình?"

Lầu ba, trong phòng khách, Diệp Phong mặt mũi tràn đầy nghi ngờ tự nói.

Chương 354: Trúng liền hai lần, trời sinh bị hố?

Phòng bán đấu giá!

Lúc này, trong đại sảnh đã có ba trăm người ngồi xuống, hơn nữa bây giờ tất cả mọi người đều rất chờ mong năm món vật phẩm đấu giá lần này!

"Chư vị, trước khi bắt đầu đau giá thì ta phải nhắc nhở mọi người một chuyện, đó chính là phương thức cạnh tranh của buổi đấu giá lần này có chút đặc biệt!"

"Trong năm cái hộp đang được đặt trên bàn này có chứa năm món vật phẩm đấu giá trong buổi đấu giá lần này, mà ở dưới đáy của năm cái hộp này đều được khắc chữ đó chính là phương thức cạnh tranh đặc biệt của lần đấu giá này!"

"Được rồi, không nói nhiều lời nữa, bây giờ bắt đầu đấu giá vật phẩm thứ nhất!"

Nói xong, Hạ Minh trực tiếp mở ra cái hộp đầu tiên, ba khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch được đựng bên trong đó cũng trực tiếp xuất hiện ở trước mặt của mọi người!

Hít!

Mặc dù không hiểu được những lời mà Hạ Minh vừa mới nói rốt

cuộc là có ý gì nhưng mà tất cả mọi người đều nhìn thấy Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, sau đó tất cả mọi người đều hít vào một hơi khí lạnh, ánh mắt trở nên vô cùng nóng bỏng!

"Một viên đê phẩm linh thạch!"

Trong lúc mọi người ở đây chấn kinh, kích động, hưng phấn, Lạc Thiên Tuyết lại bình thản hô giá đầu tiên!

? ? ?

Một viên đê phẩm linh thạch?

Chơi hả?

Đây chính là Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, Kim Tàm Tinh Diệu Thạch có thể hấp thu Thiên Đạo lôi kiếp, hơn nữa còn là ba khối, kết quả ngươi ra giá một viên đê phẩm linh thạch?

Tất cả mọi người xung quanh nghe được nàng kêu giá như vậy thì trong mắt đều lóe lên vẻ khó có thể tin được!

Không nói khoa trương một chút nào, nếu như bọn họ là phe tổ chức thì thậm chí sẽ cho rằng đối phương làm như vậy là cố ý tới phá, một viên đê phẩm linh thạch, chơi ai vậy?

Mà đứng trên đài đấu giá, Hạ Minh như không thể tin được vào tai của mình!

Mặc dù vật phẩm đấu giá đầu tiên sẽ bán ra với giá thấp nhất nhưng mà theo như hắn nghĩ thì cho dù bất kỳ một người nào đến đấu giá thì cái giá đầu tiên mà bọn họ hô lên chắc chắn sẽ là toàn bộ giá trị bản thân của mình!

Nhưng một viên đê phẩm linh thạch là cái quỷ gì?

Nghĩ đến ba khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch lại bán ra được với giá một viên đê phẩm linh thạch, Hạ Minh sắp vỡ tim!

"Ngốc hả!"

"Các ngươi đều ngốc hả!"

"Ta đâu có muốn bị hố, hôm nay ta đến đây để gây sự!"

Nhìn phản ứng của tất cả mọi người xung quanh, Lạc Thiên Tuyết tỏ vẻ đắc ý.

"Mười vạn miếng đê phẩm Linh Tinh, đây là toàn bộ giá trị bản thân ta, nếu có người ra giá cao hơn thì ta từ bỏ!"

Lúc này, giữa đám người có một người đàn ông tuổi trung niên trực tiếp lên tiếng kêu giá!

"Mười vạn miếng đê phẩm Linh Tinh mà muốn mua được ba khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch này, nằm mơ đi!"

"Ta ra giá một trăm vạn miếng đê phẩm Linh Tinh!"

"Ta ra giá một trăm năm mươi vạn miếng đê phẩm Linh Tinh!"

Theo tiếng kêu giá càng ngày càng nhiều, cuối cùng giá cả dừng lại ở con số tám trăm tám mươi vạn miếng đê phẩm Linh Tinh!

"Tên mập mạp đó nhìn dung mạo của hắn thì cũng đủ biết hắn sinh ra là để bị hố, vì để mua được ba khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch chỉ dùng để dựng nhà tranh này mà hao tốn tám trăm tám mươi vạn miếng đê phẩm Linh Tinh, đúng là đồ ngu, trong mắt của ta, dùng một viên đê phẩm linh thạch mua thì cũng không đáng!"

Nhìn thấy tên dáng vẻ đắc ý trên mặt của tu sĩ mập mạp cách đó không xa, Lạc Thiên Tuyết cực kỳ khinh bỉ.

Dù là ở trong mắt người khác thì cái tên tu sĩ mập mạp đó đã kiếm lợi lớn nhưng ở trong mắt nàng thì đối phương đã lỗ chết!

Thậm chí nàng đã quên, ban đầu ở Thiên Đạo Thành, một khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch bán giá mười vạn điểm Thiên Đạo, cũng chính là mười vạn miếng cực phẩm Linh Tinh!

(Giá bán ở Thiên Đạo Thành không cùng cấp với giá bán của Kim Tàm Tinh Diệu Thạch ở ngàn vạn hạ giới, bởi vì ở Thiên Đạo Thành có thể thông qua làm công kiếm điểm Thiên Đạo!)

Nhưng mà chuyện khiến cho mọi người cảm thấy kỳ quái chính là tuy không có người đã ra giá nữa nhưng trên đài đấu giá, cả buổi rồi Hạ Minh vẫn chưa cầm búa đấu giá đánh xuống!

"Được, nếu như không còn ai ra giá nữa thì chúng ta sẽ công bố quy tắc cạnh tranh đặc thù của vật phẩm đấu giá thứ nhất này!"

Nói xong, Hạ Minh trực tiếp cầm cái hộp chứa Kim Tàm Tinh Diệu Thạch lên, đưa đáy hộp có khắc chữ về phía ba trăm người tham dự buổi đấu giá bên dưới!

Bán ra với giá thấp nhất! ! !

Khi tất cả mọi người đều thấy được năm chữ to này thì bọn họ đều nghi ngờ không biết có phải là con mắt của mình xảy ra vấn đề rồi hay không!

Buổi đấu giá của những phòng đấu giá khác đều là người trả giá cao thì mua được nhưng đến lượt phòng đấu giá Thiên Vũ các ngươi thì lại biến thành người trả giá thấp nhất sẽ mua được?

Chờ chút!

Sau khi tất cả mọi người tỉnh táo lại thì đều đưa ánh nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết đã hoàn toàn choáng váng!

Một viên đê phẩm linh thạch!

Đối phương lại dùng một viên đê phẩm linh thạch thành công mua được ba khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, mẹ nó, nói ra thì ai mà dám tin?

"Bị hố?"

"Ta lại bị hố, ta chỉ muốn đến đây để gây sự thôi, ta không muốn mua cái thứ rác rưởi này!"

Tỉnh táo lại, lúc này Lạc Thiên Tuyết muốn chết lắm, nàng nghìn tính vạn tính, nhưng mà lại không tính được cái buổi đấu giá do tên đệ tử phá của của mình tổ chức lại không tiến hành bán đấu giá theo thường quy!

"Thế nào, ngươi dùng một viên đê phẩm linh thạch mua được ba khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, ngươi còn ủy khuất?"

"Chỉ một viên đê phẩm linh thạch, ngươi còn ngại nhiều?"

Khi mọi người chú ý tới vẻ ủy khuất lại khó chịu trên mặt của Lạc Thiên Tuyết, nếu như ánh mắt có thể giết người thì lúc này Lạc Thiên Tuyết đã bị giết chết hai trăm chín mươi chín lần!

Chương 355: Trúng liền hai lần, trời sinh bị hố? (2)

Mặc dù mọi người đều cực kỳ bất mãn với quy tắc đặc thù này, đặc biệt là tên tu sĩ mập mạp vốn có thể trúng thầu đó, nhưng khi bọn họ nhìn tên nam tử áo đen kinh khủng đang đứng ở xa nhìn chằm chằm bọn họ thì bọn họ rất là biết điều công nhận quy tắc cạnh tranh này.

"Được rồi, kế tiếp là vật phẩm đấu giá thứ hai!"

Nói xong, Hạ Minh trực tiếp mở ra cái hộp thứ hai, ba cái bình nước lớn chừng bằng bàn tay bên trong có chứa Tịnh Hồn Thủy xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

"Ta tuyên bố, vật phẩm đấu giá thứ hai, ba bình Tịnh Hồn Thủy, bắt đầu cạnh tranh!"

"Ta ra giá một viên đê phẩm linh thạch!"

"Ta ra giá hai viên đê phẩm linh thạch!"

Theo Hạ Minh vừa dứt lời, có hai người nhịn không được vội vã lên tiếng kêu giá, mà giữa đám người, Lạc Thiên Tuyết cũng không tin tà vội vàng hô lớn: "Ta ra giá ba viên đê phẩm linh thạch!"

Khi sau nàng thì lại có rất nhiều người kêu giá, Lạc Thiên Tuyết cười, nàng tin tưởng cho dù Diệp Phong có ra bài không theo kịch bản như thế nào đi nữa thì nàng tuyệt đối sẽ không xảy ra chuyện ngoài ý muốn nữa!

Rất nhanh, cuối cùng giá cả ngừng lại ở con số một ngàn ba trăm hai mươi viêng đê phẩm linh thạch!

Lần này giá cả cuối cùng và giá cả đầu tiên chênh lệch nhau vạn dặm!

"Mẹ nó!"

Nhưng mà khi mọi người nhìn thấy dưới đáy của hộp chứa Tịnh Hồn Thủy có khắc dòng chữ 'bán ra với giá thứ ba' thì mọi người cũng không nhịn được nữa mà âm thầm chửi tục!

Bọn họ rất muốn hô lớn lên với Hạ Minh, đấu giá cũng không thể đấu giá như vậy!

Nhưng mà khi mọi người nhận ra lần này Lạc Thiên Tuyết lại trúng thầu một lần nữa thì không ít người đều tỏ vẻ trầm tư, quy tắc cạnh tranh không theo quy luật như thế vậy mà lại có người có thể liên tục trúng được hai lần, trùng hợp như vậy sao?

Lúc này, không ít người đã bắt đầu xem Lạc Thiên Tuyết như là người của phòng đấu giá Thiên Vũ!

Mà bây giờ bọn họ cũng nhận ra được rất có thể lần đấu giá này chính là mánh lới của phòng đấu giá Thiên Vũ, bọn họ làm như vậy chính là cố ý tuyên truyền phòng đấu giá của bọn họ có những thứ tốt này, nhưng thật ra thì khi đấu giá một vòng cuối cùng đồ vật vẫn về tới trong tay của bọn họ!

"Mẹ nó, như vậy mà cũng trúng được?"

"Chẳng lẽ sau khi ta trùng sinh, trời sinh bị hố?"

Ngồi trên ghế, lúc này Lạc Thiên Tuyết đã sắp điên rồi, nàng thật lòng không muốn mua những thứ rác rưởi này, nàng tới đây là muốn thoát khỏi thân phận bị hố chứ không phải là muốn đến đây để làm vững chắc thân phận bị hố!

"Bắt đầu đấu giá vật phẩm đấu giá thứ ba!"

Theo giọng nói của Hạ Minh vang lên lần nữa, khi cái hộp thứ ba mở ra, ba cây Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo bên trong lập tức xuất hiện

ở trong tầm mắt của mọi người.

"Vậy mà lại có Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo thật!"

Khi tất cả mọi người đều nhìn thấy Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo trong hộp, tất cả mọi người đều tỏ vẻ vô cùng chấn động!

"Năm vạn miếng đê phẩm Linh Tinh!"

"Mười ba vạn đê phẩm Linh Tinh!"

Sau khi hết khiếp sợ, mọi người bắt đầu nhanh chóng kêu giá hơn nữa cũng không có bắt đầu kêu giá từ một viên đê phẩm linh thạch, không cần biết Lạc Thiên Tuyết có phải là người của phòng đấu giá hay không, bọn họ cứ kêu giá là được, dù sao quy tắc đặc thù đã được khắc trước ở dưới đáy hộp, lỡ như bọn họ có thể trúng thầu thì sao!

"Năm mươi vạn miếng đê phẩm Linh Tinh!"

Đúng lúc này, Lạc Thiên Tuyết cắn răng ra giá lần nữa, nếu chỉ như vậy thôi mà đã lùi bước thì nàng hoàn toàn không xóa được thân phận bị hố này!

"Xong đời, người này lại kêu giá, chẳng lẽ quy tắc cạnh tranh Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo là năm mươi vạn miếng đê phẩm Linh Tinh?"

"Nàng là người thứ mười ba kêu giá, không có gì bất ngờ xảy ra thì quy tắc đặc thù trong cạnh tranh Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo này hẳn là người kêu giá thứ mười ba có thể mua được!"

"Được rồi, dù có kêu thêm nữa thì chỉ sợ là Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo này cũng thuộc về người đó, không kêu nữa!"

...

Nghe được Lạc Thiên Tuyết kêu giá, sau đó trong lòng của mọi người đều có nhiều ý nghĩa khác nhau nhưng bọn họ đều nhất trí là tất cả mọi người không có tiếp tục kêu giá nữa, đã biết chắc chắn là đối phương sẽ mua được thì bọn họ cũng không muốn tiếp tục kêu giá để trở thành thằng hề làm nền cho đối phương!

Hả?

Tình huống như thế nào?

Các ngươi kêu giá đi!

Phát hiện không có người tiếp tục kêu giá, Lạc Thiên Tuyết bối rối, tình huống quỷ dị này khiến cho nàng cảm thấy cực kỳ bất an!

"Được rồi, nếu như không có ai tiếp tục ra giá nữa thì chúng ta sẽ đưa ra quy tắc cạnh tranh đặc thù của vật phẩm đấu giá thứ ba này!"

Nói xong, trên đài đấu giá, Hạ Minh cầm lấy hộp chứa Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo, để mọi người xem được dòng chữ được khắc ở bên dưới đáy hộp!

"Mẹ nó!"

"Phòng đấu giá Thiên Vũ này, mẹ nó có độc hả!"

"Quy tắc cạnh tranh đặc thù không nói, bây giờ mẹ nó còn chơi chiến thuật tâm lý!"

Khi tất cả mọi người đều thấy được ở dưới đáy hộp có khắc lấy một dòng chữ 'người trả giá cao nhất sẽ mua được' thì tâm thái của mọi người hoàn toàn sụp đổ!

Lần này, rõ ràng bọn họ có cơ hội có thể mua được ba cây Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo này, kết quả là bọn họ lại bỏ qua cơ hội này, bây giờ bọn họ chỉ hận không thể đánh mình mấy cái tát tay!

"Ta còn quá trẻ!"

"Hoá ra tất cả đều nằm trong sự khống chế của Diệp thiếu!"

"Người đó là sư tôn của Diệp thiếu, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc chắn Diệp thiếu đã nói cho đối phương biết quy tắc cạnh tranh đặc thù của những vật phẩm đấu giá này, bây giờ đấu giá thì chỉ là chuyển vật phẩm từ tay trái sang tay phải hoàn toàn không có bất kỳ tổn thất nào ngược lại còn có thể tăng độ nổi tiếng của phòng đấu giá Thiên Vũ lên, ta đã học được!"

Nhìn Lạc Thiên Tuyết phía dưới, Hạ Minh cảm thấy buổi đấu giá này khiến cho hắn được ích lợi không nhỏ!

Chương 356: Chỉ là một buổi đấu giá mà còn chơi chiến thuật tâm lý?

"Đừng có làm ta nữa!"

"Mẹ nó, như vậy mà cũng trúng được?"

"Tại sao đám người này không tiếp tục kêu giá nữa!"

Lúc này, tâm tính Lạc Thiên Tuyết cũng giống như mọi người, triệt để sập!

Một buổi đấu giá, người không đấu giá được vật phẩm đấu giá cũng điên mà người đấu giá được vật phẩm đấu giá cũng điên rồi, chỉ sợ Diệp Phong cũng không ngờ được là lại xuất hiện tình huống như thế này!

"Được rồi, kế tiếp là vật phẩm đấu giá thứ tư!"

Đúng lúc này, trên đài đấu giá, Hạ Minh trực tiếp mở ra cái hộp thứ tư, bên trong là ba quả Tam Diệp Vô Hoa Quả, trực tiếp xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Nhưng mà chuyện khiến cho Hạ Minh cảm thấy bất ngờ chính là lần này trong số ba trăm người đang ngồi ở phía dưới lại không có bất kỳ người nào kêu giá!

Tất cả mọi người đều đang chú ý động tĩnh của những người khác!

Bọn họ nằm mơ cũng không ngờ được là chỉ một buổi đấu giá thôi mà lại khiến cho bọn họ phải đến mức độ đấu trí đấu dũng!

"Làm sao bây giờ?"

"Khi ta đến thì đã nói là nếu như té ở chỗ nào thì phải đứng lên từ chỗ đó nhưng bây giờ ta không những không đứng lên được mà còn ngã xuống thêm ba lần nữa, bây giờ ta có nên tiếp tục kêu giá

nữa hay không!"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết cũng xoắn xuýt, nàng sợ nếu nàng tiếp tục kêu giá nữa thì nàng sẽ lại trúng thầu nhưng nàng lại không cam lòng mang cái danh coi tiền như rác nữa, nếu như biết trước buổi đấu giá này sẽ là tình huống như thế này thì nàng tuyệt đối sẽ không đến tranh đoạt vũng nước đục này!

"Chư vị, tại sao các ngươi đều không kêu giá?"

"Nếu như không ra giá thì vật phẩm đấu giá này lưu phách!"

Nhìn thấy cả buổi mà ba trăm người đang có mặt ở phía dưới không có ai ra giá, Hạ Minh vội vàng nhắc nhở mọi người.

Ra giá?

Làm sao ra giá?

Ra giá cao hay là ra giá thấp?

Là người đầu tiên ra giá hay là người thứ ba ra giá?

Nghe được Hạ Minh nhắc nhở, tất cả mọi người đang có mặt ở phía dưới đều âm thầm mắng lên, mặc dù vật phẩm đấu giá là bảo bối cực phẩm nhưng sáo lộ nhiều như vậy, bọn họ sắp không chống cự nổi nữa rồi!

"Mặc kệ, ta ra giá một vạn miếng đê phẩm Linh Tinh!"

Trong bầu không khí đè nén như thế, rốt cục cũng có người không chịu được mà trực tiếp hô to lên!

Mà theo có người đầu tiên kêu giá, sau đó mọi người cũng bắt đầu hô lên theo!

"Liều mạng!"

"Còn có hai vật phẩm đấu giá, ta tùy tâm sở dục gọi giá, chỉ cần có một lần ta không trúng thầu thì ta có thể trở mình!"

Nhìn mọi người chung quanh bắt đầu điên cuồng kêu giá, rốt cuộc

Lạc Thiên Tuyết cũng làm ra quyết định, gia nhập vào trong đám người đấu giá một lần nữa!

...

Đông! Đông! Đông!

Theo một tràng tiếng gõ cửa vang lên, Diệp Phong cũng mơ mơ màng màng mở hai mắt ra, sau đó từ trên giường ngồi dậy, hô: "Cửa không khóa, vào đi!"

"Ngủ trưa một lát, cả người tỉnh táo hơn rất nhiều!"

"Không có gì bất ngờ xảy ra thì buổi đấu giá cũng đã kết thúc, cũng không biết tình huống bây giờ như thế nào hi vọng là Hạ Minh đừng để ta thất vọng!"

Lúc này, Diệp Phong cũng có chút chờ mong kết quả của buổi đấu giá hôm nay.

Kít!

Theo tiếng cửa phòng vang lên, Hạ Minh vẻ mặt vui mừng và Lạc Thiên Tuyết vẻ mặt buồn khổ đi từ bên ngoài vào.

"Ai!"

"Năm vật phẩm đấu giá, năm loại quy tắc cạnh tranh đặc thù khác nhau, vậy mà tất cả đều bị ta trúng thầu, chẳng lẽ ta là trời sinh số bị hố sao?"

"Cũng không biết sau khi tiểu tử thúi Diệp Phong này biết được tình huống thì sẽ có phản ứng như thế nào?"

Thở dài một hơi, Lạc Thiên Tuyết quay qua nhìn Diệp Phong đang ngồi ở trên giường, trên môi nở một nụ cười khổ.

"Diệp thiếu!"

"Buổi đấu giá lần này có thể nói là đạt được thành công lớn!"

"Tất cả đều nằm trong sự khống chế của Diệp thiếu, hoàn toàn

không xảy ra bất kì một sai lầm nào hết!"

Mà lúc này, Hạ Minh vẻ mặt kích động nói với Diệp Phong.

? ? ?

Đạt được thành công lớn không có vấn đề, nhưng tất cả đều nằm ở trong lòng bàn tay của tài là có ý gì?

Không biết tại sao, nghe được Hạ Minh nói như vậy thì Diệp Phong có chút bất an!

"Hạ Minh!"

"Ngươi nói như vậy là có ý gì, tại sao ta nghe không hiểu?"

"Cái gì mà tất cả đều nằm trong lòng bàn tay của ta?"

Mang theo nghi hoặc và bất an, Diệp Phong quay qua nhìn Hạ Minh, trực tiếp hỏi thăm.

"Diệp thiếu, không phải ngươi đã thương lượng với sư tôn của ngươi từ trước, sau đó để cho sư tôn của ngươi mua hết năm vật phẩm đấu giá đó hay sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hạ Minh cũng tỏ vẻ khó hiểu hỏi lại.

"Cái gì! ! !"

Nghe được Hạ Minh nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ khiếp sợ quay qua nhìn Lạc Thiên Tuyết đang đứng ở bên cạnh.

"Sư tôn!"

"Năm vật phẩm đấu giá đó ta thiết kế năm loại quy tắc cạnh tranh đặc thù khác biệt nhau như vậy mà cũng bị ngươi mua hết toàn bộ?"

"Ngươi tới cổ vũ đệ tử hay tới để quậy phá?"

Nhìn Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong khiếp sợ hỏi thăm.

"Đồ nhi, nếu như ta nói đây chỉ là chuyện ngoài ý muốn thì ngươi có tin hay không?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lạc Thiên Tuyết cũng cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ lên tiếng hỏi ngược lại.

"Sư tôn!"

"Một lần là ngoài ý muốn, năm lần thì không phải ngoài ý muốn mà là số mệnh đã định trước!"

Nhìn Lạc Thiên Tuyết đang buồn bực không thôi, Diệp Phong cũng sợ, hắn có nằm mơ cũng không thể ngờ được năm vật phẩm đấu giá lại bị cùng một người mua được hết, cho dù vận may giẫm cứt chó thì cũng không thể nào may mắn như vậy được!

Số mệnh đã định trước?

Trời sinh số bị hố?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, tâm thái Lạc Thiên Tuyết triệt để sập, nàng thề, sau này chỉ cần tên đệ tử phá của này của nàng bán thì nàng tuyệt đối sẽ núp xa xa, tuyệt đối sẽ không đi tham dự vào trong đó nữa!

"Sư tôn!"

"Sư tôn sao ngươi lại đi rồi?"

Chương 357: Sư tôn, không phải ngoài ý muốn, đây là số mệnh đã định trước

Nhìn Lạc Thiên Tuyết trực tiếp nhảy từ cửa sổ ra ngoài, Diệp Phong muốn chết, đây là buổi đấu giá đầu tiên mà hắn tổ chức ở dị giới rất có ý nghĩa nhưng mà ai ngờ được lại bị sư tôn của hắn làm hỏng mất!

Bây giờ hắn hiểu, sư tôn này của hắn tới là để vững chắc địa vị bị hố, giống y như phỏng đoán của hắn lúc trước, chỉ là hắn không ngờ được là năm vật phẩm đối giá này không có một cái nào là

chảy vào trong tay của người khác!

"Chủ nhân!"

"Ta phát hiện có không ít người đang đi theo sư tôn của người, có thể sẽ gây bất lợi cho sư tôn của người, có cần ta lập tức đi qua đó giải quyết hết bọn họ hay không?"

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Hắc bỗng nhiên đi từ bên ngoài vào, sau đó trực tiếp lên tiếng hỏi thăm Diệp Phong.

"Không cần!"

"Có Soái Bức Huyết âm thầm bảo hộ sư tôn, sẽ không xảy ra vấn đề gì."

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Hắc cũng không nhiều lời nữa, nhưng hắn lại cực kỳ hâm mộ đại yêu Đường Lang đó, bởi vì hắn cảm thấy ngay cả biệt danh của một đại yêu cũng dễ nghe hơn tên của hắn nhiều!

Chờ chút!

Tên!

Diệp Tiểu Hắc bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Diệp Phong vội vàng nói: "Chủ nhân, ta suýt nữa quên mất một chuyện, Diệp Tiểu Quang cũng muốn đổi tên, hắn cảm thấy cái tên Diệp Tiểu Quang không thể thể hiện ra khí chất của hắn cho nên hắn muốn đổi tên thành Diệp Tiểu Cước, bởi vì không có cơ hội đi ra cho nên khi ta đi ra, hắn cố ý căn dặn ta nói với ngài."

"Diệp Tiểu Cước?"

"Chân nhỏ chân to, rất có tương phản, nhìn như vậy, cái tên Diệp Tiểu Cước này đúng là có thể thể hiện ra đặc điểm của hắn."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp đồng ý, dù sao thập đại quân hộ vệ bại gia chính thức đều là người có tư tưởng, nếu như đối phương đã có ý tưởng thì đương nhiên là hắn phải ủng hộ.

"Hạ Minh, mặc dù buổi đấu giá xảy ra một chút chuyện ngoài ý

muốn nhưng ta cũng nhìn thấy được sự cố gắng của ngươi, đây là một quyển Quỷ Lôi Huyền Điển hoàn chỉnh, ngươi cầm đi tu luyện đi."

Nói xong, Diệp Phong đưa công pháp bí điển cho Hạ Minh.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phá của thành công, ban thưởng một trăm triệu điểm phá sản, ban thưởng Vẫn Mệnh Trùng *1000!"

Vẫn Mệnh Trùng: Một loại trùng đặc thù, bình thường tuổi thọ ngàn năm, chỉ tồn tại ở bên trong Thiên Đạo Chiến Trường, cho dù là nhân loại hay là yêu thú, không cần biết là thực lực gì, một khi bị Vẫn Mệnh Trùng cắn thì Vẫn Mệnh Trùng sẽ chết đi trong một phút, mà tu sĩ hoặc yêu thú bị cắn cũng sẽ chết theo nó!

Ừm!

Xem xét ban thưởng đặc thù mà mình nhận được lần này, Diệp Phong tỏ vẻ ngạc nhiên, lần đầu tiên hắn nhận được phần thưởng là vật sống như thế.

"Vẫn Mệnh Trùng này bản thân nó không có thực lực gì, thậm chí còn không được tính là yêu thú nhưng nó lại có thể lấy được tính mạng của cường giả Phi Thăng Cảnh, đúng là một loại trùng đặc thù."

"Hệ thống, nếu như bị Vẫn Mệnh Trùng này cắn thì có biện pháp nào để cứu hay không?"

Mang theo hiếu kì, Diệp Phong hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, một khi bị Vẫn Mệnh Trùng cắn, chỉ cần bị một con Vẫn Mệnh Trùng khác cắn trong vòng một phút, dùng phương pháp lấy độc trị độc như thế này mới có thể cứu được!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Vẫn Mệnh Trùng nấu lên ăn cực kỳ ngon!"

Hả?

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cũng nhịn không được bật cười, đây không phải là đang nhắc nhở hắn nên xử lý một

ngàn con Vẫn Mệnh Trùng này như thế nào sao?

"Hạ Minh, lần này chúng ta làm ra động tĩnh không nhỏ, nhưng mà ngươi không cần phải lo lắng cho sự an toàn của ngươi, ta sẽ cho người âm thầm bảo vệ ngươi!"

"Về phần những thứ dùng để bán đấu giá thì ngươi có thể đến Tinh Hồn Tông lấy bất cứ lúc nào!"

"Đúng rồi, bây giờ phụ thân ngươi đang ở Tinh Hồn Tông, bây giờ hắn là trưởng lão Tinh Hồn Tông."

"Được, ta còn có việc, đi trước, ngươi nhất định phải phát triển phòng đấu giá Thiên Vũ, ta tin tưởng tiểu tử ngươi tuyệt đối có thể làm được điều đó!"

Nói xong, Diệp Phong cười vỗ vỗ bả vai Hạ Minh, sau đó kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn, trực tiếp biến mất trong phòng khách.

"Diệp thiếu, ta tuyệt đối sẽ không phụ sự kì vọng mà ngươi dành cho ta!"

Nhìn bây giờ Diệp Phong rời đi, trong mắt Hạ Minh cũng loé lên vẻ kiên định!

...

Xích Dương Vương Quốc, phủ đệ của Tử Tiễn Chiến Thần!

"Ngọa tào!"

"Mới đi không được một hồi, Diệp thiếu lại tới?"

Nhìn thấy vết nứt không gian quen thuộc hiện ra trước mắt, sắc mặt chín đại chiến thần trở nên khẩn trương.

"Ồ!"

"Tử Tiễn Chiến Thần, mặt mũi của ngươi bị gì đó?"

Khi Diệp Phong đi từ trong vết nứt không gian ra, nhìn thấy mặt

Tử Tiễn Chiến Thần sưng lên như đầu heo thì tỏ vẻ kinh ngạc hỏi thăm.

Thế nào?

Ngươi còn hỏi ta là ta bị gì?

Trước đó ngươi tới đây nói là có chuyện muốn nhờ chúng ta hỗ trợ, kết quả ta lập tức đi tìm quốc chủ, thái tử điện hạ và Trương quốc sư, ai mà ngờ được là ta vừa về tới thì ngươi đã đi rồi!

Kết quả bát đại chiến thần nói chuyện này cho quốc chủ, thái tử điện hạ và Trương quốc sư biết, bọn họ khí tức đánh ta, ta trêu ai ghẹo ai chứ, không phải là ta chỉ muốn có thêm ba người đệm lưng nữa thôi sao?

Nhìn Tử Tiễn Chiến Thần trầm mặc không nói, Diệp Phong cảm thấy hắn là đối phương không tiện nói, dứt khoát không có tiếp tục gặn hỏi nữa.

"Tử Tiễn Chiến Thần, lần này ta tới đây là có chuyện muốn nhờ cho nên còn phải làm phiền ngươi một chút, ngươi đi gọi quốc chủ, thái tử điện hạ và Trương quốc sư đến đây đi."

Nói như vậy với Tử Tiễn Chiến Thần, khiến cho Tử Tiễn Chiến Thần không lời nào để nói!

Bây giờ Diệp Phong cũng cực kỳ hiểu thao tác của Tử Tiễn Chiến Thần, cho dù lát nữa hắn nói cái gì thì sợ là Tử Tiễn Chiến Thần đều sẽ đi tìm quốc chủ, Thái tử, cho nên hắn dứt khoát nói ra trước.

? ? ?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Tử Tiễn Chiến Thần quay qua nhìn Diệp Phong, tròng mắt sắp trợn lồi ra!

Mẹ nó, quốc chủ, thái tử điện hạ và Trương quốc sư vừa đánh hắn xong rồi rời đi, bây giờ lại muốn hắn đi mời về?

Mặc dù lần này là thật nhưng ba người bọn họ còn tin được hắn nữa không?

Chương 358: Diệp thiếu đột phá, các ngươi sợ cái quỷ gì

"Diệp thiếu, có cần thay người để cho Bá Đao Chiến Thần đi hay không?"

Hít một hơi thật sâu, sau đó Tử Tiễn Chiến Thần mới nhìn về phía Diệp Phong, thăm dò.

"Không cần thay đổi người!"

"Chuyện này ngươi chuyên nghiệp hơn, cho nên ngươi đi đi!"

Diệp Phong trực tiếp cự tuyệt đề nghị của Tử Tiễn Chiến Thần, dù sao hắn thấy chuyện nào ra chuyện đó, người nào có chuyên môn thì giao cho người đó làm mới phù hợp.

Điên rồi!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Tử Tiễn Chiến Thần sắp điên rồi, hắn sợ nếu như mình qua đó một lần nữa thì sẽ bị quốc chủ, Thái tử và Trương quốc sư đá về!

Mà lúc này bát đại chiến thần còn lại đều cười trên nỗi đau của người khác!

Ai!

Thấy Diệp Phong tâm ý đã quyết, Tử Tiễn Chiến Thần cũng thở dài một hơi, sau đó trực tiếp phóng lên tận trời, đi thẳng đến quốc cung!

"Diệp thiếu, không biết chúng ta có thể giúp gì được cho ngươi?"

Sau khi Tử Tiễn Chiến Thần rời đi, Kim Linh Chiến Thần cũng hơi bất an quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Kim Linh Chiến Thần, lần này cũng không cần các ngươi hỗ trợ cái gì!"

"Lần này tới, ta muốn đột phá một chút, chỉ muốn cho các ngươi làm người chứng kiến mà thôi."

Nghe được Kim Linh Chiến Thần hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười nói ra mục đích đến đây lần này.

Đạp! Đạp! Đạp!

Nghe nói như thế, Kim Linh Chiến Thần, Hoa Vũ Chiến Thần, Quỷ Thương Chiến Thần và Ngân Long Chiến Thần sợ đến trực tiếp lùi lại mấy bước!

Trước đó bọn họ đã có suy đoán này, nhưng mẹ nó, ai mà ngờ được là suy đoán lại trở thành sự thật chứ!

Bây giờ bọn họ không sợ Diệp Phong phá của, chỉ sợ Diệp Phong đột đột đột!

"Bốn lão gia hoả này xảy ra chuyện gì?"

"Không phải Diệp thiếu chỉ muốn đột phá một chút thôi, chúng ta cũng chỉ chứng kiến một chút thôi, các ngươi sợ cái quỷ gì?"

Nhìn thấy trên mặt của tứ đại chiến thần của Hồng Vũ Vương Quốc đều lộ vẻ sợ hãi thì Bá Đao Chiến Thần, Lôi Côn Chiến Thần, Minh Hồn Chiến Thần và Cuồng Long Chiến Thần đều tỏ vẻ khó hiểu.

"Lão Kim, không được, chúng ta chạy đi!"

"Lão Kim, chúng ta đã chứng kiến một lần, hẳn là không cần chứng kiến lần thứ hai chứ!"

"Lão Kim, nếu như Diệp thiếu chọn ở Xích Dương Vương Quốc, vậy chắc chắn là không có liên quan gì đến chúng ta, ta cảm thấy chúng ta có thể đi!"

Nghe được tam đại chiến thần nói như vậy, Kim Linh Chiến Thần tức hổn hển mắng to: "Mẹ nó, các người đều hỏi ta làm gì, bình thường sao ta không thấy các ngươi nghe ta, đến lúc phải gánh lấy hậu quả thì mẹ nó tất cả đều nhớ tới ta?"

"Trở về!"

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nhìn về nơi xa xa, khi thấy Tử Tiễn Chiến Thần dẫn theo quốc chủ, thái tử điện hạ và Trương quốc sư tới, trên môi nở một nụ cười sau đó tự lẩm bẩm: "Ta đã nói, chuyện gì ra chuyện đó, người nào có chuyên môn thì giao chuyện cho người đó làm là phù hợp nhất mà!"

"A?"

"Tử Tiễn Chiến Thần, tại sao mặt của ngươi lại sưng lên thêm nữa rồi?"

Khi Tử Tiễn Chiến Thần từ trên không đáp xuống, Diệp Phong phát hiện tình huống này thì vội vàng hỏi thăm.

Tại sao lại sưng lên thêm?

Ta có thể nói là quốc chủ, Thái tử bọn họ nghĩ là ta định lừa bọn họ lần nữa cho nên lại đánh thêm một trận nữa hay sao?

Nghĩ đến đây, Tử Tiễn Chiến Thần sắp ủy khuất muốn chết rồi, hắn đã nói lần này là sự thật hơn nữa còn có thể tới chứng nhận thật giả với Diệp Phong, ai mà ngờ được là ba người hoàn toàn không chịu tin hắn, vẫn đánh hắn một trận, hắn cảm thấy đời này mình chưa bao giờ bị ủy khuất như vậy!

"Được!"

"Nếu như ngươi đã đến đông đủ rồi vậy thì ta cũng bắt đầu đột phá!"

Có kinh nghiệm của lần trước, lần này Diệp Phong cũng không muốn tới đây hố mọi người, mà hãng định sau khi xong việc thì sẽ đưa cho mọi người một phần công tác phí coi như là trả công cho mọi người đã vất vả giúp hắn ngăn cản lôi kiếp!

Nếu làm như vậy thì chẳng phải là có thể phát động hành vi phá của thêm một lần nữa hay sao!

Mà như vậy thì mọi người cũng sẽ không phải chịu thương tổn gì quá lớn ngược lại còn có thể nhận được rất nhiều lợi ích!

Oanh! Oanh!

Đúng lúc này, bốn cỗ khí tức kinh khủng ầm ầm bộc phát, chỉ thấy tứ đại chiến thần Kim Linh Chiến Thần, Quỷ Thương Chiến Thần đều lấy linh khí phòng ngự của mình ra, vẻ mặt nghiêm túc bày ra tư thế chuẩn bị chiến đấu!

"Bốn người bọn họ bị điên rồi?"

"Rõ ràng là Diệp thiếu độ kiếp, sao lại làm giống như là bọn họ đang độ kiếp vậy?"

"Hơn nữa đây chỉ là lôi kiếp bình thường thôi, rốt cuộc thì bọn họ đang sợ cái gì vậy?"

Nhìn thấy tư thái của tứ đại chiến thần, đám người của Xích Dương Vương Quốc cũng tỏ vẻ cực kỳ khó hiểu.

Ầm ầm!

Theo một tiếng sấm vang lên, một cái kiếp vân bình thường bắt đầu ngưng tụ ra trên không trung!

Mà khiến cho đám người của Xích Dương Vương Quốc cảm thấy kinh hãi là kiếp vân bình thường này lại bắt đầu nhanh chóng chuyển biến thành Thiên Đạo kiếp vân, hơn nữa khí tức của nó tỏa ra trực tiếp đạt đến trình độ của đệ lục trọng Thiên Đạo kiếp vân!

Độ Kiếp Cảnh Nhất Trọng đột phá đến Độ Kiếp Cảnh Nhị Trọng, vậy mà dẫn ra đệ lục trọng Thiên Đạo kiếp vân?

Bối rối!

Lúc này đám người của Xích Dương Vương Quốc đã hoàn toàn ngẩn ra không biết làm sao, bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy chuyện gì quỷ dị như thế!

"Đến đi, bổ lão tử nè!"

Theo đệ lục trọng Thiên Đạo kiếp vân triệt để ngưng tụ thành hình, Diệp Phong cũng duỗi một ngón giữa ra, lớn tiếng kêu gào !

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo Diệp Phong kêu lên, từng đạo Thiên Đạo lôi kiếp cực kỳ thuần thục bổ xuống đám người đang đứng ở phía dưới, duy chỉ có Diệp Phong bình yên vô sự, không có một đạo Thiên Đạo lôi kiếp nào dám bổ về phía hắn!

"Đây là Phá Linh Vạn Vật Thạch, có thể cho Tử Tiễn Chiến Thần!"

"Đây là Quỷ U Huyền âm Thạch, có thể cho Quỷ Thương Chiến Thần!"

"Đây là Yêu Viêm Linh Long Thảo, có thể cho Ngân Long Chiến Thần!"

...

Khi tất cả mọi người đều đang chống đỡ từng đạo Thiên Đạo lôi kiếp, Diệp Phong lại ngồi dưới đất, không ngừng lấy những thứ mà mọi người cần từ trong không gian của hệ thống ra, giống như là hắn hoàn toàn không liên quan tới lôi kiếp này vậy!

"Mẹ nó!"

Chương 359: Diệp thiếu đột phá, các ngươi sợ cái quỷ gì (2)

"Chắc chắn bốn lão vương bát đản đó đã biết trước Diệp thiếu đột phá sẽ xuất hiện tình huống này, nếu không thì sao bọn họ lại chuẩn bị đầy đủ như vậy!"

"Kết quả bọn họ lại hoàn toàn không nhắc nhở chúng ta lấy một tiếng nào, mẹ nó, đúng là không phải người mà!"

Sau khi mắng xong, Bá Đao Chiến Thần bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó vội vàng hô lớn với mọi người: "Hình như Thiên Đạo lôi kiếp này không dám bổ Diệp thiếu, chúng ta nhanh chóng trốn đến bên cạnh Diệp thiếu đi!"

Mọi người nghe được Bá Đao Chiến Thần nói như vậy, hai mắt

sáng lên, sau đó tất cả đều chạy tới chỗ Diệp Phong.

"Đám người này ít bị Thiên Đạo đánh!"

"Nếu như không để cho Thiên Đạo phát tiết đủ, lẽ nào cho là Thiên Đạo sẽ không quay lại nữa hay sao?"

Nhìn thấy đám người của Xích Dương Vương Quốc đều đang tụ tập lại bên cạnh Diệp Phong, tứ đại chiến thần Kim Linh Chiến Thần, Quỷ Thương Chiến Thần đều cùng nở một nụ cười trêu chọc!

"Chư vị, tại sao bốn lão gia hoả đó vẫn còn đang ngạnh kháng Thiên Đạo lôi kiếp thế?"

"Không phải bọn họ nghe được phương pháp tốt như thế này thì phải nên chạy tới đây trốn tránh hay sao?"

"Sao ta cứ có cảm giác chuyện này có gì đó không đúng?"

Lúc này, nhìn tứ đại chiến thần cách đó không xa vẫn đang ngăn cản Thiên Đạo lôi kiếp, lúc này quốc chủ Triệu Thiên Hành lại có chút bất an lên tiếng hỏi mọi người.

Một lát sau!

Trên bầu trời, Thiên Đạo kiếp vân triệt để tản đi hết, Diệp Phong cũng nở nụ cười, bắt đầu đưa công tác phí giúp mình ngăn cản Thiên Đạo lôi kiếp cho mọi người, về phần tứ đại chiến thần của Hồng Vũ Vương Quốc đang ở cách đó không xa thì đã hao hết toàn bộ lực lượng, ngồi bệt dưới đất!

Bọn họ đã quyết định, lần này sau khi trở về, chuyện thứ nhất bọn họ làm là phải thay đổi vị trí phủ đệ, mặc dù có thể nhận được lợi ích nhưng mỗi một lần Diệp Phong đột phá đều chạy đến đây làm một trận như thế thì bọn họ hoàn toàn không thể gánh nổi!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phá của thành công, ban thưởng một trăm triệu điểm phá sản, ban thưởng quyển trục nhiệm vụ đặc thù *1!"

Hả?

Lại có ban thưởng đặc thù?

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong giật mình.

Quyển trục nhiệm vụ đặc thù: Sau khi sử dụng thì sẽ ngẫu nhiên phát động nhiệm vụ phá của đặt thù!

"Chỉ như vậy?"

"Không có?"

Sau khi Diệp Phong xem xét xong giới thiệu về quyển trục nhiệm vụ đặc thù thì hắn ngẩn ra, quá ngắn gọn đi chứ!

"Sử dụng quyển trục nhiệm vụ đặc thù!"

Mang theo hiếu kì, Diệp Phong cũng không do dự, trực tiếp sử dụng quyển trục nhiệm vụ đặc thù!

"Đinh! Thành công sử dụng uyển trục nhiệm vụ đặc thù, xin túc chủ tìm kiếm ba tên bại gia tử, để cho bọn họ biết được cái gì mới là phá của thực sự, nhiệm vụ không có thời gian hạn chế, nhiệm vụ thành công thì thưởng một lượng siêu lớn điểm phá sản, có tỉ lệ cực lớn sẽ phát động ban thưởng đặc thù, nhiệm vụ thất bại thì không có trừng phạt, không thể từ chối!"

Ồ!

Nghe được hệ thống nhắc nhở về tình huống có liên quan tới nhiệm vụ đặc thù, Diệp Phong tỏ vẻ ngạc nhiên, hình như đây là nhiệm vụ đầu tiên mà hắn không thể từ chối.

Nhưng mà khiến cho hắn khó hiểu chính là một lượng lớn thì một lượng lớn, còn một lượng siêu lớn điểm phá sản là cái quỷ gì, một cái nhiệm vụ phá của đặc thù chẳng lẽ còn định trực tiếp đưa tiễn hắn phi thăng lên thượng giới hay sao?

"Dù sao ta cũng định sẽ đi du lịch khắp Huyền Thiên đại lục, thuận tiện tìm ra ba tên bại gia tử cũng không phải là việc khó gì."

Không suy nghĩ nhiều về chuyện một lượng siêu lớn điểm phá sản nữa, Diệp Phong quay qua nhìn chín đại chiến thần, quốc chủ,

Thái tử, lên tiếng nói: "Chư vị, ta còn có việc phải rời đi trước, nhưng mà các ngươi yên tâm, nếu như rảnh rỗi thì ta sẽ thường về đây thăm các ngươi."

Nói xong, Diệp Phong lập tức kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn biến mất trong tầm mắt của mọi người!

Nếu như rảnh rỗi thì sẽ thường về thăm?

Đây là quyết định không chơi chết chúng ta thì sẽ không bỏ qua hay sao?

Oanh!

Trong lúc tất cả mọi người đang có mặt ở đây đều cười khổ không thôi thì theo một tiếng sấm sét nổ vang, tứ đại chiến thần Kim Linh Chiến Thần, Quỷ Thương Chiến Thần liếc nhau, tất cả đều lập tức kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn thoát khỏi nơi này.

Mà ngũ đại chiến thần của Xích Dương Vương Quốc, Triệu Thiên Hành, Triệu Đình và Trương Đông Phong nhìn Thiên Đạo kiếp vân đang nhanh chóng ngưng tụ lại ở trên không trung thì trong mắt đều tràn ngập vẻ kinh hãi!

Rốt cuộc thì bọn họ đã hiểu được tại sao trước đó tứ đại chiến thần của Hồng Vũ Vương Quốc không có trốn ở bên cạnh Diệp Phong, hoá ra Thiên Đạo kiếp vân này còn sẽ trả thù!

...

Tử Phượng Thành!

Trở lại Tử Phượng Thành một lần nữa, Diệp Phong trực tiếp nhắm thẳng đến hướng cửa thành phía đông mà đi đến!

Sau khi rời khỏi thành trấn, Diệp Phong lấy phi hành Linh khí cửu phẩm hồ lô ra, nhanh chóng bay về hướng bắc!

Một lát sau.

"Ừm?"

"Người đó là sao?"

Khi Diệp Phong phát hiện trước mặt mình đang có một thanh niên bay ở bên cạnh phi hành Linh khí hình tấm sắt vuông, tỏ vẻ khó hiểu.

"Huynh đệ, ngươi làm sao thế?"

"Phi hành Linh khí hỏng?"

Sau khi đuổi theo kịp người đó, Diệp Phong mặt mũi tràn đầy hiếu kỳ hỏi thăm.

"Cái gì hỏng!"

"Ta dùng cao phẩm linh thạch thôi động phi hành Linh khí, nhưng ta không cưỡi nó, ta thích chơi như vậy!"

"Ngươi biết cái gì!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, thanh niên nhìn thấy Diệp Phong ngồi trên phi hành Linh khí hồ lô, giải thích rõ.

Tình huống như thế nào?

Vừa mới bắt đầu du lịch thì đã gặp được một tên bại gia tử?

Nghe được thanh niên nói như vậy, Diệp Phong kinh hãi, trong lòng không khỏi phỏng đoán dị giới này có nhiều bại gia tử như vậy hay sao?

Nhưng mà Diệp Phong không biết là lúc này trong lòng thanh niên lại cực kỳ đau, không phải là hắn không muốn cưỡi lên nó mà là hắn hoàn toàn không dám cưỡi lên, bởi vì trong bóng tối có một cường giả của gia tộc đang ngó chừng hắn, chỉ cần hắn dám ngồi lên đó thì chờ hắn chính là bị đánh đập một trận!

Hả?

Chương 360: Chẳng lẽ hắn cũng bị gia tộc ép học phá của

Đúng lúc này, thanh niên phát hiện Diệp Phong cũng không ngồi lên phi hành Linh khí mà giống như mình, dựa vào linh lực trong cơ thể bay theo phi hành Linh khí, chuyện này khiến hắn cũng sững sờ!

"Gia hỏa này tình huống như thế nào?"

"Chẳng lẽ hắn cũng bị gia tộc buộc học tập phá của?"

Lúc này thanh niên nghi hoặc không thôi trong lòng nghĩ như vậy.

"Làm quen một chút, ta tên Diệp Phong!"

Lúc này, Diệp Phong nở một nụ cười quay qua nhìn thanh niên lên tiếng.

"Chu Hổ!"

Thanh niên nghĩ nghĩ, cũng nói ra tên của mình.

"Chu Hổ huynh, ngươi là một bại gia tử hả?"

Sau khi biết được tên của thanh niên thì Diệp Phong cũng hỏi ra nghi ngờ trong lòng của mình.

"Cái gì!"

"Ta là bại gia tử?"

"Ta thấy ngươi mới là bại gia tử, cả nhà ngươi đều là bại gia tử!"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Chu Hổ giống như là thùng thuốc súng bị châm lửa trực tiếp gào to lên với Diệp Phong.

"Ta là bại gia tử, hơn nữa cả nhà ta cũng đều là bại gia tử, sao ngươi biết được?"

Nghĩ đến tình huống của mình, lại nghĩ đến tình huống của tất cả mọi người ở trong tông môn, Diệp Phong cực kỳ thản nhiên thừa nhận.

? ? ?

Chu Hổ nghe xong thì kinh hãi đến mức sắp trợn lòi cả hai tròng mắt ra, hắn nghĩ tới đối phương sẽ trả lời mình vô số kiểu nhưng chỉ có không ngờ được là đối phương lại trả lời mình như vậy, thoáng một cái chính hắn cũng không biết nên đối đáp lại như thế nào!

"Chu Hổ huynh, tại sao ta lại cảm thấy ngươi cực kỳ mâu thuẫn với ba chữ bại gia tử này chứ?"

Nhìn Chu Hổ trực tiếp mộng bức, Diệp Phong cũng hiếu kì tiếp tục hỏi thăm!

"Không sai, ta cực kỳ mâu thuẫn với cái xưng hô bại gia tử này!"

"Trong quan niệm của ta, bất kỳ thứ gì cũng phải tận dụng hết giá trị của nó, phá của chính là lãng phí mà lãng phí là một hành vi cực kỳ đáng xấu hổ!"

"Nếu không phải gia tộc buộc ta học tập phá của thì ta sẽ không làm ra những hành vi phá của như thế!"

Nói đến đây, Chu Hổ nhìn Diệp Phong, tiếp tục nói: "Ta khuyên ngươi tốt nhất nên tranh thủ rời khỏi đây, bởi vì hiện tại đang có cường giả của gia tộc đang âm thầm bảo vệ ta, nếu như ngươi có hành động lơ đãng nào đó bị hắn cho là có uy hiếp với ta thì ngươi sẽ chết đó!"

"Hệ thống, liên lạc Tiểu Kiếm, gọi hắn qua đây thương lượng với cường giả đang âm thầm bảo vệ Chu Hổ một chút, xem có thể để cho ta dẫn Chu Hổ đi hay không."

Nghe Chu Hổ nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Túc chủ, ngươi xác định là thương lượng một chút mà không phải là uy hiếp một chút?"

"Ừm!"

"Chính là thương lượng một chút!"

Nghe được hệ thống hỏi như vậy, Diệp Phong cũng kiên định gật

đầu, nhưng nụ cười nơi khóe miệng lại bại lộ ý nghĩ thật sự trong lòng của hắn.

"Chu Hổ huynh!"

"Ta cảm thấy ngươi có chút hiểu lầm về phá của!"

"Dưới tình huống không đủ vốn liếng thì phá của đúng là một hành vi lãng phí nhưng nếu như ngươi có đầy đủ vốn liếng thì phá của chính là một loại hưởng thụ."

Diệp Phong đã quyết định, hắn phải dùng phương pháp trái ngược lại, trước hết hắn sẽ để cho Chu Hổ cảm nhận được niềm vui sướng khi phá của, biết được cái gì mới là phá của thật sự, sau đó sẽ khiến cho đối phương trở thành một tên bại gia tử đủ tiêu chuẩn, còn làm như vậy có được tính là hoàn thành một phần nhiệm vụ phá của đặc thù hay không thì hắn cũng không thèm nghĩ tới!

Hắn sẽ không để cho một cái nhiệm vụ vá của đặc thù ảnh hưởng đến tâm tình du lịch của mình.

Một bên khác!

Trên không trung, một nam tử trung niên vẻ mặt uy nghiêm đang chú ý tới mọi nhất cử nhất động của Diệp Phong, mà lúc này, kiếm khách cụt một tay cầm huyết sắc tế kiếm bỗng nhiên xuất hiện phía sau hắn.

Trừng!

Khi huyết sắc tế kiếm tràn ngập mùi máu tanh xuất hiện trên cổ mình, nam tử trung niên mới đột nhiên trợn tròn hai mắt, trong mắt loé lên vẻ cực kỳ kinh hãi!

"Thương lượng một chút, có thể để cho đại nhân nhà ta dẫn Thiếu chủ ngươi đi hay không?"

"Nếu như đồng ý, ngươi lập tức rời đi, nếu như không đồng ý, ngươi cũng lập tức rời đi!"

Ngay sau đó, giọng nói tràn đầy hưng phấn của tên điên cụt một

tay đó vang lên bên tai nam tử trung niên.

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, cái này mà là thương lượng hả?"

Nghe được tên điên cụt một tay nói như vậy, nam tử trung niên không thể tin vào tai của mình!

Hắn hoàn toàn không thể tin được hai chữ thương lượng lại được người ta dùng như vậy!

"Các ngươi muốn làm gì Thiếu chủ nhà ta?"

Mặc dù cực kỳ sợ hãi nhưng nam tử trung niên vẫn lên tiếng hỏi thăm.

"Yên tâm!"

"Đại nhân nhà ta sẽ không tổn thương Thiếu chủ nhà ngươi!"

"Hơn nữa đại nhân nhà ta sẽ bồi dưỡng Thiếu chủ nhà ngươi thành một tên bại gia tử đủ tiêu chuẩn!"

"Chuyện duy nhất mà các ngươi cần phải lo lắng là đến lúc đó vốn liếng của gia tộc các ngươi có đủ cho Thiếu chủ của các ngươi phá hay không!"

Ha ha ha!

Nghe được tên điên cụt một tay nói như vậy, nam tử trung niên lại nhịn không được phá lên cười!

Lo lắng vốn liếng không đủ?

Đây là truyện cười buồn cười nhất mà hắn từng được nghe!

Nhưng mà bởi vì cười to khiến cho cổ hơi lắc lư một cái, trong nháy mắt huyết sắc tế kiếm sắc bén rạch ra một vết máu nhỏ trên cổ nam tử trung niên!

"Mẹ nó, quên trên cổ còn có một thanh kiếm!"

Nam tử trung niên sợ hãi không thôi nghĩ.

...

"Phá của là một loại hưởng thụ?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Hổ lại lắc đầu, bởi vì hắn hoàn toàn không thể nào đồng ý với quan điểm của Diệp Phong.

"Thiếu chủ!"

"Mấy ngày tiếp theo, ngươi đi theo bên cạnh Diệp thiếu đi!"

Đúng lúc này, nam tử trung niên bỗng nhiên nhanh chóng đáp xuống từ trên cao sau đó vẻ mặt thành thật nhìn Chu Hổ, lên tiếng nói.

Hả?

Nghe được nam tử trung niên nói như vậy, Chu Hổ trực tiếp bối rối!

"Trương thúc, ngươi biết Diệp Phong huynh?"

Chu Hổ vừa nghi hoặc vừa kinh ngạc quay qua nhìn nam tử trung niên, lên tiếng hỏi thăm.

Biết?

Ta biết cái rắm!

Chương 361: Hoa ca, để hắn mở mang kiến thức một chút cái gì mới là phá của thật sự

Nếu như ta không xuống đây để thông báo cho ngươi một tiếng thì hôm nay hai người chủ tớ chúng ta đều phải chết ở chỗ này!

"Không sai, đúng là ta biết Diệp thiếu!"

"Ngươi đi theo bên cạnh Diệp thiếu, ta không cần phải tiếp tục bảo vệ an toàn cho ngươi nữa."

"Ta và gia chủ sẽ ở gia tộc chờ Thiếu chủ ngươi trở về."

Nói xong, nam tử trung niên nháy nháy mắt với Chu Hổ, sau đó trực tiếp quay đầu bay về phía xa xa, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của Chu Hổ và Diệp Phong.

Đi rồi?

Như vậy thì đi rồi?

Nhìn nam tử trung niên trực tiếp rời đi, thậm chí trong lúc nhất thời Chu Hổ vẫn còn chưa lấy lại được bình tĩnh!

"Thoải mái!"

"Bây giờ không còn ai nhìn chằm chằm ta nữa, rốt cuộc ta không cần phải phá của nữa rồi!"

Tỉnh táo lại, Chu Hổ hưng phấn quay qua nhìn Diệp Phong bên cạnh hô to lên, trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Phong tràn đầy vẻ cảm kích!

Nếu như không phải gặp được Diệp Phong thì hắn không dám tưởng tượng mình còn phải bị tra tấn bao lâu nữa!

Nhìn Chu Hổ hưng phấn không thôi, Diệp Phong cũng nở nụ cười, hắn rất muốn nói cho Chu Hổ một câu, cuộc sống phá của của ngươi vừa mới bắt đầu thôi!

"Diệp thiếu, ngươi muốn đi chỗ nào?"

"Nếu như Trương thúc kêu ta đi theo ngươi thì bây giờ ta sẽ đi theo ngươi."

Hưng phấn xong, Chu Hổ quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Ta thì không biết nên đi đâu, ngươi có biết có chỗ nào vui vui có thể đi hay không."

Nghe được Chu Hổ hỏi thăm, Diệp Phong cũng quay qua nhìn đối phương hỏi thăm.

"Chỗ nào chơi vui?"

"Diệp thiếu, ngươi vừa mới nói ngươi là bại gia tử, vừa khéo ta có một người bạn cũng là một tên bại gia tử, nếu không chúng ta đi tìm hắn?"

Chu Hổ nghe được Diệp Phong nói như vậy, nghĩ nghĩ, trong lòng bỗng nhiên xuất hiện một ý nghĩ thú vị, đó chính là để cho Diệp Phong mở mang kiến thức một chút xem cái gì mới là phá của thật sự, dù sao gia tộc của người bạn của hắn là thế gia ẩn thế mạnh mẽ, mặc dù mình không thích phá của nhưng người bạn đó của hắn lại cực kỳ thích phá của!

"Thật sao?"

"Vậy bây giờ người bạn đó của ngươi đang ở đâu?"

Nghe được Chu Hổ nói như vậy, Diệp Phong hai mắt tỏa sáng, hắn hoàn toàn không ngờ được mình vừa ra khỏi nhà thì đã gặp được chuyện tốt như vậy.

"Diệp thiếu, người bạn đó của ta không có ở trong Xích Dương Vương Quốc, chúng ta phải tốn một chút thời gian chạy tới đó mới được!"

Hả?

Nhìn Diệp Phong bỗng nhiên ném một cái ngọc môn nhỏ màu trắng lớn chừng bàn tay qua, con ngươi Chu Hổ dần dần mở to ra, sau đó trên mặt lộ vẻ khó có thể tin mà nhìn Diệp Phong, hỏi: "Diệp thiếu, không phải là ngươi muốn vận dụng cái Không Gian Truyền Tống Môn này để chạy tới đó chứ?"

"Không sai, có vấn đề gì không?"

Diệp Phong tràn đầy nghi hoặc nhìn Chu Hổ, hỏi ngược lại.

"Diệp thiếu, cái này, cái Không Gian Truyền Tống Môn này là vật tư chiến lược cực kỳ trân quý, dù sao chúng ta cũng không gấp,

dựa vào phi hành Linh khí thì không đủ một tháng cũng có thể chạy đến."

Một tháng?

Mẹ nó, một tháng thì ta phi thăng rồi!

Nghe được Chu Hổ nói như vậy, Diệp Phong cũng vội vàng thúc giục đối phương kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn, đồng thời dặn đối phương đem theo cửu phẩm phi hành Linh khí hồ lô của mình theo!

"Làm gì!"

"Tu sĩ không bao giờ thiếu thời gian!"

"Chỉ là một tháng mà thôi, không đáng lãng phí một cái không gian. . . không đúng, là không đáng lãng phí hai cái Không Gian Truyền Tống Môn!"

Nghĩ đến lát nữa Diệp Phong còn phải kích hoạt thêm một cái Không Gian Truyền Tống Môn, Chu Hổ cực kỳ đau lòng đi vào trong Không Gian Truyền Tống Môn đã được kích hoạt.

...

Thương Vũ Vương Quốc!

Hãn Thiên Thành!

Trong viện lạc của một tòa phủ đệ xa hoa ở trong thành trấn, theo một vết nứt không gian xuất hiện, tất cả cường giả trong phủ đệ đều đi tới trên không viện lạc trong nháy mắt, tập trung nhìn vào vết nứt không gian xuất hiện ở trong viện lạc!

Nhưng mà khi Chu Hổ đi từ trong vết nứt không gian ra thì đa số cường giả đều nở một nụ cười.

"Chu thiếu!"

"Rốt cuộc thì ngươi cũng chịu phá của rồi, từ nhỏ đến lớn, ta chưa từng nhìn thấy ngươi sử dụng một cái Không Gian Truyền Tống

Môn nào."

Lúc này, một lão giả áo xám từ trên không rơi xuống, nở một nụ cười tươi nhìn Chu Hổ, nói.

"Lưu gia gia, ngươi đừng chê cười ta."

"Đúng rồi, ta còn một người bạn đang trên đường đi qua đây."

Nói xong, Chu Hổ lấy cái cửu phẩm phi hành Linh khí hồ lô của Diệp Phong ra.

"Được, vậy các ngươi chơi đi, Hoa thiếu đang nghỉ ngơi trong phòng, ta sẽ không quấy rầy các ngươi."

Sau khi lão giả nói xong, trực tiếp phóng lên tận trời, hơn nữa những cường giả còn lại cũng đều đi theo lão giả rời khỏi viện lạc!

"Chu đệ!"

"Sao ngươi lại tới đây!"

Đúng lúc này, một giọng nói tràn đầy ngạc nhiên từ trong phòng vọng ra, ngay sau đó là một thanh niên tai to mặt lớn vẻ mặt vui mừng đi từ trong đó ra.

"Hoa ca!"

"Cụ thể ta không muốn nghe ngươi nói, Chu đệ, hai tháng nay ta sắp bị hành hạ chết rồi!"

"Nhưng mà một hồi có một người bạn của ta tới đây, hắn cũng là một bại gia tử, chờ sau khi hắn đến thì ngươi phải để cho hắn mở mang kiến thức một chút xem cái gì mới là phá của thật sự!"

Nhìn thấy bạn tốt Hoa Thiên Vũ của mình đi ra, Chu Hổ nói, tuy nói như vậy nhưng trong lòng của hắn cũng không dám chắc, hành vi phá của vừa rồi của Diệp Phong hù doạ hắn, Không Gian Truyền Tống Môn nói dùng là dùng, bây giờ hắn có chút lo lắng sợ là người bạn tốt của mình không thể trấn được đối phương.

"Hệ thống!"

"Một khi hoàn thành nhiệm vụ phá của đặc thù này thì một lượng siêu lớn điểm phá sản được ban thưởng cụ thể sẽ là bao nhiêu?"

Một bên khác, trước khi kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn, Diệp Phong có chút hiếu kỳ hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ, một lượng siêu lớn điểm phá sản nhận được đủ để đưa tiễn túc chủ!"

? ? ?

Trực tiếp đưa tiễn ta?

Ngươi nói thêm hai chữ thượng giới thì sẽ chết sao!

Nghe được hệ thống trả lời, trong nháy mắt, trên mặt Diệp Phong tràn đầy hắc tuyến!

Chương 362: Một phần ba nhiệm vụ ban thưởng, ba mươi ức điểm phá sản?

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, hạ giới chính là vị diện cấp thấp nhất, dừng lại quá lâu, cho dù là quân hộ vệ bại gia chính thức hay là quân hộ vệ bại gia dự bị cũng đã mất đi hứng thú đi ra, đề nghị túc chủ nhanh chóng tăng tốc phi thăng!"

Đang lúc Diệp Phong chuẩn bị nói gì đó thì hệ thống lại nói tiếp.

"Ai!"

"Ta mới đến Huyền Thiên đại lục hai ba tháng, như thế vẫn chưa đủ nhanh sao?"

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ nở nụ cười khổ.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, thượng giới chơi vui hơn hạ giới rất nhiều, túc chủ có thể ở lại thượng giới chơi lâu thêm một chút."

Ừm!

Nghe đến đây, Diệp Phong có chút chờ mong, nếu như hệ thống cũng nói là thượng giới chơi vui hơn nhiều vậy thì chắc chắn sẽ cực kỳ thú vị!

"Nếu như vậy thì tăng tốc độ phi thăng!"

"Không đi dạo Huyền Thiên đại lục cũng được!"

"Hệ thống, liên hệ Tiểu Kiếm và Tiểu Đường, kêu bọn họ tăng cường cường độ huấn luyện để cho mọi người tăng tốc độ hấp thu siêu cấp Tu Linh Đan, đồng thời cũng phải bảo đảm là căn cơ của bọn họ ổn định!"

Sau khi ra lệnh cho hệ thống, Diệp Phong trực tiếp kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn.

...

Thương Vũ Vương Quốc, Hãn Thiên Thành!

Theo một khe hở không gian xuất hiện, ở trong viện lạc, Chu Hổ và Hoa Thiên Vũ đều đưa mắt nhìn qua.

"Diệp thiếu, rốt cuộc ngươi cũng đến!"

Nhìn Diệp Phong xuất hiện trên phi hành Linh khí hồ lô, Chu Hổ cười lên tiếng hô.

"Diệp thiếu, vị này chính là bạn tốt của ta, hắn tên là Hoa Thiên Vũ."

"Hoa ca, vị này là Diệp thiếu!"

Rất nhanh, Chu Hổ đã giới thiệu thân phận của hai người cho đôi bên.

"Diệp thiếu, nếu như ngươi là bạn của Chu Hổ, vậy thì ngươi cũng chính là bạn của Hoa Thiên Vũ, mau đi vào trong đi!"

Lúc này, Hoa Thiên Vũ cũng cười mời Diệp Phong đi vào phòng.

Trong phòng!

"Hoa thiếu, trà này?"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Hoa Thiên Vũ tỏ vẻ đắc ý nói: "Diệp thiếu, trà này chính là Lạc Vũ Trà, nước dùng là Bạch Diễm Lộ Thủy, chỉ pha một bình trà này thôi thì có giá trị một vạn miếng cực phẩm linh thạch!"

Làm gì chứ?

Ý của ta là trà này không có ngon!

Sao ngươi lại khoe khoang?

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Hoa Thiên Vũ, Diệp Phong cũng không biết nói gì, tự nhiên như vậy thì sao mà hắn nói ra được?

"Ai!"

"Cuối cùng vẫn là ta đánh giá cao Diệp thiếu!"

Nhìn Diệp Phong bị một bình trà có giá đắt đỏ hù cho sợ đến không nói nên lời, Chu Hổ cảm thấy trước đó những lo lắng của mình đều là dư thừa.

Ngươi đang làm gì đó?

Cảm thán cái quỷ gì!

Hảo bằng hữu, hát đôi, ngươi trang bức, ta thở dài?

Nhìn Chu Hổ đang thở dài ở bên cạnh mình, Diệp Phong ngẩn ra!

Một lát sau!

"Diệp thiếu, bây giờ còn chưa tới ban đêm mà ngâm chân làm gì?"

Nhìn Diệp Phong lấy ba cái chậu rửa chân từ trong không gian giới chỉ ra ngoài, Chu Hổ khó hiểu hỏi thăm.

"Chu đệ! ! !"

"Mẹ nó, ngươi nhanh câm miệng đi!"

Nhưng mà không đợi Diệp Phong nói cái gì, bên cạnh, Hoa Thiên Vũ lại nhìn chằm chằm vào ba cái chậu rửa chân hô to lên.

Phệ Linh Huyền Thanh Mộc!

Nhìn số lượng vân gỗ của nó thì chắc chắn là thụ linh năm ngàn năm trở lên!

Dùng Phệ Linh Huyền Thanh Mộc trân quý như thế để chế tạo chậu rửa chân, Hoa Thiên Vũ cảm thấy mình sắp điên rồi, hắn rất muốn nói với Diệp Phong một câu, mẹ nó, ngươi cái đồ bại gia tử!

"Tịnh Hồn Thủy! ! !"

Nhưng mà khi Hoa Thiên Vũ nhìn thấy Diệp Phong lấy một cái thùng gỗ nhỏ ra, sau đó nước từ trong đó đổ vào trong ba cái chậu rửa chân lại là Tịnh Hồn Thủy thì trong lòng không ngừng gào thét!

Dùng Tịnh Hồn Thủy ngâm chân, cho dù hắn có phá của như thế nào đi nữa thì hắn cũng không làm ra được hành vi phá của đến phát rồ như thế này!

Cho dù hắn muốn làm như vậy thật thì gia tộc của hắn cũng không gánh nổi, không chừng sẽ còn đánh gãy hai cái chân mập của hắn!

"Hoa ca, ngươi nhìn ta như vậy làm gì, ngâm chân đi?"

"Không biết nước ngâm chân này của Diệp ca được làm bằng cái gì, ngâm vào cực kì dễ chịu!"

Phát hiện Hoa Thiên Vũ bên cạnh đang dùng đôi mắt nhỏ căm tức nhìn mình, Chu Hổ không rõ ràng cho lắm lên tiếng nói.

Ba! Ba! Ba!

Nghe được Chu Hổ nói như vậy, Hoa Thiên Vũ tức đến tát vào đâu Chu Hổ ba cái, đồng thời mắng to: "Mẹ nó chỉ biết ngâm chân, bình thường ta kêu ngươi phá của nhiều một chút ngươi không nghe, mẹ nó, cái gì cũng không biết, ta sắp bị ngươi làm cho tức chết rồi!"

Hít!

Đánh chửi xong, khi Hoa Thiên Vũ đặt hai chân vào Tịnh Hồn Thủy, chỉ cảm thấy linh hồn của mình đột nhiên run lên, cảm giác sảng khoái đó khiến cho hắn không thể nào diễn tả ra được bằng lời!

"Mẹ nó, quá sướng rồi!"

"Buồn cười ta còn muốn cho Diệp thiếu biết cái gì mới là phá của thật sự, ai mà ngờ được chính bản thân ta mới là ếch ngồi đáy giếng, giống như một tôm tép nhãi nhép, trước mặt Diệp thiếu, ta không dám nhận mình là bại gia tử!"

Mặc dù Diệp Phong chỉ lấy ra chậu rửa chân do Phệ Linh Huyền Thanh Mộc chế tạo và Tịnh Hồn Thủy, nhưng Hoa Thiên Vũ phục thật, hắn dám cam đoan, Diệp Phong tuyệt đối là đỉnh của giới phá của!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ khiến cho Hoa Thiên Vũ nhận ra được cái gì mới là phá của thật sự, ban thưởng cho một phần ba phần thưởng của nhiệm vụ, chúc mừng túc chủ nhận được ba mươi ức điểm phá sản!"

Ngay lúc Diệp Phong cũng hưởng thụ sự sảng khoái khi ngâm chân, giọng nói của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu của hắn.

"Ngọa tào!"

"Một phần ba phần thưởng thì đã có tới ba mươi ức điểm phá sản?"

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong kinh hãi!

Nếu vậy thì sau khi hoàn thành toàn bộ thì chẳng phải là có thể thu hoạch được chín tỷ điểm phá sản, phải biết, bây giờ hắn đột phá đến Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong cũng chỉ cần bảy tỷ điểm phá sản!

"Hệ thống, nếu như ta đột phá đến Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, đối mặt chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp thì có cần tiêu hao

thêm điểm phá sản nữa hay không?"

Chương 363: Ta muốn đột phá một chút, không quấy rầy các ngươi ngâm chân chứ

Tỉnh táo lại, Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, khi ngài đột phá đến Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, có thể trực tiếp dẫn ra chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp, chỉ cần vượt qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp là được, không cần tiêu hao điểm phá sản!"

Nghe được hệ thống trả lời, Diệp Phong nghĩ nghĩ rồi hỏi lần nữa: "Hệ thống, có phải là ngươi cố ý ban thưởng quyển trục nhiệm vụ đặc thù này cho ta, mục đích chính là muốn cho ta nhanh chóng phi thăng lên thượng giới đúng không?"

"Đinh! Hệ thống không thể nào khống chế phần thưởng nhiệm vụ, tất cả phần thưởng đều không thể khống chế!"

Ha ha!

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong lại nở nụ cười lạnh, nếu như hắn tin tưởng những lời mà hệ thống nói thì hắn đúng là đồ đần, về việc chính thì có thể tin nhưng nếu không phải việc chính thì hắn cảm thấy cái miệng của hệ thống sinh ra chính là để gạt người, người nào tin thì người đó sẽ phải hối hận!

(Hệ thống: Mẹ nó, ta không có miệng, lần trước ngươi hỏi ta rồi!)

"Hoa ca!"

"Tại sao lúc nãy ngươi lại đánh ta?"

Để ý thấy bây giờ tâm tình của Hoa Thiên Vũ đã tốt hơn một chút, Chu Hổ mới lên tiếng hỏi thăm.

"Tại sao đánh ngươi?"

"Không phải lúc đánh ngươi thì ta đã nói rõ nguyên nhân rồi hay

sao?"

Nghe được Chu Hổ hỏi như vậy, Hoa Thiên Vũ cũng xạm mặt lại nhìn về phía đối phương, hắn không ngờ được là Chu Hổ vẫn còn chưa hiểu!

"Ai!"

Nhìn thấy Chu Hổ vẫn tỏ vẻ không hiểu, Hoa Thiên Vũ cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó lên tiếng nói: "Ngươi có biết chậu rửa chân và nước ngâm chân này là..."

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên ngắt lời Hoa Thiên Vũ, trực tiếp cười nói: "Hai vị, ta muốn đột phá một chút, không quấy rầy các ngươi ngâm chân chứ!"

? ? ?

Đột phá một chút?

Người khác đột phá đều chuẩn bị sung túc, sau đó tìm một nơi yên tĩnh toàn lực đột phá, ngươi ngâm chân thì muốn đột phá?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Hổ và Hoa Thiên Vũ kinh hãi!

Oanh!

Theo một luồng khí tức khủng bố khiến cho người ta ngạt thở từ trong cơ thể Diệp Phong bạo phát đi ra, bên cạnh, hai người Chu Hổ và Hoa Thiên Vũ kinh hãi tròng mắt sắp nổ luôn!

Mẹ nó Tử Phủ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

Đối phương lại che giấu thực lực!

Hai người đều có thực lực Nguyên Thần Cảnh Tam Trọng, nhưng lúc này bọn họ lại cảm thấy mình nhỏ bé như sâu kiến dưới khí tức uy áp khủng bố này!

Động Hư Cảnh?

Độ Kiếp Cảnh?

Bọn họ không biết rốt cuộc thực lực của Diệp Phong đã đạt đến cảnh giới gì, nhưng bọn họ biết rõ là mình sắp bị sợ đến tè ra quần rồi!

Bên ngoài phòng!

Khi kiếp vân bình thường xuất hiện trên không viện lạc, những cường giả đã rời khỏi đây của Hoa phủ lại trở về!

Cảm nhận được khí tức đột phá từ trong phòng tràn ngập ra, lại nhìn phổ thông kiếp vân trên không trung, sắc mặt mọi người trở nên khó coi!

Khi tu sĩ Độ Kiếp Cảnh đột phá độ lôi kiếp thì phạm vi trăm mét không thể có người, một khi có người thì không chỉ có uy lực của lôi kiếp sẽ tăng cường mà ngoại trừ người đột phá ra thì những người còn lại cũng sẽ bị lôi kiếp công kích!

"Mọi người tạm thời không nên khinh cử vọng động!"

"Một khi chúng ta cũng đi vào phạm vi kiếp vân thì sợ là sẽ xuất hiện tình huống hỏng bét hơn!"

"Nếu như Thiếu chủ và Chu thiếu gặp được nguy hiểm thì ta sẽ ra tay, các ngươi tuyệt đối đừng xuất thủ!"

Lúc này, lão giả Lưu Hàn đã quyết tâm muốn chết, dù bỏ mình thì hắn cũng phải cứu Thiếu chủ nhà mình và Chu Hổ ra!

Oanh! Oanh! Oanh!

Đúng lúc này, từng đạo lôi kiếp phổ thông từ kiếp vân rơi xuống, mục tiêu trực chỉ rất nhiều cường giả trên không viện lạc!

"Ngọa tào!"

"Đây là tình huống như thế nào!"

"Chúng ta không nằm trong phạm vi kiếp vân bao phủ, sao lôi kiếp lại nhắm vào chúng ta!"

Rất nhiều cường giả phát hiện lôi kiếp lại nhắm vào bọn họ thì tất cả mọi người đều bối rối, sau khi tỉnh táo lại, tất cả đều bạo phát ra khí tức mạnh mẽ, bắt đầu ngạnh kháng lôi kiếp!

"Rốt cuộc là tình huống như thế nào?"

"Là kiếp vân bị mù hay là lôi kiếp bổ thật!"

"Không đi đánh người đột phá, sao đánh chúng ta?"

Nhẹ nhõm ngăn cản từng đạo lôi kiếp phổ thông, lúc này trên mặt Lưu Hàn tràn đầy nghi hoặc và không hiểu!

"Ha ha ha!"

"Lưu lão, lôi kiếp này không có tăng mạnh bao nhiêu uy lực, ngăn cản như chơi, không có áp lực chút nào!"

"Lần này không cần lo lắng an nguy của Thiếu chủ!"

Đúng lúc này, một cường giả trong phủ trực tiếp cười lớn nói với Lưu Hàn.

(Kim Linh Chiến Thần: Huynh đệ, chuẩn bị tiếp nhận lửa giận của Thiên Đạo đi, lần trước ta cũng trào phúng như thế, kết quả bị đánh hoài nghi nhân sinh!)

Nghe nói như thế, Lưu Hàn đang muốn nói cái gì thì sắc mặt lại đột nhiên biến đổi, sau đó đột nhiên nhìn lên trên không!

"Không được!"

"Mọi người nhanh rời khỏi nơi này, chia nhau chạy!"

"Kiếp vân bắt đầu biến thành Thiên Đạo kiếp vân!"

Phát hiện được kiếp vân khác thường, lúc này Lưu Hàn vội vàng hô to lên với hơn hai mươi cường giả trong phủ!

Một lát sau!

Rất nhiều cường giả cũng thần sắc sụp đổ, lại tụ tập trên không viện lạc lần nữa!

Bởi vì Thiên Đạo kiếp vân lại nhanh chóng mở rộng phạm vi bao phủ, hoàn toàn không cho bọn họ có cơ hội chạy trốn, hơn nữa chạy càng xa thì uy lực của Thiên Đạo kiếp vân sẽ càng khủng bố hơn, thậm chí có mấy người đã cảm nhận được khí tức của đệ cửu trọng Thiên đạo kiếp vân!

Vậy nếu một đạo Thiên Đạo lôi kiếp bổ xuống thì bọn họ chết chắc!

Nhưng sau khi trở lại chỗ này, khí tức Thiên Đạo kiếp vân chỉ là đệ nhất trọng Thiên Đạo kiếp vân!

"Từ giờ trở đi, mọi người toàn lực ngăn cản Thiên Đạo lôi kiếp, nếu ai còn dám nói nhiều một câu thì ta sẽ là người đầu tiên chém chết hắn!"

Lúc này, Lưu Hàn tràn ngập lửa giận nhìn tên cường giả trong phủ vừa mới trào phúng Thiên Đạo, la lớn.

Mấy phút sau!

Giữa không trung, khi Thiên Đạo kiếp vân tiêu tán, rất nhiều cường giả cũng thở phào nhẹ nhõm, mặc dù là đệ nhất trọng Thiên Đạo lôi kiếp nhưng liên tục ngăn cản năm sáu đạo cũng khiến cho bọn họ cực kỳ phí sức!

Chương 364: Ta muốn đột phá một chút, không quấy rầy các ngươi ngâm chân chứ (2)

"Không cần biết rốt cuộc người bạn đó của Chu thiếu là ai, tuyệt đối không thể để cho Thiếu chủ và Chu thiếu tiếp tục chơi với đối phương nữa!"

Nghĩ đến đây, Lưu Hàn trực tiếp bay xuống dưới việc lạc!

Oanh!

Nhưng mà ngay khi Lưu Hàn bay đến một nửa, một cỗ khí tức đột

phá từ trong phòng ốc bạo phát ra lần nữa!

Điên rồi!

Khi rất nhiều cường giả trong phủ nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân ngưng tụ trên không trung lần nữa, thời khắc này, bọn họ muốn điên rồi!

Vừa đột phá đến Độ Kiếp Cảnh Tam Trọng, chỉ trong nháy mắt lại mẹ nó đột phá, đây là chuyện mà người có thể làm ra sao!

Nhưng mà đột phá thì đột phá, chuyện khiến cho bọn họ sụp đổ chính là Thiên Đạo lôi kiếp không đi đánh người đột phá mà cứ nhắm thẳng vào bọn họ, mẹ nó, ai mà chịu nổi!

"Mọi người nghe lệnh!"

"Chuẩn bị kháng Thiên Đạo lôi kiếp!"

Bay trở về trên không một lần nữa, Lưu Hàn cũng cực kỳ sụp đổ hô to lên!

Người khác đột phá, hắn kháng lôi cướp!

Sống nhiều năm như thế, hắn chưa bao giờ trải qua chuyện khó chịu như vậy!

"Tất cả mọi người nghe kỹ cho ta!"

"Hôm nay Thiên Đạo kiếp vân này cực kỳ không bình thường, một hồi khi kiếp vân tán đi, mọi người nhất định phải lập tức chạy khỏi nơi này, một mình ta ở lại đây bảo hộ Thiếu chủ và Chu thiếu là được rồi!"

Theo Thiên Đạo lôi kiếp uy lực đệ nhất trọng rơi xuống lần nữa, Lưu Hàn lên tiếng hô to với mọi người.

Bên trong phòng!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi đang đột phá sao, dù sao khi đột phá cũng cần phải toàn

thân toàn ý khống chế linh lực tăng vọt trong cơ thể, nếu không thì sẽ nguy hiểm đến tính mạng!"

"Hơn nữa, ta có thể hỏi một chút rốt cuộc Diệp thiếu có thực lực gì không?"

Nhìn Diệp Phong vẫn bình tĩnh như không có chuyện gì, Hoa Thiên Vũ cũng tỏ vẻ ngạc nhiên hỏi thăm!

Nếu không phải trên người Diệp Phong vẫn tràn ngập khí tức đột phá thì hắn không thể tin được lại có người có thể đột phá như thế!

"Đương nhiên là ta đang đột phá!"

"Về phần thực lực của ta, trước mắt đang đột phá Độ Kiếp Cảnh Tứ Trọng!"

Nghe được Hoa Thiên Vũ hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích.

"Cái gì!"

"Đang đột phá Độ Kiếp Cảnh Tứ Trọng!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Hổ và Hoa Thiên Vũ không thể tin vào tai của mình!

Chờ chút!

Đúng lúc này, Chu Hổ bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, quay qua nhìn Diệp Phong vội vàng nói: "Diệp thiếu, có phải ngươi đang đùa chúng ta hay không, phải biết, Độ Kiếp Cảnh mỗi khi đột phá nhất trọng thì đều phải độ lôi kiếp!"

"Các ngươi có thể đi ra ngoài cổng xem tình huống bên ngoài!"

"Bởi vì ta có chút đặc thù, khi ta đột phá, lôi kiếp sẽ không bổ ta mà sẽ bổ về phía mặt đất, nếu như xung quanh có người thì sẽ bổ về phía những người đó!"

"Nói đơn giản hơn chính là ta đột phá, đại địa hoặc người khác tới

kháng lôi kiếp thay ta."

Ha ha!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Hổ và Hoa Thiên Vũ lại không được bật cười, nếu bọn họ tin Diệp Phong thì bọn họ chính là đồ đần!

"Chu Hổ, ngươi muốn làm gì?"

"Có phải ngươi ngốc hay không, nếu đi xem thật thì không phải là đang vả mặt Diệp thiếu hay sao?"

"Ngồi đàng hoàng ngâm chân, tiếp tục nghe Diệp thiếu nói bậy!"

Nhìn thấy Chu Hổ đứng lên, Hoa Thiên Vũ vội vàng dùng thần thức răn dạy Chu Hổ, ngâm chân vào Tịnh Hồn Thủy vô cùng trân quý của người ta, lại còn muốn đi vả mặt người ta, đây không phải hổ sao!

Lúc này, Hoa Thiên Vũ đã quên hắn còn chưa có nói cho Chu Hổ biết nước ngâm chân và chậu rửa chân này là gì!

Bên ngoài phòng!

Khi Thiên Đạo kiếp vân tiêu tán lần nữa, đông đảo cường giả trong phủ giống như chim sợ cành cong, bắt đầu nhanh chóng bỏ chạy ra bốn phương tám hướng, chỉ sợ tu sĩ bên trong phòng ốc sẽ tiếp tục đột phá!

Oanh!

Khi mọi người thoát đi không bao lâu, một cỗ khí tức đột phá lại từ trong phòng ốc tràn ngập ra lần nữa.

"Ai!"

"Lại tới nữa!"

Cảm nhận được khí tức đột phá quen thuộc này, Lưu Hàn bất đắc dĩ thở dài.

"Tới đi!"

"Người tốt làm đến cùng, đưa Phật đưa đến tây!"

"Hôm nay hắn đột phá, ta kháng lôi, ta muốn xem xem là ta hao hết tất cả linh lực trong cơ thể hay là hắn đình chỉ đột phá trước!"

Nghĩ đến đây, Lưu Hàn cũng chuẩn bị tinh thần tiếp tục ngạnh kháng Thiên Đạo lôi kiếp!

Sau một hồi!

"Ồ!"

"Lưu gia gia, ngươi ngồi dưới đất làm gì?"

"Còn nữa, sao tóc của ngươi như ổ gà vậy?"

Lúc này, Chu Hổ bưng chậu rửa chân từ trong phòng đi ra nhìn thấy Lưu Hàn tóc dựng đứng ngồi dưới đất ở trong viện lạc, mặt lộ vẻ ngạc nhiên hỏi thăm?

Ngồi đó làm gì?

Ta sắp mệt chết, còn không thể ngồi nghỉ một lát sao?

Sau đó Lưu Hàn lại sờ lên mái tóc lộn xộn trên đầu, cực kỳ sụp đổ lẩm bẩm: "Mẹ nó, tóc cũng rối hết!"

"Lưu gia gia!"

"Mới nãy ta nghe nói một chuyện cực kỳ buồn cười!"

"Diệp thiếu nói hắn vừa mới liên tục đột phá Độ Kiếp Cảnh Tam Trọng, Tứ Trọng và Ngũ Trọng, hơn nữa còn nói bởi vì hắn có chút đặc thù, lôi kiếp sẽ không bổ hắn mà sẽ bổ về phía mặt đất, nếu như chung quanh có người thì sẽ bổ về phía những người đó, chuyện này là chuyện hoàn toàn không thể nào xảy ra, nhưng hắn lại nói y như thật, ngươi thấy có buồn cười hay không!"

Lúc này, Chu Hổ đi đến bên cạnh Lưu Hàn, bỗng hạ giọng cười nói.

"Ha ha ha!"

"Buồn cười!"

"Đúng là buồn cười quá!"

"Nếu không phải vừa tự mình trải qua thì ta cũng sẽ nghĩ đó là chuyện cười!"

Nghe được Chu Hổ nói như vậy, Lưu Hàn cũng ngửa đầu phá lên cười, cười một cái, nước mắt không nhịn được mà chảy xuống!

Lúc này, hắn rất muốn rống lên với Chu Hổ một tiếng, chuyện này ngươi đi ra nói với chúng ta sớm một chút, nếu như biết lôi kiếp sẽ không bổ các ngươi thì chúng ta đã chạy rồi, mẹ nó, hóa ra chúng ta gánh cho đại địa?

Soạt!

Đúng lúc này, Chu Hổ trực tiếp hất Tịnh Hồn Thủy trong chậu rửa chân ra ngoài!

"Đó là!"

"Tịnh Hồn Thủy!"

Khi Lưu Hàn nhìn thấy Chu Hổ giội Tịnh Hồn Thủy ra, kinh hãi tròng mắt trừng tròn vo!

Tịnh Hồn Thủy, lại giội đi như thế?

Mang theo vẻ mặt khó có thể tin, Lưu Hàn nhìn về phía Chu Hổ hỏi: "Chu thiếu, nước vừa rồi?"

"Nước ngâm chân mà thôi!"

Chương 365: Hóa ra chúng ta gánh thay cho đại địa?

"Nhưng cũng phải nói là nước ngâm chân này rất thoải mái, đợi lát

nữa ta phải hỏi Diệp thiếu một chút xem rốt cuộc đó là nước gì, về đến gia tộc ta sẽ kêu phụ thân kiếm cho ta một ít, sau này ta dùng nó ngâm chân!"

Nghe được Lưu Hàn hỏi thăm, Chu Hổ vẻ mặt chưa hết thèm nói.

Tịnh Hồn Thủy ngâm chân?

Còn muốn cho phụ thân ngươi kiếm cho ngươi một ít?

Hoặc là không phá của, phá của thì đặt mục tiêu là phá sạch toàn bộ của cải?

Nghe nói như thế, Lưu Hàn có chút lo lắng đến lúc đó Chu Hổ sẽ bị đánh chết!

Bên trong phòng!

"Hoa thiếu!"

"Ngươi đừng nói cho Chu thiếu biết tình huống của bồn rửa chân và Tịnh Hồn Thủy này!"

"Tình huống của Chu thiếu có chút đặc thù, ta phải để cho hắn hưởng thụ được niềm vui sướng của phá sản trước, chỉ như vậy thì hắn mới có thể trở thành một tên bại gia tử đủ tiêu chuẩn."

Lúc này, Diệp Phong vẻ mặt thành thật nhìn Hoa Thiên Vũ lên tiếng nói.

"Cái gì!"

Nghe nói như thế, Hoa Thiên Vũ gấp, nhìn về phía Diệp Phong vội vàng nói: "Diệp thiếu, gia hỏa Chu Hổ này đầu óc không được bình thường, điểm xuất phát ngươi cho quá cao, ta sợ hắn cảm nhận được niềm vui sướng khi phá của thì vốn liếng của gia tộc hắn sẽ bị hắn phá hết!"

Điên rồi!

Lúc này, Hoa Thiên Vũ muốn điên rồi, hắn rất muốn nói với Diệp Phong một câu, chúng ta phá của không giống như ngươi phá của!

"Hoa thiếu, ta thấy ngươi cũng là một hạt giống phá sản tốt, có hứng thú gia nhập vào Bại Gia Môn ta hay không?"

Nhìn Hoa Thiên Vũ mặt mũi tràn đầy lo lắng, Diệp Phong lại đột nhiên hỏi một câu như vậy.

? ? ?

Bại Gia Môn?

Đó là thế lực gì?

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Hoa Thiên Vũ ngẩn ra, sau đó mang theo vẻ không hiểu hỏi: "Diệp thiếu, Bại Gia Môn là cái gì?"

"Gia nhập Bại Gia Môn, sinh là người của Bại Gia Môn, chết là quỷ của Bại Gia Môn!"

"Có được linh thạch, Linh Tinh dùng không hết, dưới điều kiện tiên quyết là tuân thủ môn quy thì có thể thỏa thích phá của, không chút kiêng kỵ mà phá của, phá của hào vô nhân tính!"

"Mà ta chính là môn chủ Bại Gia Môn, môn quy thứ nhất chính là nhất định phải trung với môn chủ!"

Lúc này, Diệp Phong vẻ mặt nghiêm túc nhìn Hoa Thiên Vũ, giải thích rõ.

"Hệ thống, để một chút cực phẩm Linh Tinh vào trong một cái không gian giới chỉ cho ta."

Nhìn thấy Hoa Thiên Vũ đối diện có chút không quá tin tưởng, Diệp Phong trực tiếp nói với hệ thống.

"Hoa thiếu, đừng có cho là ta đang nói đùa!"

"Nhìn cái không gian giới chỉ này đi!"

Nói xong, Diệp Phong đưa một cái không gian giới chỉ cho Hoa Thiên Vũ.

Bành!

"Hoa Thiên Vũ, bái kiến môn chủ!"

"Xin môn chủ cho Thiên Vũ một cơ hội gia nhập Bại Gia Môn!"

Khi Hoa Thiên Vũ kiểm tra không gian giới chỉ xong, không chút do dự trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong!

Hả?

Nhìn thấy Hoa Thiên Vũ quả quyết muốn gia nhập dưới trướng Bại Gia Môn như thế, Diệp Phong cũng hiếu kì hỏi hệ thống: "Hệ thống, cái không gian giới chỉ đó có bao nhiêu cực phẩm Linh Tinh?"

"Đinh! Bên trong có ba mươi ba ngọn núi cực phẩm Linh Tinh cao ngàn thước!"

Ngọa tào!

Nghe được hệ thống trả lời như vậy, Diệp Phong cũng không nhịn được sợ hãi than: "Không gian bên trong cái không gian giới chỉ này thật mẹ nó lớn!"

"Đinh! Túc chủ, có phải điểm chú ý của ngươi hơi lệch rồi?"

Nghe được Diệp Phong sợ hãi thán phục, hệ thống cũng nhịn không được chửi bậy!

Ngươi nói để một chút, ta để ba mươi ba ngọn núi cực phẩm Linh Tinh cao ngàn thước, kết quả ngươi nói cái không gian giới chỉ này có không gian lớn?

"Điểm chú ý lệch?"

"Cái nào lệch?"

"Ta thân là thần hào phá của, chẳng lẽ phải vì ba mươi ba tòa núi cực phẩm Linh Tinh nho nhỏ đó mà sợ hãi thán phục?"

Nghe được hệ thống chửi bậy, Diệp Phong cũng cười xấu xa lên tiếng hỏi ngược lại.

Ai!

Nói không lại ta thì giả chết, hệ thống này!

Phát hiện hệ thống cả buổi không có trả lời, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó nhìn Hoa Thiên Vũ trước mặt mình.

Một lát sau!

"Xong rồi!"

"Xem ra Hoa Thiên Vũ này quả là một người thừa kế phá của không tệ!"

Nhìn Hoa Thiên Vũ thông qua được hệ thống kiểm tra độ trung thành, thuận lợi trở thành bại gia môn đồ, Diệp Phong cũng nhịn không được bật cười.

"Môn chủ, Thiên Vũ tuyệt đối sẽ không khiến cho ngươi thất vọng, ta nhất định sẽ cố gắng phá của, phát dương quang đại Bại Gia Môn!"

Nghe được Hoa Thiên Vũ nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ vui mừng, Bại Gia Môn cần bại gia môn đồ cố gắng như Hoa Thiên Vũ!

"Diệp thiếu!"

"Vừa nãy phụ thân ta truyền âm cho ta, kêu ta lập tức chạy về gia tộc, sợ là ta không thể đi theo bên cạnh ngươi."

Đúng lúc này, Chu Hổ từ ngoài cửa đi vào, rất lưu luyến nhìn Diệp Phong.

"Không sao!"

"Ta lập tức sắp xếp người đi thương lượng với phụ thân ngươi một chút, xem có thể để cho ngươi đi theo ta mấy ngày hay không."

Nghe được Chu Hổ nói như vậy, Diệp Phong cũng cười nói ra biện pháp giải quyết.

...

Tử Lân Thành, phủ đệ Chu gia!

"Gia chủ, không thể, không thể!"

"Người thanh niên đó hẳn là sẽ không làm tổn thương Thiếu chủ, nếu không hắn có thể trực tiếp động thủ giết Thiếu chủ và ta!"

"Bây giờ ngươi liên hệ như thế, ta sợ sẽ có người qua đây thương lượng với ngươi!"

Nhìn thấy Chu Đại Sơn không nghe khuyên bảo vận dụng Truyền âm Thạch liên hệ Chu Hổ, còn gọi Chu Hổ lập tức trở về gia tộc, bên cạnh, Trương Cường cuống đến phát khóc!

"Đủ rồi!"

"Trương Cường, ngươi thân là người hộ đạo của Thiếu chủ, gặp được nguy hiểm lại bỏ mặc Thiếu chủ, ngươi nói xem ngươi tội gì!"

Nghe được Trương Cường nói như vậy, Chu Đại Sơn thần sắc chấn nộ quát lớn!

"Gia chủ, nếu như ta không làm như thế, ta chết đi không sao, Thiếu chủ cũng sẽ chết!"

Nhìn Chu Đại Sơn nổi giận, Trương Cường cũng vội vàng giải thích, bây giờ hắn rất muốn chết, sao gia chủ lại không tin hắn nói, người đó rất khủng bố!

"Gia chủ, ngươi, ngươi mau nhìn sau lưng!"

Đúng lúc này, Trương Cường thần sắc hoảng sợ liên tiếp rút lui mấy bước, chỉ vào tên điên cụt một tay sau lưng Chu Đại Sơn, vội vàng hô to lên.

"Đủ rồi!"

Chương 366: Đây chính là Vẫn Mệnh

Trùng, ngươi còn muốn làm đồ ăn?

"Hô cái gì hô, mẹ nó, kiếm đã gác lên cổ ta, ta còn nhìn cái rắm, ngươi muốn cho ta tự sát sao!"

Nghe được tiếng la của Trương Cường, Chu Đại Sơn mặt lộ vẻ hoảng sợ mắng lớn để hóa giải tâm tình khẩn trương của mình một chút!

"Thương lượng một chút!"

"Để con của ngươi đi theo bên cạnh đại nhân nhà ta mấy ngày, không có vấn đề chứ!"

Lúc này, tên điên cụt một tay nở một nụ cười khát máu, trực tiếp thương lượng với Chu Đại Sơn.

...

Hãn Thiên Thành, Hoa phủ!

"Diệp thiếu, phụ thân ta là một cường giả Phi Thăng Cảnh, hơn nữa tính cách nói một không hai, người ngươi phái đi thương lượng với phụ thân ta như thế nào?"

Kết thúc truyền âm, Chu Hổ cũng tỏ vẻ chấn kinh!

"Bí mật!"

Nghe được Chu Hổ hỏi thăm, Diệp Phong lại không có giải thích mà trực tiếp lấy một con Vẫn Mệnh Trùng từ trong không gian của hệ thống ra!

Bây giờ gần chạng vạng tối, hắn cảm thấy đã đến lúc làm chút đồ ăn ngon, uống chút rượu ngon, sau đó ngủ một giấc!

"Mẹ nó!"

"Đây là Vẫn Mệnh Trùng?"

Nhìn thấy con tôm lớn chừng bằng bàn tay mà toàn thân đỏ như

máu trong tay, Diệp Phong kinh hãi tròng mắt sắp lồi ra!

"Hệ thống, có ở đó không, có thể giải thích cho ta không?"

Tỉnh táo lại, Diệp Phong trực tiếp hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, chỉ khi Vẫn Mệnh Trùng chết không được bình thường thì đem nấu mới có thể ngon nhất!"

? ? ?

Ta hỏi ngươi tại sao Vẫn Mệnh Trùng lại giống như tôm, sau đó ngươi dạy ta nấu như thế nào?

Nghe được hệ thống trả lời như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười khổ, hắn cảm thấy hệ thống đang thừa cơ trả thù hắn!

"Không phải tử vong bình thường?"

"Đó chính là nhất định phải cắn người hoặc yêu thú, sau đó nhanh chóng chết đi trong một phút, vậy mới là tử vong không bình thường!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong đưa mắt nhìn Chu Hổ bên cạnh vẫn đang nhìn chằm chằm Vẫn Mệnh Trùng.

"Vẫn Mệnh Trùng!"

"Lại là sinh vật bình thường nhất nhưng lại kinh khủng nhất ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, Vẫn Mệnh Trùng!"

Nhìn Vẫn Mệnh Trùng trong tay Diệp Phong, Chu Hổ đã sợ choáng váng, phải biết, hắn từng suýt nữa chết trong tay Vẫn Mệnh Trùng, nếu không phải hắn phúc lớn mạng lớn bị một con Vẫn Mệnh Trùng khác cắn trong vòng một phút thì bây giờ mộ hắn đã xanh cỏ rồi!

Hơn nữa lúc đó hắn vẫn không biết đó là Vẫn Mệnh Trùng, sau khi trở về lật xem bí điển trong gia tộc mới biết!

Hả?

Ngay lúc Chu Hổ hồi ức lại chuyện cũ, bỗng nhiên cảm thấy ngón tay cái tay phải của mình đau nhói một chút, khi hắn tỉnh táo lại thì mới để ý thấy Diệp Phong cầm con Vẫn Mệnh Trùng đó cho nó cắn vào ngón tay cái của hắn một cái!

"Diệp thiếu! ! !"

"Đây là Vẫn Mệnh Trùng, bị cắn thì ta sẽ chết chung với con Vẫn Mệnh Trùng đó trong vòng một phút!"

Kịp phản ứng lại, Chu Hổ sợ hãi hô to lên với Diệp Phong.

Hả?

Vừa mới hô xong, Chu Hổ nhìn thấy Diệp Phong lại lấy ra một con Vẫn Mệnh Trùng cắn mình một cái nữa, toàn thân choáng váng!

Phải biết, không thể đem theo vật sống từ trong Thiên Đạo Chiến Trường ra, mà căn cứ bí điển gia tộc ghi chép thì Vẫn Mệnh Trùng là giống loài đặc thù ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, hắn không biết tại sao trong tay Diệp Phong lại có Vẫn Mệnh Trùng còn sống, mà càng khiến cho hắn khó hiểu hơn là tại sao Diệp Phong lại cho hai con Vẫn Mệnh Trùng còn sống cắn hắn!

"Chờ một chút!"

"Diệp thiếu, ngươi, ngươi muốn làm gì!"

Nhìn thấy Diệp Phong tiện tay ném hai con Vẫn Mệnh Trùng sẽ chết đi xuống đất, sau đó lại lấy ra một con Vẫn Mệnh Trùng còn sống đi tới chỗ mình, Chu Hổ thừa nhận thời khắc này hắn luống cuống!

"Hoa ca, ngươi mau khuyên nhủ Diệp thiếu, đây là Vẫn Mệnh Trùng, cái thứ này không thể chơi như vậy!"

Lúc này, Chu Hổ vội vàng quay qua nhìn Hoa Thiên Vũ bên cạnh hô to lên, nếu không phải biết rõ mình không phải đối thủ của Diệp Phong thì mẹ nó hắn đã nhảy ra khỏi cửa sổ mà chạy rồi!

"Chu thiếu, chớ khẩn trương!"

"Trong tay của ta có không ít Vẫn Mệnh Trùng, mà Vẫn Mệnh Trùng này chỉ khi tử vong khác thường thì mới phát huy được vị ngon của nó, cho nên ngươi cho mượn ngón tay của ngươi đi, cho bọn chúng cắn mấy phát!"

Nhìn thấy Chu Hổ đang khẩn trương không thôi, Diệp Phong cũng cười giải thích.

? ? ?

Ngon?

Vẫn Mệnh Trùng khủng bố như thế, ngươi lại muốn làm đồ ăn?

Mẹ nó, cái thứ này có thể ăn được sao?

Nghe Diệp Phong nói xong, toàn thân Chu Hổ như muốn nổ tung!

Hắn hiện tại thật sự muốn mắng Diệp Phong một tiếng, Hoa Thiên Vũ thịt nhiều, ngươi dùng Tử Trùng cắn hắn nha, hơn nữa hắn tham ăn thành tánh, có thể cho hắn ăn số Tử Trùng này nha, ngươi có thể cho ta một con đường sống được không!

Mà thân thể mập mạp của Hoa Thiên Vũ lúc này cũng đang run rẩy, hắn vốn tưởng rằng môn chủ nhà mình chỉ là đang chơi đùa mà thôi, hắn thật sự không ngờ tới, ngay cả Tử Trùng mà Diệp Phong cũng không định buông tha!

Nhìn những con Tử Trùng vô cùng xấu xí kia, Hoa Thiên Vũ kiên quyết lẩm bẩm: “Cho dù có chết đói, ta tuyệt đối sẽ không ăn thứ này!”

Sau khi Chu Hổ bị khoảng hai mươi con Tử Trùng cắn, nhìn thấy Diệp Phong lần nữa lấy ra Tử Trùng còn sống, hắn đau đớn la lên hỏi: “Diệp thiếu, ngươi rốt cuộc có bao nhiêu con Tử Trùng vậy?”

“Không nhiều lắm!”

“Trong tay ta hiện tại chỉ có một ngàn con!”

“Nói thật, ta còn sợ số Tử Trùng này không đủ cho chúng ta ăn cùng uống rượu vào tối nay!”

Nghe Chu Hổ hỏi, Diệp Phong cũng tỏ ra lo lắng trả lời.

Ăn không đủ?

Mẹ nó ai muốn ăn con Tử Trùng xấu xí kia chứ?

Ngươi để cho chúng nó cắn ta còn chưa đủ, hiện tại còn muốn ta ăn chúng nó?

Nghe Diệp Phong nói xong, nhìn hai mươi con Tử Trùng trên mặt đất cách đó không xa, giây phút này Chu Hổ bỗng nhiên nhớ nhà, hắn vốn tưởng rằng đi theo Diệp Phong không cần phá của là một việc vui vẻ, nhưng hiện tại xem ra còn không bằng bị bắt đi phá của!

“Trùng cắn ta, ta ăn trùng!”

“Không được, mẹ nó ta quá mệt!”

Nghĩ vậy, Chu Hổ trực tiếp chạy ra khỏi phòng.

“Chu thiếu!”

“Ngươi làm gì vậy!”

Chương 367: Chín chín tám mươi mốt nạn Lưu Hàn hỏng mất

Lưu Hàn đang ngồi khoanh chân trong sân, phát hiện Chu Hổ bế hắn chạy vào phòng, việc này khiến cho hắn có hơi khó hiểu, hắn đang khôi phục linh lực trong cơ thể cơ mà!

Mà Diệp Phong cùng Hoa Thiên Vũ cũng sửng sốt khi nhìn thấy Chu Hổ trực tiếp ôm Lưu Hàn đi vào!

“Hoa ca, ngươi còn ở đó nhìn cái gì nữa, mau ngồi xuống đây!”

Sau khi đặt Lưu Hàn xuống, Chu Hổ cũng ra dáng ra hình khoanh chân ngồi ở một bên, sau đó hô to với Hoa Thiên Vũ ở cách đó không xa.

Một lúc sau, ba người bọn họ ngồi khoanh chân thành một hàng, mà Diệp Phong càng thêm khó hiểu khi thấy một màn như vậy, bởi vì hắn căn bản không hiểu Chu Hổ rốt cuộc muốn làm gì!

“Đến đây đi, Diệp thiếu!”

“Thả số Tử Trùng còn dư lại ra cắn chúng ta đi!”

“Nếu cứ lấy từng con một ra cắn ta, dù có đến tối cũng cắn không xong!”

Lúc này, Chu Hổ cũng trực tiếp giải thích với Diệp Phong!

Nếu đã có hại, vậy thì trực tiếp kéo theo hai cái đệm lưng, dựa vào cái gì chỉ có một mình hắn bị Tử Trùng tra tấn, đây là những suy nghĩ trong lòng Chu Hổ!

“Mẹ kiếp!”

“Đó là Tử Trùng!”

Mà Lưu Hàn choáng váng khi nhìn thấy Diệp Phong thả ra hơn 900 con Tử Trùng rập rạp, sắc mặt hắn lập tức thay đổi hét lên, trong mắt hiện lên sự sợ hãi vô tận!

Tử Trùng, đó chính một trong những loại trùng khủng bố nhất ở Thiên Đạo chiến trường!

Nghĩ đến chính mình phải bị nhiều Tử Trùng như vậy đốt, Lưu Hàn bị dọa sợ, hắn nhanh chóng đứng dậy chuẩn bị thoát khỏi nơi này!

“Buông tay!”

“Chu thiếu, Hoa thiếu, các ngươi buông ta ra!”

“Người trẻ tuổi các ngươi chơi quá biến thái, ta đã từng này tuổi rồi, không chịu nổi các ngươi lăn lộn như vậy!”

Nhìn thấy Chu Hổ cùng Hoa Thiên Vũ ôm chặt hai bên đùi mình, Lưu Hàn muốn phát điên!

“Lưu lão, ngươi không thể đi, nếu như ngươi đi rồi, hai chúng ta sẽ phải bị hơn một trăm con xấu xí kia đốt!”

“Lưu gia gia, chúng ta bị số Tử Trùng này đốt không là gì to tát, lát nữa ăn chúng nó mới là chân chính khiêu chiến, lát nữa ngươi cần phải giúp chúng ta ăn nhiều một chút a!”

???

Lát nữa còn muốn ăn những con Tử Trùng này?

Người trẻ tuổi các ngươi ăn thật giỏi!

Sau khi nghe Chu Hổ nói xong, Lưu Hàn sợ tới mức nằm rạp xuống đất, dùng sức bò ra cửa phòng, nếu không phải không thể đắc tội với hai vị đại thiếu này thì hắn đã xuất ra linh lực đánh bay bọn họ từ lâu!

“Các ngươi biết chơi như vậy?”

Nhìn Lưu Hàn kéo Chu Hổ cùng Hoa Thiên Vũ liên tục bò đến cửa phòng, Diệp Phong cũng có hứng thú nói với hệ thống: “Hệ thống, để Tiểu Kiếm đến đây một chuyến, hắn sẽ hiểu mình nên làm gì!”

“Nhanh! Nhanh!”

“Cuối cùng cũng bò ra khỏi căn phòng khủng bố này!”

Lòng kích động, tay run rẩy!

Lưu Hàn mang theo kích động cùng hưng phấn, dẫn đầu bò ra khỏi cửa phòng!

Nhưng mà, ngay khi Lưu Hàn vừa bò ra khỏi cửa phòng, một thanh kiếm tràn ngập huyết tinh đột nhiên đặt sau cổ hắn!

“Bò trở lại!”

“Bằng không ta trực tiếp chặt đầu ngươi xuống dưới!”

“Tiếp theo ta sẽ thủ ở chỗ này, nếu ba người các ngươi có ai dám không phục mệnh lệnh từ ngô chủ, nếu còn ai dám rời khỏi đây, ta

liền dùng một kiếm chém đứt đầu hắn!”

Ngay sau đó, một giọng nói tràn đầy hưng phấn của kẻ điên một tay vang lên bên tai Lưu Hàn.

Rầm!

Vừa quay đầu lại nhìn thấy kiếm khách một tay ngồi xổm bên cạnh, cảm nhận được hơi thở khủng bố hít thở không thông trên người đối phương, Lưu Hàn không khỏi nuốt nước miếng, sau đó cười gượng một tiếng nói: “Ta bò trở lại ngay lập tức!”

Nói xong, Lưu Hàn chống hai tay trên mặt đất, dùng hết sức lực đẩy thân thể trở lại căn phòng.

“Di?”

“Lưu lão, sao ngươi lại về rồi?”

Nhìn thấy Lưu Hàn trở về, Hoa Thiên Vũ đang ôm chặt chân Lưu Hàn lộ vẻ ngạc nhiên dò hỏi.

“Thiếu chủ, bên ngoài có đại khủng bố!”

“Các ngươi nhất định không thể…”

Lưu Hàn còn chưa kịp nói xong, Hoa Thiên Vũ cùng Chu Hổ ngạc nhiên đứng dậy chạy ra khỏi phòng!

Oanh!

Thấy một màn như vậy, Lưu Hàn đang quỳ rạp trên mặt đất chỉ cảm thấy trong đầu ầm ầm nổ vang, thậm chí trong đầu còn hiện lên hình ảnh hai người họ bị chém đầu một cách đáng sợ!

“Lưu gia gia, bên ngoài cái gì cũng không có, đại khủng bố ở đâu?”

Nhưng mà, ngay khi Lưu Hàn chuẩn bị liều chết lao ra ngoài cứu vớt hai vị đại thiếu, Chu Hổ đã quay trở lại phòng trước một bước, sau đó tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía Lưu Hàn dò hỏi.

“Chu đệ!”

“Sau này khi nói chuyện và làm việc, ngươi có thể cất cái óc heo kia đi được không!”

“Rõ ràng là Lưu lão muốn tìm cho chính mình một cái bậc thang, dù sao hai chúng ta vẫn còn ở đây, Lưu lão làm sao có thể bỏ lại chúng ta mà đi!”

Lúc này, sau khi Hoa Thiên Vũ đi vào phòng, hắn trực tiếp lớn tiếng răn dạy Chu Hổ.

???

Bên ngoài cái gì cũng không có?

Đại khủng bố nói muốn nhằm vào ba người chúng ta, kết quả lại là làm ta lung lay một chút, thật ra chỉ là nhằm vào chính mình?

Nghe hai người bọn họ nói xong, tâm tình của Lưu Hàn gần như muốn sụp đổ!

Đầu tiên là giúp Diệp thiếu kháng lôi kiếp, sau đó lại bị đại khủng bố đơn độc nhằm vào, tiếp theo còn phải bị Tử Trùng cắn chơi, thậm chí cuối cùng còn phải ăn con Tử Trùng đã chết kia, đây là một thử thách mà một người già nên trải qua sao?

“Tử Trùng, lão phu liều mạng với các ngươi!”

Nghĩ đến những thử thách này, Lưu Hàn suy sụp đập tay xuống mặt đất, cả người trượt thẳng đến đám Tử Trùng dày đặc ở phía đối diện!

“Lưu lão!”

“Lưu gia gia!”

“Làm sao chúng ta có thể để ngươi chiến đấu một mình, chúng ta tới!”

Học theo!

Sau khi Hoa Thiên Vũ cùng Chu Hổ nằm bò trên mặt đất, họ cũng học theo Lưu Hàn trượt đến chỗ đám Tử Trùng.

“Hệ thống, sử dụng hai lần công năng nhìn trộm thiên cơ, tra xét tài nguyên tu luyện mà Chu Hổ cùng Lưu lão cần.”

Nhìn ba người bị Tử Trùng bò toàn thân, Diệp Phong cũng là trực tiếp ra lệnh đối với hệ thống!

Hoa Thiên Vũ đã là đệ tử của Bại Gia Môn, cũng không cần cho phí vất vả gì đó, nhưng Diệp Phong lại không thể để Chu Hổ cùng Lưu Hàn hỗ trợ không công, dù sao hắn cũng là thần hào phá của, hắn sẽ không lừa dối người khác, hắn chỉ muốn đưa ấm áp cho người khác mà thôi!

Chương 368: Lấy yêu thú thử độc

“Đinh! Sử dụng hai lần công năng nhìn trộm thiên cơ, Chu Hổ cần Thối Kim Thạch chế tạo một thanh vũ khí thích hợp cho chính mình, Lưu Hàn cần rất nhiều đan dược phụ trợ, tài liệu bố trí trận pháp cùng loại hình phòng ngự Linh Khí, dựa vào đó nghênh đón đạo thứ tám Thiên Đạo lôi kiếp, đề nghị ký chủ trực tiếp cho đối phương một viên Thần Cấp Phá Kiếp Đan!”

Sau khi nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía Lưu Hàn nói: “Lưu lão, ta biết ngươi vẫn luôn tìm kiếm rất nhiều tài nguyên có thể kháng được đạo thứ tám Thiên Đạo lôi kiếp, ngươi yên tâm, ta sẽ không để ngươi hỗ trợ không công, chờ sau khi đám Tử Trùng này bởi vì đốt các ngươi mà chết, ta sẽ cho ngươi một viên Thần Cấp Phá Kiếp Đan, có thể để ngươi trực tiếp vượt qua đạo thứ tám Thiên Đạo lôi kiếp!”

“Chu thiếu, ta biết ngươi vẫn luôn tìm kiếm Thối Kim Thạch để chế tạo một thanh vũ khí thích hợp cho chính mình, xong chuyện này ta sẽ cho ngươi một khối Thối Kim Thạch!”

Trừng!

Sau khi nghe Diệp Phong nói xong, Chu Hổ cùng Lưu Hàn đang nằm trên đất để mặc Tử Trùng đốt, hai mắt bọn họ sáng lên, đặc biệt là Lưu Hàn, tuy rằng hắn chưa từng nge đến Thần Cấp Phá Kiếp Đan, nhưng lời này từ miệng Diệp Phong nói ra, hắn thực sự có chút tin tưởng!

Dù sao ngay cả Tử Trùng ở Thiên Đạo chiến trường không thể mang ra đều có, vậy có thể lấy ra Thần Cấp Phá Kiếp Đan chưa từng nghe tính là gì?

Bùm!

Trong lòng kích động, chân run rẩy!

Nghĩ đến bảo bối mà chính mình sẽ có sau khi xong việc, Chu Hổ cùng Lưu Hàn giống như tâm hữu linh tê, cùng đá ra chân phải, đá tên ngốc mập mạp Hoa Thiên Vũ bay ra ngoài!

Cái gì Hoa ca!

Cái gì thiếu chủ!

Giờ khắc này, không ai có thể tranh đoạt Tử Trùng với bọn họ, bọn họ hiện tại lại hy vọng có thể bị cắn nhiều lần, bằng không lương tâm sẽ bất an khi nhận số tiền trà nước này, đến nỗi tại sao Hoa Thiên Vũ không có chỗ tốt, bọn họ đã không thèm nghĩ nhiều như vậy!

Sau khi Hoa Thiên Vũ trượt đến trước người Diệp Phong và dừng lại, trên mặt cũng hiện lên xấu hổ!

“Hoa Vũ, ngươi có nhận thức tên bại gia tử nào không?”

Nhìn Hoa Thiên Vũ đang nằm dưới chân mình, Diệp Phong mỉm cười hỏi, vì để đối phương giảm bớt xấu hổ.

“Bại gia tử?”

“Môn chủ, ta thật sự có nhận thức mấy tên bại gia tử, ngài cũng muốn thu bọn họ vào Bại Gia Môn sao?”

Nghe Diệp Phong hỏi chuyện, Hoa Thiên Vũ cũng vội vàng trả lời.

“Tìm một người có quan hệ tốt nhất, sau đó gọi đối phương đến đây vào sáng mai, ta cần hắn giúp ta một chút việc, đến nỗi thu vào Bại Gia Môn hay không, vậy phải xem đối phương thích hợp hay không.”

Nếu như đã quyết định lần nữa đẩy nhanh tốc độ phi thăng Thượng Giới, Diệp Phong cũng không định ra ngoài đi dạo, trực tiếp hoàn thành nhiệm vụ phá của đặc thù ở chỗ này, chỉ cần thực lực đột phá đến Độ Kiếp Cảnh cửu trọng đỉnh phong, mặc kệ dựa vào Hoàng Kim Mao Ốc hay vẫn là Thần Cấp Phá Kiếp Đan, hắn đều có thể tùy thời phi thăng Thượng Giới!

“Môn chủ!”

“Chuyện này ngươi cứ giao cho ta, ta lập tức xuất phát, nhất định sáng mai sẽ đem hắn tới đây!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Hoa Thiên Vũ kích động muốn khóc, cuối cùng hắn đã có lý do thoát khỏi nơi này, cuối cùng hắn cũng không cần ăn đám Tử Trùng này vào miệng!

“Không vội!”

“Sáng mai, ta sẽ cho ngươi mấy cái cổng truyền tống không gian, đến lúc đó ngươi trực tiếp truyền tống qua là được!”

“Tiếp theo, hai chúng ta chỉ cần ngồi ở đây chờ là được, buổi tối cần phải ăn ngon uống tốt!”

Cái gì!

Nghe được lời này của Diệp Phong, Hoa Thiên Vũ vội vàng nói: “Môn chủ, không thể, không thể a, tên kia cách Tử Lân Thành không xa, không đáng lãng phí mấy cái cổng truyền tống không gian!”

Hy vọng chạy trốn đã tan biến, Hoa Thiên Vũ tuyệt đối không thể tiếp thu điều này, thậm chí bởi vì quá mức nóng nảy, hắn đều đã quên thân phận của chính mình cùng Diệp Phong.

“Không đáng lãng phí?”

“Hoa Vũ, chúng ta chính là bại gia tử đứng ở Kim Tự Tháp, còn sợ lãng phí?”

Nghe Hoa Thiên Vũ nói xong, Diệp Phong cũng khó hiểu nhìn Hoa Thiên Vũ hỏi ngược lại.

“Mẹ kiếp!”

“Ta quên mất chuyện này!”

“Đêm nay thật sự không thể thoát khỏi vận rủi sao?”

Nghe Diệp Phong nói xong, trên mặt Hoa Thiên Vũ tràn đầy suy sụp, đối mặt với con Tử Trùng xấu xí đến cực điểm kia, hắn thật sự không hạ miệng được!

Một lát sau!

Sau khi toàn bộ Tử Trùng đã chết, khi một khe hở không gian xuất hiện, Tất Cương cũng là trực tiếp xuất hiện ở trên Cửu Phẩm Hồ Lô Phi Hành Linh Khí.

“Đây là… Tử Trùng!”

Sau khi Tất Cương nhìn thấy đóng Tử Trùng xếp thành một ngọn núi nhỏ, trên mặt hắn cũng có hơi giật mình, hắn không nghĩ tới, Diệp Phong gọi hắn đến đây nấu nướng mỹ thực, thế nhưng là muốn dùng Tử Trùng làm nguyên liệu nấu ăn!

“Diệp thiếu, thứ này có thể ăn sao?”

Tất Cương không quá xác định nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi.

“Tại sao lại không thể ăn?”

“Thứ này tuyệt đối mỹ vị, chẳng lẽ chưa có người ăn qua nó sao?”

Diệp Phong cũng ngạc nhiên sau khi nghe Tất Cương nói xong, hắn tò mò dò hỏi.

“Diệp thiếu, con Tử Trùng này chỉ tồn tại trong Thiên Đạo chiến trường!”

“Hơn nữa, bởi vì nó không phải yêu thú, trong cơ thể cũng không có yêu lực, hơn nữa bản thân nó có một số tình huống đặc thù, nó ẩn ấp trong lòng đất, cho dù là cường giả Phi Thăng Cảnh cũng không thể phát hiện, một khi bị nó cắn, cường giả Phi Thăng Cảnh sẽ phải chết, trong vòng một phút nó sẽ lần nữa chui vào lòng đất,

trên cơ bản không ai có thể nhìn thấy thi thể của chúng nó."

"Dù có người lơ đãng phát hiện, cho dù là thi thể, e rằng họ sẽ trốn rất xa, rốt cuộc không có ai dám bảo đảm gần đó có Tử Trùng tồn tại hay không!"

Nghe Tất Cương giải thích xong, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn thật sự không biết những tình huống này.

"Diệp thiếu!"

"Nếu ngươi thật sự muốn ăn, không bằng ta đi bắt một con yêu thú trước, nếu ăn yêu thú không thành vấn đề, chúng ta lại ăn nó?"

Chương 369: Hắn mạnh mẽ mặc hắn mạnh mẽ, Kiếm Cẩu lại tranh giành đồ ăn có độc

“Không phải ta không tin Diệp thiếu, nhưng ta phải chịu trách nhiệm cho sự an toàn của Chu thiếu cùng Hoa thiếu, hy vọng Diệp thiếu có thể lý giải!”

Lưu Hàn lúc này đứng dậy, nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng.

“Lấy yêu thú thử độc sao?”

Nghe đề nghị của Lưu Hàn, Diệp Phong cũng không tức giận, dù sao hắn tin tưởng hệ thống, nhưng mọi người có chút lo lắng đối với con Tử Trùng khủng bố này, vậy cũng hợp tình hợp lý.

“Đây chính là thứ tốt, cho dù lấy yêu thú thử độc, vậy thì cũng không thể tùy tiện tìm một đầu yêu thú!”

Nói đến đây, Diệp Phong nhìn thẳng về phía Tất Cương nói: “Tất trưởng lão, làm phiền ngươi trở lại tông môn mang Cẩu Tử đến đây!”

“Mãnh! Hổ! Thức! Xạ! Môn!”

Đúng lúc này, một âm thanh tràn đầy hưng phấn đột nhiên vang lên từ bên ngoài!

“m thanh này là?”

“Ta mới vừa nói xong, Diệp Tiểu Đường liền mang Cẩu Tử lại đây?”

“Chẳng qua, làm sao nàng lại học được chiêu này của ta?”

Sau khi biết âm thanh này là của Diệp Tiểu Đường, Diệp Phong không khỏi bật cười.

Bên ngoài phòng, trên không trung!

Theo tiếng hét lớn của Diệp Tiểu Đường, cái chân nhỏ ẩn chứa lực lượng khủng bố đáng sợ kia trực tiếp đá vào mông Cẩu Tử!

Bùm!

Tiểu Hoàng Cẩu đang trong trạng thái choáng váng lập tức biến thành một viên đạn đại bác lao thẳng về phía ngôi nhà bên dưới với tốc độ cực nhanh!

Khi nóc nhà bị chọc thủng, Tiểu Hoàng Cẩu trực tiếp xuất hiện trước mắt mọi người.

“Ma nữ!”

“Ma nữ a!”

“Nếu không phải có chủ mẫu che chở ngươi, cẩu gia ta tuyệt đối sẽ liều mạng với ngươi!”

Toàn bộ đầu của Tiểu Hoàng Cẩu bị đập xuống mặt đất, trong lòng nó lúc này đang âm thầm nguyền rủa!

Vừa rồi nó đang ngồi trên chiếc bồn cầu hoàng kim yêu thích bài tiết thủy lẫn tạp vật, ai ngờ tiểu cô nương này lại đá văng cửa nhà vệ sinh, trực tiếp kéo nó đến nơi này!

Hơn nữa, một chân khủng bố kia còn đá bay cả song bài tiết của nó!

“Mẹ kiếp!”

Sau khi Tiểu Hoàng Cẩu dùng hai chân trước chống đỡ trên mặt đất để rút đầu ra, nhìn nhìn thấy toàn bộ mọi người trong phòng đều dùng ánh mắt quái dị! nhìn nó, trên mặt nó lập tức đỏ như đít khỉ

Nghĩ đến chính mình vừa rồi dẩu mông cẩu để nhiều người nhìn hết như vậy, Tiểu Hoàng Cẩu lúc này hận không thể đem đầu nó nhét xuống đất một lần nữa!

“Chủ nhân!!!”

“Vừa rồi ta đang ngồi xổm trong chiếc bồn cầu hoàng kim yêu thích của ta, kết quả lại bị tiểu ma nữ kia đá nát cửa mang theo ta đến đây, sau đó ta…”

Tiểu Hoàng Cẩu còn chưa kịp nói hết câu ‘sau đó ta đã bị nàng dùng phương thức thô bạo đá xuống, chủ nhân cần làm chủ vì ta’, Diệp Phong đã trực tiếp ngắt lời, nói: “Là ta bảo nàng mang ngươi đến đây!”

???

Nghe Diệp Phong nói xong lời này, Tiểu Hoàng Cẩu hoàn toàn choáng váng!

Lần này sẽ không chỉnh nó chết đi!

“Nàng đá cửa hoàng kim mang ngươi lại đây, sau đó ngươi làm sao?”

Nhìn Tiểu Hoàng Cẩu đang đần ra, Diệp Phong cũng không khỏi giễu cợt hỏi.

“Sau đó, sau đó ta liền hét to với nàng ta, chủ nhân đang còn chờ ta, ngươi dùng sức đá ta một chút, ta muốn dùng tốc độ nhanh nhất phi hành đến bên cạnh chủ nhân!”

Nghe Diệp Phong hỏi, trong đầu Tiểu Hoàng Cẩu nhanh chóng vận chuyển, sau đó vội vàng trả lời.

Ha ha ha!

Diệp Phong nghe xong lời này rốt cục nhịn không được cười ra tiếng, hắn liền biết, câu trả lời của Cẩu Tử tuyệt đối sẽ không làm hắn thất vọng!

“Diệp thiếu!”

“Con yêu cẩu này được không?”

Sau khi hồi phục tinh thần, Lưu Hàn cũng vội vàng nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi, hắn có thể nhìn ra mối quan hệ giữa con yêu cẩu này cùng Diệp Phong không bình thường, nếu như thí nghiệm

xảy ra chuyện, thì có thể mất nhiều hơn được, thà rằng tùy tiện tìm một đầu yêu thú tới thử độc!

Được không?

Nó chính là đại lục đệ nhất Kiếm Cẩu, gia hỏa này thế nhưng nghi ngờ thực lực của nó?

Tiểu Hoàng Cẩu không rõ tình huống trực tiếp muốn chỉnh lại câu hỏi của Lưu Hàn!

Oanh!

Sau khi một cổ Hoàng Tuyền Kiếm Ý khủng bố bộc phát từ trong cơ thể Tiểu Hoàng Cẩu, một phôi kiếm màu vàng cũng xuất hiện trên đầu nó.

“Ta chính là đại lục đệ nhất Kiếm Cẩu, ngươi nói ta được không!”

Tiểu Hoàng Cẩu lúc này nhìn về phía Lưu Hàn, trong mắt hắn tràn ngập sự kinh ngạc, trực tiếp hỏi lại một câu!

“Mẹ kiếp!”

“Hắn mạnh mẽ mặc mạnh mẽ, Kiếm Cẩu lại tranh giành đồ ăn có độc?”

Nghe Tiểu Hoàng Cẩu nói như vậy, Lưu Hàn muốn phát điên, hắn không hỏi thực lực a!

“Diệp thiếu!”

“Con yêu cẩu này thế nhưng lĩnh ngộ Kiếm Tâm Chi Cảnh Hoàng Tuyền Kiếm Ý, e rằng tìm khắp Huyền Thiên Đại Lục cũng không ra con thứ hai, không thể làm nó thử độc được, lỡ như thật sự xảy ra chuyện, vậy sẽ mất nhiều hơn được!”

Sau khi phục hồi tinh thần, Lưu Hàn vội vàng nhìn về phía Diệp Phong khuyên bảo.

Mà Chu Hổ cùng Hoa Thiên Vũ ở một bên đã bị dọa sắp khóc, hai bọn họ cũng đi theo con đường kiếm đạo, tuy rằng chưa lĩnh ngộ

đến cực hạn kiếm ý, nhưng muốn đột phá đến Kiếm Tâm Chi Cảnh, nếu không có cơ duyên, trong vòng trăm năm cũng không nhất định có hy vọng!

Nhưng hiện tại một con yêu cẩu như vậy, một con yêu cẩu không có khả năng tu luyện kiếm đạo nhân loại thế nhưng đã lĩnh ngộ Hoàng Tuyền Kiếm Ý hiếm có, lại còn đạt tới Kiếm Tâm Chi Cảnh, đây đã không phải là mười vạn bạo kích mà quả thực chính là kiếm kiếm bạo kích!

Hả?

Tiểu Hoàng Cẩu nghe Lưu Hàn nói xong, lúc này mới hiểu ra chính mình lý giải sai rồi, nhưng nó có chút tò mò, rốt cuộc là chuyện gì thế nhưng có thể sử dụng đến miệng chó soái khí và mê người của nó!

“Tất trưởng lão, bắt đầu động thủ đi!”

“Chư vị, chúng ta ngồi xuống!”

Nghe được lời khuyên của Lưu Hàn, Diệp Phong cũng chỉ cười lắc đầu, trực tiếp để Tất Cương bắt đầu nấu nướng Tử Trùng.

Sau đó, hắn cũng lấy ra một bình Vạn Thảo Quỳnh Tương Dịch, thời gian ở lại Hạ Giới cũng không còn nhiều, bận rộn mấy tháng qua, Diệp Phong dự định tối hôm nay sẽ thả lỏng một chút!

Thấy Diệp Phong đã hạ quyết tâm, Lưu Hàn cũng không còn thuyết phục nữa, chỉ có thể cùng Chu Hổ và Hoa Thiên Vũ ngồi vào bàn, chờ đợi Tử Trùng đã được nấu chín!

Chương 370: Hắn mạnh mẽ mặc hắn mạnh mẽ, Kiếm Cẩu lại tranh giành đồ ăn có độc (2)

Cái gì a!

Làm gì đâu?

Các ngươi nói rõ ràng a, rốt cuộc phải dùng miệng chó của ta làm gì?

Nhìn thấy mọi người trực tiếp ngồi xuống, Tiểu Hoàng Cẩu sửng sốt, trong lòng thậm chí có một tia bất an!

“Đây là chỗ cường đại của bếp tu!”

“Thật không biết bọn họ đã làm hương liệu đặc thù này như thế nào!”

Ngửi được mùi hương thoang thoảng, Chu Hổ cùng Hoa Thiên Vũ không khỏi nuốt nước miếng, bọn họ cảm thấy loại hương này quá dùng được, đừng nói là Tử Trùng, cho dù là giày mang trên chân đều có thể làm người nhịn không được muốn cắn hai miếng!

Nếu như nói trước đó bọn họ cự tuyệt, như vậy hiện tại lại có một tia mong đợi, chủ yếu là bởi vì bọn họ thật sự không nghĩ tới, ở bên cạnh Diệp Phong lại có một bếp tu lợi hại như vậy!

Việc này giống như có một khối thịt bò sống, chưa nói đến độ ngon, nhưng thật sự rất khó cho vào miệng, nhưng có một bếp tu thượng hạng cùng với đủ loại dụng cụ và gia vị, lại hoàn toàn khác!

Một lúc sau!

Sau khi Tất Cương bưng một mâm Tử Trùng bỏ lên bàn, nhìn mâm Tử Trùng với đầy đủ màu sắc hương vị, mọi người chỉ cảm thấy sự chờ đợi này là đáng giá!

Mà Tiểu Hoàng Cẩu nằm sấp trên bàn lúc này đã trông mòn con mắt, hận không thể lập tức ăn những Tử Trùng thơm ngào ngạt kia!

“Cẩu Tử, ăn đi!”

Lúc này, Diệp Phong trực tiếp lấy một mâm Tử Trùng đặt trước mặt Tiểu Hoàng Cẩu.

“Thấy được không?”

“Đây là địa vị của ta ở trong lòng chủ nhân, chẳng sợ các ngươi hiện tại đang ngồi trên bàn, nhưng chủ nhân lại để ta ăn miếng đầu tiên!”

Thấy ba người trên bàn không ai động đũa, Tiểu Hoàng Cẩu đắc ý nhìn ba người bọn họ!

Nhưng mà Tiểu Hoàng Cẩu còn không biết, ánh mắt của Chu Hổ, Hoa Thiên Vũ cùng Lưu Hàn lúc này nhìn chằm chằm Tiểu Hoàng Cẩu tràn ngập lo lắng, bọn họ là thật sự sợ sau khi Tiểu Hoàng Cẩu ăn một ngụm liền trực tiếp cẩu thăng tiên!

“Ăn ngon!”

“Chủ nhân, thứ này ăn ngon thật!”

“Thật sự còn muốn ăn tiếp!”

Sau khi gió cuốn mây tan qua đi, Tiểu Hoàng Cẩu còn chưa đã thèm nói ra cảm tưởng của mình sau khi ăn xong.

“Được rồi, hiện tại Cẩu Tử đã ăn xong rồi, kết quả là không có việc gì, bây giờ mọi người có thể yên tâm ăn.”

Nghe Tiểu Hoàng Cẩu bày tỏ cảm tưởng xong, Diệp Phong cũng lộ ra ý cười nói với Chu Hổ, Hoa Thiên Vũ cùng Lưu Hàn.

???

Nhìn bốn người trên bàn lúc này mới bắt đầu ăn, Tiểu Hoàng Cẩu đang quỳ rạp dưới đất ngây người!

Ta ăn xong rồi, đã không có việc gì, các ngươi yên tâm ăn?

Hoá ra gọi ta đến đây chỉ là vì thử độc cho các ngươi sao?

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, phản ứng đầu tiên của Tiểu Hoàng Cẩu chính là muốn đi tìm Lang đệ khóc lóc kể lể một lúc, nhưng nó bỗng nhiên ý thức được, nơi này không phải tông môn, Lang đệ của nó không có ở nơi này!

“Không tệ!”

“Thật sự không tệ, chẳng trách hệ thống nói con Tử Trùng này cực kỳ mỹ vị, sau khi ăn xong quả thực khiến người muốn ngừng mà không được!”

Diệp Phong rất nhanh liền ăn hết một mâm lớn Tử Trùng, lúc này cũng không khỏi kinh ngạc cảm thán trước độ ngon của Tử Trùng!

“Hả?”

“Cẩu Tử, ngươi đang làm gì vậy?”

Thấy Tiểu Hoàng Cẩu không biết từ khi nào đã chạy tới chỗ lúc trước rơi xuống, lại nhét đầu nó vào cái hố đã bị đánh vỡ kia, nhìn cảnh tượng này, Diệp Phong khó hiểu hỏi.

“Chủ nhân!”

“Các ngươi cứ tiếp tục ăn đi, không cần phải xen vào ta, ta muốn lẳng lặng một chút!”

Một lúc sau, âm thanh nặng nề của Tiểu Hoàng Cẩu truyền ra từ bên trong cái hố nhỏ.

Muốn lẳng lặng?

Muốn lẳng lặng đã bắt đầu lan rộng khắp các chủng tộc rồi sao?

Nghe được lời này của Tiểu Hoàng Cẩu, Diệp Phong bất đắc dĩ bật cười, sau đó lên tiếng nói: “Cẩu Tử, muốn lẳng lặng cũng có thể, nhưng ngươi có thể xoay mông về phía bên kia được không, thật sự là chút ảnh hưởng đến khẩu vị của chúng ta a!”

Một lúc sau!

“Tất trưởng lão, mang mấy mâm Tử Trùng này về cho sư tôn của ta đi!”

“Cẩu Tử, đừng lẳng lặng ở bên trong hố nữa, nhanh quay lại tông môn khổ luyện đi!”

Nhìn Tất Cương cùng Tiểu Hoàng Cẩu rời đi thông qua cổng không gian, Diệp Phong cũng yêu cầu Hoa Thiên Vũ sắp xếp chỗ ở cho

mình.

……

“Chu Hổ, hiện tại ngươi còn cảm thấy phá của không tốt nữa không?”

“Tuy rằng không biết làm sao Diệp thiếu có thể mang Tử Trùng ra khỏi Thiên Đạo chiến trường, nhưng nếu sử dụng nó một cách hợp lý, một con Tử Trùng có thể lấy đi tính mạng của một cường giả Phi Thăng Cảnh!”

“Vừa rồi chúng ta đã ăn bao nhiêu con?”

Sau khi Diệp Phong rời đi, Hoa Thiên Vũ trực tiếp hỏi Chu Hổ.

“Này…”

Tuy rằng Chu Hổ rất muốn nói phá của là không đúng, nhưng hiện tại trong đầu óc hắn đều là hương vị thơm ngon của con Tử Trùng kia!

Nếu không thể phá của, vậy tìm đâu ra nhiều địch nhân hợp lý dùng hết đống Tử Trùng kia, nếu thật sự phải làm như vậy, chỉ sợ nửa năm cũng không ăn được một mâm!

Có thể tưởng tượng một lần ăn đến thoải mái, vậy cũng chỉ có thể lấy loại hành vi này tới thực hiện!

“Chu Hổ, lúc trước ngươi nói ngâm chân rất thoải mái, vậy ngươi có biết, nước ngâm chân kia chính là Tịnh Hồn Thuỷ không?”

“Thậm chí ngươi còn muốn xin cho phụ thân mình một ít, nếu như phụ thân ngươi biết, ngươi có tin hắn trực tiếp đánh gãy chân của ngươi không?”

“Không chút nào khoa trương mà nói, ngay cả tài sản của nhà ngươi cũng không đủ cho ngươi ngâm chân hai lần!”

Nhìn Chu Hổ vẫn còn đang giãy giụa, Hoa Thiên Vũ lần nữa nói ra một tin tức khiến Chu Hổ không thể tin được!

“Cái gì!”

Nghe Hoa Thiên Vũ nói xong, Chu Hổ quả thực không thể tin được vào tai chính mình!

Hắn không thể tin được, lúc trước chính mình ngâm chân liền ngâm rớt một nửa gia tộc?

“Tuy rằng trình độ phá của của chúng ta chưa cao bằng Diệp thiếu, nhưng ngươi hẳn là cũng cảm nhận được, phá của không phải đơn thuần lãng phí, mà là có thể mang đến cho sự hưởng thụ, bất kể là thân thể hay tinh thần!”

“Hơn nữa ta còn nghe phụ thân ta nói, cha mẹ ngươi đang chuẩn bị sinh thêm một đứa, ngươi cần phải suy nghĩ cho kỹ, nếu ngươi không phá của, không hưởng thụ, vậy thứ tốt trong gia tộc các ngươi sẽ có thể bị đệ đệ hoặc muội muội của ngươi hưởng thụ thay!”

Chương 371: Cẩu Tử choáng aváng, ta tới đây là vì thử độc

Nghe vậy, sắc mặt Chu Hổ dần dần trở nên nghiêm túc, sau đó trực tiếp lấy ra truyền âm thạch liên hệ với phụ thân, hắn muốn phá của, hắn muốn bắt đầu hung hăng phá của, hắn muốn hưởng thụ, hắn muốn bắt đầu hưởng thụ!

……

“Đinh! Chúc mừng ký chủ khiến cho Chu Hổ nhận thức được cái gì gọi là phá của chân chính, phát một phần ba khen thưởng của nhiệm vụ, chúc mừng ký chủ đạt được 3 tỷ điểm phá của!”

Ngay khi Diệp Phong đang nằm trên giường chuẩn bị đi tìm thất tiên nữ chơi trò chơi, âm thanh nhắc nhở từ hệ thống lại đột nhiên vang lên trong đầu hắn.

“Tình huống này là sao?”

“Lại hoàn thành thêm một phần ba nhiệm vụ?”

“Chu Hổ thật sự kiến thức được cái gì gọi là phá của chân chính rồi sao, nhưng hắn không phải bại gia tử a, tại sao còn có thể giúp ta hoàn thành nhiệm vụ?”

Lúc này Diệp Phong cũng cực kỳ khó hiểu, chẳng qua, hắn suy đoán việc này hẳn là có quan hệ với Hoa Thiên Vũ, bởi vì khi hắn rời đi, Hoa Thiên Vũ đã để Chu Hổ ở một mình.

“Lúc trước ta nhờ Chu Hổ cùng Lưu lão giúp đỡ tiêu diệt những con Tử Trùng kia, sau khi cho phí vất vả, kích hoạt hai lần phá của đã khen thưởng hai trăm triệu điểm phá của, nhưng so với khen thưởng của nhiệm vụ đặc thù, thật sự không có một chút cảm giác!”

“Nếu lại đạt được thêm 3 tỷ điểm phá của, vậy lại đột phá thêm một lần nữa đi!”

“Trực tiếp đột phát từ Độ Kiếp Cảnh ngũ trọng đỉnh phong đến Độ Kiếp Cảnh bát trọng đỉnh phong, khoảng cách phi thăng càng ngày càng gần, nếu như ngày mai có thể hoàn thành toàn bộ nhiệm vụ đặc thù ở trên người bạn của Hoa Thiên Vũ, ta có thể trực tiếp đột phá đến Độ Kiếp Cảnh cửu trọng đỉnh phong, lúc ấy, ta liền có thể tùy thời phi thăng!”

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng hiện lên vẻ chờ mong, sau đó trực tiếp tiêu hao điểm phá của bắt đầu đột phá!

Oanh!

Khi kiếp vân bình thường lại lần nữa bao phủ trên không Hoa phủ, Lưu Hàn trực tiếp la lớn: “Mọi người trong phủ nghe kỹ, lập tức đóng chặt cửa sổ, mặc kệ bên ngoài xảy ra chuyện gì, ngàn vạn không cần ra cửa, cũng không cần bởi vì tò mò mà mở cửa sổ nhìn ra bên ngoài, nếu xuất hiện bất luận hậu quả gì, các ngươi sẽ tự mình gánh vác!”

Khi giọng nói của Lưu Hàn truyền khắp Hoa phủ, rất nhiều cường giả hay hạ nhân trong Hoa phủ, tất cả mọi người đều đóng chặt cửa sổ, bọn họ thật sự muốn phát điên, bọn họ không biết tại sao lôi kiếp luôn muốn buông xuống phủ bọn họ!

“Gia chủ!”

“Ngươi mau trở lại đi, nếu như ngươi không trở lại, đến lúc đó sợ rằng sẽ không tìm thấy gia a!”

Nhìn lôi kiếp bình thường cùng lôi quang liên tục loé trên không trung, Lưu Hàn cũng bị dọa sợ vội vàng đóng cửa sổ, hắn cảm thấy khó chịu, hắn thừa nhận toàn bộ thử thách mà gia chủ nên thừa nhận!

Sáng sớm hôm sau!

Sau khi mọi người trong Hoa phủ đi ra khỏi chỗ của mình, nhìn trên mặt đất đầy rẫy từng hố lớn bé, trên mặt bọn họ đều hiện lên vẻ khiếp sợ!

Bọn họ không thể tưởng tượng được trận lôi kiếp ngày hôm qua dữ dội cỡ nào, thế nhưng có thể soàn soạt một phủ đệ đang tốt thành như vậy!

"Thiên Vũ, sao ngươi còn chưa đi tìm người bạn đó của ngươi?"

"Đúng rồi, Chu Hổ đâu?"

Khi Diệp Phong đi vào nơi ở của Hoa Thiên Vũ, phát hiện Hoa Thiên Vũ còn đang ngủ, chuyện này khiến hắn mặt lộ vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

"Môn chủ!"

Nghe được giọng nói của Diệp Phong, Hoa Thiên Vũ đột nhiên bừng tỉnh từ trong mộng, vội vàng đi xuống giường, giải thích: "Người bạn đó của ta Chu Hổ cũng biết, mà bây giờ tiểu tử Chu Hổ đó cũng bắt đầu hưởng thụ niềm vui sướng khi phá sản, khi hắn biết phải vận dụng Không Gian Truyền Tống Môn đi tìm Tôn Bằng thì hắn tranh cướp giành giật muốn đi, bây giờ hắn là sắp trở về rồi mới đúng."

Ngay lúc Hoa Thiên Vũ vừa mới nói xong, hai khe hở không gian bỗng nhiên xuất hiện, không lâu sau, Chu Hổ và một thanh niên mặc đạo bào màu trắng lần lượt đi từ trong hai cái vết nứt không gian ra.

Trừng!

Nhưng mà khi thanh niên áo trắng nhìn thấy Diệp Phong thì sắc mặt đột nhiên thay đổi, sau đó vẻ mặt kích động trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, đồng thời tràn đầy cung kính hô: "Bại gia môn đồ Tôn Bằng, bái kiến môn chủ!"

"Ngọa tào!"

"Cái tên Tôn Bằng này lại gia nhập Bại Gia Môn trước ta, có chuyện tốt như vậy mà cái tên này lại không nói cho ta một tiếng nào!"

Thấy cảnh này, cảm nhận được dao động khí tức của Bại Gia Ấn ở trên người đối phương, Hoa Thiên Vũ đang đứng ở bên cạnh vừa sợ vừa tức!

"Ngọa tào!"

"Tôn Bằng, cái tên này tình huống như thế nào, cái gì mà bại gia môn đồ, cái gì môn chủ?"

Mà bên cạnh, Chu Hổ hoàn toàn ngẩn cả ra!

"Hoa Thiên Vũ!"

"Trông thấy môn chủ tại sao không quỳ!"

"Nếu như bị Đại sư tỷ biết được, ngươi tin Đại sư tỷ sẽ lột da của ngươi hay không?"

Cũng phát hiện được khí tức của Bại Gia Ấn trên người Hoa Thiên Vũ, Tôn Bằng vẻ mặt lo lắng hô to lên với Hoa Thiên Vũ, hắn làm như vậy chính là lo lắng cho huynh đệ của mình, hắn biết môn chủ có địa vị vô thượng ở trong lòng của Đại sư tỷ!

Bành!

Nhìn thấy vẻ lo lắng trên mặt của Tôn Bằng, Hoa Thiên Vũ cũng suy đoán hắn là đối phương biết nhiều chuyện mà mình không biết, sao đó cũng vội vàng quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, thần thái cung kính hô: "Bại gia môn đồ Hoa Thiên Vũ, bái kiến môn

chủ!"

Đạp! Đạp! Đạp!

Thấy cảnh này, Chu Hổ đang đứng bên cạnh bị kinh hãi đến liên tiếp rút lui mấy bước, mặc dù không biết rốt cuộc là tình huống như thế nào nhưng trong lòng của hắn vẫn mắng to: "Ba người chúng ta chơi với nhau từ nhỏ đến lớn, đã nói có phúc cùng hưởng, có họa cùng chia, kết quả hai tên khốn kiếp các ngươi lại lặng lẽ gia nhập Bại Gia Môn gì đó, mẹ nó, tại sao các ngươi không dẫn ta theo!"

"Hệ thống!"

"Bây giờ tình huống này phải tính như thế nào đây, cái tên bại gia tử này là Bại Gia Môn môn đồ!"

Chương 372: Tôn Bằng đến, bại gia môn đồ?

Lúc này Diệp Phong cũng bối rối không biết làm sao, hắn không ngờ được người bạn mà Hoa Thiên Vũ nói tới này lại là người của Bại Gia Môn, hơn nữa nghe những gì mà đối phương nói thì hẳn là đối phương bị đại đồ đệ Hoa Ngữ Mộng của hắn thu vào Bại Gia Môn.

"Đinh! Nhiệm vụ phá của đặc thù chỉ yêu cầu đối phương phải là bại gia tử, phải làm cho đối phương hiểu được cái gì mới là phá của thật sự, không có liên quan gì đến thân phận của đối phương!"

Không lâu sau, giọng nói của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu Diệp Phong.

"Mẹ nó, còn có thể chơi như vậy?"

"Vậy nếu như ta trực tiếp tìm được ba tên bại gia môn đồ, như vậy thì có phải là không cần làm cái gì cả mà cũng có thể hoàn thành nhiệm vụ hay không?"

Nghe được hệ thống giải thích, Diệp Phong có chút tò mò tiếp tục

hỏi thăm.

"Đinh! Không sai, bởi vì trong lòng của bại gia môn đồ thì túc chủ chính là thần của bọn họ, túc chủ hoàn toàn không cần chứng minh cho bọn họ biết cái gì mới là phá của thật sự!"

Ngọa tào!

Nghe đến đây, Diệp Phong bị kinh hãi thật sự, hắn cảm thấy mình đã bỏ qua một bug của hệ thống!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ khiến cho Tôn Bằng nhận thức được cái gì mới là phá của thật sự, thưởng một phần ba phần thưởng nhiệm vụ, chúc mừng túc chủ thu hoạch được ba mươi ức điểm phá sản!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ phá của đặc thù, thưởng một trăm ức điểm phá sản, thưởng Tử Minh Huyền Tinh *1, thưởng Vô Cực Huyễn Linh Dịch * mười thùng!"

Nhưng vào lúc này, tiếng nhắc nhở phần thưởng của hệ thống liên tục vang lên trong đầu Diệp Phong.

Mộng!

Diệp Phong bị ban thưởng bất thình lình làm cho bối rối!

Bây giờ hắn cũng không có để ý điểm phá sản cho lắm, hắn chỉ để ý đến hai phần thưởng đặc thù đó!

Không nói Vô Cực Huyễn Linh Dịch, chỉ nói Tử Minh Huyền Tinh, lúc trước hắn đưa cho Lạc Thiên Tuyết một bộ quần áo, nó chỉ dùng có một ít Tử Minh Huyền Tinh thôi mà kết quả khiến cho Lạc Thiên Tuyết bị kinh hãi, mà lần này ban thưởng là một khối lớn, có trời mới biết một khối trong miệng hệ thống lớn bao nhiêu!

Nếu như phi thăng thượng giới đi Vô Cực Thánh Địa, lấy một khối lớn Tử Minh Huyền Tinh này ra thì mẹ nó, ai mà không sợ hãi!

"Nếu ở hạ giới ta có nhiều thân phận như vậy thì khi đi Vô Cực Thánh Địa ở thượng giới ít nhất cũng phải kiếm một ít thân phận mới được!"

Nghĩ đến sư tôn là Thánh nữ của Vô Cực Thánh Địa, Diệp Phong cũng đang tự hỏi, đến lúc đó hắn nên mua thân phận Thánh tử hay là mua thân phận trưởng lão, chuyện này khiến cho hắn rất xoắn xuýt!

Về phần có thể mua được hay không thì Diệp Phong hoàn toàn không có chút lo lắng nào, nếu như không mua được thì đó chính là do mình cho còn chưa đủ nhiều mà thôi!

Mà lúc này, khi Diệp Phong còn đang suy nghĩ những chuyện này, Chu Hổ cũng đã biết được một chút tình huống có liên quan đến Bại Gia Môn từ trong miệng Tôn Bằng và Hoa Thiên Vũ.

"Ừm?"

"Chu thiếu, ngươi làm cái gì vậy?"

Khi Diệp Phong phát hiện Chu Hổ cũng quỳ xuống đất, trực tiếp quỳ thành một hàng với Hoa Thiên Vũ và Tôn Bằng thì trên mặt cũng lộ vẻ bối rối.

"Diệp thiếu, ta cũng muốn gia nhập Bại Gia Môn!"

"Bây giờ ta muốn làm một tên bại gia tử phát rồ, ta cũng muốn hưởng thụ được niềm vui sướng khi phá của, hi vọng Diệp thiếu có thể cho ta một cơ hội!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Chu Hổ cũng vội vàng nói ra ý nghĩ trong lòng!

"Được, vậy ta sẽ cho ngươi một cơ hội!"

"Nhưng có thể gia nhập Bại Gia Môn hay không thì phải xem chính ngươi."

...

Tinh Hồn Tông!

"Tam huynh đệ phá của!"

"Mặc dù không thể lợi dụng bug của hệ thống nhưng có thể thu

được hai tên bại gia môn đồ là Chu Hổ và Hoa Thiên Vũ cũng coi như là một chuyện tốt."

Sau khi trở lại Tinh Hồn Tông, Diệp Phong cũng cười tự lẩm bẩm.

"Chủ nhân, ngươi tìm ta!"

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Kiếm cũng đi tới nơi ở của Diệp Phong.

"Tiểu Kiếm, còn bao lâu nữa mới có thể để cho tất cả mọi người trong tông môn đột phá đến Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong?"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm đi tới, Diệp Phong cũng trực tiếp hỏi thăm.

"Chủ nhân, nhanh nhất cũng cần nửa tháng!"

"Mà vì không ảnh hưởng đến kế hoạch của chủ nhân, Tiểu Đường đã giảm cường độ tu luyện của tông chủ xuống!"

"Không có gì bất ngờ xảy ra thì nửa tháng sau, tất cả mọi người trong tông môn bao gồm Kiếm Cẩu đều có thể đột phá đến Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Diệp Tiểu Kiếm cũng vội vàng trả lời.

"Không ngờ là còn cần nửa tháng nữa!"

"Suy cho cùng là do ta tăng lên quá nhanh!"

Nghe Diệp Tiểu Kiếm nói xong, Diệp Phong cũng nở một nụ cười khổ, thậm chí hắn còn nghĩ nếu có thể đi thượng giới chơi mười lăm ngày rồi trở lại thì tốt biết bao nhiêu!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, có thể tiêu hao một trăm ức điểm phá sản, hưởng thụ một lần du lịch thượng giới mười lăm ngày!"

Hả?

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong

đầu, Diệp Phong bối rối!

Hắn chỉ nghĩ một chút thôi nhưng không ngờ là hệ thống lại làm thật!

"Đinh! Hệ thống sẽ luôn chú ý tới tâm trạng của túc chủ, khi phát hiện được túc chủ có chút nhàm chán thì hệ thống đặc biệt đẩy ra phúc lợi đặc thù này cho ngài giúp ngài giải quyết phiền não trước mắt!"

"Đinh! Túc chủ thân là thần hào phá của, hệ thống không thể khiến cho ngài có bất kỳ phiền não gì!"

Nghe được giọng nói của hệ thống vang lên lần nữa, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ nở nụ cười khổ, hắn cũng muốn trải nghiệm các loại phiền não của người bình thường nhưng mà hệ thống không cho!

Chờ chút!

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trực tiếp hỏi hệ thống: "Hệ thống, bây giờ ta còn có hơn một trăm ba mươi ức điểm phá sản, nhưng ta chỉ cần tiêu hao một tỷ điểm phá sản nữa thì có thể đột phá đến Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, có phải người đàn cố ý dụ ta tiêu hao điểm phá sản hay không, có phải là khi đến thượng giới thì những điểm phá sản này vẫn có thể sử dụng được hay không?"

Chương 373: Phúc lợi đặc thù, mười lăm ngày du lịch thượng giới

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, khi ngài chân chính phi thăng thượng giới, tất cả điểm phá sản sẽ về không, tất cả tài nguyên tu luyện thuộc về hạ giới đều sẽ bị loại bỏ hết!"

"Đinh! Đề nghị trước khi chính thức phi thăng thì túc chủ hãy xài hết điểm phá sản đổi lấy toàn bộ tài nguyên tu luyện để lại hạ giới!"

Hả?

Nghe được hệ thống giải thích, Diệp Phong cũng sững sờ, hắn không ngờ được là sẽ như vậy, nếu là như vậy thì khi hắn du ngoạn trở về hắn phải đến gặp sư công của hắn một lần, dù sao đến lúc đó hắn sẽ đổi vô số bảo vật chắc chắn không thể để tiện nghi cho người ngoài được.

Lạc Vô Danh vẫn luôn ở lại Tinh Cực Tông trấn thủ tông môn, tuyệt đối không ngờ được là sẽ có một niềm vui vô cùng to lớn ập tới hắn.

"Đã như vậy, vậy chắc chắn phải dùng một trăm ức điểm phá sản này đến thượng giới du ngoạn!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong hỏi hệ thống một lần nữa: "Hệ thống, có thể trực tiếp đưa ta đến gần Vô Cực Thánh Địa hay không?"

"Đinh! Thành công tiêu hao một trăm ức điểm phá sản, thông đạo truyền tống đến thượng giới đã mở ra!"

Ngọa tào!

Mẹ nó, ta chỉ hỏi một chút thôi!

Ta còn chưa có chuẩn bị xong!

Nghe được giọng nói của hệ thống vang lên, một cái vòng xoáy không gian bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt mình, hoàn toàn Diệp Phong có cơ hội phản ứng, hắn lập tức bị hút vào trong đó.

"Thượng giới!"

"Mặc dù cũng cực kỳ nhỏ yếu nhưng chắc chắn thú vị hơn Huyền Thiên đại lục nhiều, đáng tiếc chủ nhân không có dẫn ta theo, cũng không biết lần này sẽ tiện nghi cho tên nào!"

Nhìn Diệp Phong biến mất ở trước mắt, Diệp Tiểu Kiếm đang đứng bên cạnh bỗng nhiên cảm thấy hâm mộ tám tên quân hộ vệ bại gia chính thức còn lại!

...

Thượng giới, Đông Châu, Nguyên Linh Thành!

Theo một khe hở không gian xuất hiện, Diệp Phong nhanh chóng xuất hiện ở trong một căn phòng không có người.

"Đinh! Tạm thời tăng thực lực của túc chủ đến Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng!"

"Đinh! Tạm thời khiến cho linh lực trong cơ thể của túc chủ lột xác thành tiên lực!"

Không đợi Diệp Phong tỉnh táo lại, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên trong đầu của hắn một lần nữa, đồng thời còn có một luồng tin tức khổng lồ xuất hiện ở trong đầu của hắn!

Thực lực thượng giới chia làm mười đại cảnh giới bao gồm: Nhân Tiên Cảnh, Địa Tiên Cảnh, Thiên Tiên Cảnh, Huyền Tiên Cảnh, Kim Tiên Cảnh, Tiên Vương Cảnh, Tiên Đế Cảnh, Tiên Thánh Cảnh, Tiên Tôn Cảnh, Tiên Thần Cảnh, mỗi cái cảnh giới chia làm cửu trọng!

Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, vượt qua một đạo Thiên Đạo lôi kiếp thì đạt tới Tiên Kiếp Cảnh Nhất Trọng đặc thù, vượt qua hai đạo Thiên Đạo lôi kiếp thì là Tiên Kiếp Cảnh Nhị Trọng, Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng chính là cường giả đỉnh cao ở thượng giới!

Cấm địa kinh khủng cửu tử nhất sinh!

Tiên chi cổ thành thần bí!

Hỗn Loạn Hoang Vực xương trắng chất đống!

...

Qua hồi lâu, Diệp Phong mới hoàn toàn Tiêu hóa được hết tin tức khổng lồ xuất hiện ở trong đầu.

"Chẳng trách hệ thống lại nói thượng giới thú vị hơn hạ giới nhiều!"

"Ngoại trừ Thiên Đạo Chiến Trường, đúng là thượng giới này có

rất nhiều chỗ đáng cho ta đến du lịch!"

Hiểu rõ được những tin tức này, Diệp Phong tràn đầy chờ mong với thượng giới này, nếu như phá của ngang tàng ở những chỗ mà đã khiến cho người ta vừa nghe tên là sợ mất mật đó thì chắc chắn sẽ có niềm vui thú khác hẳn bình thường!

Kít!

Đúng lúc này, tiếng mở cửa phòng bỗng nhiên vang lên, ngay sau đó một thanh niên áo trắng ôn tồn lễ độ đi vào phòng.

"Ừm?"

"Ngươi là người phương nào, tại sao lại xuất hiện trong phòng của ta?"

Khi thanh niên áo trắng nhìn thấy Diệp Phong thì trên mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi thăm.

"Huynh đệ, nếu như ta nói là ta đi nhầm thì ngươi có tin không?"

Nghe được thanh niên áo trắng hỏi thăm, trên mặt Diệp Phong cũng lộ vẻ lúng túng giải thích, chủ yếu là hắn cũng không ngờ được là hệ thống lại đưa hắn đến một căn phòng, kết quả còn gặp được chủ phòng.

Huynh đệ?

Mẹ nó, ai là huynh đệ với ngươi!

Ta, Lục Trường Thanh, một trong số tam đại chuẩn Thánh tử của Vô Cực Thánh Địa, tu sĩ Huyền Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

Ngươi, vô danh tiểu tốt, Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng tiểu lâu la!

Ngươi dựa vào cái gì mà gọi ta là huynh đệ?

Chờ chút!

Ta là một người có thân phận và địa vị như thế, ta đi dây dưa với một tiểu lâu la không có tiếng tăm làm cái gì?

Nghĩ đến đây, Lục Trường Thanh cũng không định dây dưa quá nhiều với Diệp Phong, trực tiếp nói: "Ta tin, bây giờ ngươi có thể rời đi."

? ? ?

Tin?

Ngọa tào, cái tên này lại tin thật?

Không phải sẽ vì ta tự tiện xông vào phòng hắn mà giận dữ, sau đó dạy dỗ ta một trận hay sao?

Bây giờ lại thả ta đi như vậy?

Nghe được đối phương nói như vậy, Diệp Phong ngẩn ra tại chỗ!

Bởi vì hệ thống tri kỷ, cuộc sống của hắn không có bất kỳ phiền não gì, kết quả bây giờ ngay cả một người cố ý gây sự với hắn cũng không có, không gặp được mấy người ở Huyền Thiên đại lục, bây giờ đến thượng giới cũng không gặp được?

"Ngươi cứ yên tâm rời đi!"

"Lục Trường Thanh ta chính là một trong số tam đại chuẩn Thánh tử của Vô Cực Thánh Địa, khinh thường ra tay với loại tiểu tu sĩ như ngươi!"

Nhìn thấy Diệp Phong cả buổi mà không có phản ứng gì, Lục Trường Thanh như nghĩ ra cái gì đó, nhìn về phía Diệp Phong nói.

"Cái gì!"

"Chuẩn Thánh tử của Vô Cực Thánh Địa!"

"Mẹ nó, như vậy thì không phải là người nhà hay sao?"

Biết được thân phận của đối phương, Diệp Phong cũng tỏ vẻ chấn kinh, mà vẻ chấn kinh này bị Lục Trường Thanh đang đứng ở đối diện nhìn thấy, khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ hưởng thụ!

Ba!

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên lấy một cái tiên giới ra để lên trên bàn, tràn đầy hưng phấn nhìn Lục Trường Thanh nói: "Ta muốn nói chuyện với ngươi một lát không biết có thuận tiện hay không?"

Ta vốn không muốn tốn thời gian với ngươi bây giờ ngươi còn muốn trò chuyện với ta một hồi?

Ngươi có tư cách gì mà muốn ta nói chuyện với ngươi?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trên mặt Lục Trường Thanh tràn đầy gân xanh, hắn cảm thấy hình như đầu óc của Diệp Phong không được bình thường!

"Huynh đệ, ngồi!"

"Chúng ta chậm rãi trò chuyện!"

Chương 374: Đồ Mãng sắp sợ tè ra quần

Nhưng mà khi Lục Trường Thanh nhìn thấy ở trong tiên giới có một khối Tử Minh Huyền Tinh to bằng đầu nắm tay thì thái độ với Diệp Phong lại thay đổi một trăm tám mươi độ!

"Rốt cuộc thì cái tên này là ai?"

"Tử Minh Huyền Tinh hi hữu đắt đỏ như thế, nói cho là cho, rốt cuộc là có chỗ dựa hay là hoàn toàn không biết giá trị của Tử Minh Huyền Tinh, hắn không sợ bị người ta giết người cướp của hay sao?"

Nhìn Diệp Phong đối diện, Lục Trường Thanh bắt đầu suy đoán thân phận của đối phương!

Dù sao một khối Tử Minh Huyền Tinh to như thế thì không phải là ai cũng có thể lấy ra được, cho dù hắn là chuẩn Thánh tử của Vô Cực Thánh Địa cũng hoàn toàn không thể lấy ra được một khối Tử Minh Huyền Tinh lớn như vậy!

"Trường Thanh huynh, ta tên là Diệp Phong!"

"Ta muốn bái vào Vô Cực Thánh Địa, ngươi có cách nào hay không?"

Diệp Phong cũng không định mượn thân phận Lạc Thiên Tuyết gia nhập Vô Cực Thánh Địa, hắn muốn dựa vào năng lực tiền giấy của mình gia nhập Vô Cực Thánh Địa, sau đó cho Lạc Thiên Tuyết và Vô Cực Thánh Địa một kinh hỉ lớn!

"Bái vào Vô Cực Thánh Địa?"

"Ngày mai sẽ là ngày mà Vô Cực Thánh Địa mở rộng thu đệ tử năm năm một lần, ngươi không biết?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lục Trường Thanh cũng có chút giật mình hỏi ngược lại.

Dù sao, trong tháng này có một lượng lớn tu sĩ đi vào Nguyên Linh Thành, vì tham gia khảo hạch nhập môn của Vô Cực Thánh Địa ngày mai!

"Thật!"

"Trường Thanh huynh, vậy muốn bái vào Vô Cực Thánh Địa thì cần nộp bao nhiêu Tiên Linh Tinh?"

Diệp Phong không nghĩ tới mình đến kịp lúc như thế, nghĩ đến lúc trước điều kiện tuyển đặc thù của Lạc Thiên Tuyết rất có thể chính là đến từ Vô Cực Thánh Địa, Diệp Phong cũng vội vàng lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Nộp lên bao nhiêu Tiên Linh Tinh?

Thế lực nào sẽ ngu xuẩn đến lập ra điều kiện chiêu thu đệ tử như thế, như vậy thì còn có thể tuyển được người nữa hay sao?

Nhìn Diệp Phong tràn đầy chờ mong nhìn mình, Lục Trường Thanh trực tiếp nói ra: "Muốn bái vào Vô Cực Thánh Địa nhất định phải thông qua khảo hạch nhập môn mới được, tư chất, ngộ tính, tu vi, kinh nghiệm chiến đấu vân vân, tất cả đều cực kỳ quan trọng!"

"Về phần nộp bao nhiêu Tiên Linh Tinh như ngươi nói, không cần biết ngươi đưa ra bao nhiêu Tiên Linh Tinh, chỉ cần không phù hợp điều kiện thì đều không thể bái vào Vô Cực Thánh Địa!"

Bành!

Theo Lục Trường Thanh vừa dứt lời, Diệp Phong trực tiếp lấy ra một khối Tử Minh Huyền Tinh to bằng đầu nắm tay để lên bàn, sau đó lên tiếng nói: "Trường Thanh huynh, chỉ cần ta có thể bái vào Vô Cực Thánh Địa, khối Tử Minh Huyền Tinh này là của ngươi!"

"Mẹ nó!"

"Đây là Tử Minh Huyền Tinh, không phải tản đá vụn trên đường!"

"Muốn tâm sự với ta ngươi lấy ra một khối, muốn bái vào Thánh Địa ngươi lấy ra một khối, mẹ nó trong nhà ngươi có mỏ Tử Minh Huyền Tinh hả!"

Nhìn thấy Tử Minh Huyền Tinh trên bàn, Lục Trường Thanh tâm động, thân là chuẩn Thánh tử của Vô Cực Thánh Địa, muốn một vị trí đệ tử ngoại môn cũng không phải là một chuyện khó gì, nhưng bây giờ hắn lại không đoán ra được thân phận của Diệp Phong, chuyện này khiến hắn không dám tùy tiện làm ra quyết định!

Một tiểu tu sĩ Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng nhưng lại có thể tiện tay lấy ra hai khối Tử Minh Huyền Tinh mà mắt cũng không nháy lấy một cái, nói thật, cho dù là Lục Trường Thanh thì cũng không dám coi thường đối phương nữa.

Bành!

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị người ta đá văng, sau đó một nam tử trung niên dáng người tráng kiện với thần thái cực kì phách lối đi vào.

"Chuẩn Thánh tử của Vô Cực Thánh Địa?"

"Hôm nay lão tử cướp phòng của ngươi, mau cút ra ngoài ra cho ta!"

"Nếu như ngươi không phục thì gọi Thánh Chủ Hồ Lỵ tới tìm lão tử!"

"Nói là tên điên thích chiến đấu Đồ Mãng cướp phòng của ngươi, ta cũng muốn xem xem nàng có dám tới tìm lão..."

Không đợi Đồ Mãng nói xong, khi hắn nhìn thấy Diệp Phong cũng đang ngồi trong phòng thì trong nháy mắt trên mặt hắn tràn đầy sợ hãi vô tận!

Đây là đại khủng bố đã bắt sư tôn của hắn đến hạ giới làm tạp dịch, hắn nằm mơ cũng không thể ngờ được lại đối phương lại phi thăng thượng giới, hơn nữa bọn họ lại gặp nhau trong tình huống lúng túng như vậy!

"Tên điên thích chiến đấu Đồ Mãng! ! !"

Mà Lục Trường Thanh biết được đối phương là ai thì trong mắt cũng toát ra vẻ sợ hãi vô tận, hắn nghe nói lúc trước Đồ Mãng này đánh bại Thánh Chủ Hồ Lỵ nhà mình trong tình huống thấp hơn một cái đại cảnh giới, tồn tại kinh khủng như vậy!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là mình lại gặp được đối phương ở chỗ này!

"Chờ một chút!"

"Ta bị ngươi hù toàn thân phát run, nhưng ngươi thì run cái gì?"

Đúng lúc này, Lục Trường Thanh cũng nhận ra Đồ Mãng khác thường, khi hắn phát hiện trong đôi mắt của đối phương lộ ra vẻ hoảng sợ nhìn chằm chằm vào Diệp Phong đang đứng bên cạnh mình thì hắn cảm thấy đậu của mình ong lên!

"Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó!"

"Mẹ nó, ta đã nghi ngờ Diệp Phong huynh không phải người bình thường, nhưng mà như vậy thì cũng quá đáng đi chứ!"

Lúc này, Lục Trường Thanh bị dọa sợ thật, có thể dọa cho Đồ Mãng sợ đến như vậy, hắn hoàn toàn không dám tưởng tượng rốt cuộc Diệp Phong có thân phận kinh khủng như thế nào!

Mặc dù Vô Cực Thánh Địa là đỉnh cấp thế lực ở Đông Châu!

Nhưng so với toàn bộ thượng giới thì bọn họ hoàn toàn không là cái gì cả!

Buồn cười lúc trước hắn còn cho rằng Diệp Phong không xứng xưng huynh gọi đệ với hắn, bây giờ mới biết trong mắt của Diệp Phong thì cái thân phận chuẩn Thánh tử của hắn giống như là chứt chó, là hắn không xứng xưng huynh gọi đệ với Diệp Phong!

"Diệp, Diệp thiếu!"

"Ta không biết ngươi cũng ở đây, ta không có cố ý mạo phạm ngươi!"

Nhìn thấy Diệp Phong nhìn mình chằm chằm mà cười, Đồ Mãng sắp bị sợ đến phát khóc!

Mà bên cạnh, Lục Trường Thanh nghe được Đồ Mãng cũng gọi Diệp Phong một tiếng Diệp thiếu thì hắn cũng sắp bị sợ đến tè ra quần!

Chương 375: Đồ Mãng sắp sợ tè ra quần (2)

Diệp Phong tìm hắn nói chuyện phiếm, đó là nể mặt hắn, nhưng hắn còn thu của người ta một khối Tử Minh Huyền Tinh, mẹ nó hắn làm như vậy không phải là đang muốn chết sao!

"Không sao!"

"Tại sao ngươi lại ở đây?"

Nhìn thấy Đồ Mãng tràn đầy sợ hãi, Diệp Phong cũng ra hiệu cho đối phương không cần khẩn trương thái quá, sau đó tò mò hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Không phải ngày mai chính là ngày mà Vô Cực Thánh Địa chiêu

thu đệ tử sao, ta chạy qua đây tham dự náo nhiệt, dù sao đồ đệ cũng không cần ta quản, sư tôn cũng không quản được ta, ta một người quá rảnh rỗi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Đồ Mãng vội vàng giải thích.

Tham gia náo nhiệt?

Mẹ nó, ta thấy ngươi tới để quậy phá thì đúng hơn?

Thông qua lúc nãy Đồ Mãng vừa mới chỉ mặt gọi tên muốn cướp phòng của Lục Trường Thanh, Diệp Phong cũng cảm nhận được Đồ Mãng có quan hệ chẳng tốt lành gì với Vô Cực Thánh Địa!

"Đồ Mãng!"

"Sư tôn hạ giới của ta chính là Thánh nữ đời trước của Vô Cực Thánh Địa!"

"Mà ta cũng là người của Vô Cực Thánh Địa!"

Nói đến đây, Diệp Phong nhìn về phía Đồ Mãng, sắc mặt dần dần lạnh như băng, tiếp tục nói: "Người không biết không trách, chuyện trước đây ta có thể không truy cứu nhưng từ giờ trở đi, phàm là kẻ địch của Vô Cực Thánh Địa cũng chính là kẻ địch của Diệp Phong ta, đối với kẻ địch, ta chưa từng nhân từ nương tay!"

Bành!

Nghe đến đây, Đồ Mãng bị hù vội vàng quỳ rạp xuống đất, toàn thân run rẩy nói: "Diệp thiếu, Đồ Mãng đã hiểu, sau này Vô Cực Thánh Địa xảy ra bất cứ chuyện gì thì ta tuyệt đối xông lên trước nhất, hơn nữa ngày mai ta sẽ đích thân trông coi, nếu ai dám đến quậy thì ta sẽ lập tức xông lên liều mạng với đối phương!"

"Được, trở về đi!"

"Ta còn có chút chuyện muốn trao đổi với Trường Thanh huynh!"

"Nhớ kỹ, ngươi chưa từng gặp ta, mà ngươi muốn làm gì cho Vô Cực Thánh Địa cũng hoàn toàn không liên quan gì đến ta, rõ chưa?"

Diệp Phong cũng không muốn bại lộ thân phận của mình quá sớm, lúc này hắn nhắc nhở Đồ Mãng.

"Đồ Mãng đã rõ!"

"Vậy ta sẽ không quấy rầy Diệp thiếu!"

Nói xong, Đồ Mãng đứng dậy vội vàng thối lui ra khỏi phòng, thận trọng đóng kỹ cửa phòng!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, quá không đáng tin cậy, đồ đệ không đáng tin cậy, sư tôn không đáng tin cậy, chuyện lớn như vậy, các ngươi ở hạ giới mà cũng không biết?"

"Các ngươi cũng phải nhắc nhở ta một tiếng chứ, nếu không phải hôm nay gặp được, chờ ta ngày mai ta làm ra chuyện gì thì sợ các ngươi phải nhặt xác cho ta rồi!"

Sau khi rời khỏi đây, Đồ Mãng điên cuồng chửi mắng hai người Hoàng Tiểu Phi và Vũ Thiên Minh ở hạ giới!

"Ta vừa mới nghe được cái gì!"

"Thánh nữ đã mất tích lại đang ở hạ giới?"

"Diệp thiếu khiến cho Đồ Mãng cũng cảm thấy sợ hãi này lại là đệ tử của Thánh nữ?"

"Nhưng tại sao đệ tử của Thánh nữ lại có thể khiến cho thượng giới Đồ Mãng sợ hãi như thế?"

Nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện của hai người Diệp Phong và Đồ Mãng, bên cạnh, Lục Trường Thanh choáng váng!

Về phần thân phận của Đồ Mãng, Lục Trường Thanh cũng không có hoài nghi là thật hay là giả, ngày mai chờ Thánh Chủ đến đây thì tự nhiên sẽ biết được!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi là đệ tử của Thánh nữ Lạc Thiên Tuyết thật?"

"Thánh nữ đã mất tích đang ở hạ giới thật sao?"

Sau khi Đồ Mãng rời khỏi phòng, Lục Trường Thanh cũng nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Trường Thanh huynh, nếu như ngươi đã nghe được thì nói cho ngươi biết cũng không sao!"

"Nắm đó sư tôn ta bị người ta ám toán, cuối cùng dựa vào một món bí bảo mới có thể bảo vệ thần hồn, trùng sinh ở Huyền Thiên đại lục, không có gì bất ngờ xảy ra thì mười lăm ngày nữa là nàng sẽ phi thăng thượng giới!"

Hả?

Nói đến đây, nhìn Lục Trường Thanh trực tiếp đi tới cửa phòng, khiến cho Diệp Phong bối rối hỏi: "Trường Thanh huynh, ngươi đi đâu đó?"

"Dẫn ngươi về Vô Cực Thánh Địa!"

"Ta phải nhanh chóng báo tin tốt này lại cho Thánh Chủ!"

"Hơn nữa ngươi có thân phận này thì đâu cần phải thông qua khảo hạch nhập môn, ngươi có thể trực tiếp bái vào Vô Cực Thánh Địa !"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lục Trường Thanh cũng có chút kích động giải thích.

"Không!"

"Ta không muốn mượn thân phận sư tôn, ta muốn dựa vào năng lực của mình bái vào Vô Cực Thánh Địa!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức lấy ra mười khối Tử Minh Huyền Tinh lớn chừng quả đấm từ trong không gian của hệ thống ra!

? ? ?

Đây chính là năng lực của ngươi?

Tất cả mọi người là người một nhà, không cần chơi ngang tàng như thế!

Nhìn xem một hàng Tử Minh Huyền Tinh trên bàn, Lục Trường Thanh tê dại, phải biết, Lạc Thiên Tuyết là đệ tử của Thánh Chủ, Thánh chủ chính là sư tổ của Diệp Phong, quan hệ đã cứng như vậy nhưng hắn không cần quan hệ này?

"Được rồi, ngươi dẫn ta đi gặp Thánh Chủ đi!"

"Nhưng mà tạm thời còn không thể nói thân phận của ta ra, ta muốn xem xem dựa vào năng lực của mình thì có thể trở thành Thánh tử của Vô Cực Thánh Địa hay không!"

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên thay đổi ý nghĩ, quay qua nhìn Lục Trường Thanh vẻ mặt thành thật lên tiếng nói.

? ? ?

Ba đại chuẩn Thánh tử chúng ta còn đang vì thành Thánh tử chân chính mà nỗ lực, ngươi vừa đến thì đã muốn làm Thánh tử?

Thánh tử là đại điện của Vô Cực Thánh Địa, đối với thiên phú, ngộ tính, phẩm tính, thực lực đều có yêu cầu cực cao, há là thứ mà ngươi muốn mua là có thể mua được?

Nếu như người ngoài biết thân phận Thánh tử của Vô Cực Thánh Địa bị mua lại thì chẳng phải là sẽ khiến cho người ta chê cười chết hay sao?

Nghe được ý nghĩ này của Diệp Phong, Lục Trường Thanh cũng bất đắc dĩ lắc đầu, hắn rất muốn nói cho Diệp Phong biết ý nghĩ này rất hão huyền!

...

Sau ba canh giờ!

Khi Diệp Phong được Lục Trường Thanh đưa đến Vô Cực Thánh Địa, nhìn thấy nơi xa có chín tòa cao phong tiên vụ quanh quẩn,

xuyên thẳng vân tiêu và vô số tiên phong to to nhỏ nhỏ xung quanh, nhìn đủ loại Tiên thú không ngừng bay qua trên không trung, nhìn mặt đất tuyết trắng như ngọc, khiến cho hắn cảm thấy mình như đi vào tiên cảnh!

Chương 376: Ta muốn mua Thái Thượng trưởng lão, Thánh Chủ ngươi xem xem có đủ hay không

"Mẹ nó, thượng giới chính là thượng giới, mạnh hơn hạ giới rất nhiều!"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong tỏ vẻ cực kỳ hưng phấn, mặc dù trước mắt Vô Cực Thánh Địa mang đến cho hắn rung động cực lớn nhưng hắn biết Vô Cực Thánh Địa vẫn còn rất nhiều không gian để phát triển, phải xem sau này hắn sẽ phá của cải tạo như thế nào.

"Diệp thiếu!"

"Toà tiên phong bên trái là Thái Hư Phong, phong chủ chính là một Thái Thượng trưởng lão của Vô Cực Thánh Địa, chuyên phụ trách Tiên Thảo Viên của Thánh Địa, nếu như tuyển được đệ tử thích hợp trở thành trở thành Tiên Thảo Sư thì đều sẽ đưa đến Thái Hư Phong!"

"Tiên phong phía bên phải Thái Hư Phong tên là Tử Trúc Phong, phong chủ cũng là một Thái Thượng trưởng lão của Vô Cực Thánh Địa, chuyên môn phụ trách Luyện Đan Các của Thánh Địa, nếu như tuyển nhận được đệ tử thích hợp trở thành Luyện Đan Sư thì đều sẽ đưa đến Tử Trúc Phong!"

"..."

Khi Lục Trường Thanh giới thiệu xong tám tòa tiên phong cao vút trong mây, Diệp Phong nghi ngờ nói: "Vậy tòa tiên phong thứ chín ngoài cùng bên phải thì sao?"

"Vô danh!"

"Bởi vì Thánh Địa còn chưa xuất hiện vị Thái Thượng trưởng lão thứ chín, chỉ có Thái Thượng trưởng lão mới có tư cách độc chiếm một phong, đồng thời đặt tên cho phong đó!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lục Trường Thanh cũng cười giải thích.

"Độc chiếm một phong!"

"Cũng không biết khối Tử Minh Huyền Tinh trong tay của ta có đủ mua một cái thân phận Thái Thượng trưởng lão hay không!"

Nghe Lục Trường Thanh nói xong, Diệp Phong cũng tự lẩm bẩm!

Lúc này hắn sinh ra hứng thú cực lớn với thân phận Thái Thượng trưởng lão!

Độc chiếm một phong, dễ dàng dàn xếp đám người của Tinh Hồn Tông, Diệp Phong cảm thấy một tòa vô danh phong cuối cùng đó chính là để lại cho hắn!

Điên rồi!

Bên cạnh, Lục Trường Thanh nghe được Diệp Phong nói như vậy thì hắn muốn điên rồi, hơn nữa hắn còn cảm thấy Diệp Phong cũng điên rồi!

Mua một cái thân phận Thánh tử đã là chuyện không thể nào rồi mà bây giờ hắn còn muốn mua thêm một cái thân phận Thái Thượng trưởng lão, đúng là mơ mộng hão huyền!

Thái Thượng trưởng lão đại biểu cho cái gì?

Đại biểu cho chiến lực đỉnh cao của Vô Cực Thánh Địa, nói một câu không dễ nghe, cho dù Thánh Chủ đưa ra quyết định nhưng nếu có một nửa Thái Thượng trưởng lão phản đối thì cũng có thể thay đổi quyết định của Thánh Chủ, dù sao mỗi một Thái Thượng trưởng lão đều là Định Hải Thần Châm của Thánh Địa!

Vô Cực Phong, Thánh Điện!

"Trường Thanh, người này là ai?"

Một nữ tử ung dung hoa quý nhìn Lục Trường Thanh và Diệp Phong phía dưới, trực tiếp hỏi Lục Trường Thanh.

"Thánh Chủ, hắn là..."

Không đợi Lục Trường Thanh nói xong, Diệp Phong trực tiếp ngắt lời: "Trường Thanh huynh, ngươi đi ra ngoài trước đi, ta muốn nói chuyện riêng với Thánh Chủ một hồi!"

"Chuyện này. . ."

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lục Trường Thanh do dự một chút, cuối cùng cắn răng, trực tiếp quay người rời khỏi Thánh Điện.

Hả?

Nhìn thấy tên tu sĩ lạ lẫm thực lực chỉ có Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng trước mặt chỉ dựa vào một câu nói thì khiến cho Lục Trường Thanh không thèm để ý đến Thánh Chủ mình mà trực tiếp rời đi, chuyện này khiến cho Hồ Lỵ có chút hứng thú với Diệp Phong.

"Thánh Chủ, ta muốn làm Thánh tử của Vô Cực Thánh Địa!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp lấy ra một cái tiên giới ném cho Hồ Lỵ đang đứng ở đối diện.

"Cần bao nhiêu, Thánh Chủ tự lấy!"

"Đúng rồi, ta còn muốn mua một cái thân phận Thái Thượng trưởng lão, ngươi xem xem có đủ hay không!"

Nhìn thấy Hồ Lỵ đón được tiên giới, Diệp Phong nhìn đối phương tiếp tục nói.

"Lớn mật!"

"Ngươi nghĩ Vô Cực Thánh Địa ta là chỗ nào!"

"Thánh tử và Thái Thượng trưởng lão há có thể mua bán được!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hồ Lỵ cũng tràn ngập lửa giận lớn tiếng giận dữ mắng mỏ Diệp Phong, nhưng vì lòng hiếu kỳ, nàng vẫn kiểm tra tình huống trong tiên nhẫn một hồi!

Nhưng mà khi Hồ Lỵ nhìn thấy tòa núi Tử Minh Huyền Tinh cao ngàn mét, đường kính chừng năm trăm mét ở trong tiên giới thì lập tức ngẩn ra tại chỗ.

Không nói khoa trương một chút nào, một tòa núi Tử Minh Huyền Tinh lớn như vậy, mua toàn bộ Vô Cực Thánh Địa cũng dư sức!

"Làm sao bây giờ?"

"Đối phương cho chỗ tốt đã vượt xa khỏi tưởng tượng của ta, ta hoàn toàn không thể từ chối!"

"Đừng nói mua thân phận Thánh tử và Thái Thượng trưởng lão, cho dù mua vị trí Thánh chủ này của nàng cũng dư xài!"

Nhìn ngọn núi Tử Minh Huyền Tinh to lớn trước mặt, lần đầu tiên Hồ Lỵ cảm nhận được áp lực đến từ phá của!

Dù sao ngoại trừ bại gia tử thì người nào có thể làm chuyện phát rồ như thế này!

"Nếu như tiếp nhận, dựa vào cái núi Tử Minh Huyền Tinh này, Vô Cực Thánh Địa ta có thể mua được đủ tài nguyên tu luyện, toàn bộ Thánh Địa đều sẽ xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất, nhưng mà một khi bị người khác biết thì sợ ta Vô Cực Thánh Địa sẽ biến thành trò cười cho vô số người!"

"Nếu như không tiếp thụ thì mẹ nó, số lượng này có thể mua một cái Vô Cực Thánh Địa, mẹ nó, ai mà không tiếp thu!"

Giãy dụa hồi lâu, Hồ Lỵ hoàn toàn không nghĩ ra được một lý do nào để từ chối!

Về phần giết người đoạt bảo, có thể tiện tay lấy ra một ngọn núi Tử Minh Huyền Tinh lớn như vậy thì sẽ là người bình thường hay sao?

Hơn nữa chỉ cần nói một câu là có thể khiến cho chuẩn Thánh tử

Lục Trường Thanh không để ý đến Thánh chủ nàng, chuyện này đã đủ để chứng tỏ đối phương hoàn toàn không đơn giản!

"Dựa vào núi Tử Minh Huyền Tinh này, ngươi có thể mua được thân phận Thánh tử, nhưng thân phận Thái Thượng trưởng lão cũng không phải là một mình ta có thể quyết định được, dù cho ta đồng ý nhưng nếu như không được bát đại Thái Thượng trưởng lão còn lại tán thành thì cũng không có ý nghĩa."

Vừa nói không thể bán thân phận Thánh tử và Thái Thượng trưởng lão, kết quả lại trở mặt tự vả vào mặt mình, lúc này sắc mặt Hồ Lỵ cũng cực kỳ xấu hổ, dù sao nàng nằm mơ cũng không nghĩ tới trong tay đối phương lại có một tòa núi Tử Minh Huyền Tinh khổng lồ như thế!

"Đã như vậy thì ta cũng không tiện cưỡng cầu!"

Chương 377: Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng, lão phu thả cái rắm cũng có thể làm chết hắn

"Xin Thánh Chủ trả tiên giới đó lại cho ta, ta lập tức rời khỏi Vô Cực Thánh Địa, ta tin hắn là sẽ có thế lực khác chấp nhận giao dịch này của ta."

Cái gì!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong nháy mắt Hồ Lỵ gấp, cầm tiên giới đi ra khỏi Thánh Điện, đồng thời nói: "Ngươi ở chỗ này chờ một lát, ta lập tức đi tìm bát đại Thái Thượng trưởng lão thương lượng việc này, sau đó sẽ cho ngươi một câu trả lời chắc chắn có thể khiến cho ngươi hài lòng!"

"Ai!"

"Vô Cực Thánh Địa vẫn quá nghèo khó, một khối Tử Minh Huyền Tinh nát như vậy mà có thể mua thân phận Thánh tử và Thái Thượng trưởng lão, ta cũng không nhìn được nữa!"

"May mà ta giấu diếm thân phận tự mình đến tìm hiểu một phen, mặc dù chỉ có mười lăm ngày nhưng nói cái gì thì cũng phải cải thiện trạng thái nghèo khó của Vô Cực Thánh Địa một chút trước khi sư tôn phi thăng thượng giới!"

Nhìn Hồ Lỵ rời đi, Diệp Phong cảm thấy mười lăm ngày này, mình phải nhanh chóng làm việc!

"Hệ thống, bây giờ tạm thời điểm phá sản của ta đều bị xóa bỏ, thực lực của ta cũng là tạm thời tăng lên, nếu như ta thực hiện hành vi phá của thì ban thưởng sẽ tính như thế nào?"

Nhàn rỗi không chuyện gì, Diệp Phong có chút hiếu kỳ hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Nếu như túc chủ thực hiện hành vi phá của, hệ thống sẽ cho điểm phá sản và ban thưởng đặc thù như bình thường!"

"Đinh! Vì tránh cho túc chủ sẽ cảm thấy mình bị hố, hệ thống thay đổi phương thức đột phá, phương thức đột phá sẽ không còn tiêu hao điểm phá sản nữa mà khi thực hiện một loạt hành vi như hành vi phá của, nhiệm vụ, tiêu hao sản phẩm bại gia mỗi ngày thì phần thưởng sẽ có thêm ban thưởng đặc thù Thăng Tiên Đan, mỗi nuốt một viên Thăng Tiên Đan thì có thể đột phá một cái tiểu cảnh giới, dù thực lực đạt tới Nhân Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thì nuốt một viên Thăng Tiên Đan cũng có thể thuận lợi đột phá tới Địa Tiên Cảnh Nhất Trọng!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Thăng Tiên Đan là đan thưởng đặc thù có tỉ lệ nhất định!"

Ồ!

Nghe được hệ thống giải thích xong, Diệp Phong cũng tỏ vẻ ngạc nhiên!

Phải nói là phương thức đột phá mới này mang tới cho hắn cảm giác mới mẻ!

"Hệ thống, nếu điểm phá sản không dùng để tăng thực lực lên, vậy trừ mở đủ loại bình Tiên cấp ra thì còn có lợi ích gì?"

Diệp Phong nghĩ nghĩ, tiếp tục hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Không dùng được, nhưng mà vì để cho túc chủ có thể hưởng thụ được nhiều vui vẻ hơn, sau này công tác phí để có thể phát động hành vi phá của, tiền trà nước, lễ gặp mặt vân vân đều có thể cho bình vật phẩm, bởi vì túc chủ tiêu hao điểm phá sản mở ra vật phẩm riêng tư, phạm vi phá của vô hạn, nhưng chỉ cần đạt tới tiêu chuẩn phá của thì hệ thống sẽ thưởng!"

Ừm!

Nghe đến đây, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng!

Nói thật, đối với lúc ở hạ giới, hoặc là thấp hơn phạm vi phá của, hoặc là cao hơn phạm vi phá của, mặc dù mục đích là tốt, phòng ngừa hắn bị hố nhưng thời gian lâu dài chắc chắn sẽ có cảm giác bó tay bó chân, đặc biệt là đối với người của mình, cho nhiều một chút thì có làm sao!

Nhưng bây giờ hệ thống thay đổi như vậy, khiến cho hắn cảm thấy rất thoải mái, khi mình muốn tùy hứng phá sản thì tự mình cho, mình muốn phá sản hợp lý thì cho theo ý hệ thống!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, hệ thống còn cải tiến ở nhiều mặt hơn nữa, hơn nữa còn tăng thêm một chút chức năng phụ trợ, sau này túc chủ có thể từ từ tìm hiểu!"

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống lại vang lên ở trong đầu của Diệp Phong một lần nữa.

"Hệ thống, Diệp Phong ta nguyện xưng ngươi là hệ thống mạnh nhất!"

Nghe nói như thế, Diệp Phong cũng đưa ra khẳng định cao nhất dành cho hệ thống phá của vô địch!

...

Thái Hư Phong!

"Thánh Chủ, ngươi gấp gáp gọi bát đại Thái Thượng trưởng lão chúng ta đến đây, có phải là Thánh Địa xuất hiện nguy cơ gì hay

không?"

Thái Hư trưởng lão nhìn về phía Hồ Lỵ, vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng hỏi thăm.

Hô!

Hồ Lỵ thở dài một hơi thật sâu, sau đó nhìn về phía bát đại Thái Thượng trưởng lão lên tiếng nói ra: "Bát đại Thái Thượng trưởng lão, có thể Vô Cực Thánh Địa chúng ta sẽ xuất hiện vị Thái Thượng trưởng lão thứ chín, bởi vì chuyện này quá mức trọng đại cho nên ta mới tới thương thảo với các ngươi một chút."

"Vị Thái Thượng trưởng lão thứ chín!"

Nghe được Hồ Lỵ nói như vậy, trên mặt bát đại Thái Thượng trưởng lão đều toát ra vẻ vui mừng, dù sao có thể có thêm một Thái Thượng trưởng lão thì đại biểu cho thực lực của Thánh Địa tăng lên thêm một cấp nữa!

"Thánh Chủ!"

"Người này có thực lực như thế nào, phẩm tính như thế nào, có bản lĩnh đặc thù gì không, tại sao ngươi lại cho rằng hắn có thể trở thành vị Thái Thượng trưởng lão thứ chín?"

Kinh hỉ qua đi, Thái Hư trưởng lão cũng nhìn về phía Hồ Lỵ, vội vàng hỏi thăm, mà bảy tên Thái Thượng trưởng lão còn lại cũng đều đưa mắt nhìn qua, đối với vị Thái Thượng trưởng lão thứ chín bỗng nhiên xuất hiện này, bọn họ cũng rất hiếu kỳ với tình huống của hắn.

"Thực lực Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng!"

"Phẩm tính tạm thời không biết!"

"Về phần bản lĩnh đặc thù, phá của có tính không?"

"Về phần tại sao lại được ta..."

Không đợi Hồ Lỵ nói xong, Tử Trúc trưởng lão đang đứng ở bên cạnh đã không nhịn được mà ngắt lời nàng: "Thánh Chủ, ngươi

bậy bạ hết sức!"

"Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng, với thực lực rác rưởi như vậy lão phu thả cái rắm cũng có thể đánh chết hắn, hắn dựa vào cái gì mà làm Thái Thượng trưởng lão!"

"Hơn nữa, thậm chí ngay cả phẩm tính của đối phương như thế nào mà ngươi cũng không hiểu rõ, lỡ như đối phương là một tu sĩ tội ác tày trời thì rất có thể sẽ khiến cho Thánh Địa bị tổn hại không thể tính toán được!"

"Còn có bản lĩnh đặc thù, khi nào mà phá của cũng có thể xem như..."

Oanh!

Không đợi Tử Trúc trưởng lão nói xong, Hồ Lỵ trực tiếp lấy toà núi Tử Minh Huyền Tinh kinh khủng đó từ trong tiên giới ra!

Chương 378: Tinh Hồn Phong, khiến cho Lạc Thiên Tuyết cảm nhận được cảm giác như đang ở nhà

"Mẹ nó! ! !"

"Mẹ nó, cái này là núi Tử Minh Huyền Tinh!"

Khi bát đại Thái Thượng trưởng lão nhìn thấy trước mắt bỗng nhiên xuất hiện núi Tử Minh Huyền Tinh cao tới ngàn mét, bọn họ kinh hãi đến tròng mắt sắp phát nổ!

Không nói khoa trương một chút nào, tài phú do tám người bọn họ tích lũy gần vạn năm cộng lại với nhau cũng không thể nào sánh được với núi Tử Minh Huyền Tinh này!

"Người đó nói muốn dùng toà núi Tử Minh Huyền Tinh này mua thân phận Thánh tử và Thái Thượng trưởng lão của Thánh Địa chúng ta, ta thật sự không tìm được lý do để từ chối cho nên mới thương lượng với bát đại Thái Thượng trưởng lão xem rốt cuộc là

bán hay không bán, dù sao tình huống này chưa từng xảy ra ở thượng giới!"

Nhìn thấy bát đại Thái Thượng trưởng lão khiếp sợ không thôi, Hồ Lỵ cũng nói tẳng ra mục đích lần này.

"Bán! Bán! Bán!"

"Mẹ nó, cái này có thể mua toàn bộ Vô Cực Thánh Địa, đối phương chỉ muốn mua hai cái thân phận, tại sao không bán!"

Nghe được Hồ Lỵ nói như vậy, Thái Hư trưởng lão cũng vội vàng nói ra ý nghĩ của mình!

"Thánh Chủ!"

"Ta rút lại những lời ta vừa mới nói, phá sản cũng được tính là một bản lĩnh, tên bại gia tử này phá vỡ nhận thức của ta về phá sản!"

"Nhưng mà chỉ sợ người này cũng không đơn giản, mặc dù thực lực của hắn thấp nhưng sợ là thân phận cực kỳ khủng bố, mặc dù không biết tại sao hắn muốn tới Vô Cực Thánh Địa chúng ta, nhưng tốt nhất là chúng ta nên thân mật với hắn một chút."

Lúc này Tử Trúc trưởng lão cũng nói ra ý nghĩ của mình.

Không lâu sau, lục đại Thái Thượng trưởng lão còn lại cũng đều nói ra ý nghĩ của mình!

Cuối cùng kết quả mà bọn họ thương thảo ra được chính là bán cho đối phương thân phận Thánh tử và Thái Thượng trưởng lão, hơn nữa còn phải lập tức thông báo cho toàn bộ Thánh Địa, đồng thời còn tặng tòa tiên phong cao vút trong mây đó cho đối phương.

...

Vô Cực Phong, Thánh Điện!

"Diệp Phong, ta đã thương lượng xong với bát đại Thái Thượng trưởng lão, đồng ý bán hai thân phận Thánh tử và Thái Thượng trưởng lão cho ngươi."

"Đồng thời, tòa tiên phong cao nhất còn lại cũng sẽ thuộc về quyền sở hữu của ngươi, ngươi có thể đặt tên cho nó!"

Sau khi trở về, Hồ Lỵ trực tiếp nói với Diệp Phong kết quả mà bọn họ thương thảo ra được.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phá của thành công, thưởng năm mươi vạn điểm phá sản, thưởng Thăng Tiên Đan *2, thưởng âm Dương Huyễn Đồng Thảo *100!"

Âm Dương Huyễn Đồng Thảo: Sinh trưởng ở trong một trong số những cấm địa ở thượng giới là âm Dương Huyễn Cảnh, có giá trị rất lớn đối với tu sĩ tu luyện thần thông loại âm dương!

Hả?

Sau khi biết được tình huống của âm Dương Huyễn Đồng Thảo này, Diệp Phong lại nhớ tới một chuyện, ở thượng giới này không cần có thần thông!

Ở thượng giới, sợ là rất nhiều tu sĩ đều có được đủ loại thần thông giống như là thần thông Thiện Ác Phật Đà.

"Vậy mà cho ta hai viên Thăng Tiên Đan, đúng là không tồi, như vậy thì thoải mái hơn là góp nhặt từng chút từng chút điểm phá sản nhiều, mặc dù cái đồ chơi này phải coi vận khí!"

"Nhưng mà sau khi điểm phá sản cũng không còn nhiều tác dụng đối với ta thì điểm phá sản mà hệ thống thưởng cho đúng là tùy hứng, nếu là muốn bẫy ta thì sợ chỉ ban thưởng cho ta một trăm điểm phá sản."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Hồ Lỵ, cười nói: "Thánh Chủ, đã như vậy thì ta sẽ đặt tên cho tòa tiên phong đó là Tinh Hồn Phong!"

"Tinh Hồn Phong, tên rất hay!"

"Vậy từ đây về sau ta sẽ gọi ngươi là Tinh Hồn trưởng lão!"

Nghe được Diệp Phong đặt cái tên này, Hồ Lỵ cũng cười lấy lòng, không khen tặng không được, thật sự là đối phương cho nhiều

lắm, nếu như không cố gắng lấy lòng một phen thì nàng cũng không nỡ lấy cái núi Tử Minh Huyền Tinh đó!

"Tinh Hồn trưởng lão!"

"Ta lập tức thông báo thân phận Thánh tử và Thái Thượng trưởng lão của ngươi cho toàn bộ Thánh Địa!"

"Nhưng mà ta phải nói trước cho ngươi biết là rất có thể sẽ có một tình huống xảy ra, đó là vì bản thân người thuộc về tình huống đặc biệt cho nên đến lúc đó rất có thể sẽ không có đệ tử nào chịu bái vào Tinh Hồn Phong của ngươi."

Hồ Lỵ cũng cực kỳ bất đắc dĩ, dù sao ngay cả tạp dịch của Thánh Địa thì cũng có thực lực mạnh hơn Diệp Phong, trừ phi đầu óc bị nước vào, nếu không thì hoàn toàn không có ai sẽ bái vào Tinh Hồn Phong của Diệp Phong!

Mặc dù Vô Cực Thánh Địa là một thể thống nhất nhưng chín đại tiên phong cũng đại biểu cho chín đại phe phái ở trong thánh địa, có thể gia nhập dưới trướng của Thái Thượng trưởng lão cũng là mong ước lớn nhất của vô số đệ tử nội môn lẫn đệ tử ngoại môn của Thánh Địa!

"Không sao, qua một thời gian ngắn thì ta sẽ đích thân đi ra bên ngoài tuyển một ít đệ tử về!"

"Nhưng mà cũng đừng có nói là ta không có những đệ tử nội môn, đệ tử ngoại môn của Thánh Địa này một cơ hội, ta chỉ cho bọn họ một cơ hội duy nhất mà thôi!"

"Một canh giờ, sau khi khi ngươi thông báo cho toàn bộ Thánh Địa, ta chỉ ở dưới chân Tinh Hồn Phong chờ đợi một canh giờ, tới thì ta sẽ nhận lấy, còn nếu như bọn họ không đến thì chứng tỏ là bọn họ không có cơ duyên này!"

? ? ?

Cơ duyên?

Đi theo bên cạnh một tu sĩ chỉ có thực lực là Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng như ngươi cũng được coi là một loại cơ duyên sao?

Chờ chút!

Bỗng nhiên, Hồ Lỵ bỗng nhiên nghĩ đến ngọn núi Tử Minh Huyền Tinh kinh khủng đang nằm ở trong tiên giới, nếu như trong tay của đối phương còn có đồ tốt hơn như vậy nữa, hơn nữa đối với phương thức phá của đến phát rồ và phân tích làm việc của đối phương thì hình như cũng đúng là một loại cơ duyên lớn!

Một lát sau!

Dưới chân Tinh Hồn Phong!

"Sư tôn, rời khỏi Tinh Hồn Phong hạ giới, khi ngươi đến thượng giới, đệ tử nhất định phải khiến cho ngươi tìm được cảm giác như trở về nhà!"

"Đúng rồi, đến lúc đó cực phẩm Linh Tinh trải đất mặt, cực phẩm Linh Tinh dựng chỗ ở, còn có Hoàng Kim Mao Ốc, ổ chó xa hoa, Kim Hồn Thánh Linh Thụ chế tạo biệt thự bằng gỗ, nhất định ta phải phục hồi toàn bộ bọn chúng lại như cũ!"

Chương 379: Tinh Hồn Phong, khiến cho Lạc Thiên Tuyết cảm nhận được cảm giác như đang ở nhà (2)

Nghĩ đến đến lúc đó rất có thể Lạc Thiên Tuyết sẽ sinh ra ảo giác phi thăng như không có phi thăng, Diệp Phong lập tức không nhịn được mà bật cười lên, sau đó tự lẩm bẩm: "Đại đệ tử thân truyền biết quan tâm sư tôn như ta cũng không nhiều!"

Mà lúc này, toàn bộ Vô Cực Thánh Địa đã nổ tung lên!

"Điên rồi hả, một tiểu tu sĩ thực lực Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng mà lại trở thành Thánh tử và Thái Thượng trưởng lão của Thánh Địa?"

"Thánh tử hay không phải là Thánh tử ta không nói, nhưng mà Thái Thượng trưởng lão chính là chiến lực đỉnh cao của Thánh Địa, hắn dựa vào cái gì mà có thể làm Thái Thượng trưởng lão

chứ!"

"Đúng đó, muốn nói làm Thánh tử thì có thể giải thích là vì hắn có được thiên phú và tiềm lực cực kỳ khủng bố, nhưng mà bây giờ làm Thái Thượng trưởng lão thì có phải là quá đáng lắm hay không?"

"Ngoại trừ thực lực ra thì tình huống còn lại chúng ta hoàn toàn không biết gì cả, với tình huống như thế này thì chỉ có đồ đần mới gia nhập vào Tinh Hồn Phong!"

...

Khi các đệ tử nội môn và đệ tử ngoại môn của Thánh Địa biết được tin tức giật gân này thì tất cả đều tập họp lại một chỗ bàn tán với nhau, nhưng mặc dù bọn họ bàn tán sôi nổi với nhau nhưng lại không có người nào đi đến Tinh Hồn Phong, chuyện này giống y chang như phỏng đoán của Hồ Lỵ trước đó!

Nhưng mọi thứ đều có ngoại lệ!

Lúc này, Lục Trường Thanh đang trên đường đi đến Tinh Hồn Phong, hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong có thể dựa vào năng lực tiền giấy của mình mà mua được thân phận Thánh tử, không chỉ có như thế, ngay cả thân phận Thái Thượng trưởng lão mà hắn cũng có thể mua được, nói thật, khi hắn ra được tin tức này thì hắn bị hù dọa thật sự!

Hắn hoàn toàn không dám tưởng tượng vì mua được hai cái thân phận này mà rốt cuộc Diệp Phong đã phải trả một cái giá lớn kinh khủng như thế nào!

Nhưng hắn lại biết được không ít bí mật của Diệp Phong, những người khác sẽ không gia nhập vào Tinh Hồn Phong, nhưng hắn thì nhất định phải gia nhập vào Tinh Hồn Phong, không ai có thể ngăn cản được quyết tâm muốn gia nhập vào Tinh Hồn Phong của hắn!

Mà Lục Trường Thanh không biết là, sau lưng hắn không xa có hai tên thanh niên vẫn luôn đi theo sau lưng hắn, hai người đó chính là hai vị chuẩn Thánh tử còn lại trong số tam đại chuẩn Thánh tử của Vô Cực Thánh Địa!

"Cái tên Lục Trường Thanh này có chút không đúng!"

"Bỗng nhiên xuất hiện một Thánh tử, hai người chúng ta đều sắp bị làm tức chết, sao hắn lại không có chút phản ứng nào hết vậy?"

Lúc này, trên mặt Mục Lâm cũng tràn đầy khó hiểu quay qua nhìn Thạch Thiên Lôi đang đứng bên cạnh mình hỏi thăm.

"Không biết!"

"Vì tranh đoạt vị trí Thánh tử, những năm này, ba người chúng ta đã dùng hết toàn lực, bây giờ trực tiếp mất đi hi vọng, hắn lại không có một chút phản ứng nào, chuyện này rất không được bình thường!"

"Hơn nữa, bây giờ nhìn đường mà hắn đi thì chính là đường đến Tinh Hồn Phong, không phải hắn định ra nhập vào Tinh Hồn Phong đó chứ?"

Lúc này, Thạch Thiên Lôi cũng chau mày nói ra ý nghĩ của mình.

Thực lực Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng!

Không chỉ trở thành Thánh tử, hơn nữa còn trở thành Thái Thượng trưởng lão!

Bây giờ hình như Lục Trường Thanh cũng chuẩn bị gia nhập vào Tinh Hồn Phong!

Đối mặt với loại tình huống này, trong lòng hai người Mục Lâm và Thạch Thiên Lôi đều có ý tưởng của riêng mình, nhưng hai người đều không nói ra ý tưởng thật sự trong lòng của mình, chỉ nói những chuyện râu ria.

...

Dưới Tinh Hồn Phong!

Nhàn rỗi nhàm chán, Diệp Phong kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: âm Dương Huyễn Đồng Thảo

*1000000

Hả?

Sau khi Diệp Phong nhìn thấy sản phẩm bại gia hôm nay thì trên mặt cũng lóe lên vẻ ngạc nhiên, vừa thưởng một trăm gốc âm Dương Huyễn Đồng Thảo, ừ kết quả sản phẩm bại gia hôm nay lại là một trăm vạn gốc?

"Hệ thống, bây giờ điểm phá sản đã không còn quan trọng với ta nữa, cho dù không có tiêu hao hết sản phẩm bại gia mỗi ngày thì cũng không có chuyện gì chứ."

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì trực tiếp hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Không có tiêu hao hết sản phẩm bại gia thì trừng phạt vẫn là trừ điểm phá sản, có muốn hoàn thành hay không thì hoàn toàn dựa vào tâm trạng của túc chủ!"

Ngọa tào!

Thật sự không có trừng phạt?

Nghe được hệ thống trả lời như vậy, Diệp Phong sợ hãi thật sự, dù sao đối với hắn bây giờ thì trừ điểm phá sản đã không còn là hình phạt nữa, hắn vốn cho rằng hệ thống sẽ tiến hành điều chỉnh trừng phạt trên sản phẩm bại gia mỗi ngày nhưng hắn lại hoàn toàn không ngờ được là hoàn toàn không có thay đổi gì cả!

"Đinh! Dùng trừng phạt thúc giục túc chủ trưởng thành không phải là hệ thống tốt!"

"Đinh! Tại hạ giới, cho ra trừng phạt là hi vọng túc chủ có thể nhanh chóng thích ứng thân phận thần hào phá của, bây giờ túc chủ đã được xem là một thần hào phá của đủ tiêu chuẩn, cho nên hệ thống sẽ không thiết lập bất kỳ trừng phạt nào nữa!"

Nghe được giọng nói của hệ thống vang lên lần nữa, Diệp Phong cũng nở nụ cười khổ, bởi vì hắn đột nhiên có cảm giác mình bị nuôi thả.

"Một trăm vạn gốc âm Dương Huyễn Đồng Thảo, làm sao có thể lãng phí hết được bây giờ?"

Mặc dù không có trừng phạt nhưng mấy tháng qua khi ở hạ giới, Diệp Phong đã tạo thành thói quen tốt đẹp là phá của mỗi ngày, bây giờ nếu như một ngày không phá của thì sẽ khiến cho toàn thân hắn cảm thấy khó chịu!

Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Phong không khỏi dời mắt nhìn về phía Tinh Hồn Phong tiên vụ quanh quẩn, xuyên thẳng vân riêu!

"Ồ!"

Đúng lúc này, Diệp Phong chợt phát hiện một bóng người xuất hiện nơi xa, chuyện này khiến hắn nhịn không được ngạc nhiên nói: "Vậy mà lại có người muốn đến gia nhập vào Tinh Hồn Phong ta?"

"Diệp thiếu!"

Khi bóng người càng ngày càng gần, giọng nói tràn đầy hưng phấn của Lục Trường Thanh cũng vang lên.

"Lục Trường Thanh?"

Khi Diệp Phong nhìn thấy người tới lại là Lục Trường Thanh thì trên mặt cũng lộ ra vẻ giật mình!

Ta cướp vị trí Thánh tử của ngươi, ngươi trở tay liền muốn gia nhập vào Tinh Hồn Phong ta?

Cách đó không xa!

"Mẹ nó!"

Chương 380: Trường Thanh huynh, hai tên đậu bỉ đó là ai?

"Đã nói là tiểu tử Lục Trường Thanh này không bình thường, hắn lại biết thanh niên vừa là Thánh tử vừa là Thái Thượng trưởng lão

này, hơn nữa hắn còn gọi đối phương là Diệp thiếu!"

Nghe được tiếng la của Lục Trường Thanh, Mục Lâm cũng tỏ vẻ giật mình, có thể khiến cho Lục Trường Thanh kêu một tiếng Diệp thiếu, đủ để chứng minh đối phương không đơn giản!

"Không thích hợp!"

"Lục Trường Thanh có chút cung kính quá mức với người thanh niên đó, cho dù là Thánh Chủ thì cũng chưa từng thấy hắn cung kính như vậy!"

"Mục Lâm, ngươi nói xem rốt cuộc thì người thanh niên đó là..."

Hả?

Nói đến đây, Thạch Thiên Lôi lại chợt phát hiện Mục Lâm vừa còn ở bên cạnh đã không thấy, chờ hắn quay đầu nhìn lại thì phát hiện Mục Lâm đang dùng tốc độ nhanh nhất bay tới chỗ đối phương!

"Ngọa tào!"

"Mục Lâm, lần đánh cược này của ngươi có chút quá lớn rồi, lỡ như đối phương không có chỗ gì hơn người, vậy chúng ta gia nhập vào Tinh Hồn Phong này thì sẽ phế đi!"

Nói xong, Thạch Thiên Lôi yên lặng lấy ra phi hành Tiên Khí, trực tiếp thôi động đến cực hạn, lấy tốc độ nhanh hơn đuổi theo từ phía sau!

Cược!

Lúc này hai người trực tiếp cược, tất cả mọi người đều là chuẩn Thánh tử, nếu Lục Trường Thanh cũng dám cược, bọn họ có gì không dám!

...

Dưới Tinh Hồn Phong!

"Diệp thiếu, ta muốn gia nhập vào Tinh Hồn Phong!"

Đi tới trước mặt Diệp Phong, Lục Trường Thanh vẻ mặt kích động nói ra mục đích mình đến đây lần này!

"Tốt!"

Đã Lục Trường Thanh muốn gia nhập Tinh Hồn Phong, Diệp Phong cũng không có lí do gì để từ chối, dù sao hắn muốn nghỉ ngơi mười lăm ngày ở thượng giới này, nếu như chỉ ở chỗ này một mình thì đúng là có chút nhàm chán.

"Trường Thanh huynh, mặc dù thực lực của ta cực kỳ thấp nhưng dù nói thế nào đi nữa thì ta cũng đã trở thành Thánh tử và Thái Thượng trưởng lão của Thánh Địa, chuyện này có chút không bình thường, những đệ tử nội môn và đệ tử ngoại môn của Thánh Địa sẽ không có ý kiến gì hay sao?"

"Cũng không thể nào có chuyện một người cũng không đến?"

Lúc này, Diệp Phong nhìn Lục Trường Thanh, hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

"Diệp thiếu, sau này ngươi cứ gọi ta là Trường Thanh là được, bây giờ thân phận của chúng ta chênh lệch quá xa, ngươi gọi ta như vậy ta cảm thấy không quen!"

"Về phần tình huống mà ngươi nói thì bởi vì Thánh Chủ chỉ nói ra tu vi của ngươi, dù có rất nhiều người sẽ âm thầm suy đoán nhưng mà không người nào dám cược một phen, bởi vì một khi gia nhập vào tiên phong thì cả đời sẽ bị dính với tiên phong đó."

Nói đến đây, nhìn thấy Diệp Phong vẫn trưng vẻ mặt không hiểu gì cả ra, Lục Trường Thanh cũng tiếp tục giải thích: "Nói một cách đơn giản, có một tên đệ tử muốn trở thành Tiên Thảo Sư, kết quả gia nhập vào Tinh Hồn Phong ngươi, lại phát hiện ngươi chủ tu luyện khí, vậy thì phế đi thật, cho nên cho dù có được tư cách để gia nhập vào chín đại tiên phong thì tất cả mọi người đều sẽ thận trọng lựa chọn!"

Nghe đến đây, Diệp Phong cũng coi như triệt để hiểu rõ, cũng hiểu được cách làm của Thánh Chủ, dù sao hắn chủ tu phá của, đúng là không tiện nói ra, chẳng lẽ lại nói là Tinh Hồn Phong chuyên tuyển

những đệ tử có tiềm lực phá của?

Đây là thượng giới, cũng là thế giới nhược nhục cường thực, không cố gắng truy cầu thực lực, lại muốn theo đuổi phá của, mẹ nó, đó không phải là đang nói nhảm sao!

"Tinh Hồn trưởng lão!"

"Đệ tử Thạch Thiên Lôi muốn gia nhập vào Tinh Hồn Phong!"

Đúng lúc này, giọng nói của Thạch Thiên Lôi bỗng nhiên vọng từ đằng xa lại!

"Ngọa tào!"

"Thạch Thiên Lôi, mẹ nó, ngươi có biết xấu hổ hay không, gia nhập vào tiên phong mà thôi, mẹ nó, ngươi ngay cả phi hành Tiên Khí cũng vận dụng!"

Nhìn Thạch Thiên Lôi từ bên cạnh bay qua, Mục Lâm cũng tức đến chửi ầm lên, sau đó vội vàng nhìn Diệp Phong ở xa xa hô: "Tinh Hồn trưởng lão, đệ tử Mục Lâm cũng muốn gia nhập vào Tinh Hồn Phong!"

Nói xong, Mục Lâm cũng nhanh chóng lấy phi hành Tiên Khí ra đuổi theo Thạch Thiên Lôi!

"Trường Thanh, hai đậu bỉ đó là ai?"

Nhìn hai người Mục Lâm và Thạch Thiên Lôi ngươi truy ta đuổi phía xa, Diệp Phong cũng không biết ra sao hỏi thăm Lục Trường Thanh.

"Ngọa tào!"

"Tại sao hai người này lại tới đây!"

Nhìn thấy Mục Lâm và Thạch Thiên Lôi xa xa, Lục Trường Thanh cũng tỏ vẻ giật mình, sau đó vội vàng quay qua nhìn Diệp Phong giải thích: "Diệp thiếu, hai người bọn họ cũng là chuẩn Thánh tử của Thánh Địa, nhưng mà ta không ngờ được là bọn họ lại chạy tới đây!"

? ? ?

Hai đại chuẩn Thánh tử!

Có phải các ngươi điên rồi không, ta cướp đoạt vị trí Thánh tử của các ngươi, sau đó các ngươi chạy tới muốn gia nhập vào Tinh Hồn Phong ta?

Biết được thân phận của hai người đó, Diệp Phong bị kinh hãi thật sự!

Còn chưa thu được một đệ tử nội môn đệ tử ngoại môn bình thường nào kết quả lại thu hết tam đại chuẩn Thánh tử của Thánh Địa, nếu như tin tức này truyền ra ngoài thì Thánh Địa còn khám sôi trào lên một đợt nữa hay sao?

Một lát sau!

"Ba người các ngươi xác định đều muốn gia nhập vào Tinh Hồn Phong ta?"

Nhìn tam đại chuẩn Thánh tử đứng thành một hàng ở trước mặt mình, Diệp Phong trưng vẻ mặt thành thật ra hỏi thăm.

"Tinh Hồn trưởng lão, chúng ta nhất định phải gia nhập Tinh Hồn Phong!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, ba người cũng sắc mặt kiên định cùng nhau đáp.

"Được thôi, vậy các ngươi đều ở lại đây đi!"

Lập tức thu được ba người, hơn nữa còn là tam đại chuẩn Thánh tử của Thánh Địa, nói thật, đối với kết quả này Diệp Phong cũng không biết phải nên giải thích như thế nào với Thánh Chủ.

"Nếu như các ngươi đã bái vào Tinh Hồn Phong ta, vậy thì ta sẽ nói cho các ngươi biết một chút tình huống của ta!"

"Những tiên phong khác, hoặc là trồng tiên thảo, hoặc là luyện đan, hoặc là luyện khí, hoặc là nghiên cứu tiên trận, nhưng chỗ ta tương đối đặc thù, chúng ta chuyên tu phá của!"

Chờ một lát, Diệp Phong quay qua nhìn ba người nói thẳng ra phương hướng tu luyện của Tinh Hồn Phong!

? ? ?

Chuyên tu phá của?

Không cố gắng tăng thực lực bản thân lên, ngược lại phải hao phí tinh lực đi học tập cách trở thành một tên bại gia tử?

Chơi hả?

Chương 381: Đây chính là bại gia tử vui không?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hai người Mục Lâm và Thạch Thiên Lôi liếc nhau, đều nhìn thấy được vẻ tuyệt vọng từ trong mắt của đối phương, chuyện này không đơn giản là cược thua, mẹ nó, cái này là thua đến quần cũng không còn!

Nghĩ đến sau này hai người phải dùng tài nguyên vốn dùng để tu luyện đem đi lãng phí thì giờ phút này hai người đã bắt đầu cảm thấy đau lòng, những thứ đó đều là vốn liếng để cho bọn họ có thể tăng thực lực của mình lên!

Mà chuyện khiến cho hai người lo lắng nhất chính là một khi Thánh Địa phát hiện Tinh Hồn Phong bọn họ lãng phí toàn bộ tài nguyên mà Thánh Địa phát cho bọn họ để tu luyện, rất có thể đến lúc đó sẽ ngừng cấp tài nguyên tu luyện cho bọn họ, vậy thì coi như xong đời!

Bây giờ bọn họ chỉ có thể âm thầm cầu nguyện là Diệp Phong đang nói đùa với bọn họ thôi, nếu không thì đời này của bọn họ sẽ bị hủy ở chỗ này!

Về phần phản bội tiên phong, bọn họ hoàn toàn không dám suy nghĩ tới, một khi làm như vậy thì chỉ có một kết quả, đó chính là phế bỏ tiên căn, trục xuất Thánh Địa!

Mà bên cạnh, Lục Trường Thanh hoàn toàn không có phản ứng gì

quá lớn, bởi vì hắn đã biết trước được năng lực tiền giấy này của Diệp Phong!

"Diệp thiếu, có một việc ta rất hiếu kỳ, đó là rốt cuộc người đã bỏ ra một cái giá lớn như thế nào mà có thể mua được thân phận Thánh tử và Thái Thượng trưởng lão từ chỗ Thánh Chủ?"

Mang theo hiếu kì, Lục Trường Thanh cũng nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

? ? ?

Mua?

Thân phận Thánh tử và Thái Thượng trưởng lão lại là mua?

Mẹ nó, cái này còn có thể mua được sao?

Nhưng mà không đợi Diệp Phong trả lời, hai người Mục Lâm và Thạch Thiên Lôi đang hãm sâu vào trong tuyệt vọng đứng bên cạnh nghe Lục Trường Thanh hỏi như vậy thì lại kinh hãi hai mắt trợn tròn, biểu cảm trên mặt như đang nghi ngờ không biết có phải lỗ tai của mình xảy ra vấn đề hay không!

Dù sao cho dù Vô Cực Thánh Địa không phải là thế lực mạnh mẽ gì nếu so với toàn bộ thượng giới, nhưng ở Đông Châu này thì chính là một trong số thế lực đỉnh tiêm, mà Thánh tử và Thái Thượng trưởng lão chính là đại biểu cho Thánh Địa, bọn họ rất khó tin tưởng được Thánh Chủ sẽ chấp nhận một cuộc giao dịch như vậy!

"Đừng nói nữa, một khi nói tới chuyện này thì ta lại cảm thấy đau lòng!"

"Ta hoàn toàn không là được là Vô Cực Thánh Địa chúng ta lại nghèo khó như thế, một khối Tử Minh Huyền Tinh nát thì có thể mua được hai cái thân phận quan trọng như Thánh tử và Thái Thượng trưởng lão!"

"Nhưng mà bây giờ ta tới, ta sẽ cố gắng thay đổi hiện trạng này, để Vô Cực Thánh Địa chúng ta trở nên khá hơn!"

Nghe được Lục Trường Thanh hỏi thăm, Diệp Phong cũng không

có giấu diếm cái gì, nói ra ý tưởng thật sự trong lòng mình!

Tử Minh Huyền Tinh nát?

Tử Minh Huyền Tinh là một loại tiên quáng cực kỳ hy hữu ở thượng giới, sao nghe ngươi nói ra thì giống như là trở thành rác rưởi vậy?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, ba người bỗng nhiên có áo giác như nhận thức của mình xảy ra vấn đề!

"Chờ một chút!"

"Trong tay của ta còn có một khối Tử Minh Huyền Tinh, chỉ dựa vào một khối Tử Minh Huyền Tinh như vậy mà có thể mua được thân phận Thánh tử và Thái Thượng trưởng lão?"

Đúng lúc này, Lục Trường Thanh cảm thấy có chút không thích hợp, vội vàng nhìn về phía Diệp Phong hỏi: "Diệp thiếu, một khối mà ngươi nói là lớn cỡ nào?"

"Cũng không nhiều lắm!"

"Chính là một khối Tử Minh Huyền Tinh cao tới ngàn mét, đường kính năm trăm mét, nhưng mà nếu như nói nghiêm túc thì có thể nói là một khối lớn!"

Nghe được Lục Trường Thanh hỏi thăm, Diệp Phong cũng giải thích cặn kẽ.

? ? ?

Cao ngàn mét, đường kính năm trăm mét!

Mẹ nó đó là núi, ngươi gọi một tòa núi Tử Minh Huyền Tinh là một khối lớn?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, ba người hoàn toàn không thể tin vào tai của mình, bọn họ rất muốn nói với Diệp Phong một câu, có phải ngươi có hiểu lầm gì về đơn vị một khối hay không?

Mà sau khi tỉnh táo lại, lúc này hai người Mục Lâm và Thạch Thiên

Lôi lại liếc nhau một lần nữa, lúc này trong mắt của bọn họ hoàn toàn không còn chút tuyệt vọng nào, thay vào đó là hưng phấn vô tận, cái này đâu thể gọi là gia nhập vào Tinh Hồn Phong, mẹ nó, cái này phải gọi là bái thần tài mới đúng!

Thần tài có thể tiện tay lấy ra một khối Tử Minh Huyền Tinh to như thế, sau này bọn họ còn cần Thánh Địa phát tài nguyên tu luyện cho bọn họ sao?

"Diệp thiếu!"

"Nếu là một khối Tử Minh Huyền Tinh lớn như vậy, không nói khoa trương một chút nào, một khối đó đủ để mua lại toàn bộ Vô Cực Thánh Địa!"

Mà lúc này Lục Trường Thanh lại toát ra vẻ mặt lo lắng nói với Diệp Phong giá trị kinh khủng của một khối Tử Minh Huyền Tinh đó!

"Thật sao?"

"Nhưng ta chỉ muốn mua thân phận Thánh tử và Thái Thượng trưởng lão!"

Nghe được Lục Trường Thanh nói như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích, về phần thật ra thì đó là một phần lễ gặp mặt mà hắn định đưa cho sư tổ thì chuyện này hắn không có nói ra!

"Mẹ nó!"

"Đây chính là bại gia tử, vui không?"

"Rõ ràng có thể mua được toàn bộ Vô Cực Thánh Địa nhưng ta chỉ muốn mua hai cái thân phận Thánh tử và Thái Thượng trưởng lão, ai, phá của chính là chơi như vậy?"

Ba người nghe được Diệp Phong giải thích, thời khắc này, bọn họ cảm thấy nhận thức của mình về phá của là sai lầm, mẹ nó, cái này mới là phá của thật sự!

"Được rồi!"

"Tiếp theo chúng ta phải tranh thủ làm chính sự!"

"Nếu như các ngươi không tới thì một mình ta chưa chắc đã có thể làm xong!"

Lúc này, sắc mặt Diệp Phong cũng trở nên nghiêm túc, nhìn tam đại chuẩn Thánh tử lên tiếng nói.

"Cái gì?"

"Chính sự!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, ba người cũng hai mắt tỏa sáng, bị hành vi phá của đến phát rồ của Diệp Phong trùng kích, bây giờ bọn họ bức thiết muốn làm chính sự, chỉ để bình phục lại tâm tình của mình!

Chương 382: Thang lên núi, chỉ vì có thêm một loại lựa chọn

"Đó là, âm Dương Huyễn Đồng Thảo! ! !"

Sau khi ba người nhìn thấy Diệp Phong lấy ra một đống âm Dương Huyễn Đồng Thảo thì tất cả đều hai mắt trợn tròn kinh hô lên!

Đây chính là âm Dương Huyễn Đồng Thảo mà Thánh Chủ Vẫn luôn muốn lấy được!

Nhìn thấy Diệp Phong tiện tay lấy một đống âm Dương Huyễn Đồng Thảo dài gần một mét, toàn thân trắng đen xen kẽ ném xuống đất, lòng của bọn họ đều run lên một cái, bọn họ rất muốn nói với Diệp Phong một câu, ngươi không thể đối xử với chúng nó như thế, chúng nó đều là bảo bối!

Mà ba người cũng đang nghĩ, nếu như đưa tám cây âm Dương Huyễn Đồng Thảo này cho Thánh Chủ, vậy thì chắc chắn thần thông âm Dương Huyễn Đồng Nhãn của Thánh chủ có thể tăng lên không ít uy lực!

"Còn nữa!"

Nhưng mà khi ba người nhìn thấy Diệp Phong liên tục lấy ra âm Dương Huyễn Đồng Thảo, sau đó tiện tay ném những âm Dương Huyễn Đồng Thảo xuống đất thì biểu cảm trên mặt của bọn họ như không dám tin vào hai mắt của mình!

Không biết tại sao, nhìn đống âm Dương Huyễn Đồng Thảo chồng chất dưới đất, càng ngày càng nhiều, ba người lại có cảm giác là những âm Dương Huyễn Đồng Thảo đó hoàn toàn không phải là bảo bối gì mà là cỏ dại có thể nhìn thấy được ở khắp nơi bên ngoài!

"Diệp thiếu, những âm Dương Huyễn Đồng Thảo này dùng để làm cái gì?"

Mang theo hiếu kì, Lục Trường Thanh quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Làm một cái bậc thang bằng cỏ!"

"Trong tay của ta có một trăm vạn gốc âm Dương Huyễn Đồng Thảo, đủ để làm ra một cái bậc thang leo lên núi!"

"Như vậy, sau này khi chúng ta leo lên đỉnh núi thì muốn đi đường núi thì đi đường núi, muốn leo bậc thang thì cứ leo bậc thang!"

Nghe được Lục Trường Thanh hỏi thăm, Diệp Phong vẻ mặt đắc ý nói ra ý nghĩ của mình!

? ? ?

Làm bậc thang bằng cỏ?

Dùng âm Dương Huyễn Đồng Thảo trân quý như thế để làm bậc thang bằng cỏ?

Hơn nữa còn phải dùng một trăm vạn gốc?

Chỉ vì có thêm một lựa chọn nữa khi leo lên đỉnh núi?

Mẹ nó, nếu như bị Thánh Chủ nhìn thấy cảnh này thì sẽ không bị đánh chết chứ?

Ba người nghe được ý nghĩ này của Diệp Phong, tất cả đều ngẩn ra tại chỗ!

Bọn họ chấn kinh với chuyện Diệp Phong lại có một trăm vạn gốc âm Dương Huyễn Đồng Thảo!

nhưng chuyện khiến cho bọn họ cảm thấy càng khiếp sợ hơn là phương thức phá của đến phát rồ của Diệp Phong, mẹ nó, chuyện này là chuyện mà người bình thường có thể nghĩ ra được hay sao?

Không nói khoa trương một chút nào, nếu cho bọn họ một trăm vạn gốc âm Dương Huyễn Đồng Thảo, sau đó kêu bọn họ phá, nói thật, bọn họ cũng không biết nên phá như thế nào!

"Chớ ngẩn ra đó!"

"Tranh thủ động thủ đi, nhiệm vụ này vẫn rất gian khổ, thời gian của chúng ta có hạn cho nên nhất định phải hoàn thành trước khi trời tối!"

Nhìn ba người sững sờ tại chỗ, Diệp Phong cũng trực tiếp thúc giục.

...

Chạng vạng tối!

Khi Diệp Phong nhìn thấy bậc thang trèo lên núi kéo dài từ trên đỉnh núi xuống thì trên môi nở một nụ cười.

Nhưng mà, Diệp Phong đang cười, còn tam đại chuẩn Thánh tử nhìn bậc thang trèo lên núi kéo dài vào trong mây trước mặt thì lại là đang khóc!

Thân là tu sĩ Huyền Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong mạnh mẽ, bện một trăm vạn cây Tiên Thảo không tính là việc gì khó!

Nhưng thứ mà bọn họ bện lại là âm Dương Huyễn Đồng Thảo, có trời mới biết bọn họ làm như thế nào mới có thể vượt qua được một buổi chiều này, bọn họ rất muốn nói với Diệp Phong một câu, cho dù muốn cho bọn họ phá của thì điểm xuất phát này cũng quá cao rồi!

Bọn họ vốn không phải là bại gia tử!

Ai mà ngờ được là sau khi gặp được Diệp Phong, vừa mới khởi điểm thì là vương giả, ai mà chịu cho nổi!

"Tốt!"

"Các ngươi đi lên đỉnh núi nghỉ ngơi đi, leo bậc thang lên!"

"Ta đi tìm Thánh Chủ, dù sao thu tam đại chuẩn Thánh tử các ngươi dưới trướng thì ít nhiều gì cũng phải nói với Thánh Chủ một tiếng, thuận tiện để Thánh Chủ tới xem xem bậc thang lên núi này của ta như thế nào."

Nhìn tam đại chuẩn Thánh tử vui đến phát khóc, Diệp Phong cực kỳ hài lòng với biểu hiện của ba người!

"Cái gì!"

"Ngươi sợ Thánh Chủ không nhìn thấy, lại còn muốn gọi Thánh Chủ tự mình đến xem?"

"Đây quả là giết người tru tâm!"

Nghe được câu nói sau cùng của Diệp Phong, tam đại chuẩn Thánh tử bị kinh hãi thật sự!

Đây là chuyện mà ngươi có thể làm được sao?

Chó cũng không thể làm ra được chuyện như vậy!

Bọn họ hoàn toàn không dám tưởng tượng, khi Thánh Chủ nhìn thấy cái bậc thang do một trăm vạn gốc âm Dương Huyễn Đồng Thảo bện thành này thì sẽ có phản ứng như thế nào!

...

Vô Cực Phong, Thánh Điện!

"Tinh Hồn trưởng lão!"

Khi Hồ Lỵ nhìn thấy Diệp Phong đi vào Thánh Điện thì trên mặt cũng xuất hiện vẻ lo lắng, nàng sợ không có người gia nhập Tinh

Hồn Phong, từ đó sẽ khiến cho Diệp Phong không vui!

"Thánh Chủ!"

"Hôm nay Tinh Hồn Phong ta thu ba tên đệ tử Thánh Địa, cho nên ta quyết định đến đây nói cho ngươi biết một tiếng."

Nhìn Hồ Lỵ đứng đối diện, Diệp Phong cũng cười nói ra mục đích lần này hắn đến Thánh Điện.

Hô!

Nghe nói như thế, Hồ Lỵ cũng thở phào nhẹ nhõm, có thể có ba tên đệ tử Thánh Địa gia nhập Tinh Hồn Phong, chuyện này đã vượt qua khỏi dự tính của nàng.

"Thánh Chủ!"

"Nếu ba người Lục Trường Thanh, Mục Lâm và Thạch Thiên Lôi đã gia nhập Tinh Hồn Phong ta, ta cảm thấy Thánh Địa có thể hủy bỏ thân phận chuẩn Thánh tử của bọn họ."

Lúc này, Diệp Phong tiếp tục lên tiếng nói.

? ? ?

Nghe đến đây, trong lúc nhất thời Hồ Lỵ thậm chí chưa kịp phản ứng!

"Tinh Hồn trưởng lão, ngươi vừa mới nói Tinh Hồn Phong ngươi thu hết tam đại chuẩn Thánh tử của Thánh Địa?"

Sau khi tỉnh táo lại, Hồ Lỵ cũng toát ra vẻ khó có thể tin nhìn về phía Diệp Phong xác nhận.

"Không sai!"

"Tam đại chuẩn Thánh tử đều đã gia nhập Tinh Hồn Phong!"

Diệp Phong khẽ gật đầu, nhìn Hồ Lỵ, trực tiếp đưa ra câu trả lời khẳng định.

"Ừm?"

"Tinh Hồn trưởng lão, nếu ngươi đã trở thành Thánh tử, vậy thì thân phận chuẩn Thánh tử của bọn họ đã không còn tác dụng gì nữa!"

Chương 383: Thang lên núi, chỉ vì có thêm một loại lựa chọn (2)

"Nhưng mà ta có thể biết ngươi đã bỏ ra bao nhiêu Tử Minh Huyền Tinh để mua bọn họ không?"

Đạt được Diệp Phong trả lời khẳng định, Hồ Ly nghĩ nghĩ, sau đó nhìn về phía Diệp Phong, tràn đầy hiếu kì hỏi thăm.

Dù sao dưới cái nhìn của nàng, hoàn toàn không có khả năng sẽ có người gia nhập Tinh Hồn Phong, chớ nói chi là tam đại chuẩn Thánh tử, mà xuất hiện loại tình huống này, khả năng duy nhất chính là Diệp Phong vận dụng năng lực đặc thù mà chỉ hắn mới có!

? ? ?

Mua?

Mẹ nó ai mua, là chính bọn họ chạy đến á!

Mặc dù ở hạ giới ta thích ngoặt người nhưng đến thượng giới ta còn chưa bắt đầu đâu!

Nghe được Hồ Ly nói như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười khổ, hắn mới đến một ngày, sư tổ còn chưa nhận của mình đã hiểu được tính mình?

"Thánh Chủ!"

"Ta muốn nói là chính bọn họ chạy tới, không có liên quan gì đến ta hết thì ngươi tin hay không?"

Nhìn Hồ Ly đối diện, Diệp Phong cũng vẻ mặt thành thật giải thích.

"Tin!"

"Tinh Hồn trưởng lão nói cái gì ta cũng tin!"

"Nhưng mà ba tên đó đúng là đủ may mắn, không chỉ có gia nhập Tinh Hồn Phong mà còn chiếm được chỗ tốt không thể tưởng tượng, ta có chút hâm mộ ba người bọn họ!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hồ Lỵ cũng toát ra thần sắc hâm mộ lên tiếng nói.

"Sư tổ! ! !"

"Đồ tôn và sư tổ có thể tin tưởng lẫn nhau một chút hay không!"

"Bọn họ thật sự không phải ta mua!"

Nghe được câu sau của Hồ Ly, Diệp Phong muốn điên, bây giờ mới có một ngày thôi mà hình tượng của mình đã được định hình trong lòng sư tổ rồi sao?

"Thánh Chủ, ta làm một món đồ chơi ở Tinh Hồn Phong, ngươi có muốn đi xem một chút hay không?"

Diệp Phong không muốn tiếp tục đề tài này nữa, quay qua nhìn Hồ Lỵ vội vàng dời chủ đề.

"Đồ chơi?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hồ Lỵ cũng có chút tò mò, một món đồ chơi khiến cho bại gia tử cũng cảm thấy là đồ chơi tốt, vậy nó tốt bao nhiêu?

...

"Tinh Hồn trưởng lão, đồ chơi mà ngươi nói rốt cuộc là cái gì, có thể cho ta biết trước hay không?"

Trên đường đến Tinh Hồn Phong, Hồ Lỵ cũng không nhịn được lên tiếng hỏi thăm.

"Thánh Chủ, nói ra thì không có ý nghĩa!"

"Chờ ngươi tận mắt thấy, ta cam đoan, thứ đó tuyệt đối sẽ mang tới cho ngươi rung động thật lớn!"

Diệp Phong ra vẻ thần bí nhìn Hồ Lỵ vừa cười vừa nói.

"Vừa chơi vui!"

"Vừa có thể mang đến cho ta rung động thật lớn!"

"Rốt cuộc thì bại gia tử này đã làm cái gì?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hồ Lỵ chỉ hận không thể lập tức chạy tới Tinh Hồn Phong tìm tòi hư thực!

Một lát sau!

"m Dương Huyễn Đồng Thảo! ! !"

"Bậc thang cỏ nhìn không thấy phần cuối này rốt cuộc đã dùng bao nhiêu gốc âm Dương Huyễn Đồng Thảo!"

Khi Hồ Lỵ đi theo Diệp Phong đi vào Tinh Hồn Phong, đi tới vách núi, nhìn thấy bậc thang lên núi do âm Dương Huyễn Đồng Thảo bện thành, nàng hoàn toàn không dám tin vào hai mắt của mình!

"Thánh Chủ!"

"Ta nói không sai chứ, ta biết ngươi thấy bậc thang cỏ này thì tuyệt đối sẽ bị chấn động mà, dù sao bậc thang cỏ này ta dùng một trăm vạn gốc âm Dương Huyễn Đồng Thảo, nó có thể xem như một món tác phẩm nghệ thuật phá của tương đối không tệ!"

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Hồ Lỵ, Diệp Phong cũng đắc ý nói tình huống của bậc thang cỏ này!

"Cái gì!"

"Dùng một trăm vạn gốc?"

Biết được bậc thang cỏ này dùng một trăm vạn gốc âm Dương Huyễn Đồng Thảo, Hồ Lỵ muốn điên rồi!

Một trăm vạn gốc âm Dương Huyễn Đồng Thảo, nàng nằm mơ

cũng không dám mơ tới nhiều như vậy!

Ai mà ngờ được Diệp Phong không chỉ có, còn lấy toàn bộ ra làm thành bậc thang cỏ, mẹ nó, đây là chuyện mà người có thể làm ra được?

Hô!

Thở dài một hơi, Hồ Lỵ cũng chăm chú nhìn Diệp Phong hỏi: "Tinh Hồn trưởng lão, ta có thể biết tại sao ngươi lại dùng nhiều âm Dương Huyễn Đồng Thảo như vậy để bện bậc thang cỏ không?"

"Để có thêm một lựa chọn!"

"Ta muốn sau này người của Tinh Hồn Phong đi lên đỉnh núi thì có thể có thêm một lựa chọn!"

Nghe được Hồ Lỵ tra hỏi, Diệp Phong cũng cười giải thích.

? ? ?

Thêm một lựa chọn?

Ngươi vì để cho người của Tinh Hồn Phong có thể có thêm một phương thức đi lên đỉnh núi mà trực tiếp lãng phí một trăm vạn gốc âm Dương Huyễn Đồng Thảo?

Nghe được Diệp Phong giải thích như vậy, Hồ Lỵ rất muốn khóc, phải biết, mấy ngàn năm nàng thông qua các loại phương thức lấy được âm Dương Huyễn Đồng Thảo cũng không đủ một vạn gốc!

"Đúng rồi!"

"Thánh Chủ, Vô Cực Thánh Địa chúng ta có tu sĩ tu luyện thần thông loại âm dương không?"

"m Dương Huyễn Đồng Thảo này là bảo bối hiếm có trong mắt những tu sĩ đó, nếu như có thì đừng có để cho bọn họ nhìn thấy bậc thang lên núi này, nếu không thì ta sợ bọn họ sẽ điên mất!"

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, quay qua nhìn Hồ Lỵ đang đứng bên cạnh mình vội vàng lên tiếng nhắc nhở!

"Ừm?"

"Tình huống như thế nào, sao Thánh Chủ bỗng nhiên đi rồi?"

Nhìn thấy Hồ Lỵ bỗng nhiên quay người rời đi, Diệp Phong cũng tỏ vẻ khó hiểu, hắn còn muốn mời Thánh Chủ cùng nhau cảm nhận bậc thang lên núi đắt đỏ này nữa!

...

"Người không biết không có tội!"

"Mặc dù toàn bộ Thánh Địa đều biết ta tu luyện thần thông loại âm dương nhưng hôm nay Diệp Phong vừa mới gia nhập Thánh Địa, không biết cũng là chuyện bình thường!"

"Nhưng ta rất khó chịu!"

"Không được, không thể một mình khó chịu, ta phải tìm người tới khó chịu chung với ta mới được!"

Nghĩ đến đây, Hồ Lỵ bỗng nhiên thay đổi phương hướng, đi thẳng đến Tử Trúc Phong, dù sao, toàn bộ Vô Cực Thánh Địa chỉ có nàng và Tử Trúc trưởng lão tu luyện thần thông loại âm dương, loại chuyện tốt này nàng phải chia sẻ với đối phương!

Tử Trúc Phong!

"Thánh Chủ, sao hôm nay lại có thời gian chạy tới chỗ lão phu?"

Nhìn thấy Hồ Lỵ bỗng nhiên đến đây, Tử Trúc trưởng lão cũng có chút khó hiểu hỏi.

"Tử Trúc trưởng lão, ta phát hiện một món đồ chơi cực kỳ tốt, cho nên muốn dẫn ngươi đi xem."

Nghe được Tử Trúc trưởng lão hỏi thăm như vậy, Hồ Lỵ cũng nói thẳng ra mục đích đến đây lần này!

"Đồ chơi tốt?"

Chương 384: Không được, ta phải kiếm

người khó chịu chung với ta mới được

"Tại sao ta lại không biết Thánh Địa còn có đồ chơi tốt?"

Mang theo hiếu kì, Tử Trúc trưởng lão cũng đi theo chân Hồ Lỵ rời khỏi Tử Trúc Phong.

Một lát sau!

"Thánh Chủ! ! !"

"Đây chính là đồ chơi tốt trong miệng ngươi nói?"

Đi tới dưới Tinh Hồn Phong, nhìn bậc thang lên núi nhìn không thấy phần cuối do âm Dương Huyễn Đồng Thảo bện thành, Tử Trúc trưởng lão cũng hai mắt trợn tròn kinh hô lên!

"Tinh Hồn trưởng lão làm ra?"

Sau khi tỉnh táo lại, Tử Trúc trưởng lão quay qua nhìn Hồ Lỵ trực tiếp hỏi thăm.

"Không sai!"

"Chúng ta vẫn đánh giá thấp năng lực phá của của Tinh Hồn trưởng lão, mặc dù hắn nói cái bậc thang lên núi này hắn chỉ muốn làm cho sau này khi người của Tinh Hồn Phong lên núi thì có thêm một lựa chọn nữa nhưng ta cảm thấy hắn chỉ muốn phá của mà thôi!"

"Một trăm vạn gốc âm Dương Huyễn Đồng Thảo, ta cũng hoài nghi không biết có phải hắn cướp sạch toàn bộ âm Dương Huyễn Cảnh hay không!"

Nghe được Tử Trúc trưởng lão hỏi thăm, Hồ Lỵ cũng giải thích.

"m Dương Huyễn Cảnh, đó là một trong số cấm địa ở thượng giới, dù là ta có tu vi Tiên Đế Cảnh Ngũ Trọng thì cũng không dám đặt chân vào đó dù chỉ là nửa bước, xem ra thân phận của Tinh Hồn trưởng lão này vượt xa tưởng tượng của chúng ta!"

Nói đến đây, Tử Trúc trưởng lão cũng tỏ vẻ đau lòng, hắn cảm thấy trăm vạn gốc âm Dương Huyễn Đồng Thảo này phải chịu ủy khuất mà lẽ ra bọn nó không nên chịu!

"Tử Trúc trưởng lão, nhìn âm Dương Huyễn Đồng Thảo trân quý như thế bị bện thành bậc thang cỏ, ngươi khó chịu không?"

Lúc này, bên cạnh, Hồ Lỵ bỗng nhiên lên tiếng dò hỏi Tử Trúc trưởng lão.

"Khó chịu!"

"Làm sao không khó chịu cơ chứ!"

"Có lẽ trong mắt Tinh Hồn trưởng lão thì thứ này không đáng là gì nhưng trong mắt của ta thì nó chính là bảo bối, nghĩ đến sau này bọn chúng sẽ bị vô số người giẫm đạp lên thì tim ta như bị đao cắt, cực kỳ khó chịu!"

Nghe được Hồ Lỵ hỏi thăm, Tử Trúc trưởng lão cũng nói thẳng ra cảm nhận trong lòng mình!

"Tử Trúc trưởng lão!"

"Thật ra thì Tinh Hồn trưởng lão vừa mới nhắc nhở ta, kêu ta đừng cho tu sĩ tu luyện thần thông loại âm dương trong Thánh Địa nhìn thấy bậc thang lên núi này, nhưng ta khó chịu, cho nên ta dẫn ngươi qua, như vậy, ít nhất hai người chúng ta còn có thể an ủi lẫn nhau một chút!"

Lúc này, Hồ Lỵ cũng nói ra âm mưu của mình!

"Ừm?"

"Thánh Chủ, mẹ nó, ngươi nói như vậy thì ta càng khó chịu hơn nữa!"

Nghe được Hồ Lỵ nói như vậy, Tử Trúc trưởng lão đầu tiên là sững sờ, sau đó tâm tính triệt để sập, không thể hố Thái Thượng trưởng lão như vậy chứ!

"Ồ!"

"Thánh Chủ, tại sao ngươi lại quay lại?"

"Vị này là?"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong bỗng nhiên vọng lại từ chỗ xa xa!

“Tinh Hồn trưởng lão, vị này chính là thái thượng trưởng lão Tử Trúc Phong!”

Nhìn thấy Diệp Phong đột nhiên xuất hiện ở đây, Hồ Lỵ có chút lúng túng lên tiếng giới thiệu.

“Thái thượng trưởng lão Tử Trúc Phong?”

Sau khi biết được thân phận của lão giả này, Diệp Phong nghi ngờ hỏi: “Tử Trúc trưởng lão, Thánh Chủ, các ngươi tới đây làm gì?”

“Tinh Hồn trưởng lão, vừa nãy ta đụng phải Thánh Chủ, nghe Thánh Chủ nói ngươi ở đây bện thang cỏ không đơn giản, cho nên ta nhờ Thánh Chủ dẫn ta đến đây nhìn xem!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Tử Trúc trưởng lão cũng mỉm cười giải thích.

“Thì ra là thế!”

“Chẳng qua cái thang cỏ này có thể hoàn thành cũng ít nhiều nhờ vào Lục Trường Thanh, Mục Lâm cùng Thạch Thiên Lôi, bọn họ đã bận rộn cả một buổi chiều hôm nay, cho nên ta vừa mới khen thưởng bọn họ mỗi người 33 cây âm Dương Huyễn Đồng Thảo!”

Sau khi biết nguyên nhân, Diệp Phong cũng cười báo cáo công lao của ba vị Thánh Tử với hai người bọn họ.

Nhưng mà, người nói vô tình, người nghe có tâm!

Sau khi Tử Trúc trưởng lão cùng Hồ Lỵ nghe được lời này, bọn họ liếc mắt nhìn nhau, trong mắt hiện lên hưng phấn

“Hai vị, các ngươi có muốn cảm thụ cảm giác leo bậc thang Đăng Phong không?”

Trời đã khuya, Diệp Phong đang định trở về nghỉ ngơi, nhưng nhìn hai người đứng bên cạnh cũng thuận miệng hỏi một câu.

“Được!”

Tử Trúc trưởng lão cùng Hồ Lỵ nghe xong vội vàng đồng ý, bọn họ cũng đang tính lên đỉnh núi tìm ba vị chuẩn Thánh tử tâm sự!

Một lúc sau!

“Tử Trúc trưởng lão, Thánh Chủ!”

“Các ngươi nhìn xem, âm Dương Huyễn Đồng Thảo này vừa dài vừa dai, trời sinh ra để dệt thang, nếu thứ này không dùng để dệt thang thì quả thực là sự lãng phí lớn nhất đối với chúng nó!”

Khi leo thang, sau khi Diệp Phong cảm nhận được sự kiên cố của thang, hắn cũng bắt đầu nói chuyện với hai người đang leo ở phía sau.

???

Vừa dài vừa dai?

Mẹ nó, đây cũng không phải lý do dệt thành thang a!

Nghe Diệp Phong nói xong, Tử Trúc trưởng lão cùng Hồ Lỵ cũng lộ ra vẻ suy sụp, đây đều là tâm can tiểu bảo bối trong lòng bọn họ a!

……

Trên đỉnh Tinh Hồn Phong!

“Tinh Hồn trưởng lão, thang Đăng Phong được được bện từ âm Dương Huyễn Đồng Thảo quả nhiên không đơn giản!”

“Ngươi trở về nghỉ ngơi trước đi, hai chúng ta còn muốn leo thêm mấy lần!”

Sau khi lên đến đỉnh núi, Tử Trúc trưởng lão tỏ ra chưa đã thèm nói.

“Hả?”

“Không phải chỉ là một cây thang cỏ rách nát thôi sao, leo lên còn nghiện?”

Nghe Tử Trúc trưởng lão nói xong, Diệp Phong cũng là bất đắc dĩ bật cười, sau đó không hề nói thêm gì, trực tiếp đi về phía viện trưởng lão của mình.

“Thánh Chủ, tam đại chuẩn Thánh tử sao lại thế này?”

Sau khi Diệp Phong rời đi, Tử Trúc trưởng lão vội vàng nhìn về phía Hồ Lỵ hỏi.

“Tử Trúc trưởng lão, tam đại chuẩn Thánh tử đã bái nhập vào Tinh Hồn Phong, hơn nữa, toàn bộ Thánh Địa chỉ có ba người bọn họ bái nhập Tinh Hồn Phong, tuy rằng không biết bọn họ đang nghĩ gì, nhưng đây tuyệt đối là một quyết định chính xác nhất trong đời bọn họ!”

Nghe Tử Trúc trưởng lão truy vấn, Hồ Lỵ cũng bắt đầu mở miệng giải thích.

Tinh Hồn Phong, nơi cư trú của đệ tử!

“33 cây âm Dương Huyễn Đồng Thảo, chỉ vì trợ giúp đan thang cỏ, Diệp thiếu liền khen thưởng cho mỗi người chúng ta 33 cây âm Dương Huyễn Đồng Thảo, đến bây giờ ta vẫn chưa dám tin đây là sự thật!”

Chương 385: Người nói vô tình người nghe có tâm

Trong mắt Lục Trường Thanh tràn ngập kích động nhìn 33 cây âm Dương Huyễn Đồng Thảo trong lòng ngực.

“Cũng may hai chúng ta cũng tiến vào Tinh Hồn Phong, nếu không hai chúng ta nhất định sẽ hối hận muốn chết!”

Mục Lâm ở bên cạnh nhìn 33 cây âm Dương Huyễn Đồng Thảo trong lòng ngực mình, trên mặt cũng lộ ra vẻ vô cùng may mắn!

“Nhưng mà, Thạch Thiên Lôi đã chạy đi đâu rồi?”

Lúc này, Lục Trường Thanh nghi hoặc nhìn về phía Mục Lâm hỏi.

Chi!

Đúng lúc này, tiếng cửa phòng đột nhiên vang lên, Thạch Thiên Lôi cũng mang vẻ mặt đắc ý bước từ bên ngoài vào.

Bùm!

Sau khi Thạch Thiên Lôi đặt thùng gỗ trên vai xuống đất, hắn trực tiếp hỏi Lục Trường Thanh cùng Mục Lâm đang đần ra: “Các ngươi có biết bên trong có gì không?”

“Là gì?”

Mang theo tò mò, Lục Trường Thanh cùng Mục Lâm cùng nhau hỏi.

“Vô Cực Huyễn Linh Dịch!”

Nhìn thấy vẻ mặt tò mò của hai người, Thạch Thiên Lôi cũng kích động nói ra thứ bên trong thùng gỗ nhỏ!

“Cái gì!”

Nghe vậy, sắc mặt của Lục Trường Thanh cùng Mục Lâm đều thay đổi!

Phải biết rằng, bọn họ tuy rằng là chuẩn Thánh tử, nhưng cũng tu luyện Vô Cực Huyền Thanh Công chỉ có Thánh tử hoặc Thánh nữ mới có tư cách tu luyện, mà muốn tu luyện Vô Cực Huyền Thanh Công, cần thiết phải phối hợp Vô Cực Huyễn Linh Dịch cùng tu luyện mới có thể!

Nếu không có Vô Cực Huyễn Linh Dịch, cho dù luyện Vô Cực Huyền Thanh Công cũng chỉ có thể phát huy được một nửa uy lực!

Trước đây khi bọn họ tu luyện, một tháng bọn họ chỉ mới nhận được một bình Vô Cực Huyễn Linh Dịch nhỏ bằng bàn tay từ chỗ Thánh Chủ!

Mà trong cái thùng gỗ nhỏ cao nửa mét trước mặt này, phải đổ đầy bao nhiêu Vô Cực Huyễn Linh Dịch!

“Thật là chưa hiểu việc đời!”

“Chỉ một thùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch như vậy đã doạ các ngươi dọa choáng váng rồi sao?”

“Vậy nếu như các ngươi nhìn thấy cái thùng gỗ siêu lớn cao năm mét, đường kính hai mét của Diệp Thiếu, còn không dọa các ngươi đi tiểu!"

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của hai người kia, Thạch Thiên Lôi không nhịn được bật cười.

“Thạch Thiên Lôi, sao ngươi lại có nhiều Vô Cực Huyễn Linh Dịch như vậy, từ đâu ra?”

Sau khi hồi phục tinh thần, Lục Trường Thanh cũng vội vàng nhìn về phía Thạch Thiên Lôi dò hỏi.

“Từ đâu ra sao?”

“Hai người các ngươi đúng là hai tên đại ngốc tử!”

“Trong lúc các ngươi đang còn đắc ý với 33 cây âm Dương Huyễn Đồng Thảo, thì ta đã đi ra ngoài giúp Diệp thiếu dọn dẹp chỗ ở rồi!”

“Kết quả các ngươi đã thấy, đây là phí vất vả Diệp thiếu khen thưởng cho ta!”

Nghe được câu hỏi của Lục Trường Thanh, Thạch Thiên Lôi cũng không có giấu giếm cái gì, dù sao sau này hắn vẫn tiếp tục làm việc cho Diệp Phong, bọn họ sớm muộn gì cũng biết chuyện này.

“Mẹ kiếp!”

“Thạch Thiên Lôi, tên gà tặc nhà người, vậy tại sao ngươi không gọi chúng ta theo!”

Sau khi biết được nguyên nhân, Lục Trường Thanh cùng Mục Lâm

trực tiếp hét vào mặt Thạch Thiên Lôi mắng to, sau sau đó hai người liếc nhìn nhau, trực tiếp lao về phía thùng gỗ!

“Mẹ kiếp!”

“Hai người các ngươi không phải người!”

“Chỉ một ít Vô Cực Huyễn Linh Dịch như vậy mà các ngươi cũng đoạt!”

Nhìn thấy hai người xong tới, Thạch Thiên Lôi hét to một tiếng, vội vàng thu cái thùng gỗ có chứa Vô Cực Huyễn Linh Dịch vào trong tiên giới, sau đó lao về phía hai người kia lăn lộn đánh nhau trên mặt đất!

“Thánh Chủ, chuyện gì đang xảy ra thế này?”

Đi vào chỗ ở của ba người, nhìn tam đại chuẩn Thánh tử đang lăn lộn đánh nhau trên mặt đất, Tử Trúc trưởng lão cũng choáng váng hỏi Hồ Lỵ ở một bên.

“Không biết!”

“Theo lý thuyết, Tinh Hồn trưởng lão cho mỗi người 33 cây âm Dương Huyễn Đồng Thảo, hẳn là không nên có tình huống tranh đoạt này.”

Nghe được câu hỏi của Tử Trúc trưởng lão, Hồ Lỵ nhìn ba người đang đánh nhau, lại nhìn âm Dương Huyễn Đồng Thảo rơi vãi trên mặt đất, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

“Tử Trúc trưởng lão!”

“Tuy rằng không biết vì sao bọn họ lại đánh nhau, nhưng chắc chắn có liên quan đến 99 cây âm Dương Huyễn Đồng Thảo kia!”

“Vì để bọn họ có thể hòa thuận ở chung, làm việc vì Tinh Hồn trưởng lão, ta cảm thấy hẳn là nên thu 99 cây âm Dương Huyễn Đồng Thảo kia vào tông môn, không biết ý kiến của Tử Trúc trưởng lão như thế nào?”

Rất nhanh, Hồ Lỵ đột nhiên nghĩ tới thứ gì đó, sau đó tỏ ra nghiêm

túc hỏi Tử Trúc trưởng lão ở bên cạnh.

“Thánh Chủ, ta cảm thấy ngươi nói rất đúng!”

“Không thể để 99 cây âm Dương Huyễn Đồng Thảo kia hại bọn họ!”

“Hôm nay bọn họ có thể đánh nhau, có khi ngày mai sẽ rút đao khiêu chiến, bọn họ vẫn còn quá tuổi, bọn họ hiện tại không nắm chắc được 99 cây âm Dương Huyễn Đồng Thảo này!”

Nghe được lời này của Hồ Lỵ, Tử Trúc trưởng lão làm sao có thể không rõ ý tứ trong đó, lúc này cũng nói thẳng ra ý nghĩ của chính mình.

“Đủ rồi!”

“Các ngươi còn không mau dừng tay!”

“Là tam đại chuẩn Thánh tử, hiện tại thế nhưng chỉ vì 99 cây âm Dương Huyễn Đồng Thảo mà đánh nhau, còn ra thể thống gì nữa!”

Khi lời khiển trách của Hồ Lỵ vang lên, ba người đang đánh nhau lúc này mới ngừng lại!

Sau khi bọn hắn nhìn thấy Hồ Lỵ cùng Tử Trúc trưởng lão đang đứng ở cửa, cũng là vội vàng đứng dậy xếp thành một hàng, trên mặt lộ ra biểu tình vô cùng xấu hổ.

“Nhìn xem bộ dáng của các ngươi hiện tại đi!”

“Còn có bộ dáng của chuẩn Thánh tử nữa sao?”

“Tinh Hồn trưởng lão cho mỗi người các ngươi 33 cây âm Dương Huyễn Đồng Thảo, công bằng như vậy mà các ngươi còn đánh cướp lẫn nhau, hôm nay có thể đánh nhau, có phải ngày mai sẽ rút đao chĩa về phía nhau hay không?”

“Các ngươi thật sự làm ta quá thất vọng!”

Nhìn tam đại chuẩn Thánh tử đứng thành một hàng, Hồ Lỵ lại lần nữa răn dạy, đồng thời cũng đưa mắt ra hiệu với Tử Trúc trưởng

lão ở một bên.

“Thánh Chủ, chúng ta không thể để bọn họ cứ tiếp tục tùy ý như vậy!”

“Cũng may hôm nay chúng ta phát hiện kịp thời, nếu không, thật sự chờ đến khi bọn họ rút đao khiêu chiến, vậy thì đã muộn!”

“Ta đề nghị thu hết toàn bộ âm Dương Huyễn Đồng Thảo, sau đó để cho bọn họ suy nghĩ lại!”

Tử Trúc trưởng lão lúc này ở bên cạnh nói.

Chương 386: Hồ Lỵ cùng Tử Trúc trưởng lão kẻ xướng người hoạ

Nghe được những lời này của Tử Trúc trưởng lão, ba người bọn họ quả thực không thể tin vào tai mình!

Các ngươi kẻ xướng người hoạ, mục đích chính là muốn lấy đi âm Dương Huyễn Đồng Thảo của chúng ta?

Sau khi phục hồi tinh thần, ba người đều cười khổ, bọn họ biết, toàn bộ Thánh Địa chỉ có Thánh Chủ cùng Tử Trúc trưởng lão tu luyện âm Dương Loại Thần Thông, nếu hai người cùng nhau tìm đến bọn họ, chắc chắn là vì âm Dương Huyễn Đồng Thảo!

Bọn họ biết, cho dù có viện cớ, cho dù có giải thích rõ ràng, Thánh Chủ cùng Tử Trúc trưởng lão cũng sẽ lấy phương thức khác lấy đi âm Dương Huyễn Đồng Thảo trong tay bọn họ!

Nghĩ như vậy, ba người đều im lặng lựa chọn chấp nhận!

Nhưng mà, sau khi ba người nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Hồ Lỵ cùng Tử Trúc trưởng lão đang nhặt những cây âm Dương Huyễn Đồng Thảo rơi rãi trên mặt đất, bọn họ là thật sự muốn điên rồi!

Bọn họ thật muốn nói với Hồ Lỵ cùng Tử Trúc trưởng lão một câu, các ngươi có thể thu liễm ý cười trên mặt mình được không, sợ chúng ta nhìn không ra mục đích của các ngươi có phải hay không?

Một lát sau.

“Được rồi, tối hôm nay ba người các ngươi suy nghĩ lại cho ta!”

“Nếu sau này còn tái hiện loại tình huống này, mặc kệ là vì tài nguyên tu luyện gì, đều thu toàn bộ vào tông môn!”

Sau khi thành công bắt được 99 cây âm Dương Huyễn Đồng Thảo, Hồ Lỵ cảm thấy mỹ mãn chuẩn bị rời đi, nhưng trước khi rời đi,

nàng vẫn là để lại một cái hố, dù sao nàng có cảm giác tam đại chuẩn Thánh tử sau này sẽ có rất nhiều bảo bối mình cần!

“Thánh Chủ!”

“Ngươi hiện tại không thể rời đi, nếu ngươi đi rồi, chúng ta chỉ sợ sẽ còn tiếp tục đánh nhau!”

Đúng lúc này, Mục Lâm bỗng nhiên hét to với Hồ Lỵ.

Trừng!

Nghe tiếng hét của Mục Lâm, Thạch Thiên Lôi ở bên cạnh có cảm giác hoảng hốt!

“Vì sao?”

Mang theo sự khó hiểu, Hồ Lỵ nhìn về phía Mục Lâm hỏi.

“Thánh Chủ!”

“Bởi vì trong tay Thạch Thiên Lôi còn có một thùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch!”

Mục Lâm còn chưa kịp trả lời xong, Lục Trường Thanh ở bên cạnh liền hét to lên!

“Mẹ kiếp!”

“Hai người các ngươi điên rồi!”

“Còn không phải là chưa chia cho các ngươi sao, sao lại làm đến loại trình độ này a!”

Nghe Lục Trường Thanh nói xong, Thạch Thiên Lôi muốn phát điên, nếu biết trước sẽ phát triển thành thế này, lúc trước hắn cũng sẽ không kiêu ngạo!

Nhất thời trang bức nhất thời thoải mái, vẫn luôn trang bức hỏa táng tràng, hắn hiện tại hối hận muốn chết!

“Nhiều như vậy!”

Sau khi Hồ Lỵ nhìn thấy Thạch Thiên Lôi lấy ra một cái thùng gỗ nhỏ chứa Vô Cực Huyễn Linh Dịch, trong mắt nàng tràn ngập sự khó tin!

“Thạch Thiên Lôi, ngươi lấy nhiều Vô Cực Huyễn Linh Dịch như từ đâu ra?”

Sau khi hồi phục tinh thần, Hồ Lỵ nhìn về phía Thạch Thiên Lôi hỏi.

“Thánh Chủ, đây là ta giúp Diệp thiếu làm việc, không phải, là sau khi ta giúp Tinh Hồn trưởng lão quét dọn chỗ ở, hắn khen thưởng phí vất vả cho ta!”

Biên thang liền khen thưởng âm Dương Huyễn Đồng Thảo?

Giúp đỡ quét dọn chỗ ở liền khen thưởng Vô Cực Huyễn Linh Dịch?

Lúc này, Hồ Lỵ cùng Tử Trúc trưởng lão giống như đã phát hiện một lối tắt làm giàu!

“Vô Cực Huyễn Linh Dịch này có sự trợ giúp rất lớn đối với việc tu luyện của các ngươi, các ngươi tự mình giữ lại đi, đến nỗi phân chia ra sao, các ngươi tự mình quyết định!”

“Còn có, ngày mai các ngươi đến Thánh Địa bảo khố một chuyến, mỗi người nhận một phần tài nguyên tu luyện mình cần đi!”

Nói xong, Hồ Lỵ cùng Tử Trúc trưởng lão trực tiếp rời khỏi phòng ốc.

“Quả nhiên, Thánh Chủ cùng Tử Trúc trưởng lão chính là hướng về âm Dương Huyễn Đồng Thảo của chúng ta, bằng không cũng sẽ không cho chúng ta đến Thánh Địa bảo khố!”

Sau khi Hồ Lỵ cùng Tử Trúc trưởng lão rời đi, Mục Lâm cũng trực tiếp nói ra ý nghĩ của chính mình.

“Đúng vậy!”

“Chẳng qua, âm Dương Huyễn Đồng Thảo thật sự không có trợ

giúp lớn đối với chúng ta, nếu hiện tại có thể đến Thánh Địa bảo khố, chúng ta cũng không lỗ!"

Lục Trường Thanh ở bên cạnh lúc này cũng lên tiếng nói theo.

"Mẹ kiếp!"

"Thạch Thiên Lôi, mẹ nó ngươi đang làm gì vậy!"

Nhưng mà, đúng lúc này, Lục Trường Thanh cùng Mục Lâm kinh ngạc hét lên khi nhìn thấy Thạch Thiên Lôi trực tiếp nhảy vào trong thùng gỗ.

"Ha ha ha!"

"Đoạt a!"

"Hai tên khốn kiếp các ngươi tiếp tục tới đoạt a, nếu các ngươi có thể uống nước rửa chân cùng nước tắm rửa của lão tử, vậy các ngươi liền tới đoạt a!"

Nhìn hai người kia đang tỏ ra khiếp sợ, Thạch Thiên Lôi không nhịn được phá lên cười.

Thạch Thiên Lôi tuyệt đối không thể tưởng được, bởi vì hành động này của hắn, ngày mai hắn sẽ được rất nhiều chỗ tốt vượt xa sức tưởng tượng của mình!

……

Sân trưởng lão!

"Hệ thống, có ở đây không?"

"Hôm nay đã phá hết sản phẩm phá của, tại sao khen thưởng còn chưa tới?"

"Còn có, ta cũng nhờ ba người kia hỗ trợ biên thang, cũng đã cho phí vất vả, hiện tại khen thưởng vẫn chưa tới!"

"Đúng rồi, vừa rồi Thạch Thiên Lôi giúp ta quét dọn chỗ ở, ta cũng cho phí vất vả, khen thưởng đâu?"

Nằm ở trên giường, Diệp Phong trực tiếp hỏi hệ thống.

“Đinh! Ký chủ chớ hoảng sợ, bởi vì tới Thượng Giới, hệ thống sẽ tiến hành một lần thăng cấp, thỉnh thoảng trong mười lăm ngày tiếp theo sẽ xuất hiện tình huống phát khen thưởng muộn, tuy nhiên chờ sau mười lăm ngày, loại tình huống này sẽ không xảy ra.”

Một lúc sau, âm thanh của hệ thống thanh vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Thăng cấp?”

“Hệ thống, ngươi thế nhưng còn cần thăng cấp?”

Sau khi nghe hệ thống trả lời, Diệp Phong cũng tỏ ra giật mình.

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, hệ thống thăng cấp chỉ là đang phong ấn tất cả tài nguyên tu luyện có liên quan đến Hạ Giới, để tránh khi ở Thượng Giới sẽ không khen thưởng tài nguyên tu luyện của Hạ Giới.”

Hả?

Nghe vậy, Diệp Phong suy nghĩ một lúc mới hỏi: “Hệ thống, nếu thăng cấp cần mười lăm ngày, trong khoảng thời gian này có thể bị gián đoạn hay không, còn có, nếu một lần nữa mở phong toàn bộ tài nguyên tu luyện của Hạ Giới, thì phải làm như thế nào?”

“Đinh! Trong quá trình thăng cấp không thể bị gián đoạn!”

“Đinh! Nếu yêu cầu giải phong toàn bộ tài nguyên tu luyện của Hạ Giới, cũng cần mười lăm ngày thời gian!”

Chương 387: Ký chủ thật phục ngươi cái lão lục

Sau khi nghe hệ thống giải thích, Diệp Phong đột nhiên hỏi: “Hệ thống, tu vi chân chính của ta là Độ Kiếp Cảnh Bát Trọng, ngươi nói xem, mười lăm ngày sau ta trở lại Hạ Giới, không trực tiếp phi

thăng Thượng Giới, mà là tiếp tục ở Hạ Giới chơi một thời gian, dùng tài nguyên tu luyện ở Thượng Giới phá của, như vậy chẳng phải sẽ rất vui sao?"

"Hệ thống?"

"Sao ngươi lại không nói?"

Cả buổi không nhận được câu trả lời từ hệ thống, Diệp Phong cũng là vội vàng gọi hệ thống.

"Đinh! Ký chủ không ấn kịch bản ra bài, thật phục ngươi cái lão lục, hệ thống đang tìm cách bổ cứu!"

Ha ha ha!

Sau khi nghe hệ thống đáp lại, Diệp Phong đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền cười to, hắn thật sự không nghĩ tới, chính mình chỉ là tùy tiện hỏi mà thôi, ngược lại lại khiến cho hệ thống đần ra!

"Hệ thống, không cần tìm kiếm cách bổ cứu gì cả, ta chỉ đùa một chút mà thôi!"

Sau khi cười xong, Diệp Phong vội vàng nói với hệ thống.

"Mẹ kiếp!"

"Xong con bê, hệ thống căn bản không tin lời nói của ta!"

Thấy hệ thống nửa ngày chưa có phản ứng, Diệp Phong cũng tỏ ra thất vọng, ở Hạ Giới điên cuồng phá của tài nguyên tu luyện Thượng Giới, chắc chắn sẽ là một loại cảm giác khác!

Dù sao, hắn ở Hạ Giới liền bại bởi một loại đỉnh cấp tiên quả ở Thượng Giới, mà đối với các loại tài nguyên tu luyện Thượng Giới, hắn thật sự đúng là không bị bại!

Nói nhiều thì thua, vừa rồi hắn không nên nói nhiều như vậy!

……

Sáng sớm hôm sau!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của ngày hôm qua, khen thưởng một ngàn điểm phá của, khen thưởng Thăng Tiên Đan *1!”

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng 50 vạn điểm phá của, khen thưởng mảnh nhỏ Lĩnh Vực Tiến Giai *10!”

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng 30 vạn điểm phá của!”

Sau khi Diệp Phong vừa tỉnh lại, âm thanh nhắc nhở khen thưởng từ hệ thống liên tiếp vang lên trong đầu hắn.

“Điểm khen thưởng của việc kích hoạt hành vi phá của không cố định, xem ra sửa đổi cách đột phá, hệ thống cũng không xem trọng điểm phá của bao nhiêu!”

“Chẳng qua, lần này thế nhưng nhận được mười mảnh nhỏ Lĩnh Vực Tiến Giai, vừa vặn có thể đột phá Tử Vong Kiếm Ý của ta đến Kiếm Chi Lĩnh Vực, cũng không biết đến lúc đó có dọa đến tam đại chuẩn Thánh tử cùng sư tổ bọn họ hay không!”

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ chờ mong.

Oanh!

Khi một cổ Tử Vong Kiếm Ý cường đại bùng nổ từ chỗ ở của Diệp Phong, ba bóng người cũng nhanh chóng lao về phía sân trưởng lão, nơi Diệp Phong đang ở.

“Kiếm Ý Phong Bạo!”

“Kiếm Chi Lĩnh Vực!”

Nhìn toàn bộ sân trưởng lão đều bị bao phủ ở trong Tử Vong Kiếm Ý hình Kiếm Ý Phong Bạo, Lục Trường Thanh, Mục Lâm cùng Thạch Thiên Lôi vừa chạy tới cũng giật mình.

“Tử Vong Kiếm Ý hiếm có!”

“Chẳng qua, tại sao Diệp thiếu đến bây giờ mới lĩnh ngộ đến Kiếm

Chi Lĩnh Vực?”

Nhìn Kiếm Ý Phong Bạo kia, trên mặt Mục Lâm cũng lộ vẻ khó hiểu nói.

“Không rõ ràng lắm, tuy rằng Tử Vong Kiếm Ý tương đối hiếm có, nhưng với tài lực của Diệp thiếu, muốn mua được một khối Ngộ Kiếm Thạch có ẩn chứa Tử Vong Kiếm Ý hẳn là không phải việc khó mới đúng!”

Thạch Thiên Lôi ở một bên cũng nói ra ý nghĩ của chính mình.

“Hai người các ngươi biết cái rắm gì!”

“Diệp thiếu chính là đại lão phi thăng từ Hạ Giới, trong quá trình phi thăng tu sĩ ở Hạ Giới, nếu như có người ở giai đoạn thực lực này lĩnh ngộ được Kiếm Chi Lĩnh Vực, đó tuyệt đối là một thiên tài!”

Sau khi nghe suy nghĩ của Mục Lâm cùng Thạch Thiên Lôi, Lục Trường Thanh ở bên cạnh thật sự muốn đi lên vả miệng hai tên miệng rộng này vài cái, sau đó hét lớn với bọn họ một tiếng, cái gì cũng không biết thì đừng đoán mò đoán non!

“Trường Thanh huynh, ngươi có giải thích gì về tình huống của Diệp thiếu không?”

Nhìn Lục Trường Thanh vẫn luôn im lặng không nói gì, Mục Lâm cùng Thạch Thiên Lôi cũng tò mò hỏi.

“Các ngươi nói xem, Diệp thiếu không có khả năng là tu sĩ ở Hạ Giới phi thăng đi lên, dưới tình huống không có Ngộ Kiếm Thạch ở Hạ Giới, Diệp thiếu dựa vào thực lực khủng bố của chính mình lĩnh ngộ được Kiếm Chi Lĩnh Vực, cho nên, Diệp thiếu thật ra là một thiên tài Kiếm Đạo!”

Nghe được câu hỏi của hai người, Lục Trường Thanh suy nghĩ một lúc, trực tiếp nói ra một bộ phận sự dưới hình thức phỏng đoán.

“Cũng không có phát sốt?”

“Trường Thanh huynh, ngươi có phải choáng váng rồi không, Diệp

thiếu sao có thể là tu sĩ ở Hạ Giới phi thăng đi lên, làm sao trong tay một tu sĩ ở Hạ Giới phi thăng đi lên lại có thể có được nhiều bảo bối không dám tưởng tượng được như vậy?"

Sờ vào trán của Lục Trường Thanh, Mục Lâm dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn Lục Trường Thanh nói.

"Không sai!"

"Ta đoán Diệp thiếu tuyệt đối là một Thánh tử trong Thánh Địa đỉnh cấp nào đó, hắn đến Vô Cực Thánh Địa chúng ta là vì giải sầu phá của!"

Thạch Thiên Lôi ở bên cạnh cũng nói ra suy nghĩ của chính mình.

Ai!

Nhìn hai người tự cho là thông minh, Lục Trường Thanh cũng bất đắc dĩ thở dài, trong lòng âm thầm nghĩ: "Hai tên đại ngốc tử, Diệp thiếu chính là đại đệ tử thân truyền của đã từng Thánh nữ a, tuy rằng ta không biết vì sao Diệp lại giàu có như vậy, nhưng nếu không phải Diệp thiếu mua thân phận với Thánh tử cùng thái thượng trưởng lão, thân phận của chúng ta đều có thể cao hơn Diệp thiếu một bậc!"

"Cũng không biết Thánh nữ có biết tình huống của tên đại đệ tử thân truyền này!"

"Mười lăm ngày sau, sau khi Thánh nữ trở lại Vô Cực Thánh Địa, e rằng Vô Cực Thánh Địa sẽ hoàn toàn lộn xộn, đến lúc đó Thánh Chủ đột nhiên phát hiện chính mình thật ra là sư tổ của Diệp thiếu, cũng không biết đến lúc đó sẽ có phản ứng gì!"

Lúc này, Lục Trường Thanh đã không dám tưởng tượng đến cảnh tượng của mười lăm ngày sau.

"Ha ha ha!"

"Ba vị, vừa rồi ta mới lược hiểu được, không cẩn thận đột phá một chút, không có dọa đến các ngươi chứ!"

Lúc này, sau khi Diệp Phong kết thúc đột phá đi ra khỏi phòng,

nhìn thấy tam đại chuẩn Thánh tử ở trong sân cũng là đắc ý khoe ra.

Dọa đến chúng ta?

Chương 388: Kiếm Cẩu không mao co được dãn được, Tiểu Kiếm ca thật soái

Không phải chỉ là đem Tử Vong Kiếm Ý hiểu đến Kiếm Chi Lĩnh Vực thôi sao?

Dù sao chúng ta cũng là tam đại chuẩn Thánh tử a, nếu như việc này dọa đến chúng ta, chúng ta có phải quá vô dụng rồi hay không?

Nghe được lời này của Diệp Phong, trên mặt Mục Lâm cùng Thạch Thiên Lôi cũng tỏ ra sửng sốt!

“Diệp thiếu!!!”

“Tử Vong Kiếm Ý này của ngươi đột phá quả thực là kinh thiên địa quỷ thần khiếp a!”

“Vừa rồi thật sự làm ta sợ hãi!”

Nhưng mà, Lục Trường Thanh ở một bên lúc này lại ra vẻ khoa trương phối hợp với Diệp Phong!

Hả?

Nhìn biểu hiện khoa trương của Lục Trường Thanh, Mục Lâm cùng Thạch Thiên Lôi ở bên cạnh quay đầu nhìn về phía hắn với vẻ mặt khó có thể tin được, mẹ nó diễn cũng quá giả đi!

Mà Diệp Phong lúc này cũng phát hiện Mục Lâm cùng Thạch Thiên Lôi khác thường, trên thực tết, phản ứng của hai người cùng Lục Trường Thanh hình thành hai loại cực đoan, nếu như hắn nhìn không ra vấn đề, vậy thì hắn thật sự là một tên ngốc.

Một lúc sau.

Sau khi Diệp Phong biết được ở Thượng Giới có một thứ gọi là Ngộ Kiếm Thạch từ trong miệng ba người, hắn cũng có chút xấu hổ khi nghĩ lại màn thể hiện lố bịch buồn cười vừa rồi của mình.

Hắn thật sự không nghĩ tới, lĩnh vực thuộc về đỉnh cấp ở Hạ Giới thế nhưng chỉ là sơ sở ở Thượng Giới, mặc kệ ngươi tu luyện Kiếm Đạo, Côn Đạo hay vẫn là Đạo Đạo, đều có thể mua được Ngộ Cảnh Thạch tương ứng!

Dưới sự trợ giúp của Ngộ Cảnh Thạch, có thể tăng ý cảnh lên tới lĩnh vực trong một khoảng thời gian ngắn!

Chẳng qua cho dù như thế, nếu tu sĩ ở Hạ Giới phi thăng đi lên đã đem ý cảnh đến trình tự lĩnh vực, việc này cũng có thể chứng minh ngộ tính khủng bố của bản thân, cho dù đến Thượng Giới, chỉ cần nỗ lực tu luyện là có thể nhanh chóng quật khởi!

“Trường Thanh, các ngươi nói Ngộ Cảnh Thạch này là một loại tiên khoáng đặc thù ở trong Thiên Đạo chiến trường, vậy người nào mới có thể khắc dấu vết lĩnh vực cấp độ ý cảnh ở trên đó?”

Diệp Phong lúc này mang theo tò mò nhìn về phía Lục Trường Thanh dò hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Phía trên lĩnh vực là thiên địa pháp tắc, chỉ cần có thể đột phá ý cảnh đến pháp tắc, là có thể mượn sức mạnh thiên địa pháp tắc phát huy lực lượng cực kỳ khủng bố!”

“Mà cấp độ pháp tắc có mười cảnh giới, lấy Kiếm Chi Pháp Tắc tới nói, chỉ cần đột phá đến một cảnh thấp nhất · Kiếm Chi Pháp Tắc, liền có thể đem lĩnh vực cấp độ kiếm ý của mình khắc lên Ngộ Cảnh Thạch, cho nên Ngộ Cảnh Thạch là một loại vật phẩm cực kỳ bình thường!”

“Tuy nhiên, nếu không có đủ ngộ tính hoặc cơ duyên, cả cuộc đời của rất nhiều tu sĩ khó có thể đột phá đến một cảnh cấp độ pháp tắc!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Lục Trường Thanh cũng vội vàng giải thích.

“Nga!”

“Vậy ba người các ngươi đạt đến trình độ nào rồi?”

Nghe xong, Diệp Phong mang theo tò mò nhìn về phía ba người dò hỏi.

“Một cảnh · Kiếm Chi Pháp Tắc!”

Sau khi ba người bọn họ nghe Diệp Phong hỏi, cũng là trăm miệng một lời trả lời.

“Hả?”

“Đều là Kiếm Tu sao?”

“Xem ra ba tên gia hỏa này về sau muốn tranh đua cao thấp với Kiếm Cẩu của ta!”

Sau khi biết ba người họ đều là Kiếm Tu, Diệp Phong lúc này cũng thay đổi ý tưởng, Đại Lục đệ nhất Kiếm Cẩu đã không còn là mục tiêu của Tiểu Hoàng Cẩu, hắn muốn bồi dưỡng Tiểu Hoàng Cẩu thành Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Kiếm Cẩu!

Cho dù là Thượng Giới cũng không phải điểm cuối cùng của Tiểu Hoàng Cẩu!

……

Hạ Giới, Tinh Hồn Tông!

“Mẹ kiếp!”

“Tên điên nhà ngươi, mẹ nó đừng đuổi theo chém ta nữa, lông mao trên người ta đều bị ngươi chém không có!”

“Ta chỉ muốn làm một con cẩu mặn, mỗi ngày ăn ngủ, ngủ ăn, ta thật sự không có hứng thú với danh hiệu Đại Lục đệ nhất Kiếm Cẩu, khi nào ta mới có thể phi thăng Thượng Giới, mới có thể giải thoát a!”

Nhìn kẻ điên một tay vẫn luôn đuổi theo phía sau chém chính

mình, toàn thân Tiểu Hoàng Cẩu đã không còn mấy sợi lông mao, trên người chằng chịt những vết thương vết máu lớn nhỏ, nó mắng thật to về phía đối phương!

Cách đó không xa, Phệ Huyết Đường Lang mặc một bộ bạch y, trong tay cầm quạt lông thấy một màn như vậy, hâm mộ lẩm bẩm: "Nhìn toàn bộ tông môn, hiện tại ngoại trừ tông chủ cùng Tiểu Đường đại nhân, cũng chỉ có Cẩu ca dám nói chuyện với hắn như vậy!"

……

Thượng Giới, Vô Cực Thánh Địa!

"Đúng rồi, hôm nay không phải là ngày Vô Cực Thánh Địa tuyển nhận đệ tử sao, tại sao các ngươi còn chưa đi phụ trách?"

Sau khi biết cấp độ kiếm ý của ba người họ đều là một cảnh · Kiếm Chi Pháp Tắc, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới chuyện gìđó, tò mò nhìn về phía ba người dò hỏi.

"Diệp thiếu, Thánh Địa 5 năm mới tuyển nhận đệ tử một lần, cho nên việc này sẽ do Thánh Chủ cùng ba vị thái thượng trưởng lão tự mình phụ trách!"

"Hơn nữa, hiện tại vẫn còn sớm, còn chưa đến lúc bắt đầu."

Nghe Diệp Phong hỏi, Lục Trường Thanh cũng vội vàng trả lời.

"Đinh! Nhắc nhở ký chủ, Thái Hư Kiếm Tông, Bồng Lai Tiên Đảo, Thiên Võ Tông tiêu phí đại giới mời tới sáu gã cường giả Tiên Đế Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, bọn họ chuẩn bị phá hư đại hội thu nhận đệ tử lần này của Vô Cực Thánh Địa, trong đó đã có ba người trà trộn vào đám người trong Thánh Địa, ba người còn lại đang trên đường chạy đến Thánh Địa!"

"Đinh! Có thể lựa chọn ngẫu nhiên hộ vệ quân phá của tiến đến giải quyết, cũng có thể chỉ định một hộ vệ nào đó tiến đến giải quyết!"

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

Hả!

Sau khi nghe hệ thống nhắc nhở, trong mắt Diệp Phong hiện lên một tia sát ý, hắn còn chưa đi tìm ba thế lực đã từng vây sát Lạc Thiên Tuyết gây phiền toái, ai ngờ đối phương thế nhưng lại chuẩn bị động thủ với Vô Cực Thánh Địa!

“Không nóng nảy, giải quyết sáu gã cường giả Tiên Đế Cảnh này trước, đến lúc đó tam đại thế lực kia chỉ sợ sẽ bị dọa mất hồn!”

“Mối thù của sư tôn, cứ để sư tôn tự mình giải quyết đi, trước để cho bọn họ sống trong sợ hãi thêm mấy ngày!”

Chương 389: Kiếm Cẩu không mao co được dãn được, Tiểu Kiếm ca thật soái (2)

Nghĩ vậy, Diệp Phong trực tiếp nói với hệ thống: “Hệ thống, làm Tiểu Kiếm, Tiểu Đường cùng Tiểu Cước giải quyết ba tên bên ngoài Thánh Địa, sau đó lại để Diệp Nhất đi xử lý ba tên còn lại đang chạy tới Thánh Địa.”

……

Hạ Giới, Tinh Hồn Tông!

“Tới a!”

“Ngươi là kẻ điên thiếu tay thiếu chân, tiếp tục tới chém cẩu gia a, có bản lĩnh thì chém hết lông mao trên người cẩu gia a!”

Nhìn thấy kẻ điên một tay đột nhiên ngừng lại, Tiểu Hoàng Cẩu cũng là lớn tiếng kêu gào, nó đã bị chém đến mức hoàn toàn điên cuồng, chém một vạn đao cũng là chém, chém một vạn linh một đao cũng là chém, nó chỉ còn kém một đao!

“Ngô chủ bảo ta đi Thượng Giới xử lý chút việc, cùng nhau không?”

Bỏ qua tiếng kêu gào của Tiểu Hoàng Cẩu, kẻ điên một tay trực tiếp mở miệng hỏi.

“Tiểu Kiếm ca, ta cảm thấy bộ dáng ngươi cầm tiếng bằng một tay thật soái!”

Kiếm Cẩu không mao co được dãn được, biết được mình có cơ hội đi Thượng Giới, Tiểu Hoàng Cẩu lập tức lớn tiếng khen ngợi kẻ điên một tay.

Trong đại điện tông môn!

“Đại tỷ tỷ, ngô chủ làm ta đi ra ngoài xử lý một chút việc, cho nên ta muốn rời đi một lát!”

Nhìn Lạc Thiên Tuyết mệt mỏi ngồi bệt dưới đất, sau khi Diệp Tiểu Đường cắn một miếng kẹo que trực tiếp nói.

“Hiện tại không có ngày nào ta thấy bóng dáng của tên tiểu tử Diệp Phong kia, thậm chí hiện tại đến lúc ngủ hắn cũng không trở lại, hắn rốt cuộc đang làm gì vậy?”

Sau khi nghe Diệp Tiểu Đường nói xong, Lạc Thiên Tuyết cũng tò mò hỏi.

“Đại tỷ tỷ, ngô chủ mỗi ngày bận rộn vì muốn tạo kinh hỉ cho ngươi, chẳng qua, tin tưởng rằng thêm một đoạn thời gian ngươi sẽ có thể nhìn thấy hắn mỗi ngày.”

Nói xong, Diệp Tiểu Đường cũng không hề nói thêm cái gì, trực tiếp liền rời khỏi đại điên tông môn.

???

Thêm một đoạn thời gian ta phải phi thăng Thượng Giới, làm sao có thể nhìn thấy hắn mỗi ngày?

Sau khi nghe xong những lời nói kỳ quái của Diệp Tiểu Đường, không biết vì sao, Lạc Thiên Tuyết luôn có cảm giác Diệp Phong chuẩn bị cho nàng không phải kinh hỉ lớn, mà là kinh hách nàng không thể ngờ tới!

Thượng Giới, Vô Cực Thánh Địa!

“Hệ thống, không đúng a!”

“Không phải chỉ khi ta gặp nguy hiểm mới có thể vận dụng đội hộ vệ phá của sao?”

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, vội vàng hỏi hệ thống.

“Đinh! Ký chủ hiện tại xem như đã đủ tư cách là một thần hào phá của, sẽ không có nhiều hạn chế đối với việc sử dụng đội hộ vệ phá của.”

???

Sau khi nghe hệ thống giải thích xong, Diệp Phong thật sự bị chấn động!

Mẹ nó, việc nuôi thả này cũng thật quá đáng đi!

“Hệ thống, nếu như ta để đội hộ vệ phá của trực tiếp hủy diệt toàn bộ Thượng Giới thì sao?”

Sau khi phục hồi tinh thần, Diệp Phong lại hỏi hệ thống thêm một lần nữa.

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, sẽ không có quá nhiều hạn chế, cũng không phải là hoàn toàn không có hạn chế, chỉ cần ký chủ dám để cho bọn họ làm như vậy, hệ thống cũng dám nhốt bọn họ vào phòng tối!”

Hả?

Ta dám để cho bọn họ diệt, ngươi liền dám nhốt bọn họ, chúng ta có phải nên cân nhắc đến tâm tình của bọn họ một chút không?

Sau khi nghe hệ thống nói xong, Diệp Phong lại lâm vào trầm tư, hắn suy nghĩ, có nên tùy tiện tìm một thành viên trong đội hộ vệ tới thử hay không, lỡ như hệ thống đang trêu chọc hắn thì sao!

Một lát sau!

Sau khi Diệp Phong suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng hắn vẫn từ bỏ ý tưởng mê người này, lỡ như hệ thống thật sự đang trêu chọc hắn, vậy thì Thượng Giới đã có thể lập tức biến mất.

“Đi thôi, chúng ta đi xem đại hội Thánh Địa thu đồ đệ!”

“Dù sao thì 5 năm mới diễn ra một lần, ta cũng không chắc có thể ở đây vào đại hội lần sau.”

Lúc này, Diệp Phong nói với tam đại chuẩn Thánh tử ở trước mặt.

Người nói vô tình, người nghe đoán mò!

Sau khi Mục Lâm cùng Thạch Thiên Lôi nghe Diệp Phong nói xong, trong lòng mỗi người đều có ý tưởng của riêng mình!

Dù sao, Diệp Phong ở trong lòng bọn họ chính là Thánh tử ở đỉnh cấp Thánh Địa nào đó, hắn đến Vô Cực Thánh Địa này chỉ là chơi!

Mà những lời này lại làm cho hai người đều có một ý nghĩ giống nhau, đó chính là Diệp Phong không chơi ở Vô Cực Thánh Địa được 5 năm, tuyệt đối sẽ rời đi ở trong vòng 5 năm!

Nhưng bọn họ làm sao có thể biết, ý tứ của Diệp Phong là rời đi Vô Cực Thánh Địa, nhưng ý tứ chân chính lại là rời khỏi Thượng Giới!

……

Trên không Mỗ Sơn Cốc!

Ba nam tử tản ra hơi thở khủng bố đang nhanh chóng chạy đến Vô Cực Thánh Địa.

“Tuyết Ưng Đại Đế, Yêu Lam Đại Đế!”

“Lợi ích lần này chúng ta nhận được chỉ là bình thường, cho nên đến lúc đó chỉ cần phá huỷ đại hội thu đồ đệ của Vô Cực Thánh Địa là được, đừng động thủ giết người, nếu thật sự muốn làm chúng ta giết mấy tên thái thượng trưởng lão, chúng ta phải yêu cầu bọn họ thêm tiền!”

Một nam tử trung niên mặc đạo bào màu đỏ nhìn hai người bên cạnh, cười nói.

“Ha ha ha!”

“Quỷ Độc Đại Đế ngươi nói không sai, mỗi xu đều đáng giá, nếu muốn chúng ta giết người, bọn họ phải trả thêm tiền!"

Nghe vậy, Tuyết Ưng Đại Đế ở bên cạnh không khỏi cười phá lên, sau đó lên tiếng phụ họa!

“Hai vị đại đế, chúng ta tốt nhất nên cẩn thận một chút!”

“Người mạnh nhất ở Vô Cực Thánh Địa là Thái Hư trưởng lão, nhưng tu vi của hắn chẳng qua chỉ là Tiên Đế Cảnh Bát Trọng, nếu bọn họ giao toàn bộ Tiên Linh Tinh cho một vị đại đế, đừng nói giết mấy gã thái thượng trưởng lão, cho dù giết hết toàn bộ tám gã thái thượng trưởng lão của Vô Cực Thánh Địa, vậy cũng đã đủ!”

“Nhưng tại sao bọn họ lại muốn tìm ba gã Đại đế tán tu chúng ta?”

“Hơn nữa, chúng ta cũng không biết bọn họ có tìm thêm vài gã Đại đế tán tu nào nữa không!”

Nói đến đây, Yêu Lam Đại Đế cũng lộ ra vẻ mặt ngưng trọng tiếp tục nói: “Ta luôn có cảm giác chuyện lần này không bình thường, chúng ta tốt nhất nên cẩn thận một chút!”

Sau khi Tuyết Ưng Đại Đế cùng Quỷ Độc Đại Đế nghe được lời này, bọn họ cũng im lặng!

“Ngươi nói quá nhiều!”

Chương 390: Chương 390: Thành viên trong đội hộ vệ phá của, ai cũng biết chơi

Đúng lúc này, khi một giọng nói lạnh nhạt vang lên, một đạo kiếm quang chợt lóe trước mặt ba gã đại đế rồi biến mất ngay lập tức!

Sau khi đạo kiếm quang biến mất, thân thể của Yêu Lam Đại Đế chia làm hai nửa, rơi thẳng xuống đất!

Một đao trảm Đại đế!

Quỷ Độc Đại Đế cùng Tuyết Ưng Đại Đế ở bên cạnh trợn to mắt

khi nhìn thấy cảnh tượng này.

Sau đó, trong mắt bọn họ tràn ngập vô tận sợ hãi!

“Cười a!”

“Hai người các ngươi tiếp tục cười cho ta!”

“Cười như trước, tiếp tục bay đến Vô Cực Thánh Địa, khó khăn lắm ta mới ra ngoài một lần, cần phải chơi lâu hơn một lúc, nếu các ngươi dám để cho ta chơi không tận hứng, vậy thì đừng trách ta cho các ngươi sống không bằng chết!”

Đúng lúc này, Diệp Nhất mặc chiến giáp vàng trực tiếp xuất hiện trước mặt hai người, sau đó dùng sắc mặt nghiền ngẫm nhìn hai người, trực tiếp uy hiếp.

“Ha ha ha!”

“Tuyết Ưng Đại Đế, lát nữa chúng ta sẽ phải chết, mẹ nó ta quá hâm mộ Yêu Lam Đại Đế, hắn chết quá thoải mái!”

“Ha ha ha!”

“Quỷ Độc Đại Đế, mẹ nó ta cũng hâm mộ hắn, nếu sớm biết sẽ phát sinh chuyện này, ta vừa rồi hẳn là nhào về phía đạo kiếm quang màu vàng kia!”

……

Nghe được cuộc đối thoại thú vị của hai người kia, trên khuôn mặt lạnh lùng của Diệp Nhất cũng hiện lên ý cười, sau đó tự mình lẩm bẩm: “Trực tiếp giết bọn họ rồi quay về là không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng, chỉ có thể dùng cách này tăng thêm chút vui sướng cho mình, chẳng qua vẫn là thế giới bên ngoài vui vẻ, những người ở thế giới bên ngoài cũng quá thú vị!”

Bên kia, bên ngoài Vô Cực Thánh Địa!

Lúc này, nơi này đã tụ tập hàng vạn tu sĩ, cho dù Vô Cực Thánh Địa không là gì trong toàn bộ Thượng Giới, nhưng ở Đông Châu hẻo lánh này, đó chính là thế lực đỉnh cấp, vẫn có thể hấp dẫn số

lượng lớn tu sĩ tiến đến!

“Lấy tiền tài của người, thay người tạp tràng!”

“Lát nữa ta nên làm thế nào để phá huỷ trận đại hội thu đồ đệ này của Vô Cực Thánh Địa?”

Bên trong đám người, một lão giả tràn đầy ý cười tự mình lẩm bẩm.

Oanh!

Đúng lúc này, một cổ uy áp khủng bố khiến lão giả hít thở không thông lập tức bao phủ hắn, mà điều khiến hắn cảm giác được sợ hãi chính là, hắn phát hiện xung quanh mình không có ai khác chịu ảnh hưởng, vậy chứng minh, hắn đang bị một cường giả cực kỳ khủng bố theo dõi!

“Nếu như ngươi rối rắm làm sao để tạp tràng, vậy thành thật đứng yên ở chỗ này đi!”

Đúng lúc này, một giọng nói non nớt thanh bỗng nhiên vang lên, lão giả cúi đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện không biết từ khi nào, trước người hắn đột nhiên xuất hiện một tiểu công nương đáng yêu đang ăn kẹo que!

……

“Đại hội thu đồ đệ của Vô Cực Thánh Địa thật là náo nhiệt!”

“Nhưng rất nhanh thôi, ta sẽ trở thành người chói loá nhất trong mắt mọi người!”

Bên trong đám người, lúc này có một nam tử trung niên tai to mặt lớn đang chờ mong đại hội thu đồ đệ bắt đầu!

“Hắc hắc!”

“Ngươi bị ta lựa chọn, da dày thịt nhiều, thật ra có thể cho ta chém nhiều một lúc!”

Đúng lúc này, một giọng nói tràn đầy hưng phấn bỗng nhiên vang

lên bên tai nam tử, đồng thời, một cổ hơi thở uy áp khủng bố trấn áp hắn tại chỗ, trừ phần đầu, toàn bộ thân thể hắn không thể động đậy!

Một lúc sau, một kiếm khách mộ tay tràn đầy hưng phấn cùng một con cẩu trọc lông xuất hiện ở trước mắt hắn!

……

“Làm sao bây giờ, mục tiêu của ta thế nhưng là một nữ nhân!”

“Ta làm sao có thể xuống chân a!”

Nhìn thấy một nữ tử mặc đồ đen đứng im bên trong đám người, Diệp Tiểu Cước do dự một lúc, trực tiếp xé một khối quần áo bọc lại chân phải của mình, sau đó tự mình lẩm bẩm: “Ta chỉ là cho miếng vải này gia tăng thêm một chút lực sát thương, tuyệt đối không có một chút quan hệ với chân ta!”

“Đại hội thu đồ đệ lần này cũng không có bao nhiêu người tới!”

Sau khi Diệp Phong cùng tam đại chuẩn Thánh Tử đi đến bên ngoài Thánh Địa, sau khi bên ngoài tụ tập hàng vạn tu sĩ, Lục Trường Thanh thất vọng nói.

???

Mẹ nó, nhìn biển người tấp nập thế này mà ngươi nói không có nhiều người tới?

Ta có nhầm lẫn về lớn nhỏ sao, hay ngươi có nhầm lẫn về nhiều ít?

Nghe Lục Trường Thanh nói xong, Diệp Phong cũng tỏ ra giật mình nhìn qua hắn.

“Diệp thiếu, ngươi đừng dùng ánh mắt này nhìn ta!”

“Ta nói chính là sự thật, dù sao thì Vô Cực Thánh Địa chúng ta là một trong những thế lực đứng đầu ở Đông Châu, mỗi lần thu đồ đệ ít nhất phải gấp ba số người lần này!”

Phát hiện Diệp Phong dùng ánh mắt giật mình nhìn chính mình, Lục Trường Thanh cũng là vội vàng giải thích.

“Ha ha ha!”

“Các ngươi mau nhìn xem bên kia, bên đó có một con cẩu trọc lông vô cùng xấu xí đang ngồi trên vai một kiếm khách một tay, kiếm khách một tay kia không phải là muốn tìm chút tự tin từ con cẩu xấu xí đó đấy chứ!”

Đúng lúc này, Mục Lâm kinh hô lên, Lục Trường Thanh cùng Bạch Thiên Lôi cũng cùng nhau nhìn về phía bên kia.

Mà Diệp Phong nghe miêu tả như vậy, hắn có chút cảm giác quen thuộc, nhưng điều làm hắn nghi hoặc chính là, Tiểu Hoàng Cẩu tuy rằng tiện một chút, nhưng cũng không xấu a, càng không phải là một con cẩu trọc lông, nhưng kiếm khách một tay cộng thêm Cẩu Tử, chi tiết này khiến hắn không khỏi liên tưởng đến kẻ điên một tay cùng Tiểu Hoàng Cẩu!

“Mẹ kiếp!!!”

Nhưng mà, sau khi Diệp Phong quay đầu nhìn qua, sau khi nhìn thấy con cẩu theo lời tả của Mục Lâm chính là Diệp Tiểu Kiếm cùng Tiểu Hoàng Cẩu, đặc biệt là khi nhìn thấy Tiểu Hoàng Cẩu biến thành con cẩu trọc lông, điều này khiến cho hắn không nhịn được chửi thề!

Hắn không thể tưởng tượng được, trong vài ngày chính mình rời đi, rốt cuộc Tiểu Hoàng Cẩu đã xảy ra chuyện gì!

“Các ngươi mau xem, bên kia còn có một cô nương cực kỳ đáng yêu!”

“Thật là đáng yêu, nhìn thôi mà ta đã không nhịn được muốn sờ đầu nhỏ của nàng!”

Đúng lúc này, Thạch Thiên Lôi lại phát hiện thêm điều gì đó, cũng là chỉ về một hướng hô to với Mục Lâm cùng Lục Trường Thanh.

“Đừng nhìn tiểu cô nương, các ngươi mau xem chỗ đó!”

Chương 391: Liền biết chơi vẫn là Diệp Nhất đáng tin cậy

“Một đại hán đầu trọc cường tráng dùng miếng vải bọc chân thế nhưng đang hoa tay múa chân trước một nữ tử mặc đồ đen, mà nữ tử mặc đồ đen lại không có một chút phản ứng, chẳng lẽ bây giờ tất cả tu sĩ đều chơi như vậy sao?”

Lúc này, Lục Trường Thanh cũng hô to chỉ vào hai người đang đứng một chỗ ở trong đám người!

……

Tiểu cô nương cưỡi trên cổ lão giả!

Lão đầu trọc dùng vải bọc chân không ngừng khoa tay múa chân trước mặt nữ tử mặc đồ đen!

Con cẩu trọc lông ngồi trên vai kẻ điên một tay, tay phải cầm trường kiếm không ngừng khoa tay múa chân trên người một tu sĩ trung niên tai to mặt lớn!

Lúc này, Diệp Phong ở bên cạnh đen mặt nhìn tình huống của ba gã hộ vệ phá của chính thức!

“Hệ thống, ngươi truyền đạt mệnh lệnh của ra có rõ ràng không?”

“Ta làm bọn họ giải quyết ba gã cường giả Đại đế trà trộn trong đám người, tại sao bây giờ bọn họ còn chơi?”

Sau khi im lặng một lúc, Diệp Phong trực tiếp hỏi hệ thống.

“Đinh! Hệ thống truyền đạt mệnh lệnh cực kỳ rõ ràng, nhưng ký chủ chỉ nói để cho bọn họ giải quyết mục tiêu, cũng không có nói giải quyết như thế nào, cũng không có quy định thời gian, chỉ cần không cho ba gã cường giả Đại đế ảnh hưởng đến đại hội thu đồ đệ của Thánh Địa, cuối cùng trực tiếp diệt trừ, như vậy vô cùng hợp lý với yêu cầu mệnh lệnh của ký chủ!”

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, mặc kệ là thành viên trong đội hộ vệ phá

của chính thức hay vẫn là thành viên quân dự bị đội hộ vệ phá của đều đã rảnh rỗi đến mức tràn rắm, hệ thống cho rằng, để cho bọn họ thả lỏng một chút sẽ có chỗ tốt với tinh thần và thể xác của bọn họ."

Ai!

Nghe hệ thống giải thích xong, Diệp Phong cũng là bất đắc dĩ thở dài!

Nhìn ba người đang chơi cực kỳ vui vẻ trong đám người, Diệp Phong âm thầm nghĩ: "Vẫn là Diệp Nhất đáng tin cậy, mỗi lần hắn ra ngoài làm việc đều cực kỳ thống khoái, chỉ sợ hiện tại hắn đã giết hết ba tên Đại đế chạy tới Thánh Địa từ lâu!"

……

Bên kia!

"Xông lên!!!"

Lúc này, hai chân Diệp Nhất phân biệt đạp lên lưng Tuyết Ưng Đại Đế cùng Quỷ Độc Đại Đế, giống như một tướng thống lĩnh ngàn quân, trong tay cầm kim sắc chiến đao vung lên phía trước, trên người toát ra khí thế bất khuất hô to!

Nếu như Diệp Phong thấy một màn như vậy, tuyệt đối sẽ trợn mắt hỏi Diệp Nhất một câu, mẹ nó, ngươi xem hai gã Đại đế là chiến mã sao?

……

Bên ngoài Vô Cực Thánh Địa!

"Nếu đuổi kịp đại hội thu đồ đệ lần này, có lẽ ta chỉ có một cơ hội này, ta có phải nên làm chút gì đó hay không?"

Lúc này, Diệp Phong không hề để ý tới ba người đang chơi vui vẻ trong đám người nữa, mà hắn lại trầm tư suy nghĩ.

"Có!"

Rất nhanh, một ý tưởng vô cùng thú vị ý liền hiện lên trong đầu Diệp Phong, chẳng qua cần phải thương lượng ý tưởng này với Thánh Chủ một chút mới được.

“Tinh Hồn trưởng lão!”

“Không ngờ ngươi lại ở đây, ngươi cũng có hứng thú với đại hội thu đồ đệ lần này sao?”

Vừa nhắc đến Hồ Ly, Hồ Lỵ đến!

Nhìn thấy Hồ Lỵ từ xa đi tới, Diệp Phong vội vàng đi qua, trực tiếp nói: “Thánh Chủ, ta muốn thay đổi một chút phương thức khảo hạch đối với đại hội thu đồ đệ lần này!”

Không sai, ý tưởng của Diệp Phong rất đơn giản, nếu hắn ở Hạ Giới là thông qua nộp Linh Thạch bái nhập Tinh Hồn Tông, vậy tới Thượng Giới, hắn cũng muốn cảm thụ loại cảm giác thu đồ đệ này có bao nhiêu thoải mái!

Vạn nhất có thể thu được mấy tên vào Bại Gia Môn hoặc là đệ tử thân truyền, vậy cũng cũng xem như là kiếm được!

“Hả?”

Nghe Diệp Phong nói xong, Hồ Lỵ nhíu mày, dù sao thì phương thức khảo hạch nghiêm khắc này đã được sử dụng ở Thánh Địa mấy vạn năm, hiện tại đột nhiên muốn thay đổi, điều này có thể sẽ gây ảnh hưởng cho những đại hội thu đồ lần này.

“Tinh Hồn trưởng lão, không biết ngươi muốn thay đổi như thế nào?”

Không trực tiếp từ chối, Hồ Lỵ cũng mang theo tò mò nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi.

“Không xem tư chất!”

“Không xem tuổi!”

“Không xem tu vi!”

“Chỉ cần có thể nộp lên một trăm vạn Cực phẩm Tiên Linh Thạch, là có thể gia nhập vào Thánh Địa!”

Nghe Hồ Lỵ hỏi, Diệp Phong cũng là nói thẳng ra ý nghĩ của chính mình, bởi vì nơi này là Thượng Giới, bên ngoài đều là tu sĩ, Diệp Phong cũng là trực tiếp tăng giá lên rồi trình độ nhất định.

“Cái gì!”

“Đây là thu đồ đệ hay là cướp bóc!”

“Tinh Hồn trưởng lão, tiêu chuẩn khảo hạch của ngươi làm sao vậy, nếu thật sự làm như vậy, không có khả năng sẽ có người lựa chọn gia nhập Thánh Địa, dù sao cũng là một trăm vạn Cực phẩm Tiên Linh Thạch, chỉ có những người có tu vi Tiên Cảnh mới có thể lấy ra!”

Sau khi nghe được ý tưởng của Diệp Phong, Hồ Lỵ quả thực không thể tin được vào tai chính mình, đây là phương thức khảo hạch mà một người bình thường có thể nghĩ ra được sao?

“Ta thêm tiền!”

“Hơn nữa, chỉ cần có người thông qua phương thức này bái nhập vào Thánh Địa, chẳng sợ đối phương là phế vật, Tinh Hồn Phong ta cũng thu!”

Nhìn thấy Hồ Lỵ phản ứng lớn như vậy, Diệp Phong cũng nói thẳng ra ý nghĩ của chính mình.

“Tinh Hồn trưởng lão, việc này không phải chỉ là việc thêm tiền a, nếu thật sự muốn làm như vậy…”

Hồ Lỵ còn chưa kịp nói xong, Diệp Phong đã trực tiếp ngắt lời, nói: “Một khối Tử Minh Huyền Tinh lớn!”

“Một khối Tử Minh Huyền Tinh lớn?”

Nghe Diệp Phong đưa ra giá cả xong, Hồ Lỵ có hơi do dự!

Rốt cuộc, một khối to trong miệng Diệp Phong căn bản chính là một ngọn núi!

“Cộng thêm một thùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch!”

Thấy Hồ Lỵ lâm vào trầm tư, Diệp Phong trực tiếp tăng lên lợi thế!

n!

Nghe được lời này, Hồ Lỵ trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong nghiêm túc hỏi: “Tinh Hồn trưởng lão, một thùng mà ngươi nói là một thùng bình thường sao?”

“Này… Hẳn là không phải như bình thường!”

Diệp Phong cũng không ngờ Hồ Lỵ sẽ hỏi ra một vấn đề như vậy!

“Tinh Hồn trưởng lão, ta cảm thấy có thể thử một lần phương thức khảo hạch ngươi đưa ra!”

“Đến nỗi tám vị thái thượng trưởng lão bên kia, ta sẽ tự mình nói với bọn họ!”

Chương 392: Quá tàn bạo, bảy vị đại thái thượng trưởng lão bị dọa nước tiểu

Sau khi biết không phải một thùng bình thường, Hồ Lỵ không hề có chút do dự nào, trực tiếp lớn tiếng đồng ý.

“Thánh Chủ, nếu không còn chuyện gì khác, ta liền về trước Tinh Hồn Phong, nếu thật sự tuyển được đệ tử, trực tiếp đưa đến Tinh Hồn Phong cho ta là được.”

Nói xong, Diệp Phong liền xoay người rời khỏi!

Hắn cũng không muốn tự mình xử lý hết mọi chuyện, nếu có thời gian, không bằng hắn trở về kiểm tra sản phẩm phá của hôm nay, thuận tiện suy nghĩ làm sao để tiếp tục phá của, dù sao cho đến bây giờ, hắn cũng chỉ tích góp được ba viên Thăng Tiên Đan mà thôi!

Chỉ còn lại mười bốn ngày, hắn muốn tích góp được càng nhiều càng tốt, đến khi hắn chân chính phi thăng Thượng Giới, hắn liền

có thể tận tình thịch thịch thịch!

“Hệ thống, làm Tiểu Kiếm, Tiểu Đường cùng Tiểu Cước mang ba tên Đại đế kia tới Tinh Hồn Phong!”

Trên đường trở lại Tinh Hồn Phong, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới ba người đang còn chơi đùa bên ngoài, trong lòng hắn trực tiếp nói với hệ thống.

Mà Hồ Lỵ lúc này cũng là lấy ra Truyền âm Thạch, trực tiếp báo tình huống vừa rồi cho tám vị thái thượng trưởng lão!

……

“Hồ nháo, quả thực chính là hồ nháo!”

“Nộp một trăm vạn Cực phẩm Tiên Linh Thạch để thông qua khảo hạch, mẹ nó quả thực chính là đang cướp bóc a, chưa nói đến những tu sĩ thực lực thấp kém bình thường căn bản lấy không ra, cho dù có thể lấy ra, ai sẽ bằng lòng trả giá lớn như để gia nhập vào Thánh Địa, chỉ là vì trở thành một vị đệ tử bình thường trong Thánh Địa!”

Sau khi biết tin, Thái Hư trưởng lão lập tức giận dữ mắng to, sau đó trực tiếp bay đến Tinh Hồn Phong, hắn cần phải khuyên bảo Diệp Phong từ bỏ quyết định này, đây không còn là vấn đề thêm tiền, mà là liên quan đến danh dự của Vô Cực Thánh Địa trong mười vạn năm qua!

Ngoại trừ Tử Trúc trưởng lão, sau khi sáu vị thái thượng trưởng lão biết được tin tức này cũng mang theo tức giận bay tới Tinh Hồn Phong, bọn họ vẫn luôn bảo hộ Vô Cực Thánh Địa, bọn họ không cảm thấy có chuyện gì quan trọng bằng việc liên quan đến danh dự của Vô Cực Thánh Địa!

Bọn họ không đành lòng trơ mắt nhìn Hồ Lỵ từ bỏ hơn mười vạn năm danh dự của Vô Cực Thánh Địa chỉ vì đạt được tài nguyên có thể phát triển mạnh mẽ Thánh Địa, điều đầu tiên bọn họ nghĩ đến đó là khuyên bảo Diệp Phong trước!

Tử Trúc Phong!

“E rằng bảy vị thái thượng trưởng lão còn lại đều đã chạy đến Tinh Hồn Phong!”

Nghĩ vậy, Tử Trúc trưởng lão cũng bất đắc dĩ thở dài, không phải hắn không đi, mà vì hắn biết, cho dù có đi, cũng không thể làm nên chuyện gì!

Đối mặt với một bại gia tử có thể sử dụng trăm vạn cây âm Dương Huyễn Đồng Thảo đan thành thang, chỉ cần là việc đối phương muốn làm, căn bản không có người có thể ngăn cản!

……

Tinh Hồn Phong!

“Để cho bọn họ phóng xuất hơi thở Đại đế, sau đó dùng phương thức của các ngươi hung hăng tra tấn bọn họ cho ta!”

“Có can đảm đến Vô Cực Thánh Địa nháo sự, trực tiếp giết bọn họ, quả thực là tiện nghi bọn họ!”

Nhìn Tiểu Kiếm, Tiểu Đường cùng Tiểu Cước đã mang ba gã Đại đế đến đây, Diệp Phong lạnh nhạt nói.

Nếu không phải có hắn ở đây, Vô Cực Thánh Địa căn bản không thể ngăn được sáu gã cường giả Đại đế này, Diệp Phong cũng chưa bao giờ nhân từ nương tay với địch nhân!

Một lúc sau, một loạt âm thanh cực kỳ bi thảm thanh liên tục vang lên từ trong viện trưởng lão của Diệp Phong!

“Dừng lại!”

“Hơi thở của Tiên Đế Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, không sai, tuyệt đối là hơi thở của Đại đế, hơn nữa vẫn là ba gã Đại đế!”

(chỉ có thực lực đạt tới Tiên Đế Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, mới có thể tự xưng Đại đế)

Sau khi cảm nhận được ba cổ thở thở Đại đế đột nhiên xuất hiện, Thái Hư trưởng lão cũng vội vàng ngăn cản sáu đại thái thượng trưởng lão còn lại ngừng lại.

“Ba gã Đại đế?”

“Làm sao chỗ ở của Tinh Hồn trưởng lão lại có ba gã Đại đế?”

Ngọc Quỷ trưởng lão ở một bên nghe xong cũng ngưng trọng hỏi.

“Không rõ lắm!”

“Hơn nữa, từng tiếng kêu thảm thiết này cực kỳ không bình thường!”

“Mọi người thu liễm hơi thở, chúng ta cẩn thận đi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Khi Thái Hư trưởng lão vừa nói xong, sáu đại thái thượng trưởng lão còn lại cũng vội vàng thu liễm hơi thở, đi theo Thái Hư trưởng lão bay thẳng đến viện trưởng lão của Diệp Phong.

Một tiểu cô nương ngây thơ đáng yêu đang đánh từng quyền trên một lão giả Đại đế!

Kiếm khách một tay tràn đầy hưng phấn đang cắt từng lát thịt ở trên người một cường giả Đại đế tai to mặt lớn!

Một tráng hán đầu trọc bọc chân phải đang dùng chân dẫm một nữ tử Đại đế thành thịt nát!

Nhìn thấy cảnh tượng khủng bố như Tu La địa ngục này, bảy vị đại thái thượng trưởng lão gần như chỉ kiên trì ba giây đồng, ngay cả Hồ Lỵ cũng mang theo hoảng sợ nhanh chóng rời đi!

Mẹ nó khuyên bảo!

Mẹ nó danh dự Thánh Địa!

Tuy rằng bọn họ suy đoán thân phận của Diệp Phong không đơn giản, nhưng nằm mơ đều không có nghĩ đến, hộ đạo giả bên người Diệp Phong thế nhưng khủng bố tới trình độ như thế, cho dù là cường giả Đại đế thì cũng giống như những con kiến khi ở trong tay những hộ đạo giả kia!

Hơn nữa, khi Diệp Phong chứng kiến thủ đoạn tàn bạo của hộ đạo

giả của mình, không chỉ không tỏ ra phản cảm, mà còn hưng phấn hò hét trợ uy, mẹ nó, đây không phải là biểu hiện của một tên bại gia tử bình thường nên có?

Hô!

Sau khi bảy vị đại thái thượng trưởng lão chạy thoát xuống núi, lúc này mới nhẹ nhàng thở ra, sau đó đều lấy ra Truyền âm Thạch liên hệ với Hồ Lỵ, bọn họ chỉ muốn nói cho Hồ Lỵ một việc, đó chính là mặc kệ là một khối Tử Minh Huyền Tinh to hay vẫn là một thùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch, bọn họ tuyệt đối không thể muốn, chỉ cần Diệp Phong vui vẻ, bọn họ sẽ toàn lực phối hợp!

Đỉnh núi Tinh Hồn Phong!

“Tiểu Kiếm, vừa nãy bảy lão gia hỏa kia bị dọa chạy, sao ngươi không nói chuyện này với ngô chủ?”

“Không phải các ngươi cũng không nói sao, không thấy ta đang bận cắt thịt sao?”

“Các ngươi đừng nhìn ta, ta đang bận dẫm bùn đâu!”

“Ta cũng không nói, xương cốt của lão già này thật vang, chơi thật tốt!”

Chương 393: Làm cái gì, Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch không phải dùng như vậy

Dù sao đều là người một nhà, ba người vì không muốn ảnh hưởng đến hứng thú của chính mình, đều vứt chuyện không quan trọng này sau đầu!

“Cẩu Tử!”

“Tại sao ngươi lại biến thành như vậy, sau ngày ta rời đi, rốt cuộc ngươi đã phải đã trải qua những gì?”

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Tiểu Hoàng Cẩu đang nằm bò bên cạnh mình, quan tâm hỏi.

Nhìn thấy Diệp Phong cuối cùng cũng chú ý tới chính mình, Tiểu Hoàng Cẩu ủy khuất vội vàng khóc lóc kể lể: “Chủ nhân, kẻ điên một tay kia có bệnh a, hắn đuổi theo chém ta khoảng một ngày, lông trên người ta đều bị hắn chém hết!”

“Đuổi theo ngươi chém một ngày?”

“Tại sao hắn lại đuổi theo chém ngươi?”

Sau khi nghe Tiểu Hoàng Cẩu nói xong, Diệp Phong cũng tỏ ra ngạc nhiên hỏi.

“Hắn nói thời gian dừng lại ở Hạ Giới không còn nhiều, muốn dùng hơn mười ngày còn lại bồi dưỡng ta thành Đại Lục đệ nhất Kiếm Cẩu!”

“Chủ nhân, ngươi nói xem, hắn có phải có bệnh hay không, nhìn toàn bộ Huyền Thiên Đại Lục, chỉ có mình ta có được Kiếm Tâm Chi Cảnh Hoàng Tuyền Kiếm Ý, cho dù không tu luyện, ta cũng là Đại Lục đệ nhất Kiếm Cẩu, ta cảm thấy hắn chính là muốn nhân cơ hội tra tấn ta!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Tiểu Hoàng Cẩu cũng vội vàng nói ra suy đoán của mình.

“Vậy bây giờ ngươi đã mạnh hơn chưa?”

Diệp Phong nhìn Tiểu Hoàng Cẩu trực tiếp hỏi.

“Giống như mạnh hơn không ít, Siêu Cấp Tu Linh Đan giúp ta tăng thực lực, ta đối với cảm ngộ kiếm cũng mạnh hơn, không chỉ có Hoàng Tuyền Kiếm Ý tăng lên, ta cũng hiểu về kiếm hơn.”

Tiểu Hoàng Cẩu nghiêng đầu suy nghĩ, cuối cùng vẫn là nói ra tình huống chân thật.

???

Biến trọc, cũng biến cường?

Trước có nhất quyền siêu nhân, sau có nhất Kiếm Cẩu?

Sau khi nghe Tiểu Hoàng Cẩu nói xong, mới đầu Diệp Phong sửng sốt một chút, sau đó liền không nhịn được cười phá lên, nói: “Xem ra giao ngươi cho Tiểu Kiếm đúng là một lựa chọn chính xác, thời gian còn lại, ngươi liền tiếp tục đi theo Tiểu Kiếm tu luyện đi!”

Nói đến đây, Diệp Phong hiện lên vẻ chờ mong nhìn Tiểu Hoàng Cẩu tiếp tục nói: “Trước tiên ở Hạ Giới trở thành Đại Lục đệ nhất Kiếm Cẩu danh xứng với thực, sau khi phi thăng Thượng Giới, lại nỗ lực trở thành Thượng Giới đệ nhất Kiếm Cẩu, không ngừng biến cường, ta muốn ngươi trở thành Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Kiếm Cẩu!”

Trừng!

Nghe những lời này của Diệp Phong, Tiểu Hoàng Cẩu lập tức trợn to mắt, trong mắt dần dần hiện lên một tia tuyệt vọng!

Vốn tưởng rằng cố gắng chịu đựng đến Thượng Giới là có thể sống một cuộc sống thư thái!

Ai ngờ, đến Thượng Giới lại là một bắt đầu mới, nghĩ đến việc bản thân sau này sẽ bị kẻ điên một tay tiếp tục tra tấn, Tiểu Hoàng Cẩu suy sụp thầm nghĩ: “Ta không muốn tiếp tục làm cẩu trọc lông nữa!”

Mà Diệp Phong cũng không hề để ý tới cảm xúc suy sụp của Tiểu Hoàng Cẩu, trực tiếp kiểm tra sản phẩm phá của hôm nay!

Sản phẩm phá của hôm nay: Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch *10000

Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch: Tiên quặng đặc thù ở Thượng Giới, có thể ngăn cản thần thức tra xét!

“Hả?”

“Chỉ như vậy?”

Sau khi Diệp Phong kiểm tra sản phẩm phá của hôm nay, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn thật sự không nghĩ tới, tin tức của sản phẩm phá của hôm nay thế nhưng chỉ ngắn gọn như thế!

“Có thể che chắn thần thức tra xét, cũng không biết thứ này bình

thường nên dùng như thế nào, làm sao để bại nó?”

Lúc này, Diệp Phong cũng lâm vào trầm tư.

……

“Có!”

“Chẳng qua, chuyện này chỉ sợ phải tìm đến Ngọc Quỷ trưởng lão hỗ trợ mới được!”

Sau khi cân nhắc một lúc, cuối cùng Diệp Phong đã nghĩ tới một cách có thể tiêu hao đống Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch này.

“Ngô chủ!”

“Ba tên gia hỏa này đã bị chúng ta đùa chết!”

Lúc này, giọng nói của Diệp Tiểu Kiếm vang lên từ bên cạnh.

“Xử lý thi thể sạch sẽ, sau đó mang theo cẩu trọc lông trở về đi!”

Nhìn Diệp Phong nói xong liền rời đi, Tiểu Hoàng Cẩu đau khổ lẩm bẩm: “Xong con bê, trước kia luôn gọi Kiếm Cẩu Kiếm Cẩu đâu, hiện tại trực tiếp biến thành cẩu trọc lông!”

Ngọc Quỷ Phong, viện trưởng lão!

“Ngọc Quỷ trưởng lão, bên ngoài có người muốn gặp ngươi!”

Một thanh niên mặc đạo bào màu xám đứng ở trong sân, thần thái cung kính hô vào trong phòng.

“Không thấy!”

“Ai tới đều không thấy, ta hiện tại chỉ muốn một mình yên lặng một lúc!”

Rất nhanh, giọng nói không kiên nhẫn của Ngọc Quỷ trưởng lão từ trong phòng truyền ra.

Tuy rằng hắn đã sống mấy vạn năm, đã thấy rất nhiều chuyện tàn nhẫn, nhưng lại là lần đầu tiên nhìn thấy Đại đế bị tra tấn, loại

việc đánh sâu vào tâm linh, đến bây giờ Ngọc Quỷ trưởng lão vẫn chưa bình tĩnh lại.

“Ngọc Quỷ trưởng lão, nhưng vị kia chính là Tinh Hồn thái thượng trưởng lão vừa mới tấn chức ở Thánh Địa, nếu không thấy, có phải có chút không tốt lắm không?”

Bùm!

Thanh niên vừa dứt lời, Ngọc Quỷ trưởng lão trực tiếp phá tan cửa phòng chạy ra!

Nhìn Ngọc Quỷ trưởng lão đã chạy đi xa, lại nhìn về cánh cửa phòng đã bị đâm nát, thanh niên hoang mang lẩm bẩm: “Tuy rằng người đến là Tinh Hồn trưởng lão, nhưng phản ứng của Ngọc Quỷ trưởng cũng quá lớn đi!”

“Tinh Hồn trưởng lão!”

Sau khi Ngọc Quỷ trưởng lão đi vào Ngọc Quỷ Điện, nhìn thấy Diệp Phong đợi bên trong đã lâu, cũng là mang theo ý cười vội vàng chào hỏi.

“Ngọc Quỷ trưởng lão!”

“Lần này ta đến đây là muốn nhờ ngươi giúp ta một chút việc, không biết ngươi có thời gian không?”

“Nhưng Ngọc Quỷ trưởng lão cứ yên tâm, xong việc ta tuyệt đối sẽ không bạc đãi ngươi!”

Sau khi nhìn thấy Ngọc Quỷ quỷ trưởng, Diệp Phong cũng là nói thẳng ra mục đích đến đây lần này.

“Tinh Hồn trưởng lão, ngươi như vậy quá khách khí!”

“Có chuyện gì ngươi cứ việc nói, chỉ cần ta có thể giúp được ngươi, tuyệt đối sẽ tận lực!”

Sau khi nghe Diệp Phong nói xong, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng vỗ bộ ngực bảo đảm.

Bùm!

Theo một tiếng trầm vang, một khối Ma Linh Huyễn Thạch Cảnh dài một mét, cao hai mét, rộng nửa mét đã bị Diệp Phong lấy ra từ trong hệ thống không gian.

“Đây là… Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch!!!”

Sau khi Ngọc Quỷ trưởng lão nhìn thấy Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch giống như gương ở trước mặt, sắc mặt hắn lập tức thay đổi kinh hô, thật sự là hắn chưa bao giờ gặp qua một khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch lớn như thế!

“Đây là Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch sao?”

Chương 394: Làm cái gì, Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch không phải dùng như vậy (2)

“Thế nhưng ta còn có thể nhìn thấy mình ở bên trong, mẹ nó còn không phải là gương sao?”

Nhìn khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch ở trước mặt, Diệp Phong thật sự giật mình.

“Tinh Hồn trưởng lão!”

“Nếu ngươi muốn dùng Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch bảo phủ bảo bối nào đó, việc này hẳn là phải tìm Tử Trúc trưởng lão, thứ ta nghiên cứu chính là Trận Đạo, cho dù ta muốn hỗ trợ cũng không làm được gì a!”

Sau khi phục hồi tinh thần, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng lên tiếng nhắc nhở Diệp Phong.

“Không!”

“Ngọc Quỷ trưởng lão, ngươi thật sự có thể giúp ta việc này!”

“Ta muốn dùng khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch này bày một mê cung thật lớn ở lối ra vào Thánh Địa chúng ta, sau đó muốn ngươi

dùng mê cung lớn này làm mắt trận bày ra một cái Hỗn Hợp Tiên Trận!"

"Phòng ngự tiên trận, bảo hộ khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch này không bị phá hư!"

"Sát trận, một khi có người muốn ra tay với khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch này, nó sẽ tự động kích phát sát trận!"

"Sau đó, tốt nhất là tìm cách làm toàn bộ khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch này có thể tự do di chuyển, có thể tùy thời thay đổi bố cục của mê cung!"

"Nói như vậy, người muốn tiến vào Thánh Địa, phải thông qua mê cung mới có thể tiến vào!"

Lúc này, Diệp Phong cũng tỏ ra nghiêm túc nhìn Ngọc Quỷ trưởng lão nói ra ý tưởng của chính mình!

???

Dùng Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch bày một mê cung thật lớn?

Mẹ nó, như vậy phải dùng hết bao nhiêu khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch a, hơn nữa, Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch cũng không phải dùng như vậy, nó là tiên quặng đặc thù che chắn bảo vật a!

Sau khi nghe xong ý tưởng điên cuồng của Diệp Phong, Ngọc Quỷ trưởng lão muốn phát điên!

Thậm chí hắn còn có suy nghĩ, nếu như thật sự làm ra mê cung như vậy, bằng vào đặc điểm của Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch, vậy thì mẹ nó ai đi vào ai mơ hồ a!

"Làm sao bây giờ?"

"Chúng ta mới vừa đưa ra quyết định, chỉ cần Tinh Hồn trưởng lão vui vẻ, mặc kệ là chuyện gì chúng ta đều phải tận lực phối hợp!"

"Nhưng năng lực của ta không đủ để làm chuyện này a!"

Nhìn vẻ mặt mong chờ của Diệp Phong ở đối diện, Ngọc Quỷ

trưởng lão cũng tỏ ra khó xử.

“Ngọc Quỷ trưởng lão, chuyện này làm ngươi khó xử sao?”

Sau khi phát hiện Ngọc Quỷ trưởng lão khác thường, Diệp Phong cũng lên tiếng dò hỏi.

Ai!

Nghe Diệp Phong hỏi, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng bất đắc dĩ thở dài, không nói thêm gì, mang theo Diệp Phong rời đi Ngọc Quỷ Phong, sau đó bay thẳng đến chỗ ra vào Thánh Địa.

“Nhìn thấy khối bia kiếm đó không?”

“Đó là mắt trận của là Vô Cực Trảm Tiên trận, mà Vô Cực Trảm Tiên trận cũng là sát trận truyền thừa hơn mười vạn năm nay ở Vô Cực Thánh Địa, trận pháp này vẫn luôn bảo hộ Vô Cực Thánh Địa!”

“Một khi mở ra Vô Cực Trảm Tiên trận, cho dù là cường giả Tiên Thần Cảnh cũng phải ngã xuống tại đây!”

Ngọc Quỷ trưởng lão chỉ vào một khối bia kiếm cao hai mét màu đen ở lối ra vào Thánh Địa, trực tiếp giải thích với Diệp Phong.

“Hơn mười vạn năm trước, Vô Cực Thánh Địa chúng ta ở Thượng Giới cũng coi như là một thế lực vô cùng cường đại, nhưng đời sau không bằng đời trước, đến bây giờ đã hoàn toàn xuống dốc, chỉ có thể xưng vương xưng bá ở Đông Châu nho nhỏ này!”

Ngay sau đó, Ngọc Quỷ trưởng lão tỏ ra không cam lòng nói lên một số tình huống có liên quan đến Vô Cực Thánh Địa!

Hả?

Nghe vậy, Diệp Phong cũng có hơi giật mình, hắn thật sự không nghĩ tới, Vô Cực Thánh Địa thế nhưng còn có một quá khứ huy hoàng đến như thế!

“Bởi vì có Vô Cực Trạm Tiên trận ở chỗ này, cho nên không có khả năng lại lần nữa bày thêm đại trận ở đây!”

“Nếu muốn chồng trận pháp phòng ngự cùng trận pháp đặc thù Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch lên Vô Cực Trạm Tiên trận, với năng lực hiện tại của ta, căn bản không thể làm được!”

Lúc này, Ngọc Quỷ trưởng lão cuối cùng cũng nói ra nguyên nhân chính mình không thể giúp Diệp Phong.

“Không đúng!”

“Ngọc Quỷ trưởng lão, ngươi nói Vô Cực Thánh Địa chúng ta trước kia không phải ở đây, vậy chẳng phải có nghĩa mắt trận này có thể hoạt động?”

Sau khi nghe Ngọc Quỷ trưởng lão giải thích xong, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới một tình huống, trực tiếp hỏi đối phương.

“Vô Cực Trảm Tiên trận này do một cường giả Trận Đạo ở Vô Cực Thánh Địa sáng chế, mà mắt trận đích xác có thể hoạt động ba lần!”

“Nhưng ba lần cơ hội có thể hoạt động đều đã dùng xong rồi!”

Ngọc Quỷ trưởng lão lúc này cũng ra tiếng giải thích.

“Vậy trực tiếp phá hủy nó thì sao?”

Diệp Phong suy nghĩ một lúc, lại lần nữa đưa ra một ý tưởng mới!

???

Phá huỷ?

Chỉ vì tạo ra một cái mê cung, ngươi liền muốn phá huỷ Vô Cực Trạm Tiên trận của Thánh Địa sao?

Đây chính là chỗ dựa cuối cùng để Vô Cực Thánh Địa có thể dừng chân ở Thượng Giới a!

Sau khi nghe được ý tưởng điên cuồng của Diệp Phong, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng bị doạ sợ, nhưng nghĩ đến việc không thể chọc Diệp Phong không vui, hắn vẫn tỏ ra vui vẻ giải thích: “Tinh Hồn trưởng lão, thật ra có thể phá huỷ, nhưng chúng ta cũng không thể

hủy được, mắt trận này không giống với những mắt trận bình thường, không chút nào khoa trương khi nói cho dù tám đại thái thượng trưởng lão cùng ra tay, cũng không thể phá huỷ mắt trận này!"

Nói đến đây, Ngọc Quỷ trưởng lão mỉm cười tiếp tục nói: "Nếu như Tinh Hồn trưởng lão có thể phá huỷ nó, vậy thì chúng ta có thể có thể bắt đầu bố trí Mê Cung Đại Trận."

Ngọc Quỷ trưởng lão cũng không tin Diệp Phong thật sự có thể phá hủy mắt trận bia kiếm kia, bởi vì những lời nói của hắn đều là sự thật, trừ phi có cường giả Tiên Kiếp Cảnh ra tay!

"Hủy Diệt Thần Mâu!"

Theo một cổ hơi thở hủy diệt chợt lóe rồi biến mất, bia kiếm đã trải qua hơn mười vạn năm mưa gió đã trực tiếp biến mất tại chỗ.

"Tốt, mắt trận khối bia kiếm kia đã đã không có!"

"Ngọc Quỷ trưởng lão, hiện tại chúng ta có thể bố trí Mê Cung Đại Trận được rồi."

Sau khi giải quyết khối mắt trận bia kiếm vướng bận kia, Diệp Phong cũng hiện lên ý cười, sau đó nhìn về phía Ngọc Quỷ trưởng hỏi.

Mà lúc này, Ngọc Quỷ trưởng lão đã ngây người tại chỗ!

Chương 395: Cái gì cũng chưa làm liền bối cái nồi

Hắn không biết khối mắt trận bia kiếm bia có phải thật sự biến mất hay không, nhưng hắn vừa rồi vẫn luôn nhìn Diệp Phong, lại là tận mắt nhìn thấy đôi mắt của Diệp Phong bỗng nhiên biến thành màu đen quỷ dị!

Hơn nữa, vừa rồi hắn còn cảm nhận được một cổ hơi thở hủy thiên diệt địa khủng bố, chẳng sợ cổ hơi thở kia chỉ chợt lóe lướt qua!

“Mẹ kiếp!”

“Thật sự không có!”

“Đó chính là chỗ dựa cuối cùng của Thánh Địa, hiện tại ta phải giải thích như thế nào với Thánh Chủ đây!”

Sau khi Ngọc Quỷ trưởng lão quay đầu phát hiện mắt trận bia kiếm kia đã thật sự biến mất, hắn giống như phát điên rồi, mà trong ánh mắt lần nữa nhìn về phía Diệp Phong, lại tràn ngập vô tận sợ hãi, mẹ nó, đây là lực lượng mà một tiểu tu sĩ Tiên Cảnh Nhất Trọng có thể có được sao?

“Tinh Hồn trưởng lão, chúng ta bắt đầu bố trí Mê Cung Đại Trận đi!”

“Chẳng qua năng lực của ta có hạn, Mê Cung Đại Trận ta bố trí e rằng chỉ có thể chống đỡ công kích của tu sĩ Tiên Đế Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!”

“Nếu như sau này thực sự có cường địch tấn công, chỉ sợ Mê Cung Đại Trận này của ngươi sẽ lập tức bị phá, khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch này cũng bị đoạt đi.”

Việc đã đến nước này, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng không hề nghĩ nhiều, chỉ có thể bày Mê Cung Đại Trận của Diệp Phong, hắn thật sự sợ Diệp Phong không vui, cũng chớp mắt với hắn, vậy thì hắn có thể thật sự biến mất!

Nhưng mà, Diệp Phong lại cau mày sau khi nghe Ngọc Quỷ trưởng lão nói xong, hắn vô cùng thích Mê Cung Đại Trận này, hơn nữa cũng chuẩn bị dùng nó tra tấn địch nhân, nếu như có thể bị người tùy ý hủy diệt, làm hay không còn có ý nghĩa gì nữa?

“Hệ thống, trong đội hộ vệ phá của có cường giả Trận Đạo này không?”

Khi Diệp Phong vừa nói xong, một người nam tử tóc bạc phong độ nhẹ nhàng liền bước ra từ Thánh Địa.

“Ngô chủ!”

“Thuộc hạ chính là một cường giả Trận Đạo!”

Sau khi nam tử tóc bạc đi đến trước mặt Diệp Phong, hắn trực tiếp quỳ xuống đất, cung kính nói.

“Không có mặc kim giáp sao!”

“Ngươi xếp thứ mấy trong mười người?”

Diệp Phong cũng hơi tò mò khi nhìn thấy sự xuất hiện của thành viên mới trong đội hộ vệ phá của chính thức.

“Ngô chủ!”

“Thuộc hạ đứng thứ năm trong số mười người!”

Nghe Diệp Phong hỏi, nam tử tóc bạc cũng vội vàng lên tiếng trả lời.

“Thứ năm sao?”

“Thực lực của gia hỏa này thế nhưng còn ở phía tên kẻ điên một tay!”

Sau khi biết được xếp hạng của nam tử tò bạc, Diệp Phong cũng có chút giật mình.

“Ngô chủ, thỉnh lấy ta toàn bộ Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch, thuộc hạ sẽ giúp ngài bố trí Mê Cung Đại Trận vừa lòng!”

Nam tử tóc bạc lúc này nhìn Diệp Phong nói.

……

Ta là ai?

Ta ở đâu?

Không phải tìm ta tới hỗ trợ bố trí Mê Cung Đại Trận sao?

Nhìn Diệp Phong lấy ra từng khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch, nhìn tên nam tử tóc bạc xa lạ bắt đầu bố trí trận pháp mình xem không hiểu, Ngọc Quỷ trưởng lão ở bên cạnh xem đến ngây người!

“Đến đây một chuyến, cái gì cũng chưa làm, liền bối cái nồi?”

Nghĩ đến Diệp Phong bởi vì câu nói của mình mới hủy diệt mắt trận bia kiếm, sau đó chính mình còn chưa tham dự vào Mê Cung Đại Trận, Ngọc Quỷ trưởng lão lúc này thật sự muốn điên rồi, hắn thật sự muốn nói với Diệp Phong một câu, nếu bên cạnh ngươi đã có cao thủ Trận Đạo, tại sao ngươi lại không gọi hắn đến sớm hơn, tình cảnh hiện tại của ta thật sự rất xấu hổ, được không!

Một lát sau!

“Ngô chủ!”

“Mê Cung Đại Trận đã được bố trí xong!”

“Chỉ cần có người dám can đảm công kích vào Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch, Vô Cực Trảm Tiên Trận đã được cải tiến sẽ tự động mở ra!”

“Đồng thời, Quy Ngự Tiên Trận cũng sẽ tự động mở ra, có thể bảo vệ toàn bộ Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch!”

“Hơn nữa, ưu điểm lớn nhất của Điệp Gia Tiên Trận này là cực kỳ hao phí Tiên Linh Tinh, cho dù là Cực phẩm Tiên Linh Thạch đều không thể mở ra, thấp nhất cũng phải thấp phẩm Tiên Linh Tinh mới có thể khởi động Tiên Trận!”

Sau khi bố trí Mê Cung Đại Trận xong, nam tử tóc bạc đi đến trước mặt Diệp Phong giới thiệu tình huống của Điệp Gia Tiên Trận.

Hả!

Hai mắt Diệp Phong sáng lên khi nghe nói cực kỳ hao phí Tiên Linh Tinh, trong lòng thầm nghĩ: “Ta quá hài lòng về lão Ngũ!”

“Từ từ!”

“Vậy thì Mê Cung Đại Trận này nên làm thế nào để một vạn khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch có thể tùy ý di chuyển, để có thể tùy thời thay đổi bố cục mê cung?”

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, trực tiếp nhìn nam

tử tóc bạc dò hỏi.

“Ngô chủ!”

“Trong mỗi khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch, ta đều gỡ xuống một chút để chế tạo thành khối lệnh bài này, mà khối lệnh bài này là mắt trận của Mê Cung Đại Trận, chỉ cần có người lấy máu nhận chủ, là có thể hoàn toàn khống chế toàn bộ Mê Cung Đại Trận, đồng thời, người này cũng có thể dựa theo tâm trạng của mình, tùy ý thao tác một vạn khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch, do đó không ngừng thay đổi bố cục mê cung!”

“Hơn nữa, chỉ cần mắt trận không xuất hiện vấn đề thì có thể tùy thời mang đi một vạn khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch kia, sau đó thiết lập Mê Cung Đại Trận ở bất kỳ chỗ nào, không hạn chế số lần di chuyển!”

Nghe Diệp Phong hỏi, nam tử tóc bạc cũng lên tiếng giải thích, đồng thời còn lấy ra một khối lệnh bài lớn bằng bàn tay, bởi vì đặc điểm của Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch, toàn bộ khối lệnh bài nhìn qua liền giống như một tấm gương nhỏ.

“Còn một vấn đề cuối cùng, uy lực của Vô Cực Trảm Tiên Trận cùng cùng Quy Ngự Tiên Trận sau khi được cải tiến sẽ như thế nào?”

Diệp Phong mang theo tò mò, nhìn nam tử tóc bạc lần nữa lên tiếng hỏi.

“Nếu thúc giục toàn lực Quy Ngự Tiên Trận, đủ để ngăn cản hàng trăm vạn cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng liên thủ công kích, nếu không đủ số lượng này, chỉ cần có đủ Tiên Linh Tinh, Quy Ngự Tiên Trận này sẽ không có khả năng bị phá!”

“Đến nỗi Vô Cực Trảm Tiên Trận đã được cải tiến, chỉ cần đủ Tiên Linh Tinh, cho dù là cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng, kia cũng là tiến nhiều ít sát nhiều ít!”

Chương 396: Mê Cung Đại Trận khủng bố, Ngọc Quỷ trưởng lão hưng phấn

Nghe Diệp Phong hỏi, nam tử tóc bạc lại lần nữa giải thích.

“Có thể ngăn cản hàng trăm vạn cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng liên thủ công kích sao?”

“Cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tiến nhiều ít sát nhiều ít?”

“Ta sợ là ngươi điên rồi đi, đó là cường giả đứng đầu Thượng Giới a, sao đến trong miệng người lại giống như con kiến vậy?”

Sau khi Ngọc Quỷ trưởng lão ở bên cạnh nghe nam tử tóc bạc nói xong, ánh mắt nhìn đối phương giống như đang xem kẻ ngốc!

Hả?

Ngay khi Ngọc Quỷ trưởng lão cho rằng nam tử tóc bạc đang khoác lác, hắn đột nhiên nhìn thấy Diệp Phong ném khối lệnh bài cho mình.

“Tinh Hồn trưởng lão, đây là?”

Nhìn khối lệnh bài gần như tấm gương nhỏ trong tay, Ngọc Quỷ trưởng lão khó hiểu nhìn qua Diệp Phong.

“Ngọc Quỷ trưởng lão, ta mỗi ngày đều rất bận rộn, không có thời gian lãng phí vào Mê Cung Đại Trận, cho nên, lệnh bài mắt trận này liền giao cho ngươi, nhanh lấy máu nhận chủ đi, làm ta kiến thức uy lực của Mê Cung Đại Trận này!”

Nói xong, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, trực tiếp lấy ra một tiên giới có chứa một trăm triệu Cực phẩm Tiên Linh Tinh tiên ném qua cho Ngọc Quỷ trưởng lão, sau đó mở miệng nói: “Ngọc Quỷ trưởng lão, bên trong tiên giới có một trăm triệu Cực phẩm Tiên Linh Tinh, lát nữa khi kích hoạt Mê Cung Đại Trận, ngươi cứ tùy tiện dùng!”

“Mẹ kiếp!”

“Các ngươi nghiêm túc sao!”

“Những lời vừa rồi các ngươi nói không phải sự thật đấy chứ!”

Nhìn bên trong tiên giới tràn đầy Cực phẩm Tiên Linh Tinh, Ngọc Quỷ trưởng lão lúc này tay phải cầm tiên giới, tay trái cầm mắt trận lệnh bài đều run rẩy!

Dù sao, hắn sống mấy vạn năm cũng chưa từng thấy qua bộ dáng một trăm triệu Cực phẩm Tiên Linh Tinh, càng đừng nói đến việc hắn lập tức phải khống chế Mê Cung Đại Trận!

Mà Diệp Phong chứng kiến tần suất bàn tay Ngọc Quỷ trưởng lão run lẩy bẩy kia lại cảm thấy có chút lãng phí không khí!

Một lát sau!

Sau khi Diệp Phong cùng Ngọc Quỷ trưởng lão đứng trong Mê Cung Đại Trận, theo từng đạo kiếm khí khủng bố chấn động không gian xẹt qua quanh thân, hai người đều lộ ra vẻ khiếp sợ.

Tuy rằng Diệp Phong không rõ ràng uy lực kiếm khí màu xanh lá này, nhưng có thể chấn động không gian ở Thượng Giới đã rất khủng bố!

Mà Ngọc Quỷ trưởng lão lúc này đã kinh hoàng không nói nên lời!

Hắn vô cùng rõ ràng uy lực của Vô Cực Trảm Tiên Trận lúc trước, mà hiện tại, hắn cảm thấy Vô Cực Trảm Tiên Trận đã được cải tiến không biết mạnh hơn bao nhiêu lần!

“Ngọc Quỷ trưởng lão, ngươi tự chơi một mình đi, ta đi về Tinh Hồn Phong trước, nếu Cực phẩm Tiên Linh Tinh không đủ dùng, ngươi tìm ta lấy!”

“Đúng rồi, Thánh Chủ cùng ba vị thái thượng trưởng lão không phải đang còn chủ trì đại hội thu đồ đệ ở bên ngoài sao, chờ khi bọn họ trở về, vừa lúc thông qua bọn họ thử xem uy lực Mê Cung Đại Trận này!”

Nhìn Ngọc Quỷ trưởng lão liên tục thao tác vạn khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch để thay đổi bố cục mê cung, Diệp Phong nói một tiếng, sau đó mỉm cười đi vào trong Thánh Địa.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của hôm nay, khen thưởng một ngàn điểm phá của, khen thưởng Thăng Tiên Đan

*1!”

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt thành công hành vi phá của, khen thưởng 50 vạn điểm phá của!”

Sau khi nghe được âm thanh nhắc nhở khen thưởng từ hệ thống, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ thở dài, vốn dĩ hắn định tìm Ngọc Quỷ trưởng lão hỗ trợ, sau đó cho phí vất vả để kích hoạt một lần phá của, nhưng ai ngờ đối phương thật sự không giúp được gì.

Nói cách khác, nếu có thể kích hoạt thêm mấy lần phá của, có khi hắn sẽ nhận được thêm mấy viên Thăng Tiên Đan.

“Hệ thống, vừa rồi ta mới trực tiếp cho một trăm triệu Cực phẩm Tiên Linh Tinh, tại sao ngươi lại không khuyên bảo ta, số lượng kia ở trọng phạm vi phá của không, có nhiều điểm không?”

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nhớ tới chuyện gì đó, trực tiếp hỏi hệ thống.

“Đinh! Bảo hộ ký chủ ở Thượng Giới, ký chủ không có mở miệng chính là chính là 10 tỷ giống như khi ở Hạ Giới, hệ thống tất nhiên sẽ không cò kè mặc cả với ký chủ!”

Nghe được lời này của hệ thống, Diệp Phong cũng không nhịn được bật cười, ngay cả hắn đều quên mất việc này, không nghĩ tới hệ thống thế nhưng vẫn còn nhớ rõ như vậy!

“Nhìn ngươi một đầu tóc bạc soái khí, sau này gọi ngươi là Diệp Tiểu Bạch đi.”

“Tiểu Bạch, biểu hiện hôm nay của ngươi không tồi, có muốn khen thưởng gì không?”

Diệp Phong lúc này nhìn về phía nam tử tóc bạc cười hỏi.

“Ngô chủ, ta muốn ở lại bên ngoài chơi thêm một ngày!”

Khi nam tử tóc bạc nghe Diệp Phong nói xong, trên mặt hắn cũng hiện lên kích động, sau đó vội vàng nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

“Chơi thêm một ngày ư?”

Ngay khi Diệp Phong muốn hỏi hệ thống, hắn đột nhiên nghĩ đến chính mình sử dụng điều kiện đối với thành viên trong đội hộ vệ phá của chính là phóng khoáng hơn rất nhiều, nghĩ vậy, Diệp Phong trực tiếp nói với nam tử tóc bạc: "Tiểu Bạch, vậy ngươi cứ ở đây chơi thêm một ngày đi, nhưng mà đừng gây thêm chuyện cho ta."

"Hệ thống, không đúng a!"

"Lúc trước ta hỏi ngươi thực lực của Kim Luân Đại Đế, ngươi nói một mình Kim Luân Đại Đế có thể đánh xuyên qua toàn bộ Vô Cực Thánh Địa, mà thực lực của Kim Luân Đại Đế cũng chỉ là Tiên Đế Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, sao hắn có thể làm lơ trước Vô Cực Trảm Tiên Trận?"

Sau khi Diệp Tiểu Bạch rời đi, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, vội vàng hỏi hệ thống.

"Đinh! Ký chủ lúc trước chỉ hỏi Kim Luân Đại Đế mạnh bao nhiêu, so sánh với Vô Cực Thánh Địa như thế nào, vì để ký chủ hiểu rõ một cách trực quan nhất, hệ thống cũng không có bao gồm Vô Cực Trảm Tiên Trận!"

"Đinh! Nhắc nhở ký chủ, nếu Kim Luân Đại Đế thật sự muốn diệt Vô Cực Thánh Địa, sẽ có vô số loại biện pháp hao hết Tiên Linh Thạch cùng Tiên Linh Tinh ở Vô Cực Thánh Địa, một khi không thể thúc giục Vô Cực Trảm Tiên Trận, hắn vẫn có thể một mình đánh xuyên qua toàn bộ Vô Cực Thánh Địa!"

Chương 397: Khi ra ngoài còn tốt, khi trở về không được

Sau khi nghe hệ thống giải thích xong, Diệp Phong cũng âm thầm nghĩ: "Chẳng trách cho dù Vô Cực Thánh Địa có Vô Cực Trảm Tiên Trận, còn phải trốn đến Đông Châu nho nhỏ này, bản thân không có đủ lực uy hiếp, chỉ dựa vào một cái Vô Cực Trảm Tiên Trận, thật là không đủ trấn áp!"

……

Hạ Giới, Tinh Hồn Tông!

“Kẻ điên, ta nhớ ngươi muốn chết!”

Nghe được âm thanh quen thuộc này, kẻ điên một tay đang đuổi theo chém Tiểu Hoàng Cẩu cũng run rẩy cả lên, kinh hãi nói: “Sao tên Bạch Mao này lại chạy ra ngoài rồi?”

“Mẹ kiếp!”

“Bạch Mao, mẹ nó ngươi có bệnh sao, hiện tại đang ở bên ngoài, tại sao ngươi lại đuổi theo tấu ta!”

Nhìn nam tử tóc bạc cầm Thuần Bạch Ngọc Xích đuổi theo đánh mình, kẻ điên một tay vừa trốn vừa chửi ầm lên.

“Ta cũng không muốn a, nhưng lão đại đã lên tiếng, nói ngươi cùng Tiểu Đường ở bên ngoài quá dễ chịu, nhất định phải làm cho các ngươi nhớ đến cảm giác giống như ở nhà!”

Nghe kẻ điên một tay mắng to, nam tử tóc bạc lại hưng phấn giải thích.

“Hì hì!”

“Nếu đã như vậy, dù sao trở về cũng không có ngày lành, cho nên tìm lại cảm giác như ở nhà trên người ngươi trước đi!”

Đúng lúc này, tiểu cô nương ăn kẹo que cũng xuất hiện ở đây, theo sau có từng đạo huyết sắc phù văn quỷ dị bắt đầu lan rộng toàn thân, trực tiếp lao thẳng đến chỗ nam tử tóc bạc!

“Ha ha ha!”

“Chơi vui, chơi quá vui!”

“Vẫn là các ngươi biết chơi!”

Nhìn tiểu công nương đuổi đánh nam tử tóc bạc, nam tử tóc bạc lại đuổi đánh kẻ điên một tay, Tiểu Hoàng Cẩu ở một bên lúc này vừa xem vừa hưng phấn kêu lên!

“Kiếm Cẩu, nếu thấy chơi vui như vậy, ngươi cũng gia nhập vào đi!”

Nghe được âm thanh tràn đầy hưng phấn của Tiểu Hoàng Cẩu, kẻ điên một tay cầm theo huyết sắc tế kiếm lao đến chỗ Tiểu Hoàng Cẩu.

“Làm sao bây giờ?”

“Trận chiến này đến quá đột nhiên, ta còn chưa chuẩn bị a!”

“Hiện tại ta có phải nên tranh thủ chạy thoát khỏi đây không?”

Nhìn thấy ba người cùng một con cẩu đang đuổi theo nhau, Phệ Huyết Đường Lang ở bên cạnh có hơi cảm thấy bất an.

“Lang đệ!”

“Cẩu ca ta đều bị ức hiếp như vậy, ngươi không những không hỗ trợ, thế nhưng còn ở một bên xem náo nhiệt, nhận một kiếm của ta!”

……

Thượng Giới, bên ngoài Vô Cực Thánh Địa!

“Điên rồi!”

“Thế giới này thật sự điên rồi!”

“Thế nhưng thật sự có người nộp lên một trăm vạn Cực phẩm Tiên Linh Thạch gia nhập vào Thánh Địa, mà người này vẫn là một tên điên!”

Nhìn Đồ Mãng ở trước mặt, Hồ Lỵ đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh!

“Thánh Chủ, đây chính là phương thức ngươi thu nhận đồ đệ, hơn nữa ta cũng đã nộp lên một trăm vạn Cực phẩm Tiên Linh Thạch, không phải ngươi tính đổi ý đấy chứ!”

Nhìn Hồ Lỵ im lặng không lên tiếng, Đồ Mãng cũng khẩn trương hỏi.

“Đồ Mãng!”

“Ngươi thật sự muốn gia nhập vào Vô Cực Thánh Địa chúng ta?”

“Nếu như sư tôn ngươi biết được chuyện này, ngươi xác định hắn sẽ không đánh chết ngươi sao?”

Sau khi nghe Đồ Mãng nói xong, Hồ Lỵ cũng là nghiêm túc nhìn Đồ Mãng hỏi.

“Thánh Chủ, ta thật sự muốn gia nhập vào Vô Cực Thánh Địa!”

“Đến nỗi sư tôn của ta, hắn hiện tại đã không quản được ta!”

Ai!

Hồ Lỵ nghe xong cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó trực tiếp mang theo Đồ Mãng đi đến lối vào Thánh Địa, mà Thái Hư trưởng lão, Tử Trúc trưởng lão cùng Huyền Cổ trưởng lão ở bên cạnh cũng thỉnh thoảng nhìn về phía Đỗ Mãng, bọn họ cũng không nghĩ tới, lần này thế nhưng sẽ thu Đồ Mãng vào Thánh Địa!

Một lát sau!

“Hả?”

“Đây là… Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch!”

Sau khi đám người Hồ Lỵ, Đồ Mãng, Thái Hư trưởng lão đi đến lối ra vào Thánh Địa, khi nhìn thấy lối ra vào thế nhưng biến thành mê cung Ma Linh Huyễn Thạch, lúc này mọi người có mặt ở đây đều sửng sờ!

Khi ra ngoài vẫn còn tốt, nhưng trở về lại không được?

“Mê Cung Đại Trận!”

“Đây là Mê Cung Đại Trận được hình thành từ mấy ngàn khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch!”

“Hơn nữa, mấy ngàn khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch này luôn luôn chuyển động thay đổi vị trí, chẳng sợ hiện tại chúng ta có thể

nhìn thấu toàn bộ, nhưng sau khi tiến vào, dưới tình huống không thể sử dụng thần thức, căn bản chính là hai mắt bị bôi đen không thấy gì!"

Bay lên không trung, sau khi mọi người nhìn toàn bộ lối vào Thánh Địa bị lấp kín bởi Mê Cung Đại Trận, trên mặt đều lộ ra vẻ kinh ngạc tột độ!

"Người có thể lấy ra Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch như vậy e rằng chỉ có một mình Tinh Hồn trưởng lão, Mê Cung Đại Trận này hẳn là hắn làm ra!"

Lúc này, Hồ Lỵ cũng nói thẳng ra ý nghĩ của chính mình.

"Chư vị, các ngươi ở đây chờ một lát, ta thử xem có thể bay qua từ phía trên hay không!"

Nói xong, Thái Hư trưởng lão liền bay thẳng đến lối ra vào Thánh Địa!

Ong!

Ngay khi Thái Hư hư trưởng lão vừa tiến vào phạm vi Mê Cung Đại Trận, một đạo kiếm khí màu xanh chấn động không gian chợt loé qua bên tai hắn!

Ừng ực!

Nghĩ lại hơi thở kiếm khí khủng bố vừa rồi, Thái Hư trưởng lão hoảng sợ nuốt nước miếng, sau đó vội vàng lui ra.

"Thánh Chủ!"

"Đây không phải Mê Cung Đại Trận bình thường, trong đó còn chồng lên Vô Cực Trảm Tiên Trận, hơn nữa, ta cảm thấy Vô Cực Trảm Tiên Trận càng thêm khủng bố, tuyệt đối không phải bình thường!"

"Chúng ta vẫn là nên vào mê cung đi!"

"Chờ nhìn thấy Tinh Hồn trưởng lão hẳn là có thể hiểu rõ tất cả!"

Sau khi lui về, Thái Hư trưởng lão nói thẳng ra toàn bộ tình huống mình biết.

“Tiến mê cung!”

Nghe Thái Hư trưởng lão nói xong, Hồ Lỵ cũng dẫn đầu đi vào mê cung!

Không có cách nào vận dụng thần thức!

Xung quanh đều là hình ảnh phản chiếu chính mình trong gương Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch, đi được một lúc, mọi người cảm giác chính mình sắp điên mất rồi!

Hơn nữa, khi một vạn khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch liên tục di chuyển, mọi người thường xuyên phát hiện bên cạnh luôn thiếu một người, chưa đến một lúc, liền phát hiện bên cạnh đã không có người!

Không thoát khỏi mê cung!

Bốn phương tám hướng đều là hình ảnh phản chiếu trong gương!

Theo thời gian dần trôi qua, tinh thần của mọi người đã bắt đầu dần dần suy sụp, bọn họ chưa bao giờ ngờ tới bản thân sẽ bị một cái mê cung ép đến phát điên!

Nôn nóng!

Áp lực!

Táo bạo!

Suy sụp!

Chương 398: Các ngươi nghe ta giải thích a Ngọc Quỷ trưởng lão luống cuống

Quỷ Ngọc trưởng lão đang khống chế Mê Cung Đại Trận chú ý tới cảm xúc của mọi người, trong mắt cũng hiện lên hoảng sợ, trong

lòng âm thầm nghĩ: “Thật quá đáng sợ, vậy mà ta còn xem thường Mê Cung Đại Trận này, những người này đều là những nhân vật không đơn giản, kết quả tinh thần hiện tại hoàn toàn suy sụp, đây là chỗ khủng bố của Mê Cung Đại Trận chân chính sao?”

“Chư vị, các ngươi chỉ cần đi đến phía trước, rất nhanh liền có thể đi ra khỏi mê cung!”

Ngay khi mọi người rơi vào trạng thái suy sụp tinh thần, giọng nói của Ngọc Quỷ trưởng lão đột nhiên vang lên bên trong Mê Cung Đại Trận.

Một lát sau!

Hô!

Sau khi tất cả mọi người thoát khỏi Mê Cung Đại Trận, bọn họ đều thở dài một hơi, để giải phóng tất cả các loại cảm xúc phức tạp đè nén trong lòng!”

“Ngọc Quỷ trưởng lão!”

“Mê Cung Đại Trận này là sao?”

Sau khi dần bình tĩnh trở lại, Hồ Lỵ nhìn về phía Ngọc Quỷ trưởng lão hỏi.

“Thánh Chủ!”

“Mê Cung Đại Trận này là Tinh Hồn trưởng lão làm ra!”

“Mà ở trên Mê Cung Đại Trận còn chồng thêm Vô Cực Trảm Tiên Trận đã qua cải tiến cùng với Quy Ngư Tiên Trận có phòng ngực cực kỳ khủng bố!”

“Nói như vậy, chỉ cần có đủ Tiên Linh Tinh, cho dù là cường giả Tiên Kiếp Cảnh tới cũng bị vây chết trong Mê Cung Đại Trận này, hơn nữa dễ dàng mạt sát đối phương dễ như trở bàn tay!”

Nghe Hồ Lỵ hỏi, Ngọc Quỷ trưởng lão nói đơn giản tình huống của Mê Cung Đại Trận!

Hả?

Nhưng khi Ngọc Quỷ trưởng lão nhìn thấy Hồ Lỵ đột nhiên bay lên không trung, bắt đầu tìm kiếm thứ gì đó ở trong Mê Cung Đại Trận là tỏ ra khó hiểu hỏi: “Thánh Chủ, ngươi đang tìm gì vậy, muốn ta giúp ngươi tìm không, toàn bộ Mê Cung Đại Trận đều bị ta khống chế, ta là người hiểu rõ tình huống bên trong nhất!”

“Kiếm bia đâu!”

“Ngọc Quỷ trưởng lão, mắt trận bia kiếm truyền thừa hơn mười vạn năm của Vô Cực Thánh Địa chúng ta đâu!”

Không tìm được tấm bia ở lối ra vào Thánh Địa, Hồ Lỵ cũng nôn nóng hét to về phía Ngọc Quỷ trưởng lão.

“Không có a!”

“Tinh Hồn trưởng lão chướng mắt khối mắt trận bia kiếm kia, trực tiếp phá hỏng rồi!”

“Thánh Chủ, ngươi mau xuống đây, ta đã biết hai bí mật có liên quan đến Tinh Hồn trưởng lão!”

Sau khi giải thích xong, Ngọc Quỷ trưởng lão vội vàng gọi Hồ Lỵ đang ở trên không trung nhanh chóng xuống dưới!

Một lát sau!

Liếc mắt một cái diệt bia kiếm!

Cường giả Trận Đạo tóc bạc thần bí!

Sau khi tất cả mọi người nghe Ngọc Quỷ trưởng lão nói xong, trên mặt đều lộ ra vẻ cực kỳ khiếp sợ.

Trong lúc này đây, bọn họ phát hiện sự thần bí cùng cường đại của Diệp Phong vượt xa sức tưởng tượng của họ!

“Đúng rồi!”

“Tinh Hồn trưởng lão đã giao mắt trận Mê Cung Đại Trận cho ta,

có thể nói, sau này ta sẽ toàn quyền phụ trách Mê Cung Đại Trận!"

"Không chỉ có như thế, hắn lại cho ta một trăm triệu Cực phẩm Tiên Linh Tinh, làm ta tùy tiện chơi, dùng hết liền đi tìm hắn lấy thêm, cho nên, ta chuẩn bị đem Mê Cung Đại Trận mở ra vĩnh viễn!"

Nhìn bộ dáng khiếp sợ của mọi người, Ngọc Quỷ trưởng lão đắc ý nói ra chuyện mình phụ trách Mê Cung Đại Trận.

Đến nỗi mở ra vĩnh viễn, tuy rằng Diệp Phong chưa nói, nhưng hắn nghe hiểu đối phương muốn cho hắn phá của, phá của như thế nào, mặc kệ có địch nhân hay không đều muốn mở ra vĩnh viễn, tuyệt đối sẽ không có gì phá của hơn chuyện này!

Hả?

Ngay khi Ngọc Quỷ trưởng lão đang dào dạt đắc ý, hắn đột nhiên phát hiện ánh mắt mọi người nhìn mình có chút không thích hợp!

"Ngọc Quỷ trưởng lão, nếu là ngươi là người phụ trách Mê Cung Đại Trận, kia người vừa rồi mới tra tấn chúng ta, chính là ngươi?"

"Ngọc Quỷ trưởng lão, Tinh Hồn trưởng lão cho ngươi một trăm triệu Cực phẩm Tiên Linh Tinh dùng chơi, kết quả ngươi liền chơi trên người chúng ta sao?"

"Ngọc Quỷ trưởng lão, vừa rồi khi ta tuyệt vọng nhất, vốn tưởng rằng ngươi là người mang đến hy vọng, kết quả ngươi hiện tại lại nói với ta, ngươi cũng là người mang đến tuyệt vọng cho ta?"

……

Nhìn mọi người đang xoa tay hầm hè đi về phía mình, lại nghe mọi người ngươi một lời ta một ngữ phẫn nộ kể ra, Ngọc Quỷ trưởng lão thừa nhận trong giây phút này, hắn có chút luống cuống!

"Chư vị!"

"Các ngươi nghe ta giải thích, đây là việc Tinh Hồn trưởng lão trước khi rời đi phân phó ta, nói ta lấy các ngươi thử uy lực của Mê Cung Đại Trận này, không phải là ta cố ý muốn tra tấn các

ngươi a!”

Ngọc Quỷ trưởng lão lúc này hoảng loạn nhìn về phía mọi người, vội vàng lên tiếng giải thích.

Nhưng mà, mọi người căn bản không nghe Ngọc Quỷ trưởng lão giải thích, nhanh chóng vây quanh hắn, sau đó mang theo lửa giận trong lòng, tung thẳng những quyền chính nghĩa lên người Ngọc Quỷ trưởng lão!

“Mẹ kiếp!”

“Các ngươi nhẹ tay thôi!”

……

Đỉnh núi Tinh Hồn Phong!

“Khi còn ở Hạ Giới, hầu hết thời gian của ta đều ở trong tông môn, tuy rằng Hạ Giới có yếu một chút, nhưng thật sự có chút đáng tiếc khi chưa kịp đi du ngoạn một phen!”

“Hiện tại đã tới Thượng Giới, ta e rằng mình phải thay đổi cách sống, vừa du ngoạn ở Thượng Giới vừa tìm kiếm đồ đệ vào Bại Gia Môn cùng đệ tử thân truyền, có lẽ như vậy sẽ rất thú vị!”

Sau khi trở lại sân trưởng lão, Diệp Phong đã đưa ra một vài quy hoạch đầu tiên trong cuộc sống của mình ở Thượng Giới.

“Diệp thiếu, ngươi tìm chúng ta?”

Đúng lúc này, giọng nói của tam đại chuẩn Thánh tử đột nhiên vang lên ngoài phòng.

“Vào đi!”

Sau khi nghe được giọng nói của ba người, Diệp Phong cũng gọi bọn vào tiến vào.

“Nếu các ngươi đã bái nhập vào Tinh Hồn Phong, ta nhất định sẽ phụ trách các ngươi!”

“Ngày hôm qua ta nghe Thạch Thiên Lôi nói, Vô Cực Huyền Thanh Công mà các ngươi đang tu luyện cần phối hợp với Vô Cực Huyễn Linh Dịch, vừa lúc trong tay ta có một ít, sau này các ngươi không cần đến chỗ Thánh Chủ lấy, Tinh Hồn Phong chúng ta không thể mất mặt như vậy!”

“Nhớ kỹ, vô luận sau này các ngươi cần tài nguyên tu luyện gì, mặc kệ Thánh Địa có hay không, chỉ cần nói với ta là được!”

Chương 399: Các ngươi nghe ta giải thích a Ngọc Quỷ trưởng lão luống cuống (2)

Nhìn ba người vừa đi vào, Diệp Phong cũng trực tiếp nhắc nhở bọn họ, dù sao Tinh Hồn Phong chủ yếu là nơi phá của, là một bại gia tử, thế nhưng còn cần đến Thánh Địa nhận tài nguyên tu luyện, như vậy chẳng phải sẽ bị người khác cười chết hay sao!

“Diệp thiếu!”

“Thật ra thùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch trong tay Thạch Thiên Lôi có thể để cho ba người chúng ta dùng rất lâu, ai ngờ hắn thế nhưng lại dùng nó tắm rửa!”

“Phải biết rằng, Vô Cực Huyễn Linh Dịch chính là thứ chúng ta cần dùng, nhưng hắn lại đạp hư tất cả một thùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch!”

Nghe Diệp Phong nhắc tới Vô Cực Huyễn Linh Dịch, Mục Lâm cũng vội vàng nói ra hành vi phá của của Thạch Thiên Lôi vào đêm qua!

“Cái gì!”

“Thạch Thiên Lôi, ngươi dùng một thùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch kia để tắm?”

Diệp Phong nghe xong cũng giật mình khiếp sợ nhìn về phía Thạch Thiên Lôi hỏi.

“Đúng vậy!”

“Nhưng mà Diệp thiếu, ta làm như vậy cũng là vì…”

Ngay khi Thạch Thiên Lôi đang chuẩn bị giải thích, Diệp Phong lại cười lớn đánh gãy hắn nói, nói thẳng: “Không tồi, thật sự không tồi, ngày hôm qua khi ta thu các ngươi nhập phong, có nói chúng ta chủ yếu là phá của, không ngờ tới tối ngươi lại mang cho ta một kinh hỉ lớn như vậy!”

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp từ trong hệ thống không gian lây ra năm thùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch, sau đoa nhìn Thạch Thiên Lôi nói: “Năm thùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch này đều là của ngươi, nên tắm thì tắm, nên rửa chân thì rửa chân, không có việc gì thì tưới hoa hay gì đó cũng được!”

Mẹ kiếp!

Nghe được lời này của Diệp Phong, nhìn năm thùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch (bình thường) ở trước mặt, ba người bọn họ bỗng nhiên nhớ tới một việc, đó chính là Diệp Phong là một tên bại gia tử!

Tuy rằng ngày hôm qua Diệp Phong nói với bọn họ chú trọng đến phá của, hơn nữa bọn họ còn thân thủ bện trăm vạn cây âm Dương Huyễn Đồng Thảo thành thang, nhưng bọn họ lại chưa nhập mình vào trong nhân vật bại gia tử!

“Diệp thiếu!”

“Đỉnh núi Tinh Hồn Phong chúng ta quá khô ráo, ta muốn dùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch hạ nhiệt độ cho đất, không biết trong tay ngươi có đủ Vô Cực Huyễn Linh Dịch không?”

Sau khi phục hồi tinh thần, Lục Trường Thanh hiểu ra một việc, đó chính là cần phải phải học được phá của, bằng không, thứ tốt sẽ bị tên Thạch Thiên Lôi cướp hết!

???

Dùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch hạ nhiệt độ cho đất?

Nghe được lời này của Lục Trường Thanh, Diệp Phong trực tiếp choáng váng, mẹ nó, tên này mới thực sự là bại gia a!

Hơn nữa, nếu khu vực hạ nhiệt độ mặt đất là bao phủ toàn bộ Tinh Hồn Phong, vậy thì mười thùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch trong tay hắn chưa chắc đã đủ!

Từ từ!

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, trực tiếp hỏi hệ thống: "Hệ thống, hiện tại ta đã tới Thượng Giới, khi ta muốn phá của sẽ không còn đơn thuần là cung cấp vô hạn Tiên Linh Thạch, Tiên Linh Tinh gì đó đi, có thể cung cấp vô hạn một ít tài nguyên tu luyện được không?"

"Đinh! Nhắc nhở ký chủ, ở Thượng Giới, hệ thống có thể cung cấp vô hạn các loại tài nguyên tu luyện dùng cho việc phá của, không hề giới hạn phí vất vả, lễ gặp mặt,... nhưng nếu vượt qua phạm vi phá của hợp lý, ký chủ cần phải tiêu hao điểm phá của để bổ sung bình tự hành!"

Cười!

Sau khi nghe hệ thống nói xong, Diệp Phong mỉm cười nói với hệ thống: "Được, hiện tại ta chuẩn bị dùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch hạ nhiệt độ mặt đất cho đỉnh núi Tinh Hồn Phong, ngươi cung cấp Vô Cực Huyễn Linh Dịch, đến nỗi phí vất vả cho Lục Trường Thanh, không cần ngươi ra, ta tự mình đưa là được!"

Mượn ý tưởng phá của từ Lục Trường Thanh, lấy Vô Cực Huyễn Linh Dịch từ chỗ hệ hống, sau đó lại để Lục Trường Thanh đi làm việc, chính mình chỉ cần cho phí vất vả!

Nghĩ đến việc có thể trực tiếp kích hoạt hai lần hành vi phá của, Diệp Phong cảm thấy chính mình là một thiên tài!

"Đinh! Ký chủ ngươi cái lão lục, ngươi thật láu cá!"

Khi âm thanh phàn nàn của hệ thống vang lên, từng thùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch liên tục xuất hiện trong hệ thống không gian.

Ha ha ha!

Nghe hệ thống phàn nàn, Diệp Phong không khỏi bật cười, hắn cảm giác mình như tìm được mật mã tài phú, chỉ cần làm một

người trung gian, mượn ý tưởng phá của của người khác, vậy thì hắn có thể liên tục nhận được khen thưởng từ hành vi phá của!

Trong sân!

Sau khi Lục Trường Thanh nhìn thấy Diệp Phong lấy ra mấy chục cái thùng gỗ có đường kính hai mét, cao 5 mét, tròng mắt hắn trợn to gần như muốn rơi ra ngoài!

“Đây là thùng gỗ trong miệng Diệp thiếu sao?”

“Mẹ nó, thùng gỗ này xem như siêu cấp đại thùng gỗ đi!”

Nhìn thùng gỗ khổng lồ ở trước mặt, nghĩ đến Diệp Phong lý giải một khối to nhỏ trước đó, Lục Trường Thanh ý thức được một việc, đó chính là những đơn vị đo sau này xuất phát từ miệng Diệp Phong, hắn đều phải phóng đại mấy lần, mấy chục lần mới đúng!

Cái gì a!

Tại sao Lục Trường Thanh đột nhiên lập tức dùng quen tay rồi?

Dùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch hạ nhiệt độ cho mặt đất, mẹ nó, đây là việc là con người có thể làm được sao?

Lúc này, Mục Lâm ở bên cạnh đã luống cuống!

Bởi vì Lục Trường Thanh cùng Thạch Thiên Lôi đều đã biểu hiện phá của không tồi, chỉ có hắn hiện tại cái gì đều không có làm, nếu cứ tiếp tục như vậy, hắn hoàn toàn có thể bị Lục Trường Thanh cùng Thạch Thiên Lôi đạp dưới chân!

“Mẹ kiếp!”

“Tại sao bọn họ lại làm được, ta không thể bị thua!”

Suy nghĩ hồi lâu mà Mục Lâm vẫn không nghĩ ra được một ý tưởng phá của, hắn cảm thấy mình sắp phát điên!

……

“Vẫn là Tinh Hồn trưởng lão biết hưởng thụ a!”

“Cái thang được dệt từ âm Dương Huyễn Đồng Thảo này bò lên quá thú vị, chẳng lẽ đây là niềm vui của một tên bại gia sao?”

Hồ Lỵ đang bò trên thang lúc này cũng lộ vẻ suy tư lẩm bẩm tự nói.

Một lát sau!

“Dừng tay!!!”

“Lục Trường Thanh, ngươi nhanh dừng tay cho ta, ngươi bị điên rồi!”

Chương 400: Dùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch hạ nhiệt độ cho mặt đất

Sau khi Hồ Lỵ bò lên đỉnh núi, hắn nhìn thấy Lục Trường Thanh đang dùng tiên lực nâng lên một cái thùng gỗ vô cùng lớn, sau đó đổ hết tất cả Vô Cực Huyễn Linh Dịch trân quý ở bên trong xuống đất, sắc mặt hắn lập tức thay đổi hét to.

“Di?”

“Thánh Chủ, sao ngươi lại tới đây?”

Sau khi nghe được được la của Hồ Lỵ, Lục Trường Thanh tỏ vẻ ngạc nhiên nhìn về phía Hồ Lỵ hỏi.

“Tại sao ta lại tới đây sao?”

“Nếu như ta không tới, ngươi đều phải lên trời cao!”

Nói đến đây, Hồ Lỵ hít một hơi thật sâu, lúc này mới nhìn về Lục Trường Thanh, lên tiếng chất vấn: “Ta hỏi ngươi, tại sao ngươi lại đổ hết số Vô Cực Huyễn Linh Dịch vô cùng trân quý này lên mặt đất?”

“Hạ nhiệt độ a!”

“Mặt trời chói chang, mặt đất cực kỳ khô ráo, điều này làm Tinh

Hồn trưởng lão không thoải mái, cho nên ta chuẩn bị dùng số Vô Cực Huyễn Linh Dịch này hạ nhiệt độ cho mặt đất!"

Nghe được Hồ Lỵ chất vấn, lục Trường Thanh cũng là ra tiếng giải thích lên.

???

Mặt đất khô ráo?

Vậy ngươi có thể dùng nước bình thường hạ hạ nhiệt độ a, hơn nữa, là một tu sĩ còn để ý chút tình huống này sao?

Sau khi nghe Lục Trường Thanh giải thích, toàn thân Hồ Lỵ muốn nổ tung!

Thần mẹ nó còn hạ nhiệt độ cho đất, còn không phải là đang phá của sao?

Từ từ!

Phá của?

Hồ Lỵ lúc này bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, nhìn về phía Lục Trường Thanh lần nữa hỏi: "Ngươi làm như vậy, là Tinh Hồn trưởng lão sai ngươi làm?"

Nghe Hồ Lỵ hỏi chuyện, Lục Trường Thanh do dự một chút, nhưng vẫn mở miệng giải thích: "Thánh Chủ, không lừa ngươi, tối hôm qua sau khi ngươi cùng Tử Trúc trưởng lão rời đi, tên khốn kiếp Thạch Thiên Lôi sợ ta cùng Mục Lâm đoạt Vô Cực Huyễn Linh Dịch của hắn, cho nên hắn trực tiếp nhảy vào thùng tắm!"

"Kết quả, vừa rồi sau khi Mục Lâm nói việc này với Tinh Hồn trưởng lão, Tinh Hồn trưởng lão không những không có trách tội, ngược lại còn khen thưởng hắn thêm năm thùng!"

"Ta xem như đã hiểu ra, chỉ cần phá của, là có thể nhận được rất nhiều chỗ tốt không thể ngờ tới từ chỗ Tinh Hồn trưởng lão, cho nên, chuyện dùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch hạ nhiệt độ cho đất là ta nói ra, mà sau khi Tinh Hồn trưởng lão biết được cũng trực tiếp cho ta rất nhiều Vô Cực Huyễn Linh Dịch!"

Choáng váng!

Nghe Lục Trường Thanh nói xong, Hồ Lỵ hoàn toàn choáng váng!

Nàng thật sự không nghĩ tới, hành vi phá của điên cuồng này thế nhưng là Lục Trường Thanh nghĩ ra!

Hả?

Đúng lúc này, Lục Trường Thanh lại thay đổi sắc mặt, bởi vì hắn phát hiện thân thể của mình không cử động được!

“Trường Thanh, ngươi là chuẩn Thánh tử, tại sao ngươi có thể làm những việc này!”

“Cho nên, việc này cứ giao cho ta đi!”

Nói xong, Hồ Lỵ thêm tiên lực vào tay phải, nâng thùng gỗ có chứa Vô Cực Huyễn Linh Dịch đi đến nơi xa.

???

Ta là chuẩn Thánh tử không thích hợp làm loại việc này, nhưng ngươi là Thánh Chủ a, ngươi thích hợp sao?

Nhìn Hồ Lỵ nâng thùng gỗ rời đi, bị Lục Trường Thanh bị định tại chỗ sắp phải điên rồi, đây chính là hành vi phá của hắn vất vả lắm mới nghĩ đến a!

Nghĩ đến âm Dương Huyễn Đồng Thảo bị đoạt hôm qua, hôm nay cơ hội biểu hiện lại bị đoạt, trong giờ khắc này Lục Trường Thanh cảm thấy hoang mang, hắn cũng không biết chính mình bái nhập vào Tinh Hồn Phong để làm gì, tại sao người khác có thể đoạt phí vất vả cùng cơ hội biểu hiện của hắn?

Một bên khác!

Khi Hồ Lỵ bò lên bậc thang lên núi, Tử Trúc trưởng lão đã dẫn theo Đồ Mãng thông qua đường núi đi tới trưởng lão vẹn của Diệp Phong trước một bước.

"Đồ Mãng?"

"Tại sao cái tên này lại tới đây?"

Nhìn Đồ Mãng đứng ở bên cạnh Tử Trúc trưởng lão, Diệp Phong cũng tỏ vẻ khó hiểu, theo như hắn nghĩ thì sau khi Đồ Mãng duy trì trật tự đại hội thu đồ xong thì không phải là nên trực tiếp rời khỏi đây hay sao?

Bành!

Trong lúc Diệp Phong vẫn còn đang nghi hoặc không thôi thì Đồ Mãng đã trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, đồng thời vẻ mặt kích động nói: "Cảm tạ Diệp thiếu cho ta một cơ hội như vậy, sau này ta sẽ cố gắng hết sức làm việc cho Diệp thiếu!"

? ? ?

Cho ngươi một cái cơ hội?

Mẹ nó, ta cho ngươi cơ hội gì, ngươi lại có thể làm gì cho ta?

Nhìn Đồ Mãng đang quỳ ở trước mặt mình, lại nghe đối phương nói như vậy, Diệp Phong bối rối không biết làm sao, không phải chỉ sai đối phương duy trì trật tự của đại hội thu đồ một chút sau, sao bây giờ lại biến thành như thế này rồi?

"Diệp thiếu, mặc dù ngươi không nói nhưng trong lòng Đồ Mãng đều hiểu!"

"Đầu tiên là cho ta tới duy trì trật tự của đại hội thu đồ, sau đó lại tốn hao một cái giá lớn khiến cho Thánh Địa thay đổi phương thức khảo hạch, có thể nói phương thức khảo hạch này chính là phương thức khảo hạch dành riêng cho ta, ngoại trừ ta thấy trong số những người còn lại còn có ai có thể lấy ra được một trăm vạn miếng cực phẩm tiên linh thạch nữa chứ!"

"Diệp thiếu, ngươi vì để cho ta có thể thuận lý thành chương bái vào Thánh Địa mà trả giá rất nhiều, những chuyện này Đồ Mãng đều khắc trong tâm khảm, Đồ Mãng tuyệt đối sẽ không để ngươi thất vọng!"

Nhìn Diệp Phong vẫn giữ im lặng, Đồ Mãng cũng trực tiếp nói hết mọi ý nghĩ trong lòng của mình ra, hắn muốn cho Diệp Phong biết,

Đồ Mãng hắn không phải người ngu, tất cả mọi chuyện đều bị hắn nhìn thấu!

"Ngọa tào!"

"Hai chuyện hoàn toàn không có liên quan gì đến nhau mà ngươi cũng có thể liên tưởng lại được, sức mạnh hoang tưởng của ngươi thật là khủng khiếp!"

Nghe Đồ Mãng nói xong, Diệp Phong muốn điên rồi, hắn không hề nghĩ như vậy!

Mà bên cạnh, Tử Trúc trưởng lão nghe được mấy câu này thì trên mặt cũng lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ, thầm nghĩ trong lòng: "Xem ra Tinh Hồn trưởng lão rất để ý Đồ Mãng này, Đồ Mãng này vốn là tên điên thích chiến đấu, hơn nữa còn có được Đấu Chiến Thánh Thể kinh khủng, bây giờ lại có thần hào phá của là Tinh Hồn trưởng lão làm chỗ dựa, không biết được sau này hắn có thể trưởng thành đến trình độ khủng bố như thế nào!"

Chương 401: Cơ hội? Mẹ nó, ai cho ngươi cơ hội

"Tinh Hồn trưởng lão, hình như trước đó ngươi nói chỉ cần có người nộp lên một trăm vạn miếng cực phẩm tiên linh thạch thì cứ trực tiếp đưa người đó đến Tinh Hồn Phong của ngươi, bây giờ người ta cũng dẫn tới đây rồi nếu như không có chuyện gì khác thì ta xin phép rời đi trước."

Nói xong, Tử Trúc trưởng lão lập tức quay người rời khỏi phòng Diệp Phong.

"Ai!"

"Ta làm như vậy có được tính là hốt gọn toàn bộ Đấu Chiến Thánh Thể nhất mạch hay không!"

Nhìn Đồ Mãng trước mắt, nghĩ đến Hoàng Tiểu Phi và Vũ Thiên Minh ở hạ giới, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ thở dài, lúc này mới

nhìn Đồ Mãng nói: "Đứng lên đi, Nếu ngươi đã nộp một trăm vạn miếng cực phẩm tiên linh thạch để bái vào Thánh Địa thì bây giờ ngươi chính là người của Tinh Hồn Phong ta, ta dẫn ngươi đi làm quen với ba người còn lại!"

"Ừm?"

"Thạch Thiên Lôi, ngươi đang làm gì đó, sao lại để cho Tử Trúc trưởng lão quét dọn viện lạc cho ta mà ngươi thì lại đứng ở một bên nhìn, làm như vậy thì còn ra thể thống gì nữa?"

Khi Diệp Phong dẫn theo Đồ Mãng rời khỏi phòng, nhìn thấy Tử Trúc trưởng lão đang quét dọn viện lạc và Thạch Thiên Lôi đang đứng ở một bên mà nhìn, hắn khẽ nhíu mày trực tiếp khiển trách Thạch Thiên Lôi.

"Diệp thiếu, ta cũng không muốn!"

"Nhưng bây giờ ta không thể động đậy, là Tử Trúc trưởng lão nhất định phải làm như vậy, hắn đang cướp việc của ta!"

Nghe được Diệp Phong răn dạy, Thạch Thiên Lôi cũng cực kỳ sụp đổ giải thích, nhưng mà lời vừa mới nói ra khỏi miệng lại biến thành những tiếng ô ô ô, hoàn toàn không thể nào để cho Diệp Phong nghe rõ được rốt cuộc là hắn muốn nói gì.

"Tinh Hồn trưởng lão!"

"Thạch Thiên Lôi là chuẩn Thánh tử, sao có thể để cho hắn làm loại việc nặng nhọc này được, những công việc như vậy nên để cho ta làm thì tốt hơn."

Lúc này, Tử Trúc trưởng lão đứng dậy, nở một nụ cười quay qua nhìn Diệp Phong giải thích.

Hả?

Nhìn thấy Thạch Thiên Lôi kêu lên ô ô ô, lại nghe được Tử Trúc trưởng lão nói như vậy, Diệp Phong đoán được cái gì, trực tiếp nói: "Vậy làm phiền Tử Trúc trưởng lão!"

"Không cho công tác phí!"

"Tuyệt đối không thể cho công tác phí!"

"Nếu lần này làm như vậy thì không phải sau này bát đại Thái Thượng trưởng lão và Thánh Chủ đều chạy tới Tinh Hồn Phong của ta làm việc hết hay sao?"

Lúc này, Diệp Phong cũng âm thầm đưa ra một quyết định, đó chính là tuyệt đối không thể cho công tác phí, cho dù phải từ bỏ phần thưởng của hành vi phá của cũng không thể cho công tác phí!

Nếu như tất cả mọi người đều chạy tới chỗ hắn thì lấy ai đi phát triển Vô Cực Thánh Địa, ai đi bồi dưỡng đệ tử của Vô Cực Thánh Địa!

"Thánh Chủ?"

Đúng lúc này, khi Diệp Phong nhìn thấy ở xa xa, Hồ Lỵ Đang kéo một thùng gỗ lớn tới nước hạ nhiệt độ cho mặt đất thì trong nháy mắt đó trên mặt của hắn nổi đầy gương xanh, hắn cảm thấy lo lắng của mình hoàn toàn là chính xác !

"Tử Trúc trưởng lão!"

"Thánh Chủ!"

"Có một chuyện ta phải nói rõ ràng với các người trước, người của Tử Trúc Phong làm việc thì chắc chắn sẽ có công tác phí, nhưng các ngươi chạy qua đây làm thì chắc chắn không có!"

Nhìn Tử Trúc trưởng lão đang đứng ở bên cạnh mình và Hồ Lỵ đang ở cách đó không xa, Diệp Phong trực tiếp hô to lên.

Choáng váng!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Tử Trúc trưởng lão đang quét dọn tiện lạc và Hồ Lỵ đang hạ nhiệt độ cho mặt đất đều ngẩn ra tại chỗ!

Hoàn toàn không giống như những gì bọn họ nghĩ!

Vừa mới tìm được con đường tắt để phát tài còn chưa bắt đầu thì

đã phải kết thúc rồi sao?

"Thánh Chủ, Tử Trúc trưởng lão!"

"Sau này nếu như có chuyện thì chắc chắn ta sẽ nhờ các ngươi hỗ trợ, công tác phí cũng không phải ít!"

"Nhưng những công việc nặng nhọc như thế này, các ngươi nên giao nó cho tam đại chuẩn Thánh tử đi."

Nhìn hai người đang đứng ngẩn ra tại chỗ, Diệp Phong cười cam đoan với hai người.

"Quá cạnh tranh!"

"Trước đó ta nghe sư tôn nói Tinh Hồn Tông ở hạ giới, cạnh tranh trong tông cực kỳ nghiêm trọng, ai mà ngờ được là Diệp thiếu vừa tới Vô Cực Thánh Địa hai ngày thì đã khiến cho trong Thánh Địa cũng trở nên cạnh tranh quyết liệt như vậy, thật là đáng sợ!"

Bên cạnh, Đồ Mãng cũng vô cùng kinh hãi âm thầm nghĩ.

Mà cách đó không xa, Mục Lâm nhìn thấy tất cả mọi chuyện, giờ phút này hắn cuống đến phát khóc!

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Tinh Hồn Phong cạnh tranh đến tình trạng kịch liệt như thế, cho dù là Thánh Chủ và Thái Thượng trưởng lão cũng muốn tham dự vào cạnh tranh!

...

Khi Hồ Lỵ và Tử Trúc trưởng lão rời đi, Diệp Phong gọi ba người Lục Trường Thanh, Thạch Thiên Lôi và Mục Lâm đi qua, chính thức giới thiệu Đồ Mãng cho ba người.

Ngoại trừ Lục Trường Thanh, khi Thạch Thiên Lôi và Mục Lâm biết được thân phận của Đồ Mãng thì bọn họ kinh hãi đến tròng mắt cũng sắp trợn lòi ra ngoài, bọn hắn hoàn toàn không thể nào ngờ được là nam tử trung niên vừa mới gia nhập này lại là cái tên điên thích chiến đấu đã từng đánh bại Thánh Chủ!

"Mục Lâm, ngươi có chuyện gì không?"

Sau khi Lục Trường Thanh, Thạch Thiên Lôi và Đồ Mãng đều rời đi, Diệp Phong phát hiện chỉ có Mục Lâm không hề rời đi, trên mặt lộ vẻ tò mò hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ta muốn phá của nhưng ta nhưng lại không biết nên phá của như thế nào, ngươi có thể dạy ta không?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Mục Lâm lên tiếng hỏi ngược lại.

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ dẫn Mục Lâm ra ngoài du lịch một phen, để đối phương học được phá của chi đạo từ trên người của túc chủ, cũng thuận lợi trở thành một bại gia tử đủ tiêu chuẩn, thời gian nhiệm vụ hai ngày, nhiệm vụ thành công thưởng điểm phá sản ngẫu nhiên, tỉ lệ chín mươi chín phần trăm thưởng ba viên Thăng Tiên Đan, nhiệm vụ thất bại, thưởng điểm phá sản ngẫu nhiên, tỉ lệ năm mươi phần trăm thưởng ba viên Thăng Tiên Đan!"

"Làm cái gì?"

"Hệ thống, nhiệm vụ này, người trừng phạt là nghiêm túc sao?"

Nghe được hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, Diệp Phong cũng bối rối vội vã hỏi thăm hệ thống, làm gì có chuyện nhiệm vụ thất bại mà vẫn được thưởng, ngươi nói là không trừng phạt thì còn nghe được!

Chương 402: Đồ Mãng bối rối, sao lại khiến cho Diệp thiếu tức giận?

"Đinh! Hệ thống đã nói với túc chủ rồi, bởi vì bây giờ túc chủ đã trở thành một thần hào phá của đủ tiêu chuẩn, cho nên sẽ không thiết lập trừng phạt túc chủ nữa!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, sau này ban bố nhiệm vụ hoặc nhiệm vụ phá của ngẫu nhiên thì sẽ không được phép cự tuyệt nữa, tất cả đều là nhiệm vụ bắt buộc phải nhận, nhưng có muốn hoàn thành

nhiệm vụ hay không thì đều phải xem tâm tình của túc chủ!"

? ? ?

Không thể cự tuyệt nhiệm vụ nữa?

Kể từ bây giờ trở đi, nhiệm vụ thành công cũng được thưởng mà nhiệm vụ thất bại thì mẹ nó cũng thưởng, ngươi muốn thưởng cho ta thì ngươi cứ nói thẳng đi!

Sau khi nghe hệ thống giải thích xong thì Diệp Phong cũng bất đắc dĩ thở dài, hắn cũng muốn cảm nhận được sự thúc giục đến từ hệ thống nhưng mà hệ thống thương yêu hắn như vậy hắn cũng bó tay hết cách!

"Mục Lâm, nếu như ngươi muốn học tập phá của chi đạo, vậy ta sẽ dẫn ngươi rời khỏi Thánh Địa đi ra ngoài du lịch hai ngày, có thể học được bao nhiêu thì phải dựa vào ngộ tính của ngươi rồi."

Mặc dù hệ thống không có thiết lập bất kỳ trừng phạt nào nhưng Diệp Phong vẫn quyết định hắn sẽ hoàn thành nhiệm vụ này.

"Thật!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Mục Lâm cũng cảm thấy giật mình, hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong không chỉ tự mình chỉ đạo hắn phá của chi đạo mà còn chuẩn bị dẫn hắn ra ngoài du lịch hai ngày!

"Tinh Hồn Phong này chờ sau khi ta trở về rồi mới bắt đầu xây dựng, nhưng mà hệ thống bắt đầu thăng cấp, đến lúc đó có thể sẽ không thể nào dùng cực phẩm Linh Tinh ở hạ giới trải mặt đất, vậy đến lúc đó dùng cực phẩm Tiên Linh Tinh đi!"

Nhìn Tinh Hồn Phong một chút, Diệp Phong tính toán một chút sau đó trực tiếp dẫn Mục Lâm lên đường.

"Lục Trường Thanh, Thạch Thiên Lôi, Đồ Mãng!"

"Ba người các ngươi trông coi Tinh Hồn Phong cho tốt, ta dẫn Mục Lâm ra ngoài hai ngày, bởi vì Mục Lâm không hiểu được phá của chi đạo cho nên lần này ra ngoài ta phải chỉ đạo hắn một phen."

Trên đường, Diệp Phong nhìn thấy ba người thì lên tiếng dặn dò ba người.

"Phế vật không biết phá sản thì có thể đi theo Diệp thiếu ra ngoài lịch luyện, thiên tài biết phá sản thì phải ở lại trông coi Tinh Hồn Phong?"

Nhìn Mục Lâm đang tỏ vẻ đắc ý đứng bên cạnh Diệp Phong, hai người Lục Trường Thanh và Thạch Thiên Lôi rất muốn khóc, trong lòng sụp đổ nghĩ: "Mẹ nó, là do chúng ta biểu hiện quá sớm!"

"Diệp thiếu!"

"Ta, ta cũng không biết phá của!"

"Nếu không ngươi cũng dẫn ta ra ngoài luôn đi, ta cũng cần Diệp thiếu chỉ đạo!"

Mà bên cạnh, Đồ Mãng lại nhìn thẳng vào Diệp Phong hô to lên.

"Cái gì!"

"Đồ Mãng, ngươi nói ngươi không biết phá của?"

"Người bình thường thì có ai sẽ nộp một trăm vạn miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh chỉ để bái vào Thánh Địa, hành vi đó của ngươi nếu không được tính là bại gia tử vậy thì ta là cái gì!"

Nghe được Đồ Mãng nói như vậy, trong nháy mắt, trên mặt Diệp Phong tràn đầy hắc tuyến, sau đó trực tiếp khiển trách đối phương.

"Đúng là khôi hài!"

"Ngươi còn không biết phá của, lúc trước ta cũng gia nhập vào Tinh Hồn Tông như thế, hơn nữa hành vi phá của như vậy cũng có thể nói là chuyện đầu tiên mà ta làm kể từ khi đi vào dị giới này, đáng để được ghi vào trong lý lịch cá nhân của ta, ngươi làm như vậy không phải là đang vả thẳng vào trong mắt của ta hay sao!"

Sau khi rời đi, Diệp Phong chửi thầm Đồ Mãng.

"Tình huống như thế nào?"

"Ta chỉ muốn đi theo chơi, thuận tiện tăng cảm giác tồn tại lên, sao Diệp thiếu lại tức giận chứ?"

Nhìn Diệp Phong trực tiếp rời đi, Đồ Mãng bối rối không biết làm sao, không chỉ mình không thể đi theo ra mà còn vô duyên vô cớ đắc tội Diệp Phong, thao tác này hắn lỗ chết rồi!

...

Cửa vào Thánh Địa!

"Ngọa tào!"

"Đây là dùng Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch xây mê cung?"

Khi Mục Lâm nhìn thấy mê cung trước mắt thì hắn bị dọa sợ đến bối rối, hắn chưa bao giờ nhìn thấy Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch lớn như thế, hơn nữa nhìn cái mê cung to lớn ở trước mắt này, hắn không dám tưởng tượng rốt cuộc là phải dùng bao nhiêu Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch!

"Diệp thiếu!"

"Mê cung này là ngươi làm ra?"

Sau khi tỉnh táo lại, Mục Lâm ngoái đầu lại nhìn Diệp Phong hỏi thăm, hắn thân là chuẩn Thánh tử của Thánh Địa, hắn cũng hiểu rõ được một chút tình huống của Thánh Địa, hắn không tin Thánh Địa có thể lấy ra được nhiều Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch như vậy!

"Không sai, có đại trận mê cung này, sau này Vô Cực Thánh Địa chúng ta sẽ không sợ bất cứ địch nhân nào!"

Nghe được Mục Lâm hỏi thăm, Diệp Phong có chút đắc ý đáp.

"Được rồi, chúng ta có ít thời gian mà nhiệm vụ thì lại gian nan, tranh thủ đi vào mê cung rời khỏi Thánh Địa đi!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp bước vào trong đại trận mê cung!

Nhưng mà theo Diệp Phong mới vừa ,đi vào đại trận mê cung thì mê cung đang đứng im giống như sống dậy, vạn khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch bắt đầu di chuyển không theo bất kỳ một quy luật nào hết.

"Ngọa tào!"

"Đại trận mê cung này lại đang ở trong trạng thái mở ra!"

Kịp phản ứng lại, Diệp Phong vội vàng lùi ra ngoài, nhìn đại trận mê cung bình tĩnh trở lại, hắn cũng cảm thấy giật mình.

"Diệp thiếu, chúng ta không đi sao?"

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên lui trở về, Mục Lâm có chút khó hiểu hỏi thăm!

Mặc dù hắn cũng chú ý tới vừa nãy đại trận mê cung có thay đổi nhưng theo như hắn nghĩ thì đại trận mê cung này là do Diệp Phong làm ra thì hắn là phải không có vấn đề gì với Diệp Phong mới đúng.

"Tạm thời chờ một chút đã!"

Nghe được Mục Lâm hỏi thăm, Diệp Phong lại lắc đầu, nếu như đại xúc động đến đại trận mê cung thể hắn tin tưởng không bao lâu sau nữa thì Ngọc Quỷ trưởng lão sẽ tới !

Một lát sau!

"Tinh Hồn trưởng lão!"

Khi giọng nói của Ngọc Quỷ trưởng lão vang lên sau lưng, Diệp Phong và Mục Lâm đều quay đầu lại nhìn.

"Ngọc Quỷ trưởng lão, đại trận mê cung này là tình huống như thế nào tại sao lại ở trạng thái mở ra?"

Nhìn thấy Ngọc Quỷ trưởng lão đi tới trước mặt mình, Diệp Phong cũng hiếu kì hỏi thăm.

"Tinh Hồn trưởng lão!"

Chương 403: Đồ Mãng bối rối, sao lại khiến cho Diệp thiếu tức giận? (2)

"Lúc đó ngươi cho ta một ức miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh, không phải lúc đó ngươi nói ta muốn chơi như thế nào thì chơi như thế đó sao, cho nên ta mới nghĩ chắc chắn là phải phá cho hết nên ta định sẽ vĩnh viễn mở ra đại trận mê cung này!"

Nói xong, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng bắt đầu khẩn trương, dù sao thì đây chỉ là phỏng đoán của hắn thôi, nếu như đoán sai thì hắn sẽ bị chửi mắng một trận!

"Cái gì!"

"Vĩnh viễn mở ra!"

Nghe được Ngọc Quỷ trưởng lão nói như vậy, Diệp Phong cũng cực kỳ giật mình, thầm nghĩ trong lòng: "Ngọc Quỷ trưởng lão này là một nhân tài, quả nhiên ta quyết định giao đại trận mê cung này cho hắn là một quyết định chính xác nhất!"

"Ngọc Quỷ trưởng lão, chuyện này ngươi làm khá lắm!"

"Ngươi cần tài nguyên tu luyện gì thì cứ nói với ta!"

Lúc này, Diệp Phong quay qua nhìn Ngọc Quỷ trưởng lão trực tiếp hỏi thăm, đối phương biểu hiện tốt như vậy, hắn nhất định phải ban thưởng một đợt!

"À, Ngọc Quỷ trưởng lão, có thể cho ta biết là đại trận mê cung này mở ra một ngày thì tiêu hao bao nhiêu cực phẩm Tiên Linh Tinh không?"

Đúng lúc này, Mục Lâm đang đứng ở bên cạnh tràn đầy hiếu kỳ hỏi thăm Ngọc Quỷ trưởng lão.

"Tiêu hao không nhiều, cũng chỉ tương đương với tài nguyên tu luyện mấy năm của ngươi mà thôi!"

Lúc này, trêm mặt Ngọc Quỷ trưởng lão cũng lộ vẻ vui mừng trả lời Mục Lâm, sau đó hắn bắt đầu suy nghĩ xem hiện tại tài nguyên tu luyện mà mình thiếu nhất là cái gì.

"Mở ra một ngày thì tiêu hao số lượng cực phẩm Tiên Linh Tinh tương đương với tài nguyên tu luyện mấy năm của ta?"

"Đây chính là phá của chi đạo sao?"

"Nhưng tại sao ta lại không có cảm giác vui sướng mà ngược lại ta lại cảm thấy cực kỳ đau lòng cơ chứ?"

Nghe được Ngọc Quỷ trưởng lão trả lời như vậy, Mục Lâm lại tỏ vẻ cực kỳ đau lòng, không có kẻ địch, chỉ mở ra chơi, mở ra một ngày thì tiêu hao nhiều cực phẩm Tiên Linh Tinh như vậy, hắn không hề cảm nhận được cảm giác vui sướng trong đó!

...

Bên ngoài Vô Cực Thánh Địa!

"Vô Cực Thánh Địa! !"

"Năm đó các ngươi không giết chết ta, sợ là các người có nằm mơ cũng không thể nào ngờ được ta có thể lấy được cơ duyên lớn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường chứ!"

"Ta dốc lòng tu luyện ngàn năm, bây giờ đã có được tu vi mạnh mẽ là Tiên Thánh Cảnh Nhất Trọng, hôm nay, ta muốn diệt Vô Cực Thánh Địa các ngươi, để cho các người biết hậu quả khi dám trêu chọc Chu Phong ta!"

Một nam tử trung niên dáng người khôi ngô, cầm cự phủ trong tay mang theo sát ý vô tận, trực tiếp đi thẳng đến lối vào Vô Cực Thánh Địa!

"Đây là. . . Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch!"

"Dùng nhiều Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch như vậy bày ra một cái mê cung ở cửa vào Thánh Địa?"

"Chỉ là ngàn năm, Vô Cực Thánh Địa lại giàu có đến trình độ như

vậy, ngày cả Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch vô cùng trân quý mà bọn họ lại có đủ để dựng lên một cái mê cung?"

Nam tử trung niên đi tới trước cửa vào Thánh Địa, nhìn mê cung cửa vào trước mắt, trong mắt tràn đầy vẻ kinh hãi!

"Cũng tốt!"

"Không cần biết các ngươi giàu có tới trình độ nào, chờ tiêu diệt Tất cả mọi người trong Vô Cực Thánh Địa các ngươi thì những Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch này đều là của Chu Phong ta!"

Sau khi tỉnh táo lại, trên mặt Chu Phong lộ vẻ hưng phấn trực tiếp đi vào trong đại trận mê cung!

...

Theo đại trận mê cung bị phát động lần nữa, trong Thánh Địa, Diệp Phong, Ngọc Quỷ trưởng lão và Mục Lâm đều quay qua nhìn đại trận mê cung.

"Là hắn!"

Khi Ngọc Quỷ trưởng lão thông qua trận nhãn nhìn thấy Chu Phong ở trong đại trận mê cung thấy sắc mặt đại biến lên tiếng kinh hô!

"Ngọc Quỷ trưởng lão, là ai đi vào bên trong đại trận mê cung, là người của Thánh Địa chúng ta sao?"

Nghe được tiếng kinh hô của Ngọc Quỷ trưởng lão, Diệp Phong cũng hiếu kì hỏi thăm.

"Không phải người của Thánh Địa chúng ta!”

"Người đến là một tán tu mạnh mẽ tên là Chu Phong!"

"Từng vì một số tiên thảo trân quý ở trong Thiên Đạo Chiến Trường mà xảy ra xung đột, mặc dù đánh hắn thành trọng thương nhưng cuối cùng vẫn để cho hắn chạy thoát!"

Nói đến đây, trên mặt Ngọc Quỷ trưởng lão cũng lộ vẻ bất an nói:

"Lúc trước hắn đã có tu vi là Tiên Đế Cảnh Ngũ Trọng, mà khi đó ta và Thái Hư trưởng lão cũng đều là tu vi Tiên Đế Cảnh Ngũ Trọng, kết quả hai người chúng ta liên thủ lại cũng chỉ mới đánh hắn trọng thương mà không thể nào chém giết hắn được, bây giờ hắn lại dám qua đây báo thù, chỉ sợ là kẻ đến không thiện!"

Chờ chút!

Nói đến đây, Ngọc Quỷ trưởng lão nhìn lệnh bài trận nhãn trong tay một chút, lại nhìn đại trận mê cung trước mắt một chút, sau đó cười to nói: "Kẻ đến không thiện thì đã sao, hắn dám đến thì ta dám giết, lúc trước không phải là đối thủ của hắn, bây giờ đi vào đại trận mê cung của lão phu, mẹ nó, ta chơi chết hắn!"

"Địch nhân sao?"

"Thú vị lắm!"

"Ngọc Quỷ trưởng lão, ta cảm thấy ngươi nên đi vào trong đại trận để chọc giận hắn, sau đó ngươi tạm thời giao đại trận mê cung cho Mục Lâm khống chế, khiến cho hắn hưởng thụ được niềm vui sướng khi phá của!"

Nghĩ đến đây có thể là một cơ hội rèn luyện Mục Lâm, Diệp Phong cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

Ừm!

Nghe được Diệp Phong đề nghị như vậy, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng cảm thấy hứng thú lắm, sau đó trực tiếp giải trừ trạng thái nhận chủ của lệnh bài trận nhãn, đưa lệnh bài và tiên giới chứa cực phẩm Tiên Linh Tinh cho Mục Lâm.

Mục Lâm vẫn còn đang bối rối không biết làm sao, sau khi nhỏ máu nhận chủ, trong nháy mắt toàn bộ tình huống bên trong đại trận đều nằm trong sự khống chế của hắn!

Hắn lúc này giống như dùng thị giác Thượng Đế, nhìn thấy Chu Phong đang không ngừng tìm kiếm lối ra ở trong đại trận mê cung, hắn bỗng nhiên cảm thấy như mình đã khống chế hết tất cả của đối phương, cho dù đối phương có thực lực như thế nào thì hắn luôn có cảm giác như đối phương chỉ là sâu kiến trong mắt hắn mà

thôi!

"Chuyện này, đây chính là lực lượng của đại trận mê cung sao?"

Chương 404: Tạm thời làm ra một đạo kiếm khí hù dọa hắn một chút

Lúc này Mục Lâm bị hù dọa thật, hãng hoàn toàn không ngờ được là đại trận mê cung này lại kinh khủng như thế, không chỉ có thể tùy ý điều khiển vạn khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch mà còn có thể tùy ý khống chế Vô Cực Trảm Tiên Trận và Quy Ngự Tiên Trận!

"Mục Lâm, một hồi ngươi chú ý một chút, một khi hắn phát động công kích ta thì ngươi lập tức điều khiển Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch bảo vệ ta, sau đó nơi mở ra cho ta một con đường mới nằm ở hướng ngược hướng với hắn, trước khi giết hắn ta phải chọc cho hắn tức chết!"

Nói xong, Ngọc Quỷ trưởng lão trực tiếp đi vào đại trận mê cung!

"Mục Lâm, từ giờ trở đi, ngươi đừng quan tâm tình huống tiêu hao cực phẩm Tiên Linh Tinh ở trong tiên giới, ngươi muốn chơi như thế nào thì cứ chơi như thế đó đi!"

"Không phải ngươi có thể khống chế Vô Cực Trảm Tiên Trận hay sao, tùy tiện làm ra mấy đạo kiếm khí hù dọa hắn một chút!"

"Đúng rồi, cái tên đang ở bên trong đó có tu vi mạnh mẽ là Tiên Thánh Cảnh Nhất Trọng, hiếm khi mới có cơ hội có thể trêu đùa đối phương như vậy, ngươi mà bỏ qua thì sẽ không còn nữa đâu!"

Lúc này, giọng nói của Diệp Phong cũng vang lên bên tai Mục Lâm.

"Cái gì!"

"Tiên Thánh Cảnh Nhất Trọng?"

Sau khi Mục Lâm biết được thực lực của tên tráng hán đang ở bên trong đó thì trong mắt cũng lóe lên vẻ chấn kinh, nếu như không

có trận pháp thủ hộ thì đối phương sẽ là cường giả khủng bố có thể quét ngang toàn bộ Vô Cực Thánh Địa!

"Mẹ nó, cường giả gì đó cũng quên đi!"

"Làm một đạo kiếm khí hù dọa hắn trước!"

Nghĩ thầm nếu như bỏ qua cơ hội này thì sẽ không còn nữa, Mục Lâm cũng toàn thân toàn ý bắt đầu khống chế đại trận mê cung!

Bên trong đại trận mê cung!

"Đáng chết!"

"Tại sao có làm như thế nào cũng không thể đi ra ngoài được!"

Nhìn xem xung quanh vẫn luôn là hình ảnh của mình, Chu Phong đã sắp muốn điên rồi!

"Vốn không muốn làm như vậy nhưng bây giờ cũng không còn cách nào khác!"

Thở dài một hơi, Chu Phong chuẩn bị ra tay với Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch xung quanh, trước đó hắn không làm như thế là vì hắn cho rằng sớm muộn gì thì những Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch này cũng là của mình, nhưng bây giờ mãi mà không đi ra ngoài được, hắn chỉ đành nhịn đau đánh nát những khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch lớn hoàn chỉnh này!

Bành!

Nhưng mà theo một chưởng ẩn chứa tiên lực của Chu Phong đánh lên Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch ở bên trái, một đạo thanh sắc bình chướng lóe lên trên Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch đó một cái rồi biến mất, hoàn toàn cản được một chưởng này của hắn!

"Phòng ngự trận pháp!"

Nhìn xem Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch vẫn hoàn hảo không chút tổn hại, thời khắc này, Chu Phong luống cuống!

"Chu Phong!"

"Ngươi là đồ ngu, còn muốn hủy Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch, ta cho ngươi biết, cho dù ngươi có mệt chết thì ngươi cũng không thể nào đánh nát được một khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch nào đâu!"

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy trào phúng của Ngọc Quỷ trưởng lão bỗng nhiên vang lên ở phía trước.

"Trương Thanh Sơn!"

Nhìn thấy bóng dáng Ngọc Quỷ trưởng lão xuất hiện phía trước, Chu Phong nổi giận trực tiếp vọt thẳng tới chỗ đối phương!

Ông!

Nhưng mà không đợi Chu Phong chạy được mấy bước, một đạo kiếm khí màu xanh khiến cho không gian rung động bỗng nhiên xuất hiện chậm rãi bay thẳng về phía hắn!

"Mặc dù đạo kiếm khí này cực kỳ khủng bố nhưng lại cực kỳ chậm, hoàn toàn không gây ra được uy hiếp cho ta!"

Chậm rãi nâng chân phải lên, nhìn kiếm khí màu xanh bay qua dưới chân mình, Chu Phong mặt mũi tràn đầy khinh thường tự nói!

"Chậm sao?"

"Vậy ta làm ra mấy đạo nhanh hơn cho ngươi!"

Nghe được Chu Phong nói như vậy, Mục Lâm có chút tức giận, trực tiếp điều khiển Vô Cực Trảm Tiên Trận ngưng tụ ra năm đạo kiếm khí màu xanh bắn thẳng tới phía Chu Phong!

Ông! Ông! Ông!

"Ngọa tào!"

Khi Chu Phong nhìn thấy có năm đạo kiếm khí màu xanh làm cho không gian rung động đang bắn thẳng đến chỗ mình thì hắn cũng có chút hoảng sợ hết nhấc chân trái rồi tới nhất chân phải, cánh tay trái hạ xuống xong cánh tay phải giơ cao lên, hết ngửa đầu ra sau thì nghiêng đầu qua trái một cái mới khó khăn lắm tránh thoát

được năm đạo kiếm khi kinh khủng có thể giết chết hắn này!

"Ha ha ha!"

"Chơi vui!"

"Mẹ nó, quá thú vị!"

"Tiếp tục đỡ phi kiếm tiếp tục múa cho ta!"

Nhìn thấy Chu Phong vừa mới dùng tư thế khôi hài tránh né xong đòn lúc nãy, trong nháy mắt Mục Lâm nổi hứng thú muốn chơi, trực tiếp quên mất Ngọc Quỷ trưởng lão, bắt đầu không ngừng điều khiển kiếm khí màu xanh dùng các loại góc độ xảo trá mà tấn công mạnh Chu Phong!

Nhưng mà hắn lại khống chế tốc độ cực kì tỉ mỉ, tuyệt đối có thể khiến cho Chu Phong tránh né được dưới tình huống hắn cực kỳ tập trung tinh thần!

"Mẹ nó!"

"Tiểu tử Mục Lâm này làm gì đó, từng đạo kiếm khí đó đều là cực phẩm Tiên Linh Tinh!"

"Hơn nữa, ta đã nói là để cho ta chọc tức hắn trước, mẹ nó, sao giờ ngươi lại giành trước với ta!"

Nhìn cách đó không xa, Chu Phong đang khoa tay múa chân tránh né từng đạo kiếm khí màu xanh, Ngọc Quỷ trưởng lão nhìn đến bối rối không biết làm sao!

Bên ngoài đại trận mê cung!

"Tình huống như thế nào?"

"Sao tiểu tử Mục Lâm này lại cười bỉ ổi như vậy?"

Nhìn Mục Lâm bên cạnh lộ ra nụ cười bỉ ổi, Diệp Phong cũng có chút khó hiểu tự lẩm bẩm.

...

"Vương bát đản!"

"Trương Thanh Sơn, rốt cuộc là tên vương bát đản nào của Vô Cực Thánh Địa các ngươi đang thao túng đại trận mê cung, có gan thì để hắn ra đơn đấu với lão tử, trêu đùa ta như vậy có gì là tài ba!"

Bị tra tấn đến sắp điên mất, lúc này Chu Phong quay qua nhìn Ngọc Quỷ trưởng lão đang nằm gối đầu ở dưới đất nơi xa xa nhìn hắn diễn trò hô to lên.

"Ngươi tức giận rồi?"

"Mẹ nó, ta còn chưa có chọc tức ngươi mà tên tiểu khốn kiếp đó đã tự mình chơi rồi, ta cũng tức đây!"

Nghe được Chu Phong nói như vậy, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng tràn ngập lửa giận hô to lên với hắn.

"Mẹ nó!"

Chương 405: Mục Lâm, ngươi còn nói là ngươi không biết phá của?

"Mẹ nó, ngươi có bệnh hả, ngươi tức giận với ta làm gì, ngươi đi tìm người điều khiển đại trận đó đi chứ!"

"Ta đã bị tra tấn thành như thế này rồi, lẽ nào ta còn không được tức giận hay sao?"

Nghe được Ngọc Quỷ trưởng lão nói như vậy, Chu Phong tức đến nỗi suýt nữa phun ra một ngụm máu tươi, mẹ nó, các ngươi không thể khi dễ người khác như vậy!

Hối hận!

Lúc này Chu Phong rất hối hận, nếu như biết trước Vô Cực Thánh Địa đã kinh khủng đến trình độ như vậy thì cho dù có đánh chết hắn hắn cũng sẽ không trở về báo thù, dựa vào tu vi kinh khủng Tiên Thánh Cảnh Nhất Trọng, ở thượng giới rộng lớn vô ngần này, ở chỗ nào hắn cũng có thể sống thoải mái!

"Trương Thanh Sơn, ta nhận thua, nói đi, ta phải làm như thế nào thì ngươi mới buông tha cho ta!"

Nhìn thấy hơn mười đạo kiếm khí màu xanh có thể làm cho không gian rung động bay tới chỗ mình lần nữa, Chu Phong sụp đổ trực tiếp hô to lên với Ngọc Quỷ trưởng lão.

"Ta không biết!"

"Mặc dù ta là Thái Thượng trưởng lão của Thánh Địa nhưng bây giờ ta chỉ đi theo người khác thôi, có thả ngươi hay không không phải do ta quyết định, e là cho dù Thánh Chủ của chúng ta tới cũng không thể quyết định được!"

Nói đến đây, Ngọc Quỷ trưởng lão trực tiếp hô lớn: "Mục Lâm, ngươi nghe được không, hỏi ý Tinh Hồn trưởng lão đi!"

...

"Diệp thiếu, Chu Phong đó phục, hỏi phải làm như thế nào mới chịu buông tha cho hắn!"

Nghe được Ngọc Quỷ trưởng lão hỏi thăm như vậy, Mục Lâm cũng có chút chưa thỏa mãn nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Buông tha cho hắn?"

"Để qua ngàn năm nữa hắn lại đến báo thù hay sao, loại người như vậy sao có thể thả hắn đi được."

Nói đến đây, Diệp Phong bỗng nhiên nhìn về phía Mục Lâm, tràn đầy tò mò hỏi: "Ngươi đã làm gì hắn, sao hắn lại phục rồi?"

? ? ?

Đạo đạo phi kiếm vô hạn múa?

Mỗi một đạo kiếm khí đều có uy lực đạt đến cực hạn?

Mẹ nó, ngươi dùng kiếm khí đủ để xoá bỏ cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng ép cho đối phương phải khiêu vũ bên trong đó, hơn nữa còn kéo dài nửa ngày rồi?

Nghe được Mục Lâm nói xong, Diệp Phong bị kinh hãi thật, hắn thật sự không ngờ được là Mục Lâm lại biết chơi như vậy!

Hơn nữa hắn rất muốn hỏi Mục Lâm một câu, mẹ nó, cái này mà ngươi nói là không biết phá của đó hả?

Diệp Phong đâu có biết được là bây giờ Mục Lâm hoàn toàn không biết hạn mức cao nhất của Vô Cực Trảm Tiên Trận, hắn chỉ biết là đối với hắn thì kiếm khí do Vô Cực Trảm Tiên Trận ngưng tụ ra này cực kỳ khủng bố!

"Mục Lâm, nếu như đối phương muốn giải thoát thì cho đối phương một thống khoái đi!"

"Ngươi nói như vậy nè, chỉ cần đối phương có thể tránh thoát một trăm đạo kiếm khí nữa thì sẽ để cho đối phương còn sống rời khỏi nơi này!"

"Nhưng mà đạo kiếm khí thứ một trăm, ngươi hãy làm ra một đạo kiếm khí siêu cấp dài trăm thước, đừng sợ lãng phí cực phẩm Tiên Linh Tinh, nếu như không làm lớn một chút, lỡ như bị đối phương tránh thoát thì kỳ lắm!"

Diệp Phong nghĩ nghĩ, nói thẳng ra ý nghĩ của mình!

? ? ?

Mẹ nó, hay cho câu sợ đối phương tránh thoát được?

Kiếm khí bình thường, chỉ cần hơi tăng tốc độ lên một chút thì có thể xóa bỏ đối phương rồi!

Nhưng mà nghĩ đến việc ngưng tụ ra siêu cấp kiếm khí dài trăm thước, Mục Lâm lại hưng phấn lên, kiếm khí lớn như vậy, chặt chắc chắn là rất thoải mái!

Trong mê cung!

"Tinh Hồn trưởng lão nói chỉ cần ngươi có thể tránh thoát trăm đạo kiếm khí thì sẽ thả ngươi rời đi!"

Theo giọng nói của Mục Lâm vang lên bên trong đại trận mê cung,

mười đạo kiếm khí màu xanh làm cho không gian rung động đánh thẳng về phía Chu Phong lần nữa!

Hô!

Phát hiện được tốc độ của kiếm khí không có thay đổi, Chu Phong cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, sau đó khoa tay múa chân tránh né kiếm khí màu xanh đang bắn thẳng về phía hắn lần nữa, hắn sắp bị tra tấn đến điên thật rồi, bây giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng chạy khỏi đây thôi!

"Mười đạo!"

"Hai mươi đạo!"

"Ba mươi đạo!"

...

"Chín mươi chín đạo? ?"

Khi Chu Phong phát hiện mười đạo kiếm khí cuối cùng lại chỉ xuất hiện chín đạo thì thần sắc cũng sững sờ, không biết tại sao nhưng thời khắc này hắn bỗng nhiên có dự cảm bất tường!

"Ừm?"

"Chuyện gì xảy ra, không phải là mười đạo kiếm khí sao?"

"Tại sao một đợt cuối cùng này chỉ xuất hiện chín đạo, một đạo kiếm khí còn lại đâu rồi?"

Cách đó không xa, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng nhàm chán đếm kiếm khí, khi hắn phát hiện tình huống này thì trên mặt cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

"Chỉ còn lại một đạo kiếm khí cuối cùng!"

Sau khi tránh thoát chín lượt kiếm khí, trên mặt Chu Phong cũng dần dần toát ra vẻ ngưng trọng!

Oanh!

Khi một đạo siêu cấp kiếm khí dài trăm thước xuất hiện trên không trung, cho dù là Chu Phong hay là Ngọc Quỷ trưởng lão cũng đều ngẩn ra tại chỗ!

"Mẹ nó! Mẹ nó! Mẹ nó!"

"Trương Thanh Sơn, đây chính là tác phong của Vô Cực Thánh Địa các ngươi sao?"

"Muốn giết ta thì mẹ nó trực tiếp nói, tại sao lại đùa giỡn ta như thế!"

"Hơn nữa một đạo kiếm khí bình thường cũng đủ để xoá bỏ ta, cần gì phải lấy ra một đạo siêu cấp kiếm khí lớn như thế chứ, đây là các ngươi muốn hù chết ta trước sau đó mới diệt nhục thân của ta hay sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Chu Phong mặt lộ vẻ hoảng sợ quay qua nhìn Ngọc Quỷ trưởng lão rống lớn lên!

"Mẹ nó!"

"Mục Lâm, tiểu vương bát đản ngươi, phá của cũng không thể phá của như ngươi được, đã là một kiếm cuối cùng, có cần phải làm lớn như thế hay không!"

Nghe được tiếng rống giận dữ của Chu Phong, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng trực tiếp chửi ầm lên!

? ? ?

Mẹ nó, ta sắp bị siêu cấp kiếm khí này làm chết khô mà bây giờ trong đầu ngươi chỉ có phá của với phá của?

Oanh!

Theo một tiếng vang thật lớn, trong nháy mắt siêu cấp cự kiếm dài trăm thước đã chôn vùi Chu Phong đến hài cốt không còn!

"Mẹ nó, siêu cấp kiếm khí này quá mẹ nó kích thích!"

"Vẫn là tiểu tử thúi Mục Lâm đó biết cách phá của!"

Chương 406: Ẩn tàng ban thưởng, Hư Không Chi Môn

Thấy cảnh này, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng dần dần hưng phấn lên, sau đó tự lẩm bẩm: "Nhỏ, cách cục của ta vẫn nhỏ, sau này nếu gặp được kẻ địch thì nhất định phải dùng siêu cấp kiếm khí này thăm dò thực lực của đối phương một chút, sau đó ta mới tính toán xem nên sử dụng đại trận mê cung này như thế nào!"

...

Bên ngoài đại trận mê cung!

"Mục Lâm!"

"Vẫn là tiểu tử ngươi được, mẹ nó, rất biết phá của, hôm nay xem như ta đã học được một bài học!"

Sau khi đi ra khỏi đại trận mê cung, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng nhìn Mục Lâm cười lớn lên tiếng nói.

? ? ?

Cái gì mà ta rất được?

Ta phá của lúc nào, ta hoàn toàn không biết phá của!

Trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu, Mục Lâm quay qua nhìn Ngọc Quỷ trưởng lão, vội vàng hỏi: "Ngọc Quỷ trưởng lão, ta phá của khi nào?"

"Phá của khi nào?"

"Ngươi thông qua Vô Cực Trảm Tiên Trận ngưng tụ kiếm khí, một đạo kiếm khí tiêu hao số lượng cực phẩm Tiên Linh Tinh đủ để duy trì đại trận mê cung một ngày, vừa nãy ngươi vì khiến cho Chu Phong đó khiêu vũ, ngưng tụ tối thiểu ba trăm đạo trở lên, cái này cũng chưa tính, cuối cùng ngươi còn ngưng tụ ra chín mươi chín đạo kiếm khí!"

"Về phần đạo siêu cấp kiếm khí cuối cùng đó, rốt cuộc tiêu hao bao nhiêu cực phẩm Tiên Linh Tinh thì ta không được rõ lắm, này phải chờ ta tự mình thử một chút mới biết được!"

Nhìn vẻ mặt mộng bức của Mục Lâm, Ngọc Quỷ trưởng lão giải thích rõ cho hắn biết.

"Cái gì!"

"Đây chẳng phải là một đạo kiếm khí tiêu hao số lượng cực phẩm Tiên Linh Tinh tương đương với số tài nguyên tu luyện mấy năm của ta?"

"Nếu như dựa theo năm mà tính thì bốn trăm đạo kiếm khí tương đương với tài nguyên tu luyện hai ngàn năm của ta, mà như vậy là chưa tính đạo siêu cấp kiếm khí đó vào!"

Nghĩ đến đây, hơi thở của Mục Lâm trở nên dồn dập, phải biết, hắn là chuẩn Thánh tử của Thánh Địa, số lượng tài nguyên tu luyện mà hắn tiêu hao mỗi năm là một con số cực kỳ khủng bố!

Hô!

Thở dài một hơi, Mục Lâm cũng dần dần bình phục tâm tình của mình, bây giờ rốt cuộc thì hắn đã hiểu được tại sao trước đó Diệp Phong lại nhắc nhở hắn đừng xem xét tình huống tiêu hao cực phẩm Tiên Linh Tinh trong tiên giới!

Nếu biết trước tình huống như vậy thì hắn tuyệt đối sẽ không chơi vui vẻ như vậy!

"Lẽ nào đây chính là cảm giác vui sướng khi phá của đem lại?"

"Quá mẹ nó sướng rồi, chẳng trách trước đó ta không trải nghiệm được cảm giác vui sướng khi phá sản, bởi vì ta hoàn toàn không biết cách phá của!"

Mặc dù vẫn còn có chút đau lòng nhưng khi nhớ lại cảm giác vui sớm lúc nãy thì Mục Lâm cảm thấy nếu như có cơ hội thì hắn vẫn sẽ chơi như vậy nữa!

"Dùng một thùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch nhỏ ngâm bồn tắm?"

"Dùng Vô Cực Huyễn Linh Dịch hạ nhiệt cho mặt đất một chút?"

"Chỉ như vậy thôi sao?"

Giờ phút này, Mục Lâm nghĩ đến hành vi phá của của Lục Trường Thanh và Thạch Thiên Lôi, không biết tại sao nhưng hắn luôn có cảm giác là hai người bọn họ có chút không phóng khoáng, lúc này ngay cả bản thân hắn cũng không có chú ý tới bởi vì một lần siêu cấp phá của này mà tâm cảnh của hắn đã xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, thưởng một trăm vạn điểm phá sản, thưởng Thăng Tiên Đan *3!"

Ngay lúc Diệp Phong chuẩn bị gọi Mục Lâm rời đi thì tiếng nhắc nhở phần thưởng của hệ thống chợt vang lên ở trong đầu của hắn.

? ? ?

Làm cái gì?

Mẹ nó, ta còn chưa có đi ra khỏi Thánh Địa mà nhiệm vụ đã hoàn thành?

Nghe được hệ thống công bố phần thưởng, Diệp Phong bối rối không biết làm sao, mẹ nó, nhiệm vụ này hoàn thành cũng quá đột nhiên đi chứ!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên trong vòng một ngày, phát động ẩn tàng ban thưởng, thưởng Hư Không Chi Môn!"

Hư Không Chi Môn: Là một loại lực lượng đặc thù, mở Hư Không Chi Môn ra thì có thể đưa bất kỳ một sinh linh nào vào trong hư không vô tận, trong hư không vô tận này, thân thể và thần hồn của bất kỳ sinh linh nào đều sẽ bị chôn vùi và gây dựng lại liên tục không ngừng, cũng có thể thả bất kỳ một sinh linh nào mà đã đưa vào ra bất cứ lúc nào, vậy thực lực của túc chủ bây giờ thì chỉ có thể đưa ba người vào trong hư không vô tận!

"Ngọa tào!"

"Còn mẹ nó có ẩn tàng ban thưởng!"

"Thân thể và thần hồn không ngừng bị chôn vùi và gây dựng lại, mẹ nó, như vậy không phải là bị tra tấn vĩnh viễn hay sao?"

Hiểu rõ được tình huống của Hư Không Chi Môn, trên mặt Diệp Phong cũng hiện lên vẻ chấn kinh, cái này hoàn toàn không yếu hơn Hủy Diệt Thần Mâu chút nào!

Chờ chút!

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, vội vàng hỏi thăm hệ thống: "Hệ thống, tại sao nhiệm vụ ngẫu nhiên mà còn có ẩn tàng ban thưởng, hơn nữa phần thưởng lại kinh khủng như thế?"

"Đinh! Sau khi hệ thống thăng cấp, bất kỳ một nhiệm vụ nào ban ra đều có tỷ lệ xuất hiện ẩn tàng ban thưởng, mà phương thức phát động ẩn tàng ban thưởng cũng không giống nhau!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, trong ẩn tàng ban thưởng có tỉ lệ đạt được lực lượng đặc thù không kém gì Hủy Diệt Thần Mâu, ví dụ như là cái Hư Không Chi Môn này!"

? ? ?

Mẹ nó, còn có thể chơi như vậy?

Sau khi nghe hệ thống giải thích xong, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó trên mặt nở một nụ cười tự lẩm bẩm: "Thú vị lắm, nếu như vậy thì tất cả những nhiệm vụ sau này sẽ không khiến cho ta cảm thấy nhàm chán."

"Diệp thiếu, chúng ta đi thôi!"

Lúc này, Mục Lâm bỗng nhiên lên tiếng thúc giục.

"Đi?"

"Đi đâu?"

Nhìn Mục Lâm, Diệp Phong cũng trực tiếp hỏi ngược lại.

"Đi ra bên ngoài Thánh Địa!"

"Diệp thiếu, không phải ngươi nói là ngươi muốn dẫn ta ra ngoài du lịch hai ngày, sau đó chỉ đạo ta nên phá của như thế nào hay sao?"

Mục Lâm nghe được Diệp Phong hỏi lại thì cũng ngẩn ra sau đó hỏi lại.

"Chỉ đạo?"

"Mẹ nó, ngươi đã trực tiếp xuất sư, ngay cả hệ thống cũng công nhận ngươi, ta còn chỉ đạo cái rắm!"

Chờ chút!

Chương 407: Ẩn tàng ban thưởng, Hư Không Chi Môn (2)

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, mặc dù đã hoàn thành nhiệm vụ nhưng hắn cũng có thể đi ra ngoài chơi hai ngày, thế giới lớn như vậy, hắn nên đi ra ngoài đi một chút mới đúng!

"Ở hạ giới, ta quen ở trong tông môn, bây giờ đi tới thượng giới, ta cũng không thể ở mãi ở trong Thánh Địa như vậy được, nếu tạo thành thói quen thì sẽ không tốt lắm!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp nói với Mục Lâm: "Trả lệnh bài trận nhãn cho Ngọc Quỷ trưởng lão, chúng ta rời khỏi Thánh Địa, ra ngoài du lịch!"

(Lạc Thiên Tuyết: Ngươi quen ở trong Tinh Hồn Tông? Mỗi ngày ngoại trừ lúc ngủ mới trở về thì có khi nào là ngươi ở trong tông môn, người làm sư tôn như ta cũng không tìm được ngươi, ngươi gọi cái này là quen ở lại trong tông môn hả?"

...

Bên ngoài Thánh Địa!

"Mục Lâm, ngươi có biết có chỗ nào chơi vui hay không?"

Sau khi đi ra khỏi đại trận mê cung, Diệp Phong trực tiếp hỏi thăm Mục Lâm.

"Chỗ chơi vui?"

"Diệp thiếu, ta không biết ngươi nói chơi vui là ý chỉ chơi vui nào!"

"Hơn nữa, phần lớn thời gian ta đều ở trong Thánh Địa tu luyện, đối với phương diện này thì ta không phải là người chuyên nghiệp!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Mục Lâm cũng thần sắc lúng túng giải thích.

"Ngọa tào!"

"Không biết thì cứ nói là không biết, mẹ nó, ngươi đỏ mặt làm gì?"

"Không biết cũng không cần đoán mò, chỉ cần ngươi hỏi ta một câu là chơi vui này có chính đáng hay không thì đã không xảy ra hiểu lầm như vậy rồi!"

Nhìn thấy sắc mặt quái dị của Mục Lâm, Diệp Phong muốn điên!

Trên đường!

"Diệp thiếu, ngươi muốn đi chỗ nào chơi, chúng ta cứ tùy tiện bay như vậy sao?"

Trên phi hành Tiên khí hình cự kiếm, Mục Lâm mặt mũi tối đen hỏi thăm Diệp Phong, hắn vốn cho rằng mình đi ra là để học tập cách phá sản ai mà ngờ được lần đi ra này lại là để đi chơi, hắn hoàn toàn chưa chuẩn bị tâm lý!

"Mẹ nó, đừng có nghĩ đến chuyện chơi!"

"Chúng ta không chơi, chúng ta tìm một chỗ phá của!"

Nghe được Mục Lâm nhấn mạnh vào chữ chơi, Diệp Phong muốn điên rồi!

Sau hai canh giờ!

"Cái đó là. . . Thanh Huyền Ma Long!"

"Người của Thiên Long Cốc, hơn nữa chắc chắn thân phận không có đơn giản!"

Theo một cỗ Long Xa phồn quý lộng lẫy xuất hiện nơi xa (xe vua thân xe điêu khắc long văn) và một con Ma Long màu xanh dài hơn mười mét lôi kéo Long Xa, khi Mục Lâm nhìn thấy thì sắc mặt đại biến kinh hô lên.

"Thanh Huyền Ma Long?"

"Thiên Long Cốc?"

Nhìn chiếc Long Xa xa hoa lộng lẫy nơi xa, Diệp Phong lại quay qua nhìn Mục Lâm đang khiếp sợ hỏi thăm: "Mục Lâm, Thiên Long Cốc là thế lực gì, ngươi nói xem bọn họ có chịu bán Long Xa và con Thanh Huyền Ma Long đó hay không?"

? ? ?

Bán hay không?

Đó là biểu tượng thân phận của người ta, ngươi hỏi người ta có bán hay không?

Nghe nói như thế, Mục Lâm trực tiếp trừng lớn hai mắt quay qua nhìn Diệp Phong!

"Diệp thiếu, Thiên Long Cốc này cũng không phải thế lực ở Đông Châu, nhìn khắp toàn bộ thượng giới thì bọn họ cũng được coi là một cái thế lực rất mạnh, ít nhất cũng có thể sánh ngang với Vô Cực Thánh Địa hơn mười vạn năm trước!"

"Hơn nữa, Thanh Huyền Ma Long đó là biểu tượng thân phận của Thiên Long Cốc, nghe nói toàn bộ Thiên Long Cốc cũng chỉ có ba con, mỗi một con đều có thực lực kinh khủng là Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Ta suy đoán chắc chắn người đang ngồi trong chiếc Long Xa đó có

thân phận và địa vị cực cao ở trong Thiên Long Cốc!"

Nhìn vẻ mặt thành thật của Diệp Phong, Mục Lâm cũng tranh thủ nói hết toàn bộ tình huống mà mình biết ra.

"Ừm?"

"Cho nên bọn họ sẽ bán hay không?"

Nghe được Mục Lâm nói như vậy, sau đó Diệp Phong lại hỏi thăm lần nữa, hắn thật sự rất thích chiếc Long Xa và còn Thanh Huyền Ma Long cực kì bá khí đó, ở hạ giới, hắn dùng phi hành Linh khí hình hồ lô của Tiêu Trần bay, đến thượng giới, hắn cảm thấy đã đến lúc nên làm một cái tọa giá thuộc về mình!

Nhưng mà, tọa giá này cũng không được hoàn mỹ cho lắm, nếu như mua lại được thì chắc chắn hắn sẽ thăng cấp nó một đợt!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi không có nghe ta nói gì hay sao?"

"Đây là biểu tượng thân phận của Thiên Long Cốc người ta, người ta sẽ không bán!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm lần nữa, Mục Lâm cũng sụp đổ khuyên bảo.

"Hệ thống, có phải là nhiệm vụ trước đó đã hoàn thành một cách quá qua loa rồi hay không?"

"Tiểu tử Mục Lâm này hoàn toàn không có một chút dáng vẻ của bại gia tử nào hết!"

Nghe Mục Lâm nói xong, Diệp Phong cũng tỏ vẻ thất vọng, sau đó trực tiếp hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, hệ thống bình phẩm như vậy cũng không có vấn đề gì, chỉ là ở phương diện mua đồ thì Mục Lâm còn phải tăng giác ngộ phá của lên!"

Ai!

Nghe được hệ thống giải thích xong, Diệp Phong cũng thở dài, sau đó tự lẩm bẩm: "Phá của cũng là một môn học, nghe hệ thống nói như vậy, tiểu tử Mục Lâm này hẳn là hiểu được cách phá của ở một số phương diện nhưng lại không toàn diện, xem ra ta dẫn hắn ra ngoài là một chuyện vô cùng chính xác!"

"Bay qua, ngăn đường đi của đối phương!"

"Đối với phá của chi đạo, quả nhiên là ngươi còn thiếu khuyết rất nhiều thứ, ta sẽ làm mẫu ngươi phải tranh thủ học!"

Lúc này, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho Mục Lâm.

"Được!"

Nếu như Diệp Phong đã nói như vậy, Mục Lâm cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp liền điều khiển phi hành Tiên khí bay thẳng đến phía Long Xa ở đối diện, hắn cũng rất tò mò rốt cuộc Diệp Phong muốn làm gì!

...

Trong Long Xa!

"Băng lão, tại sao lại ngừng lại?"

Một thanh niên quần áo lộng lẫy mặt lộ vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm lão giả đang ở bên ngoài Long Xa.

"Long thiếu, có hai tên tiểu tu sĩ ngăn đường đi của chúng ta, có muốn trực tiếp xoá bỏ bọn họ hay không?"

Rất nhanh, một giọng nói già nua từ bên ngoài Long Xa vọng vào.

"Tiểu tu sĩ?"

"Thiên Long Cốc chúng ta còn không đến mức khi dễ những tiểu tu sĩ này, vừa khéo chúng ta đã đi đường mấy ngày rồi, ta cũng sắp nhàm chán chết rồi, dùng bọn họ để giải sầu đi!"

Chương 408: Long Xa của các ngươi có

bán hay không?

Nói xong, Long Thiếu Phong trực tiếp đi ra khỏi Long Xa.

"Hai vị, tại sao các người lại cản đường ta?"

Nhìn Diệp Phong và Mục Lâm ở đối diện, Long Thiếu Phong tỏ vẻ hiếu kỳ hỏi thăm.

"Ừm?"

"Chuyện gì xảy ra, bị hai tiểu tu sĩ chúng ta cản được thì không phải là những nhân vật cao cao tại thượng như bọn họ phải đi ra răn dạy hoặc là tiện tay xoá bỏ chúng ta hay sao?"

"Tại sao ta luôn gặp được những người hòa ái dễ gần?"

Nghe được đối phương hỏi thăm, trên mặt Diệp Phong lộ vẻ thất vọng, hắn đã chuẩn bị tinh thần sẽ gọi Diệp Tiểu Hắc ra trấn tràng.

...

Trong một không gian nào đó!

"Rốt cuộc là tại sao chứ!"

"Tại sao chủ nhân lại không gặp được phiền phức cơ chứ, ta cũng muốn ra chơi với mấy người Tiểu Bạch, Tiểu Kiếm, Tiểu Đường!"

Đã chuẩn bị kỹ sẽ ra ngoài trấn tràng, lúc này Diệp Tiểu Hắc cũng sụp đổ ngửa mặt lên trời thở dài, hắn không rõ, mình chỉ muốn ra ngoài một chuyến thôi nhưng tại sao lại khó như vậy chứ!

...

Một bên khác!

"Các ngươi có bán Long Xa không?"

"Ta muốn mua Long Xa của các ngươi, bao gồm con Thanh Huyền

Ma Long kéo Long Xa này!"

Diệp Phong nhìn về phía Long Thiếu Phong, nói thẳng ra mục đích lần này.

"Muốn chết!"

"Thanh Huyền Ma Long chính là biểu tượng thân phận của Thiên Long Cốc chúng ta, há có thể để cho ngươi làm nhục như vậy!"

Nghe nói như thế, trong nháy mắt, lão giả áo trắng đang đứng bên cạnh Long Thiếu Phong giận dữ, chuẩn bị xóa bỏ hai người Diệp Phong và Mục Lâm!

"Lãnh lão, dừng tay!"

Ngay lúc lão giả chuẩn bị động thủ, Long Thiếu Phong lại cản lão giả lại, vất vả lắm mới tìm được người giải sầu hắn cũng không muốn đối phương chết nhanh như vậy!

"Ngươi dám mua, chúng ta dám bán!"

"Nhưng mà ta chỉ sợ là ngươi không mua nổi!"

Ngăn lão giả lại, sau đó Long Thiếu Phong vẻ mặt trêu chọc nhìn Diệp Phong, lên tiếng nói.

"Mua không nổi?"

"Nhìn khắp toàn bộ thượng giới này không có thứ nào mà Diệp Phong ta mua không nổi, ta không sợ mua không nổi, chỉ sợ ngươi không dám bán!"

Diệp Phong cũng phát hiện ra hình như đối phương đang lấy mình làm trò vui, trên mặt cũng hiện lên vẻ trêu tức đáp lại một câu.

"Không đúng lắm!"

"Bầu không khí lúc này có chút không đúng!"

"Thanh niên mặc quần áo lộng lẫy đó có dám bán hay không thì ta không biết nhưng chắc chắn là Diệp thiếu dám mua, liệu rằng lát

nữa sẽ có đánh nhau hay không!"

Bên cạnh, Mục Lâm cảm nhận được lúc này bầu không khí có chút không đúng, trên mặt lộ rõ vẻ lo lắng.

Ha ha ha!

Long Thiếu Phong nghe được Diệp Phong nói một câu cực kỳ phách lối như vậy thì đầu tiên là sững sờ sau đó hắn không nhịn được mà phá lên cười, nói: "Đã lâu rồi ta không gặp được người dám nói chuyện với ta như vậy, được, nếu như ngươi muốn mua thì hãy lấy ra một trăm khối Minh Long Tử Tinh Thạch đi!"

"Chỉ cần ngươi có thể lấy ra một trăm khối Minh Long Tử Tinh Thạch thì Long Xa và con Thanh Huyền Ma Long này sẽ là của ngươi!"

Cười!

Bên cạnh, Lãnh lão nghe nói như thế thì trên môi cũng nở một nụ cười, dù sao cho dù là Thiên Long Cốc bọn họ thì cũng chỉ mới có được hơn ba mươi khối Minh Long Tử Tinh Thạch, đối phương không thể nào lấy ra được con số lớn như vậy!

"Hệ thống, thân là thần hào phá của, mua một cái tọa giá thuộc về mình cũng là chuyện hợp lý chứ!"

"Hắn muốn một trăm khối Minh Long Tử Tinh Thạch, vậy ta cho hắn một ngàn khối, số lượng này hắn là vẫn nằm trong phạm vi phái của hợp lý đúng không."

Nghe được Long Thiếu Phong nói như vậy, sau đó Diệp Phong trực tiếp hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Số lượng quá nhiều, không nằm trong phạm vi phá của hợp lý!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, một khối mà đối phương nói có thể tích chênh lệch rất lớn với một khối mà túc chủ nghĩ!"

? ? ?

Thể tích chênh lệch rất lớn sao?

Nghe được hệ thống nhắc nhở như vậy, Diệp Phong tiếp tục hỏi: "Vậy một trăm khối thì sao?"

"Đinh! Số lượng nằm trong phạm vi phá của hợp lý!"

Một bên khác!

"Ai!"

"Suy cho cùng thì do ta đã coi trọng tu sĩ Đông Châu này, sợ là ngay cả Minh Long Tử Tinh Thạch là gì thì bọn họ cũng không biết!"

Nhìn Diệp Phong đã ngẩn ra tại chỗ, Long Thiếu Phong cũng bất đắc dĩ thở dài, biểu hiện này của đối phương khiến cho hắn không còn hào hứng muốn chơi tiếp nữa!

"Chúng ta đi xuống trước!"

"Ta lập tức cho ngươi một trăm khối Minh Long Tử Tinh Thạch!"

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên lên tiếng, sau đó cho Mục Lâm điều khiển phi hành Tiên khí đáp xuống đất.

"Long thiếu, bọn họ không thể nào có Minh Long Tử Tinh Thạch!"

"Nhưng mà hành vi của bọn họ đã nghiêm trọng nhục nhã Thiên Long Cốc chúng ta, lát nữa chúng ta có đánh giết bọn họ hay không?"

Nhìn hai người đã đáp xuống dưới đất, Lãnh lão trực tiếp hỏi thăm Long Thiếu Phong.

"Một người Tiên Cảnh Nhất Trọng!"

"Một người Huyền Tiên Cảnh Cửu Trọng!"

"Thanh Huyền Ma Long thả cái rắm cũng có thể làm chết bọn họ, không cần phải nghiêm trọng hóa hành vi của những tiểu tu sĩ này!"

"Hơn nữa bọn họ cũng chỉ muốn mua mà thôi, chỉ có thể nói là bọn

họ không biết tự lượng sức mình mà thôi, cũng không đến nỗi gọi là nhục nhã Thiên Long Cốc."

"Đi thôi, đi xem xem tiểu tu sĩ đó có thể lấy ra được cái gì."

Nói xong, Long Thiếu Phong trực tiếp bay xuống dưới.

"Diệp Phong đúng không!"

"Ta còn có việc, không có quá nhiều thời gian để chơi với các người, tranh thủ lấy cái mà ngươi gọi là Minh Long Tử Tinh Thạch ra đi."

Sau khi đáp xuống đất, Long Thiếu Phong trực tiếp nói với Diệp Phong.

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo từng tiếng vang vang lên, từng khối Minh Long Tử Tinh Thạch cao tới năm mét, đường kính hai mét bị Diệp Phong lấy từ trong không gian của hệ thống ra!

Một khối!

Năm khối!

Ba mươi khối!

...

Khi Diệp Phong lấy hết toàn bộ một trăm khối Minh Long Tử Tinh Thạch to lớn ra, đối diện, hai người Long Thiếu Phong và Lãnh lão đã nhìn đến choáng váng!

"Sao có thể có chuyện như vậy được!"

"Trong tay gia hỏa này lại có Minh Long Tử Tinh Thạch thật!"

"Hơn nữa, đây là một trăm khối mà hắn nói hay sao?"

Nhìn một trăm khối Minh Long Tử Tinh Thạch to lớn trước mắt, hơi thở của Long Thiếu Phong trở nên dồn dập, phải biết, một trăm khối mà hắn nói là Minh Long Tử Tinh Thạch cao một mét

thôi!

Chương 409: Không chỉ có bán, còn mẹ nó đóng gói bán?

Còn cái đống này đã nhiều gấp năm lần hắn nói!

Hai người Long Thiếu Phong và Lãnh lão liếc nhau, trực tiếp đi qua một bên ngồi xổm dưới đất nhỏ giọng thương thảo với nhau.

"Mẹ nó, quá đáng sợ!"

"Lãnh lão, bây giờ chúng ta phải làm sao đây, đối phương cho nhiều lắm, nhiều đến mức ta cũng không dám nhận!"

"Hơn nữa ta nghi ngờ rất có thể có một vị cường giả Tiên Kiếp Cảnh cực kỳ khủng bố đang ẩn nấp trong bóng tối theo dõi chúng ta!"

Luống cuống!

Lúc này, Long Thiếu Phong luống cuống thật, không ai biết rõ hơn hắn là Thiên Long Cốc vì đạt được hơn ba mươi khối Minh Long Tử Tinh Thạch đó mà bọn họ đã bỏ ra một cái giá cao thảm trọng như thế nào trong thời gian vạn năm!

"Long thiếu, chúng ta cũng không cần lo lắng quá mức, dù sao chúng ta cũng chưa có làm ra chuyện gì quá đáng!"

"Hơn nữa, ta cảm thấy đối phương thật sự muốn mua chiếc Long Xa và Thanh Huyền Ma Long này, nhưng đúng là hắn cho nhiều Minh Long Tử Tinh Thạch lắm."

"Nhưng mà Minh Long Tử Tinh Thạch này cực kỳ quan trọng đối với Thiên Long Cốc chúng ta, có lẽ đây cũng là một cơ hội, không bằng chúng ta chỉ cần một nửa Minh Long Tử Tinh Thạch, sau đó đóng gói bán hai con Thanh Huyền Ma Long và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long còn lại trong cốc bán cho đối phương được không?"

Lúc này, Lãnh lão cố gắng để cho mình duy trì bình tĩnh, sau đó

quay qua nhìn Long Thiếu Phong nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

"Cái này. . . làm như vậy có thể sao?"

"Cho dù bán ba con Thanh Huyền Ma Long và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long, sau đó chúng ta chỉ lấy một nửa Minh Long Tử Tinh Thạch thì đối phương cũng bị lỗ!"

Nghe được Lãnh lão nói như vậy, Long Thiếu Phong cũng chau mày do dự!

"Liều mạng!"

Do dự một chút, Long Thiếu Phong cắn răng, đứng dậy trực tiếp đi thẳng tới chỗ Diệp Phong.

"Diệp thiếu!"

"Ngươi cho nhiều Minh Long Tử Tinh Thạch lắm, không bằng như vậy đi, ta chỉ lấy một nửa Minh Long Tử Tinh Thạch, sau đó đóng gói ba con Thanh Huyền Ma Long với ba mươi con Ám Ảnh Địa Long bán cho ngươi, ngươi xem ta giải quyết như vậy có được hay không?"

Nói xong, Long Thiếu Phong có chút khẩn trương nhìn về phía Diệp Phong, nếu như có thể hoàn thành được mối giao dịch này thật, vậy thực lực tổng hợp của Thiên Long Cốc bọn họ có thể tăng lên thêm một cấp độ nữa!

"Ngọa tào!"

"Bán, đối phương lại bán thật!"

"Không chỉ có bán mà còn chuẩn bị đóng gói ba con Thanh Huyền Ma Long với ba mươi con Ám Ảnh Địa Long có thực lực là Tiên Tôn Cảnh bán!"

Bên cạnh, Mục Lâm nghe nói như thế thì biểu cảm trên mặt như không thể tin vào tai của mình, những thứ này đều là biểu tượng thân phận của Thiên Long Cốc, không chỉ bán, còn mẹ nó đóng gói bán?

"Mục Lâm!"

"Thấy được chưa, đây chính là phá của chi đạo, không có cái gì là không mua được, nếu như mua không được thì đó là do ngươi cho còn chưa đủ nhiều!"

Nhìn xem Mục Lâm bị kinh hãi, Diệp Phong nở một nụ cười nói.

"Diệp thiếu, Mục Lâm đã hiểu!"

"Nhưng mà nếu có thể mua được ba con Thanh Huyền Ma Long và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long thì Vô Cực Thánh Địa chúng ta cũng sẽ có được một con át chủ bài mạnh mẽ!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Mục Lâm cũng khiêm tốn thụ giáo, sau đó nói ra ý nghĩ của mình.

Hả?

Nghe được Mục Lâm nói như vậy, Diệp Phong lại sững sờ, bởi vì hắn hoàn toàn không có định mua hết toàn bộ, những Minh Long Tử Tinh Thạch này vốn là để mua một con Thanh Huyền Ma Long!

Hơn nữa hắn cũng không có hứng thú gì với hai con Thanh Huyền Ma Long và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long còn lại, nhưng bởi vì nghe Mục Lâm nói như vậy cho nên hắn thay đổi ý nghĩ của mình!

"Thân là đồ tôn của Hồ Lỵ sư tổ, thân là đại đệ tử thân truyền của sư tôn, đúng là trong lúc phá của thì mình nên thuận tiện tăng thực lực của Vô Cực Thánh Địa lên một chút."

"Nếu là Hồ Lỵ sư tổ nhìn thấy ta mang những Thanh Huyền Ma Long và Ám Ảnh Địa Long này về thì không biết là sẽ có biểu cảm như thế nào!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp dò hỏi hệ thống: "Hệ thống, bây giờ nếu như ta thêm tiền thì có phải là ta đã bị hố lớn rồi hay không?"

"Đinh! Trước đó là vì đối phương vốn không muốn bán, dựa trên cơ sở đó, số lượng một trăm khối Minh Long Tử Tinh Thạch cũng nằm trong phạm vi phá của hợp lý, nhưng bây giờ đối phương chủ

động muốn bán, một trăm khối Minh Long Tử Tinh Thạch đủ để đóng gói mua ba con Thanh Huyền Ma Long và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long!"

Sau khi nghe được hệ thống giải thích, ánh mắt Diệp Phong nhìn về phía Long Thiếu Phong giống như là đang nhìn một đồ đần, đồng thời trong lòng cũng nghĩ thầm: "Rõ ràng bán một con Thanh Huyền Ma Long là được, nhất định phải tặng không cho ta hai con Thanh Huyền Ma Long và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long khác, không phải cái tên này cũng là một tên bại gia tử chứ, nếu như đúng vậy thì có thể cân nhắc thu đối phương vào Bại Gia Môn!"

"Long thiếu, ngươi là bại gia tử hả?"

Vì nghiệm chứng phỏng đoán của mình, Diệp Phong quay qua nhìn Long Thiếu Phong, trực tiếp hỏi thăm.

? ? ?

Bại gia tử?

Ngươi im lặng cả buổi không nói lời nào, làm cho ta gấp muốn chết sau đó ngươi lại hỏi ta có phải là bại gia tử hay không?

Mặc dù không rõ đây là tình huống như thế nào nhưng nhìn vẻ mặt thành thật của Diệp Phong, Long Thiếu Phong vẫn đáp: "Diệp thiếu, ta không phải bại gia tử!"

"Không phải bại gia tử?"

"Rõ ràng bán một con Thanh Huyền Ma Long thì có thể lấy được một trăm khối Minh Long Tử Tinh Thạch này, kết quả nhất định phải tặng không cho ta hai con Thanh Huyền Ma Long với ba mươi con Ám Ảnh Địa Long, ngươi còn nói ngươi không phải là bại gia tử?"

Nghe được Long Thiếu Phong trả lời như vậy, trên mặt Diệp Phong lộ vẻ khó hiểu hỏi thăm, hắn nghĩ mãi mà vẫn không rõ, rõ ràng có thể kiếm lời được một đợt nhưng tại sao lại ngu như bò tặng không cho mình nhiều Thanh Huyền Ma Long và Ám Ảnh Địa Long như vậy!

"Tặng không?"

Chương 410: Tử Minh Ám Long, lựa chọn có một không hai khi phá của

"Ta làm như vậy không phải là sợ ngươi lỗ sao?"

"Bây giờ tại sao ta lại trở thành bại gia tử rồi?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Long Thiếu Phong cảm thấy toàn thân mình như muốn nứt ra!

"Diệp thiếu!"

"Nói thật với ngươi, ngươi cho nhiều Minh Long Tử Tinh Thạch lắm, nhiều đến nỗi ta cũng không dám nhận!"

"Nếu không tăng thêm hai con Thanh Huyền Ma Long khác và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long thì ta cũng không dám bán cho ngươi, nếu không ta sợ là có mạng cầm nhưng không có mạng xài!"

Thở dài một hơi, Long Thiếu Phong trực tiếp nói rõ nguyên nhân với Diệp Phong!

"Hóa ra là như vậy!"

"Ta vốn cho là ngươi là một tên bại gia tử không tệ, đáng tiếc!"

Nghe Long Thiếu Phong giải thích xong, Diệp Phong lại tỏ vẻ thất vọng.

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Nếu như lúc nãy ta trực tiếp đồng ý giao dịch thì có phải là ta có thể cầm lấy một trăm khối Minh Long Tử Tinh Thạch sau đó rời đi hay không?",

Nhìn Diệp Phong ngồi lên Long Xa, Long Thiếu Phong không nhịn

được mà lên tiếng hỏi thăm.

"Không sai!"

"Một trăm khối Minh Long Tử Tinh Thạch này vốn là dùng để mua một con Thanh Huyền Ma Long và Long Xa này, có thể ngươi cảm thấy ta sẽ bị lỗ nhưng đối với ta thì vì ta thích cho nên cho dù tốn cái giá lớn cỡ nào cũng được, chỉ cần ta có thể mua được thì đều đáng giá!"

"Bởi vì ngươi không phải bại gia tử cho nên ngươi không hiểu được nỗi vui sướng khi phá của đâu!"

Nghe được Long Thiếu Phong hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười trả lời .

...

"Lãnh lão!"

"Mặc dù cuối cùng Diệp thiếu vẫn đưa một trăm khối Minh Long Tử Tinh Thạch cho chúng ta, có thể nói là trong vụ giao dịch này chúng ta kiếm lời nhiều rồi nhưng không biết tại sao bây giờ ta lại cảm thấy thật là khó chịu!"

Nhìn Long Xa rời đi, nghĩ đến những lời mà Diệp Phong nói trước khi rời đi, nghĩ đến mình ngu như bò cứng rắn muốn đưa ra hai con Thanh Huyền Ma Long và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long, lúc này, Long Thiếu Phong chợt cảm thấy đau lòng!

"Long thiếu, ngươi đừng khó chịu, tranh thủ liên hệ cốc chủ, để hắn chuẩn bị kĩ hai con Thanh Huyền Ma Long và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long trong cốc đi!"

"Không ngờ được là Diệp thiếu thần bí này lại là Thái Thượng trưởng lão của Vô Cực Thánh Địa, xem ra Vô Cực Thánh Địa sẽ quật khởi!"

Bên cạnh, Lãnh lão nghe được Long Thiếu Phong nói như vậy thì vội vàng nhắc nhở.

Hả?

Ngay lúc Long Thiếu Phong thông qua Truyền âm Thạch liên hệ phụ thân của hắn xong thì lại nhìn thấy Mục Lâm khống chế Long Xa trở lại lần nữa.

"Long thiếu, quên hỏi, các ngươi đến Đông Châu để làm gì?"

Diệp Phong đi từ trong Long Xa ra, sau đó trên mặt lộ vẻ hiếu kỳ nhìn về phía Long Thiếu Phong hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Chuyện này là cơ mật của Thiên Long Cốc, ta thật sự không tiện nói, hi vọng Diệp thiếu không nên trách tội!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Long Thiếu Phong có chút áy náy giải thích.

"Cơ mật?"

Diệp Phong nghe xong thì càng hiếu kỳ hơn nữa, trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, kiểm tra mục đích mà Long Thiếu Phong đến Đông Châu lần này."

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, lần này Long Thiếu Phong đến Đông Châu, mục đích là vì truy tìm và thu hồi lại Tử Minh Ám Long Đản đã bị trộm đi."

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Tử Minh Ám Long chính là một loại Tiên thú cực kỳ hy hữu và mạnh mẽ ở thượng giới, chỉ cần có đủ nhiều Minh Long Tử Tinh Thạch thì có thể nhanh chóng trưởng thành trong thời gian cực ngắn, thực lực có thể một đường đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, như vậy còn mãnh liệt hơn cả ta bật hack nữa!"

Nghe được hệ thống đưa ra tin tức có liên quan tới Tử Minh Ám Long, Diệp Phong bị kinh hãi thật sự!

Chờ chút!

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó trực tiếp hỏi hệ thống: "Hệ thống, không đúng, sau Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, muốn đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Nhất Trọng thì phải độ được Thiên Đạo lôi kiếp, hơn nữa cần phải vượt qua chín đạo mới có thể đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, bởi vì Tử Minh Ám Long đặc thù, nó có thể mượn dùng lực lượng ở bên trong Minh Long Tử Tinh Thạch để ngạnh kháng Thiên Đạo lôi kiếp, chỉ cần có đủ nhiều Minh Long Tử Tinh Thạch thì Thiên Đạo lôi kiếp sẽ không tạo thành bất kỳ uy hiếp nào với nó!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, nếu như túc chủ có hứng thú với Tử Minh Ám Long, ta đề nghị nuôi chơi thôi bởi vì hạn mức cao nhất của nó chỉ dừng lại ở thượng giới, nếu như muốn thay đổi thì phải tiêu hao một số lượng tài nguyên tu luyện khổng lồ!"

Cười!

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cũng nhịn không được bật cười, hệ thống nhắc nhở như vậy hơi lộ liễu, không phải là đang ám chỉ hắn phải nghĩ cách lấy được Tử Minh Ám Long tới tay, sau đó dùng Tử Minh Ám Long để phá của sao?

"Nếu như vừa mới chiếm được một món hời lớn của người ta như vậy, nếu như bây giờ lại cướp lấy Tử Minh Ám Long Đản của người ta nữa thì có phải là có chút không tốt hay không?"

"Hơn nữa, ta thân là thần hào phá của, muốn đồ mà cần phải đi cướp như vậy thì hoàn toàn không phù hợp với thân phận của thần hào phá của!"

"Nếu không ta giúp hắn cướp Tử Minh Ám Long Đản về trước, sau đó lại mua lại từ tay của hắn, nếu làm như vậy ta còn có thể phát huy một lần hành vi phá của và nhận thưởng!"

Nghĩ đến đây, khóe miệng Diệp Phong nở một nụ cười, nhìn Long Thiếu Phong đối diện âm thầm nghĩ: "Không ngờ được là Thiên Long Cốc các ngươi lại có nhiều Tiên thú loại rồng hiếm có như vậy, các ngươi kiếm lời lớn rồi!"

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tại sao ánh mắt Diệp thiếu nhìn ta và nụ cười nơi khóe miệng đó khiến cho ta càng xem càng cảm thấy hoảng hốt?"

Nhìn thấy Diệp Phong nhìn mình chằm chằm, không biết tại sao nhưng Long Thiếu Phong cảm thấy bất an trong lòng!

"Long thiếu, lên xe!"

Chương 411: Cược một lần, ý nghĩ phá của điên rồ của Long Thiếu Phong

"Ta biết lần này các ngươi đến Đông Châu, mục đích là vì truy tìm và thu hồi Tử Minh Ám Long Đản đã bị trộm đi, vừa nãy ta chiếm được một món hời lớn của các ngươi cho nên chuyện truy tìm và thu hồi lại Tử Minh Ám Long Đản cứ giao cho ta, ta biết bây giờ tên đó đang ở đâu!"

Làm ra quyết định, Diệp Phong trực tiếp ngả bài với Long Thiếu Phong, nhưng mà hắn không có nói tới chuyện mua Long Đản.

"Cái gì!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, cho dù là Long Thiếu Phong hay là Lãnh lão, hai người đều tỏ vẻ cực kỳ kinh hãi, bọn họ không ngờ được là Diệp Phong lại biết mục đích mà bọn họ đến Đông Châu lần này!

Phải biết, tin tức này đã bị Thiên Long Cốc phong tỏa, người ngoài hoàn toàn không thể nào biết được mới đúng!

Trên không trung!

Thanh Huyền Ma Long lôi kéo Long Xa nhanh chóng đi lên trên không trung!

"Phụ thân nói quả nhiên không sai!"

"Có thể tiện tay lấy ra nhiều Minh Long Tử Tinh Thạch như vậy

tuyệt đối không phải loại người bình thường!"

"Nhưng mà phụ thân kêu ta nhất định phải giữ mối quan hệ tốt với đối phương, vậy thì phải bắt tai từ chuyện phá của nhưng mà bây giờ phải phá của như thế nào đây?"

Trong Long Xa, nhìn Diệp Phong đang chuyên tâm vẽ bản đồ, nghĩ đến đối phương tự xưng thần hào phá của, Long Thiếu Phong cũng rơi vào trầm tư!

"Mẹ nó, có nên làm một trận lớn hay không?"

Trầm tư một lát, nghĩ đến Diệp Phong ngang tàng và thần bí như vậy, Long Thiếu Phong bỗng có một ý nghĩ cực kỳ điên cuồng!

Bên ngoài Long Xa!

"Long thiếu?"

"Sao ngươi lại ra đây làm gì?"

Đang khống chế Long Xa, Lãnh lão nhìn thấy Long Thiếu Phong từ trong toa xe đi ra thì trên mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi thăm.

"Lãnh lão, ngươi cảm thấy như thế nào về Diệp thiếu?"

Long Thiếu Phong không nói nhảm, trực tiếp hỏi Lãnh lão ừ.

"Thần bí!"

"Mạnh mẽ!"

"Có thể tiện tay lấy ra nhiều Minh Long Tử Tinh Thạch như vậy!"

"Có thể biết được mục đích chúng ta đến đây lần này thậm chí còn biết được cả vị trí của Tống Khôn!"

"Hơn nữa, hắn còn có thể lấy thực lực Tiên Cảnh Nhất Trọng trở thành Thái Thượng trưởng lão của Vô Cực Thánh Địa, tất cả mọi chuyện này đều chứng tỏ hắn thần bí và mạnh mẽ!"

Nghe được Long Thiếu Phong hỏi thăm, Lãnh lão cũng cực kỳ nghiêm túc nói ra ý nghĩ của mình.

"Lãnh lão, phụ thân kêu ta phải giữ gìn mối quan hệ với Diệp thiếu, vốn cho rằng phải chờ tới khi đưa Thanh Huyền Ma Long và Ám Ảnh Địa Long mới có thể gặp lại Diệp thiếu, không ngờ cơ hội lại đến nhanh như vậy!"

"Mà Diệp thiếu tự xưng thần hào phá của, muốn giữ gìn mối quan hệ tốt với Diệp thiếu thì ta phải biến thành một tên bại gia tử!"

Nói đến đây, Long Thiếu Phong hít một hơi thật sâu, nhìn Lãnh lão tiếp tục nói: "Cho nên ta muốn đánh cược một lần!"

"Cược một lần?"

"Đánh cược như thế nào?"

Nhìn ánh mắt vừa nghiêm túc vừa điên cuồng của Long Thiếu Phong, Lãnh lão có chút bất an vội vàng hỏi thăm.

"Nếu như Diệp thiếu có thể giúp chúng ta đoạt lại Tử Minh Ám Long Đản thật, ta chuẩn bị sẽ nướng Tử Minh Ám Long Đản đó, sau đó cho Diệp thiếu nếm thử!"

Nghe được Lãnh lão hỏi thăm, Long Thiếu Phong cũng nói thẳng ra ý nghĩ cực kỳ điên cuồng của mình.

"Cái gì! ! !"

"Long thiếu, có phải ngươi điên rồi hay không!"

"Đây chính là Tử Minh Ám Long Đản đó, cho dù là Thiên Long Cốc chúng ta thì cũng chỉ có hai quả Tử Minh Ám Long Đản, hơn nữa bây giờ còn bị trộm một quả, kết quả ngươi lại muốn nướng một quả để cho Diệp thiếu nếm thử?"

"Phá của cũng không thể phá của như vậy!"

Nghe được ý tưởng điên cuồng này của Long Thiếu Phong, biểu cảm trên mặt Lãnh lão như không thể tin vào tai của mình, thời khắc này, hắn cảm thấy chắc chắn Thiếu cốc chủ nhà mình điên rồi!

"Điên rồi?"

"Diệp thiếu dùng một trăm khối Minh Long Tử Tinh Thạch to lớn mua một con Thanh Huyền Ma Long sẽ bình thường sao?"

"Diệp thiếu không phải bại gia tử bình thường, hắn là thần hào phá của, muốn có được hảo cảm của Diệp thiếu thì phương thức phá của bình thường hoàn toàn vô dụng!"

Nói đến đây, Long Thiếu Phong trực tiếp xoay người về toa xe, tâm ý của hắn đã quyết, không muốn tiếp tục tranh luận những chuyện này với Lãnh lão nữa!

"Điên rồi!"

"Long thiếu điên rồi, đối với tình huống của Diệp thiếu chúng ta cũng chỉ là suy đoán mà thôi, vậy mà hắn dám dùng một quả Tử Minh Ám Long Đản đi cược, nếu như bị cốc chủ biết được thì chắc chắn sẽ bị cốc chủ đánh chết!"

Nhìn Long Thiếu Phong trực tiếp trở về trong xe, trong lúc nhất thời Lãnh lão cũng không biết nên thuyết phục hắn như thế nào!

"Cũng không biết chờ ta đi qua muốn mua lại Tử Minh Ám Long Đản từ trong tay của hắn thì Long thiếu sẽ khiếp sợ đến mức nào!"

Nhìn Long Thiếu Phong đi từ ngoài toa xe về, Diệp Phong cũng nở một nụ cười, hơn nữa hắn định sau này hắn sẽ dùng Tử Minh Ám Long kéo Long Xa, đổi Thanh Huyền Ma Long đi!

"Quyết định lần này chính là quyết định điên cuồng nhất mà ta từng làm ra trong đời này, cũng không biết chờ đoạt lại Tử Minh Ám Long Đản, ta nướng cho Diệp thiếu nếm thử thì Diệp thiếu sẽ có phản ứng như thế nào!"

Nhìn Diệp Phong đã vẽ bản đồ xong, Long Thiếu Phong âm thầm nghĩ như thế.

Một lát sau!

"Long thiếu, ngươi thật sự không phải là bại gia tử sao?"

Sau khi Diệp Phong ngủ say, Mục Lâm bỗng nhiên đi tới bên cạnh Long Thiếu Phong hỏi thăm.

Hả?

Nghe được Mục Lâm hỏi thăm, Long Thiếu Phong cũng sững sờ, sau đó nghĩ nghĩ, ra vẻ cười khổ nói: "Mục Lâm huynh, ta thật sự không phải là bại gia tử nhưng mà bây giờ ta lại rất muốn trở thành một tên bại gia tử, không vì cái gì khác, chỉ vì ta muốn cảm nhận một chút cảm giác vui sướng khi phá của!"

"Ngươi cũng muốn trở thành bại gia tử?"

"Ta nói cho ngươi, muốn cảm nhận được cảm giác vui sướng khi phá của thì đầu tiên ngươi phải học được cách phá của!"

"Trước mắt ta cũng đang cố gắng học tập phá của chi đạo với Diệp thiếu, muốn trở thành một tên bại gia tử đủ tiêu chuẩn cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì!"

Chương 412: Cược một lần, ý nghĩ phá của điên rồ của Long Thiếu Phong (2)

Nói đến đây, Mục Lâm nhìn Long Thiếu Phong tiếp tục nói: "Ta cảm thấy Diệp thiếu coi trọng ngươi, hơn nữa cũng muốn dẫn ngươi theo bên cạnh, đây chính là một cơ duyên lớn của ngươi, ngươi có thể nắm chặt hay không phải xem chính ngươi, nhưng nếu như ngươi bỏ qua thì chắc chắn sau này ngươi sẽ hối hận!"

Nói đến thế thôi, Mục Lâm cũng không định tiếp tục nói thêm cái gì với Long Thiếu Phong!

Mà nguyên nhân hắn nhắc nhở Long Thiếu Phong cũng vì lúc trước khi rời đi, Diệp Phong từng nói với hắn là hắn cảm thấy có chút đáng tiếc về Long Thiếu Phong, nếu như đối phương là một tên bại gia tử thì sẽ dẫn đối phương theo bên cạnh.

"Chỉ dựa vào những suy đoán sơ bộ như vậy mà ta dám đánh cược một lần như thế, không biết lựa chọn của ta là đúng hay sai!"

"Hoặc là chính là cơ duyên lớn, hoặc là về nhà bị đánh gãy chân!"

"Cho dù thua cuộc thì ta cũng có thể nếm được hương vị của Tử

Minh Ám Long Đản, không lỗ!"

Nghe Mục Lâm nói xong, Long Thiếu Phong càng thêm kiên quyết quyết tâm muốn đánh cược của mình!

...

Sáng sớm ngày thứ hai!

Theo Long Xa dừng ở trên không một sơn cốc, Lãnh lão bay thẳng vào trong sơn cốc!

Theo từng dao động chiến đấu kinh khủng từ trong sơn cốc truyền ra, bên ngoài Long Xa, trên mặt Mục Lâm lộ vẻ lo lắng nhìn về phía Long Thiếu Phong hỏi: "Long thiếu, Lãnh lão không có vấn đề chứ?"

"Mục Lâm huynh yên tâm, kẻ trộm đi Tử Minh Ám Long Đản cũng không phải là đối thủ của Lãnh lão."

Mặc dù nói như vậy nhưng cảm nhận được dao động chiến đấu không ngừng truyền ra từ trong sơn cốc, trong mắt Long Thiếu Phong cũng lóe lên vẻ lo lắng.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Tống Khôn không ngừng dùng Tử Minh Ám Long Đản làm yểm hộ, Lãnh lão vì không muốn làm thương tổn đến Tử Minh Ám Long Đản nên đã dần dần rơi vào thế hạ phong, nếu tiếp tục như thế nữa thì rất có thể Tử Minh Ám Long Đản mà ngươi muốn mua sẽ bị đánh nát!"

Ngay lúc Diệp Phong đang đại chiến ba trăm hiệp với thất tiên nữ, tiếng nhắc nhở của hệ thống kéo hắn từ trong mộng đẹp ra ngoài.

"Kêu Tiểu Hắc đi ra ngoài giải quyết một chút!"

Đang mơ một giấc mơ đẹp nhưng bị quấy rầy, Diệp Phong mở hai mắt ra, trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

...

Trong sơn cốc!

"Ha ha ha!"

"Lãnh Vân Sơn, cho dù ngươi tìm được ta thì đã sao, ngươi dám hủy Tử Minh Ám Long Đản này sao?"

Nhìn Lãnh Vân Sơn mình đả thương đứng đối diện, Tống Khôn dùng tiên lực một tay kéo cự đản dài chừng hai mét phách lối cười to.

"Tống Khôn, ngươi đừng ép ta!"

"Nếu như Tử Minh Ám Long Đản không sao thì ngươi còn có hi vọng sống, nhưng nếu như Tử Minh Ám Long Đản bị hủy, vậy chắc chắn ngươi..."

Không đợi Lãnh lão nói xong, một khe hở không gian quỷ dị lập tức xuất hiện ở sau lưng Tống Khôn.

"Tống Khôn!"

"Phía. . . phía sau ngươi có người!"

Nhìn thấy một nam tử áo đen sắc mặt lạnh lùng từ trong vết nứt không gian đi ra, Lãnh lão cũng hoảng sợ hô to lên.

"Ha ha ha!"

"Lãnh Vân Sơn, ngươi nghĩ ta ngốc..."

Không đợi Tống Khôn nói xong thì toàn thân hắn đã nổ tung hóa thành một đám sương máu đẹp đẽ ở trên không trung, trực tiếp biến mất trong tầm mắt của Lãnh lão.

"Mẹ nó!"

"Đi ra, quá hưng phấn cho nên không có khống chế được cường độ!"

Nhìn xem Tống Khôn hóa thành sương máu, Diệp Tiểu Hắc sụp đổ nói.

"Không được, không thể trở về như vậy được, có trời mới biết lần

tiếp theo lúc nào mới có thể ra ngoài được, bây giờ phải tranh thủ một chút!"

Nghĩ đến đây, Diệp Tiểu Hắc trực tiếp nhìn lên không trung quát to: "Thiên Đạo, đừng giấu, nhanh ngưng tụ Thiên Đạo kiếp vân để cho ta thoải mái một chút!"

? ? ?

Nghe nói như thế, Lãnh lão lộ vẻ hoảng sợ đứng cách đó không xa tự lẩm bẩm: "Rốt cuộc thì người này là ai, đúng là thực lực của hắn cực kỳ kinh khủng nhưng có phải là đầu óc của hắn có chút..."

Oanh!

Không đợi Lãnh lão nói xong, một luồng thiên địa uy áp kinh khủng bao phủ cả sơn cốc trong nháy mắt, đồng thời Thiên Đạo kiếp vân lóe ra lôi quang cũng bắt đầu nhanh chóng ngưng tụ ở trên không trung!

Choáng váng!

Nhìn Thiên Đạo kiếp vân nhanh chóng ngưng tụ ra ở trên không trung, cảm nhận được khí tức khủng bố đang tỏa ra từ đó, lúc này Lãnh lão sợ đến choáng váng!

Hắn chưa bao giờ nghĩ đến chuyện Thiên Đạo kiếp vân đại biểu cho thiên đạo lại bị người ta kêu một cái là lập tức xuất hiện!

"Đó lại là cái gì!"

Đúng lúc này, nam tử áo đen đứng cách đó không xa bỗng nhiên xông vào Thiên Đạo kiếp vân trên không trung, mà sau lưng hắn thì xuất hiện một cái huyết hải kinh khủng che khuất cả bầu trời, thấy cảnh này, Lãnh lão kinh hãi tròng mắt sắp phát nổ!

Thiên Đạo kiếp vân lấp lóe lôi quang!

Vô tận huyết hải sóng máu ngập trời!

Theo Thiên Đạo kiếp vân bị vô tận huyết hải triệt để thôn phệ sạch sẽ, phía dưới, Lãnh lão đã nhìn đến choáng váng!

Chiến đấu ở cấp bậc này đã hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của hắn!

Hắn chưa từng nghĩ tới lực lượng của tu sĩ lại có thể mạnh mẽ đến tình trạng như vậy!

Mà tất cả những chuyện này, mấy người đang ở trên Long Xa hoàn toàn không phát hiện được, bởi vì toàn bộ Long Xa đều bị một cái huyết dịch bình chướng do huyết dịch ngưng tụ mà thành bao phủ, ngăn cản tất cả dao động và khí tức bên ngoài!

Trong Long Xa!

"Long thiếu, ngươi định sẽ đem Tử Minh Ám Long Đản đó về Thiên Long Cốc sao?"

Diệp Phong nhìn Long Thiếu Phong bị hắn gọi vào trong toa xe xa hoa, trực tiếp hỏi thăm.

"Không đem về!"

"Diệp thiếu, ta cũng muốn cảm nhận thử cảm giác vui sướng khi phá của!"

"Cho nên chờ Lãnh lão cướp Tử Minh Ám Long Đản về, ta sẽ đem nó nướng rồi chúng ta cùng nếm thử hương vị của nó!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Long Thiếu Phong nghĩ nghĩ, trực tiếp nói ra ý nghĩ của mình.

"Cái gì!"

Nghe nói như thế, cho dù là Diệp Phong hay là Mục Lâm đều trừng lớn hai mắt lên tiếng kinh hô!

"Gia hỏa này là tình huống như thế nào?"

"Ta còn muốn mua Tử Minh Ám Long Đản về, hắn lại muốn nướng nó lên ăn?"

Chương 413: Không cầm về được, nướng

"Có thể làm ra hành vi phá của phát rồ như vậy mà hắn còn nói hắn không phải là bại gia tử?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong lại nở nụ cười, thầm nghĩ trong lòng: "Bại gia tử ra sức như thế, tạm thời dẫn theo trên người một thời gian đi, nếu như có thể thì cho hắn cơ hội gia nhập vào Bại Gia Môn!"

...

Một bên khác!

"Chủ nhân!"

"Cường giả khủng bố ngay cả Thiên Đạo kiếp vân cũng có thể diệt đi đó lại gọi Diệp thiếu là chủ nhân!"

"Thật là đáng sợ, thân phận của Diệp thiếu thật là đáng sợ!"

"Không được, ta phải nhanh đi về nhắc nhở Long thiếu một chút, chỉ nướng một quả Tử Minh Ám Long Đản thì mẹ nó hoàn toàn không đủ!"

Cầm Tử Minh Ám Long Đản, Lãnh lão bay ra khỏi sơn cốc, sau đó nhanh chóng bay thẳng về Long Xa!

...

Trong Long Xa!

"Mua lại?"

"Diệp thiếu, ngươi muốn mua Tử Minh Ám Long Đản?"

Nghe được Diệp Phong nói xong, Long Thiếu Phong cũng có chút xoắn xuýt, không biết tại sao, bây giờ hắn lại không muốn bán mà chỉ muốn ăn!

"Long thiếu!"

"Ngươi ra ngoài một chút!"

Đi tới bên ngoài Long Xa, Lãnh lão vội vàng gọi Long Thiếu Phong

trong xe ra.

"Lãnh lão, ngươi không sao chứ!"

Đi ra khỏi toa xe, nhìn thấy sắc mặt hơi tái nhợt của Lãnh lão và Tử Minh Ám Long Đản trên kệ xe, Long Thiếu Phong ân cần hỏi thăm.

"Long thiếu, ta không sao!"

"Đúng rồi, còn nướng Tử Minh Ám Long Đản này không?"

Lãnh lão cũng không biết lúc này Long Thiếu Phong có giữ lại ý nghĩ trước đó hay không cho nên trực tiếp hỏi thăm.

"Ai!"

"Không nướng, Diệp thiếu muốn mua, sau đó đem về nuôi chơi!"

Nghe được Lãnh lão hỏi thăm, Long Thiếu Phong mặt lộ vẻ thất vọng giải thích.

"Cái gì!"

"Không nướng?"

"Không được, Long thiếu, nhất định phải nướng, không phải Thiên Long Cốc chúng ta còn có một quả Tử Minh Ám Long Đản hay sao, quả đó bán cho Diệp thiếu, quả này nhất định phải nướng, ngươi nhất định phải phá của!"

Lãnh lão nghe xong thì gấp muốn chết, vội vàng khuyên bảo Long Thiếu Phong!

Hả?

Nghe nói như thế, nhìn thấy Lãnh lão khác thường như thế, Long Thiếu Phong khẽ nhíu mày nói: "Lãnh lão, cái này không giống như tác phong thường ngày của ngươi, chuyện gì đã xảy ra?"

Mấy phút sau.

Khi Long Thiếu Phong biết được tình huống vừa mới xảy ra trong

sơn cốc thì biểu cảm trên mặt của hắn như không thể tin vào tai của mình!

Cơ duyên lớn!

Bây giờ rốt cuộc hắn đã hiểu được cơ duyên lớn mà Mục Lâm nói là có ý gì, nếu như hắn có thể đi theo bên cạnh Diệp Phong, thì có thể nói đây là cơ duyên lớn có thể thay đổi vận mệnh của hắn!

...

"Nhất định phải nướng?"

Trong Long Xa, nhìn thấy thái độ kiên quyết của Long Thiếu Phong, Diệp Phong cũng nhịn không được bật cười nói: "Nếu ngươi nhất định phải nướng thì ta cũng không thể phá hỏng niềm vui thú khi phá của của ngươi, vừa khéo ta cũng rất muốn nếm thử xem Tử Minh Ám Long Đản này có hương vị như thế nào."

Trong sơn cốc!

Khi Lãnh lão khống chế Long Xa rơi vào sơn cốc u tĩnh, hắn trực tiếp bắt đầu công việc nướng trứng.

Mà lúc này, Long Thiếu Phong đi qua một bên, móc Truyền âm Thạch ra liên hệ phụ thân của hắn!

"Phụ thân, đã tìm được Tử Minh Ám Long Đản, Tống Khôn cũng đã bị đánh giết!"

Thiên Long Cốc!

Một người đàn ông tuổi trung niên nghe đến đây thì trên mặt lộ vẻ kích động, sau đó vội vàng nói: "Thiếu Phong, Tử Minh Ám Long Đản cực kỳ quan trọng đối với Thiên Long Cốc chúng ta, các ngươi tranh thủ đem Tử Minh Ám Long Đản về đi, nhớ kỹ nhất định phải khiêm tốn, đừng có làm xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn nữa!"

"Phụ thân, không đem về được!"

Hả?

Long Chiến nghe xong thì mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi: "Tại sao không đem về được?"

"Nướng!"

...

Mười giây đồng hồ qua đi!

"Phụ thân, tại sao ngươi không nói chuyện?"

Hô!

Lúc này, Long Chiến thở dài một hơi thật sâu, sau đó cố gắng dùng giọng điệu bình tĩnh nhất nói: "Ta đang tự hỏi chờ sau khi ngươi trở lại, ta nên dùng tay trái đánh chết ngươi hay là dùng tay phải đánh chết ngươi!"

"Phụ thân, ngươi tạm thời đừng nghĩ đến chuyện nên dùng cái tay nào để đánh chết ta, ta còn một chuyện nữa muốn nói cho ngươi biết!"

Không biết tại sao nhưng khi nghe nói như thế thì trong lòng Long Chiến đột nhiên cảm thấy có chút bất an khó hiểu, hơn nữa hắn cảm thấy hôm nay con của mình cực kỳ quái dị!

"Chuyện gì?"

Mang theo một chút bất an, Long Chiến thông qua Truyền âm Thạch trực tiếp hỏi thăm.

"Phụ thân, ta không chỉ nướng Tử Minh Ám Long Đản trong tay ta mà còn bán quả Tử Minh Ám Long Đản còn lại của Thiên Long Cốc!"

...

Giữa sơn cốc!

"Long thiếu, ngươi nói với cốc chủ xong rồi sao?"

Nhìn thấy Long Thiếu Phong đi tới, Lãnh lão cười hỏi thăm.

"Nói xong rồi!"

"Phụ thân nói, đợi sau khi trở về thì sẽ dùng tay trái đánh chết ta trước, sau đó lại dùng tay phải đánh chết ngươi!"

Nghe được Lãnh lão hỏi thăm, Long Thiếu Phong cũng cười khổ lên tiếng nói.

"Cái gì!"

Lãnh lão nghe nói như thế thì hai tay đang nướng trứng rồng cũng run lên, sau đó vội vàng hỏi: "Long thiếu, ngươi không có nói tình huống của Diệp thiếu cho cốc chủ biết hay sao?"

"Ta còn chưa kịp nói thì phụ thân đã cắt liên hệ Truyền âm Thạch!"

"Lần này phụ thân tức giận thật sự, chỉ sợ cho dù có giải thích rõ thì cũng không tránh khỏi bị đánh đập một trận!"

"Đúng rồi, ta nói với phụ thân là ta không định nướng mà chỉ muốn bán thôi, là Lãnh lão ngươi đề nghị ta nướng một quả bán một quả."

? ? ?

Nghe được câu nói kế tiếp của Long Thiếu Phong, Lãnh lão ngẩn ra tại chỗ!

Kêu ngươi học tập phá của, nhưng mẹ nó, ta không có kêu ngươi học cách hố người khác, hơn nữa ta chỉ đề nghị thôi còn người ra quyết định cuối cùng vẫn là ngươi cơ mà!

Ngươi hố một lão nhân gia như ta mà lương tâm của ngươi không thấy đau hay sao?

...

Một bên khác!

Diệp Phong cũng nhàm chán đi qua một bên kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Thông Thiên Bi *100000

Thông Thiên Bi: Vật phẩm đặc thù ẩn chứa trong đó một loại thần thông nào đó, có thể dùng thần hồn để lĩnh ngộ thần thông ở trong đó!

"Ừm?"

"Thông Thiên Bi dùng để lĩnh ngộ thần thông?"

Chương 414: Nếu như ngồi cầu thì xin đừng có cảm ngộ

Sau khi hiểu rõ được tình huống của sản phẩm bại gia hôm nay, Diệp Phong khẽ nhíu mày hỏi hệ thống: "Hệ thống, mười vạn khối Thông Thiên Bi này ẩn chứa cùng một loại thần thông giống nhau hay là mười vạn loại thần thông không giống nhau?"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, mười vạn khối Thông Thiên Bi ẩn chứa mười vạn loại thần thông không giống nhau!"

Nghe được hệ thống giải thích như vậy, Diệp Phong bỗng nhiên có một ý nghĩ, đó là dùng mười vạn khối Thông Thiên Bi này để dựng lên một cái nhà tranh ở trên Tinh Hồn Phong, nhưng mà vì tránh cho cái Thần Thông Mao Ốc này bị những người khác chơi hỏng, đến lúc đó hắn phải lập tấm bảng, viết 'Nếu như ngồi cầu thì xin đừng có cảm ngộ' mới được!

"Nếu sản phẩm hôm nay là Thông Thiên Bi, vậy sau khi ăn xong trứng rồng thì về Thánh Địa trước đi, xây dựng xong Tinh Hồn Phong rồi tính tiếp!"

Lúc này, Diệp Phong cũng đưa ra quyết định!

"Long thiếu, trứng rồng này có phải là hạt châu sống hay không?"

Đi tới bên cạnh Long Thiếu Phong và Lãnh lão, nhìn trứng rồng lớn đang bị Lãnh lão nướng, Diệp Phong hỏi thăm Long Thiếu Phong.

Hạt châu sống?

Đó là cái gì?

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Long Thiếu Phong tỏ vẻ khó hiểu.

Nhưng mà sau khi Diệp Phong giải thích một phen, Long Thiếu Phong mới hiểu rõ ra, sau đó vội vàng nói: "Diệp thiếu, trứng rồng này không phải là hạt châu sống, muốn ấp Tử Minh Ám Long Đản này thì nhất định phải tiêu hao đủ nhiều Minh Long Tử Tinh Thạch mới có thể, mà cho dù là quả này hay là quả trong Thiên Long Cốc thì chúng ta đều chưa có ấp, cho nên Tử Minh Ám Long trong đó còn chưa thành hình."

Mục Lâm đang đứng bên cạnh nghe hai người nói chuyện trời đất chợt cảm nhận được Truyền âm Thạch rung động, sau đó trực tiếp đi qua một bên.

"Thánh Chủ!"

Kích hoạt Truyền âm Thạch, Mục Lâm thần thái cung kính hô lên.

Bên trong Vô Cực Thánh Địa!

"Mục Lâm!"

"Ta mới nghe mấy người Lục Trường Thanh, Thạch Thiên Lôi nói là ngươi theo Tinh Hồn trưởng lão ra ngoài lịch luyện?"

Đứng dưới Tinh Hồn Phong, Hồ Lỵ vội vàng hỏi thăm.

"Thánh Chủ, bởi vì ta không biết phá của cho nên Tinh Hồn trưởng lão dẫn ta ra ngoài rèn luyện hai ngày, thuận tiện chỉ đạo ta học phá của chi đạo một chút."

? ? ?

Phá của thì phá của!

Từ khi nào mà phá của cũng thành một loại đạo?

Nghe nói tới phá của chi đạo, Hồ Lỵ cũng nở một nụ cười khổ, xét cho cùng thì nàng vẫn xem thường sự yêu quý mà Diệp Phong

dành cho phá của, người khác là kiếm đạo, đao đạo, trận đạo các loại, mà bây giờ lại một cái phá của chi đạo, ừ đưa phá của lên một độ cao mới!

"Vậy bây giờ các ngươi đang làm gì?"

Lúc này, Hồ Lỵ tràn đầy tò mò hỏi.

"Nướng trứng!"

Nướng trứng?

Nghe được Mục Lâm trả lời, Hồ Lỵ cũng sững sờ, nghĩ đến phương thức phá của đến phát rồ của Diệp Phong, không biết tại sao nàng luôn cảm thấy rất có thể trứng này không phải là trứng bình thường!

"Trứng gì đó?"

Hồ Lỵ có chút tò mò tiếp tục dò hỏi.

"Tử Minh Ám Long Đản!"

"Thánh Chủ, ngươi không cần hỏi ta nữa, chính là Tử Minh Ám Long Đản của Thiên Long Cốc mà ngươi nghĩ!"

"Lần này ta và Diệp thiếu ra ngoài một chuyến, đã mua ba con Thanh Huyền Ma Long và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long của Thiên Long Cốc, không có gì bất ngờ xảy ra thì không lâu sau người của Thiên Long Cốc sẽ đưa đến Thánh Địa!"

"Đúng rồi, mặc dù nướng một quả Tử Minh Ám Long Đản nhưng Diệp thiếu mua luôn quả Tử Minh Ám Long Đản còn lại của Thiên Long Cốc!"

Nói đến đây, Mục Lâm bỗng nhiên ngửi thấy hương trứng bay tới, vội vàng nói với Hồ Lỵ: "Thánh Chủ, trứng sắp nướng xong, ta đi ăn trứng nướng trước!"

Vô Cực Thánh Địa, dưới Tinh Hồn Phong!

Choáng váng!

Nghe Mục Lâm nói xong, toàn thân Hồ Lỵ đều choáng váng!

Hai quả Tử Minh Ám Long Đản!

Ba con Thanh Huyền Ma Long!

Ba mươi con Ám Ảnh Địa Long!

Tất cả những thứ này đều là những thứ quan trọng nhất của Thiên Long Cốc, Hồ Lỵ không dám tưởng tượng rốt cuộc là Diệp Phong để dùng cái giá lớn cỡ nào để mua lại, thậm chí nàng đang hoài nghi có phải Diệp Phong mua toàn bộ Thiên Long Cốc lại chỉ là Mục Lâm không biết mà thôi!

"Tử Minh Ám Long Đản!"

"Đó chính là Tử Minh Ám Long Đản, cho dù là thời điểm đỉnh phong của Vô Cực Thánh Địa thì cũng sẽ Xem nó như là trân bảo, đừng nói nếm, mẹ nó, ta còn chưa từng nhìn thấy!"

Nghĩ đến Mục Lâm lại có cơ hội ăn trứng rồng đỉnh cấp như thế, lúc này Hồ Lỵ đã hâm mộ đến hai mắt tím bầm!

"Quên mẹ nó Thánh Chủ đi!"

"Quên mẹ nó phát triển Thánh Địa đi!"

"Cho dù không có công tác phí thì sau này ta nhất định cũng phải đến Tinh Hồn Phong một chuyến!"

Nghĩ đến Diệp Phong đi ra ngoài một chuyến thì đem về ba con Thanh Huyền Ma Long Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long Tiên Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, trong nháy mắt Hồ Lỵ đã mất đi động lực phát triển Thánh Địa!

Dù sao, nếu như không có đại trận mê cung thủ hộ, đừng nói Thanh Huyền Ma Long, chỉ cần một con Ám Ảnh Địa Long đến cũng có thể trực tiếp giết sạch toàn bộ tất cả mọi người ở trong Thánh Địa!

Không nói khoa trương một chút nào, chỉ bằng những Tiên thú này

thì Vô Cực Thánh Địa đã có đủ vốn liếng để rời khỏi Đông Châu nho nhỏ!

"Không được!"

"Chuyện này tạm thời còn không thể nói cho bát đại Thái Thượng trưởng lão, ta có thể không phát triển Thánh Địa nhưng bọn họ nhất định phải tiếp tục chỉ đạo đệ tử Thánh Địa!"

Lúc này, Hồ Lỵ cũng làm ra một quyết định, thậm chí nàng còn nghĩ nếu như có người có thể đến giúp nàng phát triển Thánh Địa thì tốt biết bao, lúc đó nàng có thể dọn vào Tinh Hồn Phong!

Vào miệng tan đi!

Mùi thơm ngát!

Ăn một miếng trứng rồng sau khi nướng xong, Diệp Phong hai mắt tỏa sáng, hắn không ngờ được là Tử Minh Ám Long Đản này lại ngon như vậy!

"Nếu như Tất Cương trưởng lão ở chỗ này thì tốt, trứng rồng này giao cho hắn thì tuyệt đối có thể làm ra được mấy món ngon!"

Nhìn Tử Minh Ám Long Đản chỉ được nướng chín một cách đơn giản ở trước mặt mình, Diệp Phong không khỏi nhớ tới trù tu Tất Cương ở hạ giới!

"Long thiếu!"

Chương 415: Kêu cha mẹ ngươi sinh thêm?

"Bởi vì một số nguyên nhân, tiếp theo ta phải về Vô Cực Thánh Địa, ngươi có muốn theo ta về đó hay không?"

Ăn no, Diệp Phong quay qua nhìn Long Thiếu Phong hỏi thăm.

"Diệp. . . Tinh Hồn trưởng lão!"

"Đệ tử nguyện gia nhập vào Vô Cực Thánh Địa!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Long Thiếu Phong cắn răng, sau đó trực tiếp nói với Diệp Phong ý nghĩ trong lòng của mình.

? ? ?

Ta chỉ muốn dẫn ngươi theo bên cạnh ta một thời gian thôi mà ngươi lại muốn gia nhập vào Vô Cực Thánh Địa ta?

Nhìn xem vẻ mặt thành thật của Long Thiếu Phong, Diệp Phong cũng trực tiếp hỏi: "Long thiếu, bây giờ ngươi là Thiếu cốc chủ của Thiên Long Cốc, tương lai sẽ trở thành người thừa kế của Thiên Long Cốc, nếu như ngươi gia nhập vào Vô Cực Thánh Địa ta, phụ thân ngươi sẽ đồng ý sao?"

"Tinh Hồn trưởng lão!"

"Chuyện này rất đơn giản, chỉ cần kêu phụ thân ta và mẫu thân của ta sinh thêm một người nữa là được rồi!"

Nghe được Diệp Phong lo lắng hỏi như vậy, Long Thiếu Phong cũng nói thẳng ra biện pháp giải quyết!

"Ngọa tào!"

"Vì gia nhập Vô Cực Thánh Địa mà Thiên Long Cốc nói không cần là không cần nữa?"

"Trực tiếp kêu cha mẹ ngươi sinh thêm?"

Nhìn vẻ mặt thành thật của Long Thiếu Phong, Diệp Phong bị kinh hãi thật sự, chuyện này nếu như là ở kiếp trước thì có khác gì là từ bỏ gia tài trị giá đến trăm tỷ!

"Thiếu chủ thật là khí phách!"

"Không hổ là Thiếu cốc chủ của Thiên Long Cốc ta!"

Bên cạnh, Lãnh lão nhìn về phía Long Thiếu Phong, trong ánh mắt của hắn tràn đầy vẻ tán thưởng, dùng thân phận Thiếu cốc chủ đi

cược một cái tương lai, đây là chuyện mà ngay cả hắn cũng không thể nào nghĩ tới được!

Dù sao không ai dám cam đoan là có thể đi theo bên cạnh Diệp Phong thì chắc chắn sẽ nhất phi trùng thiên, nói không chừng qua một thời gian ngắn là sẽ không bị coi trọng nữa, nói không chừng qua một thời gian ngắn thì sẽ bị trục xuất đi ra ngoài, chuyện này vốn là chuyện không thể nào đoán trước được!

"Thôi!"

"Nếu như ngươi muốn gia nhập vào Vô Cực Thánh Địa ta như vậy, sau khi qua đó thì bái vào Tinh Hồn Phong ta đi!"

Nhìn xem ánh mắt kiên định của Long Thiếu Phong, Diệp Phong cũng trực tiếp đáp đồng ý với thỉnh cầu của hắn.

Nghe nói như thế, rốt cuộc trên mặt Long Thiếu Phong cũng nở một nụ cười vui mừng, sau đó trực tiếp quay qua nhìn Lãnh lão đang đứng ở bên cạnh nói: "Lãnh lão, ta muốn theo Diệp thiếu về Vô Cực Thánh Địa, ngươi tự mình trở về Thiên Long Cốc đi."

Nói xong, Long Thiếu Phong trực tiếp ngồi lên Long Xa, sau đó khống chế Thanh Huyền Ma Long phóng lên tận trời, nhắm thẳng về hướng đi đến Vô Cực Thánh Địa mà nhanh chóng bay đi!

"Ai!"

"Cũng không biết lần này Long thiếu đánh cược như vậy là đúng hay sai!"

Chờ chút!

"Ngọa tào!"

"Long thiếu đi, chỉ có một mình ta về Thiên Long Cốc, nếu như vậy thì không phải là cốc chủ sẽ trút hết toàn bộ mọi lửa giận lên trên người của ta hay sao?"

Ngay lúc Lãnh lão đang bùi ngùi mãi không thôi thì chợt nghĩ đến một chuyện cực kỳ đáng sợ, sau đó sụp đổ quay mặt qua nhìn về hướng Long Xa hét lớn: "Long thiếu, cho dù ngươi có muốn gia

nhập vào Vô Cực Thánh Địa thì cũng phải về Thiên Long Cốc trước để chịu trận đòn đó đi chứ, ngươi làm như vậy, mẹ nó, ta không dám về á!"

Một bên khác!

"Long thiếu, ngươi đi vào trong xe đi, ta khống chế Thanh Huyền Ma Long là được!"

Mục Lâm đi từ trong toa xe ra, sau đó trực tiếp thay thế công việc của Long Thiếu Phong.

"Tinh Hồn trưởng lão, thật ra thì ta rất là tò mò muốn biết tại sao ngươi lại gia nhập vào Vô Cực Thánh Địa, hơn nữa ngươi làm như thế nào mà có thể dựa vào thực lực Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng trở thành Thái Thượng trưởng lão của Vô Cực Thánh Địa?"

Sau khi đi vào toa xe, Long Thiếu Phong cũng tràn đầy hiếu kì hỏi thăm Diệp Phong.

"Ngươi cứ gọi ta là Diệp thiếu giống như bọn họ đi!"

"Ta có nguồn gốc cực kỳ sâu xa với Vô Cực Thánh Địa, hơn nửa thời gian ta gia nhập vào Vô Cực Thánh Địa cũng mới ba ngày mà thôi, còn về chuyện ta trở thành Thái Thượng trưởng lão như thế nào, đương nhiên là mua lại rồi!"

"Ta không chỉ là Thái Thượng trưởng lão của Vô Cực Thánh Địa mà ta còn là Thánh tử của Vô Cực Thánh Địa!"

Nghe được Long Thiếu Phong hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích.

? ? ?

Thái Thượng trưởng lão?

Thánh tử?

Hai cái thân phận nằm ở tầng lớp cao nhất đại biểu cho bề ngoài của Thánh Địa đều bị ngươi mua lại hết?

"Diệp thiếu!"

"Hai cái thân phận này là hai cái thân phận cực kỳ quan trọng, tại sao Thánh Địa lại bán..."

Đang lúc Long Thiếu Phong mang theo vẻ mặt kinh ngạc tiếp tục hỏi thăm, hắn nói được một nửa thì chợt ngừng lại, sau đó cười khổ lẩm bẩm: "Thiên Long Cốc chúng ta đều bán hết tất cả những thứ không thể bán và có thể bán, Vô Cực Thánh Địa bán hai cái thân phận thì không phải một chuyện rất là bình thường hay sao?"

Nhìn thấy Long Thiếu Phong bỗng nhiên trầm mặc lại, Diệp Phong cũng không nói thêm gì nữa, trong lòng thầm nghĩ: "Trứng rồng đó ta mới ăn một phần tư, hình như là phần còn lại bị Long Thiếu Phong cất đi, chờ trở lại Thánh Địa thì sẽ cho mấy người Thánh Chủ, Lục Trường Thanh, Đồ Mãng, Thạch Thiên Lôi đều nếm thử một chút!"

Trong sơn cốc!

"Mẹ nó!"

"Long thiếu điên thật rồi!"

"Còn tưởng rằng hắn cất phần trứng rồng còn lại để sau này muốn ăn thì có thể ăn nhưng ai mà ngờ được hắn lại lặng lẽ vứt nó đi!"

Đang lúc Lãnh lão sắp bay ra khỏi sơn cốc thì chợt thấy số trứng rồng còn lại đang nằm ở trong khe hở giữa đống đá vụn, nếu như không phải bay lên không nhìn xuống mà ở dưới thì hoàn toàn không thể nào nhìn thấy được!

"Bại gia tử!"

"Long thiếu, mẹ nó thành bại gia tử thật, đem thứ này về cho cốc chủ ăn thử cũng tốt mà!"

Đáp xuống đống đá vụn, Lãnh lão thận trọng lượm phần trứng rồng còn lại cất vào trong tiên giới, sau đó trên mặt lộ vẻ lo lắng tự lẩm bẩm: "Nếu như Long thiếu cứ tiếp tục phát triển như thế, lỡ như sau này bị Diệp thiếu vứt bỏ, chỉ dựa vào những hành vi phá của đến phát rồ của hắn như vậy thì sợ là Thiên Long Cốc

cũng không kiên trì được mấy ngày chứ!"

...

Chương 416: Kêu cha mẹ ngươi sinh thêm? (2)

Tới gần chạng vạng tối!

Theo Thanh Huyền Ma Long kéo theo Long Xa chậm rãi đáp xuống mặt đất, Diệp Phong và Long Thiếu Phong cũng đi từ trong Long Xa ra.

"Đó. . . đó là cái gì nữa vậy?"

"Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch, Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch lớn như vậy, nhiều như vậy, dùng để làm một cái mê cung?"

Nhìn cửa vào mê cung trước mắt, Long Thiếu Phong bị kinh hãi thật sự, hắn dám khẳng định mê cung này chắc chắn là do Diệp Phong làm ra, nhưng mà hắn rất muốn nói với Diệp Phong một câu, cách dùng của Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch không phải là như thế!

"Long thiếu, cái đại trận mê cung này là Diệp thiếu bày ra!"

"Ta nói cho ngươi biết, cái đại trận mê cung này chơi cũng vui lắm, sau này nếu như có cơ hội thì nói không chừng ngươi còn có thể hưởng thụ nó một chút, cũng không biết khi nào mới có kẻ địch đến xâm phạm, tốt nhất là có thể có một số kẻ địch mạnh mẽ đến!"

"Dù sao cái đại trận mê cung này là đại trận mạnh mẽ đến ngay cả cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong cũng có thể chém giết!"

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Long Thiếu Phong, bên cạnh, Mục Lâm cũng cười giới thiệu cho hắn biết về đại trận mê cung, đồng thời trong mắt cũng lóe lên vẻ chờ mong!

"Đi thôi, đi vào mê cung!"

"Long thiếu, vừa khéo ngươi cũng có thể cảm nhận được niềm vui thú khi vượt qua đại trận mê cung này!"

Lúc này, Diệp Phong cũng quay đầu qua cười nói với Long Thiếu Phong đang tràn đầy khiếp sợ đứng bên cạnh mình.

"Diệp thiếu, có thể để cho ta cảm nhận được uy lực chân chính của cái đại trận mê cung này hay không?"

Biết được cái đại trận mê cung này thậm chí ngay cả cường giả khủng bố Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong mà cũng có thể chém giết được thì trong nháy mắt đó, Long Thiếu Phong lập tức sinh ra hứng thú rất lớn với cái đại trận mê cung này!

? ? ?

Cảm nhận uy lực chân chính của đại trận mê cung một chút?

Dũng như thế sao?

Nhìn Long Thiếu Phong kích động, Diệp Phong nhịn không được lên tiếng nhắc nhở: "Long thiếu, cho dù không thương tổn đến ngươi nhưng cái đại trận mê cung này cũng tuyệt đối sẽ khiến cho ngươi điên mất, ngươi thật sự muốn xông vào trong đó một lần sau?"

"Diệp thiếu, để cho ta xông vào một lần đi!"

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, Long Thiếu Phong cũng thần sắc kiên định đưa ra đáp án của mình.

Bên trong đại trận mê cung!

"Ngọc Quỷ trưởng lão, mở một lối đi ra khỏi mê cung cho ta và Mục Lâm, sau đó để cho vị Long thiếu này hảo hảo cảm nhận uy lực chân chính của đại trận mê cung này một chút, nhưng mà đừng làm hắn bị thương!"

Sau khi đi vào đại trận mê cung, Diệp Phong trực tiếp hô to lên.

Không lâu sau, mấy chục khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch phía trước bắt đầu di động, trực tiếp nhường ra một con đường.

"Long thiếu, vậy ta và Mục Lâm đi ra ngoài trước, nếu như ngươi không kiên trì nổi thì kêu Ngọc Quỷ trưởng lão thả ngươi ra ngoài!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức dẫn theo Mục Lâm đi ra ngoài.

Mà sau khi Diệp Phong và Mục Lâm rời đi, những Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch đó lại di động lần nữa, không lâu sau, bóng dáng của hai người đã biến mất trong tầm mắt của Long Thiếu Phong.

"Khắp nơi đều là bóng dáng của ta!"

"Không nghĩ tới dùng Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch dựng thành mê cung, bởi vì không thể nào dùng thần thức lại mang đến cho người ta cảm giác áp lực như thế!"

Nhìn xung quanh đều là hình ảnh của mình, Long Thiếu Phong cũng tỏ vẻ ngưng trọng!

Năm phút sau!

"Ta còn có thể kiên trì!"

"Ta nhất định có thể đi ra!"

Đã có chút sụp đổ, Long Thiếu Phong hít một hơi thật sâu, nhìn vô số hình ảnh khiến cho mình cảm thấy bực bội, tiếp tục đi tới phía trước!

Mười phút sau!

"Rốt cuộc tại sao Diệp thiếu lại nghĩ được đến chiêu dùng Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch để dựng mê cung, quá mẹ nó kinh khủng!"

Tới gần biên giới sụp đổ, Long Thiếu Phong phát hiện trên tất cả Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch đều có phòng ngự trận pháp bảo hộ, dù toàn lực xuất thủ cũng không thể rung chuyển mảy may, hơn nữa mình hoàn toàn không thể đi ra khỏi mê cung được, nhìn những hình ảnh khiến cho hắn sụp đổ xung quanh, hắn luống cuống thật!

Mười lăm phút sau!

Đánh không nát!

Đi ra không được!

Lại thêm bắt đầu xuất hiện từng đạo kiếm khí rung động không gian không ngừng chậm rãi bay qua người hắn, rốt cuộc Long Thiếu Phong sụp đổ hô lớn: "Ngọc Quỷ trưởng lão, mau thả ta ra ngoài đi!"

Hả?

Người đâu?

"Ngọc Quỷ trưởng lão, mau thả ta ra ngoài đi, nơi này thật là đáng sợ!"

Nhưng mà cho dù hắn có la lên như thế nào đi nữa thì Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch xung quanh lại không hề có một chút phản ứng nào, giờ khắc này, Long Thiếu Phong luống cuống thật, trong lòng sụp đổ nghĩ: "Không phải là quên ta đó chứ!"

...

Bên ngoài đại trận mê cung!

"Cái gì!"

"Thiếu cốc chủ Thiên Long Cốc?

"Mua ba con Thanh Huyền Ma Long với ba mươi con Ám Ảnh Địa Long?"

...

Nghe Mục Lâm kể lại truyện mà mình đã gặp được trong hai ngày nay sinh động như thật, Ngọc Quỷ trưởng lão càng nghe càng nhập thần, càng nghe càng chấn kinh!

Khi Ngọc Quỷ trưởng lão biết được bọn họ còn nướng Tử Minh Ám Long Đản lên ăn thì chấn kinh đến mức há hốc mồm, ánh mắt nhìn về phía Mục Lâm tràn đầy thần sắc hâm mộ!

"Tống Khôn đó thật là thảm!"

"Chỉ sợ hắn nằm mơ cũng không ngờ được là mục đích mà các ngươi chém giết hắn lại là muốn cướp trứng rồng này về nướng lên ăn!"

"Nếu biết trước sẽ có kết quả như vậy thì còn không bằng chính hắn nướng lên ăn, chết cũng đáng!"

Nghe Mục Lâm nói xong, Ngọc Quỷ trưởng lão hoàn toàn dời sự chú ý đến Tống Khôn đã chết thảm đó.

"Không hổ là Thái Thượng trưởng lão, trọng điểm chú ý không giống bình thường như thế!"

Nghe được Ngọc Quỷ trưởng lão nói như vậy, Diệp Phong bị kinh hãi thật sự!

Chờ chút!

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ đến Long Thiếu Phong vẫn còn đang ở trong đại trận mê cung, vội vàng nhìn về phía Ngọc Quỷ trưởng lão dò hỏi: "Ngọc Quỷ trưởng lão, Long thiếu còn đang kiên trì sao?"

"Không biết!"

Chương 417: Trứng rồng ta ném đi, bại gia tử đâu thể nào ăn đồ thừa được?

"Mới nãy ta tập trung nghe câu chuyện mà các ngươi kể hoàn toàn không có chú ý đến tình huống bên trong đại trận mê cung!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng vội vàng trả lời.

? ? ?

Không biết thì không biết, trả lời lẽ thẳng khí hùng như thế sao?

Nghe được Ngọc Quỷ trưởng lão trả lời như vậy, Diệp Phong bị kinh lần nữa!

"Xong đời!"

"Tinh Hồn trưởng lão, hình như Long thiếu điên rồi!"

Mà theo một tiếng kinh hô của Ngọc Quỷ trưởng lão vang lên, Diệp Phong vội vàng hỏi: "Hắn thế nào?"

...

Bên trong đại trận mê cung!

"Ngươi nhìn cái gì!"

"Ngươi nhìn ta thử một cái nữa coi!"

"Ngọa tào, mẹ nó ngươi còn dám nhìn, có tin ta đánh nổ cặp mắt của ngươi hay không!"

Bành! Bành!

Nói xong, Long Thiếu Phong đánh hai quyền vào hình ảnh trong Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch!

"Ngươi nhìn cái gì!"

...

Nhìn Long Thiếu Phong tự chơi với hình ảnh của mình, hai người Diệp Phong và Mục Lâm cũng tỏ vẻ chấn kinh!

Mà bên cạnh, Ngọc Quỷ trưởng lão thì có chút xấu hổ, hắn cũng không ngờ được là chỉ với một lát thôi mà đối phương đã trở nên như vậy!

"Long thiếu, đừng đùa, chúng ta tới đón ngươi đi ra!"

Trừng!

Nghe được giọng nói của Diệp Phong, Long Thiếu Phong đột nhiên quay đầu nhìn ra sau lưng, khi hắn nhìn thấy ba người Diệp

Phong, Mục Lâm và Ngọc Quỷ trưởng lão, sụp đổ hô lớn: "Diệp thiếu, rốt cuộc các ngươi đã đến, ta còn tưởng rằng các ngươi quên ta, cái đại trận mê cung này quá kinh khủng!"

Đi ra khỏi đại trận mê cung, Long Thiếu Phong nhìn thoáng qua đại trận mê cung phía sau, lòng vẫn còn sợ hãi lẩm bẩm: "Cái đại trận mê cung này chính là ác mộng của tất cả kẻ địch, tuyệt đối là người nào vào người đó sụp đổ, thú nào vào thú đó rơi lệ!"

Đỉnh Tinh Hồn Phong!

Nhìn năm người Lục Trường Thanh, Thạch Thiên Lôi, Mục Lâm, Đồ Mãng và Long Thiếu Phong trước mắt, Diệp Phong cảm thấy năm người này đủ để dựng lên Thần Thông Mao Ốc trước khi trời sáng.

"Tinh Hồn trưởng lão, ngươi tìm ta?"

Đúng lúc này, giọng nói của Hồ Lỵ bỗng nhiên vọng từ đằng xa tới.

"Thánh Chủ, gọi ngươi qua đây là có thứ tốt muốn cho ngươi ăn!"

Nhìn Hồ Lỵ đi tới, Diệp Phong cũng trực tiếp nói với Long Thiếu Phong: "Long thiếu, lấy Tử Minh Ám Long Đản mà trước đó ngươi cất vào ra đi, vừa khéo để Thánh Chủ và mấy vị sư huynh đệ còn lại đều nếm thử!"

Mà nghe được Diệp Phong nói như vậy, cho dù là Hồ Lỵ hay là đám người còn lại đều mắt bốc lên lục quang nhìn về phía Long Thiếu Phong!

Đặc biệt là ba người Lục Trường Thanh, Thạch Thiên Lôi và Đồ Mãng, bọn họ vừa nghe được Mục Lâm nói hắn ăn Tử Minh Ám Long Đản nướng, khiến cho bọn họ hâm mộ gần chết!

"A!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, nhìn thấy tất cả mọi người đều dùng ánh mắt nóng bỏng nhìn mình chằm chằm, Long Thiếu Phong có chút lúng túng nói: "Diệp thiếu, Tử Minh Ám Long Đản còn dư lại đã bị ta ném lại sơn cốc, chúng ta là bại gia tử, lẽ nào lại ăn đồ ăn thừa?"

"Cái gì!"

Nghe được Long Thiếu Phong nói như vậy, tất cả mọi người sắc mặt đại biến kinh hô lên!

Cho dù là Diệp Phong cũng tỏ vẻ cực kỳ khiếp sợ, nhìn vẻ mặt vô tội của Long Thiếu Phong, hắn rất muốn lớn tiếng hỏi một câu, ngươi còn nói ngươi không phải bại gia tử, rốt cuộc ngươi còn muốn giấu giếm tới khi nào?

"Đây là cực phẩm bại gia tử mà Tinh Hồn trưởng lão đem từ đâu về!"

"Đó là Tử Minh Ám Long Đản đó, nói ném liền ném?"

"Ngươi là bại gia tử, ngươi không ăn đồ thừa nhưng chúng ta ăn, chúng ta không chê!"

Nhìn vẻ mặt vô tội của Long Thiếu Phong, Hồ Lỵ cảm thấy trái tim mình đang chảy máu, cho dù là vào thời kỳ đỉnh phong của Vô Cực Thánh Địa thì bọn họ cũng không dám phá của như thế!

"Đây là tổn thương vô hình mà bại gia tử đem đến hay sao?"

"Mặc dù chúng ta cũng lập chí trở thành một bại gia tử đủ tiêu chuẩn nhưng chúng ta vẫn cảm thấy trong lòng rất là đau đớn, để cho chúng ta nếm thử một miếng rồi ném đi cũng được mà!"

Ba người Lục Trường Thanh, Thạch Thiên Lôi và Đồ Mãng cực kỳ đau lòng, trứng rồng đến miệng rồi còn bay đi, biến từ hy vọng đến tuyệt vọng này khiến cho bọn họ không chịu được!

"Diệp thiếu!"

"Không phải chúng ta còn có một quả Tử Minh Ám Long Đản đó sao?"

"Nếu không chờ người của Thiên Long Cốc chúng ta đưa tới, chúng ta trực tiếp nướng, sau đó cho Thánh Chủ và mấy vị sư huynh đệ nếm thử?"

Nhìn thấy tất cả mọi người đều dùng ánh mắt muốn ăn người nhìn

mình chằm chằm, Long Thiếu Phong quay qua nhìn Diệp Phong đưa ra một cái ý nghĩ.

? ? ?

Mẹ nó, ngươi vứt bỏ một quả trứng rồng đã nướng xong còn chưa đủ, còn muốn ra tay với quả Tử Minh Ám Long Đản còn lại của ta?

Đây chính là hang không đáy ta dùng để phá sản, ngươi lại muốn nướng nó?

Ta ra trứng rồng, ngươi làm người tốt?

Nghe được Long Thiếu Phong nói như vậy, Diệp Phong hận không thể ném hắn vào trong đại trận mê cung một lần nữa, cái này không thể gọi là phá của được mà phải gọi là không biết xấu hổ mới đúng!

"Không được!"

"Quả Tử Minh Ám Long Đản đó ta có chỗ dùng khác không thể đem nướng!"

Nhìn mọi người dùng ánh mắt trong mông nhìn mình chằm chằm, Diệp Phong cực kỳ quả quyết nói ra quyết định của mình!

Mà mọi người nghe nói như thế, đều không ngoại lệ, tất cả đều lộ ra vẻ mặt thất vọng.

"Được rồi, thời gian không còn sớm, chúng ta phải tranh thủ làm chuyện chính cho xong!"

Diệp Phong nhìn sắc trời một chút, sau đó vội vàng lên tiếng nói với mọi người.

Chính sự?

Lại là chính sự?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, ba người Lục Trường Thanh, Thạch Thiên Lôi và Mục Lâm đều có dự cảm không ổn, nghĩ đến lần trước Diệp Phong nói chính sự là dùng trăm vạn gốc âm Dương

Huyễn Đồng Thảo bện thành bậc thang cỏ, vậy lần này chính sự sẽ là cái gì?

"Tinh Hồn trưởng lão, có cần ta ở lại hỗ trợ hay không?"

"Ngươi yên tâm, ta không cần công tác phí!"

Mà bên cạnh, Hồ Ly nghe nói như thế thì trước mắt đột nhiên sáng lên, sau đó nhìn về phía Diệp Phong vội vàng hỏi thăm.

"Thánh Chủ!"

Chương 418: Kim sắc Thông Thiên Bi, cái này không khéo sao?

"Ngươi cũng không cần ở lại hỗ trợ, ta sợ ngươi chịu không được!"

Nhìn thấy thần sắc hưng phấn của Hồ Ly, Diệp Phong lại vội vàng khuyên nhủ, đi qua nhìn là đi qua nhìn nhưng tham dự vào thì lại là một chuyện khác, hắn cũng không muốn để sư tổ của mình bị tra tấn!

"Đã như vậy thì ta đi về trước!"

"Nếu như Tinh Hồn trưởng lão cần, ta có thể qua đến giúp đỡ bất cứ lúc nào."

Nếu Diệp Phong không muốn nàng ở lại hỗ trợ, thấy nàng cũng không thể mặt dày mày dạn ở lại chỗ này, dù nói thế nào thì nàng cũng là Thánh Chủ Vô Cực Thánh Địa!

"Đúng rồi, người này là?"

Trước khi rời đi, Hồ Ly có chút tò mò chỉ vào Long Thiếu Phong hỏi thăm.

"Thánh Chủ!"

"Hắn là Thiếu cốc chủ Thiên Long Cốc Long Thiếu Phong, hắn muốn bái vào Vô Cực Thánh Địa chúng ta, ta định thu hắn vào

Tinh Hồn Phong, vốn định ngày mai mới nói cho ngươi biết chuyện này."

Nghe được Hồ Lỵ hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giới thiệu thân phận của Long Thiếu Phong.

? ? ?

Mua ba con Thanh Huyền Ma Long và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long của người ta còn chưa đủ!

Lại mua luôn Tử Minh Ám Long Đản của người ta!

Kết quả bây giờ ngay cả người thừa kế của người ta cũng mẹ nó, mua được?

Biết được thân phận của Long Thiếu Phong, Hồ Lỵ rất muốn nói với Diệp Phong một câu, ngươi trực tiếp mua toàn bộ Thiên Long Cốc lại đi, làm như vậy thì người ta còn lại cái gì nữa chứ?

Đây là mua quần áo của người khác, ngay cả quần cộc cũng không để lại cho người ta!

"Long thiếu!"

"Ngươi gia nhập Vô Cực Thánh Địa, chuyện này phụ thân ngươi biết không?"

"Hắn đồng ý chuyện này?"

Nghĩ đến sự mạnh mẽ của Thiên Long Cốc, Hồ Lỵ có chút bất an quay qua nhìn Long Thiếu Phong hỏi thăm.

"Hắn không biết!"

"Chuyện này ta còn chưa kịp nói cho phụ thân của ta biết, nhưng mà chuyện này cũng không quan trọng, kêu hắn và mẫu thân của ta sinh thêm một đứa nữa là được!"

"Nhưng mà Thánh Chủ yên tâm, người hộ đạo bên cạnh ta đã đang trên đường trở về Thiên Long Cốc, đến lúc đó hắn sẽ giải thích tất cả mọi chuyện cho phụ thân của ta nghe, tuyệt đối sẽ không tạo

thành bất kỳ ảnh hưởng gì cho Thánh Địa."

Nhìn vẻ mặt tràn đầy lo lắng của Hồ Lỵ, Long Thiếu Phong cũng vội vàng giải thích.

Đường núi!

Hồ Lỵ một mình đi trên con đường xuống núi, đến bây giờ mà nàng vẫn chưa tỉnh táo lại được, phải biết, Thiên Long Cốc là thế lực mạnh mẽ có thể so được với Vô Cực Thánh Địa trong thời kỳ mạnh mẽ nhất!

Kết quả Thiếu cốc chủ người ta lại gia nhập vào Vô Cực Thánh Địa của bọn họ, mẹ nó, chuyện này nói ra thì ai mà dám tin chứ!

"Đầu tiên là tên điên thích chiến đấu Đồ Mãng!"

"Sau là Thiếu cốc chủ Thiên Long Cốc Long Thiếu Phong!"

"Có phải những người mà Tinh Hồn trưởng lão đem về điều quá mạnh hay không, nếu còn tiếp tục như vậy nữa thì Vô Cực Thánh Địa đổi tên thành Tinh Hồn Thánh Địa cho rồi!"

Nghĩ đến đây, Hồ Lỵ bỗng nhiên cảm thấy Thánh chủ này nàng làm càng ngày càng không có ý nghĩa, bởi vì cho dù Thánh Địa mạnh lên thì cũng hoàn toàn không có liên quan gì tới nàng!

"Nếu như bây giờ Thiên Tuyết còn ở đây thì tốt quá, giao vị trí Thánh Chủ lại cho nàng, như vậy thì ta có thể nghỉ ngơi!"

"Thiên Tuyết, rốt cuộc những năm này ngươi đã đi đâu, hàng năm vi sư đều phái người đi ra ngoài tìm ngươi nhưng kết quả lại không nhận được một chút tin tức nào, ngươi tuyệt đối đừng xảy ra chuyện ngoài ý muốn gì đó nha!"

Nghĩ đến đệ tử khiến cho mình cực kỳ hài lòng đó, Hồ Lỵ cũng có chút lo lắng, mặc dù trong lòng đã có phỏng đoán về tình huống xấu nhất nhưng những năm nàng nàng vẫn không hề từ bỏ chuyện tìm kiếm Lạc Thiên Tuyết!

...

Đỉnh Tinh Hồn Phong!

Bành! Bành! Bành!

Theo Diệp Phong lấy từng khối từng khối Thông Thiên Bi từ trong không gian của hệ thống ra, năm người đang đứng ở bên cạnh đã nhìn tới choáng váng!

"Thông Thiên Bi!"

"Lại là Thông Thiên Bi, hơn nữa còn là cấp bậc cao nhất kim sắc Thông Thiên Bi!"

"Mặc dù không biết tại sao trong tay của Diệp thiếu lại có nhiều Thông Thiên Bi như vậy, nhưng rốt cuộc hắn muốn làm gì đó?"

Nhìn từng khối kim sắc Thông Thiên Bi trước mắt, không biết tại sao nhưng năm người đều cảm thấy hơi bất an, thật sự là Diệp Phong hoàn toàn không ra bài theo kịch bản, bọn họ cũng hoàn toàn không đoán được rốt cuộc là Diệp Phong muốn làm gì, nhưng bọn họ có thể chắc chắn tuyệt đối không phải là chuyện tốt lành gì!

"Đồ Mãng, ngươi tranh thủ dùng hình chiếu phân thân đi tới hạ giới quan sát Hoàng Kim Mao Ốc, sau đó ngươi chỉ huy, dùng những Thông Thiên Bi này xây dựng nên một cái giống y như đúc cho ta!"

Lúc này, Diệp Phong cũng trực tiếp ra lệnh cho Đồ Mãng!

"Không ngờ được là, hoàn toàn không ngờ được là Thông Thiên Bi này lại giống như Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, đều là vàng óng ánh, rất thích hợp để làm vật liệu xây dựng nhà tranh!"

Diệp Phong không biết kim sắc Thông Thiên Bi đại biểu cho cái gì ở thượng giới, hắn chỉ biết là kim sắc Thông Thiên Bi này nếu như không dùng nó để dựng nhà tranh thì thật là lãng phí!

“Nhà tranh?"

Dùng đỉnh cấp kim sắc Thông Thiên Bi dựng nhà tranh?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, biểu cảm trước mắt của năm người đang đứng ở bên cạnh như không thể tin vào tai của mình, bọn họ rất muốn nói với Diệp Phong một câu, đó là đỉnh cấp Thông Thiên Bi, là dùng để cảm ngộ thần thông, không phải dùng để dựng nhà tranh!

Hơn nữa tất cả mọi người đều là tu sĩ, xây dựng một cái nhà tranh thì có thể làm được cái gì, chẳng lẽ nhất định phải giống như phàm nhân, rảnh rỗi không có việc gì thì đi vào đó ngồi xổm một cái?

Hạ giới, Tinh Hồn Tông!

"Đồ Mãng!"

"Tại sao ngươi lại xuống đây, có phải là đã gặp rắc rối gì ở thượng giới rồi hay không?"

Nhìn thấy hình chiếu phân thân của Đồ Mãng, Vũ Thiên Minh trực tiếp lớn tiếng khiển trách.

"Sư tôn, ta không có gặp rắc rối, bây giờ ta đã đi theo bên cạnh Diệp thiếu!"

Nghe được Vũ Thiên Minh răn dạy mình, Đồ Mãng cũng mặt mũi tràn đầy ủy khuất giải thích, sau đó cũng nói sơ về tình huống ở thượng giới một chút.

Một lát sau.

"Ừm?"

Chương 419: Bị đánh oan một trận, công việc còn bị người khác giành?

"Ngươi nói là Diệp thiếu đã đến Vô Cực Thánh Địa, hơn nữa còn trở thành Thái Thượng trưởng lão của Vô Cực Thánh Địa?"

"Mà ngươi chỉ dùng một trăm vạn miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh thì có thể gia nhập Tinh Hồn Phong dưới trướng Diệp thiếu, trở

thành đệ tử chính thức của Vô Cực Thánh Địa?"

Nhìn thấy Đồ Mãng khẽ gật đầu, Vũ Thiên Minh trực tiếp lấy một cây trường côn từ trong tiên giới ra!

"Chờ một chút!"

"Sư tôn, ngươi lấy Trừng Giới Côn ra ngoài làm gì, ta không gây rắc rối, hơn nữa ta còn đi theo bên cạnh Diệp thiếu, không phải là người nên khích lệ ta hay sao?"

Nhìn thấy trường côn đó, Đồ Mãng mặt lộ vẻ sợ hãi hô to lên, có thể nói, từ nhỏ đến lớn hắn đã bị cây Trừng Giới Côn đó đánh ra bóng ma tâm lý!

"Khen cái rắm!"

"Mẹ nó, ta sẽ đánh chết tên nghiệt đồ ngươi, lão tử còn ở đây làm tạp dịch, ngươi lại trực tiếp trở thành đệ tử chính thức?"

"Làm gì, đến thượng giới, mẹ nó ta còn phải đi hầu hạ ngươi?"

Nói xong, Vũ Thiên Minh cầm Trừng Giới Côn đánh tới Đồ Mãng!

Nhưng khi Trừng Giới Côn xuyên qua hình chiếu phân thân của Đồ Mãng, hai sư đồ đều ngẩn ra tại chỗ.

"Ai!"

"Sư tôn, ngươi quên ta chỉ là hình chiếu phân thân sao, ngươi đánh đi, ngươi đánh ta đi, ngươi dùng sức đánh ta đi!"

Kịp phản ứng lại, Đồ Mãng trực tiếp xoay người vặn vẹo hai cái mông, trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý!

Nhìn vẻ mặt đê tiện của Đồ Mãng, trong lòng Vũ Thiên Minh tức gần chết!

"Vũ Thiên Minh!"

"Đệ tử này của ngươi muốn bị ngươi đánh như vậy, ngươi có cần ta giúp ngươi kéo bản tôn của hắn xuống hay không?"

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Kiếm đi ngang qua cảm thấy hứng thú lên tiếng hỏi thăm, chuyện vui như vậy hắn không ngại thuận tay giúp một chút.

Hả?

Nghe nói như thế, Đồ Mãng đang lắc lư cái mông trực tiếp choáng váng, mà bên cạnh, Vũ Thiên Minh lại hưng phấn lên, vội vàng nói: "Cụt một tay đại nhân, vậy làm phiền ngài!"

"Chờ một chút!"

"Ta tới làm việc cho Diệp thiếu, các ngươi không thể kéo..."

Không đợi Đồ Mãng nói xong, Diệp Tiểu Kiếm cầm huyết sắc tế kiếm trong tay tiện tay vung lên, một khe hở không gian trực tiếp xuất hiện trước mắt của hắn, sau đó cắm huyết sắc tế kiếm xuống đất, tay phải đưa vào trong vết nứt không gian.

Thượng giới, Vô Cực Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

Trừng!

Theo Đồ Mãng đột nhiên mở hai mắt ra, không đợi hắn nói với Diệp Phong cái gì thì một khe hở không gian đã xuất hiện ở trước người hắn, sau đó một cái tay trực tiếp bắt hắn vào vết nứt không gian!

"Ủa, là tay của Diệp Tiểu Kiếm?"

Nhìn Đồ Mãng bị bắt đi, Diệp Phong cũng sững sờ, nhưng mà hắn nhanh chóng kịp phản ứng lại, cười tự lẩm bẩm: "Cái tên Đồ Mãng này vẫn rất chuyên nghiệp, còn biết tự mình qua đó quan sát cấu tạo nội bộ của Hoàng Kim Mao Ốc một chút."

Hạ giới, Tinh Hồn Tông!

"Ta mẹ nó đánh chết ngươi tên nghiệt đồ này!"

"Nếu không phải thực lực ngươi không đủ thì ta đâu cần qua đây làm tạp dịch thay ngươi?"

"Ta cõng nồi thay ngươi, ta bị khổ thay ngươi, ngươi thì tốt, trực tiếp chạy đến chỗ Diệp thiếu làm đệ tử chính thức?"

Càng nói càng tức, Vũ Thiên Minh giơ Trừng Giới Côn trong tay lên đánh xuống cái mông Đồ Mãng!

"Sư tôn, ngươi đánh nhanh lên!"

"Lần này ta xuống giúp Diệp thiếu kiểm tra tình huống của Hoàng Kim Mao Ốc, Diệp thiếu vẫn chờ ta đây!"

Có nén từng cơn đau từ hai cái mông truyền đến, Đồ Mãng nằm rạp trên mặt đất sụp đổ lớn tiếng nhắc nhở.

"Vũ Thiên Minh, ngươi tiếp tục đánh đi!"

"Chuyện của chủ nhân ta sẽ xử lý thay Đồ Mãng."

Nhìn Vũ Thiên Minh một chân giẫm trên lưng Đồ Mãng, sau đó dùng Trừng Giới Côn trong tay điên cuồng đánh, Diệp Tiểu Kiếm Đang đứng Xem náo nhiệt ở bên cạnh cũng cười nói.

? ? ?

Mẹ nó, còn có thể chơi như vậy hả?

Đó là công việc của ta!

Nhìn Diệp Tiểu Kiếm rời đi, Đồ Mãng muốn điên rồi, đi xuống đây không những bị đánh một trận mà công việc còn bị người khác giành?

...

Thượng giới, Vô Cực Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Tiểu Kiếm, sao hắn lại đi lên?"

Khi Diệp Phong nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm đến, trên mặt có chút khó hiểu.

"Là hắn!"

Mà nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm đi từ trong vết nứt không gian ra, ba người Lục Trường Thanh, Thạch Thiên Lôi và Mục Lâm lại biến sắc, trong mắt dần dần xuất hiện vẻ sợ hãi!

Kiếm khách cụt một tay!

Trước đó trên đại hội thu đồ, kiếm khách cụt một tay chở một con chó trụi lông trên vai, lúc đó bọn họ còn chế giễu người ta!

"Giới thiệu một chút!"

"Vị này tên là Diệp Tiểu Kiếm, là một trong số người hộ đạo của ta!"

"Qua một đoạn thời gian, các ngươi sẽ có nhiều cơ hội tiếp xúc hơn, cho nên ta phải nhắc nhở các ngươi một câu, gia hỏa này là thằng điên, không ưa thích giết người thì ưa thích cắt miếng, các ngươi tốt nhất đừng trêu chọc đến hắn!"

Nghĩ đến qua vài ngày nữa tất cả mọi người phi thăng, đến lúc đó chắc chắn cũng phải biết nhau, Diệp Phong giới thiệu thân phận của Diệp Tiểu Kiếm và sở thích của hắn cho mọi người biết trước!

Oanh!

Mà nghe nói như thế, đầu của ba người Lục Trường Thanh, Thạch Thiên Lôi và Mục Lâm ong lên, trong ánh mắt nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm tràn đầy vẻ sợ hãi, lúc này bọn họ không có mong cầu gì hơn chỉ mong cầu là lúc trước bọn họ trào phúng hắn thì hắn không có nghe được.

"Chủ nhân!"

"Ba tên tiểu gia hỏa này không tệ, đợi sau khi mọi người đều phi thăng thượng giới thì ta muốn tự mình chỉ đạo bọn họ mấy ngày."

Ngay lúc ba người khẩn trương không thôi thì Diệp Tiểu Kiếm bỗng nhiên chỉ vào ba người bọn họ nói một câu nói như vậy.

"Còn có ta!"

"Bây giờ chúng ta là một thể, đại nhân, ta cũng muốn được ngươi

chỉ đạo!"

Ngay lúc Diệp Phong đang định hỏi có phải là ba người đã đắc tội Diệp Tiểu Kiếm hay không thì Long Thiếu Phong đang đứng ở bên cạnh chợt tiến lên một bước, vẻ mặt thành thật nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm, lên tiếng thỉnh cầu.

"Xé rách không gian!"

"Hắn tuyệt đối là cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh!"

"Mặc dù không biết tại sao hắn không có coi trọng ta nhưng ta tuyệt đối không thể bỏ qua cơ hội này!"

Hả?

Trong lòng thầm nghĩ như thế, lúc này Long Thiếu Phong chợt phát hiện tất cả mọi người đều dùng ánh mắt cực kỳ kì quái nhìn hắn, không biết tại sao nhưng thời khắc này, hắn bỗng nhiên có chút luống cuống!

Chương 420: Long thiếu, ngươi cũng đắc tội kiếm đại nhân hả?

"Ha ha ha!"

"Được, vậy thì tính luôn cả ngươi vào!"

Nhìn thấy Long Thiếu Phong bỗng nhiên hoảng lên, Diệp Tiểu Kiếm cũng trực tiếp đồng ý với thỉnh cầu của hắn, ba người cũng là chơi, bốn người cũng là chơi, càng có nhiều người thì hắn càng hưng phấn!

"Được!"

"Tiểu Kiếm, sao ngươi lại tới đây, Đồ Mãng đâu rồi?"

Lúc này Diệp Phong nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm, hiếu kì lên tiếng dò hỏi.

"Chủ nhân!"

"Lúc này Đồ Mãng đang nằm rạp ở dưới đất bị Vũ Thiên Minh dùng gậy điên cuồng đánh đập, chỉ sợ trong thời gian ngắn hắn không thể quay trở về giúp ngươi xây dựng nhà tranh."

"Mà thuộc hạ nhìn thấy hai sư đồ bọn họ hưởng thụ như vậy cho nên ta cũng không đành lòng quấy rầy, cho nên mới thay Đồ Mãng đến đây giúp ngài xây dựng nhà tranh, về phần tình huống của nhà tranh ở hạ giới thì ta đã hiểu rõ như trong lòng bàn tay, chủ nhân cứ yên tâm đi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Kiếm nghĩ nghĩ một hồi, sau đó giải thích theo đúng sự thật.

? ? ?

Vũ Thiên Minh dùng cây gậy điên cuồng đánh đập Đồ Mãng?

Mẹ nó, hai người đó còn cực kỳ hưởng thụ?

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm giải thích như vậy, biểu cảm trên mặt của Diệp Phong như không thể tin vào tai của mình!

"Tiểu Kiếm, tại sao ngươi biết rõ như vậy, ngươi nhìn thấy tận mắt rồi hả?"

Trên mặt lộ vẻ chấn kinh, Diệp Phong hỏi thăm Diệp Tiểu Kiếm lần nữa.

"Chủ nhân, bọn họ cũng không có ngại khi thuộc hạ có mặt cho nên là thuộc hạ nhìn được rất là rõ ràng từ đầu đến cuối!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm lần nữa, Diệp Tiểu Kiếm cũng giải thích lần nữa.

"Ngọa tào!"

"Có cần phải vội vã như vậy hay không hả, còn không thèm tránh tay mắt người khác?"

Nghe Diệp Tiểu Kiếm nói như, Diệp Phong đột nhiên lắc lắc đầu, hình ảnh đó quá đáng sợ, hắn không dám nghĩ tới!

Mà bốn người Lục Trường Thanh, Long Thiếu Phong đang đứng ở bên cạnh nghe nói như vậy thì đều liếc mắt nhìn nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ cực kỳ khiếp sợ, thậm chí ở trong lòng bọn họ đều cùng nhau làm ra một quyết định, đó chính là sau này nếu không có chuyện gì thì phải cách xa Đồ Mãng một chút!

"Đi!"

"Bây giờ ở bên ngoài đang có mấy trăm khối Thông Thiên Bi, số Thông Thiên Bi còn lại đều nằm ở trong cái tiên giới này, ta đi về nghỉ ngơi trước, ngươi phụ trách chỉ huy bọn họ, nhất định phải hoàn thành Thần Thông Mao Ốc này trước không giờ!"

Đưa tiên giới có chứa hơn chín vạn khối Thông Thiên Bi cho Diệp Tiểu Kiếm, sau đó Diệp Phong lập tức đi thẳng đến chỗ trưởng lão viện lạc.

...

Không lâu sau, dưới sự chỉ huy của Diệp Tiểu Kiếm, bốn người cũng bắt đầu nhanh chóng xây dựng Thần Thông Mao Ốc!

"Long thiếu, ngươi cũng đắc tội kiếm đại nhân?"

Trong quá trình xây dựng nhà tranh, Mục Lâm bỗng nhiên đi tới bên cạnh Long Thiếu Phong, tràn đầy hiếu kì hỏi thăm.

"Không có!"

Nghe được Mục Lâm hỏi mình như vậy, Long Thiếu Phong cũng lộ ra vẻ mặt nghi ngờ trả lời.

Mà Mục Lâm nhìn thấy Long Thiếu Phong cũng không muốn nói thì không có tiếp tục gặn hỏi nữa, trực tiếp đi qua một bên tiếp tục làm việc của mình!

"Long thiếu, ngươi cũng đắc tội kiếm đại nhân?"

Không lâu sau, Lục Trường Thanh cũng đi tới bên cạnh Long Thiếu Phong hỏi ra câu hỏi y chang như vậy.

"Mẹ nó!"

"Các ngươi chơi ta đúng không, chẳng lẽ đều vì các ngươi đắc tội hắn cho nên hắn mới muốn chỉ đạo các ngươi, mà chỉ đạo này hoàn toàn không giống chỉ đạo như ta tưởng tượng đúng không?"

"Vậy ta không có đắc tội hắn, bây giờ ta có thể rời khỏi đội ngũ được hay không?"

Nghe được Lục Trường Thanh nói như vậy, rốt cục Long Thiếu Phong cũng kịp phản ứng lại, sau đó cực kỳ bất an hỏi thăm Lục Trường Thanh.

"Ngươi không có đắc tội kiếm đại nhân?"

"Thật hay giả, vậy ngươi xem náo nhiệt gì chứ, chúng ta tránh cũng không kịp, ngươi còn liều mạng xông lên?"

"Ngươi dũng như thế sao?"

Nghe được Long Thiếu Phong giải thích, Lục Trường Thanh cũng bị kinh hãi!

Sau khi Lục Trường Thanh rời đi, Thạch Thiên Lôi cũng đi tới bên cạnh Long Thiếu Phong.

"Long thiếu, ngươi cũng đắc tội kiếm..."

Không đợi Thạch Thiên Lôi nói xong, Long Thiếu Phong sụp đổ ngắt lời: "Đúng đúng đúng, ta cũng đắc tội kiếm đại nhân, mẹ nó ngươi đừng có hỏi nữa, bây giờ ta chỉ muốn yên tĩnh một mình thôi!"

...

Sáng sớm ngày thứ hai!

"Ngủ một giấc thật là thoải mái!"

Diệp Phong ngồi dậy trên giường, sau đó cực kỳ tự nhiên duỗi lưng một cái, kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết toàn bộ sản phẩm bại gia hôm qua, thưởng một ngàn điểm phá sản, thưởng Thăng Tiên Đan *1!"

Hả?

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên, Diệp Phong cũng nở nụ cười, sau đó tự lẩm bẩm: "Xem ra bọn họ đã xây dựng xong Thần Thông Mao Ốc."

"Được rồi, tạm thời không có kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay, đi ra xem Thần Thông Mao Ốc một chút!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp xuống giường đi ra khỏi phòng.

"Ngọa tào!"

Nhưng mà khi Diệp Phong mới vừa đi ra khỏi phòng ốc thì lập tức nhìn thấy được Thần Thông Mao Ốc cao tới mấy chục mét, tản ra

kim mang loá mắt dưới ánh mặt trời nơi xa!

"Đúng rồi, một khối Thông Thiên Bi này có thể tích tối thiểu là gấp mười lần một khối Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, đều là mười vạn khối nhưng mà sau khi xây dựng xong thì kích thước khác nhau cực nhiều!"

Lúc này, rốt cục Diệp Phong mới nhớ ra một chuyện, đó chính là Thông Thiên Bi lớn hơn Kim Tàm Tinh Diệu Thạch!

Một bên khác!

Lúc này, mặc dù đêm qua bốn người Lục Trường Thanh, Mục Lâm, Thạch Thiên Lôi và Long Thiếu Phong bị Diệp Tiểu Kiếm chỉ đạo một đêm, thậm chí bị chỉ đạo tới gần sụp đổ nhưng khi nhìn thấy cung điện hoàng kim to lớn trước mắt thì trong mắt bọn họ cũng tràn đầy vẻ tự hào!

Mặc dù Thông Thiên Bi không phải đồ của bọn họ nhưng cung điện hoàng kim to lớn này lại là do tự tay bọn họ xây dựng lên!

"Ròng rã mười vạn khối đỉnh cấp kim sắc Thông Thiên Bi!"

"Hơn nữa trong mỗi một khối Thông Thiên Bi đều ẩn chứa từng loại thần thông không giống nhau, ta dám cam đoan, Thần Thông Mao Ốc này tuyệt đối là Thần Thông Mao Ốc kinh khủng nhất ở thượng giới, tuyệt đối không thể tìm ra được cái thứ hai !"

Chương 421: Long thiếu, ngươi cũng đắc tội kiếm đại nhân hả? (2)

Lúc này, Long Thiếu Phong nhìn chằm chằm Thần Thông Mao Ốc trước mắt, cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình, đồng thời âm thầm nghĩ: "Thần Thông Các của Thiên Long Cốc chúng ta hoàn toàn không là cái gì cả khi so với Thần Thông Mao Ốc này, nếu như phụ thân nhìn thấy thì tuyệt đối sẽ bị dọa sợ!"

"Có Thần Thông Mao Ốc này, bất kì đệ tử nào trong Vô Cực Thánh Địa chúng ta cảm ngộ ra thần thông thì sợ là đều có thể tìm tới

thần thông giống nhau ở chỗ này, sau đó có thể thông qua Thông Thiên Bi không ngừng tăng cường thần thông của mình!"

"Đúng vậy, có cái Thần Thông Mao Ốc này, Vô Cực Thánh Địa chúng ta tuyệt đối có thể quật khởi một lần nữa!"

"Ta hoàn toàn không ngờ được là Diệp thiếu lại có thể dựa vào sức một mình kéo theo toàn bộ Vô Cực Thánh Địa, đúng là quá kinh khủng!"

"..."

Lúc này, ba người Lục Trường Thanh, Mục Lâm và Thạch Thiên Lôi cũng thần tình kích động bàn tán.

"Diệp thiếu!"

Không bao lâu sau, khi Diệp Phong đi đến, sau khi bốn người nhìn thấy thì cũng thần thái cung kính cùng nhau hô.

"Nhà vệ sinh nam!"

"Nhà vệ sinh nữ!"

"Yêu xí!"

"Không tệ, phục hồi như cũ, rất tốt!"

Nhìn Thần Thông Mao Ốc một vòng, sau đó Diệp Phong tỏ vẻ cực kỳ hài lòng.

"Trường Thanh, đi tìm một tấm ván gỗ tới."

Lúc này, Diệp Phong trực tiếp nói với Lục Trường Thanh.

Một lát sau!

Sau khi Lục Trường Thanh cầm một tấm ván gỗ trở lại, Diệp Phong cũng gia trì tiên lực vào trong ngón tay, sau đó trực tiếp dùng ngón tay viết một dòng tám chữ lớn 'nếu như ngồi cầu, xin đừng cảm ngộ' lên trên tấm ván gỗ!

? ? ?

Cái Thần Thông Mao Ốc này không phải dùng để cảm ngộ thần thông?

Mà là nhà xí?

Sau khi bốn người nhìn thấy Diệp Phong viết xuống tám chữ to, biểu cảm trên mặt bọn họ như không thể tin vào tai của mình!

"Diệp thiếu!"

"Thần Thông Mao Ốc này không phải được dựng lên để khi người ta vào trong đó ngồi cầu thuận tiện cảm ngộ thần thông hay sao?"

Lúc này Long Thiếu Phong cũng trưng ra vẻ mặt khiếp sợ nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Cảm ngộ thần thông?"

"Ngươi ngồi cầu thì ngồi cầu, cảm ngộ thần thông cái gì?"

"Ta nói cho các ngươi biết, nếu ai dám cảm ngộ thần thông trong lúc ngồi cầu thì đừng trách ta trực tiếp trục xuất hắn khỏi Tinh Hồn Phong!"

Nghe được Long Thiếu Phong hỏi thăm, nhìn vẻ mặt khó có thể tin của ba người còn lại, Diệp Phong cảm thấy mình lập tấm bảng này lên quả là một quyết định rất chính xác, nếu không cái thứ này lại bị bọn họ chơi tới hỏng nữa!

"Được rồi, các ngươi đi theo ta, hôm nay còn rất nhiều việc phải làm đó!"

Lúc này, Diệp Phong trực tiếp nói với bốn người, hắn định sẽ dùng cực phẩm Tiên Linh Tinh phủ kính toàn bộ mặt đất Tinh Hồn Phong, còn phải dùng cực phẩm Tiên Linh Tinh chế tạo Tinh Hồn Điện và ổ chó xa hoa!

"Rất nhiều việc?"

"Còn tới nữa!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, bốn người nhìn nhau một cái

sau đó tất cả đều nở một nụ cười khổ, nếu còn tiếp tục như thế nữa thì bọn họ sẽ mất hết cảm giác đối với những bảo bối đỉnh cấp như thế này!

...

Vô Cực Phong!

"Thanh Huyền Ma Long! ! !"

Khi bảy vị Thái Thượng trưởng lão Tử Trúc trưởng lão, Thái Hư trưởng lão đi vào Vô Cực Phong, nhìn thấy Thanh Huyền Ma Long dài hơn mười mét, cảm nhận được khí tức khủng bố khiến cho bọn họ run sợ tỏa ra từ người của đối phương thì trong mắt mọi người đều tỏa ra vẻ chấn động!

"Thánh Chủ!"

"Ngươi cướp Thanh Huyền Ma Long của Thiên Long Cốc?"

"Nếu như bị người của Thiên Long Cốc biết thì chắc chắn sẽ mang đến tai họa ngập đầu cho Vô Cực Thánh Địa chúng ta!"

Sau khi tỉnh táo lại, Thái Hư trưởng lão trưng vẻ mặt tràn đầy lo lắng ra nhìn về phía Hồ Lỵ hỏi thăm.

"Thái Hư trưởng lão, có phải người quên là chúng ta có đại trận mê cung rồi hay không!"

"Hơn nữa thứ này cũng không phải là do ta cướp được mà là do Tinh Hồn trưởng lão mua được!"

"Tinh Hồn trưởng lão không chỉ mua một con Thanh Huyền Ma Long này mà ngay cả hai con Thanh Huyền Ma Long còn lại với ba mươi con Ám Ảnh Địa Long của Thiên Long Cốc cũng đều bị hắn mua hết!"

Nhìn vẻ mặt tràn đầy lo lắng của Thái Hư trưởng lão, Hồ Lỵ cũng cười giải thích rõ cho hắn biết.

"Cái gì!"

Nghe được Hồ Lỵ nói như vậy, không chỉ có Thái Hư trưởng lão mà lục đại Thái Thượng trưởng lão còn lại cũng đều trưng ra vẻ mặt khó có thể tin được, dù sao mấy thứ này không những là biểu tượng thân phận của Thiên Long Cốc mà còn là chiến lực cấp cao của Thiên Long Cốc, bọn họ khó mà tin tưởng được đối phương không chỉ bán mà còn đóng gói bán hết!

"Chỉ mới nhiêu đó mà đã bị kinh hãi rồi sao?"

"Uổng cho các ngươi vẫn là Định Hải Thần Châm của Thánh Địa, tâm tính của các người thật sự quá kém, nếu để cho các người biết được Tinh Hồn trưởng lão ngay cả Tử Minh Ám Long Đản của Thiên Long Cốc cũng mua thì không phải là các người sẽ bị kinh hãi đến trợn mắt há hốc mồm hay sao?"

Nhìn thấy dáng vẻ khiếp sợ của bảy đại Thái Thượng trưởng lão, Hồ Lỵ cũng âm thầm chửi bậy trong lòng!

"Thánh Chủ, mặc dù ta không biết tại sao bọn họ lại bán, ta cũng không biết rốt cuộc là Tinh Hồn trưởng lão đã bỏ ra một cái lớn tới mức nào, nhưng nếu như chúng ta có được ba con Thanh Huyền Ma Long và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long, lại thêm đại trận mê cung kinh khủng đó thì Vô Cực Thánh Địa chúng ta tuyệt đối có thể rời khỏi Đông Châu nho nhỏ này!"

"Rời khỏi Đông Châu, đây đến chỗ có tiên khí càng nồng đậm hơn nữa, làm như vậy không chỉ có lợi cho việc tu luyện của đệ tử của Thánh Địa chúng ta mà cũng có thể tuyển nhận được đệ tử có tư chất cao hơn, làm như vậy cũng có lợi ích cực lớn cho sự phát triển của Vô Cực Thánh Địa chúng ta!"

Sau khi tỉnh táo lại, Thái Hư trưởng lão trưng bộ mặt thành thật nói ra ý nghĩ trong lòng của mình.

"Thánh Chủ, chúng ta cho rằng những lời mà Thái Hư trưởng lão nói rất đúng, đây tuyệt đối là một cơ hội có thể khiến cho Thánh Địa quật khởi!"

Lúc này lục đại Thái Thượng trưởng lão còn lại cũng đồng ý với ý nghĩ của Thái Hư trưởng lão.

? ? ?

Chương 422: Thánh Địa không lấy Tinh Hồn Phong là núi chính quả là thiên lý nan dung

Rời khỏi Đông Châu, phát triển Thánh Địa?

Các ngươi đần hả!

Có Tinh Hồn trưởng lão, Thánh Địa còn cần phát triển?

Nhìn bảy đại Thái Thượng trưởng lão đối diện mình, Hồ Lỵ rất muốn bổ đầu của bọn họ ra để nhìn xem ở trong đầu của bọn họ là nước hay là óc!

"Bảy đại Thái Thượng trưởng lão!"

"Có phải là các ngươi đã không để ý đến một vấn đề hay không, Thánh Địa bây giờ đã không phải là Thánh Địa của ba ngày trước!"

"Nói một câu không dễ nghe, bây giờ cho dù Thánh Địa có bất kỳ quyết sách gì thì lời nói của chúng ta cũng hoàn toàn không có tác dụng mà phải xem ý của Tinh Hồn trưởng lão, đừng quên, ba con Thanh Huyền Ma Long và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long này không phải là của Thánh Địa mà là của Tinh Hồn trưởng lão!"

Nói đến đây, Hồ Lỵ nhìn bảy đại Thái Thượng trưởng lão đã kịp phản ứng lại sau đó tiếp tục nói ra: "Ta nói cho các ngươi biết một tin tức, Thiếu cốc chủ Thiên Long Cốc đã bái vào Tinh Hồn Phong, thậm chí ta còn có một ý nghĩ to gan đó chính là đổi Tinh Hồn Phong thành núi chính, đổi tên Vô Cực Thánh Địa thành Tinh Hồn Thánh Địa!"

"Không cần biết Tinh Hồn trưởng lão là ai, chúng ta nhất định phải nắm bắt được cơ hội này, chỉ có hắn mới có thể thay đổi được cục diện tiếp tục suy bại của Vô Cực Thánh Địa!"

"Nếu không, trải qua hơn mười vạn năm nữa, thượng giới phải

chăng còn có Vô Cực Thánh Địa cũng không thể biết được!"

Nghe được Hồ Lỵ đưa ra một cái quyết sách lớn mật như vậy, bảy đại Thái Thượng trưởng lão cũng trầm mặc lại.

"Thánh Chủ!"

"Việc này can hệ trọng đại, ta cho rằng chúng ta nên đến bàn bạc với Tinh Hồn trưởng lão một chút, xem thái độ của hắn với Vô Cực Thánh Địa là như thế nào sau đó chúng ta mới quyết định được!"

Trầm mặc một lát sau, Thái Hư trưởng lão cũng đưa ra một cái đề nghị.

...

"Mẹ nó, đó là cái gì!"

"Kim quang chói mắt đó sắp làm mù mắt chó của ta. . . con mắt của ta!"

Sau khi mọi người đi tới Tinh Hồn Phong, nhìn thấy cung điện hoàng kim cao tới mấy chục mét lại sáng vàng lóng lánh đó thì Tử Trúc trưởng lão hai mắt trợn tròn dẫn đầu kinh hô lên.

"Lại là kim sắc Thông Thiên Bi!"

"Ròng rã mười vạn khối đỉnh cấp kim sắc Thông Thiên Bi!"

Lúc này, Thái Hư trưởng lão thần tình kích động trực tiếp hô lớn với Hồ Lỵ: "Thánh Chủ, nếu như Thánh Địa không lấy Tinh Hồn Phong làm núi chính thì có thể nói là thiên lý nan dung!"

"Thánh Chủ, Thái Hư trưởng lão nói rất đúng!"

Lúc này, lục đại Thái Thượng trưởng lão còn lại cũng nhìn về phía Hồ Lỵ cùng nhau la lớn!

? ? ?

Đồng ý rồi?

Mới nãy còn nói là phải tới đây nói bóng nói gió một chút thăm dò xem thái độ của Tinh Hồn trưởng lão đối với Thánh Địa như thế nào mà?

Nghe được bảy đại Thái Thượng trưởng lão nói như vậy, trong nháy mắt trên mặt Hồ Lỵ cũng treo đầy hắc tuyến, sau đó ngửa đầu nhìn về phía cung điện hoàng kim kim quang lấp lánh, cũng nhịn không được sợ hãi than: "Mười vạn khối đỉnh cấp kim sắc Thông Thiên Bi, cho dù là thế lực đứng đầu nhất thượng giới cũng không có nhiều kim sắc Thông Thiên Bi như vậy chứ!"

"Bảy đại Thái Thượng trưởng lão, nếu như các ngươi đã nhất trí thông qua được đề nghị này vậy thì không cần phải hỏi thăm Ngọc Quỷ trưởng lão, ai bảo hắn không chịu ở trong Ngọc Quỷ Phong, muốn tìm hắn cũng không tìm được!"

Sợ hãi thán phục xong, Hồ Lỵ trực tiếp nói với bảy đại Thái Thượng trưởng lão!

...

Cửa vào Thánh Địa!

"Thật nhàm chán!"

"Lại không có địch nhân đến phạm!"

"Mấy lão già đó cũng không tới đây nói chuyện phiếm với ta, cái đại trận mê cung này ta đã chơi sắp chán rồi, bọn họ có chuyện bận rộn gì hay sao?"

Nằm trên ghế xích đu, Ngọc Quỷ trưởng cực kỳ nhàm chán tự lẩm bẩm.

Một bên khác!

"Nếu như ngồi cầu, xin chớ cảm ngộ?"

Sau khi tất cả mọi người nhìn thấy tấm bảng mà Diệp Phong lập nên thì trong mắt bọn họ đều lóe lên vẻ khó có thể tin!

Bọn họ cứ nghĩ là cung điện hoàng kim xa hoa này là Tinh Hồn

Điện của Tinh Hồn Phong, nhưng mà bọn họ lại không ngờ được đây là cái nhà tranh mà chỉ có phàm nhân mới dùng tới?

"Đây là nguyên nhân tại sao hôm qua hắn không chịu cho ta tới hỗ trợ?"

"Vậy mà dùng mười vạn khối đỉnh cấp kim sắc Thông Thiên Bi dựng một cái nhà tranh, đây là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?"

Lúc này rốt cuộc Hồ Lỵ cũng hiểu rõ tại sao hôm qua Diệp Phong không cho nàng tới hỗ trợ, cũng hiểu được câu nói ngươi không chịu nổi của đối phương là có ý gì, nếu như đối phương kêu nàng động thủ thì đúng là nàng không chịu được!

"Thánh Chủ?"

"Ngươi đi làm cái gì?"

Nhìn thấy Hồ Lỵ trực tiếp đi vào trong nhà vệ sinh nữ, bảy đại Thái Thượng trưởng lão cũng trưng vẻ mặt vô cùng nghi hoặc ra hỏi thăm.

"Cảm ngộ thần thông chứ sao!"

"Ta đi vào nhà vệ sinh nữ kiểm tra xem có Thông Thiên Bi âm Dương Huyễn Đồng Nhãn hay không."

Nghe được bảy đại Thái Thượng trưởng lão hỏi thăm như vậy, Hồ Lỵ trực tiếp giải thích cho bọn họ.

"Thánh Chủ!"

"Ngươi không nhìn thấy cái tấm bảng đó sao?"

"Hắn là ý của Tinh Hồn trưởng lão là không cho người ta mượn dùng Thông Thiên Bi ở đây để cảm ngộ thần thông đó!"

Thái Hư trưởng lão nghe nàng nói như vậy thì vội vàng khuyên bảo.

"Nếu như ngồi cầu, xin chớ cảm ngộ!"

"Ta không ngồi cầu, ta đứng chẳng phải là có thể cảm ngộ sao?"

Hồ Lỵ dùng ánh mắt như nhìn đồ đần mà nhìn Thái Hư trưởng lão, sau khi giải thích xong thì trực tiếp đi vào trong nhà vệ sinh nữ.

"Thái Hư trưởng lão, có phải ngươi ngốc hay không, ý của Tinh Hồn trưởng lão rõ ràng là ngồi cầu thì ngồi cầu, cảm ngộ thần thông thì cảm ngộ thần thông, muốn chúng ta chỉ cần tập trung làm một chuyện thôi?"

"Đúng đó, nếu để cho ngươi vừa trồng cực phẩm tiên thảo vừa tu luyện thì ngươi có thể làm tốt được hai chuyện này hay sao?"

"Lúc nãy ta cũng muốn phản bác ngươi nhưng không ngờ được là đã lại để cho Thánh Chủ nói trước!"

...

Lúc này, lục đại Thái Thượng trưởng lão còn lại cũng điên cuồng công kích Thái Hư trưởng lão, cho dù trước đó bọn họ đều có suy nghĩ không khác gì suy nghĩ của Thái Hư trưởng lão!

"Mẹ nó!"

Chương 423: Ta không ngồi cầu, ta đứng không được sao?

"Lúc trước khi Thánh Địa ra các loại quyết sách thì các ngươi đều trầm mặc không nói, chỉ có ta đứng ra đưa ra ý kiến, sau đó các ngươi đều hùa theo ta!"

"Bây giờ đối mặt với loại chuyện nhỏ nhặt này thì các ngươi đều không trầm mặc, ta chỉ nói sai một câu thì các ngươi bắt đầu trọng quyền xuất kích ta?"

"Các ngươi có cần phải chó như vậy hay không!"

Nghe được Thái Hư trưởng lão điên cuồng giận mắng, lục đại Thái Thượng trưởng lão còn lại lại lơ đễnh, tất cả đều đi vào trong nhà vệ sinh nam, bọn họ cũng muốn đi vào bên trong kiểm tra thử xem

liệu bên trong có Thông Thiên Bi ẩn chứa thần thông giống như của bọn họ hay không!

"Tốt! Tốt! Tốt!"

"Không phải các ngươi đều chê ta đần hay sao?"

"Vậy thì ta sẽ đi tìm Tinh Hồn trưởng lão để hỏi thăm rõ ràng, xem xem ý của tấm bảng này có phải giống y chang như ta nghĩ hay không!"

Thấy cả đám bọn họ đều không thèm để ý tới mình, Thái Hư trưởng lão tức hổn hển trực tiếp nhanh chóng đi đến chỗ của Diệp Phong!

...

"Không sai, đúng là không sai, chính là dáng vẻ như thế!"

Nhìn xem Tinh Hồn Điện đã được xây dựng xong, trên mặt Diệp Phong lóe lên vẻ hài lòng, có thể nói cái Tinh Hồn Điện do cực phẩm Tiên Linh Tinh chế tạo thành giống y chang như tông môn đại điện ở hạ giới!

"Tốt, tiếp theo chúng ta còn phải rèn đúc một cái ổ chó..."

Không đợi Diệp Phong nói xong thì hắn đã nhìn thấy một lão giả đang nhanh chóng đi từ phía xa tới chỗ bọn họ.

"Trường Thanh, lão đầu kia là ai?"

Bởi vì còn chưa từng gặp Thái Hư trưởng lão cho nên Diệp Phong cũng không biết đối phương là ai, hiếu kỳ hỏi thăm Lục Trường Thanh.

"Diệp thiếu, vị đó là Thái Hư trưởng lão!"

"Là Thái Thượng trưởng lão có thực lực mạnh nhất trong Thánh Địa chúng ta!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lục Trường Thanh cũng vội vàng giải thích.

"Thái Hư trưởng lão?"

"Hình như cho tới bây giờ ta chỉ từng gặp Tử Trúc trưởng lão và Ngọc Quỷ trưởng lão, xem ra ta nên bớt chút thời gian đi làm quen với mấy vị Thái Thượng trưởng lão còn lại, nếu không một khi gặp mặt bọn họ mà ta không nhận ra bọn họ thì quá xấu hổ!"

Nhìn thấy Thái Hư trưởng lão nhanh chóng bước tới chỗ mình, Diệp Phong cũng nở một nụ cười sau đó đi tới chỗ đối phương.

"Thái Hư trưởng lão, không biết ngươi đến Tinh Hồn Phong ta là có chuyện gì không?"

Nhìn thấy Thái Hư trưởng lão đi tới trước mặt mình, Diệp Phong cũng cười hỏi thăm.

"Tinh Hồn trưởng lão!"

"Chúng ta tới làm món thương lượng với ngươi một ít chuyện nhưng mà hiện tại ta có một chuyện không hiểu, không biết Tinh Hồn trưởng lão có thể giải thích cho ta hay không?"

Hả?

Nghe nói như thế, không không biết tại sao nhưng đột nhiên Diệp Phong lại cảm thấy có chút bất an khó hiểu, bởi vì thứ hắn vừa mới nghe được là chúng ta nhưng bây giờ lại chỉ có một mình Thái Hư trưởng lão tới đây, vậy những người còn lại đã đi đâu?

"Thái Hư trưởng lão, không biết là ngươi có chuyện gì không hiểu?"

Diệp Phong nhìn Thái Hư trưởng lão, cũng trực tiếp hỏi thăm.

"Tinh Hồn trưởng lão, cái nhà tranh được chế tạo từ Thông Thiên Bi đó có phải chỉ có thể dùng để ngồi cầu mà không thể dùng để cảm ngộ thần thông hay không?"

Thái Hư trưởng lão nghe xong thì cũng vội vàng hỏi thăm!

Lộp bộp!

Nghe hắn nhắc tới Thần Thông Mao Ốc, trong lòng Diệp Phong cũng lộp bộp một chút, sau đó vội vàng giải thích: "Không sai, không phải ta đã dựng lên một tấm bảng rồi hay sao, cái Thần Thông Mao Ốc đó chỉ có thể dùng để ngồi cầu, không thể cảm ngộ thần thông trong bất kỳ một khối Thông Thiên Bi nào ở trong đó."

"Vậy nếu như không ngồi cầu mà chỉ đứng ở bên trong thì có phải là có thể cảm ngộ thần thông hay không?"

Nghe được Diệp Phong giải thích, Thái Hư trưởng lão cũng tỏ vẻ khẩn trương hỏi tiếp.

? ? ?

Không ngồi cầu, đứng?

"Ngọa tào!"

"Các ngươi có còn là người hay không, mẹ nó còn chui lỗ hổng?"

Kịp phản ứng lại, Diệp Phong muốn điên rồi, hắn nghìn tính vạn tính, chỉ không tính được tới chuyện đối phương sẽ chui lỗ hổng!

"Không được!"

"Ta có rất nhiều cách có thể giúp cho bọn họ tăng thực lực lên, sau này sẽ có càng nhiều đồ tốt hơn nữa cho nên tuyệt đối không thể để cho bọn họ chơi hỏng cái Thần Thông Mao Ốc của ta, hơn nữa ta có thể lợi dụng cơ hội này để bồi dưỡng cho bọn họ giác ngộ tư tưởng phá của!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, gọi Tiểu Cước qua đây trông coi Thần Thông Mao Ốc cho ta, không cần biết là ai, đi vào bên trong ngồi cầu thì có thể nhưng tuyệt đối không thể cảm ngộ thần thông ở trong đó!"

Giới nào đó!

"Hai vị ca ca, đây là một cơ hội có thể ở bên ngoài lâu dài, các người không muốn tranh với ta một chút sao?"

Đứng trước không gian vòng xoáy, Diệp Tiểu Cước trực tiếp lên

tiếng hỏi thăm Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch đang đứng bên cạnh mình.

Bành!

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, hai người liếc nhau, nâng chân phải lên đạp tới Diệp Tiểu Cước!

"Nói đùa cái gì đó, đi qua trông coi nhà tranh, một chút tự do cũng không có, ai mà thèm giành cơ hội này với hắn!"

"Không sai, còn muốn gạt hai người chúng ta, lẽ nào coi Hắc Bạch Song Sát chúng ta là đồ đần không thành!"

Nhìn Diệp Tiểu Cước bị đạp vào trong không gian vòng xoáy, hai người chửi ầm lên.

...

Tinh Hồn Phong, Thần Thông Mao Ốc!

"Chuyện này là sao!"

"Ta hoặc là ra không được, ra thì phải làm chuyện này, sao số của ta lại thảm như vậy!"

Khi bay từ trong vết nứt không gian ra, lúc này Diệp Tiểu Cước đã sắp khóc!

"Người ở bên trong đều nghe kỹ cho ta!"

"Không cần biết các ngươi đi vào bên trong là ngồi cầu hay đứng, tuyệt đối không thể cảm ngộ thần thông ở bên trong, nếu không cũng đừng trách ta không khách sáo với các ngươi!"

Phát tiết xong, Diệp Tiểu Cước cũng nhanh chóng đi vào trạng thái làm việc, trực tiếp quay đầu nhìn vào trong Thần Thông Mao Ốc hô to lên với mọi người.

Hả?

Mấy người đang ở trong Thần Thông Mao Ốc tìm kiếm Thông

Thiên Bi phù hợp nghe được tiếng la này cũng sững sờ, sau đó đều tràn đầy tò mò đi ra khỏi nhà chăn, bọn họ cũng muốn xem xem là ai mà dám lớn lối như vậy!

Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Chương 424: Lãnh lão, thằng con trai phá của đó của ta đâu

Ngoại trừ Tử Trúc trưởng lão, sau khi ngũ đại Thái Thượng trưởng lão còn lại nhìn thấy Diệp Tiểu Cước đứng ở phía ngoài thì sắc mặt đều đột nhiên thay đổi, trong mắt lóe lên vẻ vô cùng hoảng sợ!

Phải biết, mấy ngày trước bọn họ tận mắt nhìn thấy lão đầu trọc đi chân trần này giẫm nát từng chút từng chút một thân thể của một nữ tử Đại Đế!

"Ngươi là..."

Không đợi Hồ Lỵ nói ra chữ cuối, bên cạnh, ngũ đại Thái Thượng trưởng lão trực tiếp vọt lên bịt miệng Hồ Lỵ kéo đi!

? ? ?

Đây là tình huống như thế nào?

Sao ta lại cảm thấy ngũ đại Thái Thượng trưởng lão rất sợ lão đầu trọc đi chân trần này chứ?

Có phải là ta bỏ qua cái gì hay không, lão đầu trọc đi chân trần này rất đáng sợ sao?

Nhìn xem ngũ đại Thái Thượng trưởng lão chia nhau nắm lấy hai chân, hai tay và đầu Hồ Lỵ giơ cao lên chạy đi xa, bên cạnh, Tử Trúc trưởng lão cũng tỏ vẻ khó hiểu, sau đó trong lòng âm thầm nghĩ: "Chẳng lẽ là mấy ngày trước bọn họ đi Tinh Hồn Phong chuẩn bị thuyết phục Tinh Hồn trưởng lão đừng thay đổi phương thức thu đồ nên biết được chuyện gì mà ta không biết hay sao?"

"Mấy vị Thái Thượng trưởng lão, người đó là ai?"

Sau khi dừng lại, nhìn lão đầu trọc đi chân trần cách đó không xa, Hồ Lỵ cũng trực tiếp hỏi thăm.

"Thánh Chủ!"

"Người đó hẳn là một trong số những người hộ đạo của Tinh Hồn trưởng lão, mặc dù không biết thực lực của hắn rốt cuộc mạnh cỡ nào nhưng trong mắt hắn thì cường giả Đại Đế giống như sâu kiến!"

Nghe được Hồ Lỵ hỏi thăm, Huyền Cổ trưởng lão cũng vội vàng giải thích.

Trừng!

Nghe đến đây, Hồ Lỵ đột nhiên nghĩ tới điều gì, ánh mắt nhìn về phía Huyền Cổ trưởng lão trực tiếp hỏi: "Gõ xương, cắt thịt miếng, giẫm nát thịt, hắn là cái nào?"

"Giẫm nát thịt!"

"Nếu hắn xuất hiện, chắc chắn là Tinh Hồn trưởng lão phát hiện chúng ta, hơn nữa cũng chứng minh phương pháp này của chúng ta hoàn toàn không thể làm được!"

"Nhưng mà rốt cuộc là ai tiết lộ phong thanh?"

Nói đến đây, không chỉ có Huyền Cổ trưởng lão trầm tư, bốn vị Thái Thượng trưởng lão còn lại và Hồ Lỵ cũng bắt đầu trầm tư!

"Thái Hư trưởng lão! ! !"

Khi mọi người phát hiện nơi này không có bóng dáng Thái Hư trưởng lão, rốt cục bọn họ cũng nhận ra được là ai tiết lộ phong thanh!

Một lát sau, trong Tinh Hồn Điện!

"Thánh Chủ!"

"Bảy vị Thái Thượng trưởng lão!"

"Các ngươi biết, ta tu luyện chính là phá của chi đạo, mà Thần Thông Mao Ốc đó là một món tác phẩm nghệ thuật phá của ta cực kỳ hài lòng, nếu các ngươi cảm ngộ thần thông ở bên trong thì sẽ hủy nó mất!"

Nhìn đám người trước mắt, Diệp Phong cũng cười giải thích.

? ? ?

Phá của chi đạo?

Tác phẩm nghệ thuật phá của?

Đây chính là mười vạn khối đỉnh cấp Thông Thiên Bi đó, xem như phá của thì cũng không thể nào phá của như ngươi!

Nghe được Diệp Phong giải thích, mọi người cũng đều nở nụ cười khổ, dù sao đồ vật là của người ta, bọn họ có thể làm sao!

Về phần Tinh Hồn Điện do cực phẩm Tiên Linh Tinh chế tạo thành, mọi người cũng không có phản ứng gì quá lớn, dù sao đều cho Ngọc Quỷ trưởng lão một ức miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh chơi, chế tạo một cái đại điện không phải là chuyện rất bình thường sao!

"Đúng rồi, các ngươi tới tìm ta có chuyện gì không?"

Lúc này Diệp Phong cũng nhìn về phía Hồ Lỵ, hiếu kì hỏi thăm.

"Tinh Hồn trưởng lão, chúng ta muốn đổi Tinh Hồn Phong ngươi là núi chính, sau đó đổi tên Vô Cực Thánh Địa thành Tinh Hồn Thánh Địa!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Hồ Lỵ cũng trực tiếp nói thẳng ra mục đích bọn họ đến đây lần này!

Hả?

Diệp Phong nghe nói như vậy cũng hơi giật mình, mặc dù chỉ ba ngày nhưng từ trong miệng Lục Trường Thanh, hắn biết chủ phong là biểu tượng của Thánh Địa, phàm là tới bái phỏng Thánh Địa thì đều sẽ được tiếp đãi ở chủ phong!

"Thánh Chủ!"

"Chuyện này không ổn lắm đâu, tới đều là bằng hữu, ta sợ Tinh Hồn Phong này của ta sẽ đả kích đến bọn họ hoài nghi nhân sinh!"

Trầm tư một lát, Diệp Phong cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

"Không sao cả!"

"Ngược lại còn có thể chứng minh thực lực của Thánh Địa chúng

ta!"

"Nếu như Tinh Hồn trưởng lão không có ý kiến, chuyện này chúng ta quyết định như vậy đi!"

"Không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là Thiên Long Cốc sẽ là vị khách đầu tiên của Tinh Hồn Thánh Địa chúng ta!"

Nghe được Diệp Phong không có cự tuyệt, Hồ Lỵ cũng vội vàng quyết định chuyện này!

...

Thiên Long Cốc!

"Lãnh lão?"

"Làm sao chỉ có một mình ngươi trở về , thằng còn trai phá của đó của ta đâu!"

Nhìn thấy chỉ có một mình Lãnh lão trở về, Long Chiến cũng tức hổn hển lớn tiếng chất vấn.

"Cốc chủ, Thiếu cốc chủ không về được."

Nhìn Long Chiến nổi giận, Lãnh lão cũng vội vàng giải thích.

"Không về được?"

"Lãnh lão, lời này của ngươi là có ý gì?"

Lúc này Long Chiến có chút lo lắng vội vàng hỏi.

"Cốc chủ!"

"Thiếu cốc chủ đã bái vào Vô Cực Thánh Địa, xem như từ bỏ thân phận Thiếu cốc chủ Thiên Long Cốc!"

"Đúng rồi, Thiếu cốc chủ còn nói để cốc chủ và phu nhân sinh một đứa khác đi!"

Nói xong, Lãnh lão cũng lặng lẽ lấy tiên giới ra, chuẩn bị lấy quả Tử Minh Ám Long Đản đã được nướng chính đó ra, một khi cốc

chủ chuẩn bị phát tiết lửa giận ở trên người hắn thì quả Tử Minh Ám Long Đản đó chính là một cọng cỏ cứu mạng cuối cùng của hắn!

Nhưng mà vượt qua dự liệu của Lãnh lão là Long Chiến nghe xong thì bỗng nhiên trầm mặc lại!

"Nói một chút đi, Diệp Phong đó là chuyện như thế nào!"

Trầm mặc một lát, Long Chiến cũng trực tiếp hỏi thăm Lãnh lão.

Sau một hồi!

"Hạ lệnh!"

"Lập tức triệu tập Thiên Long Vệ, dẫn theo hai con Thanh Huyền Ma Long, ba mươi con Ám Ảnh Địa Long và Tử Minh Ám Long Đản đến bái phỏng Vô Cực Thánh Địa!"

Biết được bên người Diệp Phong lại còn có tồn tại kinh khủng có thể không nhìn Thiên Đạo kiếp vân, Long Chiến bị hù dọa thật, chuẩn bị đi bái phỏng Vô Cực Thánh Địa!

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Quá nhanh!"

"Bây giờ mới ba ngày mà Thánh Địa lại sửa tên lại vì ta!"

"Cũng không biết chờ sư tôn phi thăng thượng giới, nghe được hai chữ Tinh Hồn thì có rung động chút nào hay không!"

Chương 425: Vị đệ tử thân truyền thứ sáu, Long Thiếu Phong

Khi Hồ Lỵ và bảy đại Thái Thượng trưởng lão đều rời đi, Diệp Phong cũng nhịn không được cười tự nói.

"Đinh! Chúc mừng môn đồ Bại Gia Môn của túc chủ đột phá mười vạn người, ban thưởng một ngàn vạn điểm phá sản, ban thưởng

Thăng Tiên Đan *5!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Mười vạn người rồi?"

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống thì Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình!

"Hệ thống nhắc nhở ta toàn lực phát triển Bại Gia Môn, nhưng môn đồ Bại Gia Môn ngoại trừ phá của thì vẫn là phá của, rốt cuộc sẽ có trợ giúp gì cho ta chứ?"

Ôm một bụng nghi hoặc, Diệp Phong trực tiếp hỏi hệ thống: "Hệ thống, rốt cuộc thì sau này Bại Gia Môn sẽ có trợ giúp gì chó ta, ngươi không thể nói cho ta biết sớm một chút hay sao?"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, không có môn đồ Bại Gia Môn, túc chủ sẽ không thể nào hưởng thụ được cuộc sống thư giãn thích ý tốt đẹp như bây giờ, tình huống còn lại thì tạm thời không thể nào nói cho túc chủ biết được, mời túc chủ tiếp tục phát triển Bại Gia Môn ở thượng giới!"

"Ừm?"

"Nếu là như vậy thì ta phải bắt đầu phát triển Bại Gia Môn ở thượng giới!"

"Long Thiếu Phong này không chỉ phá của mãnh liệt mà còn không biết xấu hổ, thu hắn làm đệ tử thân truyền là một lựa chọn tốt!"

Nghe được hệ thống nhắc nhở, người đầu tiên mà Diệp Phong nghĩ tới chính là Long Thiếu Phong!

Đúng là Long Thiếu Phong biểu hiện quá mức chói sáng, nếu như chỉ thu làm bại gia môn đồ thì Diệp Phong cảm thấy có chút không trọng dụng Long Thiếu Phong!

Một lát sau!

"Diệp thiếu, ngươi gọi ta?"

Sau khi đi vào Tinh Hồn Điện, Long Thiếu Phong hơi bất an nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Long thiếu!"

"Thật ra thì ta không chỉ là Thái Thượng trưởng lão của Vô Cực Thánh Địa mà ta còn là môn chủ Bại Gia Môn!"

"Hai ngày này ta đã quan sát tất cả biểu hiện của ngươi cho nên bây giờ ta chuẩn bị thu ngươi làm đệ tử thân truyền, nếu như ngươi chịu bái ta làm thầy thì ngươi sẽ có vô hạn..."

Bành!

Nhưng mà không đợi Diệp Phong nói xong, Long Thiếu Phong lập tức kích động quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó la lớn: "Đệ tử Long Thiếu Phong, bái kiến sư tôn!"

? ? ?

Ta còn chưa nói là sẽ có chỗ tốt gì mà!

Ta còn chưa nói môn quy luôn!

Ngươi phải chịu trách nhiệm gì ta cũng chưa có nói!

Ta hoàn toàn chưa nói cái gì hết mà ngươi đã đồng ý bái sư?

Nhìn Long Thiếu Phong đang quỳ ở trước mặt mình, Diệp Phong cả người đều mộng!

"Ta biết ngay là Diệp thiếu không phải người bình thường, mặc dù ta chưa từng nghe nói tới Bại Gia Môn này nhưng mà cường giả ở trong môn phái đều có thể không sợ Thiên Đạo kiếp vân, như vậy thì chắc chắn đó là một thế lực khủng bố cực kỳ lớn!"

"Hơn nữa không ngờ được là Diệp thiếu còn chuẩn bị thu ta làm đệ tử thân truyền, ta nướng quả trứng rồng đó rất đáng giá!"

Long Thiếu Phong đang quỳ ở dưới đất, bởi vì kích động quá mà thân thể đều hơi run rẩy!

"Tốt!"

"Nếu đã như vậy thì ngươi chính là vị đệ tử thân truyền thứ sáu của ta!"

Oanh!

Theo Diệp Phong nói dứt lời, một luồng tin tức khổng lồ bỗng nhiên xuất hiện ở trong đầu của Long Thiếu Phong, đồng thời ở trong lòng bàn tay phải của hắn cũng dần dần xuất hiện một cái Bại Gia Ấn Ký!

"Hẳn là bây giờ ngươi cũng đã biết tình huống và môn quy của Bại Gia Môn!"

"Mà ngươi thân là vị đệ tử thân truyền thứ sáu của ta, kể từ giờ trở đi thì ngươi phải dốc hết toàn lực thu môn đồ khắp nơi, cống hiến một phần sức lực của mình để làm lớn mạnh Bại Gia Môn!"

"Rời đi đi, ngươi không cần phải tiếp tục ở lại Thánh Địa nữa!"

Nhìn trên mặt Long Thiếu Phong tràn đầy vẻ chấn kinh, Diệp Phong trực tiếp lên tiếng nói.

"Sư tôn!"

"Đệ tử tuyệt đối sẽ không để ngài thất vọng!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, sau khi tỉnh táo lại, Long Thiếu Phong thần sắc kiên định gật đầu, sau đó trực tiếp đứng dậy đi ra khỏi đại điện!

"Nhỏ!"

"Cách cục của ta vẫn quá nhỏ, Bại Gia Môn này hoàn toàn vượt qua khỏi tưởng tượng của ta, quả Tử Minh Ám Long Đản đó không chỉ có nướng giá trị mà ném đi cũng mang lại giá trị!"

"Quả nhiên, cơ hội vẫn phải tự mình đi tranh thủ, nếu như ta không đánh cược lần này thì cơ hội thay đổi số phận hoàn toàn sẽ không rơi vào trên đầu của ta!"

Sau khi rời khỏi đại điện, Long Thiếu Phong cảm thấy vô cùng may mắn.

"Ừm?"

"Ba tên đó rất có tiềm chất phá của, hơn nữa hẳn là độ trung thành của bọn họ với sư tôn cũng không thành vấn đề, nếu không thì ta luyện tay với bọn họ trước?"

Khi Long Thiếu Phong nhìn thấy ba người Lục Trường Thanh, Thạch Thiên Lôi và Mục Lâm ừ đang đứng ở phía xa xa thì đột nhiên trong lòng xuất hiện một ý nghĩ!

...

Bên trong Tinh Hồn Điện!

"Hoa Ngữ Mộng thân là Đại sư tỷ, cũng không biết bây giờ nàng có triệt để buông thả phá của trắng trợn hay không!"

"Dạ Lăng Tuyết thân là Nhị sư tỷ, phương diện phá của cũng không tệ, chỉ là nàng thích suy diễn viễn vông khiến cho người ta thấy đau đầu!"

"Lý Phi thân là Tam sư huynh, không biết hắn có tiếp tục tu luyện kiếm đạo hay không, nếu có thời gian thì ta phải đưa một cái mảnh vỡ tiến giai lĩnh vực cho hắn!"

"An Tiểu Tiểu thân là Tứ sư tỷ, tuổi nhỏ, cả ngày chỉ biết chơi, đơn thuần giống một tờ giấy trắng, cũng không biết nàng bây giờ như thế nào!"

"Uông Lâm thân là Ngũ sư huynh, chuyện gì cũng phải thêm một câu thêm tiền thậm chí khi mình thu hắn làm đồ đệ thì hắn còn muốn mình thêm tiền, với cái tính tham lam như vậy thì không biết bây giờ hắn liên tục cho người ta thêm tiền phá của thì có sửa được cái tính tham lam đó hay chưa!"

"Mà Long Thiếu Phong này, mặc dù giác ngộ phá của không tệ nhưng ta luôn cảm thấy hắn không được thông minh cho lắm!"

Suy nghĩ đến tình huống của sáu tên đệ tử thân truyền của mình

bây giờ, Diệp Phong cũng cảm thấy cực kỳ đau đầu, nói một câu không dễ nghe, không có một người nào có thể khiến cho hắn bớt lo được!

...

Cửa vào Thánh Địa!

"Ồ!"

Chương 426: Vị đệ tử thân truyền thứ sáu, Long Thiếu Phong (2)

"Các ngươi muốn đi ra ngoài?"

Nằm trên ghế xích đu trông coi đại môn, Ngọc Quỷ trưởng lão nhìn thấy Long Thiếu Phong dẫn theo tam đại chuẩn Thánh tử đi tới thì trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên hỏi thăm.

"Ngọc Quỷ trưởng lão!"

"Mở đại trận mê cung ra đi, chúng ta muốn đi ra ngoài lịch luyện!"

"Đúng rồi, làm phiền Ngọc Quỷ trưởng lão qua nói cho Tinh Hồn trưởng lão một tiếng, nói ta dẫn ba người Lục Trường Thanh, Thạch Thiên Lôi và Mục Lâm đi, chúng ta đi ra bên ngoài lịch luyện tuyệt đối sẽ không khiến cho hắn phải thất vọng!"

Nói xong, Long Thiếu Phong dẫn theo tam đại chuẩn Thánh tử đi vào đại trận mê cung.

"Tình huống như thế nào?"

"Tại sao lại nhờ ta nói một tiếng, ngươi tự mình đi nói không được hay sao?"

"Không thích hợp, ta phải tranh thủ chạy qua nói cho Tinh Hồn trưởng lão một tiếng!"

Điều khiển đại trận mê cung cho bốn người rời đi, Ngọc Quỷ

trưởng lão trầm tư một lát sau, trực tiếp đi đến Tinh Hồn Phong!

...

Tinh Hồn Phong!

"Cái đó là. . . kim sắc Thông Thiên Bi chế tạo cung điện hoàng kim?"

"Đây là. . . cực phẩm Tiên Linh Tinh chế tạo đại điện?"

Sau khi đi vào Tinh Hồn Phong, khi Ngọc Quỷ trưởng lão nhìn thấy Thần Thông Mao Ốc và Tinh Hồn Điện, hắn bị đại thủ bút của Diệp Phong làm cho kinh hãi, thậm chí trong lòng của hắn còn nghĩ nếu như đổi Tinh Hồn Phong thành núi chính, sau này ai tới bái phỏng thì chắc chắn người đó sẽ phải kinh hãi!

"Ngọc Quỷ trưởng lão?"

Khi Diệp Phong nhìn thấy Ngọc Quỷ trưởng lão đi vào đại điện thì trên mặt cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

"Tinh Hồn trưởng lão!"

"Vừa nãy ta ở cửa vào Thánh Địa trông coi đại trận mê cung, nhìn thấy Long thiếu dẫn theo tam đại chuẩn Thánh tử rời khỏi Thánh Địa, hắn còn nhờ ta qua đây nói cho ngươi một câu, nói là hắn dẫn tam đại chuẩn Thánh tử đi, bọn họ đi ra ngoài lịch luyện một phen tuyệt đối sẽ không khiến cho ngươi phải thất vọng!"

Ngọc Quỷ trưởng lão nhìn Diệp Phong, trực tiếp nói ra chuyện kỳ quái này.

? ? ?

Dẫn đi?

Long Thiếu Phong, tên hổ đồ chơi đó dẫn tam đại chuẩn Thánh tử đi?

Nghe được Ngọc Quỷ trưởng lão nói như vậy, Diệp Phong cả người đều muốn điên rồi, kêu hắn lớn mạnh Bại Gia Môn, nhưng

mẹ nó, ta không có kêu hắn đào góc tường nhà ta!

"Ngọc Quỷ trưởng lão, chuyện này ta đã biết, làm phiền ngươi!"

Nhìn Ngọc Quỷ trưởng lão rời khỏi đại điện, Diệp Phong vẫn còn ôm một chút hy vọng trong lòng nói với hệ thống: "Hệ thống, vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem có phải tam đại chuẩn Thánh tử đều thành bại gia môn đồ rồi hay không?"

"Đinh! Không cần tiêu hao chức năng nhìn trộm thiên cơ, tam đại chuẩn Thánh tử đều đã trở thành bại gia môn đồ!"

"Mẹ nó!"

"Bệnh tâm thần!"

"Bây giờ Tinh Hồn Phong chỉ có năm người, ngươi đi thì đi, mẹ nó còn dẫn theo ba ngươi, nếu như Đồ Mãng không ở hạ giới triền miên với sư tôn hắn thì chẳng phải là sẽ tận diệt rồi hay sao?"

Nghe được hệ thống trả lời, Diệp Phong cả người đều muốn nổ!

"Ổ chó xa hoa của Cẩu Tử còn chưa xây dựng xong!"

"Mặt đất còn chưa có trải cực phẩm Tiên Linh Tinh lên!"

"Kết quả mẹ nó lại không có người, chuyện này là sao!"

Thở dài, Diệp Phong trực tiếp kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Bát Phẩm Cửu Giai Ẩn Nặc Tiên Lục *100000

Bát Phẩm Cửu Giai Ẩn Nặc Tiên Lục: Có thể che giấu khí tức và thân thể, thực lực không cao hơn Tiên Thánh Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thì không thể nào xem thấu lực lượng ẩn nấp phù lục, mỗi một tấm ẩn nấp tiên lục kéo dài năm tiếng!

? ? ?

Mẹ nó, cái này không phải là Ẩn Thân Phù sao?

Sau khi Diệp Phong hiểu rõ sản phẩm bại gia hôm nay, trên mặt

không khỏi nở một nụ cười bỉ ổi!

Nhất thời ẩn thân nhất thời thoải mái, vẫn luôn ẩn thân huyết bạo biểu!

"Không được!"

"Ta thân là thần hào phá của, sao có thể làm chuyện bỉ ổi như vậy!"

"Nhưng mà bây giờ phải làm như thế nào mới lãng phí hết được cái đống ẩn nấp tiên lục này đây?"

Lúc này Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư!

Một lát sau!

"Cái ẩn nấp tiên lục này cũng thích hợp dùng để tránh né truy sát, ăn cắp bảo vật, ám sát, nhìn lén vân vân!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong bỗng nhiên có một cái ý nghĩ thú vị, nhưng mà hắn phải đi thương lượng với Thánh Chủ trước một phen mới được, dù sao chuyện này dính tới gần vạn tên đệ tử của Thánh Địa!

...

Vô Cực Phong, Thánh Điện!

"Tinh Hồn trưởng lão, ngươi tới tìm ta có chuyện gì không?"

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên đến thăm, Hồ Lỵ cũng có chút tò mò hỏi thăm.

"Thánh Chủ, bây giờ trong tay của ta có mười vạn tấm Bát Phẩm Cửu Giai Ẩn Nặc Tiên Lục!"

"Không biết Tinh Hồn Thánh Địa chúng ta có kẻ thù gì hay không, gia đình sẽ dẫn đông đảo trưởng lão và đệ tử của Thánh Địa chúng ta ra ngoài làm một vố lớn!”

Nghe được Hồ Lỵ hỏi thăm, Diệp Phong cũng trực tiếp nói thẳng ra

ý đồ đến lần này!

"Cái gì!"

"Bát Phẩm Cửu Giai Ẩn Nặc Tiên Lục!"

"Đây chính là tiên lục kinh khủng có thể che đậy cường giả Tiên Thánh Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hồ Lỵ bị hù dọa thật, phải biết, tiên lục cấp bậc đó thì cho dù là Thánh Địa bọn họ cũng không có lấy một tấm, không phải mua không nổi mà là dùng không nổi, ai mà ngờ được ở trong tay Diệp Phong lại có mười vạn tấm!

"Thái Hư Kiếm Tông, Bồng Lai Tiên Đảo, Thiên Vũ Tông, Thất Tinh Tông, Tuyệt Mệnh Các, Song Long Môn..."

Ngay lúc Hồ Lỵ chuẩn bị nói tiếp thì Diệp Phong lại mặt đen lại, vội vàng ngắt lời nàng: "Thánh Chủ, Tinh Hồn Thánh Địa nho nhỏ của chúng ta lại có nhiều kẻ thù như vậy sao?"

"Cái này. . . Tinh Hồn trưởng lão có chỗ không biết, Thánh Địa chúng ta từ khi sáng tạo đến bây giờ đã có hơn mười vạn năm, cho dù là tranh đoạt một chút tài nguyên tu luyện ở thượng giới hay là cướp đoạt cơ duyên ở trong Thiên Đạo Chiến Trường thì đều không tránh khỏi chuyện gây ra một số kẻ thù!"

Lúc này Hồ Lỵ hơi lúng túng giải thích.

? ? ?

Một chút?

Cái này mà ngươi gọi là một chút đó à?

Nếu ta không ngắt lời ngươi thì ta sợ là ngươi sẽ viết thành một quyển sách bên trong toàn là tên của những thế lực đối địch!

Chương 427: Chúng ta chỉ là công nhân bốc vác bảo vật

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này cho dù là thế lực lớn hay nhỏ, chỉ cần thời gian tồn tại đủ lâu thì có một ít kẻ thù cũng là chuyện bình thường, xin túc chủ đừng có ngạc nhiên để tránh làm mất mặt thần hào phá của mặt!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Móa!"

"Hệ thống, mẹ nó chuyện này có thể trách ta được hay sao?"

"Từ khi ta xuyên việt đến Huyền Thiên đại lục, mặc dù thời gian cũng không quá dài nhưng mà số người ta gặp được cũng không ít, nhưng kết quả bởi vì người mang năng lực tiền giấy đến cho ta cho nên tất cả những người mà ta gặp được đều là người tốt hoàn toàn không có cảm nhận được cái thế giới này là một thế giới cá lớn nuốt cá bé!"

"Nếu không phải là vì sự mạnh mẽ của người thì ta có cần phải ngạc nhiên như vậy hay sao?"

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong trực tiếp phản bác.

"Đinh! Túc chủ, nếu như ngươi nói như vậy thì đúng là hệ thống đã trách oan cho túc chủ cho nên hệ thống quyết định đền bù cho túc chủ hai viên Thăng Tiên Đan!"

? ? ?

Mẹ nó, như vậy cũng được?

Không chỉ thành công biến vấn đề của cá nhân mình thành lỗi của hệ thống mà còn tranh thủ được hai viên Thăng Tiên Đan?

Nghe được hệ thống đáp lại, Diệp Phong cả người đều bị kinh hãi!

(Hệ thống: Túc chủ ngươi là lão Lục, ngươi đã khen ta như thế rồi cho dù lỗi lớn lỗi nhỏ gì ta cũng phải gánh!)

"Tinh Hồn trưởng lão!"

"Ta cảm thấy chúng ta có thể xuống tay với Song Long Môn, nhưng mà không thể để cho đệ tử Thánh Địa làm, ta dẫn theo bát đại Thái Thượng trưởng lão với đông đảo trưởng lão bình thường, dựa vào cái ẩn nấp tiên lục này thì tuyệt đối có thể giết xuyên qua Song Long Môn!"

Nhìn thấy Diệp Phong đứng im cả buổi không có lên tiếng, Hồ Lỵ cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình!

Dù sao đây cũng là Bát Phẩm Cửu Giai Ẩn Nặc Tiên Lục, nếu như cho đông đảo đệ tử Thánh Địa sử dụng thì quá lãng phí!

"Không được!"

"Thánh Chủ, mười vạn tấm ẩn nấp tiên lục này nhất định phải dùng hết toàn bộ trước khi trời hôm nay tối!"

"Chúng ta tìm một kẻ thù ở gần Tinh Hồn Thánh Địa nhất, sau đó tất cả mọi người của Thánh Địa đều xuất động, cũng không giết địch, nhưng mà chúng ta phải dọn sạch bảo khố, Tiên Thảo Viên, Tiên Khí kho, tất cả các loại tài nguyên tu luyện của bọn họ, sau đó chúng ta tìm một chỗ an toàn chôn xuống!"

Nghe được Hồ Lỵ đề nghị, Diệp Phong lại trực tiếp từ chối sau đó cũng nói ra ý nghĩ của mình.

Cái gì?

Vận dụng nhiều đắt đỏ ẩn nấp tiên lục như vậy, không vì giết địch, ờ chỉ vì dọn sạch tất cả tài nguyên tu luyện của đối phương, hơn nữa còn không dọn về Thánh Địa mà là tìm một chỗ chôn kĩ?

Nghe được ý tưởng điên cuồng này của Diệp Phong, biểu cảm trên mặt Hồ Lỵ như không thể tin vào tai của mình!

Chờ chút!

Đúng lúc này, Hồ Lỵ bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi: "Tinh Hồn trưởng lão, ngươi làm như thế không phải là vì muốn phá của đó chứ?"

Không giết người!

Không đoạt của!

Chỉ cho tất cả mọi người lợi dụng đắt đỏ ẩn nấp tiên lục này làm công nhân bốc vác một lần, ngoại trừ phá của, Hồ Lỵ hoàn toàn không nghĩ ra Diệp Phong làm như vậy còn có thể có mục đích gì khác!

"Ha ha ha!"

"Thánh Chủ, người càng ngày càng hiểu ta!"

"Nhưng mà mặc dù chúng ta chỉ phá của nhưng kẻ thù của chúng ta cũng không tốt lành gì, có thể nói hành động lần này giống như chém kẻ thù một đao!"

Nghe được Hồ Lỵ hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười to thừa nhận mục đích của mình!

Điên rồi!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hồ Lỵ muốn điên rồi, mặc dù biết Diệp Phong phá của nhưng mà nàng hoàn toàn không ngờ được là vì phá của mà Diệp Phong cái gì cũng dám nghĩ tới, hắn làm như vậy thì nàng biết giải thích làm sao với vạn tên đệ tử Thánh Địa!

Hô!

Thở một hơi dài, Hồ Lỵ vẻ mặt thành thật nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi: "Tinh Hồn trưởng lão, vậy ngươi muốn chôn những tài nguyên tu luyện đó ở đâu?"

"Chôn ở trước cổng của bọn họ!"

"Đến lúc đó ta lại lấy ra chút Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch trải lên trên, trừ phi bọn họ đào ba thước đất, nếu không thì cho dù có mệt chết bọn họ cũng không tìm ra được!"

"Đúng rồi, nếu như sau này Thánh Địa chúng ta muốn đi diệt bọn họ thì chúng ta có thể để cho bọn họ biết được những thứ này được chôn ở đâu trước khi chết, dù sao thì chúng ta cũng phải để cho bọn họ chết một cách rõ ràng!"

Diệp Phong nghĩ nghĩ, nói thẳng ra ý nghĩ của mình!

Tê!

Nghe Diệp Phong nói xong, cho dù là Hồ Lỵ thì cũng không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh!

Trộm tất cả tài nguyên tu luyện của người ta, sau đó lại chôn ở trước cửa nhà người ta, chờ đến lúc đi qua tiêu diệt người ta thì lại nói cho đối phương biết là những thứ đó được chôn ở đâu, đây là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?

"Tinh Hồn trưởng lão, cho dù có muốn làm như thế thật thì chúng ta phải đối mặt với rất nhiều khó khăn!"

"Cho dù là kẻ thù ở gần nhất nhưng nếu muốn điều động toàn bộ đệ tử của Thánh Địa chạy tới chỗ đó thì nhanh nhất cũng phải tốn một ngày!"

"Còn nữa, bảo khố, Tiên Thảo Viên, Tiên Khí kho của đối phương, những chỗ này thì chắc chắn sẽ có trận pháp phòng ngự vẫn luôn mở ra để bảo vệ, cho dù là Ngọc Quỷ trưởng lão cũng rất khó phá vỡ trận pháp phòng ngự của đối phương dưới tình huống đối phương không phát hiện ra được!"

Sau khi để cho mình bình tĩnh lại, Hồ Lỵ cũng trực tiếp chỉ ra những chỗ khó khăn của lần hành động lớn này!

"Chủ nhân!"

"Thuộc hạ có thể bố trí một cái không gian truyền tống trận cỡ lớn, đủ để cho tất cả mọi người trong Thánh Địa đều có thể truyền tống đến địa điểm đã chỉ định, tuy nhiên cần chủ nhân cung cấp vật liệu bày trận!"

"Về phần những trận pháp phòng ngự của đối phương thì thuộc hạ cũng có thể giúp một tay giải quyết bọn chúng!"

Chương 428: Ta xuống dưới bị đánh, trở về không còn ai?

Ngay khi Hồ Lỵ vừa dứt lời, Diệp Tiểu Bạch lập tức đi từ bên ngoài vào trong Thánh Điện, trực tiếp giải quyết toàn bộ những khó khăn mà Hồ Lỵ vừa mới đưa ra!

"Tinh Hồn trưởng lão, vị này là?"

Nhìn mái tóc bạc trắng của Diệp Tiểu Bạch, Hồ Lỵ quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Thánh Chủ!"

"Những chuyện mà ngươi nghĩ đến ta cũng nghĩ đến, mà hắn là người có thể giúp ta giải quyết những vấn đề này!"

"Hắn tên là Diệp Tiểu Bạch, giống như Diệp Tiểu Cước đang trông coi nhà tranh, tất cả đều là người hộ đạo của ta!"

"Đúng rồi, cái đại trận mê cung ở cửa vào Thánh Địa chính là do hắn bày ra, mà Vô Cực Trảm Tiên Trận cũng do hắn cải tiến!"

Nghe được Hồ Lỵ hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Trừng!

Biết được nam tử tóc trắng đang đứng ở trước mặt mình là cùng một loại người với lão đầu trọc đi chân trần đang trông coi nhà tranh, sắc mặt Hồ Lỵ cũng đột nhiên biến đổi, trong ánh mắt nhìn về phía đối phương lóe lên vẻ sợ hãi!

"Tinh Hồn trưởng lão, vậy ngươi đi chuẩn bị không gian truyền tống trận trước đi, ta lập tức đi liên hệ với bát đại Thái Thượng trưởng lão và đông đảo trưởng lão bình thường của Thánh Địa, sau đó triệu tập các đệ tử Thánh Địa, thông báo cho bọn họ biết nhiệm vụ lần này!"

Nói xong, Hồ Lỵ lập tức rời khỏi Thánh Điện, đi thẳng đến chỗ tiên phong của bát đại Thái Thượng trưởng lão!

...

Thần Thông Mao Ốc!

"Tại sao!"

"Rốt cuộc là tại sao!"

"Bạch ca ra thì có thể đi chơi, ta ra thì phải ở đây trông còn nhà tranh, bây giờ toàn bộ Thánh Địa sắp không có ai, ta cũng muốn đi theo bọn họ ra ngoài tản bộ một vòng!"

Ngồi xổm ở trước Thần Thông Mao Ốc, Diệp Tiểu Cước sụp đổ vẽ vòng tròn ở trên mặt đất!

Một bên khác!

Thái Hư Phong, bên trong Thái Hư Điện!

"Chuyện chính là như vậy!"

"Mặc dù Tinh Hồn trưởng lão chỉ là vì phá của, nhưng nếu làm như vậy thật thì đúng là có thể khiến cho Song Long Môn trọng thương một lần!"

"Bây giờ để cho Song Long Môn khó chịu một thời gian, chờ người của Thiên Long Cốc đưa Thanh Huyền Ma Long và Ám Ảnh Địa Long tới, đó chính là lúc Tinh Hồn Thánh Địa chúng ta san bằng Song Long Môn!"

Nhìn bát đại Thái Thượng trưởng lão, Hồ Lỵ trực tiếp nói ra kế hoạch của Diệp Phong!

"Chờ một chút!"

"Mặc dù kế hoạch này khiến cho ta cực kỳ chấn kinh nhưng ta có thể hỏi một câu trước hay không, từ khi nào mà Vô Cực Thánh Địa chúng ta đổi tên là Tinh Hồn Thánh Địa?"

Lúc này, Ngọc Quỷ trưởng lão trưng vẻ mặt khó hiểu ra nhìn về phía mọi người hỏi thăm.

Nghe nói như thế, cho dù là Hồ Lỵ hay là bảy đại Thái Thượng trưởng lão còn lại đều có chút xấu hổ.

"Ngọc Quỷ trưởng lão, thật ra thì chuyện là như thế này!"

Hồ Lỵ nhìn vẻ mặt tràn đầy không hiểu của Ngọc Quỷ trưởng lão, ừ sau đó nói cho hắn biết tình huống mà bọn họ thảo luận với những gì mà bọn họ thấy được ở trên Tinh Hồn Phong.

"Quá đáng!"

"Các ngươi hơi quá đáng rồi đó!"

"Chuyện lớn như vậy mà các ngươi không thương lượng với ta một chút nào?"

"Chủ phong của Thánh Địa cũng sửa lại, vậy mà ta vẫn còn ngây ngốc ở cửa vào Thánh Địa trông coi đại trận mê cung?"

"Các ngươi không coi ra gì đúng không!"

Sau khi hiểu rõ được tất cả mọi chuyện, Ngọc Quỷ trưởng lão cực kỳ tức giận hô to lên với mọi người.

"Này!"

"Này này này!"

"Các ngươi chớ đi, tốt xấu gì thì các ngươi cũng phải để cho ta phát tiết một chút chứ, bây giờ các ngươi làm như vậy thì ta càng khó chịu hơn!"

Nhìn mọi người trực tiếp đi ra khỏi Thái Hư Điện, hoàn toàn không có ai để ý tới mình, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng sụp đổ hô to lên.

"Ngọc Quỷ trưởng lão!"

"Chúng ta thời gian eo hẹp nhiệm vụ thì nặng, người nên tranh thủ trở về Ngọc Quỷ Phong thông báo cho đệ tử của ngươi đi!"

"Như vậy đi, nếu như sau này Thánh Địa có quyết sách trọng đại gì thì chúng ta hứa sẽ thông báo cho ngươi!"

Nói xong, Hồ Lỵ cũng trực tiếp rời khỏi Thái Hư Điện, chỉ để lại một mình Ngọc Quỷ trưởng lão đứng trong đại điện trống rỗng không biết làm sao!

Cửa vào Thánh Địa!

"Khá lắm!"

"Bố trí một cái không gian truyền tống trận cỡ lớn mà cần nhiều Không Hư Thạch như vậy, tiêu hao ba trăm vạn điểm phá sản của ta, nếu không phải bởi vì trước đó môn đồ của Bại Gia Môn đột phá mười vạn người, được thưởng một ngàn vạn điểm phá sản thì bây giờ ta chỉ còn lại có mười vạn điểm phá sản!"

Nhìn Diệp Tiểu Bạch đang bố trí không gian truyền tống trận cỡ lớn, Diệp Phong bỗng nhiên cảm thấy điểm phá sản này vẫn rất có tác dụng.

"Chủ nhân!"

"Thật ra thì ta có thể trực tiếp đả thông một cái khe hở không gian sau đó truyền tống các ngươi đến bất kỳ một chỗ nào mà các ngươi muốn đến, tại sao phải nhất định bố trí cái không gian truyền tống trận cở lớn này chứ?"

Lúc này, đang bố trí đại trận, Diệp Tiểu Bạch hỏi thăm Diệp Phong.

"Tiểu Bạch!"

"Ngươi hỏi như vậy khác gì nói thừa, nếu như đã có cơ hội để phá của vậy tại sao ta phải bỏ qua?"

"Nếu ta cho ngươi làm như vậy thật, ảnh hưởng đến ta phá của, vậy ngươi có tin là cửa lớn của phòng tối lập tức mở rộng ra cho ngươi hay không!"

Nghe được Diệp Tiểu Bạch hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Mà Diệp Tiểu Bạch nghe được hai chữ phòng tối, trong mắt lóe lên vẻ cực kì kinh khủng sau đó hoàn toàn không dám nói thêm gì nữa, trực tiếp tăng nhanh tốc độ bố trí đại trận!

Sau hai giờ!

"Tất cả mọi người nghe lệnh!"

"Kích hoạt ẩn nấp tiên lục, vào truyền tống đại trận!"

Theo giọng nói của Hồ Lỵ vang lên, vạn tên đệ tử Thánh Địa đều vẻ mặt hưng phấn kích hoạt ẩn nấp tiên lục trong tay, sau đó xếp hàng trật tự đi vào trong không gian truyền tống trận cỡ lớn!

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Ai!"

"Đi, đều đi!"

"Nếu như có người có thể đến đây chơi với ta thì tốt quá!"

Phát hiện được tất cả mọi người trong Thánh Địa thông qua không gian truyền tống trận rời đi, ngồi xổm ở trước Thần Thông Mao Ốc, Diệp Tiểu Cước cũng bất đắc dĩ thở dài!

Ừm!

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Cước bỗng nhiên nhìn về phía xa xa sau đó trên mặt dần xuất hiện vẻ hưng phấn!

"Tình huống như thế nào?"

"Người đâu?"

Chương 429: Kêu đi, cho dù ngươi có kêu tới nát cuốn họng cũng không có người nào tới đây cứu ngươi đâu

"Ta đi xuống dưới bị đánh một trận tại sao khi trở về tất cả mọi người đều không còn?"

Đồ Mãng đi từ trong vết nứt không gian ra, thả thần thức ra sau đó phát hiện trong phạm vi thần thức bao phủ lại không có một bóng người nào, chuyện này khiến cho hắn cảm thấy rất ngạc nhiên!

"Này!"

"Ngươi qua đây!"

Đúng lúc này, một giọng nói hưng phấn bỗng nhiên từ đằng xa vọng lại, Đồ Mãng cũng có chút giật mình quay đầu nhìn lại, phải biết, hắn vừa mới dùng thần thức điều tra nhưng không phát hiện ở xung quanh đây có người!

"Đi chân trần!"

"Đầu trọc!"

"Hắn sẽ không phải là Tiểu Cước đại nhân chứ!"

Khi Đồ Mãng nhìn thấy Diệp Tiểu Cước ngồi xổm ở trước Thần Thông Mao Ốc, con ngươi đột nhiên co rụt lại sau đó trên mặt xuất hiện vẻ bất an!

"Đừng có đánh ta!"

"Tuyệt đối không nên đánh ta!"

"Tiểu Kiếm đại nhân vừa mới nhắc nhở ta, sau khi trở về thì tuyệt đối không nên trêu chọc một tráng hán đi chân trần đầu trọc, nói là bây giờ tâm tình của hắn cực kỳ không tốt, nhưng mà mẹ nó, ta không có trêu chọc hắn nhưng hắn lại để mắt tới ta!"

Mang theo bất an, Đồ Mãng cũng vội vàng chạy tới chỗ Diệp Tiểu Cước.

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Tại hạ Đồ Mãng, không biết ngài tìm ta có chuyện gì không?"

Đi tới trước mặt Diệp Tiểu Cước, Đồ Mãng thần thái cung kính hỏi thăm, bây giờ trong lòng hắn vẫn còn ôm một chút hy vọng, hi vọng lão đầu trọc đi chân trần trước mặt này không phải là Tiểu Cước đại nhân đang có tâm trạng không tốt mà Tiểu Kiếm đại nhân nói!

Chỉ cần đối phương nói một câu ta không phải Tiểu Cước đại nhân

thì hắn có thể yên tâm lại!

"Ừm?"

"Ngươi biết ta?"

Nghe được Đồ Mãng gọi một tiếng Tiểu Cước đại nhân, Diệp Tiểu Cước cũng sững sờ, hắn không ngờ được là đối phương lại biết hắn!

"Xong xong xong!"

"Vậy mà đúng là Tiểu Cước đại nhân, bây giờ tâm trạng của hắn không tốt mà bây giờ hình như tất cả cái Thánh Địa này chỉ còn lại hai người chúng ta, mẹ nó ta rất hốt hoảng!"

Sau khi xác nhận thân phận của đối phương, Đồ Mãng thật sự rất luống cuống, dù sao người có thể để cho tên điên cụt một tay đó lên tiếng nhắc nhở thì có thể là người bình thường hay sao?

"Đi vào!"

"Đi vào bên trong tìm kiếm thử xem có tìm được một cái Thông Thiên Bi có ẩn chứa thần thông giống như của ngươi hay không, nếu như ngươi tìm được thì phải tranh thủ cảm ngộ một phen!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Tiểu Cước bỗng nhiên vang lên!

Về phần cái tấm bảng có viết tám chữ lớn 'Nếu như ngồi cầu, xin chớ cảm ngộ' đã bị hắn tháo xuống.

? ? ?

Tìm kiếm Thông Thiên Bi thích hợp, để cho ta cảm ngộ một phen?

Sao trước đó nói là tâm tình không tốt?

Mẹ nó, như vậy không phải là đưa cơ duyên cho hắn hay sao?

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, trên mặt Đồ Mãng cũng dần xuất hiện vẻ vui mừng, hắn đã để ý tới cái Thần Thông Mao Ốc do kim sắc Thông Thiên Bi chế tạo này lâu rồi!

...

Bên trong Thần Thông Mao Ốc!

"Quá rung động!"

"Quá ngang tàng!"

"Quá phá của!"

"Không ngờ được là ta xuống dưới bị đánh một trận, ở trên này bọn họ đã xây dựng xong Thần Thông Mao Ốc, hơn nữa còn lớn hơn gấp mười lần Độ Kiếp Mao Ốc ở dưới hạ giới!"

Sau khi đi vào Thần Thông Mao Ốc, Đồ Mãng cũng không nhịn được sợ hãi thán phục, dù sao loại đỉnh cấp kim sắc Thông Thiên Bi này thì cho dù là sư tôn hắn Vũ Thiên Minh cũng chỉ có một cái mà thôi, hắn coi nó như là bảo bối!

"Đây chính là cái bồn cầu để ngồi!"

"Thông Thiên Bi ẩn chứa thần thông giống như của ta tuyệt đối đừng nằm ở trên cái bồn cầu này, nếu không thì ta có chút không thể chịu đựng được!"

Đi đến trước cái bồn cầu được chế tạo từ Thông Thiên Bi, Đồ Mãng vội vàng cầu nguyện, nghĩ đến chuyện người khác ngồi ở trên cái thứ này đi vệ sinh mà bây giờ mình lại phải nhìn chằm chằm cái đồ chơi này để cảm ngộ thần thông, đúng là một cái thần thông có mùi vị khác lạ!

"Ngọa tào!"

"Không phải đâu!"

"Ta chỉ nói chơi thôi mà cũng trúng nữa hả!"

Khi Đồ Mãng phát hiện Thông Thiên Bi ẩn chứa thần thông giống như của mình ở trên cái bồn cầu này thì toàn thân hắn cũng bối rối!

Nghĩ đến chuyện sau này có thể sẽ có vô số người ngồi ở trên thần

thông của hắn để đi vệ sinh, bây giờ hắn chỉ hận không thể trực tiếp hủy bỏ cái bồn cầu này sau đó dùng một cái Thông Thiên Bi khác chế tạo lại!

...

Bên ngoài Thần Thông Mao Ốc!

Nhìn thấy Đồ Mãng đi vào Thần Thông Mao Ốc, Diệp Tiểu Cước trực tiếp treo bảng hiệu ở dưới đất lên một lần nữa, sau đó tràn đầy mong đợi nói: "Nếu như biết ta thì ta cũng không thể vô duyên vô cớ khi dễ hắn nhưng nếu như hắn dám cảm ngộ thần thông ở bên trong thì ta có thể thực hiện chức trách của mình rồi!"

Một lát sau!

Theo một luồng dao động khí tức cảm ngộ thần thông từ bên trong Thần Thông Mao Ốc hiện ra, Diệp Tiểu Cước vẫn luôn chờ đợi ở bên ngoài mang theo vẻ hưng phấn trực tiếp đi tới cửa lớn của nhà tranh!

Kít!

Mở ra cửa lớn nhà tranh, khi Diệp Tiểu Cước nhìn thấy Đồ Mãng đút toàn bộ đầu của mình vào trong bồn cầu để cảm ngộ thần thông thì trên mặt cũng lóe lên vẻ kinh ngạc!

(Thông Thiên Bi chỉ có nhìn chính diện mới có thể cảm ngộ thần thông, ừ đối mặt với bi văn thần bí khắc lấy ẩn chứa thiên địa pháp tắc, nếu như đứng sau nó thì hoàn toàn không thể nào cảm ngộ được thần thông)

Ừm!

Mà theo Diệp Tiểu Cước đến, Đồ Mãng cũng trực tiếp tỉnh lại từ trong trạng thái cảm ngộ!

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Ngươi, ngươi không nên hiểu lầm, chủ yếu là Thông Thiên Bi ẩn chứa thần thông giống như của ta lại bị chế tạo thành bồn nước, mà nó lại nằm ở đối diện bồn cầu cho nên ta phải thả ra thần thức

nhìn chằm chằm thần bí bi văn mới có thể đi vào trong trạng thái cảm ngộ!"

Nhìn vẻ mặt kinh ngạc của Diệp Tiểu Cước, Đồ Mãng vẽ mặt hốt hoảng vội vàng lên tiếng giải thích!

"Không cần giải thích!"

"Chủ nhân nói rồi, cái Thần Thông Mao Ốc này chỉ có thể ngồi cầu, không thể cảm ngộ, ai cho ngươi cảm ngộ thần thông ở trong này!"

"Lập tức đi ra cho ta!"

Chương 430: Kêu đi, cho dù ngươi có kêu tới nát cuốn họng cũng không có người nào tới đây cứu ngươi đâu (2)

Nghe được Đồ Mãng giải thích, Diệp Tiểu Cước lại biến sắc, trực tiếp lớn tiếng khiển trách Đồ Mãng.

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Không phải mới nãy ngươi kêu ta đi vào trong này cảm ngộ thần thông hay sao?

Nghe được Diệp Tiểu Cước răn dạy, Đồ Mãng cũng không hiểu ra sao đi ra khỏi Thần Thông Mao Ốc!

"Mẹ nó!"

"Tấm bảng này xuất hiện ở đây từ khi nào?"

"Mẹ nó, mới nãy đâu có!"

Sau khi Đồ Mãng đi ra khỏi Thần Thông Mao Ốc, nhìn thấy tấm bảng được dựng thẳng ở bên ngoài thì toàn thân hắn đều choáng váng!

"Đồ Mãng!"

"Ngươi tự mình cảm ngộ thần thông ở trong Thần Thông Mao Ốc, đã vi phạm quy định của chủ nhân!"

"Mà ta thân là người thủ hộ Thần Thông Mao Ốc, bây giờ ta nhất định phải thực hiện chức trách của ta!"

"Cho nên, quyết đấu đi!"

Nhìn Đồ Mãng đang đứng đối diện mình đã hoàn toàn choáng váng, Diệp Tiểu Cước cực kỳ hưng phấn hô to lên.

Cái gì!

Ta không biết có quy định này!

Thần mẹ nó quyết đấu, ta thấy là ngươi đang cố ý chơi ta thì đúng hơn!

Đồ Mãng cảm thấy mình không thể để cho mình bị oan uổng như vậy, sau đó quay qua nhìn Diệp Tiểu Cước vội vàng nói: "Tiểu Cước đại nhân, mới nãy chính là ngươi kêu ta đi vào trong đó cảm ngộ thần thông!"

"Trò cười!"

"Ta kêu ngươi đi vào trong đó cảm ngộ thần thông thì ngươi lập tức đi vào trong đó cảm ngộ thần thông, nếu như ta kêu ngươi đi chết thì có phải ngươi cũng đi chết hay không!"

"Ta chỉ nói đùa thôi nhưng ai mà ngờ được ngươi lại tưởng là thật!"

"Đừng nói nhảm, quyết đấu đi!"

"Ngươi yên tâm, ta sẽ nhẹ tay với ngươi một chút!"

Nói xong, Diệp Tiểu Cước lập tức ma quyền sát chưởng đi tới chỗ Đồ Mãng, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn.

"Mẹ nó!"

"Không thể chơi người ta như vậy!"

"Ta vừa mới bị đánh một trận ở dưới, bây giờ vừa mới trở về thì lại bị đánh một trận nữa?"

"Sao số của ta lại thảm như vậy!"

Lúc này Đồ Mãng đã hoàn toàn hiểu được đối phương chỉ muốn tìm một cái lí do hợp lí để đánh hắn một trận, phát tiết tâm tình của mình một chút mà thôi!

"Ngươi, ngươi không được qua đây!"

"Là ngươi lừa ta, nếu như ngươi dám động thủ với ta thì ta sẽ hô lên đó!"

Nhìn Diệp Tiểu Cước đang từng bước từng bước đi tới chỗ mình, Đồ Mãng muốn làm ra chút giãy giụa cuối cùng!

"Hô đi!"

"Ngươi hô lớn lên đi, cho dù ngươi có kêu tới nát cuốn họng cũng không có ai tới đây cứu ngươi đâu!"

"Bây giờ tất cả người trong Thánh Địa đều đã đi hết rồi, bây giờ chỗ này chỉ còn lại có hai người chúng ta, ngươi cứ hô thoải mái đi!"

Nghe được Đồ Mãng đưa ra một cái uy hiếp buồn cười như vậy, Diệp Tiểu Cước cũng cười to lên tiếng nói.

Song Long Môn!

"Tất cả mọi người chú ý!"

"Chờ Thánh Chủ và bát đại Thái Thượng trưởng lão thăm dò được vị trí của Tiên Thảo Viên, kho Tiên Khí, bảo khố của Song Long Môn thì các ngươi lập tức xếp thành một hàng dài kết nối những chỗ này lại với nhau sau đó cướp lấy bảo vật và dùng phương thức chuyền tay từng người từng người đưa đến chỗ này!"

"Nếu như gặp được người của Song Long Môn thì các ngươi phải

tranh thủ nhường đường cho đối phương, tuyệt đối không thể để cho bọn họ đụng trúng các ngươi nếu không thì chúng ta sẽ bị bại lộ!"

"Bao tải đều đặt ở trong tay người đứng đầu hàng, sau khi đổ đầy thì lập tức dán một tấm ẩn nấp tiên lục lên trên đó, cái thứ đồ chơi này chúng ta còn rất nhiều, các ngươi tuyệt đối đừng có tiếc của không nỡ dùng!"

Lúc này, Diệp Phong cũng lớn tiếng nhắc nhở vạn tên đệ tử Thánh Địa!

"Mẹ nó!"

"Mặc dù biết xung quanh đều là đệ tử Thánh Địa nhưng mẹ nó bây giờ ta không nhìn thấy một người nào, lại đứng ở đây hô to gọi nhỏ như vậy thì ta luôn cảm thấy mình giống như là một con hát!"

Nhìn xem bốn phía trống rỗng, Diệp Phong cũng nở một nụ cười khổ, cảm giác này khiến cho hắn thấy rất khó chịu!

Một lát sau!

"Chủ nhân!"

"Hộ môn đại trận của Song Long Môn đã bị phá giải, những trận pháp phòng ngự ở những chỗ như Tiên Thảo Viên, kho Tiên Khí cũng đã bị ta phá giải hết, bây giờ chúng ta có thể di chuyển bất cứ lúc nào!"

"Nhưng mà rất có thể đồ đạc của bọn họ không thể nhét đầy được chín vạn cái bao tải, vậy bây giờ những ẩn nấp phù lục còn lại nên xử lý như thế nào?"

Lúc này, giọng nói của Diệp Tiểu Bạch bỗng nhiên vang lên bên tai Diệp Phong.

"Đợi lát nữa sẽ kiểm tra xem còn lại bao nhiêu!"

"Nếu như còn dư lại rất nhiều thì tiếp tục sử dụng ẩn nấp tiên lục lên trên người của các đệ tử của Song Long Môn!"

"Sau đó để cho một vài trưởng lão của Thánh Địa xuất thủ, để cho bọn họ biết được là Thánh Địa chúng ta đã giết tới nơi, hơn nữa tất cả người của chúng ta đều đang ở trong trạng thái ẩn thân, chờ sau khi bọn họ tự đánh lẫn nhau thì chúng ta có thể rời khỏi đây!"

Nghe được Diệp Tiểu Bạch hỏi thăm, Diệp Phong cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình!

Dù sao, ẩn nấp tiên lục chắc chắn phải dùng hết toàn bộ mới được, hơn nữa bây giờ dùng ở trên người các đệ tử của Song Long Môn, cũng không phải là để cho bọn họ đi ám sát, đi ăn cắp bảo vật hay đi nhìn trộm cái gì đó mà chỉ đơn giản là để cho bọn họ hưởng thụ một chút lực lượng của tiên lục đẳng cấp cao là như thế nào mà thôi, cái này không thể nói là dùng đúng tác dụng được, về phần bọn họ tự đánh lẫn nhau thì chuyện này có liên quan mẹ gì tới Diệp Phong!

Mà Hồ Lỵ vừa mới đi tới đây thì nghe được ý nghĩ này của Diệp Phong, sau đó trong mắt của nàng cũng lóe lên vẻ hoảng sợ!

Đây là ý tưởng mà một tên bại gia tử có thể nghĩ ra được hay sao?

Trước đó đã nói là sẽ không giết địch, kết quả bây giờ lại muốn để cho bọn họ tự đánh lẫn nhau trước khi rời khỏi đây?

Làm xong chuyện phất ống tay áo ra đi, không dính một giọt máu tươi nào?

Nàng không dám tưởng tượng nếu như thần hào phá của như Diệp Phong là kẻ địch của bọn họ thì rất có thể khi tất cả mọi người trong Thánh Địa của bọn họ chết cũng sẽ không biết là mình chết như thế nào!

Chương 431: Là do bọn họ tự đánh nhau, có liên quan gì tới Diệp Phong ta đâu

"Tinh Hồn trưởng lão, tất cả đều đã chuẩn bị sẵn sàng, bây giờ chúng ta có thể dời đi bất cứ lúc nào!"

Sau khi cố gắng để cho tâm trạng của mình bình tĩnh trở lại, Hồ Lỵ vội vàng lên tiếng thông báo cho Diệp Phong.

"Thánh Chủ!"

"Nếu như tất cả đều đã được chuẩn bị sẵn sàng vậy thì bắt đầu đi!"

Nghe được Hồ Lỵ nói như vậy, Diệp Phong cũng có chút hưng phấn ra lệnh cho mọi người bắt đầu hành động, trực tiếp dọn sạch sẽ tất cả bảo vật của một thế lực lớn sau đó lại chôn số bảo vật này ở trước cửa nhà của đối phương, việc hay ho như vậy hắn cảm thấy sau này hắn có thể chơi thêm mấy lần như vậy nữa!

"Các đệ tử nắm lấy dây thừng số một đi theo ta, chúng ta đi dọn sạch tiên quáng của Song Long Môn!"

"Các đệ tử nắm lấy dây thừng số hai đi theo ta, chúng ta đi dọn sạch Tiên Thảo Viên của Song Long Môn!"

"Các đệ tử nắm lấy dây thừng số ba đi theo ta, chúng ta đi dọn sạch bảo khố của Song Long Môn!"

"..."

Theo giọng nói của bát đại Thái Thượng trưởng lão không ngừng vang lên, tám người dẫn đầu, đông đảo đệ tử của Thánh Địa nắm lấy dây thừng trật tự đi đến khu vực mà mình phụ trách!

Mà trên đường, phàm là gặp được đệ tử của Song Long Môn đi ngang qua thì các đệ tử sẽ giơ cao dây thừng ở trên đường mà đối phương phải đi qua để cho đối phương bình yên đi qua được, toàn bộ hành trình đều cực kỳ thuận lợi!

"Kỳ quái, sao ta cứ luôn có cảm giác là xung quanh đây có người chứ?"

"Sợ hãi trong lòng, ta luôn có cảm giác như đang bị vô số ánh mắt đang nhìn chằm chằm, lẽ nào ta bị ảo giác hay sao?"

"Hôm nay sao ta cứ luôn cảm thấy là Song Long Môn có chút không được bình thường?"

"..."

Nhưng mà cho dù đông đảo đệ tử của Song Long Môn đều đã nhận ra chuyện khác thường nhưng mà bọn họ hoàn toàn không có phát hiện được cái gì khiến cho bọn họ nghi hoặc không thôi!

Bên ngoài Song Long Môn!

Bành! Bành! Bành!

Theo từng tiếng vang trầm đục từ ở bên trong hố to vọng ra, Diệp Phong biết đã có bao tải chứa bảo vật được ném vào bên trong hố to.

"Cái gì mà ám sát!"

"Cái gì mà ăn cắp bảo vật!"

"Cái gì mà nhìn lén!"

"Quả thực là yếu phát nổ, đây mới là cách dùng chính xác của ẩn nấp tiên lục!"

Lúc này, trên mặt Diệp Phong cũng lóe lên chút đắc ý!

...

"Song Long Môn lại tìm được một khối Quỷ Linh Ngọc Thạch lớn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, bọn họ đúng là may mắn!"

"Nhưng mà bọn họ lại nỡ lòng giao nó ra, có thể nói là có chút quyết đoán!"

"Lấy Quỷ Linh Ngọc Thạch làm một cái giá lớn để có thể trở thành thế lực phụ thuộc của Quỷ Linh Môn ta, như vậy thì bọn họ cũng đã kiếm được lời lớn rồi, nhưng mà lại khổ cho ta phải ở lại cái Đông Châu nho nhỏ này, như vậy thì sẽ ảnh hưởng quá trình tu luyện của ta!"

Lúc này, một nam tử trung niên mặc tiên bào màu đỏ nhìn Song Long Sơn cách mình không xa, trên mặt lại lóe lên vẻ bất đắc dĩ, bởi vì hắn đã kẹt ở cảnh giới Tiên Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh

phong mấy trăm năm, mà mức độ đậm đặc của tiên khí ở Đông Châu hoàn toàn kém hơn những chỗ khác, ở lại nơi này thì khả năng xung kích Tiên Thần Cảnh chắc chắn sẽ trở nên khó khăn hơn!

Nhưng môn chủ đã hạ lệnh, hắn hoàn toàn không thể nào cự tuyệt được!

"Ừm!"

"Chuyện này, chuyện này là tình huống như thế nào?"

Nam tử trung niên bay đến trên không Song Long Sơn, nhìn thấy tám đội ngũ như tám con rồng dài kéo dài từ cổng của Song Long Môn cho đến Tiên Thảo Viên, kho Tiên Khí, từng chỗ ở trong Song Long Môn, mà người ở trong những đội ngũ dài như con rồng đó đang không ngừng truyền từng cái bao tải đầy ắp qua tay nhau, hắn có thể cảm nhận được rõ ràng trong những cái bao tải đó tỏa ra khí tức cổ các loại tiên thảo, tiên quáng, Tiên Khí!

Sau khi thấy được cảnh này thì nam tử trung niên tạm thời ngẩn ra không biết làm sao!

Vạn năm nay, hắn cũng nhìn thấy không ít tình huống ăn cắp bảo vật nhưng mà tình huống vạn người kết thành đội đến đây ăn cắp bảo vật là lần đầu tiên hắn gặp được!

"Khí tức của Bát Phẩm Cửu Giai Ẩn Nặc Tiên Lục!"

"Trên vạn người ở bên dưới, toàn bộ đều sử dụng Bát Phẩm Cửu Giai Ẩn Nặc Tiên Lục, không chỉ có như thế, mẹ nó ngay cả những cái bao tải chứa bảo vật đó cũng đều được vận dụng ẩn nấp tiên lục!"

"Điên rồi, có phải tất cả những người này đều bị điên rồi hay không!"

"Tất cả bảo vật ở trong cái bao tải đó cộng lại cũng không đáng giá bằng một tấm Bát Phẩm Cửu Giai Ẩn Nặc Tiên Lục, hơn nữa ăn cắp thì cứ ăn cắp đi, các ngươi cất nó vào trong tiên giới không được hay sao, mẹ nó các ngươi làm như vậy không phải là đang phá của hay sao?"

Nhìn thấy đám người đang ở bên dưới lại sử dụng Bát Phẩm Cửu Giai Ẩn Nặc Tiên Lục, cho dù đang đứng ở trên không trung thì nam tử trung niên cũng cảm thấy đau lòng!

"Chờ một chút!"

"Me nó, ta đau lòng cái rắm, bọn họ đang trộm đồ của Song Long Môn, nói không chừng Quỷ Linh Ngọc Thạch cũng nằm ở trong đó!"

Kịp phản ứng lại, Cổ Nham lập tức nổi giận, cũng không thèm quan tâm rốt cuộc hành vi ăn cắp của đối phương là phát rồ cỡ nào, nhưng bây giờ đã bị hắn phát hiện thì hắn tuyệt đối không thể để cho những người đó tiếp tục làm như vậy nữa!

Oanh!

Trong lúc Cổ Nham chuẩn bị phóng ra khí tức khủng bố của Tiên Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong cường thế đăng tràng thì một luồng uy áp ngạt thở lại ầm vang giáng lâm trên người hắn!

"Tiên Thần Cảnh?"

"Tiên Kiếp Cảnh?"

"Rốt cuộc Bạch Mao đó là cường giả ở cấp bậc gì!"

Cổ Nham đứng ở trên không trung không dám có một chút cử động khác thường nào, lúc này hắn cũng chú ý tới ở bên cạnh cái hố lớn ở bên dưới có một nam tử tóc trắng đang dùng một loại ánh mắt lạnh lùng nhìn hắn, ánh mắt ấy giống như ánh mắt mà trước đây hắn thường dùng để nhìn một chút sâu kiến vậy đó!

"Chủ nhân!"

Chương 432: Hư Không Chi Môn, đặc hiệu ra sân mạnh đến phát nổ

"Phía trên có một sâu kiến Tiên Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong tới, nên xử trí như thế nào, trực tiếp giết chết sao?"

Sau khi khống chế lại Cổ Nham, Diệp Tiểu Bạch quay qua nhìn Diệp Phong đang đứng ở bên cạnh mình trực tiếp lên tiếng dò hỏi.

"Tiên Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong sâu kiến?"

"Đông Châu nho nhỏ, tại sao có thể có lâu. . . cường giả cấp bậc này chứ?"

Nghe được Diệp Tiểu Bạch nhắc nhở, Diệp Phong cũng tràn đầy khó hiểu, mà hắn cũng suýt chút nữa là bị Diệp Tiểu Bạch làm cho nói lẫn, Tiên Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong ở Đông Châu tuyệt đối được xem như đại lão, thần mẹ nó sâu kiến!

"Hệ thống, sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, ta muốn kiểm tra thân phận của đối phương!"

Ôm một bụng hiếu kỳ, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống, dù sao mỗi ngày hắn có thể sử dụng ba lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, coi như không dùng thì cũng sẽ không tích lũy lại, không dùng thì phí, dùng chơi thôi!

Theo một luồng tin tức xa lạ xuất hiện ở trong đầu, Diệp Phong cũng nhanh chóng biết được tình huống có liên quan đến đối phương.

"Quỷ Linh Môn trưởng lão!"

"Không ngờ được là Song Long Môn lại dùng một khối Quỷ Linh Ngọc Thạch lớn để trở thành thế lực phụ thuộc Quỷ Linh Môn!"

"Nhưng mà lúc nãy cái tên này lại muốn ra tay với chúng ta, đúng là thứ không biết sống chết!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng trực tiếp nhìn thẳng vào Cổ Nham đang đứng ở trên không trung, sau đó nâng tay phải lên chỉ một cái vào trong hư không, sau đó khẽ nói: "Hư Không Chi Môn!"

Thiên địa xé rách!

Tiên khí bạo loạn!

Phía trên bầu trời giống như là một bức tranh bị xé nát ra, mà một

cái thanh đồng cửa lớn tràn đầy khí tức cổ lão dần dần xuất hiện ở bên trong cái khe vừa bị xé ra đó!

Mà lúc này, Diệp Tiểu Bạch đã phóng lực lượng của mình ra để bao phủ toàn bộ Song Long Sơn lại, ngăn cản toàn bộ khí tức và dao động tiên khí bạo loạn với khí tức của Hư Không Chi Môn ở ngoài, để bảo đảm là đám người đang ở trong Song Long Môn sẽ hoàn toàn không thể nào phát hiện ra được!

"Ngọa tào! ! !"

"Mẹ nó, cái này chính là Hư Không Chi Môn sao?"

"Đặc hiệu ra sân cũng quá trâu bò đi chứ!"

Nhìn bầu trời đã bị xé rách, sau đó lại nhìn thấy thanh đồng cửa lớn cao tới mấy trăm thước chậm rãi xuất hiện, cảm nhận được cái thanh đồng cửa lớn này tản ra một luồng khí tức cổ xưa, Diệp Phong kinh hãi đến sắp trợn lòi tròng mắt của mình ra ngoài!

"Mẹ nó, mẹ nó!"

"Mẹ nó, cái này là cái gì!"

"Ta chỉ là một sâu kiến Tiên Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, muốn đối phó ta thì cũng đừng có làm ra tràng diện kinh khủng như thế chứ!"

Nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng này, lúc này Cổ Nham sắp bị sợ đến tè ra quần, lúc này hắn rất muốn hô lên một câu với Diệp Phong đang đứng bên dưới là hắn chỉ là sâu kiến thôi không nên được hưởng thụ đãi ngộ như vậy!

"Mở!"

Theo Diệp Phong khẽ nhả một chữ nữa, thanh đồng cửa lớn nặng nề chậm rãi mở ra, sau đó bên trong xuất hiện hư không loạn lưu mà ngay cả mắt thường cũng có thể nhìn thấy được!

"Không muốn!"

"Đừng mà!"

"Ta chỉ đi ngang qua đây mà thôi, ta chỉ là một người qua đường mà thôi!"

Cảm nhận được một luồng lực hút kinh khủng xuất hiện ở trên người mình, Cổ Nham hoảng sợ lập tức quay đầu nhìn Diệp Phong đang đứng ở bên dưới hô to lên.

Nhưng mà vừa mới hô xong mấy câu nói này thì toàn thân của hắn lập tức bị hút thẳng vào bên trong của thanh đồng cửa lớn!

"Đóng lại!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu thì thanh đồng cửa lớn chậm rãi khép kín, khi nó hoàn toàn biến mất ở trong khe hở ở trên trời thì bầu trời bị xé nứt ra mới dần dần khôi phục lại như cũ, giống như là chưa từng có chuyện gì xảy ra cả!

"Mẹ nó, quá đẹp trai rồi!"

"Không cần biết cái Hư Không Chi Môn này có trâu bò hay là không nhưng cái đặc hiệu ra sân này tuyệt đối là ngưu bức đến phát nổ!"

Khi thanh đồng cửa lớn hoàn toàn biến mất, Diệp Phong cũng nhịn không được sợ hãi than.

"Cái này. . . !"

"Trọng điểm chú ý của chủ nhân quả nhiên là không giống như người bình thường!"

Nghe được tiếng thán phục của Diệp Phong, Diệp Tiểu Bạch đang đứng ở bên cạnh cũng nở một nụ cười khổ, hắn vốn cho rằng Diệp Phong sẽ hỏi thăm hắn về mức độ kinh khủng của Hư Không Chi Môn này nhưng hắn hoàn toàn không ngờ được là trọng điểm chú ý của người ta lại nằm ở đặc hiệu ra sân!

"Ngọa tào!"

"Tiểu Bạch, mới nãy ta làm ra động tĩnh lớn như vậy thì có phải là đã kinh động đến người của Song Long Môn hay không?"

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, vội vàng quay

qua nhìn Diệp Tiểu Bạch hỏi thăm.

"Chủ nhân yên tâm!"

"Không chỉ có người của Song Long Môn hoàn toàn không phát hiện ra bất kỳ điều gì mà cho dù là tất cả mọi người ở trong Thánh Địa bao gồm cả những đệ tử Thánh Địa đang phụ trách ném bao tải vào trong hố cũng không có phát hiện được tất cả những chuyện vừa mới xảy ra!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Bạch cũng vội vàng ra giải thích rõ.

"Còn tốt!"

"Nếu bởi vì ta vận dụng Hư Không Chi Môn mà làm ảnh hưởng đến kế hoạch chuyển và chôn lần này thì sẽ khiến cho ta mất đi rất nhiều niềm vui thú!"

Biết được những chuyện mình làm không có làm ảnh hưởng đến kế hoạch chuyển và chôn lần này thì Diệp Phong cũng thở phào nhẹ nhõm!

Theo thời gian trôi qua, khi sắc trời hoàn toàn mờ đi, kế hoạch chuyển và chôn cũng đã đến hồi cuối!

...

Song Long Môn, Long Môn Điện!

"Chuyện gì xảy ra?"

"Trước đó Cổ Nham đại nhân đã liên hệ với chúng ta và nói chẳng mấy chốc nữa thì hắn sẽ đến hay sao, hơn nữa còn kêu chúng ta chuẩn bị sẵn rượu ngon và mỹ nữ nhưng sao bây giờ hắn vẫn còn chưa tới, không phải là hắn cố ý trêu đùa chúng ta chứ!"

Lúc này, một trưởng lão Song Long Môn có chút không vui nhìn môn chủ Phan Thần lên tiếng nói.

"Im miệng!"

Chương 433: Hư Không Chi Môn, đặc hiệu ra sân mạnh đến phát nổ (2)

"Tam trưởng lão, bây giờ ngươi phải hiểu rõ một chuyện, bây giờ Song Long Môn chúng ta đã trở thành thế lực phụ thuộc của Quỷ Linh Môn, đừng nói Cổ Nham đại nhân có tu vi kinh khủng là Tiên Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, cho dù chỉ có một đệ tử hạch tâm tu vi Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng đến thì cũng là tồn tại mà chúng ta không trêu chọc nổi!"

"Tất cả mọi người nghe rõ cho ta!"

"Từ giờ trở đi, nếu ai còn dám nói ra bất kỳ một câu nào có ý bất kính với Cổ Nham đại nhân thì đừng có trách tại sao ta trở mặt không có quen biết!"

Nhìn tám đại trưởng lão tông môn ngồi xung quanh, Phan Thần lạnh lùng lên tiếng cảnh cáo bọn họ!

"Mẹ nó!"

"Tam trưởng lão, thằng ngu này, nếu bởi vì câu nói này của hắn mà chọc giận Cổ Nham đại nhân thì lão tử sẽ bắt hắn để khai đao đầu tiên!"

Nghĩ đến rất có thể Cổ Nham đại nhân đang đứng ở một nơi nào đó nhìn chằm chằm vào bọn họ, Phan Thần cũng vì một câu nói này của hắn mà bị dọa đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, không nói khoa trương một chút nào, một vị cường giả Tiên Tôn Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh thì cho dù có đứng ở sau lưng của bọn họ thì bọn họ cũng không thể phát hiện được một chút nào!

"Địch tập! ! !"

"Môn chủ, Vô Cực Thánh Địa giết đến đây rồi!"

Đúng lúc này, một giọng nói tràn đầy lo lắng bỗng dưng vọng lại từ cửa đại điện.

"Ai, là ai đang nói chuyện!"

Nhìn xem cửa đại điện trống rỗng, Phan Thần cũng trực tiếp đứng phắt dậy từ chỗ ngồi của mình sau đó lớn tiếng chất vấn!

? ? ?

Ta quỳ ngay ở cửa ra vào đây này, môn chủ, mắt của người mù hay sao mà không nhìn thấy ta?

"Môn chủ, là ta, Trương Khánh, ta ở ngay chỗ cửa ra vào đây!"

Nhìn thấy Phan Thần tìm kiếm mình khắp nơi, Trương Khánh đang quỳ một gối ở trước cửa đại điện âm thầm chửi bậy một phen sau đó lại lên tiếng một lần nữa.

"Chỉ còn lại chín người các ngươi!"

"Tiểu Bạch, sử dụng ẩn nấp tiên lục với môn chủ và tám trưởng lão của Song Long Môn, khiến cho bọn họ trực tiếp biến mất ở ngay trước mặt của Trương Khánh đó!"

Bên trong đại điện, Diệp Phong đang đứng ở một bên Xem náo nhiệt trực tiếp ra lệnh cho Diệp Tiểu Bạch đang đứng ở bên cạnh mình, sau đó tự lẩm bẩm: "Không lâu nữa thôi, tất cả các ngươi đều sẽ tập thể choáng váng!"

"Trương Khánh?"

"Ngươi đang nói mê sảng gì đó, tại sao ta không nhìn thấy ngươi ở cửa đại điện?"

"Mấy vị trưởng lão, các ngươi có nhìn thấy Trương..."

Nói được nửa câu, khi Phan Thần phát hiện tám tên trưởng lão hai bên trái phải của mình cũng biến mất không thấy thì toàn thân của hắn choáng váng!

"Tình huống như thế nào?"

"Mới nãy còn ở đây nhưng tại sao môn chủ và tám đại trưởng lão bỗng nhiên đều biến mất không thấy?"

Mà Trương Khánh đang quỳ gối ở trước cửa đại điện cũng mở to

hai mắt, trên mặt tràn đầy vẻ khó hiểu!

"Không được!"

Đúng lúc này, Phan Thần đột nhiên nghĩ tới điều gì, trực tiếp vọt thẳng ra bên ngoài đại điện!

Bành!

Khi đụng phải Trương Khánh đang trong trạng thái ẩn thân ở cửa đại điện thì Phan Thần cũng không thể nào xác nhận được thân phận của đối phương cho nên trực tiếp một cước đạp cho hắn bay ra ngoài!

...

"Loạn!"

“Mẹ nó, tất cả đều loạn hết rồi!"

Sau khi đi ra bên ngoài, khi Phan Thần phát hiện tất cả bốn phía xung quanh đều có dao động chiến đấu thì vội vàng hô lớn một câu: "Ta là môn chủ Phan Thần, ta ra lệnh cho các người lập tức dừng lại, chúng ta bị Vô Cực Thánh Địa lừa!"

Bành! Bành! Bành!

Nhưng mà khi Phan Thần vừa mới dứt lời thì nghênh đón hắn là ba cước không biết đạp tới từ chỗ nào!

"Các huynh đệ, đạp mạnh lên cho ta, đây là tên tự xưng là môn chủ thứ hai mươi ba, chúng ta tuyệt đối không thể bị Vô Cực Thánh Địa lừa được, trước đó bởi vì mắc lừa cho nên không biết có bao nhiêu huynh đệ chết thảm trong tay đối phương!"

Theo một giọng nói tràn ngập tức giận vang lên, từng tiếng bước chân dồn dập trực tiếp vang lên bốn phía xung quanh Phan Thần!

"Chủ nhân!"

"Không sai biệt lắm, đám người của Thánh Địa còn đang ở bên ngoài chờ ngươi đấy, chúng ta có thể đi về."

Trên không trung, nhìn đệ tử Song Long Môn đã loạn thành một bầy ở bên dưới, Diệp Tiểu Bạch cũng lên tiếng nhắc nhở Diệp Phong đang đứng ở bên cạnh mình.

"Đi thôi!"

"Để chính bọn họ tự chơi với nhau, chờ lực lượng của ẩn nấp tiên lục biến mất, khi bọn họ đồ đạc của nhà mình đều mất sạch thì sẽ càng thú vị hơn nữa, đáng tiếc là ta không thể thấy được!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp bay ra bên ngoài cửa của Song Long Môn!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ một câu, Lạc Thiên Tuyết đang hỏi thăm Diệp Tiểu Đường về tung tích của túc chủ, đang định gọi túc chủ lập tức trở về Tinh Hồn Tông, có muốn lập tức kết thúc phúc lợi du lịch thượng giới mười lăm ngày hay không?"

Sau khi rời khỏi Song Long Môn, tiếng nhắc nhở của hệ thống chợt vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Sư tôn kêu ta về?"

"Mặc dù không biết là bởi vì nguyên nhân gì nhưng trở về thì trở về đi, dù sao ta đã đứng vững gót chân ở Tinh Hồn Thánh Địa!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp nói với Diệp Tiểu Bạch bên cạnh: "Tiểu Bạch, ngươi đi nói cho Thánh Chủ biết một tiếng, nói là tạm thời sẽ không theo bọn họ trở về, mười ngày sau ta sẽ về."

"Còn nữa, nói cho hai người Đồ Mãng và Diệp Tiểu Cước biết, kêu bọn họ bảo vệ Tinh Hồn Phong cho tốt!"

Dặn dò Diệp Tiểu Bạch xong, Diệp Phong trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, kết thúc phúc lợi mười lăm ngày du lịch thượng giới!"

Theo Diệp Phong vừa dứt lời, một không gian vòng xoáy bỗng nhiên xuất hiện ở trước người hắn, giống như lúc đến, khi hắn còn không có bất kỳ chuẩn bị gì thì đã hút hắn vào trong đó!

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Đừng đá, hai cái mông ta đã bị ngươi đá sưng lên!"

Lúc này, Đồ Mãng muốn điên rồi, hắn không thể nào hiểu được tại sao cho dù là sư tôn hắn hay là Tiểu Cước đại nhân trước mắt này thì đều có hứng thú với cái mông của hắn, chỉ khác nhau ở chỗ một người là dùng gậy điên cuồng đánh, một người là dùng bàn chân lớn điên cuồng đánh!

Chương 434: Bởi vì có ta, cho nên bốn mùa ngươi đều cảm thấy ấm áp?

"Sưng lên thì đã sao, không đá cho hai cái mông của ngươi nở hoa thì đã là rất nhẹ tay với ngươi rồi!"

Nhìn Đồ Mãng ôm bảng hiệu như một con gấu túi ôm cây, Diệp Tiểu Cước lại thi triển ra tuyệt chiêu trừng trị Vô Ảnh Cước của hắn một lần nữa!

"Diệp thiếu!"

"Khi nào ngươi mới trở về đây, ta sắp không thể chịu đựng được nữa rồi!"

Gánh lấy mưa to gió lớn ập tới sau lưng, lúc này Đồ Mãng vô cùng tưởng niệm Diệp Phong, thậm chí cũng rất tưởng niệm bốn người Long Thiếu Phong, Lục Trường Thanh, dù cho Diệp Phong không có mặt ở đây thì bốn người đó đến đây chia sẻ với hắn một chút cũng được!

Chờ chút!

Đúng lúc này, Đồ Mãng bỗng nhiên phát hiện được có vô số đạo khí tức đang trở về Thánh Địa!

"Trở về!"

"Tất cả mọi người trở về, mặc dù các ngươi rời đi không được mấy giờ nhưng các ngươi có biết là trong khoảng thời gian này ta phải sống như thế nào hay không?"

Lúc này, Đồ Mãng vui đến phát khóc, ở trong lòng lớn tiếng gào thét phát tiết, hắn biết cơn ác mộng của mình sắp kết thúc rồi!

"Tóc trắng?"

"Vị này không phải là Tiểu Bạch đại nhân mà Tiểu Kiếm đại nhận nói đó chứ!"

Sau khi Diệp Tiểu Bạch xuất hiện ở trong tầm mắt của hai người, Đồ Mãng cũng trực tiếp suy đoán thân phận của đối phương.

"Bạch ca, sao chỉ có một mình ngươi trở về đây?"

"Chủ nhân đâu?"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Bạch, Diệp Tiểu Cước cũng hiếu kì hỏi thăm.

"Chủ nhân đã về Tinh Hồn Tông ở hạ giới!"

"Nhưng mà chủ nhân nói, trong khoảng thời gian hắn không có mặt ở đây, hai người các ngươi nhất định phải bảo vệ cẩn thận Tinh Hồn Phong!"

Nói xong, Diệp Tiểu Bạch mở ra một khe hở không gian chuẩn bị trở về giới nào đó, dù sao hắn tới đây mục đích để là truyền lời cho hai người!

"Chờ một chút!"

"Tiểu Bạch đại nhân, ý của ngươi là những ngày tiếp theo toàn bộ Tinh Hồn Phong chỉ có hai người ta và Tiểu Cước đại nhân?"

"Bốn người Long Thiếu Phong, Lục Trường Thanh, Thạch Thiên Lôi và Mục Lâm bọn họ thì sao?"

Nghe được Diệp Tiểu Bạch nói như vậy, Đồ Mãng hoàn toàn không thể tin vào tai của mình, mà kịp phản ứng lại, sau đó trên mặt lộ vẻ lo lắng nhìn về phía Diệp Tiểu Bạch hỏi thăm.

"Bốn người bọn họ đã rời khỏi Thánh Địa đi ra ngoài lịch luyện!"

Nói xong, Diệp Tiểu Bạch trực tiếp đi vào trong vết nứt không gian!

Choáng váng!

Lúc này, toàn thân Đồ Mãng đều choáng váng!

Vốn cho rằng ác mộng sắp kết thúc, ai mà ngờ được cơn ác mộng này chỉ mới bắt đầu mà thôi!

"Thật là đáng sợ!"

"Không ngờ được là chủ nhân lại rời đi rồi!"

"Đồ Mãng, cũng may là có ngươi, nếu không thì ta phải một mình bảo vệ nhà xí!"

Lúc này, Diệp Tiểu Cước cũng tỏ vẻ may mắn nhìn Đồ Mãng, lên tiếng nói.

? ? ?

Cũng may là có ta?

Bởi vì có ta cho nên bốn mùa ngươi mới ấm áp?

Nhưng mẹ nó, ngươi bốn mùa như mùa xuân, vậy cũng không thể để cho cái mông của ta nở hoa suốt bốn mùa cơ chứ!

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, toàn thân Đồ Mãng đều muốn điên rồi, hắn không hiểu tại sao số mạng của hắn lại bi thảm như vậy!

"Lão thiên gia ơi, có thể cho ta một cơ hội để làm lại từ đầu hay không!"

"Nếu để cho ta có cơ hội lựa chọn lần nữa, ta. . . ta. . ."

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, ta chọn cái quỷ gì, cho dù có chọn lại một lần thì mẹ nó, ta

đi xuống đó cũng sẽ bị đánh đập một trận tơi tả, sau đó đi lên cũng sẽ bị đánh một trận tơi tả, số mạng của ta đã định sẵn như vậy rồi!"

Nghĩ tới chuyện cho dù mình có làm lại một lần nữa thì cũng không có tác dụng gì hết, Đồ Mãng vẻ mặt sụp đổ trực tiếp chấp nhận số phận của mình!

Song Long Môn!

Theo lực lượng của ẩn nấp tiên lục biến mất, nhìn đệ tử trong môn phái của mình tử thương vô số, Phan Thần sưng mặt sưng mũi, sắc mặt đã trở nên cực kỳ khó coi!

"Môn chủ, không xong, tất cả tiên thảo bên trong Tiên Thảo Viên của chúng ta đều bị người của Vô Cực Thánh Địa trộm đi rồi, thậm chí ngay cả gốc cũng không có để lại cho chúng ta!"

"Môn chủ, không xong, bảo khố của chúng ta cũng bị lấy sạch!"

"Môn chủ, không xong, kho Tiên Khí của chúng ta cũng bị lấy sạch!"

"..."

Theo từng tiếng bẩm báo vang lên, rốt cục Phan Thần cũng bộc phát, trực tiếp giận dữ hét: "Lập tức liên hệ Quỷ Linh Môn, nói là Quỷ Linh Ngọc Thạch đã bị Vô Cực Thánh Địa trộm đi rồi, chờ khi Quỷ Linh Môn phái cường giả tới, Song Long Môn chúng ta điều động toàn bộ các đệ tử, huyết tẩy Vô Cực Thánh Địa!"

Hạ giới, Tinh Hồn Tông!

"Sư tôn, ngươi tìm ta?"

Đi vào tông môn đại điện, Diệp Phong nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm.

"Diệp Phong, mấy ngày nay ngươi đang làm gì đó?"

Nhìn thấy Diệp Phong trở về, Lạc Thiên Tuyết không có trả lời mà hiếu kì hỏi ra thứ mình muốn hỏi, không biết tại sao nhưng nàng

luôn cảm thấy hình như Diệp Phong đang lén nàng làm chuyện gì đó!

"Phá của!"

"Sư tôn, ngươi cũng biết đệ tử ta nếu một ngày không phá của thì toàn thân ta sẽ khó chịu!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích.

"Sư tôn, vậy ngươi tìm ta rốt cuộc là có chuyện gì chứ?"

Diệp Phong nhìn Lạc Thiên Tuyết, hỏi thăm lần nữa.

"Diệp Phong!"

"Còn có hơn mười ngày nữa là vi sư sẽ phi thăng thượng giới, chuyện này hẳn ngươi cũng có nghe Đường Nhi nói rồi đúng không!"

"Cho nên ta chuẩn bị giao lại Tinh Hồn Tông cho ngươi tiếp quản!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lạc Thiên Tuyết cũng nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng của mình.

? ? ?

Gọi ta trở về đây chính là vì muốn ta tiếp quản Tinh Hồn Tông?

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Diệp Phong lại tỏ vẻ thất vọng, hắn còn tưởng rằng Lạc Thiên Tuyết sắp phi thăng thượng giới cho nên gọi hắn về đây là muốn cùng nhau tắm rửa, cùng nhau ngủ, nếu như hắn biết chỉ là vì chuyện như vậy thôi thì hắn sẽ không trở lại đây!

Một lát sau!

Khi tất cả mọi người trong tông môn đều đi vào tông môn đại điện, Lạc Thiên Tuyết cũng nhìn mọi người vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng nói ra: "Chư vị, con có hơn mười ngày nữa là ta sẽ phi thăng thượng giới, mà lần này gọi các ngươi đến đây chính là muốn

tuyên bố một sự kiện, đó chính là từ giờ trở đi, Diệp Phong sẽ thay vị trí của ta, trở thành tông chủ mới của Tinh Hồn Tông!"

? ? ?

Chương 435: Các ngươi phản ứng lại một chút đi chứ

Nhìn thấy Kiếm Cẩu tiếp tục nằm rạp dưới mặt đất đi ngủ!

Nhìn thấy Phệ Huyết Đường Lang ở một bên quạt quạt lông cho ngủ Kiếm Cẩu!

Nhìn thấy Tất Cương giảng giải cách làm một món ăn ngon cho Lãnh Vô Phong!

Nhìn thấy Bạch Thiên Hồng đeo Tinh Thần Diệt Hồn Cung lên cổ, nhàm chán xoay vòng vòng!

Nhìn thấy Kim Luân và Xích Vũ vẫn đang cầm khăn lau lau mặt đất!

...

Nhìn thấy mọi người hoàn toàn không có phản ứng chút nào, Lạc Thiên Tuyết cả người đều muốn điên rồi, có chuyện này hoàn toàn không giống như những gì mà nàng đã tưởng tượng!

Bây giờ nàng rất muốn lớn tiếng kêu lên một tiếng với tất cả mọi người là ta sắp phi thăng rồi, các ngươi cũng nên phản ứng lại một chút chứ!

"Tuyết tỷ, còn có chuyện khác sao?"

"Nếu như không có chuyện gì khác thì ta phải nhanh chóng đi về, bên đó trà còn đang trên bếp!"

Nói xong, Sở Tiêu Tiêu vội vàng rời khỏi đại điện, giống như trà mà nàng đang nấu còn quan trọng hơn cả chuyện Lạc Thiên Tuyết phi thăng!

"Tông chủ, vậy ta dẫn theo cẩu ca đi về trước, nó ngủ ở đây không thoải mái!"

Phệ Huyết Đường Lang nói xong cũng ôm Kiếm Cẩu trọc lông nằm rạp trên mặt đất nằm ngáy o o rời khỏi tông môn đại điện!

"Tông chủ, hôm nay Diệp Phong vừa trở về, sợ là còn chưa nấu cơm, ta và Vô Phong lập tức đi nấu cơm!"

Nói xong, Tất Cương cũng dẫn theo Lãnh Vô Phong rời khỏi tông môn đại điện!

...

Không bao lâu sau, toàn bộ tông môn đại điện chỉ còn lại hai người Lạc Thiên Tuyết và Diệp Phong!

Hô!

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết thở một hơi thật dài ôm chút hy vọng cuối cùng nhìn về phía Diệp Phong hỏi: "Diệp Phong, vi sư sắp phải phi thăng lên thượng giới, ngươi có gì muốn nói với ta hay không?"

Hả?

Nghe nói như thế, Diệp Phong nghĩ nghĩ rồi nói ra: "Sư tôn, vậy trước khi ngươi phi thăng có thể mặc Tử Minh Huyền Y với Tử Minh Huyền Khố cho ta xem một chút hay không?"

"A?"

"Sư tôn, ngươi tìm cái gì á?"

"Có cần đệ tử tìm giúp ngươi hay không?"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết tìm kiếm khắp nơi, Diệp Phong cũng vội vàng hỏi thăm.

"Đỉnh đâu!"

"Thiên cấp lô đỉnh của ta đâu!"

"Trước khi đi còn muốn chiếm tiện nghi của vi sư, ta liều mạng với ngươi!"

Tìm thấy Thiên cấp lô đỉnh, Lạc Thiên Tuyết giơ lô đỉnh lên đuổi theo Diệp Phong đã chạy ra khỏi đại điện!

...

"Cẩu ca! ! !"

"Lừng lẫy đại loạn đấu sắp bắt đầu, chúng ta có nên lên hay không!"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết cầm lô đỉnh trong tay đang truy đuổi Diệp Phong, Phệ Huyết Đường Lang trực tiếp nghĩ đến lừng lẫy đại loạn đấu đã qua lâu rồi, sau đó hưng phấn trực tiếp nói lớn với tiểu hoàng cẩu trong ngực!

Trừng!

Vẫn luôn nằm ngáy o o, tiểu hoàng cẩu nghe nói như thế thì đột nhiên mở đôi mắt chó ra, sau đó hưng phấn hô lớn: "Lên, trong khoảng thời gian này ta sắp bị người điên đó tra tấn điên rồi, chuyện chơi vui như vậy sao thiếu ta được!"

"Lừng lẫy đại loạn đấu sao có thể thiếu Hạ Thiên Vũ ta được!"

Nhìn thấy Phệ Huyết Đường Lang và tiểu hoàng cẩu đều nâng Thiên cấp lô đỉnh phóng tới Lạc Thiên Tuyết, Hạ Thiên Vũ cũng vẻ mặt hưng phấn yên lặng lấy Thiên cấp lô đỉnh phủ bụi đã lâu từ trong không gian giới chỉ ra!

Thân là một Luyện Đan Sư phá của đủ tiêu chuẩn, hắn cảm thấy dùng Thiên cấp lô đỉnh luyện đan chính là sỉ nhục Thiên cấp lô đỉnh, chỉ có chiến đấu mới là thời khắc Thiên cấp lô đỉnh phong quang nhất!

Bọn người Bạch Thiên Hồng, La Khải, Tiêu Trần thấy cảnh này thì đều tưởng rằng Lạc Thiên Tuyết muốn mở một trận lừng lẫy đại loạn đấu trước khi phi thăng thượng giới, tất cả đều mang thần sắc hưng phấn lấy ra Thiên cấp lô đỉnh, sau đó tất cả đều gia nhập vào lừng lẫy đại loạn đấu!

"Làm gì!"

"Các ngươi đang làm gì!"

"Ta đang dạy dỗ đệ tử, sao lại thành lừng lẫy đại loạn đấu?"

Nhìn thấy đám người cấp tốc tụ tới, Lạc Thiên Tuyết muốn điên rồi, nếu như biết trước sẽ xảy ra chuyện như vậy thì lúc nãy nàng nên dùng kiếm!

...

"Cái đám này sắp rảnh đến mục xương rồi!"

"Sư tôn chỉ cầm lô đỉnh giáo huấn ta, ai mà ngờ được là lại bị các ngươi chơi thành lừng lẫy đại loạn đấu, thật là đáng sợ!"

Nhìn đám người phía xa từng người cầm lô đỉnh trong tay triển khai đại loạn đấu, Diệp Phong cũng không nhịn được phát ra một tiếng thốt lên kinh ngạc!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, mời túc chủ tiêu hao sạch sẽ toàn bộ điểm phá sản trước khi hệ thống thăng cấp hoàn thành, một khi thăng cấp hoàn thành thì không thể nào mở bình thu hoạch được bất cứ tài nguyên tu luyện gì ở hạ giới!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, bởi vì hệ thống đang ở giai đoạn thăng cấp, trong lúc này, ở hạ giới sẽ không đổi mới sản phẩm bại gia mỗi ngày, phát động hành vi phá của cũng sẽ không cho bất kỳ ban thưởng gì, nếu như thăng cấp hoàn thành mà không phi thăng thượng giới, đề nghị túc chủ lựa chọn hệ thống giáng cấp, nếu không thì ở hạ giới hệ thống sẽ ở vào trạng thái ngủ đông, đội hộ vệ bại gia vẫn có thể sử dụng bình thường!"

Ngay lúc Diệp Phong núp ở phía xa xem náo nhiệt thì tiếng nhắc nhở của hệ thống chợt vang lên từ trong đầu của hắn!

"Ừm?"

"Ngủ đông?"

"Hệ thống, ngươi là đệ nhất hệ thống, ngươi còn muốn ngủ đông,

không phải ngươi nên tìm ra phương pháp giải quyết vấn đề này hay sao?"

Nghĩ đến mình từng nói ở thượng giới là sau khi trở về không phi thăng có thể ở hạ giới lãng phí tài nguyên thượng giới để tu luyện hay không, sau đó hệ thống nói phải tranh thủ tìm cách giải quyết, nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng vội vàng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Túc chủ ngươi lão Lục, nếu ngươi không chơi như vậy thì ta sẽ lựa chọn ngủ đông hay sao, ngươi biết ngủ đông đối với hệ thống là một chuyện nhàm chán cỡ nào hay không?"

Cười!

Diệp Phong nghe xong cũng nhịn không được bật cười, hắn không nghĩ tới đúng là bị hắn doán trúng rồi!

"Trước mắt ta ở hạ giới, điểm phá sản còn có hơn ba mươi ba ức, đủ để mở ra một lượng lớn tài nguyên tu luyện trân quý, vậy thì tiêu hao hết trong mười ngày còn lại này đi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong lấy Không Gian Truyền Tống Môn ra trực tiếp đi tới Tinh Cực Tông!

Chương 436: Lạc Vô Danh hiểu, đây mới là cuộc sống bình thường

Tinh Cực Tông!

"Cái gì!"

"Còn có hơn mười ngày nữa là Thiên Tuyết sẽ phải phi thăng lên thượng giới?"

"Chờ sau khi nàng phi thăng thì tất cả mọi người và yêu thú của Tinh Hồn Tông các ngươi cũng sẽ cùng nhau phi thăng lên thượng giới?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, biểu cảm trên mặt của Lạc Vô Danh như không thể tin vào tai của mình!

Lúc trước hắn chỉ cho con gái của mình ra ngoài tùy tiện sáng lập ra một cái tông môn để ma luyện tâm cảnh nhưng kết quả bây giờ nàng lại sắp phi thăng rồi?

Năm thiên kiêu!

Lão hữu La Khải!

Trưởng lão tông môn Bạch Thiên Hồng!

...

Nghĩ tới chuyện chỉ trong thời gian mấy tháng ngắn ngủi mà tất cả những người này đều sắp phải phi thăng rồi, Lạc Vô Danh cảm thấy cả người đều muốn điên rồi, từ khi nào mà phi thăng trở thành một chuyện đơn giản như vậy, vậy mấy trăm năm nay hắn cố gắng tu luyện rốt cuộc là đang tu luyện cái gì?

"Diệp Phong!"

"Rốt cuộc bọn họ tu luyện như thế nào, ngươi xem ngươi có thể giúp ta đột phá hay không?"

Mang theo vẻ mong đợi, Lạc Vô Danh quay qua nhìn Diệp Phong nói ra ý nghĩ trong lòng mình!

"Chuyện này. . ."

"Sư công, không phải là ta không muốn giúp ngươi mà chủ yếu là ngũ đại tổ lão không cho!"

"Trước đó bọn họ từng nói với ta chuyện này, nói tông môn không thể một ngày không có tông chủ, cho nên tuyệt đối không thể giúp ngươi tăng thực lực lên, bọn họ còn nói là nếu như ta giúp ngươi tăng thực lực lên tới Phi Thăng Cảnh thì chuyện đầu tiên mà ngươi làm chắc chắn sẽ là lập tức phi thăng lên thượng giới hưởng thụ cuộc sống, sau đó quăng một đống chuyện của tông môn cho bọn họ giải quyết!"

Nhìn thấy ánh mắt mong đợi của Lạc Vô Danh, Diệp Phong cũng dùng ánh mắt quái dị nhìn chằm chằm Lạc Vô Danh, giải thích rõ.

? ? ?

Bọn họ không cho ta đột phá đến Phi Thăng Cảnh?

Sợ ta chạy đi?

Nghe được Diệp Phong giải thích xong, Lạc Vô Danh cả người đều nổ, không cho hắn đi Tinh Hồn Tông thăm con gái còn chưa tính, bây giờ lại còn không cho Diệp Phong giúp hắn đột phá đến Phi Thăng Cảnh, đây là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?

"Sư công, ngũ đại tổ lão nói có phải thật vậy hay không, nếu như ngươi đột phá đến Phi Thăng Cảnh, có phải sẽ ngay lập tức phi thăng thượng giới thật vậy hay không?"

Nhìn thấy Lạc Vô Danh trầm mặc xuống, Diệp Phong cũng mang theo vẻ tò mò hỏi thăm.

"Sẽ không!"

"Cho dù thực lực của ta đột phá đến Phi Thăng Cảnh thật thì ta cũng sẽ không lập tức phi thăng lên thượng giới!"

"Ta sẽ đi tới sau núi chỗ ngũ đại tổ lão, sau đó ta sẽ phi thăng lên thượng giới ở ngay trước mặt của bọn họ!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lạc Vô Danh cũng trưng vẻ mặt thành thật ra trả lời.

? ? ?

Mấy câu trước thì nói rất hay rất tốt nhưng mà cái câu sau này không phải là quá đột nhiên hay sao?

Nghe được Lạc Vô Danh nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ chấn kinh, thậm chí bây giờ hắn cũng rất muốn nói với ngũ đại tổ lão một câu, mẹ nó các người đoán thật là chuẩn!

"Được rồi, không nói những chuyện thương tâm này!"

"Lần này ngươi tới đây là muốn nói cho tao biết chuyện này hay sao?"

Lạc Vô Danh bình phục tâm tình, sau đó mới nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Không đúng!"

"Lần này ta tới thật ra là muốn để lại tất cả những thứ tài nguyên tu luyện vô dụng cho sư công!"

Nghe được Lạc Vô Danh hỏi thăm, Diệp Phong cũng nói ra mục đích thật sự mà hắn đến đây lần này!

"Để lại tất cả cho ta?"

"Có bao nhiêu?"

"Là những tài nguyên tu luyện gì?"

Lạc Vô Danh nghe nói như thế thì trong nháy mắt trở nên hưng phấn, nếu như là tài nguyên tu luyện đủ nhiều thì vậy chẳng phải là hắn sẽ có thể trực tiếp chống lại ngũ đại tổ lão hay sao?

Thậm chí tại thời khắc này, hắn đã huyễn tưởng tới cảnh ngũ đại

tổ lão ăn xin trong viện lạc của hắn!

"Không sai, để lại hết tất cả cho sư công!"

"Có rất nhiều, cụ thể có bao nhiêu ta cũng không rõ ràng!"

"Về phần đều có cái gì, tất cả đều quyết định bởi sư công ngươi muốn cái gì!"

"Nhưng mà chuyện mọi người trong tông môn cũng sẽ phi thăng thì sư công đừng nói cho sư tôn của ta biết, bởi vì nàng cũng không biết chuyện này, ta định sẽ giữ lại để cho sư tôn của ta một cái kinh hỉ!"

Nhìn thấy Lạc Vô Danh hưng phấn lên, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Tới gần chạng vạng tối!

"Rốt cuộc ta đã hiểu được tại sao tiểu tử này phá của như vậy!"

"Nếu như ta có nhiều đồ như vậy sớm một chút thì ta cũng phá của, bởi vì số lượng này nhiều lắm, cho dù ta có phá của kinh khủng cỡ nào thì cũng không thể khiến cho trong lòng của ta gợn sóng dù chỉ là một chút!"

"Sống lớn tuổi như thế, không nghĩ tới bây giờ mới hiểu được cái gì là cuộc sống bình thường!"

Thân ở trong phòng ốc mới tinh được xây dựng bởi Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, ngồi bên cạnh đống lửa do mấy trăm bức họa tác ẩn chứa lĩnh vực kiếm ý thiêu đốt ra, cảm nhận được đống lửa mang tới cảm giác ấm áp, dùng Cửu Diệp Hồi Hồn Thảo ngâm chân, Lạc Vô Danh thật lòng cảm thán một câu!

...

Mà lúc này, Diệp Phong cũng đã về tới Tinh Hồn Tông!

Nằm ở trên giường, Diệp Phong cũng nhàm chán lẩm bẩm: "Còn lại mười mấy ngày, coi như cho mình nghỉ ngơi đi, hi vọng sư tôn phi thăng lên thượng giới sớm một chút, như thế thì ta có thể tiếp tục

quay trở về thượng giới để đi chơi!"

"Cũng không biết hai tên gia hỏa Đồ Mãng và Diệp Tiểu Cước có phòng thủ kỹ Tinh Hồn Phong cho ta hay không!"

"Được rồi, không nghĩ, đi tìm thất tiên nữ chơi đùa thôi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng cực kỳ tự nhiên kẹp chăn vào giữa hai chân sau đó trực tiếp nghỉ ngơi.

Mười hai ngày trôi qua trong chớp mắt!

Lúc này, tất cả mọi người trong tông môn đều đã tụ tập ở trước Hoàng Kim Mao Ốc!

"Chư vị!"

"Khi ta vượt qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp thì sẽ trực tiếp phi thăng thượng giới!"

"Các ngươi cố gắng tu luyện, nếu như sau này phi thăng thượng giới không có chỗ đi thì có thể đến Đông Châu Vô Cực Thánh Địa tìm ta, có một chuyện ta vẫn luôn không có nói cho các ngươi biết, thật ra thì ta đã được cường giả thượng giới thu làm đệ tử trước đó!"

Chương 437: Độ lôi kiếp, Đăng Thiên Thê, phi thăng thượng giới

Nói đến đây, khi Lạc Thiên Tuyết phát hiện mọi người vẫn không có bất kỳ phản ứng gì, trên mặt cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến, mặc dù không nói ra mình là Thánh nữ thượng giới trọng sinh nhưng còn ở hạ giới thì đã được cường giả thượng giới thu làm đệ tử, chuyện này không phải là một chuyện khiến người ta cảm thấy cực kỳ khiếp sợ sao?

Đối mặt đám người không phản ứng chút nào, Lạc Thiên Tuyết đã không định nói tiếp, toàn thân mang theo vẻ cực kỳ buồn bực đi thẳng đến Hoàng Kim Mao Ốc!

Oanh! Oanh! Oanh!

Khi Lạc Thiên Tuyết đi vào Hoàng Kim Mao Ốc, không trung cũng bắt đầu ngưng tụ Thiên Đạo kiếp vân, sau đó một đạo tiếp một đạo Thiên Đạo lôi kiếp điên cuồng oanh kích Hoàng Kim Mao Ốc bên dưới!

Mà lúc này, đám người vẫn luôn mặt không thay đổi lại đều toát ra thần sắc dị thường hưng phấn, bởi vì bọn họ biết, chỉ cần chờ Lạc Thiên Tuyết phi thăng thượng giới thì bọn họ cũng có thể phi thăng thượng giới!

Độ lôi kiếp!

Đăng Thiên Thê!

Mọi người cùng nhau phi thăng!

Nghĩ tới sau này sẽ xuất hiện cảnh tượng hoành tráng như thế, mọi người cũng đều toát ra vẻ bức thiết!

Một lát sau!

Khi Lạc Thiên Tuyết từ trong Hoàng Kim Mao Ốc đi ra, bầu trời bỗng nhiên xuất hiện một đạo vết nứt cực lớn, một cái thang trời tản ra thất thải quang mang từ đó chậm rãi rơi xuống, cuối cùng trực tiếp rơi xuống dưới chân Lạc Thiên Tuyết!

Nhìn đám người của tông môn xung quanh mình, trong đầu Lạc Thiên Tuyết không khỏi hồi tưởng lại thời gian vui vẻ khi mọi người cùng nhau nôn mửa ăn Tẩy Tủy Đan, cùng nhau vui vẻ đánh quả cầm, cùng nhau hưng phấn tiến hành lừng lẫy đại loạn đấu, đây là những chuyện mà nàng chưa từng trải qua khi ở thượng giới!

"Mặc dù chỉ ở chung mấy tháng nhưng bỗng nhiên tách ra nàng vẫn không nỡ bọn họ!"

Lúc này, trong mắt Lạc Thiên Tuyết toát ra vẻ không nỡ, nghĩ đến chuyện sắp phải chia tay mọi người, nàng rất không nỡ nhìn mọi người hô lớn: "Chư vị, các ngươi..."

Nhưng mà không đợi Lạc Thiên Tuyết biểu đạt ra tình cảm của mình thì đã bị mọi người ngắt lời!

"Lão tông chủ, ngươi mau đi đi, cẩu ca thật sự không quen ngủ ở đây!"

"Lão tông chủ, chỗ ta còn có một con yêu thú đang lấy máu, nếu như ngươi không đi thì sợ là yêu thú phải đi trước một bước!"

"Lão tông chủ, ngươi cứ yên tâm đi thôi, có Diệp tông chủ, tông môn sẽ chỉ càng ngày càng tốt!"

"Lão tông chủ, nếu như ngươi không đi nữa thì Đăng Thiên Thê sẽ gấp á!"

"..."

Theo mọi người liên tục lên tiếng thúc giục, toàn thân Lạc Thiên Tuyết đều choáng váng!

Buồn cười nàng còn không nỡ bọn họ, ai mà ngờ được bọn họ lại đều muốn nàng nhanh chóng đi đi!

Một tiếng lão tông chủ này vốn nên là tràn đầy lo lắng nhưng bây giờ lại giống như là từng lưỡi đao không ngừng đâm vào trong lòng của Lạc Thiên Tuyết!

"Tốt!"

"Ta đi!"

"Uổng cho ta còn không nỡ các ngươi, hóa ra là do ta tự mình đa tình!"

Mang theo vẻ mặt khóc không ra nước mắt, Lạc Thiên Tuyết trực tiếp bước lên Đăng Thiên Thê, nhưng khi khoảng cách cửa vào thượng giới càng ngày càng gần thì nàng vẫn không cam lòng nhìn xuống phía dưới một cái!

Nàng hi vọng tất cả những gì vừa rồi chỉ là mọi người cố ý biểu hiện ra như vậy, chính là không muốn nàng quá thương cảm khi phi thăng!

"? ? ?"

"Người đâu! ! !"

"Ta còn chưa có hoàn toàn phi thăng linh thượng giới, chỉ có một hai phút như vậy mà các ngươi cũng không chờ được hay sao?"

Phát hiện phía dưới đã không còn một người nào, Lạc Thiên Tuyết cả người đều muốn điên rồi!

Những tông môn khác thì nếu như tông chủ phi thăng thì tuyệt đối sẽ toàn tông vui vẻ đưa tiễn!

Ai mà ngờ được là đến mình phi thăng thì lại tịch mịch phi thăng, chênh lệch này cũng quá lớn!

...

Bên trong Hoàng Kim Mao Ốc!

"Chư vị!"

"Lão tông chủ đã thành công phi thăng thượng giới, tiếp theo đến phiên chúng ta!"

"Hơn mười ngày trước, ta kêu tất cả các ngươi đều giải quyết chuyện của mình xong hết, bây giờ hẳn là đã không còn việc gì vướng chân vướng tay nữa đúng không, nếu như không có vấn đề gì thì chúng ta bắt đầu cùng nhau dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân đi!"

Nhìn thấy tất cả mọi người trong tông môn đều tụ tập ở đây, Diệp Phong cũng lớn tiếng hỏi thăm.

"Cũng may trước đó khi mở bình cho sư công thì bỗng nhiên nghĩ tới thực lực của ta ở hạ giới vẫn chỉ là Độ Kiếp Cảnh Bát Trọng đỉnh phong, cho nên để lại một tỷ điểm phá sản dùng cho đột phá đến Độ Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, nếu không thì đúng là hệ thống phải ngủ đông thật sự!"

Cùng lúc đó, Diệp Phong cũng âm thầm nghĩ như thế.

"Diệp thiếu!"

"Ta gặp một vấn đề, sư tôn của ta biến mất rồi!"

Đúng lúc này, giọng nói của Bạch Lỗi bỗng nhiên vang lên bên cạnh.

"Ừm?"

"Sư tôn của ngươi biến mất rồi?"

Nghe được Bạch Lỗi nói như vậy, Diệp Phong cũng nhíu mày, dù sao lúc trước Đăng Thiên Thê của La Thành bị Diệp Tiểu Kiếm chém mất, nếu như muốn phi thăng thượng giới thì phải mượn nhờ Đăng Thiên Thê của Bạch Lỗi mới được!

"Hệ thống, sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, kiểm tra xem bây giờ La Thành đang ở đâu và đang làm cái gì?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, trước mắt La Thành đang bị cầm tù ở Ám Hoa Đảo, mà Ám Hoa Đảo chính là một cái thế lực ma tu, bên trong đều là nữ tu sĩ ma tu dùng nam nhân làm đỉnh lô!"

Không lâu sau, tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

? ? ?

Lần trước bị một nữ ma đầu bắt đi!

Lần này mẹ nó bị một đám nữ ma đầu bắt đi?

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cả người đều bị kinh hãi, hắn thật không nghĩ ra tại sao những nữ ma đầu đó đều tình hữu độc chung với lão đầu này!

"Chờ một chút!"

"Không đúng, bây giờ La Thành có thực lực Phi Thăng Cảnh, cho dù phải đối mặt với hai tên cường giả Phi Thăng Cảnh thì hắn là cũng có thể đào tẩu, chẳng lẽ Ám Hoa Đảo này có thực lực mạnh

như vậy?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp nói với Bạch Lỗi: "Bạch Lỗi, sư tôn ngươi lại bị nữ ma đầu bắt đi, chúng ta đi cứu hắn!"

? ? ?

Chương 438: Độ lôi kiếp, Đăng Thiên Thê, phi thăng thượng giới (2)

Mẹ nó, Sư tôn ta lại bị nữ ma đầu bắt đi?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bạch Lỗi cũng kinh hãi con ngươi trợn tròn, trên mặt toát ra vẻ khó có thể tin!

"Diệp thiếu!"

"Nếu như sư tôn của Bạch Lỗi bị nữ ma đầu bắt đi, không bằng chúng ta cùng nhau đi đến đó cứu hắn!"

Lúc này, Bạch Thiên Hồng đang đứng ở bên cạnh cũng nói ra ý nghĩ của mình, dù sao làm như vậy thì có thể đi ra ngoài chơi một lần và còn có thể giải sầu một chút, nếu như phải ở lại chỗ này thì thật sự rất là nhàm chán!

"Tiểu Kiếm!"

"Mở ra một đạo không gian thông đạo thông hướng Ám Hoa Đảo, trực tiếp đưa chúng ta qua đó!"

Bởi vì Không Gian Truyền Tống Môn trong tay đều để lại cho Lạc Vô Danh, Diệp Phong cũng trực tiếp kêu Diệp Tiểu Kiếm xuất thủ, mau chóng cứu trở về, mọi người cũng có thể nhanh chóng phi thăng thượng giới, hắn cũng không muốn tiếp tục lãng phí thời gian ở hạ giới nữa!

...

Ám Hoa Đảo, địa lao!

"Thoải mái!"

"Thật sự sảng khoái!"

"Nữ ma đầu ở đây người nào cũng thân kinh bách chiến, hơn nữa còn có rất nhiều bản lĩnh, thú vị hơn đi xuân lâu nhiều!"

Nằm trên một cái giường lớn thoải mái dễ chịu, trên mặt La Thành tràn đầy vẻ hạnh phúc!

"Dựa vào thực lực mạnh mẽ của ta thì hẳn là còn có thể kiên trì thêm nửa năm nữa, sau đó ta phải tĩnh dưỡng một thời gian nếu không thì sẽ bị những nữ ma đầu này ép thành người khô!"

Oanh!

Ngay lúc La Thành đang mặc sức tưởng tượng tới cảnh mình còn có thể thoải mái ở chỗ này nửa năm nữa thì vô số lực lượng kinh khủng ầm ầm giáng lâm, Ám Hoa Đảo bị trực tiếp ma diệt sạch sẽ trong nháy mắt, mấy trăm tên nữ ma đầu ở trên đảo này cũng bị xóa bỏ!

Cái giường lớn này bình tĩnh trôi nổi ở trên mặt biển!

Mà ngồi ở trên giường lớn, La Thành nhìn thấy tất cả mọi người đang ở trên không trung đều dùng ánh mắt khiếp sợ mà nhìn hắn thì đột nhiên hắn mới nhận ra được cái gì đó vội vàng kéo tấm chăn ở bên cạnh che kín mình!

Nghĩ đến mình lại bị nhiều người như vậy thấy hết, La Thành muốn tự tử!

Một lát sau!

Khi mọi người trở lại Hoàng Kim Mao Ốc trong Tinh Hồn Tông một lần nữa, La Thành một mình ngồi ở trong một góc, hắn thật sự không có mặt mũi nào để đối mặt với mọi người, thậm chí bây giờ hắn chỉ hận không tìm được một cái lỗ để chui xuống!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi nói sao ta lại nhận một người sư tôn như vậy chứ, ngươi

xem, hắn còn phụng phịu ở đó!"

"Đi sớm sợ hắn chưa hết hứng, đi trễ thì sợ hắn không còn mạng nữa, ta quá khó khăn mà!"

Nhìn thấy La Thành ngồi ở nơi hẻo lánh, Bạch Lỗi cũng cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ than phiền với Diệp Phong.

"Bạch Lỗi, đây là số của ngươi!"

"Đến thượng giới, chỉ sợ sư tôn ngươi sẽ trở nên càng điên cuồng hơn nữa đến lúc đó mới là thời điểm ngươi bận rộn!"

Nghe Bạch Lỗi than phiền, Diệp Phong cũng nhịn không được mà cười phá lên!

"Tất cả mọi người, dẫn Thiên Đạo kiếp vân!"

Sau đó, Diệp Phong cũng trực tiếp hô to lên một tiếng với mọi người!

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo từng đạo Thiên Đạo kiếp vân tản ra thiên địa uy áp ngưng tụ trên không trung, cách đó không xa, Lạc Vô Danh và ngũ đại tổ lão thấy cảnh này thì trong mắt đều lóe lên vẻ vô cùng chấn động!

Sau một hồi!

"Sư công!"

"Ngũ đại tổ lão!"

"Chúng ta đi trước một bước, sau này các ngươi di chuyển Tinh Cực Tông đến nơi đây đi, nếu như sau này có đệ tử phi thăng thì nhớ kêu bọn họ đến Đông Châu Tinh Hồn Thánh Địa!"

Đạp lên Đăng Thiên Thê, Diệp Phong cũng trực tiếp hô to lên với Lạc Vô Danh và ngũ đại tổ lão đang đứng cách đó không xa!

Thượng Giới!

“Nơi này là, Nguyên Linh Thành?”

“Vận khí tốt như vậy, thế nhưng trực tiếp xuất hiện ở nơi gần Thánh Địa?”

Đi trên đường phố, sau khi Lạc Thiên Tuyết phát hiện nơi này thế nhưng là Nguyên Linh Thành mà nàng vô cùng quen thuộc, trên mặt cũng có hơi kinh ngạc!

“Cũng không biết mấy năm ta rời đi, Thánh Địa có thay đổi gì không?"

Nghĩ vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng mang theo kích động rời khỏi Nguyên Linh Thành, bay thẳng đến Thánh Địa!

……

Tinh Hồn Thánh Địa!

“Đó là… Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch!”

Sau khi Lạc Thiên Tuyết đến lối vào Thánh Địa, nàng thật sự không thể tin vào hai mắt khi nhìn vô số khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch dựng thành Mê Cung Đại Trận ở trước mặt!

“Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

“Ta mới rời đi vài thập niên, Thánh Địa hiện tại đã giàu có đến trình độ như thế này rồi sao?”

“Thế nhưng có thể dùng Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch vô cùng trân quý dựng thành mê cung?”

Lạc Thiên Tuyết lúc này thật sự bị chấn động, thật sự bút tích này của Thánh Địa quá lớn!

“Không biết vị trưởng lão nào trấn thủ ở đây, còn thỉnh làm phiền thông tri với Thánh Chủ một chút, nói Lạc Thiên Tuyết đã trở lại!”

Cũng không tùy tiện xông vào Mê Cung Đại Trận, Lạc Thiên Tuyết chỉ đứng ở bên ngoài Mê Cung Đại Trận báo ra thân phận.

Bên trong Thánh Địa!

Ngọc Quỷ trưởng lão nằm ở trên ghế bập bênh nghe được lời này cũng kinh ngạc đứng lên, hắn biết Thánh Chủ mấy năm nay vẫn luôn tìm kiếm Thánh nữ Lạc Thiên Tuyết!

Mà tám đại thái thượng trưởng lão bọn họ lại cho rằng Thánh Nữ đã gặp bất trắc, ai ngờ hiện tại nàng đã trở lại?

Bên ngoài lối vào Thánh Địa!

Sau khi Ngọc Quỷ trưởng đi ra khỏi Mê Cung Đại Trận, phát hiện bên ngoài không phải Thánh Nữ, mà là một nữ tử xa lạ, trong mắt cũng hiện lên một tia thất vọng.

“Vốn tưởng rằng Thánh nữ biến mất mấy chục năm đã thật sự trở lại, ai ngờ thế nhưng lại là cái hàng giả!”

Nghĩ vậy, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng không thèm lãng phí thời gian với tên giả mạo này, xoay người chuẩn bị tiến vào Mê Cung Đại Trận!

“Ngọc Quỷ trưởng lão!!”

“Ngươi đừng đi, ta thật sự là Lạc Thiên Tuyết!”

“Ngươi đã quên, năm đó khi ta còn nhỏ, ngươi chính là người mang theo ta đi Thái Hư Phong trộm rượu, đi Tử Trúc Phong trộm đan, ở Huyền Cổ Phong trộm tiên quặng, ở Cửu Diệp Phong trộm…”

“Thiên Tuyết!!!”

“Ngươi thật là Thiên Tuyết!”

Nghe thế, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng là nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết kinh hô lên, bởi vì những chuyện này ngoại trừ hai người bọn họ, không thể nào có người thứ ba biết được!

“Ngọc Quỷ trưởng lão!”

Chương 439: Sư tôn, Tinh Hồn trưởng lão là đồ tôn của ngươi, ngươi có tin không

“Những thứ này đều là Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch a, ta chẳng qua chỉ mới biết mất vài chục năm, Thánh Địa chúng ta đã trở nên giàu có như vậy sao?”

Đi ở làm người cảm giác được cực kỳ áp lực Mê Cung Đại Trận giữa, Lạc Thiên Tuyết cũng tò mò nhìn về phía Ngọc Quỷ trưởng lão dò hỏi.

“Giàu có?”

“Một cái Mê Cung Đại Trận rách nát mà có thể xưng là giàu có sao?”

Nghe được những lời này của Lạc Thiên Tuyết, Ngọc Quỷ trưởng lão chỉ cười lắc đầu, sau đó trực tiếp giải thích: “Thánh nữ, kẻ hèn một vạn khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch sao có thể xưng là giàu có đâu, ngươi có phải đánh giá quá thấp về tiêu chuẩn giàu có rồi không!”

???

Là ta đánh giá thấp tiêu chuẩn giàu có, hay vẫn là ngươi phiêu?

Còn kẻ hèn một vạn khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch?

Trước khi ta biến mất, Thánh Địa chỉ sợ không có được một khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch lớn như vậy đi!

Nghe Ngọc Quỷ trưởng lão một cách thần kỳ như thế, Lạc Thiên Tuyết thật sự bị sốc, thậm chí nàng còn có suy nghĩ, đây vẫn là Ngọc Quỷ trưởng lão mà nàng biết sao?

……

“Ngọc Quỷ trưởng lão, tòa tiên phong thứ chín kia, hiện tại hẳn còn đang bỏ không?”

Trên đường đi đến Vô Cực Phong, Lạc Thiên Tuyết chỉ vào thứ tòa tiên phong vô danh thứ chín thuận miệng hỏi.

“Thánh nữ!”

“Tòa tiên phong kia đã có người, nói cách khác, Thánh Địa chúng ta hiện tại đã có chín vị thái thượng trưởng lão!”

Nghe Lạc Thiên Tuyết hỏi, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng cười giải thích.

“Có người?”

“Thánh Địa đã có chín vị thái thượng trưởng lão?”

Lạc Thiên Tuyết nghe xong cũng giật mình, trong lòng càng thêm kinh ngạc cảm thán nói: “Không nghĩ tới ta chỉ rời đi Thánh Địa vài chục năm, Thánh Địa thế nhưng đã thay đổi lớn như vậy!”

Vô Cực Phong, Thánh Điện!

“Thái Hư Kiếm Tông, Bồng Lai Tiên Đảo, Thiên Võ Tông!”

“Các ngươi dám thương tổn đồ đệ của ta, thật cho rằng Tinh Hồn Thánh Địa chúng ta không dám cùng các ngươi đại chiến sao!"

Sau khi tự mình xác nhận thân phận của Lạc Thiên Tuyết, Hồ Ly, trong mắt người biết được toàn bộ tràn đầy vô tận sát ý!

“Từ từ!”

“Sư tôn, ngươi vừa nói cái gì, Tinh Hồn Thánh Địa?”

“Tại sao ta mới rời đi vài thập niên, Thánh Địa chúng ta đã sửa tên?”

Sau khi nghe Hồ Ly nói ra bốn chữ Tinh Hồn Thánh Địa, thân thể Lạc Thiên Tuyết bỗng nhiên run lên, thật sự là khi nghe được hai chữ Tinh Hồn, khiến nàng luôn có có một loại cảm giác quen thuộc!

“Không sai, Thánh Địa chúng ta đã chính thức sửa tên là Tinh Hồn Thánh Địa!”

“Không chỉ có như thế, chủ phong cũng không hề là Vô Cực Phong của ta, mà là Tinh Hồn Phong, chỗ ở của Tinh Hồn trưởng lão!”

Nghe Lạc Thiên Tuyết hỏi, Hồ Lỵ cũng cười giải thích.

???

Tinh Hồn Thánh Địa?

Tinh Hồn trưởng lão?

Tinh Hồn Phong?

Tại sao tất cả những thứ này lại có liên quan đến Tinh Hồn, ta mới vừa phi thăng rời đi Tinh Hồn Tông, trở tay liền về tới Tinh Hồn Thánh Địa?

“Sư tôn, theo như lời của ngươi, Tinh Hồn trưởng lão là vị thái thượng trưởng lão thứ chín của Thánh Địa đúng không?”

“Ta có thể biết hắn tu vi gì, dùng năng lực gì để trở thành thái thượng trưởng lão không?”

Mang theo tò mò, Lạc Thiên Tuyết cũng vội vàng hỏi Hồ Lỵ, lúc này, nàng cũng chưa ý thức được cái gì, chỉ là cảm thấy hai chữ Tinh Hồn này vừa khéo mà thôi!

“Hắn là người có tu vi Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng khủng bố!”

“Đến nỗi bằng vào loại nào năng lực gì lên làm thái thượng trưởng lão, vi sư chỉ có thể nói là hắn cho quá nhiều!”

Nói đến đây, Hồ Lỵ nghiêm túc nhìn Lạc Thiên Tuyết tiếp tục nói: “Đồ nhi, vị Tinh Hồn trưởng lão này là mua cả hai thân phận trong Thánh Địa cùng Thánh tử, ngươi vừa trở về còn không rõ ràng tình huống, nhưng ta phải nhắc ngươi, có thể đắc tội bất kỳ kẻ nào trong Thánh Địa, nhưng không thể đắc tội Tinh Hồn trưởng lão!”

“Cái gì!”

“Mua!”

“Không chỉ có mua thân phận thái thượng trưởng lão, còn mua cả thân phận Thánh tử?”

Nghe Hồ Ly nói xong, trong đầu Lạc Thiên Tuyết không khỏi hiện ra một hình bóng quen thuộc!

Mua thân phận!

Tinh Hồn Phong!

Nếu nàng không thể nghĩ đến Diệp Phong, vậy thì nàng đúng thật là một kẻ đại ngốc!

Hô!

Hít sâu một hơi, Lạc Thiên Tuyết cũng cực kỳ nghiêm túc nhìn Hồ Ly hỏi: "Sư tôn, Tinh Hồn trưởng lão có phải tên là Diệp Phong?"

"Di?"

"Đồ nhi, sao ngươi biết tên Tinh Hồn trưởng lão?"

Không để ý đến Hồ Ly dò hỏi, Lạc Thiên Tuyết tiếp tục hỏi: "Sư tôn, Tinh Hồn trưởng lão chính là một tên bại gia tử?"

"Hả?"

"Đồ nhi, sao ngươi cũng biết sở thích của Tinh Hồn trưởng lão?"

Nhìn biểu cảm càng thêm nghi hoặc của Hồ Ly, Lạc Thiên Tuyết lúc này cũng lộ ra vẻ mặt suy sụp nói: "Sư tôn, ta muốn nói vị Tinh Hồn trưởng lão này là đồ tôn của ngươi, ngươi có tin hay không!"

"Cái gì?"

"Tinh Hồn trưởng lão là đồ tôn của ta?"

"Đồ nhi, cơm có thể ăn bậy, nhưng lời nói cũng không thể nói bậy a, nếu như bị Tinh Hồn trưởng lão nghe được liền phiền toái!"

Nghe được lời này của Lạc Thiên Tuyết, sắc mặt Hồ Ly kịch liệt thay đổi vội vàng nhắc nhở nàng.

"Hả?"

"Đồ nhi, ngươi kéo đại đỉnh muốn làm gì vậy?"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết bỗng nhiên kéo một cái đại đỉnh đi ra bên ngoài điện, Hồ Lỵ vội vàng hỏi.

“Sư tôn!”

“Cùng đi với đệ tử thôi, tổ tôn các ngươi cũng nên tương nhận!”

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết trực tiếp đi ra đại điện, bay thẳng đến Tinh Hồn Phong!

“Điên rồi!”

“Tên đệ tử này của ta điên rồi!”

“Mẹ nó còn tổ tôn tương nhận, đó chính là Tinh Hồn trưởng lão, người tự xưng là thần hào phá của, cho dù phần mộ tổ tiên của ta có bốc khói nhẹ cũng không có khả năng có một vị đồ tôn thần hào như vậy!”

Nhìn Lạc Thiên Tuyết rời đi, Hồ Lỵ thật sự muốn điên rồi, nàng thật sự không nghĩ tới, đồ đệ bảo bối của mình vất vả mới trở lại, kết quả hiện tại lại muốn đi trêu chọc vị thần tài không thể trêu vào duy nhất trong Thánh Địa, đây không phải là đang hồ nháo sao?

Mang theo nôn nóng, Hồ Lỵ cũng vội vàng đuổi theo, nàng cần phải ngăn cản Lạc Thiên Tuyết mới được!

Trên đường đi đến Tinh Hồn Phong!

“Sư tôn, ngươi không cần khuyên ta!”

Chương 440: Chương 440: Vừa rồi các ngươi còn ở Hạ Giới, tại sao bây giờ đều ở đây

“Nếu hắn không phải tên đệ tử phá của kia của ta, ta tuyệt đối sẽ không động thủ, như vậy được được rồi chứ!”

Nhìn Hồ Lỵ ở một bên liên tục khuyên bảo mình, Lạc Thiên Tuyết cũng bất đắc dĩ đưa ra bảo đảm, nhưng nàng có thể trăm phần trăm khẳng định, Tinh Hồn trưởng lão nhất định là tên đệ tử phá của kia!

Một lát sau!

Sau khi Lạc Thiên Tuyết cùng Hồ Lỵ đi đến đỉnh núi Tinh Hồn Phong, nhìn mặt đất được bao phủ một lớp Cực phẩm Tiên Linh Tinh, nhìn căn nhà tranh hoàng kim bắt mắt cách đó không xa, nhìn những cảnh tượng quen thuộc, trong giây phút này, Lạc Thiên Tuyết xuất hiện một loại ảo giác, nàng giống như không có phi thăng, mà mà lần nữa trở về Tinh Hồn Tông!

“Lão tông chủ, sao bây giờ ngươi mới đến, chúng ta chờ ngươi đã nửa ngày rồi!”

Đúng lúc này, Tiểu Hoàng Cẩu trọc mao nằm ở trên phi kiếm bay từ xa lại đây, sau khi nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết cũng cười tiếp đón!

“Tuyết tỷ, chúng ta đã gần nửa ngày không gặp, ngươi có nhớ ta không?”

Ngay sau đó, vẻ mặt tràn ngập ý cười của Sở Tiêu Tiêu cũng đi từ nơi xa tới!

“Đại tiểu thư, kinh hỉ không bất ngờ không, có phải có cảm giác về nhà không?”

Bạch Thiên Hồng lúc này cũng từ xa đi tới, mang theo ý cười nhìn Lạc Thiên Tuyết hỏi.

Rất nhanh, Hạ Thiên Vũ, Ngũ Thiên Kiêu, Phệ Huyết Đường Lang, Sở Hồng Sơn, Tiêu Trần đoàn người cũng từ xa đi tới!

???

Tình huống này là sao?

Mẹ nó tình huống này là như thế nào a?

Không phải các ngươi vừa rồi còn ở Hạ Giới sao?

Tại sao bây giờ tất cả đều chạy tới Thượng Giới rồi, thậm chí đến Thánh Địa trước cả ta?

Nhìn mọi người trong tông môn ở trước mắt, Lạc Thiên Tuyết hoàn toàn ngây người, thậm chí nàng còn dùng sức dụi dụi mắt, tự hỏi mắt mình có phải có vấn đề hay không!

Nàng vốn dĩ cho rằng chỉ có một mình Diệp Phong ở đây, nhưng nàng trăm triệu không nghĩ tới, nơi này mẹ nó ẩn giấu cả một oa!

“Sao lại thế này?”

“Khi nào đỉnh núi Tinh Hồn Phong lại có nhiều người như vậy?”

“Hơn nữa, nhìn dáng vẻ này, bọn họ giống như đều quen biết Thiên Tuyết, chuyện gì đang xảy ở đây ra vậy?”

Nhìn những người này liên tục chào hỏi Lạc Thiên Tuyết, Hồ Lỵ ở bên cạnh cũng lộ ra một tia nghi hoặc!

“Thiên Tuyết, bọn họ là ai, chuyện này rốt cuộc là như thế nào?”

Mang theo khó hiểu, Hồ Lỵ nhìn Lạc Thiên Tuyết hỏi.

“Sư tôn!”

“Ta ở Hạ Giới sáng lập một cái tông môn, tên là Tinh Hồn Tông, mà bọn họ đều là người trong tông môn của ta, nhưng điều mà ta không nghĩ tới chính là, ta chân trước vừa mới phi thăng, bọn họ sau lưng liền cử tông phi thăng, thậm chí đến Thánh Địa trước cả ta!”

Nghe Hồ Lỵ dò chuyện, Lạc Thiên Tuyết cũng vội vàng giải thích.

“Sư tôn!”

“Ngươi cảm thấy Tinh Hồn Phong thế nào, đệ tử chính là dựa theo Tinh Hồn Tông bố trí Tinh Hồn Phong, có phải có loại cảm giác như về nhà đúng không?”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong đột nhiên từ xa truyền đến!

???

Cảm giác về nhà?

Mẹ nó còn cả cảm giác về nhà!

Nghĩ đến thân phận thái thượng trưởng lão của Diệp Phong, nghĩ đến chính mình vất vả như thế nào mới phi thăng Thượng Giới, nhưng hiện tại lại Diệp Phong áp một đầu, Lạc Thiên Tuyết tức giận xách Thiên Cấp Lô Đỉnh trong tay lao tới chỗ Diệp Phong!

Mà Tiểu Hoàng Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang, Bạch Thiên Hồng, Tiêu Trần đám người thấy một màn như vậy lại sáng mắt, sau đó đều lặng lẽ lấy ra Thiên Cấp Lô Đỉnh của mình!

Lần đầu tiên họ đi đến Thượng Giới, việc này chắc chắn là một điều đáng nhớ!

“Điên rồi!”

“Chuyện gì đang xảy ra với người và tiên thú trong tông môn của đồ nhi ta vậy?"

“Đây là chuẩn bị trực tiếp khai chiến sao?”

Nhìn thấy rất nhiều người lấy ra Thiên Cấp Lô Đỉnh giống trong tay Lạc Thiên Tuyết, Hồ Lỵ ở bên cạnh đã hoàn toàn ngây người!

“Mẹ kiếp!”

“Các ngươi điên rồi!”

“Tại sao lại bắt đầu hỗn loạn, ta đang giáo huấn đồ đệ của ta cơ mà!”

Nhìn mọi người trong tông môn đều cầm đại đỉnh vây tụ lại đây, Lạc Thiên Tuyết muốn phát điên rồi!

“Người khác quăng ngã ly vì hào!”

“Sư tôn cử đỉnh vì hào!”

“Thật mẹ nó biết chơi a!”

Nhìn mọi người lần nữa hỗn chiến trên không trung, Diệp Phong nhịn không được kinh ngạc cảm thán!

……

“Đồ tôn Diệp Phong, bái kiến sư tổ!”

Không hề để ý tới mọi người trên không trung, Diệp Phong đi tới trước mặt Hồ Lỵ trực tiếp biểu lộ thân phận.

???

Đồ tôn Diệp Phong?

Hắn thật sự là đồ tôn của ta?

Đồ tôn của ta nhưng là Thần Tài?

Nhìn Diệp Phong ở trước mặt, Hồ Lỵ quả thực không thể tin được vào tai chính mình!

“Sư tổ!”

“Bởi vì ta muốn cho sư tôn một kinh hỉ, cho nên lúc trước khi đi vào Thánh Địa cũng không biểu lộ thân phận, hy vọng sư tổ không nên trách tội!”

Nhìn Hồ Lỵ nửa ngày không nói gì, Diệp Phong tiếp tục giải thích.

“Trách tội?”

“Diệp Phong, nếu như ngươi đã là đồ tôn của ta, vậy thì nơi này là nhà của ngươi, ở trong nhà mình, còn không phải muốn chơi như thế nào thì chơi sao, sao sư tổ có thể trách tội ngươi đâu!”

Nghe được lời này của Diệp Phong, Hồ Lỵ sau khi hồi phục tinh thần cũng là cười nói.

“Vui đùa cái gì vậy!”

“Đồ tôn của ta chính là Thần Tài, ta sủng còn không kịp đâu, sao có thể sẽ trách tội!”

Lúc này, Hồ Lỵ đang suy nghĩ sau này nên tạo quan hệ tốt với đồ tôn bảo bối của mình như thế nào.

Từ từ!

Đúng lúc này, Hồ Lỵ bỗng nhiên nghĩ tới một việc!

“Đồ đệ của ta đã trở lại!”

“Ta chẳng phải là có thể truyền vị trí Thánh Chủ cho Thiên Tuyết, sau đó trực tiếp dọn đến Tinh Hồn Phong sao?”

“Đúng vậy, cứ làm như vậy, nếu Vô Cực Thánh Địa đã sửa tên thành Tinh Hồn Thánh Địa, vậy thì Thánh Chủ cũng nên đổi thành một người thích hợp!”

Nghĩ vậy, Hồ Lỵ không khỏi di chuyển ánh mắt nhìn Lạc Thiên Tuyết ở trên không, sau đó tự mình lẩm bẩm: “Đồ nhi, ngươi trở về thật là đúng lúc!”

Một lúc sau!

Khi Diệp Phong, Hồ Lỵ cùng Lạc Thiên Tuyết đi vào Tinh Hồn Điện, nhìn bố cục giống y hệt đại điện tông môn, Lạc Thiên Tuyết thật sự muốn phát điên!

“Người khác phi thăng Thượng Giới đều là một bắt đầu mới tinh!”

“Đến lượt ta phi thăng Thượng Giới, ta liền bay cái tịch mịch?”

“Mẹ nó, đây không phải là Tinh Hồn Tông sao!”

Nghĩ vậy, Lạc Thiên Tuyết nhìn thẳng về phía Diệp Phong, nếu ánh mắt có thể dùng để giết người, Diệp Phong tuyệt đối đã bị đao thành nhân côn!

“Diệp Phong, ta cùng Thiên Tuyết có chút lời muốn nói, ngươi ra ngoài trước đi!”

n!

Nghe được lời này, Diệp Phong cũng tỏ ra vui vẻ, vốn dĩ hắn ở chỗ này cũng không có gì thú vị, vừa lúc đi ra ngoài kiểm tra sản phẩm phá của đổi mới hôm nay!

“Thiên Tuyết!”

“Nếu như ngươi đã trở lại, vậy thì ta cũng muốn nói một số chuyện với ngươi!”

Sau khi Diệp Phong rời đi Tinh Hồn Điện, Hồ Lỵ cũng dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn Lạc Thiên Tuyết nói.

“Sư tôn!”

Chương 441: Ta vừa trở về, ngươi liền để ta làm Thánh Chủ

“Chuyện gì khiến ngươi nghiêm túc như vậy?”

Nhìn bộ dáng nghiêm túc của Hồ Lỵ, Lạc Thiên Tuyết cực kỳ tò mò dò hỏi.

“Thiên Tuyết!”

“Ngươi không chỉ là Thánh nữ của Thánh Địa, mà còn là ái đồ của ta!”

“Ta cảm thấy đã đến lúc đem Thánh Địa giao cho ngươi, ta tin tưởng dưới sự dẫn dắt của ngươi, Tinh Hồn Thánh Địa tuyệt đối có thể siêu việt hơn Vô Cực Thánh Địa lúc trước!”

Nói xong, Hồ Lỵ trực tiếp đem Thánh Chủ Ấn nhét vào tay Lạc Thiên Tuyết, nàng không thể chờ thêm một ngày thoát khỏi thân phận Thánh Chủ!

???

Là đến lúc đem Thánh Địa giao cho ta?

Ta vừa mới trở về a!

Nhìn Thánh Chủ Ấn trong tay, Lạc Thiên Tuyết hoàn toàn ngây người!

“Sư tôn!”

“Ta vừa phi thăng Thượng Giới, hơn nữa tu vi chỉ là Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng, ngươi thật sự muốn ta tiếp quản Thánh Địa?”

“Cho dù ta đồng ý, tám vị đại thái thượng trưởng lão Thánh Địa sẽ không đồng ý!”

Sau khi hồi hồi tinh thần, Lạc Thiên Tuyết vội vàng nhìn Hồ Lỵ khuyên bảo.

“Lúc trước ta cũng có lo lắng này!”

“Nhưng nếu tám đại thái thượng trưởng lão biết ngươi là sư tôn của Diệp Phong, cho dù cho bọn hắn mười cái lá gan, bọn họ cũng không dám phóng nửa cái rắm trong chuyện này!”

“Đến nỗi thực lực của ngươi, có đồ đệ của ngươi, đừng nói ngươi chỉ là Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng, cho dù ngươi là một phế nhân, ai dám nói một câu?”

Nghe được lo lắng của Lạc Thiên Tuyết, Hồ Lỵ không chút nào để ý giải thích!

Tình huống này là sao?

Tên đệ tử phá của kia rốt cuộc đã làm gì với Thánh Địa này?

Thế nhưng liền tám đại thái thượng trưởng lão đều mua được?

Ta lúc này vừa phi thăng Thượng Giới, kết quả hắn đã trải đường cho ta, hơn nữa vẫn là loại thông suốt?

Sau khi nghe Hồ Lỵ giải thích, Lạc Thiên Tuyết muốn nổ tung, mới thoát khỏi thân phận tông chủ, qua tay liền biến thành Thánh Chủ?

“Đi thôi!”

“Chúng ta tranh thủ trở lại Vô Cực Phong, ta lập tức triệu tập tám đại thái thượng trưởng lão, tranh thủ hôm nay cho ngươi lên làm Thánh Chủ!”

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết nửa ngày không có phản ứng, Hồ Lỵ trực tiếp thúc giục.

……

“Đó là… Đỉnh cấp Kim Sắc Thông Thiên Bi!”

Khi Lạc Thiên Tuyết cùng Hồ Lỵ đi ngang qua Thần Thông Mao Ốc, sắc mặt Lạc Thiên Tuyết cũng kịch kiệt thay đổi kinh hô ra tiếng, nàng vốn dĩ nghĩ rằng cung điện kim quang bắt mắt này được làm từ Kim Tàm Tinh Diệu Thạch, ai mà ngờ nó thế nhưng lại được làm từ Đỉnh cấp Kim Sắc Thông Thiên Bi!

“Đây chính là Thần Thông Mao Ốc mà tiểu tử Diệp Phong tạo ra tới!”

“Chẳng qua, Thần Thông Mao Ốc này chỉ có thể ngồi cầu, không thể lĩnh ngộ!”

“Nếu có ai dám lĩnh ngộ thần thông ở bên trong, đó chính là hậu quả!”

Nói xong câu cuối cùng, Hồ Lỵ trực tiếp chỉ về phía Đỗ Mãng đang ôn thẻ bài cách đó không xa!

“Từ từ!”

“Sư tôn, sao ta lại thấy hắn quen mắt như vậy?”

“Hắn… Hắn không phải là kẻ điên Đỗ Mãng sao?”

Nhìn Đỗ Mãng bị tráng hán đầu trọc dùng chân điên cuồng đá, Lạc Thiên Tuyết bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó vẻ mặt hoảng sợ trực tiếp hét lớn một tiếng.

“Ai!”

“Mười lăm ngày trước, Thánh Địa chúng ta cử hành đại đội thu đồ 5 năm một lần!”

“Kết quả, cũng không biết Diệp Phong học phương thức thu đồ đệ của tên điên nào, nói cái gì mà không xem tư chất, không xem tuổi, không xem tu vi, chỉ cần nộp lên một trăm vạn Cực phẩm Tiên Linh Thạch là có thể bái nhập vào Thánh Địa!”

“Hiện tại ngươi thấy được, tên gia hoả Đỗ Mãng này chính người là duy nhất nộp Cực phẩm Tiên Linh Thạch bái nhập vào Thánh Địa!”

Nghe được tiếng kinh hô của Lạc Thiên Tuyết, Hồ Lỵ cũng nói sơ qua về tình huống Đỗ Mãng bái nhập vào Thánh Địa!

Khóc!

Nghe Hồ Lỵ nói xong, Lạc Thiên Tuyết thật sự muốn khóc chết tâm, nàng muốn nói với Hồ Lỵ một câu, ta không có điên, lúc trước ta làm như vậy chỉ là bởi vì không muốn thu đồ đệ mà thôi!

Dưới đỉnh núi Tinh Hồn Phong!

“Ác ác ác ác ác!”

Ngay khi Hồ Lỵ cùng Lạc Thiên Tuyết đi vách tường có treo cây thang thảo kia, trên không đột nhiên truyền đến một cái thanh âm quỷ dị, hai người đều tò mò ngẩng đầu nhìn lên!

Lúc này, Tiểu Hoàng Cẩu trọc mao dùng hai chân sau kẹp một cây dây cỏ đong đưa từ xa lại đây, hai chân trước đặt ở bên miệng liên tục phát ra tiếng kêu ác ác ác!

Nhìn thấy một màn này, Lạc Thiên Tuyết cùng Hồ Lỵ đều lộ ra vẻ kinh ngạc!

“Khi nào?”

“Khi nào thì cây cỏ thang kia bị người hủy đi, biến thành mấy chục căn dây cỏ?”

Nhìn Tiểu Hoàng Cẩu trọc mao bay qua bay lại kêu ác ác ác trên

đỉnh đầu, không biết vì sao, Hồ Lỵ cũng có cảm giác muốn chơi trò này!

“Cẩu ca, từ từ ta a!”

Đúng lúc này, Soái Bức Huyết mặc một bộ bạch y cũng dùng tay trái cùng chân trái quấn quanh dây cỏ, sau đó dùng tay phải quạt quạt lông trắng, lấy một loại tư thế cực kỳ anh tuấn lướt qua trên đầu hai người!

“Ác ác ác!”

Ngay sau đó, Ngũ Thiên Kiêu, Chu Đồ, Lôi Hồng đám người cũng dùng tay đặt ở ngoài miệng liên tục phát ra những tiếng kêu ác ác ác, giống như người vượn Thái Sơn, đong đưa qua lại trên đỉnh đầu hai người!

“Thiên Tuyết!”

“Mau, chúng ta nhanh chóng trở về truyền thừa vị trí Thánh Chủ, ta đã nóng lòng muốn tới đây chơi cùng bọn họ một trận!"

“Vẫn là những người này biết chơi!”

Lúc này Hồ Lỵ cũng lộ ra vẻ háo hức!

“Chơi?”

“Truyền chi vị Thánh Chủ cho ta, vì muốn đến đây chơi cùng bọn họ?”

Lạc Thiên Tuyết lập tức đen mặt khi nghe những lời của Hồ Lỵ, nàng tựa hồ đoán được Hồ Lỵ tại sao lại muốn truyền lại vị trí Thánh Chủ cho nàng!

Bên kia!

Sau khi rời khỏi Tinh Hồn Điện, Diệp Phong tìm một nơi yên tĩnh kiểm tra sản phẩm phá của hôm nay!

Sản phẩm phá của hôm nay: Ly Hoả Bạch Tịnh Thạch *10000

Ly Hoả Bạch Tịnh Thạch: Một loại tiên quặng đặc thù, vì nó liên tục bị đốt cháy bởi ngọn lửa, chỉnh thể sẽ dần dần trở nên cứng rắn, khi nhiệt độ cao biến mất, chỉnh thể sẽ trở nên mềm mại và tràn đầy tính đàn hồi!

“Còn có loại tiên quặng này ư?”

Sau khi nhìn thấy tình huống sản phẩm phá của hôm nay, Diệp Phong cũng lộ ra một chút kinh ngạc!

Chương 442: Chương 442: Yêu ta liền tới đâm đâm ta

Đốt cháy thì trở nên cứng rắn như sắt, trở lại bình thường thì trở nên mềm mại tràn đầy tính đàn hồi, rốt cuộc thứ quỷ này dùng để làm gì?

“Không hiểu liền hỏi!”

“Đi hỏi Lôi Hoả trưởng lão mục đích cụ thể của thứ này là gì, sau đó nghĩ cách bại nó!"

Nghĩ vậy, Diệp Phong trực tiếp rời đi Tinh Hồn Phong, nhanh chóng bay tới Lôi Hỏa Phong nơi ở của Lôi Hỏa trưởng lão!

Lôi Hỏa Phong!

“Cái gì?”

“Tinh Hồn trưởng lão, ngươi nói trong tay ngươi có Ly Hoả Bạch Tịnh Thạch?”

Nghe Diệp Phong nói xong, hai mắt Lôi Hỏa trưởng lão lóe lên một tia sáng!

“Không sai!”

“Nhưng mà, không biết Ly Hoả Bạch Tịnh Thạch này có lợi ích gì?”

Nhìn Lôi Hỏa trưởng lão đang hưng phấn, Diệp Phong cũng tò mò

hỏi.

“Gặp lửa thì cứng!”

“Khi giảm nhiệt độ thì độ cứng sẽ mềm!”

“Hơn nữa, vì toàn thân Ly Hoả Bạch Tịnh Thạch có màu trắng, cho nên về cơ bản đều dùng để chế tạo tiên bào màu trắng, mà loại tiên bào màu trắng này vô cùng được tiên đạo giả hệ hoả yêu thích!”

“Không chút nào khoa trương khi nói, nếu một tiên đạo giả tu luyện hỏa hệ công pháp có được một kiện tiên bào như vậy, kia tuyệt đối sẽ là tiên đạo giả sáng nhất trong đông đảo tiên đạo giả hệ hoả!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Lôi Hỏa trưởng lão cũng đơn giản giới thiệu một chút tình huống của Ly Hoả Bạch Tịnh Thạch.

“Nga!”

“Lôi Hỏa trưởng lão, ý của ngươi là sau khi Ly Hoả Bạch Tịnh Thạch tạo thành tiên bào màu trắng, một khi gặp lửa sẽ trở nên cứng rắn, do đó có được năng lực phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ?”

Nghe Lôi Hỏa trưởng nói xong, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên tiếp tục dò hỏi.

“Không sai!”

“Nó không chỉ tượng trưng cho thân phận địa vị, mà còn sở hữu năng lực phòng ngự cực kỳ mạnh mẽ, đây là nơi trân quý của Ly Hỏa Bạch Tịnh Thạch!”

Lôi Hỏa trưởng lão nghe xong cũng là cười trả lời vấn đề của Diệp Phong!

Nhưng mà, sau khi Diệp Phong nghe xong lại lộ ra vẻ thất vọng!

Hắn xem như đã hiểu, Ly Hoả Bạch Tịnh Thạch đơn giản chỉ là một loại nguyên vật liệu xa xỉ mà thôi, chẳng qua loại hàng xa xỉ này sản xuất ra rất bền!

“Làm sao bây giờ?”

“Ta là một Luyện Khí Sư cường đại, cũng là một tiên đạo giả hệ hỏa, nếu như lát nữa Tinh Hồn trưởng lão chuẩn bị đưa ta mấy khối, ta trực tiếp nhận lấy có tốt lắm không?”

Nhìn Diệp Phong trầm mặc xuống, Lôi Hỏa trưởng lão đã ảo tưởng chính mình lập tức có thể có được mấy khối Ly Hoả Bạch Tịnh Thạch!

Một lát sau!

“Lôi Hỏa trưởng lão, Ly Hoả Bạch Tịnh Thạch có thể chế tạo thành Phi Hành Tiên Khí không?”

Trầm tư hồi lâu, Diệp Phong rốt cục nghĩ tới một chuyện, trực tiếp hỏi Lôi Hỏa trưởng lão.

???

Chế tạo thành Phi Hành Tiên Khí?

Thứ này dùng để chế tạo thành tiên bào a, là tượng trưng cho thân phận của tiên đạo giả hệ hoả!

Nhưng ngươi lại muốn dùng nó chế tạo thành Phi Hành Tiên Khí?

Thứ kia ngồi lên mềm mụp, không khó chịu sao?

Nghe Diệp Phong nói xong, Lôi Hỏa cũng lộ ra vẻ khó hiểu, tuy rằng hắn nghe nói Diệp Phong không ra bài theo thường lệ, nhưng như vậy cũng quá đáng rồi!

“Tinh Hồn trưởng lão!”

“Chế tạo thành Phi Hành Tiên Khí cũng không phải không được, nhưng không cần thiết a!”

“Ly Hoả Bạch Tịnh Thạch cũng không phải là tiên quặng chuyên môn chế tạo Phi Hành Tiên Khí!”

Lôi Hỏa trưởng lão lúc này cũng vội vàng khuyên bảo.

“Không!”

“Rất cần thiết, chỉ cần có thể chế tạo là được!”

“Ta vẽ cho ngươi một bản vẽ, ngươi chỉ cần dựa vào bản vẽ chế tạo cho ta!”

“Trong tay ta có một vạn khối Ly Hoả Bạch Tịnh Thạch, thỉnh Lôi Hoả trưởng lão nhất định trước nửa đêm trước tiêu hao hết!”

Diệp Phong phớt lờ lời khuyên của Lôi Hỏa trưởng lão, mà trực tiếp nói thẳng ra yêu cầu duy nhất của mình.

“Cái gì!”

“Có một vạn khối Ly Hoả Bạch Tịnh Thạch, phải dùng hết toàn bộ chế tạo Phi Hành Tiên Khí?”

Nghe được lời nói của Diệp Phong, Lôi Hỏa trưởng lão muốn điên rồi, trong đầu hắn suy nghĩ, từng đó thì có thể chế tạo ra bao nhiêu bộ tiên bào a, nếu như bán đi toàn bộ, nhất định sẽ lãi to!

Một lát sau!

“Tinh Hồn trưởng lão!”

“Ngươi vẽ thứ gì trên bản vẽ vậy?”

Nhìn hình vẽ xe trên bản vẽ, Lôi Hỏa trưởng lão cũng nghi ngờ hỏi.

Là một Luyện Khí Sư cường đại, hắn đã chế tạo đủ loại Phi Hành Tiên Khí, nhưng hắn thật sự chưa từng thấy qua loại Phi Hành Tiên Khí nào quái dị như thế!

“Lôi Hỏa trưởng lão!”

“Ta gọi thứ này là ‘yêu ta liền tới đâm đâm ta’, đơn giản hơn cũng có thể gọi là xe đụng!”

Nghe Lôi Hỏa trưởng lão dò hỏi, Diệp Phong cũng lộ vẻ đắc ý giới thiệu!

Vừa có thể chơi, lại có thể tiêu hao Tiên Linh Thạch hoặc Tiên

Linh Tinh, loại sản phẩm phá của bền bỉ này khiến hắn tìm được con đường phá của về sau, dù sao thì trong quá khứ cũng rất nhiều phương thức phá của làm một lần!

???

Yêu ta liền tới đâm ta?

Ngồi ở trên Phi Hành Tiên Khí đâm lẫn nhau?

Nghĩ đến cảnh tượng sau này vô số người ngồi trong chiếc xe đụng này va chạm với nhau trên không trung, Lôi Hỏa trưởng lão muốn khóc chết tâm, hắn lúc này thật sự muốn hét to với Diệp Phong một tiếng, đây không phải chơi, đây là sự tượng trưng cho thân phận của tiên đạo giả hệ hoả a!

“Điên rồi!”

“Tinh Hồn trưởng lão điên rồi!”

“Nếu thật sự muốn làm như vậy, sẽ huỷ hoại địa vị cao thượng của Ly Hỏa Bạch Tịnh Thạch trong lòng hầu hết tiên đạo giả hệ hoả!”

“Không được, ta phải đi tìm Thánh Chủ, ta phải làm Thánh Chủ quản Tinh Hồn trưởng lão mới được!”

Ngay khi Lôi Hỏa trưởng lão chuẩn bị đến Vô Cực Phong, liền thấy Lạc Thiên Tuyết cùng Hồ Lỵ đột nhiên từ xa đi tới!

Bên kia!

“Sư tôn!”

“Ngươi dám cùng đệ tử đánh cược không, tên tiểu tử Diệp Phong này ở đây, tuyệt đối là đang cân nhắc ý tưởng phá của điên rồ gì đó!”

Mà Hồ Lỵ lúc này cũng chú ý đến Diệp Phong, cũng trực tiếp nói với Lạc Thiên Tuyết ở bên cạnh!

“Thiên Tuyết, ngươi thắng!”

“Ta tin tưởng Diệp Phong tuyệt đối đang phá của!”

Nhưng mà, điều khiến Lạc Thiên Tuyết cảm thấy không thú vị chính là, Hồ Lỵ thế nhưng cực kỳ thống khoái tán thành quan điểm của nàng!

“Thánh Chủ!”

“Ngươi mau đi quản Tinh Hồn trưởng lão!”

Chương 443: Chương 443: Yêu ta liền tới đâm đâm ta(2)

“Hắn thế nhưng chuẩn bị dùng Ly Hỏa Bạch Tịnh Thạch sang quý chế tạo thành Phi Hành Tiên Khí, mà Phi Hành Tiên Khí này cũng cực kỳ đặc biệt, gọi cái gì mà yêu ta liền tới đâm đâm ta, dù sao chính là đang phá của!”

Lúc này, Lôi Hỏa trưởng lão cũng vọt tới trước mặt hai người, trực tiếp nói ra hành vi phá của của Diệp Phong!

???

Quản tên bại gia tử này?

Đã lâu ta không nghe được lời này!

Nhìn vẻ mặt tràn ngập lo lắng của Lôi Hoả trưởng lão, Lạc Thiên Tuyết lại lắc đầu âm thầm nghĩ: “Vẫn là tiếp xúc thời gian quá ngắn, cảm thụ đả kích phá của quá ít, giống như mọi người trong tông môn của ta, ban đầu không phải cũng kêu ta đi quản sao, cuối cùng vẫn là thông đồng làm bậy với nhau, nhìn hiện tại xem, một cái so một cái chơi vui hơn bao giờ hết!”

“Lần này ta sẽ không trộn lẫn vào những việc này, sư tôn tự xử lý đi.”

Nghĩ vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng di chuyển ánh mắt nhìn về phía Hồ Lỵ, nàng cũng muốn xem, vị sư tôn của mình sẽ giải quyết chuyện này như thế nào.

“Lôi Hỏa trưởng lão!”

“Ta đã không còn là Thánh Chủ, cho nên ta cũng không tiện quản chuyện này!”

“Thiên Tuyết, chuyện này giao cho ngươi, ta đi xem ‘yêu ta liền tới đâm đâm ta’ rốt cuộc là loại Phi Hành Tiên Khí gì!”

Nói xong, Hồ Ly liền mang theo hưng phấn chạy đến chỗ Diệp Phong ở đối diện!

“Sư tôn!!!”

“Ta chỉ rời đi vài chục năm, ngươi làm sao lại trở thành như vậy?”

“Trước kia ngươi dốc toàn lực phát triển Thánh Địa, từ khi nào lại trở nên ham chơi như vậy?”

Nhìn Hồ Ly giống như một đứa trẻ chạy đến chỗ Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết quả thực không thể tin vào mắt mình!

“Này!”

“Tiểu nha đầu, ngươi là ai?”

“Mặc kệ ngươi như thế nào mê hoặc Thánh Chủ, nhưng chỉ với thực lực Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng của ngươi, căn bản không có tư cách trở thành chi chủ Thánh Địa!”

“Tám đại thái thượng trưởng lão chúng ta cũng không có khả năng đồng ý, ta còn muốn nói với ngươi một câu, không phải tu sĩ Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng nào đều giống Tinh Hồn trưởng lão!”

Lúc này, Lôi Hỏa trưởng lão nhìn Lạc Thiên Tuyết với vẻ mặt thù địch nói.

Đến nổi hai chữ Thiên Tuyết mà Hồ Ly vừa nói, hắn căn bản không có để ý, hiện tại trong toàn bộ óc của hắn đều là Phi Hành Tiên Khí ‘yêu ta liền tới đâm đâm ta’!

???

Ta mê hoặc Thánh Chủ?

Ta là bị ép buộc a, ta cũng không muốn trở thành Thánh Chủ!

Ta đều đã thê thảm như vậy, ngươi còn vu hãm ta?

Sau khi nghe Lôi Hỏa trưởng lão nói xong những lời này, Lạc Thiên Tuyết hờn dỗi âm thầm nghĩ: "Lúc trước Ngọc Quỷ trưởng lão mang theo ta đi trộm tiên quặng vẫn là quá ít!"

"Lôi Hỏa trưởng lão!"

"Ta là Lạc Thiên Tuyết, ta đã trở về!"

Lạc Thiên Tuyết lúc này cũng biểu lộ thân phận của mình, bằng không nàng thật sự không biết Lôi Hỏa trưởng lão sẽ còn nói ra những câu nói quá đáng gì.

"Cái gì!"

"Ngươi là Thánh nữ?"

Nghe được lời này, Lôi Hỏa trưởng lão cũng giật mình, tuy nhiên hắn cũng không có quá mức hoài nghi, nếu Thánh Chủ đã xác nhận thân phận của đối phương, vậy tuyệt đối sẽ không sai!

"Sư tôn!"

"Ngươi có muốn lại đây xem loại Phi Hành Tiên Khí này không, nếu có thể chế tạo ra thì nhất định sẽ chơi rất vui vẻ!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong cách đó không xa truyền đến.

"Ta không xem, ngươi tự xem rồi làm!"

Lạc Thiên Tuyết đã quen với hành vi phá của của Diệp Phong, ở Hạ Giới đều quản không được, ở Thượng Giới lại có thêm một vị sư tổ sủng hắn, mẹ nó còn quản cái rắm!

Nhưng mà, Lôi Hỏa trưởng lão ở một bên lại ngẩn ra!

Hắn thật sự không nghĩ tới, Thánh nữ lại là sư tôn của Diệp

Phong, thân phận này cũng quá khủng bố đi!

“Thánh Chủ!”

“Tinh Hồn trưởng lão muốn chế tạo loại Phi Hành Tiên Khí này, thời gian chế tạo nó vừa gấp rút lại nặng nhọc, ta hiện tại phải đi triệu tập đệ tử trong Lôi Hỏa Phong!”

Nói xong, Lôi Hỏa trưởng lão trực tiếp bay thẳng đến nơi tụ tập của các đệ tử trong Lôi Hỏa Phong!

“Xong con bê!”

“Tân nhiệm Thánh Chủ là sư tôn của Tinh Hồn trưởng lão!”

“Lão Thánh Chủ là sư tổ của Tinh Hồn trưởng lão!”

“Hơn nữa, Tinh Hồn trưởng lão vốn dĩ là một đại khủng bố, tám đại thái thượng trưởng lão chúng ta xem như hoàn toàn không có quyền lên tiếng ở Thánh Địa!”

Lôi Hoả trưởng lão rời đi lúc này cũng cười khổ, lúc trước tám người còn có thể phủ quyết quyết định quyền lợi của Thánh Chủ, hiện tại hoàn toàn trở thành người làm công!

???

Thánh Chủ?

Biết được ta là sư tôn của Diệp Phong, liền gọi Thánh Chủ Thánh Chủ?

Nếu ngươi tiếp tục kiên trì thêm một lúc, ta cũng không muốn làm chức vị Thánh Chủ này!

Nhìn Lôi Hỏa trưởng lão rời đi, Lạc Thiên Tuyết cũng lộ ra vẻ thất vọng, nàng hiện tại có thể khẳng định một chuyện, đó chính là dù muốn hay không nàng cũng phải làm Thánh Chủ!

……

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, có rất nhiều người ở Tinh Hồn Phong

thích hợp trở thành đệ tử Bại Gia Môn, giữ bọn họ ở lại sẽ chỉ hạn chế sự trưởng thành của bọn họ mà thôi!"

"Đinh! Kiến nghị ký chủ sau này gặp được người có tiềm lực đều có thể mang về bồi dưỡng một thời gian, một khi đạt được yêu cầu, đối phương có thể trở thành một thành viên trong Bại Gia Môn, sau đó để bọn họ ra ngoài tu luyện, tiếp tục trưởng thành!"

Khi mọi người ở Lôi Hỏa Phong đang gấp rút chế tạo Phi Hành Tiên Khí, Diệp Phong cũng đi đến nghỉ ngơi dưới bóng cây lớn, nhưng vào lúc này, âm thanh thông báo của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu hắn.

"Hả?"

"Gặp được người thích hợp liền mang về bồi dưỡng lòng trung thành với ta sao?"

Sau khi nghe hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cũng rất nhanh liền hiểu được ý tứ của hệ thống!

Dù sao, không phải mỗi người sau khi kiến thức tài lực khủng bố của hắn, đều sẽ trăm phần trăm trung thành với hắn!

"Thượng Giới lớn như vậy, mọi người trong tông môn hẳn là nên đi ra ngoài rèn luyện, nếu vẫn luôn dựa vào sự trợ giúp của ta nhanh chóng tăng tu vi, sau đó mỗi ngày lưu lại Tinh Hồn Phong nho nhỏ này, như vậy cuộc sống của bọn họ cũng không thú vị!"

Chương 444: Ta bị buộc tội mê hoặc Thánh Chủ

"Hơn nữa, khi còn ở Hạ Giới, mỗi khi ta muốn đi ra ngoài, bọn họ đều muốn lật thẻ bài của mình, chỉ sợ lúc ấy cũng đã nghẹn hỏng rồi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng làm ra một quyết định vô cùng dứt khoát, trực tiếp bay thẳng đến Tinh Hồn Phong.

Đỉnh núi Tinh Hồn Phong!

“Chư vị!”

“Hiện tại các ngươi đều đã phi thăng Thượng Giới, mặc dù có sự trợ giúp của ta, các ngươi có thể tiếp tục nhanh chóng tăng lên thực lực, nhưng nếu như các ngươi lưu lại nơi này, chỉ sợ sẽ để lại hối hận cả đời!”

“Hiện tại những người muốn ra ngoài rèn luyện có thể trực tiếp đứng ra!”

“Những người muốn ra ngoài rèn luyện, ta sẽ giao cho hắn một nhiệm vụ cực kỳ gian khổ!”

Nhìn mọi người đang đứng trước mặt, Diệp Phong cũng trực tiếp lên tiếng nói.

“Đại sư huynh, nếu như lựa chọn ra ngoài rèn luyện, vậy còn có thể trở về sao?”

Sau khi nghe Diệp Phong nói xong, Lãnh Vô Phong cũng lên tiếng hỏi.

“Đương nhiên có thể!”

“Cho các ngươi ra ngoài rèn luyện, cũng không phải là đuổi các ngươi đi, nơi này là ngôi nhà của các ngươi ở Thượng Giới, giống như ta mỗi lần ra ngoài, đều có thể tùy thời trở về!”

Nghe được câu hỏi của Lãnh Vô Phong, Diệp Phong cũng cười giải thích.

“Được rồi!”

“Ta ở Tinh Hồn Điện chờ các ngươi, những ai lựa chọn ra ngoài rèn luyện liền vào Tinh Hồn Điện tìm ta, các ngươi nhớ tới từng người một!”

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp đi vào Tinh Hồn Điện.

“Nhóm đại ngốc này thật là!”

“Đi ra ngoài có gì tốt, mỗi ngày ở trong tông môn ăn ngủ ngủ ăn

không phải tốt hơn sao?”

Lúc này, Tiểu Hoàng Cẩu quỳ rạp trên mặt đất cũng nhìn mọi người trong tông môn xếp thành hàng dài với ánh mắt như nhìn kẻ ngốc!

……

Vô Cực Phong, Thánh Điện!

“Thánh Chủ, Tinh Hồn trưởng lão ở Hạ Giới phá của như vậy sao?”

“Thánh Chủ, Tinh Hồn trưởng lão có thích uống rượu không, thích rượu nhạt hay là rượu mạnh một chút?”

“Thánh Chủ, ngoài phá của, Tinh Hồn trưởng lão còn có sở thích nào khác không?”

“…”

???

Đây là nghi thức kế thừa Thánh Chủ của nàng a!

Hơn nữa nàng đã biến mất vài thập niên, không nên hỏi thêm về tình huống của nàng sao?

Nghe tám đại thái thượng trưởng lão nói những câu liên quan đến Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết muốn phát điên, phi thăng cũng cô đơn, truyền thừa chi vị Thánh Chủ cũng truyền thừa một cách cô đơn?

“Sư tôn, xem tình huống này, ta thật thích hợp làm Thánh Chủ sao?”

“Cho dù ta trở thành Thánh Địa, nếu thật sự muốn làm gì đó, chỉ sợ lời nói của ta cũng không dùng được?”

Lạc Thiên Tuyết lúc này cũng mang theo hi vọng cuối cùng nhìn về phía Hồ Ly, sau đó lần nữa nghiêm túc khuyên bảo.

“Thiên Tuyết!”

“Ngươi không hiểu, việc này căn bản không tính là gì!”

“Ngươi biết vì sao ta muốn truyền chi vị Thánh Chủ cho ngươi không?”

“Ngươi cho rằng ta thật sự chỉ muốn đến Tinh Hồn Phong chơi sao?”

Nghe vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng nghiêm túc hỏi ngược lại: “Sư tôn, chẳng lẽ không phải sao?”

“Đương nhiên không phải!”

“Thiên Tuyết, ngươi có từng cảm nhận được loại cảm giác mặc kệ ngươi nỗ lực phát triển Thánh Địa như thế nào, kết quả lại không có một chút quan hệ với ngươi chưa?”

Nghĩ lại chính mình nỗ lực phát triển Thánh Địa mấy ngàn năm qua, kết quả còn thua ba con Thanh Huyền Ma Long cùng 30 con Ám Ảnh Địa Long mà Diệp Phong mua trở lại, Hồ Lỵ cũng bất lực giải thích.

Là nàng không muốn tiếp tục làm Thánh Chủ sao?

Là nàng không muốn tiếp tục phát triển Thánh Địa sao?

Là căn bản không có động lực, mục tiêu ngươi nỗ lực muốn đạt tới mà người ta tùy tay là có thể mua được, dưới tình huống như vậy, sự nỗ lực của ngươi còn có ý nghĩa gì!

Hả?

Nghe được lời này, Lạc Thiên Tuyết cũng sửng sốt, sau đó nghĩ đến trải nghiệm bi thảm của mình ở Hạ Giới!

“Sư tôn!”

“Ngươi có biết đệ tử ở Hạ Giới sáng lập tông môn, kết quả ta càng không muốn phát triển tông môn, tên đồ tôn kia của ngươi càng muốn giúp ta phát triển tông môn, ngươi biết lúc đó ta suy sụp cỡ

nào không?”

Nghĩ vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng nhìn Hồ Lỵ nói ra nỗi khổ sở trong lòng mình!

Hả?

Nghe Lạc Thiên Tuyết nói xong, Hồ Lỵ ngẩn người, sau đó lộ vẻ tò mò nói: “Thiên Tuyết, chuyện này rốt cuộc là như thế nào, tại sao ngươi không muốn phát triển tông môn, mau nói với vi sư!”

Một lát sau!

“Cái gì!”

“Ngươi là người nghĩ ra cách không xem tư chất, không xem tuổi, không xem tu vi thu đồ đệ?”

“Mà ngươi không muốn phát triển tông môn, chỉ muốn chuyên tâm tu luyện, kết quả lại bị bảo bối đồ tôn của ta dùng sức dẫn người trở về tông môn cho ngươi?”

Nghe Lạc Thiên Tuyết nói xong, Hồ Lỵ không khỏi thở dài: “Nếu thật sự là như vậy, vậy thì quá oan ức cho bảo bối đồ tôn của ta!”

???

Bị thương chính là ta, tại sao đồ tôn bảo bối của ngươi lại oan ức?

Thầy trò chúng ta nhận thức đã bao lâu, ngươi cùng đồ tôn của ngươi mới nhận thức mấy ngày mà đã bắt đầu bất công?

Nghe Hồ Lỵ nói xong, Lạc Thiên Tuyết muốn khóc muốn chết, thật vất vả phi thăng trở về Thượng Giới, kết quả vừa trở về liền thất sủng?

“Sư tôn!”

“Trước đừng bàn đến bảo bối đồ tôn của ngươi có oan ức hay không!”

“Thái Hư Kiếm Tông, Bồng Lai Tiên Đảo cùng Thiên Võ Tông năm

đó liên thủ vây sát ta đến chết, chuyện này tuyệt đối không thể tính như vậy, khi nào chúng ta mới đi tìm bọn họ tính sổ!"

Lạc Thiên Tuyết lúc này mang theo sát khí nồng đậm nhìn về phía Hồ Lỵ trực tiếp hỏi.

"Chuyện này tạm thời không nóng nảy!"

"Dám can đảm giết hại Thánh nữ Tinh Hồn Thánh Địa chúng ta, trực tiếp diệt bọn họ thì quá tiện nghi bọn họ!"

"Như thế này, chờ thêm đoạn thời gian, chúng ta liền đi dọn không toàn bộ bảo khố của ba thế lực kia, sau đó lại chôn những bảo vật đó ở trước cửa nhà bọn họ, để cho bọn hắn lo lắng chơi!"

Nghe Lạc Thiên Tuyết hỏi, Hồ Lỵ trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình!

???

Dọn không bảo khố của người ta, không lấy về tới, mà là chuẩn bị chôn trước cửa nhà người ta?

Chơi sao?

Người khác đều là đoạt tài vật, chúng ta là người khuân vác tài vật sao?

Sau khi nghe được những ý tưởng của Hồ Lỵ, Lạc Thiên Tuyết quả thực không thể tin vào tai mình, thậm chí nàng còn cảm thấy đầu óc của sư tôn đã bị hỏng!

Chương 445: Lạc Thiên Tuyết điên rồi Thượng Giới thay đổi lớn như vậy sao

"Tám đại thái thượng trưởng lão!"

"Sư tôn của ta muốn đi dọn không bảo khố Thái Hư Kiếm Tông, Bồng Lai Tiên Đảo cùng Thiên Võ Tông, nhưng không lấy về tới, mà là chuẩn bị chôn nó ở trước cửa nhà bọn họ, các ngươi thấy

chuyện này thế nào?”

Lạc Thiên Tuyết cảm thấy mình khuyên bảo nhất định không có hiệu quả, cho nên nàng chuẩn bị mượn tám đại thái thượng trưởng lão cùng nhau khuyên bảo ý tưởng cực kỳ không bình thường này của sư tôn!

“Cái gì!”

“Lại muốn bắt đầu dọn sao?”

“Khi nào đi?”

“Đêm nay liền hành động sao?”

“…”

Nghe được những lời này của tám đại thái thượng trưởng lão, nhìn thấy bọn hắn đột nhiên lấy ra xẻng, dây thừng, bao tải các loại, Lạc Thiên Tuyết hoàn toàn ngây người!

Mẹ nó, tình huống này là như thế nào!

Sư tôn của ta cũng chỉ mới nói qua!

Mà các ngươi đã chuẩn bị sẵn công cụ?

Chẳng phải ta chỉ biến mất vài thập niên thôi sao, sao các ngươi lại đột nhiên biến thành xa lạ như vậy!

Nhìn tám đại thái thượng trưởng lão nôn nóng, lại nhìn Hồ Lỵ tràn đầy hưng phấn ở bên cạnh, Lạc Thiên Tuyết đột nhiên ý thức được một chuyện, đó chính là Thánh Địa, nơi nên có cảm giác như ở nhà giờ phút này lại khiến nàng cảm thấy kỳ quái dị thường, mà Tinh Hồn Phong vốn dĩ nên xa lạ lại tràn ngập cảm giác như ở nhà!

“Thiên Tuyết, ngươi đang làm gì vậy?”

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết bỗng nhiên đi ra bên ngoài Thánh Điện, Hồ Lỵ cũng nghi ngờ hỏi.

“Sư tôn, ta muốn ra ngoài lẳng lặng một mình!”

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết liền rời khỏi Thánh Điện.

……

“Không bình thường!”

“Quá không bình thường!”

“Chẳng lẽ kiểu trả thù người khác đã bắt đầu lưu hành ở Thượng Giới rồi sao?”

“Kỳ thật không phải bọn họ có vấn đề, mà là ta có vấn đề?”

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên Tuyết nhìn thấy một vị đệ tử Thánh Địa ôm bảy tám thanh trường kiếm, nàng trực tiếp cản đối phương lại hỏi: “Vị sư huynh này, nếu Thánh Chủ cùng tám đại thái thượng trưởng lão chuẩn bị đi đến Thái Hư Kiếm Tông g, sau đó dọn không bảo khố của bọn họ rồi chôn ở cửa nhà bọn họ, ngươi thấy chuyện này thế nào…”

Lạc Thiên Tuyết còn chưa kịp hỏi xong, tên đệ tử kia trực tiếp ném bảy tám thanh trường kiếm đang ôm trong tay xuống đất, nhanh chóng lấy ra một cái xẻng từ trong tiên giới, sau đó tràn đầy hưng phấn nhìn Lạc Thiên Tuyết hỏi: “Khi nào đi?”

???

Ta biến mất vài thập niên, Thượng Giới đã thay đổi lớn như vậy sao?

Điên rồi!

Lạc Thiên Tuyết lúc này cảm giác mình sắp điên rồi, hoá ra không phải người khác có vấn đề, mà là nàng có vấn đề!

……

Đỉnh núi Tinh Hồn Phong!

“Tình huống như thế nào?”

“Tại sao ta có cảm giác ánh mắt đám ngốc tử kia nhìn ta có chút

quái dị?”

Nhìn mọi người đi ra khỏi Tinh Hồn Điện dùng loại ánh mắt quái dị nhìn chính mình, Tiểu Hoàng Cẩu quỳ rạp trên mặt đất cũng lộ ra một chút hoang mang!

“Ngốc cẩu chính là ngốc cẩu!”

“Cho dù môn chủ sủng hạnh ngươi, ngươi có biết thân phận thật sự của môn chủ?”

“Hiện tại chúng ta đều đã trở thành đồ đệ Bại Gia Môn, chúng ta muốn đi ra ngoài cống hiến sức lực của mình vì Bại Gia Môn, mà ngươi, chỉ có thể tiếp tục ở chỗ này ăn uống!”

Nhìn Tiểu Hoàng Cẩu đang quỳ rạp trên mặt đất, tất cả mọi người cũng lộ ra một tia ý cười, tiêu xài hoang phí Tiên Linh Thạch cùng Tiên Linh Tinh không giới hạn, chẳng phải thú vị hơn so với ăn uống ở đây sao?

“Được rồi!”

“Lát nữa sau khi các đệ tử Lôi Hỏa Phong hoàn thành ‘yêu ta liền tới đâm đâm ta’, chúng ta phải chơi vui vẻ một chút, chờ đến sáng mai, chúng ta sẽ cùng nhau rời khỏi Thánh Địa!”

Lúc này, Diệp Phong cũng đi ra từ Tinh Hồn Điện!

Tuy rằng hôm nay là ngày đầu tiên chính thức phi thăng Thượng Giới, nhưng hắn biết mình phải mau chóng ra ngoài tu luyện, nếu không một khi sinh ra thói quen xấu ở nhà không muốn ra ngoài, vậy chẳng phải sẽ giống như ở Hạ Giới!

Hạ Giới vốn là để lại tiếc nuối, tới Thượng Giới, hắn cũng không thể tiếp tục tiếc nuối, hắn cần phải ra ngoài nhiều hơn!

“Diệp thiếu!”

“Ngươi xem ta cùng Tiểu Phi đều đã trở thành đệ tử Bại Gia Môn, không biết ngươi có thể cho đệ tử của ta một cơ hội hay không?”

Lúc này, Vũ Thiên Minh đi tới trước mặt Diệp Phong hỏi nhỏ!

“Vũ lão, chuyện này không thể được!”

“Các ngươi vì có cống hiến với tông môn ở Hạ Giới!”

“Nhưng Đồ Mãng chỉ mới gia nhập vào, còn chưa có tư cách trở thành đệ tử Bại Gia Môn!”

Nghe Vũ Thiên Minh hỏi, Diệp Phong trực tiếp từ chối, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Tuy rằng có thể thu Đồ Mãng vào Bại Gia Môn, nhưng nếu tất cả mọi người đều đi, vậy ai là người trông coi Tinh Hồn Phong, hơn nữa Diệp Tiểu Cước trông coi Thần Thông Mao Ốc một mình cũng quá nhàm chán, nhất định phải để lại một người chơi cùng hắn!”

……

Phía trước Thần Thông Mao Ốc!

“Ma đầu chân thối!”

“Có gan liền phóng lão tử xuống, chúng ta nhất quyết sinh tử!”

“Hiện tại đám người Diệp thiếu gia đã trở lại, ngươi thật sự cho rằng có thể tùy ý xử lý ta!”

Lúc này, Đồ Mãng đang ôm thẻ bài trực tiếp rống to với Diệp Tiểu Cước!

Hả?

Nhưng mà, sau khi Diệp Tiểu Cước thật sự thu hồi hơi thở áp chế trên người Đồ Mãng, Đồ Mãng lại đần ra!

“Tình huống này là sao?”

“Ngươi ức hiếp ta hơn mười ngày, ngay cả Diệp thiếu bọn họ trở về cũng không thả ta đi, tại sao bây giờ lại đột nhiên thả ta?”

“Chuyện khác thường liền có quỷ!”

Nghĩ vậy, Đồ Mãng cũng có chút bất an nhìn về phía Diệp Tiểu Cước ra tiếng hỏi nhỏ: “Ma đầu chân thối, lần này vì sao nguyện ý

buông tha cho ta?”

“Không có gì!”

“Chỉ là cảm thấy ngươi rất đáng thương!”

Nghe Đồ Mãng hỏi, Diệp Tiểu Cước bỗng nhiên nói ra một câu như vậy.

???

Ta đáng thương?

Ta chính là kẻ điên chiến đầu lừng lẫy tiếng tăm ở Thượng Giới!

Hiện tại lại đi theo Diệp thiếu, ngươi nói ta đáng thương?

Ngay khi Đồ Mãng chuẩn bị hỏi Diệp Tiểu Cước tại sao lại nói như vậy, Vũ Thiên Minh cùng Hoàng Tiểu Phi đi từ xa tới.

……

“Đồ nhi, bảo trọng!”

“Sư tôn, bảo trọng!”

Sau khi đi đến trước mặt Đồ Mãng, Vũ Thiên Minh cùng Hoàng Tiểu Phi nhìn thoáng qua Diệp Tiểu Cước đang mang vẻ mặt hài hước ở một bên, sau đó nhìn Đồ Mãng một cách đầy ẩn ý và nói một câu như vậy.

???

Mẹ kiếp!

Chương 446: Gia hoả Đồ Mãng có thể làm ảnh đế a

Các ngươi đừng làm ta sợ!

Ma đầu thối chân vừa rồi nói ta đáng thương!

Hiện tại các ngươi vừa đến lại làm ta bảo trọng, mẹ, rốt cuộc là chuyện gì thế!

Sau khi nghe hai người nói xong, toàn thân Đồ Mãng như muốn nổ tung, sau khi gia nhập vào Tinh Hồn Phong, đầu tiên là bị đánh một trận ở Hạ Giới, trở lại Thượng Giới lại bị đánh hơn mười ngày, hắn đều đã thảm như vậy, còn muốn làm sao?

“Đồ nhi!”

“Ngày mai chúng ta phải rời khỏi Thánh Địa, ngươi phải cố gắng chịu đựng những ngày chúng ta ra ngoài rèn luyện a!”

“Cũng đừng trách vi sư, vi sư đã tận lực, nhưng ngươi hiện tại xác thực không có tư cách được Diệp thiếu ban cho một thân đặc thù!”

Nhìn thấy Đồ Mãng đang ngẩn người, Vũ Thiên Minh cũng là lớn tiếng giải thích.

“Hả?”

“Các ngươi muốn đi ra ngoài rèn luyện sao?”

“Sư tôn, các ngươi là chỉ ngươi cùng Tiểu Phi, hay vẫn là mọi người trong Tinh Hồn Phong?”

Nghe vậy, Đồ Mãng rốt cục tỉnh táo lại, vẻ mặt hoảng sợ, vội vàng nhìn Vũ Thiên Minh hỏi.

“Ngoài Kiếm Cẩu cùng Soái Bức Huyết, tất cả mọi người sẽ rời đi, bao gồm cả Diệp thiếu!”

Nói xong, Vũ Thiên Minh liền mang theo Hoàng Tiểu Phi rời khỏi nơi này!

“Vừa tới liền đi!”

“Hơn nữa vẫn là tất cả mọi người cùng đi, chỉ để lại một mình ta?”

Nhìn hai người rời đi, Đồ Mãng luống cuống!

“Tiểu Cước đại nhân!”

“Ngươi xem Kiếm Cẩu cũng không có đi, có thể để nó chơi với ngươi một lúc được không?"

Sau khi Đồ Mãng hiểu rõ tình cảnh của mình, lúc này cũng là mang theo vẻ mặt nịnh nọt đề nghị Diệp Tiểu Cước.

“Kiếm Cẩu được ngô chủ yêu thích, ta không dám xuống tay với nó!”

Nghe Đồ Mãng nói xong, Diệp Tiểu Cước cười xấu xa giải thích.

“Còn Soái Bức Huyết thì sao?”

Đồ Mãng mang theo hi vọng cuối cùng hỏi.

“Soái Bức Huyết là lang đệ của Kiếm Cẩu, ta cũng không thể xuống tay với nó!”

Nói xong, nhìn Đồ Mãng lần nữa ôm lấy thẻ bài, Diệp Tiểu Cước cười to nói: “Được rồi, xuống đi, ta bắt nạt ngươi hơn mười ngày rồi, lại bắt nạt ngươi như vậy cũng vô nghĩa!”

Hô!

Nghe được lời này, Đồ Mãng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó buông lỏng tay chân đang ôm thẻ bài, trực tiếp nằm liệt dưới đất, trên mặt hiện lên nụ cười đã lâu không thấy!

“Nghỉ ngơi cho tốt!”

“Sáng ngày mai, chúng ta liền nhất quyết sinh tử!”

Nhìn Đồ Mãng đang thả lỏng người, Diệp Tiểu Cước cười nói những lời này, sau đó bay thẳng đến nơi xa!

???

Ngươi bị bệnh tâm thần a!

Ta nói chơi, ngươi lại tưởng thật?

Mẹ nó, ai muốn nhất quyết sinh tử với ngươi!

Nghĩ vậy, Đồ Mãng cảm thấy mình phải làm cái gì đó, sau đó trực tiếp đứng dậy đi đến Tinh Hồn Điện!

……

Bên trong Tinh Hồn Điện!

“Nga!”

“Ý của ngươi là tên Đồ Mãng kia có tiềm lực rất lớn, tuy rằng ham thích chiến đấu, nhưng lại cực lười sáng tạo thần thông cùng võ kỹ, điều này ảnh hưởng năng lực chiến đấu của hắn, ảnh hưởng đến thực lực thăng cấp?”

Nghe Diệp Tiểu Cước nói xong, Diệp Phong suy nghĩ một lúc mới nói tiếp: “Một khi đã như vậy, vậy ta giao hắn cho ngươi!”

Nhìn Diệp Tiểu Cước rời đi, Diệp Phong cũng không khỏi cảm thán: “Tiểu Cước cũng rất đáng tin cậy a, không nghịch ngợm ham chơi như những tên kia, cho dù chỉ là bảo hộ Thần Thông Mao Ốc, cũng muốn giúp những người bên cạnh nâng cao thực lực, đây mới là người làm chính sự a!”

“Diệp thiếu!!”

“Ngươi phải cứu ta a!”

“Ma đầu chân thối kia ngày mai muốn nhất quyết sinh tử với ta, nếu ngươi còn không quản hắn, ta sớm muộn gì cũng bị hắn chơi chết!”

Đúng lúc này, Đồ Mãng đã đi tới Tinh Hồn Điện, sau đó vội vàng khóc lóc kể lể với Diệp Phong.

Hả?

Nghe Đồ Mãng nói xong những lời này, Diệp Phong nhíu mày nói: “Đồ Mãng, Diệp Tiểu Cước hảo tâm muốn chỉ đạo ngươi tu luyện, tại sao đến trong miệng ngươi liền thành muốn chơi chết ngươi?”

“Ta đã nghe Vũ lão nói qua việc ngươi lười biếng tu luyện, vừa rồi Diệp Tiểu Cước lại chỉ ra vấn đề của ngươi, bản thân ngươi không biết suy xét một chút sao?”

“Được rồi, trở về đi, bắt đầu từ ngày mai, Tiểu Cước sẽ là người phụ trách ngươi tu luyện!”

Choáng váng!

Nghe Diệp Phong nói xong, Đồ Mãng hoàn toàn choáng váng!

Hoặc là bị đánh!

Hoặc là bị chơi!

Ngay cả sư tôn của hắn, chỉ là một tạp dịch tông môn đều có thân phận đặc thù, nhưng hắn lại không có!

Hiện tại bản thân tố cái khổ, cũng là mình sai?

“Hả?”

“Sao tên Đồ Mãng này thấy thế nào đều không quá thích hợp?”

Nhìn Đỗ Mãng khóc không ra nước mắt rời đi đại điện, Diệp Phong trực tiếp nói với hệ thống: “Hệ thống, vận dụng công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, kiểm tra trong quá trình Tiểu Cước phụ trách Đồ Mãng tu luyện có vấn đề gì không!”

“Đinh! Tiêu hao công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, trong quá trình Diệp Tiểu Cước phụ trách Đồ Mãng tu luyện không có một chút vấn đề, dưới sự chỉ đạo của Diệp Tiểu Cước, thực lực của Đồ Mãng sẽ được nâng cao!”

Sau khi nghe được âm thanh nhắc nhở từ hệ thống, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó tự mình lẩm bẩm: “Gia hoả Đồ Mãng này có thể làm ảnh đế a, ta còn tưởng rằng hắn thật sự bị Diệp Tiểu Cước bắt nạt, rõ ràng là hắn không muốn nghiêm túc luyện tập!”

Màn đêm buông xuống!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của hôm nay, khen thưởng một ngàn điểm phá của, khen thưởng Thăng Tiên Đan *1!”

Ngay sau khi sắc trời hoàn toàn tối sầm, âm thanh nhắc khen thưởng của hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Phiên bản xe đụng ở dị giới rốt cuộc đã hoàn thành!”

“Đã đến lúc kêu mọi người ra ngoài chơi một chút, dù sao thứ này phải có nhiều người chơi mới thú vị!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong cũng đi ra Tinh Hồn Điện, trực tiếp triệu tập tất cả mọi người lại đây.

“Chư vị!”

“Xe đụng đã được chế tạo xong, tiếp theo chỉ cần chờ Lôi Hỏa trưởng lão đưa lại đây là chúng ta có thể vui vẻ một chút!”

Nhìn tất cả mọi người trong tông môn tụ tập ở đây, Diệp Phong cười nói.

“Chủ nhân!”

“Cuộc thi đụng xe lần này có khen thưởng hay trừng phạt gì không?”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, Tiểu Hoàng Cẩu trọc mao cũng vội vàng đứng lớn tiếng hỏi.

“Cuộc thi đụng xe sao?”

Chương 447: Một người cho dù có xui xẻo như thế nào cũng không thể xui xẻo thành như vậy chứ

Nghe lời này của Tiểu Hoàng Cẩu, Diệp Phong hai mắt sáng lên, hắn vốn dĩ là muốn để cho mọi người tùy ý chơi một lúc, nhưng

bây giờ xem ra, tổ chức một cuộc đụng xe sẽ càng thêm thú vị!

“Hệ thống, gọi Tiểu Bạch đi ra ngoài!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong cũng trực tiếp gọi Diệp Tiểu Bạch ra tới.

“Hả?”

“Tiểu Bạch, ngươi làm sao vậy?”

Sau khi nhìn thấy trên người Diệp Tiểu Bạch tràn đầy miệng vết thương, Diệp Phong cũng có chút giật mình hỏi.

“Ngô chủ!”

“Tiểu Kiếm cùng Tiểu Đường không phải đã trở lại sao, hiện tại bên chúng ta đã lộn xộn hết cả lên!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Diệp Tiểu Bạch cũng vội vàng giải thích.

“Lộn xộn?”

“Lộn xộn có thể thành như vậy?”

Diệp Phong nghe vậy cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó nhìn về phía Diệp Tiểu Bạch tiếp tục hỏi: “Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

“Ngô chủ, ba người xếp hạng đầu tiên đã đuổi đánh hai người bọn họ, dù sao đã lâu không đánh bọn họ!”

“Đương nhiên, ta cũng đuổi theo Tiểu Kiếm đánh hắn một trận, dù sao ta cũng xếp hạng trước hắn!”

“Sau đó hai người bọn họ liền đuổi đánh những người xếp hạng phía sau, hiện tại đang đánh nhau rất kịch liệt!”

Nghe Diệp Phong lần nữa dò hỏi, Diệp Tiểu Bạch cũng nói sơ qua tình huống bên kia!

Cách đó không xa!

“Mẹ kiếp!”

“Các ngươi mẹ nó đều điên rồi!”

“Đây là thời gian ngô chủ cho ta hóng gió, tại sao vừa quay về lại phải bị đánh!”

Diệp Tiểu Cước gần như đã phát điên sau khi nghe những lời này!

Hắn tuy rằng ra ngoài hóng gió, nhưng hắn căn bản không thoải mái bằng Diệp Tiểu Kiếm cùng Diệp Tiểu Đường, không có việc gì còn có thể ra ngoài đi lại một chút, còn hắn ra ngoài chỉ để trông giữ nhà tranh!

Cái gì cũng chưa chơi!

Chỉ có một mình trông giữ nhà tranh!

Sau khi trở về còn bị chín người đánh?

Nghĩ vậy, Diệp Tiểu Cước tủi thân muốn mau khóc, hắn thật muốn mắng chín người kia một câu, các ngươi làm sao có thể ức hiếp người như vậy!

……

“Hoá ra là vậy!”

“Không biết có nên nói không, nhưng ngươi thật sự rất biết cách chơi!”

Nghe Diệp Tiểu Bạch nói xong, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ nở nụ cười, sau đó mới ra tiếng nói: “Bố trí một trận pháp kết giới ở chỗ này, chính là loại trận pháp kết giới lớn hơn Viên Cầu trận pháp, không có yêu cầu gì đặc biệt, chỉ là có thể đi ra ngoài, không thể đi vào!”

“Ngô chủ, nếu chỉ có chút yêu cầu như vậy, vậy thì không cần bố trí đại trận, ta có thể mượn tiên khí ẩn chứa trong trời đất trực tiếp ngưng tụ ra một Viên Cầu kết giới như vậy!”

Nghe yêu cầu Diệp Phong đưa ra, Diệp Tiểu Bạch cũng vội vàng giải thích, đồng thời âm thầm nghĩ: “Bên kia hiện tại mẹ nó quá lộn xộn, có thể trốn bên ngoài bao lâu thì cứ trốn!”

“Chư vị!”

“Lát nữa chúng ta sẽ ở trong Viên Cầu kết giới này tiến hành cuộc thi đụng xe, chỉ cần bị đâm ra ngoài kết giới, người đó sẽ bị mất đi tư cách thi đấu, mà ba người cuối cùng còn ở trong kết giới sẽ có thể nhận được khen thưởng phong phú!”

“Đương nhiên, cho dù là ba người cuối cùng thì cũng phải phân chia một hai ba, thứ tự khác nhau thì khen thưởng cũng khác nhau!”

Giải quyết xong vấn đề địa điểm thi đấu, Diệp Phong cũng giới thiệu quy tắc thi đấu cho mọi người!

Hưng phấn!

Mọi người nghe xong lời này, trong mắt đều tràn đầy hưng phấn, bởi vì lần này không giống lần trước, đã làm rõ người thắng cuộc cuối cùng sẽ nhận được khen thưởng, cho nên không có bí mật hoạt động, bọn họ nhất định phải tranh thủ một chút!

“Diệp thiếu!”

“Có phải chỉ cần đâm người khác bay ra ngoài kết giới là được không, đâm như thế nào, vài người cùng đâm có được không?”

Lúc này, Bạch Thiên Hồng cũng lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy!”

“Quy tắc chỉ có một, ra ngoài kết giới sẽ bị loại!”

Nghe Bạch Thiên Hồng hỏi, Diệp Phong cũng đưa ra một câu trả lời khẳng định!

“Diệp Phong!”

“Ta có thể tham gia cuộc thi đụng xe này không?”

Đúng lúc này, giọng nói của Hồ Lỵ từ xa đột nhiên truyền đến.

“Tinh Hồn trưởng lão, còn có chúng ta, chúng ta cũng muốn tham

gia!”

Ngay sau đó, giọng nói của tám đại thái thượng trưởng lão cũng vang lên.

Quay đầu lại, Diệp Phong lúc này mới phát hiện, Hồ Ly, Lạc Thiên Tuyết cùng tám đại thái thượng trưởng lão thế nhưng đều tới đây.

“Cái kia… Có thể là có thể, chẳng qua, ở trong quá trình thi đấu, mọi thân phận cũng giống như nhau, hơn nữa cũng không thể vận dụng thực lực tự thân, chỉ có thể khống chế Phi Hành Tiên Khí tiến hành va chạm!”

Nhìn Hồ Ly cùng tám đại thái thượng trưởng lão đều lộ ra vẻ mong chờ, Diệp Phong cũng vội vàng nói tình huống cụ thể với bọn họ!

Một lát sau!

Sau khi bố trí xong Viên Cầu kết giới, mọi người bên trong đều mang theo hưng phấn cùng ngạc nhiên ngồi vào chiếc xe Phi Hành Tiên Khí thuộc về mình!

“Chư vị!”

“Đã chia Cực phẩm Tiên Linh Tinh cho các ngươi, cứ việc toàn lực thúc giục đụng xe!”

“Hiện tại ta tuyên bố, Tinh Hồn Thánh Địa, cuộc thi đụng xe lần thứ nhất ở Tinh Hồn Phong, bắt đầu!”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ kích động thúc giục xe của mình!

“Đua!”

“Chiến đấu!”

“Ta nhất định phải giành được vị trí thứ nhất, đến lúc đó ta không cần bất cứ khen thưởng nào, chỉ cần có thể giúp ta rời xa ma đầu chân thối kia là được!”

Lúc này, Đồ Mãng ngồi ở trong xe đụng cũng âm thầm cỗ vũ cho bản thân!

“Tiến tới!”

Ngay khi mọi người không biết nên tấn công người nào trước, bởi vì Đồ Mãng đã từng để lại bóng ma rất sâu trong lòng Lạc Thiên Tuyết, Lạc Thiên Tuyết lúc này cũng hét lớn một tiếng, xông nhanh về phía Đồ Mãng!

Thật sự là bởi vì Đồ Mãng đã từng để lại bóng ma quá lớn trong lòng Lạc Thiên Tuyết, nếu không đưa hắn ra ngoài, Lạc Thiên Tuyết cảm thấy mình không thể phát huy tốt trong trận chiến lần này!

Lạc Thiên Tuyết là ai?

Thánh Chủ Tinh Hồn Thánh Địa!

Lão tông chủ Tinh Hồn Tông!

Sau khi nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết lao về phía Đồ Mãng, mọi người đều quay đầu xe, khóa chặt mục tiêu ở trên người Đồ Mãng!

“Mẹ kiếp!”

“Các người đang làm cái quái gì vậy!”

“Ta cái gì cũng chưa làm, tại sao tất cả đều nhằm vào ta?”

Nhìn thấy một màn này, Đồ Mãng hoàn toàn ngây người, hắn lúc này chỉ có một ý nghĩ, chính là một người cho dù có xui xẻo như thế nào, cũng không thể xui xẻo thành như vậy chứ!

Chương 448: Lại chạy, hơn nữa còn dẫn tất cả mọi người cùng chạy theo hắn?

"Xông lên!"

Theo tiếng gào của mọi người vang lên, tất cả mọi người đều

mang theo vẻ mặt hưng phấn thôi động xe điện của mình đến cực hạn sau đó tất cả đều tông thẳng tới chỗ Đồ Mãng!

"Quá tàn bạo!"

"Quá bạo lực!"

"Đây chính là sức hấp dẫn của 'Yêu ta thì đến đụng ta' đó!"

Nhìn thấy Đồ Mãng bị mọi người điên cuồng đụng, Diệp Phong đứng phía dưới cũng không nhịn được sợ hãi thán phục, không nói khoa trương một chút nào, xe điện đụng phiên bản dị giới này chơi vui hơn phiên bản xe điện đụng của kiếp trước rất nhiều!

"Đủ rồi!"

"Các ngươi có còn là người nữa hay không, có thể đừng có chó như thế hay không!"

"Nếu như các ngươi yêu ta như thế thì các ngươi xô ra ra đi, xem ta như bóng, đụng tới đụng lui ở chỗ này thì có gì hay ho!"

Lúc này, Đồ Mãng ngồi trong xe điện nhưng trong lòng đã sắp điên rồi!

Bành!

Ngay lúc Đồ Mãng xuất hiện ở biên giới kết giới một lần nữa, Lạc Thiên Tuyết cũng mang theo vẻ mặt hưng phấn trực tiếp thúc giục xe điện đụng tông Đồ Mãng ra khỏi kết giới!

"Hô!"

"Rốt cục giải thoát!"

"Ta cũng muốn xem xem người thứ hai sẽ là ai!"

Bên ngoài kết giới, lúc này Đồ Mãng cũng thở phào nhẹ nhõm như được giải thoát sau đó trực tiếp nhìn vào bên trong kết giới, hắn muốn nhìn xem người tiếp theo sẽ bị vây công là ai!

? ? ?

Làm gì chứ?

Các ngươi làm gì chứ!

Cùng nhau vây công ta, sau khi hất được ta ra bên ngoài thì các người bắt đầu đại loạn đụng?

Thấy đám người trong kết giới bắt đầu đại loạn đụng, Đồ Mãng sắp bị tức khóc, trong lòng mắng to: "Đây mới là niềm vui thú của giải thi đấu xe điện đụng, bây giờ các ngươi chơi vui vẻ, nhưng các ngươi có từng nghĩ tới cảm nhận của ta hay không!"

"Hài tử đáng thương!"

"Sao cái tên này còn thảm hơn cả ta nữa?"

Nhìn thấy Đồ Mãng dán sát mặt vào trong kết giới nhìn chằm chằm đám người đang vui sướng chơi ở bên trong, bên cạnh, Diệp Tiểu Cước cũng cũng cảnh tháng một tiếng.

"Đồ Mãng!"

"Ta đi về nghỉ trước, chờ sau khi cuộc tranh tài kết thúc, ngươi nói cho ba hạng đầu một tiếng, nói ban thưởng ngày mai ta sẽ cấp cho cho bọn họ!"

Lúc này, Diệp Phong cũng đi tới bên cạnh Đồ Mãng, nói xong câu đó thì lập tức bay thẳng về chỗ ở của mình.

? ? ?

Không phải tới an ủi ta sao?

Ta đã thảm như vậy, còn phải làm người truyền lời?

Nhìn thấy Diệp Phong rời đi, lần này Đồ Mãng rất muốn khóc, hắn cảm thấy từ khi dùng tiền gia nhập Tinh Hồn Thánh Địa, cuộc sống của hắn bắt đầu xuống dốc!

...

Sáng sớm ngày thứ hai!

Khi Diệp Phong tỉnh lại từ trong lúc ngủ mơ, không có lập tức xem xét sản phẩm bại gia hôm nay mà trực tiếp đi ra khỏi chỗ ở, bây giờ hắn rất muốn biết kết quả của giải thi đấu xe điện đụng hôm qua xem ba người nào là người kiên trì được tới cùng.

Bên ngoài Tinh Hồn Điện!

Nhìn thấy mọi người tụ tập ở chỗ này, lại thấy ba người đứng ở trước nhất chính là tiểu hoàng cẩu, Kim Luân Đại Đế và Xích Vũ Đại Đế, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình hắn hoàn toàn không ngờ được là hạn nhất giải thi đấu xe điện đụng lại là tiểu hoàng cẩu!

Một đám người nhưng lại chơi đụng không lại một con chó, chuyện này mẹ nó nói ra thì ai mà tin được?

"Ngốc hả!"

"Các ngươi đều ngốc hả!"

"Lúc ở hạ giới, cái tên điên cụt một tay đó đuổi theo ta còn kinh khủng hơn như thế này nhiều?"

Nhìn thấy tất cả mọi người đều dùng ánh mắt hâm mộ mà nhìn mình thì tiểu hoàng cẩu cũng tỏ vẻ đắc ý, cho dù là phi kiếm hay là phi hành Tiên Khí thì điều khiển cực hạn như thế này đều là do nó dùng từng sợi từng sợi lông chó ở trên người để đổi lấy đó!

Một lát sau!

Tiêu hao mấy ngàn điểm phá sản mở bình, đưa ban thưởng cho Cẩu Tử, Kim Luân Đại Đế và Xích Vũ Đại Đế, sau đó Diệp Phong dẫn theo mọi người rời khỏi Tinh Hồn Phong, đi thẳng đến lối vào Thánh Địa!

"Diệp thiếu!"

"Trước lúc rời đi, có phải là ta nên giao Kim Luân Lệnh cho Thánh Chủ đại nhân, nói như vậy, một khi Thánh Địa gặp được nguy hiểm thì Thánh Chủ có thể thông qua Kim Luân Lệnh liên hệ ta, ta cũng dễ suất lĩnh đệ tử Kim Luân Cung đến đây trấn trận!"

Trên đường, Kim Luân Đại Đế bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó

cũng vội vàng hỏi thăm Diệp Phong.

"Diệp thiếu, còn có Xích Vũ Lệnh của Xích Vũ Cung ta nữa!"

Bên cạnh, Xích Vũ Đại Đế nghe xong thì cũng lên tiếng nói!

"Vậy hai người các ngươi đưa Kim Luân Lệnh và Xích Vũ Lệnh giao cho sư tôn đi, thuận tiện ngươi nói cho sư tôn một tiếng, hãy nói là ta suất lĩnh mọi người của Tinh Hồn Phong đi ra ngoài lịch luyện, sau đó các ngươi tự mình rời đi đi!"

Nghe được hai người nói như vậy, Diệp Phong cũng dặn dò hai người một chút sau đó dẫn những người còn lại tiếp tục đi đến lối vào Thánh Địa!

...

Thánh Điện!

"Kim Luân?"

"Xích Vũ?"

"Sau các ngươi lại tới đây?"

Nhìn thấy hai tên tạp dịch tông môn bỗng nhiên đến đây, Lạc Thiên Tuyết tỏ vẻ khó hiểu.

"Thiên Tuyết, hai người bọn họ là?"

Bên cạnh, Hồ Lỵ luôn có cảm giác là hai người đó không được bình thường, thậm chí nàng đã phát hiện từ buổi tối hôm qua rồi cho nên khi nhìn thấy hai người một lần nữa thì nàng trực tiếp hỏi thăm Lạc Thiên Tuyết.

"Sư tôn!"

"Bọn họ là hai tên tạp dịch tông môn Tinh Hồn Tông!"

Nghe được Hồ Lỵ hỏi thăm, Lạc Thiên Tuyết cũng cười giới thiệu thân phận của hai người.

"Tạp dịch?"

"Tạp dịch tông môn hạ giới?"

"Chẳng lẽ là ta nghĩ nhiều rồi?"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Hồ Lỵ cũng khẽ nhíu mày trầm mặc lại.

"Thánh Chủ!"

"Diệp thiếu kêu chúng ta đến đây nói cho ngươi một câu, nói là hắn dẫn theo người của Tinh Hồn Phong đi ra ngoài lịch luyện, có thể là một thời gian sau mới trở về."

Lúc này, Kim Luân Đại Đế lên tiếng nói.

? ? ?

Lại đi rồi?

Vừa phi thăng thượng giới lại chạy?

Lần này không chỉ là tự mình chạy đi mà còn dẫn theo tất cả mọi người của tông môn đi?

Nghe được Kim Luân Đại Đế nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cả người đều mộng!

"Một người cũng không còn lại?"

Chương 449: Lại chạy, hơn nữa còn dẫn tất cả mọi người cùng chạy theo hắn? (2)

Sau khi tỉnh táo lại, Lạc Thiên Tuyết vẻ mặt nghiêm túc nhìn Kim Luân Đại Đế xác nhận.

"Thánh Chủ, còn lại ba người!"

"Diệp thiếu kêu Đồ Mãng ở lại trông coi Tinh Hồn Phong!"

"Nhưng lo lắng Đồ Mãng không lo trông coi Tinh Hồn Phong, cho

nên kêu Kiếm Cẩu và Soái Bức Huyết ở lại giám sát Đồ Mãng trông coi Tinh Hồn Phong!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi như vậy, Kim Luân Đại Đế cũng vội vàng giải thích.

"Vậy hai người các ngươi tới chính là tới truyền lời?"

Biết được còn lại ba người, Lạc Thiên Tuyết cũng dời sự chú ý đến trên người của Kim Luân Đại Đế và Xích Vũ Đại Đế, nàng cảm thấy hai người đến đây hẳn là có việc mà không phải chỉ đến đây để truyền lời, nếu như đến để truyền lời thì chỉ cần một người là đủ rồi!

"Thánh Chủ!"

"Kim Luân Lệnh này ngươi cất kỹ, nếu như Thánh Địa gặp được nguy cơ thì ngươi có thể dựa vào Kim Luân Lệnh này liên hệ ta, ta sẽ lập tức dẫn theo các đệ tử và trưởng lão Kim Luân Cung dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới!"

"Thánh Chủ!"

"Cái Xích Vũ Lệnh này ngươi cất kỹ, cũng giống như vậy, nếu như Thánh Địa gặp được nguy hiểm thì ta sẽ suất lĩnh các đệ tử và trưởng lão Xích Vũ Cung lập tức chạy đến!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Kim Luân Đại Đế và Xích Vũ Đại Đế cũng đều lấy ra một tấm lệnh bài đưa cho Lạc Thiên Tuyết.

"Cái gì!"

"Kim Luân Lệnh, ngươi là Kim Luân Đại Đế?"

"Xích Vũ Lệnh, ngươi là Xích Vũ Đại Đế?"

Nghe nói như thế, Hồ Lỵ sắc mặt đại biến nhìn hai người kinh hô lên!

"Thiên Tuyết!"

"Đây là tạp diệt tông môn mà ngươi nói đó sao?"

"Rốt cuộc ngươi sáng lập tông môn gì ở hạ giới mà khủng bố tới như vậy, ngay cả Đại Đế mà cũng chỉ có thể làm tạp dịch mà thôi?"

Kinh hô xong, Hồ Lỵ cũng trưng ra vẻ mặt khó có thể tin mà nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm.

"Sư tôn!"

"Ta không biết!"

"Bọn họ đều là đồ tôn bảo bối của ngươi mua từ bên ngoài về, làm sao ta biết được bọn họ là hai vị Đại Đế ở thượng giới cơ chứ!"

Giải thích một chút, sau đó Lạc Thiên Tuyết cũng vội vàng nhìn về phía hai người hỏi: "Hai vị Đại Đế, các ngươi thân là Đại Đế thượng giới, sao bản tôn lại xuất hiện ở hạ giới, hơn nữa, tại sao các ngươi không nói ra thân phận của mình, nếu như nói ra thì chắc chắn ta sẽ không để các ngươi trở thành tạp dịch tông môn!"

"Thánh Chủ!"

"Chúng ta không được mua về!"

"Lúc trước ta vừa tới tông môn, tất cả các ngươi hỏi ta rốt cuộc thu bao nhiêu tiền trà nước của Diệp thiếu, nhưng thật ra ta không lấy được một chút tiền trà nước nào hết!"

"Ta bị người hộ đạo bên cạnh Diệp thiếu bắt xuống!"

Kim Luân Đại Đế nghĩ đến tao ngộ của mình, cũng cười khổ giải thích!

"Vậy hắn thì sao?"

Nghĩ đến mấy tên người hộ đạo kinh khủng bên người Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết cũng tin tưởng Kim Luân Đại Đế, sau đó trực tiếp nhìn về phía Xích Vũ Đại Đế hỏi thăm.

"Ta một mình nhàm chán nên nói Diệp thiếu bắt Xích Vũ Đại Đế xuống chơi với ta!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Kim Luân Đại Đế lại có chút

đắc ý cười nói.

? ? ?

Ngươi nhàm chán nên để Diệp Phong vồ Xích Vũ Đại Đế xuống chơi với ngươi?

Nghe nói như thế, trong ánh mắt Lạc Thiên Tuyết và Hồ Lỵ nhìn về phía Xích Vũ Đại Đế cũng không khỏi toát ra vẻ đồng tình.

"Chờ một chút!"

Đúng lúc này, Lạc Thiên Tuyết bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó nhìn về phía Kim Luân Đại Đế tiếp tục hỏi: "Vậy tạp dịch tông môn thứ ba của tông môn chúng ta Võ lão thì sao?"

"Võ lão là sư tôn của Đồ Mãng!"

"Bởi vì thực lực Đồ Mãng không có đạt tới Tiên Đế Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, cho nên Diệp thiếu bắt sư tôn Đồ Mãng là Võ lão xuống!"

Lúc này Kim Luân Đại Đế tiếp tục giải thích.

Nghe được Kim Luân Đại Đế nói như vậy, hai người Lạc Thiên Tuyết và Hồ Lỵ đã hoàn toàn choáng váng, tiểu nhân không được, trực tiếp bắt lão nhân?

...

Một bên khác!

"Hệ thống, quả Tử Minh Ám Long Đản này còn bao lâu nữa mới có thể ấp ra?"

Sau khi rời khỏi Thánh Địa, Diệp Phong một mình đi đến Nguyên Linh Thành, trên đường nhàm chán hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, chỉ còn ba ngày nữa là sẽ có thể ấp ra được, một khi ấp ra thì sẽ có được thực lực là Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng, lại có thể hóa thành hình người!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Tử Minh Ám Long vừa ra đời giống như một đứa nhỏ cái gì cũng đều không hiểu, đề nghị túc chủ bỗi dưỡng tính cách Tử Minh Ám Long thành phá của!"

Hả?

Nghe được câu nói kế tiếp của hệ thống, Diệp Phong cũng hứng thú!

"Thân là thần hào phá của, nếu như tọa kỵ của ta không phá của thì đúng là có chút không giống như lời đồn!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong chờ mong Tử Minh Ám Long đến!

Sau hai giờ!

Khi Diệp Phong đi vào Nguyên Linh Thành, trong lúc đi dạo thì bị một lão giả râu trắng ngăn cản đường đi!

"Tiền bối, có việc?"

Nhìn thấy lão giả râu trắng cản đường mình, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm!

"Tiểu hữu!"

"Lão phu thấy ngươi cốt cách kinh kỳ, chính là tu đạo kỳ tài vạn năm khó gặp, vừa khéo trong tay của ta có một bản Vô Danh Tiên Thư, không biết ngươi có thấy hứng thú hay không?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, lão giả râu trắng cũng lấy từ trong ngực ra một quyển công pháp cổ xưa không có danh tự!

? ? ?

Cốt cách kinh kỳ!

Tu đạo kỳ tài vạn năm khó gặp?

Vậy bản Vô Danh Tiên Thư này chẳng phải là giá chín khối chín?

"Chờ một chút!"

"Sẽ không phải lão gia hỏa này cũng là một người chuyển kiếp chứ, nếu không thì sao lại chơi bài này?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng nhìn lão thần côn đang đứng ở trước mặt mình lên tiếng hỏi: "Thiên Vương Cái Địa Hổ?"

Hả?

Nghe được Diệp Phong nói ra một câu cực kỳ quái dị như vậy khiến cho lão giả ngẩn ra, hắn từng nghĩ tới đối phương sẽ trả lời vô số kiểu nhưng chuyện duy nhất không có nghĩ tới là đối phương lại trả lời một câu nói kỳ quái như vậy.

"Tiểu hữu, lời này của ngươi là có ý gì?"

Lão giả vẻ mặt mộng bức, nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Ai!"

Chương 450: Cốt cách kinh kỳ, tu đạo kỳ tài vạn năm khó gặp?

"Xem ra không phải đồng hương, vốn cho rằng nếu là đồng hương thì dẫn hắn thoát kiếp nghèo khó!"

Phát hiện lão giả hoàn toàn không hiểu ám hiệu này, Diệp Phong có chút thất vọng.

"Hệ thống, tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, kiểm tra xem Vô Danh Tiên Thư trong tay đối phương là thật hay là giả!"

Nhìn Vô Danh Tiên Thư giá chín khối chín mà đối phương cầm trong tay, Diệp Phong cũng trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, Vô Danh Tiên Thư trong tay đối phương là thật, chính là một bản công pháp đỉnh cấp thích hợp người tu luyện tiên đạo hệ Hỏa, mặc dù lĩnh ngộ cực kỳ khó khăn nhưng nếu như có thể lĩnh ngộ nó thì đủ để tu luyện tới Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng, hơn nữa cùng cảnh giới có thể lấy một địch mười!"

Thật ?

Nghe được hệ thống giải thích, Diệp Phong cũng toát ra vẻ giật mình, hắn thật không nghĩ tới thứ đối phương cầm trong tay lại là Vô Danh Tiên Thư thật!

"Tiền bối, Vô Danh Tiên Thư này ta cảm thấy rất hứng thú, ra giá đi!"

Biết được tình huống, Diệp Phong nhìn về phía lão giả râu trắng, trực tiếp hỏi thăm.

"Một vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch, thiếu một miếng cũng..."

Không đợi lão giả nói xong, Diệp Phong lập tức đưa một cái tiên giới cho hắn, sau đó trực tiếp cầm Vô Danh Tiên Thư trong tay đối phương đi!

"Đây là. . . một trăm vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch?"

"Tiểu tử này điên rồi, có tiền không có chỗ xài rồi?"

Nhìn một trăm vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch ở trong tiên giới, lão giả cũng trưng ra vẻ mặt khó có thể tin được, dù sao quyển Vô Danh Tiên Thư này hắn đã bán đi ba trăm quyển nhưng cho tới bây giờ hắn chưa bao giờ gặp qua tình huống này!

"Chờ một chút!"

"Lúc trước trong di tích Tiên Phủ có để chữ viết nói là trong một ngàn quyển này có một quyển là thật, câu nói này sẽ không phải là thật đó chứ, mà một quyển thật duy nhất không phải là quyển mà tiểu tử này mua đi đó chứ!"

"Không đúng, một ngàn quyển này ta từng thủ tu luyện, mỗi một quyền đều suýt chút để cho ta tẩu hỏa nhập ma, hoàn toàn không thể nào có hàng thật mới đúng!"

Nghĩ đến đây, lão giả cũng nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi: "Tiểu hữu, ngươi muốn mua, một vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch là đủ rồi, ngươi cho như vậy có phải hơi nhiều không?"

"Nhiều?"

"Lão nhân này có bị bệnh không, khi không lấy được gấp trăm lần đê phẩm Tiên Linh Thạch, không tranh thủ chạy mà còn ở lại chỗ này nhắc nhở ta có phải cho nhiều hay không?"

"Ta biết ngay tại sao hệ thống còn chưa cho ban thưởng hành vi phá của, hóa ra là lão gia hỏa này còn không muốn nhận!"

Đúng lúc này, cách đó không xa bỗng nhiên truyền đến một đợt rối loạn tưng bừng, không lâu sau, mấy thanh niên cầm Vô Danh Tiên Thư trong tay tức giận chạy tới chỗ hai người!

"Không được!"

"Chạy mau!"

Nhìn thấy những thanh niên đó, lão giả cũng biến sắc, sau đó lôi kéo Diệp Phong chạy tới nơi xa!

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Mẹ nó, người ta tới tìm ngươi tính sổ, mẹ nó ngươi dẫn theo ta cùng chạy là ý gì?

Nhìn lão giả kéo mình chạy vội, Diệp Phong cả người đều mộng!

"Ai!"

"Chạy thì chạy đi, lão nhân này có chút thú vị!"

"Nhưng mà không biết là sau khi sư tôn biết được thân phận của Kim Luân Đại Đế và Xích Vũ Đại Đế thì nàng sẽ có phản ứng như thế nào!"

Trên đường chạy trốn, Diệp Phong cũng rất là hiếu kỳ về tình huống ở bên phía Lạc Thiên Tuyết!

"Đinh! Túc chủ, khi Lạc Thiên Tuyết biết được thân phận của Kim Luân Đại Đế, Xích Vũ Đại Đế và Vũ Thiên Minh thì đã hoàn toàn

mất hết ý chí!"

? ? ?

Mất hết ý chí?

Sư tôn là một người luôn tích cực phát triển nhưng mà bây giờ lại mất hết ý chí?

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên, Diệp Phong cũng giật mình!

"Chuyện này không thể được!"

"Nếu như sư tôn mất hết ý chí thì còn không phải là bị phế bỏ luôn hay sao?"

"Đến khi nào nàng mới có thể khiến cho ta bớt lo một chút chứ!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng bắt đầu trầm tư, hắn phải nghĩ cách để cho Lạc Thiên Tuyết thức tỉnh lại một lần nữa mới được!

"Đinh! Túc chủ, lúc Lạc Thiên Tuyết ở hạ giới, sở dĩ nàng cố gắng liều mạng tu luyện như vậy chính là vì muốn trở lại thượng giới để báo thù, có thể nói chỉ cần có mục tiêu là nàng có thể tỉnh lại một lần nữa!"

Mục tiêu sao?

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên lần nữa, Diệp Phong nghĩ nghĩ, lên tiếng hỏi: "Hệ thống, nếu như tu luyện tới Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, đến lúc đó sẽ phi thăng tới giao diện gì?"

"Đinh! Túc chủ, cường giả đỉnh cấp thượng giới sẽ phi thăng thần giới, có thể nói phi thăng thần giới là mong muốn suốt đời của tất cả tu sĩ ở thượng giới!"

Một lát sau!

"Hệ thống, ngươi nói nếu như ta kêu đội hộ vệ bại gia bắt một đỉnh cấp đại lão ở thần giới, sau đó làm cho đối phương đưa ra

mấy cái mục tiêu nhỏ cho sư tôn, nếu như sư tôn hoàn thành thì sẽ thu sư tôn làm đệ tử, nếu ta làm như vậy thì có thể để cho sư tôn tỉnh lại một lần nữa hay không?"

"Đinh! Đề nghị túc chủ điều động thành viên đội hộ vệ bại gia bắt một sâu kiến hơi mạnh ở thần giới, sau đó lấy thu đồ làm lý do đưa ra mấy cái mục tiêu nhỏ cho Lạc Thiên Tuyết!"

Khi câu nói của Diệp Phong và hệ thống cùng nhau vang lên thì Diệp Phong ngẩn ra, hệ thống cũng ngẩn ra!

(Lạc Thiên Tuyết: Các ngươi bệnh tâm thần hả, một thần hào phá của, một hệ thống phá của, không lo suy nghĩ xem nên phá của như thế nào mà cứ luôn suy nghĩ cách tra tấn ta làm cái gì, ta đã mất hết ý chí rồi mà còn không chịu buông tha cho ta nữa?)

...

"Chuyện gì xảy ra?"

"Sao tiểu tử này lại cười ngu như vậy?"

"Là đang nghĩ tới chuyện hay ho gì hay sao?"

Nhìn thấy Diệp Phong đang đứng ở bên cạnh mình bỗng nhiên bắt đầu cười ngây ngô, lão giả râu trắng đang chạy trốn cũng tỏ vẻ nghi hoặc.

Sau một hồi!

Hô!

Sau khi dừng lại, lão giả râu trắng cũng thở dài ra một hơi, sau đó tỏ vẻ đắc ý nhìn về phía Diệp Phong mở miệng nói ra: "Rốt cục đã bỏ qua được bọn họ, bây giờ chúng ta an toàn."

? ? ?

Chúng ta an toàn?

Chương 451: Ta đã mất hết ý chí rồi mà

còn không chịu buông tha cho ta?

Mẹ nói chuyện này có liên quan gì tới ta!

Nghe lão giả nói như vậy, Diệp Phong bó tay thật rồi!

"Hệ thống, sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, kiểm tra xem lão đầu râu bạc này là ai?"

Nhìn lão đầu râu bạc đang đứng ở trước mặt, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, lão giả trước mắt tên là Hồng Lão Lục, chính là một cường giả Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh, ngày bình thường nóng lòng giả danh lừa bịp, hơn nữa cực kỳ thích ra tay đối với người có thực lực yếu!"

? ? ?

Cường giả Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh?

Mẹ nó đối mặt với một đám tu sĩ Nhân Tiên Cảnh còn chạy cái rắm!

Biết được tình huống của lão giả, Diệp Phong cũng giật mình quay qua nhìn lão giả.

"Tiền bối!"

"Bọn họ đều là thực lực Nhân Tiên Cảnh, mà ngươi sống tới số tuổi này, cho dù có phế như thế nào đi nữa thì thực lực cũng mạnh hơn bọn họ chứ!"

"Cho nên tại sao chúng ta phải chạy, hoàn toàn không cần phải sợ?"

Không có vạch trần Hồng Lão Lục ngụy trang, Diệp Phong cũng ra vẻ hiếu kì hỏi thăm.

"Làm sao không sợ!"

"Nếu như bị bọn họ đuổi kịp, ta sợ mình sẽ khống chế không nổi một bàn tay chụp chết bọn họ!"

"Ta nói cho ngươi, làm nghề của chúng ta cũng có luật lệ, chỉ bán hàng, không giết người!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Hồng Lão Lục cũng vẻ mặt thành thật giải thích.

? ? ?

Làm nghề của chúng ta, mẹ nó, giờ muốn kéo ta xuống nước đúng không?

Hơn nữa luật lệ nghề là cái quỷ gì, giả danh lừa bịp còn có luật lệ?

Nghe được đối phương nói như vậy, Diệp Phong bị kinh hãi!

"Tiểu tử!"

"Ta thấy ngươi cũng là người không thiếu tiền, có muốn theo ta làm hay không, từ đó hưởng thụ khoái hoạt trong đó?"

Lúc này, Hồng Lão Lục cũng trực tiếp mời Diệp Phong.

"Lão nhân này có bị bệnh không!"

"Ta có tiền, ngươi không đoạt, còn muốn dẫn ta cùng nhau đi giả danh lừa bịp?"

"Giả danh lừa bịp có thể vui hơn phá của?

Nghe được Hồng Lão Lục mời, Diệp Phong cả người đều tê, đây là chuyện mà một người bình thường có thể làm ra sao?

"Đinh! Phát động nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ lấy phương thức phá sản trợ giúp Hồng Lão Lục bán đi một trăm bản Vô Danh Tiên Thư giả, nhiệm vụ thành công, thưởng điểm phá sản ngẫu nhiên, có tỉ lệ thưởng Thăng Tiên Đan, nhiệm vụ thất bại, thưởng điểm phá sản ngẫu nhiên, có tỉ lệ cực thấp thưởng Thăng Tiên Đan, nhiệm vụ không có thời gian hạn chế!"

Đúng lúc này, tiếng hệ thống tuyên bố nhiệm vụ bỗng nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Ừm?"

"Vậy mà phát động nhiệm vụ ngẫu nhiên?"

Nghe được hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, Diệp Phong cũng cảm thấy hứng thú, lấy phương thức phá sản bán đồ, cái này hắn quen!

"Tiền bối!"

"Ngươi cũng lừa nhiều người như vậy, tại sao còn muốn ta làm với ngươi?"

"Còn nữa, tại sao ngươi luôn ra tay với những tiểu tu sĩ tu vi chỉ có Nhân Tiên Cảnh chứ?"

Lúc này, Diệp Phong không có lập tức đồng ý mà hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình.

"Bởi vì ngươi có tiền!"

"Nếu như là người không có tiền đi lừa gạt. . . không, là đi bán, vậy cũng sẽ không cảm nhận được vui vẻ thật sự, bởi vì hắn sẽ xem chuyện này như một công việc kiếm tiền, vậy thì đã mất đi ý nghĩa vui vẻ, nhưng người có tiền đi bán, đạt được chính là vui vẻ chân chính mà quá trình này mang tới!"

"Còn tại sao chỉ ra tay với những tiểu tu sĩ đó, đó là bởi vì bọn họ nghèo rớt mồng tơi, lúc đầu đã rất nghèo, nếu còn không có đầu óc thì không phải là sẽ phế đi sao?"

"Mặc dù tổn thất một vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch sẽ là đả kích rất lớn cho bọn họ nhưng cũng chỉ như vậy mới có thể khiến cho bọn họ rút kinh nghiệm, học khôn hơn!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Hồng Lão Lục cũng vẻ mặt thành thật giải thích.

"Ngọa tào!"

"Lão già ngươi rất biết cách ăn nói!"

Nghe được Hồng Lão Lục nói như vậy, biểu cảm trên mặt Diệp Phong như không thể tin vào tai của mình, bởi vì nếu như suy nghĩ kĩ lại thì những lời này vẫn rất có lý!

"Thế nào?"

"Có muốn đi theo ta hay không?"

Nhìn thấy Diệp Phong tỏ vẻ chấn kinh, Hồng Lão Lục cũng cười tiếp tục hỏi thăm.

"Làm!"

"Tiền bối, Vô Danh Tiên Thư như thế này ngươi còn có bao nhiêu, ta muốn giúp ngươi bán một trăm bản trước!"

Nghe được Hồng Lão Lục mời lần nữa, Diệp Phong cũng thuận thế đồng ý với hắn, chỉ là hắn sẽ hưởng thụ niềm vui sướng của riêng mình thôi!

"Bán đi một trăm bản?"

"Tiểu tử này vừa mới nhập môn thì muốn làm một trận lớn?"

"Ta du lịch xung quanh thượng giới, dùng hai trăm năm cũng mới bán không được ba trăm bản, hắn vừa mới nhập môn thì muốn bán một trăm bản?"

Nhìn thấy trên mặt Diệp Phong tràn đầy vẻ nghiêm túc, Hồng Lão Lục cũng giật mình.

Một lát sau!

Khi hai người trở lại Nguyên Linh Thành một lần nữa, sau đó đi thẳng tới khu thành đông ở trong Nguyên Linh Thành.

"Diệp Phong tiểu hữu!"

"Đây là một trăm bản Vô Danh Tiên Thư, người xách định ngơ có thể bán được hết bọn chúng cho người hữu duyên trong thời gian

cực ngắn?"

Đưa tiên giới chứa một trăm bản Vô Danh Tiên Thư cho Diệp Phong, sau đó Hồng Lão Lục tỏ vẻ hoài nghi lên tiếng dò hỏi.

"Hồng lão, ngươi cứ yên tâm đi, ta tuyệt đối có thể tìm được một trăm người hữu duyên!"

"Nhưng mà bán thế nào là chuyện của ta, dù sao cuối cùng bán hết một trăm bản Vô Danh Tiên Thư này, sau đó đem một trăm vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch giao cho ngươi là được rồi!"

Nghe nói như thế, nhìn thấy Diệp Phong trực tiếp rời đi, không biết tại sao, Hồng Lão Lục luôn cảm thấy có chút không thích hợp!

"Không được, ta phải đi theo một chút!"

Càng nghĩ càng thấy không đúng, Hồng Lão Lục cũng trực tiếp đuổi theo Diệp Phong.

...

"Huynh đệ!"

"Ta thấy ngươi cốt cách kinh kỳ, chính là tu đạo kỳ tài vạn năm khó gặp, vừa khéo trong tay của ta có một bản Vô Danh Tiên Thư, chỉ bán một vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch, không biết ngươi cảm thấy có hứng thú không?"

Lúc này, Diệp Phong ngăn cản đường đi của một tiểu tu sĩ, sau đó trực tiếp chào hàng Vô Danh Tiên Thư ở trong tay.

"Xem ra là ta quá lo lắng!"

Chương 452: Mơ mơ hồ hồ, vui vẻ ném đi?

"Nhưng mà phải nói là tiểu tử thúi này học cũng nhanh lắm."

Cách đó không xa, nhìn thấy Diệp Phong hữu mô hữu dạng bán Vô Danh Tiên Thư, trên mặt Hồng Lão Lục cũng nở một nụ cười!

Một bên khác!

Nghe nói như vậy, ánh mắt Chu Đạt nhìn về phía Diệp Phong giống như đang nhìn một đồ đần!

"Huynh đệ, ngươi nói như vậy ta cũng cảm thấy rất hứng thú, nhưng trong tay của ta không có Tiên Linh Thạch, chỉ sợ phải bỏ lỡ cái cơ duyên này!"

Nghĩ đến mình cũng không có việc gì, Chu Đạt cũng chơi với Diệp Phong!

"Quá khát nước!"

"Bây giờ nếu như có người có thể lấy chén nước tới cho ta, ta nguyện cho hắn mười vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch xem như công tác phí!"

Nghe được Chu Đạt nói như vậy, Diệp Phong bỗng nhiên nói một câu như vậy.

"Ừm?"

"Không phải là gia hỏa này đang chơi ta đó chứ?"

"Nhưng mà chỉ đi lấy chén nước thôi, ta cũng không tổn thất cái gì, lỡ như là thật thì sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Đạt cũng khẽ nhíu mày trầm tư, sau đó cắn răng trực tiếp đi đến tửu lâu bên cạnh.

"Thoải mái!"

Uống một ngụm hết sạch nước trong chén, Diệp Phong cũng cười đưa cho Chu Đạt một cái tiên giới chứa mười vạn đê phẩm Tiên Linh Thạch.

"Huynh đệ, cái Vô Danh Tiên..."

Không đợi Diệp Phong nói xong, Chu Đạt cũng hiểu rõ trong nháy mắt, trực tiếp nói: "Mua, đây chính là cơ duyên của ta!"

? ? ?

Làm gì chứ?

Bọn họ đang làm gì đó?

Kiếm mười vạn, tốn một vạn, để người khác kiếm được chín vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch đồng thời còn mua Vô Danh Tiên Thư của ta đi?

Nhìn hai người đang đứng cách đó không xa một tay giao tiền một tay giao sách, Hồng Lão Lục cả người đều choáng váng!

"Diệp Phong đó là một tên bại gia tử chứ!"

"Vì bán Vô Danh Tiên Thư, trực tiếp tốn mười vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch?"

"Mẹ nó, làm như vậy thì còn có thể cảm nhận được vui sướng hay sao?"

Nghĩ đến đây, Hồng Lão Lục chỉ hận không thể vọt thẳng qua ngăn cản hai người giao dịch, chuyện này hoàn toàn không dính dáng gì tới vui sướng mà hắn nói!

...

Hai giờ trôi qua!

"Hồng lão!"

"Một trăm bản Vô Danh Tiên Thư, ta đã bán hết tất cả!"

"Trong tiên giới này vừa khéo là một trăm vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch!"

Khi Diệp Phong bắt chước làm theo y như vậy bán đi một trăm bản Vô Danh Tiên Thư, sau đó đi thẳng tới trước mặt Hồng Lão Lục, vẻ mặt đắc ý khoe khoang.

Ngươi gọi cái đó là bán?

Xác định không phải tặng?

Nhìn vẻ mặt đắc ý của Diệp Phong, Hồng Lão Lục cả người đều muốn điên rồi, nếu là tặng như thế, hắn trong nháy mắt là có thể đưa ra ngàn bản Vô Danh Tiên Thư!

"Diệp Phong tiểu hữu!"

"Có phải là phương pháp bán của ngươi có vấn đề hay không, mục đích của chúng ta là vì để bọn họ bị thiệt thòi sau đó rút kinh nghiệm!"

"Còn nữa, mỗi người ngươi đều đưa ra mười vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch, lỡ như người ta không mua thì sao?"

Hít một hơi thật sâu, Hồng Lão Lục cũng vẻ mặt thành thật nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Không có vấn đề!"

"Hồng lão, ta cảm thấy ngươi đang lẫn lộn hai chuyện này!"

Nói đến đây, Diệp Phong nhìn Hồng Lão Lục trực tiếp hỏi: "Tạm thời đừng quản mười vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch đó, Hồng lão, ngươi nói xem, Vô Danh Tiên Thư này có phải ta bán đi hay không, có phải hắn đã bị lừa hay không?"

"Không sai!"

"Đúng là hắn bị lừa rồi, hơn nữa còn tổn thất một vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch!"

Hồng Lão Lục nghe xong, khẽ gật đầu, trực tiếp công nhận Diệp

Phong!

"Hồng lão, vậy có phải đó là kết quả chúng ta mong muốn hay không?"

Diệp Phong nhìn Hồng Lão Lục tiếp tục hỏi.

"Không sai!"

"Chuyện này đúng là kết quả mà chúng ta mong muốn!"

"Nhưng mười vạn miếng đê phẩm Tiên Linh..."

Không đợi Hồng Lão Lục nói xong, Diệp Phong trực tiếp ngắt lời nói: "Mười vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch đó là công tác phí mà bọn họ đi lấy nước giúp ta, không liên quan đến bán Vô Danh Tiên Thư?"

? ? ?

Nghe đến đây, Hồng Lão Lục cả người đều mộng!

Mặc dù luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng nhưng trong lúc nhất thời hắn không thể nào phản bác lại quan điểm này của Diệp Phong!

"Vô Danh Tiên Thư bán đi!"

"Đối phương cũng bị lừa một vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch!"

"Toàn bộ quá trình giống y chang như trước đây ta gạt người ta, kết quả lại không cảm thấy vui sướng gì?"

Nghĩ đến đây, Hồng Lão Lục cả người đều muốn điên rồi, mơ mơ hồ hồ, cảm giác vui sướng và mình hưởng thụ mấy ngàn năm này đã không còn nữa?

Nhìn thấy Diệp Phong cười rất là vui vẻ đứng bên cạnh mình, không biết tại sao, Hồng Lão Lục bỗng nhiên có ảo giác như là mình đang nghe Diệp Phong nói: "Ngươi lừa gạt đi, ngươi tiếp tục lừa gạt đi, ngươi lừa gạt một người, ta sẽ đền bù cho người đó gấp

mười, nếu có thể để cho ngươi cảm nhận được cảm giác vui sướng thì ta sẽ không gọi là Diệp Phong!"

Oanh!

Lúc này, não hải Hồng Lão Lục ầm vang nổ tung, rốt cục hắn nhận ra được vấn đề ở chỗ nào!

Đó chính là Diệp Phong!

Nếu như không phải Diệp Phong ở chỗ này, nếu như không phải Diệp Phong sẽ đền bù cho những người bị lừa gấp mười lần Tiên Linh Thạch thì hắn sẽ không có mất đi cảm giác vui sướng này!

"Không được!"

"Ta phải đi nhanh lên, vốn nghĩ kéo tiểu tử này nhập bọn, ai mà ngờ được, mẹ nó làm cho ta không còn cảm thấy vui sướng nữa, hắn là trời cao phái tới tra tấn ta chứ!"

Nghĩ rõ ràng hết thảy, Hồng Lão Lục trực tiếp đi đến xa xa, bây giờ hắn chỉ muốn cách Diệp Phong xa một chút!

Một lát sau!

"Mẹ nó!"

"Tiểu tử này bệnh tâm thần sao, tại sao cứ đi theo ta làm gì!"

Xem thấy Diệp Phong vẫn luôn đi theo sau mình, Hồng Lão Lục sụp đổ trực tiếp bộc phát ra thực lực Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong kinh khủng, toàn thân trực tiếp phóng lên tận trời, trong chớp mắt đã biến mất ở trước mặt Diệp Phong!

"Hệ thống!"

"Gọi Diệp Tiểu Kiếm ra, lão nhân này chơi thật vui, ta không thể để cho hắn chạy mất như vậy được!"

Nhìn thấy Hồng Lão Lục trực tiếp chạy mất, Diệp Phong cũng nở một nụ cười xấu xa nói với hệ thống.

"Chủ nhân!"

"Bây giờ chúng ta đuổi theo lão Lục đó luôn không?"

Chương 453: Làm gì đó, mẹ nó, cái này là lời thoại của ta mà

Khi Diệp Tiểu Kiếm từ trong vết nứt không gian đi tới, cũng nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Không vội!"

Diệp Phong không có chọn lập tức đuổi theo mà tiếp tục nói với hệ thống: "Hệ thống, tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem Hồng Lão Lục đó sẽ đi chỗ nào, có phải lại muốn đi bán sách hay không, sẽ bán cho ai!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, một luồng tin tức xa lạ lập tức xuất hiện trong đầu hắn.

"Thú vị!"

"Lão gia hỏa này lại đi bán sách thật, là muốn tìm về niềm vui đã mất đi sao?"

Sớm biết được một chút tình huống, Diệp Phong cũng nở một nụ cười, trực tiếp nói với Diệp Tiểu Kiếm đang đứng bên cạnh: "Đi thôi, chúng ta đi Thạch Quan Thành trước, ta phải chuẩn bị cho hắn một chút!"

Một lát sau!

Khi Diệp Phong trực tiếp được Diệp Tiểu Kiếm đưa đến Thạch Quan Thành, cũng trực tiếp tra xem sản phẩm bại gia hôm nay, dù sao cách Hồng Lão Lục chạy tới ít nhất cũng còn ba tiếng.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, thưởng năm mươi vạn điểm phá sản, thưởng Thăng Tiên Đan *1!"

Ngay lúc Diệp Phong chuẩn bị xem xét sản phẩm bại gia hôm nay

thì tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống chợt vang lên ở trong đầu của hắn.

"Lại có một viên Thăng Tiên Đan tới sổ!"

"Bây giờ ta đã có được mười bảy viên Thăng Tiên Đan, vừa khéo có thể tăng thực lực lên đến Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Nhưng mà ta phải tìm một người đến chứng kiến, chọn Hồng Lão Lục này đi!"

Lúc này, Diệp Phong trực tiếp xác định người sẽ chứng kiến!

...

Hắt xì!

"Chuyện gì xảy ra!"

"Một mình ta tiêu dao sung sướng mấy ngàn năm, là tiểu khả ái nào từng bị ta lừa đang nhớ ta?"

Lúc này, Hồng Lão Lục đang nhanh chóng đi đến Thạch Quan Thành cũng nở một nụ cười tự nói.

...

Một bên khác!

Lúc này, Diệp Phong cũng trực tiếp kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Ngộ Kiếm Thạch ẩn chứa Thất Cảnh · Kiếm Chi Pháp Tắc *1000

"Lại là Ngộ Kiếm Thạch, hơn nữa còn là ẩn chứa Thất Cảnh · Kiếm Chi Pháp Tắc Ngộ Kiếm Thạch!"

"Cái đồ chơi này chơi như thế nào?"

Xem xét sản phẩm bại gia hôm nay, Diệp Phong giật mình, sau đó cúi đầu trầm tư.

"Hệ thống!"

"Ngộ Kiếm Thạch này bền chắc không?"

Trầm tư một lát sau, Diệp Phong trực tiếp hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Ngộ Kiếm Thạch chỉ là tiên quáng tương đối đặc thù, có thể in dấu ý cảnh mạnh mẽ lên nhưng bản thân nó cũng không cứng rắn cho lắm, dù với thực lực của túc chủ trước mắt thì một quyền toàn lực cũng đủ để đánh nát nó!"

Nghe được hệ thống giải thích như vậy, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng, nếu như ngay cả tu sĩ Nhân Tiên Cảnh mà cũng có thể tuỳ tiện đánh nát, vậy những Ngộ Kiếm Thạch này cũng rất dễ dàng giải quyết!

"Nhưng mà bây giờ ta phải đi tìm ba người đó trước!"

Quan sát địa đồ nhỏ mà hệ thống cho ra, Diệp Phong cũng đi thẳng đến vị trí của ba cái chấm nhỏ ở trên bản đồ!

Ba giờ sau!

"Thời gian nửa tháng trôi qua, ta lại về Thạch Quan Thành này để tìm niềm vui thú!"

"Niềm vui bị mất đi ở Nguyên Linh Thành, ta sẽ tìm về từ chỗ này!"

Nghĩ đến đây, Hồng Lão Lục cũng mang theo thần sắc hưng phấn tìm kiếm nhân tuyển thích hợp trên đường phố!

Rất nhanh, Hồng Lão Lục để mắt tới một tiểu khả ái ở trong đám người, sau đó lấy một bản Vô Danh Tiên Thư ra đi thẳng tới chỗ đối phương!

"Tiểu hữu!"

"Lão phu thấy ngươi cốt cách kinh kỳ, chính là tu đạo kỳ tài vạn năm..."

Nhưng mà không đợi Hồng Lão Lục nói xong, tên tiểu mập mạp tu

vi chỉ có Nhân Tiên Cảnh nhị trọng trước mắt chợt toát ra vẻ hưng phấn trực tiếp ngắt lời nói: "Ta mua!"

? ? ?

Ngươi mua?

Mẹ nó, ta còn chưa nói hết câu thì ngươi đã mua rồi?

Nghe được tiểu mập mạp nói như vậy, Hồng Lão Lục cả người đều mộng, chuyện này hoàn toàn không giống như những tình huống mà hắn lừa gạt trước đây!

"Lấy ra đi!"

"Đây là một vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch, Vô Danh Tiên Thư này ta cầm đi!"

Nhìn thấy Hồng Lão Lục cả buổi mà vẫn không nói gì, tiểu mập mạp lại gấp, nhét tiên giới chứa một vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch vào trong tay đối phương, sau đó trực tiếp cướp đi Vô Danh Tiên Thư trong tay đối phương!

Tình huống như thế nào?

Ta còn chưa nói là sẽ bán mà!

Mẹ nó còn cướp?

Nhìn tiên giới trong tay, lại nhìn tiểu mập mạp đã chạy xa một chút, Hồng Lão Lục cả người đều choáng váng!

"Vô Danh Tiên Thư bán đi!"

"Đối phương cũng bị lừa một vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch!"

"Mặc dù quá trình có chút khác biệt so với trước đó nhưng kết quả lại giống như vậy, nhưng tại sao ta lại không cảm nhận được cảm giác vui sướng, mẹ nó, lại mất đi cảm giác vui sướng?"

Đúng lúc này, Hồng Lão Lục đột nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó đột

nhiên nhìn bốn phía!

"Không có!"

"Không có phát hiện tiểu tử Diệp Phong đó, mà hắn cũng không thể nào xuất hiện ở đây được!"

"Nhưng tại sao tiểu mập mạp đó lại biết là ta muốn bán Vô Danh Tiên Thư, hơn nữa còn chuẩn bị trước một vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch?"

Đối mặt loại tình huống quỷ dị này, dù Hồng Lão Lục là cường giả Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh thì lúc này cũng cảm thấy có chút bất an khó hiểu!

"Nếu không thì tìm đại một người khác thử một chút?"

Trầm tư một lát, ánh mắt Hồng Lão Lục nhìn về phía mọi người trên đường phố!

"Chính là ngươi!"

Rất nhanh, Hồng Lão Lục đã nhìn chằm chằm một nữ tu sĩ Nhân Tiên Cảnh tam trọng.

"Tiểu hữu!"

"Lão phu thấy ngươi xương cốt..."

Nhưng mà không đợi Hồng Lão Lục nói xong, nữ tu sĩ đó chợt tỏ vẻ hưng phấn, kín đáo đưa cho Hồng Lão Lục một cái tiên giới, sau đó trực tiếp cướp đi Vô Danh Tiên Thư trong tay hắn!

Choáng váng!

Nhìn thấy nữ tu sĩ cướp đi Vô Danh Tiên Thư biến mất ở trong đám người, Hồng Lão Lục ngốc ngay tại chỗ lần nữa!

"Rốt cuộc các ngươi muốn làm gì!"

"Ta muốn bán sách!"

"Ta muốn lừa gạt!"

"Ta muốn hưởng thụ khoái hoạt trong đó!"

Sau khi tỉnh táo lại, Hồng Lão Lục sắp khóc, đi lừa gạt mấy ngàn năm, hắn chưa bao giờ gặp được tình huống như vậy hết!

Chương 454: Làm gì đó, mẹ nó, cái này là lời thoại của ta mà (2)

Hơn nữa, bây giờ hắn cứ có cảm giác kỳ quái, hắn cũng cảm thấy là có một bàn tay vô hình đang nắm tất cả mọi thứ trong tay, hơn nữa cảm giác này khiến cho hắn cực kỳ bất an!

"Thử một lần cuối cùng!"

"Nhưng mà lần này ta sẽ không ra tay với tiểu tu sĩ Nhân Tiên Cảnh!"

Trầm tư một lát, Hồng Lão Lục định sẽ thử một lần nữa, thậm chí là lần này hắn còn thay đổi luôn mục tiêu mà hắn sẽ lừa gạt!

Rất nhanh, Hồng Lão Lục đã nhìn chằm chằm một tiệm đan dược, thầm nghĩ trong lòng: "Mặc dù không có khả năng thành công nhưng ta ra tay với lão bản của một tiệm đan dược thì chắc chắn sẽ không xuất hiện loại tình huống quỷ dị như thế nữa chứ!"

Thanh Phong Đan Dược Điếm!

"Lão tiền bối!"

"Ngươi thấy ta cốt cách kinh kỳ, chính là một tu đạo kỳ tài vạn năm khó gặp, mà trong tay ngươi vừa khéo có một bản Vô Danh Tiên Thư, ngươi đang muốn hỏi ta là có cảm thấy hứng thú hay không đúng không?"

Nhưng mà khi Hồng Lão Lục đi vào cửa hàng, còn chưa bắt đầu nói chuyện thì lão bản cửa hàng lại lên tiếng trước, sau đó nhét một cái tiên giới vào trong tay Hồng Lão Lục, sau đó trực tiếp cầm đi Vô Danh Tiên Thư trong tay hắn!

"Làm gì đó!"

"Mẹ nó, cái này là lời thoại của ta mà!"

"Bây giờ ngay cả cơ hội đọc lời thoại cũng không cho ta luôn đúng không?"

Nhìn tiên giới trong tay, lại nhìn lão bản tiện tay ném Vô Danh Tiên Thư tới nơi hẻo lánh trong cửa hàng rồi đi chào hỏi khách nhân một chút, Hồng Lão Lục cả người đều muốn điên rồi, đồng thời, một cảm giác sợ hãi cũng bắt đầu tràn ngập trong lòng của hắn!

"Lão tiền bối!"

"Lúc này phải chăng trong lòng của ngươi có rất nhiều nghi hoặc hay không?"

"Vậy thì đi Ngọc Dương Tiên Đạo Quán đi, đến nơi đó thì ngươi sẽ hiểu hết tất cả!"

Lúc này, lão bản cửa hàng đang chào hỏi khách nhân bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trực tiếp lên tiếng nhắc nhở Hồng Lão Lục đang đứng ở cổng.

"Ngọc Dương Tiên Đạo Quán?"

"Đi mẹ nó Ngọc Dương Tiên Đạo Quán!"

"Mặc dù ta có rất nhiều nghi hoặc nhưng mang theo nghi hoặc sống thật khỏe không tốt sao?"

Nghe được lão bản cửa hàng nhắc nhở, Hồng Lão Lục hoàn toàn không định đi Ngọc Dương Tiên Đạo Quán giải hoặc mà nghĩ đến chuyện mau chóng thoát khỏi địa phương kinh khủng này!

Nhưng mà khi Hồng Lão Lục mới vừa đi ra khỏi tiệm đan dược thì bị tiểu tu sĩ mập mạp và nữ tu sĩ chờ bên ngoài ngăn cản đường đi.

"Lão tiền bối!"

"Lúc này có phải là ngươi đang nghĩ đến chuyện phải nhanh chóng thoát khỏi Thạch Quan Thành một chút hay không?"

"Từ bỏ ý nghĩ đó đi, nếu như không đi Ngọc Dương Tiên Đạo Quán thì ngươi sẽ chết!"

Nhìn thấy Hồng Lão Lục đi ra, tiểu mập mạp cũng trực tiếp lên tiếng nhắc nhở.

"Mẹ nó!"

"Bình thường ta cũng không có làm chuyện gì thương thiên hại lý gì!"

"Không phải chỉ là khi rảnh rỗi không có gì làm thì đi lừa gạt mấy tiểu khả ái một chút thôi hay sao?"

"Không thể làm ta như vậy chứ!"

Nghe được tiểu mập mạp nói như vậy, Hồng Lão Lục tâm thái triệt để sập, hắn hoàn toàn không ngờ được là mình lại bị cường giả khủng bố như thế để mắt tới!

...

Một lát sau!

Đứng trước cửa Ngọc Dương Tiên Đạo Quán, Hồng Lão Lục cũng hít một hơi thật sâu, sau đó mang theo thần sắc sợ hãi bất an trực tiếp đi vào bên trong!

"Hồng Lão Lục đúng không!"

"Người đó đang ở tiên đạo tràng số một chờ ngươi!"

"Trước khi đi vào, hắn yêu cầu ngươi đeo băng vải màu đen này lên, chờ trở ra, không thể vận dụng thần thức, đánh nát một ngàn khối Dao Bãi Thạch mới có thể lấy băng vải xuống, nhớ kỹ, chỉ khi công kích Dao Bãi Thạch thì mới có thể vận dụng tiên lực, hơn nữa, muốn áp chế thực lực bản thân đến Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong!"

Khi Hồng Lão Lục đi vào Ngọc Dương Tiên Đạo Quán, một nhân viên công tác cũng đi lên đưa một băng vải màu đen cho hắn.

"Rốt cuộc hắn là ai?"

"Rốt cuộc hắn muốn làm gì?"

Nghe được nhân viên công tác nhắc nhở, nhìn băng vải màu đen trong tay, lúc này Hồng Lão Lục là tê thật!

Tiên đạo tràng số một!

"Rốt cuộc đã đến!"

Nhìn thấy Hồng Lão Lục từ cổng đi tới, Diệp Phong cũng không khỏi nhìn về phía ngàn khối Ngộ Kiếm Thạch bị sợi dây đặc thù treo lên không ngừng đung đưa, có thể nói ngàn khối Ngộ Kiếm Thạch đung đưa này đã triệt để bao trùm toàn bộ tiên đạo tràng!

"Ta cũng muốn xem xem cường giả Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh dưới tình huống không có thần thức thì năng lực phản ứng sẽ như thế nào?"

"Một ngàn khối Ngộ Kiếm Thạch này chính là đạo cụ khảo nghiệm tốt nhất!"

Nhìn thấy Hồng Lão Lục đã sắp đi vào khu vực Dao Bãi Thạch, Diệp Phong cũng có chút chờ mong!

Hô! Hô! Hô!

Lúc này, Hồng Lão Lục đeo băng vải màu đen mất đi thị giác nghe được phía trước truyền đến tiếng vù vù, trên mặt cũng là tỏ vẻ sụp đổ, thầm nghĩ trong lòng: "Chỉ lắc lư thôi mà đã sinh ra thanh âm lớn như vậy, mẹ nó, tảng đá này phải lớn như thế nào chứ!"

"Phía bên phải đến rồi!"

Đi vào khu vực Dao Bãi Thạch, nghe được phía bên phải truyền đến thanh âm, Hồng Lão Lục hữu quyền ngưng tụ ra Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong tiên lực, cực kỳ quả quyết đánh ra ngoài!

Bành! Bành!

Theo hai tiếng trầm đục vang lên, một khối Ngộ Kiếm Thạch bị đánh nát, nhưng khối Ngộ Kiếm Thạch thứ hai đằng sau cao khoảng hai mét lại đụng mạnh cho Hồng Lão Lục té xuống đất!

"Mẹ nó!"

"Đại lão này bị điên rồi hả!"

"Che mắt đánh nát tảng đá lớn, mẹ nó, đây là chuyện mà người có thể nghĩ ra được hay sao?"

Cảm nhận được đau đớn từ cánh tay phải truyền đến, Hồng Lão Lục cả người đều muốn điên rồi, bây giờ mới đánh nát một khối, mẹ nó còn có chín trăm chín mươi chín khối nữa đó, bây giờ hắn cũng không dám hứa chắc rốt cuộc là hắn đánh nát một ngàn khối Dao Bãi Thạch này trước hay là một ngàn khối Dao Bãi Thạch này đụng hỏng thân thể của hắn trước!

"Chỉ như vậy thôi sao?"

"Cường giả Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh, khi không có thần thức trợ giúp, năng lực phản ứng chỉ như vậy thôi sao?"

Chương 455: Che mắt đập nát tảng đá lớn, mẹ nó, chuyện này là chuyện mà người có thể nghĩ ra được hay sao?

Nhìn thấy Hồng Lão Lục bị đụng té xuống đất, Diệp Phong lại tỏ vẻ thất vọng, hắn không tin thượng giới nhiều đặc thù hung địa như vậy hoặc Thiên Đạo Chiến Trường thượng giới sẽ không có nơi che đậy thần thức.

"Cái lão Lục này có thể mang đến cho ta không ít niềm vui thú, hơn nữa thực lực còn mạnh, sau này chắc chắn phải mang về Thánh Địa!"

"Xem ra sau này phải tiến hành tập huấn cho hắn ở phương diện này nhiều hơn!"

Nhìn thấy Hồng Lão Lục đứng lên rồi bị hai khối Ngộ Kiếm Thạch đụng té xuống đất lần nữa, Diệp Phong cũng làm ra một quyết định, đồng thời âm thầm nghĩ: "Hồng lão, mặc dù bây giờ bị chút khổ da thịt nhưng ta cũng là vì muốn tốt cho ngươi!"

Một lát sau!

"Mẹ nó, ta muốn điên rồi!"

"Những Dao Bãi Thạch này hoàn toàn lắc lư không theo không quy luật, một hồi phía trước đến hai khối, sau lưng đến một khối, một hồi chung quanh cùng nhau xuất hiện, mẹ nó cái này ai mà chịu nổi!"

Không biết bị đụng té bao nhiêu lần, lúc này Hồng Lão Lục muốn điên rồi, mấy ngàn năm qua, cho dù là tu luyện hay là thu hoạch cơ duyên ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, hắn vẫn luôn xuôi gió xuôi nước, đâu có khi nào phải chịu ủy khuất như vậy đâu!

Hắn có nằm mơ cũng không nghĩ tới có một ngày hắn lại bị một đống Dao Bãi Thạch rác rưởi giáo dục!

Không biết đã qua bao lâu!

"Khối thứ chín trăm chín mươi chín!"

"Khối thứ một ngàn!"

Sau khi Hồng Lão Lục mặt mũi bầm dập, toàn thân đau nhức đánh nát một khối Dao Bãi Thạch cuối cùng, cả người cũng mệt đến trực tiếp xụi lơ trên mặt đất!

Hô!

Thở dài một ngụm, Hồng Lão Lục cũng tháo dây băng màu đen xuống, sau đó có chút bất an ngước lên nhìn!

"Hồng lão!"

"Kinh hỉ hay không, bất ngờ hay không!"

Nhìn thấy Hồng Lão Lục ngẩng đầu lên nhìn mình, Diệp Phong

cũng cười lên tiếng.

"Diệp Phong! ! !"

Nhìn thấy Diệp Phong đang đứng trước mặt mình, Hồng Lão Lục cũng thần sắc đại biến kinh hô lên, hắn hoàn toàn không ngờ được là cường giả khủng bố khiến cho mình thấp thỏm lo âu lại là Diệp Phong!

Một lát sau!

"Bởi vì ta không dẫn theo ngươi cùng đi cho nên ngươi đi tới Thạch Quan Thành trước, bày Dao Bãi Thạch Trận xuống đánh ta?"

"Sau đó còn nói đây là vì muốn tốt cho ta, là vì rèn luyện năng lực phản ứng của ta?"

Nghe Diệp Phong nói xong, Hồng Lão Lục rất muốn một bàn tay chụp chết đối phương, hắn rất muốn hỏi Diệp Phong một câu, rốt cuộc ta là lão Lục hay là ngươi là lão Lục, xương khớp trên người của ta đều sắp bị đụng tan ra thành từng mảnh, kết quả ngươi nói là vì muốn tốt cho ta?

"Diệp Phong!"

"Ta có mấy chuyện nghĩ mãi mà vẫn không rõ, ngươi chỉ là một tiểu tu sĩ Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng, sao ngươi có thể đi tới Thạch Quan Thành này trước ta được?"

"Còn nữa, sao ngươi biết được ta sẽ đi tìm ba người đó chứ?"

Bình phục một chút tâm tình, sau đó Hồng Lão Lục cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi thăm Diệp Phong.

"Bởi vì bên cạnh ta có người hộ đạo mạnh mẽ đó!"

"Cho dù là đi đường hay là nhìn trộm một chút tình huống tương lai của ngươi cũng chỉ là một chuyện cực kỳ đơn giản mà thôi!"

Nghe được Hồng Lão Lục hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích.

? ? ?

Đi đường thì ta còn có thể hiểu được!

Nhưng nhìn trộm tương lai của ta cũng gọi là một chuyện đơn giản hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hồng Lão Lục rất muốn hỏi ngược lại đối phương một câu, có phải là ngươi có hiểu lầm gì về hai chữ đơn giản hay không?

"Làm sao bây giờ?"

"Không ngờ được là tiểu tử này không chỉ có tiền mà bên người còn có người hộ đạo khủng bố như thế!"

"Quan trọng nhất chính là hình như bây giờ hắn đã để mắt tới ta rồi!"

Lúc này, Hồng Lão Lục cũng nghiêng người cúi đầu trầm tư.

"Ừm?"

"Ngọa tào!"

"Ngộ Kiếm Thạch, ẩn chứa Thất Cảnh · Kiếm Chi Pháp Tắc Ngộ Kiếm Thạch!"

Ngay lúc Hồng Lão Lục cúi đầu trầm tư, vừa khéo nhìn thấy được nửa khối Ngộ Kiếm Thạch đã bể nát ở dưới chân mình, khi hắn thả ra thần thức và phát hiện được ở bên trong đó ẩn chứa kiếm ý kinh khủng thì trực tiếp mang theo vẻ khiếp sợ nhìn tất cả Dao Bãi Thạch đã bể nát ở trong đạo tràng!

"Không thể nào!"

"Tuyệt đối không thể nào có chuyện như vậy được!"

"Tại sao lại có người lấy Ngộ Kiếm Thạch đắt như thế ra làm Dao Bãi Thạch?"

Khi Hồng Lão Lục nhìn thấy vô số khối vụn của Ngộ Kiếm Thạch

tản mát khắp nơi trong tiên đạo tràng, hắn không tin tất cả Ngộ Kiếm Thạch đều là Ngộ Kiếm Thạch ẩn chứa Thất Cảnh · Kiếm Chi Pháp Tắc!,

"Không được!"

"Ta phải thử một lần!"

Nghĩ đến đây, Hồng Lão Lục trực tiếp phóng ra thần thức mạnh mẽ bao trùm tất cả Ngộ Kiếm Thạch đã vỡ vụn!

Oanh! Oanh! Oanh!

Không lâu sau thì vô số khối Ngộ Kiếm Thạch vỡ vụn bắt đầu xuất hiện một luồng kiếm ý mạnh mẽ không trọn vẹn!

Mà khiến cho Hồng Lão Lục kinh hãi chính là những Ngộ Kiếm Thạch này không chỉ đều là Ngộ Kiếm Thạch ẩn chứa Thất Cảnh · Kiếm Chi Pháp Tắc mà mỗi một khối đều ẩn chứa kiếm ý không giống nhau, thậm chí hắn còn phát hiện Hoàng Tuyền Kiếm Ý mà hắn tu luyện ở trong đó!

Điên rồi!

Lúc này, Hồng Lão Lục cả người đều muốn điên rồi!

Nghĩ đến mình lại tự tay hủy diệt một ngàn khối Ngộ Kiếm Thạch trân quý như thế, thậm chí trong đó còn có một khối Hoàng Tuyền Kiếm Ý Ngộ Kiếm Thạch mà hắn vẫn luôn tìm kiếm thì bây giờ hắn chỉ hận mình không thể chặt bỏ đôi tay tội ác này của mình!

"Hồng lão!"

"Những Ngộ Kiếm Thạch này có chút rác rưởi, nhưng mà ngươi yên tâm, lần sau ta tuyệt đối lấy một nhóm Ngộ Kiếm Thạch ẩn chứa Thập Cảnh · Kiếm Chi Pháp Tắc tới làm Dao Bãi Thạch cho ngươi rèn luyện năng lực phản ứng!"

Phát hiện lúc này Hồng Lão Lục đang rơi vào trầm tư nhìn chằm chằm vào những mảnh vụn của Ngộ Kiếm Thạch đang tản mát khắp nơi trong tiên đạo tràng, Diệp Phong đang đứng ở bên cạnh cũng lên tiếng cười nói.

? ? ?

Thất cảnh Ngộ Kiếm Thạch còn chưa đủ, còn mẹ nó muốn làm thập cảnh?

Hơn nữa còn muốn dùng để làm Dao Bãi Thạch rèn luyện năng lực phản ứng của ta?

Mẹ nó, ta là một tiên đạo nhân mạnh mẽ, có thần thức mà không dùng, lại rèn luyện năng lực phản ứng để làm cái mẹ gì?

Chương 456: Diệp thiếu, ta muốn luận bàn với người hộ đạo của ngươi một chút

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hồng Lão Lục tâm tính sập, trong lòng thì điên cuồng chửi bậy: "Ta chỉ muốn dẫn ngươi vào nghề để hưởng thụ cảm giác vui sướng khi đi lừa gạt một chút thôi, nhưng mà bây giờ ngươi lại muốn rèn luyện năng lực phản ứng của ta, mẹ nó, ngươi là ma quỷ có đúng không!"

"Hồng lão!"

"Bây giờ chúng ta nói chuyện chính!"

"Hôm nay ngươi ta gặp nhau cũng coi như là có duyên, cho nên ta muốn dẫn ngươi về Thánh Địa, để ngươi trở thành một tên đệ tử của Tinh Hồn Phong ta!"

Lúc này, Diệp Phong nhìn Hồng Lão Lục vẻ mặt thành thật tiếp tục lên tiếng nói.

? ? ?

Mẹ nó, gặp nhau cũng là có duyên?

Đầu tiên là ngươi khiến cho ta không còn cảm thấy vui sướng nữa, bây giờ lại dùng Dao Bãi Thạch vô cùng trân quý này để tra tấn ta, ngươi nói cái này gọi là gặp nhau cũng là có duyên?

Nhìn thấy vẻ mặt thành thật của Diệp Phong, Hồng Lão Lục cũng

biết được một chuyện, đó chính là không cần biết thế lực sau lưng Diệp Phong có khủng bố đến mức nào thì hắn cũng tuyệt đối không thể đi, nếu đi thì sợ là sớm muộn gì thì hắn cũng chết ở trong Dao Bãi Thạch!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi có thể để mắt tới lão Lục ta, đó là may mắn của lão Lục ta, nhưng ta tự do tự tại đã quen rồi, chỉ sợ..."

Không đợi Hồng Lão Lục nói xong, Diệp Phong trực tiếp ngắt lời nói: "Chỉ cần ngươi theo ta về Thánh Địa, ta phụ trách cung cấp cho ngươi Ngộ Kiếm Thạch ẩn chứa thất cảnh, bát cảnh, cửu cảnh và thập cảnh Hoàng Tuyền Kiếm Ý!"

"Cái này. . ."

Nghe nói như thế, trên mặt Hồng Lão Lục cũng toát ra vẻ xoắn xuýt, nhưng nghĩ đến chuyện sau này mình sẽ không ngừng bị Dao Bãi Thạch tra tấn, thậm chí nói không chừng một ngày nào đó hắn sẽ bị Dao Bãi Thạch chơi chết, hắn trực tiếp cắn răng cự tuyệt: "Diệp thiếu, ta không thể theo ngươi về Thánh Địa, ta vẫn thích cuộc sống tự do hơn!"

Hả?

Nghe được Hồng Lão Lục trả lời mình như vậy thì Diệp Phong cũng sững sờ, phá của đại pháp trăm thử trăm linh bây giờ lại thất bại?

"Hệ thống, sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ cuối cùng hôm nay, tra xem tài nguyên tu luyện mà Hồng Lão Lục này thiếu nhất là cái gì!"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng nhếch miệng lên, nở một nụ cười méo xệch, nếu như đối phương cự tuyệt thì chứng tỏ là những thứ mà mình cho chưa đủ nhiều!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Hồng Lão Lục thiếu nhất chính là Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa dùng để tu luyện thần thông Hoàng Tuyền Chi Lộ, thần thông đó là chỗ dựa lớn nhất để cho hắn độ Thiên Đạo lôi kiếp, sở dĩ hắn vẫn luôn không có nghênh đón đạo Thiên Đạo lôi

kiếp thứ nhất chính là vì thiếu Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa, do đó không thể nào tiếp tục tu luyện tăng thần thông lên!"

Không lâu sau, tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Diệp thiếu!"

"Nếu như không có chuyện gì thì ta có thể đi trước hay không?"

Lúc này, nhìn thấy trên mặt Diệp Phong nở một nụ cười quái dị, Hồng Lão Lục cảm thấy bất an khó hiểu, dứt khoát trực tiếp hỏi thăm, bây giờ hắn chỉ muốn cách Diệp Phong ma quỷ này xa một chút.

"Ai!"

"Xem ra chúng ta hữu duyên vô phận!"

"Đã như vậy thì Hồng lão rời khỏi đây đi!"

Nói xong, nhìn thấy Hồng Lão Lục mang theo vẻ kích động đi đến cửa lớn tiên đạo tràng, khi đối phương sắp bước ra khỏi cửa phòng thì Diệp Phong bỗng nhiên nói ra: "Vừa khéo trong tay có một ít Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa, dù sao giữ lại cũng vô dụng, thôi thi đem ra cho chó ăn đi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, bước chân phải sắp đạp ra khỏi cửa phòng của Hồng Lão Lục cũng trực tiếp ngừng ở giữa không trung!

"Ma quỷ!"

"Cái tên này chính là ma quỷ!"

"Hoặc là không xuất thủ, xuất thủ thì đánh thẳng vào điểm yếu của người ta, mẹ nó, ai mà chịu nổi chứ!"

Mặc dù Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa cực kỳ hi hữu nhưng Diệp Phong là một tên bại gia tử xem một ngàn khối thất cảnh Ngộ Kiếm Thạch làm Dao Bãi Thạch chơi, người khác nói trong tay có hắn không tin nhưng Diệp Phong nói trong tay có thì hắn có muốn

không tin cũng không được!

Về phần nói lấy ra cho chó ăn, chuyện này Hồng Lão Lục lại không tin, bởi vì Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa trân quý hơn thất cảnh Ngộ Kiếm Thạch rất nhiều, cho dù là bại gia tử thì cũng không thể nào phá của đến phát rồ như vậy được!

"Ồ!"

"Hồng lão, không phải ngươi đã đi rồi sao, sao bây giờ lại trở lại?"

Nhìn thấy Hồng Lão Lục đi mà quay lại, Diệp Phong cũng ra vẻ nghi ngờ hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Mới nãy là lão Lục ta có chút không biết điều!"

"Tự do tự tại mấy ngàn năm, ta cảm thấy đã đến lúc ta nên thay đổi phương thức sống!"

Hồng Lão Lục mặt lộ vẻ lúng túng giải thích.

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi nói ngươi là Thái Thượng trưởng lão của Tinh Hồn Thánh Địa?"

"Ngươi nói Thánh Chủ Thánh Địa chúng ta có tu vi kinh khủng là Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng?"

"Ngươi nói Thánh Địa không tính Tiên thú, Thái Thượng trưởng lão mạnh nhất có thực lực mạnh mẽ Tiên Đế cảnh thất trọng?"

Lúc này, sau khi nghe Diệp Phong nói xong một chút tình huống có liên quan tới Tinh Hồn Thánh Địa, biểu cảm trên mặt Hồng Lão Lục như không thể tin vào tai của mình, đã nói là thế lực kinh khủng mà?

"Diệp thiếu!"

"Ta muốn luận bàn với người hộ đạo của ngươi một chút không biết có thuận tiện hay không?"

Hồng Lão Lục cảm thấy Tinh Hồn Thánh Địa này tuyệt đối không phải thế lực chân chính sau lưng Diệp Phong, cho nên hắn muốn thăm dò ra một chút tình huống từ trên người người hộ đạo của Diệp Phong!

Dù sao, mấy ngàn năm hắn đều sống cuộc sống tự do tự tại, bây giờ đã chuẩn bị gia nhập thế lực, tối thiểu phải biết được một chút tình huống thật sự của cái thế lực này mới được!

Hả?

Nhưng mà, nghe nói như vậy thì Diệp Phong lại khẽ nhíu mày nói: "Hồng lão, ngươi thật sự muốn luận bàn với người hộ đạo bên cạnh ta?"

"Không sai!"

"Cũng không biết là có thuận tiện hay không?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Hồng Lão Lục cũng đưa ra câu trả lời khẳng định.

"Thuận tiện thì cũng thuận tiện đó!"

Chương 457: Các ngươi là ma quỷ đúng không, ba người đánh một mình ta?

"Nhưng mà người hộ đạo ta dẫn theo chơi quá máu tanh, nếu không ngươi theo ta về Thánh Địa, sau đó ta để cho cái người hộ đạo đang giúp ta trông chừng nhà tranh ở Thánh Địa luận bàn với ngươi một chút?"

Nghĩ đến tên điên cụt một tay có ham mê cắt thịt phiến, Diệp Phong cảm thấy để cho Diệp Tiểu Cước xuất thủ sẽ tốt hơn một chút!

"Cái gì?"

"Người hộ đạo của ngươi đang bảo vệ nhà tranh?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hồng Lão Lục nhịn không được trực tiếp phá lên cười nói: "Diệp thiếu, chúng ta là người trong tiên đạo, đâu cần dùng tới mấy thứ như nhà tranh, hơn nữa một cái nhà tranh nát thì làm gì cần phải có người trông coi, chả lẽ cái nhà tranh nát đó của ngươi được làm từ Thông Thiên Bi hay sao?"

Hả?

Ngọa tào!

Ngươi đừng có trưng cái dáng vẻ giật mình đó ra như vậy!

Ta chỉ tùy tiện nói một chút, mẹ nó, như vậy mà cũng trúng?

Nhìn thấy Diệp Phong trưng vẻ mặt giật mình ra nhìn mình, Hồng Lão Lục cả người đều choáng váng!

"Hồng lão, làm sao ngươi biết được hả?"

"Cái Thần Thông Mao Ốc đó của ta đúng là dùng Thông Thiên Bi chế tạo, hơn nữa còn dùng mười vạn khối kim sắc Thông Thiên Bi ẩn chứa các loại thần thông khác nhau chế tạo!"

Nếu như đã bị Hồng Lão Lục đoán được, Diệp Phong cũng trực tiếp giới thiệu Thần Thông Mao Ốc của mình!

Tê!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, dù Hồng Lão Lục là một cường giả Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh nhưng lúc này hắn cũng không nhịn được mà hít vào một ngụm khí lạnh!

Mười vạn khối đỉnh cấp kim sắc Thông Thiên Bi ẩn chứa thần thông khác nhau, phóng nhãn bất kỳ một cái thế lực cấp độ bá chủ nào ở thượng giới sợ cũng không ngang tàng được đến mức này chứ!

"Diệp thiếu!"

"Như vậy sau khi trở lại Tinh Hồn Phong, nếu như bên trong có loại thần thông Hoàng Tuyền Chi Lộ thì phải chăng ta có thể cảm ngộ một phen?"

Lúc này, Hồng Lão Lục bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm, trong ánh mắt tràn đầy vẻ chờ mong!

"Cái gì!"

"Ngươi muốn hủy Thần Thông Mao Ốc của ta hay sao?"

"Thần Thông Mao Ốc đó của ta chỉ có thể ngồi cầu, không thể cảm ngộ, ý tưởng này của ngươi rất nguy hiểm!"

Nói đến đây, Diệp Phong wordpress vì phòng ngừa vạn nhất trực tiếp đứng lên đi tới chỗ cửa lớn của tiên đạo tràng, đồng thời tiếp tục nói: "Ngươi vẫn nên luận bàn với người hộ đạo này của ta một lần đi, nếu như sau này khi trở lại Thánh Địa mà ngươi dám lén cảm ngộ thần thông ở trong Thần Thông Mao Ốc, ta sẽ cho hắn ngày nào cũng tới tìm ngươi luận bàn!"

Hả?

Nhìn thấy Diệp Phong rời khỏi tiên đạo tràng, Hồng Lão Lục cả người đều mộng, bởi vì hắn hoàn toàn không có hiểu Diệp Phong nói như vậy rốt cuộc là ý gì!

Oanh!

Đúng lúc này, một luồng uy áp ngạt thở bao phủ toàn bộ tiên đạo tràng trong nháy mắt!

Ngay sau đó, một nam tử lạnh lùng cầm huyết sắc tế kiếm trong tay đi từ trong vết nứt không gian ra!

"Mẹ nó!"

"Đây chính là người hộ đạo của Diệp thiếu?"

"Mẹ nó, ta lại chủ động muốn luận bàn với tồn tại như thế?"

Nhìn kiếm khách cụt một tay đối diện toàn thân tràn ngập nóng nảy, khát máu, điên cuồng, lúc này Hồng Lão Lục đã sắp sợ tè ra quần, hắn chỉ muốn biết một chút tình huống thật sự của thế lực chân chính sau lưng Diệp Phong mà không phải là muốn bị ngược đãi!

Oanh!

Đúng lúc này lại có một luồng uy áp khiến cho người ta ngạt thở ầm ầm giáng lâm trong tiên đạo tràng!

Ngay sau đó, một tiểu nữ hài ăn kẹo que cũng đi từ trong vết nứt không gian ra.

"Mẹ nó!"

"Một người không đủ cho nên tới hai người?"

Nhìn tiểu nữ hài đối diện, mặc dù đối phương có dáng vẻ cực kỳ đáng yêu nhưng Hồng Lão Lục lại biết đối phương tuyệt đối cũng là một đại khủng bố!

"Tiểu Đường, ngươi ra ngoài làm gì?"

Nhìn Diệp Tiểu Đường đang đứng bên cạnh, Diệp Tiểu Kiếm cũng khẽ nhíu mày lên tiếng hỏi thăm.

"Chuyện luận bàn với hắn giao cho ta đi, ngươi có thể đi về rồi!"

"Ba tên vương bát đản đó hôm nay lại hóng gió, vẫn luôn đuổi theo ta đánh, cho nên ta ra tránh một chút!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm hỏi thăm, Diệp Tiểu Đường cũng trực tiếp giải thích!

"Về cái rắm!"

"Ngươi cho là hôm nay bọn họ không có động thủ với ta sao?"

"Ta còn muốn nhân cơ hội này ở bên ngoài tránh thêm một hồi!"

Nghe được Diệp Tiểu Đường nói như vậy, Diệp Tiểu Kiếm cũng

nghĩ đến ba tên đó, sau đó trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, trực tiếp cự tuyệt đề nghị của Diệp Tiểu Đường.

"Vậy ta mặc kệ!"

"Dù sao ta không quay về, nếu không hai người chúng ta cùng hau luận bàn với hắn đi, dù sao thực lực của hắn quá mạnh, ta cảm thấy chỉ có một mình ngươi thì cũng chưa chắc sẽ là đối thủ của hắn!"

Lúc này, Diệp Tiểu Đường cũng đưa ra một ý nghĩ.

? ? ?

Hai người các ngươi là ma quỷ hả!

Thần mẹ nó không phải là đối thủ của ta?

Bây giờ các ngươi chỉ dựa vào khí tức và uy áp thì đã khiến cho ta không thể động đậy được, bất kỳ một người nào trong số hai người các ngươi đều có thể đè đầu ta mà đánh, kết quả hai người các ngươi còn mẹ nó muốn liên thủ lại với nhau à?

Nghe được hai người nói chuyện với nhau, Hồng Lão Lục cả người đều muốn điên rồi, nếu không phải là bởi vì thân thể không động được thì bây giờ hắn đã trực tiếp quỳ xuống nhận thua!

"Uy!"

"Hai người các ngươi chạy rất nhanh, coi là tránh ra bên ngoài thì không có chuyện gì sao?"

Ngay lúc Hồng Lão Lục đã hỏng mất, Diệp Tiểu Hắc cũng trực tiếp đi từ trong vết nứt không gian ra.

"Mẹ nó! ! !"

"Mẹ nó, lại một người nữa đi ra!"

"Các ngươi quá không xem ta ra gì!"

"Đừng mẹ nó đi ra thêm nữa, mau đóng vết nứt không gian đáng

chết đó lại đi, mẹ nó ta sắp sợ tè ra quần!"

Nhìn thấy ở trong vết nứt không gian lại có một nam tử trung niên mặc một bộ đồ đen đi ra, Hồng Lão Lục tâm thái triệt để sập, thậm chí hắn cũng không dám nhìn cái khe hở không gian đó một chút nào nữa, chỉ sợ lại có một người từ bên trong đó đi ra nữa!

"Cái gì!"

Chương 458: Các ngươi là ma quỷ đúng không, ba người đánh một mình ta? (2)

"Cường giả đối diện lại khủng bố như thế, hai người các ngươi liên thủ cũng không nhất định là đối thủ của hắn?"

"Đã như vậy, vậy ba người chúng ta liên thủ đi!"

Thật vất vả mới ra được một chuyến, bây giờ lại gặp được chuyện chơi vui như vậy, Diệp Tiểu Hắc cũng chuẩn bị ở bên ngoài chơi với hai người một hồi!

"Lão đầu!"

"Đừng nói ba người chúng ta khi dễ ngươi, bây giờ cho ngươi hai lựa chọn!"

"Một là ngươi đơn đấu ba người chúng ta!"

"Một là ba người chúng ta quần ẩu ngươi, ngươi chọn một đi!"

Làm ra quyết định, Diệp Tiểu Hắc cũng vẻ mặt thành thật nói với Hồng Lão Lục!

? ? ?

Mẹ nó, chuyện này còn cần chọn sao?

Nói là hai lựa chọn nhưng hai lựa chọn này mẹ nó, có gì khác nhau sao?

Nghe được Diệp Tiểu Hắc nói như vậy, Hồng Lão Lục đã sắp bị tức đến khóc, bây giờ hắn rất muốn nói với ba người một tiếng: "Mẹ nó, không ai sẽ khi dễ người khác như ba người các ngươi!"

Hô!

Sau khi tỉnh táo lại, Hồng Lão Lục cũng thở dài một ngụm, hắn biết hôm nay sợ là mình tai kiếp khó thoát, ôm một tia hi vọng cuối cùng nói với ba người: "Trong các ngươi có ai dám lập đội với ta, sau đó tiến hành quyết đấu thực lực ngang nhau hai đánh hai không!"

"Không phải là các ngươi muốn chơi sao?"

"Vậy ta sẽ chơi với các ngươi, chỉ mong các ngươi chơi cao hứng thì ít tra tấn ta một chút!"

Lúc này, trong lòng Hồng Lão Lục cũng có một ý nghĩ của mình!

Ồ!

Nghe được Hồng Lão Lục nói như vậy, ba người cũng toát ra vẻ ngạc nhiên, sau đó liếc nhau, Diệp Tiểu Hắc cũng trực tiếp đi tới bên người Hồng Lão Lục nói: "Tốt, vậy ta sẽ lập đội với ngươi, chúng ta tranh thủ tranh tài một trận!"

Oanh!

Khi Diệp Tiểu Kiếm và Diệp Tiểu Đường thu hồi uy áp kinh khủng trấn áp trên người Hồng Lão Lục, Hồng Lão Lục cũng phóng xuất ra khí tức Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong yếu ớt, sau đó lấy Hoàng Tuyền U Hồn Kiếm của mình từ trong tiên giới ra!

Ngay lúc Hồng Lão Lục chuẩn bị dốc hết toàn lực chơi với ba vị đại lão, một đạo kiếm quang chợt lóe lên từ sau lưng của hắn!

Cảm nhận được sau lưng đau đớn, Hồng Lão Lục mang theo vẻ khó có thể tin quay đầu nhìn về phía Diệp Tiểu Hắc cầm trường kiếm trong tay hỏi: "Đại nhân, đối thủ của hai người chúng ta là bọn họ, sao ngươi lại chém ta một kiếm?"

Nghe được Hồng Lão Lục hỏi thăm như vậy, Diệp Tiểu Hắc cầm

trường kiếm trong tay lại bỗng nhiên quay lưng lại dùng giọng nói trầm thấp lên tiếng nói: "Xin lỗi, ta là nội ứng!"

? ? ?

Nội ứng?

Đối mặt với một con kiến hôi như ta mà các ngươi còn chơi bài nội ứng nữa hả?

Các ngươi biết chơi như thế, Diệp thiếu biết không?

Nhìn xem Diệp Tiểu Hắc ra vẻ thâm trầm đưa lưng về phía mình, Hồng Lão Lục cả người đều muốn nổ, nếu không phải thực lực không cho phép thì bây giờ hắn rất muốn cho đối phương mấy kiếm!

Hả?

Đúng lúc này, Hồng Lão Lục chợt phát hiện ba người lại hình thành thế tam giác vây kín hắn lại, không biết là tại sao nhưng thời khắc này hắn đột nhiên cảm thấy có chút bất an khó hiểu!

...

Bên ngoài tiên đạo tràng!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng một ngàn điểm phá sản, ban thưởng Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa *100000!"

Sau khi Diệp Phong đi ra khỏi tiên đạo tràng, tiến hệ thống thông báo ban thưởng cũng vang lên trong đầu của hắn.

"Ồ!"

"Ta còn định dùng một ít điểm phá sản mở bình tiên thảo lấy một ít Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa đây, không ngờ được là trực tiếp thưởng ta mười vạn gốc, cũng không biết bao nhiêu đây có đủ cho Hồng Lão Lục dùng hay không."

Xem xét ban thưởng đặc thù vừa mới lấy được xong, Diệp Phong

cũng không khỏi nhìn về phía tiên đạo tràng số một sau lưng, sau đó tự lẩm bẩm: "Cũng không biết Hồng Lão Lục và Diệp Tiểu Kiếm luận bàn thế nào."

Sau một hồi!

"A?"

"Hồng lão, Diệp Tiểu Kiếm không có luận bàn với ngươi sao?"

"Sao trên người của ngươi lại không có một chút xíu tổn thương nào?"

Sau khi Diệp Phong nhìn thấy Hồng Lão Lục lông tóc không hao tổn gì từ tiên đạo tràng số một đi ra thì trên mặt cũng lộ vẻ giật mình hỏi thăm.

? ? ?

Không có luận bàn?

Một chút tổn thương đều không có?

Mẹ nó, ta sắp bị bọn họ chơi chết rồi!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hồng Lão Lục vội vàng đi đến trước mặt Diệp Phong khóc kể: "Diệp thiếu, ta có thể không phải người bọn họ là chó thật, sau khi bọn họ tra tấn ta mình đầy thương tích thì bọn họ lại chữa trị toàn bộ thương tích trên người của ta, thậm chí trước khi ta đi ra ngoài còn ép ta phải thay một bộ quần áo mới, bọn họ muốn che giấu tội ác của mình á!"

"Nha!"

Nghe được Hồng Lão Lục khóc lóc kể lể, Diệp Phong cũng thuận miệng ồ một tiếng, sau đó sinh lòng nghi ngờ nói: "Rõ ràng chỉ có một mình Diệp Tiểu Kiếm, sao Hồng lão lại nói bọn họ, chẳng lẽ bị đả kích đến xuất hiện ảo giác?"

? ? ?

Ta đã thảm như vậy rồi mà ngươi chỉ biểu hiện một chút xíu như

vậy thôi sao?

Nhìn thấy Diệp Phong không thèm để ý chút nào, Hồng Lão Lục cả người đều choáng váng!

"Đi thôi!"

"Theo ta đi!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong bỗng nhiên vang lên bên cạnh.

"Mẹ nó!"

"Tại sao lại phải đi vào tiên đạo tràng số một này, bây giờ ta đã sinh ra bóng ma tâm lý với chỗ đó luôn rồi!"

Nhìn thấy Diệp Phong đi vào tiên đạo tràng số một lần nữa, trong đầu Hồng Lão Lục cũng không khỏi nhớ tới Dao Bãi Thạch và ba tên ma quỷ đó!

Một lát sau!

"Hồng lão!"

"Trước đó ngươi tu luyện từ Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong tới Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thì dùng bao lâu thời gian?"

Nhìn thấy Hồng Lão Lục cực kỳ không tình nguyện đi vào, Diệp Phong cũng trực tiếp lên tiếng hỏi thăm.

Hả?

Nghe nói như thế, Hồng Lão Lục cũng sững sờ, hắn không ngờ được là lần này Diệp Phong gọi hắn đi đến lại để hỏi thăm việc tu luyện.

"Diệp thiếu, chớ có trách ta, đây là do ngươi chủ động khơi gợi lên cái đề tài này vậy thì ta phải bắt đầu trang bức!"

Chương 459: Ta có thể không phải người,

nhưng bọn họ đều là chó thật

Nghĩ đến đây, Hồng Lão Lục cũng tỏ vẻ đắc ý lên tiếng nói ra: "Diệp thiếu, tình huống của ta có thể không giống như những người trong tiên đạo khác, đối với vấn đề này của ngươi ta sợ ta nói ra sẽ khiến cho ngươi bị đả kích!"

"Nha!"

Nhìn thấy dáng vẻ tự tin của Hồng Lão Lục, Diệp Phong cũng tỏ vẻ hiếu kỳ nói: "Không có việc gì, ta không sợ đả kích, ngươi nói dùng bao lâu đi!"

"Ba tháng!"

"Từ Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong tu luyện tới Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, lúc đầu ta chỉ dùng thời gian ba tháng ngắn ngủi!"

Lúc này, Hồng Lão Lục cũng vẻ mặt đắc ý giơ ba ngón tay lên, sau đó nói thẳng ra thời gian mà mình sử dụng, có thể nói ở phương diện tu luyện thì hắn tuyệt đối có đủ vốn liếng để khoe khoang!

Cho dù là ngộ tính hay là cơ duyên, phương diện này hắn cảm thấy mình hoàn toàn xứng đáng là thiên chi kiêu tử, nếu không chỉ dựa vào thân phận là một tán tu thì hắn hoàn toàn không có khả năng tu luyện tới Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong chỉ trong mấy ngàn năm được!

"Ba tháng?"

"Vậy mà dùng lâu như vậy?"

Nhưng mà nghe được Hồng Lão Lục nói mình dùng ba tháng, Diệp Phong lại có chút thất vọng tự nói !

? ? ?

Thời gian ba tháng còn gọi lâu?

Bình thường nếu như người trong tiên đạo muốn tu luyện từ Nhân

Tiên Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong đột phá đến Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong không dùng ba năm năm thì có thể làm được hay sao?

Nghĩ đến có thể Diệp Phong không hiểu rõ lắm về tình huống này, Hồng Lão Lục cũng nhìn về phía Diệp Phong vội vàng giải thích: "Diệp thiếu, có thể đột phá đến Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong trong thời gian ba tháng tuyệt đối xem như..."

Oanh!

Không đợi Hồng Lão Lục nói xong, một luồng khí tức đột phá từ trong cơ thể Diệp Phong bạo phát ra.

Nhân Tiên Cảnh Nhị Trọng!

Nhân Tiên Cảnh Tam Trọng!

Nhân Tiên Cảnh Tứ Trọng!

...

Theo từng đạo khí tức đột phá không ngừng từ trong cơ thể của Diệp Phong bạo phát đi ra, bên cạnh, Hồng Lão Lục đã hoàn toàn choáng!

Một lát sau!

"Thoải mái!"

"Cảm giác đột đột đột như thế này quá mẹ nó sướng rồi!"

Một đường đột phá đến Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, sau đó trên mặt Diệp Phong cũng lộ vẻ hưởng thụ, loại cảm giác đột đột đột này quá khiến cho hắn hoài niệm, nhưng mà nếu muốn đột đột đột như vậy thì phải ăn hết tất cả Thăng Tiên Đan, chuyện này khiến cho Diệp Phong cảm thấy có chút phiền phức, không có thoải mái bằng trực tiếp tiêu hao điểm phá sản.

Một bên khác!

"Phá hủy cảm giác vui sướng khi lừa gạt của ta!"

"Dùng một đống lớn Dao Bãi Thạch tra tấn ta!"

"Ta muốn luận bàn với một người hộ đạo kết quả lại gọi ba người tới liên thủ khi dễ ta!"

"Bây giờ lại lấy thành tựu tu luyện mà ta vẫn lấy làm kiêu ngạo điên cuồng bạo kích ta!"

Nghĩ đến tất cả những chuyện mà mình đã trải qua trong ngày này, Hồng Lão Lục khóc, từng giọt nước mắt hối hận chảy xuống, hắn hận mình tại sao phải xuống tay với Diệp Phong ở Nguyên Linh Thành, thậm chí còn nghĩ đến chuyện kéo đối phương nhập bọn!

Nếu như có thể cho hắn một cơ hội làm lại thì hắn tuyệt đối sẽ rời xa Diệp Phong, trân quý sinh mệnh!

"Sắp chạng vạng tối, chúng ta về Thánh Địa trước đi!"

Nói xong, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Hồng Lão Lục!

"A?"

"Hồng lão, tại sao ngươi khóc?"

Nhìn Hồng Lão Lục mặt mũi tràn đầy nước mắt, Diệp Phong cũng bị kinh hãi!

"Diệp thiếu!"

"Đó là nước mắt kích động!"

"Sống mấy ngàn năm, bây giờ rốt cục có thể có cái nhà, ta kích động!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Hồng Lão Lục cũng tràn ngập nhiệt lệ giải thích!

Sau một hồi!

Khi Hồng Lão Lục mang theo Diệp Phong đi tới trước lối vào Tinh Hồn Thánh Địa, nhìn đại trận mê cung do Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch bày ra, cả người hắn đều trực tiếp choáng!

"Ngộ Kiếm Thạch ẩn chứa thất cảnh làm Dao Bãi Thạch, là dùng để rèn luyện năng lực phản ứng!

"Mười vạn khối đỉnh cấp kim sắc Thông Thiên Bi ẩn chứa khác biệt thần thông dựng Thần Thông Mao Ốc, là dùng để ngồi cầu!"

"Có thể không nhìn thần thức Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch lại dựng thành đại trận mê cung, là dùng để chống đỡ ngoại địch?"

"Đây là phương thức tư duy của bại gia tử sao?"

Lúc này, Hồng Lão Lục bị những hành vi phá của đến phát rồ này của Diệp Phong làm cho kinh hãi!

"Diệp thiếu, ngươi về đến rồi!"

Đúng lúc này, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng đi từ trong đại trận mê cung ra, hắn định tự mình dẫn Diệp Phong xuyên qua đại trận mê cung!

"A?"

"Diệp thiếu, vị này là?"

Đi tới trước mặt Diệp Phong, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng mặt lộ vẻ tò mò nhìn Hồng Lão Lục hỏi thăm.

"Ngọc Quỷ trưởng lão!"

"Vị này là đệ tử mà ta dẫn từ bên ngoài về Tinh Hồn Phong, có thực lực Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, ngươi có thể gọi hắn là lão Lục!"

Nghe được Ngọc Quỷ trưởng lão hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giới thiệu tình huống của Hồng Lão Lục.

Mà lúc này Hồng Lão Lục cũng tỏ vẻ đắc ý, dù sao thì cái Tinh Hồn Thánh Địa nho nhỏ này, Thái Thượng trưởng lão có thực lực mạnh nhất cũng mới có Tiên Đế cảnh thất trọng!

"Đệ tử mới của Tinh Hồn Phong sao?"

"Ta còn tưởng là bắt trở lại đây chơi, từ khi ta khống chế đại trận mê cung đến nay còn chưa bao giờ chơi đùa với một cường giả Tiên Thần Cảnh!"

Nhưng mà sau khi Ngọc Quỷ trưởng lão biết được thân phận của Hồng Lão Lục thì trong mắt của hắn lại lóe lên vẻ thất vọng!

? ? ?

Bắt trở lại chơi?

Chính ngươi có thực lực như thế nào ngươi còn không biết sao, còn muốn chơi chết một cường giả Tiên Thần Cảnh?

Nghe nói như vậy, Hồng Lão Lục cảm thấy có thể là Ngọc Quỷ trưởng lão đang đứng ở trước mặt mình đầu óc có chút vấn đề, nếu không thì sao lại nói ra mấy câu khiến cho người ta buồn cười như vậy chứ!

Bên trong đại trận mê cung!

"Mẹ nó!"

"Không phải đầu óc hắn có vấn đề mà là nhận thức của ta có vấn đề!"

"Mẹ nó, đây là đại trận cấp bậc gì!"

Nhìn từng đạo kiếm khí rung động không gian từ bên cạnh xẹt qua, Hồng Lão Lục cảm thấy mỗi một đạo kiếm khí đều có thể tuỳ tiện xoá bỏ mình!

Hô!

Chương 460: Mới vào Thánh Địa thì đã phải làm bạn với chó?

Sau khi đi ra khỏi đại trận mê cung, lúc này Hồng Lão Lục mới thở phào nhẹ nhõm, mà lúc này phía sau lưng của hắn đã bị mồ hôi lạnh làm cho ướt nhẹp!

Một lát sau!

Tinh Hồn Phong, Tinh Hồn Điện!

"Lão Lục mới vừa đến Tinh Hồn Phong chúng ta, nếu như ta có chuyện ra ngoài thì các ngươi không được khi dễ hắn, tất cả đã nghe rõ chưa?"

Diệp Phong giới thiệu tình huống về Hồng Lão Lục xong, sau đó nhìn về phía mấy người Diệp Tiểu Cước, Đồ Mãng, tiểu hoàng cẩu và Phệ Huyết Đường Lang, lên tiếng nhắc nhở.

"Chủ nhân yên tâm, chắc chắn ta sẽ không khi dễ lão Lục, nếu như không có chuyện gì thì thuộc hạ tiếp tục đi trông coi Thần Thông Mao Ốc đây!"

Nói xong, Diệp Tiểu Cước lập tức rời khỏi Tinh Hồn Điện trước, nhưng trong lòng lại hưng phấn nghĩ đến: "Quá tốt rồi, lại có thêm một người nữa đến chơi với ta!"

"Diệp thiếu, nếu như không có chuyện gì thì ta cũng đi về trước đây, được Tiểu Cước đại nhân dốc lòng chỉ đạo, bây giờ ta rất là nhiệt tình với chuyện tu luyện!"

Nói xong, Đồ Mãng cũng trực tiếp rời khỏi Tinh Hồn Điện, đồng thời trong lòng hắn cũng hưng phấn nghĩ đến: "Ta đâu cần biết ngươi là Lục lão Bát gì đó, tất cả mọi người đều là người mới, dựa vào cái gì mà chỉ có ta bị khi dễ, không kéo ngươi vào trong hố thì ta cũng không phải là Đồ Mãng!"

...

"Lão Lục, ngươi tu luyện Thần Thông Hoàng Tuyền Chi Lộ, cần bao nhiêu Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa?"

Sau khi hai người rời đi, Diệp Phong cũng nhìn về phía Hồng Lão Lục hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa thuộc về một loại tiên thảo đặc thù, có thể trực tiếp phục dụng, hơn nữa một khoảng thời gian sau khi

phục dụng không chỉ có thể tu luyện thần thông loại Hoàng Tuyền mà còn có thể cảm ngộ thần thông loại Hoàng Tuyền mới!"

"Nhưng ở trong thời gian đó, không ai dám cam đoan mình tu luyện thần thông loại Hoàng Tuyền thì có thể tăng lên hoặc là có thể cảm ngộ hoặc phát triển ra thần thông loại Hoàng Tuyền mới, đó phải cần cơ duyên, cho nên không thể nào nói ra một số lượng cụ thể được chỉ có thể nói là càng nhiều càng tốt thôi!"

"Hơn nữa, nếu phục dụng càng nhiều Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa trong một lần, thì khoảng thời gian sau đó tu luyện hoặc là cảm ngộ thần thông loại Hoàng Tuyền sẽ có hiệu quả càng tốt hơn nữa!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Hồng Lão Lục cũng nói sơ qua về một chút tình huống của Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa.

"Một vạn gốc có đủ hay không?"

Biết được những tình huống này, sau đó Diệp Phong chuẩn bị cho Hồng Lão Lục một vạn gốc, chín vạn gốc còn lại cho tiểu hoàng cẩu, sau đó xem xem phải chăng tiểu hoàng cẩu có thể cảm ngộ ra một loại thần thông loại Hoàng Tuyền nào đó!

"Cái gì!"

"Một vạn gốc!"

Nghe nói như thế, Hồng Lão Lục bị hù dọa thật, không nói khoa trương một chút nào, mấy ngàn năm qua, hắn dựa vào cơ duyên nghịch thiên của mình ở trong Thiên Đạo Chiến Trường mà toàn bộ số lượng Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa mà hắn đạt được cộng lại cũng chỉ chừng một vạn gốc!

"Cái gì là coi trọng?"

"Đây chính là coi trọng!"

"Không ngờ được là Diệp thiếu vừa tới thì đã cho ta một vạn gốc Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa, như thế xem ra trong lòng Diệp thiếu ta vẫn rất có phân lượng!"

Lúc này, Hồng Lão Lục cũng âm thầm đắc ý!

"Cẩu Tử!"

"Đừng cả ngày ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, đây là chín vạn gốc Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa, ngươi dùng sức ăn cho ta, ăn đến nôn cũng phải ăn, nhất định phải lĩnh ngộ một thần thông loại Hoàng Tuyền ra cho ta, nếu không đủ thì ta kiếm thêm cho ngươi!"

Ngay lúc Hồng Lão Lục âm thầm đắc ý, giọng nói của Diệp Phong lại vang lên bên cạnh.

"Cái gì!"

"Chín vạn gốc Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa, muốn lấy ra cho chó ăn?"

Nghe nói như vậy, Hồng Lão Lục cũng đột nhiên quay qua nhìn Diệp Phong, sau đó vội vàng khuyên nhủ: "Diệp thiếu, không thể, nếu như không có một loại Hoàng Tuyền Ý Cảnh nào đó, cho dù mượn nhờ Hoàng Tuyền Bỉ Ngạn Hoa thì cũng rất khó cảm ngộ ra thần thông loại Hoàng Tuyền, cho Cẩu Tử này chính là lãng phí!"

Oanh!

Đúng lúc này, một luồng Hoàng Tuyền Kiếm Ý kiếm tâm chi cảnh từ trong cơ thể tiểu hoàng cẩu bạo phát ra, sau đó tiểu hoàng cẩu trực tiếp quay qua nhìn Hồng Lão Lục mắng to: "Ngươi lão Lục, nói cho ai là lãng phí, ta là nam cẩu sẽ trở thành Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Kiếm Cẩu, ngươi dám xem thường ta?"

Choáng váng!

Cảm nhận được Hoàng Tuyền Kiếm Ý từ trên người của tiểu hoàng cẩu bộc phát ra, Hồng Lão Lục cả người đều choáng váng!

Một con tiên cẩu lại có được Hoàng Tuyền Kiếm Ý mà người trong tiên đạo mới có, mẹ nó, nói ra thì ai mà tin được?

"Lão Lục!"

"Trong khoảng thời gian tiếp theo, Cẩu Tử đi theo ngươi, dù sao

các ngươi đều tu luyện Hoàng Tuyền Kiếm Ý, chờ nó cảm ngộ ra thần thông loại Hoàng Tuyền, lúc không có chuyện gì làm các ngươi còn có thể nghiên cứu thảo luận một chút vấn đề trong tu luyện!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Hồng Lão Lục, lên tiếng nói.

? ? ?

Mới vào Thánh Địa thì đã phải làm bạn với chó?

Nghĩ đến sau này rất có thể sẽ phải ăn cơm chung với một con chó, tu luyện với một con chó, ngủ chung với một con chó, thậm chí còn nghiên cứu thảo luận vấn đề trong tu luyện với một con chó, Hồng Lão Lục cả người đều muốn điên rồi!

Vốn cho rằng đến Thánh Địa thì tra tấn sẽ kết thúc, nhưng mà điều khiến cho Hồng Lão Lục không ngờ được là nó chỉ mới bắt đầu mà thôi!

"Đi!"

"Lão Lục, tạm thời ngươi theo Cẩu Tử trở về đi!"

"Ngươi có thể ở trong ổ chó của nó, cũng có thể xây dựng thêm một chỗ ở mới ở bên cạnh ổ chó của nó, sao các ngươi ở gần nhau một chút cũng thuận tiện cho sau này các ngươi giao lưu với nhau!"

Nói xong lời này, Diệp Phong trực tiếp rời khỏi Tinh Hồn Điện, dù sao dẫn một đệ tử về Thánh Địa, hắn vẫn phải nói cho sư tôn của mình biết một tiếng.

"Buồn cười, buồn cười!"

"Quả nhiên là buồn cười!"

"Ta Hồng Lão Lục là ai, cường giả Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh, cho dù có nghèo túng như thế nào đi nữa thì ta cũng không thể nào ở ổ chó được!"

Nhìn thấy Diệp Phong rời đi, Hồng Lão Lục cũng theo chân Cẩu Tử và Phệ Huyết Đường Lang rời khỏi đại điện, đi thẳng đến chỗ ổ chó xa hoa!

Chương 461: Tông môn loạn hay không, cẩu ca nói mới tính

Một lát sau!

Khi Hồng Lão Lục ngửa đầu nhìn ổ chó xa hoa do cực phẩm Tiên Linh Tinh chế tạo thành trước mắt về sau, cả người đều thấy choáng!

"Kiếm Cẩu!"

"Ngươi xác định đây là ổ chó của ngươi mà không phải là Tinh Hồn Điện chân chính của Tinh Hồn Phong chúng ta?"

Sau khi tỉnh táo lại, Hồng Lão Lục cũng chỉ cái ổ chó xa hoa cao hơn mười mét trước mắt hỏi thăm tiểu hoàng cẩu.

"Ngươi mắt mù sao?"

"Không có nhìn thấy phía trên khắc lấy bốn chữ lớn 'Kiếm Cẩu chi cư' sao?"

"Đây là ta kêu lang đệ khắc lên trên đó, chỉ sợ người khác hiểu lầm ổ chó này của ta là Tinh Hồn Điện, kết quả người vẫn hỏi ta, ta rất phục lão Lục ngươi!"

"Ta muốn đi nghỉ ngơi, ngươi muốn vào trong ở thì cứ vào trong ở, còn không nếu như ngươi muốn dựng một chỗ ở khác ở bên ngoài thì cũng được, ngươi tùy tiện muốn làm như thế nào thì làm!"

Nói xong, tiểu hoàng cẩu dẫn theo Phệ Huyết Đường Lang đi vào ổ chó xa hoa.

"Làm sao bây giờ?"

"Ta là cường giả Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh, làm bạn với

chó thì cũng thôi đi, sao có thể vào ở ổ chó được!"

"Nhưng ổ chó này cũng quá mẹ nó hào hoa, ta rất muốn vào ở!"

Nhìn thấy tiểu hoàng cẩu và Phệ Huyết Đường Lang rời khỏi đây, trên mặt Hồng Lão Lục cũng toát ra vẻ xoắn xuýt.

"Không được!"

"Đây là chút tôn nghiêm sau cùng của người là cường giả như ta, ta nhất định phải nhìn được!"

Nghĩ đến đây, Hồng Lão Lục cũng trực tiếp bay về phía sau của Tinh Hồn Phong, sau đó hắn nhanh chóng đem theo một ít cây cối trở về, sao đã bắt đầu chế tạo một cái nhà gỗ giản dị cho mình!

"Thân là người trong tiên đạo, những thứ ăn ở chỉ là vật ở ngoài thân!"

Khi xây dựng nhà gỗ, Hồng Lão Lục không ngừng an ủi bản thân mình, thậm chí hắn còn không dám nhìn ổ chó xa hoa đó dù chỉ một chút, chỉ sợ khi nhìn thì sẽ khiến cho quyết định của mình bị dao động lần nữa!

Rất nhanh, một cái nhà gỗ giản dị có thể che gió che mưa xuất hiện ở trước mắt Hồng Lão Lục!

"A?"

"Lão Lục, đây là chỗ ở mà ngươi mới xây dựng xong?"

"Quá keo kiệt, cái nhà gỗ nát này cho chó ở nó cũng không thèm ở!"

Lúc này, Phệ Huyết Đường Lang đi từ trong ổ chó xa hoa ra, nhìn cái nhà gỗ giản dị cao hai mét đó, không chút khách sáo nói ra ý nghĩ trong lòng của mình.

? ? ?

Quá keo kiệt rồi?

Cho chó chó cũng không thèm ở?

Nhìn thấy Phệ Huyết Đường Lang nói xong liền rời đi, Hồng Lão Lục cũng trực tiếp lui về phía sau hai mươi mét, khi hắn nhìn thấy sự khác biệt mãnh liệt khi so sánh ổ chó xa hoa và nhà gỗ giản dị thì tâm tình của hắn triệt để sụp đổ!

Bởi vì dưới sự tương phản mãnh liệt của ổ chó xa hoa thì cái nhà gỗ giản dị của hắn không khác mẹ gì cái ổ chó!

Bành! Bành! Bành!

Theo một loạt tiếng nện đánh ầm ĩ vang lên, tiểu hoàng cẩu cũng vẻ mặt hiếu kì từ trong ổ chó xa hoa ra, khi nó nhìn thấy Hồng Lão Lục đang điên cuồng phá nhà thì vẻ mặt không hiểu dò hỏi: "Lão Lục, ngươi làm gì vậy?"

"Cẩu ca!"

"Vừa nãy ta nghiêm túc suy nghĩ lại rồi, ta thấy ta nên ở chung với ngươi thì tốt hơn!"

"Nói như vậy cũng thuận tiện chúng ta nghiên cứu thảo luận vấn đề trong tu luyện, hơn nữa ta còn có thể trợ giúp cho ngươi không ít về Hoàng Tuyền Kiếm Ý và thần thông loại Hoàng Tuyền!"

Nhìn thấy tiểu hoàng cẩu đi từ trong ổ chó xa hoa ra, Hồng Lão Lục vội vàng nói ra ý nghĩ của mình và chứng minh giá trị của bản thân mình, dù sao bây giờ mình sống dưới trướng một con chó, nhất định phải để cho nó biết mình có giá trị, vậy thì mới có thể khiến cho mình sống dễ chịu hơn một chút!"

? ? ?

Lão Lục này điên rồi hả!

Tất cả mọi người chỉ là gặp dịp thì chơi mà thôi nhưng hắn lại tưởng là thật?

Lúc đầu tiểu hoàng cẩu cũng không phản đối Hồng Lão Lục vào ở trong ổ chó của nó, nhưng nếu như đối phương đang định phá hư cuộc sống ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn tốt đẹp của nó thì nó không thể

nhịn được nữa!

"Lão Lục!"

"Vừa nãy ta thương lượng với lang đệ một chút, ta cảm thấy chúng ta người và yêu không giống nhau cho nên ngươi vào ở chung với ta thì không tiện lắm, vì thế nên ngươi đi ra ngoài dựng một chỗ ở khác đi."

Nói xong, tiểu hoàng cẩu liền trực tiếp về tới ổ chó xa hoa, thậm chí còn không quên đóng cửa lại, chỉ sợ Hồng Lão Lục sẽ theo vào.

? ? ?

Thần mẹ nó người và yêu không giống nhau?

Một cái ổ chó xa hoa lớn như thế lẽ nào ta còn có thể ảnh hưởng đến các ngươi hay sao?

Nhìn thấy cửa bị đóng lại, lại nhìn nhà gỗ giản dị vừa mới bị mình đập nát, Hồng Lão Lục cả người đều choáng váng!

Hắn hoàn toàn không nghĩ tới có một ngày mình sẽ bị một con chó chê!

Một lát sau!

Khi Hồng Lão Lục tìm một ít cây cối về bắt đầu chế tạo nhà gỗ giản dị một lần nữa thì phát hiện có một bóng người đột ngột xuất hiện ở bên cạnh mình.

"Lão Lục!"

"Ngươi muốn xây dựng một cái nhà gỗ sao, ta giúp ngươi!"

Thấy Hồng Lão Lục quay đầu lại nhìn mình, Đồ Mãng cũng cười lên tiếng nói.

"Đồ Mãng huynh, cám ơn!"

Nhìn vẻ mặt thân mật của Đồ Mãng, trong ánh mắt già nua của Hồng Lão Lục cũng lóe lên chút cảm động, dù sao đây là lần đầu

tiên hắn cảm nhận được sự quan tâm đến từ người khác kể từ khi hắn bước chân vào Thánh Địa!

"Cám ơn cái gì!"

"Thật ra thì tại cũng mới gia nhập vào Thánh Địa không được bao lâu, chúng ta đều là người mới thì nên giúp đỡ lẫn nhau mới đúng!"

Nhìn thấy Hồng Lão Lục tràn đầy cảm kích, Đồ Mãng cũng cười lên tiếng nói, nhưng ở trong lòng lại âm thầm nghĩ: "Nơi này chính là Tinh Hồn Phong, cũng không phải là Tinh Hồn Tông ở hạ giới, người mới muốn đứng vững gót chân ở chỗ này thì nhất định phải bị Tiểu Cước đại nhân đánh đập mới được, trong mấy ngày tiếp theo ta sẽ giúp ngươi mau chóng đứng vững gót chân ở chỗ này!"

"Đồ Mãng huynh!"

"Rốt cuộc thì Kiếm Cẩu này có lai lịch như thế nào mà chỗ ở của nó lại xa hoa như vậy?"

Chương 462: Tông môn loạn hay không, cẩu ca nói mới tính (2)

Dựng nhà gỗ, đồng thời Hồng Lão Lục cũng mang theo nghi hoặc hỏi thăm Đồ Mãng.

"Lai lịch gì?"

"Nói như vậy, trong lòng Diệp thiếu, Thánh Chủ xếp số một, Kiếm Cẩu này xếp thứ hai!"

"Lúc trước khi còn ở hạ giới, bởi vì Thánh Chủ hoàn toàn không quản lý tông môn, sự tôn từng nói cho ta nghe một câu như vậy, tông môn này có loại hay không thì phải nghe cẩu ca nói!"

Nghe được Hồng Lão Lục hỏi thăm, Đồ Mãng cũng vẻ mặt thành thật trả lời.

"Cái gì!"

"Kiếm... không phải, cẩu ca này có địa vị cao như vậy?"

Hồng Lão Lục nghe xong cũng toát ra vẻ chấn kinh, hắn hoàn toàn không thể nào ngờ được là thân phận của tiểu hoàng cẩu này lại khủng bố như thế!

"Đồ Mãng huynh!"

"Cũng may là ngươi đã nói cho ta biết những tin tức này, nếu không thì lỡ như một ngày nào đó ta không cẩn thận đắc tội cẩu ca, vậy thì coi như ta đã gặp phiền toái lớn rồi!"

Lúc này, Hồng Lão Lục cũng có chút cảm kích bày tỏ lòng biết ơn với Đồ Mãng!

...

Một bên khác, trong Thánh điện!

"Sư tôn!"

"Hôm nay đệ tử đi ra ngoài lịch luyện, dẫn một tên đệ tử có tu vi Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong về Thánh Địa!"

Sau khi đi vào Thánh Điện, Diệp Phong cũng trực tiếp nói thẳng ra cho Lạc Thiên Tuyết biết.

"À!"

"Ta biết rồi, còn có chuyện khác không?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết đã hoàn toàn mất hết ý chí không có phản ứng gì quá lớn, trực tiếp hỏi ngược lại.

? ? ?

Ta dẫn một cường giả Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh về, ngươi chỉ a một cái?

Nhìn thấy vẻ mặt không thèm quan tâm của Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong bị kinh hãi thật sự, mặc dù hắn đã biết Lạc Thiên Tuyết bắt

đầu mất hết ý chí nhưng mà hắn có nghĩ mãi cũng không ngờ được là đối phương lại mất hết ý chí đến mức độ như vậy!

"Sư tôn!"

"Bây giờ ngươi đã phi thăng thượng giới, không cần phải bận bịu tu luyện cả ngày, đối với chuyện phát triển Thánh Địa thì ngươi có kế hoạch gì hay không?"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết đã hoàn toàn mất hết ý chí, Diệp Phong cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Không có kế hoạch!"

"Có đại đệ tử tri kỷ như ngươi thì chuyện phát triển Thánh Địa đâu cần ta phải quan tâm tới nữa!"

"Tốt, nếu như ngươi không còn chuyện gì khác thì vi sư đi về nghỉ trước đây!"

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết trực tiếp rời khỏi Thánh Điện, đi thẳng về chỗ ở của mình.

"Xong!"

"Sư tôn như vậy không phải là phế đi sao?"

"Ta phát triển Thánh Địa chỉ là thuận tiện phát triển khi ta phá của, nhưng nếu bàn về phát triển chỉnh thể thì nhất định phải có người tới phụ trách mới được!"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết rời đi, Diệp Phong cảm thấy mình phải tranh thủ tiến hành kế hoạch đó mới được!

Dù sao, Tinh Hồn Thánh Địa không giống như là Tinh Hồn Tông, ở đây còn có bát đại tiên phong và vạn tên đệ tử Thánh Địa, đều phải có người phụ trách mới được!

Một bên khác!

"Lười biết thật là thoải mái!"

"Ở hạ giới, ta vì báo thù mà bận bịu tu luyện suốt mấy chục năm, bây giờ rốt cục có thể buông lỏng một chút rồi!"

"Cái gì mà phát triển Thánh Địa, cái gì mà cố gắng tu luyện, ta muốn giống như Kiếm Cẩu, hưởng thụ cuộc sống!"

Rời khỏi Thánh Điện, Lạc Thiên Tuyết vẻ mặt nhẹ nhõm tự nói.

...

Tinh Hồn Phong, trưởng lão viện lạc!

"Hệ thống, sư tôn phế đi thật, ta cảm thấy có thể bắt đầu kế hoạch bắt đại lão thần giới!"

Nằm ở trên giường, Diệp Phong cũng nói ra ý nghĩ của mình cho hệ thống biết!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, hệ thống cho rằng bây giờ còn chưa tới thời cơ tốt nhất, tốt nhất là chờ Lạc Thiên Tuyết ra ngoài du ngoạn rồi mới tiến hành kế hoạch này, đến lúc đó cũng thuận tiện sáng tạo cơ hội để tránh cho Lạc Thiên Tuyết sẽ tâm sinh hoài nghi!"

Ừm!

Nghe được hệ thống đề nghị như vậy, Diệp Phong cũng nhếch miệng nở nụ cười nói: "Hệ thống, vẫn là ngươi nghĩ chu đáo, ta vẫn quá gấp, vậy thì để sư tôn lười biếng thêm một thời gian nữa đi!"

Sáng sớm hôm sau!

"Diệp thiếu!"

"Lại đi ra ngoài lịch luyện hả!"

Cửa vào Thánh Địa, khi Ngọc Quỷ trưởng lão nhìn thấy Diệp Phong từ đằng xa đi tới, cũng cười chào hỏi!

"Đúng vậy!"

"Ta phải ra ngoài phá của, không phá của toàn thân ta khó chịu!"

Nghe được Ngọc Quỷ trưởng lão hỏi như vậy, Diệp Phong cũng cười đáp lại.

Một lát sau!

Sau khi Diệp Phong đi vào đại trận mê cung, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng toát ra vẻ chờ mong tự lẩm bẩm: "Lần thứ nhất ra ngoài mua về ba con Thanh Huyền Ma Long và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long, lần thứ hai ra ngoài mang về cường giả Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh, thật không biết lần này ra ngoài, Diệp thiếu lại mang về kinh hỉ như thế nào!"

Hả?

Đúng lúc này, Ngọc Quỷ trưởng lão chợt thấy nơi xa có một bóng người đang nhanh chóng chạy tới chỗ mình, khi thấy rõ dung mạo của đối phương thì hắn cũng tò mò hỏi: "Đồ Mãng, sao ngươi lại tới đây?"

"Ngọc Quỷ trưởng lão, Diệp thiếu đi rồi sao?"

Đi tới trước mặt Ngọc Quỷ trưởng lão, Đồ Mãng cũng vội vàng hỏi thăm.

"Đi, đã rời khỏi đại trận mê cung!"

Kiểm tra tình huống của đại trận mê cung một hồi, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng mặt lộ vẻ tò mò nhìn Đồ Mãng lên tiếng đáp.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Làm sao luôn cảm thấy cái tên Đồ Mãng này đang lén Diệp thiếu làm chuyện gì đó?"

Nhìn thấy Đồ Mãng biết được tình huống này thì trực tiếp quay người rời đi, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng khẽ nhíu mày tự nói.

...

Tinh Hồn Phong!

"Đồ Mãng huynh, sáng sớm ngươi dẫn ta đến đây làm gì?"

Nhìn Thần Thông Mao Ốc kim quang chói mắt trước mắt, Hồng Lão Lục cũng mặt lộ vẻ không hiểu nhìn về phía Đồ Mãng hỏi thăm.

"Lão Lục, tối hôm qua ta đã tìm, ngay trên bồn cầu nhà vệ sinh nữ, khối Thông Thiên Bi đó ẩn chứa thần thông chính là Hoàng Tuyền Chi Lộ mà ngươi tu luyện, thừa dịp Diệp thiếu đi ra ngoài lịch luyện, ngươi tranh thủ đi vào cảm ngộ một phen đi!"

Nghe được Hồng Lão Lục hỏi thăm, Đồ Mãng cũng nói thẳng ra nguyên nhân dẫn hắn tới đây!

"Cái gì!"

"Thừa dịp Diệp thiếu ra ngoài, lén đi vào bên trong cảm ngộ thần thông?"

Chương 463: Đả thương địch thủ một ngàn tự tổn tám trăm, ta không thèm quan tâm

Nghe nói như thế, trong mắt Hồng Lão Lục lóe lên vẻ sợ hãi, hắn nhớ kỹ, lúc trước Diệp Phong nói, nếu hắn dám vụng trộm cảm ngộ thần thông trong Thần Thông Mao Ốc, đến lúc đó sẽ để cho ba tên đại biến thái đó tới tìm hắn luận bàn!

Nghĩ đến đây, Hồng Lão Lục vội vàng khoát tay nói ra: "Không được không được, Đồ Mãng huynh, một khi bị Diệp thiếu phát hiện, ta sẽ chết!"

Nói đến đây, Hồng Lão Lục cũng tranh thủ kể lại những gì mà mình đã gặp được trong tiên đạo tràng!

"Kiếm khách cụt một tay, tiểu nữ hài ăn kẹo que, nam tử lạnh lùng mặc một bộ đồ đen!"

"Ngươi lại bị ba người bọn họ cùng nhau tra tấn?"

Nghe được Hồng Lão Lục kể ra, Đồ Mãng cũng bị giật nảy mình,

hắn hoàn toàn không ngờ được là Hồng Lão Lục còn có tao ngộ thê thảm như vậy!

"Làm sao bây giờ?"

"Nếu như hố lão Lục thì ba vị đại nhân đó sẽ ra tới, lúc đó nói không chừng cũng dạy dỗ ta một bài học, vậy coi như là đả thương địch thủ một ngàn và tự hao ôi tổn tám trăm!"

Nghĩ đến đây, Đồ Mãng sinh lòng muốn rút lui, bởi vì tình huống của Hồng Lão Lục quá mức đặc thù!

"Sợ cái gì!"

"Có ta ở đây, các ngươi cứ đi vào cảm ngộ, nếu ba tên kia dám ra đây ra tay với các ngươi, ta giúp các ngươi cản trở!"

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Cước lại xuất hiện ở phía trước hai người, sau đó vỗ ngực lên tiếng bảo đảm với hai người!

? ? ?

Mẹ nó, ngươi chỉ xếp thứ mười thôi thì có thể đỡ nổi ba tên kia hay sao?

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Đồ Mãng cả người đều bị kinh hãi, mà rất nhanh, trong lòng của hắn có một cái phỏng đoán cực kỳ đáng sợ!

"Tiểu Cước đại nhân, ta biết ngươi cũng là một trong số người hộ đạo của Diệp thiếu, ngươi có thể ngăn cản ba người kia thật sao?"

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Hồng Lão Lục vẫn còn có chút không yên tâm hỏi thăm.

"Ha ha ha!"

"Chúng ta tổng cộng có mười người, mà ta xếp hạng thứ nhất, ngươi nói ta cản không được bọn họ!"

Nghe được Hồng Lão Lục hỏi thăm, Diệp Tiểu Cước cũng lớn cười nói ra thứ hạng của mình, chỉ là còn hai chữ đếm ngược hắn

không có nói ra!

"Ai!"

"Mẹ nó, lần này xong đời thật rồi!"

"Tiểu Cước đại nhân vì chơi mà thậm chí không tiếc góp mình đi vào, hắn không thèm quan tâm gì nữa rồi!"

Nhìn thấy thần sắc kiên định của Diệp Tiểu Cước, Đồ Mãng hít một hơi thật sâu, trực tiếp đi vào bên trong nhà vệ sinh nam, lúc này cần hắn làm gương, không thì chắc chắn Hồng Lão Lục vẫn không dám đi cảm ngộ!

Oanh!

Theo một luồng khí tức cảm ngộ từ trong Thần Thông Mao Ốc tràn ngập ra, Hồng Lão Lục cũng bị kinh hãi, hắn không ngờ được là Đồ Mãng lại dám đi vào bên trong cảm ngộ thần thông!

"Lão Lục!"

"Yên tâm to gan đi cảm ngộ thần thông đi, cho dù xảy ra chuyện gì thì ta và Đồ Mãng đều sẽ cản ở trước mặt ngươi!"

Lúc này, Diệp Tiểu Cước cũng nhìn về phía Hồng Lão Lục lớn tiếng nói.

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Không nghĩ tới ngươi và Đồ Mãng huynh lại để mắt lão Lục ta như thế, các ngươi yên tâm, sau này nếu như các ngươi có chuyện thì lão Lục ta tuyệt đối là người đầu tiên xông lên!"

Nói xong, Hồng Lão Lục cũng mang theo vẻ kích động đi vào nhà vệ sinh nữ, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Có thể gặp được người như Đồ Mãng huynh và Tiểu Cước đại nhân đúng là may mắn của Hồng Lão Lục ta!"

"Lão Lục ơi là lão Lục!"

"Vì có thể để ngươi mau chóng dung nhập vào trong đại gia đình,

ngươi có biết là Đồ Mãng ta phải trả một cái giá lớn như thế nào hay không?"

Nhìn thấy Hồng Lão Lục đi vào Thần Thông Mao Ốc, Diệp Tiểu Cước cũng lấy ra một tấm vải trắng sạch sẽ bắt đầu lau cái bảng gỗ có khắc tám chữ to 'Nếu như ngồi cầu, xin chớ cảm ngộ', dù sao không lâu nữa thì Hồng Lão Lục phải ôm lấy nó!

Một lát sau!

"Tiểu Cước đại nhân, ta vừa mới ngộ ra thôi sao lại kêu ta ra ngoài rồi?"

Đi từ bên trong Thần Thông Mao Ốc ra, Hồng Lão Lục trên mặt lộ vẻ khó hiểu nhìn về phía Diệp Tiểu Cước hỏi thăm.

"Bởi vì bọn họ sẽ tới!"

Lúc này, cũng đi từ trong Thần Thông Mao Ốc ra, Đồ Mãng trả lời thay cho Diệp Tiểu Cước.

"Nha!"

Nghe nói như thế, Hồng Lão Lục không những không có khẩn trương mà còn tỏ vẻ chờ mong, trong lòng thì nghĩ: "Tới đi, để cho ba tên khốn kiếp đó tranh thủ đến đây đi, lần này ta đã có chỗ dựa rồi, ta cũng muốn xem xem bọn họ có còn dám đụng tới ta một chút nào nữa hay không!"

Đúng lúc này, theo một khe hở không gian xuất hiện, ba người Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu Đường và Diệp Tiểu Hắc cũng từ bên trong đi ra, trên mặt của mỗi người cũng đều lộ ra vẻ hưng phấn.

"Rốt cuộc các ngươi đã đến!"

"Mặc dù ta cảm ngộ thần thông ở trong Thần Thông Mao Ốc, nhưng ba người các ngươi dám đụng đến ta không?"

Nhìn thấy ba người đi ra, Hồng Lão Lục cũng lực lượng mười phần kêu gào!

Nghe được Hồng Lão Lục ăn nói lớn lối như thế, không chỉ có ba

người Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu Đường và Diệp Tiểu Hắc bị kinh hãi mà ngay cả hai người Diệp Tiểu Cước và Đồ Mãng đang hai tay ôm trọn lấy đầu ngồi xổm dưới đất cũng bị kinh hãi!

"Hồng Lão Lục!"

"Là ai cho ngươi can đảm dám nói chuyện với chúng ta như vậy?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Tiểu Hắc cũng thần sắc trêu tức nhìn Hồng Lão Lục lên tiếng hỏi thăm.

"Ai cho ta can đảm?"

"Có phải các ngươi mắt mù hay không, không thấy Tiểu Cước đại nhân đang đứng bên cạnh ta hay sao?"

Nói xong, Hồng Lão Lục cũng vẻ mặt đắc ý quay qua nhìn bên cạnh.

? ? ?

Tình huống này là như thế nào?

Tại sao Đồ Mãng và Tiểu Cước đại nhân lại hai tay ôm đầu ngồi xổm xuống đất?

Khi Hồng Lão Lục nhìn thấy tình huống của hai người lúc này, cả người đều choáng váng, chuyện này hoàn toàn không giống như tưởng tượng của hắn!

"Tam ca, Tứ tỷ, Lục ca, nể mặt đệ đệ một chút, lát nữa xuống tay có thể nhẹ một chút hay không!"

Lúc này, Diệp Tiểu Cước lại không để ý đến Hồng Lão Lục đang đứng ngẩn ra tại chỗ mà trực tiếp thương lượng với ba người.

"Chờ một chút!"

Chương 464: Hố trong hố mới là cảnh giới tối cao khi hố người khác

"Tiểu Cước đại nhân, ngươi vừa mới gọi bọn họ là cái gì?"

"Không phải là ngươi nói là trong số mười người thì ngươi xếp hạng thứ nhất hay sao?"

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, trong nháy mắt Hồng Lão Lục luống cuống, sau đó vội vàng quay qua nhìn Diệp Tiểu Cước hỏi thăm.

"Không sai!"

"Ta đúng là người xếp thứ nhất nhưng mà là đếm ngược từ nhất đếm lên, nhưng đó cũng là thứ nhất, ta hoàn toàn không có lừa ngươi!"

Nghe được Hồng Lão Lục hỏi thăm, Diệp Tiểu Cước cũng giải thích.

? ? ?

Mẹ nó, ngươi xếp hạng nhất đếm ngược từ dưới lên?

Như vậy mà còn nói là ngươi không có gạt ta?

Nghe nói như thế, Hồng Lão Lục cả người đều muốn điên rồi, mà khiến cho hắn càng sụp đổ hơn chính là trong lúc nhất thời hắn không biết nên phản bác như thế nào cả!

Hô!

Hít thở sâu một hơi dài, Hồng Lão Lục nhìn Diệp Tiểu Cước hỏi lần nữa: "Tiểu Cước đại nhân, vậy ngươi nói là ngươi có thể ngăn cản bọn họ, hơn nữa lần này cho dù xảy ra chuyện gì thì ngươi cũng sẽ cản ở trước người của ta, tóm lại những chuyện này không phải là ngươi gạt ta chứ?"

"Lão Lục, ngươi không nên nói lung tung!"

"Lúc ấy ta nói chính là 'Ta xếp hạng thứ nhất, ngươi nói ta cản không được bọn họ' câu nói này, ta chưa từng nói là ta có thể cản được bọn họ, tất cả đều là do ngươi tự nghĩ, còn nữa, không phải là bây giờ ta đang cản ở trước người của ngươi sau, cho dù là bị

đánh thì ta cũng sẽ là người đầu tiên bị đánh!"

Nghe được Hồng Lão Lục nói như vậy, Diệp Tiểu Cước cũng đứng ra giải thích một lần nữa, hơn nữa hắn còn giải thích rất là có lý khiến cho Hồng Lão Lục sửng sốt không tìm ra được một chút xíu lỗi lầm nào!

"Mẹ nó!"

"Hai người các ngươi bệnh tâm thần hả!"

"Vì lừa ta mà không tiếc góp cả mình vào trong chuyện này, các ngươi có còn là người nữa hay không!"

Sau khi hiểu ra tất cả mọi chuyện thì Hồng Lão Lục muốn điên rồi, sau đó trên mặt hắn lộ vẻ sợ hãi, trực tiếp hai tay ôm đầu ngồi xổm bên cạnh Đồ Mãng.

"Ngọa tào!"

"Ba tên khốn kiếp các ngươi dám hạ tử thủ, tất cả mọi người đều là huynh đệ của nhau, có thể nể mặt một chút hay không!"

Rất nhanh, tiếng mắng chửi của Diệp Tiểu Cước lập tức vang lên trên không trung.

Nhìn thấy Diệp Tiểu Cước bị ba người đánh như là đánh một cái bao cát ở trên không trung, Hồng Lão Lục cũng quay đầu qua nhìn Đồ Mãng lên tiếng dò hỏi: "Đồ Mãng huynh, các người vì lừa ta mà đối xử với mình ác như vậy, làm như vậy có đáng giá hay không?"

"Đáng giá!"

"Lão Lục, ngươi hoàn toàn không hiểu được cảm giác vui vẻ khi mình đi hố người khác!"

"Mặc dù ta và Tiểu Cước đại nhân vô duyên vô cớ bị đánh một trận nhưng mà quá trình hố người này khiến cho chúng ta cực kỳ hưởng thụ!"

Nghe được Hồng Lão Lục nói như vậy, Đồ Mãng cũng cười nói ra ý nghĩ của mình.

Hả?

Nghe nói như thế, Hồng Lão Lục trực tiếp ngây ngẩn cả người!

Bởi vì hắn bỗng nhiên nhớ tới những tiểu khả ái đã từng bị hắn lừa khi đó, lúc đó niềm vui sướng mà hắn hưởng thụ không phải cũng là niềm vui sướng khi hố người như thế này hay sao?

"Thường đi bên bờ sông thì làm gì có chuyện không có ngày bị ướt giày!"

"Không ngờ được là ta đi lừa gạt hố người mấy ngàn năm mà cũng có một ngày ta lại trở thành tiểu khả ái ở trong mắt của người khác!"

Nghĩ đến đây, Hồng Lão Lục bỗng nhiên nở nụ cười, trong lòng càng kích động nghĩ: "Rốt cuộc tìm được tổ chức, bọn họ không phải là tiểu đồng bọn cùng chung chí hướng mà ta vẫn luôn tìm kiếm hay sao?"

"Ừm?"

"Lão Lục này là tình huống như thế nào?"

"Đều bị chúng ta hố thành như vậy mà còn cười được?"

Nhìn thấy Hồng Lão Lục bỗng nhiên cười lên, Đồ Mãng cả người đều mộng, theo như những gì hắn nghĩ thì bây giờ đối phương phải hết sức thương tâm mới đúng!

"Lão Lục!"

"Ngươi đừng cười, một hồi ngươi sẽ khóc!"

"Ngươi cho rằng chỉ là bị ba vị đại nhân này đánh cho một trận đơn giản như vậy sao?"

"Ta cho ngươi biết, Tiểu Cước đại nhân thân là thủ hộ giả của Thần Thông Mao Ốc, ngươi tự mình cảm ngộ thần thông ở bên trong, sau đó Tiểu Cước đại nhân cũng sẽ tiến hành trừng phạt nghiêm khắc ngươi!"

Nhìn thấy Hồng Lão Lục hoàn toàn không cảm nhận được một chút xíu cảm giác nguy cơ nào, Đồ Mãng cũng nhịn không được lên tiếng nhắc nhở.

"Cái gì!"

"Các ngươi gạt ta đi Thần Thông Mao Ốc cảm ngộ thần thông, bây giờ lại trở thành ta tự mình đi cảm ngộ thần thông, đây là hố kiểu gì!"

Nghe được Đồ Mãng nói như vậy, Hồng Lão Lục cũng thần tình kích động kinh hô lên, sau đó hắn lại tiếp tục nói ra: "Đây mới là cảnh giới cao nhất khi hố người khác, ta học được, ta thật sự học được!"

? ? ?

Thần mẹ nó học được rồi?

Ngươi mẹ nó học được cái gì?

Đây chính là hố trong hố đó, mẹ nó, ngươi không tức giận thì cũng thôi đi, mẹ nó, sao ngươi còn hưng phấn lên?

Nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Hồng Lão Lục, Đồ Mãng cả người đều choáng váng, bởi vì bây giờ đối diện với tình huống của đối phương như vậy, hắn hoàn toàn không cảm nhận được vui vẻ khi hố người khác!

"Đồ Mãng huynh!"

"Sau này nếu như còn có chiêu thức gì thì ngươi cứ việc xuất thủ với ta, ta nhất định sẽ cố gắng học tập tinh túy trong đó!"

Lúc này, Hồng Lão Lục cũng trưng ra vẻ mặt khiêm tốn thỉnh giáo, lên tiếng nói với Đồ Mãng.

"Tình huống như thế nào?"

"Lão Lục mà Diệp thiếu dẫn về này bị điên rồi!"

"Đã bị hố thảm như vậy mà không những không tức giận, hơn nữa

còn cầu mong người ta tiếp tục hố mình nữa?"

Nhìn thấy Hồng Lão Lục khiêm tốn thỉnh giáo mình, Đồ Mãng bị kinh hãi thật sự, quá trình vẫn là quá trình đó, nhưng sao cuối cùng kết quả lại sai lệch cơ chứ?

...

Một bên khác!

"Sao mi mắt của ta cứ giật mãi thế?"

"Không phải là mấy tên đó sẽ lợi dụng lúc ta rời khỏi đây mà khi dễ lão Lục đó chứ?"

Chương 465: Trộm thì phải trộm sạch sẽ

Sau khi rời khỏi Thánh Địa, Diệp Phong cũng lo lắng cho Hồng Lão Lục, hắn thấy, Diệp Tiểu Cước làm việc ổn thỏa chắc chắn không có việc gì, Đồ Mãng chính là một tên điên thích chiến đấu, chắc chắn cũng không có việc gì, khiến cho hắn lo lắng nhất chính là Cẩu Tử, còn có một tên triệt để trở thành người hầu của Cẩu Tử là Phệ Huyết Đường Lang!

"Được rồi, không thèm nghĩ nữa, kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay trước đi!"

Không suy nghĩ về tình huống của Hồng Lão Lục thêm nữa, Diệp Phong trực tiếp kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Thập Phẩm Cửu Giai Đạo Thiết Tiên Lục *10000

Thập Phẩm Cửu Giai Đạo Thiết Tiên Lục: Mỗi khi sử dụng một tấm đạo thiết tiên lục thì có thể trộm cắp được một món vật phẩm ngẫu nhiên ở trên người của mục tiêu, nếu như mục tiêu có tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thì tỷ lệ trộm cướp thành công chỉ có năm mươi phần trăm, nếu như có thực lực thấp hơn Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thì tỉ lệ trộm cướp thành công là trăm phần trăm!

"Ừm?"

"Thập phẩm cửu giai tiên lục, có lẽ đây cũng là tiên lục cấp cao nhất ở thượng giới chứ!"

"Nhưng mà dùng trên người cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh chỉ có năm mươi phần trăm tỉ lệ thành công thì chắc chắn sẽ thoải mái nhất, nhưng Đông Châu nho nhỏ này chỗ nào có cường giả cấp bậc đó chứ!"

Sau khi hiểu rõ được tình huống của sản phẩm bại gia hôm nay, Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư hắn phải suy nghĩ thật kỹ xem nên làm như thế nào mới có thể lãng phí hết sạch một vạn tấm đạo thiết tiên lục này!

Một lát sau!

"Mẹ nó!"

"Tại sao lại đi vào Nguyên Linh Thành, không nói là đi ra khỏi Đông Châu nho nhỏ này, bây giờ ta ngay cả khu vực mà Tinh Hồn Thánh Địa khống chế cũng không đi ra khỏi được!"

Khi Diệp Phong phát phát hiện mình mơ mơ hồ hồ lại tới Nguyên Linh Thành thì cả người đều muốn điên rồi!

"Đinh! Túc chủ có thể tiêu hao điểm phá sản mở tiên bình đặc thù, sau đó chỉ định mở ra Không Gian Truyền Tống Môn!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Không Gian Truyền Tống Môn chỉ có ở trong Thiên Đạo Chiến Trường thượng giới được chia làm hai loại, một loại là ngẫu nhiên truyền tống, một loại là chỉ định truyền tống, chỉ định truyền tống giống như Không Gian Truyền Tống Môn ở hạ giới!"

Ngay lúc Diệp Phong buồn bực không thôi thì tiếng nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên ở trong đầu của hắn.

"Đúng!"

"Sao ta lại quên Không Gian Truyền Tống Môn, có Không Gian Truyền Tống Môn thì còn không phải muốn đi đến đâu là có thể đi

đến đó được hay sao!"

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong trực tiếp nói: "Hệ thống, bây giờ ta có hơn một nghìn vạn điểm phá sản, liên tục mở tiên bình đặc thù cho ta, mở cho đến khi mở ra một vạn cái Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên và một vạn cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định mới thôi!"

"Đinh! Tổng cộng tiêu hao một trăm ba mươi hai vạn điểm phá sản, chúc mừng túc chủ thu hoạch được một vạn cái Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên và một vạn cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định!"

Theo tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, Diệp Phong cũng vội vàng nhỏ máu kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên!

...

Hỗn Loạn Hoang Vực!

"Đây là địa phương nào?"

Thấy mình thân ở hoàn cảnh xa lạ, lại nhìn năm bộ thi thể cách đó không xa một chút, Diệp Phong cảm thấy hình như nơi này không thích hợp!

"Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong?"

"Loại thực lực này mà cũng dám đặt chân đến Hỗn Loạn Hoang Vực?"

Đúng lúc này, một giọng nói tràn đầy trêu tức bỗng nhiên vang lên sau lưng Diệp Phong.

"Lão ca!"

"Ngươi nói nơi này là Hỗn Loạn Hoang Vực?"

Xoay người, khi Diệp Phong nhìn thấy một nam tử trung niên cầm trường kiếm nhỏ máu trong tay, mặt lộ vẻ ngạc nhiên hỏi thăm.

Dù sao lúc trước hắn mới vừa tới thượng giới thì biết được một chút tình huống của thượng giới từ hệ thống, trong đó có Hỗn Loạn Hoang Vực, có thể nói, nơi này chính là một cái khu vực hỗn loạn không có trật tự, khắp nơi đều tràn ngập giết chóc!

Thậm chí giết người hoàn toàn không cần lý do!

"Không sai, nơi này chính là Hỗn Loạn Hoang Vực!"

"Cho nên, ngươi chuẩn bị chết như thế nào..."

Không đợi nam tử trung niên nói xong, Diệp Phong chợt ngắt lời nói: "Lão ca, xem ra ngươi rất quen với nơi này, nếu không ngươi dẫn ta đi dạo bốn phía đi, ta cho ngươi tiền!"

Dựa theo định luật người tốt của mình, dù nơi này là Hỗn Loạn Hoang Vực nhưng Diệp Phong cảm thấy nam tử trung niên vừa mới giết người trước mặt mình cũng chắc chắn là người tốt!

? ? ?

Dẫn ngươi đi dạo bốn phía?

Còn mẹ nó cho ta tiền?

Giết ngươi thì không phải là tiền của ngươi cũng trực tiếp thành của ta hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, nam tử trung niên cũng nở nụ cười lạnh, thậm chí không tiếp tục nói nhiều một câu nào nữa, trực tiếp vọt thẳng tới chỗ Diệp Phong, chuẩn bị một kiếm trực tiếp giải quyết chiến đấu!

"Ừm?"

"Gia hỏa này lại muốn giết ta!"

"Định luật người tốt mất hiệu lực?"

Nhìn thấy nam tử trung niên đang vọt thẳng tới chỗ mình, Diệp Phong lại tỏ vẻ kích động, bởi vì hắn muốn gặp được một nhân vật phản diện cũng là chuyện quá khó khăn!

Ông!

Ngay lúc trường kiếm của Cổ Thanh Vân sắp đâm vào ngực Diệp Phong thì một thanh huyết sắc tế kiếm làm rung động không gian bỗng nhiên xuất hiện từ trong hư không, sau đó cũng gác ở trên cổ Cổ Thanh Vân!

Sợ hãi!

Nhìn kiếm khách cụt một tay cầm huyết sắc tế kiếm trong tay đi từ trong vết nứt không gian ra, Cổ Thanh Vân đã hoàn toàn bị sợ choáng váng, trong mắt tràn ngập sợ hãi vô tận, có thể xé rách không gian thì chính là chuyện mà cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh mới có thể làm được!

Mà hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới lần này mình lại đá trúng tấm sắt cứng như vậy!

"Chủ nhân!"

"Trực tiếp giết chết hắn sao?"

Lúc này Diệp Tiểu Kiếm cũng nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm!

"Không muốn!"

"Đừng có giết ta!"

"Ta là thân đệ đệ của thành chủ Thiên Quỷ Thành Cổ Phương Sơn, nếu như các ngươi dám giết ta, đại ca ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho các ngươi!"

Chương 466: Trộm thì phải trộm sạch sẽ (2)

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm hỏi như vậy, Cổ Thanh Vân cũng vội vàng nói ra thân phận của mình, chỉ sợ nói chậm một chút thì mình sẽ chết thảm dưới kiếm này!

"À!"

"Vậy đại ca ngươi là thực lực gì?"

Lúc này, Diệp Phong cũng tò mò hỏi thăm!

"Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Phóng nhãn toàn bộ Hỗn Loạn Hoang Vực, người có thể đánh được đại ca ta không vượt quá ba người!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Cổ Thanh Vân cũng vội vàng trả lời.

"Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong?"

"Đây là ngủ gật thì có người đưa gối đầu tới sao?"

"Sao tiểu tử này lại biết ta muốn tìm một cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh thử tác dụng của đạo thiết tiên lục một chút?"

Sau khi biết được tình huống này, Diệp Phong cảm thấy rốt cuộc sản phẩm bại gia hôm nay cũng có đất dụng võ rồi!

"Chờ một chút!"

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, đối mặt với một người không có năng lực phản kháng chút nào, vậy nếu như sử dụng đạo thiết tiên lục trên người đối phương thì chẳng phải là mười phần phù hợp hay sao?

"Tình huống như thế nào?"

"Gia hỏa này lấy một nắm lớn tiên lục ra là muốn làm gì ta hả?"

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên lấy ra một nắm lớn tiên lục, Cổ Thanh Vân luống cuống, bởi vì hắn hoàn toàn không biết những tiên lục đó rốt cuộc là những tiên lục như thế nào!

Mà theo Diệp Phong sử dụng mất tờ đạo thiết tiên lục thứ nhất, một cái tiên giới trực tiếp xuất hiện ở trong tay của hắn.

? ? ?

Đạo thiết tiên lục?

Người này lại sử dụng đạo thiết tiên lục với ta?

Phát hiện ra tiên giới của mình đã bị mất một cái, lại nhìn cái tiên giới cực kỳ quen thuộc với mình đang nằm ở trong tay Diệp Phong một chút, Cổ Thanh Vân cả người đều choáng váng!

Rõ ràng có thể trực tiếp lấy được nó từ trên người của ta nhưng lại phải sử dụng đạo thiết tiên lục mới được?

Một lát sau!

"Ma quỷ!"

"Hắn chính là ma quỷ!"

"Trộm cướp, mẹ nó, cướp đến ngay cả quần cũng không có để lại cho ta!"

Lúc này, Cổ Thanh Vân co quắp dưới đất đã sắp muốn điên rồi!

"Đi thôi, dẫn ta đi gặp đại ca của ngươi đi!"

"Hi vọng đại ca của ngươi sẽ có nhiều đồ vật hơn ngươi một chút, nếu không thì sợ là đại ca ngươi ngay cả quần áo cũng khó mà giữ lại được!"

Nhìn thấy Cổ Thanh Vân co quắp dưới đất, Diệp Phong cũng trực tiếp thúc giục!

"Cái gì?"

"Còn muốn trộm sạch tất cả mọi thứ trên người của đại ca ta?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong mắt Cổ Thanh Vân cũng lóe lên vẻ sợ hãi, nếu như đối phương có thể làm được như vậy thật thì cho dù đại ca của hắn có cứu được hắn thì sau chuyện này đại ca của hắn cũng sẽ đánh gãy ba cái chân của hắn!

"Vị thiếu gia này!"

"Ta dẫn đường cũng được, nhưng ngươi có thể cho ta mặc một bộ

quần áo vào trước hay không?"

Lúc này, nhìn thấy Diệp Phong càng thêm không thể nhịn được nữa, Cổ Thanh Vân cũng thăm dò hỏi thăm.

Nghe nói như thế, Diệp Phong nghĩ nghĩ, trực tiếp dùng ánh mắt ra hiệu cho Diệp Tiểu Kiếm đang đứng bên cạnh mình!

Xoát!

Theo một đạo huyết sắc kiếm quang chợt lóe lên, trên mặt Cổ Thanh Vân lộ ra vẻ khó có thể tin được ngã xuống, nhìn ngực của mình đã bị kiếm khí xuyên qua, hắn không hiểu, rõ ràng mình chỉ muốn mặc một bộ quần áo thôi, nếu như không cho mặc thì cứ nói thẳng là được rồi, có cần phải trực tiếp hạ sát thủ với hắn hay không?

"Tiểu Kiếm, ngươi giết hắn làm gì?"

Nhìn Cổ Thanh Vân ngã vào trong vũng máu, Diệp Phong cũng ngẩn ra sau đó quay qua nhìn Diệp Tiểu Kiếm hỏi thăm.

"Giết, mặc áo liệm cho hắn!"

"Chủ nhân, ngươi vừa mới dùng ánh mắt để ra hiệu cho ta không phải là ý này hay sao?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Kiếm cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Thần mẹ nó giết mặc áo liệm?

Ý của ta là như vậy hay sao?

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến, sau đó giải thích rõ: "Ý của ta là kêu ngươi cho hắn mặc một bộ quần áo vào, dù sao toàn bộ quần áo của hắn đều được cầm trên tay của ngươi!"

"Chủ nhân!"

"Là thuộc hạ lĩnh hội sai, lần sau thuộc hạ sẽ nghiêm túc lĩnh hội ý của chủ nhân!"

Nghe được Diệp Phong giải thích như vậy, Diệp Tiểu Kiếm cũng thần sắc hốt hoảng kiểm điểm bản thân.

"Mẹ nó!"

"Các ngươi đừng có đứng đó nói lảm nhảm nữa, ta còn chưa có ngỏm củ tỏi đâu!"

"Nếu biết là hiểu lầm thì cũng phải tranh thủ cứu ta chứ, ở trong tiên giới của ta có không ít đan dược chữa trị đỉnh cấp, bây giờ ta vẫn còn có thể cứu được!"

Nhìn thấy hai người hoàn toàn không thèm để ý tới mình mà đứng ở một bên nói chuyện phiếm, Cổ Thanh Vân ngã vào trong vũng máu trong lòng bắt đầu chửi đổng!

"Thiếu gia, ta, ta còn chưa có chết, ở trong tiên giới của ta có không ít đan dược chữa trị đỉnh cấp, chỉ cần phục dụng bất kỳ một viên nào thì đều có thể cứu sống được ta!"

Cố nén lửa giận trong lòng, Cổ Thanh Vân dùng giọng nói yếu ớt nhắc nhở Diệp Phong!

"Cái gì mà tiên giới của ngươi?"

"Bây giờ ba cái tiên giới này là của ta!"

"Hơn nữa lúc đầu ta cũng không có ý định sẽ buông tha cho ngươi, bây giờ ngươi như vậy chỉ là chết trước thời hạn mà thôi, đó cũng không phải là lý do để ngươi có thể lãng phí một viên đan dược chữa trị đỉnh cấp của ta!"

Nghe được Cổ Thanh Vân nhắc nhở, Diệp Phong lại không thèm để ý chút nào lên tiếng phản bác.

? ? ?

Cái gì gọi là ta chỉ chết trước thời hạn mà thôi?

Mẹ nó, là ta bị ngộ thương!

Ta còn chưa muốn chết!

Cảm thấy được ý thức càng ngày càng mơ hồ, Cổ Thanh Vân mang theo hi vọng cuối cùng lên tiếng nói: "Vị thiếu gia này, chỉ cần ngươi có thể cứu ta, ta sẽ kêu đại ca ta đền bù gấp mười, gấp trăm lần đỉnh cấp chữa trị đan dược!"

"Ừm?

"Mẹ nó, hai người các ngươi ngồi xổm xuống nhìn ta chằm chằm làm gì?"

"Đừng mẹ nó xem xét, mau lấy đan dược cho ta đi!"

Chương 467: Mẹ nó các ngươi đừng có nói nhảm nữa, ta còn chưa có ngỏm củ tỏi đâu

Nhìn thấy Diệp Phong chẳng những không có ý lấy đan dược mà ngược lại còn đi theo tên kiếm khách cụt một tay đó ngồi xổm ở trước người mình, chuyện này khiến Cổ Thanh Vân cả người đều muốn điên rồi, đây là muốn tận mắt nhìn thấy hắn chết ở chỗ này?

"Ngươi, hai tên vương bát đản các ngươi thật mẹ nó chó..."

Lời còn chưa nói hết thì Cổ Thanh Vân đã ôm không cam lòng nồng đậm và lửa giận triệt để không còn khí tức.

"Tiểu Kiếm, ngươi nói hắn chết thật hay chưa?"

Nhìn thấy Cổ Thanh Vân đã tắt thở, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Diệp Tiểu Kiếm bên cạnh hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Nếu không ta bổ thêm hai kiếm?"

Mặc dù hắn có thể xác định Cổ Thanh Vân đã chết, nhưng nghĩ

nghĩ, vẫn nên thuận theo ý nghĩ của Diệp Phong mà đưa ra đề nghị.

"Bổ sung hai mươi kiếm đi!"

"Đây là sự tôn trọng tối thiểu dành cho kẻ địch!"

Nói xong, Diệp Phong đứng dậy đi đến nơi xa, trực tiếp giao chuyện còn lại cho Diệp Tiểu Kiếm.

...

"Quá mẹ nó dọa người!"

"Chết mà còn muốn bổ sung hai mươi kiếm, xem ra thi thể Cổ thiếu cũng không thể lấy trở về!"

"Chuyện còn lại giao cho thành chủ đại nhân thôi!"

Lúc này, một lão giả đang ẩn nấp trong chỗ tối nhìn thấy cảnh này thì mang theo thần sắc hốt hoảng cấp tốc bỏ chạy về phía xa xa, bây giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi nơi này!

"Chủ nhân!"

"Lão đầu đó chạy, chúng ta có cần đuổi theo hay không?"

Sau khi Diệp Tiểu Kiếm bổ sung thêm hai mươi kiếm, đi tới trước mặt Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Không cần theo!"

"Để Cổ Phương Sơn gì đó chủ động tới tìm chúng ta đi!"

"Ta vừa mới suy nghĩ rõ ràng một chuyện, cái đỉnh cấp đạo thiết tiên lục này hoàn toàn không cần thiết dùng trên người cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, đỉnh cấp tiên lục dùng trên người tu sĩ nhỏ yếu, trộm cắp lấy những thứ rác rưởi vô dụng mới chính là phá của chi đạo chính xác!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm hỏi thăm, Diệp Phong lại lắc đầu, trực tiếp từ chối lời đề nghị đuổi theo lão giả!

"Ai!"

Nghe nói như thế, Diệp Tiểu Kiếm cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó có chút thất vọng đi vào trong vết nứt không gian, nếu như phải đuổi theo lão giả thì hắn có thể tiếp tục ở bên ngoài chơi thêm một hồi nữa!

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ phúc lợi, mời túc chủ suất lĩnh một trăm thành viên quân dự bị đội hộ vệ bại gia tiến về Thiên Quỷ Thành đuổi bắt thành chủ Cổ Phương Sơn, thời gian nhiệm vụ một ngày, nhiệm vụ hoàn thành thưởng điểm phá sản ngẫu nhiên, có tỉ lệ thưởng Thăng Tiên Đan, nhiệm vụ thất bại, thưởng điểm phá sản ngẫu nhiên, có tỉ lệ cực thấp thưởng Thăng Tiên Đan."

Ngay khi Diệp Tiểu Kiếm rời đi, tiến hệ thống tuyên bố nhiệm vụ vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Ừm?"

"Cái này mà là nhiệm vụ phúc lợi cái gì, này là sáng tạo thời gian cho thành viên quân dự bị đội hộ vệ bại gia ra hóng gió thì có!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong khẽ nhíu mày nói: "Hệ thống, Cổ Phương Sơn đó thực lực mạnh mẽ, chỉ sợ một trăm tên kim giáp hộ vệ trấn không được tràng, ta cảm thấy vẫn là một vạn tên kim giáp hộ vệ ổn thỏa một chút."

"Đinh! Căn cứ theo ý kiến của túc chủ hệ thống đã tiến hành sửa đổi nhiệm vụ phúc lợi, mời túc chủ suất lĩnh một vạn thành viên quân dự bị đội hộ vệ bại gia tiến về Thiên Quỷ Thành đuổi bắt thành chủ Cổ Phương Sơn!"

Theo giọng nói của hệ thống vang lên, một cái khe hở không gian cực lớn xuất hiện ở trước mặt Diệp Phong, sau đó một vạn thành viên hộ vệ đội người mặc kim giáp từ bên trong đi ra!

"Diệp Nhất!"

"Dẫn tất cả kim giáp hộ vệ theo ta tiến về Thiên Quỷ Thành!"

Nhìn vạn tên kim giáp hộ vệ trước mắt, Diệp Phong cũng trực tiếp cười nói với Diệp Nhất đang đứng ở đầu hàng.

...

"Ngọa tào!"

"Những người đó là ai?"

"Từ khi nào mà Hỗn Loạn Hoang Vực lại xuất hiện một cỗ thế lực thần bí như vậy?"

Một nam tử trung niên có tu vi Tiên Vương Cảnh Thất Trọng nhìn thấy đại quân kim giáp xuất hiện ở xa xa thì sắc mặt cũng thay đổi sau đó trực tiếp thay đổi phương hướng chuẩn bị đi vòng qua đại quân kim giáp này!

"Tất cả kim giáp hộ vệ nghe lệnh!"

"Bao vây tu sĩ trước mặt lại cho ta, ta muốn bắt đầu phá của!"

Lúc này, đứng trước mặt đại quân kim giáp, Diệp Phong nhìn thấy nam tử trung niên ở xa xa đó thì cũng hưng phấn vung tay lên trực tiếp ra lệnh cho đại quân vây quanh hắn!

"Mẹ nó!"

"Cái quỷ gì đó!"

"Tại sao đại quân kim giáp lại đang xông thẳng tới chỗ của ta!"

Nhìn thấy đại quân kim giáp đang ở chỗ xa xa bỗng nhiên tăng thêm tốc độ vọt thẳng tới chỗ mình thì nam tử trung niên cũng bị hù sợ quay đầu chạy lẹ!

"Ồ!"

"Vậy mà gặp được một tu sĩ Tiên Vương Cảnh Thất Trọng!"

Lúc này, Vương Dương nhìn thấy một nam tử trung niên đang nhanh chóng chạy về phía của mình thì trên mặt cũng nở một nụ cười, trực tiếp lấy chiến đao mà hắn đang cõng ở sau lưng xuống, sau đó quát to một câu: "Ăn cướp! Không muốn chết thì giao hết tiên giới ở trên người ra!"

"Cướp con mẹ mày!"

"Chạy mau!"

? ? ?

Nghe nói như thế, lại nhìn nam tử trung niên vừa chạy qua người mình một chút, Vương Dương cả người đều mộng, hắn có thực lực mạnh mẽ Tiên Thánh Cảnh Tam Trọng, hơn nữa hắn cũng phóng ra khí tức mạnh mẽ của mình kết quả đối phương lại không thèm để ý tới hãng một chút nào?

Đang lúc Vương Dương toát ra vẻ tức giận chuẩn bị cho nam tử trung niên đó một chút giáo huấn thì xa xa, rốt cục đại quân kim giáp cũng xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn!

Rất nhanh!

Vương Dương cũng trực tiếp đuổi kịp nam tử trung niên đang chạy trốn, nghĩ đến lúc nãy đối phương thiện ý nhắc nhở mình cho nên trên mặt của hắn cũng lộ vẻ cảm kích sau đó chiến đao trong tay vung lên!

"Mẹ nó!"

"Ngươi mẹ nó chó như thế, mẹ ngươi biết không?"

Hai chân bị chém bị thương, nam tử trung niên nhìn Vương Dương từ từ đi xa dạ, tức giận đến trực tiếp chửi ầm lên!

"Xong đời!"

"Ta phải chết sao?"

Quay đầu lại nhìn về phía đại quân kim giáp càng ngày càng tới gần, trong mắt của nam tử trung niên cũng dần dần lóe lên vẻ tuyệt vọng!

Chương 468: Kim sắc truyền thuyết thuộc về đại quân kim giáp

Đạp đạp đạp!

Theo tiếng bước chân chỉnh tề càng ngày càng gần, nam tử trung niên cũng tuyệt vọng nhắm hai mắt lại!

"Nhìn lão tử Thiên Nữ Tán Hoa!"

Theo Diệp Phong ném ra mấy chục tấm đạo thiết tiên lục, trong nháy mắt nam tử trung niên đang ngồi liệt ở dưới đất cũng bị đẩy quân kim giáp nuốt mất!

Một lát sau!

"Tình huống như thế nào!"

"Ta bị triệt để cướp sạch sao?"

"Mẹ nó, ít nhất cũng phải để lại cho ta một cái quần chứ!"

Theo đại quân kim giáp không ngừng rời khỏi chỗ này, nam tử trung niên không còn bất kỳ một cái gì trên người cũng trực tiếp ngẩn ra tại chỗ, sau khi tỉnh táo lại thì hắn thần sắc sụp đổ trực tiếp hô to lên!

...

"Xong đời!"

Nhìn đại quân kim giáp phía sau càng ngày càng gần, Vương Dương cũng trực tiếp dừng lại từ bỏ chống cự, bởi vì hắn hoàn toàn không nhìn thấu được thực lực của bất kỳ một người nào trong số đó, như vậy thì chứng tỏ rằng bất kỳ người nào trong số đại quân kim giáp này đều mạnh hơn hắn, bây giờ người ta rượt theo hắn chỉ là chơi mà thôi!

Một lát sau!

Nhìn đại quân kim giáp đã đi xa, Vương Dương ngồi xổm dưới đất cũng thần sắc sụp đổ hét lớn: "Các ngươi cũng phải để lại cho ta một cái quần chứ, các ngươi làm như vậy thì làm sao ta ra ngoài gặp người, không có ai cướp bóc như các ngươi hết ấy!"

"Chờ một chút!"

"Ta phải tranh thủ thời gian liên lạc lão đại một chút, kêu hắn dẫn theo những người còn lại tranh thủ rời xa con đường này, nếu không thì tiên giới bị cướp chỉ là việc nhỏ không giữ được quần mới là chuyện lớn!"

Nghĩ đến đây, Vương Dương cũng theo thói quen đưa tay phải vào trong ngực chuẩn bị lấy Truyền âm Thạch ra, kết quả lại không lấy ra được cái gì hết!

"Xong!"

"Bí mật của đại ca không thể giữ được nữa!"

Nhận ra được Truyền âm Thạch của mình cũng bị cướp đi, Vương Dương trực tiếp ngồi xổm tại chỗ nở một nụ cười khổ!

...

"Thoải mái!"

"Đây mới là phương pháp sử dụng chính xác của đạo thiết tiên lục!"

Sau khi cướp sạch toàn bộ mọi thứ trên người của người thứ mười, Diệp Phong cũng không nhịn được mà cười phá lên, trong lòng cũng ra một cái quyết định, đó chính là sau này khi đi tìm Thái Hư Kiếm Tông, Bồng Lai Tiên Đảo và Thiên Vũ Tông gây sự thì không chỉ phải dọn sạch toàn bộ vốn liếng của đối phương mà còn phải cướp sạch toàn bộ mọi thứ ở trên người của bọn họ!

"Ừm?"

Đúng lúc này, Diệp Phong chợt phát hiện ở nơi xa có một tòa thành trấn, sau đó hắn nhìn thấy đông đảo kim giáp hộ vệ đang có chút nhàm chán xung quanh trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, dùng

toàn bộ điểm phá sản còn lại của ta để mở tiên lục bình, cũng chỉ định mở Thập Phẩm Cửu Giai Đạo Thiết Tiên Lục, ta muốn để cho đại quân kim giáp cùng chơi với ta!"

"Đinh! Tiêu hao tất cả điểm phá sản còn lại, chúc mừng túc chủ thu hoạch được một trăm mười ba vạn tấm Thập Phẩm Cửu Giai Đạo Thiết Tiên Lục!"

Sau khi phân phát tất cả đạo thiết tiên lục cho toàn bộ một vạn tên kim giáp hộ vệ, nhìn thấy trên mặt tất cả kim giáp hộ vệ đều lộ ra vẻ hưng phấn, Diệp Phong cũng vung tay lên, trực tiếp hô lớn: "Xông phá tường thành, đánh cắp đồ trên người tất cả mọi người đang ở trong thành, ta muốn để Hỗn Loạn Hoang Vực lưu truyền kim sắc truyền thuyết thuộc về các ngươi!"

"Kim sắc truyền thuyết!"

"Những nơi đi qua, ngay cả quần cũng không để lại!"

"Vẫn là chủ nhân biết cách chơi!"

Nhìn hàng trăm tấm đạo thiết tiên lục trong tay, Diệp Nhất kích động sắp khóc, hắn cảm thấy ngàn ngàn vạn vạn kim giáp hộ vệ rốt cục có đất dụng võ!

Một lát sau!

Khi đại quân kim giáp rời khỏi thành trấn, một số tôi sẽ còn chưa bị triệt để cướp sạch đều mang theo thần sắc kinh khủng run run rẩy rẩy lấy Truyền âm Thạch ra truyền tin tức này ra ngoài!

Hạ giới!

Khi ngũ đại đệ tử thân truyền Hoa Ngữ Mộng, Dạ Lăng Tuyết, Lý Phi, An Tiểu Tiểu và Uông Lâm biết được tình huống này từ chỗ hệ thống thì tất cả mọi người đều hai mắt tỏa sáng, bọn họ không ngờ tới phá của còn có thể chơi như vậy được, nghĩ đến mình mỗi ngày chỉ biết phá của linh thạch và Linh Tinh thì trên mặt bọn họ đều tỏ vẻ xấu hổ!

Sau đó bọn họ lập tức liên hệ tất cả môn đồ Bại Gia Môn mà mình nắm trong tay, cùng nhau hạ lệnh: "Tất cả môn đồ Bại Gia Môn lập

tức mua sắm tất cả trộm cướp phù lục có thể mua được, không quan trọng phẩm cấp, sau đó tất cả các ngươi người mặc hắc thiết chiến giáp chạy tới chỗ ta tập kết!"

Diệp Phong không biết là bởi vì một loạt thao tác này của hắn mà hắc sắc truyền thuyết thuộc về Bại Gia Môn sắp triệt để khai hỏa ở hạ giới!

...

Thượng giới, Hỗn Loạn Hoang Vực!

"Kim sắc truyền thuyết!"

"Những nơi đi qua, ngay cả quần cũng không để lại!"

"Từ khi nào mà Hỗn Loạn Hoang Vực lại xuất hiện một cái thế lực thần bí như thế?"

Dọc theo khí tức của Thiên Quỷ Lệnh truy kích Diệp Phong, Cổ Phương Sơn ờ nhìn những nơi mình đi qua có những tu sĩ trụi lủi ngồi xổm khắp nơi, trên mặt cũng dần dần xuất hiện vẻ ngưng trọng!

Bởi vì trước khi đệ đệ của hắn chết đi thì cũng gặp tình huống giống y chang như thế!

"Đinh lão nói bên cạnh người thanh niên có tu vi là Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đó chỉ có một kiếm khách cụt một tay, cũng không có những đại quân kim giáp này!"

"Nhưng thủ pháp này lại tương tự như thế, như vậy thì thanh niên đã giết đệ đệ ta có liên quan gì tới kim sắt truyền thuyết này hay không?"

Mang theo nghi hoặc, Cổ Phương Sơn cũng trực tiếp tăng nhanh tốc độ, không cần biết là có liên quan hay không nhưng dám can đảm giết đệ đệ của hắn thì đều phải chết!

Một bên khác!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay,

ban thưởng một trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *2, ban thưởng Thập Phẩm Cửu Giai Đạo Thiết Tiên Lục *1000000 (một trăm vạn)."

Sau khi tiêu hao hết tất cả đạo thiết tiên lục, Diệp Phong cũng dẫn theo tất cả kim giáp hộ vệ đi vào một chỗ đất trống nghỉ ngơi, đồng thời lúc này tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên.

"Cái quỷ gì?"

"Vừa tiêu hao hết một đợt, bây giờ lại thưởng cho ta một trăm vạn tấm đạo thiết tiên lục?"

Chương 469: Đã nói đơn đấu, mẹ nó ngươi vừa xuất hiện thì đã phóng đại chiêu?

Nghe được tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống vang lên, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó khóe miệng nở một nụ cười tự lẩm bẩm: "Đã đến lúc đi báo thù cho sư tôn, đầu tiên là phải thu một chút lợi tức trước, dọn sạch của cải của bọn họ, cướp sạch tất cả mọi thứ trên người cổ bọn họ, để vạn tên đệ tử Thánh Địa lại thoải mái một chút!"

"Chủ nhân!"

"Cổ Phương Sơn đó đến rồi!"

Ngay lúc Diệp Phong đang suy nghĩ sau này mình sẽ dẫn đông đảo đệ tử của Thánh Địa ra ngoài thoải mái một chút, Diệp Nhất đi tới trước mặt hắn lên tiếng nhắc nhở.

"Rốt cuộc đã đến!"

"Một hồi các ngươi không được phép ra tay, để ta đơn đấu với hắn!"

Sau khi biết được tin tức này, Diệp Phong cũng tỏ vẻ hưng phấn,

dù sao đó cũng là đại lão Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, nếu như không nhốt hắn vào bên trong Hư Không Chi Môn thì sẽ có lỗi với một thân tu vi của người ta!

...

"Đuổi kịp!"

"Tên khốn kiếp đáng chết, rốt cuộc ta cũng đuổi kịp ngươi rồi!"

"Dám giết đệ đệ của Cổ Phương Sơn ta, ta sẽ cho ngươi biết cái gì gọi là sống không bằng chết!"

Cảm nhận được khí tức của Thiên Quỷ Lệnh càng ngày càng gần, Cổ Phương Sơn cũng tỏ vẻ hưng phấn!

"Cái đó là. . . kim sắc truyền thuyết?"

"Đại quân kim giáp phát rồ đó vậy mà lại có liên quan đến người đã sát hại đệ đệ ta thật!"

Khi Cổ Phương Sơn nhìn thấy đại quân kim giáp ở xa xa thì sắc mặt cũng hơi thay đổi, nhưng hắn vẫn nhắm thẳng về phía đại quân kim giáp vọt tới!

"Không thích hợp!"

"Ta không nhìn thấu thực lực của bất kỳ một người nào trong số những người này!"

Theo khoảng cách càng ngày càng gần, Cổ Phương Sơn lại phát hiện một chuyện cực kỳ đáng sợ, mà phát hiện bất ngờ này cũng khiến cho hắn cảm thấy bất an khó hiểu!

"Đi mẹ nó vì đệ báo thù!"

"Ta về kêu phụ mẫu sinh thêm một đứa nữa đi!"

Khi Cổ Phương Sơn bay đến trên đại quân kim giáp, chú ý tới tất cả mọi người đều dùng vẻ mặt trêu tức mà nhìn mình thì hắn cực kỳ quả quyết đưa ra quyết định!

? ? ?

Cổ Phương Sơn này là tình huống như thế nào, không phải đến vì đệ báo thù sao?

Nhìn thấy Cổ Phương Sơn chỉ dừng ở phía trên kim giáp đại quân một chút xíu sau đó trực tiếp bay tới nơi xa, chuyện này khiến cho Diệp Phong đang ở bên dưới ngẩn ra không biết làm sao!

"Tất cả đại quân kim giáp nghe lệnh!"

"Bao vây hắn lại cho ta!"

Ngay lúc Diệp Phong mộng bức, Diệp Nhất lại trực tiếp ra lệnh cho đại quân kim giáp!

"Vừa nãy chủ nhân đã nói muốn đơn đấu với đối phương, vậy thì tuyệt đối không thể để cho đối phương trốn thoát được!"

"Lúc này, chính là thời cơ tốt để cho Diệp Nhất ta biểu hiện!"

Hạ xong mệnh lệnh, Diệp Nhất cũng có chút đắc ý, mặc dù Diệp Phong không có ra lệnh nhưng hắn sẽ không bỏ qua bất kỳ một cơ hội nào mà hắn có thể biểu hiện mình!

"Mẹ nó!"

"Ta còn chưa làm cái gì hết mà đã bao vây ta rồi?"

Nhìn thấy một vạn tên đại quân kim giáp đằng không mà lên, trực tiếp vây kín trên dưới trái phải bốn phương tám hướng xung quanh mình, Cổ Phương Sơn thừa nhận thời khắc này hắn luống cuống!

"Chủ nhân!"

"Đã bao vây Cổ Phương Sơn, ngài có thể đơn đấu với hắn bất cứ lúc nào!"

Lúc này, Diệp Nhất cũng đi tới trước người Diệp Phong, cười lên tiếng nói.

"Không tệ!"

"Diệp Nhất, vẫn là tiểu tử ngươi làm việc ổn thỏa!"

Nhìn thấy Diệp Nhất trực tiếp ra lệnh cho đại quân kim giáp bao vây Cổ Phương Sơn lại, Diệp Phong cũng nhịn không được tán dương Diệp Nhất.

"Vị thiếu gia này!"

"Ta chỉ vừa khéo đi ngang qua chỗ này mà thôi, có phải là chúng ta đã có hiểu lầm gì đó hay không?"

Nhìn thấy Diệp Phong xuất hiện ở trước mặt mình, Cổ Phương Sơn cố làm ra vẻ trấn định lên tiếng hỏi thăm.

"Cổ Phương Sơn, đừng giả bộ!"

"Lần này ngươi tới tìm ta không phải là muốn báo thù cho đệ đệ của ngươi hay sao?"

"Đừng nói ta không cho ngươi cơ hội, hai người chúng ta đơn đấu, chỉ cần ngươi có thể đánh thắng ta, ta sẽ thả ngươi rời đi!"

Nhìn kỹ thuật diễn vụng về của Cổ Phương Sơn, Diệp Phong nói thẳng ra thân phận của đối phương.

"Thật chứ?"

"Chỉ cần đánh thắng ngươi thì ngươi sẽ thả ta rời đi, hơn nữa sẽ không để cho những đại quân kim giáp này ra tay với ta?"

Mặc dù không biết tại sao đối phương lại biết được thân phận của mình nhưng bây giờ có được một cơ hội để sống sót thì Cổ Phương Sơn cũng vẻ mặt thành thật xác nhận!

"Hư Không Chi Môn!"

Diệp Phong cũng không muốn tiếp tục nói nhảm với đối phương nữa, trực tiếp nâng tay phải lên chỉ vào Cổ Phương Sơn, vận dụng Hư Không Chi Môn!

Thiên địa xé rách!

Tiên khí bạo loạn!

Phía trên bầu trời giống như một bức tranh bị xé ra, sau đó một cái thanh đồng cửa lớn tràn đầy khí tức cổ lão chậm rãi hiện lên ở trong cái khe trên bầu trời!

"Mẹ nó!"

"Làm gì chứ, mẹ nó ta còn chưa chuẩn bị xong!"

"Hơn nữa, đã nói là đơn đấu, ngươi vừa đi lên thì lập tức dùng đại chiêu?"

Nhìn cái thanh đồng cửa lớn cao mấy trăm thước đang dần dần hiện ra ở trên không trung, cảm nhận được cái thanh đồng cửa lớn này đang tỏa ra khí tức khủng bố có thể trấn áp thiên địa, Cổ Phương Sơn đã sắp sợ tè ra quần!

Hắn không muốn biết chỉ có thực lực Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong mà tại sao Diệp Phong lại có lực lượng kinh khủng như vậy, bây giờ hắn chỉ muốn còn sống rời khỏi nơi này!

"Mở!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, thanh đồng cửa lớn từ từ mở ra, hoàn toàn không cho Cổ Phương Sơn có bất kỳ một cơ hội phản kháng nào, một lực hút kinh khủng xuất hiện trực tiếp hút hắn vào trong đó!

Bên trong Hư Không Chi Môn!

"A?"

"Người mới tới?"

Ở chỗ này, Cổ Nham không ngừng bị chôn vùi trùng sinh phát hiện Cổ Phương Sơn, trên mặt cũng lóe lên vẻ kích động, mặc dù hắn không trốn thoát được nhưng nếu như có thể có người đến đây ở chung với hắn thì ít nhất cũng có thể khiến cho hắn không còn cảm thấy cô đơn nữa!

"Lão huynh!"

"Ngươi cũng bị bắt vào tới?"

"Nơi này rốt cuộc là địa phương nào?"

Khi Cổ Phương Sơn phát hiện Cổ Nham, cũng vội vàng lên tiếng hỏi thăm.

"Ta cũng không biết rốt cuộc chỗ này là một chỗ như thế nào!"

Chương 470: Đã nói đơn đấu, mẹ nó ngươi vừa xuất hiện thì đã phóng đại chiêu? (2)

"Nhưng ở chỗ này, cho dù là nhục thân hay là linh hồn thì cứ mỗi qua một đoạn thời gian thì đều sẽ bị chôn vùi và gây dựng lại, ở trong quá trình này chúng ta sẽ tiếp nhận đau đớn kinh khủng không thể nào diễn tả được bằng lời, hơn nữa căn cứ theo quan sát của ta thì dưới loại tình huống này chúng ta sẽ nhận được vĩnh sinh, đó chính là vĩnh viễn đều phải bị tra tấn ở chỗ này!"

Nghe được Cổ Phương Sơn hỏi thăm, Cổ Nham cũng nói ra những tình huống mà mình đã tìm hiểu được.

"Cái gì!"

Sau khi nghe hắn nói như thế, trong nháy mắt trong mắt Cổ Phương Sơn tràn đầy tuyệt vọng, buồn cười khi hắn đến hắn còn muốn để cho Diệp Phong biết một chút cái gì gọi là sống không bằng chết, ai ngờ được bây giờ bản thân mình lại sắp được thể nghiệm cái gì mới gọi là sống không bằng chết!

"Nhưng mà ngươi cũng không cần phải cảm thấy tuyệt vọng!"

"Ta còn phát hiện một tình huống, đó chính là trong quá trình khi mà nhục thân và linh hồn không ngừng bị chôn vùi và gây dựng lại thì cho dù là nhục thân và linh hồn đều sẽ được tăng cường một chút!"

"Cho nên, ta có một phỏng đoán lớn mật, đó chính là cố gắng tu luyện ở chỗ này, nếu như thực lực tăng lên tới mức khiến cho vị thiếu gia đó hài lòng thì nói không chừng hắn sẽ thả chúng ta ra để chúng ta làm việc cho hắn, từ đó chúng ta cũng tìm được một cơ hội giành lấy cuộc sống mới!"

Phát hiện cảm xúc của Cổ Phương Sơn thay đổi, Cổ Nham cũng nói ra phỏng đoán to gan của mình!

Hả?

Đúng lúc này, một luồng lực lượng thần bí bỗng nhiên bao phủ toàn thân Cổ Nham, sau đó Cổ Nham trực tiếp biến mất trong tầm mắt của Cổ Phương Sơn!

Ngoại giới!

"Thả ta ra rồi?"

"Ta còn chưa có đột phá đến Tiên Thần Cảnh, chẳng lẽ vị thiếu gia này muốn cho ta một cơ hội để biểu hiện?"

Sau khi được thả ra bên ngoài, Cổ Nham đầu tiên là nhìn đại quân kim giáp xung quanh một chút, sau đó lập tức dời mắt nhìn vào Diệp Phong, trên mặt lóe lên vẻ kích động!

"Diệp Nhất!"

"Giết đi!"

Nhìn thấy trên mặt Cổ Nham lộ vẻ kích động, Diệp Phong cũng cảm thấy có chút khó hiểu, mặc dù không biết vì cái gì mà đối phương hưng phấn như vậy nhưng vẫn hạ lệnh đánh giết đối phương cho Diệp Nhất đang đứng bên cạnh mình.

? ? ?

Giết?

Mẹ nó, ta vừa mới đi ra tới thì ngươi đã muốn giết ta?

Nghe được Diệp Phong ra lệnh như vậy, biểu cảm trên mặt Cổ

Nham như không thể tin vào tai của mình, không phải thả hắn ra là muốn cho hắn có cơ hội biểu hiện hay sao?

"Thiếu gia!"

"Để cho ta ở trong đó vĩnh viễn bị tra tấn không tốt hơn so với giết ta hay sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Cổ Nham cũng trực tiếp đưa ra chất vấn Diệp Phong, cho dù chết thì hắn cũng phải để cho mình chết một cách rõ ràng!

"Ừm?"

"Có phải là cái tên này ở trong đó bị tra tấn đến choáng váng hay không?"

"Ta cho hắn một cơ hội được giải thoát, như vậy còn không tốt hơn là vĩnh viễn bị tra tấn ở bên trong đó hay sao?"

Nghe được Cổ Nham hỏi như vậy, Diệp Phong cũng bị kinh hãi, hắn vốn cho rằng đối phương sẽ lộ ra biểu cảm như được giải thoát sau đó nói một tiếng cảm ơn với mình, ai mà ngờ được là đối phương lại còn cảm thấy không vui?

"Cái tên vừa mới bị bắt vào có thực lực Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Mà cái Hư Không Chi Môn này của ta chỉ có thể giam giữ được ba người, cho nên, thực lực của ngươi quá thấp, không xứng chiếm lấy một danh ngạch giam giữ của ta!"

Mặc dù không hiểu rốt cuộc đối phương nghĩ như thế nào nhưng Diệp Phong vẫn đưa ra lời giải thích!

? ? ?

Thực lực của ta quá thấp nên không xứng chiếm dụng một cái danh ngạch giam giữ?

Cho nên bây giờ ngươi định trực tiếp giết chết ta?

Nghe được Diệp Phong giải thích như vậy, Cổ Nham đầu tiên là sững sờ, sau đó thì không nhịn được mà phá lên cười, hắn chưa bao giờ nghĩ tới chuyện mình thân là trưởng lão Quỷ Linh Môn, có thực lực mạnh mẽ là Tiên Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong vậy mà lại có một ngày ngay cả một cái danh nghạch bị tra tấn cũng không xứng có được!

"Xong!"

"Cái tên này bị tra tấn đến điên thật rồi!"

Nhìn thấy Cổ Nham cất tiếng cười to, Diệp Phong trực tiếp dùng ánh mắt ra hiệu cho Diệp Nhất!

Bên trong Hư Không Chi Môn!

"Đi ra!"

"Tên đó đi ra, đúng như hắn đoán, chỉ cần cố gắng tu luyện thì sẽ có cơ hội giành lấy cuộc sống mới!"

Nhìn thấy Cổ Nham biến mất ở trước mắt, Cổ Phương Sơn cả người đều hưng phấn lên, trong lòng của hắn âm thầm hạ quyết tâm nhất định phải không ngừng mạnh lên ở chỗ này, nói không chừng đến một ngày nào đó thực lực của hắn đạt tới đệ nhất thượng giới thì đối phương sẽ thả hắn ra ngoài sau đó cũng cho hắn một cơ hội để hắn biểu hiện!

...

"Chủ nhân!"

"Đã giải quyết!"

"Nhưng mà mặc dù Cổ Phương Sơn đó bị đủ loại tra tấn ở trong Hư Không Chi Môn nhưng hắn cũng có thể tiếp tục tu luyện để mạnh lên, chẳng lẽ phải để cho đối phương ở bên trong đó không ngừng mạnh lên hay sao?"

Giải quyết xong Cổ Nham, sau đó Diệp Nhất cũng là đi tới trước mặt Diệp Phong hỏi thăm.

"Ừm?"

"Tên đó ở trong Hư Không Chi Môn mà còn có thể không ngừng tu luyện để mạnh lên?"

Nghe được Diệp Nhất nói như vậy, Diệp Phong cũng có chút giật mình, hắn chỉ biết là nếu như ở bên trong đó thì sẽ không ngừng bị chôn vùi và gây dựng lại, còn chuyện có thể không ngừng mạnh lên ở bên trong thì hắn hoàn toàn không biết!

Rất nhanh!

Khi Diệp Phong biết được một chút tình huống của Hư Không Chi Môn từ trong miệng của Diệp Nhất, hắn trầm tư một lát sau đó lên tiếng nói: "Vậy thì chờ thực lực của hắn đạt tới đệ nhất thượng giới, trực tiếp giết!"

"Đúng rồi!"

"Diệp Nhất, sao ngươi lại biết được tình huống của Hư Không Chi Môn?"

Lúc này, hình như Diệp Phong nghĩ đến cái gì, trực tiếp nhìn về phía Diệp Nhất hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Ngươi nói có thể nào là bản thân cái Hư Không Chi Môn này thật ra cũng không phải là nơi để tra tấn người khác mà là một nơi để bồi dưỡng người?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Diệp Nhất không có giải thích, chỉ trả lời một câu như vậy.

"Ừm?"

Chương 471: Mẹ nó, giết sớm

"Diệp Nhất, không phải là ngươi cũng từng ở trong Hư Không Chi Môn rồi đó chứ!"

Nghe được Diệp Nhất nói như vậy, Diệp Phong cũng nhanh chóng kịp phản ứng lại, sau đó trên mặt lộ vẻ tò mò trực tiếp hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Không chỉ có là ta, tất cả thành viên chính thức của đội hộ vệ bại gia và thành viên quân dự bị đội hộ vệ bại gia đều từng ở bên trong đó rồi, chỉ là bây giờ Hư Không Chi Môn này đã hoàn toàn không có tác dụng gì đối với chúng ta nữa, nếu như đi vào đó nữa thì chính là một loại trừng phạt đối với chúng ta!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, trong mắt Diệp Nhất cũng lóe lên vẻ sợ hãi sau đó vội vàng giải thích rõ.

? ? ?

Trừng phạt?

Cái Hư Không Chi Môn này không phải là phòng tối mà hệ thống hay nói đó chứ!

Nghe Diệp Nhất nói xong, trong lòng Diệp Phong cũng có một cái phỏng đoán to gan, nhưng mà hắn cũng không có hỏi thăm hệ thống chuyện này, bởi vì bây giờ hắn mới để ý thấy bởi vì thực lực của hắn tăng lên tới Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, danh ngạch giam giữ của Hư Không Chi Môn tăng đến mười cái!

"Mẹ nó, giết sớm!"

"Nếu như ta để ý tới tình huống này sớm hơn một chút thì ta đã không giết Cổ Nham đi!"

Nhìn về phía thi thể của Cổ Nham, Diệp Phong có chút hối hận nói!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ phúc lợi, ban thưởng một ngàn vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *3, ban thưởng Thập phẩm Cửu Giai Ẩn Nặc Tiên Lục *1000000!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống bỗng nhiên vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Ừm?"

"Vậy mà thưởng cho ta một trăm vạn tấm đỉnh cấp ẩn nấp tiên lục, đây là hệ thống đang muốn thúc giục ta đi gây chuyện!"

Xem xét phần thưởng mà hệ thống ban cho, Diệp Phong cũng nở một nụ cười, sau đó tự lẩm bẩm: "Lần này chơi sẽ càng kích thích hơn lần chơi ở Song Long Môn!"

"Chủ nhân!"

"Chúng ta phải đi về trước!"

Lúc này, giọng nói của Diệp Nhất bỗng nhiên vang lên ở bên cạnh, khi Diệp Phong quay đầu nhìn lại, Diệp Nhất đã dẫn theo đại quân kim giáp đi vào trong cái khe hở không gian cực lớn không biết đã xuất hiện từ khi nào.

"Ta cũng cần phải trở về!"

"Đợi xử lý xong Thái Hư Kiếm Tông, Bồng Lai Tiên Đảo và Thiên Vũ Tông, lại đến Hỗn Loạn Hoang Vực chơi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng trực tiếp lấy ra một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định!

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Vô Cực Phong!

"Sư..."

Sau khi Diệp Phong đi vào Thánh Điện, đang muốn hô lên một tiếng sư tôn thì lại nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết nằm bắt chéo chân ở trên ghế xích đu, bên cạnh bày đầy tiên quả hơn nữa thỉnh thoảng còn lấy một quả tiên quả để vào trong miệng, trên mặt tràn đầy vẻ hưởng thụ!

"Thật là đáng sợ!"

"Sư tôn đã lười biếng đến mức độ như vậy sao?"

"Có tu vi kinh khủng Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng thì lãng phí sinh mệnh một cách không kiêng nể gì như vậy sao?"

Thấy cảnh này, Diệp Phong bị kinh hãi thật, sau đó âm thầm nghĩ: "Không thể đợi thêm nữa, phải mau chóng bắt một đại lão ở thần giới sau đó bày ra kế hoạch giải cứu sư tôn lười biếng này mới được!"

"Sư tôn!"

"Ngươi phi thăng thượng giới cũng được mấy ngày, đệ tử cảm thấy đã đến lúc chúng ta đi tìm Thái Hư Kiếm Tông, Bồng Lai Tiên Đảo và Thiên Vũ Tông tính sổ!"

Rất nhanh, Diệp Phong cũng trực tiếp nói với Lạc Thiên Tuyết ý nghĩ của mình.

"Ừm!"

"Đồ nhi, vậy ngươi cảm thấy chúng ta nên đối phó bọn họ như thế nào?"

Nghe nói như thế, Lạc Thiên Tuyết cũng trực tiếp ngồi dậy sau đó nhìn về phía Diệp Phong trực tiếp hỏi thăm, nàng muốn xem thử xem Diệp Phong cũng mới phi thăng lên tới, phải chăng ý nghĩ của hắn cũng giống y như những người khác ở trong Thánh Địa!

"Đối phó bọn họ như thế nào?"

"Vậy chắc chắn là phải dọn sạch bảo khố của bọn họ trước, sau đó đem toàn bộ chôn xuống trước cửa nhà của bọn họ, khiến cho bọn họ gấp đến chết!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Diệp Phong cũng nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng mình!

"Xong!"

"Toàn bộ Thánh Địa chỉ có một mình ta có vấn đề thôi!"

"Cho dù là đệ tử này của ta thì cũng có ý nghĩ giống như là bọn họ, tốc độ chấp nhận phương thức trả thù mới lạ này của hắn còn

nhanh hơn cả ta!"

Nghe được ý nghĩ của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết cảm thấy bây giờ mình giống như một tên phế nhân, thậm chí ngay cả báo thù cũng không biết nên báo thù như thế nào!

Một lát sau!

Khi Hồ Lỵ và bát đại Thái Thượng trưởng lão đi vào Thánh Điện, biết được Diệp Phong chuẩn bị ra tay với Thái Hư Kiếm Tông, Bồng Lai Tiên Đảo và Thiên Vũ Tông thì trên mặt đều toát ra vẻ hưng phấn!

"Chư vị!"

"Lần này ta chuẩn bị Thập Phẩm Cửu Giai Ẩn Nặc Tiên Lục, trừ phi là cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh, nếu không thì hoàn toàn không thể nào có người có thể khám phá ra được lực lượng của tiên lục, cho nên lần này chúng ta có thể yên tâm mà di dời!"

"Hơn nữa, lần này vì có thể để cho mọi người có những trải nghiệm khác nhau ta còn tăng thêm Thập Phẩm Cửu Giai Đạo Thiết Tiên Lục!"

"Chúng ta không chỉ phải dọn sạch sẽ bảo khố của bọn họ mà còn phải cướp lấy tiên giới, Truyền âm Thạch, quần áo và tất cả mọi thứ ở trên người của bọn họ, ta muốn khiến cho ba cái thế lực này triệt để biến thành kẻ nghèo hèn!"

Nhìn đám người trước mắt, Diệp Phong cũng cười nói ra ý nghĩ của mình!

"Ngọa tào!"

"Ánh mắt của các ngươi đang bốc lên lục quang hay sao?"

Khi chú ý tới ánh mắt của mọi người thay đổi, Diệp Phong cũng bị giật nảy mình, hắn cảm thấy hình như mọi người còn hưng phấn hơn cả hắn nữa!

? ? ?

Lần này chuẩn bị chính là Thập Phẩm Cửu Giai Ẩn Nặc Tiên Lục?

Lần này có thể yên tâm di dời?

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết đang ngồi ở bên cạnh phát hiện ra một chút tình huống sau đó nhìn về phía Diệp Phong trực tiếp hỏi: "Diệp Phong, lần trước ngươi từng dẫn bọn họ đi làm chuyện giống như vậy sao?"

"Có!"

Chương 472: Là ngươi dạy hư người trong Thánh Địa?

"Lần trước dựa vào Bát Phẩm Cửu Giai Ẩn Nặc Tiên Lục mà ta cung cấp, tất cả mọi người trong Thánh Địa xuất động, trực tiếp dời sạch tất cả bảo khố của Song Long Môn, sau đó chôn xuống ở trước cửa nhà của bọn họ, tất cả mọi người đều chơi rất là hưng phấn!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Diệp Phong cũng vẻ mặt đắc ý kể lại hành động vận chuyển lớn lần trước!

"Ta biết mà, tại sao phương thức báo thù của thượng giới lại trở nên kỳ quái như thế!"

"Hóa ra là ngươi dạy hư tất cả mọi người trong Thánh Địa?"

"Sau đó ta còn ngốc hết chỗ chê cho rằng là mình theo không kịp thời đại?"

Nghe được Diệp Phong nói xong, Lạc Thiên Tuyết cả người đều muốn điên rồi, nàng thật sự không dám tưởng tượng trước khi mình phi thăng lên thượng giới thì Diệp Phong còn làm ra những hành vi phá của đến phát rồ gì nữa!

"Sư tôn!"

"Chuyện này không nên chậm trễ, lập tức triệu tập các đệ tử Thánh Địa, đêm nay chúng ta hành động!"

"Dựa vào ba con Thanh Huyền Ma Long và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long, ta tin hẳn là không tốn bao lâu thì sẽ chạy tới được chỗ của bọn họ!"

Lúc này, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Lạc Thiên Tuyết đang trưng vẻ mặt khiếp sợ ra, lên tiếng đề nghị.

? ? ?

Ba con Thanh Huyền Ma Long và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long?

Đây không phải là biểu tượng thân phận của Thiên Long Cốc hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết tràn đầy nghi ngờ nói ra: "Diệp Phong, đó đều là biểu tượng thân phận của Thiên Long Cốc, Thánh Địa chúng ta làm gì có?"

"Thiên Tuyết!"

"Nếu như Diệp Phong không nhắc đến thì ta cũng đã quên luôn rồi!"

"Trước khi ngươi phi thăng lên thượng giới, Diệp Phong đã mua ba con Thanh Huyền Ma Long và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long từ Thiên Long Cốc!"

"Sau đó ta đặt ở phía sau núi Vô Cực Phong, đã đến lúc để cho bọn chúng ra hoạt động một chút, nếu cứ để mãi ở sau núi như vậy ta sợ bọn chúng sẽ choáng váng!"

Lúc này, Hồ Ly nhanh chóng trả lời vấn đề này thay cho Diệp Phong.

? ? ?

Ngay cả biểu tượng thân phận của Thiên Long Cốc mà cũng mua lại rồi?

Sau đó ném Thanh Huyền Ma Long Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong và Ám Ảnh Địa Long Tiên Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong ra phía sau núi mặc kệ?

Thậm chí nếu lần này không nhắc tới thì cũng quên nói cho ta biết chuyện này luôn?

Nghe được Hồ Lỵ nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết kinh hãi tròng mắt đều sắp trợn lồi ra, bây giờ nàng rất muốn hỏi Hồ Lỵ một câu, Tinh Hồn Thánh Địa chúng ta đã giàu có đến trình độ này sao?

Một lát sau!

Khi Lạc Thiên Tuyết nhìn thấy đệ tử Thánh Địa tụ tập lại đều cầm xẻng sắt, dây thừng, bao tải và các loại công cụ trong tay, đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ hưng phấn lộ ra ở trên mặt của mọi người thì nàng bị kinh hãi thật sự!

"Sai lệch!"

"Triệt để sai lệch, đây là Thánh Địa mà ta từng quen biết hay sao?"

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên Tuyết cũng không khỏi nhìn về phía Diệp Phong đang đứng bên cạnh, trong lòng sợ hãi than: "Nguyên nhân của chuyện này tuyệt đối không thể chỉ là phá sản, thật sự là tiểu tử Diệp Phong này quá sành chơi!"

Giới nào đó!

"Tại sao lại cưỡi mấy con rồng rác rưởi đó chứ?"

"Để cho ta ra ngoài bố trí một cái không gian truyền tống trận cỡ lớn là được mà!"

"Ta đã chuẩn bị sẽ đi ra ngoài, kết quả các ngươi cưỡi rồng chạy?"

Lúc này, Diệp Tiểu Bạch cũng nở một nụ cười khổ, sau đó cảm thán: "Ta muốn đi ra ngoài một chuyến cũng quá khó khăn!"

...

Tinh Hồn Phong!

"Tại sao chứ!"

"Đồ Mãng huynh, Diệp thiếu đi ra ngoài tại sao không mang theo

chúng ta!"

Phát hiện được tất cả mọi người trong Thánh Địa rời đi, ôm tấm bảng gỗ thảm tao Diệp Tiểu Cước trừng trị, Hồng Lão Lục cũng không hiểu quay qua nhìn Đồ Mãng đang đứng xem náo nhiệt bên cạnh hỏi thăm.

"Không biết!"

"Trước kia là để cho ta trông coi Tinh Hồn Phong, nhưng bây giờ thêm một người, lẽ ra nên mang một trong số hai người chúng ta mới đúng!"

"Nhưng mà ngươi cũng không nên suy nghĩ nhiều, cho dù có muốn dẫn theo người thì cũng chỉ có thể là ta!"

Nghe được Hồng Lão Lục hỏi thăm, Đồ Mãng cũng cười trả lời.

"Lão Lục, ngươi xuống đây đi!"

"Diệp thiếu vừa mới truyền âm cho ta, gọi người tranh thủ đuổi theo đại bộ đội ra ngoài!"

Nói xong, Diệp Tiểu Cước cũng trực tiếp quay qua nhìn Đồ Mãng, mặc dù không nói gì thêm nhưng Đồ Mãng lại hiểu hết thảy, trực tiếp trưng vẻ mặt khóc không ra nước mắt ra ôm lấy tấm bảng gỗ!

Nhìn thấy Hồng Lão Lục giật nảy mình chạy tới nơi xa, trong mắt Đồ Mãng tràn đầy vẻ hâm mộ, hắn không hiểu tại sao Diệp Phong không có dẫn hắn ra ngoài!

"Đừng xem!"

"Ta vừa mới đề nghị chủ nhân, muốn chủ nhân mang theo ngươi ra ngoài nhưng kết quả chủ nhân lại nói là do thực lực của ngươi quá thấp cho nên để ngươi ở lại tiếp tục cố gắng tu luyện."

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy vẻ hâm mộ của Đồ Mãng, Diệp Tiểu Cước cũng lên tiếng nói rõ nguyên nhân!

? ? ?

Thực lực thấp?

Đây chính nguyên nhân mà ta phải trông coi Tinh Hồn Phong hay sao?

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, trong mắt Đồ Mãng cũng loé lên vẻ điên cuồng, vì thoát khỏi danh hiệu người thủ phong cô độc, hắn nhất định phải liều mạng tu luyện mới được!

...

Một bên khác!

"Lưu Thuẫn đại nhân!"

"Lập tức tới Vô Cực Thánh Địa, đến lúc đó ta còn phải phiền ngài xuất thủ trấn áp bát đại Thái Thượng trưởng lão của bọn họ!"

Lúc này, môn chủ Song Long Môn Phan Thần cũng trưng vẻ mặt nịnh nọt ra lên tiếng nói với nam tử trung niên đang đứng bên cạnh.

"Ta xuất thủ không có vấn đề!"

"Nhưng nếu như không có phát hiện Quỷ Linh Ngọc Thạch ở trong Vô Cực Thánh Địa, đến lúc đó các ngươi cũng đừng có trách sao ta trở mặt không nhận..."

Không đợi Lưu Thuẫn nói xong, khi hắn nhìn thấy cảnh tượng kinh khủng xuất hiện ở trước mặt mình thì trong nháy mắt trong mắt của hắn lóe lên vẻ hoảng sợ!

Chương 473: Một người biết hố hơn một người

"Lưu Thuẫn đại nhân, thế nào?"

Phát hiện Lưu Thuẫn vẻ mặt hoảng sợ nhìn phía xa, Phan Thần cũng ôm theo vẻ hiếu kỳ nhìn về phía nơi xa.

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, đó không phải là Thanh Huyền Ma Long và Ám Ảnh Địa Long của Thiên Long Cốc sao?"

"Tại sao người của Thiên Long Cốc lại ở chỗ này?"

Khi Phan Thần nhìn thấy ba con Thanh Huyền Ma Long và ba mươi con Ám Ảnh Địa Long dễ nhìn thấy nhất ở nơi xa thì trên mặc của hắn cũng lộ ra vẻ khó có thể tin được mà kinh hô lên.

"Ừm?"

"Lưu Thuẫn đại nhân, ngươi, ngươi gác kiếm lên trên cổ ta để làm cái gì?"

Cảm nhận được hơi lạnh từ trên cổ mình truyền đến, Phan Thần cũng một mặt mộng bức nhìn về phía Lưu Thuẫn hỏi thăm.

"Im miệng!"

"Ai là đại nhân của ngươi!"

"Ta rất có nguồn gốc với Vô Cực Thánh Địa, mà Song Long Môn các ngươi lại dám vây công Vô Cực Thánh Địa, cũng may bị ta gặp được, hôm nay ta sẽ trấn áp tất cả các ngươi giải tới Vô Cực Thánh Địa!"

Nghe được Phan Thần nói như vậy, Lưu Thuẫn lại sắc mặt lạnh lùng trực tiếp giận dữ mắng mỏ.

? ? ?

Ngươi rất có nguồn gốc với Vô Cực Thánh Địa?

Còn muốn trấn áp tất cả chúng ta giao cho Vô Cực Thánh Địa xử trí?

Nghe được Lưu Thuẫn nói như vậy, Phan Thần cả người đều mộng, nhưng mà khi hắn chú ý tới những người đi theo bên cạnh Thanh Huyền Ma Long và Ám Ảnh Địa Long ở xa xa đều là người của Vô Cực Thánh Địa thì trong nháy mắt đó hắn hiểu ra tất cả!

"Lưu Thuẫn! ! !"

"Mẹ nó, ngươi có nguồn gốc quần què gì với Vô Cực Thánh Địa!"

"Nếu không phải phụng mệnh đến Đông Châu thị sợ là ngươi cũng không biết có một cái thế lực tên là Vô Cực Thánh Địa!"

"Ta cho ngươi biết, nếu như chúng ta chết ở chỗ này thì mẹ nó ngươi cũng đừng có hòng mà sống được!"

Nghĩ đến Lưu Thuẫn lại muốn dùng tính mạng của tất cả mọi người trong Song Long Môn để thoát thân, Phan Thần cũng trực tiếp mắng lớn lên!

"Phan Thần!"

"Ngươi là cái thá gì mà dám nói chuyện với ta như vậy, ngươi có tin là ta trực tiếp giết..."

Không đợi Lưu Thuẫn nói xong, Phan Thần lại đột nhiên bộc phát, dùng tốc độ nhanh nhất bay thẳng tới phía mấy người Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết, đồng thời còn quay đầu lại nhìn Lưu Thuẫn đang ngẩn ra tại chỗ mắng to: "Giết cái mẹ mày, có gan đến giết lão tử!"

Thúc có thể nhịn thẩm không thể nhịn!

Nghe được Phan Thần liên tiếp chửi rủa, Lưu Thuẫn tức hổn hển trực tiếp vọt theo Phan Thần!

"Hồ Lỵ Thánh Chủ, cứu ta!"

"Người phía sau là trưởng lão Quỷ Linh Môn Lưu Thuẫn, hắn bức hiếp Song Long Môn ta đến đây vây giết Vô Cực Thánh Địa các ngươi, chúng ta bị ép buộc!"

Nhìn thấy Lưu Thuẫn đuổi theo sau lưng mình, trong mắt Phan Thần cũng lóe lên vẻ đắc ý, sau đó ra vẻ hốt hoảng nhìn thẳng về phía của Diệp Phong, Hồ Lỵ hô to lên.

? ? ?

Các ngươi bị ép buộc?

Không phải là các ngươi liên hệ với Quỷ Linh Môn, nói là Vô Cực Thánh Địa cướp đi Quỷ Linh Ngọc Thạch, sau đó để cho ta tới lấy đi Quỷ Linh Ngọc Thạch đồng thời thuận tiện giúp các ngươi diệt Vô Cực Thánh Địa sao?

Phía sau, Lưu Thuẫn nghe nói như thế thì tức giận đến mức tay phải đang cầm trường kiếm trong tay run lên không ngừng, người vô sỉ hắn cũng gặp rồi nhưng hắn chưa từng thấy người nào vô sỉ như là Phan Thần!

"Hai tên khốn kiếp này cũng biết cách chơi lắm!"

"Một người hố hơn một người!"

Giữa đám người, Hồng Lão Lục thông qua thần thức nghe được toàn bộ cuộc nói chuyện giữa hai người bọn họ, lúc này hắn cũng không nhịn được mà nở một nụ cười!

"Tên đó không phải môn chủ Song Long Môn Phan Thần sao?"

"Bọn họ là tình huống như thế nào?"

Nhìn thấy hai người Lưu Thuẫn và Phan Thần ngươi truy ta trốn, Diệp Phong đang đứng ở đầu hàng cũng tỏ vẻ ngạc nhiên sau đó trực tiếp quay qua nhìn Hồng Lão Lục đang đứng ở bên cạnh mình nói: "Lão Lục, ngươi đi bắt hai người bọn họ tới đây hỏi xem là tình huống như thế nào!"

"Diệp thiếu!"

"Ta biết là tình huống như thế nào!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hồng Lão Lục cũng tranh thủ nói ra toàn bộ cuộc đối thoại mà mình đã nghe lén được.

"Sư tôn!"

"Bọn họ đang chó cắn chó, ngươi thấy tình huống này chúng ta nên xử lý như thế nào?"

Sau khi nghe Hồng Lão Lục nói xong, Diệp Phong cũng trực tiếp quay qua nhìn Lạc Thiên Tuyết đang đứng bên cạnh hỏi thăm.

"Còn có thể xử lý như thế nào nữa, nếu như bọn họ đã dám đến vây giết Thánh Địa, vậy thì phải chuẩn bị tinh thần đi chết..."

Không đợi Lạc Thiên Tuyết nói xong, Hồ Lỵ và bát đại Thái Thượng trưởng lão đã dẫn theo ba con Thanh Huyền Ma Long vọt thẳng tới phía hai người đó!

? ? ?

Ta còn chưa có ra lệnh mà!

Ta là Thánh Chủ!

Mặc dù bây giờ ta lười chảy thây nhưng đó cũng không phải là lý do để các ngươi bỏ qua ta!

Nhìn thấy Hồ Lỵ và bát đại Thái Thượng trưởng lão dẫn theo ba con Thanh Huyền Ma Long, đầu tiên là trấn áp Lưu Thuẫn và Phan Thần, sau đó điên cuồng triển khai đồ sát những người của Song Long Môn, Lạc Thiên Tuyết cả người đều tê!

Một lát sau!

"Biết tại sao ta không giết các ngươi không?"

Nhìn hai người Lưu Thuẫn và Phan Thần đang quỳ ở trước mặt mình, Diệp Phong cũng cười lên tiếng hỏi thăm.

"Hừ!"

"Muốn giết cứ giết, không cần nói nhảm!"

Nhìn thấy người của Song Long Môn cũng đã chết thảm, Phan Thần biết cho dù bây giờ mình có viện cớ cũng đã không còn ý nghĩa gì nữa, dứt khoát kiên cường đáp lại một câu!

"Nha!"

"Muốn chết như vậy sao?"

"Vậy ta lại muốn cho ngươi một cơ hội để sống sót, chỉ cần ngươi có thể đoán được những thứ mà lúc trước các ngươi bị trộm đang

giấu ở đâu thì ta sẽ tha cho ngươi một mạng, thế nào?"

Nhìn thấy ánh mắt thấy chết không sờn của Phan Thần, Diệp Phong lại muốn cho đối phương một hy vọng sống sót!

Ừm!

Nghe nói như thế, Phan Thần cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó nhìn về phía Diệp Phong vội vàng truy vấn: "Chuyện này là thật?"

"Ngươi cứ đoán!"

"Vị này chính là Thái Thượng trưởng lão của Tinh Hồn Thánh Địa, đương nhiên hắn sẽ nói lời giữ lời!"

Lúc này, Hồ Lỵ đang đứng bên cạnh lại trả lời thay cho Diệp Phong.

Chương 474: Một người biết hố hơn một người (2)

Nghe được Hồ Lỵ nói như vậy, Phan Thần cũng toát ra vẻ đại hỉ, sau đó vội vàng nói: "Các ngươi chôn tất cả mọi thứ ngay trước cửa của Song Long Môn chúng ta, hơn nữa còn dùng một tầng Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch bao trùm lên!"

? ? ?

Nghe được Phan Thần trả lời như vậy, cho dù là trên mặt Diệp Phong, Hồ Lỵ hay là bát đại Thái Thượng trưởng lão đều toát ra vẻ chấn kinh, bọn họ không ngờ được là mình đã giấu kỹ như vậy hơn nữa còn dùng Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch để che lên mà đối phương vẫn có thể tìm ra được!

"Phan Thần! ! !"

"Cái tên vương bát đản ngươi, không phải ngươi nói là ngươi vẫn chưa tìm ra được những thứ đó hay sao?"

"Mẹ nó, ngươi dám gạt ta!"

Nhìn thấy phản ứng của mấy người Diệp Phong, Hồ Ly, Lưu Thuẫn đang quỳ ở bên cạnh trong nháy mắt kịp phản ứng lại sau đó trực tiếp nhìn về phía Phan Thần mắng lớn lên, nếu như ánh mắt có thể giết người được thì bây giờ hắn đã giết Phan Thần tới một vạn lần!

"Hệ thống!"

"Vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, kiểm tra xem đối phương phát hiện những thứ đó như thế nào và bây giờ những thứ đó đều đang ở đâu?"

Lúc này, Diệp Phong lại trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, bởi vì trong số rất nhiều bảo vật mà chúng ta chôn xuống lúc trước có một món Tiên Khí là bản mệnh Tiên Khí của Phan Thần, cho nên dù có Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch che đậy thần thức nhưng vẫn bị đối phương tìm ra được, mà bây giờ tất cả những thứ đó đều đang nằm ở trong tiên giới của Phan Thần!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, liên tục sử dụng ba tấm đạo thiết tiên lục thì có thể cướp được tiên giới của đối phương tới tay!"

Không lâu sau, tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của Diệp Phong! phẩy

“Hệ thống, ngươi đây là đang ép ta làm lão lục a!”

Sau khi nghe hệ thống đưa ra nhắc nhở, Diệp Phong không nhịn được cười ra tiếng, sau đó lặng lẽ dùng ba lá bùa Đạo Thiết Tiên Lục lên người Phan Thần!

Rất nhanh, một quả truyền âm thạch, hai quả tiên giới yên lặng xuất hiện trong tay Diệp Phong!

Mà sau khi ba đầu Thanh Huyền Ma Long cùng Hồng Lão Lục nhìn thấy tình huống này, yên lặng quay đầu đi nơi khác, giống như cái gì cũng không nhìn thấy.

“Thật đáng tiếc, ngươi trả lời sai rồi!”

“Phan Thần, trước khi chết, ngươi có lời cuối nào muốn nói không?”

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Phan Thần đang tràn đầy hưng phấn hỏi.

Nghe được lời này, không chỉ có một mình Phan Thần choáng váng, mà cả Hồ Lỵ cùng tám đại thái thượng trưởng lão ở một bên cũng choáng váng!

“Trả lời sai cái gì!”

“Ta nói đều là thật sự, mệt ngươi vẫn là thái thượng trưởng lão của Thánh Địa, không nghĩ tới ngươi là một tên tiểu nhân nói không giữ lời!”

Sau khi phục hồi tinh thần, Phan Thần cũng là trực tiếp mắng to Diệp Phong.

“Được rồi!”

“Nếu ngươi nói ta oan uổng ngươi, ta hỏi ngươi, những thứ ngươi tìm được hiện tại đang ở đâu?”

Nhìn Phan Thần, Diệp Phong hỏi với vẻ mặt bình thản.

“Đều ở trong tiên giới của ta!”

“Xem ta không cần vài thứ kia đánh mặt ngươi!”

Nếu đối phương nói không giữ lời, Phan Thần cũng không trông cậy vào việc lấy vài thứ kia ra là có thể giữ được mạng sống, nhưng cho dù chết, hắn cũng muốn hung hăng đánh vào mặt Diệp Phong một lần!

“Mẹ kiếp!”

“Tiên giới của ta đâu!”

“Mẹ nó, ai trộm tiên giới của ta rồi!”

Sau khi Phan Thần phát hiện hai tiên giới của mình đều đã biến

mất, hắn trực tiếp tức muốn hộc máu hô to.

Bùm!

Đúng lúc này, Lưu Thuẫn đang quỳ bên cạnh cuối cùng cũng không nhịn nổi nữa, trực tiếp đứng dậy đá văng Phan Thần xuống đất, sau đó mắng to: “Không biết thì không biết, nói đến cùng đều mẹ nó giống nhau, tinh thần của ta đều sắp bị ngươi làm cho nổ tung!”

“Mẹ nó ai mà không biết!”

“Ta nói đều là sự thật, bọn họ thật sự chôn toàn bộ đồ vật của ta ở trước cửa Song Long Môn!”

Nghe Lưu Thuẫn mắng xong, Phan Thần oan ức muốn khóc, hiện tại có chết hay không không quan trọng, hắn chỉ muốn chứng minh những gì mình nói là sự thật mà thôi!

“Mẹ nó quá tê mỏi!”

“Ta ở một bên sợ hãi chờ chết, nhưng ngươi lại không yên phận ở chỗ này, đầu óc ta sắp nổ tung rồi, ta nhất định đâm chết ngươi!”

Nhìn thấy mọi người không ngăn cản, Lưu Thuẫn cũng trực tiếp xuống tay với Phan Thần!

“Tên Phan Thần này chết thật nghẹn khuất!”

Nhìn Phan Thần chết thảm trong tay Lưu Thuẫn, Diệp Phong cũng ra hiệu cho Lão Lục, ý bảo Lão Lục trực tiếp giải quyết Lưu Thuẫn!

“Hả?”

“Diệp Phong, đây là?”

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết nghi hoặc nhìn hai quả tiên giới trong tay, sau đó khó hiểu nhìn về Diệp Phong dò hỏi.

“Sư tôn, trong hai quả tiên giới này có chứa Đạo Thiết Tiên Lục cùng Ẩn Nặc Tiên Lục!”

“Đến lúc đó ngươi có thể chia cho rất nhiều đệ tử trong Thánh Địa, ta cũng không đi qua cùng ngươi!"

Nghe Lạc Thiên Tuyết hỏi, Diệp Phong cũng cười giải thích, vốn tưởng rằng phải mất một đến hai ngày mới có thể thu phục xong, ai ngờ hắn nghe Hồ Lỵ nói chuyện này phải mất hơn mười ngày, vì vậy hắn không thể lãng phí thời gian vào việc này.

Nói xong, Diệp Phong cũng nhìn về phía sư tổ Hồ Lỵ lên tiếng nhắc nhở: “Sư tổ, mọi người nhớ chôn những bảo vật như Tiên Khí ở một nơi riêng biệt, lần này Phan Thần có thể phát hiện, chính là bởi vì một trong những Tiên Khí được chôn lúc trước có một kiện là bản mạng Tiên Khí của hắn!”

Sau khi an bài mọi việc xong, Diệp Phong cũng phất tay áo với mọi người, sau đó trực tiếp kích hoạt một cánh cổng truyền tống không gian ngẫu nhiên biến mất trước mắt mọi người.

Diệp Phong cũng không có lần nữa đi đến Hỗn Loạn Hoang Vực, hắn cảm thấy Hỗn Loạn Hoang Vực không thích hợp để mình chơi, mà là vô cùng thích hợp mang theo đại quân kim giáp du ngoạn!

……

Đệ thất Tiên Vực, Không Linh Thành!

“Hệ thống, đây là nơi nào?”

Đi dạo trên đường phố náo nhiệt, Diệp Phong trực tiếp hỏi hệ thống.

Khi Diệp Phong vừa nói xong, một cổ tin tức xa lạ lập tức xuất hiện trong đầu Diệp Phong!

“Cửu Trọng Tiên Vực!”

Chương 475: Ta mặc năm cái, Kim Sắc truyền thuyết quá mẹ nó dọa người

“Đệ nhất Tiên Vực đó là lãnh thổ đỉnh cao nhất ở Thượng Giới,

bên ngoài đệ cửu Tiên Vực, có bốn vùng đất cằn cỗi ở phía đông tây nam bắc, không ngờ Thánh Địa lại rút về nơi khô cằn như Đông Châu!"

Sau khi biết được những tình huống này, Diệp Phong cũng trực tiếp đi loanh quanh trong trấn, định tìm một tửu lầu nghỉ ngơi một chút, dù sao cũng gần tối rồi, hắn còn phải đi tìm thất tiên nữ chơi trò chơi đâu!

"Hả?"

"Chuyện gì đang xảy ra ở đằng kia vậy?"

Khi hắn chuẩn bị bước vào một nhà tửu lầu, Diệp Phong đột nhiên nhìn thấy hàng trăm người đang xếp hàng trước một cửa hàng cách đó không xa, điều này khiến cho hắn cảm thấy vô cùng ngạc nhiên, hắn không thể tưởng tượng được một cửa hàng như thế nào, mà có thể hấp dẫn nhiều người như vậy!

Trong tửu lầu!

Sau khi Diệp Phong gọi một số món ăn cùng rượu ngon, cũng trực tiếp hỏi điếm tiểu nhị: "Ta vừa thấy bên kia có một cửa hàng tụ tập rất nhiều người, bọn họ đang xếp hàng mua cái gì vậy?"

"Xếp hàng mua Khổ Trà Tử!"

"Vị thiếu gia này, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe nói đến Kim Sắc truyền thuyết?"

Nói đến đây, điếm tiểu nhị liếc nhìn xung quanh một chút, sau đó nhỏ giọng nói tiếp: "Bên trong ta mặc năm cái, Kim Sắc truyền thuyết kia quá mẹ nó dọa người!"

???

Kim Sắc truyền thuyết?

Bên trong ngươi mặc năm cái Khổ Trà Tử?

Nghe được lời này, Diệp Phong cũng kinh ngạc nhìn những bước đi loạng choạng của điếm tiểu nhị, hắn không ngờ Kim Sắc truyền

thuyết ở Hỗn Loạn Hoang Vực đã bắt đầu ảnh hưởng tới đệ thất Tiên Vực!

“Cuối cùng cũng cướp được ba cái, lát nữa ta về phòng mặc cho khách, bằng không trong lòng thật sự không yên tâm!”

“Đúng vậy, có thể làm cho những đồ đệ bỏ mạng ở Hỗn Loạn Hoang Vực cảm thấy sợ hãi, vậy thì Kim Sắc truyền thuyết kia phải khủng bố đến cỡ nào, vẫn là nên mặc nhiều mấy cái cho an toàn!”

“Ta nghe nói Khổ Trà Tử ở toàn bộ thành trấn trong Cửu Trọng Tiên Vực đều bị đoạt điên rồi, đặc biệt là những nữ tiên, cướp đoạt thật điên cuồng, ta chưa bao giờ nghĩ tới mình sẽ có một ngày kiên trì xếp hàng tranh mua Khổ Trà Tử!”

Lúc này, ba gã nam tử trung niên bàn tán sôi nổi đi vào trong tửu lầu!

“Mẹ kiếp!”

“Có nghiêm trọng như các ngươi nói không!”

Nghe được ba người thảo luận, Diệp Phong cũng là chấn kinh, hắn thật sự không nghĩ tới, chẳng qua chỉ là một đợt phá của Đạo Thiết Tiên Lục mà thôi, thuận tiện làm đại quân kim giáp Kim Sắc truyền thuyết lưu lại Hỗn Loạn Hoang Vực, ai ngờ sức ảnh hưởng của nó thế nhưng đạt tới trình độ khủng bố như vậy!

Một lát sau!

“Huynh đệ, không còn bàn trống, ta có thể ngồi đây được không?”

Ngay khi Diệp Phong đang một mình uống rượu thưởng thức đồ ăn ngon, thì một giọng hỏi thăm đột nhiên vang lên từ phía trước.

“Ngồi!”

Nhìn thanh niên mặc tiên bào màu xanh trước mặt, Diệp Phong cũng không từ chối, để thanh niên ngồi đối diện mình, sau đó gọi điếm tiểu nhị thêm một đôi bát đũa!

“Huynh đệ, ta tên Chu Khải!”

“Ngươi yên tâm, ta không phải là người thích lợi dụng người khác, bữa ăn này tính ta!”

Sau khi ngồi xuống, Chu Khải cũng cực kỳ hào khí cười nói với Diệp Phong.

“Chu Khải huynh khách khí!”

“Vừa lúc ta uống rượu một mình cũng không thú vị, không bằng chúng ta cùng nhau uống mấy chén?”

Nghe được lời này của Chu Khải, Diệp Phong cũng mỉm cười từ chối ý tốt của đối phương, mà tính cách hào khí của đối phương cũng khiến cho hắn có hảo cảm!

Sau khi uống ba hiệp!

“Chu Khải huynh!”

“Hiện tại có rất nhiều người đang nói về Kim Sắc truyền thuyết kia, ngươi cảm thấy Kim Sắc truyền thuyết kia như thế nào?”

Diệp Phong lúc này cũng trực tiếp khơi mào đề tài về Kim Sắc truyền thuyết.

“Diệp thiếu, nói thật cho ngươi biết, sở dĩ lần này ta lẻn ra khỏi nhà, chính là bởi vì Kim Sắc truyền thuyết này!”

Nghe Diệp Phong nhắc tới Kim Sắc truyền thuyết, trên mặt Chu Khải cũng lộ ra một tia hưng phấn.

“Hả?”

“Tên Chu Khải này làm sao vậy, tại sao hắn vừa nghe đến Kim Sắc truyền thuyết liền kích động như vậy?"

Mang theo tò mò, Diệp Phong trực tiếp hỏi thẳng: “Chu Khải huynh, ta không hiểu ý của ngươi, cái gì kêu mục đích của ngươi chính là Kim Sắc truyền thuyết?”

“Ta muốn tìm được bọn họ!”

“Sau đó gia nhập vào bọn họ!”

“Ta muốn trở thành một thành viên trong Kim Sắc truyền thuyết, đây là theo đuổi của cả cuộc đời ta!”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Chu Khải cũng rất nghiêm túc bày tỏ suy nghĩ trong lòng mình!

???

Danh khí của Kim Sắc truyền thuyết chỉ mới bắt đầu khai hỏa, vậy mà hiện tại đã có người hâm mộ cuồng nhiệt rồi sao?”

Người khác cả đời theo đuổi chính là phi thăng Thần Giới, ngươi cả đời theo đuổi chính là gia nhập vào Kim Sắc truyền thuyết, sau đó đoạt Khổ Trà Tử của người khác sao?

Sau khi nghe xong khát vọng rộng lớn của Chu Khải, Diệp Phong thật sự bị chấn kinh, đây là một ý tưởng mà người bình thường nên có sao?

“Chu Khải huynh!”

“Ý tưởng của ngươi thật khiến ta kinh ngạc, nhưng ta vẫn không hiểu tại sao ngươi nhất định phải gia nhập vào Kim Sắc truyền thuyết?"

“Theo ta được biết, Kim Sắc truyền thuyết ngoại trừ việc tranh đoạt Khổ Trà Tử không dư thừa, thì cũng không có cái gì xuất sắc.”

Mang theo khó hiểu, Diệp Phong lại lần nữa hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Ngươi không hiểu đạo lý ở trong việc này đâu!”

“Nếu như có thể gia nhập vào Kim Sắc truyền thuyết, như vậy ta liền lập chí trở thành hình tượng trong mộng của muôn vàn thiếu nữ!”

Nói đến đây, Chu Khải đột nhiên nở một nụ cười xấu xa giải thích: “Khi bọn họ ngồi xổm trên mặt đất vô cùng bất lực, ta sẽ cởi bỏ kim giáp, dùng Khổ Trà Tử trong tay giải cứu các nàng ra khỏi khốn cảnh, ngươi nói xem, làm như vậy có phải sẽ bắt được trái tim của các nàng không?”

???

Mẹ nó, còn có thể chơi như vậy ư?

Nghe Chu Khải nói xong những lời này, Diệp Phong không thể tin vào tai mình, không ngoa khi nói rằng ngay cả một tên biến thái như hắn cũng cảm thấy ý nghĩ này cực kỳ biến thái!

“Cho nên, ngươi liền có thể thuận lý thành chương đi luận bàn võ nghệ với các nàng?”

Sau khi phục hồi tinh thần, Diệp Phong khiếp sợ nhìn Chu Khải tiếp tục hỏi.

“Nhỏ!”

Chương 476: Ta sẽ là nam nhân mà cả đời các nàng không chiếm được

“Diệp thiếu, tầm nhìn của ngươi quá nhỏ!”

“Tại sao ta phải luận bàn võ nghệ với bọn họ, mục đích của ta chính là vĩnh viễn lưu lại hình bóng của mình trong lòng bọn họ, còn Chu Khải ta sẽ là nam nhân cả đời bọn họ không có được!"

Nhìn Diệp Phong đang suy nghĩ lung tung, Chu Khải cuối cùng cũng nói ra mục đích thực sự của mình!

“Ai nha mẹ kiếp!”

“Ngươi quả thực chính là một nhân tài!”

Nghe Chu Khải nói xong, Diệp Phong lúc này mới hoàn toàn bừng tỉnh, từ đầu tới cuối, những gì hắn suy nghĩ đều nằm ở tầng thứ

năm, kết quả mẹ nó nhân gia nằm ở tận tầng khí quyển!

“Điên rồi!”

“Thiếu chủ điên rồi!”

“Đây là mục đích hắn trộm đi ra ngoài sao?”

“Nếu như bị gia chủ phát hiện, vậy còn không phải đang sống sờ sờ bị đánh gãy chân a!”

Dưới góc tường bên ngoài tửu lầu, sau khi một lão giả ăn mặc một thân quần áo cũ nát nghe Chu Khải nói xong, trên mặt lập tức treo đầy hắc tuyến, hắn thật sự không nghĩ tới, mục đích thiếu chủ nhà mình gia nhập Kim Sắc truyền thuyết thế nhưng là vì muốn trở thành hình mẫu trong mộng của muôn vàn thiếu nữ!

“Diệp thiếu, ngươi đột nhiên nhắc tới Kim Sắc truyền thuyết, không biết ngươi có ý tưởng gì đối với Kim Sắc truyền thuyết này không?”

Sau khi nói xong khát vọng rộng lớn của mình, Chu Khải cũng tò mò hỏi Diệp Phong.

“Chu Khải huynh!”

“Thật ra ta là một thần hào phá của!”

“Ta cũng muốn tìm được Kim Sắc truyền thuyết, sau đó mua toàn bộ bọn họ!”

“Nói như vậy, nếu ai dám chọc ta, ta liền đóng cửa phóng Kim Sắc truyền thuyết, mẹ nó trộm chết bọn họ!”

Nghe Chu Khải hỏi chuyện, Diệp Phong cũng tùy tiện bịa ra một lý do!

“Diệp thiếu!”

“Ý tưởng của ngươi cũng rất tốt!”

“Tuy rằng không biết ngươi có mua nổi bọn họ không, nhưng ta

nhất định sẽ duy trì ý tưởng này của ngươi!”

“Nếu không, ngày mai chúng ta cùng nhau đi tìm Kim Sắc truyền thuyết?”

Sau khi Chu Khải nghe xong lý do Diệp Phong bịa lung tung ra, hắn không những không chê cười, mà còn vô cùng tán thành, trong suy nghĩ của hắn, mục tiêu của mỗi người đều đáng giá tôn trọng!

“Được!”

“Vậy chúng ta lên lầu nghỉ ngơi trước đi, sáng mai chúng ta liền xuất phát!”

Thấy Chu Khải tỏ ra tán thành, Diệp Phong cũng lộ ra một nụ cười, sau đó đứng dậy trực tiếp đi lên lầu hai.

Bên ngoài tửu lầu!

“Xong rồi!”

“Xong con bê!”

“Người thiếu chủ gặp được đầu óc cũng không bình thường!”

Sau khi nghe xong cuộc nói chuyện giữa hai người, Mễ Uyên cảm thấy mình sắp phát điên rồi!

……

Sáng sớm hôm sau!

“Hệ thống!”

“Có phải hôm nay Tử Minh Ám Long Đản sẽ nở ra không?”

Sau khi tỉnh lại, Diệp Phong không đi kiểm tra sản phẩm phá của hôm nay, mà là trước tiên hỏi hệ thống.

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, Tử Minh Ám Long Đản sẽ nở sau bốn giờ nữa!”

Rất nhanh, âm thanh nhắc nhở từ hệ thống vang lên trong đầu

Diệp Phong.

“Cuối cùng cũng sắp nở!”

“Cũng không biết con Tiểu Long Long này là giống đực hay giống cái!”

Sau khi nghe âm thanh thông báo từ hệ thống, Diệp Phong cũng rất mong chờ sự xuất hiện của Tử Minh Ám Long!

“Kiểm tra sản phẩm phá của hôm nay đi!”

Ngay sau đó, Diệp Phong trực tiếp kiểm tra sản phẩm phá của hôm nay!

Sản phẩm phá của hôm nay: Thất Thải Long Tiên Thảo *10000

Thất Thải Long Tiên Thảo: Một trong những Tiên thảo đỉnh cấp trong Thiên Đạo chiến trường, Long Tiên Thảo cần một vạn năm mới có thể hoàn toàn thành thục, sau đó cứ mỗi một vạn năm sẽ tăng thêm một màu, sau khi sinh trưởng thành Thất Thải Long Tiên Thảo, nếu không được hái trong vòng một ngày, nó sẽ trực tiếp khô héo, mà lực lượng đặc thù ẩn chứa trong đó sẽ có lợi ích không thể tưởng tượng được đối với Long tiên thú!

“Sản phẩm phá của hôm nay không tồi!”

“Làm thế nào để bồi dưỡng Tử Minh Ám Long thành một con Tiểu Long Long đủ tư cách phá của, nhất định phải cho nó phá của từ khi sinh ra!”

“Về sau ta có thể dùng thứ này phá của, cho nên nó về sau nhất định sẽ ăn đến phun, nhưng hiện tại, Thất Thải Long Tiên Thảo này nhất định có lực hấp dẫn trí mạng đối với nó, chỉ cần có thể bại một vạn cây Thất Thải Long Tiên Thảo này, vậy thì con đường phá của của Tiểu Long Long xem như đã hoàn toàn mở ra!”

Sau khi biết được sản phẩm phá của hôm nay, Diệp Phong cũng trực tiếp đưa ra quyết định, đó chính là làm như thế nào để bại hết số Thất Thải Long Tiên Thảo này, toàn bộ quyết định sẽ phụ thuộc vào Tử Minh Ám Long, mà hắn chỉ ở một bên đưa ra một số trợ giúp mà thôi!

Bên kia!

“Thiếu chủ, ngươi thật sự muốn đi đến Hỗn Loạn Hoang Vực cùng tên Diệp thiếu kia sao?”

Trong phòng cho khách của Chu Khải, Mễ Uyên mặc một bộ quần áo cũ nát nghiêm túc nhìn Chu Khải hỏi.

“Mễ lão!”

“Ngươi thật coi ta là hổ a!”

“Đó chính là Hỗn Loạn Hoang Vực a, cho dù ngươi có tu vi Tiên Kiếp Cảnh Tam Trọng cường đại, chỉ sợ cũng không dám cam đoan có thể bảo vệ tốt ta!"

“Hơn nữa, cho dù ta dám đi, ngươi cho rằng tên thần hào phá của Diệp thiếu kia dám đi sao?”

Nghe Mễ Uyên nói xong lời này, Chu Khải cũng biểu hiện ra vẻ ngươi cứ việc yên tâm cười nói.

Hô!

Nghe Chu Khải giải thích xong, Mễ Uyên cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói: “Thiếu chủ, tên Diệp thiếu kia nói hắn chính là thần hào phá của, ngươi tin sao?”

“Mễ lão!”

“Ngươi nói sai rồi, mỗi người có định nghĩa khác nhau về thần hào phá của!”

“Khả năng của cải của hắn trong mắt chúng ta không tính là gì, nhưng ở trong thế giới của hắn, lẽ đã rất tốt, cho nên chúng ta cũng không cần quá để ý về việc hắn tự xưng là thần hào phá của! "

Nghe Mễ Uyên đưa ra vấn đề, Chu Khải cũng mỉm cười và bày tỏ suy nghĩ của mình!

“Diệp thiếu tới!”

“Thiếu chủ, ta đi trước!”

Đúng lúc này, Mễ Uyên thông qua thần thức phát hiện Diệp Phong sau khi rời đi phòng cho khách liền thẳng đến đây, sau khi nói với Chu Khải một tiếng, hắn trực tiếp nhảy ra ngoài cửa sổ.

“Diệp thiếu!”

“Ta chỉ có thể lấy thân phận người thường ở chung với ngươi!”

“Nếu không, nếu như ngươi biết thân phận thật sự của ta, tuyệt đối sẽ bị dọa nước tiểu!”

Nhìn Mễ Uyên rời đi, Chu Khải mỉm cười và chờ đợi sự xuất hiện của Diệp Phong.

Bên ngoài tửu lầu!

“Tên Diệp thiếu này thật là đủ may mắn!”

Chương 477: Diệp thiếu, có thể mang ta thể nghiệm một chút cảm giác phá của được không

“Tuy rằng thực lực có yếu một chút, nhưng hắn được thiếu chủ ưu ái đã là một cơ duyên lớn!"

Sau khi Mễ Uyên nhảy ra khỏi phòng khách, hắn lúc này cũng mỉm cười tự lẩm bẩm một mình.

……

Trong phòng cho khách tửu lầu!

“Chu Khải huynh, khi nào chúng ta đi Hỗn Loạn Hoang Vực?”

Sau khi đi vào phòng cho khách của Chu Khải, Diệp Phong cũng là hỏi thẳng vào vấn đề.

???

Đi đến Hỗn Loạn Hoang Vực?

Điên rồi?

Nghe được lời này từ Diệp Phong, Chu Khải quả thực không thể tin vào lỗ tai của mình, phải biết rằng, cho dù bên người hắn có hộ đạo giả Tiên Kiếp Cảnh Tam Trọng cũng không dám đi đến Hỗn Loạn Hoang Vực a!

“Diệp thiếu!”

“Ngươi đang nói đùa đúng không?”

“Ngươi có biết Hỗn Loạn Hoang Vực đáng sợ cỡ nào không, sơ sẩy một chút là ngươi có thể chết ở nơi đó!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Phong, Chu Khải cũng vội vàng khuyên bảo.

“Chu Khải huynh!”

“Nếu chúng ta không đi Hỗn Loạn Hoang Vực, làm sao chúng ta có thể tìm được Kim Sắc truyền thuyết?”

Nhìn Chu Khải không có ý định đi Hỗn Loạn Hoang Vực, Diệp Phong cũng khó hiểu hỏi.

“Chạm vào vận khí a!”

“Không phải hôm qua ta đã nói rồi sao, nguyện vọng cả đời của ta chính là trở thành một thành viên trong Kim Sắc truyền thuyết, cho nên ta có hơn vạn năm thời gian a, nói không chừng có một ngày nào đó sẽ gặp được Kim Sắc truyền thuyết đâu!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Chu Khải cũng cười giải thích.

???

Chạm vào vận khí?

Còn mẹ nó dùng vạn năm thời gian đi chạm vào vận khí?

Nghe được lời này, Diệp Phong không khỏi nở nụ cười khổ, dù sao

hắn có thể không tới một năm liền phi thăng Thần Giới, đến lúc đó chỉ sợ đối phương đến chết đều không thể gặp được Kim Sắc truyền thuyết!

“Diệp thiếu!”

“Ngươi không phải tự xưng mình là thần hào phá của sao, có thể mang ta thể nghiệm một chút cảm giác phá của được không?”

“Nói thật, tuy rằng trước đây ta đã gặp được một vài tên bại gia tử, nhưng ta cảm thấy bọn họ không thể xem là bại gia tử.”

Lúc này, Chu Khải cũng tỏ ra tò mò đề nghị Diệp Phong.

“ n!”

“Chu Khải huynh, ngươi muốn thể nghiệm một chút cảm giác phá của sao?”

Nghe vậy, Diệp Phong lập tức cảm thấy hứng thú, chuyện khác không được, nhưng phá của thì hắn rất lành nghề!

Một lát sau!

“Chu Khải huynh, số đan dược này là loại quý nhất trên người ngươi sao?”

Nhìn hơn hai mươi viên đan dược được bày lên trên bàn, Diệp Phong cũng trực tiếp hỏi.

“Không sai!”

“26 viên đan dược này là loại đan được sang quý nhất trên người ta!”

Nói xong, trên mặt Chu Khải cũng lộ ra vẻ bất an, bởi vì hắn căn bản không biết Diệp Phong muốn làm gì, phải biết rằng, số đan dược này đều là Cửu phẩm đan dược, mỗi một viên đều giá trị liên thành!

“Hả?”

“Hắn đang làm gì vậy?”

Nhìn thấy Diệp Phong đột nhiên đi đến vách tường đối diện, vẽ lên đó một vòng tròn lớn, mà bên trong vòng tròn lớn còn có chín vòng tròn to nhỏ khác nhau, trên mặt Chu Khải cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

“Chu Khải huynh!”

“Chúng ta đều đứng ở sau vạch tuyến này, tiếp theo có thể bắt đầu chơi!”

“Ta gọi trò chơi nhỏ này là ném phi đan đại tái!”

“Nếu dùng đan dược đập trúng vào vòng tròn nhỏ chính giữa thì sẽ được mười điểm, vòng tròn nhỏ thứ hai sẽ được chín điểm, cứ suy ra như vậy!”

“Tuy nhiên, khi tạp nó nhất định phải dùng sức, mạnh đến nỗi khi ném vào trên tường nhất định sẽ chất nhờn!"

Lúc này, Diệp Phong cũng đi trở về giới thiệu nguyên tắc của trò chơi nhỏ phi đan.

“Hả?”

“Mẹ nó còn ném phi đan đại tái!”

“Ngươi có biết những đan dược này là phẩm cấp gì không?”

“Mẹ nó, ngươi không phải bại…”

Nghĩ vậy, toàn thân Chu Khải đều choáng váng!

Tuy rằng hắn muốn thể nghiệm một chút cảm giác phá của, nhưng cũng chỉ là cho rằng đi ra ngoài mua chút đồ gì đó bằng giá cao, ai mà ngơ, Diệp Phong thế nhưng chơi phát rồ như vậy, quả thực vượt qua sự hiểu biết của hắn đối với việc phá của!

“Chu Khải huynh, làm sao vậy?”

“Ngươi không phải muốn thể nghiệm cảm giác phá của sao, không phải là luyến tiếc chứ?”

Nhìn Chu Khải nửa ngày không nói chuyện, Diệp Phong cũng cười hỏi.

“Luyến tiếc?”

“Chẳng qua chỉ là một ít phá đan dược mà thôi, chơi là được!”

Nghe Diệp Phong nói xong lời này, Chu Khải cố nén đau lòng, trực tiếp nhét mười ba viên đan dược vào trong tay Diệp Phong!

Bang!

Khi Diệp Phong ném đan một cách xinh đẹp, một viên đan dược đã cắm chặt vào khu vực vòng tròn nhỏ thứ chín!

“Mẹ kiếp!”

“Ta mẹ nó quả thực chính là đầu óc có bệnh a, không có việc gì làm thì thôi, một hai phải cứ phải thể nghiệm cảm giác phá của àm gì!”

Nhìn viên đan dược dán chặt trên tường, Chu Khải chỉ cảm thấy trái tim mình đang tan nát!

Hô!

Hít một hơi thật sâu, Chu Khải nhìn đan dược trong tay, nghiến răng nghiến lợi ném đan dược ra ngoài!

Bang! Bang! Bang! Bang!

Khi tiếng thuốc dán trên tường không ngừng vang lên, Chu Khải cảm thấy mình sắp phát điên!

“Đứa nhỏ đáng thương!”

“Trước đây luôn là ta dùng đồ vật của mình cho khác phá của, người khác cũng đã thập phần hỏng mất!”

“Hiện tại ngươi dùng chính đồ vật của mình mà còn có thể kiên trì đến bây giờ, không hổ là nam nhân có mơ ước trở thành hình mẫu trong mộng của muôn vàn thiếu nữ!”

Nhìn Chu Khải lộ vẻ mặt dữ tợn liên tục ném đan dược trong tay ra ngoài, Diệp Phong cũng hiện lên một tia kính nể, nhưng hắn cũng không dễ dàng bỏ qua việc Chu Khải muốn thể nghiệm phá của!

Một lát sau!

“Chu Khải huynh, thật là đáng tiếc!”

“Ta cũng chỉ cao hơn ngươi hai phân mà thôi!”

Nói đến đây, Diệp Phong giả vờ dừng một chút, lại nói: “Đúng rồi, trong tay ngươi thật sự không còn đan dược nào giá trị nữa sao, không bằng lấy ra thêm một ít, chúng ta lại thi đấu một trận, ta cảm thấy ngươi đã nắm giữ kỹ xảo ném phi đan, lần sau tuyệt đối có thể thắng ta!”

???

Còn muốn tỷ thí thêm một lần?

Còn muốn ta lấy ra thêm đan dược giá trị sang quý?

Nghe được lời này, Chu Khải dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn về phía Diệp Phong, sau đó trực tiếp nói: “Diệp thiếu, ngươi có biết những đan dược vừa rồi là phẩm cấp gì không?”

“Ngũ lục phẩm đi!”

Chương 478: Diệp thiếu trong tay ta thật sự không có đan dược a

“Chu Khải huynh, dù sao thực lực của ngươi cũng là Kim Tiên Cảnh Bát Trọng, ngũ lục phẩm đan dược đối với ngươi mà nói nhất định cực sang quý!”

Nghe được câu hỏi của Chu Khải, Diệp Phong cũng là ra vẻ trầm tư bày tỏ suy nghĩ của mình, đồng thời thầm nghĩ: “Không biết diễn có giống không, nếu biết trước như thế này thì ta đã không hỏi hệ thống về phẩm cấp của những viên đan dược đó!”

“Cái gì ngũ lục phẩm, Diệp thiếu, những cái đó đều là…”

Nói đến đây, Chu Khải giống như nghĩ tới cái gì, nhanh chóng áp chế những lời tiếp theo, sau đó lẩm bẩm tự khuyên bản thân: “Ta hiện tại là một người bình thường, vừa rồi là ta giống như tên ngốc tự lấy ra nhiều đan dược sang quý, mà Diệp thiếu cũng không nhận ra được, cũng không thể trách hắn!”

“Diệp thiếu!”

“Thật không dám giấu giếm, trong tay ta thật sự không có đan dược sang quý, mà đan dược cấp thấp thì ta không thể cảm nhận được cảm giác phá của, ta cảm thấy cuộc tỷ thí này dừng lại ở đây thôi!”

Lúc này, Chu Khải cũng trực tiếp nói với Diệp Phong, đến nỗi mười viên Thập phẩm đan dược áp đáy hòm trong tiên giới, hắn tuyệt đối không có khả năng lấy ra, đừng nói Thập phẩm đan dược áp đáy hòm, cho dù là lục thất bát phẩm đan dược, hắn cũng không thể lấy ra một viên!

“Đáng tiếc!”

“Vừa chơi còn chưa đã ghiền, còn tưởng rằng lần này ngươi cung cấp đan dược, ta cung cấp giải thưởng thi đấu đâu.”

Nghe Chu Khải nói xong lời này, Diệp Phong cũng ra vẻ tiếc nuối lên tiếng nói.

“Không được!”

“Ta nhất định phải nhịn!”

“Ta chính là Kim Tiên Cảnh cấp bậc tiên đạo giả, mặc kệ buồn cười như thế nào, cũng phải nhịn xuống!”

Nghe Diệp Phong muốn cung cấp phần thưởng thi đấu, khóe miệng Chu Khải đã bắt đầu hơi giật giật, nhưng hắn vẫn là cố gắng không để cho mình cười ra tiếng, dù sao, một tu sĩ nho nhỏ Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, có thể lấy ra được phần thưởng gì.

“Đó là… Thất Thải Long Tiên Thảo!!!”

Nhưng mà, sau khi Chu Khải nhìn thấy Diệp Phong lấy ra Thất Thải Long Tiên Thảo từ trong tiên giới, con ngươi của hắn trợn to trực tiếp hét lên!

“Diệp thiếu!”

“Ngươi có biết tiên thảo này là loại tiên thảo gì sao?”

“Ngươi còn muốn dùng nó làm phần thưởng thi đấu?”

Sau khi hồi phục tinh thần, Chu Khải vội vàng nhìn Diệp Phong hỏi.

“Đây chẳng phải là Thất Thải Long Tiên Thảo sao?”

“Xem như là đỉnh cấp tiên thảo trong Thiên Đạo chiến trường, sinh trưởng ước chừng tám vạn năm, lực lượng ẩn chứa trong đó có rất nhiều chỗ tốt đối với Long Tiên Thú!”

“Tuy rằng nó có chút trân quý, nhưng ta thật muốn dùng nó làm phần thưởng thi đấu, dù sao trong tay ta có rất nhiều thứ quái quỷ này!”

Nhìn vẻ mặt khiếp sợ của Chu Khải, Diệp Phong bình tĩnh giải thích.

???

Xem như đỉnh cấp tiên thảo?

Mẹ nó, đó chính là đỉnh cấp tiên thảo a!

Hơn nữa, cái gì gọi là hơi trân quý?

Mẹ nó, nó đã trân quý như vậy rồi, không muốn cũng được sao!

Nhìn thấy vẻ mặt lãnh đạm của Diệp Phong, Chu Khải đều muốn phát điên!

“Thất Thải Long Tiên Thảo đều có thể tùy tiện lấy ra làm phần thưởng cho cuộc thi đấu nhỏ này, gia hỏa này thật sự là thần hào

phá của a!”

“Hơn nữa, có thể tùy thân mang theo loại tiên thảo cấp bậc như vậy, gia hỏa này tuyệt đối không phải người bình thường!”

Nghĩ vậy, Chu Khải cũng lộ ra một nụ cười khổ, trong lòng thầm nghĩ: “Ta vốn định lấy thân phận người bình thường ở chung cùng hắn, nhưng ai ngờ hắn thế nhưng dẫn đầu ngả bài, mẹ nó, thật là đánh ta một cái trở tay không kịp a!”

“Chu Khải huynh!”

“Nếu trong tay ngươi không có đan dược sang quý, vậy trò ném phi đan này liền kết thúc đi!”

Nói xong, Diệp Phong chuẩn bị thu Thất Thải Long Tiên Thảo vào tiên giới!

“Từ từ!”

“Diệp thiếu, ta đột nhiên nhớ ra, trong tiên giới của ta hình như còn có một ít đan dược sang quý!”

Nhìn thấy hành động của Diệp Phong, Chu Khải cũng vội kêu lên, dù sao những đan dược trong tay hắn so với Thất Thải Long Tiên Thảo chẳng tính là gì!

“Chu Khải huynh, đan dược rác rưởi chơi không thú vị, ngươi xác định trong tay người còn có đan dược sang quý sao?"

Vì phòng ngừa Chu Khải lấy ra mấy viên lục thất bát bù lại, Diệp Phong lúc này cũng lớn tiếng nhắc nhở hắn!

“Diệp thiếu cứ yên tâm!”

“Chúng ta chơi chính là phá của, làm sao ta có thể lấy ra rác rưởi đan dược góp đủ số!”

Nghe Diệp Phong nhắc nhở, Chu Khải cũng cười bảo đảm, sau đó liền quyết tâm đem ra toàn bộ mười viên Thập phẩm đan dược!

“Chu Khải huynh, hôm nay tuyệt đối sẽ là thể nghiệm phá của khó

quên suốt đời ngươi!”

Nhìn thấy Chu Khải lấy ra mười viên đan dược, Diệp Phong mỉm cười đi tới bức tường đối diện, ném hai mươi sáu viên đan dược trước đó ra ngoài cửa sổ!

Rầm!

Lúc này Mễ Viễn đang ngồi xổm ngay dưới cửa sổ nhìn mấy viên đan bánh đập xuống đất, sửng sốt một chút, sau đó la lên: “Đây thật sự là đan bánh sao?”

“Đây không phải là những viên đan dược trong tay thiếu chủ sao, tại sao tất cả đều biến thành đan bánh!"

Sau khi Mễ Uyên phát hiện ra rằng những viên đan dược này đều là những loại đan dược cực phẩm trong tay Chu Khải, hắn đã hoàn toàn sững sờ!

……

Trong phòng cho khách!

Bang! Bang! Bang!

Bởi vì chỉ có mười viên Thập phẩm đan dược, dưới tình huống mỗi người chỉ có năm viên, chẳng bao lâu liền kết thúc vòng thứ hai của cuộc thi ném phi đan!

“Một phân!”

“Chu Khải huynh, chỉ kém một phân a!”

“Liên tiếp hai hiệp ngươi không dùng thần thức cùng tự thân thực lực, ngươi tiến bộ quá lớn, nếu như còn có thêm một hiệp nữa, chỉ sợ ta cũng không phải là đối thủ của ngươi."

Nhìn thấy Chu Khải hai mắt thất thần ngồi sụp trên mặt đất, Diệp Phong cũng vỗ vỗ vai hắn trực tiếp an ủi.

“Không có!”

“Toàn bộ đều không có!”

“Đan dược sang quý nhất trong tay ta, mẹ nó đều biến thành đan bánh!”

Lúc này, đối mặt với thất bại, Chu Khải lại lần nữa cảm giác được đau lòng cùng hối hận!

“Chu Khải huynh!”

“Trận tiếp theo ngươi nhất định sẽ thắng, nhưng ta không biết ngươi còn có hay không…”

Diệp Phong còn chưa nói xong, Chu Khải vẻ mặt tan nát kêu lên: “Diệp thiếu, không có, lần này thật sự không có, ngươi đừng tiếp tục kích thích ta!”

Bang!

Chương 479: Thiếu chủ, ngươi không thể chơi ta như vậy a

Đúng lúc này, Diệp Phong trực tiếp đập mười cây Thất Thải Long Tiên Thảo lên trên bàn, nhìn Chu Khải mê hoặc nói: “Chu Khải huynh, chỉ cần ngươi còn có thể lấy ra đan dược sang quý, hơn nữa có thể thắng ta, mười cây Thất Thải Long Tiên Thảo này đều là của ngươi!”

Trừng!

Sau khi Chu Khải nhìn thấy Diệp Phong lấy ra mười cây Thất Thải Long Tiên Thảo, tròng mắt hắn gần như muốn rơi ra ngoài, trong giây phút này hắn thấy mình đánh giá quá thấp về nguồn tài lực khủng bố của Diệp Phong!

Mà lúc này, Diệp Phong lại đi tới bên tường, khéo léo thuần thục ném mười viên đan bánh ra ngoài cửa sổ!

“Mẹ kiếp!”

“Con mẹ nó!”

“Đây không phải là mười viên Thập phẩm đan dược trong tay thiếu chủ sao, sao nó hiện tại cũng biến thành đan bánh rồi!”

“Thiếu chủ cùng tên Diệp thiếu kia rốt cuộc đang làm cái quái gì ở trong phòng trên vậy!”

Nhìn mười viên đan bánh lại lần nữa rơi xuống, Mễ Uyên sắp phát điên rồi, đó chính là Thập phẩm đan dược a!

“Thiếu chủ, mặc dù ta không biết ngươi đang xảy ra chuyện gì, nhưng ngươi cũng không thể làm ra hành vi phá của điên cuồng như vậy, nếu như để gia chủ biết chuyện này, hắn nhất định sẽ đánh chết ngươi!”

Xoát!

Ngay khi Mễ Uyên đang suy nghĩ về những điều này, Chu Khải đột nhiên nhảy ra khỏi cửa sổ của phòng khách và đáp xuống ngay trước mặt Mễ Uyên!

“Mễ lão!”

“Nhanh đưa toàn bộ Cửu phẩm cùng Thập phẩm đan dược trên người ngươi cho ta!”

“Ta muốn đi lên làm một trận lớn!”

Lúc này, Chu Khải cũng lộ ra vẻ mặt sốt ruột nói với Mễ Uyên.

???

Cực phẩm đan dược của mình đã bại hết, hiện tại thế nhưng còn theo dõi của ta?

Lại còn muốn đi lên làm một trận lớn?

Nhìn Chu Khải đang vô cùng vội vàng, Mễ Uyên cũng lộ ra một tia hoang mang.

“Thiếu chủ!”

“Nếu như ngươi không nói lý do cho ta, ta sẽ không đưa đan dược cho ngươi, càng không thể để cho ngươi đem những viên đan dược sang quý này biến thành đan bánh!”

Lúc này, Mễ Uyên cũng nghiêm túc nhìn chằm chằm vào Chu Khải ra tiếng nói.

“Mễ lão!”

“Chúng ta đã nhìn lầm a!”

“Diệp thiếu thật sự là thần hào phá của, trong tay hắn thế nhưng có Thất Thải Long Tiên Thảo trong truyền thuyết, phải biết rằng, Thất Thải Long Tiên Thảo chỉ mới xuất hiện ba lần ở Thương Giới mà thôi!”

“Mà hắn tạo ra một trò chơi ném phi đan nhỏ, chỉ cần ta có thể thắng hắn, liền có thể lấy được mười cây Thất Thải Long Tiên Thảo, đó chính là mười cây a, giá trị lực lượng ẩn chứa bên trong quả thực không thể đo lường được!”

Chu Khải lúc này cũng cố gắng hết sức để bình tĩnh lại, sau đó nói ngắn gọn tình huống trong phòng khách với Mễ Uyên!

“Hả?”

“Mễ lão, ngươi làm gì vậy?”

Nhìn Mễ Uyên bay thẳng đến phía trước, Chu Khải khó hiểu vội vàng hỏi.

“Thiếu chủ!”

“Ngươi đã thua hai lần liên tiếp, chỉ sợ ngươi không phải là đối thủ của hắn, tỷ thí ném phi đan còn lại, cứ giao cho ta!”

Nghe Chu Khải dò hỏi, Mễ Uyên cũng nghiêm túc trả lời.

???

Giao cho ngươi?

Ta vất vả tích lũy không ít kinh nghiệm cùng kỹ xảo trong hai lần thua, kết quả một tên tay mới như ngươi lại muốn đi tặng không?

Nhìn Mễ Uyên nhanh chóng đi đến cửa tửu lầu, Chu Khải cuối cùng vẫn từ bỏ khuyên bảo đối phương, sau đó lẩm bẩm một mình: “Nếu như ngươi đã muốn làm như vậy, vậy thì chúng ta hãy cùng nhau gánh chịu nỗi đau do phá của mang đến đi!"

Trong phòng cho khách tửu lầu!

“Thay đổi người sao?”

“Người này là hộ đạo giả của ngươi?”

Nghe Chu Khải nói xong, Diệp Phong cũng bật cười nói: “Chu Khải huynh, nếu như đã như vậy, ta đây cũng chỉ có thể làm hộ đạo giả của mình ra tay.”

“Diệp thiếu, việc đương nhiên không thành vấn đề, chẳng qua hộ đạo giả của ngươi ở đâu…”

Chu Khải còn chưa nói xong, cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, sau đó là một tiểu cô nương ăn kẹo que từ bên ngoài đi vào!

“Mễ lão!”

“Thực lực hộ đạo giả của Diệp thiếu như thế nào?”

Nhìn tiểu cô nương đáng yêu đang đi vào, Chu Khải cũng hỏi nhỏ Mễ lão ở bên cạnh.

“Không rõ ràng lắm!”

“Nhưng thực lực tuyệt đối ở trên ta, thậm chí, áp lực nàng mang lại cho ta còn ở trên gia chủ!”

Lúc này, Mễ lão cũng ngưng trọng trả lời.

“Tiểu Đường!”

“Còn lại liền giao cho ngươi!”

Diệp Phong mỉm cười sờ đầu Diệp Tiểu Đường, sau đó quay đầu

nhìn về phía Chu Khải nói: “Chu Khải huynh, có thể bắt đầu rồi!”

Một lát sau!

“Cực phẩm đan dược của ta a!”

“Mẹ nó toàn thành đan bánh!”

Mễ Uyên ngồi xụi lơ trên mặt đất nhìn ba mươi sáu viên đan bánh, trong mắt tràn đầy đau lòng, mà điều làm hắn càng thêm khó chịu chính là dùng 36 viên đan dược tiến hành ba hiệp, nhưng hắn lại không thể thắng ván nào!

“Mễ lão!”

“Ta đã dùng Thiên Ảnh Thạch ghi lại trận thi đấu vừa rồi, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, phụ thân ta hiện tại hẳn là đã thấy được!”

“Đúng rồi, ta còn mang theo một câu, đó chính Cửu phẩm cùng Thập phẩm đan dược trên người ta cũng đều bị ngươi mang ra thi đấu, ngươi phải giúp ta chống lại cơn sóng này, nếu không phụ thân ta nhất định sẽ đánh ta đến chết, sau tất cả chúng ta đã không giành được Thất Thải Long Tiên!”

Lúc này, ngay khi Mễ Uyên đang cảm thấy vô cùng đau lòng, Chu Khải ở một bên lại đâm vào Mễ Uyên thêm một đao!

???

Đan dược của ngươi đều bị ta dùng?

Muốn ta giúp ngươi chống lại thương tổn?

Mẹ nó ta đều đã thảm như vậy, ngươi còn đâm sau lưng ta một đao nữa sao?

Nghe Chu Khải nói xong, Mễ Uyên đang ngồi trên mặt đất không thể tin vào tai mình, đây là chuyện mà một con người có thể làm ra được sao?

Đúng lúc này, Mễ Uyên đột nhiên chú ý tới động tĩnh của Truyền

âm Thạch, sau đó từ trong ngực lấy ra Truyền âm Thạch đang có phản ứng!

Vài phút sau!

“Mễ lão, phụ thân ta nói như thế nào?”

Sau khi nhìn thấy Mễ Uyên cắt đứt Truyền âm Thạch, Chu Khải ở một bên vội vàng hỏi.

“Nói như thế nào sao?”

“Mẹ nó, gia chủ vừa ma đao vừa nói với ta, làm ta mang theo ngươi nhanh chóng lăn trở về, con đao lớn dài 3 mét của hắn đang cơ khát khó nhịn!”

“Thiếu chủ, lão nô lần này thật sự bị ngươi hố thảm a!”

“Chờ sau khi chúng ta trở về, ngươi nhất định phải giúp ta giải thích rõ ràng!”

Nghe Chu Khải hỏi, Mễ Uyên cũng là cực kỳ ủy khuất nói.

“Chúng ta?”

Chương 480: Thật là đáng sợ, nhìn hai con yêu này đã bị nín thành kiểu gì luôn rồi

“Mễ lão, ta không có nói trở về a, chính ngươi trở về đi thôi!”

“Dù sao, có hộ đạo giả của Diệp thiếu ở, ta tuyệt đối sẽ không gặp được nguy hiểm!”

Nói xong, Chu Khải mang theo Diệp Phong rời đi phòng khách, chỉ để lại Mễ Uyên một mình lộn xộn ngồi dưới đất!

“Mẹ kiếp!”

“Thiếu chủ, ngươi không thể chơi như vậy a!”

“Ta chính là người xem ngươi lớn lên, từ khi nào ngươi lại trở nên không biết xấu hổ như vậy!”

Sau khi hồi phục tinh thần, Mễ Uyên hỏng mất hô to!

……

Đại sảnh lầu một!

“Chu Khải huynh!”

“Có muốn đi theo ta học tập phá của chi đạo?”

Ngồi ở trên bàn, Diệp Phong cũng nhìn về phía Chu Khải, nghiêm túc hỏi.

“Học tập phá của chi đạo?”

Nghe được lời này, Chu Khải cũng lộ ra một nụ cười khổ, sau đó nói: “Diệp thiếu, không phải ta không muốn học tập phá của chi đạo, chỉ là ta thật sự không thể hưởng thụ được hạnh phúc trong quá trình phá của!”

“Ta có thể giúp ngươi tìm được Kim Sắc truyền thuyết!”

“Hơn nữa, ta còn có thể để ngươi đi theo Kim Sắc truyền thuyết cùng nhau đi trộm Khổ Trà Tử!”

Sau khi nghe Chu Khải nói xong, Diệp Phong trực tiếp dùng Kim Sắc truyền thuyết làm mồi nhử, chỉ chờ Chu Khải cắn câu!

"Diệp thiếu!"

"Không phải là ngươi đang lừa ta đó chứ, ngươi có thể tìm được kim sách truyền thuyết thật hay sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trên mặt Chu Khải cũng lóe lên vẻ kích động!

"Ngọa tào!"

"Không phải đâu!"

"Khi nói đến phá sản thì ngươi trầm mặc không nói, nói đến cướp quần của người ta thì ngươi lại kích động lên trong nháy mắt?"

Nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn ở trên mặt của Chu Khải, Diệp Phong bị kinh hãi thật sự, hắn phát hiện ra mình vẫn xem thường mức độ quan trọng của kim sắc truyền thuyết ở trong lòng Chu Khải!

"Chu Khải huynh!"

"Con người của ta trước giờ đều là nói lời giữ lời, nhưng mà nếu như ngươi muốn ta giúp ngươi tìm được kim sắt truyền thuyết thì ngươi nhất định phải trở thành một tên bại gia tử đủ tiêu chuẩn mới được!"

"Nhưng mà ngươi yên tâm, tiếp theo thứ cần thiết để phá của ta sẽ..."

Không đợi Diệp Phong nói xong, Chu Khải trực tiếp ngắt lời nói: "Diệp thiếu, theo ta về nhà ta một chuyến đi!"

"Ừm?"

"Chu Khải huynh, có phải trong nhà ngươi đã xảy ra chuyện gì rồi hay không?"

Nghe được Chu Khải nói như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm.

"Không có xảy ra chuyện gì hết!"

"Chủ yếu là lần này ta đi ra ngoài đi quá vội vàng cho nên ở trong tiên giới không còn thứ đồ tốt gì có thể dùng để phá của được nữa!"

"Cho nên ta muốn quay về nhà lấy một ít đồ, nhưng mà thứ duy nhất cần phải chú ý đó là tuyệt đối không thể để cho phụ thân của ta phát hiện mới được!"

Nhìn vẻ mặt hiếu kì của Diệp Phong, Chu Khải cũng cười giải thích.

Ba! Ba!

Nghe được Chu Khải nói như vậy, Diệp Phong hoàn toàn không một chút do dự nào trực tiếp lấy ra hai cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định và một tấm Thập phẩm cửu giai đỉnh cấp ẩn nấp tiên lục mà hắn vừa mới mở ra được từ tiên lục bình đập lên trên mặt bàn.

"Chu Khải huynh!"

"Dùng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định trở về đi, nếu dùng cái đồ chơi này để đi thì nhanh hơn!"

"Mà cái tiên lục này là Thập Phẩm Cửu Giai Ẩn Nặc Tiên Lục, đừng nói là quay trở về lấy một ít đồ, cho dù là ngươi có đứng ở trước giường của phụ thân ngươi để làm chuyện này kia thì hắn cũng không phát hiện ra ngươi đâu!"

Lúc này Diệp Phong cũng giới thiệu sơ về đồ ở trên bàn.

"Ừm?"

"Diệp thiếu, trang bị như thế đầy đủ sao?"

"Có phải là ngươi đã làm chuyện này không ít lần đúng không?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, nhìn Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định và ẩn nấp tiên lục trên bàn, Chu Khải cũng vẻ mặt giật mình hỏi thăm.

"Ta còn kém xa lắm!"

"Bây giờ mấy chuyện ta làm ra vẫn quá ít, nhưng mà sau này thì chắc chắn ta sẽ thường xuyên làm ra loại chuyện như thế này!"

Nghĩ đến Tinh Hồn Thánh Địa có nhiều thế lực đối địch như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Một lát sau!

Trở lại phòng khách, nhìn thấy Chu Khải trực tiếp biến mất trong truyền tống môn, Diệp Phong cũng nhịn không được sợ hãi than:

"Chu Khải này có tiềm lực rất lớn, ta đang định cung cấp tài nguyên cho hắn phá của sau này, ai mà ngờ được là hắn lại không muốn, hết lần này tới lần khác hắn lại muốn lấy đồ trong nhà của mình ra để phá của, đúng là phá của thật sự!"

Mà Diệp Phong không biết là mới nãy trong đầu của Chu Khải toàn là kim sắc truyền thuyết, hoàn toàn không có cẩn thận lắng nghe những gì mà hắn nói.

"Giày vò lâu như vậy, vậy mà mới trôi qua hai giờ, phá của tiểu long long của ta ấp quá chậm!"

Hỏi thăm hệ thống một chút tình huống của Tử Minh Ám Long Đản, sau đó trên mặt Diệp Phong cũng có chút gấp gáp!

"Tạm thời dùng một vạn gốc Thất Thải Long Tiên Thảo trợ giúp Tử Minh Ám Long mở ra cánh cửa lớn của thế giới phá của!"

"Sau đó dẫn về Thánh Địa, để nó đi theo Cẩu Tử và Soái Bức Huyết, ta chỉ cần lúc rảnh rỗi không có chuyện gì làm thì dẫn nó đi ra ngoài phá của nhiều một chút là được rồi!"

"Nhưng mà đến lúc đó phải nhắc nhở Cẩu Tử một chút, không thể để cho nó dạy hư Tử Minh Ám Long được!"

Nhàm chán nằm dài trên giường, Diệp Phong cũng bắt đầu quy hoạch kế hoạch trưởng thành cho Tử Minh Ám Long.

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Lang đệ, thật nhàm chán!"

"Khi còn ở hạ giới thì hai người chúng ta sống nương tựa lẫn nhau, bây giờ đều đến thượng giới rồi tại sao chủ nhân lại không bắt một con Tiên thú về để nuôi chơi chứ?"

"Tiếp tục như thế khi nào đội ngũ của chúng ta mới phát triển lớn mạnh được!"

Nhìn cách đó không xa, Diệp Tiểu Cước xem Đồ Mãng như một cái

khăn hình người dùng hắn để lau sạch Thần Thông Mao Ốc, tiểu hoàng cẩu đang nằm rạp ở dưới đất cũng cảm thấy cực kỳ nhàm chán quay quang oán trách với Phệ Huyết Đường Lang đang đứng bên cạnh mình.

Nghe được tiểu hoàng cẩu phàn nàn, bên cạnh, Phệ Huyết Đường Lang đầu tiên là trầm mặc, sau đó cắn răng lên tiếng nói: "Cẩu ca, dựa vào người khác không bằng phải dựa vào chính mình, ở trong Thánh Địa của chúng ta cũng có không ít Tiên thú, nếu không chúng ta cố gắng một chút tạm thời lấy một tiểu tể ra?"

Chương 481: Thật là đáng sợ, nhìn hai con yêu này đã bị nín thành kiểu gì luôn rồi (2)

Theo Phệ Huyết Đường Lang vừa nói dứt câu, cách đó không xa, Diệp Tiểu Cước đang nắm lấy Đồ Mãng lau Thần Thông Mao Ốc cũng toàn thân đột nhiên run lên, kinh hãi nói: "Thật là đáng sợ, ta phải tìm cơ hội nói cho chủ nhân biết những chuyện này, nhìn xem, hai yêu này đã nín thành kiểu gì luôn rồi!"

Một bên khác!

"Không thể!"

"Hai người chúng ta là trái cẩu phải lang của chủ nhân, lúc không có chuyện gì làm thì chúng ta có thể tùy tiện muốn làm gì thì làm nhưng tuyệt đối không thể lãng phí tinh lực ở chuyện này được!"

"Dù sao, dựa vào tốc độ đột phá kinh khủng của chủ nhân thì chỉ sợ không bao lâu nữa thì hắn sẽ tiếp tục phi thăng, đến lúc đó chúng ta cũng sẽ một lần nữa tiến vào trong phương thức tu luyện cấp Địa Ngục, cho nên tuyệt đối không thể để cho bất kỳ chuyện gì làm ảnh hưởng đến chúng ta được!"

Nghe được Phệ Huyết Đường Lang đề nghị, sau đó tiểu hoàng cẩu lại tỏ vẻ cực kỳ nghiêm túc lên tiếng nhắc nhở.

"Cẩu ca!"

"Vẫn là ngươi suy nghĩ sâu xa!"

"Ta lại không nghĩ được xa như vậy!"

Lúc này, Phệ Huyết Đường Lang cũng trưng vẻ mặt kính nể ra bắt đầu nịnh nọt tiểu hoàng cẩu, nhưng mà những lời nịnh nọt này cũng là những lời thật lòng thật dạ của nó, bởi vì nó hoàn toàn không nghĩ được xa như vậy, thậm chí khi nó nghe được những lời này từ trong miệng của tiểu hoàng cẩu thì ngay cả bản thân nó cũng cảm thấy cực kỳ bất ngờ!

Mà cách đó không xa, khi Diệp Tiểu Cước nghe được những lời này thì trên mặt cũng tỏ vẻ giật mình sau đó trong lòng sợ hãi thầm than: "Con chó ngốc này hoàn toàn không ngốc chút nào, ẩn tàng rất sâu!"

...

Đệ Thất Tiên Vực, Không Linh Thành!

"Diệp thiếu!"

"Ta trở về, lần này chúng ta có thể tiếp tục tỷ thí!"

Sau khi Chu Khải thông qua Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định trở lại phòng khách một lần nữa, trên mặt tràn đầy hưng phấn quay qua nhìn Diệp Phong đang nằm ở trên giường hô lên.

? ? ?

Còn muốn so?

Không phải là hắn muốn thắng lại mười cây Thất Thải Long Tiên Thảo đó chứ?

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng ngồi dậy sau đó nhìn về phía Chu Khải đã không kịp chờ đợi nữa, hiếu kì dò hỏi: "Chu Khải huynh, lần này ngươi đem thứ gì đến đây vậy?"

"Đan dược đó!"

"Ta lấy tất cả Cửu phẩm và Thập phẩm đan dược trong tông môn

tới đây, tuyệt đối sẽ đủ cho chúng ta chơi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Chu Khải cũng tràn đầy hưng phấn lên tiếng trả lời.

"Ngươi lấy hết tất cả tới đây?"

"Nếu như bị phụ thân của ngươi phát hiện ra chuyện này, ngươi không sợ sẽ bị đánh chết hay sao?"

Nhìn Chu Khải tràn đầy hưng phấn, Diệp Phong cũng có chút giật mình hỏi thăm.

"Đúng rồi!"

"Diệp thiếu, nếu như ngươi không nhắc tới chuyện này thì suýt nữa là ta quên mất tiêu luôn rồi!"

"Không biết ngươi còn có Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định và ẩn nấp tiên lục nữa hay không?"

Nghe được Diệp Phong lo lắng hỏi, Chu Khải cũng vội vàng hỏi thăm.

"Có!"

Nói xong, Diệp Phong lại tiếp tục lấy ra hai cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định và một tấm ẩn nấp tiên lục để lên bàn.

"Chờ một chút!"

"Hắn không có dùng, không phải là hắn muốn đưa nó tới cho Mễ lão đó chứ?"

"Những đại thiếu thượng giới này đều thích hố người hộ đạo bên cạnh mình như thế hay sao?"

Nhìn Chu Khải cầm lấy truyền tống môn và ẩn nấp tiên lục đi ra khỏi phòng khách, trong lòng Diệp Phong cũng có một cái phỏng đoán to gan đồng thời cũng không khỏi nghĩ đến Lãnh lão bị Long Thiếu Phong hố thảm trước đó!

Trong một căn phòng khách khác!

"Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định?"

"Thiếu chủ, người đang lo lắng ta đi đường quá mệt mỏi hay là lo lắng gia chủ đã đợi đến sốt ruột rồi?"

"Ngươi làm như vậy là đang muốn ta nhanh chóng chạy về ăn chém hả!"

Nhìn Chu Khải đưa Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định tới, trên mặt Mễ Uyên cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến!

"Mễ lão!"

"Đương nhiên là ta lo lắng ngươi đi đường sẽ quá mệt mỏi rồi!"

"Nhưng mà ngươi cũng không cần cám ơn ta, dù sao thì ngươi cũng là người hộ đạo của ta, hơn nữa còn trông ta từ nhỏ đến lớn cho nên những chuyện này đều là chuyện mà ta nên làm!"

Nhìn thấy lúc này mặt Mễ Uyên đã xạm lại, Chu Khải cũng cười giải thích.

? ? ?

Mẹ nó, ngươi đưa ta về ăn chém mà ta còn phải cảm ơn ngươi hay sao?

Ta đây trở về để ăn chém thay cho ngươi đó!

Nhìn thấy Chu Khải biểu hiện ra đại hiếu tâm, lúc này Mễ Uyên cũng nhịn không được muốn chém cho hắn mấy đao!

Hô!

Thở dài một hơi thật sâu, sau khi Mễ Uyên ổn định lại tâm tình của mình thì trực tiếp kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định!

Dù sao, sớm cũng bị chém muộn cũng bị chém, sớm tối gì thì cũng phải bị chém mấy đao, nếu như đã không thể tránh khỏi vậy còn

không bằng sớm đối mặt với nó!

Nhưng mà ngay khi Mễ Uyên sắp đi vào Không Gian Truyền Tống Môn thì Chu Khải đang đứng ở bên cạnh lại trực tiếp dùng ẩn nấp tiên lục ở trên người của Mễ Uyên, đồng thời còn trực tiếp một cước đá hắn bay vào bên trong Không Gian Truyền Tống Môn!

"Ngọa tào!"

"Thiếu chủ, ngươi sử dụng tiên lục gì ở trên người của ta đó?"

Rất nhanh, một tiếng hô to kèm theo vẻ cực kỳ bất an của Mễ Uyên vang lên ở trong Không Gian Truyền Tống Môn!

"Một đợt cũng là kháng!"

"Hai đợt cũng là kháng!"

"Chỉ đơn giản là ăn thêm mấy đao mà thôi!"

"Nhưng mà, Mễ lão ngươi cứ yên tâm đi, lần này ta tuyệt đối sẽ thắng được mười cây Thất Thải Long Tiên Thảo đó, tuyệt đối sẽ không để cho ngươi phải ăn mấy đao này một cách oan uổng khổ sở!"

Nhìn thấy Không Gian Truyền Tống Môn dần dần biến mất, Chu Khải cũng trưng vẻ mặt thành thật ra lẫm bẫm!

...

"Mễ lão đi rồi?"

"Ẩn nấp tiên lục cũng sử dụng cho hắn?"

Nhìn thấy Chu Khải trở lại phòng khách một lần nữa, Diệp Phong cũng trực tiếp hỏi thăm.

? ? ?

Tại sao Diệp thiếu lại biết được?

Chẳng lẽ hắn cũng từng làm như vậy rồi?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Khải cũng sững sờ, hắn không ngờ được là đối phương lại biết hết toàn bộ thao tác của hắn!

"Ai!"

Chương 482: Sớm cũng bị chém muộn cũng bị chém, sớm muộn gì cũng bị chém mấy đao

"Ta thật sự phục những lão Lục bọn họ, thật mẹ nó biết chơi!"

Nhìn Chu Khải đang đứng sững sờ ở trước cửa phòng, Diệp Phong cũng xác nhận phỏng đoán trong lòng mình!

"Được rồi, bắt đầu tiếp tục trận đấu ném đan dược đi!"

Không đợi Chu Khải trả lời câu hỏi của mình, Diệp Phong cũng trực tiếp đứng ở sau vạch ném!

...

Sí Thiên Tông!

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tại sao những đệ tử tông môn mà ta nhìn thấy không có một người nào lên tiếng chào hỏi ta hết vậy?"

Trên đường đi đến đại điện tông môn, Mễ Uyên cũng phát hiện ra được tình huống kì quái này, chuyện này khiến hắn cực kỳ không hiểu!

"Lập tức mở đại trận hộ tông ra!"

"Tất cả đệ tử nội ngoại môn, chấp sự, trưởng lão lập tức đến trước đại tông môn điện tập hợp!"

"Có người dựa vào ẩn nấp tiên lục cướp sạch Đan Dược Các của tông môn không còn một mảnh, hôm nay chúng ta nhất định phải

tìm ra hắn!"

Ngay lúc Mễ Uyên còn đang nghi hoặc không hiểu thì giọng nói tràn ngập lửa giận của tông chủ Chu Thiên Phong vang vọng toàn bộ Sí Thiên Tông trong nháy mắt!

Choáng váng!

Sau khi nghe nói như thế, Mễ Uyên trực tiếp ngẩn ra ngay tại chỗ, bây giờ rốt cuộc hắn biết tại sao những đệ tử đó lại không chào hỏi hắn, cũng biết Chu Khải đã sử dụng loại tiên lục nào trên người hắn!

Nhưng mà khiến cho hắn không ngờ được là Chu Khải không chỉ cướp sạch Đan Dược Các của tông môn không còn một mảnh mà còn bắt hắn làm kẻ chết thay, hành vi đổ lỗi phát rồ như thế, đừng nói là người ngay cả chó cũng không làm ra được!

...

Đệ Thất Tiên Vực, Không Linh Thành!

Trong phòng khách quán rượu!

"Diệp thiếu!"

"Còn Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định và ẩn nấp tiên lục nữa không?"

"Ta trở về lấy thêm một chút tiên thảo, Tiên Khí gì đó, sau đó đem đi bán rồi mua một ít đan dược về!"

Liên tiếp thua hai mươi trận, cũng lãng phí hết tất cả đan dược, lúc này Chu Khải đã triệt để gấp!

Hả?

Nhìn thấy Diệp Phong đưa qua mười cây Thất Thải Long Tiên Thảo, Chu Khải cũng trực tiếp ngây ngẩn cả người, sau đó vẻ mặt mộng bức nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng dò hỏi: "Diệp thiếu, ngươi làm như vậy là có ý gì?"

"Cho ngươi!"

"Ta sợ nếu như ngươi còn chơi tiếp nữa thì Mễ lão sẽ bị chém chết!"

"Hơn nữa, ta cảm thấy ngươi làm như vậy không phải là đang phá của mà là đã biến thành một tên cờ bạc!"

Nhìn thấy Chu Khải đã bình tĩnh trở lại, Diệp Phong trưng vẻ mặt nghiêm túc ra lên tiếng nhắc nhở đối phương!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Khải cũng trực tiếp nở nụ cười khổ, thầm nghĩ trong lòng: "Ta cũng không muốn trở thành dân cờ bạc, chủ yếu là không thắng được mười cây Thất Thải Long Tiên Thảo, đừng nói Mễ lão sẽ bị chém chết, sau khi ta trở về thì ta cũng sẽ bị chém chết!"

"Tốt!"

"Từ giờ trở đi, ta sẽ cung cấp tất cả những thứ cần thiết để phá của, ngươi cứ cố gắng phá của là được, chỉ có như vậy thì ngươi mới dần dần cảm nhận được niềm vui sướng khi phá của, như vậy thì mới có hy vọng trở thành một tên bại gia tử đủ tiêu chuẩn được!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn Chu Khải tiếp tục nói, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Tuyệt đối không thể chơi trò chơi nhỏ với cái tên này nữa, cái tên này một khi thua là sẽ liều!"

"Nha!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Khải cũng hai mắt tỏa sáng, nếu như Diệp Phong cung cấp những thứ cần thiết để phá của, vậy thì hắn cũng không có bất kỳ gánh nặng nào trong lòng, như vậy còn không phải là muốn phá như thế nào thì phá như thế đó sao, nếu như trong lòng cảm thấy đau thì hắn sẽ cho rằng là tâm cảnh của mình xảy ra vấn đề!

"Tại sao Diệp thiếu lại leo lên giường nằm?"

"Được rồi, ta phải kiểm tra thật kỹ mười cây Thất Thải Long Tiên Thảo này đi!"

Nhìn thấy Diệp Phong nằm trên giường lần nữa, Chu Khải cũng không có hỏi thăm quá nhiều, vẻ mặt kích động nhìn về phía mười cây Thất Thải Long Tiên Thảo trong tay!

Sau một hồi!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Tử Minh Ám Long Đản sắp ấp xong, có thể lấy trứng rồng từ trong không gian của hệ thống ra rồi!"

Theo tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, Diệp Phong trên mặt tràn đầy vẻ kích động lấy Tử Minh Ám Long Đản từ trong không gian của hệ thống ra ngoài.

"Ồ!"

"Diệp thiếu, cái trứng này là trứng gì, trân quý không?"

Chú ý tới Diệp Phong lấy ra một quả trứng lớn dài hai mét, Chu Khải cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên hỏi thăm.

"Trân quý!"

"Rất trân quý!"

"Phi thường trân quý!"

Nghe được Chu Khải hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích, dù sao quả Tử Minh Ám Long này là một món đại sát khí phá của, không chỉ có thể để cho bản thân nó phá của, mà vì để cho nó có thể đột phá hạn mức cao nhất của bản thân, sau này tài nguyên tu luyện phá sản ở trên người nó cũng là một con số cực kì kinh khủng!

"Phi thường trân quý tức là phá của?"

Chu Khải nghe xong, nghĩ nghĩ rồi trực tiếp đề nghị Diệp Phong: "Diệp thiếu, nếu không chúng ta nướng nó lên ăn đi!"

? ? ?

Nướng lên ăn?

Tại sao đám đại thiếu các ngươi đều luôn muốn nướng trứng rồng để ăn chứ?

Diệp Phong nghe xong thì trên mặt cũng tỏ vẻ chấn kinh quay qua nhìn Chu Khải!

"Kinh ngạc!"

"Choáng váng!"

"Mộng!"

"Xem ra ta cũng rất có thiên phú phá của, chỉ một cái đề nghị phá của thôi mà đã có thể trực tiếp trấn trụ Diệp thiếu rồi!"

Nhìn thấy dáng vẻ khiếp sợ trên mặt của Diệp Phong, trong lòng Chu Khải âm thầm đắc ý.

"Quả Tử Minh Ám Long Đản này cũng không thể nướng lên ăn, bởi vì đây là quả cuối cùng!"

Lúc này, sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng trực tiếp giải thích cho Chu Khải.

"Cái gì!"

"Đây là Tử Minh Ám Long Đản của Thiên Long Cốc?"

Nhưng mà khi Chu Khải biết được quả trứng lớn ở trước mắt mình lại chính là Tử Minh Ám Long Đản thì cũng sắc mặt đại biến kinh hô lên.

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi nói Thiếu cốc chủ Thiên Long Cốc Long Thiếu Phong vì phá của mà nướng một quả trứng rồng khác cho ngươi ăn?"

"Mà ngươi không chỉ ăn một quả của người ta mà còn mua lại một quả khác luôn?"

"Thậm chí ngay cả ba con Thanh Huyền Ma Long với ba mươi con

Ám Ảnh Địa Long của Thiên Long Cốc cũng đều mua hết?"

Chương 483: Ta vừa ra tới thì thất sủng rồi?

Nghe Diệp Phong nói xong, biểu cảm trên mặt Chu Khải như không thể tin vào tai của mình, mặc dù Sí Thiên Tông bọn họ chưa từng giao thiệp với Thiên Long Cốc nhưng hắn cũng biết tất cả những thứ này là biểu tượng thân phận của Thiên Long Cốc!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại có thể mua hết toàn bộ lại, hắn hoàn toàn không dám tưởng tượng rốt cuộc Diệp Phong đã bỏ ra một cái giá lớn kinh khủng như thế nào!

"Đúng rồi!"

"Chu Khải huynh, mười cây Thất Thải Long Tiên Thảo trong tay ngươi, ngươi chuẩn bị xử lý như thế nào?"

Phát hiện vỏ trứng của Tử Minh Ám Long Đản bắt đầu xuất hiện một vết rách, Diệp Phong cũng vội vàng hỏi thăm Chu Khải.

"Xử lý như thế nào?"

"Đương nhiên là cúng bái nó như cúng bái tổ tông rồi!"

"Diệp thiếu, ngươi là đàn ông no không biết tình huống của đàn ông chết đói, đừng nói là mười cây Thất Thải Long Tiên Thảo, cho dù chỉ một gốc thì tuyệt đối cũng có thể trở thành trấn tông chi bảo của Sí Thiên Tông ta!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Chu Khải cũng nói thẳng ra ý tưởng chân thật trong lòng mình!

"Ừm?"

"Ngươi lắc đầu thở dài như vậy là có ý gì?"

"Đây chính là Thất Thải Long Tiên Thảo đó, chẳng lẽ ngươi còn định dùng nó để phá của hay sao?"

Nhìn thấy Diệp Phong lắc đầu thở dài, không biết vì cái gì nhưng Chu Khải lại cảm thấy có chút bất an khó hiểu!

Cạch! Cạch! Cạch!

Đúng lúc này, theo vết rách xuất hiện ở trên trứng rồng càng ngày càng nhiều, tiếng vỏ trứng vỡ vụn trong trẻo cũng theo đó mà vang lên.

Rất nhanh!

Dưới ánh nhìn chăm chú của hai người Diệp Phong và Chu Khải, một con Tử Minh Ám Long dài hai mét, toàn thân bao trùm vảy rồng màu tím đen phá xác từ trong trứng lớn bò ra!

"Chủ nhân!"

Sau khi Tử Minh Ám Long leo ra, cũng nhìn về phía Diệp Phong phát ra một tiếng la non nớt.

"Hóa thành hình ngươi đi!"

Nhìn Tử Minh Ám Long, Diệp Phong cũng trực tiếp ra lệnh, bây giờ hắn rất hiếu kì muốn biết rốt cuộc con Tử Minh Ám Long này là đực hay là cái!

Một lát sau!

"Ngọa tào!"

"Không phải đâu, lại là con đực!"

Sau khi Diệp Phong nhìn thấy Tử Minh Ám Long huyễn hóa thành một tiểu nam hài đáng yêu, trong mắt cũng toát ra vẻ thất vọng, sau đó tự lẩm bẩm: "Xem ra phải thay đổi kế hoạch bồi dưỡng trước đó mới được, chờ dùng một vạn gốc Thất Thải Long Tiên Thảo này mở ra cục diện, sau đó trực tiếp ném cho Cẩu Tử đi, Cẩu Tử muốn bồi dưỡng như thế nào thì cứ để cho nó bồi dưỡng như thế đó đi!"

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tại sao ta có cảm giác là ánh mắt chủ nhân nhìn ta lập tức thay đổi rồi?"

"Ta vừa mới ra tới thì đã thất sủng hay sao?"

Lúc này, Tử Minh Ám Long chú ý tới sắc mặt Diệp Phong thay đổi, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đáng yêu cũng hiện ra vẻ không hiểu!

Mà lúc này Tử Minh Ám Long biểu hiện ra linh trí đã vượt qua tưởng tượng của Diệp Phong!

"Đây chính là Tử Minh Ám Long trong truyền thuyết sao?"

"Nghe nói Tử Minh Ám Long này chỉ cần có đầy đủ nhiều Minh Long Tử Tinh Thạch thì thực lực có thể tăng cường nhanh chóng, hơn nữa hoàn toàn sẽ không gặp được bất kỳ bình cảnh gì!"

Chu Khải đang đứng ở bên cạnh cũng đưa mắt nhìn Tử Minh Ám Long.

Một lát sau!

"Mẹ nó!"

"Đây là bao nhiêu gốc Thất Thải Long Tiên Thảo!"

"Trước đó Diệp thiếu nói cái thứ đồ chơi này trong tay của hắn có nhiều lắm, mẹ nó, đó cũng không phải là hắn đang nói đùa!"

Sau khi Chu Khải nhìn thấy Diệp Phong lấy ra chín ngàn chín trăm chín mươi gốc Thất Thải Long Tiên Thảo thì kinh hãi đến tròng mắt đều sắp trợn lồi ra, thậm chí khi hắn nhìn lại mười cây trong tay mình thì bỗng nhiên cảm thấy có chút keo kiệt!

"Đi mẹ nó thất sủng!"

"Chung quy là ta nghĩ nhiều rồi!"

"Mặc dù không biết mấy thứ này đều là cái gì nhưng ta có thể cảm nhận được lực lượng ẩn chứa bên trong đó tuyệt đối có lợi ích cực kỳ lớn với ta!"

Lúc này Tử Minh Ám Long nhìn lít nha lít nhít Thất Thải Long Tiên Thảo đó, trong mắt đã bắt đầu bốc lên lục quang!

"Tiểu Thương Long!"

"Những Thất Thải Long Tiên Thảo này đều là của ngươi, ngươi định sẽ xử lý bọn chúng như thế nào?"

Nhìn Tử Minh Ám Long, Diệp Phong cũng tức giận trực tiếp hỏi thăm.

"Chủ nhân yên tâm!"

"Ta tuyệt đối sẽ ăn sạch toàn bộ đám Thất Thải Long Tiên Thảo này!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Tử Minh Ám Long cũng trưng vẻ mặt hưng phấn ra trả lời.

Bành!

Theo một tiếng vang trầm, Tử Minh Ám Long bị Diệp Phong một cước đá ra ngoài cửa sổ!

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Đây chính là Tử Minh Ám Long, chỉ cần có đầy đủ Minh Long Tử Tinh Thạch thì đối phương là Tiên thú kinh khủng có thể trăm phần trăm đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, không bồi dưỡng mối quan hệ cho tốt ngay từ đầu mà ngược lại còn đá người ta một cái?

Nhìn thấy Tử Minh Ám Long bay ra ngoài cửa sổ, Chu Khải cả người đều thấy choáng, bây giờ hắn rất muốn nói với Diệp Phong một câu, cho dù ngươi có muốn đá nó bay ra ngoài thì ngươi cũng phải cho nó mặc một bộ quần áo vào đã chứ!

"Diệp thiếu!"

"Tại sao ta lại có cảm giác hình như ngươi không thích nó lắm?"

Sau khi tỉnh táo lại, Chu Khải cũng mặt lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm Diệp Phong.

"Đúng vậy!"

"Ta không có thích nó cho lắm!"

"Vốn cho rằng là tiểu la lỵ, sau này trưởng thành còn có thể biến thành ngự tỷ, ai mà ngờ được lại là một con đực!"

Nói đến đây, trên mặt Diệp Phong cũng lóe lên vẻ hối hận tiếp tục nói: "Lúc trước nướng sai, nói không chừng quả trứng bị nướng đó là con cái, ta nên nướng quả trứng này mới đúng!"

"Đây là phương thức tư duy của thần hào phá của hay sao?"

"Người khác nếu như có Tử Minh Ám Long Đản đồng thời có thể ấp ra thì làm gì sẽ để ý tới chuyện nó là con cái hay con đực, tuyệt đối đều sẽ được đối xử như nhau, kết quả đến chỗ ngươi thì sao lại giống như là đang nuôi sủng vật?"

Nghe Diệp Phong nói xong, Chu Khải cũng rơi vào trầm tư, thật sự là hắn rất khó để hiểu được ý nghĩ này của Diệp Phong!

Chương 484: Ta vừa ra tới thì thất sủng rồi? (2)

Khi hắn nhìn thấy Tử Minh Ám Long đi từ bên ngoài về, cũng lắc đầu lẩm bẩm: "Tiểu Thương Long, sau này cuộc sống của ngươi sẽ không dễ chịu!"

"Nói đi!"

"Ngươi định xử lý những Thất Thải Long Tiên Thảo này như thế nào?"

Nhìn thấy Tử Minh Ám Long đi về tới, Diệp Phong cũng vẻ mặt nghiêm túc hỏi lần nữa.

"Chủ, chủ nhân!"

"Vậy ta bảo vệ cho tốt những Thất Thải Long Tiên Thảo này?"

Lúc này, Tử Minh Ám Long cũng thận trọng hồi đáp lần nữa.

Bành!

Nhìn thấy Tử Minh Ám Long bay ra ngoài cửa sổ lần nữa, Chu Khải cũng trưng vẻ mặt hiếu kì ra nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng dò hỏi: "Diệp thiếu, mặc dù ta không biết đáp án của ngươi là cái gì nhưng ta rất hiếu kì, nếu nó là con cái mà trả lời sai thì ngươi có đạp nó như vậy không?"

"Sẽ không!"

"Nhưng ta sẽ ghi chép lại toàn bộ sai lầm của nó, chờ sau khi nó lớn lên thì trực tiếp côn bổng hầu hạ!"

Nghe được Chu Khải hỏi thăm, Diệp Phong cũng vẻ mặt thành thật trả lời.

"Ngọa tào!"

"Nếu như nó là con cái vậy thì sau khi nó lớn lên còn không phải là sẽ bị ngươi đánh chết tươi hay sao, vậy còn không bằng làm con đực!"

"Ngươi rõ ràng chính là đực hay cái đều không thích!"

Nghe Diệp Phong nói xong, Chu Khải cũng điên cuồng chửi thầm!

Một lát sau!

"Nói đi!"

"Ngươi chuẩn bị xử lý những Thất Thải Long Tiên Thảo này như thế nào?"

Nhìn thấy Tử Minh Ám Long trở lại lần nữa, Diệp Phong cũng tiếp tục hỏi thăm.

"Ăn cũng không được!"

"Bảo hộ cũng không được!"

Ngay lúc Tử Minh Ám Long đang không biết nên trả lời như thế nào thì bỗng nhiên nó chú ý tới một thanh trường thương màu đen được đặt ở trong góc tường, sau đó trực tiếp nói ra: "Chủ nhân, ta thấy cái thứ dài thòn được đặt ở góc tường đó thật là đẹp mắt nếu không thì ta sẽ dùng những Thất Thải Long Tiên Thảo này làm thành một thứ y chang như vậy đi!"

Nói xong, Tử Minh Ám Long cực kỳ thuần thục nhắm ngay phương hướng cửa sổ nằm sấp xuống dưới, thuận tiện cho Diệp Phong ra chân lần nữa, nó cũng không cho rằng câu trả lời này của mình sẽ là một câu trả lời chính xác, hơn nữa nói không chừng một cước lần này sẽ còn mạnh mẽ hơn cả hai cước lần trước!

"Tiểu gia hỏa này vẫn rất tự biết rõ!"

"Cái Thất Thải Long Tiên Thảo này là tiên thảo, lại còn muốn dùng những tiên thảo này chế tạo thành tiên khí, thật khó cho nó có thể nghĩ ra được ý tưởng như vậy!"

"Chỉ sợ một cước tiếp theo đá xuống thì hai cái mông của nó sẽ bị

đá cho nở hoa!"

Lúc này, Chu Khải đang đứng ở bên cạnh cũng nở một nụ cười chờ nhìn thấy đối phương bị đạp bay ra ngoài một lần nữa!

"Tiểu Thương Long!"

"Cuối cùng ngươi cũng khai khiếu!"

"Mặc dù đối với người thì thế giới này vẫn còn vô cùng lạ lẫm nhưng chỉ cần biết một chuyện, đó chính là nếu muốn đi theo bên cạnh ta thì phá của mới không bị đánh, nếu không thì ngươi cũng biết hậu quả rồi đó!"

Nhưng mà vượt qua dự tính của Chu Khải và Tử Minh Ám Long là Diệp Phong đang ngồi ở bên cạnh lại cực kỳ hài lòng với câu trả lời này!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi đang nói đùa đúng không!"

"Đây chính là Thất Thải Long Tiên Thảo, là đỉnh cấp tiên thảo, hoàn toàn không thể dùng nó để chế tạo Tiên Khí!"

"Hơn nữa cho dù nó có thể chế tạo tiên khí thì cũng không thể làm như vậy!"

Tỉnh táo lại, Chu Khải cũng toát ra vẻ khó có thể tin mà nhìn về phía Diệp Phong nhắc nhở.

"Chu Khải huynh!"

"Ta không thể tin được là những lời như vậy lại được thốt ra từ miệng của ngươi?"

"Ngươi muốn trở thành một tên bại gia tử, mà đây không phải là một hành vi phá của rất tốt hay sao, ngươi quan tâm nó có thể thành công hay không làm gì?"

"Nếu như ngươi vẫn còn có tâm lý như thế này thì ta không biết đến lúc nào ngươi mới có thể trở thành bại gia tử, ngươi không

muốn nhìn thấy kim sắc truyền thuyết hay sao?"

Nghe nói như thế, Diệp Phong cũng vẻ mặt thành thật nhìn Chu Khải nhắc nhở.

Choáng váng!

Chu Khải nghe được Diệp Phong nói như vậy, cả người đều trực tiếp ngốc ngay tại chỗ!

Mặc dù hắn rất muốn gặp được kim sắc truyền thuyết, cũng muốn cho mình biến thành một tên bại gia tử nhưng cũng không thể phá của như thế, bởi vì đây chính là Thất Thải Long Tiên Thảo, là bảo bối mà ngay cả Sí Thiên Tông bọn họ cũng phải cúng bái như tổ tông!

"Chủ nhân!"

"Phá của là có ý gì?"

"Ý tưởng mà ta vừa mới nói ra chính là phá của hay sao?"

Lúc này, Tử Minh Ám Long cũng nghiêng cái đầu nhỏ, dùng vẻ mặt cực kỳ dễ thương hỏi thăm Diệp Phong.

"Không sai!"

"Phương thức xử lý mà ngươi vừa mới nói ra chính là phá của!"

"Chu Khải huynh, ta cầm Thất Thải Long Tiên Thảo đi ra ngoài một chuyến, ngươi ở lại giải thích cho Tiểu Thương Long biết cái gì là phá của đi!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức đem theo tất cả Thất Thải Long Tiên Thảo rời khỏi phòng khách.

"Tiểu Thương Long!"

"Thật mẹ nó nhỏ!"

"Nhưng mà bây giờ nó vẫn còn là một đứa con nít!"

"Nếu như sau này nó lớn lên mà vẫn còn kêu nó bằng cái tên này

thì không biết là tiểu gia hỏa này có thể chịu nổi hay không nữa!"

Nhìn thấy Diệp Phong rời đi, Chu Khải cũng đưa mắt nhìn qua Tử Minh Ám Long.

...

"Hệ thống, sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, kiểm tra xem ở bên trong Không Linh Thành này có người có thể dùng những Thất Thải Long Tiên Thảo này chế tạo ra một thanh Tiên Khí trường thương hay không!"

Sau khi rời khỏi quán rượu, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, khu thành đông Không Linh Thành có một Tiên Khí Phô, lão bản của nó tên là Cung Phong, chính là một cường giả Tiên Kiếp Cảnh tam trọng tối đỉnh, đồng thời cũng là một Cửu phẩm Luyện Khí Sư, hắn có thể lợi dụng những Thất Thải Long Tiên Thảo này chế tạo ra một thanh Tiên Khí trường thương!"

Không lâu sau thì giọng nói của hệ thống vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

Một lát sau!

Căn cứ địa đồ nhỏ mà hệ thống cung cấp, Diệp Phong cũng đi tới trước cửa Tiên Khí Phô của Cung Phong.

"Hôm nay không chế tạo Tiên Khí, mời tiểu hữu trở về đi!"

Chương 485: Tiểu Thương Long, nó vẫn còn là con nít

Vừa mới đi vào Tiên Khí Phô thì một giọng nói thô kệch đã vang lên, mà cùng lúc đó một nam tử trung niên dáng người tráng kiện cũng xuất hiện ở trước mặt của Diệp Phong.

"Tại sao không chế tạo?"

Diệp Phong nghe xong thì nhìn về phía Cung Phong hỏi thăm.

"Quy củ!"

"Đây chính là quy củ của ta!"

"Mỗi tháng ngày đầu tiên, ngày thứ mười và ngày cuối cùng ta sẽ không chế tạo Tiên Khí, ai đến cũng không được, cho dù các trả một cái giá lớn như thế nào đi nữa cũng không được!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Cung Phong nằm trên ghế xích đu cũng nói thẳng ra quy củ mình lập!

Bành!

Đúng lúc này, theo một tiếng vang trầm vang lên, một khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch cao hai mét đập mạnh xuống dưới đất!

Bành! Bành!

Ngay sau đó, Diệp Phong lại lấy ra Tử Minh Huyền Tinh và Ly Hỏa Bạch Tịnh Thạch có kích thước giống y như vậy đập xuống đất!

"Cái đó là. . . Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch, Tử Minh Huyền Tinh, Ly Hỏa Bạch Tịnh Thạch!"

"Mẹ nó, thật là lớn!"

Lúc này, Cung Phong đang nằm trên ghế xích đu đã kinh hãi đứng phắt dậy, trong ánh mắt nhìn về phía ba khối tiên quáng đó tràn ngập vẻ khó có thể tin được!

"Vốn nghĩ nhờ ngươi chế tạo cho ta một thanh Tiên Khí, sau đó những tiên quáng này xem như thù lao, nhưng mà bây giờ ngươi cũng có quy củ của mình, vậy thì thôi đi!"

Nói xong, Diệp Phong chuẩn bị cất ba khối tiên quáng vào trong không gian của hệ thống!

"Thiếu gia chậm đã!"

"Quy củ là chết, người là sống!"

"Cái quy củ này ta đã giữ vững được mấy ngàn năm, nói thật, ta cũng có chút ngán, đúng là phải điều chỉnh lại một chút!"

Nói đến đây, Cung Phong dừng một chút tiếp tục nói ra: "Sau này quy củ của ta chính là mỗi tháng ngày đầu tiên, ngày thứ mười một và ngày cuối cùng sẽ không chế tạo Tiên Khí, hôm nay là ngày thứ mười, vừa khéo ta có thể chế tạo Tiên Khí!"

Nhìn thấy Diệp Phong chuẩn bị đem ba khối tiên quáng rời đi, Cung Phong cũng vội vàng hô to lên.

Một lát sau!

"Vị thiếu gia này!"

"Giúp ngài chế tạo một thanh Tiên Khí thì ba khối tiên quáng này đều là của ta hết thật không?"

Lúc này, trên mặt Cung Phong cũng tràn đầy khẩn trương nhìn Diệp Phong đang nằm trên ghế xích đu hỏi thăm.

"Đương nhiên!"

"Nhưng mà tại sao ngươi lại không thử cướp đi ba khối tiên quáng này từ trong tay của ta, dù sao thì ta chỉ là một tiểu tu sĩ Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong mà thôi!"

Sau khi trả lời câu hỏi của Cung Phong, Diệp Phong cũng hiếu kỳ nhìn thẳng vào đối phương hỏi thăm.

"Đoạt?"

"Mẹ nó, ta đoạt cái rắm!"

"Có trời mới biết bên cạnh ngươi có người hộ đạo mạnh mẽ đang bảo vệ ngươi hay không!"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Cung Phong âm thầm chửi bậy trong lòng một phen sau đó cũng cười giải thích: "Vị thiếu gia này, nếu có thể dùng tay nghề này để kiếm cơm ăn thì ta cần gì phải đi đốt giết cướp, làm như vậy chỉ tổ kéo thêm nguy cơ đến cho mình mà thôi!"

"Ai!"

"Định luật người tốt lại bắt đầu!"

"Vẫn là Hỗn Loạn Hoang Vực thú vị hơn nhiều, ít nhất ở chỗ đó thì định lực người tốt luôn gắn liền với ta sẽ mất đi hiệu lực, ta còn có thể gặp được mấy nhân vật phản diện nhỏ nào đó!"

Nghe được Cung Phong giải thích, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ thở dài.

(Cổ Phương Sơn: Ta là thành chủ Thiên Quỷ Thành, cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh, ngươi lại gọi ta là nhân vật phản diện nhỏ?)

"Mẹ nó, hắn vậy mà thở dài!"

"Ta không có giết người đoạt quáng nên hắn thất vọng?"

"Hắn đang lừa ta cắn câu?"

Nhìn thấy dáng vẻ của Diệp Phong lúc này, Cung Phong cũng biến sắc, ôi trong lòng càng thêm xác định chắc chắn đang có người hộ đạo đang âm thầm bảo vệ đối phương, hơn nữa rất có thể là thực lực còn mạnh hơn mình!

"Cung Phong tiền bối, không biết ngươi có thể sử dụng một ít tiên thảo, thêm vào bên trong tiên quáng để chế tạo ra một thanh Tiên Khí trường thương hay không?"

Lúc này Diệp Phong cũng nói cho Cung Phong biết mục đích mình đến đây lần này.

"Mẹ nó!"

"Hắn còn biết cả tên của ta!"

"Đi vào Không Linh Thành này hơn hai trăm năm, ta không có dùng tên thật, đây là hắn đã điều tra hết tất cả mọi thứ về ta sau đó trực tiếp tới đây dụ dỗ ta cắn câu đúng không!"

Nghe được Diệp Phong nói toạc ra tên thật của mình, sắc mặt

Cung Phong cũng bỗng nhiên thay đổi, hắn không dám tưởng tượng nếu như lúc nãy mình có lòng muốn giết người đoạt mỏ thật thì bây giờ mình có thể đứng ở chỗ này thở nữa hay không!

"Vị thiếu gia này!"

"Dung nhập tiên thảo vào bên trong Tiên Khí, trước kia ta cũng từng làm như vậy nhưng mà điều chỉ dùng một số tiên quáng rác rưởi và tiên thảo rác rưởi tiến hành nếm thử, nhưng đến cuối cùng thì ta vẫn thành công, cho nên nếu như là người khác thì ta không dám hứa chắc còn ta thì ta tuyệt đối tự tin là ta có thể làm được!"

Sau khi tỉnh táo lại, Cung Phong cũng vẻ mặt tự tin lên tiếng trả lời.

"Cái đó là. . . Thất Thải Long Tiên Thảo trong truyền thuyết!"

Mà khi Cung Phong nhìn thấy Diệp Phong lấy Thất Thải Long Tiên Thảo từ trong không gian của hệ thống ra thì trong mắt lại lóe lên một luồng ánh sáng mãnh liệt sau đó toàn thân hắn đều trở nên hưng phấn lên!

Chuyện gì xảy ra?

Tại sao cái tên này hoàn toàn không cảm thấy chấn kinh mà ngược lại còn tỏ vẻ cực kỳ hưng phấn như vậy?

Ta chuẩn bị sử dụng gần mười vạn gốc Thất Thải Long Tiên Thảo này để dung nhập vào trong Tiên Khí, không phải là hắn nên thuyết phục ta hay sao?

Nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn ở trên mặt của Cung Phong, Diệp Phong ngẩn ra không biết làm sao!

"Cung Phong tiền bối!"

"Ta muốn chế tạo một thanh Tiên Khí trường thương, phẩm cấp khẳng định là càng cao càng tốt, mà điều kiện tiên quyết là cần dung nhập những Thất Thải Long Tiên Thảo này, ngươi xem xem cần có loại tiên quáng nào, ta sẽ cung cấp cho ngươi."

Lúc này Diệp Phong cũng là nhìn về phía Cung Phong hỏi thăm.

"Thiếu gia!"

"Không biết chuôi Tiên Khí trường thương này là chế tạo cho người nào sử dụng, hắn tu luyện công pháp thuộc tính gì?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Cung Phong cũng vẻ mặt thành thật hỏi thăm.

"Cho Tiên thú dùng!"

Chương 486: Nếu không phải ta nghèo thì ta cũng muốn phá của như thế

"Không cần bất kỳ thuộc tính gì, càng nặng càng tốt, hơn nữa còn phải cực kỳ cứng rắn mới được!"

Nghe được Cung Phong nói như vậy, Diệp Phong cũng nói thẳng ra yêu cầu của mình!

Một lát sau!

Khi Diệp Phong tiêu hao điểm phá sản mở ra được hơn mười loại đỉnh cấp tiên quáng cần thiết từ bình tiên quáng, sau đó trên mặt lộ ra vẻ hiếu kỳ nhìn về phía Cung Phong lên tiếng dò hỏi: "Cung Phong tiền bối, ngươi không cảm thấy hành vi như ta rất là phá của hay sao?"

"Phá của thì thế nào!"

"Ngươi không phá của thì sao ta có thể có được cơ hội để chế tạo ra một thanh Tiên Khí trường thương phát rồ như thế được!"

"Nếu không phải ta nghèo thì ta cũng muốn phá của như thế đó!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Cung Phong cũng nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng mình!

Hả?

Nghe được đối phương trả lời mình như vậy, trong mắt Diệp

Phong cũng lóe lên vẻ chấn kinh, hắn từng nghĩ tới đối phương sẽ trả lời mình vô số kiểu nhưng chỉ không nghĩ tới là đối phương sẽ trả lời mình một câu như vậy!

"Thiếu gia!"

"Ngươi không cần nhìn ta như vậy, có một vài thứ cách nhìn của ta hoàn toàn không giống như những người khác!"

"Nếu không thì sao trước kia ta lại thử dùng tiên quáng và tiên thảo hòa hợp lại với nhau để chế tạo Tiên Khí cơ chứ, nói thật, ta đã muốn dùng một chút đỉnh cấp tiên quáng và đỉnh cấp tiên thảo chế tạo Tiên Khí từ lâu rồi, chỉ khổ nỗi là trong tay của ta không có những thứ đó!"

Nhìn thấy Diệp Phong dùng một ánh mắt khác thường nhìn mình, Cung Phong cũng cười giải thích.

"Cung Phong tiền bối, không phải ngươi cũng là một tên bại gia tử đó chứ?"

Nghe nói như thế, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt ngạc nhiên ra hỏi thăm.

"Xem như thế đi!"

"Đáng tiếc ta là người nghèo, những thứ mà ta lấy được từ trong Thiên Đạo Chiến Trường hàng năm hoàn toàn không đủ để cho ta lãng phí!"

Nói đến đây, Cung Phong lập tức dẫn theo Diệp Phong đi vào buồng trong của Tiên Khí Phô!

Trường cung hai mặt đều là dây cung!

Trường côn trên thân côn tràn đầy gai nhọn nhỏ!

Trường kiếm mềm nhũn!

Chủy thủ không có chuôi nhưng lại cực kỳ sắc bén!

...

Nhìn thấy các loại Tiên khí cổ quái kỳ lạ được trưng bày ở trong buồng trong, Diệp Phong đã hoàn toàn bị hoa mắt!

"Thiếu gia!"

"Ngươi thấy những tác phẩm nghệ thuật này của ta như thế nào?"

"Phải biết, tất cả những thứ này đều được ta dùng tiên quáng tốt nhất trong tay chế tạo mà thành, mà sau khi hoàn thành một đơn này của ngươi thì ta lại có thể dùng ba khối tiên quáng đó chế tạo ra một chút Tiên Khí đặc thù nữa rồi."

Nhìn những tác phẩm đắc ý này, trên mặt Cung Phong cũng lóe lên vẻ đắc ý!

"Ngọa tào!"

"Cái tên này cũng thú vị lắm!"

Nhìn thấy vẻ đắc ý ở trên mặt của Cung Phong, Diệp Phong thầm nghĩ trong lòng: "Nhất định phải kéo cái tên này về Thánh Địa!"

"Thiếu gia!"

"Chuôi Tiên Khí trường thương này chỉ sợ phải chờ một ngày mới có thể chế tạo ra được."

Lúc này, Cung Phong chuẩn bị bắt đầu làm việc thì quay qua nhìn Diệp Phong nói.

"Được!"

"Vậy ngươi bắt đầu chế tạo đi, ngày mai ta lại tới!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp rời khỏi Tiên Khí Phô!

"Trường thương lớn dài năm mươi mét!"

"Rất muốn nhìn thử xem khi Tiểu Thương Long cầm cái cự hình trường thương này trong tay thì dáng vẻ sẽ thú vị đến mức nào!"

Sau khi rời khỏi Tiên Khí Phô, Diệp Phong cũng cười tự nói.

...

Bên ngoài quán rượu!

"Ngọa tào!"

"Tình huống như thế nào?"

Nhìn thấy Tiểu Thương Long từ cửa sổ phòng khách bay ra ngoài, Diệp Phong cũng khó hiểu đứng sững sờ ngay tại chỗ!

Rất nhanh!

Khi Diệp Phong trở lại phòng khách của quán rượu, nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy lửa giận của Chu Khải thì tỏ vẻ vô cùng khó hiểu hỏi: "Chu Khải, sao ngươi lại đá Tiểu Thương Long bay ra ngoài rồi?"

"Diệp thiếu!"

"Rốt cuộc ngươi cũng về tới rồi!"

"Ta giảng dạy cho Tiểu Thương Long biết một chút cái gì mới là phá của, kết quả nó thừa dịp ta không chú ý, trực tiếp ăn mười cây Thất Thải Long Tiên Thảo của ta!"

Nhìn thấy Diệp Phong đang đứng ở trước cửa phòng, Chu Khải sụp đổ khóc lóc kể lể với hắn.

"Ừm?"

"Chu Khải huynh, như vậy thì có phải là do ngươi giảng dạy có vấn đề hay không?"

"Nó vốn là Tiên thú loài rồng, ăn hết Thất Thải Long Tiên Thảo cũng không tính là phá của!"

Nghe được Chu Khải khóc lóc kể lể, Diệp Phong lại tỏ vẻ không hiểu hỏi ngược lại.

"Chủ yếu là nó hoàn toàn không có hấp thu lực lượng ở bên trong đó!"

"Sau khi ăn xong thì mẹ nó, nó trực tiếp ị ra ngoài!"

"Mười cây, lực lượng của mười cây Thất Thải Long Tiên Thảo đều ẩn chứa trong một đống đó!"

Nghe được Diệp Phong hỏi lại, rốt cục Chu Khải sụp đổ hô to lên!

? ? ?

Ăn?

Ị?

Tất cả lực lượng đều ẩn chứa ở trong một đống đó?

Nghe Chu Khải nói xong, Diệp Phong bị kinh hãi thật sự, mặc dù hắn thừa nhận lần này Tiểu Thương Long phá của vô cùng hợp lý nhưng mà kết quả lại khiến cho người ta có chút buồn nôn!

"Ồ!"

"Chu Khải huynh, vậy bây giờ cái đống đó ở đâu?"

"Ta tại sao không có thấy?"

Sau khi Diệp Phong nhìn khắp phòng khách một lượt, sau đó vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nhìn về phía Chu Khải hỏi thăm.

"Cái đó, ta, ta cất!"

"Dù nói thế nào thì ở trong đó cũng ẩn chứa lực lượng của mười cây Thất Thải Long Tiên Thảo, chắc chắn không thể ném đi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, trên mặt Chu Khải cũng lộ vẻ lúng túng giải thích.

"Ngọa tào!"

"Chu Khải huynh, vậy mà ngươi cũng ra tay được?"

"Nếu như ngươi cứ như vậy mãi thì làm sao có thể trở thành bại gia tử được!"

Biết được Chu Khải lại cất một đống đó vào, Diệp Phong cũng phục thật, hắn cảm thấy độ khó của truyện để cho Chu Khải trở

thành bại gia tử cũng không hề nhỏ một chút nào!

"Nóng hổi sao?"

"Nóng hổi, hơn nữa còn không có mùi thối, ngược lại có một loại hương..."

Nói đến đây, Chu Khải bỗng nhiên ngừng lại, nhìn Diệp Phong đang đứng đối diện dùng thần thái cười như không phải cười mà nhìn mình, giờ phút này hắn chỉ hận mình không thể lập tức tìm được một cái lỗ để chui xuống!

"Chủ nhân, ngài về đến rồi!"

"Vừa nãy ta vừa mới phá của đó!"

"Nhưng mà tại sao hắn lại đạp ta?"

Chương 487: Đoạt = mình = phá của

Lúc này, Tiểu Thương Long đi vào trong phòng khách, sau khi nhìn thấy Diệp Phong thì chuyện đầu tiên mà nó làm là kể ra chiến tích phá của của mình, sau đó trên mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi thăm Diệp Phong.

"Tiểu Thương Long!"

"Ngươi phải nhớ kỹ một chuyện, muốn phá của cũng được, nhưng tuyệt đối không thể ra tay với đồ của người..."

Không đợi Chu Khải nói xong, Diệp Phong đang đứng ở bên cạnh bỗng nhiên ngắt lời hắn.

"Tiểu Thương Long!"

"Phá của chính là như vậy, lần này ngươi làm không tệ!"

"Về phần tại sao hắn muốn đánh ngươi, đó là do ta không có ở đây, nếu như ta có mặt ở đây thì hắn sẽ không dám đánh ngươi!"

"Mà chờ sau này khi hiểu được nhiều thứ thì chắc chắn ngươi sẽ

có rất nhiều ý tưởng phá của mới lạ, cho nên ngươi cứ tiếp tục phá của đi, không cần phải để ý tới mấy thứ đồ đó là của ai, ta sẽ giúp ngươi giải quyết tất cả mọi chuyện!"

? ? ?

Cứ tiếp tục phá của, không cần phải quan tâm đồ là của ai?

Mẹ nó, cái đó không phải là ăn cướp hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Khải đang đứng ở bên cạnh trực tiếp sợ ngây người!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi giáo dục Tiểu Thương Long như thế có phải là có chút không tốt hay không!"

"Muốn phá của cũng được, nhưng cũng không thể lấy đồ của người khác để phá của!"

"Ngươi làm như vậy không phải là đang dạy hư Tiểu Thương Long hay sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Chu Khải cũng vội vàng nhắc nhở Diệp Phong.

"Chu Khải huynh!"

"Ngươi có từng cướp lấy đồ của người khác ở trong Thiên Đạo Chiến Trường không?"

Nghe được Chu Khải nói như vậy, Diệp Phong lại thần sắc bình thản hỏi ngược lại.

"Có!"

"Mạnh được yếu thua, muốn cướp thì cướp không cần phải thương lượng!"

Diệp Phong nghe xong thì cười tiếp tục hỏi: "Vậy thứ mà ngươi cướp được có phải sẽ là của ngươi hay không?"

"Chắc chắn rồi!"

"Đã cướp được rồi thì chắc chắn sẽ là của..."

Nói đến đây, Chu Khải đột nhiên phản ứng lại, sau đó nở một nụ cười khổ nói: "Diệp thiếu, là ta lâm vào góc chết tu duy, ngươi dạy dỗ rất đúng!"

"Đoạt = mình = phá của!"

Mà lúc này, Tiểu Thương Long đang đứng ở bên cạnh thông qua cuộc đối thoại của hai người thì cũng tổng kết ra một chút tin tức cực kỳ quan trọng!

"Tốt!"

"Không có việc gì thì ta đi nghỉ ngơi đây!"

"Chu Khải huynh, ngươi dẫn theo Tiểu Thương Long ra ngoài mua mấy bộ quần áo, sau đó giải thích cho nó biết được một số tình huống của thế giới này, ví dụ như là thực lực cảnh giới, tiên quáng, tiên thảo vân vân!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp rời khỏi phòng khách của Chu Khải, trực tiếp đi về phòng của mình.

? ? ?

Làm gì!

Con ngươi ấp ra, bây giờ là giao cho ta chăm sóc?

Nhìn Diệp Phong rời đi, Chu Khải cả người đều muốn điên rồi, phá của không có học được, kim sắc truyền thuyết cũng không thấy được, mười cây Thất Thải Long Tiên Thảo còn biến thành một đống phân, bây giờ còn phải học tập bảo mẫu chi đạo?

...

Trong phòng khách!

"Hệ thống, bắt đầu tiến hành kế hoạch cứu vớt sư tôn lười biếng!"

"Bây giờ bắt một đại lão ở thần giới trước, sau đó mới thương

lượng ra kế hoạch tiếp theo!"

Sau khi trở lại phòng khách, Diệp Phong trực tiếp nói ra ý nghĩ của mình cho hệ thống nghe.

"Đinh! Túc chủ, người cứ đưa ra yêu cầu, những chuyện còn lại thì giao cho thành viên đội hộ vệ bại gia là được rồi, bọn họ sẽ căn cứ theo yêu cầu của người mà tìm kiếm mục tiêu thích hợp ở thần giới!"

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu Diệp Phong.

"Nữ!"

"Chưa từng thu đồ đệ!"

"Tán tu!"

"Chính phái một chút!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống lại vang lên một lần nữa: "Đinh! Túc chủ, mời lựa chọn do ai xuất thủ?"

"Để Diệp Nhất ra tay đi!"

Nghĩ đến phải chọn một người làm việc ổn thỏa, cuối cùng Diệp Phong quyết định để Diệp Nhất xuất thủ!

...

Thần giới!

"Sở Tâm Nguyệt, ngươi chạy nữa đi!"

"Sao ngươi lại không chạy nữa?"

Nhìn thấy Sở Tâm Nguyệt ngã xuống đất, trên mặt Triệu Ngọc Cường cũng nở một nụ cười xấu xa!

"Triệu Ngọc Cường!"

"Uổng cho ta tin tưởng ngươi như vậy, không ngờ là ngươi lại hạ

độc ta!"

Vẻ mặt suy yếu, không thể nào điều động thần lực ở trong cơ thể, lúc này, Sở Tâm Nguyệt nhìn nam tử từng bước từng bước đi tới chỗ mình, tràn ngập lửa giận mắng to!

"Sở Tâm Nguyệt, chuyện này có thể trách ta được hay sao?"

"Ta và ngươi cùng nhau xông xáo Thiên Đạo Chiến Trường cũng được mấy trăm năm, khi gặp được nguy hiểm thì ta luôn cản ở trước người cổ ngươi, ta làm như vậy còn không phải là vì muốn ngươi tắm chung với ta ngủ chung với ta hay sao?"

Nghe được Sở Tâm Nguyệt giận mắng, Triệu Ngọc Cường lại cười lạnh lên tiếng nói.

"Vương bát đản!"

"Ngươi còn có mặt mũi nói ra những lời này!"

"Vốn ta có thể tự giải quyết nguy hiểm nhưng ngươi lại xuất thủ!"

"Đến lúc những nguy hiểm mà ta không tự giải quyết được thì ngươi xuất thủ, phát hiện ra bản thân ngươi cũng không giải quyết được thì mẹ nó, ngươi chạy còn nhanh hơn tất cả mọi người, cuối cùng vẫn chính là ta liều mạng hóa giải từng cái nguy cơ, kết quả còn thuận tiện giúp ngươi tranh thủ được thời gian để chạy trốn, ngươi làm như vậy mà còn muốn ta phải có hảo cảm với ngươi hay sao?"

Nghe được Triệu Ngọc Cường nói như vậy, Sở Tâm Nguyệt tức chửi ầm lên một lần nữa!

Khụ khụ!

Nghe nói như thế, trên mặt Triệu Ngọc Cường cũng có chút xấu hổ, sau đó trực tiếp nói ra: "Sở Tâm Nguyệt, ta cũng không muốn nói nhảm thêm với ngươi, dù sao hôm nay cho dù ngươi sống cũng là người của ta mà chết ngươi cũng là người của ta, không ai có thể cứu được ngươi đâu!"

"Xin lỗi!"

"Hôm nay nàng là người của ta!"

Đúng lúc này, một giọng nói tràn đầy vẻ trêu tức từ sau lưng của Triệu Ngọc Cường vang lên.

Xoát!

Sau khi nghe được giọng nói tràn đầy vẻ trêu tức này, Triệu Ngọc Cường cũng thần sắc đại biến trực tiếp quay mặt nhìn về phía sau, hắn không thể nào tưởng tượng được tại sao lại có người có thể vô thanh vô tức hiện ra ở phía sau lưng hắn!

"Chớ khẩn trương!"

"Ta vất vả lắm mới đi ra được một lần, ta sẽ không trực tiếp giết chết ngươi đâu!"

Nhìn thấy vẻ mặt khẩn trương của Triệu Ngọc Cường, Diệp Nhất cũng nở một nụ cười không khác gì ác ma!

Chương 488: Chủ nhân, ta thật sự không làm cái gì hết á

Một lát sau!

"Nhanh lên!"

"Tốc độ phải nhanh nữa lên!"

"Nhất định phải đuổi theo kịp hắn cho ta!"

Lúc này, hai cái chân chia nhau giẫm lên trên lưng và trên đầu của Triệu Ngọc Cường, Diệp Nhất nắm lấy một sợi dây thừng đang được Triệu Ngọc Cường ngậm ở trong miệng hưng phấn hô to ở trên không trung!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, đừng có chơi ta như vậy!"

"Coi ta là Thần thú tọa kỵ thì cũng thôi đi, nhưng mẹ nó ít nhất ngươi cũng phải nói cho ta biết là đang đuổi theo ai chứ, một hai kêu ta phải đuổi theo, chẳng lẽ bắt ta phải đuổi theo không khí hay sao hả?"

Lúc này, Triệu Ngọc Cường đang phi hành với tốc độ cao ở trên không trung giống như là siêu nhân, cả người đều muốn điên rồi, nếu như không phải hắn không thể đánh lại được đối phương thì mẹ nó hắn đã tự sát từ lâu rồi, không thể khi dễ người ta như vậy!

"Rốt cuộc thì người này là ai?"

"Tại sao hắn lại cứu ta?"

"Hơn nữa hắn còn làm nhục Triệu Ngọc Cường như vậy để báo thù cho ta, chẳng lẽ hắn có ý tưởng gì đó đối với ta hay sao?"

Nhìn thấy Diệp Nhất đẹp trai mê người đang đứng trên người của Triệu Ngọc Cường ở trên không trung, lúc này, ở dưới mặt đất Sở Tâm Nguyệt cũng rơi vào trong trạng thái hoa si!

"Thời gian không sai biệt lắm!"

"Nếu còn tiếp tục chơi như vậy nữa thì sẽ ảnh hưởng đến hiệu suất làm việc của ta!"

Nghĩ đến đây, trong nháy mắt sắc mặt Diệp Nhất trở nên lạnh lẽo như băng, sau đó chân phải đột nhiên dùng sức, trực tiếp đạp Triệu Ngọc Cường đang ở dưới chân mình rơi xuống đất!

Oanh!

Theo một tiếng vang thật lớn vang lên, Triệu Ngọc Cường cũng máu me khắp người, bò từ trong cái hố tràn đầy bụi đất ra ngoài!

"Vốn định giữ lại một mạng cho ngươi!"

"Nhưng mà ta hoàn toàn không ngờ được là ngươi lại vô tích sự như vậy, thậm chí ngay cả hắn mà ngươi cũng không đuổi kịp, nếu đã như vậy thì ta còn giữ ngươi lại để làm gì nữa chứ!"

Theo giọng nói tràn đầy bất mãn của Diệp Nhất vang lên, Triệu

Ngọc Cường mới bò từ trong cái hố ra ngoài, còn chưa kịp hiểu là chuyện gì đã xảy ra thì đã nhìn thấy một đạo kim sắc đao mang từ trước mắt hắn chợt lóe lên, khi ý thức của hắn sắp tiêu tán, Triệu Ngọc Cường hét lớn ở trong lòng: "Vương bát đản, mẹ nó, rốt cuộc là ngươi muốn cho ta đuổi theo ai đó, đến chết cũng không để cho ta chết được một cách rõ ràng!"

"Cảm tạ đại nhân đã xuất thủ cứu giúp!"

Lúc này, Sở Tâm Nguyệt cũng đi tới trước mặt Diệp Nhất, sau đó tràn đầy cảm kích lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Ngươi cám ơn ta làm gì?"

"Ta giết hắn là chỉ vì muốn tìm một chút niềm vui thú cho ta mà thôi, mà lần này mục đích chủ yếu ta đi ra đây chính là đến đây để bắt cóc ngươi đó!"

Nghe được Sở Tâm Nguyệt nói như vậy, Diệp Nhất lại khẽ nhíu mày nói ra mục đích chuyến đi lần này của mình.

? ? ?

Không phải tới cứu ta?

Mà là đến bắt cóc ta hay sao?

Nghe được Diệp Nhất trả lời mình như vậy, Sở Tâm Nguyệt trực tiếp đứng ngẩn ra ngay tại chỗ, chuyện này hoàn toàn không giống với những gì mà nàng đang nghĩ!

Vô số năm qua, rốt cục cũng xuất hiện được một nam nhân khiến cho nàng vừa lòng, kết quả người ta đến đây là để bắt cóc nàng?

Chờ chút!

Đúng lúc này, Sở Tâm Nguyệt bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó vội vàng nhìn về phía Diệp Nhất lên tiếng hỏi: "Đại nhân, vậy, vậy người muốn cướp tiền hay cướp sắc vậy?"

? ? ?

Thần mẹ nó cướp tiền hay là cướp sắc?

Mẹ nó, ta phụng lệnh chủ nhân của ta tới đây bắt cóc ngươi để đi thu đồ đệ!

Chú ý tới ánh mắt mà Sở Tâm Nguyệt đang nhìn về phía mình càng ngày càng không đúng, Diệp Nhất thừa nhận thời khắc này hắn bắt đầu luống cuống!

...

Thượng giới, Đệ Thất Tiên Vực, Không Linh Thành!

Trong phòng khách của quán rượu!

"Mẹ nó!"

"Ngươi bình thường một chút có được hay không, mẹ nó, đừng có nhìn ta như vậy nữa!"

Phát hiện Sở Tâm Nguyệt vẫn dùng ánh mắt hàm tình mạch mạch mà nhìn mình, lại nhìn thấy Diệp Phong đang dùng ánh mắt khác thường mà nhìn mình, giờ phút này, Diệp Nhất cả người đều muốn điên rồi, bây giờ hắn rất muốn nói với Diệp Phong một câu: "Chủ nhân, ta thật sự cái gì cũng không có làm hết!"

"Diệp Nhất!"

"Đây là tình huống như thế nào?"

Một lát sau, Diệp Phong trưng ra vẻ mặt cười như không phải cười mà nhìn Diệp Nhất lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Ngươi nghe ta giải thích đi, không giống như những gì ngươi đang nghĩ đâu!"

"Ta nói là ta muốn bắt cóc nàng, ai mà ngờ được nàng lại hỏi ta là tới để cướp tiền hay cướp sắc, câu hỏi này trực tiếp khiến cho ta

bối rối không biết trả lời như thế nào, sau đó ta vội vàng đưa nàng xuống dưới này, ta thật sự cái gì cũng không có làm hết!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Diệp Nhất cũng thần sắc hốt hoảng vội vàng giải thích.

"Mẹ nó, tính sai!"

"Trước đó những yêu cầu mà ta nói ra vẫn còn có chỗ sơ suất!"

"Sao lại bắt được một đứa mê trai xuống chứ!"

Sau khi nghe Diệp Nhất giải thích tất cả mọi chuyện, Diệp Phong cũng bị kinh hãi, hắn hoàn toàn không ngờ được lại xảy ra tình huống như thế này!

Mẹ nó, đã bị bắt cóc rồi mà còn hỏi là người ta cướp tiền hay là cướp sắc, mẹ nó, đây là tư duy mà một người bình thường nên có hay sao?

Tạm thời cho Diệp Nhất rời đi trước, sau đó Diệp Phong cũng quay qua nhìn Sở Tâm Nguyệt nói: "Ta cho người đi bắt ngươi xuống đây chỉ có một mục đích duy nhất đó chính là muốn cho ngươi thu sư tôn của ta làm đồ đệ!"

Hả?

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, Sở Tâm Nguyệt cũng sững sờ!

Chỉ là thuộc hạ của hắn thôi mà có thể bắt nàng từ thần giới xuống đến thượng giới, loại tồn tại như thế này đã không phải là nàng có thể tưởng tượng ra được, nhưng nàng tuyệt đối không thể nào ngờ rằng mục đích của đối phương lại là bắt nàng xuống đây để nàng thu một đồ đệ!

Một lát sau!

Sau khi Sở Tâm Nguyệt hiểu rõ ràng kế hoạch cứu vớt sư tôn lười biếng thì trên mặt của nàng cũng hiện ra vẻ giật mình, nhìn vẻ mặt thành thành thật thật của Diệp Phong, trong lòng của nàng không nhịn được mà sợ hãi than thầm: "Vốn cho rằng Diệp Nhất đó đã rất

biết chơi rồi, ai mà ngờ được là Diệp Phong này càng biết chơi hơn nữa!"

Chương 489: Chủ nhân, ta thật sự không làm cái gì hết á (2)

"Diệp thiếu!"

"Chỉ cần ngươi có thể sáng lập ra một thời cơ để cho ta gặp mặt sư tôn của ngơi thì những chuyện còn lại ngươi cứ giao cho ta đi, ta cam đoan ta sẽ hoàn thành được nhiệm vụ này!"

Nhìn Diệp Phong, Sở Tâm Nguyệt cũng đưa ra lời cam đoan, dù sao, không cần biết là đối phương có mục đích gì, dù sao cũng là trời xui đất khiến cứu được mình, vậy thì ân tình này mình phải nhận, chớ đừng nói chi là người đứng ở cấp bậc cao như đối phương mà lại coi trọng nàng thì đó chính là đang nể mặt nàng, nếu như nàng còn không biết tốt xấu vậy thì có thể đi chết được rồi!

"Tiểu Kiếm!"

"Đưa nàng về Thần giới đi!"

Nghe được Sở Tâm Nguyệt cam đoan như vậy, Diệp Phong cũng hài lòng khẽ gật đầu, sau đó lên tiếng ra lệnh cho Diệp Tiểu Kiếm đang đứng ở ngoài cửa!

"Diệp thiếu!"

"Ta có một cái yêu cầu quá đáng, yêu cầu đó chính là ngươi có thể để cho Diệp Nhất tiễn ta về nhà hay không?"

Nhìn thấy kiếm khách cụt một tay đi tới, Sở Tâm Nguyệt lại vội vàng quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Ngọa tào!"

"Nương môn này để mắt tới Diệp Nhất rồi hay sao?"

Nghe nói như thế, nhìn ánh mắt tràn ngập mong đợi của Sở Tâm Nguyệt, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó lập tức gọi Diệp Nhất đến đây!

Một lát sau!

"Mặc dù xuất hiện một xíu tình huống ngoài ý muốn nhưng cũng coi như là chính thức bắt đầu kế hoạch cứu vớt sư tôn lười biếng!"

"Tiếp theo thì phải tìm cơ hội để cho sư tôn đi ra ngoài lịch luyện mới được!"

Sau khi Diệp Nhất dẫn theo Sở Tâm Nguyệt rời đi, Diệp Phong cũng suy nghĩ xem mình nên làm như thế nào để Lạc Thiên Tuyết đi ra ngoài lịch luyện!

...

Một bên khác!

"Tiểu Thương Long! ! !"

"Rốt cuộc thì ngươi có hiểu cái gì mới là cướp hay không, dưới tình huống thực lực của ngươi mạnh hơn xa người khác thì mới gọi là cướp được, hành vi của ngươi bây giờ, mẹ nó, hành vi này gọi là mua, hơn nữa còn là ta đi theo phía sau lưng ngươi điên cuồng tính tiền, bây giờ Tiên Linh Tinh ở trong tiên giới của ta cũng sắp bị ngươi xài hết rồi!"

Lúc này, Chu Khải bắt lấy Tiểu Thương Long, sau đó trực tiếp ấn nó lên trên bức tường lớn lớn tiếng khiển trách!

"Cái gì mà có mua hay không, ta hoàn toàn không hiểu như vậy là có ý gì!"

"Ta chỉ biết đây là ta dùng bản lĩnh của ta để cướp được, chuyện này thì có liên quan gì tới ngươi!"

"Ta cướp đến tay, đó chính là đồ của ta, ta muốn phá của!"

Nghe được Chu Khải răn dạy như vậy, Tiểu Thương Long lại cực kỳ không phục phản bác lại hắn!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, ngươi lại nói là không có liên quan gì đến ta?"

"Nếu không phải ta đi theo sau lưng điên cuồng tính tiền cho ngươi thì bây giờ ngươi đã bị người ta làm thịt hấp, làm thành thịt kho tàu!"

Nghe được Tiểu Thương Long nói như vậy, đặc biệt là khi nhìn thấy dáng vẻ tức giận bất bình của đối phương, Chu Khải tức đến nỗi thân thể không bị khống chế mà rung động!

Hô!

Thở một hơi dài, Chu Khải nắm lấy cổ áo Tiểu Thương Long xách nó đứng dậy, trực tiếp đi về quán rượu, nếu như hắn không nói được vậy thì phải để cho Diệp Phong nói, nếu không hắn sợ lại nói một hồi nữa thì mình sẽ bị làm cho tức chết!

Trong phòng khách quán rượu!

"Diệp thiếu!"

"Chuyện đã xảy ra chính là như vậy!"

"Nhưng ta không thể nói rõ được, cái thằng quỷ nhỏ này vẫn không có tin ta, chuyện này vẫn nên để cho ngươi nói với hắn đi!"

Đi vào trong phòng khách, Chu Khải kể lại đầu đuôi mọi chuyện một lần, sau đó tức giận ngồi qua một bên, thầm nghĩ trong lòng: "Lần này để cho chủ nhân của ngươi nói cho ngươi biết, ta coi ngươi còn dám phản bác nữa hay không!"

"Sau này tiểu hoàng cẩu nhất định phải trở thành Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Kiếm Cẩu!"

"Phệ Huyết Đường Lang mặc dù biết luyện đan nhưng cảm thấy vẫn không được thú vị lắm, sau này vẫn phải giúp nó thay đổi mục tiêu cuối cùng!"

"Mà Tiểu Thương Long này lại mang tới dẫn dắt cho ta, không bằng ta sẽ bồi dưỡng nó thành thành Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất

Hãn Phỉ Long đi!"

Nghe Chu Khải nói xong, Diệp Phong lại suy nghĩ đến phương hướng trưởng thành trong tương lai của Tiểu Thương Long!

"Tiểu Thương Long!"

"Biểu hiện của ngươi rất không tệ!"

"Dựa vào năng lực của mình cướp được đó chính là bản lĩnh của ngươi!"

"Có thể cướp được vậy tại sao phải mua làm gì!"

Lúc này, xác định phương hướng trưởng thành của Tiểu Thương Long xong, Diệp Phong cũng cười tán dương Tiểu Thương Long.

? ? ?

Cái gì gọi là nó dựa vào năng lực của mình mà cướp được?

Là ta đi theo sau lưng đi cuồng tính tiền cho nó!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Khải đang ngồi bên cạnh cả người đều nghe choáng váng, tình huống này hoàn toàn không giống như những gì hắn nghĩ!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi dạy dỗ như vậy là không đúng!"

"Nếu không phải ta điên cuồng tính tiền cho nó thì nó đã bị người ta bắt đi lâu rồi!"

"Muốn cướp bóc thì thực lực của bản thân rất là quan trọng, chuyện này ngươi phải nói rõ ràng với nó chứ!"

Sau khi tỉnh táo lại, Chu Khải cũng một mặt lo lắng nhắc nhở Diệp Phong.

"Chu Khải huynh!"

"Nếu như người đi cướp đồ của người khác mà lại phát hiện ra

mình không phải là đối thủ của đối phương thì ngươi sẽ làm cái gì?"

Nghe được Chu Khải hỏi như vậy, Diệp Phong thần sắc bình thản hỏi thăm.

"Đương nhiên là để Mễ lão xuất thủ!"

"Mễ lão thân là người hộ đạo của ta, ngoại trừ bây giờ, thời gian còn lại gần như đều sẽ âm thầm đi theo bảo vệ ta!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Chu Khải cũng nói thẳng ra ý nghĩa của mình.

"Cho nên, Mễ lão xuất thủ chính là giúp ngươi trả tiền thật sao?"

Diệp Phong nghe xong thì tiếp tục hỏi.

"Sao có thể như vậy được, nếu như ta đã muốn cướp vậy thì sao còn trả..."

Nói đến đây, Chu Khải bỗng nhiên sững sờ ngay tại chỗ, bởi vì bây giờ hắn mới kịp phản ứng lại, nếu như Tiểu Thương Long bị bắt, Diệp Phong tuyệt đối sẽ xuất thủ!

Mà nghĩ đến người hộ đạo có thực lực kinh khủng bên cạnh Diệp Phong, Chu Khải dám cam đoan, toàn bộ Không Linh Thành cũng không có ai có thể đỡ được một chiêu của đối phương!

"Mẹ nó!"

Chương 490: Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Hãn Phỉ Long

"Hóa ra những số tiền ta đã trả là mất trắng hay sao?"

Nghĩ đến những Tiên Linh Tinh mà mình đã tiêu xài, Chu Khải cảm thấy mình như một đồ đần!

"Chủ nhân!"

"Ngươi đổi một người khác đến dạy ta đi!"

"Ta sợ nếu như còn để cho hắn dạy ta nữa thì sẽ dạy hư ta mất!"

Lúc này, Tiểu Thương Long đang đứng ở bên cạnh cũng nhìn về phía Diệp Phong, vẻ mặt thành thật lên tiếng nói.

? ? ?

Đổi thành người khác?

Mẹ nó, ta dậy hư ngươi?

Bây giờ ngươi đã hư thành cái quái gì rồi ngươi còn không biết sao, còn cần ta dạy hư ngươi?

Nghe được Tiểu Thương Long nói như vậy, biểu cảm trên mặt Chu Khải như không thể tin vào tai của mình, phải biết, từ đầu tới đuôi, hắn dạy dỗ tuyệt đối là chính xác nhất, sao bây giờ lại trở thành vấn đề của hắn rồi?

"Vậy thì về Thánh Địa đi!"

"Để Cẩu ca và Lang ca của ngươi dạy ngươi!"

"Hẳn là bọn họ có thể dạy tốt cho ngươi!"

Nghe được Tiểu Thương Long nói như vậy, Diệp Phong cũng cảm thấy Chu Khải không thể dạy được Tiểu Thương Long, vậy còn không bằng trực tiếp ném cho tiểu hoàng cẩu và Phệ Huyết Đường Lang!

"Diệp thiếu!"

"Vậy ta có cần đi theo về Thánh Địa hay không?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, bên cạnh, Chu Khải cũng vội vàng hỏi thăm.

"Về!"

"Ý tưởng phá của của ngươi quá kém!"

"Vừa khéo trở lại Thánh Địa, ta gọi những người khác giúp ngươi một chút!"

"Nhưng mà chúng ta phải trở về vào khoảng giờ này ngày mai, bởi vì trường thương của Tiểu Thương Long còn chưa có chế tạo xong!"

Nói xong, Diệp Phong đẩy Tiểu Thương Long và Chu Khải ra khỏi phòng mình, còn bản thân hắn thì trực tiếp nằm dài trên giường nghỉ ngơi.

...

"Tiểu Thương Long, ngươi lại muốn làm gì nữa?"

Nhìn thấy Tiểu Thương Long trực tiếp đi xuống lầu dưới, Chu Khải cũng cực kỳ sụp đổ hô to lên.

"Trước đó ta nghe những người đó nói có một chỗ tên là phủ thành chủ có rất nhiều bảo bối cho nên ta chuẩn bị đi qua phủ thành chủ đó cướp một đợt!"

Nghe được Chu Khải hỏi thăm, Tiểu Thương Long cũng vẻ mặt hưng phấn nói ra ý nghĩ của mình!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, ngươi bệnh tâm thần hả!"

"Đó chính là phủ thành chủ, thành chủ Không Linh Thành này là một cường giả Tiên Kiếp Cảnh Tam Trọng đỉnh phong, mẹ nó, ngươi cũng biết chọn chỗ lắm!"

Nhìn thấy Tiểu Thương Long chạy xuống lầu dưới, Chu Khải nhìn phòng của Diệp Phong một chút, cuối cùng vẫn cắn răng đi theo, không cần biết đến lúc đó tiểu nữ hài ăn kẹo que đó sẽ xuất thủ hay không nhưng Diệp Phong đã giao Tiểu Thương Long cho hắn, hắn phải chịu trách nhiệm!

"Đại, đại nhân!"

Mới vừa đi ra khỏi quán rượu, khi Chu Khải nhìn thấy Diệp Tiểu

Đường bỗng nhiên xuất hiện cũng ngăn cản đường đi của mình, trên mặt lộ vẻ cung kính hô lên một tiếng.

"Đây là một trăm tấm Thập Phẩm Cửu Giai Đạo Thiết Tiên Lục!"

"Là chủ nhân để cho ta giao cho ngươi!"

"Chủ nhân còn nhờ ta truyền lời lại cho ngươi, kim sắc truyền thuyết dùng đạo thiết tiên lục này, ngươi có thể cảm nhận nó trước một chút!"

"Cùng đi phủ thành chủ, Tiểu Thương Long đoạt của nó, ngươi trộm cướp của ngươi, xảy ra vấn đề, ta sẽ ra tay !"

Đưa tiên giới chứa một trăm tấm đạo thiết tiên lục tiên cho Chu Khải, sau đó Diệp Tiểu Đường cũng lặp lại những gì mà Diệp Phong đã dặn dò!

Nói xong, trong mắt Diệp Tiểu Đường cũng lóe lên vẻ kính nể, thầm nghĩ trong lòng: "Một hồi Tiểu Thương Long ra sức đoạt ở ngoài sáng, Chu Khải này lại từ một nơi bí mật gần đó dùng sức trộm cướp, mà tất cả những chuyện này đều nằm trong khống chế của chủ nhân, không thể không nói, chủ nhân thật quá sành chơi!"

Mà bên cạnh, Chu Khải nhìn tiên giới trong tay, trên mặt lại dần dần toát ra vẻ kích động, bởi vì hắn có một cái phỏng đoán to gan, đó chính là rất có thể kim sắc truyền thuyết có liên quan đến Diệp Phong!

"Đại nhân yên tâm, ta nhất định sẽ trộm sạch bọn họ ngay cả quần cũng không để lại!"

Nói xong, Chu Khải lập tức mang theo thần sắc kích động đuổi theo Tiểu Thương Long!

...

Phủ thành chủ, thư phòng!

"Lương thành chủ!"

"Chỉ cần ngươi đồng ý chơi trò chơi này thì những Tiên Linh

Thạch, Tiên Linh Tinh, tiên quáng, tiên thảo, đan dược vân vân này đều sẽ là của ngươi!"

"Cho nên, ngươi dám chơi không?"

Diệp Tiểu Bạch mặc một bộ áo trắng giống như cười mà không phải cười nhìn nam tử trung niên trước mắt hỏi.

"Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Tại sao lại muốn chơi trò chơi kì lạ này với ta?"

Tra xét xong các loại cực phẩm Tiên Linh Thạch, cực phẩm Tiên Linh Tinh, tiên quáng phẩm cấp cao, tiên thảo, đan dược ở trong mười cái tiên giới trước mắt, Lương Xuyên cũng vẻ mặt ngưng trọng nhìn về phía Diệp Tiểu Bạch hỏi thăm.

Bởi vì đồ ở trong mười cái tiên giới này có giá trị quá kinh khủng, không nói khoa trương một chút nào, một khi đồ bên trong truyền đi thì phủ thành chủ này của hắn sẽ bị đốt giết cướp đoạt một trăm lần!

Hơn nữa, hắn cảm nhận được trên người nam tử áo trắng thần bí ở trước mắt một cảm giác nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt, hắn dám cam đoan mình tuyệt đối không phải là đối thủ của đối phương!

"Ta là người như thế nào cũng không quan trọng!"

"Mà ngươi hẳn là cũng phi thường rõ ràng, nếu như ta muốn cướp phủ thành chủ của ngươi thì ngươi hoàn toàn không cản được ta!"

"Cho nên ta cũng không phải là mang theo địch ý đến đây!"

"Vẫn là câu nói đó, nếu như ngươi chấp nhận chơi cái trò chơi này, vậy thì hãy bắt đầu giấu những thứ này ở các nơi trong phủ thành chủ đi, sau hai giờ, nếu như không bị tìm ra được thì đều là của ngươi!"

"Đương nhiên, tất cả bảo vật trong phủ thành chủ của ngươi cũng nằm trong trò chơi này, ngươi cũng phải giấu hết toàn bộ chúng nó đi, nếu như vẫn còn để ở trong bảo khố đến lúc đó ta sẽ phá bỏ trận pháp phòng ngự, có bị cướp đi cũng không thể trách chúng ta

được!"

"Năm!"

"Bốn!"

"..."

Nói xong, Diệp Tiểu Bạch trực tiếp bắt đầu đếm ngược, đây là chút thời gian cuối cùng mà hắn cho đối phương để cân nhắc!

"Ta tiếp nhận!"

"Nhưng mà ta cần nửa giờ thời gian chuẩn bị!"

Khi Diệp Tiểu Bạch đếm tới một, Lương Xuyên cũng cắn răng, rốt cục làm ra quyết định!

"Tốt!"

Chương 491: Nên đoạt thì đoạt, nên trộm lén thì trộm, đừng có đứng ngây ra đó nữa

"Nửa giờ sau, người của chúng ta sẽ tiến vào phủ thành chủ bắt đầu cái trò chơi này, ngươi phải dặn dò người trong phủ của ngươi trước!"

Nói xong, Diệp Tiểu Bạch trực tiếp quay người rời khỏi thư phòng.

"Xem ra phải chuẩn bị cho tốt một chút!"

"Ta sống lâu như vậy, đây là lần đầu tiên gặp được chuyện kỳ lạ như thế!"

Nhìn Diệp Tiểu Bạch rời đi, Lương Xuyên cất mười cái tiên giới ở trên bàn sau đó rời khỏi thư phòng, đi thẳng đến hướng bảo khố đặc thù của phủ thành chủ!

...

Trong phòng khách quán rượu!

"Cái trò chơi này có thể giúp ta lãng phí không ít thứ!"

"Còn có thể để cho Chu Khải sử dụng đạo thiết tiên lục trân quý như vậy để chơi trò chơi!"

"Cuối cùng những thứ mà Tiểu Thương Long cướp được thì sẽ dùng để phá của!"

"Càng quan trọng hơn là sau chuyện này ta còn có thể nhận được ban thưởng hành vi phá của!"

Nghĩ đến trò chơi nhỏ có thể một đá ném trúng bốn con chim của mình hoàn mỹ như vậy, Diệp Phong cũng nhịn không được mà muốn khen mình, hắn cảm thấy nếu như mình nhận được một cái hệ thống ở phương diện khác thì sẽ làm mai một tài năng phá của của mình!

Một bên khác!

"Chu đại ngốc!"

"Tại sao ta lại có cảm giác là chúng ta cứ đi vòng vòng ở đây?"

Khi phát hiện mình lại đi tới một cái cửa hàng quen thuộc một lần nữa, Tiểu Thương Long trưng vẻ mặt vô cùng nghi hoặc ra hỏi thăm Chu Khải.

? ? ?

Chu đại ngốc?

Không gọi ta một tiếng Chu ca ca còn chưa tính, vậy mà gọi ta là Chu đại ngốc?

Nghe được Tiểu Thương Long gọi mình như vậy, Chu Khải tức đến chỉ hận không thể trực tiếp đá đối phương hai cái!

"Trận pháp!"

"Nhớ kỹ, cái này tên là trận pháp, hình như chúng ta đi vào trong

mê trận của người khác!"

Cố nén lửa giận trong lòng, Chu Khải cũng giải thích cho Tiểu Thương Long.

"Trận pháp?"

"Mê trận?"

Tiểu Thương Long nghe xong cũng tỏ vẻ không hiểu, sau đó nhìn về phía Chu Khải hỏi: "Cho nên phải làm như thế nào mới có thể đi ra ngoài?"

"Sao ta biết được cách đi ra ngoài được?"

"Ngồi ở chỗ này chờ Diệp thiếu tới cứu chúng ta đi!"

Nghe được Tiểu Thương Long tra hỏi như vậy, Chu Khải cũng tức giận đáp lại nó.

"Cái gì cũng phải dựa vào chủ nhân!"

"Sao ngươi lại vô dụng như vậy chứ?"

Nghe được Chu Khải nói như vậy, Tiểu Thương Long cũng tỏ vẻ khinh thường nói!

"Ừm?"

"Chu đại ngốc, ngươi tìm cái gì đó?"

Nhìn thấy Chu Khải tìm kiếm khắp nơi, Tiểu Thương Long cũng một mặt hiếu kì hỏi thăm.

"Thương của ta đâu!"

"Hắc Huyền Phá Long Thương của ta đâu!"

"Mẹ nó, ta đâm chết cái đồ khốn nạn ngươi!"

Lấy Hắc Huyền Phá Long Thương toàn thân màu đen từ trong tiên giới ra, Chu Khải lập tức đuổi theo Tiểu Thương Long đã chạy xa!

Cách đó không xa, trên nóc nhà!

Nhìn phía dưới Chu Khải cầm trường thương trong tay đang đuổi theo Tiểu Thương Long, Diệp Tiểu Đường cũng nhịn không được cười nói: "Thanh niên ngu ngốc và rồng ngu ngốc đuổi đánh nhau, rất biết cách hưởng thụ!"

Nửa giờ sau!

"A?"

"Chu đại ngốc, mẹ nó đừng đuổi!"

"Hình như chúng ta chạy ra ngoài!"

Phát hiện cửa hàng xung quanh không còn lặp lại như trước đó nữa, Tiểu Thương Long cũng dừng lại nhắc nhở Chu Khải đang cố ý không đuổi kịp nó ở sau lưng.

"Vậy còn chờ gì, nhanh đi phủ thành chủ!"

Nghe được Tiểu Thương Long nhắc nhở, Chu Khải cũng phát hiện tình huống này, sau đó cất Hắc Huyền Phá Long Thương, cấp tốc chạy tới phủ thành chủ!

Một lát sau!

"Tiểu Thương Long!"

"Cửa lớn phủ thành chủ có hai tên cường giả Tiên Vương Cảnh trông coi, chúng ta muốn đi vào chỉ sợ cũng là một chuyện..."

Lời còn chưa nói hết thì Chu Khải đã nhìn thấy Tiểu Thương Long đi thẳng đến cửa lớn của phủ thành chủ, chuyện này khiến cho hắn không nhịn được mà cười lạnh nói: "Đúng là con rồng nhỏ ngu ngốc chuyện gì cũng không biết, nếu như ngươi có thể thuận lợi đi vào trong đó, mẹ nó, sau này ta trực tiếp đổi tên thành Chu đại..."

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, vậy mà đi vào được?"

"Hai cường giả Tiên Vương Cảnh đó mắt mù sao?"

Không đợi Chu Khải nói ra chữ ngốc sau cùng, hắn lập tức trợn tròn hai con mắt lên nhìn Tiểu Thương Long trực tiếp đi vào phủ thành chủ, toàn bộ quá trình không hề bị ngăn cản lại một chút nào!

"Ta cũng đi thử xem?"

Nghĩ đến đây, Chu Khải cắn răng, sau đó cũng trực tiếp đi thẳng đến chỗ cửa lớn phủ thành chủ.

"Cái này là tình huống như thế nào?"

"Cố ý thả chúng ta đi vào?"

Đi tới trước cửa phủ thành chủ, khi Chu Khải phát hiện hai tên thủ vệ Tiên Vương Cảnh lại trực tiếp quay đầu qua chỗ khác, hoàn toàn không thèm nhìn hắn thì hắn bị kinh hãi thật sự!

Cực kỳ thuận lợi đi vào phủ thành chủ, sau đó khi Chu Khải phát hiện Tiểu Thương Long phát hiện được không ít tiên thảo ở trên một cái giả sơn, sau đó để vào trong ngực của mình ngay trước mặt của mười tên thủ vệ tuần tra, hắn hoàn toàn không dám tin vào đôi mắt của mình!

Hắn rất muốn hỏi mười tên thủ vệ tuần tra đó một câu, mắt của các ngươi đều mù hết rồi sao?

"Tiểu hữu!"

"Ngươi còn đang nhìn cái gì, nên đoạt thì đoạt, nên vụng trộm thì trộm, đừng có đứng ngây ngốc ra đó làm gì nữa!"

Đúng lúc này, một giọng nói tràn đầy vẻ trêu đùa bỗng nhiên vang lên ở sau lưng của Chu Khải.

"Ngươi là. . . thành chủ Lương Xuyên?"

"Ngươi không ngăn cản chúng ta, còn cổ vũ chúng ta?"

Khi Chu Khải quay người nhìn thấy người đang đứng ở sau lưng

mình thì biểu cảm trên mặt của hắn như không thể tin vào đôi tai của mình!

"Tại sao phải ngăn cản các ngươi?"

"Các ngươi cứ việc yên tâm, chỉ cần có thể lấy tới tay thì đó chính là đồ của các ngươi, ta tuyệt đối sẽ không ngăn cản các ngươi lấy đi!"

Nhìn vẻ mặt mộng bức của Chu Khải, Lương Xuyên cũng cười lên tiếng nói, đồng thời trong lòng cực kỳ đắc ý nghĩ: "Năm cái tiên giới chứa bảy thành bảo vật đã bị ta giấu trong quần của mình, trò chơi lần này các ngươi hoàn toàn không có khả năng thắng được!"

Chương 492: Tên tiểu vương bát đản ngươi, ngay cả quần của ta cũng cướp

"Lương Xuyên thành chủ!"

"Ngươi để cho chúng ta tùy tiện lấy thật sao?"

Nghe nói như thế, ánh mắt Chu Khải nhìn về phía Lương Xuyên cũng thay đổi, hắn thấy, để cho người khác tùy tiện lấy đồ trong nhà mình thì còn không phải là đồ đần hay sao!

"Không sai, các ngươi tùy tiện cầm!"

"Hơn nữa tất cả bảo vật trong phủ thành chủ của ta đều được giấu ở các nơi trong phủ, chỉ cần có thể tìm được thì đều là của các ngươi!"

"Thậm chí các ngươi muốn cướp đoạt bảo vật trên người của bất kỳ người nào trong phủ của ta đều được, điều kiện tiên quyết là các ngươi phải dựa vào bản lãnh của mình cướp được mới được!"

"Nhưng mà, các ngươi chỉ có hai tiếng!"

Nhìn thấy Chu Khải vẫn có chút không quá tin tưởng, Lương Xuyên cũng giải thích lần nữa.

"Mặc dù không rõ ràng rốt cuộc là xảy ra chuyện gì!"

"Nhưng một trăm tấm đạo thiết tiên lục đó ta phải chờ đến cuối cùng mới dùng mới được, lỡ như đối phương đổi ý thì hai tiếng này coi như lãng phí, bây giờ tìm hai tiếng trước, đến thời điểm sau cùng thì ta mới sử dụng đạo thiết tiên lục!"

Nghe Lương Xuyên giải thích xong, Chu Khải cũng không nói thêm lời nào, trực tiếp chạy tới chỗ Tiểu Thương Long, đồng thời hắn cũng suy nghĩ rõ cách sử dụng một trăm tấm đạo thiết tiên lục trong tay mình như thế nào!

"Tìm đi!"

"Thỏa thích tìm đi!"

"Cho dù ba thành bảo vật giấu trong phủ đó đều bị các ngươi tìm tới thì lần này ta cũng có thể kiếm bộn rồi, nếu không phải là sợ vị đó không vui thì ta chỉ muốn giấu một thành bảo vật mà thôi."

Lấy một cái ghế đu từ trong tiên giới ra, Lương Xuyên rất thoải mái nằm lên trên đó, nhìn hai tiểu khả ái phía xa xa đang tìm kiếm bảo vật khắp nơi, trên mặt của hắn nở một nụ cười đắc ý!

Một lát sau!

"Các ngươi đến tấu hài hay sao!"

"Tìm nửa ngày rồi mà chỉ tìm được một chút xíu bảo vật như vậy?"

"Các ngươi không biết vận dụng thần thức sao, kêu các ngươi tìm, mẹ nó các ngươi ngu đột xuất tìm thật!"

Khi chú ý tới Tiểu Thương Long và Chu Khải hoàn toàn dựa vào vận may mà tìm, Lương Xuyên cũng bị kinh hãi, sau đó tự lẩm bẩm: "Xem ra là ta nghĩ nhiều rồi, chỉ dựa vào phương pháp tìm như bọn họ thì cho dù ta giấu tất cả bảo vật ở trong phủ đệ thì bọn họ cũng không thể nào tìm được trong vòng hai giờ!"

Khi thời gian tới gần hai giờ, ánh mắt Chu Khải vẫn luôn đi theo Tiểu Thương Long tìm kiếm bảo vật thay đổi trong nháy mắt!

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tại sao ta lại cảm thấy ánh mắt của tiểu tử này có chút không đúng!"

Nhìn thấy Chu Khải mắt bốc lục quang nhanh chóng chạy tới chỗ mình, Lương Xuyên đang nằm trên ghế xích đu bỗng nhiên cảm thấy bất an khó hiểu!

"Lương thành chủ!"

"Thời gian sắp đến, ta chuẩn bị dựa vào bản lãnh của mình để cướp!"

Đi tới trước mặt Lương Xuyên, Chu Khải cũng hưng phấn nói một câu nói như vậy, sau đó lấy từ trong tiên giới ra một nắm lớn đạo thiết tiên lục!

...

"Ngọa tào! ! !"

"Tiểu vương bát đản ngươi, ngay cả quần của ta cũng cướp!"

"Tiên giới của ta!"

Ngồi xổm ở trên ghế đu, lúc này Lương Xuyên cả người đều muốn điên rồi, vốn cho rằng lần này ổn, nhưng ai mà ngờ được ở trong tay đối phương lại có nhiều đạo thiết tiên lục phẩm cấp cao như vậy!

"Lần này thua thiệt chết!"

"Không ngờ được là giấu ở bên trong quần cũng không có an toàn!"

"Nếu biết trước sẽ là tình huống như vậy thì còn không bằng ta giấu tất cả bảo vật ở bên trong phủ đệ, vốn nghĩ ba thành bảo vật đó là để lại cho bọn họ nhưng ai mà ngờ được mẹ nó lại để lại cho chính ta!"

Nhìn thấy hai tay Chu Khải cầm bó lớn đạo thiết tiên lục vọt thẳng tới chỗ những người khác ở trong phủ đệ, Lương Xuyên muốn

khóc chết rồi, hắn hoàn toàn không ngờ được cuối cùng lại là kết cục như vậy!

"Chờ một chút!"

"Những nơi đi qua, quần cũng không để lại!"

"Mẹ nó, cái này không phải là kim sắc truyền thuyết sao?"

Đúng lúc này, khi Lương Xuyên nhìn thấy không ít người ở xa xa cũng bị Chu Khải cướp sạch sẽ, trong đầu đột nhiên nhớ lại một câu mà gần đây mọi người thường hay truyền tai cho nhau!

"Hắn, hắn, chẳng lẽ hắn là một trong số những thành viên của kim sắc truyền thuyết?"

Nhìn Chu Khải ở phía xa dựa vào đạo thiết tiên lục điên cuồng cướp đoạt, trên mặt Lương Xuyên cũng lộ vẻ trầm tư!

...

Trong phòng khách quán rượu!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phá của thành công, ban thưởng một trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *1, ban thưởng Ngộ Kiếm Thạch ẩn chứa Cửu Cảnh · Kiếm Chi Pháp Tắc *10000!"

Theo tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống bỗng nhiên vang lên, khóe miệng Diệp Phong cũng nở một nụ cười!

"Không tệ!"

"Xem ra sau này có thể thường xuyên chơi như vậy!"

"Nhưng mà lần này phát động ban thưởng đặc thù lại là một vạn khối Ngộ Kiếm Thạch ẩn chứa Cửu Cảnh · Kiếm Chi Pháp Tắc, cái đồ chơi này giữ lại cũng không có tác dụng gì!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng bắt đầu trầm tư, dù sao sau này nếu như mọi người cần gì thì hắn có thể tiêu hao điểm phá sản mở ra từ trong các loại tiên bình, cho nên những thứ được ban thưởng

này hắn cũng không muốn giữ lại!

"Đúng rồi!"

"Ta có thể treo những Ngộ Kiếm Thạch này trong Thần Thông Mao Ốc!"

"Sau này phàm là muốn đi ngồi xổm bồn cầu thì nhất định phải bịt kín hai mắt rồi không sử dụng thần thức, tìm được vị trí bồn cầu ở trong đó, làm như vậy không phải là dung nhập tu luyện vào trong cuộc sống thường ngày hay sao!"

"Không xài hố ga, bày ra trận pháp có thể chôn vùi tạp vật ở trong bồn cầu, để bồn cầu cố định biến thành bồn cầu di động, gia tăng độ khó khi tìm kiếm!"

"Đồng thời thiết lập phong quy thứ nhất của Tinh Hồn Phong, không cần biết là người hay là yêu, mỗi ngày nhất định phải ngồi xổm nhà tranh ba lần!"

Nghĩ tới những thứ này, Diệp Phong cũng nở một nụ cười, sau đó âm thầm nghĩ: "Vì để cho mọi người có thể tiến vào trạng thái tu luyện trong cuộc sống hàng ngày, ta có thể nói là vừa tốn công vừa tốn tiền!"

Bành!

Đúng lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị người ta mở mạnh ra, sau đó Chu Khải đi tới, cũng hưng phấn hô lớn với Diệp Phong: "Diệp thiếu, lần này chúng ta kiếm bộn rồi!"

Một lát sau!

Chương 493: Đừng nói ta khi dễ ngươi, ta để ngươi chạy trước bốn mươi chín mét

Khi Diệp Phong biết được Lương Xuyên lại giấu năm cái tiên giới chứa bảy thành bảo vật ở trong quần, sau đó đều bị Chu Khải cướp đến tay thì hắn bị kinh hãi thật sự!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương lại giấu tinh chuẩn như thế, mẹ nó, làm như vậy không phải là tặng không hay sao?

"Quá tự tin!"

"Lương Xuyên đó đúng là quá tự tin!"

"Nếu như hắn đem năm cái tiên giới đó giấu trong quần của bất cứ nha hoàn nào trong phủ thì tuyệt đối có thể giữ lại được, tại sao nhất định phải giấu trong quần của mình chứ?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng lắc đầu nở nụ cười khổ, hắn cảm thấy Lương Xuyên này thật là thảm, vốn có thể kiếm một món hời nhưng ai mà ngờ được là thậm chí ngay cả quần cũng không còn!

"Tiểu Thương Long!"

"Lần này ngươi cũng cướp được không ít đồ tốt chứ, ngươi định phá của như thế nào?"

Không suy nghĩ về Lương Xuyên thêm nữa, Diệp Phong trực tiếp đưa mắt nhìn Tiểu Thương Long, sau đó tràn đầy hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Cái thằng ngốc Chu đại ngốc này hoàn toàn không dạy ta được!"

"Khiến cho ta còn chưa hiểu rõ về phá của cho lắm, cho nên ta định giữ lại, chờ trở lại Thánh Địa, theo Cẩu ca và Lang ca học tập một thời gian, sau đó lại quyết định nên lãng phí hết những thứ này như thế nào!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Tiểu Thương Long cũng vẻ mặt thành thật nói ra ý nghĩ của mình.

"Mặc dù nghe rất khó chịu!"

"Nhưng ngươi nói như vậy ta lại không thể nào phản bác lại được, đúng là ở phương diện phá của thì lý giải và giác ngộ của ta yếu thật!"

Nghe được Tiểu Thương Long nói như vậy, Chu Khải đang đứng ở bên cạnh nhếch miệng, trên mặt lóe lên vẻ bất đắc dĩ.

"Cũng tốt!"

"Vậy thì trở về học tập từ Cẩu ca và Lang ca của ngươi đi!"

Diệp Phong nghe xong cũng gật đầu cười, đối với ý nghĩ này của Tiểu Thương Long hắn rất tán thành!

"Đi!"

"Các ngươi đều đi về nghỉ ngơi đi!"

"Sáng sớm ngày mai, chờ trường thương của Tiểu Thương Long được chế tạo xong thì chúng ta sẽ trực tiếp trở về Thánh Địa!"

Nói xong, Diệp Phong lại đuổi một người một rồng ra khỏi phòng mình lần nữa.

"Làm gì!"

"Chu đại ngốc, ngươi làm gì chứ!"

Phát hiện mình trực tiếp bị Chu Khải dùng dây thừng trói gô lên, Tiểu Thương Long cũng tràn ngập lửa giận nhìn Chu Khải hô to lên.

"Làm gì?"

"Không trói ngươi lại thì mẹ nó ai mà biết được ngươi có thể chạy ra ngoài nữa hay không!"

"Ta cũng không muốn hầu hạ ngươi giống như một đứa cháu trai nữa, trước khi bước qua ngày mai lúc trở về Thánh Địa, ngươi thành thành thật thật đợi ở đây cho ta!"

Nói xong, Chu Khải túm lấy dây thừng đang buộc trên người Tiểu Thương Long, kéo đối phương về phía phòng mình!

...

Sáng sớm hôm sau!

Đông! Đông! Đông!

Theo một loạt tiếng gõ cửa vang lên, Diệp Phong cũng mơ mơ màng màng từ trên giường ngồi dậy, khi hắn mở cửa ra thì mới phát hiện ra người tới là lão bản của Tiên Khí Phô Cung Phong!

"Diệp thiếu!"

"Trường thương đã chế tạo xong!"

"Chúng ta có thể đi ra ngoài thành tìm một chỗ không người để thử trước một chút, nếu có chỗ nào không thích hợp thì ta cũng có thể sửa chữa!"

Sau khi đi vào phòng, Cung Phong cũng cười nói với Diệp Phong.

"Cung Phong tiền bối!"

"Chuyện này không gấp, vừa khéo ta cũng có chuyện muốn hỏi ý của ngươi một chút."

"Không biết ngươi có hứng thú gia nhập Tinh Hồn Thánh Địa ta hay không?"

Nghe Cung Phong xong, sau đó Diệp Phong lại trực tiếp mời Cung Phong.

"Tinh Hồn Thánh Địa?"

"Chưa từng nghe nói tới, chẳng lẽ là Thánh Địa ẩn thế kinh khủng nào đó?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Cung Phong nghĩ nghĩ, sau đó lên tiếng hỏi: "Diệp thiếu, nói một câu không dễ nghe thì ta cũng không phải là một Luyện Khí Sư nghiêm chỉnh, nếu như ta theo ngươi về Thánh Địa, phong cách chế tạo Tiên Khí của ta cũng sẽ không thay đổi, cho nên ngươi xác định ngươi dẫn ta về sẽ không có vấn đề gì chứ?"

"Không có vấn đề!"

"Ta là Thái Thượng trưởng lão của Tinh Hồn Thánh Địa, có ta ở

đây, sẽ không có người dám nói cái gì!"

"Hơn nữa, chỉ cần ngươi theo ta về Thánh Địa, sau này cho dù ngươi muốn chế tạo bất kỳ Tiên Khí cổ quái kỳ lạ gì thì ta đều sẽ cung cấp tiên quáng theo như nhu cầu của ngươi, ngơi cứ phá của là được những chuyện còn lại giao cho ta!"

Diệp Phong nghe xong cũng cười đưa ra một câu trả lời khẳng định!

"Thật!"

"Vậy Thánh Địa chúng ta ở nơi nào?"

"Ta đã không kịp chờ đợi muốn đi Thánh Địa xem một chút!"

Nghe được Diệp Phong hứa hẹn như vậy, Cung Phong cũng kích động vội vàng hỏi thăm!

Một lát sau!

Tê!

Khi Cung Phong biết được Tinh Hồn Thánh Địa là ở Đông Châu nho nhỏ, mà Thánh Địa chi chủ lại là một đại khủng bố có tu vi kinh khủng Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng thì cho dù là hắn cũng không nhịn được mà hít vào một ngụm khí lạnh, bởi vì những tình huống này hoàn toàn không giống như những gì mà hắn đã nghĩ!

Không nói những cái khác, giống như đại khủng bố cấp bậc Thánh Địa chi chủ, hắn một bàn tay đều có thể đập chết một mảng lớn, tồn tại như vậy mà cũng có thể đi lên làm Thánh Chủ, chuyện này quả thật là đang thay đổi nhận thức của hắn!

"Diệp thiếu!"

"Ta cả gan hỏi một chút, Thánh Chủ chúng ta trở thành Thánh Địa chi chủ như thế nào, chẳng lẽ đông đảo Thái Thượng trưởng lão trong thánh địa không có ai phản đối sao?"

Thở một hơi dài, Cung Phong cũng lộ ra vẻ mặt khó có thể tin nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Thánh Chủ bị ép thành Thánh Địa chi chủ!"

"Chuyện này nói rất dài dòng, chờ đến Thánh Địa rồi ta sẽ chậm rãi nói cho ngươi biết!"

"Được, tiếp theo chúng ta đi ra ngoài thành thử uy lực của trường thương lớn trước đi!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức dẫn theo Cung Phong đi đến phòng Chu Khải.

Một lát sau, ngoài thành Không Linh Thành!

"Ha ha ha!"

"Chủ nhân, cái trường thương lớn này ta rất thích!"

"Bây giờ nếu như có ai dám chọc ta thì ta trực tiếp một thương dạy hắn làm người!"

Lúc này, Tiểu Thương Long chỉ cao có một thước cầm trường thương lớn dài năm mươi mét trong tay tràn đầy hưng phấn nhìn Diệp Phong hô to lên.

Chương 494: Đừng nói ta khi dễ ngươi, ta để ngươi chạy trước bốn mươi chín mét (2)

"Tiểu Thương Long, trường thương lớn, ta rất muốn nói một câu, nhìn rất là đáng sợ nha!"

Nhìn Tiểu Thương Long quơ trường thương to lớn cách đó không xa, Chu Khải cũng bị cảnh tượng có sự tương phản mãnh liệt này làm cho kinh hãi!

"Diệp thiếu!"

"Xem ra bây giờ chuôi trường thương lớn này có trọng lượng phù hợp lắm!"

"Chờ sau này khi thực lực của nó mạnh lên thì trọng lượng của chuôi trường thương lớn này có thể tiếp tục gia tăng, cũng sẽ không xuất hiện tình huống trọng lượng không đủ!"

Lúc này, Cung Phong cũng nói với Diệp Phong một chút tình huống của trường thương lớn.

"Rất tốt!"

"Có Thất Thải Long Tiên Thương này, sau này Tiểu Thương Long đi ra ngoài, cho dù là ở bất kỳ chỗ nào thì cũng sẽ trở thành mục tiêu nổi bật nhất!"

Nghe được Cung Phong nói như vậy, Diệp Phong cũng hài lòng khẽ gật đầu!

"Chu đại ngốc!"

"Đừng nói ta khi dễ ngươi, chờ thực lực của ta vượt qua ngươi, ta sẽ để cho ngươi chạy trước bốn mươi chín mét!"

Chơi một hồi, Tiểu Thương Long cũng nhìn về phía Chu Khải hô to lên.

? ? ?

Mẹ nó, ngươi cầm trường thương lớn dài năm mươi mét trong tay sau đó để cho ta chạy trước bốn mươi chín mét?

Nghe được Tiểu Thương Long nói như vậy, Chu Khải đầu tiên là sững sờ, sau đó thì cười lạnh lấy Hắc Huyền Phá Long Thương từ trong tiên giới ra nói: "Tiểu Thương Long, ngươi muốn vượt qua ta về mặt thực lực thì sợ là có chút khó khăn, dù sao nếu như ngươi muốn mạnh lên thì nhất định phải có đủ nhiều Minh Long Tử Tinh Thạch mới được, mà trong khoảng thời gian này thỉnh thoảng ta sẽ dùng Hắc Huyền Phá Long Thương chiếu cố ngươi một chút!"

"Chu Khải huynh!"

"Minh Long Tử Tinh Thạch ta đã chuẩn bị cho Tiểu Thương Long xong rồi, đủ cho nó một đường đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Cho nên thời gian dài hay ngắn đều được quyết định bởi nó có muốn nhanh chóng mạnh lên hay không!"

Lúc này, giọng nói Diệp Phong bỗng nhiên vang lên bên cạnh.

"Ha ha ha!"

"Tiểu Thương Long, nhìn thương!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Khải giống như không nghe thấy, trực tiếp cười lớn vọt tới chỗ Tiểu Thương Long!

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo từng tiếng vang vang lên, trong nháy mắt bụi mù tràn ngập che phủ bóng dáng của Tiểu Thương Long và Chu Khải.

"Cái tên Chu Khải này dũng như thế sao?"

"Ta đã nhắc nhở đến mức này rồi mà hắn còn dám trêu chọc Tiểu Thương Long như thế?"

Thấy cảnh này, Diệp Phong cũng có chút giật mình!

Mà Diệp Phong không có chú ý tới chính là Cung Phong đang đứng ở bên cạnh giống như là nhìn thấy chuyện kỳ lạ gì lắm, khóe miệng mất khống chế bắt đầu co rút.

Khi bụi mù dần dần tiêu tán, một cái long ỷ do đất điêu khắc thành lập tức xuất hiện ở trong mắt của Diệp Phong và Cung Phong.

"Long ca, ngồi!"

Lúc này, Chu Khải giống như là đã biến thành một người khác, vẻ mặt nịnh nọt mời Tiểu Thương Long ngồi lên long ỷ!

"Xong đời!"

"Sao ta lại quên mất tài lực kinh khủng của Diệp thiếu đi chứ!"

"Nếu Diệp thiếu có thể ấp Tiểu Thương Long ra, vậy thì làm sao có thể có chuyện thiếu Minh Long Tử Tinh Thạch được chứ!"

Nhớ lại thái độ và hành vi đối xử với Tiểu Thương Long của mình ngày hôm qua, lúc này Chu Khải hối hận muốn xanh ruột, mặc dù bây giờ đối phương còn rất nhỏ yếu nhưng sau này có thể thuận lợi đột phá trở thành tồn tại kinh khủng Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

Hơn nữa, chỉ cần có đủ Minh Long Tử Tinh Thạch, chỉ cần đối phương muốn thì sợ là không bao lâu nữa thì thực lực có thể vượt qua hắn thật!

"Hắc hắc!"

"Chu đại ngốc, bây giờ biết sợ?"

"Nói thật, ta vẫn thích dáng vẻ kiệt ngạo bất tuần của ngươi lúc trước hơn!"

Ngồi lên trên long ỷ, Tiểu Thương Long cũng trưng vẻ mặt đắc ý ra nói với Chu Khải.

"Đi!"

"Các ngươi đừng có chơi nữa!"

"Chúng ta nên trở về Thánh Địa!"

Đúng lúc này, giọng nói Diệp Phong từ đằng xa vọng lại, một người một rồng nghe được thì nhanh chóng chạy về phía Diệp Phong.

"Đây là Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định!"

"Một hồi các ngươi lấy phi hành Tiên Khí của Cung lão làm địa điểm, trực tiếp truyền tống qua là được rồi!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức dẫn theo phi hành Tiên Khí của Cung Phong đi vào Không Gian Truyền Tống Môn trước một bước.

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Không biết khi nào thì sư tôn và sư tổ mới trở về!"

"Không có ai thì Thánh Địa này quá quạnh quẽ!"

Đi một vòng ở trong Thánh Địa trống rỗng, trở lại Tinh Hồn Phong, Diệp Phong cũng hơi nhớ nhung mọi người!

Một lát sau!

"Đồ Mãng!"

"Lần này ta dẫn hai người về, một trong số đó lý giải và giác ngộ về phá của quá kém ngươi phải nghĩ cách giúp hắn một chút, không cần biết là ngươi dùng biện pháp gì, ngươi phải cố gắng để hắn trở thành một tên bại gia tử đủ tiêu chuẩn!"

Lúc này, Diệp Phong nhìn về phía Đồ Mãng, trực tiếp lên tiếng nhắc nhở.

"Kiếm Cẩu, Soái Bức Huyết!"

"Tử Minh Ám Long Đản đã ấp, nhưng mà bây giờ Tiểu Thương Long vẫn còn ngây thơ, có rất nhiều thứ nó đều không hiểu lắm cho nên các ngươi phải dạy dỗ nó nhiều hơn!"

Ngay sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Kiếm Cẩu và Phệ Huyết Đường Lang, cũng nói ra tình huống của Tiểu Thương Long!

Hưng phấn!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, cho dù là Đồ Mãng hay là Kiếm Cẩu và Phệ Huyết Đường Lang lúc này đều tỏ vẻ cực kỳ hưng phấn, thậm chí trong lòng đều có một ý tưởng giống nhau, đó chính là rốt cuộc cũng có chuyện để làm rồi, bọn họ không cần phải nhàm chán như vậy nữa!

Mà sau khi Diệp Phong nói xong, hắn lập tức đặt phi hành Tiên Khí ở nơi này, sau đó trực tiếp đi về chỗ ở của mình, hắn muốn kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay.

Rất nhanh!

Theo ba khe hở không gian xuất hiện trên phi hành Tiên Khí, hai người một rồng xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người!

Tê!

Khi Chu Khải và Cung Phong nhìn thấy Tinh Hồn Phong được cực phẩm Tiên Linh Tinh che phủ mặt đất, nhìn thấy Thần Thông Mao Ốc do đỉnh cấp kim sắc Thông Thiên Bi chế tạo bên cạnh, hai người đều không hẹn mà cùng hít vào một hơi khí lạnh!

Không nói khoa trương một chút nào, đây là cảnh tượng ngang tàng nhất mà bọn họ từng thấy!

"Cẩu ca!"

"Lang ca!"

Chương 495: Tiểu Cước đại nhân, cái tên này không cắn câu làm sao bây giờ?

"Chủ nhân kêu ta đi theo các ngươi học tập nhiều một chút, sau này làm phiền các ngươi rồi!"

Lúc này, Tiểu Thương Long cũng nhanh chóng phát hiện ra Kiếm Cẩu và Phệ Huyết Đường Lang, sau đó vội vàng lên tiếng nói.

"Mẹ nó!"

"Cuối cùng ta cũng từ Lang đệ biến thành Lang ca, quá mẹ nó khó khăn!"

Nghe được một tiếng Lang ca của Tiểu Thương Long, Phệ Huyết Đường Lang kích động sắp khóc!

"Dễ nói dễ nói!"

"Bây giờ cứ đi theo ta, ta tìm hiểu một chút tình huống của ngươi trước đã!"

Lúc này, tiểu hoàng cẩu nói xong thì dẫn Tiểu Thương Long và Phệ

Huyết Đường Lang đi đến ổ chó xa hoa.

"Hai vị, ta tên là Cung Phong, là một Luyện Khí Sư không quá nghiêm chỉnh!"

Lúc này, Cung Phong nhìn về phía hai người Đồ Mãng và Diệp Tiểu Cước, cũng vội vàng giới thiệu tình huống của mình!

"Ta tên là Chu Khải, là một người lập chí trở thành nam nhân trong mộng của ngàn vạn thiếu nữ!"

Nghe được Cung Phong giới thiệu, Chu Khải đang đứng ở bên cạnh cũng vội vàng lên tiếng.

Nghe được hai người giới thiệu xong, Đồ Mãng nở một nụ cười quái dị, sau đó lên tiếng nói ra: "Nhìn thấy Thần Thông Mao Ốc này không, đây chính là thử được chế tạo từ mười vạn khối Thông Thiên Bi ẩn chứa thần thông khác biệt, mà phàm là người vừa gia nhập Tinh Hồn Phong thì đều có một cơ hội vào bên trong cảm ngộ thần thông, cơ hội này cực kỳ khó được, các ngươi có thể đi vào đó để tìm thử xem có Thông Thiên Bi nào có thần thông giống như của mình hay không!"

"Thật!"

Nghe được Đồ Mãng nói như vậy, Chu Khải hai mắt tỏa sáng, sau đó không nói thêm gì nữa, trực tiếp đi vào Thần Thông Mao Ốc!

"Nếu là Thần Thông Mao Ốc, đó chính là nơi để đi vệ sinh!"

"Ta có thể đi bên trong đi vệ sinh, nhưng cảm ngộ thần thông thì thôi đi!"

Nhưng mà, Cung Phong nghe xong thì lại lắc đầu, trực tiếp từ chối cơ hội cảm ngộ thần thông hư ảo này, hắn thấy, cái Thần Thông Mao Ốc này có hiệu quả giống như Tiên Khí khác loại mà hắn chế tạo ra, đó chính là dùng để phá của mà không phải dùng!

"Đúng là đồ đần!"

"Đây chính là đỉnh cấp kim sắc Thông Thiên Bi, mà lại cơ hội chỉ có một lần, đồ đần mới sẽ từ bỏ cơ hội này!"

Đang chuẩn bị đi vào nhà vệ sinh nam, Chu Khải nghe được Cung Phong nói như vậy thì cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó trực tiếp đi vào Thần Thông Mao Ốc!

Mà hai người Đồ Mãng và Diệp Tiểu Cước nghe được câu trả lời này của Cung Phong thì trên mặt đều lộ vẻ giật mình!

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Cái tên này không mắc câu làm sao bây giờ?"

Lúc này, Đồ Mãng cũng nhìn về phía Diệp Tiểu Cước nhỏ giọng hỏi thăm.

"Đồ Mãng!"

"Lúc trước lần thứ nhất ngươi mắc lừa, sau đó lần thứ hai ta làm như thế nào để cho ngươi tiếp tục đi vào bên trong cảm ngộ thần thông?"

Nghe được Đồ Mãng hỏi thăm, Diệp Tiểu Cước cũng cười hỏi ngược lại.

Mà nghe nói như thế, Đồ Mãng hai mắt tỏa sáng, sau đó trên mặt lộ vẻ suy tư nhìn về phía Cung Phong!

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tại sao ta có cảm giác là ánh mắt bọn họ nhìn ta đã trở nên không bình thường?"

Oanh!

Ngay lúc Cung Phong phát hiện thần sắc hai người có chút không thích hợp, trong nháy mắt một luồng uy áp cực kỳ khủng bố trấn áp hắn ngay tại chỗ, khiến cho hắn hoàn toàn không thể nào điều động một chút xíu tiên lực nào trong cơ thể!

"Tốt!"

"Ta đã khống chế hắn!"

"Tiếp theo giao cho ngươi!"

Nói xong, Diệp Tiểu Cước bắt đầu lau cái bảng gỗ có khắc tám chữ to 'Nếu như ngồi cầu, xin chớ cảm ngộ', đồng thời trong lòng âm thầm nghĩ: "Quả nhiên, niềm vui sướng phải do mình tự sáng tạo ra, mặc dù ta chỉ là người bảo vệ Thần Thông Mao Ốc, nhưng ta mượn nhờ Thần Thông Mao Ốc này thì vẫn có thể chơi đến phong sinh thủy khởi!"

"Cung Phong!"

"Đi vào tìm Thông Thiên Bi phù hợp để cảm ngộ thần thông đi!"

"Nếu như ngươi còn từ chối nữa thì ta sẽ để cho ngươi biết tại sao bông hoa lại đỏ như vậy!"

Đi tới trước mặt Cung Phong, Đồ Mãng cũng dùng giọng ôn nhu nhất uy hiếp Cung Phong.

"Vậy, ta có thể hỏi tại sao nhất định phải đi vào trong đó cảm ngộ thần thông hay không?"

Nghe được Đồ Mãng uy hiếp, Cung Phong cũng một mặt bất an lên tiếng hỏi thăm!

"Vị này là Tiểu Cước đại nhân, hắn chính là người bảo vệ Thần Thông Mao Ốc!"

"Nếu như ngươi không đi vào trong đó cảm ngộ thần thông thì sao hắn có thể danh chính ngôn thuận trừng phạt ngươi được?"

"Không có trải qua Tiểu Cước đại nhân trừng phạt thì làm sao ngươi có thể hòa hợp vào trong đại gia đình Tinh Hồn Phong chúng ta được, đây là chuyện mà mỗi người trong Tinh Hồn Phong đều nhất định phải trải qua!"

Nghe được Cung Phong hỏi thăm, Đồ Mãng cũng trưng vẻ mặt thành thật ra giải thích rõ.

? ? ?

Không đi vào, ngươi đánh ta!

Đi vào, hắn đánh ta!

Hai người các ngươi chó như thế, Diệp thiếu biết không?

Sau khi nghe được Đồ Mãng giải thích xong, biểu cảm trên mặt Cung Phong như không thể tin vào tai của mình!

Chờ chút!

Đúng lúc này, Cung Phong bỗng nhiên túm được một tin tức quan trọng ở trong lời nói của Đồ Mãng, sau đó vội vàng nhìn về phía Đồ Mãng dò hỏi: "Vậy có phải là sau này nếu như có người mới gia nhập thì ta cũng có thể hố người đó như thế đúng hay không?"

Ha ha ha!

Nghe được Cung Phong hỏi như vậy, Đồ Mãng cũng nhịn không được phá lên cười nói: "Đương nhiên có thể, hơn nữa chúng ta nhất định phải giữ vững truyền thống tốt đẹp này mới được, tổng kết lại thì chỉ có ba câu, gia nhập sớm, bị hố sớm, hưởng thụ sớm!"

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Ngươi thả ta ra đi, ta tự mình đi vào trong đó!"

Sau khi hiểu rõ tất cả, Cung Phong cũng hưng phấn trực tiếp nhìn Diệp Tiểu Cước hô to lên.

"Ai!"

"Ở phương diện hố người thì năng lực của ta vẫn kém một chút, nếu là lão gia hỏa lão Lục đó đang có mặt ở đây thì tuyệt đối không cần thông báo cho đối phương biết những tình huống này thì vẫn có thể lừa gạt đối phương đi vào trong đó!"

Nhìn Cung Phong đi vào trong Thần Thông Mao Ốc, Đồ Mãng không cảm thấy hưng phấn chút nào, dù sao chỉ khi gài bẫy được Cung Phong mới có thể cảm nhận được niềm vui thú trong đó, giống như Chu Khải bây giờ vẫn còn đần độn tìm kiếm Thông Thiên Bi thích hợp với mình!

"Tới khéo không bằng tới sớm!"

Chương 496: Sao còn tự thêm phần diễn cho mình?

"Cũng may trước mắt người trong Tinh Hồn Phong cũng không nhiều, sau này ta còn có thể gài bẫy được rất nhiều người, nếu như ta là người tới cuối cùng thì không chỉ sẽ bị một đám người hố mà sau này ta còn không thể hố được người khác, như vậy mới thảm đó!"

Lúc này, đi vào Thần Thông Mao Ốc, Cung Phong cũng cảm thấy vô cùng may mắn tự nói.

"U!"

"Đây không phải là Cung Phong tiền bối sao, không phải ngươi nói là không đi vào hay sao?"

Lúc này, giọng nói có chút trêu chọc của Chu Khải vang lên bên cạnh.

"Chẳng trách Tiểu Thương Long sẽ gọi hắn là Chu đại ngốc!"

"Tiểu tử này ngốc thật!"

"Vậy mà còn ở đây trêu chọc ta, sợ là hắn không biết lát nữa hắn phải trải qua cái gì!"

Nhìn Chu Khải cách đó không xa đang dùng vẻ mặt trêu chọc nhìn mình, Cung Phong cũng dùng ánh mắt như nhìn đồ đần nhìn về phía đối phương.

Một bên khác!

Ở trong ổ chó xa hoa!

? ? ?

Đoạt = mình = phá của?

Khi tiểu hoàng cẩu hiểu rõ được tình huống mà Tiểu Thương Long

nhận thức được thì toàn bộ chó đều bị sợ ngây người!

"Con rồng nhỏ này là tình huống như thế nào, đi theo bên cạnh chủ nhân thì làm gì cần phải đi cướp, sao chủ nhân lại dạy dỗ nó như vậy?"

Sau khi tỉnh táo lại, tiểu hoàng cẩu cũng cúi đầu trầm tư, mà nó không để ý tới là Phệ Huyết Đường Lang đang đứng ở bên cạnh lại hai mắt sáng lên, trên mặt tràn đầy vẻ kích động!

"Cẩu ca!"

"Hình như ta hơi hiểu một chút!"

"Ngươi nói có thể nào phương hướng dạy dỗ này thật ra không chỉ nhằm vào một mình Tiểu Thương Long hay không?"

Lúc này, Phệ Huyết Đường Lang mang theo vẻ kích động đi đến bên cạnh tiểu hoàng cẩu nói ra ý nghĩ của mình.

"Nha!"

"Lang đệ, xin chỉ giáo cho?"

Nghe được Phệ Huyết Đường Lang nói như vậy, tiểu hoàng cẩu cũng cảm thấy hứng thú, trực tiếp mở miệng hỏi thăm.

"Cẩu ca!"

"Hai người chúng ta cả ngày không có việc gì, bây giờ có Tiểu Thương Long gia nhập, đội ngũ của chúng ta cũng được coi là lớn mạnh!"

"Ta cảm thấy thật ra phương hướng dạy dỗ của chủ nhân là nhằm vào ba người chúng ta, từ Cẩu ca ngươi dẫn dắt hai chúng ta ra cướp đoạt, ngươi phụ trách khống chế toàn cục, ta phụ trách công kích tiền tuyến, Tiểu Thương Long phụ trách ở phía sau cướp đoạt bảo vật, nếu như vậy thì chúng ta có thể cực kỳ thuận lợi hoàn thành từng hành động cướp bóc!"

Nói đến đây, trong mắt Phệ Huyết Đường Lang có ánh sáng lóe lên, tiếp tục nói ra: "Hình như ta tìm được mục tiêu trong cuộc sống

của mình rồi, đó chính là ta muốn trở thành Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Chiến Lang!"

Nghe Phệ Huyết Đường Lang nói xong, tiểu hoàng cẩu cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó mang theo vẻ hưng phấn trực tiếp nói với Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long: "Đi, chúng ta đi tìm chủ nhân thương thảo chuyện này một chút!"

...

Viện lạc!

Khi Diệp Phong trở lại chỗ ở của mình, chuẩn bị xem xét sản phẩm bại gia hôm nay thì lại phát hiện điểm phá sản của mình bỗng nhiên nhiều thêm năm trăm vạn, chuyện này khiến cho hắn có chút khó hiểu vội vàng dò hỏi hệ thống: "Hệ thống, năm trăm vạn điểm phá sản đột nhiên xuất hiện này là ở đâu ra?"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, bởi vì sản phẩm bại gia ngày hôm qua là Thất Thải Long Tiên Thảo quá hạn, không có lãng phí hết sạch trong thời gian quy định cho nên nhiệm vụ lãng phí sản phẩm bại gia hôm qua thất bại, năm trăm vạn điểm phá sản này là ban thưởng lấy được khi thất bại."

? ? ?

Thành công tiêu hao sản phẩm bại gia mỗi ngày, ban thưởng một ngàn điểm phá sản, thất bại mẹ nó ban thưởng ta năm trăm vạn điểm phá sản?

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cũng nở một nụ cười khổ, mặc dù ban thưởng rất phong phú nhưng hắn vẫn phải nghĩ biện pháp lãng phí hết sạch sản phẩm bại gia đổi mới mỗi ngày, dù sao bây giờ đối với hắn thì điểm phá sản cũng không quan trọng lắm, Thăng Tiên Đan mới là phần thưởng mà hắn muốn có được nhất!

"Hôm qua Thiên Cung dùng những Thất Thải Long Tiên Thảo đó chế tạo trường thương lớn, cho tới buổi sáng hôm nay mới chế tạo xong, trực tiếp khiến cho nhiệm vụ thất bại, ta lại quên chuyện này đi, xem ra sản phẩm bại gia mỗi ngày vẫn phải lãng phí hết

sớm mới được!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp tra xem sản phẩm bại gia hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Lôi Phá Tiên Thạch *10000

Lôi Phá Tiên Thạch: Là một loại tiên quáng đặc thù ở trong Thiên Đạo Chiến Trường ở thượng giới, tác dụng cụ thể cùng loại với thuốc nổ!

? ? ?

Cùng loại với thuốc nổ?

Cái này tính là tiên quáng gì?

Khi Diệp Phong hiểu rõ được tình huống của sản phẩm bại gia hôm nay, trên mặt cũng hiện lên vẻ khó hiểu!

"Cái đồ chơi này nên phá của như thế nào?"

"Cũng không biết Cung lão có biết về Lôi Phá Tiên Thạch này hay không!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong chuẩn bị đi hỏi Cung lão một chút, mà đúng lúc này, tiểu hoàng cẩu ngẩng đầu ưỡn ngực nện bước phách lối đi từ bên ngoài vào, mà Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long thì giống như là tiểu đệ, chia nhau đi theo hai bên trái phải tiểu hoàng cẩu!

"Đại lão xuất hành, các ngươi né tránh!"

"Bây giờ phái đoàn của Cẩu Tử này đã ngưu bức như vậy sao?"

Thấy cảnh này, Diệp Phong cũng nhịn không được sợ hãi than ở trong lòng!

"Chủ nhân!"

"Tiểu Thương Long đã truyền đạt rõ ràng ý của ngươi cho chúng ta, ngươi yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không để ngươi thất

vọng!"

Đi tới trước mặt Diệp Phong, tiểu hoàng cẩu cũng vẻ mặt tự tin lên tiếng nói.

? ? ?

Truyền đạt ý gì của ta?

Mẹ nó, ta chỉ kêu các ngươi dạy dỗ Tiểu Thương Long, sao các ngươi còn tự mình thêm phần diễn cho mình nữa?

Nghe được tiểu hoàng cẩu nói như vậy, Diệp Phong cả người đều mộng, hắn hoàn toàn không rõ đối phương nói như vậy là có ý gì!

"Kiếm Cẩu!"

"Ngươi nói như vậy là có ý gì, làm sao ta lại nghe không hiểu?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ mặt mộng bức nhìn về phía tiểu hoàng cẩu hỏi thăm.

"Ừm?"

"Chủ nhân diễn như vậy có hơi quá đáng!"

"Còn phải nghi ngờ trí thông minh của ba người chúng ta hay sao?"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, tiểu hoàng cẩu cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó trực tiếp la lớn: "Ta, Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Kiếm Cẩu, cướp đoạt bảo vật thủ lĩnh chó!"

Chương 497: Nó vẫn còn là con nít, cho nên các ngươi tuyệt đối không thể buông tha cho nó

"Ta, Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Chiến Lang, cướp đoạt bảo vật công kích chiến lang!"

"Ta, Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Hãn Phỉ Long, cướp đoạt bảo vật

thu hoạch rồng!"

Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long nghe được tiếng la của tiểu hoàng cẩu sau đó trên mặt cũng lộ vẻ hưng phấn cùng nhau hô to lên!

? ? ?

Thủ lĩnh chó?

Công kích chiến lang?

Thu hoạch rồng?

Mẹ nó, các ngươi tự thêm phần diễn cho mình đã thêm đến mức phát rồ như vậy rồi sao?

Nhìn ba thú một chó một lang một long trước mặt, Diệp Phong muốn điên rồi, mẹ nó, đều là cái gì với cái gì!

Một lát sau!

"Thú vị lắm!"

"Mặc dù là do bọn họ tự suy diễn ra, nhưng kết quả này lại cực kỳ thú vị!"

"Trước đó ta còn đang suy nghĩ tương lai Phệ Huyết Đường Lang nên phát triển theo phương hướng nào, nếu nó đã muốn trở thành Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Chiến Lang, vậy thì quyết định bồi dưỡng nó theo phương hướng này đi!"

Khi tiểu hoàng cẩu kể lại một lần tất cả những gì mà bọn nó tự suy diễn ra, Diệp Phong cũng cảm thấy hứng thú.

"Chủ nhân!"

"Khi nào chúng ta mới có thể đi ra ngoài làm phiếu đầu tiên?"

Lúc này, tiểu hoàng cẩu cũng mang theo thần sắc mong đợi nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Không nóng nảy!"

"Các ngươi có thể luyện tay với bát đại tiên phong còn lại của Thánh Địa trước một chút!"

"Chờ thực lực của toàn bộ các ngươi đều đột phá đến Tiên Vương Cảnh thì có thể ra ngoài làm phiếu thứ nhất, dù sao nếu như không có thực lực thì sao các ngươi có thể cướp được đồ chứ."

"Được rồi, các ngươi đi về trước đi, qua một thời gian ngắn nữa thì ta sẽ để cho Tiểu Kiếm đến chỉ đạo các ngươi tu luyện!"

Nói xong, Diệp Phong cười rời khỏi chỗ ở, trực tiếp đi đến chỗ Thần Thông Mao Ốc.

"Cẩu ca!"

"Lang ca!"

"Tại sao thân thể của các ngươi lại rung lên?"

Sau khi Diệp Phong rời khỏi đây, phát hiện thân thể tiểu hoàng cẩu và Phệ Huyết Đường Lang đều đang kịch liệt run rẩy, Tiểu Thương Long cũng vẻ mặt vô cùng nghi hoặc hỏi thăm.

"Long đệ, ngươi còn nhỏ, ngươi hoàn toàn không biết được cái gì gọi là sợ hãi!"

"Nhưng mà chờ khi người điên kia tới thì ngươi sẽ biết cái gì gọi là sợ hãi, muốn mạnh lên thì chúng ta phải bị hắn đánh đập!"

Nghe được Tiểu Thương Long hỏi thăm, tiểu hoàng cẩu cũng cười khổ giải thích.

"Vậy ta không cần!"

"Ta chỉ cần hấp thu lực lượng từ Minh Long Tử Tinh Thạch thì có thể không ngừng mạnh lên, hoàn toàn không cần phải bị hắn đánh đập!"

"Hai vị ca ca, xem ra ta chỉ có thể để cho các ngươi tự mình gánh chịu nỗi sợ hãi này!"

Nói xong, Tiểu Thương Long cười đi ra khỏi nơi ở của Diệp Phong.

"Cẩu ca!"

"Ngươi tuyệt đối không nên tức giận, nó vẫn còn là con nít!"

"Cho nên tuyệt đối không thể bỏ qua cho nó!"

Nhìn thấy Tiểu Thương Long rời đi, Phệ Huyết Đường Lang cũng vội vàng nói ra ý nghĩ của mình, dù sao, hai vị ca ca đều phải chịu tội, sao lão tiểu chỉ lo thân mình được!

"Lang đệ!"

"Ngươi nói như vậy mà cũng nói được, nó vẫn còn là con nít, có rất nhiều thứ nó vẫn chưa hiểu!"

"Nhưng chủ nhân giao nó cho chúng ta, vậy thì chúng ta phải chịu trách nhiệm với nó!"

"Đầu tiên, phải dạy cho nó biết cái gì là xã hội hiểm ác, đến lúc đó để nó làm bồi luyện cho hai anh em chúng ta đi!"

Nghe được Phệ Huyết Đường Lang nói như vậy, tiểu hoàng cẩu cũng một mặt cười xấu xa nói ra ý nghĩ của mình!

...

Trước Thần Thông Mao Ốc!

"Đánh mạnh hơn chút nữa đi!"

"Tiểu Cước đại nhân, dùng sức mạnh hơn một chút nữa đi, ta vẫn còn chịu được!"

Theo giọng nói của Cung Phong không ngừng vang lên, Diệp Tiểu Cước đang điên cuồng đánh đập đã sắp muốn điên rồi, chủ yếu là đối phương làm như vậy hắn hoàn toàn không cảm nhận được một chút xíu vui sướng nào khi trừng phạt người khác!

"Cao thủ!"

"Lão đầu tử này mẹ nó là cao thủ!"

Đồ Mãng đang đứng ở bên cạnh thấy cảnh này thì trên mặt cũng

lóe lên vẻ cực kỳ khiếp sợ, bởi vì hắn phát hiện Diệp Tiểu Cước đã dần dần đã mất đi hứng thú trừng trị đối phương!

"Học được!"

"Chiêu này ta học được!"

"Mặc dù bị hố nhưng cũng may là Cung lão bị trừng phạt trước, có thể nói hắn chính là ngọn đèn chỉ đường cho ta!"

Một bên khác, Chu Khải đang lo lắng đề phòng chờ tới lượt mình bị trừng phạt, lúc này sắc mặt hắn vui mừng, bởi vì hắn hoàn toàn có thể phục chế lại!

"Cung Phong, ngươi xuống đây đi!"

"Chu Khải, ngươi đi lên!"

Lúc này, Diệp Tiểu Cước mất đi hào hứng trực tiếp lên tiếng nói với hai người.

Rất nhanh!

Khi Chu Khải ôm vào tấm bảng gỗ, hắn cực kỳ phách lối nâng hai cái mông lên, vẻ mặt không thèm quan tâm hô lớn: "Tiểu Cước đại nhân, dùng sức, dùng sức hơn nữa, dùng thật nhiều sức, ngươi cứ việc dùng sức, ta chịu được!"

Hả?

Chu Khải đang hô hào nhìn thấy Diệp Tiểu Cước bỗng nhiên đi đến nơi xa thì trên mặt cũng lộ vẻ không hiểu.

"Đồ ca!"

"Tiểu Cước đại nhân đi làm cái gì rồi?"

Mang theo nghi hoặc, Chu Khải cũng nhìn về phía Đồ Mãng hỏi thăm.

"Ta không biết!"

Nghe được Chu Khải hỏi thăm, Đồ Mãng cũng cực kỳ không hiểu

trả lời.

Một lát sau!

Khi Đồ Mãng, Cung Phong và Chu Khải nhìn thấy Diệp Tiểu Cước ở xa xa kéo lấy một sợi dây cỏ thật dài đi về tới, mặc dù không biết là đối phương muốn làm gì nhưng ba người vẫn cảm thấy có chút bất an khó hiểu!

"Ở chỗ đó ta sắp nín đến ra cái rắm rồi!"

"Bây giờ vất vả lắm mới tìm được một chút xíu niềm vui sướng, các ngươi ai cũng đừng hòng cướp đoạt niềm vui sướng của ta!"

Lúc này, Diệp Tiểu Cước kéo lấy dây cỏ đi về tới, trên mặt lóe lên vẻ đăm chiêu!

...

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Ngươi, ngươi dùng dây thừng cỏ này buộc ta chung với tấm bảng gỗ này là muốn làm cái gì?"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Cước dùng dây cỏ trói mình và tấm bảng gỗ lại với nhau, Chu Khải luống cuống, mặc dù không biết đối phương muốn làm gì nhưng mà bây giờ hắn rất luống cuống!

Bành!

Chương 498: Nó vẫn còn là con nít, cho nên các ngươi tuyệt đối không thể buông tha cho nó (2)

Không có trả lời câu hỏi của Chu Khải, theo trên mặt Diệp Tiểu Cước lộ vẻ hưng phấn đá ra một cước, Chu Khải với cả tấm bảng gỗ trực tiếp bay về phía không trung, bởi vì có dây cỏ cho nên Diệp Tiểu Cước nắm lấy một đầu khác của dây cỏ giống như là một người đang thả diều!

"Trở về đi, tiểu bảo bối!"

Cảm thấy bay cao không sai biệt lắm, Diệp Tiểu Cước đột nhiên kéo dây cỏ đã thắng băng trong tay một cái, Chu Khải đang ở trên không trung trực tiếp bay ngược trở về!

"Đồ Mãng, đi lấy thêm một sợi dây cỏ về cho ta!"

"Lần này các ngươi cứ việc để cho ta dùng sức, ta tuyệt đối thỏa mãn các ngươi, ta sẽ để các ngươi bay cao hơn!"

Lúc này, giống như tìm được cách chơi mới, Diệp Tiểu Cước cũng hưng phấn trực tiếp nhìn Đồ Mãng hô to lên.

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, làm như vậy chẳng những không có đả kích niềm vui thú của Tiểu Cước đại nhân mà ngược lại còn để hắn khai phá ra cách chơi mới?"

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Đồ Mãng cả người đều muốn điên rồi, dù sao cách chơi này sớm muộn gì cũng đến lượt hắn và Cung Phong trải nghiệm, mà nhìn Chu Khải không ngừng bị đạp lên không trung, hắn cảm thấy trước kia trừng phạt quá ôn nhu rồi!

"Xong đời rồi!"

"Mẹ nó, này không phải là chơi hỏng rồi hay sao?"

Lúc này, Cung Phong đang đứng bên cạnh cũng toát ra vẻ cực kỳ hối hận, nếu như biết trước sẽ trở thành như vậy thì hắn sẽ thành thành thật thật ôm tấm bảng gỗ chấp nhận bị trừng phạt!

"Ừm?"

"Sao chủ nhân lại tới đây?"

Đang lúc Diệp Tiểu Cước chuẩn bị để cho hai người Đồ Mãng và Cung Phong cũng gia nhập vào đội ngũ thành viên tham dự trò chơi nhỏ Phi Phi thì hắn chợt phát hiện Diệp Phong đang từ chỗ ở nhanh chóng đi đến chỗ bọn họ cho nên hắn cũng vội vàng dừng

lại!

...

"Đồ Mãng!"

"Chu Khải và Cung lão vừa mới gia nhập Tinh Hồn Phong, ngươi không có khi dễ bọn họ đó chứ?"

Đi tới trước Thần Thông Mao Ốc, Diệp Phong nhìn bốn người một chút, sau đó trực tiếp đưa ánh mắt nhìn vào Đồ Mãng lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta sống chung rất vui sướng, sao ta lại khi dễ bọn họ cơ chứ!"

Đồ Mãng nghe xong cũng cười vội vàng nói.

"Một tên điên thích chiến đấu!"

"Một Luyện Khí Sư không đứng đắn!"

"Một người lập chí trở thành nam nhân trong mộng của ngàn vạn thiếu nữ!"

"Còn có một lão Lục không có mặt ở đây!"

"Nói thật, đám người các ngươi gộp lại một chỗ, nếu như các ngươi ở chung lâu ta sợ không biết là các ngươi sẽ làm ra chuyện điên khùng gì nữa!"

Nói đến đây, Diệp Phong nhìn ba người một chút, sau đó dời ánh mắt nhìn về phía Diệp Tiểu Cước đang canh giữ ở trước Thần Thông Mao Ốc lên tiếng nói ra: "Tiểu Cước, vẫn là ngươi tương đối ổn thỏa, lúc không có chuyện gì thì giúp ta nhìn chằm chằm vào bọn họ, tuyệt đối đừng có để cho bọn họ xảy ra chuyện gì đó."

? ? ?

Hắn ổn thỏa?

Chúng ta gây chuyện?

Nghe nói như thế, ba người Đồ Mãng, Chu Khải và Cung Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó đều cùng nở một nụ cười khổ, đúng là bọn họ cũng không quá bình thường nhưng mẹ nó, cái người trong coi nhà tranh đó càng không bình thường đó!

"Cung lão, ngươi có nghe nói tới Lôi Phá Tiên Thạch hay không?"

Dặn dò Diệp Tiểu Cước xong, Diệp Phong cũng nhìn về phía Cung Phong nói thẳng ra mục đích lần này đến đây.

"Lôi Phá Tiên Thạch?"

"Đó chính là một loại tiên quang cực kỳ đặc thù ở trong Thiên Đạo Chiến Trường!"

"Diệp thiếu, ngươi hỏi cái này để làm gì?"

Cung Phong nghe xong thì trên mặt cũng lộ vẻ ngạc nhiên hỏi thăm Diệp Phong.

"Cung lão, ngươi biết Lôi Phá Tiên Thạch?"

"Vậy Lôi Phá Tiên Thạch này có công dụng chủ yếu là cái gì?"

Cảm thấy hình như là Cung Phong biết tình huống của Lôi Phá Tiên Thạch này, Diệp Phong cũng vội vàng hỏi thăm.

"Làm bạo tạc Tiên Khí chỉ dùng một lần!"

"Công dụng chủ yếu của Lôi Phá Tiên Thạch chính là chế tạo bạo tạc Tiên Khí chỉ dùng một lần!"

Nói đến đây, Cung Phong bắt đầu giảng giải cặn kẽ tình huống có liên quan đến bạo tạc Tiên Khí chỉ dùng một lần cho Diệp Phong nghe.

Một lát sau!

Sau khi Diệp Phong nghe xong Cung Phong giảng giải, trên mặt cũng nở một nụ cười khổ, hắn hoàn toàn không ngờ được là bạo

tạc Tiên Khí chỉ dùng một lần đó chính là một loại giống như ám khí!

Nhưng mà nếu như muốn rèn đúc ra bạo tạc Tiên Khí phức tạp mà lại có lực sát thương lớn thì không chỉ cần có nhiều loại tiên quáng và vật liệu đặc thù mà đối với Luyện Khí Sư thì chế tạo bạo tạc Tiên Khí có uy lực mạnh mẽ cũng là một chuyện cực kỳ hao tổn tâm thần!

"Cái Lôi Phá Tiên Thạch này cũng thú vị lắm!"

"Cho dù là chế tạo bạo tạc Tiên Khí có lực sát thương mạnh hay là bạo tạc Tiên Khí có lực sát thương yếu thì thứ này đều có tác dụng cực kỳ trọng yếu, nếu như là như vậy thì có biện pháp nào có thể chế tạo một chút bạo tạc Tiên Khí không có lực sát thương hay không?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong nhìn về phía Cung Phong trực tiếp hỏi: "Cung lão, vậy có thể dùng Lôi Phá Tiên Thạch chế tạo một loại bạo tạc Tiên Khí như Tạc Thiên Lôi, không có bất kỳ lực sát thương nào, nhưng khi người khác dẫm lên thì có thể bị nổ bay lên trời hay không?"

? ? ?

Không có lực sát thương?

Nhưng lại có thể nổ cho người ta bay lên trời, Tạc Thiên Lôi?

Sau khi nghe được ý nghĩ này của Diệp Phong, Cung Phong lại không tự chủ được nhìn Diệp Tiểu Cước đang đứng cách đó không xa, sau đó trong lòng giật mình nghĩ: "Đúng là chủ tớ liền tâm, nhưng tại sao bọn họ lại muốn đưa người khác lên trời như thế chứ?"

"Diệp thiếu!"

"Nếu như là loại Tạc Thiên Lôi như ngươi nói thì độ khó khi chế tạo cực kỳ thấp, chỉ cần có Lôi Phá Tiên Thạch và một chút tiên quáng tương ứng và vật liệu đặc thù thì ta có thể nhanh chóng chế tạo ra được."

Mặc dù không hiểu nhưng Cung Phong vẫn cực kỳ tự tin lên tiếng trả lời.

Mấy phút sau!

Diệp Phong nhìn Tạc Thiên Lôi hình tròn lớn chừng bằng bàn tay trong tay mình, trực tiếp đào hố chôn xuống dưới, sau đó nhìn nói với Chu Khải: "Chu Khải huynh, ngươi qua đây giẫm một cước thử uy lực của Tạc Thiên Lôi một chút."

? ? ?

Chương 499: Hơn trăm vạn Tạc Thiên Lôi, trải nghiệm được cảm giác như bay

Để cho ta thử lôi?

Mẹ nó, ta mới bay đến sắp nôn ra rồi mà bây giờ ngươi còn muốn cho ta bay nữa?

Chu Khải khóc không ra nước mắt nhưng vẫn đi tới chỗ chôn Tạc Thiên Lôi!

Oanh!

Theo một tiếng vang thật lớn vang lên, sau khi một đóa mây hình nấm màu trắng cao một thước xuất hiện, thân thể Chu Khải thẳng tắp bay về phía không trung!

"Cung lão!"

"Tiếp theo ta sẽ giao cho ngươi một nhiệm vụ lớn!"

"Trong tay của ta có một vạn khối Lôi Phá Tiên Thạch, toàn bộ đều chế tạo thành Tạc Thiên Lôi đi, nhưng mà nhất định phải chế tạo xong trước không giờ đêm nay!"

Nhìn thấy Chu Khải bay thẳng cao hơn một trăm mét, Diệp Phong cũng cực kỳ hài lòng lên tiếng nói với Cung Phong.

"Một vạn khối Lôi Phá Tiên Thạch cao hai mét?"

"Diệp thiếu, như vậy chỉ dựa vào một mình ta thì hoàn toàn không thể nào làm xong được!"

"Nếu như Diệp thiếu tin tưởng được ta thì ta có thể đi tìm sư huynh đồng môn của ta, hắn sáng lập Thiên Chùy Tông, toàn bộ đệ tử trong tông đều là Luyện Khí Sư, có hắn trợ giúp thì ta có thể hoàn thành được nhiệm vụ gian khổ này trong thời gian quy định!"

Nghe được Diệp Phong nói lên yêu cầu cuối cùng, Cung Phong trầm mặc một chút, sau đó cũng đưa ra đề nghị của mình!

"Không có vấn đề!"

"Cần bao nhiêu tiên quáng và vật liệu đặc thù thì ngươi cứ nói thẳng số lượng cho ta biết, ta sẽ chuẩn bị đầy đủ cho ngươi!"

Nghe được Cung Phong đề nghị, Diệp Phong cũng cực kỳ thống khoái đồng ý với hắn.

Một lát sau!

Khi Cung Phong mang theo tất cả mọi thứ sắp đi vào Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định thì bỗng nhiên quay đầu nhìn về phía Diệp Phong, tràn đầy tò mò hỏi: "Diệp thiếu, không có gì bất ngờ xảy ra thì những Lôi Phá Tiên Thạch này đủ để chế tạo ra hơn trăm vạn quả Tạc Thiên Lôi, ta có thể biết được ngươi muốn dùng hơn trăm vạn quả Tạc Thiên Lôi không có chút lực sát thương nào để làm cái gì không?"

"Chôn trong đất!"

"Đến lúc đó chúng ta sẽ chôn khắp từng góc ở trong Thánh Địa, chờ khi đám người của Thánh Địa trở về, ta muốn để cho bọn họ trải nghiệm được cảm giác như bay!"

"Đúng rồi, đừng quên tăng thêm Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch, nếu như bị thần thức phát hiện một cách dễ dàng thì có chôn xuống dưới cũng không còn ý nghĩa gì!"

Nghe được Cung Phong hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Tê!

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, không chỉ có Cung Phong, ngay cả hai người Đồ Mãng và Chu Khải đang đứng bên cạnh cũng cùng hít vào một ngụm khí lạnh, bọn họ cảm thấy Diệp Tiểu Cước chơi như vậy đã đủ biến thái rồi nhưng mà bọn họ hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong chơi càng biến thái hơn!

Hơn trăm vạn quả Tạc Thiên Lôi, một vạn tên đệ tử Thánh Địa, bình quân mỗi người đều mẹ nó phải bay một trăm lần trở lên!

...

"Tốt!"

"Cung lão đi làm việc Tạc Thiên Lôi, các ngươi cũng không thể nhàn rỗi!"

"Trong tay của ta có một vạn khối Ngộ Kiếm Thạch ẩn chứa Cửu Cảnh · Kiếm Chi Pháp Tắc, hai người các ngươi và Tiểu Cước cùng động thủ, dùng âm Dương Huyễn Đồng Thảo bện thành dây cỏ treo tất cả Ngộ Kiếm Thạch ở trong nhà vệ sinh nam, nhà vệ sinh nữ và yêu xí ở trong Thần Thông Mao Ốc!"

Nói xong, Diệp Phong cũng bắt đầu lấy từng khối Ngộ Kiếm Thạch từ trong không gian của hệ thống ra ngoài.

"Ngộ Kiếm Thạch ẩn chứa Cửu Cảnh · Kiếm Chi Pháp Tắc?"

"Chẳng lẽ Diệp thiếu lương tâm sống dậy, mặc dù không cho cảm ngộ thần thông ở trong Thần Thông Mao Ốc nhưng lại có thể ngồi xổm bồn cầu ở bên trong cảm ngộ kiếm ý?"

Nghĩ đến đây, Đồ Mãng vì nghiệm chứng phỏng đoán của mình có chính xác không, cũng một mặt hiếu kì nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi: "Diệp thiếu, vậy treo những Ngộ Kiếm Thạch này là muốn làm gì?"

"Làm cái gì?"

"Đương nhiên là dùng để giúp đỡ các ngươi tu luyện!"

Nghe được Đồ Mãng hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích.

"Ai!"

"Trí tuệ tuyệt vời này của ta, sao cứ đoán là trúng như vậy chứ!"

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, Đồ Mãng cũng toát ra vẻ đắc ý bắt đầu vận chuyển Ngộ Kiếm Thạch trước mắt!

? ? ?

Cái thằng ngu này đang đắc ý cái gì?

Chẳng lẽ hắn đoán được ta muốn dùng số Ngộ Kiếm Thạch này để làm gì?

Chờ chút!

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó lộ ra vẻ bừng tỉnh đại ngộ tự lẩm bẩm: "Xem ra chắc chắn lão Lục từng nói với hắn chuyện che mắt nát tảng đá lớn, nhưng mà đó là do hắn lấy được tin tức trước từ chỗ lão Lục, cũng không tính là hắn tự đoán ra được vậy thì hắn đắc ý cái gì chứ?"

Một lát sau!

"Chủ nhân!"

"Tất cả bồn cầu trong Thần Thông Mao Ốc đã được ta bố trí trận pháp xong!

"Đồng thời, ở trong nhà vệ sinh nam, nhà vệ sinh nữ và yêu xí cũng đều được ta bố trí một cái trận pháp nhỏ, có trận pháp nhỏ này thôi động, tất cả bồn cầu đều sẽ di chuyển không theo quy luật!"

Lúc này, Diệp Tiểu Bạch hoàn thành nhiệm vụ cũng đi tới trước mặt Diệp Phong báo cáo.

"Không tệ!"

"Chờ bọn họ treo xong Ngộ Kiếm Thạch thì có thể để cho bọn họ cảm nhận trước hiệu quả của Ngộ Kiếm Thạch lắc lư."

Nghe được Diệp Tiểu Bạch báo cáo xong, Diệp Phong cũng gật đầu cười, sau đó trong mắt lóe lên vẻ chờ mong.

...

Thiên Chùy Tông!

"Ông trời của ta ơi!"

"Mẹ nó, cái này là bao nhiêu Lôi Phá Tiên Thạch!"

Nhìn vạn khối Lôi Phá Tiên Thạch cao hai mét trước mắt, Hùng Đại Hải bị kinh hãi thật, hắn hoàn toàn không ngờ được là sư đệ đồng môn của mình tới lần này lại đem đến cho hắn một kinh hỉ lớn như thế!

"Cung Phong sư đệ!"

"Mặc dù ta không biết ngươi lấy được nhiều Lôi Phá Tiên Thạch như vậy từ đâu nhưng chỉ bằng những Lôi Phá Tiên Thạch này, chỉ cần sư huynh đệ chúng ta lấy tới đủ nhiều những tiên quáng và vật liệu đặc thù còn lại, dùng mấy trăm năm thì tuyệt đối có thể chế tạo ra một nhóm bạo tạc Tiên Khí kinh khủng chấn kinh thế nhân!"

"Đến lúc đó ta cũng muốn xem xem ai còn dám gây chúng ta!"

Sau khi hết khiếp sợ, Hùng Đại Hải cũng tràn đầy hưng phấn nhìn Cung Phong nói ra ý nghĩ của mình.

"Hùng sư huynh!"

Chương 500: Mãng ca, chúng ta chịu nổi không?

"Ngươi thử quả Tạc Thiên Lôi mà ta vừa mới chế tạo này trước đi!"

Nhìn Hùng Đại Hải tràn đầy hưng phấn, Cung Phong cũng cười chôn Tạc Thiên Lôi vừa mới chế tạo xong vào trong đất, sau đó ra hiệu cho Hùng Đại Hải đạp lên thử một chút.

Hả?

Nhìn thấy Cung Phong chôn Tạc Thiên Lôi xong, mặc dù Hùng Đại Hải không biết rốt cuộc đó là cái gì nhưng hắn tin tưởng sư đệ của mình tuyệt đối sẽ không làm tổn thương tới mình cho nên hắn dứt khoát trực tiếp đạp lên trên đó!

Oanh!

Theo một tiếng vang thật lớn, thân thể Hùng Đại Hải thẳng tắp nổ bắn ra từ trong đám mây màu trắng cao một thước, trong chớp mắt đã bay lên đến trăm mét trên không trung!

? ? ?

Mẹ nó, cái này chính là Tạc Thiên Lôi?

Dùng Lôi Phá Tiên Thạch trân quý chế tạo Tạc Thiên Lôi không có chút lực sát thương nào, cũng chính là muốn cho người ta lập tức bay lên?

Bị nổ bay lên trên không trung, lúc này Hùng Đại Hải cả người đều choáng váng!

"Cung Phong sư đệ!"

"Mặc dù ta biết ngươi là Luyện Khí Sư không đứng đắn, nhưng Tạc Thiên Lôi này có phải là có chút quá mức rồi hay không?"

Sau khi rơi xuống, Hùng Đại Hải cũng trực tiếp nói với Cung Phong về cách nhìn của mình về Tạc Thiên Lôi!

"Hùng sư huynh!"

"Ngươi cảm thấy quá đáng là được rồi, nói thật, ta cũng cảm thấy quá đáng!"

"Cho nên, lập tức triệu tập các đệ tử Thiên Chùy Tông ngươi, chúng ta tranh thủ chế tạo ra một lượng lớn Tạc Thiên Lôi này đi, những tiên quáng và vật liệu đặc thù còn lại ta đã đem tới đầy đủ!"

Nói xong, Cung Phong bắt đầu lấy tiên quáng và vật liệu đặc thù còn lại từ trong tiên giới ra ngoài!

"Chờ một chút!"

"Cái gì mà triệu tập các đệ tử tông môn chế tạo một lượng lớn?"

"Ngươi không nghe thấy những gì ta vừa mới nói hay sao?"

Nhìn thấy Cung Phong bắt đầu lấy ra đông đảo tiên quáng và vật liệu đặc thù, Hùng Đại Hải cũng nhắc nhở lần nữa.

Một lát sau!

Khi Hùng Đại Hải hiểu rõ tất cả mọi chuyện thì cả người hắn đều choáng váng!

Cực phẩm Tiên Linh Tinh che phủ mặt đất!

Đỉnh cấp kim sắc Thông Thiên Bi chế tạo nhà tranh!

Âm Dương Huyễn Đồng Thảo dùng để tu luyện thần thông loại âm dương bện thành dây cỏ!

Chế tạo một lượng lớn Tạc Thiên Lôi chôn ở Thánh Địa nhà mình, chính là vì để người trong Thánh Địa cảm nhận được thế nào là cảm giác như bay?

Hắn không thể nào tưởng tượng được một người phá của sao có thể phá của đến trình độ phát rồ như thế được!

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Tông!

"Tất cả công tác chuẩn bị đều đã hoàn thành, tiếp theo chính là thời điểm kiểm tra hiệu quả!"

"Các ngươi dùng băng vải màu đen trong tay bịt kín con mắt lại, sau đó dưới tình huống các ngươi không sử dụng thần thức, phải tìm được bồn cầu không ngừng di động ở bên trong, đi vệ sinh một lần xong thì xem như hoàn thành một lần tu luyện!"

"Không cần biết là người hay là yêu, sau này mỗi ngày nhất định phải hoàn thành ba lần đi vệ sinh!"

Lúc này, Diệp Phong nhìn Đồ Mãng, Chu Khải, tiểu hoàng cẩu, Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long trước mặt trực tiếp lên tiếng nói.

? ? ?

Không sử dụng thần thức, còn muốn bịt kín con mắt?

Mẹ nó, cái này là phương thức tu luyện gì?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hai người ba yêu đều một mặt mộng bức ngẩn ra ngay tại chỗ!

Một lát sau!

Thần Thông Mao Ốc, nhà vệ sinh nam!

Hô! Hô! Hô!

Vừa đi vào nhà vệ sinh nam, từng tiếng rít do vật nặng lắc lư mang tới lập tức truyền vào trong tai Đồ Mãng và Chu Khải.

"Mãng ca!"

"Ta nhớ được vừa nãy hình như Tiểu Bạch đại nhân dùng những Ngộ Kiếm Thạch lắc lư này bày ra một cái trận pháp, không chỉ có thể khiến cho Ngộ Kiếm Thạch này lắc lư với những tốc độ khác

nhau mà còn gia trì cho nó lực trùng kích vô cùng lớn, chúng ta có thể chịu nổi không?"

Lúc này, Chu Khải cũng cực kỳ bất an quay qua nhìn Đồ Mãng đang đứng bên cạnh hỏi thăm.

"Đỉnh cái rắm!"

"Xông loạn đi!"

Nói xong, Đồ Mãng nở một nụ cười khổ trực tiếp vọt tới trước, đồng thời trong lòng sụp đổ nghĩ: "Điều này hoàn toàn không giống như quá trình tu luyện mà ta nghĩ chút nào, hơn nữa, đám người ở hạ giới mỗi ngày đều chơi với phá của, sau đến lượt chúng ta thì lại bỗng nhiên biến thành như thế này?"

"Hệ thống, sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem phương thức tu luyện như thế này có trợ giúp được cho đám người đó hay không!"

Đứng ở cổng nhà vệ sinh nam, nhìn thấy hai người Đồ Mãng và Chu Khải bị Ngộ Kiếm Thạch lắc lư không ngừng đánh tới đánh lui, Diệp Phong trực tiếp lên tiếng hỏi thăm hệ thống!

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, phương thức tu luyện như thế này có trợ giúp cực lớn đối với rèn luyện năng lực phản ứng của mọi người, đề nghị túc chủ không ngừng tăng lên cường độ khi bọn họ thích ứng được với cường độ hiện tại, phương thức tu luyện như thế này đối với bọn họ là trăm lợi mà không có một hại!"

Rất nhanh, tiếng hệ thống trả lời vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Vốn nghĩ nếu như không thể trợ giúp gì thì trực tiếp hủy bỏ, nhưng bây giờ nếu như đã được hệ thống tán thành thì mỗi ngày ba lần có chút ít, tăng lên tới mười lần đi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp quay người đi đến yêu xí, hắn định xem xem tình huống bên tiểu hoàng cẩu, Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long như thế nào!

"Ngọa tào!"

"Bọn chúng làm gì chứ?"

Khi Diệp Phong đi vào cổng yêu xí, nhìn thấy cảnh tượng kinh người ở bên trong thì hắn kinh hãi đến tròng mắt sắp trợn lồi ra ngoài!

"Ta nước tiểu!"

"Ta mẹ nó dùng sức nước tiểu!"

"Người khác dựa vào lỗ tai, Cẩu ca ta dựa vào cái mũi!"

"Mặc dù bây giờ bị đụng có chút thảm nhưng chờ ta đi tiểu khắp tất cả Ngộ Kiếm Thạch, tuyệt đối có thể nhẹ nhõm tránh né tất cả Ngộ Kiếm Thạch, cũng tìm ra được bồn cầu đang di động không theo quy luật!"

Lúc này, tiểu hoàng cẩu không ngừng bị đánh tới đánh lui lại phát huy ra bản lĩnh giữ nhà của mình, để lại mùi vị của riêng nó trên tất cả Ngộ Kiếm Thạch từng đụng vào nó!

"Ta nhảy!"

"Ta mẹ nó dùng sức nhảy!"

"Người khác dựa vào lỗ tai, tiểu long ta dựa vào đầu óc!"

"Cẩu ca đi đâu, ta lập tức nhảy theo đó!"

"Chỉ cần Cẩu ca tìm được bồn cầu, vậy ta cũng có thể thuận lợi tìm tới bồn cầu!"

Chương 501: Không đi đường thường ba yêu

Lúc này, nghe tiểu hoàng cẩu không ngừng thử nước tiểu và bị đụng phát ra thanh âm, Tiểu Thương Long dựa vào dây cỏ ở trên Ngộ Kiếm Thạch giữ vững thân thể, không ngừng nhảy tới nhảy lui trên từng cái Ngộ Kiếm Thạch, vẫn luôn di chuyển theo tiểu hoàng cẩu, cho dù thỉnh thoảng sẽ rơi xuống nhưng lần tiếp theo

khi bị Ngộ Kiếm Thạch đụng vào thì nó sẽ ôm thật chặt Ngộ Kiếm Thạch, cũng nhanh chóng leo đến phía trên!

"Ta đào!"

"Ta mẹ nó dùng sức đào!"

"Người khác dựa vào lỗ tai, a lang ta dựa vào lang đao sắc bén!"

"Chỉ cần đào ra địa đạo cách xa mặt đất đủ mỏng, ta tuyệt đối có thể nghe được tiếng bồn cầu di động, vậy thì ta có thể dễ dàng tìm được bồn cầu!"

Lúc này, Phệ Huyết Đường Lang hóa thân thành địa đạo tiểu vương tử cũng nhanh chóng tiến lên dưới mặt đất!

"Mẹ nó!"

"Ba người các ngươi có 10086 cái tâm nhãn chứ, mẹ nó, còn có thể chơi như vậy?"

Nhìn thấy ba yêu ra bài không theo kịch bản, Diệp Phong bị kinh hãi thật, hắn vạn lần không ngờ phương thức tu luyện mà mình tỉ mỉ chuẩn bị lại bị ba người bọn chúng chơi ra hoa!

"Mặc dù ba người bọn chúng không ra bài theo kịch bản nhưng cũng phải nói là hai tên Đồ Mãng và Chu Khải so với chúng nó thì hai tên kia chính là đồ đần!"

Nghĩ đến hai người Đồ Mãng và Chu Khải còn ở bên kia không ngừng bị Ngộ Kiếm Thạch đánh tới đánh lui, lại nhìn ba yêu không đi đường thường một chút, Diệp Phong bỗng nhiên cảm thấy cực kỳ lo lắng cho trí thông minh của hai người bọn họ!

...

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, bởi vì Quỷ Linh Môn liên tiếp mất đi tin tức của hai tên trưởng lão, đã điều động nhiều cường giả tiến về Tinh Hồn Thánh Địa, mời túc chủ suất lĩnh quân hộ vệ bại gia dự bị giải quyết nguy cơ lần này, không cần biết là đánh lui hay là diệt sát, chỉ cần có thể ngăn cản đối phương đi đến Tinh Hồn Thánh Địa thì coi như nhiệm vụ thành công, nhiệm vụ

thành công, ban thưởng điểm phá sản ngẫu nhiên, có tỉ lệ ban thưởng Thăng Tiên Đan, nhiệm vụ thất bại, ban thưởng điểm phá sản ngẫu nhiên, có tỉ lệ cực thấp ban thưởng Thăng Tiên Đan!"

Đúng lúc này, tiếng hệ thống tuyên bố nhiệm vụ bỗng nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Môn chủ Quỷ Linh Môn này đầu bị cửa kẹp hay sao, đã tổn thất hai tên trưởng lão rồi mà còn dám đến gây chuyện?"

Nghe được hệ thống ban bố nhiệm vụ, Diệp Phong trầm tư một lát, trực tiếp lên tiếng dò hỏi hệ thống: "Hệ thống, vậy ta suất lĩnh bao nhiêu kim giáp hộ vệ thì phù hợp?"

"Đinh! Bởi vì Quỷ Linh Môn thực lực mạnh mẽ, cần bao nhiêu kim giáp hộ vệ mời túc chủ tự quyết định!"

Cười!

Nghe được hệ thống trả lời như vậy, Diệp Phong cũng nhịn không được bật cười, sau đó tự lẩm bẩm: "Hệ thống, đây là túm được thời cơ thì lập tức sáng tạo ra cơ hội cho đội hộ vệ bại gia!"

Chờ chút!

Nếu đã xuất hiện tình huống này, vậy ta có nên sử dụng hơn trăm vạn quả Tạc Thiên Lôi đó như pháo hay không?

Nghĩ đến vạn tên kim giáp hộ vệ cầm đông đảo Tạc Thiên Lôi trong tay, dưới điều kiện tiên quyết là có thể trấn áp đối phương, đem Tạc Thiên Lôi ném vào trong người của đối phương như là quẳng pháo, không ngừng nổ lùi đám người của Quỷ Linh Môn, nghĩ đến cảnh tượng này thì trên mặt của Diệp Phong cũng không nhịn được mà toát ra vẻ hưng phấn!

"Đáng tiếc!"

"Bởi vì Quỷ Linh Môn hoành thò một chân vào, đám người của Thánh Địa không thể nào trải nghiệm được cảm giác như bay nữa!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng toát ra vẻ tiếc nuối!

Sau một hồi!

"Mẹ nó!"

"Quá khó khăn!"

"Vì tìm được bồn cầu không ngừng di động, xương cốt ở trên người của ta sắp bị đụng đến tan ra thành từng mảnh hết rồi!"

Lúc này, Đồ Mãng lung la lung lay đi từ trong nhà vệ sinh nam ra cũng vẻ mặt sụp đổ tự nói.

"Mãng ca!"

"Ta còn thảm hơn ngươi nhiều, bởi vì Diệp thiếu nhất định phải đi vệ sinh mới được, hơn nữa còn không thể vận dụng tiên lực trong cơ thể để hóa giải dòng nước đó, mẹ nó, ta mới đi được một nửa thì nó biến mất làm ta ướt quần, đến lúc ta tìm được bồn cầu thì lại không đi ra được, không biết làm như vậy có tính hoàn thành một lần hay không!"

Chu Khải cũng đi từ trong nhà vệ sinh nam ra nghe được Đồ Mãng nói như vậy thì cũng nói thẳng ra tình trạng bi thảm của mình!

"Uy!"

"Sao bây giờ hai người các ngươi mới ra ngoài?"

"Chúng ta đã chờ các ngươi nửa ngày rồi!"

Đúng lúc này, giọng nói của tiểu hoàng cẩu vang lên bên cạnh.

"Ừm?"

Nghe nói như thế, Đồ Mãng cũng một mặt mộng bức nhìn về phía tiểu hoàng cẩu, Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long hỏi: "Tại sao các ngươi lại tìm được bồn cầu nhanh như vậy?"

"Kỹ xảo!"

"Trí tuệ!"

"Thể lực!"

Nghe được Đồ Mãng hỏi thăm, ba yêu cũng một mặt đắc ý nói ra bí quyết thành công của mình!

"Mẹ nó!"

"Ba tiểu quỷ này không đi đường thường thì cũng thôi đi, mẹ nó còn khoe khoang nữa?"

Bên cạnh, Diệp Phong nghe được câu trả lời này của ba yêu thì cũng cảm giác cực kì bất đắc dĩ, giơ tay lên che trán, thầm nghĩ trong lòng: "Trước kia sao ta lại không phát hiện là bọn họ có đầu óc như vậy chứ?"

Thứ đồ gì?

Ba người các ngươi đang nói gì đó?

Cái gì mà kỹ xảo, trí tuệ và thể lực?

Dưới tình huống không nhìn thấy được gì thì không phải là cứ xông đại lên là được hay sao?

Nhưng mà một bên khác, hai người Đồ Mãng và Chu Khải nghe được câu trả lời này của ba yêu thì lại mắt lớn trừng mắt nhỏ, trong mắt tràn đầy mộng bức, hoàn toàn không rõ rốt cuộc câu trả lời của ba yêu là có ý gì!

"Đi!"

"Thông báo cho các ngươi một việc, đó chính là số lần tu luyện mỗi ngày tăng từ ba lần lên tới mười lần, nhất định phải hoàn thành!"

"Đúng rồi, chờ sau khi Cung lão trở về, đừng có chôn hơn trăm vạn quả Tạc Thiên Lôi đó ở trong Thánh Địa, ta sẽ sử dụng cho việc khác, kêu hắn để vào trong tiên giới đem tới cửa phòng của ta là được, sau đó nhớ kêu hắn cũng tham dự tu luyện đặc thù!"

"Ta đi về nghỉ trước, các ngươi tiếp tục đi!"'

Chương 502: Chỉ cần có thể gian lận thì

đúng là phương pháp gì bọn họ cũng có thể nghĩ ra được

Lúc này, Diệp Phong ngắt ngang cuộc giao lưu của bọn họ, sau khi nói xong thì đi thẳng về chỗ ở của mình, hắn cũng không có lập tức ngăn lại hành vi gian lận của ba yêu, hắn muốn xem thử xem sau khi hai người Đồ Mãng và Chu Khải biết được thì bọn họ sẽ có ý nghĩa mới gì hay không, đến lúc đó hắn cũng tiện hốt gọn một mẻ!

"Ngọa tào!"

"Không phải đâu, ba lần không đủ, lại còn tăng lên tới mười lần?"

Nhìn Diệp Phong rời đi, Đồ Mãng cả người đều muốn nứt ra, mà đúng lúc này, hắn lại phát hiện ba yêu đối diện cực kỳ bình tĩnh!

Nhớ lại những lời trước đó ba yêu đã nói, Đồ Mãng cũng nhìn về phía tiểu hoàng cẩu vội vàng dò hỏi: "Cẩu ca, ta không chịu đựng được nữa, ngươi hãy chỉ cho hai ta một con đường sáng đi!"

Một lát sau!

"Cẩu ca, ngươi lại thử Ngộ Kiếm Thạch một lần, dựa vào cái mũi tránh né Ngộ Kiếm Thạch cũng tìm kiếm bồn cầu?"

"Soái Bức Huyết, ngươi lại đào địa đạo tìm kiếm bồn cầu?"

"Tiểu Thương Long, ngươi túm lấy dây cỏ của Ngộ Kiếm Thạch nhảy tới nhảy lui theo Cẩu ca tìm kiếm bồn cầu?"

Khi Đồ Mãng biết rõ phương pháp của ba yêu, cả người hắn đều bị kinh hãi, hắn hoàn toàn không thể nào ngờ được là còn có thể chơi như vậy!

"Mãng ca!"

"Sau khi biết được phương pháp của bọn nó, lại nghĩ tới hai người chúng ta chỉ biết xông đại lên, ta bỗng nhiên cảm thấy hai người thật là ngốc!"

Lúc này, Chu Khải đang đứng ở bên cạnh cũng nở một nụ cười khổ nói ra ý nghĩ của mình.

"Chu Khải lão đệ, cùng ta tới!"

Nghe được Chu Khải nói như vậy, Đồ Mãng cũng trực tiếp dẫn hắn tới một bên, sau đó lên tiếng nói: "Ngốc không thể ngốc hai lần, nhưng mà phương thức của bọn nó cũng không thích hợp lắm đối với chúng ta, cho nên hai người chúng ta phải nghĩ ra một phương pháp thích hợp với chính mình mới được!"

"Có!"

"Chu Khải lão đệ, nhanh đi theo ta, ta dẫn ngươi đi lấy một thứ tốt!"

Không bao lâu sau, Đồ Mãng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó vẻ mặt hưng phấn dẫn Chu Khải chạy tới nơi xa!

...

Thần Thông Mao Ốc, nhà vệ sinh nam!

"Mãng ca!"

"Từ khi đi tới Thánh Địa chúng ta, ta xem như mở rộng tầm mắt!"

"Sao vật ly kì cổ quái gì cũng có!"

Lúc này, đầu hướng mặt đất, ngồi ngược trong xe điện đụng, Chu Khải cũng vẻ mặt hưng phấn nói ra ý nghĩ của mình với Đồ Mãng lúc này đang không biết ở hướng nào!

"Cái này thì tính là gì!"

"Diệp thiếu vừa mới đến thượng giới, sau này ngươi sẽ còn nhìn thấy nhiều thứ hơn nữa, tranh thủ học tập nhiều hơn đi!"

"Đúng rồi, nếu là đầu hoặc là hai tay ngươi đụng phải bồn cầu thì phải nhớ chuyện đầu tiên phải làm là ôm lấy bồn cầu!"

Rất nhanh, giọng nói của Đồ Mãng cũng vang lên cách đó không

xa!

...

"Cũng không biết hai tên gia hỏa đó có nghĩ ra ý tưởng mới lạ gì hay không!"

Lúc này, Diệp Phong đi mà quay lại, trên mặt cũng toát ra vẻ chờ mong, nếu như hai người không nghĩ ra ý tưởng mới lạ gì thì sẽ khiến cho hắn có chút thất vọng!

"Ngọa tào!"

"Hai người này lại lấy cả xe điện đụng tới đây?"

Đi tới trước cổng nhà vệ sinh nam, khi Diệp Phong nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng là hai người ngồi ngược lại trong xe điện đụng như là một con quay, lợi dụng xe điện đụng đỡ lấy Ngộ Kiếm Thạch va chạm, sau đó khi nửa thân thể dựng ngược đụng trúng bồn cầu thì trực tiếp ôm chặt lấy, cả người hắn đều bị kinh hãi!

"Cuối cùng vẫn là ta xem thường bọn gia hỏa này!"

"Chỉ cần có thể gian lận thì đúng là phương pháp gì bọn họ cũng có thể nghĩ ra được!"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng nhịn không được sợ hãi than!

"Chủ nhân!"

"Nói thật, bây giờ ta rất chờ mong không biết lão Lục và Cung Phong có thể còn có những ý tưởng mới lạ gì khác hay không!"

"Có nên chờ hai người bọn họ trở về xem tình huống rồi mới thu lưới hay không?"

Lúc này, Diệp Tiểu Cước đang đứng ở bên cạnh cũng cười nói ra ý nghĩ của mình.

"Được rồi!"

"Không thể để cho bọn họ tiếp tục nữa!"

"Một hồi chờ sau khi bọn họ đi ra ngoài, nói cho bọn họ là không thể tiếp tục gian lận nữa, chỉ có thể dựa vào năng lực phản ứng của mình để tránh né Ngộ Kiếm Thạch lắc lư."

Nói xong, Diệp Phong lập tức đi thẳng về chỗ ở của mình.

Viện lạc!

"Bây giờ ta đã góp nhặt sáu viên Thăng Tiên Đan, tốc độ thu hoạch được Thăng Tiên Đan vẫn quá chậm, đợi xử lý xong những chuyện này, ta phải ra ngoài phát động hành vi phá của nhiều một chút."

Nằm ở trên giường, Diệp Phong kiểm tra số lượng Thăng Tiên Đan của mình bây giờ, sau đó nhanh chóng làm ra một quyết định!

...

Một bên khác!

"Chủ nhân mới vừa tới!"

"Kêu ta thông báo cho các ngươi một chuyện, đó chính là kể từ giờ trở đi các ngươi không thể dùng phương thức gian lận để hoàn thành tu luyện, hạ chỉ có thể dựa vào năng lực phản ứng của bản thân mình để tránh né Ngộ Kiếm Thạch lắc lư!"

Khi hai người ba yêu đều đi ra khỏi Thần Thông Mao Ốc, Diệp Tiểu Cước cũng nhìn thẳng vào bọn họ nói ra quyết định của Diệp Phong!

? ? ?

Không cho gian lận rồi?

Ta vừa nghĩ ra dùng xe điện đụng gian lận, ngươi trở tay không cho dùng?

Nghe nói như thế, Đồ Mãng cả người đều choáng váng, sau đó nhìn về phía Diệp Tiểu Cước dò hỏi: "Tiểu Cước đại nhân, nếu như Diệp thiếu không cho phép hành vi gian lận như thế này thì tại sao trước đó khi ba yêu gian lận lại không nói mà chờ đến khi chúng ta cũng nghĩ ra phương pháp gian lận rồi mới nói?"

"Chủ nhân làm như vậy chính là muốn kiểm tra xem hai người các ngươi có trí thông minh hay không, có thể nghĩ ra được ý tưởng mới lạ gì hay không, đồng thời cũng thuận tiện một mẻ hốt gọn hành vi gian lận của các ngươi!"

Nghe được Đồ Mãng tra hỏi, Diệp Tiểu Cước cũng cười giải thích.

Điên rồi!

Nghe nói như vậy, toàn bộ hai người ba yêu đều điên rồi, bây giờ bọn họ rất muốn nói với Diệp Phong một câu: "Mặc dù ngươi là người, nhưng mà ngươi không làm một chuyện nào của người làm cả!"

...

Màn đêm buông xuống!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng một ngàn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *2!"

Chương 503: Chỉ cần có thể gian lận thì đúng là phương pháp gì bọn họ cũng có thể nghĩ ra được (2)

Đang uống trà, Diệp Phong nghe được tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống vang lên, khóe miệng cũng nở một nụ cười, sau đó tự lẩm bẩm: "Tạc Thiên Lôi chế tạo xong, hẳn là chẳng mấy chốc nữa thì Cung lão sẽ về đến rồi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, để một vạn tên kim giáp đại quân ra đi!"

"Ngọa tào! ! !"

"Kim sắc truyền thuyết!"

Khi Chu Khải nhìn thấy vạn tên kim giáp đại quân người mặc kim

giáp ở trong Thánh Địa, kích động đến toàn thân đều run rẩy lên, đồng thời hắn cũng khẳng định phỏng đoán của mình trước đó, đó chính là kim sắc truyền thuyết có liên quan đến Diệp Phong thật!

"Diệp thiếu!"

"Bọn họ là kim sắc truyền thuyết sao?"

Nhìn thấy Diệp Phong đi tới, Chu Khải cũng thần tình kích động hỏi thăm.

"Không sai!"

"Bọn họ chính là kim sắc truyền thuyết!"

"Một hồi ta phải dẫn bọn họ ra ngoài làm một chuyện, các ngươi hãy ở lại trông coi Tinh Hồn Phong đi!"

"Đúng rồi, vẫn là câu nói đó, chờ ngươi trở thành một tên bại gia tử đủ tiêu chuẩn thì ta sẽ cho ngươi đi theo kim sắc truyền thuyết hành động một lần."

Vỗ vỗ bả vai Chu Khải, Diệp Phong cũng chờ đợi Cung Phong trở về.

"Diệp thiếu!"

"Tất cả Lôi Phá Tiên Thạch đều đã được chế tạo thành Tạc Thiên Lôi!"

Theo một khe hở không gian xuất hiện, Cung Phong cầm hai cái tiên giới cũng kích động đi từ bên trong ra.

"Diệp Nhất!"

"Cầm tiên giới chứa Tạc Thiên Lôi, chúng ta xuất phát!"

Khi Diệp Nhất cầm lấy hai cái tiên giới chứa Tạc Thiên Lôi từ trong tay Cung Phong đi, Diệp Phong dẫn kim giáp đại quân trùng trùng điệp điệp rời khỏi Tinh Hồn Phong!

"Tình huống như thế nào?"

"Những, những kim giáp đại quân đó thật là khủng khiếp, bọn họ là ai?"

Nhìn kim giáp đại quân đã đi xa, Cung Phong nửa ngày vẫn chưa thể tỉnh táo lại!

Chờ chút!

Người mặc kim giáp!

Kim giáp đại quân!

"Ngọa tào!"

"Những người đó không phải là kim sắc truyền thuyết lưu truyền gần đây đó chứ!"

Chờ sau khi Cung Phong tỉnh táo lại, cũng không nhịn được mà kinh hô lên.

...

"Chủ nhân!"

"Quỷ Linh Môn tập kết đại quân chuẩn bị từ tông môn rời đi, chúng ta có lập tức tới đó ngăn cản hay không?"

Sau khi rời khỏi Thánh Địa, Diệp Nhất thông qua thần thức kinh khủng xem xét được một chút tình huống, sau đó trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Một quả Tạc Thiên Lôi có thể để cho bọn họ bay ngược lại trăm mét!"

"Một trăm quả chính là mười ki lô mét!"

Nghĩ đến trong tay vạn tên kim giáp hộ vệ đều có trên trăm quả Tạc Thiên Lôi, Diệp Phong trực tiếp nói với Diệp Nhất: "Bây giờ để cho bọn họ rời khỏi tông môn vạn mét trước, sau đó chúng ta dùng Tạc Thiên Lôi nổ cho bọn họ bay ngược về tông môn!"

...

Quỷ Linh Môn!

"Môn chủ!"

"Lần này tiến về Tinh Hồn Thánh Địa, chúng ta nhất định sẽ thăm dò được tin tức của Cổ Nham trưởng lão và Lưu Thuẫn trưởng lão!"

Lúc này, Chu Khánh Húc phụ trách dẫn đội cũng vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng bảo đảm!

"Chu trưởng lão!"

"Ta luôn cảm thấy Tinh Hồn Thánh Địa này có chút không đúng cho nên tất cả mọi chuyện đều phải cẩn thận mới được!"

Môn chủ Quỷ Linh Môn Ngưu Vân vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng nhắc nhở.

Một lát sau!

"Môn chủ thay đổi!"

"Từ lúc nào mà một cái thế lực ở Đông Châu nho nhỏ cũng phải cẩn thận đối đãi như thế!"

Sau khi rời khỏi tông môn, Chu Khánh Húc suất lĩnh một nửa cường giả của Quỷ Linh Môn lại tỏ vẻ thất vọng tự nói!

Mặc dù không biết tại sao Cổ Nham và Lưu Thuẫn lại mất đi tin tức nhưng hắn cũng không cho rằng một thế lực ở Đông Châu nho nhỏ sẽ là đối thủ của Quỷ Linh Môn bọn họ!

Một bên khác!

"Chủ nhân!"

"Bọn họ tới!"

Ngay lúc Diệp Phong đã có chút không chờ nổi nữa thì giọng nói của Diệp Nhất bỗng nhiên vang lên ở bên cạnh hắn.

Ừm!

Nghe được Diệp Nhất nói như vậy, trong mắt Diệp Phong cũng toát ra một vòng tinh quang, sau đó vẻ mặt lập tức trở nên hưng phấn lên tiếng hô lớn: "Tất cả mọi người chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta lập tức mở nổ!"

"Chủ nhân đối xử với chúng ta rất là tốt, biết chúng ta ở bên đó rất là nhàm chán, mỗi lần gọi chúng ta ra thì đều thay đổi cách chơi để chúng ta hưởng thụ được niềm vui sướng!"

"Vốn cho rằng lần này ra tới vẫn là trộm cướp quần, không ngờ là cách chơi lại được thay đổi nữa rồi, chủ nhân quá trâu bò! ! !"

"Mặc dù hưng phấn nhưng cũng hơi có chút thất vọng, nếu có thể ném quả Tạc Thiên Lôi này vào trong quần của người khác thì hẳn là sẽ cực kỳ thú vị!"

"Diệp Nhất tên đó quá biết biểu hiện, ta đang suy nghĩ xem ta có nên biểu hiện một chút hay không, thật ra thì kể từ sau khi dùng phương thức kim sắc truyền thuyết trộm cướp một tòa thành trấn, lại dùng quả Tạc Thiên Lôi này để cho tất cả mọi người ở bên trong thành trấn cùng hưởng thụ một chút cảm giác bay lượn mát mẻ cũng là một loại phương thức phá của không tệ lắm!"

"..."

Nghe được mệnh lệnh của Diệp Phong, trên mặt vạn tên kim giáp hộ vệ cũng lộ vẻ hưng phấn, ở trong lòng nghĩ ra ý tưởng của riêng mình!

"Tất cả mọi người nghe lệnh!"

"Một hồi tất cả các ngươi giữ vững đội hình, sau đó tay phải giơ cao Tạc Thiên Lôi, tay trái không ngừng đong đưa hô to với bọn họ 'Lui lui lui', nếu như đối phương dám không lùi lại thì chúng ta lập tức kích nổ!"

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ đến một cảnh tượng nổi tiếng ở kiếp trước, dứt khoát mượn nhờ vạn tên kim giáp hộ vệ để cảnh tượng này được tái hiện lại ở dị giới với phương thức càng rung động hơn nữa!

...

"Ngọa tào!"

"Chu trưởng lão, kim quang chói mắt ở trước mặt là cái gì đó!"

Lúc này, một tên cường giả trong tông môn đang đứng ở bên cạnh Chu Khánh Húc nhìn thấy kim giáp đại quân phát ra ánh sáng vàng lóng lánh dưới ánh mặt trời ở xa xa thì trên mặt cũng lộ vẻ khiếp sợ quay qua nhìn Chu Khánh Húc hỏi thăm!

"Không biết!"

"Nhìn thấy thì có chút giống kim sắc truyền thuyết mà mọi người hay đồn đại, nhưng ta cũng không dám chắc, cũng có thể là có một số người cố ý giả mạo!"

"Tất cả mọi người nghe kỹ cho ta, một hồi không nên khinh cử vọng động, tất cả phải nghe theo mệnh lệnh của ta mà làm việc!"

Chương 504: Các ngươi không được qua đây, nếu không thì ta sẽ kêu lên đó

Nói xong, Chu Khánh Húc lập tức dẫn theo hơn trăm tên cường giả của Quỷ Linh Môn bay thẳng tới hướng kim giáp đại quân.

"Các ngươi là người phương nào?"

"Tại sao lại cản đường chúng ta..."

Dừng lại ở khoảng cách cách kim giáp đại quân không đủ năm mươi mét, Chu Khánh Húc cũng lớn tiếng hô lên.

"Lui! Lui! Lui!"

Nhưng mà không đợi Chu Khánh Húc nói xong, vạn tên kim giáp đại quân lập tức tay phải giơ cao Tạc Thiên Lôi, tay trái không ngừng đong đưa, bộ pháp chỉnh tề di chuyển lên phía trước ba bước hô lên.

? ? ?

Lui cái lông?

Chúng ta mới từ Quỷ Linh Môn ra không được bao lâu, các ngươi để chúng ta lui cái gì?

Nhìn thấy kim giáp đại quân chỉnh thể tới gần ba bước, nghe được đối phương kêu ba tiếng lui điếc tai nhức óc, trên mặt Chu Khánh Húc cũng lóe lên vẻ tức giận!

"Tất cả mọi người nghe lệnh!"

"Tiếp tục đi tới, nếu như bọn họ không tránh né, giết!"

Lúc này, Chu Khánh Húc cũng tràn ngập tức giận trực tiếp ra lệnh cho hơn trăm tên cường giả ở trong tông môn!

Bốn mươi mét!

Ba mươi mét!

Hai mươi mét!

Theo khoảng cách của song phương càng ngày càng gần, trên mặt Diệp Nhất cũng lóe lên vẻ hưng phấn, khi khoảng cách song phương đạt tới mười mét, hắn trực tiếp phóng ra uy áp kinh khủng của bản thân, trong nháy mắt trấn áp tất cả mọi người của Quỷ Linh Môn ngay tại chỗ!

"Kích nổ!"

Nhìn thấy Diệp Nhất xuất thủ, Diệp Phong cũng hưng phấn ném quả Tạc Thiên Lôi trong tay ra đầu tiên!

Sau đó, vạn tên kim giáp hộ vệ sau lưng cũng mặt lộ vẻ hưng phấn ném Tạc Thiên Lôi trong tay phải tới chỗ đám người Quỷ Linh Môn!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, đó là thứ đồ quỷ gì!"

Ngay lúc đám người của Quỷ Linh Môn còn chưa lấy lại được sự

tỉnh táo sau khí tức uy áp kinh khủng này thì đã thấy nơi xa có Tạc Thiên Lôi phô thiên cái địa đập thẳng tới chỗ bọn họ như là giông tố ập tới, thời khắc này, tất cả bọn họ đều luống cuống!

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo từng tiếng vang không ngừng vang lên, đám người của Quỷ Linh Môn trực tiếp bay ngược ra ngoài trong đám mây hình nấm màu trắng dày đặc, tốc độ bay ngược ra ngoài cực kỳ nhanh!

"Tình huống như thế nào?"

"Mẹ nó, các ngươi đừng có bỏ lại một mình ta!"

Khi Chu Khánh Húc bay rớt ra ngoài hơn hai trăm mét, sau khi dừng lại thì lại hoảng sợ phát hiện mọi người của Quỷ Linh Môn cũng không có dừng lại mà vẫn dùng tốc độ cực kỳ nhanh bay ngược lại!

"Các ngươi, các ngươi không được qua đây!"

"Nếu các ngươi còn qua đây thì ta sẽ hô lên đó!"

Nhìn vạn tên kim giáp đại quân tràn ngập cảm giác áp bách cầm Tạc Thiên Lôi trong tay nhanh chóng tới gần mình, Chu Khánh Húc cũng thần sắc hoảng sợ hô to lên.

"Kích nổ!"

Lúc này, Diệp Phong cũng phát hiện tình huống lôi nhiều người ít, có người sau khi đón đỡ mấy quả Tạc Thiên Lôi, bay rớt ra ngoài một khoảng cách vượt qua một trăm mét, chuyện này khiến hắn trực tiếp từ bỏ ý nghĩ trước đó mà chuẩn bị tùy ý kích nổ!

"Ha ha ha!"

"Mẹ nó thật nhiều lôi!"

"Cái này là Tạc Thiên Lôi, đều mẹ nó là của ta, lần này ta muốn trở thành đệ nhất bay ngược!"

Nhìn xem Tạc Thiên Lôi phô thiên cái địa, toàn bộ đều hướng

thẳng về phía mình, Chu Khánh Húc cũng hưng phấn phá lên cười, giang hai cánh tay chuẩn bị nghênh đón Tạc Thiên Lôi đếm mãi không hết này!

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo một vạn mây hình nấm màu trắng nhỏ kết hợp lại hình thành một đám mây hình nấm lớn xuất hiện, Chu Khánh Húc cũng từ đó bay ngược ra ngoài!

? ? ?

Tình huống của tên đó như thế nào?

Sao cái tư thế này lại quen mắt như vậy?

Nhìn dáng vẻ thảnh thơi của Chu Khánh Húc khi bay từ trong mây hình nấm lớn ra ngoài, hai tay để ở sau ót, sau đó vểnh chân lên bắt chéo, Diệp Phong bỗng nhiên cảm giác một màn này cực kỳ quen mắt!

"Chờ một chút!"

"Mẹ nó, cái này không phải là tư thế của Cẩu Tử khi bị ta đạp bay ra ngoài lúc ở hạ giới sao?"

"Đồ chó hoang này còn mẹ nó, biết chơi như vậy?"

Khi Diệp Phong nhớ lại cái tư thế này là tư thế của Cẩu Tử thì lại nhìn thấy dáng vẻ thảnh thơi của đối phương, sắc mặt của hắn cũng dần dần trở nên khó coi.

"Hệ thống, tiêu hao điểm phá sản, mở tiên lục bình cho ta, chỉ định mở ra Thập Phẩm Cửu Giai Đạo Thiết Tiên Lục!"

"Ngươi đồ chó hoang, nếu như ngươi muốn chơi thì ta sẽ chơi đủ với ngươi luôn!"

Nhìn vẻ mặt hài lòng của Chu Khánh Húc, Diệp Phong cũng nở một nụ cười trêu chọc!

"Chủ nhân!"

"Tên thủ lĩnh đó quá đê tiện, nếu không chúng ta giết hắn trước đi!"

Lúc này, vẫn luôn chú ý đến sắc mặt của Diệp Phong, Diệp Nhất cũng đưa ra ý nghĩ của mình.

"Tạm thời không cần phải gấp giết hắn!"

"Chờ sau khi nổ bọn họ bay về Quỷ Linh Môn rồi giải quyết một thể luôn!"

"Nhưng cái tên này đúng là quá đê tiện, ta đã nghĩ ra được cách để đối phó hắn!"

Nói xong, Diệp Phong cũng trực tiếp đưa một trăm tấm Thập Phẩm Cửu Giai Đạo Thiết Tiên Lục mở ra cho Diệp Nhất!

"Ừm?"

"Ngọa tào!"

"Các ngươi không thích hợp!"

Lúc này, khi Diệp Phong chú ý tới đông đảo kim giáp hộ vệ sau lưng đều mắt bốc lục quang nhìn đạo thiết tiên lục trong tay Diệp Nhất thì hắn cũng là bị giật nảy mình, sau đó kinh hãi nói: "Có phải là ta đã dạy hư bọn họ rồi hay không!"

"Rất dễ chịu sao?"

"Chơi rất vui sao?"

Ngay lúc Chu Khánh Húc vểnh chân bắt chéo vẻ mặt hài lòng bay ngược lại, một giọng nói tràn đầy trêu chọc bỗng nhiên vang lên bên tai của hắn.

Trừng!

Khi Chu Khánh Húc quay đầu nhìn thấy Diệp Nhất đã hiện ra bên phải của hắn từ lúc nào thì hắn cũng bị hù đến toàn thân hơi run rẩy sau đó vội vàng nói: "Đại, đại nhân, ta, ta không có!"

"Không có?"

"Những người khác đều mặt lộ vẻ hoảng sợ bay ngược lại chỉ có một mình ngươi là bắt chéo chân trên mặt lộ vẻ hài lòng, sao ngươi lại ngưu bức như vậy?"

"Cũng bởi vì một mình ngươi mà ảnh hưởng đến niềm vui thú của chủ nhân, cho nên ta cho ngươi biết, ngươi đã bị ta để mắt tới, chờ sau khi ta nổ các ngươi bay về Quỷ Linh Môn, ta sẽ đích thân tiễn ngươi lên đường, nhưng mà những người khác đều sẽ bị một đao chém chết nhưng ngươi thì ta ít nhất cũng phải chặt ngươi tam tam tám mươi mốt đao!"

Chương 505: Dù sao đều cũng đều phải chết, tại sao phải chịu nhiều đao như vậy

Nhìn thấy Chu Khánh Húc trong nháy mắt trở nên hoảng loạn, Diệp Nhất cũng báo trước cho đối phương biết kết cục của đối phương sau khi trở lại Quỷ Linh Môn!

? ? ?

Nổ về Quỷ Linh Môn thì muốn chém chết chúng ta?

Người khác đều là một đao, ta mẹ nó liền phải tam tam tám mươi mốt đao?

Chờ chút!

Đúng lúc này, Chu Khánh Húc bỗng nhiên phản ứng lại, sau đó nhìn về phía Diệp Nhất vội vàng nói: "Đại nhân, tam tam là sáu đao, không phải tám mươi mốt đao a!"

"Buồn cười!"

"Thật sự là buồn cười!"

"Dù sao thì cũng phải chết ngươi cứ so đo một đao hai đao thì có ý nghĩa gì đâu?"

Nói xong, Diệp Nhất xuất ra một nắm lớn đạo thiết tiên lục bắt đầu tiến hành điên cuồng trộm cướp Chu Khánh Húc!

"Thật là đáng sợ!"

"Không học thức thật là đáng sợ!"

"Thần mẹ nó sáu đao và tám mươi mốt đao, môn toán của các ngươi là do giáo viên thể dục dạy hay sao?"

Cách đó không xa, Diệp Phong nghe được cuộc nói chuyện của hai người thì ngay cả hắn cũng bị kinh hãi đến trợn mắt há hốc mồm, nhưng mà mặc dù có chút cạn lời với phép toán của hai người nhưng hắn lại cực kỳ tán đồng với những gì mà Diệp Nhất nói, người sắp chết, để ý một đao hai đao làm gì, đâu có ý nghĩa!

(Chu Khánh Húc: Thần mẹ nó chênh lệch một đao hai đao, kém trọn vẹn hơn bảy mươi đao, người sắp chết cũng phải giãy dụa một chút, dù sao đều là chết, dựa vào cái gì khổ sở chịu nhiều như vậy đao!)

Một lát sau!

"Bóng người trắng loáng mới nãy là Chu trưởng lão sao?"

"Thật nhỏ, chẳng trách Chu trưởng lão vẫn luôn không có tìm đạo lữ, còn nói cái gì là một lòng chuyên tâm tu luyện!"

"Mặc dù thiên phú và tu vi của ta không sánh bằng Chu trưởng lão nhưng ở phương diện này thì hắn chính là đệ bên trong đệ!"

"..."

Khi hơn trăm tên cường giả Quỷ Linh Môn nhìn thấy Chu Khánh Húc 7 người qua bên cạnh mình thì không nhịn được mà bàn tán với nhau thậm chí trong lúc nhất thời đều quên đi sợ hãi và bất an lúc này!

"Hết rồi!"

"Tôn nghiêm cả đời của ta ở Quỷ Linh Môn mẹ nó mất hết rồi!"

Nghe được mọi người bàn tán với nhau như vậy, Chu Khánh Húc cả người đều hỏng mất, hắn không ngờ được là sắp chết rồi mà còn phải bị đồng môn chế giễu một đợt như vậy!

...

Quỷ Linh Môn, bên trong tông môn đại điện!

"Môn chủ, xảy ra chuyện lớn!"

"Chu trưởng lão và đông đảo tiền bối trong môn lại về đến rồi!"

Lúc này, một đệ tử trong môn phái đi vào tông môn đại điện, sau đó tranh thủ bẩm báo tình huống quỷ dị này lại cho Ngưu Vân!

? ? ?

Lại trở về rồi?

Không phải mới ra ngoài sao?

Ngay lúc Ngưu Vân mặt lộ vẻ nghi hoặc chuẩn bị hỏi thăm thì tên đệ tử đó lại nói nữa: "Môn chủ, còn có một việc, hình như chúng ta bị kim sắc truyền thuyết bao vây!"

"Cái gì!"

"Không phải kim sắc truyền thuyết vẫn luôn hoạt động ở Hỗn Loạn Hoang Vực Thành sao, tại sao lại bao vây Quỷ Linh Môn chúng ta?"

Nghe nói như thế, trong mắt Ngưu Vân cũng hiện lên vẻ bối rối, sau đó trực tiếp rời khỏi đại điện, hắn phải đi hỏi Chu Khánh Húc một chút xem rốt cuộc là tình huống như thế nào, dù sao kim sắc truyền thuyết có thể hoành hành không sợ ở Hỗn Loạn Hoang Vực, hắn không tin Quỷ Linh Môn mình có thể đỡ nổi kim sắc truyền thuyết thần bí này!

Một lát sau!

Khi Ngưu Vân nhìn thấy Chu Khánh Húc thanh lương ngồi xổm ở một cái góc, trong mắt cũng toát ra một vẻ chấn kinh, sau đó vội vàng lấy từ trong tiên giới ra một bộ đạo bào đi tới chỗ Chu Khánh

Húc.

"Môn chủ!"

"Ta không thể mặc, nếu như mặc vào, một lát nữa chết cũng phải chịu tam tam tám mươi mốt đao, dù sao thì cũng đã bị người ta thấy hết rồi, không quan trọng nữa!"

Nhìn thấy Ngưu Vân cầm tiên bào trong tay đi tới, Chu Khánh Húc không có chờ đối phương nói chuyện thì đã lên tiếng cự tuyệt trước.

? ? ?

Không thể mặc?

Một hồi sẽ chết?

Tam tam tám mươi mốt đao?

Nghe được Chu Khánh Húc nói như vậy, Ngưu Vân nghe mà chẳng hiểu ra sao cả, sau đó vội vàng hỏi: "Chu trưởng lão, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Mấy phút sau!

"Kim sắc truyền thuyết là người của Tinh Hồn Thánh Địa?"

"Kim sắc truyền thuyết, bất kỳ người nào cũng có thể quét ngang Quỷ Linh Môn?"

"Các ngươi vừa ra ngoài không bao xa thì bị bọn họ dùng Tạc Thiên Lôi nổ trở về, sau đó lập tức muốn huyết tẩy Quỷ Linh Môn chúng ta?"

Nghe Chu Khánh Húc nói xong, Ngưu Vân cả người đều choáng váng, trước đó còn rất tốt, bây giờ thì phải chờ chết rồi?

Một bên khác!

"Diệp Nhất!"

"Mang theo kim giáp đại quân giết vào Quỷ Linh Môn đi, sau khi

xong việc thì các ngươi trở về!"

Nói xong, Diệp Phong đi thẳng đến nơi xa, hắn cũng không định tham dự vào chuyện kế tiếp, mà bây giờ đã đi ra ngoài một chuyến rồi thì hắn cũng không định sẽ lập tức trở về Thánh Địa mà chuẩn bị phát động nhiều hành vi phá của một chút ở bên ngoài, thuận tiện tìm một chút đệ tử thích hợp thu vào Bại Gia Môn.

...

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, ban thưởng hai trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *2!"

Sau khi Diệp Phong rời đi không bao lâu thì tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống vang lên trong đầu của hắn.

"Mười viên Thăng Tiên Đan, chỉ cần ăn chín viên thì có thể đột phá thực lực đến Thiên Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, nhưng mà nơi này không có một ai, không có nhân chứng, không có tâm trạng đột phá!"

Thấy xung quanh trống rỗng, Diệp Phong cũng từ bỏ ý nghĩ trực tiếp đột phá, chuẩn bị tìm người chứng kiến thích hợp rồi lại tiến hành đột đột đột!

"Đến đi!"

"Đám khốn kiếp các ngươi, tới chém ta!"

Đúng lúc này, theo một vòng xoáy vặn vẹo không gian xuất hiện, một thanh niên máu me khắp người cũng hùng hùng hổ hổ từ bên trong rơi ra.

"Đại ca! ! !"

Khi thanh niên rơi trên mặt đất chú ý tới Diệp Phong đang đứng bên cạnh, không có chút do dự nào, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó lớn tiếng hô lên.

? ? ?

Mẹ nó ai là đại ca ngươi!

Cái quỳ này của ngươi có chút thuần thục!

Chương 506: Đi lên nhận đại ca, cái quỳ này có chút thuần thục

Nghe được một tiếng đại ca âm vang hữu lực này, lại nhìn thanh niên quỳ trước người một chút, Diệp Phong cả người đều mộng, mơ mơ hồ hồ có thêm một tiểu đệ?

"Vừa ra đàn sói lại vào hang hổ, sao mệnh của ta lại khổ như vậy!"

"Ta đã quỳ xuống gọi đại ca, hẳn là hắn sẽ không lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn mà xuống tay với ta chứ, ta cướp được bảo bối ở trong Thiên Đạo Chiến Trường còn chưa kịp đổi thành Tiên Linh Tinh đi hưởng thụ nữa!"

Lúc này, Trần Phàm quỳ dưới mặt đất cũng vẻ mặt khẩn trương nhìn Diệp Phong, chỉ sợ đối phương sẽ bỗng nhiên ra tay với hắn, dù sao mặc dù hắn có tu vi mạnh mẽ Tiên Vương Cảnh Ngũ Trọng nhưng lúc này hắn bị trọng thương, đối phương có thể tuỳ tiện xoá bỏ hắn!

"Chúng ta quen biết sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng vẻ mặt vô cùng nghi hoặc hỏi thăm Trần Phàm.

"Trước đó không biết, nhưng bây giờ quen biết!"

"Ta và đại ca mới quen đã thân, nếu không thể làm tiểu đệ của đại ca vậy thì tuyệt đối sẽ trở thành tiếc nuối cả đời ta!"

Vì mạng sống, Trần Phàm cũng buông bỏ tôn nghiêm cường giả của hắn, hắn chưa hề nghĩ tới có một ngày mình lại quỳ xin một tiểu tu sĩ Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong làm đại ca hắn.

Nhưng mà chỉ cần có thể cam đoan an toàn của mình, chờ thương thế khôi phục, hắn tuyệt đối sẽ lập tức rời đi!

"Ai!"

"Không nghĩ tới thân phận thần hào phá của của ta vẫn bị ngươi phát hiện!"

"Nhưng ta muốn nói là ngươi muốn làm tiểu đệ của ta thì ngươi còn chưa xứng!"

Nói xong, Diệp Phong cũng không để ý đến Trần Phàm đã ngẩn ra tại chỗ, trực tiếp đi đến nơi xa, hắn cũng không muốn dây dưa quá nhiều với tên bệnh tâm thần nhìn thấy người thì nhận đại ca này, dù sao gần đây những người mang về Thánh Địa không có một người nào là bình thường, hắn cũng không muốn dẫn thêm một người không bình thường về nữa!

? ? ?

Mẹ nó, ai phát hiện thân phận thần hào phá của của ngươi?

Ta đường đường là cường giả Tiên Vương Cảnh, làm tiểu đệ của ngươi mà ngươi còn nói ta không xứng?

Lúc này, nhìn thấy Diệp Phong đã đi xa, Trần Phàm cả người đều muốn điên rồi, hắn không nghĩ tới mình lại bị chê!

Một lát sau!

"Ngọa tào!"

"Người này có mao bệnh chứ, luôn đi theo ta làm cái gì?"

"Nhận đại ca nghiện hả!"

Phát hiện Trần Phàm vẫn luôn đi theo sau lưng mình, Diệp Phong thật sự muốn điên rồi!

"Ca môn!"

"Ngươi đi theo ta rốt cuộc là muốn làm gì?"

"Đừng nói là muốn nhận ta làm đại ca, nào có chuyện mới quen đã thân, đừng coi ta là đồ đần!"

Rốt cục, Diệp Phong dừng bước lại, trực tiếp quay người hỏi thăm

Trần Phàm.

Bành!

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Trần Phàm cũng cực kỳ thuần thục quỳ xuống trước mặt hắn lần nữa, sau đó trực tiếp giải thích: "Đại ca, bây giờ ta bị trọng thương, tùy tiện gặp được một tiểu tu sĩ cũng có thể giết ta, cho nên có thể bảo hộ ta một thời gian hay không, hai ngày, nhiều nhất hai ngày, chỉ cần ta hơi khôi phục một chút thương thế thì ta lập tức lăn, tuyệt đối sẽ không quấn lấy ngươi, nếu như sau này ngươi cần trợ giúp ta tuyệt đối sẽ tới giúp ngươi!"

"Hóa ra là như vậy!"

"Gia hỏa này vẫn rất thẳng thắn!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra một chút xem đối phương nói là thật hay giả!"

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, đối phương hứa hẹn là thật, nếu như túc chủ cứu đối phương, sau này đối phương sẽ trả lại ân tình này!"

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Nhân phẩm vẫn được!"

"Vậy bảo bọc hắn một thời gian đi!"

Biết được đối phương hứa hẹn là thật, Diệp Phong cũng quyết định giúp đối phương một tay!

Một lát sau!

"Trần Phàm huynh!"

"Vậy lần này ngươi vận khí rất tốt, vậy mà gặp một cái bí cảnh ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, đồng thời còn cướp đoạt được không ít thiên tài địa bảo ở bên trong."

Nghe Trần Phàm nói xong, Diệp Phong mới rõ ràng tổn thương trên người đối phương là từ đâu ra.

"Đại ca!"

"Phải nói ta cũng nói rồi!"

"Nếu như ngươi muốn những thiên tài địa bảo đó thì ta đều cho ngươi, chỉ là ngươi có thể rút kiếm trên cổ ta ra hay không!"

Lúc này, Trần Phàm quỳ dưới mặt đất thật sự muốn điên rồi, hắn không nghĩ tới đối phương bỗng nhiên gác kiếm ở trên cổ của hắn, ép hỏi hắn sao lại bị thương như thế!

Mặc dù đã hối hận khi đuổi theo Diệp Phong nhưng bây giờ hắn chỉ cầu sau khi giao đồ ra thì có thể giữ được cái mạng nhỏ của mình!

"Trần Phàm huynh, ta cũng bị buộc bất đắc dĩ, ai bảo ban đầu ta hỏi ngươi ngươi không nói!"

"Nhưng mà chút đồ đó của ngươi ta còn không để vào mắt, cho nên ngươi tự mình giữ đi!"

Cất trường kiếm lại, Diệp Phong cũng cười đỡ Trần Phàm đang hai chân run lên lên.

"Ừm?"

"Đại ca, ngươi không muốn thật?"

"Vậy ngươi ép hỏi ta tại sao bị thương làm gì?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Trần Phàm hoàn toàn không dám tin tưởng hỏi lại, thậm chí còn toát ra một tia cảnh giác, chỉ sợ đối phương sẽ bỗng nhiên cho hắn một kiếm, dù sao loại lão Lục này hắn gặp nhiều ở Thiên Đạo Chiến Trường rồi!

"Hiếu kì!"

"Yên tâm, ta không có hứng thú với những vật đó của ngươi, chỉ đơn thuần hiếu kì tại sao ngươi lại bị thương thành như vậy thôi."

Nói xong, Diệp Phong cười tiếp tục đi tới trước, mà Trần Phàm nhìn thấy Diệp Phong trực tiếp rời đi, cuối cùng vẫn cắn răng đi theo, dù sao nên nói đều nói rồi, nếu đối phương muốn giết hắn thật thì đã sớm động thủ!

Màn đêm buông xuống!

Đi đã hơn nửa ngày cũng không nhìn thấy thành trấn, Diệp Phong cũng trực tiếp xuất ra cực phẩm Tiên Linh Tinh chuẩn bị dựng cái giường Tiên Linh Tinh ở chỗ hoang dã này.

"Ngọa tào!"

"Cực phẩm Tiên Linh Tinh! ! !"

Khi Trần Phàm nhìn thấy Diệp Phong lấy ra từng khối cực phẩm Tiên Linh Tinh thì mắt bốc lục quang kinh hô lên, sau đó cả người kích động vọt tới!

Tình huống như thế nào?

Tên ngu này làm gì đó?

Không phải chỉ là một chút cực phẩm Tiên Linh Tinh nha, ngươi ôm hôn như vậy là có ý gì?

Chương 507: Đi lên nhận đại ca, cái quỳ này có chút thuần thục (2)

Nhìn thấy Trần Phàm cả người đều ghé vào đống cực phẩm Tiên Linh Tinh cầm một khối lại một khối cực phẩm Tiên Linh Tinh ôm hôn, trên mặt Diệp Phong cũng toát ra vẻ ghét bỏ, hắn cảm thấy phải đổi một nhóm cực phẩm Tiên Linh Tinh, dù sao hắn cũng không muốn nằm trên cực phẩm Tiên Linh Tinh dính đầy nước bọt đối phương!

"Hệ thống, vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ cuối cùng hôm nay, tra xem tình huống của Trần Phàm này là như thế nào?"

Vì để tránh cho đám cực phẩm Tiên Linh Tinh tiếp theo của mình cũng bị đối phương chà đạp, Diệp Phong cũng trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, Trần Phàm là một cực phẩm Tiên Linh Tinh khống, đối với cực phẩm Tiên Linh Tinh hắn có một loại si mê như bệnh, trong lòng của hắn, cho dù là bảo vật trân quý, hi hữu gì cũng không sánh nổi cực phẩm Tiên Linh Tinh!"

Ừm!

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng toát ra vẻ giật mình, hắn không nghĩ tới đối phương còn có loại đam mê đặc thù này!

"Ta và hắn vô thân vô cố, chắc chắn không thể đưa cho hắn như vậy được!"

"Nhưng những cực phẩm Tiên Linh Tinh này đã dính vào nước miếng của hắn, ta chắc chắn là phải vứt bỏ, cũng không biết hắn có thể chịu nổi hay không!"

Lúc này, nhìn Trần Phàm nằm trên đống cực phẩm Tiên Linh Tinh nhắm mắt hưởng thụ, trên mặt Diệp Phong cũng toát ra vẻ lo lắng!

Hả?

Ngay lúc Diệp Phong chuẩn bị tìm một chỗ chôn những cực phẩm Tiên Linh Tinh này, Trần Phàm chợt nhét một cái tiên giới vào trong tay của hắn, nhìn tiên giới trong tay, Diệp Phong cũng toát ra vẻ mộng bức.

"Đại ca!"

"Toàn bộ gia sản của ta đều trong cái tiên giới này, ngươi yên tâm, các loại thiên tài địa bảo ẩn chứa bên trong giá trị tuyệt đối bù đắp được những cực phẩm Tiên Linh Tinh này, cho nên có thể bán những cực phẩm Tiên Linh Tinh này cho ta hay không?"

Nhìn vẻ mặt mộng bức của Diệp Phong, Trần Phàm cũng vội vàng giải thích.

? ? ?

Dùng thiên tài địa bảo mua cực phẩm Tiên Linh Tinh của ta?

Còn có loại thao tác đảo ngược này?

Nghe được Trần Phàm nói như vậy, Diệp Phong bị kinh hãi thật, hắn chỉ nghe nói dùng Tiên Linh Thạch hoặc Tiên Linh Tinh mua sắm các loại thiên tài địa bảo, còn chưa từng nghe nói dùng thiên tài địa bảo mua Tiên Linh Tinh!

Oanh!

Đúng lúc này, theo một cỗ khí tức uy áp kinh khủng ầm vang giáng lâm, Diệp Tiểu Đường ăn kẹo que cũng từ trong một khe hở không gian đi ra.

"Ngọa tào!"

"Cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh!"

Khi Trần Phàm nhìn thấy Diệp Tiểu Đường xé rách không gian đi ra, trên mặt cũng lộ vẻ hoảng sợ toàn thân run rẩy!

"Tiểu Đường, tại sao ngươi cũng tới?"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Đường xuất hiện ở đây, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Là đại tỷ tỷ kêu ta tới tìm ngươi, nói muốn để ngươi theo nàng đi Thiên Đạo Chiến Trường một chuyến!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Đường cũng vội vàng giải thích.

? ? ?

Sư tôn kêu Tiểu Đường tới tìm ta?

Còn muốn để cho ta theo nàng đi Thiên Đạo Chiến Trường một chuyến?

Nàng không phải lười biếng sao?

Nghe được Diệp Tiểu Đường nói như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ lẩm bẩm: "Sư tôn đang giở trò gì, bây giờ không phải hẳn là nàng đang báo thù hay sao, sao còn bỗng nhiên muốn đi Thiên Đạo Chiến Trường?"

"Chủ nhân!"

"Bây giờ đại tỷ tỷ đang ở Đông Châu Minh Xuyên Thành chờ ngươi, muốn thuộc hạ dẫn ngài qua đó hay không?"

Nhìn thấy Diệp Phong cúi đầu trầm tư, Diệp Tiểu Đường cũng lên tiếng hỏi lần nữa.

Nghe được Diệp Tiểu Đường nói như vậy, Diệp Phong nhìn nói với Trần Phàm: "Trần Phàm huynh, xem ra là ta không thể bảo hộ ngươi hai ngày, những cực phẩm Tiên Linh Tinh này cho ngươi!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức ném tiên giới trong tay cho Trần Phàm, sau đó nói với Diệp Tiểu Đường: "Giúp hắn khôi phục thương thế một chút, sau đó chúng ta trực tiếp chạy tới Minh Xuyên Thành."

...

Minh Xuyên Thành!

Phòng khách của một tửu lâu!

"Thiên Tuyết!"

"Ngươi làm như vậy có phải hơi hổ hay không!"

"Diệp Phong có thể coi trọng ngươi đó là phúc khí của ngươi, làm sao ngươi không nhận chứ?"

Khi Hồ Lỵ hiểu được tình huống của Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết ở hạ giới thì cũng mặt xạm lại giáo dục Lạc Thiên Tuyết.

"Sư tôn!"

"Thật ra thì ta cũng có chút cảm giác với Diệp Phong, thế nhưng là hắn ngoại trừ đưa ta một bộ quần áo do Tử Minh Huyền Tinh chế tạo với gọi vài tiếng lão bà thì hắn cũng không xuống tay với ta, mỗi ngày chỉ biết ra ngoài phá của, thậm chí càng về sau thì hắn ngay cả đi ngủ cũng không trở về tông môn!"

"Ta mỗi ngày ngay cả bóng người của hắn cũng không nhìn thấy, làm sao sáng tạo cơ hội cho hắn!"

"Hơn nữa, lúc ta ở hạ giới, thế nhưng mỗi ngày đều phải tranh giành tình nhân với một con chó, hắn đối xử với Cẩu Tử còn tốt hơn ta!"

"Về sau ta cảm thấy có thể hắn chỉ nhất thời hưng khởi, dứt khoát không suy nghĩ thêm nữa, trực tiếp toàn thân toàn ý vùi đầu vào tu luyện!"

Nghe được Hồ Lỵ răn dạy, Lạc Thiên Tuyết cũng cười khổ giải thích rõ.

"Hóa ra là như vậy!"

"Vậy lần này ngươi phải nắm lấy cơ hội, không cần biết hắn có phải nhất thời hưng khởi hay không, ngươi cứ chủ động xuất kích là được rồi!"

"Hắn không phải ưa thích phá của sao, vậy lần này các ngươi tiến về Thiên Đạo Chiến Trường, ngươi cố sức giúp hắn phá của!"

Hiểu rõ được những tình huống này, Hồ Lỵ trầm tư một lát, sau đó trực tiếp chuẩn bị kế hoạch sơ bộ giúp Lạc Thiên Tuyết bắt lấy Diệp Phong!

"Ở hạ giới, tiệm thợ rèn Sở lão, ngươi hiểu lầm ta gặp được nguy hiểm từ đó đứng ra!

"Ở hạ giới, ngươi vì giúp ta lớn mạnh tông môn mà tốn tiền tốn sức!

"Ở hạ giới, ngươi cho ta Tẩy Tủy Đan trân quý và siêu cấp Tu Linh Đan có thể nhanh chóng tăng cao tu vi, từ đó để cho ta có thể nhanh chóng phi thăng thượng giới báo thù!

"Vì để cho ta có thể thuận lợi báo thù, ngươi lại sớm đi vào thượng giới vì ta chuẩn bị Thanh Huyền Ma Long và Ám Ảnh Địa Long để báo thù!"

Chương 508: Mỗi ngày ra ngoài phá của, hắn cũng không xuống tay với ta

Nghe Hồ Lỵ đề nghị như vậy, trong đầu Lạc Thiên Tuyết cũng không khỏi nghĩ lại những chuyện mà Diệp Phong đã làm cho nàng, chuyện này khiến khóe miệng nàng nở một nụ cười xấu xa tự lẩm bẩm: "Nếu ngươi tán ta xong rồi mặc kệ, vậy thì giờ ta sẽ tán ngược lại ngươi, ta sẽ phụ trách tới cùng!"

...

"Hắt xì!"

"Ai nghĩ đến ta chứ?"

"Đáng chết, trời vừa sụp tối, thất tiên nữ đã đợi không kịp?"

Vô duyên vô cớ hắt hơi một cái, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó khóe miệng cũng không tự chủ được mà nở một nụ cười xấu xa!

"Dáng vẻ chủ nhân bây giờ thật là hư!"

"Xem ra hắn biết kế hoạch của Lạc Thiên Tuyết và Hồ Lỵ, vậy ta cũng không cần nhắc nhở."

Lúc này, Diệp Tiểu Đường thần thức trải rộng toàn bộ thượng giới nghe được cuộc nói chuyện của Lạc Thiên Tuyết và Hồ Lỵ, vốn nghĩ nói với Diệp Phong một chút nhưng nhìn thấy dáng vẻ Diệp Phong bây giờ, nàng thức thời không có nói chuyện này ra.

"Làm sao bây giờ?"

"Mẹ nó, đây là đại ca thật!"

"Nhưng bây giờ lại muốn vứt bỏ ta mà đi, có phải ta nên làm chút

gì đó hay không?"

Được sự giúp đỡ của Diệp Tiểu Đường, Trần Phàm đã khôi phục thương thế nhìn hai người sắp rời đi, cắn răng quỳ xuống trước mặt Diệp Phong lần nữa.

? ? ?

Mẹ nó, cái thằng ngu này bị bệnh thật à!

Động một chút lại quỳ xuống, hơn nữa còn quỳ thành thục như vậy?

Đang chuẩn bị rời đi, Diệp Phong nhìn thấy Trần Phàm quỳ xuống trước mặt mình lần nữa, hắn thật đau đầu!

"Đại ca! ! !"

"Đã nói cả đời, sao ngươi có thể nhẫn tâm vứt bỏ ta!"

"Nếu ngươi đi, một ngày không có ngươi, vậy ta sống thế nào!"

Lúc này, Trần Phàm quỳ nhanh chóng đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó trực tiếp ôm lấy đùi Diệp Phong hô to lên!

? ? ?

Thần mẹ nó đã nói cả một đời, chẳng phải hai ngày sao?

Hơn nữa cái gì gọi là ta đi ngươi cũng không biết sống thế nào, mẹ nó sao ngươi không gọi ta một tiếng Yến Tử luôn đi?

Nhìn Trần Phàm ôm lấy bắp đùi mình khóc ròng ròng, trên mặt Diệp Phong cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến!

Ngay lúc Diệp Phong không muốn để ý tới đối phương, cũng chuẩn bị rời đi thì chợt chú ý tới những cực phẩm Tiên Linh Tinh cách đó không xa, nghĩ đến Trần Phàm rất si mê Tiên Linh Tinh đến thành bệnh, hắn bỗng nhiên nghĩ đến một ý nghĩ thú vị.

"Trần Phàm huynh!"

"Hai người chúng ta bát tự không hợp, cũng không thích hợp ở

chung!"

"Ngươi thích cất giữ cực phẩm Tiên Linh Tinh, nhưng ta thích tiêu hết hoặc ném cực phẩm Tiên Linh Tinh đi, cho nên, ngươi không thích hợp trở thành ta..."

Không đợi Diệp Phong nói hai chữ 'tiểu đệ' ra, Trần Phàm lại trực tiếp đứng dậy đi đến trước đống cực phẩm Tiên Linh Tinh, dùng tiên lực bao trùm tất cả cực phẩm Tiên Linh Tinh, sau đó ném mạnh, trực tiếp ném mấy trăm khối cực phẩm Tiên Linh Tinh bay ra ngoài!

"Đại ca!"

"Không khéo, cuộc đời ta ghét nhất chính là cực phẩm Tiên Linh Tinh, nhìn thấy bọn chúng ta lập tức muốn nôn!"

Giải quyết hết những cực phẩm Tiên Linh Tinh đó, sau đó Trần Phàm cũng đi về tới, trên mặt nở một nụ cười nói với Diệp Phong.

"Điên rồi!"

"Tên ngu này điên rồi!"

"Những cực phẩm Tiên Linh Tinh đó mới là Yến Tử trong lòng ngươi, mẹ nó ngươi lại ném nó?"

Thấy cảnh này, Diệp Phong kinh hãi tròng mắt đều sắp trợn lồi ra, hắn nghĩ mãi mà vẫn không rõ, đối phương vì có thể nhận hắn làm đại ca mà lại làm được đến mức độ này!

"Trần Phàm huynh!"

"Chúng ta quen biết cũng chỉ nửa ngày, mặc dù không biết tại sao ngươi cố chấp muốn nhận ta làm đại ca như vậy, nhưng ta muốn nói là rốt cuộc ta có chỗ nào khiến cho ngươi tin phục như thế, ta đổi còn không được sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng nở một nụ cười khổ khuyên bảo Trần Phàm.

"Đại ca!"

"Ta nhìn trúng ngươi ở chỗ phá của, ngươi hãy để cho ta đi theo ngươi đi!"

Nghĩ đến trước đó Diệp Phong nói mình là thần hào phá của, khi không biết nên trả lời như thế nào Trần Phàm trực tiếp nói phá của!

Mặc dù hắn si mê với cực phẩm Tiên Linh Tinh nhưng hắn biết, nếu như không có núi dựa mạnh mẽ hoặc thực lực mạnh mẽ, cho dù hắn có bao nhiêu cực phẩm Tiên Linh Tinh thì đến cuối cùng cũng không thủ được, chớ nói chi là với thực lực của hắn bây giờ, cho dù có nhiều thiên tài địa bảo như vậy cũng không dám đi đổi cực phẩm Tiên Linh Tinh với những đại thế lực hoặc cường giả!

Mà chỉ có để cho mình trở nên mạnh lên, có lẽ có một núi dựa mạnh mẽ, vậy sau này hắn không chỉ có thể thu hoạch được càng nhiều cực phẩm Tiên Linh Tinh hơn nữa còn có năng lực bảo vệ được, đây chính là nguyên nhân hắn chấp nhất nhận Diệp Phong làm đại ca!

Về phần Diệp Phong nói sẽ chỉ tiêu hết và ném cực phẩm Tiên Linh Tinh, hắn cảm thấy trình độ phá của của đối phương hẳn là mình có thể đứng vững!

"Ngọa tào!"

"Phương diện phá của này ta mẹ nó thật sự không thể nào đổi!"

"Nhưng mà tên ngu này thật sự không còn si mê với cực phẩm Tiên Linh Tinh sao?"

Nghe nói như thế, Diệp Phong lại nhìn về phía Trần Phàm, vẻ mặt không quá tin tưởng.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, đối phương là chân tâm thật ý muốn nhận ngươi làm đại ca, nhưng mà cũng có một chút mục đích của mình, đó chính là không ngừng mạnh lên ở bên cạnh ngươi, từ đó sau này có thể thu hoạch được càng nhiều cực phẩm Tiên Linh Tinh!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại bỗng nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Hóa ra là như vậy!"

"Như thế có chút thú vị!"

"Mặc kệ hắn có mục đích gì, đã thật tâm thật ý muốn nhận ta làm đại ca, vậy chắc chắn độ trung thành với ta không có vấn đề!"

"Nhưng mà theo bên cạnh ta phá của, hắn tự tin sau này còn có thể tiếp tục si mê với những cực phẩm Tiên Linh Tinh đó sao?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng hứng thú, hắn rất muốn nhìn thử xem bị mình điên cuồng phá sản ảnh hưởng, đối phương có thể kiên trì được bao lâu, đây cũng không phải là hắn cố ý muốn tra tấn đối phương mà là đối phương muốn phối hợp với hắn phá của!

"Trần Phàm huynh!"

"Nếu như ngươi đã muốn nhận ta làm đại ca như vậy thì ngươi cứ đi theo ta đi!"

Sau khi đưa ra quyết định, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói với Trần Phàm.

Bành!

Chương 509: Ngươi nhàm chán muốn đi chơi, kéo theo ta làm gì?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Trần Phàm cực kỳ thuần thục quỳ xuống trước mặt Diệp Phong lần nữa, sau đó tràn đầy kích động hô lớn: "Đại ca ở trên, xin nhận tiểu đệ cúi đầu!"

Nhìn thấy Trần Phàm lại tiếp tục quỳ xuống một lần nữa, Diệp Phong cũng phục thật sự, mẹ nó, cái này đúng là quỳ xuống tiểu vương tử!

"Trần Phàm!"

"Tại sao ngươi cứ động một chút là lại quỳ xuống như vậy?"

Gọi Trần Phàm đứng lên, sau đó rốt cuộc Diệp Phong cũng nhịn không được hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

"Đại ca!"

"Quỳ xuống có thể bảo mệnh!"

"Ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, không biết ta đã dùng phương thức quỳ xuống sống sót được bao nhiêu lần, nếu như so với mạng sống thì quỳ xuống có là gì đâu!"

"Hôm nay ta quỳ một người, ngày khác vạn người quỳ ta, chỉ cần có thể sống sót tiếp được trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này thì ta làm như vậy cũng không phải vấn đề lớn gì!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Trần Phàm cũng vẻ mặt thành thật giải thích.

"Mặc dù đây là thủ đoạn mưu sinh của ngươi!"

"Nhưng nếu như ngươi đã theo ta, sau này không thể tùy tiện quỳ xuống trước mặt người khác nữa, nếu như xuất hiện thêm một lần nữa thì ngươi có thể rời đi!"

Đây là một thế giới cá lớn nuốt cá bé, Diệp Phong không phản đối phương thức mưu sinh tương đối đặc thù này của Trần Phàm nhưng theo hắn thì chắc chắn không thể sử dụng nữa.

"Tiểu Đường!"

"Mở ra không gian thông đạo, chúng ta lập tức chạy tới Minh Xuyên Thành!"

Nhắc nhở Trần Phàm xong, Diệp Phong cũng trực tiếp lên tiếng nói với Diệp Tiểu Đường đang đứng bên cạnh.

Mà Trần Phàm là người cuối cùng đi vào không gian thông đạo, khi bước vào không gian thông đạo, hắn cũng quay đầu nhìn về phía hướng mình ném cực phẩm Tiên Linh Tinh, trên mặt lộ vẻ cực kỳ đau lòng!

...

Minh Xuyên Thành, phòng khách quán rượu!

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tại sao ta cảm thấy ánh mắt sư tôn và sư tổ nhìn ta có chút không thích hợp đâu?"

Trong phòng khách, Diệp Phong phát hiện ánh mắt Lạc Thiên Tuyết và Hồ Lỵ nhìn về phía mình đều có chút không thích hợp, chuyện này khiến cho hắn có chút khó hiểu.

"Sư tôn!"

"Tại sao ngươi bỗng nhiên muốn đi Thiên Đạo Chiến Trường, chẳng lẽ đã dọn sạch Thái Hư Kiếm Tông, Bồng Lai Tiên Đảo và Thiên Vũ Tông rồi hay sao?

Không suy nghĩ thêm về tình huống kỳ quái này nữa, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hiếu kì nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm.

"Lần này chỉ là đi thu lợi tức, cho nên ta cũng không muốn tiếp tục đi theo nữa!"

"Mà trở lại Thánh Địa cũng không có chuyện gì, cho nên muốn đi Thiên Đạo Chiến Trường chơi đùa, không chừng còn có thể gặp được đại cơ duyên!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lạc Thiên Tuyết cũng cười giải thích.

Hả?

Bởi vì nhàm chán cho nên muốn đi Thiên Đạo Chiến Trường chơi đùa?

Vậy ngươi tự mình đi chơi là được rồi, ngươi kéo theo ta làm gì, ngươi cho rằng ai cũng rảnh rỗi giống như ngươi vậy sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Phong ra vẻ tiếc nuối nói: "Sư tôn, mặc dù ta rất muốn đi với ngươi, nhưng thực lực của ta đã đột phá đến Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, cho dù chúng ta tiến vào thiên địa chiến trường thì ngươi sẽ bị truyền tống đến Đệ Nhất Trọng

Thiên Đạo Chiến Trường, mà ta sẽ truyền tống đến Đệ Nhị Trọng Thiên Đạo Chiến Trường, hoàn toàn không thể ở chung!"

"Sư tôn!"

"Ngươi thấy chứ, ta đã sáng tạo cơ hội hai người chung đụng, nhưng hắn không hứng thú!"

"Ta dám cam đoan, trong tay hắn tuyệt đối có bí bảo áp chế thực lực, hắn chỉ không muốn đi với ta mà thôi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng cười khổ truyền âm cho Hồ Lỵ đang đứng bên cạnh.

"Thiên Tuyết!"

"Xem ra ngươi muốn bắt lại đồ tôn này của ta thì vẫn rất khó khăn, nếu như trong tay hắn có bí bảo, vậy ngươi trực tiếp nói ra, chúng ta cũng không thể vừa triển khai kế hoạch thì đã thất bại!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Hồ Lỵ nghĩ nghĩ, sau đó cũng đưa ra lời đề nghị của mình.

"Diệp Phong!"

"Lúc ở hạ giới, ta nhớ được ngươi từng dẫn theo Soái Bức Huyết và Cẩu Tử cùng đi Thiên Đạo Chiến Trường đánh cướp, đừng nói trong tay ngươi không có bí bảo áp chế thực lực!"

"Lần này ngươi muốn đi cũng phải đi với ta, không muốn đi cũng phải đi với ta!"

Nghe được Hồ Lỵ đề nghị như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng vẻ mặt thành thật lên tiếng nói với Diệp Phong.

"Ngọa tào!"

"Sao ta lại quên mất chuyện này cơ chứ!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Diệp Phong cũng cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ nói ra: "Sư tôn, ngươi không nói ta cũng quên, vậy lúc nào chúng ta xuất phát?"

"Đại ca!"

"Nếu như có bí bảo áp chế thực lực, vậy thì dẫn ta theo đi!"

"Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường ta rất quen, ta xông xáo trong đó suốt mấy chục năm, nếu như các ngươi muốn chơi thì ta có thể cung cấp không ít trợ giúp!"

Đúng lúc này, Trần Phàm đang đứng bên cạnh đột nhiên lên tiếng.

? ? ?

Thằng ngu này là ai vậy?

Ta đã thành công bước thứ nhất, ngươi lại xía vào là có ý gì?

Nghe được Trần Phàm nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng dùng ánh mắt tràn ngập lửa giận nhìn về phía đối phương, nếu như ánh mắt có thể giết người thì bây giờ nàng chỉ hận không thể thiên đao vạn quả Trần Phàm!

Nhưng mà, Diệp Phong nghe được Trần Phàm nói như vậy thì trước mắt lại sáng lên, mừng thầm nói: "Thu tiểu đệ vẫn có tác dụng, thời khắc mấu chốt thật mẹ nó thượng đạo!"

"Sư tôn!"

"Hắn tên là Trần Phàm, là tiểu đệ ta vừa thu, vừa khéo hắn vô cùng quen thuộc với Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường, không được thì để hắn theo ngươi đi chơi đi, mà ta vừa khéo còn có một số chuyện khác phải đi làm!"

Lúc này, Diệp Phong cũng cười nói với Lạc Thiên Tuyết ý nghĩ của mình.

"Mục tiêu của ta là ngươi, bây giờ ngươi lại muốn để cho thằng ngu này đi với ta đi Thiên Đạo Chiến Trường chơi?"

"Mặc dù nữ nhân xinh đẹp này là sư tôn đại ca, nhưng có liên quan gì đến ta, ta chỉ muốn đi theo đại ca!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hai người Lạc Thiên Tuyết và

Trần Phàm liếc nhau, trong mắt đều toát ra vẻ ghét bỏ!

"Không được!"

"Ngươi phải đi với ta!"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết cũng trực tiếp từ chối đề nghị này của Diệp Phong!

"Đại ca!"

Chương 510: Đại ca, ngươi tìm cái gì, tiểu đệ giúp ngươi tìm

"Nếu không ngươi theo đi thôi, nếu ngươi không đi cùng, vậy ta cũng không đi!"

Trần Phàm cũng lo lắng Diệp Phong sẽ không đi, lúc này cũng khuyên.

? ? ?

Hai người các ngươi là tình huống như thế nào!

Sao nhất định phải dẫn ta theo!

Nghe được hai người nói như vậy, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết lên tiếng nói: "Sư tôn, ta đi còn không được nha, vậy lúc nào chúng ta xuất phát?"

"Sắc trời đã tối!"

"Chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi một đêm trước, sáng sớm ngày mai xuất phát, hẳn là có thể đuổi tới tháp truyền tống Thiên Đạo Chiến Trường cách nơi này gần nhất trước tối mai."

Nghe được Diệp Phong đồng ý, trên mặt Lạc Thiên Tuyết cũng toát ra tiếu dung lần nữa, sau đó nói ra sắp xếp của mình.

"Tốt!"

"Ngày mai các ngươi còn phải đi đường, đều nghỉ ngơi sớm một chút đi!"

Lúc này, Hồ Lỵ đang đứng bên cạnh cười nói xong thì rời khỏi nơi ở của Lạc Thiên Tuyết trước!

Một lát sau!

"Trần Phàm!"

"Ngươi đứng ở cửa ra vào làm gì, về phòng ngươi nghỉ ngơi đi!"

Đi vào phòng mình, đang lúc Diệp Phong chuẩn bị đóng cửa thì lại nhìn thấy Trần Phàm thân thể đứng nghiêm ở cửa ra vào, chuyện này khiến hắn hơi nghi hoặc một chút, lên tiếng hỏi thăm.

"Đại ca!"

"Ta không về nghỉ ngơi, ở đây trông coi cho ngươi!"

"Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để bất kỳ kẻ nào quấy rầy ngươi nghỉ ngơi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Trần Phàm thì vẻ mặt thành thật lên tiếng nói.

"Giúp ta trông coi?"

Nhìn vẻ mặt thành thật của Trần Phàm, Diệp Phong cũng nhịn không được cười nói: "Đi về nghỉ ngơi đi, không cần trông coi, đêm hôm khuya khoắt ai sẽ tới quấy rầy ta nghỉ ngơi!"

"Đại ca!"

"Ngươi cũng không cần để ý, đây là chuyện mà thân là tiểu đệ ta phải làm, ngươi mau đi về nghỉ đi!"

Nói xong, Trần Phàm cũng không đợi Diệp Phong nói thêm cái gì, trực tiếp đóng kỹ cửa giúp Diệp Phong!

"Vất vả lắm đại ca mới nhận ta, ta nhất định phải biểu hiện tốt một chút, tuyệt đối không thể bỏ qua bất kỳ một cơ hội có thể biểu

hiện nào!"

Đóng kỹ cửa phòng, sau đó Trần Phàm cũng đứng ở bên trái cửa phòng, trực tiếp làm môn thần!

"Không nghĩ tới tiểu tử Trần Phàm này vẫn rất hiểu chuyện!"

"Vậy buổi tối hôm nay ta có thể chơi đùa với thất tiên nữ rồi!"

"Nhưng mà hôm nay nhìn thấy sư tôn và sư tổ sao luôn cảm thấy các nàng có chút không thích hợp?"

Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Phong cũng theo thói quen kẹp chăn ở giữa hai chân ngủ.

...

"Diệp Phong, gia hỏa này không tán ta, nếu ta quá mức chủ động, có thể sẽ không tốt lắm, hẳn là nên từ từ!"

"Nếu không, ta đi tìm hắn trò chuyện một hồi, rút ngắn quan hệ trước một chút?"

"Bây giờ hắn là hắn còn chưa ngủ chứ!"

Bên trong phòng, Lạc Thiên Tuyết nghĩ nghĩ, trực tiếp rời khỏi phòng mình đi đến nơi ở của Diệp Phong.

"Thánh Chủ!"

"Đại ca đã nghỉ ngơi, nếu ngươi có chuyện tìm đại ca thì sáng sớm ngày mai rồi nói sau!"

Nhưng mà khi Lạc Thiên Tuyết đi tới trước cửa phòng Diệp Phong thì lại bị Trần Phàm ngăn lại!

? ? ?

Còn phái người phòng ta?

Nhìn thấy Trần Phàm ngăn lại mình, Lạc Thiên Tuyết cả người đều mộng!

"Ta là sư tôn hắn!"

"Hắn cũng phải nghe lời của ta, ngươi nhất định phải cản ta?"

Sau khi tỉnh táo lại, Lạc Thiên Tuyết cũng có chút tức giận lên tiếng nói với Trần Phàm.

"Thánh Chủ!"

"Đại ca nghe ngươi chính là chuyện của đại ca, nhưng ta chỉ nghe đại ca!"

"Hôm nay có ta ở đây, ai cũng đừng nghĩ quấy rầy đại ca nghỉ ngơi!"

Nhưng mà, Trần Phàm trả lời lại khiến cho Lạc Thiên Tuyết bất ngờ, nàng không nghĩ tới Trần Phàm này lại trung thành với Diệp Phong đến trình độ như vậy!

Lạc Thiên Tuyết không biết là từ nhỏ đến lớn Trần Phàm trải qua rất rất nhiều chuyện, hắn biết rõ một chuyện, đó chính là quyết định một người thì chỉ nghe người đó, về phần những người còn lại, không cần biết đối phương là ai, hắn cũng sẽ không để ý tới!

"Hắn kêu ngươi canh giữ ở đây?"

Đối với thái độ trung thành tuyệt đối của Trần Phàm, Lạc Thiên Tuyết cũng khỏi sinh ra chút tức giận nhưng nàng cũng hiểu cho hắn!

"Không phải!"

"Là chính ta chủ động muốn thủ ở chỗ này!"

"Đây là chuyện mà tiểu đệ như ta phải làm!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Trần Phàm cũng trực tiếp giải thích.

"Muốn thừa cơ thử thái độ Diệp Phong một chút hay không?"

Nghe được Trần Phàm trả lời, Lạc Thiên Tuyết nghĩ nghĩ, bỗng

nhiên nói: "Vậy sáng sớm ngày mai ngươi nói cho Diệp Phong, nói là buổi tối hôm nay ta tới là muốn cho hắn nhìn bộ quần áo đó."

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết nghĩ đến bộ quần áo do Tử Minh Huyền Tinh chế tạo đó, trên mặt cũng đỏ bừng, sau đó trực tiếp quay người đi về phòng mình.

Sáng sớm hôm sau!

"Đại ca!"

"May mà ta đêm qua giúp ngươi thủ, nếu không chắc chắn ngươi không thể nào nghỉ ngơi cho tốt!"

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại, Trần Phàm đi vào phòng, cũng vẻ mặt đắc ý nói ra công lao của mình!

"Ừm?"

"Thế nào, đêm qua còn có người suýt chút quấy rầy đến mộng đẹp của ta rồi?"

Nghe được Trần Phàm nói như vậy, Diệp Phong cũng có chút hiếu kỳ hỏi thăm.

"Đúng vậy!"

"Tối hôm qua Thánh Chủ đến đây, nói có việc muốn tìm ngươi, nhưng vì muốn cho ngươi nghỉ ngơi cho tốt, ta trực tiếp cản Thánh Chủ lại, mặc dù nàng là sư tôn đại ca nhưng ta chỉ nghe đại ca!"

"Nhưng mà lúc Thánh Chủ rời đi có nhờ ta nói cho ngươi một câu, nói tối hôm qua nàng đến tìm ngươi là muốn cho ngươi xem bộ quần áo đó một chút, dù sao ta không biết rõ lời này rốt cuộc là ý gì!"

Lúc này, Trần Phàm cũng nói lại lời Lạc Thiên Tuyết nhờ nói cho Diệp Phong.

"Cái gì!"

"Sư tôn nói như vậy thật?"

Nghe nói như thế, Diệp Phong cả người đều tỉnh táo lại!

"Đúng vậy!"

"Thánh Chủ nói như vậy!"

Nói đến đây, Trần Phàm phát hiện Diệp Phong ngồi ở trên giường bắt đầu cúi đầu tìm kiếm cái gì ở hai bên trái phải, sau đó vội vàng hỏi: "Đại ca, ngươi tìm cái gì, tiểu đệ giúp ngươi tìm!"

"Kiếm của ta đâu rồi!"

"Đại bảo kiếm dài bốn mươi mét của ta đâu!"

"Mẹ nó, ta chém chết cái thằng ngu này!"

Nghe được Trần Phàm trả lời như vậy, Diệp Phong mẹ nó càng tức giận, lấy một thanh trường kiếm từ trong tiên giới ra lập tức đuổi theo Trần Phàm đã chạy xa!

"Xong đời!"

Chương 511: Ta đang nghĩ cách phá của, ngươi nghĩ gì thế

"Đêm qua ta không nên ngăn Thánh Chủ lại!"

"Hiện tại xem ra quan hệ giữa Thánh Chủ và đại ca có chút không được bình thường!"

Chạy ra khỏi quán rượu, lúc này Trần Phàm rất muốn khóc, chủ yếu là hắn cũng không biết mối quan hệ này, nếu như biết thì đêm qua hắn đã chạy xa rồi tuyệt đối sẽ không ngăn cản!

"Thiên Tuyết!"

"Tiếp theo phải nhờ vào chính ngươi!"

"Ta và bát đại Thái Thượng trưởng lão suất lĩnh đệ tử Thánh Địa sẽ tiếp tục chạy tới Thiên Vũ Tông!"

Lúc này, trong phòng Lạc Thiên Tuyết, Hồ Lỵ cũng đến nói lời từ biệt.

"Sư tôn!"

"Ngươi yên tâm đi, chuyến đi Thiên Đạo Chiến Trường lần này, ta tuyệt đối sẽ bắt được tiểu tử Diệp Phong đó!"

"Mềm không được thì cứng!"

Nghe được Hồ Lỵ nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng nói ra ý nghĩ của mình!

Hả?

Đúng lúc này, bên ngoài vang lên những âm thanh rối loạn khiến cho Lạc Thiên Tuyết và Hồ Lỵ đều mặt lộ vẻ hiếu kì đi tới chỗ cửa sổ.

"Tiểu tử Diệp Phong đó đang làm gì?"

"Trần Phàm đó không phải là tiểu đệ mà hắn mới nhận hay sao, sao mới sáng sớm mà đã cầm trường kiếm đuổi theo chém như vậy?"

Nhìn ra đường phố bên ngoài, Diệp Phong đang tay cầm trường kiếm đuổi theo Trần Phàm chém, Hồ Lỵ cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ tự nói.

"Đúng vậy!"

"Không ngờ được là sáng sớm mà tiểu tử thúi này tràn đầy tinh lực như vậy!"

Hình như đoán ra được cái gì, lúc này Lạc Thiên Tuyết cũng cười lên tiếng nói.

...

Đại sảnh quán rượu!

"Sư tôn!"

"Buổi tối hôm nay tuyệt đối không có người thủ vệ, nếu không thì ngươi tới tìm ta một chuyến nữa đi?"

"Nếu không ta đi tìm ngươi cũng được, ta phải kiểm tra cẩn thận xem bộ quần áo đó ngươi mặc có vừa người hay không nếu như không vừa thì ta cũng có thể sửa chữa giúp ngươi!"

Ăn bữa sáng, lúc này Diệp Phong cũng cười lên tiếng hỏi thăm Lạc Thiên Tuyết.

"Tốt!"

"Ban đêm ta đi tìm ngươi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết không có ra vẻ thận trọng mà trực tiếp đồng ý, trên mặt cũng đỏ bừng!

"Mẹ nó!"

"Hai bên cùng hướng tới đơn giản như vậy!"

"Những cố gắng của ta ở hạ giới cũng không phải là uổng phí!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết trả lời như vậy, Diệp Phong cũng kích động, hắn cảm thấy sau này hắn là mình không cần phải đi tìm thất tiên nữ chơi đùa nữa!

Mà cách đó không xa, Trần Phàm một mình ngồi một bàn nhìn dáng vẻ anh anh em em của Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết, trên môi cũng nở một nụ cười khổ, hắn hoàn toàn không ngờ được là đại ca của mình lại biết chơi như vậy!

...

Một lát sau!

Ngồi trên phi hành Tiên Khí của Trần Phàm, Diệp Phong cũng trực tiếp tra xét sản phẩm bại gia hôm nay!

Mặc dù không rõ ràng tại sao Lạc Thiên Tuyết lại xảy ra chuyển biến lớn như vậy nhưng hắn cũng không thể bởi vì một nữ nhân mà làm ảnh hưởng đến tốc độ phá sản của hắn!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Thất Phẩm Thất Giai Định Thân Tiên Lục *10000

Thất Phẩm Thất Giai Định Thân Tiên Lục: Sử dụng với mục tiêu, chỉ cần thực lực không cao hơn Tiên Đế Cảnh Thất Trọng thì đều sẽ bị định thân tại chỗ, mỗi một tấm tiên lục lực lượng có thể kéo dài thời gian một nén nhang, nếu như liên tục sử dụng nhiều lần với một mục tiêu thì thời gian kéo dài sẽ không ngừng chồng lên!

"Lại là tiên lục?"

Biết được sản phẩm bại gia hôm nay, Diệp Phong cũng hơi hơi nhíu mày, bởi vì cái định thân tiên lục này không dễ phá của, không cần biết mục tiêu đang làm gì nhưng nếu như dùng cái này để định trụ người ta thì chính là sử dụng bình thường!

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng tiện tay lấy định thân tiên lục từ trong không gian của hệ thống ra rồi trầm tư nhìn chằm chằm vào nó.

"Diệp Phong!"

"Cái này lại là tiên lục gì?"

Bên cạnh, Lạc Thiên Tuyết nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên lấy ra một tờ tiên lục rơi vào trầm tư, nàng cũng mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm!

"Sư tôn!"

"Đây là định thân tiên lục, chính là thứ có thể định trụ người khác sau đó muốn làm gì thì làm."

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Diệp Phong cũng thuận miệng giải thích một câu.

? ? ?

Định thân tiên lục?

Định trụ người khác sau đó muốn làm gì thì làm?

Nghe được Diệp Phong giải thích như vậy, Lạc Thiên Tuyết cả người đều bị kinh hãi, nàng chỉ định sẽ mặc bộ quần áo đó cho Diệp Phong nhìn, còn phần thâm nhập giao lưu sâu hơn thì nàng vẫn còn chưa chuẩn bị sẵn sàng!

Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ rằng Diệp Phong không chỉ đã nghĩ đến chuyện đó mà còn chơi hoa dạng như thế!

"Làm sao bây giờ?"

"Lúc đầu ta vẫn chưa chuẩn bị sẵn sàng, ai mà ngờ được cái tên tiểu tử thúi Diệp Phong này lại chơi hoa dạng như thế!"

"Nhưng nếu như ta từ chối hắn thì liệu có phải hắn sẽ không tán ta nữa hay không?"

Sau khi trải qua đấu tranh tư tưởng thật lâu, sau đó rốt cuộc Lạc Thiên Tuyết cũng đưa ra quyết định, khẽ cắn môi nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra: "Diệp Phong, nếu như ngươi muốn sử dụng định thân tiên lục với ta, vậy thì đến lúc đó ngươi phải đối xử với ta..."

"Sư tôn!"

"Trong tay của ta có một vạn tấm định thân tiên lục, mỗi một tấm định thân tiên lục có thể duy trì thời gian một nén nhang, ngươi nói xem nếu như ta dùng tất cả cho một mục tiêu thì có được tính là phá của hay không?"

Ngay khi Lạc Thiên Tuyết nói câu nói này thì Diệp Phong cũng vẻ mặt thành thật lên tiếng hỏi thăm!

Mà nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết nói đến một nửa thì lập tức dừng lại!

Choáng váng!

Lúc này, cho dù là Diệp Phong hay là Lạc Thiên Tuyết, lúc này hai người đều đã choáng tại chỗ!

"Ngọa tào!"

"Có phải là sư tôn đang nghĩ bậy bạ hay không!"

"Định thân tiên lục này là sản phẩm bại gia hôm nay của ta, ta cũng không muốn sử dụng nó trên người của nàng!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong đột nhiên phản ứng lại, sau đó khóe miệng nở một nụ cười xấu xa thầm nghĩ: "Sư tôn nghĩ bậy, nhưng mà ta thích, tại không ngờ được lại định thân tiên lục này còn có cách dùng như vậy!"

"Diệp Phong, cái tên biến thái này!"

"Một tấm định thân tiên lục ta nhịn, ai mà ngờ được hắn lại mượn cớ phá của để chuẩn bị sử dụng một vạn tấm đối với ta!"

"Đây là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?"

Chương 512: Thiên Đạo kiếp vân đều tới, các ngươi còn đút tiên quả cho nhau ăn?

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên Tuyết cũng hít một hơi thật sâu, sau đó nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra: "Diệp Phong, một vạn tấm ta hơi sợ, ta ta cảm thấy cần có một chút thời gian để thích ứng, ước định tối hôm nay tạm thời hủy bỏ đi!"

Diệp Phong đang tưởng tượng về đêm xuân tốt đẹp đêm nay, nghe nói như thế, cả người trực tiếp mộng!

"Sư tôn!"

"Ta nói là sử dụng một vạn tấm định thân tiên lục trên cùng một người nhưng không phải như ý mà ngươi đang nghĩ!"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng lập tức hiểu rõ ra, sau đó nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết vội vàng giải thích.

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, đều là chuyện gì với chuyện gì!"

"Ta đang suy nghĩ cách phá của, còn ngươi thì nghĩ cái gì đó!"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết trực tiếp nghiêng người qua một bên không để ý đến lời giải thích của hắn, Diệp Phong cả người đều nổ, trong lòng sụp đổ nghĩ: "Mẹ nó, cái gì cũng không có làm, buổi tối mà mình mong chờ cũng không còn, đây là đang ép ta đi tìm thất tiên nữ nữa!"

"Rốt cuộc ta đã nghe được cái gì!"

"Ta vẫn còn là một thanh niên trong sáng!"

"Các ngươi làm hư ta như vậy có được không?"

Ở phía sau làm công cụ, Trần Phàm nghe được cuộc đối thoại của hai người, hắn cảm thấy hình như mình đã bị dạy hư rồi!

"Hệ thống!"

"Định thân tiên lục này phẩm cấp cũng không nằm trong phạm vi quy tắc của Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường, ta có thể đem vào cũng sử dụng bình thường hay không?"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết vẫn không để ý tới mình, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ trực tiếp hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Có thể mang vào, nhưng mà lực lượng của Thiên Đạo Chiến Trường cũng sẽ xuất hiện, cũng tiến hành ngăn cản, một khi phát hiện không thể nào chuyển di những định thân tiên lục này ra khỏi Thiên Đạo Chiến Trường thì Thiên Đạo kiếp vân sẽ xuất hiện, đến lúc đó để thành viên đội hộ vệ bại gia chém Thiên Đạo kiếp vân là được rồi."

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Thiên Đạo kiếp vân gặp được ta xem như gặp vận đen tám đời!"

"Chỉ sợ trước khi ta xuất hiện thì nó chưa bao giờ trải nghiệm được cảm giác bị người ta chém!"

Nghe được hệ thống nói như vậy, khóe miệng Diệp Phong cũng nở

một nụ cười.

Lúc đầu lấy tu vi kinh khủng Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng của Lạc Thiên Tuyết làm tiêu chuẩn, ba người cần mất một ngày mới có thể đuổi tới truyền tống tháp của Thiên Đạo Chiến Trường gần nhất, nhưng có công cụ Trần Phàm trợ giúp cho nên không đến một giờ thì ba người đã chạy đến nơi.

Đứng trước truyền tống tháp của Thiên Đạo Chiến Trường, Diệp Phong cũng trực tiếp tiêu hao điểm phá sản mở ra ba cái mặt nạ màu đen có thể áp chế thực lực từ trong tiên bình đặc thù, sau đó tự mình đeo một cái trước, đưa hai cái còn lại cho hai người Lạc Thiên Tuyết và Trần Phàm.

"Diệp Phong!"

"Thực lực của ta vốn là Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng, hẳn là không cần đeo chứ?"

Nhìn mặt nạ màu đen trong tay, Lạc Thiên Tuyết cũng nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Sư tôn!"

"Sao ngươi lại hỏi giống y như Cẩu Tử vậy!"

"Chúng ta đến để ăn cướp, vậy thì phải chuyên nghiệp, cho nên chắc chắn phải đeo lên!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích.

? ? ?

Tại sao lại so sánh ta với Cẩu Tử nữa rồi?

Hơn nữa không phải chúng ta tới chơi hay sao, sao lại biến thành đến cướp rồi?

"Sư tôn!"

"Một vạn tấm định thân tiên lục trong tay của ta phải lãng phí hết

mới được!"

"Cho nên, ta chuẩn bị dùng để ăn cướp!"

"Chờ trở ra, chỉ có thể nói là nếu ai gặp được chúng ta thì coi như người đó xui xẻo mà thôi!"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết lộ ra vẻ khó hiểu thì Diệp Phong cũng cười giải thích lần nữa, nhưng thao tác phá của cụ thể như thế nào thì hắn định sau khi đi vào sẽ dùng hành động thực tế để biểu đạt.

"Ăn cướp?"

"Định thân tiên lục?"

Mà bên cạnh, Trần Phàm nghe được Diệp Phong nói như vậy thì trên mặt lại toát ra vẻ hưng phấn, dù sao thì trước giờ hắn chưa từng làm việc hay như thế!

"Được!"

"Vậy chúng ta đi vào ăn cướp đi!"

Nghe Diệp Phong giải thích như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng đeo mặt nạ màu đen lên đồng thời trong lòng nghĩ thầm: "Ăn cướp thì ăn cướp đi, dù sao cũng tốt hơn là dùng ở trên người của ta, một vạn nén nhang, ta không dám tưởng tượng!"

...

Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường!

Oanh!

Ngay khi ba người vừa mới truyền tống vào Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường, một cỗ thiên địa uy áp lập tức ầm vang rơi xuống, đồng thời một cỗ lực lượng kinh khủng cũng trực tiếp tác dụng lên trên tiên giới chứa một vạn tấm định thân tiên lục mà Diệp Phong đang đeo trên tay!

Nhưng có hệ thống bảo vệ, cỗ lực lượng đó hoàn toàn không thể

nào chuyển tiên giới ra khỏi Thiên Đạo Chiến Trường!

Oanh! Oanh! Oanh!

Sau đó, lôi minh nổ vang, kiếp vân nhấp nhô, một mảnh Thiên Đạo kiếp vân màu trắng quỷ dị bắt đầu nhanh chóng ngưng tụ ở trên không của ba người!

"Mẹ nó!"

"Đây là tình huống như thế nào!"

"Tại sao Thiên Đạo kiếp vân lại xuất hiện ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, hơn nữa còn khóa chặt chúng ta?"

Lúc này, nhìn thấy kiếp vân màu trắng đang nhanh chóng ngưng tụ ở trên không trung, Trần Phàm đã sắp sợ tè ra quần!

? ? ?

Đây chính là Thiên Đạo kiếp vân ở trong Thiên Đạo Chiến Trường!

Hơn nữa còn khóa chặt chúng ta, các ngươi không những không có bất kỳ lo lắng và sợ hãi nào lại còn ngồi ở đó ăn tiên quả?

Còn mẹ nó đút cho nhau ăn?

Khi thấy Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết đang ngồi bên cạnh ném thức ăn cho chó, Trần Phàm cả người đều muốn điên rồi, hắn rất muốn nói với hai người một câu: "Các ngươi có thể tôn trọng Thiên Đạo kiếp vân một chút hay không!"

"Diệp Phong!"

"Lát nữa để cho ai đến chém Thiên Đạo kiếp vân này?"

Ăn một quả tiên quả do Diệp Phong đưa tới, Lạc Thiên Tuyết cũng một mặt hiếu kì hỏi thăm, dù sao nàng đã từng thấy Diệp Tiểu Kiếm một kiếm trảm kiếp vân, cho nên đối với Thiên Đạo kiếp vân xuất hiện, thứ nàng quan tâm chỉ là Diệp Phong sẽ cho ai ra đây giải quyết.

"Sư tôn!"

Chương 513: Thiên Đạo kiếp vân đều tới, các ngươi còn đút tiên quả cho nhau ăn? (2)

"Ngươi cứ gọi ta là đồ nhi đi, nếu không ta không có cảm giác diễn."

"Về phần để ai đến, chỉ với cái kiếp vân nho nhỏ này thì hãy để cho Diệp Nhất tới là được rồi!"

Nói xong, Diệp Phong âm thầm nói với hệ thống: "Hệ thống, để Diệp Nhất tới một chuyến!"

"Cảm giác diễn?"

"Đó là có ý gì?"

Bên cạnh, Lạc Thiên Tuyết nghe được Diệp Phong nói như vậy, trên mặt lại lóe lóe lên vẻ khó hiểu.

"Ha ha ha!"

"Chủ nhân, Diệp Nhất đến rồi!"

Đúng lúc này, theo một khe hở không gian xuất hiện, giọng nói tràn đầy hưng phấn của Diệp Nhất cũng vọng từ trong đó ra.

"Ha ha ha!"

"Chủ nhân, Diệp Nhất đi!"

"Cái đồ chơi này ta không giải quyết được, vẫn phải tìm thành viên chính thức đội hộ vệ bại gia!"

Khi Diệp Nhất từ trong vết nứt không gian đi ra, phát hiện thân ở Thiên Đạo Chiến Trường, mà ở trên không trung lại có Thiên Đạo kiếp vân đáng chết đó thì trên mặt lộ ra vẻ lúng túng nhanh chóng chạy vào trong vết nứt không gian.

"Ngọa tào!"

"Diệp Nhất không giải quyết được Thiên Đạo kiếp vân ở nơi này, hình như lần trước là chạy đi về gọi Diệp Tiểu Cước ra giải quyết, sao ta lại quên chuyện này đi chứ!"

Nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc này, Diệp Phong cũng mới nhớ tới việc này.

"Cái gì!"

"Ngươi mặc kim giáp lúc nãy là ai?"

"Nơi này chính là Thiên Đạo Chiến Trường, cho dù là Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong cũng không thể xé rách không gian từ bên ngoài đi vào!"

"Hơn nữa còn có thể tới lui tự nhiên, đây là Thiên Đạo Chiến Trường mà ta biết sao?"

Nhìn thấy Diệp Nhất đi ra rồi lại đi trở về, Trần Phàm đang đứng bên cạnh cả người đều ngớ ngẩn, bởi vì cảnh tượng này trực tiếp thay đổi nhận thức của hắn!

"Hám Thiên Cước!"

Đúng lúc này, theo một giọng nói thô kệch vang lên, một cái dấu chân lớn che khuất bầu trời xuất hiện ở trên Thiên Đạo kiếp vân màu trắng vừa mới hình thành ở trên không trung!

Oanh!

Phía dưới dấu chân, không gian sụp đổ, Thiên Đạo kiếp vân màu trắng quỷ dị cũng bị không gian sụp đổ thôn phệ sạch sẽ trong nháy mắt!

"Chủ nhân!"

"Bên kia còn có chuyện cho nên ta đi trước đây!"

Giải quyết xong kiếp vân màu trắng, sau đó Diệp Tiểu Cước cũng vội vã biến mất trong vết nứt không gian!

"Tình huống như thế nào?"

"Ngươi chỉ là một người trông coi nhà thì bận rộn cái gì?"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Cước cũng đến vội vàng đi vội vã, trên mặt Diệp Phong cũng toát ra vẻ mộng bức.

"Không nhìn pháp tắc của Thiên Đạo Chiến Trường!"

"Một cước diệt kiếp vân màu trắng!"

"Rốt cuộc đại ca này của ta có lai lịch gì!"

Lúc này, sau khi tỉnh táo lại, Trần Phàm cũng tỏ vẻ vô cùng chấn động nhìn về phía Diệp Phong!

"Đồ nhi!"

"Hình như mới nãy người đó là Diệp Tiểu Cước, người trông coi Thần Thông Mao Ốc ở Tinh Hồn Phong chứ!"

"Không ngờ được là thực lực của hắn cũng khủng bố như thế, vậy có phải thực lực của hắn cũng mạnh hơn Diệp Tiểu Kiếm hay không?"

Lúc này, nhìn Diệp Tiểu Cước đã rời khỏi đây, Lạc Thiên Tuyết cũng mặt lộ vẻ hiếu kì nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Sư tôn!"

"Ngươi nói như vậy là ngươi quá đề cao hắn rồi!"

"Nếu như hắn nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm thì sợ là sẽ bị hù đến toàn thân run rẩy!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích.

"Vậy hắn sắp xếp thứ mấy?"

Lạc Thiên Tuyết nghe xong càng thêm hiếu kì dò hỏi.

"Thứ mười!"

"Trong mười người, Diệp Tiểu Cước là người yếu nhất!"

Nói xong, Diệp Phong cũng cười đưa một quả tiên quả giống như loại nho tới trước miệng Lạc Thiên Tuyết.

"Mười người?"

"Cường giả cấp bậc như thế này mà bên cạnh đại ca lại có mười người?"

"Mà tráng hán vừa mới một cước đạp nát kiếp vân màu trắng lúc nãy lại là người yếu nhất trong số mười người?"

Nghe được cuộc nói chuyện giữa Diệp Phong với Lạc Thiên Tuyết, Trần Phàm đang đứng bên cạnh đầu tiên là chấn kinh, sau đó trực tiếp bắt đầu cười ngây ngô, hắn cảm thấy quyết định chính xác nhất trong cuộc đời này của mình là nhận Diệp Phong làm đại ca!

Có đại ca ngưu bức lên đến tận trời như vậy bảo hộ, hắn còn sợ ai!

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Đồ Mãng, Cung Phong, Chu Khải!"

"Các ngươi đoán ta vừa mới nhìn thấy cái gì?"

"Bên cạnh Diệp thiếu lại có người, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì không lâu sau nữa sẽ có đồng bạn mới gia nhập vào trong đại gia đình của chúng ta rồi!"

Trở lại Tinh Hồn Phong, Diệp Tiểu Cước cũng một mặt hưng phấn lên tiếng nói với ba người.

"Thật!"

Ba người nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy thì trên mặt cũng đều toát ra vẻ hưng phấn, có thể nói không có chuyện gì khiến cho bọn họ vui vẻ bằng có người mới tới đây!

...

Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường!

"Đại ca!"

"Phía trước có người, hơn nữa còn là bảy người!"

Đi một hồi, Trần Phàm bỗng nhiên chỉ về phía bảy người xuất hiện đằng trước hô to lên với Diệp Phong.

"Trần Phàm!"

"Ngươi xem xem trong mắt của ta có gì?"

Nghe được Trần Phàm đột nhiên hô to lên như vậy, Diệp Phong bỗng nhiên dùng hai ngón tay chỉ vào mắt của mình hỏi lại hắn.

"Đại ca!"

"Trong mắt của ngươi có ta!"

Trần Phàm nghe xong, không có chút do dự trực tiếp trả lời!

"Cái gì trong mắt có ngươi!"

"Trong mắt của ta có tròng mắt, ta không có mù, cho nên lần sau ngươi có thể đừng la to lên như vậy hay không, mẹ nó, dọa cho ta giật thót tim!"

Nghe được Trần Phàm trả lời, Diệp Phong cũng mặt xạm lại lên tiếng nói.

"Đồ nhi!"

"Mau phá của đi, vi sư đã đợi không kịp!"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết đang đứng bên cạnh lại có chút không kịp chờ đợi thúc giục Diệp Phong.

"Sư tôn!"

"Cái tiên giới này ngươi cầm, bên trong có một vạn tấm định thân

tiên lục, một hồi chúng ta ăn cướp tên thủ lĩnh, nếu như hắn dám không cho, chúng ta sẽ dùng định thân tiên lục này định trụ từng người từng người ở bên cạnh hắn, chúng ta hù chết hắn!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức đưa tiên giới trên tay cho Lạc Thiên Tuyết, sau đó nhìn nói với Trần Phàm: "Trần Phàm, ngươi phụ trách đi lấy tất cả mọi thứ ở trên người những người bị định trụ đó tới đây!"

"Ừm?"

"Lấy tới?"

Chương 514: Đại ca, ngươi xem bọn họ giống ăn cướp hay không?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Trần Phàm đầu tiên là sững sờ, sau đó thì trên mặt lộ rõ vẻ hưng phấn nói: "Đại ca, lấy hết tất cả luôn hay sao?"

"Để lại một cái quần cho bọn họ đi!"

Diệp Phong nhìn Lạc Thiên Tuyết đang đứng bên cạnh một chút, cuối cùng quyết định sẽ để lại cho những người đó một cái quần!

"Đồ nhi!"

"Tại sao phải làm như vậy?"

"Trực tiếp định trụ toàn bộ bọn họ sau đó cướp luôn không được hay sao?"

Nghe được ý nghĩ của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết cũng có chút không hiểu hỏi thăm.

"Sư tôn!"

"Ta muốn phá của!"

"Mặc dù ta muốn cướp thủ lĩnh nhưng ta không dùng định thân

tiên lục trên người của đối phương, ta muốn định trụ mọi người xung quanh để hù dọa hắn, dùng thao tác này để hoàn thành cướp bóc, như vậy mới là phá của!"

Nhìn vẻ mặt không hiểu của Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong cũng cười giải thích.

"Rõ ràng có thể định trụ đối phương trực tiếp cướp, lại muốn định trụ người xung quanh hù dọa đối phương, làm cho đối phương tự mình chủ động giao ra!"

"Như vậy, vì cướp một người mà không biết phải lãng phí bao nhiêu tấm định thân tiên lục, tiểu tử Diệp Phong này rất biết cách phá của!"

Sau khi kịp phản ứng lại, Lạc Thiên Tuyết cũng nở một nụ cười, nàng cảm thấy ở phương diện phá của thì nàng vẫn phải học hỏi ở Diệp Phong nhiều một chút mới được!

...

"Đại ca!"

"Ngươi xem ba người đeo mặt nạ phía trước có giống ăn cướp hay không?"

Lúc này, trong số bảy người đối diện, nam tử đầu trọc xếp hạng thứ hai cũng lên tiếng hỏi thăm đại ca Mai Chấn Đào đang đứng bên cạnh mình.

"Nhị đệ!"

"Cho dù bọn họ có là ăn cướp thì đã sao?"

"Bảy huynh đệ chúng ta đều có thực lực Nhân Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, có thể nói trong Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường này đều có thể đi ngang được, sợ bọn họ làm gì!"

Nói xong, Mai Chấn Đào quay qua làm một thủ thế cắt cổ đối với sáu người bên cạnh, sau đó nở một nụ cười lạnh đi tới chỗ ba người Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết và Trần Phàm đối diện!

"Các ngươi ai là thủ lĩnh!"

Nhìn thấy bảy người đi tới, sau đó Lạc Thiên Tuyết cũng hưng phấn hô to lên!

"Là ta!"

"Các ngươi ngăn cản đường đi của chúng ta, các ngươi muốn làm gì?"

Lúc này, Mai Chấn Đào đi lên một bước, trên mặt lộ vẻ suy tư nhìn Lạc Thiên Tuyết hỏi ngược lại.

"Ăn cướp!"

"Nhưng mà chúng ta chỉ ăn cướp một mình ngươi!"

Lạc Thiên Tuyết nhìn Mai Chấn Đào, cũng nói thẳng ra mục đích bọn họ cản đường của mấy người đó!

"Ha ha ha!"

"Buồn cười, thật sự là buồn cười!"

"Ba người các ngươi chỉ là Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng rác rưởi, vậy mà muốn đánh cướp chúng ta?"

Dò xét thực lực của ba người xong, Mai Chấn Đào cũng nhịn không được phá lên cười, sau đó trực tiếp nói với đầu trọc đang đứng bên cạnh mình: "Nhị đệ, đi tiêu diệt bọn họ!"

Hả?

Nhìn thấy đầu trọc đang đứng bên cạnh mình hoàn toàn không có phản ứng gì, Mai Chấn Đào khẽ nhíu mày nói: "Lên đi, còn đứng ngây ra đó làm gì?"

"Đại ca!"

"Chắc chắn trong tay nàng có định thân tiên lục, ta bị định trụ!"

Nghe được Mai Chấn Đào nói như vậy, đầu trọc cũng mặt lộ vẻ bất an lên tiếng nhắc nhở!

"Đại ca!"

"Chúng ta cũng bị định trụ!"

Đúng lúc này, năm người còn lại cũng thấp thỏm lo âu lên tiếng nói, đồng thời trong lòng sụp đổ nghĩ: "Chúng ta cũng không động thủ, hơn nữa các ngươi chỉ cướp bóc đại ca thôi thì các ngươi định trụ chúng ta làm cái gì!"

"Ca môn, nhường một chút!"

"Đừng ảnh hưởng công việc của ta!"

Đúng lúc này, Trần Phàm lại đi đến trước người Mai Chấn Đào, đầu tiên là tiện tay đẩy hắn qua một bên, sau đó bắt đầu vơ vét tất cả mọi thứ bao gồm tiên giới, Truyền âm Thạch, bảo vật, quần áo trên người sáu người!

Về phần Mai Chấn Đào có thể đột nhiên ra tay với mình hay không, Trần Phàm không có chút lo lắng nào, bởi vì vừa nãy Diệp Phong đã cam đoan với hắn, đối phương tuyệt đối không thể đả thương hắn được!

"Mẹ nó!"

"Các ngươi bị bệnh tâm thần hả!"

"Không phải đã nói cướp bóc đại ca sao, sao lại lấy đồ trên người của chúng ta làm cái gì?"

Lúc này, sáu người bị Trần Phàm điên cuồng vơ vét đến chỉ còn lại cái quần đã sắp điên rồi!

"Đi chết!"

Nhìn thấy Trần Phàm điên cuồng vơ vét bảo vật của huynh đệ mình, Mai Chấn Đào đang đứng bên cạnh cũng lấy một thanh trường kiếm từ trong tiên giới ra trong nháy mắt đâm thẳng tới chỗ Trần Phàm!

"Hủy Diệt Thần Mâu!"

Đúng lúc này, đối diện, Diệp Phong bỗng nhiên xuất thủ, trực tiếp chôn vùi trường kiếm trong tay Mai Chấn Đào trong nháy mắt!

"Huynh đệ!"

"Những thứ này đều là của ngươi, cầm chạy mau!"

Lúc này, Trần Phàm vừa mới vơ vét xong, quay đầu lại nhìn thấy Mai Chấn Đào đang đưa tay về phía mình thì trực tiếp để tất cả mọi thứ mà mình vừa mới vơ vét được vào trong tay của đối phương, sau đó cười nói một câu như vậy!

? ? ?

Không phải cướp bóc ta sao?

Bây giờ không chỉ cướp bóc sáu huynh đệ của ta mà còn đem tất cả mọi thứ cô bọn họ cho ta?

Lúc này, Mai Chấn Đào còn chưa kịp tỉnh táo lại sau khi trường kiếm của mình biến mất, nhìn tiên giới, quần áo các thứ trong tay, hắn bối rối không biết làm sao!

"Đại ca!"

"Tên cẩu bức này không chạy, nếu không cho hắn một tấm định thân tiên lục đi, ta tuyệt đối sẽ cướp sạch của hắn ngay cả quần cũng không chừa lại!"

Nhìn thấy Mai Chấn Đào sững sờ tại chỗ không có phản ứng gì, Trần Phàm cũng trực tiếp quay qua nhìn Diệp Phong đang đứng cách đó không xa hô to lên.

"Mẹ nó!"

"Bọn họ còn được để lại một cái quần, đến lượt ta thì ngay cả quần cũng không để lại?"

"Mặc dù không biết các ngươi muốn làm gì, nhưng ta chạy còn không được sao?"

Nghe được Trần Phàm nói như vậy, Mai Chấn Đào bị hù dọa thật,

nhìn thoáng qua sáu huynh đệ bị định trụ hơn nữa chỉ còn lại cái quần, hắn rưng rưng cầm đồ của sáu người trực tiếp chạy tới chỗ xa xa!

Về phần phản kháng, hắn đã không dám phản kháng, đối phương có thể vô thanh vô tức hủy bỏ trường kiếm của hắn cũng đủ để chứng minh ba người trước mắt này cũng không đơn giản như vẻ bề ngoài!

"Ngọa tào, đại ca chạy!"

Chương 515: An bài một chỗ ở cũng coi là đại sự?

"Đại ca không chỉ chạy, mẹ nó còn cầm đồ của chúng ta chạy!"

"Không nghĩ tới đại ca lại là một người như vậy, cũng sẽ không chết, nếu như vậy thì đưa hết đồ cho bọn họ, coi như mắt ta bị mù!"

"Không nghĩ tới trong lòng của đại ca, sáu người chúng ta còn không quan trọng bằng cái quần của hắn!"

"..."

Nhìn thấy Mai Chấn Đào từ từ đi xa, trong mắt sáu người bị định tại nguyên chỗ đã tràn đầy lửa giận!

"Trần Phàm, lấy phi hành Tiên Khí ra, chúng ta đuổi theo!"

Nhìn thấy Mai Chấn Đào rời đi, Diệp Phong cũng cười nói với Trần Phàm.

"Tình huống như thế nào?"

"Tốc độ phi hành như vậy, cái phi hành Tiên Khí đó không phải là nhất phẩm phi hành Tiên Khí đó chứ!"

"Ăn cướp thì có đặc quyền nha, dựa vào cái gì bọn họ có thể mang phi hành Tiên Khí vượt qua nhất phẩm vào đây?"

"Không nói những cái khác, chỉ bằng thứ vượt xa nhất phẩm phi hành Tiên Khí như vậy, chỉ cần có đầy đủ Tiên Linh Thạch thì không phải Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường này sẽ trở thành sân sau nhà bọn họ hay sao, muốn đi đâu thì đi đó?"

Nhìn ba người ngồi lên phi hành Tiên Khí rời khỏi đây, trên mặt sáu người đều lộ ra vẻ khó có thể tin.

"Đồ nhi!"

"Mặc dù làm như vậy rất là phá của nhưng chúng ta phải đuổi theo tới khi nào!"

"Một vạn tấm định thân tiên lục, vậy thì phải gặp được một vạn người, chưa chắc gì chúng ta có thể dùng hết được chúng nó trước khi trời tối!"

"Không bằng sử dụng toàn bộ định thân tiên lục còn lại ở trên người của tên này đi!"

Bên trên phi hành Tiên Khí, nhìn Mai Chấn Đào đang điên cuồng chạy trốn ngay trước mặt mình, Lạc Thiên Tuyết bỗng nhiên đưa ra một ý nghĩ.

"Sư tôn!"

"Ta cũng không có tâm tư chơi, nếu như ngươi cảm thấy quá phiền phức thì trực tiếp sử dụng số định thân tiên lục còn lại ở trên người của hắn đi!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết đề nghị như vậy, Diệp Phong cũng đồng ý với lời đề nghị của nàng, dù sao có thể sử dụng một tấm định thân tiên lục là có thể hoàn thành cướp bóc, nhưng bây giờ lại sử dụng gần một vạn tấm, làm như vậy hoàn toàn là hành vi phá của!

Chỉ là làm như vậy thì phải để cho một mình Mai Chấn Đào phải gánh lấy nỗi khổ của vạn người!

? ? ?

Chuyện gì xảy ra?

Tại sao ta không thể cử động được?

Ba tên vương bát đản này nói chuyện không giữ lời gì hết, mẹ nó, ta đã chạy rồi mà tại sao bọn họ còn xuống tay với ta nữa!

Khi phát hiện thân thể không thể nào động đậy, Mai Chấn Đào cũng sững sờ, khi hắn kịp phản ứng lại thì trong mắt lại bắt đầu lóe lên vẻ sợ hãi, đồ bị cướp không sao, nhưng hắn sợ đối phương ngay cả quần cũng không để lại cho hắn!

"Huynh đệ!"

"Vừa nãy chúng ta sử dụng chín nghìn chín trăm chín mươi bốn tấm định thân tiên lục ở trên thân thể của ngươi!"

"Không có gì bất ngờ xảy ra thì trạng thái định thân của ngươi sẽ duy trì hơn hai trăm ngày, ngươi có thể sống sót hay không thì phải xem vận may của ngươi!"

Đi tới trước mặt Mai Chấn Đào nói xong những lời này, sau đó Diệp Phong trực tiếp nói với Trần Phàm: "Trần Phàm, lấy tất cả quần áo đi đi, dù sao đã không cướp được thì ít nhất chúng ta phải cầm được một ít đồ đi mới được!"

Ban đầu, dưới tình huống Mai Chấn Đào không biết rõ bọn họ là ăn cướp thì đã ra thủ thế cắt cổ đối với sáu người còn lại, Diệp Phong cũng đã nhìn thấy hết, đối với loại người này, hắn cũng sẽ không nuông chiều!

"Mẹ nó, các ngươi là ma quỷ có đúng hay không!"

"Người khác bị định trụ chính là một lát, đến lượt ta thì mẹ nó biến thành hơn hai trăm ngày?"

"Hơn nữa các loại thiên tài địa bảo, đan dược, Tiên Khí các người đều không lấy đi, hết lần này tới lần khác lại muốn lấy đi quần áo của chúng ta?"

Nhìn thấy Trần Phàm lấy quần áo của sáu vị huynh đệ trong tay mình đi, sau đó lại bắt đầu lấy của mình, Mai Chấn Đào cả người đều muốn điên rồi, hắn xông xáo Thiên Đạo Chiến Trường mấy chục năm, không phải chưa từng gặp qua ăn cướp, nhưng mà

chuyên môn ăn cướp quần áo thì đúng là hắn chưa bao giờ gặp!

...

Gần nửa ngày sau!

"Ừm?"

"Trần Phàm, ở trong Thiên Đạo Chiến Trường còn có thành trấn?"

Khi Diệp Phong nhìn thấy một tòa thành trấn xuất hiện ở nơi xa thì trên mặt cũng lộ vẻ kinh ngạc nhìn về phía Trần Phàm hỏi thăm.

"Có!"

"Không cần biết là Thiên Đạo Chiến Trường cấp nào thì bên trong đều có vô số thành trấn, không có ai biết những thành trấn này xuất hiện như thế nào, nhưng mà tất cả những thành trấn này đều có Thiên Đạo ý chí thủ hộ!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Trần Phàm cũng vội vàng trả lời.

Mấy phút sau, thông qua Trần Phàm giải thích cặn kẽ, Diệp Phong cũng đại khái hiểu được một chút tình huống của những thành trấn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường này.

Chỉ cần đi vào thành trấn, cho dù là ai cũng không thể giết người ở bên trong thành trấn, nếu như có người dám làm như vậy thì sẽ bị Thiên Đạo lôi kiếp mạt sát!

Hơn nữa bởi vì có Thiên Đạo ý chí thủ hộ cho nên Tiên thú bản thổ ở trong Thiên Đạo Chiến Trường không thể nào xông vào bên trong thành trấn được, nếu như tao ngộ Tiên thú truy sát hoặc thú triều Tiên thú, chỉ cần có thể trốn vào trong bất cứ một tòa thành trấn nào thì coi như triệt để an toàn!

Không chỉ có như thế, mỗi một tòa thành trấn đều được một cái thế lực nắm giữ trong tay, nếu như muốn đi vào thì nhất định phải nộp một số lượng Tiên Linh Thạch nhất định, ở lại thêm một ngày thì cũng phải giao nộp một số lượng Tiên Linh Thạch nhất định, nếu không cho dù không giết được ngươi thì cũng có thể ném

ngươi ra khỏi thành!

Mà phần lớn thế lực khống chế nó gần như đều là các thế lực đỉnh cấp, các thế lực nhất lưu ở bên ngoài, có rất ít người dám khiêu khích hoặc trêu chọc bọn họ!

"Có chút thú vị!"

"Như thế xem ra hằng năm những thành trấn ở bên trong Thiên Đạo Chiến Trường này có thể kiếm được một số lượng của cải rất đáng giá cho những thế lực này!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp nói với Trần Phàm: "Đi thôi, chúng ta đi tới thành trấn nghỉ ngơi!"

Chương 516: An bài một chỗ ở cũng coi là đại sự? (2)

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Trần Phàm cũng trực tiếp thôi động phi hành Tiên Khí, nhanh chóng bay thẳng tới hướng thành trấn cách mình không xa!

Bát Phương Thành!

Sau khi nộp đầy đủ Tiên Linh Thạch, ba người cũng thuận lợi tiến vào thành trấn.

"Đồ nhi!"

"Kêu Trần Phàm đi tìm quán rượu trước đi, ngươi đi dạo với ta trong Bát Phương Thành này một hồi được không?"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết bỗng nhiên nhìn về phía Diệp Phong, lên tiếng hỏi thăm.

"Sư tôn!"

"Hay là ngươi tự mình đi dạo một hồi đi, tìm quán rượu an bài chỗ ở, chuyện lớn như thế ta sợ một mình Trần Phàm không giải quyết được!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết mời, Diệp Phong lại không hề do dự cự tuyệt.

? ? ?

An bài chỗ ở cũng coi như đại sự?

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, Lạc Thiên Tuyết đã sắp bị làm cho tức chết, vốn nghĩ sáng tạo một cơ hội cho hai người ở chung với nhau, ai mà ngờ được Diệp Phong lại cự tuyệt dứt khoát như thế!

"Ai!"

"Sư tôn lại hiểu lầm ta!"

Nhìn Lạc Thiên Tuyết tức giận quay người trực tiếp rời đi, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ thở dài!

"Đại ca!"

"Ngươi xem đại tẩu đều tức giận, nếu không được thì ngươi đi dạo với nàng đi!"

"Tìm kiếm quán rượu mướn phòng, chuyện này ta có thể làm tốt!"

Lúc này, Trần Phàm đang đứng ở bên cạnh cũng lên tiếng nhắc nhở.

"Ngươi có thể làm tốt?"

"Ngươi có thể làm tốt cái rắm a!"

"Ngươi hoàn toàn không biết kịch bản của ta, lát nữa ngươi xem rồi học tập nhiều một chút đi!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức đi thẳng đến nơi xa, cũng bắt đầu tìm kiếm quán rượu!

"Sắp xếp một chỗ ở thôi mà còn có kịch bản gì?"

Lúc này Trần Phàm cũng cực kỳ khó hiểu đuổi theo Diệp Phong, hắn cũng rất muốn nhìn thử xem kịch bản mà Diệp Phong nói là kịch bản như thế nào.

Một lát sau!

"Lão bản!"

"Quán rượu này của ngươi còn bao nhiêu phòng?"

Đi vào một quán rượu, sau đó Diệp Phong cũng trực tiếp hỏi thăm.

"Vị thiếu gia này!"

"Vừa khéo buổi sáng hôm nay có một nhóm khách đã rời đi, trước mắt phòng còn sung túc, còn có hơn mười gian phòng!"

Lão bản quán rượu nghe xong, cũng nhìn về phía Diệp Phong cười trả lời.

"Cái gì?"

"Chỉ còn lại một gian?"

Diệp Phong nghe xong thì lại làm ra vẻ giật mình kinh hô lên.

? ? ?

Cái gì mà chỉ còn lại một gian?

Ta nói chính là còn lại hơn mười gian!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, không chỉ có lão bản quán rượu mộng mà ngay cả Trần Phàm đang đứng bên cạnh cũng không biết ra sao!

"Vị thiếu gia này!"

"Ta nói chính là còn có hơn mười..."

Không đợi lão bản quán rượu nói xong, Diệp Phong trực tiếp lấy một cái không gian giới chỉ chứa một vạn miếng cực phẩm Tiên Linh Thạch đập lên trên quầy, sau đó nói ra: "Đây là tiền thuê nhà!"

"Đây là. . . mười vạn miếng cực phẩm Tiên Linh Thạch!"

Khi lão bản quán rượu kiểm tra được số lượng cực phẩm Tiên Linh Thạch ở trong tiên giới thì hắn cũng giật mình sau đó đột nhiên kịp phản ứng lại, nhìn về phía Diệp Phong vội vàng cười nói: "Vị thiếu gia này, thật là tiếc quá, quán rượu này của chúng ta chỉ còn lại có một gian phòng thôi!"

"Trần Phàm!"

"Ngươi cầm lấy cái tiên giới này!"

"Lập tức ra ngoài đi tới tất cả quán rượu ở bên trong thành trấn này, ngươi bao hết tất cả phòng cho ta, sau đó có thể để cho người khác ở nhưng nếu như đại tẩu ngươi hỏi thăm ngươi thì ngươi

phải dặn dò lão bản những quán rượu đó nói như thế nào thì ngươi cũng biết rồi đó?"

Nghe được lão bản quán rượu nói như vậy, khóe miệng Diệp Phong cũng nở một nụ cười, sau đó đưa một cái tiên giới khác chứa trăm vạn miếng cực phẩm Tiên Linh Thạch cho Trần Phàm, cũng nói ra yêu cầu của mình!

"Ngọa tào!"

"Bao hết toàn bộ phòng của tất cả quán rượu trong thành trấn này, nếu như làm như vậy thì chỉ còn lại đúng một gian phòng ở chỗ này!"

"Như vậy thì chẳng phải là đại ca và đại tẩu có thể ở chung một phòng với nhau rồi hay sao?"

Nghĩ đến đây, Trần Phàm cả người đều bị kinh hãi!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là kịch bản của Diệp Phong lại thâm hiểm như vậy, hơn nữa hiện tại xem ra, chuyện sắp xếp chỗ ở này đúng là một chuyện lớn, đúng là mẹ nó hắn không thể làm xong được việc này!

Về phần Diệp Phong làm như vậy sẽ khiến cho Bát Phương Tông chú ý hay không thì Trần Phàm hoàn toàn không thèm để ý tới, nếu như Bát Phương Tông muốn gây chuyện thật thì bọn họ cũng phải cân nhắc xem quần có bọn họ có đủ để bị cướp hay không!

Mà đối diện, lúc này lão bản quán rượu cũng rất là giật mình nhìn về phía Diệp Phong, hắn vốn cho rằng đối phương tốn một lượng Tiên Linh Thạch cao gấp mấy lần bao hết toàn bộ phòng của quán rượu của hắn trong vòng mười ngày là đã rất phá của rồi, nhưng ai mà ngờ được đối phương còn chuẩn bị ra tay với toàn bộ phòng ở bên trong Bát Phương Thành!

"Thực lực không biết!"

"Bại gia tử!"

"Tình huống của người này, lát nữa ta phải nhanh chóng bẩm báo cho Thiếu chủ mới được!"

Sau khi tỉnh táo lại, lão bản quán rượu âm thầm đưa ra một quyết định!

Sau khi Trần Phàm rời đi, Diệp Phong cũng nhìn về phía lão bản quán rượu lần nữa, cười nói: "Những phòng mà ta bao lại thì ngươi cũng có thể bán cho người khác, nhưng mà một hồi khi ta dẫn ngươi tới đây thì quán rượu này của ngươi chỉ còn lại có một phòng ngươi rõ chưa?"

"Minh bạch, minh bạch!"

"Thiếu gia yên tâm, chuyện này ta biết nên làm như thế nào!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, lão bản quán rượu cũng cười đồng ý!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng năm mươi vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *3, ban thưởng Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận *1!"

Ngay khi Diệp Phong trở lại căn phòng duy nhất thì tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của hắn.

"Không tệ!"

"Đúng là không tệ!"

"Không chỉ lấy được một căn phòng 'duy nhất' mà còn phát động hành vi phá của một lần, lần này có thể nói là kiếm bộn rồi!"

Nghe được tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống vang lên, Diệp Phong cũng nhịn không được bật cười!

"Ừm?"

"Sao cái bàn này lại không có vững?"

Chương 517: Cái gì, chỉ còn lại một gian?

Đúng lúc này, Diệp Phong chợt phát hiện bàn gỗ trong phòng hơi nghiêng, hắn cúi đầu xuống nhìn mới phát hiện có một cái chân

bàn ngắn hơn ba cái chân bàn còn lại.

"Hoàn mỹ!"

"Dùng Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận gì đó lót ở phía dưới là được rồi!"

Giật giật cái bàn thấy không còn lắc lư, Diệp Phong cũng hài lòng khẽ gật đầu, sau đó bắt đầu uống trà, trong lòng rất là chờ mong đêm xuân tối nay đến nhanh một chút!

...

Lầu ba, trong một căn phòng xa hoa!

"Thiếu chủ!"

"Ta có một chuyện muốn bẩm báo cho ngươi!"

Đi vào phòng, lão bản quán rượu cung kính lên tiếng nói.

"Có việc phải bẩm báo cho ta?"

"Chuyện gì?"

Đỗ Thiên Nhất vừa nghe thấy lời ấy thì trên mặt cũng lộ vẻ tò mò, hắn không thể tưởng tượng được là ở trong Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường này còn có chuyện gì đáng giá để người này báo cáo cho kẻ làm Thiếu chủ như hắn!

Dù sao, hắn dựa vào bí bảo đến Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường kiểm tra sản nghiệp của mình một chút, làm như vậy cũng chỉ là đi ngang qua sân khấu mà thôi, thành trấn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường cao cấp hơn mà tông môn nắm trong tay mới là chỗ mà hắn cần trọng điểm kiểm tra!

"Thiếu chủ!"

"Mới có một tên bại gia tử tới!"

"Mặc dù thực lực để lộ ra chỉ là Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng nhưng trên mặt của hắn lại đeo một cái mặt nạ màu đen kỳ quái,

ta không biết đó có phải là một món bí bảo có thể áp chế thực lực hay không!"

"Hơn nữa mới nãy hắn không chỉ lập tức bao hết toàn bộ phòng trong quán rượu của ta mà còn cho thuộc hạ của hắn đem theo một lượng lớn cực phẩm Tiên Linh Thạch đi bao hết tất cả phòng trống của tất cả quán rượu ở trong Bát Phương Thành!"

Lúc này, lão bản quán rượu cũng tranh thủ nói ra tình huống mà hắn gặp được.

"Nha!"

"Cực phẩm Tiên Linh Thạch cũng không phải là thứ mà tu sĩ Nhân Tiên Cảnh có thể có được, chớ nói chi là một lượng lớn cực phẩm Tiên Linh Thạch!"

"Nhưng mà tại sao hắn lại muốn bao hết tất cả phòng trống của quán rượu?"

Đỗ Thiên Nhất nghe xong thì trên mặt cũng lộ vẻ hiếu kỳ hỏi thăm.

"Hình như là bởi vì một nữ nhân!"

"Hắn là hắn muốn ở chung một phòng với nữ nhân đó đêm nay."

Lão bản quán rượu nghe xong thì cũng lên tiếng giải thích lần nữa.

? ? ?

Bởi vì muốn ở chung một phòng với một nữ nhân cho nên trực tiếp bao hết tất cả phòng trống của tất cả quán rượu ở trong Bát Phương Thành?

Đây là bại gia tử sao?

Mẹ nó, cái này là bệnh tâm thần!

Nghe lão bản quán rượu nói xong, Đỗ Thiên Nhất cũng bị kinh hãi!

"Hắn ở phòng nào?"

"Ta rất muốn tới làm quen với hắn!"

Sau khi tỉnh táo lại, Đỗ Thiên Nhất quay qua nhìn lão bản quán rượu hỏi thăm.

Đông! Đông! Đông!

Nghe được tiếng đập cửa, Diệp Phong đang uống trà cũng không biết là ai đến, phải biết, hắn còn chưa có thông qua Truyền âm Thạch nói cho Lạc Thiên Tuyết biết được vị trí của quán rượu này đâu!

"Ngươi là?"

Mở cửa phòng, nhìn thấy một thanh niên lạ lẫm mặc một bộ tiên bào màu đen đang đứng ở bên ngoài, Diệp Phong tỏ vẻ nghi ngờ hỏi thăm.

"Tại hạ Đỗ Thiên Nhất!"

"Thiếu tông chủ Bát Phương Tông!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Đỗ Thiên Nhất Cũng trực tiếp giới thiệu thân phận của mình cho hắn.

"Bát Phương Tông?"

"Bát Phương Thành?"

"Cái Bát Phương Thành này là do tông môn của ngươi đang nắm giữ?"

Biết được thân phận của đối phương, sau đó Diệp Phong lập tức liên tưởng tới cái Bát Phương Thành này, nhìn đối phương trực tiếp hỏi thăm.

"Không sai!"

"Cái Bát Phương Thành này đúng là một trong số đông đảo thành trấn mạc Bát Phương Tông tài đang nắm giữ!"

Lúc nói tới chuyện này, trên mặt Đỗ Thiên Nhất cũng lộ vẻ đắc ý.

"Hệ thống!"

"Nếu như ta có thể mua Bát Phương Thành, đến lúc đó ta thuê một nhóm người tới quản lý rồi sau đó ta không còn thu bất kỳ phí tổn gì, đến lúc đó ta phải không ngừng cung cấp Tiên Linh Thạch cho nó, nếu ta làm như vậy thì ngươi có thể tính cho ta xem thời gian ta nhận được ban thưởng cho hành vi phá của là bao lâu không?"

Nghe được đối phương nói như vậy, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ muốn mua lại quyền quản lý Bát Phương Thành, dứt khoát trực tiếp hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, nếu như túc chủ chế tạo sản nghiệp phá của, căn cứ sản nghiệp phá của lớn hay nhỏ mà thời gian nhận được ban thưởng cho hành vi phá của cũng không giống nhau, nếu như lấy cái Bát Phương Thành này làm thí dụ, mỗi ba mươi ngày thì có thể tự động thu hoạch được một lần ban thưởng cho hành vi phá của!"

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

? ? ?

Sản nghiệp phá của?

Cách mỗi ba mươi ngày thì có thể tự động thu hoạch được một lần ban thưởng cho hành vi phá của?

Sau khi nghe được hệ thống giải thích xong, trong nháy mắt trong mắt Diệp Phong hiện lên tinh quang, nếu là như vậy, hắn xây dựng nhiều sản nghiệp phá của một chút thì chẳng phải là mỗi ngày hắn chỉ cần nằm ở nhà thôi mà đếm ban thưởng cũng có thể đếm tới hai tay liệt luôn hay sao?

"Còn tưởng rằng hắn sẽ có chút đặc biệt!"

"Không ngờ được là khi hắn biết được thân phận của ta thì hắn vẫn bị sợ đến choáng váng!"

"Khiến cho ta mất đi hứng thú làm quen với hắn!"

Nhìn thấy khi Diệp Phong biết được thân phận của mình thì lập tức ngẩng ra tại chỗ, trong mắt Đỗ Thiên Nhất cũng lóe lên vẻ thất

vọng.

"Bán không?"

Mà khi Diệp Phong hiểu được còn có thể xây dựng sản nghiệp phá của thì cũng nhìn thẳng về phía Đỗ Thiên Nhất trực tiếp hỏi thăm.

"Ừm?"

"Cái gì bán không?"

Đỗ Thiên Nhất vừa nghe được Diệp Phong bỗng nhiên hỏi ra hai chữ như vậy thì cũng khó hiểu mà hỏi ngược lại hắn.

"Tự giới thiệu mình một chút!"

"Ta tên là Diệp Phong, là một thần hào phá của!"

"Ta cảm thấy vô cùng hứng thú với Bát Phương Thành này, cho nên ta muốn mua lại quyền quản lý Bát Phương Thành."

Lúc này, Diệp Phong cũng vẻ mặt thành thật nhìn Đỗ Thiên Nhất giải thích.

? ? ?

Thần hào phá của?

Mua lại quyền quản lý Bát Phương Thành?

Điên rồi đi!

Chương 518: Bát Phương Thành này của ngươi có bán hay không?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Đỗ Thiên Nhất cũng bị kinh hãi, cho dù là Bát Phương Thành ở dưới chân hay là những thành trấn khác ở trong Thiên Đạo Chiến Trường do Bát Phương Tông bọn họ nắm trong tay, chỉ có chuyện bị người khác đưa chiến thiếp cướp đoạt chứ chưa bao giờ gặp được có người muốn trực

tiếp mua lại!

"Diệp Phong huynh!"

"Không cần biết những lời mà ngươi vừa mới nói là thật hay là giả nhưng mà Bát Phương Tông chúng ta không thể bán quyền quản lý Bát Phương Thành!"

"Trong đó liên quan đến rất nhiều chuyện ta cũng không tiện giải thích cho ngươi!"

Đi vào phòng đóng kỹ cửa phòng, sau đó Đỗ Thiên Nhất ngồi xuống bàn trực tiếp từ chối ý nghĩ của Diệp Phong.

Hả?

Cái thằng ngu này không có bệnh đó chứ!

Không bán thì còn đi vào phòng ta ngồi để làm cái gì?

Vốn cho rằng đối phương đi vào phòng, cũng đóng kỹ cửa phòng là muốn thương lượng với hắn cuộc làm ăn này, ai mà ngờ được đối phương trực tiếp trả lời một câu không bán, mẹ nó, làm như vậy không phải là giống bệnh tâm thần hay sao?

"Ừm?"

"Đây là cái gì?"

Đúng lúc này, Đỗ Thiên Nhất cảm thấy hình như mình đã giẫm trúng cái gì đó, cũng trực tiếp cúi đầu xuống nhìn!

Nhưng khi hắn nhìn thấy trên quyển bí điển mà chân của mình giẫm trúng có viết năm chữ to 'Thập Hoang Phần Ma Trận' thì thân thể của hắn lại đột nhiên chấn động, sau đó trên mặt lộ ra vẻ khó có thể tin tranh thủ cầm bí điển lên!

"Uy!"

"Cái bàn gỗ này bị nghiêng, quyển bí điển nát đó là do ta vừa mới lót xuống dưới chân bàn, ngươi lấy ra ngoài làm gì?"

Nhìn thấy Đỗ Thiên Nhất xoay người lấy Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận của mình ra, Diệp Phong cũng có chút không hiểu hỏi thăm.

"Bán không?"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, sau khi Đỗ Thiên Nhất lật xem sơ qua bí điển rồi cực kỳ kích động nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Ừm?"

"Ngươi muốn mua quyển bí điển nát này của ta?"

Diệp Phong nghe xong cũng cảm thấy ngạc nhiên, hắn không ngờ được là lại có người sẽ mua quyển bí điển nát này.

"Không sai!"

"Ta muốn mua lại quyển bí điển này, giá tiền bao nhiêu ngươi cứ nói đi!"

Phát hiện Diệp Phong hoàn toàn không có coi quyển Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận trân quý này ra gì, Đỗ Thiên Nhất cũng mặt lộ vẻ kích động nói ra ý nghĩ của mình, hắn cảm thấy thao tác lần này đã mười phần chắc chín!

"Muốn mua cũng được!"

"Ngươi đưa bí điển cho ta trước."

Nói xong, Diệp Phong lập tức đưa tay phải ra, khi hắn cầm tới bí điển do Đỗ Thiên Nhất đưa tới, sau đó trực tiếp thu vào không gian của hệ thống rồi trả lời: "Không bán!"

Ta muốn mua Bát Phương Thành của ngươi, ngươi không bán!

Bây giờ ngươi muốn mua bí điển nát của ta, mẹ nó ta cũng không bán!

Nhìn thấy Đỗ Thiên Nhất đang ngồi ở đối diện ngẩn ra, Diệp Phong cũng nở một nụ cười đắc ý, thầm nghĩ trong lòng: "Ngươi

không cho ta dễ chịu, vậy ta cũng không cho ngươi dễ chịu!"

"Không bán?"

"Diệp Phong huynh, ta thấy ngươi dùng bí điển nát này để lót chân bàn, hẳn là nó cũng không quan trọng gì với ngươi đúng không!"

"Ngươi yên tâm, ta có thể tốn một cái giá tiền rất lớn để mua nó!"

Nghe được Diệp Phong nói không bán, thậm chí còn cất bí điển lại, sau khi tỉnh táo lại Đỗ Thiên Nhất cũng gấp gáp nói.

"Không bán!"

"Ngươi ra giá bao nhiêu ta đều không bán!"

"Hơn nữa, ai nói với ngươi là nó không quan trọng với ta, lấy về vò vò đủ ta làm giấy vệ sinh bao nhiêu lần, cho nên nó rất quan trọng đối với ta!"

Nhìn thấy dáng vẻ vội vàng trên mặt Đỗ Thiên Nhất, Diệp Phong lại cự tuyệt lần nữa, nhưng mà trong lòng lại âm thầm suy đoán: "Gia hỏa này là Thiếu tông chủ Bát Phương Tông, hẳn cũng không phải là đồ đần, nhưng hắn vẫn không khống chế được nét mặt và tâm tình của mình, như vậy thì có thể thấy được cái bí điểm này cực kỳ quan trọng đối với Bát Phương Tông bọn họ!"

"Diệp thiếu! ! !"

"Nếu như ngươi không ngại, ta dùng đôi tay này để làm giấy vệ sinh cho ngươi cũng được nhưng ngươi ngàn vạn lần không thể dùng bí điển này để làm giấy vệ sinh!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong nháy mắt Đỗ Thiên Nhất lập tức gấp gáp, thậm chí ngay cả lời nói cũng đã không còn lưu loát!

Má!

Chú ý tới Diệp Phong bỗng nhiên dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn mình, Đỗ Thiên Nhất mới tỉnh hồn lại, sau đó bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Diệp Phong nói ra: "Diệp thiếu,

không phải ngươi muốn mua lại quyền quản lý của Bát Phương Thành này hay sao, không bằng ta dùng quyền quản lý Bát Phương Thành này để trao đổi quyển bí điển này của ngươi, được không?"

"Đổi?"

"Rõ ràng ta có thể mua lại quyền quản lý, dựa vào cái gì phải đổi?"

"Có phải ngươi xem thường ta, cho là ta mua không nổi hay không!"

"Hơn nữa, cho dù Bát Phương Tông các ngươi không bán thì ta sẽ không đi những thành trấn khác mua hay sao?"

Nghe được Đỗ Thiên Nhất đề nghị, Diệp Phong vẻ mặt khinh thường trực tiếp cự tuyệt đối phương, hơn nữa còn biểu hiện ra mình rất không cao hứng!

? ? ?

Trao đổi hợp lý, ai cũng có được đồ mình cần, tại sao nhất định phải mua?

Hơn nữa làm sao lại thành ta xem thường ngươi rồi?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Đỗ Thiên Nhất cả người đều muốn điên rồi, hắn cảm thấy tư duy của Diệp Phong hoàn toàn không giống như người bình thường!

Chờ chút!

Trao đổi hợp lý, mẹ nó không hợp lý!

Quyền quản lý Bát Phương Thành trong Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường ẩn chứa giá trị hoàn toàn kém xa cuốn bí điển đó, sao ta lại đưa ra một cái giao dịch ngu xuẩn như vậy!

Nghĩ đến tình huống này, Đỗ Thiên Nhất cũng rơi vào trầm tư một lần nữa, hắn phải nghĩ ra một cái điều kiện trao đổi hợp lý mới được!

"Ra giá đi, thiếu niên!"

"Chỉ cần ngươi đưa ra giá cả hợp lý thì ta trực tiếp tăng giá mua lại, đến lúc đó quyển bí điển nát dùng để lót chân bàn này sẽ tặng cho ngươi!"

Nhìn thấy Đỗ Thiên Nhất rơi vào trầm tư, Diệp Phong cũng âm thầm chờ mong, hắn không thèm để ý việc dùng bí điển đổi quyền quản lý toà Bát Phương Thành này có bị thua thiệt hay không, bởi vì hắn sẽ không đổi, sẽ chỉ tặng nó như là một tặng phẩm, hắn chỉ để ý là đối phương có bán hay không thôi!

"Diệp thiếu!"

Chương 519: Đừng hỏi ta nguyên nhân, ta chỉ muốn phá của mà thôi

"Mới nãy là ta quá mức sốt ruột, cho nên mới đưa ra một phương thức trao đổi không bình đẳng như thế!"

"Như vậy đi, ta lấy từ Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường đến Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo Chiến Trường, mỗi chỗ một tòa Bát Phương Thành để trao đổi bí điển này, ngươi thấy có được hay không?"

Trầm tư xong, Đỗ Thiên Nhất cũng cắn răng, đưa ra một cái phương thức trao đổi khác cho Diệp Phong!

Trọn vẹn chín tòa Bát Phương Thành, hơn nữa còn có Bát Phương Thành ở trong Thiên Đạo Chiến Trường đẳng cấp cao, cái giá này có thể nói là đã rất lớn đối với Bát Phương Tông, cho nên Đỗ Thiên Nhất cảm thấy Diệp Phong sẽ không cự tuyệt nữa!

"Mẹ nó!"

"Cái thằng ngu này có bệnh hay sao!"

"Mẹ nó, ta đã nói là không đổi rồi, còn mẹ nó muốn đổi với ta, hơn nữa lần này còn dùng chín tòa Bát Phương Thành để đổi với ta, mẹ nó, sao ngươi không chịu ra giá đi!"

Nghe được Đỗ Thiên Nhất nói như vậy, rốt cục Diệp Phong cũng

không nhịn được lên tiếng nhắc nhở: "Đỗ thiếu, ta sẽ không tiến hành trao đổi, nhưng nếu như ngươi có thể bán chín tòa Bát Phương Thành này cho ta, vậy thì ta có thể xem quyển bí điểm này như là tặng phẩm tặng cho ngươi!"

? ? ?

Không đổi?

Nhất định phải mua?

Bí điển đưa tặng?

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Đỗ Thiên Nhất như không thể tin vào tai của mình, nghĩ tới trước đó Diệp Phong tự giới thiệu khiến cho hắn nhịn không được kinh hãi nói: "Đúng là thần hào phá của thật!"

"Vị Diệp thiếu này khiến cho ta cảm thấy hắn không đơn giản!"

"Dù sao ta vốn định trao đổi, không bằng thuận tiện để lại ấn tượng tốt?"

Đỗ Thiên Nhất nghĩ nghĩ, trực tiếp nói với Diệp Phong: "Diệp thiếu, đã như vậy, vậy ta ra giá, nhưng giá cả có thể sẽ rất kinh người!"

"Ta không sợ giá cả kinh người, chỉ sợ ngươi không ra giá!"

"Ra giá đi!"

Nghe được Đỗ Thiên Nhất nói như vậy, Diệp Phong cũng có chút tò mò lên tiếng nói, hắn rất hiếu kì rốt cuộc đối phương sẽ ra một cái giá trên trời như thế nào!

"Chín miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch!"

"Quyền quản lý chín tòa Bát Phương Thành trực tiếp đóng gói bán ra!"

Rất nhanh, Đỗ Thiên Nhất vẻ mặt nghiêm túc nhìn Diệp Phong nói ra cái giá cả kinh người này!

? ? ?

Chín miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch?

Mẹ nó, cái này gọi là giá trên trời, giá kinh người?

"Đỗ thiếu!"

"Có phải ngươi đang nói đùa với ta hay không?"

"Chín tòa Bát Phương Thành, thậm chí còn có một tòa Bát Phương Thành ở trong Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo Chiến Trường, toàn bộ cộng lại ngươi chỉ bán chín miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch?"

Trên mặt lộ vẻ giật mình, Diệp Phong cũng trực tiếp xác nhận lại với Đỗ Thiên Nhất.

"Không sai!"

"Chín tòa Bát Phương Thành bán chín miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch!"

"Đừng hỏi ta nguyên nhân, ta chỉ muốn phá của!"

Nói xong, trên mặt Đỗ Thiên Nhất cũng hiện lên vẻ đắc ý, hắn cảm thấy cảm giác phá của này cũng không tệ lắm!

Mà lúc này, lão bản quán rượu bưng hai bầu rượu ngon đi vào cửa phòng, đang chuẩn bị gõ cửa thì vừa khéo nghe được Đỗ Thiên Nhất nói như vậy, cn khiến cho toàn thân hắn đột nhiên run lên, thậm chí hai bầu rượu ngon được bưng trong tay đều suýt chút nữa đổ xuống đất!

"Điên rồi!"

"Thiếu tông chủ điên rồi!"

"Chín miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch bán quyền quản lý chín tòa Bát Phương Thành, mẹ nó, không ai sẽ phá của như thế!"

"Thiếu tông chủ biến thành bại gia tử từ lúc nào chứ!"

Mặc dù kinh hãi với tin tức này nhưng lão bản quán rượu biết loại

chuyện này đã không phải là hắn có thể quan tâm, dứt khoát hít một hơi thật sâu, coi như mình chưa từng nghe thấy gì cả trực tiếp gõ cửa phòng.

"Thiếu tông chủ!"

"Rượu tới, đây là hai ấm rượu ngon tốt nhất trong quán!"

Đi vào phòng, lão bản quán rượu để rượu ngon xuống, vội vàng thối lui ra khỏi phòng!

"Diệp thiếu!"

"Đến, uống rượu!"

Nói xong, Đỗ Thiên Nhất cũng đổ đầy một chén cho Diệp Phong!

"Hệ thống!"

"Đối phương chỉ bán chín miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch, nếu như ta ra giá chín mươi miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch thì có nằm trong phạm vi phá của hợp lý hay không?"

Lúc này, Diệp Phong lại trực tiếp hỏi thăm hệ thống, hắn cần phải xác nhận đối phương đưa ra giá cả kinh người này thì có thể khiến cho mình phát động hành vi phá của được hay không, nếu như có thể thì mình mua lại với giá tiền này cũng không sao.

"Đinh! Đối phương chân tâm thật ý bán, cho nên hệ thống tán thành cái giá tiền này, chín mươi miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch cũng nằm trong phạm vi phá của hợp lý."

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

Ừm!

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó khóe miệng nở một nụ cười, trực tiếp cầm lấy chén rượu trên bàn giơ lên cười nói: "Đỗ thiếu, ta cũng không chiếm tiện nghi của ngươi, chín mươi miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch, ta mua!"

"Thật!"

"Vậy. . . cuốn bí điển đó?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Đỗ Thiên Nhất cũng sắc mặt vui mừng, cũng giơ ly rượu lên đụng một cái với Diệp Phong, sau đó uống một hơi cạn sạch, vội vàng hỏi thăm về chuyện bí điển!

Ba!

Diệp Phong lấy quyển Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận đó với một cái tiên giới chứa chín mươi miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch từ trong không gian của hệ thống ra trực tiếp để lên trên mặt bàn, sau đó nói ra: "Tặng!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng năm mươi vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan 2, ban thưởng Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận phiên bản thăng cấp1!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lần đầu có được sản nghiệp phá của, ban thưởng một ngàn vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *3, ban thưởng lực lượng đặc thù Thí Thiên Chưởng!"

Khi Đỗ Thiên Nhất cất bí điển và tiên giới vào trong tiên giới, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

Thí Thiên Chưởng: Một loại chưởng pháp từ trên trời giáng xuống, bỏ qua hết tất cả lực lượng, có thể xoá bỏ vạn vật sinh linh, trước mắt mỗi ngày có thể sử dụng ba lần!

"Ngọa tào!"

"Lại tới một loại lực lượng đặc thù, mặc dù giới thiệu có chút đơn giản nhưng vừa nghe cái tên này thì cũng biết nó trâu bò lên tận trời!"

Chương 520: Con ơi, chạy mau đi, phụ thân ngươi đem đại khảm đao đi tìm ngươi

Nghe được hệ thống lên tiếng nhắc nhở ban thưởng, Diệp Phong cũng có chút giật mình, hắn không ngờ được là lần đầu tiên hắn có được sản nghiệp phá của mà còn có thể nhận được ban thưởng hơn nữa còn thưởng cho hắn một loại lực lượng đặc thù như thế!

"Bây giờ lại có thêm năm viên Thăng Tiên Đan, bây giờ số lượng Thăng Tiên Đan của ta đã đạt đến mười tám viên, đủ để trực tiếp đột đột đột đột phá đến Huyền Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, chờ sau khi rời khỏi Thiên Đạo Chiến Trường, phải tranh thủ tăng thực lực bản thân lên một chút!"

Khi Diệp Phong kiểm tra số lượng Thăng Tiên Đan mà mình đang có xong, trong lòng cũng đưa ra quyết định mau chóng đột phá!

Nhưng mà khi Diệp Phong tra xét xong ban thưởng đặc thù và số lượng Thăng Tiên Đan, ánh mắt lại rơi vào phần thưởng Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận bản thăng cấp.

"Mặc dù hao tốn chín mươi miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch nhưng thực tế quyền quản lý chín tòa Bát Phương Thành lại được dùng quyển Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận đó mua được!"

"Vừa hoàn thành giao dịch, ta lấy ra một bản Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận bản thăng cấp, cũng không biết đối phương có thể chịu nổi hay không!"

Nhìn Đỗ Thiên Nhất đang đứng bên cạnh vẫn cười khúc khích kể từ khi lấy được Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận, Diệp Phong suy nghĩ một chút sau đó vẫn lấy Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận bản thăng cấp từ trong không gian của hệ thống ra ngoài, sau đó dưới ánh mắt nghi hoặc của Đỗ Thiên Nhất, lót dưới chân bàn lần nữa!

Hắn không phải cố ý đả kích đối phương, thật sự là bởi vì cái bàn có chút lắc lư, chuyện này khiến hắn cảm thấy cực kỳ không thoải mái!

"Trong nhà Diệp thiếu này bán buôn bí điển hay sao!"

"Tại sao trong tay có nhiều bí điển như vậy?"

Nhìn thấy Diệp Phong lại lấy ra một cuốn bí điển đệm ở phía dưới chân bàn, Đỗ Thiên Nhất đang đứng bên cạnh cũng toát ra vẻ giật mình.

"Diệp thiếu!"

"Ta đi liên lạc với phụ thân ta trước, chờ ta và phụ thân nói xong giao dịch này thì sẽ lập tức để cho người tới hoàn thành bàn giao cho ngươi, sau đó triệt để giao quyền quản lý chín tòa Bát Phương Thành này cho ngươi, mà ngươi cũng liên lạc với trong nhà một chút đi, để bọn họ chuẩn bị tiếp thu."

Không có đi hỏi thăm tình huống của cuốn bí điển đó, Đỗ Thiên Nhất nói xong những chuyện này, sau đó trực tiếp đi qua một bên lấy Truyền âm Thạch ra liên hệ phụ thân của hắn.

...

Bát Phương Tông, bên trong tông môn đại điện!

"Ừm?"

"Tiểu tử Thiên Nhất này trước mắt không phải đang ở trong Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường sao, sao bỗng nhiên lại liên hệ ta, nơi đó cho dù có chuyện gì cũng không cần liên hệ ta chứ!"

Cảm nhận được Truyền âm Thạch dị động, Đỗ Tuyền Dương cũng mang theo thần sắc nghi hoặc kích hoạt Truyền âm Thạch.

"Phụ thân!"

"Ta vừa mới làm một vụ làm ăn lớn!"

Sau khi kích hoạt Truyền âm Thạch, giọng nói tràn đầy vẻ kích động của Đỗ Thiên Nhất lập tức vang lên trong đầu Đỗ Tuyền Dương.

"Mua bán lớn?"

"Ngươi còn có thể làm được mua bán lớn gì ở trong Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường?"

Nghe nói như thế, Đỗ Tuyền Dương cũng toát ra vẻ tò mò hỏi thăm.

"Phụ thân!"

"Ta bán quyền quản lý chín tòa Bát Phương Thành, từ Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường đến Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo Chiến Trường, mỗi một trọng Thiên Đạo Chiến Trường đều bán một tòa Bát Phương Thành!"

"Hơn nữa, chín tòa Bát Phương Thành này ta bán ra với giá kinh thiên chín mươi miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch!"

Nghe được Đỗ Tuyền Dương hỏi thăm, Đỗ Thiên Nhất cũng thừa nước đục thả câu, cười nói ra một phần tình huống của cuộc giao dịch này.

"Ừm?"

"Phụ thân, ngươi nói đi!"

"Tại sao ngươi không nói?"

"Phụ thân, ngươi không biết đâu, cảm giác phá sản này thật mẹ nó thoải mái!"

Phát hiện Đỗ Tuyền Dương nửa ngày không nói gì, Đỗ Thiên Nhất cũng cười lên tiếng nói lần nữa.

"Con ơi!"

"Mặc dù ta không biết ngươi nói cái gì với phụ thân ngươi nhưng hắn đã đem theo một thanh đại khảm đao dài mười mét đi tìm ngươi!"

"Trên vạn năm nay, ta còn chưa bao giờ thấy hắn tức giận như thế, ngươi nên chạy mau đi!"

Đúng lúc này, giọng nói của mẫu thân Đỗ Thiên Nhất lại bỗng nhiên vang lên từ trong đầu của hắn.

"Mẹ nó!"

"Xong đời!"

"Mẹ nó, lần này chơi lớn rồi!"

"Ta còn chưa nói ra chuyện Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận!"

Chặt đứt liên hệ Truyền âm Thạch, Đỗ Thiên Nhất triệt để luống cuống, nếu biết sớm sẽ phát triển thành như thế này, hắn trực tiếp nói rõ tình huống cho rồi!

Nghĩ đến phụ thân của mình ôm theo một bụng lửa giận truy đến nơi này, coi như biết tình huống của bí điển thì chỉ sợ cũng phải đánh cho hắn một trận, dùng chuyện này để phát tiết lửa giận bốc cháy lên trong lòng!

Một bên khác!

"Đúng!"

"Ta phải tìm người tiếp quản chín tòa Bát Phương Thành này, nhưng mà tìm đâu ra nhiều người như vậy chứ?"

Nghe được Đỗ Thiên Nhất nói như vậy, lúc này Diệp Phong mới nghĩ đến phía bên mình còn không có nhân viên quản lý thích hợp!

Lúc đầu, nếu như chỉ có Bát Phương Thành trong Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường thì hắn chỉ cần để một chút đệ tử Thánh Địa tới tiếp quản là được rồi, hơn nữa hắn còn có thể cho ra thù lao nhất định, dù sao nước phù sa không để chảy vào ruộng người ngoài!

Nhưng bây giờ lập tức mua chín tòa Bát Phương Thành, hơn nữa còn là trong không gian Thiên Đạo Chiến Trường khác biệt, vậy chắc chắn Tinh Hồn Thánh Địa không phụ trách được nữa, không nói những chuyện khác, chỉ với Bát Phương Thành ở trong Đệ Bát Trọng Thiên Đạo Chiến Trường, Tinh Hồn Thánh Địa cũng không lấy ra được người tới đó!

Chớ nói chi là phụ trách quản lý một tòa thành cần số lượng nhân viên cũng phi thường nhiều!

"Đinh! Phát hiện túc chủ gặp phải nan đề, hệ thống đề nghị để kim

giáp quân hộ vệ tới quản lý chín tòa Bát Phương Thành, dù sao bọn họ nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, chờ sau khi bại gia môn đồ thượng giới trưởng thành thì để cho bại gia môn đồ tới tiếp quản tất cả sản nghiệp phá của!"

Ngay lúc Diệp Phong suy nghĩ vấn đề này thì hệ thống bỗng nhiên đưa ra một cái đề nghị!

"Cũng là một phương pháp tốt!"

Chương 521: Con ơi, chạy mau đi, phụ thân ngươi đem đại khảm đao đi tìm ngươi

"Tất cả thành trấn còn lại đều cần nộp lên Tiên Linh Thạch, nhưng Phá Của Thành không cần giao, chính là phá của chính là chơi, hơn nữa như vậy cũng có thể để kim giáp quân hộ vệ ra buông lỏng một chút!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp công nhận đề nghị hệ thống nói ra này, về phần kim giáp quân hộ vệ sẽ quản lý Phá Của Thành như thế nào thì hắn không cần quan tâm, chơi như thế nào vui thì chơi như thế đó thôi!

Bành!

Đúng lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị người ta phá tan, Trần Phàm vẻ mặt lo lắng xông vào phòng, trực tiếp hô lớn với Diệp Phong: "Đại ca, không xong, đại tẩu bị người ta khi dễ!"

"Cái gì!"

"Tên vương bát đản nào dám khi dễ nữ nhân của lão tử, dẫn ta đi, xem ta giết chết hắn không!"

Nghe nói như thế, trong nháy mắt Diệp Phong trong mắt bốc cháy lên lửa giận hừng hực, lấy trường kiếm từ ở trong tiên giới ra theo Trần Phàm đi ra khỏi phòng!

"Ngọa tào!"

"Diệp thiếu, không thể giết người bên trong thành trấn, cho dù chiến đấu cũng không được, chúng ta chỉ là người quản lý, Thiên Đạo ý chí mới là chủ của nơi này!"

Đỗ Thiên Nhất đang đứng bên cạnh sau khi tỉnh táo lại thì cũng một mặt lo lắng đuổi theo!

Khu thành bắc!

"Mẹ nó!"

"Đại ca ta có thể coi trọng ngươi là phúc khí của ngươi, đừng mẹ nó cho thể diện mà không cần!"

"Ta khuyên ngươi tốt nhất ngoan ngoãn theo đại ca ta đi phòng khách quán rượu, nếu hầu hạ đại ca ta cho tốt, sau này ngươi cũng không thiếu chỗ tốt!"

"Nếu không, mẹ nó nếu ngươi dám ra khỏi thành, có tin hay không ba người chúng ta trực tiếp giết chết ngươi!"

Lúc này, ba người vây quanh Lạc Thiên Tuyết, một người trong đó cũng vẻ mặt âm độc tức giận lớn tiếng mắng Lạc Thiên Tuyết!

"Biết tại sao ta từ đầu tới đuôi đều không nói gì không?"

"Đó là bởi vì ta không muốn lãng phí miệng lưỡi trên thân thể người chết!"

"Người khác không dám giết người ở nơi này nhưng phu quân của ta lại dám, các ngươi chờ chết đi!"

Lúc này, dưới tình huống đối phương càng ngày càng quá đáng, rốt cục Lạc Thiên Tuyết cũng không thể nhịn được nữa lên tiếng nói.

"Ha ha ha!"

"Thú vị, đúng là thú vị!"

"Nơi này chính là có Thiên Đạo ý chí thủ hộ, ai dám đánh nhau đả

thương người bên trong thành trấn!"

"Cho dù phu quân của ngươi dám thì sợ là không đợi hắn giết chúng ta thì hắn đã bị Thiên Đạo lôi kiếp chém thành bụi!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, thủ lĩnh là đại ca trong số ba người cũng nhịn không được phá lên cười, trong mắt tràn đầy vẻ trào phúng!

"Diệp thiếu! ! !"

"Nhịn xuống, nhịn xuống!"

"Tuyệt đối không thể động thủ ở chỗ này, ta lập tức phái người ném ba tên khốn kiếp đó ra khỏi thành trấn!"

Lúc này, ba người đã chạy tới nơi này nghe được đối phương nói như vậy, Đỗ Thiên Nhất cũng gắt gao giữ chặt Diệp Phong, chỉ sợ Diệp Phong sẽ làm chuyện điên rồ!

Ông!

Khi thấy Diệp Phong cắm trường kiếm trong tay vào mặt đất, Đỗ Thiên Nhất mới thở phào nhẹ nhõm, đang lúc hắn chuẩn bị gọi người thì thấy Diệp Phong lại trực tiếp xuất thủ!

"Thí Thiên Chưởng!"

Oanh!

Theo một cỗ khí tức uy áp ngạt thở bao phủ cả tòa Bát Phương Thành, thời khắc này, toàn bộ tất cả mọi người bên trong thành trấn đều quỳ rạp xuống đất, đầu cũng bị ép chặt xuống mặt đất, toàn bộ thân thể bị cỗ khí tức uy áp kinh khủng này ép cho hoàn toàn không thể động đậy!

Chấn kinh!

Sợ hãi!

Tuyệt vọng!

Đủ loại cảm xúc không ngừng hiển hiện ra trong mắt bọn họ, bọn họ không thể nào tưởng tượng được trong Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường này lại xuất hiện lực lượng cấp bậc như thế này, dù sao ở dưới quy tắc của Thiên Đạo Chiến Trường, nơi này hoàn toàn không có khả năng xuất hiện loại lực lượng có thể trấn áp hết tất cả như thế này mới đúng!

Mà lúc này, một cái chưởng ấn cực lớn che khuất bầu trời từ không gian bị xé rách chậm rãi hiển hiện ra ở trên không trung, sau đó mang theo cảm giác ngột ngạt cực kỳ khủng bố nhanh chóng hạ xuống thành trấn!

Trong quá trình rơi xuống, chưởng ấn cực lớn cũng không ngừng thu nhỏ lại, khi xuất hiện trên đỉnh đầu tên thủ lĩnh đại ca thì nó đã thu nhỏ đến dễ dàng bao trùm một người lại!

Oanh!

Theo một tiếng vang thật lớn, mặt đất xuất hiện một cái chưởng ấn sâu nửa mét, mà thủ lĩnh đại ca đó đã hóa thành máu tươi và thịt nát tăng thêm một chút sắc thái cho chưởng ấn đánh xuống mặt đất này!

"Ghê tởm!"

"Dáng vẻ tức giận của tên tiểu tử thúi này bây giờ rất đẹp trai!"

"Đúng là bị hắn mê rồi, không được, đêm nay mặc cho hắn xem trước đi!"

Mặc dù biết chắc chắn Diệp Phong sẽ tới giúp mình giải quyết phiền phức nhưng khi nhìn thấy dáng vẻ tức giận của đối phương lúc này, Lạc Thiên Tuyết bị đối phương chinh phục!

"Đại ca!"

"Đại ca, ngươi còn ở đó hay không, nếu như ngươi còn sống thì kít một tiếng đi, không thể nói chuyện thì thả cái rắm cũng được mà, bây giờ chúng ta thật hoảng!"

Bởi vì quỳ trên mặt đất, hơn nữa đầu còn bị ép sát xuống mặt đất, hai tên tiểu đệ cũng chỉ nghe được một tiếng vang thật lớn, còn lại

thì cái gì cũng đều không nhìn thấy, lúc này bọn họ cũng triệt để hoảng hồn hô to lên!

"Đừng hô!"

"Ta lập tức đưa các ngươi đi gặp hắn!"

Lúc này, Diệp Phong còn chưa trút hết được cơn tức ở trong lòng trực tiếp vận dụng hai lần Thí Thiên Chưởng còn lại của ngày hôm nay!

Rất nhanh, hai tên tiểu đệ đó cũng trực tiếp biến thành một tia sắc thái tô điểm ấn xuống mặt đất chưởng ấn!

"Mẹ nó!"

"Quá mẹ nó kinh khủng đi!"

"Mẹ nó, chuyện này là lực lượng mà Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng nên có hay sao hả?"

Khi uy áp kinh khủng mà Thí Thiên Chưởng mang tới biến mất, Đỗ Thiên Nhất đang đứng bên cạnh cũng không có quỳ rạp xuống đất mà lại nhìn thấy hết tất cả đã bị hù đến toàn thân run rẩy lên, hắn dám cam đoan, cho dù mình không có áp chế thực lực cũng hoàn toàn không ngăn nổi một chưởng kinh khủng này của đối phương!

Nhưng sau khi hết khiếp sợ, Đỗ Thiên Nhất nhìn về phía Thiên Đạo kiếp vân bắt đầu dần dần ngưng tụ ra trên không trung, trên mặt cũng toát ra vẻ lo lắng, dù sao một người trong tiên đạo cho dù có mạnh thì đã sao, chẳng lẽ còn có thể đối kháng Thiên Đạo hay sao!

"Diệp thiếu!"

Chương 522: Có khả năng các ngươi giết người thì Thiên Đạo kiếp vân sẽ bay trở về hay không

"Mặc dù ngươi sẽ lập tức chết dưới Thiên Đạo lôi kiếp, nhưng Đỗ

Thiên Nhất ta cũng là người giữ chữ tín, chín tòa Bát Phương Thành này ta nhất định sẽ giao cho người trong nhà ngươi!"

Lúc này, Đỗ Thiên Nhất cũng tràn ngập bi thống nhìn Diệp Phong hô to lên.

Ba!

Đúng lúc này, Trần Phàm đang đứng bên cạnh một bàn tay vỗ lên đầu Đỗ Thiên Nhất, sau đó mắng to: "Mẹ nó, thằng ngu này, ai cho ngươi rủa đại ca ta như thế, Thiên Đạo kiếp vân nho nhỏ, nó dám đụng đến đại ca ta một chút không?"

? ? ?

Thiên Đạo kiếp vân nho nhỏ?

Có phải ngươi hổ hay không, đây chính là Thiên Đạo kiếp vân, hóa thân của Thiên Đạo ý chí, mẹ nó ngươi dùng nho nhỏ để hình dung nó?

Nghe được Trần Phàm nói như vậy, Đỗ Thiên Nhất thật sự muốn điên rồi, một người dám không nhìn Thiên Đạo ý chí giết người bên trong thành trấn còn chưa tính, sao tiểu đệ bên người cũng là đồ ngu chứ!

"Đỗ thiếu!"

"Cái Thiên Đạo kiếp vân này cũng chỉ đi ngang qua sân khấu thôi, nó không dám đụng đến ta!"

"Lấy kinh nghiệm của ta, sau khi nó bị ta khi dễ hai lần, khi ngưng tụ thành hình xong thì rất có thể sẽ bay đi!"

Lúc này, Diệp Phong ôm eo thon của Lạc Thiên Tuyết đi tới, cũng nói ra phỏng đoán của mình.

"Bay đi?"

"Ngươi cho đó là mây trắng ngoại giới, theo một trận gió nhẹ thì có thể bay đi?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Đỗ Thiên Nhất thật sự bó tay rồi, đối mặt Diệp Phong và Trần Phàm cực kỳ không bình thường, hắn cảm thấy bây giờ mình đã cạn lời không biết nên nói gì.

Cùng lúc đó, tất cả mọi người bên trong Bát Phương Thành khôi phục lại bình thường thì cũng đều ngẩng đầu nhìn về phía Thiên Đạo kiếp vân đang nhanh chóng ngưng tụ trên không trung, lúc này bọn họ cũng đều cực kỳ chấn kinh, không biết là ai mà dám giết người ở trong thành trấn!

Một lát sau!

"Ngọa tào!"

"Tình huống như thế nào!"

"Là ta hoa mắt sao, Thiên Đạo kiếp vân lại bay đi rồi?"

"..."

Theo Thiên Đạo kiếp vân ngưng tụ thành hình bỗng nhiên bay đi, trong nháy mắt một màn quỷ dị này khiến cho tất cả mọi người đang ở bên trong Bát Phương Thành khiếp sợ!

"Diệp. . . Diệp thiếu!"

"Ngươi vừa mới nói khi dễ nó, ta có thể biết là khi dễ thế nào hay không?"

Nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân lại bay đi thật, Đỗ Thiên Nhất sau khi hết khiếp sợ thì cũng toát ra vẻ khó có thể tin nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Thủ hạ của ta diệt nó hai lần!"

"Cụ thể là diệt thế nào, ta nói là một cước đạp bằng, ngươi có tin hay là không?"

Nghe được Đỗ Thiên Nhất tra hỏi, Diệp Phong cũng cười giải thích!

"Ta tin!"

Nhưng mà, sau khi nghe được Diệp Phong giải thích, Đỗ Thiên Nhất lại cười khổ gật đầu tin tưởng lời giải thích này, dù sao chuyện không thể tưởng tượng như Thiên Đạo kiếp vân bay đi cũng có thể xuất hiện, một cước san bằng Thiên Đạo kiếp vân cũng không còn là chuyện khó chấp nhận như vậy nữa!

"Đại ca!"

"Loạn!"

"Người xung quanh đều loạn!"

Lúc này, Trần Phàm chú ý tới xung quanh có không ít người đều lấy ra Tiên Khí, cũng hiển lộ ra sát cơ, quay qua nhìn về phía Diệp Phong tranh thủ nói ra tình huống này.

"Vừa nãy những người đó nhìn thấy Diệp thiếu giết người, nhưng Thiên Đạo kiếp vân không có làm ra trừng phạt, rất có thể bọn họ cho rằng có thể tùy ý giết người bên trong thành trấn, vậy trong thành trấn này có không ít người có thù với nhau!"

Nghe được Trần Phàm nói như vậy, Đỗ Thiên Nhất cũng nói ra suy đoán của mình!

"Đỗ thiếu!"

"Ngươi cầm đao đi làm cái gì đó?"

Nhìn thấy Đỗ Thiên Nhất nói xong cũng cầm trường đao trong tay chuẩn bị rời đi, Diệp Phong cũng vội vàng hỏi thăm.

"Đi chém người đó!"

"Diệp thiếu, bởi vì ngươi, Thiên Đạo kiếp vân tạm thời mất đi hiệu lực, ta phải thừa cơ đi chém chết người của mấy cái thế lực đối địch!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Đỗ Thiên Nhất cũng trực tiếp giải thích.

"Đỗ thiếu!"

"Ngươi nói xem có thể nói có khả năng là!"

"Là nếu như các ngươi dám giết người trong thành trấn thì Thiên Đạo kiếp vân này sẽ bay trở về!"

Nhìn thấy Đỗ Thiên Nhất giải thích xong thì trực tiếp đi đến nơi xa, Diệp Phong cũng vội vàng hô to lên!

? ? ?

Bay trở về?

Ngươi giết người thì bay đi, chúng ta giết người thì bay trở về?

Mặc dù cảm thấy rất không có khả năng nhưng dù sao lời này cũng đến từ miệng Diệp Phong, Đỗ Thiên Nhất thà tin rằng là có còn hơn là không, vẫn cầm khảm đao đi về tới bên cạnh Diệp Phong.

"Đồ nhi!"

"Làm sao ngươi biết Thiên Đạo kiếp vân sẽ bay trở về?"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết cũng vẻ mặt hiếu kì nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Sư tôn!"

"Bởi vì loại tình huống này từng xảy ra ở hạ giới!"

"Ta nói cho ngươi, Thiên Đạo này chó vô cùng, không dám ra tay với ta, chỉ có thể dùng những người khác để chứng tỏ sự tồn tại của mình!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích.

? ? ?

Thiên Đạo rất chó?

Không dám ra tay với ngươi, chỉ có ra tay với chúng ta để chứng tỏ sự tồn tại của mình?

Đi về tới, Đỗ Thiên Nhất nghe được Diệp Phong nói như vậy thì cả người đều bị kinh hãi, bây giờ hắn rất muốn hỏi Diệp Phong một câu: "Thiên Đạo cũng không dám trêu chọc ngươi, rốt cuộc ngươi là một tồn tại kinh khủng đến cỡ nào!"

Oanh!

Đúng lúc này, theo một cỗ thiên địa uy áp bao phủ cả tòa Bát Phương Thành lần nữa, đám người đang điên cuồng chém giết trong thành lại hoảng sợ phát hiện Thiên Đạo kiếp vân bay đi trước đó lại bay về rồi!

"Mẹ nó!"

"Đây là tình huống như thế nào, trước đó là tên vương bát đản nào nói giết người sẽ không bị sét đánh!"

"Xong đời, ta bị Thiên Đạo kiếp vân khóa chặt, có thể một giây sau sẽ bị đánh chết, nhưng cho dù ta chết cũng muốn chết được rõ ràng, tại sao cái đồ chơi này lại bay trở về đây?"

"Ta mẹ nó tâm tính sập, vừa mới có một người bị thương nặng ngã xuống dưới chân của ta, nếu như có thể làm lại một lần thì ta tuyệt đối sẽ không tiện tay bổ thêm cho hắn một đao, mẹ nó ta vốn chính là người xem náo nhiệt!"

Oanh! Oanh! Oanh!

Chương 523: Đỗ tông chủ, có phải ngươi xem thường ta hay không?

Mọi người ở đây hãm sâu trong tuyệt vọng, từng đạo Thiên Đạo lôi kiếp ầm ầm rơi xuống, phàm là vừa xuất thủ đả thương người, giết người bên trong thành trấn thì thời khắc này tất cả bọn họ đều trở thành mục tiêu cho Thiên Đạo kiếp vân phát tiết!

Ừng ực!

Nhìn thấy hai người cách đó không xa vừa mới còn đang chém giết lẫn nhau trực tiếp bị Thiên Đạo lôi kiếp chém thành tro bụi, Đỗ

Thiên Nhất cũng nghĩ mà sợ nuốt nước miếng một cái, nếu như hắn không có nghe Diệp Phong nhắc nhở thì sợ là bây giờ đã không thể đứng ở chỗ này thở hào hển nữa rồi!

...

"Ngọa tào!"

"Đây là tình huống như thế nào!"

"Tại sao Bát Phương Thành lại bị vạn lôi oanh kích!"

Đỗ Tuyền Dương chạy tới nhìn thấy Bát Phương Thành nơi xa bị vạn lôi oanh kích, trực tiếp bị cảnh tượng kinh khủng này dọa sợ, thậm chí đại khảm đao dài mười mét cầm trong tay cũng run rẩy kịch liệt!

Một lát sau!

Khi Thiên Đạo kiếp vân dần dần tiêu tán, Đỗ Tuyền Dương cũng đi tới Bát Phương Thành!

Nhìn thấy cảnh hoàng tàn khắp nơi trên đường đi!

Nhìn thấy vô số người bị sợ vỡ mật trên đường phố!

Khi phát hiện được khí tức của Đỗ Thiên Nhất, Đỗ Tuyền Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhanh chóng đi đến chỗ con trai mình, hắn rất muốn biết rốt cuộc trước đó đã xảy ra chuyện gì!

...

Trong phòng khách quán rượu!

"Diệp thiếu!"

"Vị này là phụ thân của ta!"

Sau khi giới thiệu phụ thân của mình cho Diệp Phong, Đỗ Thiên Nhất cũng nhìn về phía Đỗ Tuyền Dương, vẻ mặt thành thật nói ra: "Phụ thân, chớ ngẩn ra đó, nhanh gọi Diệp thiếu!"

? ? ?

Ta, tông chủ Bát Phương Tông!

Cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh!

Để cho ta gọi một tiểu tu sĩ có tu vi Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng là Diệp thiếu?

Nghe được Đỗ Thiên Nhất nói như vậy, trong nháy mắt Đỗ Tuyền Dương xúc động muốn lấy đại khảm đao dài mười mét ra!

"Phụ thân!"

"Diệp thiếu cũng không phải người bình thường!"

"Vừa nãy hắn liên tục giết ba người trong Bát Phương Thành, kết quả ngươi đoán xem, Thiên Đạo kiếp vân xuất hiện, sửng sốt không dám hạ một đạo Thiên Đạo lôi kiếp nào xuống, ngược lại trực tiếp bay đi!"

"Mặc dù chuyện này khiến cho người ta có chút khó mà tin được nhưng đó chính là sự thật!"

"Thậm chí, sau này người bên trong thành trấn bắt đầu chém giết lẫn nhau, Thiên Đạo kiếp vân này lại bay trở về, kết quả tất cả người động thủ đều bị đánh chết rồi nhưng Diệp thiếu vẫn hảo hảo đứng ở chỗ này, có thể nói Diệp thiếu là tồn tại kinh khủng mà ngay cả Thiên Đạo cũng không dám trêu chọc!"

Nhìn thấy Đỗ Tuyền Dương không có bất kỳ phản ứng gì, Đỗ Thiên Nhất cũng vội vàng dùng thần thức truyền âm giải thích.

Trừng!

Nghe được Đỗ Thiên Nhất nói như vậy, trong nháy mắt Đỗ Tuyền Dương trừng hai mắt tròn vo, trong mắt toát ra vẻ khó có thể tin!

"Diệp thiếu!"

"Ta là phụ thân của Đỗ Thiên Nhất, ngươi gọi ta lão Đỗ là được!"

Hiểu rõ được sự kinh khủng của Diệp Phong, Đỗ Tuyền Dương cũng thần thái cung kính lên tiếng nói với Diệp Phong, mặc dù

chuyện này khiến cho người ta khó mà tin được nhưng lời của con trai mình nói hắn vẫn tin!

"Tông chủ Bát Phương Tông sao!"

"Cho dù là khi Thánh Địa huy hoàng nhất thì đối phương cũng là tồn tại mà Thánh Địa không dám trêu chọc!"

"Ai mà ngờ được một đại nhân vật như vậy bây giờ lại tự xưng lão Đỗ trước mặt phu quân của mình!"

Lạc Thiên Tuyết đang đứng bên cạnh thấy cảnh này thì cũng nhịn không được sợ hãi than thầm!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, ở trong Hư Không Chi Môn giam giữ Cổ Phương Sơn, hắn chính là cừu địch mấy ngàn năm của đối phương, để cho đối phương chiếm dụng một cái danh ngạch của Hư Không Chi Môn còn không bằng trực tiếp giao Cổ Phương Sơn cho đối phương xử trí!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống chợt vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Ừm?"

"Hệ thống, chuyện này mà cũng nhắc nhở ta nữa sao?"

"Hơn nữa Cổ Phương Sơn đó giam giữ thì giam giữ thôi, dù sao cũng còn chín danh ngạch trống."

Nghe được hệ thống nhắc nhở như thế, Diệp Phong cũng hơi nghi hoặc một chút, hỏi thăm.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, rác rưởi không xứng được giam giữ trong Hư Không Chi Môn!"

...

Nghe được hệ thống giải thích như vậy, trong lúc nhất thời Diệp Phong lại không phản bác được!

"Đỗ tông chủ!"

"Ngươi có biết Cổ Phương Sơn?"

Kết thúc giao lưu với hệ thống, sau đó Diệp Phong cũng nhìn về phía Đỗ Tuyền Dương lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Diệp thiếu, đúng là ta biết Cổ Phương Sơn, hơn nữa hai người chúng ta còn có thù hận mấy ngàn năm!"

Mặc dù không rõ tại sao Diệp Phong lại bỗng nhiên nhắc đến Cổ Phương Sơn nhưng Đỗ Tuyền Dương vẫn thành thật trả lời.

"Chờ một chút!"

"Lúc đầu ta sớm muộn gì cũng phải giết Cổ Phương Sơn đó!"

"Nhưng không cần biết Đỗ Tuyền Dương này có thù oán gì với Cổ Phương Sơn, nhờ đối phương giúp ta giết chết Cổ Phương Sơn, ta chẳng phải là có thể cho công tác phí?"

Bỗng nhiên nghĩ đến tình huống này, sau đó khóe miệng Diệp Phong cũng nở một nụ cười, thân là thần hào phá của, sao có thể lãng phí bất kỳ một cơ hội phá sản nào chứ!

"Đỗ tông chủ!"

"Ta muốn mời ngươi giúp ta một chuyện, không biết thuận tiện hay không?"

"Nhưng mà ngươi yên tâm, ta cũng sẽ không để ngươi giúp ta không, xong chuyện ta sẽ cho công tác phí tương ứng!"

Lúc này Diệp Phong cũng trực tiếp nhìn về phía Đỗ Tuyền Dương lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Nếu như có thể giúp ngươi thì đó là vinh hạnh của ta, sao lại nhận công tác phí của ngươi được!"

Đỗ Tuyền Dương nghe xong cũng vội vàng đáp lại!

"Đỗ tông chủ!"

"Có phải ngươi xem thường ta hay không?"

Nghe được đối phương lại không muốn công tác phí của mình, Diệp Phong cũng ra vẻ tức giận lên tiếng hỏi ngược lại.

? ? ?

Xem thường ngươi?

Ta không muốn công tác phí sao còn biến thành xem thường ngươi rồi?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Đỗ Tuyền Dương cả người đều mộng, hắn cảm thấy câu trả lời của mình không có tâm bệnh!

"Phụ thân!"

"Diệp thiếu là thần hào phá của!"

"Ngươi không muốn công tác phí của hắn đó chính là xem thường hắn!"

"Nên nhận lấy công tác phí đi!"

Đúng lúc này, giọng nói của Đỗ Thiên Nhất bỗng nhiên vang lên trong đầu Đỗ Tuyền Dương.

Hả?

Nghe được Đỗ Thiên Nhất nhắc nhở, Đỗ Tuyền Dương cũng sững sờ, sau đó vội vàng nói: "Diệp thiếu, công tác phí này ta muốn!"

Cười!

Chương 524: Diệp thiếu, ngươi muốn hố chết ta hay sao

Nghe được câu trả lời này của Đỗ Tuyền Dương, trên mặt Diệp

Phong nở một nụ cười.

"Phu quân lại muốn bắt đầu phá của!"

"Ta phải học tập nhiều một chút!"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết vẫn luôn không có lên tiếng cũng âm thầm nghĩ!

"Diệp thiếu!"

"Không biết ngươi muốn cho ta hỗ trợ cái gì?"

Nhìn thấy trên mặt Diệp Phong toát ra tiếu dung một lần nữa, lúc này Đỗ Tuyền Dương mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó có chút hiếu kì hỏi thăm.

"Giúp ta giết người!"

Xoát!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Đỗ Tuyền Dương trực tiếp lấy đại khảm đao dài mười mét của hắn từ tiên giới ra, sau đó vội vàng hỏi: "Diệp thiếu, ngươi nói giết ai, ngươi xem ta chặt chết hắn là được!"

Nhìn thấy đại khảm đao dài mười mét trực tiếp xuyên qua vách tường trong tay Đỗ Tuyền Dương, Diệp Phong cũng bị kinh hãi, đây tuyệt đối là Tiên Khí dài thứ hai mà hắn nhìn thấy, chỉ đứng sau trường thương lớn của Tiểu Thương Long!

"Hệ thống!"

"Ta vận dụng Hư Không Chi Môn lần nữa, có thể đừng làm ra động tĩnh lớn như vậy hay không?"

Ngay khi Diệp Phong chuẩn bị thả Cổ Phương Sơn đi ra, bỗng nhiên nghĩ đến đặc hiệu ra sân rung động của Hư Không Chi Môn, sau đó vội vàng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, khi túc chủ sử dụng Hư Không Chi Môn, có thể lựa chọn Hư Không Chi Môn lớn nhỏ và vị trí xuất hiện, nếu

như túc chủ không có bất kỳ ý nghĩ gì thì Hư Không Chi Môn sẽ ra sân với phương thức nguyên thủy nhất."

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên trong đầu hắn!

"Đỗ tông chủ!"

"Ta muốn ngươi giúp ta giết người, người đó chính là Cổ Phương Sơn!"

Nói xong, Diệp Phong nâng tay phải lên điểm vào hư không trước người một cái, khẽ nói: "Hư Không Chi Môn!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, một cái thanh đồng chi môn cao hai mét từ trong không gian bị xé rách hiện ra, theo thanh đồng chi môn từ từ mở ra, một bóng người cũng từ bên trong bay ra.

"Ha ha ha!"

"Không nghĩ tới đã đến lúc ta biểu hiện nhanh như vậy!"

Xuất hiện trong phòng, Cổ Phương Sơn không có chú ý tới đám người đang ở trong phòng, hưng phấn hô to lên.

Nhưng mà khi hắn phát hiện bốn người trong phòng là Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết, Đỗ Thiên Nhất và Đỗ Tuyền Dương đều dùng ánh mắt nhìn đồ đần nhìn hắn thì tiếng cười lớn của hắn cũng im bặt mà dừng trong nháy mắt, cả người trực tiếp ngẩn ra ngay tại chỗ!

"Đỗ tông chủ!"

"Có thể động thủ, trực tiếp giết Cổ Phương Sơn này đi!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong cũng vang lên lần nữa.

? ? ?

Thả ta ra không phải là cho ta cơ hội biểu hiện mà là muốn trực tiếp giết ta?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Cổ Phương Sơn trực tiếp gấp, thậm chí không có để ý cừu địch mấy ngàn năm của mình là Đỗ Tuyền Dương mà trực tiếp nói với Diệp Phong: "Đại nhân, ta không phục, dựa vào cái gì tên được ngươi thả ra trước đó ngươi có thể cho hắn một cơ hội biểu hiện mà đến lượt ta thì trực tiếp giết?"

"Ngươi nói là Cổ Trần?"

"Ta cho hắn cơ hội biểu hiện gì rồi?"

"Lúc ấy ta thả hắn ra sau đó cũng trực tiếp giết, hai người các ngươi được đãi ngộ giống nhau!"

Mặc dù Cổ Phương Sơn hỏi ra vấn đề rất kỳ quái nhưng Diệp Phong vẫn giải thích một chút.

Choáng váng!

Sau khi nghe được Diệp Phong giải thích, Cổ Phương Sơn cả người đều choáng váng!

Nghĩ đến trong khoảng thời gian này mình chịu đủ tra tấn đồng thời còn một mực cố gắng tu luyện, chỉ tưởng tượng có một ngày có thể có được cơ hội biểu hiện mà giành lấy cuộc sống mới, hắn bỗng nhiên cảm thấy mình như đồ đần!

Mà Đỗ Tuyền Dương đang đứng bên cạnh cũng đã bị hù dọa!

Hắn vạn lần không ngờ cừu địch mấy ngàn năm qua của mình lại bị Diệp Phong dùng một loại lực lượng thần bí kinh khủng phong ấn!

Lúc này, hắn nhìn về phía Diệp Phong lần nữa, trong ánh mắt cũng toát ra vẻ sợ hãi, dù sao đối phương có thể phong ấn Cổ Phương Sơn thì phong ấn hắn sẽ không phải dễ như chơi hay sao!

Oanh!

Đúng lúc này, Cổ Phương Sơn tỉnh táo lại, trong mắt cũng toát ra vẻ điên cuồng, trực tiếp bạo phát ra khí tức khủng bố Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong của mình, cho dù chết hắn cũng chuẩn bị buông tay đánh cược một lần cuối cùng!

Ba!

Nhưng mà đúng lúc này, một tráng hán người mặc kim giáp lại bỗng nhiên từ trong không gian bị xé rách đi ra, một bàn tay tát Cổ Phương Sơn té xuống đất, đồng thời hùng hùng hổ hổ nói: "Mẹ nó, ta chơi không lại Thiên Đạo kiếp vân nơi này còn mẹ nó chơi không lại ngươi sao?"

Nói xong, Diệp Nhất lập tức giẫm lên đầu Cổ Phương Sơn nói với Đỗ Tuyền Dương đang choáng tại chỗ: "Còn đứng ngây ra đó làm gì, chém hắn a!"

Một lát sau!

Nhìn Cổ Phương Sơn đã bị chặt thành thịt nát bên cạnh, Đỗ Tuyền Dương cũng nhìn về phía Diệp Phong, có chút không hiểu dò hỏi: "Diệp thiếu, nơi này chính là Thiên Đạo Chiến Trường, mà trên người Cổ Phương Sơn cũng không có bí bảo áp chế thực lực, tại sao hắn không có bị truyền tống ra ngoài?"

"Bởi vì vừa nãy tráng hán người mặc kim giáp đã dùng lực lượng của hắn bao phủ phòng, nói cách khác, trong khoảng thời gian đó, cho dù các ngươi giải trừ lực lượng của bí bảo thì cũng sẽ không bị truyền tống ra ngoài!"

Nghe được Đỗ Tuyền Dương hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích!

Sau đó, dưới ánh mắt nghi hoặc của ba người Đỗ Tuyền Dương, Đỗ Thiên Nhất và Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong trực tiếp lấy quyển Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận bản thăng cấp đệm chân bàn ra, sau đó đưa cho Đỗ Tuyền Dương nói: "Đỗ tông chủ, cuốn bí điển này là Thập Hoang Phần Ma Trận bản thăng cấp, trận pháp uy lực tăng lên tối thiểu gấp mười, coi như là công tác phí ngươi giúp ta giết chết Cổ Phương Sơn đi."

"Cái gì!"

"Thập Hoang Phần Ma Trận!"

"Vẫn là bản thăng cấp, trận pháp uy lực tăng lên tối thiểu gấp mười!"

Lúc đầu Đỗ Tuyền Dương cũng không hề để ý bí điển Diệp Phong dùng để đệm chân bàn, nhưng sau khi biết được tình huống của bí điển này thì lại vội vàng dùng hai tay run rẩy nhận lấy bí điển, trên mặt toát ra vẻ vô cùng kích động!

Chương 525: Ta không đi ra, ta chỉ định đóng cửa phòng lại

Hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới chỉ chặt Cổ Phương Sơn không có năng lực phản kháng chút nào thành thịt nát mà lại có thể nhận được công tác phí đắt như thế!

"Làm gì chứ?"

"Diệp thiếu, ngươi làm gì chứ!"

"Ngươi có Thập Hoang Phần Ma Trận bản thăng cấp, vậy sao ngươi không lấy ra sớm một chút!"

"Ngươi không bán cho ta bản thăng cấp, vậy cũng đừng giá rẻ đưa cho phụ thân ta như thế chứ!"

"Ngươi làm như vậy, ta làm sao đưa quyển Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận bình thường trong tay ra, hơn nữa nó còn là ta dùng chín tòa Bát Phương Thành mua, ngươi muốn hố chết ta đúng không!"

Lúc này, Đỗ Thiên Nhất đang đứng bên cạnh lại tâm tính triệt để sập, hắn cảm thấy lát nữa chắc chắn mình sẽ bị phụ thân đánh chết!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng năm mươi vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *1!"

Ngay khi Đỗ Tuyền Dương đón lấy Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận bản thăng cấp, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Không tệ, lại đạt được một viên Thăng Tiên Đan, chờ giao hết chín tòa Bát Phương Thành cho kim giáp đại quân thì rời khỏi

Thiên Đạo Chiến Trường, đã đến lúc ra bên ngoài tăng thực lực lên một đợt!"

Xem xét ban thưởng của hệ thống xong, Diệp Phong cũng định rời khỏi Thiên Đạo Chiến Trường!

Một bên khác!

"Thiên Nhất, ngươi thế nào?"

Nhìn thấy Đỗ Thiên Nhất bỗng nhiên đi đến một góc trong phòng ngồi xổm xuống, Lạc Thiên Tuyết cũng vẻ mặt hiếu kì đi qua hỏi thăm.

"Đại tẩu!"

"Diệp thiếu sắp hại chết ta rồi, ngươi có thể cứu ta hay không!"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết bỗng nhiên xuất hiện bên người, Đỗ Thiên Nhất giống như bắt được một cọng cỏ cứu mạng cuối cùng, sau đó tranh thủ nói ra những tình huống này.

"Cái gì!"

"Ngươi dùng chín tòa Bát Phương Thành mua lấy một bản Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận bình thường từ chỗ Diệp Phong!"

"Sau đó phụ thân ngươi cũng bởi vì ngươi tự tiện bán đi quyền quản lý chín tòa Bát Phương Thành mới tới thu thập ngươi!"

"Kết quả bây giờ phụ thân ngươi lại bởi vì công tác phí mà nhận được Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận bản thăng cấp từ chỗ Diệp Phong?"

Nghe Đỗ Thiên Nhất nói xong, Lạc Thiên Tuyết cũng bị kinh hãi, nàng hình như không thể nào ngờ được là Diệp Phong lại biết chơi như thế!

"Đại tẩu!"

"Ta sống hay chết toàn nhờ vào ngươi!"

Nhìn Lạc Thiên Tuyết trực tiếp đi đến chỗ Diệp Phong và Đỗ Tuyền Dương, trong mắt Đỗ Thiên Nhất cũng toát ra hi vọng cuối cùng!

"Đỗ tông chủ!"

"Lệnh công tử muốn ngươi qua đó một chút, nói là muốn đưa đồ tốt mà hắn dùng chín tòa Bát Phương Thành mua lại cho ngươi xem một chút!"

Đi đến trước mặt Đỗ Tuyền Dương, Lạc Thiên Tuyết cũng cười lên tiếng nói, sau đó quay đầu chớp chớp mắt nhìn về phía Đỗ Thiên Nhất đã trực tiếp choáng tại chỗ, giống như đang nói tất cả đều nằm trong tay ta!

"Không phải người một nhà không vào chung một cửa!"

"Đại tẩu cũng xấu tính!"

"Cũng không biết lúc đầu đại tẩu chính là như vậy hay là bị Diệp thiếu làm hư!"

Chờ chút!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, ta đang nghĩ gì thế!"

Sau khi kịp phản ứng lại, thấy Đỗ Tuyền Dương trực tiếp đi tới chỗ mình, Đỗ Thiên Nhất cắn răng, đứng dậy trực tiếp trốn ra khỏi phòng, mặc dù trận đánh này không trốn được nhưng hắn vẫn hi vọng có thể yên lặng đón lấy ở một chỗ không người!

Hả?

Nhìn thấy Đỗ Thiên Nhất bỗng nhiên chạy ra khỏi phòng, lại nhìn Đỗ Tuyền Dương cấp tốc đuổi theo một chút, Diệp Phong cũng toát ra vẻ mộng bức, sau đó nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết hỏi: "Sư tôn, hai cha con bọn họ chơi cái gì đó?"

"Ngươi không biết?"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng nói lại tình huống này cho Diệp Phong một lần.

"Ngọa tào!"

"Nếu là như vậy thì chẳng phải là ta hố Đỗ Thiên Nhất rồi?"

Hiểu rõ tình huống, Diệp Phong cũng nhịn không được lên tiếng kinh hô, hắn quên mất quyển Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận bình thường trong tay Đỗ Thiên Nhất!

"Không được!"

"Ta phải ra ngoài giúp Đỗ Thiên Nhất giải thích, dù sao ta cũng không phải một lão Lục thích hố người!"

Ngay khi Diệp Phong vọt thẳng đến cửa phòng chuẩn bị đuổi theo ra giải thích một phen thì Lạc Thiên Tuyết chợt lên tiếng.

"Đồ nhi!"

"Ngươi muốn đi ra ngoài?"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Diệp Phong cũng dừng lại quay người chuẩn bị nói mình muốn đi ra ngoài giải thích, nhưng khi hắn nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết đã lấy bộ quần áo do Tử Minh Huyền Tinh chế tạo từ trong tiên giới quần áo ra, lại vội vàng sửa lời nói: "Sư tôn, ta không đi, ta chỉ định đóng cửa phòng lại mà thôi!"

"Nha!"

"Vậy, vậy ngươi xoay người sang chỗ khác, sau đó giúp ta xem xem bộ quần áo này có vừa người hay không."

Lúc nói lời này, mặt Lạc Thiên Tuyết đã đỏ thành đít khỉ!

"Tốt!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp quay người nhưng cả người lại triệt để kích động, thầm nghĩ trong lòng: "Chắc chắn là hôm nay ta suất khí ra sân cứu sư tôn, sau đó mới được phúc lợi lần này, lần

này tuyệt đối không thể lại xuất hiện bất kỳ chuyện ngoài ý muốn gì nữa, nếu không ta sẽ điên thật!"

Cạch!

Ngay lúc Lạc Thiên Tuyết chuẩn bị thay đổi trang phục thì một tiếng vang rất nhỏ chợt vang lên!

"Cái này. . . chuyện gì xảy ra?"

Nhìn thấy tiên giới trên tay mình bỗng nhiên xuất hiện vài vết rách, trên mặt Lạc Thiên Tuyết cũng toát ra vẻ không hiểu, khi nàng thả thần thức ra để xem xét tình huống ở trong tiên giới thì mới phát hiện là có một luồng lực lượng xa lạ bỗng nhiên xuất hiện ở trong tiên giới, chính là lực lượng đó đang không ngừng phá hủy tiên giới của nàng từ bên trong!

"Đây không phải là lệnh bài cũ nát mà ta mua được ở trên sạp hàng trong lúc đi dạo trước đó hay sao?"

Khi phát hiện ra luồng lực lượng xa lạ này lại đến từ cái lệnh bài cũ nát đó thì Lạc Thiên Tuyết cũng hiếu kì dò thần thức vào trong cái lệnh bài cũ nát đó.

Oanh!

Ngay khi thần thức của Lạc Thiên Tuyết đụng vào lệnh bài cũ nát, trong nháy mắt đó nàng bỗng nhiên cảm thấy mình đi tới một chỗ không gian thần bí!

"Ngươi là ai?"

"Nơi này là chỗ nào?"

Khi Lạc Thiên Tuyết nhìn thấy một bóng dáng màu trắng xuất hiện nơi xa thì cũng vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng hỏi thăm.

Chương 526: Ta không đi ra, ta chỉ định đóng cửa phòng lại (2)

"Ta tên là Sở Tâm Nguyệt, chính là Băng Nguyệt Thần Vương ở thần giới!"

"Nơi này chỉ là một sợi thần thức của ta, chỉ vì tìm kiếm một người hữu duyên!"

"Ngươi có muốn mạnh lên?"

"Ngươi có muốn thay đổi vận mệnh của mình?"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Sở Tâm Nguyệt cũng trực tiếp biểu lộ thân phận, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Cái giá lớn mà ta phải bỏ ra cũng không uổng phí, nếu để cho Diệp thiếu biết ta dựa vào sự cố gắng của mình để sáng tạo ra một cơ hội gặp mặt Lạc Thiên Tuyết, hơn nữa còn trực tiếp mở ra kế hoạch cứu vớt sư tôn lười biếng, như vậy không biết là hắn có thể vui vẻ sau đó cho Diệp Nhất đi qua chơi với ta mấy ngày hay không!"

...

"Chuyện gì xảy ra?"

"Thay quần áo mà cũng lâu như vậy sao?"

Đợi đã lâu, Diệp Phong cũng hơi nghi hoặc một chút, xoay người nhìn Lạc Thiên Tuyết.

Ừng ực!

Khi Diệp Phong nhìn thấy siêu cấp phúc lợi này thì cũng khiến cho hắn không nhịn được mà nuốt nước miếng một cái!

"Biến thái!"

Chú ý tới ánh mắt tràn đầy tính xâm lược của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết cũng sắc mặt đỏ bừng lầm bầm một tiếng, sau đó vội vàng mặc tiên bào ở bên cạnh vào.

"Đồ nhi!"

"Chúng ta rời khỏi Thiên Đạo Chiến Trường đi!"

Mặc tiên bào vào, sau đó Lạc Thiên Tuyết lại trở nên nghiêm túc nói.

"Ừm?"

"Sư tôn, chúng ta mới đến Thiên Đạo Chiến Trường, gấp gáp rời đi như vậy làm gì, chơi nhiều một thời gian cũng tốt mà!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Diệp Phong lại mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi thăm, bây giờ hắn cũng không muốn rời khỏi Thiên Đạo Chiến Trường, phúc lợi đã có, vậy trò chơi nhỏ còn xa sao?

"Đồ nhi!"

"Tâm ý của ta hai ngày này hẳn là ngươi có thể cảm nhận được!"

"Nhưng ta không muốn tiếp tục làm một phế vật bên cạnh ngươi, cho nên ta muốn bắt đầu cố gắng tu luyện!"

"Ta sẽ cố gắng đuổi kịp bước chân của ngươi!"

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết trực tiếp rời khỏi Thiên Đạo Chiến Trường!

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Vừa rồi còn rất tốt, sao thay bộ quần áo mà sư tôn như biến thành người khác!

"Chủ nhân!"

"Sở Tâm Nguyệt truyền tin tức đến, nói nàng đã cầm xuống chủ mẫu, kế hoạch cứu vớt sư tôn lười biếng đã chính thức mở ra!"

Ngay lúc Diệp Phong nghi hoặc không hiểu thì Diệp Nhất từ vết nứt không gian đi ra, sau đó tranh thủ nói ra tin tức này.

"Thứ đồ gì?"

"Mẹ nó, nàng cầm xuống sư tôn ta từ khi nào hả?"

"Hơn nữa bây giờ tình huống đã không giống như vậy nữa, không cần mở ra kế hoạch cứu vớt sư tôn lười biếng!"

Nghe được Diệp Nhất nói như vậy, Diệp Phong cả người đều muốn điên rồi, nghĩ đến mình chế định ra kế hoạch cứu vớt sư tôn lười biếng, hắn bỗng nhiên cảm thấy hình như mình đã đào sẵn một cái hố cho mình nhảy xuống!

"Chủ nhân!"

"Đã xảy ra chuyện gì hay sao?"

"Vừa mới nãy Sở Tâm Nguyệt nói với ta là nàng ở trên thần giới tốn một cái giá lớn để tìm người tính được chủ mẫu sẽ xuất hiện ở chỗ này, hơn nữa còn sẽ mua một cái lệnh bài vô dụng trong lúc đi dạo, cho nên nàng cũng tiêu hao một món bí bảo cực kỳ trân quý nên nàng mới có thể hòa tan được một sợi thần thức của mình vào bên trong cái lệnh bài đó!"

"Ngay lúc mới nãy, nàng thông qua ba tấc miệng lưỡi dẻo quẹo của mình mà đã thành công lắc lư được chủ mẫu!"

Nhìn thấy dáng vẻ của Diệp Phong lúc này, Diệp Nhất mặc dù không hiểu nhưng vẫn nói hết tình huống cụ thể ra một lần.

"Mẹ nó!"

"Ta biết ngay mà, sư tôn chỉ thay một bộ quần áo thôi mà tại sao lại tốn nhiều thời gian như vậy, hóa ra nàng dùng hơn phân nửa thời gian để nghe Sở Tâm Nguyệt đó lắc lư!"

Nghe được Diệp Nhất nói như vậy, Diệp Phong đã không biết nên nói cái gì cho phải nữa, vốn cho rằng nhìn thấy phúc lợi là cuộc sống hạnh phúc sẽ bắt đầu, ai mà ngờ được là cuộc sống hạnh phúc còn mẹ nó chưa có bắt đầu thì mẹ nó đã bị người khác lắc lư đi hết rồi!

Hô!

Hít một hơi thật sâu, lúc này Diệp Phong mới nhìn về phía Diệp Nhất, lên tiếng hỏi: "Vậy Sở Tâm Nguyệt đó còn nói cái gì nữa hay không?"

"Nàng. . . nàng nói chuyện này nàng cảm thấy nàng đã làm được cực kỳ hoàn mỹ, nếu có thể khiến cho chủ nhân cảm thấy hài lòng thì hãy để cho ta đi qua đó với nàng vài ngày."

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Diệp Nhất cũng thần sắc lúng túng lên tiếng trả lời lần nữa.

"Hoàn mỹ?"

"Hài lòng?"

"Còn muốn ngươi đi qua đó với nàng vài ngày?"

Sau khi nghe được Diệp Nhất trả lời như vậy, Diệp Phong cũng rơi vào trầm tư!

Mặc dù Sở Tâm Nguyệt này làm hỏng mất cuộc sống hạnh phúc của ta!

Nhưng nàng cũng không biết tình huống bên này, hơn nữa nàng cũng coi là hoàn thành nhiệm vụ mà ta giao cho nàng rất tốt, chuyện này không thể trách nàng được, chỉ có thể trách ta không có kịp thời thông báo cho nàng mà thôi.

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp nói với Diệp Nhất: "Đi tìm nàng chơi vài ngày đi, cứ nói là chuyện này làm ta rất hài lòng, kêu nàng cố gắng chỉ đạo sư tôn ta tu luyện!"

Một lát sau!

Sau khi Diệp Nhất rời đi, theo một khe hở không gian xuất hiện, một thành viên của quân dự bị đội hộ vệ bại gia người mặc kim giáp cũng đi từ bên trong đó ra.

"Thuộc hạ bái kiến chủ nhân!"

Sau khi kim giáp nam tử đi ra, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong.

"Ngươi được Diệp Nhất đề cử, ta nghĩ hẳn là năng lực làm việc của ngươi cũng sẽ không quá kém!"

"Ta mua chín tòa Bát Phương Thành, ngươi phụ trách suất lĩnh kim giáp quân hộ vệ tiếp quản toàn bộ chín tòa thành trấn này, đồng thời toàn bộ đều đặt tên là Phá Của Thành, còn sẽ quản lý như thế nào thì cứ làm theo ý của các ngươi là được!"

"Ngươi có thể tuyển ra chín thành chủ, mà ngươi chỉ cần trực tiếp phụ trách quản lý chín thành chủ này là được rồi, bất kỳ một tòa Phá Của Thành nào xảy ra vấn đề thì ta đều sẽ tìm ngươi để tính sổ!"

"Đây là một cơ hội để khảo nghiệm năng lực làm việc của ngươi, từ giờ trở đi, ngươi gọi là Diệp Nhị đi, nhưng nếu như sau đó ta phát hiện năng lực làm việc của ngươi không được thì ta sẽ thu cái tên này lại!"

Chương 527: Diệp thiếu, người mới đâu, sao không có theo ngươi về đây chứ?

Nhìn thấy kim giáp nam tử quỳ trước người, Diệp Phong cũng nói thẳng ra sắp xếp của mình.

"Chủ nhân yên tâm!"

"Diệp Nhị tuyệt đối sẽ không để cho ngài thất vọng!"

Nghe Diệp Phong nói xong, Diệp Nhị kích động toàn thân đều run rẩy lên, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Đám khờ đó, cả ngày chỉ biết tu luyện mạnh lên, hoàn toàn không biết được cái gì gọi đạo lí đối nhân xử thế, còn nói ta là chó săn của Diệp Nhất đại ca, chó săn có cái gì không tốt chứ, lần này ta khiến cho bọn họ hâm mộ chết!"

...

"Đại ca!"

"Đại tẩu đâu?"

Trần Phàm đi vào phòng, sau đó phát hiện trong phòng chỉ có một mình Diệp Phong, điều này cũng làm cho hắn mặt lộ vẻ nghi ngờ

hỏi thăm, phải biết, hắn vẫn luôn canh giữ ở ngoài cửa, thế nhưng không nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết đi ra!

"Đại tẩu ngươi đã rời khỏi Thiên Đạo Chiến Trường trước một bước!"

"Chúng ta cũng đi thôi, đã đến lúc dẫn ngươi về Thánh Địa làm quen!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp đưa cho Trần Phàm một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, sau đó đem phi hành Tiên Khí của đối phương đi, nói: "Một hồi ta về Thánh Địa trước, sau đó ngươi trực tiếp lấy phi hành Tiên Khí làm định vị, thông qua Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định đi tới đó là được rồi!"

Một bên khác!

"Tiểu tử thúi!"

"Ngươi chạy cái gì?"

"Nói đi, ngươi dùng quyền quản lý chín tòa Bát Phương Thành mua được thứ tốt gì từ trong tay của Diệp thiếu hả?"

Ở khu thành tây, Đỗ Tuyền Dương ngăn cản Đỗ Thiên Nhất, ép hắn vào một góc tường thành sau đó trên mặt lộ vẻ hiếu kì trực tiếp hỏi thăm.

"Phụ thân!"

"Ta, ta dùng chín tòa Bát Phương Thành mua được một bản Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận từ trong tay Diệp thiếu!"

Biết đã không thể nào né được, Đỗ Thiên Nhất cũng kiên trì giải thích.

"Cái gì?"

"Ta chỉ bỏ ra một chút công sức thì đã lấy được Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận bản thăng cấp!"

"Kết quả ngươi lại dùng quyền quản lý của chín tòa Bát Phương

Thành mua một bản Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận bình thường?"

Nghĩ đến đây, Đỗ Tuyền Dương lại lấy thanh đại khảm đao dài mười mét từ trong tiên giới ra một lần nữa, sau đó mắng to: "Hôm nay mẹ nó ta chém chết ngươi, cái đồ phá của này!"

"Phụ thân! ! !"

"Ngươi sai!"

"Ta mua là Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận bình thường sao?"

"Thứ ta mua được chính là hảo cảm mà Diệp thiếu dành cho Bát Phương Tông chúng ta!"

Sau khi nói ra những lời này dưới cơn bối rối, Đỗ Thiên Nhất bỗng nhiên cảm thấy hình như mình can đảm hơn!

"Phụ thân, chỉ là động thủ thôi thì đừng nói là ngươi, cho dù là đổi thành một con chó đến cũng có thể chém chết tên Cổ Phương Sơn không cách nào phản kháng đó, vậy dựa vào cái gì mà Diệp thiếu phải giao công việc béo bở này cho ngươi hả?"

"Hơn nữa dựa vào cái gì mà chỉ bởi vì ngươi giúp có một chút xíu việc như thế thì cho ngươi Bí Điển Thập Hoang Phần Ma Trận bản thăng cấp?"

Nói đến đây, Đỗ Thiên Nhất bỗng nhiên cất cao giọng nói ra: "Đó đều là vì ta đã dùng cái giá chín mươi miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch để bán đi quyền quản lý chín tòa Bát Phương Thành đó!"

? ? ?

Nghe tiểu tử thúi này nói như vậy, sao ta lại cảm thấy là hắn nói như vậy cũng rất có lý?

Nghe Đỗ Thiên Nhất nói những lời này xong, Đỗ Tuyền Dương trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ, mà càng suy nghĩ thì càng cảm thấy những lời mà đối phương nói có lý!

"Uy!"

"Nếu như các ngươi nói chuyện phiếm xong rồi thì có thể xuống bàn với ta chuyện chuyển giao chín tòa thành trấn đó hay không!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Nhị bỗng nhiên truyền từ đằng xa tới.

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Chủ nhân, sao chỉ có một mình ngươi trở về rồi?"

"Diệp thiếu, Tiểu Cước đại nhân nói bên cạnh ngươi có dẫn theo một người mới, hắn không có theo ngươi trở về hay sao?"

"Diệp thiếu, người mới đâu, chúng ta đã chuẩn bị sẵn sàng nghênh đón hắn rồi!"

"..."

Vừa mới trở lại Tinh Hồn Phong, đám người liên tiếp hỏi thăm, tiếng hỏi thăm không ngừng vang lên bên tai, trực tiếp khiến cho Diệp Phong ngẩn ra!

"Cái này là tình huống như thế nào?"

"Ta trở về, không có một ai quan tâm ta, ngược lại đều quan tâm Trần Phàm?"

"Đám gia hoả này có chút không thích hợp!"

Nhìn mấy người Đồ Mãng, Chu Khải, Cung Phong, tiểu hoàng cẩu, Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long trước mắt đều đang dùng ánh mắt chờ đợi mà nhìn mình, Diệp Phong không khỏi cảm thấy nghi hoặc.

"Lần này người mới tới gọi là Trần Phàm!"

"Chẳng mấy chốc nữa hắn sẽ thông qua Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định tới!"

"Nhưng mà không phải các ngươi chuẩn bị khi dễ hắn đó chứ?"

Phát hiện được ba người ba yêu đều có chút không thích hợp, Diệp Phong cũng nhìn bọn họ lên tiếng hỏi thăm.

"Sao có thể có chuyện đó được!"

"Diệp thiếu, chúng ta tuyệt đối sẽ không khi dễ hắn, ngươi yên tâm đi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Đồ Mãng cũng cười vội vàng bảo đảm!

"Chủ nhân!"

"Ngươi cứ yên tâm đi, có ta ở đây, tuyệt đối sẽ không để Trần Phàm bị khi dễ, hơn nữa dựa vào sự giúp đỡ của ta tuyệt đối sẽ để cho Trần Phàm cảm nhận được sự ấm áp của đại gia đình này trong thời gian rất ngắn!"

Lúc này, tiểu hoàng cẩu cũng lên tiếng nói.

"Nói thật!"

"Hai người các ngươi nói như vậy ta vẫn không quá tin tưởng!"

Nghe được Đồ Mãng và tiểu hoàng cẩu nói như vậy, Diệp Phong lại nói ra ý nghĩ của mình, sau đó nhìn về phía Diệp Tiểu Cước cách đó không xa lên tiếng nói ra: "Tiểu Cước, Trần Phàm giao cho ngươi, cũng đừng làm cho bọn họ khi dễ Trần Phàm!"

"Chủ nhân yên tâm!"

"Thuộc hạ nhất định sẽ chiếu cố Trần Phàm cho tốt!"

Nghe được Diệp Phong dặn dò, Diệp Tiểu Cước cũng vẻ mặt thành thật đáp lại!

? ? ?

Không tướng tin chúng ta, lại tin tưởng chuyện ma quỷ của Diệp Tiểu Cước?

Hắn mới là người biết chơi nhất ở nơi này, hố người mới chính là

do hắn bày ra!

Nhìn thấy Diệp Phong nói xong cũng trực tiếp rời đi, Đồ Mãng và tiểu hoàng cẩu liếc nhau, sau đó trên mặt đều toát ra nở một nụ cười khổ, bọn họ rất muốn nói với Diệp Phong một câu: "Nếu như so với Diệp Tiểu Cước, chúng ta tuyệt đối là lương dân!"

Chương 528: Không nhìn Kiếm Cẩu, người mới này có chút bưu

Một lát sau!

Theo một khe hở không gian xuất hiện ở trên phi hành Tiên Khí Diệp Phong để lại nơi này, Trần Phàm cũng nhanh chóng đi từ bên trong ra.

"Tình huống như thế nào?"

"Những người và Tiên thú này là đồng bạn sau này sao?"

"Nhưng tại sao ta luôn cảm thấy ánh mắt bọn họ nhìn ta có chút không thích hợp đâu?"

Lúc này, Trần Phàm chú ý tới ba người ba yêu đều dùng một loại ánh mắt nóng bỏng nhìn mình, không biết tại sao nhưng hắn lại cảm thấy có chút bất an khó hiểu!

"Chư vị đại ca!"

"Tiểu đệ mới đến, nếu có cái gì không hiểu hoặc làm không đúng, hi vọng các đại ca có thể thông cảm nhiều hơn!"

Nói xong, Trần Phàm cũng cực kỳ thuần thục quỳ xuống trước mặt mọi người, trực tiếp khiến cho mọi người ngẩn cả ra!

Về phần trước đó Diệp Phong nhắc nhở, Trần Phàm cũng có ý nghĩ của mình, không thể quỳ với người ngoài nhưng quỳ người một nhà chắc chắn không có vấn đề gì, dù sao hắn vừa mới gia nhập Tinh Hồn Phong, tuyệt đối là tiểu sư đệ nhỏ nhất, vậy quỳ xuống trước mặt chư vị sư huynh một chút cũng không tính là gì!

"Trần Phàm tiểu sư đệ này không phải người bình thường, cái quỳ này trực tiếp khiến cho ta không biết làm sao!"

Lúc này, ba người ba yêu tập hợp một chỗ, Đồ Mãng cũng dẫn đầu nói ra ý nghĩ của mình.

"Quả nhiên, người có thể được Diệp thiếu mang về đều không phải người bình thường, nếu ta có thể làm được như hắn thì trước đó sẽ không bị hố thảm như vậy!"

Nghe được Đồ Mãng nói như vậy, Chu Khải cũng vẻ mặt thành thật nói ra ý nghĩ của mình.

"Ta không quan tâm các ngươi là ý tưởng gì!"

"Nhưng Trần Phàm này Cẩu ca ta thấy cực kỳ thuận mắt, sau này ta bảo bọc hắn, các ngươi ai cũng không thể khi dễ hắn, có nghe hay không!"

Lúc này, tiểu hoàng cẩu vẫn luôn trầm mặc cũng nói ra ý nghĩ của mình!

Ai!

Nghe được tiểu hoàng cẩu nói như vậy, trên mặt bốn người Đồ Mãng, Chu Khải, Cung Phong và Diệp Tiểu Cước đang đứng cách đó không cũng đều toát ra vẻ thất vọng, thật vất vả mới có người mới tới, nhưng nếu như có tiểu hoàng cẩu bảo bọc thì chắc chắn không thể hố.

"Trần Phàm!"

"Đứng lên đi, sau này ngươi theo ta hỗn, có Cẩu ca ta bảo kê ngươi, sau này trong Thánh Địa không ai dám khi dễ ngươi!"

Lúc này, tiểu hoàng cẩu cũng vênh vang đắc ý đi tới trước mặt Trần Phàm lên tiếng nói.

"Cẩu Tử!"

"Đừng làm rộn!"

Không nhìn thẳng tiểu hoàng cẩu, ánh mắt Trần Phàm cũng nhìn về phía ba người Đồ Mãng, Chu Khải và Cung Phong lần nữa, đồng thời phỏng đoán trong ba người ai mới là Đại sư huynh!

? ? ?

Không nhìn Kiếm Cẩu?

Người mới này có chút bưu!

Bốn người đang đứng bên cạnh và Phệ Huyết Đường Lang với Tiểu Thương Long nghe được Trần Phàm nói như vậy thì tất cả đều toát ra vẻ khiếp sợ nhìn về phía Trần Phàm!

"Chờ một chút!"

"Tại sao ánh mắt bọn họ nhìn ta lại thay đổi?"

"Chẳng lẽ ta nói sai lời gì rồi?"

Phát hiện tất cả mọi người đang dùng một loại ánh mắt khiếp sợ nhìn mình, Trần Phàm thừa nhận thời khắc này, hắn có chút luống cuống!

...

Viện lạc!

"Mặc dù chỉ thấy ba giây đồng hồ!"

"Nhưng không thể không thừa nhận dáng người sư tôn thật tốt, hơn nữa bộ quần áo từ Tử Minh Huyền Tinh chế tạo đó chính là chế tạo riêng cho nàng!"

Nằm dài trên giường, trong đầu Diệp Phong cũng không khỏi nhớ lại cảnh tượng mang tính nổ tung mà hắn nhìn thấy trong phòng trước đó!

"Được rồi!"

"Sư tôn không lười biếng cũng coi như là một chuyện tốt!"

"Hơn nữa có lần phúc lợi thứ nhất, vậy chắc chắn sẽ có lần phúc

lợi thứ hai, lần phúc lợi thứ ba, không nóng nảy!"

"Bây giờ vẫn đi tìm thất tiên nữ chơi đùa đi!"

Nói xong, Diệp Phong cũng thuần thục kẹp chăn ở giữa hai chân, sau đó trực tiếp tiến vào mộng đẹp!

Sáng sớm ngày thứ hai!

"Ngọa tào!"

"Diệp Tiểu Kiếm, mẹ nó ngươi bệnh tâm thần hả!"

"Vừa sáng sớm nằm sấp trên đầu giường của ta hù dọa ta làm cái gì!"

Khi Diệp Phong thụy nhãn mông lung mở hai mắt ra, phát hiện có Diệp Tiểu Kiếm mặt như đầu heo ghé vào giường của mình nhìn mình chằm chằm thì cũng sợ đến giật mình, sau đó trực tiếp chửi ầm lên.

"Chủ nhân!"

"Là Cẩu ca kêu ta tới tìm ngươi!"

"Nó muốn cho ta dẫn ba người chúng nó đi ra ngoài chơi một chút, thuận tiện khi chơi thì giúp chúng nó tăng một ít thực lực lên!"

Nghe được Diệp Phong mắng to, Diệp Tiểu Kiếm cũng vẻ mặt ủy khuất giải thích.

? ? ?

Kêu ngươi dẫn ba chúng nó đi ra ngoài chơi một chút?

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, Diệp Phong cũng khẽ nhíu mày trầm tư.

"Một Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Kiếm Cẩu!"

"Một Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Chiến Lang!"

"Một Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Hãn Phỉ Long!"

"Bây giờ lại tăng thêm một người điên như thế, bốn người bọn họ cùng nhau ra ngoài, vậy thượng giới sẽ bị hắc hắc thành như thế nào!"

Nghĩ đến tình huống này, sau đó Diệp Phong nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm vẻ mặt thành thật lên tiếng nói: "Chơi thì chơi, nháo thì nháo, nhưng các ngươi ra ngoài phải phá của!"

"Chủ nhân! ! !"

"Vậy ngươi đồng ý!"

"Ngươi yên tâm, phương diện phá của này cứ việc giao cho ta!"

Ngay lúc Diệp Phong vừa nói dứt câu thì giọng nói tràn đầy hưng phấn của tiểu hoàng cẩu từ trên giường vang lên!

"Mẹ nó!"

"Kiếm Cẩu, mẹ nó ngươi là chó, không phải dơi chó!"

"Mẹ nó ngươi có thể bình thường một chút hay không!"

Nhìn thấy tiểu hoàng cẩu dựng ngược giống như con dơi trên nóc nhà, Diệp Phong cũng mặt xạm lại trực tiếp mắng lớn lên.

"Đúng rồi!"

"Diệp Tiểu Kiếm, đầu heo của ngươi là chuyện gì xảy ra?"

Không tiếp tục để ý đến tiểu hoàng cẩu, Diệp Phong cũng vẻ mặt hiếu kì nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Bởi vì Nhị tỷ đầu tính được hôm nay ta sẽ dẫn ba bọn chúng ra du ngoạn, cho nên tới tìm Tiểu Bạch, Tiểu Đường, Tiểu Hắc và đại tỷ đầu đánh đập ta một trận!"

"Nói là sẽ có một thời gian không đánh được ta cho nên đánh ta trước một chầu cho đã nghiền!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Diệp Tiểu Kiếm cười

khổ lên tiếng giải thích.

"Ừm!"

"Vẫn là các ngươi biết chơi!"

Sau khi nghe Diệp Tiểu Kiếm giải thích xong, Diệp Phong cũng nhịn không được bật cười.

"Cẩu Tử!"

Chương 529: Đồ đần này từ đâu ra vậy?

"Trước đó ta đã có nói, chỉ khi ba người các ngươi tăng tu vi lên tới cảnh giới nhất định thì mới có thể đi ra!"

"Nếu không phải Diệp Tiểu Kiếm nói khi đi du ngoạn thuận tiện giúp các ngươi tăng lên thực lực thì ta cũng sẽ không thả các ngươi ra ngoài, cho nên, sau khi rời khỏi đây không thể chỉ biết chơi, nếu khi trở về mà thực lực của các ngươi không có tăng lên rõ rệt thì lần sau cũng đừng nghĩ tới chuyện đi ra ngoài!"

Ngay khi Diệp Tiểu Kiếm dẫn theo tiểu hoàng cẩu sắp đạp ra khỏi cửa phòng thì Diệp Phong cũng trực tiếp nhắc nhở tiểu hoàng cẩu.

"Chủ nhân!"

"Ngươi cứ yên tâm đi, ta và Phệ Huyết Đường Lang từng được huấn luyện theo phương thức Địa Ngục, mà Tiểu Thương Long chỉ cần mang đủ Minh Long Tử Tinh Thạch là được rồi, chúng ta nhất định sẽ không để cho chủ nhân thất vọng!"

Nói xong, tiểu hoàng cẩu trực tiếp chạy từ phòng Diệp Phong ra ngoài, nó phải nhanh chóng báo tin tức tốt này cho Lang đệ và Long đệ mới được!

"Đều ra ngoài đi!"

"Cũng nên để các ngươi ra đi vòng vòng!"

Nhìn tiểu hoàng cẩu rời đi, Diệp Phong cũng cười tự nói!

Hạ giới, hắn vì giúp sư tôn lớn mạnh tông môn mà không ngừng dẫn người về tông môn!

Nhưng nơi này đã là thượng giới, mặc dù thỉnh thoảng hắn vẫn dẫn người trở về nhưng cũng sẽ không để bọn họ vẫn luôn ở lại Tinh Hồn Phong, khi thời cơ chín muồi thì sẽ phát triển đối phương thành bại gia môn đồ, sau đó sẽ để bọn họ rời đi!

"Giờ tra nhìn một chút sản phẩm bại gia hôm nay đi!"

Không suy nghĩ thêm những này nữa, Diệp Phong cũng trực tiếp kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Phệ Hồn Cổ *10000

Phệ Hồn Cổ: Thần bí Tiên Trùng biến mất trăm vạn năm ở thượng giới, không có bất cứ năng lực công kích gì nhưng lại có thể tiến vào trong cơ thể của bất cứ sinh linh nào, cũng có thể giấu trong bất kỳ địa phương nào, dùng một loại phương thức đặc thù thôn phệ linh hồn, bất kỳ Tiên Khí loại linh hồn nào cũng không thể ngăn cản Phệ Hồn Cổ!

? ? ?

Cái đồ chơi này hình như có chút mãnh a!

Xem xét tin tức sản phẩm bại gia hôm nay xong, trên mặt Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình!

Mặc dù không có bất cứ lực không kích gì nhưng giới thiệu nói có thể tiến vào trong cơ thể của bất cứ sinh linh nào, điểm này cũng đủ để chứng minh Phệ Hồn Cổ không đơn giản, chớ nói chi là đối phương còn có thể giấu trong bất kỳ địa phương nào trong cơ thể trực tiếp thôn phệ linh hồn!

"Cái Phệ Hồn Cổ này có chút thú vị!"

"Chỉ sợ giấu trong cơ thể thì cho dù vận dụng thần thức cũng không nhất định có thể tìm tới!"

"Như vậy thì có thể hiểu thành một khi bị tiến vào trong cơ thể thì đó chính là chết chắc rồi đúng không?"

Lúc này, Diệp Phong cũng thông qua tin tức hệ thống cho ra, không ngừng suy đoán một chút tình huống.

"Chờ một chút!"

"Mẹ nó, ta đang suy nghĩ gì đấy!"

"Ta quan tâm nó trâu không trâu làm gì, ta phải quan tâm làm sao lãng phí sạch chúng nó mới đúng!"

"Hấp hay là thịt kho tàu?"

"Tê cay hay là cháy tỏi?"

Tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng suy nghĩ nên như thế nào lãng phí sạch một vạn con Phệ Hồn Cổ này!

Một lát sau!

"Diệp thiếu, ngươi tìm ta?"

Sau khi đi vào phòng, Cung Phong cũng nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Cung lão!"

"Phương diện Tiên Trùng ngươi hiểu rõ được bao nhiêu?"

Nghe được Cung Phong hỏi thăm, Diệp Phong cũng trực tiếp hỏi ngược lại.

"Tiên Trùng sao?"

"Tiên Trùng mặc dù cũng thuộc về Tiên thú nhưng là một loại Tiên thú tương đối đặc thù!"

"Hơn nữa bởi vì Tiên Trùng có rất nhiều chủng loại nên thượng giới cũng xuất hiện một loại chức nghiệp, đó chính là Tiên Trùng Sư!"

Nói đến đây, Cung Phong dừng một chút, lúc này mới nhìn về phía Diệp Phong tiếp tục nói ra: "Diệp thiếu, nếu như ngươi muốn hiểu rõ một chút tình huống có liên quan đến Tiên Trùng thì phải tìm

một Tiên Trùng Sư mạnh mẽ mới được."

"Tiên Trùng Sư sao?"

Cho Cung Phong rời đi trước, sau đó Diệp Phong cũng trực tiếp dò hỏi hệ thống: "Hệ thống, vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra một chút xem Tiên Trùng Sư mạnh nhất thượng giới ở đâu!"

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, Tiên Trùng Sư mạnh nhất thượng giới có hai người, một người trong đó ở Đệ Nhất Tiên Vực, chính là Cốc Chủ Tiên Trùng Cốc, tên là Vũ Túc, một người khác ở Đệ Ngũ Tiên Vực Lê Phong Thành, chính là một tán tu, tên là Vũ Lang!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống cũng vang lên trong đầu hắn.

"Vũ Túc?"

"Vũ Lang?"

"Mẹ nó cái này không phải là hai anh em sao?"

Nghe được tên của hai người, Diệp Phong cũng toát ra vẻ ngạc nhiên, nếu thật là hai anh em, hơn nữa còn trở thành hai tên Tiên Trùng Sư mạnh nhất thượng giới, vậy hai người này mạnh có chút quá mức!

"Vũ Túc đó là Cốc Chủ Tiên Trùng Cốc, có thân phận như thế này khiến cho ta đã mất đi hứng thú đối với hắn!"

"Vậy thì đi tìm Vũ Lang đi."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng trực tiếp đi đến Thần Thông Mao Ốc, hắn chuẩn bị cho Diệp Tiểu Cước trực tiếp đưa mình qua đó, dù sao chưa từng đi Lê Phong Thành, cho dù trong tay hắn có Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định cũng không thể truyền tống qua đó.

...

Đệ Ngũ Tiên Vực, Lê Phong Thành!

"Nghe nói hôm qua có người ngoại lai, nhất định phải đi khu thành đông xông vào Vạn Trùng Đại Trận một lần, kết quả thời gian không đến một nén nhang thì điên điên khùng khùng chạy ra, mặc dù loại tình trạng đó sẽ chỉ duy trì ba ngày nhưng hắn chỉ có một mình, dưới tình huống không có đồng bạn bảo hộ thì sợ bây giờ đã là người chết!"

"Nghe nói nhưng cũng không cảm thấy kinh ngạc, dù sao thường thường sẽ có loại đần động này đến Lê Phong Thành muốn thử xông vào Vạn Trùng Đại Trận đó một lần, nhưng hơn ngàn năm nay, ta chưa từng nghe nói có một người nào thành công!"

"Cũng không trách những người đó, dù sao cho dù những dân bản thổ Lê Phong Thành như chúng ta cũng không ai có thể xông qua, cũng là bởi vì chưa từng có ai thành công cho nên nó mới hấp dẫn người khác như vậy!"

Đi vào một nhà tửu lâu, cuộc đối thoại của ba người bên cạnh lại khiến cho Diệp Phong chú ý tới.

"Khu thành đông sao?"

Chương 530: Ta chỉ chém gió thôi, sao ngươi đó lại chết rồi hả?

"Một sâu kiến Địa Vốn nghĩ biết được một chút tin tức của Vũ Lang từ miệng nhân viên phục vụ, nhưng bây giờ đã biết được tình huống này, Diệp Phong cũng trực tiếp rời khỏi quán rượu, sau đó nhanh chóng đi đến khu thành đông.

Một lát sau, bên ngoài khu thành đông!

"Đó là cái gì?"

Nhìn thấy toàn bộ khu thành đông bị lục sắc độc chướng nồng đậm bao phủ, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình.

"Người thanh niên đó cũng muốn xông Vạn Trùng Đại Trận sao?"

Đồng thời Diệp Phong cũng chú ý tới trước lục sắc độc chướng cách đó không xa có một thanh niên lạnh lùng đang đứng chuẩn bị đi vào bất cứ lúc nào, mà không ít người vây xem xung quanh cũng đang chỉ trỏ tên thanh niên đó.

"Ừm?"

"Tên đần này ở đâu ra?"

"Ta đi vào tìm đại bá ta, hơn nữa ta cũng rõ Vạn Trùng Đại Trận này như lòng bàn tay, chắc chắn sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào, mà hắn, không phải là thấy ta muốn xông cho nên cũng muốn cùng xông vào một lần chứ!"

Vũ Phong nhìn thấy bên cạnh bỗng nhiên xuất hiện một thanh niên, cũng khẽ nhíu mày âm thầm nghĩ tới.

"Trước đó có một tên đần!"

"Bây giờ lại có một tên đần khác tới!"

"Sợ là bọn họ không biết hôm qua đã có một người điên rồi chứ!"

Khi mọi người vây xem nhìn thấy Diệp Phong cũng đi tới biên giới Vạn Trùng Đại Trận thì trên mặt không ít người cũng đều toát ra vẻ suy tư.

"Huynh đệ!"

"Nghe người ta khuyên, ăn cơm no!"

"Vạn Trùng Đại Trận này không phải là ngươi có thể đi vào được, không muốn chết thì ta khuyên ngươi đừng có đi vào!"

Lúc này, trước khi sắp tiến vào Vạn Trùng Đại Trận, Vũ Phong vẫn lên tiếng nhắc nhở Diệp Phong bên cạnh.

"Ừm?"

"Tiểu tử này rất phách lối!"

"Ta không thể vào, ngươi có thể vào?"

Nghe được Vũ Phong nhắc nhở như vậy, Diệp Phong cũng khẽ nhíu mày trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra một chút xem tiểu tử này là lai lịch gì!"

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, đối phương tên là Vũ Phong, chính là nhi tử của Vũ Túc, cũng là chất tử của Vũ Lang, lần này đến đây chính là đến tìm Vũ Lang, hơn nữa hắn hết sức quen thuộc Vạn Trùng Đại Trận, tiến vào Vạn Trùng Đại Trận giống như trở lại hậu hoa viên nhà mình!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống cũng nhanh chóng vang lên trong đầu của hắn.

Hả?

Nhi tử của Vũ Túc?

Vậy chẳng phải là đối phương là Thiếu cốc chủ Tiên Trùng Cốc?

Chẳng trách hắn lớn lối như thế, hóa ra là người ta có vốn liếng để phách lối!

Sau khi biết được thân phận của Vũ Phong, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó nhìn về phía Vũ Phong, hạ giọng nói: "Huynh đệ, ra cái giá!"

? ? ?

Ra cái giá?

Ta khuyên ngươi đi, ngươi kêu ta ra giá gì đó?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Vũ Phong cũng toát ra vẻ mộng bức!

"Huynh đệ!"

"Ngươi kêu ta ra giá gì?"

"Ta không có hiểu ngươi nói như vậy là có ý gì!"

Sau khi tỉnh táo lại, trên mặt Vũ Phong lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Ta muốn cho ngươi dẫn ta xông qua Vạn Trùng Đại Trận!"

"Đương nhiên ta cũng sẽ không để ngươi giúp không, cho nên ra giá đi!"

Nghe được Vũ Phong hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích.

"Ha ha ha!"

Sau khi nghe được Diệp Phong giải thích, Vũ Phong nhịn không được trực tiếp phá lên cười, sau đó nói ra: "Huynh đệ, ngươi đang nói mê sảng gì đó, chính ta cũng không có nắm chắc có thể xông qua Vạn Trùng Đại Trận này, kết quả ngươi lại muốn bỏ tiền thuê ta dẫn ngươi vượt qua?"

"Hệ thống!"

"Để Vũ Phong dẫn ta xông qua Vạn Trùng Đại Trận, sau đó ta cho hắn mười loại Tiên Trùng hi hữu làm công tác phí, như vậy có nằm trong phạm vi phá của hợp lý hay không?"

Lúc này, Diệp Phong không để ý đến Vũ Phong đang giả vờ ngây ngốc mà trực tiếp hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Nằm trong phạm vi phá của hợp lý!"

Theo giọng nói của hệ thống vang lên, trong không gian hệ thống cũng xuất hiện một cái khí cụ trong suốt chứa mười con Tiên Trùng không cùng loại!

"Vũ Phong huynh!"

"Ngươi nói mười con Tiên Trùng này hấp ăn ngon hay là nướng ăn ngon hơn?"

Lấy khí cụ trong suốt từ trong không gian của hệ thống ra, Diệp Phong cũng nhìn mười con Tiên Trùng chỉ lớn chừng bàn tay bên trong, sau đó hỏi thăm Vũ Phong đang đứng bên cạnh.

"Tam Thải Điệp Trùng!"

"Hồng Giáp Huyết Trùng!"

"Hắc Lang Chu Trùng!"

"..."

Sau khi Vũ Phong nhìn thấy bên trong khí cụ trong tay Diệp Phong đựng mười con Tiên Trùng hi hữu thì kinh hãi tròng mắt đều sắp trợn lồi ra ngoài!

Phải biết, trong số mười con hi hữu Tiên Trùng này có bốn loại cho dù là Tiên Trùng Cốc cũng không có!

"Huynh đệ, ra cái giá đi!"

Sau khi tỉnh táo lại, lúc này Vũ Phong cũng toát ra vẻ cực kỳ chăm chú nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng dò hỏi.

"Ra giá?"

"Xin lỗi, đây là cơm nước buổi trưa của ta, cho nên sẽ không bán!"

"Nhưng mà nếu có người có thể dẫn ta xông qua Vạn Trùng Đại Trận thì ta không ngại đưa mười con Tiên Trùng này cho đối phương xem như công tác phí!"

Nghe được Vũ Phong hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

"Mẹ nó!"

"Hai người các ngươi đứng đó làm gì thế, đến cùng có vào hay không!"

"Đúng đấy, chúng ta đã chờ không nổi nữa!"

"Tiến vào Vạn Trùng Đại Trận cũng lằng nhà lằng nhằng, không dám vào thì cút xa một chút nhanh lên, lãng phí thời gian của lão tử một cách vô ích!"

"..."

Lúc này, mọi người vây xem phát hiện Diệp Phong và Vũ Phong cả buổi cũng không có đi vào Vạn Trùng Đại Trận, cũng hơi không kiên nhẫn trực tiếp hô to lên.

"Chúng ta có vào hay không liên quan gì đến các ngươi?"

"Lão tử cầu các ngươi đến đây quan sát?"

"Không chịu đợi thì cút nhanh lên, mẹ nó ai còn dám tất tất một câu lão tử sẽ để hắn vĩnh viễn ngậm miệng lại!"

Nghe được tiếng la của đám người, Diệp Phong cũng không chút khách khí lớn tiếng giận dữ mắng mỏ đám người vây xem!

"Ha ha ha!"

Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong cũng dám khẩu xuất cuồng ngôn ở chỗ này, có tin ta trực tiếp trảm ngươi ở chỗ này hay không..."

Chương 531: Ta chỉ chém gió thôi, sao ngươi đó lại chết rồi hả? (2)

Đúng lúc này, một nam tử trung niên có tu vi Huyền Tiên Cảnh Tam Trọng cười to từ giữa đám người đi ra, nhưng mà không đợi hắn nói xong thì một đạo kim sắc đao mang bỗng nhiên xuất hiện chém hắn thành hai nửa!

Ừng ực!

Nhìn thấy thi thể bị chém thành hai nửa của nam tử trung niên, đám người vây xem cũng mặt lộ vẻ hoảng sợ nuốt nước miếng một cái, thậm chí lúc này không có người nào còn dám nhìn về phía Diệp Phong một chút, chỉ sợ sẽ sinh ra hiểu lầm gì đó!

"Thiếu cốc chủ!"

"Tuyệt đối không thể trêu chọc đối phương!"

"Người hộ đạo bên người đối phương có thực lực trên ta xa, đến bây giờ ta cũng không có tìm được đối phương ở vị trí nào!"

"Hơn nữa một đạo kim sắc đao mang vừa mới nãy, ta không ngăn cản nổi!"

Đúng lúc này, một giọng nói già nua cũng vang lên trong đầu Vũ Phong.

"Chuyện gì xảy ra?"

"Ta chỉ chém gió, sao cái tên đó lại chết rồi?"

Lúc này, Diệp Phong cũng ra vẻ giật mình nhìn về phía Vũ Phong lên tiếng hỏi thăm!

? ? ?

Mẹ nó người đều bị chém chết, ngươi nói ngươi chỉ đang chém gió?

Coi ta là đồ đần sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trên mặt Vũ Phong cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến, nhưng nghĩ tới Đường lão vừa mới nhắc nhở, hắn cũng từ bỏ ý nghĩ vạch trần đối phương.

"Huynh đệ!"

"Nếu như ta dẫn ngươi xông qua Vạn Trùng Đại Trận, vậy mười con Tiên Trùng này có thể xem như công tác phí cho ta thật?"

Lúc này, Vũ Phong cũng dời lực chú ý tới mười con Tiên Trùng hi hữu trong tay Diệp Phong một lần nữa!

Về phần rốt cuộc Diệp Phong là người phương nào, tại sao muốn xông Vạn Trùng Đại Trận, hắn cũng không thèm để ý, mặc dù người hộ đạo của hắn không là đối thủ của người hộ đạo của đối phương nhưng hắn lại có lòng tin đối với Đại bá mình!

Bởi vì đại bá của hắn và phụ thân hắn đều là cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh, hơn nữa còn là cường giả đỉnh cao uy tín lâu năm!

"Đương nhiên!"

"Chỉ cần ngươi có thể dẫn ta xông qua Vạn Trùng Đại Trận ta sẽ xem mười con Tiên Trùng hi hữu này như công tác phí tặng cho ngươi!"

Nghe được Vũ Phong hỏi thăm, Diệp Phong cũng đưa ra câu trả lời khẳng định.

"Ừm?

"Đây là cái gì?"

Nhìn thấy Vũ Phong bỗng nhiên đưa một viên thuốc tới, Diệp Phong cũng vẻ mặt hiếu kì hỏi thăm.

"Đây là một viên Giải Độc Đan, ăn vào thì không cần phải lo lắng kịch độc ẩn chứa trong độc chướng!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Vũ Phong cũng trực tiếp giải thích.

Hả?

Nhìn thấy Diệp Phong đưa Giải Độc Đan lại cho mình, Vũ Phong cũng có chút không hiểu dò hỏi: "Huynh đệ, ngươi lo lắng đây là Độc Đan?"

"Không có!"

"Chủ yếu là ta không cần cái đồ chơi này!"

"Cho dù kịch độc ẩn chứa trong độc chướng này mạnh cỡ nào cũng không thể tổn thương đến ta!"

"Đúng rồi, ta tên là Diệp Phong, ngươi gọi ta Diệp thiếu là được rồi!"

Nghe được Vũ Phong nói như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Một lát sau!

Khi Diệp Phong và Vũ Phong đi vào Vạn Trùng Đại Trận, mọi

người vây xem cũng nhanh chóng bỏ chạy tứ tán, bây giờ bọn họ một khắc cũng không dám tiếp tục dừng lại ở nơi này, bởi vì ai cũng không biết kim sắc đao mang kinh khủng đó có thể xuất hiện lần nữa hay không!

Bên trong Vạn Trùng Đại Trận!

"Loại kịch độc này!"

Phát hiện được kịch độc tràn vào trong cơ thể thì lập tức bị chức năng quét virus của hệ thống thanh trừ toàn bộ, Diệp Phong cũng thuận miệng nói một câu.

? ? ?

Loại kịch độc này?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Vũ Phong đang đứng bên cạnh bị kinh hãi thật, phải biết kịch độc bên trong độc chướng này là dung hợp mấy trăm loại độc tố của Tiên Trùng kịch độc, lại do lực lượng của trận pháp bày ra uy lực gấp mấy lần!

Lúc đầu hắn đã chuẩn bị cho Diệp Phong nuốt Giải Độc Đan bất cứ lúc nào, ai mà ngờ được đối phương không chỉ có hoàn toàn không bị làm sao cả mà ngược lại còn nói ra một câu như thế!

"Diệp thiếu!"

"Nếu như ta không thể dẫn ngươi xông qua Vạn Trùng Đại Trận, ngươi sẽ ăn hết mười con hi hữu Tiên Trùng đó thật sao?"

Đi trên một con đường đặc thù, Vũ Phong cũng toát ra vẻ tò mò hỏi thăm Diệp Phong.

"Đương nhiên!"

"Không ăn chẳng lẽ còn giữ lại sinh con?"

Nghe được Vũ Phong hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười trả lời.

"Diệp thiếu!"

"Vậy ngươi có biết mười con Tiên Trùng này hi hữu và trân quý cỡ nào sao?"

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, Vũ Phong cũng hỏi thăm lần nữa, hắn cảm thấy đối phương cũng không biết mười con Tiên Trùng hi hữu này trân quý như thế nào, nếu không thì hắn cũng sẽ không chọn ăn chúng nó!

"Vũ thiếu!"

"Xem ra ngươi cần nhận thức lại ta một chút!"

"Ta là một thần hào phá của, ta không quan tâm chúng nó hi hữu và trân quý cỡ nào, chỉ cần có thể ăn hơn nữa hương vị ngon thì trong mắt ta nó chính là mỹ thực, chỉ đơn giản như vậy!"

Nghe được Vũ Phong hỏi thăm lần nữa, Diệp Phong cũng cười giải thích.

"Tiểu Phong!"

"Dẫn theo bằng hữu của ngươi đến đây đi!"

Đúng lúc này, một giọng nói lười biếng bỗng nhiên vang lên bên tai hai người!

Một lát sau!

Bên trong một viện lạc u tĩnh, nằm trên ghế xích đu, Vũ Lang bỗng nhiên mở hai mắt ra, nhìn thấy Diệp Phong và Vũ Phong đi vào trong viện lạc, trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi: "Lại có thể miễn dịch kịch độc trong độc chướng, tiểu gia hỏa, rốt cuộc ngươi là ai?"

"Vũ Lang tiền bối!"

"Ta là người như thế nào cũng không quan trọng!"

"Mà lần này đến tìm ngươi chỉ là muốn hỏi thăm ngươi tình huống của một loại Tiên Trùng."

Nghe được Vũ Lang hỏi thăm, Diệp Phong cũng nói thẳng ra mục

đích của chuyến này.

"Ừm?"

"Tiểu tử này lại biết được thân phận của ta!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Vũ Lang cũng thần sắc khẽ biến lên tiếng hỏi: "Ngươi muốn hỏi thăm tình huống của loại Tiên Trùng nào?"

"Phệ Hồn Cổ!"

Bành!

Nghe được Diệp Phong nói ra ba chữ Phệ Hồn Cổ, Vũ Lang cũng trực tiếp đứng từ trên ghế xích đu dậy, phải biết, cho dù là đối phương biết được thân phận của hắn hắn cũng không có phản ứng lớn như vậy.

Chương 532: Cái gì, ngươi muốn giúp ta xỏ?

Mà Vũ Phong đang đứng bên cạnh nghe được ba chữ Phệ Hồn Cổ thì trên mặt cũng tỏ vẻ giật mình, bởi vì Phệ Hồn Cổ đã biến mất trăm vạn năm, không nói khoa trương một chút nào, phóng nhãn toàn bộ thượng giới, chỉ sợ chín mươi phần trăm Tiên Trùng Sư đều chưa nghe nói qua Phệ Hồn Cổ!

"Vũ Lang tiền bối!"

"Thấy phản ứng của ngươi như vậy thì hẳn là biết một chút tình huống có liên quan đến Phệ Hồn Cổ."

"Ta chỉ muốn hỏi một việc!"

"Đó chính là Phệ Hồn Cổ ăn ngon không?"

Nhìn trên mặt Vũ Lang tràn đầy vẻ chấn kinh, Diệp Phong cũng trực tiếp hỏi thăm.

? ? ?

Phệ Hồn Cổ, Tiên Trùng thần bí biến mất trăm vạn năm!

Ngươi không hỏi vì sao Phệ Hồn Cổ biến mất!

Ngươi không hỏi đặc tính của Phệ Hồn Cổ!

Ngược lại mẹ nó hỏi Phệ Hồn Cổ ăn ngon không?

Đây là câu hỏi mà người bình thường có thể hỏi ra được hay sao?

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Vũ Lang trực tiếp mộng bức!

"Ta từng đọc được tình huống này một bản bí điển Tiên Trùng không trọn vẹn, căn cứ ghi chép trên đó, Phệ Hồn Cổ có thể ăn, hơn nữa hương vị còn cực kỳ ngon!"

"Nhưng đó cũng chỉ là ghi chép, hơn nữa Phệ Hồn Cổ đã biến mất trăm vạn năm, hoàn toàn không thể kiểm chứng tình huống này là thật hay là giả!"

Mặc dù không thể nào hiểu được ý nghĩ của Diệp Phong nhưng Vũ Lang vẫn nói ra tình huống mình biết.

Hả?

Vừa mới nói xong, Vũ Lang lại nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên lấy ra một cái đại đỉnh, chuyện này khiến cho hắn mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi: "Diệp thiếu, ngươi cầm lô đỉnh dùng luyện đan ra làm cái gì?"

"Nướng trùng!"

"Hôm nay xem như hai người các ngươi hôm nay có lộc ăn!"

"Trong tay của ta vừa khéo có một vạn con Phệ Hồn Cổ, hôm nay ba người chúng ta không no không về!"

Nghe được Vũ Lang hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng cười lớn giải thích rõ.

Choáng váng!

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, cho dù là Vũ Lang hay là Vũ Phong, hai người đều trực tiếp ngốc ngay tại chỗ!

Bọn họ không thể tin được là trong tay Diệp Phong lại có Phệ Hồn Cổ đã biến mất trăm vạn năm, hơn nữa còn là một vạn con!

Mà bọn họ càng thêm không thể tin được chính là đối phương lại muốn nướng ăn hết một vạn con Phệ Hồn Cổ này!

Nhưng sau khi thấy Diệp Phong xuất ra từng con Phệ Hồn Cổ trên thân bị trói một tầng tơ vàng, hai người đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức kích động toàn bộ thân thể đều run rẩy lên, bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới trong lúc sinh thời bọn họ có may mắn có thể nhìn thấy Tiên Trùngthần bí đã biến mất trăm vạn năm này!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi, không phải ngươi chuẩn bị nướng chúng nó ăn thật chứ!"

"Không bằng ngươi ra cái giá, Tiên Trùng Cốc ta nguyện trả bất cứ giá nào để mua lại một vạn con Phệ Hồn Cổ này!"

Nhìn thấy Diệp Phong lấy toàn bộ một vạn con Phệ Hồn Cổ ra, lại bắt đầu lấy từ trong tiên giới ra một thanh lại một thanh sắt, chuyện này khiến cho Vũ Phong cực kỳ bất an nói ra ý nghĩ của mình!

"Cái gì?"

"Ngươi muốn giúp ta xỏ?"

"Vũ thiếu, vậy chuyện xỏ mấy cái này giao cho ngươi đi!"

Sau khi nghe được Vũ Phong đề nghị như thế, Diệp Phong lại giả bộ hồ đồ lên tiếng nói.

? ? ?

Mẹ nó, ai nói muốn xỏ giúp ngươi?

Đây chính là Tiên Trùng thần bí Phệ Hồn Cổ, nếu là xỏ chúng nó lên thanh sắt, vậy có thể nói chính là xuyên vào ngươi bọn chúng, đau trong lòng ta!

"Vũ thiếu, ta cũng sẽ không để ngươi giúp không, chỉ cần ngươi giúp ta xỏ xong những Phệ Hồn Cổ này, xong chuyện ta sẽ cho ngươi mười con Phệ Hồn Cổ xem như công tác phí!"

Đang lúc Vũ Phong chuẩn bị thuyết phục thêm một lần nữa, Diệp Phong lại nói thêm một câu nữa.

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong nháy mắt trên mặt Vũ Phong toát ra vẻ vô cùng kích động, nhưng Vũ Lang đang đứng bên cạnh lại gấp!

Ba!

Đang lúc Vũ Phong chuẩn bị bắt đầu làm việc thì Vũ Lang chợt xuất hiện ở phía sau hắn, theo một cái chưởng đao rơi xuống, Vũ

Phong hai mắt tối đen, trực tiếp bất tỉnh ngã xuống mặt đất!

"Ngọa tào!"

"Đây là tình huống như thế nào?"

"Bởi vì xỏ khiến cho Đại bá và chất tử tương ái tương sát?"

Nhìn thấy Vũ Lang trực tiếp đánh Vũ Phong ngất xỉu trên mặt đất, sau đó mặt lộ ý cười bắt đầu công tác xỏ, Diệp Phong bị kinh hãi thật!

"Diệp thiếu!"

"Dù sao Tiểu Phong cũng là Thiếu cốc chủ Tiên Trùng Cốc, từ nhỏ đến lớn quen sống trong nhung lụa rồi, không làm được loại chuyện khổ cực này!"

"Mà ta lại là đại bá của hắn, đương nhiên không đành lòng nhìn hắn bị tội, cho nên chuyện vừa khổ vừa mệt này để cho ta làm thay hắn đi!"

Nói đến đây, Vũ Lang cũng trưng vẻ mặt mong đợi ra nhìn về phía Diệp Phong tiếp tục nói ra: "Diệp thiếu, đến lúc đó công tác phí mười con Phệ Hồn Cổ?"

"Ai giúp ta làm xong chuyện này thì mười con Phệ Hồn Cổ đó chính là của người đó!"

Nghe được Vũ Lang hỏi như vậy, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

Một lát sau!

"Vừa nãy là tên vương bát đản nào đánh lén ta?"

Sau khi tỉnh táo lại, lúc này Vũ Phong cũng hùng hùng hổ hổ từ mặt đất đứng lên.

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Mẹ nó, đó không phải là chuyện của ta hay sao?

Sao bây giờ Đại bá lại làm, hơn nữa còn đã xỏ được hơn phân nữa?

Sau khi Vũ Phong nhìn thấy Vũ Lang đang vất vả cần cù công tác, đầu tiên là sững sờ, sau đó đột nhiên phản ứng lại, đi thẳng đến trước mặt Vũ Lang hô lớn: "Đại bá, ngươi làm như vậy có phải là có chút quá mức hay không!"

"Sao lại quá đáng?"

"Thân là Đại bá của ngươi, sao ta có thể nhẫn tâm nhìn ngươi làm chuyện vừa khổ vừa mệt này?"

"Vì ngươi, ta cam nguyện một mình yên lặng chống đỡ tất cả vất vả, không cần cảm kích Đại bá, đây đều là chuyện Đại bá phải làm!"

Nghe được tiếng la của Vũ Phong, Vũ Lang cũng cực kỳ không biết xấu hổ lên tiếng nói.

? ? ?

Ngươi đoạt việc của ta, ta còn phải cám ơn ngươi?

Nghe được câu trả lời cực kỳ không biết xấu hổ của Vũ Lang, Vũ Phong đã sắp bị tức khóc!

"Vũ thiếu!"

"Bên này còn có việc!"

Chương 533: Các ngươi ăn cái gì đó, không phải là ăn Tiên Trùng đó chứ

"Vừa khéo Vũ Lang tiền bối đã xỏ xong không ít xuyên, ngươi có thể phụ trách nướng!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong bỗng nhiên từ nơi không

xa truyền tới!

Ừm!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Vũ Phong cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó vội vàng chạy tới chỗ Diệp Phong, đồng thời tràn ngập mong đợi hỏi: "Diệp thiếu, vậy ta phụ trách nướng, xong việc có công tác phí hay không?"

"Vậy chắc chắn là có!"

"Đồng dạng, vẫn là mười con Phệ Hồn Cổ làm công tác phí!"

Nghe được Vũ Phong hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng cười trả lời.

Hô!

Đứng trước lô đỉnh, nhìn Thối Hỏa Thạch đã bốc cháy bên trong, Vũ Phong cũng thở một hơi dài, sau đó cầm một que xuyên bỏ lên trên, đồng thời thầm nghĩ: "Lần này rốt cục đến phiên ta biểu hiện, ta nhất định phải nướng xuyên trùng này thật ngon!"

Ba!

Đúng lúc này, theo một tiếng vang quen thuộc vang lên, Vũ Phong cũng hai mắt tối đen, hôn mê lần nữa, mà trong lúc hắn hôn mê đồng thời trong lòng trực tiếp mắng to: "Mẹ nó! Lại tới! Không xong đúng không!"

"Vũ Lang tiền bối!"

"Tại sao ngươi lại đánh hắn ngất xỉu nữa?"

Nhìn thấy một màn quen thuộc này, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ không hiểu nhìn về phía Vũ Lang hỏi thăm, dù sao hai người chia nhau hành động, không chỉ có riêng phần mình đều có việc làm mà còn có thể đạt được mười con Phệ Hồn Cổ, đây không phải là vô cùng hoàn mỹ sao?

"Diệp thiếu!"

"Không nói gạt ngươi, ta không muốn để cho hắn đạt được Phệ Hồn Cổ!"

Nói đến đây, Vũ Lang nhìn về phía Diệp Phong tiếp tục nói ra: "Diệp thiếu, ngươi có biết tên tiểu tử thúi này là tới làm gì không?"

"Ừm?"

"Hắn tới làm gì?"

Nghe được Vũ Lang nói như vậy, Diệp Phong cũng hứng thú, sau đó trực tiếp hỏi thăm.

"Khoe khoang!"

"Mỗi lần tên tiểu tử thúi này tới tìm ta đều đại biểu cho Tiên Trùng Cốc lại đạt được một loại Tiên Trùng hi hữu nào đó, nói một cách đơn giản, hắn chính là phụng mệnh lệnh của phụ thân hắn tới khoe khoang với ta!"

Nhìn thấy vẻ mặt hiếu kì của Diệp Phong, Vũ Lang cười khổ lên tiếng giải thích!

Một lát sau!

"Nói cách khác, quan hệ giữa hai huynh đệ các ngươi phi thường tốt!"

"Nhưng đệ đệ của ngươi thích ỷ vào ưu thế thế lực của Tiên Trùng Cốc, tìm được một con Tiên Trùng hi hữu thì sẽ đi qua khoe khoang với ngươi một phen!"

"Không có mục đích khác chính là chọc tức ngươi chơi?"

Biết được càng nhiều tình huống từ miệng Vũ Lang, sau đó Diệp Phong cũng nhịn không được bật cười, đồng thời trong lòng sợ hãi than: "Vũ Túc đó vẫn rất biết chơi!"

"Đi!"

"Nếu là như vậy, vậy hai việc này đều giao cho Vũ Lang tiền bối ngươi!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức lấy ra khí cụ trong suốt chứa mười con Tiên Trùng hi hữu bỏ vào trong tay Vũ Phong đã hôn mê, hắn quên đưa công tác phí này cho Vũ Phong.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng năm mươi vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *2!"

Khi Diệp Phong đưa khí cụ cho Vũ Phong, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng trực tiếp vang lên trong đầu của hắn.

"Không tệ!"

"Đúng là không tồi, lại đạt được hai viên Thăng Tiên Đan, bây giờ ta đã góp nhặt được hai mươi mốt viên Thăng Tiên Đan, đã đến lúc ăn mười tám viên đột đột đột một đợt!"

Nghĩ đến đây, ánh mắt Diệp Phong cũng không khỏi nhìn về phía Vũ Lang đang xỏ xuyến và Vũ Phong đã hôn mê, hắn cảm thấy hai người này là người chứng kiến cực kỳ không tệ!

Sau một hồi!

Theo Truyền âm Thạch trong ngực Vũ Phong xuất hiện dị động, hắn cũng từ trong hôn mê thanh tỉnh lại lần nữa.

Nhìn thấy khí cụ trong suốt chứa mười con Tiên Trùng hi hữu trong tay, Vũ Phong biết đây là Diệp Phong cho hắn công tác phí dẫn đường, cũng vội vàng thu vào trong tiên giới.

"Ha ha ha!"

"Tiểu Phong, lần này đại bá của ngươi biết Tiên Trùng Cốc chúng ta lại đạt được ba loại Tiên Trùng hi hữu, có phải biểu cảm trên mặt rất phong phú hay không!"

Kích hoạt Truyền âm Thạch, sau đó tiếng cười to của Vũ Túc cũng vang lên trong đầu Vũ Phong.

"Phụ thân!"

"Bây giờ đại bá đang bận bịu, cho nên ta còn chưa nói chuyện ba loại Tiên Trùng hi hữu đó."

Nghe được Vũ Túc nói như vậy, Vũ Phong cũng vẻ mặt cười khổ đáp lại, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Đại bá đều có Tiên Trùng thần bí đã biến mất trăm vạn năm, sau này sợ là bất kỳ Tiên Trùng hi hữu gì cũng không thể chọc giận hắn, mà sợ tiếp theo sẽ đến phiên phụ thân khó chịu!"

"Ừm?"

"Đại bá của ngươi vội vàng gì?"

"Hắn bận rộn gì sao?"

Nghe được Vũ Phong trả lời như vậy, Vũ Túc cũng có chút hiếu kỳ hỏi thăm.

"Xỏ xuyên!"

"Xuyên nướng!"

"Phụ thân, ngươi có biết chúng ta ăn là cái gì..."

Oanh!

Ngay lúc Vũ Phong nói được một nửa thì một luồng khí tức đột phá lại bỗng nhiên bộc phát từ nơi không xa, mà ánh mắt Vũ Phong và Vũ Lang cũng nhìn qua Diệp Phong cách đó không xa.

Thiên Tiên Cảnh Nhất Trọng!

Thiên Tiên Cảnh Nhị Trọng!

Thiên Tiên Cảnh Tam Trọng!

...

"Tiểu Phong!"

"Tại sao ngươi không nói chuyện!"

"Các ngươi ăn cái gì, không phải là ăn Tiên Trùng đó chứ!"

Ngay khi Vũ Phong bị phương thức đột đột đột đột phá của Diệp Phong làm cho kinh hãi, giọng nói của Vũ Túc cũng thông qua

Truyền âm Thạch mà vang lên trong đầu Vũ Phong lần nữa.

"Huyền Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Vậy mà từ Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong trực tiếp đột đột đột đột phá đến Huyền Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Phụ thân, ngươi từng gặp phương thức đột phá khủng bố như thế?"

Sau khi thực lực Diệp Phong dừng ở Huyền Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, Vũ Phong cũng mang theo thần sắc khó có thể tin lên tiếng hỏi thăm Vũ Túc.

"Ừm?"

"Tiểu Phong, ngươi vừa mới ăn cái gì, có phải ăn choáng váng hay không?"

"Cái gì đột đột đột đột phá?"

"Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đến Huyền Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, đây chính là chênh lệch hai cái đại cảnh giới, không thể nào có chuyện có người có thể liên tiếp đột phá!"

Nghe được Vũ Phong ăn nói kỳ quái như thế, Vũ Túc cũng vẻ mặt lo lắng lên tiếng nói, hắn cảm thấy hình như con của mình ăn cái gì không nên ăn, sau đó ăn choáng váng, nếu không thì sao lại nói ra chuyện hoang đường như vậy!

...

Chương 534: Hai việc, mẹ nó ngươi một cái cũng không có cướp được

Bên trong Tiên Trùng Cốc!

"Ừm?"

"Sao tiểu tử thúi này bỗng nhiên cắt đứt liên hệ Truyền âm

Thạch?"

"Sẽ không phải xảy ra chuyện thật chứ!"

Phát hiện Truyền âm Thạch bỗng nhiên ngắt kết nối, trên mặt Vũ Túc cũng là toát ra vẻ lo lắng, sau đó vội vàng dùng Truyền âm Thạch liên hệ đại ca của hắn Vũ Lang.

"Tiểu đệ!"

"Ngươi từng gặp phương thức đột đột đột đột phá?"

Sau khi Vũ Lang kích hoạt Truyền âm Thạch, lại hỏi Vũ Túc một câu như vậy trước.

"Mẹ nó!"

"Rốt cuộc các ngươi đã ăn cái gì!"

"Thần mẹ nó phương thức đột đột đột đột phá, nằm mơ cũng không dám làm như thế!"

Nghe được Vũ Lang hỏi như vậy, Vũ Túc cũng cực kỳ phát điên hô to lên!

"Ừm?"

"Ngọa tào, mẹ nó ngươi cũng trực tiếp ngắt liên lạc với ta?"

Phát hiện ra Truyền âm Thạch bị cắt đứt liên lạc lần nữa, Vũ Túc cũng bị tức đến trực tiếp ném Truyền âm Thạch trong tay xuống đất, sau đó mắng to: "Rốt cuộc hai người các ngươi lén ta ăn cái gì!"

"Không được!"

"Ta nhất định phải đi qua xem một chút!"

Sau khi bình tĩnh lại, Vũ Túc cắn răng, trực tiếp lấy một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định trân quý từ trong tiên giới ra!

...

Lê Phong Thành, khu thành đông!

"Vỏ ngoài xốp giòn!"

"Chất thịt mềm mịn!"

"Mùi thơm ngát!"

"Không ngờ được là Tiên Trùng thần bí Phệ Hồn Cổ trong truyền thuyết lại ăn ngon như thế, bí điển Tiên Trùng không trọn vẹn không có lừa ta!"

Lúc này, ăn xuyên nướng Phệ Hồn Cổ xong, Vũ Lang cũng nhịn không được lên tiếng sợ hãi thán phục!

"Quá thơm!"

"Không ngờ được là Phệ Hồn Cổ này lại ngon như vậy, đáng tiếc phụ thân không có phúc ăn!"

Chờ chút!

Đúng lúc này, Vũ Phong đang há to miệng ăn xiên nướng Phệ Hồn Cổ bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện, đó chính là trước đó hình như phụ thân hắn vẫn luôn hỏi hắn rốt cuộc đang ăn cái gì!

Ba!

Nghĩ đến đây, Vũ Phong trực tiếp dùng tay vỗ đầu mình một cái, trong lòng mắng thầm: "Ăn thức ăn ngon thì phải chuyên tâm hưởng dụng, sao có thể phân tâm nghĩ những chuyện khác chứ!"

"Vũ Lang tiền bối!"

"Đây là hai mươi con Phệ Hồn Cổ!"

Lúc này, Diệp Phong cũng tiêu hao điểm phá sản mở bình Tiên Trùng, trực tiếp đưa hai mươi con Phệ Hồn Cổ vừa mở ra cho Vũ Lang, mà cảnh tượng này khiến cho Vũ Phong đang đứng bên cạnh hâm mộ hỏng!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của hai lần, ban

thưởng một trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *4, ban thưởng Vạn Trùng Thảo *100000 gốc!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng một ngàn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *2!"

Sau khi Diệp Phong giao công tác phí xỏ xiên và nướng xiên cho Vũ Lang, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng liên tục vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Gần đây hệ thống ban thưởng Thăng Tiên Đan có chút mãnh!"

"Trước đó ăn hết mười tám viên, còn thừa lại ba viên, bây giờ lập tức lại lấy được sáu viên, đây không phải là lại có thể đột phá một đợt nữa hay sao?"

Xem xét thấy số lượng Thăng Tiên Đan của mình lại có chín viên, Diệp Phong lại muốn đột phá một lần nữa.

Vạn Trùng Thảo: Tiên thảo đặc thù ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, mỗi một gốc đều có vạn năm, không thể nào dùng cho luyện chế đan dược nhưng lại thích hợp cho bất cứ một loại Tiên Trùng nào ăn, lực lượng ẩn chứa bên trong có thể để bất cứ một loại Tiên Trùng nào ăn hết thì đều có thể trưởng thành hữu hiệu!

"Cái Vạn Trùng Thảo này có chút thú vị!"

"Mặc dù chỉ có vạn năm nhưng đối với hai người trước mắt này thì nên tính là đồ tốt chứ!"

Hiểu rõ được tin tức của Vạn Trùng Thảo, sau đó Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư.

"Phệ Hồn Cổ! ! !"

"Đó là Tiên Trùng thần bí Phệ Hồn Cổ đã biến mất trăm vạn năm!"

"Có phải các ngươi điên rồi hay không, lại mẹ nó nướng Phệ Hồn Cổ!"

Đúng lúc này, một tiếng kinh hô bỗng nhiên truyền từ bên ngoài

viện lạc đến, ngay sau đó một nam tử trung niên tướng mạo giống Vũ Lang đến bảy phần trực tiếp vọt vào trong viện lạc!

"Phụ thân!"

"Khoan hãy đánh ta!"

"Dù sao nướng cũng đã nướng rồi, nếu không nếm một xiên trước?"

Nhìn thấy Vũ Túc xông tới nâng tay phải lên chuẩn bị dạy mình làm người, Vũ Phong cũng vội vàng đem xiên Phệ Hồn Cổ trong tay đưa tới!

"Mẹ nó!"

"Không thể không nói, cái đồ chơi này sao lại thơm như vậy?"

Sau khi ăn một miếng, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng Vũ Túc vẫn nói ra ý nghĩ thực sự trong lòng mình!

"Phụ thân!"

"Ngươi tới đây một chút!"

Nhìn thấy cảm xúc Vũ Túc có chút bình tĩnh lại, Vũ Phong cũng tranh thủ dẫn qua một bên, sau đó nói cho hắn biết tình huống của những Phệ Hồn Cổ này!

Ba!

Nhưng mà nghe Vũ Phong nói xong, Vũ Túc vẫn một bàn tay đánh vào trên đầu của hắn!

"Phụ thân!"

"Ta đã giải thích rồi, đồ là của Diệp thiếu, hắn muốn nướng ăn, ta cũng không có cách nào, ngươi còn đánh ta làm gì?"

Lúc này, Vũ Phong ôm đầu, cũng trưng vẻ mặt ủy khuất ra nhìn về phía Vũ Túc hỏi thăm.

"Ta không đánh ngươi thì đánh ai!"

"Ngươi sao lại không có ánh mắt như vậy, hai việc, mẹ nó ngươi một cái cũng không có cướp được!"

"Hai mươi con Phệ Hồn Cổ, ngươi có thể lấy được mười con cũng được!"

Nghe được Vũ Phong nói như vậy, Vũ Túc cũng tức hổn hển mắng lớn lên.

"Ta, ta. . ."

Nghe được Vũ Túc nói như vậy, Vũ Phong ủy khuất thậm chí cũng không biết nên giải thích thế nào, cuối cùng quyết định trực tiếp nhìn Vũ Lang cách đó không xa hô lớn: "Đại bá, phụ thân ta hỏi ta tại sao hai việc mà ta một cái cũng không có cướp được, ngươi diễn lại nguyên nhân cho hắn một lần đi!"

Nói xong, Vũ Phong nhắm hai mắt lại chuẩn bị bị đánh bất tỉnh lần nữa!

"Ừm?"

"Tại sao không có động tĩnh đâu?"

Đợi một hồi, Vũ Phong phát hiện cả buổi không có động tĩnh, cũng mang theo thần sắc nghi hoặc mở hai mắt ra, khi hắn nhìn thấy Vũ Lang cầm một thanh sắt để ở trước mặt hắn thì cả người hắn đều mộng!

"Tiểu đệ!"

"Ngươi thấy được, lúc ấy ta cũng để đồ ở trước mắt của hắn nhưng hắn không làm, ta cũng không có cách nào, chỉ có thể một người yên lặng hoàn thành tất cả công việc!"

Lúc này, Vũ Lang cũng nhìn về phía Vũ Túc đang đứng bên cạnh giải thích rõ.

? ? ?

Chương 535: Diệp thiếu, Đỗ Thiên Nhất

còn sống đó sao?

Ngươi để đồ trước mặt ta khi nào?

Ta chọn làm như không thấy từ khi nào?

Mặc dù ngươi là đại bá ta nhưng ngươi cũng không thể hố chất tử như thế!

Nghe được Vũ Lang nói như vậy, Vũ Phong cả người đều mộng, không chỉ có bị đánh ngất hai lần mà bây giờ còn phải bị hố một đợt nữa?

"Gia tộc lão Lục thật sung sướng!"

"Bọn họ rất biết cách chơi!"

Cách đó không xa, Diệp Phong nhìn thấy cảnh này thì trên mặt cũng không khỏi nở một nụ cười, hắn hoàn toàn không ngờ được là Vũ Lang lại mượn trạng thái hôn mê của Vũ Phong để làm bẫy!

"Phụ thân!"

"Chuyện không phải như vậy, Đại bá lừa ta!"

"Ngươi tuyệt đối không thể trúng kế của Đại bá được!"

Lúc này, Vũ Phong nhìn thấy sắc mặt phụ thân càng thêm khó coi, cũng thần sắc hốt hoảng vội vàng giải thích!

"Đúng rồi!"

"Phụ thân, ngươi không thể chỉ tin vào một mình Đại bá nói được, lúc ấy Diệp thiếu cũng nhìn thấy ta bị làm gì, ngươi có thể hỏi Diệp thiếu một chút!"

Lúc này, Vũ Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Vũ Túc vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

"Diệp thiếu!"

"Ta không tin tiểu Phong, cũng không tin lời đại ca ta nói, ta chỉ tin ngươi mà thôi!"

"Cho nên, có thể nói cho ta biết lúc đó rốt cuộc là tình huống như thế nào hay không?"

Nghe được Vũ Phong nhắc nhở, Vũ Túc cũng trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Vũ Túc tiền bối!"

"Tình huống cụ thể như thế nào thì ta cũng không rõ ràng cho lắm nhưng ta chỉ nhìn thấy Vũ thiếu nằm dưới đất ngủ!"

Nghe được Vũ Túc hỏi thăm, Diệp Phong nghĩ nghĩ, quyết định đào cái bẫy này lớn thêm một chút nữa!

? ? ?

Đi ngủ?

Mẹ nó ta là hôn mê, hôn mê đó!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Vũ Phong cả người đều muốn điên rồi, hắn rất muốn hô to lên một câu với Diệp Phong: "Diệp thiếu, ngươi không giúp đỡ ta thì cũng thôi đi sao ngươi còn làm lớn chuyện thêm!"

Một lát sau!

Khi bốn người đều ăn no, Diệp Phong cất hơn chín ngàn xiên còn lại, hắn định mang về Thánh Địa, sau đó chờ sau khi đám người của Thánh Địa trở về thì sẽ đưa cho bọn họ nếm thử!

"Diệp thiếu!"

"Lần này ăn xiên nướng Phệ Hồn Cổ, tuyệt đó là món ăn ngon xa xỉ nhất cuộc đời của ta!"

"Sau này nếu như có chuyện gì cần Tiên Trùng Cốc thì ngươi cứ nói!"

Lúc này, Vũ Túc cũng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói.

Có thể tiện tay lấy ra một vạn con Phệ Hồn Cổ đã biến mất trăm vạn năm nướng ăn, chuyện này cũng đủ để chứng minh Diệp Phong không đơn giản, nếu như có thể giao hảo Diệp Phong thì chỉ có lợi mà không có hại cho Tiên Trùng Cốc!

"Vũ Túc tiền bối!"

"Nếu như ngươi nói như vậy thì đúng là ta có chuyện muốn thương lượng với ngươi một chút!"

Nghe được Vũ Túc nói như vậy, Diệp Phong cũng vẻ mặt thành thật lên tiếng nói.

"Nha!"

"Diệp thiếu, ngươi muốn thương lượng chuyện gì với ta?"

Vũ Túc nghe xong thì có chút tò mò hỏi thăm.

"Vũ Túc tiền bối!"

"Hẳn là Tiên Trùng Cốc các ngươi nắm không ít thành trấn trong Thiên Đạo Chiến Trường trong tay chứ!"

"Ta muốn mua từ Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường đến Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo Chiến Trường, mỗi một cái đều mua quyền quản lý một tòa thành trấn do Tiên Trùng Cốc chưởng khống!"

Lúc này Diệp Phong cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

"Cái gì?"

"Mua quyền quản lý thành trấn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường?"

"Diệp thiếu, từ xưa đến nay, quyền quản lý thành trấn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường đều có do tranh đoạt lẫn nhau chưa hề xuất hiện tình huống mua bán!"

"Hơn nữa, thành trấn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường cực kỳ quan trọng đối với Tiên Trùng Cốc, không phải là một mình ta có

thể quyết định được cho nên chuyện này sợ là ta không thể nào đồng ý với ngươi được!"

Sau khi nghe được ý tưởng điên cuồng này của Diệp Phong, Vũ Túc đầu tiên là sững sờ, sau đó giải thích, đồng thời cũng nói ra ý nghĩ của mình.

"Không thể mua bán?"

"Nhưng hôm qua ta còn mua được quyền quản lý chín tòa thành trấn từ trong tay Thiếu tông chủ Bát Phương Tông mà!"

Diệp Phong nghe xong thì cũng nói cho bọn họ biết hắn đã hoàn thành giao dịch với Bát Phương Tông!

"Ừm?"

"Thiếu tông chủ Bát Phương Tông bán cho ngươi quyền quản lý chín tòa thành trấn?"

"Diệp thiếu, vậy hắn bán bao nhiêu?"

Vũ Túc nghe xong cũng sững sờ, bởi vì Tiên Trùng Cốc bọn họ có quan hệ vô cùng tốt với Bát Phương Tông, cho nên hắn cũng biết Thiếu tông chủ Bát Phương Tông Đỗ Thiên Nhất, hắn cảm thấy Đỗ Thiên Nhất không hề giống loại người có thể làm ra quyết định ngu xuẩn như vậy!

"Bán bao nhiêu?"

"Đó chính là một cái giá kinh thiên, ta nói ra các ngươi đừng có sợ đó!"

Nói đến đây, nhìn thấy ba người Vũ Túc, Vũ Lang và Vũ Phong đều toát ra vẻ mặt cực kỳ tò mò, lúc này Diệp Phong mới tiếp tục nói: "Hắn bán ra với cái giá kinh khủng chín mươi miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch!"

? ? ?

Bầu không khí đã được khơi dậy, kết quả ngươi nói cho ta chỉ bán chín mươi miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, biểu cảm trên mặt ba người như không thể tin vào tai của mình.

"Diệp thiếu!"

"Đỗ Thiên Nhất còn sống không?"

Sau khi tỉnh táo lại, Vũ Túc cũng vẻ mặt lo lắng hỏi thăm Diệp Phong.

"Ừm?"

"Vũ Túc tiền bối, ngươi biết Đỗ thiếu?"

"Hắn sống thật tốt, tại sao ngươi lại hỏi như vậy?"

Diệp Phong nghe xong cũng có chút không rõ ràng cho lắm, nhìn Vũ Túc hỏi ngược lại.

"Như vậy mà vẫn còn sống tốt được?"

"Có phải Đỗ Tuyền Dương vẫn còn chưa biết chuyện này hay không?"

"Đúng, chắc chắn hắn còn chưa biết chuyện này, nếu không hắn tuyệt đối sẽ cầm thanh đại khảm đao dài mười mét chém chết tên bại gia tử Đỗ Thiên Nhất!"

Nghĩ đến đây, Vũ Túc cũng không khỏi nhìn về phía Vũ Phong đang đứng bên cạnh, thầm nghĩ trong lòng: "So ra thì đứa con trai này của ta vẫn còn ổn lắm!"

Mà lúc này, Vũ Phong lại bỗng nhiên đi tới một bên, sau đó lấy Truyền âm Thạch ra liên hệ Đỗ Thiên Nhất!

"Đỗ thiếu!"

"Có một Diệp thiếu tự xưng thần hào phá của, ngươi biết không?"

"Hắn nói ngươi bán quyền quản lý chín tòa Bát Phương Thành với giá chín mươi miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch, là thật sao?"'

Chương 536: Diệp thiếu, Đỗ Thiên Nhất còn sống đó sao? (2)

Sau khi Truyền âm Thạch có phản ứng, Vũ Phong cũng trực tiếp hỏi thăm.

"Ngọa tào!"

"Vũ thiếu, chẳng lẽ ngươi cũng gặp phải Diệp thiếu rồi?"

"Không phải là hắn cũng muốn mua Tiên Trùng Thành ở trong Thiên Đạo Chiến Trường của Tiên Trùng Cốc các ngươi chứ!"

"Nghe ta, trực tiếp dùng giá chín miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch bán đi quyền quản lý chín tòa thành trấn, nhớ kỹ nhất định phải mỗi một trọng Thiên Đạo Chiến Trường đều bán một tòa, đến lúc đó hắn sẽ tăng giá đến chín mươi miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch!"

"Ngươi cứ bán là được, không nên hỏi ta nguyên nhân tại sao, đến lúc đó lợi ích mà ngươi lấy được sẽ là thứ mà người không thể tưởng tượng nổi!"

Nói đến đây, Đỗ Thiên Nhất bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó tiếp tục nói ra: "Tuyệt đối không nên trêu chọc Diệp thiếu, hắn là tồn tại mà chúng ta không đắc tội nổi, còn nữa, Diệp thiếu thích hố người khác, ngươi chú ý một chút!"

"Ừm?"

"Đỗ thiếu, Diệp thiếu cũng hố ngươi sao?"

"Làm sao hố?"

Mặc dù tin tức mà Đỗ Thiên Nhất nói khiến cho Vũ Phong cực kỳ chấn kinh nhưng hắn vẫn chú ý tới lời nhắc nhở đó, dù sao hắn mới vừa bị hố xong.

"Ai!"

"Vũ thiếu, nói ra đều là nước mắt!"

"Ta chỉ có thể nói là bởi vì Diệp thiếu hố ta một đợt, ta suýt chút là bị phụ thân ta dùng đại khảm đao dài mười mét chặt thành thịt nát!"

Nói xong những lời này, Đỗ Thiên Nhất trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch, những gì nên nói hắn đều đã nói, về phần phải chăng Vũ Phong có thể bắt lấy cơ hội này thì thì phải xem chính hắn, dù sao hắn sẽ không nói chuyện Thập Hoang Phần Ma Trận bản thăng cấp ra, bởi vì bây giờ nó đã trở thành át chủ bài mạnh nhất của Bát Phương Tông, không có cái thứ hai!

"Diệp thiếu!"

"Mặc dù ta không biết tại sao Đỗ Thiên Nhất lại bán quyền quản lý chín tòa thành trấn cho ngươi!"

"Nhưng Tiên Trùng Cốc chúng ta thật sự không thể bán..."

Một bên khác, ngay khi Vũ Túc chuẩn bị cự tuyệt lần hai, Vũ Phong cách đó không xa lại bỗng nhiên chạy tới, sau đó trực tiếp hô lớn: "Diệp thiếu, không cần nói nhảm nữa, Tiên Trùng Cốc chúng ta chịu bán chín tòa Tiên Trùng Thành, nhưng mà giá bán cao tới chín miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch, ngươi mua hay không mua!"

"Mua!"

"Nhưng mà ta cũng sẽ không để Tiên Trùng Cốc các ngươi ăn thiệt thòi, ta có thể tăng giá đến chín mươi miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch!"

Nghe được Vũ Phong nói như vậy, Diệp Phong cũng nhịn không được bật cười, hắn dám cam đoan chắc chắn Vũ Phong đã liên lạc Đỗ Thiên Nhất, nếu không thì không thể bỗng nhiên bán quyền quản lý chín tòa Tiên Trùng Thành, càng không thể nào ra giá chín miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch được!

"Tiểu đệ! ! !"

"Đó là con ruột của ngươi!"

"Ngươi tranh thủ cất Lang Nha Bổng của ngươi đi, chẳng lẽ ngươi muốn đánh chết hắn thật hay sao!"

Lúc này, Vũ Lang đang đứng bên cạnh lại gắt gao kéo Vũ Túc lại, nhìn đối phương lấy cự hình Lang Nha Bổng dài hai mét từ trong tiên giới ra, hắn sợ đệ đệ này của mình một gậy đánh chết cháu của mình!

"Đại ca!"

"Ngươi đừng kéo ta, ngươi để cho ta đánh chết hắn đi!"

"Vừa nãy ta còn đang suy nghĩ so với bại gia tử Đỗ Thiên Nhất đó thì đứa con trai này của ta ổn hơn một chút nhưng mà ai mà ngờ được người ta còn bán chín mươi miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch, kết quả mẹ nó hắn mở miệng chính là chín miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch, hắn muốn làm cho ta tức chết hay sao hả!"

Lúc này, Vũ Túc cũng tức hổn hển mắng lớn lên, dùng phương thức này để phát tiết lửa giận ngùn ngụt trong lòng!

Một bên khác!

"Vũ thiếu!"

"Ngươi xác định đối với chuyện này ngươi có thể làm chủ?"

Nhìn thấy Vũ Túc bị Vũ Lang gắt gao giữ chặt cách đó không xa, Diệp Phong cũng có chút lo lắng nhìn về phía Vũ Phong hỏi thăm.

"Diệp thiếu yên tâm!"

"Chuyện này ta tuyệt đối có thể làm chủ, đến lúc đó nếu như không bán quyền quản lý chín tòa Tiên Trùng Thành cho ngươi, Vũ Phong ta sẽ bồi thường cái mạng này cho ngươi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Vũ Phong cắn răng, trực tiếp lên tiếng bảo đảm!

Hắn cược, chỉ bằng Đỗ Thiên Nhất nhắc nhở hắn phải cẩn thận Diệp Phong một chút, đừng bị Diệp Phong gài bẫy, hắn đột nhiên tin tưởng Đỗ Thiên Nhất, hơn nữa cho dù bị lừa thì quyền quản lý

chín tòa thành trấn, tổn thất này Tiên Trùng Cốc bọn họ cũng chịu nổi!

"Tốt!"

"Đã như vậy thì cái tiên giới này ngươi cầm lấy đi!"

"Bên trong không chỉ có chín mươi miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch, còn có một số đồ ta đưa cho ngươi!"

Nghe được Vũ Phong cam đoan, Diệp Phong cũng cười đưa ra một cái tiên giới, mà đồ hắn đưa chính là một vạn gốc Vạn Trùng Thảo vạn năm, nếu không đủ thì hắn có thể tiếp tục thêm, dù sao trong tay hắn còn thừa lại chín vạn gốc đâu!

Trừng!

Nghe được còn có đồ tặng thêm, Vũ Phong cũng hai mắt tỏa sáng, bởi vì hắn nghĩ đến trước đó Đỗ Thiên Nhất từng nói với hắn câu nói đó, chỉ cần bán thì lợi ích nhận được sẽ vượt xa tưởng tượng của hắn, hắn cảm thấy rất có thể những lợi ích đó chính là những thứ mà Diệp Phong tặng!

Tê!

Sau khi Vũ Phong xem xét thấy một vạn gốc Vạn Trùng Thảo ở trong tiên giới, đặc biệt là phát hiện tất cả Vạn Trùng Thảo đều là vạn năm thì cho dù là hắn cũng không nhịn được mà hít vào một hơi khí lạnh!

Phải biết, cho dù Tiên Trùng Cốc thì số lượng Vạn Trùng Thảo dự trữ cũng không đủ năm vạn gốc, hơn nữa năm cao nhất cũng mới bảy ngàn năm mà thôi!

"Phụ thân!"

"Giao dịch đã hoàn thành, sau khi trở về lập tức để cho người giao chín tòa Tiên Trùng Thành ra đi, nhớ kỹ nhất định phải mỗi một trọng Thiên Đạo Chiến Trường đều phải có một tòa!"

"Đúng rồi, Diệp thiếu ngoại trừ cho ta chín mươi miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch, còn đưa một vạn gốc vạn năm Vạn Trùng Thảo,

không phải một gốc, là một vạn gốc, tất cả đều là vạn năm!"

Lúc này, Vũ Phong cũng cố nén kích động, trực tiếp truyền âm nói với Vũ Túc vẫn ở trong trạng thái nổi giận cách đó không xa.

Choáng váng!

Nghe được Vũ Phong nói như vậy, vốn đang cố tránh thoát Vũ Lang, cả người Vũ Túc trực tiếp ngốc ra tại chỗ!

Chương 537: Đại ca đừng cản ta, ngươi để cho ta đánh chết hắn đi

Không ai có thể hiểu rõ hơn một vạn gốc vạn năm Vạn Trùng Thảo có giá trị như thế nào so với hắn!

"Chẳng trách tiểu tử Đỗ Thiên Nhất đó sẽ bán!"

"Chỉ sợ tiểu tử đó ngoại trừ thu được chín mươi miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch thì cũng nhận được một số quà tặng vượt xa tưởng tượng!"

"Hơn nữa tiểu Phong bỗng nhiên làm ra quyết định như vậy, hiện tại xem ra rất có thể là hắn đã liên lạc với Đỗ Thiên Nhất!"

Lúc này, Vũ Túc tỉnh táo lại cũng nghĩ đến rất nhiều chuyện!

"Đại ca!"

"Đừng ôm ta, nhanh buông ra đi, con trai bảo bối của ta đứng mỏi chân rồi, ta phải đi lấy một cái ghế cho hắn!"

Nói xong, Vũ Túc vội vàng chạy qua một bên, trực tiếp lấy cái ghế mà trước đó Vũ Lang nằm đặt ở sau lưng Vũ Phong, sau đó cười lớn nói: "Tiểu Phong, ngươi đứng có mỏi chân không, mau ngồi xuống nghỉ một lát đi!"

"Diệp thiếu!"

"Ngươi đứng mệt không, mau ngồi xuống nghỉ một lát đi!"

Mà Vũ Phong nghe xong thì lại tranh thủ đưa cái ghế đó đến sau lưng Diệp Phong, sau đó vội vàng cười lên tiếng nói.

Ba!

Thấy cảnh này, Vũ Túc cũng vỗ trán một cái, thầm nghĩ trong lòng: "Đúng là ta đã quá kích động rồi sao ta lại quên Diệp thiếu được chứ, đến lúc then chốt còn phải nhờ vào con trai của ta, đúng là rất hiểu chuyện!"

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Mẹ nó đây là tình huống như thế nào?

Không phải lúc nãy còn muốn đánh chết hắn hay sao?

Sao đột nhiên lại trở nên quan tâm như vậy?

Nhìn thấy cử động khác thường của Vũ Túc, Vũ Lang cũng cúi đầu trầm tư.

"Không thích hợp!"

"Vô cùng không thích hợp!"

"Chín tòa Tiên Trùng Thành lại chỉ bán chín mươi miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch, mà đệ đệ này của ta không những không tức giận mà ngược lại còn cực kỳ vui vẻ và kích động, rốt cuộc là vì lý do gì?"

Chờ chút!

Khi nghĩ đến đây thì trong đầu của Vũ Lang chợt nhớ tới một câu nói mà Diệp Phong vừa mới nói, đó chính là bên trong tiên giới ngoại trừ chín mươi miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch ra thì còn có một số thứ mà hắn tặng kèm!

"Đại chất tử!"

"Ngươi đưa tiên giới trong tay cho ta xem một chút, ta rất tò mò

không biết Diệp thiếu tặng cho ngươi những thứ gì!"

Đi đến trước mặt Vũ Phong, Vũ Lang cũng mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng nói.

Xoát!

Nghe được Vũ Lang nói như vậy, Vũ Phong lấy thế sét đánh không kịp bưng tai trực tiếp nhét tiên giới trong tay vào trong quần của mình, sau đó vẻ mặt vô cùng nghi hoặc nói: "Đại bá, cái gì tiên giới?"

"Mẹ nó!"

"Người nhà này rất biết cách chơi!"

Thấy cảnh này, Diệp Phong cũng nhịn không được mà bật cười, nói thật hắn rất muốn đưa ba người này đến Thánh Địa, mỗi ngày nhìn bọn họ hố lẫn nhau cũng là một chuyện cực kỳ vui sướng!

Ừm!

Đúng lúc này, Vũ Phong chợt chú ý tới tay phải Vũ Lang bỗng nhiên duỗi thẳng tắp, chuyện này khiến cho hắn bỗng nhiên cảm thấy không ổn sau đó vội vàng quay qua nhìn Vũ Túc đang đứng bên cạnh hô lớn: "Phụ thân, lại tới nữa rồi, người sẽ lập tức biết được tại sao ta lại nằm ở dưới đất ngủ!"

Hả?

Nghe được Vũ Phong nói một câu kỳ quái như vậy, Vũ Túc ừ đang đứng bên cạnh tranh mặt cũng lộ ra vẻ khó hiểu bởi vì hắn hoàn toàn không hiểu được hắn nói như vậy rốt cuộc là có ý gì!

Bành!

Theo một tiếng vang trầm đục vang lên, Vũ Phong hai mắt tối đen, trực tiếp ngã xuống đất hôn mê đi!

? ? ?

Tình huống này như thế nào?

Nhìn đại ca của mình một chiêu chặt cổ tay đánh cho con mình ngất xỉu sau đó lại lấy tiên giới từ bên trong quần của con mình ra, Vũ Túc bị cảnh tượng này làm cho bối rối không biết làm sao!

Chờ chút!

Đúng lúc này, Vũ Túc bỗng nhiên nghĩ đến câu nói mà Vũ Phong vừa mới nói, sau đó vội vàng nhìn về phía Diệp Phong đang đứng ở bên cạnh lên tiếng dò hỏi: "Diệp thiếu, trước đó người nói là Vũ Phong vẫn nằm ở dưới đất ngủ là ngủ như thế hay sao?"

"Đúng đó!"

"Trước đó Vũ thiếu ngủ như thế, ngủ rất là ngon, có kêu kiểu gì cũng không tỉnh lại!"

Nghe được Vũ Túc hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Minh bạch!

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, Vũ Túc lập tức hiểu rõ ra, bây giờ rốt cuộc hắn đã biết được tại sao cả hai công việc mà con của mình lại không cướp được lấy một cái, mẹ nó, bị đánh cho ngất xỉu thì còn cướp cái rắm!"

"Vạn Trùng Thảo!"

"Ròng rã một vạn gốc Vạn Trùng Thảo, hơn nữa tất cả đều là vạn năm!"

Đúng lúc này, sau khi Vũ Lang kiểm tra xong tình huống ở bên trong tiên giới thì kinh hô lên, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó có thể tin dù sao đừng nói là một vạn gốc, cho dù là một gốc vạn năm Vạn Trùng Thảo thì hắn cũng chưa từng nhìn thấy!

"Tiên Trùng thần bí Phệ Hồn Cổ đã biến mất trăm vạn năm, nói nướng liền nướng!"

"Vạn năm Vạn Trùng Thảo, nói đưa liền đưa!"

"Mặc dù không biết rốt cuộc Diệp thiếu là ai nhưng bây giờ có thể

xác định một chuyện, đó chính là ta nhất định phải đi theo bên cạnh Diệp thiếu mới được!"

Sau khi hết khiếp sợ, Vũ Lang cũng âm thầm đưa ra một quyết định!

"Đại ca!"

"Tiểu Phong là cháu của ngươi, ngươi đối xử với hắn như vậy có phải là có chút quá đáng hay không..."

Lúc này, Vũ Túc cũng đi tới trước mặt Vũ Lang, nhưng mà không đợi hắn nói xong thì Vũ Lang đã trực tiếp ngắt lời hắn.

"Tiểu đệ!"

"Tiên giới này ta xem xong, trả lại cho ngươi!"

"Còn khí cụ này nữa, ngươi cũng đem nó đi luôn đi, bên trong có hai mươi con Phệ Hồn Cổ, tặng nó cho ngươi!"

Nghe được Vũ Lang nói như vậy, lại nhìn tiên giới và khí cụ chứa Phệ Hồn Cổ trong tay, Vũ Túc cả người đều choáng váng, hắn không ngờ được là đại ca này của mình không chỉ không chia một phần Vạn Trùng Thảo mà ngược lại còn tặng hai mươi con Phệ Hồn Cổ cho mình!

"Đại ca!"

"Mặc dù tiểu Phong là cháu ruột của ngươi nhưng ngươi đối xử với hắn như vậy có phải là có chút nhẹ tay rồi hay không, nếu như ngươi muốn đánh hắn ngất xỉu thì có thể sử dụng Lang Nha Bổng của ta nè!"

Chương 538: Chẳng lẽ đây là khảo nghiệm mà Diệp thiếu dành cho ta hay sao?

Mặc dù không biết tại sao Vũ Lang sẽ làm như vậy nhưng khi nhìn

thấy hai mươi con Phệ Hồn Cổ bên trong khí cụ trong tay, Vũ Túc bỗng nhiên cảm thấy con của mình bị đánh ngất xỉu như vậy cũng đáng lắm!

Nếu như có thể, thậm chí hắn không ngại để cho Vũ Phong lại choáng mấy lần, chỉ cần còn có thể thu được Phệ Hồn Cổ, dù sao té xỉu cũng không mất miếng thịt nào!

"Tiểu đệ!"

"Diệp thiếu bỏ ra một cái giá lớn như vậy, ngươi nên tranh thủ dẫn theo tiểu Phong về Tiên Trùng Cốc đi, nhất định phải nhanh chóng bàn giao quyền quản lý chính tòa thành trấn đó cho Diệp thiếu mới được!"

Lúc này, nhìn Vũ Túc vẫn còn đang đứng đó cười ngây ngô, Vũ Lang lại lên tiếng nhắc nhở.

"Đúng đúng đúng!"

"Đại ca nhắc nhở đúng!"

Nghe được Vũ Lang nhắc nhở như vậy, Vũ Túc cũng tranh thủ cất tiên giới và khí cụ chứa Phệ Hồn Cổ, sau đó đi đến trước mặt Diệp Phong mở miệng nói: "Diệp thiếu, ta lập tức về Tiên Trùng Cốc an bài chuyện bàn giao quyền quản lý chín tòa thành trấn, nhưng mà đến lúc đó ta phải làm như thế nào mới tìm được ngươi?"

"Vũ Túc tiền bối!"

"Ngươi cứ trở về sắp xếp là được, chờ ngươi sắp xếp xong xuôi thì ta sẽ phái người tới tìm ngươi."

Nghe được Vũ Túc hỏi như vậy, Diệp Phong cũng trực tiếp trả lời.

Một lát sau!

"Vũ Lang tiền bối!"

"Hôm nay đã quấy rầy nhiều rồi, cũng đến lúc ta phải đi rồi."

Sau khi Vũ Túc khiêng Vũ Phong đã hôn mê rời khỏi đây, Diệp

Phong cũng chuẩn bị rời khỏi nơi này!

"Diệp thiếu!"

"Ta muốn đi theo bên cạnh ngươi, không biết có thể cho ta một cơ hội hay không?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Vũ Lang cũng vội vàng nói ra ý nghĩ của mình.

"Ừm?"

"Vũ Lang này lại muốn đi theo ta?"

"Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân hắn đưa hai mươi con Phệ Hồn Cổ ra ngoài?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong không có lập tức trả lời mà đưa tiên giới chứa chín vạn gốc Vạn Trùng Thảo cho Vũ Lang, sau đó lên tiếng hỏi: "Vũ Lang tiền bối, ở trong cái tiên giới này có chín vạn gốc Vạn Trùng Thảo, nếu như đưa hết cho ngươi thì ngươi sẽ xử lý nó như thế nào?"

Hít!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, đặc biệt là khi Vũ Lang xem xét thấy ở trong tiên giới có chín vạn gốc vạn năm Vạn Trùng Thảo thật, hắn cũng không nhịn được mà hít vào một hơi khí lạnh!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là sau khi Diệp Phong cho Vũ Túc một vạn gốc Vạn Trùng Thảo rồi mà trong tay vẫn còn có chín vạn gốc Vạn Trùng Thảo!

"Xử lý như thế nào?"

"Đây chẳng lẽ là một khảo nghiệm mà Diệp thiếu dành cho ta?"

Sau khi bình tĩnh lại, Vũ Lang cũng cúi đầu trầm tư!

Một lúc sau!

"Diệp thiếu!"

"Chín vạn gốc Vạn Trùng Thảo này cực kỳ trân quý, hơn nữa nó có lợi ích to lớn đối với bất kỳ một loại Tiên Trùng nào!"

"Nếu như đưa hết cho ta thì ta định sẽ tìm một chút Tiên Trùng hi hữu đắt đỏ, sau đó dùng những Vạn Trùng Thảo này chăn nuôi, chờ chăn nuôi không sai biệt lắm thì có thể nướng những Tiên Trùng đó ăn!"

Nghĩ đến Diệp Phong tự xưng là thần hào phá của!

Nghĩ đến Diệp Phong ngang tàng!

Nghĩ đến Diệp Phong thích ăn Tiên Trùng nướng!

Kết hợp những chuyện này lại, sau khi Vũ Lang trầm tư một hồi, rốt cuộc cũng đưa ra phương thức xử lý của mình!

"Không tệ!"

"Câu trả lời này của ngươi khiến cho ta rất hài lòng!"

"Chín vạn gốc Vạn Trùng Thảo đó ngươi cứ giữ đi, lúc rảnh rỗi thì hãy chăn nuôi một ít Tiên Trùng có mùi vị không tệ!"

Nói đến đây, Diệp Phong nhìn khu thành đông bị độc chướng bao phủ một chút sau đó tiếp tục lên tiếng nói: "Thu thập một chút đi, sau đó theo ta về Thánh Địa!"

Một bên khác!

"Phụ thân!"

"Ngươi muốn dẫn ta đi đâu?"

Sau khi tỉnh lại, Vũ Phong phát hiện phụ thân của mình đã khiến hắn rời khỏi Vạn Trùng Đại Trận, chuyện này khiến cho hắn khó hiểu vội vàng lên tiếng hỏi thăm.

"Đi đâu?"

"Đương nhiên là tranh thủ về Tiên Trùng Cốc!"

"Diệp thiếu đã đưa thù lao, vậy thì chúng ta phải tranh thủ bàn

giao quyền quản lý chính tòa thành trấn ra!"

Phát hiện Vũ Phong tỉnh lại, Vũ Túc cũng để hắn xuống đất sau đó giải thích rõ với hắn.

"Phụ thân!"

"Vậy thì tại sao ngươi lại dẫn ta theo!"

"Ta không muốn đi, ta còn định đi theo bên cạnh Diệp thiếu!"

"Đây tuyệt đối là một cơ duyên lớn của ta, không nói khoa trương một chút nào, nếu như ta có thể đi theo bên cạnh Diệp thiếu thì chắc chắn là còn có tương lai hơn là làm Thiếu cốc chủ nhiều!"

Nghe được Vũ Túc nói như vậy, Vũ Phong cũng vẻ mặt sụp đổ hô to lên!

Từ khi Diệp Phong lấy Vạn Trùng Thảo ra thì hắn đã có ý nghĩ muốn đi theo bên cạnh Diệp Phong, ai mà ngờ được mình chỉ hôn mê một hồi mà đã bị đưa ra ngoài rồi!

"Ừm?"

"Phụ thân, ngươi, ngươi muốn làm gì?"

Lúc này, Vũ Phong để ý thấy tay phải của phụ thân mình cũng bỗng nhiên duỗi thẳng tắp ra, chuyện này khiến cho hắn cực kỳ bất an lên tiếng hỏi thăm.

"Làm gì?"

"Đương nhiên là đánh cho ngươi ngất xỉu lần nữa!"

"Nếu làm như vậy thì ta có thể khiêng ngươi trở lại đó!"

Nói xong, Vũ Túc cũng không cho Vũ Phong có cơ hội nói chuyện, trực tiếp một cái chưởng đao đánh tới!

"Phụ thân!"

"Ngươi học thói xấu của Đại bá!"

"Hơn nữa, ta có thể tự mình đi về đó mà!"

Trong khoảnh khắc khi Vũ Phong hôn mê lần nữa, trong lòng hắn sụp đổ hô to lên!

...

Một lát sau!

"Ừm?"

"Tại sao không có người nào?"

Khi Vũ Túc khiêng Vũ Phong trở lại Vạn Trùng Đại Trận một lần nữa, hắn ngạc nhiên phát hiện cho dù là Diệp Phong hay là đại ca hắn Vũ Lang cũng đều không có ở đây!

"Cái đó là..."

Đúng lúc này, Vũ Túc bỗng nhiên chú ý tới một hàng chữ được viết trên vách tường của phòng ốc ở trong viện lạc, hắn tiện tay ném Vũ Phong mà hắn đang khiêng xuống đất, sau đó nhanh chóng đi tới chỗ vách tường.

“Tiểu đệ, đại ca đi!”

“Ta đi theo Diệp thiếu về Thánh Địa, sau này ta theo Diệp thiếu lăn lộn!”

? ? ?

Đại ca đi rồi?

Đại ca đi theo Diệp thiếu đi rồi?

Nhìn thấy chữ trên vách tường, sau đó cả người Vũ Túc đều bối rối, hắn có nằm mơ cũng không thể nào nghĩ tới đại ca luôn thích tự do tự tại hơn vạn năm nay lại đi theo Diệp thiếu đi!

"Trách không được!"

Chương 539: Người mới này tình huống

như thế nào, vừa đi tới thì đã đánh cho tất cả mọi người ngất xỉu?

"Trách không được trước đó đại ca sẽ nhắc nhở ta, hiện tại xem ra, đó là do hắn cố ý để cho ta và tiểu Phong đi!"

Vũ Túc nghĩ đến trước đó Vũ Lang nhắc nhở, hắn cũng lập tức hiểu được!

"Ừm?"

"Phụ thân, Diệp thiếu và Đại bá đâu?"

Lúc này, Vũ Phong từ trong hôn mê tỉnh lại nhìn viện lạc vắng vẻ một chút, vẻ mặt không hiểu nhìn về phía Vũ Túc hỏi thăm.

"Tiểu Phong!"

"Ta chợt phát hiện, hình như đại bá của ngươi trời sinh khắc chế ngươi!"

Nói đến đây, Vũ Túc đưa tay chỉ chỉ hàng chữ trên vách tường ở bên cạnh mình rồi tiếp tục nói: "Đại bá của ngươi không chỉ cướp đoạt hai công việc của ngươi mà ngay cả cơ hội đi theo bên cạnh Diệp thiếu cũng bị hắn cướp đi!"

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Nguy rồi!"

"Ta quên đột phá!"

"Trước đó nên để cho Vũ Túc tiền bối mở mang kiến thức về phương thức đột đột đột phá của ta trước khi hắn đi mới đúng!"

Sau khi trở lại Tinh Hồn Phong, lúc này Diệp Phong mới nhớ tới mình còn có chín viên Thăng Tiên Đan chưa có ăn!

"Được rồi!"

"Tạm thời giữ lại đi, chờ đến khi tìm thấy người chứng kiến thích hợp thì hãy đột phá, dù sao bây giờ cũng đã bước vào Huyền Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, không thể tăng thêm áp lực cho sư tôn được."

Nghĩ đến đây, Diệp Phong chuẩn bị tiến về Thánh Điện tìm sư tôn tâm sự!

"Tiểu Cước!"

"Lát nữa có một người mới đến, giao cho ngươi!"

Sau khi dặn dò Diệp Tiểu Cước một phen, Diệp Phong lập tức rời khỏi Tinh Hồn Phong, đi thẳng đến Vô Cực Phong.

Bành!

Sau khi Diệp Phong rời đi, Diệp Tiểu Cước trực tiếp đá văng cửa nhà vệ sinh nam của Thần Thông Mao Ốc, vẻ mặt hưng phấn hô lớn với mấy người đang ở bên trong đó: "Đều đi ra đi, lại có người mới tới!"

"Lại có người mới tới?"

"Nói thật, ta rất hi vọng Diệp thiếu có thể đem một người mới thích chiến đấu về đây!"

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Đồ Mãng cũng nói ra ý nghĩ của mình.

"Chiến đấu rất là vô nghĩa, hẳn là phải có một người mới có mục tiêu cuộc sống tới đây mới tốt, giống như ta, mục tiêu cuộc sống của ta chính là lập chí trở thành nam nhân trong mộng của ngàn vạn thiếu nữ!"

Nghe được Đồ Mãng nói như vậy, Chu Khải cũng là nói ra ý nghĩ của mình.

"Thật ra thì ta lại hy vọng là có một Luyện Khí Sư có những ý tưởng kỳ lạ đến đây, như thế thì khi chúng ta luyện khí tuyệt đối

có thể phát minh ra nhiều thứ và chế tạo ra nhiều Tiên Khí vượt khỏi tưởng tượng hơn!"

Nghe được hai người nói như vậy, Cung Phong cũng phát biểu ý kiến của mình.

"Lại có người mới tới!"

"Mặc dù ta không còn là tiểu sư đệ nhỏ nhất nữa nhưng mà lỡ như thực lực của người tới mạnh hơn ta thì phải làm sao bây giờ, quỳ với các sư huynh không phải là một vấn đề nhưng nếu như quỳ trước mặt sư đệ thì có phải là có chút không tốt lắm hay không?"

Trần Phàm đang đứng bên cạnh mặc dù không có nói chuyện nhưng trong lòng cũng có ý nghĩ của riêng mình.

Trong lúc mọi người ở đây bàn tán với nhau thì một khe hở không gian cũng xuất hiện ở trên phi hành Tiên Khí của Trần Phàm, cho mỗi lần đi ra ngoài dẫn người về đây thì bây giờ mỗi khi đi ra ngoài thì Diệp Phong đều sẽ đem phi hành Tiên Khí của Trần Phàm theo bên người.

Mà lúc này, mọi người cũng đều đưa mắt nhìn vào vết nứt không gian, trong mắt toát lên vẻ hưng phấn, không cần biết lần này người mới tới là người như thế nào nhưng bọn họ đều có chung một ý nghĩ với nhau, đó chính là hố trước rồi nói sau!

"Ừm?"

"Những người này không thích hợp!"

Sau khi Vũ Lang đi từ trong vết nứt không gian ra thì cũng lập tức nhận ra được ánh mắt mọi người nhìn về phía hắn có chút không đúng lắm!

Bành! Bành! Bành!

Theo từng tiếng vang trầm đục vang lên, bốn người Đồ Mãng, Chu Khải, Cung Phong và Trần Phàm bị Vũ Lang trực tiếp dùng chưởng đao đánh ngất xỉu té lăn ra đất.

? ? ?

Người mới này mẹ nó thật là bưu hãn!

Vừa mới tới thì đã đánh ngất xỉu tất cả mọi người?

Nhìn bốn người ngã xuống đất rơi vào trong hôn mê, Diệp Tiểu Cước đang đứng bên cạnh cũng bị kinh hãi sau đó cười khổ lẩm bẩm: "Những người mà chủ nhân đưa về quả nhiên không có một người nào là người bình thường!"

"Uy!"

"Tại sao ngươi không có ra tay với ta?"

Lúc này, Diệp Tiểu Cước cũng có chút hiếu kỳ nhìn về phía Vũ Lang hỏi thăm.

"Đại nhân!"

"Ta cảm nhận được khí tức cực kỳ nguy hiểm từ trên người của ngươi, có thể khẳng định ta tuyệt đối không phải là đối thủ của ngươi cho nên ta đâu có dám ra tay với ngươi!"

Nghe được Diệp Tiểu Cước hỏi thăm, Vũ Lang cũng thần thái cung kính vội vàng giải thích.

"Nha!"

"Vậy tại sao ngươi lại ra tay với bọn họ?"

"Chỉ bởi vì thực lực của bọn họ yếu hơn ngươi hay sao?"

Nghe được Vũ Lang giải thích như vậy, trên mặt Diệp Tiểu Cước lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía Vũ Lang hỏi lại lần nữa.

"Đại nhân!"

"Ánh mắt bọn họ nhìn ta có chút không đúng!"

"Đều khiến cho ta có cảm giác như là bọn họ đang muốn hố ta cho nên vì tránh xảy ra chuyện bất trắc ta trực tiếp xuất thủ với bọn họ!"

Nghe được Diệp Tiểu Cước hỏi thăm lần nữa, Vũ Lang cũng thành

thật nói ra nguyên nhân tại sao mình làm như thế.

"Bọn họ còn chưa kịp làm cái gì hết mà đã bị ngươi phát hiện ra rồi!"

"Không hổ là cường giả đỉnh cao thượng giới!"

"Nhưng mà ngươi có nghĩ tới một chuyện hay không, đó là chúng ta không thể âm thầm hố ngươi vậy chúng ta có thể công khai hố ngươi?"

Không đợi Vũ Lang hiểu được Diệp Tiểu Cước nói như vậy là có ý gì thì đã phát hiện Diệp Tiểu Cước đang đứng đối diện mình đột nhiên biến mất khỏi tầm mắt của hắn, ngay sau đó là một cảm giác nguy cơ lập tức xuất hiện ở phía sau hắn, không đợi hắn kịp làm ra phản ứng thì theo một tiếng vang trầm đục vang lên hắn hai mắt tối sầm trực tiếp ngã xuống đất!

"Người mới tới càng ngày càng khó hố!"

"Nhưng ta làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho bọn họ, mặc dù ta sẽ bị trừng phạt một chút nhưng cảm ngộ thần thông ở trong Thần Thông Mao Ốc có thể khiến cho thực lực của bọn họ tăng lên!"

Chương 540: Giấu quần, đây là ranh giới cuối cùng của hắc sắc truyền thuyết rồi

Nói xong, Diệp Tiểu Cước cũng kéo Vũ Lang đã hôn mê đi vào trong yêu xí của Thần Thông Mao Ốc, bởi vì hắn đã tìm được kim sắc Thông Thiên Bi thích hợp cho Vũ Lang ở trong đó!

Vô Cực Phong, Thánh Điện!

"Ừm?"

"Người đâu?"

Đi vào Thánh Điện, phát hiện Lạc Thiên Tuyết cũng không có ở đây, Diệp Phong có chút khó hiểu sau đó trực tiếp hỏi thăm hệ thống: "Hệ thống, vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ,

kiểm tra xem bây giờ sư tôn đang ở đâu!"

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tối hôm qua Lạc Thiên Tuyết đã rời khỏi Thánh Địa, trước mắt đang trên đường đi đến Thiên Cơ Các."

Đi rồi?

Sư tôn đi Thiên Cơ Các làm gì?

Nghe được hệ thống trả lời như vậy, Diệp Phong cũng cảm thấy có chút tò mò sau đó trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, cho Tiểu Đường đi bảo hộ sư tôn."

Một bên khác!

"Ồ!"

"Tiểu Đường, sao ngươi lại tới đây, còn nữa, mặt của ngươi bị gì đó?"

Lạc Thiên Tuyết đang đi đường với tốc độ cao nhất thì phát hiện Diệp Tiểu Đường với cái mặt sưng như là đầu heo bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh nàng thì vô cùng khó hiểu lên tiếng hỏi thăm.

"Hì hì!"

"Lạc tỷ tỷ, là chủ nhân phái ta tới bảo vệ ngươi!"

"Về phần mặt của ta, tình huống cụ thể ta không nói nữa, nói ra đều là nước mắt!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Diệp Tiểu Đường cười khổ lên tiếng giải thích.

"Lạc tỷ tỷ!"

"Sao ngươi không gọi chủ nhân đi theo cùng?"

"Làm như vậy thì chẳng phải hai người các ngươi có thể tiện bồi dưỡng tình cảm hay sau?"

Sau khi giải thích xong, Diệp Tiểu Đường cũng hỏi ra nghi hoặc

của Diệp Phong.

"Ta cũng muốn!"

"Nhưng ta không muốn bởi vì chút chuyện của mình mà làm chậm trễ thời gian của hắn, dù sao mỗi ngày hắn đều quá bận bịu!"

"Ý nghĩ của ta rất đơn giản, bây giờ ta sẽ cố gắng tu luyện, chỉ cần ta có thể theo sát bước chân của hắn là được rồi, dù sao sau này thời gian ở chung với hắn vẫn còn dài, bây giờ không phải là lúc để chúng ta hưởng thụ thế giới của hai người!"

Nghe được Diệp Tiểu Đường hỏi thăm như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng cười nói ra ý nghĩ của mình.

...

Tinh Hồn Thánh Địa!

"Hóa ra là như vậy!"

"Sư tôn nói rất đúng, sau này thời gian ở chung với nhau vẫn còn dài, nhưng mà trong lúc này ta còn phải nghĩ cách để lấy thêm được một chút phúc lợi từ chỗ sư tôn mới được!"

Nghĩ đến đây, trong đầu Diệp Phong lập tức xuất hiện hình bóng của Cung Phong, hắn cảm thấy mình có thể để cho Cung Phong dựa theo bản vẽ mà hắn đưa để chế tạo thêm càng nhiều quần áo đặc thù nữa!

"Hệ thống!"

"Có cách nào để cho ta xuống hạ giới xem xem hay không!"

"Nói thật, trong khoảng thời gian đi vào thượng giới ta có chút nhớ mấy đồ đệ của ta!"

Lúc này, Diệp Phong trực tiếp hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Túc chủ có thể tiêu hao một ngàn vạn điểm phá sản để trở về hạ giới hơn nữa còn có thể ở lại một ngày, mỗi khi ở lại thêm một ngày thi sẽ tự động tiêu trừ một ngàn vạn điểm phá sản!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, khi ở hạ giới thì không thể nào phát động hành vi phá của, cũng không thể nào tiêu hao điểm phá sản để mở tiên bình, sẽ không đổi mới sản phẩm bại gia hàng ngày vân vân, nói một cách đơn giản hơn thì bởi vì hệ thống đã thăng cấp cho nên một khi túc chủ trở về hạ giới thì chỉ có thể du ngoạn và sử dụng các loại chức năng của hệ thống mà thôi!"

Rất nhanh, tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu Diệp Phong.

"Ừm!"

"Vậy mà lại có thể trở về hạ giới đi dạo thật!"

Sau khi nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống thì Diệp Phong cũng nở một nụ cười, kiểm tra tình hình trước mắt mình còn lại hơn hai ngàn vạn điểm phá sản, trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, tiêu hao một ngàn vạn điểm phá sản, đưa ta đến chỗ gần Hoa Ngữ Mộng nhất!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu thì một cái lỗ đen quỷ dị xuất hiện ở dưới chân của hắn và không đợi hắn kịp phản ứng thì toàn thân hắn đã trực tiếp rơi vào trong lỗ đen đó và biến mất.

...

Hạ giới, Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo Chiến Trường!

"Huynh đệ!"

"Chạy mau!"

"Đừng có đứng ngây ra đó nữa, hắc sắc truyền thuyết sắp tới đây rồi!"

Sau khi Diệp Phong phát hiện mình đi tới Thiên Đạo Chiến Trường ở hạ nhớ, không đợi hắn triệt để tỉnh táo lại thì một giọng nói lo lắng đã vang lên ở phía sau hắn sau đó hắn bị một nam tử trung niên túm lấy nhanh chóng bay tới trước.

"Hắc sắc truyền thuyết?"

Trong lúc chạy trốn, Diệp Phong trên mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi nam tử trung niên: "Đại ca, cái gì là hắc sắc truyền thuyết?"

"Ừm?"

"Ngươi lại chưa từng nghe tới đại danh của hắc sắc truyền thuyết?"

"Đó chính là tồn tại kinh khủng có thể trở thành cơn ác mộng của ngàn vạn chủng tộc ở trong Thiên Đạo Chiến Trường!"

Nói đến đây, nam tử trung niên dừng một chút, sau đó tiếp tục nói ra: "Nói như vậy, phàm là những nơi có hắc sắc truyền thuyết xuất hiện, những nơi mà bọn họ đi qua thì đúng là quần cũng không để, bọn họ cướp sạch hết!"

"Nhưng mà nói cũng kỳ!"

"Mỗi một lần bọn họ hoàn thành cướp bóc xong thì đều sẽ ngẫu nhiên tìm một chỗ ném toàn bộ những thứ mà bọn họ đã cướp được ra, hơn nữa bọn họ còn sẽ dùng những thứ mà bọn họ cướp bóc được để làm tiêu chuẩn và ném ra thiên tài địa bảo có giá trị gấp mười lần số đó!"

"Có thể nói, bọn họ cướp bóc tạo nên một thằng xui xẻo sau đó sẽ tạo ra một thằng may mắn!"

"Kể từ khi hắc sắc truyền thuyết xuất hiện trong Thiên Đạo Chiến Trường, bọn họ trở thành đối tượng khiến cho tất cả mọi người vừa yêu vừa hận!"

? ? ?

Cướp bóc một đợt, sau khi cướp bóc xong không chỉ ném toàn bộ mọi thứ đã cướp được ra mà còn ném ra thiên tài địa bảo có giá trị gấp mười lần số đó?

Nghe đến đây, trong mắt Diệp Phong cũng hiện lên một vòng tinh quang, trong lòng sợ hãi than: "Mặc dù hắc sắc truyền thuyết này có phong cách làm việc giống như kim sắc truyền thuyết nhưng không thể không nói, đối phương không chỉ biết chơi mà mẹ nó còn rất biết cách phá..."

Chương 541: Giấu quần, đây là ranh giới cuối cùng của hắc sắc truyền thuyết rồi (2)

Khi hắn vừa mới nghĩ đến đây thì đột nhiên Diệp Phong sững sờ, sau đó trên mặt lộ ra vẻ khó có thể tin lẩm bẩm: "Không phải hắc sắc truyền thuyết này có liên quan đến Bại Gia Môn đó chứ!"

"Ừm?"

"Đại ca, sao ngươi không chạy nữa?"

Trong lúc Diệp Phong đang suy nghĩ những chuyện này thì chợt phát hiện nam tử trung niên đang toàn lực kéo mình chạy trốn bỗng nhiên ngừng lại, chuyện này khiến cho hắn cảm thấy khó hiểu lên tiếng hỏi thăm.

"Trốn không thoát!"

"Hắc sắc truyền thuyết đã đuổi theo tới!"

"Nhưng mà chúng ta cũng không cần phải lo lắng quá, bọn họ chỉ cướp tiền chứ không có giết người!"

Nói xong, nam tử trung niên dùng trường đao trong tay nhanh chóng đào một cái hố ở dưới đất sau đó trực tiếp vùi hai cái quần vào trong đó rồi lấp đất lại!

"Tiểu huynh đệ!"

"Ngươi đừng dùng ánh mắt quái dị như vậy để nhìn ta!"

"Giấu quần đã là ranh giới lớn nhất của hắc sắc truyền thuyết, nếu như dám giấu những thứ khác mà bị bọn họ phát hiện thì kết quả sẽ cực kỳ thảm, ngươi cũng tranh thủ dấu hai cái đi!"

Phát hiện Diệp Phong đang dùng ánh mắt quái dị nhìn mình, trên mặt nam tử trung niên lộ vẻ lúng túng giải thích.

Đạp! Đạp! Đạp!

Đúng lúc này, một loạt tiếng chạy bộ đều nhau từ đằng xa vọng lại, không lâu sau thì hơn vạn tên hắc thiết đại quân người mặc hắc thiết chiến giáp đã xuất hiện ở trong tầm mắt của Diệp Phong!

"Đến rồi!"

"Bọn họ mang theo vẻ mặt phách lối chạy tới!"

"Không biết rút cục người đứng sau lưng của bọn họ là người nào mà có thể nghĩ ra phương thức cướp đoạt như vậy!"

"Nếu như có một ngày để cho ta nhìn thấy người đứng sau lưng bọn họ ta tuyệt đối sẽ quất cho hắn cái bạt tay!"

Nhìn thấy hắc thiết đại quân càng ngày càng gần, nam tử trung niên cũng đã chuẩn bị tinh thần sẽ bị cướp bóc không còn một cái gì cũng bắt đầu chém gió!

Nhưng mà lúc này Diệp Phong lại không để ý tới nam tử trung niên đang chém gió bởi vì ánh mắt của hắn đã rơi vào một nữ tử mặc chiến giáp đồng thau phía trước hắc thiết đại quân.

"Hoa Ngữ Mộng!"

"Thủ lĩnh lại là đại đồ đệ của ta Hoa Ngữ Mộng!"

"Không ngờ được là hắc sắc truyền thuyết khiến cho ngàn vạn chủng tộc vừa nghe tin đã sợ mất mật lại là hắc thiết đại quân do bại gia môn đồ tạo thành!"

Sau khi nhận ra Hoa Ngữ Mộng, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là mình tạo thành một cái kim sắc truyền thuyết ở thượng giới, đại đồ đệ của mình lại lấy ra một cái hắc sắc truyền thuyết ở hạ giới!

"Xong!"

"Tiểu tử này phế!"

"Vừa nãy cái có thể kéo theo hắn chạy đã lại hết lòng quan tâm giúp đỡ lắm rồi, hắn đừng nghĩ nhúng chàm quần ta đã giấu kỹ!"

Nhìn thấy Diệp Phong đang đứng bên cạnh cứ ngu ngơ đứng tại chỗ như vậy, nam tử trung niên bắt đầu nghĩ cách bảo vệ quần của mình!

"Cái đó là. . ."

"Sư tôn!"

Theo khoảng cách càng ngày càng gần, khi Hoa Ngữ Mộng đang đứng ở phía trước nhất nhìn thấy rõ người đứng đối diện mình là Diệp Phong thì trong nháy mắt trên mặt lộ ra vẻ mừng như điên sau đó trực tiếp hô lớn với hơn vạn tên bại gia môn đồ ở sau lưng: "Môn chủ tới, tất cả đều tập trung tinh thần cho ta!"

Nghe được Hoa Ngữ Mộng nói như vậy, hơn vạn tên bại gia môn đồ cũng đột nhiên chấn động, sau đó tất cả đều kích động nhìn về phía trước, bọn họ không ngờ được là môn chủ đã phi thăng lên thượng giới lại bỗng nhiên xuất hiện ở chỗ này!

"Đệ tử Hoa Ngữ Mộng, bái kiến sư tôn!"

Đi tới trước mặt Diệp Phong, Hoa Ngữ Mộng cũng mặt lộ vẻ kích động quỳ một chân xuống đất, sau đó thần thái cung kính hô to lên!

"Bại gia môn đồ, bái kiến môn chủ!"

Ngay sau đó, hơn vạn tên bại gia môn đồ người mặc hắc thiết chiến giáp phía sau cũng đều quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó tất cả đều kích động la lớn lên!

"Ngọa tào! ! !"

"Mẹ nó, các ngươi đừng có làm ta!"

"Kẻ lỗ mãng này là người đứng sau lưng hắc sắc truyền thuyết các ngươi?"

Nghe được tiếng hô to đinh tai nhức óc này lại nhìn thấy hơn vạn tên hắc giáp đại quân mặt lộ vẻ kích động quỳ trước mặt, lại nhớ lại những lời chém gió mà mình vừa nói lúc nãy nam tử trung niên đã sắp bị sợ đến tè ra quần!

Bành!

Lúc này, nam tử trung niên trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó tràn đầy sợ hãi nói: "Môn chủ đại nhân, ta, mới nãy là ta nói vậy mà thôi hi vọng môn chủ đại nhân có thể tha cho ta một mạng!"

"Lão ca!"

"Không cần khẩn trương như vậy, mau dậy đi!"

"Những lời ngươi nói ta cũng không để ở trong lòng hơn nữa ta cũng phải cảm ơn ngươi một phen, dù sao vừa mới nãy là ngươi kéo theo ta chạy trốn!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp đưa mắt nhìn về phía Hoa Ngữ Mộng, dù sao bây giờ trong tay của hắn không có linh thạch và Linh Tinh của hạ giới!

"Trong cái không gian giới chỉ này chứa một trăm vạn miếng cực phẩm Linh Tinh, bây giờ là của ngươi!"

Nhìn thấy Diệp Phong đưa mắt ra hiệu, trong nháy mắt Hoa Ngữ Mộng đã hiểu được ý trong đó trực tiếp đi đến trước mặt nam tử trung niên sau đó đưa một cái không gian giới chỉ ra.

"Ta đây coi như là nhân họa đắc phúc sao?"

Nhìn thấy hắc thiết đại quân rời đi, lại nhìn không gian giới chỉ chứa một trăm vạn miếng cực phẩm Linh Tinh trong tay một chút, trên mặt nam tử trung niên cũng dần dần lóe lên vẻ kích động, hắn hoàn toàn không ngờ được là hạnh phúc lại tới đột nhiên như thế!

...

"Ngữ Mộng, hắc sắc truyền thuyết này là chuyện gì xảy ra?"

Nhìn hơn vạn tên bại gia môn đồ người mặc hắc thiết chiến giáp phía sau, Diệp Phong cũng có chút hiếu kỳ hỏi thăm Hoa Ngữ Mộng.

"Sư tôn!"

"Chúng ta được kim sắc truyền thuyết của ngươi dẫn dắt, cho nên mới chế tạo ra hắc sắc truyền thuyết ở hạ giới!"

"Nhưng mà mỗi tháng chúng ta chỉ xuất động hai lần, thời gian còn lại thì tất cả bại gia môn đồ đều sẽ điên cuồng phá của ở nhiều nơi khác nhau, không chỉ có như thế, trước mắt bại gia môn đồ đã trải rộng ngàn vạn giao diện, có thể nói không bao lâu nữa thì Bại Gia Môn chúng ta sẽ danh vang ngàn vạn giao diện!"

Chương 542: Mới nãy là ta cảm động vô ích hay sao?

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lạc Thiên Tuyết cũng vội vàng giải thích.

Hả?

Được kim sắc truyền thuyết dẫn dắt, sao bọn họ lại biết?

Chẳng lẽ là hệ thống truyền tin tức này cho bọn họ?

Nghe được Lạc Thiên Tuyết giải thích, trong lòng Diệp Phong cũng có phỏng đoán.

"Sư tôn!"

"Sao bỗng nhiên ngươi lại về hạ giới?"

Lúc này, trên mặt Hoa Ngữ Mộng lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Đương nhiên là nhớ các ngươi!"

"Ngươi hoàn toàn không biết vì có thể về hạ giới thăm các ngươi một chút mà ta đã phải bỏ ra một cái giá lớn đến mức nào đâu!"

Nghe nói như thế, Diệp Phong cũng ra vẻ đau lòng lên tiếng trả lời.

Cảm động!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, đặc biệt là nhìn thấy Diệp Phong toát ra vẻ đau lòng, Hoa Ngữ Mộng lập tức bị cảm động, dù sao có thể khiến cho Diệp Phong cũng cảm thấy đau lòng thấy nàng không dám tưởng tượng cái giá lớn đó rốt cuộc là lớn tới cỡ nào!

"Bây giờ thấy ngươi ổn định như vậy thì ta cũng yên lòng!"

"Không có chuyện gì thì ta đi trước đây!"

Ngay lúc Hoa Ngữ Mộng còn đang cảm động thì Diệp Phong chợt nói một câu như vậy sau đó trực tiếp rời khỏi Thiên Đạo Chiến Trường.

? ? ?

Tới xem ta một chút rồi đi?

Đã nói là nhớ chúng ta mà?

Nhìn thấy Diệp Phong đã rời đi, Hoa Ngữ Mộng cả người đều mộng, nàng cũng không ngờ mới nãy mình cảm động chỉ là vô ích!

...

Huyền Thiên đại lục, Tinh Hồn Phong!

"Ừm?"

"Vốn còn muốn cho Tiểu Hắc ra đưa ta đến Tinh Hồn Tông, không ngờ được là lại trực tiếp xuất hiện ở dưới đỉnh núi Tinh Hồn Phong!"

Nhìn thấy hoàn cảnh quen thuộc xung quanh mình, Diệp Phong cũng nhịn không được bật cười lên.

"Ồ!"

"Mạnh Dương sư huynh, ngươi có phát hiện là bóng lưng của người đang đứng ở trước mặt có chút quen thuộc hay không?"

Lúc này, Tùng Bình lịch luyện trở về nhìn thấy Diệp Phong đang

đứng ở nơi xa thì khẽ nhíu mày sau đó quay qua nhìn thanh niên đang đứng bên cạnh mình hỏi thăm.

Ba!

Mạnh Dương nghe xong thay thì trực tiếp đập một bàn tay lên đầu Tùng Bình, trực tiếp mắng to: "Chắc chắn là quen thuộc, đó là Diệp trưởng lão đó, mới đầu ở Tinh Cực Tông, là Diệp trưởng lão dùng Hỏa Long Quyền điên cuồng đánh ta ở trên lôi đài!"

? ? ?

Diệp trưởng lão?

Như vậy đối phương không phải chính là đệ tử thân truyền của Thánh nữ Diệp Phong hay sao!

Nghe được Mạnh Dương nói như vậy, trên mặt Tùng Bình cũng toát ra vẻ khó có thể tin đồng thời trong lòng cũng kinh hãi, nói: "Không phải Diệp trưởng lão đã phi thăng lên thượng giới hay sao, sao còn có thể xuất hiện ở đây được!"

"Đệ tử Tinh Hồn Tông Mạnh Dương, bái kiến Diệp trưởng lão!"

"Đệ tử Tinh Hồn Tông Tùng Bình, bái kiến Diệp trưởng lão!"

Hả?

Nhìn thấy hai người xuất hiện trước mặt mình trên mặt lộ vẻ cung kính thì Diệp Phong cũng có chút ngạc nhiên sau đó lên tiếng hỏi: "Các ngươi biết ta?"

"Diệp trưởng lão, ngươi không nhớ ta sao?"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, trên mặt Mạnh Dương cũng lóe lên vẻ mong đợi lên tiếng hỏi thăm, dù sao lúc trước Diệp Phong vừa tới Tinh Cực Tông, sau đó chọn một cái lôi đài để thủ lôi thì hắn chính là người đầu tiên đi lên nghênh chiến!

"Ha ha ha!"

"Mạnh Dương, đương nhiên là ta vẫn còn nhớ ngươi rồi!"

"Các ngươi mau giúp ta bẩm báo cho tông chủ một tiếng, hãy nói là Diệp Phong ta trở về thăm hắn!"

Nghe được Mạnh Dương nói như vậy, Diệp Phong cũng cười to một tiếng để hóa giải xấu hổ, sau đó trực tiếp lên tiếng nói.

“Ai!”

“Chung quy là một mình ta chống lại tất cả sự xấu hổ này!”

“Vốn tưởng rằng Diệp trưởng lão có chút ấn tượng với ta, ai mà ngờ, là ta tự mình suy nghĩ nhiều!”

Trên đường đi đến tông môn đại điện, Mạnh Dương cũng cười khổ tự mình lẩm bẩm, hắn không tin lời Diệp Phong vừa nói, hắn có thể cảm giác được, Diệp Phong thật sự không có ấn tượng gì với hắn!

Mà lúc này, Tùng Bình ở bên cạnh lại lặng lẽ lấy ra Truyền âm Thạch, báo tin Diệp Phong đột nhiên trở về cho đại tổ lão!

Sau núi tông môn!

Ngũ đại tổ lão lúc này đang nhàm chán nằm ở trên ghế bập bênh phơi nắng!

Xoát!

Đúng lúc này, đại tổ lão Lạc Thiên Hình bỗng nhiên nhảy vọt từ ghế bập bênh đứng lên, sau đó lộ ra vẻ kích động bay thẳng đến động phủ bế quan của tứ tổ lão!

“Tình huống này là sao?”

“Đại ca làm sao vậy?”

Thấy một màn như vậy, nhị tổ lão Giang Hào Vũ lộ vẻ nghi hoặc nhìn về phía tam đại tổ lão còn lại hỏi.

“Không biết!”

“Chẳng lẽ đại ca lại kiềm chế không được, muốn đi ra ngoài tìm

một người có duyên nói chuyện nhân sinh?"

Tam tổ lão Tào Dân Phong lúc này lại là nở một nụ cười xấu xa nói.

"Theo như ta thấy, thay vì mỗi ngày ở chỗ này lãng phí sinh mệnh, chúng ta không bằng phi thăng tìm tiểu tử Diệp Phong kia. Dù sao cũng có Bại Gia Môn ở, không ai dám khiêu khích Tinh Hồn Tông chúng ta!"

Ngũ tổ lão Sở Vân Sơn lúc này lại nghiêm túc nói ra suy nghĩ của chính mình.

"Các ngươi đừng nói nữa!"

"Hiện tại ta chỉ muốn biết, tại sao đại ca lại đột nhiên chạy đến động phủ của ta!"

Lúc này, tứ tổ lão khó hiểu nói.

Đúng lúc này, Lạc Thiên Hình sắc mặt trắng bệch đi ra khỏi động phủ của tứ lão tổ, lại trực tiếp đi vào động phủ của ngũ tổ lão ph!

Một lát sau!

Sau khi Lạc Thiên Hình đi qua một lần động phủ của tứ đại tổ lão, lúc này mới trở lại động phủ của chính mình, mà hành động của hắn đã hoàn toàn khiến tứ đại tổ lão còn lại sửng sốt!

"Đại ca!"

"Sao đột nhiên lại thay đổi thành ăn mày?"

Sau khi Lạc Thiên Hình đi ra động phủ của mình, trên người hắn ăn mặc một bộ quần áo cũ nát, đầu tóc rối bù, trong tay cầm theo một cái chén bể, ngũ tổ lão Sở Vân Sơn ngạc nhiên hỏi.

"Ngũ đệ!"

"Cơ hội luôn nằm trong tay những người biết chuẩn bị!"

"Không nói nữa, đại ca đi đến góc tường tông môn đại điện ngồi

xổm ăn xin đây!”

“Đúng rồi, đừng nói đại ca ăn mảnh, Diệp Phong đã trở lại, hiện tại đang trên đường đến tông môn đại điện!”

Nói xong, Lạc Thiên Hình cũng nở một nụ cười đầy ẩn ý với tứ đại tổ lão, sau đó trực tiếp rời khỏi sau núi, nhanh chóng chạy đến tông môn đại điện

Chương 543: Chương 543: Đại ca không phải người, hắn thật sự là cẩu a

.

Xoát! Xoát! Xoát! Xoát!

Nghe Lạc Thiên Hình nói xong, tứ đại tổ lão cũng kinh ngạc từ trên ghế bập bênh đứng lên, sau đó chạy như điên về phía động phủ của mình!

“Mẹ kiếp!”

“Bộ đồ ăn xin của ta đâu!”

“Mẹ kiếp l!”

“Mẹ nó, ai trộm bộ đồ xin cơm của ta rồi!”

“…”

Chẳng mấy chốc, những lời mắng chửi giận dữ khác tiếp tục vang lên từ trong bốn động phủ!

Khi tứ đại lão tổ tràn đầy tức giận từ trong động phủ đi ra, hai mặt nhìn nhau, trong nháy mắt nghĩ ra cái gì, đồng thanh chửi bới: “Đại ca không phải con người a, chuyện như vậy, ngay cả con chó cũng không làm được a!”

“Ba vị ca ca!”

“Nếu như đại ca đã bất nhân, vậy cũng không thể trách đệ đệ chúng ta bất nghĩa!”

“Tiểu đệ có một ý tưởng, cũng không biết ba vị ca ca có dám làm cùng ta hay không!”

Lúc này, ngũ tổ lão Sở Vân Sơn nghiêm túc nhìn về tam đại tổ lão còn lại ra tiếng hỏi.

……

Tông môn đại điện!

“Đây là tầm quan trọng của việc nắm giữ thông tin trước!”

“Cho dù bọn họ có tới đây ăn xin, nhưng không có trang bị thì sao có thể thắng ta!”

Lúc này, Lạc Thiên Hình đi đến tông môn đại điện, trực tiếp ngồi xổm xuống vị trí gần cửa, sau đó lộ ra vẻ mặt tự tin chờ đợi.

Một lát sau!

???

Bốn lão gia hỏa này điên rồi sao!

Chỉ là ăn xin mà thôi, sao lại dám liều mạng như thế!

Khi Lạc Thiên Hình nhìn thấy tứ đại lão tổ chỉ mặc một chiếc Khổ Trà Tử đi đến bên này, trên mặt lộ ra một tia kinh ngạc!

“Bốn vị đệ đệ!”

“Quá mức a!”

Nhìn thấy bốn người bọn họ ngồi xổm thành một hàng, Lạc Thiên Hình cũng đen mặt nói.

“Đại ca, cũng may nhờ có ngươi giúp đỡ, chúng ta mới có thể thoát ra nghèo khó thất vọng!”

“Đại ca, nhờ có ngươi, mới khiến chúng ta nhận ra ý nghĩa chân

chính của việc ăn xin!

“Đại ca, cảm tạ có ngươi, chúng ta…”

Nghe mấy người nói xong, Lạc Thiên Hình đen mặt trực tiếp ngắt lời: “Đủ rồi, bởi vì có các ngươi, bộ quần áo ăn xin này của ta còn có tác dụng gì, ta… Mẹ kiếp, mẹ nó ta không kịp cởi, tên tiểu tử Diệp Phong kia tới rồi!”

Xoát!

Khi Lạc Thiên Hành vừa dứt lời, tứ ánh mắt tứ đại tổ lão còn lại đều nhìn về phương xa.

Tê!

Khi Tùng Bình nhìn thấy ngũ vị trưởng lão ngồi xổm thành một hàng trong góc của môn đại điện, hắn không khỏi há hốc mồm, sau đó vội vàng nói với Mạng Dương đang ở bên cạnh: “Mạnh Dương sư huynh, ngươi mau véo ta một chút, có phải ta hoa mắt rồi không…!”

Hả?

Còn chưa nói xong, khi Tùng Bình nhìn thấy Mạnh Dương ở bên cạnh lúc này thế nhưng đi về phía sau, liền sửng sốt, sau đó kinh ngạc nói: “Xong rồi, chẳng lẽ ta nhìn thấy cái gì không nên nhìn sao!”

Sau khi phản ứng lại, Tùng Bình cũng vội vàng xoay người học theo Mạnh Dương, trực tiếp đi ngược về phía tông môn đại điện.

“Được rồi!”

“Hai người các ngươi trở về trước đi!”

Nhìn thấy hai người đột nhiên đi ngược về phía sau, lại nhìn ngũ đại trưởng lão ngồi xổm thành hàng ở phía xa, Diệp Phong cũng là bất đắc dĩ lắc đầu, để hai người rời đi trước, hắn thật sự không nghĩ tới, trong khoảng thời gian chính mình rời đi, ngũ đại tổ lão thể nghiệm ăn xin sinh hoạt không những không có yếu bớt, mà ngày càng thêm tà hồ!

“Hệ thống!”

“Tuy rằng không thể tiêu hao điểm phá của mở tiên bình, nhưng ta hiện tại có được một ít tài nguyên Thượng Giới, có thể đem nó cho người khác sao?”

Sau khi Tùng Bình cùng Mạnh Dương rời đi, Diệp Phong trực tiếp hỏi hệ thống.

“Đinh! Có thể cho!”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh nhắc nhở của hệ thống lập tức vang lên trong đầu hắn.

“Không có gì đưa!”

“Lát nữa để cho bọn họ nếm thử hương vị Phệ Hồn Cổ đi!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong cũng bật cười đi đến chỗ ngũ đại tổ lão.

“Nhị tổ lão, tam tổ lão, tứ tổ lão, ngũ tổ lão!”

“Các ngươi làm sao vậy?”

“Tại sao chỉ còn dư lại một chiếc Khổ Trà Tử?”

Đi đến trước mặt ngũ đại tổ lão, Diệp Phong đầu tiên nhìn đến Lạc Thiên Hình tương đối bình thường, sau đó hỏi tứ đại lão tổ còn lại.

“Diệp Phong!”

“Trong giới ăn xin của chúng ta cũng có chênh lệch giàu nghèo rõ ràng!”

“Cho nên, đừng hỏi vì sao, hỏi chính là bởi vì nghèo!”

Nghe Diệp Phong hỏi, ngũ tổ lão Sở Vân Sơn cũng vội vàng giải thích.

???

Bởi vì nghèo?

Nghe được lời này của Sở Vân Sơn, Diệp Phong không khỏi liếc mắt nhìn sang Lạc Thiên Hình ở bên cạnh, sau đó âm thầm nghĩ: "Nếu so với đại tổ lão, hình như là có chút nghèo!"

"Tứ đại tổ lão!"

"Người nghèo không thể không mặc quần áo!"

"Chỗ ta có bốn kiện tiên bào, các ngươi nhanh thay đi!"

"Tuy rằng chỉ là tiên bào tương đối bình thường ở Thượng Giới, nhưng tuyệt đối là quần áo có phòng ngự đỉnh cấp ở Hạ Giới!"

Nói xong, Diệp Phong liền lấy từ trong hệ thống không gian ra bốn bộ tiên bào dự phòng chưa dùng đưa cho tứ đại tổ lão, sau đó nhìn về phía Lạc Thiên Hình nói: "Đại tổ lão, bộ quần áo của ngươi còn có thể mặc, cho nên ta liền không cho!"

Khóc!

Nghe được lời này của Diệp Phong, Lạc Thiên Hình muốn khóc chết tâm, hắn vạn lần không ngờ, chính mình bận rộn một hồi, đến cuối cùng lại là giỏ tre múc nước công dã tràng, không những không được gì, mà còn gián tiếp trợ giúp tứ đại tổ lão khác!

"Ngũ đại tổ lão!"

"Đây là Tiên trùng hiếm có đã biến mất trăm vạn năm ở Thượng Giới, cho dù là đại lão ở Thượng Giới, đừng nói ăn nó, chỉ sợ cũng chưa từng thấy qua!"

"Nhưng các ngươi cứ yên tâm, thứ này cực kỳ ngon!"

Nói xong, Diệp Phong liền lấy ra một ít xâu Phệ Hồn Cổ để lại cho ngũ đại tổ lão, sau đó liền chuẩn bị tiến vào tông môn đại điện!

"Diệp Phong!"

"Ta muốn biết, vì sao bốn người bọn họ đều có 50 xuyến, tại sao đến ta lại biến thành năm xâu?"

Ngay khi Diệp Phong chuẩn bị bước vào tông môn đại điện, Lạc

Thiên Hình nhìn trong tay chỉ có năm xâu Phệ Hồn Cổ, cũng không khỏi nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Đại tổ lão!”

“So với cái tứ đại lão tổ khác, ngươi thật là giàu có a!”

Nghe được câu hỏi của Lạc Thiên Hình, Diệp Phong cũng nghiêm túc giải thích, rồi bước vào tông môn đại điện.

???

Chương 544: Mẹ nó ta vừa mới đứng lên, kết quả các ngươi lại không chơi cùng ta

Ta giàu bốc khói?

Mẹ nó, ta chỉ hơn bọn họ một bộ quần áo rách nát!

Nghe Diệp Phong nói xong, Lạc Thiên Hình thật sự sắp điên rồi, hắn nằm mơ cũng không có nghĩ tới, bởi vì quần áo rách nát mà không có được tiên bào, lại chỉ có năm xâu đáng thương!

“Ai nha!”

“Tiên bào từ Thượng Giới mặc vào thật là không giống nhau, tóm lại là quá thoải mái!”

“Đại ca, ngươi giúp ta nhìn xem, ta mặc bộ tiên bào này vào có hợp hay không?”

“Người dựa quần áo, mã dựa yên, tiên bào mặc trên người, soái khí điếu tạc thiên, vô địch!”

“…”

Nghe những lời nói khoe khoang của tứ đại tổ lão, lại nhìn tứ đại tổ lão liên tục khoe khoang trước mắt, Lạc Thiên Hình tức giận muốn phun ra một ngụm máu già trên mặt bọn họ!

……

Trong tông môn đại điện!

“Diệp Phong!!!”

“Ngươi về khi nào thế!”

Lạc Vô Danh đang nằm ở trên ghế bập bênh được làm từ Kim Tàm Tinh Diệu Thạch đã sửng sốt khi nhìn thấy Diệp Phong từ bên ngoài đi vào, sau đó ngay vội vàng đứng dậy, tràn đầy ý cười đi đến chỗ Diệp Phong!

“Sư công!”

“Ta vừa mới trở về, không phải nhớ sư công sao, cho nên sau khi ta xuống Hạ Giới liền đến đây!”

Nghe Lạc Vô Danh hỏi chuyện, Diệp Phong cũng mỉm cười trả lời.

“Di!”

“Sư công, mặt ngươi sao lại thế này?”

Lúc này, Diệp Phong cũng phát hiện trên mặt Lạc Vô Danh có chút sưng đỏ, cũng có chút khó hiểu hỏi.

“Ai!”

“Còn không phải vì ngũ đại tổ lão!”

“Bọn họ thấy ta có nhiều thứ tốt như vậy, liền muốn thay ta bảo quản, ngươi nói xem, việc này có khả năng sao?”

“Nếu như đồ vật đã rơi vào trong túi bọn họ, vậy còn có thể lấy ra tới sao?”

Nói đến đây, Lạc Vô Danh cũng lộ ra vẻ đắc ý và tiếp tục nói: “Chỉ vì ta không đưa ra, bọn họ thỉnh thoảng tới đây dạy ta làm người, nhưng bọn họ đã tính sai, bọn họ không ngờ tới là rằng ta rất có khả năng kháng tấu!”

“Hả?”

“Nhạc phụ tương lai của ta cũng không đi con đường tầm thường, kháng tấu cũng có thể khoe ra?”

Nghe Lạc Vô Danh nói xong, Diệp Phong cũng lộ ra một tia kính phục.

“Đúng rồi!”

“Diệp Phong, nữ nhi của ta ở Thượng Giới hiện tại thế nào?”

Lúc này, Lạc Vô Danh cũng lộ ra vẻ lo lắng, trực tiếp hỏi Diệp Phong.

“Sư công!”

“Sư tôn ở Thượng Giới rất tốt!”

“Thật ra, ta lần này đến đây tìm ngươi là vì còn có một việc vô cùng quan trọng muốn nói với ngươi một chút!”

Nga!

Nghe được lời này của Diệp Phong, Lạc Vô Danh cũng tỏ ra tò mò hỏi: “Chuyện gì?”

“Ta muốn sư tôn làm đạo lữ của ta!”

Nhìn vẻ mặt tràn đầy tò mò của Lạc Vô Danh, Diệp Phong cũng nói thẳng ra mục đích lần này.

“Diệp Phong!”

“Ta không phải nói ngươi, nhưng ngươi cũng đừng nói suông, mà nhất định phải bắt tay vào hành động!”

“Bắt được chưa?”

Nghe Diệp Phong nói xong lời này, Lạc Vô Danh vội vàng hỏi.

???

Bắt được chưa?

Đây là muốn ta bắt được sớm một chút sao?

Đối với phản ứng của Lạc Vô Danh, Diệp Phong cũng có chút nghi hoặc, tình huống này không giống với những gì hắn nghĩ!

“Sư công!”

“Bắt được chỉ là vấn đề thời gian, nhưng chuyện này trên cơ bản đã được quyết định xong, cho nên ta tới đây là muốn nói cho ngươi biết!”

Sau khi phục hồi tinh thần, Diệp Phong cũng nhìn Lạc Vô Danh cười đáp lại.

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, Kim Luân Cung của Kim Luân Đại Đế hiện tại đang bị kẻ địch vây công, ký chủ có muốn đến đó xem náo nhiệt không?”

Đúng lúc này, âm thanh thông báo của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Dám đụng đến người của Bại Gia Môn ta!”

“Thật sự không biết sống chết!”

Lúc này, trong mắt Diệp Phong lóe lên sát ý, sau đó nhìn về phía Lạc Vô Danh nói: “Sư công, Thượng Giới đã xảy ra chuyện, ta phải lập tức trở về!”

“Con rể!”

“Vậy ngươi mau trở về đi, về sau đừng gọi sư công, trực tiếp kêu nhạc phụ!”

Lạc Vô Danh nghe xong cũng cười to nói!

Một lát sau!

“Nha đầu Thiên Tuyết cả ngày chỉ biết tu luyện, có thể gặp được Diệp Phong, cũng coi như là phúc khí của nàng!”

“Chẳng qua, Diệp Phong tiểu tử này cái gì cũng tốt, chính là quá

phá của!”

Sau khi Diệp Phong rời đi, Lạc Vô Danh cũng tự lẩm bẩm một mình.

“Đã đến lúc đi tìm ngũ đại tổ lão tâm sự!”

“Lần này, ta xem như hoàn toàn đứng lên, ta muốn xem ai còn dám đụng vào ta một chút!”

Sau đó Lạc Vô Danh nghĩ tới đây, trên mặt cũng lộ ra vẻ hài lòng, vừa định đi tìm ngũ đại lão tổ, ngũ đại lão tổ đột nhiên từ bên ngoài đi đại điện.

“Vô Danh!”

“Chúc mừng ngươi có được con rể tốt a!”

“Vô Danh!”

“Năm người chúng ta vừa rồi ở bên ngoài đã làm ra quyết định, đó chính là phi thăng Thượng Giới, sau này sẽ không có người bắt nạt ngươi nữa!”

“Vô Danh!”

“Về sau toàn bộ Tinh Hồn Tông đều là của một mình ngươi, vui vẻ không, hưng phấn không!”

“…”

???

Mẹ nó, ta vừa mới đứng lên, các ngươi lại muốn rời đi?

Bắt nạt ta lâu như vậy, bây giờ cuối cùng cũng đến lượt ta bắt nạt các ngươi, nhưng các ngươi lại không chơi với ta nữa?

Các ngươi cẩu như vậy, cẩu biết không?

Sau khi nghe ngũ đại tổ lão nói xong những lời này, Lạc Vô Danh muốn nổ tung!

……

Thượng giới!

“Hệ thống!”

“Triệu tập một vạn Kim Giáp hộ vệ quân, ta muốn đến căng bãi cho Kim Luân Đại Đế!”

Sau khi quay lại Thượng Giới, Diệp Phong cũng trực tiếp hạ mệnh lệnh đối với hệ thống!

Bên ngoài Kim Luân Cung!

“Kim Luân Đại Đế!”

“Đệ tử Kim Luân Cung của ngươi đâu hết rồi?”

“Chẳng lẽ ngươi muốn một mình chiến đấu với Đại Nhật Tông chúng ta?”

Lúc này, tông chủ Cẩu Đại Địch của Đại Nhật Tông nghiền ngẫm nhìn Kim Luân Đại Đế gào thét!

“Đại Cẩu Địch!”

“Ngươi lần này dám can đảm đến trêu chọc Kim Luân Cung của ta, chỉ sợ là dựa vào cường giả bên cạnh ngươi đi!"

Sau khi nghe Cẩu Đại Địch nói xong, ánh mắt Kim Luân Đại Đế dừng trên lão giả bên cạnh đối phương, bởi vì hắn phát hiện mình nhìn không thấu tu vi đối phương, điều này chứng tỏ rằng thực lực của đối phương nhất định cao hơn hắn!

“Vương bát đản!”

“Mẹ nó, ta tên Cẩu Đại Địch!”

“Nếu ngươi còn dám gọi ta là Địch Đại Cẩu, ta lập tức huyết tẩy toàn bộ Kim Luân Cung của ngươi!”

Chương 545: Chương 545: Đối phó một

Kim Luân Cung, sao có thể tạc ra nhiều người như vậy

Thấy Kim Luân Đại Đế hét lên biệt danh đã làm mình bẽ mặt trước hàng vạn đệ tử nghìn năm trước, Cẩu Đại Địch tức muốn hộc máu, rống to thẳng vào mặt Kim Luân Đại Đế!

“Đại Cẩu Địch!”

“Đại Cẩu Địch!”

“Đại Cẩu Địch!”

Sau khi nghe Cẩu Đại Địch nói xong, Kim Luân Đại Đế hét ba lần liên tiếp ‘Đại Cẩu Địch’ với vẻ mặt đùa giỡn, sau đó nhìn về phía Cẩu Đại Địch nói thẳng: “Ta đã hét ba lần, không phải một lần, cho nên, nếu ngươi dám bởi vì chuyện này huyết tẩy Kim Luân Cung của ta, chính là nói không giữ lời!”

“Vương bát đản!”

“Vương bát đản!!!”

Cảm nhận được mấy vạn đệ tử tông môn phía sau đều run rẩy không nhịn được cười, Cẩu Đại Đế hận không thể xông lên tát nát mồm Kim Luân Đại Đế!

“Huyền lão!”

“Còn thỉnh ngài ra tay trấn áp Kim Luân Đại Đế, những chuyện còn lại cứ giao cho chúng ta!”

Kìm nén lửa giận trong lòng, Cẩu Đại Đế nói với lão giả bên cạnh với vẻ mặt cung kính.

“Được rồi!”

“Nhưng sau khi giải quyết xong chuyện này, nhớ lập tức đưa phần thù lao còn lại cho ta!”

Sau khi Huyền lão nghe xong, một cổ hơi thở Tiên Tôn Cảnh Bát Trọng cường đại liền từ trên người hắn bộc phát ra, sau đó hóa thành một đạo tàn ảnh, lao thẳng về phía Kim Luân Đại Đế ở đối diện!

“Từ từ!”

“Mặc dù không biết Đại Nhật Tông cho ngươi bao nhiêu chỗ tốt!”

“Nhưng ta muốn nói, Kim Luân Cung ta sẽ cho ngươi gấp mười lần!”

Nhìn thấy lão giả lấy tốc độ cực nhanh lao về phía mình, Kim Luân Đại Đế không những không lộ ra vẻ khẩn trương, mà ngược lại còn rất bình tĩnh nói ra những lời này!

Chỗ tối!

“Vô Phong ca!”

“Bại Gia Môn các ngươi đều giàu như vậy sao?”

Nhìn thấy cảnh này, một vị tu sĩ trung niên tai to mặt lớn cũng lộ ra vẻ kinh ngạc hỏi Lãnh Vô Phong ở bên cạnh.

“Béo đệ!”

“Này tính là gì, là ngươi chưa thấy qua sự ngang tàng của môn chủ, kia quả thực chính là phát rồ!”

“Sau này học hỏi ta nhiều hơn, đến thời điểm thích hợp ta sẽ giới thiệu ngươi với môn chủ!”

Nghe tu sĩ trung niên nói xong, Lãnh Vô Phong đắc ý nói.

……

“Nhi tử!”

“Chúng ta khi nào thì lao ra làm hắn nha, nhìn bộ dáng lão nhân kia kiêu ngạo, ta thật sự có chút khó chịu!”

Một chỗ khác, Long Chiến cũng có chút khó chịu hỏi Long Thiếu

Phong ở một bên.

“Phụ thân!”

“Đừng có gấp a, ngươi không thấy Kim Luân Đại Đế đang chơi đùa với đối phương sao?”

“Mà chúng ta tới đây là để góp vui, cho dù không có Thiên Long Cốc của chúng ta, những người đó cũng không thể đả thương được Kim Luân Đại Đế!”

Long Thiếu Phong nghe xong cũng cười giải thích.

Nghe được lời này của Long Thiếu Phong, Long Chiến cũng không khỏi nhớ tới hư ảnh hắc y nam tử tản ra hơi thở khủng bố lúc trước xuất hiện trên người nhi tử mình, sau đó thầm nghĩ: “Chẳng lẽ bên cạnh Kim Luân Đại Đế cũng có đại khủng bố bảo hộ?”

……

“Cung chủ, khi nào chúng ta đi ra ngoài?”

Chỗ tối, một vị trưởng lão Xích Vũ Cung hỏi Xích Vũ Đại Đế ở bên cạnh.

“Không nóng nảy, nếu Kim Luân Đại Đế muốn chơi, vậy để hắn tùy tiện chơi đi, dù sao chúng ta đến đây chỉ là đi ngang qua sân khấu mà thôi!”

Xích Vũ Đại Đế nghe xong cũng cười nói.

“Cung chủ!”

“Nếu Kim Luân Đại Đế có thể giải quyết nguy cơ trước mắt, thế thì tại sao chúng ta lại tới đây?”

Sau khi vị trưởng lão kia nghe thấy điều này, hắn cũng hỏi lại với vẻ mặt khó hiểu.

“Đoàn kết!”

“Bất cứ ai trong Bại Gia Môn, nếu như một người có chuyện, tứ

phương nhất định phải hỗ trợ, cho dù chúng ta có thể giải quyết đối phương, nhưng chúng ta cũng phải duy trì truyền thống bắt nạt ít người!"

Sau khi Xích Vũ Đại Đế nghe xong, cũng lộ ra vẻ nghiền ngẫm giải thích.

……

Bên kia!

Sau khi nghe được những lời Kim Luân Đại Đế nói, Huyền lão lập tức dừng lại cách đối phương một mét, sau đó nhìn Kim Luân Đại Đế nói: “Cái giá mà đối phương trả cho ta không thấp, ngươi xác định có thể đưa ra gấp mười lần?"

???

Chúng ta đã trả rất nhiều tiền để mời ngươi đến giúp đỡ, nhưng ngươi lại phản bội chúng ta khi đến?

Nghe Huyền lão nói xong, Cẩu Đại Địch ở phía sau lập tức luống cuống, hắn không ngờ rằng gia hoả Huyền lão này lại cẩu như vậy, nhưng hắn cũng không dám giận mắng, bây giờ hy vọng duy nhất của hắn chính là Kim Luân Đại Đế không thể lấy ra giá gấp mười lần, dù sao, cái giá hắn đưa ra cũng không thấp!

“Đương nhiên!”

“Ngươi chỉ cần nói cái số!”

Kim Luân Đại Đế nhìn thấy đối phương cắn câu, trong mắt hiện lên một tia vui vẻ!

“300 vạn Cực phẩm Tiên Linh Tinh!”

“Đại Nhật Tông cho ta 30 vạn Cực phẩm Tiên Linh Tinh, chỉ cần ngươi có thể cho ta 300 vạn Cực phẩm Tiên Linh Tinh, ta sẽ trực tiếp rời đi, sẽ không tham dự vào chuyện của các ngươi!”

Sau khi nghe Kim Luân Đại Đế nói như vậy, Huyền lão cũng nói thẳng ra một con số!

“Ha ha ha!”

“Không nghĩ tới Kim Luân Cung của ta thế nhưng chỉ đáng giá bằng 30 vạn Cực phẩm Tiên Linh Tinh!”

“Được rồi, ta cho ngươi 330 vạn Cực phẩm Tiên Linh Tinh, ngươi giúp ta phản sát Đại Cẩu Địch cùng mọi người trong Đại Nhật Tông, thấy thế nào?”

Kim Luân Đại Đế vừa cười nói vừa ném một quả tiên giới chứa 330 vạn Cực phẩm Tiên Linh Tinh cho Huyền lão!

“Mẹ kiếp!”

“Huyền lão, bà ngoại nhà ngươi!”

“Mẹ nó, ngươi còn có là người không, sao có thể nói không giữ lời như vậy!”

Sau khi nhìn thấy Huyền lão tiếp nhận tiên giới, dùng ánh mắt lạnh băng nhìn về phía mình, Cẩu Đại Địch cũng khó chịu bắt đầu chửi ầm lên!

“Tuy rằng có thể tự mình giải quyết, nhưng có thể sử dụng tiền giải quyết, thì tại sao phải muốn tự mình động thủ!”

“Chỉ là tùy tiện tiêu hao một chút Cực phẩm Tiên Linh Tinh, là có thể xem một trận đại chiến chó cắn chó xuất sắc như vậy, không lỗ a!”

Nhìn Huyền lão trực tiếp tấn công về phía Đại Nhật Tông, Kim Luân Đại Đế cũng không khỏi tự lẩm bẩm.

“Béo đệ!”

“Đi thôi, hiện tại có thể đi ra ngoài trấn bãi!”

Nhìn thấy Huyền lão tấn công Đại Nhật Tông, Lãnh Vô Phong cũng là cười lớn xông ra ngoài!

Cùng lúc đó, Xích Vũ Đại Đế cùng Long Thiếu Phong cũng mang theo người của mình xông ra ngoài!

Oanh! Oanh! Oanh!

Chương 546: Chương 546: Ta đã là một người sắp chết không cần lại làm ta a

Khi từng luồng hơi thở cường đại đột nhiên xuất hiện, Huyền lão đang chuẩn bị dùng một chưởng chụp chết Cẩu Đại Địch trực tiếp sững sờ tại chỗ!

“Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong Quỷ Trù Mạc Đại Đao!”

“Xích Vũ Cung!”

“Thiên Long Cốc!”

“Mẹ nó, tình huống này là như thế nào, không phải chỉ là đến đây đối phó một Kim Luân Cung nho nhỏ thôi sao, tại sao lại tạc ra nhiều người như vậy!”

Nhìn thấy đám người đột nhiên xuất hiện, Huyền lão cũng trực tiếp choáng váng!

“Lão nhân, mau ra tay a, không cần phải xen vào chúng ta!”

Nhìn thấy Huyền lão đứng bất động tại chỗ hồi lâu, Lãnh Vô Phong lập tức thúc giục.

“Đúng vậy, chúng ta đến đây chỉ là xem náo nhiệt, không cần để ý chúng ta!”

Xích Vũ Đại Đế cũng hùa theo nói.

“Sao thế này, sao ngươi không động thủ, chẳng lẽ muốn để chúng ta động thủ với ngươi sao?”

Long Thiếu Phong lúc này cũng lớn tiếng nói.

Nghe được lời này của Long Thiếu Phong, Huyền lão cũng hoảng hốt, sau đó cắn chặt răng, lộ ra vẻ mặt hung ác nhìn Cẩu Đại Địch nói: “Vương bát đản, đây là Kim Luân Cung nho nhỏ trong miệng

ngươi sao?”

“Lão phu hôm nay bị ngươi hố thảm, mặc kệ lát nữa ta còn sống hay không, nhưng ngươi mẹ nó đi tìm chết trước đi!”

Nói xong, Huyền lão ngưng tụ tiên lực hồn hậu dùng sức đánh một chưởng về phía Cẩu Đại Địch!

“Mẹ kiếp!”

“Từ khi nào Kim Luân Cung trở nên cuồng bạo như vậy!”

Lúc sắp chết, trong lòng Cẩu Đại Địch cũng tràn ngập nghi hoặc, mãi đến khi chết hắn cũng không hiểu vì sao Kim Luân Cung lại trở nên đáng sợ như vậy!

……

“Hơi thở của người kia không giống chúng ta!”

“Chẳng lẽ hắn là đệ tử thân truyền của Diệp thiếu?”

Khi Huyền lão bắt đầu tàn sát tất cả mọi người trong Đại Nhật Tông, ánh mắt của Lãnh Vô Phong cũng rơi vào trên người Long Thiếu Phong cách đó không xa.

Không chỉ có Lãnh Vô Phong nhận ra điểm này, ngay cả Xích Vũ Đại Đế cùng Kim Luân Đại Đế cũng nhận ra điểm này.

“Trước đây, sáu đệ tử thân truyền chúng ta giao tiếp thông qua đặc thù truyền âm!”

“Hiện tại, trong số đệ tử thân truyền của sư tôn, ta là người duy nhất ở Thượng Giới, còn các sư huynh sư tỷ khác đều ở Hạ Giới!”

“Chẳng qua, Đại sư tỷ đã nhắc nhở ta, có một số đệ tử Bại Gia Môn đã theo sư tôn từ lâu, quan hệ giữa bọn họ cũng không bình thường, cũng không biết bọn họ là đệ tử Bại Gia Môn bình thường, hay vẫn là Bại Gia Môn có quan hệ sâu xa với sư tôn!”

Lúc này, Long Thiếu Phong nhìn Kim Luân Đại Đế, Xích Vũ Đại Đế cùng Lãnh Vô Phong cách đó không xa, trong lòng cũng là suy đoán

một ít tình huống!

Một lát sau!

“Chư vị đại nhân!”

“Ta, ta đã giải quyết hết tất cả đệ tử Đại Nhật Tông, hiện tại có thể rời đi sao?”

Lúc này, Huyền lão cũng căng thẳng nhìn những người xung quanh hỏi.

“Dám đến diệt Kim Luân Cung ta, còn muốn bình yên rời đi?”

Nghe Huyền nói xong lời này, Kim Luân Đại Đế cười lạnh nhìn đối phương!

“Kim Luân Đại Đế!”

“Lão nhân này liền giao cho béo đệ ta đi, cũng coi như là cho hắn một cơ hội thể hiện!”

Đúng lúc này, Lãnh Vô Phong lại là đứng dậy, nghĩ cho béo đệ của mình một cơ hội thể hiện.

“Vô Phong!”

“Không nghĩ tới ngươi sẽ thu được một vị tiểu đệ có tu vi khủng bố như thế, một khi đã như vậy, cơ hội này liền để lại cho hắn đi!”

Kim Luân Đại Đế nghe xong cũng cười lớn nói với Lãnh Vô Phong.

“Tiểu lão đầu, đừng sợ!”

“Béo gia ta chính là đỉnh cấp Bếp Tu, đao pháp tinh vi, một đao tuyệt đối có thể cho ngươi thống khoái!”

Lúc này, Quỷ Trù Mạc Đại Đao cũng lấy ra một con dao làm bếp tràn ngập mùi máu từ trong tiên giới, sau đó mang theo hưng phấn nhìn Huyền lão nói.

Oanh!

Ngay khi Mạc Đại Đao đang chuẩn bị xuống tay với Huyền lão, bầu trời phía xa trong nháy mắt bị xé toạc, sau đó một luồng hơi thở khủng bố trấn áp thiên địa quét về phía mọi người như những con sóng lớn!

“Kim Luân!”

“Bản môn chủ đến trấn bãi cho ngươi!”

Theo tiếng cười lớn của Diệp Phong, Diệp Phong dẫn theo một vạn Kim Giáp hộ vệ quân đi ra khỏi không gian bị xé nát, xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người với phương thức cực kỳ chấn động!

“Ta tích mụ mụ nha!”

“Diệp thiếu như thế này cũng quá khủng bố đi!”

“Trứng rồng nướng trước kia quá mẹ nó đáng giá!”

Nhìn thấy cảnh tượng chấn động này, Long Chiến thật sự bị dọa tới rồi, sau đó cũng dời ánh mắt nhìn sang nhi tử, trong mắt tràn đầy vui mừng, hắn biết, cơ duyên này là của con hắn tự mình tạo ra, nếu đổi lại là hắn, hắn luyến tiếc đem Tử Minh Ám Long Đản trân quý nướng ăn!

“Mẹ kiếp!”

“Chuyện gì đang xảy ra ở Kim Luân Cung này vậy!”

“Ta đã là người sắp chết, đừng dọa ta sợ nữa!”

Lúc này, Huyền lão sợ đến tè ra quần khi thấy cảnh tượng chấn động này, hắn có thể cảm giác được, trong một vạn Kim Giáp đại quân kia, tùy tiện lôi ra một cái, một ngón tay cũng có thể nhẹ nhàng mạt sát hắn!

Hắn nằm mơ đều không có nghĩ đến, chính mình sẽ có một ngày đá vào tấm ván sắt cứng như thế này!

“Kim Luân!”

“Địch nhân chết hết rồi sao?”

Nhìn thấy thi thể ở xung quanh, Diệp Phong cũng là khó hiểu hỏi Kim Luân Đại Đế, hắn muốn để cho Kim Giáp đại quân đến đây thoải mái một chút, ai mà ngờ, thế nhưng đã tới chậm!

“Môn chủ!”

“Chỉ còn lại một cái!”

Kim Luân Đại Đế cũng không nghĩ tới Diệp Phong thế nhưng sẽ đích thân đến, sau đó chỉ vào Huyền lão đáp lại.

“Chỉ còn một cái thôi sao?”

Nhìn Huyền lão bị mọi người vây quanh, Diệp Phong cũng khẽ nhíu mày nói với vạn Kim Giáp đại quân: “Chỉ còn lại một người, mỗi người đưa cho hắn một đao đi, đao cuối cùng nhớ rõ chém chết là được!”

???

Tên mập mạp vừa rồi nói cho ta một đao thống khoái!

Mẹ nó đến lượt ngươi, trực tiếp liền biến thành một người một đao?

Ta đã là một người sắp chết, sao các ngươi có thể làm như vậy với ta!

Nghe được lời này của Diệp Phong, Huyền lão muốn điên rồi, nhìn những thi thể ở xung quanh, trong mắt hắn thậm chí còn hiện lên một tia ghen tị!

……

Chương 547: Chương 547: Ta đã là một người sắp chết không cần lại làm ta a (2)

“Đinh! Ký chủ, ngươi có muốn biết ý nghĩa tồn tại của hệ thống không?”

“Đinh! Ký chủ, ngươi có muốn biết sứ mệnh của mình không?”

Ngay khi Diệp Phong chuẩn bị gọi Kim Luân Đại Đế, Xích Vũ Đại Đế, Lãnh Vô Phong cùng Long Thiếu Phong đến ôn chuyện, thanh âm của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu hắn.

“Hả?”

“Hệ thống, ta muốn biết!”

“Ngươi lại chuẩn bị nói cho ta một số việc gì đó sao?”

Sau khi nghe được âm thanh từ hệ thống, Diệp Phong cũng có chút mong chờ đáp lại.

“Đinh! Vậy thỉnh ký chủ nỗ lực phá của, không cần bó tay bó chân, tận tình phá của, làm càn phá của, phát rồ phá của, vừa phá của vừa tăng lên tự thân thực lực, khi ngươi phi thăng đến đỉnh cấp vị diện, ngươi sẽ biết được tất cả!”

???

Mẹ nó ta đều cởi quần, ngươi lại chỉ nói cho ta cái này?

Sau khi nghe hệ thống nói xong, trên mặt Diệp Phong lập tức đen lại, vốn tưởng rằng hệ thống sẽ nói cho hắn biết cái gì, ai ngờ nó chỉ nhắc nhở hắn sau này phá nhớ mạnh tay một chút!

“Đinh! Cảm nhận được cảm xúc của ký chủ đang thay đổi, có thể nói cho ký chủ một việc, đó chính là sứ mệnh của ngươi liên quan đến hàng tỷ vạn sinh linh sinh tử!”

Ngay khi Diệp Phong đang rất phiền muộn, trong đầu của hắn lại vang lên nhắc nhở hệ thống.

Hả?

Sứ mệnh của ta thế nhưng liên quan đến hàng tỷ vạn sinh linh sinh tử?

Nghe hệ thống nói xong, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó trực tiếp nói với hệ thống: “Hệ thống, sứ mệnh của ta có chút

ghê gớm, áp lực quá lớn với ta, nếu không ta bỏ cuộc đi!”

"Đinh! Túc chủ, chơi thì chơi, nháo thì nháo, đừng có lấy sứ mệnh ra giỡn!"

"Đinh! Túc chủ không cần có bất kỳ áp lực gì, chỉ cần thỏa thích phá của là được rồi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hệ thống cũng vội vàng đáp lại.

"À!"

"Phá của thì có thể hoàn thành sứ mệnh?"

Sau khi nghe hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, vốn cho là mình có sứ mệnh gì đó, có thể sẽ có rất nhiều chuyện tiền tốt nhưng lại không ngờ được là vẫn là phá của, như vậy thì có sứ mệnh hay là không có sứ mệnh cũng không có gì khác biệt, dù sao hắn cũng rất hưởng thụ cảm giác vui sướng khi phá của mang tới!

"Vô Phong!"

"Thúc thúc mập mạp đó là ai?"

Kết thúc cuộc trò truyện với hệ thống, Diệp Phong nhìn thoáng qua Mạc Đại Đao đang đứng cách đó không xa sau đó nhìn về phía Lãnh Vô Phong hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Hắn là tiểu đệ ta thu, có tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, hắn cũng rất nổi tiếng ở thượng giới, tất cả mọi người đều gọi hắn là Quỷ Trù, tạo nghệ trù đạo của hắn rất cao!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lãnh Vô Phong cũng vội vàng giới thiệu tình huống của Mạc Đại Đao!

"Tiểu đệ?"

"Vô Phong, ngươi mới đi ra ngoài có mấy ngày mà đã thu được

tiểu đệ?"

Nghe được Lãnh Vô Phong trả lời như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình.

"Sư tôn!"

"Bọn họ là?"

Lúc này, Long Thiếu Phong đang đứng bên cạnh cũng nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm, nhưng mà thật ra thì lúc này trong lòng của hắn đã có đáp án, không có gọi Diệp Phong là môn chủ mà là kêu Diệp thiếu, như vậy cũng đủ để chứng minh quan hệ giữa đối phương và Diệp Phong tuyệt đối không tầm thường!

"Thiếu Phong!"

"Vị này là Lãnh Vô Phong, mặc dù là bại gia môn đồ nhưng cũng coi như là tiểu sư đệ của ta, hắn đi theo ta từ rất sớm, cũng theo ta phi thăng từ hạ giới lên!"

"Hai vị này là Kim Luân Đại Đế và Xích Vũ Đại Đế, lúc đầu ở trong tông môn dưới hạ giới, bọn họ là hai trong số ba tên tạp dịch tông môn, cũng theo ta phi thăng lên đây!"

Nghe được Long Thiếu Phong hỏi thăm, Diệp Phong cũng giới thiệu thân phận của ba người.

"Đúng rồi!"

"Hắn tên là Long Thiếu Phong, là vị đệ tử thân truyền thứ sáu của ta!"

"Nếu như ở đây đã không còn chuyện gì nữa thì ta đi trước đây, các ngươi làm quen với nhau đi!"

Sau đó, Diệp Phong cũng giới thiệu tình huống của Long Thiếu Phong cho ba người, hắn không có hỏi thăm tại sao tất cả mọi người đều xuất hiện ở đây bởi vì bây giờ hắn chỉ muốn tranh thủ trở về thánh địa để làm một chuyện lớn!

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

Thông qua Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định trở lại Tinh Hồn Phong, sau đó Diệp Phong lập tức triệu tập mấy người Đồ Mãng, Chu Khải, Cung Phong tới.

"Chư vị!"

"Thừa dịp mọi người trong thánh địa vẫn chưa trở về cho nên ta muốn làm một chuyện lớn!"

Nhìn mấy người trước mắt, Diệp Phong vẻ mặt tràn đầy hưng phấn lên tiếng nói.

"Diệp thiếu!"

"Chuyện lớn gì?"

Đồ Mãng nghe xong thì cũng mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm, dù sao ngay cả Diệp Phong cũng nói là chuyện lớn thì hắn cũng không dám tưởng tượng nó sẽ lớn như thế nào!

"Ta muốn san bằng thánh địa!"

"Sau đó xây dựng lại Tinh Hồn Thánh Địa một lần nữa!"

Nghe được Đồ Mãng hỏi thăm, trong mắt Diệp Phong cũng lóe ra vẻ điên cuồng, nói thẳng ra ý nghĩ này của mình.

? ? ?

San bằng Thánh Địa?

Xây dựng lại một lần nữa?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, tất cả mọi người đều ngẩn ra, bởi vì bọn họ đều không hiểu được Diệp Phong nói như vậy rốt cuộc là có ý gì!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi nói như vậy là có ý gì, chúng ta không hiểu cho lắm!"

Đồ Mãng nhìn thấy mấy người còn lại cũng đều lộ ra vẻ mặt khó hiểu thì trực tiếp hỏi Diệp Phong.

"Ý rất đơn giản!"

"Chính là san bằng tất cả mọi thứ ở trong thánh địa bao gồm cả tiên phong, sau đó dùng cực phẩm Tiên Linh Tinh, kim sắc Thông Thiên Bi, đỉnh cấp Ngộ Kiếm Thạch, đỉnh cấp Ngộ Đao Thạch, Tử Minh Huyền Tinh và tất cả vật phẩm đắt đỏ để xây dựng lại các tiên phong đặc biệt!"

"Ta muốn làm cho cả Thánh Địa thoát thai hoán cốt, cho mọi người trong thánh địa một kinh hỉ nhỏ!"

Nghe được Đồ Mãng hỏi như vậy, lại nhìn thấy dáng vẻ không hiểu của mọi người, Diệp Phong cũng cười giải thích.

? ? ?

Cái này gọi là sự kinh hỉ nhỏ?

Mẹ nó, tính hù chết đám người còn chưa trở về của thánh địa hay sao!

Chương 548: Trùng kiến Thánh Địa, cái này mà gọi là sự kinh hỉ nhỏ?

Nghe được ý tưởng điên cuồng này của Diệp Phong, biểu cảm trên mặt của mọi người như không thể tin vào tai của mình, bọn họ biết Diệp Phong phá của nhưng mà bọn họ hoàn toàn không ngờ được là hành vi phá của lần này của Diệp Phong lại đạt tới mức độ điên rồ như vậy!

"Mẹ nó !"

"Vốn cho rằng nướng Phệ Hồn Cổ đã rất phá của!"

"Vốn cho rằng dùng vạn năm Vạn Trùng Thảo chăn nuôi hi hữu Tiên Trùng để ăn cũng rất phá của!"

"Nhưng hiện tại xem ra những chuyện đó cũng không được tính là phá của, Diệp thiếu quả là đổi mới nhận thức của ta về hai chữ phá của!"

Lúc này, Vũ Lang đang đứng bên cạnh nghe được cái ý tưởng điên cuồng này của Diệp Phong thì hắn bị kinh hãi thật!

"Lần này ta triệu tập các ngươi tới đây cũng không phải là để thông báo cho các ngươi biết tin tức này!"

"Trong công cuộc trùng kiến Thánh Địa, ta cũng cần tới sự trợ giúp của các ngươi, bây giờ hãy kể tất cả các loại tiên quáng, linh thảo, linh mộc hi hữu, đắt đỏ mà các ngươi biết ra!"

Nhìn thấy dáng vẻ khiếp sợ của mọi người, Diệp Phong cũng cười tiếp tục lên tiếng nói.

...

Thiên Cơ Các, Thiên Cơ Thập Nhị Phong, Thiên Diệu Phong!

"Tôn trưởng lão!"

"Bên ngoài có một nữ tử tự xưng là Thánh Chủ Tinh Hồn Thánh Địa dẫn theo một tiểu nữ hài đáng yêu muốn bái phỏng Thiên Cơ Các chúng ta, có cho bọn họ đi vào hay không?"

Một tên đệ tử đi vào Thiên Diệu Các, tranh thủ bẩm báo lại tình huống.

"Tiểu nữ hài đáng yêu?"

"Không gặp, kêu các nàng đến từ nơi nào thì trở về nơi đó đi, bây giờ mỗi lần nhìn thấy tiểu nữ hài đáng yêu thì ta lập tức thấy phiền, đặc biệt là tiểu nữ hài đáng yêu ăn kẹo que!"

Nghe được đệ tử bẩm báo như vậy, trong đầu Tôn Trường Thanh không khỏi nhớ lại khoảng thời gian trước mình bị bắt tới hạ giới, nhớ lại cảnh tượng thê thảm đó trong mắt của hắn lóe lên vẻ sợ hãi!

"Tiểu nữ hài ăn kẹo que?"

"Tôn trưởng lão, ngươi nói ta mới nhớ, tiểu nữ hài đứng ở bên ngoài cũng ăn kẹo que!"

"Vậy bây giờ ta đi ra đuổi các nàng đi!"

Nghe được Tôn Trường Thanh nói như vậy, tên đệ tử đó cũng thuận miệng nói một câu như vậy, sau đó quay người chuẩn bị rời khỏi Thiên Diệu Các!

"Chờ một chút!"

"Ngươi nói cái gì?"

"Tiểu nữ hài đáng yêu bên ngoài cũng ăn kẹo que?"

Nhưng mà Tôn Trường Thanh nghe nói như vậy thấy là đột nhiên cảm thấy hoảng hốt vội vàng gọi tên đệ tử đó lại lên tiếng hỏi thăm.

"Đúng vậy!"

"Tôn trưởng lão, có vấn đề gì không?"

Tên đệ tử đó bị gọi lại thì trên mặt cũng lộ vẻ nghi ngờ lên tiếng đáp.

"Sẽ không trùng hợp như thế chứ!"

"Nhưng nếu lỡ như là tiểu nữ hài kinh khủng đó thật thì làm sao bây giờ?"

"Nếu như là nàng thật mà ta còn từ chối không gặp nàng thì có phải là nàng sẽ nghĩ là ta đang xem thường nàng hay không?"

Nghĩ đến đây, Tôn Trường Thanh thở một hơi dài, trực tiếp lên tiếng nói: "Đi thôi, ta theo ngươi đi ra ngoài xem thử!"

Chương 426: Đại trưởng lão, ta nhận một đơn lớn

"Ừm?"

"Tôn trưởng lão, không phải người nói người ghét tiểu nữ hài đáng yêu ăn kẹo quê nhất hay sao, sao còn muốn theo ta ra ngoài nhìn xem?"

"Một mình ta ra ngoài cũng có thể đuổi các nàng đi!"

Nghe được Tôn Trường Thanh nói như vậy, tên đệ tử đó cũng lộ ra vẻ mặt khó hiểu lên tiếng nói.

"Nói lời vô dụng làm gì!"

"Ta nói là ra ngoài xem thử!"

"Tranh thủ dẫn đường!"

Nghe được tên đệ tử này nói như vậy, Tôn Trường Thanhkhiển trách.

Một lát sau!

"Đáng chết !"

"Vậy mà là nàng thật!"

Đi ra bên ngoài Thiên Cơ Các, khi Tôn Trường Thanh nhìn thấy tiểu nữ hài đáng yêu ăn kẹo que đó chính là tiểu nữ hài kinh khủng bắt hắn tới hạ giới thời gian trước thì trong nháy mắt trong mắt của hắn tràn ngập sợ hãi!

Sợ hãi qua đi, Tôn Trường Thanh cũng âm thầm may mắn, thầm nghĩ trong lòng: "Cũng may là ta đi theo ra ngoài, nếu không thì sợ là ta có chết cũng không biết là sẽ chết như thế nào!"

"Uy!"

"Hai người các ngươi có thể đi..."

Nhưng mà lúc này tên đệ tử đó lại định đuổi hai người Lạc Thiên Tuyết và Diệp Tiểu Đường đi, thấy cảnh này, Tôn Trường Thanh đang đứng bên cạnh sợ tè ra quần, không đợi tên đệ tử đó nói xong thì hắn đã xuất hiện ở sau lưng của đối phương, một cái chưởng đao đánh cho hắn hôn mê bất tỉnh!

"Ha ha ha!"

"Thánh Chủ đường xa mà đến, nếu như có chiêu đãi không chu đáo thì hy vọng Thánh Chủ có thể bỏ qua cho!"

"Mời vào bên trong, có chuyện gì chúng ta đi vào trong rồi nói sau!"

Sau khi đánh ngất xỉu tên đệ tử đó, Tôn Trường Thanh cũng nở một nụ cười nhìn Lạc Thiên Tuyết lên tiếng nói.

Hả?

Hình như đối phương quá nhiệt tình?

Ta chỉ là một tiểu thánh chủ ở Đông Châu mà thôi, sau lại có thể nhận được đãi ngộ tốt như vậy?

Nghe được Tôn Trường Thanh nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng có chút khó hiểu, nàng biết không phải ai đi đến Thiên Cơ Các thì cũng được Thiên Cơ Các tiếp đãi!

"Hì hì!"

“Hóa ra là ngươi!"

Ngay lúc Lạc Thiên Tuyết đang không hiểu ra sao thì Diệp Tiểu Đường đang đứng bên cạnh nhận ra Tôn Trường Thanh, cười nói.

"Ừm?"

"Tiểu Đường, ngươi biết Tôn trưởng lão?"

Nghe được Diệp Tiểu Đường nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng ngạc nhiên hỏi thăm.

"Biết!"

"Lúc ở hạ giới, ta phụng lệnh chủ nhân đưa vài thứ đến Thiên Cơ Các, kết quả là gặp được cái tên này, mà lúc đó hắn cũng chỉ dùng hình chiếu phân thân tới gặp ta, ta cảm thấy là hắn đang xem thường ta cho nên ta bắt bản tôn của hắn từ thượng giới tới hạ giới!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Diệp Tiểu Đường cũng cười giải thích.

? ? ?

Người ta là cường giả thượng giới, cho dù vận dụng bí bảo thì cũng chỉ có thể dùng hình chiếu phân thân xuất hiện ở hạ giới, kết quả ngươi lại vì như vậy mà trực tiếp bắt bản tôn của người ta tới hạ giới?

Nghe được Diệp Tiểu Đường nói như vậy, trong lúc nhất thời Lạc Thiên Tuyết cũng không biết nên nói cái gì, đồng thời, rốt cuộc nàng cũng hiểu được tại sao đối phương lại khách sáo như vậy!

...

Thiên Diệu Các!

"Lạc Thánh Chủ!"

"Không biết lần này ngươi đến đây ta có thể giúp gì được cho ngươi?"

Sau khi đi vào Thiên Diệu Các, Tôn Trường Thanh cười hỏi.

"Tôn trưởng lão!"

Chương 549: Trùng kiến Thánh Địa, cái này mà gọi là sự kinh hỉ nhỏ? (2)

"Ta muốn nhờ Thiên Cơ Các các ngươi suy tính vị trí của một số thiên tài địa bảo giúp ta."

Nghe được Tôn Trường Thanh hỏi như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng nói thẳng ra mục đích đến đây lần này.

"Dễ nói!"

"Lạc Thánh Chủ, nếu như chỉ có chút chuyện nhỏ này thì Tôn mỗ ta có thể giúp ngươi giải quyết!"

Sau khi biết được đối phương đến đây chỉ vì một chút chuyện nhỏ như vậy thì Tôn Trường Thanh cũng vỗ ngực nhận lời!

? ? ?

Cái này là cái gì?

Mẹ nó, cái này là cái gì!

Vạn chữ thiên thư sao?

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết trực tiếp trải một trang giấy trắng lớn tràn đầy chữ ra đất, Tôn Trường Thanh cả người đều choáng váng, thậm chí, sau khi hắn suy đoán đến một tình huống đáng sợ thì thân thể của hắn cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt.

"Lạc Thánh Chủ!"

"Ngươi, ngươi đừng có nói với ta là tất cả những thứ được viết lên trên này đều là những thứ mà ngươi cần tính toán đó chứ?"

Khi hỏi ra câu này, giọng điệu Tôn Trường Thanh cũng đang run rẩy, bởi vì những thứ được viết ra đó rất là nhiều!

"Tôn trưởng lão!"

"Ngươi nói không sai, một vạn ba ngàn sáu trăm hai mươi bảy loại thiên tài địa bảo được viết ra đây đều là những thứ mà ta muốn suy tính ra vị trí của nó!"

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Tôn Trường Thanh, Lạc Thiên Tuyết cũng hơi lúng túng lên tiếng đáp lại lên, nên cũng biết những thứ mà mình muốn tính toán hơi nhiều nhưng mà đây là những thứ mà sư tôn ở thần giới của nàng dặn dò nàng, sau khi

tìm đủ thì sẽ có sự giúp đỡ to lớn cho việc tu luyện của nàng!

? ? ?

Đúng là những thứ cần phải tính toán thật?

Ngươi tới nhờ Thiên Cơ Các chúng ta hỗ trợ hay là đến để diệt Thiên Cơ Các chúng ta, mẹ nó, làm như vậy chúng ta phải gánh chịu bao nhiêu nhân quả chi lực?

Hô!

Thở dài ra một hơi, Tôn Trường Thanh cũng vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết, lên tiếng nói: "Lạc Thánh Chủ, ngươi, những thứ mà ngươi muốn tính toán đúng là hơi nhiều, chỉ dựa vào một mình ta thì sợ là không thể nào giúp ngươi tính ra được toàn bộ, nếu không thì ngươi cứ chờ ở đây một lát, ta lập tức đi tìm đại trưởng lão sau đó thương lượng với đại trưởng lão một chút?"

"Tôn trưởng lão!"

"Vậy làm phiền!"

Lạc Thiên Tuyết nghe nói như vậy thì cũng có chút lúng túng đáp, đồng thời trong lòng thầm nghĩ: "Xem ra muốn suy tính vị trí của hơn một vạn loại thiên tài địa bảo thì cho dù là Thiên Cơ Các cũng có chút áp lực!"

Một lát sau!

Minh Nguyệt Phong, Minh Nguyệt Các!

"Tôn trưởng lão, sao ngươi lại tới đây?"

Nhìn thấy Tôn Trường Thanh bỗng nhiên đến đây, đại trưởng lão Đỗ Dương cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi thăm.

"Đại trưởng lão!"

"Ta nhận một đơn lớn!"

Nghe được Đỗ Dương hỏi thăm, Tôn Trường Thanh cũng gượng cười lên tiếng.

? ? ?

Nhận một đơn lớn?

Nghe được Tôn Trường Thanh nói như vậy, Đỗ Dương cũng khó hiểu hỏi lại: "Tôn trưởng lão, ngươi nói như vậy là có ý gì, tại sao ta lại nghe không hiểu?"

Mấy phút sau!

"Cái gì!"

"Suy tính ra vị trí của một vạn ba ngàn sáu trăm hai mươi bảy loại thiên tài địa bảo?"

"Mẹ nó, này là nhờ Thiên Cơ Các chúng ta hỗ trợ hay là muốn diệt Thiên Cơ Các chúng ta!"

"Mẹ nó, ai có thể gánh chịu nhiều nhân quả chi lực như vậy?"

Khi Đỗ Dương biết được tình huống của cái đơn lớn này là như thế nào thì tức giận đến dựng râu trừng mắt nhìn về phía Tôn Trường Thanh rống lớn lên!

Hô!

Rống xong, Đỗ Dương nhìn về phía Tôn Trường Thanh nói: "Tôn trưởng lão, một cái đơn lớn như vậy mà ngươi cũng dám nhận, có phải ngươi điên rồi hay không, ta cho ngươi biết, đơn này coi như là của riêng ngươi, ngươi tự nghĩ cách giải quyết đi, Thiên Cơ Các sẽ không quản!"

"Đại trưởng lão!"

"Ngươi còn nhớ tiểu nữ hài kinh khủng bắt ta tới hạ giới lúc trước hay không?"

Sau khi Đỗ Dương phát tiết xong, lúc này Tôn Trường Thanh mới không nhanh không chậm lên tiếng hỏi một câu.

"Biết!"

"Thế nào!"

Đỗ Dương nghe xong thì cũng dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía Tôn Trường Thanh, không biết tại sao đối phương lại đột nhiên nhắc tới chuyện này!

"Nàng đến rồi!"

"Cái đơn lớn này là của chủ nhân nàng!"

"Lúc trước ta từng nói với ngươi là tiểu nữ hài kinh khủng đó ghét nhất là người khác xem thường nàng, ngươi nói nếu như chúng ta không nhận cái đơn lớn này thì nàng có xem là chúng ta đang xem thường nàng hay không?"

Lúc nói lời này, trong mắt Tôn Trường Thanh cũng hiện lên vẻ sợ hãi!

"Nàng đến rồi!"

Nghe được Tôn Trường Thanh nói như vậy, sắc mặt Đỗ Dương cũng đột nhiên thay đổi, sau đó cúi đầu trầm tư.

Một lúc sau!

"Số lượng nhiều lắm!"

"Cho dù thập nhị trưởng lão chúng ta và thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh đều xuất thủ thì sợ cũng không chống đỡ được nhiều nhân quả chi lực như vậy!"

"Vậy cũng chỉ có một biện pháp, vận dụng Nhân Quả Minh Thạch!"

Trầm tư hồi lâu, Đỗ Dương cũng nói ra một cái biện pháp không được coi là biện pháp!

"Nhân Quả Minh Thạch?"

"Đại trưởng lão, vật đó cho dù Thiên Cơ Các chúng ta cũng không có được bao nhiêu, nếu như phải vận dụng thật thì sẽ lập tức tổn

thất mất một phần mười!"

Nghe Đỗ Dương nói định tận dụng gì vận dụng Nhân Quả Minh Thạch, trong mắt Tôn Trường Thanh cũng lộ vẻ đau lòng!

"Hết cách rồi!"

"Suy tính vị trí của hơn một vạn ba ngàn loại thiên tài địa bảo nhân quả chi lực lớn đến nỗi chúng ta không thể nào đỡ được, hơn nữa chắc chắn đối phương cũng không muốn chúng ta tốn hao mấy chục năm mới suy tính được vị trí của đống thiên tài địa bảo này, cho nên bây giờ chúng ta chỉ có thể vận dụng Nhân Quả Minh Thạch!"

"Nhưng mà muốn vận dụng Nhân Quả Minh Thạch thì nhất định phải xin chỉ thị thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh mới được, ngươi đi về thông báo cho Lạc Thánh Chủ một tiếng đi, nói chuyện này sợ phải đợi đến ngày mai mới có thể giải quyết giúp nàng được!"

Nói xong, Đỗ Dương trực tiếp rời khỏi Minh Nguyệt Các, bay thẳng tới một tòa Hắc Tháp cao hơn trăm mét ở xa xa!

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Tiểu Cước!"

"Ngươi trở về đi, sau này không cần trông coi Thần Thông Mao Ốc nữa!"

Khi nghe được rất nhiều đề nghị của mọi người, Diệp Phong cũng trực tiếp nhìn về phía Diệp Tiểu Cước lên tiếng nói.

? ? ?

Chương 550: Muốn lẳng lặng, không phải ngươi nên muốn Kim Liên hay sao?

Kêu ta về?

Không cho ta trông coi Thần Thông Mao Ốc nữa?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong nháy mắt Diệp Tiểu Cước trở nên luống cuống, hắn không rõ, rõ ràng mình ở chỗ này chơi ... không đúng, là trông coi rất tốt, sao lại bỗng nhiên kêu hắn trở về đâu?

Nếu như trở về, hắn sẽ bị những người đó đánh cho ị ra quần?

"Chủ nhân!"

"Tinh Hồn Phong không thể một ngày không có phong chủ, Thần Thông Mao Ốc không thể một ngày không có thủ hộ giả!"

"Nếu như ta đi, ai thủ hộ Thần Thông Mao Ốc!"

Lúc này Diệp Tiểu Cước cũng vội vàng nhìn về phía Diệp Phong khuyên.

"Ừm?"

"Đây là tình huống như thế nào?"

"Diệp Tiểu Cước trông coi Thần Thông Mao Ốc còn nghiện luôn rồi?"

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Diệp Phong cũng toát ra vẻ nghi hoặc, hắn thấy, trông coi Thần Thông Mao Ốc là một chuyện cực kỳ nhàm chán!

"Tiểu Cước!"

"Nếu như san bằng toàn bộ Thánh Địa, vậy Thần Thông Mao Ốc này chắc chắn cũng phải san bằng, đương nhiên là không cần trông!"

"Hơn nữa, chờ sau đó chế tạo lần nữa, ta cũng không định hạn chế người khác cảm ngộ thần thông ở bên trong nữa, cho nên đến lúc đó cũng không cần người trông coi!"

Mặc dù không rõ Diệp Tiểu Cước nghĩ như thế nào nhưng Diệp Phong vẫn giải thích rõ.

"Xong đời!"

"Ta còn chưa có chơi chán!"

"Hơn nữa lần này trở về cũng không biết bọn họ có thể ôn nhu với ta một chút hay không!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Cước cũng mở ra một khe hở không gian, sau đó toàn thân run rẩy đi vào trong vết nứt không gian.

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Đã nói tiếp tục hố người mà?

Đến ta cái kết thúc?

Nhìn thấy Diệp Tiểu Cước rời đi, Vũ Lang đang đứng bên cạnh cả người đều choáng váng, mình không chỉ bị công khai hố một đợt, kết quả còn không hố được người kế tiếp?

Nghĩ đến đây, Vũ Lang cũng thần sắc cô đơn đi qua một bên, trực tiếp nhìn về phía liệt nhật để lại một bóng lưng thê lương!

"Vũ Lang!"

"Ngươi thế nào?"

Phát hiện Vũ Lang khác thường, Diệp Phong cũng không hiểu hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ta không sao!"

"Ta chỉ muốn lẳng lặng!"

Rất nhanh, Vũ Lang đáp lại.

"Ừm?"

"Mặc dù đã lâu không có người muốn lẳng lặng nhưng có phải ngươi muốn nhầm người hay không, hẳn là ngươi nên muốn Kim Liên mới đúng!"

Nghe được Vũ Lang nói như vậy, Diệp Phong cũng lắc đầu, sau đó bắt đầu trò chuyện với hệ thống.

...

Một bên khác!

"Cẩu ca!"

"Ta sẽ tạm thời rời khỏi đây một hồi, trong nhà có chút việc cần ta trở về một chuyến, nhưng mà chẳng mấy chốc ta sẽ trở về!"

Diệp Tiểu Kiếm dẫn theo Kiếm Cẩu, Chiến Lang và rồng tội phạm ra càn quét, lúc này bỗng nhiên nhìn về phía tiểu hoàng cẩu lên tiếng nói.

"Trong nhà có chút việc?"

"Chuyện gì?"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, Kiếm Cẩu cũng vẻ mặt hiếu kì hỏi thăm.

"Tiểu Cước về nhà!"

"Ta phải trở về đánh cho hắn một trận!"

Diệp Tiểu Kiếm không có giấu diếm cái gì, trực tiếp trả lời.

...

Thiên Cơ Các!

"Lạc tỷ tỷ!"

"Trong nhà xảy ra chút chuyện, ta muốn trở về trước một chuyến, chẳng mấy chốc sẽ trở về!"

Phát hiện được Diệp Tiểu Cước trở về, Diệp Tiểu Đường cũng nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết lên tiếng xin chỉ thị.

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Hệ thống!"

"Lần phá của này có đủ phát rồ hay không!"

Lúc này Diệp Phong cũng vẻ mặt đắc ý lên tiếng nói với hệ thống.

"Đinh! Túc chủ, ngươi nên sớm phá của phát rồ như thế, xin túc chủ đừng ngừng cố gắng!"

Trán!

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng mặt xạm lại tiếp tục nói ra: "Ta cần chính là cổ vũ sao, ta cần chính là Tiểu Bạch và Tiểu Hắc, sao bọn họ còn chưa tới?"

"Đinh! Tiểu Bạch và Tiểu Hắc đang xử lý một chút gia sự, chẳng mấy chốc sẽ tới!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, trùng kiến Thánh Địa tuyệt đối là một công trình lớn, chỉ bằng Tiểu Bạch và Tiểu Hắc thì sợ còn chưa đủ, hệ thống đề nghị có thể để mười vạn tên kim giáp hộ vệ đến giúp đỡ!"

Nghe được hệ thống đề nghị như thế, Diệp Phong cũng cực kỳ tán đồng khẽ gật đầu, sau đó nói: "Hệ thống, đề nghị này của ngươi cũng không sai, trùng kiến Thánh Địa dù sao cũng là một công trình lớn, đúng là cần mười vạn tên kim giáp hộ vệ đến giúp đỡ!"

Nói đến đây, Diệp Phong lại hỏi: "Nhưng mà Tiểu Bạch và Tiểu Hắc đang xử lý gia sự gì?"

"Đinh! Ăn cơm đi ngủ đánh Tiểu Cước!"

? ? ?

Ăn cơm đi ngủ đánh Tiểu Cước?

Nghe được hệ thống trả lời đơn giản như vậy, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó đột nhiên phản ứng lại, thầm nghĩ trong lòng: "Chẳng trách Tiểu Cước không muốn trở về, cũng không biết làn sóng tình yêu của người nhà này hắn có đứng vững được hay không!"

Một lát sau!

"Kim giáp đại quân nghe lệnh!"

"Nhiệm vụ của các ngươi chính là san bằng Thánh Địa trước sáng sớm ngày mai!"

Khi mười vạn đại quân kim giáp từ khe hở không gian đi ra, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh!

"Ngọa tào!"

"Kim sắc truyền thuyết! ! !"

"Là kim sắc truyền thuyết! ! !"

Mà Chu Khải đang đứng bên cạnh nhìn thấy đứng mười vạn đại quân kim giáp đứng chỉnh chỉnh tề tề trên không trung thì kích động toàn thân đều run rẩy, đây là kim sắc truyền thuyết mà hắn tâm tâm niệm niệm!

"Quả nhiên!"

"Ta biết ngay kim sắc truyền thuyết tuyệt đối có liên quan đến Diệp thiếu!"

"Cũng không biết chờ làm xong chuyện ở đây thì Diệp thiếu có cho ta theo kim sắc truyền thuyết làm một phiếu hay không!"

Kích động xong, Chu Khải cũng tràn ngập mong đợi tự nói.

"Chủ nhân!"

"Vậy các loại đan dược, tiên thảo, Tiên Khí và tài nguyên tu luyện

trong Thánh Địa nên xử trí như thế nào?"

Theo mệnh lệnh được Diệp Phong đưa ra, một hộ vệ kim giáp cũng đi từ trong đám bọn họ ra, trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Đưa cho người hữu duyên đi!"

"Tập hợp tất cả tài nguyên tu luyện lại một chỗ, chờ đến mai thì phái mấy người ra ngoài làm một trận Thiên Nữ Tán Hoa hoa mỹ đi!"

Nói đến đây, Diệp Phong nhìn về phía tên kim giáp hộ vệ đó nói: "Sau này ngươi gọi Diệp Tam, công trình lớn lần này giao cho ngươi toàn quyền phụ trách, ngươi phải chỉ huy tốt tất cả kim giáp hộ vệ còn lại!"

"Cảm tạ chủ nhân ban tên!"

"Diệp Tam sẽ không để cho ngài thất vọng!"

Chương 551: Nhân sinh khó liệu, thế sự vô thường, đại tràng bao ruột non

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tam cũng kích động quỳ một chân xuống trên không trung, sau đó vẻ mặt kiên định lên tiếng nói!

(Diệp Nhị: Tình huống như thế nào, người khác phá nhà thì được ban tên, mà ta không chỉ phải lâu dài quản lý Bại Gia Thành, một khi xuất hiện chút vấn đề thì còn bị thu tên lại, sao khác biệt giữa người với ngươi lại lớn như vậy chứ!)

"Ở đây không còn chuyện của ta nữa!"

"Vẫn nên ra ngoài đi vài vòng, xem có thể tìm vài tên bại gia môn đồ có tiềm lực phá của về hay không!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng trực tiếp kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên!

...

Đệ Lục Tiên Vực, Song Môn Thành!

"Đi dạo!"

"Xem có thể gặp được bại gia môn đồ thích hợp hay không, thuận tiện tìm xem có chỗ thích hợp phá sản hay không!"

Xuất hiện trong thành trấn phồn hoa, Diệp Phong đi dạo xung quanh!

"Ồ!"

"Cái đó là. . . !"

Đi dạo một hồi, Diệp Phong bỗng nhiên nhìn thấy một bóng dáng quen thuộc ở phía xa, sau đó nở một nụ cười, trực tiếp đi thẳng tới chỗ đối phương!

Trong tửu lâu!

"Tiểu Long!"

"Ngươi có thiên phú rất tốt ở phương diện luyện đan, đáng tiếc lại theo tên phế vật như ta, là ta làm trễ nải ngươi!"

"Nếu như không phải vì ta thì chắc chắn ngươi sẽ được tông môn trọng điểm bồi dưỡng!"

Nhìn lão giả mướn phòng xong đi trở lại, Lâm Đỉnh cũng tràn ngập áy náy lên tiếng nói.

"Lâm thiếu!"

"Ngươi đừng nói như vậy!"

"Lúc trước ta vừa mới phi thăng thượng giới, nếu không phải ngươi cứu ta thì sợ là ta đã chết ở trong tay Tiên Thú lâu rồi!"

"Có thể đi theo bên cạnh ngươi chính là phúc duyên lớn nhất của ta!"

Nghe được Lâm Đỉnh nói như vậy, lão giả cũng vội vàng lên tiếng nói.

"Ai!"

"Trước đây ta từng là yêu nghiệt thiên tài vạn năm khó gặp của Huyền Đan Tông, trong tông môn ta cũng là tồn tại chúng tinh phủng nguyệt!"

"Ai mà ngờ được sau khi tiên căn ta bị hủy, bây giờ chỉ có ngươi đi theo bên cạnh ta!"

"Quả nhiên là nhân sinh khó liệu, thế sự vô thường, duy..."

Ngay lúc Lâm Đỉnh cảm thán nhân sinh của mình thì một giọng nói vang lên ngắt lời hắn: "Thế sự vô thường, đại tràng bao ruột non a!"

Hả?

Nghe được một giọng nói lạ lẫm chợt vang lên bên cạnh, Lâm Đỉnh và lão giả cũng cùng nhau quay đầu nhìn lại, khác biệt là lão giả luôn cảm thấy giọng nói khiến cho hắn cảm thấy có chút quen thuộc!

"Diệp Phong!"

Khi lão giả nhìn thấy Diệp Phong tràn đầy ý cười đứng bên cạnh, đầu tiên là sững sờ, sau đó trên mặt lộ vẻ kích động kinh hô lên.

"Lãnh lão!"

"Đã lâu không gặp, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ!"

Nhìn Lãnh Cửu Long tràn đầy kích động, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

"Các ngươi biết nhau?"

"Vậy chúng ta đi vào phòng rồi nói!"

Thấy Lãnh Cửu Long biết thanh niên lạ lẫm này, Lâm Đỉnh cũng

lên tiếng đề nghị.

Trong phòng khách!

"Diệp Phong!"

"Mới bao lâu, không ngờ được là ngươi đã phi thăng thượng giới, hơn nữa thực lực còn trên ta xa!"

Khi Lãnh Cửu Long phát hiện không thể nào nhìn thấu thực lực của Diệp Phong thì trên mặt lộ vẻ giật mình lên tiếng nói.

"Lãnh lão!"

"Ta như vậy đã chậm lắm rồi!"

"Đúng rồi, Vô Phong cũng phi thăng thượng giới!"

Nhìn thấy dáng vẻ giật mình của Lãnh Cửu Long, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

"Cái gì!"

"Cháu của ta cũng phi thăng thượng giới rồi?"

"Sao có thể như vậy được?"

Nghe nói Lãnh Vô Phong cũng phi thăng thượng giới, Lãnh Cửu Long cũng bị khiếp sợ lần nữa, dù sao, từ khi hắn phi thăng thượng giới đến bây giờ mới qua bao lâu, mấy tháng mà thôi, ai mà ngờ được cháu của hắn cũng đã phi thăng thượng giới, chuyện này khiến cho hắn không thể tin được!

"Hệ thống!"

"Hình như Lâm thiếu này bị hủy tiên căn!"

"Nể tình hắn đối xử với Lãnh lão cũng không tệ lắm nên ta muốn giúp hắn khôi phục tiên căn, lãng phí rất nhiều tài nguyên tu luyện trân quý trên người một tên phế nhân hắn cũng được tính là phá của chứ!"

Lúc này, Diệp Phong cũng trực tiếp hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Mặc dù đối phương bị hủy tiên căn nhưng trợ giúp khôi phục tiên căn, đạp vào vô thượng đan đạo một lần nữa cũng không tính là hành vi phá của, bởi vì thiên phú của đối phương vẫn còn đó, thậm chí có thể nói là vật tận kỳ dụng!"

Hệ thống thanh nhanh chóng đáp lại Diệp Phong.

"Tài nguyên dùng trong trường hợp thích hợp đương nhiên là vật tận kỳ dụng, cũng không tính là phá của!"

"Nhưng ta không nói muốn giúp hắn khôi phục tiên căn như cũ, nếu như hắn có thiên phú đan đạo như vậy, vậy thì chắc chắn sẽ là một nhân tuyển tốt để làm đầu bếp!"

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng cười nói ra ý nghĩ của mình, đồng thời trong lòng âm thầm nghĩ: "Nhân sinh khó liệu, thế sự vô thường, đại tràng bao ruột non, ai dám cam đoan mình sẽ đi đến cuối của một chức nghiệp, dù sao cuộc sống có vô số ngã ba!"

"Đinh! Luyện Đan Sư không muốn làm đầu bếp cũng không phải là một tốt Luyện Đan Sư, túc chủ, nếu ngươi đã nói như vậy thì đối phương đúng là một lựa chọn tốt cho nghề đầu bếp!"

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng toát ra vẻ tự hào, sau đó âm thầm nghĩ: "Ta chính là ngọn đèn chỉ đường của vô số người, khi bọn họ không nhìn thấy rõ phía trước thì cần ta chỉ dẫn bọn họ tiến lên!"

"Lâm thiếu đúng không!"

"Không biết ngươi có hứng thú trở thành một trù tu vĩ đại hay không?"

Kết thúc trò chuyện với hệ thống, Diệp Phong cũng vẻ mặt thành thật nhìn về phía Lâm Đỉnh đang ngồi bên cạnh yên lặng uống trà lên tiếng hỏi thăm.

Phốc!

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Lâm Đỉnh vừa nhấp một ngụm trà trong nháy mắt phun nước trà trong miệng ra, sau đó

trên mặt toát ra vẻ khó có thể tin nhìn Diệp Phong nói: "Ngươi nói cái gì, trở thành trù tu?"

"Tình huống như thế nào!"

"Diệp thiếu si mê trù tu như thế sao?"

"Ở hạ giới, đầu tiên là để cháu của ta nửa đường đổi nghề, đến thượng giới lại muốn ra tay với người bên cạnh ta nữa?"

Bên cạnh, Lãnh Cửu Long nghe được Diệp Phong nói như vậy thì trên mặt cũng toát ra vẻ vô cùng chấn động!

"Không sai!"

"Trở thành trù tu!"

"Chỉ cần ngươi muốn thì ta có thể giúp ngươi khôi phục tiên căn, để ngươi nghịch thiên tiếp tục bước lên con đường tu hành!"

Nghe được Lâm Đỉnh nói như vậy, Diệp Phong cũng cực kỳ khẳng định nói.

"Xin lỗi!"

Chương 552: Ta không vào trù đạo, ai vào trù đạo

"Mặc dù ta không biết những lời ngươi nói là thật hay là giả!"

"Nhưng thì cho dù ngươi có thể giúp ta khôi phục tiên căn thì ta cũng sẽ không trở thành trù tu bởi vì mong muốn suốt đời của ta chính là trở thành Luyện Đan Sư cấp cao nhất thượng giới!"

Trầm mặc một lát, Lâm Đỉnh cũng cực kỳ nghiêm túc nói ra ý nghĩ của mình.

Ba! Ba! Ba!

Nghe được Lâm Đỉnh nói như vậy, Diệp Phong không tiếp tục

thuyết phục mà trực tiếp tiêu hao điểm phá sản liên tiếp mở ra mười thanh Trù Đao ẩn chứa khí linh mạnh mẽ đập xuống mặt bàn trước người!

Đồng thời mười đạo khí tức khí linh khủng bố cũng quét sạch toàn bộ phòng trong nháy mắt!

Lúc này, Lâm Đỉnh trợn cả mắt lên nhìn về phía mười thanh Trù Đao đó!

"Khí linh trên mười thanh Trù Đao này đều cực kỳ mạnh mẽ, nếu như tu luyện tới Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, tùy ý cầm một thanh Trù Đao, dựa vào lực lượng của khí linh thì đều có thể một đao miểu sát cường giả cùng cảnh giới, đáng tiếc ta vẫn chưa tìm được người hữu duyên!"

Nói đến đây, Diệp Phong quay qua nhìn Lãnh Cửu Long nói: "Lãnh lão, đem ra ngoài thành tìm một chỗ chôn đi bởi vì ta không tìm được người hữu duyên cho nên hãy để người hữu duyên đến tìm bọn nó!"

"Diệp thiếu!"

"Có câu nói rất hay, một người không thể té hai lần ở cùng một chỗ!"

"Cho nên, ta chuẩn bị đổi đường!"

Đúng lúc này, Lâm Đỉnh đang đứng bên cạnh lại bỗng nhiên cản ở trước bàn, sau đó vẻ mặt thành thật nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói!

? ? ?

Không té hai lần ở cùng một chỗ!

Cho nên đổi đường?

Nghe được Lâm Đỉnh nói như vậy, Diệp Phong cũng toát ra vẻ mộng bức, hắn nghĩ tới đối phương sẽ đưa ra vô số loại lí do thoái thác nhưng lại không nghĩ tới lý do này, hơn nữa hắn còn cảm thấy đối phương nói mẹ nó rất hay, rất có đạo lý!

"Ai!"

"Ta biết ngay!"

"Một bại gia tử có thể giẫm thần đan tự tay luyện chế ra nát bét ngay trước mặt vô số Luyện Đan Sư thì ai có thể chạy ra khỏi lòng bàn tay của hắn!"

Lúc này, nghe được Lâm Đỉnh nói như vậy, Lãnh Cửu Long cũng bất đắc dĩ nở nụ cười, hơn nữa nhìn mười thanh Trù Đao ẩn chứa khí linh mạnh mẽ đó, nói thật, hắn cũng muốn chuyển chức làm trù tu!

Từ phi thăng thượng giới đến bây giờ, hắn trải qua không ít chuyện, cũng vì trải qua những chuyện này nên hắn nhận ra được một chuyện, đó chính là chỉ cần có thể mạnh lên thì không cần quan tâm là đan đạo hay là trù đạo!

"Chờ một chút!"

Đúng lúc này, Lãnh Cửu Long bỗng nhiên đưa mắt nhìn về phía Lâm Đỉnh, sau đó trong lòng mừng thầm nói: "Ta đi theo Lâm thiếu, Lâm thiếu đều chuyển chức trù đạo, vậy ta cũng chuyển chức làm trù tu cũng không lạ chứ!"

"Lâm thiếu!"

"Vậy ý của ngươi là ngươi chuẩn bị bước vào trù đạo?"

Lúc này, Diệp Phong cũng ra vẻ nghi hoặc nhìn Lâm Đỉnh cười hỏi.

"Không sai!"

"Ta không vào trù đạo, ai vào trù đạo!"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Lâm Đỉnh cũng trực tiếp đưa ra câu trả lời khẳng định, đồng thời trong lòng tràn đầy mong đợi nghĩ: "Nếu như Diệp thiếu có thể đưa mười thanh Trù Đao ẩn chứa khí linh mạnh mẽ này cho ta thì tốt biết bao!"

"Được!"

"Đã như vậy thì mười thanh Trù Đao này sẽ đưa cho..."

Đang lúc Diệp Phong chuẩn bị đưa mười thanh Trù Đao cho Lâm Đỉnh thì Lãnh Cửu Long đang đứng bên cạnh lại quay qua nhìn Diệp Phong vội vàng nói: "Diệp Phong, ta cũng muốn đổi nghề làm trù tu!"

"Ừm?"

Nghe được Lãnh Cửu Long nói như vậy, Diệp Phong cũng sững sờ, hắn hoàn toàn không ngờ được là mua một tặng một!

"Lãnh lão!"

"Nếu ngươi cũng muốn đổi nghề làm trù tu, vậy thì mười thanh Trù Đao này hai người các ngươi mỗi người một nửa, mỗi người năm thanh đi!"

Mặc dù không hiểu Lãnh Cửu Long nghĩ như thế nào nhưng Diệp Phong vẫn phân phối hợp lý!

"Lâm thiếu!"

"Nếu như ngươi muốn bước vào trù đạo, vậy ta sẽ theo ngươi bước vào trù đạo!"

"Trên con đường trù đạo xa lạ này, ta sẽ theo ngươi cùng nhau tiến lên!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lãnh Cửu Long cũng cực kỳ hưng phấn nói với Lâm Đỉnh.

Cảm động!

Nghe được Lãnh Cửu Long nói như vậy, trong lòng Lâm Đỉnh cũng tràn đầy cảm động!

Mặc dù bị chia năm thanh Trù Đao mạnh mẽ nhưng đối với quyết định này của Lãnh Cửu Long thì hắn vẫn bị cảm động, bởi vì hắn biết rõ Lãnh Cửu Long có thiên phú luyện đan mạnh cỡ nào!

Mà đối phương vì có thể tiếp tục đi theo bên cạnh hắn mà tình

nguyện từ bỏ đan đạo, theo hắn bước lên con đường trù đạo không biết này, chuyện này khiến cho hắn không ngờ tới!

"Hệ thống!"

"Ta phải làm như thế nào mới có thể giúp Lâm Đỉnh khôi phục tiên căn?"

Lúc này, Diệp Phong trực tiếp hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Chỉ cần cho đối phương phục dụng Tiên Nguyên Thảo, đối phương hấp thu lực lượng đặc thù ẩn chứa trong Tiên Nguyên Thảo thì có thể khôi phục tiên căn bị hủy, hơn nữa chỉ cần phục dụng số lượng Tiên Nguyên Thảo đủ nhiều thì tiên căn được khôi phục sẽ có phẩm cấp càng cao, thậm chí có thể vượt qua phẩm cấp tiên căn trước đó!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Tiên Nguyên Thảo chỉ thích hợp với người tu luyện bị hủy tiên căn, mà đối phương đã quyết định bước vào trù đạo, vậy tiên căn khôi phục như cũ là được, không cần thay đổi tiên căn, cho nên, chỉ cần cho đối phương phục dụng đủ nhiều Tiên Nguyên Thảo hệ Hỏa là được rồi!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, hệ thống cũng nhanh chóng giải thích cho hắn!

"Tiên Nguyên Thảo?"

"Cái đồ chơi này tốt!"

"Sao mấy người Đồ Mãng, Cung Phong, Chu Khải lại không có đề cập với ta về Tiên Nguyên Thảo này, cái đồ chơi này cũng có thể dùng để trùng kiến Thánh Địa!"

Nghe được hệ thống nói như vậy, khóe miệng Diệp Phong cũng nở một nụ cười!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi định sẽ giúp ta khôi phục tiên căn như thế nào?"

Lúc này, nhìn thấy Diệp Phong cả buổi không nói gì, Lâm Đỉnh

cũng thận trọng hỏi thăm.

Ba!

Nghe được Lâm Đỉnh nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp lấy một nắm lớn Tiên Nguyên Thảo hệ Hỏa từ không gian hệ thống đập xuống bàn!

"Tiên Nguyên Thảo hệ Hỏa! ! !"'

Chương 553: Ta không vào trù đạo, ai vào trù đạo (2)

Khi Lâm Đỉnh và Lãnh Cửu Long nhìn thấy thứ mà Diệp Phong lấy ra lại là Tiên Nguyên Thảo hệ Hỏa cực kỳ hi hữu thì hai người đều trừng lớn hai mắt kinh hô lên, sau đó hơi thở của hai người đều trở nên dồn dập!

Phải biết, cho dù là bất kỳ Tiên Nguyên Thảo hệ gì thì đều là tiên thảo đặc thù cực kỳ hi hữu trong Thiên Đạo Chiến Trường, không nói khoa trương một chút nào, cho dù là những thế lực cấp bá chủ truyền thừa mấy chục vạn năm ở thượng giới cũng có rất ít Tiên Nguyên Thảo!

Ba! Ba! Ba!

Trong lúc hai người chấn kinh, Diệp Phong lại lấy ra ngũ đại hệ Tiên Nguyên Thảo lần nữa, sau đó nhìn về phía Lâm Đỉnh, cực kỳ hào khí nói: "Lâm thiếu, ăn đi, dùng sức ăn, ăn đến khi tiên căn của ngươi lên đến cấp cao nhất, nếu như không đủ thì ta còn có nữa!"

? ? ?

Tùy tiện ăn, không đủ còn có?

Không chỉ có thể khôi phục tiên căn mà còn có thể tăng tiên căn bị hủy lên phẩm cấp cao nhất?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lâm Đỉnh chấn kinh, hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới Diệp Phong lại dùng Tiên Nguyên Thảo hi

hữu như thế để giúp hắn khôi phục tiên căn, hơn nữa còn chuẩn bị tăng phẩm cấp tiên căn của hắn lên mức cao nhất!

"Chờ một chút!"

"Tại sao Diệp thiếu lại đối xử với ta tốt như vậy?"

Nghĩ đến đây, Lâm Đỉnh đột nhiên đưa mắt nhìn Lãnh Cửu Long đang đứng bên cạnh, sau đó hắn lập tức hiểu được, thầm nghĩ trong lòng: "Xem ra ta nhờ tiểu Long. . . không đúng, ta ăn ké Long gia!"

"Diệp Phong!"

"Ngươi nói trong tay ngươi còn có rất nhiều Tiên Nguyên Thảo hệ Hỏa này!"

"Vậy có thể cho ta một chút không?"

Đúng lúc này, Lãnh Cửu Long truyền âm hỏi thăm Diệp Phong.

"Lãnh lão!"

"Tất cả mọi người đều là người một nhà, cái gì mà có cho hay không!"

"Nếu như ngươi muốn thì ta có thể đưa cho ngươi bất cứ lúc nào!"

Nghe được Lãnh Cửu Long hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười dùng thần thức đáp lại đối phương.

"Lâm thiếu!"

"Tiên căn bị hủy, đạo tâm bất ổn!"

"Ta không thể để cho một mình ngươi phải chịu nỗi đau này, ta sẽ chịu chung với ngươi!"

Nghe Diệp Phong trả lời như vậy, Lãnh Cửu Long cũng quay qua nhìn Lâm Đỉnh hô to lên, sau đó trực tiếp điều khiển tiên lực trong cơ thể, trong nháy mắt phá hủy tiên căn của mình!

? ? ?

Làm cái gì?

Mẹ nó ngươi đang làm cái gì!

Đầu tiên là cướp năm thanh Trù Đao của ta!

Bây giờ lại muốn cướp Tiên Nguyên Thảo hệ Hỏa của ta?

Nhìn thấy Lãnh Cửu Long tự hủy tiên căn, điên cuồng phun ra một ngụm máu tươi uể oải ngã xuống đất, Lâm Đỉnh cả người đều muốn điên rồi, lần đầu tiên là cảm động nhưng nếu làm nhiều lần như vậy thì không thể nào cảm động nổi!

"Lâm thiếu!"

"Đừng có thương tâm, đừng có rơi lệ!"

"Nếu như ta đã chọn đi theo ngươi thì tuyệt đối sẽ theo ngươi đến cùng!"

Nhìn vẻ mặt tràn đầy bi thống của Lâm Đỉnh, Lãnh Cửu Long yếu ớt nói.

"Long gia! ! !"

"Đừng nói nữa!"

"Tất cả đều ở trong lòng!"

Nghe được Lãnh Cửu Long nói như vậy, Lâm Đỉnh cũng dùng nắm đấm đấm vào trong lồng ngực của mình sau đó xoay người yên lặng đi qua một bên để lại cho bóng người một cái bóng lưng!

"Tình huống như thế nào?"

"Không phải Lâm thiếu này cũng muốn lẳng lặng chứ!"

"Người ở thượng giới này như thế nào vậy, sao cứ động một chút là để lại cho người khác một cái bóng lưng cô đơn?"

Thấy cảnh này, Diệp Phong cũng vẻ mặt mộng bức tự nói.

Sau đó, Diệp Phong cũng đưa mắt nhìn về phía Lãnh Cửu Long,

trong lòng cực kỳ giật mình nghĩ: "Chẳng trách Lãnh lão sẽ hỏi ta về chuyện Tiên Nguyên Thảo, hóa ra hắn cũng muốn tăng tiên căn của mình lên một đợt, nhưng mà không thể không nói, hắn cũng rất là tàn nhẫn với mình!"

"Lãnh lão!"

"Những cái đó là của Lâm thiếu!"

"Những cái này là của ngươi, hai người các ngươi tự ăn phần của mình, nếu như không đủ thì ta sẽ tiếp tục lấy ra thêm cho các ngươi!"

Lúc này, Diệp Phong cũng lên tiếng nói, nhưng mà Lâm Đỉnh cần Tiên Nguyên Thảo hệ Hỏa là do hệ thống cung cấp, Lãnh Cửu Long cần Tiên Nguyên Thảo hệ Hỏa thì là do Diệp Phong tiêu điểm phá sản mở ra từ trong bình tiên thảo!

"Quá mẹ nó cảm động!"

"Vẫn là Diệp thiếu khéo hiểu lòng người a!"

"Chắc chắn là Diệp thiếu thấy ta đau lòng như thế cho nên mới cung cấp thêm một nhóm Tiên Nguyên Thảo hệ Hỏa!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lâm Đỉnh cũng xoay người nhìn Diệp Phong, trong mắt tràn đầy vẻ cảm kích!

? ? ?

Sao ta cứ cảm thấy ánh mắt Lâm thiếu nhìn ta có chút không thích hợp đâu?

Mẹ nó, không phải là hắn đang có mưu đồ gì đó với ta đó chứ!

Lúc này, chú ý tới ánh mắt quái dị của Lâm Đỉnh đang nhìn về phía mình, hai chân Diệp Phong xiết chặt!

Một lát sau!

"Lâm thiếu!"

"Bây giờ tiên căn của ngươi và Lãnh lão không chỉ khôi phục mà hơn nữa còn tăng lên tới phẩm cấp cao nhất, tiếp theo các người có tính toán gì hay không?"

Sau khi hai người đều nuốt một lượng lớn Tiên Nguyên Thảo hệ Hỏa khôi phục tiên căn, Diệp Phong cũng nhìn về phía hai người lên tiếng hỏi thăm.

"Bái sư!"

"Nếu đã quyết định bước vào con đường trù đạo thì chuyện đầu tiên phải làm tất nhiên là bái sư!"

"Ta đã nghĩ kỹ rồi, nếu muốn bái sư thì phải tìm một vị cường giả có tạo nghệ trù đạo cực kỳ cao, mà trong lòng ta cũng đã có nhân tuyển, đó chính là Quỷ Trù Mạc Đại Đao!"

"Mặc dù không có gặp người này nhưng danh tiếng Quỷ Trù của hắn cực kỳ vang dội, cho dù như thế nào thì ta cũng phải bái hắn làm thầy!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Lâm Đỉnh cũng vẻ mặt thành thật nói ra ý nghĩ của mình.

"Ừm?"

"Lâm thiếu này muốn bái Quỷ Trù Mạc Đại Đao vi sư?"

"Nhưng Mạc Đại Đao không phải là tiểu đệ của Lãnh Vô Phong sao?"

"Mà Lãnh lão lại là gia gia của Lãnh Vô Phong, bây giờ lại trở thành tùy tùng của Lâm thiếu, nếu như cùng nhau đi tới thì quan hệ sẽ trở nên lộn xộn!"

Nghe được Lâm Đỉnh nói như vậy, Diệp Phong nhớ lại mối quan hệ giữa bốn người thì trong nháy mắt hắn cũng cảm thấy đau cả đầu, hắn cảm thấy lúc trước thân phận của mình ở Tinh Hồn Tông và Tinh Cực Tông còn không có lộn xộn tới mức này!

Chương 554: Ta không vào trù đạo, ai vào

trù đạo (3)

(Lạc Thiên Tuyết, Lạc Dao Dao, Lạc Vô Danh: Ngươi còn có mặt mũi nói là không đủ lộn xộn?)

"Lâm thiếu!"

"Nếu như ngươi muốn bái Quỷ Trù Mạc Đại Đao vi sư, vậy thì ta sẽ gọi hắn tới đây một chuyến, cũng bớt công các ngươi đi tìm!"

"Các ngươi ở đây chờ đi, hắn sẽ tới rất là nhanh!"

Nghĩ nghĩ, Diệp Phong lợi dụng chức năng truyền âm của tông môn để liên hệ với Lãnh Vô Phong, kêu hắn dẫn Mạc Đại Đao lập tức chạy tới đây!

"Ừm?"

"Diệp thiếu còn biết Quỷ Trù Mạc Đại Đao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lâm Đỉnh bị kinh hãi thật sự, bây giờ hắn càng ngày càng hiếu kỳ về thân phận của Diệp Phong!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng một trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *2!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu của Diệp Phong.

"Lâm Đỉnh khôi phục tiên căn, ban thưởng nên tới sổ!"

"Hệ thống, ngươi lại lười biếng!"

Nghe được tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống, Diệp Phong cười nói với hệ thống.

"Đinh! Hệ thống không có lười biếng, chỉ là ta vừa mới phát hiện một chuyện lý thú mà thôi!"

Hả?

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng hứng thú, vội vàng hỏi: "Chuyện lý thú gì?"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, là chuyện có liên quan đến La Thành!"

? ? ?

La Thành?

Sư tôn điên khùng của Bạch Lỗi?

Mẹ nó, không phải là hắn lại bị nữ ma đầu bắt đi nữa đó chứ!

Nghe được hệ thống nói như vậy, một cái phỏng đoán bỗng nhiên xuất hiện trong đầu Diệp Phong, sau đó trên mặt dần dần tràn đầy gân xanh, hắn không ngờ được là đến thượng giới mà vẫn phải đi cứu vớt cái tên điên đó!

"Đinh! Túc chủ, không phải như ngươi nghĩ, là La Thành thành công bái vào một cái tông môn toàn là nữ đệ tử!"

Phát hiện được ý nghĩ trong lòng Diệp Phong, hệ thống cũng vội vàng giải thích.

"Cái gì!"

"La Thành lại bị một tông môn toàn là nữ ma đầu bắt đi?"

"Vậy thì chuyện này có chút khó giải quyết rồi, chỉ dựa vào một mình ta thì sợ là không thể nào an toàn cứu hắn ra được, xem ra ta cần phải phá của một đợt để mời Bát Phương Tông và Tiên Trùng Cốc hỗ trợ!"

Sau khi nghe được hệ thống giải thích như vậy, Diệp Phong cũng vẻ mặt nghiêm túc tự nói.

"La Thành đã có thể thành công bái vào một cái tông môn toàn là nữ đệ tử thì chắc chắn cũng có thể bái vào cái tông môn thứ hai cũng toàn là nữ đệ tử!"

"Nhưng thân là thần hào phá của, ta không thể bỏ qua bất kỳ một cơ hội để phá của nào!"

"Hơn nữa, khi còn ở hạ giới thì ta từng cứu được hắn hai lần, như vậy hắn vì sự nghiệp phá của của ta mà hy sinh một chút xíu, ta nghĩ hắn cũng sẽ không từ chối!"

Nghĩ tới mấy chuyện này, Diệp Phong cũng nở một nụ cười!

Chờ chút!

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, đó chính là hình như Thăng Tiên Đan của hắn đã đạt tới mười một viên, sau đó, hắn đưa mắt nhìn về phía hai người Lâm Đỉnh và Lãnh Cửu Long đang đứng bên cạnh, thầm nghĩ trong lòng: "Lần này không phải là có người chứng kiến rồi hay sao?"

"Lâm thiếu!"

"Ngươi có từng nghe nói tới phương thức đột đột đột đột phá hay không?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng nhìn về phía Lâm Đỉnh, lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Phương thức đột đột đột đột phá?"

"Đó là phương thức đột phá quái quỷ gì?"

Nghe được Diệp Phong tra hỏi, Lâm Đỉnh cũng toát ra vẻ mộng bức, sau đó vội vàng đáp lại: "Diệp thiếu, ta chưa từng nghe nói tới phương thức đột đột đột đột phá gì đó, không biết là có ý gì?"

Mà lúc này, Lãnh Cửu Long cũng tỏ vẻ tò mò nhìn về phía Diệp Phong, hắn cũng hết sức tò mò không biết cái phương thức đột đột đột đột phá này rốt cuộc là phương thức đột phá như thế nào!

Nghe được Lâm Đỉnh hỏi thăm, Diệp Phong không có lên tiếng giải thích mà trực tiếp dùng hành động thực tế để giải thích!

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo một luồng khí tức đột phá không ngừng bộc phát ra từ trong

cơ thể của Diệp Phong, cho dù là Lâm Đỉnh hay là Lãnh Cửu Long thì đều bị cảnh tượng rung động này làm cho sợ đến choáng váng!

"Mẹ nó!"

"Đúng là đột đột đột!"

Nhìn thấy cảnh giới của Diệp Phong không ngừng đột phá, sau khi tỉnh táo lại, Lâm Đỉnh cũng nhịn không được mà lên tiếng sợ hãi thán phục, hắn chưa từng nghĩ tới đột phá còn có thể chơi như vậy!

Sau một hồi!

Sau khi thực lực Diệp Phong đột phá đến Kim Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thì mới ngừng lại!

"Đi!"

"Nếu như không có chuyện gì thì ta đi trước đây, vừa khéo ta còn có chút chuyện cần phải xử lý, còn các ngươi thì cứ ở lại chỗ này chờ Mạc Đại Đao đến!"

Nói xong, Diệp Phong cũng không để ý đến hai người đang tràn đầy khiếp sợ, trực tiếp kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định rời khỏi đây!

? ? ?

Đi rồi?

Trang bức xong thì lập tức đi ngay?

Nhìn thấy Diệp Phong đột phá xong thì trực tiếp rời đi, hai người Lâm Đỉnh và Lãnh Cửu Long liếc nhau, sau đó trên mặt đều nở một nụ cười khổ, nếu như đến bây giờ mà bọn họ vẫn không nhận ra được là Diệp Phong đang trang bức thấy bọn họ có thể đem đầu của mình đi rửa cho sạch!

Song Môn Thành, ngoài thành!

Theo một khe hở không gian xuất hiện, Quỷ Trù Mạc Đại Đao và

Lãnh Vô Phong trên người hiện ra hư ảnh kim giáp trực tiếp đi từ bên trong đó ra.

"Quá mẹ nó đẹp trai!"

"Tại sao ta lại nhận hắn làm đại ca, không phải là vì bị hư ảnh kim giác cực kỳ đẹp trên người hắn chinh phục hay sao!"

Nghĩ đến lúc trước mình bị hư ảnh kim giáp này đánh một trận bầm dập, Mạc Đại Đao lòng vẫn còn sợ hãi nghĩ!

"Đi thôi!"

"Không biết Diệp thiếu gọi chúng ta tới đây để làm gì."

Lúc này, Lãnh Vô Phong cũng mặt lộ vẻ hiếu kì dẫn theo Mạc Đại Đao đi đến chỗ mà Diệp Phong nói.

...

Trong phòng khách quán rượu!

"Gia gia?"

"Vô Phong?"

Đi vào phòng, khi hai ông cháu Lãnh Vô Phong và Lãnh Cửu Long nhìn thấy đối phương thì đều giật mình hô lên.

Một lát sau!

"Cái gì?"

"Mạc Đại Đao là tiểu đệ của ngươi?"

Chương 555: Người ngồi trong quán rượu, nồi từ trên trời đến?

Khi Lãnh Cửu Long biết được tu sĩ trung niên mập mạp đang đứng trước mặt mình lại là Mạc Đại Đao, hơn nữa còn là tiểu đệ của

cháu mình thì trên mặt cũng lộ vệ chấn kinh.

"Gia gia!"

"Ta cũng không biết là tình huống này!"

"Nhưng mà nếu như Diệp thiếu dặn dò như vậy thì chúng ta cứ làm theo là được rồi!"

Nói đến đây, Lãnh Vô Phong cũng nói với Mạc Đại Đao: "Bàn đệ, ngươi trực tiếp thu Lâm thiếu làm đồ đệ đi!"

Mà Lâm Đỉnh đang đứng ở bên cạnh mặc dù có chút bối rối với tình huống đang diễn ra nhưng khi nghe được Lãnh Vô Phong nói như vậy thì cũng vội vàng nói với Lãnh Cửu Long: "Long gia, mau bưng trà nước tới, ta phải kính trà cho sư tôn!"

Ba!

Nhưng mà Lâm Đỉnh vừa nói dứt câu thì Mạc Đại Đao đang đứng ở bên cạnh lại trực tiếp quất vào đỉnh đầu của Lâm Đỉnh một bạt tay, sau đó lớn tiếng khiển trách: "Hỗn trướng, ngươi còn dám sai sử gia gia của ta?"

Ba!

Lãnh Cửu Long thấy cảnh này thì cũng một bàn tay đánh vào đầu Mạc Đại Đao, trực tiếp nói: "Sao ngươi lại đánh Lâm thiếu!"

"Mẹ nó!"

"Quan hệ này có chút loạn!"

Nhìn thấy ba người đều nhìn về mình, Lãnh Vô Phong cả người đều mộng, mẹ nó bây giờ hắn nên giúp ai?

...

Thông qua Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định trở lại Tinh Hồn Phong, sau đó Diệp Phong trực tiếp kêu Diệp Tam mở ra một khe hở không gian đưa mình đến bên cạnh Bạch Lỗi, hắn cảm thấy mình nên tìm người tới gánh tội thì tốt hơn!

Đồng thời hắn cũng cho hai tên kim giáp hộ vệ chia nhau đem theo một trăm gốc Tiên Nguyên Thảo đi đến Bát Phương Tông và Tiên Trùng Cốc, để hai tên kim giáp hộ vệ truyền lời nói là mình muốn dùng tiền mời bọn họ hỗ trợ!

Đệ Cửu Tiên Vực, Thiên Hương Thành!

"Diệp thiếu?"

"Sao Diệp thiếu lại tới đây?"

Bạch Lỗi đang uống rượu ở trong quán rượu nhìn thấy Diệp Phong đi từ cửa vào thì trên mặt cũng lộ ra vẻ giật mình!

"Đừng hỏi!"

"Dẫn ta tới phòng của ngươi!"

Nhìn thấy Bạch Lỗi cầm hồ lô rượu đi tới, Diệp Phong lên tiếng nói trước.

Trong phòng!

"Bạch Lỗi!"

"Xảy ra chuyện lớn!"

"Sư tôn ngươi lại bị nữ ma đầu bắt đi nữa rồi!"

Đang lúc Bạch Lỗi chuẩn bị lên tiếng hỏi thăm thì Diệp Phong lại giành nói trước.

? ? ?

Mẹ nó lại bị bắt đi nữa rồi?

Không xong rồi?

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong nháy mắt trên mặt Bạch Lỗi cũng treo đầy hắc tuyến!

"Chờ một chút!"

"Không đúng!"

"Hai ngày trước sư tôn ta còn nói với ta là hắn sắp bay vào một cái tông môn toàn là nữ đệ tử, sao bây giờ lại bị bắt đi?"

Nghĩ đến đây, Bạch Lỗi cũng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng dò hỏi: "Diệp thiếu, vậy sư tôn ta bị bắt đi đâu?"

"Thiên Hạc Tông!"

"Cái tông môn này lợi hại lắm bên trong đều là nữ ma đầu!"

"Cho nên chúng ta phải tranh thủ đi cứu sư tôn của ngươi mới được, nếu không thì hắn sẽ bị phế bỏ!"

Nghe được Bạch Lỗi hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng vội vàng lên tiếng nói.

"Thiên Hạc Tông?"

"Đó không phải là tông môn mà sư tôn nói muốn bái vào hay sao?"

"Hơn nữa sư tôn còn nói nơi đó là điểm xuất phát bắt đầu cuộc sống hạnh phúc của hắn?"

Mộng!

Nghe Diệp Phong nói xong, Bạch Lỗi mộng thật, trong lúc nhất thời hắn thậm chí không biết nên tin lời ai nói!

"Bạch Lỗi!"

"Thiên Hạc Tông này rất có thực lực!"

"Chỉ dựa vào hai người chúng ta thì sợ là không thể an toàn cứu được sư tôn của ngươi ra, cho nên ta đã tốn một số tiền lớn để mời hai thế lực đỉnh tiêm ra tay, có sự trợ giúp của bọn họ thì chúng ta tuyệt đối có thể an toàn cứu được sư tôn của ngươi ra!"

Lúc này, Diệp Phong cũng lên tiếng nói lần nữa.

Cười!

Nghe đến đây, Bạch Lỗi cũng nhịn không được bật cười, bây giờ hắn mới hiểu rõ được, Diệp Phong đang muốn mượn tay của sư tôn hắn để phá của một đợt, nếu không thì chỉ một mình hắn là có thể cứu được sư tôn ra rồi, làm gì cần thế lực khác hỗ trợ nữa chứ!

"Diệp thiếu!"

"Nếu đã như vậy thì khi nào chúng ta mới xuất phát, dù sao chỉ cần muộn một chút thì sư tôn của ta sẽ phải chịu nguy hiểm nhiều hơn một chút!"

Nếu Diệp Phong muốn chơi, vậy Bạch Lỗi phải chơi đến thống khoái với Diệp Phong mới được!

"Ta không đi được!"

"Dù sao bên phía Thánh Địa còn một đống chuyện chờ ta giải quyết!"

"Hơn nữa khi còn ở hạ giới thì ta đã tự mình cứu hắn hai lần, bây giờ đến thượng giới, nếu như hắn nhìn thấy lại là ta tới cứu hắn thì sợ là hắn sẽ khó chịu, cho nên ta không đi, một mình ngươi đi cứu hắn lại được rồi!"

Nghe được Bạch Lỗi hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích.

? ? ?

Ta đã chuẩn bị sẵn sàng hố sư tôn để chơi với ngươi!

Kết quả ngươi không đi?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bạch Lỗi đầu tiên là sững sờ, sau đó nở nụ cười khổ, hắn hiểu, Diệp Phong thì phá của, còn oan này thì hắn gánh!

Người ngồi trong quán rượu, nồi từ trên trời rơi xuống!

Hiểu được Diệp Phong tới tìm hắn chính là để cho hắn gánh tội thay, Bạch Lỗi cũng trực tiếp lên tiếng nói ra: "Diệp thiếu, không

ngờ được là ngươi suy tính chu toàn như thế, ngươi đối xử với hai sư đồ chúng ta quá tốt rồi!"

"Ta nên đối xử tốt với hai người các ngươi mới đúng!"

"Nhưng mà khi ngươi đi đến đó thì nhớ đừng làm tổn thương đến người của Thiên Hạc Tông, chỉ cần có thể cứu được sư tôn của ngươi ra là được rồi!"

"Về phần nguyên nhân thì ngươi đừng hỏi nữa, chính là bí mật!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định về tới Tinh Hồn Thánh Địa!

...

Thiên Hạc Tông!

"Hai lần gặp trắc trở ở hạ giới, bây giờ đến thượng giới, rốt cục La Thành ta cũng gặp may mắn rồi!"

"Cuộc sống hạnh phúc của ta sẽ bắt đầu từ Thiên Hạc Tông này!"

Nghĩ đến đây, La Thành đang dùng một tấm vải đen bịt mắt nở một nụ cười xấu xa hô lớn: "Chư vị sư tỷ, ta bắt đầu đi bắt các ngươi đây!"

"Đến đi, La đệ đệ, tỷ tỷ ở chỗ này!"

"Thối đệ đệ, đừng qua bên đó, mau tới chỗ tỷ tỷ này!"

"Đến đi đến đi, tỷ tỷ đứng ở chỗ này, ngươi bắt đến ta, có thể đoán được ta là ai không?"

"..."

Chương 556: Hai tên khốn kiếp các ngươi là ai vậy, mau thả ta ra

Lúc này, mấy trăm nữ tử người mặc tông bào cũng vui cười không

ngừng chạy xung quanh, đồng thời đều hướng về phía La Thành hô lên.

"Hắc hắc hắc!"

"Các tỷ tỷ, ta đến bắt các ngươi đây!"

La Thành nghe xong cũng nở một nụ cười xấu xa nhắm vào một phương hướng nhào tới!

...

Một bên khác!

Thiên Hạc Tông, ngoài mười dặm phía đông!

"Ngươi chính là Bạch Lỗi!"

"Ta là tông chủ Bát Phương Tông Đỗ Tuyền Dương, lần này đến đây để cứu vớt sư tôn ngươi, ta trực tiếp dẫn theo hơn phân nửa cường giả ở trong tông môn tới đây, có chúng ta ở đây thì tuyệt đối có thể cứu được sư tôn của ngươi ra!"

"Ta là Cốc Chủ Tiên Trùng Cốc Vũ Túc, lần này vì cứu vớt sư tôn ngươi mà ta cũng dẫn theo hơn phân nửa cường giả trong cốc tới đây!"

Lúc này, nhìn thấy Bạch Lỗi đã đợi sẵn ở chỗ này, hai người Đỗ Tuyền Dương và Vũ Túc trực tiếp tiến lên nói.

? ? ?

Dẫn theo hơn phân nửa cường giả

Nghe được hai người nói như vậy, lại nhìn số lượng cường giả sau lưng của hai người một chút, Bạch Lỗi cũng nở một nụ cười khổ, lúc này hắn rất muốn nói với hai người một tiếng: "Thiên Hạc Tông này chỉ là một tông môn bình thường ở trong Đệ Lục Tiên Vực, cho dù là người có thực lực mạnh nhất là tông chủ thì tu vi cũng chỉ mới Tiên Thần Cảnh Tam Trọng đỉnh phong, cho nên thật ra thì các ngươi không cần phải dẫn theo nhiều cường giả Tiên Thần Cảnh và Tiên Kiếp Cảnh như vậy đâu!"

Mà lúc này, hai người Đỗ Tuyền Dương và Vũ Túc cũng dùng thần thức trò chuyện với nhau.

"Lão Đỗ!"

"Ta vẫn đánh giá thấp sự kinh khủng của Diệp thiếu, không ngờ được là hắn tùy tiện phái một người đi qua mà lại có thể tiện tay xé rách không gian trực tiếp đưa đám người của Tiên Trùng Cốc chúng ta đến đây, thủ đoạn thông thiên như vậy làm cho ta bị sợ!"

Nhìn về phía Đỗ Tuyền Dương, Vũ Túc cũng nói ra ý nghĩ của mình.

"Chỉ như vậy thôi mà đã hù được ngươi rồi?"

"Ngươi có biết, Diệp thiếu liên tục giết chết ba người ở trong thành trấn trong Thiên Đạo Chiến Trường, kết quả sau khi Thiên Đạo kiếp vân xuất hiện thì không dám hạ một đạo Thiên Đạo lôi kiếp nào xuống, không chỉ có như thế, Thiên Đạo kiếp vân còn mẹ nó bị hù sợ bay đi, ngươi dám tin không?"

"Như vậy cũng chưa hết, khi những người khác ở bên trong thành trấn bắt đầu chém giết lẫn nhau thì ngươi đoán xem chuyện gì đã xảy ra, Thiên Đạo kiếp vân mẹ nó lại bay trở về, sau đó đánh xuống, ta hoàn toàn không ngờ được là Thiên Đạo kiếp vân còn là một thứ sợ mạnh hiếp yếu!"

Nghe được Vũ Túc nói như vậy, Đỗ Tuyền Dương cũng kể lại những tình huống mà Đỗ Thiên Nhất nói cho hắn ra.

"Cái gì!"

"Thiên Đạo kiếp vân ở trong Thiên Đạo Chiến Trường không dám động Diệp thiếu một chút?"

Nghe được tin tức này, Vũ Túc cũng mặt lộ vẻ kinh hãi kinh hô lên, sau đó trực tiếp mắng thầm: "Mẹ nó, đại ca thật là chó, cơ hội có thể đi theo bên cạnh Diệp thiếu vốn phải là của Đỗ Thiên Nhất!"

"Hai vị tiền bối!"

"Vậy chúng ta lên đường đi!"

"Nhưng mà Diệp thiếu đã dặn dò, chỉ cần cứu sư tôn ta ra là được rồi, tuyệt đối không nên tổn thương đến người của Thiên Hạc Tông!"

Đúng lúc này, Bạch Lỗi lên tiếng cắt ngang cuộc trò chuyện của hai người!

...

Thiên Hạc Tông!

"Quá mẹ nó hạnh phúc!"

"La Thành ta có tài đức gì mà sao có thể được đông đảo sư tỷ yêu thương như thế!"

Nhìn mấy trăm nữ đệ tử Thiên Hạc Tông vây quanh mình, La Thành cười trong bụng nở hoa!

Oanh! Oanh! Oanh!

Đúng lúc này, một luồng khí tức uy áp kinh khủng bỗng nhiên xuất hiện sau đó trong nháy mắt quét sạch toàn bộ Thiên Hạc Tông!

Rất nhanh, tông chủ Thiên Hạc Tông Trần Tinh triệu tập các đệ tử trong tông môn tới sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía xa xa!

Khi Trần Tinh nhìn thấy nơi xa xuất hiện mấy trăm người mặc đặc thù tiên bào trên người thì sắc mặt cũng là đột nhiên thay đổi, sau đó cực kỳ hoảng sợ hô lớn: "Lại là Bát Phương Tông và Tiên Trùng Cốc!"

Mà khi tất cả đệ tử Thiên Hạc Tông nhận ra thân phận của những người này thì trong mắt đều lóe lên vẻ tuyệt vọng, đừng nói là hai đại thế lực siêu cấp liên thủ, cho dù chỉ có bất kỳ một thế lực nào trong số đó thì cũng không phải là thế lực mà Thiên Hạc Tông bọn họ có thể ngăn cản được!

Nhưng lúc này, La Thành đứng ở trong đám người lại choáng váng, bởi vì hắn nhìn thấy được một bóng dáng quen thuộc dẫn đầu đám người đang đứng ở trên không trung, ngay sau đó, hắn cảm thấy có chút bất an khó hiểu!

"Sư tôn! !"

"Đồ nhi tới cứu ngươi!"

Theo Bạch Lỗi hét lớn một tiếng, cả người La Thành trong nháy mắt nổ, tức đến mở miệng mắng to: "Cứu cái rắm, tranh thủ cút ngay cho ta!"

"Sư tôn!"

"Đừng sợ, có đệ tử, những nữ ma đầu này tuyệt đối không đả thương được ngươi!"

"Vũ tiền bối, Đỗ tiền bối, xin hai người các ngươi cứu sư tôn ta lên đây!"

Bạch Lỗi không để ý La Thành, trực tiếp nói với hai người Vũ Túc và Đỗ Tuyền Dương đang đứng bên cạnh.

? ? ?

Thanh niên thần bí đó lại có thể mời được tông chủ Bát Phương Tông và cốc chủ Tiên Trùng Cốc?

Mà La Thành sư đệ lại là sư tôn của thanh niên thần bí đó?

Lúc này, chúng đệ tử Thiên Hạc Tông và tông chủ Trần Tinh đã choáng váng, các nàng không ngờ được là La Thành lại có thân phận kinh khủng như vậy, nhưng mà các nàng cũng cảm thấy có chút khó hiểu, đó chính là các nàng biến thành nữ ma đầu từ khi nào?

"Mẹ nó!"

"Hai tên khốn kiếp các ngươi là ai vậy!"

"Mau thả ta ra, ta không đi, mẹ nó, cho dù ta có chết thì cũng phải chết ở chỗ này!"

"Ta không đi!"

Lúc này, La Thành bị Đỗ Tuyền Dương và Vũ Túc đỡ đi từ trong

đám người ra cũng chửi ầm lên, đồng thời cũng sử dụng toàn lực muốn tránh thoát khỏi hai người nhưng hoàn toàn không thể nào tránh thoát khỏi tay của hai người được!

"Bạch Lỗi! ! !"

"Tên khốn kiếp ngươi, mẹ nó rốt cuộc ngươi muốn làm gì!"

Đi tới trước mặt Bạch Lỗi, La Thành cũng tức hổn hển mắng lớn lên!

"Sư tôn!"

"Đệ tử tới cứu ngươi!"

Nghe được La Thành hỏi như vậy, Bạch Lỗi cũng cực kỳ bình thản giải thích.

"Cứu ta?"

Chương 557: Hai tên khốn kiếp các ngươi là ai vậy, mau thả ta ra (2)

"Mẹ nó, ai cần ngươi tới đây cứu ta!"

"Ta ở chỗ này sống rất là tốt, hoàn toàn không cần ngươi cứu, ngươi cút nhanh lên đi!"

Nói xong, La Thành muốn trở lại sự ôm ấp của đông đảo sư tỷ một lần nữa!

Ba!,

Đúng lúc này, Vũ Túc bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng La Thành, thuần thục một cái chưởng đao đánh cho hắn ngất xỉu té xuống đất!

"Bạch Lỗi!"

"Xem ra sư tôn này của ngươi đã trúng bùa của những nữ ma đầu

bên dưới!"

"Cho nên phải dùng phương pháp này để đưa hắn đi!"

Nhìn thấy Bạch Lỗi và Đỗ Tuyền Dương đều dùng ánh mắt khiếp sợ mà nhìn mình, Vũ Túc cũng cười giải thích.

...

Phòng khách quán rượu!

"Sư tôn!"

"Vì tìm kiếm tiểu đồng bọn chơi đùa mà ngươi cũng liều mạng, vậy mà lại biến dung mạo của mình trở thành dáng vẻ của một nam tử trung niên, làm cho ta sắp không nhận ra ngươi được nữa!"

Thấy La Thành tỉnh lại, Bạch Lỗi cũng cười lên tiếng nói.

"Vậy ngươi đừng nhận ra ta!"

"Ngươi có biết là vì cấu kết được với tông chủ của Thiên Hạc Tông đó mà ta đã bỏ ra rất nhiều thứ hay không?"

"Nhưng bây giờ tất cả đều bị ngươi phá hỏng hết!"

Nghe được Bạch Lỗi nói như vậy, La Thành cũng tràn ngập lửa giận mắng lớn lên!

Ba!

Đúng lúc này, Bạch Lỗi lại bỗng nhiên đập một cái long tiên của Long Tộc thượng giới lên mặt bàn!

"Sư tôn!"

"Đây là long tiên tới từ một con Tiên Thú Long Tộc có tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Công hiệu của nó không cần ta phải nói nhiều chứ!"

Lúc này, Bạch Lỗi cũng giới thiệu tình huống của long tiên, mà long tiên này cũng là Diệp Phong đưa cho Bạch Lỗi để đền bù cho

La Thành!

"Đồ nhi!"

"Đồ nhi ngoan của ta!"

"Cũng may là ngươi đã giải cứu ta từ trong chỗ nước sôi lửa bỏng như Thiên Hạc Tông ra!"

"Thời khắc này, ta bỗng nhiên hiểu, ta đâu thể vì một rừng cây nhỏ Thiên Hạc Tông mà bỏ qua cả cánh rừng lớn!"

Nói xong, La Thành trực tiếp cất thứ tốt trên bàn vào trong tiên giới, trong mắt lóe lên vẻ kích động, thầm nghĩ trong lòng: "Thân là một hải vương đủ tiêu chuẩn, thứ mình thiếu nhất chính là cái gì, hoàn toàn không phải là nữ nhân mà là tiền vốn để mình chơi đùa!"

? ? ?

Mẹ nó, mới đó mà hiểu?

Ngươi đã nói cho dù có chết thì cũng phải chết ở Thiên Hạc Tông mà?

Nghe được La Thành nói như vậy, Bạch Lỗi cũng cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ, dùng tay che kín cái trán, hắn hoàn toàn phục người sư tôn này của mình!

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng hai trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *1, ban thưởng Tiên Nguyên Thảo hệ Thủy *10000 gốc!"

Lúc này, Diệp Phong đang nhìn kim giáp đại quân quét ngang Thánh Địa, khi hắn nghe được tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống vang lên trong đầu thì khóe môi cũng nở một nụ cười sau đó tự lẩm bẩm: "Xem ra, dưới sự trợ giúp của Bát Phương Tông và Tiên Trùng Cốc, La Thành tiền bối đã được giải cứu ra thành

công!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong đi thẳng đến Tinh Hồn Phong!

Một lát sau!

"Trong tay của ta có một vạn gốc Tiên Nguyên Thảo hệ Thủy!"

"Các ngươi có người nào muốn tăng phẩm cấp tiên căn của mình lên hay không?"

Nhìn năm người Đồ Mãng, Cung Phong, Chu Khải, Vũ Lang và Trần Phàm, Diệp Phong cũng trực tiếp hỏi thăm.

"Chư vị sư huynh!"

"Sư đệ ta nằm trước một bước!"

"Chuyện tiếp theo phải dựa vào các ngươi!"

Theo Diệp Phong vừa mới nói dứt câu thì Vũ Lang đã hô to lên, sau đó trực tiếp một cái chưởng đao đánh cho mình hôn mê bất tỉnh!

? ? ?

Mộng!

Mọi người thấy Vũ Lang đánh mình ngất xỉu té xuống đất thì trên mặt đều hiện ra vẻ bối rối!

Thậm chí ngoại trừ Diệp Phong ra thì trong lòng bốn người còn lại đều có ý nghĩ giống nhau, đó là: "Vũ Lang sư đệ quả là một nhân tài, cái chưởng đao này ngay cả mình cũng không buông tha!"

"Đây là tình huống như thế nào?"

"Các ngươi ai biết?"

Nhìn thấy Vũ Lang ngã xuống đất ngất đi, Diệp Phong quay qua hỏi thăm bốn người khác.

"Diệp thiếu, mặc dù ta không biết là tình huống như thế nào nhưng mà một vạn gốc Tiên Nguyên Thảo hệ Thủy này ta muốn!"

Nói xong, Trần Phàm cực kỳ thuần thục quỳ xuống trước mặt ba người Đồ Mãng, Cung Phong và Chu Khải, sau đó tiếp tục nói: "Ba vị sư huynh, các ngươi sẽ không giành với sư đệ ta chứ!"

? ? ?

Ngươi cũng quỳ, lẽ nào chúng ta còn không biết xấu hổ giành với ngươi hay sao?

Hơn nữa chúng ta đều không phải là tiên căn hệ Thủy, cũng không định đoạt Tiên Nguyên Thảo hệ Thủy!

Sau khi tỉnh táo lại, ba người đều lắc đầu, biểu thị sẽ không giành một vạn gốc Tiên Nguyên Thảo hệ Thủy này với Trần Phàm!

"Mẹ nó, tiểu từ Trần Phàm này đúng là biết quỳ!"

"Nhưng mà đều là người trong nhà cả hắn muốn quỳ thì cứ để cho hắn quỳ đi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong đưa tiên giới chứa một vạn gốc Tiên Nguyên Thảo hệ Thủy cho Trần Phàm, sau đó lên tiếng nói: "Ăn đi, nếu như không đủ để tăng tiên căn lên tới phẩm chất cao nhất thì có thể tới chỗ ở của ta để tìm ta lấy thêm!"

Nói xong, Diệp Phong đi thẳng về chỗ ở của mình.

Phốc!

Sau khi Diệp Phong rời đi, trong mắt Trần Phàm cũng hiện lên vẻ tàn nhẫn, trực tiếp điều khiển tiên lực trong cơ thể tự hủy tiên căn, theo một ngụm máu tươi phun tung toé ra, hắn cũng yếu ớt té xuống đất.

Sau đó, Trần Phàm toát ra vẻ kích động lấy Tiên Nguyên Thảo hệ Thủy từ trong tiên giới ra bắt đầu ăn uống thả cửa!

"Các ngươi nói xem tại sao Vũ Lang sư đệ lại đánh mình ngất xỉu?"

"Hơn nữa hắn còn nói tiếp theo dựa vào chúng ta, đây là ý gì!"

Khi Trần Phàm ăn Tiên Nguyên Thảo hệ Thủy, Đồ Mãng nhìn

thoáng qua Vũ Lang đã ngã xuống đất ngất đi, hỏi Cung Phong và Chu Khải.

"Không biết!"

Cung Phong và Chu Khải nghe Đồ Mãng hỏi thăm như vậy thì cũng lắc đầu, bọn họ cũng rất tò mò không biết tại sao Vũ Lang lại đánh mình ngất xỉu!

Một lát sau!

"Hô!"

"Trong khoảng thời gian ta hôn mê, hẳn là bốn vị sư huynh đã giúp ta hủy tiên căn rồi chứ!"

Lúc này, Vũ Lang từ trong hôn mê tỉnh lại cũng tự lẩm bẩm.

Hả?

Tình huống như thế nào?

Sao tiên căn của ta vẫn còn nguyên?

Bốn vị sư huynh không có giúp ta hủy tiên căn sao?

Chương 558: Chư vị sư huynh, sư đệ ta nằm trước một bước

Khi Vũ Lang phát hiện tiên căn trong cơ thể mình vẫn hoàn hảo không chút tổn hại thì cả người bối rối!

"Ha ha ha!"

"Cực phẩm tiên căn hệ Thủy xong rồi!"

Ngay lúc Vũ Lang đang mộng bức, giọng nói hưng phấn của Trần Phàm lại vang lên bên cạnh.

"Chúc mừng chúc mừng!"

"Trần Phàm sư đệ, bây giờ ngươi có cực phẩm tiên căn hệ Thủy, lại thêm có Diệp thiếu trợ giúp, sau này thành tựu không thể đoán trước được!"

Nghe được tiếng la của Trần Phàm, Đồ Mãng cũng cười to lên tiếng nói.

"Trần Phàm sư đệ!"

"Ta cảm thấy một vạn gốc Tiên Nguyên Thảo hệ Thủy này Diệp thiếu chuyên môn chuẩn bị cho ngươi, cũng không biết khi nào Diệp thiếu mới cho chúng ta một chút Tiên Nguyên Thảo tương ứng, đúng là quá hâm mộ ngươi!"

Lúc này, Chu Khải cũng nhìn về phía Trần Phàm, tràn đầy hâm mộ lên tiếng nói.

? ? ?

Thần mẹ nó chuẩn bị cho Trần Phàm sư huynh, ta cũng là tiên căn hệ Thủy!

Hơn nữa Diệp thiếu vừa hỏi ai muốn thì ta trực tiếp đánh mình ngất xỉu, thậm chí ta còn nhắc nhở các ngươi, đó rõ ràng là muốn cho các ngươi giúp ta hủy tiên căn, như vậy mà vẫn không hiểu?

Nghe được mấy người nói như vậy, Vũ Lang cả người đều muốn điên rồi, hắn hoàn toàn không ngờ được là mình muốn tránh được đau đớn khi bị hủy tiên căn trong lúc hôn mê, ai mà ngờ được là lại bỏ lỡ Tiên Nguyên Thảo hệ Thủy!

"Vũ Lang sư đệ, rốt cục ngươi cũng tỉnh!"

"Tại sao mới nãy ngươi lại đánh mình ngất xỉu?"

"Hơn nữa còn nói tiếp theo phải nhờ chúng ta, như vậy là có ý gì?"

Lúc này, Cung Phong phát hiện Vũ Lang tỉnh lại, sau đó mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

Nghe được Cung Phong hỏi thăm, Vũ Lang cũng sững sờ, sau đó trên mặt lộ vẻ lúng túng cười to nói: "Không có gì, ta muốn cảm nhận cảm giác bị chưởng đao đánh ngất xỉu là cảm giác như thế nào thôi, sau đó không phải Diệp thiếu hỏi ai muốn dùng những Tiên Nguyên Thảo hệ Thủy đó hay sao, ta té xỉu thì ai giải quyết những Tiên Nguyên Thảo đó, cũng chỉ có thể dựa vào các ngươi!"

Sau khi giải thích xong, Vũ Lang cũng yên lặng đi qua một bên, sau đó trong mắt rưng rưng tự lẩm bẩm: "Nếu có thể cho ta cơ hội lựa chọn lại một lần nữa thì ta tuyệt đối sẽ tăng thêm năm chữ ở sau câu đó đó chính là ‘xin phế tiên căn ta’!"

Một bên khác!

"Hệ thống!"

"Sư tổ và đám người của Thánh Địa khi nào mới về tới?"

Sau khi trở lại chỗ ở, Diệp Phong trực tiếp hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Túc chủ, hai ngày sau thì bọn họ sẽ chạy về Thánh Địa!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu thì hệ thống cũng nhanh chóng đáp lại hắn.

"Hai ngày, đầy đủ!"

Biết được thời gian mà đám người trong Thánh Địa trở về, Diệp Phong đi nghỉ!

...

Hôm sau, sáng sớm!

"Ngọa tào!"

"Phòng của ta đâu!"

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại, phát hiện ngoại trừ một cái giường bên dưới mình thì xung quanh đã không còn bất cứ thứ gì khác, hắn bối rối hỏi!

"Chủ nhân, ngài tỉnh!"

"Dựa theo dặn dò của ngài, Thánh Địa đã được san bằng hoàn toàn trong thời gian quy định, có thể bắt đầu kế hoạch trùng kiến bất cứ lúc nào!"

Đúng lúc này, dưới ánh mặt trời, Diệp Tam toàn thân tản ra kim mang từ trên trời giáng xuống, sau đó trực tiếp quỳ một chân dưới đất, trên mặt lộ vẻ cung kính báo cáo cho Diệp Phong.

"Vậy thì lập tức bắt đầu kế hoạch trùng kiến đi!"

"Nhất định hoàn toàn trùng kiến thánh địa trước sáng sớm ngày mai!"

Nghe được Diệp Tam nói như vậy, Diệp Phong mới nhớ tới trước đó mình có quy định thời gian, sau đó ra lệnh lần nữa.

Tiên Nguyên Thảo các hệ!

Kim sắc Thông Thiên Bi!

Đỉnh cấp Ngộ Kiếm Thạch, Ngộ Đao Thạch, Ngộ Côn Thạch...

Tử Minh Huyền Tinh!

Phệ Hồn Cổ!

Hắc Uyên Trùng!

...

sau khi ra lệnh xong thì Diệp Phong lại bắt đầu lấy ra một đống tiên quáng, tiên thảo, Tiên Trùng, tiên mộc và các loại tài nguyên trân quý!

Thậm chí hắn cảm thấy những thứ mà mấy người Đồ Mãng, Cung Phong, Chu Khải nói ra vẫn còn chưa đủ nhiều, trực tiếp vận dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ một lần để hệ thống đưa ra một danh sách bao gồm tất cả các loại tài nguyên tu luyện hi hữu, sau đó hắn bắt đầu chọn bậy, dù sau đó là hệ thống tính tiền, chuyện hắn phải làm chỉ là nói ra sau đó lãng phí sạch!

"Điên rồi!"

"Diệp thiếu điên rồi!"

"Đây là chế tạo Thánh Địa sao?"

"Mẹ nó, phải nói là đang chế tạo ra một cái thế ngoại đào nguyên giàu đến vô ừnhân tính thì đúng hơn!"

Cách đó không xa, nhìn thấy Diệp Phong lấy ra vô số loại Tiên Trùng, tiên thảo, tiên quáng và các loại tài nguyên tu luyện với thiên tài địa bảo mà ngay cả hắn cũng không nhận ra được, Đồ Mãng trực tiếp choáng!

"Ta đã nhìn thấy cái gì!"

"Ta chỉ tùy tiện nhìn lướt qua mà lại nhìn thấy mấy chục loại Tiên Trùng đã tuyệt chủng ở trong Thiên Đạo Chiến Trường!"

"Mẹ nó, nếu như đem nướng lên để ăn thì hẳn là có thể làm ra được nhiều món ngon khác nhau!"

Vũ Lang nhìn thấy Diệp Phong lấy ra những Tiên Trùng lít nha lít nhít đó, nước miếng của hắn cũng chảy ra khỏi khóe miệng, kể từ khi hắn ăn Phệ Hồn Cổ nướng thì hắn cảm thấy tất cả Tiên Trùng, nếu như có thể ăn mà không ăn thì chính là lãng phí!

"Hắc Liễu Thạch, Huyết Vân Linh Tinh, U Hồn Viêm Thạch, Tứ Dực Huyền Thiếc..."

"Có những tiên quáng mà ta chỉ nhìn thấy ở trên điển tịch này thì ta chắc chắn ta có thể chế tạo ra thêm càng nhiều Tiên Khí kỳ lạ hơn nữa!"

Lúc này Cung Phong trong tất cả sự chú ý vào những tiên quáng khiến cho hắn hoa cả mắt đó!

"Quá mẹ nó giàu!"

"Giàu đến mức ta chỉ có thể quỳ!"

Nhìn thấy Diệp Phong lấy ra vô số tài nguyên tu luyện và thiên tài

địa bảo hi hữu, Trần Phàm cũng quỳ xuống lần nữa!

"Hiểu!"

"Ta hiểu!"

"Đi mẹ nó kim sắc truyền thuyết!"

"Đi mẹ nó trở thành nam nhân trong mộng của ngàn vạn thiếu nữ!"

"Nếu có những tài phú này, chỉ rơi một chút từ trong kẽ móng tay ra thì đều có thể nhẹ nhõm lấy được lòng của ngàn vạn thiếu nữ, đến lúc đó ta phất ống tay áo một cái thì có thể trở thành nam nhân mà bọn họ nằm mơ cũng không thể chiếm được!"

Chương 559: Lạc Thánh Chủ, ngươi tới chơi Thiên Cơ Các chúng ta sao

Lúc này Chu Khải nhìn thấy Diệp Phong lấy ra những vật này, thời khắc này, trong nháy mắt hắn hiểu, hắn cảm thấy đã đến lúc hắn phải cố gắng để trở thành một tên bại gia tử đủ tiêu chuẩn!

Diệp Phong thì không biết phản ứng của mọi người lúc này, bây giờ hắn vẫn liên tục lấy ra các loại tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo hy hữu!

"Chủ nhân!"

"Thuộc hạ đến!"

Đúng lúc này, theo một khe hở không gian xuất hiện, Diệp Tiểu Bạch đi từ bên trong đó ra.

"Tiểu Bạch!"

"Ngươi tới thật đúng lúc!"

"Trên một chút chi tiết khi trùng kiến Thánh Địa cần ngươi bố trí các loại trận pháp!"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Bạch đến, Diệp Phong cũng lên tiếng nói.

...

Thiên Cơ Các, Thiên Diệu Phong!

"Lạc Thánh Chủ!"

"Để cho ngươi đợi một ngày, xin lỗi!"

"Nhưng mà ta đã lấy ra một vạn ba ngàn sáu trăm hai mươi bảy khối Nhân Quả Minh Thạch, bởi vì tính đặc thù của Nhân Quả Minh Thạch cho nên ta có thể tính ra vị trí của toàn bộ số thiên tài địa bảo mà ngươi cần tra chỉ trong một lần duy nhất!"

"Sau đó ta sẽ ghi chép vị trí của chúng nó lên một cái bí điển trống không cho ngươi!"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết và Diệp Tiểu Đường đi vào đại sảnh, Tôn Trường Thanh cũng vội vàng lên tiếng nói.

"Tôn trưởng lão!"

"Vậy làm phiền ngươi!"

Nghe được Tôn Trường Thanh nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng mặt lộ vẻ cảm kích lên tiếng nói.

Một lát sau!

"Tinh Hồn Thánh Địa!"

"Tinh Hồn Thánh Địa!"

"Tinh Hồn Thánh Địa!"

"..."

Khi Tôn Trường Thanh dựa vào Nhân Quả Minh Thạch suy tính vị trí của toàn bộ thiên tài địa bảo cần tra thì cả người hắn đều muốn điên rồi, bởi vì hắn phát hiện tất cả những thiên tài địa bảo này đều xuất hiện ở chung một chỗ, mà nơi này lại chính là Tinh Hồn Thánh Địa của Lạc Thiên Tuyết!

"Tôn trưởng lão!"

"Là xảy ra vấn đề gì sao?"

"Hay là cho dù dựa vào Nhân Quả Minh Thạch cũng khó mà tính được vị trí của toàn bộ số thiên tài địa bảo này?"

Lúc này, sau khi phát hiện Tôn Trường Thanh trở nên khác thường, Lạc Thiên Tuyết cũng vội vàng lên tiếng hỏi thăm.

"Lạc Thánh Chủ!"

"Ta muốn hỏi ngươi một chuyện!"

"Lần này ngươi tới đây chính là tới chơi Thiên Cơ Các chúng ta đúng hay không?"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Tôn Trường Thanh cũng gượng cười hỏi thăm.

"Tới chơi các ngươi?"

"Tôn trưởng lão, ngươi nói như vậy là có ý gì?"

Nghe được Tôn Trường Thanh nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng mặt lộ vẻ không hiểu hỏi thăm.

Sau khi nhìn chằm chằm Lạc Thiên Tuyết một hồi, Tôn Trường Thanh cảm thấy hình như Lạc Thiên Tuyết cũng không biết gì về chuyện này cho nên mới giải thích: "Lạc Thánh Chủ, hơn một vạn ba ngàn loại thiên tài địa bảo mà ngươi muốn tìm đều nằm ở trong Thánh Địa của ngươi!"

"Cho nên chỉ cần ngươi trở lại Tinh Hồn Thánh Địa thì có thể lập tức có được bọn chúng!"

? ? ?

Tất cả đều nằm ở trong Thánh Địa?

Nghe được Tôn Trường Thanh nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết đầu tiên là sững sờ sau đó đột nhiên nghĩ tới điều gì, trên mặt nở một

nụ cười hạnh phúc thầm nghĩ trong lòng: "Xem ra chuyện này tuyệt đối có liên quan tới đồ đệ của ta rồi, mặc dù không biết tại sao hắn có thể biết được chuyện này nhưng mà cảm giác được đồ nhi quan tâm thật là tốt!"

Cười!

Nàng lại cười!

Mặc dù không biết tại sao nàng lại cười!

Nhưng mà Thiên Cơ Các chúng ta sắp khóc chết rồi đó!

Nhìn thấy trên mặt Lạc Thiên Tuyết nở một nụ cười hạnh phúc, Tôn Trường Thanh đang đứng ở bên cạnh muốn chết luôn cho rồi, ròng rã một vạn ba ngàn sáu trăm hai mươi bảy khối Nhân Quả Minh Thạch, kết quả suy tính ra được là giống nhau như đúc, chuyện này thì ai mà chịu cho nổi!

Thậm chí, Tôn Trường Thanh cũng không biết nên giải thích như thế nào tới đại trưởng lão và thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh!

"Tôn trưởng lão!"

"Suy tính như thế nào!"

Đúng lúc này, giọng nói của đại trưởng lão Đỗ Dương vang lên ở bên ngoài.

"Đại trưởng lão!"

"Đã suy tính ra được hết!"

Nhìn thấy Đỗ Dương đi tới, Tôn Trường Thanh cũng vội vàng lên tiếng đáp lại.

"Vậy là tốt rồi!"

Nghe được Tôn Trường Thanh trả lời như vậy, Đỗ Dương cũng nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết, tràn đầy ý cười nói: "Lạc Thánh Chủ, sau này nếu như có cần Thiên Cơ Các chúng ta thì ngươi cứ liên hệ với chúng ta một tiếng là được, chúng ta có thể tới tận cửa để

phục vụ, như vậy thì có thể miễn cho ngươi phải tự mình chạy tới đây một chuyến."

? ? ?

Tới cửa phục vụ?

Từ khi nào mà Thiên Cơ Các có tới cửa phục vụ, sao ta lại không biết vậy?

Tôn Trường Thanh đang đứng bên cạnh nghe Đỗ Dương nói như vậy thì đầu tiên là sững sờ, sau đó kịp phản ứng lại trực tiếp dùng thần thức truyền âm cho Đỗ Dương nói: "Đại trưởng lão, không thể không nói, ngươi nịnh bợ như vậy có chút quá mức rồi đó!"

"Quá mức?"

"Nếu không phải ta còn còn có một tia lương tri thì ta có thể nịnh bợ hung ác hơn một chút nữa đó!"

"Ngươi có biết, đêm qua bởi vì nhàm chán cho nên tiểu nữ hài đó đánh thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh một trận!"

"Nếu như để cho đối phương đến thêm mấy lần nữa, tuy là chúng ta không có sao nhưng mà thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh không chịu được!"

Nghe được Tôn Trường Thanh nói như vậy, Đỗ Dương cũng trực tiếp giải thích.

Choáng váng!

Nghe được Đỗ Dương nói ra tin tức này, Tôn Trường Thanh cả người đều choáng váng, hắn hoàn toàn không ngờ được là đêm qua còn xảy ra chuyện như vậy!

Chờ chút!

Đúng lúc này, Tôn Trường Thanh bỗng nhiên nhận ra được một điều, nếu như hôm qua thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh bị đánh, vậy chỉ sợ là lúc này tâm tình của bọn họ cũng không tốt lành gì, nếu như là bọn họ biết một vạn ba ngàn sáu trăm hai

mươi bảy khối Nhân Quả Minh Thạch lại suy tính ra được kết quả giống nhau, vậy bọn họ còn không trực tiếp bùng nổ hay sao?

"Thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh không dám khi dễ nữ ma đầu đó, nhưng mẹ nó dám khi dễ ta, đến lúc đó nói không chừng sẽ vì kết quả này mà trực tiếp trút hết tất cả lửa giận lên trên người của ta!"

"Không được!"

"Ta phải đi!"

Chương 560: Tôn Trường Thanh, ngươi không thể hố người khác như thế

Nghĩ đến đây, Tôn Trường Thanh trực tiếp nhìn về phía đại trưởng lão Đỗ Dương, lên tiếng nói ra: "Đại trưởng lão, vừa nãy Lạc Thánh Chủ nói mặc dù biết được vị trí đại khái của tất cả thiên tài địa bảo nhưng vì có thể tìm được tất cả thiên tài địa bảo trong thời gian ngắn nhất cho nên muốn dẫn theo ta đi tìm!"

Nói xong, Tôn Trường Thanh nghiêng người trưng vẻ mặt cầu khẩn ra nhìn Lạc Thiên Tuyết.

Nhưng mà tiểu động tác của Tôn Trường Thanh và vẻ mặt mộng bức của Lạc Thiên Tuyết đều bị Đỗ Dương nhìn thấy hết, chuyện này khiến cho hắn nhịn không được mà cười thầm trong lòng: "Tôn trưởng lão đúng là không biết xấu hổ, mới nãy còn nói ta nịnh bợ quá đáng, kết quả bây giờ hắn cũng nịnh bợ hơn nữa còn chuẩn bị tự mình đi theo, mẹ nó cái này còn quá đáng hơn cả ta nữa?"

"Đại trưởng lão!"

"Tôn trưởng lão nói không sai, đúng là ta muốn hắn đi theo giúp ta một chuyến!"

"Cũng không biết có thuận tiện hay không?"

Mặc dù không rõ ý đồ của Tôn Trường Thanh nhưng dù sao người

ta cũng giúp mình ân tình lớn như vậy, chút chuyện nhỏ này đương nhiên nàng sẽ không từ chối!

"Thuận tiện!"

"Đương nhiên thuận tiện!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Đỗ Dương cũng vội vàng đồng ý, sau đó nhìn về phía Tôn Trường Thanh, vẻ mặt nghiêm túc nói: "Tôn trưởng lão, Lạc Thánh Chủ là khách nhân tôn quý nhất của Thiên Cơ Các chúng ta, trên đường đi người phải biểu hiện tốt một chút đừng có làm cho Thiên Cơ Các chúng ta mất mặt!"

"Đại trưởng lão yên tâm!"

"Ta tuyệt đối sẽ không làm cho Thiên Cơ Các chúng ta mất mặt!"

Nghe được Đỗ Dương nói như vậy, Tôn Trường Thanh cũng kích động vội vàng lên tiếng bảo đảm.

Một lát sau!

"Đại trưởng lão!"

"Lạc Thánh Chủ đã đi, ngươi giữ ta lại đây để làm gì?"

Thấy Đỗ Dương giữ mình lại, Tôn Trường Thanh cũng tỏ vẻ nghi ngờ hỏi thăm.

"Làm gì?"

"Tại sao quyển bí điển ghi chép này lại trống không?"

"Bình thường suy tính không có gì, nhưng lần này vận dụng hơn một vạn ba ngàn khối Nhân Quả Minh Thạch, chắc chắn ta phải có bàn giao với thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh, ít nhất cũng phải cho bọn họ biết chúng ta đã suy tính ra được tin tức gì!"

Nhìn thấy Tôn Trường Thanh giả bộ hồ đồ, Đỗ Dương cũng không vui, lên tiếng nói.

"Đại trưởng lão!"

"Bởi vì hoàn toàn không cần phải ghi chép!"

"Một vạn ba ngàn sáu trăm hai mươi bảy khối Nhân Quả Minh Thạch suy tính ra kết quả đều giống nhau, nói cách khác, Lạc Thánh Chủ muốn tính toán vị trí của một vạn ba ngàn sáu trăm hai mươi bảy loại thiên tài địa bảo, thật ra thì đều ở một chỗ, đó chính là Tinh Hồn Thánh Địa của nàng!"

"Ngươi cứ báo cáo lại tình huống này cho thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh là được rồi!"

Biết mình không thể nào tránh né vấn đề này được nữa, Tôn Trường Thanh cũng trực tiếp công khai tình huống này ra.

? ? ?

Mẹ nó, đều ở chung một chỗ?

Hơn nữa còn ở ngay trong nhà của Lạc Thánh Chủ?

Chơi ta hả?

Nghe được Tôn Trường Thanh trả lời như vậy, biểu cảm trên mặt Đỗ Dương như không thể tin vào tai của mình, bởi vì nếu tình huống đúng là như vậy thì không phải là đối phương đang trêu chọc bọn họ hay sao?

"Đại trưởng lão!"

"Ta cảm thấy hình như Lạc Thánh Chủ không biết tình huống này, cho nên ta suy đoán rất có thể là có liên quan tới chủ nhân của tiểu nữ hài đó!"

"Nhưng mà không cần biết là vì nguyên nhân gì nhưng kết quả chính là như vậy, hơn nữa ta cũng phải tạm thời rời khỏi Thiên Cơ Các, đại trưởng lão ngươi tự mình bảo trọng đi!"

Nói xong, Tôn Trường Thanh cũng vỗ vỗ bả vai Đỗ Dương, sau đó rời khỏi Thiên Diệu Các, nhanh chóng đuổi theo Lạc Thiên Tuyết và Diệp Tiểu Đường đã đi xa.

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, nếu ngươi đi rồi mà ta còn ở lại thì không phải là xong đời hay sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Đỗ Dương cũng xông ra khỏi Thiên Diệu Các, nhìn Tôn Trường Thanh trên không trung rống lớn lên nhưng mà sau khi nghe được thì Tôn Trường Thanh lại không thèm để ý tới mà còn tăng tốc độ nhanh hơn biến mất khỏi tầm mắt của Đỗ Dương!

"Xong xong xong!"

"Ta còn tưởng rằng Tôn Trường Thanh muốn đi định bợ một đợt nhưng ai mà ngờ được hắn lại muốn ta ở lại gánh tội thay!"

"Bây giờ thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh bởi vì đêm qua bị đánh đập một trận cho nên tâm tình cực kỳ hỏng bét, nếu như bọn họ biết được tình huống này thì không phải là bọn họ sẽ trút hết toàn bộ lửa giận lên trên người của ta hay sao!"

Nghĩ đến chuyện mình sẽ bị thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh đánh cho tê người, Đỗ Dương toàn thân run lên, sau đó trực tiếp nhìn về phía Tôn Trường Thanh rời đi mở miệng mắng to: "Tôn Trường Thanh, cái tên khốn kiếp nhà ngươi, ngươi không thể hố người ta như thế, mẹ nó ngươi thật là chó!"

"Đỗ Dương!"

"Ngươi đang đứng đó mắng ai đó?"

"Sao Tôn Trường Thanh lại đi theo nữ ma đầu đó rồi?"

"Đúng rồi, hắn tiêu hao một vạn ba ngàn sau trăm hai mươi bảy khối Nhân Quả Minh Thạch tính ra được kết quả như thế nào?"

Đúng lúc này, phát hiện Diệp Tiểu Đường đã rời đi, thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh cũng cùng nhau xuất hiện ở nơi này, sau đó trực tiếp nhìn về phía Đỗ Dương lên tiếng hỏi thăm.

"Thái Thượng Đại trưởng lão!"

"Dựa vào Nhân Quả Minh Thạch, tất cả quá trình suy tính đều cực kỳ thuận lợi nhưng mà kết quả lại có chút khiến cho người ta khó

mà chấp nhận được!"

Nghe bọn họ hỏi thăm như vậy, Đỗ Dương cũng cắn răng đáp lại.

"Ừm?"

"Suy tính cực kỳ thuận lợi!"

"Nhưng kết quả sẽ khiến cho người ta có chút khó mà chấp nhận?"

Nghe được Đỗ Dương nói như vậy, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng tỏ vẻ khó hiểu gặn hỏi: "Kết quả rốt cuộc là như thế nào?"

Hô!

Lúc này, Đỗ Dương cũng thở dài ra một hơi, trực tiếp đáp: "Thái Thượng Đại trưởng lão, Tôn trưởng lão tiêu hao một vạn ba ngàn sáu trăm hai mươi bảy khối Nhân Quả Minh Thạch, suy tính ra kết quả chỉ có một, đó chính là Tinh Hồn Thánh Địa!"

"Nói cách khác, những thiên tài địa bảo mà Lạc Thánh Chủ cần tính toán thật ra thì đều ở trong nhà nàng!"

Choáng váng!

Nghe được Đỗ Dương nói như vậy, toàn bộ thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh đều ngẩn ra tại chỗ!

"Đỗ Dương!"

Chương 561: Nhân Quả Minh Thạch suy tính chuyện vớ vẩn, Diệp Phong rất hưng phấn

"Ta không muốn biết tại sao Lạc Thánh Chủ muốn làm như thế!"

"Nhưng ta muốn biết một chuyện, nếu như ngươi không đề nghị vận dụng Nhân Quả Minh Thạch thì có phải chỉ cần suy tính vị trí của hơn mười loại thiên tài địa bảo thì chúng ta đã phát hiện tình huống này rồi hay không?"

Sau khi tỉnh táo lại, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng nhìn chằm chằm Đỗ Dương trực tiếp hỏi.

"Ai!"

"Mẹ nó, ai mà ngờ được là sẽ xảy ra tình huống như vậy đâu!"

"Mà Thái Thượng Đại trưởng lão đã hỏi như vậy, vậy rõ ràng là muốn cho ta gánh tội, sau đó lại đánh ta một trận!"

"Nếu là như vậy, vậy ta có giải thích hay không cũng không còn ý nghĩa gì!"

Nghĩ đến đây, Đỗ Dương không tiếp tục nói thêm gì, trực tiếp quay người quỳ xuống, đồng thời cũng vểnh hai cái mông lên, hắn nghĩ rất đơn giản, có thể để cho mông kháng tổn thương thì tuyệt đối sẽ không dùng mặt kháng!

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

Sau khi bàn giao rất nhiều chi tiết trùng kiến Thánh Địa cho Diệp Tiểu Bạch, Diệp Phong mới tra xem sản phẩm bại gia hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Nhân Quả Minh Thạch *100000

Nhân Quả Minh Thạch: Sản phẩm đặc thù ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, có thể thay tu sĩ chống được nhân quả chi lực, hàng dùng một lần!

"Ừm!"

"Sản phẩm bại gia hôm nay có chút thú vị!"

"Nhưng mà ta không biết thôi diễn thiên cơ, chẳng lẽ muốn trực tiếp ném đi?"

Hiểu rõ được tình huống của sản phẩm bại gia, Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư.

"Diệp thiếu!"

"Chuyện gì khiến cho ngươi ưu sầu như thế?"

Ngay lúc Diệp Phong tự hỏi nên lãng phí sạch mười vạn khối Nhân Quả Minh Thạch này như thế nào thì Đồ Mãng lại đi tới, sau đó tràn đầy hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Đồ Mãng!"

"Trong tay của ta có một ít bảo vật đặc thù, nó có thể thay những người tu luyện thôi diễn thiên cơ chống được nhân quả chi lực nhưng chúng ta cũng không biết thôi diễn thiên cơ, vậy ngươi cảm thấy những bảo vật đặc thù này nên lãng phí bằng cách nào mới thú vị?"

Nghe được Đồ Mãng hỏi thăm, Diệp Phong cũng trực tiếp hỏi.

"Ừm?"

"Diệp thiếu, không phải ngươi đang nói Nhân Quả Minh Thạch đó chứ!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong đầu Đồ Mãng cũng lập tức nghĩ đến một loại bảo vật đặc thù, sau đó trực tiếp hỏi thăm.

"Ngươi lại biết Nhân Quả Minh Thạch?"

"Không sai, ta nói chính là Nhân Quả Minh Thạch, ngươi cảm thấy lãng phí như thế nào mới vui?"

Phát hiện Đồ Mãng lại biết Nhân Quả Minh Thạch, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, sau đó hỏi thăm lần nữa.

"Diệp thiếu!"

"Theo ta được biết, cái Nhân Quả Minh Thạch này cực kỳ trân quý, cho dù là Thiên Cơ Các cũng rất ít vận dụng, chỉ khi suy tính chuyện cực kỳ trọng yếu mới sẽ vận dụng!"

"Đã như vậy, vậy không bằng chúng ta dùng những Nhân Quả Minh Thạch này suy tính những chuyện không có bất kỳ ý nghĩa gì, ví dụ như là một ít chuyện quá khứ của sư tôn ta, như vậy không phải là chơi rất vui hay sao?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm lần nữa, Đồ Mãng trầm tư một lát sau đó cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình, đồng thời cũng hiển lộ ra tính nhiều chuyện đáng chết của hắn!

"Ừm!"

"Không tệ, đề nghị này coi như không tệ!"

"Người khác có thể sẽ dùng Nhân Quả Minh Thạch để suy tính vị trí của một loại thiên tài địa bảo hi hữu nào đó, nhưng chúng ta chỉ suy tính sư tôn ngươi có từng đái dầm hay không, mẹ nó, như vậy chính là phá của!"

Nghe được ý nghĩ của Đồ Mãng, khóe miệng Diệp Phong cũng nở một nụ cười xấu xa, dù sao ai cũng thích hóng hớt!

Hơn nữa làm như vậy chắc chắn cần một người của Thiên Cơ Các giúp đỡ, vậy chắc chắn không thể thiếu công tác phí, còn có thể thuận tiện phát động hành vi phá của một đợt, chuyện một hòn đá ném hai con chim này đương nhiên Diệp Phong sẽ không bỏ qua!

"Tiểu Bạch!"

"Dẫn ta đi Thiên Cơ Các một chuyến trước, tìm người giỏi thôi diễn thiên cơ đã!"

Sau khi đưa ra quyết định, Diệp Phong cũng trực tiếp hô lớn với Diệp Tiểu Bạch đang đứng cách đó không xa.

"Diệp thiếu!"

"Có thể dẫn ta theo hay không?"

Nhìn thấy Diệp Phong chuẩn bị đi đến Thiên Cơ Các, Đồ Mãng đang đứng bên cạnh cũng vội vàng hỏi thăm, dù sao hắn cũng rất muốn biết những chuyện có liên quan đến sư tôn Vũ Thiên Minh của hắn!

"Được!"

"Chúng ta cùng nhau đi!"

Nghe được Đồ Mãng hỏi như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười đồng ý.

...

Minh Nguyệt Phong, Minh Nguyệt Các!

"Đau chết mất!"

"Thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh hạ tử thủ thật!"

"Nhưng mà may mà ta thông minh, hai cái mông cũng có thể đánh cho nở hoa, vậy thì nếu đánh trên mặt thì chắc chắn mặt của ta sẽ bị phế bỏ!"

Lúc này, Đỗ Dương cố nén đau đớn từ hai cái mông truyền đến, cố gắng lê từng bước nhỏ trở về Minh Nguyệt Các lẩm bẩm.

Nhưng rất nhanh, trong mắt Đỗ Dương bốc cháy lên lửa giận hừng hực, sau đó cắn răng nghiến lợi nói: "Tôn Trường Thanh, cái tên khốn khiếp ngươi chuyện này ta sẽ không quên đâu!"

Oanh!

Đúng lúc này, trong nháy mắt một luồng khí tức uy áp kinh khủng quét sạch toàn bộ Minh Nguyệt Các, Đỗ Dương cũng thần sắc hoảng sợ nhìn vết nứt không gian đột nhiên xuất hiện trước mặt mình!

"Chủ nhân!"

"Gia hỏa này là đại trưởng lão Thiên Cơ Các, cho nên năng lực thôi diễn thiên cơ của hắn cũng không tệ, vừa khéo phù hợp với yêu cầu của ngài!"

Khi Diệp Phong, Đồ Mãng và Diệp Tiểu Bạch từ trong vết nứt không gian đi ra, Diệp Tiểu Bạch vội vàng nói với Diệp Phong.

? ? ?

Chủ nhân?

Mẹ nó, tại sao ta lại cảm thấy kiểu xưng hô như thế này thật là quen thuộc?

Trong lúc đang nghi ngờ không biết ba vị tồn tại kinh khủng này là ai thì Đỗ Dương đột nhiên lại bị cách xưng hô của Diệp Tiểu Bạch với Diệp Phong hấp dẫn sự chú ý.

"Chờ một chút!"

"Chủ nhân?"

"Không phải nữ ma đầu đó cũng gọi người đứng sau lưng nàng là chủ nhân hay sao!"

Nghĩ đến đây, Đỗ Dương cả người đều muốn điên rồi, trong lòng sụp đổ nghĩ: "Trước mắt Thiên Cơ Các có thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh và mười một tên trưởng lão quản sự tọa trấn, nhưng tại sao vị tồn tại kinh khủng này lại để ý tới ta!"

"Đỗ trưởng lão đúng không!"

Chương 562: Bí mật của Thái Thượng Đại trưởng lão, bị phát hiện

"Chớ khẩn trương, lần này ta đến tìm ngươi là muốn ngươi giúp ta một chút xíu việc nhỏ!"

Vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, sau khi biết được thân phận của đối phương, Diệp Phong cũng cười nói rõ ý đồ đến lần này!

"Đại nhân!"

"Có chuyện gì ngài cứ việc phân phó!"

Không cần biết đối phương có phải là chủ nhân của nữ ma đầu đó hay không nhưng chỉ với nam tử mặc áo trắng kinh khủng đó thì Đỗ Dương cũng biết bây giờ mình chỉ có thể nghe lệnh làm việc!

"Đỗ trưởng lão!"

"Trong tay của ta có mười vạn khối Nhân Quả Minh Thạch!"

"Cho nên ta muốn nhờ người sử dụng giúp ta mười vạn khối Nhân Quả Minh Thạch này để suy tính một vài thứ, không có vấn đề gì chứ!"

"Nhưng mà ngươi yên tâm, ta cũng không để cho ngươi giúp không đâu, làm xong việc thì ta sẽ cho ngươi công tác phí!"

Nói xong, Diệp Phong bắt đầu lấy từng khối Nhân Quả Minh Thạch từ trong không gian của hệ thống ra.

? ? ?

Mười vạn khối Nhân Quả Minh Thạch?

Thiên Cơ Các chúng ta góp nhặt Nhân Quả Minh Thạch trong vô số năm cũng mới hơn mười vạn khối, ngươi vừa mới tới thì lập tức lấy ra mười vạn khối, còn muốn dùng hết chỉ trong một lần?

Nhìn thấy Diệp Phong lấy ra từng khối Nhân Quả Minh Thạch, Đỗ Dương bị hù dọa thật sự, lúc này hắn rất muốn hỏi một câu: "Rốt cuộc các người muốn tính cái gì vậy, vậy mà cần tiêu hao mười vạn khối Nhân Quả Minh Thạch!"

Một lát sau!

Khi Diệp Phong lấy mười vạn khối Nhân Quả Minh Thạch lớn chừng quả đấm ra, sau đó mới quay qua nhìn Đỗ Dương lên tiếng nói: "Đỗ trưởng lão, giúp ta tính một người trước!"

"Cuối cùng cũng bắt đầu!"

"Rốt cuộc thì người mà hắn muốn tính là cường giả phương nào?"

"Hắn muốn suy tính thứ gì của đối phương, là lá bài tẩy của đối phương, nhược điểm của đối phương hay là cơ duyên của đối phương?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, lòng hiếu kỳ của Đỗ Dương cũng bị khơi dậy, sau đó quay qua nhìn Diệp Phong tràn đầy hiếu kì lên tiếng hỏi: "Vị đại nhân này, vậy ngươi muốn suy tính về mặt

nào của người đó?"

"Rất nhiều phương diện!"

"Ví dụ như là khi còn bé có từng đái dầm hay không!"

"Ví dụ như là từ khi sinh ra tới bây giờ bị nữ nhân vứt bỏ bao nhiêu lần!"

"Ví dụ như là hắn có từng nhìn lén người khác tắm rửa hay không!"

"..."

Nghe được Đỗ Dương hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng nói ra tất cả những tình huống mà mình cảm thấy thú vị.

? ? ?

Mẹ nó, đây là đang suy tính cái gì thế!

Dùng Nhân Quả Minh Thạch hi hữu như thế chỉ để suy tính ra một chút bí mật cá nhân của đối phương?

Mẹ nó, làm như vậy không phải là đang phá của hay sao?

Sau khi hết khiếp sợ, Đỗ Dương cũng vội vàng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng khuyên: "Vị đại nhân này, Nhân Quả Minh Thạch cực kỳ trân quý, nếu như dùng nó cho những việc nhỏ vô dụng này thì chính là được không bù mất!"

"Đỗ trưởng lão!"

"Thiên Cơ Các các ngươi còn có rất nhiều trưởng lão khác đúng không, nếu không thì ngươi cũng suy tính một số tình huống này của bọn họ đi!"

Nghe được Đỗ Dương nói như vậy, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

"Đại nhân!"

"Ta cho rằng mọi thứ không lớn nhỏ!"

"Cho dù là chuyện lớn hay là chuyện nhỏ, chỉ cần tồn tại thì chắc chắn có đạo lý của nó!"

"Bây giờ ta bắt đầu suy tính được chưa?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Đỗ Dương đầu tiên là sững sờ, sau đó trên mặt lộ vẻ kích động lên tiếng hỏi thăm.

"A!"

"Miệng tu sĩ, quỷ gạt người!"

"Tốc độ trở mặt của lão nhân này thật là nhanh!"

Nghe được Đỗ Dương nói như vậy, Đồ Mãng đang đứng bên cạnh cũng cảm thấy chấn kinh!

...

Thiên Huyền Tháp!

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tại sao ta lại cảm nhận được lực lượng của Nhân Quả Minh Thạch dao động?"

Lúc này, Thái Thượng Đại trưởng lão đang khoanh chân tu luyện thì đột nhiên mở hai mắt ra, trực tiếp nhìn về phía mười một tên Thái Thượng trưởng lão còn lại, lên tiếng hỏi thăm.

"Đại ca!"

"Không chỉ có xuất hiện lực lượng của Nhân Quả Minh Thạch dao động một lần nữa mà hơn nữa còn không ngừng xuất hiện, như vậy thì chứng tỏ là bây giờ đang có người liên tục vận dụng Nhân Quả Minh Thạch!"

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão nói như vậy, Thái Thượng Nhị trưởng lão cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

"Không đúng!"

"Chuyện này vô cùng không đúng!"

"Dù sao toàn bộ Nhân Quả Minh Thạch trong Thiên Cơ Các đều nằm trong tay của chúng ta, ai có thể lấy ra được nhiều Nhân Quả Minh Thạch như vậy!"

Nói đến đây, Thái Thượng Đại trưởng lão đứng dậy nói ra: "Đi, chúng ta đi xem một chút xem rốt cuộc là ai đang vận dụng Nhân Quả Minh Thạch!"

...

Bên ngoài Minh Nguyệt Các!

"Minh Nguyệt Các, Đỗ Dương!"

"Lại là hắn đang liên tục vận dụng Nhân Quả Minh Thạch!"

"Nhưng tại sao trong tay của hắn lại có nhiều Nhân Quả Minh Thạch như vậy?"

Khi thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh phát hiện lực lượng dao động của Nhân Quả Minh Thạch lại phát ra từ bên trong Minh Nguyệt Các thì trên mặt của mươi hai người đều lộ vẻ giật mình và không hiểu!

"Mặc dù ta vẫn không hiểu là chuyện gì đã xảy ra!"

"Nhưng tuyệt đối không thể để cho Đỗ Dương tiếp tục nữa!"

Nói xong, Thái Thượng Đại trưởng lão trực tiếp vọt thẳng tới Minh Nguyệt Các!

Bành!

Nhưng rất nhanh, theo một đạo trận pháp kết giới chợt lóe lên, Thái Thượng Đại trưởng lão bay ngược trở về với tốc độ nhanh hơn!

"Trận pháp thật là khủng khiếp!"

"Cho dù là ta thì mới nãy cũng cảm nhận được cảm giác nguy hiểm mãnh liệt!"

Nghĩ đến đây, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng mặt lộ vẻ sợ hãi nhìn về phía mười một người còn lại, nói: "Trận pháp này không chỉ là một cái trận pháp phòng ngự mà trong đó còn được chồng lên sát trận kinh khủng, hơn nữa sát trận kinh khủng đó tuyệt đối có thể xóa bỏ chúng ta dễ như trở bàn tay!"

"Đừng mưu toan khiêu khích cường giả vô danh đã bố trí trận pháp đó nữa, chúng ta ở chỗ này chờ!"

...

Bên trong Minh Nguyệt Các!

"Ha ha ha!"

"Quá thú vị, Thái Thượng Đại trưởng lão đã từng bị ba nữ nhân vứt bỏ, nguyên nhân chính là vì hắn nhanh như sấm chớp mà lại nhỏ như kim châm!"

"Thái thượng Tam trưởng lão lại có tới tám đứa con riêng ở bên ngoài, hắn mạnh như vậy, Thái Thượng Đại trưởng lão biết không?"

Chương 563: Bí mật của Thái Thượng Đại trưởng lão, bị phát hiện (2)

"Còn có Thái Thượng Bát trưởng lão, hắn đã từng bị ba nữ ma đầu bắt lấy, hơn nữa còn bị khi dễ ròng rã một tháng trời, cũng may là hắn đủ mạnh, nếu như người bị bắt chính là Thái Thượng Đại trưởng lão thì sợ là sẽ vì năng lực không đủ mạnh mà bị giết chết từ lâu rồi!"

"..."

Nghe Đỗ Dương nói ra từng bí mật nhỏ của đông đảo trưởng lão Thiên Cơ Các, Diệp Phong và Đồ Mãng đang đứng bên cạnh cũng nghe rất là say sưa, thậm chí, Diệp Phong cảm thấy nếu như bây giờ có một bịch hạt dưa thì sẽ càng hoàn mỹ hơn nữa!

Bên ngoài Minh Nguyệt Các!

"Thật là đáng sợ!"

"Rốt cuộc là ai đang ở bên trong Minh Nguyệt Các!"

"Tại sao trong tay của đối phương lại có số lượng Nhân Quả Minh Thạch khủng bố như thế!"

Theo thời gian từng chút từng chút trôi qua, trên mặt thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh cũng đều toát ra vẻ chấn động vô cùng, dựa theo tính toán của bọn họ thì người ở bên trong đã tiêu hao số lượng Nhân Quả Minh Thạch ít nhất cũng đã vượt qua tám vạn khối!

Lại qua hồi lâu!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng một ngàn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *2, ban thưởng Nhân Quả Minh Thạch *1000000!"

? ? ?

Lại thưởng một trăm vạn khối Nhân Quả Minh Thạch?

Khi Diệp Phong nghe được tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống vang lên thì hắn kinh hãi đến tròng mắt cũng sắp trợn lòi ra ngoài, hắn nghĩ mãi cũng không thể nào ngờ được phát động ban thưởng đặc thù lần này lại ban thưởng cho hắn nhiều Nhân Quả Minh Thạch như vậy!

"Ta cũng không biết thôi diễn thiên cơ, vậy những Nhân Quả Minh Thạch này ta giữ lại trong tay cũng chỉ là đá vụn mà thôi!"

"Hơn nữa, nhị đồ đệ của ta cũng là người của Thiên Cơ Các, có thể nói Thiên Cơ Các này cũng coi là thế lực của người nhà, vậy thì để lại cho Thiên Cơ Các đi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong quay qua nói với Đỗ Dương: "Đỗ trưởng lão, nếu như tất cả Nhân Quả Minh Thạch đều đã được tiêu hao hết vậy thì chúng ta nói chuyện công tác phí đi."

"Đại nhân!"

"Có thể làm việc cho ngài chính là vinh hạnh của Đỗ Dương ta, ta đâu dám lấy công tác phí!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Đỗ Dương cũng vội vàng nói ra ý nghĩ của mình.

"Nha!"

"Không muốn sao?"

"Vốn còn định cho ngươi một trăm vạn khối Nhân Quả Minh Thạch như công tác phí!"

Nghe được Đỗ Dương nói như vậy, Diệp Phong cũng làm bộ trêu chọc nói ra công tác phí mà mình định đưa cho hắn!

"Cái gì!"

"Một trăm vạn khối Nhân Quả Minh Thạch?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, biểu cảm trên mặt Đỗ Dương như không thể tin vào tai của mình, mặc dù con số này cực kì kinh khủng, thậm chí đã vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn nhưng hắn tin, dù sao hắn vừa mới tự tay giúp đối phương lãng phí ròng rã mười vạn khối Nhân Quả Minh Thạch!

"Đỗ trưởng lão!"

"Công tác phí này ngươi không lấy thật sao?"

Nhìn vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ của Đỗ Dương, Diệp Phong cũng cười hỏi thăm lần nữa.

"Muốn!"

"Sao có thể không muốn!"

"Nếu như ta không lấy công tác phí này vậy không phải là đang vả vào trong mặt của đại nhân ngài hay sao?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Đỗ Dương cũng vội vàng viện ra một lý do thoái thác, cười nói.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng hai trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *2!"

Theo Đỗ Dương nhận công tác phí, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống lại vang lên trong đầu của Diệp Phong.

Một lát sau!

"Đại nhân!"

"Ngài đi thong thả, sau này nếu như có chuyện gì cần ta hỗ trợ thì ta có thể tới tận cửa phục vụ!"

Nhìn thấy Diệp Phong dẫn theo Đồ Mãng và Diệp Tiểu Bạch sắp đi vào vết nứt không gian, Đỗ Dương cũng vội vàng hô to lên.

"Đứng lên!"

"Mẹ nó, lần này không phải là có thể đứng lên hay sao?"

"Có một trăm vạn khối Nhân Quả Minh Thạch này, ta xem mẹ nó còn có ai ở trong Thiên Cơ Các dám đụng tới ta nữa!"

Nhìn thấy ba người hoàn toàn biến mất trong vết nứt không gian, Đỗ Dương cũng trực tiếp nhìn cái tiên giới ở trong tay mình, kiểm tra số lượng Nhân Quả Minh Thạch lít nha lít nhít ở bên trong đó, trên mặt của hắn lộ vẻ vô cùng kích động, hắn cảm thấy giờ phút này hắn đã đứng trên đỉnh của cuộc sống!

"Ừm?"

"Sao thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh lại tới đây?"

Đúng lúc này, Đỗ Dương bỗng nhiên cảm nhận được mười hai cỗ khí tức quen thuộc, khi hắn quay người nhìn lại thì mới phát hiện thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh đã đi từ bên ngoài vào.

"Đỗ Dương!"

"Người vừa mới tới là ai?"

"Tại sao trong tay của bọn họ lại có nhiều Nhân Quả Minh Thạch

như vậy?"

Lúc này, Thái Thượng Đại trưởng lão trưng vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Đỗ Dương lên tiếng hỏi thăm.

"Thái Thượng Đại trưởng lão!"

"Đây chính là thái độ ngươi nói chuyện với ta hay sao?"

"Sao ngươi lại dám gọi thẳng tục danh của ta!"

Nói đến đây, Đỗ Dương kéo cái ghế bên cạnh qua ngồi xuống, sau đó phách lối nói: "Ngươi phải gọi ta một tiếng Dương ca!"

? ? ?

Mẹ nó còn gọi ngươi Dương ca?

Là ngươi nhẹ nhàng hay là do đã lâu ta không đụng đao rồi?

Nghe được Đỗ Dương nói như vậy, sắc mặt Thái Thượng Đại trưởng lão cũng dần dần trở thành màu xanh xám, sau đó yên lặng lấy một thanh đại khảm đao từ trong tiên giới ra!

Không chỉ có như thế, mười một tên Thái Thượng trưởng lão còn lại cũng lấy các loại Tiên Khí như trường kiếm lớn, lang nha côn, cự thiết chùy vân vân từ trong tiên giới của mình ra!

"A!"

"Chỉ như vậy thôi sao, đang hù dọa ta hay sao!"

"Lẽ nào các ngươi nghĩ một trăm vạn khối Nhân Quả Minh Thạch trong tiên giới của ta chỉ để trang trí thôi sao?"

Nhìn thấy thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh cầm đủ loại kiểu dáng Tiên Khí trong tay từng bước từng bước đi tới chỗ mình, Đỗ Dương cũng tiện tay lấy một cái tiên giới có chứa mười vạn khối Nhân Quả Minh Thạch ném tới chỗ Thái Thượng Đại trưởng lão.

Hả?

Chụp lấy tiên giới, kiểm tra bên trong lại có mười vạn khối Nhân

Quả Minh Thạch, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng tỏ vẻ chấn kinh sau đó trên môi nở một nụ cười nhìn Đỗ Dương lên tiếng hô: "Dương ca!"

"Ừm!"

Chương 564: Là ngươi nhẹ nhàng hay là do lâu quá ta chưa đụng đao?

"Một tiếng Dương ca này khiến cho ta rất là dễ chịu!"

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão kêu một tiếng Dương ca, Đỗ Dương càng đắc ý hơn nữa!

"Nhị đệ!"

"Nhanh hô Dương ca!"

"Mặc dù không biết tình huống rốt cuộc là như thế nào nhưng chỉ cần hô một tiếng Dương ca thì có thể nhận được được mười vạn khối Nhân Quả Minh Thạch!"

Lúc này, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng dùng thần thức truyền âm giải thích cho Thái Thượng Nhị trưởng lão!

Hả?

Hô một tiếng Dương ca thì có thể nhận được mười vạn khối Nhân Quả Minh Thạch?

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão nói như vậy, Thái Thượng Nhị trưởng lão đầu tiên là sững sờ, sau đó trực tiếp nhìn về phía Đỗ Dương la lớn: "Dương ca!"

"Ha ha ha!"

"Tốt! Tốt!"

Nghe được Thái Thượng Nhị trưởng lão hô một tiếng Dương ca, Đỗ Dương cũng cực kỳ hài lòng khẽ gật đầu.

Nhưng mà, đợi cả buổi vẫn không có nhận được Nhân Quả Minh Thạch, sắc mặt Thái Thượng Nhị trưởng lão dần dần trở nên khó coi, nhìn Đỗ Dương nói: "Đại ca gọi ngươi một tiếng Dương ca, ngươi cho mười vạn khối Nhân Quả Minh Thạch, đến lượt ta hô

thì lại không có cái gì hết, có phải là ngươi xem thường ta hay không?"

? ? ?

Mẹ nó, ai nói hô một tiếng Dương ca thì sẽ cho mười vạn khối Nhân Quả Minh Thạch?

Nghe nói như thế, nhìn Thái Thượng Nhị trưởng lão cầm trường kiếm lớn trong tay từng bước từng bước đi tới, Đỗ Dương cả người đều mộng, chuyện này hoàn toàn không giống như tình huống mà hắn dự đoán, thậm chí tình thế càng ngày càng phát triển theo hướng mà hắn không thể khống chế được!

Mà mười vị Thái Thượng trưởng lão còn lại nghe được Thái Thượng Nhị trưởng lão nói như vậy thì hai mắt cũng đột nhiên sáng lên, sau đó tất cả đều nhìn về Đỗ Dương la lớn: "Dương ca!"

"Mẹ nó!"

"Các ngươi mẹ nó đừng hô!"

"Ta chỉ có một trăm vạn khối Nhân Quả Minh Thạch, nếu các ngươi chơi như vậy ta cũng không có đủ để chia cho các ngươi!"

Nghe được mười vị Thái Thượng trưởng lão hô một tiếng Dương ca, Đỗ Dương không còn dám phách lối như trước đó nữa, ngược lại dần dần sụp đổ, hắn hối hận, hắn hối hận là ngay từ đầu mình đã cho quá nhiều, nếu như ban đầu chỉ cho ra một ngàn khối Nhân Quả Minh Thạch thì tình huống tuyệt đối sẽ không phát triển thành như thế này!

Một lát sau!

"Thái Thượng Thập Nhất trưởng lão, Thái Thượng Thập Nhị trưởng lão!"

"Đừng đánh nữa!"

"Ta không còn nữa thật!"

"Trong tay của ta cũng chỉ có một trăm vạn khối Nhân Quả Minh

Thạch đó!"

Bị hai đại Thái Thượng trưởng lão vây đánh, lúc này Đỗ Dương cũng cực kỳ sụp đổ hô to lên, trong lòng nghĩ: "Nếu như có thể cho ta một cơ hội làm lại thì ta tuyệt đối sẽ không trang bức!"

Chờ chút!

Đúng lúc này, Đỗ Dương bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, đó chính là hắn biết được không ít bí mật nhỏ của thập nhị trưởng lão Tiên Kiếp Cảnh, đúng lúc hắn định dùng những bí mật nhỏ đó để làm uy hiếp, thậm chí lời đã đến bên miệng rồi thì hắn chợt nén trở về!

"Mẹ nó !"

"Ta có thể tính bọn họ thì bọn họ cũng có thể tính ta được mà!"

"Hơn nữa, nếu như bọn họ vò đã mẻ không sợ rơi, đến lúc đó ta chết chắc thật, tốt nhất là nên giả vờ như không biết gì hết đi!"

Nghĩ đến đây, Đỗ Dương cũng yên lặng chấp nhận sự ôn nhu tới từ hai vị Thái Thượng trưởng lão!

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Tất cả kim giáp đại quân nghe lệnh!"

"Tăng tốc tiến trình, tranh thủ chế tạo Thánh Địa xong trước chạng vạng tối!"

Sau khi trở lại Tinh Hồn Thánh Địa, Diệp Phong cũng trực tiếp ra lệnh tăng tốc độ cho kim giáp đại quân bên dưới.

"Chu Khải!"

"Ta nghĩ hẳn là ngươi cũng đoán được, bọn họ chính là kim sắc truyền thuyết!"

"Chờ Thánh Địa trùng kiến hoàn thành thì ta sẽ để cho bọn họ dẫn

ngươi đi Hỗn Loạn Hoang Vực chơi một chút, thế nào?"

Hạ đạt mệnh lệnh xong, Diệp Phong cũng đi tới trước mặt Chu Khải, sau đó cười nói đồng thời trong lòng thầm nghĩ: "Tiểu tử Chu Khải này nghe được tin tức này thì sợ là sẽ kích động đến nhảy dựng lên, ta phải chú ý một chút, nếu như hắn kích động muốn ôm hôn vài cái thì ta lỗ lớn rồi!"

"Diệp thiếu!"

"Ta không đi với bọn họ!"

"Ta đã không còn hứng thú gì với kim sắc truyền thuyết nữa!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Khải vẻ mặt bình thản nói ra suy nghĩ của mình.

? ? ?

Không có hứng thú?

Đây là tình huống như thế nào?

Nghe được Chu Khải nói như vậy, Diệp Phong cũng có chút kinh nghi, dù sao hắn biết trong lòng của Chu Khải thì kim sắc truyền thuyết quan trọng như thế nào!

"Diệp thiếu!"

"Ta hiểu!"

"Muốn bắt được lòng của ngàn vạn thiếu nữ, thật ra thì có rất nhiều phương pháp, cũng không cần phải đợi đến khi các nàng cảm thấy bất lực sau đó ta đến đưa ấm áp cho các nàng!"

Nói đến đây, Chu Khải bỗng nhiên toát ra vẻ chăm chú tiếp tục nói: "Diệp thiếu, ta muốn trở thành bại gia tử, bại gia tử phát rồ giống như ngươi!"

"Mẹ nó!"

"Lão tử là thần hào phá của!"

"Hơn nữa, cho dù là bại gia tử cũng đâu nhất thiết phải tăng thêm hai chữ phát rồ?"

Nghe được Chu Khải nói như vậy, trong nháy mắt trên mặt Diệp Phong treo đầy hắc tuyến, nhưng mà đối với sự thay đổi của Chu Khải thì hắn lại cảm thấy cực kỳ bất ngờ.

...

Màn đêm buông xuống!

"Đây mới gọi là Thánh Địa chân chính!"

Nhìn thấy Tinh Hồn Thánh Địa mới tinh, Diệp Phong không khỏi phát ra một tiếng cảm thán!

Một bên khác!

Mấy người Đồ Mãng, Chu Khải, Cung Phong, Trần Phàm nhìn từng tòa biệt thự ba tầng xa hoa ở trong khu cư trú, bọn họ nhìn đến choáng váng!

"Mấy người các ngươi nghe cho kỹ!"

"Chỗ ở mới này của chúng ta sử dụng các loại tiên quáng cực kỳ hi hữu, không nói khoa trương một chút nào, giá trị của một tòa biệt thự xa hoa này đã vượt xa nội tình trong vòng mười vạn năm của một cái nhất lưu tông môn!"

Lúc này, thân là Luyện Khí Sư Cung Phong cũng nói cho những người còn lại biết mức độ đắt đỏ của chỗ ở mới tinh này!

"Không chỉ có như thế!"

"Tất cả tiên mộc, tiên thảo ở viện lạc này cũng đều cực kỳ hi hữu, đặc biệt là các loại Tiên Trùng mà ngươi cũng không nhận ra, mỗi một loại đều là cực phẩm Tiên Trùng mà Tiên Trùng Sư tha thiết ước mơ!"

Chương 565: Vũ Lang sư đệ, ngươi chơi rất đa dạng

"Nhưng mà không cần biết những Tiên Trùng này trân quý cỡ nào, khi chúng ta đói bụng thì có thể thuận tay bắt tới nướng ăn!"

Lúc này, Vũ Lang cũng nuốt nước miếng một cái, sau đó thông báo cho mọi người biết những tình huống này!

"Tốt!"

"Sắc trời đã tối, đều đi về nghỉ ngơi trước đi!"

"Chờ sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ quan sát thật kỹ Thánh Địa mới tinh này rốt cuộc vô nhân tính tới cỡ nào!"

Lúc này, Đồ Mãng cũng các đứt cuộc trò chuyện của mấy người sau đó đi vào bên trong cái biệt thự xa hoa ở trước mặt, mà những người còn lại nghe nói như vậy thì cũng đều rời khỏi viện lạc tự mình tìm một cái biệt thự mà mình thích đi vào!

...

Sáng sớm ngày thứ hai!

"Nhất thời ra ngoài nhất thời thoải mái, ra ngoài mấy ngày phần mộ đại ừ trận!"

"Lần này ta đi tới vài ngày, không biết Tiểu Cước đại nhân sẽ trừng trị ta như thế nào, bây giờ ta có chút sợ hãi!"

Lúc này, Hồng Lão Lục đang nhanh chóng trở về, trong mắt lóe lên vẻ lo lắng.

"Cửa vào Thánh Địa quen thuộc!"

"Đại trận mê cung Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch quen thuộc!"

"Không thể không nói, mặc dù mới gia nhập Thánh Địa không được mấy ngày nhưng lại mang tới cho ta cảm giác chỗ này giống như là nhà mình!"

Đi vào bên ngoài Thánh Địa, nhìn thấy hoàn cảnh quen thuộc trước mặt, Hồng Lão Lục cũng không nhịn được cảm khái.

"Ừm?"

"Chuyện gì xảy ra?"

"Mặc dù không có Ngọc Quỷ trưởng lão khống chế đại trận mê cung nhưng Ngọc Quỷ trưởng lão có nói, hắn đã để lại đủ nhiều cực phẩm Tiên Linh Tinh, cho dù không có hắn khống chế thì đại trận cũng sẽ tự mình vận chuyển!"

"Nhưng sao bây giờ lại không có một chút phản ứng nào hết?"

Đi vào đại trận mê cung, khi Hồng Lão Lục phát hiện tình huống này thì trên mặt lộ vẻ khó hiểu.

Một lát sau!

Khi Hồng Lão Lục đi ra khỏi đại trận mê cung và nhìn thấy Thánh Địa cực kỳ xa lạ ở trước mặt thì trực tiếp ngẩn ra tại chỗ!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, chỗ này là chỗ nào!"

"Đây là Thánh Địa mà ta quen thuộc sao?"

Nhìn chín tòa tiên phong cao vút trong mây ở phía xa xa đều biến thành thổ hào phong do vô số loại tiên quáng chế tạo thành, Hồng Lão Lục bị hù dọa thật!

"Những cây cỏ bình thường bây giờ đều biến thành các loại tiên mộc, tiên thảo hi hữu, thậm chí bên trong còn có vô số Tiên Trùng mà ta không nhận ra!"

"Vô số ngọn núi nhỏ cũng đều được chế tạo thành từ các loại tiên quáng không biết tên!"

"Không chỉ có như thế, nồng độ tiên khí trong toàn bộ Thánh Địa tăng lên ít nhất gấp trăm lần trước đó!"

Một đường cưỡi ngựa xem hoa, đối với sự thay đổi nghiêng trời lệch đất của Thánh Địa, Hồng Lão Lục sợ hãi!

"Quá phá của!"

"Diệp thiếu quá phá của a!"

"Thánh Địa giống như là đã bị san bằng sau đó chế tạo lại một lần nữa!"

Khi Hồng Lão Lục quan sát tiên phong của tám đại trưởng lão còn lại, đặc biệt là khi nhìn thấy trên đỉnh của mỗi tòa tiên phong đều có một cái kim sắc Thần Thông Mao Ốc, phòng tắm làm từ đỉnh cấp Ngộ Kiếm Thạch, phòng giặt quần áo làm từ đỉnh cấp Ngộ Đao Thạch, khu giao đấu làm từ đỉnh cấp Ngộ Côn Thạch Và các loại tác phẩm nghệ thuật phá của vân vân, hắn phục thật, mà người có thể phá của như thế hắn chỉ có thể nghĩ tới Diệp Phong!

"Ngọa tào!"

"Mùi rượu nồng đậm như vậy, rốt cuộc thì con suối nhỏ này là loại rượu ngon nào?"

"Còn có dòng suối nhỏ đó nữa, mẹ nó lại là Xích Kim Vạn Linh Dịch!"

"Chờ một chút, chẳng lẽ dòng suối nhỏ bên kia chính là Cửu Tinh Thần Quang Thủy?"

Trực tiếp bay lên trên không, bay thẳng về phía Tinh Hồn Phong, khi Hồng Lão Lục nhìn thấy vô số dòng suối nhỏ đang chảy phía dưới đều là do các loại tiên dịch hi hữu làm thành thì kinh hãi đến mức tròng mắt sắp trợn lòi ra ngoài!

"Chỗ này đâu thể nói là Thánh Địa được nữa!"

"Mẹ nó, phải nói đây là một cái bảo khố vô nhân tính thì đúng hơn!"

Sau khi tỉnh táo lại, Hồng Lão Lục cũng nhịn không được mà nói ra ý nghĩ trong lòng mình bây giờ.

"Người này là ai?"

"Vậy mà cả gan dám xông vào Tinh Hồn Thánh Địa, không coi ta ra

gì hết sao?"

Lúc này, Vũ Lang đã cảm nhận được khí tức của Hồng Lão Lục, sau khi quan sát một hồi thì trực tiếp lách mình xuất hiện ở phía sau lưng của đối phương, một cái chưởng đao trực tiếp đánh cho Hồng Lão Lục đang bay về phía Tinh Hồn Phong hôn mê bất tỉnh!

"Đem về trước, chờ Diệp thiếu tỉnh ngủ thì hỏi Diệp thiếu nên xử trí cái tên lén lén lúc lúc này như thế nào!"

Nghĩ đến đây, Vũ Lang cũng trực tiếp khiêng Hồng Lão Lục đã hôn mê bay thẳng đến Tinh Hồn Phong.

Tinh Hồn Phong!

"Vũ Lang sư đệ!"

"Không ngờ ngươi chơi đa dạng như vậy!"

"Nhưng mà chuyện này chỉ có thể lặng lẽ làm vào buổi tối, nếu ngươi làm vào sáng sớm mà bị người ta nhìn thấy sẽ có ảnh hưởng không tốt đối với ngươi!"

Lúc này, vừa khéo gặp được Vũ Lang khiêng một nam nhân đang bước nhanh đến chỗ ở của mình, Đồ Mãng vội đưa tay che mắt lên tiếng nhắc nhở.

? ? ?

Cái gì mà chơi rất là đa dạng?

Cái gì là lặng lẽ làm vào ban đêm?

Nghe Đồ Mãng nói như vậy, Vũ Lang cả người đều mộng, nhưng mà khi hắn nhìn thoáng qua Hồng Lão Lục đang bị hắn khiêng trên vai thì hắn đột nhiên kịp phản ứng lại sau đó vẻ mặt hốt hoảng vội vàng giải thích: "Đồ Mãng sư huynh, không phải như ngươi nghĩ, thật ra thì gia hỏa này là..."

Không đợi Vũ Lang nói xong, Đồ Mãng đã ngắt lời hắn: "Vũ Lang sư đệ, ngươi không cần phải giải thích, sư huynh ta hiểu mà, ngươi yên tâm đi chuyện này ta tuyệt đối sẽ không nói cho bất kỳ

người nào, thừa dịp những người khác còn chưa thức dậy ngươi mau chóng đem hắn giấu vào trong chỗ ở của ngươi đi!"

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, ngươi có chịu để cho ta nói hết hay không hả!"

"Thần mẹ nó tranh thủ thời gian giấu đến chỗ ở, ta giấu cái rắm!"

Nghe được Đồ Mãng nói như vậy, Vũ Lang cả người đều muốn điên rồi, hắn hoàn toàn không ngờ được là hắn bắt một người tự tiện xông vào trong Thánh Địa, chẳng những không có được khích lệ mà ngược lại còn bị người ta hiểu lầm thành như vậy!

"Cái gì kim ốc tàng kiều!"

Chương 566: Lạc Thánh Chủ, cổng Thánh Địa các ngươi có độc

"So với Vũ Lang sư đệ kim ốc giấu thương thì yếu đến phát nổ!"

Lúc này, Đồ Mãng cũng nhịn không được mà âm thầm cảm thán.

Chờ chút!

Tại sao ta lại cảm thấy người mà Vũ Lang sư đệ đang khiêng có chút quen mắt?

Đúng lúc này, ánh mắt của Đồ Mãng rơi vào trên người của Hồng Lão Lục đang hôn mê.

"Vũ Lang sư đệ!"

"Mặc dù có chút mạo muội nhưng ngươi có thể lật hắn lại để cho ta xem dáng vẻ của hắn như thế nào hay không?"

Khi Đồ Mãng càng nhìn càng cảm thấy quen mắt nhưng lại không nhớ nổi rốt cuộc đối phương là ai, hắn trực tiếp nói với Vũ Lang.

"Đồ Mãng sư huynh!"

"Cái này thì có gì mà mạo muội hay không mạo muội!"

"Gia hỏa này lén lén lút lút xông vào Thánh Địa chúng ta, cho nên ta mới bắt hắn về đây, chuyện này hoàn toàn không giống như ngươi nghỉ!"

Nghe được Đồ Mãng nói như vậy, Vũ Lang cũng vội vàng giải thích rõ, hắn cảm thấy nếu như hắn không giải thích rõ ràng thì nỗi oan này hắn sẽ không bao giờ rửa sạch được!

Nói xong, Vũ Lang cũng trực tiếp ném Hồng Lão Lục mà hắn đang khiêng trên vai xuống đất.

"Ngọa tào!"

"Vũ Lang sư đệ, hắn chính là lão Lục sư huynh mà ta nói với ngươi đó!"

Khi Đồ Mãng nhìn thấy người này lại là Hồng Lão Lục thì trên mặt cũng lộ vẻ khiếp sợ mà nhìn Vũ Lang kinh hô lên.

? ? ?

Lão Lục sư huynh?

Hắn chính là lão Lục sư huynh theo chân đám người của Thánh Địa ra ngoài làm việc?

Nghe được Đồ Mãng nói như vậy, Vũ Lang cả người đều choáng váng!

Hắn, tiểu sư đệ nhỏ nhất Tinh Hồn Phong!

Dựa vào một tay chưởng đao thuần thục, không chỉ đánh ngã tất cả sư huynh một lần, vốn là có một người đã lọt lưới nhưng ai mà ngờ được bây giờ cũng bị gom góp vào!

"Ừm?"

"Chóng mặt quá!"

"Sao Tiểu Cước đại nhân còn chơi đánh lén?"

Đúng lúc này, Hồng Lão Lục cũng mơ mơ màng màng tỉnh lại, hắn thấy, Tinh Hồn Phong chỉ có hai người Đồ Mãng và Diệp Tiểu Cước, mà có thể vô thanh vô tức đánh ngã hắn thì chỉ có một mình Diệp Tiểu Cước có thể làm được, dù sao thực lực của Đồ Mãng kém xa hắn!

Mà Vũ Lang đang đứng bên cạnh nghe nói như vậy thì hai mắt tỏa sáng, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Đồ Mãng, sau đó trên mặt lộ vẻ cầu khẩn truyền âm nói với Đồ Mãng: "Đồ Mãng sư huynh, hãy để Tiểu Cước đại nhân gánh nỗi oan này đi!"

"Vũ Lang sư đệ học được thói xấu của Trần Phàm!"

"Mẹ nó, quỳ rất là điêu luyện!"

Nghe nói như thế, lại nhìn Vũ Lang vẻ mặt cầu khẩn quỳ dưới đất, Đồ Mãng cũng cười gật đầu đồng ý.

(Diệp Tiểu Cước: Hai tên khốn kiếp các ngươi, ta ở chỗ này bị đánh, ở bên kia các ngươi còn muốn cho ta gánh tội thay, đúng là các ngươi không làm một chuyện nào của người làm hết!)

"A?"

"Đồ Mãng sư huynh, vị này là ai?"

"Còn nữa, Tiểu Cước đại nhân đâu?"

Sau khi triệt để tỉnh táo lại, Hồng Lão Lục nhìn thấy Đồ Mãng và Vũ Lang đã đứng dậy đang đứng ở bên cạnh mình thì hơi nghi hoặc một chút, lên tiếng hỏi thăm.

"Lão Lục!"

"Vị này là Vũ Lang sư đệ, là tiểu sư đệ nhỏ nhất của Tinh Hồn Phong chúng ta!"

"Về phần Tiểu Cước đại nhân, sau khi hắn đánh ngất xỉu ngươi thì có việc phải đi ngay, hắn là trong thời gian ngắn sẽ không trở về!"

"Đúng rồi, trong lúc ngươi hôn mê thì Vũ Lang sư đệ cõng ngươi về!"

Nghe được Hồng Lão Lục hỏi thăm, Đồ Mãng cũng cười giải thích.

? ? ?

Đánh ta ngất xỉu rồi chạy?

Tiểu Cước đại nhân thật mẹ nó chó!

Nghe được Đồ Mãng nói như vậy, Hồng Lão Lục mắng thầm trong lòng.

"Mẹ nó!"

"Những người mà ta đưa về đều là người gì!"

"Đều biết chơi như vậy?"

Lúc này, Diệp Phong sử dụng đỉnh cấp ẩn nấp tiên lục nhìn thấy hết toàn bộ quá trình thì trên mặt cũng tỏ vẻ chấn kinh.

"Được rồi!"

"Để cho bọn họ tự chơi với nhau đi!"

"Ta phải tranh thủ lãng phí sạch sản phẩm bại gia hôm nay đi!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp rời khỏi Tinh Hồn Phong, đi thẳng đến lối vào Thánh Địa.

"Một ngàn trận kỳ mê trận, sau khi kích hoạt thì chỉ có thể duy trì được năm canh giờ!"

"Vậy thì tất cả đều đặt ở cửa vào Thánh Địa đi!"

"Chính là không khốn người, chính là tùy tiện để, chính là chơi!"

Đi vào cửa vào Thánh Địa, nghĩ đến buổi trưa ngày mai đám người của Thánh Địa mới chạy về Thánh Địa, Diệp Phong cũng trực tiếp đặt sản phẩm bại gia hôm nay là một ngàn mặt trận kỳ mê trận kích hoạt sau đó đều đặt ở chỗ này!

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, gần Ngọc Linh Thành ở Đệ Ngũ Tiên Vực sẽ xuất hiện một di tích thượng cổ, mời túc chủ tìm

kiếm được Vạn Niên Huyền Băng Lộ bên trong di tích thượng cổ, nhiệm vụ thành công ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, ban thưởng một lượng lớn Thăng Tiên Đan, nhiệm vụ thất bại, không trừng phạt, thời gian nhiệm vụ, ba ngày!"

Ngay lúc Diệp Phong đặt một ngàn trận kỳ mê trận đã kích hoạt xong thì tiếng nhắc nhở ban bố nhiệm vụ của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu của hắn.

"Ừm?"

"Di tích thượng cổ?"

"Nhiệm vụ này có chút thú vị!"

Sau khi biết được tình huống của nhiệm vụ thì Diệp Phong cũng trực tiếp giải trừ hiệu quả của ẩn nấp tiên lục sau đó cho hệ thống gọi Diệp Tiểu Cước ra.

"Chủ nhân!"

"Sau khi đưa ngài qua đó thì có thể để cho ta ở lại Thánh Địa một chút không?"

Sau khi Diệp Tiểu Cước ra ngoài, khi biết được nhu cầu của Diệp Phong thì cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Ở lại một hồi?"

Nghe được Diệp Tiểu Cước hỏi như vậy, Diệp Phong cũng sững sờ, sau đó nghĩ đến vừa nãy Vũ Lang liên thủ với Đồ Mãng để Diệp Tiểu Cước gánh oan thì cười nói: "Một hồi ra chân thì nhớ nhẹ một chút!"

Một lát sau!

Khi Diệp Phong rời đi một lát, bóng dáng Lạc Thiên Tuyết và Tôn Trường Thanh xuất hiện ở nơi xa, theo khoảng cách Thánh Địa càng ngày càng gần, hai người nhanh chóng bước vào phạm vi của cái trận kỳ mê trận thứ nhất.

"Lạc Thánh Chủ, chớ hoảng sợ!"

"Loại mê trận này không là gì với ta, xem ta suy tính ra lộ tuyến phá trận!"

Phát hiện hoàn cảnh xung quanh xảy ra thay đổi trong nháy mắt, hai người cũng nhận ra được mình đã đi vào trong trận pháp, mà Tôn Trường Thanh cũng trực tiếp vỗ bộ ngực cam đoan có thể thuận lợi đi ra khỏi mê trận!

Mấy phút sau!

Chương 567: Lạc Thánh Chủ, cổng Thánh Địa các ngươi có độc (2)

"Lạc Thánh Chủ, chớ hoảng sợ!"

"Nếu ta có thể phá một cái vậy thì có thể phá cái thứ hai!"

Khi thuận lợi đi ra khỏi cái mê trận thứ nhất nhưng lại trực tiếp rơi vào cái mê trận thứ hai, Tôn Trường Thanh cũng vẻ mặt bình thản lên tiếng lần nữa.

"Cái thứ ba!"

"Cái thứ tư!"

"Cái thứ một trăm tám mươi sáu!"

"..."

Điên rồi!

Khi Tôn Trường Thanh dựa vào Thiên Huyền Bí Thuật liên tục xông qua năm trăm sáu mươi bảy cái trận kỳ mê trận, kết quả lại phát hiện hai người bọn họ lại đi vào một cái mê trận mới, mê trận liên tục không ngừng, vĩnh viễn không có phần cuối, loại tra tấn này khiến cho hắn cảm thấy mình muốn điên rồi!

"Lạc Thánh Chủ!"

"Đây chính là cổng Thánh Địa các ngươi!"

"Hơn nữa cũng không có cường địch xâm phạm, các ngươi bày nhiều mê trận ở cửa vào như vậy để làm gì, tra tấn người một nhà chơi sao?"

Tôn Trường Thanh sụp đổ, rốt cục cũng không nhịn được nữa mà quay qua nhìn Lạc Thiên Tuyết hỏi.

"Tôn trưởng lão!"

"Những mê trận này, ta cảm thấy rất có thể là do đồ nhi của ta làm!"

Nghe được Tôn Trường Thanh hỏi thăm, Lạc Thiên Tuyết cũng nói ra phỏng đoán của mình.

"Tiểu Đường!"

"Ngươi tới đây một chút!"

Vì kiểm tra phỏng đoán của mình, Lạc Thiên Tuyết trực tiếp hô to lên, nàng cảm thấy chắc chắn Tiểu Đường biết rốt cuộc những mê trận này là tình huống như thế nào!

"Hì hì!"

"Lạc tỷ tỷ, ngươi tìm ta!"

Rất nhanh, Diệp Tiểu Đường nở nụ cười đi từ bên ngoài vào trong mê trận.

"Tiểu Đường!"

"Những mê trận này hẳn là đồ nhi của ta làm chứ!"

Thấy Diệp Tiểu Đường đi tới, Lạc Thiên Tuyết dẫn vào vấn đề chính.

"Lạc tỷ tỷ!"

"Một ngàn cái trận kỳ mê trận này đúng là chủ nhân bày ra!"

"Nhưng mà chủ nhân làm như vậy cũng chỉ là vì muốn phá của mà thôi bởi vì một ngàn cái trận kỳ mê trận này đều đã được kích hoạt

lên hết cho dù không có người xâm nhập thì sau năm canh giờ cũng sẽ mất đi hiệu lực!"

"Chỉ có thể nói Lạc tỷ tỷ và Tôn trưởng lão các ngươi đến quá đúng lúc!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Diệp Tiểu Đường cũng cười giải thích.

"Thì ra là thế!"

"Vẫn là đồ nhi này của ta biết chơi!"

Nói đến đây, Lạc Thiên Tuyết quay qua nhìn Tôn Trường Thanh đã choáng tại chỗ, lên tiếng nói ra: "Tôn trưởng lão, ngươi xem đi, ta đã nói là không cần phải tính rồi nhưng ngươi nhất định phải tính ra phương pháp phá trận, bây giờ thì hay rồi, ảnh hưởng đến đồ nhi của ta phá của!"

? ? ?

Ngươi nói không cần phải tính khi nào?

Từ khi bước vào cái mê trận thứ nhất đến giờ ngươi không có nói một câu nào hết!

Hơn nữa, ta đã sắp tính tới thổ huyết rồi, cuối cùng lỗi lại là do ta đúng không?

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Tôn Trường Thanh cả người đều muốn điên rồi!

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Đồ Mãng sư huynh!"

"Ngươi nói chúng ta hố Tiểu Cước đại nhân, chuyện này có thể bị hắn phát hiện ra hay không?"

Lừa gạt xong Hồng Lão Lục, Vũ Lang cũng có chút bất an hỏi Đồ

Mãng.

"Phát hiện?"

"Không nói trước có thể bị phát hiện hay không, cho dù bị phát hiện thì đã sao?"

"Ta cho ngươi biết, Tiểu Cước đại nhân nhất thời bán hội cũng không về đây được, sợ là bây giờ ngay cả bản thân hắn cũng khó mà bảo đảm được, bắt tay cũng không dám tưởng tượng tao ngộ của hắn lúc này sẽ thê thảm như thế nào!"

Nghe Vũ Lang hỏi như vậy, Đồ Mãng cũng tỏ vẻ không quan trọng lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Vũ Lang sư đệ, có phải là ngươi bị tiểu tử Trần Phàm đó lây bệnh hay không!"

"Sao cứ động một chút là quỳ xuống?"

Nhìn thấy Vũ Lang bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt mình, Đồ Mãng cũng tỏ vẻ khó hiểu lên tiếng hỏi.

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Một khi ra chân với ta có thể nhẹ một chút hay không?"

Không để ý đến Đồ Mãng hỏi thăm, Vũ Lang gượng cười nói ra một câu như vậy.

"Ha ha ha!"

"Vũ Lang sư đệ, ngươi cũng khá là nghịch ngợm!"

"Còn muốn kiểm tra lòng can đảm của Mãng ca ta đúng hay không?"

"Ta nói không cần sợ Tiểu Cước thì cũng không cần phải sợ hắn, đừng nói trong thời gian ngắn hắn không ra được, cho dù là hắn ra, thậm chí là hắn đứng ở sau lưng ta thì ta cũng sẽ mỉm cười,

tuyệt đối sẽ không..."

Không đợi hắn nói ra một chữ sợ cuối cùng thì một bóng dáng quen thuộc đã đi từ sau lưng của hắn tới đập vào trong tầm mắt của Đồ Mãng!

Bành!

Nhìn thấy Diệp Tiểu Cước bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt đang dùng ánh mắt cười như không phải cười mà nhìn mình, Đồ Mãng cũng hai chân mềm nhũn, trực tiếp quỳ xuống, sau đó vội vàng cười nói: "Tiểu Cước đại nhân, ngài đi ra lúc nào thế, sao không nói cho ta biết trước một tiếng, ta có thể bày tiệc tiếp đãi ngài!"

"Bày tiệc mời khách thì miễn đi!"

"Lần này thời gian ta ra ngoài có hạn cho nên chúng ta phải tranh thủ làm chuyện chính đi!"

Nói xong, Diệp Tiểu Cước một tay xách một người, trực tiếp dẫn theo hai người đi vào trong biệt thự xa hoa của Đồ Mãng!

Mà lúc này, hai người bị xách theo như là xách con gà, trên mặt đều nở một nụ cười khổ, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là trận đòn này lại tới đột nhiên như thế!

...

Đệ Ngũ Tiên Vực, Ngọc Linh Thành!

"Mẹ nó!"

"Sao chỗ này lại có nhiều người như vậy?"

Khi Diệp Phong đi vào Ngọc Linh Thành, phát hiện trên đường phố tràn đầy người tu luyện thì cũng giật mình!

Hoàn toàn không giống với tình huống khi hắn xuất hiện ở những thành trấn trước đây, những thành trấn khác chỉ có thể nói là phồn hoa nhưng nơi này lại tràn đầy, người tu luyện đi trên đường phố nhiều đến nỗi sắp phải chen lấn lẫn nhau!

"Di tích thượng cổ hiện thế!"

"Lần này không biết sẽ có bao nhiêu người chết ở trong đó!"

"Thân là người tu luyện vốn là phải nghịch thiên mà đi, không cần biết sẽ có bao nhiêu người chết ở bên trong đó, nhưng cuối cùng cũng sẽ có một số ít người may mắn nhất phi trùng thiên, ai có thể biết trước được người may mắn đó có phải là mình hay không đâu!"

"Đừng nói nữa, tranh thủ thời gian chạy tới chỗ di tích thượng cổ xuất hiện đi, người tụ tập ở chỗ đó đã càng ngày càng nhiều, nếu như đi trễ thì sợ lại ngay cả miếng nước canh cũng không húp được!"

Chương 568: Tôn trưởng lão, ngươi làm ảnh hưởng tới việc phá của của đồ nhi ta

Nghe được người tu luyện xung quanh bàn tán với nhau, Diệp Phong cũng kinh hãi nói: "Hóa ra lần này không chỉ bao nhiêu người ở đây chuẩn bị đi vào trong di tích thượng cổ, vậy bây giờ đã có bao nhiêu người chạy tới chỗ di tích thượng cổ rồi?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp đi theo mọi người nhanh chóng chạy đến cửa thành đông!

Một lát sau!

Ngọc Linh Thành, một trăm dặm ở phía đông bên ngoài!

"Đó chính là lối vào di tích thượng cổ sao?"

Khi chạy đến nơi, khi nhìn thấy một cái khe hở không gian càng tới trăm mét và rộng hơn mười mét, Diệp Phong cũng giật mình!

Đồng thời hắn cũng chú ý tới lúc này số lượng người tu luyện tụ tập ở đây đã lên tới mấy chục vạn người!

"Nhìn một cái chỉ toàn nhìn thấy đầu người!"

"Mẹ nó, sao ta cứ có cảm giác như đi du lịch vào ngày nghỉ lễ ở kiếp trước?"

Đứng ở trong đám người, nhìn biển người không thấy phần cuối, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu!

"Thân là thần hào phá của, sao ta không phải là người đầu tiên đi vào!"

"Nhưng mà bây giờ số lượng người đông như vậy ta hoàn toàn không thể chen tới trước nhất được!"

Nhìn thấy chỗ mình đứng vững còn cách cửa vào di tích thượng cổ rất xa, Diệp Phong cũng nhíu mày, trong lòng nghĩ: "Nếu như ở kiếp trước, thân là thần hào phá của thì mẹ nó chắc chắn sẽ làm ra một cái lối đi màu xanh siêu siêu siêu cấp VIP!"

Chờ chút!

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng, mặc dù không có chỗ để làm lối đi màu xanh nhưng hắn có thể tự mình sáng tạo ra một cái lối đi màu xanh!

"Đồ đần này bị gì thế?"

"Một hồi sầu mi khổ kiểm, một hồi một mình cười ngây ngô!"

"Không được, ta phải đứng cách xa hắn một chút đừng để bị hắn lây bệnh!"

Lúc này, một lão đầu trọc đang đứng bên cạnh phát hiện Diệp Phong khác thường thì khẽ nhíu mài chuẩn bị rời xa Diệp Phong một chút, nhưng mà khi hắn muốn động thì mới kịp phản ứng được xung quanh toàn là người hắn muốn bước vài bước cũng là một chuyện rất khó!

"Ừm?"

"Đồ đần này muốn làm gì?"

Phát hiện không thể nào di chuyển được, lão đầu trọc không tự chủ được mà đưa mắt nhìn vào Diệp Phong một lần nữa, khi hắn

phát hiện đối phương bỗng nhiên lấy ra một cái tiên giới thì trên mặt lộ vẻ không hiểu.

Sưu!

Theo Diệp Phong quăng cái tiên giới chứa một ngàn vạn miếng cực phẩm Tiên Linh Thạch ra bên trái, sau đó dùng tinh thần lực tự bạo tiên giới ở trên không đám người xa xa!

Ngay sau đó, một ngàn vạn miếng cực phẩm Tiên Linh Thạch lập tức hóa thành cơn mưa linh thạch điên cuồng rơi từ trên không xuống!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, tiên giới của đài phát nổ rồi, thật nhiều cực phẩm Tiên Linh Thạch!"

"Đi mẹ nó di tích thượng cổ, nếu có thể cướp được đủ nhiều cực phẩm Tiên Linh Thạch, mẹ nó ta trực tiếp chạy!"

"Các ngươi đừng có giành, đó là tiên giới của ta, các ngươi cướp được cực phẩm Tiên Linh Thạch có thể trả lại cho ta hay không!"

Theo cơn mưa linh thạch bỗng nhiên xuất hiện, trong nháy mắt đám người rung chuyển, vô số người giống như là đánh máu gà, hai mắt đỏ như máu trực tiếp vọt tới phạm vi mưa linh thạch rơi xuống!

Sưu!

Đúng lúc này, Diệp Phong lại ném một cái tiên giới nữa ra, nhưng mà lần này hắn lại ném về phía bên phải!

"Ngọa tào!"

"Bên này cũng có tiên giới phát nổ, đoạt!"

Theo đám người hai bên trái phải đều điên cuồng vọt vào trong phạm vi của mưa linh thạch, trong nháy mắt trước mắt Diệp Phong trở nên trống trải hình thành một con đường đi rộng rãi!

"Tiểu tử này điên rồi chứ!"

"Nhìn dáng vẻ của hắn thì hẳn là chỉ vì thuận lợi đi tới trước mà mắt không nháy ném ra nhiều cực phẩm Tiên Linh Thạch như vậy?"

Lão đầu trọc đang đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì trong mắt cũng lóe lên vẻ vô cùng chấn động, hắn không đi cướp với mọi người xung quanh mà trên mặt lộ vẻ suy tư đi theo Diệp Phong tiếp tục đi tới phía trước.

Một trước một sau, hắn như trở thành cận vệ của đối phương!

"Ừm?"

"Lão ca, tại sao ngươi không đi cướp?"

Phát hiện lão đầu trọc vẫn đi theo mình, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm, nhưng mà trong ánh mắt của hắn lại lóe lên vẻ mong đợi, nếu như đối phương chuẩn bị xuống tay với hắn thì hắn sẽ càng vui vẻ hơn nữa!

"Sói nhiều thịt ít!"

"Hơn nữa ta là một cường giả Tiên Tôn Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh, chỉ là cực phẩm Tiên Linh Thạch thì vẫn còn chưa đủ để làm cho ta nổi lòng tham!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, lão đầu trọc cũng giải thích rõ.

"Vậy ta ném cực phẩm Tiên Linh Tinh đi!"

Nghe được đối phương nói như vậy, lại nhìn đám người hỗn loạn phía trước, Diệp Phong lấy hai cái tiên giới chứa cực phẩm Tiên Linh Tinh ra, trực tiếp ném ra hai bên trái phải!

? ? ?

Cực phẩm Tiên Linh Tinh?

Là cực phẩm Tiên Linh Tinh?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, lão đầu trọc đầu tiên là sững sờ, sau đó thì nở một nụ cười lạnh thầm nghĩ trong lòng: "Đúng là buồn cười, vừa mới ném ra cực phẩm Tiên Linh Thạch số lượng tối thiểu có hơn ngàn vạn miếng, chẳng lẽ lần này ngươi còn có thể ném ra hơn ngàn vạn miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh hay sao!"

Không trách lão đầu trọc không tin, không nói khoa trương một chút nào, lần này những người đi vào bên trong di tích thượng cổ cho dù là những người tu luyện có đại cơ duyên, đạt được bảo vật và thiên tài địa bảo ở bên trong đó nhưng giá trị của nó chỉ sợ cũng không thể cao hơn ngàn vạn miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh!

Cho nên, hắn không tin Diệp Phong chỉ vì mở đường mà sẽ ném ra nhiều cực phẩm Tiên Linh Tinh như vậy!

Bành! Bành!

Trong lúc lão đầu trọc âm thầm khinh thường thì hai cái tiên giới do Diệp Phong ném ra nổ tung trong nháy mắt, cơn mưa linh tinh do cực phẩm Tiên Linh Tinh hình thành xuất hiện lần nữa!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, có phải là ta hoa mắt hay không, đó là cực phẩm Tiên Linh Tinh, cơn mưa cực phẩm Tiên Linh Tinh, nếu có thể cướp được mấy trăm miếng thì mẹ nó ta còn đi di tích thượng cổ làm cái rắm gì nữa!"

Chương 569: Thiếu gia, cần người hộ đạo tạm thời hay không?

"Đáng chết, rốt cuộc là tên khốn kiếp nào lập quy tắc nói là khi di tích thượng cổ hiện thế, trước khi đi vào thì không được động thủ đả thương người khác, mẹ nó lần này ta không thể ra tay cho nên tiện nghi cho những sâu kiến đó!"

"..."

Lần này, theo Diệp Phong ném ra hai ngàn vạn miếng cực phẩm

Tiên Linh Tinh, cho dù là những người tu luyện mạnh mẽ ở trong đám người đó cũng không kìm nén được nữa, tất cả đều không thèm để ý hình tượng xông ra ngoài!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng năm trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *3, ban thưởng một thùng Vạn Niên Huyền Băng Lộ!"

Sau khi Diệp Phong thuận lợi đi tới trước nhất thì tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của hắn.

"Ừm?"

"Hệ thống, ngươi ban thưởng ta một thùng Vạn Niên Huyền Băng Lộ là ý gì, không phải ngươi ban bố nhiệm vụ cho ta đi vào trong di tích thượng cổ để tìm kiếm Vạn Niên Huyền Băng Lộ hay sao?"

Kiểm tra ban thưởng của hệ thống xong, Diệp Phong cũng có chút khó hiểu lên tiếng hỏi thăm.

"Đinh! Hệ thống ban thưởng Vạn Niên Huyền Băng Lộ và túc chủ đi tìm Vạn Niên Huyền Băng Lộ có quan hệ gì?"

Trán!

Nghe được hệ thống trả lời như vậy, Diệp Phong trực tiếp sững sờ tại chỗ, bởi vì hắn cảm thấy hình như hệ thống nói như vậy cũng có lý lắm!

"Nhịn xuống!"

"Ta nhất định phải nhịn xuống!"

"Cho dù ta có xông vào đó cũng không dành được bao nhiêu cực phẩm Tiên Linh Tinh, còn không bằng theo sát bại gia tử trước mắt này!"

Lúc này, lão đầu trọc đang đứng bên cạnh nhìn thấy đám người đang điên cuồng tranh đoạt xung quanh mình thì cũng cố nén lại, không để cho mình vọt qua đó, đi theo sát sau lưng Diệp Phong.

"Ồ!"

"Sao ngươi vẫn còn ở đây?"

"Hai bên trái phải đều có một ngàn vạn miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh, như vậy ngươi cũng không đi cướp sau?"

Kết thúc cuộc nói chuyện với hệ thống, lúc này Diệp Phong mới phát hiện lão đầu trọc đó vẫn còn đi theo bên cạnh mình!

"Thiếu gia!"

"Cần người hộ đạo tạm thời không?"

"Không cần một ngàn vạn, chỉ cần cho ta mười vạn miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh, chuyến đi di tích thượng cổ lần này ta sẽ toàn tâm toàn ý bảo vệ bên cạnh của ngươi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, lão đầu trọc lại nghiêm túc lên tiếng hỏi lại.

"Ừm?"

"Người hộ đạo tạm thời?"

Nghe lão đầu trọc hỏi như vậy, Diệp Phong cũng ngạc nhiên nói: "Như vậy thì quá phiền phức, ngươi trực tiếp đánh chết ta thì không phải là có thể cướp sạch tất cả cực phẩm Tiên Linh Tinh trên người của ta hay sao?"

? ? ?

Trực tiếp đánh chết ngươi?

Mẹ nó, ngươi tùy tiện ném cái tiên giới ra là có thể để cho một đám người tới làm chết ta, trừ phi đâu có tai bị nước vào nếu không sao ta có thể làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy được!

Hơn nữa, con em nhà giàu siêu cấp có thể tiện tay ném ra hai ngàn vạn miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh, ngươi dám nói xung quanh đây không có người hộ đạo của ngươi không?

Khụ khụ!

Nghĩ tới những thứ này, lão đầu trọc cũng nở một nụ cười vội vàng nói: "Thiếu gia, thực không dám giấu giếm, con người của ta vốn ưa thích phiền phức mặc dù ta có thể trực tiếp xử lý ngươi và cướp đi tất cả cực phẩm Tiên Linh Tinh, nhưng ta lại không muốn làm như vậy, ta chỉ muốn làm người hộ đạo tạm thời của ngươi để kiếm lấy chút công tác phí, không vì cái gì khác chỉ vì thể nghiệm ưu sầu do phiền phức mang tới!"

? ? ?

Tên trọc đầu này bị điên rồi!

Thích gì không tốt, lại thích phiền phức!

Nghe được lão đầu trọc nói như vậy, Diệp Phong cũng dùng ánh mắt như nhìn bệnh nhân tâm thần nhìn về phía đối phương.

"Không được!"

"Ta cách xa người bị bệnh thần kinh này một chút, chớ để hắn lây bệnh cho ta!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong nhìn về phía lão đầu trọc trực tiếp nói: "Lão ca, mặc dù ta rất muốn ngươi làm người hộ đạo tạm thời cho ta, nhưng ngươi ra giá quá cao, ta chỉ là một người nghèo, thật sự không thể trả tiền nổi cho nên là thôi đi!"

? ? ?

Mẹ nó, ngươi có mặt mũi nói ngươi là người nghèo?

Ta đường đường là cường giả Tiên Tôn Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh, tích súc trong tay của ta còn không bằng hai cái kia tiên giới ngươi ném ra, vậy mà ngươi còn nói với ta ngươi là người nghèo?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trên mặt lão đầu trọc cũng nổi đầy gân xanh, thậm chí hắn rất muốn nói với Diệp Phong một câu: "Có phải là ngươi có hiểu lầm gì đối với hai chữ người nghèo này hay không?"

"Thiếu gia!"

"Nếu như ngươi cảm thấy cái giá này có chút cao vậy ngươi cứ ra giá đi ta tuyệt đối sẽ không trả giá!"

Mặc dù cảm thấy hình như Diệp Phong không muốn để ý tới mình nhưng lão đầu trọc vẫn không muốn từ bỏ cơ hội ôm lấy cái đùi lớn này!

"Nha!"

"Vậy miễn phí thì sao?"

Diệp Phong không ngờ được là lão đầu trọc này còn chưa chịu từ bỏ, dứt khoát nói thẳng ra một cái giá khiến cho đối phương không thể nào chấp nhận được!

? ? ?

Cái tên này làm gì đó?

Miễn phí cũng làm?

Vốn cho rằng đối phương sẽ tức hổn hển trực tiếp rời khỏi đây nhưng ai mà ngờ được đối phương lại lấy một cây dù màu đen từ trong tiên giới ra, sau đó đứng bên cạnh dùng dù đen che ánh nắng mặt trời chói chan cho mình.

"Thiếu gia!"

"Trời nắng chang chang, có dù mát hơn!"

"Từ giờ trở đi, ta sẽ thực hiện tốt toàn bộ chức trách của một người hộ đạo!"

Nhìn thấy Diệp Phong dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía mình thì lão đầu trọc cũng nở một nụ cười giải thích.

"Cái tên này có chút thú vị!"

Nghe lão đầu trọc nói như vậy, Diệp Phong cũng không nói thêm gì nữa, nếu như đối phương chịu làm người hộ đạo miễn phí cho hắn, vậy thì cứ để cho đối phương làm là được dù sao hắn cũng không tổn thất gì.

Nếu như đối phương biểu hiện tốt, hắn cũng không ngại chờ đối phương một chút công tác phí thuận tiện gây ra hành vi phá của để kiếm ban thưởng!

Oanh!

Một lát sau, theo không gian xung quanh xuất hiện chấn động kịch liệt, mấy chục vạn người tu luyện đang tụ tập ở chỗ này đều đưa mắt nhìn về phía cửa vào di tích thượng cổ cách đó không xa!

"Cửa vào di tích thượng cổ mở, xông lên!"

Chương 570: Mẹ nó! Người trẻ tuổi đó không giảng võ đức

Không biết trong đám người có ai hô lên một tiếng, mấy chục vạn người tu luyện đang tụ tập ở chỗ này đều hai mắt đỏ như máu, tất cả đều vọt thẳng tới cửa vào di tích!

"Thiếu gia!"

"Chúng ta vọt lên!"

Không đợi Diệp Phong kịp phản ứng, lão đầu trọc cất dù đen sau đó nâng Diệp Phong lên dùng tốc độ nhanh nhất đi tới cửa vào di tích.

"Ngọa tào!"

"Người hộ đạo miễn phí này vẫn rất ra sức!"

Nhìn về phía lão đầu trọc khiêng mình chạy vội, Diệp Phong bỗng nhiên cảm thấy có một người hộ đạo miễn phí như vậy thì chuyến đi di tích lần này hắn cũng sẽ không nhàm chán lắm!

...

Bên trong di tích thượng cổ!

"Rừng rậm?"

"Bên trong cái di tích thượng cổ này còn có rừng rậm?"

Sau khi đi vào di tích, phát phát hiện mình ở trong một khu rừng rậm rạp, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình.

"Thiếu gia!"

"Hẳn là lần đầu tiên ngươi đi vào di tích thượng cổ chứ!"

"Nơi này có thể xưng là một cái thế giới cỡ nhỏ, cho dù trong di tích thượng cổ nhỏ nhất thì cũng có thể nhẹ nhõm dung nạp trăm vạn người, hơn nữa muốn đi khắp toàn bộ di tích thượng cổ cũng cần phải tốn không ít thời gian!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, lão đầu trọc đang đứng bên cạnh cũng cười giải thích.

"Thế giới cỡ nhỏ?"

"Vậy trước đây cái di tích thượng cổ này rốt cuộc là một nơi như thế nào?"

Diệp Phong nghe xong thì trên mặt lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía lão đầu trọc hỏi thăm.

"Tục truyền nói phàm là di tích thượng cổ xuất hiện thì đều là nơi ở của thượng cổ đại năng!"

"Thượng cổ đại năng này thật ra thì tương đương với cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh bây giờ, nhưng từng có người nói thượng cổ đại năng thực lực mạnh hơn cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh bây giờ gấp trăm lần!"

"Cho dù là thần thông, tiên pháp, Tiên Khí vân vân, toàn bộ đều vượt xa thời đại chúng ta!"

"Mà di tích thượng cổ sở dĩ có thể để cho nhiều người chạy theo như vịt như vậy cũng là vì nơi này có đông đảo tiên thảo, tiên mộc, tiên đan và các loại tài nguyên tu luyện với thiên tài địa bảo đã diệt tuyệt ở ngoại giới!"

Lúc này, lão đầu trọc cũng kể lại những tình huống mà mình biết

cho Diệp Phong.

"Ừm?"

"Theo ngươi nói như vậy thì thời đại chúng ta xuống dốc rồi?"

Diệp Phong nghe xong thì cũng hơi ngạc nhiên lên tiếng nói.

"Căn cứ theo những người đã từng lấy được không ít tin tức trong những di tích thượng cổ nói thì chính là tình huống như vậy!"

Nói đến đây, đang lúc lão đầu trọc chuẩn bị nói tiếp gì đó thì lại chợt phát hiện cách đó không xa có một gốc tiên thảo kì lạ toàn thân màu trắng, nhưng chín cánh hoa lại là huyết hồng sắc!

"Bạch Liên Huyết Châu!"

"Chắc chắn là Bạch Liên Huyết Châu!"

"Đây là tiên thảo truyền thuyết, cho dù ở bên ngoài hay ở trong Thiên Đạo Chiến Trường đều đã diệt tuyệt!"

Xác nhận tình huống của Bạch Liên Huyết Châu, sau đó lão đầu trọc cũng vẻ mặt ngưng trọng nhìn bốn phía, trở nên cảnh giác hơn.

"Quang đầu ca!"

"Nhìn dáng vẻ của ngươi, gốc tiên thảo nơi xa hẳn là cực kỳ trân quý chứ, vậy trực tiếp đi qua hái để vào trong tiên giới không được hay sao?"

"Nếu như ngươi chậm, một khi bị những người khác phát hiện thì không phải sẽ phiền toái lắm hay sao?"

Nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy cảnh giác của lão đầu trọc lúc này, Diệp Phong cũng không hiểu nói ra ý nghĩ của mình.

"Thiếu gia!"

"Ta tên là Đường Tiểu Cường, ngươi gọi ta là Tiểu Cường là được rồi!"

"Trong di tích thượng cổ, một khi xuất hiện tiên thảo, tiên quáng, tiên đan và các loại tài nguyên tu luyện hoặc thiên tài địa bảo trân quý thì chắc chắn gần đó sẽ có thượng cổ Tiên Thú mạnh mẽ thủ hộ!"

"Trong di tích thượng cổ, cần cảnh giác không chỉ có những người tu luyện còn lại mà còn phải cảnh giác đề phòng thượng cổ Tiên Thú mạnh mẽ đông đảo trong này!"

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Đường Tiểu Cường cũng giải thích rõ.

Hả?

Nhưng mà khi Đường Tiểu Cường nhìn thấy Diệp Phong trực tiếp sải bước đi tới gốc Bạch Liên Huyết Châu đó thì cả người trực tiếp mộng, hắn cảm thấy những gì mình vừa mới giải thích chính là làm chuyện không công!

Rống!

Đang lúc Diệp Phong chuẩn bị hái Bạch Liên Huyết Châu thì một tiếng thú rống bỗng nhiên vang lên ở rừng cây bên cạnh, ngay sau đó, một con Tiên Thú Bạch Sư cao tới hai mét xuất hiện ở trong tầm mắt của hai người!

"Không được!"

"Thiếu gia, mau trốn!"

"Con thượng cổ Tiên Thú này có thực lực cực kỳ khủng bố, thậm chí còn hơn xa ta..."

Ngay lúc Đường Tiểu Cường phát hiện được con thượng cổ Tiên Thú này mang đến cho hắn cảm giác nguy hiểm mãnh liệt thì hắn cũng vội vàng lớn tiếng nhắc nhở Diệp Phong, mà đúng lúc này, một luồng khí tức khủng bố có thể trấn áp thiên địa lại bỗng nhiên ầm ầm bộc phát từ trên không!

"Thí Thiên Chưởng!"

Theo Diệp Phong khẽ hô một tiếng, một cái cự chưởng che khuất

bầu trời xuất hiện ở trong tầm mắt của Đường Tiểu Cường!

"Mẹ nó!"

"Người trẻ tuổi đó không nói võ đức!"

"Đây là lực lượng mà một tu sĩ Kim Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong có thể bộc phát ra được à?"

Nhìn thấy Diệp Phong tay phải nhẹ nhàng đè xuống, chưởng ấn lớn che khuất bầu trời trên không trung nhanh chóng hạ xuống, khi rơi xuống thì đồng thời cũng đang không ngừng thu nhỏ lại, cuối cùng trực tiếp đánh cho con thượng cổ Tiên Thú mà hắn cũng phải sợ hãi đó thành thịt nát, lúc này Đường Tiểu Cường đã hoàn toàn sợ choáng váng!

Hắn không dám tưởng tượng nếu như trước kia hắn có ý xấu gì đó với Diệp Phong thì bây giờ hắn đã không còn đứng được ở đây để thở hổn hển nữa rồi!

Hả?

Ngay lúc Đường Tiểu Cường còn đắm chìm trong rung động kinh khủng mà một chưởng lúc nãy đem lại thì lại nhìn thấy Diệp Phong đã hái gốc Bạch Liên Huyết Châu đó xuống đưa tới trước mặt của mình.

? ? ?

Hắn muốn làm gì?

Chẳng lẽ định tặng cho ta hay sao?

Hay là nếu như ta dám lấy thì hắn sẽ trực tiếp tiễn ta đi, đến làm bạn với con thượng cổ Tiên Thú đáng thương đó?

Chương 571: Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất đội cướp đoạt, biểu diễn

"Cường trọc!"

"Còn đứng ngây đó làm gì, cầm tiên thảo!"

Nhìn thấy Đường Tiểu Cường đứng đó cả buổi mà vẫn còn không có phản ứng gì, Diệp Phong bất đắc dĩ lên tiếng nhắc nhở.

"Ừm?"

"Thiếu gia, người muốn đưa gốc Bạch Liên Huyết Châu cấp truyền thuyết này cho ta?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, biểu cảm trên mặt Đường Tiểu Cường như không thể tin vào tai của mình, nhưng hắn không có lập tức cầm lấy bởi vì hắn nghĩ tới một chuyện, đó chính là rất có thể Diệp Phong không biết được độ hiếm hoi của Bạch Liên Huyết Châu này!

Dù sao, đó là tiên thảo cấp truyền thuyết đã diệt tuyệt, cho dù Diệp Phong là bại gia tử thì cũng không thể bỏ qua nó, bởi vì nó là bảo bối cho dù có tiền cũng không mua được!

"Thiếu gia!"

"Gốc Bạch Liên Huyết Châu này ta không thể nhận!"

"Ở bên ngoài thì nói là tiên thảo đã diệt..."

Trong lúc Đường Tiểu Cường đang định nói tình huống của Bạch Liên Huyết Châu ra Diệp Phong lại ngắt lời của hắn: "Ta cho ngươi thì ngươi cứ cất đi, nói nhiều như vậy để làm gì, hơn nữa cái thứ rác rưởi này ở trong Thánh Địa của ta có nhiều lắm, có thể ở trong mắt ngươi thì nó là bảo bối nhưng trong mắt của ta thì nó chính là rác rưởi!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp nhét Bạch Liên Huyết Châu vào trong tay Đường Tiểu Cường.

? ? ?

Rác rưởi?

Ngươi gọi tiên thảo cấp truyền thuyết này là rác rưởi?

Còn nói ở trong Thánh Địa của các ngươi có nhiều?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Đường Tiểu Cường bị kinh hãi thật sự, hắn nghĩ mãi mà vẫn không rõ Diệp Phong không chỉ phá của lợi hại mà chém gió cũng rất lợi hại!

Một lát sau!

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tại sao những người tu luyện này đều sợ hãi như vậy?"

"Chẳng lẽ phía trước xuất hiện thượng cổ Tiên Thú mạnh mẽ?"

Sau khi đi dạo trong rừng rậm và nhìn thấy phía trước bỗng nhiên xuất hiện hơn trăm tên người tu luyện trên mặt đều lộ vẻ sợ hãi nhanh chóng chạy trốn tới chỗ của bọn họ thì Diệp Phong cũng có chút khó hiểu.

"Không có gì bất ngờ xảy ra thì hẳn là phía trước xuất hiện một loại thượng cổ Tiên Thú mạnh mẽ nào đó!"

"Nhưng mà chỉ là thượng cổ Tiên Thú mà thôi, chẳng lẽ còn có thể đỡ được một chưởng của Diệp thiếu?"

Nhìn những người tu luyện không ngừng chạy trốn ngang qua người mình, khóe miệng Đường Tiểu Cường cũng nở một nụ cười sau đó trực tiếp nói với Diệp Phong đang đứng bên cạnh mình: "Diệp thiếu, nơi có thượng cổ Tiên Thú thì chắc chắn là sẽ có một loại tài nguyên tu luyện hoặc là thiên tài địa bảo hữu nào đó, nếu không chúng ta qua đó xem..."

Lời còn chưa nói hết, khi Đường Tiểu Cường quay đầu nhìn Diệp Phong thì phát hiện bên cạnh đã không còn có bóng dáng của Diệp Phong, cả người ngẩn ra tại chỗ.

"Cường trọc!"

"Còn đứng ngây ra đó làm gì!"

"Chạy mau!"

Đúng lúc này, giọng nói Diệp Phong cũng vang lên sau lưng hắn.

"Ngọa tào!"

"Diệp thiếu chạy từ khi nào?"

Nghe nói như vậy, Đường Tiểu Cường trực tiếp quay đầu nhìn lại, khi hắn nhìn thấy Diệp Phong đang theo đám người nhanh chóng chạy trốn tới nơi xa thì hắn đầu tiên là sững sờ sau đó nhanh chóng đuổi theo Diệp Phong!

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta chạy cái gì!"

"Không cần biết thượng cổ Tiên Thú trước mặt khủng bố đến mức nào, nhưng chắc chắn là không thể cản được một chưởng của ngươi!"

Đuổi kịp Diệp Phong, Đường Tiểu Cường cũng hiếu kỳ hỏi thăm.

"Chơi!"

"Ta chưa từng trải nghiệm cảm giác chạy trốn như này!"

"Hơn nữa, cảm giác chạy trốn theo đám người như vậy rất thú vị!"

Nghe được Đường Tiểu Cường hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích.

? ? ?

Chơi?

Thể nghiệm cảm giác chạy trốn?

Nghe được Diệp Phong giải thích, Đường Tiểu Cường choáng váng, hắn nghĩ tới vô số khả năng nhưng mà lại hoàn toàn không nghĩ ra được nguyên nhân mà Diệp Phong chạy trốn theo đám người này lại chính là vì để chơi!

...

"Cẩu ca!"

"Bọn họ đều chạy xa, chúng ta không nhanh chóng đuổi theo sao?"

Một bên khác, Phệ Huyết Đường Lang cầm song đỉnh trong tay nhìn thấy đám người tu luyện đã chạy trốn không còn chút tung tích nào thì vội vàng hỏi thăm tiểu hoàng cẩu bên cạnh.

"Gấp cái gì!"

"Có tên điên cụt một tay ở đây, bọn họ có thể chạy đi được hay sao?"

"Hơn nữa, chúng ta là Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất đội cướp đoạt, mỗi một lần cướp bóc chắc chắn phải có quá trình mới được, nếu không chúng ta chỉ tới cướp một cái là xong thì chẳng phải là khiến cho những người bị cướp đó hoàn toàn không có cảm giác trải nghiệm hay sao?"

Nghe Phệ Huyết Đường Lang nói như vậy, tiểu hoàng cẩu cũng giải thích rõ, trên mặt lộ vẻ đắc ý như ta đã nắm hết tất cả mọi chuyện trong tay!

"Cẩu ca!"

"Không hổ danh thủ lĩnh cẩu của Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất đội cướp đoạt, suy nghĩ rất là chu toàn, ta và chiến lang chỉ mới nghĩ tới chuyện cướp bóc mà không có để ý tới cảm nhận của những người bị cướp."

Nghe được tiểu hoàng cẩu nói như vậy, Tiểu Thương Long cầm trường thương lớn năm mươi mét trong tay vội vàng nịnh nọt!

Ba!

Bên cạnh, Diệp Tiểu Kiếm nghe bọn chúng nói chuyện với nhau như vậy thì bất đắc dĩ dùng tay vỗ trán một cái, trong lòng sụp đổ nói: "Mẹ nó, ba tên này chính là ba tên dở hơi, lúc đầu Kiếm Cẩu có chút không bình thường, Phệ Huyết Đường Lang coi như bình thường, nhưng theo Tiểu Thương Long gia nhập, bây giờ mẹ nó tất cả đều không bình thường!"

Ừm!

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Kiếm bỗng nhiên nhận ra cái gì, giật mình nói: "Chủ nhân cũng đi tới di tích thượng cổ này?"

"Không được!"

"Ta phải khuyên bọn chúng từ bỏ hành động cướp bóc lần này mới được!"

"Nếu như để cho chủ nhân phát hiện ra ta dạy bọn họ thành như vậy thì chẳng phải là sẽ phế ta hay sao!"

Nghĩ đến đây, Diệp Tiểu Kiếm vội vàng nhìn về phía tiểu hoàng cẩu lên tiếng khuyên: "Cẩu ca, chúng ta từ bỏ hành động cướp bóc lần này đi, trước mặt có đại khủng bố!"

? ? ?

Đại khủng bố?

Nhìn khắp toàn bộ di tích thượng cổ này không phải ngươi chính là đại khủng bố mạnh mẽ nhất hay sao?

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, tiểu hoàng cẩu cũng cực kỳ nhân tính hóa cau lông mày chó lại, sau đó có chút không hiểu hỏi: "Tiểu Kiếm, chẳng lẽ là trong cái di tích thượng cổ nho nhỏ này còn có đại khủng bố mạnh mẽ hơn ngươi nữa hay sao?"

"Cẩu ca!"

Chương 572: Cướp bóc mà thôi, như vậy cũng có thể chơi ra hoa được?

"Ngươi nói không sai!"

"Trước đó không có, nhưng bây giờ có!"

"Ta vừa mới nhận ra được khí tức của chủ nhân, bây giờ hắn đang chạy trốn chung với đám người tu luyện đó, nếu như chúng ta tiếp

tục đuổi theo thì đến lúc đó sẽ cướp luôn cả chủ nhân nữa đó!"

Giải thích xong, Diệp Tiểu Kiếm cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn không tin khi tiểu hoàng cẩu biết tình huống này mà vẫn còn dám tiến hành hành động cướp bóc!

"Cái gì!"

"Chủ nhân cũng ở trong di tích thượng cổ này?"

"Hơn nữa còn chạy trốn theo đám người tu luyện đó?"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, tiểu hoàng cẩu cũng mặt lộ vẻ kinh hãi kinh hô lên, sau đó trên mặt chó toát ra vẻ cực kỳ hưng phấn, cẩu trảo vung lên, hưng phấn nói lớn với Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long đang đứng ở bên cạnh: "Nhị đệ, tam đệ, cơ hội biểu hiện của chúng ta tới rồi, đã đến lúc để cho chủ nhân xem năng lực cướp bóc thuần thục của chúng ta, theo ta xông lên!"

? ? ?

Không chỉ có không hoảng hốt?

Còn mẹ nó muốn xông tới biểu hiện một đợt?

Nhìn thấy tiểu hoàng cẩu dẫn theo Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long trực tiếp tăng thêm tốc độ phóng tới nơi xa, Diệp Tiểu Kiếm đang đứng bên cạnh cả người đều choáng váng, mẹ nó, tình huống hoàn toàn không giống như hắn nghĩ!

"Quá kinh khủng!"

"Mấy tên giặc cướp đó mẹ nó không phải người!"

"Đã nói để cho ta chạy trước bốn mươi chín mét, ai mà ngờ được mẹ nó tiểu nam hài đó trở tay lấy ra trường thương lớn dài năm mươi mét, nếu không phải ta phản ứng nhanh thì ta chỉ thấy toàn là màu đỏ rồi!"

...

"Ngươi vậy thì có là gì!"

"Ta gặp được một nam tử thân mặc bạch y, cực kỳ anh tuấn!"

"Ngay khi ta mê luyến vẻ ngoài anh tuấn đó, mẹ nó hắn trở tay lấy ra hai cái cự đỉnh muốn gọt ta, quả nhiên là không có chút thương hương tiếc ngọc nào!"

...

"Những thứ này đều không tính là gì!"

"Đáng sợ nhất là hai tên nam tử và một đứa bé trai lại nghe theo sự chỉ huy của một con Kiếm Cẩu chân đạp phi kiếm!"

"Mẹ nó, chuyện này nói ra thì ai mà dám tin!"

...

Nghe được tiếng bàn tán của những người tu luyện xung quanh, Diệp Phong mộng!

Kiếm Cẩu chân đạp phi kiếm!

Nam tử đẹp trai mặc một bộ áo trắng, cầm song đỉnh trong tay!

Tiểu nam hài cầm trường thương lớn năm mươi mét trong tay!

Nghe được đám người miêu tả, trong đầu Diệp Phong đã nhận ra được tiểu hoàng cẩu, Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long.

Về phần một gã nam tử khác, mặc dù còn chưa có nghe ai miêu tả ra nhưng Diệp Phong cũng đã đoán được người đó là ai, chắc chắn chính là tên điên cụt một tay Diệp Tiểu Kiếm!

"Không ngờ được là bọn họ cũng đi vào trong di tích thượng cổ này!"

"Nhưng mà có Diệp Tiểu Kiếm, rõ ràng bọn họ có thể trực tiếp hoàn thành cướp bóc tại sao còn phải để cho những người tu luyện này cứ chạy trốn như vậy?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng có chút khó hiểu!

"Diệp thiếu!"

"Hóa ra không phải thượng cổ Tiên Thú mà là một đội giặc cướp cỡ nhỏ!"

"Vậy chúng ta có tiếp tục chạy trốn nữa hay không?"

Lúc này, Đường Tiểu Cường cũng nghe được mọi người xung quanh bàn tán sau đó quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

Oanh!

Đúng lúc này, một luồng khí tức uy áp kinh khủng trong nháy mắt xuất hiện, dưới uy áp kinh khủng khiến cho người ta nghẹt thở đó tất cả mọi người tu luyện đều ngừng lại, tất cả mọi người đều sợ hãi đến toàn thân run lên.

"Cường trọc!"

"Lần này xong đời!"

"Thực lực của đối phương mạnh hơn ta nhiều, cho dù là ta cũng không phải là đối thủ của hắn!"

Lúc này, Diệp Phong cũng đứng ở bên cạnh run giọng nói.

"Diệp thiếu!"

"Những chuyện còn lại giao cho ta đi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Đường Tiểu Cường cũng cắn răng, trực tiếp đứng ở trước mặt Diệp Phong, sau đó trên mặt tỏ vẻ ngưng trọng nhìn về phía ba người một chó ở nơi xa!

"Ừm!"

"Tên cường trọc này cũng được lắm!"

Nhìn thấy Đường Tiểu Cường trực tiếp đứng cản ở trước mặt của mình, Diệp Phong cũng âm thầm gật đầu.

"Tất cả mọi người nghe kỹ cho ta!"

"Bây giờ, tất cả hai tay ôm đầu ngồi xổm xuống cho ta!"

Sau khi đi tới, tiểu hoàng cẩu nhìn đám người hô to lên.

"Thú vị!"

"Ta cũng muốn xem xem rốt cuộc bọn chúng sẽ cướp bóc như thế nào!"

Nhìn thấy tiểu hoàng cẩu chớp chớp mắt với mình, Diệp Phong cũng cười phối hợp ngồi xổm xuống.

Rất nhanh, hơn trăm người tu luyện ngồi xổm xuống thành một hàng, trên mặt mọi người đều lộ vẻ sợ hãi bất an, bọn họ không biết tiếp theo vận mệnh của mình sẽ như thế nào!

"Cẩu ca!"

"Quy củ cũ sao?"

Lúc này, Phệ Huyết Đường Lang cầm song đỉnh trong tay đi đến trước mặt một người tu luyện, quay qua nhìn tiểu hoàng cẩu hỏi thăm.

"Quy củ cũ!"

Nghe được Phệ Huyết Đường Lang hỏi thăm, tiểu hoàng cẩu cũng cười gật đầu nói.

Bành!

Không đợi người tu luyện đó kịp phản ứng lại thì Phệ Huyết Đường Lang đã dùng đại đỉnh trong tay trực tiếp gõ cho hắn hôn mê bất tỉnh.

"Nhìn thương!"

Đúng lúc này, Tiểu Thương Long đứng xa xa thuần thục vung trường thương lớn năm mươi mét trong tay ra, đầu tiên là đánh bay người tu luyện té xỉu đó lên không trung, sau đó trường

thương to lớn trong tay hóa thành vô số đạo thương ảnh điên cuồng đâm người tu luyện đó!

Vài giây đồng hồ qua đi!

Người tu luyện té xỉu đó theo cán thương rơi xuống đất nhưng mà lúc này toàn thân trên dưới của hắn chỉ còn lại có cái quần!

Cùng lúc đó, các thứ như tiên giới, Truyền âm Thạch, tiên bào vỡ vụn rơi từ trên không xuống, Diệp Tiểu Kiếm đang đứng ở bên cạnh hai tay cầm một túi vải lớn thuần thục cất tất cả mọi thứ rơi xuống vào trong đó.

? ? ?

Một người đánh cho bất tỉnh!

Một người trường thương vơ vét!

Một người túi vải tử thu!

Một người đứng cách đó không xa để khống chế toàn cục!

Nhìn thấy một loạt thao tác thuần thục như vậy, Diệp Phong bị kinh hãi, hắn không ngờ được là Diệp Tiểu Kiếm dẫn theo tiểu hoàng cẩu, Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long ra ngoài không bao lâu mà nghiệp vụ đã thuần thục tới mức này!

"Ngọa tào!"

"Quá mẹ nó dọa người!"

"Chỉ là cướp bóc mà thôi mà còn có thể chơi ra hoa nữa?"

Chương 573: Cướp bóc mà thôi, như vậy cũng có thể chơi ra hoa được? (2)

Thấy cảnh này, Đường Tiểu Cường cũng tỏ vẻ vô cùng chấn động, rõ ràng trực tiếp giao đồ ra là được, kết quả lại bị đối phương chơi thành như vậy, không thể không nói, hắn thừa nhận đám giặc

cướp cỡ nhỏ này là đám giặc cướp biết chơi nhất mà hắn từng thấy!

Bành! Bành! Bành!

Lúc này, theo Phệ Huyết Đường Lang một đỉnh một tiểu bằng hữu, xa xa Tiểu Thương Long cũng không ngừng đánh bài người tu luyện té xỉu sau đó bắt đầu điên cuồng đâm!

"Đây là phương thức cướp bóc mà bọn chúng nghiên cứu ra được!"

"Không có liên quan gì tới ta!"

"Không biết lát nữa chủ nhân có trách tội ta hay không!"

Cầm túi vải không ngừng thu tiên giới, Truyền âm Thạch và các loại vật liệu rơi xuống, lúc này Diệp Tiểu Kiếm cũng cực kỳ bất an tự nói.

...

"Quá mẹ nó tra tấn người khác!"

"Tên cầm song đỉnh trong tay hoàn toàn không ra bài theo kịch bản!"

"Phương thức lựa chọn mục tiêu một cách ngẫu nhiên này mang tới áp lực vô hình quá lớn cho người khác!"

Nhìn thấy từng người tu luyện xung quanh ngã xuống đất ngất đi, áp lực vô hình và cảm giác khẩn trương đó có thể nói là khiến cho Đường Tiểu Cường sụp đổ!

Hô!

Khi Đường Tiểu Cường phát hiện ngoại trừ hắn và Diệp Phong ra thì những người còn lại đã bị nện choáng thì cũng thở dài ra một hơi, bởi vì rốt cục hắn không cần lo lắng mình sẽ đột nhiên bị chọn trúng nữa.

Nhìn Phệ Huyết Đường Lang đi tới chỗ hai người bọn họ, Đường Tiểu Cường cũng sắc mặt bình thản chuẩn bị tinh thần bị nện

choáng!

"Diệp thiếu!"

"Ta một đỉnh một tiểu bằng hữu như vậy, đập tạm được chứ!"

Nhưng mà vượt quá dự liệu của Đường Tiểu Cường là Phệ Huyết Đường Lang cầm song đỉnh trong tay đi đến trước mặt hai người sau đó bỗng nhiên bắt chuyện với Diệp Phong.

"Diệp thiếu!"

"Trường thương lớn này của ta chơi cũng không tệ chứ!"

Ngay sau đó, Tiểu Thương Long xa xa cũng cầm trường thương lớn trong tay chạy từ đằng xa tới, sau đó cũng tràn ngập mong đợi hỏi thăm Diệp Phong.

"Chủ nhân!"

"Chủ nhân!"

Rất nhanh, tiểu hoàng cẩu và Diệp Tiểu Kiếm cũng đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó mặt lộ vẻ cung kính lên tiếng hô.

? ? ?

Diệp thiếu?

Chủ nhân?

Chủ nhân?

Đám giặc cướp cỡ nhỏ phát rồ này lại là do Diệp thiếu bồi dưỡng ra được?

Nhìn cảnh tượng đang diễn ra trước mắt mình, Đường Tiểu Cường đang đứng bên cạnh đã hoàn toàn choáng tại chỗ, hắn có nằm mơ cũng không ngờ được là đám giặc cướp nhỏ phát rồ này lại có liên quan tới Diệp Phong!

"Cường trọc!"

"Mau cầm lấy ba quả tiên quả đó..."

Nhìn thấy Đường Tiểu Cường thuận lợi lấy được ba quả tiên quả đó, Diệp Phong cũng trực tiếp hô to lên, nhưng không đợi hắn nói xong thì Đường Tiểu Cường đã ném ba quả Hắc Long Quả trong tay xuống đất!

Sau đó trực tiếp giẫm nát ba quả tiên quả đó trước mặt Diệp Phong, thượng cổ Tiên Thú và đám người tu luyện!

? ? ?

Mẹ nó, ta còn muốn nếm thử xem vị của nó như thế nào!

Kết quả, ngươi trực tiếp giẫm nát hết?

Thấy cảnh này, Diệp Phong cả người đều choáng váng, vốn cho rằng đối phương hái tiên quả tới cho hắn nhưng ai mà ngờ được đối phương lại giẫm nát hết!

"Tên khốn kiếp!"

"Đó chính là Hắc Long Quả!"

"Cho dù người không cần thì cũng không thể giẫm nát bọn chúng như vậy!"

"Ngươi mạnh thì ngươi ngon sao?"

"Ngươi mạnh thì ngươi có thể phá của như vậy được hay sao!"

Người tu luyện đang đứng cách đó không xa nhìn thấy cảnh này thì cũng không nhịn nổi nữa mà chửi ầm lên, đối phương cướp tiên quả đi hắn cũng chấp nhận, ai kêu thực lực của đối phương mạnh hơn hắn nhưng mà đối phương lại giẫm nát tiên quả ở ngay trước mặt hắn như vậy, hắn thật sự không nhịn nổi nữa!

"Có phải tên đó bị ngốc hay không?"

"Hắn đang cố ý tìm đường chết hay sao?"

Nghe nói như thế, Diệp Phong đang đứng bên cạnh lại dùng ánh

mắt nhìn đồ đần nhìn về phía người tu luyện đó, nhưng mà khi hắn quay đầu lại, nhìn thấy Đường Tiểu Cường bỗng nhiên nhặt một cây côn gỗ ở dưới đất lên thì có chút khó hiểu.

"Mặc dù đã phá của!"

"Nhưng thế lực của Diệp thiếu sống nhờ cướp bóc, ta cũng phải biểu hiện một chút thiên phú về phương diện này mới được!"

Ước lượng gậy gỗ trong tay, Đường Tiểu Cường lắc mình một cái lập tức xuất hiện ở trước mặt người tu luyện đó, một gậy gõ cho đối phương hôn mê bất tỉnh.

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Cường trọc không ăn trộm cây, bắt đầu đổi nghề làm giặc cướp rồi?

Nhìn thấy Đường Tiểu Cường đánh cho người tu luyện đó bất tỉnh sau đó bắt đầu vơ vét tiên giới, Truyền âm Thạch và các loại vật phẩm trên người đối phương, Diệp Phong cũng trợn mắt há hốc mồm mà nhìn, có thể nói, một loạt thao tác của Đường Tiểu Cường vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn!

"Làm sao bây giờ?"

"Ta chạy hay là không chạy?"

"Người tu luyện mạnh mẽ này thật là biến thái!"

Lúc này, thượng cổ Tiên Thú cách đó không xa thấy cảnh này thì trong mắt cũng toát ra vẻ sợ hãi, dù sao trên người nó ngoại trừ một đống lông tóc anh tuấn này ra thì không còn thứ khác, nếu như đối phương đánh nó bất tỉnh, sau đó cạo trụi lông của nó thì nó sẽ phát điên!

"Nhìn cái gì?"

"Cướp không về tay không, ngươi nghỉ ngươi có thể trốn được hay sao?"

Sau khi vơ vét xong tiền của của người tu luyện đáng thương đó, Đường Tiểu Cường cầm gậy gỗ trong tay trực tiếp đưa mắt nhìn về phía thượng cổ Tiên Thú đang đứng cách đó không xa!

Ai!

Thấy cảnh này, Diệp Phong đang đứng ở xa xa cũng bất đắc dĩ dùng tay che trán, trong lòng sụp đổ nghĩ: "Lúc đầu Cường trọc này rất bình thường, nhưng có phải là năng lực học tập của hắn quá mạnh rồi hay không?"

"Không được!"

"Những người ở trong Thánh Địa đã không được bình thường lắm rồi, tuyệt đối không thể đem Cường trọc về, nếu như hắn học tập được tinh túy của những người đó, đến lúc đó sợ là Thánh Địa sẽ loạn hơn!"

Lúc này, Diệp Phong âm thầm đưa ra một quyết định.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Đường Tiểu Cường có tiềm lực phát triển to lớn, đáng để túc chủ mang về toàn lực bồi dưỡng, thậm chí có thể thu hắn làm đệ tử thân truyền!"

Nhưng mà ngay khi Diệp Phong vừa mới đưa ra một quyết định như thế thì giọng nói của hệ thống bỗng nhiên vang lên ở trong đầu của hắn.

? ? ?

Chương 574: Cường trọc không ăn trộm cây, bắt đầu đổi nghề làm giặc cướp rồi? (2)

Ta vừa mới quyết định không mang về, ngươi lập tức nhắc nhở ta toàn lực bồi dưỡng?

Hơn nữa còn đề nghị ta thu hắn làm đệ tử thân truyền?

Nghe được hệ thống nhắc nhở như vậy, Diệp Phong cả người đều mộng!

"Diệp thiếu!"

"Con thượng cổ Tiên Thú trọc lông này nên xử lý nó như thế nào đây?"

"Nướng lên ăn sao?"

Trong lúc Diệp Phong còn chưa biết ra sao thì Đường Tiểu Cường đã khiêng con thượng cổ Tiên Thú vừa hôn mê vừa không còn một sợi lông nào đi về, sau đó trực tiếp lên tiếng hỏi thăm.

"Đúng là có chút đói bụng!"

"Vậy thì nướng đi!"

Nghe được Đường Tiểu Cường hỏi thăm, Diệp Phong cũng khẽ gật đầu lên tiếng nói.

(Thượng cổ Tiên Thú: Đã nói là cướp chứ không giết, lông ta đã cho các ngươi rồi, như vậy mà các ngươi cũng không chịu buông tha cho ta?)

...

Một lát sau!

"Cường trọc!"

"Sao ngươi lại giẫm nát ba quả tiên quả đó?"

"Lúc đầu ta còn muốn kêu ngươi đem tới đây cho ta nếm thử mùi vị của nó như thế nào!"

Ăn chân Tiên Thú nướng xong, Diệp Phong cũng hỏi Đường Tiểu Cường.

Hả?

Nghe nói như thế, Đường Tiểu Cường toàn thân đột nhiên run lên, hắn chỉ muốn phá của những hắn không ngờ được là Diệp Phong

muốn nếm thử hương vị của Hắc Long Quả đó!

"Không được!"

"Ta phải tranh thủ nghĩ ra một lý do thoái thoát mới được!"

Trầm tư một lát, Đường Tiểu Cường cũng mặt lộ vẻ áy náy nhìn về phía Diệp Phong giải thích: "Diệp thiếu, chuyện này là ta sơ sót, trong lòng ta nghĩ ngài là thần hào phá của, thì chắc chắn sẽ không cảm thấy hứng thú với mấy quả tiên quả rác rưởi cho nên ta mới trực tiếp giẫm nát chúng nó!"

"Tiên quả rác rưởi?"

"Tên khốn kiếp, ngươi lại nói Hắc Long Quả là tiên quả rác rưởi?"

"Đó là cực phẩm tiên quả gần bằng với thập đại đỉnh cấp tiên quả ở trong Thiên Đạo Chiến Trường!"

Lúc này, người tu luyện mơ mơ màng màng tỉnh lại vừa khéo nghe được lời này của Đường Tiểu Cường, tức giận đến mắng lớn lên lần nữa!

"Không cần ngươi động thủ!"

"Ta có thể!"

Mắng xong, nhìn thấy Đường Tiểu Cường trực tiếp nhặt cây gậy gỗ bên cạnh lên thì người tu luyện đó cũng cực kỳ kiên cường nói ra một câu như vậy, sau đó đâm đầu vào trong một cây đại thụ bên cạnh, choáng váng ngã xuống đất một lần nữa.

"Hóa ra tiên quả đó là Hắc Long Quả!"

"Nhưng mà ngay cả thập đại đỉnh cấp tiên quả ở trong Thiên Đạo Chiến Trường cũng không sánh nổi, đúng là tiên quả rác rưởi thật, Cường trọc giẫm không oan!"

Nhìn thấy người tu luyện đó ngã xuống đất ngất đi lần nữa, Diệp Phong cũng công nhận cái lí do thoái thoát là tiên quả rác rưởi này.

...

"Cường trọc!"

"Từ giờ trở đi, chúng ta phải tranh thủ làm việc chính!"

"Lần này ta đi vào trong cái di tích thượng cổ này chỉ có một mục đích đó chính là tìm được Vạn Niên Huyền Băng Lộ!"

Rượu thịt no bụng, sau đó Diệp Phong cũng quay qua nhìn Đường Tiểu Cường nói ra mục đích thực sự mà hắn đến di tích thượng cổ lần này!

? ? ?

Tìm kiếm Vạn Niên Huyền Băng Lộ?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Đường Tiểu Cường trực tiếp chỉ vào cái thùng gỗ nằm cách đó không xa lên tiếng hỏi: "Diệp thiếu, nước vừa dùng để rửa thịt Tiên Thú không phải là Vạn Niên Huyền Băng Lộ sao?"

Mộng!

Lúc này Đường Tiểu Cường cả người đều mộng, rõ ràng là có một thùng, thậm chí còn lấy ra xài như là nước bình thường, kết quả bây giờ lại nói mục đích đi đến di tích thượng cổ là để tìm kiếm Vạn Niên Huyền Băng Lộ, như vậy không phải là tự mâu thuẫn hay sao?

"Đúng đó!"

"Đó chính là Vạn Niên Huyền Băng Lộ!"

"Nhưng chuyện ta có Vạn Niên Huyền Băng Lộ và chuyện ta tìm kiếm Vạn Niên Huyền Băng Lộ có liên quan gì tới nhau không?"

Nghe được Đường Tiểu Cường hỏi như vậy, Diệp Phong lại trưng vẻ mặt thành thật ra hỏi ngược lại.

"Ừm?"

"Mặc dù cảm thấy có chỗ nào đó không đúng nhưng cẩn thận suy nghĩ lại thì cảm thấy Diệp thiếu nói cũng không có sai!"

Oanh!

Ngay khi Đường Tiểu Cường cảm thấy cái quan điểm này của Diệp Phong cũng không sai thì toàn bộ không gian trong di tích thượng cổ chấn động mãnh liệt!

"Đáng chết !"

"Rốt cuộc là thằng ngu nào, lại đánh thức thủ hộ Tiên Thú!"

Phát hiện được không gian trong di tích trở nên khác thường, Đường Tiểu Cường như nghĩ tới điều gì, sắc mặt trở nên tái xanh chửi ầm lên.

"Cường trọc!"

"Cái gì là thủ hộ Tiên Thú?"

Nghe được Đường Tiểu Cường nói như vậy, Diệp Phong cũng có chút hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Thủ hộ Tiên Thú chính là thượng cổ Tiên Thú mạnh nhất trong không gian di tích này, có tu vi kinh khủng Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, nhưng nó là thượng cổ Tiên Thú, thực lực chân chính tuyệt đối sẽ mạnh gấp mấy chục lần cường giả cùng cảnh giới của thời đại này!"

"Cũng chính bởi vì vậy cho nên không cần biết là cái di tích thượng cổ nào, một khi thủ hộ Tiên Thú bị bừng tỉnh thì tất cả mọi người phải lập tức thoát ra khỏi không gian của di tích, nếu không thì cho dù là có bao nhiêu người tu luyện cũng đều bị thủ hộ Tiên Thú đồ sát sạch sẽ!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Đường Tiểu Cường cũng nói toàn bộ tình huống có liên quan tới thủ hộ Tiên Thú ra.

"Cường trọc!"

"Vậy ngươi nói, thủ hộ Tiên Thú này liệu có biết vị trí của Vạn Niên Huyền Băng Lộ hay không?"

Nghe Đường Tiểu Cường nói như vậy, Diệp Phong lại bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, lên tiếng hỏi thăm lần nữa.

"Chắc chắn là biết!"

"Thủ hộ Tiên Thú ở chỗ này trông coi không biết bao nhiêu vạn năm, đừng nói Vạn Niên Huyền Băng Lộ, sợ là trong đây có bao nhiêu ngọn cây cọng cỏ nó cũng biết rõ!"

Nói đến đây, Đường Tiểu Cường cũng đột nhiên phản ứng lại, sau đó trên mặt lộ vẻ khó có thể tin hỏi Diệp Phong: "Diệp thiếu, không phải là người muốn bắt lấy thủ hộ Tiên Thú, sau đó ép nó dẫn chúng ta đi tìm Vạn Niên Huyền Băng Lộ đó chứ?"

Nhìn thấy Diệp Phong khẽ gật đầu, Đường Tiểu Cường cũng vội vàng khuyên: "Diệp thiếu, mặc dù thực lực của ngươi rất mạnh nhưng thủ hộ Tiên Thú có thực lực vượt xa thời đại này, chúng ta hoàn toàn không đối phó được!"

"Cái gì!"

"Thủ hộ Tiên Thú thực lực mạnh mẽ, có thể bắt về Thánh Địa nuôi chơi!"

Chương 575: Không ổn, thủ hộ Tiên Thú bị ép buộc

Nói đến đây, Diệp Phong cũng vỗ vỗ bả vai Đường Tiểu Cường cười nói: "Cường trọc, không thể không nói, đề nghị này của ngươi cũng không tệ lắm đâu!"

? ? ?

Cái gì mà đề nghị của ta cũng không tệ lắm?

Ai nói muốn bắt về Thánh Địa nuôi chơi, lời mà ta nói chính là phải tranh thủ chạy trốn!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Đường Tiểu Cường cả người đều muốn điên rồi, bây giờ hắn rất muốn nói với Diệp Phong một câu: "Chúng ta đang trò chuyện trên cùng một kênh sao?"

"Hệ thống!"

"Vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem thủ hộ Tiên Thú đang ở đâu!"

Không để ý đến Đường Tiểu Cường bị kinh sợ, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

Rất nhanh, một cái hình chiếu địa đồ nhỏ nhỏ lập tức xuất hiện ở trước mặt của Diệp Phong!

...

"Cường trọc!"

"Đợi đến khi tìm được Vạn Niên Huyền Băng Lộ, ngươi có muốn đi theo ta về Thánh Địa hay không?"

Trên đường đi đến chỗ của thủ hộ Tiên Thú, Diệp Phong cảm thấy nhàm chán cho nên hỏi thăm Đường Tiểu Cường.

Hả?

Nhìn thấy Đường Tiểu Cường không có trả lời ngược lại lại đưa cây gậy gỗ mà hắn vẫn luôn mang theo bên người cho mình, chuyện này khiến cho Diệp Phong bối rối không biết làm sao, hắn không hiểu, hắn chỉ hỏi một câu thôi mà tại sao đối phương lại nhét gậy gỗ vào trong tay của hắn!

"Diệp thiếu!"

"Chuyện này đâu cần phải hỏi?"

"Nếu như ta dám không theo ngươi về Thánh Địa thì ngươi hãy dùng cây gậy gỗ này đánh chết ta!"

Lúc này, Đường Tiểu Cường cũng trưng vẻ mặt thành thật ra nhìn Diệp Phong nói.

? ? ?

Mẹ nó, câu đó của ta là câu hỏi!

Nghe vào trong tai của ngươi thì trực tiếp biến thành uy hiếp đe dọa?

Nghe được Đường Tiểu Cường nói như vậy, lại nhìn cây gậy gỗ trong tay một chút, Diệp Phong bỗng nhiên cảm thấy xúc động muốn đánh cho đối phương một gậy!

"Xong!"

"Chỉ gặp bọn người tiểu hoàng cẩu, Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long có một lần mà Cường trọc đã tiến hóa đến mức độ không bình thường như thế này, nếu như trở lại Thánh Địa thì mẹ nó còn không tại chỗ cất cánh hay sao hả!"

"Đến lúc đó những người khác sẽ bị hắn lây nhiễm!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong đã không còn dám tiếp tục suy nghĩ nữa, thầm nghĩ trong lòng: "Bây giờ chỉ sợ trong Tinh Hồn Phong chỉ còn có một mình ta là người bình thường thôi, ta nhất định phải giữ lấy bản tâm, tuyệt đối không thể để cho bọn họ dạy hư được!"

Hai canh giờ qua đi!

"Diệp thiếu!"

"Còn chưa tới đó sao?"

"Theo lý thuyết thì ngoại trừ hai người chúng ta ra bây giờ trong toàn bộ di tích thượng cổ đã không còn những người tu luyện khác, thủ hộ Tiên Thú bị đánh thức đó khi phát hiện được khí tức của chúng ta thì hẳn là sẽ lập tức chạy đến chỗ của chúng ta mới đúng!"

Dẫn theo Diệp Phong tiếp tục phi hành, lúc này Đường Tiểu Cường cũng hỏi ra nghi ngờ trong lòng của mình.

"Ngọa tào!"

"Xong đời rồi!"

"Nhanh, mau tăng tốc độ hơn nữa đi!"

"Đi trễ thì ta sợ là con thủ hộ Tiên Thú đó sẽ bị hắc hắc chết!"

Nghe được Đường Tiểu Cường nói như vậy, trong đầu Diệp Phong chợt lóe lên tinh quang, đột nhiên nghĩ đến ba tên dở hơi tự xưng là Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất đội cướp đoạt còn mẹ nó ở trong cái di tích thượng cổ này!

Đối mặt với chủng tộc chơi rất vui như là thủ hộ Tiên Thú, chắc chắn bọn chúng sẽ cảm thấy cực kỳ hứng thú!

...

Một bên khác!

"Sư tử con!"

"Ngươi đừng nói cho ta biết là gia sản của ngươi chỉ có ngần ấy!"

Bên trong một tòa đại điện hoa lệ, tiểu hoàng cẩu nhìn một chút tiên thảo, tiên đan, Tiên Khí và các loại tài nguyên tu luyện với thiên tài địa bảo trước mắt, ừ có chút bất mãn lên tiếng nói với Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang tràn đầy sợ hãi nằm rạp ở dưới đất.

"Cẩu gia!"

"Tất cả những thứ này đều là của chủ nhân để lại, có thể nói là những thứ quý giá nhất ở trong di tích thượng cổ này, mặc dù ít nhưng mà giá trị của nó cao!"

Nhìn thấy vẻ mặt hơi bất mãn của tiểu hoàng cẩu, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng toàn thân run lên giải thích rõ, đồng thời trong lòng sụp đổ nghĩ: "Ta thủ hộ không gian tu luyện của chủ nhân mấy chục vạn năm, không biết diệt bao nhiêu tu sĩ nhân tộc đến đây nhìn trộm bảo vật của chủ nhân, nhưng ta nằm mơ cũng không nghĩ tới có một ngày ta đường đường là thượng cổ Tiên Thú Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lại cắm trong tay của một con chó!"

"Không được!"

"Sư tử con, câu trả lời này của ngươi khiến cho ta rất là không hài lòng!"

Nghe được tiểu hoàng cẩu nói như vậy, bên cạnh, Phệ Huyết Đường Lang cầm song đỉnh trong tay và Tiểu Thương Long cầm trường thương lớn dài năm mươi mét trong tay cũng trên mặt lộ vẻ hưng phấn đi tới chỗ Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lần nữa!

"Mẹ nó !"

"Hai tên chó săn này lại tới nữa rồi!"

Nhìn thấy Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long đi tới chỗ mình, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng dần dần toát ra thần sắc sụp đổ, trong lòng hô lớn: "Chủ nhân, bây giờ thế giới bên ngoài trở nên quá mẹ nó đáng sợ, ta gánh không được!"

"Chậm đã!"

"Ta. . . ta đột nhiên nhớ lại là trong cung điện này của chủ nhân hình như còn có một cái bảo khố nhỏ, hình như bên trong còn có nhiều thứ lắm!"

Ngay lúc Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long một người đi tới trước mặt còn một người đi tới sau lưng của nó chuẩn bị xuất thủ lần nữa thì rốt cục Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng không chịu được nữa mà hô to lên, nó thật sự không muốn bị hai tên ma quỷ này hành hạ nữa!

Nghĩ đến chuyện một người thì dùng song đỉnh điên cuồng oanh kích đầu của nó còn một người thì dùng trường thương lớn dài như vậy điên cuồng đâm phía sau mông của nó, loại tra tấn này có thể nói là sống không bằng chết!

“Mẹ kiếp!”

“Cẩu ca, quá trâu bò!”

“Làm sao ngươi biết nó còn chưa nói hết!”

Nghe Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói xong, Phệ Huyết Đường Lang khiếp sợ nhìn Tiểu Hoàng Cẩu kinh hô.

“Cẩu ca!”

“Hoặc là, ngươi là đại ca của chúng ta, nếu là ta thì chỉ sợ đã bị nó lừa!”

Tiểu Thương Long lúc này cũng cực kỳ thuần thục nịnh nọt Tiểu Hoàng Cẩu!

Chương 576: Chương 576: Đối mặt với Nhân Tộc là ôn nhu, đối mặt cùng tộc lại là trọng quyền xuất kích

Mà Tiểu Hoàng Cẩu nghe được hai tiểu đệ khen cũng lộ ra vẻ đắc ý, nhưng trong lòng lại thầm nghĩ: “Mẹ nó, khoản này tới quá đột nhiên, ta còn chưa kịp nghĩ ra cách giả bộ như thế nào đâu!”

Tiểu Hoàng Cẩu cũng không biết bí mật tư tàng tiểu bảo khố của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, nó chỉ là nhàm chán tùy tiện tạc một tạc, ai mà ngờ, thật đúng là tạc ra tới đồ vật!

“Hai người các ngươi còn đứng thất thần đó làm gì?”

“Động thủ a!”

Mà ngay khi Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Thương Long chuẩn bị trở lại bên cạnh Tiểu Hoàng Cẩu, Tiểu Hoàng Cẩu đột nhiên lên tiếng hỏi.

???

Mẹ nó ta đã khai ra mọi chuyện, vậy mà các ngươi vẫn còn động thủ với ta?

Tuy rằng ngươi là cẩu, nhưng ngươi cũng không thể cẩu như vậy a!

“Cẩu gia!”

“Ta đã nói toàn bộ a!”

“Tại sao bây giờ lại muốn xuống tay với ta!”

Mặc dù nghĩ như vậy, nhưng Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng không dám nói ra, mà là dùng ánh mắt đáng thương nhìn về phía Tiểu Hoàng Cẩu dò hỏi.

Mà Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Thương Long cũng có nghi hoặc này, chúng nó cũng không hiểu tại sao đối phương đã giải thích rõ ràng mọi chuyện mà vẫn phải động thủ!

“Tuy rằng ngươi đã khai ra!”

“Nhưng tại sao trước đây ngươi không giải thích rõ ràng mọi chuyện?”

“Ngươi cảm thấy cẩu gia ta rất dễ lừa sao?”

Nói đến đây, Tiểu Hoàng Cẩu nhìn về phía Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Thương Long nói: “Động thủ, dùng sức đánh nó thật mạnh cho ta, chỉ cần không chết là được!”

“Mẹ kiếp!”

“Không nói cũng bị đánh!”

“Nói xong còn bị đánh thảm hại hơn!”

“Nếu ta sớm biết như vậy, mẹ nó còn không bằng không nói đâu!”

Nhìn Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Thương Long tràn đầy lửa giận chuẩn bị động thủ, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư muốn khóc chết tâm, nếu như cho nó thêm một lần cơ hội, nó vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại, cho dù có người đứng ở trên đầu nó, nó chỉ mỉm cười, tuyệt đối sẽ không mở mắt!

……

“Thượng Cổ đại điện!”

“Diệp thiếu, nơi đó hẳn là đại điện mà chủ nhân Thượng Cổ di tích này đã từng ở!”

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, tiên thú thủ hộ hẳn là ở…”

Đường Tiểu Cường còn chưa kịp nói xong đã nhìn thấy một bóng người quen thuộc đứng ở cửa đại điện, điều này khiến hắn phải nghẹn lại mấy câu nói sau đó.

“Tình huống này là sao?”

“Tại sao tên kiếm khách một tay kia lại ở đây?”

Nghĩ vậy, Đường Tiểu Cường giống như nghĩ tới cái gì, lúc này, hắn rốt cuộc đã hiểu vì sao tiên thú thủ hộ không tìm kiếm hắn cùng Diệp Phong, cũng hiểu được câu nói ‘nhanh lên đi, bằng không tiên thú thủ hộ phải bị soàn soạt đã chết’ trước đó của Diệp Phong là có ý gì.

“Ngô chủ!”

“Ngài đã tới!”

Nhìn thấy Diệp Phong đã đến, Diệp Tiểu Kiếm cũng cung kính hô một tiếng.

“Tiểu Kiếm!”

“Tiên thú thủ hộ sao rồi?”

“Còn sống sao?”

Diệp Phong lúc này cũng có chút lo lắng dò hỏi, dù sao, trong ba tên dở hơi kia hiện tại không có một tên bình thường, cho nên, hắn hiện tại rất lo lắng cho sự an nguy của tiên thú thủ hộ.

“Ngô chủ!”

“Vốn dĩ ta chuẩn bị mang theo chúng nó rời khỏi nơi này!”

“Nhưng chúng nó nghĩ đến việc mười ngày tiếp theo phải tiến hành huấn luyện ma quỷ, liền đau khổ cầu xin ta, muốn trước khi rời đi làm thêm một vụ lớn, cho nên ta liền mang chúng nó đến đây cướp bóc tiên thú thủ hộ!”

Ngay khi Diệp Tiểu Kiếm muốn tiếp tục nói cái gì đó, Diệp Phong trực tiếp cắt ngang: “Ta không muốn biết ngươi làm sao tới nơi này, hiện tại ta chỉ muốn biết tình huống của con tiên thú thủ hộ kia thế nào!”

“Ngô chủ!”

“Con tiên thú thủ hộ kia vẫn còn sống, nhưng cách cái chết cũng không xa!”

Nghe Diệp Phong lần nữa truy vấn, Diệp Tiểu Kiếm cũng vội vàng giải thích.

Một lát sau!

“Mẹ kiếp!”

“Mẹ nó quá tàn bạo rồi!”

Sau khi Diệp Phong mang theo Đường Tiểu Cường đi vào Thượng Cổ đại điện, nhìn thấy thảm trạng của hai con Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, Diệp Phong cũng không khỏi kinh hô ra tiếng.

“Thật là đáng sợ!”

“Thanh niên bạch y tay cầm song đỉnh cùng tiểu nam hài tay cầm đại trường thương, Diệp thiếu đã nói qua chúng nó đều là tiên thú a!”

“Không ngờ chúng nó đối mặt với tu sĩ Nhân Tộc là sự ôn nhu, còn đối mặt cùng tộc lại là trọng quyền xuất kích a!”

Đường Tiểu Cường không khỏi thở dài khi nghĩ đến phương thức cướp bóc ôn nhu của Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Thương Long đối với những tiên đạo giả lúc trước, lại xem phương thức cướp bóc tàn bạo đối với tiên thú thủ hộ hiện tại!

“Chủ nhân!”

“Sao ngươi lại tới đây!”

Nhìn thấy Diệp Phong từ bên ngoài đi vào, Tiểu Hoàng Cẩu cũng

vội vàng chạy tới, sau đó dùng đầu cọ vào ống quần Diệp Phong ống hạ tiện cười hỏi.

“Mẹ kiếp!”

“Con cẩu kia thế nhưng còn có một mặt hạ tiện như vậy ư?”

“Khí thế kiêu ngạo ương ngạnh vừa rồi đối với ta đâu rồi?”

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nhìn thấy một mặt hạ tiện của Kiếm Cẩu cũng cố nén đau đớn, trong lòng điên cuồng gào thét!

Bùm!

Mà khi Diệp Phong nhìn thấy Tiểu Hoàng Cẩu lại lần nữa lộ ra bộ dáng đáng yêu rẻ tiền như vậy, cũng không nhịn đá bay nó ra ngoài!

“Tiểu Kiếm!”

“Mang chúng nó rời đi đi!”

“Đến nỗi con tiên thú thủ hộ này, liền giao cho ta!”

Sau khi đá bay Tiểu Hoàng Cẩu, Diệp Phong nhìn Diệp Tiểu Kiếm ở bên cạnh, trực tiếp nói.

“Ngô chủ!”

“Hiện tại thuộc hạ liền mang theo chúng nó rời đi!”

Diệp Tiểu Kiếm nghe xong cũng vội vàng đáp lại.

“Chờ một chút!”

“Chủ nhân, chúng ta còn chưa cướp bóc xong đâu!”

“Bên trong tòa đại điện này, ngoại trừ những thứ rác rưởi trước mắt thì vẫn còn có một cái tiểu bảo khố đâu!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Tiểu Hoàng Cẩu vừa chạy trở lại cũng vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

???

Rác rưởi?

Đám tiên thảo, tiên đan, Tiên Khí,…những thứ làm ta thèm chảy nước miếng ở trước mắt, ngươi lại gọi nó là rác rưởi?

Hiện tại kẻ cướp đều giàu có như vậy sao?

Nghe được lời này của Tiểu Hoàng Cẩu, Đường Tiểu Cường ở một bên thật sự bị kích thích, hắn nằm mơ cũng không có nghĩ đến, tầm mắt của mình thế nhưng còn kém so với một con chó, rác rưởi mà chó ghét bỏ lại là bảo vật đối với hắn!

Bùm! Bùm! Bùm!

Chương 577: Cung tiễn hai vị đại nhân, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư kích động đều muốn khóc

Mà Diệp Tiểu Kiếm lại không để ý đến lời nói của Tiểu Hoàng Cẩu, nhận lấy cây gậy gỗ Diệp Phong đưa qua, trực tiếp đánh hôn mê Tiểu Hoàng Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Thương Long, sau liền đó nâng theo ba tên cướp đang hôn mê nhanh chóng rời khỏi Thượng Cổ đại điện!

“Xong rồi xong rồi xong rồi!”

“Tên thanh niên này còn đáng sợ hơn con cẩu kia!”

“Sao số phận của ta lại khổ thế này!”

Thấy thanh niên đối diện đang nhìn chằm chằm chính mình, trong mắt Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng lộ ra một tia sợ hãi, nó không biết thứ gì đang chờ đợi nó kế tiếp!

“Ngươi là chủng loại gì?”

Diệp Phong lúc này cũng tò mò nhìn Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư

hỏi.

Hả?

Chủng loại gì?

Nghe Diệp Phong hỏi, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đầu tiên là sửng sốt, sau đó mới phản ứng lại, vội vàng nói: “Đại nhân, ta là Thượng Cổ tiên thú Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư!”

“Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư?”

“Cái tên này thật ra rất hù người, vậy về sau gọi ngươi là Tiểu Bát Tử đi!”

Diệp Phong nghe xong cũng trực đặt cho đối phương một biệt danh vang dội.

???

Tiểu Bát Tử?

Kim nhãn đặc trưng của ta đâu?

Cuồng Sư thể hiện ra chủng loại của ta đâu?

Lập tức chỉ còn thừa cái cánh?

Nghe cái tên Diệp Phong xưng hô với mình, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư muốn khóc, thậm chí, nó hiện tại nhịn không được muốn hỏi Diệp Phong một câu: “Ngươi đặt tên đều tuỳ ý như vậy sao?”

(Diệp Tiểu Cước: Mẹ nó nào có là tùy ý, còn có thể tùy tiện sửa đâu!)

“Tiểu Bát Tử!”

“Ta hỏi ngươi, ngươi biết Vạn Niên Huyền Băng Lộ ở đâu không?”

Diệp Phong lúc này nhìn về phía Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư trực tiếp hỏi.

“Đại nhân!”

“Ta biết Vạn Niên Huyền Băng Lộ ở đâu, nếu ngươi cần, ta có thể lập tức dẫn ngươi đến nơi đó!”

Mặc dù không biết Diệp Phong tại sao lại tìm Vạn Niên Huyền Băng Lộ, nhưng có kinh nghiệm cùng giáo huấn trước đây từ Tiểu Hoàng Cẩu, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng vô cùng thức thời trả lời!

“Ở đây còn giấu một cái tiểu bảo khố đúng không!”

“Trước tiên lấy hết toàn bộ tiểu bảo khố ra đây, sau đó dẫn ta đi lấy Vạn Niên Huyền Băng Lộ!”

Nghe Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư trả lời, Diệp Phong cũng nói thẳng.

……

Một lát sau!

“Đầu trọc!”

“Mọi thứ ở đây đều đưa ngươi!”

“Ta cùng nó đi lấy Vạn Niên Huyền Băng Lộ trước!”

Nói xong, Diệp Phong liền mang theo Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư rời khỏi Thượng Cổ đại điện!

“Khảo nghiệm!”

“Đây tuyệt đối là khảo nghiệm cuối cùng Diệp thiếu dành cho ta!”

“Con cẩu kia nói những thứ này đều là rác rưởi, cho nên nếu ta muốn đi theo Diệp thiếu, thì tầm nhìn của ta cũng phải đuổi kịp mới được!"

“Nếu ta thật sự thu nhận đống rác rưởi này, e rằng Diệp thiếu sẽ rất thất vọng!”

Nghĩ vậy, Đường Tiểu Cường đã đưa ra một quyết định cực kỳ

điên rồ!

Bên kia!

“Nima!”

“Nếu không có Tiểu Bát Tử dẫn đường, mẹ nó, ta làm sao có thể tìm được chỗ này!”

Đi vào một thung lũng hẻo lánh, sau đó lại đi tiếp vào một cái sơn động, lại xuyên những đường hầm phức tạp kéo dài dưới lòng đất, lúc này mới tìm được Vạn Niên Huyền Băng Lộ ở điểm cuối!

“Đại nhân!”

“Nơi này là bảo địa được hình thành tự nhiên, mỗi vạn năm chỉ có thể thu thập được một bình nhỏ Vạn Niên Huyền Băng Lộ, cứ cách một vạn năm ta đều sẽ tới nơi này thu thập đổi mới cái chai một lần.”

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng nói lên tình huống ở nơi này.

“Mỗi vạn năm đều phải lại đây thu thập cũng như đổi mới cái chai một lần?”

“Vậy tại sao ngươi không trực tiếp đặt một cái thùng thật lớn ở đây, như vậy cũng không phiền phức?”

Sau khi Diệp Phong nghe xong cũng là dùng ánh mắt như xem kẻ ngốc nhìn Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư hỏi ra nghi hoặc trong lòng.

“Đại nhân!”

“Ngươi có điều không biết!”

“Sở dĩ ta làm như vậy, chính là vì muốn tìm cho mình một chút việc làm!”

Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nghe xong cũng vội vàng giải thích.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ, khen thưởng 8000 vạn điểm phá của, khen thưởng Thăng Tiên Đan *8!”

Nghe Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư giải thích xong, Diệp Phong trực tiếp cầm lấy chiếc bình nhỏ chứa Vạn Niên Huyền Băng Lộ, khi đó lời nhắc khen thưởng nhiệm vụ của hệ thống cũng vang lên.

“Khen thưởng lần này thật là phong phú!”

“Chưa nói đến điểm phá của, nhiệm vụ này thế nhưng trực tiếp khen thưởng cho ta tám viên Thăng Tiên Đan, cộng thêm con số tích góp lúc trước thì ta đã đạt được hơn mười bảy viên, nếu như có thêm một viên, liền có thể trực tiếp đem thực lực từ Kim Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đột phá đến Tiên Đế Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!”

“Cho dù hiện tại dùng, thì cũng chỉ có thể đột phá đến Tiên Đế Cảnh Bát Trọng đỉnh phong!”

“Nếu như thứ này bị tám đại trưởng lão Thánh Địa nhìn thấy, e rằng bọn họ sẽ bị hù chết!”

Nghĩ đến Thái Hư trưởng lão mạnh nhất ở Thánh Địa cũng chỉ là Tiên Đế Cảnh Bát Thất Trọng đỉnh phong, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra một chút đắc ý!

“Vạn Niên Huyền Băng Lộ đã tới tay!”

“Đã đến lúc rời đi Thượng Cổ di tích này!”

Nghe được Diệp Phong lẩm bẩm một mình, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư ở bên cạnh kích động muốn khóc, vốn tưởng rằng bản thân phải chịu thêm một màn tra tấn mới, ai ngờ hạnh phúc lại đến đột ngột như vậy, trực tiếp đánh nó một cái trở tay không kịp!

……

Thượng Cổ đại điện!

Cái gì?

Gia hỏa kia đang làm gì vậy?

Vị đại nhân này không phải làm hắn thu hồi mọi thứ sao, mẹ nó, sao hắn lại đốt hết toàn bộ như thế?

Sau khi trở lại đại điện, nhìn thấy ngọn lửa bên trong đại điện đang hừng hực thiêu đốt vô số tiên đan hiếm có, tiên thảo, tiên mộc, bảo bối ẩn chứa kiếm đạo tiên thuật,..., Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đã hoàn toàn chết lặng!

Dù sao, những thứ kia đều là thứ tốt chủ nhân nó lưu lại, cho dù giữ đến hiện tại, tùy tiện lấy ra ngoài cũng đều là đỉnh cấp bảo bối a!

“Đầu trọc!”

“Ngươi đang làm gì vậy?”

Thấy cảnh này, Diệp Phong ở một bên kinh ngạc hỏi.

“Chơi a!”

“Phá của a!”

“Lưu lại những thứ này có ích lợi gì, còn không bằng để chúng tiêu tan trong ngọn lửa diễm lệ vào giây phút cuối cùng!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Đường Tiểu Cường cũng là đắc ý giải thích.

Bang! Bang! Bang!

Chương 578: Chương 578: Diệp thiếu, cho nó một sân khấu riêng thể hiện chính mình đi

Nghe Đường Tiểu Cường nói xong những lời này, Diệp Phong cũng là hài lòng vỗ tay, sau đó nói: “Đầu trọc, nên nói hay không nói, ta thật sự có chút bất ngờ khi ngươi có thể có được loại tư tưởng giác ngộ này, chẳng qua, ngươi cũng không thể kiêu ngạo quá mức, về sau nhất định phải tiếp tục duy trì!”

“Mẹ nó quá dọa người!”

“Quả nhiên là khảo nghiệm Diệp thiếu dành cho ta!”

“Cũng may ta đã lựa chọn chính xác!”

Nhìn Diệp Phong hài lòng, Đường Tiểu Cường cũng thầm vui mừng trong lòng.

???

Hai tên bại gia tử nhà các ngươi!

Phá hỏng nhiều thứ tốt như vậy mà còn rất vui, sau này còn muốn tiếp tục duy trì?

Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư ở bên cạnh nghe được cuộc nói chuyện của hai người cũng lộ ra vẻ kinh hãi, nói thật, nhìn thấy những bảo bối bị đốt cháy đó, nó gần như đau lòng muốn chết!

Nếu biết số phận cuối cùng của những bảo vật đó sẽ như thế này, thì thà tự mình sử dụng còn hơn!

Nhưng nghĩ đến việc hai người này sẽ sớm rời đi, và mình có thể trở lại cuộc sống hạnh phúc khi được xưng vương xưng bá, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng không còn quan tâm nhiều đến những bảo vật bị đốt cháy đó.

“Đầu trọc!”

“Đã lấy được Vạn Niên Huyền Băng Lộ!”

“Đã đến lúc chúng ta nên rời đi!”

Ngay sau đó, Diệp Phong cũng trực tiếp nói với Đường Tiểu Cường.

“Cung tiễn hai vị đại nhân!”

Nghe được lời này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư ở một bên kích động quỳ rạp xuống đất, hô to về phía hai người bọn họ!

???

Làm gì?

Con sư tử ngớ ngẩn này đang làm gì vậy?

Nghe được lời này, lại nhìn Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang quỳ rạp trên mặt đất, sau khi Diệp Phong cùng Đường Tiểu Cường liếc nhìn nhau, trong mắt hiện lên một tia hoang mang.

“Đi a!”

“Sao bọn họ còn chưa đi!”

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang cúi đầu quỳ trên mặt đất cảm thấy hai người tựa hồ không có ý định rời đi Thượng Cổ đại điện, trong lòng cũng có chút nôn nóng.

“Tiểu Bát Tử!”

“Ngươi không phải cho rằng chỉ có hai chúng ta đi thôi đấy chứ?”

Sau khi phục hồi tinh thần, Diệp Phong cười như không cười nhìn về phía Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cười hỏi.

Hả?

Đây là có ý gì?

Không phải hai người các ngươi đi, chẳng lẽ còn muốn mang theo ta?

“Từ từ!”

“Mẹ kiếp!”

“Bọn họ sẽ không thật sự nghĩ như vậy đi!”

Nghĩ vậy, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đột nhiên ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Phong, sau đó khiếp sợ nói: “Đại nhân, không phải ngài muốn mang theo ta đi cùng đấy chứ?”

“Đương nhiên!”

“Trong Thánh Địa vừa lúc đang thiếu một sủng vật giữ nhà hộ

viện, ta thấy ngươi rất thích hợp!”

Nghe Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư hỏi, Diệp Phong cũng gật đầu, trực tiếp đưa ra câu trả lời khẳng định.

“Đại nhân, đừng làm rộn a!”

“Hiện tại thế giới bên ngoài đã thay đổi, nếu như ta rời đi không gian thượng cổ di tích này, Thiên Đạo sẽ dùng Thiên Đạo lôi kiếp diệt sát ta, bởi vì Thiên Đạo sẽ không cho phép ta phá vỡ sự cân bằng xuất hiện ở ngoại giới!”

Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cảm thấy Diệp Phong có vẻ như đang nghiêm túc, nó hoảng loạn đứng lên sau đó vội vàng giải thích.

“Thiên Đạo lôi kiếp?”

“Ha ha ha!”

“Đầu trọc, Tiểu Bát Tử đang lo Thiên Đạo lôi kiếp sẽ diệt sát nó, ở bên cạnh ta cũng phải lo lắng chuyện này, ngươi cảm thấy có buồn cười không!”

Nghe Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói xong, Diệp Phong không khỏi nhìn về phía Đường Tiểu Cường cười nói!

Nhưng mà, khi Diệp Phong thấy Đường Tiểu Cường không có phản ứng gì, tiếng cười của hắn đột ngột dừng lại!

Nima!

Ta đã quên tên đầu trọc này chưa thấy qua cảnh tượng ta đại chiến với Thiên Đạo kiếp vân!

Mẹ nó quá xấu hổ a!

Nghĩ vậy, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ ngượng ngùng!

“Làm sao bây giờ?”

“Ta không hiểu nụ cười của Diệp thiếu a!”

“Nhưng hiện tại Diệp thiếu cần ta phối hợp, không được liền gắng

cười đi!”

Nghĩ vậy, Đường Tiểu Cường cũng ngẩng đầu lên cười với khuôn mặt cứng ngắc, sau đó nhanh chóng nói: “Diệp thiếu, chuyện này đâu chỉ là buồn cười a, quả thực mẹ nó quá buồn cười!”

Ngạch!

Đường Tiểu Cường đang cười to đột nhiên phát hiện Diệp Phong cùng Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đều dùng một loại ánh mắt xem kẻ ngốc nhìn mình, trên mặt hắn cũng có chút xấu hổ!

“Tiểu Bát Tử!”

“Ngươi chỉ cần đi theo ta là được!”

“Có ta ở đây, Thiên Đạo không dám động đến ngươi!”

Trong bầu không khí đầy xấu hổ này, Diệp Phong nhìn thẳng vào Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư và nói.

Bùm!

Nghe được lời này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lại lần nữa quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó nói thẳng: “Đại nhân, nếu ngươi muốn ta chết, vậy hãy để ta chết ở đây, để cho ta hòa chung vào không gian di tích này!”

“Nếu như đi ra ngoài, ta không chỉ có chết, mà là chết không toàn thây a!”

Nga!

Nghe Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói xong, Diệp Phong cũng không muốn cùng nó lãng phí miệng lưỡi, trực tiếp lấy ra Truyền âm Thạch nói: “Nếu như ngươi đã nói như vậy, ta đây chỉ có thể để ba tên dở hơi kia trở lại chơi cùng ngươi!”

Xoát!

Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lúc này nhanh chóng trượt một đường, thân hình lớn quỳ rạp trên mặt đất, dừng ngay trước mặt

Diệp Phong cùng Đường Tiểu Cường nói thẳng: “Đại nhân, đi lên đi, ta liền mang các ngươi rời đi nơi rách nát này, ta đã chán ngấy nơi quỷ quái này rồi, cho dù chết, ta cũng không thể chết ở chỗ này!”

“Mẹ kiếp!”

“Tên Tiểu Bát Tử này quá tốt!”

Đường Tiểu Cường ở bên cạnh cũng khiếp sợ khi nghe được lời này, nhưng ngay sau đó, hắn liền nghiêm túc lẩm bẩm: “Mặc dù nó khiến ta giật mình, nhưng có một việc phải công nhận, loại tinh thần không biết xấu hổ này quả thực rất đáng học hỏi, biết đâu sau này sẽ dùng được!”

Nếu Diệp Phong lúc này biết Đường Tiểu Cường đang suy nghĩ gì, nhất định sẽ mắng to một tiếng: “Sống mà học cũng được, nhưng ngươi nên học cách nghiêm túc a!”

Một lát sau!

Oanh!

Khi Diệp Phong, Đường Tiểu Cường cùng Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư rời đi không gian Thượng Cổ di tích xuất hiện bên ngoài, sấm sét nổ tung trên không trung ngay lập tức và uy áp Thiên Đạo cũng lập tức bao phủ toàn bộ phạm vi trăm dặm!

“Xong con bê!”

Chương 579: Chương 579: Thứ kia đáng giá năm người các ngươi liều chết tấn công

“Thiên Đạo kiếp vân đã bắt đầu ngưng tụ, ta lập tức phải bị đánh chết!”

“Ta không cam lòng a, sống mấy chục vạn năm, ta còn chưa chạm qua một con sư tử cái nào đâu!”

Nhìn trên không trung bắt đầu nhanh chóng ngưng tụ Thiên Đạo kiếp vân, trong mắt Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng hiện lên vẻ tuyệt vọng cùng không cam lòng!

“Diệp thiếu!”

“Ngươi xem, Thiên Đạo kiếp vân đã bắt đầu ngưng tụ!”

“Chúng ta có phải nên cho Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư một sân khấu thể hiện bản thân hay không?”

Lúc này, Đường Tiểu Cường nhìn không trung nhanh chóng ngưng tụ Thiên Đạo kiếp vân, cũng ra vẻ trấn định cười hỏi Diệp Phong.

???

Mẹ nó, ngươi sợ thì cứ nói sợ!

Muốn rời xa Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư liền nói thẳng!

Còn mẹ nó muốn cho Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư một sân khấu thể hiện chính mình?

Nghe Đường Tiểu Cường nói lời này, Diệp Phong thật sự bị sốc, hắn không ngờ, Đường Tiểu Cường bởi vì sợ hãi muốn chạy trốn cho nên mới nói dễ nghe như vậy!

“Mẹ kiếp!”

“Còn sân khấu thể hiện chính mình!”

“Tên đầu trọc này cũng không phải người tốt a!”

Sau khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư ở bên cạnh nghe được lời này, nó cũng tỏ ra không thể tin nhìn Đường Tiểu Cường!

“Được rồi!”

“Các ngươi không cần hoảng!”

“Ta đã nói rồi, có ta ở đây, Thiên Đạo kiếp vân không dám đánh xuống các ngươi!”

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, sau khi ngưng tụ thành hình, nó nhất định sẽ trôi nổi…”

Oanh!

Diệp Phong còn chưa kịp nói xong, một đạo Thiên Đạo lôi kiếp trực tiếp đánh xuống vị trí giữa Đường Tiểu Cường và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư!

Rầm!

Nhìn cái hố to trước mặt bị Thiên Đạo lôi kiếp bổ ra tới, Đường Tiểu Cường cùng Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng kinh hãi nuốt nước miếng, sau đó cùng nhau nhìn về phía Diệp Phong!

Ánh mắt kia giống như đang nói: “Nói tốt không phách chúng ta đâu?”

“Tào!”

“Thiên Đạo kiếp vân, mẹ nó ta cho ngươi mặt mũi có phải hay không!”

Nhìn Thiên Đạo kiếp vân thế nhưng tát vào mặt mình, Diệp Phong thật sự nổi giận, trực tiếp hét to với hệ thống: “Hệ thống, gọi Tiểu Cước, Tiểu Kiếm, Tiểu Bạch, Tiểu Đường cùng Tiểu Hắc ra đây cho ta, hôm nay ta muốn dạy Thiên Đạo kiếp vân làm vân!”

(Thiên Đạo kiếp vân: Xong rồi xong rồi xong rồi, mẹ nó căng thẳng chém trật a, nó vốn định bổ vào địa phương cách bọn họ 10 mét bên ngoài a!)

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, một vết nứt không gian cực lớn xuất hiện phía trên hai người một sư, ngay sau đó, Tiểu Cước, Tiểu Kiếm, Tiểu Bạch cùng những người khác liền bước ra khỏi vết nứt không gian!

“Mẹ kiếp!”

“Bốn tên gia hỏa kia đi ra cùng với kiếm khách một tay sao, thực lực của bọn họ không kém kiếm khách một tay đúng không!”

Nhìn thấy năm người đi ra ngoài, đặc biệt là hình bóng quen thuộc của kiếm khách một tay ở bên trong, trong mắt Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng lộ ra một tia hoảng sợ!

Nó biết thực lực của kiếm khách một tay đáng sợ cỡ nào, cho dù là nó, nó cũng như con kiến trong mắt đối phương, nhưng nó không ngờ rằng xung quanh Diệp Phong lại có năm người đáng sợ như vậy!

“Tình huống gì thế này!”

“Là ta hoa mắt sao?”

“Tại sao sau khi năm người này đi ra, ta lại có cảm giác Thiên Đạo kiếp vân trên không đang run rẩy?”

Đường Tiểu Cường ở một bên cũng dùng tay xoa mắt, nhìn Thiên Đạo kiếp vân trên không trung đang run rẩy, trong mắt hắn tràn ngập sự khó tin!

“Năm người các ngươi cùng nhau lên!”

“Làm nó cho ta!”

Lúc này, Diệp Phong vung tay lên, trực tiếp hạ mệnh lệnh cho năm người tấn công!

Thực mau!

Cảnh tượng khiến Đường Tiểu Cường cùng Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư suốt đời khó quên liền xuất hiện trong tầm mắt bọn họ!

“Mẹ nó, ta rốt cuộc đang nhìn thấy cái quái gì vậy!”

“Năm tên biến thái kia thế nhưng đang đuổi đánh Thiên Đạo kiếp vân!”

“Nếu như không phải ta tận mắt nhìn thấy, cho dù là xác chết của chủ nhân vùng dậy nói với ta chuyện này, mẹ nó ta cũng không thể tin a!”

Nhìn năm người trên không trung hưng phấn đuổi đánh Thiên Đạo

kiếp vân một cách điên cuồng, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư thật sự bị dọa, có thể nói, sự cường đại của năm người này đã thay đổi sự hiểu biết của nó!

Hơn nữa, trong lòng Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lúc này đã đưa ra một quyết định, đó chính là sau khi cùng Diệp Phong trở về, nhất định phải ngoan, nó nhất định phải bảo bảo ngoan nhất Thánh Địa!

Mặc kệ người nào ở Thánh Địa bắt nạt nó, nó đều phải bình tĩnh đối mặt với nụ cười trên môi!

“Quá cường!”

“Quá mẹ nó cường!”

“Hoá ra, Thiên Đạo cũng không phải không thể chiến thắng a!”

“Hoá ra, chỉ cần cường đại liền có thể đuổi đánh Thiên Đạo kiếp vân!”

Đường Tiểu Cường ở bên cạnh sau khi nhìn thấy một màn chấn động này, trong lòng cũng đã hạ quyết định, đó chính là phải đi theo bên cạnh Diệp Phong, không ngừng biến cường, sau đó cũng đuổi đánh Thiên Đạo kiếp vân giống như năm trên cường giả trên không trung!

Hai giờ sau!

Khi Thiên Đạo kiếp vân bị năm người tiêu diệt hoàn toàn sau khi chơi đủ, Diệp Phong cũng để năm người kia rời đi trước, sau đó nhìn về phía Đường Tiểu Cường cùng Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói: “Được rồi, bây giờ chúng ta có thể trở về Thánh Địa!”

“Chủ nhân!”

“Ta đột nhiên nhớ tới một việc, đó chính là…”

Nghe Diệp Phong nói xong, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cắn chặt răng, nhìn thẳng Diệp Phong muốn nói ra ý nghĩ của mình, nhưng còn chưa nói xong, đã bị Diệp Phong trực tiếp cắt ngang: “Ngươi vẫn gọi ta là Diệp thiếu đi, dù sao, ngươi quá yếu, còn chưa đủ tư

cách gọi ta là chủ nhân!”

???

Ta yếu?

Ta chính là thượng cổ tiên thú có thể dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân a!

Hơn nữa, nếu như ta yếu, vậy thì cẩu tử, lang tử cùng long tử ta gặp qua lúc trước chẳng phải còn yếu hơn?

Nghe được lời này của Diệp Phong, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư quả thực không thể tin vào tai chính mình!

“Đúng rồi!”

“Vừa rồi ngươi muốn nói gì?”

Lúc này, Diệp Phong nhìn về phía Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư tò mò hỏi.

“Diệp thiếu!”

Chương 580: Chương 580: Thứ kia đáng giá năm người các ngươi liều chết tấn công (2)

“Dù sao sau khi ta trở về cũng là muốn xem gia hộ viện, nhưng ai biết được sau này sẽ gặp phải những kẻ thù cường đại như thế nào, cho nên, ta cảm thấy chỉ mình ta giữ nhà hộ viện có khả năng sẽ không khống chế được, nếu không, chúng ta thuận tiện bắt thêm mấy cái trở về?”

Nghe Diệp Phong hỏi, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng nói thẳng ra ý nghĩ của chính mình!

???

Ngươi đều có thể dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân, trừ phi gặp được người lợi hại giống ta, nếu không, ngươi còn có chỗ nào không khống chế được?

Hơn nữa, tại sao ta nghe những lời này quen tai vậy?

“Thôi được rồi!”

“Một cái cũng là bắt, hai cái cũng là quải!”

“Vậy ngươi liền dẫn đường đi, ta cũng không biết nơi nào nào còn có thượng cổ di tích!”

Sau khi suy nghĩ một lát, Diệp Phong cũng là đồng ý với đề nghị của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư!

Tê!

Mà Đường Tiểu Cường ở bên cạnh lại không khỏi há hốc mồm khi nghe thấy điều này!

Người khác tiến vào thượng cổ di tích, đó là liều mạng muốn tìm được một phần cơ duyên!

Ai mà ngờ, đến lượt Diệp Phong lại biến thành bắt tiên thú thủ hộ!

Nghĩ vậy, Đường Tiểu Cường cũng lắc đầu thầm nghĩ: “Những con tiên thú thủ hộ sắp bị trảo tiếp theo thật sự quá thảm, chỉ sợ chúng nó nằm mơ cũng không nghĩ đến, hầu hết những trắc trở mà chúng nó gặp phải gần như là bởi vì nhận thức con Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư hố hóa này!”

……

Tinh Hồn Thánh Địa, Vô Cực Phong, Thánh Điện!

“Tiểu Đường!”

“Vừa rồi ngươi nói ái đồ của ta bị bắt nạt, hắn không sao chứ!”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Đường đã trở lại, Lạc Thiên Tuyết cũng lo lắng hỏi.

“Lạc tỷ tỷ!”

“Ngô chủ không sao!”

“Gia hoả bắt nạt ngô chủ tuy rằng rất cường đại, nhưng dưới sự liều chết chiến đấu của năm người chúng ta, cũng đã bắt được đối phương, sau này nó tuyệt đối không dám bắt nạt ngô chủ nữa!”

Nghe Lạc Thiên Tuyết hỏi chuyện, Diệp Tiểu Đường cũng vui vẻ giải thích.

“Không có việc thì tốt!”

“Đúng rồi, rốt cuộc là ai dám bắt nạt ái đồ của ta?”

Sau khi biết Diệp Phong không sao, Lạc Thiên Tuyết cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó tò mò hỏi.

“Hì hì!”

“Là Thiên Đạo kiếp vân!”

Diệp Tiểu Đường nghe xong cũng nói ra thân phận của đối phương.

“Hả?”

“Thiên Đạo kiếp vân?”

“Thứ đồ kia đáng giá năm người các ngươi liều chết chiến đấu sao?”

“Đừng nói năm người các ngươi cùng nhau tấn công, chỉ cần các ngươi liền muốn diệt nó, kia chẳng phải giống như đang chơi đùa sao?”

Sau khi biết Thiên Đạo kiếp vân là thứ bắt nạt Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết lập tức mất đi hứng thú, có thể nói rằng dưới ảnh hưởng của Diệp Phong, Thiên Đạo kiếp vân trong lòng nàng đã yếu đi rất nhiều!

Làm gì vậy?

Hai người các ngươi đang ở đây so khoác lác sao!

Đó chính là Thiên Đạo hóa thân, Thiên Đạo kiếp vân a!

Thẩm phán bất khả chiến bại trong mắt tất cả tiên đạo giả a!

Tại sao đến trong miệng các ngươi liền biến thành nhược kê?

Nghe được cuộc đối thoại giữa hai người, Tôn Trường Thanh ở một bên há hốc mồm kinh ngạc, không ngờ hai người ngày thường trông rất bình thường lại có thể khoe khoang như vậy!

“Đúng rồi!”

“Lạc tỷ tỷ, lần này ngô chủ trở về, hẳn là sẽ mang theo một số tiểu sủng vật!”

Lúc này, Diệp Tiểu Đường bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, trực tiếp nói ra tình huống này trước.

Hả?

Tiểu sủng vật?

Ái đồ của ta không quải người, mà là bắt đầu quải tiểu sủng vật?

Sau khi nghe được tình huống này, Lạc Thiên Tuyết đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền bật cười lẩm bẩm một mình: “Tiểu sủng vật, không nghĩ tới phu… Không đúng, không nghĩ tới ái đồ của ta thế nhưng còn có một mặt lương thiện như vậy!”

……

Bên kia!

Ngồi trên Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, bằng vào tốc độ khủng bố của nó, hai người một sư chỉ mất năm canh giờ đi tới lối vào của một thượng cổ di tích khác.

“Tiểu Bát Tử!”

“Khi không gian thượng cổ di tích được mở ra, lối vào vẫn sẽ ở bên ngoài sao?”

Nhìn lối đi vào di tích ở trước mắt, Diệp Phong nhìn Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Mặc kệ có thể đánh thức tiên thú thủ hộ hay không, lối vào di tích đều sẽ dừng ở ngoại giới mười năm!”

“Trong khoảng thời gian mười năm này, bất kỳ tiên đạo giả nào đều có thể đi vào tìm kiếm bảo vật!”

“Chẳng qua, nếu như tiên thú thủ hộ bị đánh thức, vậy thì không còn có người dám đi vào!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng vội vàng giải thích.

“Diệp thiếu!”

“Có thể để ta vào trong nói chuyện với tiên thú thủ hộ trong đó trước được không?”

“Nếu ta có thể giao dịch xong, cũng không cần ngài ra tay!”

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng đưa ra ý tưởng của mình.

“Cũng đúng!”

“Dù sao hiện tại đã tối, ta cũng nên đi tìm thất tiên nữ chơi trò chơi!”

Nói xong, Diệp Phong liền lấy ra một đống Cực phẩm Tiên Linh Tinh tạo một cái giường Tiên Linh Tinh đơn giản, sau đó từ trong không gian hệ thống lấy ra một cái chăn bông mềm mại thoải mái.

“Dã ngoại còn có thể nghỉ ngơi như vậy sao?”

Nhìn Diệp Phong đang nằm ở trên giường Tiên Linh Tinh nghỉ ngơi, Đường Tiểu Cường ở một bên tỏ vẻ đã học được làn sóng này!

Sau đó, Đường Tiểu Cường cũng ra dáng ra hình lấy ra một đống đê phẩm Tiên Linh Thạch dựng một cái giường dã ngoại thuộc về chính mình!

“Từ từ!”

“Ta không có chăn!”

Phát hiện trong tiên giới của mình không có chăn, ánh mắt của Đường Tiểu Cường không tự chủ dừng ở trên người Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư ở bên cạnh còn chưa tiến vào di tích thượng cổ!

Hả?

Làm gì?

Tên đầu trọc này cũng không phải là người tốt a!

Mà ánh mắt hắn đang nhìn ta khiến ta phát hoảng!

Nhận thấy Đường Tiểu Cường đang nhìn mình với ánh mắt kỳ lạ, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng mạc danh hoảng hốt!

“Tiểu Bát Tử!”

“Trong tay ta có một ít quần áo dự trữ, ngươi nói xem, làm sao mới có thể biến chúng nó thành chăn bông mềm mại thoải mái?”

Lấy ra hơn mười bộ quần áo dự trữ từ trong tiên giới, Đường Tiểu Cường trực tiếp nhìn Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư hỏi.

Một lát sau!

“Mẹ nó!”

“Ta đã nói tên đầu trọc này không phải người tốt mà!”

Chương 581: Chương 581: Ngươi chịu oan khuất dựa vào cái gì muốn phát tiết ở trên người ta

“Nima, trọc mao liền trọc mao, nhưng ngươi xuống tay với mấy cọng mao trên đầu ta là có ý gì!”

Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đã biến thành cuồng sư trọc mao lúc này rưng rưng đi đến lối vào thượng cổ di tích, nếu sớm biết mình sẽ biến thành như vậy, vừa rồi nó nên tiến vào di tích không gian!

“Giường nhỏ dã ngoại phiên bản cấp thấp!”

“Chăn mao cuồng sư phiên bản cấp thấp!”

“Còn đừng nói, ngủ như thế này còn rất thoải mái, quả nhiên, ta còn phải học rất nhiều!”

Lúc này, Đường Tiểu Cường nằm trong chăn mao mềm mại thoải mái cũng tự mình tổng kết trước khi đi ngủ!

……

Di tích không gian!

“Chuyện gì xảy ra thế!”

“Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, sao ngươi lại đến đây?”

“Còn có, tại sao đầu của ngươi lại hói?”

Sau khi cảm nhận được hơi thở của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, Tật Phong Xích Lôi Báo là tiên thú thủ hộ của di tích này lập tức lao tới, nhưng, sau khi nó nhìn bộ dáng của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lúc này cũng lộ vẻ giật mình hỏi.

“Tật Phong Xích Lôi Báo!”

“Đừng hỏi gì hết, tận tình làm một trận đi!”

“Ta muốn phát tiết tất cả những oan khuất mà ta phải gánh chịu ngày hôm nay!”

Không trả lời câu hỏi của Tật Phong Xích Lôi Báo, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư trực tiếp bộc phát ra toàn bộ lực lượng, lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu.

???

Tuy rằng không biết ngươi chịu oan ức gì, nhưng dựa vào cái gì muốn ta gánh chịu lửa giận của ngươi?

Chỉ bằng ta đánh không lại ngươi?

Nhìn Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đã tiến vào trạng thái chiến đấu, Tật Phong Xích Lôi Báo trực tiếp liền choáng váng tại chỗ!

……

Sau một đêm!

“Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư!”

“Mẹ nó ngươi là cầm thú đi!”

“Đã đánh ta một đêm, ngươi rốt cuộc muốn làm gì a!”

Tật Phong Xích Lôi Báo lúc này mặt mũi bầm dập nén giận rống to với Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư!

Hô!

Phát tiết cả một đêm, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư coi như đã phát tiết đủ, sau khi thở ra một hơi dài, lúc này mới nhìn về phía Tật Phong Xích Lôi Báo nói: “Đi theo ta đi, ta đã tìm cho ngươi một cuộc sống mới!”

Một lát sau!

Thần bí Diệp thiếu, cường giả bên người đuổi đánh Thiên Đạo kiếp vân?

Ngươi bị bắt, cảm thấy có chút cô đơn, cho nên liền mang theo ta?

Ta trông coi thượng cổ di tích này mấy chục vạn năm, mẹ nó đã xem đủ rồi, kết quả ngươi mẹ nó đổi cho ta đến một nơi mới, tiếp tục làm gác cổng?

Sau khi hiểu hết toàn bộ tình huống, Tật Phong Xích Lôi Báo muốn phát điên, nếu không phải đánh không lại đối phương, nó hiện tại thật muốn đi lên nhổ hết mao trên người đối phương!

“Tật Phong Xích Lôi Báo!”

“Đừng ủ rũ cụp đuôi như vậy a!”

“Ta còn cảm nhận được lối vào thượng cổ di tích của Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu cũng đã mở ra đâu, tiếp theo chúng ta cũng có thể đi bắt nó đến đây a!”

Nói đến đây, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư tỏ ra tiếc nuối tiếp tục nói: “Đáng tiếc, ta chỉ cảm nhận được hơi thở của các ngươi, còn thượng cổ di tích của mấy tên lão bằng chưa được mở ra, chỉ có thể nói chúng nó không có phúc duyên này!”

Nghe Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói xong những lời này, trên mặt Tật Phong Xích Lôi Báo hiện lên vẻ hưng phấn, hắn thầm nghĩ: “Những oan ức ta thừa nhận đêm nay, cũng nên phát tiết ra ngoài!”

Bên kia!

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại, việc đầu tiên làm là kiểm tra sản phẩm phá của được đổi mới hôm nay!

Sản phẩm phá của hôm nay: Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu Yêu Đan *10000

Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu Yêu Đan: Thượng cổ tiên thú Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu có thực lực Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, sau khi hấp thu yêu đan lực lượng cùng tộc, có thể tăng lên tự thân thực lực, nếu những tiên thú còn lại muốn hấp thu, trước tiên cần phải rèn luyện lực lượng bên trong, cuối cùng mới có thể hấp thu được một phần mười lực lượng!

"A!"

"Thế nhưng còn có loại yêu đan phá của này!"

"Thông qua tin tức giới thiệu yêu đan, cho dù là để Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cùng tiên thú thủ hộ trong thượng cổ di tích này hấp thu, cũng không tính là phá của, chẳng sợ chúng nó chỉ có thể hấp thu một phần mười lực lượng bên trong yêu đan!"

Nghĩ vậy, Diệp Phong cũng là bắt đầu trầm tư!

Một lát sau!

"Hệ thống!"

"Trong mười thành viên chính thức của đội hộ vệ Bại Gia, có người nào biết luyện khí không?"

Rất nhanh, Diệp Phong trực tiếp hỏi hệ thống.

"Đinh! Thành viên xếp hạng thứ chín trong đội hộ vệ Bại Gia chính thức, hắn là một Luyện Khí Sư!"

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh nhắc nhở từ hệ thống liền vang lên trong đầu hắn.

"Để hắn ra ngoài gặp ta!"

Sau khi nghe thấy âm thanh của hệ thống, Diệp Phong lại đưa ra mệnh lệnh!

Ngay sau đó, một vết nứt không gian xuất hiện trong tầm nhìn của

Diệp Phong cùng Đường Tiểu Cường!

“Mẹ kiếp!”

“Không phải đâu!”

“Hôm qua vẫn chưa thấy qua người này a!”

“Rốt cuộc bên cạnh Diệp thiếu còn có bao nhiêu cường giả cấp bậc này!”

Sau khi Đường Tiểu Cường nhìn thấy một nam tử xa lạ bước ra khỏi vết nứt trong không gian, trên mặt cũng hiện ra vẻ khiếp sợ!

“Thuộc hạ, bái kiến ngô chủ!”

Lúc này, nam tử xa lạ vừa bước ra cũng lộ vẻ kích động hướng Diệp Phong quỳ xuống, sau đó cực kỳ cung kính hô một tiếng.

“Cao to!”

“Lão Cửu này ở bên kia ăn uống rất khá a!”

Nhìn người đàn ông trung niên cao hai mét vạm vỡ trước mặt, Diệp Phong không khỏi kinh ngạc.

“Làm sao bây giờ!”

“Hiện tại có chút hoảng a!”

“Tuy rằng ra ngoài, nhưng ta thật sự không biết ngô chủ sẽ đặt cho ta cái tên gì!”

Lúc này, nam tử vạm vỡ đang quỳ trên mặt đất cảm thấy có chút bất an, dù sao Diệp Phong đặt tên thật sự quá tùy tiện!

“Nếu lão Cửu đã là một Luyện Khí Sư, nhất định là quanh năm cầm chùy trong tay. Nếu đã như vậy, liền gọi hắn là Diệp Tiểu Chuỳ đi!”

Diệp Phong lúc này cũng nghĩ tới một cái tên, nhìn thẳng nam tử vạm vỡ nói: “Lão Cửu, nếu ngươi đã đi ra ngoài, nhất định phải có một cái tên mới được, từ nay về sau ngươi gọi là Diệp Tiểu Chuỳ!"

Hô!

Nghe được tên của mình, nam tử cường tráng cũng thở dài một hơi, tuy rằng cái tên này không phản ánh được khí chất cao lớn cường tráng của hắn, nhưng ít nhất nghe cũng hay hơn so với Tiểu Cước, Tiểu Hắc, Tiểu Bạch gì đó!

“Ngô chủ!”

Chương 582: Chương 582: Mau sao? ta còn tranh thủ thời gian đánh Tiểu Cước một trận đâu

“Ngài lần này gọi ta ra ngoài, là có phân phó gì sao?”

Diệp Tiểu Chuỳ lúc này cũng nhìn về phía Diệp Phong ra tiếng hỏi.

“Trong tay ta có một ít yêu đan!”

“Ta muốn chế tạo số yêu đan này thành một đồ trang sức, ví dụ như vòng cổ, nhẫn, giày yêu đan, áo choàng yêu đan, đồ vật linh tinh!”

“Có thể chế tạo được không?”

Nghe Diệp Tiểu Chuỳ dò hỏi, Diệp Phong cũng nói thẳng ra ý nghĩ của chính mình.

“Yêu đan?”

“Yêu đan rác rưởi trong cơ thể tiên thú?”

“Thứ quái quỷ kia đáng giá chế tạo sao?”

Mang theo nghi hoặc, Diệp Tiểu Chuỳ cũng nhìn về phía Diệp Phong hỏi: “Ngô chủ, yêu đan có thể chế tạo, chẳng qua, ngài muốn đeo những thứ được làm ra kia sao?”

“Đương nhiên không phải ta!”

“Ta mang mấy thứ vớ vẩn đó làm gì!”

“Bên trong thượng cổ di tích này có hai tiểu sủng vật, là chế tạo cho chúng nó, ngươi chỉ cần dựa theo kích cỡ của chúng nó, sau đó trực tiếp chế tạo là được!”

Nói xong, Diệp Phong từ trong không gian hệ thống lấy ra một vạn viên yêu đan!

“Ngô chủ!”

“Ta đây liền về trước chế tạo chúng nó, rất nhanh là có thể làm xong!”

Sau khi thu hồi một vạn viên yêu đan, Diệp Tiểu Chuỳ cũng lấy ra hai cây cự chùy dài ba mét, khi hai thanh cự chùy va chạm vào nhau, trước mặt ba người xuất hiện một vết nứt không gian.

Sau khi Diệp Tiểu Chuỳ biến mất ở bên trong khe hở không gian, Đường Tiểu Cường nhớ lại hai thanh cự chùy mà hắn nhìn thấy vừa rồi, sau đó nhìn sang Diệp Phong đề nghị: “Diệp thiếu, nếu không vẫn là kêu hắn Diệp Đại Chuỳ đi!”

“Ai!”

“Ta cũng không ngờ thiết chùy của hắn lại lớn như vậy a, hơn nữa vẫn là hai cái!”

“Nhưng mà, cho dù như vậy cũng không thể sửa tên gọi là Diệp Đại Chuỳ a, nếu thật sự muốn sửa lại, ta sợ hắn sẽ bị người khác đánh chết!”

Nghe được những lời của Đường Tiểu Cường, Diệp Phong cũng cười khổ giải thích.

???

Sửa cái tên mà thôi?

Sao có thể liên quan đến sự an toàn của bản thân?

Hơn nữa, thực lực của gia hỏa này mạnh như vậy, mẹ nó ai có thể

đánh chết hắn!

Nghe Diệp Phong giải thích, Đường Tiểu Cường cũng lộ ra vẻ khó hiểu!

Sau nửa canh giờ!

“Ngô chủ!”

“Việc lớn đã hoàn thành!”

Nghe được giọng nói của Diệp Tiểu Chùy, Diệp Phong cũng sửng sốt, hắn không ngờ mấy thứ kia chế tạo xong nhanh đến như vậy!

“Tiểu Chuỳ!”

“Nhanh như vậy sao?”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Chuỳ từ trong khe hở không gian đi ra, Diệp Phong cũng có chút giật mình, lớn tiếng hỏi.

“Mau?”

“Ngô chủ, chế tạo những thứ quái quỷ kia, này đã tính chậm!”

“Hơn nữa, trong lúc chế tạo, ta còn tranh thủ thời gian đánh Tiểu Cước một trận!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Diệp Tiểu Chuỳ cũng cười giải thích.

???

Liền thí công phu này, ngươi còn bớt thời giờ đánh Diệp Tiểu Cước một trận sao?

Nghe vậy, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Ngô chủ!”

“Ngươi xem, công việc đã hoàn thành xong rồi!”

“Có thể cho ta ra ngoài chơi một ngày được không?”

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Chuỳ thử hỏi.

“Hả?”

“Chơi một ngày?”

Nghe Diệp Tiểu Chuỳ nói xong , Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó trực tiếp hỏi: “Tiểu Chuỳ, ngươi có phải sợ hôm nay đánh không được Diệp Tiểu Cước, cho nên vừa rồi tranh thủ cơ hội chế tạo yêu đan đánh trận này trước?”

“Hả?”

“Ngô chủ, ngươi cũng đoán được việc này sao?”

Nghe được lời nói của Diệp Phong, Diệp Tiểu Chuỳ khiếp sợ kinh hô!

……

Hai canh giờ sau!

“Diệp thiếu!”

“Thông qua cố gắng cả đêm, cuối cùng ta cũng khuyên bảo thành công tiên thú thủ hộ ở thượng cổ di tích này!”

Sau khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đi ra đi tích cùng với Tật Phong Xích Lôi Báo, nó cũng nhanh chóng hét to với Diệp Phong.

???

Một đêm nỗ lực không ngừng nghỉ?

Khuyên bảo thành công?

Suốt một buổi tối, ngươi mẹ nó nói ra một câu khuyên bảo sao?

Tật Phong Xích Lôi Báo ở bên cạnh nghe được những lời này của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, kinh hãi đến mức hai tròng mắt suýt nữa lồi ra ngoài, nó không ngờ rằng, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư không chỉ đánh nó cả đêm, ra ngoài còn mẹ nó muốn tranh công?

“Hả?”

“Làm tiểu sủng vật của Diệp Phong ta, còn cần thuyết phục cả đêm?”

“Cái giá của nó sao lại lớn như vậy!”

“Cứ như thể ta đang cầu xin nó trở thành tiểu sủng vật của ta vậy!”

Nói đến đây, Diệp Phong nhìn sang Diệp Tiểu Chuỳ nói: “Tiểu Chuỳ, đem nó qua bên kia sửa chữa một chút, để nó học được một chút quy củ!”

???

Làm gì?

Mẹ nó ta đã bị đánh cả đêm, ra ngoài còn bị đánh tiếp?

Nhìn thấy Diệp Tiểu Chuỳ cao lớn vạm vỡ đang đi về phía mình, Tật Phong Xích Lôi Báo luống cuống hoảng sợ, lập tức dùng ánh mắt cầu cứu nhìn sang Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư!

Mà khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư thấy được ánh mắt cầu cứu của Tật Phong Xích Lôi Báo lại trực tiếp quay đầu nhìn ra chỗ khác!

“Mẹ kiếp!”

“Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, ngươi mẹ nó không phải thú!”

“Mẹ nó, không có con thú nào hố thú như ngươi a!”

Lúc này, hai chân Tật Phong Xích Lôi Báo đang bị Diệp Tiểu Chuỳ bắt lấy, sau đó trực tiếp kéo đi, nó nén giận nhìn chằm vào Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư mắng to ở trong lòng!

Một lát sau!

Sau khi Tật Phong Xích Lôi Báo mang mặt mũi bầm dập từ nơi xa quay lại, Diệp Phong lúc này mới lấy ra rất nhiều trang sức được

Diệp Tiểu Chùy dùng yêu đan chế tạo, sau đó mới nói: “Số nhẫn, vòng cổ, áo choàng yêu đan, đồ linh linh này đều được chế tạo từ Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu Yêu Đan, các ngươi mặc vào đi!”

Choáng váng!

Nhìn đống trang sức trước mặt!

Cảm nhận được những hơi thở dao động từ yêu đan phát ra!

Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cùng Tật Phong Xích Lôi Báo hoàn toàn bị dọa cho choáng váng!

Chúng nó ngờ trong tay Diệp Phong lại có nhiều Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu Yêu Đan như vậy, mà bằng vào hơi thở phát ra từ yêu đan, đủ để chứng minh số yêu đan này đều có thực lực Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

“Không tệ!”

“Thật sự không tệ!”

“Khí chất nhà giàu mới nổi không phải lập tức tăng lên rồi sao?”

Nhìn hai đại tiên thú thủ hộ trước sau đều mang đầy nhẫn yêu đan, trên cổ cũng treo vòng cổ yêu đan mạ vàng, hơn nữa trên người còn khoác chiếc áo choàng được làm từ mấy ngàn viên yêu đan, Diệp Phong cũng lộ ra một tia hài lòng.

“Thật là đáng sợ!”

“Điều này thật sự quá đáng sợ!”

Chương 583: Hai tên gia hỏa này đang làm gì vậy, Diệp Tiểu Chuỳ sửng sốt

“Viên yêu đan to bằng nắm tay, chẳng những được mài nhẫn đến cỡ ngón tay cái, lực lượng ẩn chứa bên trong cũng không mất đi, đây là việc mà một con người có thể làm sao?”

Lúc này, Tật Phong Xích Lôi Báo cũng lộ vẻ khiếp sợ nói với Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư.

“Tật Phong Xích Lôi Báo!”

“Đây là điều ngươi cần quan tâm bây giờ sao?”

“Ngươi quên chúng ta tiếp theo đi đến nơi nào rồi sao?”

“Nếu chúng ta mặc những thứ này đi gặp Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu, ngươi nói nó có thể cho rằng chúng ta diệt hết tộc nó không?”

Nghe Tật Phong Xích Lôi Báo nói xong, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cười khổ nói ra một việc khác!

Hả?

Nghe vậy, vẻ mặt Tật Phong Xích Lôi Báo cứng đờ, nó thật sự không nghĩ tới việc này, nhưng hiện tại được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nhắc nhở, nó cũng sửng sốt!

“Tật Phong Xích Lôi Báo đúng không!”

“Từ giờ trở đi, ngươi gọi là Tiểu Báo Tử!”

Ngay khi hai đại tiên thú thủ hộ đang lo lắng về việc làm thế nào để đối mặt với Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu, giọng nói của Diệp Phong lại vang lên từ bên cạnh.

???

Tiểu Báo Tử?

Mẹ nó, dựa vào cái gì mà nó có một cái tên đẹp như vậy!

Nghe Diệp Phong nói xong, lại nghĩ đến cái tên Tiểu Bát Tử của mình, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nhất thời sửng sốt, cùng là tiểu sủng vật, nó cũng không rõ chính mình thua ở đâu!

Một lát sau!

“Tiểu Bát Tử!”

“Thiên Đạo kiếp vân đâu?”

“Ta ra ngoài đã lâu, tại sao Thiên Đạo kiếp vân vẫn chưa ra?”

Tật Phong Xích Lôi Báo mang theo Đường Tiểu Cường phóng lên cao lúc này cũng là lộ vẻ nghi hoặc hỏi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang mang Diệp Phong ở bên cạnh.

“Ra ngoài ư?”

“Ngày hôm qua Thiên Đạo kiếp vân mới bị đánh một đốn, sao hôm nay có thể dám ra ngoài!”

Nghe Tật Phong Xích Lôi Báo dò, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng khinh thường giải thích.

Oanh! Oanh! Oanh!

Ngay sau khi hai đại tiên thú thủ hộ lần lượt mang theo Diệp Phong cùng Đường Tiểu Cường rời khỏi lối vào thượng cổ di tích, từng đạo sấm sét vang lên ở phía sau chúng nó, đồng thời, Thiên Đạo kiếp vân cũng nhanh chóng ngưng tụ ở trên lối vào di tích!

“Mẹ kiếp!”

“Thiên Đạo kiếp vân từng bị bắt nạt như vậy sao?”

“Ta đi rồi, nó mới dám ra tới, đây là chuẩn bị tịch mịch phách ở nơi đó sao?”

Thấy một màn như vậy, trong mắt Tật Phong Xích Lôi Báo cũng lộ ra vẻ khó có thể tin!

……

“Ô hô!”

“Tiểu Báo Tử, xông lên!”

Ngồi ở trên Tật Phong Xích Lôi Báo, cảm nhận được tốc độ khủng bố nhanh như tia chớp của đối phương, Đường Tiểu Cường hưng phấn đến mức hoàn toàn buông lỏng bản thân, hắn chưa bao giờ

nghĩ tới, chính mình đời này thế nhưng có cơ hội ngồi trên tiên thú thủ hộ tùy ý chạy như bay!

“Mẹ kiếp!”

“Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói rất đúng, tên đầu trọc này không phải người tốt!”

“Hưng phấn thì hưng phấn, muốn hét thì hét, nhưng hắn lấy gậy gỗ gõ hai miếng thịt trên người ta là có ý gì, không thể thành thật ngồi ở trên lưng ta được sao?”

Cảm nhận được hai miếng thịt của mình đang bị đối phương dùng gậy gỗ đánh liên tục, Tật Phong Xích Lôi Báo muốn phát điên lên, nó nhìn thấy Diệp Phong ở bên cạnh đang an tĩnh nằm trên lưng Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nhắm mắt nghỉ ngơi, trong mắt nó cũng hiện lên một tia hâm mộ!

“Đáng chết!”

“Con Tiểu Báo Tử này phi nhanh như vậy làm gì, vội vàng đi đầu thai sao!”

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư điên cuồng mắng ở trong lòng, bởi vì vừa rồi Diệp Phong đã nói với nó rằng nếu nó bay không vững làm hắn tỉnh mộng, đến lúc đó sẽ không để yên cho nó!

Bảy canh giờ sau!

“Hệ thống!”

“Sản phẩm phá của hôm nay xem như đã bại hết, khen thưởng đâu?”

Lúc này, Diệp Phong từ trong mộng tỉnh lại cũng hỏi hệ thống.

“Đinh! Ký chủ, khen thưởng đã phát khi ngài đang nằm mơ chơi trò chơi, vì không ảnh hưởng chủ nhân chơi trò chơi ở trong mộng, cho nên không có vang lên âm thanh nhắc nhở khen thưởng, mà là trực tiếp phát khen thưởng cho ngài!”

Một lúc sau, thanh âm của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Một ngàn điểm phá của!”

“Một viên Thăng Tiên Đan!”

“Phần thưởng cũng vậy, chẳng qua với viên Thăng Tiên Đan này, số lượng Thăng Tiên Đan ta tích lũy được đã lên tới mười tám viên, có thể tìm thời cơ thích hợp thình thịch một chút!”

Nghe hệ thống giải thích, Diệp Phong cũng trực tiếp kiểm tra phần thưởng phá của lần này!

“Đúng rồi!”

“Cũng không biết Tiểu Chuỳ chơi ở nơi nào, đừng làm ra chuyện lớn a!”

Lúc này, Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới Diệp Tiểu Chuỳ, sau đó cũng có chút bất an tự mình lẩm bẩm.

……

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

“Tiểu Chuỳ!”

“Sao ngươi lại chạy đến đây?”

Ngay khi đám người Đồ Mãng, Chu Khải, Cung Phong, Trần Phàm nhìn thấy Diệp Tiểu Chuỳ như đối mặt với đại địch, Diệp Tiểu Đường bỗng nhiên xuất hiện ở đây, tò mò nhìn Diệp Tiểu Chuỳ dò hỏi.

“Tiểu Đường tỷ!”

“Nơi này là nhà của ngô chủ, ta tới đây có gì lạ!”

Nghe Diệp Tiểu Đường hỏi, giọng nói của Diệp Tiểu Chuỳ có chút run rẩy trả lời.

Hô!

Mà đám người Đồ Mãng, Chu Khải, Cung Phong nghe hai người nói chuyện cũng thở dài một hơi, trong lòng thầm nghĩ: “Hoá ra là người một nhà, vậy không cần sợ!”

“Không nói tính!”

“Vậy ngươi chơi ở đây một mình đi!”

Nghe Diệp Tiểu Chuỳ trả lời, Diệp Tiểu Đường cũng chán nản nói mấy câu, sau đó liền biến mất khỏi tầm mắt của mọi người!

“Các bạn nhỏ!”

“Lần đầu tiên gặp mặt, tự giới thiệu một chút, ta là Diệp Tiểu Chuỳ, các ngươi có thể gọi ta là Tiểu Chuỳ đại nhân!”

“Ta không vô sỉ giống như Diệp Tiểu Cước, luôn lừa dối các ngươi bằng nhiều cách khác nhau!”

“Cho nên, lựa ra một cánh tay khoẻ mạnh nhất trong số các ngươi, chúng ta tiến hành một trận vật tay công bằng đi!”

“Nếu bất cứ ai trong số các ngươi có thể đánh bại ta, ta sẽ cho người đó một tâm. Nếu như thua, vậy thì phải…”

Diệp Tiểu Chuỳ còn chưa kịp nói xong, Tràn Phàm cực kỳ thuần thục quỳ xuống la lớn: “Tiểu Chuỳ đại nhân, ta nhận thua!”

“Các sư huynh, ta ngất trước một bước!”

Vũ Lang ở một bên cũng đột nhiên hét lên với mọi người, sau đó cực kỳ dứt khoát dùng đao gõ mình bất tỉnh!

???

Chương 584: Chương 584: Đại ca, tới một tên đoạt sinh ý

Làm gì vậy?

Hai tên gia hỏa này đang làm gì vậy?

Ai thua thì đưa ta đi chỗ vui vẻ, ta chỉ có ý như vậy thôi, các ngươi đang làm cái gì vậy!

Nhìn thấy hành vi kỳ lạ của hai người bọn họ, Diệp Tiểu Chuỳ lập tức sửng sốt!

“Ta cũng ngất trước một bước!”

“Còn có ta!”

Nhìn thấy tao thao tác của Vũ Lang, Chu Khải, Cung Phong cùng Đồ Mãng cũng sáng mắt, tay nâng đao lên, ba người trực tiếp tự đánh mình hôn mê bất tỉnh!

???

Làm gì thế này?

Ta mới rời đi có mấy ngày a, hiện tại mọi người trong Tinh Hồn Phong đều chơi tàn nhẫn như vậy sao?

Nhìn mấy người ngã trên mặt đất, lại nhìn Trần Phàm quỳ trên mặt đất, Hồng Lão Lục hoàn toàn choáng váng, hắn cảm thấy mình rời đi mấy ngày nay, giống như không theo kịp bước chân đại bộ đội!

Bùm!

Đúng lúc này, Trần Phàm đang quỳ trên mặt đất nhìn thấy Đồ Mãng, Chu Khải cùng Cung Phong tự đánh mình hôn mê bất tỉnh, điều này làm cho hắn đột nhiên ý thức được việc quỳ xuống nhận thua chỉ sợ không còn dùng được, hắn cũng trực tiếp tay nâng chưởng đao, cũng đánh chính mình hôn mê bất tỉnh.

Oanh!

Thấy một màn như vậy, Hồng Lão Lục lúc này mới phản ứng lại, ngay khi hắn chuẩn bị ra tay tàn nhẫn với chính mình, một cổ hơi thở uy áp khủng bố lập tức trấn áp hắn, làm hắn không thể hoàn thành việc đánh mình hôn mê!

“Quá lợi hại!!”

“Bọn người kia chơi quá lợi hại!”

“Ta không thể lập tức giải quyết, may mắn ta phản ứng kịp, cuối cùng cũng khống chế được một tên!”

Sau khi khống chế được Hồng Lão Lục, Diệp Tiểu Chuỳ trực tiếp nói ra những lời mình chưa kịp nói xong.

Hả?

Người thua liền mang ngươi đi tìm nơi vui vẻ sao?

Chỉ như vậy?

Nghe Diệp Tiểu Chuỳ nói ra hình phạt khi thất bại, Hồng Lão Lục cũng choáng váng, hắn không rõ, chỉ với loại hình phạt này, những người này phải làm đến mức như vậy sao?

……

Lối vào thượng cổ di tích!

“Diệp thiếu!”

“Vẫn là để ta cùng Tiểu Báo Tử đi vào nói chuyện với nó trước đi!”

“Ngươi yên tâm, hai chúng ta tuyệt đối sẽ dùng thời gian ngắn nhất khuyên bảo thành công đối phương!”

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đã đến trước lối vào di tích không gian của Hắc Phong Bạch Ngọc điêu lại lần nữa đưa ra ý nghĩ của chính mình.

“Được!”

“Vậy giao cho các ngươi!”

“Vừa lúc cách đó không xa có một tòa thành trấn, ta cùng đầu trọc đi đến bên kia nghỉ ngơi.”

Nghe Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đưa ra đề nghị, Diệp Phong lại

lần nữa đồng ý, sau đó mang theo Đường Tiểu Cường chạy đến thành trấn không xa.

Bên trong di tích không gian!

“Mẹ kiếp!”

“Hai tên khốn nhà các ngươi diệt sát hết tộc Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu ta rồi sao?”

Sau khi cảm nhận được hơi thở của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cùng Tật Phong Xích Lôi Báo, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu mang theo khiếp sợ chạy đến chỗ chúng nó, nhưng mà sau khi nó nhìn thấy toàn bộ trang sức trên người hai thú đều là Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu Yêu Đan, nó trực tiếp hét to to vì kinh ngạc!

“Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu!”

“Mọi chuyện không phải như ngươi nghĩ!”

“Ngươi nghe ta giải thích!”

Nhìn thấy phản ứng của Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng nghiêm túc giải thích tất cả tình hình!

“Cái gì!”

“Ngay cả Thiên Đạo kiếp vân cũng không dám trêu chọc vị Diệp thiếu thần bí này?”

“Hơn nữa, nếu đi ra ngoài muộn, còn phải bị đánh một đốn?”

Sau khi biết rõ mọi chuyện, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu trực tiếp nắm bắt một số điểm mấu chốt, sau đó chuẩn bị lập tức rời đi di tích không gian, hiện tại nó chỉ có một ý nghĩ, chính là không thể để cho Diệp thiếu cảm thấy nó làm giá!

Nó không muốn yêu đan trong cơ thể nó biến thành vật trang sức!

Hả?

Đúng lúc này, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu đột nhiên phát hiện Bát

Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cùng Tật Phong Xích Lôi Báo đang túm chặt hai bên cánh của nó, điều này khiến nó nghi ngờ hỏi: “Các ngươi kéo ta làm gì vậy?”

Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư: “Mấy chục vạn năm không thấy, chúng ta nhớ ngươi a!”

Tật Phong Xích Lôi Báo: “Cho nên, chúng ta quyết đấu đi, là một mình ngươi đấu với hai chúng ta, hay vẫn là hai chúng ta quần ẩu một mình ngươi, ngươi chọn đi!”

……

Trong thành trấn!

“Tình huống này là sao?”

“Tại sao ta thấy năm bóng người ngồi xổm thành một hàng trông quen mắt vậy?”

Sau khi vào thị trấn, Diệp Phong còn chưa đi dạo một vòng, liền nhìn thấy năm bóng người quen thuộc dưới mái hiên của một nhà tửu lầu cách đó không xa!

“Là một tu sĩ!”

“Chẳng sợ tư chất lại kém, thì cũng nên nỗ lực tu luyện, nghịch thiên mà đi, sao có thể ở dưới mái hiên ăn xin sống tạm!”

“Làm như vậy, bọn họ quả thực chính là đang tự hủy đạo tâm a!”

Sau khi Đường Tiểu Cường ở bên cạnh nhận thấy Diệp Phong khác thường, cũng nhanh chóng chú ý đến năm người đang ngồi xổm một hàng cách đó không xa, sau đó trực tiếp bày tỏ suy nghĩ của mình.

“Đầu trọc!”

“Bọn họ là lão hữu của ta ở Hạ Giới!”

“Nếu không có bất ngờ xảy ra, bọn họ hẳn là mới vừa mới phi thăng Thượng Giới!”

Sau khi nghe Đường Tiểu Cường nói xong, Diệp Phong cũng nói về mối quan hệ của mình với năm người kia.

“Quá cường!”

“Mượn thân phận ăn xin khinh thường vô số tiên đạo giả, trào phúng, giễu cợt, lấy việc này mài giũa đạo tâm của chính mình!”

“Khi đạo tâm của bọn họ đủ cường đại, nếu bọn họ không thể trở thành cường giả, vậy thì còn ai có thể trở thành cường giả!”

“Làn sóng này thật sự học được rất tốt!”

Nghe được lời nói của Diệp Phong, Đường Tiểu Cường thay đổi lời nói ngay lập tức, sau đó trực tiếp xé rách tiên bào trên người, đưa tay vò rối tung mái tóc của mình, khi hắn thấy trên đầu mình không có một sợi tóc, lúc này mới mang theo một tia xấu hổ, chạy thẳng đến chỗ năm người kia!

“Mẹ kiếp!”

“Đầu trọc, ngươi không cần cái gì cũng học a!”

“Nếu ngươi đã có năng lực học tập khủng bố như vậy, vậy có thể dùng đến chỗ đứng đắn được không a!”

Sau khi nhìn thấy Đường Tiểu Cường đi đến, trực tiếp ngồi xổm ở bên cạnh ngũ lão tổ Sở Vân Sơn, trên mặt Diệp Phong treo đầy hắc tuyến!

Bên kia!

“Đại ca!”

“Tới một tên đoạt sinh ý!”

Chương 585: Từ từ, có phải ta đã quên chuyện gì rồi không

Nhận thấy bên cạnh mình đột nhiên có thêm người, Sở Vân Sơn

vội vàng lên tiếng nhắc nhở đại tổ lão Lạc thiên Hình ở bên trái.

???

Đoạt sinh ý?

Ta đến đây chỉ vì muốn nhận thức các ngươi một chút, sau đó tiện thể bồi dưỡng tình cảm!

Nghe Sở Vân Sơn nói xong, Đường Tiểu Cường gần như chết lặng!

Hắn vốn tưởng rằng khi mình hóa thân làm khất cái, hẳn là có thể nhanh chóng dung nhập vào năm người, ai mà ngờ, thế nhưng lại bị xem thành người đoạt sinh ý!

“Tiểu huynh đệ!”

“Chúng ta là người chiếm khu vực này trước, nếu ngươi đến đây đoạt địa bàn, chúng ta liền đổi một nơi khác!”

Sau khi nhận thấy thực lực của đối phương, đại tổ lão Lạc Thiên Hình cũng ý thức được đối phương không phải là người mình có thể trêu chọc, trực tiếp đứng dậy mang theo tứ đại tổ lão đang choáng váng đi đến nơi xa.

“Ngũ đại tổ lão!”

“Hồi lâu không thấy, biệt lai vô dạng a!”

Ngay khi Lạc Thiên Hình mang theo tứ đại tổ lão còn lại chuẩn bị đổi chỗ ngồi, giọng nói của Diệp Phong đột nhiên vang lên từ phía sau.

n!

Nghe được âm thanh quen thuộc của Diệp Phong, ngũ đại tổ cũng quay đầu lại nhìn về phía Diệp Phong, khi biết thật sự là Diệp Phong, ngũ đại tổ lão kích động suýt nữa phát khóc!

Có quỷ mới biết, kể từ khi bọn họ phi thăng Thượng Giới đến bây giờ, mấy ngày qua bọn họ đã phải chịu đựng như thế nào!

“Ngũ đại tổ lão!”

“Ta thấy ý chí mài giũa tâm cảnh của các ngươi thật sự quá khủng bố!”

“Vừa phi thăng Thượng Giới đã trực tiếp tiến vào trạng thái!”

Nhìn ngũ đại tổ lão đang ứa nước mắt nhìn chính mình, Diệp Phong cũng không kìm được kinh ngạc cảm thán một câu.

???

Mẹ nó mài giũa tâm cảnh!

Chúng ta là bị bắt tiến vào trạng thái ăn xin a!

Nghe Diệp Phong nói xong những lời này, ngũ đại tổ lão oan uổng muốn khóc!

Bọn họ vốn dĩ nghĩ rằng có Diệp Phong ở, danh tiếng của Tinh Hồn Thánh Địa nhất định đã vang vọng toàn bộ Thượng Giới, ai mà ngờ, sau khi bọn hắn phi thăng đi vào thành trấn này, hỏi một người không biết, hỏi thêm một người cũng không biết, bọn họ đều bắt đầu hoài nghi nơi này có phải Thượng Giới không!

Sau đó!

Khi ra khỏi thành thiếu chút nữa chết ở trong tay tiên thú!

Ở trong thành, thực lực của bất kỳ tiên đạo giả đều mạnh hơn bọn hắn, hơn nữa, trong tay họ còn không có Tiên Linh Thạch cùng Tiên Linh Tinh, dưới tình huống như vậy, bọn họ bất đắc dĩ mới tiến vào trạng thái ăn xin!

“Diệp Phong!”

“Trước tiên không nói đến chúng ta!”

“Ta chỉ muốn biết một việc, không phải ngươi nói chúng ta sau khi phi thăng Thượng Giới đi Tinh Hồn Thánh Địa tìm ngươi sao, nhưng tại sao mọi người ở đây đều chưa nghe qua danh tiếng Tinh Hồn Thánh Địa?”

Sau khi cố gắng giữ bản thân bình tĩnh, Lạc Thiên Hình nhìn về phía Diệp Phong lộ vẻ khó hiểu.

“Đại tổ lão!”

“Thượng giới chia làm Cửu Trọng Tiên Vực!”

“Mà bên ngoài Cửu Trọng Tiên Vực, còn có đông nam tây bắc bốn châu!”

“Tinh Hồn Thánh Địa chúng ta nằm ở Đông Châu, có thể nói là chúng ta thống trị Đông Châu, nhưng bởi vì vị trí, mức độ nổi tiếng vẫn còn nhỏ một chút, mà nơi này vẫn là Đệ Tam Tiên Vực, không có người biết đến Tinh Hồn Thánh Địa chúng ta cũng là điều vô cùng bình thường!”

Nghe Lạc Thiên Hình hỏi chuyện, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Ngốc!

Nghe Diệp Phong nói xong, ngũ đại tổ lão hoàn toàn ngây người!

Những ngày qua đến Thượng Giới, tuy rằng bọn họ đi xin ăn nhưng cũng biết được một ít tình hình ở Thượng Giới, họ biết đông nam tây bắc bốn châu đối với những tiên đạo giả trong Cửu Trọng Tiên Vực mà nói chỉ là nơi cằn cỗi!

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến, Tinh Hồn Thánh Địa của Diệp Phong thế nhưng sẽ nằm ở trong một Đông Châu nho nhỏ!

“Lợi hại!”

“Diệp thiếu quá lợi hại!”

“Làm thủ hạ của mình điên cuồng cướp bóc ở trong Cửu Trọng Tiên Vực, kết quả hang ổ của mình lại ở một Đông Châu nho nhỏ, mẹ nó ai có thể nghĩ đến a!”

Đường Tiểu Cường ở bên cạnh sau khi nghe xong tình huống cũng dần dần hiện lên một tia kính nể!

Một lát sau, trong tửu lầu!

“Diệp Phong!”

“Khi nào chúng ta trở lại Thánh Địa?”

Sau khi ăn uống no đủ, Lạc Thiên Hình nhìn Diệp Phong hỏi, bọn họ thật sự đã chịu quá đủ những ngày tháng lo lắng mệt mỏi ở bên ngoài rồi!

“Đại tổ lão, không vội!”

“Lần này chúng ta trở về, còn muốn mang theo ba con tiểu sủng vật, chờ chúng nó đến đây, chúng ta lập tức trở về Thánh Địa!”

Nghe Lạc Thiên Hình hỏi, Diệp Phong cũng cười trả lời.

Từ từ!

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nhíu mày tự mình lẩm bẩm: “Có phải ta đã quên chuyện gì đó rồi không?”

……

“Mẹ kiếp!”

“Đại điêu, đừng đuổi theo chúng ta nữa!”

Nhìn Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu đang điên cuồng đuổi theo phía sau, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng hoảng loạn hô to.

“Điêu ca!”

“Điêu gia!”

“Cho chúng ta một cơ hội chạy trốn đi, chúng ta sẽ trả lại cho ngươi một sân khấu biểu hiện chính mình, ngươi không lỗ!”

Tật Phong Xích Lôi Báo ở bên cạnh cũng hoảng sợ la lớn.

???

Mẹ nó còn bày ra sân khấu lớn của chính mình!

Lừa ta rời khỏi không gian di tích, kết quả, hiện tại ta mẹ nó bị

Thiên Đạo kiếp vân nhắm tới, các ngươi cứ mặc kệ như vậy sao?

Sau khi nghe hai con thú nói xong, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu thậm chí còn có lòng muốn mài đao giết chúng nó!

Chẳng qua, khi nhìn Thiên Đạo kiếp vân ở trên không trung vẫn luôn đi theo chúng nó, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu cũng có chút khó hiểu lẩm bẩm: "Thiên Đạo kiếp vân rõ ràng đã ngưng tụ thành hình, tại sao lâu như vậy mà Thiên Đạo vẫn chưa đánh xuống ta, thay vào đó nó chỉ đi theo chúng ta?"

"Chơi về chơi, lãng về lãng!"

"Việc của ngô chủ không thể nói giỡn!"

"Tuy rằng ngô chủ đã quên ba con tiểu rác rưởi này, nhưng ta vẫn luôn để mắt tới chúng nó!"

"Sau khi ta đích thân hộ tống bọn họ đến nơi đó an toàn, khi ngô chủ biết ta mặc dù đang chơi nhưng vẫn luôn quan tâm đến những việc xung quanh hắn như vậy, độ sủng ái của ta trong lòng ngô chủ nhất định sẽ tăng vọt lên!"

Lúc này, Diệp Tiểu Chuỳ nấp trong bóng tối trấn áp Thiên Đạo kiếp vân cũng lộ vẻ đắc ý lẩm bẩm.

"Không ngờ tên gia hoả Diệp Tiểu Chuỳ này còn rất có tâm!"

Chương 586: Từ từ, có phải ta đã quên chuyện gì rồi không (2)

"Nếu không phải có hắn, ta cũng không có chú ý tới tình huống của ba con tiểu rác rưởi bên cạnh ngô chủ!"

"Chẳng qua, cũng may là ta vì tò mò mà đi theo tới đây, nếu không thì đã bỏ lỡ cơ hội biểu diễn này rồi!"

Một chỗ khác, Diệp Tiểu Đường vẫn luôn đi Diệp Tiểu Chuỳ lúc này cũng cười xấu xa nghĩ thầm.

……

“Không tốt, mẹ nó Thiên Đạo kiếp vân thổi tới đây!”

“Rốt cuộc là tên khốn nào dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân, dẫn ra còn chưa nói, mang nó tới đây là có ý gì, chẳng lẽ muốn cho toàn bộ tiên đạo giả trong thành đều chôn cùng hắn sao?”

“Xong rồi, chạy không thoát, đã bị Thiên Đạo kiếp vân tỏa định!”

“…”

Ngay khi Diệp Phong, ngũ đại tổ lão cùng Đường Tiểu Cường đang chờ đợi ba con tiểu sủng vật đến đây, trên đường phố bên ngoài tửu lầu vang lên đủ loại tiếng hét kinh hoàng, đồng thời, một cổ uy áp trấn áp thiên địa khủng bố lập tức bao phủ toàn thành!

“Mẹ kiếp?”

“Mẹ nó doạ ta sợ nhảy dựng, ta còn tưởng là con tiên thú cường đại nào đó tập thành đâu, hoá ra là Thiên Đạo kiếp vân!”

Lúc này, sau khi Lạc Thiên Hình biết điều khiến mọi người hoảng sợ là Thiên Đạo kiếp vân, vẻ căng thẳng trên mặt cũng dần dần bình tĩnh trở lại, sau đó nói với tứ đại tổ lão, những người cũng đang đứng dậy vì kinh ngạc: “Mau ngồi xuống đi, chỉ là Thiên Đạo kiếp vân mà thôi.”

Hả?

Chỉ là Thiên Đạo kiếp vân mà thôi?

Chẳng lẽ Thiên Đạo kiếp vân khiến tất cả tiên đạo giả sợ hãi chỉ nhỏ bé trong mắt các ngươi như vậy?

Sau khi Đường Tiểu Cường ở một bên thấy phản ứng của ngũ đại tổ lão, trên mặt hắn cũng hiện lên vẻ khó tin, hắn không căng thẳng là bởi vì hắn đã nhìn thấy cảnh tượng kinh hoàng khi Thiên Đạo kiếp vân bị năm vị cường giả đuổi theo đánh, nhưng hắn không rõ vì sao ngũ đại tổ lão cũng làm lơ Thiên Đạo kiếp vân.

“Đại tổ lão!”

“Bên ngoài chính là Thiên Đạo kiếp vân a, ngươi không sợ nó sao?”

Mang theo tò mò, Đường Tiểu Cường nhìn Lạc Thiên Hình hỏi.

“Sợ?”

“Thiên Đạo kiếp vân có gì đáng sợ!”

“Thứ ngu ngốc kia liền một kiếm của kẻ điên một tay cũng không chịu được, ta sợ nó làm gì!”

Nói đến đây, Lạc Thiên Hình đột nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó nhìn Đường Tiểu Cường nghiêm túc nói: “Đầu trọc, ngươi không cần sợ Thiên Đạo kiếp vân, thứ này khi ở Hạ Giới không thiếu bị hộ đạo giả bên cạnh Diệp Phong chém chơi!”

Hả?

Diệp thiếu khi còn ở Hạ Giới đã bắt đầu bắt nạt Thiên Đạo kiếp vân rồi sao?

Nghe Lạc Thiên Hình nói xong, Đường Tiểu Cường cũng tỏ ra khiếp sợ nhìn sang Diệp Phong.

“Mẹ kiếp!”

“Ta đã quên mất chuyện khi tiểu sủng vật thứ ba ra ngoài phải gặp Thiên Đạo kiếp vân!”

“Không lẽ Thiên Đạo kiếp vân này là tiểu sủng vật thứ ba dẫn ra!”

Lúc này, Diệp Phong cuối cùng cũng ý thức được mình đã quên cái gì!

“Ha ha ha!”

“Vậy đã đến lúc ta, Diệp Tiểu Chuỳ, biểu diễn!”

Lúc này, Diệp Tiểu Chuỳ ở trong chỗ tối cũng có chút kích động cười to, ngay khi hắn chuẩn bị truyền âm nói tình huống với Diệp Phong, một bóng dáng nhỏ xinh yên lặng xuất hiện phía sau hắn.

Bùm!

Ầm một tiếng, hai mắt Diệp Tiểu Chuỳ tối sầm đi, trực tiếp hôn mê bất tỉnh.

“Cũng may Diệp Tiểu Chuỳ không có phòng bị!”

“Nếu không, cho dù chưởng đao của ta dùng hết toàn lực, chỉ sợ cũng không thể trực tiếp đánh gục hắn!”

Nhìn Diệp Tiểu Chuỳ đã rơi vào hôn mê, cả người Diệp Tiểu Đường che kín quỷ dị huyết sắc phù văn cũng vui vẻ lẩm bẩm một mình.

Tuy rằng thực lực của nàng mạnh hơn Diệp Tiểu Chuỳ rất nhiều, nhưng muốn dựa vào một cái chưởng đao đánh vựng đối phương thì cũng không phải là một việc đơn giản.

……

Trong tửu lầu!

“Hì hì!”

“Ngô chủ, ta tới!”

Sau khi đi vào tửu lầu, Diệp Tiểu Đường trực tiếp đi tới trước mặt Diệp Phong chào hỏi.

“Hả?”

“Tiểu Đường, sao ngươi lại ở đây?”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Đường đột nhiên xuất hiện ở chỗ này, Diệp Phong cũng có hơi ngạc nhiên hỏi.

“Ngô chủ!”

“Không phải ngươi kêu ta trấn áp Thiên Đạo kiếp vân, sau đó hộ tống ba con tiểu lạp… Tiểu sủng vật đến đây sao?”

Nghe Diệp Phong hỏi, Diệp Tiểu Đường cũng cười giải thích.

Hả?

Nghe được lời này, Diệp Phong đầu tiên là sửng sốt, sau đó cười nói: “Tiểu Đường, có tâm, không nghĩ tới ngươi ở Thánh Địa giữa giúp ta chiếu cố sư tôn đồng thời, thế nhưng còn thời khắc chú ý ta bên này tình huống, nên nói không nói, ngươi so đồng dạng ở bên ngoài Diệp tiểu kiếm cùng Diệp Tiểu Chuỳ hiểu chuyện nhiều!”

“Ngô chủ!”

“Đây đều là việc Tiểu Đường nên làm!”

Nghe Diệp Phong khích lệ, Diệp Tiểu Đường cũng khiêm tốn đáp lại.

……

“Mẹ kiếp!”

“Mẹ nó đó là công lao của ta a!”

Lúc này, sau khi Diệp Tiểu Chuỳ tỉnh lại phát hiện công lao của mình bị Diệp Tiểu Đường đoạt, hắn gần như muốn phát điên!

Hắn không ngờ, Diệp Tiểu Đường thế nhưng lặng lẽ đi theo mình, sau đó đánh hắn bất tỉnh khi hắn chuẩn bị tranh công, cũng đoạt công lao vốn thuộc về hắn!

(Thiên Đạo kiếp vân: Cuối cùng bọn họ cũng đi rồi, ta không dám phách bọn họ, ta còn không thể hù dọa các ngươi!)

Lúc này, sau khi Diệp Phong, ngũ đại tổ lão, Đường Tiểu Cường ngồi trên ba con tiên thú thủ hộ rời đi, Thiên Đạo kiếp vân cũng chuẩn bị phát tiết lửa giận lên trên những tiên đạo giả trong thành.

“Thiên Đạo kiếp vân!”

“Đến đây đi, đánh một trận thoả thích đi!”

“Mẹ nó ta không đánh lại Diệp Tiểu Đường, chẳng lẽ còn không đánh lại ngươi sao?”

“Ta cần phải trút bỏ những oan ức ta nhận hôm nay!”

Nhưng mà, ngay khi Thiên Đạo kiếp vân ấp ủ vạn lôi oanh kích, Diệp Tiểu Chuỳ đột nhiên xuất hiện trong Thiên Đạo kiếp vân, sau đó giận dữ rống to!

Thiên Đạo kiếp vân:???

……

Bên kia!

Tinh Hồn Thánh Địa!

“Lão thánh chủ!”

“Chúng ta đến nhầm chỗ rồi sao?”

“Đây làm gì phải Tinh Hồn Thánh Địa, mẹ nó quả thực chính là một cái bảo khố thiên nhiên a!”

Sau khi mọi người trong Thánh Địa trở lại Tinh Hồn Thánh Địa, nhìn Thánh Địa trước mắt đã biến hoá nghiêng trời lệch đất, Thái Hư trưởng lão lộ vẻ khiếp sợ hét to!

“Ta biết Diệp Phong rất phá của!”

“Nhưng ta thật sự không nghĩ tới, hắn thế nhưng có thể phá của đến trình độ này!”

“Hắn thừa dịp chúng ta vắng mặt, trực tiếp kiến tạo Thánh Địa lần nữa!”

Chương 587: Mẹ kiếp, đó là công lao của ta a

“Không chút khoa trương mà nói, hiện tại chỉ cần lấy một góc tiên thảo không biết tên bên đường ở Tinh Hồn Thánh Địa, chỉ sợ sẽ khiến cho vô số thế lực lớn tranh đoạt!”

Sau khi nghe Thái Hư trưởng lão nói xong, lão thánh chủ Hồ Lỵ cũng nghiêm túc bày tỏ suy nghĩ của mình.

“Tám đại trưởng lão!”

“Dẫn theo đệ tử của từng người trở về trước đi!”

“Sau khi trở về, kiểm tra một chút tình huống cụ thể của bọn họ, dư lại liền chờ Diệp Phong trở về rồi nói sau!”

Sau khi dùng thần thức tìm kiếm xung quanh, phát hiện Diệp Phong không có ở Thánh Địa, Hồ Lỵ trực tiếp ra lệnh cho tám vị trưởng lão!

Vô Cực Phong, bên trong Thánh Địa!

“Sư tôn!”

“Ngài đã trở lại!”

Thấy Hồ Lỵ từ bên ngoài đi vào, Lạc Thiên Tuyết mỉm cười chạy tới bên cạnh Hồ Lỵ.

“Thiên Tuyết!”

“Tình huống trong Thánh Địa là sao?”

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết, Hồ Lỵ hỏi thẳng.

“Sư tôn!”

“Ta đã hỏi qua Đồ Mãng, là Diệp Phong khi chúng ta rời đi, đầu tiên là san bằng Thánh Địa, sau đó lại dùng vô số tài nguyên tu luyện trân quý cùng thiên tài địa bảo lần nữa xây dựng một Thánh Địa mới tinh!”

“Sau này, mặc kệ là luyện khí, luyện đan vẫn là luyện chế bùa chú, cần gì liền có thể tìm khắp Thánh Địa, tìm được cứ tùy tiện dùng!”

Nghe Hồ Lỵ hỏi, Lạc Thiên Tuyết mỉm cười và giải thích ngắn gọn những gì nàng biết.

???

Tìm khắp nơi?

Tùy tiện dùng?

Nghe được lời này của Lạc Thiên Tuyết, Hồ Lỵ cũng lộ ra một nụ cười khổ, sau đó nhìn Lạc Thiên Tuyết nói: “Thiên Tuyết a, tên ái đồ của ngươi cũng quá coi trọng mọi người trong Thánh Địa chúng ta, trong toàn bộ Thánh Địa hiện tại không có tài nguyên tu luyện hoặc thiên tài địa bảo bình thường, chẳng lẽ một tên đệ tử muốn học luyện đan cần phải dùng tiên thảo hiếm có luyện tập sao?”

“Đúng vậy!”

“Đồ Mãng nói sau này chỉ cần dùng đỉnh cấp tiên thảo, tiên quặng, tài liệu luyện chế bùa chú đỉnh cấp,… để luyện tập!”

“Ý của Diệp Phong chính là không sợ chúng ta dùng, chỉ sợ chúng ta dùng không đủ nhiều, không đủ mau!”

Nghe những lời này, Lạc Thiên Tuyết nghiêm túc giải thích.

Choáng váng!

Nghe Lạc Thiên Tuyết nói xong, Hồ Lỵ hoàn toàn chết lặng!

Không sợ dùng, chỉ sợ dùng không đủ nhiều, không đủ mau?

Đó đều là tài nguyên tu luyện cùng thiên tài địa bảo đỉnh cấp ở Thượng Giới, cho dù muốn phá của thì cũng phải có điểm mấu chốt!

Hả?

Đúng lúc này, Hồ Lỵ đột nhiên phát hiện Truyền âm Thạch trong ngực có phản ứng, sau khi lấy nó ra, nàng phóng thích thần thức kích hoạt Truyền âm Thạch.

“A lỵ!”

“Ta đã ra ngoài!”

“Ở trong Huyền Sương Động thừa nhận mười năm thống khổ, cuối

cùng phụ thân cũng đồng ý chuyện của chúng ta, hắn sẽ không ngăn cản chúng ta ở bên nhau!”

Rất nhanh, một âm thanh tràn đầy tưởng niệm vang lên trong đầu Hồ Lỵ.

Mà nghe được âm thanh quen thuộc này, cả người Hồ Lỵ cũng run lên!

“Sư tôn!”

“Ngươi làm sao vậy?”

Sau khi phát hiện ra sự kỳ lạ của Hồ Lỵ, Lạc Thiên Tuyết ở bên cạnh cũng quan tâm hỏi.

“Thiên Tuyết!”

“Lê Phong đã ra ngoài!”

“Phụ thân hắn cuối cùng cũng đồng ý chuyện của chúng ta!”

Nghe Lạc Thiên Tuyết hỏi, Hồ Lỵ cũng kích động nói.

???

Lê Phong là ai?

Cái gì kêu phụ thân hắn đồng ý chuyện của các ngươi?

Nghe xong, Lạc Thiên Tuyết đầu tiên là sửng sốt, sau đó đột nhiên phản ứng lại, khó tin nhìn Hồ Lỵ hét lên: “Sư tôn, ngươi tìm nam nhân khi nào vậy, tại sao ta lại không biết?”

“Chuyện này phải nói từ mười năm trước ở Thiên Đạo chiến trường!”

Nhìn vẻ mặt tràn đầy kinh ngạc của Lạc Thiên Tuyết, Hồ Lỵ cũng cười nói về quá trình hai người bọn họ gặp nhau yêu nhau!

Bên kia!

“Xích Tuyết Băng Lang!”

“Là người của Huyền Sương Tông!”

Nhìn thấy phía trước xuất hiện một chiếc xe cổ xưa, đặc biệt là sau khi nhìn thấy trên thân xe có điêu khắc hoạ tiết lang đặc thù cùng hai con tiên thú cự lang tuyết trắng đang kéo ở phía trước, Đường Tiểu Cường cũng lộ vẻ giật mình nói.

“Huyền Sương Tông?”

“Đầu trọc, ngươi nói bọn họ có bán xe lang không?”

“Dù sao đường đi cũng còn rất xa, nếu có thể ở trong xe lang nghỉ ngơi, không có việc gì còn có thể ngủ một giấc ngon lành!”

Nghe Đường Tiểu Cường nói xong, Diệp Phong đột nhiên hỏi một câu như vậy.

“Diệp thiếu!”

“Đã hiểu, cứ giao cho ta đi!”

Nghe được lời này của Diệp Phong, Đường Tiểu Cường lập tức phản ứng lại, sau đó cầm một cây gậy gỗ trong tay đánh vào mông Tật Phong Xích Lôi Báo một cái, rồi hét lên: “Tiểu Báo Tử, mau mang ta đuổi theo bọn họ, chúng ta đi mua xe lang!”

Hả?

Gia hoả đầu trọc này có thực sự hiểu ý ta không?

Nhìn tên đầu trọc khống chế Tật Phong Xích Lôi Báo nhanh chóng chạy đến chỗ xe lang ở phía trước, trong lòng Diệp Phong cảm thấy có chút bất an.

……

Bên trong xe lang!

“Thiếu tông chủ!”

“Tuy rằng tông chủ không phản đối các ngươi kết giao!”

“Nhưng muốn cưới nàng vào tông môn chỉ sợ cũng không phải là

một việc đơn giản, dù sao Huyền Sương Tông chúng ta cũng là một trong những thế lực đứng đầu Tiên Vực, mà ngươi lại là tông chủ đời kế tiếp, nếu bị những thế lực cùng bá chủ khác biết ngươi cưới bạn đời chỉ là một chi nữ Thánh Địa nho nhỏ ở Đông Châu, chỉ sợ sẽ trở thành trò cười cho bọn họ!"

"Trừ phi nàng có thể bày ra tiềm lực cực kỳ khủng bố, như vậy mới có thể lấp kín miệng người khác!"

Lúc này, một lão giả đầu bạc đang dùng lời nói thấm thía nói với nam tử anh tuấn nam ở bên cạnh.

"Mã lão!"

"Chuyện này ta đều biết!"

"Nhưng vô luận như thế nào, ta đều sẽ cưới nàng vào tông môn!"

Sau khi nghe lão giả nói xong, Lê Phong lại kiên định nói.

Oanh!

Đúng lúc này, một cổ hơi thở uy áp khủng bố lập tức bao phủ toàn bộ xe lang, mặc kệ Mã lão cùng Lê Phong ở bên trong, hay vẫn là hai con Xích Tuyết Băng Lang ở bên ngoài, toàn bộ đều rùng mình, không thể động đậy dưới hơi thở uy áp khủng bố này!

"Này!"

"Đây là một quả thấp phẩm Tiên Linh Thạch, ta mua xe lang của các ngươi!"

Khi Mã lão và Lê Phong đang kinh hãi không biết chuyện gì đang xảy ra, Đường Tiểu Cường đi vào trong thùng xe, trực tiếp ném một một quả thấp phẩm Tiên Linh Thạch cho Lê Phong, sau đó vô cùng thô bạo ném hai người họ ra khỏi xe!

"Diệp thiếu!"

"Xe lang đã mua được, chúng ta đi thôi!"\

Chương 588: Rõ ràng có thể trực tiếp đoạt

nhưng vẫn tiêu tiền mua

Sau khi làm xong tất cả, Đường Tiểu Cường trực tiếp hét to với Diệp Phong ở phía sau.

Một lát sau!

Nhìn xe lang dần dần đi xa, lại nhìn nhìn thấp phẩm Tiên Linh Thạch ở trong tay, Lê Phong hoàn toàn ngây người!

“Rõ ràng có thể trực tiếp đoạt lấy!”

“Nhưng vẫn tiêu phí một quả Thấp phẩm Tiên Linh Thạch kinh người mua từ tay ta!”

“Bọn họ thật không biết xấu hổ!”

Sau khi phục hồi tinh thần lại, Lê Phong nhịn không được mắng to một tiếng!

“Thiếu tông chủ!”

“Đừng mắng, đối phương căn bản không phải là người chúng ta có thể trêu chọc nổi!”

“Đừng nói trả lại cho chúng ta một quả Thấp phẩm Tiên Linh Thạch, không cướp hết đồ vật trên người chúng ta, lại còn để lại hai con Xích Tuyết Băng Lang đã xem như chúng ta có lời!”

“Hai con tiên thú còn lại kia ta không biết!”

“Nhưng con Hắc Phong Bạch Ngọc điêu kia thì ta đã gặp qua, đó chính tiên thú thủ hộ trong một thượng cổ di tích!”

Lúc này, Mã lão bưng kín miệng Lê Phong, sau đó tràn đầy sợ hãi nhắc nhở.

“Cái gì!”

“Tiên thú thủ hộ trong thượng cổ di tích?”

“Làm sao có thể? Chẳng phải những con tiên thú thủ hộ kia không thể rời đi thượng cổ di tích sao?”

Nghe Mã lão nhắc nhở, Lê Phong bỏ tay che miệng ra, kinh ngạc bày tỏ chấn động trong lòng mình.

“Không rõ ràng lắm!”

“Nhưng hiện tại có thể xác định, đối phương tuyệt đối là sự tồn tại chúng ta không thể trêu chọc nổi!”

“Nếu thật sự chọc giận đối phương, cho dù là Huyền Sương Tông chúng ta cũng không thể thừa nhận nổi lửa giận của nó!”

Nghe được lời này của Lê Phong, Mã lão sợ hãi nói.

……

Bên trong xe lang!

“Thoải mái!”

“Vẫn là nằm trong xe thoải mái, lúc này ngủ liền không cần lo lắng Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nhảy loạn!”

Nằm ở trong thùng xe, Diệp Phong vô cùng hài lòng nói.

Ngũ đại tổ lão cùng Đường Tiểu Cường nghe xong cũng gật đầu tán thành, dù sao ngồi trong xe rộng rãi quả thực thoải mái hơn nhiều so với ngồi trên lưng tiên thú!

“Tiểu Bát Tử!”

“Tiểu Báo Tử!”

“Nói thật, ta nằm mơ cũng không có nghĩ đến, cho dù ở trong thời đại thượng cổ thì ta cũng chưa từng kéo xe, ai mà ngờ tới thời đại này, ta thế nhưng lại làm công việc này!”

Lúc này, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu đang kéo xe ở bên ngoài đau khổ nói.

“Diệp thiếu!”

“Tiểu Điêu Tử nói nó không muốn kéo xe!”

Nhưng mà, sau khi nghe những lời của Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cùng Tật Phong Xích Lôi Báo liếc nhìn nhau, trực tiếp trăm miệng một lời hét to vào trong thùng xe với Diệp Phong.

“Mẹ kiếp!”

“Hai các ngươi có thể đừng cẩu như vậy được không!”

Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu hoàn toàn chết lặng khi thấy hai con thú mách lẻo!

Một lát sau!

“Tên khốn tiếp!”

“Hai tên khốn tiếp nhà các ngươi!”

“Sau này nói thêm một câu thì ta không phải Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu!”

Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu một mình lôi kéo xe lang nhìn thoáng qua hai thú hóa hình người ngồi ở bên ngoài thùng xe, nhất là khi nhìn thấy vẻ mặt kiêu ngạo của hai con thú lúc này, hắn lập tức chửi thầm trong lòng!

……

Tinh Hồn Thánh Địa, Vô Cực Phong, bên trong thánh điện!

“Hoá ra là như thế này!”

“Sư tôn, không ngờ các ngươi lại trải qua nhiều chuyện như vậy ở Thiên Đạo chiến trường!”

“Còn có Lê Phong nguyện ý vì ngươi tiến vào Huyền Sương Động chịu khổ chịu lạnh ngày ngày đêm đêm, ta thật hâm mộ chuyện tình của các ngươi!”

Sau khi hiểu rõ tình hình, Lạc Thiên Tuyết cũng lộ ra một chút

ghen tị!

Tuy nhiên, khi Lạc Thiên Tuyết nghĩ về quá khứ của chính mình cùng Diệp Phong, nàng không thể không nghĩ thầm: “Mỗi ngày ta chỉ biết tu luyện, hắn mỗi ngày chỉ biết phá của, cho dù là như vậy, chúng ta đều có thể đi đến cùng nhau, việc này cũng xem là kỳ tích đi!”

Mà đúng lúc này, Truyền âm Thạch trong lòng Hồ Lỵ cùng Lạc Thiên Tuyết lại cùng nhau phản ứng.

“A lỵ!”

“Mẹ nó ta quá thảm, xe lang của ta vừa đến Đệ Tứ Tiên Vực liền bị người đoạt đi rồi!”

“Sư tôn!”

“Ta vừa mới mua một chiếc xe lang, xe lang này thật sự rất thoải mái, khi nào ngươi có thể đến đây cho ta xem một chút phúc lợi trong chiếc xe lang này nha!”

Rất nhanh, giọng nói của Lê Phong cùng Diệp Phong lần lượt vang lên trong đầu Hồ Lỵ cùng Lạc Thiên Tuyết.

???

Xe lang?

Phúc lợi?

Nghe Diệp Phong nói xong những lời này, trên mặt Lạc Thiên Tuyết lập tức đỏ bừng, ngay khi nàng đang định đồng ý, đột nhiên lại nghĩ tới một việc, sau đó nói thẳng: “Đồ nhi, phúc lợi xe lang có thể có, chẳng qua, phải đợi ngươi đột phá đến Huyền Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong mới được!”

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết âm thầm nghĩ: “Thực lực hiện tại của Diệp Phong là Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, cho dù thực lực của hắn tăng lên cực kỳ mau, nhưng muốn đột phá đến Huyền Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thì phải cần một ít thời gian, như vậy ta liền có thời gian đi tìm người chế tạo thêm mấy bộ

quần áo!”

???

Đột phá đến Huyền Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong sao?

Nhưng ta hiện tại đã là Kim Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong a, chẳng lẽ bây giờ phải áp chế một đại cảnh giới mới có thể xem phúc lợi?

Sau khi nghe Lạc Thiên Tuyết đưa ra yêu cầu kỳ quái này, Diệp Phong cảm thấy có chút hơi khó hiểu.

“Từ từ!”

“Lần trước ta và sư tôn, cộng thêm tên bóng đèn Trần Phàm cùng nhau tiến vào Thiên Đạo chiến trường, khi đó thực lực của ta chỉ có Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, cho nên sư tôn căn bản không biết ta đã đột phá tới Kim Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong trong thời gian ngắn như vậy!”

“Hiện tại ta đã đạt tới yêu cầu, có phải sau khi trở lại Thánh Địa là có thể kéo sư tôn vào xe lang xem phúc lợi không?”

Nghĩ vậy, Diệp Phong cũng lộ ra một nụ cười xấu xa.

……

Tinh Hồn Thánh Địa, Vô Cực Phong, Thánh Điện!

“Đồ nhi, ngươi đang cười cái gì vậy?”

“Sư tôn, sao ngươi lại tức giận?”

Bên kia, sau khi Lạc Thiên Tuyết cùng Hồ Lỵ kết thúc cuộc trò chuyện của mỗi người, bọn họ đều chú ý tới biểu cảm thay đổi trên mặt đối phương, sau đó trăm miệng một lời hỏi.

“Ai!”

“Tức chết ta, sư công của ngươi trên đường đi đến Thánh Địa, bị người khác đoạt mất đồ vật!”

Lúc này, Hồ Lỵ cũng dẫn đầu giải thích.

“Cái gì!”

“Đồ vật của sư công bị đoạt?”

“Tên mù nào dám đoạt đồ vật của sư công ta!”

Chương 589: Bay cả đêm một cách vô ích, các ngươi đang chơi điêu sao

Nghe vậy, Lạc Thiên Tuyết tức giận nói: “Sư tôn yên tâm, tên bảo bối đồ tôn của ngươi đã sắp trở lại, chờ đến khi hắn trở về, ta lại kêu hắn đi báo thù cho sư công, người khác đoạt như thế nào, đến lúc đó khiến cho những người đó nhổ ra gấp mười lần gấp trăm lần như thế!”

n!

Nghe Lạc Thiên Tuyết nói xong lời này, hai mắt Hồ Lỵ sáng lên, vội vàng nói: “Đúng vậy, việc này thật sự còn cần dựa vào bảo bối đồ tôn của ta, sư công ngươi nói tiên thú của đối phương rất mạnh, nhưng cho dù có mạnh đến cỡ nào, chẳng lẽ còn có thể mạnh hơn hộ đạo giả bên cạnh đồ tôn của ta!”

“Chẳng qua, vừa rồi ngươi cười cái gì vậy?”

Nói xong, Hồ Lỵ cũng tò mò hỏi Lạc Thiên Tuyết.

“Không, không cười cái gì cả!”

“Chính là bảo bối đồ đệ của ta mua cho ta mua thứ tốt!”

Nghe Hồ Lỵ hỏi, Lạc Thiên Tuyết cũng ngượng ngùng giải thích.

“Nga!”

“Xem ra khoảng thời gian trước ta làm ngươi cùng hắn đi Thiên Đạo chiến trường ở chung bồi dưỡng tình cảm, tiến triển không tồi a!”

Nhìn thấy vẻ mặt xấu hổ của Lạc Thiên Tuyết, Hồ Lỵ cũng hiểu ngay lập tức, nàng mỉm cười trêu ghẹo.

Một lát sau!

“Hả?”

“Sư tôn, còn có chuyện gì sao?”

Thấy Hồ Lỵ không nói thêm nữa, nhưng cũng không có ý định rời đi, Lạc Thiên Tuyết lộ vẻ khó hiểu hỏi.

“Thiên Tuyết!”

“Sư tôn đối xử với ngươi tốt không?”

Nghe Lạc Thiên Tuyết dò hỏi, Hồ Lỵ dùng vẻ mặt quái dị hỏi ngược lại một câu.

“Rất tốt!”

“Sư tôn đối đãi đệ tử giống như thân sinh nữ nhi, đương nhiên tốt!”

Lạc Thiên Tuyết nghe xong trả lời ngay lập tức.

“Vậy, ngươi có thể cho ta mượn bộ quần áo được chế tạo từ Tử Minh Huyền Tinh mà Diệp Phong tặng mặc một chút được không?”

Lúc này, Hồ Lỵ cũng cắn chặt răng, nói thẳng ra tiểu tâm tư của chính mình!

???

Mượn bộ quần áo được chế tạo từ Tử Minh Huyền Tinh mặc?

Nghe vậy, trên mặt Lạc Thiên Tuyết cũng lộ ra vẻ giật mình, sau đó nhìn Hồ Lỵ đang đỏ bừng mặt, nhịn không được cười nói: “Sư tôn, cái gì mượn hay không mượn, ngươi muốn dùng liền cầm đi là được, đến lúc đó ta lại làm Diệp Phong đưa ta thêm một bộ!”

……

Sáng sớm hôm sau!

“Tiểu Bát Tử!”

“Còn bao lâu nữa mới đến Thánh Địa?”

Sau khi tỉnh ngủ, Diệp Phong trực tiếp hỏi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư ở bên ngoài.

“Diệp thiếu!”

“Cho dù chúng ta ngày đêm lên đường, với tốc độ của Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu, e rằng cũng phải mất bảy ngày!”

“Dù sao, chúng ta bắt đầu xuất phát từ đệ tam Tiên Vực, hiện tại còn đang bay ở đệ tứ Tiên Vực, chỉ sợ đến tối mới có thể tiến vào thứ năm Tiên Vực!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng vội vàng trả lời.

“Lâu như vậy sao?”

“Vậy thì không cần bay, trong tay ta có một cổng truyền tống không gian chỉ định, lát nữa ta mang chiếc xe lang này đi về trước, các ngươi liền lấy xe lang làm địa điểm, trực tiếp truyền tống qua là được!”

Sau khi biết còn cần bảy ngày, Diệp Phong cũng không nhịn được nữa, hắn đang muốn mau chóng quay về xem phúc lợi đâu!

???

Còn có cổng truyền tống không gian chỉ định?

Vậy là ta đêm nay bay một cách vô ích sao?

Bảy người hai thú các ngươi đang chơi điêu sao?

Nghe Diệp Phong nói xong, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu còn đang liều mạng bay ở bên ngoài lập tức ngây người!

Bên kia!

“Mã lão!”

“Xe lang đều bị đoạt, nếu hai chúng ta cưỡi Xích Tuyết Băng Lang đến đó, như vậy quả thực quá chật vật!”

Sau khi cưỡi Xích Tuyết Băng Lang cả một đêm, Lê Phong đột nhiên dừng lại, trực tiếp nói với Mã lão đang ở bên cạnh.

“Thiếu tông chủ!”

“Ý của ngươi là vận dụng cổng truyền tống không gian chỉ định?”

“Đó là át chủ bài cuối cùng để chúng ta khi gặp nguy hiểm có thể trốn về tông môn. Sao có thể lãng phí nó vào một hành trình vô nghĩa như vậy?”

Nghe Lê Phong nói xong, Mã lão đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, sau đó vội vàng khuyên bảo.

“Ta mặc kệ!”

“Mười năm không gặp, ta tuyệt đối không thể mang bộ dạng chật vật như hiện tại đi gặp nữ nhân ta yêu thương!”

Nhưng mà, Lê Phong căn bản không nghe Mã lão khuyên bảo, trong mắt hắn tràn đầy quyết tâm!

“Lang ca!”

“Chúng ta có phải hay không bị chơi?”

“Mẹ nó đều bay đến đệ tứ Tiên Vực, kết quả thiếu tông chủ muốn vận dụng cổng truyền tống không gian chỉ định?”

Lúc này, Xích Tuyết Băng Lang phía dưới Mã lão dùng thần thức của mình lẩm nhẩm với Xích Tuyết Băng Lang phía dưới Lê Phong.

“Lang đệ!”

“Thấy đủ với hiện tại đi!”

“Nếu như hiện tại bay đến thứ chín Tiên Vực, thiếu tông chủ mới quyết định vận dụng cổng truyền tống không gian chỉ định, như

vậy chúng ta mới thật sự thảm!”

“Dù sao nơi này chỉ là đệ tứ Tiên Vực, cho dù bay đi bay về, lộ trình cũng cũng chỉ tương đương bay đến thứ tám Tiên Vực mà thôi!”

Lúc này, Lang ca cũng lên tiếng an ủi.

……

Lối vào Tinh Hồn Thánh Địa!

Sau khi Diệp Phong đi ra khỏi vết nứt không gian, cũng trực tiếp mang xe lang ra khỏi không gian hệ thống.

Ngay sau đó, chín vết nứt không gian xuất hiện phía trên xe lang, Đường Tiểu Cường, ngũ đại tổ lão cùng với tam đại tiên thú thủ hộ lần lượt bước ra khỏi khe hở không gian của họ.

“Mẹ kiếp!”

“Số Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch này thật lớn!”

Sau khi Đường Tiểu Cường đi ra, nhìn thấy Mê Cung Đại Trận ở lối vào Thánh Địa, hắn cũng trợn tròn mắt thốt lên.

“Từ từ!”

“Quang Đầu Cường, mẹ nó sao cái gì ngươi cũng biết thế!”

Nghe được tiếng kinh hô của Đường Tiểu Cường, Diệp Phong không nhịn được hỏi một câu.

Bạch Liên Huyết Châu trong truyền thuyết đã tuyệt chủng!

Một trong mười loại Đỉnh cấp tiên quả Hắc Long Quả!

Còn có Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư trấn thủ trong tòa thượng cổ đại điện, Đường Tiểu Cường cũng cũng có thể nhận ra phần lớn bảo vật, hiện tại hắn trực tiếp nhận ra Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch, Diệp Phong vô cùng tò mò với chuyện này!

“Diệp thiếu!”

“Đây là thành quả khi ta không ngừng nỗ lực học tập a!”

“Ngày thường ngoại trừ tu luyện, ta đều sẽ tiêu phí xa xỉ đại giới mua tiên quặng, tiên thảo, tài liệu đặc thù, tiên thú,…những bí điển thư tịch tương ứng, vì nó điên cuồng học tập!”

“Ta không hy vọng khi gặp được những bảo vật hiếm có ở Thiên Đạo chiến trường nơi khác, lại bởi vì ta không quen biết chúng mà tiếc nuối sai sót!”

Chương 590: Thật sự không phải ta, ta là mua, không phải đoạt

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Đường Tiểu Cường cũng nghiêm túc giải thích.

???

Tu luyện vốn dĩ đã là một chuyện rất nhàm chán, thời gian còn lại không nghỉ ngơi thư giãn, tại sao lại phải chăm chỉ học tập như vậy?

Đây có phải là lý do tại sao khả năng học hỏi của ngươi khủng bố không?

Sau khi nghe Đường Tiểu Cường giải thích xong, Diệp Phong thực sự bị sốc, ngay cả bây giờ, hắn cũng không muốn biết kho tàng tri thức của Quang Đầu Cường đã đạt đến mức đáng sợ nào, hắn hiện tại chỉ hy vọng đối phương về sau có thể đặt năng lực học tập khủng bố của mình ở những việc đứng đắn!

“Diệp trưởng lão!”

“Ngươi đã trở lại!”

Đúng lúc này, Ngọc Quỷ trưởng lão trưởng lão từ trong Mê Cung Đại Trận đi ra, nghênh đón Diệp Phong!

Tuy nhiên, sau khi nhìn thấy rất nhiều người cùng tiên thú xung quanh Diệp Phong, trên mặt hắn hiện lên vẻ kinh ngạc, thầm nghĩ

trong lòng: “Diệp trưởng lão lần này quải trở về không ít người nha, thậm chí cả tiên thú cũng không buông tha!”

“Ngọc Quỷ trưởng lão!”

“Sáu người bọn họ sẽ gia nhập vào Tinh Hồn Phong, đến nỗi ba con tiên thú này là tiểu sủng vật ta mang về Thánh Địa giữ nhà hộ viện!”

Nhìn thấy Ngọc Quỷ trưởng lão đi ra ngoài, Diệp Phong cũng cười giải thích.

???

Tiểu sủng vật giữ nhà hộ viện?

Công việc coi cổng bắt đầu tất bật rồi?

Nghĩ vậy, ánh mắt Ngọc Quỷ trưởng lão nhìn về phía ba con tiên thú thủ hộ lập tức trở nên không mấy thiện cảm, theo hắn mà nói, bọn họ đã là đối thủ cạnh tranh!

Tình huống này là sao?

Tại sao ánh mắt lão nhân này xem chúng ta đột nhiên trở nên không thích hợp vậy?

Ta chỉ muốn làm bảo bảo ngoan ngoãn nhất trong Thánh Địa, ta chưa kịp làm gì cả đâu, tại sao vừa gặp liền gây thù chuốc oán rồi?

Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nhận thấy sự thay đổi trên khuôn mặt của Ngọc Quỷ trưởng lão lúc này hoàn toàn sững sờ!

Một lát sau!

“Mẹ kiếp!”

“Đây là Thương Quỷ Tham, ít nhất cũng trên vạn năm tuổi!”

“Đó là Thuỷ Vân Yêu Hoa, đã diệt sạch mấy chục vạn năm Thuỷ Vân Yêu Hoa!”

“Trong dòng suối nhỏ kia thế nhưng là Cửu Tinh Thần Quang

Thuỷ!”

“…”

Trên đường khi đến Tinh Hồn Phong, Đường Tiểu Cường liên tục kinh hô!

Mà những người còn lại đều say sưa nghe, chưa nói đến ngũ đại tổ lão vừa mới phi thăng, ngay cả Ngọc Quỷ trưởng lão ở bên cạnh lúc này cũng tỏ ra vô cùng kính nể Đường Tiểu Cường, bởi vì có rất nhiều thứ hắn không quen biết!

“Mẹ nó quá khủng bố!”

“Kho tàng kiến thức của Quang Đầu Cường quá ghê gớm, có thể dự trữ được kho tàng kiến thức ghê gớm như vậy, mỗi cây tóc đã từng rơi xuống cũng không oan!”

Lúc này, Diệp Phong không khỏi kinh ngạc cảm thán với nguồn kiến thức khủng bố của Đường Tiểu Cường, dù sao, ký ức đối với người tu luyện mà nói là một việc cực kỳ đơn giản, nhưng khó nhất chính là đạt được bí tịch ghi chép hiếm thấy của các loại tiên thảo, tiên quặng, tài liệu đặc thù,…!

Nếu không có lòng học tập, thì cũng không có người chịu tiêu phí rất nhiều tinh lực cùng tài lực đi đạt được những thư tịch bí điển đó!

Nghĩ vậy, Diệp Phong hận sắt không thành thép tự mình lẩm bẩm: “Một vị học bá bình thường như vậy, tại sao hiện tại lại không ngộ đạo đâu!”

Sau khi mọi người đến trước Tinh Hồn Phong, họ cũng không có nhiều phản ứng khi thấy Kim Sắc Thông Thiên Bi chế tạo hoàng kim nhà tranh, Đỉnh cấp Ngộ Kiếm Thạch chế tạo phòng tắm rửa, Đỉnh cấp Ngộ Đao Thạch chế tạo phòng giặt, mọi thứ đều là một tác phẩm phá của nghệ thuật cực kỳ xa hoa!

Thực sự là tất cả những gì họ nhìn thấy trên đường đi đã khiến họ cảm thấy chết lặng!

Nói trắng ra là, cho dù hiện tại bọn họ rời đi Thánh Địa, khi nhìn

thấy chỗ nào đó có mấy vạn danh tu sĩ đang điên cuồng chém giết nhau vì một gốc tiên thảo hiếm có, bọn họ tuyệt đối sẽ khịt mũi coi thường nói một câu: “Chỉ như vậy?”

“Mẹ kiếp!”

“Diệp thiếu lần này mang về nhiều người như vậy?”

Sau khi nhìn thấy ngũ đại lão tổ cùng Đường Tiểu Cường, Đồ Mãng cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng rất nhanh sau đó, kinh ngạc liền biến thành hối hận. Trong lòng tràn đầy tiếc nuối nói: “Nếu có Tiểu Cước đại nhân ở chỗ này thì tốt rồi, lập tức tới sáu cái, tuyệt đối có thể hố cất cánh a!”

“Diệp thiếu!”

“Lúc nãy Thánh Chủ có đến đây một chuyến, nói là khi nào ngươi trở về liền đến Thánh Điện!”

Lúc này, Đồ Mãng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nhắc nhở.

“Hả?”

“Sư tôn đây là chờ không kịp sao?”

Nghe Đồ Mãng nói xong, hai mắt Diệp Phong cũng sáng lên, sau khi nhờ Đồ Mãng chăm sóc ngũ đại lão tổ cùng Đường Tiểu Cường, liền nhanh chóng chạy đến Vô Cực Phong!

Vô Cực Phong, Thánh Điện!

“Sư tôn!”

“Đồ nhi tới, ngươi chuẩn bị mặc vào kia…”

Sau khi đi vào Thánh Điện, Diệp Phong vừa cười xấu xa vừa nói, nhưng còn chưa kịp nói xong, sau khi hắn chú ý tới Hồ Lỵ cũng ở chỗ này, câu nói kế tiếp trực tiếp cấp nghẹn trở về!

“Sư tổ!”

Lúc này, Diệp Phong xấu hổ nhìn về phía Hồ Lỵ hô một tiếng.

“Đồ nhi!”

“Sư tổ công của ngươi bị người bắt nạt, ngươi có phải nên quản chuyện này không?”

Lạc Thiên Tuyết lúc này trực tiếp nói ra tình huống.

???

Sư tổ công?

Mẹ nó, vị sư tổ công này ở đâu ra thế?

Nghe được lời này, Diệp Phong cũng sững sờ nhìn sang Hồ Lỵ.

“Sư tôn!”

“Sư tổ!”

“Chuyện này các ngươi cứ giao cho ta đi, dám can đảm bắt nạt sư tổ công của ta, chẳng phải là đang đánh vào mặt Diệp Phong ta sao, nói cho ta biết, ai bắt nạt sư tổ, ta đây liền dẫn người đi thế sư tổ công lấy lại danh dự!”

Mặc dù còn chưa biết tình huống, nhưng nhìn thấy Hồ Lỵ cùng Lạc Thiên Tuyết đều mang vẻ mặt tức giận, Diệp Phong cũng trực tiếp nhận lấy việc này!

“Diệp Phong!”

“Ta cùng sư tổ công của ngươi bởi vì một số nguyên nhân đặc thù mà đã mười năm không gặp, cuối cùng hiện tại hắn có thể tới tìm ta, ai mà ngờ, xe lang hắn ngồi trên đường đến Thánh Địa lại bị đoạt đi!”

Nhìn Diệp Phong đã đáp ứng, Hồ Lỵ cũng vội vàng nói ra tình huống cụ thể.

???

Xe lang?

Nhưng mà, khi nghe Hồ Lỵ nói xong, mặc kệ là Diệp Phong hay

vẫn là Lạc Thiên Tuyết, hai người đều lộ ra vẻ hoang mang.

“Sư tôn!”

Chương 591: Đồ tôn của mình muốn xe lang chơi chơi, hắn còn dám lấy tiền?

“Ngươi đừng nhìn ta như vậy a, thật sự không phải ta, trên đời này làm sao có thể xảy ra chuyện trùng hợp như vậy!"

“Nói nữa, xe lang của ta chính là mua, cũng không phải đoạt!”

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết đột nhiên nhìn sang chính mình, Diệp Phong cũng cười khổ vội vàng giải thích.

“Hả?”

“Diệp Phong, ngươi có ý gì?”

“Ngươi mua một chiếc xe lang?”

Nghe Diệp Phong nói, lại nhìn sang Diệp Phong cùng Lạc Thiên Tuyết lúc này đang có sắc mặt khác thường, Hồ Lỵ cũng nhìn Diệp Phong trực tiếp hỏi.

“Sư tổ!”

“Ta thật sự có mua một chiếc xe lang, nhưng việc này tuyệt đối là trùng hợp a!”

Nói xong, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, trực tiếp nói với Diệp Tiểu Đường ở bên cạnh: “Tiểu Đường, ngươi đi gọi Quang Đầu Cường đến đây!”

“Sư tôn!”

“Sư tổ!”

“Ta có chứng nhân, chờ hắn tới, hắn có thể chứng minh lời ta nói là thật!”

Sau đó, Diệp Phong cũng nhìn về phía hai người lên tiếng giải thích.

Một lát sau!

“Diệp thiếu, ngươi kêu ta?”

Sau khi đi vào Thánh Điện, Đường Tiểu Cường nhìn ba người bên trong Thánh Điện, có chút lo lắng hỏi Diệp Phong.

“Quang Đầu Cường!”

“Nói cho ta biết, chúng ta dùng bao nhiêu Tiên Linh Tinh mua lại chiếc xe lang kia!”

Không có dư thừa vô nghĩa, Diệp Phong về phía Đường Tiểu Cường hỏi thẳng!

“Một quả thấp phẩm Tiên Linh Thạch a!”

“Thật ra chúng ta có thể trực tiếp đoạt, nhưng nghĩ đến Diệp thiếu ngươi chính là thần hào phá của, cho nên nếu như đoạt được, ta cũng trả lại cho hắn một quả thấp phẩm Tiên Linh Thạch, cũng coi như là phá của!”

Nghe câu hỏi của Diệp Phong liên quan đến xe lang, Đường Tiểu Cường cũng vội vàng giải thích.

???

Một quả thấp phẩm Tiên Linh Thạch mà cũng gọi là mua?

Mẹ nó còn không bằng trực tiếp đoạt lấy đâu, đây là vừa đoạt xe lang của người ta vừa hung hăng nhục nhã?

Nghe được những lời của Đường Tiểu Cường, Diệp Phong đã hoàn toàn chết lặng, hắn liền nói tại sao lúc đó lại mua bán nhanh như vậy, hoá ra là cường mua cường bán a!

Khụ khụ!

Nhận thấy Hồ Lỵ và Lạc Thiên Tuyết đang nhìn mình với ánh mắt

bắn ra tia lửa, Diệp Phong cũng xấu hổ lúng túng ho khan một tiếng, sau đó nói: “Sư tổ, theo tình hình hiện tại, có khả năng cao là ta, nhưng chúng ta vẫn còn có một cơ hội cuối cùng, xe lang ta mua là của Huyền Sương Tông, không biết sư tổ công là người ở thế lực nào?”

“Sư tổ công của ngươi là thiếu tông chủ Huyền Sương Tông!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Hồ Lỵ cũng là nói ra thân phận của Lê Phong.

“Đinh! Vì giải quyết phiền toái xấu hổ của ký chủ lúc này, nhắc nhở ký chủ một chuyện, đó chính là, mặc dù tông chủ của Huyền Sương Tông không còn ngăn cản Lê Phong và Hồ Lỵ ở bên nhau, nhưng nếu Hồ Lỵ muốn gả vào vào Huyền Sương Tông thì lại là một chuyện cực kỳ khó khăn!”

“Đinh! Hồ Lỵ chính là sư tổ của ký chủ, là sư tổ của thần hào phá của, thế nhưng lại bị một Huyền Sương Tông nho nhỏ khinh thường, đây là đang đánh vào mặt ký chủ!”

Sau khi nghe Hồ Lỵ nói ra thân phận của sư tổ công, Diệp Phong hoàn toàn trở nên xấu hổ, nhưng vào lúc này, âm thanh thông báo của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu hắn.

Hả?

Thế nhưng còn có việc này!

Sau khi nghe hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cười, cái gì kêu đoạt xe lang của sư tổ công, đó là hắn ra oai phủ đầu với Huyền Sương Tông!

“Ai!”

“Sư tổ, không giả vờ nữa, ta ngả bài!”

“Ta chính là cố ý đoạt xe lang của sư tổ công, nhưng ta không phải muốn nhằm vào sư tổ công, mà là muốn ra oai phủ đầu với Huyền Sương Tông, dù sao, xe lang chính tượng trưng cho thân phận của Huyền Sương Tông, ta đoạt xe lang, chính là đang đánh vào mặt Huyền Sương Tông!”

Sau khi điều chỉnh tâm lý của mình, Diệp Phong nghiêm túc nhìn Hồ Lỵ giải thích.

“Hả?”

“Diệp Phong, ngươi nói như vậy là có ý gì?”

Nghe Diệp Phong nói xong những lời này, đặc biệt là khi nhìn thấy vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Phong, Hồ Lỵ khó hiểu hỏi.

Nhưng Diệp Phong lúc này cũng không có lập tức trả lời, mà là vận dụng một lần công năng nhìn trộm thiên cơ, thu được càng nhiều tin tức về việc Huyền Sương Tông đối xử với Hồ Lỵ.

Một lát sau!

“Hoá ra là như vậy!”

“Không nghĩ tới, Lê Phong không chỉ có vì ta chịu đựng mười năm gian khổ trong Huyền Sương Động, mà còn chịu đựng nhiều áp lực lớn như vậy!”

Nghe Diệp Phong nói xong, trong mắt Hồ Lỵ cũng tràn đầy cảm động!

“Sư tổ!”

“Sư tổ công đối với ngươi là không có gì phải nói, nhưng Huyền Sương Tông dám khinh thường ngươi như vậy, là một đồ tôn bảo bối của ngài, ta có thể mặc kệ sao?”

“Đoạt xe lang của bọn họ chỉ là một cái bắt đầu!”

“Ta sẽ cho Huyền Sương Tông biết, ngươi gả vào Huyền Sương Tông, không phải ngươi trèo cao Huyền Sương Tông, mà là Huyền Sương Tông trèo cao ngươi!”

Diệp Phong cảm thấy bầu không khí đã đạt tới đỉnh điểm, lúc này mới tiếp tục nói.

“Diệp Phong!”

“Vừa rồi là sư tổ trách oan ngươi!”

“Chờ sau khi sư tổ công của ngươi tới, ngươi xem ta thu thập hắn như thế nào!”

“Đồ tôn của mình muốn xe lang chơi chơi, hắn thế nhưng còn dám lấy tiền, đây là chuyện mà con người có thể làm ra sao?”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, trong mắt Hồ Ly cũng tràn đầy cảm động, nàng không nghĩ tới, bảo bối đồ tôn của mình thế nhưng lại yên lặng bảo hộ mình như thế!

Giúp nàng tranh một hơi!

“Được!”

“Hận thù đã được dời đi thành công, sư tổ công đáng thương của ta, lần này phải ủy khuất ngươi!”

Nghe Hồ Ly nói như vậy, Diệp Phong mới thở phào nhẹ nhõm, hắn thật sự không nghĩ tới, trên đời thế nhưng còn có những việc trùng hợp đến như vậy, trên đường tùy tiện mua chiếc xe lang, thế nhưng vẫn là người trong nhà!

Mà lúc này, Lê Phong cùng Mã Lão cái gì cũng không biết, cũng thông qua cổng truyền tống không gian chỉ định đi đến lối vào Tinh Hồn Thánh Địa!

“Cái gì!”

“Mẹ nó đây là cái gì!”

“Mẹ nó là Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch, hơn nữa lại có nhiều như vậy!”

“Từ khi nào một Vô Cực Thánh Địa nho nhỏ lại giàu có đến vậy, nhiều Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch lớn như vậy đều có thể mang ra bố trí Mê Cung Đại Trận?”

Chương 592: Đồ tôn của mình muốn xe lang chơi chơi, hắn còn dám lấy tiền? (2)

Sau khi Mã Lão nhìn thấy Mê Cung Đại Trận ở trước mắt, cả người đều bị chấn động, không ngoa khi nói rằng ngay cả Huyền Sương Tông bọn họ cũng không thể lấy ra nhiều Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch đến như vậy!

“Cũng không biết vì sao!”

“Ta luôn có cảm giác Vô Cực Thánh Địa này giống như đã có thứ gì đó thay đổi cực lớn?”

Sau khi khiếp sợ, Mã Lão cũng có chút bất an suy nghĩ.

“A Lỵ nói, sau khi đi vào Thánh Địa, mặc kệ nhìn đến cái gì đều phải bình tĩnh một chút!”

“Lúc ấy ta còn không hiểu lời này có nghĩa là gì, nhưng ta hiện tại đã biết rõ, nhưng mẹ nó làm sao ta có thể bình tĩnh đây, từng này phải mất bao nhiêu Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch a, trong đó ẩn chứa bao nhiêu giá trị khủng bố a!”

Lê Phong lúc này cũng hoàn toàn bị Mê Cung Đại Trận làm cho hoảng sợ!

Trong Tinh Hồn Thánh Địa!

“Tiểu Điêu Tử!”

“Bên ngoài có hai khuôn mặt lạ hoắc, đi ra ngoài hỏi xem bọn họ là ai, đến Tinh Hồn Thánh Địa chúng ta có chuyện gì!”

Sau khi cảm nhận được Lê Phong cùng Mã Lão đang đứng ở bên ngoài, Ngọc Quỷ trưởng lão trực tiếp nói với Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu, một trong ba tiên thú thủ hộ.

“Nếu đều là trông cửa, hà tất phải nội cuốn!”

“Ta trực tiếp làm lão đại không phải được rồi sao!”

Nhìn Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu đi vào Mê Cung Đại Trận, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng lộ ra vẻ đắc ý!

Một lát sau!

Sau khi Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu ra khỏi Mê Cung Đại Trận, nhìn thấy người đang đứng ở bên ngoài thế nhưng là Lê Phong cùng Mã Lão, cả người nó đều sững sờ!

“Không phải chỉ đoạt các ngươi một chiếc xe lang rách nát thôi sao?”

“Thế nhưng còn đuổi tới tận đây, làm sao, muốn cướp lại sao?”

Sau khi hoàn hồn, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu nhìn chằm chằm vào hai người bọn họ, trực tiếp chất vấn!

Choáng váng!

Nhìn Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu ở trước mặt, Lê Phong cùng Mã Lão đã hoàn toàn đần ra!

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ rằng họ sẽ nhìn thấy con tiên thú thủ hộ khủng bố này ở đây!

Mà càng làm cho bọn họ cảm thấy bất an chính là đối phương tựa hồ như đã hiểu lầm cái gì, tuy rằng bị cướp xe lang, nhưng bọn hắn thật sự chưa từng muốn lấy lại!

“Tiên thú đại nhân!”

“Ta nghe không rõ ngươi nói như vậy là có ý gì!”

“Các ngươi rõ ràng là mua chiếc xe lang kia, tại sao lại nói cướp đi?”

Sau khi phục hồi tinh thần, Lê Phong cũng ra vẻ bình tĩnh nhìn về phía Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu nói.

“Hừ!”

Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu nghe Lê Phong nói xong, sắc mặt dần dần dịu đi, sau đó lớn tiếng hỏi: “Nếu ngươi không phải vì xe lang mà tới đây, vậy ngươi tới đây làm gì?”

“Tiên thú đại nhân!”

“Đạo lữ của ta đang ở trong Thánh Địa, ta là tới tìm đạo lữ, nàng là Hồ Ly, là Thánh Địa…”

Lê Phong còn chưa kịp nói xong, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu lại bỗng nhiên đánh gãy lời hắn nói, nói thẳng: “Cái gì hồ ly?”

“Trong Thánh Địa chỉ có sư tử, báo, điêu tử cùng một đám tiểu long tử, nhưng không có hồ ly ngươi nói!”

“Ngươi nhất định đã tìm nhầm nơi rồi!”

Khi nói đến đây, trên mặt Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu cũng tràn đầy tự tin, bởi vì vừa rồi nó đã thông qua thần thức kiểm tra tình huống của Thánh Địa, ngoại trừ ba con tiên thú thủ hộ bọn hắn, chỉ có ba con Huyền Ma Long cùng 30 con Ám Ảnh Địa Long, căn bản không có hồ ly gì đó như đối phương nói!

???

Còn mẹ nó sư tử, báo, điêu tử gì đó?

Ta mẹ nó nói chính là người, là người a!

Nghe được lời này của Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu, trong lòng Lê Phong muốn dùng nước miếng phun chết đối phương, hắn là một người tu luyện, sao có thể sẽ tìm một con tiên thú làm đạo lữ!

Hô!

Sau khi hít sâu một hơi, Lê Phong bình tĩnh nhìn Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu, tiếp tục nói: “Tiên thú đại nhân, đây là Vô Cực Thánh Địa sao?

“Ngươi xem ngươi xem!”

“Ta nói cái gì, ta liền nói ngươi tìm nhầm nơi đi!”

“Nơi này không phải là Vô Cực Thánh Địa, nơi này là Tinh Hồn Thánh Địa!”

Nghe được lời này, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu càng thêm xác định hai người đối diện tuyệt đối là tìm nhầm chỗ.

“Hả?”

“Tinh Hồn Thánh Địa?”

“Ngày hôm qua khi ta liên lạc cùng a Lỵ, nàng không có nói cho ta biết Thánh Địa thay đổi địa điểm a, nhưng tại sao hiện tại lại đổi tên?

Lê Phong lúc này không tin tà, tiếp tục hỏi: “Tiên thú đại nhân, vậy Thánh Địa chi chủ, có phải tên là Hồ Lỵ?”

“Đủ rồi!”

“Kiên nhẫn của ta có hạn!”

“Đây là Tinh Hồn Thánh Địa, thánh chủ là Lạc Thiên Tuyết, không phải là Hồ Lỵ!”

“Ta đã nói các ngươi tìm lầm địa phương, rốt cuộc còn muốn ta nói mấy lần nữa, nếu mẹ nó còn không đi, thì đừng trách ta bão nổi đối với các ngươi!”

Nghe thế, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu hoàn toàn mất kiên nhẫn, tức giận rống to với Lê Phong.

“Cái gì!”

“Thánh Chủ là Lạc Thiên Tuyết?”

“Ta biết nàng, nàng là đệ tử của đạo lữ ta, vậy thì nơi này tuyệt đối chính là Vô Cực…”

Tuy rằng hắn chưa gặp qua Lạc Thiên Tuyết, nhưng lúc trước khi còn ở Thiên Đạo chiến trường, hắn đã nghe Hồ Lỵ nói rất nhiều về ái đồ của mình, có thể nói, hắn hiện tại đã xác định một việc, đó chính là hắn khẳng định không có tìm nhầm chỗ!

“Mẹ kiếp!”

“Ngươi mẹ nó không để yên đúng không!”

“Ngươi quen Thánh Chủ, ngươi mẹ nó nhận thức cái đắc a!”

“Thật mẹ nó xem ta là ngốc điêu đâu!”

Nhưng mà, Lê Phong còn chưa kịp nói xong, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu đã hoàn toàn nổi giận, đầu tiên là hóa thành hình người, sau đó từ trong tiên giới lấy ra một thanh gỗ, cầm thanh gỗ lao về phía hai người đối diện!

……

Tinh Hồn Thánh Địa, Vô Cực Phong, Thánh Điện!

Hả?

Hồ Ly bỗng nhiên nhận thấy Truyền âm Thạch trong lòng ngực lại có phản ứng, nàng vội vàng phóng xuất thần thức kích hoạt.

“A Ly!”

“Mau ra đây cứu ta!”

“Con tiên thú khủng bố đoạt xe lang của ta hiện tại đang cầm gậy gỗ đuổi theo đánh ta!”

“Ta hiện tại ở trước lối vào Thánh Địa!”

Sau khi Truyền âm Thạch vừa được kích hoạt, tiếng cầu cứu của Lê Phong vang lên trong đầu Hồ Ly.

???

Tình huống này là sao?

Lê Phong đã đến Thánh Địa?

Nhưng lại bị tiên thú đuổi theo đánh là tình huống như thế nào?

Chương 593: Không để yên, thật xem ta là ngốc điêu đâu?

Sau khi nghe được lời này, Hồ Lỵ bối rối nhìn sang Diệp Phong hỏi: “Diệp Phong, phía trước đoạt… Không đúng, khi mua xe lang, là con tiên thú thủ hộ nào đi theo Quang Đầu Cường?”

“Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu a!”

“Sư tổ, xảy ra chuyện gì sao?”

Nghe Hồ Lỵ hỏi, Diệp Phong cũng có chút nghi hoặc hỏi lại.

“Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu?”

“Vậy hiện tại nó ở đâu?”

Hồ Lỵ nghe xong lại lần nữa hỏi.

“Tiểu Bát Tử, Tiểu Báo Tử cùng Tiểu Điêu Tử đều là ta mang về Thánh Địa giữ nhà hộ viện!”

“Cho nên liền giao toàn bộ cho Ngọc Quỷ trưởng lão rồi, làm sao vậy?”

Diệp Phong nghe xong cũng lộ vẻ nghi hoặc lại lần nữa trả lời.

“Xong rồi!”

“Sư tổ công của ngươi đã đến bên ngoài Thánh Địa!”

“Nhất định là có chút hiểu lầm gì đó, hiện tại Tiểu Điêu Tử đang dùng gậy gỗ đuổi theo hắn cuồng tấu đâu!”

Nghe Diệp Phong nói xong lời này, sau khi Hồ Lỵ giải thích một câu liền trực tiếp chạy ra khỏi Thánh Điện, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến lối vào Thánh Địa.

“Tiểu Đường!”

Sau khi biết được tình huống cụ thể, Diệp Phong cũng không có vội vàng lao ra, mà là dùng ánh mắt nhìn sang Diệp Tiểu Đường!

……

Bên ngoài Tinh Hồn Thánh Địa!

Theo một khe hở không gian xuất hiện, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu tay cầm gậy gỗ lập tức dừng lại, nhìn tiểu cô nương đáng yêu từ trong khe nứt đi ra, nhưng trong mắt tràn ngập vô tận sợ hãi, bởi vì nó cảm nhận được cảm giác nguy hiểm!

“Mẹ kiếp!”

“Mẹ nó đây vẫn là Vô Cực Thánh Địa mà ta biết sao?”

“Tại sao mỗi một cái đi ra càng khủng bố hơn thế này!”

Cảm nhận được cảm giác áp bách trên người tiểu cô nương, Mã Lão gần như bị dọa khóc!

Hắn chính là người có tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong khủng bố a, tuyệt đối là cường giả đứng trên đỉnh kim tự tháp ở Thượng Giới, nhưng mà, khi hắn đi tới Thánh Địa nho nhỏ này, hắn bị đả kích hết lần này đến lần khác, hắn đều cảm giác được chính mình là một con gà yếu ớt!

“Nằm sấp xuống!”

“Chờ ngô chủ trách phạt đi!”

“Hắn chính là sư tổ công của ngô chủ, ngươi còn đánh hắn, ta cũng rất khâm phục dũng khí của ngươi!”

Sau khi lấy đi cây gậy gỗ trong tay Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu, Diệp Tiểu Đường nghiền ngẫm nói.

Hả?

Sư tổ công của ngô chủ?

“Mẹ kiếp!”

“Ngô chủ trong miệng tiểu cô nương khủng bố này chẳng lẽ là đồ tôn của Hồ Lỵ?”

“Nếu thật sự là như vậy, Hồ Lỵ chẳng phải dựa vào tên đồ tôn

khủng bố này sẽ trực tiếp bay lên?”

Nghe vậy, Mã Lão ở bên cạnh sửng sốt một chút. Sau đó đột nhiên nghĩ tới cái gì, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, trong lòng thầm nghĩ: “Không được, ta phải mau chóng thông báo chuyện này với tông chủ mới được, đến lúc đó quyết định như thế nào thì phải xem tông chủ!”

Một lát sau!

“Lê Phong!”

Sau khi Hồ Lỵ chạy ra khỏi Mê Cung Đại Trận, nàng hưng phấn chạy đến nam nhân mình yêu ở đối diện!

“A Lỵ!”

Ôm Hồ Lỵ chạy tới vào trong lòng ngực, trong mắt Lê Phong cũng tràn ngập hưng phấn!

Mười năm!

Hắn thừa nhận suốt đau khổ băng giá trong mười năm!

Bây giờ, cuối cùng hắn cũng gặp được nữ nhân mà mình yêu!

“Đừng chỉ đứng ở đây nữa!”

“Làm bóng đèn thật thú vị a, cùng ta tiến vào Thánh Địa trước đi!”

Đúng lúc này, âm thanh của Diệp Phong cũng vang lên trong đầu Diệp Tiểu Đường, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu cùng Mã Lão.

“Là hắn!”

Nghe được âm thanh của Diệp Phong, Mã Lão cũng thấy Diệp Phong đi ra từ trong Mê Cung Đại Trận!

Một lát sau!

Sau khi Mã Lão đi theo Diệp Phong đi qua Mê Cung Đại Trận tiến vào Thánh Địa, hắn đã không thể tin vào mắt mình khi nhìn thấy cảnh tượng trước mặt!

“Mẹ kiếp!”

“Thiệt hay giả!”

“Đừng làm ta sợ a, đây vẫn là Thánh Địa rách nát mà mười năm trước kia ta đã tiến vào sao?”

Nhìn trên mặt đất phủ đầy Cực phẩm Tiên Linh Tinh!

Nhìn những tiên thảo hiếm có cùng những tiên thảo trong truyền thuyết có thể thấy ở khắp mọi nơi bên đường!

Nhìn tiên quặng hiếm có giống như cục đá tùy ý bày biện ở ven đường!

Nhìn hết tất cả những thứ này, Mã Lão gần như bị dọa khóc, không ngoa khi nói giá trị chứa đựng trong những thứ đó chỉ là phần nổi của tảng băng chìm, Huyền Sương Tông hiện tại không thể so sánh tới!

Thậm chí, tiên thảo truyền thuyết nhà người ta tùy tiện ném ở ven đường, cũng là một trong những bảo vật áp đáy hòm của Huyền Sương Tông bọn họ!

“Mẹ nó Hồ Lỵ trèo cao Huyền Sương Tông!”

“Nếu như thiếu tông chủ có thể nghênh thú Hồ Lỵ trở lại tông môn, kia quả thực chính là Huyền Sương Tông trèo cao người ta!”

Lúc này, Mã Lão cũng ngưng trọng âm thầm nghĩ tới!

“Diệp trưởng lão!”

“Ta đang muốn đi tìm ngươi đâu!”

“Ngươi xem, ngươi kiến tạo Thánh Địa một lần nữa, kết quả, những tiên thảo rác rưởi trước đây cho đệ tử luyện đan đều tìm không thấy, ngươi đặt ở đâu rồi, ta tự mình đi lấy!”

Đúng lúc này, Tử Trúc trưởng lão đột nhiên từ nơi xa chạy tới, sau đó vội vàng hỏi Diệp Phong.

“Để chỗ nào?”

“Ta đều ném a!”

“Những thứ rách nát đó để lại làm gì a!”

“Hơn nữa, ven đường không phải là tiên thảo sao, tùy tiện lấy về chút đi, cho bọn họ luyện chơi thì được rồi!”

Nghe Tử trúc trưởng lão hỏi, Diệp Phong cũng trực tiếp trả lời.

???

Lấy những tiên thảo hiếm có cùng truyền thuyết này đó cho đệ tử luyện đan chơi?

Điên rồi sao?

Nghe được lời nói của Diệp Phong, không chỉ có Tử Trù trưởng lão ngẩn ra, ngay cả Mã Lão ở bên cạnh cũng kinh hãi!

“Diệp trưởng lão!”

“Ta biết ngươi phá của, nhưng làm như vậy không phải có chút quá phá của sao!”

“Nếu thật sự lấy những tiên thảo hiếm có cùng truyền thuyết này đưa cho đệ tử luyện đan, ta sợ bọn họ sẽ điên mất!”

Khiếp sợ qua đi, Tử Trúc trưởng lão cười khổ giải thích với Diệp Phong.

Dù sao, một gốc cây tiên thảo hiếm có cùng truyền thuyết ở đây, chỉ sợ đều là tâm can bảo bối của những đệ tử luyện đan suốt đời muốn tìm kiếm!

“Tử Trúc trưởng lão!”

“Ngươi cũng biết ta phá của, vậy ngươi nên nghĩ cho ta nhiều một chút đi!”

“Năng lực phá của của một người có hạn, ta cần các ngươi giúp ta cùng nhau phá của!”

Chương 594: So với Tinh Hồn Thánh Địa, Huyền Sương Tông không bằng một tên ăn mày

“Khả năng ngay từ đầu những đệ tử dùng số tiên thảo rác rưởi này luyện đan có chút không tiếp thu được, nhưng sau một thời gian dài, bọn họ không phải đã chết lặng, không phải hoàn toàn có thể tiếp nhận rồi sao?”

“Thật ra, bọn họ là đang cần một quá trình thích ứng mà thôi!”

Nghe Tử Trúc trưởng nói lời này, trên mặt Diệp Phong cũng đầy ý cười khuyên bảo.

Ai!

Thấy Tử Trúc trưởng lão vẫn lộ ra vẻ khó có thể tiếp nhận, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ thở dài một hơi, trực tiếp đưa mắt ra hiệu nhìn sang Diệp Tiểu Đường.

Oanh!

Theo một tiếng vang lớn, mấy trăm loại tiên thảo quý hiếm cùng tiên thảo trong truyền thuyết bên cạnh khoảng đất trống đều bị một quyền của Diệp Tiểu Đường quét sạch!

“Tiểu Đường!”

“Ngươi đang làm gì!”

Nhìn thấy một màn này, Diệp Phong cũng giả bộ kinh ngạc hỏi!

“Ngô chủ!”

“Nếu bọn họ không muốn dùng số tiên thảo rác rưởi này luyện đan chơi, ta sẽ dùng chúng để luyện quyền!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Diệp Tiểu Đường cũng là vui vẻ trả lời.

“Tiểu Đường đại nhân!”

“Dừng tay, dừng tay a!”

“Ta lấy, ta sẽ cầm số tiên thảo rác rưởi này trở về cho bọn hắn luyện chơi, ngài đừng ra quyền nữa!”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Đường lại chuẩn bị lần nữa ra quyền, sau khi Tử Trúc trưởng lão hồi tinh thần cũng vội vàng khuyên can, hắn đã nghĩ rõ, thà bị Diệp Tiểu Đường tiêu diệt toàn bộ, còn không bằng lấy về luyện chơi!

Đến nỗi những đệ tử luyện đan có điên hay không điên, hắn đã không thèm nghĩ, hắn chỉ biết, hiện tại lại không đáp ứng thì hắn sẽ là người điên trước tiên!

Mà Mã Lão ở một bên lúc này đã hoàn toàn ngây người!

Hắn đột nhiên cảm thấy, so với Tinh Hồn Thánh Địa, Huyền Sương Tông quả thực chỉ là một tên ăn mày!

Phi!

Mẹ nó ăn mày đều không bằng!

Một lát sau!

“Đó là, Cửu Tinh Thần Quang Thuỷ?”

“Cho dù là Huyền Sương Tông thì cũng chỉ có hai bình nhỏ, kết quả ở trong nhà người ta là mẹ nó chảy xuôi dòng suối nhỏ?”

“Còn có dòng suối nhỏ Xích Kim Vạn Linh Dich kia, dòng suối nhỏ không biết tên rượu ngon…”

Sau khi Mã Lão đi theo Diệp Phong đi vào Thánh Điện trong Vô Cực Phong, toàn thân hắn đều đã chết lặng!

Thậm chí còn không có phản ứng gì khi nhìn thấy Hoàng Kim Mao Ốc ở Vô Cực Phong, phòng tắm được tạo từ Đỉnh cấp Ngộ Kiếm Thạch,…!

“Buồn cười!”

“Thật sự quá buồn cười!”

“Tuỳ tiện lấy đi một số rác rưởi từ Tinh Hồn Thánh Địa, chỉ sợ có thể khiến cho bất kỳ thế lực bá chủ nào đó tấn công Huyền Sương Tông, mà Huyền Sương Tông thế nhưng còn khinh thường Tinh Hồn Thánh Địa, đây quả thực là chuyện quá buồn cười!

Lúc này, Mã Lão đã lấy lại bình tĩnh, cũng cười khổ lẩm bẩm một mình.

…..

Bên ngoài Tinh Hồn Thánh!

“A Lỵ!”

“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy?”

“Tại sao con Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu đoạt xe lang của ta lại ở trong Thánh Địa ngươi?”

“Còn có, tại sao tiểu cô nương khủng bố kia nói ta là sư tổ công của ngô chủ của nàng?”

Lúc này, Lê Phong cũng là mặt lộ vẻ khó hiểu nhìn Hồ Lỵ hỏi.

“Ngươi còn không biết xấu hổ nói chuyện này?”

“Ta thật đúng là cho rằng xe lang của ngươi bị đoạt đâu, rõ ràng là ta bảo bối đồ tôn mua từ trong tay ngươi!”

“Mà hắn cũng là đồ tôn của ngươi, đồ tôn của mình muốn xe lang chơi chơi, ngươi thế nhưng còn không biết xấu hổ lấy tiền, có ai làm sư tổ công như ngươi không?”

Nghe Lê Phong hỏi chuyện, Hồ Lỵ cũng ra vẻ tức giận nói!

???

Xe lang của ta bị đoạt!

Ta bị bắt nhận lấy một quả thấp phẩm Tiên Linh Thạch!

Đến cuối cùng, là ta sai rồi?

Nghe Hồ Lỵ nói lời này, Lê Phong muốn phát điên!

Nhưng thực mau!

Sau khi Lê Phong biết một ít tình huống của Diệp Phong từ trong miệng Hồ Lỵ, đặc biệt là sau khi tiến vào Thánh Địa, nhìn thấy những tài nguyên tu luyện hiếm có cùng thiên tài địa bảo, hắn mới chân chính ý thức được tên đồ tôn mua xe lang của mình có bao nhiêu khủng bố!

"A Lỵ!"

"Đồ tôn của ngươi quá kinh khủng!"

"Nói thật, mặc dù phụ thân của ta không còn ngăn cản chúng ta đến với nhau nữa nhưng ta muốn cưới ngươi về tông môn cũng không phải là một chuyện đơn giản!"

"Nhưng hiện tại xem ra ta cảm thấy để cho đồ tôn bảo bối của ngươi chấp nhận Huyền Sương Tông chúng ta mới là vấn đề khó khăn lớn nhất!"

Đi trên đường đến Vô Cực Phong, Lê Phong cũng gượng cười lên tiếng nói.

"Lê Phong!"

"Yên tâm đi, Diệp Phong sẽ không làm khó Huyền Sương Tông quá nhiều!"

"Hắn chỉ không muốn để cho ta bị ăn hiếp ở Huyền Sương Tông mà thôi, cho nên ngươi không cần phải lo lắng quá đâu!"

Nghe được Lê Phong lo lắng, Hồ Lỵ cũng cười giải thích.

...

Vô Cực Phong, trong Thánh Điện!

"Đồ tôn Diệp Phong, bái kiến sư tổ công!"

Khi Hồ Lỵ và Lê Phong đi vào Thánh Điện, Diệp Phong cũng nhìn về phía Lê Phong trên mặt lộ vẻ cung kính lên tiếng hô.

Mặc dù hắn không có quá nhiều hảo cảm đối với Huyền Sương Tông nhưng Diệp Phong lại có ấn tượng không tệ đối với sư tổ công này của mình!

"Văn bối Lạc Thiên Tuyết, bái kiến sư công!"

Lạc Thiên Tuyết đang đứng bên cạnh cũng lên tiếng hô.

"Tốt! Tốt!"

Nhìn thấy đệ tử và đồ tôn của Hồ Lỵ đều công nhận mình, lúc này Lê Phong mới triệt để yên tâm.

Đặc biệt là Diệp Phong, chỉ cần đối phương công nhận mình thì cho dù đối phương có ý kiến với Huyền Sương Tông thì cùng lắm hắn từ bỏ thân phận Thiếu tông chủ là được, chỉ cần có thể ở bên cạnh Hồ Lỵ thì hắn đã thỏa mãn lắm rồi!

"Sư tổ công!"

"Ta biết Huyền Sương Tông ngươi có chút chướng mắt sư tổ của ta!"

"Nhưng ta không thể nào để cho sư tổ qua đó bị người ta ăn hiếp được cho nên ta sẽ theo các ngươi đi tới Huyền Sương Tông, hơn nữa còn dẫn một số người theo!"

"Ta muốn làm cho tất cả mọi người biết một chuyện đó chính là nếu như có người nào dám khi dễ sư tổ ta thì ta không cần biết đó là ai, ta sẽ để cho hắn hối hận khi đi đến thế giới này!"

Đúng lúc này, Diệp Phong lại tỏ vẻ cực kỳ nghiêm túc nhìn Lê Phong lên tiếng nói.

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong mắt Hồ Lỵ và Lạc Thiên Tuyết tràn đầy cảm động!

Chương 595: Phúc lợi không có, bị sư tổ

công cướp đi?

Mà Lê Phong và Mã lão nghe nói như vậy thì toàn thân đột nhiên run lên, bọn họ có thể cảm nhận được Diệp Phong nói như vậy tuyệt đối không phải là nói đùa!

"Sư tổ!"

"Khi nào chúng ta xuất phát?"

Lúc này, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Hồ Lỵ lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp Phong!"

"Sáng sớm ngày mai lên đường đi!"

"Đúng rồi, đừng dẫn theo quá nhiều người, vừa vừa là được rồi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Hồ Lỵ cũng cười lên tiếng đáp lại, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Hồ Lỵ ta có tài đức gì mà lại có một đồ tôn tốt như vậy!"

"Tốt!"

"Vậy ta và sư tôn sẽ không quấy rầy ngươi và sư tổ công nữa!"

Lúc này, Diệp Phong nở một nụ cười, nói xong cũng lôi kéo Lạc Thiên Tuyết rời khỏi Thánh Điện, trực tiếp chạy tới chỗ xe sói đã được chuẩn bị sẵn!

Bên trong xe sói!

"Diệp Phong, ngươi, ngươi dẫn ta đến đây để làm gì?"

Nhìn thấy ánh mắt nóng bỏng của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết cũng đoán được cái gì đó nhưng trên mặt vẫn lộ vẻ ngượng ngùng hỏi.

"Làm gì?"

"Sư tôn, xem phúc lợi!"

"Không phải người nói khi thực lực của ta đột phá đến Huyền Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thì có thể cho ta một đợt phúc lợi hay sao?"

"Bây giờ thực lực của ta đã đột phá đến Kim Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi như vậy, Diệp Phong cũng đắc ý lên tiếng nói.

"Cái gì!"

"Bây giờ ngươi đã đột phá đến Kim Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong rồi?"

Nghe đến đây, Lạc Thiên Tuyết cũng trợn tròn hai mắt kinh hô lên, nàng hoàn toàn không ngờ được là chỉ trong vài ngày mà Diệp Phong đã đột phá từ Địa Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đến Kim Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, trực tiếp đột phá ba cái đại cảnh giới!

"Đồ nhi!"

"Cái phúc lợi này ngươi phải chờ mấy ngày!"

"Ta phải thừa thời gian này tìm người chế tạo thêm mấy bộ quần áo nữa, tại vì bộ quần áo mà ngươi đưa cho ta đã bị sư tổ của ngươi lấy rồi!"

Sau khi tỉnh táo lại, Lạc Thiên Tuyết cũng cười khổ giải thích.

Hả?

Sư tổ lấy bộ quần áo do Tử Minh Huyền Tinh chế tạo đó đi?

Vốn nên là sư tôn cho ta phúc lợi, kết quả bị sư tổ cầm đi đưa phúc lợi cho sư tổ công?

Nghe Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Diệp Phong cả người đều mộng!

"Đồ nhi!"

"Phúc lợi lần này ngươi chờ thêm mấy ngày đi, ngày mai ta tìm người chế tạo thêm mấy bộ nữa!"

Nhìn thấy Diệp Phong ngẩn ra tại chỗ, Lạc Thiên Tuyết cũng nhịn không được bật cười, sau đó như thiểm điện hôn Diệp Phong một cái, sau đó nhanh chóng rời khỏi xe sói!

"Phúc lợi mà ta tâm tâm niệm niệm không còn nữa?"

"Hơn nữa còn là bị sư tổ công đoạt đi?"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết rời đi, Diệp Phong cũng nở một nụ cười khổ nhưng rất nhanh trong mắt của hắn lại xuất hiện vẻ chờ mong một lần nữa, bởi vì Lạc Thiên Tuyết vừa nói nàng định sẽ chế tạo thêm mấy bộ quần áo nữa!

"Được rồi!"

"Phúc lợi chỉ tới chậm mấy ngày, cũng không phải không có!"

"Vậy kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay trước một chút đi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng trực tiếp tra xem sản phẩm bại gia hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Cửu U Tuyết Liên *10000

Cửu U Tuyết Liên: Sản phẩm đặc thù ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, chỉ sinh ra ở trong hoàn cảnh đặc thù, đối với người tu luyện tu luyện thần thông loại băng sương thì hấp thu lực lượng trong đó sẽ nhận được lợi ích không thể nào tưởng tượng được, mỗi một gốc Cửu U Tuyết Liên đều là vạn năm!

"Ừm?"

"Tài nguyên tu luyện đặc thù dùng để tu luyện thần thông hay sao?"

"Thứ này hình như là giống với âm Dương Huyễn Đồng Thảo, chỉ là âm Dương Huyễn Đồng Thảo chỉ có thể dùng cho người tu luyện tu luyện thần thông loại âm dương, mà cái Cửu U Tuyết Liên này chỉ thích hợp cho người tu luyện tu luyện thần thông loại băng

sương!

Sau khi kiểm tra xong sản phẩm bại gia hôm nay, Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư, thứ này, trong lúc nhất thời hắn không biết phải làm như thế nào để có thể lãng phí nó một cách thú vị hơn một chút!

Một lát sau!

"Không hiểu thì hỏi!"

"Đến lúc đóng cửa tan học!"

Trầm tư hồi lâu, Diệp Phong cũng không biết nên lãng phí như thế nào, cuối cùng hắn nghĩ tới Cường trọc, nếu như đối phương biết cái Cửu U Tuyết Liên này, vậy nếu như đối phương có thể cung cấp thêm một chút tin tức khác thì nói không chừng hắn có thể nghĩ ra một số phương thức phá của thú vị!

...

"Diệp thiếu!"

"Ngươi tìm ta?"

Sau khi Cường trọc đi vào bên trong xe sói, hắn có chút bất an nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Cường trọc!"

"Chớ khẩn trương, ngươi có biết Cửu U Tuyết Liên?"

Nhìn thấy vẻ mặt bất an của Cường trọc, Diệp Phong cũng cười lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Cửu U Tuyết Liên?"

"Sao Diệp thiếu lại đột nhiên hỏi tới loại tài nguyên tu luyện đặc thù hy hữu này?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, mặc dù Đường Tiểu

Cường không hiểu nhưng vẫn giải thích: "Diệp thiếu, Cửu U Tuyết Liên này có thể nói nó là tài nguyên tu luyện đặc thù mà người tu luyện tu luyện thần thông loại băng sương muốn lấy được nhất, nhưng mà nó ngoại trừ có thể trợ giúp những người tu luyện tăng thần thông lên thị lực lượng ẩn chứa trong đó còn có lợi ích nhất định đối với nhục thân!"

"Nha!"

"Nó có lợi ích gì cho nhục thân?"

Diệp Phong nghe xong thì trên mặt cũng lộ vẻ tò mò nhìn Đường Tiểu Cường lên tiếng hỏi thăm.

"Kháng đông lạnh!"

"Nếu như để Cửu U Tuyết Liên vào bên trong một cái thùng gỗ chứa đầy nước thì chỉ cần thôi động tiên lực là có thể hòa lực lượng đặc thù ẩn chứa bên trong Cửu U Tuyết Liên vào trong nước!"

"Nhưng mà nếu làm như vậy thì có chút lãng phí bởi vì lực lượng đặc thù hòa tan vào trong nước chỉ được có một phần mười!"

"Nhưng dù là như thế, nếu như có thể ngâm và hấp thu lực lượng của Cửu U Tuyết Liên trong nước thì cũng có thể để cho nhục thân lột xác một chút tăng năng lực kháng đông lạnh của nhục thân lên!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Đường Tiểu Cường cũng cực kỳ nghiêm túc giải thích.

Hả?

Còn có loại hiệu quả này nữa sao?

Chương 596: Chư vị sư huynh, không ai trong các người che dù cho Diệp?

Diệp Phong nghe xong thì trên mặt cũng lộ vẻ giật mình sau đó nhìn về phía Đường Tiểu Cường tiếp tục hỏi: "Vậy nếu như năng lực kháng đông lạnh của nhục thân được tăng cường thậm chí tăng cường tới trình độ nhất định thì chẳng phải là khắc chế được người tu luyện có thần thông loại băng sương hay sao?"

"Diệp thiếu!"

"Theo lẽ thường thì là như vậy!"

"Nhưng mà những tin tức này đều là ta đọc được ở trong thư tịch rốt cuộc có phải là thật hay không thì ta cũng không dám chắc!"

"Dù sao Cửu U Tuyết Liên có yêu cầu cực cao đối với hoàn cảnh sinh trưởng, cho dù ở trong Thiên Đạo Chiến Trường thì nó cũng thuộc về tài nguyên tu luyện đặc thù cực kỳ hy hữu, nếu như có người lấy được nó cho dù là năm mười năm cũng không nỡ lấy ra để ngâm bồn tắm!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm lần nữa, Đường Tiểu Cường cũng tranh thủ nói ra tình huống này!

? ? ?

Những tin tức này đều là do hắn đọc được từ trong thư tịch?

Cũng không biết có phải là thật hay không?

Nghe được Đường Tiểu Cường nói như vậy, Diệp Phong cười, nếu đã không biết có phải là thật hay không vậy thì chúng ta thí nghiệm thực tiễn một phen chẳng phải là sẽ biết được hay sao?

"Cường trọc!"

"Bây giờ ngươi lập tức đi thông báo cho tám đại trưởng lão một tiếng, kêu bọn họ lập tức chạy tới Tinh Hồn Phong!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho Đường Tiểu Cường.

"Trực tiếp xây dựng một cái bể bơi Cửu U Tuyết Liên trên Tinh Hồn Phong!"

"Đây có thể Xem như là phá của, chỉ cần hệ thống xác định đó là phá của, cho dù sau đó tin tức này là thật thì đến lúc đó mọi người có hấp thu lực lượng bên trong đó cũng không còn quan trọng nữa!"

Nhìn thấy Đường Tiểu Cường rời đi, Diệp Phong cũng cười nói ra ý nghĩ của mình!

Một bên khác!

"Cường trọc, ngươi đi làm cái gì?"

Nhìn thấy Đường Tiểu Cường đang nhanh chóng đi tới Vô Cực Phong, trùng hợp gặp được Lạc Thiên Tuyết, nàng hiếu kỳ hỏi thành.

"Thánh Chủ!"

"Diệp thiếu kêu ta đi thông báo cho tám đại trưởng lão một tiếng, kêu bọn họ lập tức chạy tới Tinh Hồn Phong!"

"Nhưng mà cụ thể là có chuyện gì thì ta cũng không biết!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Đường Tiểu Cường cũng vội vàng lên tiếng giải thích.

"Vậy ngươi mau đi đi!"

Nhìn thấy Đường Tiểu Cường rời đi, Lạc Thiên Tuyết cũng có chút hiếu kỳ tự lẩm bẩm: "Có phải Diệp Phong sắp bắt đầu phá của rồi hay không?"

"Không được, ta cũng phải đến tham gia náo nhiệt!"

Trầm tư một lát, Lạc Thiên Tuyết cũng đi tới Vô Cực Phong, nàng cũng rất muốn biết rốt cuộc là Diệp Phong đang muốn làm gì!

...

Tinh Hồn Phong!

"Trời nắng chang chang, bể bơi siêu ngọt!"

"Động thủ đi, chúng ta cùng nhau xây dựng một cái bể bơi vui vẻ!"

Sau khi trở lại Tinh Hồn Phong, Diệp Phong cũng nhìn bọn người Đồ Mãng, Hồng Lão Lục, Chu Khải lớn tiếng nói.

Rất nhanh!

Đầu tiên là mọi người xới cực phẩm Tiên Linh Tinh bao phủ mặt đất lên sau đó cầm xẻng sắt trọng tay bắt đầu đào hố để làm bể bơi!

"Cường trọc đâu?"

"Hắn đi thông báo cho tám đại trưởng lão, sao bây giờ còn chưa về?"

Nghĩ đến đây, Đồ Mãng trực tiếp dùng thần thức truyền âm cho tất cả những người còn lại: "Tất cả mọi người làm chậm một chút, cơ hội ma luyện ý chí như thế này chúng ta không thể hưởng một mình được, chờ Cường trọc tiểu sư đệ đi!"

"Mãng ca, ngươi rất xứng đáng làm đại ca, ngươi quá yêu thương những tiểu sự đệ chúng ta, có ân huệ cùng hưởng!"

Nghe được Đồ Mãng nói như vậy, Hồng Lão Lục cũng cười đáp lại.

Mà bốn người Chu Khải, Cung Phong, Trần Phàm và Vũ Lang đang đứng bên cạnh nghe xong thì liếc mắt nhìn nhau, cũng đều thả chậm tốc độ đào hố, bởi vì bọn họ cảm thấy Đồ Mãng nói rất đúng, vất vả lắm mới có một lần làm việc khổ cực để ma luyện ý chí như vậy sao bọn họ có thể mặt dày mày dạn cướp đoạt cơ hội ma luyện tiểu sư đệ nhỏ nhất là Cường trọc được!

Một lát sau!

Khi mọi người thấy Cường trọc dẫn theo bảy vị trưởng lão xuất

hiện ở phía xa, trên mặt đều nở một nụ cười!

"Ngọa tào!"

"Chư vị sư huynh, mặc dù không biết các ngươi đang làm gì!"

"Nhưng tại sao không ai trong số các ngươi lấy dù ra che cho Diệp thiếu chứ!"

Sau khi đi tới, khi Đường Tiểu Cường chú ý tới Diệp Phong nằm một mình ở trên ghế xích đu bị ánh nắng chói chan chiếu thẳng vào thì vội vàng vọt tới trước mặt Diệp Phong, sau đó cực kỳ thuần thục lấy một cây dù đen từ trong tiên giới ra!

? ? ?

Lúc nào cũng đem dù đen theo bên người

Hơn nữa tại sao động tác của hắn lại thuần phục như vậy?

Nhìn thấy Cường trọc cầm dù đen trong tay, giống như bảo tiêu đứng sát bên cạnh Diệp Phong, tình huống này khiến cho đám người đang đào hố ngẩn ra!

Bọn họ hoàn toàn không ngờ được là Cường trọc không chỉ có năng lực học tập mạnh mà còn hiểu chuyện như vậy!

"Đáng chết!"

"Chỉ biết đào hố, sao ta không nghĩ tới chuyện lấy dù ra che cho Diệp thiếu chứ!"

Sau khi tỉnh táo lại, Đồ Mãng cảm thấy mình chính là đồ đần, lại bỏ qua một cơ hội biểu hiện tốt như vậy!

"Mãng ca!"

"Làm sao bây giờ, có gọi Cường trọc tiểu sư đệ xuống đào hố nữa hay không?"

Lúc này, Chu Khải cũng truyền âm hỏi thăm Đồ Mãng.

"Để cái rắm!"

"Tranh thủ làm việc đi, nhanh chóng đào bể bơi xong!"

Nói xong, Đồ Mãng vung vẩy xẻng sắt ở trong tay, trực tiếp tiến vào trạng thái đào hố điên cuồng!

Những người còn lại nhìn thấy cảnh này thì cũng đều cười cười tăng tốc độ!

"Cường trọc!"

"Không phải ta kêu ngươi đi thông báo cho tám đại trưởng lão hay sao?"

"Sao ngươi chỉ thông báo cho bảy vị trưởng lão, Ngọc Quỷ trưởng lão đâu?"

Nhìn thấy bảy đại trưởng lão đứng ở nơi xa, Diệp Phong có chút nghi ngờ nhìn về phía Đường Tiểu Cường lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ngọc Quỷ Phong ta cũng đi rồi, nhưng ta không tìm được Ngọc Quỷ trưởng lão!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Đường Tiểu Cường cũng vội vàng giải thích.

"Ngọc Quỷ Phong?"

"Ngọc Quỷ trưởng lão nắm đại trận mê cung trong tay, bình thường hắn đều sẽ canh giữ ở cửa vào Thánh Địa!"

"Ngươi đi Ngọc Quỷ Phong tìm thì chắc chắn là sẽ không tìm thấy hắn!"

"Được rồi, dù sao có thêm hắn cũng không nhiều mà thiếu hắn cũng không ít, cứ như vậy đi!"

Nghe được Đường Tiểu Cường trả lời như vậy, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói!

...

Chương 597: Chư vị sư huynh, không ai trong các ngươi che dù cho Diệp? (2)

Cửa vào Thánh Địa!

"Tam đại thủ hộ Tiên Thú!"

"Bọn chúng lại là thủ hộ Tiên Thú trong không gian của di tích thượng cổ!"

"Thật là đáng sợ, không ngờ được là Diệp trưởng lão lại có thể bắt bọn chúng về để làm tiểu sủng vật trông nhà hộ viện!"

Trong lúc nói chuyện phiếm, khi biết tình huống của tam đại thủ hộ Tiên Thú, Ngọc Quỷ trưởng lão đầu tiên là giật mình, sau đó mặt lộ vẻ đắc ý âm thầm nghĩ: "Cái này, bây giờ ta không chỉ nắm trong tay đại trận mê cung kinh khủng mà dưới tay ta còn có tam đại thủ hộ Tiên Thú làm tiểu đệ, mẹ nó, như vậy thì chẳng phải là địa vị của ta ở trong Thánh Địa sẽ tăng vọt hay sao!"

Tinh Hồn Phong!

"Sư tôn!"

"Sao ngươi lại tới đây!"

Khi Diệp Phong nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết từ nơi xa đi tới thì cũng vội vàng lấy một cái ghế xích đu từ trong không gian của hệ thống ra để bên cạnh, sau đó ra hiệu cho Lạc Thiên Tuyết tới nằm xuống cùng nghỉ ngơi!

"Cơ hội tới!"

Mà thấy cảnh này, đám người đang điên cuồng đào hố trong mắt đều hiện lên một vòng tinh quang, sau đó đều ngừng công việc trong tay, bắt đầu lật tìm ở trong tiên giới của mình, dù không có dù nhưng có thứ tương đương thì bọn họ cũng có thể biểu hiện một chút!

Bành!

Ngay khi Lạc Thiên Tuyết nở một nụ cười nằm lên trên ghế xích đu, một tiếng dù mở ra truyền vào trong tai của mọi người.

"Ngọa tào!"

"Tên Cường trọc này rốt cuộc có bao nhiêu dù đen!"

Khi mọi người ngẩng đầu nhìn lại, phát hiện Cường trọc đứng ở sau lưng Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết, sau đó một cái tay khác dựng một cây dù đen lên che ánh nắng chói chang cho Lạc Thiên Tuyết, tất cả bọn họ đều ngẩn ra tại chỗ.

"Đồ nhi!"

"Có phải ngươi lại muốn phá của hay không?"

"Mặc dù không biết ngươi muốn phá của như thế nào nhưng ta vừa mới thông báo cho sư tôn và sư công!"

"Chẳng mấy chốc nữa bọn họ sẽ tới, vừa khéo để cho sư công cũng mở mang kiến thức biết được ngươi phá của đến phát rồ cỡ nào!"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết cũng nhìn về phía Diệp Phong, tràn đầy ý cười lên tiếng nói.

Trừng!

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Diệp Phong không có phản ứng gì, nhưng Đường Tiểu Cường đứng ở phía sau lại đột nhiên thay đổi sắc mặt, bởi vì hắn biết một chuyện, đó chính là phần lớn người tu luyện ở trong Huyền Sương Tông đều tu luyện thần thông loại băng sương!

"Hi vọng sư tổ công của Diệp thiếu là ngoại lệ, hắn tu luyện không phải thần thông loại băng sương nếu không lát nữa khi hắn nhìn thấy hành vi phá của của Diệp thiếu thì chắc chắn hắn sẽ điên!"

Lúc này, Đường Tiểu Cường âm thầm nghĩ như vậy.

Một bên khác!

"Lê Phong!"

"Mã lão!"

"Các ngươi phải chuẩn bị tâm lý trước, dù sao tiểu tử Diệp Phong đó một khi phá của thì có thể nói là phát rồ, người bình thường hoàn toàn không thể nào chấp nhận được!"

Trên đường đi đến Tinh Hồn Phong, Hồ Lỵ cũng lên tiếng nhắc nhở Lê Phong và Mã lão.

"A Lỵ!"

"Có tà dị như ngươi nói à?"

"Diệp Phong cho dù phá của nhưng dùng phát rồ để hình dung có phải là có chút quá mức hay không!"

Nghe được Hồ Lỵ nhắc nhở, Lê Phong lại có chút không coi ra gì, hắn cảm thấy chắc chắn Hồ Lỵ nói ngoa, mặc dù tất cả mọi thứ trong Thánh Địa khiến cho hắn chấn kinh nhưng như vậy chỉ chứng minh được là Diệp Phong cực kỳ giàu có thôi!

"Thiếu tông chủ!"

"Ta cảm thấy Thiếu phu nhân nói rất có lý, chúng ta nên chuẩn bị tâm lý trước thì hơn!"

Nhưng mà khiến cho Lê Phong bất ngờ chính là Mã lão đang đi bên cạnh lại đồng ý với Hồ Lỵ!

"Mã lão!"

"Nói như thế nào thì ngươi cũng là một trong số sáu đại trưởng lão của Huyền Sương Tông chúng ta!"

"Trên vạn năm nay, còn cái gì mà ngươi chưa từng nhìn thấy chưa từng trải qua, mà bây giờ chỉ đi xem một tên bại gia tử phá của mà thôi, sao ngươi còn coi trọng như vậy?"

Lúc này, Lê Phong cũng nhìn về phía Mã lão, hơi nghi hoặc một chút hỏi thăm.

Nghe nói như thế, Mã lão cũng gượng cười, không có giải thích cái

gì, nhưng trong lòng thầm nghĩ: "Trên vạn năm nay, đúng là ta thấy qua rất nhiều trải qua rất nhiều nhân mẹ nó ta chưa từng nhìn thấy có người lấy tiên thảo hi hữu và tiên thảo cấp truyền thuyết đưa cho một số luyện đan học đồ luyện chơi!"

"Để người khác phá của mà đã điên cuồng như vậy, vậy một khi chính bản thân hắn phá của thì sợ đúng là sẽ đạt tới trình đậu phát rồ thật!"

...

Một lát sau!

Khi Hồ Lỵ, Lê Phong và Mã lão tới Tinh Hồn Phong, hố đào để làm bể bơi đã được đào xong thậm chí còn đã được trải xong cực phẩm Tiên Linh Tinh và đổ đầy nước, bể bơi này khiến cho người ta nhìn thấy là cảm nhận được cảm giác cực kỳ thoải mái, khiến cho người ta nhịn không được mà muốn nhảy vào bên trong đó hưởng thụ một phen!

"Đây là cái gì?"

"Diệp Phong đào một cái ao nước lớn như vậy để làm gì?"

Nhìn thấy cái bể bơi cực lớn trước mặt, Lê Phong cũng có chút tò mò.

"Sư tôn!"

"Người đến đông đủ, vậy ta phá của!"

Nhìn thấy Hồ Lỵ, Lê Phong và Mã lão cũng đến, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Lạc Thiên Tuyết đang nằm bên cạnh cười nói một câu, sau đó nhảy xuống ghế xích đu, đi tới biên giới bể bơi dưới ánh mắt tò mò của tất cả mọi người.

Xoát!

Dưới ánh mắt tò mò của tất cả mọi người, Diệp Phong trực tiếp ném một cái tiên giới chứa một vạn gốc Cửu U Tuyết Liên lên trên không trung của bể bơi sau đó dùng thần thức điều khiển tiên giới phun ra một tiếng: "Bạo!"

Bành!

Theo một tiếng vang trầm đục vang lên, tiên giới nổ tung trong ánh mắt của mọi người, một vạn gốc Cửu U Tuyết Liên toàn thân trắng như tuyết bên trong cũng hiện ra trong tầm mắt của mọi người, sau đó rơi xuống như hoa tuyết, tất cả đều nhẹ nhàng rơi xuống bể bơi bên dưới!

"Dừng tay!"

"Mau dừng tay!"

Mà để ý thấy những thứ bay từ trên không trung xuống đều là Cửu U Tuyết Liên, Lê Phong vẫn luôn không coi ra gì đột nhiên thay đổi sắc mặt sau đó trực tiếp hô to lên!

Ngay lúc Lê Phong định đi lên cứu tất cả Cửu U Tuyết Liên thì một bàn tay nhỏ nhắn bỗng nhiên túm lấy cánh tay phải của hắn khiến cho hắn không thể động đậy trong nháy mắt!

"Hì hì!"

Chương 598: Không vì cái gì khác, chỉ vì muốn cảm nhận cảm giác vui sướng khi phá của

"Mặc dù ngươi là sư tổ công của chủ nhân!"

"Nhưng mà ngươi cũng không thể làm ảnh hưởng tới chủ nhân phá của!"

Ngay sau đó, giọng nói của Diệp Tiểu Đường vang lên bên tai Lê Phong!

Điên rồi!

Không thể động đậy, Lê Phong nghe Diệp Tiểu Đường nói như vậy, nhìn cách đó không xa đã có rất nhiều Cửu U Tuyết Liên bay xuống rơi vào trong bể bơi, trên mặt của hắn lộ vẻ cực kỳ đau lòng!

Mặc dù không biết những Cửu U Tuyết Liên đó có số năm như thế nào nhưng đều là Cửu U Tuyết Liên!

Cho dù là Huyền Sương Tông bọn họ thì trước mắt số lượng Cửu U Tuyết Liên mà bọn họ dự trữ được cũng không đủ trăm gốc, hơn nữa gốc có số năm cao nhất cũng chỉ là ba ngàn năm năm mà thôi!

Hơn nữa, đệ tử có thể vận dụng Cửu U Tuyết Liên nhất định phải là yêu nghiệt thiên tài cấp độ vạn năm khó gặp mới có tư cách sử dụng vài gốc!

"A Lỵ!"

"Bây giờ rốt cuộc ta đã hiểu tại sao trước đó ngươi lại nhắc nhở ta!"

"Tiểu tử Diệp Phong này phá của đúng là phát rồ thật!"

Nhìn thấy càng ngày càng nhiều Cửu U Tuyết Liên rơi vào bể bơi tan vào trong nước, Lê Phong cũng gượng cười nhìn về phía Hồ Lỵ đang đứng bên cạnh lên tiếng nói.

"Lê Phong!"

"Ta đã nói là ngươi nên chuẩn bị tâm lý trước rồi!"

"Nhưng mà ta hoàn toàn không ngờ được thứ mà hắn phá lần này lại là Cửu U Tuyết Liên!"

Nói đến đây, Hồ Lỵ bỗng nhiên nhìn nói với Lê Phong: "Ngươi biết âm Dương Huyễn Đồng Thảo vô cùng quan trọng đối với ta, vậy ngươi có biết tiểu tử Diệp Phong này vừa tới Thánh Địa thì hắn đã làm gì âm Dương Huyễn Đồng Thảo hay không?"

"Ừm?"

"Trong tay hắn còn có âm Dương Huyễn Đồng Thảo?"

Nghe được Hồ Lỵ nói như vậy, Lê Phong cũng lấy làm kinh hãi, hắn rất khó tưởng tượng được tại sao trong tay Diệp Phong lại có nhiều thứ tốt như vậy, sau đó cũng tò mò hỏi: "Vậy hắn dùng âm Dương Huyễn Đồng Thảo làm cái gì?"

"Bện bậc thang cỏ!"

"Hắn lại dùng âm Dương Huyễn Đồng Thảo để bện thành bậc thang cỏ!"

Nghe được Lê Phong hỏi thăm, Hồ Lỵ cũng nói ra hành vi đả kích tâm hồn mà Diệp Phong đã từng làm với nàng!

"Bện thang cỏ?"

"Chỉ như vậy?"

"A Lỵ, tâm tính này của ngươi như vậy là không được, bện một cái bậc thang cỏ thì có thể sử dụng được bao nhiêu gốc âm Dương Huyễn Đồng Thảo chứ!"

"Mà bây giờ hắn hủy Cửu U Tuyết Liên, sợ đã lên tới vạn gốc!"

Nghe được Hồ Lỵ nói như vậy, Lê Phong cũng không coi ra gì đáp.

"Vài cọng?"

"Tiểu tử thúi Diệp Phong dùng trọn vẹn một trăm vạn gốc âm Dương Huyễn Đồng Thảo!"

"Hắn bện thành bậc thang cỏ có thể kéo dài từ đỉnh Tinh Hồn Phong cho tới chân núi!"

Nhìn thấy vẻ mặt không quá để ý của Lê Phong, Hồ Lỵ cũng trực tiếp nói ra số liệu chuẩn xác.

? ? ?

Một trăm vạn gốc?

Không phải một trăm gốc, là mẹ nó một trăm vạn gốc?

Bện thành bậc thang cỏ, có thể dùng để leo từ chân núi lên đỉnh núi?

Nghe được Hồ Lỵ nói như vậy, Lê Phong trực tiếp sợ choáng váng, bây giờ trong lòng hắn chỉ có một câu nói: "Mẹ nó, đây là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?"

"Mẹ nó!"

"Quá mẹ nó dọa người!"

"Một trăm vạn gốc âm Dương Huyễn Đồng Thảo lại bị bện thành bậc thang cỏ, mẹ nó, nếu như tùy tiện ném thang cỏ đó cho một thế lực cấp bá chủ thì sợ là sẽ khiến cho thế lực cấp bá chủ đó trong nháy mắt biến thành liếm chó!"

Mã lão đang đứng bên cạnh nghe nói như thế thì bị kinh hãi toàn thân run lên, nghĩ đến ngày mai một thần hào phá của khủng bố như thế sẽ theo bọn họ đi về Huyền Sương Tông, nếu như đến Huyền Sương Tông, lỡ như có chỗ nào mà tông môn tiếp đãi không được chu toàn thì mẹ nó có chết cũng không biết là chết như thế nào!

...

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phá của thành công, ban thưởng một ngàn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *1, ban thưởng Cửu U Tuyết Liên Vương *1000 gốc!"

Cửu U Tuyết Liên Vương: Ở nơi sinh trưởng một vạn gốc Cửu U Tuyết Liên trở lên mới có tỉ lệ xuất hiện một gốc Cửu U Tuyết Liên Vương, mà Cửu U Tuyết Liên Vương cần sinh trưởng mười vạn năm mới có thể triệt để thành thục cũng hái được, nếu như hái sớm thì nó sẽ khô héo trong nháy mắt, lực lượng ẩn chứa bên trong nó cũng sẽ tiêu tán trong thiên địa trong nháy mắt!

"Ngọa tào!"

"Cửu U Tuyết Liên Vương này có chút mãnh!"

Hiểu rõ tình huống của Cửu U Tuyết Liên Vương, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình!

Dù sao, Cửu U Tuyết Liên vốn cực kì thưa thớt chớ nói chi là phải có một vạn gốc Cửu U Tuyết Liên trở lên cùng nhau sinh trưởng, mà dù điều kiện có thỏa mãn thì cũng chỉ có tỷ lệ sinh ra được một gốc Cửu U Tuyết Liên Vương thôi!

"Đến lúc đó nhổ cho sư tổ một trăm gốc, có một trăm gốc Cửu U

Tuyết Liên Vương này thì dù không có ta chấn nhiếp thì Huyền Sương Tông cũng phải cúng bái sư tổ như tổ nãi nãi!"

"Về phần chín trăm gốc còn lại giữ lại sau này ngâm bồn tắm!"

Rất nhanh, Diệp Phong đã quyết định vận mệnh của một ngàn gốc Cửu U Tuyết Liên Vương này!

"Chư vị!"

"Trời nắng chang chang, cho nên ta xây dựng cho mọi người một cái bể bơi, rảnh rỗi thì xuống đó ngâm thư giãn một chút!"

"Đồng thời nước trong bể bơi này đã hấp thu lực lượng đặc thù trong một vạn gốc Cửu U Tuyết Liên!"

"Dựa theo Cường trọc nói, hấp thu lực lượng bên trong thì có thể khiến cho dục thể của các ngươi lột xác một chút từ đó có được năng lực kháng đông lạnh cực mạnh, vì để kiểm tra xem là thật hay giả cho nên khi mọi người bơi ở trong đó thì có thể thử hấp thụ một chút!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía đám người cười lớn nói.

"Tăng cường năng lực kháng đông lạnh của nhục thân?"

"Diệp Phong, ý của ngươi là nếu như thành công thì sau này khi gặp được người tu luyện có thần thông loại băng sương thì cho dù đứng yên đó không làm gì để cho thần thông của bọn họ rơi vào trên người của chúng ta thì uy lực cũng sẽ giảm đi rất nhiều đúng không?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hồ Lỵ cũng mặt lộ vẻ giật mình hỏi thăm.

"Sư tổ!"

"Nếu như thành công thì đúng là như thế!"

Nghe được Hồ Lỵ hỏi thăm, Diệp Phong cũng gật đầu đáp lại.

? ? ?

Chương 599: Không vì cái gì khác, chỉ vì muốn cảm nhận cảm giác vui sướng khi phá của (2)

Ngươi phá của thì cứ phá!

Ngươi làm như vậy, có còn muốn để cho những người tu luyện thần thông loại băng sương như chúng ta sống nữa hay không!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lê Phong và Mã lão đang đứng bên cạnh sắp khóc, dùng tài nguyên tu luyện mà bọn họ muốn có được để tra tấn bọn họ, đây là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?

"Sư tổ!"

"Sư tổ công!"

"Các ngươi có biết Cửu U Tuyết Liên Vương?"

Lúc này, Diệp Phong cũng đi tới trước mặt Hồ Ly, Lê Phong và Mã lão, trực tiếp lên tiếng hỏi thăm.

"Cửu U Tuyết Liên Vương?"

"Đó là cái gì?"

Hồ Ly nghe xong thì lắc đầu tỏ vẻ mình chưa nghe nói tới Cửu U Tuyết Liên Vương!

"Diệp Phong!"

"Cửu U Tuyết Liên Vương chính là tài nguyên tu luyện đặc thù đỉnh cấp ở trong truyền thuyết!"

"Căn cứ bí điển của Huyền Sương Tông chúng ta ghi chép, cho dù là ở thời đại thượng cổ thì Cửu U Tuyết Liên Vương này cũng là tài nguyên tu luyện đặc thù cấp truyền thuyết!"

"Nói một câu không dễ nghe, rốt cục nó có tồn tại hay không cũng

là một vấn đề!"

Mà Lê Phong đang đứng bên cạnh nghe xong thì nói ra tình huống mà mình biết.

"Ừm?"

"Cho dù là ở thời đại thượng cổ cũng là cấp truyền thuyết?"

Nghe được Lê Phong nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, hóa ra mình vẫn xem thường Cửu U Tuyết Liên Vương!

"Ồ!"

"Diệp Phong, ngươi đưa một cái tiên giới cho ta để làm gì?"

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên đưa tiên giới tới, Hồ Lỵ cũng mặt lộ vẻ không hiểu lên tiếng dò hỏi.

"Sư tổ!"

"Trong cái tiên giới này chứa một trăm gốc Cửu U Tuyết Liên Vương!"

"Sử dụng bọn chúng như thế nào thì phải xem tâm tình của sư tổ ngươi!"

Nghe được Hồ Lỵ hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích.

"Cái gì!"

"Cửu U Tuyết Liên Vương!"

Nghe Diệp Phong nói xong, Hồ Lỵ cũng mặt lộ vẻ khiếp sợ lấy từ trong tiên giới ra một gốc Cửu U Tuyết Liên Vương!

"Thật !"

"Vậy mà là Cửu U Tuyết Liên Vương thật!"

"Không ngờ được là nó tồn tại thật, giống y như chân dung ở trên bí điển!"

Nhìn thấy Cửu U Tuyết Liên Vương toàn thân màu đen trong tay Hồ Lỵ, Lê Phong đang đứng bên cạnh kích động toàn thân run rẩy!

"Lê Phong!"

"Cái Cửu U Tuyết Liên Vương này chắc chắn mạnh hơn Cửu U Tuyết Liên nhiều!"

"Dù sao trong tay của ta có một trăm gốc, nếu không, đêm nay chúng ta lấy ra hai gốc tắm một cái, thử hiệu quả của nó một chút?"

Nhìn thấy dáng vẻ vô cùng kích động của Lê Phong, Hồ Lỵ lại cực kỳ nghiêm túc hỏi một câu như vậy.

? ? ?

Lấy hai gốc ra tắm một cái, thử hiệu quả một chút?

Đồ tôn của ngươi phá của phá đến phát rồ còn chưa đủ, ngươi cũng muốn phá của như vậy hay sao?

Nghe được Hồ Lỵ nói như vậy, đặc biệt là nhìn thấy vẻ mặt thành thật của Hồ Lỵ, Lê Phong cũng không biết nên trả lời như thế nào!

"Sư tổ công!"

"Nếu như ngươi cam đoan ngươi chỉ dùng Cửu U Tuyết Liên Vương để ngâm bồn tắm thì ta cũng cho ngươi một trăm gốc!"

Ngay lúc Lê Phong không biết nên trả lời như thế nào thì giọng nói giống như là giọng nói của ma quỷ của Diệp Phong vang lên bên tai.

"Ngâm!"

"Nhất định phải ngâm!"

"Cho dù ngâm đến thân thể của ta tróc da thì ta vẫn phải ngâm!"

"Không vì cái gì khác, ta chỉ muốn cảm nhận cảm giác vui sướng khi phá của!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong nháy mắt Lê Phong bị phá phòng ngự, thậm chí khi nói ra những lời này thì trong mắt của hắn tràn đầy kiên định!

"Xong!"

"Như vậy không phải là xong đời rồi hay sao?"

"Thiếu tông chủ bị dạy hư rồi!"

Mã lão đang đứng bên cạnh nghe được quyết định này của Lê Phong thì ngẩn ra tại chỗ!

Đúng lúc này, Truyền âm Thạch trong ngực Mã lão lại bỗng nhiên có phản ứng, khi hắn phát hiện ra người liên hệ với hắn là tông chủ thì trên mặt cũng nở một nụ cười khổ trong lòng thầm nghĩ: "Mẹ nó, bây giờ ta biết ăn nói với tông chủ như thế nào đây!"

"Mã lão!"

"Bây giờ các ngươi đi tới đâu rồi, cũng sắp đến Đệ Ngũ Tiên Vực chứ!"

Kích hoạt Truyền âm Thạch, giọng nói của tông chủ Huyền Sương Tông Lê Hạo Dương vang lên trong đầu Mã lão.

"Tông chủ!"

"Ta và Thiếu tông chủ vận dụng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, bây giờ đã đi tới Thánh Địa của Thiếu phu nhân!"

Nghe Lê Hạo Dương hỏi thăm như vậy, Mã lão cũng vội vàng đáp lại.

"Ừm?"

"Thiếu phu nhân?"

"Mã lão, không nói tới chuyện các ngươi vô cớ vận dụng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định!"

"Bây giờ Tiểu Phong còn chưa chính thức cưới Hồ Ly, sao ngươi có

thể gọi nàng là..."

Không đợi Lê Hạo Dương nói xong, Mã lão đã ngắt lời hắn, sau đó tràn đầy kích động nói: "Tông chủ, chúng ta tìm được Cửu U Tuyết Liên Vương, Cửu U Tuyết Liên Vương trong truyền thuyết thật sự tồn tại!"

"Cái gì!"

Nghe được Mã lão nói như vậy, một bên khác, Lê Hạo Dương kinh hãi trực tiếp từ trên ghế đứng dậy trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin!

"Bảo vệ Cửu U Tuyết Liên Vương!"

"Ta lập tức dẫn theo mấy vị trưởng lão còn lại của tông môn tới tìm các ngươi!"

"Cho dù như thế nào thì cũng không thể để cho Cửu U Tuyết Liên Vương xảy ra chuyện ngoài ý muốn!"

Rất nhanh, Lê Hạo Dương tỉnh táo lại lên tiếng nhắc nhở Mã lão, dù sao, Cửu U Tuyết Liên Vương có hiệu quả quá quan trọng đối với bất kỳ một người tu luyện nào tu luyện thần thông loại băng sương!

"Nếu như có thể thuận lợi lấy được Cửu U Tuyết Liên Vương, vậy thì thần thông Vô Tận Băng Vực mà ta tu luyện tuyệt đối có thể đột phá hạn mức cao nhất đạt tới một cảnh giới kinh khủng hơn nữa!"

"Lúc đó, nói không chừng chúng ta có thể thoát khỏi được ý muốn khống chế của Thiên Lôi Môn!"

"Một khi thoát khỏi sự khống chế của Thiên Lôi Môn, con trai của ta muốn cưới ai thì cưới, sẽ không ai dám nói một câu nào!"

Nhắc nhở Mã lão xong, Lê Hạo Dương âm thầm nghĩ như vậy!

"Tông chủ!"

"Bảo vệ thì chắc chắn là không thể bảo vệ được!"

"Thiếu tông chủ đang định dùng nó để ngâm bồn tắm, nếu không ta nói với Thiếu tông chủ một tiếng, để hắn giữ nước ngâm bồn tắm lại, sau đó mang về cho người ngâm một chút?"

Chương 600: Mã lão, ngươi không thể hố người ta như thế

Nghe được Lê Hạo Dương nói như vậy, Mã lão cũng có chút tiếc nuối lên tiếng nói, dù sao những nước dùng để ngâm bồn tắm đó hắn cũng muốn lấy tới để cảm nhận một chút!

? ? ?

Không bảo vệ được rồi?

Lê Phong lại muốn dùng Cửu U Tuyết Liên Vương để ngâm nước tắm?

Nghe được Mã lão nói như vậy, biểu cảm trên mặt Lê Hạo Dương như không thể tin vào tai của mình, hắn còn muốn dựa vào Cửu U Tuyết Liên Vương để thoát khỏi sự khống chế của Thiên Lôi Môn, ai mà ngờ được con của mình lại muốn lấy Cửu U Tuyết Liên Vương tắm một cái!

"Mã lão!"

"Ngươi xác định không phải là ngươi đang nói đùa với ta?"

"Đây chính là Cửu U Tuyết Liên Vương trong truyền thuyết, mẹ nó, ta sống cả đời nhưng chưa từng gặp được một lần!"

"Ngươi nói lại với Lê Phong cho ta, mẹ nó nếu như hắn dám dùng Cửu U Tuyết Liên Vương ngâm bồn tắm, sau khi trở về ta sẽ đánh gãy ba cái chân của hắn!"

Sau khi tỉnh táo lại, Lê Hạo Dương cũng tràn ngập lửa giận rống lớn lên.

"Không được!"

"Các ngươi ở Thánh Địa chờ cho ta!"

"Ta tự mình đi qua đó một chuyến!"

Không đợi Mã lão giải thích cái gì, Lê Hạo Dương sau khi nói xong lời này thì trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch.

Xong!

Mẹ nó, như vậy còn không phải là xong đời hay sao?

Ta chỉ muốn nói đùa với tông chủ một chút nhưng tại sao hắn lại không cho ta có cơ hội giải thích!

Nhìn Truyền âm Thạch đã mất đi liên hệ, Mã lão cũng ngẩn ra tại chỗ, sau đó vẻ mặt bất lực nhìn Lê Phong đang đứng bên cạnh.

"Ừm?"

"Mã lão, thế nào?"

Nhìn thấy Mã lão dùng ánh mắt bất lực nhìn mình như thế, Lê Phong cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi thăm.

"Thiếu tông chủ!"

"Vừa nãy tông chủ liên hệ ta!"

"Sau đó ta nói chuyện ngươi định dùng Cửu U Tuyết Liên Vương tắm cho hắn nghe!"

Nghe được Lê Phong hỏi thăm, Mã lão cũng gượng cười lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Mã lão, ngươi tuyệt đối đừng nói cho ta là ngươi nói chuyện như vậy mà tình huống có liên quan đến Thánh Địa và tại sao ta phải dùng Cửu U Tuyết Liên Vương tắm thì ngươi lại không nói nha!"

Lúc này, Lê Phong cũng có chút bất an tiếp tục dò hỏi.

"Thiếu tông chủ!"

"Lúc đầu ta muốn nói nhưng tông chủ không cho ta cơ hội này!"

"Bây giờ tông chủ đang trên đường đi đến Tinh Hồn Thánh Địa, hắn kêu chúng ta chờ hắn ở đây!"

Nghe được Lê Phong hỏi thăm, Mã lão cũng thần sắc lúng túng giải thích!

"Ngọa tào!"

"Mã lão, ngươi không thể hố người khác như vậy!"

"Nếu như phụ thân đến đây, vậy hắn sẽ đánh gãy ba cái chân của ta!"

Sau khi biết được tất cả tình huống, Lê Phong cả người đều muốn nổ, hắn hoàn toàn không ngờ được là Mã lão là một lão tiền bối làm việc ổn thỏa như thế nhưng mà khi có chuyện quan trọng như thế này lại thất thủ!

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ tìm được Lê Hạo Dương, làm cho đối phương bước vào phá của chi đạo trước khi đối phương đi đến Thánh Địa, nhiệm vụ thành công ban thưởng điểm phá sản ngẫu nhiên, có tỉ lệ cực lớn sẽ ban thưởng Thăng Tiên Đan, nhiệm vụ thất bại, ban thưởng điểm phá sản ngẫu nhiên, có tỉ lệ cực thấp sẽ ban thưởng Thăng Tiên Đan, thời gian nhiệm vụ ba ngày!"

Ngay lúc Diệp Phong nghe say sưa ngon lành, tiếng nhắc nhở tuyên bố nhiệm vụ của hệ thống chợt vang lên trong đầu của hắn.

"Ừm?"

"Hệ thống, ta cũng không có hảo cảm gì với Huyền Sương Tông này, bao gồm phụ thân của sư tổ công!"

"Cho nên nhiệm vụ này ta cũng không có hứng thú gì!"

Hiểu rõ được tình huống nhiệm vụ này, Diệp Phong lại nhếch miệng, chuẩn bị trực tiếp từ bỏ nhiệm vụ này!

"Đinh! Túc chủ, ngươi không cần phản cảm với Lê Hạo Dương,

hắn cho Lê Phong đi vào Huyền Sương Động chịu khổ mười năm với ngăn cản Lê Phong đến với Hồ Lỵ cũng có nỗi khổ tâm trong lòng hắn, nguyên nhân cụ thể có thể tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ thẩm tra!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, tiếng nhắc nhở của hệ thống lập tức vang lên.

"Ừm?"

"Ở trong đó còn có ẩn tình?"

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cũng hứng thú, trực tiếp nói ra: "Hệ thống, vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem tại sao Lê Hạo Dương ngăn cản sư tổ và sư tổ công đến với nhau!"

Rất nhanh, một tin tức xa lạ xuất hiện trong đầu Diệp Phong.

"Thiên Lôi Môn!"

"Một trong số thế lực cấp độ bá chủ thượng giới!"

"Vẫn luôn bức bách Huyền Sương Tông trở thành thế lực phụ thuộc của Thiên Lôi Môn, càng muốn lấy phương thức thông gia khống chế Huyền Sương Tông, nhưng mà lại chỉ muốn một nữ đệ tử bình thường trong môn gả cho sư tổ công!"

Hiểu rõ được những tình huống này, Diệp Phong mới hiểu rõ ra, thầm nghĩ trong lòng: "Như thế xem ra không phải Lê Hạo Dương không đồng ý cho sư tổ công đến với sư tổ mà là Thiên Lôi Môn này không đồng ý, thậm chí tình huống này hình như sư tổ công cũng không biết!"

"Thú vị!"

"Nếu là như vậy thì đi gặp phụ thân của sư tổ công, kích phát tiềm lực phá của của đối phương một chút cũng không tệ!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp đi đến chỗ Chu Khải.

"Diệp thiếu!"

"Ngươi gọi ta?"

Sau khi đi ra khỏi bể bơi, Chu Khải cũng nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Chu Khải!"

"Ta định sẽ cho kim sắc truyền đi ra ngoài làm một chuyện, ngươi có muốn đi theo bọn họ hay không?"

Nhìn thấy Chu Khải đi tới, Diệp Phong cũng cười lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Không phải trước đó ta đã nói rồi hay sao, ta không còn hứng thú đối với kim sắc truyền thuyết nữa!"

"Bây giờ ta chỉ muốn trở thành một tên bại gia tử đủ tiêu chuẩn!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Chu Khải lại lắc đầu, nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

"Thật sao?"

"Vậy thì thật là đáng tiếc!"

"Lần này, kim sắc truyền thuyết đang định sẽ tiến hành càn quét một thế lực cấp độ bá chủ, ta vốn đang nghĩ để cho ngươi làm thủ lĩnh dẫn đội, đến lúc đó sẽ khống chế toàn cục nhưng mà nếu như ngươi không muốn đi thì thôi đi, ta sẽ cho Trần Phàm đi!"

Sau khi nghe được Chu Khải trả lời như vậy, Diệp Phong cũng giả bộ tiếc nuối lên tiếng nói.

Hả?

Chương 601: Nếu như không có cơ hội, vậy thì phải sáng tạo ra cơ hội

Tiến hành càn quét thế lực cấp độ bá chủ?

Để cho ta làm thủ lĩnh dẫn đội đi đến đó để khống chế toàn cục?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Khải lập tức gấp gáp, sau đó nhìn về phía Diệp Phong vội vàng nói: "Diệp thiếu, Trần Phàm không được đâu, tiểu tử đó làm gì có bản lĩnh để khống chế toàn cục, ta sợ nếu như để cho tiểu tử đó đi qua đó thì hắn sẽ đập đối phương trước sau đó lại hô to bắt đầu cướp bóc!"

"À!"

"Vậy ý của ngươi là nên đổi thành một người khác sao?"

"Vũ Lang được hay không?"

Nghe được Chu Khải nói như vậy, Diệp Phong tiếp tục cười dò hỏi.

"Diệp thiếu!"

"Vũ Lang, cái tên đó cũng không được, nếu như nói tới việc dùng chưởng đao để đánh cho người khác ngất xỉu thì hắn rất là lành nghề nhưng mà về việc thống lĩnh kim sắc thuyết khống chế hành động cướp bóc, phương diện này thì hắn hoàn toàn không được!"

"Cho nên vẫn nên để cho ta đi đi!"

Chỉ sợ Diệp Phong lại nhắc đến tên của người khác, Chu Khải vội vàng nói ra ý nghĩ của mình!

"Được!"

"Vậy thì ngươi đi đi!"

"Nhớ kỹ, nhất định phải cướp bóc sạch sẽ Thiên Lôi Môn không để lại một cái gì cho ta ngay cả quần cũng không để lại cho bọn họ!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp đi thẳng đến chỗ của Lạc Thiên Tuyết.

...

"Sư tôn!"

"Nếu như Thánh Địa không có chuyện gì nữa thì đệ tử muốn đi ra ngoài phá của!"

Đi tới trước mặt Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

? ? ?

Mới vừa phá của ở Thánh Địa xong, bây giờ lại muốn đi ra ngoài phá của tiếp?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó nói ra: "Đồ nhi, ngươi không phải phá của thì cũng đang tìm cách để phá của, tại sao ngươi lại si mê chuyện phá của như vậy!"

"Đi đi!"

"Vừa khéo thừa dịp ngươi ra ngoài phá của, trong khoảng thời gian này ta cũng tìm người làm thêm mấy bộ quần áo nữa!"

Khi nói xong câu cuối cùng thì sắc mặt của Lạc Thiên Tuyết cũng xấu hổ đến đỏ bừng lên.

Hả?

Làm gì chứ?

Tiểu tử thúi này bỗng nhiên lấy giấy bút ra để vẽ cái gì đó?

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên lấy giấy bút ra bắt đầu vẽ, Lạc Thiên Tuyết cũng có chút khó hiểu.

Một lát sau!

"Sư tôn!"

"Những bản vẽ này ngươi cất đi, đến lúc đó ngươi kêu người ta cứ dựa theo bản vẽ này mà chế tạo là được!"

Sau khi đưa bản vẽ bằng giấy cho Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong

cũng nở một nụ cười xấu xa hôn nàng một cái sau đó trực tiếp đi xa.

"Cái này. . . mấy thứ này đều là cái quái gì!"

"Sao tiểu tử thúi đó có thể nghĩ ra được mấy thứ này chứ?"

Nhìn thấy hình dáng của mấy bộ quần áo ở trên bản vẽ, trong nháy mắt sắc mặt Lạc Thiên Tuyết đỏ lên vì xấu hổ!

"Thiên Tuyết!"

"Diệp Phong đi làm cái gì rồi?"

Đúng lúc này, giọng nói Hồ Lỵ từ một nơi không xa vọng lại.

Nhìn thấy Hồ Lỵ và Lê Phong đang đi tới chỗ mình, Lạc Thiên Tuyết vẻ mặt hốt hoảng vội cất bản vẽ trong tay vào trong tiên giới, sau đó nhìn về phía Hồ Lỵ giải thích: "Sư tôn, Diệp Phong ra ngoài phá của!"

...

Cửa vào Thánh Địa!

"Ba người các ngươi, có ai muốn theo ta đi ra ngoài một chuyến hay không?"

Đi tới trước cửa vào Thánh Địa, Diệp Phong cũng nhìn về phía Tiểu Bát Tử, Báo Tử và Tiểu Điêu Tử đã hóa thành hình người lên tiếng hỏi.

"Diệp thiếu!"

"Mặc dù ta rất muốn theo ngài đi ra ngoài nhưng mà cơ hội này ta sẽ để lại cho hai người bọn chúng!"

Nói xong, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lập tức lui về sau ba bước, tỏ vẻ mình không thèm cạnh tranh cơ hội đi ra ngoài lần này!

"Vậy hai người các ngươi ai..."

Bành! Bành!

Không đợi Diệp Phong nói xong, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đã lôi ra sao lại lặng lẽ đi đến sau lưng Tật Phong Xích Lôi Báo và Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu, sau đó thừa dịp hai thú không chú ý trực tiếp dùng hết toàn lực đánh ra hai cái chưởng đao!

Nhìn thấy Tật Phong Xích Lôi Báo và Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu bị đánh ngất xỉu té xuống dưới đất, Diệp Phong và Ngọc Quỷ trưởng lão đang đứng bên cạnh trực tiếp mộng!

"Diệp thiếu!"

"Ta nghĩ lại rồi, cơ hội để đi ra ngoài này ta vẫn phải tranh một chút!"

"Nếu không ngươi hỏi lại một lần nữa đi?"

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng cực kỳ không biết xấu hổ nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Không hỏi!"

"Ta chọn ngươi!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

Khi Diệp Phong dẫn theo Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đi vào đại trận mê cung, Ngọc Quỷ trưởng lão nhìn hai con thú ngã xuống đất hôn mê bất tỉnh mà không nhịn được sợ hãi than một tiếng: "Quả nhiên, cơ hội chỉ đến với người có chuẩn bị, nếu như không có cơ hội thì phải tự mình sáng tạo ra cơ hội!"

"Chủ nhân!"

"Không gian thông đạo đã chuẩn bị xong!"

"Các ngươi đi qua đó là có thể xuất hiện ở gần Lê Hạo Dương!"

Lúc này, Diệp Tiểu Đường đã đi tới bên ngoài Thánh Địa nhìn thấy Diệp Phong và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đi tới thì nở nụ cười nói.

"Tiểu Đường!"

"Bây giờ ngươi làm việc càng ngày càng đáng tin cậy!"

"Về sau ta phải để Tiểu Kiếm, Tiểu Cước, Tiểu Chùy học hỏi ngươi nhiều hơn một chút mới được!"

Nhìn thấy vết nứt không gian cách đó không xa, Diệp Phong cũng cười sờ cái đầu nhỏ của Diệp Tiểu Đường, sau đó lên tiếng tán dương.

"Chủ nhân!"

"Đó đều là truyện mà thuộc hạ phải làm!"

Nghe được Diệp Phong tán dương, Diệp Tiểu Đường cũng cười đáp lại!

...

Giới nào đó!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, các ngươi đừng có cản ta!"

"Để cho ta ra ngoài liều mạng với nàng!"

"Còn học tập nàng nhiều hơn, học cách đánh lén sau lưng người khác hay sao?"

Lúc này, bị hai người Diệp Tiểu Cước và Diệp Tiểu Bạch lôi kéo, Diệp Tiểu Chùy cũng tràn ngập lửa giận mắng lớn lên!

"Tiểu Chùy!"

"Ngươi phải học cách khống chế chính ngươi!"

"Nếu như đi ra ngoài liều mạng với nàng thật thì cuối cùng người bị thương vẫn là ngươi!"

"Hơn nữa, nếu như ngươi muốn đi ra ngoài thật thì ngươi cũng đừng có nắm tay của chúng ta, cứ làm như là hai chúng ta không

cho ngươi ra ngoài thật vậy!"

Lúc này, Diệp Tiểu Cước cũng cực kỳ khinh bỉ nhìn Diệp Tiểu Chùy nói.

Hô!

Chương 602: Đạo hữu, đại ca của ngươi còn thiếu tiểu đệ hay không?

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Diệp Tiểu Chùy cũng buông lỏng tay của hai người ra, sau đó thở dài ra một hơi, tức giận bất bình nói: "Hôm nay lợi cho nàng, nếu không phải hai người các ngươi lôi kéo không cho ta ra ngoài thì hôm nay ta phải liều mạng với nàng!"

"Mẹ nó, đúng là đồ không biết xấu hổ!"

"Không được, ta phải đi nhanh lên, ta không nhịn được!"

Bên cạnh, Diệp Tiểu Bạch thấy Diệp Tiểu Chùy không biết xấu hổ như thế thì trực tiếp quay đầu đi chỗ khác!

...

Trên không Thiên Lôi Môn!

Theo một cái khe hở không gian thật lớn xuất hiện, vô số cường giả trong môn đều bị bừng tỉnh khỏi trạng thái tu luyện, khi tất cả mọi người tụ tập lại một chỗ thì trên mặt mỗi người đều toát ra vẻ ngưng trọng nhìn về phía cái khe hở không gian cực lớn ở trên không trung!

"Rốt cuộc thì đó là cái gì?"

Môn chủ Thiên Lôi Môn Lôi Lâm nhìn khe hở không gian cực lớn trên không trung cực kỳ bất an tự lẩm bẩm.

"Ngọa tào!"

"Là kim sắc truyền thuyết!"

Khi mười vạn đại quân kim giáp người mặc kim giáp đi từ trong cái khe hở không gian lớn ra thì tất cả mọi người của Thiên Lôi Môn đều luống cuống!

"Kim sắc truyền thuyết!"

"Những nơi đi qua, quần cũng không để lại!"

"Động thủ!"

Chu Khải đứng ở trước nhất nhìn thấy vẻ mặt sợ hãi bất an của đám người của Thiên Lôi Môn bên dưới thì hưng phấn vung tay lên trực tiếp ra mệnh lệnh càng quét cho mười vạn đại quân kim giáp đang đứng ở sau lưng mình!

...

Đệ Nhất Tiên Vực!

"Đây là. . . Song Diệp Lạc Băng Thảo!"

"Là tên phát rồ nào đem hơn mười gốc Song Diệp Lạc Băng Thảo vò thành một cục tiện tay ném xuống đây?"

Trên đường chạy tới Đông Châu, khi Lê Hạo Dương chú ý tới một cục tiên thảo hy hữu ở trên mặt đất thì kinh hãi đến tròng mắt cũng sắp trợn lòi cả ra ngoài!

"Đây là. . . Thanh Sương Bí Thạch!"

"Lực lượng ở trong tiên quáng này có thể mang lại lợi ích cực kỳ lớn cho người tu luyện tu luyện công pháp thuộc tính Băng, là ai đã ném nó xuống đây?"

Đi một hồi, khi Lê Hạo Dương lại nhặt được một khối tiên quáng hy hữu to bằng đầu nắm tay thì cả người hắn đều bối rối!

Một lát sau!

"Đây là. . . Phá Nguyên Chân Lộ Thủy!"

"Đây là. . . Băng Cốt Huyền Quả!"

"..."

Trên đường đi, khi những thứ mà Lê Hạo Dương nhặt được càng ngày càng nhiều thì hắn cũng đã sắp điên rồi!

Hắn không thể nào tưởng tượng được rốt cuộc là ai mà lại ném nhiều tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo trân quý như vậy ra ngoài!

"Là hắn!"

Rất nhanh, khi Lê Hạo Dương phát hiện trước mặt mình đang có một nam tử dáng người khôi ngô thỉnh thoảng ném một chút tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo trân quý ra, hắn suy nghĩ một lát sau đó lập tức đuổi theo đối phương!

"Vị đạo hữu này!"

"Những thứ này đều là tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo cực kỳ trân quý, tại sao ngươi lại tiện tay vứt nó đi?"

Sau khi đuổi kịp đối phương, Lê Hạo Dương cũng nhìn thẳng vào nam tử dáng người khôi ngô lên tiếng hỏi thăm, ngay khi hắn cảm nhận được đối phương lại mang tới cho hắn một cảm giác áp bách khó hiểu thì trong lòng cũng giật mình, mặc dù thực lực của hắn đã đột phá đến cảnh giới Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong nhưng hắn dám cam đoan thực lực của đối phương tuyệt đối mạnh hơn hắn!

"Tại sao muốn vứt bỏ?"

"Bởi vì tất cả những thứ này đều là rác rưởi!"

"Ta không ném bọn chúng đi thì giữ lại để làm gì?"

Nghe được Lê Hạo Dương hỏi thăm, Tiểu Bát Tử cũng tỏ vẻ không quan tâm giải thích.

? ? ?

Rác rưởi?

Ngươi gọi những thứ này là rác rưởi?

Sau khi nghe được đối phương giải thích xong, biểu cảm trên mặt Lê Hạo Dương như không thể tin vào tai của mình, phải biết, chỉ với những thứ mà hắn đã nhặt được thì đã có rất nhiều thứ cho dù là Huyền Sương Tông cũng không có!

"Ngươi không cần dùng loại ánh mắt đó nhìn ta!"

"Bởi vì ta có một đại ca tốt!"

"Chỉ cần ta đi theo hắn phá của, mỗi ngày hắn đều sẽ cho ta một đống rác rưởi lớn, nếu như có tác dụng thì ta sẽ giữ lại, còn nếu như vô dụng thì ta sẽ ném đi, nếu không thì tiên giới của ta sẽ không chứa nổi!"

Nói đến đây, Tiểu Bát Tử nhìn về phía Lê Hạo Dương tiếp tục nói ra: "Còn có việc gì nữa không, nếu không có chuyện gì thì đừng có cản trở ta ném rác rưởi nữa, nếu như ngươi cảm thấy thích thì cứ nhặt đi!"

Nói xong, Tiểu Bát Tử không thèm để ý tới Lê Hạo Dương nữa, tiếp tục vừa đi về phía trước vừa ném ra đủ loại tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo!

"Thật hay giả!"

"Trên đời này lại có đại ca tốt như vậy hay sao?"

"Chỉ cần đi theo đối phương phá của thì mỗi ngày sẽ ban thưởng cho số lượng rác rưởi nhiều vô số kể?"

Sau khi nghe đối phương nói xong, Lê Hạo Dương tâm động, cho dù đi nhặt thì hắn lại có thể nhặt được bao nhiêu!

Đang lúc Lê Hạo Dương chuẩn bị đuổi theo đối phương lần nữa thì bước chân của hắn đột nhiên ngừng lại sau đó khẽ nhíu mày nói: "Tại sao đối phương lại nói với ta nhiều như vậy, hơn nữa sao ta đột nhiên lại có cảm giác như là đối phương đang cố ý dụ dỗ ta mắc câu?"

Ba!

Đúng lúc này, Lê Hạo Dương bỗng nhiên đánh cho mình một bạt tai, trong lòng mắng thầm: "Thực lực của đối phương mạnh hơn ta rất nhiều, chỗ nếu như đối phương muốn làm gì ta thì cũng đâu cần phải dụ dỗ ta chứ?"

Nghĩ đến đây, Lê Hạo Dương lập tức đuổi theo Tiểu Bát Tử đã đi xa!

"Đạo hữu, xin dừng bước!"

Sau khi đuổi theo Tiểu Bát Tử, Lê Hạo Dương cũng hít một hơi thật sâu sau đó trực tiếp nhìn đối phương hỏi: "Đạo hữu, đại ca tốt của ngươi còn thiếu tiểu đệ hay không?"

"Diệp thiếu quả nhiên lợi hại!"

"Đây là thái công câu cá, người nguyện mắc câu mà hắn nói hả!"

Nghe được Lê Hạo Dương hỏi như vậy, Tiểu Bát Tử cũng tỏ vẻ ngạc nhiên nói ra: "Thế nào, ngươi cũng muốn đi theo đại ca tốt của ta phá của?"

"Đạo hữu!"

"Đúng là ta có ý nghĩ này, không biết là đại ca tốt của ngươi có cho ta cơ hội này hay không!"

Nghe được Tiểu Bát Tử hỏi thăm, Lê Hạo Dương cũng trưng vẻ mặt thành thật ra lên tiếng đáp lại.

"Cơ hội có thể cho ngươi!"

Chương 603: Đạo hữu, đại ca của ngươi còn thiếu tiểu đệ hay không? (2)

"Bởi vì ngươi không phải là người đầu tiên hỏi ta vấn đề này!"

"Nhưng nếu như ngươi muốn đi theo bên cạnh đại ca tốt của ta thì

điều kiện tiên quyết là ngươi phải biết phá của, ý của ta nói không phải là phá của bình thường!"

"Mà trước người thì đã có hơn nghìn người bị đại ca tốt của ta sa thải, cho nên cơ hội chỉ có một lần thôi, còn có thể nắm chặt được cơ hội này hay không thì phải dựa vào chính bản thân ngươi!"

Nhìn vẻ mặt thành thật của Lê Hạo Dương, Tiểu Bát Tử cũng lên tiếng nhắc nhở.

? ? ?

Không phải chỉ là phá của sao?

Có khó như vậy sao?

Nghe được Tiểu Bát Tử nhắc nhở, Lê Hạo Dương cũng tỏ vẻ giật mình, ừ nhưng mà khi biết được trước mình thì đã có hơn nghìn người quyết tâm muốn đi theo bên cạnh đại ca tốt của đối phương thì sự lo lắng trong lòng của hắn cũng giảm bớt đi!

Một lát sau!

"Tiểu Lê!"

"Ta rất muốn có người đi theo bên cạnh làm bạn với ta cho nên ngươi nhất định phải cố gắng đó!"

"Cuối cùng ta muốn nhắc nhở ngươi một chuyện, đi theo bên cạnh đại ca tốt của ta thì nhất định phải có nhãn lực, phải tìm được tất cả các cơ hội có thể phá sản, nếu như không có cơ hội để phá sản thì cũng phải sáng tạo ra cơ hội để phá sản!"

Sau khi đi vào một cái thành trấn phồn hoa, Tiểu Bát Tử cũng lên tiếng nhắc nhở Lê Hạo Dương.

Trong tửu lâu!

"Rốt cuộc đã đến!"

"Lần này ta làm một loạt thao tác đảo ngược, làm cho đối phương chủ động muốn đi theo ta phá của, như vậy thì muốn hoàn thành

nhiệm vụ cũng đơn giản hơn nhiều!"

Đứng ở cửa sổ của căn phòng trên lầu hai, nhìn thấy Tiểu Bát Tử dẫn theo Lê Hạo Dương đi vào quán rượu, trên mặt Diệp Phong cũng lộ vẻ đắc ý, hắn cảm thấy ở phương diện phá của thì mình càng ngày càng mạnh!

Đông! Đông! Đông!

Rất nhanh, theo một loạt tiếng gõ cửa vang lên, Diệp Phong nhấp một ngụm trà, sau đó trực tiếp hô: "Cửa không khóa, vào đi!"

"Tiểu Bát Tử!"

"Người đó là ai?"

Nhìn thấy Lê Hạo Dương đi theo sau lưng Tiểu Bát Tử, Diệp Phong có chút nghi ngờ lên tiếng dò hỏi.

"Đại ca!"

"Khi ta ra ngoài ném rác rưởi thì trùng hợp gặp được hắn!"

"Mà hắn cũng giống như những người trước đó, muốn đi theo bên cạnh đại ca cho nên ta mới dẫn hắn về đây!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Tiểu Bát Tử cũng biểu hiện ra kỹ thuật diễn xuất cực kỳ tinh xảo, lên tiếng trả lời.

"Đại ca!"

"Ta rất có thiên phú ở phương diện phá của cho nên ngươi hãy cho ta một cơ hội đi!"

Lúc này, Lê Hạo Dương cảm thấy hắn là mình nên biểu hiện một chút, thế là lập tức nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói.

Ừm!

Nghe được Lê Hạo Dương gọi một tiếng đại ca này, Diệp Phong cũng sững sờ, lúc trước hắn chỉ nghĩ nên làm như thế nào để dẫn dụ đối phương cắn câu mà lại quên mất đối phương là phụ thân

của sư tổ công!

"Được rồi!"

"Không nghĩ nữa, nên hoàn thành nhiệm vụ trước lấy được Thăng Tiên Đan rồi nói sau!"

"Cùng lắm thì mối quan hệ này sau này ai gọi theo kiểu của người đó!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng nhìn về phía Lê Hạo Dương lên tiếng nói: "Nếu như ngươi đã muốn đi theo bên cạnh ta thì ta cũng có thể cho ngươi một cơ hội, nhưng mà ngươi phải thông qua khảo nghiệm đầu tiên mới được, bây giờ ngươi hãy nói cho ta biết tài nguyên tu luyện hoặc là thiên tài địa bảo mà bây giờ ngươi muốn lấy được nhất là cái gì!"

"Ừm?"

"Tài nguyên tu luyện hoặc là thiên tài địa bảo mà ta muốn lấy được nhất bây giờ?"

"Ta muốn Cửu U Tuyết Liên Vương, chẳng lẽ ngươi còn có thể lấy ra hay sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lê Hạo Dương cũng cúi đầu trầm tư, hắn không biết mình có nên nói ra Cửu U Tuyết Liên Vương hay không, hắn đang sợ nếu như mà mình nói ra thì sẽ khiến cho đối phương lúng túng!

"Đại ca!"

"Thứ ta muốn lấy được nhất chính là Cửu U Tuyết Liên Vương!"

Trầm tư một lát, Lê Hạo Dương vẫn nói ra ý nghĩ chân thật nhất trong lòng của mình.

Ba!

Nghe được Lê Hạo Dương nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp đập một gốc Cửu U Tuyết Liên Vương lên trên bàn, sau đó lên tiếng nói: "Cái gốc Cửu U Tuyết Liên Vương này tặng cho ngươi, ngươi

muốn sử dụng nó như thế nào thì sử dụng nó như thế đó!"

? ? ?

Ta chỉ nói chơi thôi!

Mà mẹ nó, ngươi lấy ra thật?

Hơn nữa sao ta có cảm giác là gốc Cửu U Tuyết Liên Vương này trong mắt của ngươi giống như là một cái rác rưởi, đây chính là Cửu U Tuyết Liên Vương mà cho dù ở trong thời đại thượng cổ nó cũng thuộc về cấp truyền thuyết!

Nhìn gốc Cửu U Tuyết Liên Vương toàn thân màu đen trên bàn, Lê Hạo Dương đã hoàn toàn choáng tại chỗ, tình huống này hoàn toàn không giống như là những gì hắn nghĩ!

"Con trai cho dù tốt thì cũng không tốt bằng tìm được một đại ca tốt!"

"Đi theo bên cạnh đại ca tốt thì có thể lấy được Cửu U Tuyết Liên Vương, vậy ta còn đi Đông Châu Thánh Địa cái rắm!"

Sau khi tỉnh táo lại, trên mặt Lê Hạo Dương cũng lóe lên vẻ kích động, mặc dù là khảo nghiệm nhưng mà đối phương đưa cho hắn một gốc Cửu U Tuyết Liên Vương thật!

"Thế nào!"

"Ngươi đã nghĩ ra được ngươi sẽ sử dụng nó như thế nào hay chưa?"

Nhìn thấy Lê Hạo Dương cả buổi mà vẫn không có phản ứng gì, Diệp Phong hỏi thăm lần nữa.

"Ừm?"

"Sử dụng nó như thế nào?"

"Vậy chắc chắn là không thể sử dụng theo cách bình thường được rồi, phải phá của!"

"Vừa gặp mặt thì có thể đưa cho ta một gốc Cửu U Tuyết Liên Vương, nếu như có thể đi theo bên cạnh đại ca tốt thì ta có thể nói là ta bay lên!"

Nghĩ đến đây, Lê Hạo Dương đầu óc cũng nhanh chóng vận chuyển, bỗng nhiên, hình như hắn nghĩ tới điều gì sau đó tràn đầy tự tin nói với Diệp Phong: "Đại ca, cái thứ rác rưởi này có thể hòa vào trong nước cho nên ta muốn dùng nó để tắm một cái!"

"Tiểu Bát Tử!"

"Xuống dưới thuê một phòng, sau đó kêu nhân viên phục vụ chuẩn bị một cái thùng tắm!"

Nghe được Lê Hạo Dương trả lời như vậy, Diệp Phong cố nén ý cười, trực tiếp lên tiếng dặn dò Tiểu Bát Tử đang đứng bên cạnh.

Một lát sau!

"Đại ca!"

"Vậy ta đi tắm trước!"

Chương 604: Cho dù con trai có tốt thì cũng không tốt bằng tìm được một đại ca tốt

Sau khi Tiểu Bát Tử mướn phòng xong trở về, Lê Hạo Dương cầm lấy Cửu U Tuyết Liên Vương trên bàn đi ra khỏi phòng Diệp Phong.

"Xem ra đảo ngược thao tác hiệu quả cũng khả quan lắm!"

"Chỉ cần đánh cơ sở vững chắc, trong ba ngày tuyệt đối có thể khiến cho hắn bước vào phá của chi đạo!"

Nhìn thấy Lê Hạo Dương rời đi, trên mặt Diệp Phong cũng lộ vẻ đắc ý.

"Diệp thiếu!"

"Hắn đã bắt đầu phá của, cái này nên tính là thành công chứ!"

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh bỗng nhiên nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Còn chưa thành công đâu!"

"Dáng vẻ không thèm quan tâm đó chỉ là do hắn giả vờ ra mà thôi, chờ khi hắn đi vào trong phòng sử dụng Cửu U Tuyết Liên Vương để ngâm bồn tắm thật thì không biết hắn sẽ đau lòng thành như thế nào!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích, hắn biết rất rõ nếu như đối phương thật lòng chuẩn bị lãng phí hết Cửu U Tuyết Liên Vương để hưởng thụ cảm giác vui sướng do phá của đem tới thì chắc chắn sẽ được hệ thống công nhận!

Bên trong một căn phòng khác!

"Làm sao bây giờ!"

"Phải dùng nó để ngâm bồn tắm thật sao?"

"Nó là tâm can tiểu bảo bối để cho ta có thể đột phá hạn mức cao nhất của thần thông đó!"

Lúc này, đứng ở trước thùng gỗ chứa đầy nước, Lê Hạo Dương do dự, hắn không biết hắn làm như vậy có thể thông qua được khảo nghiệm thứ nhất của đại ca hay không, nếu như không có thông qua thì có thể nói là lấy giỏ trúc mà múc nước chính là công dã tràng!

Do dự hồi lâu!

Lê Hạo Dương cắn răng, trực tiếp nhắm hai mắt lại, ném Cửu U Tuyết Liên Vương trong tay vào trong thùng gỗ!

"Ngọa tào!"

"Quá mẹ nó dễ chịu!"

Đi vào bên trong thùng tắm, cảm nhận nhục thân của mình bị nước đã dung hợp lực lượng của Cửu U Tuyết Liên Vương không ngừng rèn luyện, cảm giác tê tê mát mẻ ở đó không ngừng xuất hiện, ngay cả Lê Hạo Dương cũng không nhịn được mà lên tiếng kinh hô!

"Cái gì là hưởng thụ!"

"Đây chính là hưởng thụ!"

"Nhưng mà cái giá phải trả ra để được hưởng thụ như vậy thật là lớn!"

Cảm thán xong, Lê Hạo Dương nghĩ đến cái giá lớn phải trả ra, trên mặt lại xuất hiện vẻ đau lòng lần nữa.

Đông! Đông! Đông!

Đúng lúc này, một loạt tiếng gõ cửa chợt vang lên.

"Ai?"

Nghe được tiếng đập cửa, Lê Hạo Dương giọng điệu có chút không vui lên tiếng hỏi!

"Tiểu Lê!"

"Là ta, Tiểu Bát Tử!"

"Thế nào, ngâm được không?"

"Cái ừ thứ quỷ đó chỉ cần ngậm một chút là được rồi, không nên ngâm quá lâu, đại ca tốt vẫn còn đang chờ ngươi đấy!"

Rất nhanh, giọng nói của Tiểu Bát Tử vang lên ở ngoài cửa!

Xoát!

Nghe được Tiểu Bát Tử nhắc nhở, Lê Hạo Dương cũng đột nhiên đứng dậy trong thùng tắm sau đó vội vàng lên tiếng cảm ơn Tiểu Bát Tử đang đứng ở bên ngoài: "Bát ca, cám ơn, ta lập tức tới

ngay!"

Nghe được tiếng bước chân ở bên ngoài từ từ đi xa, Lê Hạo Dương cảm thấy có chút may mắn, thầm nghĩ trong lòng: "Ta phải phá của, sao lại chỉ quan tâm đến việc hưởng thụ, giống như Bát ca nói, cái thứ quỷ này chỉ cần ngâm một chút cho biết là được rồi!"

Nhưng khi Lê Hạo Dương mặc quần áo xong rồi nhìn thùng gỗ mà mình chỉ ngâm không đến một phút thì trên mặt nở một nụ cười khổ tự lẩm bẩm: "Ta hoàn toàn không ngờ được là có một ngày ta sẽ phá của như vậy, hơn nữa lần này ta phá của có thể nói là phát rồ!"

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Ta trở về!"

Sau khi trở lại phòng của Diệp Phong một lần nữa, Lê Hạo Dương cũng cười lên tiếng nói.

"Không tệ!"

"Dùng Cửu U Tuyết Liên Vương ngâm bồn tắm mà chỉ ngâm trong thời gian ngắn như vậy, đúng là đủ phá của!"

"Cho nên, chúc mừng ngươi thông qua được khảo nghiệm đầu tiên của ta!"

Nói đến đây, Diệp Phong tỏ vẻ chăm chú nhìn Lê Hạo Dương tiếp tục nói: "Trong vòng ba ngày tiếp theo thì ngươi hãy đi theo bên cạnh ta đi, chỉ cần trong ba ngày này ngươi có thể làm việc khiến cho ta hài lòng thì coi như ngươi hoàn toàn thông qua được khảo nghiệm của ta, có thể đi theo bên cạnh ta giống như là Tiểu Bát Tử."

"Đại ca!"

"Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không để ngươi thất vọng!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lê Hạo Dương cũng cực kỳ tự

tin lên tiếng nói đồng thời trong lòng thầm nghĩ: "Xem ra, khảo nghiệm chính thức chỉ vừa mới bắt đầu mà thôi, trong ba ngày tiếp theo ta phải thời thời khắc khắc duy trì tâm tính phá của mới được!"

"Thời gian còn sớm!"

"Thừa dịp trước khi trời tối chúng ta đi ra ngoài đi dạo thử xem có cơ hội gì để phá của hay không!"

Nghe được Lê Hạo Dương nói như vậy, Diệp Phong hài lòng khẽ gật đầu, sau đó dẫn hai người Lê Hạo Dương và Tiểu Bát Tử rời khỏi phòng!

Khu thành bắc!

"Phá của!"

"Chỗ nào có cơ hội để phá của?"

Lúc này, đi theo bên cạnh Diệp Phong đi trên đường phố phồn hoa, Lê Hạo Dương cũng quan sát xung quanh để tìm kiếm cơ hội có thể phá của!

Chờ chút!

Đúng lúc này, Lê Hạo Dương bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó mắng thầm: "Nếu như không có cơ hội để phá của thì ta có thể tự mình sáng tạo ra cơ hội để phá của mà!"

Hả?

Nhìn thấy Lê Hạo Dương bỗng nhiên đi tới trước mặt của mình, Diệp Phong cũng có chút khó hiểu không biết rốt cuộc đối phương đang định làm gì.

"Đại ca!"

"Ngươi chính là thần hào phá của!"

"Sao có thể đi trên mặt đất thường thường không có gì lạ giống như là những người khác như thế này được chứ!"

Nói xong, Lê Hạo Dương trực tiếp lấy cực phẩm Tiên Linh Thạch từ trong tiên giới ra, sau đó nhanh chóng dùng nó để che phủ mặt đất tạo ra một con đường làm bằng Tiên Linh Thạch rộng một mét!

"Ngọa tào!"

"Như vậy mà cũng được nữa hả!"

Đi lên con đường do Lê Hạo Dương dùng Tiên Linh Thạch lót ra, ừ khiến cho vô số người tu luyện ở xung quanh quăng tới ánh mắt chấn kinh và khó có thể tin được, Diệp Phong cũng nhịn không được sợ hãi than: "Mẹ nó, đây mới là cảnh tượng nên có khi thần hào phá của đi ra ngoài!"

Oanh!

Chương 605: Nhiệm vụ thành công? Lê Hạo Dương đã làm chuyện gì rồi?

Đúng lúc này, Lê Hạo Dương đang đi ở phía trước chợt bộc phát ra khí tức uy áp cực kỳ kinh khủng sau đó dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn những người tu luyện đang ở xung quanh, lạnh giọng nói ra: "Con đường Tiên Linh Thạch mà đại ca ta đã đi qua thì các người có thể lấy những cực phẩm Tiên Linh Thạch đó đi, nhưng phần đường làm bằng Tiên Linh Thạch mà đại ca ta vẫn chưa bước qua thì không được, nếu như người nào dám lấy thì cũng đừng trách tại sao ta không khách sáo với người đó!"

Cảm nhận được khí tức khủng bố mà Lê Hạo Dương bạo phát ra, trong mắt của vô số người tu luyện đang ở xung quanh cũng lóe lên vẻ sợ hãi, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là tu vi của Lê Hạo Dương lại khủng bố như thế!

Một canh giờ qua đi!

"Mẹ nó!"

"Hơn năm mươi vạn miếng cực phẩm Tiên Linh Thạch lại bị hao hết như vậy rồi!"

"Quá mẹ nó đau lòng!"

Sau khi trở lại quán rượu, khi Lê Hạo Dương kiểm tra lại số lượng cực phẩm Tiên Linh Thạch còn lại ở trong tiên giới thì phát hiện chỉ có một hồi như vậy mà mình đã tiêu phí hết hơn năm mươi vạn miếng cực phẩm Tiên Linh Thạch, lúc này trong mắt của hắn cũng hiện lên vẻ đau lòng!

"Tiểu Lê!"

"Mới nãy biểu hiện của ngươi cũng không tệ!"

"Nhưng mà vẫn còn có một chút tì vết nhỏ đó, nếu như ngươi dùng cực phẩm Tiên Linh Tinh trải đường cho ta thì sẽ càng hoàn mỹ hơn nữa!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Lê Hạo Dương vừa cười vừa nói.

? ? ?

Vẫn còn có tì vết nhỏ?

Nếu như dùng cực phẩm Tiên Linh Tinh thì sẽ càng hoàn mỹ hơn nữa?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, biểu cảm trên mặt Lê Hạo Dương như không thể tin vào tai của mình, bây giờ hắn rất muốn nói với Diệp Phong một câu: "Chỉ là đi đường thôi mà cực phẩm Tiên Linh Thạch còn chưa đủ, còn muốn dùng cực phẩm Tiên Linh Tinh?"

"Đây là mười cây Cửu U Tuyết Liên Vương!"

"Ngươi cầm lấy đi, muốn dùng như thế nào thì dùng như thế đó!"

"Đừng có lo lắng quá, đây là phần thưởng ta đưa cho ngươi, cho nên bây giờ nếu như ngươi dùng nó đi tu luyện hay là dùng nó để đi ngâm bồn tắm thì tùy ngươi!"

Ngay lúc Lê Hạo Dương có chút buồn bực thì giọng nói của Diệp Phong lại vang lên bên cạnh!

Choáng váng!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, đặc biệt là nhìn thấy mười gốc Cửu U Tuyết Liên Vương mà Diệp Phong để lên trên bàn, Lê Hạo Dương bị sợ đến choáng váng thật sự!

Hắn hoàn toàn không thể nào ngờ là mình chỉ hơi biểu hiện có một chút thôi vậy mà lại mơ mơ hồ hồ lấy được mười gốc Cửu U Tuyết Liên Vương!

"Rốt cuộc thì đại ca tốt này của ta là ai!"

"Tại sao trong tay của hắn lại có nhiều Cửu U Tuyết Liên Vương như vậy, đó chính là thứ mà cho dù ở trong thời đại thượng cổ cũng rất khó tìm được!"

Sau khi tỉnh táo lại, Lê Hạo Dương càng thêm tò mò về thân phận của Diệp Phong!

Một lát sau!

"Tiểu Lê!"

"Mấy cái này chỉ là thao tác bình thường của đại ca tốt thôi!"

"Trong tay của hắn còn có rất nhiều đồ tốt, có thể trong mắt của ngươi thì Cửu U Tuyết Liên Vương này là bảo bối nhưng trong mắt của đại ca tốt thì cái đống này chính là rác rưởi!"

"Chỉ cần ngươi cố gắng phá của thì sau này lợi ích mà ngươi nhận được sẽ vượt xa tưởng tượng của ngươi đó!"

"Cuối cùng ta phải nhắc nhở ngươi một câu, biểu hiện vừa rồi của ngươi mạnh hơn những người trước đây nhiều lắm cho nên ngươi nhất định phải tiếp tục cố gắng như vậy nữa nha!"

Trong phòng của Lê Hạo Dương, Tiểu Bát Tử cũng nhìn Lê Hạo Dương chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn!

Hả?

Nhìn thấy Lê Hạo Dương bỗng nhiên đứng dậy rời đi, Tiểu Bát Tử

cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi: "Tiểu Lê, ngươi đi làm cái gì?"

"Bát ca!"

"Ta dùng Cửu U Tuyết Liên Vương này để làm thành một bồn nước rửa chân cho đại ca rửa chân!"

Nói xong, Lê Hạo Dương trực tiếp đi ra khỏi phòng.

"Ngọa tào!"

"Có phải lại cái tên này bước vào con đường này quá nhanh rồi hay không!"

Nghe được Lê Hạo Dương nói như vậy, trên mặt Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng lộ vẻ giật mình.

...

Sáng sớm của ngày thứ hai!

"Ngủ một giấc thật là thoải mái!"

Sau khi ngủ dậy, Diệp Phong đầu tiên là thoải mái duỗi lưng một cái sau đó trực tiếp kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay!

Hả?

Ngay khi Diệp Phong chuẩn bị kiểm tra sản phẩm bại gia thì chợt phát hiện số lượng Thăng Tiên Đan của mình từ mười chín viên biến thành hai mươi viên, điểm phá sản cũng tăng ba trăm vạn điểm, chuyện này khiến cho hắn rất là khó hiểu cho nên mới dò hỏi hệ thống: "Hệ thống, Thăng Tiên Đan và điểm phá sản của ta là tình huống như thế nào đó?"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, hôm qua khi trời tối nhiệm vụ ngẫu nhiên đã hoàn thành!"

? ? ?

Nhiệm vụ ngẫu nhiên đã hoàn thành?

Trợ giúp Lê Hạo Dương bước vào phá của chi đạo, thành công?

Sau khi nghe được hệ thống giải thích xong thì Diệp Phong cả người đều mộng!

"Hệ thống!"

"Tối hôm qua có phải là Lê Hạo Dương đã làm gì đó rồi hay không?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng vội vàng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Tối hôm qua, Lê Hạo Dương ngoại trừ dùng một gốc Cửu U Tuyết Liên Vương ngâm chân cho túc chủ một cái thì còn dùng chín gốc Cửu U Tuyết Liên Vương còn lại tắm cho mấy con Tiểu Trư Tử một cái!"

"Đinh! Căn cứ vào nhận xét của hệ thống thì bởi vì Lê Hạo Dương bị đại ca tốt là túc chủ ảnh hưởng cho nên đã thành công bước vào phá của chi đạo!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, hệ thống cũng trực tiếp đưa ra lời giải thích.

Cái gì?

Dùng chín gốc Cửu U Tuyết Liên Vương để tắm rửa cho mấy con Tiểu Trư Tử một cái?

Sau khi nghe hệ thống giải thích xong, Diệp Phong mộng, trong lòng nghi hoặc nghĩ: "Chỗ này chính là thượng giới, hoàn toàn không có dã thú bình thường giống như là hạ giới, hơn nữa hôm qua khi ta đi dạo trên đường thì cũng không có nhìn thấy Tiểu Trư Tử lang thang, Lê Hạo Dương bắt được mấy con Tiểu Trư Tử đó từ đâu chứ?"

"Tiểu Bát Tử!"

"Ngươi tranh thủ tới chỗ ta một chuyến!"

Mang theo nghi hoặc, Diệp Phong cũng lấy Truyền âm Thạch ra liên hệ Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư!

Rất nhanh!

Chương 606: Nhiệm vụ thành công? Lê Hạo Dương đã làm chuyện gì rồi? (2)

Khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đi vào phòng của Diệp Phong, đầu tiên là dùng ống tay áo xoa xoa vết dầu dính đầy khóe miệng, sau đó trên mặt lộ vẻ cung kính dò hỏi: "Diệp thiếu, có dặn dò gì sao?"

"Tiểu Bát Tử!"

"Đêm qua Lê Hạo Dương bắt được vài con Tiên Thú Tiểu Trư Tử, ngươi có biết chuyện đó hay không?"

Diệp Phong nhìn Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, trực tiếp hỏi thăm.

"Biết!"

"Mấy con Tiên Thú Tiểu Trư Tử đó là do ta đi theo hắn ra ngoài mua về đó!"

"Hơn nữa sau khi mua về thì hai chúng ta còn đích thân tắm cho mấy con Tiểu Trư Tử đó một cái!"

"Đúng rồi, mấy con Tiểu Trư Tử đó cũng không phải là Tiên Thú bình thường, vì mua được chúng nó mà Lê Hạo Dương đã trả ra một cái giá cực lớn!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng vội vàng trả lời.

"Ừm?"

"Các ngươi cùng nhau đi mua, sau đó còn cùng nhau tắm rửa cho chúng nó một cái?"

"Không chỉ có như thế, mấy con Tiên Thú Tiểu Trư Tử đó còn có giá trị không nhỏ?"

Sau khi nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư trả lời như vậy, Diệp Phong cũng sững sờ, sau đó lên tiếng hỏi: "Vậy bây giờ mấy

con Tiểu Trư Tử đó đâu rồi?"

"Nướng!"

Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nghe xong thì lập tức lên tiếng đáp lại.

? ? ?

Nướng?

Đầu tiên là bỏ ra một cái giá cực lớn để mua chúng nó về đây!

Sau đó lại dùng nước Cửu U Tuyết Liên Vương để tắm rửa cho chúng nó một phen, kết quả lại mẹ nó nướng lên?

Sau khi biết được vận mệnh bi thảm của mấy con Tiểu Trư Tử đó, Diệp Phong cả người đều mộng!

"Diệp thiếu!"

"Lúc đầu chúng ta vốn định đem tới đây cho ngươi ăn thử!"

"Nhưng nghĩ tới đây là lần đầu tiên chúng ta nướng, không có kinh nghiệm gì cho nên chúng ta mới lấy một con Tiểu Trư Tử để luyện tập trước!"

"Nhưng mà mới nãy chúng ta đã ăn thử rồi, hương vị cũng không có tệ lắm đâu!"

"Trước mắt hắn đang nướng con Tiểu Trư Tử thứ hai, có kinh nghiệm của lần đầu tiên cho nên lần này hương vị chắc chắn sẽ tuyệt vời hơn, chờ sau khi nướng xong thì hắn sẽ đem tới đây cho ngài!"

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó nhìn về phía Diệp Phong vội vàng giải thích.

"Chờ một chút!"

"Nếu đã chuẩn bị nướng lên ăn, vậy tại sao các ngươi còn dùng nước Cửu U Tuyết Liên Vương để tắm rửa cho chúng nó?"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư giải thích như vậy, Diệp Phong lại càng thêm khó hiểu hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Nói đến chuyện này thì không thể không nói là Lê Hạo Dương rất là có lòng!"

"Dựa theo lối nói của hắn, dùng nước Cửu U Tuyết Liên Vương tắm cho những con Tiểu Trư Tử này thì có thể khiến cho chất thịt của những con Tiểu Trư Tử này trở nên cao cấp hơn, vì có thể đạt tới mục đích này cho nên hai chúng ta đã tắm cho mấy con Tiểu Trư Tử đó ba canh giờ!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng giải thích lần nữa.

"Đầu tiên là bỏ ra một cái giá cực lớn để mua lại!"

"Sau đó vì để cho chất thịt trở nên cao cấp hơn mà dùng nước của chín gốc Cửu U Tuyết Liên Vương tắm cho chúng nó ba canh giờ!"

"Mẹ nó, đúng là mẹ nó phá của!"

Sau khi hiểu rõ được hết tất cả tình huống, rốt cuộc Diệp Phong cũng biết được tại sao hệ thống lại xác định là nhiệm vụ đã thành công!

"Tốt!"

"Chuyện này ta biết rồi, ngươi đi qua đó tìm hắn đi!"

"Kêu hắn không cần phải đưa tới đây đâu, một hồi ta sẽ đi qua đó tìm các ngươi!"

Kêu Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư rời đi trước, sau đó Diệp Phong tra xem sản phẩm bại gia hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Thập phẩm Cửu Giai Tật Phong Tiên Lục *10000

Thập phẩm Cửu Giai Tật Phong Tiên Lục: Sau khi sử dụng nó với

người tu luyện hoặc là với Tiên Thú thì có thể làm cho đối phương có được tốc độ cao nhất của Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong trong một thời gian ngắn, lực lượng của mỗi tấm tiên lục có thể kéo dài thời gian một nén nhan!

"Chỉ như vậy thôi sao?"

Kiểm tra thấy sản phẩm bại gia hôm nay chỉ là một số tiên lục thì Diệp Phong cũng không còn hứng thú gì nữa.

"Đúng rồi!"

"Một hồi có thể hỏi Lê Hạo Dương xem hắn có ý nghĩa phá của thú vị gì dành cho những tật phong tiên lục này hay không!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng cười rời khỏi phòng!

...

Ngoài thành!

"Con Tiểu Trư Tử này quá mẹ nó thơm, chắc chắn đại ca tốt sẽ rất thích ăn!"

Lúc này, Lê Hạo Dương nhìn Tiểu Trư Tử đang chảy mỡ xèo xèo thì cũng không kìm lòng được mà nuốt nước miếng một cái!

"Đây chính là cảm giác vui sướng mà phá của đem lại!"

"Nếu như không thể bỏ ra được một cái giá lớn để mua lại mấy cái con Tiên Thú Tiểu Trư Tử có phẩm chất như thế này!"

"Nếu như không nỡ dùng nước Cửu U Tuyết Liên Vương tắm rửa cho chúng nó để da căng độ chắc của thịt!"

"Thì làm sao có thể ăn được mỹ vị như vậy!"

Nhìn Tiểu Trư Tử đã được nướng chín, Lê Hạo Dương cảm thấy hình như mình đã tìm được cảm giác vui sướng khi phá của!

Hả?

Đúng lúc này, Lê Hạo Dương bỗng nhiên phát hiện được Truyền

âm Thạch ở trong ngực mình có phản ứng, khi hắn phát hiện ra người liên hệ hắn là con của hắn Lê Phong thì thả ra thần thức kích hoạt Truyền âm Thạch.

"Phụ thân!"

"Bây giờ ngươi đã đi đến đâu rồi?"

Sau khi kích hoạt Truyền âm Thạch, tiếng hỏi của Lê Phong vang lên trong đầu của Lê Hạo Dương.

"Cái gì mà đi đến đâu?"

"Ta không đi!"

Nghe được Lê Phong hỏi thăm, nghĩ đến cái thằng con trai phá của này của mình, lấy được Cửu U Tuyết Liên Vương mà không nghĩ tới người làm cha như mình mà chỉ biết tự mình hưởng thụ, hắn cũng ra vẻ tức giận đáp lại.

"Ừm?"

"Không tới?"

"Phụ thân, không phải là ngươi kêu chúng ta ở lại Thánh Địa chờ ngươi, sau đó ngươi sẽ đích thân tới đây một chuyến hay sao, sao lại bỗng nhiên không tới nữa?"

Lê Phong nghe xong thì cũng trưng vẻ mặt mộng bức ra hỏi thăm.

"Ngươi lấy đâu ra nhiều câu hỏi như vậy?"

"Ta nói không đi là không đi!"

"Nếu như không có chuyện gì thì đừng có liên hệ với ta mãi như vậy, ta đang vội nướng Tiểu Trư Tử cho đại ca tốt của ta!"

Chương 607: Ba con Tiểu Trư Tử thi chạy, con nào chậm thì sẽ cho con đó một đao

Nói xong, Lê Hạo Dương trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch.

? ? ?

Đại ca tốt?

Vội vàng nướng Tiểu Trư Tử cho đối phương?

Nghe được mấy câu nói sau đó của Lê Hạo Dương, Lê Phong cả người đều choáng váng, trong lòng cực kỳ khó hiểu thầm nghĩ: "Từ khi nào mà phụ thân có một đại ca tốt, sao ta lại không biết chứ?"

...

"Bát ca!"

"Tại sao ngươi lại về rồi?"

"Con Tiểu Trư Tử này sắp được nướng chín rồi, ta đang nghĩ sẽ lập tức đưa nó qua cho đại ca tốt đây!"

Nhìn thấy Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lại trở lại, Lê Hạo Dương có chút khó hiểu hỏi thăm.

"Không cần đưa qua!"

"Chúng ta chờ ở đây là được, đại ca tốt sẽ lập tức tới đây ngay!"

Nghe được Lê Hạo Dương hỏi thăm, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng cười giải thích rõ.

Một lát sau!

Khi Diệp Phong đến, sau khi nếm thử một miếng thịt Tiểu Trư Tử đã được nướng chín thì hai mắt cũng sáng rỡ lên, kinh hãi nói: "Vỏ ngoài xốp giòn, chất thịt căng đầy, béo mà không ngán, hương thơm đầy miệng, Tiểu Trư Tử này nướng rất tuyệt!"

"Tiểu Lê!"

"Trong tay của ta có một vạn tấm Thập phẩm Cửu Giai Tật Phong Tiên Lục, nếu như ta giao hết tất cả chúng nó cho ngươi thì ngươi

sẽ sử dụng những tật phong tiên lục này như thế nào hả?"

Sau khi ăn xong, Diệp Phong cũng nhìn về phía Lê Hạo Dương hỏi thăm.

"Ừm?"

"Đây là khảo nghiệm mà đại ca tốt dành cho ta hay sao?"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Lê Hạo Dương cũng nghiêm túc trầm tư suy nghĩ!

"Đại ca, bây giờ chúng ta còn thừa lại ba con Tiểu Trư Tử, không bằng chúng ta dựng lên một cái mê cung, sau đó sử dụng toàn bộ tật phong tiên lục lên trên người của bọn nó đi!"

"Để bọn nó mở một cái đại hội thi chạy, con nào là con cuối cùng tìm thấy lối ra của mê cung thì con đó sẽ ăn một đao!"

"Sau đó chúng ta lại để cho bọn chúng thi chạy một lần nữa, như vậy, đến khi chúng ta sử dụng hết sạch toàn bộ tật phong tiên lục thì bọn chúng cũng đều lên giá nướng hết!"

Trầm tư một lát, Lê Hạo Dương bỗng nhiên nghĩ tới điều gì sau đó trực tiếp quay qua nhìn Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình.

(Ba con Tiểu Trư Tử run lẩy bẩy: Muốn giết muốn nướng thì cứ cho chúng ta một đao thống khoái đi, ngươi chó như vậy đại ca tốt của ngươi có biết hay không hả?)

"Ồ!"

"Tiểu Lê, đề nghị này của ngươi cũng không tệ lắm!"

Sau khi nghe được lời đề nghị này của Lê Hạo Dương, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó đưa mắt nhìn về phía ba con Tiểu Trư Tử bị trói chặt còn chưa bị làm thịt ở bên cạnh!

"Tiểu Lê!"

"Tiểu Bát Tử!"

"Chuyện này không nên chậm trễ, chúng ta tranh thủ tạo ra một cái mê cung đi!"

Sau đó, Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía Lê Hạo Dương và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lên tiếng nói.

Một lát sau!

"Uy!"

"Ba người các ngươi, nếu như không muốn bị cướp đến ngay cả quần cũng không để lại thì hãy ngoan ngoãn giao tiên giới ở trên người ra đi!"

Ngay lúc Lê Hạo Dương và Tiểu Bát Tử lợi dụng từng miếng đất lớn để dựng ra một cái mê cung cỡ nhỏ thì một giọng nói tràn đầy ý trêu chọc vang lên ở nơi xa.

"Kim sắc truyền thuyết!"

Khi Lê Hạo Dương và Tiểu Bát Tử nhìn thấy ba tên nam tử trên người mặc kim sắc chiến giáp đang đi từ nơi xa tới chỗ bọn họ thì tất cả đều sắc mặt đại biến kinh hô lên.

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Bây giờ đã có người bắt đầu giả mạo kim sắc truyền thuyết của lão tử rồi hay sao?

Nhìn thấy ba tên nam tử mặc kim sắt chiến giám thấp kém ở nơi xa đi tới, Diệp Phong cũng một mặt mộng bức tự lẩm bẩm.

"Bảo vệ đại ca tốt!"

Sau khi tỉnh táo lại sau cơn chấn kinh, Lê Hạo Dương trực tiếp đi ra cản ở trước người của Diệp Phong, sau đó lặng lẽ đưa một cái tiên giới trân quý cho Diệp Phong.

"Ừm?"

"Tiểu Lê, ngươi đưa tiên giới cho ta để làm gì?"

Nhìn thấy Lê Hạo Dương chắp tay sau lưng lén lút đưa tiên giới cho mình, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi thăm.

"Đại ca!"

"Bên trong cái tiên giới này chứa mười cái quần!"

"Một hồi ta và Bát ca ngăn cản tầm mắt của bọn họ, ngươi hãy tranh thủ mặc vào!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lê Hạo Dương cũng nhỏ giọng giải thích.

? ? ?

Bây giờ sự uy hiếp của kiêm sắc truyền thuyết đã trở nên khủng bố như thế hay sao?

Nghe Lê Hạo Dương nói như vậy, Diệp Phong cũng cả kinh, hắn không ngờ được là thậm chí ngay cả cường giả cấp bậc như Lê Hạo Dương mà cũng sẽ chuẩn bị sẵn mười cái quần mang theo bên người!

"Bát ca!"

"Ngươi làm gì đó, mau đến đây giúp đại ca ngăn cản!"

Lúc này, nhìn thấy Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư vẫn còn đang đứng sững sờ tại chỗ, Lê Hạo Dương vẻ mặt lo lắng hô to lên.

"Tiểu Lê!"

"Bọn họ cũng chỉ là ba sâu kiến mà thôi, ngươi khẩn trương như vậy làm gì?"

"Còn nữa, ngươi vừa mới nói kim sắc truyền thuyết, đó là có ý gì?"

Nghe được tiếng la của Lê Hạo Dương, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng đi tới, nhưng trên mặt lại lộ vẻ nghi ngờ hỏi một câu như vậy.

"Bát ca!"

"Bọn họ đang ẩn giấu thực lực!"

"Chẳng lẽ ngươi chưa nghe nói qua một câu sao, kim sắc truyền thuyết, những nơi đi qua, quần cũng không để lại!"

"Bọn họ là đỉnh của đám giặc cướp đó!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư hỏi thăm, Lê Hạo Dương cũng vội vàng giải thích.

"Khủng bố như vậy?"

Nghe được Lê Hạo Dương giải thích, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng vội vàng ngăn trước mặt Diệp Phong, sau đó toát ra vẻ cực kỳ ngưng trọng nhìn về phía ba người đang đi từ phía đối diện tới!

"Đi!"

"Hai người các ngươi không cần khẩn trương như vậy!"

"Ba người bọn họ là tên giả mạo!"

"Kim sắc truyền thuyết chắc chắn là bộ hạ của ta, bộ hạ của ta còn có thể chạy tới đây để cướp bóc ta hay sao?"

Nhìn một người một thú đang cản ở trước mặt của mình, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Hả?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lê Hạo Dương trực tiếp quay đầu nhìn Diệp Phong, trong mắt của hắn lóe lên vẻ khó có thể tin được, đồng thời trong lòng hoảng sợ nói: "Kim sắc truyền thuyết lại là bộ hạ của đại ca tốt, chẳng trách đại ca tốt lại có nhiều bảo bối như vậy, hơn nữa một khi hắn phá của cũng không cảm thấy đau lòng một chút nào, hóa ra tất cả đều là do cướp được!"

"Tiểu Lê!"

Chương 608: Mang năm trăm vạn tên kim

giáp hộ vệ ra, ngươi nói nhiêu đó không trấn tràng được?

"Hôm nay ta sẽ để cho người Xem một chút cái gì mới là kim sắc truyền thuyết thật sự!"

"Hơn nữa ta mới nghĩ ra một chuyện chơi rất là vui, tiếp theo hẳn là tốc độ tiêu hao tật phong tiên lục của chúng ta có thể tăng lên gấp đôi!"

Nói xong lời này, Diệp Phong nói thầm với hệ thống: "Hệ thống, kêu Diệp Nhất dẫn theo một ít kim giáp hộ vệ ra đây một chuyến!"

Một bên khác!

"Đại ca!"

"Trang phục mà chúng ta đang mặc trên mình rất là đáng sợ ha, dọa cho ba tên đó sợ gần chết!"

Lúc này, trong số ba tên nam tử đang đi đến chỗ Diệp Phong, một tên nam tử độc nhãn tràn đầy hưng phấn quay qua nhìn đại ca đang đứng bên cạnh lên tiếng nói.

"Nhị đệ!"

"Ta đã nói với các ngươi rồi, đi theo đại ca lăn lộn một ngày kiếm được ăn được chín ngày!"

"Chỉ dựa vào bộ trang phục mà chúng ta đang mặc trên người thì có ai nhìn thấy chúng ta mà không sợ hãi cơ chứ!"

Nghe được độc nhãn nam tử nói như vậy, tên thủ lĩnh đại ca cũng lộ vẻ đắc ý nói.

"Đại ca!"

"Còn phải nhờ vào ngươi, chúng ta đâu có nghĩ ra..."

Đang lúc tam đệ đang đứng bên cạnh cũng muốn nịnh nọt đại ca

thì lúc này bầu trời bị xé rách, sau đó một cái khe to lớn mênh mông vô bờ xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, ta chỉ kêu Diệp Nhất dẫn theo một ít kim giáp hộ vệ tới đây, mẹ nó cảnh tượng này là hắn đem theo bao nhiêu cơ chứ!"

Khi Diệp Phong nhìn thấy Diệp Nhất dẫn theo mấy trăm vạn tên kim giáp hộ vệ đi từ trong cái khe hở không gian cực lớn ra thì toàn thân hắn đều choáng váng!

"Ngọa tào!"

"Đây chính là kim sắc truyền thuyết sao?"

"Nhưng mà cảnh tượng này không có giống trồng truyền thuyết lắm, nghe đồn thì không phải nói là kim sắc truyền thuyết chỉ có hơn mười vạn người hay sao?"

Nhìn thấy mấy trăm vạn đại quân kim giáp trên không trung giống như đám mây kim sắc che khuất bầu trời, bao phủ thiên địa, Lê Hạo Dương đều sắp mẹ nó sợ tè ra quần, trong lòng càng sụp đổ nghĩ: "Đối mặt kim sắc truyền thuyết khổng lồ như thế, nếu như ra tay với ta thật thì có mười cái quần cũng không đủ để cho bọn họ cướp!"

"Bé ngoan!"

"Mẹ nó, ta nhất định phải ngoan ngoãn mới được!"

"Vốn cho rằng cái tên điên cụt một tay đó đã rất khủng bố, nhưng mà vô số đại quân kim giáp này, cảm giác sợ hãi mà mỗi người bọn họ mang tới cho ta đều gần như tương đương với cái tên điên cụt một tay đó, từ khi nào mà ở bên ngoài đã trở nên khủng bố như vậy!"

Bên cạnh, lúc này Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng bị hù toàn thân không ngừng run run, nó hoàn toàn không ngờ được là thế lực phía sau Diệp Phong lại kinh khủng đến mức độ như vậy!

"Làm cái gì đó!"

"Không phải ba huynh đệ chúng ta chỉ giả mạo kim sắc truyền thuyết một chút hay sao?"

"Cho dù có muốn tới tính sổ với chúng ta thật thì cũng không cần phải dùng tới nhiều người như vậy đâu!"

Một bên khác, nhìn vô số đại quân kim giáp ở trên không trung, cảm nhận được uy áp kinh khủng mà đối phương thả ra, lúc này thủ lĩnh đại ca đã sắp điên rồi, bây giờ hắn rất muốn hỏi mấy trăm vạn đại quân kim giáp một câu thôi: "Các ngươi có phải quá để mắt đến ba huynh đệ chúng ta rồi hay không?"

...

"Chủ nhân!"

"Ba người đối diện đó có thực lực quá kinh khủng, ta cảm thấy năm trăm vạn đại quân kim giáp còn chưa hẳn có thể trấn tràng được đâu, nếu không ta kêu Diệp Nhị lại dẫn thêm một nhóm nữa ra?"

Lúc này, đi tới trước mặt Diệp Phong, Diệp Nhất cũng nghiêm túc lên tiếng hỏi.

? ? ?

Ta kêu ngươi dẫn một ít kim giáp hộ vệ tới, mẹ nó, kết quả ngươi lại dẫn năm trăm vạn tới đây?

Dẫn theo năm trăm vạn kim giáp hộ vệ còn chưa tính, bây giờ ngươi còn nói với ta là nhiêu đó còn chưa chắc có thể trấn tràng được?

Bên chỗ các ngươi nhàm chán như vậy thật sao?

Nghe được Diệp Nhất nói như vậy, trong nháy mắt trên mặt Diệp Phong cũng treo đầy hắc tuyến, sau đó lên tiếng nói: "Về sau còn có rất nhiều cơ hội ra chơi, lần này năm trăm vạn đại quân kim giáp đã đủ dùng!"

"Chủ nhân!"

"Diệp Nhất đã hiểu, vậy ta sẽ suất lĩnh năm trăm vạn đại quân kim giáp đi liều mạng với ba cường giả đó!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Nhất cũng toát ra vẻ thất vọng, sau đó quay ngươi bay lên trên không trung!

? ? ?

Năm trăm vạn đánh với ba?

Ngươi còn nói là liều mạng?

Nhìn Diệp Nhất rời đi, Lê Hạo Dương và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh liếc nhau một cái, trong mắt đều hiện lên tinh quang, trong lòng cùng nghĩ: "Lần này xem như học được, sau này cho dù đối mặt với đối thủ như thế nào, nếu như có thể quần ẩu thì tuyệt đối không thể đơn đấu với đối phương, đây là sự tôn trọng dành cho địch nhân!"

"Tới đi!"

"Thỏa thích chiến một trận đi!"

"Muốn làm tổn thương chủ nhân, vậy thì phải bước qua thi thể của chúng ta!"

Lúc này, Diệp Nhất bay đến không trung, nhìn ba người bên dưới hô to lên!

? ? ?

Thỏa thích đánh một trận?

Ba người chúng ta thỏa thích đánh một trận với một đống người các ngươi?

Nghe được Diệp Nhất nói như vậy, biểu cảm trên mặt ba người bên dưới như không thể tin vào tai của mình, mẹ nó, bọn họ có đang nói tiếng người hay không hả?

"Diệp Nhất!"

"Đừng đùa, ta còn có chính sự nữa!"

"Tranh thủ một người cho lên một đao, sau đó các ngươi nhanh đi về đi!"

Đúng lúc này, rốt cục Diệp Phong nhìn không được nữa, trực tiếp nói lớn với Diệp Nhất.

Xoát! Xoát! Xoát!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, không cần biết là đối mặt ba người đó hay là Lê Hạo Dương với Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, tất cả đều dùng ánh mắt cực kỳ hoảng sợ nhìn về phía Diệp Phong!

Năm trăm vạn tên kim giáp hộ vệ!

Một người chặt một đao?

Cái này mẹ nó là muốn cắt thịt phiến hay là chặt thịt làm nhân bánh?

"Quá mẹ nó dọa người!"

"Không ngờ được là bình thường đại ca tốt nhìn hiền hoà như vậy, khi nóng giận thật thì sẽ kinh khủng như thế!"

Lúc này, Lê Hạo Dương bị dáng vẻ đáng sợ này của Diệp Phong dọa sợ thật, sau đó trong lòng làm ra một quyết định, đó chính là sau này tuyệt đối không thể khiến cho Diệp Phong tức giận!

Sưu! Sưu! Sưu!

Chương 609: Cái gì! Kêu chúng ta thi chạy với Tiểu Trư Tử?

Đúng lúc này, trên không trung, đám mây kim sắc che khuất bầu trời do năm trăm vạn đại quân kim giáp hình thành bắt đầu bắn ra từng đạo kim quang mãnh liệt, mỗi một vệt kim quang rơi xuống ba người kia thì đều sẽ lập tức bay trở về không trung!

Mà Diệp Phong, Lê Hạo Dương và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư thấy cảnh này thì giống như là thấy được kim vũ rơi xuống như trút nước, cảnh tượng cực kỳ rung động!

Một canh giờ qua đi!

"Chủ nhân!"

"Sau khi chúng ta liều chết chém giết, đã thành công khống chế được ba tên cường giả đối diện!"

"Nếu như không có những chuyện gì khác thì chúng ta đi về trước!"

Lúc này, Diệp Nhất đi tới trước mặt Diệp Phong lần nữa, sau đó vẻ mặt thành thật nói hươu nói vượn.

"Không tệ!"

"Chuyện này các ngươi làm khá lắm!"

"Nhưng mà ta có một việc không biết rõ, kim giáp mà ba người đối diện đó mặc trên người đều bị chặt thành mảnh vỡ nhưng tại sao trên người không có một chút tổn thương nào cả?"

Nhìn thấy ba người đó hoàn toàn không bị thương chút nào, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Bởi vì chúng ta lo lắng sẽ ảnh hưởng đến chuyện mà ngài sẽ làm sau đó!"

"Cho nên mỗi một tên kim giáp hộ vệ khi chặt một đao thì đều sẽ giúp bọn họ chữa trị lành vết thương lúc rời đi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Nhất cũng cười giải thích.

"Ừm?"

"Một đao?"

"Mặc dù tốc độ của các ngươi cực nhanh nhưng chúng ta là người

bị hại mà!"

"Mỗi người các ngươi đều là chặt ba đao trên thân thể của huynh đệ chúng ta!"

Cách đó không xa, thủ lĩnh đại ca đã sớm bị chặt đến chết lặng nghe được Diệp Nhất nói như vậy thì tức giận đến sắp khóc, năm triệu người khi dễ ba người bọn ta còn chưa tính, bây giờ còn nói ba đao thành một đao, mẹ nó, quá khi dễ người khác rồi!

...

"Đừng nói ta không cho các ngươi một cơ hội sống sót!"

"Nhìn thấy cái mê cung cỡ nhỏ phía trước sao?"

"Các ngươi cùng nhau đi vào từ cửa vào, nếu ai là người cuối cùng tìm đến cửa ra thì ta sẽ chặt người đó một đao, nhưng mà ta cũng không giúp các ngươi chữa trị thương thế!"

"Mà thi đua xông mê cung nhỏ này hẳn là sẽ tiến hành tuần hoàn hơn một ngàn sáu trăm lần, nếu ai bị chặt tới một trăm đao thì người đó có thể chết đi!"

Khi Diệp Nhất dẫn theo đại quân kim giáp rời đi, Diệp Phong cũng đi tới trước mặt ba người, trực tiếp giảng giải quy tắc của trò chơi nhỏ sắp phải chơi!

? ? ?

Mẹ nó, còn muốn chém chúng ta nữa hả?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, tâm thái của ba người trực tiếp sập, vốn cho rằng ác mộng đã kết thúc nhưng ai mà ngờ được là ác mộng chân chính mẹ nó vừa mới bắt đầu thôi!

"Thiếu gia!"

"Nếu như ngươi muốn giết chúng ta thì hãy cho chúng ta một thống khoái đi!"

"Đừng có chơi chúng ta như vậy!"

"Mỗi người bị chặt tới một trăm đao thì sẽ chết, cho dù ba người chúng ta thay phiên làm người sau cùng thì lúc đó ba huynh đệ chúng ta cũng chỉ có thể vượt qua ba trăm vòng, nhưng ngươi muốn tiến hành hơn một ngàn sáu trăm vòng, tình huống này hoàn toàn không có chút hi vọng nào!"

Lúc này, thủ lãnh đại ca cũng thần sắc sụp đổ lên tiếng nói với Diệp Phong.

"Ai nói tuyển thủ dự thì chỉ có ba người các ngươi rồi?"

"Nhìn thấy ba con Tiểu Trư Tử được cột ở bên kia không, ừ bọn chúng cũng là tuyển thủ dự thi hơn nữa bọn chúng cho dù bị chặt bao nhiêu đao thì cũng sẽ không bị trực tiếp giết chết mà sẽ kiên trì cho đến khi trò chơi này kết thúc!"

"Cho nên chỉ cần ba người các ngươi có thể thắng bọn chúng thì các ngươi sẽ có hy vọng sống sót!"

Nghe được thủ lĩnh đại ca nói như thế thì Diệp Phong cũng nở một nụ cười giải thích rõ cho hắn.

? ? ?

Chúng ta phải thi chạy với Tiểu Trư Tử?, kiể

Thì chỉ cần chúng ta có thể thắng được bọn chúng thì chúng ta có thể sống sót?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, ba người liếc nhau một cái sau đó trên mặt đều nở một nụ cười tự tin, không nói những chuyện khác, chỉ với ba con Tiểu Trư Tử đó chỉ có thực lực là Địa Tiên Cảnh Ngũ Trọng, mà ba người bọn họ mặc dù cũng rất yếu nhưng lại có thực lực là Huyền Tiên Cảnh Bát Trọng!

Nếu nói về phương diện thực lực thì bọn họ hoàn toàn nghiền ép bọn chúng, cho nên bọn họ hoàn toàn không lo lắng mình sẽ thua bởi bọn chúng, cho dù là phải tiến hành tranh tài ở trong mê cung cỡ nhỏ!

"Quá sành chơi!"

"Không ngờ được là đại ca lại biết cách chơi như vậy!"

"Ba con Tiểu Trư Tử đó cuối cùng chắc chắn phải nướng lên để ăn, như vậy thì quá trình tranh tài đó thật ra cũng không có gì lý thú!"

"Nhưng bây giờ có thêm ba người bọn họ, vậy thì quá trình này sẽ trở nên không giống!"

Lúc này, Lê Hạo Dương đang đứng bên cạnh cũng bị ý nghĩ này của Diệp Phong làm cho kinh sợ đồng thời trong lòng cũng âm thầm nghỉ: "Xem ra, nếu như muốn đi theo bên cạnh của đại ca tốt, chỉ biết phá của thôi thì vẫn chưa đủ còn phải học được cách để việc phá của trở nên càng thêm thú vị hơn nữa mới được!"

Một lát sau!

Khi ba huynh đệ và ba con Tiểu Trư Tử đều đến đứng xếp hàng chuẩn bị đi vào cửa vào mê cung thì Diệp Phong trực tiếp ném tiên giới chứa một vạn tấm tật phong tiên lục cho Lê Hạo Dương!

Lê Hạo Dương nhìn thấy tật phong tiên lục ở trong tiên giới thì cũng tâm lĩnh thần hội mà nhìn về phía ba người và ba con heo lên tiếng nói ra: "Vì để cho cuộc tranh tài này có đủ tính chất công bằng công chính cho nên trên người của mỗi người các ngươi ta sẽ dùng một tấm Thập phẩm Cửu giai Tật Phong Tiên Lục, như vậy thì các ngươi sẽ bạo phát ra tốc độ giống y như nhau!"

? ? ?

Thần mẹ nó công bằng công chính?

Chỉ chơi một cái trò chơi nhỏ mà thôi mà các người lại muốn vận dụng Thập phẩm Cửu giai Tật Phong Tiên Lục cực kỳ đắt đỏ hay sao?

Có cần phải chơi tới phá của như vậy hay không?

Chương 610: Cái gì! Kêu chúng ta thi chạy với Tiểu Trư Tử? (2)

Nghe được Lê Hạo Dương nói như vậy, ba huynh đệ vốn đang cực kì tự tin đều dùng ánh mắt khó có thể tin được mà nhìn hắn, khi bọn họ nhìn thấy Lê Hạo Dương lấy ra sáu tấm tật phong tiên lục từ trong tiên giới ra thật thì bọn họ cũng luống cuống!

Sau đó, khi bọn họ quay đầu nhìn về phía ba con Tiểu Trư Tử đang đứng bên cạnh lần nữa thì sắc mặt của bọn họ cũng dần dần trở nên ngưng trọng tại vì thời khắc này rốt cuộc bọn họ đã không còn coi thường đối thủ của mình nữa!

Ông! Ông! Ông!

Ngay khi Lê Hạo Dương chuẩn bị sử dụng sáu tấm tật phong tiên lục dùng trên người ba huynh đệ và ba con Tiểu Trư Tử thì Truyền âm Thạch trong ngực lại bỗng nhiên có phản ứng.

"Lê Phong! ! !"

"Ngươi có chịu thôi đi hay không!"

"Không phải ta đã nói rồi hay sao, nếu không có chuyện gì thì đừng tới quấy rầy ta!"

"Bên này ta sắp bắt đầu cho heo thì chạy rồi, đại ca tốt của ta vẫn đang chờ xem nè!"

Kích hoạt Truyền âm Thạch, không đợi Lê Phong nói chuyện, Lê Hạo Dương trực tiếp mắng lớn lên, sau đó trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch.

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Vô Cực Phong, trong Thánh Điện!

"A Lỵ!"

"Xảy ra chuyện lớn, hình như phụ thân ta điên rồi!"

Nhìn Truyền âm Thạch bị cắt đứt liên hệ, lại nhớ lại những lời mà phụ thân vừa mới nói với hắn, Lê Phong quay qua nhìn Hồ Lỵ đang đứng bên cạnh mình hô to lên.

Chương 611: Đại ca, thật ra thì ta chính là tông chủ của một môn phái nhỏ

"Điên rồi?"

"Bá phụ điên rồi?"

"Lê Phong, rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?"

Nghe được Lê Phong nói như vậy, Hồ Lỵ cũng một mặt mộng bức hỏi thăm.

"Không biết có một đại ca tốt từ chỗ nào chạy ra!"

"Làm phụ thân ta bây giờ há miệng một cái đại ca tốt, ngậm miệng một cái đại ca tốt, sắp rơi vào ma chướng mẹ nó luôn rồi!"

"Đáng sợ nhất là hắn không chỉ tự mình nướng Tiểu Trư Tử cho đại ca tốt đó mà còn giúp đỡ người đó tổ chức một cái giải thi đấu heo!"

"Mấy chuyện này không có một chuyện nào là chuyện bình thường hết á!"

Nghe được Hồ Lỵ hỏi thăm như vậy, Lê Phong cũng tranh thủ nói hết mọi tình huống ra!

Mộng!

Nghe Lê Phong nói xong, Hồ Lỵ càng thêm mộng, sau đó nhìn nói với Lê Phong: "Nếu không, chúng ta đi tìm bá phụ xem thử xem rốt cuộc là tình huống như thế nào!"

"Không được!"

"Ta bây giờ hoàn toàn không biết được là hắn đang ở đâu!"

Nói đến đây, Lê Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó nhìn về phía Hồ Lỵ lên tiếng đề nghị: "Nếu không, ngươi đi tìm Thiên Tuyết nhờ nàng hỗ trợ hỏi Tiểu Đường đại nhân một chút xem

sao?"

"Không cần làm phiền Lạc tỷ tỷ!"

"Những gì các ngươi nói ta đều nghe được hết rồi!"

"Yên tâm đi, phụ thân của ngươi không có sao hết, không chỉ không sao mà bây giờ còn sống rất tốt!"

Khi Hồ Lỵ đưa mắt nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết ừ đang khoanh chân tu luyện ở bên cạnh thì cách đó không xa Diệp Tiểu Đường bỗng nhiên lên tiếng nói.

Hô!

Nghe được Diệp Tiểu Đường nói như vậy, Lê Phong cũng thở phào nhẹ nhõm nhưng mà trong lòng vẫn nghi ngờ nghĩ: "Rốt cuộc thì đại ca tốt mà phụ thân hay nói là ai chứ?"

...

"Đại ca!"

"Tranh tài đã tiến hành được trăm trận!"

"Nhưng mà bây giờ lại xuất hiện một chút vấn đề nhỏ, mặc dù chúng ta cấm bọn họ vận dụng thần thức nhưng mà ba huynh đệ bọn họ vẫn biết rõ được tình huống của mê cung, ở phương diện trí thông minh thì bọn họ mạnh hơn ba con Tiểu Trư Tử đó nhiều lắm, khiến cho bây giờ cuộc tranh tài này đã mất đi tính công bằng!"

Lúc này, Lê Hạo Dương đi tới trước mặt Diệp Phong, cũng nói ra tình huống mà hắn vừa mới phát hiện.

"Hệ thống!"

"Gọi Tiểu Bạch tới đây một chuyến!"

Nghe được Lê Hạo Dương nói như vậy, Diệp Phong thì trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

Bành!

Theo một khe hở không gian xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người sau đó một bóng người bị ngã từ trong khe hở không gian đó ra ngoài!

"Tiểu Bạch!"

"Mẹ nó, ta liều mạng với ngươi!"

Tên điên cụt một tay vừa mới bò từ dưới đất dậy đang chuẩn bị tiếp tục chiến đấu với Diệp Tiểu Bạch thì mới đột nhiên chú ý được mình đã bị Diệp Tiểu Bạch đánh ra bên ngoài!

"Chủ nhân!"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Tiểu Kiếm cũng mặt lộ vẻ cung kính nhìn về phía Diệp Phong vội vàng hô.

"Ngọa tào!"

"Đây chính là tên điên cụt một tay đã đùa bỡn ta trong lòng bàn tay!"

"Thấy dáng vẻ sưng mặt sưng mũi của hắn lúc này, rốt cuộc là ai mà có thể đánh hắn thành như vậy được!"

Mà Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ của tên điên cụt một tay lúc này thì kinh hãi đến tròng mắt đều sắp trợn lòi ra ngoài, bởi vì trong lòng của nó đối phương chính là tồn tại tuyệt đối không thể chiến thắng!

"Tiểu Kiếm!"

"Không phải ngươi đang đi theo bên cạnh Cẩu Tử hay sao?"

"Sao bây giờ lại bị đánh thành như thế này rồi?"

Lúc này, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ nghi hoặc nhìn Diệp Tiểu Kiếm hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Cẩu ca bọn chúng đang ngủ đâu!"

"Cho nên ta định lặng lẽ trở về đánh Tiểu Cước một trận, nhưng ai mà ngờ được lại bị tên Tiểu Bạch phát hiện, cho nên hắn rượt theo ta đánh ta một trận!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Kiếm cũng mặt lộ vẻ lúng túng giải thích rõ.

Hả?

Lúc này, Diệp Tiểu Kiếm bỗng nhiên nhận ra khí tức của Diệp Tiểu Bạch, sau đó nhìn về phía Diệp Phong vội vàng nói: "Chủ nhân, hình như mấy người Cẩu ca tỉnh, ta đi tìm chúng nó trước!"

Nói xong, Diệp Tiểu Kiếm lập tức phóng lên tận trời, trong chớp mắt đã biến mất ở trong tầm mắt của mọi người.

"Tiểu Cước vẫn khiến cho mọi người rất là yêu thích như vậy!"

"Tiểu Kiếm đi theo mấy người Cẩu Tử bôn ba bên ngoài, vậy mà còn muốn dành chút thời gian để trở về tìm hắn một chuyến!"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm rời đi, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

"Chủ nhân!"

"Ngài tìm ta?"

Lúc này, khi Diệp Tiểu Bạch đi từ trong vết nứt không gian ra thì đầu tiên là nhìn một vòng tìm Diệp Tiểu Kiếm, sau khi phát hiện đối phương đã rời khỏi đây thì lúc này trên mặt mới lộ ra vẻ tiếc nuối đi tới trước mặt nhưng mặt Diệp Phong hỏi thăm.

"Nhìn thấy cái mê cung cỡ nhỏ đó không?"

"Ngươi bố trí một cái trận pháp ở bên trong đó để cho những miếng đất đó có thể thay đổi vị trí bất cứ lúc nào là được!"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Bạch đi tới trước mặt mình, Diệp Phong cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

"Thiếu gia!"

"Như vậy thì không công bằng!"

"Có thể tìm hiểu rõ được vị trí của mê cung đó là bản lĩnh của chúng ta!"

"Bây giờ ngươi đột nhiên muốn gia trì trận pháp vào bên trong đó đó chính là không công bằng đối với chúng ta!"

Thủ lĩnh đại ca đang đứng ở bên cạnh nghe được hết mọi chuyện thì cũng cố lấy dũng khí trực tiếp nói ra ý nghĩ của mình với Diệp Phong.

Xoát! Xoát! Xoát!

Sau khi cầm trường kiếm trong tay chặt ba kiếm trên người của thủ lĩnh đại ca thì lúc này Diệp Phong mới nhìn về phía đối phương lên tiếng dò hỏi: "Ngươi vừa mới nói cái gì đó?"

"Thiếu gia!"

"Ta muốn nói là vì tranh tài công bằng công chính, đúng là chúng ta cần phải gia trì thêm một cái trận pháp ở bên trong mê cung!"

"Nếu không, có thể nói chúng ta thắng nhưng không có xứng!"

Nhìn ba vết kiếm trên người, thủ lĩnh đại ca cũng cực kỳ biết điều thay đổi lý do thoái thác!

"Mẹ nó, thật là hiền từ!"

Lê Hạo Dương và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư ừ đang đứng bên cạnh nghe được đối phương nói như vậy thì cũng trăm miệng một lời cùng lên tiếng nói.

Sau nửa canh giờ!

Chương 612: Đại ca, thật ra thì ta chính là tông chủ của một môn phái nhỏ (2)

Thủ lĩnh đại ca chết thảm dưới đao thứ một trăm!

Một canh giờ sau!

Hai người còn lại cũng một trước một sau chết thảm dưới đao thứ một trăm!

"Đại ca!"

"Mặc dù bây giờ chỉ còn lại ba con Tiểu Trư Tử nhưng tật phong tiên lục còn lại cũng không nhiều, hẳn là chỉ cần nửa canh giờ nữa thôi là chúng ta có thể lãng phí hết sạch!"

Sau khi ba người chết, Lê Hạo Dương cũng đi tới trước mặt Diệp Phong kể rõ lại tình huống bây giờ!

"Rất tốt!"

"Tiếp tục để ba con Tiểu Trư Tử đó tùy ý chạy ở trong mê cung đi!"

"Về phần ba bộ thi thể này, tranh thủ xử lý đi!"

"Nhớ kỹ, sau này phàm là gặp được người tu luyện có can đảm dám giả mạo kim sắt truyền thuyết thì chỉ một chữ thôi, giết!"

Nghe được Lê Hạo Dương báo cáo xong, Diệp Phong cũng thần sắc lạnh lùng lên tiếng nói, hắn cũng không muốn để một chút thối cá nát tôm làm hỏng thanh danh của kim sắc truyền thuyết của hắn!

"Đúng rồi!"

"Tiểu Lê, ta vẫn còn chưa biết rõ được thân phận của ngươi, ngươi là tán tu hay sao?"

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó tỏ vẻ nghi ngờ nhìn về phía Lê Hạo Dương lên tiếng hỏi thăm.

"Đại ca!"

"Thực không dám giấu giếm!"

"Ta là tông chủ của một cái môn phái nhỏ!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lê Hạo Dương nghĩ nghĩ, sau đó vẫn nói ra thân phận chân thật của mình.

? ? ?

Tông chủ của một môn phái nhỏ?

Ngươi gọi tông môn đỉnh cấp như Huyền Sương Tông là môn phái nhỏ?

Nghe được Lê Hạo Dương nói như vậy, Diệp Phong cũng bị kinh hãi, hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương có thể chững chạc đàng hoàng nói hưu nói vượn như vậy!

"Tiểu Lê!"

"Nếu như là ngươi có thân phận này thì sợ là ngươi không tiện đi theo bên cạnh ta cho lắm!"

Hít một hơi thật sâu, Diệp Phong và Lê Hạo Dương cũng bắt đầu biểu diễn ra kỹ thuật diễn xuất cho nhau xem!

"Thuận tiện!"

"Rất thuận tiện!"

"Đại ca, không nói gạt ngươi một chút nào, thật ra thì ta đã đem vị trí tông chủ truyền lại cho con trai của ta!"

Chỉ sợ nguyên nhân này sẽ khiến cho mình không thể nào thông qua được khảo nghiệm cho nên Lê Hạo Dương cũng vội vàng giải thích.

(Lê Phong: Ngươi truyền cho ta khi nào, sao ta lại không biết?)

"Ừm?"

"Ngươi đã truyền vị trí tông chủ lại cho con trai của ngươi?"

"Chuyện này con trai của ngươi có biết hay không?"

Nghe được Lê Hạo Dương trả lời như vậy, Diệp Phong cũng toát ra vẻ mộng bức, hắn hoàn toàn không ngờ được là Lê Hạo Dương nói

láo không cần coi sách há mồm là có thể nói ra được!

"Đã như vậy!"

"Chúc mừng ngươi, ngươi thông qua được khảo nghiệm, từ đây về sau ngươi hãy đi theo bên cạnh của ta!"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong nhìn vẻ mặt khẩn trương của Lê Hạo Dương thì cũng cười lên tiếng nói.

? ? ?

Thông qua khảo nghiệm?

Ba ngày khảo nghiệm, ta không đến một ngày thì đã thông qua được?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, biểu cảm trên mặt Lê Hạo Dương như không thể tin vào tai của mình!

Sau khi tỉnh táo lại, trên mặt Lê Hạo Dương cũng hiện lên vẻ kích động sau đó nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói: "Đại ca yên tâm, sau này ta sẽ đi theo bên cạnh ngươi phá của cho tốt, tuyệt đối sẽ không để ngươi thất vọng!"

"Ai!"

"Mặc dù thu một cái tiểu đệ không tệ, hơn nữa sau này đối phương có thể trở thành bại gia môn đồ!"

"Nhưng sau khi trở lại Thánh Địa thì nên làm cái gì!"

Nghĩ đến thân phận của Lê Hạo Dương, Diệp Phong cũng cười khổ tự nói!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng một ngàn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *1, ban thưởng Hắc Phá Lôi Long Thạch * một khối lớn!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong, như vậy cũng đại biểu cho một vạn tấm tật phong tiên lục đã bị tiêu hao sạch sẽ!

Hắc Phá Lôi Long Thạch: Tiên quáng cấp truyền thuyết thời đại thượng cổ, đối với người tu luyện tu luyện công pháp thuộc tính Lôi và thần thông loại lôi điện thì nó có lợi ích không thể nào tưởng tượng được!

"Ồ!"

"Rốt cục ban thưởng đồ tốt!"

Hiểu rõ được tình huống của Hắc Phá Lôi Long Thạch, sau đó Diệp Phong cũng nở một nụ cười, hắn không quan tâm cái Hắc Phá Lôi Long Thạch này có hiệu quả như thế nào, hắn chỉ để ý là đằng sau đánh dấu một khối lớn!

"Mặc dù Lê Hạo Dương đã được hệ thống tán thành!"

"Nhưng ta cảm thấy hắn còn cần nhiều cơ hội biểu hiện hơn!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong nhìn về phía Lê Hạo Dương lên tiếng nói ra: "Tiểu Lê, trong tay của ta có một khối lớn Hắc Phá Lôi Long Thạch, đang định sẽ giao cho ngươi xử lý, ngươi có lòng tin xử lý tốt sao?"

"Hắc Phá Lôi Long Thạch?"

"Trong tay đại ca còn có Hắc Phá Lôi Long Thạch trong truyền thuyết?"

"Đây chính là tiên quáng đặc thù cấp truyền thuyết có thể sánh ngang với Cửu U Tuyết Liên Vương đó!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lê Hạo Dương cũng tỏ vẻ cực kỳ khiếp sợ, hắn biết trong tay Diệp Phong có nhiều đồ tốt nhưng mà động một chút lại lấy ra bảo bối mà ngay cả ở thời kỳ thượng cổ nó cũng thuộc về cấp truyền thuyết thì mẹ nó ai mà chịu cho nỗi cơ chứ!

"Đại ca!"

"Ta vừa mới nghĩ ra được một phương pháp xử lý không tệ nhưng mà trong đó có một ít tư tâm!"

Trầm tư một lát, sau đó Lê Hạo Dương cũng nói ra ý nghĩ của mình.

"Nha!"

"Nói nghe một chút!"

Diệp Phong nghe xong thì trên mặt cũng lộ vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

"Đại ca!"

"Trong Đệ Nhất Tiên Vực có một cái thế lực cấp độ bá chủ tên là Thiên Lôi Môn!"

"Muốn nói ở trong thượng giới ai muốn lấy được Hắc Phá Lôi Long Thạch này nhất thì tuyệt đối chính là Thiên Lôi Môn!"

"Mà ta lại có chút thù riêng với Thiên Lôi Môn này, cho nên ta muốn tự tay hủy một khối lớn Hắc Phá Lôi Long Thạch ngay trước mặt vô số cường giả của Thiên Lôi Môn, đặc biệt là môn chủ Thiên Lôi Môn, ta muốn khiến cho bọn họ tức đến hộc máu!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lê Hạo Dương cũng nói ra ý nghĩ của mình!

? ? ?

Chương 613: Hai người các ngươi mặc dù là người, nhưng các ngươi không làm một chuyện nào của người làm hết

Ta vừa cho Chu Khải dẫn theo kim sắc truyền thuyết đi cướp đoạt Thiên Lôi Môn!

Bây giờ ngươi lại muốn chạy tới đó tai họa người ta một đợt nữa?

Lần này người của Thiên Lôi Môn có thể đứng vững sao?

Sau khi nghe được ý nghĩ của Lê Hạo Dương, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó khóe miệng nở một nụ cười, đối đãi địch nhân, không có cái gì có thể thú vị hơn là tổn thương hai lần!

“Chuyện này đương nhiên là có thể được rồi!"

"Có ta bảo kê ngươi thì bọn họ đừng hòng đụng tới ngươi dù chỉ một chút!"

"Nhưng mà ta rất hiếu kỳ không biết ngươi làm như thế nào để hủy đi một khối lớn Hắc Phá Lôi Long Thạch này ngay trước mặt bọn họ?"

Sau khi biết được ý nghĩ của Lê Hạo Dương, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hiếu kì truy hỏi.

"Đại ca!"

"Chuyện này thì đơn giản mà!"

"Bên trong Hắc Phá Lôi Long Thạch ẩn chứa lôi điện chi lực cực kỳ đặc thù, nếu như bình thường hấp thu lôi điện chi lực bên trong đó thì sẽ không có việc gì nhưng nếu như rót lực lượng có thuộc tính khác vào bên trong Hắc Phá Lôi Long Thạch thì lôi điện chi lực bên trong đó sẽ trở nên hỗn loạn sau đó sẽ tự mình nổ tung!"

"Như vậy, không chỉ có thể để cho bọn họ nhìn thấy Hắc Phá Lôi

Long Thạch bị hủy mà còn có thể tiện tay cho bọn họ nghe được một tiếng vang lớn nữa!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lê Hạo Dương cũng vội vàng nói ra biện pháp giải quyết của mình.

? ? ?

Dẫn bạo Hắc Phá Lôi Long Thạch?

Còn mẹ nó nghe cái vang?

Sau khi tiếng vang đó qua đi, sợ là Thiên Lôi Môn sẽ trực tiếp biến mất!

Mặc dù không biết Hắc Phá Lôi Long Thạch tự bạo sẽ sinh ra uy lực bao lớn nhưng Diệp Phong dám cam đoan một khối lớn Hắc Phá Lôi Long Thạch đó của mình tự bạo thì tuyệt đối sẽ xuất hiện một đám mây hình nấm cực kỳ khủng bố!

"Tiểu Lê!"

"Ta còn có một vấn đề cuối cùng, chính là Hắc Phá Lôi Long Thạch này tự bạo thì sức mạnh bùng lên có mạnh hay không?"

Diệp Phong nghĩ nghĩ, vẫn nhìn về phía Lê Hạo Dương hỏi thăm.

"Mạnh!"

"Cực kỳ mạnh!"

"Nhưng mà chỉ là một khối lớn, cho dù dẫn bạo nó thì sức mạnh bùng lên hẳn cũng sẽ không mạnh được bao nhiêu!"

Nói đến đây, Lê Hạo Dương suy nghĩ một chút sau đó bổ sung thêm một câu: "Đại ca, đây là những thông tin mà ta đọc được ở trên bí điển còn cụ thể uy lực của nó như thế nào thì sợ là phải thử qua một cái mới biết được!"

Nghe Lê Hạo Dương xong, sau đó Diệp Phong thông tiếp tục hỏi thăm nữa mà trực tiếp lấy ra một khối Hắc Phá Lôi Long Thạch to bằng đầu nắm tay từ trong không gian của hệ thống ra, mà khối

Hắc Phá Lôi Long Thạch to bằng đầu nắm tay này so với một khối lớn Hắc Phá Lôi Long Thạch thì cũng chỉ là một góc của băng sơn!

"Tới đi, dẫn bạo nó!"

Nói xong, Diệp Phong bỏ Hắc Phá Lôi Long Thạch trong tay xuống đất sau đó nhanh chóng lui về sau trăm mét.

"Đây chính là Hắc Phá Lôi Long Thạch trong truyền thuyết sao?"

"Không ngờ được là có một ngày ta lại có thể tự tay dẫn nổ nó, thật đúng là mẹ nó phá của nhưng mà cũng mẹ nó quá kích thích!"

Lúc này, nhìn Hắc Phá Lôi Long Thạch dưới đất, trên mặt Lê Hạo Dương cũng lộ vẻ kích động đặt tay phải lên trên đó sau đó rót tiên lực thuộc tính Băng trong cơ thể vào trong đó!

Vài giây đồng hồ sau!

"Đại ca!"

"Che kín hai lỗ tai đi, sắp nổ tung rồi!"

Phát hiện được lôi điện chi lực ở bên trong Hắc Phá Lôi Long Thạch càng ngày càng trở nên hỗn loạn, Lê Hạo Dương cũng cười lớn chạy tới chỗ Diệp Phong.

"Ngọa tào!"

"Tại sao ngươi cũng tới?"

"Ngươi đến cầm Hắc Phá Lôi Long Thạch, sau đó để nó nổ tung trong tay của ngươi, ngươi không tiếp nhận một chút uy lực của nó thì sao ta có thể biết được tình huống về uy lực của nó khi nó nổ tung chứ!"

Nhìn thấy Lê Hạo Dương chạy tới, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó trực tiếp nói lớn với Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng cách đó không xa: "Tiểu Bát Tử, mau qua nhặt Hắc Phá Lôi Long Thạch lên, lấy thực lực của người làm tiêu chuẩn kiểm tra xem cái đồ chơi này nổ tung thì sẽ có uy lực như thế nào!"

? ? ?

Tiểu Lê đang chơi!

Diệp thiếu đang cười!

Kết quả lại để cho một người đứng xem náo nhiệt như ta đi chịu nổ?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư toàn bộ thú đều choáng váng, nhìn hai người đang đứng ở xa xa bịt kín lỗ tai, rốt cuộc nó cũng không nhịn được mà chửi bậy trong lòng: "Hai người các ngươi mặc dù đều là người, nhưng không làm một chuyện nào của người làm hết!"

Oanh!

Theo một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, một đám mây hình nấm cao mười mét xen lẫn lôi quang bên trong đó xuất hiện ở trong tầm mắt của Diệp Phong và Lê Hạo Dương!

"Ngọa tào!"

"Mạnh như vậy!"

Nhìn thấy đám mây hình nấm lóe ra lôi quang ở nơi xa, hai người cũng lộ ra vẻ khiếp sợ cùng nhau kinh hô lên, phải biết đợt nổ tung vừa rồi chỉ là một khối Hắc Phá Lôi Long Thạch lớn bằng nắm tay thôi!

Rất nhanh!

Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư Bên bị nổ đến lông tóc dựng đứng trên người còn lóe ra lôi quan đi từ trong đám mây hình nấm do lôi điện hình thành ra.

"Đại ca!"

"Cái đồ chơi này quá mẹ nó mãnh liệt!"

"Không nói khoa trương một chút nào, nếu như có mười khối Hắc Phá Lôi Long Thạch lớn như thế một khi cùng nhau nổ tung thì

trong phạm vi hai mươi thước cường giả cấp bậc giống như là Tiểu Lê tuyệt đối là có bao nhiêu thì sẽ bị nổ chết bấy nhiêu!"

Đi tới trước mặt Diệp Phong, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng kể rõ tình huống mà mình đã điều tra được.

Tê!

Nghe nói như thế, cho dù là Diệp Phong hay là Lê Hạo Dương cũng không nhịn được mà hít vào một hơi khí lạnh!

Phải biết, Lê Hạo Dương có tu vi kinh khủng là Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, tuyệt đối là cường giả đỉnh cao đứng trên đỉnh của thượng giới, nhưng cho dù như thế thì vẫn chỉ cần mười khối Hắc Phá Lôi Long Thạch lớn chừng quả đấm thì có thể tùy tiện đánh cho hắn nổ thành cặn bã!

"Tiểu Lê!"

Chương 614: Môn chủ, không xong, kim sắc truyền thuyết lại mẹ nó tới nữa rồi

"Cái Hắc Phá Lôi Long Thạch này có chút mãnh liệt, ngươi xác định ngươi còn muốn chơi như vậy sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng nhìn về phía Lê Hạo Dương lên tiếng hỏi thăm.

"Chơi!"

"Đại ca, không phải chỉ là một khối lớn hay sao không có chuyện gì quan trọng!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lê Hạo Dương lại tỏ vẻ không quan trọng lên tiếng nói, hắn thấy, khối lớn chừng quả đấm lúc nãy hắn là một khối nhỏ còn một khối lớn cho dù có lớn thì cũng không lớn được bao nhiêu!

"Ai!"

"Ngươi hoàn toàn không biết gì cả về một khối lớn mà ta nói!"

Nghe được Lê Hạo Dương trả lời như vậy, Diệp Phong không có giải thích cái gì, bởi vì hắn cũng rất muốn nhìn xem đến lúc đó khi dẫn tạo một khối lớn Hắc Phá Lôi Long Thạch thì cảnh tượng còn có thể kinh khủng tới mức nào!

Mà lúc này Lê Hạo Dương còn không biết, chờ đến Thiên Lôi Môn, Hắc Phá Lôi Long Thạch mà hắn sẽ kích nổ sẽ lớn tới cỡ nào!

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Tiểu Lê mặc dù không có phát hiện nhưng vừa nãy ta để ý được một chút tình huống!"

"Đó chính là mỗi lần ngươi nói ra một khối lớn thì đều sẽ nhấn mạnh thêm một chút, ta có thể biết được một khối lớn đó rốt cuộc sẽ lớn tới cỡ nào hay không?"

Khi Lê Hạo Dương đi nướng ba con Tiểu Trư Tử còn lại, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lại đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó tràn đầy hiếu kì hỏi thăm.

"Ồ!"

"Tiểu Bát Tử, không ngờ được là ngươi ừlại chú ý tới điểm này!"

"Vậy thì nói cho ngươi biết cũng không sao, thật ra thì một khối lớn đó của ta cũng không có lớn bao nhiêu đâu, chỉ cao chừng ngàn mét mà thôi!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư hỏi như vậy, Diệp Phong cũng có chút giật mình, hắn không ngờ được là Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư ừ lại để ý tới chi tiết này sau đó nói cụ thể cho nó biết một khối lớn đó là lớn bao nhiêu.

? ? ?

Không lớn cho lắm?

Cũng chỉ cao ngàn mét mà thôi?

Mẹ nó, nó là một ngọn núi chứ hả!

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư trực tiếp choáng váng, nhớ lại uy lực của Hắc Phá Lôi Long Thạch lớn chừng quả đấm lúc nãy tự bạo sinh ra, nó đã không dám tưởng tượng Hắc Phá Lôi Long Thạch cao ngàn thước tự bạo thì sẽ khủng bố tới mức nào, nếu như nhất định phải hình dung một chút thì sợ là chỉ có thể dùng bốn chữ để hình dung, đó chính là 'hủy thiên diệt địa' !

"Heo nướng, nướng heo nướng heo!"

"Nướng hết con này tới con khác chỉ còn lại có một con!"

Lúc này, Lê Hạo Dương còn chưa biết gì cả vẫn đang khẽ hát và nướng Tiểu Trư Tử, khi hắn chú ý tới Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư bỗng nhiên đi tới bên cạnh thì cũng cười nói: "Bát ca, có phải đại ca chờ sốt ruột rồi hay không, lập tức xong ngay đây!"

"Tiểu Lê!"

"Ngươi là ngoan nhân a!"

Nghe được Lê Hạo Dương nói như vậy, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lại nói một câu như vậy.

"Ừm?"

"Ta là ngoan nhân?"

"Bát ca, không phải ta chỉ muốn để cho Thiên Lôi Môn nghe được một tiếng vang hay sao, vậy mà cũng được tính là ngoan nhân hả?"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói ra một câu kỳ quái như vậy thì Lê Hạo Dương cũng có chút khó hiểu hỏi thăm.

"Lo mà nướng Tiểu Trư Tử đi!"

Nghe được Lê Hạo Dương hỏi thăm, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lại không có giải thích gì cho hắn mà là vỗ vỗ bả vai của hắn sau

đó trực tiếp quay người đi đến nơi xa đồng thời trong lòng âm thầm nghỉ: "Ngươi chỉ muốn có một tiếng vang thôi nhưng mà một tiếng vang đó lại đưa tiễn toàn bộ người của Thiên Lôi Môn, mẹ nó, như vậy còn chưa phải là ngoan nhân hay sao?"

Sau năm canh giờ!

"Đại ca!"

"Sắp đến Thiên Lôi Môn rồi!"

"Có phải đã đến lúc để cho những bộ hạ đó của ngươi đi ra trấn tràng hay không?"

Khi đi đến khoảng cách cách Thiên Lôi Môn không đủ mười dặm, Lê Hạo Dương cũng nói ra ý nghĩa của mình với Diệp Phong đang ngự người mà đi.

"Cũng nên tìm ngươi ra trấn tràng!"

Nghe được đề nghị của Lê Hạo Dương, Diệp Phong cũng tán đồng khẽ gật đầu, nhưng mà trấn tràng mà hắn nói tới là lát nữa sẽ trấn áp uy lực sinh ra do Hắc Phá Lôi Long Thạch tự bạo mà không phải trấn áp những thối cá nát tôm của Thiên Lôi Môn!

"Hệ thống!"

"Lần này để Diệp Nhị dẫn một ít người đi ra đi!"

"Lần này tuyệt đối đừng có đem theo nhiều người như vậy!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống!

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu thì một cái khe hở không gian cực lớn xé rách bầu trời xuất hiện ở trong tầm mắt của hai người một thú!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, lần này lại đem theo bao nhiêu nữa!"

Nhìn thấy cái khe hở không gian cực lớn này thì trên mặt Diệp

Phong cũng tràn đầy hắc tuyến trong nháy mắt, mà khi hắn nhìn thấy đại quân kim sắc tạo thành một đám mây kim sắc khổng lồ che khuất bầu trời xuất hiện một lần nữa thì hắn thật sự muốn điên rồi!

"Chủ nhân!"

"Diệp Nhị đến rồi!"

Khi Diệp Nhị đi tới trước mặt Diệp Phong, hắn cũng thần thái cung kính lên tiếng hô.

Hô!

Thở một hơi dài, Diệp Phong nhìn về phía Diệp Nhị lên tiếng dò hỏi: "Diệp Nhị, không phải là ta nói đừng có đem theo nhiều người như vậy hay sao lần này ngươi mang theo bao nhiêu người đi ra đây?"

"Chủ nhân!"

"Ta thật sự không có đem nhiều người như Diệp Nhất!"

"Hắn mang theo năm trăm vạn kim giáp hộ vệ, mà ta chỉ dẫn theo bốn trăm chín mươi chín vạn chín ngàn chín trăm chín mươi chín người mà thôi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Nhị cũng vội vàng ra giải thích.

Ha ha!

Nghe được Diệp Nhị giải thích, Diệp Phong cũng cười lớn, đối với lời giải thích này trong lúc nhất thời hắn lại không phản bác được bởi vì đúng là mẹ nó đem theo ít hơn một người!

...

Thiên Lôi Môn!

"Môn chủ!"

"Việc lớn không tốt!"

"Kim sắc truyền thuyết lại mẹ nó đến nữa rồi!"

"Hơn nữa số lượng người tới lần này nhiều hơn hôm qua không chỉ gấp mười lần!"

Chương 615: Đã nói sau này sẽ tính sổ, bây giờ trở tay muốn tiêu diệt chúng ta?

Bên trong tông môn đại điện, Lôi Lâm mặc váy rơm nghe nói như thế thì kinh hãi tròng mắt sắp tuôn ra tới, sau đó tức mắng to: "Kim sắc truyền thuyết quả là khinh người quá đáng, hôm qua đã cướp sạch tông môn ngay cả quần cũng không thừa, kết quả hôm nay chúng ta vừa dùng lá cây, cỏ dại bện một cái váy rơm thì mẹ nó bọn họ lại tới cướp nữa rồi?"

Một lát sau!

Khi hơn mười vạn môn chúng của Thiên Lôi Môn người mặc váy rơm tụ tập lại một chỗ, nhìn đám mây kim sắc che khuất bầu trời trên không trung, trong mắt mỗi người đều lộ ra vẻ tuyệt vọng, nhưng dù là như thế thì bọn họ vẫn không tự chủ được dùng hai tay túm chặt láy váy rơm dưới người mình!

"Môn chủ!"

"Rốt cuộc là chúng ta chọc tới kim sắc truyền thuyết từ khi nào!"

"Hôm qua mới cướp bóc một lần, hôm nay tại sao lại mẹ nó tới nữa rồi?"

Lúc này, một vị trưởng lão trong tông môn đang đứng bên cạnh Lôi Lâm cũng cực kỳ sụp đổ hỏi thăm.

"Ngươi hỏi ta, mẹ nó ta biết hỏi ai..."

Không đợi Lôi Lâm nói xong, hắn lập tức nhìn thấy được một bóng dáng quen thuộc trên không trung, sau đó trực tiếp sụp đổ nói: "Xong đời, là Lê Hạo Dương, kim sắc truyền thuyết là đến giúp hắn

lấy lại mặt mũi!"

Điên rồi!

Lúc này, Lôi Lâm cả người đều muốn điên rồi, hắn hoàn toàn không ngờ được là Lê Hạo Dương vẫn luôn bị mình tùy ý nắn bóp nhưng bây giờ lại có một chỗ dựa lớn kinh khủng như vậy!

"Lôi Lâm!"

"Thiên Lôi Môn các ngươi như vậy là tình huống như thế nào?"

"Dù nói thế nào thì các ngươi cũng là một trong số những thế lực cấp độ bá chủ, sao bây giờ lại nghèo đến mặc váy rơm luôn rồi?"

Khi Lê Hạo Dương nhìn thấy hơn mười vạn môn chúng Thiên Lôi Môn phía dưới toàn thân trên dưới chỉ có một cái váy rơm thì trên mặt cũng lộ vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Chúng ta là tình huống như thế nào?

Tại sao chúng ta nghèo đến mức mặc váy rơm?

Mẹ nó, ngươi biết rõ rồi còn cố ý hỏi như vậy, ngươi muốn làm nhục chúng ta đúng không?

Nghe được Lê Hạo Dương hỏi như vậy, trong lòng Lôi Lâm tức gần chết nhưng nhìn vô số đại quân kim giáp sau lưng đối phương thì hắn vẫn cố nén lửa giận trong lòng, sau đó trên mặt có nặn ra một nụ cười giải thích rõ: "Lê Tông chủ, trời nắng chang chang, chúng ta mặc váy rơm chính là vì muốn mát mẻ một chút mà thôi!"

"Ừm?"

"Trời nắng chang chang?"

Nghe được đối phương nói như vậy, lại nhìn mặt trời sắp xuống núi một chút, Lê Hạo Dương cũng toát ra vẻ mộng bức.

"Tiểu Lê!"

"Mặt trời đã sắp xuống núi!"

"Tranh thủ làm chính sự, làm xong chúng ta còn phải tìm chỗ để nghỉ ngơi nữa đó!"

Lúc này, Diệp Phong đang đứng bên cạnh lại trực tiếp lên tiếng thúc giục.

"Đại ca!"

"Vậy chúng ta tranh thủ bắt đầu đi, ngươi hãy lấy một khối lớn Hắc Phá Lôi Long Thạch đó ra đây đi!"

Nói xong, Lê Hạo Dương trực tiếp đáp xuống dưới, có đại quân kim giáp kinh khủng làm chỗ dựa, hắn không tin Lôi Lâm dám ra tay với hắn!

"Lôi Lâm!"

"Sổ sách giữa chúng ta sau này sẽ từ từ tính!"

"Hôm nay ta đến đây chính là muốn nói cho ngươi một chuyện, đó chính là Hắc Phá Lôi Long Thạch thật sự tồn tại!"

"Mà tiếp theo ta sẽ tự tay hủy Hắc Phá Lôi Long Thạch mà các ngươi tha thiết ước mơ muốn có ở trước mặt tất cả các ngươi, ta sẽ dùng lực lượng của mình trực tiếp dẫn nổ Hắc Phá Lôi Long Thạch!"

Nói xong, Lê Hạo Dương cũng mang theo vẻ mặc kích động quay qua nhìn Diệp Phong đang đứng bên cạnh!

Chú ý tới ánh mắt Lê Hạo Dương đưa tới, Diệp Phong cũng ngầm hiểu, trực tiếp lấy một khối lớn Hắc Phá Lôi Long Thạch từ trong không gian của hệ thống ra!

Oanh!

Theo một tiếng vang thật lớn, mặt đất cũng bắt đầu run rẩy kịch liệt!

Mà lúc này, tất cả mọi người đều dùng ánh mắt hoảng sợ nhìn về

phía Hắc Phá Lôi Long Thạch to lớn cao tới ngàn mét đó!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, cái này là cái quỷ gì?"

"Mẹ nó, cái này là một ngọn núi mới đúng, đại ca lại gọi một ngọn núi là một khối lớn?"

Sau khi tỉnh táo lại, Lê Hạo Dương nhìn Hắc Phá Lôi Long Thạch to lớn mà mình phải ngước lên nhìn trước mặt, trong mắt tràn ngập vẻ khó có thể tin!

"Lê Hạo Dương, tên khốn kiếp này, tại sao nói dối cũng không thèm làm nháp!"

"Nói sổ sách giữa chúng ta sau này sẽ từ từ tính!"

"Kết quả trở tay lại muốn trực tiếp đưa tiễn toàn bộ người của Thiên Lôi Môn chúng ta!"

"Hắn trở nên chó như thế từ khi nào!"

Nhìn thấy Hắc Phá Lôi Long Thạch to lớn trước mắt, Lôi Lâm đã không thèm nghĩ tại sao đối phương lại có loại tiên quáng đặc thù cấp truyền thuyết này nữa, cũng không thèm nghĩ tại sao đối phương không chỉ có mà còn có lớn như thế!

Bây giờ hắn chỉ quan tâm một chuyện, đó chính là nếu như kích nổ cái thứ lớn này thì chắc chắn Thiên Lôi Môn bọn họ sẽ bị san thành bình địa trong nháy mắt, bao gồm cả hơn mười vạn môn chúng của Thiên Lôi Môn bọn họ!

Ừng ực!

Lúc này, Lê Hạo Dương cũng nuốt một ngụm nước bọt, sau đó trên mặt lộ vẻ khó có thể tin nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi: "Đại ca, đây chính là một khối lớn mà ngươi nói đó sao?"

"Đúng đó!"

"Một khối lớn mà thôi!"

"Chỉ cần lần này nổ thoải mái, lần sau đại ca sẽ cho ngươi làm thêm một khối đặc biệt lớn, thậm chí một khối cực kỳ lớn, chúng ta tiếp tục nổ!"

Nhìn thấy vẻ mặt khó có thể tin của Lê Hạo Dương, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Hả?

Lần này nếu như nổ thoải mái thì lần sau sẽ làm ra một khối đặc biệt lớn thậm chí là một khối cực kỳ lớn?

Mẹ nó, đến lúc đó sẽ lớn tới cỡ nào hả?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hơi thở của Lê Hạo Dương đều trở nên dồn dập, hắn thật sự rất muốn nói với Diệp Phong một câu: "Đại ca, đây là Hắc Phá Lôi Long Thạch trong truyền thuyết, không phải là tảng đá vụn khắp nơi trên đường cái, ngươi làm như vậy thì nhận thức của ta sẽ trở nên lệch lạc!"

Hô!

Thở một hơi dài, Lê Hạo Dương cũng cố gắng để cho tâm tình của mình bình tĩnh trở lại sau đó nhìn về phía Diệp Phong trực tiếp nói ra: "Đại ca, bây giờ xuất hiện mấy vấn đề!"

Chương 616: Đã nói sau này sẽ tính sổ, bây giờ trở tay muốn tiêu diệt chúng ta? (2)

"Thứ nhất, chỉ dựa vào một mình ta thì sợ là sẽ rất khó để kích nổ được một khối lớn Hắc Phá Lôi Long Thạch như thế này!"

"Thứ hai, như kích nổ thành công thì sợ là Thiên Lôi Môn sẽ hoàn toàn biến mất!"

"Thứ ba, chỉ sợ là đến lúc đó chúng ta cũng sẽ không chịu được lực lượng hủy diệt do một khối lớn Hắc Phá Lôi Long Thạch này tự bạo mang đến!"

Nghe được Lê Hạo Dương nói ra ba cái vấn đề, Diệp Phong cũng cười nói ra: "Yên tâm, trong tay của ta có đỉnh cấp đan được hồi phục tiên lực, ngươi cứ toàn lực vận chuyển là được, còn về phần Thiên Lôi Môn sẽ hoàn toàn biến mất, vậy thì để bọn họ biến mất cũng được, dù sao các ngươi cũng có thù oán, đâu cần phải đối xử nhân từ với kẻ địch!"

Nói đến đây, Diệp Phong chỉ gần năm trăm vạn đại quân kim giáp trên không trung tiếp tục nói ra: "Có bọn họ, Hắc Phá Lôi Long Thạch tự bạo sinh ra lực lượng sẽ không thể tổn thương được chúng ta!"

Một lát sau!

Ông! Ông! Ông!

Trong lòng Lê Hạo Dương ăn một đống lớn đan dược nhanh chóng khôi phục tiên lực đồng thời toàn lực rót tiên lực thuộc tính Băng trong cơ thể vào trong một khối lớn Hắc Phá Lôi Long Thạch trước mặt thì Truyền âm Thạch trong ngực hắn lại có phản ứng một lần nữa.

"Lê Phong! ! !"

"Mẹ nó, ngươi có thấy phiền hay không hả!"

"Lão tử đang bận nã pháo, mẹ nó ngươi cứ liên hệ suốt với ta như vậy để làm gì!"

Kích hoạt Truyền âm Thạch, sau đó Lê Hạo Dương trực tiếp mắng lên, sau đó lại cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch lần nữa!

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Vô Cực Phong, Thánh Điện!

"Tiểu Đường đại nhân!"

"Phụ thân ta thật sự không có chuyện gì sao?"

"Ta liên lạc với hắn tổng cộng ba lần, mà ba lần đó hắn hoặc là đang nướng Tiểu Trư Tử hoặc là đang bận tổ chức heo thi chạy,

bây giờ còn nói vội vàng nã pháo, mấy chuyện này không có chuyện nào là chuyện bình thường hết!"

Nhìn Truyền âm Thạch bị cắt đứt liên lạc một lần nữa, trên mặt Lê Phong cũng tràn đầy vẻ lo lắng nhìn về phía Diệp Tiểu Đường hỏi thăm.

"Yên tâm đi!"

"Bây giờ tuyệt đối là thời điểm đỉnh cao nhất trong cuộc đời của phụ thân ơi!"

"Cho nên, không cần lo lắng cái gì!"

Nghe được Lê Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Đường cũng vẻ mặt thành thật trả lời, sau đó trong lòng âm thầm nghĩ: "Đi theo bên cạnh chủ nhân, nếu hắn có thể làm được một chuyện bình thường đó mới gọi là không bình thường đó!"

Một bên khác!

"Chủ nhân!"

"Ngươi xem chúng ta đã đi ra rồi, có phải là nên tìm chút việc làm cho chúng ta hay không!"

Lúc này, Diệp Nhị cũng đi tới trước mặt Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm!

"Ừm?"

"Tìm chút chuyện cho các người làm?"

Nghe được Diệp Nhị nói như vậy, Diệp Phong nghĩ nghĩ sau đó nói ra: "Nhưng mà ở đây không có chuyện gì để cho các ngươi làm hết á!"

"Chủ nhân!"

"Chúng ta đại biểu cho kim sắc truyền thuyết!"

"Dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, nếu không thì để cho chúng ta

cướp bóc trước một đợt đi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Nhị cũng tràn ngập mong đợi nói ra ý nghĩ của mình!

? ? ?

Cướp bóc một đợt?

Ở chỗ này còn có thứ gì có thể cướp bóc được nữa hay sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng nhìn vào hơn mười vạn môn chúng của Thiên Lôi Môn, khi hắn chú ý tới váy rơm mà những người đó đang mặc ở trên người thì đột nhiên nghĩ tới điều gì, trong lòng kinh hãi nói: "Ngọa tào, không phải là Diệp Nhị ngay cả những cái váy rơm còn sót lại ở trên người đối phương mà hắn cũng muốn cướp đi đó chứ!"

"Diệp Nhị!"

"Ngươi muốn ra tay với váy rơm của của bọn họ?"

Nghĩ đến khả năng này, Diệp Phong cũng quay đầu qua nhìn Diệp Nhị trực tiếp hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Không chỉ là váy rơm, ta định sẽ dẫn dắt kim sắc truyền thuyết cướp tất cả cây cối hoa cỏ trong Thiên Lôi Môn không để lại một thứ gì cả, ngay cả một cái lá cây cũng không để lại cho bọn họ!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Nhị lại nói ra tính toán của mình!

"Ngọa tào!"

"Rốt cuộc các ngươi nhàm chán tới trình độ nào!"

"Thậm chí ngay cả lá cây cũng không buông tha!"

Sau khi nghe được ý nghĩ chân chính của Diệp Nhị thì Diệp Phong cũng bị kinh hãi thật sự, nếu làm như vậy thì nó còn tàn bạo hơn

cả ngay cả quần cũng không để lại!

"Người sống một đời!"

"Nếu như bọn họ đã trần truồng mà tới vậy thì hãy để cho bọn họ trần truồng mà đi!"

"Đây là sự tôn trọng lớn nhất mà chúng ta có thể dành cho bọn họ trước khi Hắc Phá Lôi Long Thạch tự bạo!"

Trầm tư một lát, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt thành thật ra nhìn Diệp Nhị lên tiếng nói.

"Chủ nhân!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Nhị cũng hưng phấn bay lên trên không trung, hắn phải tranh thủ báo tin tức tốt này lại cho đại quân kim giáp đang chờ đợi ở trên đó mới được!

"Rõ ràng chỉ là một hành động cướp bóc đơn giản!"

"Kết quả lại khiến cho Diệp thiếu kéo lên đến một cái độ cao không thể tưởng tượng được!"

"Không thể không nói, Diệp thiếu rất là biết cách chơi!"

Mà Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng ở bên cạnh nghe Diệp Phong nói như vậy thì cũng tràn đầy khiếp sợ lên tiếng than!

...

"Đây là cảm giác kinh khủng khi phải chờ đợi tử vong buông xuống hay sao?"

"Không ngờ được là trong vài vạn năm nay, Lôi Lâm ta trải qua vô số lần sinh tử nhưng cuối cùng lại chết đi như vậy!"

Nhìn Lê Hạo Dương đang đứng cách đó không xa đang dựa vào lực lượng của bản thân mình mà thong thả kích nổ Hắc Phá Lôi Long Thạch, trên mặt Lôi Lâm cũng nở một nụ cười khổ!

"Thôi!"

"Mặc dù dưới uy áp kinh khủng của kim sắc truyền thuyết thì chúng ta ngay cả liều chết chiến một trận sau cùng cũng không làm được, nhưng ít nhất trên người chúng ta vẫn còn có một cái váy rơm, cho dù chết thì cũng có thể giữ lại được một tia tôn nghiêm cuối cùng!"

Sờ sờ váy rơm trên người một chút, tâm tình Lôi Lâm cũng dần dần bình tĩnh lại!

"Đại quân kim giáp nghe lệnh!"

"Hơn mười vạn môn chúng Thiên Lôi Môn bên dưới sắp chết khi Hắc Phá Lôi Long Thạch tự bạo!"

"Vì thể hiện ra sự tôn trọng cao nhất mà chúng ta dành cho kẻ địch cho nên hãy để cho bọn họ trần truồng mà đến trần truồng mà đi!"

Chương 617: Đã nói sau này sẽ tính sổ, bây giờ trở tay muốn tiêu diệt chúng ta? (3)

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy hưng phấn của Diệp Nhị bỗng nhiên vang lên trong nháy mắt vang vọng khắp toàn bộ Thiên Lôi Môn!

? ? ?

Cái gì gọi là trần truồng mà đến trần truồng mà đi?

Sau khi nghe được diệp nhị nói như vậy thì toàn thân Lôi Lâm đều ngẩn ra!

"Chờ một chút!"

"Không phải là bọn họ muốn ra tay đối với váy rơm còn sót lại ở trên người của chúng ta đó chứ!"

Bỗng nhiên, Lôi Lâm như nghĩ tới điều gì sau đó sắc mặt đại biến nhìn môn chúng xung quanh la lớn: "Tất cả mọi người chú ý, thề sống chết bảo vệ cẩn thận váy rơm của mình!"

Xoát! Xoát! Xoát!

Ngay khi Lôi Lâm à vừa mới nhắc nhở song thì gần năm trăm vạn kim giáp đại quân hình thành đám mây kim sắc ở trên không trung bắt đầu mãnh liệt bắn ra từng đạo kim quang, khi mỗi một vệt kim quang rơi xuống phía sau người của môn chúng của Thiên Lôi Môn thì sẽ lập tức bay lên không trung lại một lần nữa, chỉ là khi bọn họ bay trở về thì trong tay sẽ xuất hiện thêm vài mảnh lá cây!

"Mẹ nó!"

"Cướp bóc váy rơm thì cứ cướp bóc váy rơm đi còn chơi như vậy nữa!"

"Mỗi người xuống tới thì sẽ cướp mất mấy chiếc lá ở trên váy rơm là có ý gì, chẳng lẽ các ngươi sợ những người đến sau không có gì để cướp hay sao?"

Phát hiện được mấy tên kim giáp hộ vệ xuất hiện ở bên cạnh mình chỉ lấy đi mấy miếng lá cây ở trên váy rơm của mình thì Lôi Lâm tức giận đến trực tiếp chửi ầm lên!

Trước sau gì cũng chết, hơn nữa còn bị làm nhục đến chết như vậy vậy thì hắn còn sợ cái quái gì nữa!

Hả?

Đúng lúc này, Lôi Lâm chợt phát hiện luồng uy áp kinh khủng đang trấn áp bọn họ biến mất, chuyện này khiến cho hắn đầu tiên là sững sờ sau đó trên mặt lóe lên vẻ điên cuồng trực tiếp phóng lên tận trời muốn liều chết chiến một trận với đám giặc cướp vô sỉ này!

Bành!

Theo một tiếng vang trầm đục vang lên, Lôi Lâm lấy tốc độ nhanh hơn bay từ trên không trung xuống!

"Mẹ nó!"

"Đám khốn kiếp này không nói võ đức, vậy mà lại ra tay với huynh đệ của ta!"

Cảm nhận được huynh đệ đau đớn, Lôi Lâm sợ, thầm nghĩ trong lòng: "Đi mẹ nó liều chết chiến một trận, tốt nhất là nên thành thành thật thật chờ đợi tử vong đến đi!"

Mà những môn chúng đông đảo xung quanh đang có ý nghĩ giống như vậy nhìn thấy trạng thái thê thảm của Lôi Lâm thì đều bỏ đi ý nghĩa liều chết chiến một trận trong nháy mắt!

"Mọi người theo ta vọt thẳng vào trong rừng cây của tông môn!"

"Bọn họ dám đoạt váy rơm, chống ta dám bện váy rơm!"

"Tóm lại, cho dù có chết thì chúng ta phải chết một cách có tôn nghiêm!"

Lúc này, trong đầu Lôi Lâm lại lóe lên một ý nghĩ sau đó trực tiếp hô lớn đối với môn chúng xung quanh!

...

"Hôm nay xem như ta mở rộng tầm mắt!"

"Ta chưa từng nghĩ tới chuyện khi một đám người tu luyện sắp tử vong thì ý nghĩ xuất hiện trong đầu bọn họ lại là đi tìm rừng cây để bện ra một cái váy rơm!"

Cách đó không xa, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nhìn thấy hơn mười vạn môn chúng của Thiên Lôi Môn trùng trùng điệp điệp đi thẳng đến rừng cây cách đó không xa thì trong lòng cũng nhịn không được mà sợ hãi thán phục đồng thời nó cũng cảm thấy nó cực kỳ may mắn!

Nghĩ đến lúc trước mình chỉ bị kiếm khách cụt một tay đó tùy ý đùa bỡn một phen, nếu so sánh với môn chúng Thiên Lôi Môn thì chuyện nó bị nhục nhã cũng không coi là cái gì!

Một lát sau!

Hơn mười vạn môn chúng Thiên Lôi Môn đã tụ tập lại vị trí trước đó một lần nữa!

Nhưng mà lúc này tất cả mọi người không phải đứng mà là tất cả đều ngồi xổm ở dưới đất, trên mặt của mọi người lộ ra vẻ xấu hổ và vô cùng giận dữ!

Bọn họ hoàn toàn không ngờ được là đám giặc cướp phát rồ ở trên đó mẹ nó thậm chí ngay cả rừng cây cũng không có buông tha, khi bọn họ muốn đi hái một chút lá cây cỏ dại gì đó thì bọn chúng cướp sạch cánh rừng đó trong nháy mắt, chỉ để lại một đống cây cối trụi lũi, mẹ nó thậm chí ngay cả vỏ cây cũng không có để lại!

"Xem ra bọn họ ở bên đó đã chán gần chết!"

"Chỉ là một hành động cướp bóc đơn giản mà thôi lại bị bọn họ chơi ra hoa như vậy chỉ để ở lại bên ngoài lâu thêm một chút!"

"Sau này nếu không có chuyện gì làm thì phải để cho bọn họ đi ra ngoài hóng gió nhiều một chút!"

Nhìn thấy gần năm trăm vạn tên kim giáp hộ vệ đang đứng ở trên không trung, sau khi hoàn thành cướp bóc thì trên mặt của mỗi người đều nở một nụ cười đã lâu không gặp, Diệp Phong cũng âm thầm đưa ra một quyết định!

Sau một hồi!

"Đại ca!"

"Ngươi mau che kín hai lỗ tai lại!"

"Đại gia hỏa này sắp nổ tung!"

Khi sắc trời hoàn toàn mờ xuống Lê Hạo Dương đã mệt mỏi gần chết nhưng rốt cuộc cũng có thể kích nổ được lôi điện chi lực bên trong một khối lớn Hắc Phá Lôi Long Thạch, sau đó hắn che kín hai lỗ tai vội vàng chạy tới chỗ của Diệp Phong!

"Thật là đáng sợ!"

"Ta có nằm mơ cũng không thể nào ngờ được phá của còn là một

công việc khổ cực như thế!"

Sau khi chạy đến phía sau Diệp Phong, Lê Hạo Dương đã mệt đến sắp lả đi cũng không nhịn được mà âm thầm chửi bậy!

"Ồ!"

"Bát ca!"

"Người của Thiên Lôi Môn xảy ra tình huống gì thế tại sao bọn họ đều ngồi xổm ở dưới đất?"

"Còn nữa, váy rơm mà bọn họ mặc ở trên người trước đó đều đi đâu hết rồi?"

Thở phào một hơi, sau đó Lê Hạo Dương cũng chú ý tới sự khác thường của đám người của Thiên Lôi Môn, sau đó trên mặt lộ vẻ nghi ngờ nhìn về phía Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh mình hỏi thăm.

"Ừm?"

"Vừa mới xảy ra một chuyện lớn như vậy mà ngươi cũng không biết?"

Nghe được Lê Hạo Dương hỏi thăm, trên mặt Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng lộ vẻ giật mình hỏi ngược lại.

"Ta không biết!"

"Đã xảy ra chuyện lớn gì?"

"Nãy giờ ta luôn toàn thân toàn ý để kích nổ Hắc Phá Lôi Long Thạch, hoàn toàn không có chú ý tới đã xảy ra chuyện gì?"

Chương 618: Một tiếng sét vang vọng trời cao, long trời lở đất diệt Lôi môn

Nhìn thấy dáng vẻ khiếp sợ trên mặt của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, Lê Hạo Dương cảm thấy hình như là mình đã bỏ qua chuyện gì

đó!

"Tiểu Lê!"

"Vậy ta sẽ kể lại cho ngươi biết chuyện gì vừa mới xảy ra!"

Nhìn thấy hình như Lê Hạo Dương cái gì cũng không biết thật, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng kể lại cho hắn biết hành động cướp bóc phát rồi của kim sắc truyền thuyết lúc nãy!

"Chủ nhân!"

"Ta đã cho đại quân kim giáp đi về trước!"

"Tiếp theo, lực lượng do Hắc Phá Lôi Long Thạch tự bạo sinh ra giao cho ta đi!"

Lúc này, Diệp Nhị cũng đi tới trước mặt Diệp Phong, trực tiếp lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Chờ một chút!"

"Tại sao chúng ta nhất định phải ở chỗ này để gánh lấy lực lượng do Hắc Phá Lôi Long Thạch tự bạo sinh ra?"

"Tại sao chúng ta không đi xa một chút sau đó bố một cái kết giới để cho lực lượng của Hắc Phá Lôi Long Thạch tự bạo sinh ra chỉ lan đến gần Thiên Lôi Môn?"

Nghe được Diệp Nhị đề nghị như vậy thì Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì sau đó nhìn về phía Diệp Nhị, Lê Hạo Dương và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói ra ý nghĩ của mình.

Một lát sau!

"Chủ nhân!"

"Kết giới đã được bố trí xong, cho dù Hắc Phá Lôi Long Thạch tự bạo sinh ra lực lượng mạnh bao nhiêu cũng sẽ không thể phá được kết giới mà ta bố trí ra!"

"Tiếp theo, chúng ta chỉ cần rời đi Thiên Lôi Môn, đi ra bên ngoài chờ Hắc Phá Lôi Long Thạch bạo tạc là được rồi!"

Sau khi bày ra kết giới, Diệp Nhị cũng đi tới trước mặt Diệp Phong lên tiếng nói, mà mặc dù Diệp Nhị nói chuyện không lớn nhưng rõ ràng những gì mà hắn nói cũng truyền vào trong tay của tất cả môn chúng của Thiên Lôi Môn!

Nghe được Diệp Nhị nói như vậy, hơn mười vạn môn chúng Thiên Lôi Môn đều vô cùng phẫn nộ nhìn về phía mấy người Diệp Phong!

"Chư vị!"

"Chúng ta núi xanh còn đó nước biếc chảy dài, nếu có duyên, kiếp sau gặp lại đi!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía hơn mười vạn môn chúng của Thiên Lôi Môn la lớn.

? ? ?

Kiếp này các người khiến cho chúng ta chết đi một cách nhục nhã như vậy còn chưa hết còn muốn kiếp sao tới làm chúng ta một lần nữa?

Người có còn là người nữa hay không?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hơn mười vạn môn chúng của Thiên Lôi Môn lúc này đều muốn chém chết Diệp Phong!

...

Bên ngoài Thiên Lôi Môn!

Oanh!

Theo một tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, trong nháy mắt toàn bộ Thiên Lôi Môn biến mất khỏi tầm mắt của Diệp Phong, Lê Hạo Dương và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, đồng thời, một đám mây hình nấm tràn đầy lôi điện chi lực cuồng bạo cao tới vạn mét cũng xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn họ!

"Một tiếng sét đất bằng lên!"

"Long trời lở đất diệt Lôi môn!"

"Không thể không nói, Hắc Phá Lôi Long Thạch này tự bạo sinh ra uy lực đúng là mãnh liệt lắm!"

Nhìn đám mây hình nấm do lôi điện hình thành cao vạn thước ở trước mặt, Diệp Phong cũng không nhịn được mà nổi hứng làm thơ sáng tác ra hai câu thơ!

Mà Lê Hạo Dương và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh nghe hiểu được hàm ý trong hai câu thơ mà Diệp Phong làm ra thì cũng đều tỏ vẻ giật mình, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong không chỉ phá của lợi hại mà còn có tài hoa như thế!

Nhưng mà khi nghe đến mấy câu sau thì một người một thú liếc nhau sau đó trên môi cùng nở một nụ cười khổ!

"Được rồi!"

"Sắc trời đã tối, chúng ta đi tìm một nơi để nghỉ ngơi trước đi!"

"Sáng sớm ngày mai chúng ta sẽ lên đường đi về Thánh Địa!"

Lúc này, Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía Lê Hạo Dương và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Thánh Địa?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lê Hạo Dương cũng sững sờ, sau đó nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi: "Đại ca, Thánh Địa của ngài là Thánh địa gì?"

"Đông Châu, Tinh Hồn Thánh Địa!"

Nghe được Lê Hạo Dương hỏi thăm, Diệp Phong cũng lên tiếng trả lời đồng thời cũng chuẩn bị tinh thần nói thẳng ra thân phận của mình.

"Đại ca!"

"Không ngờ được là Thánh Địa của ngươi lại ở Đông Châu nho nhỏ!"

"Vừa khéo, bây giờ con trai của ta cũng đang làm khách ở Vô Cực Thánh Địa ở Đông Châu, đến lúc đó ta sẽ liên hệ cho hắn để cho hắn đến đây bái kiến đại ca!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lê Hạo Dương cũng lấy làm kinh hãi, hắn không ngờ được là Thánh Địa của đại ca tốt của mình lại được sáng lập ở Đông Châu nho nhỏ, nhưng nghĩ tới chuyện vừa khéo con của mình cũng có mặt ở Đông Châu, thì trên mặt cũng lộ vẻ vui mừng vội vàng nói.

? ? ?

Trước đó khi ngươi liên hệ với Mã lão, hắn không có nói cho ngươi biết Vô Cực Thánh Địa đã đổi tên thành Tinh Hồn Thánh Địa rồi sao?

Chỉ nói cho ngươi biết chuyện sư tổ công muốn dùng Cửu U Tuyết Liên Vương ngâm chân?

Nghe được Lê Hạo Dương nói như vậy, Diệp Phong bị kinh hãi thật sự, bởi vì hắn không ngờ được là Lê Hạo Dương thậm chí ngay cả Vô Cực Thánh Địa đã đổi tên mà cũng không biết đồng thời trong lòng thầm nghĩ: "Mã lão đó thật là hố, không nói tới một chuyện chính nào hết!"

...

Sáng sớm ngày thứ hai!

Khi Diệp Phong tỉnh dậy sau cơn mộng đẹp nhìn thấy Lê Hạo Dương và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cách đó không xa đều đang tu luyện, nghĩ đến bây giờ mình đã góp nhặt được hai mươi mốt viên Thăng Tiên Đan, trực tiếp lấy ra mười tám viên, hắn chuẩn bị đột phá thực lực của mình đến Tiên Đế Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo từng đạo khí tức đột phá đột nhiên xuất hiện, Lê Hạo Dương và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang tu luyện ở cách đó không xa cũng bị kinh động trong nháy mắt, ngay sau đó ánh mắt của một người một thú đều nhìn về phía vị trí của Diệp Phong.

Khi bọn họ nhìn thấy Diệp Phong vừa ăn một con Tiểu Trư Tử cuối cùng còn sót lại từ hôm qua và vừa đột phá thì một người một thú kinh hãi đến tròng mắt đều sắp nổ tung!

Đột đột đột còn chưa tính!

Còn mẹ nó vừa ăn vừa đột đột đột?

Chơi hả?

Không nói khoa trương một chút nào, phương thức đột phá đột đột đột của Diệp Phong đã triệt để đổi mới nhận thức của bọn họ về đột phá!

Một lát sau!

Chương 619: Không cần biết hắn là đại ca tốt gì, có ta ở đây ngươi sợ cái rắm

Khi tu vi của Diệp Phong từ Kim Tiên Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thuận lợi đột phá đến Tiên Đế Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thì mới hoàn toàn ngừng lại.

"Ồ!"

"Không phải là chỉ đơn giản đột phá một chút xíu thôi hay sao?"

"Các ngươi đều dùng ánh mắt kỳ quái đó để nhìn ta làm gì?"

Chú ý tới Lê Hạo Dương và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đều dùng ánh mắt khiếp sợ để mà nhìn mình thì Diệp Phong cũng có chút nghi ngờ hỏi thăm.

? ? ?

Mẹ nó đều sắp đột đột đột lên tận trời rồi!

Mà ngươi gọi nó là chỉ đơn giản đột phá một chút?

Nghe được Diệp Phong trang bức như thế, Lê Hạo Dương và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư liếc nhau, sau đó trong lòng cùng nghĩ đến: "Nghe một chút, đây là những lời mà người có thể nói ra được hay sao?"

Không để ý tới ánh mắt như muốn xẻ người khác ra của một người một thú, Diệp Phong đắc ý kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Thiên Ma Phệ Hồn Đao *100000

Thiên Ma Phệ Hồn Đao: Thời đại thượng cổ, nó là đỉnh cấp Tiên Khí mà Thiên Ma Lão Tổ tốn vô số tiên quang trân quý và tinh huyết với thần hồn của mình để chế tạo thành, thậm chí bản thân hắn cũng đã trở thành khí linh của Thiên Ma Phệ Hồn Đao, ở thời đại thượng cổ thì nó đứng vào trong hàng ngũ đại đỉnh cấp Tiên Khí!

"Ngọa tào!"

"Thiên Ma Lão Tổ này là kẻ hung hãn!"

"Vì rèn đúc một thanh Tiên Khí mà ngay cả bản thân mình cũng góp đi vào trong đó!"

Sau khi hiểu rõ được tình huống của Thiên Ma Phệ Hồn Đao, Diệp Phong cũng giật mình.

"Chờ một chút!"

"Lúc trước Tiêu Trần bị Kim Luân Đại Đế phong ấn, vì hố người chơi, hình như tự xưng là Thiên Ma Lão Tổ!"

"Không nghĩ tới đến thượng giới thì lại gặp được Thiên Ma Lão Tổ hàng thật giá thật!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng nhịn không được mà bật cười sau đó trực tiếp dò hỏi hệ thống: "Hệ thống, vậy ngươi cho ra mười

vạn chuôi Thiên Ma Phệ Hồn Đao có gì khác biệt so với Thiên Ma Phệ Hồn Đao do Thiên Ma Lão Tổ rèn đúc?"

"Đinh! Ngoại trừ không có khí linh thì hoàn toàn không có chỗ khác biệt gì nhưng mà mười vạn chuôi Thiên Ma Phệ Hồn Đao do hệ thống phát ra, mỗi một chuoi đều có thể dung nhập một đạo thần hồn của người tu luyện hoặc là của Tiên Thú để làm khí linh!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, hệ thống cũng nhanh chóng giải thích rõ cho hắn.

"Hóa ra là như vậy!"

"Nhưng mà là mười vạn chuôi Thiên Ma Phệ Hồn Đao, ta phải làm như thế nào mới có thể lãng phí hết được đây chẳng lẽ phải bắt đầu từ khí linh?"

Sau khi nghe được hệ thống giải thích như vậy thì Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư.

"Hệ thống!"

"Sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, kiểm tra tình huống của Thiên Ma Lão Tổ!"

Nghĩ một lát, sau đó Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, trải qua mấy chục vạn năm tẩm bổ và khôi phục Thiên Ma Lão Tổ thân là khí linh bây giờ đã có đủ điều kiện để tái tạo nhục thân nhưng mà hắn vẫn rất là mê luyến với hiên Ma Phệ Hồn Đao mà mình dốc hết tất cả vốn liếng để chế tạo ra cho nên hắn hoàn toàn không muốn đúc lại nhục thân mà định sẽ tiếp tục tồn tại dưới thân phận là một khí linh!"

Sau khi điều tra được tình huống này thì Diệp Phong bỗng nhiên nở nụ cười bởi vì hắn biết hắn nên làm như thế nào để có thể lãng phí sạch mười vạn chuôi Thiên Ma Phệ Hồn Đao này rồi!

Hắn chuẩn bị thu thập mười vạn đạo thần hồn Tiên Thú nhỏ yếu trước, sau đó sẽ bỏ từng cái từng cái vào trong Thiên Ma Phệ Hồn

Đao ngay trước mặt Thiên Ma Lão Tổ, cuối cùng lại hủy toàn bộ mười vạn chuôi Thiên Ma Phệ Hồn Đao toàn đi!

Hắn muốn cứu vớt Thiên Ma Lão Tổ!

Hắn không thể nhìn Thiên Ma Lão Tổ vĩnh viễn sống trong quá khứ như thế được!

Hắn muốn để cho Thiên Ma Lão Tổ tỉnh lại một lần nữa, sau đó chế tạo ra Tiên Khí mạnh mẽ hơn xa Thiên Ma Phệ Hồn Đao!

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cảm thấy mình đúng là quá vĩ đại!

"Hệ thống!"

"Lại sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, kiểm tra xem bây giờ Thiên Ma Phệ Hồn Đao đang ở chỗ nào!"

Rất nhanh, Diệp Phong lại ra lệnh cho hệ thống một lần nữa.

...

"Đại ca!"

"Bây giờ chúng ta đang đi đến chỗ nào đó?"

Phát hiện Diệp Phong chỉ ra con đường không phải là con đường để đi đến Đệ Nhị Tiên Vực, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

"Chúng ta đi Ám Hồn Tông một chuyến trước!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư hỏi thăm, Diệp Phong cũng giải thích cho nó.

"Ừm?"

"Đại ca, ngươi muốn đi Ám Hồn Tông?"

"Ta có quan hệ không tệ với tông chủ Ám Hồn Tông, nếu như muốn đi thì chúng ta có thể vận dụng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, nếu không thì sợ là đi đến tối cũng chưa chắc có thể đi tới Ám Hồn Tông được!"

Lê Hạo Dương đang đứng bên cạnh nghe Diệp Phong nói như vậy thì cũng vội vàng nói ra ý nghĩ của mình.

(Lê Phong: Ta đi đường dùng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định chính là lãng phí, ngươi dùng để lấy lòng đại ca tốt cũng không phải là lãng phí hay sao?)

"Tiểu Lê!"

"Không ngờ được là ngươi lại có quen biết với tông chủ Ám Hồn Tông!"

"Vậy thì bớt được nhiều việc lắm, ngươi cứ đi qua đó trước đi một lát nữa ta và Tiểu Bát Tử sẽ vận dụng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định trực tiếp lấy phi hành Tiên Khí của ngươi làm tọa độ sau đó đi qua bên đó!"

Nghe được Lê Hạo Dương nói như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng lộ vẻ vui mừng lên tiếng nói.

...

Ám Hồn Tông, tông môn đại điện!

"Là ai tới?"

Nhìn vết nứt không gian xuất hiện ở bên dưới đại điện, trên mặt của Tiêu Lập cũng hiện ra vẻ tò mò, có thể lợi dụng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định trực tiếp xuất hiện ở đây thì chắc chắn chỉ có một trong số mấy lão hữu của hắn!

"Lê Hạo Dương?"

"Tại sao ngươi lại có thời gian tới chỗ của ta chơi?"

Nhìn thấy Lê Hạo Dương đi từ trong vết nứt không gian ra thì Tiêu Lập cũng cười lớn hỏi.

"Tiêu Lập!"

"Là đại ca tốt của ta muốn gặp ngươi!"

Chương 620: Không cần biết hắn là đại ca tốt gì, có ta ở đây ngươi sợ cái rắm (2)

"Đừng trách ta không có nhắc nhở ngươi, một lát nữa khi đại ca tốt của ta tới đây thì thái độ của ngươi phải cung kính một chút!"

Nghe được Tiêu Lập trêu chọc, Lê Hạo Dương lại trưng vẻ mặt nghiêm túc ra lên tiếng nhắc nhở, hắn cũng không hy vọng lão hữu này của mình không cẩn thận đắc tội với đại ca tốt đó của mình!

? ? ?

Đại ca tốt của ngươi muốn gặp ta?

Từ khi nào mà ngươi có một đại ca tốt rồi?

Nghe được Lê Hạo Dương nói như vậy, Tiêu Lập trực tiếp mộng, sau đó tràn đầy nghi ngờ hỏi: "Lê Hạo Dương, cái từ khi nào mà ngươi có thêm một đại ca tốt rồi sao ta không biết vậy?"

"Ta mới quen từ hôm trước thì làm sao ngươi biết được?"

"Nhưng ngươi đối không thể xem thường đại ca tốt này của ta đó!"

"Hắn hôm qua hắn vừa diệt Thiên Lôi Môn, một hồi khi hắn đến đây thì ngươi tuyệt đối đừng có đắc tội với hắn nếu không thì cho dù là ta cũng không thể nào cứu được ngươi!"

Chỉ sợ Tiêu Lập không xem ra gì, Lê Hạo Dương cũng nhắc nhở lần nữa.

"Cái gì!"

"Đại ca tốt của ngươi vừa mới tiêu diệt Thiên Lôi Môn?"

Nghe đến đây, Tiêu Lập cũng nhịn không được mà kinh hô lên, giờ khắc này hắn mới chính thức coi trọng đại ca tốt thần bí mà Lê Hạo Dương nói!

"Không cần biết hắn là đại ca tốt gì!"

"Có ta ở đây ngươi sợ cái rắm!"

"Coi như bây giờ ta chỉ có thể vận dụng lực lượng của thần hồn nhưng mà ở thời đại này có ai có thể chịu được một đòn công kích thần hồn của ta!"

Đúng lúc này, một giọng nói cực kì phách lối bỗng nhiên vang lên ở trong đầu của Tiêu Lập!

"Thiên Ma Lão Tổ!"

"Ta không phải sợ, đó là tôn trọng, dù sao đối phương cũng là đại ca tốt của lão hữu của ta!"

"Hơn nữa, ngươi đừng có quán thâu loại tư tưởng này cho ta suốt như thế!"

"Phải biết, mỗi một lần ngươi vận dụng lực lượng thần hồn thì ngươi phải nghỉ ngơi một ngày, nếu như là đắc tội với đại nhân vật gì thật thì chờ ngươi ngủ say một ngày tỉnh dậy có thể ngươi đã không còn nhìn thấy ta nữa!"

Nghe được Thiên Ma Lão Tổ nói như vậy, Tiêu Lập cũng nhịn không được nhả rãnh.

Đúng lúc này, phía trên phi hành Tiên Khí của Lê Hạo Dương bỗng nhiên xuất hiện hai cái khe hở không gian!

"Ngọa tào!"

"Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, tên đó là Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư!"

"Mẹ nó, tại sao nó có thể chạy ra khỏi không gian của di tích thượng cổ chứ?"

Khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đi từ trong vết nứt không gian ra, tiếng kinh hô của Thiên Ma Lão Tổ lại vang lên ở trong đầu của Tiêu Lập lần nữa.

"Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư?"

"Không gian của của di tích thượng cổ?"

Nghe nói như thế, Tiêu Lập cũng mặt lộ vẻ chấn kinh mà hỏi: "Thiên Ma Lão Tổ, ngươi tuyệt đối đừng nói cho ta là tên nam tử khôi ngô vừa mới đi ra đó chính là thủ hộ Tiên Thú ở bên trong không gian của di tích thượng cổ đó!"

"Không sai, nó chính là thủ hộ Tiên Thú!"

"Chỉ dựa vào thần hồn của ta bây giờ thì sợ là chỉ có thể đánh ngang tay với con Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư này!"

"Mà bây giờ nó cung kính với thanh niên đi ra sau nó như thế thì cũng đủ để chứng minh đối phương tuyệt đối là một tồn tại cực kỳ khủng bố!"

"Tiêu Lập, ta bỗng nhiên cảm thấy Lê Hạo Dương nói rất đúng, chúng ta tuyệt đối không thể đắc tội với đại ca tốt của hắn được!"

Lúc này, Thiên Ma Lão Tổ cũng cực kỳ không biết xấu hổ lên tiếng nói.

"Chuyện này còn cần ngươi phải nhắc nhở ta hay sao?"

Nghe được Thiên Ma Lão Tổ nhắc nhở, Tiêu Lập lại nhếch miệng, sau đó đưa mắt nhìn về phía chỗ ngồi của tông chủ thuộc về hắn!

“Đại ca!"

"Mời ngồi!"

Rất nhanh, Tiêu Lập lập tức đem theo chỗ ngồi của tông chủ đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó hắn tỉ mỉ dùng ống tay áo để lao cái ghế rồi mới nhìn về phía Diệp Phong vẻ mặt cung kính lên tiếng nói.

"Mẹ nó!"

"Tại sao ta cảm thấy Tiêu Lập mới giống như là tiểu đệ của đại ca tốt?"

Nhìn thấy một loạt những thao tác của Tiêu Lập, Lê Hạo Dương

đang đứng bên cạnh chợt cảm nhận được nguy cơ!

"Tiêu Tông chủ!"

"Nghe nói trong tay ngươi có một thanh Tiên Khí mạnh mẽ, tên là Thiên Ma Phệ Hồn Đao!"

"Vừa khéo trong tay của ta cũng có một chút Tiên Khí mạnh mẽ, cho nên muốn tỷ thí với Thiên Ma Phệ Hồn Đao trong tay của ngươi một chút!"

Ngồi lên chỗ ngồi của tông chủ, sau đó Diệp Phong cũng nói ra mục đích đến đây lần này của mình với Tiêu Lập.

"Ừm?"

"Đại ca!"

"Thiên Ma Phệ Hồn Đao trong tay Tiêu Lập cực kỳ khủng bố!"

"Cũng bởi vì chuôi Thiên Ma Phệ Hồn Đao này và thế lực cấp độ bá chủ cũng không dám tùy tiện tới đây trêu chọc hắn, bây giờ ngươi lại muốn tỉ thí với Tiên Khí của hắn, có nắm chắc không?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lê Hạo Dương đang đứng bên cạnh vội vàng ghé sát vào tai của hắn lên tiếng nhắc nhở.

"Có nắm chắc không?"

"Nói một câu không dễ nghe, trong mắt của ta thì Thiên Ma Phệ Hồn Đao đó chính là rác rưởi!"

"Cho nên, thắng được Thiên Ma Phệ Hồn Đao giống như là rác rưởi đó cũng hoàn toàn không có bất kỳ độ khó gì đối với ta!"

Nghe được Lê Hạo Dương nhắc nhở, Diệp Phong lại cực kỳ phách lối lên tiếng nói, hơn nữa giọng điệu còn cực lớn, ngay cả Tiêu Lập đang đứng đối diện cũng đều nghe rõ được hết!

"Mẹ nó!"

"Tiêu Lập, liều mạng với hắn!"

"Hắn dám nói Thiên Ma Phệ Hồn Đao mà ta dốc hết vốn liếng để chế tạo ra là rác rưởi, ta không nhịn được nữa!"

Lúc này, giọng nói tràn đầy lửa giận của Thiên Ma Lão Tổ cũng vang lên trong đầu Tiêu Lập.

Nghe được Thiên Ma Lão Tổ gầm thét, Tiêu Lập cũng cười khổ lấy Thiên Ma Phệ Hồn Đao từ trong tiên giới ra, sau đó nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra: "Đại ca, đây là Thiên Ma Phệ Hồn Đao, ngươi muốn tỷ thí như thế nào?"

"Chặt lẫn nhau!"

"Dùng Tiên Khí trong tay của ta chặt vào Thiên Ma Phệ Hồn Đao của ngươi, cái nào bị gãy trước thì coi như cái đó thua!"

Chương 621: Trong mắt của ta thì Thiên Ma Phệ Hồn Đao chính là rác rưởi

Nói đến đây, hình như Diệp Phong nghĩ tới chuyện hay gì đó sau đó khóe miệng nở một nụ cười trêu chọc tiếp tục nói: "Nhưng mà Tiên Khí trong tay của ta hơi nhiều nên để cho công bằng thì chúng ta đều lấy ra mười vạn món Tiên Khí tỷ thí như thế nào, nói cách khác, dù Thiên Ma Phệ Hồn Đao trong tay ngươi bị hủy thì cũng có thể dùng Tiên Khí khác tiếp tục tỷ thí!"

"Ha ha ha!"

"Luống cuống!"

"Hắn luống cuống!"

"Nhưng mà hắn vẫn xem thường Thiên Ma Phệ Hồn Đao do ta chế tạo ra, đừng nói mười vạn món Tiên Khí, coi như hắn lấy ra một trăm vạn món Tiên Khí thì cũng không thể nào hủy được Thiên Ma Phệ Hồn Đao của ta!"

Nói đến đây, Thiên Ma Lão Tổ cũng cực kỳ phách lối tiếp tục nói ra: "Tiêu Lập, đồng ý với hắn, tao muốn cho hắn biết cho dù hắn có thể lấy ra được bao nhiêu món Tiên Khí, nhưng nếu muốn so

với Thiên Ma Phệ Hồn Đao của ta thì tất cả những thứ đó đều là rác rưởi!"

Nghe được Thiên Ma Lão Tổ nói như vậy, Tiêu Lập cũng nhìn về phía Diệp Phong cười nói ra: "Đại ca, vậy thì cứ tùy theo quy củ mà ngươi đưa ra đi, chúng ta đều có thể vận dụng mười vạn món Tiên Khí, Tiên Khí của ai bị hủy hết trước thì sẽ phán người đó thua!"

Ha ha ha!

Diệp Phong nghe xong thì trực tiếp phá lên cười, sau đó ném một cái tiên giới cho Lê Hạo Dương!

"Tiểu Lê!"

"Bên trong cái tiên giới này có mười vạn món Tiên Khí, người cứ lấy từng cái từng cái ra để chặt với Thiên Ma Phệ Hồn Đao trong tay Tiêu tông chủ, không cần lo lắng vấn đề đứt gãy cứ dùng hết toàn lực mà chặt là được!"

Nói xong, Diệp Phong lại nhìn về phía Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh lên tiếng nói ra: "Tiểu Bát Tử, mười vạn món Tiên Khí đó vẫn chưa có khí linh, một hồi mỗi khi Tiểu Lê lấy một món Tiên Khí ra thì ngươi cũng lấy một đạo thần hồn trong số mười vạn đạo thần hồn Tiên Thú bắt được trước đó ra hòa vào bên trong Tiên Khí!"

Mà nghe được Diệp Phong nói ra một câu như vậy, Thiên Ma Lão Tổ cũng nhịn không được giễu cợt: "Tiêu Lập, không cần biết người thanh niên này là ai nhưng chắc chắn hắn phải thua, dù sao chỉ khi nào Tiên Khí sắp chế tạo xong thì mới có thể diễn sinh ra khí linh, sao có thể tùy tiện bắt Tiên Thú lấy thần hồn hòa vào trong Tiên Khí một cái là có thể tạo ra một cái khí linh, kết quả là trò cười!"

Mà trong lúc Thiên Ma Lão Tổ trào phúng, Lê Hạo Dương đã hoàn toàn choáng tại chỗ!

"Đây là tình huống như thế nào!"

"Tại sao ở trong cái tiên giới này lại có tới mười vạn chuôi Tiên

Khí giống nhau như đúc!"

"Giống nhau như đúc còn chưa tính, nhưng tại sao còn giống y như Thiên Ma Phệ Hồn Đao Tiêu Lập?"

Phát hiện mười vạn chuôi Thiên Ma Phệ Hồn Đao trong tiên giới, sau đó Lê Hạo Dương mộng thật!

"Tiêu Lập!"

"Nếu như, ta nói nếu như trên đời này xuất hiện hai thanh Tiên Khí giống nhau như đúc chặt vào nhau, vậy thì kết quả sẽ như thế nào?"

Sau khi tỉnh táo lại, Lê Hạo Dương cũng nhìn về phía Tiêu Lập đang đứng ở đối diện hỏi ra một câu như thế!

"Ừm?"

"Nếu nhưng xuất hiện loại tình huống đó thật thì phải xem hai thanh Tiên Khí giống nhau như đúc đó có khí linh hay không!"

"Nếu như đều không có khí linh thì kết quả cuối cùng hẳn là hai thanh đều sẽ bị hủy diệt!"

"Nếu như đều có khí linh vậy thì phải xem xem khí linh của cái nào mạnh hơn!"

"Nếu như chỉ có một thanh Tiên Khí có khí linh, vậy thì kẻ thắng cuối cùng chắc chắn sẽ là thanh Tiên Khí có khí linh, dù cho khí linh vô cùng nhỏ yếu!"

Nghe được Lê Hạo Dương hỏi ra một câu hỏi kỳ quái như vậy, Tiêu Lập trầm tư một lát sau, sau đó nói ra ý nghĩ của mình.

Hô!

Nghe Tiêu Lập nói xong, Lê Hạo Dương cũng thở một hơi dài, trực tiếp lấy từ trong tiên giới ra một thanh Thiên Ma Phệ Hồn Đao, sau đó quay qua nhìn Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh la lớn: "Bát ca, hòa khí linh!"

"Chờ một chút!"

"Mau kêu hắn dừng tay!"

Lúc này, sau khi thông qua thần thức nhìn thấy Lê Hạo Dương lấy ra Thiên Ma Phệ Hồn Đao, tiếng kinh hô của Thiên Ma Lão Tổ lập tức vang lên trong đầu Tiêu Lập, sau đó vội vàng nói: "Tiêu Lập, mau ngăn cản hắn, sau đó lấy thanh đao trong tay của hắn tới đây cho ta xem một chút, ta muốn đích thân xác nhận một chút!"

Nghe được tiếng kinh hô của Thiên Ma Lão Tổ, ánh mắt Tiêu Lập cũng rơi vào thanh Thiên Ma Phệ Hồn Đao giống hắn như đúc trong tay Lê Hạo Dương!

"Đại ca!"

"Tùy tiện vỗ thần hồn của Tiên Thú nhỏ yếu này vào trong Tiên Khí một cái là được rồi đúng không?"

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nắm lấy một đoàn thần hồn Tiên Thú màu trắng, vẻ mặt mộng bức hỏi thăm Diệp Phong.

Mặc dù nó là thượng cổ Tiên Thú!

Mặc dù lão chủ nhân trước đây của nó không phải là một Luyện Khí Sư!

Nhưng nó cũng biết khí linh của Tiên Khí không phải được làm ra như thế!

Nó hoàn toàn không ngờ được là trước khi qua đây Diệp Phong ra lệnh cho nó đi bắt thần hồn của mười vạn con Tiên Thú nhỏ yếu là để làm chuyện này.

"Đúng vậy!"

"Tiện tay đập thần hồn Tiên Thú lên trên đó là được!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư hỏi như vậy, Diệp Phong cũng khẽ gật đầu lên tiếng trả lời.

"Chờ một chút!"

Nhìn thấy Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cầm thần hồn của Tiên Thú nhỏ yếu trong tay đó chụp về phía Tiên Khí thật, Tiêu Lập đang đứng đối diện cũng vội vàng hô to lên.

"Mẹ nó, ngươi là ai!"

"Ngươi nói chờ một chút thì ta phải chờ một chút hay sao?"

Nghe được Tiêu Lập nói như vậy, trong mắt Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lại hiện lên vẻ khinh thường, sau đó trực tiếp đập thần hồn trong tay vào Thiên Ma Phệ Hồn Đao mà Lê Hạo Dương cầm trong tay!

Ông!

Rất nhanh, cảnh tượng khiến cho tất cả mọi người khiếp sợ xuất hiện, đương thần hồn của Tiên Thú đập vào trên thân đao, thân đao lại rung động kịch liệt, bắt đầu chuyển động, sau đó trên đó nổi lên một vầng trắng sáng nhạt nhu hòa!

"Dị tượng khi khí linh sinh ra!"

"Sao có thể có chuyện như vậy được!"

Chương 622: Thiên Ma Lão Tổ, mẹ nó ngươi có còn là người nữa hay không?

Mà thấy cảnh này, Thiên Ma Lão Tổ lại giống như phát điên trực tiếp hô to lên ở trong đầu của Tiêu Lập!

Ba giây đồng hồ qua đi!

Theo thân đao không còn rung động, vầng sáng trắng nhạt nhu hòa đó cũng dần dần biến mất ở trong tầm mắt của mọi người!

"Khó có thể tin!"

"Quả là khó có thể tin!"

"Tùy tiện cầm một cái thần hồn Tiên Thú đập vào trong Tiên Khí

mấy cái mà có thể tạo ra khí linh thật!"

Lúc này, Thiên Ma Lão Tổ phát hiện ra được chuôi Thiên Ma Phệ Hồn Đao trong tay Lê Hạo Dương có thay đổi như vậy thì đã hoàn toàn choáng tại chỗ, một loạt thao tác của đối phương trực tiếp đổi mới nhận thức của hắn về luyện khí và khí linh!

"Tiêu Lập!"

"Cầm Thiên Ma Phệ Hồn Đao của ta chặt vào trong Thiên Ma Phệ Hồn Đao giả của hắn thử xem!"

"Ta muốn cho hắn biết, trên đời chỉ có một thanh Thiên Ma Phệ Hồn Đao chân chính!"

Sau khi tỉnh táo lại, Thiên Ma Lão Tổ cũng dùng giọng điệu cực kỳ nghiêm túc lên tiếng nói với Tiêu Lập.

Một lát sau!

Keng! Keng! Keng!

Khi hai người Lê Hạo Dương và Tiêu Lập tay cầm Thiên Ma Phệ Hồn Đao trực tiếp chặt lẫn nhau, từng tiếng vang do thân đao va chạm vào nhau cũng vang lên theo!

Một đao!

Ba đao!

Mười đao!

...

"Nếu như hai người các ngươi tiếp tục chém như thế thì cho dù có chém tới chết cũng không thể phân ra thắng bại được đâu!"

"Trực tiếp vận dụng tiên lực, sau đó thôi động khí linh, dùng hết toàn lực chặt!"

Nhìn một hồi, Diệp Phong trực tiếp thúc giục lên, dù sao, nếu như cứ tiếp tục chặt như thế thì phải chặt đến khi nào mới có thể chặt

hết mười vạn chuôi Thiên Ma Phệ Hồn Đao!

"Thiên Ma Lão Tổ!"

"Đối phương đã thúc giục khí linh, tiếp theo phải xem ngươi rồi!"

Phát hiện ra được Lê Hạo Dương trực tiếp thúc giục khí linh, Tiêu Lập cũng vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng nói với Thiên Ma Lão Tổ.

"Biết!"

"Một đao quyết thắng thua đi!"

Nghe được Tiêu Lập nói như vậy, Thiên Ma Lão Tổ cũng lên tiếng đáp lại, nhưng trong lòng của hắn lại vô cùng hoảng sợ nghĩ: "Giống nhau như đúc, Thiên Ma Phệ Hồn Đao trong tay đối phương ngoại trừ khí linh không giống, thì bất kỳ chỗ nào còn lại đều giống y như đúc với Thiên Ma Phệ Hồn Đao do ta chế tạo ra, rốt cuộc hắn chế tạo ra nó như thế nào!"

Không trách Thiên Ma Lão Tổ khiếp sợ như vậy, dù sao hắn chế tạo Thiên Ma Phệ Hồn Đao dùng hai trăm ba mươi bảy loại tiên quáng trân quý, hơn nữa phương pháp chế tạo đặc thù cũng là do hắn sáng tạo, có thể nói, ở trên đời này ngoại trừ hắn ra thì hoàn toàn không có người nào có thể chế tạo ra được một thanh Thiên Ma Phệ Hồn Đao giống y như vậy nữa mới đúng!

Hơn nữa, đối phương còn có thể dùng thần hồn của Tiên Thú tiện tay bắt được tan vào thân đao trở thành khí linh, đây là chuyện đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi hiểu biết của hắn!

Cạch!

Theo hai người thôi động khí linh, tiến hành một lần đối quyết đỉnh phong, một tiếng vang lên do thân đao đứt gãy vang lên trong tông môn đại điện yên tĩnh.

"Đại ca!"

"Đao của chúng ta phế đi!"

Nhìn vết rách xuất hiện trên thân đao, phát hiện được khí linh

trong thân đao đã không còn phản ứng gì nữa thì Lê Hạo Dương cũng quay đầu lại nói rõ tình huống với Diệp Phong.

"Đổi một thanh!"

"Tiếp tục chặt!"

Nghe được Lê Hạo Dương nói như vậy, Diệp Phong lại không thèm để ý chút nào lên tiếng nói.

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó lại lấy ra một thanh Thiên Ma Phệ Hồn Đao giống y như đúc?"

Khi Tiêu Lập và Thiên Ma Lão Tổ nhìn thấy Lê Hạo Dương tiện tay ném Thiên Ma Phệ Hồn Đao đã bị gãy xuống đất sau đó lấy một thanh Thiên Ma Phệ Hồn Đao giống y như đúc từ trong tiên giới ra một lần nữa thì trên mặt hai người cũng lộ ra vẻ mặt vô cùng kích động cùng nhau kinh hô lên.

"Bát ca!"

"Hòa khí linh!"

Mà Lê Hạo Dương cũng trực tiếp nói với Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh.

Rất nhanh!

Khi Lê Hạo Dương giơ thanh Thiên Ma Phệ Hồn Đao có được khí linh lên một lần nữa, sau đó nhìn Tiêu Lập đang đứng ngẩn ra ở đối diện, hưng phấn hô lớn: "Tiêu Lập, lại đến!"

...

Chuôi Thiên Ma Phệ Hồn Đao thứ ba!

Chuôi Thiên Ma Phệ Hồn Đao thứ tư!

Chuôi Thiên Ma Phệ Hồn Đao thứ năm!

...

Khi Tiêu Lập và Thiên Ma Lão Tổ hủy đi hơn một trăm chuôi Thiên Ma Phệ Hồn Đao của đối phương, nhìn thấy Lê Hạo Dương tiện tay lấy ra một thanh khác từ trong tiên giới thì tâm thái của hai người trực tiếp sập!

"Thiên Ma Lão Tổ! ! !"

"Đây chính là Thiên Ma Phệ Hồn Đao độc nhất vô nhị trên thế gian mà ngươi hay nói hay sao?"

"Mẹ nó, ta lại trở thành một tên đần bị ngươi lừa gạt hơn vạn năm, mẹ nó ngươi có còn là người nữa hay không?"

Trên vạn năm, mặc dù Thiên Ma Lão Tổ cứu được hắn rất nhiều lần nhưng hắn cũng dốc hết toàn lực tìm kiếm các loại thiên tài địa bảo có thể khôi phục thần hồn lại cho đối phương, có thể nói quan hệ giữa hai người chính là hỗ trợ lẫn nhau mà sống!

Nhưng bây giờ Tiêu Lập phát hiện đối phương lại lừa gạt hắn như vậy cũng khiến cho hắn không nén được lửa giận trong lòng nữa mà trực tiếp chửi ầm lên!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó ngươi còn mắng ta?"

"Mẹ nó, bây giờ trong lòng ta còn cực kỳ ủy khuất đây!"

"Mặc dù phế bỏ hơn một trăm chuôi Thiên Ma Phệ Hồn Đao của đối phương, nhưng mà những Thiên Ma Phệ Hồn Đao đó giống y hệt như Thiên Ma Phệ Hồn Đao mà ta chế tạo ra, nhìn đối phương tiện tay ném Thiên Ma Phệ Hồn Đao bị chặt gãy qua một bên như ném rác rưởi ta cũng sắp điên lên rồi!"

Nghe được Tiêu Lập mắng to, Thiên Ma Lão Tổ ủy khuất sắp khóc!

Sống mười vạn năm, kiệt tác đáng tự hào nhất cả đời hắn bây giờ lại bỗng nhiên biến thành rác rưởi khắp nơi trên đường, loại đả kích này thật sự khiến cho Thiên Ma Lão Tổ sắp hỏng mất!

Mà đối với cuộc tỉ thí không có chút ý nghĩa nào này hắn đã không còn hứng thú với nó nữa, bởi vì cho dù là ai thắng thì hắn cũng là

người thua!

"Tiêu Lập!"

"Đừng có đứng sững sờ ra đó nữa, chúng ta tiếp tục chặt đi!"

Chương 623: Ta đang phá của, ngươi cũng lẫn một chân vào để làm gì?

"Bây giờ ở trong tiên giới này của ta còn có tới hơn chín vạn chín nghìn tám trăm chuôi Thiên Ma Phệ Hồn Đao!"

Nhìn thấy Tiêu Lập đang đứng đối diện bỗng nhiên sững sờ tại chỗ, Lê Hạo Dương cũng lớn tiếng thúc giục, hắn thấy, nếu như Diệp Phong cho hắn mười vạn chuôi thì hắn nhất định phải lãng phí sạch sẽ mới được!

"Cái gì!"

"Còn có hơn chín vạn chín nghìn tám trăm chuôi?"

"Hóa ra mười vạn chuôi Tiên Khí trong tay các ngươi mẹ nó đều là Thiên Ma Phệ Hồn Đao?"

Nghe được Lê Hạo Dương nói như vậy, đối diện, Tiêu Lập và Thiên Ma Lão Tổ bị khiếp sợ kinh hô lên lần nữa!

Vốn cho rằng Diệp Phong chỉ có tầm mấy trăm chuôi mà thôi, ai mà ngờ được trong tay của người ta mẹ nó lại có tới mười vạn chuôi!

"Không chém!"

"Lão tử nhận thua!"

"Đi mẹ nó Thiên Ma Phệ Hồn Đao, nó chính là rác rưởi!"

Sau khi tỉnh táo lại, Tiêu Lập cũng tiện tay ném Thiên Ma Phệ Hồn Đao trong tay xuống đất giống như là ném rác rưởi!

Bởi vì bây giờ hắn đã hiểu, nếu như không phải bởi vì Thiên Ma Lão Tổ mạnh thì Thiên Ma Phệ Hồn Đao trong tay hắn cũng hoàn toàn không có gì khác với hơn một trăm chuôi Thiên Ma Phệ Hồn Đao đã bị gãy đó!

Thậm chí, không nói khoa trương một chút nào, nếu như đối phương làm thịt Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, sau đó tùy tiện hòa thần hồn của nó vào trong một thanh Thiên Ma Phệ Hồn Đao thì ai thắng ai thua còn chưa nói trước được đâu!

Mà vào lúc này, hình ảnh một vị lão giả cũng dần dần ngưng tụ ở trên Thiên Ma Phệ Hồn Đao, không lâu sau thì đã xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người!

"Không ngờ được là, qua mấy chục vạn năm, Thiên Ma Phệ Hồn Đao mà ta đã từng lấy đó làm kiêu ngạo lại trở thành rác rưởi như vậy!"

"Thôi!"

"Đã đến lúc đúc lại nhục thân để truy cầu con đường luyện khí cao hơn!"

Lúc này, nhìn Thiên Ma Phệ Hồn Đao ở dưới đất, Thiên Ma Lão Tổ cũng làm ra một cái quyết định!

"Không phải đâu!"

"Ta mới hủy hơn một trăm chuôi, Thiên Ma Lão Tổ này đã gánh không được sao?"

Nhìn thấy hư ảnh lão giả ngưng tụ thành hình, trong mắt Diệp Phong cũng xuất hiện vẻ thất vọng, hắn vốn cho rằng đối phương có thể kiên trì lâu hơn một chút.

"Đừng nói chuyện!"

"Ta biết ngươi là ai!"

"Chờ ta xử lý xong những thứ rác rưởi này rồi chúng ta mới trò chuyện tiếp!"

Không đợi Thiên Ma Lão Tổ lên tiếng, Diệp Phong lập tức lên tiếng ngắt lời đối phương trước sau đó quay qua nhìn Tiêu Lập nói: "Tiêu tông chủ, chỉ cần ngươi tiếp tục cầm Thiên Ma Phệ Hồn Đao chặt với Lê Hạo Dương, sau đó ta sẽ dùng tài nguyên tu luyện hoặc là thiên tài địa bảo mà ngươi muốn lấy được nhất để làm công tác phía giao cho ngươi, ngươi cảm giác giao dịch này như thế nào?"

"Đại ca!"

"Ngươi làm như vậy không phải là đang xem thường tiểu đệ hay sao?"

"Có thể giúp được đại ca là phúc khí của ta, sao ta có thể lấy công tác phí của ngươi được!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Tiêu Lập cũng vội vàng cự tuyệt.

"Công tác phí, một trăm gốc Quỷ Diện Thiên Hồn Hoa!"

Nghe được Tiêu Lập nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, sau đó nói ra một loại tiên thảo đặc thù mà đối phương đang muốn có được nhất!

? ? ?

Quỷ Diện Thiên Hồn Hoa?

Đồ chơi đó mặc dù cực kỳ quan trọng đối với ta nhưng mà trong Ám Hồn Tông ta cũng có không ít chẳng lẽ còn thèm khát một trăm gốc của ngươi hay sao?

"Mỗi gốc Quỷ Diện Thiên Hồn Hoa đều là mười vạn năm!"

Ngay khi Tiêu Lập chuẩn bị cự tuyệt lần nữa thì Diệp Phong lại lên tiếng nói một câu nữa.

"Đại ca!"

"Ta vừa mới suy nghĩ cẩn thận rồi, nếu như ta cự tuyệt không nhận công tác phí mà ngươi cho đó chính là ta không biết điều!"

"Cho nên, ta sẽ nghiêm túc hoàn thành tốt nhiệm vụ mà ngươi đã giao!"

Nói xong, Tiêu Lập cũng không để ý tới ánh mắt quái dị mà mọi người đang nhìn mình, trực tiếp nhặt Thiên Ma Phệ Hồn Đao mà hắn vừa mới ném xuống đất lên sau đó nhìn về phía Thiên Ma Lão Tổ đang ngẩn ra tại chỗ lên tiếng nói: "Nhìn cái gì đó, tranh thủ trở về, chúng ta còn phải giúp đại ca xử lý những thanh đao rác rưởi còn lại!"

? ? ?

Xử lý những thanh đao rác rưởi còn lại?

Nghe được Tiêu Lập nói như vậy, Thiên Ma Lão Tổ đầu tiên là sững sờ, sau đó thì gượng cười lẩm bẩm: "Đúng là rác rưởi, hoàn toàn không có nói sai một chút nào!"

...

Sau hai canh giờ!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng một ngàn điểm phá sản, ban thưởng quần áo đặc thù do Tử Minh Huyền Tinh chế tạo * một bộ!"

Ngay lúc Diệp Phong nhàm chán đến ngủ thiếp đi thì tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống chợt vang lên ở trong đầu của hắn, trực tiếp kéo hắn từ trong giấc mộng đẹp với thất tiên nữ trở lại!

"Ngọa tào!"

"Bộ quần áo này vô địch rồi!"

Kiểm tra ban thưởng nhiệm vụ một hồi, khi Diệp Phong nhìn thấy bộ quần áo mà hệ thống ban thưởng cho lần này lại là loại liền thể thì trên mặt cũng nở một nụ cười xấu xa!

Một bên khác!

"Thiên Ma Lão Tổ!"

"Một đao cuối cùng, ngươi phải khống chế lực lượng của mình cho tốt, trực tiếp để cho hai thanh Thiên Ma Phệ Hồn Đao cùng nhau đứt gãy, ngươi chuẩn bị đúc lại nhục thân của ngươi hay sao?"

Nhìn Thiên Ma Phệ Hồn Đao trong tay đã bị gãy, Tiêu Lập cũng có chút giật mình hỏi thăm Thiên Ma Lão Tổ.

"Không sai!"

"Mặc dù không biết tại sao trong tay vị thiếu gia đó lại có nhiều thanh đao rác rưởi như vậy!"

"Nhưng ta hiểu, ta không thể cứ sống mãi ở trong quá khứ như thế được!"

Nghe được Tiêu Lập hỏi thăm, Thiên Ma Lão Tổ cũng cười nói ra ý nghĩ của mình.

"Cũng đúng!"

"Dù sao thành Thiên Ma Phệ Hồn Đao mạng người vẫn lấy làm kiêu ngạo này đã trở thành mặt hàng nát đường cái, hoàn toàn chính xác là không có gì để lưu luyến nữa!"

Tiêu Lập nghe xong cũng tán đồng với hắn khẽ gật đầu!

"Ồ!"

"Thiên Ma Lão Tổ!"

"Ngươi lại phá hủy Thiên Ma Phệ Hồn Đao của mình?"

Mà Diệp Phong đang đứng bên cạnh nhìn thấy tình huống này thì trên mặt lộ vẻ giật mình hỏi thăm.

"Đại ca!"

Chương 624: Ta đang phá của, ngươi cũng lẫn một chân vào để làm gì? (2)

"Hủy thì cũng thôi, dù sao thanh đao rác rưởi này đã cùng trở thành mặt hàng nát đường cái!"

"Ta không có đau lòng chút nào!"

"Hơn nữa ta chuẩn bị sẽ đúc lại nhục thân sau này tuyệt đối sẽ chế tạo ra một thanh Tiên Khí mạnh hơn cái thanh đao rác rưởi này nhiều!"

Nghe được Diệp Phong nói thẳng ra danh hiệu của mình, Thiên Ma Lão Tổ cũng không có giật mình cho lắm mà cười lớn nói ra ý nghĩ của mình.

"Ai nói Thiên Ma Phệ Hồn Đao này này mặt hàng nát đường cái?"

"Phóng nhãn toàn bộ thượng giới, ngoại trừ mười vạn chuôi của ta thì chỉ có một thanh duy nhất thuộc về ngươi!"

"Hơn nữa cho dù là ở thời đại này thì nó cũng tuyệt đối là một trong số những Tiên Khí cấp cao nhất, hoàn toàn rất khó có thứ gì có thể vượt qua được nó!"

"Còn nữa, ta chỉ vì phá của, nhưng ngươi mò mẫm dẫm một chân vào theo làm cái gì, bây giờ thì hay rồi, Thiên Ma Phệ Hồn Đao này xem như hoàn toàn biến mất ở thượng giới!"

Nói đến đây, trên mặt Diệp Phong cũng xuất hiện vẻ tiếc nuối.

? ? ?

Thiên Ma Phệ Hồn Đao không có trở thành mặt hàng rác rưởi nát đường cái?

Mà ngươi chỉ là phá của?

Bây giờ Thiên Ma Phệ Hồn Đao xem như hoàn toàn biến mất ở thượng giới rồi?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Thiên Ma Lão Tổ cả người đều muốn điên rồi, nếu như hắn biết trước là tình huống như vậy thì hắn tuyệt đối sẽ không phá hủy tiểu tâm can bảo bối của mình, hơn nữa, bây giờ hắn rất muốn nói với Diệp Phong một tiếng:

"Ngươi phá của thì phá của, ngươi chạy tới trước mặt của ta để phá của làm gì làm cho ta cũng bị ngươi làm cho lú lẫn!"

"Thật sự không biết là ngươi đang nghĩ cái gì!"

"Đúc lại nhục thân thì đúc lại nhục thân, hủy Thiên Ma Phệ Hồn Đao làm gì, nó cũng không có ảnh hưởng tới chuyện ngươi đúc lại nhục thân!"

"Hơn nữa, dù nói thế nào thì nó cũng là một biểu tượng cho con đường luyện khí của ngươi đạt tới đỉnh phong, cho dù sau này có thể ngươi sẽ dần dần cảm thấy chướng mắt với nó nhưng ngươi giữ lại nó để làm kỷ niệm cũng được mà!"

Lúc này, Diệp Phong vẫn đang tự lẩm bẩm, mà Thiên Ma Lão Tổ đang đứng bên cạnh đã nghe tới tâm thái triệt để sụp!

"Mặc kệ hắn!"

"Dù sao sản phẩm bại gia đã tiêu hao sạch, vẫn nên vận dụng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định tranh thủ trở về Thánh Địa tìm sư tôn đi thôi!"

Sau khi nói xong, Diệp Phong nghĩ đến phần thưởng vừa được hệ thống thưởng cho, trong mắt lóe lên vẻ gấp gáp không kịp chờ đợi!

"Tiêu Tông chủ!"

"Đây là công tác phí mà trước đó đã hứa với ngươi, ngươi cất kĩ đi!"

Nói xong, Diệp Phong đưa tiên giới chứa một trăm gốc mười vạn năm Quỷ Diện Thiên Hồn Hoa cho Tiêu Lập!

"Tiểu Lê!"

"Ta dẫn theo phi hành Tiên Khí của ngươi đi trước một bước!"

"Một hồi ngươi và Tiểu Bát Tử lấy phi hành Tiên Khí này làm tọa độ trực tiếp sử dụng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định tới là được!"

Ngay sau đó, Diệp Phong lập tức lấy đi phi hành Tiên Khí của Lê Hạo Dương, sau đó kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định rồi biến mất ở trong tầm mắt của mọi người!

...

"Thiên Ma Lão Tổ!"

"Không phải chỉ là một thanh đao nát hay sao, hư thì cũng hư rồi!"

"Ngươi xem dáng vẻ khóc tang của ngươi bây giờ, so sánh với đại ca thị chênh lệch quá xa, ngươi phải biết vừa rồi đại ca đã phá hủy mười vạn chuôi Thiên Ma Phệ Hồn Đao đó!"

Sau khi Diệp Phong rời đi, Tiêu Lập đầu tiên là nhìn Quỷ Diện Thiên Hồn Hoa ở trong tiên giới một chút, sau đó an ủi Thiên Ma Lão Tổ.

"Tiêu Lập! ! !"

"Mẹ nó, ngươi đứng nói chuyện không thấy đau thắt lưng!"

"Ta tổn thất một thanh Thiên Ma Phệ Hồn Đao, ngươi lại đạt được công tác phí mà ngươi không thể nào tưởng tượng ra được đương nhiên là ngươi sẽ cảm thấy không quan trọng rồi!"

Nghe được Tiêu Lập nói như vậy, Thiên Ma Lão Tổ vốn đang bực bội cũng trực tiếp nhìn về phía Tiêu Lập mắng lớn lên.

"Nhưng đó là do ngươi tự mình quyết định!"

"Đại ca của Lê Hạo Dương người ta chạy tới đây là để phá của!"

"Ngươi nói ngươi cũng không có vốn liếng hùng hậu như người ta, ngươi mò mẫm dẫm một chân vào trong đó làm cái gì!"

Nghe được Thiên Ma Lão Tổ mắng to, Tiêu Lập lại cười cười tiếp tục trêu chọc!

Hả?

Tại sao thân thể của ta lại không thể cử động được nữa?

Đúng lúc này, Tiêu Lập bỗng nhiên phát hiện thân thể của mình không thể nào động đậy được, sau đó lại chú ý tới trên mặt của Thiên Ma Lão Tổ lại nở một nụ cười xấu xa chuyện này khiến cho hắn cảm thấy rất là bất an.

"Lê ca!"

"Ta là Thiên Ma Lão Tổ!"

"Hôm nay là lần đầu tiên gặp gỡ mà ta cũng không kịp chuẩn bị thứ gì, trong tiên giới này có một trăm gốc Quỷ Diện Thiên Hồn Hoa, tặng nó cho Lê ca, hi vọng sau này Lê ca có thể quan tâm tới ta nhiều hơn!"

Nói xong, Thiên Ma Lão Tổ dựa vào thần hồn chi lực kinh khủng trực tiếp điều khiển tiên giới trong tay Tiêu Lập bay tới trong tay Lê Hạo Dương đang đứng xem náo nhiệt bên cạnh!

? ? ?

Lại gọi ta là Lê ca?

Còn đưa cho ta nhiều Quỷ Diện Thiên Hồn Hoa hi hữu như vậy?

Nhìn tiên giới trong tay, lại nhìn hư ảnh Thiên Ma Lão Tổ đang đứng bên cạnh một chút, Lê Hạo Dương cũng một mặt mộng bức nói: "Thiên Ma Lão Tổ, hôm nay chúng ta từ biệt nhau không biết đến khi nào mới có cơ hội gặp lại nhau lần nữa cho nên ta cũng không thể nào chiếu cố ngươi nhiều hơn!"

"Lê ca!"

"Ta đang định sẽ đúc lại nhục thân!"

"Hoặc là có thể tùy tiện tìm thân thể của người tu luyện hoặc là Tiên Thú mượn dùng trước một thời gian!"

"Nếu như làm như vậy thì ta có thể đi theo bên cạnh đại ca tốt, hi vọng Lê ca có thể nói cho ta biết đại ca tốt đã đi đến chỗ nào, đến lúc đó đại ca tốt có chấp nhận tay hay không thì để cho ta dựa vào bản lĩnh của mình!"

Nghe được Lê Hạo Dương nói như vậy, Thiên Ma Lão Tổ cũng trưng vẻ mặt thành thật ra nói ra ý nghĩ của mình.

"Mẹ nó!"

Chương 625: Phụ thân ngươi điên rồi hả, ta không muốn làm tông chủ

"Thiên Ma Lão Tổ, tên khốn kiếp này muốn đi theo bên cạnh của đại ca tốt cho nên mới lấy đồ của ta làm quà tặng ra ngoài?"

Tiêu Lập đang đứng bên cạnh nghe được Thiên Ma Lão Tổ nói như vậy thì trong nháy mắt hắn cũng tức điên sau đó vội vàng nhìn về phía Lê Hạo Dương hô lớn: "Lê ca, ta cũng muốn đi theo bên cạnh đại ca tốt cho nên hãy cho ta một cơ hội!"

"Ừm?"

"Tiêu Lập, ngươi cũng muốn đi theo bên cạnh đại ca tốt của ta?"

"Vậy Ám Hồn Tông này của ngươi phải làm sao bây giờ?"

Nghe được Tiêu Lập nói như vậy, Lê Hạo Dương đầu tiên là sững sờ sau đó trên mặt lộ ra vẻ hiếu kỳ hỏi thăm.

"Cái gì mà làm sao bây giờ?"

"Ta đã truyền vị trí tông chủ Ám Hồn Tông lại cho con trai của ta rồi!"

Nghe được Lê Hạo Dương hỏi thăm như vậy, Tiêu Lập cũng lập tức trả lời.

"Cái gì?"

"Ngươi chuyện vị trí tông chủ này lại cho con trai của ngươi từ khi nào?"

"Con của ngươi đồng ý hay không?"

Lê Hạo Dương nghe xong thì trên mặt cũng lộ ra vẻ giật mình hỏi thăm!

"Vừa mới nãy!"

"Khi ta đưa ra quyết định sẽ đi theo bên cạnh đại ca tốt thì ta lập tức truyền vị trí tông chủ này lại cho con trai của ta, chỉ là bây giờ con trai của ta vẫn còn chưa biết thôi, ta sẽ lập tức thông báo cho hắn biết!"

Nói xong, Tiêu Lập lập tức nhìn về phía Thiên Ma Lão Tổ hét lớn: "Nhìn cái gì mà nhìn, mau tranh thủ thu hồi lại thần hồn chi lực mà ngươi đang trấn áp ở trên người của ta đi, mẹ nó ta còn phải vội vàng làm chính sự đây!"

...

Ám Hồn Tông, phía sau núi, một viện lạc u tĩnh!

"Rốt cục cũng đột phá đến Tiên Đế Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Tiếp theo thì đã đến lúc đi vào bên trong Thiên Đạo Chiến Trường lịch luyện một phen!"

"Thiên phú không đủ thì phải dùng sự cố gắng để góp vào, ta phải điên cuồng tu luyện hơn nữa, không có chuyện gì có thể ngăn cản bước chân tu luyện của ta!"

Lúc này, Tiêu Thiên Minh bị tất cả mọi người trong tông môn gọi là tu luyện cuồng đồ cũng kết thúc quá trình tu luyện, chuẩn bị rời khỏi tông môn chạy tới Thiên Đạo Chiến Trường!

"Ồ!"

"Phụ thân liên hệ ta làm gì?"

Đúng lúc này, phát hiện ra được Truyền âm Thạch trong ngực có phản ứng, Tiêu Thiên Minh có chút khó hiểu tự hỏi.

"Phụ thân!"

"Ta đang chuẩn bị đi tìm ngươi đây!"

"Giai đoạn tu luyện này đã kết thúc, ta chuẩn bị đi đến Thiên..."

Không đợi Tiêu Thiên Minh nói xong thì Tiêu Lập đã trực tiếp cắt ngang câu nói của hắn: "Con trai, từ giờ trở đi thì ngươi đã trở thành tông chủ của Ám Hồn Tông, tiếp theo, Ám Hồn Tông chúng ta có thể tiến thêm một bước trở thành thế lực cấp độ bá chủ hay không thì phải xem lão tử ngươi có thể đi theo bên cạnh của đại ca tốt hay không!"

? ? ?

Ta, tu luyện cuồng đồ Tiêu Thiên Minh, từ nhỏ đến lớn chưa từng để ý tới bất kỳ một chuyện lớn chuyện nhỏ gì của tông môn!

Mà bây giờ ngươi lại nói với ta là ngươi muốn truyền vị trí tông chủ lại cho ta?

Sau đó chính ngươi còn phải đi theo đại ca tốt gì đó?

Chơi hả?

Nghe được Tiêu Lập nói như vậy, Tiêu Thiên Minh cả người đều muốn điên rồi, hắn cũng không muốn làm tông chủ gì đó đâu, hắn chỉ muốn không hỏi thế sự, chuyên tâm tu luyện!

"Phụ thân!"

"Ngươi xác định là không phải ngươi đang nói đùa với ta?"

"Ngươi cũng biết là ta không muốn làm tông chủ mà!"

Sau khi tỉnh táo lại, Tiêu Thiên Minh cũng vội vàng nói với Tiêu Lập ý nghĩ của mình.

"Ta không muốn nghe ngươi nói những lời nhảm nhí này!"

"Ta chỉ đang thông báo cho ngươi, cũng không phải là đang thương lượng với ngươi!"

"Chuyện này ta sẽ lập tức thông báo cho tất cả trưởng lão trong tông môn!"

Nói xong, Tiêu Lập trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch!

"Mẹ nó!"

"Phụ thân điên rồi hả!"

"Đây chính là vị trí tông chủ, tùy tiện truyền cho ta như vậy?"

Thấy Truyền âm Thạch không có phản ứng gì, Tiêu Thiên Minh cả người đều muốn hỏng mất, sau đó nghĩ nghĩ, trực tiếp lấy Truyền âm Thạch ra liên hệ hảo hữu Lê Phong!

...

"Lê Phong ca!"

"Xảy ra chuyện lớn!"

"Phụ thân ta bỗng nhiên muốn truyền vị trí tông chủ lại cho ta, nhưng ta không muốn làm tông chủ, bây giờ ta sắp điên rồi!"

Khi một bên khác, Lê Phong kích hoạt Truyền âm Thạch thì Tiêu Thiên Minh trực tiếp tố khổ!

"Thật hay giả?"

"Tiêu lão đệ, Tiêu thúc biết rõ ngươi không thích những việc vặt này, chỉ muốn một lòng tu luyện, sao lại bỗng nhiên truyền vị trí tông chủ lại cho ngươi chứ?"

Ở Tinh Hồn Thánh Địa, Lê Phong nghe xong thì cũng nghi ngờ hỏi thăm.

"Ta không biết nữa!"

"Phụ thân ta giống như là trúng tà, bỗng nhiên nói muốn truyền vị trí tông chủ lại cho ta!"

"Còn nói là mình muốn đi theo đại ca tốt gì đó!"

Nghe được Lê Phong hỏi thăm như vậy, Tiêu Thiên Minh cũng nói toàn bộ tình huống mà mình biết ra!

? ? ?

Đại ca tốt?

Một cái xưng hô quá mẹ nó quen!

Không phải bây giờ phụ thân ta cũng há miệng một cái đại ca tốt, ngậm miệng một cái đại ca tốt hay sao?

Chờ chút!

Đúng lúc này, Lê Phong đột nhiên nghĩ đến một chuyện, sau đó kinh hãi nói: "Không phải đại ca tốt trong miệng phụ thân ta và đại ca tốt trong miệng Tiêu thúc đều là một người đó chứ!"

"Lê Phong ca!"

"Ngươi nói nếu như chuyện này xuất hiện ở trên người của ngươi thì tốt biết bao nhiêu!"

"Nếu như Lê bá giao vị trí tông chủ lại cho ngươi thì đâu còn ai có thể ngăn cản ngươi và tẩu tử đến với nhau nữa chứ!"

Ngay khi Lê Phong ngầm tự suy đoán thì Tiêu Thiên Minh lại nói thêm một câu nữa.

"Đừng!"

"Tiêu lão đệ, ngươi mau câm cái miệng thúi của ngươi lại đi!"

"Ta cũng nói thật cho ngươi biết, bây giờ ta hoàn toàn không có chút hứng thú nào với vị trí tông chủ Huyền Sương Tông, bây giờ ta chỉ muốn ở bên cạnh đại tẩu ngươi mà thôi!"

"Ngươi không biết, nơi này có thể nói chính là thế ngoại đào nguyên, cho dù bây giờ phụ thân ta chuẩn bị giao vị trí tông chủ lại cho ta thật thì ta cũng sẽ mỉm cười tuyệt đối không nhận!"

Nghe được Tiêu Thiên Minh nói như vậy, Lê Phong lại dùng giọng điệu kiên định nói ra ý nghĩ của mình!

"Ừm?"

Chương 626: Tiêu lão đệ, mau câm cái miệng thúi của ngươi lại

"Tiêu lão đệ, phụ thân ta liên hệ ta, ta cắt đứt liên hệ trước, một hồi chúng ta tiếp tục trò chuyện!"

Phát hiện ra được Truyền âm Thạch có phản ứng lần nữa, Lê Phong cũng cắt đứt liên hệ với Tiêu Thiên Minh, sau đó liên hệ với phụ thân của hắn!

"Phong Nhi!"

"Ta có hai tin tức tốt muốn nói cho ngươi biết!"

"Tin tức tốt thứ nhất chính là từ giờ trở đi ngươi có thể cưới Hồ Lỵ về tông môn bất cứ lúc nào!"

"Tin tức tốt thứ hai chính là từ giờ trở đi ngươi chính là tông chủ Huyền Sương Tông!"

"Thế nào, có kinh hỉ hay không có bất ngờ hay không!"

Rất nhanh, tiếng cười to của Lê Hạo Dương cũng vang lên ở trong đầu của Lê Phong.

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Mẹ nó, cái này thì làm gì mà có kinh hỉ, mẹ nó, chỉ có bất ngờ mà thôi!

Nghe được Lê Hạo Dương đưa ra hai tin tức tốt, sau đó Lê Phong cả người đều mộng, bây giờ hắn rất muốn nói với Lê Hạo Dương một câu: "Cái này phải nói là một tin tức tốt và một tin tức tức xấu thì đúng hơn!"

"Phụ thân!"

"Ta không muốn làm tông chủ Huyền Sương Tông!"

"Ta muốn ở lại trong Thánh Địa của Hồ Ly, ngươi không biết, chỗ này có thể nói là..."

Không đợi Lê Phong nói xong, một bên khác, Lê Hạo Dương lại bất mãn nổi giận nói: "Lê Phong, ngươi là con trai của ta ngươi không làm tông chủ của Huyền Sương Tông thì bây giờ ai làm, ta cho ngươi biết, tao chỉ thông báo cho ngươi thôi chứ không phải là đang thương lượng với ngươi!"

Nói xong, Lê Hạo Dương trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch!

"Mẹ nó!"

"Không thể chơi đùa người khác như vậy được!"

"Trước kia ta nằm mơ ta cũng thấy mình có thể tiếp quản vị trí của cha mình nhưng lúc đó ta hoàn toàn không có cơ hội!"

"Bây giờ mẹ nó ta không muốn làm nhìn kết quả hắn lại bắt buộc ta phải làm?"

Nhìn Truyền âm Thạch đã không còn phản ứng gì nữa, Lê Phong cả người đều muốn điên rồi, nhìn Thánh Địa xa hoa trước mắt, trong lòng sụp đổ nghĩ: "Rõ ràng có thể tận hưởng vinh hoa phú quý ở chỗ này nhưng bây giờ lại phải trở về tông môn sống cuộc sống của một tên ăn mày, mẹ nó chuyện này là chuyện gì chứ, làm gì có cha nào hố con của mình như thế!"

(Quần chúng tông môn bình thường: Ngươi gọi cuộc sống của tông chủ tông môn đỉnh tiêm lại cuộc sống của một tên ăn mày?)

"Lê Phong!"

"Xảy ra chuyện gì sao?"

Đỉnh Vô Cực Phong, chú ý tới Lê Phong khác thường sau đó Hồ Ly đang đứng bên cạnh cũng tỏ vẻ quan tâm hỏi thăm.

"A Ly!"

"Đừng hỏi nữa!"

"Ta chỉ muốn yên tĩnh một mình!"

Chờ chút!

Nói đến đây, Lê Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó lấy Truyền âm Thạch ra tiếp tục nói ra: "Không được, ta phải tranh thủ liên lạc với Tiêu lão đệ đồng bệnh tương liên, sau đó hai chúng ta sẽ cùng nhau lẳng lặng!"

"A?"

Nghe được Lê Phong nói rằng một câu nói kỳ quái như vậy thì Hồ Lỵ đèn đứng bên cạnh cũng tỏ vẻ không hiểu, nàng không biết rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì mà khiến cho hai người phải cùng nhau lẳng lặng như thế!

...

Bên ngoài Tinh Hồn Thánh Địa!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng ba trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng mười vạn năm Quỷ Diện Thiên Hồn Hoa *10000 gốc!"

Lúc này, khi Diệp Phong thông qua Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định trở lại bên ngoài Thánh Địa, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của hắn.

"Vừa đưa công tác phí cho Tiêu Lập thì ban thưởng lập tức tới sổ, vẫn rất tốc độ!"

"Nhưng mà sao lại thưởng cho ta một vạn gốc Quỷ Diện Thiên Hồn Hoa, cái quỷ này ta giữ lại cũng không có tác dụng gì hết!"

Xem xét ban thưởng xong, Diệp Phong nghĩ nghĩ, trực tiếp đem một vạn gốc mười vạn năm Quỷ Diện Thiên Hồn Hoa từ trong không gian của hệ thống ra sau đó tiện tay ném qua một bên!

"Diệp trưởng lão!"

"Ngươi về đến rồi!"

Lúc này, Ngọc Quỷ trưởng lão một mực tận trung cương vị cũng đi từ trong đại trận mê cung ra, mà Tiểu Báo Tử và Tiểu Điêu Tử cũng giống như hai tiểu đệ tận tụy, đi theo hai bên trái phải Ngọc Quỷ trưởng lão!

"Ngọc Quỷ trưởng lão!"

"Ngươi tới thật đúng lúc, nơi này có một ít tiên thảo, ngươi giúp một tay trồng bên ngoài Thánh Địa đi, nếu không bên ngoài trụi lủi nhìn không được tốt lắm!"

Nhìn thấy Ngọc Quỷ trưởng lão dẫn theo Tiểu Báo Tử và Tiểu Điêu Tử đi tới, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

Ừm!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong nháy mắt Ngọc Quỷ trưởng lão tinh thần tỉnh táo, sau đó vội vàng nói: "Diệp trưởng lão, cái gì mà giúp một tay, chút chuyện nhỏ này cứ việc giao cho ta, nhưng nhất định không được cho ta công tác phí!"

Nói xong, Ngọc Quỷ trưởng lão lập tức dùng ánh mắt mong đợi nhìn về phía Diệp Phong!

Dù sao, bây giờ ở trong Thánh Địa có người nào mà không biết chỉ cần có thể giúp Diệp Phong một chút xíu chuyện nhỏ thì có thể đạt được công tác phí vượt xa tưởng tượng của mình!

"Nha!"

Nghe nói như thế, lại nhìn vẻ mặt tràn đầy mong đợi của Ngọc Quỷ trưởng lão một chút, Diệp Phong cũng nhịn không được mà bật cười, hắn cũng nhìn ra được đối phương chỉ nói như vậy mà thôi!

Đang lúc Diệp Phong chuẩn bị nói cái gì thì lại bỗng nhiên nghĩ ra một ý tưởng chơi rất vui sau đó lên tiếng nói ra: "Ngọc Quỷ trưởng lão, nếu như ngươi đã yêu cầu như thế thì ta sẽ không giao công tác phí cho ngươi, ta sẽ chia đều công tác phí đó cho Tiểu Báo Tử và Tiểu Điêu Tử !"

Nói đến đây, Diệp Phong vỗ vỗ bả vai Ngọc Quỷ trưởng lão tiếp

tục nói ra: "Ngọc Quỷ trưởng lão, thế đạo bây giờ những người lấy việc giúp người làm niềm vui mà không mong hồi báo như ngươi không còn nhiều lắm!"

? ? ?

Mẹ nó, ai nói lấy việc giúp người làm niềm vui mà không mong hồi báo!

Ta chỉ mới nói chơi thôi sao ngươi lại tưởng là thật chứ?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Ngọc Quỷ trưởng lão cả người đều mộng, chuyện này hoàn toàn không giống như những gì hắn nghĩ!

Mà đứng phía sau, Tiểu Báo Tử và Tiểu Điêu Tử nghe xong thì trên mặt lại toát ra vẻ mừng như điên, mặc dù bọn chúng là thượng cổ Tiên Thú nhưng những thứ mà Diệp Phong nói ra thì cho dù là bọn chúng cũng nhìn mà phát thèm!

Chương 627: Diệp Phong là cái tên mà ngươi có thể gọi được hay sao, gọi Diệp đại bá

"Được rồi, các ngươi đi làm việc trước đi!"

"Rất nhanh Tiểu Bát Tử cũng sẽ đi qua giúp các ngươi!"

Lúc này, Diệp Phong cũng cười nói với Ngọc Quỷ trưởng lão và hai đại thủ hộ Tiên Thú.

Một lát sau!

Khi Ngọc Quỷ trưởng lão, Tiểu Báo Tử và Tiểu Điêu Tử còn trồng Quỷ Diện Thiên Hồn Hoa ở cách đó không xa thì hai khe hở không gian lại xuất hiện ở trên phi hành Tiên Khí!

Ngay sau đó, Lê Hạo Dương và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lập tức đi từ trong vết nứt không gian của riêng mình ra!

Sau khi ra ngoài, Lê Hạo Dương cũng không có nói ra tình huống của Tiêu Lập và Thiên Ma Lão Tổ!

Mặc dù hắn đã nói cho hai người biết vị trí của Tinh Hồn Thánh Địa nhưng mà hai người có thể đi tới đó hay không và có thể được Diệp Phong thu làm tiểu đệ hay không thì phải xem tạo hóa của hai người!

"Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch thật mẹ nó lớn!"

"Không hổ là Thánh Địa của đại ca, vậy mà có thể sử dụng nhiều khối Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch lớn như vậy để bố trí ra một cái đại trận mê cung!"

Khi Lê Hạo Dương chú ý tới cái đại trận mê cung ở Thánh Địa thì trên mặt cũng lộ vẻ khiếp sợ tự lẩm bẩm.

"Tiểu Bát Tử!"

"Ngươi đi giúp Ngọc Quỷ trưởng lão làm việc đi!"

Nói xong, Diệp Phong dẫn theo Lê Hạo Dương đi vào đại trận mê cung!

"Oa nha!"

Đi ra khỏi đại trận mê cung, khi Lê Hạo Dương nhìn thấy toàn bộ cảnh tượng cực kỳ xa hoa của Thánh Địa thì cũng nhịn không được mà phát ra một tiếng sợ hãi thán phục!

"Đây chính là Tinh Hồn Thánh Địa của đại ca sao?"

"Quá xa hoa đi chứ!"

Nhìn vô số tiên thảo, tiên quáng, tiên mộc và loại tài nguyên tu luyện với thiên tài địa bảo cấp hi hữu và cấp truyền thuyết xung quanh, Lê Hạo Dương bị hù dọa thật sự!

"Vẫn là đi theo bên cạnh đại ca thoải mái hơn nhiều!"

"Nếu như so sánh Huyền Sương Tông của ta và cái Tinh Hồn Thánh Địa này thì nó chính là rác rưởi, cũng may ta đã truyền nó

lại cho Lê Phong!"

Nghĩ đến sau này mình sẽ ở lại chỗ này, Lê Hạo Dương cũng mừng thầm trong lòng!

"Làm sao bây giờ!"

"Bây giờ ta dẫn hắn đi gặp sư tôn và sư tổ hay là phải nói rõ thân phận với hắn trước đây?"

Trong lúc Lê Hạo Dương mừng thầm trong lòng, Diệp Phong lại chau mày, tự hỏi vấn đề có chút khó giải quyết này.

"Được rồi!"

"Vẫn là trực tiếp dẫn theo Lê Hạo Dương đi Vô Cực Phong đi!"

Trầm tư một lát, rốt cục Diệp Phong làm ra một cái quyết định, sau đó dẫn Lê Hạo Dương trực tiếp đi đến Vô Cực Phong.

...

Vô Cực Phong, Thánh Điện!

"Phong Nhi! ! !"

"Phụ thân! ! !"

Khi Diệp Phong dẫn theo Lê Hạo Dương đi vào Thánh Điện, hai cha con Lê Hạo Dương và Lê Phong ngay lập tức nhìn thấy đối phương, sau đó trên mặt toát lên vẻ vô cùng chấn động nhìn nhau kinh hô lên.

"Phụ thân!"

"Sao người lại xuất hiện ở đây?"

Sau khi tỉnh táo lại, Lê Phong lên tiếng hỏi thăm trước.

"Chờ một chút!"

"Bây giờ ta có chút rối rắm!"

"Ngươi đừng hỏi tại sao ta lại xuất hiện ở chỗ này, ngươi trả lời ta trước, tại sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này?"

Nghe được Lê Phong hỏi thăm, Lê Hạo Dương lại không có trả lời hắn mà trực tiếp hỏi ngược lại.

"Tại sao ta lại ở chỗ này?"

"Phụ thân, nơi này chính là Vô Cực Thánh Địa, nhưng mà bây giờ đã đổi tên thành Tinh Hồn Thánh Địa rồi!"

Nói đến đây, Lê Phong chỉ Lạc Thiên Tuyết lên tiếng giới thiệu: "Phụ thân, vị đó là đệ tử thân truyền của Hồ Ly Lạc Thiên Tuyết, bây giờ nàng là Thánh Chủ Tinh Hồn Thánh Địa, mà vị bên cạnh ngươi là đệ tử thân truyền của Lạc Thiên Tuyết Diệp Phong, cũng là đồ tôn của Hồ Ly, nói như vậy thì cũng là đồ tôn của ta, và cũng là..."

Đang lúc Lê Phong giới thiệu đến Diệp Phong, Lê Hạo Dương trực tiếp xuất hiện ở trước mặt của Lê Phong, một bàn tay đánh mạnh lên trên đầu của Lê Phong, sau đó mắng to: "Khốn kiếp, tục danh của đại ca tốt của ta là một tên tiểu bối như ngươi có thể trực tiếp kêu ra hay sao, còn không mau tranh thủ cung kính kêu một tiếng Diệp đại bá!"

? ? ?

Diệp đại bá?

Diệp Phong chính là đại ca tốt mà phụ thân cứ nhắc đi nhắc lại đó hay sao?

Vốn đang có chút không rõ tại sao phụ thân lại bỗng nhiên đánh hắn một cái nhưng sau khi nghe nói như thế thì Lê Phong cả người trực tiếp choáng váng!

Mà lúc này, không chỉ có Lê Phong choáng váng, ngay cả Hồ Ly và Lạc Thiên Tuyết đang đứng bên cạnh cũng đều ngẩn ra tại chỗ!

"Diệp Phong, tên tiểu tử thúi này không hề chịu một chút thua thiệt nào!"

"Ở hạ giới hắn làm ra nhiều thân phận như vậy, không ngờ được là đến thượng giới hắn cũng làm như vậy!"

"Hơn nữa, hắn còn không tìm thân phận trên cùng một thế hệ, cũng không tìm thân phận cùng thế hệ với sư tôn và sư công, ngược lại lại trực tiếp tìm được người có bối phận cao nhất, bây giờ thì hay rồi, hắn gọi ta là sư tôn nhưng ta phải xưng hô với hắn như thế nào đây!"

Sau khi hết khiếp sợ, Lạc Thiên Tuyết cũng nở một nụ cười khổ, sau đó tức giận đôi mắt đẹp trừng lên nhìn Diệp Phong!

"Khá lắm!"

"Lúc trước Thiên Tuyết nói với ta tiểu tử thúi Diệp Phong này có rất nhiều thân phận ở hạ giới nhưng ta cũng không coi đó ra gì!"

"Lần này thì tốt, hắn gọi ta là sư tổ, ta gọi hắn là Đại bá?"

Mà Hồ Lỵ đang đứng bên cạnh sau khi tỉnh táo lại cũng nở một nụ cười khổ, chuyện này, quan hệ của mọi người xem như triệt để lộn xộn!

"Đại ca!"

"Rốt cuộc đây là tình huống như thế nào!"

Giáo huấn Lê Phong xong, sau đó Lê Hạo Dương cũng một mặt mộng bức nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm, dù sao, đường đường là một đại ca bây giờ lập tức lại biến thành tằng đồ tôn của hắn, chuyện này đổi lại là ai thì người đó cũng bối rối!

"Tiểu Lê!"

"Tình huống này hơi có chút phức tạp!"

"Thật ra thì ta đã biết được thân phận của ngươi là phụ thân của sư tổ công từ lâu rồi, nhưng thông qua bí thuật ta lại biết được ngươi là người hữu duyên với ta, đây là số mệnh đã quyết định như vậy, cho nên ta mới cố ý dẫn ngươi mắc câu thu ngươi làm tiểu đệ!"

Nghe được Lê Hạo Dương hỏi thăm, Diệp Phong cũng chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn.

"Hóa ra là như vậy!"

Chương 628: Diệp Phong là cái tên mà ngươi có thể gọi được hay sao, gọi Diệp đại bá (2)

"Đại ca, bọn họ nghĩ như thế nào ta mặc kệ!"

"Nhưng ở ta nơi này, một ngày là đại ca, vậy thì ngươi mãi mãi cũng là đại ca của ta!"

Sau khi nghe Diệp Phong giải thích xong, Lê Hạo Dương cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình, hắn mặc kệ những lời mà Diệp Phong nói là thật hay giả, nhưng hắn chỉ biết một chuyện thôi, đó chính là còn có hai người nữa đang trên đường đi đến đây đó, hắn tuyệt đối không thể làm mất thân phận tiểu đệ số một này được!

Về phần thân phận tằng sư tổ công thì hắn cũng không dám lấy!

? ? ?

Phụ thân, ngươi không thể chơi người khác như vậy!

Bây giờ bối phận của ngươi là gốc cho tất cả, bây giờ ngươi lại xem hắn như đại ca thì chúng ta biết tính như thế nào đây!

Lê Phong Đang đứng bên cạnh nghe Lê Hạo Dương nói như vậy thì cả người của hắn đều muốn điên rồi, hoặc là trực tiếp chấp nhận bối phận, trước đó đã từng làm trưởng bối của người ta, bây giờ lại lập tức biến thành vãn bối của người ta, chuyển biến thân phận như vậy ai mà chịu cho nổi!

"Chờ một chút!"

"Ta vẫn chưa thành hôn với Hồ Lỵ!"

"Như vậy thì lúc này Diệp Phong cũng chỉ là đồ tôn của Hồ Lỵ, còn chưa được tính là đồ tôn của ta đâu!"

Đúng lúc này, Lê Phong bỗng nhiên nhận ra được một chuyện sau đó vẻ mặt như trút được gánh nặng nhìn về phía Diệp Phong cung kính hô lớn: "Văn bối Lê Phong, bái kiến Diệp đại bá!"

"Xong!"

"Lần này triệt để xong con bê!"

"Tổng cộng chỉ có mấy người như vậy thôi nhưng mà bây giờ lại triệt để lộn xộn hết cả lên!"

Mà nghe được Lê Phong gọi một tiếng Diệp đại bá, Hồ Lỵ và Lạc Thiên Tuyết đang đứng bên cạnh liếc nhau một cái sau đó trên mặt đều nở một nụ cười khổ!

"Chư vị!"

"Tình huống bây giờ có chút rối loạn hãy để cho ta tới giải thích một chút đi!"

"Ta và Tiểu Lê vẫn xưng hô với nhau là huynh đệ!"

"Về phần sư tôn, sư tổ và cả sư tổ công nữa, chúng ta cứ theo vai vế bây giờ mà xưng hô với nhau đi!"

Lúc này, Diệp Phong cũng đứng dậy, nói thẳng ra ý nghĩ của mình!

Hả?

Cứ xưng hô theo vai vế bây giờ?

Nghe được đề nghị này của Diệp Phong, ba người Lạc Thiên Tuyết, Hồ Lỵ và Lê Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó ba người liếc mắt nhìn nhau, cực kỳ ăn ý gật đầu một cái công nhận đề nghị của Diệp Phong, dù sao bây giờ bọn họ cũng không nghĩ ra được biện pháp nào tốt hơn để giải quyết vấn đề quan hệ phức tạp như thế này!

"Tiểu Lê!"

"Ngươi tự mình đi dạo trong Thánh Địa đi, sau đó trực tiếp đi Tinh Hồn Phong tìm một người tên là Đồ Mãng!"

"Đến lúc đó ngươi nói với hắn ngươi là tiểu đệ của ta là được rồi!"

Nhìn thấy mấy người đều không có ý kiến gì, Diệp Phong cũng nhìn nói với Lê Hạo Dương sắp xếp của hắn, sau đó dẫn theo Lạc Thiên Tuyết rời khỏi Thánh Điện đi thẳng đến chỗ xe sói cách đó không xa!

"Tên tiểu tử thúi này!"

"Vừa trở về thì đã kéo ta đi xe sói, không biết là hắn lại muốn làm chuyện xấu xa gì nữa đây!"

Phát hiện Diệp Phong lôi kéo mình đi đến chỗ xe sói, Lạc Thiên Tuyết cũng sắc mặt đỏ bừng tự lẩm bẩm.

Một bên khác!

"Thiên Lôi Môn?"

"Lại là Thiên Lôi Môn âm thầm tạo áp lực cho ngươi cho nên ngươi mới ngăn cản ta đến với A Lỵ?"

"Mà trước ngươi nói đang bận nã pháo nhưng thật ra là đang nã pháo vào Thiên Lôi Môn, đồng thời đã đánh cho Thiên Lôi Môn không còn nữa rồi?"

Nghe Lê Hạo Dương nói ra những tình huống này, sau đó trên mặt Lê Phong cũng lộ vẻ giật mình, hắn không ngờ được là nguyên nhân thực sự khiến cho phụ thân của mình ngăn cản hắn đến với Hồ Lỵ lại là vì Thiên Lôi Môn!

"Phụ thân!"

"Vậy ngươi dùng cái gì nã pháo, vậy mà có thể một pháo đánh cho Thiên Lôi Môn không còn nữa, phải biết, Thiên Lôi Môn là thế lực cấp bá chủ kinh khủng!"

Sau khi tỉnh táo lại, Lê Phong cũng mặt lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm.

"Một khối Hắc Phá Lôi Long Thạch lớn mà thôi!"

"Ngươi đừng nói, cái thứ quỷ quái đó tự bạo sinh ra uy lực vẫn rất kinh khủng nha!"

Nghe được Lê Phong hỏi thăm, Lê Hạo Dương cũng thuận miệng giải thích một chút.

? ? ?

Mặc dù Hắc Phá Lôi Long Thạch thuộc về tiên quáng đặc thù cấp truyền thuyết, nhưng chỉ là một khối Hắc Phá Lôi Long Thạch lớn là có thể đánh cho Thiên Lôi Môn không còn nữa?

Chơi hả?

Dùng miệng đánh?

Sau khi nghe được Lê Hạo Dương giải thích, trên mặt Lê Phong lại toát ra vẻ không quá tin tưởng, hắn cảm thấy phụ thân của mình đang nói khoát!

Nhưng Hồ Lỵ đang đứng bên cạnh nghe được ba chữ một khối lớn này thì trong đầu lại không tự chủ được nhớ tới khi Diệp Phong vừa tới Thánh Địa, hắn lấy ra một khối Tử Minh Huyền Tinh cao ngàn thước, mà Tử Minh Huyền Tinh lớn như vậy mà Diệp Phong chỉ nói nó là một khối lớn mà thôi!

"Bá phụ!"

"Ta muốn hỏi một chút, chính là một khối lớn này là ngươi nói hay là Diệp Phong. . . không đúng, hay là Diệp đại bá nói?"

Đang lúc Hồ Lỵ muốn tìm hiểu về tình huống này một chút thì lại bỗng nhiên nhớ tới Lê Hạo Dương là tiểu đệ trung thực của Diệp Phong cho nên nàng vội vàng thay đổi cách xưng hô với Diệp Phong.

"Ồ!"

"Hồ Lỵ, ngươi cũng rất có nghiên cứu về một khối lớn mà Diệp đại ca hay nói?"

Nghe được Hồ Ly hỏi như vậy, Lê Hạo Dương lại mặt lộ vẻ giật mình hỏi ngược lại.

Hả?

Tràn đầy nghiên cứu?

Ta cũng không có nghiên cứu đơn vị tính toán của riêng Diệp Phong, chỉ là ta đã từng bị dùng 'một khối lớn' Tử Minh Huyền Tinh thu mua mà thôi!

Nghĩ đến đây, Hồ Ly cũng nở nụ cười giải thích rõ: "Bá phụ, thật ra thì thân phận Thánh tử và Thái Thượng trưởng lão của Diệp đại bá ở trong Thánh Địa chính là do hắn dùng một khối lớn Tử Minh Huyền Tinh mua lại!"

Hả?

Đúng lúc này, Hồ Ly chợt phát hiện có người đang túm váy áo của mình, khi nàng quay đầu lại thì mới phát hiện ra chẳng biết từ lúc nào mà Diệp Tiểu Đường đã đi tới bên cạnh nàng.

"Tiểu Đường đại nhân!"

"Ngài có chuyện gì không?"

Chương 629: Ngươi nhàm chán, mẹ nó vậy ngươi mau trở về đánh Tiểu Cước chơi đi

Đối mặt với Diệp Tiểu Đường có thực lực kinh khủng, Hồ Ly cũng không dám khinh thường, nàng rất rõ ràng, trong mắt của đối phương thì đối phương chỉ nhận một mình Lạc Thiên Tuyết, về phần có nể mặt những người khác hay không thì phải xem lại tâm trạng của đối phương như thế nào để!

"Hồ Ly!"

"Chủ nhân đưa cho Lạc tỷ tỷ một bộ quần áo cực kỳ đẹp đẽ, bộ

quần áo đó hoàn toàn không kém hơn bộ quần áo do Tử Minh Huyền Tinh chế tạo một chút nào!"

"Ta cảm thấy nếu như ngươi mặc nó lên thì tuyệt đối sẽ là một đêm không ngủ nữa!"

Nghe được Hồ Lỵ hỏi thăm, Diệp Tiểu Đường cũng dùng thần thức lên tiếng nhắc nhở Hồ Lỵ.

"Thật !"

"Vậy bây giờ bọn họ đang ở đâu?"

Nghe được Diệp Tiểu Đường nhắc nhở, Hồ Lỵ cũng tinh thần tỉnh táo trong nháy mắt, đồng thời trong lòng âm thầm nghĩ: "Chẳng trách lúc nãy tiểu tử Diệp Phong đó vô cùng lo lắng dẫn Thiên Tuyết ra ngoài, hóa ra là lén lút đi làm chuyện xấu sau lưng ta!"

"Đang ở trong cái xe sói ở bên ngoài Thánh Điện đó!"

"Đi trễ, Lạc tỷ tỷ sẽ mặc vào!"

"Nhớ kỹ, tuyệt đối không được để cho người khác biết là ta đã thông báo cho ngươi biết chuyện này!"

Nói xong, Diệp Tiểu Đường các bước đi đến nơi xa như không có chuyện gì xảy ra, đồng thời tự lẩm bẩm: "Chủ nhân, người tuyệt đối đừng có trách Tiểu Đường, chỉ vì ta quá nhàm chán!"

Nếu như Diệp Phong biết được ý nghĩ trong lòng của Diệp Tiểu Đường lúc này thì tuyệt đối sẽ tức mắng to: "Ngươi nhàm chán, vậy mẹ nó ngươi quay trở về đánh Tiểu Cước chơi đi, làm hỏng chuyện tốt của ta là ý gì, làm gì có thuộc hạ nào hố chủ nhân của mình như ngươi không?"

...

"A Lỵ!"

"Ngươi đi làm gì đó?"

Khi Lê Phong phát hiện Hồ Lỵ sắc mặt lo lắng vội vàng chạy tới

cửa Thánh Điện thì trên mặt cũng lộ vẻ nghi ngờ hỏi thăm.

"Lê Phong!"

"Bên phía Thiên Tuyết lại có hàng mới, ta chuẩn bị đi đoạt!"

Nghe được Lê Phong hỏi thăm, Hồ Lỵ cũng dừng bước lại giải thích.

"Cái gì!"

"Bên phía Thiên Tuyết lại có hàng mới rồi?"

"Vậy còn chờ gì nữa, mau đi cướp lấy, nàng còn nhỏ thứ đó nàng không giữ được đâu!"

Nghe được Hồ Lỵ nói như vậy, trong đầu Lê Phong cũng không tự chủ được nghĩ đến bộ quần áo đặc thù do Tử Minh Huyền Tinh chế tạo, sau đó trên mặt lộ vẻ lo lắng nhìn Hồ Lỵ hô to lên.

? ? ?

Hai người các ngươi đáng nói gì đó?

Cái gì là hàng mới?

Cái gì mà giữ không được?

Lê Hạo Dương đang đứng bên cạnh nghe hai người đối thoại, trên mặt cũng toát ra vẻ mộng bức, sau đó nhìn về phía Lê Phong tò mò hỏi: "Lê Phong, hàng mới mà các ngươi vừa mới nói là cái gì đó?"

"Phụ thân!"

"Đó là thứ mà người trẻ tuổi chúng ta cần ngươi thì không dùng được!"

Nói xong, Lê Phong lập tức mang theo vẻ mặt kích động đi đến nơi ở ở phía sau đại điện.

"Tình huống như thế nào?"

"Rốt cuộc thì hàng mới đó là cái gì?"

"Làm sao đến Thánh Địa của đại ca thì ta có cảm giác như mình giống là một thằng ngu cái gì cũng không biết!"

Nhìn Lê Phong rời đi, Lê Hạo Dương cũng cười khổ lắc đầu, sau đó cũng rời khỏi Thánh Điện, chuẩn bị đi đến Tinh Hồn Phong nhìn xem!

Ngoài Thánh Điện, xe sói!

"Sư tôn!"

"Ngươi nhanh lên đi, thay xong thì gọi ta!"

Đang đứng ở bên ngoài xe sói, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười xấu xa lên tiếng nói.

"Rất nhanh!"

"Không biết là tiểu tử thúi ngươi lấy được những bộ quần áo kiểu này từ đâu!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng nói vọng ra từ bên trong xe sói.

"Diệp đại bá!"

"Thiên... bá mẫu đâu?"

Mà lúc này, Hồ Lỵ cũng đi tới chỗ xe sói, sau đó trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong đang đứng ở bên ngoài xe sói lên tiếng hỏi thăm.

"Sư tổ!"

"Ngươi tìm sư tôn có chuyện gì không?"

Nghe được Hồ Lỵ hỏi thăm, Diệp Phong cũng hiếu kì hỏi thăm.

"Đại bá!"

"Ta tìm bá mẫu có chuyện cực kỳ quan trọng!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Hồ Lỵ cũng trả lời một câu đơn giản nhưng không có nói ra rốt cuộc là có chuyện gì, dù sao đây là

chuyện giữa hai người phụ nữ, nàng không dám nói chuyện này với Diệp Phong!

"Gấp gáp như vậy sao?"

"Sư tôn ta đang ở bên trong xe sói đó, vậy ngươi đi vào trong đó tìm nàng đi!"

Nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy lo lắng của Hồ Lỵ, Diệp Phong cũng không có hỏi nhiều nữa trực tiếp chỉ vào trong xe sói lên tiếng nói.

Hô!

Đi vào bên trong xe sói, Hồ Lỵ cũng thở dài ra một hơi, thầm nghĩ trong lòng: "Không ngờ được là có một ngày ta sẽ phải gọi đệ tử thân truyền của mình là bá mẫu nhưng mà không ở trước mặt Diệp Phong thì ta có thể tiếp tục gọi nàng là thiên tuyết Thiên Tuyết!"

"Sư tôn!"

"Sao ngươi lại tới đây?"

Đang chuẩn bị thay quần áo, Lạc Thiên Tuyết nhìn thấy Hồ Lỵ bỗng nhiên đi vào bên trong xe thì trên mặt cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên hỏi thăm.

Hả?

Đúng lúc này, Lạc Thiên Tuyết lại phát hiện ánh mắt Hồ Lỵ trực tiếp nhìn vào bộ y phục đang ở trên tay nàng, chuyện này khiến cho nàng cảm thấy có chút bất an khó hiểu sau đó vội vàng đưa y phục ra giấu ở sau lưng.

"Thiên Tuyết!"

"Đừng ẩn giấu, ta đến đây chính là vì bộ y phục đó!"

"Ngươi cũng thật là, có hàng mới tại sao không nói cho ta biết một tiếng chứ!"

Nói xong, Hồ Lỵ lập tức đi tới bên cạnh Lạc Thiên Tuyết, trực tiếp

giật lấy bộ y phục mà nàng đang giấu ở sau lưng.

"Sư tôn!"

"Diệp Phong vẫn đang chờ ta thay, ngươi lấy đi như vậy thì ta biết phải ăn nói với hắn như thế nào đây!"

Nhìn thấy Hồ Lỵ cất bộ y phục đó vào trong tiên giới, Lạc Thiên Tuyết cũng nở một nụ cười khổ nói, nàng hoàng toàn không ngờ được là sư tôn này của mình lại trở nên mê muội những bộ y phục mà Diệp Phong cung cấp như vậy!

Hả?

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Hồ Lỵ cũng rơi vào trầm tư, sau đó bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trên mặt nở một nụ cười nói: "Bá mẫu, chúng ta là hạng tiểu bối, lấy của các ngươi mấy bộ y phục, ngươi là người làm trưởng bối hẳn là sẽ không để trong lòng chứ!"

? ? ?

Vừa còn gọi Thiên Tuyết!

Thoáng một cái liền biến thành bá mẫu rồi?

Bối phận còn có thể chơi như vậy sao?

Chương 630: Tinh Hồn Phong này là chỗ mà người có thể ở lại được hay sao?

Nghe được Hồ Lỵ nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cả người đều choáng váng, mặc dù nàng rất muốn phản bác nhưng nếu như suy nghĩ tử tế lại một chút thì những lời mà đối phương vừa mới nói ra cũng không có gì sai!

Một lát sau!

"Sư tôn!"

"Sư tổ đến tìm ngươi có chuyện gì gấp sao, ta thấy nàng có vẻ như là rất gấp, có cần ta hỗ trợ hay không?"

Sau khi Hồ Lỵ rời đi, Diệp Phong cũng đi vào toa xe, nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết trực tiếp hỏi thăm.

"Đồ nhi!"

"Sư tôn lấy bộ y phục mà ngươi cho ta đi rồi!"

"Sau này quần áo phúc lợi chi đó mà ngươi lấy được thì chúng ta vẫn nên tìm một chỗ mà sư tôn không tìm thấy rồi mặc, nếu không thì ta không mặc được đâu, ngươi không nhìn thấy, tất cả đều lợi cho sư công của ngươi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lạc Thiên Tuyết cũng cười khổ nói rõ tình huống.

"Cái gì!"

"Sư tổ lấy bộ quần áo do Tử Minh Huyền Tinh chế tạo đi còn chưa đủ mà còn lấy luôn cả bộ quần áo này nữa?"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Diệp Phong cả người đều mộng, cái này là lấy hả phải nói là chạy tới chỗ bọn họ để càng quét thì đúng hơn!

"Không được!"

"Bộ y phục này ta còn chưa có nhìn ngươi mặc!"

"Ta lập tức đi tìm sư tổ lấy về, ta cũng không tin ta là một đồ tôn đi tìm nàng đòi hỏi vài món đồ mà nàng còn có thể không cho ta!"

Nói xong, Diệp Phong chuẩn bị rời khỏi xe sói, trực tiếp đi tìm Hồ Lỵ!

"Đồ nhi!"

"Chớ đi!"

"Sư tôn nói, nàng là một vãn bối, lấy hai bộ quần áo từ chỗ Đại bá và bá mẫu, người làm trưởng bối như chúng ta chắc chắn sẽ không so đo với nàng, thậm chí, cuối cùng nàng còn gọi ta là bá mẫu!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng vội vàng giải thích.

Choáng váng!

Sau khi Diệp Phong nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, cả người đều choáng váng, hắn hoàn toàn không ngờ được là Hồ Lỵ vì đạt được quần áo trong tay của hắn mà có thể làm được tới mức độ đó!

...

Tinh Hồn Phong!

"Tình huống như thế nào?"

"Đây là tình huống như thế nào!"

"Nơi này chính là Tinh Hồn Phong của đại ca, sao còn có ăn mày xuất hiện hơn nữa còn là năm người!"

Khi Lê Hạo Dương đi vào Tinh Hồn Phong, nhìn thấy ngũ đại tổ lão quần áo cũ nát, cầm chén bể trong tay đang tản bộ trên Tinh Hồn Phong thì trên mặt cũng lóe lên vẻ khó có thể tin được!

Làm sao bây giờ?

Mặc dù không biết tại sao chỗ này lại có tên ăn mày!

Nhưng dù sao chỗ này cũng là địa bàn của đại ca mà ta là tiểu đệ, bây giờ có phải ta nên đi qua đó để cho bọn họ một chút hay không!

Nghĩ đến đây, Lê Hạo Dương cũng cắn răng, trực tiếp lấy từ trong tiên giới ra một trăm miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh, sau đó đi thẳng tới chỗ ngũ đại tổ lão.

Keng keng keng!

Theo một loạt tiếng Tiên Linh Tinh đụng chén bể phát ra, ngũ đại tổ lão đang tản bộ cũng dừng bước!

Nhìn hai mươi miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh trong chén của mình, ngũ đại tổ lão cũng có chút khó hiểu quay đầu nhìn qua Lê Hạo Dương, sau đó Đại tổ lão Lạc Thiên Hình trực tiếp nhìn về phía Lê Hạo Dương đang âm thầm đắc ý, vẻ mặt không vui lên tiếng nói: "Ngươi là ai, ngươi tới đây để đuổi ăn mày hả?"

? ? ?

Cái gì gọi là đuổi ăn mày?

Không phải các ngươi chính là ăn mày hay sao?

Nghe được Lạc Thiên Hình nói như vậy, Lê Hạo Dương cũng sững sờ, thầm nghĩ trong lòng: "Trong địa bàn của đại ca, tên ăn mày cũng có ánh mắt cao như vậy sao, hai mươi miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh cũng không thể để bọn họ thỏa mãn?"

Chờ chút!

Bỗng nhiên, Lê Hạo Dương bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, ánh mắt trực tiếp nhìn xuống cực phẩm Tiên Linh Tinh che phủ mặt đất dưới chân, thầm cười khổ nói: "Rốt cuộc ta đang làm gì vậy, nơi này khắp nơi đều có cực phẩm Tiên Linh Tinh, bọn họ cũng đâu thèm để ý chút đồ ta cho!"

"Vị lão huynh này!"

"Ta thấy ngươi cốt cách kinh kỳ, chính là một kỳ tài tu đạo vạn năm khó gặp!"

"Vừa khéo trong tay của ta có một bản công pháp vô thượng, chỉ cần một trăm miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh, không biết ngươi có hứng thú hay không!"

Đúng lúc này, Hồng Lão Lục lại đến nơi này, trực tiếp triển khai lừa gạt Lê Hạo Dương.

Bành!

Nhưng mà không đợi Lê Hạo Dương kịp phản ứng thì Vũ Lang đã xuất hiện ở sau lưng Hồng Lão Lục, dùng một cái chưởng đao trực tiếp đánh cho hắn hôn mê bất tỉnh, sau đó nhìn nói với Lê Hạo Dương: "Ở trên Tinh Hồn Phong này, mỗi người đều trải qua chưởng đao của ta, ta vừa mới làm mẫu cho ngươi xem, để ngươi có chuẩn bị tâm lý, ngươi yên tâm, ta sẽ lập tức đánh ngươi ngất xỉu!"

"Đủ rồi!"

"Tinh Hồn Phong vất vả lắm mới có một người mới tới, các ngươi khi dễ hắn như thế, vậy hắn nên học tập quỳ xuống chi đạo với ta mới đúng!"

Lúc này, Trần Phàm cũng từ nơi không xa đi tới, sau đó dưới ánh mắt đờ đẫn của Lê Hạo Dương, hắn trực tiếp quỳ xuống trước mặt Vũ Lang cũng la lớn: "Vũ Lang, ta quỳ, ngươi còn không biết xấu hổ đánh ta ngất xỉu sao?"

"Mẹ nó!"

"Bọn họ đều là những người nào a!"

"Có phải ta đi lộn chỗ hay không?"

Lúc này, Lê Hạo Dương cảm thấy đầu đều sắp nổ, trong lòng sụp đổ nghĩ: "Cái Tinh Hồn Phong này thật sự là nơi mà người có thể ở lại được hay sao?"

"Ồ!"

"Các ngươi đang ở chỗ này làm gì đó?"

Đúng lúc này, Cường trọc khiêng một thanh cự hình Lang Nha Bổng dài mười mét, sau đó nện bước cực kỳ phách lối đi từ đằng xa tới chỗ đám người.

"Mẹ nó!"

"Gia hỏa này là ai!"

"Lang Nha Bổng lớn như thế, sẽ không phải là dùng nó để nện người đó chứ!"

Chú ý tới Đường Tiểu Cường đi từ nơi xa tới, Lê Hạo Dương đã có ý nghĩ phải thoát khỏi Tinh Hồn Phong, hắn cảm thấy mẹ nó người ở chỗ này không có một người nào là người bình thường hết!

...

"Đinh! Cảm nhận được lúc này tâm tình của túc chủ đang buồn bực cho nên tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ tiến về Đệ Tam Tiên Vực tìm kiếm được ba tên thích hợp làm bại gia môn đồ, nhiệm vụ thành công, ngẫu nhiên ban thưởng số lượng điểm phá sản nhất định, có tỷ lệ sẽ ban thưởng Thăng Tiên Đan, trăm phần trăm ban thưởng mấy bộ quần áo đặc thù, nhiệm vụ thất bại, ngẫu nhiên ban thưởng số lượng điểm phá sản nhất định, thời gian nhiệm vụ bảy ngày!"

Chương 631: Cuối cùng vẫn là một mình ta chống được tất cả

Ngay lúc Diệp Phong một mình nhàm chán nằm trên đỉnh của xe sói phơi nắng thì tiếng nhắc nhở ban bố nhiệm vụ của hệ thống lại bỗng nhiên vang lên trong đầu của hắn.

Ừm!

Diệp Phong nghe xong cũng đột nhiên ngồi dậy, sau đó cực kỳ nhiệt tình cười to nói: "Hệ thống, thật sự là ta càng ngày càng thích dáng vẻ ngươi sủng ái ta như vậy rồi!"

(Hệ thống: Túc chủ nhà mình thì chắc chắn phải sủng ái, nếu không sủng ái ngươi chẳng lẽ phải đi sủng ái túc chủ của hệ thống khác hay sao?)

"Ăn một hố, khôn ngoan nhìn xa trông rộng!"

"Chờ ta hoàn thành nhiệm vụ này, nhất định phải dẫn theo sư tôn rời khỏi Thánh Địa, sau đó tìm một chỗ không có ai rồi mới lấy phần thưởng ra mới được!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư, hắn đang nghĩ, lần này tiến về Đệ Tam Tiên Vực tìm kiếm người thích hợp làm bại gia môn đồ, nên dẫn ai theo mới thú vị một chút!

"Được rồi!"

"Không nghĩ, ta đi qua đó hỏi bọn họ luôn cho nhanh!"

"Đến lúc đó sợ là sẽ cạnh tranh cực kỳ kịch liệt, vậy thì phải xem ai trong số bọn họ có biểu hiện tốt nhất!"

Trầm tư một chút, Diệp Phong cũng không nghĩ nhiều nữa, rời khỏi Vô Cực Phong, lập tức đi đến Tinh Hồn Phong!

...

Tinh Hồn Phong!

"Chư vị!"

"Ta chuẩn bị đi đến Đệ Tam Tiên Vực, có ai trong số các ngươi muốn đi theo ta đi ra ngoài chơi một chút hay không?"

Sau khi triệu tập tất cả mọi người lại, Diệp Phong cũng nhìn mấy người Đồ Mãng, Hồng Lão Lục, Chu Khải, Cung Phong lên tiếng hỏi thăm.

Nhưng mà hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Diệp Phong là khi mọi

người nghe được cái tin tức sẽ được đi ra ngoài chơi này thì lại không có phản ứng chút nào thậm chí trên mặt còn xuất hiện một chút xíu cảm xúc mâu thuẫn!

Tình huống như thế nào?

Những người này đều xảy ra chuyện gì đó!

Ở hạ giới, những người đó đều chờ ta lật bài, nhưng tại sao đến lượt các ngươi thì một chút phản ứng cũng không có như vậy?

Nhìn thấy tất cả mọi người đều trở nên yên tĩnh một cách khác thường thì Diệp Phong cũng có chút lúng túng tiếp tục nói: "Như vậy đi, nếu như có ai muốn đi theo ta ra ngoài chơi thì sau khi ta đếm ba tiếng thì hãy trực tiếp tiến lên trước một bước!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp bắt đầu đếm ngược!

"Ba!"

"Hai!"

"Một!"

Nhưng mà khi Diệp Phong đếm tới một thì tất cả mọi người đều cực kỳ chỉnh tề lui về phía sau một bước, cảnh tượng này khiến cho Diệp Phong nhìn tới choáng váng!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, rốt cuộc thì đây là tình huống như thế nào!"

"Nhiều người như vậy mà không có một người nào muốn đi theo ta ra ngoài chơi hết?"

Mang theo nghi hoặc, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống: "Vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem rốt cuộc là những người này đang làm cái gì, tại sao không có một người nào muốn đi theo ta ra ngoài!"

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, bây giờ mọi người trong Tinh Hồn Phong mỗi ngày đều dùng nhiều loại

phương pháp khác nhau để ăn các loại Tiên Trùng mỹ vị, mỗi ngày đều dùng đủ loại tiên thảo cấp truyền thuyết để ngâm bồn tắm, mỗi ngày đều hưởng dụng các loại tiên quả hi hữu, mỗi ngày đều thỏa thích hưởng thụ lấy tất cả mọi thứ ở đây cho nên bọn họ hoàn toàn không muốn rời khỏi Thánh Địa!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của hắn.

"Ngọa tào!"

"Hèn gì ta cứ thắc mắc tại sao không một ai muốn đi!"

“Hóa ra là hưởng thụ đến ghiền!"

Sau khi biết được nguyên nhân, Diệp Phong cũng toát ra vẻ bất đắc dĩ, mặc dù là mọi người đang hưởng thụ nhưng mà bản chất những việc mà bọn họ làm cuối cùng vẫn là đang phá của như vậy thì hắn còn gì để nói nữa!

(Đám người ở hạ giới: Lúc trước nếu như ngươi chế tạo Tinh Hồn Tông thành như vậy thì mẹ nó, ai mà muốn lật bài, chúng ta cũng sẽ ở lại trong tông môn để mà thoả thích hưởng thụ!")

"Đại ca!"

Ngay lúc Diệp Phong vẻ mặt thất lạc xoay người chuẩn bị rời đi một mình thì một giọng nói quen thuộc lại vang lên phía sau lưng hắn.

"Lê đệ!"

Lúc này Diệp Phong cũng đột nhiên quay người trên mặt lộ vẻ kích động nhìn về phía Lê Hạo Dương, sau đó tràn đầy cảm động lẩm bẩm: "Thời khắc mấu chốt, còn phải nhìn Lê đệ của ta!"

"Đại ca!"

"Trên đường cẩn thận a!"

Nhưng mà khi Lê Hạo Dương tiếp tục nói ra một câu nữa thì trên mặt Diệp Phong hoàn toàn không còn chút cảm động nào mà thay

vào đó là tràn đầy hắc tuyến!

"Cuối cùng vẫn là một mình ta chống được tất cả!"

Xoay người rời đi lần nữa, Diệp Phong cũng cười khổ tự lẩm bẩm.

...

"Diệp trưởng lão!"

"Lại muốn đi ra ngoài sao?"

Nhìn thấy Diệp Phong từ đằng xa đi tới, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng mặt lộ vẻ giật mình hỏi thăm, đồng thời trong lòng sợ hãi than: "Tiểu tử Diệp Phong này không có để cho mình rảnh rỗi một chút nào chẳng lẽ đây là nguyên nhân tại sao hắn có thể mạnh lên hay sao?"

"Đúng vậy!"

"Còn phải đi ra ngoài một chuyến!"

Nói xong, khi Diệp Phong chuẩn bị đi vào đại trận mê cung thì lại bỗng nhiên chú ý tới tam đại thủ hộ Tiên Thú là Tiểu Bát Tử, Tiểu Báo Tử và Tiểu Điêu Tử đang đứng bên cạnh!

"Nếu như người trên Tinh Hồn Phong đều không muốn đi theo ta ra ngoài!"

"Vậy thì ta lại dẫn một thủ hộ Tiên Thú ra ngoài đi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía tam đại thủ hộ Tiên Thú lên tiếng nói ra: "Ta muốn ra ngoài chơi một chút, ai trong số các ngươi muốn đi theo ta thì hãy tiến lên một bước!"

"Ừm?"

"Lại muốn đi ra ngoài, còn muốn dẫn theo một trong số chúng ta?"

"Dù sao lần này ta sẽ không đi ra ngoài nữa, hai ngày này Tiểu Báo Tử và Tiểu Điêu Tử ở chỗ này thoải mái đều sắp thoải mái đến chết rồi, lần này cho dù như thế nào đi nữa thì ta cũng phải ở lại

đây hưởng thụ mấy ngày mới được!"

Nghe được Diệp Phong tra hỏi, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng nghĩ thầm trong lòng.

Mà khi nó nhìn qua Tiểu Báo Tử và Tiểu Điêu Tử ở hai bên trái phải, muốn Xem Xem trong số bọn chúng có ai đã tiến lên trước một bước thì lại hoảng sợ phát hiện bọn chúng lại đứng ở phía sau của mình, khi phát hiện ra được tình huống này thì Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư toàn bộ thú đều choáng váng!

Chương 632: Cuối cùng vẫn là một mình ta chống được tất cả (2)

"Tình huống như thế nào!"

"Mẹ nó, rốt cuộc là tình huống như thế nào!"

"Ta rõ ràng không hề động đậy nhưng tại sao ta lại tiến lên trước một bước cơ chứ?"

Điên rồi!

Lúc này Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư thật sự muốn điên rồi, nó không muốn đi theo Diệp Phong ra ngoài bây giờ nó chỉ muốn ở lại trong Thánh Địa sau đó trong lúc trông nhà hộ viện thì đồng thời hưởng thụ cuộc sống một chút thôi!

"Diệp thiếu!"

"Ta muốn nói ta không nhúc nhích nhưng lại không biết chuyện gì xảy ra mà đột nhiên ta lại biến thành đi lên trước một bước thì ngươi có tin hay không?"

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng trưng vẻ mặt thành thật nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Ta tin!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, Diệp Phong

cũng gật đầu đáp lại.

Cười!

Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nghe được Diệp Phong nói như vậy thì trực tiếp nhếch miệng nở nụ cười, chỉ cần Diệp Phong tin, vậy thì cũng coi như là nó đã giải trừ được nguy cơ!

"Tiểu Bát Tử!"

"Ngươi còn đứng đó cười ngu cái gì vậy?"

"Còn không tranh thủ đi theo ta!"

Nhìn thấy Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đứng tại chỗ cười ngây ngô, Diệp Phong cũng lên tiếng thúc giục.

? ? ?

Đi theo ngươi?

Không phải là ngươi vừa mới nói là ngươi tin tưởng những lời mà ta nói hay sao?

Sao bây giờ còn kêu ta đi với ngươi nữa?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư trực tiếp choáng váng, chuyện này hoàn toàn không giống như tình huống mà nó đã nghĩ!

Một lát sau!

"Tiểu Bát Tử!"

"Sau này ngươi phải chú ý một chút đi!"

"Tại sao Tiểu Báo Tử và Tiểu Điêu Tử biết lui lại một bước mà bản thân ngươi chỉ biết ngu ngốc đứng yên tại chỗ?"

Sau khi rời khỏi Thánh Địa, Diệp Phong cũng nhìn về phía Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cười trêu ghẹo.

"Diệp thiếu!"

"Ta cũng không ngờ được là hai tên khốn kiếp đó lại gian xảo như vậy!"

"Nhưng mà nếu như ta cũng lùi về sau một bước như chúng nó thì có phải là ba người chúng ta đều sẽ an toàn hết hay không?"

Nói đến đây, trên mặt Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Không sai!"

"Nếu như ngươi cũng lui về phía sau một bước thì chắc chắn là ba người các ngươi đều sẽ an toàn hết!"

"Nhưng mà có thể nào có một loại khả năng là nếu như ngươi lùi lại một bước thì bọn chúng sẽ lùi lại hai bước hay không?"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích.

"Ừm?"

"Lui lại hai bước?"

Nghe đến đây, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đầu tiên là sững sờ, sau đó ở trong lòng lập tức mắng to: "Mẹ nó, chắc chắn hai tên khốn kiếp đó có thể làm ra được chuyện như vậy, xem ra sau này ở chung một chỗ với hai tên khốn kiếp đó thì ta phải cẩn thận hơn một chút, nếu không đến khi ta bị bọn chúng bán đi thì mẹ nó ta còn giúp bọn chúng đếm tiền nữa!"

"Đi thôi!"

"Chúng ta lập tức chạy tới Đệ Tam Tiên Vực!"

Lúc này, Diệp Phong tiện tay lấy một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định ném cho Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, sau đó bản thân hắn cũng nhanh chóng kích hoạt một cái, một người một thú nhanh chóng biến mất ở bên trong Không Gian Truyền Tống Môn!

...

Đệ Tam Tiên Vực, Xích Ô Thành!

"Lúc trước chúng ta gặp được ngũ đại tổ lão ở trong thành trấn này, vừa khéo nơi đây lại là một tòa thành trấn bên trong Đệ Tam Tiên Vực!"

"Nếu không nếu muốn chạy tới Đệ Tam Tiên Vực trong thời gian ngắn nhất thì sợ là phải làm phiền hai người Diệp Tiểu Chùy, Diệp Tiểu Cước xuất thủ!"

Xuất hiện trên đường phố phồn hoa, Diệp Phong cũng cười tự nói.

"Tình huống như thế nào?"

"Lúc trước tòa thành trân này không có bị Thiên Đạo kiếp vân hủy diệt hay sao?"

Mà bên cạnh, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lại cảm thấy cực kỳ khó hiểu!

Phải biết, lúc trước tam đại thủ hộ Tiên Thú bọn chúng dẫn theo Diệp Phong, Đường Tiểu Cường và ngũ đại tổ lão rời đi, nó chú ý tới bọn chúng rời đi thì Thiên Đạo kiếp vân vẫn luôn bình tĩnh đó trực tiếp tụ ra vô số đạo Thiên Đạo lôi kiếp!

Cho nên theo Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nghĩ thì hẳn là tòa thành trấn này đã bị Thiên Đạo kiếp vân tiêu diệt từ lâu rồi mới đúng!

(Thiên Đạo kiếp vân: Ngươi nghĩ không sai, nhưng người không biết là có một tên khốn kiếp bị ủy khuất cho nên đã chạy tới đây tìm được ta, nói là muốn thỏa thích chiến một trận với ta, kết quả hắn dùng chùy sắt lớn diệt ta luôn á!)

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta tới đây làm gì?"

"Chẳng lẽ ngươi còn có bằng hữu cũ ăn xin ở chỗ này?"

Lúc này, trên mặt Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

Trán!

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, trong nháy mắt trên mặt Diệp Phong cũng treo đầy hắc tuyến, hắn rất muốn giải thích một câu bằng hữu cũ ăn xin của hắn thật sự chỉ có năm người đó mà thôi!

"Mặc dù nơi này là Đệ Tam Tiên Vực!"

"Nhưng so sánh với Đệ Nhất Tiên Vực thì nó vẫn kém hơn nhiều lắm!"

"Ta hoàn toàn không ngờ được là một tòa thành trấn lớn như vậy mà thậm chí ngay cả một quả Độc Giác Huyền Trư Đản cũng không có!"

Lúc này, một thanh niên đi ngang qua bên cạnh Diệp Phong trên mặt hiện lên vẻ cực kỳ thất vọng nói chuyện với nam tử trung niên đang đi bên cạnh hắn.

"Chu thiếu!"

"Dù sao tòa thành trấn này chỉ là một tòa thành trấn nằm ở biên giới của Đệ Tam Tiên Vực!"

"Hơn nữa, Độc Giác Huyền Trư cũng là một loạt Tiên Thú cực kỳ mạnh mẽ, cho dù là ở Đệ Nhất Tiên Vực thì Độc Giác Huyền Trư Đản cũng được xem như là trứng Tiên Thú cực kỳ hi hữu, ở chỗ này không có cũng là một chuyện bình thường mà!"

Nam tử trung niên nghe được thanh niên phàn nàn như vậy thì cũng gượng cười giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Chu thiếu?

Muốn ăn Độc Giác Huyền Trư Đản?

Diệp Phong đang đi bên cạnh nghe được cuộc đối thoại của hai người thì trên mặt cũng lộ ra vẻ giật mình sau đó khóe miệng nở một nụ cười tự lẩm bẩm: "Bản thị đồng căn sinh, tương tiên hà

thái cấp!"

"Tiểu Bát Tử!"

"Độc Giác Huyền Trư, loại Tiên Thú này ngươi biết không?"

Chương 633: Vừa tới Đệ Tam Tiên Vực thì đã gặp được thí sinh thích hợp?

Nhìn thấy hai người đã đi xa, Diệp Phong cũng nhìn về phía Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh lên tiếng hỏi thăm.

"Độc Giác Huyền Trư?"

"Diệp thiếu, ta chưa từng nghe nói tới Độc Giác Huyền Trư gì cả!"

"Nhưng mà ở thời đại thượng cổ thì ta biết được một loại Tiên Thú tên là Kim Giác Huyền Trư!"

"Ở thời đại thượng cổ thì Kim Giác Huyền Trư đó cũng là một loại Tiên Thú tương đối mạnh!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng lắc đầu, sau đó kể ra tình huống của một loại Tiên Thú khác.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, trong cơ thể của Độc Giác Huyền Trư có huyết mạch của Kim Giác Huyền Trư, chỉ là theo thời gian trôi qua thì độ đậm của huyết thống càng ngày càng thấp xuống cho nên bây giờ mới thoái hóa trở thành Độc Giác Huyền Trư!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại bỗng nhiên vang lên trong đầu của Diệp Phong.

"Không phải đâu!"

"Ở thời đại thượng cổ thì Kim Giác Huyền Trư cũng chỉ là một loại Tiên Thú tương đối mạnh mà thôi, sau khi trải qua mấy chục vạn năm thoái hóa mà bây giờ ở thời đại này nó vẫn còn là một loại Tiên Thú tương đối mạnh?"

Sau khi nghe được hệ thống nhắc nhở như vậy thì Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình nói!

"Hệ thống!"

"Vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem cái tên vừa mới muốn ăn Độc Giác Huyền Trư đó có thích hợp trở thành bại gia môn đồ hay không!"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng lập tức ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, đối phương thích hợp trở thành bại gia môn đồ, nhưng mà có thể thu đối phương vào trong Bại Gia Môn hay không thì phải xem thủ đoạn của túc chủ!"

Cười!

Nghe được hệ thống đáp lại như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười, hắn không ngờ được là mình vừa mới đi qua đây thì đã gặp được một nhân tuyển thích hợp sau đó trực tiếp nói với Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh: "Tiểu Bát Tử, chúng ta đi, đuổi theo hai tên đó!"

...

Bên trong một quán rượu!

"Huynh đệ!"

"Ngươi không ngại nếu như chúng ta ngồi ở đây chứ!"

Đi vào quán rượu, nhìn thấy thanh niên và nam tử trung niên đó đang ngồi ở trong một góc tương đối hẻo lánh thì Diệp Phong cũng dẫn theo Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đi tới, sau đó trực tiếp lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Bây giờ trong quán rượu này chỉ có bốn người chúng ta, ngươi tùy tiện tìm một cái bàn ngồi không được, lại nhất định phải ngồi chung một chỗ với ta?

Nhìn quán rượu trống rỗng một chút, đang lúc Chu Dương chuẩn bị cự tuyệt đối phương thì trong đầu lại vang lên giọng nói của nam tử trung niên đang ngồi bên cạnh: "Chu thiếu, đồng ý cho đối phương ngồi xuống đó đi, tráng hán dáng người khôi ngô đó mang tới cho ta cảm giác cực kỳ nguy hiểm chỉ sợ là ta không phải là đối thủ của hắn!"

"Cái gì!"

Nghe được Phong thúc dùng thần thức truyền âm như vậy, trong mắt Chu Dương cũng lóe lên vẻ khó có thể tin!

"Đại ca!"

"Mau mời ngồi!"

Sau khi tỉnh táo lại, Chu Dương cũng vội vàng đứng lên, sau đó thần thái cung kính nói với Diệp Phong.

"Ừm?"

"Tiểu Bát Tử, ngươi hù dọa bọn họ rồi?"

Nhìn thấy phản ứng của đối phương như vậy cho nên Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh.

"Diệp thiếu!"

"Không trách ta được!"

"Là nam tử trung niên đó thăm dò thực lực của ta trước sau đó ta hơi phóng ra một chút xíu khí tức uy áp thôi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng vội vàng giải thích.

"Thì ra là thế!"

Sau khi nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư giải thích, lúc này Diệp Phong mới nhìn về phía Chu Dương cười dò hỏi: "Chu thiếu, vừa mới nãy khi ở trên đường đi thì ta nghe được là ngươi nói

ngươi muốn ăn Độc Giác Huyền Trư Đản, cái thứ đó ăn có ngon hay không?"

"Hóa ra là bọn họ!"

"Chẳng trách ta lại cảm thấy bọn họ có chút quen mắt hóa ra là vừa rồi trùng hợp gặp được nhau ở trên đường!"

"Mà vừa khéo bọn họ lại nghe được cuộc nói chuyện giữa ta với Phong thúc cho nên bọn họ mới tìm tới đây!"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Chu Dương giờ mới hiểu được tại sao đối phương lại bỗng nhiên tới tìm bọn họ.

"Đại ca!"

"Độc Giác Huyền Trư Đản cực kì ngon!"

"Khi ta còn ở nhà thì mỗi ngày cũng phải ăn một quả!"

Lúc này, Chu Dương cũng trưng vẻ mặt đắc ý ra lên tiếng nói.

"Ngọa tào!"

"Chu đại thiếu của ta ơi!"

"Ngươi đừng có khoác lác ở đây có được hay không!"

"Mặc dù tông môn chúng ta thuộc về thế lực đỉnh tiêm ở Đệ Nhất Tiên Vực, nhưng cho dù là như thế thì cũng không thể nào cung cấp cho ngươi mỗi ngày một quả Độc Giác Huyền Trư Đản đâu, lẽ nào ngươi nghĩ cái thứ đồ chơi đó là rau cải trắng có mặt ở khắp nơi trên đường cái hay sao hả!"

Phong thúc ngồi bên cạnh nhìn thấy Chu Dương bắt đầu khoác lác như vậy thì cả người hắn đều muốn điên rồi bây giờ hắn rất muốn tóm lấy cổ áo của Chu Dương mà rống lên một tiếng: "Ngươi thích khoác lác thì không có vấn đề, nhưng mà khi ngươi khoác lác thì ngươi cũng phải nhìn xem người đang nghe ngươi khoác lác là ai chứ!"

"Nha!"

"Nếu nói như vậy thì bên trong tông môn của Chu thiếu có rất nhiều Độc Giác Huyền Trư Đản, vậy ngươi sẽ không ngại tặng cho ta mấy quả chứ!"

Nghe được Chu Dương nói như vậy, Diệp Phong cũng nở nụ cười lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Tặng ngươi mấy quả?

Ta đang khoác lác, cho dù là ở trong tông môn thì một năm ta cũng không ăn được một quả đâu!

Mà lần này ra cũng là vì đã gần ba năm rồi mà ta chưa ăn được cho nên ta mới đi ra ngoài để tìm kiếm!

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, trong nháy mắt Chu Dương ngốc ngay tại chỗ, trong lòng mắng thầm: "Đáng chết, bình thường khoác lác quen rồi, vậy mà lúc nãy ta lại không tự chủ được khoác lác, bây giờ phải làm sao đây!"

"Chu thiếu!"

"Có phải không tiện lắm hay không?"

"Nếu không ngươi ra giá, ta mua một trăm quả!"

Nhìn thấy trong nháy mắt Chu Dương không có phản ứng, Diệp Phong cũng đoán được cái gì, sau đó cười lên tiếng lần nữa.

Ừm!

Mẹ nó ta một quả cũng không có!

Ngươi còn muốn mua một trăm quả?

Chương 634: Vừa tới Đệ Tam Tiên Vực thì đã gặp được thí sinh thích hợp? (2)

Nghe nói như thế, Chu Dương cả người đều muốn điên rồi, hắn cảm thấy mình không thể tiếp tục nữa, dù sao cũng là do mình trang bức mà ra, bây giờ mình phải nghĩ cách để giải quyết mới được!

"Đại ca!"

"Ta thẳng thắn!"

"Thật ra thì những lời ta vừa mới nói chỉ là ta đang khoác lác mà thôi, đừng nói là một ngày ăn một quả, ta một năm cũng không có một quả để mà ăn!"

"Mà lần này ra ngoài cũng là vì đã gần ba năm không ăn được nó cho nên ta mới nghĩ đi ra ngoài thử vận may xem có thể gặp được một quả hay không!"

Trầm tư một lát, Chu Dương cũng cắn răng, trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong nói thật ra!

Nói xong, Chu Dương và Phong thúc đang ngồi ở bên cạnh trên mặt đều lộ ra vẻ khẩn trương, bọn họ không biết Diệp Phong có thể vì chuyện này mà tức giận sau đó trực tiếp xuất thủ với bọn họ hay không!

"Hóa ra ngươi không có!"

"Nhưng mà ta có, ngươi có muốn hay không?"

Ngay lúc Chu Dương và Phong thúc lo lắng đề phòng chờ đợi Diệp Phong thẩm phán thì lại nghe được Diệp Phong nói một câu như vậy, chuyện này khiến cho trên mặt của hai người đều lộ ra vẻ kinh ngạc quay đầu qua nhìn Diệp Phong.

"Đại ca!"

"Người trong đồng đạo?"

Ngẩn ra một chút, Chu Dương lại bỗng nhiên nói một câu như vậy.

Ba!

Đúng lúc này, Phong thúc đang đứng ở bên cạnh tức giận đến trực tiếp quất một bàn tay vào đầu Chu Dương, sau đó mắng to: "Chu thiếu, ngươi mau câm miệng lại đi, sao vị thiếu gia này có thể là người trong đồng đạo với ngươi được, ngươi thích khoác lác không có nghĩa là người khác cũng thích khoác lác giống như ngươi đâu!"

Lúc này, Phong thúc thật sự muốn điên rồi, đối phương không có tức giận đã lại kết quả vô cùng tốt rồi, nhưng mà hắn hoàn toàn không ngờ được là Thiếu chủ ngu ngốc này của mình lại hoài nghi đối phương nói như vậy cũng là đang khoác lác!

Cho dù đối phương là đang khoác lác thực thì ngươi cũng phải nói hùa theo đối phương sao có thể phun ra một câu người trong đồng đạo như thế được!

Ha ha ha!

Nhìn Phong thúc đang tràn đầy khẩn trương một chút sau đó lại nhìn mặt mũi tràn đầy ủy khuất của Chu Dương một chút, Diệp Phong cũng nhịn không được phá lên cười nói: "Phong thúc đúng không, đừng khẩn trương như vậy, ta rất thích những người có tính cách khoác lác giống như là Chu thiếu!"

Mặc dù nói như vậy nhưng trong lòng Diệp Phong lại âm thầm nghĩ: "Thần mẹ nó người trong đồng đạo, ngươi là khoác lác, nhưng lão tử có hàng thật, gia hỏa này thu vào Bại Gia Môn, sau này hãy để hắn ra ngoài tự mình chơi đi, không thể mang hắn về tông môn, nếu không thì không biết sẽ có bao nhiêu người bị hắn dạy hư!"

"Chu thiếu!"

"Ngươi cũng đừng kêu ta đại ca, gọi ta là Diệp thiếu là được!"

"Vẫn là câu nói đó, trong tay của ta có Độc Giác Huyền Trư Đản, hơn nữa còn có rất nhiều, ngươi có muốn hay không?"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Chu Dương hỏi thăm lần nữa.

"Muốn!"

"Diệp thiếu, chỉ cần trong tay ngươi có hơn nữa ngươi còn chuẩn bị bán ra thật thì có bao nhiêu ta muốn mua bấy nhiêu!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Dương cũng vẻ mặt thành thật đáp lại, lời này hắn cũng không phải đang khoác lác, bởi vì hắn thấy cho dù Diệp Phong có thì chắc chắn cũng sẽ không nhiều được bao nhiêu, cho nên hắn cho rằng tông môn nhà mình tuyệt đối có thể mua nổi!

"Có thể!"

"Nhưng mà giao dịch này lát nữa chúng ta sẽ bàn lại sau!"

"Bây giờ ta muốn chơi một trò chơi nhỏ với ngươi, chỉ cần ngươi có thể thắng được ta một lần thì ta sẽ tặng miễn phí cho ngươi một quả Độc Giác Huyền Trư Đản, thế nào, có muốn chơi hay không?"

Nghe được Chu Dương trả lời, Diệp Phong cũng vẻ mặt ý cười hỏi thăm.

"Ừm!"

"Còn có chuyện tốt như thế này?"

Nghe được lời đề nghị này của Diệp Phong, trong nháy mắt Chu Dương cũng thấy hứng thú, sau đó vội vàng nói: "Diệp thiếu, ta muốn chơi!"

Một lát sau!

Xích Ô Thành, ngoài mười dặm thành đông!

"Diệp thiếu!"

"Bày ra như thế hay sao?"

Khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đem mười quả Độc Giác Huyền Trư Đản cao nửa người bay thành hình tam giác như bình chơi bowling thì quay qua nhìn Diệp Phong đang đứng cách đó không xa lên tiếng hỏi thăm.

(Hình tam giác: Hàng thứ nhất một quả, hàng thứ hai hai quả, hàng thứ ba ba quả, hàng thứ tư bốn quả...)

"Không sai!"

"Chính là như vậy!"

"Ngươi đứng im tại đó đừng cử động, chuẩn bị lát nữa sẽ bổ sung bình trứng bất cứ lúc nào!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, Diệp Phong cũng cười lớn lên tiếng đáp lại.

? ? ?

Làm gì!

Bọn họ đang muốn làm gì đó!

Đây là trò chơi nhỏ mà Diệp thiếu nói hay sao?

Nhìn mười quả Độc Giác Huyền Trư Đản đang được bày ra thành hình tam giác ở đối diện mình, không biết tại sao nhưng Chu Dương đột nhiên cảm thấy có chút bất an khó hiểu, hơn nữa lúc này trong lòng của hắn cũng cực kỳ chấn kinh, hắn hoàn toàn không ngờ được là mẹ nó những gì mà diệp phong nói không phải là đang khoác lác mà là trong tay có hàng thật sự!

"Chu thiếu!"

"Bên kia đã chuẩn bị xong!"

"Tiếp theo, ta sẽ nói cho ngươi biết quy tắc của trò chơi!"

Nói đến đây, Diệp Phong trực tiếp lấy ra một quả Độc Giác Huyền Trư Đản, sau đó lên tiếng nói ra: "Một hồi hai người chúng ta sẽ gia trì tiên lực vào trong Độc Giác Huyền Trư Đản trước mặt, sau đó dưới tình huống không sử dụng thần thức chúng ta sẽ cầm Độc Giác Huyền Trư Đản được gia trì tiên lực trong tay lăn đi tới, nếu như ai có thể dùng số lần ít nhất đụng nát toàn bộ mười quả Độc Giác Huyền Trư Đản trước mặt thì coi như người đó thắng!"

Choáng váng!

Nghe được Diệp Phong giảng giải quy tắc của trò chơi xong thì Chu Dương đang đứng ở bên cạnh trực tiếp nghe đến choáng váng!

Cái này mà là chơi đùa cái gì, mẹ nó cái này là đang phá của thì đúng hơn, đây chính là Độc Giác Huyền Trư Đản, là món ngon mà đã ba năm nay hắn không ăn được bây giờ lại phải lấy ra để đập chơi?

Đây là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?

"Diệp thiếu!"

Chương 635: Diệp thiếu, chơi như vậy có phải là quá phá của hay không

"Chúng ta hoàn toàn có thể dùng một chút đá bình thường để làm vật thay thế mà!"

"Dùng Độc Giác Huyền Trư Đản hi hữu như thế để làm đạo cụ trò chơi thì có phải là có chút lãng phí hay không?"

Sau khi tỉnh táo lại, Chu Dương cũng vội vàng khuyên bảo Diệp Phong, nói thật, trò chơi nhỏ phá của như vậy hắn không xuống tay được!

"Chu thiếu!"

"Khó mà làm được!"

"Trong mắt của ta, những tảng đá ven đường trải qua gió táp mưa sa vô số năm đó trân quý hơn là những quả Độc Giác Huyền Trư Đản này nhiều!"

"Cho nên, chúng ta dùng Độc Giác Huyền Trư Đản làm đạo cụ trò chơi là được!"

"Ngươi cũng không cần lo lắng sẽ không đủ dùng, cái thứ quỷ này tài của thà còn nhiều lắm, thậm chí chúng ta có thể dùng nó để

quyết chiến cho đến bình minh luôn!"

Nghe Chu Dương thuyết phục mình, Diệp Phong lại trưng vẻ mặt thành thật ra nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Những tảng đá vụn ven đường đó còn trân quý hơn cả Độc Giác Huyền Trư Đản?

Trong tay ngươi còn có nhiều lắm?

Còn mẹ nó muốn quyết chiến đến bình minh?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, biểu cảm trên mặt Chu Dương như không thể tin vào tai của mình, hắn biết, Diệp Phong cũng không phải là người trong đồng đạo, cho nên đối phương nói như vậy cũng không phải là đang khoác lác!

Bây giờ hắn đã không dám tưởng tượng rốt cuộc trong tay của Diệp Phong có bao nhiêu Độc Giác Huyền Trư Đản!

...

"Đánh ra đi!"

"Chu thiếu, ngươi đang do dự cái gì đó?"

Nhìn thấy Chu Dương cả buổi mà vẫn không có ném Độc Giác Huyền Trư Đản được gia trì tiên lực ở trước mặt ra, Diệp Phong cũng một mặt không hiểu lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ta không xuống tay được!"

"Ta vừa dùng lực thì quả trứng này lăn mạnh một vòng không biết sẽ đụng nát bao nhiêu quả Độc Giác Huyền Trư Đản!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Chu Dương cũng cười khổ nói ra phiền não của mình, nghĩ đến mình ba năm cũng không ăn được một quả, bây giờ tiện tay một cái là không biết sẽ đụng nát bao

nhiêu quả thì hắn khó chịu!

Hắn rất thích ăn cái thứ này!

"Chu thiếu!"

"Những thứ này đều là của ta, cho dù ngươi đụng nát toàn bộ chúng nó thì cũng không có liên quan gì tới ngươi!"

"Nhưng nếu như ngươi động thủ, lỡ như ngươi thắng được ta thì ngươi có thể lấy được một quả tới tay!"

"Đến lúc đó coi như ngươi..."

Không đợi Diệp Phong nói xong, Chu Dương giống như đã hiểu ra cái gì đó, trực tiếp bao trùm tiên lực trên tay, sau đó ném Độc Giác Huyền Trư Đản trước mặt ra, đồng thời tâm tình kích động hô lớn: "Lăn lên đi, siêu cấp trứng trứng!"

"Ai nha!"

"Sao chỉ mới đụng nát năm quả!"

Nhìn thấy lần này mình xuất thủ nhưng chỉ đụng nát được năm quả trứng heo, Chu Dương cũng cảm thấy có chút không hài lòng đối với lần xuất thủ này của mình đồng thời trong lòng cũng rất là đau, nghĩ: "Trứng heo, món ăn ngon mà ta yêu thích nhất, ngươi thì nát nhưng trong lòng ta cũng đau lắm!"

Nhìn thấy Chu Dương đã đánh ra lần đầu tiên xong, Diệp Phong đang đứng bên cạnh cũng xuất thủ theo, trực tiếp ném trứng heo ở trước mặt mình ra!

(Trước mặt hai người đều có mười cái bình trứng thuộc về bản thân mình)

"Ngọa tào!"

"Thiên phú trong môn vận động bowling này của ta hơi kém!"

Nhìn thấy mình chỉ đụng nát ba quả trứng heo, trên mặt Diệp Phong cũng có chút xấu hổ.

Theo quá trình tranh tài tiếp tục tiến hành, hai người cũng dần dần tiến vào trong trạng thái!

"Biết chơi!"

"Diệp thiếu thật là quá sành chơi!"

"Ta hoàn toàn không ngờ được là phá của còn có thể chơi với nhiều phương thức như vậy!"

Nhìn hai người Diệp Phong và Chu Dương đã tiến vào trạng thái, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng nhịn không được sợ hãi than!

Nhưng mà nghĩ đến trước đó Diệp Phong đã đồng ý với nó chờ sau khi trò chơi nhỏ triệt để kết thúc thì sẽ ban thưởng cho nó mấy quả Kim Giác Huyền Trư Đản, nó cũng nhịn không được nuốt nước miếng một cái, trong lòng cảm thấy vô cùng may mắn mà nghĩ: "Cũng may lần này đi theo Diệp thiếu ra ngoài, nếu không thì đâu có thể tìm được Kim Giác Huyền Trư Đản để ăn, lần này trở về ta sẽ khiến cho hai tên khốn kiếp đó thèm chết!"

"Đại nhân!"

"Thiếu chủ nhà ngươi phá của như thế, ngươi không muốn khuyên bảo một chút hay sao?"

Ngay lúc Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang suy nghĩ đến những chuyện này thì Phong thúc lại đi tới bên cạnh của nó sau đó trên mặt tràn đầy vẻ khó hiểu hỏi thăm.

? ? ?

Ta? Khuyên một chút?

Mẹ nó ta chỉ là một con sủng vật nhỏ trông cửa mà thôi, ngươi kêu ta đi khuyên một chút?

Nghe được Phong thúc nói như vậy, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư trực tiếp dùng ánh mắt như đang nhìn đồ đần nhìn về phía đối phương sau đó lên tiếng nói: "Thiếu chủ nhà ta là thần hào phá của, hắn phá của cũng là một chuyện cực kỳ bình thường, tại sao ta phải thuyết phục hắn?"

"Hơn nữa, ở trong Thánh Địa của Thiếu chủ thì ta chỉ là một người trông cửa ta có tư cách gì đi thuyết phục hắn?"

? ? ?

Ngươi có thực lực kinh khủng như thế!

Sau đó, ngươi lại nói cho ta biết ngươi chỉ là một người trông cửa?

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, biểu cảm trên mặt Phong thúc như không thể tin vào tai của mình, nghĩ đến mình có địa vị hiển hách ở trong tông môn, lại nhìn cường giả còn kinh khủng hơn mình ở trước mặt lại chỉ là một người trông cửa, thời khắc này hắn cảm thấy da đầu của hắn muốn nổ tung trong lòng càng thêm hoảng sợ nghĩ: "Đối phương nói Thánh Địa, rốt cuộc khủng bố cỡ nào!"

"Đại nhân!"

"Có ngươi tọa trấn, tuyệt đối sẽ không có ai dám đến trêu chọc Thánh Địa các ngươi!"

"Hơn nữa, Diệp thiếu dẫn ngươi ra ngoài thì có thể thấy được trong lòng Diệp thiếu chắc chắn ngươi là nhân vật vô cùng quan trọng!"

Sau khi tỉnh táo lại, Phong thúc cũng bắt đầu nịnh nọt Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư!

"Quan trọng cái mẹ gì!"

"Ngươi quá xem trọng ta!"

"Người trông cửa như ta, Thánh Địa chúng ta còn có hai người!"

"Hơn nữa, trong lòng Diệp thiếu thì ba người chúng ta chính là đồ rác rưởi có thể vứt bỏ bất cứ lúc nào!"

Nghe được Phong thúc tán dương, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lại cười khổ nói ra tình hình thực tế.

Hả?

Chương 636: Diệp thiếu, chơi như vậy có phải là quá phá của hay không (2)

Mẹ nó, còn có hai cường giả cấp bậc như ngươi?

Sau đó ba người các ngươi trong lòng Diệp thiếu chính là cái đồ rác rưởi?

Vậy các ngươi đều là đồ rác rưởi, ta tính là gì, rác rưởi bên trong rác rưởi hay sao?

Nghe nói như vậy, Phong thúc trực tiếp xoay người rời đi, hắn không dám tiếp tục trò chuyện nữa, hắn sợ nếu như tiếp tục trò chuyện nữa thì ngay cả danh hiệu rác rưởi bên trong rác rưởi hắn cũng không giữ lại được!

Một bên khác!

"Chu thiếu!"

"Không thể không nói, ngươi vẫn rất là lợi hại!"

"Ván này ta thua, quả Độc Giác Huyền Trư Đản tặng cho ngươi, có muốn tiếp tục nữa hay không?"

Khi Chu Dương dẫn đầu đụng nát quả trứng heo cuối cùng, Diệp Phong cũng nhìn về phía đối phương cười hỏi thăm, đồng thời trong lòng âm thầm nghĩ: "Dùng sức thắng đi, chờ ngươi thắng không sai biệt lắm, sau đó ngươi ăn Độc Giác Huyền Trư Đản của ngươi, ta ăn Kim Giác Huyền Trư Đản của ta!"

"Tiếp tục!"

"Đương nhiên muốn tiếp tục!"

"Diệp thiếu, ta cảm thấy chúng ta có thể quyết chiến đến bình minh!"

Thắng được trận đầu, nhìn Diệp Phong đưa tới một quả Độc Giác Huyền Trư Đản, Chu Dương cũng kích động trả lời, đồng thời

trong lòng âm thầm nghĩ: "Ba năm ta đã không ăn được một quả, bây giờ vất vả lắm mới có thể lấy được miễn phí thì đương nhiên ta phải liều một đợt!"

"Tiểu Bát Tử!"

"Bắt đầu lần nữa, tranh thủ bày trứng ra!"

Nghe được Chu Dương trả lời, Diệp Phong cũng cười nhìn Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng cách đó không xa hô to lên.

"Được!"

"Diệp thiếu, lập tức dọn xong ngay!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng hưng phấn bận bịu hô!

Nó không sợ có việc để làm, chỉ sợ không có việc để làm, dù sao chỉ khi nào Diệp Phong giao cho nó việc làm thì nó mới có thể nhận được công tác phí!

"Tiểu Bát đại nhân!"

"Ta tới giúp ngươi!"

Phong thúc đang đứng bên cạnh nhìn thấy Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư bắt đầu bận tối mắt tối mũi thì cũng đi tới trước muốn giúp đỡ một chút!

Bành!

Nhưng mà nhìn thấy Phong thúc đi tới muốn giúp một tay thì Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lại trực tiếp một cước đạp cho hắn bay ra ngoài đồng thời trong lòng thầm mắng: "Cái tên này cũng không phải là người tốt lành gì, hắn đi qua đây đâu phải là giúp, qua để cướp công tác phí của ta thì đúng hơn!"

? ? ?

Làm gì đó!

Ta chỉ muốn giúp đỡ một chút mà thôi!

Phong thúc bò từ dưới đất dậy, trên mặt tràn đầy vẻ ủy khuất, hắn hoàn toàn không biết mình đã làm sai điều gì mà lại bị Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư một cước đạp bay!

"Phong thúc!"

"Hình như ngươi cũng rảnh rỗi không có việc gì làm, vậy ngươi phụ trách bình trứng bên phía Chu thiếu!"

Cách đó không xa, Diệp Phong thấy cảnh này thì cũng nhìn Phong thúc hô to lên.

"Tốt!"

Nghe được tiếng la của Diệp Phong, Phong thúc cũng vội vàng đáp lại, sau đó tiếp nhận một cái tiên giới Diệp Phong ném tới.

Tê!

Nhưng mà khi Phong thúc xem xét ở trong tiên giới lại có hơn vạn quả Độc Giác Huyền Trư Đản thì cũng không nhịn được mà hít vào một ngụm khí lạnh, mặc dù hắn suy đoán trong tay Diệp Phong có không ít Độc Giác Huyền Trư Đản nhưng thật sự không ngờ được là trong tay đối phương lại có nhiều như vậy!

Hơn nữa đó vẫn chỉ là số lượng trong tiên giới trong tay hắn, vậy trong cái tiên giới trong tay Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lại có bao nhiêu quả Độc Giác Huyền Trư Đản nữa?

Nghĩ đến đây, Phong thúc trực tiếp quay qua nhìn Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh.

"Nhìn cái gì vậy!"

"Ta biết ngay ngươi không có ý tốt!"

"Lần này đúng là tiện nghi ngươi!"

Nhìn thấy Phong thúc quay qua nhìn mình, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng tức giận lên tiếng nói, đồng thời trong lòng cũng

cực kỳ buồn bực suy nghĩ: "Công tác phí vốn nên thuộc về một mình ta, bây giờ lại bị chia ra một nửa, mẹ nó đúng là khó chịu!"

? ? ?

Ta chỉ muốn giúp ngươi một chút, sao lại biến thành không có ý tốt rồi?

Hơn nữa cái gì mà là lần này tiện nghi ta rồi?

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói ra một câu kỳ quái như vậy, Phong thúc cũng có chút khó hiểu!

Ba canh giờ qua đi!

"Làm sao bây giờ!"

"Có phải ta thắng nhiều quá rồi hay không?"

"Tiếp theo có phải ta nên cố ý thua mấy ván hay không?"

Lúc này, Chu Dương cũng cau mày trầm tư, hắn không ngờ được là trình độ của Diệp Phong lại kém như vậy, chơi trên trăm ván mà một lần cũng không thắng được hắn!

Nhưng mà khi hắn chú ý tới lúc này Diệp Phong cực kỳ hưởng thụ sự vui vẻ mà trò chơi mang tới thì cũng gượng cười lẩm bẩm: "Mặc dù Diệp thiếu đang hưởng thụ niềm vui thú trò chơi mang đến nhưng không thể không nói, hắn rất biết phá của!"

"Tiếp theo!"

"Nên nhường rồi!"

"Làm sao cũng phải để cho Diệp thiếu thắng được mấy ván mới được!"

Rất nhanh, Chu Dương cũng làm ra quyết định, khi hắn xuất thủ lần nữa thì trứng heo trên đường bắn ra đi được nửa đường thì thay đổi hướng đi!

"Ừm?"

"Cái tên Chu Dương này đã bắt đầu nhường cho ta rồi sao?"

Sau khi để ý tới tình huống này, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó khóe miệng lập tức nở một nụ cười, tự lẩm bẩm: "Nếu đã như vậy, vậy thì lấy ván này thắng lợi để viết lên một dấu chấm tròn hoàn mỹ cho trò chơi này đi!"

Một lát sau!

"Chu thiếu!"

"Trời sắp tối rồi!"

"Chúng ta chơi cũng đã đủ rồi!"

"Hôm nay tạm thời tới đây thôi, được hay không?"

Khi Diệp Phong đánh vỡ quả trứng heo cuối cùng, giành được thắng lợi của ván này thì hắn cũng quay qua nhìn Chu Dương nói ra ý nghĩ của mình.

"Xem ra, cách làm của ta là chính xác a!"

"Chỉ sợ Diệp thiếu đã không chịu nổi rồi, chỉ muốn thắng một ván để lấy lại chút mặt mũi sau đó sẽ trực tiếp kết thúc trò chơi nhỏ lần này!"

"Sợ là vẻ mặt hưởng thụ niềm vui sướng do trò chơi mang đến trước đó chỉ là giả vờ ra mà thôi!"

Nhìn thấy Diệp Phong thắng được một trận duy nhất này thì bỗng nhiên đề nghị kết thúc trò chơi, trong lòng Chu Dương cũng là xuất hiện một ý nghĩ như vậy.

"Diệp thiếu!"

"Tất cả nghe theo ngươi!"

"Vừa khéo thời gian còn sớm, không bằng tiếp theo chúng ta nướng Độc Giác Huyền Trư Đản ăn đi, ta mời khách!"

Chương 637: Chu thiếu, không phải là

ngươi mua không nổi đó chứ

Lúc này, Chu Dương cũng tài đại khí thô nhìn Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình.

"Lần này Thiếu tông chủ kiếm bộn rồi!"

"Trọn vẹn thắng một trăm tám mươi sáu quả Độc Giác Huyền Trư Đản!"

"Mẹ nó, cho dù một ngày ăn một quả thì cũng có thể ăn đến nửa năm!"

Phong thúc đi tới nghe được Chu Dương nói như vậy thì cũng không tự chủ được mà nuốt nước miếng một cái, dù sao, nếu như Chu Dương ăn thì hắn cũng có thể đi theo ăn ké được một chút!

"Chu thiếu!"

"Tạm thời cũng không gấp ăn nó!"

"Chúng ta nên bàn một chút về giao dịch mà ta đã nói với ngươi trước đó đi!"

Sau khi nghe được Chu Dương đề nghị như vậy, Diệp Phong lại nói ra một câu như vậy.

"Diệp thiếu!"

"Ta còn định là sẽ vừa ăn vừa bàn chuyện này đó!"

"Không biết Diệp thiếu chuẩn bị bán cho ta bao nhiêu quả Độc Giác Huyền Trư Đản, ngươi yên tâm, bán bao nhiêu ta cũng mua hết!"

Nghe được Diệp Phong nói đến giao dịch trước đó, Chu Dương cũng vẻ mặt thành thật lên tiếng nói, dù sao cái đồ chơi này chắc chắn là càng nhiều càng tốt, nói thật nếu như ăn uống thả cửa thì một trăm tám mươi sáu quả Độc Giác Huyền Trư Đản trong tay hắn hoàn toàn không đủ ăn bao lâu!

"Hẳn là bên trong cái không gian giới chỉ trong tay Phong thúc còn

thừa lại hơn tám nghìn quả Độc Giác Huyền Trư Đản, vậy thì chỉ tính là tám ngàn quả thôi!"

"Mà bên trong cái không gian giới chỉ trong tay Tiểu Bát Tử còn có hơn một trăm vạn quả Độc Giác Huyền Trư Đản, vậy thì chỉ tính là một trăm vạn quả thôi!"

"Chu thiếu, ngươi thường xuyên ăn Độc Giác Huyền Trư Đản này, vậy thì chắc chắn ngươi biết rất rõ giá trị của thú này chứ, hết thảy là một trăm vạn lẻ tám ngàn cái, ta bán hết cho ngươi!"

Nghe được Chu Dương nói như vậy, Diệp Phong cũng nói ra số lượng mà mình muốn bán ra.

Phốc!

Chu Dương vừa uống một hớp nước nghe được Diệp Phong nói như vậy thì kinh hãi phun một ngụm nước ra ngoài, trên mặt toát ra vẻ vô cùng chấn động, hắn biết trong tay Diệp Phong có rất nhiều Độc Giác Huyền Trư Đản nhưng hắn thật sự không ngờ được là lại sẽ có nhiều như thế!

Hơn một trăm vạn quả Độc Giác Huyền Trư Đản, cho dù là tông môn sau lưng của hắn thì cũng không mua nổi số lượng nhiều như vậy!

"Chu thiếu!"

"Thế nào?"

"Không phải là ngươi không mua nổi đó chứ?"

Nhìn thấy Chu Dương ngẩn ra tại chỗ, Diệp Phong cũng ra vẻ lạnh lùng hỏi.

"Ngọa tào!"

"Hình như Diệp thiếu tức giận!"

"Mẹ nó, tuyệt đối không thể nói là không mua nổi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy đặc biệt là nhìn thấy dáng vẻ

lạnh lùng của Diệp Phong lúc này Chu Dương vừa nhìn thấy thì lập tức luống cuống trong lòng sụp đổ nghĩ: "Trước đó khi ta nói câu nói này thì thật sự không phải là đang khoác lác nhưng mà Diệp thiếu lại dựa vào số lượng hàng khổng lồ làm cho ta trở thành kẻ khoác lác!"

"Diệp thiếu!"

"Mua nổi, đương nhiên là ta mua nổi rồi!"

"Ta lập tức đi thương lượng chuyện này với phụ thân của ta!"

Nói xong, Chu Dương lập tức đi qua một bên, sau đó lấy Truyền âm Thạch ra liên hệ phụ thân của hắn!

...

Kim Tinh Tông, tông môn đại điện!

"Ừm?"

"Tên ăn hàng này lén ta lặng lẽ rời khỏi tông môn bây giờ còn có mặt mũi liên hệ với ta?"

Phát hiện ra được Truyền âm Thạch có phản ứng, Chu Chính Thiên trên mặt cũng lóe lên vẻ tức giận, kích hoạt Truyền âm Thạch, sau đó trực tiếp nổi giận mắng: "Chu Dương, sao ta lại có một đứa con trai tham ăn như ngươi, tự mình lén ta rời khỏi tông môn còn chưa tính bây giờ còn có mặt mũi liên hệ với ta nữa hả?"

"Phụ thân!"

"Muốn mắng chờ ta trở về rồi mắng!"

"Bây giờ ta có một chuyện lớn muốn thương lượng với ngươi một chút!"

Nghe được Chu Chính Thiên giận mắng, Chu Dương cũng cười khổ lên tiếng nói.

"Chuyện lớn?"

"Ngươi thì có chuyện lớn gì?"

"Mấy Thiếu tông chủ thế lực đỉnh tiêm khác cả ngày ngoại trừ tu luyện thì vẫn là tu luyện, mà ngươi, cả ngày trừ ăn ra thì chính là khoác lác, ngươi còn có chuyện lớn gì?"

Nghe được Chu Dương nói như vậy, Chu Chính Thiên cũng giận mắng lên.

"Phụ thân!"

"Thật sự là có chuyện lớn!"

"Ta gặp một đại thiếu thần bí, sau đó mua một nhóm hàng từ trong tay của hắn, nhưng giá trị quá mức đắt đỏ, cho nên chúng ta có thể bán tông môn đi hay không!"

Nghe được Chu Chính Thiên giận mắng lần nữa, Chu Dương cũng kiên trì nói tình huống ra.

? ? ?

Gặp được đại thiếu thần bí?

Còn mẹ nó mua một nhóm hàng?

Sau đó muốn bán tông môn?

Chơi hả?

Nghe được Chu Dương nói như vậy, trong nháy mắt lửa giận của Chu Chính Thiên đạt đến đỉnh điểm!

Thiếu tông chủ nhà khác đều cố gắng tu luyện, muốn sau này tiếp quản tông môn có thể dẫn dắt tông môn tiến thêm một bước!

Ai mà ngờ được đứa con trai này của mình xịn hơn, bình thường vui chơi giải trí chém gió còn chưa tính, bây giờ mẹ nó còn muốn bán luôn cả tông môn?

Hô!

Thở một hơi dài, Chu Chính Thiên cố gắng khống chế lại lửa giận

trong lòng mình, lúc này mới lên tiếng hỏi: "Không nói bán hay không bán tông môn, ngươi nói cho ta nghe một chút, rốt cuộc là ngươi mua cái gì mà đến mức phải bán tông môn lấy tiền!"

"Phụ thân!"

"Ta. . . ta mua một trăm vạn lẻ tám ngàn quả Độc Giác Huyền Trư Đản!"

Nghe được Chu Chính Thiên hỏi thăm, Chu Dương cũng lắp ba lắp bắp lên tiếng trả lời.

"Cái gì! ! !"

"Ngươi muốn bán tông môn thành tiền chính là vì mua một trăm vạn lẻ tám ngàn quả Độc Giác Huyền Trư Đản?"

"Ngươi mẹ nó vì ăn mà thậm chí ngay cả tông môn cũng không cần?"

"Ngươi vẫn là người sao!"

Nghe được Chu Dương trả lời, Chu Chính Thiên nổi giận mắng lớn lên lần nữa, vốn cho rằng là mua tài nguyên tu luyện hoặc thiên tài địa bảo đỉnh cấp gì đó, ai mà ngờ được là mua Độc Giác Huyền Trư Đản!

"Phụ thân!"

"Ngươi nghe ta giải thích!"

"Ta cũng không ngờ được là trong tay đối phương có nhiều Độc Giác Huyền Trư Đản như vậy!"

"Lúc đầu nghĩ trong tay đối phương có trăm tám mươi quả, ta mua, nhưng hắn mở miệng chính là một trăm vạn lẻ tám ngàn quả, ta có thể làm sao!"

Nói đến đây, Chu Dương cũng tranh thủ nói kỹ càng quá trình lẫn nguyên nhân diễn ra giao dịch!

Chương 638: Ngươi vì ăn mà muốn bán đi

tông môn?

Nghe Chu Dương nói xong mấy chuyện này, Chu Chính Thiên cũng trầm mặc lại!

Không nói cường giả bên người đối phương mạnh hơn xa Phong thúc!

Chỉ nói tới chuyện đối phương có thể tiện tay lấy ra trăm vạn quả Độc Giác Huyền Trư Đản, như vậy cũng đủ để chứng minh thân phận của đối phương tuyệt đối không đơn giản, hơn nữa tuyệt đối không phải là Kim Tinh Tông bọn họ có thể trêu chọc nổi!

"Chu Dương!"

"Chắc chắn chúng ta không thể đắc tội với đối phương được!"

"Cho nên, ngươi thử thương lượng với đối phương một chút, xem chúng ta có thể mua ít một chút hay không!"

"Nếu như thực sự không được thì ta sẽ nghĩ cách, còn tông môn thì chắc chắn là không thể bán!"

Trầm tư hồi lâu, Chu Chính Thiên cũng đưa ra một biện pháp giải quyết.

...

Chặt đứt liên hệ Truyền âm Thạch, Chu Dương cũng mặt lộ vẻ lúng túng đi trở về, sau đó nhìn về phía Diệp Phong đang ra vẻ lạnh lùng thăm dò: "Diệp thiếu, ta thật sự không ngờ được là trong tay ngươi lại có nhiều Độc Giác Huyền Trư Đản như vậy, nói thật, cho dù là tông môn đằng sau ta cũng không thể lập tức mua được nhiều Độc Giác Huyền Trư Đản như vậy, ngươi xem chúng ta có thể thương lượng một chút hay không, ta mua ít chút!"

"Có thể!"

"Vậy ngươi muốn mua bao nhiêu, tùy tiện nói số lượng đi, mua một quả cũng được, ta không có vấn đề!"

"Dù sao ta cũng không thiếu chút tiền này, vừa khéo để lại chút Độc Giác Huyền Trư Đản, sau này tìm người khác chơi trò chơi nhỏ đó tiếp!"

Nghe được Chu Dương nói như vậy, nhìn thấy dáng vẻ thận trọng của đối phương, Diệp Phong cũng nở nụ cười lên tiếng nói.

? ? ?

Có thể?

Tùy tiện mua, một quả cũng được?

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, Chu Dương cả người đều muốn điên rồi, nếu như biết trước sẽ là tình huống này thì hắn tuyệt đối sẽ không đề nghị phụ thân bán tông môn!

Nghĩ đến chuyện này coi như giải quyết, sau khi trở về sợ là sẽ bị đánh một trận, trên mặt Chu Dương cũng tỏ vẻ vô cùng hối hận trong lòng mắng thầm: "Sao ta lại ngu xuẩn như thế, tại sao không hỏi trước một chút?"

"Tình huống như thế nào?"

"Tại sao phản ứng của Chu Dương lại lớn như thế?"

"Mới nãy hắn thương lượng với phụ thân hắn như thế nào đó?"

Mang theo hiếu kì, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem vừa nãy Chu Dương thương lượng chuyện này với phụ thân hắn như thế nào!"

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, Chu Dương đề nghị phụ thân hắn bán tông môn, sau đó mua một trăm vạn lẻ tám ngàn quả Độc Giác Huyền Trư Đản trong tay túc chủ!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống cũng vang lên trong đầu của hắn.

? ? ?

Vì mua số trứng heo này!

Chu Dương lại đề nghị phụ thân hắn bán tông môn đi?

Mẹ nó, thằng này là kẻ hung hãn!

Sau khi biết được tình huống, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ giật mình quay qua nhìn Chu Dương, kinh hãi nói: "Gia hỏa này không chỉ có khoác lác lợi hại, khi xử lý chuyện thì ý tưởng cũng cực kỳ tàn bạo!"

...

Một lát sau!

"Trứng heo nướng, trứng là trứng heo nướng!"

"Nướng xong quả này đến quả khác, còn có hơn trăm quả!"

Lúc này, Chu Dương cũng đang khẽ hát nướng hai quả Độc Giác Huyền Trư Đản, nghe mùi thơm dần dần phiêu tán ra, hắn cũng kìm lòng không được mà nuốt nước miếng một cái, dù sao loại mỹ vị này hắn đã ba năm không ăn được!

"Ừm?"

"Bên phía Diệp thiếu là tình huống như thế nào?"

"Ta đã nướng lên, tại sao bọn họ lại làm ra một đống lửa, đây là đang hoài nghi thủ nghệ của ta sao?"

Mang theo nghi hoặc, Chu Dương cũng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi: "Diệp thiếu, các ngươi đang làm gì đó?"

"Nướng trứng!"

"Ngươi nướng của ngươi, không cần phải để ý đến chúng ta, chúng ta nướng của chúng ta!"

Nghe được Chu Dương hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Sau đó, Diệp Phong lấy mười hai quả trứng lớn màu vàng óng từ

trong không gian của hệ thống ra!

"Tiểu Bát Tử!"

"Phong thúc!"

"Vừa nãy khi ta và Chu thiếu tiến hành trò chơi nhỏ, các ngươi cũng vội vàng nửa ngày, mười hai quả Kim Giác Huyền Trư Đản này ta muốn nướng hai quả ăn, còn thừa mười quả cho các ngươi xem như công tác phí, các ngươi chia đều là được!"

Ngay sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư và Phong thúc cười lên tiếng nói.

Choáng váng!

Phong thúc nghe nói như thế thì cả người đều choáng váng!

Bây giờ rốt cuộc hắn đã hiểu câu nói 'lần này thật là tiện nghi ngươi' trước đó của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư rốt cuộc là ý gì!

Người khác có thể không biết Kim Giác Huyền Trư là loại Tiên Thú nào nhưng hắn biết a!

Kim Giác Huyền Trư chính là Tiên Thú mạnh mẽ thời đại thượng cổ, mấy chục vạn năm về sau sau khi độ đậm của huyết thống dần dần thoái hóa thì mới xuất hiện Độc Giác Huyền Trư bây giờ, có thể nói, Kim Giác Huyền Trư chính là tổ tông của Độc Giác Huyền Trư!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là trong tay Diệp Phong còn có trứng Tiên Thú đã diệt tuyệt từ thượng cổ này!

Một bên khác!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, ta không nghe lầm chứ!"

"Đó là tổ tông của Độc Giác Huyền Trư, Kim Giác Huyền Trư Đản?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, lại nhìn mười hai quả cự đản

vàng óng ánh một chút, Chu Dương còn đang khẽ hát nướng trứng heo trong nháy mắt cảm thấy Độc Giác Huyền Trư Đản trong tay không thơm!

Đặc biệt là nhìn thấy Phong thúc chỉ hỗ trợ bày ra bình trứng mà được năm quả Kim Giác Huyền Trư Đản, chuyện này khiến hắn bỗng nhiên cảm thấy trước đó mình thắng vô ích, có Kim Giác Huyền Trư Đản, mẹ nó ai còn muốn Độc Giác Huyền Trư Đản rác rưởi này!

"Chu thiếu!"

"Ngươi nói, nếu ta đưa ngươi một trăm tám mươi sáu quả Kim Giác Huyền Trư Đản, vậy ngươi sẽ xử lý một trăm tám mươi sáu quả Độc Giác Huyền Trư Đản trong tay như thế nào?"

Chú ý tới tình huống của Chu Dương, Diệp Phong cảm thấy thời cơ không sai biệt lắm, trực tiếp lên tiếng hỏi thăm.

Hả?

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Chu Dương đầu tiên là sững sờ, sau đó cúi đầu trầm tư.

"Diệp thiếu sẽ không vô duyên vô cớ hỏi ta vấn đề này!"

Chương 639: Ta chỉ tùy tiện nói một chút, ngươi lại làm thật?

"Như vậy nói cách khác, chỉ khi câu trả lời của ta để cho Diệp thiếu hài lòng thì hắn mới đưa cho ta một trăm tám mươi sáu quả Kim Giác Huyền Trư Đản!"

"Nhưng câu trả lời như thế nào mới có thể để cho Diệp thiếu hài lòng?"

Nghĩ đến đây, Chu Dương bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện cực kỳ trọng yếu, đó chính là thân phận của Diệp Phong, thần hào phá của!

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Ta có một ý nghĩ, chỉ là thiếu chút đồ!"

"Ta muốn đem một trăm tám mươi sáu quả Độc Giác Huyền Trư Đản này đập nát, sau đó thông qua Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định ném tới trước mặt phụ thân ta!"

"Không vì cái gì khác, chính là muốn nói cho phụ thân ta một chuyện, đó chính là ta ngoại trừ biết ăn với khoác lác ra thì bây giờ còn học được phá của!"

Lúc này Chu Dương cũng ngẩng đầu nhìn về phía Diệp Phong, sau đó vẻ mặt thành thật nói ra ý nghĩ này của mình.

"Ồ!"

"Tiểu tử này có tiền đồ!"

"Vậy mà mò được sở thích của Diệp thiếu nhanh như vậy!"

Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh nghe được Chu Dương nói như vậy thì trên mặt cũng lộ vẻ giật mình.

"Ngọa tào!"

"Thiếu tông chủ chơi thật mẹ nó dữ dội!"

"Hắn không sợ sau khi trở về sẽ bị tông chủ đánh gãy ba cái chân sao?"

Phong thúc nghe được Chu Dương nói như vậy, sau đó cũng tỏ vẻ giật mình, nhưng mà hắn không biết là cho dù Chu Dương không chơi như vậy thì trở về cũng tránh không được phải bị đánh cho một trận tơi bời, cho nên sớm muộn gì cũng như vậy, chỉ có thể nói Chu Dương là vò đã mẻ không sợ rơi, chơi liều!

"Chu thiếu!"

"Không thể không nói, phương pháp xử lý này của ngươi thực

không tồi!"

Mà Diệp Phong nghe xong cũng cực kỳ hài lòng với phương pháp xử lý này, sau đó lấy ra một trăm tám mươi sáu cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định lên tiếng nói ra: "Chu thiếu, ngươi không có, nhưng ta có, tới đi, bắt đầu hưởng thụ niềm vui thú khi phá sản đi!"

? ? ?

Ngươi có?

Ta chỉ tùy tiện nói một chút, ngươi để cho ta tới thật?

Thấy Diệp Phong ném tới một trăm tám mươi sáu cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, Chu Dương cả người đều muốn điên rồi, hắn không ngờ được là thứ nhưu Không Gian Truyền Tống Môn mà Diệp Phong cũng sẽ mang theo bên người nhiều như vậy!

Hô!

Thở một hơi dài, Chu Dương cũng cắn răng, trực tiếp kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, sau đó đập bể một quả Độc Giác Huyền Trư Đản ném vào!

...

Kim Tinh Tông, tông môn đại điện!

"Ừm?"

"Là ai?"

Nhìn thấy trên cao ba mét bỗng nhiên xuất hiện một khe hở không gian, Chu Chính Thiên cũng tiến vào trạng thái chiến đấu trong nháy mắt!

Ba!

Nhưng mà khiến cho Chu Chính Thiên mộng bức chính là không nhìn thấy người từ trong vết nứt không gian đi ra, ngược lại là một quả cự đản cao nửa người từ trong vết nứt không gian bay ra

ngoài, sau đó ba chít chít một tiếng rơi mạnh từ trên không trung xuống đất!

"Cái đó là. . . Độc Giác Huyền Trư Đản!"

"Chu Dương, tên tiểu tử thúi đó lại dùng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định ném một quả Độc Giác Huyền Trư Đản tới, còn mẹ nó ném xuống đất!"

Sau khi kịp phản ứng lại, Chu Chính Thiên đã sắp tức đến nổ tung, hắn không nghĩ tới đứa con trai tham ăn lại thích khoác lác của mình còn mẹ nó bắt đầu phá của, đây quả thật là cái tốt không học, cái xấu mẹ nó học được toàn bộ!

"Mẹ nó!"

"Lại tới!"

Đúng lúc này, khi Chu Chính Thiên nhìn thấy phía trên cao ba mét bỗng nhiên xuất hiện mười cái vết nứt không gian thì kinh hãi tròng mắt kém chút trừng ra ngoài!

"Hừ!"

"Tên tiểu tử thúi này còn muốn khảo nghiệm năng lực phản ứng của lão tử hay sao?"

Lúc này, đứng dưới vị trí trung tâm phía dưới mười cái vết nứt không gian, Chu Chính Thiên cũng giang hai tay ra, chuẩn bị đón lấy tất cả Độc Giác Huyền Trư Đản!

"Bên trái thứ hai!"

"Bên phải thứ nhất!"

"Ở giữa!"

Rất nhanh, theo từng quả Độc Giác Huyền Trư Đản từ trong vết nứt không gian xuất hiện cũng rơi xuống, Chu Chính Thiên cũng hóa thành một đạo tàn ảnh, đón được tất cả trứng heo rơi xuống, toàn bộ quá trình chơi đến quên cả trời đất!

Chu Dương và Diệp Phong tuyệt đối không ngờ được là bọn họ phá của mà Chu Chính Thiên lại trực tiếp chơi.

"Ồ!"

"Thú vị, đây là bắt đầu gia tăng độ khó sao?"

Nhìn thấy lần này trực tiếp xuất hiện hai mươi cái vết nứt không gian, Chu Chính Thiên cũng nở một nụ cười lạnh, sau đó tự lẩm bẩm: "Tiểu tử thúi, ngươi vẫn quá coi thường lão tử ngươi, đừng nói hai mươi cái vết nứt không gian cùng nhau xuất hiện, cho dù là một vạn cái vết nứt không gian cùng nhau xuất hiện thì lão tử cũng có thể đỡ được tất cả Độc Giác Huyền Trư Đản rớt xuống!"

...

Một bên khác!

"Diệp thiếu!"

"Ta đã ném toàn bộ Độc Giác Huyền Trư Đản trong tay của ta qua đó, ngay cả hai quả trứng heo đã nướng nửa sống nửa chín cũng ném qua đó!"

"Bởi vì đập bể trước cho nên ta cũng gia trì một tia tiên lực, nhưng mà chút tiên lực này hoàn toàn không chịu nổi va chạm khi rơi xuống, một khi quẳng xuống đất thì chắc chắn sẽ vỡ vụn trong nháy mắt, cho dù không có rơi xuống đất thì chút tiên lực này chỉ có thể duy trì thời gian một nén nhang, sau đó trứng heo cũng sẽ tự động vỡ vụn."

Ném toàn bộ một trăm tám mươi sáu quả Độc Giác Huyền Trư Đản qua đó, sau đó Chu Dương cũng nói rõ tình huống với Diệp Phong.

"Chu thiếu!"

"Ta cảm thấy cách chơi này của ngươi rất thú vị!"

"Nếu không, chúng ta ném hơn một trăm vạn quả Độc Giác Huyền Trư Đản đó qua đó luôn đi!"

Nghe được Chu Dương nói như vậy, Diệp Phong lại đưa ra một cái

ý nghĩ cực kỳ kích thích!

? ? ?

Ném hơn một trăm vạn quả Độc Giác Huyền Trư Đản qua đó?

Đây là muốn để cho tông môn đại điện Kim Tinh Tông ta hãm sâu trong Địa Ngục trứng trứng hay sao?

Nghe được ý nghĩ cực kỳ điên cuồng này của Diệp Phong, Chu Dương bị hù dọa thật, vốn cho là hành vi của mình đã rất phá của, ai mà ngờ được so với đại thủ bút của Diệp Phong thì chuyện mình làm còn không được tính là món ăn khai vị!

"Quyết định như vậy đi!"

Chương 640: Phụ thân, ngươi đừng chậm trễ ta kiếm công tác phí

"Bắt đầu làm việc đi, đầu tiên là đập nát toàn bộ hơn một trăm vạn quả Độc Giác Huyền Trư Đản, sau đó gia trì một tia tiên lực, để trứng không có vỡ vụn!"

Không để ý đến Chu Dương sững sờ ở bên cạnh, Diệp Phong thì hưng phấn lấy toàn bộ hơn một trăm vạn quả Độc Giác Huyền Trư Đản từ trong tiên giới ra.

"Ai!"

"Phá của đúng là một chuyện tốn sức!"

Nhìn hơn một trăm vạn quả Độc Giác Huyền Trư Đản chồng chất như núi, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng bất đắc dĩ lắc đầu tự nói.

"Tiểu Bát đại nhân!"

"Chúng ta là người tu luyện!"

"Cho dù hơn một trăm vạn quả Độc Giác Huyền Trư Đản thì chúng

ta cũng có thể dựa vào thần thức và tiên lực hùng hậu trong cơ thể đập nát toàn bộ trong thời gian cực ngắn, sau đó ném vào Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định!"

"Hoàn toàn không có tốn bao nhiêu sức!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, Phong thúc đang đứng bên cạnh cũng cười nhắc nhở.

"Có phải ngươi ngốc hay không?"

"Loại phương pháp này ta sẽ không nghĩ tới sao?"

"Nhưng ngươi có nghĩ tới hay không, nếu làm như vậy thì ngươi sẽ được bao nhiêu công tác phí?"

Nghe được Phong thúc nói như vậy, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lại dùng ánh mắt nhìn đồ đần nhìn về phía đối phương.

"Tiểu Bát Tử!"

"Nhanh tới làm việc!"

"Xong việc, không thiếu công tác phí cho ngươi!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong lại vọng từ nơi không xa tới, mà Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nghe xong cũng toát ra sắc mặt hưng phấn, quay người đi đến chỗ Độc Giác Huyền Trư Đản chồng chất như núi.

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, còn có thể chơi như vậy hay sao?"

Nhìn thấy cách đó không xa Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nhặt lên một khối đá ven đường, sau đó một cái tiếp một cái đập nát Độc Giác Huyền Trư Đản, rốt cuộc Phong thúc cũng hiểu rõ, sau đó trực tiếp chạy tới Xích Ô Thành cách đó mười dặm!

"Ừm?"

"Tiểu Phong là tình huống như thế nào?"

"Không tranh thủ tới làm việc, sao còn chạy đi?"

"Không cần công tác phí của Diệp thiếu?"

Chú ý tới Phong thúc rời đi, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang vất vả cần cù công tác cũng toát ra vẻ không hiểu.

...

Kim Tinh Tông, tông môn đại điện!

"Mẹ nó!"

"Nát!"

"Mẹ nó toàn bộ nát!"

"Chu Dương tên tiểu khốn kiếp đó mà đập nát tất cả Độc Giác Huyền Trư Đản trước, chỉ là dùng một tia tiên lực tạm thời củng cố!"

Khi Chu Chính Thiên nhìn thấy mình đỡ được hơn một trăm quả Độc Giác Huyền Trư Đản bây giờ lại từng cái vỡ vụn, nổi giận mắng lớn lên, sau đó lấy Truyền âm Thạch ra liên hệ Chu Dương!

"Phụ thân!"

"Nếu như ngươi muốn mắng ta thì ta không có rảnh để ý tới ngươi!"

"Ta đang vội vàng chế tác Địa Ngục trứng trứng!"

"Ngươi đừng chậm trễ ta kiếm công tác phí!"

Kích hoạt Truyền âm Thạch, sau đó Chu Dương lại tranh thủ giành nói trước Chu Chính Thiên.

? ? ?

Địa Ngục trứng trứng là cái quỷ gì?

Ngươi thân là Thiếu tông chủ Kim Tinh Tông, còn cần tự mình làm việc kiếm công tác phí?

Nghe được Chu Dương nói như vậy, Chu Chính Thiên cũng sững sờ ngay tại chỗ!

"Chu Dương!"

"Tên tiểu tử thối nhà ngươi!"

"Ta không cần biết là ngươi đang làm gì, nhưng ngươi nhất định phải giải thích rõ ràng cho ta, hơn một trăm quả Độc Giác Huyền Trư Đản vừa mới ném tới..."

Sau khi tỉnh táo lại, Chu Chính Thiên trực tiếp lớn tiếng chất vấn, nhưng mà không đợi hắn nói xong thì phát hiện Truyền âm Thạch bỗng nhiên không có phản ứng!

Ba!

Chu Chính Thiên tức trực tiếp ném Truyền âm Thạch xuống đất, sau đó nhìn ra bên ngoài đại điện hô: "Truyền lệnh, gọi chín vị phu nhân lập tức đến tông môn đại điện!"

"Hay cho tên tiểu tử thối nhà ngươi!"

"Lẽ nào nghĩ ta không trị được ngươi đúng không!"

"Nếu như đại hào là ngươi đã phế đi, vậy hôm nay lão tử mẹ nó luyện tiểu hào nữa ra!"

Lúc này Chu Chính Thiên cũng cắn răng nghiến lợi tự nói, thật sự là đứa con độc nhất này của hắn càng ngày càng không đáng tin cậy, nếu như sau này giao tông môn cho Chu Dương, hắn lo lắng đứa con trai không đáng tin cậy này của mình sẽ trở tay bán đi!

...

"Lập tức đến!"

"Tất cả mọi người nhặt một khối đá ở ven đường trước!"

"Đến lúc đó nhiệm vụ của các ngươi chỉ có một, đập nát cự đản, sau đó lại gia trì một tia tiên lực, để cự đản không vỡ vụn tại chỗ!"

"Hoàn thành một cái ta sẽ cho một ngàn miếng đê phẩm Tiên Linh Tinh!"

Lúc này, Phong thúc thuê một vạn người tu luyện từ Xích Ô Thành cũng trực tiếp hô to lên với đám người sau lưng, đồng thời trong lòng âm thầm đắc ý nói: "Tiểu Bát đại nhân vẫn quá ngu, cho dù dùng phương thức đần độn này làm việc thì cũng có thể mướn người làm, cuối cùng còn không phải công tác phí vẫn đến trong tay mình, hơn nữa còn có thể tăng hiệu suất công việc lên rất nhiều!"

"Hết thảy có hơn một trăm vạn quả Độc Giác Huyền Trư Đản!"

"Một vạn người, mỗi người chỉ cần hoàn thành một trăm cái là được rồi!"

"Một người thì cần thanh toán mười vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Tinh, một vạn người cũng chỉ là một tỷ miếng đê phẩm Tiên Linh Tinh, nếu như đổi lại là cực phẩm Tiên Linh Tinh thì cũng chỉ một ngàn miếng mà thôi, lần này tuyệt đối là kiếm bộn!"

(Một miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh bằng một trăm miếng cao phẩm Tiên Linh Tinh, bằng một vạn miếng trung phẩm Tiên Linh Tinh, bằng một trăm vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Tinh.)

Nghĩ đến mình chỉ cần tốn hao một ngàn miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh thì có thể lấy được công tác phí không thể nào tưởng tượng được từ trong tay Diệp Phong, Phong thúc cười con mắt đều sắp híp đến không thấy được!

Một bên khác!

Hả?

Tình huống như thế nào?

Khi Diệp Phong, Chu Dương và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nhìn thấy nơi xa có một đoàn người tu luyện đang bay tới bên bọn họ, hai người một thú cũng đều toát ra vẻ nghi hoặc, không rõ những người đó là tình huống như thế nào!

Nhưng mà khi bọn họ chú ý tới người dẫn đội lại là Phong thúc thì

trên mặt đều toát ra vẻ ngạc nhiên.

"Bắt đầu đi!"

"Có thể kiếm được bao nhiêu công tác phí thì phải xem các ngươi có thể cướp được bao nhiêu cự đản!"

Khi Phong thúc dẫn theo một vạn người tu luyện bay tới, trực tiếp la lớn với đám người.

"Xông lên!"

Chương 641: Phụ thân, ngươi đừng chậm trễ ta kiếm công tác phí (2)

Nghe được Phong thúc nói như vậy, một vạn người tu luyện cũng hai mắt đỏ như máu vọt tới Độc Giác Huyền Trư Đản chồng chất như núi phía dưới, tràng diện trực tiếp khiến cho mấy người Diệp Phong, Chu Dương nhìn đến ngây người!

"Phong thúc!"

"Đây là tình huống như thế nào?"

Hai người một thú bay lên không, sau đó trên mặt Diệp Phong lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía Phong thúc hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Nơi này có hơn một trăm vạn quả Độc Giác Huyền Trư Đản!"

"Ngài chắc chắn không thể tự mình động thủ, vậy chỉ với ba người chúng ta thì phải nện tới khi nào!"

"Cho nên ta trực tiếp đi Xích Ô Thành thuê một vạn người tu luyện, bình quân mỗi người bọn họ chỉ cần đập nát một trăm quả thì có thể hoàn thành, hơn nữa quan trọng nhất chính là không dùng đến một nén nhang!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Phong thúc cũng vẻ mặt

đắc ý giải thích rõ ra.

"Ừ"

"Thuê?"

Biết được tình huống này, Diệp Phong cũng nhịn không được bật cười, loạt công tác phí này đưa ra, chẳng phải là hắn có thể lại lấy được ban thưởng của một đợt hành vi phá của nữa hay sao!

"Phong thúc!"

"Chuyện này ngươi làm không tệ!"

"Một hồi công tác phí của bọn họ ta cho!"

"Nhưng mà ta cũng sẽ không để ngươi phí công, sau đó ta cũng sẽ cho ngươi một ít công tác phí!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Phong thúc nói ra ý nghĩ của mình.

"Diệp thiếu!"

"Có thể giúp ngươi là vinh hạnh của ta!"

"Nhưng mà công tác phí của bọn họ để cho ta cho là được rồi, ta đã hứa với bọn họ mỗi khi xử lý một quả cự đản thì cho bọn họ một ngàn miếng đê phẩm Tiên Linh Tinh!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Phong thúc cũng sắc mặt đại hỉ, sau đó vội vàng lên tiếng nói.

"Cái gì!"

"Xử lý một quả cự đản mới cho một ngàn miếng đê phẩm Tiên Linh Tinh?"

"Đuổi ăn mày hay sao hả?"

"Dù gì cũng phải cho một vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Tinh!"

Nghe được Phong thúc nói như vậy, Diệp Phong hỏi thăm hệ thống

sau đó trực tiếp đưa ra một cái công tác phí nằm trong phạm vi phá của hợp lý!

? ? ?

Nện một quả trứng thì cho một ngàn miếng đê phẩm Tiên Linh Tinh, thù lao này mà còn nói là đuổi ăn mày?

Mặc dù những người tu luyện này thực lực kém cỏi nhất đều là Tiên Vương Cảnh nhưng một ngàn miếng đê phẩm Tiên Linh Tinh bọn họ đã rất thỏa mãn!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong lúc nhất thời Phong thúc cũng không biết nên nói cái gì!

"Đi!"

"Ta đi nói với bọn họ!"

"Chỉ cho một ngàn miếng đê phẩm Tiên Linh Tinh, quả là đang vả mặt ta!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức đi thẳng xuống một vạn người tu luyện phía dưới.

Hả?

Có sát khí!

Khi Diệp Phong rời đi, Phong thúc lại đột nhiên cảm thấy một chút bất an, sau đó quay qua nhìn bên cạnh, khi hắn nhìn thấy Chu Dương và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang dùng ánh mắt muốn giết người nhìn chòng chọc vào mình thì hắn có chút luống cuống!

...

Một lát sau!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng ba mươi vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *1, ban thưởng Thập Nhất Phẩm Cửu Giai Ẩn Nặc Tiên Lục *100000!"

Khi một vạn người tu luyện xử lý xong hơn một trăm vạn quả Độc Giác Huyền Trư Đản, Diệp Phong cũng đưa công tác phí cho bọn họ, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên trong đầu hắn.

"Lại tới ẩn nấp tiên lục?"

"Nhưng mà lần này lại là Thập Nhất Phẩm Cửu Giai, cái này hẳn là tiên lục cấp cao nhất chứ, cho dù cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh cũng không thể phát hiện chút nào!"

"Đã hệ thống cho, giữ lại chính là lãng phí, hỏi Chu Dương một chút xem hắn có ý nghĩ phá của thú vị gì hay không!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp nhìn Chu Dương đang đứng cách đó không xa hô lớn: "Chu thiếu, tới đây một chút!"

"Diệp thiếu!"

"Ngươi gọi ta là Tiểu Chu đi, ở trước mặt ngươi, ta không dám tự xưng đại thiếu!"

"Không biết Diệp thiếu gọi ta tới có dặn dò gì không?"

Đi tới trước mặt Diệp Phong, Chu Dương cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Có chút chuyện!"

"Nhưng mà Tiểu Bát Tử và Phong thúc đâu?"

Nhìn xung quanh một lần, phát hiện không nhìn thấy bóng dáng của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư với Phong thúc, trên mặt Diệp Phong lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía Chu Dương hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Phong thúc muốn luận bàn với tiểu Bát đại nhân một chút!"

"Sau đó bọn họ đi, hẳn là chẳng mấy chốc nữa là sẽ trở về!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Chu Dương cũng vội vàng trả lời.

(Phong thúc: Thần mẹ nó luận bàn, mẹ nó ta là bị Tiểu Bát Tử

cưỡng chế kéo đi!)

"Hóa ra là như vậy!"

"Vậy không thể không nói, Phong thúc vẫn rất có dũng khí!"

"Đúng rồi, trong tay của ta có mười vạn tấm Thập Nhất Phẩm Cửu Giai Ẩn Nặc Tiên Lục, nếu như tặng tất cả cho ngươi, ngươi sẽ xử lý những ẩn nấp tiên lục này như thế nào?"

Biết được hai người kia đi đâu, Diệp Phong cũng nhìn về phía Chu Dương hỏi thăm.

"Ừm?"

"Ẩn nấp tiên lục?"

"Cái đồ chơi này nên phá của như thế nào?"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, phản ứng đầu tiên của Chu Dương là nên lãng phí những tiên lục này như thế nào, có thể nói, bây giờ hắn đã bước vào con đường này!

Trầm tư một lát!

Hai mắt Chu Dương đột nhiên sáng lên, trực tiếp nói với Diệp Phong: "Diệp thiếu, ta có một ý nghĩ, nhưng mà có một chút lòng riêng, đó chính là đem những ẩn nấp tiên lục này dùng trên người đệ tử và trưởng lão Kim Tinh Tông, sau đó để phụ thân ta đi tìm từng người bọn họ, mà vấn đề duy nhất chính là phải làm như thế nào để cho phụ thân ta cam tâm tình nguyện tham dự trò chơi nhỏ này!"

"Tìm tới một người thì ta sẽ cho phụ thân ngươi một quả Kim Giác Huyền Trư Đản, ngươi cảm thấy làm như vậy có được hay không?"

Nghe được Chu Dương nói như vậy, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng, nói thẳng ra biện pháp giải quyết, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Sao ta lại không nghĩ tới ẩn nấp tiên lục này thích hợp chơi giấu miêu miêu như vậy chứ!"

Về phần một chút lòng riêng của Chu Dương, Diệp Phong lại không có để ý lắm, dù sao đối phương cũng sẽ gia nhập Bại Gia Môn, đều là người trong nhà, cho chút lợi ích cũng không sao!

"Diệp thiếu!"

Chương 642: Ẩn nấp tiên lục, rất thích hợp để giấu miêu miêu

"Chỗ tốt này tuyệt đối có thể để phụ thân ta cam tâm tình nguyện tham dự vào trong cái trò chơi nhỏ này!"

Nghe được phương pháp giải quyết của Diệp Phong, Chu Dương cũng vội vàng đáp lại, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Lần này chắc chắn có thể để phụ thân kính trọng ta thêm vài phần, mấy vạn quả Kim Giác Huyền Trư Đản đều là bảo vật vô giá, sau này nếu như tông môn có thể phát triển thành thế lực cấp độ bá chủ thì ta tuyệt đối phải chiếm công đầu!"

"Tiểu Chu!"

"Ta có một nghi vấn, ngươi hố phụ thân ngươi như thế, sau chuyện này phụ thân ngươi sẽ không thu thập ngươi sao?"

Lúc này, Diệp Phong nhìn về phía Chu Dương, đột nhiên hỏi một vấn đề như thế.

"Trừng trị ta?"

"Đến lúc đó sợ là phụ thân ta sẽ kích động đến ôm ta mà hôn!"

"Diệp thiếu, ngươi hoàn toàn không biết mấy vạn quả Kim Giác Huyền Trư Đản có thể đem tới bao nhiêu trợ giúp cho tông môn ta đâu!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Dương cũng vội vàng giải thích.

...

Một lát sau!

"Thiếu chủ!"

"Nếu không ngươi tới trước?"

Khi Phong thúc sưng mặt sưng mũi trở về, hắn nhìn về phía Chu Dương lên tiếng hỏi thăm.

"Phong thúc!"

"Ngươi là trưởng bối, vẫn là ngươi đi trước đi!"

Chu Dương nghe xong cũng trực tiếp từ chối.

"Tiểu Chu!"

"Làm sao vậy, kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, ném đi!"

Nhìn thấy Chu Dương và Phong thúc cả buổi không có động tĩnh, Diệp Phong cũng nghi ngờ hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ngươi, trong tay ngươi có đan dược bổ huyết gì hay không?"

"Cho dù một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định ném mười quả Độc Giác Huyền Trư Đản qua đó thì cũng phải kích hoạt mười vạn cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, ta sợ chút máu trên người ta và Phong thúc không đủ dùng!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Chu Dương cũng cười khổ mà nói ra vấn đề khó khăn bây giờ.

...

Kim Tinh Tông, tông môn đại điện!

"Chín vị phu nhân!"

"Bây giờ tiểu tử Chu Dương đó càng ngày càng không tưởng nổi!"

"Cho nên ta đưa ra một quyết định, đó chính là lại sinh thêm một đứa con trai, nếu không, ta sợ Kim Tinh Tông truyền thừa hơn mười vạn năm sẽ bị hủy trên tay hắn!"

Lúc này, Chu Chính Thiên cũng nhìn chín vị phu nhân vừa đến đại điện nói ra quyết định của mình!

"Ừm?"

"Còn tới nữa?"

Đúng lúc này, khi Chu Chính Thiên phát hiện phía trên cung điện xuất hiện vết nứt không gian lần nữa thì trên mặt cũng dần dần toát ra vẻ hưng phấn, bởi vì hắn chú ý tới lần này số lượng vết nứt không gian xuất hiện nhiều hơn trước đó không ít!

"Chính Thiên!"

"Đây là tình huống như thế nào?"

Lúc này, Đại phu nhân cũng nhìn về phía Chu Chính Thiên đang dần trở nên hưng phấn hỏi thăm.

"Mặc dù tiểu tử Chu Dương đó càng ngày càng không đáng tin cậy!"

"Thậm chí bây giờ còn học được phá của!"

"Nhưng hắn phá của như thế lại mang đến cho ta một chút khoái hoạt đã lâu chưa cảm nhận được!"

Nghe được Đại phu nhân hỏi thăm, Chu Chính Thiên không có trả lời mà cười nói ra ý nghĩ của mình lúc này.

Rất nhanh!

Chu Chính Thiên đã đứng ở vị trí trung tâm mấy chục cái vết nứt không gian, sau đó nhìn về phía chín vị phu nhân, vẻ mặt đắc ý lên tiếng nói: "Chín vị phu nhân, tiếp theo các ngươi xem đi, những vết nứt không gian này đều sẽ rơi ra ngoài một quả Độc Giác Huyền Trư Đản, mà ta tuyệt đối sẽ không để bất kỳ một quả Độc Giác Huyền Trư Đản nào rơi xuống đất!"

Theo Chu Chính Thiên vừa nói dứt câu, từng quả cự đản cao nửa người từ vết nứt không gian bay ra ngoài.

Xoát! Xoát! Xoát!

Lúc này Chu Chính Thiên trực tiếp hóa thành từng đạo tàn ảnh, bắt đầu đỡ lấy tất cả cự đản rơi xuống!

Không chỉ có như thế, bởi vì lần này có chín vị phu nhân đang có mặt ở đây, thân pháp của hắn càng thêm phiêu dật, động tác đỡ trứng cũng càng ngày càng hoa dạng!

"Ồ!"

"Và một cái vết nứt không gian mà lại xuất hiện quả cự đản thứ hai, thứ ba, thứ tư, đây là đang gia tăng độ khó cho ta sao!"

Khi Chu Chính Thiên phát hiện tình huống này thì cũng hưng phấn lên!

"Không phải chỉ là đỡ trứng hay sao?"

"Cái này có gì mà hưng phấn?"

"Xem ra Chính Thiên cả ngày bận bịu tu luyện và xử lý chuyện tông môn cũng làm cho hắn mệt gần chết!"

Bên cạnh, nhìn Chu Chính Thiên biểu diễn, lúc này Đại phu nhân cũng nói ra ý nghĩ của mình.

"Đại tỷ!"

"Cũng không nhất định!"

"Chỉ có thể nói niềm vui sướng của nam nhân nữ nhân như chúng ta không hiểu nổi!"

Lúc này, Nhị phu nhân cũng nói ra ý nghĩ của mình.

Líu ríu!

Rất nhanh, chín vị phu nhân tập hợp lại một chỗ bàn luận về chuyện này.

"Rốt cục đỡ được tất cả!"

Nhìn mấy chục cái vết nứt không gian dần dần biến mất, Chu Chính Thiên cũng vẻ mặt đắc ý quay qua nhìn chín vị phu nhân!

Nhưng mà khi Chu Chính Thiên phát hiện lúc này chín vị phu nhân đang tập hợp lại một chổ líu ríu tranh luận cái gì đó hoàn toàn không có ai để ý tới tình huống ở chỗ hắn thì trên mặt cũng xuất hiện vẻ xấu hổ.

"Ừm?"

"Lại tới?"

"Cứ đến mười mấy cái như vậy, thú vị sao?"

"Chu Dương tên tiểu tử thối nhà ngươi, có dám tới một đợt lớn cho lão tử hay không!"

Mặc dù không có hấp dẫn được sự chú ý của chín vị phu nhân, nhưng Chu Chính Thiên vẫn rất hưởng thụ niềm vui sướng do trò chơi nhỏ này mang tới!

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Lần này vết nứt không gian xuất hiện có phải hơi nhiều hay không!

Ta nói là đến một đợt lớn nhưng mấy trăm là được rồi, cái này mẹ nó vết nứt không gian bắt đầu trùng điệp với những vết nứt không gian khác rồi!

Khi Chu Chính Thiên phát hiện số lượng vết nứt không gian xuất hiện lần này vượt xa tưởng tượng của hắn thì rốt cuộc sắc mặt của hắn cũng thay đổi, đây cũng không còn là vấn đề có thể đỡ lấy tất cả hay không mà là có thể lập tức thu tất cả cự đản xuất hiện vào trong tiên giới được hay không!

Nếu không, tông môn đại điện sẽ bị vô số cự đản chiếm lĩnh!

...

Một bên khác!

"Rốt cục đều ném hết qua đó!"

"Không ngờ được là phá của không chỉ là một việc tốn sức mà còn tốn máu nữa!"

Chương 643: Chu Dương, có dám tới một làn sóng lớn cho lão tử hay không

Lúc này, sắc mặt Chu Dương có chút tái nhợt, ngồi bệt dưới đất hữu khí vô lực lẩm bẩm.

"Nhưng mà Phong thúc vì đạt được công tác phí của Diệp thiếu mà cũng liều mạng!"

Nhìn Phong thúc bởi vì thiếu máu quá nhiều mà đã hôn mê ở bên cạnh, Chu Dương cũng toát ra vẻ kính nể.

"Tiểu Chu!"

"Thừa dịp Phong thúc hôn mê, vừa khéo ta có chuyện muốn hỏi ngươi!"

"Ngươi có muốn có vô số Tiên Linh Thạch và Tiên Linh Tinh đếm không hết hay không?"

"Ngươi có muốn mỗi ngày đều hưởng thụ được niềm vui sướng khi phá của hay không?"

Đúng lúc này, Diệp Phong lại đi tới, sau đó nhìn về phía Chu Dương trực tiếp hỏi thăm.

? ? ?

Vô số Tiên Linh Thạch và Tiên Linh Tinh?

Mỗi ngày đều hưởng thụ niềm vui sướng khi phá của?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Dương đầu tiên là sững sờ, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Nếu là có vô số Tiên Linh Thạch và Tiên Linh Tinh thật, vậy chẳng phải là mỗi ngày ta muốn ăn cái gì thì ăn cái đó, muốn khoác lác như thế nào thì khoác lác như thế ấy?"

Nghĩ đến đây, Chu Dương nhìn về phía Diệp Phong, vẻ mặt thành thật nói: "Diệp thiếu, ta muốn!"

"Nếu ngươi muốn, vậy ta sẽ cho ngươi cơ hội này!"

"Nhưng cần phải chú ý là cơ hội chỉ có một lần!"

"Mà ngươi cần trăm phần trăm trung thành với ta, hơn nữa sau này phải bước vào phá của chi đạo!"

Nói xong, Diệp Phong để tay phải lên trên đầu Chu Dương.

Một lát sau!

"Bại Gia Môn!"

"Chỉ cần trong phạm vi phá của hợp lý thì có thể vận dụng vô số Tiên Linh Thạch và Tiên Linh Tinh!"

"Quá kinh khủng đi!"

Khi Chu Dương được hệ thống tán thành, hiểu được tất cả mọi thông tin có liên quan tới Bại Gia Môn thì trên mặt cũng lộ ra vẻ khiếp sợ nhìn Bại Gia Ấn trong tay tự lẩm bẩm.

"Mẹ nó, lần này còn không bay lên sao?"

"Bây giờ, ta cũng muốn xem xem phụ thân có còn dám nói ta nữa hay không!"

Sau khi tỉnh táo lại, Chu Dương đã có chút không kịp chờ đợi muốn về Kim Tinh Tông đi trang bức.

"Tốt!"

"Một hồi ngươi đem theo mười vạn tấm ẩn nấp tiên lục về tông

môn đi!"

"Chỉ cần phụ thân ngươi tham dự trò chơi nhỏ giấu miêu miêu, mỗi khi bắt được một người thì ta sẽ cho một quả Kim Giác Huyền Trư Đản!"

"Đến lúc đó ngươi báo số lượng cho ta là được, ta sẽ phái người đem Kim Giác Huyền Trư Đản qua cho ngươi!"

Lúc này, Diệp Phong cũng lên tiếng nói với Chu Dương.

"Ừm?"

"Môn chủ, ngươi không theo ta về tông môn sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Dương cũng mặt lộ vẻ không hiểu hỏi thăm.

"Ta không đi với ngươi!"

"Tiếp theo ta còn phải đi tìm hai người thích hợp làm bại gia môn đồ!"

Nói xong, Diệp Phong đứng ở trên lưng Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, trực tiếp ngự người phi hành, nhanh chóng biến mất trong tầm mắt Chu Dương.

"Nếu không phải là bởi vì ta thèm, lặng lẽ rời khỏi tông môn đến nơi này thì sao ta có thể gặp được Diệp thiếu!"

"Nếu như không có gặp được Diệp thiếu thì sẽ bỏ qua phúc duyên lớn lao này!"

"Nhưng mà thân là bại gia môn đồ, ta cũng có sứ mạng của mình, sau này chắc chắn không thể tiếp quản tông môn, xem ra sau khi trở về thì phải kêu phụ thân tranh thủ sinh thêm một đứa nữa!"

Nhìn Diệp Phong rời đi, Chu Dương cũng cảm thấy may mắn sau đó kích hoạt lên một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, nâng Phong thúc đang hôn mê dưới đất vì thiếu máu đi vào trong đó.

...

Kim Tinh Tông, tông môn đại điện!

"Hơn một trăm vạn quả Độc Giác Huyền Trư Đản!"

"Rốt cuộc vị đại thiếu thần bí trong miệng Chu Dương là ai!"

Khi Chu Chính Thiên và chín vị phu nhân thu hơn một trăm vạn quả Độc Giác Huyền Trư Đản vào tiên giới, hắn cũng trưng vẻ mặt nghiêm túc ra tự hỏi, thủ bút lớn như vậy, hắn không tin là đứa con trai đó của mình có thể làm được!

"Phụ thân!"

"Ta trở về!"

Đúng lúc này, theo một cái vết nứt không gian xuất hiện trong đại điện lần nữa, giọng nói của Chu Dương cũng vọng từ trong đó ra!

"Ồ!"

"Sao mẫu thân và tám vị tiểu mụ đều có mặt ở đây?"

"Hơn nữa nhìn dáng vẻ của bọn họ hình như đều rất mệt mỏi?"

Khi Chu Dương khiêng Phong thúc từ trong vết nứt không gian đi ra, lập tức phát hiện được tình huống này.

Chờ chút!

Đúng lúc này, Chu Dương bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó nhìn về phía Chu Chính Thiên trực tiếp hoảng sợ nói: "Phụ thân, các ngươi làm ở chỗ này?"

"Nói nhảm!"

"Không làm ở đây thì làm ở đâu!"

"Tên tiểu tử thối nhà ngươi, mới nãy lại một lần ném qua hơn một trăm vạn quả Độc Giác Huyền Trư Đản, tràng diện đó quả là khiến cho người ta nhìn đến tê cả da đầu!"

"Bây giờ khiến cho ta thấy cái gì hình tròn đều mẹ nó cảm thấy như là quả trứng, đều có xúc động muốn thu vào tiên giới!"

Nghe được Chu Dương nói như vậy, Chu Chính Thiên cũng tức giận lên tiếng nói.

"Ngọa tào!"

"Bọn họ là thu trứng thu đến mệt mỏi như vậy!"

"Cũng may phụ thân không hiểu ý của những lời mà ta vừa mới nói lúc nãy!"

Nghe được Chu Chính Thiên nói như vậy, Chu Dương cũng cảm thấy vô và may mắn âm thầm nghĩ.

Hả?

Đúng lúc này, khi Chu Dương phát hiện mình bị mẫu thân và tám vị tiểu mụ trực tiếp đè xuống đất, trên mặt cũng toát ra vẻ mộng bức, trực tiếp nhìn về phía Đại phu nhân hô: "Mẫu thân, các ngươi đang làm gì đó!"

"Làm gì?"

"Ngươi lấy ra nhiều trứng như vậy hù dọa chúng ta, lại khiến cho chúng ta mệt mỏi gần chết!"

"Đương nhiên là để phụ thân ngươi dạy cho ngươi một bài học rồi!"

Đại phu nhân nói xong thì trực tiếp nhìn về phía Chu Chính Thiên hô: "Chính Thiên, đừng có chuẩn bị nữa, đánh một ngàn côn cho có là được rồi!"

"Cái gì!"

"Đánh cái một ngàn côn cho có?"

"Vậy hai cái mông của ta không phải sẽ bị đánh thành nhân bánh hay sao!"

Nghe được mẫu thân nói như vậy, Chu Dương luống cuống, bây giờ hắn là bại gia môn đồ, sau này sẽ trở thành thần tài của tông môn, hắn không nên bị nạn như vậy!

...

"Tiểu Bát Tử!"

"Tạm thời dừng lại, chúng ta đi Kim Tinh Tông!"

Bay một hồi, Diệp Phong bỗng nhiên nói với Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư một câu như vậy.

"Ừm?"

Chương 644: Phụ thân đừng đánh nữa, ta là thần tài của tông môn

"Diệp thiếu, không phải chúng ta phải tiếp tục tìm kiếm người thích hợp làm bại gia môn đồ sao?"

Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nghe xong cũng toát ra vẻ không hiểu hỏi thăm.

"Không sai!"

"Nhưng cũng không gấp!"

"Hai người chúng ta tự mình sử dụng một tấm ẩn nấp tiên lục, sau đó lặng lẽ đi Kim Tinh Tông, dù sao, trò chơi chơi vui như là giấu miêu miêu thì sau ta có thể bỏ qua được!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư hỏi như vậy, Diệp Phong cũng cười nói ra ý nghĩ của mình.

"Ngọa tào!"

"Còn có thể chơi như vậy?"

Sau khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư biết được ý nghĩ của Diệp

Phong thì trên mặt cũng lộ ra vẻ giật mình, mà khi nó nhìn thấy kiếm khách cụt một tay từ trong vết nứt không gian đi ra thì toàn thân đột nhiên run rẩy!

...

Kim Tinh Tông, tông môn đại điện!

"Đừng đánh nữa!"

"Phụ thân, đừng đánh nữa!"

"Ta là thần tài của tông môn!"

"Sau này Kim Tinh Tông chúng ta có thể phát triển thành thế lực cấp độ bá chủ hay không thì đều phải xem tâm trạng của ta, ngươi không thể đối xử với ta như vậy!"

Lúc này, Chu Dương nằm rạp trên mặt đất thừa nhận vô số đạo côn ảnh cũng thần sắc sụp đổ lớn tiếng hô lên!

"Lại mẹ nó khoác lác!"

"Ngươi khi nào mới chịu thay đổi cái tật xấu khoác lác này của ngươi!"

"Còn mẹ nó thần tài của tông môn, Kim Tinh Tông chúng ta nội tình hùng hậu, còn thiếu chút tiền đó của ngươi hay sao!"

Nghe được Chu Dương khoác lác như thế, Chu Chính Thiên cũng thức đến nỗi vung vẫy trường côn ở trong tay lần này!

Điên rồi!

Lúc này Chu Dương cả người đều muốn điên rồi, trực tiếp lớn tiếng quát ầm lên: "Lần này không phải là ta đang khoác lác, các ngươi phải tin tưởng ta!"

"Chu Dương! ! !"

"Đủ rồi!"

"Sao ta lại đẻ ra một đứa con trai phế vật thích khoác lác như

ngươi, chẳng trách phụ thân ngươi lại muốn sinh thêm một đứa nữa!"

Nghe được tiếng gào thét của Chu Dương, bên cạnh, Đại phu nhân cũng nghe không nổi nữa, trực tiếp mắng lớn lên.

? ? ?

Ta còn chưa nhắc tới chuyện này mà các ngươi đã chuẩn bị sinh thêm một đứa nữa?

Mặc dù chắc chắn là phải sinh nhưng bây giờ làm thành như vậy, khiến cho ta nghe thật là khó chịu!

Nghe được mẫu thân nói như vậy, Chu Dương tâm tính triệt để sập!

"Diệp thiếu!"

"Chu Dương tiểu tử này rất thảm!"

Đến đây từ sớm hơn nữa còn sử dụng ẩn nấp tiên lục, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nhìn Chu Dương bị côn đánh, trên mặt nở một nụ cười quay qua nhìn Diệp Phong bên cạnh lên tiếng nói.

"Đúng vậy!"

"Quá thảm rồi!"

"Ra tay quá tàn bạo!"

"Nhưng cũng không trách được người khác, ai bảo tiểu tử Chu Dương này bình thường thích khoác lác!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói, đồng thời trong đầu cũng nhớ lại câu chuyện sói đến đây của kiếp trước, mặc dù một người là nói dối còn một người là khoác lác nhưng tình huống cũng không khác nhau là mấy!

Khi ngươi khoác lác rất nhiều lần, đến lúc ngươi nói thật thì người nghe cũng sẽ cho rằng là ngươi đang khoác lác!

"Tiểu Bát Tử!"

"Qua đó dùng thần thức truyền âm nói với Chu Dương một tiếng, sau đó lấy đi tiên giới chứa ẩn nấp tiên lục trên người hắn, sau đó ngươi đi dùng mười vạn tấm ẩn nấp tiên lục trên người đông đảo đệ tử và trưởng lão Kim Tinh Tông, lát nữa đỡ phải lãng phí thời gian."

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trực tiếp ra lệnh cho Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh.

Một bên khác!

"Đánh đi!"

"Mắng chửi đi!"

"Đánh là thương, mắng là yêu, ta chịu là được!"

"Nhưng chờ một hồi ta thể hiện ra thực lực của bại gia môn đồ, chắc chắn các ngươi sẽ nhìn ta với một con mắt khác!"

Lúc này, Chu Dương đã triệt để từ bỏ, dù sao từ nhỏ đến lớn hắn đều bị đánh như thế, lần này bị đánh một trận như vậy cũng không là gì!

"Chu Dương!"

"Tiên giới chứa ẩn nấp tiên lục ta lấy đi trước!"

"Diệp thiếu nói, ta dùng ẩn nấp tiên lục trên người đông đảo đệ tử và trưởng lão Kim Tinh Tông các ngươi, tránh cho lát nữa sẽ làm chậm trễ thời gian!"

Đúng lúc này, giọng nói của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lại bỗng nhiên vang lên ở trong đầu Chu Dương.

? ? ?

Giọng của Tiểu Bát đại nhân?

Diệp thiếu cũng đang có mặt ở đây?

Cho nên, trước đó Diệp thiếu nói không đi về với ta chỉ là lừa ta, sau đó lại lặng lẽ đến đây?

Nghe được giọng nói của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, Chu Dương cả người đều mộng!

Khi hắn phát hiện ra không gian giới chỉ ở trong ngực bị lấy đi, nghĩ lại dáng vẻ của mình bây giờ đang chật vật như vậy mà lại bị môn chủ nhà mình nhìn thấy, chuyện này khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ mất mặt, sau đó hắn trực tiếp hô lớn: "Phụ thân, không cần đánh nữa, vị đại thiếu thần bí mà ta nói tới trước đó đang ở bên cạnh nhìn, để lại cho ta chút mặt mũi đi!"

"Đại phu nhân!"

"Đã nghe chưa?"

"Tiểu tử thúi này tham ăn, khoác lác, phá của còn chưa tính, bây giờ mẹ nó còn học được nói láo!"

"Một ngàn côn thật sự không đủ!"

Nghe được Chu Dương nói như vậy, Chu Chính Thiên cũng bị tức đến toàn thân phát run, sau đó trực tiếp quay qua nhìn Đại phu nhân đang đứng bên cạnh lên tiếng nói.

"Chính Thiên!"

"Tử bất giáo phụ chi quá!"

"Nhưng còn có một câu, đó chính là con hư tại mẹ!"

"Trước kia đều là ta quá nuông chiều Dương nhi, ngươi nghỉ trước một lát, một ngàn côn còn lại đổi ta đến!"

Nghe được Chu Chính Thiên nói như vậy, Đại phu nhân cũng tức đến vén tay áo lên giành lấy trường côn trong tay đối phương!

"Không phải đâu!"

"Các ngươi đây muốn làm gì!"

"Ta nói đều là sự thật, sao lại biến thành thay phiên nhau đánh!"

Nhìn thấy mẫu thân cầm trường côn trong tay đi tới phía sau mình, Chu Dương tâm thái triệt để sập, trong lòng khóc không ra nước mắt nghĩ: "Chỉ sợ ta là người thảm nhất trong số bại gia môn đồ!"

"Ngọa tào!"

"Nam nữ thay phiên nhau đánh phiên bản dị giới?"

Diệp Phong đang đứng bên cạnh xem náo nhiệt thấy cảnh này thì trên mặt cũng toát ra vẻ chấn kinh, hắn không ngờ được là, ở thế giới huyền huyễn mà còn có thể nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc như vậy!

"Được rồi!"

"Ta nên ra ngoài đi dạo!"

Chương 645: Để cho ta từ bỏ thân phận tạp dịch, qua đó trông đại môn cho ngươi?

Khi Diệp Phong nhìn thấy Chu Chính Thiên không biết lại tìm được một cây trường côn từ chỗ nào sau đó trực tiếp đi ra sau lưng Chu Dương, hắn quay đầu trực tiếp rời khỏi tông môn đại điện!

Một lát sau!

"Ừm?"

"Lão đầu người mặc tạp dịch tiên bào đó có thể nhìn thấy ta?"

Khi Diệp Phong đi dạo đến khu vực đệ tử ngoại môn trong tông môn, lại bỗng nhiên chú ý tới một lão giả tạp dịch đang quét rác lơ đãng nhìn mình vài lần, chuyện này khiến cho hắn cảm thấy ngạc nhiên, phải biết bây giờ hắn đang được gia trì lực lượng của ẩn nấp tiên lục, cho dù là cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối

đỉnh cũng không chắc có thể nhìn thấy hắn mới đúng!

"Hệ thống!"

"Vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem lão giả tạp dịch đó là tình huống như thế nào!"

Mang theo hiếu kì, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, lão giả tạp dịch đã chết từ một năm trước, sau đó bị một cường giả thời thượng cổ chiếm lấy nhục thân, đối phương có thần hồn kinh khủng mạnh hơn xa Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, trước mắt ở lại trong Kim Tinh Tông chỉ là đang trong quá trình khôi phục thực lực mà thôi."

Hả?

Lại một cường giả thời thượng cổ?

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, sau đó tiếp tục hỏi: "Hệ thống, vậy tại sao hắn lại không rời khỏi Kim Tinh Tông mà còn ở chỗ này làm tạp dịch một năm, dựa vào thần hồn kinh khủng của hắn thì hắn hắn cũng là tồn tại vô địch ở thượng giới này mới đúng!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Phương Phong này và Thiên Ma Lão Tổ mà túc chủ gặp được trước đó không giống nhau, thần hồn của hắn đã triệt để dung hợp với thân thể này, mặc dù ở phương diện tu luyện và lĩnh ngộ hắn có thể đạt tới một trình độ cực kỳ khủng bố nhưng thực lực chân chính lại lấy nhục thân làm chủ, cho nên hắn vẫn luôn khiêm tốn khôi phục thực lực!"

"Đinh! Cho dù là Thiên Ma Lão Tổ đó thì cũng giống vậy, nếu như đối phương không còn làm khí linh, cho dù là đúc lại nhục thân hoặc là mượn thể trùng sinh cũng cần phải làm lại từ đầu, nếu như gặp được nguy hiểm, một khi vận dụng quá nhiều thần hồn chi lực thì sẽ tạo thành tổn thương cực lớn cho nhục thể của bọn họ."

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, hệ thống cũng giải thích rõ cho hắn biết.

"Hóa ra là như vậy!"

"Như thế xem ra những cường giả thời thượng cổ này muốn quật khởi thì cũng không phải là một chuyện đơn giản!"

Sau khi nghe hệ thống giải thích xong, Diệp Phong cũng có chút suy tư lẩm bẩm.

"Xong xong xong!"

"Hình như ta bị phát hiện!"

"Đáng chết, tại sao ta lại nhìn hắn cơ chứ!"

Phát hiện tên thanh niên trên người có lực lượng của ẩn nấp tiên lục đang nở một nụ cười đi thẳng tới chỗ của mình, trong mắt Phương Phong cũng toát ra vẻ bối rối.

"Phương Phong!"

Đi đến trước mặt lão giả, Diệp Phong cũng trực tiếp hô lên tên của đối phương!

Trừng!

Nghe được đối phương kêu ra tên thật của mình, Phương Phong cũng hai mắt trợn tròn nhìn Diệp Phong, trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin.

"Rốt cuộc thì hắn là ai?"

"Tại sao hắn lại biết được tên thật của ta?"

Luống cuống!

Lúc này Phương Phong luống cuốngthật sự, nếu không phải thực lực của hắn chỉ mới khôi phục lại đến cảnh giới Thiên Tiên Cảnh Nhất Trọng thì hắn đã bỏ chạy lâu rồi!

"Chớ khẩn trương!"

"Ta sẽ không làm gì ngươi cả!"

"Có muốn tìm một chỗ yên tĩnh để tâm sự hay không?"

Phát hiện thỉnh thoảng xung quanh sẽ có đệ tử ngoại môn đi ngang qua, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

Hô!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Phương Phong cũng thở dài ra một hơi, sau đó trên mặt lộ vẻ cung kính nói: "Đại nhân, ta nghe ngài!"

Một lát sau!

"Phương Phong!"

"Dù sao ngươi ở chỗ này cũng chỉ là một tên tạp dịch!"

"Có muốn theo ta về Thánh Địa hay không, ta sắp xếp cho ngươi trông đại môn!"

"Nhưng mà ngươi yên tâm, đến chỗ ta, tài nguyên tu luyện mà ngươi có thể nhận được mỗi tháng tuyệt đối sẽ nhiều gấp vô số lần chỗ này!"

Đi tới một chỗ không có ai, Diệp Phong cũng lên tiếng hỏi thăm!

Sở dĩ sẽ làm như vậy là do Diệp Phong cũng có ý nghĩ của mình, nếu đã có thể gặp được hai vị cường giả thời thượng cổ thì nói không chừng sau này còn có thể gặp được nữa cho nên hắn định sẽ đưa những cường giả thời thượng cổ hoặc là thượng cổ Tiên Thú này đến Thánh Địa trông đại môn!

Như vậy, cho dù sau này khi hắn phi thân lên thần giới thì cũng không có thế lực nào có can đảm trêu chọc Tinh Hồn Thánh Địa!

? ? ?

Để cho ta từ bỏ thân phận tạp dịch ở chỗ này, sau đó đi theo ngươi về Thánh Địa của ngươi trông cửa?

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Phương Phong cũng nở một nụ cười khổ, hắn hoàn toàn không ngờ được là mình ngủ say

mấy chục vạn năm, vất vả lắm mới thức tỉnh rồi chiếm cứ được một bộ thân thể trùng sinh, kết quả lại phải trải qua cuộc sống bi thảm như vậy.

"Vị đại nhân này!"

"Nếu như, ta nói là nếu như, ta muốn cự tuyệt thì sẽ có hậu quả gì?"

Trầm tư một lát, Phương Phong cũng nhìn về phía Diệp Phong thăm dò.

"Không có có hậu quả gì!"

"Chỉ là ta sẽ cho người đánh ngươi ngất xỉu, sau đó bỏ vào trong một cái bao tải trực tiếp khiêng về Thánh Địa!"

Nghe được Phương Phong hỏi như vậy, Diệp Phong cũng cười trả lời.

Keng! Keng! Keng!

Diệp Phong vừa dứt lời, một loạt tiếng đồ sắt va chạm vào tảng đá bỗng nhiên vang lên ở bên cạnh.

Khi Phương Phong quay đầu nhìn lại mới phát hiện có một tráng hán đang nở một nụ cười xấu xa trên môi, từng bước từng bước đi tới, mà tiếng vang đó chính là do trên tay phải của đối phương cầm một cây gậy sắc không ngừng đánh vào trong một khối đá do tay trái cầm phát ra.

"Chờ một chút!"

"Khí tức này, ngươi là thượng cổ Tiên Thú Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư!"

Đúng lúc này, khi Phương Phong phát hiện ra được khí tức quen thuộc trên người đối phương thì hai mắt trợn tròn kinh hô lên.

"Thượng cổ hồn tu!"

"Có chút thú vị!"

Chương 646: Để cho ta từ bỏ thân phận tạp dịch, qua đó trông đại môn cho ngươi? (2)

Khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đi tới trước mặt Phương Phong, phát hiện được khí tức thần hồn kinh khủng mà đối phương mới thả ra, trong mắt cũng lóe lên vẻ giật mình sau đó trưng vẻ mặt trêu chọc ra nhìn đối phương lên tiếng nói.

"Đại nhân!"

"Vị này chính là thượng cổ Tiên Thú Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư?"

"Nó là hộ tông Tiên Thú ở trong Thánh Địa của ngài sao?"

Lúc này, Phương Phong cũng nhìn về phía Diệp Phong tràn đầy hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Hộ tông Tiên Thú?"

"Ta mẹ nó cám ơn ngươi, ngươi đúng là xem trọng ta!"

"Nhưng mà rất đáng tiếc, ta chỉ là một tiểu sủng vật trông nhà hộ viện trong Thánh Địa của Diệp thiếu mà thôi!"

Không đợi Diệp Phong lên tiếng trả lời, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh đã trả lời thay Diệp Phong.

? ? ?

Thượng cổ Tiên Thú thực lực không hề bị hao tổn một chút nào cũng chỉ là trông đại môn?

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư trả lời như vậy, Phương Phong cũng tỏ vẻ giật mình, hắn không ngờ được là bây giờ thực lực của đối phương đang ở trạng thái đỉnh phong mà chỉ là trông đại môn!

"Đại nhân!"

"Ngài có thể xem trọng ta, còn có thể để cho ta đi trông đại môn cho ngài chính là phúc duyên lớn của ta!"

"Cho nên, ta đồng ý!"

Mặc dù không biết rốt cuộc Diệp Phong là ai nhưng ngay cả Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đỉnh phong cũng bị thu phục, Phương Phong cũng đưa ra quyết định!

"Rất tốt!"

"Một hồi ta sẽ dẫn theo ngươi đi gặp tông chủ Kim Tinh Tông, sau đó dẫn ngươi về Thánh Địa!"

Nghe được Phương Phong nói như vậy, Diệp Phong cũng nở nụ cười lên tiếng nói, đồng thời trong lòng âm thầm nghĩ: "Lần này xem như Ngọc Quỷ trưởng lão cất cánh bay lên, sau này thống lĩnh vô số cường giả thời thượng cổ và thượng cổ Tiên Thú trông đại môn, có thể nói là hắn đã bước lên đỉnh cao nhân sinh!"

"Tiểu Bát Tử!"

"Tất cả ẩn nấp tiên lục đã dùng hết sao?"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Dùng không hết, đệ tử ngoại môn, đệ tử nội môn, đệ tử hạch tâm, chấp sự, trưởng lão của Kim Tinh Tông vân vân, toàn bộ cộng lại cũng mới hơn ba vạn người, bây giờ còn thừa lại hơn sáu vạn tấm ẩn nấp tiên lục!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng vội vàng giải thích.

"Dùng không hết?"

"Có phải ngươi ngốc hay không?"

"Theo ta lâu như vậy thậm chí ngay cả phá của cũng không học được?"

"Dùng không hết vậy ngươi dùng mấy tấm trên một người!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, Diệp Phong cũng cực kỳ cạn lời, lên tiếng nói.

"Diệp thiếu!"

"Ta hiểu được, ta lập tức đi làm ngay!"

Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nghe Diệp Phong nói như vậy thì cũng đột nhiên phản ứng lại, sau đó thần sắc hốt hoảng vội vàng chạy tới nơi xa!

Làm gì chứ?

Các ngươi đang làm gì đó?

Mười vạn tấm ẩn nấp tiên lục trong miệng các ngươi không phải đều là loại đỉnh cấp ẩn nấp tiên lục này đó chứ!

Bên cạnh, lúc này Phương Phong đã nghe đến hoàn toàn choáng váng, phải biết, hắn là thượng cổ hồn tu, hơn nữa thần hồn cực kỳ kinh khủng, cũng là vì như thế nên hắn mới có thể khám phá được đỉnh cấp ẩn nấp tiên lục, nếu đổi lại là người tu luyện thượng cổ thì hoàn toàn không thể nào khám phá ra được lực lượng của ẩn nấp tiên lục này!

Có thể nói, loại đỉnh cấp ẩn nấp tiên lục này trong mắt hắn cũng là thứ tốt cực kỳ trân quý!

"Diệp thiếu!"

"Ta có thể biết là tại sao các ngươi muốn dùng loại đỉnh cấp ẩn nấp tiên lục này trên người của toàn bộ người của tông môn này hay không?"

Lúc này, trên mặt Phương Phong lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Chơi!"

"Giấu miêu miêu đó!"

"Ta giấu tất cả người của tông môn đi, sau đó để cho tông chủ tông môn này đi tìm!"

"Đây là một trò chơi nhỏ cực kỳ thú vị!"

Nghe được Phương Phong hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích.

"Cái gì!"

"Vì chơi mà lãng phí loại đỉnh cấp ẩn nấp tiên lục này?"

"Làm như vậy không phải là phá của sao?"

Nghe Diệp Phong nói xong, Phương Phong cũng trừng lớn hai mắt kinh hô lên.

"Có từng nghe nói tới Kim Giác Huyền Trư Đản không?"

Nhìn thấy Phương Phong có phản ứng lớn như thế, Diệp Phong cũng quay qua nhìn đối phương hỏi thăm.

"Đương nhiên nghe nói tới!"

"Diệp thiếu, không phải ta chém gió, Kim Giác Huyền Trư Đản này, khi còn ở thời đại thượng cổ thì ta còn được vinh hạnh nếm qua hai lần, hương vị đó không thể nào dùng lời nói để hình dung ra được!"

Mặc dù không biết tại sao Diệp Phong lại hỏi đến chuyện này nhưng Phương Phong vẫn thành thật trả lời.

? ? ?

Kim Giác Huyền Trư Đản ở thời đại thượng cổ cũng đã là thức ăn?

Con Tiên Thú này thảm như vậy sao?

Nghe được Phương Phong trả lời như vậy, Diệp Phong cũng giật

mình, bây giờ hắn đã hiểu được tại sao Kim Giác Huyền Trư này trải qua mấy chục vạn năm mà lại thoái hóa đến Độc Giác Huyền Trư rồi, mẹ nó, ngay cả cơ hội phá trứng nở ra cũng không có, nó không thoái hóa thì sẽ thiên lý nan dung!

"Phương Phong!"

"Một hồi ngươi có muốn tham gia vào trong trò chơi nhỏ tìm người này hay không?"

"Chỉ cần tìm được một người thì ta sẽ cho ngươi một quả Kim Giác Huyền Trư Đản!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức lấy một quả Kim Giác Huyền Trư Đản từ trong không gian của hệ thống ra đặt ở trước mắt Phương Phong, sau đó tiếp tục nói: "Cái đồ chơi này ta còn có nhiều lắm, không cần lo lắng ta không cho nổi!"

"Đúng rồi!"

"Ngươi vừa mới nói ta vì chơi mà lãng phí loại rác rưởi tiên lục này, có vấn đề gì hay không?"

Nhìn thấy Phương Phong mắt tỏa ánh sáng lục nhìn quả Kim Giác Huyền Trư Đản trước mắt này, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt trêu chọc ra lên tiếng hỏi thăm.

"Có vấn đề?"

"Có vấn đề gì?"

"Ẩn nấp tiên lục này nên dùng như thế mới đúng!"

"Chỉ có dùng như thế thì mới có thể thể hiện ra được giá trị lớn nhất của ẩn nấp tiên lục này chứ!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Phương Phong cũng vẻ mặt thành thật nói ra ý nghĩ của mình lúc này.

...

Tông môn đại điện!

"Chu Dương!"

Chương 647: Ngọa tào! Toàn bộ người của tông môn biến mất thật

"Tất cả ẩn nấp tiên lục đều đã được sử dụng hết!"

"Bây giờ ngươi có thể kêu phụ thân ngươi bắt đầu tìm người rồi!"

Ngay khi Chu Dương vừa mới trải qua xong một trận nam nữ thay phiên nhau đánh thì giọng nói của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng vang lên trong đầu của hắn.

"Tiểu Bát đại nhân!"

"Nếu tốc độ của ngươi có thể nhanh hơn một chút thì ta cũng không cần phải chịu một trận nam nữ thay phiên nhau đánh như thế này rồi!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, Chu Dương cũng cười khổ lên tiếng nói.

"Còn giả bộ!"

"Chỗ này làm gì có người, ngươi đang nói chuyện với ai đó?"

Nhìn thấy Chu Dương nằm rạp trên mặt đất nói chuyện với không khí, Chu Chính Thiên cũng tức giận khiển trách hắn.

"Ai!"

"Phụ thân, bây giờ cho dù ta có giải thích thêm cũng không có ý nghĩa gì!"

"Ngươi cứ đi ra ngoài xem thử một chút đi!”

"Bây giờ toàn bộ các đệ tử và trưởng lão tông môn đều đã được gia trì lực lượng của ẩn nấp tiên lục lên trên người, tất cả đều đã bước vào trạng thái ẩn thân!"

Nghe được Chu Chính Thiên răn dạy, Chu Dương cũng thần sắc bình thản giải thích.

Hả?

Nghe được Chu Dương nói như vậy, Chu Chính Thiên cũng hơi nhíu chân mày lại, sau đó không nói gì nữa mà trực tiếp đi ra ngoài đại điện.

Một lát sau!

"Ngọa tào!"

"Thật sự mất hết rồi!"

"Toàn bộ người của tông môn mẹ nó đều không thấy!"

Rất nhanh, tiếng kinh hô của Chu Chính Thiên vang lên bên ngoài đại điện.

"Các ngươi là?"

Mà khi Chu Chính Thiên trở lại đại điện một lần nữa, thấy được Diệp Phong và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đã giải trừ lực lượng của ẩn nấp tiên lục, sau đó vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng hỏi thăm.

"Phụ thân!"

"Vị này là Diệp thiếu, hắn chính là vị đại thiếu thần bí mà ta hay nói!"

"Bởi vì trong tay có mười vạn tấm đỉnh cấp ẩn nấp tiên lục, hắn nghĩ có giữ lại cũng không có tác dụng gì cho nên dùng hết toàn bộ lên trên người đông đảo đệ tử và trưởng lão của tông môn chúng ta!"

Nói đến đây, Chu Dương cũng toát ra vẻ nghiêm túc nhìn về phía Chu Chính Thiên tiếp tục nói ra: "Phụ thân, bây giờ có một cái trò chơi nhỏ, cần ngươi đi bắt được tất cả đệ tử và trưởng lão đang ẩn thân, chỉ cần ngươi bắt được một người thì..."

Không đợi Chu Dương nói ra phần thưởng là gì thì Chu Chính

Thiên đã cực kỳ hưng phấn hô lớn: "Cái trò chơi nhỏ này thú vị lắm, vậy đông đảo đệ tử và trưởng lão tông môn bây giờ đã ẩn nấp kỹ hay chưa?"

"Bây giờ ta có thể đi bắt bọn họ hay chưa?"

Hả?

Nghe nói như thế, nhìn Chu Chính Thiên trên mặt lộ vẻ hưng phấn, trực tiếp khiến cho Diệp Phong, Chu Dương và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh ngẩn ra tại chỗ, chuyện này hoàn toàn không giống như bọn họ nghĩ!

Bọn họ không ngờ được là còn chưa nói ra phần thưởng thì đối phương đã gấp gáp không kịp chờ đợi muốn bắt đầu bắt người rồi!

"Phụ thân!"

"Chỗ tốt gì cũng không có mà ngươi cũng đồng ý tham gia trò chơi nhỏ này?"

Sau khi tỉnh táo lại, Chu Dương cũng có chút lo lắng hỏi Chu Chính Thiên.

Mặc dù hắn đã là bại gia môn đồ nhưng Kim Giác Huyền Trư Đản là đồ ừtốt cho dù có tiền cũng không mua được, nếu như bỏ qua cơ hội này lần sao không biết lúc nào mới có thể lấy được!

"Chỗ tốt?"

"Có chỗ tốt gì?"

"Trên vạn năm nay, ta không phải tu luyện thì là xử lý tông môn sự vụ, bây giờ thật vất vả lắm mới gặp trò chơi nhỏ thú vị như vậy, ta còn muốn chỗ tốt gì, đừng nói cho ta chỗ tốt, chỉ cần có thể để cho ta tham gia vào trò chơi nhỏ này thì ta cho ngươi chỗ tốt cũng được!"

Nghe được Chu Dương hỏi thăm, Chu Chính Thiên cực kỳ nghiêm túc nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Vì chơi, ngay cả chỗ tốt cũng không cần?

Ngươi nếu tìm được một người thì ngươi có thể được chỗ tốt gì hay không?

Điên rồi!

Lúc này Chu Dương thật sự muốn điên rồi, hắn hoàn toàn không ngờ được là phụ thân cực kỳ uy nghiêm ở trong mắt hắn lại còn ẩn giấu đi một mặt nghịch ngợm như vậy thậm chí bây giờ hắn rất muốn hô lớn với Chu Chính Thiên một tiếng: "Đã lớn tuổi như vậy rồi tại sao ngươi còn ham chơi như vậy!"

"Chu Dương!"

"Nếu như phụ thân của ngươi muốn tham gia vào trò chơi nhỏ tìm người này như vậy thì bây giờ chúng ta cũng không cần phải nói thêm gì nữa!"

Lúc này, Diệp Phong cũng có chút trêu chọc nhìn về phía Chu Dương lên tiếng nói.

"Diệp thiếu!"

"Ta biết rồi!"

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Chu Dương cũng cười khổ đáp lại, đồng thời trong lòng cực kỳ buồn bực nghĩ: "Vất vả lắm mới tranh thủ được cho phụ thân một đợt phúc lợi nhưng ai mà ngờ được hắn lại không muốn, đúng là cho dù tông môn làm bằng sắt cũng không đở nổi tông chủ!"

"Tiểu tử thúi này dùng ánh mắt gì nhìn ta?"

"Cả ngày chỉ biết ăn, khoác lác, phá của, nói dối, có nhiều tật xấu như vậy, ta cũng chưa nói hắn một tiếng nào!"

"Bây giờ ta chỉ ham chơi có một chút thôi mà hắn còn!"

Nhìn thấy Chu Dương luôn dùng một loại ánh mắt khác thường

nhìn mình, Chu Chính Thiên cũng âm thầm chửi bậy.

"Chu tông chủ!"

"Vì để cho cái này trò chơi nhỏ này trở nên càng thú vị hơn nữa cho nên ta đã định ra một cái quy tắc với đệ tử và trưởng lão của quý tông!"

"Đó chính là một trăm người kiên trì đến sau cùng thì ta sẽ dành tặng cho bọn họ số lượng cực phẩm Tiên Linh Tinh không giống nhau, ngươi bị bắt càng trễ thì phần thưởng nhận được sẽ càng phong phú!"

"Cho nên, trò chơi nhỏ lần này tuyệt đối có thể khiến cho ngươi chơi đến tận hứng!"

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trực tiếp nhìn về phía Chu Chính Thiên lên tiếng nhắc nhở.

Ừm!

Nghe nói như thế, Chu Chính Thiên cũng hai mắt tỏa sáng, bởi vì như vậy, tất cả mọi người sẽ dùng hết toàn lực tránh né hắn bắt, như vậy thì trò chơi nhỏ này mới sẽ thú vị hơn!

Mà khi hắn bắt được tất cả mọi người thì cũng sẽ có được cảm giác thành tựu cực lớn!

"Diệp thiếu!"

"Vậy có phải bây giờ ta có thể đi ra ngoài bắt rồi hay không?"

Chương 648: Không phải ta chỉ ham chơi một chút thôi sao, hắn còn không vui?

Lúc này, Chu Chính Thiên cũng hơi hưng phấn nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Chu tông chủ!"

"Bây giờ ngươi có thể đi ra ngoài để bắt người rồi!"

"Đúng rồi, ngoại trừ ngươi thì còn có một tên tạp dịch trong quý tông, hắn cũng sẽ tham gia vào trong trò chơi nhỏ bắt người này, hai người các ngươi cùng nhau bắt!"

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ đến Phương Phong, sau đó nhìn về phía Chu Chính Thiên cười nhắc nhở.

"Ha ha ha!"

"Diệp thiếu, vẫn là ngươi biết chơi!"

"Để cho ta có thêm một đối thủ cạnh tranh, hơn nữa còn là tạp dịch tông môn, như vậy thì có thể kích thích lòng háo thắng mãnh liệt của ta, từ đó để ta có thể toàn thân toàn ý vùi đầu vào cái trò chơi nhỏ này, lợi hại, thật sự là lợi hại!"

"Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không bại bởi một tên tạp dịch!"

Nói xong, Chu Chính Thiên cười lớn rời khỏi tông môn đại điện.

? ? ?

Ta biết chơi cái gì?

Ta cho Phương Phong gia nhập vào cái trò chơi nhỏ này không phải là vì mục đích này!

Nghe được Chu Chính Thiên nói như vậy, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó chỉ lắc đầu nở nụ cười khổ, hắn không ngờ được là mới yên tĩnh một đoạn thời gian mà lại gặp được loại người thích suy diễn như thế này!

"Chu Dương!"

"Ngươi và mẹ của ngươi với tám vị tiểu mụ có hứng thú với trò chơi nhỏ này hay không?"

"Nếu như có hứng thú, mỗi khi các ngươi bắt được một người thì ta sẽ cho các ngươi một quả Kim Giác Huyền Trư Đản, ngươi cảm giác thế nào?"

Nhìn thấy Chu Dương mặt ủ mày chau đứng ở một bên, Diệp Phong cũng cười lên tiếng hỏi thăm.

"Cái gì!"

"Diệp thiếu, chúng ta cũng có thể tham gia sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Dương đầu tiên là sững sờ, sau đó kích động hỏi thăm.

"Đương nhiên có thể!"

"Dù sao, những Kim Giác Huyền Trư Đản đó ta cũng đã chuẩn bị xong, nhưng mà ta không ngờ được là phụ thân của ngươi lại không muốn!"

"Như vậy thì giữ lại cũng là lãng phí còn không bằng ta đem bọn nó ban thưởng cho các ngươi!"

Nghe được Chu Dương hỏi thăm, Diệp Phong cũng đưa ra câu trả lời khẳng định.

"Mẫu thân!"

"Tám vị tiểu mụ!"

"Lần này chúng ta giàu to rồi, mau theo ta ra ngoài bắt người!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Dương cũng hưng phấn nhìn chín vị phu nhân đang đứng cách đó không xa hô to lên!

"Diệp thiếu!"

"Vẫn là ngươi biết chơi!"

"Phương Phong bắt được người có trứng heo ban thưởng, Chu Dương và chín vị phu nhân này bắt được người có trứng heo ban thưởng, duy chỉ có Chu tông chủ đó bắt được người không có trứng heo ban thưởng!"

"Ta cũng không giám tưởng tượng chờ sau khi trò chơi nhỏ này kết thúc, khi hắn nhìn thấy tất cả mọi người đều có được phần

thưởng mà chỉ có một mình hắn không có thì hắn sẽ có biểu cảm như thế nào!"

Nhìn Chu Dương dẫn theo chín vị phu nhân xông ra khỏi đại điện, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh cũng kính nể lên tiếng nói.

"Không!"

"Tiểu Bát Tử, ngươi sai!"

"Mặc dù bọn họ đều sẽ có được ban thưởng nhưng Chu tông chủ lại đạt được khoái hoạt thuần túy nhất!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, Diệp Phong cũng chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn lần nữa!

"Được, sắc trời đã tối!"

"Chúng ta vẫn đi nghỉ ngơi trước đi!"

"Chỉ sợ một đêm này bọn họ đều không nhất định có thể bắt được tất cả mọi người!"

Nói xong, Diệp Phong lấy một lượng lớn cực phẩm Tiên Linh Tinh từ trong không gian của hệ thống ra, hơn nữa nhanh chóng dựng ra một cái giường Tiên Linh Tinh, sau đó lấy ra chăn mền mềm mại thoải mái dễ chịu, trực tiếp nằm xuống nghỉ ngơi.

...

Sau hai canh giờ!

"Kích động tâm, tay run rẩy!"

"Một trảo một tiểu bằng hữu!"

"Không thể không nói, những người này còn mẹ nó biết giấu!"

Lúc này, bận bịu hai canh giờ mới bắt được hơn năm trăm người, Chu Chính Thiên cũng cười tự nói.

"Tông chủ!"

"Bắt được bao nhiêu người rồi?"

Đúng lúc này, Phương Phong người mặc tạp dịch tiên bào vừa khéo gặp Chu Chính Thiên, sau đó mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Ha ha ha!"

"Không nhiều, mới bắt được hơn năm trăm người mà thôi!"

Nhìn thấy Phương Phong mặc tạp dịch tiên bào trên người, Chu Chính Thiên biết đối phương là đối thủ cạnh tranh của mình, nhưng hắn không có giấu diếm nhân số mình bắt được, ngược lại vẻ mặt đắc ý nói ra.

"Cái gì!"

"Đã bắt được hơn năm trăm người!"

"Tông chủ, vậy lần này ngươi kiếm bộn rồi!"

Biết được Chu Chính Thiên bắt được nhân số, Phương Phong cũng không ngừng hâm mộ lên tiếng nói, phải biết, mặc dù hắn tham gia vào trò chơi nhỏ này nhưng Diệp Phong không cho hắn vận dùng thần hồn mạnh mẽ đi bắt những người giấu đi đó!

? ? ?

Cái gì mà ta kiếm bộn rồi?

Bắt người, hưởng thụ niềm vui sướng do trò chơi nhỏ mang tới một chút như vậy cũng gọi là kiếm bộn rồi hay sao?

Nghe được Phương Phong nói như vậy, Chu Chính Thiên cũng toát ra vẻ mộng bức.

"Đúng rồi!"

"Ngươi bắt được bao nhiêu người?"

Mặc dù không biết rõ đối phương nói như vậy là có ý gì nhưng Chu Chính Thiên vẫn mặt lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm.

"Ai!"

"Đừng nói nữa, bận bịu hai canh giờ mà ta mới bắt được hơn tám trăm người!"

Nghe được Chu Chính Thiên hỏi thăm, Phương Phong cũng có chút không hài lòng lắm lên tiếng nói.

"Cái gì! ! !"

"Ngươi nói ngươi đã bắt được hơn tám trăm người rồi?"

Nhưng mà nghe nói như vậy thì Chu Chính Thiên lại hai mắt trợn tròn kinh hô lên, vốn cho là mình bắt được hơn năm trăm người đã vô cùng tốt, ai mà ngờ được đối phương đã bắt được hơn tám trăm người!

"Chính Thiên!"

"Các ngươi đang đứng đó làm gì?"

Đúng lúc này, Đại phu nhân vừa khéo đi ngang qua nơi này, nhìn thấy Chu Chính Thiên và Phương Phong người mặc tạp dịch tiên bào đứng chung một chỗ trò chuyện với nhau cái gì thì cũng đi tới mặt lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm.

"Đại phu nhân!"

"Tại sao ngươi lại ở đây?"

Nhìn thấy Đại phu nhân xuất hiện ở đây, Chu Chính Thiên cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi thăm.

"Bắt người!"

"Diệp thiếu kêu Chu Dương và chín vị phu nhân chúng ta đều tham gia vào trong trò chơi nhỏ này, đúng là vẫn rất là thú vị!"

"Được rồi, không hàn huyên với các ngươi nữa, bắt cả buổi trời như vậy mà ta chỉ bắt được có một ngàn người, ta phải nhanh chóng đi bắt thêm nữa!"

Chương 649: Người khác đều có ban thưởng, chỉ ta không có?

Nói xong, Đại phu nhân lập tức xoay người đi đến nơi xa nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của Chu Chính Thiên và Phương Phong!

Làm gì?

Các ngươi muốn làm gì a!

Đây là niềm vui sướng thuộc về ta, các người tranh thủ bắt như vậy để làm gì?

Buồn cười ta bắt được hơn năm trăm người còn ở nơi này đắc chí, ai mà ngờ được ta chính là người kém nhất!

Nghĩ đến đây, Chu Chính Thiên quay người đi đến nơi xa, hắn muốn bắt đầu điên cuồng bắt người, hắn không thể để cho xếp hạng của mình thấp hơn nhiều người như vậy được!

...

Sáng sớm ngày thứ hai!

"Dễ chịu!"

"Không thể không nói, thất tiên nữ là thật mãnh liệt!"

Lúc này, Diệp Phong tỉnh lại sau giấc mộng đẹp, nở một nụ cười xấu xa ngồi dậy trên giường Tiên Linh Tinh, khi hắn vặn eo bẻ cổ mở hai mắt ra, lại hoảng sợ phát hiện cả nhà Chu Dương đều vây quanh giường của hắn, trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ hưng phấn và nhìn chằm chằm vào hắn!

"Các ngươi không đi bắt người, đều vây quanh ở đây nhìn ta đi ngủ làm gì?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng nhìn về phía đám người lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Đã bắt xong!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Chu Dương cũng vội vàng giải thích rõ.

? ? ?

Đã bắt xong?

Một đêm mà đã mẹ nó bắt xong?

Các ngươi mở Thiên Nhãn sao, bắt nhanh như vậy?

Sau khi biết được tình huống này, Diệp Phong cũng bị giật nảy mình, phải biết, lúc đầu dễ bắt có thể là do nhiều người nhưng mà theo số lượng người càng ngày càng ít đi thì độ khó khi bắt được sẽ tăng lên rất nhiều lần!

"Diệp thiếu!"

"Đêm qua, những người này đều bắt điên rồi!"

"Ta cảm thấy ngươi vẫn xem thường sức hút của Kim Giác Huyền Trư Đản với bọn họ!"

Lúc này, giọng nói của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư bỗng nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Thật là đáng sợ!"

"Quả là điên cuồng vì trứng!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nhắc nhở, Diệp Phong cũng nhịn không được sợ hãi than thầm.

Một lát sau!

"Chu Dương, bắt được một ngàn chín trăm ba mươi sáu người, ban thưởng ngươi một ngàn chín trăm ba mươi sáu quả Kim Giác Huyền Trư Đản!"

"Đại phu nhân, bắt được hai ngàn không trăm ba mươi lăm người, ban thưởng ngươi hai ngàn không trăm ba mươi lăm quả Kim Giác Huyền Trư Đản!"

"Phương Phong, bắt được hai ngàn hai trăm tám mươi bảy người, ban thưởng ngươi hai ngàn hai trăm tám mươi bảy quả Kim Giác Huyền Trư Đản!"

"..."

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, nhìn Diệp Phong đưa từng cái từng cái tiên giới cho đám người đang lộ ra vẻ mặt kích động, Chu Chính Thiên đang đứng bên cạnh nhìn đến lẫn cả ra!

"Bắt người còn có ban thưởng?"

"Hơn nữa còn thưởng Kim Giác Huyền Trư Đản?"

"Đồ chơi đó không phải đã sớm diệt tuyệt hay sao?"

Nghĩ đến đây, Chu Chính Thiên cũng không quá tin tưởng giành lấy tiên giới trong tay Chu Dương, sau đó trực tiếp thả ra thần thức tra xem tình huống trong tiên giới.

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó là Kim Giác Huyền Trư Đản thật!"

"Bắt người còn ban thưởng loại trứng Tiên Thú đã diệt tuyệt này?"

Khi Chu Chính Thiên nhìn thấy quả trứng lớn màu vàng óng lít nha lít nhít trong tiên giới, cả người trực tiếp ngốc tại chỗ, bây giờ hắn đã không nghĩ tại sao Diệp Phong lại có nhiều Kim Giác Huyền Trư Đản như vậy, bây giờ hắn chỉ muốn biết tại sao người khác đều có nhưng chỉ một mình hắn không có!

"Diệp thiếu!"

"Ta, ta đâu?"

Không để ý đến tiên giới bị Chu Dương đoạt trở về, Chu Chính Thiên cũng mặt lộ vẻ mong đợi nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Chu tông chủ!"

"Trước đó Chu Dương hỏi ngươi, nói ngươi có thể lấy điểm chỗ tốt rồi tham gia cái trò chơi nhỏ bắt người này!"

"Kết quả không phải ngươi nói không cần sao?"

Nghe được Chu Chính Thiên hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích.

? ? ?

Nghe nói như thế, Chu Chính Thiên ngẩn ra!

Sau khi hắn tỉnh táo lại cũng rốt cuộc hiểu được tại sao ban đầu Chu Dương lại hỏi một câu như vậy!

Cũng rốt cuộc hiểu được tại sao đám người lại điên cuồng bắt người như vậy!

Nếu như biết trước bắt được một người thì có thể đạt được một quả Kim Giác Huyền Trư Đản đã diệt tuyệt, vậy hắn sẽ không từ chối chuyện tốt này!

Mà càng làm cho hắn sụp đổ chính là chuyện lớn như vậy mà cho dù là tạp dịch tông môn, con trai hay là chín vị phu nhân đều không có ai đề cập với hắn, tất cả đều tập trung cắm đầu kiếm trứng vàng, hố một mình hắn!

"Chu tông chủ!"

"Nếu trò chơi nhỏ đã kết thúc, vậy ta cũng nên đi!"

"Đúng rồi, tên tạp dịch quý tông ta cũng dẫn đi!"

Nói xong, Diệp Phong dẫn theo Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư và Phương Phong đi ra khỏi tông môn đại điện.

Hả?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, nhìn lão giả tạp dịch theo hắn rời đi, Chu Chính Thiên luôn cảm thấy chuyện này có chút không

đúng sau đó trên mặt lộ vẻ nghi ngờ nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi: "Diệp thiếu, tên tạp dịch tông môn này ngươi mang đi chắc chắn không có vấn đề, nhưng mà trước khi đi có thể nói cho ta tại sao lại muốn dẫn hắn đi không?"

Oanh!

Theo Chu Chính Thiên vừa nói dứt câu, một luồng thần hồn uy áp khiến cho người ta ngạt thở bao phủ cả cái tông môn đại điện trong nháy mắt!

Mặc dù cỗ thần hồn uy áp kinh khủng này lóe lên rồi lập tức biến mất, nhưng cho dù là Chu Chính Thiên, Chu Dương hay là chín vị phu nhân còn lại đều dùng ánh mắt tràn ngập sợ hãi mà nhìn Phương Phong!

"Bởi vì hắn là cường giả thời thượng cổ!"

"Một khi trưởng thành, tuyệt đối là tồn tại vô địch thời đại này!"

"Cho nên ta muốn dẫn hắn về Thánh Địa trông đại môn!"

Lúc này, Diệp Phong cũng lên tiếng nói.

? ? ?

Trứng trứng không lấy được!

Cường giả thời thượng cổ trùng sinh cũng bị dẫn đi?

Nhìn xem Diệp Phong, Phương Phong và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đi ra khỏi đại điện, Chu Chính Thiên bỗng nhiên cảm thấy đả kích trong một ngày này có thể nói là có chút tàn bạo đối với hắn!

Một bên khác!

"Phương Phong!"

"Nếu như ta cung cấp đầy đủ tài nguyên tu luyện cho ngươi!"

"Ngươi cần bao lâu mới có thể khôi phục lại được trạng thái đỉnh phong?"

Rời khỏi Kim Tinh Tông, Diệp Phong cũng nhìn về phía Phương Phong hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ta có công pháp tu luyện đặc hữu!"

Chương 650: Tiêu chuẩn trông đại môn đều cao như vậy hay sao?

"Hơn nữa thần hồn của ta không có bất cứ vấn đề gì, vấn đề duy nhất chính là phải cải thiện bộ thân thể này để cho bộ thân thể này có thể thừa nhận được thần hồn kinh khủng của ta!"

"Cho nên chỉ cần ta có đủ nhiều tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo thì chắc chắn có thể khôi phục lại trạng thái đỉnh phong chỉ trong thời gian ngắn!"

"Nhưng mà con số sợ là sẽ vô cùng lớn hơn nữa đa số nhất định đều phải là đỉnh cấp tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo mới được!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Phương Phong cũng trả lời kỹ càng.

"Ừm?"

"Nhu cầu số lượng vô cùng lớn?"

"Có thể lớn bao nhiêu?"

Nghe được Phương Phong nhắc nhở, Diệp Phong cũng âm thầm nghĩ: "Cũng không biết những luyện đan học đồ ở Thánh Địa tiêu hao tiên thảo hi hữu và tiên thảo cấp truyền thuyết trong vòng mấy ngày thì có đủ để cho hắn khôi phục thực lực hay không!"

"Lần này không sử dụng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định!"

"Hệ thống, gọi Tiểu Chùy ra một chuyến, đả thông một cái không gian thông đạo có thể trực tiếp trở về Thánh Địa cho chúng ta!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng trực tiếp nói với hệ thống.

(Diệp Tiểu Cước: Chủ nhân, khi nào mới có thể cho ta ra ngoài hóng gió, ta sắp bị bọn họ đùa chơi chết!)

...

"Thật là khủng khiếp!"

"Nam tử cầm hai thanh chuỳ sắt lớn cao ba mét trong tay đó khí tức thật là khủng khiếp!"

"Ta cảm thấy cho dù thực lực của ta ở vào trạng thái đỉnh phong thì cũng chỉ là sâu kiến ở trong mắt của hắn mà thôi!"

Nhìn Diệp Tiểu Chùy biến mất ở trong vết nứt không gian, trong mắt Phương Phong cũng đầy vẻ sợ hãi!

"Không phải đâu!"

"Nhìn thấy Thiết Chùy ca hiền hòa như thế mà đã bị dọa thành như thế này!"

"Vậy nếu ngươi nhìn thấy tên điên cụt một tay ca thì không phải là sợ đến tè ra quần hay sao!"

Nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi trên mặt Phương Phong lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh cũng nhếch miệng, vẻ mặt khinh thường tự lẩm bẩm.

"Diệp trưởng lão!"

"Lại dẫn người về đến rồi!"

Lúc này, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng từ đại trận mê cung đi ra, sau đó nở một nụ cười lên tiếng hỏi Diệp Phong.

"Ngọc Quỷ trưởng lão!"

"Người này tên là Phương Phong, là ta dẫn về trông đại môn!"

"Sau này để hắn đi theo ngươi đi!"

Nhìn thấy Ngọc Quỷ trưởng lão đi tới, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Diệp trưởng lão, hắn cũng là thượng cổ Tiên Thú?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên quay qua nhìn Phương Phong, thoe hắn nghĩ, đã trước đó Diệp Phong dẫn ba con thượng cổ Tiên Thú trở về làm tiểu sủng vật trông đại môn, vậy lại dẫn về nhìn đại môn nữa thì chắc chắn sẽ không thấp hơn tiêu chuẩn đó.

? ? ?

Ta cũng là thượng cổ Tiên Thú?

Làm sao, bây giờ tiêu chuẩn trông đại môn đã cao như vậy sao?

Bên cạnh, nghe nói như vậy thì trong mắt Phương Phong cũng hiện lên vẻ giật mình.

"Ngọc Quỷ trưởng lão!"

"Hắn cũng không phải là thượng cổ Tiên Thú, nhưng mà lại là một thượng cổ hồn tu mượn thể trọng sinh!"

"Một khi hắn khôi phục thực lực thì còn mạnh mẽ hơn thượng cổ Tiên Thú nhiều!"

Lúc này, Diệp Phong cũng cười giải thích rõ cho Ngọc Quỷ trưởng lão.

Ừm!

Thượng cổ hồn tu?

Nghe nói như thế, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng biến sắc, sau đó vội vàng lôi kéo Diệp Phong đi qua một bên, sau đó trên mặt có chút kích động hỏi: "Diệp trưởng lão, có phải từ nay về sau những người mà ngươi dẫn về trông đại môn đều là cường giả hoặc là Tiên Thú cấp bậc này hay không?"

"Ha ha!"

"Ngọc Quỷ trưởng lão, ngươi nói không sai!"

"Hơn nữa, sau này ta sẽ giao tất cả bọn họ cho ngươi quản lý!"

Nhìn thấy Ngọc Quỷ trưởng lão kích động như vậy, Diệp Phong cũng đưa ra câu trả lời khẳng định!

Hô! Hô! Hô!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hơi thở của Ngọc Quỷ trưởng lão trở nên dồn dập, trong lòng kích động nghĩ: "Mẹ nó, lần này ta không triệt để phất lên hay sao, đến lúc đó xem mấy lão già đó còn dám nói ta trông cửa lớn không có tiền nữa không, mẹ nó cái này mà là không có tiền đồ?"

"Đi!"

"Ngọc Quỷ trưởng lão, Phương Phong ta giao cho ngươi!"

"Bây giờ ta còn những chuyện khác phải giải quyết cho nên không trở về Thánh Địa!"

Nói xong, Diệp Phong lấy ra hai cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định đi tới chỗ Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng cách đó không xa.

"Ngọa tào!"

"Không phải đâu!"

"Đã về tới đây rồi, không nên đổi một con thú khác hay sao?"

"Lại muốn dẫn ta đi?"

Nhìn Diệp Phong cầm Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định lớn chừng bàn tay đi thẳng tới chỗ mình, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng nở một nụ cười khổ, mặc dù chuyến này đi theo Diệp Phong ra ngoài, nó đạt được không ít Kim Giác Huyền Trư Đản nhưng nó cũng muốn về Thánh Địa nghỉ ngơi một chút, dù sao, ở trong Thánh Địa cũng có không ít đồ tốt!

Một lát sau!

"Ngọc Quỷ trưởng lão!"

"Sau này hi vọng ngươi có thể chiếu cố nhiều hơn một chút!"

Sau khi đi vào đại trận mê cung, Phương Phong cũng mặt lộ vẻ cung kính lên tiếng nói với Ngọc Quỷ trưởng lão, hắn biết rõ, sau này đối phương chính là thủ lĩnh của hắn!

"Yên tâm!"

"Sau này chỉ cần ngươi làm việc cho tốt thì ta sẽ không làm khó ngươi!"

Nghe được Phương Phong nói như vậy, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng mặt lộ vẻ đắc ý lên tiếng nói.

"Đúng rồi!"

"Ngọc Quỷ trưởng lão, bây giờ ta đang ở trong giai đoạn khôi phục thực lực cho nên ta cần có tài nguyên tu luyện với thiên tài địa bảo tương đối nhiều!"

"Mà trước đó Diệp thiếu nói ta cần gì thì cứ tìm ngươi!"

Lúc này, Phương Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trực tiếp nhìn về phía Ngọc Quỷ trưởng lão lên tiếng nhắc nhở lên, sợ đến khi mình đến hỏi hắn thì sẽ hù sợ hắn!

"Ừm?"

"Tìm ta lấy?"

"Không cần tìm ta lấy, ngươi thiếu cái gì trực tiếp tìm trong Thánh Địa là được rồi, sau đó thiếu cái gì lấy cái đó, không quan trọng!"

Nghe nói như thế, Ngọc Quỷ trưởng lão đầu tiên là sững sờ, sau đó vẻ mặt không quan trọng lên tiếng đáp lại.

? ? ?

Trực tiếp tìm trong Thánh Địa?

Còn tùy tiện lấy?

Chương 651: Tiêu chuẩn trông đại môn đều cao như vậy hay sao? (2)

Thế nào, chẳng lẽ khắp nơi ở trong Thánh Địa đều có tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo?

Nghe được Ngọc Quỷ trưởng lão nói như vậy, Phương Phong cũng toát ra vẻ mộng bức.

"Ngọa tào! ! !"

"Thật đúng là mẹ nó khắp nơi đều là bảo!"

Khi Phương Phong đi ra đại trận mê cung, phát hiện toàn bộ Thánh Địa khắp nơi đều là tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo hi hữu thì cũng hai mắt trợn tròn trực tiếp kinh hô lên.

"Đó là?"

"Bọn họ làm gì chứ?"

Đúng lúc này, Phương Phong chợt phát hiện mười mấy tên luyện đan học đồ người mặc tiên bào luyện đan sư đang dùng một loại phương thức cực kỳ thô bạo hái lấy đủ loại tiên thảo hi hữu và tiên thảo cấp truyền thuyết ven đường, khiến cho trên mặt hắn lộ vẻ khó có thể tin nhìn về phía Ngọc Quỷ trưởng lão lên tiếng hỏi thăm.

Phải biết, ở trong đó có nhiều loại tiên thảo cấp truyền thuyết ngay cả hắn cũng cần, hơn nữa những tiên thảo cấp truyền thuyết đó cho dù là ở thời đại thượng cổ thì cũng đều là tài nguyên tu luyện cực kỳ trân quý!

"Cái gì làm gì?"

"Bọn họ đều là một ít luyện đan học đồ của Thánh Địa, đương nhiên là hái xuống đem về luyện tập!"

Nghe được Phương Phong hỏi thăm, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng cực kỳ tùy tiện giải thích cho hắn.

"Cái gì!"

"Bọn họ đều là luyện đan học đồ?"

"Sau đó còn muốn dùng tiên thảo cấp truyền thuyết hi hữu như thế luyện tập?"

Nghe được Ngọc Quỷ trưởng lão giải thích, biểu cảm trên mặt Phương Phong như không thể tin vào tai của mình, cho dù thế lực cấp độ bá chủ thời đại thượng cổ cũng không ngang tàng đến loại trình độ này!

"Tiểu Phong!"

"Không cần ngạc nhiên như vậy!"

"Diệp trưởng lão là ai, hắn chính là thần hào phá của a!"

"Cho nên, muốn đi theo bên cạnh Diệp trưởng lão thì nhất định phải hiểu được cách phá của mới được, những cỏ nát đó, mỗi ngày ta không dùng ngâm bồn tắm thì là ngâm chân, nếu không thì bện một cái giỏ hoa đốt chơi!"

"Dựa theo ý nghĩ của Diệp trưởng lão, những thứ này nếu chúng ta không phá của giữ lại chính là phạm tội!"

Nhìn thấy Phương Phong có phản ứng lớn như thế, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng nhếch miệng lên tiếng nói, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Còn cường giả thời thượng cổ, chỉ như vậy?"

"Ngọc Quỷ trưởng lão!"

"Gia hỏa này là ai, mới tới sao?"

Đúng lúc này, Tiểu Báo Tử và Tiểu Điêu Tử cũng đi từ nơi không xa tới, sau đó đều có chút tò mò nhìn về phía Phương Phong, dù sao, Phương Phong không có phóng ra thần hồn kinh khủng thì bọn chúng cũng không thể phát hiện thân phận thật sự của đối phương.

"Ngọa tào!"

"Tật Phong Xích Lôi Báo và Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu?"

"Nơi này lại có hai con thượng cổ Tiên Thú, hơn nữa nhìn dáng vẻ bọn chúng hình như cũng là trông đại môn!"

Khi Phương Phong phát hiện được khí tức của Tiểu Báo Tử và Tiểu Điêu Tử, trong mắt cũng toát ra vẻ kinh hãi, bây giờ rốt cuộc hắn hiểu được lúc ở bên ngoài tại sao Ngọc Quỷ trưởng lão lại hỏi mình có phải thượng cổ Tiên Thú hay không!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là ở Thánh Địa này, muốn làm trông đại môn cũng không phải người bình thường muốn làm là có thể làm, mẹ nó tiêu chuẩn thật là cao!

...

Đệ Tam Tiên Vực, Xích Ô Thành!

"Quanh đi quẩn lại!"

"Lại mẹ nó về đến đây rồi!"

Thông qua Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định trở lại Xích Ô Thành lần nữa, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng nở một nụ cười khổ tự nói.

Mà lúc này, Diệp Phong lại tra xét sản phẩm bại gia hôm nay.

Sản phẩm bại gia hôm nay: Thị Huyết Phá Hồn Tiễn *1000000 (một trăm vạn).

Thị Huyết Phá Hồn Tiễn: Từ hơn trăm loại tiên quáng đặc thù cực kỳ hi hữu chế tạo thành, có thể bỏ qua tiên lực bình chướng, bỏ qua bất kỳ Tiên Khí phòng ngự gì, người trúng tên trong năm hơi, máu tươi trong cơ thể và thần hồn sẽ bị chôn vùi sạch sẽ, cho dù là một tu sĩ Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng yếu nhất cũng có thể dựa vào tiễn này nhẹ nhõm bắn giết cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh!

"Ngọa tào!"

"Sản phẩm bại gia hôm nay mạnh mẽ ức điểm!"

Khi Diệp Phong xem xét đến tình huống sản phẩm bại gia hôm nay, trên mặt cũng lộ vẻ giật mình!

"Tiểu Bát Tử!"

"Ngươi từng nghe nói tới Thị Huyết Phá Hồn Tiễn?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng lấy một chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn ra từ trong không gian của hệ thống ra, sau đó quay qua nhìn Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư bên cạnh lên tiếng hỏi thăm.

Xoát!

Nhưng mà lúc này Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lại nhanh chóng lui về sau mấy bước, nhìn về phía chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn trong tay Diệp Phong, bên trong ánh mắt tràn ngập vô tận sợ hãi.

Mà Diệp Phong không thấy được là lúc này lông tơ toàn thân Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đều bởi vì sợ hãi mà dựng đứng lên.

"Diệp thiếu!"

"Mặc dù ta chưa nghe nói tới Thị Huyết Phá Hồn Tiễn nhưng ta dám cam đoan cái mũi tên trong tay ngươi tuyệt đối có thể tuỳ tiện xoá bỏ ta, thậm chí là thần hồn câu diệt!"

Cố gắng đè sợ hãi trong lòng xuống, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng nói với Diệp Phong.

"Quá mẹ nó dọa người!"

"Sao trong tay Diệp thiếu thứ gì cũng có!"

"Ta là thượng cổ Tiên Thú, thượng cổ Tiên Thú thực lực không có bất kỳ hao tổn, nhưng hiện tại xem ra lực uy hiếp của ta còn không có lớn bằng một mũi tên đó!"

Đồng thời Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng vô cùng sợ hãi âm thầm nghĩ.

"Ừm?"

"Ngươi có thể phát hiện được khí tức khủng bố bên trên mũi tên này sao?"

"Tại sao ta không phát hiện được gì, cũng cảm thấy nó là một chi mũi tên cực kỳ bình thường?"

Nhìn thấy Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lại có phản ứng lớn như thế, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Mặc dù mũi tên này không có phát tán ra khí tức kinh khủng gì nhưng bất kỳ một cường giả nào đối mặt nó thì đều sẽ lập tức cảm nhận được một loại nguy cơ không thể nào hình dung được."

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng giải thích rõ.

Hả?

Cảm giác nguy hiểm của riêng cường giả?

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, Diệp Phong cũng toát ra vẻ ngạc nhiên.

Chờ chút!

Chương 652: Đại sát khí kinh khủng, Thị Huyết Phá Hồn Tiễn

Đúng lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh hình như nghĩ tới điều gì, nhìn về phía Diệp Phong, có chút bất an hỏi: "Diệp thiếu, sát khí lớn như thế, không phải ngươi định dùng để phá của đó chứ?"

"Tiểu Bát Tử!"

"Không thể không nói, ngươi theo ta lâu như vậy, rốt cục đầu cũng

khai khiếu!"

"Ngươi nói cái đồ chơi này nên phá của như thế nào mới tốt đây?"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, Diệp Phong cũng cười hỏi thăm.

"Môn chủ! ! !"

"Ta nhớ ngươi muốn chết!"

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc lại bỗng nhiên từ đằng xa vọng lại.

"Bạch lão?"

Nghe được giọng nói quen thuộc này, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên quay đầu nhìn lại, khi hắn nhìn thấy cách đó không xa Bạch Thiên Hồng đang nhanh chóng chạy tới chỗ hắn thì trên mặt cũng nở một nụ cười!

Hắn không ngờ được là lại gặp được đối phương ở chỗ này!

"Ta biết ngay!"

"Diệp thiếu cứ chạy đến Xích Ô Thành này mãi, chắc chắn là ở đây còn có bằng hữu cũ của hắn!"

"Nhưng mà nhìn quần áo lão nhân này cũng không giống tên ăn mày!"

"Mà trên người hắn cõng một thanh trường cung, trong tay lại cầm một thanh trường kiếm là ý gì, song kiếm hợp nhất, càng tiện càng ngưu bức?"

Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh nhìn thấy lão giả chạy tới thì trên mặt cũng toát ra vẻ không hiểu.

"Môn chủ!"

"Ngươi sao lại thế..."

Đi tới trước mặt Diệp Phong, không đợi Bạch Thiên Hồng nói cái

gì, sắc mặt đã đột nhiên biến đổi, ánh mắt trực tiếp nhìn về phía chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn trong tay Diệp Phong, hắn thân là tiễn tu, càng lĩnh ngộ Diệt Hồn Tiễn Ý kinh khủng cho nên hắn có thể cảm nhận được rõ ràng mũi tên này tuyệt đối không phải mũi tên bình thường!

"Bạch lão!"

"Không ngờ được là lại gặp được ngươi ở chỗ này!"

Nhìn thấy ánh mắt Bạch Thiên Hồng rơi vào chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn trong tay mình, Diệp Phong cũng cười chào hỏi.

"Môn chủ!"

"Ta vẫn luôn bận bịu phá của, cũng vào hôm nay mới trùng hợp đi tới Xích Ô Thành này!"

"Không ngờ được là lại gặp được ngươi!"

Nói đến đây, Bạch Thiên Hồng cũng toát ra vẻ nghiêm túc tiếp tục nói: "Môn chủ, mũi tên trong tay ngươi là?"

"Thị Huyết Phá Hồn Tiễn!"

"Cho dù là một tiểu tu sĩ Nhân Tiên Cảnh dựa vào mũi tên này cũng có thể nhẹ nhõm bắn giết một cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh!"

Nghe được Bạch Thiên Hồng hỏi thăm, Diệp Phong cũng giải thích đơn giản một chút.

"Cái gì!"

"Mũi tên này lại kinh khủng như thế!"

Nghe được Diệp Phong giải thích, Bạch Thiên Hồng cũng toát ra vẻ chấn kinh, mặc dù hắn cảm thấy chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn này tuyệt đối không phải vật phàm nhưng hắn hoàn toàn không ngờ được là sẽ kinh khủng đến trình độ như vậy!

Chờ chút!

Đúng lúc này, Bạch Thiên Hồng bỗng nhiên nghĩ đến một chuyện, đó chính là hắn không phải là tiễn tu hay sao, vậy Thị Huyết Phá Hồn Tiễn kinh khủng này há không phải chính là lượng thân chuẩn bị cho hắn!

"Đúng là tới sớm không bằng tới khéo!"

"Đã gặp, chắc chắn môn chủ sẽ đưa chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn này cho ta!"

"Mặc dù đã là bại gia môn đồ, hơn nữa bây giờ cũng có thói quen phá sản nhưng mũi tên này ta không nỡ phá sản!"

Lúc này, Bạch Thiên Hồng cũng cúi đầu trầm tư!

"Tới sớm không bằng đến đúng lúc!"

"Đang lo một trăm vạn chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn này không biết nên làm sao để phá, vừa khéo gặp được Bạch lão!"

"Mặc dù hắn là kiếm tu nhưng cũng là tiễn tu, vậy giao một trăm vạn chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn này cho đối phương, muốn lãng phí hết còn không phải chuyện vài phút hay sao!"

Một bên khác, Diệp Phong cũng nhìn Bạch lão trước mắt, trong lòng đã nghĩ ra được cách để xử lý hết một trăm vạn mũi tên này.

"Làm gì chứ?"

"Hai người các ngươi đứng đó cười ngu cái gì đó?"

Nhìn hai người đứng tại chỗ cười ngây ngô, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh cũng nhìn đến bối rối không biết làm sao!

"Bạch lão!"

"Vừa khéo gặp ngươi, vậy Thị Huyết Phá Hồn Tiễn này sẽ tặng cho ngươi đi!"

Rất nhanh, Diệp Phong nhìn về phía Bạch Thiên Hồng lên tiếng nói trước.

"Đến rồi đến rồi đến rồi!"

"Lão phu tuyệt thế thần tiễn sắp có thể phách lối đi ngang xưng bá thượng giới rồi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bạch Thiên Hồng cũng toát ra vẻ kích động, sau đó vội vàng nói: "Môn chủ, vậy thì ta cung kính không bằng tuân mệnh, ta sẽ nhận lấy một chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn này!"

"Ừm?"

"Cái gì là nhận lấy một chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn?"

Nghe được Bạch Thiên Hồng nói như vậy, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó giải thích rõ: "Không phải ta muốn đưa cho ngươi một chi mà là chuẩn bị đưa cho ngươi một trăm vạn chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn!"

? ? ?

Không phải một chi?

Là mẹ nó một trăm vạn chi?

Đại sát khí khủng bố như thế mà còn mẹ nó có thể sản xuất hàng loạt?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, cho dù là Bạch Thiên Hồng hay là Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đều bị dọa sợ, bọn họ vốn cho rằng mũi tên vô địch khủng bố như thế, có một chi đã khiến cho người ta rất khó mà chấp nhận được rồi, dù sao đó cũng là mũi tên kinh khủng có thể miểu sát cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh, ai mà ngờ được là Diệp Phong vừa mở miệng chính là một trăm vạn chi!

"Thật là đáng sợ!"

"Diệp thiếu là ma quỷ chứ!"

"Đừng nói thời đại này, cho dù là ở thời đại thượng cổ có nồng độ tiên khí cực kỳ cao thì sợ là tìm khắp toàn bộ thượng giới cũng

không thể nào tìm ra được một trăm vạn tên cường giả thời thượng cổ hoặc thượng cổ Tiên Thú có thực lực Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Mà bây giờ hắn lại có thể lấy ra một trăm vạn chi mũi tên khủng bố như thế, nếu như hắn tùy tiện thuê được một vạn người, sợ là có thể quét ngang tất cả thế lực cấp bá chủ!"

Nghĩ đến Diệp Phong dựa vào một trăm vạn chi mũi tên kinh khủng này cũng đủ để thay đổi cách cục ổn định của thời đại thượng cổ hoặc thời đại này thì trong mắt Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng toát ra vẻ hoảng sợ!

"Xong đời!"

"Một chi hai chi ta còn có thể giấu riêng!"

Chương 653: Vì phá của, đã hào không điểm mấu chốt sao?

"Cái này mẹ nó lập tức đưa ta một trăm vạn chi, như vậy thì chắc chắn là sẽ dùng nó để phá của!"

Lúc này, Bạch Thiên Hồng cũng toát ra vẻ sụp đổ, dù sao, đúng là hắn hiểu rất rõ Diệp Phong, mà nghĩ đến sau đó phải lãng phí sạch một trăm vạn chi mũi tên vô địch, dù là hắn đã là bại gia môn đồ nhưng vẫn là cảm thấy cực kỳ đau lòng!

Thậm chí hắn còn thấy hối hận khi đã gặp được Diệp Phong, hắn hoàn toàn không ngờ được là sau khi hắn trở thành bại gia môn đồ mà vẫn bị tra tấn song song về cả tâm lý lẫn tinh thần như khi còn ở hạ giới, nếu như đổi thành một loại mũi tên khác thì hắn cũng sẽ không khó chịu như vậy đâu!

"Bạch lão!"

"Một trăm vạn chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn đã đưa ngươi, hắn là ngươi cũng biết ngươi phải xử lý bọn chúng như thế nào rồi đó chứ!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nở một nụ cười nhìn về phía Bạch Thiên Hồng lên tiếng hỏi thăm.

"Ha ha ha!"

"Môn chủ, ta đương nhiên biết!"

"Dù sao, ta cũng là người đi theo bên cạnh ngươi sớm nhất, ngươi yên tâm, một trăm vạn chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn này ta tuyệt đối sẽ lãng phí hết sạch cho ngươi xem!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Bạch Thiên Hồng cũng ra vẻ trấn định lên tiếng đáp lại, nhưng lúc này trong lòng của hắn đã bắt đầu đau đớn, cái này đâu phải là bắn tên để phá của, phải nói là bắn thẳng vào trong tim của hắn thì đúng hơn!

"Môn chủ!"

"Hình như chúng ta vừa mới đi ngang qua một cái bãi săn thú!"

"Bên trong chắc chắn có một lượng lớn Tiên Thú tu vi rác rưởi Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng!"

"Không bằng bây giờ ta dùng mấy cái mũi tên nát này điên cuồng bắn giết những Tiên Thú rác rưởi đó đi, coi như là tập luyện nâng cao kỹ thuật tiễn thuật của ta!"

Cố gắng để tâm tình của mình bình tĩnh trở lại, sau đó Bạch Thiên Hồng cũng nhìn nói với Diệp Phong ý nghĩ của mình.

Hả?

Tiễn tu, luyện tiễn?

Mũi tên rác rưởi bắn giết Tiên Thú rác rưởi?

Mẹ nó, ý tưởng này phải nói là quá hoàn mỹ!

Nghe được Bạch Thiên Hồng đề nghị như vậy, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng, trong lòng sợ hãi than: "Năng lực phá của của Bạch lão phải nói là càng ngày càng mạnh, giao một trăm vạn chi mũi tên rác rưởi này cho hắn quả nhiên là cách làm chính xác nhất

a!"

"Điên rồi!"

"Hai người đó đều điên rồi!"

"Dùng mũi tên kinh khủng có thể bắn giết cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh đi mẹ nó bắn giết Tiên Thú rác rưởi Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng, còn mỹ danh nói là luyện tiễn, quả thật là vì phá của mà đã hào đến không có điểm mấu chốt!"

Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh nghe được ý nghĩ phát rồ này của Bạch Thiên Hồng thì trên mặt cũng lộ ra vẻ cực kỳ khiếp sợ!

...

Một lát sau!

Khi hai người một thú đi vào Phong Thiên Thú Liệp Tràng, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng trực tiếp đi đến sảnh, chuẩn bị mở một gian săn thú thất chuyên môn săn giết Tiên Thú cấp thấp nhất!

"Gia gia!"

"Ngươi mau nhìn, hình như bên kia có một tiễn tu!"

Lúc này, một lão giả và một thiếu nữ người mặc váy đỏ cũng đi từ bên ngoài đi vào đại sảnh bãi săn thú, sau đó thiếu nữ váy đỏ đó lập tức chỉ vào Bạch Thiên Hồng người đeo trường cung lên tiếng nói với lão giả đang đứng bên cạnh.

"Nha!"

Cao Hoành nghe xong cũng quay qua nhìn Bạch Thiên Hồng, nhưng mà khi hắn phát hiện được đối phương chỉ có tu vi Địa Tiên Cảnh Ngũ Trọng thì trong mắt của hắn lại lóe lên vẻ thất vọng!

Dù sao hắn cũng là tiễn tu Tiên Kiếp Cảnh Thất Trọng mạnh mẽ, đối với tiễn tu thực lực thấp như thế này thì hắn không cảm thấy có chút hứng thú nào!

"Gia gia!"

"Đã lâu lắm rồi ta không nhìn thấy người xuất tiễn!"

"Nếu không, người đi tỷ thí với hắn một chút đi, không cần biết là đối phương chuẩn bị săn giết Tiên Thú cấp bậc gì, cũng không cần biết là săn giết bao nhiêu con, chỉ cần có thể thắng ngươi thì ngươi hãy miễn hết toàn bộ phí tổn cho đối phương, như vậy có được hay không?"

Phát hiện Cao Hoành hình như không có một chút xíu hứng thú gì với tên tiễn tu đó, thiếu nữ váy đỏ nghĩ nghĩ, sau đó đưa ra một lời đề nghị khá thú vị.

"Tiểu Nhã!"

"Ngươi làm như vậy không phải là đang ép gia gia khi dễ người khác hay sao?"

"Nhưng mà nếu như ngươi muốn nhìn thấy gia gia bắn tên như vậy thì ta tỷ thí với đối phương một chút sau đó thuận tiện lợi chỉ điểm đối phương một hai câu cũng không phải là không được!"

Nghe được lời đề nghị của thiếu nữ váy đỏ, Cao Hoành cũng cưng chiều sờ lên cái đầu nhỏ của thiếu nữ, xem như đồng ý với lời đề nghị này!

Một bên khác!

"Diệp thiếu!"

"Săn thú thất số mười hai đã mở!"

"Cái Phong Thiên Thú Liệp Tràng hình như là rất có thực lực, dù chúng ta cần bắn giết một trăm vạn con Tiên Thú tu vi Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng thì bọn họ cũng có được nguồn cung cấp sung túc, cho nên không cần phải lo lắng!"

Khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư mở xong săn thú thất thì cũng đi tới trước mặt Diệp Phong thần thái cung kính lên tiếng báo cáo.

"Tốt!"

"Vậy chúng ta phải tranh thủ đi tới săn thú thất đi!"

"Dù sao một trăm vạn mũi tên, cho dù điên cuồng sử dụng thì cũng sẽ tốn không ít thời gian!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, Diệp Phong cũng khẽ gật đầu, sau đó chuẩn bị đi đến săn thú thất số mười hai!

"Mấy vị!"

"Ta chính là người phụ trách bãi săn thú này!"

"Bởi vì ta cũng là tiễn tu cho nên ta muốn tỉ thí tiễn thuật một phen với vị tiễn tu đạo hữu này ở săn thú thất!"

"Nếu như hắn có thể thắng ta, vậy lần này các ngươi tốn bao nhiêu tiền ta đều sẽ miễn phí cho các ngươi, không biết các ngươi có hứng thú đối với lời đề nghị này hay không?"

"Đương nhiên, nếu như các ngươi không đồng ý ta cũng sẽ không tiếp tục quấy rầy mấy vị, hơn nữa sau đó tất cả phí tổn tacũng sẽ giảm cho các ngươi hai mươi phần trăm!"

Đúng lúc này, Cao Hoành dẫn theo thiếu nữ váy đỏ ngăn cản đường đi của mấy người Diệp Phong, Bạch Thiên Hồng, sau đó cười nói ra chuyện mình muốn tỷ thí tiễn thuật.

? ? ?

Chương 654: Cao Hoành mộng, các ngươi làm thật?

Lão nhân này có phải hổ hay không?

Tự mình đến tìm khó chịu cho mình?

Nghe được Cao Hoành nói như vậy, Bạch Thiên Hồng đầu tiên là sững sờ, sau đó trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn nhìn về phía Diệp Phong, hi vọng Diệp Phong có thể đồng ý với lời đề nghị của đối phương!

Nói như vậy, không chỉ có thêm một người giúp đỡ miễn phí, hơn nữa nghĩ đến đến lúc đó đối phương cũng sẽ cực kỳ đau khổ thì tâm tình của Bạch Thiên Hồng lập tức trở nên khá hơn!

"Tốt!"

"Nhưng mà ta có một yêu cầu nho nhỏ!"

"Đó chính là đến lúc đó mũi tên cần dùng để bắn giết Tiên Thú nhất định đều phải dùng mũi tên do chúng ta đem tới!"

"Hơn nữa, sau khi làm xong chuyện này ta sẽ cho ngươi một chút công tác phí, đến lúc đó ngươi cũng không thể từ chối ta!"

Sau khi Diệp Phong trầm tư một lát, trực tiếp đồng ý, dù sao, có được một người giúp đỡ miễn phí không cần thì phí, hơn nữa sau khi xong việc thì hắn còn có thể lợi dụng hoàn thành một lần hành vi phá của nhận thưởng, loại chuyện tốt một hòn đá ném được hai con chim như vậy thì đương nhiên là hắn sẽ không từ chối rồi!

Hả?

Tỷ thí tiễn thuật mà thôi?

Sau khi xong việc còn cho ta công tác phí?

Ta làm cái gì mà phải cho ta công tác phí?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Cao Hoành cũng toát ra vẻ mộng bức, thật sự là ý nghĩ của Diệp Phong khiến cho hắn không đoán ra được!

Mà thiếu nữ người mặc váy đỏ đang đứng bên cạnh thì lại chớp chớp đôi mắt to, dùng ánh mắt cực kỳ hiếu kỳ nhìn về phía Diệp Phong, bởi vì bản thân nàng cũng không thể nghĩ ra được tại sao đối phương lại đưa ra loại yêu cầu kì quái như thế này.

Một lát sau!

Khi mọi người đi vào săn thú thất số mười hai, lại có một luồng dao động năng lượng chợt lóe lên, sau đó, mọi người xuất hiện ở trong một không gian săn thú với diện tích lớn chừng bằng mười

cái sân bóng.

"Diệp thiếu!"

"Bên trong bày được bay ra trận pháp đặc biệt, xem như tạo thành một cái không gian nhỏ độc lập!"

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng hạ giọng lên tiếng nhắc nhở Diệp Phong bên cạnh.

"Thì ra là thế, trách không được vừa mới cảm nhận được một luồng năng lượng dao động kỳ quái!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, Diệp Phong cũng âm thầm khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

Rất nhanh!

Ở phía xa lập tức xuất hiện một đám Tiên Thú tu vi Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng, số lượng tối thiểu chừng một ngàn con trở lên!

"Bạch huynh!"

"Tiên Thú đã xuất hiện!"

"Có thể lấy mũi tên ra hay chưa!"

"Chúng ta đều dùng số lượng mũi tên giống nhau, xem cuối cùng ai bắn giết được nhiều Tiên Thú nhất!"

Lúc này, trên mặt Cao Hoành cũng nở một nụ cười quay qua nhìn Bạch Thiên Hồng đang đứng bên cạnh lên tiếng nói.

"Mũi tên đều ở chỗ của ta!"

"Bây giờ đưa cho các ngươi một ngàn mũi tên trước, chờ khi nào dùng hết thì ta sẽ lập tức bổ sung!"

"Như vậy thì có thể cam đoan mỗi người các ngươi sử dụng số lượng mũi tên giống nhau!"

Lúc này, giọng nói của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lại vang lên bên cạnh, sau đó trực tiếp lấy ra hai ngàn mũi tên từ tiên giới chứa

một trăm vạn chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn ra để ở bên cạnh hai người.

Trừng!

Nhưng mà khi Cao Hoành phát hiện ra Thị Huyết Phá Hồn Tiễn mà Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lấy ra mang tới cho hắn cảm giác nguy cơ khó hiểu thì trong nháy mắt hai mắt trừng tròn vo, trong mắt tràn ngập vẻ hoảng sợ vô tận!

"Chờ, chờ một chút!"

"Cái này, mũi tên này, rốt cuộc là mũi tên gì!"

Sau khi tỉnh táo lại, Cao Hoành cũng mặt lộ vẻ hoảng sợ nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Thị Huyết Phá Hồn Tiễn!"

"Mỗi một chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn đều có thể tuỳ tiện bắn giết một cường giả hoặc Tiên Thú Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh!"

"Bỏ qua tiên lực, bỏ qua bất luận Tiên Khí phòng ngự gì, trừ phi có thể tránh thoát, nếu không thì một khi bị bắn trúng là trong năm hơi chắc chắn phải chết không nghi ngờ!"

Nghe được Cao Hoành hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng thần sắc bình thản giải thích rõ ra.

? ? ?

Mũi tên kinh khủng đủ để bắn giết cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh, các ngươi lại lấy ra bắn giết Tiên Thú rác rưởi Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng?

Điên rồi sao?

Sau khi nghe được Diệp Phong giải thích xong, biểu cảm trên mặt Cao Hoành như không thể tin vào tai của mình!

Không nói khoa trương một chút nào, chỉ với hai ngàn chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn trước mắt này thì mẹ nó có thể bắn chết hắn

hai ngàn lần!

Hắn chưa hề nghĩ tới mình có được tu vi mạnh mẽ Tiên Kiếp Cảnh Thất Trọng nhưng trong thời khắc này mình lại nhỏ yếu như vậy!

"Làm sao?"

"Cao lão bản có chút không tin phải không?"

"Như vậy thì không biết là bãi săn của ngươi có Tiên Thú tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong?"

"Chúng ta có thể thử trước một chút!"

Nhìn thấy vẻ mặt khó có thể tin của Cao Hoành, Diệp Phong cũng cười nói ra ý nghĩ của mình.

Hả?

Thử một chút?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Cao Hoành cũng rơi vào trầm tư, nói thật, mặc dù hắn phát hiện ra được mũi tên này cực kỳ khủng bố nhưng nó có thể tùy ý bắn giết cường giả hoặc Tiên Thú Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh hay không thì hắn vẫn còn đang nghi ngờ chưa dám tin.

"Diệp thiếu!"

"Trong bãi săn thú của chúng ta có nhưng mà con Tiên Thú này có thực lực kinh khủng là Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, hơn nữa bây giờ còn đang ở trong trạng thái bị phong ấn, một khi thả nó ra ngoài thì cho dù là ta cũng không thể nào trấn áp nó lại được, cho nên ta thấy hay là nên thôi đi!"

Trầm tư hồi lâu, Cao Hoành vẫn từ bỏ ý nghĩ nếm thử, không nói trước không thể nào khống chế con Tiên Thú Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong bị phong ấn đó, cho dù có thể khống chế được nó thì hắn cũng không dám tùy tiện vận dụng, bởi vì nó là Tiên Thú đến từ một cái thế lực cấp bá chủ kinh khủng, trước mắt cũng chỉ là tạm thời gửi ở trong bãi săn thú của bọn họ mà thôi!

"Cao lão bản!"

"Chuyện này cũng đơn giản mà!"

Chương 655: Tiểu Cước, bắt tông chủ Yêu Hồn Tông tới đây, ta có chút chuyện muốn thương lượng với hắn

"Ngươi không thể nào trấn áp nó thì để thủ hạ của ta đi trấn áp nó là được rồi!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp lên tiếng nói với Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh: "Tiểu Bát Tử, không phải ngươi đã cảm nhận được khí tức của con Tiên Thú đó hay sao, ngươi hãy đi bắt nó tới đây!"

"Diệp thiếu!"

"Ta lập tức đi ngay!"

Nghe được Diệp Phong dặn dò, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lập tức xoay người đi đến cửa ra vào săn thú thất.

? ? ?

Làm gì đó?

Các ngươi đang làm gì đó?

Ta chỉ nói một chút mà thôi tại sao các ngươi lại làm thật?

Nhìn thấy Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư rời đi, Cao Hoành đang đứng bên cạnh cả người đều mộng, hắn cũng không có cảm nhận được khí tức Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong trên người đối phương, hơn nữa cho dù là cùng cảnh giới thì cũng không chắc sẽ là đối thủ của con Tiên Thú kinh khủng đó!

"Diệp thiếu!"

"Thuộc hạ của ngươi có thực lực gì?"

"Có thể trấn áp được con Tiên Thú kinh khủng bị phong ấn đó hay không!"

Nhìn thấy Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đi ra khỏi không gian bãi săn, Cao Hoành cũng sắc mặt hốt hoảng nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Cao lão bản!"

"Chuyện này ngươi không cần phải lo lắng!"

"Thuộc hạ đó của ta thực lực rất mạnh, đơn đấu mấy chục đối thủ cùng cảnh giới cũng không có bất cứ vấn đề gì!"

Nhìn vẻ mặt tràn đầy lo lắng của Cao Hoành, Diệp Phong cũng cười giải thích.

? ? ?

Có thể đơn đấu mấy chục đối thủ cùng cảnh giới?

Mẹ nó, như vậy mà là rất mạnh hay sao?

Phải nói là mạnh tới trời mới đúng!

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, Cao Hoành cũng tỏ vẻ chấn kinh!

Nhưng rất nhanh, Cao Hoành càng luống cuống, nếu như bắt con Tiên Thú bị phong ấn đó tới thật, nếu như Thị Huyết Phá Hồn Tiễn này khủng bố như vậy thật, mẹ nó nếu như một hồi bắn chết con Tiên Thú đó thật, vậy đến lúc đó hắn phải ăn nói như thế nào với Yêu Hồn Tông!

Hô!

Thở dài một hơi, Cao Hoành cũng mặt lộ vẻ lúng túng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra: "Diệp thiếu, ta tin, nếu không chúng ta đừng thử!"

Hối hận!

Lúc này Cao Hoành hối hận thật!

Hắn không nên tiếp xúc với đám người Diệp Phong, vốn còn muốn so đấu, ai mà ngờ được đối phương mạnh mẽ hơn tưởng tượng của hắn nhiều!

"Ừm?"

"Không thử?"

"Cao lão bản, có phải ngươi có chuyện gì khó nói hay không?"

Nghe được Cao Hoành nói như vậy, đặc biệt là chú ý tới vẻ khó xử trên mặt Cao Hoành, Diệp Phong cũng hiếu kì hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Vậy ta nói thẳng!"

"Thật ra thì con Tiên Thú bị phong ấn đó cũng không thuộc về Phong Thiên Thú Liệp Tràng chúng ta mà là Yêu Hồn Tông tạm thời gửi ở chỗ chúng ta!"

"Nếu như những lời ngươi nói là giả còn được, nhưng nếu như những gì ngươi nói là sự thật, bắn chết con Tiên Thú đó thật, vậy chắc chắn Yêu Hồn Tông sẽ không bỏ qua cho ta, dù sao Yêu Hồn Tông là thế lực cấp bá chủ, ta hoàn toàn không trêu chọc nổi!"

Lúc này, Cao Hoành cũng nói tất cả tình huống cho Diệp Phong.

"Không có?"

"Chỉ như vậy?"

Nghe Cao Hoành nói xong, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó trực tiếp nhếch miệng nở nụ cười, lên tiếng nói ra: "Tiểu Cước, nhanh ra gặp ta, phải sống!"

"Xé rách không gian!"

"Cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, khi Cao Hoành nhìn thấy một

đại hán đầu trọc dáng người tráng kiện từ trong vết nứt không gian đi tới, trong mắt cũng toát ra vẻ kinh hãi!

"Chủ nhân!"

"Ta nhớ ngươi muốn chết!"

"Lần này ngươi để cho ta ở bên ngoài lâu một chút, ta sắp bị bọn họ chơi chết!"

Sau khi Diệp Tiểu Cước ra ngoài, cũng quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó mặt mũi tràn đầy ủy khuất nhìn Diệp Phong lên tiếng nói.

"Được thôi!"

"Vừa khéo mấy người Đồ Mãng, Hồng Lão Lục, Chu Khải cũng rất nhớ ngươi, đợi xử lý xong chuyện bên này, ngươi về Tinh Hồn Phong mấy ngày đi!"

Nhìn mặt mũi tràn đầy ủy khuất của Diệp Tiểu Cước, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ cười cười, sau đó đồng ý thỉnh cầu của đối phương.

"Đứng lên trước đi!"

"Tìm tới Yêu Hồn Tông, sau đó bắt tông chủ Yêu Hồn Tông tới cho ta, ta có chuyện muốn thương lượng với hắn!"

Ngay sau đó, Diệp Phong cũng nói ra mục đích kêu Diệp Tiểu Cước đi ra!

? ? ?

Rốt cuộc Diệp thiếu này là ai?

Đầu tiên là để thủ hạ đi bắt đại yêu bị phong ấn!

Bây giờ lại gọi một thuộc hạ tới để hắn đi bắt tông chủ Yêu Hồn Tông?

Yêu Hồn Tông là thế lực cấp bá chủ, bọn họ không sĩ diện sao?

Bên cạnh, Cao Hoành nghe được Diệp Phong nói như vậy thì trên mặt cũng toát ra vẻ mộng bức, hắn hoàn toàn không ngờ được là lại có người có thể không nhìn thế lực cấp bá chủ như thế, thậm chí trong mắt đối phương thì thế lực cấp bá chủ giống như là một sâu kiến có thể tùy ý nắm bóp!

Hả?

Không phải kêu ngươi đến Yêu Hồn Tông bắt người sao?

Ngươi đứng tại chỗ nhắm mắt là có ý gì?

Đúng lúc này, Cao Hoành phát hiện tráng hán đầu trọc đó bỗng nhiên nhắm hai mắt lại, thao tác này cũng khiến cho hắn bối rối không biết làm sao!

Trừng!

Hai giây qua đi, Diệp Tiểu Cước bỗng nhiên mở hai mắt ra, sau đó nhếch miệng cười nói: "Chủ nhân, tìm được, ta sẽ bắt hắn tới đây!"

Nói xong, Diệp Tiểu Cước tùy ý vung tay phải lên một cái, trực tiếp xé rách một cái khe hở không gian ở trước mặt mình, sau đó dưới ánh mắt kinh hãi của Cao Hoành, trực tiếp đưa cánh tay phải vào trong vết nứt không gian.

Yêu Hồn Tông, tông môn đại điện!

"Tam Đầu Hổ Yêu đại nhân!"

"Trước mắt chúng ta đã bắt được hơn hai mươi con Tiên Thú có tu vi Tiên Kiếp Cảnh, trong đó có một con Tiên Thú có tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Tiếp theo ta sẽ đích thân dẫn người đưa những con Tiên Thú này về cung cấp cho ngài hưởng dụng!"

Lúc này, một nam tử trung niên mặc tiên bào màu xám đang quỳ gối trước mặt một pho tượng Tam Đầu Hổ Yêu cao tới ba mét bẩm báo tình huống bắt Tiên Thú.

"Rất tốt!"

"Các ngươi toàn lực giúp ta bắt Tiên Thú tu vi Tiên Kiếp Cảnh trở lên, đến lúc đó ta cũng sẽ không bạc đãi các ngươi!"

"Không nói những thượng cổ công pháp và thượng cổ tiên thuật ta cho các ngươi, chỉ cần có ta tọa trấn thì cho dù mấy cái thế lực cấp bá chủ đến đây vây công Yêu Hồn Tông các ngươi thì ta cũng có thể bảo đảm Yêu Hồn Tông các ngươi bình yên vô sự!"

Nghe được áo bào xám nam tử nói như vậy, một giọng nói lạnh lùng cũng vọng ra từ trong pho tượng.

Đúng lúc này, một khe hở không gian quỷ dị xuất hiện ở trước mặt nam tử áo bào xám, đồng thời, nam tử áo bào xám cũng cảm nhận được một luồng nguy cơ vô hình!

"Tam Đầu Hổ Yêu đại nhân!"

"Cứu. . . cứu ta!"

Cảm nhận được nguy hiểm, nam tử áo bào xám cũng thần sắc sợ hãi nhìn pho tượng lớn tiếng hô lên.

"Ngô Lâm! ! !"

"Rốt cuộc Yêu Hồn Tông các ngươi trêu chọc phải đại khủng bố gì!"

"Chỉ khí tức phát ra từ trong vết nứt không gian này cũng đủ khiến cho ta cảm thấy tuyệt vọng rồi!"

"Đừng nói cứu ngươi, mẹ nó, bây giờ ngay cả ta cũng hoảng hốt lắm!"

Chương 656: Thượng cổ tà tu, chúng ta cùng nhau bắn chết hắn

Nghe được tiếng cầu cứu của Ngô Lâm, Tam Đầu Hổ Yêu cũng run lên, mắng lớn.

"Mẹ nó!"

"Tam Đầu Hổ Yêu, ta xxx ngươi đại gia!"

"Thiệt thòi ta cung phụng ngươi như tổ tông mấy trăm năm!"

"Bây giờ gặp nguy cơ, lần đầu tiên mời ngươi xuất thủ, mẹ nó ngươi lại như vậy?"

Nghe được Tam Đầu Hổ Yêu nói như vậy, Ngô Lâm cũng thẹn quá thành giận chửi ầm lên!

Mà đúng lúc này, một cánh tay cường kiện hữu lực bỗng nhiên từ vết nứt không gian đưa ra ngoài, sau đó trực tiếp bắt Ngô Lâm vào vết nứt không gian!

"Xong con bê!"

"Bây giờ nên làm gì?"

"Hình như đại khủng bố đó phát hiện ta!"

"Sao ở thời đại này lại có cường giả khủng bố như thế, cho dù là ở thời đại thượng cổ thì ta cũng chưa bao giờ thấy qua cường giả nào có khí tức khủng bố như thế!"

Sau khi Ngô Lâm bị bắt đi, Tam Đầu Hổ Yêu cũng run lên, tự nói.

Hắn hoàn toàn không ngờ được là mình còn chưa bắt đầu quật khởi trong thời đại xuống dốc này mà đã gặp được cường giả khủng bố như thế rồi, nếu như đối phương có thể cho hắn một cơ hội, hắn tuyệt đối sẽ tìm thâm sơn trực tiếp cẩu, cũng không ra ngoài trang B nữa!

Một bên khác.

"Đi mẹ nó Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Rốt cuộc thì thực lực của tráng hán đầu trọc này đạt đến trình độ nào!"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Cước trực tiếp bắt tông chủ Yêu Hồn Tông Ngô Lâm từ trong vết nứt không gian ra, Cao Hoành đang đứng bên cạnh đều mẹ nó sắp sợ tè ra quần!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là lại có người có thể cách không bắt người từ khoảng cách cách xa vạn dặm!

Mẹ nó, chuyện này là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?

Mà lúc này, Ngô Lâm bị bắt ra cũng mộng!

Mặc dù hắn không biết Diệp Phong, Diệp Tiểu Cước, Bạch Thiên Hồng và Cao Tiểu Nhã nhưng hắn biết Cao Hoành!

"Cao lão bản!"

"Cái tên này có phải là tông chủ Yêu Hồn Tông hay không?"

Nhìn thấy Ngô Lâm ngồi liệt dưới mặt đất, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Cao Hoành đang đứng bên cạnh hỏi thăm.

"Không, không sai!"

"Diệp thiếu, hắn chính là tông chủ Yêu Hồn Tông Ngô Lâm!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Cao Hoành cũng vội vàng trả lời.

"Ngô Tông chủ!"

"Ta nghe Cao lão bản nói ngươi gửi một con Tiên Thú có tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong ở chỗ hắn, có chuyện này hay không!"

Sau khi xác định thân phận của đối phương, Diệp Phong cũng nhìn về phía Ngô Lâm lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ngươi nói không sai, đúng là ta gửi một con Tiên Thú tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong ở chỗ Cao lão bản!"

Mặc dù không biết tại sao Diệp Phong lại hỏi thăm con Tiên Thú đó nhưng Ngô Lâm vẫn lập tức trả lời, bởi vì hắn nhìn thấy đại khủng bố vừa mới bắt mình tới chỗ này bây giờ đang rất cung kính đứng sau lưng Diệp Phong.

"Ngô Tông chủ!"

"Tình huống là như thế này, chúng ta muốn mượn dùng con Tiên Thú đó thử uy lực của những mũi tên này một chút!"

"Nhưng rất có thể sẽ bắn chết con Tiên Thú đó!"

"Bởi vì là Tiên Thú của Yêu Hồn Tông các ngươi cho nên ta muốn hỏi ngươi là con Tiên Thú này các ngươi có bán hay không?"

Sau khi nghe Ngô Lâm trả lời như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Dùng phương thức thô bạo như thế để bắt ta tới đây!

Không phải là vì tra tấn ta!

Không phải là vì giết ta!

Chỉ là vì muốn hỏi xem ta có bán con Tiên Thú đó hay không?

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, biểu cảm trên mặt Ngô Lâm như không thể tin vào tai của mình, trong khoảnh khắc khi bị bắt tới đây, trong đầu của hắn nghĩ tới vô số khả năng, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ được là đại khủng bố bắt mình tới đây cũng chỉ vì muốn mua một con Tiên Thú mà hắn bắt được!

Sập!

Lúc này tâm tính Ngô Lâm triệt để sập, bây giờ hắn rất muốn nói với Diệp Phong một câu: "Chỉ có chút chuyện nhỏ như vậy, ngươi kêu Cao lão bản dùng Truyền âm Thạch liên hệ ta một chút là được rồi, mẹ nó, ta sắp bị sợ đến tè ra quần rồi này!"

"Diệp thiếu!"

"Con Thiết Dực Huyền Quy này ta không bán!"

"Bởi vì mục đích ta bắt nó chính là muốn dùng để bắn chơi!"

"Bây giờ có thể được Diệp thiếu xem trọng, thậm chí còn có thể

chết ở dưới tên của Diệp thiếu chính là phúc duyên của nó!"

Lúc này, Ngô Lâm trầm tư một lát sau, sau đó hắn cũng cười lên tiếng nói với Diệp Phong.

(Thiết Dực Huyền Quy: Mẹ nó, ta sẽ bị bắn chết mà ngươi còn nói đó là phúc duyên?)

Nha!

Nghe được Ngô Lâm trả lời như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười trêu chọc, sau đó nhìn về phía Ngô Lâm lên tiếng nói ra: "Nhưng cho dù như vậy thì cũng sẽ không lấy không Tiên Thú của ngươi, ngươi muốn có được cái gì thì ngươi cứ nói thẳng đi!"

"Diệp thiếu!"

"Muốn cái gì cũng được hay sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Ngô Lâm cắn răng, cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Đương nhiên!"

"Muốn cái gì cũng được, ngươi cứ yên tâm đề cử!"

Nói xong, Diệp Phong mặt lộ vẻ hiếu kì nhìn về phía Ngô Lâm, hắn cũng rất tò mò muốn biết xem rốt cuộc Ngô Lâm muốn cái gì!

"Diệp thiếu!"

"Ta muốn Tam Đầu Hổ Yêu chết!"

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, Ngô Lâm cũng nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng mình.

? ? ?

Ta hỏi ngươi muốn cái gì?

Kết quả ngươi nói là ngươi muốn cho Tam Đầu Hổ Yêu gì đó chết?

Hai chúng ta đang trò chuyện trên cùng một kênh sao?

Nghe được Ngô Lâm trả lời như vậy, Diệp Phong bối rối, hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương lại là một người không ra bài theo kịch bản như thế!

"Chủ nhân!"

"Tam Đầu Hổ Yêu mà hắn nói tới hình như là một thượng cổ tà tu tu luyện công pháp đặc thù!"

"Vừa nãy khi ta bắt hắn thì phát hiện tên đó, chỉ là bây giờ tên đó đang trong giai đoạn đúc lại nhục thân, còn chưa có triệt để hoàn thành!"

Lúc này, Diệp Tiểu Cước cũng tiến lên một bước, trực tiếp giải thích rõ cho Diệp Phong.

"Nha!"

"Như vậy thì Tam Đầu Hổ Yêu này là người?"

"Hắn tu luyện công pháp đặc thù gì mà lại biến thành Tam Đầu Hổ Yêu?"

Nghe được Diệp Tiểu Cước trả lời như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

Chương 657: Thượng cổ tà tu, chúng ta cùng nhau bắn chết hắn (2)

"Ta phát hiện tên đó dùng phương thức đặc thù hòa huyết mạch Tiên Thú với huyết mạch của bản thân hắn lại thành một thể, biến mình thành một con quái vật người không ra người thú không ra thú!"

"Hơn nữa nó còn lặng lẽ bày ra một cái trận pháp cực kỳ tà ác ở Yêu Hồn Tông, chỉ sợ sau khi hắn hoàn thành đúc lại nhục thân, khi thần hồn và nhục thân của hắn mà lại làm một trái thì hắn sẽ dùng huyết nhục, thần hồn của toàn bộ mấy vạn người tu luyện ở

Yêu Hồn Tông làm tế phẩm, giúp hắn hoàn thành quá trình trùng sinh!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Cước Cũng kể lại toàn bộ tình huống của đối phương mà mình đã phát hiện được.

? ? ?

Tam Đầu Hổ Yêu, cái thằng khốn kiếp đó lại là thượng cổ tà tu?

Hơn nữa còn muốn dùng huyết nhục và thần hồn của mấy vạn người tu luyện trong Yêu Hồn Tông ta làm tế phẩm giúp hắn hoàn thành quá trình trùng sinh?

Nghe được Diệp Tiểu Cước trả lời như vậy, Ngô Lâm bỗng nhiên cảm thấy có một luồng khí lạnh bay thẳng từ lòng bàn chân lên tới tận đỉnh đầu!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là Tam Đầu Hổ Yêu đại nhân mà mình cung phụng như tổ tông mấy trăm năm lại là thượng cổ tà tu!

"Quá mẹ nó dọa người!"

"Nếu như không có chuyện ngày hôm nay xảy ra!"

"Chỉ sợ tất cả mọi người trong Yêu Hồn Tông bao gồm cả ta đến lúc chết cũng không biết được là mình chết như thế nào!"

Lúc này, Ngô Lâm cũng nghĩ mà sợ vô cùng tự lẩm bẩm!

"Không ngờ được là đối phương lại là một thượng cổ tà tu ác độc như thế!"

"Tiểu Cước!"

"Nếu như ta cung cấp cho ngươi đủ tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo, ngươi có thể giúp thượng cổ tà tu đó đúc lại nhục thân trong thời gian ngắn nhất, giúp cho hắn hoàn thành quá trình trùng sinh hay không!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Diệp Tiểu Cước lên tiếng

hỏi thăm, không phải hắn muốn lợi dụng đối phương để phá của một đợt, mà hắn làm như vậy chỉ là vì thực hiện lời hứa của mình với Ngô Lâm, đồng thời diệt trừ một cái u ác tính cho thượng giới!

"Chủ nhân!"

"Phương diện này ta cũng không am hiểu!"

"Nhưng mà có thể để Tiểu Bạch tới, chỉ cần hắn bày ra mấy cái trận pháp rác rưởi, dưới tình huống có đầy đủ tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo, không tới nửa ngày thì chắc chắn có thể giúp hắn đúc lại nhục thân cũng triệt để hoàn thành trùng sinh!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Diệp Tiểu Cước cũng nói ra biện pháp giải quyết.

"Tốt!"

"Vậy thì để Tiểu Bạch cũng đến đây đi!"

"Các ngươi giúp hắn hoàn thành trùng sinh trước, sau đó lại bắt hắn tới đây, chúng ta cùng nhau bắn chết hắn!"

Sau khi nghe được lời đề nghị của Diệp Tiểu Cước, Diệp Phong cũng cười nói ra ý nghĩ của mình.

Hít!

Nghe được Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình, sau đó Ngô Lâm và Cao Hoành đang đứng bên cạnh cũng nhịn không được mà hít vào một hơi khí lạnh, đầu tiên là giúp đối phương hoàn thành quá trình trùng sinh, sau đó lại bắn chết đối phương, hành động này quả thực là giết người tru tâm!

"Môn chủ chính là môn chủ!"

"Tiêu hao một lượng lớn tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo trên người một người sắp chết, thật là phá của!"

"Xem ra ta còn phải học tập nhiều thứ hơn từ môn chủ!"

Lúc này, Bạch Thiên Hồng đang đứng bên cạnh cũng mặt mũi tràn

đầy kính nể tự lẩm bẩm.

"Diệp thiếu!"

"Làm như vậy mặc dù vô cùng thoải mái nhưng có phải là có chút phá của hay không!"

"Thật ra thì có thể trực tiếp diệt sát Tam Đầu Hổ Yêu, không cần thiết phải lãng phí nhiều tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo trên người của loại tà tu như vậy!"

Lúc này, Ngô Lâm suy nghĩ một hồi, sau đó quay qua nhìn Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình.

Hả?

Có chuyện gì vậy?

Sao các ngươi đều dùng ánh mắt như nhìn đồ đần nhìn ta?

Sau khi nói xong, Ngô Lâm lại phát hiện tất cả mọi người đang dùng ánh mắt nhìn đồ đần nhìn mình, chuyện này khiến cho hắn bối rối không biết làm sao, hắn cảm thấy lời đề nghị này của mình hoàn toàn không có vấn đề gì!

"Ha ha ha!"

"Diệp thiếu, ta bắt con rùa lớn này về rồi!"

Đúng lúc này, tiếng cười to của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư bỗng nhiên vang lên ở cửa vào không gian săn thú!

Ngay sau đó, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư giơ một con Tiên Thú rùa đen dài mười mét trên lưng mọc ra một đôi cánh sắt to lớn xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người!

"Tới đi!"

"Bắn ta đi!"

"Nếu ta tránh né thì ta cũng không phải là Thiết Dực Huyền Quy!"

Khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư ném Thiết Dực Huyền Quy tới

khoảng cách ngoài trăm thước, Thiết Dực Huyền Quy cũng nhìn thẳng vào mọi người hô to lên, thậm chí trong mắt còn toát ra vẻ như được giải thoát!

Không ai biết được nó vừa mới trải qua chuyện kinh khủng như thế nào!

Dù sao thì cũng chỉ là một lần chết mà thôi, nó hoàn toàn không muốn bị thượng cổ Tiên Thú kinh khủng đó tiếp tục hành hạ nữa, bây giờ trong lòng nó chỉ mong những người này có thể cho nó được chết thống khoái!

"Bạch lão!"

"Cao lão bản!"

"Các ngươi còn đứng đó nhìn cái gì nữa, bắt đầu bắn đi!"

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư phát hiện Bạch Thiên Hồng và Cao Hoành đều không có bắn tên thì cũng tỏ vẻ khó hiểu lên tiếng nhắc nhở.

"Tiểu Bát Tử!"

"Ngươi đưa con Thiết Dực Huyền Quy này qua một bên trước đi!"

"Mặc dù là thử mũi tên nhưng bây giờ nó đã trở thành mục tiêu số hai, chờ chúng ta bắn chết mục tiêu số một thì mới tới lượt nó ra sân!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư giải thích.

? ? ?

Làm gì đó!

Ta đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng bị bắn chết, kết quả bây giờ các người lại nói là không bắn?

Còn muốn đưa ta qua một bên, để cho ta xem lát nữa các ngươi sẽ bắn chết mục tiêu số một như thế nào?

Ngoài trăm thước, Thiết Dực Huyền Quy nghe được Diệp Phong nói như vậy thì nó cảm giác bản thân mình sắp điên rồi, thậm chí bây giờ nó rất muốn mắng mấy người đó một trận: "Vừa nãy thượng cổ Tiên Thú đó tiến hành tra tấn da thịt của ta, bây giờ các người lại áp dụng tra tấn trên cả tâm lý và tinh thần của ta, làm ra chuyện như vậy các người vẫn còn là người hay sao?"

"Ta không đi!"

Chương 658: Ta đã chuẩn bị sẵn sàng để bị bắn chết, bây giờ các ngươi kêu chúng ta chờ?

"Ta muốn làm mục tiêu số một, mau tranh thủ bắn chết ta đi!"

"Đừng để cho ta phải chịu đựng cảm giác tra tấn khi chờ đợi tử vong đến gần như thế nữa!"

Lúc này, Thiết Dực Huyền Quy bị Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư kéo đi cũng điên cuồng rống lên, nhưng cho dù nó cố gắng như thế nào đi nữa thì cũng không thể thay đổi được kết quả mình bị kéo đi!

"Trời đất quỷ thần thiên địa ơi!"

"Nó vẫn còn là Thiết Dực Huyền Quy mà ta biết nữa hay sao?"

"Rốt cuộc Tiểu Bát Tử đó đã làm gì với nó mà lại khiến cho nó bức thiết muốn bị bắn chết như thế!"

Cao Hoành nhìn Thiết Dực Huyền Quy bị Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư kéo đi, trong mắt cũng toát ra vẻ chấn kinh, hắn biết rất rõ, cho dù con Thiết Dực Huyền Quy đó bị phong ấn thì khi đối mặt với mình nó vẫn cực kỳ cuồng vọng!

"Tiêu hao hết một trăm vạn chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn thì có thể thu được một lần ban thưởng sản phẩm bại gia!"

"Sau đó cho Cao Hoành công tác phí và trợ giúp Tam Đầu Hổ Yêu đúc lại nhục thân, sau đó lại bắn chết thì có thể đạt được ban

thưởng hai lần hành vi phá của!"

"Không tệ, đúng là không tệ, lần này có thể nói là kiếm bộn rồi!"

Mà lúc này, Diệp Phong đang tính toán các loại phần thưởng có thể lấy được sau khi hoàn thành xong chuyện này!

Một lát sau!

"Bạch lão!"

"Cao lão bản!"

"Tam Đầu Hổ Yêu đó còn phải đợi thêm một chút nữa, cho nên các ngươi bắt đầu tỷ thí trước đi!"

"Dù sao các ngươi cần phải bắn một trăm vạn chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn, cuối cùng để lại một chút cho Tam Đầu Hổ Yêu và Thiết Dực Huyền Quy cho có lệ là được rồi!"

Lúc này, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Bạch Thiên Hồng và Cao Hoành lên tiếng nhắc nhở.

? ? ?

Một trăm vạn chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn?

Mũi tên khủng bố như thế mà trong tay ngươi lại có một trăm vạn chi?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Cao Hoành kinh hãi tròng mắt đều sắp tuôn ra ngoài, nói thật, khi nhìn thấy được thực lực kinh khủng của Diệp Tiểu Cước, hắn đã tin tưởng lời Diệp Phong nói, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại có một trăm vạn chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn có thể nhẹ nhõm bắn giết cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh!

Hơn nữa nghe hắn nói như vậy thì có vẻ như là hắn muốn dùng toàn bộ số mũi tên đó để bắn giết những Tiên Thú rác rưởi Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng này!

"Đi mẹ nó!"

"Làm đi!"

"Đây chắc chắn là mũi tên cao quý và phá của nhất mà đời này ta từng bắn ra!"

Sau khi tỉnh táo lại, trên mặt Cao Hoành cũng lóe lên vẻ điên cuồng, đầu tiên là lấy Tiên Khí trường cung của mình từ trong tiên giới ra, sau đó cầm lấy Thị Huyết Phá Hồn Tiễn bên cạnh bắn ra ngoài!

Ông! Ông! Ông!

Theo Bạch Thiên Hồng và Cao Hoành bắn ra từng nhánh mũi tên làm cho không gian rung động, xa xa, mấy ngàn con Tiên Thú rác rưởi cũng không ngừng ngã xuống, hơn nữa phàm là Tiên Thú bị bắn trúng thì thi thể cũng sẽ nhanh chóng trở nên khô quắt trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi, hơn nữa thần hồn của chúng nó cũng sẽ biến mất!

Ừng ực!

Ngô Lâm đẩy tới tình huống này thì trên mặt cũng lộ ra vẻ sợ hãi nuốt nước bọt một cái, sau đó kinh hãi nói: "Rốt cuộc thì đó là mũi tên như thế nào, quá kinh khủng đi!"

"Diệp thiếu!"

"Ta có thể hỏi rốt cuộc ngài là ai hay không?"

Lúc này, Ngô Lâm cũng kìm nén không được hiếu kì trong lòng nữa, trực tiếp quay qua nhìn Diệp Phong đang đứng bên cạnh lên tiếng hỏi thăm.

"Ngươi không cần biết ta là người như thế nào!"

"Ngươi chỉ cần nhớ một cái thân phận của ta là được rồi!"

"Đó chính là thần hào phá của!"

Nghe được Ngô Lâm hỏi thăm như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười trả lời đối phương!

"Thần hào phá của?"

"Phá của?"

Lặp lại mấy lần, sau đó Ngô Lâm bỗng nhiên nhận ra được điều gì đó, sau đó trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói: "Diệp thiếu, một trăm vạn mũi tên, cho dù Bạch lão và Cao lão bản có tốc độ bắn nhanh như thế nào thì sợ cũng phải tốn không ít thời gian mới có thể bắn hết được, mà ta cảm thấy mũi tên này cũng giống như là kiếm, ta có thể đeo theo mấy chục mũi tên ở bên hông, sau đó xông vào trong bầy Tiên Thú triển khai điên cuồng đồ sát!"

Hả?

Tiễn khách cầm mũi tên trong tay?

Nghe được Ngô Lâm nói như vậy, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng, trực tiếp lệnh cho Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đưa cho Ngô Lâm mấy vạn mũi tên, sau đó lên tiếng nói ra: "Ngô Tông chủ, vậy thì xin mời ngươi hãy bắt đầu biểu diễn đi, nhưng mà ngươi yên tâm, sau khi làm xong việc thì ta sẽ cho ngươi một ít công tác phí, sẽ không thể cho ngươi tốn công vô ích!"

Tinh Hồn Thánh Địa!

"Lạc tỷ tỷ đang tu luyện, ta đi ra ngoài chơi một hồi hẳn là cũng sẽ không có chuyện gì!"

Lúc này, Diệp Tiểu Đường quan sát Lạc Thiên Tuyết đang tập trung tu luyện một chút, sau đó nở một nụ cười mở ra một khe hở không gian trực tiếp đi tìm Diệp Tiểu Bạch và Diệp Tiểu Cước!

Trong tiên cốc nào đó!

"Cẩu ca, bọn chúng đều đang nghỉ ngơi, không tới mấy canh giờ nữa thì chắc chắn sẽ không tỉnh lại, vậy ta tạm thời rời đi một hồi chắc cũng sẽ không có chuyện gì đâu!"

Diệp Tiểu Kiếm nhìn tiểu hoàng cẩu, Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long đang nghỉ ngơi, sau đó cười chém ra một khe hở không gian, đi thẳng vào!

Yêu Hồn Tông, tông môn đại điện!

"Ngọa tào!"

"Tại sao đại khủng bố này lại trở về nữa rồi!"

"Không phải là lần này hắn đến đây là nhắm vào ta đó chứ!"

Lúc này, khi Tam Đầu Hổ Yêu nhìn thấy Diệp Tiểu Cước đi từ trong vết nứt không gian ra, cảm giác sợ hãi tràn ngập trong lòng hắn!

"Tam Đầu Hổ Yêu!"

"Ngươi bị chủ nhân của ta nhìn trúng!"

"Tiếp theo, ta sẽ tiêu hao một lượng cực lớn tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo để giúp ngươi đúc lại nhục thân, sau đó trong vòng nửa canh giờ giúp ngươi triệt để hoàn thành quá trình trùng sinh!"

Ngay lúc Tam Đầu Hổ Yêu thấp thỏm lo âu, thì trên mặt Diệp Tiểu Cước lại lộ vẻ hưng phấn nhìn về phía pho tượng Tam Đầu Hổ Yêu lên tiếng nói.

? ? ?

Chương 659: Mẹ nó, muốn tra tấn ta thì cũng thôi đi, mẹ nó, còn bốn người cùng tiến lên?

Ta bị chủ nhân của đối phương nhìn trúng?

Còn muốn giúp ta đúc lại nhục thân, thậm chí còn muốn giúp ta hoàn thành quá trình trùng sinh trong vòng nửa canh giờ?

Đây là dấu hiệu chứng tỏ ta sắp cất cánh bay hay sao?

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Tam Đầu Hổ Yêu đầu tiên là sững sờ, sau đó triệt để kích động!

Hắn vốn cho là thân phận thượng cổ tà tu của mình bị đối phương phát hiện, có lẽ đối phương sẽ xóa bỏ mình, những ai mà ngờ được đối phương lại nhìn chúng mình, thậm chí không tiếc trả một cái giá lớn đến không thể tưởng tượng để giúp đỡ mình hoàn thành quá trình trùng sinh!

"Xem ra ta vẫn phải cảm ơn tên Ngô Lâm đó!"

"Mặc dù không rõ tại sao Ngô Lâm lại trêu chọc đến đối phương, nhưng mà cũng nhờ như vậy nên mới mang tới cho ta một cơ duyên lớn nghịch thiên như vậy!"

Lúc này, Tam Đầu Hổ Yêu cũng cảm thấy vô cùng may mắn, âm thầm nghĩ như vậy.

"Tiểu Cước!"

"Rõ ràng nửa canh giờ là có thể giúp sâu kiến này hoàn thành quá trình trùng sinh, tại sao ngươi lại nói với chủ nhân là cần tới nửa ngày?"

Đúng lúc này, một cái khe hở không gian bỗng nhiên xuất hiện ở bên trong đại điện, theo một giọng nói vang lên, bóng dáng Diệp Tiểu Bạch cũng nhanh chóng đi từ trong vết nứt không gian ra ngoài.

? ? ?

Sâu kiến?

Cái tên mặc bạch y này cũng dám kêu ta là sâu kiến?

Hắn không biết ta đã được 'chủ nhân' nhìn trúng hay sao?

Lúc này, Tam Đầu Hổ Yêu nghe được Diệp Tiểu Bạch nói như vậy thì trong lòng cũng có chút tức giận, nếu không phải nhìn thấy Diệp Tiểu Cước cũng tất cung tất kính với nam tử áo trắng này thì hắn đã mắng rồi!

"Tiểu Bạch!"

"Dù sao sớm muộn gì thì tên sâu kiến này cũng phải chết, còn

không bằng trước khi chết để cho ta phát tiết một chút!"

"Dù sao, trong khoảng thời gian này ta đã trải qua cái gì ngươi cũng biết rất rõ mà."

"Còn nữa, trợ giúp sâu kiến này trùng sinh, một mình ta cũng có thể nhẹ nhõm giải quyết nhưng ta lại nhân cơ hội này giúp ngươi đi ra ngoài, ngươi phải nhớ kỹ ân tình này đó!"

Nghe được Diệp Tiểu Bạch hỏi thăm như vậy, Diệp Tiểu Cước cũng cười giải thích rõ.

"Hóa ra là như vậy!"

"Vậy nếu như ngươi chơi một mình thì cũng quá nhàm chán, không bằng ta và ngươi cùng nhau tra tấn hắn đi!"

Sau khi nghe được Diệp Tiểu Cước giải thích xong, trên mặt Diệp Tiểu Bạch cũng lộ ra vẻ hưng phấn nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Hai người bọn họ đang nói cái gì vậy?

Cái gì là sớm muộn gì cũng phải chết?

Không phải là muốn trả một cái giá thật là lớn giúp ta hoàn thành quá trình trùng sinh hay sao, hóa ra là để cho ta sống lại sau đó xử lý ta đúng không?

Lúc này, Tam Đầu Hổ Yêu đang đứng bên cạnh nghe được cuộc nói chuyện của hai người, cả người đều bối rối, nếu đúng như tình huống mà hắn đoán ra, chuyện phát rồ như vậy là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?

Cho dù là chó cũng không thể nào làm ra được chuyện chó như vậy!

"Tra tấn người khác?"

"Không ngại nếu có thêm ta nữa chứ!"

Đúng lúc này, một giọng nói tràn đầy hưng phấn khác lại vang lên trong đại điện, ngay sau đó, Diệp Tiểu Kiếm nở một nụ cười khát máu đi từ trong vết nứt không gian ra.

"Hì hì!"

"Còn có ta nữa!"

"Ta cũng muốn chơi, ta muốn đập nát toàn bộ từng miếng xương của con Tam Đầu Hổ Yêu này!"

Cùng lúc đó, Diệp Tiểu Đường ăn kẹo que cũng đi từ trong vết nứt không gian ra, sau đó trực tiếp đưa mắt nhìn về phía pho tượng Tam Đầu Hổ Yêu!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, các ngươi điều điên hết rồi!"

"Muốn tra tấn ta còn chưa tính!"

"Còn mẹ nó xuất hiện nhiều người như vậy, bây giờ mẹ nó ta rất hoảng!"

Nhìn thấy bốn người đều trưng ra vẻ mặt hưng phấn nhìn chằm chằm pho tượng, Tam Đầu Hổ Yêu thật sự luống cuống, buồn cười là lúc trước hắn còn nghĩ là mình sắp cất cánh, nhưng mà ai ngờ được là bọn họ lại muốn cho hắn bay thẳng đến cùng trực tiếp thăng thiên!"

"Mẹ nó!"

"Làm ta sợ muốn chết!"

"Ta còn tưởng rằng Diệp Tiểu Đường và Diệp Tiểu Kiếm bỗng nhiên tới là muốn sửa chữa ta!"

Nghe được Diệp Tiểu Đường và Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, Diệp Tiểu Cước cũng nhẹ nhàng thở ra, sau đó trên mặt lộ vẻ suy tư nhìn về phía pho tượng Tam Đầu Hổ Yêu lên tiếng nói ra: "Tam

Đầu Hổ Yêu, ngươi là người đầu tiên có thể được bốn người chúng ta cùng nhau chiếu cố, không thể không nói, đây cũng là phúc duyên của ngươi!"

? ? ?

Mẹ nó, ta sắp bị các ngươi hành hạ mà các ngươi còn nói đó là phúc duyên?

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Tam Đầu Hổ Yêu tức giận đến thần hồn mất khống chế kịch liệt run rẩy, nếu không phải sợ là nếu mình mắng bọn họ thì sẽ bị tra tấn dữ dội hơn nữa thì hắn đã mắng lâu rồi!

...

Phong Thiên Thú Liệp Tràng, sân số mười hai!

"Đại ca ca!"

"Thị Huyết Phá Hồn Tiễn này, ngươi có thể cho ta mấy chi không?"

"Mặc dù bây giờ gia gia của ta bắn rất vui vẻ, nhưng ta biết mỗi khi hắn bắn ra một mũi tên thì sẽ đau lòng một chút!"

"Cho nên, ta muốn tặng cho hắn một kinh hỉ!"

Khi Bạch Thiên Hồng và Cao Hoành cũng học theo Ngô Lâm, cầm mũi tên trong tay vọt thẳng đến bầy Tiên Thú, thiếu nữ váy đỏ đang đứng bên cạnh vẫn luôn không có lên tiếng lấy hết can đảm nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, đối phương cực kỳ thích hợp trở thành một bại gia môn đồ, nhưng có thu đối phương vào Bại Gia Môn hay không thì phải xem tâm tình của túc chủ!"

Hả?

Nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên, trên mặt Diệp Phong cũng lộ vẻ ngạc nhiên nhìn về phía thiếu nữ váy đỏ, hắn không ngờ được là mơ mơ hồ hồ lại gặp được mục tiêu thích hợp thứ hai!

Sau đó, Diệp Phong trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem thiếu nữ váy đỏ thích thứ gì nhất!"

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, thứ mà Cao Tiểu Nhã muốn có được nhất là thập đại đỉnh cấp tiên quả thượng giới và thập đại đỉnh cấp tiên quả ở trong Thiên Đạo Chiến Trường ở

Chương 660: Thiết Dực Huyền Quy, hôm nay bản cô nương sẽ liều mạng với ngươi

thượng giới, nàng ngoại trừ tu luyện thì niềm vui thú lớn nhất chính là lợi dụng các loại thiên tài địa bảo sản xuất rượu ngon."

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống cũng nhanh chóng vang lên trong đầu của hắn.

"Tiểu Nhã đúng không!"

"Không ngờ được là ngươi lại quan tâm gia gia của ngươi như vậy!"

"Nhưng tục ngữ có câu, thiên hạ không có cơm trưa miễn phí!"

"Ngươi muốn có được mấy chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn vậy thì phải dùng chính sức lao động của mình để có được nó!"

Nói đến đây, Diệp Phong chỉ chỉ Thiết Dực Huyền Quy vẻ mặt sinh không thể luyến nằm rạp trên mặt đất cách đó không xa, tiếp tục nói: "Ta cảm thấy con Thiết Dực Huyền Quy đó hình như có chút đói bụng, vừa khéo trong tay của ta có một ít đồ ăn rác rưởi, không bằng ngươi giúp ta đi đút cho nó đi, chỉ cần nó ăn sạch toàn bộ thì ta sẽ đưa cho ngươi mười chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Diệp thiếu!"

"Ngươi nói thật sao?"

"Chỉ cần giúp ngươi đút đồ ăn rác rưởi cho con Thiết Dực Huyền Quy đó ăn thì ngươi sẽ tặng cho ta mười chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Cao Tiểu Nhã vẫn còn chưa biết tiếp theo mình sẽ phải trải qua những gì, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn nhìn về phía Diệp Phong xác nhận lại.

"Đương nhiên là sự thật!"

"Nhưng mà hình như trạng thái của con Thiết Dực Huyền Quy đó không được tốt lắm, ngươi tự tin ngươi có thể để cho đối phương ăn hết toàn bộ số đồ ăn rác rưởi này hay sao?"

Nhìn thấy trên mặt Cao Tiểu Nhã lộ ra vẻ hưng phấn, Diệp Phong cũng cười hỏi thăm.

"Không có tự tin!"

"Nhưng ta vẫn phải thử một lần, lỡ như thành công thì sao!"

Nói xong, Cao Tiểu Nhã lập tức cầm lấy tiên giới từ trong tay Diệp Phong, đi thẳng đến chỗ Thiết Dực Huyền Quy nằm cách đó trăm thước, thậm chí còn không thèm quan sát tình huống bên trong tiên giới, dù sao nàng hoàn toàn không có hứng thú gì với đồ ăn rác rưởi.

"Uy!"

"Đừng có nằm đó giả chết nữa!"

"Nhìn thấy thiếu nữ váy đỏ ở xa xa không?"

"Lát nữa nàng cho ngươi ăn cái gì thì ngươi phải ăn cái đó!"

"Nếu như ngươi dám không ăn thì ngươi cũng biết hậu quả rồi đó!"

Nghe được mệnh lệnh của Diệp Phong, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng trực tiếp lên tiếng uy hiếp Thiết Dực Huyền Quy đang không còn chút lưu luyến nào với cuộc sống này nữa.

? ? ?

Đút cho ta ăn cái gì thì nhất định ta phải ăn cái đó?

Để cho ta nằm đây chịu tra tấn chờ đợi tử vong đến gần còn chưa đủ bây giờ lại có trò chơi mới nữa rồi?

Các ngươi là ma quỷ đúng không!

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư uy hiếp như vậy, Thiết Dực Huyền Quy đều muốn điên rồi!

Một lát sau!

"Thiết Dực Huyền Quy!"

"Vừa nãy ngươi cũng nhìn thấy chứ, ta nói chuyện với vị Diệp thiếu đó một hồi!"

"Mà mục đích ta trò chuyện với hắn chính là muốn cứu ngươi ra ngoài, bởi vì ta đã từng nuôi một con Tiên Thú loại rùa, cho nên ta không đành lòng nhìn thấy ngươi chết bởi loạn tiễn như vậy!"

"Nhưng mà hắn cũng đưa ra một điều kiện cho ta, đó chính là ngươi nhất định phải ăn hết toàn bộ số đồ ăn ở bên trong cái tiên giới này, như vậy thì hắn mới nể tình ta mà thả ngươi đi!"

Đi tới trước mặt Thiết Dực Huyền Quy, Cao Tiểu Nhã cũng chững chạc đàng hoàng thêu dệt vô cớ.

Hả?

Nghe Cao Tiểu Nhã nói như vậy, cho dù là Thiết Dực Huyền Quy hay là Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đều trừng to hai mắt, trên mặt lộ ra vẻ khó có thể tin mà nhìn về phía Cao Tiểu Nhã!

"Mẹ nó!"

"Cô gái này nhìn rất là ngây thơ, ai mà ngờ được nàng cũng không phải là người tốt lành gì!"

"Một khi mở miệng nói láo thì ngay cả làm nháp cũng không cần!"

Sau khi tỉnh táo lại, Thiết Dực Huyền Quy cũng chửi ầm lên trong lòng, nếu không phải đã biết trước được một chút tình huống từ trong miệng của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư thì nói không chừng nó sẽ bị đối phương lừa gạt!

Dù sao đối với hoàn cảnh của nó bây giờ, chỉ cần có cơ hội sống sót thì cho dù có khó tin như thế nào đi nữa thì nó cũng phải tranh thủ một chút!

"Có ăn hay không?"

"Đừng nói ta không có nhắc nhở ngươi, cơ hội chỉ có một lần nha!"

"Nếu như ngươi bỏ lỡ, vậy thì chờ bị loạn tiễn bắn chết đi!"

Nói xong, Cao Tiểu Nhã cũng ra vẻ trấn định quay người đi đến nơi xa, nàng muốn dùng phương thức này để tạo thêm một chút áp lực cho Thiết Dực Huyền Quy!

"Xong xong xong!"

"Hình như phương pháp của ta không đúng rồi!"

"Sao nó còn chưa chịu gọi ta lại!"

Lúc này, Cao Tiểu Nhã càng chạy càng xa đã luống cuống, nàng không ngờ được là kỹ thuật diễn của mình lại không thể lừa gạt được đối phương!

"Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư!"

"Đây là tự nàng muốn đi, không có liên quan gì đến ta!"

"Hơn nữa nàng cũng không cho ta ăn gì hết chứ không phải là ta không muốn ăn!"

Nhìn Cao Tiểu Nhã càng chạy càng xa, Thiết Dực Huyền Quy cũng hưng phấn quay qua nhìn Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh giải thích.

"Tình huống của cô bé này là như thế nào!"

"Trực tiếp lấy những thứ trong tiên giới ra cho ăn không được hay sao?"

"Tại sao nhất định phải kiếm thêm cho mình nhiều phần diễn như vậy mới được?"

Nghe được Thiết Dực Huyền Quy nói như vậy, nhìn Cao Tiểu Nhã càng chạy càng xa, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng có chút bất đắc dĩ.

"Cô bé!"

"Chờ một chút!"

"Nó nói nó sẽ ăn!"

Đúng lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó trực tiếp nhìn về phía Cao Tiểu Nhã hô to lên.

? ? ?

Ta nói như vậy khi nào?

Ngươi ăn không nói có?

Nghe nói như thế, Thiết Dực Huyền Quy cũng trừng lớn hai mắt quay qua nhìn Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư.

"Nhìn cái gì vậy?"

"Không phải là ngươi mới vừa nói như vậy hay sao?"

Để ý thấy Thiết Dực Huyền Quy đang lộ ra vẻ khó có thể tin nhìn mình, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng trực tiếp lấy ra một cây côn sắt, sau đó tràn đầy uy hiếp lên tiếng nói với Thiết Dực Huyền Quy.

"Mẹ nó!"

"Ngươi thân là thượng cổ Tiên Thú, sao có thể không biết xấu hổ như thế được!"

"Nếu như ngươi có gan thì đừng có cầm cây côn sắt lớn mà trước

đó ngươi dùng nó để điên cuồng đánh đập ta hù dọa ta!"

Chương 661: Thiết Dực Huyền Quy, hôm nay bản cô nương sẽ liều mạng với ngươi (2)

Nhìn cây côn sắt trong tay Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, Thiết Dực Huyền Quy toàn thân run lên, trong lòng mắng to.

Một lát sau!

Khi Cao Tiểu Nhã tràn đầy hưng phấn đi tới bên cạnh Thiết Dực Huyền Quy một lần nữa, sau đó nhìn thấy mấy ngàn trái thập đại đỉnh cấp tiên quả thượng giới và thập đại đỉnh cấp tiên quả ở trong Thiên Đạo Chiến Trường ở thượng giới trong tiên giới thì nàng ngẩn ra tại chỗ.

"Diệp thiếu là ma quỷ đúng không!"

"Đây là vô số đỉnh cấp tiên quả mà ta muốn có được, kết quả trong mắt hắn lại là đồ ăn rác rưởi?"

"Thậm chí bây giờ còn đem cho một con Tiên Thú sắp bị bắn chết ăn?"

"Không được, đỉnh cấp tiên quả trân quý và hy hữu như thế, tuyệt đối không thể tiện nghi cho con Thiết Dực Huyền Quy này được, bây giờ suy nghĩ lại một chút, có thể gia gia ta cũng không có hứng thú gì lắm đối với Thị Huyết Phá Hồn Tiễn đó!"

Nghĩ đến đây, Cao Tiểu Nhã cầm tiên giới xoay người rời đi, khiến cho Thiết Dực Huyền Quy đang chờ đợi ở bên cạnh ngẩn ra!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, đừng có chơi ta như vậy nữa!”

"Khi ta chuẩn bị tâm lý sẵn sàng bị bắn chết thì các ngươi kêu ta chờ một chút!"

"Ta chuẩn bị tâm lý sẵn sàng ăn những thứ mà ngươi cho thì ngươi lại đột nhiên không cho?"

"Mẹ nó, các ngươi làm như vậy không phải là đang chơi ta hay sao?"

Nhìn thấy Cao Tiểu Nhã không nói gì cả mà lập tức quay người rời đi, lại nhìn Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang mài côn sắt trên tảng đá lớn bên cạnh, Thiết Dực Huyền Quy cũng cắn răng một cái, trực tiếp vọt tới trước mặt Cao Tiểu Nhã, sau đó đoạt lấy tiên giới trong tay đối phương và ăn sạch mấy ngàn trái đỉnh cấp tiên quả bên trong!

Hô!

Sau khi ăn hết tất cả đỉnh cấp tiên quả bên trong tiên giới, Thiết Dực Huyền Quy cũng thở dài ra một hơi, sau đó nằm dưới đất, rơi vào trong trạng thái chờ chết một lần nữa, nhưng trong lòng lại cực kỳ khiếp sợ nghĩ: "Lại là đỉnh cấp tiên quả, hơn nữa còn là mấy ngàn trái đỉnh cấp tiên quả, cho dù ta sống vài vạn năm cũng không ăn được nhiều đỉnh cấp tiên quả như vậy, lần này kiếm bộn rồi, cho dù chết cũng đáng!"

"Hết rồi!"

"Toàn bộ đỉnh cấp tiên quả của ta đều không còn nữa!"

Nhìn thấy Thiết Dực Huyền Quy ăn hết toàn bộ đỉnh cấp tiên quả trong tiên giới, Cao Tiểu Nhã ngẩng ra tại chỗ!

Một lát sau!

"Tiểu Nhã!"

"Ngươi làm rất không tệ!"

"Mười chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn này tặng cho ngươi!"

Nhìn thấy Cao Tiểu Nhã vẻ mặt thất lạc đi về, Diệp Phong cũng cười đưa ra mười chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn!

"Thiết Dực Huyền Quy! ! !"

"Hôm nay bản cô nương sẽ liều mạng với ngươi!"

Nhưng mà vượt qua dự tính của Diệp Phong là Cao Tiểu Nhã cầm lấy mười chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn, sau đó trực tiếp vọt tới chỗ Thiết Dực Huyền Quy.

"Đến đi!"

"Cầm tiễn đâm chết ta đi!"

"Mẹ nó, ta đã muốn chết từ lâu rồi, ai sợ ai chứ!"

Nghe nói như thế, lại nhìn Cao Tiểu Nhã cầm Thị Huyết Phá Hồn Tiễn trong tay vọt thẳng tới chỗ mình, Thiết Dực Huyền Quy nằm rạp trên mặt đất cũng hưng phấn lớn tiếng kêu gào!

"Ừm?"

"Làm gì đó?"

"Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, ngươi mau thả ta xuống!"

"Ta không tin nàng dám đâm chết ta, cho nên mẹ nó ngươi đừng có khiêng ta chạy nữa!"

Phát hiện Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư bỗng nhiên nâng mình lên chạy, Thiết Dực Huyền Quy cũng sụp đổ trực tiếp hô to lên.

"Diệp thiếu!"

"Bọn họ đang làm gì đó?"

"Tiểu Nhã xảy ra chuyện gì vậy?"

Lúc này, Cao Hoành trở lại cầm mũi tên nhìn thấy cảnh tượng mấy người truy đuổi lẫn nhau ở xa xa, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm!

Phải biết, cháu gái cưng của hắn là một nữ hài rất là văn nhã, mà bây giờ hình như đã bạo tẩu, nói thật, hắn không ngờ được là Cao Tiểu Nhã cũng có khi táo bạo như vậy!

"Ta cũng không biết!"

"Nhưng mà mặc dù ta không biết tại sao nàng cầm mũi tên trong tay điên cuồng truy kích Thiết Dực Huyền Quy nhưng mà mười mũi tên trong tay nàng là ta ban thưởng cho nàng, hơn nữa nàng còn định sẽ tặng nó cho ngươi!"

Nghe được Cao Hoành hỏi thăm, Diệp Phong cũng dang hai tay ra sau đó nói cho hắn biết những gì mà mình biết.

Xoát!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Cao Hoành trực tiếp chạy tới chỗ Cao Tiểu Nhã ở xa xa, đồng thời vẻ mặt lo lắng hô lớn: "Tiểu Nhã, mười mũi tên trong tay ngươi là của ta, ngươi đừng phá của nha!"

"Tình huống như thế nào!"

"Đã nói là tỷ thí, tại sao Cao lão bản lại nửa đường chạy đi?"

Khi Bạch Thiên Hồng phát hiện tình huống này thì cũng từ bỏ ý nghĩ tiếp tục đánh giết Tiên Thú rác rưởi, sau đó lập tức đuổi theo Cao Hoành, hắn muốn tranh thủ kéo đối phương trở về, sau đó giúp Diệp Phong nhanh chóng lãng phí sạch đống Thị Huyết Phá Hồn Tiễn này!

? ? ?

Đây là tình huống như thế nào?

Không phải ta chỉ muốn cho Cao Tiểu Nhã cho Thiết Dực Huyền Quy ăn một chút tiên quả rác rưởi hay sao?

Sao lại bỗng nhiên biến thành giải thi đấu rượt đuổi rồi?

Nhìn Bạch Thiên Hồng đuổi theo Cao Hoành, Cao Hoành đuổi theo Cao Tiểu Nhã, Cao Tiểu Nhã đuổi theo Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư khiêng ,Thiết Dực Huyền Quy, chuyện này khiến cho Diệp Phong đang đứng cách đó không xa nhìn đến bối rối không biết làm sao!

Cũng chỉ vì trò chơi này thay đổi quá nhanh cho nên hắn hoàn toàn không kịp phản ứng!

Một bên khác!

"Thoải mái! ! !"

"Mặc dù đều đồ sát Tiên Thú rác rưởi nhưng vẫn có thể khiến cho ta hưởng thụ được cảm giác dục huyết phấn chiến!"

"Xem ra, sau này mỗi khi nhàn rỗi không có chuyện gì để làm thì điên cuồng đồ sát Tiên Thú rác rưởi một đợt cũng là một lựa chọn tốt!"

Lúc này, đang ở trong bầy Tiên Thú rác rưởi điên cuồng đồ sát, giống như đồ tể Tiên Thú, Ngô Lâm cũng máu me dính đầy người ngửa đầu lên trời cười to.

Bành! Bành! Bành!

Đúng lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư khiêng Thiết Dực Huyền Quy giống như chiến xa đạn thịt trực tiếp lóe lên trước người hắn một cái, mà những nơi nó đi qua, Tiên Thú rác rưởi điều bị đụng đến nổ tung, tạo thành từng đóa sương máu đẹp đẽ!

"Đừng chạy!"

Chương 662: Thế giới nên có phong cách quỷ dị như vậy thật sao?

"Mau đứng lại cho bản cô nương!"

Ngay sau đó, Cao Tiểu Nhã hai tay đều cầm lấy năm chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn cũng mắng to chạy ngang qua trước mắt của hắn.

"Tiểu Nhã, mọi chuyện đều có thể thương lượng, ngươi tuyệt đối không thể lãng phí mũi tên trong tay ngươi được!"

"Cao lão bản, đừng chạy, chúng ta phải tranh thủ tỷ thí đi, nếu không hơn sáu mươi vạn mũi tên còn lại chúng ta phải làm đến khi nào mới có thể lãng phí hết được!"

Không lâu sau, hai người Cao Hoành và Bạch Thiên Hồng cũng một trước một sau chạy ngang qua trước mặt Ngô Lâm.

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Bỗng nhiên đổi cách chơi rồi?

Nhưng tại sao lại không có ai nói cho ta biết một tiếng chứ?

Nghĩ đến mình giống như là một thằng đần, một mình điên cuồng đồ sát Tiên Thú rác rưởi ở chỗ này, lại nhìn đám người chơi cực kỳ sung sướng ở nơi xa, Ngô Lâm cũng trực tiếp ném ba mũi tên còn lại trong tay xuống đất sau đó nở một nụ cười vui vẻ đuổi theo đám người.

"Phong cách quỷ dị như thế này!"

"Đây là phong cách mà một thế giới cá lớn nuốt cá bé như thế này nên có hay sao?"

Nhìn thấy tất cả mọi người đang vui vẻ truy đuổi lẫn nhau, Diệp Phong cũng bị phong cách quỷ dị này làm cho kinh hãi!

Một lát sau!

Khi Cao Tiểu Nhã hoàn toàn từ bỏ việc đuổi theo Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, lúc này trò chơi nhỏ truy đuổi lẫn nhau này mới kết thúc!

"Diệp thiếu!"

"Xin hỏi trong tay của ngươi còn có đồ ăn rác rưởi nữa không?"

"Con người của ta từ nhỏ đã có một cái tật xấu, đó chính là thích thu thập rác rưởi, nếu như ngươi còn có thì có thể giao cho ta, ta sẽ giúp ngươi xử lý hết những rác rưởi đó!"

Lúc này, Cao Tiểu Nhã cũng đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó dùng ánh mắt tràn đầy mong đợi nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Có!"

"Hơn nữa còn có rất nhiều!"

"Nhưng ta không thể cho ngươi, trừ phi ngươi chịu đi theo ta học tập phá của chi đạo!"

Nghe được Cao Tiểu Nhã hỏi như vậy, Diệp Phong cũng cười nói ra ý nghĩ của mình.

Hả?

Học tập phá của chi đạo?

Đây là muốn để cho ta trở thành bại gia tử sao?

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, Cao Tiểu Nhã cũng cúi đầu trầm tư, bởi vì trước đây nàng cực kì ghét bại gia tử, chớ nói chi là để cho mình biến thành bại gia tử!

"Diệp thiếu!"

"Nếu như là điều kiện này thì sợ là ta phải làm cho ngươi thất vọng rồi!"

"Bởi vì từ trước đến giờ loại người mà ta ghét nhất chính là bại gia

tử, cho nên ta tuyệt đối không cho phép mình biến thành loại người như vậy!"

Trầm tư một lát, sau đó Cao Tiểu Nhã cũng trưng vẻ mặt thành thật ra nói ra quyết định của mình!

"Thượng giới thập đại đỉnh cấp tiên quả!"

"Thập đại đỉnh cấp tiên quả ở trong Thiên Đạo Chiến Trường ở thượng giới!"

"Tiên quả đặc thù hi hữu!"

"Tiên quả cấp truyền thuyết đã diệt tuyệt!"

"Chỉ có tiên quả mà ngươi không nghĩ ra chứ không có loại tiên quả nào mà ta không lấy ra được!"

"Chỉ cần ngươi có thể đi theo ta học tập phá của chi đạo, sau này cho dù là loại tiên quả nào, ngươi muốn bao nhiêu thì ta sẽ cho ngươi bấy nhiêu, thậm chí người còn có thể dựa vào vô số loại tiên quả để sản xuất ra rượu ngon chỉ thuộc về một mình ngươi!"

Sau khi nghe được Cao Tiểu Nhã trả lời như vậy, Diệp Phong cũng trực tiếp lên tiếng khuyên bảo, hơn nữa, hắn cũng đã nói đến mức này rồi, nếu như Cao Tiểu Nhã vẫn không muốn học tập phá của chi đạo, như vậy thì cũng chứng tỏ là nàng không thích hợp để trở thành bại gia môn đồ!

Trừng!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Cao Tiểu Nhã cũng hai mắt tỏa sáng, nếu như phá của thì có thể có được vô số tiên quả, như vậy thì tại sao nàng không thể thử thay đổi bản thân mình một chút?

"Diệp thiếu!"

"Ta đột nhiên nghĩ lại, vừa nãy hình như Thiết Dực Huyền Quy còn chưa ăn no!"

"Cho nên ta muốn cho nó ăn thêm một chút tiên quả rác rưởi nữa,

dù sao một lát nữa nó sẽ bị bắn chết, ít nhất cũng phải cho nó ăn no trước khi lên đường chứ!"

Nghĩ thông suốt tất cả mọi chuyện, sau đó Cao Tiểu Nhã nhìn Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình, nhưng trong lòng cười khổ lẩm bẩm: "Không ngờ được là có một ngày ta cũng trở thành loại người mà ta ghét nhất, chẳng lẽ đây chính là sức ảnh hưởng đáng sợ của thần hào phá của hay sao?"

"Ừm?"

"Ăn no rồi lên đường?"

"Tiểu Nhã, ta không thể không nói là ngươi rất có thiên phú phá của!"

Nghe được Cao Tiểu Nhã nói như vậy, Diệp Phong cũng nhịn không được mà lên tiếng tán thưởng, hắn cảm thấy mình có thể nhanh chóng bồi dưỡng được bại gia môn đồ thứ hai!

Như vậy thì khoảng cách hoàn thành nhiệm vụ cũng chỉ còn thiếu một bại gia môn đồ nữa thôi, mà thời gian nhiệm vụ là bảy ngày nhưng hôm nay cũng chỉ mới là ngày thứ hai mà thôi!

"Thiết Dực Huyền Quy!"

"Những tiên quả này đều là của ngươi, yên tâm ăn đi!"

Nhìn Thiết Dực Huyền Quy từng ngụm từng ngụm ăn đỉnh cấp tiên quả, Cao Tiểu Nhã mặc dù nói như vậy nhưng nàng đã sắp đau lòng đến chết rồi, dù sao lần này lấy được mấy chục vạn loại đỉnh cấp tiên quả, có hơn phân nửa đều là nàng chưa thấy qua chớ nói chi là nếm qua!

Nàng hoàn toàn không ngờ được là phá của lại là một chuyện khiến cho người ta đau khổ như vậy, cái này hoàn toàn không giống với những gì mà nàng hiểu về phá của trước đây, thậm chí còn khiến cho nàng sinh ra nghi hoặc, nghĩ thầm trong lòng: "Phá của không phải là một chuyện khiến cho người ta cảm thấy cực kỳ hưởng thụ hay sao, tại sao đến lượt ta thì lại trở nên như vậy?"

"Quá mẹ nó thơm!"

"Cao tiểu thư, vẫn là ngươi tốt với ta!"

"Nhưng mà ta rất hiếu kỳ muốn biết tại sao ngươi lại đưa cho ta nhiều đỉnh cấp tiên quả như vậy để ăn?"

Lúc này, trên mặt Thiết Dực Huyền Quy lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía Cao Tiểu Nhã hỏi thăm, dù sao mới nãy đối phương còn muốn đâm chết nó, bây giờ thái độ lại thay đổi một trăm tám mươi độ như vậy khiến cho nó có chút không hiểu nổi!

"Thật ra thì cũng không có gì!"

Chương 663: Nói chuyện đi chứ, hai cái đầu hổ của ngươi đâu, ngươi giấu chúng nó ở chỗ nào rồi?

"Dù sao ăn no rồi lên đường sẽ dễ chịu một chút!"

Nghe được Thiết Dực Huyền Quy hỏi thăm như vậy, Cao Tiểu Nhã cũng cười giải thích.

? ? ?

Ăn no rồi lên đường sẽ dễ chịu một chút?

Đây chính là lý do tại sao ngươi cho ta ăn nhiều đỉnh cấp tiên quả như vậy sao?

Mẹ nó, nói như vậy thì ta còn phải cảm ơn ngươi!

Sau khi biết được nguyên nhân, trong nháy mắt Thiết Dực Huyền Quy cảm thấy mấy chục vạn trái tiên quả ở trong tiên giới không thơm nữa!

...

Gần nửa ngày trôi qua!

"Chủ nhân!"

"Ta trở về!"

Sau khi ba người Bạch Thiên Hồng, Cao Hoành và Ngô Lâm tiêu hao hơn chín mươi vạn chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn, giọng nói của Diệp Tiểu Cước cũng vang lên ở chỗ lối vào không gian săn bắn.

"Ừm?"

"Tên đó chính là Tam Đầu Hổ Yêu?"

"Đã nói là ba cái đầu hổ, tại sao bây giờ lại chỉ có một cái?"

Nhìn thấy một nam tử đầu hổ thân người đi theo Diệp Tiểu Cước từ bên ngoài đi vào, trên mặt Diệp Phong cũng toát ra vẻ nghi hoặc, sau đó nhìn hai người đi tới trước mặt mình hỏi: "Tiểu Cước, tại sao cái tên này chỉ có một cái đầu hổ?"

"A?"

Nghe được Diệp Phong đột ngột hỏi một câu như vậy, trong mắt Diệp Tiểu Cước cũng hiện lên vẻ bối rối, sau đó vội vàng nhìn về phía Tam Đầu Hổ Yêu đang đứng bên cạnh lớn tiếng chất vấn: "Không nghe thấy chủ nhân đang tra hỏi ngươi sao, tại sao ngươi chỉ có một cái đầu hổ, hai cái khác đang ở đâu, ngươi giấu chúng nó ở chỗ nào rồi!"

? ? ?

Hai cái đầu hổ đó đều mẹ nó bị bốn người các ngươi chơi đến phát nổ!

Bây giờ ngươi lại hỏi ta giấu chúng nó ở chỗ nào rồi?

Nghe nói như thế, Tam Đầu Hổ Yêu trực tiếp trừng lớn hai mắt quay qua nhìn Diệp Tiểu Cước!

"Nhìn ta làm cái gì!"

"Nhìn ta thì ta có thể biến ra hai cái đầu hổ cho ngươi hay sao, tranh thủ thời gian trả lời chủ nhân, nếu như câu trả lời của ngươi không thể khiến cho chủ nhân hài lòng thì ngươi cũng biết hậu quả rồi đó!"

Nhìn thấy Tam Đầu Hổ Yêu cứ nhìn chằm chằm vào mình như vậy, trên mặt Diệp Tiểu Cước cũng lộ ra vẻ ngoan độc lên tiếng uy hiếp.

"Ồ!"

"Tại sao ta lại cảm thấy giọng điệu uy hiếp này quen tai như vậy chứ?"

"Tao ngộ bi thảm của mục tiêu số một này không phải cũng giống như ta đó chứ!"

Cách đó không xa, Thiết Dực Huyền Quy đã ăn no rồi đang nằm chờ lên đường nghe hắn nói mấy câu như vậy thì cũng dùng ánh mắt ngạc nhiên nhìn về phía Tam Đầu Hổ Yêu.

Nếu như Tam Đầu Hổ Yêu biết được ý nghĩ trong đầu của Thiết Dực Huyền Quy lúc này thì hắn tuyệt đối sẽ tràn đầy sợ hãi rống lên một tiếng: "Giống cái rắm á, ngươi bị một con thượng cổ Tiên Thú khi dễ, mẹ nó ta bị bốn người liên thủ lại khi dễ, mà đám người bọn họ người này biến thái hơn người kia, nếu so sánh với ta, ngươi bị côn sắt đột đột đột thì tính là cái gì chứ!"

Một bên khác!

Nghe được Diệp Tiểu Cước uy hiếp mình, trong mắt Tam Đầu Hổ Yêu cũng lóe lên vẻ sợ hãi!

Nghĩ đến Diệp Tiểu Cước không ngừng giẫm cánh tay phải của hắn thành thịt nát!

Nghĩ đến Diệp Tiểu Đường không ngừng đập nát từng đoạn từng đoạn xương cốt của cánh tay trái của hắn!

Nghĩ đến Diệp Tiểu Kiếm không ngừng cắt từng miếng thịt từng miếng thịt trên người của hắn!

Nghĩ đến Diệp Tiểu Bạch xem thân thể của hắn như trận nhãn, không ngừng bày ra trận pháp băng và hỏa tiến hành tra tấn hắn một cách vô nhân đạo!

Hắn luống cuống, hắn thật sự luống cuống, hắn thà chết cũng

không muốn lại bị hành hạ như vậy nữa!

Hắn cảm thấy so với bốn tên ác ma đó thì những tội ác ngập trời mà hắn từng làm ra trước đây hoàn toàn không đáng là gì cả!

"Đại nhân!"

"Bởi vì ở kiếp trước ta đã chịu không nổi cảnh phải sống với ba cái đầu hổ!"

"Cho nên, lần này sau khi hoàn toàn sống lại thì ta trực tiếp bóp nát hai cái đầu hổ của mình, đúng là sau khi làm như vậy, trên người chỉ còn lại một cái đầu hổ thì dễ chịu hơn nhiều!"

Lúc này, Tam Đầu Hổ Yêu cũng nhìn về phía Diệp Phong vội vàng giải thích.

"Thứ đồ gì?"

"Tự mình nóp nát hai cái đầu hổ của mình?"

"Chẳng trách ngươi là thượng cổ tà tu, đối xử với mình cũng có thể tàn bạo như vậy!"

Sau khi nghe được Tam Đầu Hổ Yêu giải thích, Diệp Phong cũng toát ra vẻ chấn kinh, nhưng mà hắn cũng tin tưởng những gì mà đối phương nói, bởi vì theo như hắn nghĩ thì trên người mọc ra ba cái đầu hình như cũng cực kỳ khó chịu!

"Đi!"

"Dẫn đi đi, chúng ta lập tức bắt đầu thử mũi tên!"

Không muốn lãng phí quá nhiều thời gian trên người của thượng cổ tà tu này, Diệp Phong cũng trực tiếp ra lệnh cho Diệp Tiểu Cước.

...

"Uy!"

"Ngươi còn nằm ở đó làm gì?"

"Mau đi ra chỗ khác đi, miễn cho một hồi bọn họ bắn tên ngộ thương đến ngươi!"

Ngủ say mấy chục vạn năm có thể trùng sinh, kết quả vừa trùng sinh lại phải trải qua nhiều đau khổ và trắc trở như vậy, trong giây phút sắp tử vong này, Tam Đầu Hổ Yêu cũng thiện tâm đại phát, lên tiếng nhắc nhở Thiết Dực Huyền Quy đang nằm rạp ở bên cạnh.

"Ha ha!"

"Ta còn sợ bị ngộ thương sao?"

"Ngươi là mục tiêu số một, ta mẹ nó là mục tiêu số hai!"

"Nếu không phải vì chờ ngươi thì mẹ nó, bây giờ ta đã được giải thoát rồi!"

Nghe được Tam Đầu Hổ Yêu nói như vậy, Thiết Dực Huyền Quy cũng không chút khách khí mắng lớn lên.

"Ừm?"

"Ngươi là mục tiêu số hai?"

"Mặc dù không biết tại sao ngươi đắc tội với bọn họ nhưng trước sau gì thì cũng phải chết, không bằng hai người chúng ta cá mè một lứa, làm bạn đi, cùng nhau đón chờ mưa tên tử vong tới!"

Nghe được Thiết Dực Huyền Quy mắng to, Tam Đầu Hổ Yêu chẳng những không có tức giận mà ngược lại còn mời đối phương cùng chết.

"Được!"

"Vậy chúng ta cùng nhau..."

Trong lúc Thiết Dực Huyền Quy đứng lên chuẩn bị đi đến chỗ Tam Đầu Hổ Yêu thì Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lại bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh của nó, sau đó một cước đạp nó té xuống đất, cũng lớn tiếng mắng: "Thiết Dực Huyền Quy, có phải ngươi ăn no rồi không có chuyện gì làm hay không, hắn muốn chết, ngươi chết

chung với hắn làm gì, chẳng lẽ ngươi không biết Cao tiểu thư đã cầu xin giùm ngươi, Diệp thiếu đã đồng ý buông tha cho ngươi rồi hay sao?"

? ? ?

Chương 664: Lão Thiết, tìm cái gì đó, Bát ca giúp ngươi tìm

Cao tiểu thư xin tha cho ta?

Ta không cần chết?

Lúc đầu, bị đạp té xuống đất thì Thiết Dực Huyền Quy còn có chút tức giận, nhưng nghe nói như thế thì trong nháy mắt trên mặt nó lộ ra vẻ mừng như điên sau đó nhìn về phía Tam Đầu Hổ Yêu đang ngẩn ra, tràn đầy cảm kích nói: "Tam Đầu Hổ Yêu, ta rất cảm ơn ngươi, nếu không phải ngươi cướp lấy vị trí mục tiêu số một của ta thì ta đã bị bắn chết từ lâu rồi!"

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Đã nói là cùng chết, bây giờ tại sao ngươi lại không cần chết?

Nhìn thấy Thiết Dực Huyền Quy trực tiếp lui sang một bên xem náo nhiệt, Tam Đầu Hổ Yêu cả người đều muốn điên rồi!

Một lát sau!

"Chờ một chút!"

"Các ngươi muốn làm gì?"

"Đã nói là làm mục tiêu nhưng các ngươi không bắn tên, đều mẹ nó cầm mũi tên lớn đi thẳng tới chỗ ta là có ý gì?"

Khi Tam Đầu Hổ Yêu nhìn thấy ba người Bạch Thiên Hồng, Cao Hoành, Ngô Lâm cầm mũi tên trong tay đi thẳng tới chỗ mình thì

hắn cũng bị hù sợ đến liên tiếp lui về sau mấy bước, trên mặt lóe lên vẻ sợ hãi!

"Chư vị!"

"Con Tam Đầu Hổ Yêu này vẫn rất mạnh!"

"Cho dù là Thị Huyết Phá Hồn Tiễn thì cũng cần mười chi mới có thể triệt để đâm chết hắn!"

"Cho nên, các ngươi chỉ có mười cơ hội xuất thủ, phân chia như thế nào thì các ngư tự thương lượng với nhau đi!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong bỗng nhiên vang lên phía sau.

? ? ?

Đâm chết?

Đâm vào chỗ nào?

Đã nói là bắn chết mà?

Cách đó không xa, Tam Đầu Hổ Yêu nghe được Diệp Phong nói như vậy thì bị hù đến sợ xụi lơ trên mặt đất, trốn thì không thể trốn, mà chết thì cũng không thể chết một cách thống khoái được, hắn cảm thấy còn không bằng mình chết trong tràng hạo kiếp thời đại thượng cổ đó luôn cho rồi.

Một canh giờ sau!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng một ngàn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *1!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động ba lần hành vi phá của, tổng cộng ban thưởng chín mươi tám triệu điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *3, ban thưởng các loại thập đại đỉnh cấp tiên quả trong Thiên Đạo Chiến Trường ở thượng giới mười vạn khỏa trái!"

Sau khi Tam Đầu Hổ Yêu bị đâm giết!

Sau khi một trăm vạn chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn đều bị lãng phí sạch sẽ!

Sau khi Diệp Phong đưa công tác phí cho Cao Hoành và Ngô Lâm, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của hắn.

"Ta dựa vào!"

"Ban thưởng thêm cho ta một viên Thăng Tiên Đan thì sẽ chết sao!"

"Có thêm bốn viên này, bây giờ số lượng Thăng Tiên Đan trong tay của ta có tám viên, chỉ cần có thêm một viên nữa thì ta có thể đột đột đột!"

Tra xét xong ban thưởng, Diệp Phong cũng tự mình mắng lớn lên, dù sao bây giờ đang có nhiều người như vậy ở đây, tuyệt đối là một cơ hội tốt để đột đột đột!

"Diệp thiếu!"

"Không biết ngươi còn có chuyện gì muốn làm nữa hay không?"

"Nếu như không có thì ta xin phép rời khỏi đây trước, dù sao ta cũng phải đi tranh thủ phá của!"

Lúc này, Bạch Thiên Hồng cũng đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó trực tiếp hỏi thăm, hắn thật sự không muốn ở bên cạnh Diệp Phong, ai biết lát nữa Diệp Phong có còn lấy thứ gì khiến cho hắn động lòng ra nữa hay không, nếu còn như vậy nữa thì hắn thật sự không gánh được!

"Bạch lão!"

"Không có chuyện gì nữa, vậy ngươi đi phá của đi, nhất định phải dùng hết sức phá của!"

Nghe được Bạch Thiên Hồng nói như vậy, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

Bành!

Sau khi Bạch Thiên Hồng rời đi, Ngô Lâm cũng trực tiếp quỳ gối trước mặt Diệp Phong, sau đó tràn đầy cảm kích nói: "Diệp thiếu, ngươi không chỉ cứu mạng của tất cả mọi người trong Yêu Hồn Tông chúng ta mà còn cho ta công tác phí vượt xa tưởng tượng của ta, không dập đầu với ngươi một cái thì ta cảm thấy ta không thể biểu đạt được lòng cảm kích của ta dành cho ngươi!"

Liên tiếp dập đầu ba cái, sau đó Ngô Lâm cũng đứng dậy tiếp tục nói ra: "Diệp thiếu, cái Truyền âm Thạch này ngươi cầm, nếu như sau này có chuyện cần dùng đến Yêu Hồn Tông thì chỉ cần một câu nói của người thôi cho dù lên núi đao hay là xuống biển lửa thì tất cả mọi người trong Yêu Hồn Tông chúng ta sẽ lập tức xuất hiện bên cạnh ngươi!"

Nói xong, Ngô Lâm cũng trực tiếp rời khỏi không gian săn bắn!

"Diệp thiếu!"

"Sau này nếu như cần dùng tới phong thiên thú liệp tràng của ta, người chỉ cần nói một tiếng là được!"

"Nếu như không có chuyện gì khác thì hai ông cháu chúng ta sẽ không quấy rầy Diệp thiếu!"

Sau khi Ngô Lâm rời đi, Cao Hoành cũng tỏ thái độ của mình, sau đó chuẩn bị dẫn Cao Tiểu Nhã đang đứng bên cạnh rời khỏi không gian săn bắn.

"Gia gia!"

"Ngươi đi thì đi đi, kéo theo ta làm gì?"

"Ta còn phải đi theo bên cạnh Diệp thiếu học tập phá của chi đạo!"

Nhưng mà lúc này Cao Tiểu Nhã lại nhìn nói với Cao Hoành một câu như vậy.

? ? ?

Ngươi muốn học tập phá của chi đạo?

Không phải là loại người mà ngươi ghét nhất chính là bại gia tử

hay sao?

Nghe được Cao Tiểu Nhã nói như vậy, Cao Hoành cả người đều bối rối, nhìn vẻ mặt thành thật của Cao Tiểu Nhã, trong lòng cũng vô cùng chấn động mà nghĩ: "Đây là cháu gái cưng mà ta biết hay sao?"

"Đi!"

"Gia gia, ngươi mau đi đi!"

"Đúng rồi, không phải ngươi vẫn luôn muốn uống những loại rượu ngon trân quý mà ta sản xuất ra hay sao, sau khi trở về ngươi lấy đi hết đi, muốn uống thì uống!"

Lúc này, Cao Tiểu Nhã cũng nhìn về phía Cao Hoành lên tiếng thúc giục.

Ừm!

Nghe nàng nói như vậy, Cao Hoành cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó quay qua nhìn Cao Tiểu Nhã xác nhận: "Tiểu Nhã, ta có thể tùy tiện uống những loại rượu ngon mà ngươi sản xuất ra hay sao?"

"Không sai!"

"Nhưng mà nếu như ngươi còn không đi thì ta sẽ đổi ý!"

Lúc này Cao Tiểu Nhã cũng nghiêm túc đáp lại một câu.

Xoát!

Không nói thêm một câu nói nhảm nào nữa, Cao Hoành trực tiếp chạy thẳng tới cửa vào không gian săn bắn.

"Cao tiểu thư!"

"Cảm tạ ngươi đã cứu ta!"

"Từ giờ trở đi, ngươi chính là chủ nhân của ta!"

Chương 665: Tiểu Cước, bắt tông chủ Yêu

Hồn Tông tới đây, ta có chút chuyện muốn thương lượng với hắn

"Ngươi không thể nào trấn áp nó thì để thủ hạ của ta đi trấn áp nó là được rồi!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp lên tiếng nói với Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh: "Tiểu Bát Tử, không phải ngươi đã cảm nhận được khí tức của con Tiên Thú đó hay sao, ngươi hãy đi bắt nó tới đây!"

"Diệp thiếu!"

"Ta lập tức đi ngay!"

Nghe được Diệp Phong dặn dò, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lập tức xoay người đi đến cửa ra vào săn thú thất.

? ? ?

Làm gì đó?

Các ngươi đang làm gì đó?

Ta chỉ nói một chút mà thôi tại sao các ngươi lại làm thật?

Nhìn thấy Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư rời đi, Cao Hoành đang đứng bên cạnh cả người đều mộng, hắn cũng không có cảm nhận được khí tức Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong trên người đối phương, hơn nữa cho dù là cùng cảnh giới thì cũng không chắc sẽ là đối thủ của con Tiên Thú kinh khủng đó!

"Diệp thiếu!"

"Thuộc hạ của ngươi có thực lực gì?"

"Có thể trấn áp được con Tiên Thú kinh khủng bị phong ấn đó hay không!"

Nhìn thấy Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đi ra khỏi không gian bãi

săn, Cao Hoành cũng sắc mặt hốt hoảng nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Cao lão bản!"

"Chuyện này ngươi không cần phải lo lắng!"

"Thuộc hạ đó của ta thực lực rất mạnh, đơn đấu mấy chục đối thủ cùng cảnh giới cũng không có bất cứ vấn đề gì!"

Nhìn vẻ mặt tràn đầy lo lắng của Cao Hoành, Diệp Phong cũng cười giải thích.

? ? ?

Có thể đơn đấu mấy chục đối thủ cùng cảnh giới?

Mẹ nó, như vậy mà là rất mạnh hay sao?

Phải nói là mạnh tới trời mới đúng!

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, Cao Hoành cũng tỏ vẻ chấn kinh!

Nhưng rất nhanh, Cao Hoành càng luống cuống, nếu như bắt con Tiên Thú bị phong ấn đó tới thật, nếu như Thị Huyết Phá Hồn Tiễn này khủng bố như vậy thật, mẹ nó nếu như một hồi bắn chết con Tiên Thú đó thật, vậy đến lúc đó hắn phải ăn nói như thế nào với Yêu Hồn Tông!

Hô!

Thở dài một hơi, Cao Hoành cũng mặt lộ vẻ lúng túng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra: "Diệp thiếu, ta tin, nếu không chúng ta đừng thử!"

Hối hận!

Lúc này Cao Hoành hối hận thật!

Hắn không nên tiếp xúc với đám người Diệp Phong, vốn còn muốn so đấu, ai mà ngờ được đối phương mạnh mẽ hơn tưởng tượng

của hắn nhiều!

"Ừm?"

"Không thử?"

"Cao lão bản, có phải ngươi có chuyện gì khó nói hay không?"

Nghe được Cao Hoành nói như vậy, đặc biệt là chú ý tới vẻ khó xử trên mặt Cao Hoành, Diệp Phong cũng hiếu kì hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Vậy ta nói thẳng!"

"Thật ra thì con Tiên Thú bị phong ấn đó cũng không thuộc về Phong Thiên Thú Liệp Tràng chúng ta mà là Yêu Hồn Tông tạm thời gửi ở chỗ chúng ta!"

"Nếu như những lời ngươi nói là giả còn được, nhưng nếu như những gì ngươi nói là sự thật, bắn chết con Tiên Thú đó thật, vậy chắc chắn Yêu Hồn Tông sẽ không bỏ qua cho ta, dù sao Yêu Hồn Tông là thế lực cấp bá chủ, ta hoàn toàn không trêu chọc nổi!"

Lúc này, Cao Hoành cũng nói tất cả tình huống cho Diệp Phong.

"Không có?"

"Chỉ như vậy?"

Nghe Cao Hoành nói xong, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó trực tiếp nhếch miệng nở nụ cười, lên tiếng nói ra: "Tiểu Cước, nhanh ra gặp ta, phải sống!"

"Xé rách không gian!"

"Cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, khi Cao Hoành nhìn thấy một đại hán đầu trọc dáng người tráng kiện từ trong vết nứt không gian đi tới, trong mắt cũng toát ra vẻ kinh hãi!

"Chủ nhân!"

"Ta nhớ ngươi muốn chết!"

"Lần này ngươi để cho ta ở bên ngoài lâu một chút, ta sắp bị bọn họ chơi chết!"

Sau khi Diệp Tiểu Cước ra ngoài, cũng quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó mặt mũi tràn đầy ủy khuất nhìn Diệp Phong lên tiếng nói.

"Được thôi!"

"Vừa khéo mấy người Đồ Mãng, Hồng Lão Lục, Chu Khải cũng rất nhớ ngươi, đợi xử lý xong chuyện bên này, ngươi về Tinh Hồn Phong mấy ngày đi!"

Nhìn mặt mũi tràn đầy ủy khuất của Diệp Tiểu Cước, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ cười cười, sau đó đồng ý thỉnh cầu của đối phương.

"Đứng lên trước đi!"

"Tìm tới Yêu Hồn Tông, sau đó bắt tông chủ Yêu Hồn Tông tới cho ta, ta có chuyện muốn thương lượng với hắn!"

Ngay sau đó, Diệp Phong cũng nói ra mục đích kêu Diệp Tiểu Cước đi ra!

? ? ?

Rốt cuộc Diệp thiếu này là ai?

Đầu tiên là để thủ hạ đi bắt đại yêu bị phong ấn!

Bây giờ lại gọi một thuộc hạ tới để hắn đi bắt tông chủ Yêu Hồn Tông?

Yêu Hồn Tông là thế lực cấp bá chủ, bọn họ không sĩ diện sao?

Bên cạnh, Cao Hoành nghe được Diệp Phong nói như vậy thì trên mặt cũng toát ra vẻ mộng bức, hắn hoàn toàn không ngờ được là lại có người có thể không nhìn thế lực cấp bá chủ như thế, thậm chí trong mắt đối phương thì thế lực cấp bá chủ giống như là một

sâu kiến có thể tùy ý nắm bóp!

Hả?

Không phải kêu ngươi đến Yêu Hồn Tông bắt người sao?

Ngươi đứng tại chỗ nhắm mắt là có ý gì?

Đúng lúc này, Cao Hoành phát hiện tráng hán đầu trọc đó bỗng nhiên nhắm hai mắt lại, thao tác này cũng khiến cho hắn bối rối không biết làm sao!

Trừng!

Hai giây qua đi, Diệp Tiểu Cước bỗng nhiên mở hai mắt ra, sau đó nhếch miệng cười nói: "Chủ nhân, tìm được, ta sẽ bắt hắn tới đây!"

Nói xong, Diệp Tiểu Cước tùy ý vung tay phải lên một cái, trực tiếp xé rách một cái khe hở không gian ở trước mặt mình, sau đó dưới ánh mắt kinh hãi của Cao Hoành, trực tiếp đưa cánh tay phải vào trong vết nứt không gian.

Yêu Hồn Tông, tông môn đại điện!

"Tam Đầu Hổ Yêu đại nhân!"

"Trước mắt chúng ta đã bắt được hơn hai mươi con Tiên Thú có tu vi Tiên Kiếp Cảnh, trong đó có một con Tiên Thú có tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Tiếp theo ta sẽ đích thân dẫn người đưa những con Tiên Thú này về cung cấp cho ngài hưởng dụng!"

Lúc này, một nam tử trung niên mặc tiên bào màu xám đang quỳ gối trước mặt một pho tượng Tam Đầu Hổ Yêu cao tới ba mét bẩm báo tình huống bắt Tiên Thú.

"Rất tốt!"

"Các ngươi toàn lực giúp ta bắt Tiên Thú tu vi Tiên Kiếp Cảnh trở lên, đến lúc đó ta cũng sẽ không bạc đãi các ngươi!"

"Không nói những thượng cổ công pháp và thượng cổ tiên thuật ta cho các ngươi, chỉ cần có ta tọa trấn thì cho dù mấy cái thế lực cấp bá chủ đến đây vây công Yêu Hồn Tông các ngươi thì ta cũng có thể bảo đảm Yêu Hồn Tông các ngươi bình yên vô sự!"

Nghe được áo bào xám nam tử nói như vậy, một giọng nói lạnh lùng cũng vọng ra từ trong pho tượng.

Đúng lúc này, một khe hở không gian quỷ dị xuất hiện ở trước mặt nam tử áo bào xám, đồng thời, nam tử áo bào xám cũng cảm nhận được một luồng nguy cơ vô hình!

"Tam Đầu Hổ Yêu đại nhân!"

"Cứu. . . cứu ta!"

Cảm nhận được nguy hiểm, nam tử áo bào xám cũng thần sắc sợ hãi nhìn pho tượng lớn tiếng hô lên.

"Ngô Lâm! ! !"

"Rốt cuộc Yêu Hồn Tông các ngươi trêu chọc phải đại khủng bố gì!"

"Chỉ khí tức phát ra từ trong vết nứt không gian này cũng đủ khiến cho ta cảm thấy tuyệt vọng rồi!"

"Đừng nói cứu ngươi, mẹ nó, bây giờ ngay cả ta cũng hoảng hốt lắm!"

Chương 666: Thượng cổ tà tu, chúng ta cùng nhau bắn chết hắn

Nghe được tiếng cầu cứu của Ngô Lâm, Tam Đầu Hổ Yêu cũng run lên, mắng lớn.

"Mẹ nó!"

"Tam Đầu Hổ Yêu, ta xxx ngươi đại gia!"

"Thiệt thòi ta cung phụng ngươi như tổ tông mấy trăm năm!"

"Bây giờ gặp nguy cơ, lần đầu tiên mời ngươi xuất thủ, mẹ nó ngươi lại như vậy?"

Nghe được Tam Đầu Hổ Yêu nói như vậy, Ngô Lâm cũng thẹn quá thành giận chửi ầm lên!

Mà đúng lúc này, một cánh tay cường kiện hữu lực bỗng nhiên từ vết nứt không gian đưa ra ngoài, sau đó trực tiếp bắt Ngô Lâm vào vết nứt không gian!

"Xong con bê!"

"Bây giờ nên làm gì?"

"Hình như đại khủng bố đó phát hiện ta!"

"Sao ở thời đại này lại có cường giả khủng bố như thế, cho dù là ở thời đại thượng cổ thì ta cũng chưa bao giờ thấy qua cường giả nào có khí tức khủng bố như thế!"

Sau khi Ngô Lâm bị bắt đi, Tam Đầu Hổ Yêu cũng run lên, tự nói.

Hắn hoàn toàn không ngờ được là mình còn chưa bắt đầu quật khởi trong thời đại xuống dốc này mà đã gặp được cường giả khủng bố như thế rồi, nếu như đối phương có thể cho hắn một cơ hội, hắn tuyệt đối sẽ tìm thâm sơn trực tiếp cẩu, cũng không ra ngoài trang B nữa!

Một bên khác.

"Đi mẹ nó Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Rốt cuộc thì thực lực của tráng hán đầu trọc này đạt đến trình độ nào!"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Cước trực tiếp bắt tông chủ Yêu Hồn Tông Ngô Lâm từ trong vết nứt không gian ra, Cao Hoành đang đứng bên cạnh đều mẹ nó sắp sợ tè ra quần!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là lại có người có thể cách không

bắt người từ khoảng cách cách xa vạn dặm!

Mẹ nó, chuyện này là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?

Mà lúc này, Ngô Lâm bị bắt ra cũng mộng!

Mặc dù hắn không biết Diệp Phong, Diệp Tiểu Cước, Bạch Thiên Hồng và Cao Tiểu Nhã nhưng hắn biết Cao Hoành!

"Cao lão bản!"

"Cái tên này có phải là tông chủ Yêu Hồn Tông hay không?"

Nhìn thấy Ngô Lâm ngồi liệt dưới mặt đất, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Cao Hoành đang đứng bên cạnh hỏi thăm.

"Không, không sai!"

"Diệp thiếu, hắn chính là tông chủ Yêu Hồn Tông Ngô Lâm!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Cao Hoành cũng vội vàng trả lời.

"Ngô Tông chủ!"

"Ta nghe Cao lão bản nói ngươi gửi một con Tiên Thú có tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong ở chỗ hắn, có chuyện này hay không!"

Sau khi xác định thân phận của đối phương, Diệp Phong cũng nhìn về phía Ngô Lâm lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ngươi nói không sai, đúng là ta gửi một con Tiên Thú tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong ở chỗ Cao lão bản!"

Mặc dù không biết tại sao Diệp Phong lại hỏi thăm con Tiên Thú đó nhưng Ngô Lâm vẫn lập tức trả lời, bởi vì hắn nhìn thấy đại khủng bố vừa mới bắt mình tới chỗ này bây giờ đang rất cung kính đứng sau lưng Diệp Phong.

"Ngô Tông chủ!"

"Tình huống là như thế này, chúng ta muốn mượn dùng con Tiên Thú đó thử uy lực của những mũi tên này một chút!"

"Nhưng rất có thể sẽ bắn chết con Tiên Thú đó!"

"Bởi vì là Tiên Thú của Yêu Hồn Tông các ngươi cho nên ta muốn hỏi ngươi là con Tiên Thú này các ngươi có bán hay không?"

Sau khi nghe Ngô Lâm trả lời như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Dùng phương thức thô bạo như thế để bắt ta tới đây!

Không phải là vì tra tấn ta!

Không phải là vì giết ta!

Chỉ là vì muốn hỏi xem ta có bán con Tiên Thú đó hay không?

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, biểu cảm trên mặt Ngô Lâm như không thể tin vào tai của mình, trong khoảnh khắc khi bị bắt tới đây, trong đầu của hắn nghĩ tới vô số khả năng, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ được là đại khủng bố bắt mình tới đây cũng chỉ vì muốn mua một con Tiên Thú mà hắn bắt được!

Sập!

Lúc này tâm tính Ngô Lâm triệt để sập, bây giờ hắn rất muốn nói với Diệp Phong một câu: "Chỉ có chút chuyện nhỏ như vậy, ngươi kêu Cao lão bản dùng Truyền âm Thạch liên hệ ta một chút là được rồi, mẹ nó, ta sắp bị sợ đến tè ra quần rồi này!"

"Diệp thiếu!"

"Con Thiết Dực Huyền Quy này ta không bán!"

"Bởi vì mục đích ta bắt nó chính là muốn dùng để bắn chơi!"

"Bây giờ có thể được Diệp thiếu xem trọng, thậm chí còn có thể chết ở dưới tên của Diệp thiếu chính là phúc duyên của nó!"

Lúc này, Ngô Lâm trầm tư một lát sau, sau đó hắn cũng cười lên tiếng nói với Diệp Phong.

(Thiết Dực Huyền Quy: Mẹ nó, ta sẽ bị bắn chết mà ngươi còn nói đó là phúc duyên?)

Nha!

Nghe được Ngô Lâm trả lời như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười trêu chọc, sau đó nhìn về phía Ngô Lâm lên tiếng nói ra: "Nhưng cho dù như vậy thì cũng sẽ không lấy không Tiên Thú của ngươi, ngươi muốn có được cái gì thì ngươi cứ nói thẳng đi!"

"Diệp thiếu!"

"Muốn cái gì cũng được hay sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Ngô Lâm cắn răng, cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Đương nhiên!"

"Muốn cái gì cũng được, ngươi cứ yên tâm đề cử!"

Nói xong, Diệp Phong mặt lộ vẻ hiếu kì nhìn về phía Ngô Lâm, hắn cũng rất tò mò muốn biết xem rốt cuộc Ngô Lâm muốn cái gì!

"Diệp thiếu!"

"Ta muốn Tam Đầu Hổ Yêu chết!"

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, Ngô Lâm cũng nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng mình.

? ? ?

Ta hỏi ngươi muốn cái gì?

Kết quả ngươi nói là ngươi muốn cho Tam Đầu Hổ Yêu gì đó chết?

Hai chúng ta đang trò chuyện trên cùng một kênh sao?

Nghe được Ngô Lâm trả lời như vậy, Diệp Phong bối rối, hắn hoàn

toàn không ngờ được là đối phương lại là một người không ra bài theo kịch bản như thế!

"Chủ nhân!"

"Tam Đầu Hổ Yêu mà hắn nói tới hình như là một thượng cổ tà tu tu luyện công pháp đặc thù!"

"Vừa nãy khi ta bắt hắn thì phát hiện tên đó, chỉ là bây giờ tên đó đang trong giai đoạn đúc lại nhục thân, còn chưa có triệt để hoàn thành!"

Lúc này, Diệp Tiểu Cước cũng tiến lên một bước, trực tiếp giải thích rõ cho Diệp Phong.

"Nha!"

"Như vậy thì Tam Đầu Hổ Yêu này là người?"

"Hắn tu luyện công pháp đặc thù gì mà lại biến thành Tam Đầu Hổ Yêu?"

Nghe được Diệp Tiểu Cước trả lời như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

Chương 667: Thượng cổ tà tu, chúng ta cùng nhau bắn chết hắn (2)

"Ta phát hiện tên đó dùng phương thức đặc thù hòa huyết mạch Tiên Thú với huyết mạch của bản thân hắn lại thành một thể, biến mình thành một con quái vật người không ra người thú không ra thú!"

"Hơn nữa nó còn lặng lẽ bày ra một cái trận pháp cực kỳ tà ác ở Yêu Hồn Tông, chỉ sợ sau khi hắn hoàn thành đúc lại nhục thân, khi thần hồn và nhục thân của hắn mà lại làm một trái thì hắn sẽ dùng huyết nhục, thần hồn của toàn bộ mấy vạn người tu luyện ở Yêu Hồn Tông làm tế phẩm, giúp hắn hoàn thành quá trình trùng

sinh!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Cước Cũng kể lại toàn bộ tình huống của đối phương mà mình đã phát hiện được.

? ? ?

Tam Đầu Hổ Yêu, cái thằng khốn kiếp đó lại là thượng cổ tà tu?

Hơn nữa còn muốn dùng huyết nhục và thần hồn của mấy vạn người tu luyện trong Yêu Hồn Tông ta làm tế phẩm giúp hắn hoàn thành quá trình trùng sinh?

Nghe được Diệp Tiểu Cước trả lời như vậy, Ngô Lâm bỗng nhiên cảm thấy có một luồng khí lạnh bay thẳng từ lòng bàn chân lên tới tận đỉnh đầu!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là Tam Đầu Hổ Yêu đại nhân mà mình cung phụng như tổ tông mấy trăm năm lại là thượng cổ tà tu!

"Quá mẹ nó dọa người!"

"Nếu như không có chuyện ngày hôm nay xảy ra!"

"Chỉ sợ tất cả mọi người trong Yêu Hồn Tông bao gồm cả ta đến lúc chết cũng không biết được là mình chết như thế nào!"

Lúc này, Ngô Lâm cũng nghĩ mà sợ vô cùng tự lẩm bẩm!

"Không ngờ được là đối phương lại là một thượng cổ tà tu ác độc như thế!"

"Tiểu Cước!"

"Nếu như ta cung cấp cho ngươi đủ tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo, ngươi có thể giúp thượng cổ tà tu đó đúc lại nhục thân trong thời gian ngắn nhất, giúp cho hắn hoàn thành quá trình trùng sinh hay không!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Diệp Tiểu Cước lên tiếng hỏi thăm, không phải hắn muốn lợi dụng đối phương để phá của

một đợt, mà hắn làm như vậy chỉ là vì thực hiện lời hứa của mình với Ngô Lâm, đồng thời diệt trừ một cái u ác tính cho thượng giới!

"Chủ nhân!"

"Phương diện này ta cũng không am hiểu!"

"Nhưng mà có thể để Tiểu Bạch tới, chỉ cần hắn bày ra mấy cái trận pháp rác rưởi, dưới tình huống có đầy đủ tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo, không tới nửa ngày thì chắc chắn có thể giúp hắn đúc lại nhục thân cũng triệt để hoàn thành trùng sinh!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Diệp Tiểu Cước cũng nói ra biện pháp giải quyết.

"Tốt!"

"Vậy thì để Tiểu Bạch cũng đến đây đi!"

"Các ngươi giúp hắn hoàn thành trùng sinh trước, sau đó lại bắt hắn tới đây, chúng ta cùng nhau bắn chết hắn!"

Sau khi nghe được lời đề nghị của Diệp Tiểu Cước, Diệp Phong cũng cười nói ra ý nghĩ của mình.

Hít!

Nghe được Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình, sau đó Ngô Lâm và Cao Hoành đang đứng bên cạnh cũng nhịn không được mà hít vào một hơi khí lạnh, đầu tiên là giúp đối phương hoàn thành quá trình trùng sinh, sau đó lại bắn chết đối phương, hành động này quả thực là giết người tru tâm!

"Môn chủ chính là môn chủ!"

"Tiêu hao một lượng lớn tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo trên người một người sắp chết, thật là phá của!"

"Xem ra ta còn phải học tập nhiều thứ hơn từ môn chủ!"

Lúc này, Bạch Thiên Hồng đang đứng bên cạnh cũng mặt mũi tràn đầy kính nể tự lẩm bẩm.

"Diệp thiếu!"

"Làm như vậy mặc dù vô cùng thoải mái nhưng có phải là có chút phá của hay không!"

"Thật ra thì có thể trực tiếp diệt sát Tam Đầu Hổ Yêu, không cần thiết phải lãng phí nhiều tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo trên người của loại tà tu như vậy!"

Lúc này, Ngô Lâm suy nghĩ một hồi, sau đó quay qua nhìn Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình.

Hả?

Có chuyện gì vậy?

Sao các ngươi đều dùng ánh mắt như nhìn đồ đần nhìn ta?

Sau khi nói xong, Ngô Lâm lại phát hiện tất cả mọi người đang dùng ánh mắt nhìn đồ đần nhìn mình, chuyện này khiến cho hắn bối rối không biết làm sao, hắn cảm thấy lời đề nghị này của mình hoàn toàn không có vấn đề gì!

"Ha ha ha!"

"Diệp thiếu, ta bắt con rùa lớn này về rồi!"

Đúng lúc này, tiếng cười to của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư bỗng nhiên vang lên ở cửa vào không gian săn thú!

Ngay sau đó, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư giơ một con Tiên Thú rùa đen dài mười mét trên lưng mọc ra một đôi cánh sắt to lớn xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người!

"Tới đi!"

"Bắn ta đi!"

"Nếu ta tránh né thì ta cũng không phải là Thiết Dực Huyền Quy!"

Khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư ném Thiết Dực Huyền Quy tới khoảng cách ngoài trăm thước, Thiết Dực Huyền Quy cũng nhìn

thẳng vào mọi người hô to lên, thậm chí trong mắt còn toát ra vẻ như được giải thoát!

Không ai biết được nó vừa mới trải qua chuyện kinh khủng như thế nào!

Dù sao thì cũng chỉ là một lần chết mà thôi, nó hoàn toàn không muốn bị thượng cổ Tiên Thú kinh khủng đó tiếp tục hành hạ nữa, bây giờ trong lòng nó chỉ mong những người này có thể cho nó được chết thống khoái!

"Bạch lão!"

"Cao lão bản!"

"Các ngươi còn đứng đó nhìn cái gì nữa, bắt đầu bắn đi!"

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư phát hiện Bạch Thiên Hồng và Cao Hoành đều không có bắn tên thì cũng tỏ vẻ khó hiểu lên tiếng nhắc nhở.

"Tiểu Bát Tử!"

"Ngươi đưa con Thiết Dực Huyền Quy này qua một bên trước đi!"

"Mặc dù là thử mũi tên nhưng bây giờ nó đã trở thành mục tiêu số hai, chờ chúng ta bắn chết mục tiêu số một thì mới tới lượt nó ra sân!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư giải thích.

? ? ?

Làm gì đó!

Ta đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng bị bắn chết, kết quả bây giờ các người lại nói là không bắn?

Còn muốn đưa ta qua một bên, để cho ta xem lát nữa các ngươi sẽ bắn chết mục tiêu số một như thế nào?

Ngoài trăm thước, Thiết Dực Huyền Quy nghe được Diệp Phong nói như vậy thì nó cảm giác bản thân mình sắp điên rồi, thậm chí bây giờ nó rất muốn mắng mấy người đó một trận: "Vừa nãy thượng cổ Tiên Thú đó tiến hành tra tấn da thịt của ta, bây giờ các người lại áp dụng tra tấn trên cả tâm lý và tinh thần của ta, làm ra chuyện như vậy các người vẫn còn là người hay sao?"

"Ta không đi!"

Chương 668: Ta đã chuẩn bị sẵn sàng để bị bắn chết, bây giờ các ngươi kêu chúng ta chờ?

"Ta muốn làm mục tiêu số một, mau tranh thủ bắn chết ta đi!"

"Đừng để cho ta phải chịu đựng cảm giác tra tấn khi chờ đợi tử vong đến gần như thế nữa!"

Lúc này, Thiết Dực Huyền Quy bị Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư kéo đi cũng điên cuồng rống lên, nhưng cho dù nó cố gắng như thế nào đi nữa thì cũng không thể thay đổi được kết quả mình bị kéo đi!

"Trời đất quỷ thần thiên địa ơi!"

"Nó vẫn còn là Thiết Dực Huyền Quy mà ta biết nữa hay sao?"

"Rốt cuộc Tiểu Bát Tử đó đã làm gì với nó mà lại khiến cho nó bức thiết muốn bị bắn chết như thế!"

Cao Hoành nhìn Thiết Dực Huyền Quy bị Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư kéo đi, trong mắt cũng toát ra vẻ chấn kinh, hắn biết rất rõ, cho dù con Thiết Dực Huyền Quy đó bị phong ấn thì khi đối mặt với mình nó vẫn cực kỳ cuồng vọng!

"Tiêu hao hết một trăm vạn chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn thì có thể thu được một lần ban thưởng sản phẩm bại gia!"

"Sau đó cho Cao Hoành công tác phí và trợ giúp Tam Đầu Hổ Yêu đúc lại nhục thân, sau đó lại bắn chết thì có thể đạt được ban

thưởng hai lần hành vi phá của!"

"Không tệ, đúng là không tệ, lần này có thể nói là kiếm bộn rồi!"

Mà lúc này, Diệp Phong đang tính toán các loại phần thưởng có thể lấy được sau khi hoàn thành xong chuyện này!

Một lát sau!

"Bạch lão!"

"Cao lão bản!"

"Tam Đầu Hổ Yêu đó còn phải đợi thêm một chút nữa, cho nên các ngươi bắt đầu tỷ thí trước đi!"

"Dù sao các ngươi cần phải bắn một trăm vạn chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn, cuối cùng để lại một chút cho Tam Đầu Hổ Yêu và Thiết Dực Huyền Quy cho có lệ là được rồi!"

Lúc này, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Bạch Thiên Hồng và Cao Hoành lên tiếng nhắc nhở.

? ? ?

Một trăm vạn chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn?

Mũi tên khủng bố như thế mà trong tay ngươi lại có một trăm vạn chi?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Cao Hoành kinh hãi tròng mắt đều sắp tuôn ra ngoài, nói thật, khi nhìn thấy được thực lực kinh khủng của Diệp Tiểu Cước, hắn đã tin tưởng lời Diệp Phong nói, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại có một trăm vạn chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn có thể nhẹ nhõm bắn giết cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng tối đỉnh!

Hơn nữa nghe hắn nói như vậy thì có vẻ như là hắn muốn dùng toàn bộ số mũi tên đó để bắn giết những Tiên Thú rác rưởi Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng này!

"Đi mẹ nó!"

"Làm đi!"

"Đây chắc chắn là mũi tên cao quý và phá của nhất mà đời này ta từng bắn ra!"

Sau khi tỉnh táo lại, trên mặt Cao Hoành cũng lóe lên vẻ điên cuồng, đầu tiên là lấy Tiên Khí trường cung của mình từ trong tiên giới ra, sau đó cầm lấy Thị Huyết Phá Hồn Tiễn bên cạnh bắn ra ngoài!

Ông! Ông! Ông!

Theo Bạch Thiên Hồng và Cao Hoành bắn ra từng nhánh mũi tên làm cho không gian rung động, xa xa, mấy ngàn con Tiên Thú rác rưởi cũng không ngừng ngã xuống, hơn nữa phàm là Tiên Thú bị bắn trúng thì thi thể cũng sẽ nhanh chóng trở nên khô quắt trong thời gian cực kỳ ngắn ngủi, hơn nữa thần hồn của chúng nó cũng sẽ biến mất!

Ừng ực!

Ngô Lâm đẩy tới tình huống này thì trên mặt cũng lộ ra vẻ sợ hãi nuốt nước bọt một cái, sau đó kinh hãi nói: "Rốt cuộc thì đó là mũi tên như thế nào, quá kinh khủng đi!"

"Diệp thiếu!"

"Ta có thể hỏi rốt cuộc ngài là ai hay không?"

Lúc này, Ngô Lâm cũng kìm nén không được hiếu kì trong lòng nữa, trực tiếp quay qua nhìn Diệp Phong đang đứng bên cạnh lên tiếng hỏi thăm.

"Ngươi không cần biết ta là người như thế nào!"

"Ngươi chỉ cần nhớ một cái thân phận của ta là được rồi!"

"Đó chính là thần hào phá của!"

Nghe được Ngô Lâm hỏi thăm như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười trả lời đối phương!

"Thần hào phá của?"

"Phá của?"

Lặp lại mấy lần, sau đó Ngô Lâm bỗng nhiên nhận ra được điều gì đó, sau đó trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói: "Diệp thiếu, một trăm vạn mũi tên, cho dù Bạch lão và Cao lão bản có tốc độ bắn nhanh như thế nào thì sợ cũng phải tốn không ít thời gian mới có thể bắn hết được, mà ta cảm thấy mũi tên này cũng giống như là kiếm, ta có thể đeo theo mấy chục mũi tên ở bên hông, sau đó xông vào trong bầy Tiên Thú triển khai điên cuồng đồ sát!"

Hả?

Tiễn khách cầm mũi tên trong tay?

Nghe được Ngô Lâm nói như vậy, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng, trực tiếp lệnh cho Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đưa cho Ngô Lâm mấy vạn mũi tên, sau đó lên tiếng nói ra: "Ngô Tông chủ, vậy thì xin mời ngươi hãy bắt đầu biểu diễn đi, nhưng mà ngươi yên tâm, sau khi làm xong việc thì ta sẽ cho ngươi một ít công tác phí, sẽ không thể cho ngươi tốn công vô ích!"

Tinh Hồn Thánh Địa!

"Lạc tỷ tỷ đang tu luyện, ta đi ra ngoài chơi một hồi hẳn là cũng sẽ không có chuyện gì!"

Lúc này, Diệp Tiểu Đường quan sát Lạc Thiên Tuyết đang tập trung tu luyện một chút, sau đó nở một nụ cười mở ra một khe hở không gian trực tiếp đi tìm Diệp Tiểu Bạch và Diệp Tiểu Cước!

Trong tiên cốc nào đó!

"Cẩu ca, bọn chúng đều đang nghỉ ngơi, không tới mấy canh giờ nữa thì chắc chắn sẽ không tỉnh lại, vậy ta tạm thời rời đi một hồi chắc cũng sẽ không có chuyện gì đâu!"

Diệp Tiểu Kiếm nhìn tiểu hoàng cẩu, Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long đang nghỉ ngơi, sau đó cười chém ra một khe hở không gian, đi thẳng vào!

Yêu Hồn Tông, tông môn đại điện!

"Ngọa tào!"

"Tại sao đại khủng bố này lại trở về nữa rồi!"

"Không phải là lần này hắn đến đây là nhắm vào ta đó chứ!"

Lúc này, khi Tam Đầu Hổ Yêu nhìn thấy Diệp Tiểu Cước đi từ trong vết nứt không gian ra, cảm giác sợ hãi tràn ngập trong lòng hắn!

"Tam Đầu Hổ Yêu!"

"Ngươi bị chủ nhân của ta nhìn trúng!"

"Tiếp theo, ta sẽ tiêu hao một lượng cực lớn tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo để giúp ngươi đúc lại nhục thân, sau đó trong vòng nửa canh giờ giúp ngươi triệt để hoàn thành quá trình trùng sinh!"

Ngay lúc Tam Đầu Hổ Yêu thấp thỏm lo âu, thì trên mặt Diệp Tiểu Cước lại lộ vẻ hưng phấn nhìn về phía pho tượng Tam Đầu Hổ Yêu lên tiếng nói.

? ? ?

Chương 669: Lão Thiết, tìm cái gì đó, Bát ca giúp ngươi tìm (2)

Sau khi Cao Hoành rời đi, Thiết Dực Huyền Quy cũng huyễn hóa thành một tên nam tử trung niên, sau đó đi đến trước mặt Cao Tiểu Nhã trực tiếp quỳ xuống, trên mặt tràn đầy vẻ cảm kích nói.

"Không cần cám ơn ta!"

"Muốn cảm ơn thì cảm ơn Diệp thiếu đi!"

"Tiếp theo ta muốn đi theo bên cạnh Diệp thiếu để học tập phá của chi đạo, ngươi thì hãy ở lại phong thiên thú liệp tràng này đi!"

Nghe được Thiết Dực Huyền Quy nói như vậy, Cao Tiểu Nhã cũng vội vàng lên tiếng nói, nói thật, nàng cũng hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại vì một câu nói của nàng mà buông tha cho con Thiết Dực Huyền Quy này thật!

"Chờ một chút!"

"Sau đó chúng ta phải đi ra ngoài để học tập phá của chi đạo, để cho Thiết Dực Huyền Quy đi theo đi!"

"Nếu không, trong lúc chúng ta phá của, một mình Tiểu Bát Tử cũng sẽ cảm thấy nhàm chán, vừa khéo có thể để cho hai chúng nó làm bạn!"

Lúc này, Diệp Phong lại đưa ra một lời đề nghị.

"Diệp thiếu!"

"Tất cả mọi chuyện đều nghe lời ngươi!"

"Thiết Dực Huyền Quy, vậy thì ngươi hãy đi theo chúng ta đi, mà ngươi chỉ có một nhiệm vụ duy nhất đó chính là giải sầu cho Tiểu Bát Tử!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Cao Tiểu Nhã cũng trực tiếp lớn tiếng nói với Thiết Dực Huyền Quy.

? ? ?

Để cho ta đi theo?

Nhiệm vụ duy nhất của ta chính là giải sầu cho thượng cổ Tiên Thú phát rồ đó?

Mẹ nó, như vậy thì chẳng phải là ta sẽ bị thình thịch đến chết à!

Nhìn Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh cầm côn sắt trong tay trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn một chút, Thiết Dực Huyền Quy cũng toàn thân run rẩy, sau đó cúi đầu bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

"Lão Thiết!"

"Tìm cái gì đó?

"Bát ca giúp ngươi tìm!"

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng cầm côn sắt trong tay đi tới bên cạnh Thiết Dực Huyền Quy, sau đó trên mặt lại lộ ra vẻ hưng phấn lên tiếng hỏi thăm.

"Mũi tên đâu!"

"Thị Huyết Phá Hồn Tiễn trước đó dùng để điên cuồng đồ sát Tiên Thú rác rưởi đâu rồi!"

"So với bị thình thịch chết, mẹ nó còn không bằng ta bị bắn chết!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư hỏi thăm, Thiết Dực Huyền Quy cũng cực kỳ sụp đổ hô to lên.

Lúc này, Diệp Phong và Cao Tiểu Nhã đã rời khỏi không gian săn bắn trước, cũng không biết được tình huống của Thiết Dực Huyền Quy lúc này.

...

"Diệp thiếu!"

"Ta phải học tập phá của chi đạo như thế nào?"

Sau khi rời khỏi không gian săn bắn, Cao Tiểu Nhã cũng quay đầu qua nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Tiểu Nhã!"

"Thập đại đỉnh cấp tiên quả ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, trong tay của ta có mười vạn loại!"

"Bây giờ dùng một trăm vạn trái đỉnh cấp tiên quả này luyện tập đi!"

Nghe được Cao Tiểu Nhã hỏi như vậy, Diệp Phong cũng cười đưa ra một lời đề nghị.

? ? ?

Vừa mới cho Thiết Dực Huyền Quy ăn mấy chục vạn loại đỉnh cấp tiên quả!

Bây giờ ta lại phải ra tay với đỉnh cấp tiên quả?

Hơn nữa còn là một trăm vạn trái?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Cao Tiểu Nhã cảm thấy cả người đều muốn điên rồi, phải biết, trước đó Thiết Dực Huyền Quy ăn mấy chục vạn trái đỉnh cấp tiên quả đó thì có thể nói là ăn vào trong miệng nó nhưng đau ở trong lòng nàng!

"Tiểu Nhã!"

"Không bằng như vậy đi, chỉ cần ngươi tự mình học được cách phá của!"

"Mỗi một lần phá của thì ta sẽ xem tình huống mà ban thưởng cho ngươi một lượng đỉnh cấp tiên quả nhất định, ngươi cảm thấy lời đề nghị này như thế nào?"

Nhìn thấy dáng vẻ đau lòng gần chết của Cao Tiểu Nhã lúc này, Diệp Phong nghĩ nghĩ, cũng đưa ra một lời đề nghị mới.

"Thật sao!"

Nghe được Diệp Phong đưa ra lời đề nghị mới này, trong nháy mắt Cao Tiểu Nhã lập tức tỉnh táo tinh thần lại, sau đó trực tiếp nói ra: "Diệp thiếu, ta muốn ăn thịt nướng!"

Hả?

Ăn thịt nướng?

Vậy thì nói với ta để làm gì?

Nghe được Cao Tiểu Nhã nói như vậy, Diệp Phong cũng toát ra vẻ khó hiểu nhưng hắn vẫn lên tiếng hỏi thăm: "Ăn thịt gì nướng?"

"Diệp thiếu!"

"Ta muốn ăn một phần thịt nướng độc nhất vô nhị!"

"Chính là tìm bộ phận tốt nhất trên mỗi một con Tiên Thú, sau đó cắt một miếng thật mỏng xuống, mà làm như vậy, mấy chục loại thịt Tiên Thú gộp lại nướng chín sau đó cùng ăn, chắc chắn sẽ cực kỳ ngon!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Cao Tiểu Nhã cũng nói ra ý tưởng phá của của mình.

? ? ?

Mỗi một con Tiên Thú, chỉ cắt lấy một miếng thịt thật mỏng ở trên người của nó!

Sau đó chồng mấy chục loại thịt Tiên Thú lên nhau, tạo thành một miếng thịt nướng có độ dày vừa phải!

Cuối cùng nướng chín lên rồi ăn?

Nghe được Cao Tiểu Nhã nói như vậy, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó trên môi nở một nụ cười, nếu như đều là Tiên Thú mạnh mẽ mà chất thịt lại ngon, ăn như vậy đúng là phá của thật!

"Tiểu Nhã!"

"Ý tưởng phá của này của ngươi đúng là không tồi!"

"Chờ sau khi chúng ta ăn được loại thịt nướng mà ngươi vừa mới nói thì ta sẽ ban thưởng cho ngươi mười vạn trái Phi Tiên Quả!"

Lúc này Diệp Phong cũng lên tiếng nói với Cao Tiểu Nhã.

"Ừm?"

"Tiểu Nhã, ngươi đi làm cái gì?"

Nhìn thấy Cao Tiểu Nhã trực tiếp quay người đi vào bên trong phong thiên thú liệp tràng, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ khó hiểu hỏi thăm, dù sao hai người bọn họ vừa mới đi ra khỏi đó.

"Diệp thiếu!"

"Phong thiên thú liệp tràng có gần một trăm con Tiên Thú thực lực

mạnh mẽ mà chất thịt lại ngon!"

"Mà bọn chúng cũng là bảo bối của gia gia ta!"

"Chỉ có một ít người của thế lực đỉnh cấp hoặc thế lực cấp bá chủ mới có tư cách săn giết và dùng ăn những Tiên Thú đó thôi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Cao Tiểu Nhã cũng vội vàng giải thích.

"Tiểu Nhã!"

"Vậy ngươi làm như thế ngươi không sợ bị gia gia của ngươi đánh chết sao?"

Sau khi tìm hiểu rõ được tình huống, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Trước kia ta sợ!"

"Nhưng bây giờ có Thiết Dực Huyền Quy, như vậy thì ta còn sợ cái gì nữa!"

"Hắn luôn nhớ thương chút rượu ngon của ta, mà ta cũng luôn nhớ thương những Tiên Thú ngon miệng của hắn!"

Chương 670: Cao Hoành điên rồi, tiểu bảo bối mà hắn chăn nuôi cũng bị mất

"Bây giờ có cơ hội để làm như vậy thì sao ta có thể bỏ lỡ được chứ!"

Lúc này, trên mặt Cao Tiểu Nhã cũng nở một nụ cười xấu xa giải thích rõ cho hắn đồng thời trong lòng âm thầm nghĩ: "Cùng lắm thì đến lúc đó đền bù cho gia gia hai vạn trái Phi Tiên Quả, dù sao, hai vạn trái Phi Tiên Quả có giá trị cao hơn những Tiên Thú ngon miệng đó nhiều!"

...

Hai canh giờ trôi qua!

"Tràng chủ!"

"Không xong, xảy ra chuyện lớn!"

Trong lúc Cao Hoành còn đang uống những loại rượu ngon mà Cao Tiểu Nhã sản xuất thì một nhân viên công tác trong thú liệp tràng tìm tới hắn, sau đó sắc mặt hốt hoảng hô to lên.

"Tiểu Lưu! !"

"Bình thường ta dạy bảo các ngươi như thế nào!

"Gặp chuyện đừng hốt hoảng, nhất định phải giữ vững được sự tỉnh táo, chỉ có như vậy mới có thể nhanh chóng tìm ra được biện pháp để giải quyết vấn đề!"

Nhìn thấy vẻ mặt hốt hoảng của tiểu Lưu, Cao Hoành cũng nghiêm túc răn dạy một chầu, sau đó mới lên tiếng hỏi: "Nói đi, xảy ra chuyện lớn gì?"

"Tràng chủ!"

"Chín mươi bảy con Tiên Thú ngon miệng mà ngươi dốc hết tâm sức chăm sóc đều bị Tiểu Nhã tỷ làm thịt rồi!"

"Hơn nữa mỗi một con Tiên Thú thì nàng chỉ cắt lấy một miếng thịt rất mỏng ở trên người của nó, số còn lại tất cả đều được đút cho Tiên Thú rác rưởi, chính là những Tiên Thú rác rưởi để cho những người tu luyện bình thường tùy tiện săn giết!"

Nghe được Cao Hoành răn dạy, tiểu Lưu cũng bình ổn lại tâm tình của mình, sau đó không nhanh không chậm kể lại tình huống.

"Cái gì!"

"Nàng điên rồi hả!"

"Chín mươi bảy con Tiên Thú ngon miệng đó đều có thực lực Tiên

Kiếp Cảnh trở lên!"

"Hơn nữa tất cả đều là Tiên Thú ngon miệng nổi tiếng trong thượng giới!"

"Những con Tiên Thú đó đều là tâm can bảo bối của ta!"

Sau khi nghe được tiểu Lưu nói như vậy, biểu cảm trên mặt Cao Hoành như không thể tin vào tai của mình, phải biết, vì chăn nuôi chín mươi bảy con Tiên Thú ngon miệng thực lực mạnh mẽ này, hàng năm có bốn mươi phần trăm lợi ích của thú liệp tràng điều biến thành tiền ăn của bọn chúng!

Không nói khoa trương một chút nào, cho dù là đồ ăn của hắn thì sợ là cũng không có tốt như là đồ ăn của chín mươi bảy con Tiên Thú ngon miệng đó!

Hơn nữa chín mươi bảy con Tiên Thú ngon miệng này chính là tài phú lớn nhất của thú liệp tràng, bất kỳ một con nào cũng đều có thể đổi lấy được lợi ích không thể nào tưởng tượng được từ thế lực đỉnh cấp hoặc thế lực cấp bá chủ!

Nhưng mà bây giờ tất cả đều không còn nữa!

"Phá của!"

"Quá mẹ nó phá của a!"

"Nếu ăn hết thì cũng thôi đi, nhưng Tiểu Nhã, tên bại gia tử đó chỉ cắt một miếng thịt rất mỏng ở trên người của mỗi một con Tiên Thú!"

"Còn lại đều đút cho Tiên Thú rác rưởi, đây là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Cao Hoành trong lòng mắng to, mà khi hắn nhìn những rượu ngon ở trong tiên giới của mình thì trong nháy mắt hắn cảm thấy những rượu ngon đó không còn thơm nữa!

...

"Diệp thiếu!"

"Gia gia của ta dùng Truyền âm Thạch liên hệ với ta!"

"Ngươi nói xem ta có nên kết nối hay không?"

Đứng trên lưng Thiết Dực Huyền Quy, Cao Tiểu Nhã phát hiện Truyền âm Thạch có phản ứng, sau đó quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Cái tiên giới này chứa một trăm chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn ở trong đó!"

"Bây giờ tất cả đều là của ngươi!"

Nghe được Cao Tiểu Nhã hỏi như vậy, Diệp Phong đầu tiên là thông qua đặc thù tiên bình mở ra một trăm chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn, sau đó cười cười đưa tiên giới chứa Thị Huyết Phá Hồn Tiễn cho đối phương.

"Gia gia!"

"Ta đang bận học tập phá của chi đạo với Diệp thiếu!"

"Ngươi cứ liên hệ với ta như vậy làm gì!"

Có một trăm chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn, Cao Tiểu Nhã cũng cảm thấy tự tin hơn nhiều, sau khi kích hoạt Truyền âm Thạch, nàng lập tức lên tiếng hỏi trước.

? ? ?

Ngươi lãng phí toàn bộ chín mươi bảy con tiểu bảo bối của ta!

Sau đó ngươi hỏi ta cứ liên hệ với ngươi mãi làm gì?

Đây là phá của đến ngay cả sĩ diện cũng không cần?

Nghe được Cao Tiểu Nhã hỏi như vậy, Cao Hoành thật sự muốn điên rồi, trong lòng cả kinh nói: "Đây là cháu gái bảo bối ngoan ngoãn hiểu chuyện mà ta nuôi từ nhỏ đến lớn hay sao?"

"Tiểu Nhã!"

"Ngươi đi theo bên cạnh Diệp thiếu học tập phá của chi đạo, ta

cũng không phản đối ngươi!"

"Nhưng ta muốn biết là tại sao ngươi lại ra tay với chín mươi bảy tâm can tiểu bảo bối của ta!"

"Ngươi có biết đối với ta thì bọn chúng quan trọng như thế nào hay không?"

Sau khi tỉnh táo lại, Cao Hoành cũng trực tiếp lên tiếng hỏi thăm Cao Tiểu Nhã.

"Gia gia!"

"Phần thịt nướng độc nhất vô nhị đó là ta chuẩn bị cho Diệp thiếu!"

"Mà Diệp thiếu vừa mới cho ta một trăm chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn, sau đó ta sẽ đem về cho ngài!"

"Không chỉ có như thế, ta còn sẽ tự móc tiền túi đưa riêng cho ngài một vạn trái Phi Tiên Quả!"

Nghe được Cao Hoành hỏi thăm mình, Cao Tiểu Nhã cũng cười giải thích.

Hả?

Nghe được Cao Tiểu Nhã nói như vậy, Cao Hoành ngẩn ra ngay tại chỗ!

Tổn thất chín mươi bảy con Tiên Thú ngon miệng!

Lại ngoài ý muốn thu được một trăm chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn và một vạn trái Phi Tiên Quả, giao dịch này không thể dùng hai chữ có lời để hình dung được nữa, cái này phải nói là đầy bồn đầy bát mới đúng!

"Tiểu Nhã!"

"Ngươi phải đi theo bên cạnh Diệp thiếu học tập phá của chi đạo cho giỏi đó!"

"Sau đó nếu như Diệp thiếu thích ăn, ta sẽ nghĩ tất cả mọi cách để tìm cho hắn một nhóm Tiên Thú ngon miệng nữa!"

"Cái thứ quỷ đó vốn là dùng để ăn, có thể vào miệng Diệp thiếu cũng coi như là đời trước bọn chúng đã tu luyện tích đức!"

Nói xong, Cao Hoành trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch, sau đó nhìn về phía tiểu Lưu đang đứng bên cạnh lên tiếng nói ra: "Tiểu Lưu, truyền mệnh lệnh của ta, vận dụng tất cả quan hệ, toàn lực tìm kiếm tin tức các loại Tiên Thú ngon miệng, sau đó không tiếc bất cứ giá nào mua bọn chúng về đây!"

Hả?

Chương 671: Không ném đi, chẳng lẽ giữ lại sinh con hay sao?

Nghe được Cao Hoành ra lệnh bất thình lình như thế, tiểu Lưu cũng rất là bất ngờ sau đó trong lòng thầm nghĩ: "Lẽ nào tràng chủ bởi vì bị kích thích quá lớn cho nên bây giờ đã điên rồi hay sao?"

...

"Phần thịt nướng độc nhất vô nhị đó mặc dù lấy phương thức cực kỳ phá sản lấy được, nhưng nói thật ta cũng nhịn không được muốn ăn thử một miếng!"

"Sau đó sau khi trả một cái giá lớn thì có thể trực tiếp khiến cho lửa giận của gia gia lắng lại!"

"Chẳng lẽ đây chính là sức hấp dẫn của phá của hay sao?"

"Tại sao ta cảm thấy hình như mình đã có chút trầm mê trong đó rồi?"

Nhìn Truyền âm Thạch đã mất đi liên hệ trong tay mình, Cao Tiểu Nhã cũng cúi đầu trầm tư.

Một canh giờ sau!

"Ngọa tào!"

"Hai người các ngươi mau nhìn, trên trời có hai người đang ngự người phi hành!"

"Bây giờ người tu luyện đều chơi đến hoang phí như vậy hay sao?"

Thạch Thiên Lôi nhìn thấy Diệp Phong và Cao Tiểu Nhã ngự người phi hành nơi xa, sau đó trên mặt lộ ra vẻ giật mình quay qua nhìn hai người đang đứng bên cạnh hô to lên.

"Nha!"

"Ngự kiếm phi hành cũng không thỏa mãn được bọn họ, đã bắt đầu ngự người phi hành rồi sao?"

Lục Trường Thanh nghe xong thì trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn về phía bầu trời xa xăm.

"Ngọa tào!"

"Nam nhân đẹp trai kinh thiên động địa khiếp quỷ thần đó không phải là Diệp thiếu hay sao?"

Khi Lục Trường Thanh thấy rõ dung mạo Diệp Phong thì cũng cực kỳ giật mình hô to lên.

Nghe nói như thế, Mục Lâm đang đứng bên cạnh cũng vội vàng nhìn về phía Diệp Phong.

"Diệp thiếu! ! !"

Rất nhanh, ba người lộ ra vẻ mặc kích động nhìn Diệp Phong hô to lên.

Hả?

Nghe phía dưới có người gọi tên mình, trên mặt Diệp Phong cũng lộ vẻ nghi hoặc nhìn xuống phía dưới đồng thời trong lòng âm thầm nghĩ: "Ai đang kêu ta, chẳng lẽ lại gặp được người quen?"

"Cái đó là. . . tam đại chuẩn Thánh tử của Tinh Hồn Thánh Địa?"

Khi Diệp Phong chú ý tới ba người Lục Trường Thanh, Mục Lâm cùng Thạch Thiên Lôi không ngừng quơ hai tay phía dưới, trên mặt cũng lộ vẻ giật mình, hắn không ngờ được là mình lại gặp được ba người bọn họ ở chỗ này!

Nhưng mà ngẫm lại cũng phải, lúc trước nhận bọn họ vào Bại Gia Môn, sau đó kêu bọn họ rời khỏi Thánh Địa ra ngoài phá của, hình như cũng đã được một thời gian rồi!

"Lại là bằng hữu cũ?"

"Có phải bằng hữu cũ của Diệp thiếu ở Đệ Tam Tiên Vực này hơi nhiều rồi hay không?"

"Đầu tiên là năm tên ăn mày, sau đó là lão giả song kiếm, bây giờ lại là ba tên lăng đầu thanh nhìn dáng vẻ rất là đần độn, sao không có một người nào là bình thường hết vậy!"

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư bị Diệp Phong giẫm ở dưới chân cũng điên cuồng than phiền ở trong lòng.

...

"Diệp thiếu!"

"Chờ một lát, ta lập tức chuẩn bị một cái ghế đá thoải mái cho ngươi!"

Khi Diệp Phong và Cao Tiểu Nhã rơi xuống, Lục Trường Thanh đầu tiên là nói một câu như vậy, sau đó lấy từ trong tiên giới ra một khối âm Dương Huyền Không Thạch cao một thước, sau đó dưới ánh mắt không thể nào tin được của Cao Tiểu Nhã, trực tiếp dùng trường kiếm trong tay gọt ra một cái ghế đá!

"Diệp thiếu, mời ngồi!"

Đem ghế đá đến sau lưng Diệp Phong, Lục Trường Thanh cũng vội vàng lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Đó là Lam Xà Huyền Ngọc Thảo?"

"Hắn đang dùng Lam Xà Huyền Ngọc Thảo có giá trị đắt đỏ bện thứ gì đó?"

Lúc này, Cao Tiểu Nhã lại phát hiện người thanh niên tên là Mục Lâm đang ngồi dưới đất dùng một lượng lớn Lam Xà Huyền Ngọc Thảo bện cái gì đó, hành động này khiến cho trên mặt của nàng lộ ra vẻ khó hiểu.

"Diệp thiếu!"

"Trời nắng chang chang, ta làm một cái dù cỏ!"

Không lâu sau, Mục Lâm giơ dù cỏ đã bện xong đi tới bên cạnh Diệp Phong, bung dù che nắng cho Diệp Phong!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi đứng lâu như vậy hẳn là cũng đã mệt lắm rồi!"

"Tranh thủ ngâm chân thư giãn một chút đi!"

Lúc này, Thạch Thiên Lôi cũng bưng chậu rửa chân bên trong có vài gốc tiên thảo trân quý đi tới.

Đạp! Đạp! Đạp!

Nhìn thấy Diệp Phong hưởng thụ như thế, Cao Tiểu Nhã cũng bị kinh hãi liên tiếp rút lui mấy bước, kinh hãi nói: "Đây chính là niềm vui sướng khi phá của?"

"Ba vị!"

"Ta muốn hỏi một vấn đề!"

"Chính là sau khi dùng xong thì ghế đá, dù cỏ và chậu rửa chân này các ngươi sẽ xử lý bọn chúng như thế nào?"

Sau khi tỉnh táo lại, trên mặt Cao Tiểu Nhã cũng lộ vẻ nghi hoặc nhìn về phía ba người hỏi thăm.

"Ném đi!"

"Chẳng lẽ giữ lại sinh con hay sao?"

"Chúng ta là bại gia môn đồ đắc ý nhất của Diệp thiếu, nếu ngay cả phá của cũng không biết thì không phải chúng ta đúng là phế vật hay sao?"

Nghe được Cao Tiểu Nhã hỏi thăm, ba người Lục Trường Thanh, Mục Lâm và Thạch Thiên Lôi đều trăm miệng một lời đồng loạt đáp.

“Không tệ!"

"Ba người các ngươi đã trưởng thành rất nhiều!"

Diệp Phong đang hưởng thụ bên cạnh nghe được ba người nói như vậy thì cũng cười tán dương.

"Tiểu Nhã!"

"Đến lúc ngươi có giác ngộ phá của như bọn họ thì cũng có thể xuất sư!"

Ngay sau đó, Diệp Phong cũng nhìn về phía Cao Tiểu Nhã đang đứng bên cạnh lên tiếng nói.

"Diệp thiếu!"

"Bọn họ nói bại gia môn đồ là có ý gì?"

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, Cao Tiểu Nhã lại hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình.

"Đó là một cái thế lực do ta sáng lập ra!"

"Chỉ khi đạt tới yêu cầu nhất định mới có được tư cách gia nhập Bại Gia Môn, sau đó trở thành một bại gia môn đồ!"

"Mà ta để ngươi học tập phá của chi đạo cũng là cảm thấy ta có duyên với ngươi, nhưng nếu như cuối cùng ngươi không thể nào cảm nhận được chân lý của phá của, hưởng thụ được niềm vui sướng mà phá của đem lại thì chứng tỏ là hai người chúng ta có duyên nhưng không có phận."

"Đúng rồi, nếu như có thể gia nhập Bại Gia Môn, vậy thì ngươi sẽ

có Tiên Linh Thạch và Tiên Linh Tinh đếm mãi không hết, có thể tùy ý tiêu xài!"

Nghe được Cao Tiểu Nhã hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Hả?

Nghe nói như thế, Cao Tiểu Nhã thay đổi sắc mặt, sau đó cắn răng, giống như là nàng vừa mới làm ra quyết định trọng đại nào đó, trực tiếp quay người đi tới chỗ Thiết Dực Huyền Quy đang đứng cách đó không xa.

Chương 672: Trò chơi phá của nhỏ, Thiết Dực Huyền Quy điên rồi

"Cho nàng hai ngày đi!"

"Chỉ cần nàng không còn để ý đến đỉnh cấp tiên quả như vậy thì đỉnh cấp tiên quả như vậy thì ta sẽ cho nàng một cơ hội để gia nhập vào Bại Gia Môn!"

Nhìn Cao Tiểu Nhã quay người rời đi, Diệp Phong cũng tự lẩm bẩm, theo như hắn nghĩ thì nếu như Cao Tiểu Nhã có thể tùy ý lãng phí đỉnh cấp tiên quả mà nàng quan tâm như vậy thì đối với những bảo vật khác nàng sẽ càng không thèm để ý tới!

Một bên khác!

"Lão Thiết!"

"Không thể không nói, tại sao ta lại có cảm giác là chủ nhân đó của ngươi có chút không thích hợp?"

"Hơn nữa ta luôn có cảm giác là ngươi sắp xui xẻo rồi."

Nhìn Cao Tiểu Nhã nhanh chân đi tới, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng lên tiếng nhắc nhở Thiết Dực Huyền Quy đang đứng bên cạnh.

"Không thể đi!"

"Cao tiểu thư không giống như là người sẽ tra tấn người khác!"

"Ngươi xem nàng ngây thơ như thế, ngươi xem nàng lương thiện như thế, ngươi xem dáng vẻ nàng lấy Thị Huyết Phá Hồn Tiễn ra đáng sợ như thế nào!"

Nói xong lời cuối cùng, giọng nói của Thiết Dực Huyền Quy cũng bắt đầu run lên, nó cảm thấy hình như mọi chuyện đang bắt đầu phát triển theo phương hướng không tốt!

"Lão Thiết!"

"Mau theo ta!"

"Ta muốn phá của, nhưng cần trợ giúp của ngươi!"

Nói xong, Cao Tiểu Nhã lập tức lôi kéo Thiết Dực Huyền Quy đi đến chỗ Diệp Phong.

"Tiểu Nhã!"

"Ngươi kéo Thiết Dực Huyền Quy tới đây làm gì?"

Nhìn thấy Cao Tiểu Nhã dẫn theo Thiết Dực Huyền Quy đi tới, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ta bỗng nhiên nghĩ ra một trò chơi phá của nhỏ cực kỳ vui!"

"Cho nên ta muốn mời mọi người cùng nhau tham gia vào trò chơi này!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Cao Tiểu Nhã cũng cười giải thích cho hắn biết.

Một lát sau!

"Cao tiểu thư!"

"Đừng làm bậy!"

"Phá của thì phá của nhưng cũng không thể lấy mạng nhỏ của lão Thiết ra làm trò đùa như thế được!"

Lúc này, thân thể đứng thẳng tắp, nhưng hai tay, trên đầu, dưới hai nách và hai chân đều có một trái tiên quả, Thiết Dực Huyền Quy cũng rung giọng hô to lên!

Giờ phút này, nó thật sự sắp điên rồi!

Coi như muốn dùng Thị Huyết Phá Hồn Tiễn như phi đao bắn trúng tiên quả trên các vị trí trên người nó thì cũng có thể tìm tảng đá để thay thế được mà!

Mà bây giờ dưới tình huống này, lỡ như ném sai, vậy thì nó sẽ ngỏm củ tỏi, nó không có bản lĩnh như Tam Đầu Hổ Yêu, có thể kháng được mười chi Thị Huyết Phá Hồn Tiễn!

"Lão Thiết!"

"Ủy khuất ngươi!"

"Nhưng mà ngươi yên tâm, chỉ cần ngươi đừng có cử động thì chúng ta tuyệt đối sẽ không ném sai, hơn nữa sau khi chuyện này xong ta sẽ cho ngươi ăn rất nhiều đỉnh cấp tiên quả!"

Nói đến đây, Cao Tiểu Nhã cũng hạ giọng tiếp tục nói ra: "Ta đã dùng năm vạn trái Phi Tiên Quả thuê tiểu Bát đại nhân, nếu như xuất hiện tình huống ném sai thì tiểu Bát đại nhân sẽ ra tay, cho nên trò chơi phá của nhỏ lần này ngươi sẽ không xuất hiện tình huống nguy hiểm đến tính mạng!"

Không sai!

Cao Tiểu Nhã để Thiết Dực Huyền Quy làm bia nâng những tiên quả này cũng không phải là muốn chơi nó mà là muốn mượn cơ hội này phá của đỉnh cấp tiên quả một đợt!

Cho dù là hứa hẹn sau khi xong việc sẽ cho Thiết Dực Huyền Quy đỉnh cấp tiên quả hay là đỉnh cấp tiên quả dùng để thuê Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đều là nàng cố ý cho ra!

Nếu như không phải là vì phá của đỉnh cấp tiên quả thì nàng hoàn

toàn có thể tìm một tảng đá lớn để thay thế vị trí của Thiết Dực Huyền Quy!

"Nhân tài!"

"Tiểu Nhã, nha đầu này đúng là một nhân tài!"

"Lại có thể làm ra phi tiêu người sống ở kiếp trước, đúng là quá mẹ nó có tài!"

"Hơn nữa cho dù là hứa hẹn cho Thiết Dực Huyền Quy đỉnh cấp tiên quả hay là đỉnh cấp tiên quả dùng để thuê Tiểu Bát Tử, có thể nhìn ra được mục đích chủ yếu của nàng lần này chính là phá của đỉnh cấp tiên quả!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng âm thầm gật đầu, tự lẩm bẩm: "Vốn còn muốn cho nàng hai ngày, xem ra chờ sau khi trò chơi phá của nhỏ này kết thúc, có thể cho nàng cơ hội để gia nhập vào Bại Gia Môn."

"Ha ha ha!"

"Tới đi!"

"Thỏa thích ném mũi tên về phía ta đi!"

"Nếu như ta tránh một cái thì ta cũng không phải là Thiết Dực Huyền Quy!"

Khi biết Cao Tiểu Nhã đã chuẩn bị rất nhiều biện pháp bảo đảm an toàn cho nó, Thiết Dực Huyền Quy cũng cười lớn hô lên với tam đại chuẩn Thánh tử.

"Bát gia!"

"Lát nữa làm phiền ngài hỗ trợ nha!"

"Nếu như bọn họ có ném sai thật thì lúc đó tính mạng của lão Thiết hoàn toàn nằm ở trong tay của ngài đó!"

Cùng lúc đó, Thiết Dực Huyền Quy cũng dùng thần thức lên tiếng nói với Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh xem náo

nhiệt.

"Lão Thiết yên tâm!"

"Nếu như ta đã thu lợi ích của Cao tiểu thư thì đương nhiên ta sẽ đảm bảo an toàn của ngươi!"

"Năm vạn trái Phi Tiên Quả, ta bảo đảm ngươi năm lần bình an, không có vấn đề gì chứ!"

Sau khi nghe được Thiết Dực Huyền Quy nói như vậy, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng dùng thần thức cười lớn đáp lại.

"Năm vạn trái Phi Tiên Quả mà chỉ bảo đảm bình an cho ta được năm lần, quá mẹ nó mắc!"

"Nhưng mà những người đối diện ta đều là người tu luyện, dưới tình huống vận dụng thần thức thì thì hẳn là sẽ không xảy ra bất kỳ tình huống ngoài ý muốn nào!"

Sau khi nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, Thiết Dực Huyền Quy cũng âm thầm nghĩ như vậy.

"Chư vị!"

"Chúng ta đều là người tu luyện!"

"Nếu như chúng ta chơi như vậy thì hoàn toàn không có chút ý nghĩa nào!"

"Ta đề nghị trong quá trình chơi trò chơi này chúng ta đều không sử dụng thần thức, sau đó chúng ta hãy dùng dãy tơ lụa màu đen che con mắt lại, tốt nhất là khi chúng ta ném mũi tên thì hãy quay mười vòng tại chỗ trước khi ném, các ngươi cảm thấy lời đề nghị này của ta như thế nào?"

Ngay lúc tam đại chuẩn Thánh tử Lục Trường Thanh, Mục Lâm và Thạch Thiên Lôi mặt lộ vẻ hưng phấn chuẩn bị ném mũi tên thì Diệp Phong lại vội vàng kêu dừng, sau đó nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Chương 673: Trò chơi phá của nhỏ, Thiết Dực Huyền Quy điên rồi (2)

Không nên dùng thần thức?

Còn muốn dùng dãy tơ lụa màu đen che kín hai mắt!

Cuối cùng còn mẹ nó muốn quay mười vòng tại chỗ?

Cách đó không xa, Thiết Dực Huyền Quy nghe được Diệp Phong nói như vậy thì trực tiếp ngẩn ra ngay tại chỗ, trong lòng hô: "Đừng mẹ nó chơi ta, trực tiếp bắn chết ta là được rồi!"

"Diệp thiếu!"

"Chơi như vậy có phải là quá nguy hiểm rồi hay không?"

Nghe được Diệp Phong đề nghị như vậy, Cao Tiểu Nhã cũng có chút bất an lên tiếng nhắc nhở.

"Quá mẹ nó cảm động!"

"Có thể đi theo bên người Cao tiểu thư tâm địa thiện lương như thế cũng coi như là phúc của Thiết Dực Huyền Quy ta!"

Cách đó không xa, Thiết Dực Huyền Quy nghe được Cao Tiểu Nhã nói như vậy thì nó cảm động đến sắp khóc!

Một bên khác!

"Yên tâm đi!"

"Ta sẽ để cho Tiểu Bát Tử phụ trách an toàn cho Thiết Dực Huyền Quy!"

"Cho nên chúng ta chỉ cần vui vẻ chơi cái trò chơi nhỏ này là được rồi!"

Sau khi nghe được Cao Tiểu Nhã nói ra lo lắng trong lòng mình, Diệp Phong cũng cười giải thích.

"Nếu như Diệp thiếu cũng nói như vậy!"

"Vậy chắc chắn là trò chơi phá của nhỏ lần này tuyệt đối sẽ không xảy ra bất kỳ tình huống nguy hiểm nào!"

"Nhưng mà ta lo lắng lão Thiết sẽ thấy sợ, chúng ta phải nghĩ một cách nào đó để giúp nó mới được!"

Nghĩ đến đây, Cao Tiểu Nhã cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó lấy một dãy tơ lụa màu đen từ trong tay Diệp Phong, trực tiếp đi đến chỗ Thiết Dực Huyền Quy.

"Lão Thiết!"

"Phương diện an toàn tuyệt đối không có vấn đề!"

"Nhưng ta sợ ngươi sẽ lo lắng, cho nên, ngươi hãy đeo cái đồ chơi này lên đi!"

"Chỉ cần không nhìn thấy gì cả thì sẽ không cần phải lo lắng sợ hãi gì nữa!"

Nói xong, Cao Tiểu Nhã lập tức dùng dãy tơ lụa màu đen trong tay che hai mắt Thiết Dực Huyền Quy lại!

"Quá sâu!"

"Cao tiểu thư giấu quá sâu!"

"Nhìn rất là ngây thơ hiền lành, kết quả không là một chuyện nào mà người làm hết!"

Sau khi hai mắt bị dãy tơ lụa màu đen che kín, Thiết Dực Huyền Quy cũng điên cuồng chửi bậy ở trong lòng!

Một lát sau!

"Tiểu Nhã!"

"Muốn trở thành bại gia môn đồ hay không?"

"Muốn có vô số Tiên Linh Thạch và Tiên Linh Tinh đếm mãi không hết hay không?"

"Muốn tùy ý phá của hưởng thụ niềm vui sướng hay không?"

Trong khi tam đại chuẩn Thánh tử đang điên cuồng vung mũi tên bắn tiên quả thì Diệp Phong cũng gọi Cao Tiểu Nhã đi đến trước mặt mình sau đó vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng hỏi thăm.

Bành!

Cao Tiểu Nhã nghe xong thì hoàn toàn không chút do dự trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó vội vàng nói: "Diệp thiếu, Tiểu Nhã muốn!"

"Muốn trở thành bại gia môn đồ thì nhất định phải trung thành một trăm phần trăm với ta mới được!"

"Mà cơ hội chỉ có một lần!"

"Có thể thành công gia nhập Bại Gia Môn hay không thì phải xem chính bản thân ngươi!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức đặt tay phải lên trên trán của Cao Tiểu Nhã!

Một bên khác!

Tam đại chuẩn Thánh tử đang vung tay ném mũi tên bắn tiên quả cảm nhận được một luồng khí tức quen thuộc đột nhiên hiện ra bên cạnh thì tất cả đều ngừng lại, sau đó gỡ dãy tơ lụa màu đen trên mắt xuống, quay qua nhìn về phía Diệp Phong và Cao Tiểu Nhã.

"Chẳng trách môn chủ muốn dẫn nàng theo bên cạnh, hóa ra là chuẩn bị nhận nàng vào Bại Gia Môn!"

"Tiểu Nhã này vẫn rất có thiên phú ở phương diện phá của, môn chủ nhận nàng vào Bại Gia Môn cũng không có vấn đề gì cả!"

Không lâu sau, Mục Lâm và Thạch Thiên Lôi cũng nói ra ý nghĩ trong lòng của mình lúc này.

"Hai vị!"

"Tiểu Nhã đã gia nhập Bại Gia Môn, cho nên, ta chuẩn bị xuống tay với nàng, các ngươi không thể tranh đoạt với ta!"

Nhưng mà, lúc này, Lục Trường Thanh đang đứng bên cạnh lại nhìn chằm chằm Cao Tiểu Nhã cách đó không xa nói ra một câu nói như vậy.

? ? ?

Chúng ta đang phát biểu ý nghĩ khi Cao Tiểu Nhã gia nhập Bại Gia Môn!

Mà ngươi đã chuẩn bị xuống tay với nàng rồi?

Mẹ nó, sao ngươi lại gian xảo như vậy chứ!

Nghĩ đến đây, Mục Lâm và Thạch Thiên Lôi liếc nhau, sau đó trực tiếp nhếch miệng cười nói: "Lục Trường Thanh, rất xin lỗi, chúng ta cảm thấy Cao Tiểu Nhã cũng không tệ, cho nên ai có thể theo đuổi được nàng thì phải xem bản lĩnh của chính người đó!"

Xoát!

Nghe được hai người không biết xấu hổ như thế, Lục Trường Thanh không nói thêm gì nữa, bởi vì hắn biết, bây giờ cho dù có nói như thế nào đi nữa thì cũng không có ý nghĩa gì, cho nên trực tiếp đi đến bên cạnh Thiết Dực Huyền Quy đang toàn thân run lên cách đó không xa.

"Dù sao tiểu Thiết Quy cũng là chiến sủng của Tiểu Nhã!"

"Vậy nếu như ta lấy lòng được con chiến sủng này trước, đến lúc đó để nó thỉnh thoảng khen tặng mình một ít trước mặt Tiểu Nhã, như vậy thì chắc chắn có thể đưa đến được hiệu quả không thể tưởng tượng nổi!"

Nghĩ đến đây, Lục Trường Thanh cũng đi tới trước mặt Thiết Dực Huyền Quy, sau đó gỡ dãy tơ lụa màu đen trên mắt đối phương xuống, vẻ mặt tràn đầy quan tâm lên tiếng hỏi: "Tiểu Thiết Quy, đừng sợ, hai người bọn họ thật là quá đáng, sao có thể khi dễ ngươi như thế được, nhưng mà ngươi yên tâm, sau khi ta trả một cái giá cực lớn thì đã thành công khuyên can bọn họ, bây giờ

ngươi đã an toàn rồi!"

? ? ?

Mẹ nó, vừa nãy ngươi ném mũi tên ném vui vẻ nhất!

Bây giờ đều trở thành lỗi của chúng ta hết?

Còn bỏ ra một cái giá cực lớn khuyên can chúng ta, ngươi bỏ ra được cái quỷ gì?

Lúc này, hai người Mục Lâm và Thạch Thiên Lôi cũng chạy tới và nghe được Lục Trường Thanh nói chuyện không biết xấu hổ như thế thì tức giận đến toàn thân đều mất khống chế mà rung động không thôi.

"Tiểu Thiết Quy!"

"Ngươi đừng tin hắn, hắn đang gạt ngươi, thật ra là ta ngăn cản bọn họ mới đúng!"

Sau khi Mục Lâm xông lại, cũng nhìn về phía Thiết Dực Huyền Quy vội vàng nói.

"Đủ rồi!"

"Hai người các ngươi có còn biết xấu hổ nữa hay không!"

"Nếu không phải ta cướp hết tất cả mũi tên thì các ngươi sẽ chịu dừng lại hay sao?"

Đúng lúc này, Thạch Thiên Lôi cầm mấy chục mũi tên trong tay cũng đi tới, sau đó nhìn hai người tức giận mắng lớn lên.

Chương 674: Diệp thiếu, có thể cho ta một cơ hội hay không

Tình huống như thế nào?

Ba tên ma quỷ các ngươi đang làm gì đó?

Tại sao lại đột nhiên đối xử với ta tốt như vậy?

Các ngươi làm như vậy khiến cho ta bây giờ rất mẹ nó hoảng hốt!

Nhưng mà đối với ba người đột nhiên quan tâm, trong nháy mắt Thiết Dực Huyền Quy hoảng hốt, thậm chí nó rất muốn nói với ba người một câu: "Các ngươi lại nghĩ ra cái trò gì mới rồi đúng hay không, nếu có thì các ngươi cứ nói thẳng ra đi đừng có mà hù dọa ta như thế nữa!"

...

"Tiểu Nhã!"

"Chúc mừng ngươi thành công gia nhập Bại Gia Môn!"

"Thân là bại gia môn đồ, sau này ngươi phải gánh vác sứ mệnh thuộc về bản thân ngươi tuyệt đối đừng có khiến cho ta phải thất vọng đó!"

Thấy Cao Tiểu Nhã thành công gia nhập Bại Gia Môn, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

"Môn chủ!"

"Tiểu Nhã tuyệt đối sẽ không khiến cho ngài phải thất vọng!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Tiểu Nhã cũng lập tức quỳ một chân xuống đất, sau đó vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng đáp lại.

"Đứng lên đi!"

"Tiếp theo ngươi có thể về Phong Thiên Thú Liệp Tràng, mà ta cũng phải rời khỏi nơi này!"

"Dù sao ta cũng còn rất nhiều chuyện phải làm!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức đứng lên trên người của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, sau đó phóng lên tận trời, nhanh chóng biến mất ở trong tầm mắt của Cao Tiểu Nhã.

Hả?

Ba tên kia đều vây quanh người Tiểu Thiết Quy của ta để làm gì chứ?

Sau khi Diệp Phong rời đi, lúc này Cao Tiểu Nhã mới chú ý tới tình huống bên phía tam đại chuẩn Thánh tử!

...

"Mặt trời sắp xuống núi!"

"Ngày thứ hai cũng sắp qua rồi!"

"Nhưng mà lúc này ta đã thành công tìm được hai tên bại gia môn đồ, chỉ còn thiếu một tên bại gia môn đồ là có thể hoàn thành nhiệm vụ rồi!"

Nhìn thấy mặt trời sắp lặn xuống núi, Diệp Phong cũng cười tự nói.

"Diệp thiếu!"

"Có thể cho ta một cơ hội hay không?"

"Ta cũng muốn gia nhập vào trong Bại Gia Môn!"

Mà nghe được Diệp Phong nói như vậy, lúc này Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng cắn răng, sau đó lấy hết can đảm lên tiếng hỏi thăm.

Hả?

Sau khi nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng, dù sao hệ thống nói là phải tìm kiếm mục tiêu thích hợp để trở thành bại gia môn đồ ở Đệ Tam Tiên Vực, mà chẳng phải bây giờ Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng đang ở Đệ Tam Tiên Vực hay sao?

Nhưng nghĩ tới đầu óc ngu dốt của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, Diệp Phong lại lộ vẻ do dự, hắn tin tưởng Tiểu Bát Tử tuyệt đối trung thành nhưng ở phương diện phá của thì đúng là nó yếu kém thật!

"Hệ thống!"

"Tiểu Bát Tử có thích hợp để trở thành bại gia môn đồ hay không?"

Sau khi trầm tư một lát, Diệp Phong cũng trực tiếp lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư thích hợp trở thành bại gia môn đồ, không chỉ có nó thích hợp mà Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu cũng thích hợp trở thành bại gia môn đồ, còn có nhận chúng nó vào trong Bại Gia Môn hay không thì phải dựa vào tâm trạng của túc chủ!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu thì câu trả lời của hệ thống cũng nhanh chóng vang lên trong đầu của hắn.

"Ừm!"

"Loại trí thông minh thấp như Tiểu Bát Tử mà cũng thích hợp để trở thành bại gia môn đồ, Tật Phong Xích Lôi Báo lại không thích hợp?"

Sau khi nghe được hệ thống trả lời mình như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ giật mình.

"Xong xong xong!"

"Tại sao Diệp thiếu lại không có phản ứng gì hết!"

"Tiểu Báo Tử và Tiểu Điêu Tử hoàn toàn không biết là Diệp thiếu còn có một cái thân phận kinh khủng là môn chủ của Bại Gia Môn, ta nhất định phải nắm bắt được cơ hội lần này mới được!"

Nhìn thấy Diệp Phong cả buổi mà vẫn không có phản ứng gì, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng có chút gấp gáp.

"Diệp thiếu!"

"Mặt trời sắp xuống núi!"

"Nếu không, chúng ta tìm một chỗ để nghỉ ngơi đi, ta cũng có thể dựng một chỗ ở lên cho ngươi!"

Sau khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nghĩ ra được một cách để phá của thì cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Dựng một cái chỗ ở?"

"Không cần thiết, dù sao chúng ta chỉ ở bên ngoài có một đêm thôi, ta dựng một cái giường Tiên Linh Tinh là được rồi!"

Sau khi nghe được lời đề nghị của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, Diệp Phong cũng thuận miệng đáp lại, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Nếu như hệ thống nói Tiểu Bát Tử thích hợp trở thành bại gia môn đồ, vậy thì hãy cho nó một cơ hội đi dù sao trong thời gian gần đây nó đã đi theo bên cạnh ta giúp đỡ không ít."

Về phần Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu, mặc dù đối phương cũng thích hợp trở thành bại gia môn đồ, nhưng Diệp Phong cũng không định thu đối phương vào Bại Gia Môn mà định sẽ tiếp tục để nó trông cửa lớn Thánh Địa.

Chỉ có thể nói Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu không may, bởi vì lúc trước lui về sau một bước cho nên đã bỏ lỡ cơ hội để trở thành bại gia môn đồ!

"Tùy tiện ở một đêm?"

"Diệp thiếu, sao có thể làm như vậy được!"

"Ngươi là thần hào phá của, cho dù là tùy tiện ở bên ngoài một đêm thì cũng không thể nào tùy ý như vậy được!"

Nói xong, khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư phát hiện phía trước xuất hiện một khu vực trống trải thì trực tiếp dẫn theo Diệp Phong bay đến đó!

...

"Ngọa tào!"

"Tiểu Bát Tử điên rồi hả!"

"Nó không đau lòng sao?"

Nhìn thấy Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đầu tiên là tìm tới một đống bùn đất khô ráo lớn, sau đó bóp nát năm vạn trái Phi Tiên Quả, dùng nước trái cây biến bùn đất khô ráo thành bùn ướt thì trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ nói.

"Chờ một chút!"

"Không phải là Tiểu Bát Tử đang định dùng đống bùn đất tràn ngập mùi trái cây này để xây dựng một cái nhà bằng đất cho ta đó chứ!"

Đúng lúc này, trong đầu Diệp Phong bỗng nhiên lóe lên một tia sáng sau đó trên mặt lộ ra vẻ mong đợi nhìn về phía Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, hắn muốn kiểm tra xem suy đoán của mình có chính xác hay không!

Chương 675: Không thể không nói, cái nhà bằng đất này thật sự quá xấu

Một lát sau!

Sau khi một cái nhà bằng đất vô cùng xấu được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư xây dựng xong, trong nháy mắt trên mặt Diệp Phong cũng treo đầy hắc tuyến, mặc dù cái nhà bằng đất này đã chứng minh suy đoán của hắn là đúng nhưng không thể không nói là cái nhà bằng đất này thật mẹ nó xấu!

"Diệp thiếu!"

"Chuyện này. . . chuyện này, lần đầu tiên làm cho nên không có kinh nghiệm gì, nhưng mà sau ngày hôm nay ta sẽ cố gắng luyện tập, lần tiếp theo khi ta xây dựng nhà bằng đất thì chắc chắn sẽ làm cho ngài cảm thấy hài lòng!"

Nhìn thấy vẻ mặt quái dị của Diệp Phong, lại nhìn nhà bằng đất xấu đến nỗi ngay cả bản thân mình cũng không ưa được, trên mặt Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng lộ ra vẻ lúng túng giải thích.

"Không sao cả!"

"Mặc dù có xấu xí một chút nhưng dù sao cũng là một phen tâm ý

của ngươi!"

"Hơn nữa không thể không nói, cái nhà bằng đất này cũng không phải là người bình thường có thể ở nổi được!"

Sau khi nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, Diệp Phong cũng cười đáp lại một câu, sau đó đi vào nhà bằng đất.

"Đúng rồi!"

"Ban đêm ngươi cũng nghỉ ngơi cho tốt!"

"Ngày mai ta sẽ cho ngươi một cơ hội gia nhập Bại Gia Môn!"

Sau khi Diệp Phong đi vào nhà bằng đất, trực tiếp lên tiếng nhắc nhở Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư còn đang đứng ở bên ngoài.

"Ta không có nghe lầm đó chứ!"

"Diệp thiếu nói cho ta một cơ hội gia nhập Bại Gia Môn?"

"Mẹ nó, như vậy thì không phải là ta có thể chắp cánh bay lên hay sao?"

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng kích động toàn thân đều run rẩy lên, có thể nói, đi theo Diệp Phong ra ngoài, những ngày gần đây cho dù là đạt được Kim Giác Huyền Trư Đản hay là đỉnh cấp tiên quả ngon miệng, nếu so với cơ hội này thì tất cả đều là cứt chó!

"Tiểu Báo Tử, Tiểu Điêu Tử!"

"Chờ xem, khi ta thành công gia nhập Bại Gia Môn, xem khi ta trở về thì sẽ khoe khoang ở trước mặt các ngươi như thế nào!"

"Chỉ sợ các ngươi nằm mơ cũng sẽ không ngờ được là cũng bởi vì lúc trước các ngươi lui lại một bước cho nên mới khiến cho các ngươi bỏ lỡ một cơ hội có thể thay đổi số phận của mình!"

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng hưng phấn tự nói.

...

Sáng sớm ngày thứ hai!

"Bây giờ kiểm tra sản phẩm bại gia mới hôm nay trước đi, hy vọng sẽ có những thứ thú vị!"

Tỉnh lại trong nhà bằng đất tràn ngập mùi trái cây, Diệp Phong trực tiếp kiểm tra sản phẩm bại gia mới hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Thần cấp đan dược Hộ Hồn Thiên Mệnh Đan *1000000.

Thần cấp đan dược Hộ Hồn Thiên Mệnh Đan: Sau khi phục dụng, dù là bỏ mình cũng có thể bảo vệ thần hồn sẽ không tự tiêu tán trong bảy ngày.

"Cái gì!"

"Ta mong đợi nửa ngày, kết quả là lại đổi mới ra những đan dược nát này?"

Kiểm tra xong sản phẩm bại gia mới hôm nay, trên mặt Diệp Phong cũng đã lóe lên vẻ thất vọng.

Chờ chút!

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trên môi nở một nụ cười sau đó tự lẩm bẩm: "Hôm qua Tiểu Bát Tử xây dựng cho ta một cái nhà bằng đất tràn ngập mùi trái cây, vậy hôm nay ta có thể kêu nó xây dựng một cái nhà bằng đan dược?"

Một bên khác!

"Sao Diệp thiếu còn chưa có đi ra!"

"Ta sắp không chờ đợi được nữa rồi!"

Lúc này, bên ngoài Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng có chút lo lắng, nó hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong ngủ giỏi như vậy, ngủ đến trưa luôn!

"Diệp thiếu!"

"Sao ngươi lại dậy sớm như vậy!"

"Ta còn đang định đi kiếm cho ngươi một ít thịt rừng!"

Đúng lúc này, khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nhìn thấy Diệp Phong đi từ trong nhà bằng đất ra thì vội vàng nở nụ cười nói.

"Không gấp!"

"Xem trước xem ngươi có thể gia nhập vào Bại Gia Môn đi hay không đã!"

"Nhưng mà không cần biết là có thể thành công hay không thì một hồi ngươi cũng phải đi kiếm thịt rừng cho ta mới được, ta ngủ suốt một đêm bây giờ có chút đói bụng!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức đi tới trước mặt Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, sau đó đặt tay phải lên trên đầu của nó.

Một lát sau!

"Môn chủ!"

"Ta lập tức đi kiếm thịt rừng cho ngươi, sẽ không lâu đâu, ngươi ở chỗ này chờ một lát là được!"

Sau khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư thuận lợi trở thành bại gia môn đồ, đặc biệt là khi biết được một ít tình huống có liên quan tới Bại Gia Môn thì cũng rất là kích động chạy về phía xa xa!

...

"Tay trái một con gà!"

"Tay phải một bầu rượu!"

"Ta trái một ngụm, ta phải một ngụm, thế gian này không còn phiền não nữa!"

Lúc này, một lão giả mặc quần áo cũ nát trên thân toàn là mùi rượu lung la lung lay đi thẳng tới chỗ Diệp Phong.

Một lát sau!

"Ừm?"

"Mùi trái cây thật là nồng nặc!"

"Hình như là. . . mùi của một trong số thập đại đỉnh cấp tiên quả ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, Phi Tiên Quả!"

Sau khi lão giả tửu quỷ đi tới trước mặt Diệp Phong, khịt khịt mũi, trong hai mắt đục ngầu cũng lóe lên tinh quang.

"Đó là lão tửu quỷ?"

Lúc này, Diệp Phong cũng chú ý tới lão tửu quỷ bỗng nhiên xuất hiện ở đây.

"Ngọa tào!"

"Đó là thứ đồ gì?"

Sau khi lão giả tửu quỷ nhìn thấy căn nhà bằng đất cực kỳ xấu đó thì cũng bị kinh hãi đến giật nảy cả mình, trong nháy mắt hắn cũng trở nên tỉnh táo lại không ít!

Rất nhanh!

Sau khi lão giả tửu quỷ đi vòng quanh căn nhà bằng đất cực kỳ xấu ba vòng, sau đó trên mặt tràn đầy nghi ngờ nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng dò hỏi: "Tiểu huynh đệ, tại sao cái nhà bằng đất này lại toát ra mùi trái cây nồng đậm, ngươi có biết nguyên nhân tại sao hay không?"

"Biết!"

"Bởi vì trong bùn đất được dùng để xây dựng cái nhà bằng đất này có trọng lẫn nước ép của một loại tiên quả, cũng chính vì thế cho nên mới khiến cho cái nhà bằng đất này phát ra mùi của loại tiên quả đó!"

Nghe được lão giả tửu quỷ hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng cười giải thích cho hắn.

? ? ?

Dùng nước ép Phi Tiên Quả hi hữu hòa vào trong bùn?

Chỉ vì để cho nhà bằng đất có thể tản mát ra mùi trái cây như thế này?

Điên rồi hả!

Chương 676: Xong phim, tâm cảnh vô dục vô cầu của ta sắp sập mất

Sau khi nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, biểu cảm trên mặt lão giả tửu quỷ như không thể tin vào tai của mình, nếu như chỉ là tiên quả bình thường thì hắn cũng sẽ không có phản ứng lớn như vậy nhưng mà đây chính là một trong số thập đại đỉnh cấp tiên quả ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, Phi Tiên Quả!

Cho dù là người đã sống lên tới vạn năm như hắn cũng chỉ may mắn ném qua không được trăm trái!

"Dù sao thì đó cũng là đồ của người khác người ta muốn phá của như thế nào thì phá của như thế đó thôi!"

"Nhưng bùn trân quý như thế, tại sao lại phải chế tạo ra một cái nhà bằng đất xấu xí như vậy cơ chứ?"

Bất đắc dĩ lắc đầu, trên mặt lão giả tửu quỷ cũng nở một nụ cười nhìn về phía Diệp Phong hỏi lại lần nữa: "Tiểu huynh đệ, vậy ngươi biết cái nhà bằng đất này hết thảy tiêu hao bao nhiêu tiên quả hay không?"

"Biết!"

"Không nhiều!"

"Năm vạn trái!"

Nghe được lão giả tửu quỷ hỏi thăm mình lần nữa, Diệp Phong cũng cực kỳ dứt khoát trả lời đối phương.

"Ha ha ha!"

"Năm vạn trái Phi Tiên Quả!"

"Chế tạo ra một cái nhà bằng đất xấu như vậy, vậy mà tiêu hao năm vạn trái Phi Tiên Quả!"

"Thú vị, thật sự là rất thú vị!"

Lão giả tửu quỷ nghe xong thì cũng cười lớn đi về nơi xa, hắn cảm thấy mình không thể tiếp tục ở lại nơi này nữa, nếu không thì tâm cảnh vô dục vô cầu mà hắn vất vả lắm mới ma luyện ra được sẽ bị phá hủy ngay ở chỗ này!

"Cũng không biết Tiểu Bát Tử có thể bắt một con Tiên Thú loại gà về hay không!"

"Nếu có thể bắt về một con, vậy thì nhất định phải dùng đống bùn tràn ngập mùi trái cây này để làm ra một con Gà ăn mày nếm thử mới được, hẳn là hương vị đó sẽ làm cho người ta bùi ngùi mãi không thôi!"

Nhìn thấy lão giả tửu quỷ quay người rời đi, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ mong đợi lẩm bẩm.

"Môn chủ!"

"Ta trở về!"

Đúng lúc này, giọng nói của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng vang lên ở xa xa, sau đó Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cầm ba con Tiên Thú rác rưởi loại gà trong tay chạy từ đằng xa tới.

Ừng ực!

Nhìn thấy trong tay Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cầm Tiên Thú loại gà, lại nghĩ tới Diệp Phong nói phải dùng đống bùn tràn đầy mùi trái cây đó làm một món ngon tên là Gà ăn mày gì đó, nghĩ đến đây thì lão giả tửu quỷ cũng kìm lòng không được mà nuốt nước miếng một cái, sau đó trực tiếp quay trở về.

"Ừm?"

"Có chuyện gì sao?"

Nhìn thấy lão giả tửu quỷ quay trở về, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

"Vị tiểu huynh đệ này!"

"Lão tửu quỷ ta bình sinh thích ăn gà nhất!"

"Mà vừa mới nghe được ngươi nói một món ăn là Gà ăn mày, đó là món mà ta chưa từng nghe nói tới!"

"Cho nên ta muốn ở lại nếm thử không biết có thể tạo thuận lợi cho ta hay không?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, lão giả tửu quỷ cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

"Đương nhiên có thể!"

"Vừa khéo thủ hạ này của ta bắt được ba con, chờ sau khi làm xong thì ba người chúng ta chia đều là được!"

"Nhưng mà ở chỗ của ta không có cơm trưa miễn phí, cho nên nếu như ngươi muốn ăn món Gà ăn mày này thì nhất định phải bỏ ra sức lao động mới có thể ăn được nó!"

Nghe được lão giả tửu quỷ nói như vậy, Diệp Phong cũng đưa ra điều kiện của mình.

"Không có vấn đề!"

"Không biết tiểu huynh đệ muốn cho ta giúp ngươi làm cái gì?"

Lão giả tửu quỷ nghe xong thì cũng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Giúp ta xây dựng một cái nhà bằng đất đi!"

"Ta và Tiểu Bát Tử đi làm món Gà ăn mày, còn ngươi thì đi xây dựng một cái nhà bằng đất!"

"Đúng rồi, cái tiên giới này ngươi cầm đi, bên trong có một ít đan dược, ngươi phải hòa lẫn toàn bộ đan dược đó vào bên trong bùn

đất!"

Nói xong, Diệp Phong đưa tiên giới chứa một trăm vạn viên Thần cấp đan dược Hộ Hồn Thiên Mệnh Đan cho lão giả tửu quỷ, sau đó dẫn theo Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đi qua một bên, nhìn Tiểu Bát Tử xử lý ba con Tiên Thú rác rưởi loại gà!

? ? ?

Lại xây dựng một cái nhà bằng đất?

Chỉ như vậy thôi sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trên mặt lão giả tửu quỷ cũng hiện ra vẻ đắc ý, mặc dù hắn chưa từng xây dựng nhà bằng đất nhưng hắn tin tưởng nhà bằng đất mà mình xây dựng ra tuyệt đối sẽ mạnh hơn cái nhà bằng đất cực kỳ xấu đó vô số lần!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, mấy thứ này đều là thứ gì!"

Nhưng mà khi lão giả tửu quỷ phát hiện ở trong tiên giới có lít nha lít nhít một trăm vạn viên Thần cấp đan dược thì hắn cảm thấy mình sắp điên rồi!

Hắn vốn cho bên trong cái tiên giới này cũng chỉ chứa mấy chục hoặc là trên trăm viên đan dược mà thôi!

Ai mà ngờ được là bên trong cái tiên giới này lại chứa một trăm vạn viên Hộ Hồn Thiên Mệnh Đan, đó chính là Thần cấp đan dược, hơn nữa còn là Thần cấp đan dược có thể bảo vệ được thần hồn, phải biết, loại Thần cấp đan dược có hiệu quả như thế này cho dù là đối với thế lực cấp độ bá chủ thì cũng là đồ cực kỳ trân quý và thưa thớt!

Đối với thế lực bình thường hoặc là người tu luyện thì có thể nói là bảo vật vô giá!

"Xong xong xong!"

"Tâm cảnh vô dục vô cầu của ta sắp sập mất!"

Nghĩ đến mình phải hòa tan toàn bộ một trăm vạn viên Thần cấp đan dược này vào bên trong bùn đất sau đó lại dùng nó để xây dựng ra một cái nhà bằng đất có đan dược thì hắn cảm thấy mình sắp điên rồi, đây là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?

"Làm sao bây giờ?"

"Ta không xuống tay được!"

"Nhưng nếu như ta không làm như vậy thì ta sẽ không ăn được gà ăn mày, quá khó chịu!"

Đứng trước một đống bùn, trên mặt lão giả tửu quỷ cũng hiện lên vẻ giãy dụa!

"Lão tửu quỷ!"

"Sao ngươi còn chưa động thủ?"

Lúc này, Diệp Phong phát hiện lão giả tửu quỷ khác thường thì cũng đi tới, trên mặt lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm.

"Tiểu huynh đệ!"

"Ta, ta không xuống tay được a!"

Chương 677: Xong phim, tâm cảnh vô dục vô cầu của ta sắp sập mất (2)

"Làm như vậy quá phá của!"

Thấy Diệp Phong đi tới, lão giả tửu quỷ cũng cười khổ giải thích cho hắn.

"Ngươi đừng gọi ta tiểu huynh đệ, nếu không ta sợ ta khống chế không nổi mình sẽ đánh ngươi một trận!"

"Cho nên, ngươi gọi ta là Diệp thiếu đi!"

"Về phần ngươi không xuống tay được, chuyện này thật ra thì cũng

dễ giải quyết thôi, chỉ cần ngươi có thể xây dựng ra một cái nhà bằng đất đan dược cho ta thì ta sẽ cho ngươi một trăm viên Thần cấp đan dược Hộ Hồn Thiên Mệnh Đan xem như công tác phí, đồng thời còn sẽ cho ngươi thêm một con gà ăn mày, ngươi cảm thấy giao dịch này thế nào?"

Sau khi biết được tình huống của lão giả tửu quỷ, Diệp Phong cũng nở một nụ cười đưa ra phương án giải quyết.

"Thật chứ?"

Lão giả tửu quỷ không có bị ở một trăm vạn viên Hộ Hồn Thiên Mệnh Đan trong tiên giới ảnh hưởng, nếu như hắn có thể đạt được một trăm viên Hộ Hồn Thiên Mệnh Đan thì hắn đã cực kỳ thỏa mãn rồi!

Nhìn lão giả tửu quỷ trở nên nhiệt tình trong nháy mắt, Diệp Phong cũng gật đầu cười cười, sau đó đi đến chỗ Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư.

"Tiểu Bát Tử!"

"Ngươi nói lão đầu này là tình huống như thế nào?"

"Chúng ta đã lấy ra nhiều đồ tốt như vậy hơn nữa ngươi còn ẩn giấu thực lực, tại sao hắn lại không nghĩ đến chuyện giết người đoạt bảo cơ chứ?"

Đi tới trước mặt Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, Diệp Phong cũng có chút nhàm chán lên tiếng hỏi.

"Môn chủ!"

"Lão gia hỏa này tâm cảnh không đơn giản!"

"Mặc dù không rõ tại sao hắn làm được nhưng hắn đã ma luyện tâm cảnh đến cảnh giới vô dục vô cầu!"

"Cho nên, đừng nói ngươi lấy ra một trăm vạn viên Thần cấp đan dược, cho dù lấy ra một trăm triệu viên Thần cấp đan dược thì hắn cũng sẽ không xuất hiện ý nghĩ giết người đoạt bảo!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng giải thích rõ cho hắn biết!

Nhưng mà còn có một chuyện nó chưa nói, đó chính là người có thể tiện tay lấy ra một trăm vạn viên Thần cấp đan dược thì sẽ là người bình thường hay sao, ai dám ra tay với loại người như vậy!

"Ồ?"

"Tâm cảnh vô dục vô cầu?"

Sau khi nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư giải thích như vậy, Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư.

"Hệ thống!"

"Lão giả tửu quỷ này có thích hợp trở thành bại gia môn đồ hay không?"

"Còn nữa, ta đã thu Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư làm bại gia môn đồ, tại sao lại chưa có thông báo nhiệm vụ đã hoàn thành?"

Trầm tư một lát sau, Diệp Phong cũng trực tiếp lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Lão giả tửu quỷ Trịnh Tiêu Diêu thích hợp trở thành bại gia môn đồ!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, mặc dù thu Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư làm bại gia môn đồ nhưng nó không phù hợp với điều kiện của nhiệm vụ cho nên xin túc chủ tiếp tục tìm kiếm vị thứ ba thích hợp làm bại gia môn đồ ở Đệ Tam Tiên Vực!"

Sau khi nghe được hệ thống giải thích như vậy, Diệp Phong mới biết được là người mình dẫn theo không được tính!

Sau khi hiểu rõ được tình huống này thì Diệp Phong cũng đưa mắt nhìn về phía lão giả tửu quỷ cách đó không xa, nếu như đối phương đã thích hợp để trở thành bại gia môn đồ vậy thì đương nhiên hắn sẽ không buông tha cho đối phương!

Một lát sau!

Sau khi lão giả tửu quỷ dùng bùn có hòa lẫn một trăm vạn viên Hộ Hồn Thiên Mệnh Đan xây dựng ra được một phần ba nhà bằng đất, Diệp Phong lại bỗng nhiên đi tới bên cạnh hắn, sau đó vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng nói ra: "Tửu quỷ tiền bối, ta vừa mới nghĩ lại, quyết định không cho ngươi một trăm viên Hộ Hồn Thiên Mệnh Đan!"

? ? ?

Không cho nữa?

Mẹ nó, ta đã xây dựng được một phần ba nhà bằng đất, bây giờ ngươi lại nói là không cho ta nữa?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, lão giả tửu quỷ cũng bối rối, lúc trước thì nói cho bây giờ lại nói là không cho, mẹ nó làm như vậy không phải là đang chơi người ta hay sao?

Nếu như ngươi không muốn cho thì ban đầu ngươi cũng đừng có nhắc tới!

Hô!

Thở một hơi dài, lão giả tửu quỷ cũng cố gắng bình phục lại tâm tình của mình sau đó tự an ủi mình: "Dù sao đó cũng là đồ của người ta, nếu như người ta cho thì ta sẽ lấy, còn nếu như người ta không muốn cho thì cũng chứng tỏ là ta không có duyên với một trăm viên Hộ Hồn Thiên Mệnh Đan đó!"

Nghĩ đến đây, trên mặt lão giả tửu quỷ cũng nở một nụ cười nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra: "Vị thiếu gia này, nếu như ngươi không muốn cho thì ta cũng sẽ không cưỡng cầu, chỉ hy vọng là sau khi làm xong chuyện này thì ngươi có thể tặng cho toàn một con gà ăn mày để nếm thử!"

"Tửu quỷ tiền bối!"

"Con gà ăn mày đó ta cũng không muốn cho ngươi!"

Nghe được lão giả tửu quỷ nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, hắn không ngờ được là mình nói không cho thì đối phương cũng không thèm để ý tới công tác phí một trăm viên Hộ

Hồn Thiên Mệnh Đan đó thật, nhưng mà hắn vẫn muốn thử xem ranh giới cuối cùng của đối phương nằm ở đâu!

Ba!

Biết được gà ăn mày cũng không có, trong mắt lão giả tửu quỷ cũng hiện lên vẻ tức giận, ném số bùn trong tay xuống đất sau đó cố gắng duy trì vẻ mặt bình tĩnh lên tiếng nói: "Vị thiếu gia này, nếu là như vậy thì cái nhà bằng đất này tại sợ là không thể giúp ngươi xây dựng được nữa, hôm nay từ biệt ở đây hy vọng sau này chúng ta không gặp lại nhau nữa, cáo từ!"

"Tửu quỷ tiền bối!"

"Công tác phí một trăm viên Hộ Hồn Thiên Mệnh Đan không cho là bởi vì ta muốn cho ngươi một vạn viên!"

"Về phần gà ăn mày, ta cũng định sẽ cho ngươi ba con, nếu không ta sợ chỉ có một con thì ngươi không đủ ăn!"

Nhìn thấy lão giả tửu quỷ quay người rời đi, Diệp Phong cũng vội vàng hô to lên.

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, đừng có làm hỏng tâm cảnh của ta!"

"Những lời này ngươi không thể nói hết trong một lần được hay sao?"

"Ngươi làm như vậy há không phải là muốn khiến cho ta có ý nghĩ ham thích những thứ này hay sao?"

"Vậy bây giờ rốt cuộc là ta nên đi hay là không nên đi đây!"

Chương 678: Thiếu gia, ngươi có còn là người nữa hay không, đừng làm hỏng tâm cảnh của ta

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, lão giả tửu quỷ mới đi được vài bước giãy giụa một giây đồng hồ sau đó dừng bước lại nhưng mà trên mặt của hắn lại xuất hiện vẻ cực kỳ sụp đổ.

"Thiếu gia!"

"Ngươi đi qua một bên nghỉ ngơi trước đi, đừng để cho đóng bùn này làm bẩn tiên bào của ngươi!"

"Về phần những bộ phận còn lại của cái nhà bằng đất này thì giao hết cho ta đi!"

Sau khi quay trở lại, lão giả tửu quỷ thuyết phục Diệp Phong đi qua một bên nghỉ ngơi trước còn bản thân hắn thì dùng hai tay cầm bùng tiếp tục xây dựng nhà bằng đất đan dược một lần nữa!

"Cũng không phải là ta ham chút công tác phí đó, ta chỉ muốn chứng minh là nhà bằng đất mà ta tạo ra tuyệt đối mạnh hơn nhà bằng đất cực kỳ xấu đó vô số lần, chỉ thế thôi!"

Lúc này, lão giả tửu quỷ bắt đầu quay trở về cương vị công tác tự lừa mình dối người nói.

Một bên khác!

"Diệp thiếu!"

"Không phải là người muốn phá hủy tâm cảnh vô dục vô cầu cổ đối phương sau đó thu đối phương vào trong Bại Gia Môn đó chứ!"

Sau khi Diệp Phong đi về tới, trên mặt Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

"Không sai!"

"Đúng là ta muốn thu lão giả tửu quỷ này vào Bại Gia Môn!"

"Ta cảm thấy hắn vô cùng phù hợp!"

"Nhưng muốn để hắn trở thành một bại gia môn đồ đủ tiêu chuẩn thì phải trợ giúp hắn phá hỏng tâm cảnh vô dục vô cầu trước đã!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư về sau, Diệp Phong cũng là toát ra một vòng vẻ chăm chú lên tiếng nói.

"Đúng vậy!"

"Nếu như không giải quyết tâm cảnh vô dục vô cầu của đối phương thì cho dù có thu đối phương vào trong Bại Gia Môn thì sợ là đến lúc đó hắn cũng không có quan tâm quá nhiều đến sứ mệnh phá của, chỉ sẽ làm theo ý của mình, ta không thể để cho chuyện như thế xảy ra được!"

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng cười nói ra ý nghĩ của mình.

...

"Ừm?"

"Hai người đó đang nói gì đấy?"

"Tại sao mà họ cứ dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía ta như vậy để làm gì?"

"Ánh mắt của bọn họ nhìn ta khiến cho trong lòng của ta có chút hốt hoảng!"

Lúc này, lão giả tửu quỷ đang dựng nhà bằng đất chú ý tới tình huống quái dị ở bên phía hai người Diệp Phong và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư thì trên mặt cũng lộ ra vẻ bất an.

Một lát sau!

"Tửu quỷ tiền bối!"

"Đây chính là nhà bằng đất đan dược mà ngươi dựng ra?"

Sau khi Diệp Phong nhìn thấy nhà bằng đất đan dược mà lão giả tửu quỷ dựng ra còn xấu hơn cả nhà bằng đất có mùi trái cây mà Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư dựng ra thì trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn kinh!

Đúng là nếu không có so sánh thì sẽ không có tổn thương!

Hiện tại xem xét như thế, Diệp Phong cảm thấy cái nhà bằng đất có mùi trái cây của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư dựng cũng không còn xấu như vậy nữa!

"Thiếu gia!"

"Chủ yếu đây là lần đầu tiên của ta cho nên ta không có kinh nghiệm gì nhưng mà ta dám cam đoan nếu như sau này có cơ hội có thể xây dựng lại một lần nữa thì ta tuyệt đối sẽ làm tốt hơn so với cái này vô số lần!"

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, trên mặt lão giả tửu quỷ cũng lộ ra vẻ lúng túng lên tiếng giải thích.

"Lần sau là lần sau!"

"Nhưng trước mắt thì cái nhà bằng đất đan dược này đúng là xấu đến tận chân trời!"

"Cho nên công tác phí sẽ bị giảm đi chín mươi chín phần trăm!"

Nghĩ đến chuyện phải đả kích tâm cảnh vô dục vô cầu của đối phương cho nên Diệp Phong cũng trực tiếp ra tay với công tác phí mà lão giả tửu quỷ cực kỳ để ý!

? ? ?

Khấu trừ chín mươi chín phần trăm công tác phí?

Như vậy thì chẳng phải là một vạn viên Hộ Hồn Thiên Mệnh Đan khi đến tay ta thì chỉ còn lại có một trăm viên hay sao?

Mà vốn là ba con gà ăn mày, khấu trừ chín mươi chín phần trăm há không phải chỉ còn lại phao câu gà hay sao?

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, lão giả tửu quỷ cả người đều bối rối!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là bởi vì nhà bằng đất đan dược mà hắn xây dựng ra xấu xí một chút mà bị trừ nhiều công tác phí như vậy!

"Thiếu gia!"

"Mặc dù nhà bằng đất đan dược này xấu xí một chút nhưng dù sao cũng là thành quả cố gắng của ta, công tác phí có thể trừ ít hơn một chút hay không!"

Sau khi tỉnh táo lại, lão giả tửu quỷ cũng vẻ mặt lúng túng nhìn về phía Diệp Phong thương lượng.

"Trừ ít một chút?"

"Xem ra tâm cảnh vô dục vô cầu của lão giả tửu quỷ này đã xảy ra vấn đề, nếu không thì hắn là ta cho bao nhiêu hắn cũng sẽ thuận theo tự nhiên lấy bấy nhiêu!"

Nghe được lão giả tửu quỷ nói như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười, sau đó lên tiếng nói ra: "Tửu quỷ tiền bối, nếu như người đã nói như vậy thì sẽ trừ ít một chút, trừ chín mươi tám phần trăm công tác phí là được rồi, để lại cho ngươi hai phần trăm công tác phí!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức đưa tiên giới chứa hai trăm viên Hộ Hồn Thiên Mệnh Đan cho lão giả tửu quỷ, sau đó tiếp tục nói ra: "Tửu quỷ tiền bối, gà ăn mày còn chưa làm xong, đến lúc đó ba con gà ăn mày, phao câu gà và đầu gà đều là của ngươi!"

? ? ?

Chín mươi chín phần trăm biến thành chín mươi tám phần trăm, cái này mà là trừ ít một chút hay sao?

Tỷ lệ này có thay đổi gì à?

Hơn nữa ta ăn gà ghét nhất chính là phao câu gà và đầu gà, kết quả ngươi lại đưa phao câu gà và đầu gà của ba con gà ăn mày cho

ta?

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, lão giả tửu quỷ muốn điên rồi!

Nếu như cho hắn thêm một cơ hội nữa thì hắn tuyệt đối sẽ không xuất hiện ở đây, dù sao khi dễ người ta như thế thì ai mà chịu cho nổi!

Một lát sau!

Trong lúc Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang làm món gà ăn mày thì Diệp Phong lại phát hiện lão giả tửu quỷ chuẩn bị rời đi, sau đó vội vàng hô: "Tửu quỷ tiền bối, ngươi đi đâu đó?"

"Thiếu gia!"

"Nhà bằng đất đã xây dựng xong!"

Chương 679: Quên mẹ nó vô dục vô cầu đi, ta phải tuân theo bản tâm

"Vậy ta tiếp tục ở lại đây nữa cũng không có việc gì để làm đương nhiên là muốn rời khỏi đây rồi!"

Sau khi nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, lão giả tửu quỷ cũng giải thích cho hắn biết sau đó tiếp tục đi đến nơi xa!

"Một hồi ăn gà ăn mày, chắc chắn còn phải nhấm nháp thêm một chút rượu ngon!"

"Nếu như có người có thể đứng ở một bên bưng trà rót rượu thì dù sao cũng phải cho mười vạn viên Thần cấp đan dược xem như công tác phí!"

Nói đến đây, Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư tiếp tục nói ra: "Tiểu Bát Tử, ngươi đi đến một tòa thành chứng gần đây sau đó tùy tiện chọn một tên tiểu nhị trong một quán rượu bất kỳ đến đây đi!"

"Ừm?"

"Bưng trà rót rượu thì có thể nhận được công tác phí mười vạn viên Thần cấp đan dược?"

"Vậy có phải ta nên..."

Đi được không bao xa, lão giả tửu quỷ nghe được Diệp Phong nó như vậy thì trong nháy mắt cảm thấy động lòng nhưng bỗng nhiên hắn lại nhận ra được một chuyện đó chính là mình lại muốn chủ động có được những Thần cấp đan dược đó, chuyện này hoàn toàn không hợp với tâm cảnh vô dục vô cầu của hắn!

"Không được không được không được!"

"Tùy tâm sở dục, gặp sao làm vậy!"

"Nếu như là của ta thì sẽ là của ta, nếu như không phải là của ta thì ta không thể chủ động tranh thủ!"

"Đó mới là cảnh giới vô dục vô cầu tối cao!"

Nghĩ đến đây, lão giả tửu quỷ tiếp tục đi đến nơi xa.

"Mẹ nó!"

"Quên mẹ nó vô dục vô cầu!"

"Lão tử muốn công tác phí này, tại sao phải làm trái bản tâm của mình!"

Lại đi vài bước, lão giả tửu quỷ cũng ngừng lại, sau đó trực tiếp quay người lại nhìn Diệp Phong la lớn: "Thiếu gia, không cần đi tìm tiểu nhị gì cả, chuyện bưng trà rót rượu ta có thể làm được, hy vọng thiếu gia có thể cho ta một cơ hội để biểu hiện!"

Nghe được lão giả tửu quỷ nói như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười sau đó nhìn về phía lão giả tửu quỷ lên tiếng nói ra: "Tửu quỷ tiền bối, vậy thì ngươi phải làm cho tốt đó, nếu như ngươi làm không tốt thì ta sẽ trừ công tác phí!"

...

Sau một hồi!

Sau khi Diệp Phong đập nát bùn đất tràn ngập mùi trái cây bao quanh gà ăn mày, mùi thơm nồng đậm trong nháy mắt phiêu tán ra, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư và lão giả tửu quỷ đang đứng bên cạnh ngửi được mùi thơm này thì cũng kìm lòng không được mà nuốt nước miếng một cái!

Bọn họ hoàn toàn không ngờ được là dùng bùn đất tràn ngập mùi trái cây làm ra gà ăn mày lại có mùi thơm như thế!

"Trong lòng yên tĩnh!"

"Bọn họ không chủ động cho ta, vậy thì ta tuyệt đối không thể chủ động muốn!"

"Tiếp theo, ta cứ làm tốt công việc bưng trà rót rượu sau đó lấy được công tác phí là được rồi!"

Nhìn Diệp Phong và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư từng ngụm từng ngụm ăn gà ăn mày thơm ngào ngạt, lão giả tửu quỷ cũng quay đầu đi chỗ khác, không ngừng tự khuyên bảo bản thân mình.

"Tiểu Bát Tử!"

"Không thể không nói, ta nên tìm quản gia!"

"Nếu không nhiều loại đỉnh cấp tiên quả, đủ loại tiên thảo cáp truyền thuyết và thiên tài địa bảo hy hữu trong tay ta đều sẽ bị để đó tới nát hết!"

"Ta phải nghĩ cách dùng chúng làm công tác phí cho ra ngoài nó được!"

Chú ý tới tình huống của lão giả tửu quỷ, Diệp Phong cũng cười nói như thế một phen, sau đó lấy chín đại đỉnh cấp tiên quả trừ ngoài Phi Tiên Quả và một chút tiên thảo cấp truyền thuyết với thiên tài địa bảo đặc thù từ trong không gian của hệ thống ra.

"Ta cũng không chủ động kêu ngươi làm quản gia của ta!"

"Ta muốn xem xem ngươi có cắn câu hay không!"

"Chỉ cần ngươi chủ động mở miệng muốn trở thành quản gia của ta, vậy thì tâm cảnh vô dục vô cầu của ngươi sẽ bị phế bỏ hoàn toàn!"

Lúc này, trên mặt Diệp Phong cũng tràn đầy vẻ mong đợi nhìn về phía lão giả tửu quỷ, dù sao một khi đối phương chủ động mở miệng thì đó chính là đang nhắm vào những công tác phí này.

"Ngọa tào!"

"Đừng chơi ta như vậy chứ!"

"Sức hấp dẫn lớn như thế thì ai mà chống cự lại được!"

Nhìn thấy Diệp Phong lấy ra những đỉnh cấp tiên quả, tiên thảo cấp truyền thuyết và thiên tài địa bảo đặc thù đó, lão giả tửu quỷ nhìn muốn lòi hai con mắt ra ngoài!

Dù sao những thứ mà Diệp Phong lấy ra đều không phải là đồ bình thường!

"Làm sao bây giờ!"

"Bây giờ có cần giữ vững tâm cảnh vô dục vô cầu nữa hay không?"

"Ta cảm thấy ta sắp không gánh được nữa!"

"Những tiên quả, tiên thảo, thiên tài địa bảo đặc thù này ẩn chứa giá trị hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của ta!"

Lúc này, trên mặt lão giả tửu quỷ cũng toát ra vẻ cực kỳ giãy giụa!

"Tiểu Bát Tử!"

"Ba con gà ăn mày này hai người chúng ta ăn không hết!"

"Ngươi tùy tiện đi bắt một con Tiên Thú rác rưởi đến đây đi, phần còn lại chúng ta trực tiếp cho Tiên Thú rác rưởi ăn đi, để tránh lãng phí!"

Chú ý tới tình huống của lão giả tửu quỷ lúc này, Diệp Phong cũng trực tiếp lên tiếng nói với Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư.

? ? ?

Gà ăn mày ngon như vậy mà lại muốn đút cho Tiên Thú rác rưởi ăn?

Ngươi gọi cái này là tránh lãng phí?

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, lại nhìn món gà ăn mày khiến cho người ta nhìn thấy là thèm nhỏ nước dãi một chút, rốt cuộc lão giả tửu quỷ cũng đưa ra quyết định, sau đó nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra: "Thiếu gia, nếu như các ngươi ăn không hết thì có thể chia cho ta một chút hay không?"

Từ bỏ!

Lúc này, lão giả tửu quỷ triệt để từ bỏ tâm cảnh vô dục vô cầu, kể từ giờ trở đi hắn sẽ làm theo bản tâm của mình, bắt đầu một cuộc sống mới!

Một lát sau!

"Thơm!"

"Quá mẹ nó thơm!"

"Gà ăn mày ngon như vậy mà suýt chút nữa là ta bỏ qua rồi!"

Ăn gà ăn mày, trên mặt lão giả tửu quỷ tràn đầy nụ cười hạnh phúc!

"Thiếu gia!"

"Ta vừa nghe ngươi nói là ngươi muốn tìm quản gia?"

"Phương diện này ta lành nghề, không biết thiếu gia có thể cho ta một cơ hội hay không?"

Lúc này, lão giả tửu quỷ cũng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

Hả?

Chương 680: Đại ca, ta đang bận, đừng làm ảnh hưởng ta phát huy

Cắn câu nhanh như vậy?

Sau khi nghe được lão giả tửu quỷ hỏi như vậy, khóe miệng Diệp Phong cũng nở một nụ cười, sau đó trực tiếp nói ra: "Đương nhiên có thể, nhưng mà nếu như tửu quỷ tiền bối làm không tốt thì ta sẽ thay người!"

"Thiếu gia yên tâm!"

"Ta chắc chắn có thể làm tốt!"

"Không biết là thiếu gia có yêu cầu gì với ta?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, lão giả tửu quỷ cũng thần thái cung kính hỏi thăm.

"Phá của!"

"Ta thân là thần hào phá của, như vậy thì quản gia đi theo bên cạnh ta cũng phải biết phá của mới được!"

"Tục ngữ nói quản gia mà không biết phá của cũng không phải là một quản gia đủ tiêu chuẩn!"

Nghe lão giả tửu quỷ hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng nói ra yêu cầu của mình.

? ? ?

Làm quản gia mà còn phải biết phá của?

Còn nói là quản gia không biết phá của không phải là một quản gia đủ tiêu chuẩn?

Bối rối!

Lão giả tửu quỷ nghe mà chẳng hiểu ra sao, hoàn toàn không giống

với quản gia mà hắn biết!

Một lát sau!

"Thiếu gia!"

"Bên trong chín cái tiên giới này đều có mười vạn viên đỉnh cấp tiên quả!"

"Nếu không để cho ta và tiểu Bát đại nhân đều lấy đi bốn cái tiên giới, sau đó dùng bốn mươi vạn viên đỉnh cấp tiên quả bên trong tự mình chế tạo bốn cái nhà bằng đất có mùi trái cây, ta muốn so với hắn một lần xem xem ai có thể chế tạo ra nhà bằng đất đẹp nhất!"

Sau khi cơm nước no nê, lão giả tửu quỷ nhìn chín cái tiên giới dưới đất, lại nhớ tới trước đó Diệp Phong nói ra yêu cầu dành cho quản gia, trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong thăm dò.

"Ừm?"

"Cái tên này hòa mình vào nhanh như vậy sao?"

Nghe được lão giả tửu quỷ nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Không chỉ bắt đầu chủ động muốn đồ mà thậm chí còn có lòng tranh đoạt thắng thua, xem ra tâm cảnh vô dục vô cầu của gia hỏa này bị phá thật rồi!"

"Được!"

"Vậy các ngươi tỷ thí một chút đi, ta cũng rất muốn xem thử xem cuối cùng ai trong số hai người các ngươi có thể chế tạo ra một cái nhà bằng đất đẹp mắt nhất!"

"Mà mười vạn trái đỉnh cấp tiên quả ở trong cái tiên giới thứ chín chính là phần thưởng sẽ thưởng cho người thắng sau khi xong việc!"

Sau khi trầm tư một lát, Diệp Phong cũng nhìn về phía lão giả tửu quỷ và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lên tiếng nói.

Xoát! Xoát!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, lão giả tửu quỷ và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đều cầm đi bốn cái tiên giới ở dưới đất, chia nhau chạy theo hai hướng trái phải, sau đó trực tiếp xây dựng nhà bằng đất!

Bọn họ ai cũng không muốn thua!

Không phải là vì muốn lấy được phần thưởng là mười vạn trái đỉnh cấp tiên quả!

Mà là bọn họ muốn chứng minh nhà bằng đất mà đối phương xây dựng lên tuyệt đối xấu hơn mình!

...

"Ai!"

"Hai tuyển thủ chế tạo nhà bằng đất cực xấu so đấu với nhau, ta không thể ôm huyễn tưởng quá lớn được!"

Khi Diệp Phong nhìn thấy hai người chế tạo ra hình thức ban đầu của nhà bằng đất vẫn cực kỳ xấu thì cũng bất đắc dĩ quay đầu thở dài, sau đó tự lẩm bẩm: "Suy cho cùng là ta đánh giá cao năng lực xây dựng của bọn họ!"

Một bên khác!

"Ừm?"

"Đại ca liên hệ ta làm gì?"

Đang bận bịu xây dựng nhà bằng đất, lão giả tửu quỷ phát hiện Truyền âm Thạch trong ngực có phản ứng, cũng khẽ nhíu mày dùng thần thức kích hoạt Truyền âm Thạch.

"Nhị đệ!"

"Ngươi ở đâu!"

"Vừa nãy ta đi dạo trong rừng rậm của Tiên Minh, trùng hợp phát hiện một chút hầu tửu ngon miệng, ta đưa một ít qua cho ngươi!"

Kích hoạt Truyền âm Thạch, sau đó một giọng nói già nua vang lên trong đầu lão giả tửu quỷ.

"Đại ca!"

"Hầu tửu đó ngươi tự mình giữ lại uống đi, ta cũng không muốn!"

"Bây giờ ta đang bận so đấu xây dựng nhà bằng đất với người ta, ta tuyệt đối không thể thua, ngươi đừng ảnh hưởng đến ta!"

Nghe đại ca nói như vậy, lão giả tửu quỷ cũng vội vàng đáp lại.

? ? ?

So đấu xây dựng nhà bằng đất?

Tuyệt đối không thể thua?

Một bên khác, Trịnh Tiêu Sơn nghe nói như thế thì ngây ngẩn cả người, hắn không thể tin được đây là lời mà đệ đệ mình có thể nói ra được!

"Nhị đệ!"

"Ngươi điên rồi hả!"

"Cho dù so đấu với người khác thì cũng không thể để ý thắng thua như vậy được, hết thảy tùy duyên là được!"

"Ngươi làm như vậy thì há không phải là sẽ phá hủy tâm cảnh vô dục vô cầu mà chúng ta vất vả lắm mới mà luyện ra được sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Trịnh Tiêu Sơn cũng vội vàng khuyên bảo.

"Đại ca!"

"Ta hiểu rồi!"

"Quên mẹ nó vô dục vô cầu, từ giờ trở đi, ta muốn làm theo bản tâm, bắt đầu cuộc sống mới!"

Nói xong Trịnh Tiêu Diêu trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch, sau đó toàn thân toàn ý tập trung tỷ thí xây dựng nhà bằng

đất.

"Ngọa tào!"

"Nhị đệ điên rồi hả!"

"Không được, ta phải mau chóng tới xem, cũng không thể để nhị đệ làm hỏng mình!"

Một bên khác, Trịnh Tiêu Sơn kịp phản ứng lại cũng trực tiếp lấy ra một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, sau đó nhỏ máu kích hoạt nó.

...

"A?"

"Là ai đến đây?"

Khi Diệp Phong phát hiện phía trên Trịnh Tiêu Diêu xuất hiện một khe hở không gian, trên mặt cũng toát ra vẻ nghi hoặc.

"Nhị..."

Từ trong vết nứt không gian đi ra, Trịnh Tiêu Sơn đang muốn hô nhị đệ thì lại thấy được cảnh tượng khiến cho hắn suốt đời khó quên.

Làm gì chứ?

Rốt cuộc nhị đệ đang làm gì đó!

Đó chính là một trong số thập đại đỉnh cấp tiên quả ở trong Thiên Đạo Chiến Trường Thanh Linh Quả!

Kết quả hắn lại dùng nước ép Thanh Linh Quả trân quý như thế làm bùn?

Nhìn Trịnh Tiêu Diêu dùng nước ép mười vạn viên Thanh Linh Quả làm bùn, Trịnh Tiêu Sơn cả người đều choáng, thậm chí hắn còn cảm thấy đau lòng!

"Mẹ nó!"

"Không thể coi lại!"

"Đó là đồ của người ta, người ta muốn phá của như thế nào thì phá của như thế đó, ta đau lòng cái quỷ gì!"

Phát hiện tình huống của mình, Trịnh Tiêu Sơn cũng vội vàng quay đầu đi chỗ khác, hắn sợ nếu như nhìn tiếp thì tâm cảnh vô dục vô cầu của mình cũng sẽ xảy ra vấn đề!

Chương 681: Đại ca, ta đang bận, đừng làm ảnh hưởng ta phát huy (2)

Không phải tâm cảnh vô dục vô cầu của hắn không đủ mạnh mẽ, thật sự là hắn chưa bao giờ thấy qua phá của như thế!

"Gia hỏa này lại là đại ca của Trịnh Tiêu Diêu!"

"Hơn nữa cũng là một người tu luyện ma luyện ra tâm cảnh vô dục vô cầu!"

"Quan trọng nhất chính là hắn cũng thích hợp trở thành bại gia môn đồ, thú vị!"

Cách đó không xa, Diệp Phong biết được tình huống của Trịnh Tiêu Sơn từ hệ thống, trên mặt cũng toát ra vẻ đăm chiêu!

"Hệ thống!"

"Sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem thứ mà Trịnh Tiêu Sơn này muốn có được nhất là cái gì!"

Diệp Phong trực tiếp hỏi thăm hệ thống!

Theo như hắn nghĩ, một người cũng là thu, hai người cũng là thu, vậy còn không bằng nhân cơ hội này, trực tiếp thu lấy hai huynh đệ kỳ hoa này!

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, thứ mà Trịnh Tiêu Sơn muốn lấy được nhất chính là phiên bản hoàn chỉnh của công pháp Kim Lôi Huyền Công và Kim Lôi Huyền Thiên Dịch

dùng để tu luyện công pháp này, trước mắt hắn chỉ có thượng bộ và trung bộ, còn phần hạ bộ vẫn đang khiếm khuyết, khiến cho hắn vẫn không thể tu luyện Kim Lôi Huyền Thân đến đại thành!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của hắn.

"Trịnh Tiêu Sơn!"

"Ngươi có muốn gia nhập vào bọn họ hay không?"

"Xem xem cuối cùng nhà bằng đất do người nào xây dựng lên đẹp mắt nhất?"

Sau khi hiểu rõ được tình huống, Diệp Phong cũng đi tới trước mặt Trịnh Tiêu Sơn, sau đó cười lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Tiểu huynh đệ, mặc dù ta không biết rốt cục ngươi đã làm gì với đệ đệ của ta!"

"Nhưng ta chắc chắn là mình sẽ không tham gia loại tỉ thí tranh đoạt thắng thua này!"

Sau khi nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Trịnh Tiêu Sơn cũng nhìn chằm chằm Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình.

"Thật sao?"

"Vậy nếu như thắng thì có thể nhận được phiên bản hoàn chỉnh của công pháp Kim Lôi Huyền Công thì sao?"

Nhìn thấy Trịnh Tiêu Sơn tỏ thái độ kiên quyết từ chối lời đề nghị của mình thì Diệp Phong cũng không nhanh không chậm tiếp tục nói.

Hả!

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Trịnh Tiêu Sơn lại kinh hãi đến con ngươi trợn tròn, ánh mắt nhìn về phía Diệp Phong tràn ngập vẻ khó mà tin được, hắn không ngờ được là đối phương lại

có phiên bản hoàn chỉnh của công pháp Kim Lôi Huyền Công!

Phải biết, hắn đã tìm kiếm hạ bộ công pháp Kim Lôi Huyền Công suốt mấy ngàn năm rồi nhưng vẫn luôn không có bất kỳ tin tức gì, nếu không phải hắn có tâm cảnh vô dục vô cầu, ôm tâm thái tìm được hay không thì đều tùy duyên thì hắn đã phát điên từ lâu rồi!

Hô!

Thở một hơi dài, lúc này Trịnh Tiêu Sơn mới nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra: "Tiểu huynh đệ, vẫn là câu nói đó, chắc chắn là ta sẽ không tham gia loại tỉ thí tranh đoạt thắng thua này nhưng nếu như ngươi có thể tặng phiên bản hoàn chỉnh của công pháp Kim Lôi Huyền Công cho ta hoặc là tiến hành trao đổi với ta thì ta lại cực kì vui lòng làm, có thể những lời mà ta nói như thế này có chút không biết xấu hổ nhưng đó cũng là ý tưởng của ta, nếu như không thể có được thì cũng chứng minh là ta vô duyên với nó!"

"Mẹ nó, cái này chính là tâm cảnh vô dục vô cầu hay sao?"

"Mẹ nó, cái này là bệnh mới đúng!"

"Rốt cuộc thì hai huynh đệ các ngươi làm sao mà có thể tu luyện lên Tiên Thần Cảnh?"

Sau khi nghe được Trịnh Tiêu Sơn nói như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng treo đầy hắc tuyến, hắn bỗng nhiên cảm thấy hai huynh đệ này có thể tu luyện tới Tiên Thần Cảnh với tâm cảnh như bệnh như vậy, ngoại trừ bản thân bọn họ có thiên phú tu luyện nhất định ra thì mẹ nó tất cả còn lại đều dựa vào vận may!

"Tặng cho ngươi là chuyện không thể nào!"

"Hơn nữa ta cũng sẽ không dùng nó để trao đổi với ngươi!"

"Nhưng mà nếu như ngươi thắng trong trận tỷ thí xây dựng nhà bằng đất này thì ta còn sẽ đưa tặng cho ngươi một thùng lớn Kim Lôi Huyền Thiên Dịch!"

Sau khi trầm mặc một lát, Diệp Phong cũng nhìn về phía Trịnh Tiêu Sơn lên tiếng lần nữa.

? ? ?

Thắng không chỉ có thể lấy được phiên bản hoàn chỉnh của công pháp Kim Lôi Huyền Công mà còn có thể nhận được một thùng lớn Kim Lôi Huyền Thiên Dịch?

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, Trịnh Tiêu Sơn trầm mặc lần nữa, nhưng trong mắt lại lóe lên vẻ giãy giụa!

Hoặc là từ bỏ tâm cảnh vô dục vô cầu!

Hoặc là từ bỏ công pháp mà mình vẫn luôn tìm kiếm và tài nguyên tu luyện đặc thù cần thiết để tu luyện công pháp đó!

"Mẹ nó!"

"Rốt cuộc ta đã hiểu được tại sao nhị đệ lại trở thành như thế!"

"Mẹ nó, làm như vậy thì ai mà chịu nổi cơ chứ!"

Trầm mặc hồi lâu, Trịnh Tiêu Sơn trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra: "Thiếu gia, cuộc tỷ thí này ta tham gia!"

Nghe được Trịnh Tiêu Sơn nói như vậy, trên môi Diệp Phong cũng nở một nụ cười, thầm nghĩ trong lòng: "Muốn cho một người thay đổi tâm cảnh của mình là chuyện dễ dàng như vậy sao!"

Hả?

Trịnh Tiêu Sơn này đang làm gì đó?

Nhìn thấy Trịnh Tiêu Sơn bỗng nhiên ngồi xổm người xuống, sau đó bắt đầu thử xây dựng một cái nhà bằng đất phiên bản mini trên đất, chuyện này cũng khiến cho Diệp Phong nhìn đến ngẩn ra!

"Trịnh Tiêu Sơn, ngươi làm gì vậy?"

Mang theo nghi hoặc, Diệp Phong cũng nhìn về phía đối phương hỏi thăm.

"Thiếu gia!"

"Hai người bọn họ quá ngu!"

"Rõ ràng bọn họ không biết xây dựng nhà bằng đất nhưng vẫn mù quáng xây dựng, bọn họ làm như vậy đâu phải là đang tỷ thí xem ai xây dựng đẹp mắt hơn ai mà là đang tỷ thí xem ai xây dựng xấu hơn ai thì đúng hơn!"

"Làm giống như ta, đầu tiên là dùng nhà bằng đất phiên bản mini để luyện tập, không chỉ không tốn bao nhiêu thời gian mà còn có thể tìm hiểu rõ ràng được vấn đề xảy ra khi mình xây dựng nhà bằng đất, sau khi thử nghiệm như vậy nhiều lần thì chắc chắn có thể xây dựng ra được nhà bằng đất hoàn mỹ nhất!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Trịnh Tiêu Sơn cũng giải thích rõ cho hắn biết.

Hả?

Chương 682: Thiếu gia, cuộc tỷ thí này ta tham gia

Nghe được đối phương trả lời mình như vậy, Diệp Phong cũng trực tiếp quay đầu qua nhìn một người một thú đang ở xa xa, sau đó tự lẩm bẩm: "Một số thời khắc, đầu óc rất là quan trọng!"

Một lát sau!

"Đại ca! !"

"Ngươi muốn làm gì?"

"Tuyệt đối đừng nói cho ta là ngươi cũng muốn tham gia tỷ thí xây dựng nhà bằng đất?"

Nhìn thấy Trịnh Tiêu Sơn bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh sau đó cũng bắt đầu dùng đỉnh cấp tiên quả làm bùn, trên mặt Trịnh Tiêu Diêu cũng lộ ra vẻ khó có thể tin được lên tiếng hỏi thăm.

"Nhị đệ!"

"Ngươi từ bỏ vô dục vô cầu tâm cảnh, đã triệt để sa đọa!"

"Thân là đại ca, ta đâu thể nào trơ mắt nhìn một mình ngươi trở nên sa đọa như vậy, nếu như ta đã không thể nào cứu vớt được ngươi vậy thì ta sẽ cùng sa đọa với ngươi!"

"Vì ngươi, đại ca cam lòng từ bỏ tâm cảnh vô dục vô cầu!"

Sau khi nghe được Trịnh Tiêu Diêu hỏi như vậy, Trịnh Tiêu Sơn cũng trưng vẻ mặt nghiêm túc ra lên tiếng trả lời.

Mẹ!

Nghe nói như thế, trong nháy mắt trên mặt Trịnh Tiêu Diêu cũng treo đầy hắc tuyến, sau đó trực tiếp nói ra: "Đại ca, ngươi nghĩ ta là thằng ngu hay sao, nói thẳng đi, vị thiếu gia đó đã cho ngươi chỗ tốt gì!"

"Chuyện này. . . chuyện này, thật ra thì cũng không có cho ta chỗ tốt gì!"

"Chỉ là nếu như ta thắng thì hắn sẽ cho ta phiên bản hoàn chỉnh của công pháp Kim Lôi Huyền Công và một thùng lớn Kim Lôi Huyền Thiên Dịch!"

Nghe được Trịnh Tiêu Diêu tra hỏi, trên mặt Trịnh Tiêu Sơn cũng lộ ra vẻ lúng túng giải thích rõ cho hắn biết.

"Thì ra là thế!"

"Đại ca, không thể không nói, kể từ khi từ bỏ tâm cảnh vô dục vô cầu thì ta cảm thấy mình trở nên vui vẻ hơn rất nhiều, đây là chuyện trước giờ chưa từng xảy ra!"

Sau khi biết rõ tình huống, Trịnh Tiêu Diêu cũng nói ra ý nghĩ chân thật trong lòng của mình lúc này.

"Nhị đệ!"

"Ngươi sai!"

"Là đi theo bên cạnh của vị thiếu gia đó thì mới có cảm giác như vậy!"

"Trên vạn năm nay, có cái gì mà hai huynh đệ chúng ta chưa từng trải qua chứ, chúng ta nhìn thấy bảo vật trong tay người khác còn ít sao?"

"Nhưng nếu như so sánh với những thứ trong tay vị thiếu gia này thì những cái đó đâu có tính là gì!"

"Chỉ nói số đỉnh cấp tiên quả này, những người khác có thể cam lòng phá của như thế hay sao, cho dù cam lòng phá của thì nhiều lắm cũng chỉ phá có mấy chục trái, như vậy hoàn toàn không thể gây ra ảnh hưởng gì cho tâm cảnh của chúng ta!"

"Nhưng vị đại thiếu này thì không giống như vậy, hắn thực sự phá của, phá của phát rồ, sau đó còn đưa ra lợi ích mà chúng ta không thể nào từ chối được, đó mới là điểm mấu chốt đó!"

Nghe được Trịnh Tiêu Diêu nói như vậy, Trịnh Tiêu Sơn cũng đưa ra lời giải thích.

Một bên khác!

"Diệp thiếu!"

"Sao lại có thêm một người nữa vậy?"

Lúc này Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó có chút giật mình lên tiếng hỏi thăm.

"Người này là đại ca của lão giả tửu quỷ!"

"Ta định sẽ thu hai huynh đệ bọn họ vào Bại Gia Môn!"

"Chờ sau khi tỷ thí kết thúc, ta sẽ hỏi ý kiến của bọn họ, nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chúng ta có thể nhanh chóng quay về Thánh Địa!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng cười giải thích rõ.

"Hệ thống!"

"Không phải sản phẩm bại gia hôm nay đã bị lãng phí sạch rồi hay

sao tại sao còn chưa ban thưởng cho ta nữa?"

Sau khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư quay trở lại tiếp tục chế tạo nhà bằng đất, Diệp Phong cũng lên tiếng hỏi thăm hệ thống, dù sao một trăm vạn viên Hộ Hồn Thiên Mệnh Đan đã biến thành nhà bằng đất đan dược từ lâu rồi!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, phần thưởng đa được đưa cho túc chủ lúc túc chủ ăn gà ăn mày uống rượu ngon nhưng vì không ảnh hưởng túc chủ hưởng dụng món ngon cho nên lúc đó khi cho phần thưởng thì không có nhắc nhở túc chủ!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống lập tức vang lên trong đầu hắn.

"Ồ!"

"Vậy mà thưởng một viên Thăng Tiên Đan!"

Sau khi nghe được hệ thống giải thích, Diệp Phong cũng kiểm tra phần thưởng một hồi, ngoại trừ một ngàn điểm phá sản bình thường thì hắn còn phát hiện có thêm một viên Thăng Tiên Đan, như vậy thì trước mắt số lượng Thăng Tiên Đan của hắn đã đạt đến chín viên, có thể trực tiếp thỉnh thịch đến Tiên Thánh Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

"Trước khi thu bọn họ vào Bại Gia Môn thì có nên đánh cược với bọn họ một chút hay không?"

Lúc này, Diệp Phong cũng đưa mắt nhìn về phía hai huynh đệ Trịnh Tiêu Sơn và Trịnh Tiêu Diêu đang bận bịu xây dựng nhà bằng đất cách đó không xa!

Một lát sau!

Nhìn Trịnh Tiêu Sơn xây dựng ra nhà bằng đất giống như cung điện, lại nhìn Trịnh Tiêu Diêu và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư xây dựng ra nhà bằng đất cực kỳ xấu một chút, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó trực tiếp lên tiếng nói ra: "Lần này tỷ thí xây dựng nhà bằng đất, Trịnh Tiêu Sơn thắng!"

"Mẹ nó!"

"Mặc dù ta xây dựng nhà bằng đất vẫn có chút xấu nhưng tuyệt đối mạnh hơn tiểu Bát đại nhân!"

"Lúc đầu, người thắng hẳn là ta mới đúng, lúc trước ta không nên kích hoạt Truyền âm Thạch!"

Nhìn thấy Trịnh Tiêu Sơn cướp đi vinh dự vốn nên thuộc về mình, Trịnh Tiêu Diêu cả người đều muốn điên rồi!

"Trịnh Tiêu Sơn, tỷ thí đạt được hạng nhất, thưởng phiên bản hoàn chỉnh của công pháp Kim Lôi Huyền Công và một thùng lớn Kim Lôi Huyền Thiên Dịch!"

"Trịnh Tiêu Diêu, tỷ thí đạt được hạng hai, thưởng mười vạn trái đỉnh cấp tiên quả!"

Nói xong, Diệp Phong đưa hai cái tiên giới cho hai người.

Nhìn tiên giới trong tay, biểu cảm trên mặt Trịnh Tiêu Diêu như không thể tin vào tai của mình, hắn không ngờ được là hạng hai cũng có thể nhận được phần thưởng!

Về phần Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng bên cạnh, lúc này nó cũng không có phản ứng gì quá lớn, thua thì thua, hơn nữa nó cũng không có quan tâm tới những thứ này cho lắm!

"Trịnh Tiêu Sơn!"

"Trịnh Tiêu Diêu!"

Chương 683: Cũng dám đánh cược với Diệp thiếu, lát nữa bọn họ sẽ khóc

"Có dám đánh cược với ta một ván hay không, cược ta có thể lập tức đột phá từ Tiên Đế Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đến Tiên Thánh Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong hay không!"

"Nếu như ta thua, phần thưởng tăng gấp mười, nếu như ta thắng, các ngươi phải trả lại phần thưởng mà các ngươi vừa mới nhận được cho ta, thế nào, có hứng thú cược hay không?"

Lúc này, Diệp Phong lại nhìn về phía hai huynh đệ, đưa ra một vụ cá cược như thế!

"Thiếu gia!"

"Hai huynh đệ chúng ta có tâm cảnh đặc thù vô dục vô cầu, nếu là của chúng ta chúng ta sẽ lấy, nếu không phải của chúng ta chúng ta cũng sẽ không cưỡng cầu, cho nên, ta cược!"

Nói xong, Trịnh Tiêu Sơn lập tức đưa tiên giới mà hắn vừa cầm tới tay lại!

Hắn không tin Diệp Phong có thể trực tiếp đột đột đột đột phá một cái đại cảnh giới, bởi vì đó chính là chuyện hoàn toàn không thể nào xảy ra được!

Hơn nữa, mới nãy hắn còn chú ý tới một thùng lớn Kim Lôi Huyền Thiên Dịch ở trong tiên giới là một cái thùng gỗ lớn có đường kính một mét cao hai mét, bây giờ có cơ hội biến từ một thùng thành mười thùng thì sau hắn có thể từ chối loại chuyện tốt này được!

"Đại ca! ! !"

"Đây chính là tham niệm!"

"Ngươi phải học cách khống chế chính ngươi!"

"Thiếu gia, ta thì không thể khống chế nổi mình được cho nên ta cũng cực!"

Lúc này Trịnh Tiêu Diêu đang đứng bên cạnh cũng đưa tiên giới có chứa đỉnh cấp tiền quả trong tay mình cho Diệp Phong.

"Xong!"

"Dám đánh cược với Diệp thiếu!"

"Chắc chắn sẽ thua đến ngay cả quần cũng không còn!"

"Lát nữa bọn họ sẽ khóc!"

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nhìn thấy dáng vẻ nắm chắc

thắng lợi trong tay của hai người đó thì bất đắc dĩ lắc đầu!

Oanh! Oanh! Oanh!

Đúng lúc này, một luồng khí tức đột phá từ trong cơ thể Diệp Phong liên tiếp bộc phát ra!

Tiên Thánh Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong!

Tiên Thánh Cảnh Nhị Trọng đỉnh phong!

Tiên Thánh Cảnh Tam Trọng đỉnh phong!

...

Sau khi Diệp Phong thuận lợi đột phá đến Tiên Thánh Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, khí tức đột phá mới ngừng lại được.

"Diệp thiếu chính là Diệp thiếu!"

"Nói thình thịch thì mẹ nó thình thịch thật!"

"Cho dù là ở thời đại thượng cổ thì ta cũng chưa từng nhìn thấy người nào có thể đột đột đột đột phá như thế!"

Mặc dù đã đoán trước được kết quả nhưng khi tận mắt nhìn thấy Diệp Phong lấy phương thức đột phá thô bạo như thế trực tiếp đột phá một cái đại cảnh giới thì Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng toát ra vẻ cực kỳ khiếp sợ.

Bành! Bành!

Nhưng mà, một bên khác, hai huynh đệ Trịnh Tiêu Sơn và Trịnh Tiêu Diêu xem xong quá trình Diệp Phong đột đột đột đột phá thì hai người sắc mặt đờ đẫn ngồi liệt dưới mặt đất, hoàn toàn không thể nào tin được những gì mình vừa mới nhìn thấy đều là sự thật!

"Xong!"

"Phiên bản hoàn chỉnh của công pháp Kim Lôi Huyền Công và một thùng lớn Kim Lôi Huyền Thiên Dịch của ta, không còn nữa rồi!"

"Đều là tham niệm gây họa!"

Sau khi tỉnh táo lại, trên mặt Trịnh Tiêu Sơn cũng toát ra vẻ khóc không ra nước mắt, hàng hoàn toàn không ngờ được là lại có người có thể dùng phương thức như thế đột phá, có thể nói là hoàn toàn đổi mới nhận thức của hắn!

"Đại ca!"

"Ta đã nói là ngươi phải khống chế mình một chút, tại sao ngươi lại không nghe lời khuyên của ta cơ chứ!"

"Bây giờ thì tốt rồi, vì không để cho một mình ngươi khó chịu mà ta còn góp vào mười vạn trái đỉnh cấp tiên quả!"

Lúc này, Trịnh Tiêu Diêu cũng bất đắc dĩ lên tiếng nói với Trịnh Tiêu Sơn, phát huy bốn chữ huynh đệ tình thâm một cách rất tinh tế!

"Ngọa tào!"

"Nhị đệ, tại sao trước giờ ta không có phát hiện ngươi không biết xấu hổ như vậy!"

"Ta thua cuộc chính là do ta không khống chế được mình, còn ngươi thua cuộc chính là do ngươi muốn cùng nhau chịu khổ với ta?"

Nghe được Trịnh Tiêu Diêu nói như vậy, Trịnh Tiêu Sơn không thể tin vào tai của mình, phải là một người không biết xấu hổ như thế nào mới có thể nói ra những lời như vậy được!

"Tiểu Bát Tử!"

"Ngươi dẫn hai người bọn họ qua đây nói cho bọn họ biết một chút tình huống của Bại Gia Môn!"

"Hỏi xem bọn họ có muốn gia nhập Bại Gia Môn hay không!"

Nhìn thấy hai huynh đệ tương thân tương ái như thế, Diệp Phong cũng ôm đầu quay qua nhìn Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lên tiếng nói.

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Ta đã nói rõ ràng với bọn họ!"

"Bọn họ đều muốn gia nhập Bại Gia Môn, cống hiến một chút sức lực của mình vì sự nghiệp phát triển Bại Gia Môn!"

Khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư dẫn theo hai người đi về tới, bẩm báo lại tình huống cho Diệp Phong.

"Hai vị!"

"Các ngươi đã quyết định chắc chắn chưa?"

"Cơ hội chỉ có một lần, nếu như không thể hiệu trung trăm phần trăm với ta thì chắc chắn các người không thể nào gia nhập vào Bại Gia Môn!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, Diệp Phong cũng nhìn về phía hai người hỏi thăm lần nữa.

"Thiếu gia!"

"Hai huynh đệ chúng ta đã quyết định xong!"

"Xin hãy cho chúng ta một cơ hội!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Trịnh Tiêu Sơn cũng trưng vẻ mặt thành thật ra lên tiếng đáp lại.

...

Một lát sau!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, ban thưởng ba ngàn vạn điểm phá sản, ban thưởng tám bộ quần áo đặc thù!"

Sau khi hai người được hệ thống tán thành, cũng thuận lợi trở thành bại gia môn đồ, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu Diệp Phong.

"Tiểu Bát Tử!"

"Chúng ta tranh thủ trở về Thánh Địa!"

Sau khi nghe được tiếng nhắc nhở ban thuần của hệ thống, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ hưng phấn, sau đó lấy một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định ra ném cho Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư!

Một lát sau!

Tình huống như thế nào?

Môn chủ không có nói gì với chúng ta hết!

Trực tiếp đi?

Nhìn thấy Diệp Phong và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư trực tiếp đi vào Không Gian Truyền Tống Môn, chuyện này khiến cho hai huynh đệ Trịnh Tiêu Sơn và Trịnh Tiêu Diêu ngẩn ra tại chỗ không biết làm sao!

"Đại ca!"

"Trước đó nghe tiểu Bát đại nhân nói phàm là được môn chủ thu vào Bại Gia Môn thì môn chủ đều sẽ dặn dò một phen!"

Chương 684: Tiểu Điêu Tử, vậy ngươi còn thảm hơn ta nữa

"Mà ta cũng nghĩ kỹ mình phải biểu đạt mình sẽ cố gắng hiệu trung với môn chủ và Bại Gia Môn như thế nào rồi, nhưng ai mà ngờ được là ngay cả cơ hội để biểu hiện cũng không có, tại sao ta lại có cảm giác như hai người chúng ta chỉ là góp cho đủ số!"

Sau khi tỉnh táo lại, Trịnh Tiêu Diêu cũng cười khổ quay qua nhìn Trịnh Tiêu Sơn nói ra ý nghĩ của mình.

"Nhị đệ!"

"Không thể nói như vậy!"

"Khi môn chủ tiến vào Không Gian Truyền Tống Môn, không phải đã phất tay áo với hai người chúng ta hay sao!"

"Cho nên nói môn chủ vẫn rất để ý đến hai người chúng ta!"

Nghe được Trịnh Tiêu Diêu nói như vậy, Trịnh Tiêu Sơn cũng vẻ mặt thành thật nói ra ý nghĩ của mình.

...

"Môn chủ!"

"Bây giờ ta đã là bại gia môn đồ, vậy ta có cần tiếp tục trong giữ cửa vào Thánh Địa giống như là Tiểu Báo Tử và Tiểu Điêu Tử hay không?"

Sau khi về tới bên ngoài Thánh Địa, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng tràn ngập mong đợi nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Ngươi đã là bại gia môn đồ!"

"Còn trông cửa gì nữa!"

"Qua một thời gian ngắn nữa ngươi cũng đi ra ngoài phá của cho ta, đừng có ở lại bên trong Thánh Địa nữa!"

"Thật ra thì Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu cũng thích hợp trở thành bại gia môn đồ, đáng tiếc lúc trước nó lui về sau một bước cho nên mới bỏ qua cơ hội này!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng đưa ra câu trả lời.

"Ừm?"

"Môn chủ, Tật Phong Xích Lôi Báo thì sao?"

Nghe nói như thế, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng mặt lộ vẻ hiếu kì truy hỏi.

"Đừng nói Tiểu Báo Tử!"

"Mặc dù ta cũng không biết rõ nguyên nhân cụ thể tại sao nhưng

nó ngay cả từ cách để gia nhập vào Bại Gia Môn cũng không có, quả nhiên là số trông cửa lớn!"

Nói xong, Diệp Phong dẫn theo Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đi tới đại trận mê cung trước mặt.

"Diệp thiếu!"

"Ngài về đến rồi!"

Khi đi được một nửa trong đại trận mê cung, Phương Phong xuất hiện ở trước mặt Diệp Phong và Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư, sau đó thần thái cung kính nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói.

"A?"

"Phương Phong, bây giờ là ngươi quản lý trận nhãn của đại trận mê cung?"

Nhìn thấy Phương Phong, Diệp Phong cũng có chút ngạc nhiên hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Cũng là Ngọc Quỷ trưởng lão tương đối xem trọng ta cho nên mới giao trận nhãn cho ta quản lý, ta sẽ cố gắng trông coi đại trận mê cung!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Phương Phong cũng vội vàng giải thích.

Ai!

Ta đường đường là thượng cổ hồn tu, bây giờ lại trở thành tiểu đội trưởng canh cổng!

Tao ngộ này, không thể không nói mẹ nó thật là thoải mái!

Ở phía trước dẫn đường, lúc này trên mặt Phương Phong cũng lộ ra vẻ đắc ý, dù sao chức vụ tiểu đội trưởng này là do hắn tốn hết tâm tư nịnh nọt Ngọc Quỷ trưởng lão mới có thể có được!

Hơn nữa mặc dù chỉ là tiểu đội trưởng đội canh cổng nhưng nơi này chính là Tinh Hồn Thánh Địa, cho dù bây giờ có một thế lực cấp độ bá chủ đến kêu hắn đi làm tông chủ thì hắn cũng sẽ mỉm cười sau đó kêu đối phương tranh thủ cút đi!

"Đúng rồi!"

"Phương Phong, bây giờ ngươi khôi phục thế nào rồi?"

"Tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo ở trong Thánh Địa có đủ để cho ngươi tăng cường bộ thân thể này hay không?"

Đi một hồi, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó cười quay qua nhìn Phương Phong hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Đủ, quá đủ!"

"Mỗi ngày ta tùy tiện hái một chút tiên thảo hi hữu và tiên thảo cấp truyền thuyết ở ven đường cũng đủ để cho ta dùng!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Phương Phong cũng vội vàng đáp lại.

"Vậy là tốt rồi!"

"Tiểu Bát Tử, lát nữa ngươi ở lại chỗ này đi!"

"Ta đi tìm sư tôn trước!"

Đúng lúc này, hai người một thú cũng đi ra khỏi đại trận mê cung, đầu tiên là sắp xếp Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư xong, sau đó Diệp Phong lập tức đi thẳng đến Vô Cực Phong!

"Dẫn sư tôn đi trước!"

"Sau đó xem một đợt phúc lợi!"

"Cuối cùng lại về Tinh Hồn Phong tìm Đường Tiểu Cường, cũng đã đến lúc thu hắn làm đệ tử thân truyền!"

Trên đường đi đến Vô Cực Phong, Diệp Phong cũng tự sắp xếp

những chuyện cần phải làm tiếp theo!

Một bên khác!

"Tiểu Báo Tử!"

"Tiểu Điêu Tử!"

"Sau này sợ là ta không thể tiếp tục ở chỗ này trông cửa lớn với các ngươi nữa!"

Sau khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư tìm tới Tật Phong Xích Lôi Báo và Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý nói ra tình huống này.

"Không trông coi cửa lớn với chúng ta nữa?"

"Thế nào, ngươi theo Diệp thiếu ra ngoài hai lần, khiến cho Diệp thiếu tức giận?"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, trên mặt Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

"Khiến cho Diệp thiếu tức giận?"

"Làm sao có thể có chuyện đó được!"

"Ta rất được môn chủ yêu thích, chỉ đáng tiếc là sự yêu thích của môn chủ ta không thể chia sẻ cho các ngươi được!"

Sau khi nghe được Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu nói như vậy, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng cười khẽ một tiếng, sau đó mới giải thích rõ.

? ? ?

Rất được môn chủ yêu thích?

Tại sao cái tên này lại gọi Diệp thiếu là môn chủ?

Tiểu Báo Tử và Tiểu Điêu Tử nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy thì trên mặt đều toát ra vẻ nghi hoặc.

Rất nhanh!

Sau khi Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư kể sơ về tình huống cho hai thú nghe một lần, trong nháy mắt trong mắt Tiểu Báo Tử và Tiểu Điêu Tử lóe lên vẻ hối hận nồng đặc, nếu biết trước là sẽ có một cơ hội để thay đổi số phận như vậy thì lúc trước cho dù có chặt đứt hai chân của bọn nó thì bọn nó cũng tuyệt đối sẽ không lui lại một bước nào!

"Chờ một chút!"

"Bát ca!"

"Ngươi vừa mới nói Tiểu Điêu Tử cũng thích hợp trở thành bại gia môn đồ, vậy ta thì sao?"

Đúng lúc này, Tật Phong Xích Lôi Báo bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó vội vàng quay qua nhìn Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lên tiếng hỏi thăm.

"Tiểu Báo Tử!"

"Dựa theo cách nói của môn chủ thì ngươi ngay cả tư cách để gia nhập vào Bại Gia Môn cũng không có, chính là số trông cửa!"

Chương 685: Tiểu Điêu Tử, vậy ngươi còn thảm hơn ta nữa (2)

Nghe được Tật Phong Xích Lôi Báo hỏi thăm mình, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng giải thích rõ cho nó biết, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Biết được tình huống này, sợ là Tiểu Báo Tử sẽ cực kỳ đau lòng chứ!"

Ha ha ha!

Nhưng mà vượt qua dự tính của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư là Tật Phong Xích Lôi Báo nghe xong thì ngửa đầu cười phá lên, sau đó quay qua nhìn Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu đang đứng bên cạnh nói ra: "Tiểu Điêu Tử, nếu như vậy thì ngươi còn thảm hơn ta nhiều!"

Mộng!

Nghe được Tật Phong Xích Lôi Báo nói như vậy, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu trực tiếp ngẩn ra tại chỗ!

Nó vốn còn định sẽ an ủi đối phương một chút nhưng nghe đối phương nói như vậy thì hình như nó mới là người thảm nhất!

...

Vô Cực Phong, Thánh Điện!

"Sư tôn!"

"Ta lại lấy được một nhóm hàng tốt, chúng ta tranh thủ tìm một chỗ không có người sau đó ngươi hãy thử một chút xem có vừa người hay không!"

Sau khi đi vào Thánh Điện, nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết đang tu luyện, Diệp Phong cũng vội vàng đi tới, sau đó vội vàng hạ giọng nói.

"Còn đi xe sói không?"

Nghe được giọng nói của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết cũng kết thúc quá trình tu luyện sau đó mở hai mắt ra, dùng ánh mắt tràn đầy vẻ mê hoặc nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Ngọa tào!"

"Sư tôn học thói xấu!"

"Ánh mắt này có thể nói là hút hồn người khác!"

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy vẻ mê hoặc Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong cũng nở một nụ cười xấu xa, sau đó vội vàng lên tiếng nói ra: "Sư tôn, xe sói không an toàn, chúng ta tìm một chỗ không có người đi!"

"An toàn!"

"Sư tôn và sư công đã theo Lê đệ về Huyền Sương Tông!"

"Lần này, không có ai quấy rối chúng ta nữa!"

Nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy lo lắng của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết cũng nhịn không được nở nụ cười, sau đó quay qua nhìn Diệp Phong giải thích rõ cho hắn biết!

Một lát sau, bên trong xe sói!

"Đồ nhi!"

"Ngươi, có phải là ngươi nên lau máu mũi trước hay không?"

Sau khi đổi đến bộ quần áo thứ ba, Lạc Thiên Tuyết cũng sắc mặt đỏ bừng nhắc nhở Diệp Phong.

"A!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nhắc nhở mình, Diệp Phong cũng dùng ống tay áo tiện tay xoa xoa máu mũi chảy ra, sau đó nở một nụ cười xấu xa nói ra: "Sư tôn, không có gì đáng ngại, tiếp tục, ngươi tiếp tục!"

Rốt cuộc sau khi Lạc Thiên Tuyết đổi xong tám bộ quần áo, Diệp Phong cũng trực tiếp đi tới chỗ Lạc Thiên Tuyết, sau đó nở một nụ cười xấu xa lên tiếng nói ra: "Sư tôn, nếu không chúng ta chơi một trò chơi phá của nhỏ đi!"

"Đồ nhi!"

"Nhưng, nhưng hôm nay ta không tiện!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng sắc mặt đỏ bừng giải thích.

? ? ?

Hôm nay không tiện?

Mẹ nó, người tu luyện trong thế giới huyền huyễn còn có đại di mụ (kinh nguyệt)?

Chơi ta hả?

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, biểu cảm trên mặt Diệp Phong như không thể tin vào tai của mình, hắn hoàn toàn không ngờ được là người tu luyện còn có một vị thân thích đáng sợ như đại di mụ!

...

"Đồ nhi!"

"Vậy, vậy vi sư đi tu luyện trước!"

"Chừng nào ngươi muốn xem ta mặc những bộ quần áo này thì ta có thể mặc bất cứ lúc nào cho ngươi xem!"

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết cũng hôn lên trên mặt Diệp Phong một cái sau đó chạy vào bên trong Thánh Điện!

"Mẹ nó!"

"Khiến cho ta nhiệt huyết sôi trào, mẹ nó, lại bại bởi một vị thân thích!"

"Mẹ nó, làm như vậy thì ai mới chịu nổi cơ chứ!"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết rời đi, Diệp Phong cũng nở một nụ cười khổ sau đó rời khỏi Vô Cực Phong, đi thẳng đến Tinh Hồn Phong.

Tinh Hồn Phong!

"Móa!"

"Người đâu!"

Sau khi Diệp Phong đi vào Tinh Hồn Phong, phát hiện toàn bộ Tinh Hồn Phong đều không có một ai, trên mặt lộ ra vẻ bất an!

Dù sao tình huống này quá không bình thường, lại thêm đám người không được bình thường ở trên Tinh Hồn Phong, như vậy thì chắc chắn sẽ xảy ra tình huống không được bình thường, hơn nữa còn có tỷ lệ rất cao là sẽ xảy ra tình huống cực kỳ không được bình thường!

"Ha ha ha!"

"Cước ca, vẫn nhờ có ngươi, không có ngươi ở Tinh Hồn Phong, chúng ta thiếu đi rất nhiều niềm vui thú!"

Ngay lúc Diệp Phong đang cảm thấy bất an, tiếng cười to của Đồ Mãng bỗng nhiên vang lên ở bên đường núi phụ!

"Đúng vậy, vẫn nên đi theo bên cạnh Cước ca, sau này ta cần phải sửa lại kịch bản hãm hại lừa gạt một chút!"

"Cước ca, trở thành nam nhân trong mộng của ngàn vạn thiếu nữ đã không còn là mục tiêu sống của ta nữa, nếu như ta có thể đạt tới một phần mười thành tựu của Cước ca thì đã đủ lắm rồi!"

"Đi theo bên cạnh Cước ca chính là một chữ, an tâm!"

"Rốt cuộc ta không cần gặp người thì quỳ nữa!"

Ngay sau đó, giọng nói của đám người Hồng Lão Lục, Chu Khải, Trần Phàm cũng vang lên ở bên đường núi phụ.

"Rốt cục đều trở về!"

"Ta còn đang thắc mắc không biết tại sao mọi người đều không ở trong Tinh Hồn Phong, hóa ra là bị Tiểu Cước dẫn đi ra ngoài!"

"Thật không biết Tiểu Cước dẫn bọn họ ra ngoài làm cái gì mà lại có thể khiến cho bọn họ ủng hộ như vậy!"

Sau khi nghe được mọi người nói như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ tò mò.

? ? ?

Đây là tình huống như thế nào?

Tại sao mọi người đều ăn mặc rách rưới như vậy!

Còn nữa, mẹ nó, trong tay bọn họ đều cầm chén bể là ý gì?

Khi mọi người xuất hiện trong tầm mắt của Diệp Phong, nhìn thấy mấy người bọn họ ăn mặc quần áo ăn mày khiến cho Diệp Phong

không biết ra sao!

"Diệp thiếu!"

"Chủ nhân!"

"Đại ca!"

Mà sau khi đám người đi tới và phát hiện Diệp Phong, tất cả đều kích động hô to lên sau đó tất cả đều vọt thẳng tới chỗ Diệp Phong.

"Mọi người yên tĩnh lại một chút trước đã!"

"Tiểu Cước, ta chỉ hỏi một mình ngươi thôi!"

"Tình huống của các ngươi là như thế nào?"

Tất cả mọi người vội vàng chạy tới không ngừng líu ríu nói bên tai mình, Diệp Phong cũng vội vàng kêu dừng, sau đó trực tiếp nhìn về phía Diệp Tiểu Cước lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Ta dẫn theo mọi người đi ra ngoài trải nghiệm cuộc sống của ăn mày!"

Chương 686: Tinh Hồn Phong không có một ai, Diệp Phong có chút hoảng

"Ta cảm thấy chỉ khi nào chân chính trải qua cuộc sống nghèo khó thì mới có thể thỏa thích hưởng thụ niềm vui sướng do phá của đem lại khi đột nhiên phất nhanh!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Diệp Tiểu Cước cũng trưng vẻ mặt thành thật ra giải thích rõ cho hắn.

"Nói tiếng người!"

"Ngươi nghĩ là ta sẽ tin tưởng loại chuyện hoang đường này của

ngươi hay sao?"

Nghe được Diệp Tiểu Cước trả lời mình như vậy, biểu cảm trên mặt Diệp Phong cười như không phải cười nhìn về phía hắn hỏi lại lần nữa.

"Chuyện này. . . chuyện này. . ."

"Chủ nhân, đó là sau khi ta đi vào Tinh Hồn Phong, vừa khéo gặp ngũ đại tổ lão mà!"

"Khi nhìn thấy bọn họ mặc quần áo ăn mày, cầm bát ăn mày trong tay, cảm thấy dáng vẻ đó rất là thú vị cho nên sau đó ta dẫn theo tất cả mọi người đi trải nghiệm cuộc sống của ăn mày một chút!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình lần nữa, Diệp Tiểu Cước cũng nở một nụ cười xấu hổ, sau đó giải thích rõ cho hắn biết.

"Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?"

"Không có chuyện gì khác nữa sao?"

Sau khi nghe được Diệp Tiểu Cước giải thích như vậy, Diệp Phong cũng không tin tưởng cho lắm lên tiếng hỏi lại.

"Chủ nhân!"

"Còn có một chuyện, đó chính là phương thức ăn xin của chúng ta không giống như phương thức ăn sinh bình thường!"

Diệp Tiểu Cước nghe xong thì lên tiếng giải thích lần nữa.

À!

Nghe nói như thế, Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía Đồ Mãng và Hồng Lão Lục nói ra: "Hai người các ngươi đi ra biểu diễn một lần, ta muốn xem xem các ngươi ăn xin như thế nào!"

"A!"

"Diệp thiếu, Hồng Lão Lục không được phù hợp cho lắm, nếu được thì hãy để cho ta và Trần Phàm phối hợp diễn đi!"

Đồ Mãng nghe xong thì vội vàng nói nghĩ của mình.

? ? ?

Để Trần Phàm phối hợp?

Tên đó ngoại trừ quỳ thì vẫn là quỳ, diễn ăn xin mà còn cần phải có hắn phối hợp mới được?

Chẳng lẽ các ngươi quỳ xin ăn hay sao?

Nghe được Đồ Mãng đề nghị như vậy, Diệp Phong càng cảm thấy hứng thú hơn nữa, sau đó khẽ gật đầu nói ra: "Được, vậy thì ngươi và Trần Phàm biểu diễn cho ta xem một lần đi!"

Rất nhanh!

Đồ Mãng cầm chén bể trong tay, để lộ ra dáng vẻ ngang ngược càng rỡ nhìn về phía Trần Phàm lớn tiếng nói ra: "Này, huynh đệ, cả ngày nay ta chưa ăn được miếng cơm nào, cho chút đồ đi!"

Trần Phàm nghe xong thì đầu tiên là sững sờ, sau đó trên mặt lộ ra vẻ tức giận nói: "Ngươi có bị bệnh hay không, ăn xin mà còn làm ra vẻ trâu bò lợi hại như vậy, mẹ nó, ta không cho ngươi xem ngươi có thể làm gì được ta!"

Ba! Ba! Ba!

Khi Đồ Mãng dãy dỗ Trần Phàm một chút, lúc này mới tiếp tục nói ra: "Huynh đệ, ngươi xem đi ta đã đói đến nỗi không còn sức để đánh người nữa rồi, xin ngươi hãy thương xót cho ta chút đồ đi!"

Bành!

Trần Phàm nghe xong thì lập tức quỳ xuống trước mặt Đồ Mãng, sau đó trong mắt lộ ra vẻ chân thành tha thiết hô lớn: "Ta cho!"

? ? ?

Mẹ nó, cái này là đi ra ngoài ăn xin hay là đi ra ngoài ăn cướp hả?

Sau khi xem hai người biểu diễn xong, Diệp Phong bị phần diễn

của bọn họ làm cho ngẩn ra!

"Tiểu Cước!"

"Đây là phương thức ăn xin có chút không giống mà ngươi nói hay sao?"

"Ngươi xác định là đang ăn xin?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng nhìn về phía Diệp Tiểu Cước lên tiếng hỏi thăm.

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Chúng ta tới!"

"Khi nào chúng ta lại đi ra ngoài ăn xin nữa!"

Đúng lúc này, giọng nói của bảy đại Thái Thượng trưởng lão Thái Hư trưởng lão, Tử Trúc trưởng lão, Lôi Hỏa trưởng lão bỗng nhiên vang lên bên kia đường núi phụ.

"Mẹ nó!"

"Ta là thần hào phá của!"

"Thánh Địa cũng là Thánh Địa giàu có nhất thượng giới!"

"Các ngươi không ở trong này hưởng thụ, sao tất cả mọi người đều nghĩ đến chuyện đi ra ngoài ăn xin?"

Nhìn thấy bảy đại Thái Thượng trưởng lão của Thánh Địa người mặc áo thủng, cầm chén bể trong tay, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ khó có thể tin được!

"Ồ!"

"Diệp trưởng lão, ngươi về từ khi nào?"

"Có muốn cùng nhau đi hay không?"

Sau khi bảy đại Thái Thượng trưởng lão đi tới, Thái Hư trưởng lão cũng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm, đồng thời còn

lấy một bộ áo thủng và chén bể từ trong tiên giới ra đưa cho Diệp Phong.

? ? ?

Ta, thần hào phá của!

Muốn cho ta đi theo các người cùng nhau ăn xin?

Nhìn thấy Thái Hư trưởng lão đưa áo thủng và chén bể tới, Diệp Phong cả người đều muốn nổ, trong lòng sụp đổ nghĩ: "Rốt cuộc là đã xảy ra vấn đề ở khâu nào, tại sao Thánh Địa lại đột nhiên trở nên như thế này?"

"Diệp trưởng lão!"

"Ta nói cho ngươi biết, ăn xin chơi cũng vui!"

"Các đệ tử trong bảy đại phong của chúng ta đều chuẩn bị sẵn sàng rồi, có thể đi đến những tông môn khác ăn xin bất cứ lúc nào!"

Nhìn thấy Diệp Phong sững sờ tại chỗ, cả buổi không có phản ứng, Thái Hư trưởng lão cũng lên tiếng khuyên bảo lần nữa.

Hả?

Đám người các ngươi đi ra ngoài ăn xin thì cũng thôi đi!

Còn mẹ nó muốn suất lĩnh hơn vạn tên đệ tử Thánh Địa kết đội đi ra ngoài ăn xin?

Hơn nữa, các ngươi gọi cái đó là ăn xin hay sao?

Mẹ nó, cái đó là khoác áo ăn mày đi cướp thì đúng hơn!

Nghe được Thái Hư trưởng lão nói như vậy, Diệp Phong cũng sợ đến nói không ra lời!

Một lát sau!

"Tiểu Cước!"

"Chuyện này rốt cuộc là như thế nào?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng nhìn về phía Diệp Tiểu Cước, dùng thần thức truyền âm hỏi thăm!

"Chủ nhân!"

"Ta cảm thấy mọi người ở trong Thánh Địa thì rất là nhàm chán cho nên mới muốn dẫn bọn họ ra ngoài tìm vui thú một chút!"

"Nhưng mà ta không ngờ được là bọn họ lại chơi đến nghiện!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Diệp Tiểu Cước cũng vội vàng giải thích rõ!

Ai!

Cái này sao gọi là ăn xin nghiện được, phải nói là cướp bóc tới nghiện mới đúng!

Sau khi nghe được Diệp Tiểu Cước giải thích, Diệp Phong cũng nở một nụ cười khổ sau đó trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, để Tiểu Hắc, Tiểu Bạch và Tiểu Chùy ra đi, dù sao cũng là chơi, cho bọn họ ra hít thở không khí luôn đi!"

Chương 687: Diệp trưởng lão, hay là chúng ta cùng nhau đi ăn xin?

Xoát!

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, Diệp Tiểu Cước bỗng nhiên nhận ra cái gì, sau đó đột nhiên quay đầu nhìn về phía không trung xa xa, kinh hãi nói: "Tình huống như thế nào, tại sao chủ nhân cũng thả ba người bọn họ ra!"

"Tiểu Cước!"

"Hắc ca, Bạch ca và Chùy ca của ngươi đều tới!"

"Tiếp theo sẽ giao cho bốn người các ngươi dẫn đội, suất lĩnh người trong tông môn ra ngoài ăn xin!"

"Mà yêu cầu duy nhất mà ta dành cho bốn người các ngươi chính là phải bảo vệ được sự an toàn cho đám người của Thánh Địa!"

Nói xong, Diệp Phong dẫn theo Đường Tiểu Cường đi về chỗ ở của mình.

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi dẫn ta tới đây là có chuyện gì hay không?"

Sau khi đi vào chỗ ở của Diệp Phong, trên mặt Đường Tiểu Cường cũng lộ ra vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

"Cường trọc!"

"Lần này gọi ngươi đến đây là có một chuyện muốn nói cho ngươi biết!"

"Ta sáng lập một cái Bại Gia Môn trải rộng Chư Thiên Vạn Giới, trước mắt đã có sáu vị đệ tử thân truyền với hơn mười vạn bại gia môn đồ!"

"Bây giờ ta muốn thu ngươi làm vị đệ tử thân truyền thứ bảy, ngươi có bằng lòng hay không?"

"Chỉ cần ngươi thành đệ tử thân truyền của ta, vậy sau này ngươi sẽ có vô số đếm không hết..."

Không đợi Diệp Phong nói xong, Đường Tiểu Cường trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó trên mặt lộ ra vẻ kích động hô: "Đệ tử Đường Tiểu Cường, bái kiến sư tôn!"

"Tốt!"

"Vậy thì bắt đầu đi!"

"Tiếp theo, ngươi sẽ biết được càng nhiều tin tức có liên quan tới Bại Gia Môn hơn nữa, hãy chuẩn bị tâm lý cho tốt đi!"

Nói xong, Diệp Phong đưa tay phải lên trán Đường Tiểu Cường!

...

Một bên khác!

Bốn người đang nói chuyện phiếm với nhau dường như cũng nhận ra cái gì tất cả đều nhìn về phía Diệp Phong.

"Tiểu Cước, chúc mừng!"

"Tiểu Cước, ta cảm thấy tên đầu trọc đó mạnh hơn ngươi nhiều!"

"Tiểu Cước, hôm nay có chuyện tốt như vậy xảy ra, có phải là nên để cho ba người chúng ta đánh ngươi một chầu, trợ hứng cho ngươi!"

Rất nhanh, ba người Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Bạch và Diệp Tiểu Chùy trên mặt nở một nụ cười nhìn về phía Diệp Tiểu Cước lên tiếng nói.

...

"Rốt cục làm xong!"

"Tiếp theo cũng không còn việc gì khác, nên đi tìm thất tiên nữ đi!"

"Hôm nay ta hỏa khí rất lớn, phải để cho thất tiên nữ chơi với ta thật tận hứng mới được!"

Sau khi Đường Tiểu Cường rời khỏi đây, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười nằm dài trên giường nghỉ ngơi.

"Thật là đáng sợ!"

"Không ngờ được là sự tôn còn ẩn giấu một thân phận khủng bố như vậy!"

"Nếu như sư tôn đã coi trọng ta như thế thì nhất định ta phải cố gắng phát triển Bại Gia Môn, tuyệt đối không thể để cho sư tôn thất vọng!"

Nghĩ đến đây, Đường Tiểu Cường đang không còn muốn đi ăn xin đánh cướp nữa mà là đi thẳng đến lối ra khỏi Thánh Địa, hắn

muốn rời khỏi Thánh Địa, sau đó du lịch toàn bộ thượng giới, tìm kiếm càng nhiều bại gia môn đồ cho Bại Gia Môn!

"Cường trọc, ngươi muốn tự mình đi ra ngoài lịch luyện hay sao?"

Nhìn thấy Cường trọc một mình từ đằng xa đi tới, Ngọc Quỷ trưởng lão nằm trên ghế xích đu phơi nắng trên mặt cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

"Ngọc Quỷ trưởng lão!"

"Đúng là ta đang định đi ra ngoài lịch luyện một..."

Nói đến đây, Đường Tiểu Cường bỗng nhiên chú ý tới hai đại thượng cổ Tiên Thú Tật Phong Xích Lôi Báo và Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu sau lưng Ngọc Quỷ trưởng lão, nghĩ đến chuyện nếu như dựa vào thực lực của mình thì sợ là phải tốn rất nhiều thời gian để đi đường cho nên hắn cũng lên tiếng nói: "Ngọc Quỷ trưởng lão, ta có thể dẫn Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu đi theo ta hay không?"

"Đương nhiên là có thể!"

Nghe được Đường Tiểu Cường hỏi thăm, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng trực tiếp ra lệnh cho Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu đang đứng sau lưng mình: "Tiểu Điêu Tử, ngươi theo Cường trọc đi ra ngoài một chuyến, nhớ kỹ, một khi gặp được nguy hiểm thì ngươi phải bảo vệ an toàn cho hắn!"

"Đúng rồi!"

"Ngọc Quỷ trưởng lão, trước mắt bảy đại Thái Thượng trưởng lão còn lại của Thánh Địa đều tụ tập ở Tinh Hồn Phong, ngươi không đến đó tham dự náo nhiệt hay sao?"

Đang lúc Đường Tiểu Cường dẫn theo Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu chuẩn bị bước vào đại trận mê cung thì Đường Tiểu Cường bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó trực tiếp nhìn về phía Ngọc Quỷ trưởng lão đang nằm trên ghế xích đu phơi nắng lên tiếng hỏi thăm.

"Mẹ nó!"

"Bọn họ lại lén ta làm chuyện gì nữa rồi?"

"Bọn họ càng ngày càng không coi ta ra gì, lẽ nào bọn họ nghĩ ta là không khí hay sao?"

Nghe được Đường Tiểu Cường nói như vậy, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng trực tiếp từ trên ghế xích đu đứng lên, sau đó phóng lên tận trời, nhanh chóng bay tới Tinh Hồn Phong!

"Khí tức của đệ tử thân truyền!"

"Không ngờ được là Cường trọc lại được môn chủ thu làm đệ tử thân truyền!"

"Vậy lần này dẫn Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu đi ra ngoài cũng chưa chắc không phải là cơ hội của nó!"

Sau khi Ngọc Quỷ trưởng lão rời khỏi đây, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đang đứng xem náo nhiệt cách đó không xa cũng đi tới, nhìn bóng dáng Đường Tiểu Cường và Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu biết mất ở bên trong đại trận mê cung, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ tự lẩm bẩm.

"Số mạng!"

"Đó chính là số của Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu!"

"Nên đi ra thì không đi ra, lúc không nên đi ra thì lại đi ra!"

"Ta trời sinh trông coi cửa lớn, thì nó trời sinh phải lao lực!"

Lúc này, Tật Phong Xích Lôi Báo nhìn thấy Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đi tới thì cũng cười nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

"Sai!"

"Tiểu Báo Tử, ngươi nói như vậy cũng không đúng!"

"Bây giờ thân phận của Đường Tiểu Cường không đơn giản, không nói khoa trương một chút nào, chỉ cần hắn muốn thì hắn có thể thu Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu vào Bại Gia Môn bất cứ lúc nào!"

"Lần này bọn họ ra ngoài, nếu như Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu biểu hiện tốt một chút thì nói không chừng nó sẽ có cơ hội lấy ra nhập vào Bại Gia Môn, cho nên có thể nói lần ra ngoài này chính là một cơ hội của nó!"

Chương 688: Thiên Ma Lão Tổ, ngươi nói đại ca tốt sẽ gặp chúng ta hay không?

"Một khi nó cũng gia nhập vào Bại Gia Môn, như vậy thì chỉ còn có ngươi và Phương Phong ở lại chỗ này trông coi cửa lớn của Thánh Địa!"

Nghe được Tật Phong Xích Lôi Báo nói như vậy, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư lại trưng vẻ mặt thành thật ra giải thích rõ cho nó biết.

"Cái gì!"

"Bát ca, không phải là ngươi đang nói đùa với ta đó chứ!"

"Cường trọc có thể thu Tiểu Điêu Tử vào Bại Gia Môn?"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nói như vậy, Tật Phong Xích Lôi Báo kinh hãi đến tròng mắt đều sắp trợn lồi ra, nếu như chuyện này là thật thì chẳng phải là đội ngũ tiểu sủng vật trông coi cửa lớn chỉ còn lại có một mình nó thôi hay sao?

"Không đúng!"

"Đừng có chơi ta!"

"Lúc đầu tiểu đội trưởng đội canh cổng ta quản lý ba con thượng cổ Tiên Thú, kết quả Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư ra ngoài một lần thì mơ mơ hồ hồ thoát khỏi sự quản lý của ta, sau đó chỉ còn lại có hai con!"

"Bây giờ lại bị dẫn một con đi, sau khi trở về thì rất có thể sẽ thoát khỏi sự quản lý của ta một lần nữa, như vậy thì cuối cùng ta chỉ quản lý một con thượng cổ Tiên Thú, mẹ nó, như vậy đâu có tính là tiểu đội trưởng!"

Phương Phong đang đứng bên cạnh nghe hai thú nói chuyện với nhau, tâm tính đã bắt đầu sập, hắn vốn nghĩ mình quản lý đại quân thượng cổ Tiên Thú sẽ càng ngày càng nhiều, ai mà ngờ được không những không nhiều mà mẹ nó còn sắp đi hết trơn rồi!

...

"Tông chủ Ám Hồn Tông Tiêu Lập đến đây thăm Tinh Hồn Thánh Địa, nếu như quấy rầy thì hy vọng quý Thánh Địa đừng có trách tội!"

Đúng lúc này, một giọng nói bỗng nhiên vang lên ở bên ngoài Thánh Địa.

"Ừm?"

"Tông chủ Ám Hồn Tông Tiêu Lập?"

"Hắn lại tới đây thật, như vậy thì có phải là Thiên Ma Lão Tổ cũng đi tới đây rồi hay không?"

Nghe được giọng nói quen thuộc này, trên mặt Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên tự lẩm bẩm, nó biết, lúc trước Diệp Phong đem theo mười vạn chuôi Thiên Ma Phệ Hồn Đao đến Ám Hồn Tông tìm được đối phương, sau khi lãng phí hết toàn bộ Thiên Ma Phệ Hồn Đao, Tiêu Lập đó và Thiên Ma Lão Tổ từng nói với Lê Hạo Dương là muốn đi theo bên cạnh Diệp Phong.

"Phương Phong!"

"Người đến là khách, đừng có làm khó đối phương!"

"Bọn họ đều đến tìm Diệp thiếu!",

Lúc này, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng trực tiếp lên tiếng nhắc nhở Phương Phong đang đứng bên cạnh.

"Bát ca!"

"Vậy ta đưa bọn họ vào Thánh Địa trước hay là xin ý kiến của Diệp thiếu trước?"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư nhắc nhở mình, Phương Phong cũng vội vàng hỏi thăm.

"Đi xin ý kiến của Diệp thiếu trước đi!"

Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư trầm tư một lát, sau đó đưa ra một lời đề nghị.

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Tông chủ Ám Hồn Tông Tiêu Lập tới bái phỏng Thánh Địa, Bát ca nói hắn là hắn tới tìm ngươi, ta có cần lập tức dẫn hắn tới hay không?"

Đi tới bên ngoài chỗ ở của Diệp Phong, Phương Phong cũng cung kính lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Tông chủ Ám Hồn Tông Tiêu Lập?"

"Cái tên tông chủ kỳ hoa cực kỳ tùy ý truyền vị trí tông chủ lại cho con trai của mình sau đó cũng muốn đi theo bên cạnh đại ca tốt ta?"

"Vậy sợ là Thiên Ma Lão Tổ cũng tới!"

Mơ mơ màng màng, Diệp Phong nghe được Phương Phong nói như vậy thì cũng thuận miệng nói ra: "Để Thiên Ma Lão Tổ đó ở lại trông cửa lớn, còn Tiêu Lập thì kêu hắn trở về tông môn của mình đi, mặc dù hắn không thể đi theo bên cạnh ta nhưng hắn có thể đi theo tiểu đệ của ta là Lê Hạo Dương, ngươi cứ nói như vậy là được hắn sẽ hiểu ý!"

Nói xong, Diệp Phong kẹp lấy chăn mền mềm mại tiến vào mộng đẹp lần nữa.

...

Bên ngoài Thánh Địa!

"Thiên Ma Lão Tổ!"

"Cả buổi rồi mà vẫn không có người đi ra, ngươi nói xem đại ca tốt của Lê Hạo Dương sáng gặp chúng ta hay không?"

Lúc này, Tiêu Lập có chút lo lắng, lên tiếng hỏi thăm Thiên Ma Lão Tổ.

"Không biết!"

"Nếu như chịu gặp chúng ta thì còn có một tia hy vọng, nếu như ngay cả gặp cũng không muốn gặp chúng ta thì chắc chắn ngay cả một tia hi vọng cũng không có!"

"Nhưng cho dù như thế nào thì chúng ta cũng phải thành thành thật thật đứng ở chỗ này chờ, nếu như không muốn gặp chúng ta thì vị đó cũng sẽ cho người đi ra thông báo cho chúng ta một tiếng."

Nghe được Tiêu Lập hỏi thăm mình, Thiên Ma Lão Tổ cũng nói ra ý nghĩ của mình.

"Có người ra đến rồi!"

Đúng lúc này, khi Phương Phong đi từ bên trong đại trận mê cung ra, Tiêu Lập và Thiên Ma Lão Tổ cùng nhau nhìn về phía đối phương.

"Một người đi!"

"Kết quả lại có một người tới!"

"Chuyện này cũng là một chuyện tốt!"

Lúc này, Phương Phong đi ra, trên mặt lộ rõ vẻ vui mừng, dù sao mới nãy hắn vẫn còn đang rầu rĩ vì bây giờ chỉ còn lại có một mình Tiểu Báo Tử, kết quả vừa mới chớp mắt một cái thì lại có một người mới tới đến đây để trông cửa lớn, chuyện tốt như vậy sao không khiến cho tiểu đội trưởng hắn vui vẻ cho được.

"Ừm?"

"Tại sao chỉ có một người?"

Khi Phương Phong phát hiện bên ngoài chỉ có một mình Tiêu Lập đang đứng đó thì trên mặt cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Luồng khí tức này!"

"Tiêu Lập, đối phương là một thượng cổ hồn tu!"

Đúng lúc này, Thiên Ma Lão Tổ phát hiện được khí tức đặc thù của Phương Phong thì cũng giật mình lên tiếng nhắc nhở Tiêu Lập.

"Ồ!"

"Thanh đao kia là như thế nào?"

"Tại sao ta lại cảm nhận được khí tức của người tu luyện thượng cổ bên trên thanh đao đó?"

Đồng thời, Phương Phong cũng chú ý tới Thiên Ma Phệ Hồn Đao đã bị hỏng mất trong trong tay Tiêu Lập!

"Văn bối Tiêu Lập!"

"Bái kiến thượng cổ tiền bối!"

Sau khi biết được thân phận của đối phương, trên mặt Tiêu Lập cũng lộ ra vẻ cung kính bái kiến Phương Phong.

"Thú vị!"

"Thần hồn của Thiên Ma Lão Tổ đang giấu ở trong thanh đao trên tay ngươi đúng không!"

"Kêu hắn đi ra đi!"

Nghe được Tiêu Lập nói như vậy, Phương Phong cũng cười lên tiếng nói.

Rất nhanh!

Hư ảnh Thiên Ma Lão Tổ dần dần ngưng tụ ra ở trên Thiên Ma Phệ Hồn Đao.

"Ta đã hỏi thăm Diệp thiếu!"

Chương 689: Đại hội ngắm hoa, như vậy thì không phải là có chuyện làm rồi hay sao?

"Thiên Ma Lão Tổ có thể ở lại Thánh Địa trông cửa lớn!"

"Về phần Tiêu Tông chủ, ngươi thì có thể đi về, Diệp thiếu nói mặc dù ngươi không thể đi theo bên cạnh hắn nhưng ngươi có thể đi tìm Lê Hạo Dương, sau đó đi theo bên cạnh Lê Hạo Dương!"

Nhìn thấy Thiên Ma Lão Tổ hiện thân, Phương Phong cũng trực tiếp truyền đạt lại ý của Diệp Phong.

? ? ?

Ta, thượng cổ đỉnh cấp Luyện Khí Sư!

Bây giờ lại kêu ta ở lại Thánh Địa để trông cửa lớn?

Nghe được Phương Phong nói như vậy, biểu cảm trên mặt Thiên Ma Lão Tổ như không thể tin vào tai của mình, nhưng nghĩ tới Diệp Phong ngang tàng như thế nào, hắn cảm thấy trông cửa lớn cũng không phải là không chấp nhận được, ít nhất cũng đã hơn Tiêu Lập nhiều!

Nghĩ đến Tiêu Lập ngay cả tư cách để ở lại cũng không có, hắn dùng ánh mắt đồng tình quay qua nhìn đối phương!

"Tình huống như thế nào?"

"Thiên Ma Lão Tổ có thể ở lại trông cửa lớn, còn ta thì phải đi về?"

Tiêu Lập nghe được Phương Phong nói như vậy thì đầu tiên là sững sờ, sau đó đưa mắt nhìn về phía Phương Phong vội vàng nói: "Tiền bối, ta, ta cũng có thể ở lại trông cửa lớn!"

"Tiêu Tông chủ!"

"Ngươi xem Tinh Hồn Thánh Địa là chỗ nào?"

"Ngươi cho rằng ai cũng có thể đến Thánh Địa trông cửa lớn hay sao?"

"Ta cho ngươi biết, muốn tranh thủ được một cơ hội trông cửa lớn cho Thánh Địa thì đầu tiên ngươi phải là người tu luyện thời kỳ thượng cổ hoặc là thượng cổ Tiên Thú, nếu như không phải thì ngươi ngay cả tư cách trông coi cửa lớn cũng không có!"

"Bây giờ ngươi đã rõ ràng hay chưa?"

Nghe được Tiêu Lập hỏi như vậy, Phương Phong cũng giải thích rõ cho hắn biết.

"Cái gì!"

"Chỉ có người tu luyện thượng cổ hoặc thượng cổ Tiên Thú mới có tư cách trông cửa lớn Thánh Địa?"

Nghe được Phương Phong giải thích như vậy, Tiêu Lập bị kinh hãi thật sự, hắn hoàn toàn không ngờ được là Thánh Địa của Diệp Phong thậm chí ngay cả một người trông coi cửa lớn cũng đã có tiêu chuẩn cao như thế, thậm chí tiêu chuẩn này còn đã vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn!

Không nói khoa trương một chút nào, nếu như có người tu luyện thượng cổ hoặc thượng cổ Tiên Thú tọa trấn Ám Hồn Tông bọn họ, như vậy thì hắn phải cúng bái bọn họ giống như là cúng bái tổ tông!

"Tiêu Tông chủ!"

"Bây giờ ngươi còn có nghi vấn gì hay không?"

Nhìn thấy Tiêu Lập bị kinh sợ, trên mặt Phương Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng hỏi thăm.

"Tiền bối!"

"Ta không còn nghi vấn gì nữa!"

Trả lời câu hỏi của Phương Phong xong, Tiêu Lập đưa mắt nhìn về phía Thiên Ma Lão Tổ lên tiếng nói ra: "Thiên Ma Lão Tổ, vậy thì ta đi trước đây, nếu như khi ngươi trông coi cửa lớn của Thánh Địa mà có nhìn thấy đại ca tốt thì hy vọng ngươi có thể nể tình tình cảm nhiều năm giữa chúng ta mà nói tốt cho ta vài câu!"

Nói xong, Tiêu Lập trực tiếp quay người đi đến nơi xa.

"Thiên Ma Lão Tổ đúng không!"

"Không ngờ được là ngươi lại có thể sống sót được với thân phận là khí linh của Tiên Khí!"

"Vậy kế tiếp ngươi chuẩn bị đúc lại nhục thân hay là tìm kiếm một bộ nhục thân không tệ sau đó mượn thể trọng sinh?"

Sau khi Tiêu Lập rời khỏi đây, Phương Phong cũng nhìn về phía Thiên Ma Lão Tổ lên tiếng hỏi thăm.

"Đại nhân!"

"Ta muốn đúc lại nhục thân nhưng mà tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo cần có có thể sẽ hơi nhiều một chút, nếu như Diệp thiếu biết thì có tức giận hay không?"

"Nếu như không được thì ta tìm một bộ nhục thân không tệ một chút sau đó mượn thể trọng sinh cũng được."

Nghe được Phương Phong hỏi thăm mình, Thiên Ma Lão Tổ cũng nói ra ý nghĩ của mình.

"Sao Diệp thiếu lại tức giận cơ chứ!"

"Tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo ở trong Thánh Địa đã đủ để cho ngươi đúc lại nhục thân!"

"Được rồi, bây giờ ta nói cho ngươi biết những chuyện này ngươi cũng không thể nào hiểu được, ta dẫn ngươi về Thánh Địa trước đã!"

"Chờ ngươi thấy tình huống trong Thánh Địa thì ngươi sẽ hiểu được ta nói như vậy là có ý gì!"

Nói xong, Phương Phong cầm Thiên Ma Phệ Hồn Đao dưới đất đi vào bên trong đại trận mê cung.

...

Sáng sớm ngày thứ hai!

"Ai!"

"Đêm qua chơi với thất tiên nữ thật vui vẻ, cái chăn mền này lại bị chơi hỏng mất!"

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại, nhìn nhìn chăn mền của mình sau đó bất đắc dĩ lắc đầu tự nói.

"Bây giờ thực lực của ta đã đạt đến Tiên Thánh Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, chỉ cần lại lấy được mười tám viên Thăng Tiên Đan thì có thể đột phá đến Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, có phải là tốc độ đột phá này hơi nhanh rồi hay không!"

"Thượng giới ta còn chưa có chơi đủ!"

Từ trên giường ngồi dậy, sau đó Diệp Phong nghĩ đến tình huống này thì cực kỳ tự luyến lẩm bẩm.

"Được rồi!"

"Không thèm nghĩ nữa, kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay trước đi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa *10000

Thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa: Tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa đặc thù nhất thời đại thượng cổ, mỗi một loại cũng đều là tồn tại cực kỳ hy hữu ở trong thời đại thượng cổ!

"Ừm?"

"Chỉ như vậy thôi sao?"

"Cho dù có đặc thù như thế nào đi nữa thì không phải vẫn dùng để tu luyện hoặc là luyện đan hay sao?"

Sau khi kiểm tra xong sản phẩm bại gia mới hôm nay, Diệp Phong không có hứng thú gì, thậm chí hắn còn đang suy nghĩ có nên tìm một chỗ tùy tiện chôn ba vạn gốc đỉnh cấp Tiên Hoa này hay không!

"Đồ nhi!"

"Ngươi tỉnh ngủ hay chưa?"

Đúng lúc này, giọng nói của Lạc Thiên Tuyết bỗng nhiên vang lên ở bên ngoài.

"Ngọa tào!"

"Sư tôn không lo tu luyện, không lo chăm sóc thân thích, sao vừa mới sáng sớm đã chạy tới đây tìm ta rồi?"

Nghe được giọng nói của Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong cũng tranh thủ cất chăn mền chứa đầy thành tích chiến đấu của hắn vào trong không gian của hệ thống!

Mà lúc này, Lạc Thiên Tuyết cũng vừa khéo đi từ bên ngoài vào.

"Sư tôn!"

"Ta cũng vừa mới tỉnh ngủ, có chuyện gì không?"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết đi tới, trên mặt Diệp Phong lộ ra vẻ lúng túng lên tiếng hỏi thăm.

"Đồ nhi!"

Chương 690 - Đại hội ngắm hoa, như vậy thì không phải là có chuyện làm rồi hay sao? (2)

"Vừa nãy sư tôn dùng Truyền âm Thạch liên hệ ta, nói là đại hội ngắm hoa trăm năm một lần của Thiên Hoa Đảo sắp bắt đầu!"

"Mà bây giờ ta thân là Thánh Địa chi chủ, đương nhiên là phải thay mặt nàng đi đến Thiên Hoa Đảo tham dự đại hội ngắm hoa lần này, cho nên ta mới đi tới đây để hỏi xem ngươi có muốn đi chung hay không."

Nhìn thấy sắc mặt quái dị của Diệp Phong, trên mặt Lạc Thiên Tuyết cũng lộ ra vẻ khó hiểu nhưng cũng không có hỏi thăm nhiều mà nói thẳng ra mục đích nàng đến đây lần này.

Hả?

Đại hội ngắm hoa ở Thiên Hoa Đảo?

Như vậy không phải là có chuyện làm rồi hay sao?

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, lại nhớ tới sản phẩm bại gia mới hôm nay, trong nháy mắt Diệp Phong cũng cảm thấy hứng thú sau đó vội vàng nói: "Sư tôn, mặc dù đệ tử còn có hàng trăm chuyện cực kỳ quan trọng cần phải đi làm nhưng so với chuyện của sư tôn thì những chuyện đó không là gì cả!"

"Sư tôn yên tâm, đệ tử sẽ theo ngươi đi tham dự đại hội ngắm hoa lần này!"

Nghe được Diệp Phong chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn như thế, trong lòng Lạc Thiên Tuyết cũng tràn đầy cảm động!

Một lát sau!

"Sư tôn!"

"Khi nào thì đại hội ngắm hoa ở Thiên Hoa Đảo sẽ bắt đầu?"

"Hai sư đồ chúng ta có thể vừa du sơn ngoạn thủy vừa chạy tới Thiên Hoa Đảo hay không?"

Sau khi Diệp Phong mặc quần áo tử tế vào, cũng nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm.

"Đồ nhi!"

"Chỉ sợ là không có cơ hội đó rồi!"

"Bởi vì đại hội ngắm hoa ở Thiên Hoa Đảo sẽ bắt đầu vào ngày mai cho nên hôm nay chúng ta phải tranh thủ chạy tới Thiên Hoa Đảo!"

"Không bằng để cho Tiểu Đường đưa chúng ta tới đó cho lẹ!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Lạc Thiên Tuyết cũng giải thích rõ cho hắn biết.

"Cũng được!"

"Nhưng mà Thiên Hoa Đảo này ở đâu, nó thuộc về thế lực cấp bậc như thế nào, tại sao nó lại mời Tinh Hồn Thánh Địa chúng ta?"

Thông qua hệ thống gọi Diệp Tiểu Đường chạy tới, trên mặt Diệp Phong lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm.

"Thiên Hoa Đảo ở Đệ Nhất Tiên Vực!"

"Xem như một cái thế lực đỉnh cấp!"

"Về phần tại sao lại mời Tinh Hồn Thánh Địa chúng ta cũng là vì khi còn trẻ sư tôn tần cứu được đảo chủ đương nhiệm của Thiên Hoa Đảo là Cổ Tiểu Vân ở trong Thiên Đạo Chiến Trường!"

"Cho nên khi Cổ Tiểu Vân bắt đầu quản lý Thiên Hoa Đảo thì mỗi trăm năm một lần khi đại hội ngắm hoa diễn ra thì điệu sẽ gọi sư tôn qua đó ôn chuyện!"

"Hơn nữa qua nhiều năm như vậy đối phương cũng âm thầm trợ giúp Thánh Địa chúng ta kể cả ngoài sáng lẫn trong tối không ít lần!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lạc Thiên Tuyết cũng kể ra toàn bộ tình huống mà mình biết được.

"Hóa ra là như vậy!"

"Vậy sư tổ đúng là lợi hại a!"

"Người khác chấp nhận gặp nguy cơ nguy hiểm đến tính mạng để tìm kiếm cơ duyên ở trong Thiên Đạo Chiến Trường nhưng sư tổ thì không giống như vậy, nàng chấp nhận gặp nguy cơ nguy hiểm đến tính mạng để tìm đạo lữ và tỷ muội ở trong đó!"

Sau khi hiểu rõ được những tình huống này thì Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

Mẹ!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, khóe miệng Lạc Thiên Tuyết cũng có chút co quắp, mặc dù sự thật đúng là như vậy nhưng từ trong miệng của Diệp Phong nói ra thì nàng cảm thấy có chút không thích hợp!

"Chủ nhân!"

"Có dặn dò gì hay không?"

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Đường cũng đến nơi này, sau đó trên mặt lộ ra vẻ cung kính nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Mở ra một khe hở không gian!"

"Sau đó đưa ta và sư tôn đến Thiên Hoa Đảo!"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Đường chạy tới, Diệp Phong cũng trực tiếp lên tiếng nói.

...

Đệ Nhất Tiên Vực, Thiên Hoa Đảo!

"Đồ nhi!"

"Nơi này chính là một tòa thành trì duy nhất ở bên trong Thiên Hoa Đảo, Thiên Hoa Thành!"

"Nhưng mà bình thường sẽ không có ai ở trong Thiên Hoa Thành, chỉ ở trong thời kỳ đặc thù thì mới mở ra đối ngoại, để cho người bên ngoài có thể tới đây ở lại trong một thời gian ngắn!"

"Giống như là đại hội ngắm hoa lần này, Thiên Hoa Thành này sẽ mở ra từ nửa tháng trước!"

"Mà tất cả thế lực khắp nơi được mời đến đây, khi đến đây thì cũng sẽ trao đổi một chút tài nguyên tu luyện hoặc là mua sắm một chút tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo từ tay người khác, xem như là cung cấp một nơi để cho các thế lực từ khắp nơi đến đây giao dịch với nhau!"

Đi trên đường phố cực kỳ náo nhiệt, Lạc Thiên Tuyết cũng nói cho Diệp Phong biết một chút tình huống của Thiên Hoa Thành!

"Sư tôn!"

"Nếu là như vậy, nếu như có người gây chuyện ở chỗ này thì Thiên Hoa Đảo có thể trấn tràng được sao?"

"Hoặc là trong số những thế lực được mời không có một thế lực nào là thế lực cấp độ bá chủ?"

Nghe nói như thế, trên mặt Diệp Phong lộ ra vẻ hiếu kỳ quay qua nhìn Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm.

"Không người nào dám gây chuyện!"

"Bởi vì phía sau Thiên Hoa Đảo có một thế lực cấp độ bá chủ làm chỗ dựa!"

"Cho nên, không có ai dám gây chuyện ở đây đâu!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng cười giải thích.

"Vậy là tốt rồi!"

"Nếu như không ai dám gây chuyện thì ta có thể thoải mái mà phá của!"

Sau khi biết được tình huống này, Diệp Phong cũng cười nói ra ý nghĩ của mình!

? ? ?

Đã nói là đi theo ta tham dự đại hội ngắm hoa!

Bây giờ còn chưa bắt đầu thì ngươi đã bắt đầu phá của rồi?

Hơn nữa ngươi có phá của hay không có liên quan gì tới chuyện có người dám gây chuyện ở đây hay không?

Ngươi là ngươi mà ngay cả Thiên Đạo kiếp vân nhìn thấy cũng phải đi vòng qua!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trên mặt Lạc Thiên Tuyết cũng nở một nụ cười khổ, thậm chí trong mắt cũng lóe lên vẻ bất an, dù sao Diệp Phong phá của cũng không phải phá của bình thường mà là phá của phát rồ!

"Đồ nhi!"

"Nói thật, nghe nói người muốn phá của thì vi sư đột nhiên cảm thấy có chút hốt hoảng!"

"Nếu không, ngươi nói cho ta biết trước ngươi sẽ phá của như thế nào, cũng để cho ta có thể chuẩn bị tâm lý trước!"

Chương 691 - Tham dự đại hội ngắm hoa thôi mà ngươi cũng muốn thừa cơ hội này phá của

Có chút bất an, Lạc Thiên Tuyết cũng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Sư tôn!"

"Thật ra thì cũng không có gì!"

"Chính là trong tay ta có thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa, ta nghĩ giữ nó lại cũng là lãng phí còn không bằng ta thừa cơ hội này phá của một đợt!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Diệp Phong cũng giải thích

rõ cho nàng biết.

"Ừm?"

"Thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa?"

"Mặc dù ta cũng không rõ ràng đó là Tiên Hoa gì nhưng mà nghe tên thì cũng biết là nó không đơn giản!"

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên Tuyết nhìn về phía Diệp Phong tiếp tục hỏi: "Vậy ngươi muốn phá của như thế nào?"

"Không biết!"

"Ta cũng không hiểu nhiều về Tiên Hoa này!"

"Cho nên ta định nhân cơ hội này tìm một người biết chuyện hỏi một chút về thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa này, sau đó quyết định nên phá của như thế nào!"

Chờ một chút!

Nói đến đây, trước mắt Diệp Phong đột nhiên sáng lên, sau đó nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết vội vàng nói: "Sư tôn, Cổ Tiểu Vân đó thân là đảo chủ Thiên Hoa Đảo, hẳn là cũng biết được tin tức có liên quan tới thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa chứ, không bằng chúng ta đi hỏi nàng một chút đi!"

"Cũng tốt!"

"Nhưng mà ngươi có gấp hay không?"

"Nếu như không gấp thì ngươi đi dạo Thiên Hoa Thành với vi sư đi!"

"Dù sao ta bận bịu tu luyện cả ngày vừa khéo có thể nhân cơ hội này thả lỏng một chút!"

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết dùng ánh mắt tràn ngập mong đợi nhìn về phía Diệp Phong!

"Sư tôn!"

"Không gấp!"

"Hôm nay ta sẽ đi dạo Thiên Hoa Thành với ngươi!"

Nhìn ánh mắt tràn đầy mong đợi của Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong đâu thể từ chối được, cùng lắm thì phá của thất bại đến lúc đó sẽ bị trừ một chút điểm phá sản mà thôi!

Một lát sau!

"Cái trâm gài tóc này bán thế nào?"

Đi vào một gian hàng bên đường, Lạc Thiên Tuyết cũng chỉ vào một cái trâm gài tóc cực kỳ xinh đẹp hỏi thăm, mà lúc này nàng đang nắm tay Diệp Phong, hai người giống như một đôi tình lữ đang trong giai đoạn yêu đương nồng nhiệt, cảm giác này khiến cho Diệp Phong cảm thấy vô cùng hưởng thụ!

"Cái trâm gài tóc này là được chế tạo thành từ Bạch Băng Ngọc Thạch!"

"Giá bán một ngàn miếng đê phẩm Tiên Linh Tinh!"

"Nếu như ngài thích thì giá tiền có thể thương lượng!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, chủ quán cũng nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết cười giới thiệu.

Hả?

Vừa mới giới thiệu xong, khi ông chủ nhìn thấy Diệp Phong trực tiếp cầm lấy cái trâm gài tóc này gài lên trên tóc của Lạc Thiên Tuyết thì trên mặt lóe lên vẻ không vui, hắn đang định nói gì đó thì Diệp Phong lại lên tiếng nói trước!

"Khen đi!"

"Chỉ cần ngươi có thể khen cho sư tôn của ta vui vẻ thì cái trâm gài tóc này ta sẽ mua hơn nữa còn sẽ mua với giá một vạn miếng đê phẩm Tiên Linh Tinh!"

Sau khi gài trâm gài tóc lên trên tóc cũ Lạc Thiên Tuyết, Diệp

Phong cũng trực tiếp nói với chủ quán.

? ? ?

Không ép giá mà còn tăng giá?

Chỉ cần khen cho đối phương vui vẻ là được?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, chủ quán ngẩn ra nhưng sau khi kịp phản ứng thì cũng vội vàng nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết nở một nụ cười tán dương: "Vị tiểu thư này, sau khi ngươi cài cái trâm cài tóc này lên thì đẹp như tiên nữ hạ phàm, dung mạo chim sa cá lặn, xinh đẹp như hoa, xinh đẹp đến động lòng người, khuynh quốc khuynh thành..."

"Đồ nhi, nhanh, nhanh mua đi!"

"Hắn khen ta khiến cho ta có chút xấu hổ!"

Nghe được ông chủ tán dương mình như thế, Lạc Thiên Tuyết cũng nở một nụ cười ngọt ngào sau đó vội vàng quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng nói.

"Sư tôn!"

"Như vậy thì có gì mà xấu hổ!"

"Hắn chỉ nói sự thật mà thôi!"

Nhìn thấy dáng vẻ vui vẻ của Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

Cách đó không xa!

"Nhìn xem!"

"Ngươi xem cho kĩ xem người ta làm thế nào để có thể dỗ cho đạo lữ vui vẻ!"

"Nhanh, ngươi cũng mau dùng phương thức của hắn để cho người khác khen ta đi!"

Lúc này, một nữ tử thân hình nhìn không khác gì một con khủng

long đứng cách đó không xa trực tiếp quay qua nhìn nam tử đang đứng bên cạnh mắng lớn.

"Ngọa tào!"

"Cô nương kia làm như vậy không phải là đang làm khó người khác hay sao?"

"Ta có thể sử dụng giá gấp mười để ông chủ khen tặng sư tôn, nhưng sợ là đối phương có dùng giá trị gấp trăm lần cũng không thể nào để cho ông chủ che giấu lương tâm khen nàng được!"

Nghe được tiếng cãi vã cách đó không xa, Diệp Phong cũng quay đầu nhìn qua, khi hắn nhìn thấy rõ tình huống của đối phương thì trong lòng âm thầm chửi.

Một lát sau!

"Cái gì?"

"Thứ này bán một vạn miếng trung phẩm Tiên Linh Tinh?"

"Ừm?"

"Thứ này bán năm vạn miếng cao phẩm Tiên Linh Tinh?"

"..."

"Khen, các ngươi đều dùng sức khen, chỉ cần các ngươi có thể khen cho sư tôn ra vui vẻ thì tất cả đều sẽ dùng giá gấp mười mua lại!"

Sau đó, trên đường đi dạo, phàm là những thứ bị Lạc Thiên Tuyết nhìn trúng thì Diệp Phong đều vung tay lên, trước khen sau mua, không khen thì mua giá gốc, khen thì giá gấp mười!

Điều này cũng khiến cho hai người nhanh chóng trở thành tồn tại chói mắt nhất ở trên con đường này!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng một trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng Vân Lãng La Hoa *100 gốc!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng ba trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng Thanh Linh Cốt Hoa *100 gốc!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng năm mươi vạn điểm phá sản, ban thưởng Thiên Nguyệt Mệnh Hoa *100 gốc!"

"..."

Mà theo Diệp Phong không ngừng dùng phương thức phá sản để khiến cho Lạc Thiên Tuyết vui vẻ, tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng liên tục không ngừng vang lên ở trong đầu của hắn!

...

Đi dạo nửa ngày, sau đó Lạc Thiên Tuyết mặt mũi tràn đầy hạnh phúc rúc vào trong ngực Diệp Phong, sau đó nhỏ giọng nói ra: "Đồ nhi, dáng vẻ ngươi phá của rất có sức hấp dẫn!"

"Sư tôn!"

"Ngươi phát hiện quá muộn a!"

"Ban đầu ở hạ giới, khi ta vừa mới gia nhập Tinh Hồn Tông thì ngươi nên bị sức hấp dẫn từ phá của này của ta hấp dẫn mới đúng!"

Chương 692 - Muốn kết bạn với ta? Vậy ngươi có biết phá của hay không?

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Diệp Phong cũng lên tiếng trêu ghẹo.

Cách đó không xa!

"Thiếu chủ!"

"Cái tên đó thật là phách lối!"

"Có chút tiền thì đã sao, nhìn dáng vẻ đắc ý trên mặt hắn kìa, khiến cho người ta có chút khó chịu rồi đó!"

Lúc này, trong phòng khách trên lầu hai của một quán rượu, một nam tử người mặc áo bào người hầu quay qua nói với một thanh niên đang mặc quần áo lộng lẫy.

"Trương thúc!"

"Mặc dù ngươi cảm thấy hành vi của hắn có chút phách lối!"

"Nhưng ta cảm thấy hành vi của hắn đều ổn cả!"

"Hơn nữa bây giờ ta rất muốn làm quen với hắn sau đó kết bạn với hắn!"

Nói đến đây, Bộ Soái cũng nhìn về phía nam tử trung niên đang đứng bên cạnh tiếp tục nói ra: "Trương thúc, làm phiền ngươi đi mời hai người đó đến đây đi!"

"Vâng, Thiếu chủ!"

Mặc dù có chút không tình nguyện nhưng nam tử trung niên vẫn nhảy từ cửa sổ ra ngoài sau đó đi thẳng tới chỗ của Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết.

"Trương thúc cũng là ngươi đặc biệt!"

"Có cửa chính không đi mà lại nhảy cửa sổ!"

Nhìn thấy Trương thúc nhảy từ trong cửa sổ ra ngoài, Bộ Soái cũng mặt xạm lại tự nói.

...

"Hai vị!"

"Thiếu chủ nhà ta muốn làm quen với các ngươi một chút sau đó tất cả mọi người kết bạn với nhau!"

"Không biết hai vị có thể đi tới đó một chút được hay không?"

Sau khi Trương thúc đi tới trước mặt Diệp Phong và Lạc Thiên

Tuyết, cũng cực kỳ thân mật lên tiếng hỏi thăm.

"Sư tôn!"

"Ngươi muốn đi hay không?"

Nghe được đối phương hỏi như vậy, Diệp Phong cũng nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm.

"Đồ nhi!"

"Chuyện gì vi sư cũng nghe theo ngươi!"

Lạc Thiên Tuyết nghe xong thì cười nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

? ? ?

Đồ nhi?

Sư tôn?

Bây giờ người trẻ tuổi đều chơi như vậy hay sao?

Nghe được hai người nói chuyện với nhau, Trương thúc đang đứng bên cạnh trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn kinh!

"Vậy thì chúng ta đi gặp một chút đi!"

Nói xong, Diệp Phong nhìn về phía Trương thúc lên tiếng nói ra: "Làm phiền dẫn đường!"

Một lát sau!

Quán rượu, phòng khách lầu hai!

"Chính là ngươi muốn kết bạn với chúng ta?"

"Vậy ngươi có biết phá của hay không?"

Đi vào phòng khách quán rượu, sau đó Diệp Phong nhìn Bộ Soái đối diện mình, trực tiếp lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Người ta muốn kết bạn với chúng ta sau đó ngươi hỏi là người ta có biết phá của hay không?

Thế nào, lẽ nào không biết phá của thì không thể kết bạn được hay sao?

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm một cách trực tiếp như thế, Lạc Thiên Tuyết đang đứng bên cạnh cũng cảm thấy có chút xấu hổ, âm thầm cười khổ nói: "Đồ đệ phá của này của ta đúng là gặp chuyện gì cũng nghĩ đến phá của, nếu như sau này sinh ra một tiểu bại gia tử, không biết sẽ bị hắn dạy thành như thế nào!"

"Ừm?"

"Kết bạn với ngươi mà còn phải biết phá của mới được?"

Đối diện, Bộ Soái nghe được Diệp Phong hỏi như vậy thì đầu tiên là sững sờ sau đó cười phá lên nói: "Bằng hữu, đúng là ta cũng không rành phá của lắm, nhưng ta thật sự rất muốn kết bạn với ngươi, nếu không ngươi dạy ta phá của như thế nào?"

"Ừm?"

"Cái tay này là tình huống như thế nào?"

"Sao lại muốn kết bạn với ta, ta có sức hấp dẫn lớn như vậy hay sao?"

Nghe được đối phương trả lời như vậy, Diệp Phong cũng có chút nghi hoặc sau đó trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, kiểm tra thân phận của đối phương!"

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, đối phương tên là Bộ Soái, chính là Thiếu cung chủ Tu La Cung, mà Tu La Cung không là thế lực cấp độ bá chủ mà còn là chỗ dựa sau lưng Thiên Hoa Đảo!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống lập tức vang lên ở trong đầu của hắn.

Hả?

Thiếu cung chủ Tu La Cung?

Là thế lực cấp độ bá chủ sau lưng Thiên Hoa Đảo?

Sau khi biết được thân phận của đối phương, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, hắn không ngờ được là thân phận của đối phương cũng không có đơn giản như vậy nhưng mà điều này càng khiến cho hắn thêm hiếu kỳ là tại sao đối phương nhất định phải kết bạn với hắn!

"Hệ thống, lại tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem xem tại sao đối phương nhất định phải kết bạn với ta!"

Theo Diệp Phong hỏi thăm lần nữa, một luồng tin tức xa lạ nhanh chóng xuất hiện ở trong đầu của hắn.

"Thú vị!"

"Hóa ra phương thức lấy được niềm vui của nữ nhân của ta khiến cho hắn kinh hãi cho nên hắn muốn học tập từ ta một chút!"

"Sau đó hắn sẽ dùng phương thức này để làm cho nữ nhân mà hắn thích vui lòng!"

Sau khi hiểu rõ được tình huống, trên mặt Diệp Phong nở một nụ cười quay qua nhìn đối phương lên tiếng nói ra: "Ta tên là Diệp Phong, ngươi gọi ta là Diệp thiếu là được, nếu như ngươi đã thật lòng thật dạ muốn đi theo ta học tập phá của chi đạo vậy thì đương nhiên ta sẽ toàn tâm toàn ý dạy ngươi biết được nên phá của như thế nào!"

"Lớn mật!"

"Ngươi thân phận gì, dám cho thiếu..."

Lúc này, nghe được Diệp Phong nói như vậy, Trương thúc đang đứng bên cạnh cũng đang định lên tiếng giận dữ mắng mỏ nhưng lại bị Bộ Soái ngăn lại, sau đó nhìn về phía Diệp Phong cười nói ra: "Diệp thiếu, tại hạ A Bộ, ngươi gọi ta Tiểu Bộ là được rồi!"

Hắn cũng không có nói tên thật của mình ra, bởi vì Bộ Soái sợ thân phận của mình sẽ hù đối phương!

Dù sao, những người tới đây tham gia đại hội ngắm hoa không phải tất cả mọi người đều biết hắn nhưng chắc chắn là tất cả mọi người đều biết tên của hắn, không có lý do gì khác chỉ vì hắn là Thiếu cung chủ Tu La Cung!

"Thú vị!"

"Còn không muốn làm bại lộ thân phận ra ngoài, lẽ nào là sợ sẽ dọa ta sợ hay sao?"

Sau khi nghe được Bộ Soái nói như vậy, biểu cảm trên mặt Diệp Phong cũng giống như cười mà không phải cười nhìn về phía đối phương.

"Tình huống như thế nào?"

"Tại sao ánh mắt mà Diệp thiếu này nhìn ta có chút là lạ!"

"Sao ta lại đột nhiên cảm thấy mình đã bị đối phương nhìn thấu tất cả?"

Chú ý tới ánh mắt quái dị của Diệp Phong, Bộ Soái cũng khẽ nhíu mày âm thầm nghĩ.

Hả?

Chương 693 - Xong, thiếu cung chủ sắp bị Diệp thiếu dạy hư rồi

Đúng lúc này, Lạc Thiên Tuyết chợt phát hiện Truyền âm Thạch trong ngực có phản ứng, sau đó vội vàng thả thần thức ra và cũng kích hoạt Truyền âm Thạch.

Rất nhanh!

"Đồ nhi!"

"Cổ đảo chủ liên hệ với ta kêu ta tranh thủ qua đó tìm nàng!"

"Vậy ngươi đi theo ta bây giờ hay là ta qua đó trước rồi một hồi

nữa ngươi lại qua đó tìm ta?"

Sau khi kết thúc truyền âm, Lạc Thiên Tuyết cũng hạ giọng hỏi Diệp Phong.

"Sư tôn!"

"Ngươi đi qua đó trước đi!"

"Chờ ta xử lý xong chuyện bên này thì sẽ lập tức đi qua đó tìm ngươi!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Thực không dám giấu giếm, ta muốn làm quen với ngươi chính là vì muốn đi theo ngươi học cách làm như thế nào để có thể khiến cho nữ nhân vui vẻ!"

"Hơn nữa, phương thức đó còn phải hài hòa tự nhiên, giống như cách mà ngươi dùng lúc trước, cực kỳ tự nhiên!"

Sau khi Lạc Thiên Tuyết rời khỏi đây, Bộ Soái cũng không còn che giấu nữa mà trực tiếp nhìn thẳng vào Diệp Phong và nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng mình.

"Tiểu Bộ!"

"Đó không phải là chuyện mà ngươi muốn học là có thể học được ngay!"

"Nếu không, hai người chúng ta tỷ thí trước một phen, xem đối phương như là đạo lữ của mình, xem ai có thể làm cho đối phương nở một nụ cười phát ra từ nội tâm trước!"

Nghe được Bộ Soái nói như vậy, Diệp Phong suy nghĩ một hồi, sau đó nghĩ ra một ý tưởng chơi rất là vui, trực tiếp lên tiếng đề nghị.

"Thú vị lắm!"

"Diệp thiếu, vậy ai tới trước?"

Nghe được lời đề nghị của Diệp Phong, Bộ Soái cũng cảm thấy hứng thú, sau đó vội vàng truy hỏi.

"Ta tới trước đi!"

"Tiểu Bộ, ngươi có nhận ra nó hay không?"

Nói xong, Diệp Phong lấy một trong số những phần thưởng nhận được khi hắn thực hiện hành vi phá của lúc trước là một gốc Vân Lãng La Hoa ra để lên trên bàn.

"Đó là!"

"Vân Lãng La Hoa!"

Sau khi Bộ Soái nhìn thấy Vân Lãng La Hoa trên bàn thì cũng kinh hãi trực tiếp từ trên ghế đứng lên, ánh mắt nhìn chằm chằm vào Vân Lãng La Hoa!

"Không muốn!"

Nhưng mà khi Bộ Soái nhìn thấy Diệp Phong tiện tay ném Vân Lãng La Hoa xuống dưới đất sau đó trực tiếp dùng chân nghiền nát nó thì sắc mặt của hắn sụp đổ hô to lên!

"Diệp thiếu! ! !"

"Nó, nó là Vân Lãng La Hoa đó!"

"Toàn bộ thượng giới, bây giờ cũng chỉ có ba cây, hơn nữa tất cả còn đều thuộc về Thiên Hoa Đảo, đây chính là tâm can tiểu bảo bối ở trong mắt của Tiên Hoa Sư, sao ngươi lại làm hỏng nó như vậy chứ!"

Sau khi tỉnh táo lại, nhìn Vân Lãng La Hoa đã bị nghiền nát ở dưới đất, Bộ Soái cũng cực kỳ đau lòng kể ra tình huống có liên quan tới Vân Lãng La Hoa.

Ba!

Diệp Phong không để ý đến những lời này của Bộ Soái mà tiếp tục lấy một gốc Vân Lãng La Hoa từ trong không gian của hệ thống ra để lên trên bàn.

Vài giây đồng hồ qua đi!

"Đừng mà!"

"Diệp thiếu, rốt cuộc là ngươi đang muốn làm gì!"

Nhìn thấy Diệp Phong lại lấy Vân Lãng La Hoa ra ném xuống mặt đất dùng chân nghiền nát, Bộ Soái cảm thấy cả người mình đều muốn điên rồi!

Gốc thứ ba!

Gốc thứ tư!

Gốc thứ năm!

...

Sau khi Diệp Phong lấy ra gốc Vân Lãng La Hoa thứ hai mươi và cũng chuẩn bị ném xuống mặt đất tiếp tục nghiền nát thì rốt cuộc Bộ Soái đã chết lặng cũng nghĩ ra điều gì đó sau đó trên mặt vội vàng nở một nụ cười từ tận đáy lòng, sau đó hô: "Diệp thiếu, đừng phá nữa, ngươi mau nhìn ta, ta cười, mẹ nó, ta cười rất xán lạn!"

"Tiểu Bộ!"

"Ngươi xem đi, muốn cho một người nở một nụ cười từ tận đáy lòng chính là một chuyện đơn giản như vậy đó!"

"Cho nên, ngươi đã học được hay chưa?"

Đẩy gốc Vân Lãng La Hoa thứ hai mươi trên bàn tới trước mặt Bộ Soái, sau đó Diệp Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Ta học được hay chưa?

Học thì ta học được rồi đó, nhưng dù ta là Thiếu cung chủ Tu La Cung thì trong tay của ta cũng không có nhiều Tiên Hoa cực kỳ trân quý như vậy đâu!

Hơn nữa cho dù là có thì ta cũng không thể vì lấy được một tiếng cười của mỹ nhân mà phá của như vậy được!

Mẹ nó, phá của như vậy lòng ta cũng nát con mẹ nó luôn rồi!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bộ Soái rất muốn khóc, cái này đâu thể gọi là phá của được, làm như vậy phải nói là cầm đao đâm vào trong lòng của người thích Tiên Hoa hoặc là Tiên Hoa Sư!

"Quá tàn bạo!"

"Diệp thiếu này đúng là kẻ hung hãn!"

"Chỉ với hành vi phá cũng phát rồ của hắn mới nãy thì Thiếu cung chủ gọi hắn một tiếng Diệp thiếu cũng hoàn toàn không có vấn đề gì cả!"

Mà lúc này Trương thúc đang đứng bên cạnh cũng đã bị kinh hãi, lúc này hắn mới phát hiện thanh niên nhìn như rất là bình thường ở trước mắt này cũng không phải là người bình thường!

Hô!

Lúc này, Bộ Soái cũng thở một hơi dài, sau đó nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra: "Diệp thiếu, xem ra phương pháp của ngươi có thể cũng không thích hợp với ta cho lắm nhưng hôm nay có thể kết bạn được với một người như ngươi thì ta vẫn rất là vui vẻ, sau này nếu như người có gì cần thì cứ việc đến... !"

"Thiếu chủ!"

"Phượng Nhi tiểu thư đến rồi!"

Ngay lúc Bộ Soái đang định nói ra thân phận chân thật của mình thì Trương thúc đang đứng ở cửa sổ nhìn thấy gì đó sau đó vội vàng quay qua nhìn Bộ Soái lên tiếng nhắc nhở.

Ba!

Diệp Phong đang đứng bên cạnh nghe Trương thúc nói như vậy thì cũng nhanh chóng đoán ra được gì đó sau đó trực tiếp lấy tám mươi gốc Vân Lãng La Hoa còn lại từ trong không gian của hệ thống ra để lên trên bàn.

"Tiểu Bộ!"

"Có cái gì mà không thích hợp!"

"Ta cung cấp Tiên Hoa, ngươi cứ dựa theo phương pháp của ta mà làm là được rồi!"

Nói đến đây, Diệp Phong lo lắng tám mươi gốc Vân Lãng La Hoa đó không đủ dùng, lại lấy ra một trăm gốc Thanh Linh Cốt Hoa và một trăm gốc Thiên Nguyệt Mệnh Hoa từ trong không gian của hệ thống ra để lên trên bàn sau đó lên tiếng nói rằng: "Tiểu Bộ, to gan đi làm đi, nếu như những thứ này còn chưa đủ thì ta sẽ để cho Trương thúc tùy thời đưa qua thêm cho ngươi!"

Chương 694 - Xong, thiếu cung chủ sắp bị Diệp thiếu dạy hư rồi (2)

"Cái đó là. . . Thanh Linh Cốt Hoa!"

"Cho dù là Thiên Hoa Đảo cũng chỉ có một gốc mà thôi!"

"Cái đó là. . . Thiên Nguyệt Mệnh Hoa!"

"Mẹ nó, cái đó ngay cả Thiên Hoa Đảo cũng không có đâu!"

"Ta phải đem những thứ này đi phá sạch?"

Sau khi nhìn thấy ba loại hi hữu Tiên Hoa trên bàn, Bộ Soái bị hù dọa thật sự, cho dù hắn là Thiếu cung chủ Tu La Cung nhưng hắn vẫn bị đại thủ bút của Diệp Phong dọa sợ!

"Tiểu Bộ!"

"Nếu như ngươi không dùng thì ta sẽ đạp vỡ hết!"

Nhìn thấy Bộ Soái đứng đó do do dự dự, Diệp Phong cũng đứng lên, trực tiếp làm ra tư thế chuẩn bị ném tất cả Tiên Hoa xuống đất giẫm nát!

"Mẹ nó!"

"Làm đi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, đặc biệt là khi nhìn thấy cử động của Diệp Phong, rốt cuộc Bộ Soái cũng làm ra quyết định, sau khi cất toàn bộ Tiên Hoa ở trên bàn vào trong tiên giới thì bắt đầu bước chân với dáng vẻ cực kỳ phách lối ra khỏi phòng khách, sau đó đi thẳng tới chỗ phòng khách của Phượng Nhi.

"Xong xong xong!"

"Tại sao ta lại có cảm giác là Thiếu cung chủ sắp bị Diệp thiếu này dạy hư mất rồi!"

Nhìn thấy Bộ Soái với dáng vẻ cực kì phách lối đi ra khỏi phòng khách, Trương thúc đang đứng bên cạnh cũng cảm thấy có chút bất an!

"Trương thúc!"

"Ngươi nghe nói tới thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa hay chưa?"

Sau khi Bộ Soái rời khỏi đây, Diệp Phong cũng cảm thấy có chút nhàm chán, sau đó quay qua nhìn Trương thúc đang đứng bên cạnh hỏi thăm.

"Đương nhiên biết!"

"Thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa theo thứ tự là Bạch Diễm Độc Hoa, Huyền Băng Quỷ Hoa và Yêu Lôi Minh Hoa!"

"Ba loại thượng cổ Tiên Hoa này mỗi một loại đều có chỗ đặc thù!"

"Nhưng mà thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa này ngay cả trong thời đại thượng cổ cũng là tồn tại cực kỳ hi hữu cho nên cho dù là ở thời đại thượng cổ thì cũng không có bao nhiêu người từng nhìn thấy bọn chúng mà đối với người tu luyện trong thời đại này thì bọn chúng đã là tồn tại ở trong truyền thuyết!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Trương thúc cũng cười giải thích cho hắn biết.

"Trương thúc!"

"Vậy thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa này có chỗ đặc thù gì?"

Phát hiện Trương thúc lại biết được tình huống cũng ba loại thượng cổ đỉnh cấp Tiên Hoa, trong nháy mắt Diệp Phong cũng cảm thấy hứng thú sau đó quay qua nhìn đối phương tiếp tục hỏi thăm.

"Linh trí!"

"Ba loại thượng cổ đỉnh cấp Tiên Hoa này đều có thể đản sinh ra linh trí, thậm chí cuối cùng còn có thể hóa thành hình người, bước

vào con đường tu hành!"

"Có thể nói trong số Tiên Hoa, chỉ có ba loại đỉnh cấp Tiên Hoa này mới có thể đản sinh ra linh trí!"

"Hơn nữa ta đã từng xem một phần mật tân, một khi tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa này đản sinh ra linh trí, hóa thành hình người, bước vào con đường tu hành thì thực lực sẽ cực kì kinh khủng!"

Nhìn thấy Diệp Phong cảm thấy hứng thú như vậy, Trương thúc cũng cười nói tất cả tình huống mà mình biết ra.

"Hệ thống!"

"Vậy ba vạn gốc thượng cổ đỉnh cấp Tiên Hoa đổi mới hôm nay có đản sinh ra linh trí hay không?"

Biết được tình huống này, Diệp Phong cũng trực tiếp hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Không có đản sinh ra linh trí, mặc dù ba loại đỉnh cấp Tiên Hoa này có khả năng đản sinh ra linh trí nhưng muốn đản sinh ra linh trí thì bọn chúng cần thôn phệ vô số gốc Tiên Hoa đủ các loại sau đó trải qua năm tháng dài đằng đẵng mới có thể đảng sinh ra linh trí!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống cũng vang lên trong đầu hắn.

"Hóa ra là như vậy!"

"Vậy ba vạn gốc đỉnh cấp Tiên Hoa này ta nên phá của như thế nào đây?"

Hiểu rõ được tình huống này, Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư.

"Trương thúc!"

"Hẳn là ngươi cũng đã nhận ra được thật ra thì ta chính là một tên bại gia tử!"

"Cho nên ta có một chuyện muốn thỉnh giáo ngươi một chút!"

"Chính là nếu như trong tay của ta có thượng cổ tam đại đỉnh tiêm Tiên Hoa thì ngươi nói thử xem ta phải phá của như thế nào mới vui hơn một chút?"

Trầm mặc một lát sau, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Trương thúc hỏi thăm.

? ? ?

Nếu?

Nhìn dáng vẻ này của ngươi không hề giống như là nếu!

Nhìn thấy Diệp Phong tràn đầy mong đợi nhìn mình, thời khắc này, Trương thúc có chút luống cuống, không biết tại sao nhưng hắn luôn có cảm giác là trong tay của đối phương thật sự có thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa!

"Diệp thiếu!"

"Đừng làm rộn!"

"Cho dù là nếu thì cũng không thể phá của!"

"Không nói khoa trương một chút nào, Bạch Diễm Độc Hoa, Huyền Băng Quỷ Hoa và Yêu Lôi Minh Hoa, ba loại thượng cổ đỉnh cấp Tiên Hoa này tuyệt đối là Tiên Hoa mà tất cả Tiên Hoa Sư đều muốn lấy được nhất trong đời mình, cho dù không lấy được nhưng lúc còn sống có thể tận mắt nhìn thấy bất kỳ một loại nào trong đó thì đối với bất kỳ một vị Tiên Hoa Sư nào cũng có thể nói là chết không hối tiếc!"

Sau khi tỉnh táo lại, Trương thúc cũng nhìn về phía Diệp Phong vội vàng khuyên.

Hả?

Nhìn một chút, chết cũng không tiếc?

Người nói vô ý, người nghe hữu tâm!

Nghe được Trương thúc nói như vậy, Diệp Phong lại hai mắt tỏa

sáng, sau đó tràn đầy hưng phấn nhìn về phía Trương thúc lên tiếng nói ra: "Trương thúc, vẫn là ngươi biết chơi, ừ nhìn như là đang thuyết phục ta nhưng vẫn nói cho ta biết phải phá của như thế nào!"

? ? ?

Mẹ nó, ta nói gì với ngươi rồi?

Còn nữa, ngươi nói như vậy là có ý gì?

Đã nói là nếu?

Mẹ nó, trong tay ngươi có thật à!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Trương thúc cả người đều choáng váng, mà ánh mắt khi nhìn về phía Diệp Phong lần nữa thì tràn ngập thì em khó có thể tin!

"Chờ một chút!"

"Diệp thiếu, ngươi đừng làm rộn!"

"Bây giờ ta chỉ muốn biết một chuyện thôi, đó là trong tay ngươi thật sự có thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa hay sao?"

Sau khi kịp phản ứng lại, Trương thúc cũng vội vàng nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Trương thúc!"

"Thực không dám giấu giếm, thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa này đúng là trong tay của ta có một ít!"

Nghe được Trương thúc hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười trả lời đối phương.

Hả?

Chương 695 - Trương thúc, còn phải nhờ vào ngươi

Không phải có một gốc?

Là mẹ nó có một ít?

Nghe được Diệp Phong trả lời mình như vậy, Trương thúc cũng hít một hơi thật sâu, sau đó trực tiếp xông ra khỏi phòng khách, nhanh chóng đi tới phòng khách của Phượng Tiêu Tiêu, hắn phải lập tức thông báo tin tức nặng ký này cho Thiếu cung chủ mới được!

Một bên khác!

"Tiêu Tiêu!"

"Hôm nay ngươi có hài lòng hay không?"

Sau khi lãng phí sạch sẽ Vân Lãng La Hoa, Thanh Linh Cốt Hoa và Thiên Nguyệt Mệnh Hoa trong tay, Bộ Soái cũng trưng vẻ mặt đắc ý ra nhìn về phía Phượng Tiêu Tiêu sắp điên rồi lên tiếng hỏi thăm.

"Vui vẻ!"

"Ta sắp vui vẻ đến chết rồi!"

Nghe được Bộ Soái hỏi mình như thế, Phượng Tiêu Tiêu cũng cắn răng nghiến lợi lên tiếng đáp lại!

Nhưng nhìn hơn hai trăm gốc Tiên Hoa hi hữu đã bị nghiền nát ở dưới đất, Phượng Tiêu Tiêu cảm thấy lòng của mình sắp vỡ tan ra rồi!

Bành!

Đúng lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị phá tan, Trương thúc cũng thần sắc lo lắng từ bên ngoài đi vào, sau đó nhìn về phía Bộ Soái lên tiếng nói ra: "Thiếu cung chủ, việc lớn không tốt!"

"Trương thúc!"

"Xảy ra chuyện gì?"

Nghe được Trương thúc nói như vậy, đặc biệt là chú ý tới vẻ mặt lo lắng của Trương thúc, Bộ Soái cũng mặt lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm.

"Thiếu cung chủ!"

"Diệp thiếu lại muốn phá của!"

"Hơn nữa lần này có thể hắn sẽ phát rồ hơn nữa!"

"Cho nên cho dù phải trả ra cái giá như thế nào thì chúng ta nhất định cũng phải khuyên nhủ Diệp thiếu mới được!"

Lúc này Trương thúc cũng tranh thủ nói ra tình huống.

"Cái gì!"

"Diệp thiếu lại muốn phá của rồi?"

Nghe được Trương thúc nói như vậy, trên mặt Bộ Soái lại lộ ra vẻ hưng phấn lập tức đứng dậy, sau đó nhìn về phía Phượng Tiêu Tiêu lên tiếng nói: "Tiêu Tiêu, Diệp thiếu sắp bắt đầu phá của, ta phải tranh thủ đi học tập một chút nếu như có thể tham dự vào trong quá trình đó thì càng tốt hơn nữa, ta sẽ không quấy rầy ngươi nghỉ ngơi!"

Nói xong, Bộ Soái vô cùng lo lắng lập tức rời khỏi phòng khách của Phượng Tiêu Tiêu, nhanh chóng chạy tới phòng khách của mình.

Choáng váng!

Nhìn thấy Bộ Soái vẻ mặt hưng phấn chạy khỏi phòng khách, Phượng Tiêu Tiêu và Trương thúc đang đứng bên cạnh đều ngốc ra tại chỗ.

"Xong xong xong!"

"Thiếu cung chủ bị Diệp thiếu đó dạy hư thật rồi!"

"Bây giờ sao còn mê luyến phá của nữa?"

Sau khi tỉnh táo lại, Trương thúc cũng nở một nụ cười khổ, hắn hoàn toàn không ngờ được là chỉ mới quen biết một hồi như vậy mà Diệp thiếu đó đã tạo thành ảnh hưởng lớn như vậy cho Thiếu cung chủ nhà mình!

"Trương thúc!"

"Bộ Soái chính là phu quân tương lai của ta, nhưng mà ngươi coi đi bây giờ hắn đã trở thành người như thế nào rồi!"

"Mà nguyên nhân gây ra tất cả mọi chuyện này chính là Diệp thiếu mà các ngươi vừa mới nói đúng không!"

"Không được, ta nhất định phải tìm hắn tính sổ, hơn nữa tuyệt không thể để cho Bộ Soái tiếp tục làm bạn với đối phương!"

Nói xong, Phượng Tiêu Tiêu cũng nhanh chân rời khỏi phòng khách, sau đó nhanh chóng đi đến phòng khách của Bộ Soái!

"Chờ một chút!"

"Các ngươi chớ đi!"

"Ta còn chưa có nói với các ngươi Diệp thiếu muốn phá của Tiên Hoa gì mà!"

Khi Phượng Tiêu Tiêu cũng rời khỏi phòng khách, Trương thúc bỗng nhiên nhớ tới một chuyện, sau đó vội vàng chạy ra khỏi phòng khách, lập tức đuổi theo hai người.

...

"Diệp thiếu!"

"Ta nghe Trương thúc nói ngươi lại chuẩn bị phá của rồi?"

"Hơn nữa lần này sẽ phá của càng phát rồ hơn nữa?"

Sau khi Bộ Soái trở lại phòng khách của mình, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Không sai!"

"Thế nào, Bộ huynh cũng muốn tham dự?"

Nhìn thấy dáng vẻ tràn đầy hưng phấn của Bộ Soái, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười hỏi thăm, đồng thời trong lòng âm thầm nghĩ: "Lần này ta phá của là thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên

Hoa, Bộ Soái này không những không có phản ứng gì quá lớn mà ngược lại còn muốn tham dự vào trong quá trình này, đây là triệt để ngộ ra sao?"

Diệp Phong không biết, chuyện hắn muốn phá thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa Trương thúc còn chưa kịp nói với Bộ Soái!

"Diệp thiếu!"

“Đúng là ta có ý nghĩ này!”

"Bởi vì ta đã cảm nhận được niềm vui sướng khi phá của không biết Diệp thiếu có thể cho ta một cơ hội tham dự vào quá trình này hay không?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Bộ Soái cũng nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng mình.

"Đương nhiên có thể!"

"Nếu như Bộ huynh muốn giúp đỡ, vậy thì không còn gì tốt hơn!"

"Dù sao hành vi phá của lần này đúng là ta cần một số người hỗ trợ ta mới được!"

Nghe được Bộ Soái nói như vậy, Diệp Phong cũng cười gật đầu đáp ứng.

"Không được!"

"Bộ Soái, ngươi nhìn coi bây giờ ngươi đã trở thành một người như thế nào rồi!"

"Có phải ngươi đã quên thân phận của mình rồi hay không?"

"Nếu như ngươi tiếp tục chơi với hắn nữa thì sẽ trở thành một tên bại gia tử bất học vô thuật!"

Đúng lúc này, Phượng Tiêu Tiêu lại đi từ bên ngoài vào sau đó sắc mặt lạnh lùng nói ra ý kiến của mình!

Ba!

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên để một cái tiên giới lên trên bàn sau đó nhìn về phía Phượng Tiêu Tiêu lên tiếng nói ra: "Bên trong cái tiên giới này có hai ngàn gốc Vân Lãng La Hoa, hoặc là ta nghiền nát toàn bộ chúng nó hoặc là ngươi nghiền nát một ngàn năm trăm gốc, sau đó năm trăm gốc còn lại coi như công tác phí đưa cho ngươi, chính ngươi quyết định đi!"

"Diệp thiếu!"

"Vậy ngươi muốn cho ta dùng chân trái nghiền nát một ngàn năm trăm gốc Vân Lãng La Hoa hay là dùng chân phải nghiền nát một ngàn năm trăm gốc Vân Lãng La Hoa này?"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Phượng Tiêu Tiêu đầu tiên là sững sờ, sau đó cực kỳ quyết đoán đưa ra lựa chọn chính xác nhất!

Đạp! Đạp! Đạp!

Lúc này, Trương thúc vừa mới chạy tới nhìn thấy cảnh này thì trên mặt cũng lộ ra vẻ hoảng sợ liên tiếp lui về sau mấy bước sau đó kinh hãi nói: "Chỉ trong nháy mắt như thế mà Thiếu phu nhân tương lai cũng luân hãm?"

Một lát sau!

"Ba vị!"

"Trong tay của ta có thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa mỗi loại một vạn gốc!"

Chương 696 - Ngọa tào! Diệp thiếu, ngươi đừng chơi ta

"Cho nên ta muốn dùng ba vạn gốc thượng cổ đỉnh cấp Tiên Hoa này dựng ra một cái lầu hoa lớn!"

"Sau đó tối hôm nay ta sẽ dùng một mồi lửa trực tiếp đốt nó ngay trước mặt vô số Tiên Hoa Sư của Thiên Hoa Đảo, để tất cả Tiên Hoa Sư đều nhìn thấy cảnh tượng rực rỡ màu sắc này!"

Nhìn ba người Bộ Soái, Phượng Tiêu Tiêu và Trương thúc đang đứng trước mặt mình, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt thành thật ra nói ra ý nghĩ của mình.

"Cái gì! ! !"

"Trong tay ngươi có thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa?"

"Hơn nữa còn là mỗi loại một vạn gốc?"

"Sau đó ngươi muốn dùng ba vạn gốc đỉnh cấp Tiên Hoa dựng ra một cái lầu hoa lớn, sau đó dùng một mồi lửa đốt đi ngay trước mặt vô số Tiên Hoa Sư?"

Nghe được ý tưởng phá của cực kì phát rồ này của Diệp Phong, ba người kinh hãi đến tròng mắt đều sắp tuôn ra ngoài, thậm chí bây giờ bọn họ đều muốn hét lớn với Diệp Phong một tiếng: "Ngươi có còn là người hay không, chó cũng không làm ra được chuyện phát rồ như vậy đâu!"

Bọn họ không dám tưởng tượng lúc này mấy chục vạn người tu luyện yêu thích Tiên Hoa và Tiên Hoa Sư đang tụ tập ở Thiên Hoa Đảo nhìn thấy cảnh tượng đó thì đến lúc đó có thể tất cả bọn họ đều điên mất hay không!

Hô!

Lúc này, Bộ Soái cũng thở một hơi dài, sau đó nhìn về phía Diệp Phong run giọng hỏi: "Diệp thiếu, ngươi đang nói đùa với chúng ta có đúng không?"

"Bộ huynh!"

"Ngươi cảm thấy ta giống như là đang đùa với các ngươi hay sao?"

"Nhưng mà ta có thể nghĩ ra được ý tưởng phá của này đúng là phải cảm ơn Trương thúc một tiếng mới được, nếu không có lời nhắc nhở của hắn thì ta hoàn toàn không thể nghĩ ra được ý tưởng này!"

Nghe được Bộ Soái hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười trả lời.

"Ngọa tào!"

"Đừng có chơi ta!"

"Mẹ nó, ta nhắc nhở ngươi từ khi nào?"

"Nếu như sau này bị vô số Tiên Hoa Sư biết được ý tưởng phát rồ này là ta giúp ngươi nghĩ ra thì đến lúc đó bọn họ sẽ thiên đao vạn quả ta!"

Trương thúc đang đứng bên cạnh nghe hắn nói như vậy thì trong nháy mắt cả người trở nên luống cuống, nhìn thấy Bộ Soái và Phượng Tiêu Tiêu đều dùng ánh mắt như đang muốn giết người nhìn về phía mình thì hắn cũng sụp đổ giải thích rõ cho hai người bọn họ biết: "Thiếu cung chủ, Phượng Nhi tiểu thư, sự thật không giống như các ngươi đang nghĩ đâu, ta thật sự không có nhắc nhở Diệp thiếu, ý tưởng này là do chính hắn nghĩ ra được hoàn toàn không có liên quan gì tới ta!"

"Trương thúc!"

"Ngươi chớ khiêm nhường!"

"Dựa vào bản lãnh của mình nghĩ ra được thì hãy thoải mái thừa nhận đi sợ cái gì chứ!"

Nghe được Trương thúc nói như vậy, Diệp Phong đang đứng bên cạnh cũng nói ra ý nghĩ của mình.

"Mẹ nó!"

"Ngươi chớ nói chuyện!"

"Nếu như ngươi còn tiếp tục nói như vậy nữa thì ta sẽ bị ngươi hại chết thật đó!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Trương thúc muốn chết luôn cho rồi, nếu như là hắn nghĩ ra thật thì chuyện này hắn sẵn sàng gánh nhưng mà thật sự là hắn chưa từng nói cái gì cả!

"Diệp thiếu!"

"Vậy ngươi nói thử xem ta đã nhắc nhở ngươi như thế nào sao ta không nhớ là ta đã từng nhắc nhở ngươi chứ?"

Trầm mặc một lát, Trương thúc cảm thấy mình không thể vô duyên vô cớ gánh cái tội này được, sau đó sắc mặt nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Trương thúc!"

"Không phải trước đó ngươi đã nói bất kỳ một vị Tiên Hoa Sư nào nếu như có thể nhìn thấy bất kỳ một loại nào trong số thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa khi còn sống thì cho dù đời này có chết cũng không hối tiếc hay sao?"

Nghe được Trương thúc hỏi mình như vậy, Diệp Phong cũng lên tiếng hỏi ngược lại.

"Không sai!"

"Đúng là ta từng nói như vậy!"

Trương thúc nghe xong thì cũng trực tiếp gật đầu thừa nhận!

"Sao lại không được!"

"Ta làm như vậy chính là vì trợ giúp vô số Tiên Hoa Sư hoàn thành tâm nguyện này!"

"Dù sao chỉ cần thấy được thì đời này bọn họ cũng sẽ không còn gì để tiếc nuối nữa!"

"Nếu như đã không còn tiếc nuối nữa thì những thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa này giữ lại cũng đâu có tác dụng gì nữa, còn không bằng đem ra đốt chơi!"

Lúc này, Diệp Phong cũng trừng vẻ mặt thành thật ra nhìn ba người giải thích rõ.

? ? ?

Nghe ngươi nói như vậy, đến lúc đó tất cả Tiên Hoa Sư còn phải cám ơn ngươi?

Sau khi nghe được Diệp Phong giải thích, ba người cũng đã hoàn toàn choáng váng!

Nhưng mà Bộ Soái và Phượng Tiêu Tiêu đã không trách Trương thúc, bởi vì Trương thúc không có vấn đề!

Dù sao ai mà ngờ được là Diệp Phong lại dựa vào một câu 'nhìn một chút, chết cũng không tiếc' mà nghĩ ra một ý tưởng phá của đến phát rồ như thế, tư duy này không phải là người bình thường có được!

"Thiếu cung chủ!"

"Phượng Nhi tiểu thư!"

"Các ngươi xem đi, chuyện này cũng không thể trách ta được, ta cũng không ngờ được là Diệp thiếu lại vì một câu nói cực kỳ bình thường của ta mà nghĩ ra một ý tưởng phá của không bình thường như thế!"

Lúc này, ba người Bộ Soái, Phượng Tiêu Tiêu và Trương thúc cũng đi qua một bên, sau đó Trương thúc gượng cười lên tiếng nói.

"Trương thúc!"

"Bây giờ chuyện này đã không còn quan trọng nữa mà quan trọng là chúng ta nên thuyết phục Diệp thiếu như thế nào để cho Diệp thiếu từ bỏ ý tưởng phá của này!"

"Dù sao đó cũng là thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa, chúng ta không thể trơ mắt mà nhìn bọn chúng bị Diệp thiếu hủy đi như vậy được!"

Nghe được Trương thúc nói như vậy, Bộ Soái lại vẻ mặt ngưng trọng nói ra ý nghĩ của mình.

"Bộ Soái!"

"Nơi này chính là Thiên Hoa Đảo, vậy chúng ta có thể mượn thân phận của Cổ đảo chủ để khuyên can Diệp thiếu dừng hành vi phá của này lại hay không?"

Lúc này, Phượng Tiêu Tiêu vẫn luôn im lặng không có lên tiếng lại đột nhiên đưa ra một lời đề nghị.

Hả?

Nghe được lời đề nghị này của Phượng Tiêu Tiêu, Bộ Soái cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó trên môi nở một nụ cười đi tới chỗ Diệp Phong.

"Diệp thiếu!"

"Nếu như ngươi muốn cho tất cả Tiên Hoa Sư đều nhìn thấy thì sợ là ngươi phải liên lạc với đảo chủ Thiên Hoa Đảo trước mới được!"

Chương 697 - Xong đời, Tu La Cung chúng ta bị kim sắc truyền thuyết bao vây

"Nếu như đối phương không đồng ý cho ngươi làm như vậy, vậy...!"

Không đợi Bộ Soái nói xong, Diệp Phong trực tiếp ngắt lời: "Vậy chúng ta cho nàng đủ lợi ích, để nàng đồng ý không được sao!"

"Ừm?"

"Cho nàng đủ lợi ích để cho nàng đồng ý?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, không chỉ Bộ Soái nở nụ cười mà ngay cả Phượng Tiêu Tiêu và Trương thúc đang đứng bên cạnh cũng đều cười theo!

Dù sao cho dù Diệp Phong cho đảo chủ Thiên Hoa Đảo lợi ích lớn như thế nào thì quyết định sau cùng vẫn nằm trong tay Bộ Soái!

"Diệp thiếu!"

"Nếu như ngươi cho tiền trà nước nhưng đối phương không đồng ý vậy thì có phải là chúng ta có thể kết thúc kế hoạch phá của này rồi hay không?"

Mặc dù Bộ Soái cảm thấy thao tác này tuyệt đối ổn nhưng nghĩ tới phải đề phòng chuyện ngoài ý muốn xảy ra cho nên quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Tại sao phải kết thúc?"

"Đảo chủ Thiên Hoa Đảo không đồng ý, vậy thì liên hệ cái thế lực cấp độ bá chủ sau lưng Thiên Hoa Đảo!"

"Nếu như cái thế lực cấp độ bá chủ đó cũng không đồng ý, vậy thì có thể ta phải vận dụng một chút thủ đoạn không bình thường!"

Nghe được Bộ Soái nói như vậy, Diệp Phong cũng giống như cười mà không phải cười nhìn đối phương nói ra ý nghĩ của mình.

"Ừm?"

"Thủ đoạn không phải bình thường?"

"Diệp thiếu, vậy thủ đoạn không bình thường mà ngươi nói chính là?"

Có chút hiếu kỳ, Bộ Soái cũng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

Ông! Ông! Ông!

Đúng lúc này, Bộ Soái bỗng nhiên phát hiện được Truyền âm Thạch trong ngực có phản ứng, sau đó trên mặt lộ vẻ áy náy quay qua nhìn Diệp Phong một cái sau đó lui qua một bên kích hoạt Truyền âm Thạch, hắn trước nghi hoặc không biết tại sao lúc này phụ thân của hắn lại liên hệ hắn!

"Mẹ nó!"

"Tên khốn kiếp nhà ngươi lại chọc tới người nào ở bên ngoài!"

"Ngươi có biết là bây giờ Tu La Cung chúng ta đang bị kim sắc truyền thuyết bao vây hay không!"

"Kim sắc truyền thuyết, chính là kim sắc truyền thuyết khiến cho vô số cường giả ở Hỗn Loạn Hoang Vực vừa nghe tin đã sợ mất

mật, bây giờ ta chỉ mặc một cái quần, mẹ nó, bây giờ ta rất hốt hoảng!"

Vừa mới kích hoạt Truyền âm Thạch thì giọng nói tràn đầy hoảng sợ của Bộ Thái Hưng đã vang lên ở trong đầu Bộ Soái.

? ? ?

Kim sắc truyền thuyết?

Tu La Cung bị kim sắc truyền thuyết bao vây?

Quan trọng nhất là còn liên quan tới ta?

Bối rối!

Nghe được phụ thân Bộ Thái Hưng nói như vậy, Bộ Soái cả người đều bối rối, bây giờ hắn rất muốn nói một câu, kim sắc truyền thuyết thần bí bỗng nhiên vây quanh Tu La Cung thì có liên quan gì tới hắn!

Chờ chút!

Đúng lúc này, Bộ Soái bỗng nhiên chú ý tới Diệp Phong đang đứng bên cạnh đang giống như cười mà không phải cười nhìn mình, tình huống này khiến cho hắn đột nhiên nhớ tới những gì mà đối phương vừa mới nói, sau đó một phỏng đoán cực kỳ khủng bố xuất hiện trong đầu của hắn.

"Diệp thiếu!"

"Ta cảm thấy cho dù ngươi không cho tiền trà nước thì đảo chủ Thiên Hoa Đảo cũng sẽ đồng ý chuyện này!"

Lúc này, Bộ Soái vì chứng minh phỏng đoán trong lòng mình cho nên trực tiếp nói cho Diệp Phong biết quyết định của mình!

"Mẹ nó!"

"Cuối cùng đã đi!"

"Bộ Soái, cái tên khốn kiếp nhà ngươi làm gì mà lại trêu chọc đến

đại khủng bố đứng sau kim sắc truyền thuyết?"

Mà ngay sau khi Bộ Soái nói xong câu đó, một bên khác, Bộ Thái Hưng cũng thở dài một hơi, sau đó tức giận tiếp tục mắng Bộ Soái!

"Trêu chọc?"

"Phụ thân, ngươi nói như vậy là có ý gì, đó chẳng qua là đại ca tốt của ta đùa ta một chút mà thôi!"

"Được rồi, ta phải tranh thủ làm việc cho đại ca tốt của ta, không muốn nói nhiều với ngươi nữa!"

Nói xong, Bộ Soái trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch.

Tu La Cung, đại điện!

"Tình huống như thế nào?"

"Đại khủng bố phía sau kim sắc truyền thuyết lại trở thành đại ca tốt của con trai ta?"

"Vậy chẳng phải là Tu La Cung ta muốn bay lên?"

Nhìn Truyền âm Thạch không có phản ứng, Bộ Thái Hưng đầu tiên là sững sờ, sau đó trên mặt toát ra vẻ vô cùng kích động!

Nhưng rất nhanh, trên mặt hắn lại lộ ra vẻ sụp đổ lẩm bẩm: "Các ngươi nói đùa thì nói đùa thôi, nhưng mà các ngươi hù dọa chúng ta làm gì, không thể chơi người khác như vậy được!"

...

Thiên Hoa Đảo, Thiên Hoa Thành, phòng khách quán rượu!

"Đại ca!"

"Khi nào chúng ta đi dựng lầu hoa lớn đó?"

"Ta đã có chút không thể chờ đợi!"

Lúc này, Bộ Soái cũng mặt lộ vẻ kích động nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm, hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp thiếu giàu

đến vô nhân tính trước mặt này lại là đại khủng bố đứng sau kim sắc truyền thuyết!

? ? ?

Vừa nãy còn gọi Diệp thiếu, bây giờ tại sao lại bỗng nhiên biến thành đại ca?

Hơn nữa, đã bàn là khuyên can rồi mà?

Hai người Phượng Tiêu Tiêu và Trương thúc đang đứng bên cạnh nghe Bộ Soái nói như vậy thì trên mặt cũng lộ ra vẻ khó hiểu sau đó đều dùng ánh mắt tràn đầy nghi hoặc quay qua nhìn Bộ Soái.

"Bộ huynh!"

"Khi nào dựng thì phải hỏi ý của đảo chủ Thiên Hoa Đảo trước!"

"Vừa khéo sư tôn ta vừa mới đi tìm Cổ đảo chủ, vậy bây giờ ta lập tức đi tìm sư tôn ta, thuận tiện thương lượng chuyện này với Cổ đảo chủ!"

"Nếu như có thể được Cổ đảo chủ đồng ý, đến lúc đó ta sẽ liên hệ ngươi!"

Nghe được Bộ Soái hỏi như vậy, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

Một lát sau!

"Thiếu cung chủ!"

"Có phải là có chuyện gì xảy ra rồi hay không?"

"Tại sao ngươi lại đột nhiên đồng ý với ý tưởng phá của này của Diệp thiếu?"

Sau khi Diệp Phong rời khỏi phòng khách, Trương thúc cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ nhìn về phía Bộ Soái lên tiếng hỏi thăm.

"Tại sao lại đồng ý?"

Nghe được Trương thúc hỏi như vậy, Bộ Soái lại nở một nụ cười

khổ sau đó quay qua nhìn hai người giải thích rõ cho bọn họ biết: "Đây cũng không phải là chuyện ta có đồng ý hay không mà là ta hoàn toàn không có tư cách quyết định chuyện này bởi vì trong mắt Diệp thiếu, chúng ta đều giống như sâu kiến!"

...

Chương 698 - Đều là một chút rác rưởi mà thôi, phá của thì phá của đi

Thiên Hoa Đảo, Thiên Hoa Điện!

"Thiên Tuyết!"

"Đồ đệ của ngươi muốn phá của, vậy thì để hắn phá của!"

"Tại sao còn kêu ta chuẩn bị tâm lý cho tốt, dù sao thì hắn phá của cũng không có liên quan gì tới ta?"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nhắc nhở mình, trên mặt Cổ Tiểu Vân cũng lộ ra vẻ khó hiểu lên tiếng hỏi thăm.

"Cổ đảo chủ!"

"Đó là do ngươi không hiểu rõ đồ để phá của này của ta!"

"Bởi vì những thứ mà hắn đem ra phá của đều là những thứ cực kỳ trân quý cho nên sẽ khiến cho những người xung quanh bị đả kích!"

Nhìn thấy Cổ Tiểu Vân không coi trọng lời nhắc nhở của mình, Lạc Thiên Tuyết cũng cười khổ giải thích rõ cho nàng biết.

"Thật sao?"

"Thiên Tuyết, nếu như ngươi nói như vậy thì ta cũng có chút mong đợi!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, trên mặt Cổ Tiểu Vân cũng lộ ra vẻ mong đợi nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

Ai!

Sao Cổ đảo chủ lại không chịu nghe lời khuyên bảo?

Vậy ta có nên nói cho nàng biết chuyện Diệp Phong đang định dùng thượng Cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa phá của hay không?

"Sư tôn!"

"Đệ tử đến rồi!"

Ngay trong lúc Lạc Thiên Tuyết tự hỏi xem mình có nên nói cho Cổ Tiểu Vân biết tình huống này hay không thì giọng nói của Diệp Phong bỗng nhiên vang lên ở lối vào đại điện ngay sau đó Diệp Phong trên mặt nở một nụ cười đi vào bên trong đại điện.

"Cổ đảo chủ!"

"Vị này chính là đồ đệ phá của Diệp Phong của ta!"

"Đồ nhi!"

"Vị này là Cổ đảo chủ!"

Sau khi Diệp Phong đi tới, Lạc Thiên Tuyết cũng giới thiệu cho hai người quen biết một phen.

"Diệp Phong!"

"Ta vừa mới nghe sư tôn ngươi nói là ngươi muốn phá của ở trên Thiên Hoa Đảo này của ta?"

"Không biết ngươi muốn phá của như thế nào?"

Sau khi Lạc Thiên Tuyết giới thiệu xong, trên mặt Cổ Tiểu Vân Cũng tràn đầy vẻ hiếu kỳ nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Cổ đảo chủ!"

"Nếu như ngươi cũng đã biết rồi thì có thể giúp ta một chuyện hay không?"

"Ta muốn mời ngươi giúp ta mời tất cả Tiên Hoa Sư và người tu luyện thích Tiên Hoa trên Thiên Hoa Đảo tập trung lại một chỗ sau đó tối hôm nay ta muốn mang đến cho bọn họ một niềm vui vô cùng to lớn!"

Nghe được Cổ Tiểu Vân nói như vậy, Diệp Phong cũng đi thẳng vào vấn đề nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Ta biết cái gì rồi?

Hơn nữa ngươi phá của thì cứ phá của đi tại sao còn muốn ta giúp ngươi tụ tập tất cả mọi người lại một chỗ?

Đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, sau đó mấy chục vạn người nhìn ngươi phá của, ngươi gọi cái này là kinh hỉ vô cùng lớn?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trên mặt Cổ Tiểu Vân cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

"Diệp Phong!"

"Vậy bây giờ ngươi hãy nói cho ta biết trước ngươi muốn phá của như thế nào?"

"Mà niềm vui vô cùng to lớn mà ngươi chuẩn bị là cái gì?"

"Nếu như ngươi không thể thuyết phục ta thì chắc chắn ta không thể nào giúp ngươi chuyện này được, dù sao lần này người tới đây tham gia đại hội ngắm hoa kém nhất cũng là thế lực nhất lưu, hơn nữa còn có không ít thế lực cấp độ bá chủ, nếu như ta tùy tiện tụ tập mọi người, lúc đó lại gây ra chuyện thì sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Thiên Hoa Đảo!"

Sau khi tỉnh táo lại, Cổ Tiểu Vân cũng nghiêm mặt lên tiếng nói với Diệp Phong.

"Thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa, trong tay của ta có mỗi loại một vạn gốc!"

"Ta muốn dùng ba vạn gốc thượng cổ đỉnh cấp Tiên Hoa này dựng ra một cái lầu hoa lớn, sau đó ban đêm, trực tiếp dùng một mồi lửa đốt đi ở ngay trước mặt tất cả mọi người!"

Nghe được Cổ Tiểu Vân hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng không có giấu diếm bà trực tiếp nói ra ý nghĩ của mình đồng thời còn lấy thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa mỗi loại một lốc từ trong không gian của hệ thống ra để chứng minh tất cả những gì mình nói đều là thật!

"Bạch Diễm Độc Hoa!"

"Huyền Băng Quỷ Hoa!"

"Yêu Lôi Minh Hoa!"

"Không ngờ được là bọn chúng thật sự tồn tại!"

Khi Cổ Tiểu Vân nhìn thấy Diệp Phong lấy ra ba cây Tiên Hoa, cả người đều bởi vì kích động mà run rẩy lên, nàng không ngờ được là khi mình còn sống mà có thể nhìn thấy được thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa trong truyền thuyết này!

Chờ chút!

Vừa nãy Diệp Phong nói trong tay hắn có ba vạn gốc thượng cổ đỉnh cấp Tiên Hoa!

Sau đó còn muốn một mồi lửa đốt đi trước mặt mấy chục vạn tên Tiên Hoa Sư vào tối nay?

Đúng lúc này, Cổ Tiểu Vân bỗng nhiên nhớ lại những gì mà Diệp Phong vừa mới nói, sau đó tràn đầy khiếp sợ nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng dò hỏi: "Diệp Phong, những gì ngươi mới nói là nói đùa với ta thôi đúng hay không?"

"Cổ đảo chủ!"

"Ta không có nói đùa với ngươi!"

"Nhưng mà ý tưởng phá của này của ta hắn là có thể thuyết phục được ngươi đúng không!"

"Dù sao để cho mấy chục vạn Tiên Hoa Sư có thể tận mắt thấy thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa trong truyền thuyết thì cũng coi như là giúp bọn họ hoàn thành được một tâm nguyện không phải hay sao!"

Nghe được Cổ Tiểu Vân nói như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười đáp lại.

"Thiên Tuyết!"

"Ngươi có biết Tiên Hoa mà đồ đệ phá của của ngươi muốn đốt là Tiên Hoa gì hay không?"

"Đó chính là tam đại thần hoa trong suy nghĩ của vô số Tiên Hoa Sư!"

"Mà bây giờ hắn lại chuẩn bị thiêu hủy toàn bộ, đây là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?"

"Hắn phá của như thế, ngươi cũng không biết quản hắn sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trên mặt Cổ Tiểu Vân cũng lộ ra vẻ lo lắng nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết, hi vọng Lạc Thiên Tuyết có thể quản Diệp Phong, từ đó để Diệp Phong từ bỏ ý tưởng phá của cực kỳ điên cuồng này!

"Cổ đảo chủ!"

"Ngươi đừng làm khó dễ ta!"

"Nếu nhưng ta có thể quản hắn thì ta đã nhúng tay vào từ lâu rồi!"

"Nhưng vấn đề là ta hoàn toàn không quản được hắn, dù sao những rác rưởi đó đều là của hắn!"

Nghe được Cổ Tiểu Vân nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ giang tay ra, sau đó gượng cười lên tiếng nói.

? ? ?

Chương 699 - Đều là một chút rác rưởi mà

thôi, phá của thì phá của đi (2)

Những rác rưởi đó?

Ngươi gọi thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa là rác rưởi?

Điên rồi!

Nghe được câu trả lời này của Lạc Thiên Tuyết, Cổ Tiểu Vân cảm thấy cả người đều muốn điên rồi, đồ đệ phá của còn chưa tính, ngay cả sư tôn mà ánh mắt cũng cao như vậy sao?

Đó chính là tam đại thần hoa trong suy nghĩ của Tiên Hoa Sư bọn họ!

Hô!

Thở một hơi dài, Cổ Tiểu Vân cũng yên lặng đi qua một bên, sau đó trực tiếp lấy Truyền âm Thạch ra liên hệ Hồ Ly, thầm nghĩ trong lòng: "Xem ra vẫn phải để Hồ Ly xuất thủ mới được, nếu như Hồ Ly biết đồ đệ và đồ tôn mình phá của như thế thì sợ cũng phải bị tức chết đi được!"

"Hồ Ly!"

"Ta có một chuyện cực kỳ quan trọng muốn nói cho ngươi!"

"Đó chính là ngươi có biết đồ tôn của ngươi Diệp Phong phá của cỡ nào hay không?"

"Hắn lại muốn dùng thượng cổ..."

Sau khi kích hoạt Truyền âm Thạch, Cổ Tiểu Vân vội vàng nói ra tình huống bên này, nhưng mà nàng còn chưa nói dứt lời thì đã bị Hồ Ly bên kia ngắt ngang!

"Tiểu Vân!"

"Ta đoán được ngươi muốn nói cái gì rồi!"

"Nhưng mặc dù Diệp Phong là đồ tôn của ta nhưng hắn còn là Thái

Thượng trưởng lão của Thánh Địa, còn là Diệp đại bá của ta, ta thân là một vãn bối, không thể tùy tiện nhúng tay vào chuyện của trưởng bối!"

Đoán được Cổ Tiểu Vân muốn nói gì, lúc này Hồ Lỵ cũng cười khổ giải thích rõ.

? ? ?

Đồ tôn?

Diệp trưởng lão?

Còn mẹ nó Diệp đại bá?

Các ngươi làm cái gì, quan hệ loạn như vậy?

Nghe được Hồ Lỵ nói như vậy, Cổ Tiểu Vân cảm thấy đầu của mình đều muốn nổ!

"Tiểu Vân!"

"Tóm lại một câu, Diệp đại bá đó của ta cũng không phải người bình thường, cho nên hắn muốn phá của như thế nào thì để cho hắn phá của như thế đó đi!"

"Hơn nữa cũng chỉ là một chút rác rưởi mà thôi, phá của thì phá của đi!"

"Không nói, bên này ta còn có chút chuyện, có thời gian rảnh sẽ đi tìm ngươi!"

Lúc này, Hồ Lỵ cũng lên tiếng lần nữa, sau đó trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch.

"Xong!"

"Chuyện không những không giải quyết được mà mẹ nó bây giờ còn xuất hiện thêm một Đại bá!"

"Toàn là những chuyện gì đâu không à!"

Thấy Truyền âm Thạch không có phản ứng gì nữa, Cổ Tiểu Vân cả

người đều bối rối!

Dù sao nàng và Hồ Lỵ là cùng thế hệ, mà Diệp Phong lại là Đại bá của Hồ Lỵ, như vậy thì không phải là cũng tương đương với là Đại bá của nàng hay sao!

Nghĩ đến đây, trong lúc nhất thời Cổ Tiểu Vân cũng không biết nên đối mặt với Diệp Phong như thế nào!

"Chuyện càng ngày càng trở nên phức tạp!"

"Xem ra muốn giải quyết chuyện này thì chỉ có thể liên hệ với Thiếu cung chủ!"

Nghĩ đến đây, Cổ Tiểu Vân cũng vận dụng Truyền âm Thạch trực tiếp liên hệ với Bộ Soái!

Rất nhanh!

"Thiếu cung chủ!"

"Xảy ra chuyện lớn, thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa trong truyền thuyết xuất hiện, bây giờ đang nằm ở trong tay của một thanh niên!"

"Mà hắn đang định đốt toàn bộ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa..."

Sau khi kích hoạt Truyền âm Thạch, Cổ Tiểu Vân cũng vội vàng nói ra tình huống bên này, nhưng lời còn chưa nói hết thì đã bị Bộ Soái ở một bên khác trực tiếp ngắt lời!

Tiết tấu quen thuộc này khiến cho Cổ Tiểu Vân đột nhiên có chút bất an!

"Cổ đảo chủ!"

"Ngươi nói như vậy là có ý gì?"

"Thế nào, đại ca ta muốn đốt chút Tiên Hoa chơi mà ngươi cũng không vui?"

"Đó cũng không phải là đồ của ngươi thì ngươi quan tâm làm cái

gì?"

Rất nhanh, giọng nói của Bộ Soái vang lên trong đầu Cổ Tiểu Vân.

? ? ?

Đại ca?

Từ khi nào mà Diệp Phong trở thành đại ca của Thiếu cung chủ?

Vậy Thiếu cung chủ cũng gọi hắn là đại ca, ta nên gọi hắn là cái gì?

Điên rồi!

Lúc này Cổ Tiểu Vân thật sự muốn điên rồi, nàng không thể nào hiểu được tại sao Diệp Phong lại có nhiều thân phận như vậy!

"Thiếu cung chủ!"

"Vậy chuyện của Diệp thiếu ta không cần phải để ý đến đúng không?"

Sau khi tỉnh táo lại, Cổ Tiểu Vân cũng cố gắng để cho mình bình tĩnh trở lại, sau đó hỏi thăm Bộ Soái.

"Cổ đảo chủ!"

"Cái gì gọi là ngươi không cần phải để ý đến?"

"Đại ca ta muốn phóng hỏa chơi trước mặt mấy chục vạn Tiên Hoa Sư, không phải ngươi nên hỗ trợ triệu tập những người kia lại hay sao?"

"Chuyện này mà cũng cần ta dạy cho ngươi làm hay sao?"

"Còn nữa, nhìn thấy đại ca ta giống như nhìn thấy ta, cho nên tốt nhất là ngươi nên cung kính với đại ca của ta một chút, nếu không ngươi cũng đừng trách ta không khách sáo với ngươi!"

Nói xong, Bộ Soái trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch.

Tình huống như thế nào?

Rốt cuộc là tình huống như thế nào!

Ta dùng Truyền âm Thạch liên hệ hai người, chẳng những không có giải quyết vấn đề mà ngược lại còn có thêm một Diệp đại gia?

"Diệp thiếu!"

"Ta suy nghĩ lại rồi, ta cảm thấy ý tưởng phá của này của ngươi cực kỳ không tệ!"

"Cho nên người cứ việc bố trí đi đến lúc đó ta hứa sẽ triệu tập tất cả mọi người tới đây!"

Sau khi Cổ Tiểu Vân về tới, trên mặt lộ ra vẻ cung kính nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Cổ đảo chủ đi làm gì đó, tại sao đi một lúc trở về thì Diệp Phong trực tiếp biến thành Diệp thiếu rồi?"

"Hơn nữa còn trực tiếp đồng ý với ý tưởng phá của cực kì phát rồ này của Diệp Phong?"

"Không tiếp tục cứu vớt ba vạn gốc Tiên Hoa đó nữa hay sao?"

Lạc Thiên Tuyết đang đứng bên cạnh nghe được Cổ Tiểu Vân nói như vậy thì trên mặt cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

...

Một canh giờ qua đi!

"Diệp thiếu!"

"Đây chính là quảng trường trung tâm của đại hội ngắm hoa!"

"Trước mắt hơn vạn loại Tiên Hoa quý báu đều đã được đặt ở đây, mà cháu ngồi của chúng ta bây giờ vừa khéo chính là ở vị trí trung tâm của quảng trường, thích hợp để xây dựng một cái lầu hoa lớn!

Sau khi Cổ Tiểu Vân dẫn theo Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết, Bộ Soái, Phượng Tiêu Tiêu và Trương thúc đến đây thì vội vàng giải

thích rõ tình huống.

"Không tệ!"

"Vậy còn chờ gì đâu, mọi người bắt đầu làm việc đi!"

Chương 700 - Diệp thiếu mà bọn họ nói là ai vậy, mẹ nó ta không biết

Nghe được Cổ Tiểu Vân nói như vậy, Diệp Phong cũng cười lớn lên tiếng nói với mọi người sau đó lấy toàn bộ ba vạn gốc thượng cổ đỉnh cấp Tiên Hoa từ trong không gian của hệ thống ra.

"Đồ nhi!"

"Không thể không nói, ngươi rất là biết chơi a!"

"Ở hạ giới, ngươi luyện chế ra Thần Đan, sau đó giẫm cho nát bét trước mặt mấy chục vạn tên Luyện Đan Sư!"

"Bây giờ đến thượng giới, ngươi lại lấy ra Thần Hoa trong mắt tất cả Tiên Hoa Sư, chuẩn bị thiêu hủy trước mặt mấy chục vạn tên Tiên Hoa Sư!"

"Quả nhiên là phá của không thấy máu, người đi không lưu danh!"

Khi tất cả mọi người đều bận rộn dựng lầu hoa lớn, Lạc Thiên Tuyết cũng trêu ghẹo Diệp Phong.

"Sư tôn!"

"Thật ra thì bọn họ không lỗ!"

"Bởi vì có ta cho nên bọn họ mới có thể nhìn thấy được Thần Đan và thần hoa trong truyền thuyết khi bọn họ còn sống, như vậy cũng coi như là đã giúp bọn họ hoàn thành một cái tâm nguyện rồi!"

"Nói như vậy thì bọn họ còn phải cảm ơn ta một tiếng!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Diệp Phong cũng cười đáp lại.

"Đúng rồi!"

"Đến lúc đó ngươi chuẩn bị cho ai nhóm lửa lầu hoa lớn?"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó trên mặt lộ ra vẻ hiếu kỳ trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

Xoát! Xoát! Xoát!

Theo Lạc Thiên Tuyết vừa nói dứt câu, bốn người Cổ Tiểu Vân, Bộ Soái, Phượng Tiêu Tiêu và Trương thúc đang bận bịu ở cách đó không xa đều tập trung nghe ngóng, nói thật, bọn họ cũng rất muốn biết đến lúc đó ai sẽ xui xẻo đến mức trở thành người châm lửa!

"Trương thúc!"

"Chuyện châm lửa nhất định phải để cho Trương thúc làm!"

"Dù sao ý tưởng này chính là hắn giúp ta nghĩ ra chúng ta cũng không thể nào cướp đoạt công lao của Trương thúc!"

"Không nói khoa trương một chút nào, đêm xuống, trong khoảnh khắc khi nhóm lửa đốt lầu hoa lớn thì sẽ là khoảnh khắc đỉnh cao nhất trong cuộc đời của Trương thúc!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt thành thật nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Cái ý tưởng này thì có liên quan đếch gì đến ta!

Hơn nữa đừng có tùy tiện đem công lao gộp lên trên người của ta, ta sợ ta không gánh được!

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, Trương thúc đang đứng bên cạnh cảm giác cả người đều muốn điên rồi!

Hô!

Mà ba người còn lại nghe được Diệp Phong trả lời như vậy thì lại thở phào nhẹ nhõm, dù sao chỉ cần không phải mình thì cho dù có là ai cũng đã không còn quan trọng nữa!

...

Ngoài quảng trường trung tâm!

"Chư vị!"

"Chúng ta bỗng nhiên đều tụ tập ở chỗ này, ta chỉ muốn hỏi một chuyện, các ngươi đều là vì Diệp thiếu mà tới?"

Nhìn thủ lĩnh mấy thế lực lớn xung quanh, tông chủ Yêu Hồn Tông Ngô Lâm là người đầu tiên lên tiếng phá vỡ sự trầm mặc.

"Ồ!"

"Ngô tông chủ, ngươi cũng biết Diệp thiếu?"

Nghe được Ngô Lâm hỏi như vậy, tông chủ Kim Tinh Tông Chu Chính Thiên trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên lên tiếng hỏi.

"Ha ha ha!"

"Xem ra tất cả mọi người là người một nhà!"

Ngay sau đó, Cốc Chủ Tiên Trùng Cốc Vũ Túc cũng cười lớn lên tiếng nói.

"Chư vị, hôm nay chúng ta có thể gặp được Diệp thiếu ở Thiên Hoa Đảo cũng là duyên phận của chúng ta!"

"Sau này chúng ta phải liên hệ với nhau nhiều hơn!"

Sau đó, tông chủ Bát Phương Tông Đỗ Tuyền Dương cũng cười lớn, lên tiếng nói.

"Mẹ nó!"

"Ta là ai?"

"Ta ở đâu?"

"Diệp thiếu mà bọn họ nói là ai, mẹ nó ta không biết!"

Lúc này, tông chủ Thánh Hỏa Tông Cát Phong đang đứng bên cạnh nghe được mọi người nói như vậy thì cả người đều bối rối, hắn nhìn thấy rất nhiều người đều chạy qua bên này cho nên mới đi theo tới tham gia náo nhiệt!

"Ha ha ha!"

"Lúc trước con trai của ta là Đỗ Thiên Nhất bán quyền quản lý chín tòa thành trấn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường cho Diệp thiếu với giá trên trời chín miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch, khi ta vừa biết được tin tức này thì ta cầm theo đại khảm đao đi tìm con trai của ta, suýt chút nữa là ta chặt chết nó rồi!"

"Nhưng mà đáng tiếc là đứa con trai đó của ta không thể đi theo bên cạnh Diệp thiếu!"

Nói xong, trên mặt Đỗ Tuyền Dương cũng lộ ra vẻ tiếc nuối.

"Đỗ tông chủ, ngươi như vậy vẫn còn tốt!"

"Đứa con trai của ta là Vũ Phong, vốn là đi Vạn Trùng Đại Trận tìm đại bá của hắn, trùng hợp lại gặp được Diệp thiếu ở đó, lúc đầu vốn có thể giúp Diệp thiếu không ít việc, kết quả lại bị đại ca của ta dùng chưởng đao đánh ngất xỉu nhiều lần!"

"Cuối cùng đáng giận hơn là đại ca của ta lại cướp lấy cơ duyên của con trai của ta cuối cùng chạy theo Diệp thiếu!"

Lúc này, Vũ Túc cũng cực kỳ buồn bực kể ra tao ngộ của mình.

Nhưng mà sau khi hai người nói xong thì lại liếc nhau một cái rồi nở nụ cười, dù sao hai người bọn họ vốn quen biết với nhau, những tình huống này bọn họ cũng đều biết được, bây giờ nói ra chỉ là nói cho những người khác nghe được mà thôi.

"Đỗ tông chủ, Vũ cốc chủ!"

"Không ngờ được là các người đều dựa vào con trai của mình mà

quen biết được Diệp thiếu!"

"Nghe các ngươi nói xong, bây giờ ta cũng muốn trở về đánh cho đứa con trai phế vật đó của ta một trận!"

"Các ngươi không biết, ta bị thủ hạ của Diệp thiếu bắt từ Yêu Hồn Tông đến, hơn nữa còn trong chớp mắt xuất hiện ở Đệ Tam Tiên Vực, không sợ các ngươi cười ta, lúc đó mẹ nói ta sắp sợ đến tè ra quần!"

"Kết quả các ngươi đoán thử xem, Diệp thiếu baxter tới đó không phải là vì giết ta mà chỉ muốn hỏi xem là một con Tiên Thú do ta gửi lại ở Phong Thiên Thú Liệp Tràng có bán hay không?"

Lúc này, tông chủ Yêu Hồn Tông Ngô Lâm cũng nói ra quá trình mà mình quen biết Diệp Phong.

"Chư vị!"

"Nghe các ngươi nói xong thì ta cảm thấy đứa con trai của ta vẫn may mắn lắm!"

"Các ngươi không biết, con trai của ta Chu Dương là một đứa chỉ biết ăn thôi!"

"Mà hắn gặp được Diệp thiếu, vì có thể mua được một mớ Độc Giác Huyền Trư Đản trong tay Diệp thiếu ăn mà khuyên ta bán tông môn đi, lúc ấy suýt chút nữa là ta bị tức chết!"

Chương 701 - Lấy máu con trai của ta, hỏi xem rốt cuộc hắn có quen biết với Diệp thiếu hay không

"Nhưng mà cuối cùng may mắn là con trai của ta Chu Dương đã trở thành thủ hạ của Diệp thiếu!"

Lúc này, tông chủ Kim Tinh Tông Chu Chính Thiên cũng vẻ mặt đắc ý nhìn đám người lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Ngô tông chủ, ngươi đi làm cái gì?"

Lúc này, khi mọi người phát hiện tông chủ Yêu Hồn Tông Ngô Lâm lấy một cây chủy thủ từ trong tiên giới ra đi đến nơi xa thì trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc lên tiếng hỏi thăm.

"Đi làm cái gì?"

"Đương nhiên là về lấy máu của con trai của ta sau đó ép hỏi hắn rốt cuộc hắn có quen biết với Diệp thiếu hay không, ta không thể để cho hắn tiếp tục lừa gạt ta nữa!"

Ngô Lâm nghe được mọi người hỏi thăm mình thì cũng trưng vẻ mặt thành thật ra giải thích rõ với bọn họ.

Dù sao con trai của tất cả mọi người đều quen biết với Diệp thiếu, vậy tại sao con của hắn lại không quen biết với Diệp thiếu!

"Ngô tông chủ!"

"Ép hỏi, chuyện này không nóng nảy!"

"Chúng ta đi gặp Diệp thiếu trước đi!"

Nghe được Ngô Lâm nói như vậy, mọi người đều nở một nụ cười khổ sau đó Chu Chính Thiên vội vàng khuyên bảo.

Mà khi bốn người đang chuẩn bị tiến vào quảng trường trung tâm thì chợt nhớ lại còn có một người nữa đứng bên cạnh sau đó tất cả quay đầu nhìn về phía tông chủ Thánh Hỏa Tông Cát Phong.

"Chư vị!"

"Chuyện này. . . chuyện này..."

"Nếu như đó là ta chỉ đến đây tham gia náo nhiệt hoàn toàn không quen biết với Diệp thiếu mà các ngươi nói thì các ngươi có tin hay không?"

Nhìn thấy ánh mắt mọi người đều nhìn về mình, trên mặt Cát

Phong cũng lộ ra vẻ lúng túng nhìn về phía mọi người giải thích rõ.

"Cát tông chủ!"

"Vậy con của ngươi có quen biết với Diệp thiếu hay không?"

"Nếu không ngươi hỏi con của ngươi trước?"

Nghe được Cát Phong nói như vậy, Ngô Lâm cũng lên tiếng nhắc nhở.

? ? ?

Hỏi con trai của ta?

Nhưng mà mẹ nó ta không có con trai!

Nghe các ngươi nói xong, bây giờ ta chỉ hận không thể tranh thủ trở về sinh ra mấy đứa con trai!

Nghe được Ngô Lâm nhắc nhở, trên mặt Cát Phong cũng lộ ra vẻ lúng túng giải thích rõ với bọn họ: "Ngô tông chủ, chuyện này, ta không có con trai, chỉ có ba đứa con gái mà thôi, cho nên hẳn là ta không có quen biết với Diệp thiếu mà các ngươi nói, nếu không có chuyện gì thì ta sẽ không quấy rầy các ngươi đi gặp Diệp thiếu!"

Nói xong, Cát Phong vội vàng xoay người hướng bay đến nơi xa đồng thời còn lấy ra một cái Truyền âm Thạch liên hệ với Đại phu nhân: "Đại phu nhân, lập tức triệu tập mười bảy vị phu nhân còn lại, tất cả các ngươi đều chuẩn bị sẵn sàng, chờ lần này ta từ Thiên Hoa Đảo trở về, chúng ta huyết chiến chín chín tám mươi mốt ngày, nhất định phải sinh con trai ra!"

...

Trong quảng trường trung tâm!

"Ừm?"

"Có người đến!"

Khi Cổ Tiểu Vân phát hiện có bốn người xâm nhập mê huyễn đại trận trong quảng trường trung tâm thì sắc mặt thay đổi sau đó khóe miệng nở một nụ cười lạnh tự lẩm bẩm: "Đúng là buồn cười, mê huyễn đại trận được bố trí trong quảng trường này há lại là các ngươi có thể phá giải được!"

"Diệp thiếu!"

"Có bốn người tự tiện xông vào mê huyễn đại trận, ta đi khuyên bọn họ rời khỏi đây trước sau đó quay trở về tiếp tục dựng dựng lầu hoa cực kỳ lớn!"

Lúc này, Cổ Tiểu Vân cũng đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó lập tức nói rõ tình huống này.

"À!"

"Lúc này còn có người dám xông vào mê huyễn đại trận trong quảng trường?"

"Bọn họ là ai mà lại lớn gan như vậy?"

Nghe được Cổ Tiểu Vân nói như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ta vừa mới dò xét xong, bọn họ theo thứ tự là tông chủ Yêu Hồn Tông Ngô Lâm, tông chủ Kim Tinh Tông Chu Chính Thiên, Cốc Chủ Tiên Trùng Cốc Vũ Túc và tông chủ Bát Phương Tông Đỗ Tuyền Dương!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Cổ Tiểu Vân cũng tranh thủ nói ra thân phận của bốn người.

? ? ?

Mẹ nó, không phải tất cả đều là người quen cũ hay sao?

Không phải là bọn họ biết ta ở chỗ này cho nên mới đến đây tìm ta đó chứ!

Nghe được từng cái tên quen thuộc, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ bối rối.

"Cổ đảo chủ!"

"Để cho bọn họ vào đi, bọn họ đều là lão bằng hữu của ta!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng trực tiếp lên tiếng nói với Cổ Tiểu Vân.

"Được!"

"Vậy ta sẽ đi dẫn bốn người bọn họ tới đây!"

Nói xong, Cổ Tiểu Vân nhanh chóng đi đến nơi xa, nàng hoàn toàn không nở được là bốn người này cũng có quen biết với Diệp Phong.

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta vừa mới nhận ra khí tức của ngài cho nên tùy tiện đến đây hy vọng Diệp thiếu đừng có trách tội!"

Sau khi bốn người đi theo Cổ Tiểu Vân đến đây, Ngô Lâm cũng đi lên một bước, lên tiếng nói.

"Không có việc gì!"

"Nhưng mà ta cũng không ngờ được là có thể gặp lại chư vị ở chỗ này!"

Nói đến đây, Diệp Phong cũng âm thầm lên tiếng dò hỏi hệ thống: "Hệ thống, con trai của Đỗ Thiên Nhất Đỗ Tuyền Dương và con trai của Vũ Túc Vũ Phong, hai người bọn họ có thích hợp trở thành bại gia môn đồ hay không?"

"Đinh! Đỗ Thiên Nhất và Vũ Phong thích hợp trở thành bại gia môn đồ, có nhận bọn họ vào trong Bại Gia Môn hay không thì phải xem tâm tình của túc chủ!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của hắn.

"Lúc trước từ biệt, cũng không muốn nhận bọn họ vào Bại Gia Môn!"

"Nếu như lần này gặp được phụ thân của hai người bọn họ, hơn nữa bọn họ còn thích hợp trở thành bại gia môn đồ, sau khi xong việc thì cho Cường trọc đi một chuyến, nhận bọn họ vào Bại Gia Môn!"

Nghe được hệ thống trả lời mình như thế, Diệp Phong cũng đưa ra một quyết định!

Dù sao cho dù là Đỗ Thiên Nhất lấy giá chín miếng đê phẩm Tiên Linh Thạch bán cho hắn quyền quản lý chín tòa Bát Phương Thành hay là Vũ Phong liên tiếp bị Đại bá mình dùng chưởng đao đánh ngất xỉu cũng khiến cho hắn rất có hảo cảm!

"Đó là cái gì?"

"Bạch Diễm Độc Hoa, Huyền Băng Quỷ Hoa và Yêu Lôi Minh Hoa!"

Chương 702 - Diệp thiếu, ngài có quen biết con trai của ta Ngô Nhị hay không?

"Đó không phải là thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa hay sao, bọn chúng lại tồn tại thật!"

Đúng lúc này, Vũ Túc cũng chú ý tới ba vạn gốc thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa chất đống cách đó không xa, sau đó trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ kinh hô lên.

Mà nghe được tiếng kinh hô của Vũ Túc, ba người Ngô Lâm, Đỗ Tuyền Dương và Chu Chính Thiên cũng quay đầu nhìn sang, khi bọn họ cũng nhìn thấy lít nha lít nhít thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa thì trên mặt cũng lộ ra vẻ khó có thể tin!

"Chấn kinh rồi?"

"Bị hù dọa rồi?"

"Vậy nếu như các ngươi biết là Diệp thiếu chuẩn bị đốt toàn bộ Thần Hoa như vậy thì chẳng phải là các ngươi sẽ điên mất hay sao?"

Nhìn thấy dáng vẻ khiếp sợ trên mặt của bốn người đó, Cổ Tiểu Vân kong đảo trong mắt sau đó trên mặt nở một nụ cười xấu xa nhìn về phía bốn người, nàng định sẽ để cho bốn người cùng chịu đau khổ giống như nàng!

"Bốn vị!"

"Các ngươi hãy nhân cơ hội này nhìn chúng nó thêm vài lần đi!"

"Dù sao không lâu sau nữa bọn chúng sẽ bị Diệp thiếu đốt rụi!"

Làm ra quyết định, Cổ Tiểu Vân cũng tỏ vẻ tiếc nuối nhìn về phía bốn người lên tiếng nói.

"Thiêu hủy?"

"Nếu như chỉ là thiêu hủy bình thường thì đúng là đáng tiếc thật, nhưng mà nếu như có thể mượn nhờ ngọn lửa đó mà thuận tiện nướng mấy xâu thịt xiên thì cực kỳ hoàn mỹ!"

Nghe được Cổ Tiểu Vân nói như vậy, Chu Chính Thiên lại trưng vẻ mặt thành thật ra nói ra ý nghĩ của mình.

"Trong mắt Diệp thiếu thì loại Tiên Hoa trong truyền thuyết này chính là rác rưởi, có thể thiêu hủy chính là sự tôn trọng lớn nhất dành cho bọn chúng rồi!"

"Đám Tiên Hoa rác rưởi dùng để đốt chơi thì có gì để mà nhìn, Diệp thiếu, ta cũng tới hỗ trợ!"

"Đúng đúng đúng, dù sao thì chúng ta cũng không có chuyện gì làm!"

Ngay sau đó, Ngô Lâm, Đỗ Tuyền Dương và Vũ Túc cũng nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Các ngươi là tình huống như thế nào?

Mới nãy còn chấn kinh mà bây giờ lại nhẹ nhàng như vậy?

Còn nói đó bọn chúng là sự tôn trọng lớn nhất dành cho bọn chúng?

Còn Tiên Hoa rác rưởi có gì để mà nhìn?

Nghe được bốn người trả lời như vậy, biểu cảm trên mặt Cổ Tiểu Vân như không thể tin vào tai của mình, chuyện này hoàn toàn không giống như những gì mà nàng nghĩ!

Vốn muốn cho bốn người cũng gánh chịu nỗi đau khổ giống như nàng nhưng ai mà ngờ được cuối cùng vẫn là một mình này gánh lấy tất cả?

"Là vấn đề của ta sao?"

"Nhưng đây là tam đại Thần Hoa, hơn nữa còn là nhiều Thần Hoa như vậy, vừa xuất hiện trên thế gian thì đã bị thiêu hủy, chẳng lẽ không nên khó chịu hay sao?"

Lúc này, Cổ Tiểu Vân đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh!

Một bên khác!

"Chư vị, không gấp!"

"Vừa khéo ta có chút chuyện muốn bàn với các ngươi một chút!"

"Chu Tông chủ, tình huống của con của ngươi Chu Dương, bây giờ ngươi cũng đã biết một chút chứ, không nói khoa trương một chút nào, bây giờ hẳn hắn đã trở thành thần tài của Kim Tinh Tông các ngươi rồi chứ!"

Nhìn thấy bốn người đều muốn qua hỗ trợ, Diệp Phong vội vàng gọi bọn họ lại, sau đó nhìn về phía Chu Chính Thiên lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Chu Dương đã nói cho ta biết thân phận của hắn cũng nói cho ta biết một số chuyện có liên quan tới ngài!"

"Mà bây giờ đúng là hắn đã trở thành thần tài của tông môn, cho dù là người làm cha như ta cũng đã sắp cúng bái hắn như là tổ tông rồi!"

Mặc dù nói như vậy nhưng trên mặt Chu Chính Thiên lại toát ra vẻ cực kỳ tự hào.

"Vậy là tốt rồi!"

Nghe Chu Chính Thiên nói xong, Diệp Phong đưa mắt nhìn về phía hai người Đỗ Tuyền Dương và Vũ Túc, sau đó lên tiếng nói ra: "Hai vị, thật ra thì thì ta cũng rất có hảo cảm đối với hai người Đỗ Thiên Nhất và Vũ Phong, hơn nữa bọn họ còn rất có thiên phú phá của cho nên hãy kêu bọn họ chuẩn bị một chút đi, xong việc này ta sẽ cho người đi tìm bọn họ, đến lúc đó bọn họ cũng sẽ trở thành thần tài trong thế lực của các ngươi!"

"Đi!"

"Nếu không có chuyện gì khác thì các ngươi có thể qua đó hỗ trợ được rồi!"

Nhìn trên mặt hai người Đỗ Tuyền Dương và Vũ Túc lộ ra vẻ kích động, Diệp Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng nói với bốn người.

"Diệp thiếu!"

"Ta. . . ta có thể hỏi ngài một chuyện hay không?"

"Ngài có quen biết với con trai của ta là Ngô Nhị hay không?"

Lúc này, Ngô Lâm cũng tràn ngập mong đợi nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Ngô Nhị?"

"Không biết!"

"Ngô tông chủ, ta chỉ biết ngươi, cũng không nhận ra con của ngươi."

Nghe được Ngô Lâm hỏi ra một câu hỏi kỳ quái như thế, Diệp Phong cũng không chút do dự nhanh chóng đưa ra một câu trả lời cực kỳ khẳng định!

"Móa!"

Nghe được Diệp Phong trả lời mình như vậy, Ngô Lâm cũng cực kỳ thất vọng vung quyền, giậm chân một cái, sau đó yên lặng đi qua một bên.

"Xong!"

"Hi vọng của lão Ngô triệt để tan vỡ, nếu như trở về nói không chừng hắn sẽ trực tiếp lấy máu của con của hắn!"

"Quá thảm rồi!"

"Con trai của lão Ngô quá thảm rồi, không làm gì cả mà mơ mơ hồ hồ bị cha của mình lấy máu, quả thê thảm!"

"Đều do chúng ta!"

"Nếu như không phải con trai của chúng ta đều ưu tú như vậy thì con trai của lão Ngô sẽ không bị lấy máu!"

Lúc này, ba người Chu Chính Thiên, Đỗ Tuyền Dương và Vũ Túc tụ tập lại một chỗ cực kỳ không biết xấu hổ bàn tán.

? ? ?

Một người cầm chủy thủ trong tay đột đột đột luyện tập đâm vào trong không khí!

Ba người lén lén lút lút tụ tập lại một chỗ nhỏ tiếng bàn tán cái gì đó!

Bọn họ đang làm gì đó?

Nhìn thấy bốn người khác thường như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ khó hiểu tự lẩm bẩm.

"Diệp Phong tên tiểu tử thúi này!"

"Xem ra mỗi lần hắn ra ngoài thì phá của không ít!"

"Lại quen biết được với thủ lĩnh của nhiều thế lực lớn như vậy!"

Lúc này, cách đó không xa, Lạc Thiên Tuyết thấy cảnh này thì trong mắt tràn đầy ngôi sao nhỏ nhìn về phía Diệp Phong.

Cách đó không xa!

"Thiếu cung chủ!"

Chương 703 - Diệp thiếu, ngài có quen biết con trai của ta Ngô Nhị hay không? (2)

"Đều là con trai, ngươi dù gì cũng phải lấy chút thể diện cho cung chủ chứ!"

"Nếu không sau này khi cung chủ gặp mặt những người này thì đều sẽ kém hơn một bậc!"

Trương thúc đang bận bịu dựng lầu hoa cực kỳ lớn nghe mấy người đó nói chuyện với nhau như vậy thì cũng trưng vẻ mặt nghiêm túc ra nhìn về phía Bộ Soái lên tiếng nhắc nhở.

"Trương thúc!"

"Chuyện này còn cần ngươi nói sao?"

"Nếu như ta không chịu cố gắng thì ta sợ đến lúc đó phụ thân của ta sẽ bị Ngô Lâm đó ảnh hưởng, cũng sẽ cầm môt cây chủy thủ trực tiếp lấy máu cho ta!"

Sau khi nghe được Trương thúc nhắc nhở, Bộ Soái cũng nghĩ mà sợ lên tiếng nói.

...

Sau ba canh giờ!

"Cổ đảo chủ!"

"Mặc dù khoảng cách trời tối còn có hai canh giờ nữa nhưng ta đề nghị hãy triệu tập tất cả mọi người trên Thiên Hoa Đảo tới quan sát cái lầu hoa cực lớn này trước đi!"

"Nếu không ta sợ đến lúc trời tối bọn họ sẽ không nhìn rõ được!"

Nhìn lầu hoa cực kỳ lớn cao mười mét trước mắt, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Cổ Tiểu Vân nói ra ý nghĩ của mình.

"Diệp thiếu!"

"Ta lập tức đi chuẩn bị ngay!"

"Nhưng mà trước khi làm chuyện này ta phải cất hơn vạn loại Tiên Hoa quý báu ở đây mới được!"

"Chờ sáng sớm ngày mai ta sẽ đặt lại, dù sao những thứ này đều phải chờ đến khi đại hội ngắm hoa bắt đầu mới có thể nhìn thấy được, bây giờ không thể để cho bọn họ nhìn thấy trước được."

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Cổ Tiểu Vân cũng vội vàng lên tiếng đáp lại.

"Được!"

"Ngươi xem rồi sắp xếp đi!"

"Chỉ cần để cho bọn họ có thể nhìn thấy cái lầu hoa cực kỳ lớn này trước khi trời tối là được rồi!"

Nói đến đây, Diệp Phong cũng nhìn về phía Trương thúc lên tiếng nói ra: "Trương thúc, chờ đến khi màn đêm buông xuống thì sẽ do ngươi đến nhóm lửa đốt cái lầu hoa cực kỳ lớn này để cho mọi người cùng nhau ghi nhớ lại khoảnh khắc ngươi bước lên đỉnh cao của cuộc sống và ngọn lửa trùng thiên đó!"

"Ngọa tào!"

"Rõ ràng là để cho ta đi gánh tội, mà còn nói cho ta nghe đến nhiệt huyết sôi trào!"

Nghe được Diệp Phong dõng dạc tuyên ngôn như vậy, Trương thúc cả người đều muốn điên rồi!

...

"Ừm?"

"Bộ thiếu!"

"Ngươi cứ luôn đi theo bên cạnh ta như vậy là có việc gì hả?"

Sau khi mọi người rời khỏi quảng trường trung tâm thì ai đi đường nấy nhưng khi Diệp Phong phát hiện Bộ Soái vẫn luôn đi theo bên cạnh mình thì cũng dừng bước lại sau đó trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ nhìn về phía đối phương lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Có thể cho ta một cơ hội để đi theo bên cạnh ngươi được hay không!"

"Ta cũng muốn đi theo bên cạnh ngươi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Bộ Soái cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

"Ừm?"

"Đi theo bên cạnh ta?"

Nghe được Bộ Soái trả lời mình như vậy, Diệp Phong cũng quan sát đối phương một chút sau đó lên tiếng nói ra: "Bộ thiếu, nói thật, ta không cảm thấy ngươi có thiên phú phá của!"

"Diệp thiếu!"

"Cần cù bù siêng năng, ta có thể học tập phá của chi đạo!"

"Ta tin tưởng chỉ cần ta cố gắng đủ thì tuyệt đối có thể trở thành một tên bại gia tử đủ tiêu chuẩn!"

Nhìn thấy Diệp Phong không có từ chối mình thẳng thừng, Bộ Soái cũng nhanh chóng nắm bắt lấy cơ hội này vội vàng biểu hiện ra quyết tâm của mình!

"Hệ thống!"

"Bộ Soái có thích hợp trở thành bại gia môn đồ hay không?"

Nhìn thấy ánh mắt kiên định của Bộ Soái, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Bộ Soái thích hợp trở thành bại gia môn đồ, còn có nhận hắn vào Bại Gia Môn hay không thì phải xem tâm tình của túc chủ!"

"Bộ thiếu!"

"Ngươi thật sự muốn học tập phá của chi đảo với ta?"

Nghe được hệ thống trả lời mình như vậy, Diệp Phong cũng nhìn về phía gương mặt đang tràn đầy vẻ khẩn trương của Bộ Soái lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ta muốn!"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Bộ Soái cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó vội vàng đáp lại!

Ông! Ông! Ông!

Ngay lúc Diệp Phong sắp đưa ra câu trả lời chắc chắn thì Truyền âm Thạch trong ngực Bộ Soái lại bỗng nhiên có phản ứng.

"Ngọa tào!"

"Phụ thân hắn bị bệnh tâm thần hay sao hả!"

"Sớm không liên hệ ta, muộn không liên hệ ta, nhất định phải liên

hệ với ta trong thời khắc mấu chốt này?"

Phát hiện là phụ thân, sau đó Bộ Soái cũng cực kỳ sụp đổ kích hoạt Truyền âm Thạch, bởi vì Diệp Phong đã gật đầu ra hiệu hắn kích hoạt Truyền âm Thạch trước!

"Bộ Soái!"

"Ngươi ở chung với đại ca tốt đó của ngươi như thế nào?"

"Có cần phụ thân giúp ngươi làm gì đó hay không?"

Sau khi kích hoạt Truyền âm Thạch, giọng nói của Bộ Thái Hưng lập tức vang lên trong đầu Bộ Soái.

"Phụ thân!"

"Ngươi không thể ở yên trong Tu La Cung được hay sao?"

"Không có chuyện gì cứ liên hệ với ta mãi như vậy để làm gì!"

"Người khác đều là liều phụ thân, ngươi liều con trai, hơn nữa ta cũng không cần ngươi làm gì, đều là đứa con trai này của ngươi yên lặng nỗ lực vì ngươi!"

"Nói thật, ta có chút hâm mộ ngươi, lại có một đứa con trai ưu tú như ta!"

Nghe được Bộ Thái Hưng nói như vậy, Bộ Soái cũng giọng điệu nghiêm túc lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Bộ Soái, từ khi nào mà ngươi trở thành người không biết xấu hổ như?"

"Bây giờ ngươi khiến cho phụ thân cảm thấy thật là..."

Không đợi Bộ Thái Hưng nói xong, Bộ Soái mặt xạm lại cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch, giờ hắn mới phát hiện, phụ thân của mình vì quá nhàm chán cho nên mới liên hệ với mình để nói chuyện phiếm!

"Bộ thiếu!"

"Nếu như ngươi đã hạ quyết tâm thì bây giờ tạm thời đi theo bên cạnh ta một thời gian trước đi!"

"Nếu như biểu hiện của ngươi có thể để cho ta hài lòng thì ta sẽ cho ngươi một cơ hội!"

Sau khi Bộ Soái kết thúc truyền âm, Diệp Phong cũng nói ra quyết định của mình!

"Cảm tạ Diệp thiếu cho ta cơ hội này!"

"Ngươi yên tâm, ta tuyệt đối sẽ không khiến cho ngươi phải thất vọng!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bộ Soái cũng kích động vội vàng đáp lại!

...

Sau nửa canh giờ!

"Ngọa tào!"

"Thiên Hoa Đảo và Tu La Cung ẩn tàng quá sâu đi!"

"Ta hoàn toàn không ngờ được là trong tay của bọn họ lại có tam đại Thần Hoa trong truyền thuyết, hơn nữa số lượng còn nhiều như vậy!"

Chương 704 - Người khác liều cha, ngươi liều con trai

"Đúng vậy, khi ta nhìn thấy kia lầu hoa cực kỳ lớn do tam đại Thần Hoa dựng thành thì ta cũng không dám tin vào hai mắt của mình!"

"Hôm nay tới đây tham gia đại hội ngắm hoa là đến đúng chỗ rồi, có thể tận mắt nhìn thấy tam đại Thần Hoa trong truyền thuyết, đời này ta không còn gì phải tiếc nuối nữa!"

"..."

Khi mấy chục vạn tên Tiên Hoa Sư và người tu luyện thích Tiên Hoa trong Thiên Hoa Đảo đi đến quảng trường trung tâm và nhìn thấy cái lầu hoa cực kỳ lớn đó thì tất cả mọi người đều bị hù sợ!

Bọn họ hoàn toàn không ngờ được là tam đại Thần Hoa trong truyền thuyết lại tồn tại thật sự hơn nữa còn chính mắt nhìn thấy tam đại Thần Hoa ở chỗ này!

Không chỉ có như thế!

Lúc này đám người đã nhìn thấy tam đại Thần Hoa trong lòng còn có chút mong đợi, đó chính là Cổ Tiểu Vân nói 'ban đêm còn có một niềm vui lớn', bọn họ đều rất chờ mong và tò mò không biết niềm vui lớn đêm nay sẽ là một niềm vui lớn như thế nào!

Thậm chí có không ít người đều đang suy đoán đến ban đêm khi mọi người tụ tập ở quảng trường trung tâm một lần nữa thì rất có thể Thiên Hoa Đảo sẽ ngẫu nhiên đưa một chút tam đại Thần Hoa cho một số người hữu duyên trong số bọn họ!

Thiên Hoa Thành, trong phòng khách quán rượu!

"Diệp thiếu!"

"Tất cả mọi người tu luyện trên Thiên Hoa Đảo đều đã đến nhìn thấy lầu hoa cực kỳ lớn, tiếng vọng cực kỳ tốt!"

"Tiếp theo, chúng ta chỉ cần đợi thêm một canh giờ nữa thì có thể để cho Trương thúc động thủ!"

Lúc này, Cổ Tiểu Vân đang đứng ở trong phòng khách trên mặt cũng lộ ra vẻ cung kính bẩm báo lại tình huống này cho Diệp Phong!

"Rất tốt!"

"Ta đã có chút không thể chờ đợi được nữa!"

Nghe Cổ Tiểu Vân bẩm báo xong, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ mong đợi lên tiếng nói.

...

Trong một gian phòng khách khác!

"Miếng vải đen này không thể che giấu được dung nhan anh tuấn của ta!"

"Cái mặt nạ này cũng không phù hợp với khí chất của ta bây giờ!"

"Tiên bào này mặc quá xấu, có phải là ta nên đổi một bộ mới hay không?"

Lúc này, bên trong phòng khách, Trương thúc cũng không ngừng chọn các loại tiên bào, mặt nạ, lớp vải bên ngoài và các loại vật phẩm, có thể thấy hắn vô cùng để ý nhiệm vụ châm lửa sắp tới!

Đông đông đông!

Đúng lúc này, tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên, trên mặt Trương thúc cũng lộ ra vẻ nghi ngờ đi qua mở cửa phòng ra!

Sau khi Trương thúc nhìn thấy người đứng ở bên ngoài chính là Bộ Soái thì trên mặt cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên dò hỏi: "Thiếu cung chủ, ngươi tìm ta có chuyện gì không?"

"Trương thúc!"

"Ngươi là người châm lửa người có nghĩ ra được phương pháp châm lửa như thế nào hay chưa?"

Sau khi đi vào phòng khách, Bộ Soái cũng trưng vẻ mặt nghiêm túc ra nhìn về phía Trương thúc hỏi thăm.

? ? ?

Dùng phương pháp gì châm lửa?

Ta là người tu luyện tu luyện công pháp thuộc tính Hỏa, đừng nói là dùng ngón tay chà vào nhau để sinh ra lửa, cho dù thả cái rắm phun lửa ra cũng được!

Nghe được Bộ Soái hỏi mình một câu kỳ quái như thế, trên mặt

Trương thúc cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

"Thiếu cung chủ!"

"Ta còn chưa nghĩ ra sẽ dùng phương pháp gì để châm lửa nếu không ngươi hãy cho ta vài lời đề nghị?"

Trầm mặc một lát, Trương thúc cũng là cực kỳ khéo đưa đẩy nhìn về phía Bộ Soái hỏi thăm.

"Trương thúc!"

"Chúng ta vận dụng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định về Tu La Cung một chuyến đi!"

"Ta muốn trộm mấy bức tranh có chứa ý cảnh mạnh mẽ mà phụ thân ta cất giữ bấy lâu nay đi, sau đó dùng những bức tranh đó để nhóm lửa cái lầu hoa cực kỳ lớn đó, dù sao thì cái lầu hoa cực kỳ lớn đó cũng được dựng lên từ ba vạn gốc Thần Hoa, thứ được dùng để nhóm lửa nó cũng không thể quá kém!"

"Ngươi cảm thấy đề nghị này của ta có được hay không?"

Nghe được Trương thúc hỏi thăm, Bộ Soái cũng trưng vẻ mặt thành thật ra nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

? ? ?

Còn thế nào?

Nếu như chuyện này bị phát hiện thì cung chủ đại nhân còn không cầm trường kiếm trực tiếp đột đột đột lấy máu của người hay sao?

Sau khi nghe được ý tưởng điên cuồng này của Bộ Soái, trên mặt Trương thúc cũng nở một nụ cười khổ, hắn hoàn toàn không ngờ được là Bộ Soái vì có thể đi theo bên cạnh Diệp Phong mà dám chơi lớn như vậy!

"Thiếu cung chủ!"

"Ta biết ngươi cũng muốn đi theo bên cạnh Diệp thiếu!"

"Nhưng phá của cũng phải từ từ mà làm không cần vừa mới bắt đầu thì đã chơi lớn như vậy!"

"Nếu như đợt phá của này của ngươi không khiến cho Diệp thiếu chú ý tới thì cung chủ đại nhân tuyệt đối sẽ không tha cho ngươi!"

Trầm mặc hồi lâu, Trương thúc cũng trưng vẻ mặt thành thật ra nhìn về phía Bộ Soái lên tiếng khuyên bảo.

"Trương thúc!"

"Ta đã đi tìm Diệp thiếu!"

"Hơn nữa Diệp thiếu cũng đã đồng ý cha ta đi theo bên cạnh hắn cho nên những việc ta làm sau đây chính là muốn biểu hiện một chút!"

"Chỉ cần biểu hiện tốt thì tuyệt đối có thể liều mạng với con trai của thủ lĩnh của tam đại thế lực đó một phen!"

Nghe được Trương thúc thuyết phục mình, trên mặt Bộ Soái lại lộ ra vẻ đắc ý giải thích rõ cho hắn biết.

"Cái gì!"

"Diệp thiếu đã đồng ý cho ngươi đi theo bên cạnh hắn rồi?"

"Vậy còn chờ gì đâu, tranh thủ về Tu La Cung!"

"Đến lúc đó ta đánh yểm trợ, ngươi đi trộm tranh!"

Sau khi biết được tình huống này, Trương thúc cũng hưng phấn hô to lên, sau đó lập tức lấy hai cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định từ trong tiên giới ra!

...

Tu La Cung!

"Trương thúc!"

"Trách nhiệm ngăn cản phụ thân giao cho ngươi!"

"Chờ ta sau khi ta thành công trộm được ba bức tranh đó thì sẽ lập tức liên hệ ngươi, sau đó chúng ta sử dụng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định trực tiếp trở về Thiên Hoa Đảo!"

Sau khi trở lại Tu La Cung, Bộ Soái cũng nói ra kế hoạch tiếp theo.

"Nhỏ!"

"Thiếu cung chủ, ngươi cách cục nhỏ!"

"Trên tay chúng ta chỉ có bốn cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, hơn nữa còn là khi gặp được nguy hiểm mới có thể sử dụng!"

Chương 705 - Tới tay rồi, Trương thúc mau bỏ đi

"Nếu như lần này đã quyết định sẽ dùng hết bọn chúng như vậy thì chúng ta không thể chỉ trộm có ba bức tranh đó thôi!"

"Ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, ba bức tranh đó chỉ có thể để cho ngươi biểu hiện một lần, chẳng lẽ sau này ngươi không cần phải biểu hiện nữa hay sao?"

Sau khi nghe được kế hoạch của Bộ Soái, Trương thúc lại nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

"Ừm?"

"Trương thúc, vậy ý của ngươi là trộn nhiều một chút?"

Nghe được Trương thúc nói như vậy, Bộ Soái cũng kịp phản ứng lại, sau đó đưa mắt nhìn về phía Trương thúc hỏi thăm.

"Cái gì mà trộm nhiều một chút?"

"Trực tiếp trộm sạch sẽ!"

"Chỉ cần có thể đạt được Diệp thiếu tán thành, vậy thì sau này ngươi sẽ trở thành thần tài của Tu La Cung, vì cái mục tiêu này,

bây giờ chúng ta bỏ ra cái gì cũng đáng giá!"

Nhìn thấy Bộ Soái vẫn không hiểu được ý của mình, Trương thúc cũng bất đắc dĩ giải thích rõ cho hắn biết.

"Trộm sạch sẽ?"

Nghe nói như thế, Bộ Soái đầu tiên là sững sờ, sau đó trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn quay qua nhìn Trương thúc lên tiếng nói: "Trương thúc, vẫn là ngươi giỏi, chẳng trách Diệp thiếu coi trọng ngươi như vậy, ngươi đúng là có tài!"

Nói xong, Bộ Soái nhanh chóng đi tới chỗ tiểu bảo khố tư nhân của Bộ Thái Hưng.

"Ta có tài là có tài!"

"Nhưng ý tưởng phá của phát rồ đó của Diệp thiếu hoàn toàn không có chút liên quan nào tới ta!"

Nghe được Bộ Soái tán dương mình, Trương thúc cũng nở một nụ cười khổ sau đó chạy thẳng tới chỗ đại điện Tu La Cung, hàng nhất định phải ngăn chặn cung chủ mới được tuyệt đối không thể để cho kế hoạch ăn cắp lần đây xảy ra bất kỳ chuyện ngoài ý muốn gì!

...

Thiên Hoa Đảo, Thiên Hoa Thành, trong phòng khách quán rượu!

"Không biết tình huống bên Diệp Nhị như thế nào rồi!"

"Nếu không chờ sau khi đại hội ngắm hoa kết thúc, ta dẫn theo sư tôn đi vào Thiên Đạo Chiến Trường chơi đùa, thuận tiện xem Diệp Nhị quản lý Bại Gia Thành như thế nào rồi?"

Lúc này, Diệp Phong nằm ở trên giường cũng bỗng nhiên nghĩ đến Diệp Nhị đang quản lý mười tám tòa Bại Gia Thành ở trong Thiên Đạo Chiến Trường.

...

Tu La Cung, đại điện!

"Trương Hổ trưởng lão!"

"Ngươi ở đây nói chuyện phiếm với ta cũng sắp nửa canh giờ rồi chứ!"

"Nhưng mà cuối cùng ngay cả một câu có tác dụng cũng không có, mẹ nó ta đều sắp nghe đến ngủ thiếp đi rồi!"

"Ngươi nói thật cho ta biết đi, Bộ Soái và đại ca tốt đó của hắn bây giờ như thế nào rồi!"

Lúc này, rốt cuộc Bộ Thái Hưng cũng không chịu nổi được sự tra tấn nữa trực tiếp ngắt lời của Trương Hổ, sau đó trên mặt lộ ra vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

Ông! Ông! Ông!

Đúng lúc này, Truyền âm Thạch trong ngực Trương thúc cũng có phản ứng.

"Trương thúc!"

"Đồ tới tay, mau bỏ đi!"

Khi Trương thúc dùng thần thức kích hoạt Truyền âm Thạch, giống như tràn đầy hưng phấn của Bộ Soái lập tức vang lên trong đầu hắn.

"Cung chủ đại nhân!"

"Ta còn có việc phải làm bên chỗ Thiên Hoa Đảo, chuyện này có thể nói là thời khắc đỉnh cao nhất trong cuộc đời của ta!"

"Cho nên ta phải tranh thủ quay về đó!"

"Chờ việc ở bên đó làm xong thì ta sẽ trở lại đây nói cho ngươi biết tình huống của Thiếu cung chủ và Diệp thiếu!"

Nói xong, Trương thúc trực tiếp cắt ngón tay dùng máu tươi để kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, trực tiếp

biến mất trong tầm mắt của Bộ Thái Hưng.

? ? ?

Làm cái gì?

Đến cũng vội vàng, đi cũng vội vàng!

Chỉ để lại cho ta một đống lời nói nhảm?

Nhìn Trương thúc rời đi, Bộ Thái Hưng cả người đều bối rối!

Chờ chút!

Không thích hợp!

Quá mẹ nó không được bình thường!

Sau khi tỉnh táo lại, Bộ Thái Hưng cũng khẽ nhíu mày âm thầm nghĩ: "Trương Hổ trưởng lão vẫn luôn đi theo bên cạnh con trai của ta, bây giờ hắn đột nhiên trở về đây như vậy thì có phải là tên tiểu tử thúi Bộ Soái đó cũng trở về đây rồi hay không?"

"Mà Trương Hổ trưởng lão vừa mới nói một đống lời nói nhảm với ta rõ ràng chính là đang ngăn chặn bước chân của ta, như vậy thì tên tiểu tử thúi Bộ Soái đó sẽ đi đâu đây?"

"Không được!"

Nghĩ đến đây, Bộ Thái Hưng đột nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó trên mặt lộ vẻ lo lắng lập tức xông ra khỏi đại điện đi thẳng đến chỗ tiểu bảo khố tư nhân của hắn!

Một lát sau!

"Ngọa tào! ! !"

"Mẹ nó tất cả bảo bối của ta đều không còn nữa!"

"Bộ Soái, tên tiểu tử thối nhà ngươi không phải là người!"

"Tốt xấu gì cũng phải để lại cho lão tử một món chứ!"

Sau khi Bộ Thái Hưng đi vào trong tiểu bảo khố tư nhân của mình, phát hiện mấy chục món bảo vật bên trong đã bị dọn sạch sẽ thì cả người sụp đổ trực tiếp hô to lên!

...

Thiên Hoa Đảo, quảng trường trung tâm!

"Diệp thiếu!"

"Tiếp theo có dặn dò gì hay không?"

"Có phải chờ đến khi ngươi gọi ta đi lên thì ta sẽ đi lên nhóm lửa lầu hoa cực kỳ lớn đúng không?"

Lúc này, nhìn mấy chục vạn tên Tiên Hoa Sư và người tu luyện thích Tiên Hoa đã tụ tập ở chỗ này, Trương thúc cũng có chút khẩn trương nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Ừm?"

"Còn có dặn dò gì nữa hay không?"

"Tại sao còn chờ ta gọi ngươi?"

"Ngươi trực tiếp đi lên nhóm lửa đốt lầu hoa cực kỳ lớn không được hay sao?"

"Phải biết, bây giờ đã là buổi tối, chắc chắn phải tranh thủ đốt, đốt sớm xong việc sớm!"

Nghe được Trương thúc hỏi ra một câu kỳ quái như thế, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ nghi ngờ lên tiếng nói.

? ? ?

Cái gì cũng không nói, trực tiếp đi lên đốt?

Sau đó ngươi còn không lộ mặt, để cho một mình ta gánh lấy lửa giận của tất cả mọi người?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Trương thúc cả người đều bối rối, chuyện này hoàn toàn không giống như những gì mà hắn nghĩ!

Theo như hắn nghĩ thì chắc chắn Diệp Phong sẽ đi ra lộ mặt một cái sau đó thông báo cho mọi người biết chuyện sẽ nhóm lửa đốt lầu hoa cực kỳ lớn, cuối cùng mình sẽ ra sân, tóm lại sau khi nhóm lửa đốt lâu hoa cực kỳ lớn thì trực tiếp dẫn bạo toàn trường!

Nhưng hiện tại xem ra tất cả tình huống đều không giống như những gì mà hắn nghĩ!

"Diệp thiếu!"

Chương 706 - Tràng diện nhỏ này Tu La Cung các ngươi cũng không trấn được?

"Nếu như không nói rõ với bọn họ trước một chút thì ta sợ một hồi sẽ xuất hiện nhiễu loạn lớn!"

Lúc này, Cổ Tiểu Vân cũng đi tới, sau đó nhìn Diệp Phong nói ra lo lắng trong lòng mình!

"Nhiễu loạn lớn?"

"Không phải là sự tôn ta đã từng nói nếu như Thiên Hoa Đảo này xảy ra bất kỳ chuyện gì thì các ngươi cũng đều có thể trấn được hay sao?"

Nói đến đây, Diệp Phong cũng nhìn về phía Bộ Soái lên tiếng hỏi: "Tiểu Bộ, Tu La Cung các ngươi ngay cả một tràng diện nhỏ như vậy mà cũng không trấn được?"

? ? ?

Tràng diện nhỏ?

Ngươi gọi cái này là tràng diện nhỏ?

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bộ Soái cũng sững sờ, sau đó gượng cười giải thích rõ cho hắn biết: "Diệp thiếu, dù sao ở đây còn có mấy thế lực cấp độ bá chủ khác, nếu như bọn họ cùng nhau di chuyển thì cho dù là Tu La Cung ta cũng không trấn được!"

"Như vậy sao?"

"Vậy thì ta sẽ gọi người tới trấn tràng!"

Nghe được Bộ Soái giải thích như vậy, Diệp Phong cũng trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, kêu Diệp Nhất dẫn theo mười vạn kim giáp quân hộ vệ tới trấn trấn tràng!"

"Đinh! Túc chủ, cảnh tượng hoành tráng này rất khó giải quyết cho nên vì lý do an toàn ta đề nghị cho Diệp Nhất dẫn một trăm vạn tên kim giáp quân hộ vệ đến đây!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của hắn.

Hả?

Cảnh tượng hoành tráng này rất khó giải quyết?

Vì lý do an toàn, để Diệp Nhất dẫn một trăm vạn tên kim giáp quân hộ vệ tới?

Chơi hả?

Sau khi nghe được hệ thống trả lời mình như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười khổ, dù sao một mình Diệp Nhất là có thể trấn áp tất cả mọi người đang có mặt ở đây, mà hắn vì cho đông đảo kim giáp quân hộ vệ có được một cơ hội đi ra hóng gió cho nên đa số lượng lên tới mười vạn, ai mà ngờ được hệ thống lại trực tiếp tăng số lượng lên tới một trăm vạn!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi, ngươi định để cho kim sắc truyền thuyết tới trấn tràng sao?"

Nghe được Diệp Phong nói muốn tìm người đến trấn tràng, Bộ Soái cũng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó trên mặt lộ ra vẻ kích động nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Không sai!"

"Ta chuẩn bị để cho kim sắc truyền thuyết tới trấn trấn tràng!"

"Cho nên, chúng ta có thể trực tiếp bắt đầu!"

Nghe được Bộ Soái hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng ngáp một cái lên tiếng đáp lại.

? ? ?

Kim sắc truyền thuyết?

Diệp thiếu lại là đại khủng bố sau lưng kim sắc truyền thuyết?

Cổ Tiểu Vân và Trương thúc đang đứng bên cạnh nghe được tin tức này thì cũng kinh hãi đến hai mắt trợn tròn, trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin!

"Quá chói mắt!"

"Đồ đệ này của ta, cho dù ở chỗ nào thì cũng là người nổi bật nhất!"

Lúc này trong mắt Lạc Thiên Tuyết cũng tràn đầy ngôi sao lấp lánh nhìn về phía Diệp Phong.

...

"Chư vị!"

"Tam đại Thần Hoa trong truyền thuyết thật sự tồn tại!"

"Mà cái lầu hoa cực kỳ lớn ở sau lưng ta chính là do ba vạn gốc Thần Hoa dựng thành!"

"Hôm nay để cho các ngươi nhìn thấy cũng coi như là hoàn thành một cái tâm nguyện của các ngươi!"

"Kế tiếp chính là thời điểm công bố 'niềm vui lớn' của đêm nay!"

Lúc này, Bộ Soái cũng đi tới chính giữa quảng trường trung tâm, sau đó đứng dưới lầu hoa cực kỳ lớn đưa mắt nhìn mấy chục vạn tên Tiên Hoa Sư đang đứng xung quanh mình và la lớn.

Hưng phấn!

Mấy chục vạn tên Tiên Hoa Sư và người tu luyện thích Tiên Hoa nghe được Bộ Soái nói như vậy thì trên mặt của tất cả bọn họ đều lóe lên vẻ cực kỳ hưng phấn!

Thậm chí lúc này phần lớn mọi người đều đang tưởng tượng tiếp theo rất có thể mình sẽ trở thành người hữu duyên, từ đó có thể nhận được một gốc hoặc là vài gốc Thần Hoa!

Mà thủ lĩnh của mấy đại thế lực cấp độ bá chủ thì còn đang suy nghĩ xem phải làm như thế nào mới có thể đổi được một chút Thần Hoa từ trong tay của Tu La Cung!

"Trương thúc!"

"Đến lượt ngươi!"

Nhìn thấy bầu không khí đã được tăng lên tới đỉnh điểm, Bộ Soái cũng kích động quay qua nhìn Trương thúc hô to lên.

Không lâu sau, Trương thúc tay phải kéo theo một đạo hỏa diễm lập tức xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người, mà hỏa diễm được tay phải của hắn đang kéo đi chính là ba bức tranh ẩn chứa ý cảnh đặc thù đã được nhóm lửa!

Sau đó, dưới ánh mắt hoảng sợ của mấy chục vạn tên Tiên Hoa Sư và người tu luyện thích Tiên Hoa, Trương thúc trực tiếp đốt lầu hoa cực kỳ lớn sau đó cả người cũng bay lên vị trí trung tâm của cái lầu hoa cực kỳ lớn đang bốc cháy đó!

"Cháy lên đi, Thần Hoa!"

"Để cho Trương Hổ ta chứng kiến thời khắc đỉnh cao nhất trong cuộc đời của ta, hãy để cho hỏa diễm trùng thiên này khắc sâu vào trong lòng của tất cả mọi người đang có mặt ở đây đi!"

Lúc này, dưới ánh lửa chiếu rọi, Trương thúc cũng cực kỳ kích động tự nói, mà hắn cũng trở thành tồn tại nổi bật nhất bên trong bóng đêm hôm nay!

Điên rồi!

Lúc này, mấy chục vạn tên Tiên Hoa Sư và người tu luyện thích Tiên Hoa xung quanh nhìn thấy cảnh này thì tất cả bọn họ đều muốn điên mất!

Đó chính là tam đại Thần Hoa trong lòng bọn họ!

Bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ được là 'niềm vui lớn' vào ban đêm này chính là một niềm vui lớn như thế, bọn họ rất muốn nói rằng cái này đâu phải là niềm vui lớn mà phải nói là kinh hãi thì đúng hơn!

Mặc dù ba vạn gốc Thần Hoa đều là của Tu La Cung, bọn họ cũng không hy vọng xa vời mình có thể có được chúng nó nhưng mà bọn họ tuyệt đối không thể chấp nhận được chuyện tam đại Thần Hoa trong suy nghĩ của bọn họ lại bị người ta thiêu hủy như thế!

Nghĩ đến đây, trên mặt mấy chục vạn người đều toát ra vẻ tức giận chuẩn bị đi tìm Bộ Soái đòi một lời giải thích.

Mà đúng lúc này, vô số chuôi kim sắc chiến đao lặng yên không một tiếng động gác lên cổ của từng người trong số bọn họ, thời khắc này, trong nháy mắt bọn họ trở nên bình tĩnh lại.

Chương 707 - Trò chơi nhỏ của Diệp Nhất, ác mộng của mấy chục vạn người

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng một ngàn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *1, ban thưởng thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa mỗi loại một vạn gốc!"

Cùng lúc đó, theo lầu hoa cực kỳ lớn bị triệt để nhóm lửa đốt cháy, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Tình huống như thế nào?"

"Vừa đốt đi ba vạn gốc, bây giờ lại đưa cho ta ba vạn gốc?"

"Cứ đưa những bông hoa rác rưởi này cho ta để làm gì chứ!"

Kiểm tra phần thưởng đặc thù nhận được, trên mặt Diệp Phong cũng toát ra vẻ thất vọng sau đó trực tiếp ném một cái tiên giới cho Cổ Tiểu Vân đang đứng bên cạnh, đồng thời lên tiếng nói ra: "Cổ đảo chủ, bên trong cái tiên giới này có ba vạn gốc Thần Hoa, cũng là ba loại Thần Hoa mỗi loại một vạn gốc, các người tự mình giữ lại chơi đi!"

Nói xong, Diệp Phong đi thẳng tới chỗ Lạc Thiên Tuyết.

"Sư tôn!"

"Ngày mai tham gia đại hội ngắm hoa xong, muốn đi Thiên Đạo Chiến Trường đi dạo một chút hay không?"

Đi tới trước mặt Lạc Thiên Tuyết, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng hỏi thăm.

"Được!"

"Dù sao tu luyện một thời gian dài cũng không ngại nghỉ một ngày hai ngày!"

Nghe được lời đề nghị của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết cũng vội vàng đồng ý.

Sau đó, hai người Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết rời khỏi quảng trường trung tâm trước!

...

"Chuyện gì xảy ra?"

"Ba vạn gốc Thần Hoa ta đã đốt đi, tại sao những người này hoàn toàn không có chút phản ứng nào?"

Mang theo nghi hoặc, Bộ Soái cũng lấy một loại tiên quáng đặc thù có thể chiếu sáng từ bên trong tiên giới ra sau đó trực tiếp lên trên không trung!

Rất nhanh, toàn bộ quảng trường trở nên sáng rỡ như là ban ngày!

"Ngọa tào!"

"Không phải đâu!"

"Đây là tới trấn tràng hay là đến ăn cướp?"

Sau khi Bộ Soái nhìn thấy trăm vạn đại quân kim giáp bao vây mấy chục vạn tên Tiên Hoa Sư và người tu luyện thích Tiên Hoa lại, thậm chí mỗi người đều bị ba bốn tên kim giáp hộ vệ dùng kim sắc chiến đao gác lên trên cổ thì hắn bị hù dọa thật sự!

"Tất cả mọi người nghe kỹ cho ta!"

"Chúng ta chính là kim sắc truyền thuyết những nơi đi qua ngay cả quần cũng không để lại!"

"Ta không cần biết trong lòng các người nghĩ như thế nào, nhưng Tu La Cung và Thiên Hoa Đảo được kim sắc truyền thuyết chúng ta bảo bọc, bọn họ muốn làm cái gì thì làm cái đó, bất kỳ người nào cũng không thể đứng ra chỉ trích bọn họ nếu như có người nào dám nói một câu không tốt thì đừng trách chúng ta không khách sáo!"

Ngay khi tất cả mọi người không biết làm sao, Diệp Nhất cũng bay đến không trung, sau đó sắc mặt lạnh lùng nhìn chằm chằm mọi người trực tiếp lên tiếng cảnh cáo.

Chấn kinh!

Khó có thể tin!

Sợ hãi!

Rất nhiều người của thế lực nhất lưu và thủ lĩnh của thế lực cấp độ bá chủ nghe Diệp Nhất nói như vậy thì trên mặt của bọn họ đều xuất hiện vẻ khó có thể tin, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là Thiên Hoa Đảo và Tu La Cung lại có quan hệ với kim sắc truyền thuyết!

...

Sáng sớm ngày thứ hai!

"Ai!"

"Mẹ nó, lại chơi hỏng một cái chăn nữa!"

"Tối hôm qua không nên xem phúc lợi!"

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại từ trong mộng đẹp, hắn im lặng cất cái chăn tràn đầy thành quả chiến đấu sau đó mới kiểm tra sản phẩm bại gia mới hôm nay.

Sản phẩm bại gia hôm nay: Long Tiên *1000000

Long Tiên: Long Tiên của Tiên Thú loài rồng có được tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, hiệu quả cụ thể cũng không cần phải nói nhiều!

? ? ?

Lại là thứ rác rưởi này?

Mặc dù nướng lên thì mùi vị cũng không tệ lắm nhưng ta không muốn tiếp tục ăn nữa dù sao trước đó đã ăn qua một lần rồi!

Kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay xong, trên mặt Diệp Phong cũng lóe lên vẻ thất vọng.

"Không cần nướng ăn, như vậy thì phải làm như thế nào mới có thể lãng phí được thứ rác rưởi này đây?"

Sau đó, Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư.

Một lát sau!

"Có!"

"Đại quân kim giáp trông coi mười tám tòa Bại Gia Thành ở trong Thiên Đạo Chiến Trường bình thường hẳn là cũng sẽ nhàm chán lắm!"

"Như vậy thì ta có thể sử dụng một trăm vạn Long Tiên này làm ra một số Long Thằng vừa dài vừa lớn cho bọn họ sau đó để cho bọn họ lúc rảnh rỗi thì có thể dùng cái này để nhảy dây?"

Nghĩ đến đây, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười sau đó tự

lẩm bẩm: "Vì có thể giải quyết cuộc sống nhàm chán của đại quân kim giáp, ta cũng hết lòng hết dạ rồi!"

(Một trăm vạn Tiên Thú loài rồng: Ngươi chơi như vậy có từng suy nghĩ tới cảm nhận của chúng ta hay không?)

Đông đông đông!

Đúng lúc này, tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên!

"Đồ nhi, ngươi tỉnh ngủ hay chưa?"

"Đại hội ngắm hoa sắp bắt đầu rồi, chúng ta phải tranh thủ đi qua đó!"

Ngay sau đó, giọng nói của Lạc Thiên Tuyết vang lên bên ngoài cửa.

"Sư tôn!"

"Ta đã tỉnh, lập tức ra ngay đây!"

Nói xong, Diệp Phong cũng nhanh chóng mặc quần áo vào sau đó đi ra khỏi phòng khách, đi theo Lạc Thiên Tuyết rời khỏi quán rượu, đi thẳng đến chỗ quảng trường trung tâm.

Một bên khác!

Quảng trường trung tâm!

"Các huynh đệ!"

"Chủ nhân tới, nhiệm vụ trấn tràng của chúng ta cũng coi như kết thúc, rút lui đi!"

Sau khi Diệp Nhất phát hiện được khí tức của Diệp Phong, trên mặt lộ ra vẻ vẫn còn chưa được thỏa mãn, sau đó dẫn một trăm vạn đại quân kim giáp đi vào vết nứt không gian, trực tiếp biến mất ở trong tầm mắt của tất cả mọi người!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó rốt cuộc bọn họ đã đi rồi!"

"Bọn họ chính là ma quỷ, lại bắt chúng ta chơi kéo búa bao với bọn họ suốt cả một đêm!"

Sau khi Diệp Nhất dẫn theo trăm vạn đại quân kim giáp rời khỏi đây, mấy chục vạn tên Tiên Hoa Sư mặt sưng lên đầu heo ôm lấy người bên cạnh mình khóc ồ lên, bọn họ là tu vi cảnh giới gì, bọn họ là thân phận gì, bọn họ chưa bao giờ phải chịu ủy khuất như vậy!

Chương 708 - Trò chơi nhỏ của Diệp Nhất, ác mộng của mấy chục vạn người (2)

Ba tên kim giáp hộ vệ chơi với một tên Tiên Hoa Sư, trừ phi Tiên Hoa Sư có thể đồng thời thắng được ba người, nếu không thì không thể tính là thắng, mà ba tên kim giáp hộ vệ, chỉ cần có một người thắng Tiên Hoa Sư thì sẽ được tính là thắng!

Kết quả mỗi một lần chơi thì ba tên kim giáp hộ vệ giống như đã thương lượng với nhau từ trước, chắc chắn là một người ra kéo, một người ra búa, một người ra bao!

Mà làm như vậy cũng khiến cho một tình huống xảy ra đó chính là không lần nào mà Tiên Hoa Sư thắng được, mỗi một lần đều sẽ nhận được tình yêu tha thiết từ một tên kim giáp hộ vệ!

"Quá mẹ nó tàn bạo!"

"Ta chợt phát hiện, sự kinh khủng thật sự của kim sắc truyền thuyết hoàn toàn không phải là cướp bóc mà là chơi kéo búa bao!"

"Nếu như ta là mục tiêu của kim sắc truyền thuyết, mẹ nó ta thà rằng bị cướp đến quần cũng không còn lại cũng tuyệt đối không muốn chơi trò chơi kéo búa bao mà mình nhất định sẽ thua với bọn họ!"

Nhìn mấy chục vạn tên Tiên Hoa Sư bị hành hạ một đêm, cho dù là Bộ Soái, Phượng Tiêu Tiêu, Cổ Tiểu Vân hay là Trương thúc lúc này trong mắt đều lóe lên vẻ sợ hãi!

"Thiếu cung chủ!"

"Nếu như sau này ngươi có thể đi theo bên cạnh Diệp thiếu thật thì nhất định phải tạo mối quan hệ tốt với Diệp Nhất đó!"

"Vì có thể để cho người của mình chơi được vui vẻ mà hắn quy định quy tắc trò chơi cực kỳ vô sỉ!"

"Nhưng không thể không nói, Diệp Nhất đó quá mẹ nó biết chơi, sau này nếu như có chơi trò chơi gì thì nhất định phải đứng cùng một trận tuyến với hắn, dù sao mặc dù hắn là một đối thủ đáng sợ nhưng nếu làm đồng đội thì hắn cũng là một đồng đội đáng tin!"

Sau khi tỉnh táo lại, Trương thúc cũng trưng vẻ mặt thành thật ra nhìn về phía Bộ Soái lên tiếng nhắc nhở.

"Trương thúc!"

"Ta biết rồi!"

"Nếu như Diệp thiếu công nhận ta thật, vậy sau này ta nhất định sẽ tạo mối quan hệ tốt với Diệp Nhất đó!"

Nghe được Trương thúc nhắc nhở mình, Bộ Soái cũng trưng vẻ mặt thành thật lên tiếng đáp lại.

Một lát sau!

"Ồ!"

"Sao tất cả các ngươi đều tới sớm như vậy?"

Sau khi Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết đi vào trong quảng trường trung tâm thì phát hiện tất cả mọi người đã đến đây trước, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Tới sớm?

Mẹ nó, chúng ta cả đêm không có trở về!

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, tất cả mọi người đều rất

muốn khóc!

"Chờ một chút!"

"Tại sao các ngươi đều biến thành như vậy?"

"Các ngươi đánh lộn với nhau hả?"

Lúc này, Diệp Phong cũng chú ý tới tất cả mọi người mặt mũi đều sưng lên như đầu heo sau đó trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Đánh lộn?

Chúng ta đơn phương bị đánh thì đúng hơn!

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, tất cả mọi người càng cảm thấy mình ủy khuất hơn nữa, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là chỉ tham gia một cái đại hội ngắm hoa mà thôi, kết quả đầu tiên là trơ mắt mà nhìn ba vạn gốc Thần Hoa bị hủy, ngay sau đó là bị đánh suốt cả một đêm, song trọng đả kích như vậy thì ai có thể chịu nổi được cơ chứ!

"Diệp thiếu!"

"Tình huống này có chút phức tạp, ngươi nghe ta chậm rãi giải thích cho ngươi biết!"

Lúc này, Bộ Soái cũng đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó kể lại chuyện tối hôm qua Diệp Nhất dẫn trăm vạn đại quân kim giáp chơi trò chơi kéo búa bao với mấy chục vạn tên Tiên Hoa Sư.

"Ừm?"

"Các ngươi cả đêm không có trở về?"

"Hơn nữa còn chơi trò chơi kéo búa bao với mấy người Diệp Nhất suốt cả một đêm?"

Sau khi nghe Bộ Soái giải thích xong thì Diệp Phong cũng có chút

giật mình sau đó trên môi nở một nụ cười tự lẩm bẩm: "Diệp Nhất, cái tên này cũng rất biết chơi lắm!"

Một lát sau!

Sau khi Cổ Tiểu Vân lấy tất cả Tiên Hoa quý báu cất vào từ hôm qua ra sau đó cẩn thận bày ra thì đại hội ngắm hoa cũng coi như chính thức bắt đầu!

"Tiểu Bộ!"

"Chờ sau khi đại hội ngắm hoa kết thúc, ta định sẽ theo sư tôn đi đến Thiên Đạo Chiến Trường chơi đùa!"

"Mà trong khoảng thời gian này, ngươi tạm thời cứ tự do hoạt động đi!"

"Chờ sau khi ta trở về từ Thiên Đạo Chiến Trường thì sẽ liên hệ với ngươi!"

Đi trên con đường thơm nồng mùi hoa, Diệp Phong cũng lên tiếng nói với Bộ Soái đang đi bên cạnh.

"Diệp thiếu!"

"Ta biết rồi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bộ Soái cũng vội vàng đáp lại, nhưng trong lòng âm thầm nghĩ: "Có cơ hội biểu hiện thì phải cố gắng biểu hiện, nếu như không có cơ hội biểu hiện thì phải tự mình sáng tạo ra cơ hội biểu hiện, vừa khéo bên trong tiểu bảo khố tư nhân của phụ thân có một món bí bảo đặc thù có thể áp chế thực lực, nếu như dựa vào món bí bảo đặc thù đó thì ta có thể chế tạo ra một sự kiện ngẫu nhiên gặp mặt với Diệp thiếu ở trong Thiên Đạo Chiến Trường!"

Nghĩ đến đây, Bộ Soái cũng phóng thần thức ra kiểm tra thực lực của Lạc Thiên Tuyết, hắn tin tưởng Diệp Phong sẽ áp chế thực lực, sau đó theo Lạc Thiên Tuyết cùng đi vào một chỗ trong Thiên Đạo Chiến Trường.

Nửa ngày trôi qua!

"Đồ nhi!"

"Lần trước chúng ta đi Thiên Đạo Chiến Trường chơi, có Trần Phàm làm vướng bận!"

"Cũng may lần này ngươi không có cho Bộ Soái đi theo chúng ta, nếu không thì lại có thêm một con kỳ đà cản mũi!"

Sau khi rời khỏi quảng trường trung tâm, Lạc Thiên Tuyết cũng cười lên tiếng nói với Diệp Phong.

"Sư tôn!"

"Lần trước ta không biết được tâm ý của ngươi!"

"Nếu lúc đó ta biết thì chắc chắn ta sẽ không dẫn Trần Phàm theo!"

"Nhưng mà lần này chắc chắn sẽ không có người có thể quấy rầy đến thế giới của hai người chúng ta!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Diệp Phong cũng vỗ bộ ngực lên tiếng bảo đảm.

"Ừm?"

"Trương thúc, có chuyện gì sao?"

Đúng lúc này, Diệp Phong nhìn thấy Trương thúc bỗng nhiên ngăn cản đường đi của bọn họ thì trên mặt cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ta nghe Thiếu cung chủ nói là ngươi và Lạc Thánh Chủ muốn đi Thiên Đạo Chiến Trường!"

Chương 709 - Một cái phi hành Tiên Khí mà cũng có thể chơi hoa dạng như vậy

"Cho nên ta mới tới đây để hỏi thử xem là các ngươi muốn đi tầng

thứ mấy của Thiên Đạo Chiến Trường, bởi vì Tu La Cung chúng ta nắm không ít thành trấn trong tay từ Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường đến Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo Chiến Trường, nếu có cần Tu La Cung chúng ta thì ta cũng có thể nhanh chóng sắp xếp!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Trương thúc cũng vội vàng giải thích rõ với hắn.

"Trương thúc!"

"Ta và sư tôn chuẩn bị đi đến Đệ Nhị Trọng Thiên Đạo Chiến Trường, ngươi cũng biết là ta mua được không ít quyền quản lý thành trấn từ trong tay của Bát Phương Tông và Tiên Trùng Cốc!"

"Mà ở Đệ Nhị Trọng Thiên Đạo Chiến Trường ta nắm trong tay hai tòa Bại Gia Thành, đến lúc đó ta sẽ trực tiếp đến một tòa Bại Gia Thành trong số đó, cho nên cũng không cần làm phiền đến Tu La Cung các ngươi!"

Diệp Phong nghe xong cũng cười đáp lại.

Hô!

Thấy Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết hoàn toàn không có hoài nghi gì, cũng đã đi xa thì Trương thúc cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm sau đó vội vàng lấy Truyền âm Thạch ra liên hệ với Bộ Soái đã rời khỏi Thiên Hoa Đảo!

"Thiếu cung chủ!"

"Đã dò la được tin tức!"

"Diệp thiếu chuẩn bị tiến về Đệ Nhị Trọng Thiên Đạo Chiến Trường, nhưng mà mục đích của hắn lại là một trong số hai tòa Bại Gia Thành, có thể gặp được hay không thì phải xem vận may của ngươi!"

Sau khi kích hoạt Truyền âm Thạch, Trương thúc cũng tranh thủ nói tin tức mình dò la được cho Bộ Soái.

"Trương thúc!"

"Có phải ngươi quá coi thường ta rồi hay không!"

"Ta có thể đi đến một trong số hai tòa Bại Gia Thành đó trước, sau đó sắp xếp cho người đem theo phi hành Tiên Khí của ta tiến về một tòa Bại Gia Thành khác!"

"Nếu như Diệp thiếu không đến Bại Gia Thành chỗ ta thì ta có thể xem phi hành Tiên Khí đó như địa điểm, sau đó vận dụng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định lập tức truyền tống qua đó!"

"Cũng may ở trong tiểu bảo khố tư nhân của phụ thân có tới tám cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, nếu không thì cũng khó mà áp dụng được kế hoạch này!"

Nói xong, Bộ Soái trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch.

"Tâm tư kín đáo!"

"Thiếu cung chủ đã trưởng thành thật rồi!"

Nhìn Truyền âm Thạch đã mất đi liên hệ trong tay, Trương thúc cũng nở một nụ cười vui mừng!

...

"Đồ nhi!"

"Toàn lực thôi động thất phẩm phi hành Tiên Khí, không dùng đến hai canh giờ thì chúng ta có thể đuổi tới truyền tống tháp Thiên Đạo Chiến Trường gần nhất, đến lúc đó có thể trực tiếp tiến vào Thiên Đạo Chiến Trường!"

Lúc này, ngồi trên một cái phi hành Tiên Khí hình hồ lô, Lạc Thiên Tuyết cũng cười nói với Diệp Phong trước mặt mình.

"Sư tôn!"

"Vậy ngươi phải ôm ta cho chắc đó, ta chuẩn bị tăng tốc độ!"

Nói xong, Diệp Phong ngồi ở phía trước cũng nở một nụ cười xấu xa sau đó toàn lực thôi động phi hành Tiên Khí hình hồ lô!

Lộp bộp! Lộp bộp! Lộp bộp!

Nhưng mà khiến cho sắc mặt Lạc Thiên Tuyết đỏ bừng chính là lúc này Diệp Phong lại giở trò, không ngừng nhanh chóng tăng tốc sau đó lại nhanh chóng ngừng lại, điều này sẽ khiến cho thân thể của nàng không ngừng đụng vào lưng Diệp Phong.

"Tên tiểu tử thúi này!"

"Một cái phi hành Tiên Khí mà cũng có thể chơi hoa dạng như vậy cho được!"

"Thật sự không biết là hắn học được mấy cái này từ chỗ nào nữa!"

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên Tuyết cũng nhỏ giọng nói ra: "Đồ nhi, ngươi, ngươi tập trung điều khiển phi hành Tiên Khí đi, đụng ta sắp đau luôn rồi đây này!"

"Sư tôn!"

"Đây là lần đầu tiên đệ tử điều khiển phi hành Tiên Khí này đó!"

"Dù sao trước đó ta đều để cho Soái Bức Huyết hoặc người khác điều khiển, ta cũng không có kinh nghiệm gì hết!"

"Nhưng mà bây giờ ta cảm thấy ta đã nắm được bí quyết, vậy chúng ta bắt đầu đi đường!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, Diệp Phong cũng cảm thấy mình đã hưởng thụ được không sai biệt lắm, giải thích một câu đơn giản sau đó thao túng phi hành Tiên Khí hình hồ lô nhanh chóng bay đến chỗ truyền tống tháp Thiên Đạo Chiến Trường!

Một canh giờ qua đi!

"Sư tôn!"

"Chúng ta đến!"

"Trước khi chúng ta đi vào bên trong đó thì vẫn tuân theo quy củ cũ, đeo mặt nạ màu đen có thể áp chế thực lực lên trước đi!"

Đi tới gần truyền tống tháp Thiên Đạo Chiến Trường, Diệp Phong cũng lấy mặt nạ màu đen có thể áp chế thực lực ra đưa cho Lạc Thiên Tuyết.

"Lại đeo cái mặt nạ màu đen này nữa hả?"

"Ta cũng không cần phải áp chế thực lực!"

"Hơn nữa chúng ta đến đây cũng không phải để đi cướp đoạt!"

Nhìn thấy Diệp Phong đưa mặt nạ màu đen tới, Lạc Thiên Tuyết cũng nở một nụ cười khổ nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy!

"Ừ"

"Bóng dáng vừa đi vào trong đám người trong truyền tống tháp sao lại khiến cho ta có cảm giác có chút quen mắt?"

Đi tới trước truyền tống tháp Thiên Đạo Chiến Trường, nhìn một đám người vừa đi vào bên trong đó, Diệp Phong cũng khẽ nhíu mày tự nói.

"Đồ nhi!"

"Nghĩ gì thế, chúng ta tranh thủ đi vào bên trong đi!"

Nhìn thấy Diệp Phong đứng im tại chỗ không biết đang suy nghĩ gì, Lạc Thiên Tuyết cũng hô to lên.

...

Đệ Nhị Trọng Thiên Đạo Chiến Trường!

"Lại đi tới Thiên Đạo Chiến Trường một lần nữa!"

"Lần này hẳn là ta và Diệp Phong có thể sống trong thế giới của hai người rồi chứ!"

Sau khi đi vào Thiên Đạo Chiến Trường, trong mắt Lạc Thiên Tuyết cũng lóe lên vẻ chờ mong.

Hả?

Ngay lúc Lạc Thiên Tuyết còn đang tưởng tượng thế giới tốt đẹp của hai người thì một khe hở không gian bỗng nhiên xuất hiện ở bên cạnh sau đó Diệp Tiểu Cước đi từ bên trong vết nứt không gian ra.

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Đã nói là thế giới của hai người mà?

Kêu Diệp Tiểu Cước tới đây làm gì?

Nhìn thấy Diệp Tiểu Cước đi ra, Lạc Thiên Tuyết cũng dùng ánh mắt tràn ngập nghi hoặc quay qua nhìn Diệp Phong đang đứng bên cạnh!

"Tiểu Cước!"

"Đưa ta và sư tôn đến Bại Gia Thành!"

Lúc này, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Diệp Tiểu Cước lên tiếng nói ra.

"Tuân mệnh, chủ nhân!"

Nghe được Diệp Phong mệnh lệnh, Diệp Tiểu Cước cũng vội vàng đáp lại.

"Ừm?"

"Đồ nhi, ngươi gấp gáp đi Bại Gia Thành như vậy để làm cái gì?"

Chương 710 - Bộ Soái, tại sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này?

"Có phải là lại muốn phá của nữa rồi hay không?"

Lúc này, trên mặt Lạc Thiên Tuyết lộ ra vẻ hiếu kỳ quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Sư tôn!"

"Vẫn là ngươi hiểu đồ nhi!"

"Bởi vì ta trong tay có một nhóm hàng, nếu không lãng phí hết trước lúc trời tối thì hết hạn sử dụng!"

"Cho nên chúng ta phải lập tức chạy tới Bại Gia Thành, sau đó lãng phí hết nhóm hàng này mới được!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích rõ cho nàng biết.

"Vậy thì còn chờ gì nữa!"

"Tiểu Cước, mau đưa chúng ta tới đó đi!"

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên Tuyết cũng quay qua nhìn Diệp Tiểu Cước đang đứng bên cạnh thúc giục, chủ yếu là nàng cũng rất tò mò muốn biết lần này Diệp Phong sẽ dùng phương thức kỳ lạ gì để lãng phí bảo bối trân quý gì nữa!

Yêu ai yêu cả đường đi lối về!

Bây giờ Lạc Thiên Tuyết đã càng ngày càng cảm thấy hứng thú đối với hành vi phá của của Diệp Phong, thậm chí nếu không phải mỗi ngày đều phải bận rộn tu luyện thì nàng đều muốn mỗi ngày đi theo bên cạnh Diệp Phong sử dụng các loại phương thức khác nhau để phá của sau đó hưởng thụ niềm vui sướng mà phá của đem lại!

...

Bại Gia Thành!

"Bái kiến chủ nhân!"

Sau khi Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết xuất hiện ở ngoài cửa thành đông Bại Gia Thành thì hai tên kim giáp hộ vệ đang đứng ở cửa thành cũng vội vàng quỳ một chân xuống đất sau đó thần thái cung kính lên tiếng chào hỏi Diệp Phong.

"Đứng lên đi!"

"Ta chị tới đây để đi dạo thôi, các ngươi tiếp tục làm nhiệm vụ của mình đi!"

Sau khi cho hai tên kim giáp hộ vệ đứng dậy, Diệp Phong cũng dẫn theo Lạc Thiên Tuyết đi vào trong thành trấn!

"Diệp Nhị đại nhân!"

"Ngươi mau trở lại đi, chủ nhân đến rồi!"

Sau khi Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết đi vào trong thì một tên kim giáp hộ vệ nhanh chóng thông báo tình huống này cho Diệp Nhị đang ở trong Đệ Bát Trọng Thiên Đạo Chiến Trường!

"Đồ nhi!"

"Chúng ta đã đi tới Bại Gia Thành, ngươi định khi nào thì mới bắt đầu phá của?"

Sau khi đi vào Bại Gia Thành, Lạc Thiên Tuyết cũng nhìn về phía Diệp Phong có chút không kịp chờ đợi lên tiếng dò hỏi.

"Sư tôn!"

"Chúng ta còn phải chờ một người tới mới được!"

"Không bằng chúng ta tìm quán rượu ở lại trước, ta tin chẳng mấy chốc nữa thì người đó sẽ nhận được tin tức mà tới tìm ta!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi như vậy, Diệp Phong cũng cười

giải thích rõ cho nàng biết.

Một lát sau!

"Diệp thiếu! !"

Ngay lúc Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết đang tìm kiếm quán rượu thì một giọng nói quen thuộc bỗng nhiên vang lên ở sau lưng của bọn họ.

"Bộ Soái?"

Khi Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết quay đầu nhìn lại, phát hiện Bộ Soái đang vẻ mặt kích động nhìn bọn họ thì trên mặt hai người cũng lộ ra vẻ giật mình, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là sẽ gặp mặt người không nên gặp ở chỗ này!

"Quá may mắn!"

"Ta đúng là quá may mắn a!"

"Nếu không phải ta vừa khéo xuất hiện ở gần Bại Gia Thành này thì ta sẽ bị lỡ mất cơ hội ngẫu nhiên gặp gỡ Diệp thiếu!"

"Xem ra ông trời cũng đang muốn giúp ta!"

Lúc này, trong mắt Bộ Soái cũng tràn đầy vẻ may mắn!

Dù sao, hắn cũng không ngờ được là Diệp Phong lại xuất hiện ở bên trong Bại Gia Thành nhanh như vậy, hơn nữa còn vừa khéo xuất hiện ở Bại Gia Thành mà hắn ở!

"Bộ Soái!"

"Tại sao người lại xuất hiện ở chỗ này?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng nhìn về phía Bộ Soái, tràn đầy hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Không phải là ngươi nói với ta là ngươi muốn tới Thiên Đạo Chiến Trường chơi đùa, sau đó ngươi kêu ta tự do hoạt động hay

sao!"

"Ta nghĩ dù sao thì ta cũng rảnh rỗi không có việc gì còn không bằng đến Thiên Đạo Chiến Trường thử thời vận, lỡ như gặp được cơ duyên gì đó thì sao!"

"Ai mà ngờ được là ta sẽ gặp được Diệp thiếu ở chỗ này, phải nói là quá trùng hợp rồi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Bộ Soái cũng cười giải thích rõ với hắn.

? ? ?

Thật trùng hợp?

Ngươi có thực lực Tiên Thánh Cảnh Tam Trọng, không đi Đệ Bát Trọng Thiên Đạo Chiến Trường, hết lần này tới lần khác lại sử dụng bí bảo đặc thù đi vào trong Đệ Nhị Trọng Thiên Đạo Chiến Trường, ngươi gọi cái này là trùng hợp?

Nghe được Bộ Soái nói như vậy, trong nháy mắt trên mặt Diệp Phong cũng treo đầy hắc tuyến, nếu như hắn tin tưởng những lời mà đối phương nói thì hắn chính là đồ đần!

"Hệ thống!"

"Vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem lần này Bộ Soái xuất hiện ở trong Thiên Đạo Chiến Trường là có mục đích gì!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp lên tiếng ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, lần này Bộ Soái tiến vào Thiên Đạo Chiến Trường đúng là mục đích nhằm vào túc chủ, hắn muốn sáng tạo cơ hội cho mình sau đó tiếp tục biểu hiện mình ở trước mặt của ngươi từ đó có thể đạt được ngươi tán thành, nhưng mà lúc này Bộ Soái vừa khéo gặp được túc chủ, chuyện này đúng là trùng hợp, nếu không thì khả năng các ngươi gặp được nhau sẽ cực thấp!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống cũng lập

tức vang lên trong đầu của hắn.

"Ngọa tào!"

"Không phải chứ, đúng là trùng hợp thật?"

Biết được những tình huống này, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ giật mình trong đầu thầm nghĩ: "Mặc dù đối phương ôm theo mục đích mà tới đây nhưng vốn hắn là không nên gặp được ta, chỉ có thể nói là trùng hợp, đúng là vận mệnh!"

"Ai!"

"Cuối cùng thì thế giới hai người của ta và đồ đệ vẫn xuất hiện một cái bóng đèn lớn cực kỳ chói mắt!"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết đang đứng bên cạnh cũng nở một nụ cười khổ tự lẩm bẩm!

"Đi!"

"Nếu như đã gặp được thì ngươi hãy đi theo bên cạnh ta!"

"Chúng ta tìm một quán rượu để ở lại trước sau đó chờ một người đến đây!"

Lúc này Diệp Phong đã chấp nhận số phận, sau đó trực tiếp lên tiếng nói với Bộ Soái.

"Diệp thiếu!"

"Quán rượu ta đã tìm được, phòng khách cho ngươi và Lạc Thánh Chủ cũng đã chuẩn bị xong, thậm chí ngay cả rượu thịt cũng được chuẩn bị xong luôn rồi!"

"Chúng ta trực tiếp đi qua là được!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bộ Soái biết cơ hội biểu hiện của mình cũng tới rồi, sau đó vội vàng lên tiếng nói.

Chương 711 - Vào thành không nộp phí,

nhảy dây thừng lớn trước đã

? ? ?

Đã tìm quán rượu xong rồi?

Phòng cũng đã đặt rồi?

Thịt rượu cũng đã chuẩn bị xong luôn rồi?

Sau đó ngươi nói ngươi gặp được chúng ta chỉ là trùng hợp mà thôi?

Nghe nói như thế, Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết đều dùng ánh mắt khác thường mà quay qua nhìn Bộ Soái!

"Ừm?"

"Đợi đã, có phải là ta đã nói sai cái gì rồi hay không?"

Chú ý tới Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết đều dùng ánh mắt khác thường mà nhìn mình, Bộ Soái cũng đột nhiên phản ứng lại, sau đó trên mặt lộ ra vẻ lúng túng nhìn Diệp Phong giải thích: "Diệp thiếu, thật ra thì ta..."

Không đợi Bộ Soái nói xong, Diệp Phong trực tiếp ngắt lời: "Tiểu Bộ, ngươi biểu hiện rất tốt, vừa khéo ta và sư tôn cũng hơi đói bụng rồi tranh thủ dẫn chúng ta đi qua đó đi!"

"Xem ra hẳn là Diệp thiếu cũng không có tức giận!"

"Nếu không thì cũng sẽ không nói giúp cho ta, thì như vậy thì tiếp theo ta phải biểu hiện tốt một chút!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bộ Soái cũng nhẹ nhàng thở ra, sau đó dẫn theo Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết đi tới chỗ quán rượu!

...

Trong phòng khách quán rượu!

Đông! Đông! Đông!

Trong lúc Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết và Bộ Soái đang ăn đồ ăn ngon thưởng thức rượu ngon thì một loạt tiếng gõ cửa bỗng nhiên vang lên.

"Vào đi!"

"Cửa không khóa!"

Uống một hớp rượu ngon, Diệp Phong cũng lên tiếng nói.

"Diệp Nhị!"

"Bái kiến chủ nhân!"

Sau khi Diệp Nhị đẩy cửa ra đi tới, quỳ một chân xuống đất sau đó thần thái cung kính nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng chào.

"Ừm?"

"Diệp Nhị?"

"Cái tên này là đệ đệ của Diệp Nhất hay sao?"

"Nếu là người cùng một nhà thì sợ là Diệp Nhị này cũng không phải là người hiền lành gì!"

Bộ Soái đang đứng bên cạnh biết được thân phận của người đến thì trong lòng cũng chợt giật mình, thật sự là do Diệp Nhất để lại nỗi ám ảnh quá lớn trong lòng của hắn, cho dù hắn không phải là người bị hại mà chỉ là một người đứng quan sát!

"Diệp Nhị!"

"Vừa nãy ta đi dạo một vòng trong Bại Gia Thành, nói tóm lại, ngươi quản lý cũng không tệ lắm!"

"Mà mình gọi lần này ta đến đây tìm ngươi không đơn giản chỉ là qua đây kiểm tra xem ngươi quản lý Bại Gia Thành như thế nào, đồng thời ta cũng đem theo một chút đồ chơi tới cho đại quân kim giáp đang giúp ta trấn thủ Bại Gia Thành!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức lấy tiên giới chứa một trăm vạn Long Tiên ném cho Diệp Nhị, sau đó tiếp tục nói ra: "Cái tiên giới này có chứa một trăm vạn Long Tiên ở trong đó, hãy dùng những Long Tiên này chế tạo ra một ít dây thừng Long Tiên, lúc rảnh rỗi không có chuyện gì làm thì các ngươi có thể nhảy dây!"

Nói xong, Diệp Phong cũng giới thiệu sơ về cách chơi nhảy dây!

Một người nhảy!

Nhiều người nhảy!

Nhiều người tiếp sức nhảy!

Che mắt nhảy loạn!

...

Nghe được Diệp Phong nói ra mấy chục loại cách chơi cổ quái kỳ lạ, cho dù là Diệp Nhị, Lạc Thiên Tuyết hay là Bộ Soái thì sau khi nghe xong trên mặt đều lộ ra vẻ cực kỳ hứng thú.

Dù sao cách chơi nhảy dây đa dạng như vậy bọn họ chưa bao giờ nhìn thấy, thậm chí bởi vì cảm thấy cực kỳ hứng thú cho nên đã trực tiếp không để ý tới tình huống của Long Tiên!

"Một trăm vạn Long Tiên này, tất cả đều đến từ trên người Tiên Thú loài rồng có được tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, cho nên chất lượng tuyệt đối sẽ không có vấn đề gì, cho dù có chơi đến hàng trăm hàng ngàn năm thì cũng sẽ không khiến cho nó bị mài mòn quá nhiều!"

Nhìn thấy trên mặt ba người đều toát ra vẻ cực kỳ hứng thú thì Diệp Phong cũng nở một nụ cười sau đó tiếp tục nói.

? ? ?

Một trăm vạn?

Toàn bộ đến từ trên người Tiên Thú loài rồng có thực lực Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong?

Đây là diệt cả tộc đàn của người ta rồi đúng không?

Sau khi biết được tình huống cụ thể của Long Tiên này, cho dù là Bộ Soái hay là Lạc Thiên Tuyết thì trong mắt đều lóe lên vẻ chấn kinh!

"Quá mẹ nó dọa người!"

"Hóa ra kim sắc truyền thuyết xuất thủ không chỉ có quần cũng không để lại, mà nếu như tức giận thì còn ra tay với 'huynh đệ' của ngươi nữa!"

"Ta vẫn đánh giá thấp mức độ kinh khủng của kim sắt truyền thuyết!"

Sau khi tỉnh táo lại, Bộ Soái cũng vẻ mặt hoảng sợ tự lẩm bẩm!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi nói xem chúng ta có nên treo dây thừng Long Tiên này ở trước bốn cửa của mỗi tòa Bại Gia Thành!"

"Như vậy, chỉ cần có người muốn đi vào Bại Gia Thành thì không cần thu Tiên Linh Thạch của bọn họ mà bọn họ phải hoàn thành yêu cầu ta đưa ra trong lúc chơi đủ kiểu nhảy đây, đến lúc đó thì có thể miễn phí đi vào Bại Gia Thành!"

"Mà người đã đi vào Bại Gia Thành, mỗi ngày không cần nộp một lượng Tiên Linh Thạch nhất định nữa mà chỉ cần hoàn thành nhiều loại nhiệm vụ nhảy dây thừng khác nhau thì có thể tiếp tục ở lại trong thành!"

"Làm như vậy mới có thể chân chính thể hiện ra đặc điểm của Bại Gia Thành chúng ta!"

Lúc này, Diệp Nhị đang cúi đầu trầm tư lại bỗng nhiên ngẩng đầu lên, sau đó nói cho Diệp Phong biết ý nghĩ của mình.

? ? ?

Vào thành không cần nộp phí, nhảy dây thừng lớn trước đã?

Người tu luyện bên trong thành trấn, mỗi ngày sau khi tỉnh dậy không cần vì đóng tiền mà phiền não nữa, chỉ cần hoàn thành nhiệm vụ nhảy dây thừng lớn thì có thể tiếp tục ở lại trong thành?

Chính là không muốn thu phí, chỉ vì muốn chơi?

Sau khi nghe được ý nghĩ này của Diệp Nhị, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Nhị lại có thể đưa ra ý tưởng phá của thú vị như thế!

"Diệp Nhị!"

"Lời đề nghị này của ngươi rất không tệ!"

"Nhưng mà ta cho là đại quân kim giáp các ngươi cũng hoàn toàn có thể tham dự vào trong cái trò chơi này!"

"Ví dụ như là nhiệm vụ nhảy dây thừng lớn mỗi ngày, đại quân kim giáp các ngươi có thể tỷ thí với những người tu luyện khác, thắng các ngươi thì bọn họ có thể ở lại, thua thì trực tiếp đuổi bọn họ ra khỏi thành, nếu như chơi như vậy thì các ngươi cũng có thể hưởng thụ được nhiều niềm vui sướng hơn có đúng không!"

Chương 712 - Vào thành không nộp phí, nhảy dây thừng lớn trước đã (2)

"Nếu không mỗi ngày đại quân kim giáp các ngươi chỉ tự chơi thì sợ là cũng không có ý nghĩ gì!"

Sau khi trầm mặc một lát, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Diệp Nhị nói ra ý nghĩ của mình.

"Mẹ của ta ơi!"

"Quá mẹ nó biết chơi rồi!"

"Đó chính là Long Tiên trên người Tiên Thú loài rồng có tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đó, các ngươi chơi như vậy các ngươi có từng nghĩ tới cảm nhận của bọn chúng hay không?"

Sau khi nghe được Diệp Phong và Diệp Nhị giao lưu ý tưởng với nhau, Bộ Soái đang đứng bên cạnh bị kinh hãi thật sự!

"Nếu như bàn về phá của thì đồ đệ phá của này của ta vẫn mạnh hơn!"

"Long Tiên mà người khác xem như là bảo bối lại bị hắn làm thành trò chơi cho toàn dân giải trí!"

"Hơn nữa một khi quy tắc này hoàn thiện xong thì đến lúc đó Bại Gia Thành cũng sẽ trở nên náo nhiệt!"

Lúc này trong mắt Lạc Thiên Tuyết đang đứng bên cạnh cũng tràn đầy ngôi sao mà nhìn Diệp Phong!

Một lát sau!

"Chủ nhân!"

"Diệp Nhị lập tức đi chế tác dây thừng Long Tiên!"

"Hơn nữa sẽ tiến hành thử ở Bại Gia Thành này trước tiên, chờ sau khi triệt để hoàn thiện tất cả các vấn đề thì sẽ áp dụng ở tất cả các Bại Gia Thành còn lại!"

Thương nghị xong, Diệp Nhị cũng vẻ mặt hưng phấn lên tiếng nói với Diệp Phong.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng một ngàn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *1!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên trong đầu của Diệp Phong.

? ? ?

Bây giờ ta còn chưa có bắt đầu sử dụng mà hệ thống đã quyết định là ta phá của thành công rồi?

"Xem ra giao sản phẩm bại gia cho thành viên dự bị của đội hộ vệ bại gia thì hệ thống cũng rất yên tâm!"

"Nhưng mà nếu như bây giờ ta bỗng nhiên hạ mệnh lệnh mới cho Diệp Nhị, không lãng phí hết một trăm vạn Long Tiên này thì có phải là hệ thống sẽ trực tiếp ngẩn ra hay không?"

Lúc này, Diệp Phong cũng âm thầm nghĩ trong lòng như thế.

(Hệ thống: ? ? ? Qua loa rồi?)

"Được rồi!"

"Không hù doạ hệ thống, nếu không nó sẽ tìm kiếm phương pháp để vá lỗi!"

Từ bỏ ý nghĩ này, Diệp Phong cũng cười tự nói.

...

"Bại Gia Thành!"

"Không ngờ được là ở trong Đệ Nhị Trọng Thiên Đạo Chiến Trường còn có một tòa thành trấn như thế!"

"Hạ Thiên Vũ, ngươi nói chúng ta thân là bại gia môn đồ, có phải chúng ta nên mua nó lại hay không!"

Lúc này, ba dặm bên ngoài thành đông Bại Gia Thành, trên mặt La Khải nở một nụ cười quay qua nhìn Hạ Thiên Vũ bên cạnh mình lên tiếng nói.

"La Khải!"

"Ngươi hãy bỏ hai chữ hẳn là đi, chúng ta nhất định phải mua lại Bại Gia Thành này!"

"Nếu không, nếu để cho những người khác lầm tưởng Bại Gia Thành này là thành trấn phụ thuộc vào Bại Gia Môn chúng ta, lỡ như xảy ra chuyện gì không hay thì không phải sẽ ảnh hưởng đến danh dự của Bại Gia Môn chúng ta hay sao!"

Nghe được La Khải nói như vậy, Hạ Thiên Vũ lại vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng nói.

"Đúng đúng đúng!"

"Lão Hạ, ngươi nói đúng!"

"Chúng ta thân là bại gia môn đồ, nhất định phải gánh lấy trách nhiệm bảo vệ Bại Gia Môn mới được!"

La Khải nghe xong thì cũng cười lên tiếng đáp lại, đồng thời trên mặt cũng xuất hiện vẻ hồi ức.

"Uống cái rắm!"

"Ta một người cô đơn, cả ngày lấy cô độc làm bạn, chuyện lớn như con gái của ngươi sáng lập tông môn mà còn không nói cho ta biết sớm một chút, ta đến tông môn của con gái ngươi làm trưởng lão, đã đến lúc ta phải có nhà của mình rồi!"

Nhớ lại những lời mà mình nói với Lạc Vô Danh khi còn ở Tinh Cực Tông, La Khải cũng không khỏi cảm thán: "Lúc ấy ta đã làm ra quyết định chính xác nhất trong cuộc đời của mình, hơn nữa không thể không nói cảm giác có nhà thật mẹ nó tốt!"

"Lão La!"

"Ngươi nghĩ đến chuyện tốt gì mà tự mình đứng cười như thằng ngu thế?"

Lúc này, nhìn thấy La Khải đứng cười ngây ngô một mình, trên mặt Hạ Thiên Vũ cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

"Lão Hạ!"

"Ta nhớ lại cảnh lúc trước ta quyết định gia nhập vào Tinh Hồn Tông!"

"Nói thật, ta cũng không ngờ được là quyết định lúc trước lại trở thành một cái bước ngoặt quan trọng nhất trong cuộc đời của ta!"

Nghe được Hạ Thiên Vũ hỏi thăm, La Khải cũng cười giải thích cho hắn.

"Hóa ra ngươi đang suy nghĩ chuyện này!"

"Trong chuyện gia nhập Tinh Hồn Tông, ta cũng cảm thấy như vậy!"

"Lúc trước ta nhìn thấy môn chủ đút mấy ngàn viên Cửu Vân Thanh Huyền Đan trân quý cho tiểu hoàng cẩu ăn, ta cũng bị hành vi phá của phát rồ này làm cho kinh hãi nhưng cũng chính vì thế cho nên ta mới có ý nghĩ muốn đi theo bên cạnh môn chủ!"

"Dù sao một con chó đi theo bên cạnh môn chủ cũng có thể sống tốt như vậy, lúc đó ta nghĩ nếu như ta có thể đi theo bên cạnh môn chủ thì cũng không thể nào sống tệ hơn một con chó!"

Nói đến đây, Hạ Thiên Vũ bỗng nhiên nở một nụ cười khổ tiếp tục nói ra: "Mẹ nó, kết quả là ta tính sai, mặc dù ta sống cũng rất tốt nhưng thật sự không thể nào sống tốt được hơn tiểu hoàng cẩu!"

Ha ha ha!

Nghe nói như vậy, La Khải cũng không nhịn được mà phá lên cười nói: "Lão Hạ, chuyện này chúng ta không thể nào so được, dù sao tiểu hoàng cẩu rất là đê tiện, luôn có cách để khiến cho môn chủ vui vẻ, đó là bản lĩnh của nó cho nên chúng ta cũng không cần phải suy nghĩ nhiều, nếu không cũng chỉ khiến cho mình khó chịu hơn mà thôi!"

Một lát sau!

Trong lúc hai người nói chuyện phiếm, bất tri bất giác hai người đã đi đến trước cổng thành đông Bại Gia Thành.

? ? ?

Kim giáp hộ vệ?

Tại sao kim giáp hộ vệ bên cạnh môn chủ lại xuất hiện ở chỗ này?

Nhưng mà khi hai người để ý tới hai tên kim giáp hộ vệ đang đứng ở trên cửa thành thì trên mặt đều xuất hiện vẻ bối rối.

"Bại gia môn đồ?"

Sau khi nhận ra khí tức của Bại Gia Ấn trên người hai người bọn

họ thì trên mặt một trong số hai tên kim giáp hộ vệ đó lộ ra vẻ ngạc nhiên quay qua nhìn hai người lên tiếng hỏi thăm.

"Đại nhân!"

"Chúng ta đúng là bại gia môn đồ!"

Chương 713 - La Khải và Hạ Thiên Vũ bối rối, Bại Gia Thành là của môn chủ?

Sau khi trả lời câu hỏi của đối phương, trên mặt La Khải cũng lộ ra vẻ khó hiểu nhìn đối phương lên tiếng hỏi thăm: "Đại nhân, cái Bại Gia Thành này nằm trong sự khống chế của môn chủ?"

"Không sai!"

"Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường đến Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo Chiến Trường, mỗi một trọng Thiên Đạo Chiến Trường đều có hai tòa Bại Gia Thành, tất cả đều nằm trong quyền khống chế của chủ nhân!"

"Cho nên các ngươi có thể xem Bại Gia Thành như là nhà mình!"

Nghe được La Khải hỏi thăm mình, trên mặt tên kim giáp hộ vệ đó cũng nở một nụ cười giải thích rõ cho hắn biết.

"Thì ra là thế!"

Sau khi hiểu rõ được những tình huống này, hai người La Khải và Hạ Thiên Vũ cũng cười đi vào bên trong thành.

Xoát! Xoát!

Nhưng mà khi hai người chuẩn bị bước vào cửa thành thì hai thanh kim sắc chiến đao trực tiếp cản trước người của bọn họ!

"Diệp Nhị đại nhân có lệnh!"

"Không cần biết là ai, muốn đi vào Bại Gia Thành thì nhất định phải hoàn thành năm mươi lần che mắt nhảy Long Thằng mới

được!"

Khi La Khải và Hạ Thiên Vũ đều dùng ánh mắt cực kỳ khó hiểu quay qua nhìn kim giáp hộ vệ, đối phương cũng trực tiếp giải thích rõ cho bọn họ biết.

? ? ?

Chúng ta về nhà mình mà còn phải nhảy Long Thằng gì nữa?

Chơi hả?

Sau khi nghe được kim giáp hộ vệ giải thích, hai người đều không thể tin vào tai của mình.

"Lão La!"

"Che mắt nhảy Long Thằng này vừa nghe thì cảm thấy rất là bình thường nhưng sợ đó là ý tưởng do môn chủ nghĩ ra!"

"Nếu đúng là do môn chủ nghĩ ra, vậy thì hẳn là không có đơn giản như chúng ta nghĩ!"

"Không bằng chúng ta trực tiếp giao tiền đi vào đi!"

Sau khi tỉnh táo lại, Hạ Thiên Vũ cũng dùng thần thức nói với La Khải ý nghĩ của mình.

"Lão Hạ!"

"Ngươi nói không có sai!"

"Chúng ta thân là bại gia môn đồ, nếu gặp chuyện thì đương nhiên là phải lấy tiền mở đường, nếu không thì chẳng phải là làm mất mặt bại gia môn đồ hay sao!"

Sau khi nghe được ý tưởng của Hạ Thiên Vũ, La Khải cũng trực tiếp đồng ý với ý tưởng của đối phương.

"Đại nhân!"

"Chúng ta không hoàn thành che mắt nhảy Long Thằng!"

"Chúng ta giao tiền, ngươi nói số lượng đi!"

Được La Khải đồng ý, trên mặt Hạ Thiên Vũ cũng tràn đầy tự tin nhìn về phía kim giáp hộ vệ lên tiếng nói.

Hả?

Chuyện gì xảy ra?

Tại sao ánh mắt hai vị kim giáp hộ vệ đại nhân này nhìn ta có chút không đúng?

Nhìn thấy hai tên kim giáp hộ vệ đều dùng ánh mắt như nhìn đồ đần nhìn về phía mình, trên mặt Hạ Thiên Vũ cũng lộ ra vẻ khó hiểu, hắn cảm thấy thao tác này của mình hoàn toàn không có gì sai!

"Có phải các ngươi ngốc hay không!"

"Nơi này chính là Bại Gia Thành, lẽ nào còn thiếu chút tiền của các ngươi hay sao?"

"Chúng ta không lấy tiền, muốn vào thành, nhất định phải hoàn thành năm mươi lần che mắt nhảy Long Thằng!"

"Không chỉ có như thế, nếu như một lần có thể nhảy đến một trăm lần, hai trăm lần, ba trăm lần, năm trăm lần, một ngàn lần vân vân, như vậy thì không chỉ có thể được miễn phí vào thành mà còn có thể đến chỗ phủ thành chủ nhận lấy một lượng lớn tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo hy hữu!"

Rất nhanh, tên kim giáp hộ vệ đó cũng giải thích rõ cho Hạ Thiên Vũ biết.

Hả?

Còn chơi như vậy?

Nghe được kim giáp hộ vệ giải thích, hai người La Khải và Hạ Thiên Vũ liếc nhau, sau đó trên mặt đều nở một nụ cười khổ, chuyện phá của như vậy cũng chỉ có một mình Diệp Phong có thể nghĩ ra được!

Mà hai người không biết là mặc dù Diệp Phong đưa ra một chút ý tưởng nhưng mà hành động cụ thể đều là do Diệp Nhị nghĩ ra được!

Một lát sau!

"Cái gì!"

"Vào thành không cần nộp Tiên Linh Thạch, chỉ cần hoàn thành năm mươi lần che mắt nhảy Long Thằng là được rồi?"

"Hơn nữa nếu như hoàn thành số lần nhất định thì còn được khen thưởng thêm nữa?"

Khi có hơn mười người nữa tới đây và cũng biết được tình huống này thì trên mặt của mỗi người đều xuất hiện vẻ khó có thể tin, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là trên đời còn có chuyện tốt như thế!

Nếu như hoàn thành số lần nhất định thì có thể nhận được tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo hi hữu vậy bọn họ còn chịu nguy hiểm đến tính mạng đi những chỗ khác tìm kiếm cơ duyên làm gì ở lại chỗ này điên cuồng nhảy Long Thằng là được rồi!

Không nói khoa trương một chút nào, nếu như phần thưởng thêm có thể hấp dẫn được bọn họ thì bọn họ cũng định sẽ tiếp tục ở lại cắt lông dê của Bại Gia Thành!

"Quá trẻ tuổi!"

"Những người này còn quá trẻ!"

"Mặc dù môn chủ phá của nhưng cũng sẽ không để cho những người này lấy được những tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo đó một cách dễ dàng đâu!"

Lúc này, La Khải và Hạ Thiên Vũ đứng ở một bên nhìn đám người mặt lộ vẻ hưng phấn thì trong mắt lóe lên vẻ khác lạ nói.

Một bên khác!

"Vừa nãy Diệp Nhị đã liên hệ ta, nói một phần Long Thằng đã

được làm xong, đồng thời còn đã được đưa tới tứ đại cửa thành, bây giờ chúng ta đi qua đó tự mình cảm nhận một chút đi!"

"Dù sao chỉ có khi tự mình đi thực tiễn thì mới phát hiện ra vấn đề được!"

"Hơn nữa ta cũng muốn xem thử xem rốt cuộc Diệp Nhị có thể nghĩ ra được những ý tưởng thú vị như thế nào!"

Lúc này, Diệp Phong rời khỏi Bại Gia Thành từ cửa thành bắc, sau đó đi thẳng đến cửa thành đông, trên mặt nở một nụ cười quay qua nhìn Lạc Thiên Tuyết và Bộ Soái đang đi bên cạnh mình lên tiếng nói.

"Không ngờ được là ta vẫn xem thường phá của chi đạo!"

"Lúc ở trong quán rượu, Diệp thiếu chỉ nói ra ý tưởng đại khái, nhưng phải vận dụng vào trong thực tế như thế nào thì cần chính mình tự động não suy nghĩ!"

"Lần này, ta phải xem xem Diệp Nhị đó sẽ làm như thế nào!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bộ Soái đang đi bên cạnh cũng âm thầm nghĩ, hắn đã xem lần thực tiễn này là một cơ hội để học tập!

Một lát sau!

"Đồ nhi!"

"Ngươi xem hai người có phải là La lão và Hạ lão hay không?"

Khi đám người Diệp Phong đi tới cổng thành đông, Lạc Thiên Tuyết cũng chỉ vào hai người La Khải và Hạ Thiên Vũ cách đó không xa lên tiếng hỏi thăm.

"Ồ!"

Chương 714 - Tất cả đều là do ta nghĩ ra được, tại sao lại trở thành công lao của

chủ nhân rồi

"Đúng là bọn họ thật!"

"Không ngờ được là lại gặp được bọn họ ở chỗ này!"

Nghe nói như thế, Diệp Phong cũng nhìn về hướng mà Lạc Thiên Tuyết chỉ, khi hắn phát hiện đúng là La Khải và Hạ Thiên Vũ thì trên mặt cũng lộ vẻ giật mình.

"Môn. . . Diệp thiếu!"

Khi La Khải và Hạ Thiên Vũ nhìn thấy Diệp Phong từ đằng xa đi tới thì trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng, nhưng khi bọn họ muốn hôi ra hai tiếng môn chủ thì lại chú ý tới Bộ Soái đang đi bên cạnh Diệp Phong thì lập tức đổi thành Diệp thiếu!

"La lão!"

"Hạ lão!"

"Sao các ngươi lại ở chỗ này?"

Sau khi đi tới, Diệp Phong cũng nhìn về phía hai người lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta đến Thiên Đạo Chiến Trường phá sản!"

"Hơn nữa còn có thể thuận tiện tìm kiếm một số người thích hợp làm môn đồ!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Hạ Thiên Vũ cũng vội vàng giải thích.

"Tất cả mọi người nghe cho kỹ!"

"Tiếp theo, nhảy Long Thằng có thể lựa chọn tự mình nhảy hoặc chọn nhiều người cùng nhau nhảy!"

"Nhưng cho dù là một người nhảy hay là nhiều người nhảy, muốn vào thành thì đều phải một lần hoàn thành được năm mươi lần che mắt nhảy Long Thằng mới được!"

Đúng lúc này, giọng nói của một kim giáp hộ vệ bỗng nhiên vang lên, cũng rõ ràng truyền vào trong tai của mỗi người.

"Đại nhân!"

"Vậy một mình nhảy và nhiều người nhảy khác nhau ở chỗ nào?"

Rất nhanh, một nam tử bước lên trước một bước, đưa ra nghi vấn trong lòng mình.

"Đương nhiên là có khác nhau!"

"So sánh sơ, nếu như ngươi tự mình hoàn thành một trăm lần che mắt nhảy Long Thằng thì có thể nhận thêm được phần thưởng là một loại tài nguyên tu luyện hoặc là thiên tài địa bảo, còn nếu như hai người cùng nhau hoàn thành một trăm lần thì hai người các ngươi mỗi người đều có thể nhận được hai loại tài nguyên tu luyện hoặc là thiên tài địa bảo, ba người cùng nhau hoàn thành thì mỗi người có thể nhận được ba loại tài nguyên tu luyện hoặc thiên tài địa bảo, cứ thế mà suy ra!"

Nghe được nam tử hỏi thăm mình, kim giáp hộ vệ cũng sắc mặt bình thản giải thích rõ cho hắn biết.

Cái gì!

Nghe đến đây, không chỉ là nam tử đặt câu hỏi đó bị kinh hãi mà ngay cả những người xung quanh cũng đều bị tin tức này làm cho kinh hãi!

Nói một cách đơn giản, nếu như nhiều người hoàn thành thì có thể nhận được phần thưởng tương đương với số lượng người tham dự!

"Ông trời ơi..!"

"Diệp thiếu, đây là tình huống như thế nào!"

"Không chỉ có thể miễn phí vào thành, hoàn thành số lần che mắt nhảy Long Thằng nhất định thì còn có thể nhận được phần thưởng thêm nữa?"

Lúc này, trên mặt Bộ Soái cũng lộ ra vẻ khiếp sợ nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Ừm?"

"Bộ Soái, chúng ta là bại gia tử, phương thức khích lệ như thế này không phải rất tốt hay sao?"

"Không phải là ngươi đang đau lòng đó chứ?"

Nghe được Bộ Soái hỏi như vậy, Diệp Phong cũng nhìn đối phương hỏi ngược lại.

"A!"

"Đau lòng?"

"Không có, ta đâu thấy đau lòng, phá thì phá thôi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi lại, Bộ Soái đầu tiên là sững sờ, sau đó vội vàng cười giải thích.

"Diệp thiếu!"

"Vẫn là ngươi lợi hại!"

"Đúng là quá sành chơi, như vậy mới là Bại Gia Thành đúng nghĩa!"

Mà lúc này La Khải đang đứng bên cạnh cũng vội vàng lên tiếng nịnh nọt Diệp Phong!

"Diệp thiếu!"

"Ta và lão La cũng đi mấy tòa thành trấn, nhưng nếu so với Bại Gia Thành chúng ta thì những thành trấn đó không là cái thá gì cả, chỉ biết lấy tiền mà thôi!"

"Mà Bại Gia Thành được ngươi đưa ra quy định như vậy, có thể

nói là thu hút dân tâm, cho dù là dựa vào bản lĩnh của mình lấy được phần thưởng thì trong lòng cũng đều sẽ thầm khen một tiếng Diệp thiếu tốt bụng!"

"Nói một câu không dễ nghe, nếu như có thế lực nào dám đến đây cướp đoạt quyền quản lý Bại Gia Thành, lúc đó không cần người của chúng ta ra tay chỉ với những người tu luyện đã từng nhận ân huệ của chúng ta, một người một ngụm nước bọt cũng có thể dìm chết kẻ địch!"

"Hơn nữa theo thời gian trôi qua thì không biết sẽ có bao nhiêu người tu luyện xem Bại Gia Thành như nhà của mình, lực ngưng tụ như thế này, một khi bộc phát ra thì tuyệt đối sẽ khiến cho tất cả thế lực trên thượng giới chấn kinh!"

Lúc này, Hạ Thiên Vũ suy nghĩ sâu xa hơn một chút, những lời nịnh nọt mà hắn nói ra cũng khiến cho người nghe cảm thấy càng dễ chịu càng tự nhiên hơn!

"Ngọa tào!"

"Còn có ý nghĩa sâu xa như vậy hay sao?"

"Nếu không phải Hạ lão nói ra thì ta cũng không nghĩ tới chuyện này!"

Nghĩ đến vô số người tu luyện nhận được một lượng lớn tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo ở trong Bại Gia Thành khiến cho mình không ngừng mạnh lên sau đó theo thời gian trôi qua bọn họ chậm rãi xem Bại Gia Thành như nhà của mình!

Khi vô số người tu luyện trưởng thành trải rộng toàn bộ thượng giới, chỉ sợ chỉ cần Diệp Phong ra lệnh một tiếng thì toàn bộ thượng giới đều sẽ rung động!

Hít!

Nghĩ đến cảnh tượng đó, Bộ Soái cũng không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh, mới nãy hắn chỉ cảm thấy kiểu khen thưởng này chỉ là phá của nhưng bây giờ sau khi nghĩ thông suốt thì hắn mới bị ý tưởng khủng bố này dọa sợ!

Thời khắc này, sự hiểu biết về phá của của hắn lại bị đổi mới một lần nữa!

? ? ?

Làm gì đó?

Hai tên bại gia môn đồ này đang làm gì đó?

Tất cả những ý tưởng này đều là do ta nghĩ ra!

Sao nhưng bây giờ đều trở thành công lao của chủ nhân hết rồi?

Lúc này, Diệp Nhị vừa chạy tới nghe được La Khải và Hạ Thiên Vũ nói với Diệp Phong những lời này thì cả người đều bối rối!

"Diệp Nhị!"

"Những ý tưởng mà người nghĩ ra này cũng không tệ!"

"Nhưng mà hoàn thành năm mươi lần che mắt nhảy Long Thằng đối với bất cứ một người tu luyện nào cũng là một chuyện cực kỳ đơn giản!"

"Chúng ta phá của nhưng cũng không thể để cho bọn họ lấy được những phần thưởng đó một cách dễ dàng như vậy!"

Lúc này, Diệp Phong cũng thấy được Diệp Nhị từ nơi xa đi tới sau đó quay qua nhìn đối phương lên tiếng nói.

"Chủ nhân!"

Chương 715 - Diệp Nhị, không thể không nói, chơi như vậy thì có chút quá mức rồi

"Những chuyện này ta đều đã tính hết rồi!"

"Mục đích ban đầu khi ngài lấy ra những Long Tiên này không phải là vì cho chúng ta giải sầu hay sao, cho nên, không cần biết là ở ngoài cửa thành hay là ở trong thành tất cả mọi người có thể hoàn

thành nhiệm vụ hay không đều phải xem tâm trạng của đại quân kim giáp chúng ta!"

"Nói một cách đơn giản thì chúng ta muốn cho ai thông qua thì người đó có thể thông qua, muốn cho ai hoàn thành bao nhiêu lần thì người đó có thể hoàn thành bấy nhiêu lần!"

"Có thể nói tất cả đều nằm trong sự khống chế của chúng ta!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Diệp Nhị cũng vội vàng giải thích rõ cho hắn biết.

Oanh!

Đúng lúc này, mấy chục luồng long uy khiến người ta cảm thấy sợ hãi bỗng nhiên tràn ngập ra!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, có phải là ta hoa mắt hay không, Long Thằng mà kim giáp hộ vệ đó cầm trong tay lại được làm từ mấy chục cây Long Tiên tản ra long uy kinh khủng?"

"Bây giờ rốt cuộc ta đã hiểu được hàm nghĩa của cái tên Bại Gia Thành này rồi!"

"Vậy mà dùng đỉnh cấp Long Tiên như thế để chế tạo thành Long Thằng chơi, đúng là phá của!"

"Các ngươi nhìn thấy chính là phá của!"

"Nhưng ta nhìn thấy là phần thưởng không thể nào tưởng tượng được, bọn họ ngay cả Long Tiên đỉnh cấp như thế mà cũng có thể lấy để phá của, vậy thì phần thưởng mà bọn họ đưa ra sẽ là tài nguyên tu luyện hoặc là thiên tài địa bảo bình thường hay sao?"

"..."

Khi mọi người phát hiện Long Thằng mà kim giáp hộ vệ cầm trong tay được làm từ đỉnh cấp Long Tiên thì tất cả đều cảm thấy cực kỳ chấn động.

"Che mắt nhảy Long Thằng!"

"Người khiêu chiến phải dùng tơ lụa màu đen che kín hai mắt!"

"Sau đó trong quá trình khiêu chiến người khiêu chiến không thể sử dụng thần thức không được vận dụng tiên lực trong cơ thể!"

"Mỗi ngày mỗi người chỉ có hai lần khiêu chiến, nếu như hai lần đều thất bại thì phải chờ tới qua ngày hôm sau mới có thể tiếp tục khiêu chiến nữa!"

Lúc này, kim giáp hộ vệ nhìn đám người tuyên bố quy tắc một lần nữa!

"Ta tới trước!"

Sau khi kim giáp hộ vệ nói xong, Bộ Soái vẻ mặt hưng phấn hô to lên, sau đó nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra: "Diệp thiếu, giống như ngươi đã nói, chỉ khi nào tự mình đi thực tiễn thì mới có thể phát hiện ra được vấn đề, vậy ta xung phong lên trước!"

Nói xong, Bộ Soái lập tức chạy tới chỗ kim giáp hộ vệ, sau đó cầm lấy tơ lụa màu đen đối phương đưa tới che đôi mắt của mình lại!

Ông ông ông ông!

Rất nhanh, Long Thằng vung lên phát ra tiếng xé gió truyền vào trong tay Bộ Soái đang chuẩn bị sẵn sàng đi vào.

? ? ?

Cái gì!

Bọn họ vung nhanh đến mức nào mà có thể truyền ra tiếng xé gió mãnh liệt như thế!

Choáng váng!

Lúc này, Bộ Soái đeo tơ lụa màu đen cả người đều choáng váng, nhanh chóng vung dây thừng như thế, chỉ dựa vào thính lực thì hắn hoàn toàn không thể nào tìm được điểm vào chính xác.

"Ngọa tào!"

"Diệp Nhị, không thể không nói, các ngươi chơi như vậy có chút quá mức!"

"Dưới tình huống không sử dụng thần thức và tiên lực, tốc độ nhanh như vậy thì mẹ nó không ai có thể làm được năm mươi lần, đừng nói năm mươi lần, một lần cũng quá sức!"

Cùng lúc đó, nhìn thấy hai tên kim giáp hộ vệ vung Long Thằng nhanh đến ngay cả tàn ảnh cũng sắp không thấy được, Diệp Phong cũng cảm thấy chấn kinh quay qua nhìn Diệp Nhị.

"Chủ nhân!"

"Không phải là ta vừa mới nói phải dựa vào tâm tình của kim giáp hộ vệ hay sao!"

"Có thể đối với người khiêu chiến lần này thì tốc độ sẽ nhanh một chút nhưng đến lượt người khiêu chiến tiếp theo thì có thể sẽ cực kỳ chậm!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Nhị cũng cười giải thích.

"Gian lận!"

Lạc Thiên Tuyết, La Khải và Hạ Thiên Vũ đang đứng bên cạnh nghe đến đây thì trong đầu lập tức xuất hiện hai chữ này!

Bởi vì thủ pháp điều khiển trò chơi này không khác gì hành vi gian lận của Diệp Phong lúc tổ chức trò chơi ở hạ giới!

Nói một cách đơn giản hơn chính là ở trong trò chơi này các ngươi chỉ cần cố gắng là được, dù sao kết quả là ta quyết định, hoàn toàn không liên quan tới chuyện các ngươi có cố gắng hay không!

"Mẹ nó!"

"Chơi như vậy, đừng nói năm mươi lần, một lần cũng không làm được!"

"Đúng vậy!"

"Làm như vậy, không ai vào thành được!"

"..."

Một bên khác, mọi người vây xem nhìn thấy Bộ Soái cưỡng chế đi vào trong Long Thằng sau đó trực tiếp thất bại thì đều lẩm bẩm chửi bậy, nhưng mà cũng không có ai rời khỏi đây, tất cả mọi người quyết định tiếp tục xem thử xem!

"Có muốn tiếp tục khiêu chiến hay không?"

Nhìn thấy Bộ Soái thất bại, kim giáp hộ vệ cũng trực tiếp lên tiếng hỏi thăm.

"Đại nhân!"

"Ta muốn nghỉ ngơi một hồi, lát nữa sẽ tiếp tục khiêu chiến lần thứ hai!"

Nghe nói như thế, Bộ Soái cũng nói ra ý nghĩ của mình, hắn muốn xem xem người khác khiêu chiến như thế nào, sau đó tìm ra vấn đề, rồi mới suy tính xem hoàn thành nhiệm vụ như thế nào!

"Ta đến!"

Lúc này, một lão giả dáng người tráng kiện đi tới, trực tiếp nhận lấy tơ lụa màu đen trong tay Bộ Soái.

? ? ?

Không phải đâu?

Mới nãy là tốc độ như thế này sao?

Khi Bộ Soái nhìn thấy hai tên kim giáp hộ vệ dùng tốc độ cực kỳ chậm rãi vung Long Thằng, cả người đều bối rối, trong lòng sụp đổ nghĩ: "Vừa nãy cũng không có đối xử với ta như vậy, mẹ nó, cái này là phân biệt đối xử hay sao?"

Giờ khắc này, rốt cuộc Bộ Soái hiểu được những gì mà Diệp Nhị nói trước đó là có ý gì, mẹ nó, cái này có thể hoàn thành hay không hay hoàn thành được bao nhiêu lần đúng là phải xem tâm

trạng của kim giáp hộ vệ vung Long Thằng thật!

"Diệp thiếu!"

"Ta vừa mới dùng thần thức hỏi hai tên kim giáp hộ vệ đó, bọn họ chuẩn bị sẽ để cho lão đầu này thất bại ở lần thứ năm mươi!"

Lúc này, Diệp Nhị bỗng nhiên quay qua nhìn nói với Diệp Phong một câu như vậy.

? ? ?

Để cho người ta thất bại ở lần thứ năm mươi?

Các ngươi chơi đến phát rồ như vậy hay sao?

Chương 716 - Diệp Nhị, không thể không nói, chơi như vậy thì có chút quá mức rồi (2)

Bốn người Bộ Soái, Lạc Thiên Tuyết, La Khải và Hạ Thiên Vũ đang đứng bên cạnh nghe nói như thế thì trên mặt đều lộ ra vẻ khó có thể tin mà quay qua nhìn Diệp Nhị.

"Cơ hội ma luyện tâm cảnh này để cho người kế tiếp đi!"

"Nói cho hai tên kim giáp hộ vệ đó, cho lão đầu này hoàn thành ba trăm lần, sau đó công bố phần thưởng cho lão đầu này trước mặt tất cả mọi người!"

"Về phần sau đó bọn họ muốn chơi như thế nào thì cứ dựa vào tâm trạng của bọn họ mà chơi!"

Lúc này, Diệp Phong lại quay qua ra lệnh cho Diệp Nhị.

...

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ mua được quyền quản lý chín mươi tòa thành trấn trong nửa tháng, mỗi một trọng Thiên Đạo Chiến Trường mười toà thành trấn, nhiệm vụ

thành công, ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, có tỉ lệ cực lớn sẽ ban thưởng Thăng Tiên Đan, có tỉ lệ cực lớn sẽ phát động ban thưởng đặc thù, nhiệm vụ thất bại, ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, có tỉ lệ cực thấp sẽ ban thưởng Thăng Tiên Đan!"

Sau khi mấy người Diệp Phong trở lại Bại Gia Thành, hệ thống bỗng nhiên lên tiếng ban bố nhiệm vụ cho Diệp Phong.

"Ừm?"

"Đây là Bại Gia Thành xuất hiện đặc điểm riêng cho nên mới khiến cho nhiệm vụ ngẫu nhiên xuất hiện hay sao?"

Nghe được hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, Diệp Phong cũng cảm thấy có chút ngạc nhiên sau đó tự lẩm bẩm: "Xem ra phải tạm thời rời khỏi Thiên Đạo Chiến Trường, sau đó đi tìm một chút thế lực đỉnh cấp hoặc thế lực cấp độ bá chủ mua sắm quyền quản lý một chút thành trấn!"

"Đồ nhi!"

"Buổi tối hôm nay có xem phúc lợi nữa hay không?"

Sau khi trở lại quán rượu, Lạc Thiên Tuyết trước khi về phòng khách của mình thì sắc mặt đỏ bừng nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Ài!"

"Phá của cũng kém hơn Diệp thiếu!"

"Tán gái cũng kém hơn Diệp thiếu!"

"Sao Diệp thiếu lại ưu tú như vậy chứ?"

Nhìn Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết cùng nhau rời đi, trong mắt Bộ Soái cũng lóe lên vẻ hâm mộ!

...

Sáng sớm ngày thứ hai!

"Ài!"

"Cuối cùng vẫn là cái chăn này gánh lấy tất cả!"

Tỉnh lại sau giấc mộng đẹp, Diệp Phong yên lặng cất tấm chăn tràn đầy thành quả chiến đấu.

Đông! Đông! Đông!

Đúng lúc này, tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên, sau đó Bộ Soái đi từ bên ngoài vào trong phòng khách của Diệp Phong.

"Diệp thiếu!"

"Lạc Thánh Chủ đi!"

"Nói là có một số chuyện ở trong Thánh Địa cần nàng trở về xử lý cho nên nàng rời khỏi đây trước còn dặn dò ta nói với ngươi một tiếng!"

Sau khi đi vào phòng khách, Bộ Soái cũng nói cho Diệp Phong biết tình huống này.

"Ừm?"

"Sư tôn về Thánh Địa xử lý công việc?"

"Vậy tại sao sư tôn lại không tự mình nói cho ta biết, gấp như vậy hay sao?"

Diệp Phong nghe xong thì trên mặt cũng lộ ra vẻ nghi ngờ nhìn về phía Bộ Soái hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Lạc Thánh Chủ nói sợ quấy rầy ngươi nghỉ ngơi cho nên mới dặn dò ta chuyển lời lại cho ngươi."

Bộ Soái nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình thì cũng vội vàng giải thích đồng thời trong lòng thầm nghĩ: "Đạo lữ rất biết quan tâm người khác, nếu như Phượng Tiêu Tiêu có thể dịu dàng được bằng một nửa của Lạc Thánh Chủ thì ta đều phải thắp hương bái

Phật, cảm tạ ông trời và tổ tông mười tám đời!"

"Như vậy sao?"

"Nếu đã như vậy thì hôm nay chúng ta cũng rời khỏi Thiên Đạo Chiến Trường!"

"Ta định sẽ mua sắm quyền quản lý một số thành trấn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường từ trong tay của thế lực đỉnh tiêm hoặc là thế lực cấp bá chủ, ngươi có đề nghị gì dành cho ta hay không?"

Sau khi biết được nguyên nhân, Diệp Phong cũng nhìn về phía Bộ Soái lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Diệp thiếu, 'mua' mà ngươi nói có đúng đắn hay không?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bộ Soái trầm tư một lát sau, sau đó trực tiếp hỏi ra một vấn đề cực kỳ mấu chốt.

? ? ?

Mua?

Đứng đắn hay không?

Cái đồ chơi này còn có không đứng đắn ?

Nghe được Bộ Soái hỏi ra một câu hỏi kỳ quái như thế, Diệp Phong cũng bị kinh hãi, nhưng mà hắn cũng nhanh chóng phản ứng lại sau đó trực tiếp hỏi thăm hệ thống: "Hệ thống, nhiệm vụ yêu cầu ta mua có cần đứng đắn hay không?"

...

"Đinh! Túc chủ, yêu cầu mua của nhiệm vụ ngẫu nhiên có thể đứng đắn cũng có thể là không đứng đắn tất cả đều dựa vào tâm tình của túc chủ!"

Chờ đợi gần một phút hệ thống mới trả lời câu hỏi của Diệp Phong.

"Không phải đâu!"

"Một câu hỏi đơn giản như vậy mà lại hỏi cho hệ thống bối rối?"

Phát hiện cả buổi hệ thống mới đưa ra câu trả lời, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình.

Tại sao Diệp thiếu không nói chuyện?

Mua này, có chính đáng hay không!

Nếu như chính đáng thì ta sẽ giới thiệu một vài thế lực đỉnh cấp hoặc là thế lực cấp độ bá chủ có mối quan hệ tốt với Tu La Cung!

Nếu như không đứng đắn thì ta sẽ giới thiệu những thế lực có quan hệ không tốt với Tu La Cung!

Nhìn thấy Diệp Phong cả buổi mà không có đáp lại mình, Bộ Soái cũng âm thầm suy nghĩ về vấn đề này.

"Bộ Soái!"

"Mua này có thể đứng đắn cũng có thể không đứng đắn!"

"Cho nên bây giờ ta sẽ giao quyền quyết định lại cho ngươi, sẽ thông qua thế lực mà ngươi đề cử để quyết định xem mua đứng đắn hay là không đứng đắn!"

Sau khi Diệp Phong nghe được câu trả lời của hệ thống thì cũng quay qua nhìn Bộ Soái nói ra quyết định của mình.

Trừng!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trước mắt Bộ Soái đột nhiên sáng lên, sau đó vội vàng nói: "Diệp thiếu, vậy thì hãy để mua này không đứng đắn đến cùng đi, ta lập tức đi thương lượng với phụ thân ta một chút, sau đó sẽ chọn mấy cái trong số đông đảo thế lực đối địch với Tu La Cung."

Nói xong, Bộ Soái lập tức đi qua một bên trực tiếp lấy Truyền âm Thạch ra liên hệ với phụ thân của hắn là Bộ Thái Hưng!

? ? ?

Chuyện này mà còn phải thương lượng hay sao?

Còn lựa chọn mấy cái từ trong đông đảo thế lực đối địch ra?

Rốt cuộc thì Tu La Cung các ngươi có bao nhiêu thế lực đối địch vậy!

Nghe được Bộ Soái nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, hắn hoàn toàn không ngờ được là Tu La Cung thân là thế lực cấp độ bá chủ mà cũng có nhiều thế lực đối địch như vậy!

Chương 717 - Diệp thiếu, 'mua' theo nghĩa đứng đắn hay sao?

Một bên khác!

Tu La Cung, đại điện!

"Cái tên tiểu tử khốn kiếp này còn dám liên hệ với ta nữa hay sao!"

Sau khi Bộ Thái Hưng phát hiện Truyền âm Thạch có phản ứng, trong lòng tràn ngập lửa giận mắng lớn lên, sau đó lửa giận bừng bừng thả thần thức ra kích hoạt Truyền âm Thạch.

"Bộ Soái!"

"Cái tên khốn kiếp nhà ngươi!"

"Ngươi có còn là người nữa hay không, vậy mà lại dời trống không toàn bộ tiểu bảo khố tư nhân của ta!"

"Nếu như ngươi còn có chút lương tâm thì ít nhất cũng phải để lại cho ta một hai món bảo bón chứ!"

Sau khi kích hoạt Truyền âm Thạch, Bộ Thái Hưng lập tức mắng lớn.

"Phụ thân!"

"Thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa thật sự tồn tại!"

"Hơn nữa trong tay của ta có mỗi loại một vạn gốc, vốn định sẽ lén để ba vạn gốc Thần Hoa này vào trong tiểu bảo khố tư nhân của ngươi, sau đó mang tới cho ngươi một ngạc nhiên lớn, nhưng mà không ngờ được là ngươi đã phát hiện!"

"Nếu như ngươi cảm thấy là giá trị của ba vạn gốc Thần Hoa này không sánh được với những thứ rác rưởi ở bên trong tiểu bảo cố tư nhân của ngươi vậy thì ta sẽ trả những thứ rác rưởi đó lại cho ngươi!"

Không lâu sau, giọng nói của Bộ Soái không nhanh không chậm vang lên ở trong đầu của Bộ Thái Hưng.

Hả?

Bạch Diễm Độc Hoa, Huyền Băng Quỷ Hoa và Yêu Lôi Minh Hoa, thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa trong truyền thuyết thật sự tồn tại?

Hơn nữa trong tay tên tiểu tử thúi Bộ Soái đó còn có mỗi loại một vạn gốc, quan trọng nhất chính là hắn muốn dùng bọn chúng để tạo ra một sự kinh hỉ cho ta?

Nghe được Bộ Soái nói như vậy, biểu cảm trên mặt Bộ Thái Hưng như không thể tin vào tai của mình, thầm nghĩ trong lòng: "Đây là đứa con trai không đàng hoàng mà ta biết nhiều năm nay hay sao?"

"Phụ thân!"

"Chuyện này chờ ta trở về rồi hãy nói đi, tiếp theo ta có một chuyện cực kỳ quan trọng muốn thương lượng với ngươi một chút!"

"Đó chính là trước mắt thế lực đối địch có uy hiếp nhất đối với Tu La Cung chúng ta là những thế lực nào?"

"Đừng quan tâm nó là thế lực đỉnh cấp hay là thế lực cấp đồ bá chủ ngươi chỉ cần nói ra là được, lần này ta phải hung hăng làm thịt bọn họ một đao!"

Khi Bộ Thái Hưng vẫn còn chấn kinh khi Bộ Soái thay đổi nhiều như thế thì giọng nói của Bộ Soái cũng vang lên trong đầu của hắn một lần nữa.

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Đứa con trai không đàng hoàng này của ta mới đi theo bên cạnh đại ca tốt của hắn vài ngày thôi mà bây giờ đã trở thành trâu bò như vậy rồi hay sao?

Những thế lực cấp độ bá chủ có thể uy hiếp được đến Tu La Cung ta cũng không dám tùy tiện trở mặt với bọn họ, kết quả bây giờ hắn lại nói là muốn đi qua đó hung hăng làm thịt bọn họ một đao?

Nghe được Bộ Soái nói như vậy, Bộ Thái Hưng kinh hãi toàn thân đều nổi da gà, bởi vì tin tức này còn nổ tung hơn tin tức mới nãy nữa!

"Con trai!"

"Bây giờ ngươi đã mạnh như vậy rồi hay sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Bộ Thái Hưng cũng có chút không dám tin tưởng lên tiếng hỏi thăm Bộ Soái.

"Mạnh?"

"Phụ thân, cái này cũng gọi là mạnh?"

"Ta so với Diệp thiếu thì hoàn toàn không là cái thá gì cả!"

Nghĩ đến Diệp Phong tùy tiện tìm một trăm vạn tên kim sắc truyền thuyết trấn áp đông đảo thế lực nhất lưu, thế lực đỉnh cấp và thế lực cấp độ bá chủ, sau đó còn buộc những đại lão đó chơi trò chơi nhỏ kéo búa bao suốt cả một đêm, Bộ Soái cũng còn cảm thấy sợ hãi nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

? ? ?

Mẹ nó, cái này mà còn chưa gọi là mạnh?

Đó chính là thế lực cấp độ bá chủ, không phải những thế lực bất nhập lưu có mặt ở khắp nơi!

Nghe được Bộ Soái trả lời mình như vậy, trên mặt Bộ Thái Hưng cũng lộ ra vẻ chấn kinh, thời khắc này, hắn bỗng nhiên cảm thấy mình có chút không theo kịp thời đại!

Hô!

Thở một hơi dài, Bộ Thái Hưng cũng không nói thêm gì nữa mà trực tiếp kể cho Bộ Soái nghe một vài thế lực cấp độ bá chủ đối địch với Tu La Cung, về phần tình huống có liên quan tới Diệp thiếu, hắn định chờ sau khi Bộ Soái trở về thì sẽ cẩn thận tìm hiểu một phen.

...

"Diệp thiếu!"

"Trước mắt Tu La Cung chúng ta có ba cái thế lực cấp độ bá chủ đối địch tương đối khó giải quyết, không biết số lượng này có đủ hay không?"

"Nếu như không đủ thì ta sẽ kêu phụ thân ta ngẫm lại, chúng ta mót thêm một ít!"

Sau khi Bộ Soái trở lại bên cạnh Diệp Phong, kể lại tình huống.

"Ba cái thế lực cấp độ bá chủ?"

"Vậy thì ‘mua’ lại quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn từ trong tay của ba cái thế lực cấp độ bá chủ này hẳn là đủ!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong khẽ gật đầu nói ra: "Chọn ba cái thế lực cấp độ bá chủ này đi, không cần mót thêm nữa!"

"Biết, Diệp thiếu!"

"Vậy ta xuống lầu kêu nhân viên phục vụ chuẩn bị điểm tâm."

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Bộ Soái cũng thối lui ra khỏi phòng khách, sau đó đi thẳng đến đại sảnh ở lầu một của quán

rượu.

"Mặc dù là mua một cách không đứng đắn nhưng vẫn phải nghĩ cách để phát động hành vi phá của để được ban thưởng mới được, xem ra đến lúc đó lại phải biểu diễn một đợt!"

Nghĩ đến đây, khóe miệng Diệp Phong cũng nở một nụ cười sau đó kiểm tra sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Thiên Thọ Thụ *1000

Thiên Thọ Thụ: Một loại Tiên Thụ cực đặc thù ở trong Thiên Đạo Chiến Trường ở thượng giới, mỗi ngàn năm kết một Thiên Thọ Quả, cho dù là phàm nhân hay người tu luyện hoặc là Tiên Thú, phục dụng một quả Thiên Thọ Quả thì đều có thể kéo dài mười năm tuổi thọ!

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay mãnh liệt như vậy hay sao?

Sau khi Diệp Phong xem xét sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay thì trên mặt cũng lộ ra vẻ giật mình!

Chương 718 - Ai! Có chút! Nhưng cũng không nhiều

Dù sao cho dù tuổi thọ của người tu luyện rất dài thậm chí theo tu vi không ngừng tăng lên mà tuổi thọ cũng có thể không ngừng tăng lên theo nhưng đối với một số người tu luyện hoặc là Tiên Thú khi đại nạn sắp tới nhưng vẫn còn đang bị kẹt ở một cảnh giới nào đó thì Thiên Thọ Quả này chính là bảo bối mà bọn họ cần nhất tuyệt đối không có cái thứ hai!

"Hệ thống!"

"Một ngàn cây Thiên Thọ Thụ đổi mới này có Thiên Thọ Quả hay không?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng trực tiếp lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, mỗi một cây Thiên Thọ Thụ đều kết một trăm quả Thiên Thọ Quả, chỉ khi cùng nhau lãng phí sạch Thiên Thọ Quả và Thiên Thọ Thụ thì mới được tính là phá của thành công!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, câu trả lời của hệ thống cũng nhanh chóng vang lên trong đầu hắn.

"Một gốc Thiên Thọ Thụ có một trăm quả, như vậy một ngàn cây Thiên Thọ Thụ chính là mười vạn trái Thiên Thọ Quả!"

"Móa!"

"Mẹ nó mới mười vạn trái !"

"Có chút xíu như vậy thì sao mà đủ chơi!"

Nghĩ đến chỉ có mười vạn trái Thiên Thọ Quả, Diệp Phong cũng không nhịn được mà chửi bậy, hắn lại không nghĩ là nếu như cho một người ăn hết mười vạn trái Thiên Thọ Quả này thì có thể trực tiếp khiến cho một người tăng thêm một trăm vạn năm tuổi thọ!

Tuyệt đối tương đương với tồn tại cấp lão quái vật!

Một lát sau!

"Bộ Soái!"

"Ngươi có từng nghe nói tới Thiên Thọ Quả và Thiên Thọ Thụ hay không?"

Ngồi ở một nơi hẻo lánh trong đại sảnh lầu một ăn điểm tâm, Diệp Phong quay qua nhìn Bộ Soái thuận miệng hỏi một câu.

Bành!

Nghe được Thiên Thọ Quả và Thiên Thọ Thụ, Bộ Soái cũng toàn thân đột nhiên khẽ run rẩy, chén rượu trong tay trực tiếp rớt xuống đất vỡ nát.

Ừng ực!

Nuốt nước miếng một cái, Bộ Soái quay qua nhìn Diệp Phong run giọng hỏi: "Diệp thiếu, đúng là ta từng nghe nói tới Thiên Thọ Quả và Thiên Thọ Thụ, chẳng lẽ trong tay của ngài có?"

"Ài!"

"Có một chút!"

"Nhưng cũng không nhiều!"

Nghe được Bộ Soái hỏi như vậy, Diệp Phong cũng thở dài, sau đó lên tiếng đáp lại một câu.

Hô!

Bộ Soái nghe nói như vậy thì cũng thở ra một hơi thật dài, thầm nghĩ trong lòng: "Nhìn dáng vẻ của Diệp thiếu như vậy thì sợ là trong tay hắn cũng không có bao nhiêu thật, vậy ta cũng yên lòng, nếu không, nếu như hắn có rất nhiều Thiên Thọ Quả, hơn nữa còn đem ra để phá của thì đúng là ta không thể nào chịu được!"

Từ đầu tới cuối, điểm chú ý của Bộ Soái vẫn là Thiên Thọ Quả mà hắn hoàn toàn không ngờ được là trong tay Diệp Phong sẽ có Thiên Thọ Thụ, bởi vì Thiên Thọ Thụ cực kỳ đặc thù, ở trong Thiên Đạo Chiến Trường nó sẽ được Thiên Đạo ý chí bảo vệ, hoàn toàn không có người nào có thể làm tổn thương hoặc là đào Thiên Thọ Thụ ra ngoài được!

Nếu có ai cả gan dám làm tổn thương Thiên Thọ Thụ hoặc đào móc Thiên Thọ Thụ ra ngoài thì đều sẽ dẫn tới Thiên Đạo lôi kiếp, cuối cùng mất mạng tại chỗ!

"Đúng rồi!"

"Một hồi khi chúng ta rời khỏi Thiên Đạo Chiến Trường thì chúng ta sẽ đi tìm thế lực cấp độ bá chủ nào trước?"

Lúc này, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Bộ Soái lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Đi Huyền Quy Cung trước đi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Bộ Soái suy nghĩ một hồi cuối cùng nói ra tên của một cái thế lực cấp độ bá chủ.

"Này!"

"Hai tên tiểu gia hỏa các ngươi muốn đến Huyền Quy Cung của chúng ta để làm cái gì?"

Đúng lúc này, một thanh niên vừa đi từ trên lầu xuống nghe được Bộ Soái nhắc tới thế lực của mình thì trên mặt cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ đi thẳng tới chỗ của hai người, sau đó thần thái cực kỳ phách lối lên tiếng hỏi thăm.

"Ngươi là người của Huyền Quy Cung?"

Nghe được thanh niên hỏi như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên quay qua nhìn đối phương hỏi thăm.

Ha ha!

Thanh niên nghe xong thì nghiền ngẫm cười một tiếng, sau đó nhìn hai người trực tiếp nói ra: "Không sai, ta chính là một trong số ngũ đại đệ tử hạch tâm của Huyền Quy Cung Trình Thiên Thanh!"

"Ừm?"

"Chỉ ngươi?"

"Còn một trong số ngũ đại đệ tử hạch tâm của Huyền Quy Cung?"

Nghe được Trình Thiên Thanh trả lời mình như vậy, trong mắt Diệp Phong lại lóe lên vẻ khinh thường.

Dù sao trên người của đối phương không có bí bảo đặc thù áp chế thực lực, chỉ là đệ tử hạch tâm tu vi Địa Tiên Cảnh, đúng là hắn không để vào mắt.

"Ngươi dám xem thường đệ tử hạch tâm của Huyền Quy Cung,

đáng chết!"

Đúng lúc này, một lão giả đi theo cảm nhận được Diệp Phong đang xem thường Trình Thiên Thanh thì tức giận trực tiếp cầm trường kiếm trong tay đánh thẳng tới chỗ Diệp Phong, hơn nữa ra tay hoàn toàn không có nương tay chút nào, muốn trực tiếp chém giết Diệp Phong!

"Vương lão!"

"Mau dừng tay!"

"Nơi này là bên trong thành trấn, không phải bên ngoài trấn, giết người sẽ dẫn tới Thiên Đạo lôi kiếp!"

"Cho nên nếu có muốn giết cũng phải bắt bọn họ ra bên ngoài thành để giết!"

Sau khi Trình Thiên Thanh đang đứng bên cạnh phát hiện ra tình huống này thì trên mặt lộ vẻ lo lắng hô to lên.

"Hủy Diệt Thần..."

Mà đúng lúc này, Diệp Phong ngồi đối diện, trong mắt cũng hiện lên sát ý, đang chuẩn bị vận dụng Hủy Diệt Thần Mâu trực tiếp xoá bỏ đối phương thì từng đạo kim quang bỗng nhiên xuất hiện, không thèm quan tâm đến mái nhà, vách tường trong quán rượu, thời khắc này, tất cả đều xuất hiện ở trước mặt Diệp Phong.

"Mẹ nó!"

"Đây là tình huống như thế nào?"

"Không phải là ta chỉ muốn dạy dỗ tên sâu kiến này một chút thôi hay sao, sao quân hộ vệ Bại Gia Thành lại đến đây!"

Nhìn thấy hơn mười thanh kim sắc chiến đao bao phủ mình, giờ phút này Vương lão cả người đều bị sợ choáng váng!

"Chủ nhân!"

"Bây giờ xử lý hai người này như thế nào đây?"

Trong lúc Vương lão thấp thỏm lo âu thì mười mấy tên kim giáp hộ vệ thần thái cung kính quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng hô.

? ? ?

Chủ nhân?

Những quân hộ vệ thực lực kinh khủng này lại gọi tên sâu kiến đó là chủ nhân?

Nghe được một tiếng 'chủ nhân' này, Vương lão toàn thân đều bối rối!

"Hệ thống!"

Chương 719 - Chỉ cần ngươi dám cho, ta dám ăn

"Sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, kiểm tra xem hai thằng đần này có phải là người của Huyền Quy Cung hay không!"

Nghe được kim giáp hộ vệ hỏi thăm, Diệp Phong cũng trực tiếp lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, hai người đúng là người của Huyền Quy Cung, Trình Thiên Thanh là đệ tử hạch tâm vừa mới gia nhập vào Huyền Quy Cung không bao lâu, Vương Đức Khôn là một trong số mười đại trưởng lão của Huyền Quy Cung, cũng là người hộ đạo của Trình Thiên Thanh!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, câu trả lời của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của hắn.

"Ừm?"

"Vậy mà đúng là người của Huyền Quy Cung!"

"Hơn nữa thân phận cũng đều là thật, chẳng trách bọn họ lại lớn lối như thế!"

Sau khi xác định thân phận của hai người, Diệp Phong định sẽ để cho quân hộ vệ kim giáp trực tiếp xóa bỏ hai người bọn họ!

"Chờ một chút!"

"Dù sao hai người bọn họ cũng đều phải chết, không bằng để cho hai người bọn họ thuận tiện ăn hết mười vạn trái Thiên Thọ Quả trước khi chết luôn đi!"

"Đưa Thiên Thọ Quả có thể gia tăng tuổi thọ cho hai người phải chết ăn, hành vi phá của này cũng không có vấn đề!"

Nghĩ đến đây, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười quay qua nhìn hai người Trình Thiên Thanh và Vương Đức Khôn.

Hả?

Hai người Trình Thiên Thanh và Vương Đức Khôn đang rất sợ hãi nhìn thấy nụ cười quái dị của Diệp Phong thì không biết tại sao nhân bọn họ lại có cảm giác như là sắp có chuyện không tốt gì đó xảy ra trên người của bọn họ!

"Hai người các ngươi chết thì chắc chắn là phải chết rồi đó!"

"Nhưng mà bây giờ ta cho hai người các ngươi hai sự lựa chọn!"

"Thứ nhất, giúp ta làm một việc, sau khi xong việc thì ta có thể cho hai người thống khoái!"

"Thứ hai, không giúp đỡ ta, sau đó ta sẽ từ từ dằn vặt hai người các ngươi cho đến chết!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía hai người nói ra hai cái lựa chọn mà cái nào cũng phải chết!

? ? ?

Ngươi muốn giết chúng ta!

Sau đó còn muốn chúng ta làm việc cho ngươi?

Ngươi có còn là người nữa hay không?

Nghe được Diệp Phong đưa ra hai cái lựa chọn mà cái nào cũng phải chết này, trên mặt hai người Trình Thiên Thanh và Vương Đức Khôn đều lộ ra vẻ khó có thể tin mà nhìn Diệp Phong!

"Loại thứ nhất!"

"Loại thứ nhất!"

Trầm mặc vài giây đồng hồ, hai người cùng nhau đưa ra lựa chọn!

"Hỗ trợ?"

"Diệp thiếu lại định phá của nữa rồi sao?"

"Nhưng mà hai người sắp chết này có thể cũng không có giúp đỡ được cái..."

Bộ Soái đang đứng bên cạnh nghĩ đến chỗ này thì trong đầu đột nhiên lóe lên tinh quang, sau đó trong nháy mắt hai mắt trừng tròn vo, đồng thời kinh hãi nói: "Sẽ không phải là Diệp thiếu định đưa Thiên Thọ Quả trong tay cho hai người sắp phải chết này ăn đó chứ?"

"Rất tốt!"

"Nếu như hai người các ngươi đã làm ra lựa chọn thì chúng ta cũng bắt đầu đi!"

"Chuyện nhỏ mà ta muốn các ngươi giúp ta thật ra thì cũng đơn giản thôi, chính là giúp ta ăn một ít gì đó!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức lấy từng trái Thiên Thọ Quả từ trong không gian của hệ thống ra.

"Thiên Thọ Quả! ! !"

Sau khi hai người Trình Thiên Thanh và Vương Đức Khôn nhìn thấy thứ mà Diệp Phong lấy ra lại là Thiên Thọ Quả thì hai người đều trợn tròn hai mắt kinh hô lên!

Bọn họ hoàn toàn không ngờ được là thứ mà Diệp Phong muốn bọn họ ăn giúp lại là Thiên Thọ Quả cực kỳ trân quý!

Sau khi tỉnh táo lại, hai người đều dùng ánh mắt khó mà tin được nhìn về phía Diệp Phong, ánh mắt đó giống như đang nói: "Có phải ngươi điên rồi hay không, Thiên Thọ Quả trân quý như thế mà ngươi lại đem cho hai người sắp chết như chúng ta ăn?"

"Nhìn ta làm gì?"

"Tranh thủ ăn đi chứ!"

"Tục ngữ nói, gan lớn chết no, gan nhỏ chết đói!"

"Cho dù các ngươi phải chết thì ta cũng phải để cho các ngươi ăn no rồi mới lên đường mới được!"

Nhìn hai người đều dùng một loại ánh mắt khó có thể tin nhìn mình, Diệp Phong cũng cười giải thích cho hai người bọn họ biết.

"Ăn!"

"Lão tử sống lâu như vậy, đừng nói ăn, ngay cả thấy cũng chưa từng nhìn thấy Thiên Thọ Quả này!"

"Bây giờ trước khi chết có một cơ hội như vậy, tại sao không ăn, ta không chỉ ăn, mà ta còn phải ăn đến chết luôn kìa!"

Nghĩ đến đây, trong mắt Vương Đức Khôn cũng hiện lên vẻ tàn nhẫn, trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong kêu gào: "Đây là do ngươi kêu chúng ta ăn đó, vậy ta cũng nói thẳng với ngươi luôn, chỉ cần ngươi dám cho ta ăn thì ta dám ăn, hoặc là ta ăn sạch toàn bộ Thiên Thọ Quả trong tay của ngươi trước hoặc là ta sẽ bị ngươi cho ăn đến bể bụng trước!"

"Còn có ta nữa!"

"Ta cũng sẽ ăn đến chết luôn, nếu có gan thì ngươi hãy để cho ta ăn đến bể bụng đi!"

Dù sao cũng đều phải chết, lúc này Trình Thiên Thanh cũng muốn phách lối một lần cuối trong khoảnh khắc cuối cùng của sinh mệnh của mình!

"Ngọa tào!"

"Hai thằng đần này cũng là kẻ hung hãn!"

Nghe được hai người bọn họ nói như vậy, Diệp Phong cũng triệt để hưng phấn lên, hắn không sợ đối phương ăn nhiều, chỉ sợ đối phương ăn không đủ no!

Một lát sau!

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Đây chính là Thiên Thọ Quả ngàn năm mới có thể kết ra một trái a!

Kết quả đến chỗ của ngươi thì trực tiếp lấy ra một vạn trái?

Chơi ta hả?

Lẽ nào nó là rau cải trắng có thể nhìn thấy khắp nơi trên đường cái hay sao?

Nhìn Thiên Thọ Quả chồng chất như núi ở trước mặt mình, mỗi người năm ngàn trái, hai người Trình Thiên Thanh và Vương Đức Khôn trực tiếp choáng váng!

Mẹ nó, mỗi người năm ngàn trái Thiên Thọ Quả lớn chừng bằng quả đấm, nếu như không thể mượn tiên lực trong cơ thể để nhanh chóng tiêu hóa thì bọn họ sẽ bị cho ăn đến bể bụng thật sự!

"Một vạn trái!"

"Trong tay Diệp thiếu lại có một vạn trái Thiên Thọ Quả!"

"Đây chính là ‘có chút’, ‘nhưng không nhiều’ mà hắn nói hay sao?"

Nhìn thấy trên mặt hai người Trình Thiên Thanh và Vương Đức Khôn lộ ra vẻ tuyệt vọng bắt đầu ăn Thiên Thọ Quả, Bộ Soái đang đứng bên cạnh cảm thấy cả người đều muốn điên rồi!

Chương 720 - Người ngồi ở trong cung, nồi từ trên trời rơi xuống?

Đó chính là một vạn trái Thiên Thọ Quả, là Thiên Thọ Quả có thể cho người tu luyện hoặc Tiên Thú gia tăng mười vạn tuổi, bây giờ lại đem tất cả cho hai người sắp phải chết ăn, cái này đâu thể nói là phá của được, phải nói là phá của đến phát rồ mới đúng!

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta là bại gia tử không sai!"

"Đem Thiên Thọ Quả trân quý có thể gia tăng tuổi thọ cho hai người sắp phải chết ăn cũng không có vấn đề gì!"

"Nhưng mà số lượng mà ngươi cho bọn họ ăn có phải là hơi nhiều rồi hay không!"

Nhìn hai người ăn, Bộ Soái cảm thấy lòng của mình cũng sắp nát, sau đó rốt cục hắn không nhịn được nữa mà quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng khuyên bảo.

"Nhiều lắm?"

"Không nhiều, trong tay của ta còn có chín vạn trái nữa!"

"Nói thật, bây giờ ta cũng có chút lo lắng là hai người bọn họ ngay cả một vạn trái Thiên Thọ Quả này cũng ăn không hết thì đã bị bể bụng mà chết rồi!"

Nghe được Bộ Soái thuyết phục mình, trên mặt Diệp Phong lại lộ ra vẻ lo lắng lên tiếng nói.

? ? ?

Trong tay ngươi còn có chín vạn trái?

Ngươi gọi mười vạn trái Thiên Thọ Quả là có chút nhưng cũng không nhiều?

Sau khi trong tay Diệp Phong còn có chín vạn trái Thiên Thọ Quả, Bộ Soái trực tiếp từ bỏ ý nghĩ tiếp tục thuyết phục hắn, sau đó quay qua nhìn hai người Trình Thiên Thanh và Vương Đức Khôn vẫn còn đang ăn Thiên Thọ Quả tự lẩm bẩm: "Diệp thiếu là đỉnh

chóp của thần hào phá của, chỉ dựa vào hai tên rác rưởi các ngươi mà còn muốn ăn cho Diệp thiếu nghèo mạt, đúng là cực kỳ buồn cười!"

"Vương lão!"

"Tại sao lúc nãy ngươi lại trang bức làm gì!"

"Tùy tiện ăn một chút Thiên Thọ Quả cực kỳ trân quý này sau đó thoải thoải mái mái chờ chết không tốt hay sao?"

Lúc này, Trình Thiên Thanh đang ăn Thiên Thọ Quả cũng trực tiếp dùng thần thức oán trách Vương Đức Khôn bên cạnh.

"Mẹ nó!"

"Trình Thiên Thanh, mẹ nó, ngươi còn có mặt mũi nào nói ta?"

"Ta có kêu ngươi cùng trang bức với ta hay không?"

"Còn nữa, đi xuống dùng cơm thì đi xuống dùng cơm thôi, ngươi rảnh rỗi quá đi trêu chọc đối phương để làm cái gì?"

"Nếu như không phải ngươi chủ động trêu chọc đối phương thì chúng ta có thể rơi vào kết cục này hay sao?"

Nghe được Trình Thiên Thanh phàn nàn, rốt cục Vương Đức Khôn cũng không đè nén được lửa giận trong lòng nữa, trực tiếp chửi Trình Thiên Thanh.

"Cái gì?"

"Mẹ nó giờ ngươi còn trách ngược lại ta nữa?"

"Ta chỉ tới chào hỏi người ta thôi, nếu không phải ngươi vừa mới đi lên tới thì lập tức muốn chém người ta thì mọi chuyện đâu có phát triển thành như thế này?"

Nghe được Vương Đức Khôn giận mắng mình, Trình Thiên Thanh cũng tức giận mắng ngược lại.

Ông! Ông! Ông!

Đúng lúc này, Truyền âm Thạch trong ngực Trình Thiên Thanh lại bỗng nhiên có phản ứng.

"Đại nhân!"

"Là, là cung chủ của chúng ta!"

Kiểm tra Truyền âm Thạch một hồi, sau đó Trình Thiên Thanh cũng thận trọng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói.

"Nghe đi!"

"Thậm chí ngươi còn có thể kể lại toàn bộ tình huống bên này cho cung chủ của các ngươi biết!"

"Đúng rồi, thuận tiện giúp ta chuyển cho hắn một câu, ta sẽ nhanh chóng đi tìm hắn!"

Nghe được Trình Thiên Thanh nói như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng nói.

...

Huyền Quy Cung, đại điện!

"Chuyện gì xảy ra!"

"Cái tên Trình Thiên Thanh này đang làm gì đó, cả buổi mà vẫn không có phản ứng gì!"

Phát hiện Truyền âm Thạch cả buổi mà vẫn không có phản ứng gì, Cung Chủ Huyền Quy Cung Phan Dương khẽ nhíu mày tự nói.

Ừm!

Đúng lúc này, Phan Dương phát hiện rốt cục Truyền âm Thạch cũng có phản ứng, vừa kết nối thì đã lên tiếng hỏi trước: "Trình Thiên Thanh, ngươi đang làm cái gì mà lâu như vậy mới kích hoạt Truyền âm Thạch?"

"Cung chủ!"

"Nói ra có thể ngươi sẽ không tin!"

"Ta và Vương trưởng lão đang bận ăn Thiên Thọ Quả!"

"Không sai, chính là Thiên Thọ Quả có thể gia tăng tuổi thọ đó, hơn nữa hai người chúng ta đã sắp ăn đến nôn ra rồi!"

Không lâu sau, giọng nói của Trình Thiên Thanh cũng vang lên ở trong đầu của Phan Dương.

? ? ?

Vội vàng ăn Thiên Thọ Quả?

Còn mẹ nó sắp ăn đến nôn ra?

Các ngươi xem Thiên Thọ Quả là tiên quả rác rưởi xuất hiện khắp nơi trên đường cái hay sao, không chỉ có thể ăn mà mẹ nó còn có thể ăn đến sắp nôn ra?

Nghe được Trình Thiên Thanh nói như vậy, Phan Dương nghi ngờ không biết có phải là lỗ tai của mình đã xảy ra vấn đề rồi hay không, nếu như không phải là lỗ tai của hắn xảy ra vấn đề thì chắc chắn là do đầu óc của đối phương xảy ra vấn đề.

"Trình Thiên Thanh!"

"Ngươi lịch luyện ở trong Đệ Nhị Trọng Thiên Đạo Chiến Trường, có phải là lịch luyện đến đầu óc choáng váng luôn rồi hay không?"

Sau khi tỉnh táo lại, Phan Dương cũng trực tiếp hỏi thăm.

"Cung chủ!"

"Tất cả những gì ta nói đều là sự thật!"

"Bởi vì ta và Vương trưởng lão lơ đãng đắc tội một đại thiếu, bây giờ đối phương muốn dùng hơn vạn trái Thiên Thọ Quả khiến cho ta và Vương trưởng lão ăn đến bể bụng mà chết!"

"Đúng rồi!"

"Hắn còn kêu ta chuyển lời cho ngươi một câu, nói hắn sẽ nhanh chóng đi tìm ngươi!"

Nghe được Phan Dương nói như vậy, Trình Thiên Thanh cũng trực tiếp nói ra tình huống bên này.

Hả?

Đối phương muốn dùng loại thiên tài địa bảo đặc thù cực kỳ hi hữu như Thiên Thọ Quả khiến cho các người ăn đến bể bụng mà chết?

Mẹ nó sau đó còn muốn tới đây tìm ta?

Nghe được Trình Thiên Thanh nói như vậy, Phan Dương cả người đều bối rối!

Bởi vì tình huống mà Trình Thiên Thanh có chút vượt ra khỏi nhận thức của hắn!

Dù sao một người bình thường cho dù trong tay có rất nhiều Thiên Thọ Quả thì cũng không thể nào lấy ra cho hai người sắp phải chết ăn, làm như vậy mẹ nó không phải là đang phá của hay sao?

"Chờ một chút!"

"Mẹ nó các ngươi đắc tội đại thiếu kinh khủng có thể tiện tay lấy ra hơn vạn trái Thiên Thọ Quả?"

"Còn mẹ nó dẫn lửa giận của đối phương về thế lực của mình?"

Lúc này, Phan Dương bỗng nhiên phản ứng lại, sau đó trực tiếp mắng to: "Trình Thiên Thanh, mẹ nó ngươi có còn là người nữa hay không, vừa mới gia nhập vào trong cung không đến ba tháng, mà mẹ nó ngươi trêu chọc cho thế lực của mình một kẻ địch khủng bố như vậy?"

"Cung chủ!"

Chương 721 - Người ngồi ở trong cung, nồi từ trên trời rơi xuống? (2)

"Chuyện này đều do Vương trưởng lão mà ra, hoàn toàn không có

liên quan gì tới ta!"

"Nhưng mà bây giờ cho dù nói như thế nào đi nữa thì cũng vô dụng rồi, dù sao ta và Vương trưởng lão chết chắc!"

Nói đến đây, Trình Thiên Thanh bỗng nhiên dùng giọng điệu cực kỳ nghiêm túc nói ra: "Cung chủ, hai người chúng ta đi xuống dưới trước chờ ngươi, thừa dịp đối phương còn chưa có đi tìm ngươi, ngươi nên tranh thủ ăn uống nhiều thêm một chút đi!"

Nói xong, Trình Thiên Thanh trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch, sau đó tiếp tục ăn Thiên Thọ Quả chồng chất như núi trước mặt!

? ? ?

Các ngươi xuống dưới trước chờ ta?

Mẹ nó còn kêu ta tranh thủ ăn uống nhiều một chút?

Nghe được Trình Thiên Thanh khuyên bảo mấy câu, Phan Dương cảm thấy cả người đều sắp đã nứt ra, trong lòng sụp đổ nghĩ: "Người ngồi ở trong cung, nồi từ trên trời rơi xuống?"

"Truyền lệnh!"

"Lập tức mở ra đại trận, tăng uy lực của đại trận lên tới mức cao nhất!"

Rất nhanh, sau khi Phan Dương kịp phản ứng lại thì vội vàng hô lớn ra lệnh cho đệ tử ở bên ngoài đại điện, nhưng lúc này trong mắt hắn vẫn lóe lên vẻ sợ hãi bất an!

...

"Đại nhân!"

"Ta thật sự ăn không vô nữa!"

"Nếu không người hãy cho chúng ta một thống khoái đi!"

Sau khi hai người Trình Thiên Thanh và Vương Đức Khôn tự mình

ăn hơn một ngàn trái Thiên Thọ Quả, sau đó trên mặt lộ ra vẻ thống khổ nhìn về phía Diệp Phong nói.

"Ài!"

"Suy cho cùng là ta coi trọng các ngươi a!"

Nhìn thấy hai người thật sự ăn không vô nữa, trên mặt Diệp Phong cũng lóe lên vẻ thất vọng sau đó trực tiếp làm ra thủ thế cắt cổ đối với kim giáp hộ vệ đang đứng ở bên cạnh.

"Mặc dù các ngươi chết!"

"Nhưng các ngươi chết không lỗ!"

"Nhìn khắp thượng giới làm gì có ai may mắn được ăn nhiều Thiên Thọ Quả cực kỳ trân quý như vậy trước khi chết như các ngươi không!"

Nhìn hai người Trình Thiên Thanh và Vương Đức Khôn ngã xuống đất không còn sức sống, Bộ Soái đang đứng bên cạnh cũng thầm nghĩ trong lòng: "Hai người các ngươi còn thiếu Diệp thiếu một tiếng cám ơn!"

"Bộ Soái!"

"Ngươi nói dùng hơn chín mươi bảy ngàn trái Thiên Thọ Quả còn lại thì có thể đổi được quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn từ trong tay của Huyền Quy Cung hay không?"

Lúc này, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt thành thật ra nhìn về phía Bộ Soái lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Dùng hơn chín mươi bảy ngàn trái Thiên Thọ Quả đổi lấy quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn?"

"Vậy thì chắc chắn có thể đổi được, thậm chí có thể nói khoản giao dịch này nếu có thể thành công thì đối phương cũng lời to rồi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, trên mặt Bộ Soái cũng lộ ra

vẻ khiếp sợ nói ra ý nghĩ của mình!

Sau đó, Bộ Soái cũng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra: "Diệp thiếu, nếu như ngươi muốn làm như vậy thật thì quá tiện cho bọn họ, vậy còn không bằng để Tu La Cung chúng ta hoàn thành giao dịch này với ngươi!"

"Nhưng mà sau khi hoàn thành giao dịch, ta sẽ để bọn họ dùng những Thiên Thọ Quả này tiến hành một trận đấu đánh quả!"

"Hơn nữa tất cả Thiên Thọ Quả bị đập nát sẽ đút cho một chút Tiên Thú rác rưởi có thể dùng để ăn ăn chúng!"

"Dưới tình huống như vậy, ngươi xác định Tu La Cung các ngươi muốn hoàn thành giao dịch này nữa hay không?"

Nghe được Bộ Soái đề nghị như vậy, Diệp Phong cũng giống như cười mà không phải cười nhìn đối phương lên tiếng hỏi ngược lại.

Hả?

Đánh quả?

Cho Tiên Thú rác rưởi có thể dùng để ăn ăn chúng?

Đây là muốn chơi chết Huyền Quy Cung hay sao!

Sau khi nghe được ý nghĩ này của Diệp Phong, trên mặt Bộ Soái cũng lóe lên vẻ hưng phấn sau đó vội vàng nói: "Diệp thiếu, Tu La Cung chúng ta há có thể chiếm tiện nghi của người khác được, chuyện tốt như thế này thì vẫn nên nhường lại cho Huyền Quy Cung!"

"Đầu tiên là 'mua' quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn của bọn họ!"

"Sau đó lại hủy Thiên Thọ Quả vốn sẽ thuộc về bọn họ, đến lúc đó chắc chắn bọn họ sẽ bị điên mất!"

"Nếu như phụ thân biết được chuyện này thì sợ là lúc ngủ cũng sẽ cười tỉnh!"

Nghĩ đến đây, trên mặt Bộ Soái cũng lộ ra vẻ may mắn thầm nghĩ trong lòng: "Cũng may là ta đi theo bên cạnh Diệp thiếu, nếu như con trai của thủ lĩnh mấy thế lực đối địch đó đi theo bên cạnh Diệp thiếu thì người bị điên sẽ là Tu La Cung chúng ta!"

"Diệp thiếu!"

"Cũng may là trong tay của ngươi không có Thiên Thọ Thụ!"

"Nếu không, chặt Thiên Thọ Thụ, sau đó dùng Thiên Thọ Thụ để nhóm lửa nướng những Tiên Thú rác rưởi có thể dùng để ăn đã ăn Thiên Thọ Quả đó lên ăn thì không chừng sẽ càng ngon hơn nữa!"

Lúc này, Bộ Soái bỗng nhiên nghĩ đến những Tiên Thú rác rưởi có thể dùng để ăn đã ăn Thiên Thọ Quả, sau đó nhìn về phía Diệp Phong thuận miệng nói một câu như vậy.

"Ừm?"

"Bộ Soái, đề nghị này của ngươi rất tốt!"

"Không thể không nói, bây giờ ngươi càng ngày càng tiến bộ!"

Người nói vô ý, người nghe hữu tâm!

Nghe được Bộ Soái thuận miệng nói ra ý nghĩ này, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó vội vàng tán thưởng Bộ Soái, dù sao hắn vẫn đang sầu không biết phải làm sao để có thể lãng phí hết số Thiên Thọ Thụ đó!

? ? ?

Cái gì mà đề nghị này của ta rất tốt?

Ta chỉ nói chơi thôi không phải là ngươi định làm thật đó chứ!

Nhìn thấy trên mặt Diệp Phong lộ ra vẻ hưng phấn, Bộ Soái cả người đều choáng váng, hắn hoàn toàn không ngờ được là trong tay Diệp Phong ngay cả Thiên Thọ Thụ cũng có, thậm chí bây giờ hắn cũng không nhịn được mà muốn nói với Diệp Phong một câu: "Đó chính là Thiên Thọ Thụ được Thiên Đạo ý chí bảo vệ, đó là bảo bối mà người có thể có được hay sao?"

"Quá độc ác!"

"Diệp thiếu, nếu làm như vậy thật thì không biết những người ở trong Huyền Quy Cung có thể đứng vững được hay không nữa!"

"Dù sao làm như vậy đúng là quá phá của!"

Chát!

Nghĩ đến đây, Bộ Soái bỗng nhiên quất cho mình một bàn tay, sau đó cười khổ nói: "Mẹ nó, giờ phút này mà ta còn rảnh rỗi lo lắng cho người khác, nếu như Diệp thiếu làm như vậy thật thì mẹ nó ngay cả ta cũng không chịu nổi!"

"Không được!"

Chương 722 - Sự tra tấn này phải nên để cho phụ thân đến đây cùng chịu với ta mới được

"Ta đã giúp phụ thân đả kích Huyền Quy Cung như vậy, vậy thì khổ nạn này không thể để cho một mình ta gánh chịu được!"

Nghĩ đến đây, Bộ Soái trực tiếp đi qua một bên, sau đó lấy Truyền âm Thạch ra liên hệ với phụ thân của hắn là Bộ Thái Hưng!

"Con trai bảo bối!"

"Sao mới đó mà đã liên hệ với ta nữa rồi?"

"Đao thứ nhất đã chém xong à?"

Sau khi kích hoạt Truyền âm Thạch, giọng nói tràn đầy hưng phấn của Bộ Thái Hưng lập tức vang lên ở trong đầu của Bộ Soái.

"Phụ thân!"

"Làm gì nhanh như vậy được!"

"Nhưng mà ta và Diệp thiếu cũng lập tức chạy tới Huyền Quy

Cung, cho nên, ngươi cũng tranh thủ đi qua đó đi, tốt nhất là dùng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định!"

Nghe được Bộ Thái Hưng hỏi như vậy, Bộ Soái cũng giải thích.

"Ừm?"

"Bộ Soái, các ngươi đi làm thịt Huyền Quy Cung một đao, ta đi xem náo nhiệt làm gì?"

Bộ Thái Hưng nghe xong thì trên mặt lộ vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

"Phụ thân!"

"Thiên Thọ Quả ngươi từng ăn rồi chưa?"

"Thiên Thọ Thụ ngươi từng gặp rồi chưa?"

"Mà Thiên Thọ Quả và Thiên Thọ Thụ này, trong tay Diệp thiếu đều có!"

"Nói đến đây, phụ thân, có đi hay không thì ngươi tự mình quyết định đi!"

Nói xong, Bộ Soái nở một nụ cười xấu xa cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch.

Một bên khác!

"Ta không nghe lầm chứ!"

"Đại ca tốt của Bộ Soái, trong tay hắn thậm chí ngay cả Thiên Thọ Quả và Thiên Thọ Thụ cũng có?"

"Rốt cuộc hắn là ai!"

Nhìn Truyền âm Thạch không có phản ứng nữa, Bộ Thái Hưng cũng thần sắc đờ đẫn tự lẩm bẩm.

"Lão Bộ!"

"Xảy ra chuyện gì?"

Lúc này, nam tử trung niên mặc tiên bào không có phản ứng đang đứng bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ khác thường của Bộ Thái Hưng thì cũng vội vàng lên tiếng hỏi thăm.

"Lão Trương!"

"Hôm nay ngươi đến đây tìm ta xem như là được lợi lớn!"

"Cái gì cũng đừng hỏi, trực tiếp đi theo ta đi, một phần cơ duyên lớn lao đang chờ chúng ta!"

Nghe được lão hữu Trương Bảo Sơn hỏi thăm, Bộ Thái Hưng cũng ra vẻ thần bí nở nụ cười lên tiếng nói.

? ? ?

Một phần cơ duyên lớn lao?

Ta chỉ đến đây tìm ngươi để ôn chuyện cũ một chút thôi, ngươi trở tay lại muốn đưa cho ta một cơ duyên lớn?

Nghe được Bộ Thái Hưng nói như vậy, trên mặt Trương Bảo Sơn cũng lộ vẻ nghi ngờ, dù sao hắn quen biết Bộ Thái Hưng mấy ngàn năm, cũng hiểu rất rõ đối phương, những lời mà đối phương nói thì độ tin cậy chỉ có mười phần trăm!

"Ngọa tào!"

"Biểu cảm trên mặt ngươi như vậy là như thế nào!"

"Lần này ta nói là sự thật, nếu như ngươi không tin ta thì chắc chắn ngươi sẽ hối hận cả đời!"

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy hoài nghi của Trương Bảo Sơn, Bộ Thái Hưng cũng gấp gáp giải thích.

...

"Diệp thiếu!"

"Vị trí chúng ta xuất hiện cách Huyền Quy Cung có chút xa, cho dù vận dụng Cửu phẩm phi hành Tiên Khí đi đường với tốc độ cao

nhất thì sợ cũng cần một ngày một đêm mới có thể chạy tới được Huyền Quy Cung!"

Sau khi đi ra khỏi Thiên Đạo Chiến Trường, Bộ Soái cũng lập tức nói rõ tình huống này.

"Một ngày một đêm?"

"Như vậy thì quá lâu!"

"Nếu đã như vậy thì chúng ta trực tiếp đi qua đó đi!"

Nói đến đây, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, cho Diệp Nhất ra một chuyến, sau đó trực tiếp đưa hai người chúng ta đến Huyền Quy Cung."

...

Huyền Quy Cung, bên ngoài cửa cung!

"Bộ Thái Hưng?"

"Trương Bảo Sơn?"

"Các ngươi đến Huyền Quy Cung ta để làm gì?"

Nhìn hai người Bộ Thái Hưng và Trương Bảo Sơn đứng đối diện, Phan Dương cũng khẽ nhíu mày hỏi thăm, dù sao quan hệ của hắn với hai người đang đứng đối diện cũng được tốt cho lắm!

"Phan Dương!"

"Chớ khẩn trương, chúng ta tới đây chỉ là muốn nhặt cơ duyên chơi thôi!"

Chú ý tới vẻ mặt ngưng trọng của Phan Dương, Bộ Thái Hưng cũng lên tiếng trêu chọc đối phương.

? ? ?

Đi tới trước cửa Huyền Quy Cung chúng ta nhặt cơ duyên?

Lừa gạt quỷ hả?

Lẽ nào các ngươi nghĩ trong đầu của ta toàn là nước hay sao?

Nghe được Bộ Thái Hưng nói ra một câu điên rồ như vậy, trong nháy mắt sắc mặt Phan Dương cũng đen lại, hắn cảm thấy đối phương nói như vậy là đang sỉ nhục trí thông minh của hắn!

"Ồ!"

"Náo nhiệt như vậy!"

Đúng lúc này, một khe hở không gian bỗng nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt của ba người, ngay sau đó, Diệp Phong đi ra đầu tiên nhìn ba người giằng co lẫn nhau, trên mặt lộ vẻ ngạc nhiên lên tiếng nói.

Cùng lúc đó, Bộ Soái và Diệp Nhất cũng theo sát phía sau, đi từ trong vết nứt không gian ra.

Xoát! Xoát! Xoát!

Sau khi Diệp Nhất đi tới, ba người Bộ Thái Hưng, Trương Bảo Sơn và Phan Dương đều quay qua nhìn hắn, trong mắt lóe lên vẻ kinh hãi, bởi vì bọn họ cảm nhận được khí tức khủng bố khiến cho bọn họ không thở nổi từ trên người của Diệp Nhất!

"Phan cung chủ!"

"Ta cũng không muốn nói nhiều với ngươi!"

"Hôm nay ta đến Huyền Quy Cung ngươi chính là muốn mua được quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn thành trấn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường của Huyền Quy Cung từ trong tay của ngươi!"

"Mà cái giá ta đưa ra chính là đồ ở bên trong cái tiên giới này, ngươi cứ trả lời là ngươi bán cho ta hoặc là không bán cho ta là được!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp ném tiên giới chứa chín vạn bảy ngàn ba trăm tám mươi sáu trái Thiên Thọ Quả ném cho Phan Dương.

"Ừm?"

"Muốn mua quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường của Huyền Quy Cung ta?"

"Là ngươi điên rồi hay là ngươi điên rồi?"

"Nếu không phải là vì có cường giả kim giáp có thực lực kinh khủng đang đứng ở bên cạnh ngươi thì mẹ nó ta đang ném cái tin giới này ngược lại cho ngươi rồi!"

Nghe được Diệp Phong nói ra nội dung giao dịch, trong mắt Phan Dương cũng lóe lên vẻ tức giận, dù sao, quyền quản lý thành trấn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường là thứ mà mọi thế lực cấp độ bá chủ đều cực kỳ để ý!

Không nói khoa trương một chút nào, cướp quyền quản lý thành trấn từ trong tay của bọn họ đi chính là đang muốn lấy mạng của bọn họ!

"Chờ một chút!"

"Trái cây nhiều vô số trong tiên giới này là. . . Thiên Thọ Quả?"

Chương 723 - Ngọa tào! Còn hố người khác như thế?

Sau khi Phan Dương thả thần thức ra tùy tiện nhìn lướt qua những thứ bên trong tiên giới thì trong nháy mắt cả người choáng váng tại chỗ, nhưng khi hắn kịp phản ứng lại thì cả người lại kích động đến trực tiếp run rẩy.

Mặc dù quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường cực kỳ quan trọng nhưng nếu như không có thì có thể nghĩ cách khác để cướp đoạt từ trong tay của người khác, cho dù phải bị những thế lực cấp độ bá chủ còn lại chèn ép!

Nhưng Thiên Thọ Quả này, nếu như bỏ qua thì cũng không còn cách nào kiếm lại được!

Chớ nói chi là bên trong cái tiên giới này có khoảng chừng hơn chín vạn trái Thiên Thọ Quả!

Chờ một chút!

Đúng lúc này, Phan Dương bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trong nháy mắt hắn lập tức tỉnh táo lại khỏi cơn vui sướng, nếu như hắn nhớ không lầm, trước đó Trình Thiên Thanh nói đang điên cuồng ăn Thiên Thọ Quả, hơn nữa đại thiếu kinh khủng muốn dùng Thiên Thọ Quả khiến cho bọn họ ăn đo đến bể bụng sẽ đến tìm mình!

"Vị thiếu gia này!"

"Trước đó có phải một tên đệ tử và trưởng lão của Huyền Quy Cung ta đắc tội đến ngài hay không?"

Nghĩ đến đây, Phan Dương cũng nhìn về phía Diệp Phong thăm dò.

"Ngươi nói là Trình Thiên Thanh và Vương Đức Khôn chứ!"

"Đúng là bọn họ đã đắc tội với ta hơn nữa bọn họ cũng đã bị ta giết đi rồi!"

"Nhưng mà ngươi yên tâm, ta sẽ không trút lửa giận lên trên Huyền Quy Cung các ngươi, lần này ta tới đây tìm ngươi chỉ là muốn hoàn thành giao dịch này mà thôi."

Phỏng đoán Phan Dương đang lo lắng cái gì, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng nói.

"Bán!"

"Thiếu gia, nếu là như vậy thì Huyền Quy Cung chúng ta bán quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn!"

Biết được Diệp Phong không có trút lửa giận lên trên Huyền Quy Cung bọn họ, Phan Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn nhìn Diệp Phong nói ra quyết định của mình!

"Ừm?"

"Lão Bộ, vị thiếu gia mà con của ngươi đang đi theo là ai?"

"Trong tiên giới mà hắn cho Phan Dương rốt cuộc có chứa cái gì

bên trong đó mà lại có thể khiến cho Phan Dương quả quyết đưa ra quyết định như thế, thậm chí đều không cần về cung tìm các Thái Thượng trưởng lão tiến hành thương nghị?"

"Dù sao bán quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn đối với Huyền Quy Cung thì cũng là một chuyện cực kỳ lớn!"

Trương Bảo Sơn đang đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì trên mặt cũng lộ ra vẻ nghi ngờ quay qua nhìn Bộ Thái Hưng hỏi nhỏ.

"Lão Trương!"

"Ta cũng không biết rõ!"

"Nhưng mà ta có thể nói cho ngươi biết là vị đại thiếu thần bí đó là một tên bại gia tử cực kỳ khủng bố hơn nữa thứ tốt gì hắn cũng có!"

"Thượng cổ tam đại đỉnh cấp Tiên Hoa trong truyền thuyết!"

"Còn có Thiên Thọ Quả và Thiên Thọ Thụ!"

"Trong tay hắn cái gì cần có cũng đều có, ngươi không cần nói với ta là trong tay của hắn không thể nào có Thiên Thọ Thụ, ta nói có là có, ngươi có thể không tin nhưng không có nghĩa là hắn không có!"

Nghe được Trương Bảo Sơn hỏi thăm, Bộ Thái Hưng cũng cười giải thích cho hắn biết.

Hả?

Người đâu?

Vừa mới nói xong, Bộ Thái Hưng quay qua nhìn Trương Bảo Sơn nhưng lại phát hiện Trương Bảo Sơn vốn đang đứng bên cạnh hắn đã biến mất không thấy bóng dáng.

"Thiếu gia!"

"Đứng mệt không, mau ngồi xuống đi!"

"Cái ghế này là dùng Song Băng Long Ngọc chế tạo thành, ngồi lên sẽ cảm thấy cực kỳ nhẹ nhàng khoan khoái thoải mái dễ chịu!"

Lúc này, Trương Bảo Sơn đã đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó lấy Song Băng Long Ngọc ghế dựa mình trân tàng từ trong tiên giới ra.

"Ồ!"

"Đúng là sau khi ngồi lên cái ghế này thì cảm thấy rất dễ chịu!"

Ngồi lên trên ghế Song Băng Long Ngọc, cảm nhận được toàn bộ thân thể đều được một luồng khí lạnh thoải mái dễ chịu bao phủ, Diệp Phong cũng toát ra vẻ ngạc nhiên, sau đó trực tiếp nói với Trương Bảo Sơn: "Ta cũng không ngồi không cái ghế của ngươi, ngươi muốn tài nguyên tu luyện hoặc là thiên tài địa bảo gì thì cứ mở miệng nói đi, nếu còn chưa nghĩ ra thì khi nào nghĩ ra được cứ nói với ta một tiếng là được!"

"Thiếu gia!"

"Đây là những chuyện mà ta phải làm!"

"Nhưng mà là cũng không thể lập tức nghĩ ra được ta đang cần tài nguyên tu luyện hoặc là thiên tài địa bảo gì, ngài cho ta thời gian suy nghĩ một chút!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Trương Bảo Sơn cũng có chút kích động, thầm nghĩ trong lòng: "Lần này lão Bộ mẹ nó rất đáng tin cậy, đúng là đưa cho ta một cơ duyên lớn thật!"

"Phụ thân! ! !"

"Rốt cuộc ngươi đã xảy ra chuyện gì!"

"Ta kêu ngươi qua đây, sao ngươi còn dẫn theo Trương thúc tới đây nữa vậy?"

"Dẫn theo thì cũng thôi đi ít nhất ngươi cũng phải có ánh mắt một chút chứ!"

Lúc này, Bộ Soái cũng đi tới bên cạnh Bộ Thái Hưng, sau đó chỉ

tiếc rèn sắt không thành thép nói.

"Tính sai!"

"Ta tính sai!"

"Ta cũng không ngờ được là tên khốn kiếp Trương Bảo Sơn này lanh lợi như vậy!"

Nghe được Bộ Soái nói như vậy, Bộ Thái Hưng cũng gượng cười giải thích, trong lòng thầm nghĩ: "Người khác đều là nhi tử kéo chân sau lão tử, cái này mẹ nó đến ta thì sao lại ngược lại?"

...

"Phan cung chủ!"

"Chuyện xấu nói trước, ta muốn quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn này là từ Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường đến Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo Chiến Trường đều phải có, đừng nghĩ lấy quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn ở trong Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo Chiến Trường lừa gạt ta!"

"Cho nên ngươi nhất định phải bán đúng không?"

Lúc này, Diệp Phong cũng nói ra tình huống này sau đó nhìn về phía Phan Dương hỏi thăm lần nữa.

"Bán!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Phan Dương cũng do dự một chút, nhưng cuối cùng vẫn cắn răng đồng ý.

"Được!"

"Nếu như Phan cung chủ đồng ý, vậy thì sau đó ta sẽ cho người qua bàn chuyện này với ngươi!"

Nói đến đây, Diệp Phong cũng nở một nụ cười xấu xa, sau đó nhìn về phía Phan Dương đang tràn đầy kích động lên tiếng nói ra: "Phan cung chủ, ta nghe nói trong tay ngươi có hơn chín vạn trái Thiên Thọ Quả, không bằng lấy ra, sau đó những người các ngươi

tổ chức một giải thi đấu tông môn đi!"

? ? ?

Chương 724 - Ngọa tào! Còn hố người khác như thế? (2)

Thần mẹ nó nghe nói?

Mẹ nó, đó không phải là tiền giao dịch mà ngươi vừa trả cho ta hay sao?

Còn nữa, đó là Thiên Thọ Quả của ta, dựa vào cái gì mà phải lấy ra tiến hành giải thi đấu tông môn quái quỷ gì đó?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Phan Dương cả người đều bối rối, sau đó trực tiếp nói ra: "Thiếu gia, ta không muốn..."

Không đợi Phan Dương nói xong, Diệp Nhất vô thanh vô tức xuất hiện ở bên cạnh Phan Dương, kim sắc chiến đao trong tay trực tiếp gác lên cổ của đối phương!

"Chủ nhân muốn nhìn!"

"Ngươi dám không đồng ý?"

Ngay sau đó, giọng nói lạnh như băng của Diệp Nhất vang lên bên tai Phan Dương.

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó còn hố người ta như vậy nữa?"

"Mẹ nó đây là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?"

Nghe được Diệp Nhất nói như vậy, đặc biệt là nhìn thấy Diệp Phong nở một nụ cười nghiền ngẫm, rốt cục Phan Dương cũng phản ứng lại, sau đó thần sắc sụp đổ trực tiếp chửi ầm lên trong lòng.

"Đồng ý!"

"Chuyện này ta giơ hai tay đồng ý!"

"Nhưng mà ta chỉ sợ là ngũ đại Thái Thượng trưởng lão trong cung không đồng ý với chuyện này thôi!"

"Mặc dù ta thân là cung chủ nhưng nếu một khi có chuyện lớn gì thì bọn họ nói mới có tác dụng!"

"Nếu không ta tạm thời để tiên giới ở chỗ này sau đó ta đi gọi bọn họ ra đây cho các ngươi thương lượng với bọn họ một chút có được hay không, nhưng ta phải nói trước một chuyện, ta không cần biết bọn họ có đồng ý hay không chứ cá nhân ta là vô cùng đồng ý tổ chức giải thi đấu tông môn này!"

Sau khi cố gắng để cho mình bình tĩnh trở lại, Phan Dương cũng không chút do dự bán đứng ngũ đại Thái Thượng trưởng lão trong cung, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Cái nồi này ta không thể gánh một mình được, nhất định phải kéo năm lão già đó cùng nhau xuống nước mới được, nếu không sau khi chuyện này qua đi thì tất cả đều là trách nhiệm của ta hết!"

? ? ?

Vừa nãy khi bán quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn, ngươi nói ngươi có thể quyết định được!

Bây giờ khi muốn lãng phí hơn chín vạn trái Thiên Thọ Quả vừa mới tới tay thì ngươi lại nói là ngươi không có quyền quyết định?

Nghe được Phan Dương nói như vậy, bọn người Diệp Phong, Bộ Soái, Bộ Thái Hưng cũng bị hắn làm cho kinh hãi, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là có người có thể không biết xấu hổ đến trình độ như vậy!

Hơn nữa xem bọn họ đã hiểu, Phan Dương làm như vậy chính là đang muốn tìm người gánh tội thay!

"Được!"

"Nếu như ngươi đã không có quyền quyết định vậy thì ngươi hãy

gọi năm Thái Thượng trưởng lão có quyền quyết định đó ra đây!"

Mặc dù đoán được chút tâm tư nhỏ của Phan Dương nhưng Diệp Phong cũng không có vạch trần hắn mà là cười đồng ý với thỉnh cầu của đối phương.

...

Huyền Quy Cung, đại điện!

"Cung chủ!"

"Xảy ra chuyện gì mà mời tất cả năm vị Thái Thượng trưởng lão chúng ta tới?"

Sau khi ngũ đại Thái Thượng trưởng lão vô cùng lo lắng chạy đến đại điện thì tất cả đều nhìn về phía Phan Dương lên tiếng hỏi thăm.

"Năm vị Thái Thượng trưởng lão!"

"Lần này là xảy ra chuyện lớn thật!"

"Vừa nãy ta bán quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường của Huyền Quy Cung chúng ta!"

Nghe được ngũ đại Thái Thượng trưởng lão hỏi thăm, Phan Dương cũng không chút hoang mang bắt đầu giải thích, hắn phải từng bước từng bước dẫn năm người này lọt vào trong hố mới được!

"Cái gì!"

"Cung chủ, có phải là người bị điên rồi hay không!"

"Quyền quản lý thành trấn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường quan trọng với Huyền Quy Cung chúng ta cỡ nào người cũng không phải là không biết, vậy tại sao người lại bán đi, hơn nữa còn bán quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn!"

Nghe được Phan Dương nói như vậy, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng thần sắc đại biến lên tiếng hỏi thăm.

"Ta cũng không muốn bán!"

"Nhưng mà cái giá mà đối phương đã ra lớn dữ lắm!"

"Mặc dù đã mất đi quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn nhưng Huyền Quy Cung chúng ta lại nhận được hơn chín mươi bảy nghìn trái Thiên Thọ Quả, hẳn là các ngươi cũng biết rõ đối với tu sĩ thì Thiên Thọ Quả quan trọng như thế nào rồi đó!"

"Không nói khoa trương một chút nào, chỉ dựa vào hơn chín mươi bảy nghìn trái Thiên Thọ Quả này thì đừng nói là người tu luyện có thiên phú kinh khủng cho dù là đưa cho một con chó chỉ cần để nó sống hơn chín mươi vạn năm, đến khi nó rời khỏi núi thì chắc chắn cũng sẽ trở thành tồn tại vô địch!"

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão hỏi thăm mình, Phan Dương cũng trực tiếp giải thích rõ cho hắn biết.

"Ừm?"

"Hơn chín mươi bảy nghìn trái Thiên Thọ Quả?"

"Thật hay giả?"

Ngũ đại Thái Thượng trưởng lão nghe nói như thế thì trong lúc nhất thời tất cả bọn họ đều trở nên ngu ngơ tại chỗ, dù sao Thiên Thọ Thụ vốn là thưa thớt, chớ nói chi là ngàn năm mới có thể kết một trái Thiên Thọ Quả, cho dù bọn họ xông xáo Thiên Đạo Chiến Trường hơn vạn năm, năm người cộng lại thì số lượng lớn Thiên Thọ Quả mà bọn họ gặp được cũng không cao hơn mười trái!

Thoáng một cái liền xuất hiện gần mười vạn trái, hoàn toàn có chút vượt ra khỏi tưởng tượng và nhận thức của bọn họ!

"Cung chủ!"

"Những gì người nói là… sự thật hay sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng trưng vẻ mặt thành thật ra nhìn về phía Phan Dương xác nhận lại.

"Thiên chân vạn xác!"

"Năm vị Thái Thượng trưởng lão, các ngươi cho là ta sẽ lấy chuyện này ra để đùa với các ngươi hay sao?"

"Hơn nữa, hơn chín vạn trái Thiên Thọ Quả đó đang ở ngoài cung, một hồi các ngươi có thể nhìn thấy, ta cần gì phải lừa các ngươi!"

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão hỏi như vậy, trên mặt Phan Dương cũng nổ một nụ cười trả lời.

"Cái gì?"

"Hơn chín vạn trái Thiên Thọ Quả ở bên ngoài?"

"Không phải là người đã hoàn thành giao dịch rồi hay sao, tại sao lại không lấy tất cả Thiên Thọ Quả về đây?"

Biết được hơn chín vạn trái Thiên Thọ Quả không thể nào tưởng tượng đó vẫn còn đang nằm ở bên ngoài cung, trên mặt ngũ đại Thái Thượng trưởng lão cũng lộ ra vẻ lo lắng hỏi thăm.

"Rốt cục cũng mắc câu rồi!"

Chương 725 - Bọn họ khinh người quá đáng, xin năm vị Thái Thượng trưởng lão xuất thủ

Nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của ngũ đại Thái Thượng trưởng lão, trong mắt Phan Dương cũng hiện lên vẻ đắc ý sau đó ra vẻ phẫn nộ giải thích cho bọn họ: "Năm vị Thái Thượng trưởng lão, mặc dù giao dịch đã được hoàn thành nhưng đối phương lại đưa ra một yêu cầu đó chính là chúng ta phải dùng hơn chín vạn trái Thiên Thọ Quả đó để tổ chức một giải thi đấu tông môn, có thể nói, bọn họ làm như thế chính là đang cưỡi lên trên đầu của Huyền Quy Cung chúng ta đi ị!"

Oanh! Oanh! Oanh!

Nghe được Phan Dương giải thích như vậy, tất cả ngũ đại Thái Thượng trưởng lão đều bộc phát ra khí tức khủng bố của bản thân

mình trên mặt lộ vẻ cực kỳ tức giận!

"Dùng hơn chín vạn trái Thiên Thọ Quả mua quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn của Huyền Quy Cung!"

"Sau đó lại muốn dùng hơn chín vạn trái Thiên Thọ Quả đã thuộc về Huyền Quy Cung chúng ta để đánh quả!"

"Bọn họ làm như vậy không phải là không muốn trả tiền mà phải nói là đang ăn cướp trắng trợn thì đúng hơn!"

"Hơn nữa Thiên Thọ Quả là thiên tài địa bảo đặc thù hy hữu như thế nào, đâu thể nào để cho bọn họ phá của lãng phí như vậy!"

Nói đến đây, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng nổi giận đùng đùng nhìn về phía Phan Dương trực tiếp hỏi: "Phan Dương, nếu như ngươi về đây tìm chúng ta thì cũng chính là ngươi không có cách nào để đối phó với đối phương được đúng không, nói đi, đối phương có bao nhiêu người, có thực lực như thế nào?"

"Bộ Thái Hưng và Trương Bảo Sơn cũng ở bên ngoài!"

"Nhưng mà bọn họ chỉ tới để xem náo nhiệt!"

"Đối thủ chân chính của chúng ta chỉ có một vị cường giả người mặc kim giáp cho nên xin ngũ đại Thái Thượng trưởng lão cùng nhau xuất thủ đối phó người này!"

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão hỏi thăm mình, Phan Dương cũng lập tức trả lời.

Hô!

Rốt cục giải thoát!

Lúc này, cho dù tổn thất quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn thì cũng không thể nào trách ta được.

Nhìn thấy ngũ đại Thái Thượng trưởng lão nổi giận đùng đùng rời khỏi đại điện, Phan Dương cũng thở dài ra một hơi, sau đó lập tức đuổi theo!

...

Huyền Quy Cung, bên ngoài cửa cung!

"Diệp Nhất!"

"Phan Dương đó đi mời viện binh!"

"Hơn nữa còn là năm vị Thái Thượng trưởng lão thực lực thâm bất khả trắc!"

"Một mình ngươi có thể chơi được hay không?"

Lúc này, sau khi đợi một hồi, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó trưng vẻ mặt thành thật ra nhìn về phía Diệp Nhất hỏi thăm.

Hả?

Một mình ta có thể chơi nổi hay không?

Hình như là không chơi nổi?

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Diệp Nhất cũng sững sờ, không rõ tại sao Diệp Phong lại đột nhiên hỏi mình một câu như vậy.

Chờ một chút!

Đúng lúc này, Diệp Nhất bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó vội vàng lên tiếng nói ra: "Chủ nhân, thuộc hạ thực lực thấp, chỉ sợ không phải là đối thủ của năm vị Thái Thượng trưởng lão đó đâu."

? ? ?

Thực lực ngươi thấp?

Ngươi không phải là đối thủ của ngũ đại Thái Thượng trưởng lão của Huyền Quy Cung?

Chơi hả?

Nghe được Diệp Nhất nói như vậy, hai người Bộ Thái Hưng và

Trương Bảo Sơn không biết nội tình bối rối!

Chỉ dựa vào Diệp Nhất vừa mới vô thanh vô tức xuất hiện ở bên cạnh Phan Dương, bọn họ cũng có thể hiểu được đó chính là ở trong mắt của đối phương cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đứng trên đỉnh thượng giới giống như bọn họ cũng chỉ như sâu kiến mà thôi!

Mà bây giờ một vị cường giả khủng bố như vậy lại nói là thực lực của mình còn thấp?

Có còn muốn để cho bọn họ sống nữa hay không?

"Không phải là đối thủ sao?"

"Vậy thì chúng ta gọi một ít người tới giúp đỡ đi!"

"Nếu như Phan cung chủ gọi năm người tới trợ giúp!"

"Vậy chúng ta gọi năm mươi vạn người tới trợ giúp, làm như vậy không quá đáng chứ!"

Lúc này, sau khi Diệp Phong nghe Diệp Nhất trả lời xong thì cũng ra vẻ trầm tư nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Người ta gọi năm người, ngươi gọi tới năm mươi vạn người?

Ngươi còn nói cái này là không quá đáng?

Muốn khi dễ người khác cũng không thể khi dễ như vậy được

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hai người Bộ Thái Hưng và Trương Bảo Sơn đang đứng bên cạnh kinh hãi đến tròng mắt đều sắp trợn lồi ra, giờ khắc này rốt cuộc bọn họ mới hiểu được những lời mà Diệp Nhất vừa mới nói là có ý gì!

Đó chính là muốn cố ý gọi người tới đây sau đó nhiều người khi dễ ít người!

"Rõ ràng một người là có thể giải quyết nhưng bọn họ lại muốn

kêu năm mươi vạn người đến giải quyết!"

"Diệp thiếu này đúng là một ngoan nhân!"

"Mẹ nó sau này cho dù có đắc tội ai cũng không thể đắc tội Diệp thiếu!"

Sau khi tỉnh táo lại, trên mặt Trương Bảo Sơn cũng lộ ra vẻ khiếp sợ dùng thần thức nói ra ý nghĩ trong lòng của mình lúc này với Bộ Thái Hưng.

"Lão Trương!"

"Bây giờ chuyện ta đang nghĩ không phải là chuyện nhiều người khi dễ ít người!"

"Bây giờ ta suy nghĩ chuyện năm mươi vạn người Diệp thiếu kêu đến, có thể mỗi người đều có thực lực khủng bố như Diệp Nhất đó hay không?"

"Nếu như đều có thực lực khủng bố như Diệp Nhất thì mới là kinh khủng thật sự!"

Nghe được Trương Bảo Sơn nói như vậy, Bộ Thái Hưng cũng nói ra ý nghĩ của mình lúc này.

"Chủ nhân!"

"Năm mươi vạn có phải ít một chút hay không?"

"Ta sợ không trấn tràng được, nếu không, hay là gọi năm triệu người tới đi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Nhất suy nghĩ một hồi, trên mặt lộ ra vẻ lo lắng lên tiếng đề nghị.

? ? ?

Năm mươi vạn người còn mẹ nó lo lắng không trấn tràng được?

Còn mẹ nó muốn gọi năm triệu người tới?

Có phải là ngươi đã quên là một mình ngươi là có thể chấn nhiếp

toàn trường rồi hay sao!

Hai người Bộ Thái Hưng và Trương Bảo Sơn đang đứng bên cạnh nghe được Diệp Nhất đưa ra một lời đề nghị phát rồ như thế thì cả hai người đều dùng ánh mắt khó có thể tin quay qua nhìn Diệp Nhất, bọn họ vốn cho rằng Diệp Phong đã điên rồi, ai mà ngờ được người nhìn như lạnh lùng vô tình như Diệp Nhất còn hung ác hơn nhiều!

"Con trai!"

"Rốt cuộc Diệp thiếu là ai a!"

"Còn nữa, rốt cuộc thực lực của Diệp Nhất đó khủng bố đến mức nào?"

Chương 726 - Năm mươi vạn đại quân kim giáp vs ngũ đại Thái Thượng trưởng lão?

Rất nhanh, Bộ Thái Hưng và Trương Bảo Sơn kéo Bộ Soái qua một bên sau đó nhỏ giọng hỏi thăm.

"Phụ thân!"

"Diệp Nhất đại nhân mặc đặc thù kim giáp trên người, ngươi nhìn rồi không nghĩ ra cái gì hay sao?"

"Vậy nếu như năm mươi vạn cường giả người mặc kim giáp cùng nhau xuất hiện, ngươi sẽ nghĩ đến cái gì?"

Nghe được Bộ Thái Hưng hỏi thăm, trên mặt Bộ Soái cũng nở một nụ cười lên tiếng hỏi ngược lại.

"Chẳng lẽ là. . . kim sắc truyền thuyết những nơi đi qua ngay cả quần cũng không để lại!"

Nghe được Bộ Soái nói như vậy, hai người Bộ Thái Hưng và Trương Bảo Sơn đầu tiên là sững sờ, sau đó đều đột nhiên nghĩ tới điều gì, cùng nhau thấp giọng kinh hô lên.

"Ai!"

"Nhỏ!"

"Phụ thân, Trương thúc, các ngươi cách cục nhỏ!"

"Mặc dù các ngươi đoán đúng nhưng mà phán đoán của các ngươi cũng chưa có chính xác cho lắm, kim sắc truyền thuyết cũng đâu phải là những nơi đi qua ngay cả quần cũng không để lại, mà phải nói là một khi nổi giận thì ngay cả 'huynh đệ' cũng không buông tha!"

"Các ngươi là không biết, khi còn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường,

Diệp thiếu lấy ra một trăm vạn Long Tiên trên người Tiên Thú loài rồng tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

Nghe được hai người thấp giọng kinh hô, Bộ Soái cũng trưng vẻ mặt thành thật ra lên tiếng nhắc nhở.

"Cái gì!"

Nghe được Bộ Soái nói như vậy, hai người Bộ Thái Hưng và Trương Bảo Sơn cũng là hai chân co rút, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ hoảng sợ!

Một lát sau!

Theo một cái vết nứt không gian cực kỳ lớn xuất hiện, từng dãy đại quân người mặc kim giáp hơn nữa bộ pháp chỉnh tề đi từ bên trong đó ra!

"Năm mươi vạn thành viên kim sắc truyền thuyết thực lực kinh khủng đối chiến với ngũ đại Thái Thượng trưởng lão của Huyền Quy Cung!"

"Có thể nói là đây là một trận chiến đấu thế lực ngang nhau!"

Nhìn năm mươi vạn đại quân kim giáp đi từ bên trong vết nứt không gian ra, Bộ Thái Hưng cũng lên tiếng trêu chọc.

Một bên khác!

"Đại ca!"

"Đối phương khinh người quá đáng, sau khi chúng ta đi ra ngoài thì cũng không cần phải nói nhiều, nhìn thấy cái tên người mặc kim giáp đó thì trực tiếp xông lên làm hẳn!"

Lúc này, Thái Thượng Nhị trưởng lão cũng tràn ngập lửa giận nói với Thái Thượng Đại trưởng lão ý nghĩ trong lòng của mình.

"Đại ca!"

"Nhị ca nói rất đúng đó!"

"Chỉ cần thấy được cái tên người mặc kim giáp đó thì chúng ta trực tiếp xông lên làm hắn!"

Bên cạnh, ba vị Thái Thượng trưởng lão còn lại nghe nói như thế thì cũng lên tiếng tỏ vẻ đồng ý với lời đề nghị này!

"Được!"

"Nếu như bốn vị đệ đệ đều có cùng một ý nghĩa như thế này thì sau khi chúng ta rời khỏi đây chỉ cần nhìn thấy được cái tên người mặc kim giáp đó thì trực tiếp xông lên chơi hắn!"

Nghe được bốn vị Thái Thượng trưởng lão còn lại đều có ý như vậy, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng nói ra quyết định của mình!

Một lát sau!

"Bốn vị đệ đệ!"

"Theo ta xông..."

Sau khi đi từ bên trong cửa cung ra ngoài, Thái Thượng Đại trưởng lão trực tiếp quay qua nhìn bốn người hô to lên nhưng mới nói được có nửa câu, khi hắn nhìn thấy đại quân kim giáp lít nha lít nhít đứng ở bên ngoài thì trực tiếp nuốt nửa câu nói còn lại vào bụng sau đó cả người trực tiếp ngẩn ra tại chỗ.

Mà lúc này bốn vị Thái Thượng trưởng lão còn lại cũng đều ngẩn ra tại chỗ, nhìn đại quân kim giáp lít nha lít nhít trước mắt, bọn họ đều đang nghi ngờ không biết có phải là do con mắt của mình xảy ra vấn đề rồi hay không.

Bọn họ không rõ, rõ ràng Phan Dương nói chỉ có một nam tử kim giáp, bây giờ sao lại đột nhiên biến thành nhiều như vậy?

Hơn nữa khiến cho bọn họ cảm thấy tuyệt vọng nhất là bọn họ có thể cảm nhận được rõ ràng khí tức tản ra từ trên người bất kỳ một tên kim giáp hộ vệ nào điều khiến cho bọn họ cảm nhận được áp lực đến không thở nổi!

Chuyện này cũng đủ để chứng minh bất kỳ một kim giáp hộ vệ nào cũng đều không phải là người mà bọn họ có thể trêu chọc nổi!

"Mẹ nó!"

"Bốn vị đệ đệ, hình như chúng ta bị cái tên khốn kiếp Phan Dương đó hố rồi!"

"Chỉ dựa vào khí tức khủng bố mà những đại quân kim giáp này phát ra, bất kỳ một người nào đứng ra đều có thể dày vò ngược năm người chúng ta!"

Sau khi tỉnh táo lại, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng dùng thần thức nói ra ý nghĩ trong lòng của mình với bốn người còn lại.

"Các ngươi chính là năm vị Thái Thượng trưởng lão của Huyền Quy Cung đúng không?"

"Ta nghe Phan cung chủ nói ta muốn dùng hơn chín vạn trái Thiên Thọ Quả của Huyền Quy Cung các ngươi đánh quả chơi mà các ngươi không chịu?"

Lúc này, nhìn thấy ngũ đại Thái Thượng trưởng lão đứng đối diện đã hoàn toàn choáng váng, Diệp Phong cũng đi lên một bước, sau đó vẻ mặt trêu chọc nhìn bọn họ lên tiếng hỏi.

"Cái gì!"

"Hắn nói chúng ta không đồng ý?"

"Hắn nói hươu nói vượn!"

"Thiếu gia ngươi có thể sử dụng những Thiên Thọ Quả đó của Huyền Quy Cung chúng ta để tổ chức một giải thi đấu tông môn đó là đã xem trọng Huyền Quy Cung chúng ta!"

"Chúng ta vui vẻ còn không kịp đây sao lại có chuyện không đồng ý cơ chứ!"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng không có suy nghĩ quá nhiều, trên mặt nở một nụ cười trực tiếp đáp lại.

"Ừm?"

"Thật lòng như vậy sao?"

"Sao ngươi không chịu phản kháng một chút!"

"Đại quân kim giáp của ta vất vả lắm mới đi ra được một chuyến, cũng không thể để cho bọn họ đi về tay không được!"

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão trả lời mình một câu như thế, trong mắt Diệp Phong cũng lóe lên vẻ thất vọng.

"Các ngươi đồng ý thật sao?"

"Thật ra thì nếu như các ngươi không đồng ý thì chuyện này cũng có thể thương lượng lại!"

Sau khi trầm tư một lát, Diệp Phong cũng nhìn về phía Thái Thượng Đại trưởng lão lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Không đồng ý thì còn có thể thương lượng?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng sững sờ, sau đó nhỏ giọng thương lượng với bốn vị Thái Thượng trưởng lão còn lại.

Một lát sau!

"Thiếu gia!"

Chương 727 - Đừng có chơi ta như vậy, Phan Dương muốn điên rồi

"Chúng ta suy nghĩ lại rồi, chuyện này chúng ta vẫn nên thương lượng lại một chút đi!"

"Dù sao thì đó cũng là Thiên Thọ Quả, nếu như dùng để đánh quả thì có thể nói là quá phá của!"

Sau khi thương lượng với nhau xong, Thái Thượng Đại trưởng lão

cũng quay qua nhìn Diệp Phong nói ra kết quả thương lượng của bọn họ!

"Được!"

"Quả nhiên Phan cung chủ nói không sai, các ngươi không đồng ý thật!"

"Suýt chút là bị năm lão hồ ly các ngươi gạt!"

"Đáng tiếc, lại bị vài câu nói của ta làm cho lộ tẩy!"

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão nói như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng lóe lên vẻ hưng phấn sau đó trực tiếp quay qua nhìn Diệp Nhất đưa mắt ra hiệu cho hắn.

"Các huynh đệ!"

"Bọn họ dám lừa gạt chủ nhân của chúng ta như thế!"

"Chúng ta liều mạng với bọn họ, cho dù chết thì cũng phải đánh mạnh một quyền lên trên mặt của bọn họ đã!"

Nhìn thấy Diệp Phong đưa mắt ra hiệu cho mình, Diệp Nhất cũng lập tức hiểu rõ được sau đó quay đầu lại nhìn năm mươi vạn đại quân kim giáp đang đứng ở sau lưng mình hô to lên.

? ? ?

Ngươi nói không đồng ý, có thể thương lượng!

Sau đó chúng ta không đồng ý thì mẹ đó biến thành lừa chúng ta?

Ngươi là người đó, có thể đừng có chó như vậy được không!

Đây là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, ngũ đại Thái Thượng trưởng lão trực tiếp ngẩn ra tại chỗ, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại có thể chó đến mức độ như vậy!

Một bên khác!

"Rốt cục cũng chạy tới!"

"Cũng không biết ngũ đại Thái Thượng trưởng lão và vị đại thiếu đó thương lửng với nhau như thế nào rồi?"

Lúc này, Phan Dương rốt cuộc cũng chạy tới, mang theo vẻ tò mò đi từ bên trong cung ra ngoài.

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó ta vừa mới nhìn thấy cái gì đó?"

Nhưng mà Phan Dương vừa đi ra được nửa người, nhìn thấy đại quân kim giáp lít nha lít nhít bên ngoài thì bị hù đến trực tiếp lui trở về, nhớ lại hình ảnh vô số đại quân kim giáp mà hắn vừa mới nhìn thấy đó, thân thể của hắn bởi vì sợ hãi mà mất khống chế run rẩy lên.

"Quá khi dễ người ta rồi!"

"Một kim giáp hộ vệ đã không phải là Huyền Quy Cung có thể chống lại rồi, bây giờ lại gọi ra nhiều người như vậy nữa, rốt cuộc thì bọn họ lại..."

Nghĩ đến đây, trong đầu Phan Dương bỗng nhiên hiện lên vẻ tinh quang, sau đó trên mặt lộ vẻ hoảng sợ tự lẩm bẩm: "Sẽ không phải là kim sắc truyền thuyết mà những nơi đi qua ngay cả quần cũng không để lại đó chứ!"

"Chờ một chút!"

"Vậy ngũ đại Thái Thượng trưởng lão đâu?"

To gan suy đoán thân phận của đối phương một chút, sau đó cuối cùng Phan Dương cũng nhớ ra ngũ đại Thái Thượng trưởng lão đã đi ra ngoài, sau đó cố lấy hết can đảm bước ra bên ngoài cung một lần nữa.

"Ngọa tào mẹ nó mẹ nó! ! !"

"Quá mẹ nó tàn bạo đi!"

"Sao bọn họ có thể ra tay hung ác với năm lão nhân tay trói gà không chặt như vậy chứ!"

Sau khi nhìn thấy ngũ đại Thái Thượng trưởng lão đang dùng mặt thừa nhận tình yêu tha thiết của vô số đại quân kim giáp, Phan Dương cũng bị hù sợ đến lui trở về một lần nữa, sau đó trong mắt tràn đầy sợ hãi tự lẩm bẩm.

"Xong xong xong!"

"Vốn muốn kéo ngũ đại Thái Thượng trưởng lão xuống nước, cùng nhau gánh chịu trách nhiệm làm tổn thất quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn, nhưng hiện tại xem ra sau khi chuyện này qua đi bọn họ sẽ không nói gì ta trong chuyện làm tổn thất quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn, nhưng chắc chắn bọn họ sẽ đánh đập ta một trận!"

Nghĩ đến đây, Phan Dương cũng cắn răng, trực tiếp lấy hết can đảm đi ra bên ngoài cung trong lòng thầm nghĩ: "Dù sao những người đó cũng không có hạ tử thủ, cùng lắm chỉ bị chút nổi khổ nơi da thịt mà thôi, nhưng nếu như chuyện này qua đi ngũ đại Thái Thượng trưởng lão tới tìm ta để tính sổ thì chắc chắn ta sẽ còn thảm hơn như vậy nữa!"

"Ngũ đại Thái Thượng trưởng lão!"

"Mặc dù ta không biết là đã xảy ra chuyện gì!"

"Nhưng kiếp nạn lần này, ta thân là cung chủ Huyền Quy Cung, ta cũng phải cùng nhau gánh lấy với các ngươi!"

Lúc này, Phan Dương vọt tới trước mặt ngũ đại Thái Thượng trưởng lão, trên mặt cũng lộ ra vẻ thành thật lên tiếng nói!

Sau đó Phan Dương nhìn về phía vô số đại quân kim giáp đối diện hô lớn: "Đừng đánh bọn họ, có gan thì đánh ta này!"

Hả?

Nhìn thấy Phan Dương bỗng nhiên xuất hiện ở đây, lại nghe được đối phương nói những lời này, ngũ đại Thái Thượng trưởng lão đã biến thành đầu heo cũng sững sờ, trong lòng cùng nghĩ: "Chẳng lẽ

là chúng ta đã hiểu lầm cung chủ rồi?"

"Phan cung chủ!"

"Đừng có đứng đó mà diễn nữa mau lên đây ngồi đi!"

"Không phải là trước đó ngươi đã nói rồi hay sao, không cần biết bọn họ có đồng ý hay không chứ bản thân ngươi thì vô cùng đồng ý với giải thi đấu tông môn mà ta đề nghị!"

Lúc này, Diệp Phong xem náo nhiệt cách đó không xa chỉ sợ chuyện không đủ lớn cũng cười lớn lên tiếng nói với Phan Dương, sau đó trực tiếp ngoắt tay ra lệnh cho Diệp Nhất đang đứng bên cạnh: "Diệp Nhất, còn đứng ngây ra đó làm gì, tranh thủ sắp xếp cho người mời Phan cung đến đây, để hắn ở bên kia lỡ như bị ngộ thương thì phải làm sao bây giờ?"

? ? ?

Làm gì?

Các ngươi mau buông ta xuống!

Ta muốn cùng bọn họ nhận lấy tình yêu tha thiết!

Mẹ nó, đừng có chơi ta như vậy!

Bị hai tên kim giáp hộ vệ túm lấy cánh tay kéo đến chỗ Diệp Phong, lúc này Phan Dương cũng điên cuồng quẫy đạp hai chân sau đó tràn đầy sụp đổ quay đầu lại nhìn ngũ đại Thái Thượng trưởng lão đang dùng ánh mắt cực kỳ căm tức nhìn mình cố gắng giải thích: "Năm vị Thái Thượng trưởng lão, mọi chuyện không giống như là các ngươi nghĩ đâu, tất cả chỉ là hiểu lầm mà thôi!"

"Cung chủ!"

"Đừng diễn nữa, nếu như ngươi còn diễn nữa sẽ khiến cho năm lão gia hỏa chúng ta cảm thấy buồn nôn!"

"Đầu tiên là gạt chúng ta nói bên ngoài chỉ có một cường giả kim giáp!"

"Kết quả chúng ta ra xem xét, khá lắm, mẹ nó, trong tầm mắt toàn là một mảnh kim quang!"

Chương 728 - Đánh trước rồi cướp sau, ngươi nói xem có phải là sự trừng phạt này rất khủng bố hay không?

"Bây giờ lại làm bộ muốn cùng tiếp nhận tình yêu tha thiết với chúng ta!"

"Chỉ sợ tất cả mọi chuyện này đều là người đã thương lượng từ trước với vị thiếu gia đó rồi đúng không!"

Nghe được Phan Dương giải thích, Thái Thượng Đại trưởng lão giống như nhìn thấu hết thảy, mặt không thay đổi nhìn Phan Dương lạnh giọng nói.

? ? ?

Mẹ nó, ta đã thương lượng gì với đối phương?

Ta chỉ muốn kéo theo năm người cái người cùng xuống nước, sau đó cùng nhau gánh chịu trách nhiệm khi làm tổn thất quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn mà thôi!

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão tự suy diễn ra như vậy, Phan Dương cả người đều muốn điên rồi!

"Tiểu Phan!"

"Biết tại sao Huyền Quy Cung các ngươi lại phải chịu kiếp nạn này hay không?"

Lúc này, Bộ Thái Hưng cũng dẫn Phan Dương bị đỡ tới qua một bên sau đó trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Chẳng lẽ là bởi vì ngươi?"

Nghe được Bộ Thái Hưng nói như vậy, Phan Dương cũng lập tức phản ứng lại, sau đó khẽ nhíu mày nhìn về phía đối phương hỏi ngược lại.

"Không phải là bởi vì ta!"

"Là bởi vì đứa con trai bảo bối của ta!"

"Con hơn cha là nhà có phúc ngươi đã nghe qua câu này chưa, bởi vì con trai của ta đi theo bên cạnh Diệp thiếu, cho nên kẻ địch của Tu La Cung chúng ta cũng trở thành kẻ địch trong mắt Diệp thiếu!"

"Ngươi tin hay không, chỉ cần con trai của ta nói một câu thôi thì Huyền Quy Cung các ngươi sẽ trực tiếp biến mất khỏi thượng giới!"

Lúc này, Bộ Thái Hưng cũng cực kỳ trang bức lên tiếng nói với Phan Dương.

? ? ?

Cái gì?

Ta chỉ muốn trang bức với ngươi một chút mà thôi, ngươi mẹ nó quỳ xuống trước mặt ta để làm gì?

Nhìn thấy Phan Dương trước mặt trực tiếp quỳ xuống trước mặt mình, Bộ Thái Hưng cả người đều bối rối!

"Bộ cung chủ!"

"Mặc dù hai thế lực lớn chúng ta đã tranh đấu với nhau vài vạn năm nhưng nói thật cũng chưa có đạt tới trình độ kẻ thù sống chết!"

"Cho nên xin ngươi hãy cho một cơ hội, thu nhận chúng ta đi!"

"Huyền Quy Cung chúng ta chấp nhận trở thành thế lực phụ thuộc của Tu La Cung các ngươi!"

Lúc này, Phan Dương cũng trưng vẻ mặt thành thật ra nói với Bộ Thái Hưng quyết định của mình.

Hả?

Cho các ngươi một cơ hội, thu nhận các ngươi?

Huyền Quy Cung các ngươi muốn làm thế lực phụ thuộc của Tu La Cung chúng ta?

Là các ngươi điên rồi hay là các ngươi điên rồi?

Chúng ta đều là thế lực cấp độ bá chủ có thực lực tương xứng với nhau!

Nghe được Phan Dương nói như vậy, biểu cảm trên mặt Bộ Thái Hưng như không thể tin vào tai của mình, hắn hoàn toàn không ngờ được là mình chỉ tùy tiện trang bức một cái mà có thể thu được một thế lực cấp độ bá chủ làm thế lực phụ thuộc!

"Phan Dương!"

"Ngươi xác định không phải là ngươi đang nói đùa với ta?"

"Hơn nữa chuyện lớn như vậy mà ngươi không cần thương lượng với ngũ đại Thái Thượng trưởng lão bên kia một chút hay sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Bộ Thái Hưng cũng nhìn về phía Phan Dương lên tiếng hỏi thăm.

"Bộ cung chủ!"

"Ta là cung chủ Huyền Quy Cung, ta muốn đưa ra quyết định gì cũng đâu cần phải thương lượng với bọn họ!"

Nghe được Bộ Thái Hưng hỏi như vậy, Phan Dương cũng cực kỳ kiên cường lên tiếng trả lời.

? ? ?

Trước đó còn nói tất cả những chuyện lớn trong cung đều là ngũ đại Thái Thượng trưởng lão nói mới tính!

Kết quả chỉ trong nháy mắt thì ngươi lại trở nên kiên cường?

Nghe được Phan Dương trả lời mình như vậy, Bộ Thái Hưng cũng

dùng một loại ánh mắt khác thường quay qua nhìn đối phương!

Một bên khác!

"Thú vị!"

"Phan Dương này cũng là ngoan nhân a!"

"Lại có thể quả quyết đưa ra quyết định như vậy!"

Sau khi Diệp Nhất kể lại cho Diệp Phong nghe cuộc đối thoại giữa hai người Bộ Thái Hưng và Phan Dương, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười.

...

"Đại ca!"

"Có phải chúng ta đã hiểu lầm cung chủ thật rồi hay không!"

"Ngươi xem, vì cứu chúng ta, cung chủ còn quỳ xuống trước mặt Bộ Thái Hưng đó!"

Lúc này, Thái Thượng Nhị trưởng lão đang tiếp nhận tình yêu tha thiết nhìn thấy cảnh tượng nơi xa thì trên mặt cũng tràn đầy vẻ khiếp sợ quay qua nhìn Thái Thượng Đại trưởng lão lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Chẳng lẽ chúng ta trách lầm cung chủ thật rồi?"

"Chẳng lẽ tất cả những chuyện vừa xảy ra trước đó cũng không phải là do cung chủ đã thương lượng từ trước với đối phương sau đó cố ý diễn cho chúng ta xem?"

"Nhưng nếu như hắn muốn cứu chúng ta thì hắn là phải đi cầu xin vị đại thiếu thần bí đó chứ tại sao lại phải quỳ xuống cầu xin Bộ Thái Hưng đó?"

Nghe được Thái Thượng Nhị trưởng lão nói như vậy, ánh mắt Thái Thượng Đại trưởng lão cũng rơi vào trên người Phan Dương đang quỳ ở dưới đất nơi xa, sau đó trên mặt lộ ra vẻ không hiểu nói ra

nghi ngờ trong lòng mình.

"Được!"

"Có thể ngừng!"

Sau khi năm mươi vạn tên kim giáp hộ vệ đều hoàn thành một lần ra quyền, Diệp Phong cũng lên tiếng kêu dừng.

"Vốn còn muốn ban cho các ngươi tình yêu tha thiết lần thứ hai!"

"Nhưng mà nể mặt cung chủ của các ngươi cho nên lần này ta sẽ bỏ qua cho các ngươi!"

Nhìn trên mặt ngũ đại Thái Thượng trưởng lão lộ ra vẻ nghi ngờ, Diệp Phong cũng cười giải thích rõ cho bọn họ biết.

"Đại ca!"

"Ngươi xem một chút, có phải là ta nói đúng rồi hay không!"

"Chúng ta đã hiểu lầm cung chủ thật!"

Nghe được Diệp Phong giải thích, trên mặt Thái Thượng Nhị trưởng lão cũng lộ vẻ kích động lên tiếng nói với Thái Thượng Đại trưởng lão.

"Ai!"

"Không ngờ được là chúng ta lại trách lầm cung chủ thật!"

"Mà Tu La Cung và Huyền Quy Cung có ân oán lên đến vài vạn năm, ta hoàn toàn không ngờ được là cung chủ vì mấy lão già chúng ta mà cam lòng quỳ xuống trước mặt Bộ Thái Hưng cầu xin cho chúng ta!"

"Nói thật, bây giờ ta sắp bị cung chủ làm cho cảm động đến muốn khóc!"

Nghe được Thái Thượng Nhị trưởng lão nói như vậy, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng rất là cảm động lên tiếng nói.

...

"Diệp thiếu!"

"Mặt mũi của Phan Dương đó đáng giá được bao nhiêu chứ!"

"Tại sao chúng ta phải nể mặt hắn chứ!"

Chương 729 - Đánh trước rồi cướp sau, ngươi nói xem có phải là sự trừng phạt này rất khủng bố hay không? (2)

Lúc này, trên mặt Bộ Soái cũng lộ ra vẻ khó hiểu nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Tiểu Bộ!"

"Mặc dù mặt mũi Phan Dương không đáng giá mấy đồng tiền!"

"Nhưng ta cũng phải nể mặt phụ thân ngươi một chút chứ, dù sao hắn cũng đã thu nhận Huyền Quy Cung làm thế lực phụ thuộc!"

"Nói cách khác, bây giờ Huyền Quy Cung đã là người một nhà rồi, cũng không cần phải làm quá mức làm gì!"

Nghe được Bộ Soái hỏi thăm mình như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Mục đích ta tới đây là để làm thịt Huyền Quy Cung một đao!

Kết quả phụ thân ta lại vô thanh vô tức thu nhận Huyền Quy Cung làm thế lực phụ thuộc rồi?

Sau khi nghe được Diệp Phong giải thích như vậy, Bộ Soái cả người đều ngây ngẩn, bởi vì thao tác này hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn!

"Được rồi!"

"Bây giờ tất cả mọi người đều trở thành người một nhà!"

"Vậy thì tiếp theo chúng ta bắt đầu thỏa thích phá của, hưởng thụ phá của thịnh yến cực kỳ xa hoa đi!"

Lúc này, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hưng phấn lên tiếng đề nghị.

Một lát sau!

"Chư vị!"

"Giải thi đấu tông môn, sắp bắt đầu!"

"Phàm là người bị đánh trúng nhiều nhất và ít nhất thì sẽ bị trừng phạt!"

"Cho nên các ngươi nhất định phải dốc hết toàn lực so đấu với nhau!"

Sau khi chia đều hơn chín mươi bảy ngàn trái Thiên Thọ Quả cho mấy người Bộ Thái Hưng, Bộ Soái, Trương Bảo Sơn, Phan Dương và ngũ đại Thái Thượng trưởng lão của Huyền Quy Cung, Diệp Phong cũng cười lớn lên tiếng nhắc nhở bọn họ.

"Thiếu gia!"

"Vậy, vậy ta có thể hỏi một câu là trừng phạt dành cho người thua cuộc sẽ là cái gì hay không?"

Còn không biết thế lực của mình đã bị Phan Dương bán, lúc này Thái Thượng Đại trưởng lão cũng lấy hết can đảm quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Các ngươi không cần phải lo lắng như vậy!"

"Thật ra thì trừng phạt cũng không phải là rất khủng bố đâu!"

"Chỉ đơn giản là tiếp nhận tình yêu tha thiết của năm mươi vạn tên đại quân kim giáp trước, sau đó lại bị năm mươi vạn tên đại quân kim giáp cướp sạch một phen là được!"

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng chỉ vào năm mươi vạn đại quân kim giáp còn chưa có rời khỏi đây giải thích rõ trừng phạt dành cho người thua.

? ? ?

Đánh trước rồi mới cướp!

Sau đó ngươi nói là sự trừng phạt này cũng không phải là rất khủng bố?

Hơn nữa mẹ nó, đó là năm mươi vạn người, tình yêu tha thiết còn chưa tính, nếu như bị cướp thì mẹ nó ngay cả quần cũng không còn lại được đâu!

Một lát sau!

“Chư vị!”

“Bây giờ ta tuyên bố, cuộc thi đấu trái cây bắt đầu!”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, những người đang sững sờ trên không trung lập tức phản ứng lại, sau đó tất cả đều cầm Thiên Thọ Quả ném về phía những người xung quanh!

Nếu nói lúc đầu bọn họ còn không đành lòng vứt bỏ Thiên Thọ Quả trong tay, nhưng sau khi biết được hình phạt đáng sợ đó, trong mắt bọn họ, Thiên Thọ Quả đã không còn là bảo vật đặc thù quý hiếm của trời đất nữa, mà là biến thành một vũ khí sắc bén có thể tránh được sự trừng phạt!

“Quả nhiên!”

“Trừng phạt chính là động lực!”

“Dựa theo tốc độ của bọn họ, chỉ sợ

trong thời gian ngắn có thể bại hết toàn bộ Thiên Thọ Quả!”

Nhìn mọi người trên không trung đang nhập tâm vào trận chiến tràn ngập sung sướng này, Diệp Phong cũng hiện một nụ cười hài lòng, sau đó nhìn về phía Diệp Nhất ở bên cạnh nói: “Diệp Nhất, ra ngoài tìm một số tiên thú có thể ăn rác rưởi trở về, sau đó làm những con tiên thú rác rưởi đó ăn luôn Thiên Thọ Quả đã nát ở trên mặt đất, xong việc có thể dùng bật lửa nướng hết chúng nó để ăn!”

“Ngô chủ!”

“Thuộc hạ hiện tại liền đi bắt!”

Sau khi nghe Diệp Phong ra lệnh, Diệp Nhất cũng mang theo hai gã kim giáp hộ vệ phóng lên cao, trong chớp mắt đã biến mất ở trong tầm mắt của Diệp Phong.

……

“Lão Bộ!”

“Đây là cơ duyên trong miệng ngươi sao?”

“Hôm nay lòng ta cũng nát theo Thọ Quả a!”

“Hơn nữa, xong việc còn lo lắng không biết có gặp trừng phạt khủng bố kia không!”

“Đây làm gì là cơ duyên mà ngươi mang ta tới nhặt, đây quả thực chính là mang ta đến đây chịu khổ a!”

Lúc này, Trương Bảo Sơn đang điên cuồng ném Thiên Thọ Quả cũng là dùng vẻ mặt đau đớn rống to oán giận với Bộ Thái Hưng.

“Lão Trương!”

“Đừng nói nữa!”

“Ta cũng là bị tên tiểu tử thối Bộ Soái kia lừa a!”

“Chẳng qua, ngươi còn tốt hơn ta nhiều, dù sao, lúc trước ngươi liếm láp Diệp thiếu nhiều như vậy, cũng nhận được không ít thứ tốt từ Diệp thiếu!”

Nghe Trương Bảo Sơn nói xong, Bộ Thái Hưng cười khổ đáp lại.

……

Hai giờ sau!

“Cuối cùng cũng xong rồi!”

“Không biết có bị trừng phạt hay không!”

“Cần phải trốn, nhưng trốn không được lâu!”

“Cần bị đánh, nhưng cũng không thể bị đánh nhiều nhất!”

“Mẹ nó Diệp thiếu thật biết chơi a!”

Sau khi toàn bộ Thiên Thọ Quả đã bị tiêu hao, Bộ Soái cũng ngồi bệt xuống đất, sau đó cười khổ lẩm bẩm một mình.

“Lão Bộ!”

“Lần thử thách này rốt cục kết thúc!”

“Nếu không có trừng phạt, chúng ta liền tranh thủ đi thôi!”

“Nói thật, ta chỉ muốn mau chóng rời khỏi nơi này, sau đó tìm một nơi yên tĩnh không có ai bình tĩnh lại một chút!”

Nhìn Thiên Thọ Quả dẫm nát khắp nơi, Trương Bảo Sơn vô cùng đau lòng nói với Bộ Thái Hưng ở một bên.

“Lão Trương!”

“Nhỏ, tầm nhìn của ngươi qua nhỏ!”

“Ngươi cho rằng thử thách lần này đã kết thúc rồi sao?”

“Ta nói cho ngươi, số Thiên Thọ Quả mấy ngày nay chỉ là món khai vị!”

Nghĩ đến Bộ Soái lúc trước dùng Truyền âm Thạch nhắc với hắn về Thiên Thọ Thụ, Bộ Thái Hưng nghiêm túc nhìn về phía Trương Bảo Sơn lên tiếng nhắc nhở.

???

Bại hết hơn 9 vạn 7000 Thiên Thọ Quả!

Sau đó, ngươi gọi đây là món khai vị?

Nghe Bộ Thái Hưng nói lời này, cả người Trương Bảo Sơn đều

choáng váng, hắn không dám tưởng tượng được thử thách này thực sự sẽ đáng sợ đến mức nào nếu đây chỉ là một món khai vị!

“Năm vị thái thượng trưởng lão!”

“Các ngươi không cần đau lòng!”

“Tuy rằng số Thiên Thọ Quả này đều bị đập nát, nhưng nó vẫn còn có thể ăn được!”

Chương 730 - Ngô chủ, chúng nó chính là tiên thú rác rưởi

“Mặc kệ có thể tăng thêm bao nhiêu sinh mệnh, đều rất trân quý, dù sao số lượng đều ở chỗ này !”

“Ta đây liền cùng Diệp thiếu thương lượng xem có thể thu hồi hơn 9 vạn 7000 Thiên Thọ Quả bị đập nát này không!”

Bên kia, nhìn năm vị thái thượng trưởng lão ngồi xụi lơ trên mặt đất lộ ra vẻ mặt vô cùng đau lòng, Phan Dương cũng nhìn năm người và bày tỏ suy nghĩ của mình.

Hả?

Nghe Phan Dương nói xong lời này, ánh mắt của năm vị thái thượng trưởng lão sáng lên, sau đó đại trưởng lão vội vàng thúc giục: “Cung chủ, mau, vậy ngươi nhanh đi tìm Diệp thiếu thương lượng một chút đi, đừng bị Bộ Thái Hưng cùng Trương Bảo Sơn giành trước !”

“Ngô chủ!”

“Chúng ta đã trở lại!”

Ngay khi Phan Dương chuẩn bị đi tìm Diệp Phong thương lượng chuyện này, tiếng cười lớn của Diệp Nhất đột nhiên vang lên từ xa!

“Mẹ kiếp!!!”

Nhưng mà, khi mọi người nhìn thấy hai gã kim giáp hộ vệ phía sau Diệp Nhất, mỗi người đều kéo một sợi dây thừng trói hơn chục con tiên thú khủng bố đáng sợ, tất cả đều kinh ngạc hét lên!

“Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!”

“Toàn bộ đều là tiên thú có tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng cường đại!”

“Diệp thiếu làm thuộc hạ của hắn bắt nhiều tiên thú khủng bố như vậy trở về là muốn làm gì !”

Lúc này, mặc kệ là Bộ Thái Hưng, Trương Bảo Sơn, Phan Dương vẫn là ngũ đại thái thượng trưởng lão, trên mặt tất cả đều lộ ra vẻ khó hiểu, bọn họ thật sự không hiểu hành động này của Diệp Phong là có ý gì!

“Diệp Nhất!”

“Ta làm ngươi bắt một ít tiên thú rác rưởi !”

“Ngươi lại bắt tiên thú cấp bậc gì đây!”

Sau khi Diệp Nhất vừa đáp xuống mặt đất, Diệp Phong cũng là chỉ vào những con tiên thú tỏa ra khí tức khủng bố kia lớn tiếng hỏi.

“Ngô chủ!”

“Không phải ngài kêu ta đi bắt một ít tiên thú rác rưởi ăn được mang về sao?”

“Chúng nó chính là tiên thú rác rưởi a!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Diệp Nhất cũng khó hiểu giải thích.

Hả?

Đây là tiên thú rác rưởi?

Nghe Diệp Nhất giải thích, Diệp Phong sửng sốt một chút, sau đó cười khổ tự nói: “Những con tiên thú rác rưởi trong mắt Diệp Nhất có vẻ như khác với tiên thú rác rưởi trong mắt ta!”

“Ăn đi!”

“Làm chúng nó nhanh chóng ăn hết số Thiên Thọ Quả đã nát trên mặt đất đi!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Diệp Phong bất đắc dĩ cười, sau đó trực tiếp ra lệnh cho Diệp Nhất.

???

Tình huống này là sao?

Mục đích bắt chúng nó về đây là để cho chúng nó ăn số Thiên Thọ Quả cực kỳ trân quý này?

Vậy thì ngươi nói sớm a, chuyện tốt như này chúng ta có thể tự mình lại đây!

Dọa chúng ta sợ chết khiếp, còn tưởng rằng các ngươi là muốn ăn chúng ta!

Rất nhiều tiên thú sau khi phát hiện ra tình huống này, vẻ hoảng sợ trong mắt dần dần biến mất, sau đó đồng loạt chạy về phía Thiên Thọ Quả đã bị đập nát trên mặt đất, trên mặt chúng nó đều lộ ra vẻ hưng phấn!

“Nói tốt tiên thú rác rưởi đâu?”

“Không phải nói, muốn đem số Thiên Thọ Quả đã bị đập nát này đút cho một ít tiên thú rác rưởi sao?”

“Đây là tiên thú rác rưởi trong mắt Diệp thiếu?”

Lúc này, nhìn hơn hai mươi con tiên thú đang điên cuồng cướp Thiên Thọ Quả, Bộ Soái ở cách đó không xa cũng lộ vẻ khiếp sợ tự mình lẩm bẩm.

“Nhi tử!”

“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy?”

“Tại sao Diệp thiếu đột nhiên bắt nhiều tiên yêu cấp cao như vậy

trở về? Chẳng lẽ là muốn để cho chúng nó ăn sạch số Thiên Thọ Quả đã bị đập nát kia sao?"

Lúc này, Bộ Thái Hưng cũng là dùng vẻ mặt khó hiểu đi tới trước mặt Bộ Soái, sau đó trực tiếp hỏi ra nghi vấn trong lòng!

"Không phải !"

"Để chúng nó ăn số Thiên Thọ Quả đã bị đập nát này chỉ là bước đầu tiên!"

"Bước thứ hai, chúng ta cần phải tự mình động thủ!"

"Trong tay Diệp thiếu có rất nhiều Thiên Thọ Thụ, chúng ta cần phải chặt gãy số Thiên Thọ Thụ đó, sau đó đốt Thiên Thọ Thụ để nướng số tiên thú rác rưởi này ăn luôn!"

Nghe Bộ Thái Hưng hỏi, Bộ Soái cũng thuận miệng giải thích.

???

Chặt hết tất cả Thiên Thọ Thụ!

Sau đó đốt Thiên Thọ Thụ nướng thịt?

Nghe được lời nói của Bộ Soái, Bộ Thái Hưng cùng Trương Bảo Sơn vừa mới đi tới đều sững sờ!

"Hiền chất!"

"Đó chính là Thiên Thọ Thụ a!"

"Thiên Thọ Quả không có có thể mọc tiếp, nhưng đốt hết Thiên Thọ Thụ, thật sự mẹ nó cái gì cũng không có !"

"Ngươi phải khuyên nhủ Diệp thiếu!"

"Không thể để hắn phá của như vậy, có phá của cũng không đến mức như hắn!"

Sau khi hoàn hồn, Trương Bảo Sơn lo lắng nôn nóng đề nghị với Bộ Soái.

“Cái này… Cái này ta khuyên không được !”

“Dù sao, ta là người nghĩ ra ý tưởng phá của hoang đường này!”

“Hiện tại làm ta đi khuyên, ta cũng không biết nên mở miệng như thế nào!”

Nghe Trương Bảo Sơn nói xong, Bộ Soái cũng lộ vẻ xấu hổ sờ đầu, sau đó lên tiếng giải thích.

“Hả?”

“Phụ thân, Trương thúc!”

“Các ngươi lấy đại trường đao từ tiên giới ra đây làm gì?”

“Từ từ nói chuyện, đừng cứ động một chút liền động đao!”

Nhìn Bộ Thái Hưng cùng Trương Bảo Sơn đều cầm đại trường đao trong tay lao về phía mình, Bộ Soái sợ hãi bỏ chạy ra xa, trong lòng hỏng mất nói: “Các ngươi chém ta làm gì, ta lúc ấy chỉ là thuận miệng nói, ai ngờ Diệp thiếu lại nghĩ là thật!”

Bên kia!

“Không có!”

“Thiên Thọ Quả bị đập nát cũng không có!”

“Cái gì cũng không có, hơn nữa còn vô cớ tổn thất quyền quản lý 30 tòa thành trấn, Huyền Quy Cung chúng ta lần này này tổn thất rất nhiều!”

Nhìn hơn hai mươi con tiên thú đang điên cuồng đoạt lấy Thiên Thọ Quả bị đập nát, Thái Thượng đại trưởng lão khóc không ra nước mắt lên tiếng nói.

“Thái Thượng đại trưởng lão, đừng sợ!”

“Tuy rằng lần này chúng ta tổn thất quyền quản lý 30 tòa thành trấn, nhưng chúng ta lại thành công trở thành thế lực phụ thuộc vào Tu La Cung!”

“Có thể nói, lần này chúng ta cũng có rất nhiều lợi ích!”

Nghe Thái Thượng đại trưởng lão nói xong lời này, Phan Dương cũng nhân cơ hội nói ra chuyện này.

?

??

Trở thành thế lực phụ thuộc Tu La Cung?

Còn mẹ nó kiếm quá độ?

Nghe Phan Dương nói xong, ngũ đại thái thượng trưởng lão đều ngây ngẩn cả người!

“Cung chủ!”

Chương 731 - Các ngươi đừng so khoác lác, Diệp thiếu sẽ nghĩ là sự thật

“Thế lực phụ thuộc này không phải là ngươi quỳ xuống cầu tới đi?”

Sau khi hồi phục tinh thần, Thái Thượng đại trưởng lão bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó nhìn thẳng Phan Dương hỏi.

“Thái Thượng đại trưởng lão!”

“Chỉ cần có thể làm cung chúng ta cường đại hơn, ta chịu chút ủy khuất cũng không có gì!”

Hả?

Nói đến đây, Phan Dương nhìn thấy năm vị thái thượng trưởng lão yên lặng lấy Tiên Khí từ trong tiên giới ra, trên mặt lộ ra vẻ bất an, vội vàng nói: “Ngươi, các ngươi muốn làm gì?”

……

“Cái gì là vui sướng?”

“Vui sướng chính là vô ưu vô lự chạy nhảy dưới ánh mặt trời, đó là thanh xuân chúng ta sắp mất đi!”

Nhìn Bộ Thái Hưng cùng Trương Bảo Sơn đuổi theo chém Bộ Soái, nhìn thấy năm đại thái thượng trưởng lão đuổi theo đánh Phan Dương, Diệp Phong ở bên cạnh cực kỳ hâm mộ lẩm bẩm.

“Ngô chủ!”

“Những con tiên thú rác rưởi kia cơ hồ đã đủ ăn rồi!”

“Có thể đuổi theo làm thịt!”

Lúc này, trên mặt Diệp Nhất cũng lộ ra ý cười, đưa kim sắc chiến đao trong tay mình cho Diệp Phong!

“Mẹ kiếp!”

“Những người này tuy rằng là người, nhưng mẹ nó thật sự không làm những việc của con người !”

“Ta còn tưởng rằng bọn họ đưa chúng ta tới đây là vì lợi ích, ai ngờ bọn lại muốn làm thịt chúng ta!”

Nhìn Diệp Phong dẫn theo 50 vạn kim giáp đại quân, trong tay cầm theo chiến đao lao tới chúng nó, hơn hai mươi con tiên thú đỉnh cấp lúc này cũng đang điên cuồng mắng to.

Một lát sau!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của hôm nay, khen thưởng một ngàn điểm phá của, khen thưởng Thăng Tiên Đan *1, khen thưởng Thiên Thọ Thụ *100000 (trên mỗi Thiên Thọ Thụ đều có một trăm Thiên Thọ Quả)”

Khi đám người Bộ Thái Hưng, Trương Bảo Sơn, Phan Dương chặt hết toàn bộ một ngàn cây Thiên Thọ Thụ, sau đó đốt chúng lên và bắt đầu nướng món thịt tiên thú thơm ngon, âm thanh nhắc nhở khen thưởng từ hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Hả?”

“Thế nhưng còn kích phát ra khen thưởng đặc biệt, lại trực tiếp thưởng cho ta mười vạn cây Thiên Thọ Thụ?”

Sau khi nghe hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cũng sửng sốt, sau đó lẩm bẩm: “Những người này đều đang vội vàng nướng thịt cho ta, vậy lấy ra một ngàn cây Thiên Thọ Thụ làm phí vất vả cho bọn hắn đi, còn 9 vạn 9000 cây Thiên Thọ Thụ còn lại, liền đem về Thánh Địa tìm một chỗ gieo trồng, đến lúc đó mọi người trong Thánh Địa ai thích ăn thì có thể hái ăn!”

Hai giờ sau!

“Diệp thiếu!”

“Mùi vị của thịt tiên thú nướng bằng Thiên Thọ Thụ quả thật là không bình thường !”

“Hiện tại không có dư thừa Thiên Thọ Thụ, nếu không, ta sẽ dùng Thiên Thọ Thụ nướng thịt tiên thú ăn mỗi ngày!”

Lúc này, mọi người đang uống rượu ngon ăn thịt nướng, Bộ Thái Hưng lại một lần nữa khoe khoang chuyện nhảm nhí!

“Mẹ kiếp!”

“Phụ thân, đừng có khoác lác như vậy nữa!”

“Có thể là ngươi tùy tiện nói, nhưng Diệp thiếu sẽ nghĩ là nghiêm túc!"

Nghe Bộ Thái Hưng nói lời này, Bộ Soái ở bên cạnh lại lộ ra một tia bất an.

“Nhỏ!”

“Lão Bộ, tầm nhìn của ngươi quá nhỏ !”

“Đốt Thiên Thọ Thụ nướng thịt tiên thú tính là?”

“Chỉ là không có dư thừa Thiên Thọ Thụ, nếu không, sau này mỗi

tối ta sẽ đốt Thiên Thọ Thụ sưởi ấm cho Song Băng Long Ngọc Sàng của ta!”

Lúc này, Trương Bảo Sơn cũng là dựa vào men say, bắt chước theo Bộ Thái Hưng mà khoe khoang!

???

Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?

Trong ấn tượng của hắn, Trương thúc là người cực kỳ ổn định, tại sao bây giờ lại bắt đầu khoe khoang những điều này?

Các ngươi đừng mẹ nó thổi phồng nữa, Diệp thiếu sẽ nghĩ là sự thật a!

Nghe Trương Bảo Sơn nói xong, Bộ Soái ở bên cạnh muốn phát điên, bởi vì hắn chú ý tới Diệp Phong dường như đã bắt đầu kích động!

“Bộ cung chủ!”

“Trương cung chủ!”

“Kỳ thực ta cảm thấy dùng những khúc gỗ rác rưởi này nướng thịt đốt giường cũng không có gì!”

“Hiện tại không có dư thừa Thiên Thọ Thụ, nếu không, ta thật sự muốn dùng số lượng lớn Thiên Thọ Thụ đốt cháy Huyền Quy Cung của ta, cũng không phải vì cái gì khác, chính là muốn đốt cho vui thôi!”

Nghĩ đến Huyền Quy Cung đã trở thành thế lực phụ thuộc vào Tu La Cung, chủ tử đã bắt đầu khoác lác, Phan Dương cảm thấy tiểu đệ như mình cũng phải đuổi kịp mới được, cho nên hắn cũng khoác loác theo!

“Mẹ kiếp!”

“Các ngươi mẹ nó đều điên rồi!”

“Uống rượu thì cứ lo uống rượu đi, không có việc gì một đám đều

ở đây khoác lác Tỷ Can cái gì!"

"Diệp thiếu sẽ nghĩ là sự thật a!"

Tạc!

Nghe Phan Dương cũng bắt đầu khoác loác theo, Bộ Soái cảm thấy như mình sắp nổ tung!

"Ngưu a!"

"Những người này quá trâu bò!"

"Vừa nãy khi dùng đốt Thiên Thọ Thụ nướng thịt tiên thú, bọn họ đều giả bộ như rất đau khổ!"

"Hiện tại thì tốt rồi, sau khi uống vào một chút rượu, toàn bộ bọn họ đều giải phóng ra con người thật của mình!"

Sau khi nghe những gì mọi người nói, Diệp Phong ở bên cạnh hoàn toàn hưng phấn, thầm nghĩ trong lòng: "Vốn đang định mang về Thánh Địa trồng chơi, nhưng hiện tại xem ra, ta tuyệt đối không thể làm hỏng hứng thú của mọi người!"

"Chư vị!"

"Các ngươi thật sự che giấu quá sâu!"

"Thật không ngờ, chúng ta đều là những người cùng chí hướng!"

Ngay sau khi Bộ Thái Hưng, Trương Bảo Sơn cùng Phan Dương khoe khoang với nhau, sau đó lộ vẻ mặt đầy ý cười liếc mắt nhìn nhau, giọng nói của Diệp Phong đột nhiên vang lên.

Hả?

Chúng ta che giấu cái gì?

Vừa mới so một cái, đã bị ngươi phát hiện?

Hơn nữa, ngươi cũng không có tham gia vào cuộc so đấu này a, vậy thì tại sao chúng ta lại là người cùng chí hướng?

Nghe Diệp Phong nói xong, ba người bọn họ cũng là sững sờ nhìn về phía Diệp Phong.

“Xong rồi!”

“Diệp thiếu hoàn toàn hưng phấn lên rồi!”

“Lần này chỉ sợ muốn chơi một trận lớn hơn nữa!”

“Cũng không biết trái tim nhỏ bé của ta có thể chịu đựng nổi không!”

Ba người bọn họ không hiểu ý tứ trong lời nói của Diệp Phong, nhưng Bộ Soái ở một bên lại hiểu rõ, hắn có thể cam đoan Diệp Phong sau này nhất định sẽ dùng nhiều Thiên Thọ Thụ, sau đó dựa theo ý tưởng của ba người bắt đầu phá của!

……

“Diệp thiếu!”

“Ngươi nói như vậy là có ý gì??”

“Chúng ta nghe không hiểu lắm!”

Chương 732 - 10 vạn cây, nhà ngươi sản xuất ra Thiên Thọ Thụ sao?

Lúc này, Bộ Thái Hưng cũng vẻ mặt khó hiểu nhìn về phía Diệp Phong, hỏi.

“Hả?”

“Không hiểu ý của ta?”

“Ba người các ngươi vừa rồi không phải nói ‘cũng chỉ là không có dư thừa Thiên Thọ Thụ’ sao?”

“Ta hiện tại có thể phụ trách nói cho các ngươi biết, chúng ta vẫn còn dư Thiên Thọ Thụ!”

“Không chỉ có, mà còn có rất nhiều, tổng cộng có khoảng mười vạn cây, đủ cho các ngươi bại chơi!”

Nghe Bộ Thái Hưng hỏi, Diệp Phong cũng là khó hiểu lớn tiếng giải thích.

???

Ai mẹ nó nói cho ngươi?

Chúng ta là đang khoe khoang khoác loác với nhau!

Kết quả ngươi tưởng là thật?

Sau khi nghe Diệp Phong giải thích, không chỉ có Bộ Thái Hưng ngốc, ngay cả Trương Bảo Sơn cùng Phan Dương ở bên cạnh cũng kinh hãi, họ không thể ngờ rằng vừa rồi mới đốt cháy một nghìn cây Thiên Thọ Thụ, kết quả hiện tại Diệp Phong lại muốn xuất ra thêm mười vạn cây Thiên Thọ Thụ!

Bọn họ hiện tại đều đang nhẫn nhịn, nhưng vẫn không nhịn được muốn hỏi Diệp Phong một câu: “Nhà ngươi sản xuất ra Thiên Thọ Thụ sao, nói lấy liền lấy, lại còn có mẹ nó mười vạn, cho dù là một tiên thụ bình thường ở trên đường, thì cũng không lấy ra nhiều như vậy a!”

“Đại ca!”

“Cung chủ có phải bị ngốc không !”

“Người khác so khoác lác cũng chỉ là nướng thịt, làm ấm giường băng, kết quả mẹ nó hắn thì tốt rồi, vừa mở miệng liền muốn đốt Huyền Quy Cung!”

“Ta nghĩ là hắn không đùa chết Huyền Quy Cung thì hắn thề không thể bỏ qua!”

Lúc này, Thái Thượng nhị trưởng lão đau đớn lẩm bẩm với Thái Thượng đại trưởng lão.

“Nhị đệ!”

“Đừng nói nữa!”

“Việc đã đến nước này, nói cái gì cũng vô dụng!”

“Không bằng tiết kiệm sức lực, về sau tìm hắn tính sổ!”

Nghe Thái Thượng nhị trưởng lão điên cuồng than thở, Thái Thượng đại trưởng lão chỉ là bình tĩnh thuyết phục, chẳng qua, hắn lại lần nữa âm thầm lấy chiến đao từ trong tiên giới, sau đó trực mài dũa ở trên một khối Ma Khí Thạch.

Hả?

Nghe được thanh âm kỳ quái, Phan Dương cũng nhìn về phía phía ngũ đại trưởng lão!

Sau khi hắn nhìn thấy ngũ đại thái thượng trưởng lão đều đang mài dũa Tiên Khí trên Ma Khí Thạch, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ tuyệt vọng, trong lòng suy sụp: “Mẹ nó, ta không phải chỉ là tùy tiện khoác loác một chút thôi sao, sao lại thành ra thế này, còn có, Thái Thượng ngũ trưởng lão, Tiên Khí của ngươi chỉ là một thanh sắt, ngươi mài làm gì, chẳng lẽ ngươi muốn mài thành kim, sau đó đâm ta sao?”

“Diệp thiếu!”

“Ta đột nhiên nhớ tới một việc, con Tứ Giác Tuyết Lang nuôi trong cung hình như sắp sinh, ta phải trở về chăm sóc nó mới được!”

“Nếu không còn việc gì nữa, ta đi trước!”

Lúc này, Bộ Thái Hưng cũng là người phản ứng đầu tiên, nói xong lời này, hắn căn bản không cho Diệp Phong nói chuyện cơ hội, phóng lên trời, sau đó toàn lực chạy về phía xa!

Dù sao hắn vừa mới phá huỷ một ngàn cây Thiên Thọ Thụ, hắn đã không nhịn được, nếu như lại phá thêm mười vạn cây Thiên Thọ Thụ, hắn nhất định sẽ điên mất!

“Lão Bộ!”

“Con Tứ Giác Tuyết Lang kia trời sinh tính hung tàn, một mình

ngươi khống chế không được, ta sẽ đi theo giúp ngươi đỡ đẻ!”

Nhìn thấy Bộ Thái Hưng bỏ chạy, Trương Bảo Sơn cũng kịp phản ứng lại, sau đó nói một câu rồi trực tiếp bay lên trời, nhanh chóng đuổi theo Bộ Thái Hưng!

???

Thịt nướng đã chạy!

Máy sưởi băng đã chạy!

Bỏ lại tên muốn đốt cung chúng ta ở phía sau?

Nhìn thấy Bộ Thái Hưng cùng Trương Bảo Sơn chạy trốn, Phan Dương cùng năm đại thái thượng trưởng lão sững sờ tại chỗ, bây giờ họ thực sự muốn hét lên với hai người kia: “Các ngươi chạy trốn thì phải mang theo chúng ta a!”

……

“Diệp thiếu!”

“Thật ra bọn họ chỉ đang so khoác loác mà thôi!”

“Mà bọn họ cũng không hiểu con đường phá của của chúng ta, đừng làm khó bọn họ!”

Lúc này, Bộ Soái cũng đã đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó xấu hổ giải thích.

“Hả?”

“So khoác lác sao?”

“Vừa rồi bọn họ chỉ là đang khoác loác thôi sao?”

“Vậy thì tại sao bọn họ lại khoác loác như thật vậy!”

Nghe Bộ Soái giải thích, Diệp Phong sửng sốt một chút, sau đó nhún vai cười bất đắc dĩ, ném tiên giới có chứa một ngàn cây Thiên Thọ Thụ cho Phan Dương và nói: “Phan cung chủ, trong tiên giới này có một ngàn cây Thiên Thọ Thụ, hơn nữa trên mỗi cây

Thiên Thọ Thụ còn có một trăm Thiên Thọ Quả, coi như là phí vất vả mà lúc trước các ngươi giúp ta chặt củi cùng nướng thịt!"

"Đúng rồi!"

"Không đơn giản chỉ cho các ngươi, còn có cả Bộ cung chủ cùng Trương cung chủ!"

"Đến lúc đó, ba bên tuỳ tiện phân chia với nhau!"

Nói xong, Diệp Phong liền mang theo Bộ Soái rời đi nơi này, trực tiếp chạy đến thế lực đối địch với Tu La Cung tiếp theo!

……

"Phụ thân!"

"Ta cùng Diệp thiếu đã rời đi Huyền Quy Cung!"

"Hơn nữa, trước khi rời đi Diệp thiếu đã cho Phan Dương một quả tiên giới, bên trong có một ngàn cây Thiên Thọ Thụ, trên mỗi cây còn có một trăm Thiên Thọ Quả, đó là phí vất vả cho ngươi, Trương thúc cùng Huyền Quy Cung, ngươi nhớ kêu Trương thúc, sau đó nhanh chóng trở về chia sẻ đi!"

Bộ Thái Hưng đang cấp tốc chạy trốn bỗng phát hiện Truyền âm Thạch có phản ứng, khi hắn kích hoạt Truyền âm Thạch, giọng nói của Bộ Soái vang lên trong đầu hắn.

"Hả?"

"Lão Bộ, ngươi làm sao vậy?"

Nhìn thấy Bộ Thái Hưng đột nhiên dừng lại, sau đó xoay người chạy ngược lại về phía Huyền Quy Cung, Trương Bảo Sơn khó hiểu đuổi theo hắn hỏi.

"Ai!"

"Lão Trương, ngươi biết đấy, Huyền Quy Cung đã là thế lực phụ thuộc vào Tu La Cung, ta cũng không thể bỏ mặc bọn hắn ở kia!"

“Khó khăn này cứ để cho ta cùng Huyền Quy Cung cùng nhau chịu khổ đi!”

“Ngươi không cần đi qua với ta, ta lừa ngươi một lần, không thể lừa ngươi lần thứ hai!”

Nói xong, Bộ Thái Hưng kiên quyết bay về phía Huyền Quy Cung!

“Hả?”

“Lão Bộ có gì đó không quá thích hợp!”

“Từ khi nào hắn lại trọng tình trọng nghĩa như vậy, tuy rằng hắn lừa ta một lần, nhưng nếu có cơ hội lừa ta lần thứ hai, hắn tuyệt đối sẽ không bỏ qua !”

Nhìn thấy Bộ Thái Hưng rời đi, Trương Bảo Sơn hơi nhíu mày bắt đầu suy nghĩ, dù sao hắn cũng quá hiểu vị lão bằng hữu này!

“Sự ra khác thường tất có yêu!”’

Chương 733 - Anh em sắt đá, phụ thuộc nước chảy?

“Không được, ta phải qua đó nhìn xem mới được!”

“Thật sự là gia hoả Bộ Thái Hưng này không thích hợp!”

Sau khi suy nghĩ một lát, Trương Bảo Sơn cũng đưa ra quyết định, lần nữa đuổi theo Bộ Thái Hưng!

……

Huyền Quy Cung, bên ngoài cửa cung!

“Mẹ kiếp!”

“Khi bị tra tấn, ngươi chạy nhanh hơn bất kỳ ai!”

“Khi chia phí vất vả, ngươi trở về cũng nhanh hơn bất kỳ ai!”

Nhìn thấy Bộ Thái Hưng trở về, Phan Dương cùng ngũ đại thái thượng trưởng lão sau khi liếc nhìn nhau, tất cả bọn họ đều nở một nụ cười khổ!

“Phan Dương!”

“Huyền Quy Cung của ngươi đã là thế lực phụ thuộc vào Tu La Cung, cho nên, ta sẽ không bạc đãi các ngươi!”

“Tiếp theo ta cũng sẽ công bằng chia phía vất vả!”

Nói xong, Bộ Thái Hưng hưng phấn nhận lấy tiên giới có chứa phí vất vả từ tay Phan Dương .

“Hôm nay các ngươi giữ lại Thiên Thọ Quả cũng vô dụng, cho nên toàn bộ chỗ này đều thuộc về ta đi!”

“Đến nỗi Thiên Thọ Thụ hôm nay nhận được, Huyền Quy Cung các ngươi một cây, Tu La Cung chúng ta một cây, hai cây, ba cây… 99 cây!”

“Sau đó Huyền Quy Cung các ngươi lại một cây, Tu La Cung chúng ta lại một cây, hai cây…99 cây!”

Ngay sau đó, Bộ Thái Hưng bắt đầu phân chia phí vất vả trong tay một cách công bằng và chính đáng với vẻ mặt nghiêm túc.

???

Không để lại cho chúng ta một Thiên Thọ Quả nào?

Chúng ta chỉ có một cây Thiên Thọ Thụ, nhưng các ngươi lại có tận 99 cây?

Nhìn thấy kế hoạch phân chia công bằng và hợp lý của Bộ Thái Hưng, Phan Dương cùng ngũ đại thái thượng trưởng lão ở đối diện đều bị sốc!

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ rằng Bộ Thái Hưng lại có thể không biết xấu hổ đến trình độ như vậy!

“Bộ cung chủ!”

“Một ngàn cây Thiên Thọ Thụ, Huyền Quy Cung chúng ta có thể lấy được mười cây là đã rất hài lòng!

“Chẳng qua, Trương cung chủ bên kia phải chia như thế nào, dù sao, Diệp thiếu nói một ngàn cây Thiên Thọ Thụ này là phí vất vả của ba bên chúng ta!”

Lúc này, Phan Dương cũng nhìn về phía Bộ Thái Hưng lên tiếng hỏi.

“Mười cây?”

“Ai nói Huyền Quy Cung các ngươi có thể được chia mười cây?”

“Các ngươi chỉ có thể được bảy cây, Tu La Cung chúng ta được 693 cây, 300 cây còn lại là của Trương Bảo Sơn!”

Nghe Phan Dương nói lời này, Bộ Thái Hưng lập tức nói ra suy nghĩ của chính mình.

Chỗ tối!

“300 cây?”

“Tổng cộng có một ngàn cây Thiên Thọ Thụ, lão Bộ thế nhưng chỉ muốn chia cho ta 300 cây?”

“Có nên nói gia hỏa này khiến ta có chút cảm động không!”

Sau khi đến đây, nhìn thấy Bộ Thái Hưng cùng Phan Dương trốn mình chia cắt phí vất vả vốn thuộc về ba người, Trương Bảo Sơn thật ra rất tức giận, nhưng sau khi nghe được phương án phân chia của Bộ Thái Hưng, trong lòng hắn lại có một chút cảm động!

Hắn không ngờ tới dưới tình huống trốn chính mình, Bộ Thái Hưng thế nhưng còn chuẩn bị chia cho hắn 300 cây Thiên Thọ Thụ!

“Từ từ!”

“Nếu như hắn chuẩn bị chia cho ta 300 cây Thiên Thọ Thụ, vậy thì tại sao phải trốn ta?”

“Tại sao vừa rồi không cho ta đến đây?”

“Phải biết rằng, đừng nói 300 cây, cho dù ta chỉ có thể nhận được mười cây cũng đã thấy đủ!”

Trương Bảo Sơn biết rất rõ rằng nếu không có Bộ Soái nhi tử của Bộ Thái Hưng, làm sao hắn lại có cơ hội này, vì vậy cho dù phân phối như thế nào, hắn cũng sẽ không có ý kiến gì lớn!

Chỉ là hắn có chút tức giận, Bộ Thái Hưng tại sao phải nói dối hắn, dù sao hai người bọn họ cũng có mệnh giao tình a!

“Bộ cung chủ!”

“Trương cung chủ đâu?”

“Không phải hắn đi cùng ngươi sao?”

Lúc này, Phan Dương thật lâu không thấy Trương Bảo Sơn cũng tò mò hỏi lại.

“Ta lừa hắn đi rồi!”

“Chuẩn bị cho hắn một bất ngờ!”

“Tục ngữ nói rất đúng, anh em sắt đá, phụ thuộc nước chảy, hắn không giống như các ngươi!”

Nghe Phan Dương hỏi, Bộ Thái Hưng cũng cười giải thích.

???

Anh em sắt đá, phụ thuộc nước chảy?

Khi Phan Dương cùng ngũ đại thái thượng trưởng lão nghe thấy điều này, họ đã bật khóc!

Trương Bảo Sơn ở trong bóng tối nghe được lời này lại là cười toe toét!

……

“Diệp thiếu!”

“Tiếp theo chúng ta liền đi…”

Sau khi rời khỏi Huyền Quy Cung, ngay khi Bộ Soái đang định nói ra tên thế lực thù địch tiếp theo, Diệp Phong đột nhiên cắt ngang: “Đừng thế lực đối địch, đổi một cái đồng minh đi, mục tiêu cuối cùng lại đổi thành thế lực đối địch!”

“Đồng minh?”

“Diệp thiếu, Tu La Cung chúng ta có khá nhiều đồng minh, lại còn có rất nhiều thế lực đồng minh đỉnh cấp, nếu không, ta cùng phụ thân lại bàn bạc một chút?”

Nghe đề nghị của Diệp Phong, Bộ Soái cân nhắc một lúc rồi bày tỏ suy nghĩ của mình.

“Không có gì phải thương lượng!”

“Ngươi tùy tiện chọn một cái thích là được!”

“Dù sao, có lẽ sau này ngươi cũng có thể là Thần Tài của Tu La Cung, cho nên, từ giờ trở đi, ngươi phải học được cách tự mình đưa ra một số quyết định!”

Sau khi nghe đề nghị của Bộ Soái, Diệp Phong lắc đầu và muốn để Bộ Soái tự đưa ra quyết định!

“Như vậy sao?”

“Nếu không liền đi Băng Nguyệt Cung của Trương thúc đi!”

Sau khi nghe những lời của Diệp Phong, Bộ Soái cảm thấy Băng Nguyệt Cung của Trương Bảo Sơn có quan hệ tốt nhất với Tu La Cung, cho nên hắn liền chọn Băng Nguyệt Cung!

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, Trương Băng Long, nhi tử của cung chủ Trương Bảo Sơn Băng Nguyệt Cung chính là một tên bại gia tử, đối phương cũng thích hợp trở thành đệ tử Bại Gia Môn, nếu ký chủ cảm thấy hứng thú thì cũng có thể thu tên này vào Bại Gia Môn!”

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Hả?”

“Nhi tử của Trương Bảo Sơn là một tên bại gia tử?”

“Thật thú vị!”

Sau khi nghe được lời nhắc nhở từ hệ thống, Diệp Phong cũng trở nên hứng thú, sau đó trực tiếp nói với hệ thống: “Hệ thống, vận dụng công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, kiểm tra Trương Băng Long hiện tại đang ở đâu !”

“Đinh! Tiêu hao công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, Trương Băng Long vừa mới đi ra từ Thiên Đạo chiến trường không lâu, vị trí hiện tại là đệ nhị tiên vực, Thiên Lạc thành!”

Diệp Phong vừa dứt lời, trong đầu liền vang lên thanh âm của hệ thống.

“Hệ thống!”

Chương 734 - Anh em sắt đá, phụ thuộc nước chảy? (2)

“Làm Diệp Nhất ra ngoài đi, mang ta cùng Bộ Soái đưa đến đệ nhị tiên vực Thiên Lạc thành!”

Sau khi biết được vị trí của Trương Băng Long, Diệp Phong lại lần ra lệnh với hệ thống.

……

Đệ nhị tiên vực, Thiên Lạc thành!

“Diệp thiếu!”

“Trời sắp tối rồi, chúng ta đang đi vào một toà thành trấn ở đệ nhị tiên vực, là muốn nghỉ ngơi một chút sao?”

Sau khi Diệp Nhất đưa hai người lại đây, Bộ Soái cũng lộ vẻ khó hiểu nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi.

“Đúng là chuẩn bị nghỉ ngơi một đêm!”

“Đúng rồi, có phải Trương cung chủ có một đứa con trai?”

“Ngươi có quen biết con hắn không, là người như thế nào?”

Nghe Bộ Soái hỏi, Diệp Phong cũng là lên tiếng dò hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Trương thúc thật sự có một đứa con trai tên là Trương Băng Long!”

“Ta biết hắn khá rõ, về phần hắn là người như thế nào, ta chỉ có thể miêu tả hắn là một tên vắt cổ chày ra nước!”

“Bởi vì hắn thật sự quá keo kiệt, quả thực chính là vắt cổ chày ra nước vắt chày ra nước a!”

Tuy rằng không biết vì sao Diệp Phong lại đột nhiên hỏi đến Trương Băng Long, nhưng Bộ Soái vẫn nói ra những gì mình biết.

???

Quá keo kiệt?

Vắt cổ chày ra nước vắt chày ra nước?

Nghe được Bộ Soái lời này, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ hoang mang, cái này không phù hợp với tình huống hệ thống đưa ra, không phải là một tên bại gia tử sao?

“Rốt cuộc là phân đoạn nào xảy ra vấn đề?”

“Chẳng lẽ cần ta đả thông đầu óc của Trương Băng Long, giúp hắn hoàn toàn thức tỉnh?”

Diệp Phong lúc này cũng đưa ra một suy đoán táo bạo, dù sao hắn vẫn tin tưởng vào thông tin của hệ thống!

Một lát sau!

Trong một nhà tửu lầu!

“Chư vị!”

“Hôm nay gặp nhau là có duyên, cho nên hôm nay ta sẽ mua đơn cho tất cả mọi người ở đây!”

Ngay lúc Diệp Phong và Bộ Soái đang ăn ngon lành ở một góc bàn trong đại sảnh của một nhà tửu lầu, một giọng nói cực kỳ kiêu ngạo vang lên cách đó không xa, hai người cũng nhìn qua người đang nói chuyện.

“Mặt nạ trắng bạc!”

“Cũng biết giả vờ đẹp trai cơ đấy!”

Thấy người vừa nói là một nam tử thần bí mặc đồ trắng đeo mặt nạ màu trắng bạc, Diệp Phong cũng bắt đầu có hứng thú với nam tử đeo mặt nạ này.

“Diệp thiếu!”

“Có một câu không biết có nên nói hay không!”

“Chính là, không biết vì sao ta luôn cảm thấy giọng nói của nam tử đang đeo mặt nạ màu trắng bạc kia có chút giống với Trương Băng Long!”

“Nhưng mà chuyện này căn bản không có khả năng, với tính tình keo kiệt của Trương Băng Long, sao hắn có thể làm ra chuyện hào khí như thế được!”

Lúc này, Bộ Soái ở bên cạnh lại là cau mày nói ra một ít tình huống.

“Cái gì?”

“Bộ Soái, ngươi nói âm thanh của tên kia giống Trương Băng Long?”

Nghe được Bộ Soái nói như vậy, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó trực tiếp nói với hệ thống: “Hệ thống, vận dụng công năng một lần nhìn trộm thiên cơ, kiểm tra thân phận của đối phương!”

“Đinh! Tiêu hao công năng một lần nhìn trộm thiên cơ, đối phương chính là Trương Băng Long, ở trước mặt người quen, hắn là một tên vắt chày ra nước vắt cổ chày ra nước, nhưng ở trước mặt người không quen biết, Trương Băng Long lại là một tên bại gia tử tiêu tiền như nước!”

Sau khi Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh của hệ thống rất nhanh vang lên trong đầu hắn.

???

Ở trước mặt người quen là một người vắt chày ra nước vắt cổ chày ra nước!

Còn ở trước mặt người không quen lại một tên bại gia tử tiêu tiền như nước?

Hai nhân cách sao?

Sau khi biết tình huống, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, Trương Băng Long không có hai nhân cách, chỉ là khi hắn còn nhỏ, vào lần đầu tiên phá của, hắn đã bị phụ thân dùng gậy hung hăng đánh một trận, sau đó hắn ta hoàn toàn trở nên ngoan ngoãn, cho nên hiện tại hắn chỉ dám hưởng thụ sự vui sướng của việc phá của ở trước mặt người xa lạ.”

Ngay lúc này, âm thanh của hệ thống lại vang lên trong Diệp Phong.

“Di!”

“Thú vị như vậy!”

“Nếu đã như thế, thì tên Trương Băng Long này cũng có chút giống mấy thằng nhóc lén lút hút thuốc ở kiếp trước!

“Không dám hút trước mặt cha mẹ, chỉ có thể giả vờ làm đứa bé ngoan, nhưng ở bên ngoài lại dám hút trước mặt vô số người xa lạ, tự bay thả bản thân!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong cũng là tự mình lẩm bẩm: “Ta càng lúc càng

cảm thấy hứng thú với tên Trương Băng Long, ta cần phải giúp hắn một chút mới được!"

"Bộ Soái!"

"Con Tứ Giác Tuyết Lang ở Tu La Cung các ngươi không phải đã gần sinh sao?"

"Ta cảm thấy chỉ bằng phụ thân ngươi cùng Trương cung chủ sẽ chăm sóc nó không tốt, cho nên, có nên quay lại giúp đỡ không?"

Vì chuẩn bị đơn độc tiếp xúc với Trương Băng Long, Diệp Phong nhìn thẳng Bộ Soái ở bên cạnh lên tiếng đề nghị.

Hả?

Nghe Diệp Phong nói lời này, Bộ Soái sửng sốt một chút, sau đó mới kịp phản ứng vội vàng nói: "Diệp thiếu, ngươi nói rất đúng, ta phải nhanh chóng trở về trợ giúp, nhưng ngươi cứ yên tâm, chỉ cần ngươi chưa xong việc, ta tuyệt đối sẽ không để Tứ Giác Tuyết Liên sinh ra!"

"Rất tốt!"

"Đúng rồi, vừa rồi ngươi nói âm thanh của tên đeo mặt nạ màu trắng bạc là sao?"

Ngay khi Bộ Soái chuẩn bị rời đi, Diệp Phong đang giả vờ khó hiểu lớn tiếng hỏi.

"Không có việc gì !"

"Ngoại trừ giọng nói của người đó khiến người ta nghe thấy buồn nôn thì không có vấn đề gì cả!"

Bộ Soái đã đoán được điều gì đó, lúc này giả vờ mơ hồ, đồng thời, hắn cũng phản ứng lại, chính mình không nên trực tiếp đi ra từ cửa chính tửu lầu, mà là nhân cơ hội lên lầu, sau đó nhảy ra khỏi cửa sổ của một phòng khách nào đó, tóm lại không cho Trương Băng Long phát hiện hắn là được!

"Đúng vậy!"

“Thật sự là làm cho người ta muốn nôn!”

“Được rồi, đã không có việc gì, ngươi có thể đi trước giúp phụ thân của mình đi!”

Nhìn Bộ Soái lặng lẽ lên lầu hai, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra ý cười đi đến chỗ Trương Băng Long cách đó không xa.

“Ta có thể ngồi ở đây sao?”

Chương 735 - Trương Băng Long, ta muốn luận bàn phá của chi đạo với ngươi

Đi đến trước bàn Trương Băng Long đang ngồi, Diệp Phong nhìn về phía Trương Băng Long đang một mình uống rượu hỏi.

“Xin lỗi!”

“Ta quen uống rượu một mình!”

“Tuy nhiên, ngươi có thể ngồi ở bất kỳ bàn nào, như ta đã nói, ta sẽ trả tất cả hoá đơn của mọi người ngày hôm nay, vì vậy ngươi có thể uống bao nhiêu tùy thích.”

Nghe Diệp Phong hỏi, Trương Băng Long không chút do dự lên tiếng từ chối.

“Ta là Diệp Phong, là một tên bại gia tử!”

“Ta muốn luận bàn phá của chi đạo với ngươi một chút!”

Nghe Trương Băng Long từ chối, Diệp Phong không có chút nào quan tâm mà là trực tiếp ngồi xuống, sau đó nhìn thẳng đối phương nói ra thân phận của mình.

“Nga!”

“Hóa ra ngươi là một tên bại gia tử?”

“Như thế nào, muốn luận bàn với ta sao?”

Sau khi biết được thân phận của Diệp Phong, Trương Băng Long không hề cảm thấy tức giận khi Diệp Phong ngồi xuống trước mặt, mà là nghiền ngẫm thâm ý nhìn Diệp Phong hỏi.

“Ý của ta chính là như vậy!”

“Hay là chúng ta mở một gian phòng khách, sau đó dùng đồ vật trong tiên giới của mình luận bàn một chút?”

Nghe Trương Băng Long hỏi, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ý cười nói ra suy nghĩ của chính mình.

……

Một lát sau, trong phòng cho khách!

“Diệp Phong huynh!”

“Ngươi muốn luận bàn như thế nào?”

Sau khi tiến vào phòng cho khách, Trương Băng Long cũng tò mò nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Rất đơn giản!”

“Chỉ cần dùng đồ vật trong tiên giới của mỗi người tới phá của!”

“Ví dụ như ta bại đi một vật giá trị một quả thấp phẩm Tiên Linh Thạch, ngươi liền bại một vật giá trị hai quả Tiên Linh Thạch, xem ai là người cuối cùng không theo kịp, thế nào?”

Diệp Phong nghe xong cũng cười nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Thú vị!”

“Thật sự quá thú vị!”

“Ta thống trị giới phá của mấy ngàn năm nay, chưa từng gặp phải đối thủ, hi vọng ngươi có thể mang đến cho ta một chút kinh ngạc!""

“Được, vậy ngươi đi trước đi!”

“Bằng không, chỉ sợ ta ra tay trước, ngay cả cơ hội biểu hiện ngươi cũng không có!”

Nghe Diệp Phong đề nghị, Trương Băng Long cũng hưng phấn nói.

“Hả?”

“Để ta đi trước?”

“Nhưng trong tay ta không có rác rưởi!”

“Nếu như để ta ra tay trước, chẳng phải trò chơi này sẽ kết thúc ở đây sao?”

Nghe Trương Băng Long để chính mình đi trước, Diệp Phong cũng có chút khó xử.

“Diệp Phong huynh!”

“Không cần có áp lực quá lớn!”

“Trong tiên giới của ta có rất nhiều đồ vật dùng để phá của, cho nên, mặc kệ đồ vật đầu tiên ngươi lấy ra kém cỏi cỡ nào, ta cũng có thể lấy ra đồ vật gần giống như vậy, sẽ không tăng độ khó ngay lập tức!”

Nhìn Diệp Phong lộ vẻ khó xử, Trương Băng Long cũng cười nói.

“Thôi được rồi!”

“Vậy ta liền bắt đầu!”

Nghe Trương Băng Long nói như vậy, Diệp Phong cũng làm ra quyết định, trực tiếp từ trong không gian hệ thống lấy ra một viên Thiên Thọ Quả, sau đó đưa viên Thiên Thọ Quả đang cầm trong tay đến trước mặt Trương Băng Long rồi bóp nát nó!

???

Vừa rồi bị bóp nát là… Thiên Thọ Quả?

Làm thế quái nào mà tên gia hỏa này lại bóp nát Thiên Thọ Quả có thể gia tăng thọ mệnh như vậy?

Nhìn thấy cảnh này, Trương Băng Long như hoàn toàn chết lặng đi!

Thật nực cười, hắn còn lo lắng đối phương không lấy ra được thứ gì tử tế, ai ngờ mẹ nó đối phương mới bắt đầu đã bùng nổ chơi lớn đến vậy!

“Mặt nạ huynh!”

“Ta vừa rồi bóp nát là Thiên Thọ Quả!”

“Tiếp theo đến lượt ngươi!”

Nhìn thấy bộ dáng kiếp sợ của Trương Băng Long, Diệp Phong cũng cười nhắc nhở.

Hả?

Đến ta sao?

Mẹ nó ngươi vừa ra tay đã chơi lớn như vậy, làm sao ta có thể theo kịp a!

Sau khi nghe Diệp Phong nói xong, Trương Băng Long cũng lộ vẻ xấu hổ ra tiếng thương lượng: “Diệp Phong huynh, Thiên Thọ Quả của ngươi có giá trị quá mức sang quý, trong tay ta cũng không có thứ gì vượt qua giá trị Thiên Thọ Quả, nếu không, nếu không ngươi đổi cái khác?”

Một lát sau!

“Nướng quả quả, nướng nha nướng quả quả!”

“Nướng một cái lại đến một cái, ta còn có rất nhiều đâu!”

Nhìn thấy Diệp Phong vừa nướng Thiên Thọ Quả vừa ngâm nga câu hát, Trương Băng Long đứng ở bên cạnh đã hoàn toàn ngẩn người!

“Gia hỏa này rốt cuộc là ai!”

“Trong tay không chỉ có Thiên Thọ Quả, mà còn có cả Thiên Thọ

Thụ!”

“Như vậy còn chưa tính, hắn thế nhưng còn chặt đi Thiên Thọ Thụ, sau đó đốt Thiên Thọ Thụ nướng Thiên Thọ Quả, mẹ nó, đây là việc là một con người có thể làm ra sao?”

“Cho dù phá của thì cũng không thể phá của như vậy a!”

Điên rồi!

Lúc này Trương Băng Long cảm cảm thấy mình thực sự sắp phát điên, đồng thời trong lòng đau khổ thầm nghĩ: “Đây làm gì là luận bàn phá của chi đạo a, đây đơn giản là đè ta xuống đất chà xát điên cuồng a!”

Có thể nói, hành vi phá của của Diệp Phong đã làm mới hoàn toàn nhận thức của Trương Băng Long về phá của!

“Mặt nạ huynh!”

“Lại đến lượt ngươi!”

“Bắt đầu đi!”

Lúc này, Diệp Phong cũng tinh nghịch nghiền ngẫm nhìn về Trương Băng Long nhắc nhở lần nữa.

“Diệp Phong huynh!”

“Ta nhận thua!”

“Nói thật, hôm nay nhìn ngươi phá của, ta mới biết thế nào là chân chính phá của. So với ngươi, những hành vi phá của trước đây của ta thật sự quá nực cười!”

Nghe Diệp Phong nhắc nhở, Trương Băng Long cũng là tâm phục khẩu phục nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

“Hả?”

“Nhận thua?”

“Ta vốn tưởng rằng ngươi có thể mang đến cho ta chút bất ngờ,

nhưng hiện tại xem ra, là ta suy nghĩ nhiều rồi!"

Nói đến đây, Diệp Phong cũng giả bộ ra vẻ tiếc nuối, tiếp tục nói: "Nếu ngươi đã nhận thua, vậy ta liền đi trước đi, dù sao thời gian của ta rất quý giá, phải tranh thủ thời gian giao dịch với một số thế lực bá chủ!"

"Thế lực bá chủ?"

"Giao dịch?"

Bắt được những từ ngữ mấu chốt, Trương Băng Long cũng vội vàng hỏi Diệp Phong đang chuẩn bị rời đi: "Diệp Phong huynh, ngươi muốn làm giao dịch gì với thế lực bá chủ vậy?"

"Cũng không có gì!"

"Chỉ là muốn mua một số quyền quản lý thành trấn ở Thiên Đạo chiến trường của bọn họ!"

"Ta có thể chi trả cho quyền quản lý của một tòa thành trấn là một vạn Thiên Thọ Quả cộng thêm mười cây Thiên Thọ Thụ!"

Nghe Trương Băng Long dò hỏi, khoé miệng Diệp Phong cũng nổi lên một nụ cười xấu xa, sau đó trực tiếp giải thích.

???

Chương 736 - Chương 732: Để ngươi bắt đầu trước, không phải để ngươi vừa bắt đầu liền ném bom chơi lớn

Bán đi quyền quản lý một tòa thành trấn có thể nhận được một vạn Thiên Thọ Quả cùng mười cây Thiên Thọ Thụ?

Nếu Băng Nguyệt Cung chúng ta bán đi quyền quản lý của 30 tòa thành trấn quyền, chẳng phải sẽ kiếm được rất nhiều sao?

Sau khi biết được tình huống này, Trương Băng Long cũng lộ ra

một tia hưng phấn, sau đó nhanh chóng nói: “Diệp Phong huynh, nói thật với ngươi, ta thật ra là thiếu cung chủ của Băng Nguyệt Cung, mà Băng Nguyệt Cung chúng ta chính là một thế lực bá chủ, nếu như ngươi thật sự muốn mua, Băng Nguyệt Cung chúng ta có thể bán cho ngươi!”

“Cuối cùng cũng mắc câu!”

“Nếu như phụ thân ngươi biết được tình huống này, hắn tuyệt đối sẽ thoá mạ ngươi một trận!”

“Sau đó chủ động để ngươi lấy phương thức cực kỳ phá của bán đi quyền quản lý 30 tòa thành trấn kia cho ta, như vậy, ngươi liền có thể dỡ xuống ngụy trang, sau đó quang minh chính đại phá của trước mặt phụ thân ngươi!”

Nghe Trương Băng Long nói những lời này, Diệp Phong cười thầm một tiếng, sau đó lộ ra vẻ khiếp sợ nhìn sang Trương Băng Long rồi nói: “Thiệt hay giả, mặt nạ huynh, ngươi thật sự là thiếu cung chủ của Băng Nguyệt Cung sao?”

“Diệp Phong huynh!”

“Hơn cả sự thật!”

“Nếu như ngươi không tin, ta có thể lập tức mang ngươi trở về Băng Nguyệt Cung.”

Thấy Diệp Phong có chút không tin thân phận của mình, Trương Băng Long cũng vội vàng lo lắng lên tiếng giải thích!

“Tin!”

“Mặt nạ huynh, ta tin những gì ngươi nói!”

“Tuy nhiên, ngươi có thể thay thế phụ thân của mình đưa ra một quyết định lớn như vậy sao?”

“Ta không muốn lãng phí thời gian của mình bằng cách thực hiện một chuyến đi vô ích!”

Nhìn thấy bộ dáng háo hức của Trương Băng Long, Diệp Phong cố

nén cười tiếp tục hỏi.

“Diệp Phong huynh!”

“Ngươi thật sự quá coi thường ta!”

“Ta chính là thiếu cung chủ a, cung chủ Băng Nguyệt Cung trong tương lai, ta còn có thể quyết định chuyện vặt vãnh như vậy!”

“Đúng rồi, để ta nói chuyện này với phụ thân!”

Nói xong, Trương Băng Long bước sang một bên, sau đó trực tiếp lấy Truyền âm Thạch liên hệ với phụ thân của mình là Trương Bảo Sơn!

…..

Bên kia!

“Hả?”

“Sao tên tiểu tử Băng Long này lại đột nhiên liên hệ với ta?”

“Chẳng lẽ đã rèn luyện xong ở Thiên Đạo chiến trường rồi?”

Thấy bảo bối nhi tử dùng Truyền âm Thạch liên hệ với chính mình, Trương Bảo Sơn đang chạy đến cửa cung cũng hiện lên ý cười, dù sao, hắn vô cùng hài lòng với đứa con trai cực kỳ ưu tú này, đặc biệt là tính cách chết moi kia.

“Băng Long!”

“Ngươi đã kết thúc rèn luyện ở Thiên Đạo chiến trường rồi sao?”

“Tìm ta có chuyện gì vậy?”

Sau khi kích hoạt Truyền âm Thạch, Trương Bảo Sơn cười hỏi.

“Phụ thân!”

“Ta đã kết thúc rèn luyện, cũng đã rời đi Thiên Đạo chiến trường!”

“Lần này liên hệ với ngươi là bởi vì ta nhận một cuộc mua bán

lớn!”

Rất nhanh, âm thanh hứng phấn của Trương Băng Long vang lên trong đầu Trương Bảo Sơn.

Hả?

Mua bán lớn?

Tên tiểu tử thúi này có thể tiếp được mua bán lớn gì chứ?

Nghe Trương Băng Long nói lời này, Trương Bảo Sơn cũng lộ ra một tia tò mò, sau đó vội vàng hỏi: “Nhi tử, mua bán gì lớn?”

“Phụ thân!”

“Ta gặp được một vị thần hào phá của!”

“Hắn muốn mua quyền quản lý 30 toà thành trấn trong tay một số thế lực bá chủ!”

“Cho nên, ta chuẩn bị bán đi quyền quản lý 30 toà thành trấn trong Thiên Đạo chiến trường của Băng Nguyệt Cung chúng ta!”

Nói đến đây, Trương Băng Long dừng lại một chút, sau đó tiếp tục giả bộ thần bí nói: “Phụ thân đừng vội mắng ta, ngươi trước tiên đoán xem đối phương ra giá bao nhiêu mua sắm quyền quản lý của 30 tòa thành trấn này?”

???

Thần hào phá của?

Muốn mua quyền quản lý 30 tòa thành trấn?

Nghe được tình huống quen thuộc này, trong đầu Trương Bảo Sơn lập tức hiện lên một bóng người, đó chính là thần hào phá của Diệp Phong!

“Nhi tử!”

“Ta lớn mật đoán một chút!”

“Vị thần hào phá của trong miệng ngươi không phải là đang chuẩn bị dùng Thiên Thọ Quả cùng Thiên Thọ Thụ mua sắm quyền quản lý 30 tòa thành này đi!”

Có phỏng đoán này, Trương Bảo Sơn cũng thử đáp lại một câu.

Hả?

Tình huống này là sao?

Tại sao phụ thân lại đoán trúng rồi?

Chẳng lẽ hắn không còn tu luyện Băng Nguyệt Huyền Công, mà là âm thầm tu luyện Thiên Cơ Các Đích Thiên Diễn bí thuật?

Nhưng Thiên Cơ Các Đích Thiên Diễn bí thuật chưa bao giờ truyền ra bên ngoài a!

Thấy phụ thân của mình đoán ra ngay lập tức, Trương Băng Long sững sờ lẩm bẩm một mình.

“Nhi tử!”

“Ta đoán có đúng không, ngươi nên nói cái gì đi chứ!”

Thấy Trương Băng Long hồi lâu không có phản ứng, Trương Bảo Sơn cũng vội vàng nôn nóng hỏi.

“Phụ thân!”

“Ngươi đang âm thầm tu luyện Thiên Cơ Các Đích Thiên Diễn bí thuật sao!”

“Nếu không, tại sao ngươi lại lập tức đoán trúng được?”

Nghe Trương Bảo Sơn dò hỏi, Trương Băng Long lúc này mới khiếp sợ đáp lại.

“Mẹ kiếp!”

“Thật mẹ nó đoán trúng rồi!”

“Vị thần hào phá của trong miệng Băng Long tuyệt đối chính là

Diệp thiếu!”

Nghĩ vậy, Trương Bảo Sơn cũng lộ ra một tia kích động, thầm nói trong lòng: “Nếu như lần này biểu hiện tốt, tiểu tử Băng Long kia chẳng phải cũng có cơ hội đi theo bên cạnh Diệp thiếu sao, đây là cơ hội thay đổi vận mệnh của hắn!”

“Phụ thân!”

“Tại sao ngươi không nói gì thế?”

“Mặc kệ tại sao ngươi lại đoán đúng, nhưng nếu thương vụ này thành công, Băng Nguyệt Cung chúng ta nhất định sẽ kiếm bộn tiền, bởi vì đối phương nói, quyền quản lý một tòa thành trấn có giá một vạn Thiên Thọ Quả cùng mười cây Thiên Thọ Thụ!”

“Cho nên, ngươi chỉ cần nói có muốn bán hay không!”

Thấy Trương Bảo Sơn hồi lâu không có phản ứng, Trương Băng Long lo lắng hỏi.

“Bán bán bán bán bán!”

“Đương nhiên bán a!”

“Chẳng qua, nhất định phải lấy giá chúng ta định ra bán!”

Nghe được giọng nói của Trương Băng Long, Trương Bảo Sơn Trương Bảo Sơn cũng là vội vàng đáp ứng lại một câu.

“Hả?”

“Phụ thân, làm người cũng không thể lòng tham không đáy a!”

“Đối phương đưa ra giá đã vượt quá tưởng tượng của chúng ta, chúng ta không thể tăng giá!”

Cho rằng Trương Bảo Sơn còn muốn tăng giá, Trương Băng Long cũng vội vàng khuyên bảo.

“Tăng cái rắm!”

“Ta nói cho ngươi biết, Băng Nguyệt Cung chúng ta sẽ bán đi

quyền quản lý 30 tòa thành trấn này!”

Chương 737 - Chương 733: Ngươi bây giờ đã trưởng thành, phải học được cách bắt đầu phá của

“Tuy nhiên, cần phải đóng gói bán cùng nhau, chỉ bán với giá một quả Thấp phẩm Tiên Linh Thạch, không thể cao hơn!”

Rất nhanh, Trương Bảo Sơn liền nói ra giá cả mới của cuộc giao dịch này!

???

Đóng gói cùng bán?

Chỉ một quả Thấp phẩm Tiên Linh Thạch?

Còn mẹ nó không thể cao hơn?

Đây là bán sao?

Mẹ nó còn không phải là đang tặng không sao?

Nghe được giá giao dịch mà phụ thân mình nói ra, Trương Băng Long hoàn toàn sững sờ, nó khác với những gì hắn nghĩ!

“Phụ thân!”

“Ngươi điên rồi phải không?”

“Không chịu kiếm lời, một hai phải bán lỗ?”

“Đây không phải là đang phá của sao?”

“Phải biết rằng, từ nhỏ ngươi đã dạy ta, làm người có thể moi, nhưng tuyệt đối không thể phá của a!”

Sau khi phục hồi tinh thần, Trương Băng Long cực kỳ khó hiểu hỏi.

“Ngươi cũng nói, đó là những lời dạy dỗ khi ngươi còn nhỏ!”

“Nhưng là ngươi bây giờ lớn rồi, không thể keo kiệt bủn xỉn, phải học được cách phá của mới được a!”

Nghe Trương Băng Long dò hỏi, Trương Bảo Sơn cũng là nghiêm trang nói hươu nói vượn.

Hả?

Mẹ nó, còn có thể lý giải như vậy sao?

Nghe một lời giải thích kỳ lạ như vậy, Trương Băng Long hoàn toàn bị sốc, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng giáo dục khi còn nhỏ chỉ dành cho khi còn nhỏ!

“Phụ thân!”

“Vậy ý của ngươi chính là, ta hiện tại muốn cố gắng trở thành một tên bại gia tử?”

Sau khi định thần lại, Trương Băng Long kìm nén sự phấn khích của mình, sau đó trực tiếp xác nhận với Trương Bảo Sơn.

“Sai!”

“Không phải là bại gia tử!”

“Là một tên bại gia tử điên cuồng!”

“Ngươi phải cố gắng biến mình trở thành một tên bại gia tử điên cuồng mới được!”

Nói đến đây, Trương Bảo Sơn cũng hít một hơi thật sâu, sau đó cực kỳ nghiêm túc lên tiếng nhắc nhở: “Nhi tử, đừng nói ta không nhắc nhở ngươi, ngươi nhất định phải biểu hiện thật tốt , tranh thủ lưu tại bên cạnh Diệp thiếu, đây sẽ là cơ hội để ngươi thay đổi vận mệnh!”

Nói xong, Trương Bảo Sơn trực tiếp cắt đứt Truyền âm Thạch, sau đó lẩm bẩm một mình: “Nên nói đều nói, đến nỗi có thể ở lại bên cạnh Diệp thiếu hay không, vậy phải xem tiểu tử Băng Long có số

mệnh kia không, nếu sớm biết rằng hắn sẽ có cơ duyên này, lẽ ra khi còn nhỏ ta nên huấn luyện nó trở thành một tên bại gia tử!"

……

"Diệp thiếu!"

"Ngươi biết phụ thân ta sao?"

Nhớ lại từ Diệp thiếu mà phụ thân mình đã nói ở cuối, Trương Băng Long trở lại trước mặt Diệp Phong tỏ ra khó hiểu hỏi.

"Không sai!"

"Ta thật sự biết phụ thân ngươi!"

"Nếu ta đoán không sai, phụ thân ngươi hẳn là cổ vũ ngươi bắt đầu phá có đúng không!"

"Thậm chí, đối với lần giao dịch này, phụ thân ngươi có phải đã đề ra một phương thức giao dịch cực kỳ phá của?"

Nghe Trương Băng Long hỏi, Diệp Phong ẩn ý cười hỏi.

n!

Nghe Diệp Phong nói những lời này, tròng mắt của Trương Băng Long suýt chút nữa rơi ra ngoài, bởi vì Diệp Phong nói toàn trúng!

Một lát sau!

"Không ngờ Diệp thiếu thế nhưng đã biết thân phận của ta từ trước, hơn nữa hôm nay đi vào Thiên Lạc Thành, thật ra chính là tới tìm ta!"

"Hơn nữa, Diệp thiếu còn biết ta không dám phá của trước mặt phụ thân, cho nên mới cố ý thiết kế như vậy, mục đích chính là vì có thể để ta quang minh chính đại phá của ở trước mặt phụ thân!"

Nghe Diệp Phong nói ra những việc này, Trương Băng Long thật sự bị dọa, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng bất kể là hắn hay là phụ thân, mọi thứ đều nằm trong tầm kiểm soát của đối phương!

“Diệp thiếu gia!”

“Ta có thể biết lý do ngươi muốn giúp ta không?”

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Trương Băng Long khó hiểu nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Một lần nữa tự giới thiệu một chút!”

“Ta là Diệp Phong, môn chủ Bại Gia Môn!”

“Bởi vì ngươi có thiên phú trong việc phá của, cho nên ta muốn thu ngươi vào Bại Gia Môn!”

“Đây là lý do ta giúp ngươi!”

Nghe Trương Băng Long hỏi chuyện, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ nghiêm túc, sau đó trực tiếp giải thích.

“Hả?”

“Bại Gia Môn?”

“Diệp thiếu, chẳng lẽ bên trong Bại Gia Môn mà ngươi sáng lập đều là bại gia tử?”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Trương Băng Long kinh ngạc hỏi.

“Đúng vậy!”

“Có thể bái nhập vào Bại Gia Môn, toàn bộ đều là bại gia tử!”

“Mà một khi trở thành môn đồ trong Bại Gia Môn, liền sẽ có vô số Tiên Linh Thạch cùng Tiên Linh tinh!”

“Đến lúc đó có thể tùy ý phá của, tận tình hưởng thụ niềm vui sướng khi phá của!”

“Nhưng mà, để gia nhập vào Bại Gia Môn, ngoài việc là một tên bại gia tử, còn có một điều kiện cực kỳ quan trọng khác, đó chính là ngươi phải tuyệt đối trung thành với ta!”

Nghe Trương Băng Long dò hỏi, Diệp Phong cũng nói ra một số

tình huống của Bại Gia Môn!

“Diệp thiếu!”

“Ta muốn bái nhập vào Bại Gia Môn, xin Diệp thiếu cho ta một cơ hội!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Trương Băng Long cũng không có do dự quá nhiều, mà là rất nhanh đưa ra quyết định!

……

Một lát sau!

“Mẹ kiếp!”

“Mẹ nó thật đáng sợ!”

“Bại Gia Môn này không giống như ta tưởng tượng!”

“Thật sự mẹ nó có vô tận Tiên Linh Thạch cùng Tiên Linh Tinh a!”

Khi Trương Băng Long thành công trở thành môn đồ của Bại Gia Môn, sau đó trong đầu hắn hiện lên tất cả các tình huống của Bại Gia Môn, hắn thật sự sợ hãi, hắn không nghĩ tới, Bại Gia Môn lại đáng sợ đến như vậy!

“Không được!”

“Ta phải nhanh chóng nói cho phụ thân tin tức tốt này!”

Sau khi rời khỏi phòng khách, Trương Băng hưng phấn lấy ra Truyền âm Thạch, sau đó trực tiếp liên lạc với phụ thân Trương Bảo Sơn.

Bên kia!

“Không chỉ thu Trương Băng Long vào Bại Gia Môn, mà còn thuận lợi mua được quyền quản lý 30 tòa thành trấn ở Băng Nguyệt Cung!”

“Xem ra, nhiệm vụ ngẫu nhiên này sẽ sớm hoàn thành!”

Khi Trương Băng Long rời đi, Diệp Phong cũng cười mãn nguyện lẩm bẩm một mình, sau đó nằm xuống giường, xốc chăn lên nghỉ ngơi.

Ngày hôm sau, sáng sớm!

“Lại là một ngày mới tinh!”

“Hiện tại ta đã tích lũy được ba viên Thăng Tiên Đan, còn thiếu mười lăm viên mới nữa có thể đột phá Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng Đỉnh Phong, đến lúc đó lại làm Thiên Đạo kiếp vân ra chơi một chút, sau đó khi thuận lợi đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng Đỉnh Phong, cũng là lúc ta phi thăng Thần Giới!”

Chương 738 - Bạo lực đánh cướp, Phong Ma Tông thê thảm

Sau khi tỉnh lại sau giấc ngủ, Diệp Phong kiểm tra những viên Thăng Tiên Đan mà mình đã tích lũy cho đến nay, sau đó lẩm bẩm một mình, trong lòng tràn đầy mong đợi, hắn vui vẻ mong chờ những bất ngờ mà hệ thống sẽ mang đến sau khi nâng cấp!

“Kiểm tra sản phẩm phá của ngày hôm nay trước đi!”

Sau khi cân nhắc, Diệp Phong trực tiếp kiểm tra các sản phẩm phá của được làm mới ngày hôm nay!

Sản phẩm phá của hôm nay: Phong Ma Bảo Liên *100000 (mười vạn)

Phong Ma Bảo Liên: Một loại tiên thảo hiếm có ở thời cổ đại, hiện tại đã tuyệt chủng, ngoại trừ thích hợp luyện chế đan dược, cũng là tài nguyên tu luyện Phong Ma Huyền Công tốt nhất.

“Hả?”

“Chỉ như vậy?”

“Sản phẩm phá của hôm nay có chút không tốt !”

Sau khi hiểu biết sản phẩm phá của hôm nay, Diệp Phong cũng tỏ ra thất vọng, chênh lệch quá nhiều so với Thiên Thọ Thụ ngày hôm qua!

Đông! Đông! Đông!

Đúng lúc này, tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên.

“Diệp thiếu!”

“Ta đã trở về!”

Ngay sau đó, thanh âm của Bộ Soái vang lên từ ngoài cửa.

“Bộ Soái!”

“Đã giải quyết xong việc mua lại quyền quản lý 30 toà thành trấn của Băng Nguyệt Cung!”

Nhìn thấy Bộ Soái đi vào, Diệp Phong là người mở lời trước.

“Hả?”

“Giải quyết xong?”

Nghe Diệp Phong nói xong, Bộ Soái sửng sốt một chút, sau đó liền nói: “Diệp thiếu, chỉ còn một mục tiêu cuối cùng, chúng ta liền đi Phong Ma Tông đi, Phong Ma Tông luôn đối nghịch với Tu La Cung chúng ta!”

???

Phong Ma Tông?

Chẳng lẽ Phong Ma Tông kia tu luyện Phong Ma Huyền Công?

Nghe được ba chữ Phong Ma Tông, trong lòng Diệp Phong đột nhiên có một suy đoán, sau đó nhìn Bộ Soái hỏi: “Bộ Soái, Phong Ma Tông tu luyện Phong Ma Huyền Công sao?”

“Di!”

“Diệp thiếu, tại sao ngươi lại biết công pháp trấn tông của Phong

Ma Tông là Phong Ma Huyền Công?”

Nghe Diệp Phong hỏi, Bộ Soái cũng ngạc nhiên đáp lại.

“Mẹ kiếp!”

“Đối phương thế nhưng thật sự tu luyện Phong Ma Huyền Công!”

“Hệ thống đang làm cái quái gì thế này!”

Nghe Bộ Soái nói như vậy, Diệp Phong cũng lộ ra một ý cười nghiền ngẫm, dù sao, phá của đồ vật thích hợp trước mặt người thích hợp, như vậy mới có cảm giác thành tựu !

“Hệ thống!”

“Để Diệp Nhất ra tới, mang chúng ta trực tiếp đến Phong Ma Tông!”

Rất nhanh, Diệp Phong trực tiếp hướng hệ thống ra lệnh!

……

Phong Ma Tông!

“Mẹ kiếp!”

“Ba tên khốn kiếp này thật sự không phải cầm thú a!”

“Không chủ động giao đồ vật ra, liền trực tiếp cho chúng ta ăn đòn!”

“Chủ động giao đồ vật ra, còn mẹ nó bạo lực đánh cướp Ma Tông chúng ta một trận!”

“Đánh cướp thì cứ đánh cướp, sao lại đánh chúng ta làm quái gì!”

Hà Sơn, tông chủ Phong Ma Tông mặt mũi bầm dập nhìn một con cẩu, một con đường lang cùng một đầu tiểu long tam thú đang bạo lực đánh cướp trong ma tông, trong lòng điên cuồng mắng to.

“Tông chủ!”

“Chúng ta không nghĩ biện pháp khác sao?”

“Nếu cứ để chúng nó tiếp tục cướp đoạt như vậy, vậy thì di sản hơn mười vạn năm trong tông môn chúng ta sẽ bị chúng nó cướp sạch, thật là một đòn trí mạng với tông môn chúng ta!”

“Hơn nữa, một khi truyền ra ngoài, Phong Ma Tông chúng ta nhất định sẽ bị rất nhiều thế lực bá chủ cười chết!”

Lúc này, một lão giả đứng bên cạnh ngưng trọng nhắc nhở Hà Sơn.

“Nghĩ cách?”

“Nghĩ biện pháp gì?”

“Không thấy vị kiếm khách một tay tản ra hơi thở khủng bố trên không trung vẫn luôn nhìn chằm chằm chúng ta sao?”

“Hiện tại ai dám nói lời nào, ai nói liền bị đánh thành đầu heo, ngươi nói ta phải làm sao bây giờ?”

Nghe lão giả nhắc nhở, Hà Sơn bất đắc dĩ nói.

Không trung!

“Hả?”

“Hơi thở của ngô chủ!”

“Tại sao ngô chủ lại tới đây?”

Sau khi cảm nhận được hơi thở của Diệp Phong ở bên ngoài tông môn, Diệp Tiểu Kiếm giật mình, sau đó trực tiếp hét to với Tiểu Hoàng Cẩu đang chơi đùa ở bên dưới: “Cẩu ca, ngô chủ tới!”

Trừng!

Nghe thấy tiếng hét của Diệp Tiểu Kiếm, đồng tử của Hà Sơn cách đó không xa đột nhiên co lại, sau đó hắn ta sợ hãi tự nhủ với chính mình: “Mẹ nó chúng ta chọc phải ổ cướp sao, Phong Ma Tông chúng ta rốt cuộc đã làm chuyện gì, thế nhưng muốn gặp phải kiếp nạn này!”

Bên ngoài tông môn!

“Hả?”

“Kiếm Cẩu, Soái Bức Huyết, Tiểu Thương Long?”

“Tại sao chúng nó lại ở đây?”

Sau khi đi ra khỏi khe hở không gian, ngay lúc Diệp Phong đang định nhường cho Bộ Soái hô tông chủ Phong Ma Tông ra ngoài, lại nhìn đến tam thú đi ra từ trong Phong Ma Tông.

“Chủ nhân!”

“Cẩu tử nhớ ngươi muốn chết!”

“Những ngày tháng không có ngươi, cho dù ta cả ngày đánh cướp phá của, đều không thể mang lại cho ta một chút hạnh phúc!”

Lúc này, Tiểu Hoàng Cẩu hưng phấn chạy thẳng về phía Diệp Phong.

???

Không thể khiến ngươi hạnh phúc sao?

Vừa rồi đánh cướp Phong Ma Tông ta, Kiếm Cẩu ngươi là đứa chơi vui vẻ nhất!

Hà Sơn đi theo sau ra ngoài nghe được những lời của Tiểu Hoàng Cẩu, trên mặt lập tức đen đi, trong lòng điên cuồng mắng.

Bành!

Quen chân đá tiểu hoàng cẩu bay ra ngoài, sau đó Diệp Phong cũng nhếch miệng lên tiếng lẩm bẩm: "Nhớ ta như vậy tại sao không thấy ngươi đến tìm ta!"

"Chủ nhân!"

"Một cước này là tình yêu ngươi dành cho ta!"

Bay rớt ra ngoài, lúc này tiểu hoàng cẩu nằm ngang bắt chéo chân

vẻ mặt hưởng thụ lên tiếng nói.

"Không thể không nói!"

"Cẩu ca thật sự quá tiện, cái này ta không học được!"

"Đúng vậy, Cẩu ca có thể độc chiếm ân sủng của chủ nhân cũng là bản lãnh của nó!"

"Chúng ta chỉ có thể hâm mộ mà thôi!"

Thấy cảnh này, Soái Bức Huyết và Tiểu Thương Long đang đứng bên cạnh cũng nhỏ tiếng bàn tán với nhau.

"Quá mẹ nó tiện!"

"Đối mặt với những cường giả Tiên Kiếp Cảnh tay trói gà không chặt như chúng ta thì ngươi trọng kiếm xuất kích, điên cuồng thình thịch chúng ta!"

"Đối mặt với chủ nhân của ngươi thì ngươi giở trò bán manh, hiển thị rõ phong tao Kiếm Cẩu!"

"Không thể không nói, ngươi đúng là chó thật!"

Hà Sơn đang đứng phía sau nhìn thấy cảnh này thấy trên mặt cũng lộ ra vẻ cực kỳ khiếp sợ, hắn hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được con chó hoang lúc này là con Kiếm Cẩu điên cuồng thình thịch bọn họ trước đó!

...

Chương 739 - Đại nhân, cái gì mà có bán hay không, Phong Ma Tông chúng ta tặng

"Tiểu Kiếm!"

"Tại sao các ngươi lại ở chỗ này?"

Lúc này, Diệp Phong cũng gọi Diệp Tiểu Kiếm đi qua, sau đó trên

mặt lộ ra vẻ tò mò lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Chúng ta đang ăn cướp!"

"Nhưng mà sau khi chúng ta ăn cướp xong, mặc dù chúng ta sẽ lãng phí toàn bộ những thứ mà chúng ta ăn cướp được nhưng sau khi rời đi thì sẽ cho vào họ một chút đồ để đền bù."

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Diệp Tiểu Kiếm cũng giải thích rõ cho hắn biết.

"Nha!"

"Vậy ngươi sẽ đền bù cho bọn họ cái gì?"

Diệp Phong nghe xong thì trên mặt cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ tiếp tục dò hỏi.

"Chủ nhân!"

"Chúng ta đã thương lượng cẩn thận với Long Thiếu Phong và Đường Tiểu Cường!"

"Chỉ cần là thế lực bị tiểu hoàng cẩu cướp bóc, bọn họ đều sẽ phái một chút bại gia môn đồ tới phá của một đợt, ví dụ như là dùng cực phẩm Tiên Linh Tinh trải mặt đất, chế tạo phòng ốc gì đó, cũng coi như đền bù bọn họ!"

"Như vậy, mấy người tiểu hoàng cẩu, Soái Bức Huyết ừ hưởng thụ niềm vui sướng do ăn cướp và phá của đem tới, đồng thời cũng sáng tạo ra cơ hội để phá của cho bại gia môn đồ, có thể nói là một hòn đá ném hai chim, cả hai cùng có lợi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm lần nữa, Diệp Tiểu Kiếm cũng cười giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Mẹ nó còn có thể chơi như vậy nữa hay sao?

Sau khi biết được tình huống này, Diệp Phong bị kinh hãi thật sự, hắn hoàn toàn không ngờ được là mình cho tất cả mọi người đi ra ngoài tự do phát triển kết quả còn để cho bọn họ chơi ra hoa nữa!

"Chủ nhân!"

"Thuộc hạ cả gan hỏi một chút, không biết ngài tới đây là muốn làm gì, phải chăng cần ta xuất thủ?"

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Kiếm cũng thần thái cung kính nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Không cần!"

"Ta chỉ tới đây mua ít đồ thôi!"

"Các ngươi cứ làm việc của các ngươi trước đi, chờ các ngươi làm xong thì hãy xử lý chuyện của ta!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

Một canh giờ sau!

"Chủ nhân!"

"Ta không nỡ bỏ ngươi a!"

Sau khi tiểu hoàng cẩu, Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long triệt để cướp sạch toàn bộ Phong Ma Tông, tiểu hoàng cẩu cũng mặt mũi tràn đầy không nỡ lên tiếng nói với Diệp Phong.

? ? ?

Không nỡ ta?

Vậy ngươi vểnh mông lên đung đưa trái phải trước mặt ta là có ý gì?

Làm như vậy không phải là muốn cho ta giúp ngươi trực tiếp cất cánh hay sao?

Nghe được tiểu hoàng cẩu nói như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng

treo đầy hắc tuyến trong nháy mắt, sau đó không có chút do dự, trực tiếp đá mạnh một cái, đá tiểu hoàng cẩu bay ra ngoài trong nháy mắt!

"Cẩu ca!"

"Lang đệ đến rồi!"

"Cẩu ca, Lang ca!"

"Long đệ đến rồi!"

Theo tiểu hoàng cẩu bị đạp bay, Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long cũng rất là không nỡ khẽ gật đầu với Diệp Phong, sau đó lập tức đuổi theo tiểu hoàng cẩu đã bay ra ngoài.

"Mẹ nó, đúng là ba tên dở hơi!"

Nhìn thấy Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long triệt để bị tiểu hoàng cẩu dạy hư, trên mặt Diệp Phong lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

"Chủ nhân!"

"Vậy ta tiếp tục theo chân chúng nó đi chơi. . . không phải, vậy ta tiếp tục bảo vệ bọn chúng đi!"

Lúc này, Diệp Tiểu Kiếm đang đứng bên cạnh cũng nói ra một câu như vậy, sau đó lập tức đuổi theo ba đứa bọn chúng.

"Hô!"

"Cuối cùng ba tên giặc cướp bạo lực phát rồ đó cũng đã đi rồi!"

"Nhưng mà tại sao tên thủ lĩnh giặc cướp đó còn chưa chịu đi, phải biết bây giờ tông môn đã bị cướp sạch không còn gì nữa, không còn gì để cướp nữa đâu!"

Nhìn thấy Diệp Phong không đi theo bọn họ rời khỏi đây, trên mặt Hà Sơn cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

"Bộ Soái!"

"Tông chủ Phong Ma Tông Hà Sơn này sao nhìn thấy ngươi mà

hoàn toàn không có chút khẩn trương nào?"

Lúc này, chú ý tới Hà Sơn đứng đối diện cũng không có toát ra vẻ khẩn trương, Diệp Phong cũng hơi nghi hoặc một chút lên tiếng hỏi thăm Bộ Soái.

"Diệp thiếu!"

"Bởi vì Hà Sơn này hoàn toàn không nhận ra ta!"

"Cho nên bây giờ hoàn toàn không đoán ra được cái gì, đương nhiên cũng sẽ không cảm thấy khẩn trương!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Bộ Soái cũng vội vàng giải thích cho hắn.

"Như vậy sao?"

Sau khi biết được tình huống này, Diệp Phong đi thẳng đến chỗ Hà Sơn.

"Hà Tông chủ!"

"Ta muốn mua quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường của Phong Ma Tông các ngươi!"

"Cho nên, trực tiếp nói cái giá đi!"

Đi tới trước mặt Hà Sơn, Diệp Phong trực tiếp nói thẳng ra mục đích đến đây lần này.

? ? ?

Đầu tiên là cho thủ hạ cướp sạch toàn bộ tông môn của ta!

Bây giờ lại muốn ra tay với quyền quản lý thành trấn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường của tông môn ta!

Đây là muốn diệt Phong Ma Tông ta hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong mắt Hà Sơn cũng toát ra vẻ tuyệt vọng.

"Chờ một chút!"

"Quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn?"

"Không phải hắn muốn cướp đi quyền quản lý tất cả thành trấn mà chỉ muốn cướp đi quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn?

Đúng lúc này, Hà Sơn bỗng nhiên phản ứng lại, hắn không ngờ được là đối phương còn để lại cho Phong Ma Tông bọn họ một chút hi vọng sống!

"Đại nhân!"

"Cái gì mà có bán hay không!"

"Ngươi muốn quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn, Phong Ma Tông chúng ta tặng!"

Lúc này, Hà Sơn cũng kích động lên tiếng đáp lại Diệp Phong.

? ? ?

Tặng?

Là ngươi điên rồi hay là ngươi điên rồi?

Mẹ nó Phong Ma Bảo Liên ta cũng đã chuẩn bị xong, kết quả ngươi nói tặng?

Nghe được Hà Sơn nói như vậy, Diệp Phong cả người đều bối rối, chuyện này hoàn toàn không giống như những gì mà hắn nghĩ!

Diệp Phong hoàn toàn không biết được là tiểu hoàng cẩu, Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long đã tạo thành bóng ma tâm lý kinh khủng như thế nào đối với Hà Sơn và toàn bộ đông đảo đệ tử Phong Ma Tông!

"Ừm?"

"Đại nhân, ngài có ý gì?"

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên ném một cái tiên giới qua, trên mặt Hà Sơn cũng lộ ra vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

"Ta sẽ không lấy không quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn của Phong Ma Tông ngươi!"

Chương 740 - Ban thưởng đặc thù Bại Thần Đạo Quán

"Cho nên, ta chuẩn bị dùng mười vạn gốc Phong Ma Bảo Liên ở trong cái tiên giới này mua lại quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn!"

"Bây giờ ngươi chỉ cần nói cho ta biết là ngươi có đồng ý giao dịch này hay không thôi!"

Nghe được Hà Sơn hỏi thăm, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười giải thích rõ cho hắn biết.

"Thật!"

"Cái tiên giới này chứa mười vạn gốc Phong Ma Bảo Liên đã diệt tuyệt thật!"

Sau khi Hà Sơn thả ra thần thức kiểm tra tiên giới một hồi, phát hiện đúng thật là bên trong đó có mười vạn gốc Phong Ma Bảo Liên, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó có thể tin.

"Chờ một chút!"

"Không thích hợp!"

"Không nói trước tại sao trong tay của thủ lĩnh tội phạm này lại có nhiều Phong Ma Bảo Liên như thế, chỉ bàn về chuyện rõ ràng có thể trực tiếp cướp đoạt nhưng tại sao lại muốn vẽ vời thêm chuyện ra tiền mua như vậy?"

"Chớ nói chi là Phong Ma Bảo Liên này vừa khéo vẫn là tài nguyên tu luyện mà Phong Ma Tông chúng ta cần có nhất!"

Nghĩ đến đây, trong đầu Hà Sơn bỗng nhiên nổi lên hai chữ 'thăm dò' !

Hô!

Thở một hơi dài, Hà Sơn cũng nhìn về phía Diệp Phong trực tiếp lên tiếng nói ra: "Vị đại nhân này, ta đồng ý khoản giao dịch này!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, ban thưởng ba ngàn vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *3, phát động ban thưởng đặc thù Bại Thần Đạo Quán!"

Theo Hà Sơn làm ra quyết định, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Ồ!"

"Vậy mà phát động ban thưởng đặc thù!"

"Hơn nữa còn thưởng một cái Bại Thần Đạo Quán!"

"Nhưng mà cái Bại Thần Đạo Quán này là thứ đồ gì?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng trực tiếp tra xem tin tức của Bại Thần Đạo Quán.

Bại Thần Đạo Quán: Tất cả bại gia môn đồ Bại Gia Môn, căn cứ tình huống phá của của riêng mình, đều tích lũy điểm tích lũy nhất định, dựa vào phá của thu hoạch điểm tích lũy, có thể đi vào phá của đạo quán tiến hành tu luyện!

"Một chỗ có thể để cho bại gia môn đồ tu luyện?"

"Như thế thì có chút thú vị!"

"Trước đó ta vẫn đang nghĩ, bại gia môn đồ nhân số đông như vậy, chỉ dựa vào Hư Không Chi Môn thì hoàn toàn không thể nào chứa được hết tất cả mọi người, hiện tại xem ra cái phá của đạo trường này mới là chỗ dùng cho tu luyện thật, Hư Không Chi Môn đó rất có thể là thích hợp với một chút bại gia môn đồ cấp tinh anh!"

Lúc này, trong lòng Diệp Phong cũng có một cái phỏng đoán!

"Ừm?"

"Hà Tông chủ, ngươi làm như vậy là có ý gì?"

Đúng lúc này, khi Diệp Phong nhìn thấy Hà Sơn đối diện lại đưa tiên giới ngược lại cho mình thì trên mặt cũng lộ ra vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

"Còn giả!"

"Thủ lĩnh giặc cướp này rất biết diễn!"

"Toàn bộ thượng giới, chỉ sợ chỉ có Phong Ma Tông chúng ta cần có Phong Ma Bảo Liên này nhất, kết quả ngươi vừa xuất hiện thì cho chúng ta mười vạn gốc!"

"Nếu như không có ý đồ gì đó thì có quỷ mới tin!"

Nhìn thấy dáng vẻ nghi hoặc trên mặt của Diệp Phong, Hà Sơn đầu tiên là âm thầm chửi lại một phen, sau đó trên mặt mới lộ ra vẻ cung kính giải thích rõ cho hắn biết: "Đại nhân, giao dịch của chúng ta đã hoàn thành, mà mười vạn gốc Phong Ma Bảo Liên trong tiên giới này là ta hiếu kính ngài!"

? ? ?

Hiếu kính ta sao?

Không phải là cái tên này đang nghĩ là ta giao dịch với hắn trước sau đó lại cướp trở về đó chứ!

Nghe được Hà Sơn nói như vậy, Diệp Phong cả người đều bối rối!

Không chỉ có Diệp Phong bối rối, ngay cả Bộ Soái đang đứng bên cạnh cũng bối rối, hắn cũng không ngờ được là đối phương lại chủ động trả lại!

Ông! Ông! Ông!

Đúng lúc này, Truyền âm Thạch trong ngực Hà Sơn lại có phản ứng.

"Ngươi kích hoạt Truyền âm Thạch trước đi!"

Nhìn thấy Hà Sơn nhìn mình như muốn hỏi thăm, Diệp Phong cũng thuận miệng lên tiếng nói.

...

"Ha ha ha!"

"Hà tông chủ, ta bỗng nhiên liên hệ ngươi, có phải ngươi cảm thấy cực kỳ bất ngờ hay không!"

"Ta cũng không muốn nói nhảm nhiều với ngươi, không được bao lâu nữa thì con trai của ta và đại ca tốt của hắn là Diệp thiếu sẽ đi tìm ngươi!"

"Sau đó sẽ mua xuống quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn ở trong tay của ngươi, ta khuyên ngươi đến lúc đó tốt nhất là nên ngoan ngoãn giao ra, nếu không thì Tu La Cung ta và Huyền Quy Cung sẽ liên thủ tới đó làm ngươi!"

Sau khi kích hoạt Truyền âm Thạch, giọng nói tràn đầy uy hiếp của Bộ Thái Hưng lập tức vang lên trong đầu Hà Sơn.

? ? ?

Mẹ nó, trước đó là bị ba con thú hợp lực phá tan cướp sạch!

Sau đó lại bị thủ lĩnh tội phạm đoạt quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn!

Bây giờ hai đại thế lực cấp độ bá chủ các ngươi còn mẹ nó muốn liên thủ lại cùng đến chơi ta?

Nghe được Bộ Thái Hưng nói chuyện tràn đầy ý uy hiếp như thế, Hà Sơn cả người đều muốn nổ, hắn hoàn toàn không ngờ được là Phong Ma Tông thân là thế lực cấp độ bá chủ vậy mà cũng có một ngày sẽ bị người và thú liên tiếp khi dễ như thế!

"Chờ một chút!"

"Con trai của Bộ Thái Hưng và đại ca tốt muốn tới tìm ta mua quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn?"

"Mẹ nó, không phải là hnn trước mặt đó chứ!"

Đúng lúc này, Hà Sơn đột nhiên phản ứng lại, sau đó trực tiếp quay đầu qua nhìn Diệp Phong và Bộ Soái đang đứng cách đó không xa.

"Bộ cung chủ!"

"Tại sao ta phải nghe lời của ngươi?"

"Còn nữa, ngươi đừng quên, quan hệ giữa Huyền Quy Cung và Tu La Cung các ngươi cũng chẳng ra làm sao, ngược lại lại có quan hệ cực kỳ tốt với Phong Ma Tông chúng ta, cho nên, sao Huyền Quy Cung lại liên thủ với Tu La Cung các ngươi, sau đó tới chơi Phong Ma Tông chúng ta?"

Cũng không nói đến Diệp Phong và Bộ Soái đang có mặt ở chốn này, Hà Sơn hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình.

"Xin lỗi!"

"Huyền Quy Cung đã trở thành thế lực phụ thuộc của Tu La Cung ta!"

"Nếu như ngươi không tin, ngươi có thể đi hỏi tên Phan Dương đó một chút!"

"Được rồi, những gì phải nói ta cũng đã nói rồi, đến lúc đó ngươi có muốn dựa theo những lời ta nói mà làm hay không thì phải xem chính ngươi!"

Chương 741 - Ban thưởng đặc thù Bại Thần Đạo Quán (2)

Nói xong, Bộ Thái Hưng chuẩn bị chặt đứt liên hệ Truyền âm Thạch, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Ta có thể làm cũng chỉ có bao nhiêu đó thôi, hi vọng có thể giúp Diệp thiếu giảm bớt một chút phiền phức!"

"Bộ cung chủ!"

“Tu La Cung ngươi còn thiếu thế lực phụ thuộc hay không?"

"Phong Ma Tông ta cũng muốn trở thành thế lực phụ thuộc của Tu La Cung các ngươi!"

Ngay lúc Bộ Thái Hưng chuẩn bị chặt đứt liên hệ Truyền âm Thạch thì giọng nói của Hà Sơn lại vang lên ở trong đầu của hắn.

? ? ?

Ta chỉ nói như vậy đe dọa ngươi một chút mà thôi!

Sau đó ngươi trở tay muốn trở thành thế lực phụ thuộc của Tu La Cung ta?

Ngươi không liên hệ Phan Dương để xác nhận trước một chút hay sao?

Từ khi nào mà một người không đứng đắn như ta nói chuyện lại được các người tin cậy như vậy rồi?

Nghe được Hà Sơn nói như vậy, Bộ Thái Hưng cả người đều bối rối, tình huống này hoàn toàn không giống như những gì mà anh nhỉ!

Một bên khác!

"Mẹ nó, tính sai!"

"Tông chủ Phong Ma Tông này không ra bài theo kịch bản!"

"Sao lại trả lại mười vạn gốc Phong Ma Bảo Liên cho ta chứ?"

"Hắn hẳn là biết rõ cho dù Phong Ma Tông mất hết tất cả tài nguyên tu luyện và quyền quản lý thành trấn đang nắm trong tay, nhưng chỉ cần có mười vạn gốc Phong Ma Bảo Liên này thì chắc chắn Phong Ma Tông bọn họ có một ngày sẽ quật khởi mạnh mẽ, nhưng sao hắn lại trả lại cho ta?"

Nhìn tiên giới chứa mười vạn gốc Phong Ma Bảo Liên trong tay, Diệp Phong cũng thầm nghĩ khó, hắn cảm thấy mình hoàn toàn không đoán được suy nghĩ của Hà Sơn!

"Diệp thiếu!"

"Bộ thiếu!"

"Vừa nãy không biết được thân phận của các ngươi, nếu như có chỗ nào đắc tội thì xin hai vị đại thiếu đừng có trách tội ta!"

Đúng lúc này, Hà Sơn cũng đi trở về, sau đó thần thái cung kính nhìn về phía hai người lên tiếng nói.

Hả?

Nghe được Hà Sơn nói thẳng ra thân phận của hai người mình, hai người Diệp Phong và Bộ Soái liếc nhau sau đó trong mắt đều tỏ vẻ giật mình, trong lòng đều nghi ngờ nghĩ: "Vừa nãy còn không biết, sao chỉ đi nghe Truyền âm Thạch một cái mà lập tức nhận ra vậy?"

Bành!

Ngay lúc hai người còn đang nghi hoặc, Hà Sơn bỗng nhiên quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó vẻ mặt tràn đầy cầu khẩn nói ra: "Diệp thiếu, Phong Ma Tông ta muốn trở thành thế lực phụ thuộc của Tu La Cung, nhưng Bộ cung chủ không dám thu chúng ta, xin Diệp thiếu có thể giúp đỡ ta nói tốt vài câu, để Bộ cung chủ cho chúng ta một cơ hội!"

Hả?

Phong Ma Tông các ngươi cũng muốn trở thành thế lực phụ thuộc của Tu La Cung?

Còn cầu xin nữa?

Nghe được Hà Sơn nói như vậy, hai người Diệp Phong và Bộ Soái trực tiếp liền ngẩn ra tại chỗ!

Ông! Ông! Ông!

Đúng lúc này, Truyền âm Thạch trong ngực Bộ Soái cũng có phản ứng, sau đó trực tiếp quay qua nhìn Diệp Phong nói: "Diệp thiếu, là phụ thân ta, nếu không thì ta hỏi hắn xem tình huống như thế nào đã?"

Nói xong, nhìn thấy Diệp Phong khẽ gật đầu, sau đó Bộ Soái cũng đi qua một bên, sau đó vội vàng thả thần thức ra kích hoạt Truyền âm Thạch.

"Con trai!"

"Xảy ra chuyện lớn!"

"Vừa nãy ta liên hệ tông chủ Phong Ma Tông Hà Sơn, vốn muốn hù dọa hắn một chút, sau đó để Diệp thiếu có thể thuận lợi mua quyền quản lý ba mươi tòa thành trấn từ trong tay hắn, từ đó giúp Diệp thiếu giảm bớt một chút phiền toái!"

"Nhưng ai mà ngờ được là bây giờ tên đó lại khóc lóc hô hào muốn trở thành thế lực phụ thuộc của Tu La Cung chúng ta, hắn làm như vậy khiến cho ta rất là hốt hoảng!"

"Dù sao Diệp thiếu nể mặt của ngươi mới giúp Tu La Cung chúng ta đi lấy lại thể diện, bây giờ sự tình thành ra như vậy giống như là ta đang lợi dụng Diệp thiếu giúp Tu La Cung chúng ta lớn mạnh thế lực, ta cảm thấy rất là xấu hổ!"

Sau khi kích hoạt Truyền âm Thạch, giọng nói tràn đầy lo lắng của Bộ Thái Hưng vang lên trong đầu Bộ Soái.

"Như vậy sao?"

"Phụ thân, ta biết rồi!"

"Lát nữa ta sẽ nói với Diệp thiếu một chút!"

Sau khi hiểu rõ được tình huống này, Bộ Soái trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch, sau đó trực tiếp đi đến chỗ Diệp Phong.

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Tình huống chính là như vậy!"

"Bởi vì phụ thân ta sợ sẽ bị ngươi hiểu lầm cho nên hoàn toàn không dám thu Phong Ma Tông làm thế lực phụ thuộc!"

Sau khi đi tới chỗ Diệp Phong, Bộ Soái cũng nói cho Diệp Phong biết tình huống.

"Hóa ra là như vậy!"

"Phụ thân ngươi cũng có lòng lắm!"

Sau khi hiểu rõ được tình huống, Diệp Phong cũng nở một nụ cười, sau đó tiếp tục nói ra: "Kêu phụ thân ngươi thu Phong Ma Tông đi, ta sẽ không để ý đâu, dù sao bởi vì ngươi cho nên sau này Tu La Cung cũng sẽ là thế lực thuộc về ta!"

Nói xong, Diệp Phong đi thẳng đến chỗ Hà Sơn cách đó không xa.

"Hà Tông chủ!"

"Muốn ta giúp ngươi cũng được!"

"Nhưng mà ngươi phải giúp ta lãng phí hết toàn bộ mười vạn gốc Phong Ma Bảo Liên ở trong tiên giới này mới được!"

"Chỉ cần không dùng cho luyện đan, không dùng cho tu luyện, ngươi muốn làm như thế nào thì làm như thế đó!"

Nói xong, Diệp Phong đưa tiên giới chứa mười vạn gốc Phong Ma Bảo Liên trong tay cho Hà Sơn lần nữa.

"Ừm?"

"Không thể dùng để luyện đan?"

"Không thể dùng để tu luyện?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, mặc dù Hà Sơn không rõ tại sao Diệp Phong muốn làm như thế nhưng vẫn gật đầu, sau đó trực tiếp đi vào bên trong Phong Ma Tông.

"Nghĩ ra được phương pháp lãng phí nhanh như vậy?"

Nhìn thấy Hà Sơn đi vào Phong Ma Tông, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình.

"Nhiệm vụ ngẫu nhiên cũng hoàn thành!"

"Đã đến lúc nên trở về Thánh Địa rồi!"

"Về phần Bại Thần Đạo Quán này thì chờ về Thánh Địa rồi mới kích hoạt nó cũng được!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng đưa mắt nhìn về phía Bộ Soái cách đó không xa, hắn cảm thấy trải qua mấy ngày dạy dỗ, bây giờ đã có thể thu Bộ Soái vào trong Bại Gia Môn!

Một lát sau!

"Vô số Tiên Linh Thạch và Tiên Linh Tinh!"

Chương 742 - Hà Sơn, ngươi biết chơi như vậy hay sao?

"Trách không được trước đó môn chủ nói ta sẽ trở thành thần tài của Tu La Cung!"

"Lần này sau khi trở về thì không phải là phụ thân sẽ cúng bái ta luôn hay sao!"

Thành công gia nhập vào Bại Gia Môn, lúc này Bộ Soái cũng nhìn Bại Gia Ấn trong tay tràn đầy kích động tự nói.

...

"Rốt cuộc Hà Sơn đó sẽ làm như thế nào để lãng phí hết toàn bộ mười vạn gốc Phong Ma Bảo Liên đó chứ?"

Lúc này, Diệp Phong đang đứng bên cạnh cũng toát ra vẻ chờ mong.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng một ngàn điểm phá sản, ban thưởng Phong Ma Bảo Liên *1000000 gốc!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống lại bỗng nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Ừm?"

"Đã lãng phí hết rồi?"

Nghe được tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình.

Một lát sau!

"Ngọa tào!"

"Đó là thứ quỷ gì?"

"Chơi hoang phí như vậy hay sao?"

Không bao lâu sau, khi hai người Diệp Phong và Bộ Soái nhìn thấy Hà Sơn suất lĩnh đông đảo đệ tử và trưởng lão Phong Ma Tông từ trong tông môn đi ra, đặc biệt là nhìn thấy trên người tất cả mọi người đều chỉ mặc yếm hoa và váy hoa do Phong Ma Bảo Liên bện thành thì hai người kinh hãi đến tròng mắt cũng sắp trợn lòi ra ngoài!

Diệp Phong nghĩ tới vô số phương pháp lãng phí hết toàn bộ Phong Ma Bảo Liên nhưng hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương lại lãng phí theo phương pháp như thế!

"Diệp thiếu!"

"Ta đã dặn dò xong!"

"Từ hôm nay trở đi, các đệ tử và trưởng lão của Phong Ma Tông chúng ta đều không được lợi dụng tiên lực trong cơ thể để hóa giải đồ ăn, tất cả đều phải giống như là một phàm nhân, phải đi đại tiểu tiện, sau đó mỗi lần đi xong thì sẽ thuận tay dùng Phong Ma Bảo Liên trên người lau!"

"Ngươi xem ta phá của như vậy thì có được hay không?”

Đi tới trước mặt Diệp Phong, Hà Sơn cũng tranh thủ nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Mẹ nó, đã bệnh thành yếm hoa và váy hoa rồi mà còn chưa đủ?

Ngươi còn định dùng nó để thay cho giấy vệ sinh?

Sau khi nghe được ý tưởng của Hà Sơn, Diệp Phong bị kinh hãi thật sự, hắn hoàn toàn không ngờ được là Hà Sơn này lại biết chơi như thế!

Một lát sau!

"Bộ Soái!"

"Bên trong cái tiên giới này có một trăm vạn gốc Phong Ma Bảo Liên, thứ này cực kỳ quan trọng đối với Phong Ma Tông, còn nên sử dụng nó như thế nào thì ngươi tự quyết định đi!"

"Đi ra ngoài đã nhiều ngày rồi, bây giờ ta cũng nên trở về Thánh Địa!"

Giao một trăm vạn gốc Phong Ma Bảo Liên vừa đạt được lần nữa cho Bộ Soái, sau đó Diệp Phong kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, sau đó nhanh chóng biến mất trong tầm mắt của Bộ Soái.

...

Tinh Hồn Thánh Địa!

"Ngọc Quỷ trưởng lão!"

"Diệp thiếu về đến rồi!"

Phát hiện được Diệp Phong đi vào đại trận mê cung, sau đó Phương Phong cũng tranh thủ báo cáo lại tình huống này cho Ngọc Quỷ trưởng lão đang nằm trên ghế xích đu phơi nắng bên cạnh!

"Ừm?"

"Diệp trưởng lão trở về rồi?"

"Lần này hắn dẫn theo bao nhiêu trở về với hắn?"

Nghe được Phương Phong nói như vậy, trong nháy mắt Ngọc Quỷ trưởng lão cũng cũng tinh thần tỉnh táo, sau đó vội vàng lên tiếng hỏi thăm.

"Không có!"

"Chỉ có một mình Diệp thiếu về đây thôi!"

Phương Phong nghe xong thì cũng vội vàng đáp lại.

"Một người trở về?"

"Tình huống này hoàn toàn không giống như là phong cách của

Diệp thiếu!"

"Căn cứ kinh nghiệm trước đây của ta thì mỗi lần Diệp trưởng lão ra ngoài thì khi trở về phải dẫn theo một ít người mới đúng!"

Mang theo nghi hoặc, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng lập tức đi vào đại trận mê cung, chuẩn bị tự mình đi nghênh đón Diệp Phong.

"Xong!"

"Hoàn toàn không còn hi vọng gì nữa rồi!"

"Lần này Diệp thiếu ra ngoài mà không dẫn theo một con thượng cổ Tiên Thú nào về, bây giờ ta biết phải sống như thế nào đây!"

Nghe được Ngọc Quỷ trưởng lão và Phương Phong nói chuyện với nhau, cách đó không xa, Tật Phong Xích Lôi Báo cũng khóc không ra nước mắt tự nói.

"Tiểu Báo Tử!"

"Tới bóp chân cho Điêu gia coi!"

"Tiểu Báo Tử!"

"Tới đấm bóp vai cho Sư gia coi!"

Đúng lúc này, giọng nói của Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư và Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu vang lên ở đằng xa.

"Mẹ nó!"

"Hai cái tên khốn kiếp này đúng là mẹ nó sai xử ta như là người hầu con ở!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư và Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu nói như thế, Tật Phong Xích Lôi Báo cũng mắng lớn ở trong lòng, nó thật sự không ngờ được là khi đến đây thì tất cả mọi người đều là người trông cửa lớn, bây giờ sao lại đột nhiên trở thành như vậy chứ?

Bên trong đại trận mê cung!

"Diệp trưởng lão!"

"Ngươi về đến rồi!"

Sau khi nhìn thấy Diệp Phong ở trong đại trận mê cung, trên mặt Ngọc Quỷ trưởng lão cũng nở một nụ cười lên tiếng chào hỏi!

"Ngọc Quỷ trưởng lão!"

"Ngươi không cần phải tự mình đến đây đón ta mỗi lần ta trở về đây, ta tự mình đi ra ngoài là được rồi!"

Nhìn thấy Ngọc Quỷ trưởng lão khuôn mặt tươi cười chào đón mình, Diệp Phong cũng khách khí lên tiếng nói.

"Diệp trưởng lão!"

"Ta biết!"

Ngọc Quỷ trưởng lão nghe nói như thế thì trên mặt cũng nở một nụ cười hùa theo một tiếng nhưng cũng không ảnh hưởng lần tiếp theo hắn lại tự mình đi ra nghênh đón!

Một bên khác!

"Tiểu Báo Tử!"

"Ngọc Quỷ trưởng lão đi làm cái gì rồi?"

Lúc này, nhìn Tật Phong Xích Lôi Báo bận trước bận sau, nằm trên ghế xích đu, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng thuận miệng hỏi một câu.

"Diệp thiếu về đến rồi!"

Nghe được Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư hỏi thăm mình, Tật Phong Xích Lôi Báo cũng thuận miệng đáp lại một câu.

Hả?

Tình huống như thế nào?

Hai cái tên khốn kiếp này lại muốn làm gì ta nữa rồi?

Nhìn thấy Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư và Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu đều đứng lên từ trên ghế xích đu, sau đó đặt mình lên trên ghế xích đu, sau đó một người đấm chân cho mình, một người bóp vai cho mình, tình huống này khiến cho Tật Phong Xích Lôi Báo ngẩn ra tại chỗ không biết làm sao!

"Ồ!"

"Tiểu Bát Tử!"

"Tiểu Điêu Tử!"

"Các ngươi đang làm gì đó?"

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy hiếu kì của Diệp Phong từ nơi không xa vọng lại.

"Môn chủ!"

Chương 743 - Ngọa tào, người của Tinh Hồn Phong đâu

"Lúc trước ba người chúng ta cùng nhau đến đây trông cửa lớn!"

"Nhưng bây giờ ta và Tiểu Điêu Tử đều đã trở thành môn đồ, nhưng Tiểu Báo Tử vẫn còn đang trông cửa lớn, chúng ta cảm thấy băn khoăn, là chúng ta bỏ rơi nó!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư cũng tình cảm sinh động giải thích rõ cho hắn biết.

"Đúng vậy, môn chủ!"

"Cho nên, ta và Tiểu Bát Tử nghĩ, chỉ cần còn ở Thánh Địa thì sẽ cố gắng chăm sóc cho Tiểu Báo Tử nhiều một chút!"

"Không khiến cho nó bị áp lực tâm lý quá lớn!"

Ngay sau đó, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu đang đứng bên cạnh cũng lên tiếng nói hùa theo.

? ? ?

Các ngươi đang nói cái quỹ gì đó?

Thần mẹ nó chăm sóc ta một chút?

Vừa mới nãy còn mẹ nó coi ta như là người hầu con ở mà sai sử, bây giờ Diệp thiếu trở về, các ngươi lập tức mẹ nó diễn?

Nghe được hai thú không biết xấu hổ như thế, ngồi trên ghế xích đu, Tật Phong Xích Lôi Báo toàn bộ thú đều sợ ngây người, nó hoàn toàn không ngờ được là Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư và Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu lại có thể không biết xấu hổ đến trình độ như vậy, hơn nữa một khi bắt đầu diễn thì mẹ đó ngay cả tập dượt cũng không cần, muốn diễn là diễn được!

"Ngọa tào!"

"Vẫn là những thú này biết chơi!"

"Nhưng mà sau này phải cẩn thận với bọn chúng một chút, đừng để cho một ngày nào đó bọn chúng cũng kéo ta vào trong!"

Cách đó không xa, Phương Phong và Thiên Ma Lão Tổ thấy cảnh này thì trên mặt đều lộ ra vẻ khiếp sợ tự lẩm bẩm.

"Hóa ra là như vậy!"

"Vậy không thể không nói Tật Phong Xích Lôi Báo có thể có hai hảo huynh đệ như các ngươi thì đúng là phúc của hắn!"

Sau khi nghe được hai thú giải thích, Diệp Phong cũng rất là vui mừng khẽ gật đầu, nhưng mà trong lúc hắn chuẩn bị rời đi thì lại bỗng nhiên phản ứng lại sau đó trực tiếp nhìn về phía Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu lên tiếng hỏi: "Tiểu Điêu Tử, từ khi nào mà ngươi trở thành môn đồ rồi?"

"Môn chủ!"

"Thời gian trước, ta và Thất sư huynh đi ra một chuyến, sau đó hắn thấy ta rất có thiên phú phá của cho nên mới thu ta làm môn đồ!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu cũng vội vàng giải thích cho hắn biết.

"Tật Phong Xích Lôi Báo thảm như vậy sao?"

"Lúc đầu ta không định sẽ thu Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu làm bại gia môn đồ, kết quả cũng khéo lắm, lại bị Cường trọc thu?"

"Vậy bây giờ chỉ có một mình nó trông cửa lớn, đúng là hơi thảm!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cảm thấy đã đến lúc nên đi ra ngoài bắt vài con thượng cổ Tiên Thú về.

Dù sao, cho dù là thủ vệ hộ vệ hay là thủ vệ Tiên Thú đều đại biểu cho mặt mũi của Thánh Địa, nếu như chỉ có mấy người như vậy thì hoàn toàn không thể trấn tràng được!

Một lát sau, Tinh Hồn Phong!

"Ngọa tào!"

"Người đâu!"

"Người trên Tinh Hồn Phong đã đi đâu hết rồi!"

Sau khi Diệp Phong trở lại Tinh Hồn Phong, phát hiện bên trong Tinh Hồn Phong hoàn toàn không có bất kỳ ai thì hắn cũng choáng váng!

"Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu!"

"Ngươi tranh thủ tới đây một chuyến cho ta!"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cũng thông qua hệ thống lập tức liên hệ với Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu!

Rất nhanh!

"Môn chủ!"

"Ngài tìm ta!"

Sau khi dùng tốc độ nhanh nhất chạy tới Tinh Hồn Phong, Hắc

Phong Bạch Ngọc Điêu cũng có chút bất an nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng dò hỏi.

"Tiểu Điêu Tử!"

"Ta hỏi ngươi, nếu như ngươi đã trở về, vậy Đường Tiểu Cường không có trở về sao?"

"Còn nữa, người trong Tinh Hồn Phong đều đi đâu hết rồi, ngươi có biết hay không?"

Không có nói nhảm, Diệp Phong nhìn Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu trực tiếp lên tiếng hỏi thăm.

"Môn chủ!"

"Thất sư huynh đúng là theo ta trở về nhưng mà hắn lại đi!"

"Về phần người trong Tinh Hồn Phong, bọn họ đều đã bị Thất sư huynh thu làm bại gia môn đồ, sau đó theo Thất sư huynh đi luôn rồi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu cũng tranh thủ nói toàn bộ tình huống mà mình biết ra.

? ? ?

Trở về một chuyến, sau đó thu toàn bộ người trong Tinh Hồn Phong làm bại gia môn đồ rồi?

Thu làm bại gia môn đồ còn chưa tính, còn mẹ nó dẫn hết tất cả đi ra ngoài?

Nghe được Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu nói như vậy, Diệp Phong cả người đều muốn điên rồi, hơn nữa không biết tại sao nhưng tháng luôn cảm thấy là cảnh tượng này giống như đã từng xảy ra rồi!

Hô!

Thở một hơi dài, Diệp Phong cũng nhìn về phía Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu hỏi lần nữa: "Nói một chút đi, tại sao hắn muốn đào góc tường nhà mình, chắc chắn là có nguyên nhân đúng không!"

"Môn chủ!"

"Thất sư huynh có năng lực học tập cực mạnh, điểm này hẳn là ngài cũng biết!"

"Mà thời gian trước khi chúng ta đi ra, vừa khéo gặp Lục sư huynh, khi Thất sư huynh biết được từ miệng Lục sư huynh là khi Lục sư huynh rời khỏi Thánh Địa thì trực tiếp dẫn theo ba vị chuẩn Thánh tử của Thánh Địa, hắn cũng lập tức có ý nghĩ đào góc tường nhà mình!"

Lúc này, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu cũng thấp thỏm lo âu giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Lúc trước cái tên khốn kiếp Long Thiếu Phong đó dẫn tam đại chuẩn Thánh tử của Thánh Địa đi!

Bây giờ Cường trọc học theo, trực tiếp dẫn theo tất cả mọi người trên Tinh Hồn Phong?

Bọn họ là ma quỷ chứ hả!

Sau khi biết rõ nguyên nhân, Diệp Phong cảm thấy cả người đều muốn nổ!

Hô!

Thở một hơi dài, Diệp Phong cũng nhìn về phía Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu lên tiếng hỏi: "Vậy tại sao Cường trọc không có dẫn ngươi và Tiểu Bát Tử đi theo?"

"Môn chủ!"

"Thất sư huynh nói không thể để cho Tinh Hồn Phong quá mức quạnh quẽ, cho nên để ta và Tiểu Bát Tử ở lại!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu cũng vội vàng giải thích rõ cho hắn biết.

Hả?

Vì không cho Tinh Hồn Phong quá mức quạnh quẽ cho nên mới để hai thú ở lại?

Đây là muốn để cho sau khi ta trở về thì có hai thú làm bạn?

Chương 744 - Bại Thần Thành hiện thế, thập cung quy vị

Nghe được Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu giải thích như vậy, trong nháy mắt Diệp Phong mặt treo đầy hắc tuyến, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Bảy tên đồ đệ này của ta không thể nói là không quan tâm ta chút nào nhưng mà sự quan tâm mà bọn chúng dành cho ta cũng mẹ nó không nhiều chút nào!"

"Môn chủ!"

"Nếu không ta và Tiểu Bát Tử lập tức chuyển tới?"

Nhìn thấy Diệp Phong trầm mặc không nói, Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu cũng thăm dò.

"Không cần!"

"Các ngươi cứ ở lại chỗ Ngọc Quỷ trưởng lão đi!"

"Vừa khéo Tinh Hồn Phong không có người, ta cũng có thể yên tĩnh một chút!"

Nói xong, Diệp Phong cho Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu rời khỏi đây trước, sau đó hắn đi đến Tinh Hồn Điện.

"Thích chiến đấu, tên điên thích chiến đấu Đồ Mãng!"

"Thích giả danh lừa bịp, Hồng Lão Lục!"

"Muốn trở thành nam nhân trong mộng của ngàn vạn thiếu nữ, Chu Khải!"

"Thích chế tạo các loại Tiên Khí cổ quái kỳ lạ, Cung Phong!"

"Thích nịnh nọt, Trần Phàm!"

"Hở một cái là cho người khác một cái chưởng đao lên ót, Vũ Lang!"

Ài!

Ngồi ở trong đại điện, Diệp Phong nghĩ tới sở thích và tính cách quái dị kỳ lạ của đám người đó, cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó tự lẩm bẩm: "Dẫn đi cũng được, dù sao bọn họ không có một người nào là người bình thường!"

"Đúng rồi!"

"Ban thưởng đặc thù Bại Thần Đạo Quán nhận được trước đó còn chưa có kích hoạt, vừa khéo thừa dịp này kích hoạt nó lên luôn đi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp lên tiếng nói với hệ thống: "Hệ thống, kích hoạt Bại Thần Đạo Quán!"

Oanh!

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, một cỗ lực lượng vô hình quét sạch Chư Thiên Vạn Giới trong nháy mắt!

Hạ giới!

Thượng giới!

Thần giới!

...

Tất cả giao diện bao gồm Thiên Đạo Chiến Trường ở trong mỗi cái giao diện, lúc này đều bắt đầu kịch liệt chấn động, giống như là tận thế sắp giáng lâm, khiến cho thời khắc này vô số sinh linh đều cảm nhận được khí tức tử vong!

Không gian nào đó!

Bắt đầu bị xé rách ra!

Một tòa thành trấn cực lớn tản ra khí tức cổ xưa chậm rãi trồi từ trong lòng đất lên!

Ngay sau đó, ở trong thành trấn, một tòa đạo quán có viết Bại Thần Đạo Quán mãnh liệt bắn ra vô số đạo thất thải quang mang trong nháy mắt, giống như phá vỡ phong ấn, lại thấy ánh mặt trời!

"Bại Thần Thành hiện thế, thập cung quy vị!"

Rất nhanh, một giọng nói cực kỳ lạnh lẽo vang vọng toàn bộ không gian!

"Độc Thần Cung, quy vị!"

"Thiên Thần Cung, quy vị!"

"Huyết Thần Cung, quy vị!"

"Thể Thần Cung, quy vị!"

"Trận Thần Cung, quy vị!"

"..."

Lúc này, mười tòa cung điện quay xung quanh bốn phía Bại Thần Thành cũng đều mãnh liệt bắn ra vô số đạo bạch sắc quang mang trong nháy mắt, trực tiếp tạo thành một cái lồng ánh sáng màu trắng cực lớn, bao phủ trọn tòa Bại Thần Thành trong đó!

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Vô Cực Phong, Thánh Điện!

"Không phải đã nói là sẽ đối luyện với ta hay sao?"

"Mới đánh được có một nửa thì Tiểu Đường trực tiếp đi đâu?"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Đường bỗng nhiên rời đi, Lạc Thiên Tuyết cũng toát ra vẻ nghi hoặc!

Đệ Nhị Tiên Vực!

"Ngọa tào!"

"Tên điên cụt một tay đi làm cái gì rồi?"

"Sao đột nhiên nói đi là đi như vậy cơ chứ?"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm bỗng nhiên rời khỏi, tiểu hoàng cẩu cũng toát ra vẻ khó hiểu sau đó nghi ngờ lẩm bẩm: "Vừa nãy sắc mặt tên điên cụt một tay không thích hợp, rốt cuộc là đã xảy ra đại sự gì mà có thể khiến cho cái tên điên hắn cũng không thể nào khống chế được nét mặt của mình như vậy?"

Cùng lúc đó!

Cho dù là bảy vị đệ tử thân truyền như Hoa Ngữ Mộng, Dạ Lăng Tuyết, Lý Phi, An Tiểu Tiểu, Uông Lâm, Long Thiếu Phong và Đường Tiểu Cường hay là vô số bại gia môn đồ đều ngẩn ra tại chỗ, mỗi người đều đang cố gắng tiêu hóa tin tức khổng lồ vừa mới xuất hiện trong đầu mình!

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong, Tinh Hồn Điện!

"Ừm?"

"Kích hoạt rồi sao?"

"Sao hoàn toàn không có một chút phản ứng nào hết vậy!"

Phát hiện trong đầu chưa từng xuất hiện bất kỳ tin tức gì có liên quan đến Bại Thần Đạo Quán, Diệp Phong cũng toát ra vẻ khó hiểu sau đó trực tiếp dò hỏi hệ thống: "Hệ thống, Bại Thần Đạo Quán này kích hoạt thành công hay chưa?"

"Đinh! Túc chủ, Bại Thần Đạo Quán đã kích hoạt thành công!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên trong đầu của hắn.

"Móa!"

"Cái thứ quỷ gì thế này, kích hoạt thành công mà một chút phản ứng cũng không có nữa!"

"Nghe giống như rất ngưu bức nhưng mà hiện tại xem ra cũng chẳng ra làm sao cả!"

Nghe được hệ thống đáp lại, Diệp Phong cũng toát ra vẻ thất vọng, sau đó tự lẩm bẩm: "Ta còn đang chờ mong cái Bại Thần Đạo Quán này có thể mang đến cho ta một chút kinh hỉ nhưng ai mà ngờ được hoàn toàn không có chút kinh hỉ nào hết!"

"Ài!"

"Cái Tinh Hồn Phong này cũng không thể cứ để cho nó trống không như vậy mãi được!"

"Đúng rồi!"

"Không phải Tiểu Cước ở bên đó rất nhàm chán hay sao, hơn nữa cả ngày còn phải bị đánh, vậy thì để cho hắn tới đây canh chừng một thời gian đi, ít nhất cũng phải có một người mới được!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, cho Tiểu Cước ra gặp ta!"

Trong không gian nào đó!

"Hắc ca!"

"Bây giờ ta có một cơ hội để đi ra ngoài hóng gió, ngươi có đi ra hay không?"

Lúc này Diệp Tiểu Cước cũng quay qua nhìn Diệp Tiểu Hắc lên tiếng hỏi thăm.

"Ta muốn cái rắm!"

"Lập tức có một lượng lớn bại gia môn đồ đi vào cái Bại Thần Thành này, có thể nói nơi này lập tức sẽ trở nên náo nhiệt, mà ta thân là cung chủ Huyết Thần Cung, lát nữa phải tranh thủ trang bức một chút!"

Diệp Tiểu Hắc nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy thì lại nhếch miệng, sau đó trực tiếp cự tuyệt đối phương.

"Bạch ca!"

"Kiếm ca!"

"Đường tỷ!"

"Ngọa tào!"

"Các ngươi đừng không để ý ta, ta thân là cung chủ Cự Thần Cung, lát nữa ta cũng muốn trang bức một chút!"

Nhìn thấy mấy người còn lại đều quay đầu đi chỗ khác, hoàn toàn không để ý tới mình, Diệp Tiểu Cước cả người đều muốn điên rồi!

...

Chương 745 - Bại Thần Thành hiện thế, thập cung quy vị (2)

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong, Tinh Hồn Điện!

"Chủ nhân!"

"Ngài tìm ta!"

Sau khi đi ra khỏi vết nứt không gian, Diệp Tiểu Cước cũng thần thái cung kính nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Tiểu Cước!"

"Từ hôm nay trở đi, ngươi tạm thời trấn thủ ở Tinh Hồn Phong!"

"Chờ khi nào ta dẫn người trở về thì ngươi có thể đi về."

"Dù sao ở bên đó mỗi ngày ngươi không phải bị đánh thì chính là chuẩn bị bị đánh, còn không bằng thừa cơ hội này ở bên này thả lỏng một chút!"

Nghe được Diệp Tiểu Cước hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

"Cảm tạ chủ nhân chiếu cố Tiểu Cước như thế!"

Nghe được Diệp Phong mệnh lệnh như vậy, Diệp Tiểu Cước cũng tràn ngập nước mắt lên tiếng cảm ơn, đồng thời trong lòng khóc không ra nước mắt nghĩ: "Xong đời, không còn cơ hội để trang bức nữa rồi!"

"Ài!"

"Xem ra sau này lúc không có chuyện gì làm thì phải quan tâm Tiểu Cước nhiều hơn!"

"Chỉ quan tâm có một chút như thế mà đã khiến cho Tiểu Cước cảm động đến khóc ròng ròng, có thể thấy được cuộc sống bên đó của hắn thê thảm như thế nào!"

Nhìn thấy dáng vẻ tràn ngập nước mắt của Diệp Tiểu Cước, Diệp Phong cũng âm thầm nghĩ như thế.

"Bây giờ còn chưa tới giữa trưa!"

"Dù sao cũng rảnh rỗi, không bằng đi ra bắt vài con thượng cổ Tiên Thú trở về?"

Sau khi Diệp Tiểu Cước rời khỏi đại điện, Diệp Phong cũng bỗng nhiên có một ý nghĩ như thế, sau đó trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem nơi nào có không gian di tích thượng cổ!"

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, ở gần Tả Lâm Thành Đệ Ngũ Tiên Vực, ở gần Trường Phong Thành Đệ Thất Tiên Vực, ở gần Đệ Tam Tiên Vực ..."

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, câu trả lời của hệ thống cũng vang lên trong đầu hắn.

Hả?

Ta chỉ vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, kết quả lại cho ta nhiều tin tức như vậy?

Nghe được hệ thống cho ra hơn mười cái vị trí, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, hắn vốn cho rằng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ chỉ có thể đạt được một vị trí, ai mà ngờ được là lại nhận được nhiều như vậy.

"Số lượng này hơi nhiều!"

"Ta vốn muốn bắt ba con thượng cổ Tiên Thú về là được, bây giờ phải chọn như thế nào đây?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng rời khỏi đại điện, sau đó đi thẳng đến chỗ lối ra Thánh Địa.

"Diệp thiếu!"

"Vừa trở về lại muốn đi ra ngoài!"

Sau khi Diệp Phong đi vào lối ra Thánh Địa, trên mặt Ngọc Quỷ trưởng lão cũng nở một nụ cười lên tiếng hỏi thăm.

"Đúng vậy!"

"Bây giờ tiểu sủng vật trông cửa hộ viện chỉ còn lại có một mình Tiểu Báo Tử, cho nên ta định đi ra bắt thêm về đây."

Nghe được Ngọc Quỷ trưởng lão nói như vậy, Diệp Phong cũng cười lên tiếng đáp lại.

"Diệp thiếu! ! !"

"Ta quỳ cầu, lần này hãy dẫn ta ra ngoài đi!"

Đúng lúc này, cách đó không xa, Tật Phong Xích Lôi Báo nghe được Diệp Phong nói như vậy thì trực tiếp tăng tốc độ, sau đó quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, tràn đầy cầu khẩn lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Tiểu Báo Tử, ngươi phải suy nghĩ rõ ràng, cho dù ta dẫn ngươi ra ngoài thì ngươi cũng không thể nào trở thành môn đồ!"

"Cho nên ngươi còn muốn theo ta ra ngoài nữa hay không?"

Nhìn thấy Tật Phong Xích Lôi Báo quỳ xuống trước mặt, Diệp Phong cũng nhắc nhở đối phương trước một câu.

"Ta đâu có dám vọng tưởng trở thành bại gia môn đồ!"

"Ta chỉ muốn thừa dịp lần này theo ngươi đi ra ngoài, sau đó cầu ngươi dẫn về ba đứa xui xẻo giống như ta mà thôi!"

"Nếu không, ngươi dẫn ba đứa về lại trở thành bại gia môn đồ thì ta không chỉ sẽ bị đả kích lần nữa mà còn sẽ có thêm ba vị đại gia cần phải phục vụ, như vậy thì ta cũng không gánh nổi nữa!"

Nghĩ đến đây, Tật Phong Xích Lôi Báo cũng vẻ mặt kiên định lên tiếng nói ra: "Diệp thiếu, ta đã không yêu cầu xa vời có thể trở thành môn đồ, chỉ muốn theo ngài ra ngoài một lần!"

"Được thôi!"

"Dù sao ta đi một mình cũng rất nhàm chán!"

Nói xong, Diệp Phong dẫn theo Tật Phong Xích Lôi Báo đi vào bên trong đại trận mê cung.

Tinh Hồn Phong!

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Chủ nhân cứ đi như thế?

Để lại một mình ta độc thủ nơi này?

Phát hiện được Diệp Phong rời khỏi Thánh Địa, Diệp Tiểu Cước cả người đều bối rối!

Phải biết, lần trước Diệp Phong để hắn ra trấn thủ Thần Thông Mao Ốc, lúc đó còn có Đồ Mãng ở bên cạnh hắn, nhưng mà lần này chỉ còn lại tòa núi nhỏ này mà thôi!

...

"Đinh! Phát động nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ bắt được ba

con Tiên Thú thủ hộ trong không gian di tích thượng cổ, nhiệm vụ thành công ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, tỉ lệ cực cao ban thưởng Thăng Tiên Đan, có tỉ lệ phát động ban thưởng đặc thù, nhiệm vụ thất bại, ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, tỉ lệ cực thấp ban thưởng Thăng Tiên Đan, thời gian nhiệm vụ ba ngày!"

Sau khi Diệp Phong mới vừa đi ra khỏi đại trận mê cung thì tiếng nhắc nhở ban bố nhiệm vụ của hệ thống cũng vang lên trong đầu của hắn.

"Ài!"

"Hệ thống vẫn thương ta như vậy!"

"Cái nhiệm vụ ngẫu nhiên này hoàn toàn chính là đang tặng không phần thưởng cho ta!"

Nghe được hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười.

"Hệ thống!"

"Để Tiểu Cước tới một chuyến!"

Không muốn lãng phí quá nhiều thời gian trên đường, Diệp Phong vẫn quyết định để Diệp Tiểu Cước đưa bọn họ đến vị trí của mục tiêu thứ nhất.

Một lát sau!

"Chủ nhân!"

"Không gian thông đạo thông hướng Đệ Ngũ Tiên Vực Tả Lâm Thành đã mở xong!"

Sau khi mở ra không gian thông đạo, Diệp Tiểu Cước vẻ mặt cung kính nói với Diệp Phong.

"Tiểu Cước!"

"Trong khoảng thời gian ta không có ở đây, ngươi nhất định phải

bảo vệ Tinh Hồn Phong cẩn thận!"

Dặn dò Diệp Tiểu Cước xong, Diệp Phong dẫn theo Tật Phong Xích Lôi Báo chuẩn bị bước vào không gian thông đạo.

"Chủ nhân!"

"Trong khoảng thời gian ngươi không có ở đây thì ta ở đây một mình rất là cô độc tịch mịch lạnh!"

"Nếu không thì để Tiểu Hắc ra chơi với ta đi!"

Ngay lúc Diệp Phong sắp bước vào không gian thông đạo thì Diệp Tiểu Cước cũng cắn răng, sau đó nhìn Diệp Phong hô to lên.

"Được thôi!"

Chương 746 - Trong biển người mênh mông gặp ngươi thì nó thật là xui xẻo

"Vậy thì để cho Tiểu Hắc và Tiểu Bạch ra chơi với ngươi đi, vừa khéo ba người các ngươi góp lại một bàn còn có thể đấu địa chủ!"

Nói xong, Diệp Phong cười đi vào trong không gian thông đạo.

(Diệp Tiểu Bạch: ? ? ? Ta nằm không cũng trúng đạn?)

...

Đệ Ngũ Tiên Vực, Tả Lâm Thành!

"Nghe nói không?"

"Hôm qua Thiết Ưng Tông tụ tập một nửa cường giả trong tông tiến vào không gian di tích thượng cổ, kết quả hình như chỉ ba người chạy ra khỏi, tất cả mọi người còn lại chết trong tay thủ hộ Tiên Thú!"

"Nghe nói!"

"Hơn nữa theo ta được biết, ba người chạy ra đó cũng là thủ hộ Tiên Thú không muốn giết bọn họ, nếu không, làm sao bọn họ có thể còn sống trốn ra được!"

"Đáng tiếc!"

"Nghe nói trong không gian di tích thượng cổ này có không ít Tiên Khí mạnh mẽ, nếu như thủ hộ Tiên Thú không có bị bừng tỉnh thì tốt rồi!"

"Đúng vậy!"

"Còn một ngày thời gian thì cái không gian di tích thượng cổ này sẽ đóng lại, sợ là Thiết Ưng Tông này muốn đến liều một phen nhưng ai mà ngờ được sẽ tổn thất thảm trọng như vậy!"

"..."

Đi trên đường phố Tả Lâm Thành, nghe được mọi người chung quanh đều đang bàn tán về Thiết Ưng Tông và không gian di tích thượng cổ, Diệp Phong cũng toát ra vẻ may mắn, sau đó nhìn về phía Tật Phong Xích Lôi Báo đang đứng bên cạnh lên tiếng nói ra: "Còn may là chúng ta tới kịp thời, nếu như ngày mai tới thì sợ là lối vào cái không gian di tích thượng cổ này đã đóng lại rồi!"

"Ài!"

"Ngươi cảm thấy tới kịp lúc!"

"Nhưng thủ hộ Tiên Thú trong không gian di tích thượng cổ này cũng không cảm thấy như thế!"

"Còn kém ngày cuối cùng này nữa là nó có thể an toàn, kết quả lại gặp được ngươi trong biển người mênh mông, không thể không nói, nó thật là xui xẻo!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Tật Phong Xích Lôi Báo cũng gượng cười ở trong lòng âm thầm nghĩ.

Một lát sau!

Sau khi Diệp Phong và Tật Phong Xích Lôi Báo đi vào năm mươi

dặm thành bắc Tả Lâm Thành, cũng thấy được lối vào không gian di tích thượng cổ.

"Dừng lại!"

"Hai tiểu gia hỏa các ngươi có phải điên rồi hay không!"

"Còn muốn đi vào không gian di tích thượng cổ, không biết hôm qua Thiết Ưng Tông chết bao nhiêu người ở bên trong sao?"

Trong lúc Diệp Phong và Tật Phong Xích Lôi Báo chuẩn bị tiến vào không gian di tích thượng cổ thì một nam tử trung niên cầm trường thương trong tay lại ngăn cản đường đi của hai người, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn hai người lên tiếng nhắc nhở.

Hả?

Cái thằng khùng này là ai vậy?

Đến đây làm thánh nhân hay gì?

Nhìn nam tử trung niên ngăn cản đường đi của bọn họ trước mắt, Diệp Phong và Tật Phong Xích Lôi Báo liếc nhau sau đó trên mặt đều toát ra vẻ khó hiểu.

"Tránh ra!"

Không có nói nhảm, Diệp Phong nhìn về phía nam tử trung niên đối diện trực tiếp lạnh giọng nói.

"Tránh ra?"

"Hai tiểu gia hỏa này đúng là nghé con mới đẻ không sợ cọp!"

"Mặc dù thái độ của bọn họ khiến cho ta rất khó chịu nhưng ta cũng không thể trơ mắt nhìn bọn họ đi vào trong đó chịu chết được!"

Nghĩ đến đây, Đặng Vân hất trường thương lên, sau đó trực tiếp lên tiếng nói: "Ta không thể nhìn các ngươi đi vào trong đó chịu chết được, nếu như các ngươi nhất định phải đi vào, vậy thì đánh thắng ta, sau đó bước vào xác ta mà vào!"

Bành!

Ngay lúc Đặng Vân vừa mới nói xong thì Tật Phong Xích Lôi Báo đang đứng bên cạnh phát hiện trên mặt Diệp Phong toát ra vẻ mong mỏi, sau đó một cước đá ra, trực tiếp đá Đặng Vân bay ra ngoài.

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta có thể đi!"

Sau đó, Tật Phong Xích Lôi Báo cũng vẻ mặt cung kính nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói.

"Ừm!"

Diệp Phong khẽ gật đầu, sau đó nhìn cũng không thèm nhìn Đặng Vân bị đạp bay một chút, trực tiếp dẫn theo Tật Phong Xích Lôi Báo đi vào trong không gian di tích thượng cổ!

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Ta, cường giả Tiên Thần Cảnh Thất Trọng đỉnh phong lại bị một tiểu gia hỏa một cước đạp bay?

Nơi xa, từ trên mặt đất bò dậy, trên mặt Đặng Vân tràn đầy vẻ khó có thể tin, hắn hoàn toàn không ngờ được là thực lực của đối phương lại khủng bố như thế!

Trong không gian di tích thượng cổ!

"Hệ thống!"

"Vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem thằng đần lúc nãy là tình huống như thế nào, tại sao phải ngăn cản chúng ta tiến vào không gian di tích thượng cổ."

Tiến vào không gian di tích, Diệp Phong có chút hiếu kì với nam tử trung niên đó, sau đó trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, đối phương tên là Đặng Vân, chính là một cường giả Tiên Thần Cảnh Thất Trọng đỉnh phong, lúc trước chính là hắn không cẩn thận đánh thức Tiên Thú thủ hộ trong không gian di tích này, cảm thấy tất cả mọi người chết thảm ở chỗ này đều có liên quan đến hắn, chuyện này khiến cho hắn sinh lòng áy náy, cho nên trong mười năm, hắn vẫn luôn ở chỗ này cố hết sức khuyên can những người tu luyện muốn đi vào di tích không gian!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, câu trả lời của hệ thống cũng vang lên trong đầu của hắn.

"Hóa ra là như vậy!"

"Như thế xem ra chuyện này đã trở thành khúc mắc trong lòng hắn!"

"nhưng mà cũng có thể thấy được gia hỏa này tâm địa không tệ, nếu không thì cũng đâu có thèm để ý nhiều như vậy làm gì!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó tự lẩm bẩm: "Gia hỏa này có thiện tâm như thế, ta cũng có thiện tâm, nếu như đã gặp được thì thuận tiện giúp hắn giải khai tâm kết này đi, chỉ cần để hắn tận mắt thấy ta bắt thủ hộ Tiên Thú đi thì cũng sẽ không cần lo lắng người khác sẽ chết trong tay thủ hộ Tiên Thú này nữa."

"Tiểu Báo Tử!"

"Đi ra ngoài một chuyến, bắt tên vừa rồi vào trong này!"

Làm ra quyết định, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho Tật Phong Xích Lôi Báo đang đứng bên cạnh.

Bên ngoài di tích không gian!

"Mặc dù không thể ngăn cản hai người mới nãy nhưng ta cũng coi như là tận lực!"

"Mà lối vào di tích không gian này còn lại một ngày cuối cùng là sẽ đóng lại!"

Chương 747 - Các ngươi muốn đi chịu chết, đừng dẫn theo ta

"Một khi đóng lại thì tâm kết của ta cũng coi như được giải, về phần lần sau lúc nào nó mở ra, lại có bao nhiêu người chết ở bên trong thì cũng không có liên quan gì đến ta!"

Lúc này, thủ hộ ở cửa vào di tích không gian một lần nữa, Đặng Vân cũng tự lẩm bẩm.

Hả?

Tại sao cường giả khủng bố này lại đi ra nữa rồi?

Đúng lúc này, Đặng Vân lại chợt phát hiện cường giả khủng bố vừa mới một cước đạp bay mình lại đi từ trong di tích không gian ra, chuyện này khiến trên mặt của hắn cũng toát ra vẻ nghi hoặc.

"Đi với ta một chuyến!"

"Thiếu chủ nhà ta nói chuẩn bị dẫn ngươi đi vào bên trong di tích không gian chơi một chút!"

Đi tới trước mặt Đặng Vân, Tật Phong Xích Lôi Báo cũng vẻ mặt trêu chọc nhìn đối phương nói rõ ý đồ đến.

? ? ?

Thần mẹ nó đi vào chơi một chút?

Vừa nãy ta có lòng tốt khuyên can các ngươi đừng có đi vào chịu chết!

Kết quả các ngươi trở tay muốn kéo ta đi vào cùng nhau chịu chết?

Lấy oán trả ơn bị các ngươi chơi thành thục như vậy sao?

Nghe được Tật Phong Xích Lôi Báo nói như vậy, Đặng Vân cả người đều bối rối!

"Đại nhân!"

"Chuyện này. . . ta, ta không đi vào với các ngươi!"

"Vừa khéo ta nhớ lại còn có một chuyện kỳ trọng quan trọng phải đi..."

Không đợi Đặng Vân nói xong, Tật Phong Xích Lôi Báo phóng xuất ra khí tức uy áp kinh khủng, trong nháy mắt trấn áp Đặng Vân xuống đất, sau đó kéo Đặng Vân không thể động đậy như kéo chó chết đi vào lối vào không gian di tích.

"Mẹ nó!"

"Thả ta ra!"

"Đừng có chơi ta như vậy!"

"Ta còn chưa muốn chết a!"

Lúc này, bị cưỡng chế kéo đi, trong mắt Đặng Vân chảy nước mắt hối hận, hắn hoàn toàn không ngờ được là hắn bảo vệ ở chỗ này mười năm mà cuối cùng lại gặp kiếp nạn như thế này!

Trong không gian di tích!

"Diệp thiếu!"

"Ta đã dẫn người tới rồi!”

Kéo Đặng Vân đi vào trước mặt Diệp Phong, sau đó Tật Phong Xích Lôi Báo cũng nở một nụ cười lên tiếng nói.

"Thú vị!"

"Còn có sâu kiến không có sợ chết dám xông vào không gian di tích!"

Đúng lúc này, một giọng nói khiến cho Đặng Vân cảm thấy cực kỳ quen thuộc bỗng nhiên từ đằng xa vọng lại.

"Xong!"

"Bây giờ còn chưa bắt đầu chơi thì đã trực tiếp kết thúc luôn rồi!"

"Không cần biết là thực lực của cường giả kéo ta vào trong này mạnh như thế nào đi nữa thì hắn cũng không thể là đối thủ của thủ hộ Tiên Thú được, dù sao, đối phương là thượng cổ Tiên Thú, thực lực hoàn toàn không phải là người tu luyện ở thời đại này có thể chống lại được!"

Nghe được giọng nói quen thuộc này, trên mặt Đặng Vân cũng toát ra vẻ tuyệt vọng!

Rống!

Phát hiện được thủ hộ Tiên Thú trong không gian di tích này càng ngày càng gần, Tật Phong Xích Lôi Báo cũng nổi giận gầm lên một tiếng, sau đó bay thẳng lên không trung, càng là biến thành bản thể!

"Ngọa tào! ! !"

"Cường giả có thể trấn áp ta một cách dễ dàng này lại là một con thú?"

Nhìn thấy Tật Phong Xích Lôi Báo hóa thành bản thể trên không trung, Đặng Vân kinh hãi tròng mắt đều sắp trợn lồi ra!

"Tật Phong Xích Lôi Báo?"

"Sao có thể như vậy được, tại sao ngươi có thể rời khỏi di tích không gian, xuất hiện ở đây?"

"Chẳng lẽ là Thiên Đạo ngủ thiếp đi khiến cho ngươi lợi dụng được?"

Khi một con toàn thân bao trùm kim lân Kim Giáp Thử Yêu xuất hiện ở đây, nó cũng toát ra vẻ khó có thể tin nhìn Tật Phong Xích Lôi Báo lớn tiếng kinh hô lên.

"Tiểu Thử Tử!"

"Ngươi đừng tò mò sao ta có thể xuất hiện ở đây!"

"Bây giờ ngươi bị Thiếu chủ nhà ta nhìn trúng, hoặc là thần phục hoặc là đánh tới ngươi thần phục!"

"Chính ngươi chọn đi!"

Không để ý đến câu hỏi của Kim Giáp Thử Yêu, Tật Phong Xích Lôi Báo đi thẳng vào vấn đề, thần thái cực kỳ phách lối nhìn Kim Giáp Thử Yêu lên tiếng nói.

Ha ha ha!

Nghe được Tật Phong Xích Lôi Báo nói như vậy, Kim Giáp Thử Yêu đầu tiên là sững sờ, sau đó không nhịn được phá lên cười nói ra: "Tật Phong Xích Lôi Báo, dù nói thế nào thì ngươi cũng là thượng cổ thủ hộ Tiên Thú, ta thật sự không ngờ được là ngươi lại thần phục một nhân tộc sâu kiến hèn mọn ở thời đại này!"

"Dám nhục mạ Diệp thiếu!"

"Muốn chết!"

Nghe được Kim Giáp Thử Yêu nói như vậy, trong nháy mắt Tật Phong Xích Lôi Báo tức giận, trực tiếp vọt thẳng tới chỗ Kim Giáp Thử Yêu!

"Ngọa tào!"

"Cường giả có thể trấn áp ta một cách dễ dàng không những là một con thú mà còn là một thượng cổ thủ hộ Tiên Thú?"

Nhìn thấy Tật Phong Xích Lôi Báo triển khai kịch chiến với Kim Giáp Thử Yêu trên không trung, phía dưới, Đặng Vân trực tiếp choáng váng!

"Thiếu gia!"

"Ngươi, ngươi rốt cuộc là ai!"

"Thậm chí ngay cả thượng cổ thủ hộ Tiên Thú cũng có thể thu phục?"

Sau khi tỉnh táo lại, Đặng Vân mặt lộ vẻ khiếp sợ nhìn về phía

Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Ta sao?"

"Ngươi có thể gọi ta là thần hào phá của!"

Nghe được Đặng Vân hỏi thăm, Diệp Phong nở một nụ cười giải thích rõ cho hắn biết.

"Hệ thống!"

"Con Kim Giáp Thử Yêu này thích gì nhất?"

Sau đó, Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Túc chủ, Kim Giáp Thử Yêu thích nhất chính là Kim Tinh Linh Quả, chỉ là Kim Tinh Linh Quả chính là một loại tiên quả hi hữu thời đại thượng cổ, bây giờ đã diệt tuyệt."

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Kim Tinh Linh Quả sao?"

"Hệ thống, tiêu hao điểm phá sản mở bình tiên quả cho ta, khi nào mở ra mười vạn trái Kim Tinh Linh Quả thì ngừng lại!"

Sau khi biết được tình huống này, Diệp Phong lập tức ra lệnh cho hệ thống.

"Thần hào phá của?"

"Phá của thì có thể thu phục thượng cổ thủ hộ Tiên Thú?"

"Đang tấu hài với ta có đúng không!"

Một bên khác, nghe Diệp Phong tự giới thiệu như vậy, Đặng Vân cũng khẽ nhíu mày tự lẩm bẩm.

Hả?

Thần hào phá của khôi hài này muốn làm gì đó?

Đúng lúc này, Đặng Vân chợt thấy Diệp Phong đi qua bãi đất trống bên cạnh, trên mặt cũng toát ra vẻ tò mò.

Một lát sau!

"Kim quang lóng lánh!"

"Đó là tiên quả gì?"

Chương 748 - Tên khốn kiếp, ngươi mau dừng chân cho ta

Sau khi Đặng Vân nhìn thấy Diệp Phong lấy mười vạn trái Kim Tinh Linh Quả kim quang lóng lánh trải lên mặt đất, vẻ tò mò trên mặt cũng càng thêm nồng nặc.

"Đặng Vân!"

"Chạy đi!"

"Trời nắng chang chang, tùy tiện chạy trên mặt đất trải đây tiên quả kim quang lóng lánh, khoảnh khắc này sẽ trở khoảnh khắc tuổi trẻ không thể nào quên trong cuộc đời của ngươi!"

Trong lúc Đặng Vân tràn đầy hiếu kì, Diệp Phong lại đi tới bên cạnh hắn, sau đó nói một câu như vậy.

Hả?

Để cho ta tùy ý chạy trên tiên quả không biết tên này?

Còn thanh xuân không thể nào quên?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Đặng Vân cũng nở một nụ cười khổ, mặc dù cảm thấy việc này rất nhàm chán nhưng hắn cũng không dám cự tuyệt!

"Đúng rồi!"

"Khi chạy thì phải gia trì tiên lực vào hai chân, phải bảo đảm mỗi

một lần hai chân hạ xuống thì đều có thể chấn vỡ mấy trái tiên quả!"

"Nhưng mà ngươi yên tâm, ta cũng sẽ không để ngươi làm không công, sau khi xong việc ta sẽ cho ngươi một ít công tác phí!"

Trong lúc Đặng Vân chuẩn bị đi qua đó tùy tiện chạy thì Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó nhìn về phía Đặng Vân lên tiếng nhắc nhở.

"Thiếu gia!"

"Không phải chỉ đạp nát một chút tiên quả nát thôi hay sao, ta xem như rèn luyện thân thể là được!"

"Cho nên cũng không cần cho ta công tác phí gì đó đâu!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Đặng Vân cũng vội vàng cự tuyệt, hắn cũng không dám lấy công tác phí của Diệp Phong, bây giờ hắn chỉ muốn tranh thủ kết thúc cơn ác mộng này, sau đó nhanh chóng thoát khỏi di tích không gian!

"Ngộ Thương Thạch ẩn chứa Cửu Cảnh · Thương Chi Pháp Tắc, Thập Cảnh · Thương Chi Pháp Tắc mỗi loại một khối!"

"Một vạn gốc âm Dương Huyễn Đồng Thảo dùng để tu luyện thần thông loại âm dương!"

"Nếu như ngươi không cần công tác phí này, vậy thì quên đi!"

Nghe hệ thống nói là thương chi pháp tắc của Đặng Vân còn chưa có lĩnh ngộ được tới đệ cửu cảnh và đệ thập cảnh, hơn nữa còn tu luyện thần thông loại âm dương, Diệp Phong lập tức nói thẳng ra hai thứ mà đối phương cần nhất.

Trừng!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, con ngươi Đặng Vân đột nhiên trợn tròn, trong mắt toát ra vẻ khó có thể tin, hắn hoàn toàn không ngờ được là công tác phí mà đối phương muốn cho hắn lại là đỉnh cấp như thế, hơn nữa còn là hai loại mà hắn cần nhất nữa!

"Thiếu gia!"

"Kỳ thật ta cũng không phải là không muốn muốn công tác phí!"

"Chính là cảm thấy có thể lấy được công tác phí dễ dàng như vậy, trong lòng ta có chút không nỡ!"

"Nếu không thì ngươi quy định thời gian cho ta đi, chỉ cần ta có thể đạp nát tất cả tiên quả nát trong thời gian quy định thì ngươi cho ta công tác phí cũng được!"

Sau khi tỉnh táo lại, Đặng Vân cũng hơi lúng túng nói ra ý nghĩ của mình.

"Đầu óc của Đặng Vân này rất là linh hoạt!"

Nghe được Đặng Vân nói như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười, sau đó trực tiếp nói ra: "Vậy thì một canh giờ đi!"

...

"Tiểu Báo Tử!"

"Dẫn con Kim Giáp Thử Yêu đó trở về đi!"

"Nhưng mà một hồi rất có thể nó sẽ nổi điên, ngươi phải chặn nó lại!"

Đang kịch chiến ở trên không, Tật Phong Xích Lôi Báo nghe được một giọng nói vang lên trong đầu thì khóe miệng cũng nở một nụ cười trêu chọc sau đó vừa đánh vừa lui, trực tiếp dẫn Kim Giáp Thử Yêu đến chỗ của Diệp Phong.

"Ha ha ha!"

"Cứt chó báo, có ngon thì đừng chạy!"

"Chúng ta lại tiếp tục đại chiến ba trăm hiệp!"

Phát hiện Tật Phong Xích Lôi Báo bắt đầu không ngừng lui lại, Kim Giáp Thử Yêu cũng cực kỳ phách lối hô to lên.

"Đồ chuột ngốc!"

"Ta để cho ngươi phách lối trước một hồi, lát nữa ngươi sẽ khóc!”

"Hơn nữa nếu không phải Diệp thiếu muốn chơi thêm một hồi thì đã để những thủ hạ thực lực kinh khủng đó tới trấn áp ngươi!"

Nghe được Kim Giáp Thử Yêu kêu la rầm rĩ, Tật Phong Xích Lôi Báo cũng vẻ mặt khinh thường tự nói.

Một lát sau!

"Ngọa tào!"

"Tên khốn kiếp, ngươi nhanh dừng chân cho ta!"

"Đó là Kim Tinh Linh Quả, là Kim Tinh Linh Quả mà ta thèm không biết bao nhiêu vạn năm!"

Bị dẫn trở về, Kim Giáp Thử Yêu cũng ngay lập tức thấy được phía dưới Đặng Vân đang tùy ý chạy trên tiên quả vàng óng ánh, nhưng khi nó phát hiện những tiên quả đó lại là Kim Tinh Linh Quả thì cũng sắc mặt đại biến lên tiếng hô to lên.

"Ha ha!"

"Đồ chuột ngốc, ngươi muốn làm gì?"

"Đừng quên, đối thủ của ngươi là ta!"

Ngay lúc Kim Giáp Thử Yêu muốn vọt thẳng tới chỗ Đặng Vân thì Tật Phong Xích Lôi Báo lại trực tiếp ngăn cản đường đi của nó!

"Báo ca!"

"Ta sai rồi, chúng ta đừng đánh nữa!"

"Ta phải nhanh chóng đi cứu Kim Tinh Linh Quả, nếu như còn chần chờ nữa thì sẽ không còn kịp nữa!”

Kim Giáp Thử Yêu vốn là một tên ham nă, lúc này cũng cực kỳ đau lòng cầu khẩn Tật Phong Xích Lôi Báo.

"Một chút tiên quả rác rưởi mà thôi!"

"Chỉ cần ngươi theo bên cạnh Diệp thiếu, Kim Tinh Linh Quả này sau này ngươi muốn có bao nhiêu thì có bấy nhiêu!"

"Đừng nói để ngươi ăn đến sướng, cho dù ngươi ăn đến nôn cũng không thành vấn đề!"

Nhìn thấy so với lo lắng không thôi của Kim Giáp Thử Yêu, Tật Phong Xích Lôi Báo cũng trưng vẻ mặt trêu chọc ra nhìn đối phương lên tiếng nói.

"Thật chứ?"

"Chỉ cần ta thần phục với Diệp thiếu, hắn có thể cho ta đủ nhiều Kim Tinh Linh Quả?"

Lần này, Kim Giáp Thử Yêu không có trực tiếp cự tuyệt mà cúi đầu trầm tư.

"Ừm?"

"Tại sao ta cảm thấy hình như ta đã quên một chuyện cực kỳ quan trọng?"

Trong lúc Kim Giáp Thử Yêu cúi đầu trầm tư, Tật Phong Xích Lôi Báo cũng khẽ nhíu mày tự lẩm bẩm.

Một bên khác!

"Chủ nhân!"

"Con Tiên Thú rác rưởi này rất không biết điều!"

"Có cần ta và Tiểu Bạch qua đó dạy nó làm thú hay không?"

Ngay lúc Diệp Phong cảm thấy nhàm chán thì giọng nói của Diệp Tiểu Hắc bỗng nhiên vang lên bên cạnh hắn.

"Ừm?"

"Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, tại sao hai người các ngươi cũng tới, không phải kêu các ngươi ở lại Tinh Hồn Phong làm bạn với Tiểu Cước hay sao?"

Nhìn thấy hai bên trái phải bỗng nhiên xuất hiện Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

Chương 749 - Bọn chúng đều là ông nội của ta, ta hầu hạ không nổi

"Lúc đầu chúng ta định ở lại làm bạn với Tiểu Cước, nhưng phát hiện được bên này ngài đang thu phục thượng cổ Tiên Thú rác rưởi, một hồi chắc chắn phải giải quyết Thiên Đạo kiếp vân cho nên hai chúng ta lập tức chạy tới!"

"Chờ giúp ngài xử lý xong chuyện bên này thì chúng ta sẽ lập tức chạy trở về với hắn!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Bạch cũng vội vàng giải thích rõ cho hắn biết.

"Đúng đúng đúng!"

"Một hồi khi dẫn con Tiểu Kim Thử này ra khỏi di tích không gian thì sẽ dẫn ra Thiên Đạo lôi kiếp!"

"Không ngờ được là các ngươi ở Tinh Hồn Phong với Tiểu Cước mà còn thời thời khắc khắc chú ý tới tình huống bên chỗ ta, đúng là có lòng!"

"Nhưng không thể không nói, Tiểu Cước so với hai người các ngươi thì hắn còn kém nhiều lắm, nếu như hắn có lòng thì chắc chắn sẽ cùng theo các ngươi đánh đây, dù sao giải quyết Thiên Đạo kiếp vân cũng chỉ là chuyện trong nháy mắt mà thôi cũng không chậm trễ việc hắn trấn thủ Tinh Hồn Phong!"

Nghe được Diệp Tiểu Bạch giải thích, Diệp Phong cũng trực tiếp oán trách Diệp Tiểu Cước!

(Thiên Đạo kiếp vân: Chuyện chỉ trong nháy mắt? Ngươi lễ phép sao?)

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Mẹ nó!"

"Hai tên khốn kiếp Tiểu Hắc và Tiểu Bạch đúng là không phải người!"

"Rõ ràng là ra đây chơi với ta kết quả lại đánh cho ta một trận tê người!"

"Bây giờ đi giúp chủ nhân giải quyết phiền toái nhỏ, rõ ràng có thể cùng nhau đi, kết quả một người phóng ra Phệ Huyết Kết Giới, một người bày ra một cái trận pháp vây khốn ta, chờ ta xông ra khỏi song trọng lao tù này thì mẹ nó, dưa leo đồ ăn đều lạnh!"

Lúc này, Diệp Tiểu Cước đang điên cuồng đánh thẳng vào kết giới và trận pháp cũng tức hổn hển chửi ầm lên.

...

Không gian di tích!

"Quá khốn khổ!"

"Con Tiểu Kim Thử này quyết định chịu khổ!"

"Dù sao hai người các ngươi cũng đến đây, vậy thì đi qua dạy cho nó cách là chuột đi, ta cũng không muốn lãng phí quá nhiều thời gian ở chỗ này, dù sao toàn còn muốn gần đầy đủ ba con tiểu sủng vật trông nhà hộ viện đem về Thánh Địa trước khi trời tối!"

Nhìn thấy Kim Giáp Thử Yêu còn đang cúi đầu trầm tư, Diệp Phong cũng có chút không kiên nhẫn lên tiếng nói với hai người Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch.

"Xong xong xong!"

"Diệp thiếu tức giận, trực tiếp kêu thuộc hạ đến!"

Chú ý tới hai người Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch đi từ trong

vết nứt không gian ra ở bên dưới, Tật Phong Xích Lôi Báo nhìn về phía Kim Giáp Thử Yêu, trên mặt cũng lộ ra vẻ đồng tình sau đó trực tiếp nói với đối phương: "Đồ chuột ngốc, đừng xoắn xuýt nữa, sẽ có người tới giúp ngươi quyết định."

Hả?

Nghe được Tật Phong Xích Lôi Báo nói như vậy, Kim Giáp Thử Yêu còn đang xoắn xuýt cũng sững sờ, sau đó tràn đầy nghi ngờ nói ra: "Tật Phong Xích Lôi Báo, ngươi nói như vậy là có ý gì?"

Trừng!

Vừa mới nói xong, trước mặt Kim Giáp Thử Yêu bỗng nhiên xuất hiện hai tên nam tử, nhìn thấy nụ cười trêu chọc ở trên mặt của bọn họ, không biết tại sao nhưng giờ phút này nó cảm nhận được một loại nguy cơ chưa bao giờ có!

"Hắc ca!"

"Dẫn nó đi chỗ khác đi!"

"Dù sao tiếp xuống quá trình giáo dục có chút tàn bạo, đừng để cho nó ảnh hưởng đến tâm tình của chủ nhân!"

Nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương trên mặt Kim Giáp Thử Yêu, Diệp Tiểu Bạch cũng nở một nụ cười trêu chọc quay qua nhìn Diệp Tiểu Hắc lên tiếng đề nghị.

"Được!"

Diệp Tiểu Hắc nghe xong trực tiếp đồng ý với lời đề nghị này của Diệp Tiểu Bạch, sau đó hai người một trái một phải kẹp lấy hai tay của Kim Giáp Thử Yêu trực tiếp biến mất tại chỗ.

"Xong đời!"

"Kim Giáp Thử Yêu xem như xong đời!"

"Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư đã nói, lúc ấy nó suýt chút thì bị một tên điên cụt một tay đùa chơi chết, mà mặc dù Kim Giáp Thử Yêu này không phải đối mặt với tên điên cụt một tay đó nhưng lại là

hai tên cường giả bí ẩn cũng gọi Diệp thiếu là chủ nhân, sợ là kết quả của nó cũng sẽ không được tốt lắm!"

Nhìn Kim Giáp Thử Yêu bị dẫn đi, Tật Phong Xích Lôi Báo cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó trực tiếp bay tới chỗ Diệp Phong bên dưới.

"Ài!"

"Kim Giáp Thử Yêu này cũng có thiên phú trở thành bại gia môn đồ, mặc dù ta sẽ không thu nó vào Bại Gia Môn nhưng Cường trọc đã học được cách đào góc tường nhà mình thì khó mà nói trước được!"

Sau khi Tật Phong Xích Lôi Báo đi tới trước mặt Diệp Phong, vừa khéo nghe được Diệp Phong nói như vậy, sau đó, nó ngẩn ra tại chỗ!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó rốt cuộc ta đã nhớ tới là chuyện quan trọng gì rồi!"

"Lần này ta đi theo ra ngoài chính là muốn cầu Diệp thiếu bắt ba con thượng cổ thủ hộ Tiên Thú không có tư cách gia nhập Bại Gia Môn giống như ta!"

Điên rồi!

Lúc này, Tật Phong Xích Lôi Báo toàn bộ thú đều muốn điên rồi!

"Diệp thiếu!"

"Con Kim Giáp Thử Yêu đúng là quá không nể mặt ngươi, có thể đi theo bên cạnh ngài là phúc của nó, làm giống như là đang xin nó vậy!"

"Hơn nữa dưa hái xanh thì sẽ không ngọt!"

"Cho dù nó đồng ý thì đó cũng là bị đánh tới phục, hơn nữa với hình dạng của nó thì ta cảm thấy nó hoàn toàn không xứng đi trông coi cửa lớn của Thánh Địa!"

Cố gắng để cho mình bình tĩnh lại, Tật Phong Xích Lôi Báo cũng vẻ

mặt thành thật nhìn về phía Diệp Phong khuyên bảo.

Hả?

Nghe được Tật Phong Xích Lôi Báo nói như vậy, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó giống như cười mà không phải cười nhìn Tật Phong Xích Lôi Báo nói ra: "Tiểu Báo Tử, ngươi sợ sau này nó cũng sẽ trở thành bại gia môn đồ cho nên mới không muốn cho ta bắt nó về đúng không!"

Bành!

Nhìn thấy Diệp Phong nói toạc ra tâm tư nhỏ của mình, Tật Phong Xích Lôi Báo cũng trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó tràn đầy cầu khẩn nói ra: "Diệp thiếu, van cầu ngươi, chúng ta bắt ba thằng xui xẻo giống như ta đi, nếu không, nếu không sau này bọn chúng đều là ông nội của ta, ta không thể nào hầu hạ hết được!"

Ngay sau đó, Tật Phong Xích Lôi Báo kể chuyện mình hầu hạ Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư và Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu ra.

"Ừm?"

Chương 750 - Đi, đuổi theo Thiên Đạo kiếp vân, sau đó chơi nó

"Lúc ta không có ở đó, ngươi hầu hạ bọn chúng như thế?"

"Sau đó khi ta trở về thì hi bọn chúng bắt đầu diễn kịch?"

Nghe Tật Phong Xích Lôi Báo nói xong, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, sau đó khóe miệng nở một nụ cười tự lẩm bẩm: "Không thể không nói, kỹ thuật diễn của Tiểu Bát Tử và Tiểu Điêu Tử cũng tốt lắm, lừa gạt được cả ta!"

? ? ?

Phía trước ngươi làm nền nhiều như vậy, sau đó không phải nên an ủi tâm linh bị thương của ta một chút hay sao?

Sao còn khen bọn chúng diễn kịch giỏi?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Tật Phong Xích Lôi Báo đang đứng bên cạnh toàn bộ thú đều choáng váng, tình huống này hoàn toàn không giống như những gì mà nó nghĩ, nó đã thảm như vậy, không phải là nên đạt được một chút quan tâm từ chỗ Diệp Phong hay sao?

"Cũng nên khống chế tình huống này một chút!"

"Nếu không, ta bắt về một con, Cường trọc thu vào Bại Gia Môn một con, như vậy thì coi như không xong!"

Nghĩ đến tình huống này, Diệp Phong cũng làm ra quyết định, sau đó nhìn về phía Tật Phong Xích Lôi Báo lên tiếng nói ra: "Tiểu Báo Tử, yên tâm đi, cho dù bắt được thượng cổ thủ hộ Tiên Thú có hay không có tư cách trở thành bại gia môn đồ thì bọn chúng đều sẽ không trở thành bại gia môn đồ, sau khi xong chuyện này thì ta sẽ nhắc nhở Cường trọc một chút!"

"Rất cảm động!"

"Không ngờ được là ta là một con phế thú không có tư cách trở thành bại gia môn đồ, Diệp thiếu cũng quan tâm ta như vậy!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Tật Phong Xích Lôi Báo bị cảm động thật sự, mà nó không biết là sở dĩ Diệp Phong làm ra quyết định này chỉ là vì lười, không muốn cứ luôn phải chạy đi bắt thượng cổ thủ hộ Tiên Thú!

"Diệp thiếu!"

"Nếu như không cần dùng phương pháp phá sản để kích thích con chuột ngốc đó!"

"Vậy thì có thể để cho hắn dừng lại rồi hay không?"

Lúc này, nhìn thấy Đặng Vân còn đang tùy ý chạy trên mặt đất trải đầy tiên quả kim quang lấp lánh cách đó không xa, Tật Phong Xích Lôi Báo cũng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Đã bị đạp nát một nửa rồi cứ để cho hắn tiếp tục chạy nữa đi!"

"Dù sao đó cũng là tuổi trẻ của hắn!"

Nhìn Đặng Vân đang tùy ý chạy cách đó không xa, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

...

Đệ Nhị Tiên Vực!

"Cẩu ca!"

"Chủ nhân đang bắt thượng cổ thủ hộ Tiên Thú trong không gian di tích!"

"Ngươi nói xem chúng ta có nên biểu hiện một chút hay không?"

Tên điên cụt một tay trang bức ở Bại Thần Thành xong, lúc này cũng mặt nở một nụ cười nhìn về phía tiểu hoàng cẩu lên tiếng đề nghị!

"Ừm?"

"Chủ nhân đang bắt thượng cổ thủ hộ Tiên Thú trong không gian di tích thượng cổ?"

"Chuyện nhỏ nhặt như thế này sao có thể để cho chủ nhân tự mình động thủ được chứ?"

"Thời điểm này, để chủ nhân trở về tìm thất tiên nữ chơi trò chơi nhỏ không thơm sao?"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm đề nghị, tiểu hoàng cẩu cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó tiếp tục nói ra: "Xuất phát, phải dùng tốc độ nhanh nhất bắt tất cả thượng cổ thủ hộ Tiên Thú trong không gian di tích về Thánh Địa!"

...

"Hắc ca!"

"Bị người ta cướp việc!"

Phát hiện được động tĩnh của mấy người tiểu hoàng cẩu, Diệp

Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu Bạch cũng gượng cười lên tiếng nói.

"Khó làm!"

"Vốn muốn có thể đi theo bên cạnh chủ nhân chơi thêm một hồi!"

"Nhưng bị Diệp Tiểu Kiếm làm như vậy thì sợ làm xong vụ này là chúng ta phải về Tinh Hồn Phong!"

Nghe được Diệp Tiểu Bạch nói như vậy, trên mặt Diệp Tiểu Hắc cũng toát ra vẻ bất đắc dĩ.

Hả?

Làm gì?

Hai người các ngươi bỗng nhiên đều nhìn ta như vậy làm gì?

Mẹ nó ta đã phục, không phải là các ngươi muốn đánh ta một trận nữa đó chứ?

Vốn đang nghe hai người nói chuyện say sưa ngon lành, nhưng phát hiện hai người bỗng nhiên đều suy tư nhìn mình, trong nháy mắt Kim Giáp Thử Yêu luống cuống!

Một lát sau!

"Chủ nhân!"

"Chúng ta về đến rồi!"

"Chủ nhân!"

"Thông qua chúng ta không ngừng cố gắng, cuối cùng cũng thuần phục được nó!"

Sau khi Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch dẫn Kim Giáp Thử Yêu đầu sưng như đầu hèo bay trở về, cũng như trút được gánh nặng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói.

? ? ?

Thần mẹ nó không ngừng cố gắng?

Ta cũng xin tha tám trăm lần, kết quả các ngươi đều giống như không nghe thấy, mẹ nó chỉ biết đánh ta!

Nghe được hai người không biết xấu hổ như thế, Kim Giáp Thử Yêu cũng nở một nụ cười khổ, dù trong lòng có vạn phần phẫn nộ nhưng cũng không dám biểu lộ ra chút nào, ai biết hai tên ma quỷ này sẽ tùy tiện tìm lý do tiếp tục đánh nó nữa hay không!

Cách đó không xa!

"Tình huống như thế nào?"

"Thượng cổ thủ hộ Tiên Thú, tồn tại vô địch thời đại này, vậy mà quỳ xuống trước mặt Diệp thiếu?"

Sau khi đạp nát toàn bộ mười vạn trái Kim Tinh Linh Quả, trong lúc Đặng Vân chuẩn bị đi tìm Diệp Phong thì thấy được cảnh tượng kinh hãi khiến cho tâm thần hắn rung mạnh!

"Diệp thiếu!"

"Chỉ một lát như thế mà đã thu phục được thượng cổ thủ hộ Tiên Thú này rồi?"

"Ngươi làm như thế nào?"

Sau khi Đặng Vân đi tới trước mặt Diệp Phong, cũng mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Đánh một trận!"

"Sau đó nó phục!"

"Về phần đánh như thế nào, vậy ta cũng không rõ ràng!"

Nghe được Đặng Vân hỏi như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích rõ cho hắn biết.

Một lát sau!

Oanh! Oanh! Oanh!

Khi mọi người và hai thú rời khỏi di tích không gian, trong nháy

mắt không trung lôi âm nổ vang, Thiên Đạo uy áp kinh khủng cũng theo đó mà bao phủ khu vực này!

Ừng ực!

Cảm nhận được Thiên Đạo uy áp khiến cho người ta hít thở không thông, Đặng Vân cũng thần sắc sợ hãi nuốt nước miếng một cái, sau đó nhìn về phía Diệp Phong sắc mặt bình thản đang đứng bên cạnh hỏi: "Diệp thiếu, thật sự không có vấn đề sao?"

"Có vấn đề gì?"

"Không phải chỉ là Thiên Đạo kiếp vân sao?"

"Yên tâm đi, nó ra chỉ là ra làm dáng cho có mà thôi, không dám bổ chúng ta!"

Nhìn thấy dáng vẻ hoảng sợ của Đặng Vân, Diệp Phong cũng lên tiếng an ủi.

? ? ?

Không phải chỉ là Thiên Đạo kiếp vân sao?

Còn chỉ ra để làm dáng cho có?

Chương 751 - Đi, đuổi theo Thiên Đạo kiếp vân, sau đó chơi nó (2)

Lời này ngươi nói ra chính ngươi cũng tin sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Đặng Vân cũng trực tiếp nở nụ cười khổ, nếu không phải là bởi vì Thiên Đạo uy áp khiến cho bây giờ hắn không thể động đậy được thì mẹ nó hắn đã chạy từ lâu rồi, làm gì rảnh rỗi để mà hỏi thăm Diệp Phong vấn đề này!

(Thiên Đạo kiếp vân: Mẹ nó! Tại sao lại là tên ma quỷ này, mẹ nó ta bổ không nổi còn không trốn thoát được hay sao?)

Lúc này, Thiên Đạo kiếp vân ngưng tụ thành hình cũng phát hiện

Diệp Phong, sau đó trực tiếp bay đi dưới ánh mắt khó có thể tin của Đặng Vân và Kim Giáp Thử Yêu!

Bay đi rồi?

Mẹ nó, Thiên Đạo kiếp vân bay đi rồi?

Thấy cảnh này, cho dù là Đặng Vân hay là Kim Giáp Thử Yêu, bọn họ đều không dám tin vào hai mắt của mình, bọn họ nằm mơ cũng không ngờ được là Thiên Đạo kiếp vân còn mẹ nó biết bay!

"Hai thủ hạ của ta còn chưa có chơi thoải mái mà ngươi đã chạy!"

Nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân trực tiếp bay đi, Diệp Phong cũng vung tay lên, trực tiếp hô: "Đi, đuổi theo Thiên Đạo kiếp vân, sau đó chơi nó!"

...

"Mẹ nó!"

"Cảm giác này cũng quá sung sướng đi!"

"Không ngờ được là Thiên Đạo kiếp vân cũng không gì hơn cái này a!"

Ngồi trên lưng Kim Giáp Thử Yêu, nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân bị bọn họ đuổi theo, không ngừng tăng thêm tốc độ bay đi, Đặng Vân cũng hưng phấn hô to lên, hắn nằm mơ cũng không ngờ được là có một ngày hắn còn có thể đuổi theo Thiên Đạo kiếp vân chạy khắp nơi!

"Ngươi hưng phấn cái rắm a!"

"Thiên Đạo kiếp vân sợ Diệp thiếu!"

"Ngươi tin hay không, bây giờ nếu như bây giờ Diệp thiếu dẫn theo thủ hạ của hắn rời khỏi đây thì Thiên Đạo kiếp vân sẽ quay trở lại đuổi theo hai tên rác rưởi chúng ta điên cuồng oanh tạc hay không!"

Nghe được Đặng Vân nói như vậy, Kim Giáp Thử Yêu cũng cực kỳ

khinh thường lên tiếng nói, nhưng trong lòng hưng phấn nghĩ: "Lần này có thể nói là ta quá may mắn, mặc dù bị đánh cho mấy trận tê người nhưng có thể đi theo bên cạnh cường giả khủng bố như thế thì cũng đáng giá!"

"Tiểu Hắc!"

"Tiểu Bạch!"

"Chơi cũng gần đủ rồi!"

"Trực tiếp xử lý Thiên Đạo kiếp vân, sau đó chúng ta còn phải nhanh chóng đi bắt hai con thượng cổ thủ hộ Tiên Thú còn lại nữa!"

Cảm thấy chơi không sai biệt lắm, Diệp Phong cũng trực tiếp tiếng nói với Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch.

"Chủ nhân!"

"Ngươi xem ta cái gì tới cho ngươi nè!"

Đúng lúc này, giọng nói của tiểu hoàng cẩu bỗng nhiên từ đằng xa vọng lại!

"Ngọa tào! ! !"

"Một chó một lang một tiểu long, mẹ nó dẫn theo mười Thiên Đạo kiếp vân chạy tới?"

Sau khi Đặng Vân, Kim Giáp Thử Yêu và Tật Phong Xích Lôi Báo nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ nơi xa thì tất cả đều trừng to hai mắt kinh hô lên.

"Mẹ nó!"

"Cẩu Tử này chơi càng ngày càng lớn!"

"Ta mới dẫn ra một đạo Thiên Đạo kiếp vân vui đùa chơi, nó mẹ nó trực tiếp dẫn ra hơn mười đạo Thiên Đạo kiếp vân!"

"Cái này cần phải làm ra chuyện gì khiến cho người người oán

trách mới có thể dẫn ra nhiều Thiên Đạo kiếp vân như vậy!"

Diệp Phong nhìn thấy giặc cướp ba thú đang dẫn theo hơn mười đạo Thiên Đạo kiếp vân chạy thẳng tới chỗ mình thì trong nháy mắt trên mặt cũng treo đầy hắc tuyến!

"Cẩu Tử!"

"Các ngươi đang làm cái gì đó!"

"Tại sao lại dẫn ra nhiều Thiên Đạo kiếp vân như vậy?"

"Còn nữa, tại sao không để cho Tiểu Kiếm trực tiếp giải quyết hết?"

Khi tiểu hoàng cẩu chạy tới, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Trước đó Tiểu Kiếm nói với ta ngươi đang bận bịu bắt thượng cổ thủ hộ Tiên Thú trong không gian di tích, ta suy nghĩ, loại chuyện nhỏ nhặt này sao có thể để chủ nhân ngài tự mình động thủ được, những lúc như thế này đi tìm thất tiên nữ chơi trò chơi nhỏ không phải hay hơn hay sao?"

"Cho nên dưới sự dẫn dắt của giặc cướp ba thú chúng ta, Diệp Tiểu Kiếm đã thành công bắt mười lăm con thượng cổ thủ hộ Tiên Thú, cũng đưa đến Thánh Địa!"

"Sau đó Diệp Tiểu Kiếm còn nói bên chỗ chủ nhân cũng chỉ có một đạo Thiên Đạo kiếp vân, vậy chắc chắn là đạo Thiên Đạo kiếp vân này rất cô đơn, cho nên chúng ta dẫn mười lăm đạo Thiên Đạo kiếp vân qua, chuẩn bị cho đạo Thiên Đạo kiếp vân lẻ loi trơ trọi này có bạn, đương nhiên, cũng thuận tiện một mẻ hốt gọn chúng nó!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, tiểu hoàng cẩu cũng nở một nụ cười bỉ ổi giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Quá cô đơn?

Làm bạn?

Sau đó một mẻ hốt gọn?

Bây giờ ngươi biết chơi như vậy rồi hay sao?

Nghe được tiểu hoàng cẩu giải thích, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó tự lẩm bẩm: "Làm người phải biết điều một chút, sau này cũng dễ nói chuyện, bây giờ chúng ta không nể mặt Thiên Đạo như thế, sau này nếu như nó không đi ra ngoài thì phải làm sao bây giờ!"

Một bên khác!

"Kim Giáp Thử Yêu!"

"Có phải là ngươi hoa mắt rồi hay không?"

"Sao ta lại cảm nhận được hơn mười đạo Thiên Đạo kiếp vân đang tập trung lại một chỗ ở trên không trung hình như đang phát run?"

Nhìn thấy hơn mười đạo Thiên Đạo kiếp vân ở trên không trung đều đang không ngừng run run, Đặng Vân cũng lộ ra vẻ khó có thể tin quay qua nhìn Kim Giáp Thử Yêu đang đứng bên cạnh lên tiếng hỏi thăm.

"Đặng Vân!"

"Ngươi không có hoa mắt!"

"Những. . . những Thiên Đạo kiếp vân đó hình như là đang phát run thật!"

Nghe được Đặng Vân, Kim Giáp Thử Yêu cũng lắp ba lắp bắp lên tiếng đáp lại, đồng thời kinh hãi nói: "Bây giờ người tu luyện ở thời đại này đều đã bưu hãn đến trình độ này rồi hay sao, cho dù là Thiên Đạo kiếp vân cũng có thể tùy ý bắt được?"

"Này!"

"Hai tên rác rưởi các ngươi có thể đừng có ngạc nhiên như vậy hay không?"

"Không phải chỉ là một chút đám mây nhỏ biết phóng điện hay sao, như vậy thì có gì mà đáng sợ, còn chưa đủ ta một kiếm trảm đây này!"

"Nếu như các ngươi cứ giữ tâm tính như vậy thì sau này làm sao có thể đi theo bên cạnh của chủ nhân?"

Ngay lúc một người một thú thấp giọng bàn tán với nhau thì một kiếm khách cụt một tay thần sắc điên cuồng xuất hiện ở trước người của bọn họ, sau đó trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường lên tiếng nói.

"Đại. . . đại nhân, ngài nói rất đúng!"

Chương 752 - Thiên Đạo kiếp vân: Các ngươi cũng không thể khi dễ mấy như vậy được

"Ta sẽ cố gắng điều chỉnh tâm tính mình, chỉ là Thiên Đạo kiếp vân thì là cái thá gì!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, cảm nhận được cảm giác áp bách vô hình khiến cho mình phải ngạt thở đến từ đối phương, Kim Giáp Thử Yêu cũng vội vàng lên tiếng tỏ thái độ!

"Ngươi thì sao!"

Nhìn thấy Đặng Vân không có có phản ứng gì, Diệp Tiểu Kiếm cũng nhìn về phía đối phương lên tiếng dò hỏi.

"Đại. . . đại nhân!"

"Ta, nếu như ta nói ta chỉ là người qua đường mà thôi, Diệp thiếu hoàn toàn không có ý muốn dẫn theo ta bên cạnh thì ngươi có tin hay không?"

Lúc này, Đặng Vân cũng gượng cười nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm giải thích rõ cho hắn biết, đồng thời thời khắc này hắn cũng rất hy vọng mình chính là một con thượng cổ thủ hộ Tiên Thú!

"Ừm?"

"Tư chất kém!"

"Ngộ tính kém!"

"Tu vi kém!"

"Tiểu huynh đệ... cũng kém!"

"Tổng hợp lại thì ngươi đúng là không có tư cách để đi theo bên cạnh chủ nhân!"

Kiểm tra tình huống của Đặng Vân một hồi, Diệp Tiểu Kiếm cũng trưng vẻ mặt thành thật ra khẽ gật đầu xem như tin tưởng những lời mà đối phương nói.

"Đặng Vân!"

"Ngươi, ngươi đi làm cái gì?"

Nhìn thấy Đặng Vân thần sắc cô đơn đi qua một bên, Kim Giáp Thử Yêu cũng vội vàng lên tiếng dò hỏi.

"Đừng hỏi!"

"Ta chỉ muốn yên tĩnh một mình!"

Sau khi đáp lại một câu, Đặng Vân một thân một mình yên lặng đi qua một bên, để lại cho mọi người một bóng lưng cô tịch.

...

(Thiên Đạo kiếp vân: Mẹ nó! Rốt cuộc có diệt chúng ta hay không, nếu muốn thì phải tranh thủ, nhìn dáng vẻ kinh hồn táng đảm của chúng ta như vậy rất là thoải mái hay sao?)

Hình như nghe được tiếng lòng của Thiên Đạo kiếp vân, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho ba người Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu

Hắc và Diệp Tiểu Bạch: "Tranh thủ giải quyết đi, còn về mỗi người các ngươi chia nhau mấy đạo Thiên Đạo lôi kiếp thì tự các ngươi thương lượng với nhau đi!"

Một lát sau!

"Chủ nhân!"

"Ta chẻ Thiên Đạo kiếp vân thành dáng vẻ của ngươi, ngươi xem xem có giống hay không?"

"Chủ nhân!"

"Ta chôn xuống mấy chục vạn Huyết Đạn ở trong Thiên Đạo kiếp vân, chỉ cần ngươi ra lệnh một tiếng, ta có thể lập tức dẫn nổ, đến lúc đó cảnh tượng chắc chắn sẽ rất hùng vĩ!"

"Chủ nhân!"

"Ta đã bày ra trận pháp siêu cường, không chỉ có thể tùy ý xóa đi Thiên Đạo kiếp vân mà còn có thể đem những Thiên Đạo kiếp vân này về Thánh Địa, chỉ cần không hao hết Thiên Đạo chi lực ẩn chứa bên trong thì có thể nuôi chơi mãi, nếu như có kẻ địch tập kích thì còn có thể kéo ra ngoài cho sét đánh!"

Lúc này, giọng nói tràn đầy hưng phấn của Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch cũng vang lên trên không trung.

Nghe được ba người nói như vậy, Diệp Phong bị kinh hãi thật sự, thầm nghĩ trong lòng: "Ta kêu các ngươi tranh thủ thời gian giải quyết kết quả các ngươi lại chơi, không thể để lại chút tôn nghiêm cuối cùng Thiên Đạo kiếp vân hay sao?"

Nghĩ đến đây, trên mặt Diệp Phong cũng dần dần toát ra vẻ hưng phấn, sau đó trực tiếp hô lớn: "Giống, kích nổ, kéo về Thánh Địa!"

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó đừng có chơi như vậy chứ!"

"Ta sống sắp hơn vạn năm, từng nhìn thấy làm vườn, nuôi cỏ, nuôi cây, nuôi hài tử và nuôi Tiên Thú, đúng là chưa từng thấy ai nuôi

Thiên Đạo kiếp vân chơi!"

"Thiên Đạo kiếp vân, đó chính là hóa thân của Thiên Đạo ý chí, là cơn ác mộng của người tu luyện và Tiên Thú! ! !"

Thấy cảnh này, Đặng Vân cũng muốn điên rồi, hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại điên cuồng đến muốn xem Thiên Đạo kiếp vân như sủng vật nuôi, đây là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?

"Đặng Vân!"

"Không còn chuyện gì nữa rồi, chúng ta phải đi!"

"Bên trong cá tiên giới này có chứa Ngộ Thương Thạch và âm Dương Huyễn Đồng Thảo mà trước đó đã hứa sẽ cho ngươi, ngươi cầm lấy đi!"

"Sau này chúng ta có duyên thì sẽ gặp lại!"

Giao tiên giới cho Đặng Vân, sau đó Diệp Phong dẫn mọi người và hai thú đi vào vết nứt không gian mà Diệp Tiểu Kiếm vừa mới bổ ra.

"Ai!"

"Suy cho cùng là ta không có cái số đó!"

Nhìn thấy Diệp Phong biến mất trong vết nứt không gian, Đặng Vân cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó đưa mắt nhìn tiên giới trong tay mình sau đó tự lẩm bẩm: "Mặc dù không thể đi theo bên cạnh Diệp nhưng có Ngộ Thương Thạch Đệ Cửu Cảnh và Đệ Thập Cảnh với một lượng lớn âm Dương Huyễn Đồng Thảo thì cũng coi như là cho ta một cơ hội để đặt chân lên đỉnh phong!"

...

Bên ngoài Tinh Hồn Thánh Địa!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng một ngàn vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *1, ban thưởng Thạch Phá Truy Thiên Lôi *1000000."

Thạch Phá Truy Thiên Lôi: Một loại Tiên Khí sử dụng một lần đặc thù, khi sử dụng nó với người tu luyện và Tiên Thú thì có thể khóa chặt khí tức của đối phương, từ đó có thể tiến hành truy tung và công kích chính xác, mỗi một cái Thạch Phá Truy Thiên Lôi nổ tung thì lực lượng sinh ra đều có thể tùy tiện xóa bỏ một cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

? ? ?

Mẹ nó, cái này là một cái đại sát khí!

Hơn nữa còn thưởng cho ta một trăm vạn khỏa, nhìn khắp toàn bộ thượng giới, cho dù tính luôn cả Tiên Thú thì sợ là cũng không thể tìm ra đủ được một trăm vạn cường giả tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

Hiểu rõ tình huống của Thạch Phá Truy Thiên Lôi, sau đó Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình.

"Tiểu Bạch!"

"Năm đạo Thiên Đạo kiếp vân này có thể giao cho người khác khống chế hay không?"

Tạm thời không suy nghĩ thêm về một trăm vạn khỏa Thạch Phá Truy Thiên Lôi này nữa, Diệp Phong quay qua nhìn Diệp Tiểu Bạch lên tiếng hỏi thăm về vấn đề này.

"Chủ nhân!"

"Nó có trận nhãn, giống như đại trận mê cung này, chỉ cần có người kích hoạt lên trận nhãn thì có thể khống chế được năm đạo Thiên Đạo kiếp vân này!"

"Mà thông qua ta dò xét, bên trong mỗi một đạo Thiên Đạo kiếp vân đều đủ để bắn ra một trăm đạo Thiên Đạo lôi kiếp!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Bạch lập tức giải thích rõ cho hắn biết.

"Diệp trưởng lão, ngài về..."

Chương 753 - Ta ít đọc sách, ngươi đừng có chơi ta như vậy

Sau khi phát hiện Diệp Phong trở về, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng dùng tốc độ nhanh nhất từ ở trong đại trận mê cung vọt ra, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn.

Hắn hoàn toàn không ngờ được là lần này Diệp Phong ra ngoài, thoáng cái bắt trở lại mười lăm con thượng cổ thủ hộ Tiên Thú, nghĩ đến chuyện mình có thể thống lĩnh nhiều thượng cổ Tiên Thú thực lực kinh khủng như vậy trông cửa lớn thì sao có thể không khiến cho hắn hưng phấn cho được!

Nhưng mà không đợi hắn nói xong thì đã nhìn thấy năm đạo Thiên Đạo kiếp vân ở trên không trung, tình huống này khiến cho hắn choáng váng!

"Ngọc Quỷ trưởng lão!"

"Ngươi đi ra đúng lúc lắm!"

"Còn Kim Giáp Thử Yêu này cũng đem về để trông cửa lớn, đồng thời ta còn đem trở về năm đạo Thiên Đạo kiếp vân, bọn chúng đều đã bị trận pháp khống chế, bây giờ ta giao tất cả bọn chúng cho ngươi, nếu như có kẻ địch đến xâm phạm thì ngươi hoặc là thả Tiên Thú ra ngoài hoặc là thả Thiên Đạo kiếp vân ra ngoài bổ, tất cả dựa vào tâm trạng của người!"

Nhìn thấy Ngọc Quỷ trưởng lão đi từ bên trong đại trận mê cung ra, Diệp Phong cũng cười nói cho hắn biết tình huống này.

? ? ?

Thiên Đạo kiếp vân còn có thể bị trận pháp khống chế?

Ta ít đọc sách, ngươi cũng đừng có chơi ta!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trên mặt Ngọc Quỷ trưởng lão cũng lóe lên vẻ khó tin bởi vì tình huống này hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của hắn!

Trong sự hiểu biết của hắn, Thiên Đạo kiếp vân chính là Thiên Vương lão tử, ai có thể cưỡi trên người Thiên Vương lão tử đi ị được chứ!

Một lát sau!

"Diệp trưởng lão!"

"Ngài đi thong thả, những thượng cổ thủ hộ Tiên Thú và Thiên Đạo kiếp vân này ta sẽ quản lý tốt !"

"Có ta ở đây, nếu ai muốn công phá đại môn Tinh Hồn Thánh Địa chúng ta thì phải bước qua thi thể của ta trước đã!"

Kích hoạt trận nhãn khống chế Thiên Đạo kiếp vân, sau đó Ngọc Quỷ trưởng lão cũng thần tình kích động lên tiếng bảo đảm với Diệp Phong.

"Ngọc Quỷ trưởng lão!"

"Có ngươi thủ hộ đại môn Tinh Hồn Thánh Địa, ta yên tâm!"

Nghe được Ngọc Quỷ trưởng lão nói như vậy, Diệp Phong cũng cười lớn lên tiếng nói!

"Đúng rồi!"

"Gần đây Thánh Địa chúng ta xảy ra chuyện gì sao?"

"Lại để sư tôn của ta gấp gáp trở về xử lý như vậy?"

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó quay qua nhìn Ngọc Quỷ trưởng lão lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp trưởng lão!"

"Thật ra thì cũng không phải là chuyện lớn gì!"

"Chính là lão tông chủ cảm thấy đã đến lúc nên đi tiêu diệt Bồng Lai Tiên Đảo, Thái Hư Kiếm Tông và Thiên Vũ Tông cho nên mới gọi Thánh Chủ về."

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng lập

tức giải thích rõ cho hắn biết.

"Đúng!"

"Lúc trước vì thu chút lợi tức trước mà trực tiếp dời trống tất cả bảo vật của ba cái thế lực này!"

"Bây giờ đã qua lâu như vậy rồi, cũng đã đến lúc nên đi tiêu diệt bọn họ!"

Nghe được Ngọc Quỷ trưởng lão nói như vậy, Diệp Phong cũng khẽ gật đầu, không nói thêm gì nữa.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Thiên Hạc Tông có một cường giả tu vi Tiên Kiếp Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong sắp đi vào Thánh Địa, mục đích của đối phương là huyết tẩy Tinh Hồn Thánh Địa, một người cũng không để lại!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

Hả?

Tại sao Thiên Hạc Tông lại phái người đến huyết tẩy Thánh Địa?

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi: "Hệ thống, tại sao Thiên Hạc Tông này muốn huyết tẩy Thánh Địa?"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, một tin tức xa lạ cũng xuất hiện ở trong đầu Diệp Phong.

Một lát sau!

"Thú vị!"

"Đúng là thú vị!"

"Không ngờ được là Thiếu tông chủ Thái Hư Kiếm Tông Phùng Dương lại được cơ duyên lớn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường cách đây không lâu, do đó được tông chủ Thiên Hạc Tông xem trọng, cũng thu làm đệ tử thân truyền!"

Sau khi hiểu rõ được những tình huống này, khóe miệng Diệp Phong cũng nở một nụ cười lạnh, sau đó tự lẩm bẩm: "Thiên Hạc Tông này cũng coi như là chúa tể một phương ở Hỗn Loạn Hoang Vực, hơn nữa những người trong tông môn này cũng là hạng người tâm ngoan thủ lạt, nhưng những chuyện này cũng không có liên quan gì tới ta, nhưng mà bây giờ bọn họ muốn ra mặt cho Phùng Dương, thậm chí còn muốn huyết tẩy Tinh Hồn Thánh Địa ta, vậy thì chính là bọn họ tự tìm đường chết!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp lên tiếng nói với Diệp Tiểu Kiếm đang đứng bên cạnh: "Tiểu Kiếm, theo ta ra ngoài một chuyến!"

...

"Chủ nhân!"

"Chúng ta đi làm gì?"

Sau khi rời khỏi Thánh Địa, Diệp Tiểu Kiếm cũng mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm

"Có một kẻ địch đang chạy đến Thánh Địa chúng ta, hơn nữa còn muốn huyết tẩy Tinh Hồn Thánh Địa chúng ta!"

"Cho nên ta chuẩn bị ngăn chặn trước, trực tiếp đánh giết đối phương!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm hỏi thăm, Diệp Phong cũng kể sơ tình huống cho hắn nghe.

Trừng!

Nghe đến đây, trong nháy mắt Diệp Tiểu Kiếm cảm giác được tên nam tử ngoài hơn mười dặm, sau đó tràn đầy hưng phấn hỏi: "Chủ nhân, vậy thì một hồi để cho ta một kiếm chém hắn hay là dùng màu vảng kiếm cắt hắn thành thịt nát?"

"Không cần ngươi xuất thủ!"

"Ta chuẩn bị để tên đó cảm nhận cảm giác vui sướng khi bị mấy vạn khỏa Thạch Phá Truy Thiên Lôi điên cuồng đuổi theo!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm hỏi thăm, Diệp Phong lại mặt lộ vẻ hưng phấn nói ra phương pháp giải quyết của mình.

? ? ?

Không cần ta xuất thủ?

Vậy dẫn theo ta tới đây để làm gì?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Kiếm ngẩn ra tại chỗ, hóa ra hắn hưng phấn sớm?

"Tiểu Kiếm!"

"Lúc này có phải trong lòng của ngươi đang có rất nhiều nghi vấn hay không?"

"Có phải là ngươi rất muốn biết nếu như không cần ngươi động thủ nhưng tại sao còn phải dẫn theo ngươi tới đây hay không?"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm tràn đầy vẻ nghi hoặc, Diệp Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng hỏi.

"Chủ nhân!"

"Đúng là thuộc hạ đang muốn hỏi!"

Nghe được Diệp Phong nói ra nghi ngờ trong lòng mình, Diệp Tiểu Kiếm cũng trực tiếp thừa nhận.

"Bởi vì ta cần ngươi dẫn ta bay lên!"

Chương 754 - Thạch Khang bối rối, không coi trọng ta như vậy sao?

"Mặc dù 'cường địch' sắp đến này sẽ bị mấy vạn Thạch Phá Truy Thiên Lôi điền cuồng truy kích nhưng chắc chắn là ta không thể đuổi kịp hắn, vì có thể nhìn thấy hắn vui vẻ chạy loạn cho nên mới dẫn ngươi đi theo."

Lúc này, Diệp Phong nở một nụ cười, trực tiếp nói thẳng nguyên nhân.

? ? ?

Dẫn ta theo chính là vì muốn ta đưa ngươi bay lên?

Ngươi để cho một người thiếu mất một cánh tay làm chuyện này, ngươi cảm thấy thích hợp lắm hay sao?

Không phải dẫn thủ hộ Tiên Thú rác rưởi theo thì càng thích hợp hơn hay sao?

Nghe được Diệp Phong giải thích, Diệp Tiểu Kiếm cũng nở một nụ cười khổ, hắn rất muốn hỏi Diệp Phong một câu: "Thư thư phục phục ngồi trên lưng thủ hộ Tiên Thú không thơm sao?"

Ừm!

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Kiếm phát hiện được khí tức cường địch càng ngày càng gần, cũng vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng nhắc nhở Diệp Phong: "Chủ nhân, cường địch đó sắp qua tới đây!"

"Ngọa tào!"

"Ngươi còn diễn?"

"Chỉ là 'cường địch', ngươi còn diễn?"

Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc trên mặt của Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Phong cũng yên lặng dựng lên một ngón tay cái.

...

"Ai!"

"Một cái Thánh Địa nho nhỏ ở Đông Châu thôi mà còn muốn ta phải tự mình đi một chuyến, đúng là không thú vị chút nào!"

"Thời điểm này, ra ngoài tìm hai muội tử uống chút rượu, bàn chuyện nhân sinh một chút không hay hơn sao?"

Thạch Khang đang chạy đến Tinh Hồn Thánh Địa, lúc này cũng

cảm thấy không thú vị lên tiếng tự nói, dù sao hắn có tu vi kinh khủng Tiên Kiếp Cảnh nhất trọng đỉnh phong, không nói khoa trương một chút nào, hắn đến Đông Châu thì chính là tồn tại có thể đi ngang.

Hả?

Đúng lúc này, Thạch Khang chợt phát hiện phía trước có hai người ngăn cản đường đi của mình, tình huống này khiến cho trên mặt của hắn dần dần xuất hiện nụ cười khát máu, sau đó cũng không thèm nói nhảm chút nào, trực tiếp chém ra một kiếm kinh khủng thẳng tới chỗ hai người đối diện, định xóa bỏ hai người đó!

Một bên khác!

"Thú vị!"

"Một câu nói nhảm cũng không nói, vừa ra tay chính là sát chiêu chí mạng!"

"Không hổ là ác đồ đi ra từ Hỗn Loạn Hoang Vực!"

Nhìn thấy Thạch Khang đối diện vừa gặp mặt thì đã đánh ra một kiếm, Diệp Phong cũng cười lạnh tự nói.

"Chủ nhân!"

"Có cần ta chém ra một đạo kiếm khí mạnh gấp một trăm triệu lần trả lại hắn hay không!"

Lúc này, chú ý tới Diệp Phong có chút tức giận, Diệp Tiểu Kiếm cũng vội vàng lên tiếng nói.

"Không cần!"

"Ngươi bắt lấy đạo kiếm khí này cho ta, sau đó vui đùa ngay trước mặt của đối phương!"

"Ta muốn làm cho đối phương biết kiếm khí mạnh mẽ mà hắn vẫn lấy làm kiêu ngạo cũng chỉ là đồ chơi trong tay chúng ta mà thôi!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm đề nghị, Diệp Phong lại lắc đầu, sau đó

nói ra ý nghĩ của mình.

"Ngọa tào!"

"Kiếm khách cụt một tay đó là tình huống như thế nào?"

"Không chỉ bắt lấy kiếm khí kinh khủng mà ta chém ra, còn mẹ nó dùng kiếm khí mà ta vẫn lấy làm kiêu ngạo để tỉa lông chân?"

"Mẹ nó, này là xem thường ta đến mức nào?"

Khi Thạch Khang nhìn thấy kiếm khí mà mình vẫn lấy làm kiêu ngạo bị kiếm khách cụt một tay đối diện một tay nắm lấy, sau đó tỉa lông chân ở ngay trước mặt hắn thì cả người hắn đều muốn điên rồi!

"Tay không tiếp kiếm khí!"

"Hơn nữa còn có thể hoàn toàn khống chế được kiếm khí của ta!"

"Cho dù là cường giả cao hơn ta mấy đại cảnh giới cũng không thể nào nhẹ nhõm tùy ý làm được như vậy!"

Sau khi hết khiếp sợ, Thạch Khang có chút luống cuống!

Bây giờ hắn có thể khẳng định là kiếm khách cụt một tay đối diện đó có thực lực hơn xa mình nhiều, hắn hoàn toàn không ngờ được là hắn vừa mới đến Đông Châu mà hắn có thể tùy ý tung hoành thì lại đá vào một tấm sắt như vậy!

Bành!

"Đại nhân!"

"Vừa nãy là ta quá vô lý!"

"Hi vọng đại nhân đừng có trách tội, có thể tha cho ta một con đường sống hay không!"

Mà khiến cho Diệp Phong và Diệp Tiểu Kiếm cảm thấy bất ngờ chính là đối phương trực tiếp quỳ xuống trước mặt hai người, tốc độ nhận sợ này là hai người hiếm gặp!

"Chủ nhân!"

"Gia hỏa này không ra bài theo kịch bản, trực tiếp làm rối loạn kế hoạch của ngươi!"

Lúc này, Diệp Tiểu Kiếm cũng nhìn về phía Diệp Phong thấp giọng nói.

"Như vậy cũng không có ý nghĩa gì!"

"Nếu đã như vậy thì bắt đầu ném Thạch Phá Truy Thiên Lôi đi!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, lại nhìn Thạch Khang đối diện trực tiếp nhận sợ một chút, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ thất vọng lên tiếng nói.

"Chủ nhân!"

"Còn có một vấn đề, chính là 'cường địch' đối diện không biết uy lực của Thạch Phá Truy Thiên Lôi!"

"Nếu như hắn không trốn, chỉ sợ một cái Thạch Phá Truy Thiên Lôi là có thể trực tiếp nổ chết hắn!"

Nhìn thấy Diệp Phong lấy ra hai cái quả cầu màu đen lớn chừng quả đấm, Diệp Tiểu Kiếm cũng lên tiếng nhắc nhở, dù sao hắn nhớ trước đó Diệp Phong nói, muốn ném mấy vạn cái Thạch Phá Truy Thiên Lôi về phía đối phương!

"Ừm?"

"Đây đúng là một vấn đề!"

"Nếu như có đối tượng để thí nghiệm thì tốt!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nhắc nhở, Diệp Phong cũng khẽ nhíu mày tự nói.

...

Trong Tinh Hồn Thánh Địa!

Vẫn luôn chú ý đến tình huống bên chỗ Diệp Phong, hai người

Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch nghe được Diệp Phong nói như vậy thì trong mắt đều hiện lên một vòng tinh quang, mà khi hai người liếc nhau, trên mặt đều nở một nụ cười xấu xa!

"Mẹ nó!"

"Hai tên khốn kiếp các ngươi còn chưa hết đúng không!"

"Trước đó chủ nhân đã có chút bất mãn với ta, bây giờ khó khăn lắm mới có một cơ hội để biểu hiện mà hai tên khốn kiếp các người lại mẹ nó lừa ta nữa!"

Nhìn thấy hai người Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch trước khi đi lại dùng kết giới và trận pháp vây khốn mình lần nữa, Diệp Tiểu Cước cả người đều muốn nổ, hắn hoàn toàn không ngờ được là bây giờ là hai người này lại trở nên chó như vậy!

Một bên khác!

Hả?

Nhìn thấy hai cái vết nứt không gian bỗng nhiên xuất hiện ở trên không trung, Diệp Phong cũng toát ra vẻ nghi hoặc.

"Chủ nhân!"

"Ngươi cần đối tượng để thí nghiệm, Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch đưa tới cho ngươi!"

Ngay lúc Diệp Phong nghi hoặc, Diệp Tiểu Kiếm đang đứng bên cạnh giải thích.

Rống! Rống!

Chương 755 - Kiên trì được nửa nén hương, cái này mà gọi là cho ta cơ hội sống sót đó hả?

Theo Diệp Tiểu Kiếm vừa nói dứt câu, hai tiếng thú gào từ hai vết

nứt không gian truyền ra, ngay sau đó, hai con Tiên Thú tản ra khí tức khủng bố từ trong vết nứt không gian bay ra, mà trên mặt của bọn nó thì lộ ra vẻ hoảng sợ.

"Ngọa tào!"

"Tại sao ta cảm thấy khí tức này cũng không kém gì tông chủ?"

"Chẳng lẽ hai con Tiên Thú này là Tiên Thú kinh khủng có tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong?"

Phát hiện ra được khí tức uy áp kinh khủng này, Thạch Khang đến quỳ dưới đất cũng lộ ra vẻ vô cùng kinh hãi, mà chuyện khiến cho hắn cảm thấy càng sợ hãi hơn nữa chính là hắn phát hiện hai con tiên thú kinh khủng này trên mặt đều lộ ra vẻ hoảng sợ giống như là ở phía sau lưng của chúng nó có đại khủng bố gì đó, hắn không thể nào tưởng tượng được rốt cuộc là tồn tại như thế nào mới có thể khiến cho tiên thú mạnh mẽ như thế sợ hãi như thế!

"Chủ nhân!"

"Chúng ta đưa đối tượng thí nghiệm đến cho ngươi!"

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch cũng đi từ trong vết nứt không gian ra, sau đó tràn đầy hưng phấn nhìn về phía Diệp Phong la lớn.

? ? ?

Đối tượng thí nghiệm?

Có ý gì?

Nghe được Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch nói như vậy, cho dù là hai đại Tiên Thú khủng bố đang thấp thỏm lo âu hay là Thạch Khang đều cảm thấy khó hiểu.

"Không tệ!"

"Lại có hai con Tiên Thú xui xẻo để thử uy lực của Thạch Phá Truy Thiên Lôi!"

Nhìn hai con Tiên Thú kinh khủng xui xẻo ở trên không trung, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hưng phấn nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm đang đứng bên cạnh lên tiếng nói ra: "Tiểu Kiếm, cầm lấy Thạch Phá Truy Thiên Lôi, bắt đầu từ ngươi đi!"

Hả?

Nhìn Diệp Phong đưa tới hai viên Thạch Phá Truy Thiên Lôi, lại nhìn tay cụt của mình một chút, Diệp Tiểu Kiếm cũng nở một nụ cười khổ, hắn cảm thấy Diệp Phong đang chơi hắn nhưng mà hắn không có chứng cứ!

"À!"

"Suýt nữa quên mất, ngươi chỉ có một cánh tay!"

Đang lúc Diệp Tiểu Kiếm mọc cánh tay trái đã cụt ra được một nửa thì Diệp Phong bỗng nhiên nói một câu như vậy, sau đó ném hai viên Thạch Phá Truy Thiên Lôi trong tay cho hai người Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch.

Cái gì!

Làm gì đó!

Cánh tay trái của ta đã mọc ra được một nửa, sau đó lại không cần ta nữa?

Nhìn thấy Diệp Phong ném Thạch Phá Truy Thiên Lôi cho hai người Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch, Diệp Tiểu Kiếm đang đứng bên cạnh trực tiếp ngẩn ra tại chỗ, phải biết, dù là mới mọc ra một nửa nhưng nếu như bị Diệp Tiểu Đường nhìn thấy thì tuyệt đối sẽ kéo đứt nữa!

Đây là không giúp đỡ được còn bị tội?

"Kích nổ!"

Lúc này, Diệp Phong cũng không có chú ý tới tình huống của Diệp Tiểu Kiếm lúc này mà trực tiếp hô to với hai người Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch.

"Ngọa tào!"

"Mau trốn!"

"Sẽ chết thú!"

Nhìn Thạch Phá Truy Thiên Lôi bay tới chỗ mình, lúc này hai đại Tiên Thú khủng bố cũng cảm nhận được khí tức tử vong sau đó trên mặt lộ vẻ sợ hãi chạy trốn, nhưng mà khiến cho bọn chúng sụp đổ chính là Thạch Phá Truy Thiên Lôi mạng đến sợ hãi vô tận cho bọn chúng lại có thể truy tung, không cần biết chúng nó chạy trốn như thế nào đều không thể cắt đuôi Thạch Phá Truy Thiên Lôi sau lưng được!

Thời khắc này, bọn chúng đã hiểu được rốt cuộc đối tượng thí nghiệm là có ý gì, hóa ra chính là bắt chúng nó tới đây để kiểm tra uy lực của Thạch Phá Truy Thiên Lôi này!

Oanh! Oanh!

Rất nhanh, theo hai tiếng nổ đinh tai nhức óc vang lên, hai đại Tiên Thú khủng bố trực tiếp biến mất trong đám mây hình nấm sinh ra do nổ tung.

"Ngọa tào! ! !"

"Đây chính là hai con Tiên Thú kinh khủng tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Cho dù tông chủ đối mặt bọn chúng thì cũng không dám đắc tội, kết quả các ngươi nói nổ liền nổ?"

Quỳ trên mặt đất, Thạch Khang thấy cảnh này thì sợ đến hai con ngươi co rút lại, trong mắt tràn đầy vẻ sợ hãi.

Hô!

Sau khi tỉnh táo lại, Thạch Khang cũng thở dài ra một hơi, sau đó trên mặt lộ ra vẻ may mắn lẩm bẩm: "May mà ta không phải đối tượng thí nghiệm, nếu không thì chắc chắn sẽ chết còn thảm hơn chúng nó nữa!"

Một bên khác!

"Hệ thống!"

"Mấy vạn khỏa Thạch Phá Truy Thiên Lôi, nếu như chỉ dựa vào mấy người chúng ta thì sợ là còn chưa có ném xong thì Thạch Khang đó đã bị nổ chết!"

"Cho nên, để Diệp Nhất dẫn hơn mười vạn tên kim giáp hộ vệ ra giúp đỡ đi!"

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó ra lệnh cho hệ thống.

"Ngọa tào! ! !"

"Cái này, mẹ nó không phải là kim sắc truyền thuyết mà Hỗn Loạn Hoang Vực sợ hãi nhất hay sao!"

"Ta trêu chọc phải đại lão phía sau kim sắc truyền thuyết?"

Sau khi Thạch Khang nhìn thấy mười vạn tên đại quân kim giáp từ trong vết nứt không gian dài vài trăm mét đi ra, cả người hắn đều muốn nổ, không tự chủ được dùng hai tay lặng lẽ nắm chặt quần của mình!

Hả?

Làm gì?

Bọn họ muốn làm gì?

Trong tay mỗi người có một cái quả cầu đen kinh khủng, hơn nữa trên mặt đều lộ vẻ hưng phấn nhìn ta, không phải là bọn họ định ném nhiều quả cầu đen có uy lực kinh khủng như vậy tới chỗ ta đó chứ!

Chú ý tới mười vạn thành viên kim sắc truyền thuyết đối diện sau khi nhận lấy Thạch Phá Truy Thiên Lôi thì tất cả đều quay mặt qua nhìn mình, Thạch Khang luống cuống thật!

Nếu như mới nãy hắn không có chứng kiến được uy lực của Thạch

Phá Truy Thiên Lôi thì hắn cũng sẽ không có phản ứng gì quá lớn!

Nhưng hắn thấy được!

Hai con Tiên Thú kinh khủng trực tiếp 'oanh' một tiếng nổ tung không còn sót lại một chút gì ngay trước mặt hắn!

Một bên khác!

"Tất cả mọi người học theo ta!"

Lúc này, Diệp Phong cũng hô lớn một tiếng, sau đó dùng tay phải cầm Thạch Phá Truy Thiên Lôi thực hiện động tác ném bóng chày!

Học theo!

Mười vạn tên đại quân kim giáp sau khi thấy được thì cũng đều nhấc chân trái lên, thân thể hơi ngửa ra sau, tất cả đều đồng loạt làm ra động tác chuẩn bị ném bóng!

"Chờ một chút! ! !"

"Cho dù chết thì ta cũng muốn chết rõ ràng!"

Chương 756 - Kiên trì được nửa nén hương, cái này mà gọi là cho ta cơ hội sống sót đó hả? (2)

"Chẳng lẽ bởi vì trước đó ta vô cớ chém một đạo kiếm khí về phía các ngươi mà các ngươi muốn dùng trận thế kinh khủng như thế xoá bỏ ta hay sao?"

Lúc này, Thạch Khang cũng thần sắc sợ hãi nhìn về phía Diệp Phong hô to lên.

"Dĩ nhiên không phải!"

"Quên tự giới thiệu mình!"

"Ta là Thánh tử của Tinh Hồn Thánh Địa, lần này ngươi đến đây là

muốn huyết tẩy Tinh Hồn Thánh Địa ta, mà ta thân là Thánh tử, không nên giết ngươi sao?"

Nói đến đây, Diệp Phong bỗng nhiên có chút suy tư sau đó tiếp tục nói: "Nhưng mà đừng nói ta không cho ngươi cơ hội sống sót, chỉ cần ngươi có thể kiên trì nửa nén hương dưới sự truy đuổi của mười vạn cái Thạch Phá Truy Thiên Lôi, vậy ta sẽ bỏ qua cho ngươi!"

? ? ?

Đây là cho ta cơ hội sống sót?

Hai con Tiên Thú kinh khủng có tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đó đều không thể kiên trì mười cái cái rắm, ngươi kêu ta kiên trì nửa nén hương?

Chơi hả?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Thạch Khang muốn điên rồi, đồng thời hắn cũng bởi vì biết được thân phận của Diệp Phong mà cảm thấy cực kỳ chấn kinh và sợ hãi, bởi vì hoàn toàn không giống như tin tức mà hắn lấy được!

Đã nói là một cái Thánh Địa nhỏ có thể tùy ý xoá bỏ, kết quả mẹ nó Thánh tử người ta là đại lão phía sau kim sắc truyền thuyết, cái này đâu phải là đến đồ sát, mẹ nó, đến để chịu chết thì đúng hơn!

"Bắt đầu ném!"

Lúc này, Diệp Phong không có để ý đến suy nghĩ trong lòng của Thạch Khang mà trực tiếp ra lệnh tấn công cho mười vạn tên kim giáp hộ vệ.

"Đi mẹ nó !"

"Dù không kiên trì được nửa nén hương thì cũng phải liều mạng một phen!"

"Hơn nữa còn phải lập tức thông báo tin tức này cho tông chủ mới được!"

Nhìn thấy mười vạn quả cầu đen lớn chừng quả đấm giống như mưa đen phô thiên cái địa bay tới chỗ mình, Thạch Khang cũng nhanh chóng đứng lên, sau đó trực tiếp dốc hết toàn lực hướng chạy trốn đến nơi xa, đồng thời hắn cũng lập tức lấy Truyền âm Thạch từ trong ngực ra liên hệ với tông chủ Thiên Hạc Tông Trần Nhất Hải.

"Làm gì?"

"Hai tên khốn kiếp các ngươi xem ta là cái gì chứ?"

Khi Thạch Khang đang nhanh chóng chạy trốn tới nơi xa, hai người Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch liếc nhau, sau đó trực tiếp xem Diệp Tiểu Kiếm như cáng cứu thương hình người giơ lên, một người phụ trách giơ đầu Diệp Tiểu Kiếm, một người phụ trách giơ hai chân Diệp Tiểu Kiếm!

"Chủ nhân!"

"Mau lên đây ngồi!"

"Chúng ta lập tức đuổi theo!"

Lúc này, Diệp Tiểu Hắc cũng nhìn về phía Diệp Phong đang đứng bên cạnh nhìn đến choáng váng lên tiếng thúc giục .

"Cái này. . . như vậy được không?"

Nhìn Diệp Tiểu Kiếm biến thành cáng cứu thương hình người, Diệp Phong cũng gượng cười hỏi thăm, hắn hoàn toàn không ngờ được là hai người Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch chơi hoa dạng như vậy!

Bành!

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Bạch nắm lấy hai chân Diệp Tiểu Kiếm cũng dùng chân đá tiểu huynh đệ của Diệp Tiểu Kiếm một chút, sau đó hạ giọng nhắc nhở: "Ngươi phản ứng một chút đi, làm sao, chủ nhân ngồi ở trên người của ngươi ngươi không vui hay sao?"

"Mẹ nó!"

"Nói chuyện thì cứ nói đi, mẹ nó ngươi động tới huynh đệ của ta là ý gì?"

"Lẽ nào ngươi cho rằng thực lực của ngươi mạnh hơn ta một chút là ngươi muốn làm gì ta thì làm hay sao?"

Nghe được Diệp Tiểu Bạch nói như vậy, Diệp Tiểu Kiếm trong lòng chửi ầm lên nhưng nghĩ tới chuyện mình đã rớt vào trong hố, cuối cùng cũng phải chấp nhận số phận trên mặt nở một nụ cười nhìn về phía Diệp Phong la lớn: "Chủ nhân, đi lên nhanh một chút đi, ngươi có thể ngồi trên người của thuộc hạ đó là vinh hạnh của thuộc hạ!"

...

Một bên khác!

"Ha ha ha!"

"Thạch Khang, nếu như ngươi đã liên hệ với ta không có gì bất ngờ xảy ra thì ngươi đã tiêu diệt cái Thánh Địa nhỏ đó rồi đúng không!"

"Đúng rồi, có phải là trước khi chết thì những sâu kiến đó quỳ xuống trước mặt ngươi sau đó khóc lóc cầu xin tha mạng hay không!"

Kích hoạt Truyền âm Thạch, tiếng cười to của tông chủ Thiên Hạc Tông Trần Nhất Hải lập tức vang lên ở trong đầu Thạch Khang.

? ? ?

Không có gì bất ngờ xảy ra?

Mẹ nó, xảy ra chuyện ngoài ý muốn thật!

Lúc sắp chết, quỳ xuống, khóc xin tha mạng?

Mẹ nó, ngươi đang nói ta đúng không!

Nghe được Trần Nhất Hải nói như vậy, trong nháy mắt trên mặt Thạch Khang cũng treo đầy hắc tuyến, sau đó trực tiếp nói ra:

"Tông chủ, xảy ra chuyện ngoài ý muốn, ta không chỉ không thể diệt 'Thánh Địa nhỏ' đó mà bây giờ còn bị điên cuồng đuổi giết thậm chí có thể chết đi bất cứ lúc nào!"

Thiên Hạc Tông, bên trong đại điện!

"Ừm?"

"Xảy ra chuyện ngoài ý muốn, Thạch Khang còn đang bị đuổi giết, thậm chí có thể chết đi bất cứ lúc nào?"

Nghe được Thạch Khang nói như vậy, Trần Nhất Hải cũng tỏ vẻ giật mình, hắn không thể hiểu được, Thạch Khang có tu vi Tiên Kiếp Cảnh nhất trọng đỉnh phong thì tại sao lại tao ngộ nguy hiểm trí mạng ở Đông Châu nho nhỏ!

"Thạch Khang!"

"Nếu như ngươi còn có thời gian và tinh lực dùng Truyền âm Thạch để liên hệ ta thì chứng minh rằng tình cảnh hiện tại của ngươi còn chưa tới mức nguy hiểm lắm!"

"Ngươi nói với ta trước, rốt cuộc là người nào đang đuổi theo giết ngươi?"

Sau khi tỉnh táo lại, Trần Nhất Hải cũng lập tức lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Thần mẹ nó tình cảnh còn không tới mức mức nguy hiểm lắm?

Bây giờ ta đang bốc lên nguy hiểm tính mạng thông gió cho... không phải, là truyền lại tin tức cho ngươi!

Nghe được Trần Nhất Hải nói như vậy, Thạch Khang tức giận, thậm chí bây giờ hắn chỉ hận không thể thay đổi thân phận của hai người một chút để cho đối phương cũng cảm nhận tình cảnh không tính là quá nguy hiểm lắm này!

"Tông chủ!"

"Ta, trước mắt ta đang bị mấy vạn quả cầu đen điền cuồng truy

kích!"

"Toàn bộ những quả cầu đen này đều là một loại Tiên Khí đặc thù có thể nổ tung có thể truy tung, một quả thì có thể nổ chết một con Tiên Thú tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, mà bây giờ ta lại một mình đối mặt mấy vạn quả, một khi bị đuổi kịp đối sẽ bị nổ đến ngay cả một chút cặn bã cũng không thể để lại!"

Chương 757 - Thạch Khang, ngươi đang đùa với ta có đúng không

Bình phục tâm tình lại một chút, sau đó Thạch Khang cũng tranh thủ nói ra tình huống bên này.

"Thạch Khang! !"

"Đừng làm rộn!"

"Có phải ngươi đã diệt cái Thánh Địa đó, sau đó ở trên đường trở về cảm thấy nhàm chán cho nên mới nói đùa với ta đúng hay không?"

"Nếu không, Tiên Khí đặc thù cấp bậc như vậy cho dù chỉ là một quả cũng sẽ trở thành trấn tông chi bảo, làm gì có người đem mấy vạn quả Tiên Khí đặc thù cấp bậc như vậy dùng ở trên người của ngươi, thực lực của ngươi như thế nào chẳng lẽ ngươi còn không biết hay sao, cho dù là bại gia tử cũng sẽ không làm ra được chuyện như vậy!"

Nhưng mà khi Trần Nhất Hải nghe được Thạch Khang nói ra những lời này thì vẻ khẩn trương ở trên mặt dần dần biến mất sau đó nói ra ý nghĩ trong lòng mình, bây giờ hắn đã cho rằng Thạch Khang đang nói đùa với hắn!

? ? ?

Thần mẹ nó nói đùa với ngươi?

Ta bị mấy vạn quả Tiên Khí đặc thù cấp bậc như thế điên cuồng truy kích thật!

Về phần tại sao đối phương muốn dùng nhiều đại sát khí như vậy để đối phó một đồ rác rưởi Tiên Kiếp Cảnh nhất trọng đỉnh phong như ta, mẹ nó ta làm sao mà biết được cơ chứ!

Nghe được Trần Nhất Hải nói như vậy, Thạch Khang muốn tức nổ tung!

Liên tiếp bị hiểu lầm đã dần dần khiến cho tâm thái Thạch Khang trở nên vặn vẹo!

"Được!"

"Nếu như ngươi đã không tin thì ta sẽ thương lượng với vị thiếu gia đó một chút xem có thể để cho ngươi cũng tự mình tới cảm nhận một phen được hay không!"

Lúc này, Thạch Khang cũng sinh ra một ý nghĩ cực kỳ điên cuồng, dù sao đều phải chết, nếu như đã bị hiểu lầm, vậy thì còn không bằng kéo một người nữa chết theo, chớ nói chi là nếu như không phải đối phương lệnh cho hắn đến đây làm việc này thì hắn đâu có gặp phải kiếp nạn này!

Một bên khác!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Thạch Khang liên tiếp bị tông chủ Thiên Hạc Tông hiểu lầm, lúc này muốn cho tông chủ Thiên Hạc Tông cũng tới tự mình cảm nhận cảm giác bị mười vạn quả Thạch Phá Truy Thiên Lôi điền cuồng truy kích một chút, hơn nữa hắn sẽ lập tức nói ra yêu cầu này với túc chủ!"

Lúc này, giọng nói của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Ừm?"

"Thạch Khang này đúng là người tốt!"

"Trong lúc hưởng thụ niềm vui sướng mà còn nghĩ đến chuyện chia sẻ nó cho người khác!"

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cũng nở một nụ cười, sau đó trực tiếp nói với hai người Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu

Bạch đang nâng Diệp Tiểu Kiếm lên: "Tăng thêm tốc độ, đuổi kịp Thạch Khang đó, ta muốn thương lượng với hắn một chút, xem phải làm như thế nào mới có thể chia sẻ niềm vui sướng cho người khác!"

Một lát sau!

"Thạch Khang!"

"Ngươi không cần nói gì cả!"

"Bây giờ người chỉ cần trả lời ta là có phải ngươi muốn đem tông chủ Thiên Hạc Tông Trần Nhất Hải tới, sau đó cùng ngươi hưởng thụ cảm giác vui sướng khi bị mười vạn quả Thạch Phá Truy Thiên Lôi điên cuồng đuổi theo đúng không!"

Sau khi đuổi kịp Thạch Khang, không đợi Thạch Khang nói chuyện, Diệp Phong lập tức lên tiếng nói ra ý nghĩ trong lòng của đối phương trước.

"Ngọa tào!"

"Không phải đâu!"

"Gia hỏa này không chỉ tinh thông cướp bóc chi thuật mà còn mẹ nó tinh thông tính toán chi thuật?"

"Thậm chí ngay cả ý nghĩ trong lòng của ta mà cũng biết được!"

Đang chuẩn bị nói ra ý nghĩ này, Thạch Khang nghe được Diệp Phong nói như vậy thì cả người đều bị kinh hãi, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Chẳng trách đối phương có thể bồi dưỡng ra được một đại quân cướp bóc cực kỳ kinh khủng như kim sắc truyền thuyết, người ta có bản lĩnh thật!"

"Thiếu gia!"

"Ta muốn!"

Rất nhanh, Thạch Khang cắn răng, nói thẳng ra quyết định trong lòng!

"Ha ha ha!"

"Thạch Khang, tại sao tiểu tử ngươi không nói chuyện?"

"Có phải là bị ta đoán trúng rồi hay không?"

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy đắc ý của Trần Nhất Hải vang lên trong đầu của Thạch Khang!

"Tông chủ!"

"Ngươi đoán sai hết!"

"Vì có thể để ngươi tin tưởng những gì mà ta nói, ngươi có thể lập tức tự mình cảm nhận một chút xem tình cảnh không tới mức nguy hiểm lắm của ta bây giờ là như thế nào!"

Nghe được giọng nói tràn đầy đắc ý của Trần Nhất Hải, Thạch Khang cũng nở nụ cười lạnh, sau khi nói xong lời này thì trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch.

"Diệp Nhất!"

"Bên trong cái tiên giới này chứa mười vạn quả Thạch Phá Truy Thiên Lôi, lập tức chia cho mười vạn đại quân kim giáp, để bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, mục tiêu số hai sắp xuất hiện!"

"Tiểu Hắc!"

"Trực tiếp bắt tông chủ Thiên Hạc Tông Trần Nhất Hải đó tới đây đi!"

Lúc này, Diệp Phong cũng đưa ra một loạt mệnh lệnh!

Thiên Hạc Tông, bên trong đại điện!

"Có ý gì?"

"Cái gì gọi là ta lập tức có thể tự mình cảm nhận tình cảnh của hắn bây giờ?"

"Rốt cuộc Thạch Khang này đang nói cái gì!"

Nhìn Truyền âm Thạch đã không có phản ứng trong tay, nghĩ tới câu nói cuối cùng của Thạch Khang, Trần Nhất Hải cũng tỏ vẻ không hiểu, bởi vì hắn hoàn toàn không hiểu tên đó nói như vậy rốt cuộc là ý gì!

Mà trong lúc Trần Nhất Hải còn đang nghi ngờ Thạch Khang nói những lời đó là có ý gì thì một khe hở không gian lại lặng yên không tiếng động xuất hiện ở phía sau hắn.

Xoát!

Hình như đã nhận ra cái gì, Trần Nhất Hải cũng đột nhiên quay đầu nhìn ra sau lưng, khi hắn phát hiện không biết lúc nào sau lưng xuất hiện một khe hở không gian quỷ dị thì sắc mặt cũng đột nhiên thay đổi, sau đó nhanh chóng lui về sau!

Nhưng mà khi Trần Nhất Hải phát hiện vết nứt không gian đó lại điên cuồng đuổi theo hắn khi hắn lui về sau thì trên mặt của hắn cũng xuất hiện vẻ vô cùng hoảng sợ!

"Chuyện này, rốt cuộc đó là cái gì!"

Luống cuống!

Lúc này Trần Nhất Hải luống cuống thật, hắn hoàn toàn không biết rốt cuộc bên trong cái vết nứt không gian bỗng nhiên xuất hiện này ẩn giấu hung hiểm gì!

"Chủ nhân đã chuẩn bị đại lễ cho ngươi!"

"Bây giờ đi theo ta đi!"

Ngay lúc Trần Nhất Hải thấp thỏm lo âu, một giọng nói tràn đầy trêu tức từ trong vết nứt không gian vọng ra, sau đó một cánh tay đột nhiên duỗi ra từ bên trong, trực tiếp bắt Trần Nhất Hải đi vào!

...

Chương 758 - Các ngươi đều bị bệnh tâm thần đúng hay không, rảnh rỗi không có chuyện gì làm chặt chân của ta để làm gì?

"Xảy ra chuyện gì?"

"Đây là đâu?"

"Ai bắt ta tới đây?"

Sau khi Trần Nhất Hải từ vết nứt không gian đi ra ngoài, cả người đều ở trong trạng thái bối rối không biết chuyện gì đã xảy ra.

"Mục tiêu số hai xuất hiện!"

"Kích nổ!"

Không đợi Trần Nhất Hải kịp phản ứng lại, giọng nói tràn đầy hưng phấn của Diệp Phong đã vang lên từ chỗ không xa, mà theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, mười vạn tên đại quân kim giáp cũng động tác chỉnh tề ném Thạch Phá Truy Thiên Lôi tới chỗ Trần Nhất Hải.

"Ngọa tào!"

"Quả cầu đen phô thiên cái địa!"

"Mỗi một quả cầu đen đều mang đến cho ta một cảm giác cực kỳ nguy hiểm, đây là tiết tấu muốn chết hay sao?"

Nghe được giọng nói của Diệp Phong vang lên, sau khi tỉnh táo lại Trần Nhất Hải cũng nhìn về phía Diệp Phong, khi hắn nhìn thấy mười vạn tên đại quân kim giáp ném ra Thạch Phá Truy Thiên Lôi trong tay, nhìn mười vạn quả Thạch Phá Truy Thiên Lôi giống như mưa đen phô thiên cái địa bắn thẳng đến chỗ mình, cả người bị hù cho ngẩn ra tại chỗ.

"Tông chủ!"

"Đừng có đứng ngây ra đó!"

"Mau trốn, nếu như bị bất cứ một quả Thạch Phá Truy Thiên Lôi nào đụng đến, cho dù là ngươi có tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thì cũng sẽ bị nổ chết!"

Trong lúc Trần Nhất Hải còn đang ngây người, giọng nói của Thạch Khang bỗng nhiên vang lên từ nơi không xa.

"Ngọa tào!"

"Thạch Khang, cái tên này bị mười vạn quả cầu đen điên cuồng truy kích thật!"

Nghe được Thạch Khang nói như vậy, Trần Nhất Hải cũng quay đầu lại nhìn, khi hắn nhìn thấy Thạch Khang đang bị lít nha lít nhít quả cầu đen điên cuồng đuổi theo thì trên mặt cũng lộ ra vẻ kinh hãi.

Bốp!

Nghĩ đến đây, Trần Nhất Hải đột nhiên cho mình một bạt tai, sau đó mắng thầm: "Mẹ nó, bây giờ là lúc nào rồi, ta còn ở đây sợ hãi thán phục, bây giờ phải tranh thủ trốn, nếu không sẽ bị nổ chết thật!"

Một lát sau!

"Tông chủ!"

"Bây giờ ngươi còn cảm thấy là ta đang trêu chọc ngươi hay không?"

"Bây giờ ngươi còn cảm thấy tình cảnh này còn không tính là quá mức nguy hiểm hay không?"

"Nếu không phải ta cầu vị đại thiếu đó bắt ngươi tới đây, ngươi hoàn toàn không có cơ hội hưởng thụ được cảm giác vui sướng khi thi chạy với tử vong!"

Lúc này, Thạch Khang đang chạy trốn cũng quay qua nhìn Trần Nhất Hải tràn đầy vẻ tuyệt vọng bên cạnh lên tiếng nói.

Hả?

Thần mẹ nó hưởng cảm giác vui sướng khi thi chạy với tử vong?

Cũng bởi vì ta không tin những gì mà ngươi nói, sau đó ngươi lập tức cầu đối phương bắt ta tới tự mình cảm nhận một chút?

Mặc dù ngươi là người nhưng mà chuyện mà ngươi làm rất là chó ngươi có biết không!

Nghe được Thạch Khang nói như vậy, Trần Nhất Hải cả người đều muốn điên rồi, hắn hoàn toàn không ngờ được là nguyên nhân mình bị bắt tới lại chính là vì không có tin tưởng những gì mà Thạch Khang nói!

"Tông chủ!"

"Có phải ngươi không có chú ý tới những người vừa ném quả cầu đen đó hay không?"

"Mẹ nó đó là kim sắc truyền thuyết a!"

"Mà đại lão đứng sau kim sắc truyền thuyết mẹ nó là Thánh tử của Tinh Hồn Thánh Địa!"

"Chúng ta bị cái tên khốn kiếp Phùng Dương đó hố chết!"

Lúc này, Thạch Khang cũng nói ra một tin tức khiến cho tâm thần Trần Nhất Hải rung mạnh nữa!

Một bên khác!

"Hệ thống!"

"Ta thấy hai người bọn họ nói chuyện rất vui vẻ!"

"Bọn họ không muốn gọi mấy người nữa tới cùng nhau hưởng thụ hay sao?"

Nghĩ đến trong tay mình còn thừa lại tám mươi vạn quả Thạch Phá Truy Thiên Lôi, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ mong đợi lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Túc chủ, bây giờ bọn họ rất muốn bắt Phùng Dương tới, bọn họ cho là mình sẽ gặp kiếp nạn này đều là do bị Phùng Dương hại!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, hệ thống cũng lập tức đáp lại.

"Phùng Dương?"

"Thiếu tông chủ Thái Hư Kiếm Tông sao?"

"Dù sao sớm muộn gì cũng phải làm thịt đối phương, vậy thì giải quyết một lần một đi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía Diệp Tiểu Hắc lên tiếng nói ra: "Tiểu Hắc, bắt Phùng Dương của Thiên Hạc Tông tới!"

...

"Thạch Khang!"

"Mới nãy ngươi cầu vị đại thiếu đó như thế nào?"

"Chúng ta có thể chết nhưng nhất định phải kéo cái tên tiểu khốn kiếp Phùng Dương đó theo mới được!"

"Nếu không thì chúng ta chết quá mẹ nó biệt khuất!"

Hiểu rõ được tất cả tình huống, Trần Nhất Hải cũng nhìn về phía Thạch Khang lên tiếng hỏi thăm, hắn hoàn toàn không ngờ được là cũng bởi vì thu Phùng Dương làm đệ tử thân truyền mà mình phải mất mạng!

"Tông chủ!"

"Vị đại thiếu đó rất không đơn giản, hắn tinh thông thiên toán chi thuật!"

"Bên này chúng ta thương thảo xong, bên kia hắn là hắn đã biết!"

"Cho nên không có gì bất ngờ xảy ra thì tên tiểu khốn kiếp Phùng Dương đó chẳng mấy chốc sẽ bị bắt tới đây!"

Nghe được Trần Nhất Hải hỏi thăm mình, Thạch Khang cũng giải

thích rõ cho hắn biết.

...

Một lát sau!

"Ngọa tào!"

"Sư tôn, đây là tình huống như thế nào!"

"Mẹ nó bây giờ ta rất hốt hoảng!"

Mơ mơ hồ hồ bị bắt tới, Phùng Dương nhìn thấy lít nha lít nhít Thạch Phá Truy Thiên Lôi sau lưng đang bắn thẳng tới chỗ mình thì trên mặt cũng lộ ra vẻ hoảng sợ quay qua nhìn Trần Nhất Hải bên cạnh hô to lên.

Phốc phốc!

Theo một tiếng động khác thường vang lên, một cái chân của Phùng Dương bị Trần Nhất Hải dùng chiến đao chặt đứt!

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Sư tôn không cứu ta còn chưa tính, còn mẹ nó chặt đứt một cái chân của ta là ý gì?

Bối rối!

Nhìn mình bị chặt đứt một cái chân, Phùng Dương cả người đều bối rối!

Phốc phốc!

Không đợi Phùng Dương kịp phản ứng, một bên khác Thạch Khang cũng dùng trường kiếm trong tay cũng chặt đứt một cái chân khác của hắn.

? ? ?

Mẹ nó, các ngươi đều bị bệnh tâm thần hết rồi hay sao!

Rảnh rỗi không có việc gì làm chặt chân ta chơi?

Nhìn thấy hai chân mình bị chặt, Phùng Dương cả người đều choáng váng!

Mơ mơ hồ hồ bị vồ tới!

Mơ mơ hồ hồ bị chặt đứt hai chân!

Mẹ nó ta đào mộ tổ của các ngươi hay là đoạt vợ của các ngươi?

Chương 759 - Đừng giúp ta, xin ngươi hãy để cho ta trực tiếp chết đi

Sau khi tỉnh táo lại, Phùng Dương cũng nhìn về phía Trần Nhất Hải và Thạch Khang đã bay đến trước mặt mình lên tiếng hỏi thăm: "Sư tôn, Thạch chấp sự, các ngươi chặt ta chân làm gì?"

Cách đó không xa!

"Chủ nhân!"

"Không có gì bất ngờ xảy ra thì Phùng Dương này chết chắc rồi!"

"Nếu không ta qua đó giúp hắn mọc ra hai chân mới được không?"

Thấy cảnh này, Diệp Tiểu Kiếm cũng nhìn Diệp Phong đang ngồi trên lưng mình đưa ra một lời đề nghị.

Hả?

Giúp hắn mọc ra hai chân mới?

Nghe được lời đề nghị của Diệp Tiểu Kiếm, lại nhìn Phùng Dương sắp bị mười vạn quả Thạch Phá Truy Thiên Lôi đuổi kịp cách đó không xa một chút, Diệp Phong cũng khẽ gật đầu, sau đó lên tiếng nói ra: "Đi thôi, hắn mới là kẻ cầm đầu, không thể để cho hắn chết dễ dàng như vậy!"

Một bên khác!

"Chặt chân ngươi làm gì?"

"Bây giờ tại sao hai chúng ta sẽ gặp kiếp nạn này, trong lòng ngươi không biết hay sao?"

"Nếu không phải tại ngươi thì sao hai chúng ta sẽ thảm như vậy?"

Nghe được Phùng Dương hỏi thăm mình, Trần Nhất Hải cũng cố nén lửa giận trong lòng mắng lớn lên.

? ? ?

Các ngươi bị kiếp nạn này có liên quan mẹ gì tới ta?

Chỉ bởi vì ngươi là sư tôn ta thì có thể tùy tiện đổ tội cho ta như thế?

Nghe được Trần Nhất Hải nói như vậy, trong nháy mắt Phùng Dương cũng bị tức nổ, dù sao hắn hoàn toàn không nghĩ ra bây giờ phải trải qua nguy cơ sinh tử hoàn toàn là vì hắn muốn trả thù Tinh Hồn Thánh Địa!

"Ừm?"

"Ngươi, ngươi là ai!"

Đúng lúc này, khi Phùng Dương nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt mình thì cũng bị giật nảy mình, sau đó lên tiếng hỏi thăm.

"Đừng hỏi!"

"Ta chính là người đến giúp ngươi!"

Nói xong, Diệp Tiểu Kiếm cũng không nói thêm gì nữa, trực tiếp đặt tay phải lên trên người Phùng Dương, sau đó lợi dụng lực lượng của mình trợ giúp Phùng Dương nhanh chóng mọc ra hai cái chân mới!

"Đi thôi!"

"Tiếp tục chạy trốn với bọn họ đi!"

Ngay sau đó, Diệp Tiểu Kiếm nắm lấy cổ áo Phùng Dương tiện tay quăng ra, ném Phùng Dương tới phía trước Trần Nhất Hải và Thạch Khang.

"Người tốt!"

"Cảm ơn!"

Cảm nhận được mình có được hai chân mới tinh, Phùng Dương cũng kích động quay đầu nhìn lại Diệp Tiểu Kiếm sau lưng lên tiếng hô to, dù sao nếu như không có Diệp Tiểu Kiếm trợ giúp thì sợ là bây giờ hắn lúc đã bị mười vạn quả Thạch Phá Truy Thiên Lôi phía sau đuổi kịp!

"Sư tôn!"

"Ta vẫn chưa hiểu rõ người nói như vậy là có ý gì..."

Cảm tạ xong, Phùng Dương cũng nhìn về phía Trần Nhất Hải lên tiếng hỏi thăm, bởi vì hắn cũng không muốn vô duyên vô cớ gánh tội như thế, nhưng mà không đợi hắn nói xong thì Trần Nhất Hải tràn ngập lửa giận lại giơ chiến đao trong tay lên lần nữa.

Phốc phốc!

Phốc phốc!

Theo hai tiếng động khác thường vang lên, hai chân vừa mọc ra của Phùng Dương lại bị Trần Nhất Hải và Thạch Khang chặt đứt lần nữa!

? ? ?

Làm gì?

Các ngươi chặt tới nghiện rồi đúng không?

Các ngươi có biết là ta đau như thế nào hay không?

Nhìn thấy hai chân của mình bị chém đứt lần nữa, Phùng Dương cảm thấy cả người đều muốn điên rồi, đồng thời đau đớn trên hai chân truyền đến cũng làm cho sắc mặt của hắn trở nên khó coi,

nếu như biết trước phải trải qua hai lần thống khổ thì hắn thà rằng không cần mọc ra hai chân mới!

"Đừng sợ!"

"Ta tới giúp ngươi!"

"Nếu như bọn họ dám liên tục chặt, vậy ta ta sẽ liên tục giúp ngươi khôi phục hai chân!"

"Ta cũng muốn xem xem là bọn họ không cầm nổi đao kiếm trong tay trước hay là ta hao hết lực lượng trong cơ thể trước!"

Đúng lúc này, giọng nói của giống như của ma quỷ của Diệp Tiểu Kiếm lại bỗng nhiên vang lên bên tai Phùng Dương.

"Đại nhân!"

"Đừng, đừng giúp ta!"

"Để cho ta trực tiếp chết đi đi, ngươi làm như vậy thì có thể nói ta chính là sống không bằng chết!"

Lúc này, Phùng Dương cũng vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm lên tiếng cầu khẩn.

Nhưng mà Diệp Tiểu Kiếm lại hoàn toàn không quan tâm đến lời cầu khẩn của Phùng Dương mà giúp đối phương mọc ra hai chân mới tinh lần nữa, sau đó lại ném Phùng Dương tới bên cạnh Trần Nhất Hải và Thạch Khang.

Cách đó không xa!

"Không thể không nói, Tiểu Kiếm làm như vậy có chút tư tâm!"

"Nếu không thì hắn cũng sẽ không chia sẻ niềm vui sướng của mình cho Phùng Dương đó!"

Lúc này, nhìn cách đó không xa Diệp Tiểu Kiếm đang giúp Phùng Dương mọc ra hai chân lần nữa, Diệp Tiểu Hắc cũng nói ra ý nghĩ của mình.

"Đúng vậy!"

"Đường tỷ mang tới niềm vui sướng cho Tiểu Kiếm, bây giờ rốt cuộc hắn cũng chia sẻ nó cho người khác!"

"Phải nói là Phùng Dương này quá hạnh phúc rồi!"

Nghe được Diệp Tiểu Hắc nói như vậy, Diệp Tiểu Bạch cũng lên tiếng nói hùa theo.

"Chờ một chút!"

"Hắc ca, có phải chúng ta đã quên chuyện gì rồi hay không?"

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Bạch bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó vội vàng nhìn về phía Diệp Tiểu Hắc lên tiếng hỏi thăm.

...

"Ngọa tào!"

"Có phải là hai người Tiểu Hắc và Tiểu Bạch này xem quá nhập thần rồi hay không!"

"Tiểu Kiếm đi giúp Phùng Dương mọc chân, hai người các ngươi cũng mẹ nó không thể nâng không khí mà chạy như thế chứ!"

Lúc này, đã rơi xuống mặt đất, Diệp Phong nhìn đám người đã triệt để mất đi bóng dáng, mặt xạm lại mắng lớn lên.

"Chủ nhân!"

"Chúng ta tới!"

Vừa mới mắng xong, hai người Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch cũng nhanh chóng từ đằng xa bay trở về, khi thấy Diệp Phong dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía bọn họ thì trên mặt của bọn họ đều lộ ra vẻ xấu hổ.

Một lát sau!

"Tông chủ!"

"Kiếm khách cụt một tay đó là ma quỷ có đúng không!"

"Mẹ nó ta sắp không chém nổi nữa rồi nhưng hắn vẫn còn giúp Phùng Dương khôi phục hai chân!"

"Nói thật, mặc dù ta cực kỳ thống hận Phùng Dương nhưng không thể không nói, bây giờ hắn thật là thảm!"

Đã chặt đứt chân Phùng Dương mấy ngàn lần, trên mặt Thạch Khang cũng lộ ra vẻ hoảng sợ quay qua nhìn Trần Nhất Hải nói ra ý nghĩ trong lòng mình lúc này.

"Bây giờ ta đã không quan tâm Phùng Dương có thảm hay không!"

"Ta chỉ sợ tên sau khi tên ma quỷ đó chơi chết Phùng Dương thì sẽ nhắm vào hai người chúng ta!"

Chương 760 - Đừng giúp ta, xin ngươi hãy để cho ta trực tiếp chết đi (2)

"Dù sao cũng phải chết, nếu không thì chúng ta đi trước một bước cho nó thoải mái đi!"

Sau khi nghe được Thạch Khang nói như vậy, Trần Nhất Hải lại trưng vẻ mặt nghiêm túc ra nói ra lo lắng trong lòng mình.

"Tiểu Kiếm!"

"Đừng đùa!"

"Đã đến lúc để cho ba người bọn họ lên đường rồi!"

Cảm thấy chơi cũng đã đủ rồi, Diệp Phong cũng trực tiếp hô to lên với Diệp Tiểu Kiếm đang giúp Phùng Dương khôi phục hai chân.

Xoát!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, toàn bộ ba người Trần Nhất Hải, Thạch Khang và Phùng Dương đều quay qua nhìn Diệp Phong, trong ánh mắt tràn đầy vẻ cảm kích, bọn họ chưa từng nghĩ tới có

một ngày mình lại bức thiết muốn được chết nhanh như vậy!

Oanh!

Theo một tiếng vang thật lớn, ba mươi vạn quả Thạch Phá Truy Thiên Lôi bạo tạc sinh ra đám mây hình nấm cực lớn cũng hoàn toàn bao phủ ba người trong nháy mắt!

"Phùng Dương chết!"

"Trần Nhất Hải cũng đã chết!"

"Vậy Thiên Hạc Tông cũng không cần xen vào nữa, trừ phi bọn họ còn dám tới Tinh Hồn Thánh Địa gây chuyện!"

Nhìn ba người đã biến mất bên trong đám mây hình nấm, Diệp Phong cũng nhìn về phía ba người Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch lên tiếng nói.

(Thạch Khang: Ta là người vô tội nhất, bây giờ lại bị ngươi nổ chết, kết quả ngươi còn không thèm nhắc tới ta dù chỉ là một câu!)

...

"Tiểu Hắc!"

"Tiểu Bạch!"

"Khi ta cần kiểm tra uy lực của Thạch Phá Truy Thiên Lôi thì lại là hai người các ngươi giúp ta bắt hai con Tiên Thú thực lực mạnh mẽ tới, thay ta giải quyết vấn đề, vậy ta rất muốn biết tại sao Diệp Tiểu Cước lại không đến đây, hắn bận rộn gì trong Thánh Địa hay sao?"

Lúc này, trên đường chạy về Tinh Hồn Thánh Địa, ngồi trên người Diệp Tiểu Kiếm, trên mặt Diệp Phong lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía hai người lên tiếng hỏi thăm.

"Không biết!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, hai người Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch cũng trăm miệng một lời trả lời.

"Ngọa tào!"

"Hai cái tên khốn kiếp này đúng là không biết xấu hổ!"

"Nếu không phải bọn họ vây khốn Tiểu Cước thì Tiểu Cước có thể không đến hay sao?"

"Hố Tiểu Cước hai lần cũng không quan trọng, mẹ nó lừa ta làm cáng cứu thương hình người, nếu không phải thực lực không cho phép thì mẹ nó ta trở tay tố giác hai cái tên khốn kiếp này liền!"

Lúc này, thân là cáng cứu thương hình người, Diệp Tiểu Kiếm nghe được hai người không biết xấu hổ trả lời như vậy thì trong lòng cũng điên cuồng chửi bậy.

"Như vậy sao?"

"Vậy thì sau khi trở về ta phải đi tìm Tiểu Cước nói chuyện tâm tình!"

"Dù sao là một tên thuộc hạ không biết nịnh nọt thì cũng không phải là một tên thuộc hạ tốt!"

Sau khi nghe được hai người Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch trả lời như vậy thì Diệp Phong cũng nói ra ý nghĩ của mình.

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Ồ!"

Sau khi trở lại Tinh Hồn Phong, khi Diệp Phong nhìn thấy Diệp Tiểu Cước đang rất là chuyên chú điêu khắc pho tượng của mình thì trên mặt cũng lộ vẻ giật mình!

"Tiểu Cước này đúng là có lòng!"

"Không thể không nói, pho tượng đó hoàn toàn biểu đạt được vẻ đẹp trai của ta, cho dù là con mắt, cái mũi, lỗ tai hoặc các chi tiết nhỏ khác đều được điêu khắc giống y như đúc!"

"Chẳng trách hắn không có chú ý tới tình huống của ta ở bên ngoài, hóa ra là đang tập trung chuẩn bị cho ta một kinh hỉ như vậy!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng hài lòng khẽ gật đầu, sau đó lập tức đi thẳng về chỗ ở của mình.

Hô!

Sau khi Diệp Phong rời khỏi đây, Diệp Tiểu Cước cũng thở dài ra một hơi nhẹ nhõm, trong lòng may mắn nói: "May mà ta thông minh, nếu không thì sẽ bị phế đi!"

"Tiểu Cước!"

"Không thể không nói, một loạt thao tác này của ngươi rất là trâu bò!"

"Nhưng mà ta vẫn phải nhắc nhở ngươi một chút, mặc dù người tránh thoát được lần này nhưng nếu như có hai tên âm hiểm này ở bên cạnh ngươi thì ngươi vẫn phải cẩn thận một chút thì tốt hơn!"

Dùng thần thức nhắc nhở Diệp Tiểu Cước một chút, sau đó Diệp Tiểu Kiếm cũng nhìn về phía hai người Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch lên tiếng nói ra: "Cẩu ca đã rời khỏi đây, ta phải tiếp tục đi thủ hộ bọn chúng, chúng ta núi xanh còn đó, nước biếc thì không cần phải gặp lại đâu!"

Nói xong, Diệp Tiểu Kiếm lập tức phóng lên tận trời, trong chớp mắt đã biến mất ở trong tầm mắt của ba người.

"Tiểu Cước!"

"Ngươi dùng phương thức này tránh thoát chủ nhân trách phạt, Hắc ca không tức giận nhưng ngươi còn dùng loại phương thức này thừa cơ biểu hiện một đợt, Hắc ca rất tức giận!"

"Cho nên, quyết đấu đi!"

Sau khi Diệp Tiểu Kiếm rời đi, Diệp Tiểu Hắc toát ra vẻ suy tư nhìn về phía Diệp Tiểu Cước phát động khiêu chiến!

"Tiểu Cước!"

"Ngươi vẫn đang khống chế thực lực bản thân, sau đó ổn định vị trí ở thứ mười, ta nghĩ nếu như ngươi dùng hết toàn lực thì sợ là Hắc ca cũng không phải là đối thủ của ngươi!"

"Cho nên, ta định sẽ liên thủ với Hắc ca cùng nhau quyết đấu với ngươi để tỏ lòng tôn trọng mà chúng ta dành cho ngươi!"

Sau khi Diệp Tiểu Hắc nói xong thì Diệp Tiểu Bạch đang đứng bên cạnh cũng cực kỳ không biết xấu hổ nói theo.

? ? ?

Ta khống chế thực lực, sau đó ổn định ở hạng mười?

Mẹ nó, đều xếp hạng chót rồi, còn cần ta phải khống chế hay sao?

Sau đó, các ngươi một người xếp hạng thứ ba, một người xếp hạng thứ năm, hai người muốn liên thủ lại khi dễ một người xếp hạng chót như ta mà còn nói đó là sự tôn trọng dành cho ta?

Sau khi nghe được hai người nói như vậy, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Diệp Tiểu Cước như không thể tin vào tai của mình, hắn biết bây giờ hai tên khốn kiếp này cực kỳ không biết xấu hổ nhưng mà hắn vạn lần không ngờ hắn vẫn còn đánh giá thấp trình độ không biết xấu hổ của hai người này!

Một bên khác!

"Đi ra ngoài làm nhiều chuyện như vậy!"

"Bây giờ cũng nên nghỉ ngơi cho khỏe!"

Sau khi trở lại chỗ ở, Diệp Phong cũng nằm lên trên giường sau đó trực tiếp kẹp lấy chăn mền nghỉ ngơi, hắn phải tranh thủ để tìm thất tiên nữ để chơi trò chơi nhỏ!

...

Chương 761 - Đó không phải là mục tiêu

phá của thích hợp nhất hay sao?

Hôm sau, sáng sớm!

"Ngủ một giấc thật là dễ chịu!"

Từ trên giường bò dậy, Diệp Phong cũng thoải mái duỗi lưng một cái sau đó kiểm tra sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan *100000

Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan: Sau khi phục dụng thì có thể lập tức tiến vào đốn ngộ chi cảnh, tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật dưới trạng thái này thì có thể bỏ qua tư chất và ngộ tính, cho dù là một con heo thì cũng có thể tu luyện đến cất cánh bay!

"Ừm?"

"Sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay rõ ràng là có liên quan tới Thiên Cơ Các ở thượng giới!"

"Nhưng mà phải phá của như thế nào mới thú vị hơn một chút?"

Hiểu rõ tình huống của sản phẩm bại gia hôm nay, sau đó Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, hôm nay Thiên Cơ Các sẽ tuyển chọn đệ tử ngoại các ở Thiên Cơ Thành!"

Ngay lúc Diệp Phong lâm vào trầm tư, tiếng nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên ở trong đầu của hắn.

? ? ?

Thiên Cơ Các sẽ tuyển nhận đệ tử ngoại các ở Thiên Cơ Thành?

Đốn ngộ chi cảnh, tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật sẽ không cần phải có tư chất và ngộ tính!

Một con heo cũng có thể tu luyện tới cất cánh!

Nghe được hệ thống nhắc nhở như vậy, lại nghĩ tới đặc điểm của Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan, trong nháy mắt trong đầu Diệp Phong lập tức xuất hiện một ý tưởng phá của cực kỳ thú vị.

"Xem ra hôm nay phải đi Thiên Cơ Thành đi dạo một vòng!"

"Dù sao cũng đều là gia nghiệp của nhị đồ đệ của ta, ta đến đó phá của đồng thời thuận tay giúp nàng bồi dưỡng ra một tên thiên tài cũng được!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp lên tiếng nói với hệ thống: "Hệ thống, gọi Tiểu Hắc tới đây một chuyến!"

Một lát sau!

"Chủ nhân!"

"Ngài tìm ta?"

Sau khi Diệp Tiểu Hắc đi vào trong nơi ở của Diệp Phong, trên mặt lộ ra vẻ cung kính lên tiếng hỏi thăm.

"Ngươi hãy mau chóng đưa ta đến Thiên Cơ Thành, ta phải tranh thủ đến đó phá của!"

Nghe được Diệp Tiểu Hắc hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng lập tức ra lệnh!

...

Thiên Cơ Thành!

"Tình huống như thế nào?"

"Sao ta cảm thấy người cũng không nhiều lắm?"

"Mặc dù chỉ tuyển nhận đệ tử ngoại các, nhưng cũng là một cơ hội để gia nhập vào Thiên Cơ Các, hẳn là trên đường phố này phải người đông như kiến mới đúng!"

Sau khi đi vào Thiên Cơ Thành, mặc dù trên đường phố vô cùng phồn hoa nhưng vẫn có chênh lệch rất lớn đối với cảnh tượng

trong suy nghĩ của Diệp Phong!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Thiên Diễn Bí Thuật không phải ai muốn tu luyện là có thể tu luyện được, dù có tư chất và ngộ tính cực cao nhưng cũng chưa chắc có thể tu luyện thành công được, cũng chính vì thế cho nên dần dà cho dù Thiên Cơ Các tung tin tức chiêu thu đệ tử ra thì những người tranh thủ tới tham dự khảo hạch cũng không có nhiều như trong tưởng tượng!"

Ngay lúc Diệp Phong còn đang nghi hoặc thì hệ thống lập tức lên tiếng giải thích cho hắn biết.

"Hóa ra là như vậy!"

"Hệ thống, tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tìm cho ta trong số những người tới tham dự khảo hạch lần này có ai có thể thành công tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật nhưng tư chất và ngộ tính của người đó lại kém nhất!"

Sau khi hiểu rõ được nguyên nhân thì Diệp Phong cũng lập tức ra lệnh cho hệ thống, ý tưởng phá của lần này của hắn rất đơn giản đó chính là đưa Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan cho người kém nhất đó ăn!

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, trong số những người tới đây tham dự khảo hạch lần này, người có tư chất và ngộ tính kém cỏi nhất nhưng lại có thể thành công tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật tên là Hùng Thiên Bá, nhưng mà lần này hắn tới tham dự khảo hạch chính là đến xem náo nhiệt mà thôi, bởi vì hắn hoàn toàn không muốn gia nhập vào Thiên Cơ Các, cũng không muốn tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật để trở thành một Thần Toán Tử!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống cũng lập tức vang lên ở trong đầu của.

? ? ?

Đến xem náo nhiệt mà thôi!

Thật ra thì bản thân hắn cũng không muốn trở thành một Thần Toán Tử?

Mẹ nó, như vậy thì không phải hắn chính là mục tiêu phá của thích hợp nhất hay sao?

Sau khi hiểu rõ được những tình huống này thì trên mặt của Diệp Phong cũng toát ra vẻ hưng phấn.

"Hệ thống!"

"Lại sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem bây giờ Hùng Thiên Bá này đang ở chỗ nào."

Sau khi biết được tình huống này, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ mong đợi ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, trước mắt Hùng Thiên Bá đang ăn điểm tâm ở trong Hồng Tường Tửu Lâu, chuẩn bị lát nữa sẽ đi đến địa điểm khảo hạch."

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống lập tức vang lên trong đầu của hắn.

Đang ăn điểm tâm?

Vậy ta đi qua đó tiếp xúc với hắn hay là chờ đến thời điểm khảo hạch mới tiếp xúc với hắn?

Còn nữa, ta phải làm như thế nào mới có thể để hắn ăn mười vạn viên Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan đó?

Sau khi biết được vị trí của đối phương từ hệ thống, Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư.

...

Hồng Tường Tửu Lâu!

"Này!"

"Ngươi là ai!"

"Ai kêu ngươi ngồi đây?"

Phát hiện một thanh niên lạ lẫm ngồi ở bàn của mình, Hùng Thiên

Bá cũng mặt lộ vẻ không vui lên tiếng chất vấn.

Ba!

Diệp Phong không có trả lời Hùng Thiên Bá mà trực tiếp đặt một cái tiên giới lên trên bàn, sau đó sắc mặt bình thản lên tiếng nói ra: "Đồ trong này mua một vị trí trong bàn này!"

"Ừm?"

"Mua một vị trí ở bàn của ta?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hùng Thiên Bá cũng nhịn không được phá lên cười, sau đó vẻ mặt trêu chọc nhìn cái tiên giới trên bàn lên tiếng nói ra: "Tiểu tử, ta cho ngươi biết, không cần biết là ở trong tiên giới này có cái gì thì ta cũng sẽ không bán vị trí này, bởi vì ta thích một mình yên tĩnh hưởng thụ mỹ thực, hơn nữa ngươi biết ta là ai không, ngươi nghĩ ta thiếu mấy thứ..."

Nói đến đây, Hùng Thiên Bá bỗng nhiên ngừng lại, trên mặt lộ ra vẻ khó có thể tin.

Chương 762 - Diệp thiếu, ngươi cũng đến tham gia náo nhiệt?

"Đỉnh cấp kim sắc Thông Thiên Bi, hơn nữa còn là mười khối!"

"Rốt cuộc gia hỏa này là ai, lại dùng mười khối đỉnh cấp kim sắc Thông Thiên Bi mua một cái chỗ ngồi!"

Lúc này, nhìn mười khối kim sắc Thông Thiên Bi trong tiên giới, Hùng Thiên Bá cũng cực kỳ khiếp sợ trong lòng thầm than.

"Không bán sao?"

"Vậy thì hãy trả tiên giới lại cho ta đi, ta đi tìm người khác thử xem!"

Nhìn vẻ khiếp sợ trên mặt của Hùng Thiên Bá, Diệp Phong cũng cảm thấy tiếc nuối nói một câu như vậy, sau đó vươn tay chuẩn bị

lấy lại tiên giới!

"Đại ca!"

"Ta chỉ mới nói đùa với ngươi thôi, chỗ ngồi này ta bán!"

"Dù sao, con cái nhà khó khăn như ta thì không thể bỏ qua bất kỳ một cơ hội có thể kiếm tiền nào!"

Nhìn thấy Diệp Phong chuẩn bị lấy lại tiên giới, Hùng Thiên Bá cũng vội vàng đáp lại.

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi đi vào Thiên Cơ Thành này cũng là tới tham gia đại hội thu đồ do Thiên Cơ Các tổ chức sao?"

Đối ẩm mấy chén, sau đó Hùng Thiên Bá cũng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Không phải!"

"Ta tới tham gia náo nhiệt!"

Nghe được Hùng Thiên Bá hỏi thăm mình, Diệp Phong lại lắc đầu, sau đó giải thích rõ cho hắn biết.

"Ừm!"

"Diệp thiếu, ngươi cũng đến tham gia náo nhiệt?"

"Vậy thì thật là đúng dịp, ta cũng đến tham gia náo nhiệt, nhưng mà ta đã báo danh bởi vì ta muốn tự mình cảm nhận một chút."

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hùng Thiên Bá cũng cười lớn nói ra tình huống của mình.

"Thật sao?"

"Vậy ngươi lỡ như ngươi tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật thành công thì phải làm sao bây giờ?"

"Phải biết, Thiên Cơ Các có quy tắc của mình, chỉ cần tham gia khảo hạch mà tu luyện thành công thì nhất định phải gia nhập Thiên Cơ Các!"

Diệp Phong nghe xong thì cũng nhìn về phía Hùng Thiên Bá ra vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ngươi không biết rồi!"

"Cuộc đời ta thích nhất là tham gia náo nhiệt, cho dù là Cửu Đại Tiên Vực hay là Biên Duyên Tứ Châu, chỉ cần có thế lực nào chiêu thu đệ tử thì ta đều sẽ đến tham gia náo nhiệt!"

"Nhưng bây giờ ta cũng không có gia nhập vào bất kỳ một thế lực nào, ngươi có biết lý do tại sao hay không?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Hùng Thiên Bá cũng ra vẻ thần bí lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Có người nóng lòng tu luyện!

Có người nóng lòng chiến đấu!

Có người nóng lòng khoác lác!

Có người nóng lòng giả danh lừa bịp!

Kết quả ngươi nóng lòng tham gia các đại hội thu đồ của các thế lực?

Nghe được Hùng Thiên Bá nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, bởi vì đúng thật là hắn không biết sở thích không quá nghiêm chỉnh của đối phương.

"Hùng đệ!"

"Vậy tại sao đến bây giờ mà ngươi vẫn còn chưa gia nhập vào bất kỳ một cái thế lực nào?"

Mang theo hiếu kì, Diệp Phong cũng nhìn về phía Hùng Thiên Bá lên tiếng hỏi thăm.

"Bởi vì ta ngu!"

"Cho dù là tư chất hay là ngộ tính của ta, nếu như so sánh với những người tu luyện khác thì có thể nói là thấp đến khiến cho người giận điên lên!"

"Cho nên với điều kiện này của ta thì hoàn toàn không thể nào thành công tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật!"

"Hơn nữa cho dù ta thành công tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật thật thì chỉ sợ thành quả tu luyện do ta cố gắng suốt mười năm cũng không sánh được thành quả tu luyện một tháng của người khác, ngươi nói một tên vô dụng như ta thì Thiên Cơ Các sẽ thu nhận ta hay không?"

Nhìn thấy vẻ mặt hiếu kì của Diệp Phong, Hùng Thiên Bá cũng giải thích rõ tình huống của mình.

"Ngọa tào!"

"Lại là nguyên nhân này!"

"Nhưng không thể không nói, cái tên Hùng Thiên Bá này rất là biết thân biết phận!"

Sau khi nghe được Hùng Thiên Bá giải thích, Diệp Phong cũng cảm thấy thoải mái.

"Hùng đệ!"

"Nghe ngươi nói như vậy thì ta cũng muốn đích thân tham dự khảo hạch!"

"Dù sao tư chất và ngộ tính của ta cũng cực kỳ kém!"

Nói đến đây, Diệp Phong trực tiếp đứng dậy rời khỏi chỗ ngồi, sau đó nhìn nói với Hùng Thiên Bá: "Hùng đệ, vậy ta đi báo danh trước, chúng ta hẹn gặp nhau trên đại hội thu đồ!"

? ? ?

Ngươi cũng là vô dụng?

Thế nào, ngươi muốn phân cao thấp với ta ở trên đại hội thu đồ hay sao?

Nhìn Diệp Phong rời khỏi quán rượu, trên mặt Hùng Thiên Bá cũng lộ ra vẻ chờ mong, dù sao mấy trăm năm qua ở phương diện vô dụng thì hắn còn chưa hề thua bất kỳ người nào!

...

Thiên Cơ Các, Minh Nguyệt Các!

"Ừm!"

"Vết nứt không gian quen thuộc này, sẽ không phải là Diệp thiếu đó chứ!"

Nhìn thấy một cái vết nứt không gian bỗng nhiên xuất hiện ở bên trong đại điện, Đỗ Dương cũng mặt lộ vẻ mong đợi tự lẩm bẩm, dù sao lần trước Diệp Phong tới tìm hắn làm ít chuyện, lúc gần đi để lại cho hắn ròng rã một trăm vạn khối Nhân Quả Minh Thạch!

"Đỗ trưởng lão!"

"Nhiều ngày không thấy, từ khi chia tay đến giờ vẫn khỏe chứ!"

Ngay lúc Đỗ Dương tràn đầy mong đợi, giọng nói của Diệp Phong từ trong vết nứt không gian vọng ra.

"Diệp thiếu!"

"Đúng là ngươi thật sao!"

Nhìn thấy Diệp Phong mặt như gió xuân từ trong vết nứt không gian đi ra, Đỗ Dương cũng kích động chào hỏi!

Một lát sau!

"Ừm?"

"Diệp thiếu, ngươi muốn tham dự đại hội thu đồ do Thiên Cơ Các chúng ta tổ chức hôm nay?"

"Hơn nữa còn muốn làm chút việc trong quá trình khảo hạch?"

Biết được mục đích Diệp Phong đến lần này, Đỗ Dương cũng hơi nhíu mày, sau đó giải thích rõ cho hắn: "Diệp thiếu, không phải ta không muốn giúp ngươi mà chủ yếu là lần đại hội thu đồ này do Thái Thượng Đại trưởng lão tự mình phụ trách, ta nói cũng không có tác dụng gì!"

"À!"

"Vậy thì ai nói mới tính?"

Nghe được Đỗ Dương nói như vậy, Diệp Phong cũng thuận mồm hỏi một câu.

"Diệp thiếu!"

"Cường giả tóc trắng đi theo ngươi lúc trước, hình như hắn gọi ngươi là chủ nhân đúng không!"

"Vậy ngươi có biết một tiểu nữ hài ăn kẹo que đáng yêu không?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Đỗ Dương cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Tiểu nữ hài ăn kẹo que đáng yêu?"

"Ngươi nói Tiểu Đường?"

Nghe được Đỗ Dương hỏi như vậy, trong nháy mắt trong đầu Diệp Phong xuất hiện hình ảnh của Diệp Tiểu Đường.

"A đúng đúng đúng!"

"Chính là Tiểu Đường đại nhân!"

Chương 763 - Cho dù là tiểu ma nữ thì mẹ

nó ta cũng sẽ không nể mặt

"Nàng nói mới tính, chỉ cần có nàng ra tay đừng nói là gian lận trong khảo hạch cho dù người muốn thao tác ngầm thì cho dù là vị Thái Thượng Đại trưởng lão chuyện gì cũng phải công bằng công chính của Thiên Cơ Các chúng ta đều phải vi phạm nguyên tắc giúp ngươi làm!"

Nghe được Diệp Phong nói thẳng ra Tiểu Đường, trong mắt Đỗ Dương cũng hiện vẻ sợ hãi, sau đó vội vàng lên tiếng nói.

? ? ?

Cái quỷ gì?

Tại sao lời nói của Diệp Tiểu Đường có trọng lượng như vậy chứ?

Nghe được Đỗ Dương nói như vậy, Diệp Phong cũng toát ra vẻ ngạc nhiên, sau đó vội vàng hỏi: "Đỗ trưởng lão, tại sao lời nói của Tiểu Đường có trọng lượng như vậy?"

"Bởi vì Tiểu Đường đại nhân đánh thật!"

"Lúc trước trước khi ngươi đến tìm ta hỗ trợ, Lạc Thánh Chủ của Tinh Hồn Thánh Địa dẫn nàng tới đây một chuyến, hơn nữa còn nghỉ lại ở trong Thiên Cơ Các chúng ta một đêm!"

"Kết quả, một đêm đó, bởi vì Tiểu Đường đại nhân cảm thấy nhàm chán cho nên trực tiếp đánh mười hai vị Thái Thượng trưởng lão của Thiên Cơ Các một trận bầm dập, đặc biệt là Thái Thượng Đại trưởng lão, bị đánh phải nói là cực kì thê thảm!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Đỗ Dương cũng vội vàng giải thích rõ cho hắn biết.

"Ai!"

"Tiểu Đường vẫn nghịch ngợm như vậy!"

Sau khi biết được nguyên nhân, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ cười cười, sau đó trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, kêu Tiểu Đường

tới một chuyến!"

Một lát sau!

"Chủ nhân!"

"Ngài gọi ta tới đây có chuyện gì muốn làm hay sao?"

Sau khi Diệp Tiểu Đường đi từ bên trong vết nứt không gian ra, lập tức quỳ một chân xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó thần thái cung kính lên tiếng hỏi thăm.

"Tiểu Đường!"

"Ngươi đi tìm Thái Thượng Đại trưởng lão Thiên Cơ Các thương lượng một chuyện!"

"Chính là tiếp theo trong đại hội thu đồ ta muốn..."

Không đợi Diệp Phong nói xong, Đỗ Dương đang đứng bên cạnh như nghĩ tới điều gì đó sau đó ngắt lời Diệp Phong, cũng lên tiếng nói ra: "Diệp thiếu, nếu không hay là để ta đi thương lượng với Thái Thượng Đại trưởng lão trước, nếu như ta thương lượng không được thì để cho Tiểu Đường đại nhân xuất thủ, như thế nào?"

"Ừm?"

"Ngươi muốn hố hắn?"

Nghe được Đỗ Dương nói như vậy, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó nhiều đoán ra được điều gì trên mặt lộ vẻ đăm chiêu.

"Diệp thiếu!"

"Thực không dám giấu giếm, lúc trước trước khi ngươi đi không phải đã đưa cho ta một trăm vạn khối Nhân Quả Minh Thạch sao!"

"Kết quả ta còn chưa dùng nó để trang bức thì đã bị Thái Thượng Đại trưởng lão cầm đầu mười hai vị Thái Thượng trưởng lão đoạt đi, cướp còn chưa tính, còn đánh ta một trận, cho nên nếu như không hố hắn thì trong lòng ta cảm thấy khó chịu!"

Nhìn thấy Diệp Phong vừa nghe đã đoán được tiểu tâm tư của mình, Đỗ Dương cũng lập tức giải thích.

(Thái Thượng Đại trưởng lão: Thái Thượng Thập Nhất trưởng lão và Thái Thượng Thập Nhị trưởng lão đánh ngươi, tại sao lại trút hết mọi thứ lên trên đầu của ta, còn nữa, cái đó cũng đâu phải là cướp, đó là do ngươi nói nếu như chúng ta gọi ngươi một tiếng Dương ca thì ngươi sẽ cho mỗi người chúng ta mười vạn khối Nhân Quả Minh Thạch?)

"Như vậy sao!"

"Vậy ngươi đi thương lượng với Thái Thượng Đại trưởng lão trước đi!"

"Nếu như đối phương không đồng ý thì ta sẽ cho Tiểu Đường qua đó!"

Sau khi biết được nguyên nhân, Diệp Phong cũng cười đồng ý.

...

Thiên Huyền Tháp!

"Đỗ Dương!"

"Sao ngươi lại tới đây?"

Nhìn thấy Đỗ Dương bỗng nhiên đến đây, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi thăm.

"Thái Thượng Đại trưởng lão!"

"Ta muốn thương lượng một chuyện với ngươi!"

"Chính là ta có một người bạn, một hồi nữa hắn sẽ tham gia đại hội thu đồ mà chúng ta tổ chức hôm nay, trong lúc khảo hạch, có thể hắn sẽ có một chút động tác nhỏ cho nên hy vọng Thái Thượng Đại trưởng lão có thể nể tình ta, đến lúc đó mở một con mắt nhắm một con mắt được rồi!"

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão hỏi thăm, Đỗ Dương cũng

trực tiếp nói thẳng ra mục đích mình đến đây lần này.

"Ừm?"

"Nể mặt của ngươi, giúp bạn của ngươi đi cửa sau?"

"Đỗ Dương, đây cũng đâu phải là ngày đầu tiên ngươi quen biết ta, ngươi cho là ta sẽ đồng ý chuyện này sao?"

"Ta cho ngươi biết, chuyện vi phạm nguyên tắc cá nhân của ta như vậy, đừng nói là mặt mũi của ngươi cho dù là mặt mũi của tiểu ma nữ đó thì ta mẹ nó cũng sẽ không nể!"

Nghe được Đỗ Dương nói như vậy, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng cực kỳ kiên cường bày tỏ thái độ của mình!

"Thái Thượng Đại trưởng lão!"

"Đừng có nói mạnh miệng như vậy!"

"Lỡ như tiểu ma nữ đó tới thật thì ta không tin ngươi dám không nể mặt nàng!"

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của Thái Thượng Đại trưởng lão, Đỗ Dương cũng nhếch miệng, sau đó trực tiếp lên tiếng nhắc nhở.

Ha ha ha!

Nghe được Đỗ Dương nói như vậy, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng nhịn không được phá lên cười, sau đó nói ra: "Tại sao ta lại không thể nói mạnh miệng như vậy, tạm thời không nói đến chuyện tiểu ma nữ đó sẽ hoàn toàn không đến đây chen chân vào việc này, cho dù có nhúng tay vào thì ta cũng sẽ mỉm cười tuyệt đối không hoảng hốt!"

Ai!

Nghe nói như thế, Đỗ Dương cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó trực tiếp hô lớn: "Tiểu Đường đại nhân, tiếp sức đi, việc này ta là làm không xong!"

"Hì hì!"

"Vậy thì cứ giao chuyện này cho ta là được!"

"Mà ngươi, bây giờ ra ngoài chờ đi, nếu không ta sợ ngươi thấy được cảnh tượng kế tiếp thì ban đêm sẽ thấy ác mộng!"

Theo Đỗ Dương vừa nói dứt câu, một giọng nói tràn đầy vui vẻ vang vọng khắp cả Huyền Thiên Tháp trong nháy mắt!

"Ngọa tào!"

"Đỗ Dương cái tên khốn kiếp ngươi dám lừa ta!"

Nghe được giọng nói quen thuộc này, thân thể Thái Thượng Đại trưởng lão cũng đột nhiên run lên, sau đó tràn ngập lửa giận quay qua nhìn Đỗ Dương mắng lớn lên, hắn hoàn toàn không ngờ được là Đỗ Dương có thể làm ra chuyện chó như vậy!

"Hì hì!"

"Đại lão đầu, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội!"

"Hoặc là chính ngươi chơi với ta, hoặc là ngươi gọi mười một lão đầu còn lại đến đây cùng chơi với ta!"

"Mà ta đề nghị ngươi lựa chọn loại thứ hai, nếu không thì ta sợ nếu như chỉ có một mình ngươi thì sẽ bị ta chơi chết!"

Chương 764 - Đỗ Dương, đi phụ trách đại hội thu đồ với ta

Lúc này, Diệp Tiểu Đường cũng đi từ bên trong vết nứt không gian ra sau đó trên mặt tràn đầy vui vẻ lên tiếng đưa ra hai lựa chọn cho Thái Thượng Đại trưởng lão ra!

"Đỗ Dương!"

"Cái tên tiểu khốn kiếp nhà ngươi, lẽ nào ngươi cho rằng mình làm như vậy là có thể hố được ta hay sao?"

"Vậy thì ngươi đã quá coi thường ta rồi!"

Nghe được Diệp Tiểu Đường cho ra hai lựa chọn, lại nhìn Đỗ Dương tràn đầy vẻ đắc ý rời đi một chút, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng thở dài ra một hơi, sau đó trực tiếp nhìn về phía Diệp Tiểu Đường tràn đầy cung kính nói ra: "Tiểu Đường đại nhân, có thể chơi với ngài là vinh hạnh của chúng ta, mà vì để biểu đạt ra sự tôn trọng mà Thiên Cơ Các chúng ta dành cho ngài, ta định sẽ để cho mười hai vị Thái Thượng trưởng lão và mười hai vị trưởng lão của Thiên Cơ Các đều tới chơi vài ngài!"

Hả?

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão nói như vậy, cho dù là Diệp Tiểu Đường cũng có chút giật mình, nàng hoàn toàn không ngờ được là đối phương vì muốn kéo Đỗ Dương xuống nước mà có thể không biết xấu hổ đến mức độ như vậy!

Một bên khác!

"Diệp thiếu!"

"Thái Thượng Đại trưởng lão đúng là hoàn toàn không nể mặt ta một chút nào!"

"Cuối cùng ta cũng hết cách cho nên chỉ có thể để cho Tiểu Đường đại nhân xuất thủ!"

"Tiếp theo, chúng ta chỉ cần chờ ở chỗ này là được rồi!"

Sau khi trở lại Minh Nguyệt Các, Đỗ Dương cũng nói rõ tình huống với Diệp Phong.

Chúng ta?

Chờ?

Không phải là ta chờ hay sao?

Nghe được Đỗ Dương nói như vậy, Diệp Phong cũng toát ra vẻ nghi hoặc, sau đó lên tiếng nói ra: "Đỗ Dương, có phải ngươi sai lầm rồi hay không, không phải là ta tự chờ ở đây hay sao?"

"Ừm?"

"Diệp thiếu, ngươi nói như vậy là có ý gì?"

"Vậy ta đi đâu?"

Nghe được Diệp Phong hỏi ra một câu kỳ quái như thế, trên mặt Đỗ Dương cũng tràn đầy khó hiểu hỏi ngược lại một câu.

"Vừa nãy Tiểu Đường liên hệ ta!"

"Nàng nói Thái Thượng Đại trưởng lão Thiên Cơ Các các ngươi vì biểu hiện ra sự tôn trọng dành cho nàng mà chuẩn bị kéo mười một vị Thái Thượng trưởng lão còn lại và thập nhị trưởng lão các ngươi đến chơi với nàng một lát, ngươi còn chưa nhận được tin tức hay sao?"

Phát hiện Đỗ Dương hình như hoàn toàn không biết gì cả, Diệp Phong cũng giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Tất cả mọi người đều phải đi chơi với Tiểu Đường đại nhân?

Thái Thượng Đại trưởng lão vì có thể kéo được ta xuống nước mà làm ra được chuyện tuyệt tình như thế?

Sau khi nghe Diệp Phong giải thích xong, Đỗ Dương cả người đều choáng váng, hắn hoàn toàn không ngờ được là Thái Thượng Đại trưởng lão còn có một chiêu như thế!

"Đi!"

"Ta cũng không muốn ở đây chờ, về Thiên Cơ Thành trước!"

Nhìn thấy Đỗ Dương hoàn toàn choáng tại chỗ, Diệp Phong như đã đoán ra được cái gì sau đó cười nói với hắn một câu như vậy, kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, trong lúc hắn chuẩn bị đi vào Không Gian Truyền Tống Môn thì bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, quay qua nhìn Đỗ Dương lên tiếng nhắc nhở: "Đúng rồi, nhắc nhở ngươi một câu, tốt nhất đừng đi phụ trách đại hội thu đồ hôm nay, nếu không đến lúc đó ngươi sẽ rất khó chịu!"

Hả?

Nhìn thấy Diệp Phong rời đi, lại nhớ tới lời nhắc nhở của Diệp Phong, Đỗ Dương trực tiếp đưa ra một quyết định, đó là cho dù như thế nào thì cũng không thể đi đến Thiên Cơ Thành phụ trách đại hội thu đồ lần này.

...

Sau nửa canh giờ!

Bên trong Thiên Huyền Tháp!

"Cái gì!"

"Chúng ta mơ mơ hồ hồ bị kêu đến chịu đánh chính là vì kéo Đỗ Dương xuống nước?"

"Tiểu ma nữ này là Đỗ Dương dẫn tới?"

"Tất cả đau đớn mà chúng ta phải chịu thật ra đều là vì Đỗ Dương mà ra?"

"..."

Sau khi Diệp Tiểu Đường chơi chán rời khỏi đó, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng giải thích tình huống cho mọi người sau đó mười một vị Thái Thượng trưởng lão và mười một vị trưởng lão đều dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn về phía Đỗ Dương.

"Mẹ nó!"

"Các ngươi đều nhìn ta như vậy làm gì!"

"Ta thừa nhận chuyện này có liên quan tới ta, nhưng ta cũng không ngờ được là Thái Thượng Đại trưởng lão vì muốn hố lại ta một đợt mà lôi tất cả các người xuống nước!"

Nhìn thấy tất cả mọi người đều dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn về phía mình, Đỗ Dương cũng cực kỳ bất an giải thích rõ.

"Chờ một chút!"

"Ta đã giải thích rõ ràng như vậy, tại sao các ngươi còn vây quanh ta, các ngươi đi vây quanh Thái Thượng Đại trưởng lão đi chứ!"

Lúc này, nhìn thấy đám người không thèm nghe giải thích của mình trực tiếp bao vây mình lại, Đỗ Dương cũng thần sắc hốt hoảng hô to lên.

"Bởi vì hắn là Thái Thượng Đại trưởng lão!"

"Chúng ta cũng không tiện xuống tay với hắn!"

Nghe được Đỗ Dương hỏi thăm, mọi người đều trăm miệng một lời đưa ra câu trả lời giống nhau.

? ? ?

Chỉ bởi vì hắn là Thái Thượng Đại trưởng lão, các ngươi không dám ra tay với hắn?

Vậy mẹ nó ta còn là người nối nghiệp của Thái Thượng Đại trưởng lão, các ngươi dám ra tay với ta?

Không coi ta ra cái cóc khô gì như vậy sao?

Nghe được mọi người nói như vậy, Đỗ Dương cũng điên cuồng chửi bậy trong lòng!

Nhưng sau khi chửi xong, Đỗ Dương vẫn thành thành thật thật ngồi xuống, sau đó dùng hai tay bảo vệ lấy đầu của mình, bây giờ hắn chỉ có một yêu cầu xa vời, đó chính là đám người đang phẫn nộ này tuyệt đối đừng đánh vào mặt của hắn!

Một lát sau!

"Đỗ Dương!"

"Ngươi chờ một chút!"

Sau khi tất cả mọi người phát tiết lửa giận lên trên người của Đỗ Dương xong, Thái Thượng Đại trưởng lão bỗng nhiên gọi Đỗ Dương đang chuẩn bị rời khỏi đây lại.

"Thái Thượng Đại trưởng lão!"

"Ta hố ngươi một đợt, ngươi lừa ta mấy đợt, cũng coi như hòa nhau đi!"

"Còn có chuyện gì sao?"

Lúc này, Đỗ Dương cũng nhìn về phía Thái Thượng Đại trưởng lão lên tiếng hỏi thăm.

"Sắp đến giờ rồi!"

"Một hồi ngươi theo ta đi phụ trách đại hội thu đồ được tổ chức ở Thiên Cơ Thành hôm nay!"

Nghe được Đỗ Dương hỏi thăm mình, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Theo ngươi đi phụ trách đại hội thu đồ?

Đây là không gài bẫy chết ta thì trong lòng ngươi khó chịu đúng hay không?

Chương 765 - Đỗ Dương, đi phụ trách đại hội thu đồ với ta (2)

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão nói như vậy, Đỗ Dương trực tiếp luống cuống, dù sao trước đó Diệp Phong đã từng nhắc nhở hắn!

"Không đi!"

"Đánh chết ta cũng không đi!"

"Chuyện này ngươi muốn tìm thì tìm người khác đi, dù sao ta sẽ không đi!"

"Hơn nữa, ta vừa mới bị vây đánh một trận bây giờ phải trở về

điều dưỡng thân thể mới được!"

Sau khi tỉnh táo lại, Đỗ Dương cũng thần thái kiên định nói ra quyết định của mình!

"A?"

"Thái Thượng Đại trưởng lão đâu rồi?"

Đúng lúc này, Đỗ Dương phát hiện Thái Thượng Đại trưởng lão đang đứng đối diện đột nhiên biến mất tại chỗ, tình huống này khiến cho hắn cảm thấy có chút bất an!

Bành!

Theo một tiếng vang trầm đục vang lên, Đỗ Dương hai mắt tối đen, trực tiếp ngã xuống đất bất tỉnh.

"Ta đang thông báo cho ngươi!"

"Không phải là đang thương lượng với ngươi!"

Nhìn Đỗ Dương đã hôn mê ngã xuống đất, Thái Thượng Đại trưởng lão yên lặng thu chưởng đao lại, sau đó khóe miệng nở một nụ cười trêu chọc tự lẩm bẩm: "Chủ nhân của tiểu ma nữ muốn tham gia đại hội thu đồ, đến lúc đó ai mà biết được sẽ xảy ra chuyện gì, nếu như không tìm một người tới để lót lưng thì trong lòng ta hốt hoảng lắm!"

...

Thiên Cơ Thành!

Lúc này, đã có trên vạn người tụ tập ở trước Thiên Cơ Lâu, sau đó chờ đợi người tổng phụ trách đại hội thu đồ lần này tới!

"Diệp thiếu!"

"Lần này sẽ tuyển nhận đệ tử ngoại các!"

"Ta cảm thấy trong số thập nhị trưởng lão Thiên Cơ Các có thể có một vị đến đây thì đã quý lắm rồi, hai vị chính là cực hạn!"

Giữa đám người, Hùng Thiên Bá cũng rất là tự tin nói ra suy đoán của mình.

"Hùng đệ!"

"Có dám cược với ta một ván hay không?"

"Ta cho rằng người tổng phụ trách đại hội thu đồ lần này rất có thể chính là một trong số Thái Thượng Thập Nhị trưởng lão!"

Nghe được Hùng Thiên Bá nói như vậy, tròng mắt Diệp Phong đảo một vòng sau đó nhìn về phía đối phương đề nghị cá cược.

"Ồ!"

"Vụ cá cược này cũng có chút thú vị đó!"

"Nhưng mà ta không thích cá cược, nếu không, hay là chúng ta công khai ban thưởng và trừng phạt trước đi?"

"Nếu như có thể khiến cho ta cảm thấy hứng thú thì ta sẽ tham dự!"

Nghe được Diệp Phong nói muốn cược, Hùng Thiên Bá cũng cảm thấy hứng thú nhưng vì lý do an toàn, hắn muốn tìm hiểu về ban thưởng và trừng phạt trước sau đó mới đưa ra quyết định cuối cùng!

"Nếu như ta thắng thì ngươi ăn một ít đồ giúp ta!"

"Nếu như ta thua, ta sẽ cho ngươi một ngàn khối kim sắc Thông Thiên Bi ẩn chứa thần thông khác nhau!"

"Ngươi cảm thấy phần thưởng và trừng phạt này như thế nào?"

Nhìn thấy Hùng Thiên Bá mắc câu, Diệp Phong cũng nói sơ về tình huống vụ cá cược!

Ừm!

Nghe được Diệp Phong nói ra phần thưởng, ánh mắt Hùng Thiên Bá cũng đột nhiên sáng lên, dù sao một ngàn khối kim sắc Thông

Thiên Bi ẩn chứa thần thông khác nhau sẽ có giá trị đến mức nào hắn cũng không dám tưởng tượng!

Bởi vì nó đã vượt xa khỏi phạm vi nhận thức của hắn!

"Diệp thiếu!"

"Vậy nếu như ngươi thắng, đến lúc đó ngươi sẽ cho ta ăn thứ gì ngươi có thể nói cho ta biết trước hay không?"

Nhưng mà Hùng Thiên Bá cũng sẽ không vì một ngàn khối kim sắc Thông Thiên Bi mà mất lý trí, vẻ mặt thành thật nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Một loại đan dược!"

"Nhưng mà ngươi cũng không cần lo lắng, đó cũng không phải là Độc đan mà là một loại đan dược sẽ không gây bất kỳ tổn thương gì cho ngươi mà còn mang lại lợi ích cực lớn!"

"Thế nào, muốn cược hay không?"

Sau khi giải thích một phen, Diệp Phong nhìn về phía Hùng Thiên Bá lên tiếng hỏi thăm lần nữa.

"Cược!"

Trầm mặc mấy giây sau, Hùng Thiên Bá cũng cắn răng, sau đó trực tiếp đưa ra quyết định!

Sau nửa canh giờ!

"Chư vị!"

"Ta chính là Thái Thượng Đại trưởng lão Thiên Cơ Các, mà người đang đứng ở bên cạnh của ta thì là một trong số thập nhị trưởng lão Thiên Cơ Các Đỗ trưởng lão!"

"Hôm nay tổ chức đại hội thu đồ, do hai người chúng ta phụ trách!"

Sau khi Thái Thượng Đại trưởng lão khiêng Đỗ Dương đã hôn mê

xuất hiện ở trên không của mọi người thì trên mặt nở một nụ cười nhìn xuống mọi người bên dưới lớn tiếng nói.

"Ngọa tào! ! !"

"Không phải đâu, như vậy mà cũng có thể đoán đúng được!"

Mà giữa đám người, Hùng Thiên Bá nghe nói như thế thì trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn kinh, hắn hoàn toàn không ngờ được là chỉ là một cái đại hội thu đồ tuyển nhận đệ tử ngoại cát mà lại có thể kinh động đến đại vương tiểu vương của Thiên Cơ Các!

"Hùng đệ!"

"Hiện tại xem ra vụ cá cược này là ta thắng!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Hùng Thiên Bá đang đứng bên cạnh cười nói, đồng thời đưa một cái tiên giới chứa mười vạn viên Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan cho Hùng Thiên Bá.

? ? ?

Mười vạn viên đan dược?

Đây là muốn cho ta ăn đến bể bụng đúng không?

sau khi Hùng Thiên Bá cầm lấy tiên giới cũng xem xét tình huống trong tiên giới thì trên mặt cũng lộ ra vẻ cực kỳ khiếp sợ, hắn vốn cho rằng chỉ ăn mấy viên đan dược mà thôi nhưng hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại muốn hắn ăn mười vạn viên!

Thậm chí, bây giờ hắn rất muốn hỏi Diệp Phong một câu: "Ròng rã mười vạn viên đan dược, cái này mà cho người ăn hay sao, cho dù là cho chó ăn nó cũng không ăn hết được!"

Hô!

Thở dài ra một hơi, Hùng Thiên Bá cũng gượng cười nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói: "Diệp thiếu, Hùng Thiên Bá ta có chơi có chịu, nên ăn đan dược chắc chắn sẽ ăn, nhưng mà có phải là số lượng đan dược mà ngươi đưa cho ta nhiều quá rồi hay không, sợ là ta có ăn tới chết cũng không ăn hết được!"

"Hùng đệ!"

"Chuyện này ngươi cứ yên tâm đi!"

"Đan dược này không làm đầy bụng, mỗi lần ăn xong một viên thì lực lượng của đan dược sẽ lập tức bị thân thể hấp thu, sẽ không khiến cho cảm thấy no bụng, cho nên ngươi cứ yên tâm mà ăn, tuyệt đối không bị no chết được đâu!"

Nghe được Hùng Thiên Bá nói như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích rõ cho hắn biết.

Chương 766 - Mẹ nó, đây là đến đây khảo hạch hay đến đây để làm đại gia?

Xoát! Xoát! Xoát!

Đúng lúc này, từng đạo bạch quang bỗng nhiên bắn vọt ra từ trong Thiên Cơ Lâu, sau đó trên tay những người đang đứng ở bên ngoài xuất hiện một cái lệnh bài có một dãy số màu trắng!

"Tất cả mọi người nghe cho kỹ!"

"Năm trăm phòng khảo hạch bên trong Thiên Cơ Lâu đã được chuẩn bị xong, mỗi một phòng khảo hạch đều có một giám khảo ở trong đó, đến lúc đó thì giám khảo sẽ chỉ dẫn cho các ngươi tu luyện tầng thứ nhất của Thiên Diễn Bí Thuật, nếu như không thể thành công tu luyện trong thời gian nửa nén hương thì sẽ bị hủy bỏ tư cách khảo hạch!"

"Hiện tại, người cầm lệnh bài khảo hạch có dãy số từ một tới năm trăm lập tức đi vào bên trong Thiên Cơ Lâu đồng thời đi vào phòng khảo hạch có dãy số giống như dãy số của lệnh bài trong tay mình!"

Rất nhanh, một giọng nói tràn đầy uy nghiêm từ bên trong Thiên Cơ Lâu vọng ra.

Mà lúc này, hai người Diệp Phong và Hùng Thiên Bá cũng phát hiện ra Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương đã biến mất ở

trên không trung và đi vào Thiên Cơ Lâu.

"Ngọa tào!"

"Ta, mẹ nó, ta lại là số một!"

"Mấy trăm năm qua, ta cũng tham gia qua vô số tại hội thu đồ nhưng đây là lần đầu tiên ta rút đến lệnh bài số một, không biết tại sao trong lòng ta không có bất kỳ vui sướng gì mà ngược lại còn cảm thấy có chút bất an!"

Nhìn lệnh bài có số một trong tay, trên mặt Hùng Thiên Bá cũng dần dần xuất hiện vẻ bất an.

"Ta đi!"

"Ta chỉ muốn cho Hùng Thiên Bá có thể sử dụng một chút đan dược trong lúc khảo hạch là được rồi!"

"Nhưng hiện tại xem ra hình như Thái Thượng Đại trưởng lão vì ta mà cho gian lận thật!"

Nhìn lệnh bài số một trong tay, Diệp Phong cũng lập tức giấu đi, cũng không để cho Hùng Thiên Bá đang đứng bên cạnh nhìn thấy.

...

Thiên Cơ lâu, phòng khảo hạch số một.

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, lần này không phải là xong đời rồi hay sao?"

"Ta nói ta không đến, kết quả là đánh cho ta ngất xỉu trực tiếp đem tới đây?"

"Mẹ nó, chuyện này là chuyện mà người có thể làm ra được sao?"

Sau khi Đỗ Dương tỉnh lại, phát phát hiện mình đang ở trong phòng khảo hạch của Thiên Cơ Lâu thì trong mắt cũng lóe lên vẻ tuyệt vọng.

"Không đúng!"

"Ta còn có một chút hi vọng sống!"

"Thiên Cơ Lâu có tổng cộng một trăm cái phòng khảo hạch, chỉ cần không gặp được Diệp thiếu thì không sao!"

Nghĩ đến đây, Đỗ Dương cũng thở phào nhẹ nhõm, hắn không tin tỉ lệ hai phần nghìn mà hắn cũng trúng!

"Đỗ Dương!"

"Rốt cuộc ngươi cũng tỉnh lại rồi!"

"Bây giờ đại hội thu đồ đã bắt đầu!"

"Mà ta cũng vi phạm với nguyên tắc của ta, đưa hai cái lệnh bài số một cho Diệp thiếu và người bạn đó của hắn, gia đình chẳng mấy chốc nữa bọn họ sẽ đến đây, đến lúc đó phải làm như thế nào thì ngươi tự giải quyết đi!"

"Dù sao, người xưa có câu, chuyện chuyên nghiệp phải giao cho người có chuyên môn làm!"

Nhìn thấy Đỗ Dương tỉnh lại, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng trực tiếp lên tiếng nói với Đỗ Dương, có thể nói, cho dù tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì cũng là chuyện của Đỗ Dương, hoàn toàn không có liên quan gì tới hắn!

? ? ?

Mẹ nó, ta còn chờ mong tỷ lệ hai phần nghìn sẽ không trúng!

Kết quả mẹ nó ngươi lại thao tác ngầm?

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão nói như vậy, Đỗ Dương cả người đều muốn điên rồi!

Đông! Đông! Đông!

Đúng lúc này, tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên, ngay sau đó, Hùng Thiên Bá đẩy cửa ra đi vào trong phòng khảo hạch.

"Mẹ nó!"

"Ta không chỉ may mắn đạt được lệnh bài số một mà còn được đại vương tiểu vương của Thiên Cơ Các làm giám khảo cho ta?"

"May mắn này là phế vật như ta có thể có được hay sao?"

Nhìn thấy hai người ngồi trong phòng khảo hạch lại là đại vương tiểu vương của Thiên Cơ Các, trên mặt Hùng Thiên Bá cũng lộ ra vẻ chấn kinh.

Đông! Đông! Đông!

Bỗng nhiên, tiếng đập cửa vang lên lần nữa!

Sau khi Hùng Thiên Bá nhìn thấy Diệp Phong cầm lẫn bài số một từ trong tay đi từ bên ngoài vào thì trên mặt cũng lộ ra vẻ khó hiểu, dù sao lệnh bài có số như thế này thì mỗi người chỉ có một cái hơn nữ còn là số khác nhau!,

"Diệp thiếu!"

"Có phải là ngươi đi nhầm phòng khảo hạch rồi hay không, phòng này là của..."

Không đợi Hùng Thiên Bá nói xong, hắn thấy đại vương tiểu vương của Thiên Cơ Các chạy tới trước mặt Diệp Phong, một người lấy ghế đu ra, một người cực kỳ tự nhiên đấm bóp vai cho Diệp Phong!

Nhìn thấy cảnh tượng quái dị này, Hùng Thiên Bá bối rối không biết ra sao, thầm nghĩ trong lòng: "Mẹ nó, tới đây khảo hạch hay tới đây để làm đại gia?"

"Đỗ trưởng lão!"

"Không phải ta đã nhắc nhở ngươi rồi hay sao?"

"Tại sao ngươi vẫn tới đây làm gì, hơn nữa còn bị Thái Thượng Đại trưởng lão bắt tới?"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Đỗ Dương đang đấm chân cho mình hỏi ra nghi ngờ trong lòng.

"Diệp thiếu!"

"Ta cũng không muốn!"

"Nhưng Thái Thượng Đại trưởng lão muốn ta đi theo hắn!"

"Sau đó ta nói ta không đi, hắn trực tiếp đánh ngất xỉu ta khiêng qua đây, ta cũng rất sụp đổ!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Đỗ Dương cũng mặt mũi tràn đầy ủy khuất giải thích.

? ? ?

Ngươi không đến, đánh ngất xỉu cũng phải dẫn ngươi đến?

Đây là yêu hận tình thù giữa hai người các ngươi hay sao?

Nghe được Đỗ Dương giải thích, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình,

"Tình huống như thế nào?"

"Diệp thiếu lại nhắc nhở Đỗ Dương không được qua đây?"

"Chẳng lẽ nếu như tới đây thì sẽ bị tra tấn gì đó hay sao?"

Lúc này, nghe được hai người nói chuyện với nhau, trên mặt Thái Thượng Đại trưởng lão lóe lên vẻ bất an, hắn hoàn toàn không ngờ được là mình chỉ cử hành đại hội thu đồ thu nhận đệ tử ngoại các một lần mà lại xảy ra nhiều biến cố như vậy!

"Tốt!"

"Các ngươi đừng tốn thời gian cho ta nữa!"

"Tranh thủ tiến hành khảo hạch hắn đi!"

Sau khi biết rõ được nguyên nhân tại sao Đỗ Dương lại xuất hiện ở chỗ này thì Diệp Phong cũng nhìn về phía Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương lên tiếng nói.

"Tiểu gia hỏa, ngươi tên gì?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng nhìn về phía Hùng Thiên Bá, vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng hỏi thăm.

Chương 767 - Ngươi hữu duyên này là ngươi bóp quần tính ra hay sao

"Thái Thượng Đại trưởng lão!"

"Ta, ta tên là Hùng Thiên Bá!"

Đối mặt vẻ mặt uy nghiêm của Thái Thượng Đại trưởng lão, Hùng Thiên Bá cũng có chút khẩn trương lên tiếng đáp lại, đồng thời trong lòng cũng bất an nghĩ: "Ta quát tháo các lộ đại hội thu đồ mấy trăm năm, không phải lần này sẽ cắm ở đây đó chứ!"

"Cái gì!"

"Ngươi chính là người hữu duyên mà ta muốn tìm lần này sao!"

Nghe được Hùng Thiên Bá nói ra tên của mình, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng ra vẻ khiếp sợ kinh hô lên.

"Hùng Thiên Bá!"

"Chúc mừng ngươi, ngươi đã thông qua khảo hạch!"

"Từ giờ trở đi, ngươi chính là một tên đệ tử ngoại các của Thiên Cơ Các!"

"Hơn nữa ngươi yên tâm, không đến nửa năm, không đúng, ba tháng thì ừ ta sẽ từng bước đề thăng ngươi trở thành đệ tử hạch tâm của Thiên Cơ Các!"

Ngay sau đó, Thái Thượng Đại trưởng lão chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn, có thể nói thao tác lần này của hắn chính là phát huy gian lận lên tới hạn mức cao nhất!

? ? ?

Chỉ cần nói ra tên của mình thì sẽ trở thành người hữu duyên?

Hơn nữa còn muốn tấn thăng từ đệ tử ngoại các trở thành đệ tử hạch tâm trong vòng ba tháng?

Sau khi nghe được quyết định này của Thái Thượng Đại trưởng lão, cho dù là Hùng Thiên Bá hay là Diệp Phong đều ngẩn cả ra, bọn họ không phải là người ngu đương nhiên sẽ không tin tưởng cái cớ 'người hữu duyên' rất là buồn cười này!

"Làm gì đó?"

"Ta chỉ tới đây để tham gia náo nhiệt mà thôi, không phải là thật lòng muốn gia nhập vào Thiên Cơ Các!"

"Nếu như bây giờ gia nhập vào Thiên Cơ Các, sau này những thế lực khác tổ chức đại hội thu đồ thì sao ta có thể đi xem náo nhiệt được nữa?"

"Nếu như ta không đi tham gia náo nhiệt thì chẳng phải là sẽ mai một thiên phú siêu cấp phế vật này của ta hay sao?"

"Mà quan trọng nhất chính là mẹ nó ta không muốn làm một tên coi bói!"

Sau khi tỉnh táo lại, Hùng Thiên Bá cả người đều muốn điên rồi, hắn hoàn toàn không ngờ được là một thế lực siêu nhiên như Thiên Cơ Các còn mẹ nó chơi gian lận, đồng thời bây giờ hắn cũng có chút hiếu kỳ với thân phận của Diệp Phong!

Bởi vì bản thân hắn cũng rõ ràng tình huống này xuất hiện tuyệt đối có liên quan rất lớn đến Diệp Phong!

"Tình huống như thế nào?"

"Ta chỉ muốn cho các ngươi để cho Hùng Thiên Bá ăn một chút Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan trong lúc khảo hạch mà thôi!"

"Kết quả các ngươi chơi gian lận, trực tiếp để hắn thông qua khảo hạch?"

Một bên khác, Diệp Phong cũng muốn điên rồi, dù sao mục đích

chủ yếu của hắn chính là lãng phí sạch mười vạn viên Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan!

Khụ khụ!

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng ho khan một tiếng, sau đó vội vàng nói: "Thái Thượng Đại trưởng lão, có thể là ngươi đã hiểu lầm ý của ta rồi, để ta giải thích cho ngươi hiểu!"

Một lát sau!

? ? ?

Dựa theo quá trình bình thường mà làm?

Chỉ cần trong lúc khảo hạch có thể cho phép Hùng Thiên Bá ăn một chút đan dược là được rồi?

Nếu như đối phương không có đạt tới yêu cầu thì không thu vào Thiên Cơ Các cũng không sao cả?

Sau khi nghe Diệp Phong giải thích xong thì Thái Thượng Đại trưởng lão cả người đều muốn điên rồi, hắn hoàn toàn không ngờ được là chuyện mà Diệp Phong muốn hắn làm chỉ là một chuyện đơn giản đến không thể đơn giản hơn được như thế!

Nếu như biết trước chỉ là chút chuyện nhỏ như vậy thì hắn đã đồng ý từ sớm rồi hoàn toàn không cần phải để cho tiểu ma nữ tới thương lượng với hắn!

Hô!

Thở một hơi dài, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng dùng vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Hùng Thiên Bá lên tiếng nói ra: "Hùng Thiên Bá, vừa nãy ta bấm ngón tay tính lại một lần, phát hiện ra ngươi cũng không phải là người hữu duyên mà ta đang muốn tìm, cho nên ngươi muốn gia nhập vào Thiên Cơ Các thì nhất định phải thông qua được khảo hạch mới được, tiếp theo ta sẽ dạy cho ngươi tầng thứ nhất của Thiên Diễn Bí Thuật!"

? ? ?

Diệp thiếu bảo bọc ta, ta chính là người hữu duyên!

Diệp thiếu không che chở ta thì ta không còn là người hữu duyên nữa!

Mẹ nó, người hữu duyên này của ngươi là bóp quần tính ra được đúng không!

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão nói như vậy, trên mặt Hùng Thiên Bá cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến!

...

Chừng nửa nén nhang trôi qua!

"Thành công!"

"Tiểu tử này lại tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật thành công!"

Nhìn thấy Hùng Thiên Bá tiến vào trong trạng thái tu luyện, cho dù là Thái Thượng Đại trưởng lão hay là Đỗ Dương đều lộ ra vẻ giật mình, nhưng không lâu sau thì hai người bọn họ phát hiện một cái vấn đề trí mạng!

"Thái Thượng Đại trưởng lão!"

"Mặc dù Hùng Thiên Bá này tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật thành công nhưng tư chất và ngộ tính của hắn hình như cũng không được tốt cho lắm!"

"Chỉ với hiệu quả tu luyện này của hắn thì sợ là hắn tu luyện một năm cũng không sánh được với đệ tử ngoại các khác tu luyện một tháng!"

Lúc này, Đỗ Dương cũng khẽ nhíu mày nói ra ý nghĩ của mình.

"Đúng vậy!"

"Từ chuyện này cũng có thể thấy được Hùng Thiên Bá này chính là một tên tu luyện phế vật!"

"Nhưng tại sao hắn lại có thể tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật thành

công được chứ?"

"Tình huống như vậy chúng ta thu hay là không thu!"

Nghe được Đỗ Dương nói như vậy, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng có chút xoắn xuýt lên tiếng nói.

"Thái Thượng Đại trưởng lão!"

"Đỗ trưởng lão!"

"Một hồi chờ Hùng đệ tu luyện xong thì kêu hắn bắt đầu ăn đan dược đi, vì cảm ơn hai người các ngươi đã giúp ta chuyện này, hai viên đan dược này sẽ tặng cho các ngươi!"

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên đi tới trước mặt hai người, sau đó đưa hai viên đan dược cho hai người.

"Diệp thiếu!"

"Đan dược này là?"

Nhìn đan dược màu trắng sáng óng ánh long lanh trong tay, trên mặt Đỗ Dương lộ ra vẻ nghi ngờ nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan!"

"Sau khi ăn nó thì có thể lập tức tiến vào đốn ngộ chi cảnh, tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật ở trong trạng thái đó thì sẽ có lợi ích không thể tưởng tượng được!"

Nghe được Đỗ Dương hỏi thăm, Diệp Phong cũng không có giấu diếm, trực tiếp nói ra tác dụng của Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan.

Chương 768 - Chủ nhân, đây chính là chuyện lớn mà ngươi nói hay sao?

Hả?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trên mặt hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương đều lộ ra vẻ chấn kinh, dù sao bọn họ sống hơn vạn năm nhưng bọn họ chưa từng nghe nói tới trên đời này còn có loại đan dược có tác dụng như vậy.

Sau khi tỉnh táo lại, hai người liếc nhau, trực tiếp nuốt Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan trong tay!

Oanh! Oanh!

Rất nhanh, trên người của hai người đều xuất hiện khí tức ngộ hiểu, mà chuyện khiến cho hai người cảm thấy khiếp sợ chính là ở dưới trạng thái ngộ hiểu này bọn họ còn có thể suy nghĩ di chuyển, đây là chuyện mà vốn không thể nào làm được trong trạng thái đốn ngộ!

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Cái. . . cái Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan này, trong tay ngươi còn nữa không?"

"Không cần biết là người có bao nhiêu, không cần biết là nó đáng giá như thế nào, Thiên Cơ Các chúng ta đều muốn!"

Sau khi kết thúc đốn ngộ, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng kích động lên tiếng hỏi thăm Diệp Phong, không trách hắn kích động như thế, chỉ có thể trách lực lượng của Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan quá kinh khủng!

"Thái Thượng Đại trưởng lão!"

"Bây giờ hẳn là ngươi cũng biết được lực lượng của Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan này khủng bố như thế nào rồi đúng không!"

"Mà đan dược khủng bố như thế đương nhiên cũng cực kỳ hy hữu!"

"Cho dù là ta thì cũng chỉ còn lại có hai viên đó thôi!"

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão hỏi thăm, Diệp Phong

cũng ra vẻ tiếc nuối lên tiếng nói, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Cái đan dược rác rưởi này, mặc dù có thể tiêu hao điểm phá sản mở tiên bình đan dược, muốn mở ra bao nhiêu thì mở ra được bấy nhiêu, nhưng hai viên vừa mới mở ra đã đưa cho hai người các ngươi, đúng là trong tay của ta không còn nữa, cho nên câu trả lời này của ta cũng không có sai!"

"Đúng đúng đúng!"

"Đan dược khủng bố như thế vốn nên là tồn tại cực kỳ hy hữu mới đúng!"

"Mà hai người chúng ta có thể có được một viên đã là phúc duyên của chúng ta, là chúng ta quá tham lam!"

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng mặt lộ vẻ tiếc nuối lên tiếng nói.

Trừng!

Đúng lúc này, Hùng Thiên Bá đang tu luyện bỗng nhiên mở hai mắt ra, sau đó trên mặt lộ ra vẻ bối rối!

"Ta tu luyện thành công?"

"Mẹ nó, ta là một tên tu luyện phế vật vậy mà lại có thể tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật cực kỳ huyền diệu thành công?"

"Đây là ép ta bước vào con đường không lối về đúng không?"

Sau khi tỉnh táo lại, Hùng Thiên Bá cả người đều muốn điên rồi, vốn cho là mình không phải là người hữu duyên đó thì hẳn là có thể hưởng thụ niềm vui sướng khi tham gia náo nhiệt này nhưng ai mà ngờ được mẹ nó hắn lại tu luyện thành công!

"Diệp thiếu!"

"Hùng Thiên Bá đã kết thúc tu luyện, có phải là nên để cho hắn bắt đầu ăn đan dược rồi hay không?"

Phát hiện Hùng Thiên Bá đã kết thúc tu luyện, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nhắc nhở.

"Hùng đệ!"

"Mặc dù ngươi đã tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật thành công nhưng Thái Thượng Đại trưởng lão không có tuyên bố kết quả, như vậy cũng đại biểu là khảo hạch chưa có kết thúc!"

"Tiếp theo ngươi hãy ăn sạch chút đan dược bên trong tiên giới đi!"

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão nhắc nhở, Diệp Phong cũng nhìn về phía Hùng Thiên Bá cách đó không xa lên tiếng nói, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Cũng không biết sau khi hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương nhìn thấy Hùng đệ điên cuồng ăn Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan thì có thể điên mất hay không!"

? ? ?

Chút?

Ngươi nói mười vạn viên đan dược là chút?

Nghe nói như thế, Hùng Thiên Bá cũng nở một nụ cười khổ quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng nói: "Diệp thiếu, chút đan dược này đúng là hơi nhiều, mặc dù ngươi nói nó sẽ không khiến cho ta cảm thấy no bụng nhưng cũng khiến cho người ta cảm nhận được áp lực cực lớn, nói một câu không dễ nghe, cho dù là để cho một con chó ăn thì sợ là sau khi nó nhìn thấy cũng sẽ bị hù sợ đến trực tiếp rút lui chín chín mười tám bước!"

Ai!

Nhìn thấy Hùng Thiên Bá vẫn có áp lực tâm lý lớn như vậy, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, liên lạc Tiểu Kiếm một chút, kêu hắn dẫn Cẩu Tử tới đây một chút, nói là bên chỗ ta có chuyện lớn cần Cẩu Tử trợ giúp!"

"Chỉ cần không cho người của Thiên Cơ Các phục dụng thì hẳn là đều xem như phá của!"

"Vậy thì để cho Cẩu Tử trải nghiệm lại niềm vui sướng khi ăn đan dược đi!"

Sau khi ra lệnh xong, khóe miệng Diệp Phong cũng nở một nụ cười sau đó quay qua nhìn Hùng Thiên Bá nói: "Hùng đệ, nếu như ngươi đã nói như vậy thì ta giúp ngươi tìm một con chó tới chia sẻ áp lực!"

Hả?

Ta chỉ ví dụ một chút mà thôi kết quả ngươi lại kiếm một con chó tới đây thật?

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hùng Thiên Bá đầu tiên là sững sờ, sau đó trên mặt lập tức cảm thấy nhẹ nhõm, dù sao, không cần biết là người hay chó, chỉ cần có trợ giúp là tốt rồi!

"Chủ nhân!"

"Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Kiếm Cẩu mà ngươi sủng ái nhất đến rồi!"

Đúng lúc này, theo một khe hở không gian bỗng nhiên xuất hiện, giọng nói của tiểu hoàng cẩu từ trong vết nứt không gian vọng ra.

? ? ?

Chó biết ngự kiếm?

Còn mẹ nó lĩnh ngộ Hoàng Tuyền Kiếm Ý?

Sau khi Hùng Thiên Bá nhìn thấy tiểu hoàng cẩu nằm bắt chéo chân trên phi kiếm, bay từ bên trong vết nứt không gian ra, cả người trực tiếp choáng váng, trong lòng sụp đổ nghĩ: "Để con Kiếm Cẩu này tới đây, rốt cuộc là đến đây để giúp ta giảm bớt áp lực hay là đến đây để đả kích ta hả, mặc dù ta là phế vật nhưng chuyện ngay cả chó cũng không sánh bằng được cũng là chuyện khiến cho ta khó mà chấp nhận được!"

"Chủ nhân!"

"Ta nghe Tiểu Kiếm nói bên chỗ ngài có chuyện lớn cần ta hỗ trợ?"

"Là chuyện gì?"

Sau khi bay đến trước mặt Diệp Phong, tiểu hoàng cẩu lập tức nhảy từ trên phi kiếm xuống sau đó ánh mắt tràn đầy mong đợi nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

Chương 769 - Chủ nhân, đây chính là chuyện lớn mà ngươi nói hay sao? (2)

"Thật ra thì cũng không phải là chuyện lớn gì!"

"Chính là trong tay hắn có chút đan dược, hắn không thể tự mình ăn hết được cho nên cần ngươi đến đây ăn giúp hắn một chút!"

Nhìn thấy ánh mắt mong đợi của tiểu hoàng cẩu, Diệp Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng nói.

? ? ?

Nghe nói có chuyện lớn cần ta làm giúp, khiến cho ta nhiệt huyết sôi trào!

Kết quả bây giờ ngươi lại nói cho ta chuyện lớn chính là ăn đan dược?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, tiểu hoàng cẩu toàn bộ chó đều bối rối, chờ sau khi nó kịp phản ứng lại thì trên gương mặt chó cũng dần xuất hiện vẻ bất an, dù sao nếu như người khác nói một chút thì cũng chỉ là một chút, nhưng nếu như Diệp Phong nói một chút thì mẹ nó đó chính là không biết có bao nhiêu!

Chớ nói chi là lúc ở hạ giới nó đã trải qua cơn ác mộng ăn đan dược mấy lần, mấy lần ăn đó đều khiến cho nó sinh ra bóng ma tâm lý!

"Hùng đệ!"

"Ngươi hãy lấy toàn bộ đang dược ở trong tiên giới ra đi!"

"Sau đó ngươi và Cẩu Tử ngồi xuống đó bắt đầu ăn đi, cố gắng ăn hết toàn bộ đan dược trong thời gian ngắn nhất!"

Không có để ý đến tình huống của tiểu hoàng cẩu lúc này, Diệp Phong nhìn về phía Hùng Thiên Bá lên tiếng nói.

"Tốt!"

"Diệp thiếu, bây giờ ta lập tức lấy toàn bộ ra sau đó bắt đầu ăn!"

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hùng Thiên Bá trực tiếp ngồi xuống đất, sau đó lấy tiên giới ra, bắt đầu lấy mười vạn viên Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan bên trong đó ra ngoài!

"Cái đó là. . . Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan?"

"Không phải nói cực kỳ hi hữu sao?"

"Không phải nói không có sao?"

Sau khi hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương nhìn thấy Hùng Thiên Bá ném từng nắm từng nắm Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan xuống đất như ném rác rưởi thì hai người kinh hãi đến tròng mắt đều sắp lòi ra ngoài!

"Ai!"

"Ta đã nói rồi mà!"

"Một chút mà chủ nhân nói tuyệt đối không phải là một chút bình thường!"

Nhìn thấy đan dược chồng chất trước người Hùng Thiên Bá, tiểu hoàng cẩu cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó chấp nhận số phận đi thẳng tới chỗ đống đan dược đó.

Một lát sau!

"Thái Thượng Đại trưởng lão!"

"Ta sắp không chịu nổi nữa rồi!"

"Đó đều là đan dược mạnh mẽ có thể giúp người ta lập tức tiến vào trong trạng thái đốn ngộ!"

"Nhưng bây giờ lại bị một siêu cấp củi mục và một con chó ăn

từng nắm từng nắm lớn như là ăn kẹo, mẹ nó, có thể nói làm như vậy chính là đang phá của!"

Nhìn Hùng Thiên Bá và tiểu hoàng cẩu đã ăn hết mấy ngàn viên Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan, Đỗ Dương cũng cực kỳ đau lòng quay qua nhìn Thái Thượng Đại trưởng lão đang đứng bên cạnh lên tiếng nói.

"Đừng nói ngươi không chịu đựng nổi nữa, ta cũng không chịu đựng nổi nữa!"

"Bọn họ ăn thì ăn, mẹ nó còn không tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật, hành vi như vậy mới khiến cho ta không thể nào chấp nhận được, dù sao mỗi phút mỗi giây trong loại trạng thái đốn ngộ đó đều cực kỳ trân quý!"

"Nói một câu không dễ nghe, nhìn thấy những cạn bã đan dược rơi từ khóe miệng của bọn họ xuống dưới đất ta cũng không nhịn nổi muốn bò qua đó liếm mấy cái!"

Nghe được Đỗ Dương nói như vậy, Thái Thượng Đại trưởng lão cũng có chút sụp đổ nói ra cảm nhận của mình lúc này.

Một bên khác!

"Mặc dù đan dược này ăn vào không có cảm giác no bụng nhưng nhất định phải nhai nát mới có thể nuốt được!"

"Kết quả bây giờ mới ăn hơn hai ngàn viên đan dược mà miệng của ta đã có chút mỏi rồi, nếu như tiếp tục làm như vậy cho dù có Cẩu Tử hỗ trợ thì miệng của ta cũng không chịu đựng nổi!"

Nghĩ đến đây, Hùng Thiên Bá lập tức đưa mắt nhìn về phía hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương đang đứng cách đó không xa, sau đó trong lòng lóe lên một ý nghĩ.

"Cẩu ca!"

"Bây giờ mới ăn hơn hai ngàn viên đan dược mà miệng của ta đã có chút không thể chịu nổi rồi!"

"Nếu như muốn ăn hết sạch mười vạn viên đan dược thì sợ là

miệng của chúng ta đều sẽ bị phế đi, nếu không, ngươi đi tìm Diệp thiếu thương lượng một chút, xem xem có thể tìm thêm người tới trợ giúp hay không?"

Lúc này, Hùng Thiên Bá cũng nhìn về phía tiểu hoàng cẩu nói ra ý nghĩ của mình, mà ý nghĩ trong lòng của hắn rất đơn giản, đó chính là kéo hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương đang đứng bên cạnh xem náo nhiệt kéo xuống nước, dù sao chỉ khi nào chia sẻ niềm vui ra ngoài thì mới là niềm vui thật sự!

Hả?

Nghe được Hùng Thiên Bá đề nghị như vậy, tiểu hoàng cẩu cũng mắt chó sáng lên, sau đó há miệng chó ra cười nói: "Tiểu Hùng, ý nghĩ của ngươi không tệ!"

...

"Ừm?"

"Cẩu Tử, có việc?"

Nhìn thấy tiểu hoàng cẩu bỗng nhiên chạy tới, Diệp Phong cũng ngồi thẳng người dậy từ trên ghế xích đu, sau đó trên mặt lộ ra vẻ hiếu kỳ lên tiếng dò hỏi.

"Chủ nhân!"

"Đống đan dược rác rưởi này ăn rất mỏi miệng!"

"Hơn nữa số lượng cũng hơi nhiều một chút, ngươi xem có thể tìm thêm người đến đây trợ giúp hay không!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, tiểu hoàng cẩu cũng ra vẻ đáng yêu lên tiếng nói.

Xoát!

Cách đó không xa, hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương nghe được tiểu hoàng cẩu nói như vậy thì đột nhiên đồng loạt quay qua nhìn Diệp Phong và tiểu hoàng cẩu, trong mắt tràn đầy vẻ chờ mong!

Hai người trợ giúp!

Không phải là đang chỉ hai người bọn họ hay sao?

Mà một khi có thể đi ăn Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan, vậy thì hai người bọn họ có thể vừa ăn vừa tu luyện, dù là ăn một ngàn viên Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan cũng chỉ có thể duy mười phút đốn ngộ thì bọn họ cũng không lỗ, theo như bọn họ nghĩ thì có thể kiếm được một giây cũng đã lời lắm rồi!

"Cũng được!"

"Vậy thì tìm hai người trợ giúp đi!"

"Ngươi muốn cho ai qua giúp các ngươi?"

Nghe được lời đề nghị của tiểu hoàng cẩu, Diệp Phong cũng trực tiếp đồng ý, nhưng mà hắn cũng rất hiếu kỳ muốn biết là tiểu hoàng cẩu chuẩn bị kéo ai xuống nước!

"Ừm?"

"Hai tên khùng đó đang làm gì vậy?"

Chương 770 - Cẩu ca ăn không hết, gọi các ngươi qua đây hỗ trợ

Trong lúc tiểu hoàng cẩu chuẩn bị trả lời Diệp Phong thì nhìn thấy được hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương đang đứng cách đó không xa kích động quơ quơ tay với nó, hành động này khiến cho nó ngẩn ra không biết là gì!

"Chủ nhân!"

"Ta muốn cho Lang đệ và Long đệ qua giúp ta!"

Không thèm để ý đến hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương, tiểu hoàng cẩu trực tiếp nói ra hai người mà nó chọn đến đây trợ giúp nó cho Diệp Phong biết!

? ? ?

Lang đệ và Long đệ?

Nghe tên thì có thể đoán được, mẹ nó, không phải là hai con thú nữa đó chứ?

Hai chúng ta sống sờ sờ đứng ở đây mà lại không cần, các ngươi nhất định phải tìm Tiên Thú đến giúp đỡ?

Cách đó không xa, hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương nghe được tiểu hoàng cẩu nói như vậy thì trên mặt đều lộ ra vẻ mộng bức.

...

Một bên khác!

"Cái gì!"

"Chuyện lớn mà chủ nhân nói chính là đi ăn đan dược?"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, Phệ Huyết Đường Lang cũng thần sắc đại biến kinh hô lên, trong mắt lộ ra vẻ sợ hãi, dù sao lúc trước nó từng ăn rất nhiều Tẩy Tủy Đan khó ăn như phân!

"Lang ca!"

"Sao ngươi lại sợ đến như vậy?"

"Không phải chỉ là ăn một chút đan dược thôi hay sao?"

Chú ý tới vẻ hoảng sợ trên mặt của Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long cái gì cũng không biết cũng hơi nghi hoặc một chút lên tiếng hỏi thăm.

"Long đệ!"

"Đó là do ngươi chưa từng ăn đan dược khó ăn như phân đó!"

"Hơn nữa người khác nói một chút thì chỉ là một chút thôi, nhưng chủ nhân nói một chút thì mẹ nó không biết có bao nhiêu!"

Nói đến đây, Phệ Huyết Đường Lang cũng thở một hơi dài, sau đó tiếp tục nói ra: "Long đệ, chờ chừng nào ngươi tự mình trải qua cơn ác mộng đan dược đó một lần thì ngươi sẽ hiểu được tại sao ta lại sợ đến như vậy!"

Hả?

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Kiếm bỗng nhiên nhận được tin tức gì đó sau đó trực tiếp dùng ánh mắt quái dị nhìn hai thú.

"Soái Bức Huyết!"

"Tiểu Thương Long!"

"Chút đan dược này hơi nhiều, hẳn là Cẩu ca ăn không hết, cho nên nó đề nghị với chủ nhân là cho hai người các ngươi qua giúp nó ăn!"

"Sau đó, chủ nhân đồng ý!"

Ngay sau đó, Diệp Tiểu Kiếm lập tức báo tin tức tốt này lại cho hai thú.

? ? ?

Chúng ta vừa mới thảo luận về cơn ác mộng đan dược xong!

Kết quả đại ca tốt của chúng ta lập tức hố chúng ta?

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, cho dù là Phệ Huyết Đường Lang hay là Tiểu Thương Long đều ngẩn ra ngay tại chỗ, bọn chúng hoàn toàn không ngờ được là mặc dù Kiếm Cẩu chó nhưng mà lần này hành vi của nó lại chó đến như thế!

"Cẩu ca hố hai tiểu lão đệ chúng ta!"

"Vậy ta thân là Lang ca, có phải cũng nên đuổi theo bước chân của Cẩu ca, hố tiểu long đệ một chút không?"

Sau khi tỉnh táo lại, Phệ Huyết Đường Lang nhìn thoáng qua Tiểu Thương Long đang đứng bên cạnh, khóe miệng nở một nụ cười xấu xa.

"Ồ!"

"Cái nụ cười này của Soái Bức Huyết rất không thích hợp a!"

"Nó muốn làm gì?"

Chú ý tới tình huống này, trên mặt Diệp Tiểu Kiếm cũng lộ ra vẻ tò mò.

...

"Chủ nhân!"

"Chúng ta tới!"

Theo một khe hở không gian xuất hiện ở phòng khảo hạch số một, Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long cũng từ đó bay ra, sau đó tràn đầy kích động nhìn Diệp Phong hô to lên.

"Tình huống các ngươi đã biết!"

"Tranh thủ giúp Cẩu ca các ngươi ăn đan dược đi!"

Nhìn thấy Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long bay ra ngoài, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Cho chúng ta gia nhập vào trong đội ngũ này đi!"

"Dù sao đó cũng là mười vạn viên đan dược, chỉ dựa vào một người ba thú thì hoàn toàn không ăn hết được!"

Nhìn thấy tiểu bảo bối trong mắt mình bị một siêu cấp phế vật và ba con thú điên cuồng ăn, rốt cục Đỗ Dương không chịu nổi sự tra tấn này nữa mà đi thẳng tới trước mặt Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Chờ một chút!"

"Lão phu sống trên vạn năm mà còn chưa rèn luyện cái miệng này

một lần nào, bây giờ có cơ hội ta cũng muốn tranh thủ một chút!"

Đúng lúc này, giọng nói của Thái Thượng Đại trưởng lão cũng vang lên bên cạnh.

"Không được!"

"Ai đến giúp đỡ cũng được, chỉ có hai người các ngươi là không được!"

Nhưng mà Diệp Phong nghe được hai người đề nghị thì lại cực kỳ quả quyết từ chối.

? ? ?

Ai đến cũng được, chỉ hai người chúng ta không được?

Là bởi vì chúng ta không đủ củi mục?

Hay là bởi vì chúng ta không phải thú?

Nhìn thấy Diệp Phong từ chối lời đề nghị của mình một cách quả quyết như vậy, hai người bọn họ ngẩn ra tại chỗ không biết làm sao!

"Diệp thiếu!"

"Tại sao lại không được?"

Sau khi tỉnh táo lại, Đỗ Dương cũng tỏ vẻ khó hiểu quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm.

"Thứ nhất, các ngươi không phải củi mục!"

"Thứ hai, các ngươi không phải thú!"

"Thứ ba, nếu như hai người các ngươi ăn Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan, tuyệt đối sẽ lặng lẽ tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật!"

"Cũng bởi vì ba nguyên nhân này mà các ngươi không phù hợp để trở thành người giúp đỡ, dù sao mục đích chính của ta chính là phá của, nếu như các ngươi lớn lúc tù luyện thì ta còn phá cái quái gì nữa!"

Nghe được Đỗ Dương hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng không có che giấu, trực tiếp giải thích rõ nguyên nhân cho hai người biết.

Chờ một chút!

Có phải là ta quên chuyện gì đó hay không?

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó trực tiếp nhìn về phía hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương lên tiếng nói ra: "Mặc dù các ngươi không thể hỗ trợ ăn đan dược nhưng có thể hỗ trợ ta thúc giục bọn họ, chỉ cần các ngươi làm tốt chuyện này thì sau khi xong việc ta sẽ cho các ngươi một ngàn viên Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan xem như công tác phí!"

"Cái gì!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hai người vốn đang cực kỳ thất vọng lại trở nên kích động trong nháy mắt, mà Đỗ Dương cũng vội vàng lên tiếng hỏi: "Diệp thiếu, ngươi có dặn dò gì cứ việc nói, chúng ta tuyệt đối sẽ giúp ngươi làm tốt!"

"Rất đơn giản!"

Chương 771 - Lang ca, ngươi cũng không được hay sao

"Không cần biết là hai người các ngươi dùng phương pháp gì, nhất định phải để Hùng Thiên Bá tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật trong lúc ăn đan dược, nếu như tu luyện xong tầng thứ nhất thì hãy cho hắn tầng thứ hai của công pháp tu luyện, để hắn tiếp tục tu luyện!"

Nghe được Đỗ Dương hỏi thăm, Diệp Phong cũng nói ra việc mà hai người cần phải làm!

Hả?

Ép một siêu cấp củi mục đi tu luyện?

Sau khi biết rõ công việc mà mình phải làm, hai người Thái

Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương liếc nhau một cái, sau đó trên mặt đều nở một nụ cười trêu chọc, đi thẳng tới chỗ Hùng Thiên Bá cách đó không xa.

"Ừm?"

"Ngươi. . . các ngươi muốn làm gì?"

Đang chuyên tâm ăn đan dược, Hùng Thiên Bá phát hiện hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương đều cầm trường kiếm trong tay đứng ở hai bên trái phải của mình, không biết tại sao nhưng hắn đột nhiên có chút hoảng hốt, sau đó trên mặt lộ ra vẻ bất an nhìn hai người lên tiếng hỏi thăm.

"Đừng nói nhảm!"

"Lập tức tu luyện tầng thứ nhất của Thiên Diễn Bí Thuật, hơn nữa còn phải cực kỳ nghiêm túc tu luyện!"

"Nếu như ngươi dám phân tâm thì đừng trách ta dùng trường kiếm trong tay ta khắc chữ lên trên cơ thể của ngươi!"

Nghe được Hùng Thiên Bá hỏi thăm, Đỗ Dương lên tiếng uy hiếp.

"Chăm chỉ tu luyện đi!"

"Nếu không Đỗ Dương dùng kiếm khắc chữ, sợ ngay cả 'huynh đệ' của ngươi cũng sẽ không bỏ qua!"

"Về phần chuyện ăn đan dược thì giao cho ta đi, cứ cách mỗi vài giây đồng hồ thì ta sẽ cho ngươi ăn một viên đan dược!"

Ngay sau đó, Thái Thượng Đại trưởng lão đang đứng ở một bên khác cũng lên tiếng nói.

? ? ?

Hai người các ngươi bị điên rồi?

Đan dược này ăn thì có thể tiến vào đốn ngộ chi cảnh!

Mẹ nó nếu như tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật, cho dù ta là phế vật

thì cũng sẽ trực tiếp cất cánh!

Nhưng ta không muốn bái vào Thiên Cơ Các, không muốn làm người coi bói, ta không muốn tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật!

Sau khi nghe được hai người nói như vậy, Hùng Thiên Bá cả người đều muốn điên rồi, đây là đang muốn ép hắn bước lên con đường không lối về!

...

"Ừm?"

"Soái Bức Huyết, ngươi cũng có việc?"

Nhìn thấy Phệ Huyết Đường Lang bỗng nhiên đi tới trước người của mình, Diệp Phong cũng hơi nghi hoặc một chút hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Trong tay ngài còn có Tẩy Tủy Đan hay không?"

"Trước đó Tiểu Thương Long rất nghi hoặc không biết tại sao ta và Cẩu ca đều rất sợ hãi ăn đan dược, cho nên ta muốn cho nó tự mình cảm nhận một chút."

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Phệ Huyết Đường Lang cũng trực tiếp nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

"Tẩy Tủy Đan?"

"Chính là Tẩy Tủy Đan mà khi ở hạ giới ta để cho các ngươi mỗi người ăn hết mười vạn viên?"

Nghe được ý nghĩ này của Phệ Huyết Đường Lang, Diệp Phong cũng lập tức nghĩ tới Tẩy Tủy Đan còn khó ăn hơn cả phân đó!

"Hệ thống!"

"Ở trong thượng giới này có đan dược nào mang tới cho người ta cảm giác tương tự như là Tẩy Tủy Đan hay không?"

Nghĩ đến Tẩy Tủy Đan, Diệp Phong cũng lập tức lên tiếng hỏi

thăm hệ thống.

"Đinh! Thượng giới Sinh Cốt Đan, nếu bàn về cảm giác thì nó cũng không thua gì Tẩy Tủy Đan ở hạ giới, trình độ khó ăn chỉ có gấp trăm lần Tẩy Tủy Đan!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống lập tức vang lên trong đầu của hắn.

? ? ?

Trình độ khó ăn chỉ gấp trăm lần Tẩy Tủy Đan?

Mẹ nó, đó là khó ăn tới mức độ nào cơ chứ!

Hiểu rõ tình huống này, Diệp Phong cũng tỏ vẻ chấn kinh, sau đó tự lẩm bẩm: "Hệ thống, không thể không nói, cái từ 'chỉ có' này ngươi dùng thật là vi diệu!"

"Soái Bức Huyết!"

"Tẩy Tủy Đan không có, nhưng mà trong tay của ta lại có một ít Sinh Cốt Đan, nếu bàn về cảm giác thì nó chỉ hơn Tẩy Tủy Đan gấp trăm lần mà thôi, ngươi cảm thấy đan dược này như thế nào?"

Nhìn Phệ Huyết Đường Lang đang đứng trước mặt mình, Diệp Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng hỏi thăm.

Hả?

Nếu bàn về cảm giác thì cũng chỉ mạnh hơn Tẩy Tủy Đan gấp trăm lần?

Còn mẹ nó mà thôi?

Như vậy có thể ăn được hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trên mặt Phệ Huyết Đường Lang cũng toát ra vẻ chấn kinh, mặc dù nó muốn hố Tiểu Thương Long một đợt, nhưng nó cũng không muốn hố Tiểu Thương Long thảm như vậy!

Nghĩ đến đây, Phệ Huyết Đường Lang lập tức nhìn về phía Diệp Phong vội vàng nói: "Chủ nhân, Sinh Cốt Đan này quá mạnh, ta thấy hay là thôi đi!"

"Lang ca!"

"Ngươi cũng không được sao!"

"Đan dược rác rưởi này ăn vào mặc dù có chút mỏi miệng nhưng cũng không phải là chuyện khó khăn gì!"

"Ta thật lòng không biết tại sao ngươi lại sợ hãi chuyện ăn đan dược như thế!"

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy khinh thường của Tiểu Thương Long từ nơi không xa vọng lại.

"Diệp thiếu!"

"Hãy dùng Sinh Cốt Đan này để cho Tiểu Thương Long tự mình cảm nhận sự kinh khủng của cơn ác mộng đan dược đi!"

"Nếu như có thể, ta hi vọng số lượng mà Tiểu Thương Long ăn là mười vạn viên!"

Nghe được Tiểu Thương Long trào phúng mình như vậy, Phệ Huyết Đường Lang cũng nhếch miệng cười một tiếng, sau đó quay qua nhìn Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình.

"Được thôi!"

"Mười vạn viên thì mười vạn viên!"

Nghe được Phệ Huyết Đường Lang đề nghị như vậy, Diệp Phong Cũng cười gật đầu đồng ý, sau đó bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trực tiếp nhìn về phía Phệ Huyết Đường Lang hỏi: "Cẩu Tử biết chuyện này hay không?"

"Chủ nhân!"

"Trước khi qua đây thì ta đã bàn với Cẩu ca chuyện này!"

"Mà ta cũng được Cẩu ca cho phép mới tới đây thương lượng với ngài."

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Phệ Huyết Đường Lang cũng lập tức giải thích rõ cho hắn biết.

"Ừm?"

"Cẩu Tử cũng biết?"

"Vậy hai người các ngươi cũng quá xấu xa!"

Biết được Cẩu Tử cũng biết chuyện này, Diệp Phong cũng cười cười, sau đó bắt đầu tiêu hao điểm phá sản, để cho hệ thống điên cuồng mở tiên bình đan dược!

Một bên khác!

"Ai!"

"Long đệ còn quá trẻ!"

"Hoàn toàn không hiểu được xã hội hiểm ác!"

"Lang đệ đi tìm chủ nhân, mục đích đúng là muốn cho nó cảm nhận một chút về cơn ác mộng đan dược, mà đúng vào thời điểm mấu chốt này nó còn chế giễu Lang đệ, như vậy không phải là đang ép Lang đệ hố nó thảm hơn hay sao!"

Chương 772 - Vì hố Tiểu Thương Long, tất cả mọi người và Tiên Thú đều cuốn vào trong đó

Nhìn thấy Tiểu Thương Long đang đứng bên cạnh đang nhàn nhã ăn Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan, tiểu hoàng cẩu cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Rất nhanh!

"Cẩu ca!"

"Đã thương lượng với chủ nhân xong!"

"Mặc dù không phải Tẩy Tủy Đan nhưng cũng là một loại đan dược tên là Sinh Cốt Đan, cảm giác mang lại cũng tương tự như thế, hơn nữa số lượng cũng giống như số lượng mà chúng ta ăn khi còn ở hạ giới, đều là mười vạn viên!"

Sau khi Phệ Huyết Đường Lang trở lại, cũng lập tức báo cáo tình huống cho tiểu hoàng cẩu!

"Ừm?"

"Cảm giác không sai biệt lắm?"

"Lang đệ, không kém là không thể được, ít nhất thì đậu khó ăn cũng phải đạt tới tám mươi phần trăm của Tẩy Tủy Đan mới được, nếu không thì sao có thể để cho Long đệ biết được sự kinh khủng của cơn ác mộng đan dược cơ chứ?"

Nghe được Phệ Huyết Đường Lang nói như vậy, tiểu hoàng cẩu lại khẽ nhíu mày nói ra ý nghĩ của mình.

"Nhỏ!"

"Cẩu ca, ngươi cách cục nhỏ a!"

"Nơi này chính là thượng giới, đang dược cho Long đệ ăn sao có thể kém hơn Tẩy Tủy Đan được chứ, như vậy không phải là đang coi thường Long đệ hay sao?"

"Cho nên chủ nhân tìm ra Sinh Cốt Đan này, nếu bàn về mức độ khó ăn thì nó gấp trăm lần Tẩy Tủy Đan trở lên!"

Nghe được tiểu hoàng cẩu nói như vậy, Phệ Huyết Đường Lang cũng cười lớn giải thích rõ cho nó biết.

? ? ?

Mức độ khó ăn gấp trăm lần Tẩy Tủy Đan trở lên?

Mẹ nó, như vậy thì có thể ăn được hay sao?

Sau khi biết được tình huống này, cho dù là tiểu hoàng cẩu cũng tỏ vẻ chấn kinh, nó hoàn toàn không thể tưởng tượng được một loại đan dược còn khó ăn hơn phân gấp trăm lần thì sẽ khó ăn như thế nào!

"Lang đệ!"

"Không thể không nói, ngươi đúng là hung ác!"

"Trình độ khó ăn mạnh gấp trăm lần còn chưa tính, ngươi còn chuẩn bị cho Long đệ mười vạn viên!"

"Nếu như nó có thể ăn hết được số đó, vậy đến lúc đó thả Long rắm, rất có thể uy lực có thể độc chết vạn vật, mẹ nó nếu như nói thả liên hoàn Long rắm, như vậy thì chẳng phải là uy lực có thể hủy thiên diệt địa hay sao?"

Nghĩ đến cảnh tượng kinh khủng đó, tiểu hoàng cẩu thân thể run rẩy một chút!

"Cẩu ca!"

"Mẹ nó, những lời ngươi nói sao lại đáng sợ như vậy chứ!"

"Nhưng ta lại cảm thấy là ngươi nói đúng, nếu không, đêm nay hai người chúng ta đi ra ngoài tránh một chút đi, đừng ngủ chung với Long đệ, nếu không ta sợ là hai người chúng ta không nhìn thấy được mặt trời của ngày mai!"

Nghe tiểu hoàng cẩu miêu tả xong, trên mặt Phệ Huyết Đường Lang cũng lộ ra vẻ hoảng sợ nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

"Đúng!"

"Đêm nay hai người chúng ta đi ra ngoài tránh một chút, nhưng mà cũng không thể để cho Long đệ ngủ một mình, dù sao thì nó cũng còn là một đứa con nít!"

"Nếu không thì để cho Tiểu Kiếm ngủ với Long đệ đi!"

Nhớ đến chuyện Tiểu Thương Long vẫn còn là một đứa con nít, như vậy thì chắc chắn không thể để cho một đứa bé ngủ một mình

vào ban đêm được, sau đó tiểu hoàng cẩu lập tức đưa ra một lời đề nghị.

"Cẩu ca!"

"Ta cho rằng lời đề nghị này của ngươi không có vấn đề gì!"

Phệ Huyết Đường Lang đang đứng bên cạnh nghe nói như vậy thì cũng lên tiếng tán đồng.

? ? ?

Hố Tiểu Thương Long hưởng thụ niềm vui sướng là các ngươi!

Sau đó đến lúc phải gánh chịu khí độc thì mẹ nó lại đổi thành ta?

Cách đó không xa, Diệp Tiểu Kiếm đang xem náo nhiệt nghe được tiểu hoàng cẩu và Phệ Huyết Đường Lang bàn bạc với nhau như vậy thì cả người hắn đều choáng váng, hắn hoàn toàn không ngờ được là một chó một sói này có thể làm ra được chuyện chó như vậy!

Mà bây giờ hắn rất muốn xông qua hô to một tiếng với Cẩu Tử và Lang Tử: "Tiểu Thương Long có phải là con nít hay không có liên quan mẹ gì tới ta, dựa vào cái gì mà muốn cho ta đi ngủ với nó!"

Chờ một chút!

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Kiếm bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó lập tức quay qua nhìn hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương đang đứng cách đó không xa.

"Hai người này vẫn muốn hỗ trợ ăn đan dược!"

"Thậm chí bây giờ bọn họ cũng sắp điên rồi!"

"Đã như vậy, cái đống đó ai ăn mà không được, không bằng để cho hai người bọn họ giúp Tiểu Thương Long ăn một chút đi!"

"Mà ta giúp bọn họ ân tình lớn như vậy, đến lúc đó để cho bọn họ hỗ trợ trông chừng Tiểu Thương Long một đêm, chắc chắn là bọn họ sẽ không từ chối, hơn nữa ba người bọn họ ở chung với nhau,

lúc rảnh rỗi không có chuyện gì làm còn có thể đánh qua đánh lại, như vậy cũng thú vị lắm!"

Nghĩ ra được biện pháp giải quyết, Diệp Tiểu Kiếm cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó lập tức đi thẳng tới chỗ hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương.

Diệp Phong tuyệt đối không ngờ được là hắn chỉ để cho Tiểu Thương Long ăn một chút đan dược mà thôi, vậy mà lại cuốn hết tất cả mọi người đang có mặt ở đây trừ hắn ra vào trong đó!

...

"Ừm?"

"Ăn đan dược thì ăn đan dược, nhưng Hùng Thiên Bá và Tiểu Thương Long lại dùng phương thức đút rượu giao bôi đưa cho đối phương ăn đan dược trong tay mình lại có ý gì?"

"Còn nữa, Cẩu Tử và Lang Tử đang bí mật mưu đồ gì đó?"

"Chờ một chút, Tiểu Kiếm chạy đến bên cạnh Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương từ khi nào, hơn nữa ba người này còn kề vai sát cánh tụ tập lại, bọn họ muốn làm trò gì nữa đây?"

Rốt cuộc khi Diệp Phong mở ra mười vạn viên Sinh Cốt Đan xong, nhìn thấy cảnh tượng trước mặt ờ thì trên mặt cũng lộ ra vẻ khó hiểu sau đó nhịn không được lẩm bẩm: "Tình huống như thế nào, sao mọi người đều trở nên bận bịu như vậy?"

"Tiểu Thương Long!"

"Ngươi tới đây một chút!"

Mặc dù trong lòng tràn đầy nghi hoặc nhưng Diệp Phong cũng không suy nghĩ nhiều mà quay qua nhìn Tiểu Thương Long đang đứng cách đó không xa hô to lên.

"Hùng huynh!"

"Chủ nhân gọi ta, ta đi qua đó một chuyến!"

"Ngươi chờ ta ở đây, chờ ta trở lại, chúng ta lại tiếp tục ăn!"

Nghe được Diệp Phong gọi, Tiểu Thương Long cũng nói với Hùng Thiên Bá một tiếng, sau đó nhanh chóng chạy tới chỗ Diệp Phong.

"Chủ nhân!"

Chương 773 - Các ngươi muốn hỗ trợ Tiểu Thương Long ăn?

"Ngài tìm ta?"

Đi tới trước mặt Diệp Phong, Tiểu Thương Long cũng rất là hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

"Tiểu Thương Long!"

"Ngươi không cần phải ăn Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan nữa, ta chuẩn bị cho ngươi một chút đan dược khác!"

"Tiếp theo, ngươi cứ ngồi ở đây ăn đan dược mà ta chuẩn bị cho ngươi là được!"

Nghe được Tiểu Thương Long hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng nở một nụ cười giải thích rõ cho nó biết.

? ? ?

Ta vừa ăn ra chút tình cảm với Hùng huynh!

Ngươi trở tay muốn chia rẽ chúng ta?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Tiểu Thương Long cũng bối rối không biết làm sao, sau đó vội vàng hỏi: "Chủ nhân, tại sao lại chuẩn bị riêng cho ta một phần đan dược mà không cho ta tiếp tục hỗ trợ Hùng huynh ăn những đan dược đó nữa?"

"Bởi vì Cẩu ca ngươi và Lang ca muốn cho ngươi tự mình cảm nhận cái gì mới là sự khủng bố thật sự của cơn ác mộng đan dược!"

"Cho nên bọn chúng chạy tới nhờ ta giúp ngươi chuẩn bị một phen."

"Có thể nói, hai vị đại ca tốt này của ngươi vì có thể để ngươi trưởng thành mà dốc hết lòng hết dạ!"

Nghe được Tiểu Thương Long hỏi thăm, Diệp Phong cũng giải thích rõ cho nó biết.

"Hóa ra là như vậy!"

"Vậy ta cũng không thể phụ lòng tốt của Cẩu ca và Lang ca dành cho ta, cơn ác mộng đan dược này ta phải cảm nhận một lần mới được!"

Sau khi biết rõ được nguyên nhân tại sao, trên mặt Tiểu Thương Long cũng lộ ra vẻ mong đợi lên tiếng nói, nó rất muốn biết cơn ác mộng đan dược có thể khiến cho Cẩu ca và Lang ca đều sinh lòng sợ hãi rốt cuộc có thể khủng bố tới mức nào!

Cách đó không xa!

"Chủ nhân đã giao cho Tiểu Thương Long!"

"Tiếp theo, có thể giúp Tiểu Thương Long ăn một chút đan dược hay không thì phải xem bản lãnh của hai người các ngươi."

"Đúng rồi, sau khi làm xong chuyện này, đêm nay các ngươi tuyệt đối không nên quên đi trông chừng Tiểu Thương Long giúp ta!"

Nghe được Diệp Phong nói chuyện với Tiểu Thương Long, Diệp Tiểu Kiếm cũng biết thời cơ đã thành thục, sau đó vội vàng lên tiếng nhắc nhở hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương đang đứng bên cạnh.

"Tiểu Kiếm đại nhân!"

"Ngươi cứ yên tâm đi, sau khi làm xong chuyện này chắc chắn chúng ta sẽ giúp ngươi trông chừng Tiểu Thương Long!"

Hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương nghe Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy thì cũng trăm miệng một lời trả lời, mặc dù

bọn họ không biết Diệp Phong chuẩn bị đan dược gì cho Tiểu Thương Long nhưng cho chiến sủng của mình ăn đan dược, lẽ nào còn là đan dược xấu hay sao?

Hơn nữa những thứ mà Diệp Phong lấy ra không có một thứ nào là đồ bình thường, cho nên không cần biết là đan dược gì, chắc chắn đều là đỉnh cấp, mà bọn họ chỉ cần có thể ăn được thì đã lời lắm rồi!

...

Hả?

Tại sao bọn họ lại chạy tới đây?

Nhìn thấy hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương đang đứng cách đó không xa bỗng nhiên chạy tới chỗ mình, Diệp Phong có chút khó hiểu.

"Diệp thiếu!"

"Nghe nói ngươi vừa chuẩn bị cho Tiểu Thương Long một loại đan dược, hơn nữa còn là mười vạn viên?"

"Chỉ có một mình nó thì sợ là nó ăn tới nôn ra cũng không ăn hết được, ngươi xem có thể cho hai chúng ta một cơ hội hay không, chúng ta muốn ăn phụ nó!"

Đi tới trước mặt Diệp Phong, Đỗ Dương cũng trực tiếp nói rõ ý đồ mình đến đây!

? ? ?

Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan, các ngươi muốn ăn ta hiểu!

Nhưng Sinh Cốt Đan còn khó khăn hơn phân gáp trăm lần này, các ngươi cũng muốn ăn?

Đến cùng là chó xuất quỹ hay là cá mọc chân, tại sao các ngươi lại nghĩ quẩn như vậy?

Nghe được lời thỉnh cầu này của Đỗ Dương, Diệp Phong bị kinh

hãi thật sự, hắn hoàn toàn không ngờ được là chấp niệm muốn ăn đan dược phụ người khác của hai người này lại mãnh liệt như vậy!

"Hai người các ngươi thật sự muốn ăn phụ nó?"

Trầm tư một lát, Diệp Phong không có trực tiếp cự tuyệt mà lên tiếng xác nhận lại một lần nữa, dù sao Sinh Cốt Đan này cũng không phải là đan dược bình thường!

Nhưng mà hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương nhìn thấy lần này Diệp Phong không có trực tiếp từ chối bọn họ thì trên mặt đều lộ ra vẻ mừng như điên sau đó vội vàng kích động lên tiếng đáp lại: "Diệp thiếu, chúng ta thật lòng muốn ăn phụ nó, dù sao giúp thú làm vui là phẩm đức tốt mà mỗi một người tu luyện đều nên có!"

"Ai!"

"Nếu như các ngươi đã nói như vậy thì các ngươi ăn phụ Tiểu Thương Long đi!"

"Nhưng mà ta cũng muốn nói trước, nếu các ngươi đã quyết định ăn phụ nó vậy thì phải ăn đến cùng, mười vạn viên đan dược này, hai người một thú các ngươi nhất định phải ăn sạch cho ta!"

Sau khi đồng ý với lời thỉnh cầu của hai người, Diệp Phong nhắc nhở một tiếng.

Hả?

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, không biết tại sao những hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương bỗng nhiên cảm thấy có chút bất an.

"Mười vạn viên Sinh Cốt Đan đều nằm ở trong cái tiên giới này!"

"Các ngươi cầm qua chỗ khác ăn đi!"

Diệp Phong đưa tiên giới cho Tiểu Thương Long, sau đó cho hai người một thú đi qua chỗ khác bắt đầu ăn, còn hắn thì lại nằm xuống ghế xích đu nghỉ ngơi.

Một lát sau!

Khi Tiểu Thương Long lấy toàn bộ mười vạn viên Sinh Cốt Đan ở trong tiên giới ra, sau đó nó là người đầu tiên cầm một viên Sinh Cốt Đan nhét vào trong miệng.

Ọe ~ ọe ~ ọe…

Rất nhanh, Tiểu Thương Long bắt đầu nôn mửa, đồng thời sắc mặt của nó cũng trở nên cực kỳ khó coi, thậm chí khi nhìn về phía đống Sinh Cốt Đan chồng chất như núi đó thì trong ánh mắt tràn đầy vẻ sợ hãi!

Giờ khắc này!

Rốt cuộc nó cũng hiểu được tại sao tiểu hoàng cẩu và Phệ Huyết Đường Lang lại sợ hãi cơn ác mộng đan dược như thế!

Nhưng nó muốn nói là cái này đâu phải là cơn ác mộng đan dược, mà mẹ nó phải gọi nó là cơn ác mộng cực thối mới đúng, cho dù là phân thì sợ là cũng sẽ không khó ăn như vậy!

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Ăn đan dược mà thôi, mẹ nó ngươi nôn mửa cái gì?

Chẳng lẽ là đan dược ăn quá ngon, sợ chúng ta giành với ngươi cho nên ngươi mới diễn như vậy để dọa chúng ta?

Chương 774 - Các ngươi muốn hỗ trợ Tiểu Thương Long ăn? (2)

Hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương đang ngồi bên cạnh nhìn thấy tình huống của Tiểu Thương Long như thế thì trên mặt đều lộ ra vẻ khó hiểu, sau đó hai người liếc nhau một cái, mỗi người cầm lấy một viên Sinh Cốt Đan lên nuốt vào.

Ọe ~ ọe ~ ọe...

Sau khi ăn vào trong miệng, hai người cũng nôn khan trong nháy mắt, trên mặt lóe lên vẻ vô cùng hoảng sợ!

Bọn họ sống lâu như vậy, có đan dược gì mà bọn họ chưa từng ăn, thậm chí đan dược khó ăn bọn họ cũng từng ăn không ít, nhưng mà đan dược khó ăn như thế này là lần đầu tiên bọn họ ăn, không nói khoa trương một chút nào, mẹ nó, đan dược này còn khó ăn hơn cả phân!

Giờ khắc này!

Rốt cuộc bọn họ cũng hiểu được lúc đó tại sao Diệp Phong lại nhắc nhở bọn họ, nhưng mà bây giờ bọn họ có hối hận thì cũng đã quá muộn rồi!

Trong lúc nhất thời!

Hai người một thú cứ nhìn trân trân vào đống Sinh Cốt Đan chồng chất như núi ở trước mặt mình, không ai có can đảm phá vỡ cục diện bế tắc, trở thành người đầu tiên ăn viên thứ hai!

"Ồ!"

"Bên chỗ các ngươi vừa mới chuẩn bị một nhóm đan dược mới à!"

"Nhưng mà tại sao các ngươi đều không ăn?"

Đúng lúc này, Hùng Thiên Bá lại đi tới, đầu tiên là nhìn đống đan dược chồng chất như núi đó một cái, sau đó lại nhìn hai người một

thú đang ngồi ngẩn ra bên cạnh, trên mặt lộ vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

"Hùng huynh!"

"Nếu không chúng ta đổi đi?"

"Ta qua ăn nhóm đan dược của ngươi, ngươi ngồi đây ăn đống đan dược này của ta?"

Nghe được Hùng Thiên Bá nói như vậy, hai người một thú đều đột nhiên tinh thần tỉnh táo, sau đó lập tức quay qua nhìn Hùng Thiên Bá đưa ra lời đề nghị giống y như nhau!

Bọn họ vừa nói dứt câu, đừng nói Hùng Thiên Bá bối rối, ngay cả hai người một thú vừa đưa ra lời đề nghị giống nhau này cũng bối rối, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là lúc này ý nghĩ của ba người bọn họ lại giống nhau như vậy.

Đạp! Đạp! Đạp!

Sau khi tỉnh táo lại, Hùng Thiên Bá liên tiếp lui về phía sau mấy bước, nhìn về phía hai người một thú, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ cảnh giác, đồng thời trong lòng hô to: "Hai người một thú này đều muốn trao đổi đan dược với ta, mẹ nó trong này tuyệt đối có trá, không được, ta phải tranh thủ chạy!"

Nghĩ đến đây, Hùng Thiên Bá không có nói thêm câu nào mà quay người chạy về chỗ đống đan dược của mình, chỉ sợ chậm một bước thì ba tên không bình thường này sẽ chạy tới địa bàn của mình trước mình một bước!

Một lát sau!

"Cẩu Tử và Lang Tử đang giúp Hùng Thiên Bá ăn đan dược!"

"Hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Đỗ Dương đang giúp Tiểu Thương Long ăn đan dược!"

"Tiểu Kiếm, dù sao ngươi cũng rảnh rỗi, không bằng ngươi tranh thủ rút thăm đi, ngươi rút được cái nào thì đi giúp người đó ăn đan dược được không?"

Nhìn thấy mọi người cũng bắt đầu bận rộn, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Diệp Tiểu Kiếm đang đứng bên cạnh xem náo nhiệt đưa ra một lời đề nghị.

???

Đầu tiên là Cẩu Tử cùng Lang Tử muốn lừa ta đi chịu đựng độc khí!

Sau đó ngô chủ làm ta rút thăm, lại ăn đan dược, thậm chí còn có khả năng ăn phải Sinh Cốt Đan khó ăn hơn cả phân!

Tại sao các ngươi lại đối xử với ta như vậy?

Ta chỉ là người xem náo nhiệt thôi mà!

Nghe được lời đề nghị của Diệp Phong, Diệp Tiểu Kiếm sắp phát điên rồi, thậm chí trong lòng còn điên cuồng suy nghĩ: “Nếu biết trước sẽ thành như vậy, ta còn không bằng đến Thánh Địa chơi cùng với Tiểu Hắc, Tiểu Bạch và Tiểu Cước!"

Chờ một chút!

Dù sao ba tên gia hỏa kia ở Thánh Địa cũng nhàn rỗi, không bằng gọi bọn hắn lại đây rút thăm cùng ta!

Nghĩ vậy, Diệp Tiểu Kiếm nhếch miệng cười, sau đó tự lẩm bẩm: “Muốn chơi thì chơi cùng nhau, ai cũng không trốn được!”

“Ngô chủ!”

“Rút thăm cũng được, chẳng qua, một mình ta rút thăm cũng không có gì thú vị!”

“Không bằng, gọi cả Tiểu Hắc, Tiểu Bạch cùng Tiểu Cước ở Thánh Địa trở về, được không?”

Sau khi đưa ra quyết định, Diệp Tiểu Kiếm nhìn về phía Diệp Phong nói ra suy nghĩ của mình.

“Hả?”

“Gọi cả Tiểu Hắc, Tiểu Bạch cùng Tiểu Cước đến đây chơi sao?”

Nghe được đề nghị của Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Phong sửng sốt một chút, sau đó suy nghĩ một lúc, trên mặt hiện lên ý cười nói: “Như vậy cũng tốt, dù sao ba người bọn họ ở Tinh Hồn Phong cũng không có gì thú vị, liền gọi toàn bộ bọn hắn đến đây đi, đến lúc đó bốn người các ngươi cùng nhau rút thăm!”

……

Tinh Hồn Phong!

“Tiểu Hắc!”

“Ngươi dám mắng ta, ngươi thật sự cho rằng ta không dám ra tay với ngươi sao?”

Lúc này, Diệp Tiểu Bạch lớn tiếng chửi bới, sau đó điên cuồng bày trận pháp lên người Diệp Tiểu Hắc!

“Tiểu Bạch!”

“Không nghĩ tới ngươi không biết xấu hổ như vậy, dùng trận pháp bẫy ta!”

“Chẳng qua, ngươi cho rằng chỉ có mình ngươi mới có thể bẫy người sao?”

Diệp Tiểu Hắc liếc nhìn những trận pháp cường đại không ngừng chồng chất xung quanh mình, khóe miệng hiện lên một ý cười lạnh lẽo, sau đó liền đưa toàn bộ phệ huyết kết giới về phía Diệp Tiểu Bạch ở đối diện!

???

Làm gì vậy?

Hai tên khốn các ngươi đang làm gì ở đây vậy?

Khi đi ra ngoài biểu hiện, các ngươi liền đẩy hết trận pháp cùng kết giới lên trên người ta!

Hiện tại muốn đi ra ngoài chịu đựng đau khổ, các ngươi mẹ nó liền bắt đầu đẩy lên người đối phương?

Đây là muốn mình ta chịu đựng đau khổ ở chỗ ngô chủ sao?

Nhìn thấy màn trình diễn vụng về của hai người bọn họ, Diệp Tiểu Cước tức giận điên người, hắn chưa bao giờ nghĩ đến, hai người này thế nhưng sẽ chó má đến trình độ như vậy!

Oanh!

Đúng lúc này, một cổ hơi thở cuồng bạo lập tức bao phủ toàn bộ Tinh Hồn Phong, ngay sau đó, bóng dáng của Diệp Tiểu Kiếm đi ra từ khe giữa không gian.

“Hả?”

“Tiểu Cước, hai người bọn họ đang làm gì ở đó vậy?”

Nhìn hai người kia đang bày trận pháp cùng phệ huyết kết giới cho nhau, Diệp Tiểu Kiếm khó hiểu nhìn Diệp Tiểu Cước hỏi.

“Làm gì?”

“Còn có thể làm gì nữa!”

“Hai tên khốn kiếp kia đang diễn kịch mà thôi, đều muốn lợi dụng sức mạnh của nhau để tạo ra ảo giác rằng mình đang bị mắc bẫy, sau đó liền không cần đến chỗ ngô chủ rút thăm!”

Chương 775 - Bốn tên ngốc mổ lẫn nhau, Tiểu Đường ngồi thu ngư ông thủ lợi

Nghe Diệp Tiểu Kiếm dò hỏi, Diệp Tiểu Cước đen mặt giải thích.

Hả?

Mẹ nó, còn có thể chơi như vậy sao?

Nghe Diệp Tiểu Cước nói xong những lời này, Diệp Tiểu Kiếm

cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

“Tiểu Cước!”

“Hai tên khốn kiếp này thật là chó chết!”

“Ngươi ở chỗ này chờ ta, ta đi dạy cho bọn hắn một bài học!”

Sau khi hoàn hồn, Diệp Tiểu Kiếm trước tiên nói với Diệp Tiểu Cước một câu, sau đó tràn đầy tức giận đi về phía Diệp Tiểu Hắc cùng Diệp Tiểu Bạch ở phía đối diện.

“Kiếm ca!”

“Ngươi nói thật đi!”

“Nếu hiện tại đi qua, ngươi có phải cũng muốn để bọn họ lập trận pháp cùng kết giới lên người mình không?”

Lúc này, Diệp Tiểu Cước đột nhiên bắt lấy cánh tay phải của Diệp Tiểu Kiếm, sau đó nghiêm túc nhìn Diệp Tiểu Kiếm dò hỏi.

Hả?

Mẹ nó, bị phát hiện rồi sao?

Từ khi nào đầu óc của Tiểu Cước lại tốt như vậy?

Nghe Diệp Tiểu Cước hỏi, trên mặt Diệp Tiểu Kiếm cũng lộ ra vẻ xấu hổ, đồng thời trong lòng tràn đầy tiếc nuối thầm nghĩ: “Ta đã giấu kỹ như vậy, làm sao lại bị phát hiện?”

“Mẹ kiếp!”

“Gia hoả Tiểu Kiếm này thật sự nghĩ như vậy!”

“Ở chung lâu với Cẩu ca, làm việc cũng càng ngày càng cẩu!”

Nhìn thấy vẻ xấu hổ của Diệp Tiểu Kiếm, trong lòng Diệp Tiểu Cước cũng âm thầm mắng to.

(Tiểu Hoàng Cẩu: Hắn có cẩu hay không liên quan gì đến ta, ta nói cho ngươi, ta nói cho ngươi biết, đừng nói nhảm, nếu không ta sẽ

kiện ngươi tội vu khống!)

“Kiếm ca!”

“Ngươi đừng nghĩ thông đồng làm bậy theo bọn họ!”

“Cho nên, ngươi xem chuyện này chúng ta nên làm gì mới tốt, cũng không thể chỉ có hai chúng ta qua đó chịu đựng đau khổ đi!”

Lúc này, Diệp Tiểu Cước nghiêm túc nhìn Diệp Tiểu Kiếm hỏi.

“Làm sao có thể!”

“Chúng ta đều là huynh đệ tốt, nhất định phải tự mình hưởng phúc, gặp nạn cùng nhau chịu mới được!”

“Chuyện này liền giao cho ta, chúng ta đi về trước tìm ngô chủ đi!”

Nói xong, Diệp Tiểu Kiếm chém vỡ hư không, trực tiếp đi vào trong khe hở không gian.

“Chờ một chút!”

“Gia hoả Tiểu Kiếm này thật sự trở lại chỗ ngô chủ sao?”

“Có phải là đi nơi khác không, sau đó chờ ta thảm thiết ở chỗ ngô chủ, hắn mới lặng lẽ quay về?”

Ngay khi Diệp Tiểu Cước vừa định đi vào khe hở trong không gian chính mình xé ra, trong đầu hắn đột nhiên có một cái suy đoán như vậy, khiến hắn lập tức dừng lại.

Sau mười hơi thở!

“Ha ha ha!”

“Để cho tên khờ Tiểu Cước một mình đến chỗ ngô chủ thừa nhận thống khổ đi!”

“Ta muốn đi theo Hắc ca cùng Bạch ca cùng nhau hưởng thụ…”

Còn chưa kịp nói ra từ ‘vui vẻ’, Diệp Tiểu Kiếm liền từ khe hở không gian chạy trở lại, nhìn thấy Diệp Tiểu Cước đang dùng ánh

mắt muốn giết người nhìn mình chằm chằm!

……

Bên kia!

Phòng thi số một!

“Ngô chủ!”

“Làm việc cho ngài là vinh hạnh của chúng ta!”

“Nhưng bọn họ lại có nhiều tâm nhãn như vậy, thật sự quá xấu rồi, không giống ta, ta chủ động tới đây giúp ngài!”

Lúc này, Diệp Tiểu Đường cắt đứt hư không, sau đó sau đó chân thành tha thiết nhìn Diệp Phong nói.

“Ừ!”

“Có nên nói không, bốn tên gia hỏa kia vì có thể trốn tránh cơ hội hưởng thụ vui sướng lần này, thật là đấu trí đấu dũng đến cực điểm a!”

“Nhưng mà, có lẽ hiện tại bọn họ đã chơi đủ rồi, ngươi liền qua đó thông báo cho toàn bộ bọn họ lại đây đi!”

“Còn ngươi, liền lưu tại Thánh Địa tiếp tục giúp sư tôn của ta tu luyện !”

Lúc này, Diệp Phong cũng là cười như không cười nhìn Diệp Tiểu Đường nói.

“Hì hì!”

“Tiểu Đường tuân mệnh!”

“Ta đây liền qua đó thông tri bọn họ!”

Sau khi Tiểu Đường nghe xong, cũng là cười đi vào khe hở không gian, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Tuy rằng chút tâm tư nhỏ này của ta không giấu diếm được ngô chủ, nhưng tóm lại là tránh thoát được trắc trở lần này, bằng không, chờ đến khi bốn tên kia

nghĩ đến ta, nhất định sẽ kéo theo ta xuống nước!”

“Như vậy mới thú vị a!”

“Nếu như tất cả bọn họ đều là con rối hộ vệ không có tình cảm thì thật sự vô nghĩa!”

Sau khi Diệp Tiểu Đường rời đi, Diệp Phong cũng cười nói một mình.

Tinh hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

“Này!”

“Bốn người các ngươi đừng chơi nữa!”

“Ngô chủ kêu các ngươi tranh thủ qua rút thăm!”

Ngay khi Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, Tiểu Kiếm cùng Tiểu Cước nhìn nhau, theo khe hở không gian đột nhiên xuất hiện, Diệp Tiểu Đường bước ra ngoài với ý cười trên môi, nói thẳng với bốn người họ.

???

Chúng ta không cần chơi nữa?

Ngô chủ kêu chúng ta tranh thủ qua rút thăm sao?

Nhìn thấy Diệp Tiểu Đường đột nhiên xuất hiện, bốn người đều sửng sốt một chút, sau đó đột nhiên nghĩ tới cái gì, tất cả mọi người nhìn Diệp Tiểu Đường với ánh mắt muốn giết người.

“Hì hì!”

“Các ngươi không cần dùng loại ánh mắt sùng bái như vậy nhìn ta!”

“Ta cái này kêu chủ động xuất kích!”

“Nếu vừa rồi không phải ngô chủ nhìn thấy màn biểu diễn đặc sắc kia của các ngươi, ta chỉ sợ khó có thể ta trốn thoát khỏi ác mộng đan dược lần này, nhanh lên một chút, bằng không lát nữa ngô

chủ sẽ nổi giận!”

Nói xong, Diệp Tiểu Đường liền bay thẳng đến Vô Cực Phong.

……

Thiên Cơ Thành, Thiên Cơ Lâu, trong phòng thi số một!

“Ngô chủ!”

“Thuộc hạ tới muộn, còn thỉnh ngô chủ trách phạt!”

Sau khi bốn người bọn họ đi ra từ trong khe hở không gian, tất cả đều quỳ xuống trước mặt Diệp Phong.

“Không có việc gì!”

“Màn trình diễn đấu trí đấu dũng vừa rồi của các ngươi vô cùng xuất sắc, cũng mang đến cho ta kinh ngạc không nhỏ!”

“Có nên nói không, bốn người các ngươi thật biết chơi a!”

Nhìn bốn người đang quỳ trước mặt, Diệp Phong cũng lộ ý cười nói.

“Được rồi!”

“Đừng lãng phí thời gian nữa, chúng ta bắt đầu rút thăm đi!”

Nói xong, Diệp Phong liền đặt bốn mảnh giấy nhỏ ở trên mặt đất, để cho bốn người bọn họ trực tiếp rút thăm.

Một lát sau!

???

Còn nói không có việc gì?

Ngươi muốn tức giận không, trong bốn mảnh giấy đều viết Tiểu Thương Long?

Sau khi bốn người sợ hãi mở mảnh giấy ra, phát hiện bên trong đều viết ba chữ Tiểu Thương Long, tất cả đều nở nụ cười khổ.

Chương 776 - Chương 772: Bốn tên các ngươi không cần ăn, cho nên dùng sức soàn soạt chúng ta sao?

Có người khóc, cũng có người cười!

Sau khi Tiểu Thương Long, Thái Thượng đại trưởng lão cùng Đỗ Dương nhìn thấy bốn đội quân đầy đủ sức lực, bọn họ kích động muốn khóc!

“Ai!”

“Ta hôm nay đến đây, chỉ là muốn bại hết mười vạn cái Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan mà thôi!”

“Không biết vì sao lại mơ màng hồ đồ kéo mọi người cùng tiên thú đến đây?”

“Rốt cuộc là phân đoạn nào xuất hiện vấn đề?”

Nhìn thấy nhiều người cùng tiên thú ở trong phòng thi số một như vậy, Diệp Phong cũng tràn đầy nghi hoặc lẩm bẩm một mình.

(Mọi người, chúng tiên thú: Từ giây phút ngươi gọi cẩu tử đến giúp, phương hướng sự việc đã bắt đầu mất khống chế rồi!)

……

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của hôm nay, khen thưởng một ngàn điểm phá của, khen thưởng Thăng Tiên Đan *1, khen thưởng Tiên · Tẩy Tủy Đan * một trăm triệu!”

Không biết qua bao lâu, âm thanh nhắc nhở khen thưởng từ hệ thống cuối cùng cũng vang lên trong đầu Diệp Phong, việc này cũng đại biểu cho Tiểu Hoàng Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang cùng Hùng Thiên Bá cuối cùng đã ăn sạch mười vạn Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan!

Tiên · Tẩy Tủy Đan: Đan dược đỉnh cấp hệ thống luyện chế, tương

đương với phiên bản nâng cấp của Tẩy Tủy Đan, áp dụng với bất kỳ tiên đạo giả cùng tiên thú ở Thượng Giới, nếu số lượng dùng nó đạt tới mười vạn, thân thể sẽ xảy ra thay đổi nghiêng trời lệch đất, cho dù không tu luyện, đều có thể tùy thời tùy chỗ hấp thu tiên linh khí trong thiên địa!

Hả?

Thế nhưng kích hoạt khen thưởng đặc thù, hơn nữa vẫn là một trăm triệu viên đan dược, chẳng qua, Hạ Giới là một trăm triệu viên Tẩy Tủy Đan, Thượng Giới lại là một trăm triệu viên Tiên · Tẩy Tủy Đan!

Chờ một chút!

Lúc này, Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới một vấn đề cực kỳ quan trọng, sau đó vội vàng hỏi hệ thống: "Hệ thống, Tiên · Tẩy Tủy Đan có mùi vị như thế nào?"

"Đinh! Bởi vì hệ thống còn chưa phát khen thưởng đặc thù, hơn nữa loại đan dược này thuộc về hệ thống luyện chế, cho nên mùi vị hay hương vị đều rất khó ăn, ký chủ có thể lựa chọn, tuy nhiên, sau khi lựa chọn thì không thể thay đổi, ký chủ hay suy nghĩ kỹ trước khi quyết định!"

Nga!

Nghe hệ thống nói như vậy, Diệp Phong sửng sốt một chút, hắn không nghĩ tới mùi vị đan dược hệ thống luyện chế lại có thể do chính mình tự quyết định!

"Nếu tự quyết định cũng không có gì thú vị, sao không giao quyền quyết định này cho bọn họ, bọn họ muốn ngon thì ngon, muốn dở thì dở!"

Nghĩ vậy, Diệp Phong liền bay thẳng đến chỗ mọi người cùng chúng tiên thú!

"Hả?"

"Sao lại thế này?"

“Tiểu Hoàng Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang cùng Hùng Thiên Bá tại sao còn chưa đi giúp Tiểu Thương Long, Đỗ Dương và những người khác ăn Sinh Cốt Đan?”

Sau khi Diệp Phong nhìn thấy cảnh tượng kinh ngạc này, trên mặt cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Long đệ!”

“Tuy rằng ta cùng Lang ca của ngươi muốn cho ngươi tự mình cảm thụ cơn ác mộng của đan dược!”

“Nhưng chúng ta chính là đoàn cướp đệ nhất vạn giới a, cho nên nhất định phải có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, khó khăn này, ta và Lang ca của ngươi nhất định sẽ nôn~ nôn ~ nôn… cùng ngươi.”

Còn chưa nói xong, Tiểu Hoàng Cẩu đã trực tiếp nôn khan.

“Thái Thượng đại trưởng lão!”

“Đỗ trưởng lão!”

“Các ngươi cần phải nói chuyện giữ lời a, ta ăn Sinh Cốt Đan giúp các ngươi, các ngươi nhất định không cần thu ta vào thiên nôn ~ nôn ~ nôn…”

Xoát!

Khi mọi người và tất cả chúng tiên thú cùng nhau ăn Sinh Cốt Đan, Diệp Phong bỗng nhiên cất đi hơn sáu vạn Sinh Cốt Đan còn lại, sau đó lên tiếng nói: “Chư vị, không cần ăn, chuyện tiếp theo giống như có hơi chạy trật, số Sinh Cốt Đan này vốn dĩ là để Tiểu Thương Long tự mình cảm thụ cơn ác mộng đan dược, tại sao lại mơ màng hồ đồ biến thành đại hội trừng phạt các ngươi!”

Hô!

Nghe Diệp Phong nói lời này, tất cả mọi người cùng chúng tiên thú cũng đều thở dài nhẹ nhõm, trên mặt mỗi người đều lộ ra một loại nụ cười sống sót sau tai nạn, bọn họ bây giờ không quan tâm đến việc tại sao lại xảy ra chuyện này, bọn họ hiện tại chỉ biết, cuối

cùng cũng không cần loại đan dược khó ăn hơn phân cả trăm lần kia là đủ rồi!

“Đúng rồi!”

“Trong tay ta có một đám Tiên · Tẩy Tủy Đan, chỉ cần ăn đủ mười vạn viên, liền có thể khiến cho thân thể của các ngươi xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, thậm chí, cho dù không tu luyện, đều có thể tùy thời tùy chỗ hấp thu Tiên linh khí trong thiên địa!”

“Mà mùi vị của loại đan dược này còn chưa xác định được, ta giao quyền quyết định cho các ngươi, các ngươi cảm thấy mùi vị của loại đan dược này nên thơm ngon hay là khó ăn?”

Lúc này, Diệp Phong nhìn về phía mọi người cùng chúng tiên thú dò hỏi.

“Thơm ngon!!!”

“Khó ăn!!!”

Khi Diệp Phong vừa nói xong, hai câu trả lời hoàn toàn khác nhau được phát ra từ trong miệng đám người và tiên thú.

“Mẹ kiếp!”

“Tên khốn nào kêu khó ăn đấy!”

Ngay sau đó, Tiểu Hoàng Cẩu tức giận nhìn về phía mọi người hô to, cuối cùng, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, bọn họ nhất định phải ăn loại Tiên · Tẩy Tủy Đan này!

“Cẩu ca!”

“Là bốn tên kia kêu!”

Lúc này, Tiểu Thương Long hét to chỉ về phía Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Bạch, Diệp Tiểu Kiếm cùng Diệp Tiểu Cước.

“Mẹ kiếp!”

“Bốn tên khốn này thật ngu xuẩn!”

“Bọn họ không cần ăn Tiên · Tẩy Tủy Đan, sau đó mẹ nó dùng sức soàn soạt chúng ta sao?”

Sau khi nghe Tiểu Thương Long nói, Tiểu Hoàng Cẩu cũng mắng to ở trong lòng.

“Chờ một chút!”

“Ta có nên thương lượng với chủ nhân một chút không?”

Lúc này, Tiểu Hoàng Cẩu bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, miệng cẩu cũng dần dần nổi lên một nụ cười xấu xa!

“Hả?”

“Tại sao Cẩu ca lại mang ngô chủ của ta đi?”

“Không biết vì sao, ta đột nhiên có chút hoảng hốt?”

Nhìn thấy Tiểu Hoàng Cẩu dắt Diệp Phong đi xa, Diệp Tiểu Hắc có chút bất an nói với ba người ở bên cạnh.

“Hắc ca!”

“Chúng ta có thể là cẩu nhất thời, nhưng Cẩu ca chính là cẩu một đời!”

“Nó đột nhiên mang ngô chủ đi, tuyệt đối không phải là chuyện gì tốt!”

Chương 777 - Chương 773: Không phải Tinh Hồn Phong không có ai sao, tại sao ba tên kia lại ở chỗ này?

“Hơn nữa, vừa rồi chúng ta vừa đưa ra đề nghị độc đáo, ta cảm thấy chúng ta sắp gặp phải nguy hiểm.”

Nghe Diệp Tiểu Hắc nói xong, Diệp Tiểu Kiếm lập tức nói ra suy nghĩ của mình.

Bên kia!

“Chủ nhân!”

“Số Tiên· Tẩy Tủy Đan kia chính là cho chúng ta ăn, mà bốn tên kia căn bản không cần ăn, cho nên ta cảm thấy bọn hắn không nên có quyền quyết định hương vị!”

“Chẳng qua, cũng có thể thấy bọn họ rất thích ăn viên đan dược có khẩu vị kia, nếu không, chúng ta đưa số Sinh Cốt Đan vừa rồi không ăn xong cho bọn họ đi!”

Lúc này, Tiểu Hoàng Cẩu cũng nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phong, bày tỏ suy nghĩ của chính mình.

“Hả?”

“Cẩu tử, có nên nói hay không, đề nghị của ngươi rất có ý nghĩa!”

“Nếu như hơn sáu vạn Sinh Cốt Đan không có ai ăn, chúng có thể sẽ luôn ở trong tay của ta, như vậy quá lãng phí!”

Nói đến đây, Diệp Phong trực tiếp vẫy tay với tứ đại hộ vệ phá của cách đó không xa.

“Ngô chủ!”

“Ngài tìm chúng ta sao?”

Đi đến trước mặt Diệp Phong, Diệp Tiểu Hắc có chút bất an hỏi.

“Tiểu Hắc!”

“Đối với hương vị Tiên · Tẩy Tủy Đan, ta nghĩ rằng thiểu số nên phục tùng đa số, vì vậy hãy làm cho nó thật ngon!”

“Chẳng qua, vừa rồi cẩu tử cũng mới nhắc nhở ta, nếu các ngươi đã đề nghị hương vị khó ăn, vậy thì các ngươi chắc chắn rất thích khẩu vị kia, cho nên, ta chuẩn bị tặng cho các ngươi toàn bộ sáu vạn viên Sinh Cốt Đan còn lại, các ngươi nhất định phải ăn hết nha!”

Nói xong, Diệp Phong liền đưa tiên giới chứa đựng hơn sáu vạn viên Sinh Cốt Đan vào tay Diệp Tiểu Hắc.

???

Chúng ta thích khẩu vị kia sao?

Chúng ta đường đường là tứ đại hộ vệ phá của, sẽ thích khẩu vị như phân?

Nghe Diệp Phong nói xong những lời này, tứ đại hộ vệ phá của đều choáng váng, bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến, khi đến vẫn còn tốt, khi về lại muốn mang theo một đống phân!

……

“Chư vị!”

“Chuyện ở đây đã xử lý xong, mọi người tan hết đi!”

Trở lại trước mặt đám người, Diệp Phong nhìn mọi người lớn tiếng nói.

Một lúc sau!

Diệp Tiểu Kiếm liền mang theo Kiếm Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Thương Long dẫn đầu rời đi nơi này.

Ngay sau đó, Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Bạch cùng Diệp Tiểu Cước cũng lần lượt xé rách không gian rời đi nơi này.

“Thái Thượng đại trưởng lão!”

“Trước đây ngươi cùng Đỗ trưởng lão giúp ta giám sát Hùng Thiên Bá tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật, đây là một ngàn viên Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan đã hứa hẹn cho các ngươi, ngươi cất kỹ!”

“Nếu như đã không có việc gì, ta đi trước một bước!”

Sau khi giao cho Thái Thượng trưởng lão tiên giới có chứa một ngàn viên Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan, Diệp Phong cũng chuẩn bị rời đi phòng khảo hạch, dù sao, hắn đã bại hết sản phẩm

phá của hôm nay, tiếp tục ở lại đây cũng không còn ý nghĩa.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng 500 vạn điểm phá của, khen thưởng một trăm vạn Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan!”

Đúng lúc này, lời nhắc khen thưởng của hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Diệp thiếu!”

“Xin ngươi mang ta đi cùng!”

“Ta không nghĩ bái nhập vào Thiên Cơ Các, ta chỉ là đến đây xem náo nhiệt mà thôi!”

Cùng lúc đó, nhìn thấy Diệp Phong chuẩn bị rời đi, Hùng Thiên Bá lập tức quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó ôm chặt đùi Diệp Phong khóc rống cầu xin.

???

Lúc trước ngươi giúp chúng ta ăn Sinh Cốt Đan, chúng ta đã đồng ý không thu ngươi vào Thiên Cơ Các!

Nhưng hiện tại ngươi đang làm gì thế?

Nhìn thấy một màn này, Thái Thượng đại trưởng lão cùng Đỗ Dương ở bên cạnh cũng lộ ra một tia nghi hoặc.

Trừng!

Trong giây lát, hai người bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, trong lòng kinh hô: “Tên cẩu tặc này không phải muốn nhân cơ hội ôm đùi Diệp thiếu đấy chứ, sau đó đi theo Diệp thiếu hỗn!”

“Hả?”

“Ngươi muốn đi cùng ta?”

Nhìn Hùng Thiên Bá ôm chặt chân mình, Diệp Phong cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

“Diệp thiếu!”

“Ta muốn đi cùng ngươi!”

“Làm ơn, cho Hùng đệ một cơ hội!”

“Tuy rằng ta là một người siêu cấp vô dụng, nhưng chỉ cần không tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật, mặc kệ tu luyện cái gì, sau này ta sẽ nỗ lực tu luyện, tuyệt đối sẽ không để ngươi mất mặt!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Hùng Thiên Bá vội vàng bày tỏthái độ.

“Nga!”

Nghe Hùng Thiên Bá nói câu cuối, khóe miệng Diệp Phong lại hiện lên một ý cười xấu xa, thầm nghĩ trong lòng: “Đây không phải là vừa khéo sao, ta đang phát sầu cho một trăm vạn viên Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan không có chỗ nào sử dụng, ngươi liền đưa tới cửa, có lẽ đây là ý trời!”

……

Bên ngoài Tinh Hồn Thánh Địa!

“Chết tiệt!”

“Thật là một viên Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch thật lớn!”

“Không hổ là Thánh Địa của Diệp thiếu, thế nhưng có thể sử dụng một viên Ma Linh Huyễn Cảnh Thạch vừa lớn vừa hiếm có như vậy để dựng ra một cái Mê Cung Đại Trận!”

Đi đến bên ngoài Tinh Hồn Thánh Địa, Hùng Thiên Bá lập tức bị Mê Cung Đại Trận trước mặt hấp dẫn!

“U!”

“Diệp trưởng lão, Đường Tiểu Cường vừa mang đi một nhóm người, ngươi lại mang người về!”

Lúc này, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng đi ra khỏi Mê Cung Đại Trận, sau đó nhìn về phía Hùng Thiên Bá cười nói.

“Không mang theo người trở về không được a!”

“Ta không thể để cho Tinh Hồn Phong của ta lúc nào cũng trống không!”

Nghe Ngọc Quỷ trưởng lão trêu ghẹo, Diệp Phong cũng cười đáp lại.

Một lát sau!

“Ta đang nhìn thấy gì thế này?”

“Đây là bộ dáng Thánh Địa nên có sao?”

“Vô số tiên thảo, tiên mộc, tiên quặng hiếm có,… đều tùy ý nhìn thấy được, đây là đánh cướp Thiên Đạo chiến trường sao?”

Đến chân núi Tinh Hồn, Hùng Thiên Bá cảm thấy như đang nằm mơ khi nhớ lại tất cả những gì mình đã thấy trên đường đi, không ngoa khi nói rằng số tiên thảo, tiên quặng và những thứ khác có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi kia đều là bảo vật ở tông môn khác, còn có thể coi là bảo vật trấn tông của tông môn!

Bên kia!

“Ha ha ha!”

“Lại tới người mới, cuối cùng vẫn không cần chơi với Tiểu Cước rồi!”

“Đúng vậy!”

“Hơn nữa cũng coi như là người quen, nếu như hố lên, lương tâm chúng ta cũng không đau!”

Ý thức được Diệp Phong mang Hùng Thiên Bá tới, Diệp Tiểu Hắc cùng Diệp Tiểu Bạch hưng phấn bày tỏ suy nghĩ của mình.

Chương 778 - Tám đại thí thần, tùy ý phóng thích?

“Cuối cùng cũng tới người mới!”

“Tuy rằng yếu một chút, nhưng có thể giúp đỡ ta chia sẻ một ít thương tổn!”

Diệp Tiểu Cước lúc này cũng hưng phấn nói tự nói.

Một lát sau!

???

Không phải nói Tinh Hồn Phong không có người sao?

Nhưng tại sao ba tên này lại ở đây?

Bọn họ trông không giống như người tốt, không phải ta sẽ vượt qua những ngày tiếp theo với bọn họ đấy chứ!

Sau khi đi vào Tinh Hồn Phong, khi Hùng Thiên Bá nhìn thấy Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Bạch cùng Diệp Tiểu Cước đang nhìn mình với vẻ mặt hưng phấn, hắn đột nhiên có chút hoảng sợ!

“Tiểu Hắc!”

“Trong tiên giới này có một trăm vạn viên Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan!”

“Mấy ngày tới, ba người các ngươi sẽ phụ trách hắn tu luyện, hắn nhất định phải tận dụng số đan dược này, có nghe không!”

Ngay khi Hùng Thiên Bá có chút cảm giác bất an, giọng nói của Diệp Phong vang lên ở bên cạnh.

???

Ta không muốn tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật, nhưng ngươi lại chuẩn bị cho ta một trăm vạn viên Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan?

Còn muốn ba tên gia hỏa kia phụ trách việc tu luyện của ta?

Đây là muốn giết chết ta sao?

Nghe Diệp Phong nói xong, Hùng Thiên Bá ở một bên ngẩn ra, hắn không hiểu, tại sao mọi chuyện lại đột nhiên phát triển thành như vậy?

“Diệp thiếu!”

“Ngươi, ngươi đang nói giỡn với ta đúng không?”

“Ta không muốn tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật a!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Hùng Thiên Bá vội vàng nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Hùng đệ!”

“Ta là một thần hào phá của!”

“Mà ta muốn bại hết một trăm vạn viên Thiên Diễn Bí Thuật Đốn Ngộ Đan trong tay, nhất định phải đưa chúng cho những người không thích tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật ăn mới được!”

“Hơn nữa, ta làm như vậy vì tốt cho ngươi!”

Nghe Hùng Thiên Bá hỏi như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Hả?

Ta không muốn làm thầy bói, nhưng ngươi cứ khăng khăng buộc ta phải làm thầy bói!

Sau đó, ngươi còn nói đây là vì tốt cho ta?

Nghe Diệp Phong giải thích, Hùng Thiên Bá sắp phát điên rồi, đây là lời mà con người có thể nói ra sao?

“Hùng đệ!”

“Ngươi có bao giờ nghĩ qua, nếu như ngươi thành công tu luyện Thiên Diễn Bí Thuật đến cấp độ cực cao thì sẽ có ý nghĩa như thế nào?”

“Đại biểu cho ngươi có thể suy tính ra tất cả các yêu cầu cùng ngày mà các thế lực tổ chức thu đồ đệ!”

“Lúc đó, ngươi muốn đi tham gia náo nhiệt ở đâu cũng được, như vậy chẳng phải sẽ tốt hơn so với thử vận may sao?”

Nhìn Hùng Thiên Bá ngây ngốc tại chỗ hồi lâu, Diệp Phong cười giải thích.

Hả?

Còn có thể chơi như vậy sao?

Nghe vậy, hai mắt Hùng Thiên Bá sáng lên, hắn thật sự không nghĩ tới, Thiên Diễn Bí Thuật thế nhưng còn có thể kết hợp hoàn mỹ với yêu thích của chính mình như vậy!

“Được rồi!”

“Khoảng thời gian tiếp theo, ngươi cứ ở lại Tinh Hồn Phong chăm chỉ tu luyện đi!”

Nhìn thấy ý cười trên mặt Hùng Thiên Bá, Diệp Phong cũng hài lòng gật đầu, sau đó bay thẳng lên trời cao, sau đó bay thẳng đến Vô Cực Phong.

“Ba vị đại nhân!”

“Mang ra đi!”

Sau khi Diệp Phong rời đi, Hùng Thiên Bá nhìn ba người bọn họ nói ra lời này.

Hả?

Mang ra?

Mang cái gì ra?

Nghe Hùng Thiên Bá nói lời này, Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Bạch cùng Diệp Tiểu Cước đều lộ ra một tia nghi hoặc.

“Ba vị đại nhân!”

“Diệp thiếu không phải đã sớm phân phát số Sinh Cốt Đan còn lại cho các ngươi sao, ta nghĩ cũng đã đến lúc nên giúp các ngươi chia

sẻ một chút áp lực!”

Nhìn ba người đều tỏ ra vẻ nghi hoặc khó hiểu, Hùng Thiên Bá cũng lên tiếng giải thích, đồng thời trong lòng đắc ý nghĩ đến: “Ta đã hiểu chuyện như vậy, mấy ngày tiếp theo các ngươi hẳn là sẽ không bắt nạt ta đi!”

ba người nghe vậy, trực tiếp đi đến một bên, sau đó khoanh vai tạo thành một vòng, sau đó thấp giọng thảo luận.

“Hắc ca!”

“Tiểu tử này không ta bài theo kịch bản a!”

“Làm như vậy, ta cũng không đành lòng xuống tay với hắn!”

Lúc này, Diệp Tiểu Bạch cũng là người đầu tiên bày tỏ suy nghĩ của mình.

“Đúng vậy!”

“Tên này mặc dù tu luyện vô dụng, nhưng ở phương diện này thực sự cũng không đơn giản!”

Diệp Tiểu Hắc nghe xong cũng đồng tình nói.

“Ai!”

“Ta còn tưởng rằng sẽ có người tới chia sẻ nỗi đau, ai ngờ lại tới một tên xem náo nhiệt!”

“Sao ta lại khổ như thế này, sao lúc ấy ta lại bị kẹp não như thế, lại đi gọi hai tên vương bát đản này!”

Nghe hai người kia nói những lời này, Diệp Tiểu Cước bất đắc dĩ thở dài, hắn biết, những ngày tiếp theo, chính mình có thể là người bị thương !

Vô Cực Phong, Thánh Điện!

“Di!”

“Tiểu Đường, sư tôn đâu?”

Đi vào Thánh Điện, khi Diệp Phong phát hiện Lạc Thiên Tuyết không ở chỗ này, liền quay đầu hỏi Diệp Tiểu Đường.

“Ngô chủ!”

“Lạc tỷ tỷ nói đi lấy một ít quần áo xinh đẹp, khả năng hai ngày nữa mới trở về!”

“Hơn nữa cũng không cho ta đi cùng!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Diệp Tiểu Đường lập tức giải thích.

n!

Quần áo xinh đẹp đã làm xong sao?

Nghe thế, hai mắt Diệp Phong sáng ngời, sau đó khóe miệng hiện lên một ý cười xấu xa, tự mình lẩm bẩm: “Sư tôn đây là tự mình chuẩn bị cho ta một đợt phúc lợi sao!”

……

Sáng sớm hôm sau!

“Mẹ kiếp!”

“Tám vị Thái Thượng trưởng lão, các ngươi đều tới đây làm gì?”

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại, nhìn thấy tám vị Thái Thượng trưởng lão nằm ở bên giường hắn, dùng ánh mắt đáng thương nhìn chằm chằm hắn, cũng dọa hắn giật mình, sau đó vô cùng khó hiểu nhìn về phía tám người dò hỏi.

“Diệp trưởng lão!”

“Ngươi, ngươi mau đi quản tám đại thí thần kia đi!”

“Đêm qua, bọn họ giống như uống thuốc sổ, tuỳ ý phóng thích tám đại tiên phong chúng ta a, hương vị kia quả thực quá kinh thiên địa quỷ thần khiếp, thiếu chút nữa trực tiếp tiễn chúng ta đi!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Thái Hư trưởng lão đau khổ than thở!

???

Tám đại thí thần?

Tuỳ ý phóng thích?

Hương vị kia kinh thiên địa quỷ thần khiếp, còn mẹ nó thiếu chút nữa tiễn đi các ngươi?

Nghe Thái Hư trưởng lão nói như vậy, Diệp Phong ngẩn người, bởi vì hắn căn bản không hiểu những lời này của đối phương là có ý gì!

“Diệp trưởng lão!”

“Chính là Tiểu Hắc đại nhân, Tiểu Bạch đại nhân, Tiểu Cước đại nhân, Tiểu Kiếm đại nhân còn có Cẩu tử, Lang tử, Tiểu Thương Long cùng Hùng Thiên Bá!”

Chương 779 - Tám đại thí thần, tùy ý phóng thích? (2)

“Không biết bọn hắn ăn cái gì, không chỉ có thể liên tục phóng thích khắp Bát Đại Tiên Phong, mùi cũng cực kỳ hôi thối, cho dù xuất ra tiên lực cũng không ngăn được mùi hương kinh khủng kia!”

“Thậm chí, toàn bộ đệ tử ở Bát Đại Tiên Phong chúng ta trực tiếp bị huân ngất đi rồi, nếu không phải tám lão gia hoả chúng ta chạy nhanh, chỉ sợ cũng không thoát được độc thủ của bọn họ!”

Nhìn thấy vẻ mặt ngơ ngác của Diệp Phong, Ngọc Quỷ trưởng lão cũng vội vàng giải thích.

“Hả?”

“Này, chẳng lẽ là sức mạnh của Sinh Cốt Đan?”

“Nhưng mà, tại sao Tiểu Kiếm lại mang theo Cẩu tử, Lang tử trở lại?”

Nghe Ngọc Quỷ trưởng lão giải thích, Diệp Phong lập tức hiểu ra, nhưng, điều mà hắn không ngờ tới là sau khi dùng Sinh Cốt Đan sẽ có tác dụng phụ kinh khủng như vậy, đồng thời hắn cũng thắc mắc không hiểu tại sao Tiểu Kiếm lại mang theo Cẩu tử, Lang tử trở về.

Một lát sau!

“Tám vị Thái Thượng trưởng lão!”

“Không có mùi nha!”

Rời khỏi chỗ ở đi tới Tinh Hồn phong, Diệp Phong cũng dùng sức ngửi ngửi, sau khi phát hiện không có mùi lạ, cũng lộ vẻ nghi hoặc khó hiểu hỏi tám người!

Rốt cuộc, nếu như lời của tám vị Thái Thượng trưởng lão nói là thật, thì Tinh Hồn Phong hẳn là khu vực bị ảnh hưởng nặng nề nhất!

"Diệp trưởng lão!"

"Đó là tại vì bọn họ không dám thả ở chỗ này!"

"Bọn họ lo lắng sẽ làm ô nhiễm không khí của Tinh Hồn Phong cho nên mới chạy tới chỗ của chúng ta thả!"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Thái Hư trưởng lão cũng gượng cười giải thích rõ cho hắn biết.

Hả?

Sợ ô nhiễm không khí của Tinh Hồn Phong cho nên mới chạy tới chỗ của các ngươi thả?

Nghe được Thái Hư trưởng lão trả lời như vậy, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó khẽ gật đầu lẩm bẩm: "Nếu đúng là như vậy thì tám người này thả cũng không có vấn đề gì!"

"Chủ nhân!"

"Diệp thiếu!"

Đúng lúc này, bốn người Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Bạch, Diệp Tiểu Cước và Hùng Thiên Bá cũng từ đằng xa bay tới, nhanh chóng đáp xuống trước mặt Diệp Phong.

"Ừm?"

"Tiểu Kiếm, Cẩu Tử, Soái Bức Huyết bọn họ đâu?"

Không nhìn thấy bóng dáng của Diệp Tiểu Kiếm, tiểu hoàng cẩu, Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long, trên mặt Diệp Phong lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía Diệp Tiểu Hắc lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Bọn họ thả xong thì đi!"

"Đúng rồi, là ba người chúng ta gọi bọn họ trở về, dù sao cái đồ chơi này nhiều người Tiên Thú nhiều thả mới thoải mái!"

"Nhưng mà vừa rồi chúng ta cũng đã xua tan toàn bộ khí thể đặc thù!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Diệp Tiểu Hắc cũng vội vàng giải thích rõ cho hắn.

? ? ?

Là ba người các ngươi gọi bọn họ trở về?

Còn mẹ nó cùng nhau thả mới thoải mái?

Tại sao các người lại biết chơi như vậy?

Nghe được Diệp Tiểu Hắc giải thích như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến.

"Diệp trưởng lão!"

"Nếu như bây giờ khí độc đã được xua tan, nếu không còn chuyện gì khác thì chúng ta xin phép đi trước!"

Bát đại Thái Thượng trưởng lão đang đứng bên cạnh nghe được Diệp Tiểu Hắc nói như vậy thì cũng vội vàng cáo từ, dù sao bọn họ

phải tranh thủ đi về để kiểm tra tình huống của đệ tử trong tiên phong của mình mới được!

...

"Ai!"

"Bây giờ ngay cả hộ vệ phá của cũng bắt đầu buông thả bản thân!"

"Tại sao bên cạnh ta không có nổi một người bình thường chứ?"

"Nếu còn tiếp tục như thế nữa thì ta sợ là ngay cả bản thân ta cũng sẽ bị bọn họ dạy hư!"

Sau khi trở về chỗ ở của mình, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó mặt mũi tối sầm lại tự lẩm bẩm.

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ tìm kiếm được hai tên bại gia môn đồ bình thường, sau đó đưa về Thánh Địa, nhiệm vụ thành công, ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, có tỉ lệ cực cao sẽ ban thưởng Thăng Tiên Đan, có tỉ lệ phát động ban thưởng đặc thù, nhiệm vụ thất bại, ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, có tỉ lệ cực thấp sẽ ban thưởng Thăng Tiên Đan, thời gian nhiệm vụ ba ngày!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở nhiệm vụ của hệ thống đột nhiên vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

Hả?

Hệ thống đúng là thương yêu ta!

Biết ta cần gì thì nó lập tức thuận tay tuyên bố nhiệm vụ, từ đó có thể để cho ta kiếm được phần thưởng!

Sau khi hiểu rõ được tình huống của nhiệm vụ ngẫu nhiên, Diệp Phong cũng nhếch miệng nở nụ cười, cảm giác được hệ thống thương yêu này chỉ có thể diễn tả bằng hai chữ, thoải mái!

"Kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay trước đi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong lập tức kiểm tra sản phẩm bại gia đổi

mới hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Thú Hồn Lệnh *100000

Thú Hồn Lệnh: Bên trong phong ấn hồn phách của một thượng cổ Tiên Thú tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, nhỏ máu nhận chủ kích hoạt, sau khi thả hồn phách của thượng cổ Tiên Thú thì có thể bộc phát ra thực lực đỉnh phong khi còn sống, nhưng chỉ có thể kéo dài ba phút, sau đó hồn phách tiêu tán, chính là hàng dùng một lần!

Ồ!

Còn có thứ này nữa sao!

Sau khi hiểu rõ được tình huống của Thú Hồn Lệnh, Diệp Phong cũng có chút ngạc nhiên.

"Đúng rồi!"

"Không phải Huyền Cổ trưởng lão chính là một người tu luyện ngự thú hay sao, đi hỏi hắn trước xem hắn có biết tình huống của Thú Hồn Lệnh này hay không, nếu có thể biết được nhiều tin tức hơn một chút thì cũng có thể thuận tiện cho ta phá của!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong lập tức bay thẳng đến Huyền Cổ Phong.

...

Huyền Cổ Phong, Huyền Cổ Điện!

"Diệp trưởng lão!"

"Có chuyện gì không?"

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên đến, Huyền Cổ trưởng lão cũng rất là hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Huyền Cổ trưởng lão!"

"Ta tới đây chính là muốn hỏi một chút xem ngươi có từng nghe nói tới Thú Hồn Lệnh hay không?"

Nghe được Huyền Cổ trưởng lão hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng trực tiếp lên tiếng hỏi thăm.

"Cái gì!"

"Thú Hồn Lệnh?"

"Diệp trưởng lão, trong tay ngươi còn có Thú Hồn Lệnh?"

"Là Thú Hồn Lệnh cấp bậc gì, có bao nhiêu, bên trong có phong ấn hồn phách của Tiên Thú hay không?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Huyền Cổ trưởng lão cũng giật mình, sau đó vội vàng lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Chương 780 - Tại sao bên cạnh ta không có một người nào là người bình thường hết

Có cần phải có phản ứng lớn như vậy hay không!

Không phải chỉ là mấy cái lệnh bài nát có thể phong ấn hồn phách của Tiên Thú hay sao?

Nhìn thấy Huyền Cổ trưởng lão lại có phản ứng lớn như thế thì Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, sau đó nghĩ nghĩ rồi trực tiếp nói ra: "Không có, trong tay của ta không có, trong lúc ta đi ra ngoài lịch luyện thì ngẫu nhiên nghe người khác nói tới cái Thú Hồn Lệnh này, cho nên mới tới hỏi một chút."

Hả?

Không có?

Nghe người khác nói, cho nên ngươi mới tới hỏi một chút?

Những lời này ngươi nói ra bản thân ngươi có tin được hay không?

Nghe được Diệp Phong giải thích vô lý như thế, Huyền Cổ trưởng lão cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó trực tiếp nói ra: "Diệp trưởng lão, cái Thú Hồn Lệnh này là một loại Tiên Khí đặc thù ở thời đại thượng cổ, hơn nữa tất cả bọn chúng đều có nguồn gốc từ Thiên Đạo Chiến Trường!"

"Mà Thú Hồn Lệnh lại chia làm mười loại nhan sắc đỏ cam vàng lục lam chàm tím đen trắng kim, màu đỏ là Thú Hồn Lệnh cấp thấp nhất, kim sắc là Thú Hồn Lệnh cấp cao nhất!"

Nghe đến đây, Diệp Phong đột nhiên hỏi: "Huyền Cổ trưởng lão, nếu như vậy thì Thú Hồn Lệnh đẳng cấp cao nhất có thể phong ấn Tiên Thú thực lực thấp hay không, ví dụ như là dùng kim sắc Thú Hồn Lệnh phong ấn hồn phách của một con Tiên Thú rác rưởi Nhân Tiên Cảnh!"

? ? ?

Dùng kim sắc Thú Hồn Lệnh có thể phong ấn Tiên Thần Cảnh thậm chí Tiên Kiếp Cảnh Tiên Thú đi phong ấn hồn phách của Tiên Thú rác rưởi Nhân Tiên Cảnh?

Ngươi chuẩn bị phá của nửa rồi đúng hay không?

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, khóe miệng Huyền Cổ trưởng lão cũng không nhịn được co quắp.

"Diệp trưởng lão!"

"Chuyện này phải khiến cho người thất vọng rồi, cái Thú Hồn Lệnh này cực kỳ đặc thù, cho dù là Thú Hồn Lệnh đẳng cấp cao cũng không thể phong ấn Tiên Thú đẳng cấp thấp, chỉ có thể là Thú Hồn Lệnh đẳng cấp gì phong ấn hồn phách của Tiên Thú đẳng cấp đó mới được!"

"Mà chỉ có cấp cao nhất là kim sắc Thú Hồn Lệnh mới có thể phong ấn hai loại Tiên Thú cảnh giới Tiên Thần Cảnh và Tiên Kiếp Cảnh!"

Cố gắng để tâm tình của mình bình tĩnh lại, Huyền Cổ trưởng lão cũng lập tức giải thích rõ cho hắn biết.

"Như vậy sao?"

"Vậy ta cũng chỉ có thể phóng ra Tiên Thú mạnh mẽ bên trong kim sắc Thú Hồn Lệnh đi săn giết Tiên Thú rác rưởi Nhân Tiên Cảnh!"

Lầm bầm mấy tiếng, sau đó Diệp Phong trực tiếp rời khỏi Huyền Cổ Điện!

Hả?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Huyền Cổ trưởng lão đầu tiên là sững sờ, sau đó hô lớn với Diệp Phong đã đi thẳng ra khỏi đại điện: "Ngươi còn nói ngươi không có Thú Hồn Lệnh!"

...

Sau khi rời khỏi đại điện, Diệp Phong nghĩ nghĩ, trực tiếp ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, giúp ta tra xem nơi nào có người thích hợp làm bại gia môn đồ, muốn bình thường!"

"Đinh! Túc chủ, vấn đề này của ngươi có phải là hơi quá đáng rồi không, người không bình thường phượng mao lân giác, người bình thường quơ một cái là có cả một năm, chuyện này ta phải nhắc nhở ngươi như thế nào đây?"

? ? ?

Người không bình thường như phượng mao lân giác?

Mẹ nó, ta vừa đi ra ngoài là sẽ gặp được một người, ngươi gọi cái này là phượng mao lân giác?

Nghe được hệ thống trả lời mình như vậy, Diệp Phong trực tiếp phản bác: "Hệ thống, ngươi nói xe, loại kỳ hoa phượng mao lân giác này ta đã dẫn về bao nhiêu người, ta cảm thấy người không bình thường mới là quơ một cái là có một nấm, người bình thường mới là phượng mao lân giác!"

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, ở Vô Vĩnh Thành ở Đệ Cửu Tiên Vực có hơn trăm người bình thường thích hợp trở thành bại gia môn đồ, túc chủ có thể tiến đến tự tìm

kiếm!"

Đối mặt với những gì mà Diệp Phong tự mình trải qua, hệ thống cũng không biết nên giải thích như thế nào, dứt khoát đưa ra thông báo.

Ừm!

Hơn trăm người?

Còn số này rất lớn, như vậy tìm được hai người còn không phải dễ như chơi hay sao?

Nghe được hệ thống nhắc nhở như vậy, Diệp Phong cũng cực kỳ tự tin sau đó rời khỏi chỗ ở, đi đến chỗ Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Bạch.

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi đi Vô Vĩnh Thành ở Đệ Cửu Tiên Vực làm cái gì?"

"Nếu không thì người cũng dẫn ta theo đi, ta cũng đi tham gia náo nhiệt!"

Biết được Diệp Phong chuẩn bị đi đến Vô Vĩnh Thành ở Đệ Cửu Tiên Vực, Hùng Thiên Bá đang đứng bên cạnh cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó quay qua nhìn Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Cái gì cũng không biết mà cũng muốn đi tham gia náo nhiệt?

Ngươi si mê tham gia náo nhiệt tới cỡ nào!

Nghe được Hùng Thiên Bá nói như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến, sau đó cực kỳ quả quyết nói ra: "Không được!"

...

Đệ Cửu Tiên Vực, Vô Vĩnh Thành!

"Đường phố phồn hoa!"

"Đám người náo nhiệt!"

"Nhưng ai mới là những người bình thường mà ta đang muốn tìm?"

Nhìn trên đường phố người đến người đi, Diệp Phong cũng tìm kiếm ở trong đám người.

"Ừm?"

"Tử Cực Ngự Thú Các, đây là chỗ nào?"

Nhìn cổng Tử Cực Ngự Thú Các có hai người tu luyện trông coi, Diệp Phong cũng toát ra vẻ tò mò, bởi vì hắn đi ngang qua rất nhiều cửa hàng, không có ai đứng trông cổng cả!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, bên trong Tử Cực Ngự Thú Các có năm người bình thường thích hợp trở thành bại gia môn đồ!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

Ừm!

Nghe được hệ thống nhắc nhở như vậy, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó đi thẳng đến đại môn Tử Cực Ngự Thú Các.

"Vị thiếu gia này!"

"Ngài có thiếp mời hay không?"

Đang lúc Diệp Phong sắp đi vào đại môn thì bị hai người tu luyện đứng ở cổng cản lại.

"Thiếp mời?"

"Không có, có cực phẩm Tiên Linh Tinh được hay không?"

Nghe được đối phương hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng định trực tiếp dùng tiền để mở đường.

"Đại ca, không phải là tiểu tử này không biết Tử Cực Ngự Thú Các chúng ta đó chứ?"

Chương 781 - Diệp Phong, một bại gia tử nho nhỏ đến từ Đông Châu

"Mặc dù nơi này là Đệ Cửu Tiên Vực nhưng tổng bộ của Tử Cực Ngự Thú Các chúng ta lại nằm ở Đệ Nhất Tiên Vực, hơn nữa còn là thế lực cấp độ bá chủ, có thể nói thiếp mời mà Tử Cực Ngự Thú Các chúng ta phát ra ngoài đều là biểu tượng của thân phận, nhưng hắn lại muốn dùng cực phẩm Tiên Linh Tinh để thay thế thiếp mời, làm như vậy không phải là đang tấu hài hay sao!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Đường Tiểu Hổ đứng ở bên trái cửa cũng dùng thần thức nói ra ý nghĩ trong lòng mình lúc này với Đường Đại Hổ đang đứng ở bên phải cửa.

"Đúng vậy!"

"Tiểu tử này cho rằng có tiền thì có thể mua được tất cả hay sao?"

"Đúng là quá buồn cười, Tử Cực Ngự Thú Các cũng không thiếu chút tiền đó đâu!"

"Nhưng mà dù sao thì chúng ta cũng rất là rảnh rỗi, không bằng trêu chọc hắn chơi!"

Đáp lại một phen, sau đó Đường Đại Hổ cũng nhìn về phía Diệp Phong, tràn đầy ý cười nói ra: "Vị thiếu gia này, chỉ cần ngươi có thể lấy ra một ức miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh thì chúng ta có thể cho ngươi đi vào, được không?"

Hả?

Làm gì?

Ta chỉ nói đùa với ngươi thôi, ngươi đưa tiên giới cho ta để làm gì?

Ngươi tuyệt đối đừng nói cho ta là ở bên trong cái tiên giới này có

chứa một ức miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh đó!

Vốn còn muốn xem Diệp Phong xấu hổ, Đường Đại Hổ nhìn thấy đối phương trực tiếp đưa một cái tiên giới qua thì cả người trực tiếp choáng váng, dù sao trong nhận thức của hắn thì một ức miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh cũng không phải là người bình thường có thể có được, chớ nói chi là mang theo bên người!

Có thể nói, yêu cầu mà hắn nói ra vốn là một chuyện không thể nào thực hiện được!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó ta nhìn thấy cái gì, ở trong cái tiên giới này lại có nhiều vô số kể cực phẩm Tiên Linh Tinh thật!"

Khi Đường Đại Hổ nhìn thấy mấy chục toà cực phẩm Tiên Linh Tinh chồng chất như núi ở trong tiên giới thì bị hù đến toàn thân run rẩy lên, hắn không dám tưởng tượng đại thiếu có thể mang theo bên người nhiều cực phẩm Tiên Linh Tinh như vậy thì thân phận sẽ khủng bố tới mức nào!

"Xong!"

"Mẹ nó, ta chỉ nói đùa thôi nhưng kết quả đối phương lại làm thật!"

"Nhưng đối phương không có thiếp mời, ta cũng không thể cho đi vào, dù sao đây cũng là quy củ của Tử Cực Ngự Thú Các!"

Sau khi tỉnh táo lại, Đường Đại Hổ sắp gấp đến khóc, bây giờ hắn cho đi vào cũng không xong mà không cho đi vào cũng không xong, nếu như biết trước chuyện sẽ diễn biến thành như thế này thì có cho hắn tám trăm lá gan hắn cũng không dám trêu đùa đối phương như vậy!

Mẹ nó, cái này là chơi chết mình thì đúng hơn!

"Đại Hổ!"

"Xảy ra chuyện gì sao?"

Đúng lúc này, một thanh niên mặc tiên bào trắng, nhìn cực kỳ ổn trọng bỗng nhiên đi từ bên trong cửa ra, nhìn thấy tình huống bên ngoài thì cũng nhìn về phía Đường Đại Hổ lên tiếng hỏi thăm.

"Nhiếp thiếu!"

"Chuyện là như thế này!"

Nghe được thanh niên áo trắng hỏi thăm, Đường Đại Hổ cũng đi qua nhỏ giọng giải thích cho hắn biết.

Một bên khác!

"Hệ thống!"

"Thanh niên mặc áo trắng này nhìn thật chững chạc, có phải hắn là một trong số năm người bình thường thích hợp trở thành bại gia môn đồ hay không?"

Nhìn thanh niên áo trắng đối diện, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó lập tức lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, đối phương là một trong số năm người!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của hắn.

"Ừm!"

"Vậy mà đúng!"

"Không ngờ được là tìm được người đầu tiên nhanh như vậy!"

"Vậy kế tiếp chỉ cần dụ dỗ đối phương theo mình về Thánh Địa là được rồi, tạm thời cũng không có gấp thu đối phương vào Bại Gia Môn!"

Biết được đối phương đúng là một trong số mục tiêu mà mình đến đây tìm kiếm lần này, ánh mắt Diệp Phong nhìn về phía đối phương thay đổi trong nháy mắt!

"Ừm?"

"Số lượng cực phẩm Tiên Linh Tinh ở trong cái tiên giới này tối thiểu cũng đạt đến một tỷ trở lên!"

"Cho dù là đại thiếu của thế lực cấp độ bá chủ cũng không thể nào mang theo bên người nhiều cực phẩm Tiên Linh Tinh như vậy được, vậy thì rốt cuộc hắn là ai cơ chứ?"

Sau khi hiểu rõ tình huống, đặc biệt là kiểm tra thấy số lượng cực phẩm Tiên Linh Tinh kinh khủng ở trong tiên giới, Nhiếp Hào cũng rất là hứng thú đối với thân phận của Diệp Phong.

"Tại hạ Nhiếp Hào, là Thiếu các chủ của Tử Cực Ngự Thú Các!"

"Không biết thiếu gia xưng hô như thế nào?"

Lúc này, Nhiếp Hào cũng mặt nở một nụ cười nhìn về phía Diệp Phong, bày tỏ thân phận của mình đồng thời cũng hỏi thăm thân phận của Diệp Phong.

"Diệp Phong!"

"Một bại gia tử nhỏ nhỏ đến từ Đông Châu!"

Nghe được Nhiếp Hào hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng cười nói ra thân phận của mình.

? ? ?

Mang theo bên người một tỷ cực phẩm Tiên Linh Tinh trở lên, sau đó ngươi nói mình là bại gia tử 'nho nhỏ'?

Có phải là ngươi đã hiểu sai về hai tư 'nho nhỏ' này hay không?

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, Nhiếp Hào cũng nở một nụ cười khổ, hắn rất muốn nói một câu, cho dù hắn là Thiếu các chủ của Tử Cực Ngự Thú Các thì bình thường số lượng cực phẩm Tiên Linh Tinh mà hắn mang theo bên người cũng không cao hơn trăm vạn miếng, hơn nữa hắn cũng không thể tùy tiện dùng!

Về phần Diệp Phong nói đến từ Đông Châu, Nhiếp Hào hoàn toàn không có coi ra gì, bởi vì hắn cũng không tin Đông Châu lại có được đại thiếu ngang tàng như thế!

"Ừm?"

"Nhiếp thiếu!"

"Ngươi làm như vậy là có ý gì?"

Nhìn thấy Nhiếp Hào đưa một tấm kim thiếp tới, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Tử Cực Ngự Thú Các chúng ta có quy củ của mình, cho dù là tổng bộ hay là từng cái phân bộ phân bố ở Cửu Đại Tiên Vực, phàm là tổ chức buổi đấu giá thì nhất định phải có thiếp mời mới có thể đi vào!"

"Nếu như không có thiếp mời, không cần biết là có bao nhiêu cực phẩm Tiên Linh Tinh cũng không thể đi vào bên trong!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Nhiếp Hào cũng nở một nụ cười lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

"À!"

Chương 782 - Kim sắc Thú Hồn Lệnh, đó là trấn các chi bảo của chúng ta

"Nhiếp thiếu, như vậy thì cho dù có được những cực phẩm Tiên Linh Tinh này cũng không được sao?"

Diệp Phong nghe xong cũng hứng thú, trực tiếp lấy mấy trăm cái tiên giới từ trong không gian của hệ thống ra, mà ở trong mỗi một cái tiên giới đều có một tỷ miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh!

"Mẹ nó!"

"Quá mẹ nó tàn bạo!"

"Vừa nãy ta nói chơi mà hắn làm thật thì cũng thôi đi!"

"Nhưng bây giờ Nhiếp thiếu mở miệng, hắn còn muốn vả mặt Nhiếp thiếu, lẽ nào đây chính là niềm vui của kẻ có tiền hay sao?"

Khi Đường Đại Hổ đang đứng bên cạnh nhìn thấy Diệp Phong trực tiếp rầm rầm lấy ra mấy trăm cái tiên giới thì cũng thần sắt đại biến trong lòng kinh hô lên.

"Làm gì?"

"Hù dọa ta sao?"

"Ta là Thiếu các chủ của Tử Cực Ngự Thú Các, lẽ nào ngươi cho rằng ta bị dọa lớn hay sao?"

"Không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc chắn ở trong những tiên giới này đều là trống không, Diệp thiếu chỉ lấy ra để hù dọa ta mà thôi!"

Nghĩ đến đây, Nhiếp Hào cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm sau đó trên mặt lộ ra vẻ nhẹ nhõm thả thần thức ra kiểm tra tình huống bên trong mấy trăm cái tiên giới này.

Một phút sau!

Xoẹt!

Sau khi Nhiếp Hào tra xét xong tình huống bên trong chín trăm chín mươi chín cái tiên giới thì hoàn toàn không có chút do dự nào, trực tiếp xé kim thiếp trong tay thành hai nửa, sau đó trên mặt lộ ra vẻ cung kính nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra: "Diệp thiếu, mời vào bên trong!"

"Thiếu các chủ!"

"Nhưng hắn không có thiếp mời, làm như vậy chính là đang phá hỏng quy củ của Tử Cực Ngự Thú Các chúng ta!"

"Nếu như bị Các chủ biết thì chắc chắn sẽ trách phạt ngươi!"

Lúc này, Đường Đại Hổ đang đứng bên cạnh lại nhìn về phía Nhiếp Hào vội vàng khuyên bảo.

"Quy củ?"

"Tiền tiêu vặt của Diệp thiếu có thể mua lại Tử Cực Ngự Thú Các!"

"Đối mặt với tồn tại như Diệp thiếu, Tử Cực Ngự Thú Các chúng ta phải học được biến báo, những quy củ không có tác dụng gì như vậy thì chúng ta cứ coi như nó không tồn tại là được rồi!"

Nói xong, trên mặt Nhiếp Hào lộ ra vẻ cung kính dẫn Diệp Phong đi vào Ngự Thú Các.

"Nhiếp thiếu!"

"Thật ra thì ta chỉ tùy tiện hỏi một chút mà thôi!"

"Cũng không có muốn phá hỏng quy củ của Tử Cực Ngự Thú Các các ngươi đâu!"

Sau khi đi vào đại sảnh ở lầu một của Ngự Thú Các, Diệp Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng nói.

? ? ?

Tùy tiện hỏi một chút?

Hoàn toàn không có ý muốn phá hỏng quy củ của Tử Cực Ngự Thú Các?

Vậy mười ngón tay ngươi đeo mười cái tiên giới đủ chứa một tỷ miếng cực phẩm Tiên Linh Tinh là có ý gì?

Nghe được Diệp Phong nói chuyện không biết xấu hổ như thế, Nhiếp Hào cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó vội vàng cười nói: "Diệp thiếu, Tử Cực Ngự Thú Các chúng ta có thể vì ngài mà phá lệ thì đó chính là vinh hạnh của chúng ta!"

"Đúng rồi!"

"Diệp thiếu, Tử Cực Ngự Thú Các chúng ta đang tổ chức một buổi đấu giá, không biết ngài có hứng thú tham gia hay không?"

Lúc này, Nhiếp Hào bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó quay qua

nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Buổi đấu giá?"

"Đấu giá cái gì?"

"Đúng rồi, Tử Cực Ngự Thú Các các ngươi làm cái gì?"

Nghe được Nhiếp Hào nói như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Ngươi lại không biết Tử Cực Ngự Thú Các chúng ta làm cái gì?

Như vậy thì ngươi đi qua đây chỉ là vì muốn khoe giàu mà thôi đúng không?

Nhìn thấy hình như Diệp Phong đúng là cái gì cũng không biết thật, Nhiếp Hào cũng tỏ vẻ khó hiểu, hắn hoàn toàn không ngờ được là ở thượng giới này còn có người không biết được Tử Cực Ngự Thú Các bọn họ làm cái gì!

"Diệp thiếu!"

"Tử Cực Ngự Thú Các chúng ta chủ yếu là bán tất cả tài nguyên có liên quan tới ngự thú!"

"Không cần biết là tài nguyên tu luyện mà Ngự Thú Sư cần hay là trứng Tiên Thú, Tiên Khí ngự thú đặc thù vân vân, tất cả chúng ta đều có bán!"

Sau khi tỉnh táo lại, Nhiếp Hào cũng nở một nụ cười nhìn về phía Diệp Phong giải thích rõ cho hắn biết.

"Nha!"

"Vậy Tử Cực Ngự Thú Các các ngươi có Thú Hồn Lệnh hay không?"

Sau khi biết được Tử Cực Ngự Thú Các là tồn tại như thế nào, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

"Có!"

"Nhưng mà số lượng không nhiều!"

"Đặc biệt là đỉnh cấp kim sắc Thú Hồn Lệnh, đó là trấn các chi bảo của Tử Cực Ngự Thú Các chúng ta!"

Nói đến Thú Hồn Lệnh, trên mặt Nhiếp Hào cũng toát ra một tia đắc ý, nhưng mà hắn lại không nói rốt cuộc trong tay Tử Cực Ngự Thú Các có bao nhiêu cái đỉnh cấp kim sắc Thú Hồn Lệnh!

Nghe được Nhiếp Hào nói như vậy, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng, thầm nghĩ trong lòng: "Dù sao cũng phải dụ dỗ Nhiếp Hào này về Thánh Địa, hơn nữa sau này còn sẽ thu hắn vào Bại Gia Môn, không bằng kiểm tra tư chất phá của của hắn trước xem sao!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía Nhiếp Hào dò hỏi: "Nhiếp thiếu, xem ra là ngươi rất am hiểu về Thú Hồn Lệnh, vậy nếu như ngươi là một tên bại gia tử, sau đó trong tay ngươi có mười vạn cái đỉnh cấp kim sắc Thú Hồn Lệnh, thậm chí ở trong mỗi một cái Thú Hồn Lệnh đều phong ấn hồn phách của một thượng cổ Tiên Thú tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, vậy ngươi cho rằng nên sử dụng những Thú Hồn Lệnh này như thế nào mới được tính là phá của?"

"Ừm?"

"Chuyện này có chút phát rồ!"

"Dù sao thượng cổ Tiên Thú có được tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong chính là tồn tại có thể đi ngang trong thời đại này!"

"Mặc dù chỉ có thể xuất hiện trong vòng ba phút nhưng cũng đủ để xóa bỏ một cái thế lực cấp độ bá chủ!"

"Kết quả Diệp thiếu lại hỏi ta phải làm như thế nào mới có thể lãng phí sạch mười vạn tồn tại có thể đi ngang trong thời đại này như thế?"

"Đây là vấn đề mà người bình thường có thể hỏi ra được hay sao?"

Nghe được Diệp Phong hỏi ra vấn đề này, Nhiếp Hào cũng tâm

thần chấn động, dù sao vấn đề này quá mức tàn bạo!

"Diệp thiếu!"

"Nếu muốn lãng phí sạch thì ta cũng có một ý tưởng như thế này!"

Chương 783 - Mười vạn con thượng cổ Tiên Thú tẩu tú, cảnh tượng chắc chắn sẽ rất hoành tráng

"Đó chính là thả toàn bộ hồn phách của mười vạn con thượng cổ Tiên Thú có tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong ra, sau đó để cho bọn chúng cố gắng hết sức đánh chết một con Tiên Thú kinh khủng có tu vi Nhân Tiên Cảnh Nhất Trọng trong khoảng thời gian ngắn ngủi còn lại của cuộc đời mình!"

Suy nghĩ một hồi, Nhiếp Hào cũng quay qua nhìn Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Chỉ như vậy thôi sao?

Mẹ nó, ý tưởng này không phải cũng giống y như ý tưởng của ta hay sao?

Nghe được lời đề nghị của Nhiếp Hào, Diệp Phong cũng tỏ vẻ thất vọng.

"Ừm?"

"Không phải chứ, ý tưởng phá của lợi hại như thế mà Diệp thiếu còn chưa cảm thấy hài lòng nữa hả?"

Nhìn thấy vẻ thất vọng hiện rõ trên mặt của Diệp Phong, Nhiếp Hào cũng cúi đầu trầm tư lần nữa.

"Chẳng lẽ là do cách cục của ta còn chưa đủ lớn hay sao?"

"Dù sao cũng là nếu như, như vậy có phải là ta nên đưa ra ý tưởng

càng tàn bạo hơn một chút hay không?"

Nghĩ đến đây, hai mắt Nhiếp Hào đột nhiên sáng lên, một ý tưởng phá của càng tàn bạo hơn nữa hiện ra ở trong đầu của hắn.

"Diệp thiếu!"

"Nếu như ngươi cảm thấy ý tưởng phá của này còn chưa đủ lợi hại thì ta còn có một ý tưởng khác nữa!"

"Chính là chuẩn bị mười vạn bộ trang phục dành cho Tiên Thú với nhiều kiểu dáng khác nhau, sau đó cho mười vạn con thượng cổ Tiên Thú mặc vào, để bọn chúng biểu diễn cho chúng ta xem trong khoảng thời gian cuối cùng của sinh mệnh của bọn chúng!"

"Ta cảm thấy cảnh tượng đó chắc chắn sẽ rất hoành tráng!"

Lúc này, Nhiếp Hào cũng quay qua nhìn Diệp Phong nói ra ý tưởng phá của thứ hai của mình!

Ừm!

Nghe được ý nghĩ này, Diệp Phong cũng thần sắc sững sờ, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Cái ý tưởng phá của này rất tuyệt, không chỉ có lãng phí sạch mười vạn cái Thú Hồn Lệnh mà còn có thể thuận tiện lãng phí hết không ít tiên quáng, tiên thảo và tài nguyên tu luyện đắt đỏ dùng để chế tạo trang phục, có thể nói đây là một hòn đá ném trúng hai con chim!"

"Xong rồi!

"Xem ra Diệp thiếu rất thích ý tưởng phá của này của ta!"

Nhìn thấy trên mặt Diệp Phong hiện ra vẻ vui mừng, Nhiếp Hào cũng âm thầm đắc ý tự nói.

"Nhiếp thiếu!"

"Vậy thì chuyện này phải làm phiền ngươi rồi!"

"Nhưng mà ngươi yên tâm, ta cũng sẽ không để cho ngươi làm không công, sau khi làm xong chuyện này ta sẽ cho ngươi một

phần công tác phí!"

Sau khi hưng phấn xong, Diệp Phong lập tức quay qua nhìn Nhiếp Hào nói ra ý nghĩ trong lòng mình!

Có thể nói loại thao tác lần này của hắn trực tiếp biến một hòn đá ném hai chim biến thành một cục đá hạ ba con chim, không chỉ có lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay mà còn có thể kiếm được hai lần ban thưởng từ hành vi phá của!

? ? ?

Cái gì mà chuyện này phải làm phiền ta?

Còn muốn cho ta công tác phí gì đó nữa?

Không phải là chúng ta chỉ nói miệng chơi thôi hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Nhiếp Hào đang đứng bên cạnh cả người đều choáng váng, thật sự là tình huống phát triển có chút vượt ra khỏi dự đoán của hắn!

"Diệp thiếu!"

"Ta còn chưa rõ ngươi nói như vậy là có ý gì!"

"Không phải là chúng ta chỉ nói miệng thôi hay sao, sao còn làm thật?"

Sau khi tỉnh táo lại, Nhiếp Hào cũng mặt lộ vẻ bất an quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Nhiếp thiếu!"

"Ta hỏi nếu ngươi là bại gia tử, nếu ngươi có mười vạn cái kim sắc Thú Hồn Lệnh, ngươi sẽ phá của như thế nào!"

"Nhưng ta nhớ là ta cũng chưa từng nói là trong tay của ta không có đúng không!"

Nhìn thấy Nhiếp Hào có chút mộng bức, Diệp Phong cũng nở một nụ cười giải thích rõ cho hắn biết.

Hả?

Ta chỉ nghĩ là nếu!

Sau đó mẹ nó ngươi làm thật!

Nghe được Diệp Phong giải thích như vậy, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Nhiếp Hào như không thể tin vào tai của mình, nếu như những gì Diệp Phong nói đều là thật thì chẳng phải chứng minh là trong tay của Diệp Phong đang có mười vạn cái kim sắc Thú Hồn Lệnh phong ấn thượng cổ hồn phách của Tiên Thú?

Rầm rầm!

Trong lúc Nhiếp Hào còn đang phỏng đoán thì một loạt tiếng vang trong trẻo vang lên hấp dẫn ánh mắt của hắn, mà khi hắn nhìn thấy mấy ngàn cái Thú Hồn Lệnh vàng óng ánh dưới đất thì hắn kinh hãi đến tròng mắt suýt chút nữa lòi ra ngoài, thậm chí thời khắc này, hơi thở của hắn cũng trở nên dồn dập.

"Nhiếp thiếu!"

"Đây chỉ là một góc của núi băng mà thôi!"

"Mà trong tay của ta có hết thảy mười vạn cái kim sắc Thú Hồn Lệnh!"

"Ngươi xem, chúng ta phải làm như thế nào mới có thể kiểm tra được ở bên trong đó đang phong ấn thượng cổ Tiên Thú gì?"

"Dù sao chỉ khi nào chúng ta biết rõ được thượng cổ Tiên Thú phong ấn bên trong là loại gì thì chúng ta mới có thể chế tạo ra trang phục đặc thù thích hợp với bản thân chúng!"

Nhìn thấy vẻ mặt tràn đầy khiếp sợ của Nhiếp Hào, Diệp Phong cũng lên tiếng hỏi thăm.

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Chuyện này, ở trong mười vạn cái kim sắc Thú Hồn Lệnh đều

phong ấn hồn phách của thượng cổ Tiên Thú có tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Không nói khoa trương một chút nào, bất kỳ một cái Thú Hồn Lệnh nào cũng có thể trở thành con ác chủ bài siêu cấp của một thế lực cấp độ bá chủ, ngươi lại muốn lãng phí hết như thế thật hay sao?"

Sau khi Nhiếp Hào tra xét xong tình huống của thượng cổ Tiên Thú bên trong mười vạn cái kim sắc Thú Hồn Lệnh thì trên mặt cũng lộ ra vẻ khó tin quay qua nhật Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Đương nhiên phải lãng phí hết!"

"Hơn nữa còn phải lãng phí hết trước buổi tối hôm nay mới được!"

"Cho nên chúng ta không có nhiều thời gian, phải tranh thủ tìm đầy đủ nhân thủ để chế tạo trang phục mới được, về phần vật liệu để chế tạo ra trang phục đặc thù thì ta sẽ phụ trách toàn bộ!"

Nghe được Nhiếp Hào hỏi thăm, Diệp Phong cũng rất là khẳng định khẽ gật đầu.

"Đúng rồi!"

"Nếu như ngươi giúp ta làm xong chuyện này, sau khi làm xong chuyện này ta có thể cho ngươi một trăm cái kim sắc Thú Hồn Lệnh xem như công tác phí!"

Nhìn thấy Nhiếp Hào còn đang do dự, Diệp Phong cũng trực tiếp ra đại chiêu!

Ba!

Chương 784 - Mười vạn con thượng cổ Tiên Thú tẩu tú, cảnh tượng chắc chắn sẽ rất hoành tráng (2)

Nghe được công tác phí lại là một trăm cái kim sắc Thú Hồn Lệnh,

Nhiếp Hào trực tiếp quất cho mình một bạt tai, sau đó cắn răng nói ra: "Diệp thiếu, ngươi ở đây chờ ta một lát, ta lập tức liên hệ với phụ thân ta để hắn lập tức dừng tất cả đơn đặt hàng trong tay lại sau đó tụ tập toàn bộ nhân thủ chế tạo trang phục cho Tiên Thú!"

Nói xong, Nhiếp Hào lập tức lấy Truyền âm Thạch ra chuẩn bị liên hệ phụ thân hắn!

"Nhiếp thiếu!"

"Đừng liên hệ!"

"Chúng ta không có nhiều thời gian, ta có Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, ngươi trực tiếp cầm theo mười vạn cái kim sắc Thú Hồn Lệnh này về tổng bộ gặp mặt nói chuyện trực tiếp với phụ thân của ngươi đi!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức lấy hai cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định và tiên giới chứa mười vạn cái kim sắc Thú Hồn Lệnh nhét vào trong tay Nhiếp Hào.

...

Đệ Nhất Tiên Vực, Ngự Thú Thành!

Tử Cực Ngự Thú Các, tổng bộ!

"Ừm?"

"Là ai?"

Trong thư phòng, khi Nhiếp Phi Dương nhìn thấy vết nứt không gian bỗng nhiên xuất hiện thì cũng lập tức lùi lại mấy bước, sau đó trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc tiến vào trạng thái chiến đấu.

"Phụ thân!"

"Ta trở về!"

Không lâu sau, giọng nói của Nhiếp Hào vọng ra từ trong vết nứt không gian.

"Nhiếp Hào?"

"Tiểu tử ngươi vận dụng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định?"

Nhìn thấy Nhiếp Hào đi từ trong vết nứt không gian ra, Nhiếp Phi Dương cũng buông lỏng xuống, nhưng trên mặt vẫn lộ ra vẻ khó hiểu lên tiếng hỏi thăm.

Rầm rầm!

Không để ý đến Nhiếp Phi Dương hỏi thăm, Nhiếp Hào trực tiếp lấy mười vạn cái kim sắc Thú Hồn Lệnh ở trong tiên giới ra.

"Cái này. . . toàn bộ đều là đỉnh cấp kim sắc Thú Hồn Lệnh?"

Nhìn lít nha lít nhít kim sắc Thú Hồn Lệnh trên sàn nhà, Nhiếp Phi Dương lập tức choáng váng, phải biết cho dù là Tử Cực Ngự Thú Các bọn họ cũng chỉ có không đến ba mươi cái kim sắc Thú Hồn Lệnh!

"Phụ thân!"

"Đây là mười vạn cái kim sắc Thú Hồn Lệnh, hơn nữa ở trong mỗi cái Thú Hồn Lệnh đều phong ấn hồn phách của một con thượng cổ Tiên Thú tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Lần này ta trở về chính là muốn cho ngay lập tức triệu tập nhân thủ chế tạo ra trang phục đặc thù thích hợp với mười vạn con thượng cổ Tiên Thú này, sau đó thả bọn chúng ra, để bọn chúng biểu diễn cho chúng ta xem trong ba phút cuối cùng của sinh mệnh của bọn chúng!"

Nhìn thấy Nhiếp Phi Dương bị sợ choáng váng, Nhiếp Hào cũng nở một nụ cười sau đó nói ra mục đích thật sự lần này mình trở về.

? ? ?

Hồn phách của thượng cổ Tiên Thú tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong?

Mười vạn con?

Còn mẹ nó một lần thả tất cả ra chơi?

Nghe được Nhiếp Hào nói như vậy, phản ứng đầu tiên của Nhiếp Phi Dương chính là đứa con trai cực kỳ ổn trọng này của mình đã điên rồi!

"Nhiếp Hào!"

"Có phải là ngươi bị kích thích gì hay không?"

"Mặc dù không biết ngươi lấy được mười vạn cái kim sắc Thú Hồn Lệnh này từ chỗ nào nhưng nếu đúng như những gì mà người nói thì mỗi một cái Thú Hồn Lệnh này đều là một con ác chủ bài siêu cấp đủ để chấn nhiếp thế lực cấp độ bá chủ, chúng ta giữ lại không tốt hơn hay sao, tại sao lại phải sử dụng như thế, làm như vậy không phải là đang phá của hay sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Nhiếp Phi Dương cũng tỏ vẻ quan tâm nhìn về phía Nhiếp Hào lên tiếng hỏi thăm.

"Phụ thân!"

"Ta cũng không muốn như vậy đâu!"

"Nhưng mười vạn cái Thú Hồn Lệnh này là của một tên bại gia tử, hắn muốn chơi như vậy ta cũng đâu còn cách nào khác đâu!"

Nhìn vẻ quan tâm trên mặt Nhiếp Phi Dương, Nhiếp Hào cũng vội vàng giải thích rõ cho hắn biết.

"Hóa ra là của người khác!"

"Hơn nữa còn là của một tên bại gia tử, như vậy thì đúng là không có cách nào khác thật!"

"Nhưng mà đối phương có thể tiện tay lấy ra nhiều Thú Hồn Lệnh kinh khủng như vậy thì chắc chắn thân phận cũng cực kỳ khủng bố, ngươi tuyệt đối đừng có đắc tội đối phương!"

"Lần này Tử Cực Ngự Thú Các chúng ta có thể làm việc cho đối phương cũng coi như là phúc của chúng ta!"

Sau khi hiểu rõ được những tình huống này, Nhiếp Phi Dương cũng trưng vẻ mặt thành thật ra nhìn về phía Nhiếp Hào lên tiếng nhắc nhở.

Cách đó không xa!

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Không phải là nên xuất hiện tình huống cha chém con trốn hay sao?

Diệp Phong sử dụng ẩn nấp tiên lục, sau đó trốn ở bên cạnh chuẩn bị xem náo nhiệt nhìn thấy hai người Nhiếp Phi Dương và Nhiếp Hào kéo nhau đi bắt đầu thương lượng việc chế tạo trang phục cho Tiên Thú, cả người đều choáng!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là hai người Nhiếp Phi Dương và Nhiếp Hào lại không ra bài theo kịch bản như vậy, hoàn toàn khác với tình huống của những cặp cha con mà hắn từng tiếp xúc trước đây!

"Không được!"

"Như vậy thì quá nhàm chán, ta phải thêm chút lửa mới được!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp giải trừ lực lượng của ẩn nấp tiên lục, sau đó trực tiếp xuất hiện ở trong tầm mắt của hai người Nhiếp Phi Dương và Nhiếp Hào.

"Diệp thiếu!"

"Ngươi đến đây lúc nào?"

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên xuất hiện ở đây, Nhiếp Hào cũng mặt lộ vẻ giật mình hô to lên.

Ừm!

Nghe nói như thế, Nhiếp Phi Dương cũng biến sắc, sau đó tranh thủ khống chế đại khảm đao vừa chém ra ngừng ở giữa không

trung!

"Diệp thiếu?"

"Nhiếp Hào, vị đại thiếu này chính là vị đại thiếu thần hào mà ngươi nói đó sao?"

Khống chế lại đại khảm đao dài năm mét, sau đó Nhiếp Phi Dương cũng vội vàng quay qua nhìn Nhiếp Hào lên tiếng xác nhận lại.

"Ngọa tào!"

"Phụ thân, mau cất đại đao của ngươi vào đi!"

"Hắn chính là vị đại thiếu thần hào mà ta nói đó!"

Nhìn thấy đại khảm đao trong tay Nhiếp Phi Dương cách đỉnh đầu Diệp Phong đã không đủ một mét, Nhiếp Hào cũng bị giật nảy mình, sau đó vội vàng hô to lên.

Xoát!

Nhiếp Phi Dương nghe xong thì trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất cất đại khảm đao trong tay vào, sau đó nhìn về phía Diệp Phong, tràn đầy áy náy nói ra: "Diệp thiếu, xin lỗi, ta không biết là ngài!"

"Không sao đâu!"

Chương 785 - Cha chặt con trốn, tiết tấu như vậy mới đúng

"Là do ta xuất hiện quá đột ngột, không khiến cho các người giật mình là được rồi!"

Diệp Phong nghe xong cũng cười đáp lại một câu.

Hả?

Làm gì?

Diệp thiếu bỗng nhiên đưa nhiều tiên giới như vậy cho ta để làm gì?

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên đưa năm cái tiên giới cho mình, Nhiếp Phi Dương cũng tỏ vẻ khó hiểu.

"Nhiếp Các chủ!"

"Cho hồn phách của mười vạn con thượng cổ Tiên Thú có được tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong biểu diễn, ý tưởng này là do con của ngươi nói ra!"

"Mà bên trong năm cái tiên giới này là tài nguyên cần dùng để chế tạo trang phục cho Tiên Thú, cũng đều là do con của ngươi nói ra."

Nhìn thấy vẻ mặt bối rối của Nhiếp Phi Dương, Diệp Phong cũng nở một nụ cười giải thích rõ cho hắn biết.

"Ừm?"

"Ý tưởng phá cỗ này đúng là do ta nói ra!"

"Nhưng ta nhắc tới tài nguyên cần để chế tạo trang phục cho Tiên Thú từ khi nào chứ?"

Nhiếp Hào đang đứng bên cạnh nghe được câu nói kế tiếp của Diệp Phong thì trên mặt cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

"Cái gì!"

"Ý tưởng phá của như thế là do con trai của ta nói ra hay sao?"

Nghe được Diệp Phong giải thích, Nhiếp Phi Dương cũng dùng một loại ánh mắt khác thường quay qua nhìn Nhiếp Hào, hắn hoàn toàn không ngờ được là đứa con trai cực kỳ ổn trọng của mình lại có tư chất phá của mạnh mẽ như thế.

Sau đó, Nhiếp Phi Dương bắt đầu tra xem vật liệu đang được chứa ở trong năm cái tiên giới, hắn rất muốn xem thử xem vật liệu chế tạo mà con trai mình chọn ra có chỗ nào không đúng hay không.

Một lát sau!

"Nhiếp Hào! ! !"

"Cái tên bại gia tử nhà ngươi, hôm nay ta chém chết ngươi!"

Sau khi Nhiếp Phi Dương nhìn thấy số lượng vật liệu chế tạo hy hữu nhiều vô số kể ở bên trong năm cái tiên giới đó thì trên mặt cũng lộ vẻ giận dữ sau đó cầm lấy đại khảm đao ở bên cạnh vọt thẳng tới chỗ Nhiếp Hào!

Không nói không khoa trương một chút nào, vô số vật liệu chế tạo hi hữu ở trong năm cái tiên giới đó đều là vật liệu cấp cao nhất để chế tạo thú giáp, vũ khí, đồ phòng ngự Tiên Thú loại chiến đấu, thậm chí có rất nhiều vật liệu chế tạo hy hữu cho dù là Tử Cực Ngự Thú Các bọn họ cũng không có!

Nghĩ đến chuyện đứa con trai phá của của mình muốn dùng số lượng vật liệu chế tạo hy hữu khổng lồ như thế để đi chế tạo trang phục cho một nhóm Tiên Thú loại tẩu tú, Nhiếp Phi Dương cũng sắp giận đến điên lên, hắn hoàn toàn không ngờ được là đứa con trai này của mình còn có một phương diện phá của điên cuồng như vậy!

"Cha chặt con trốn!"

"Phải là tiết tấu như thế này mới đúng!"

"Nếu như các ngươi không diễn một màn như thế thì ta luôn cảm thấy lần phá của này không có được hoàn mỹ cho lắm!"

Nhìn thấy hai người Nhiếp Phi Dương và Nhiếp Hào chạy ra khỏi phòng, Diệp Phong cũng hài lòng khẽ gật đầu.

Một bên khác!

"Mẹ nó!"

"Mặc dù không biết bên trong năm cái tiên giới đó chứa vật liệu như thế nào!"

"Nhưng bây giờ ta có thể xác định, đó chính là Diệp thiếu hố ta!"

Điên cuồng chạy trốn, Nhiếp Hào quay đầu lại nhìn phụ thân đang

cầm đại khảm đao dài năm mét trong tay đuổi theo chém mình, trên mặt lộ ra vẻ sụp đổ, bây giờ hắn rất muốn nói với Diệp Phong một câu: "Ngươi phá của thì phá của đi, sao còn hố người khác như vậy?"

"Cảm giác bị oan uổng như thế này thật là khó chịu!"

"Không được, ta không thể gánh chịu nổi thống khổ này một mình được!"

Chạy một hồi, Nhiếp Hào bỗng nhiên làm ra một cái quyết định, sau đó đổi hướng chạy tới khu thành đông.

"U!"

"Đây là muốn đi tìm ba vị Thái Thượng trưởng lão che chở sao?"

Phát hiện Nhiếp Hào bỗng nhiên đổi hướng chạy tới khu thành đông, trên mặt Nhiếp Phi Dương cũng nở một nụ cười trêu chọc sau đó tự lẩm bẩm: "Chỉ với hai chuyện mà ngươi làm này, nếu như bị ba vị Thái Thượng trưởng lão biết, chắc chắn bọn họ cũng sẽ cầm đao rượt theo chém ngươi!"

Một lát sau!

"Ba vị Thái Thượng trưởng lão!"

"Phụ thân ta đang cầm đại khảm đao đuổi theo chém ta, các ngươi phải cứu cứu ta!"

Sau khi đi vào một cái viện lạc ưu tĩnh nằm ở biên giới khu thành đông, Nhiếp Hào tìm tới ba vị Thái Thượng trưởng lão đang tu luyện ở trong đó, sau đó kể lại tình huống một lần, nhưng mà lần này hắn còn nói ra công tác phí mà Diệp Phong cho nữa!

Một bên khác!

"Lâu như vậy, hắn là tên tiểu tử thúi Nhiếp Hào đó cũng đã nói rõ tình huống với ba vị Thái Thượng trưởng lão rồi chứ!"

"Vậy kế tiếp ta cứ ở đây chờ là được rồi!"

"Không có gì bất ngờ xảy ra, hắn là chẳng mấy chốc nữa là ba vị Thái Thượng trưởng lão sẽ xách đao chém hắn!"

Lúc này, Nhiếp Phi Dương đang chờ xem náo nhiệt ở bên ngoài viện lạc trên mặt tràn đầy tự tin nói.

"Ha ha ha!"

"Quả nhiên không nằm ngoài dự tính của ta!"

"Ba vị Thái Thượng trưởng lão xách đao đuổi theo ra rồi!"

Sau khi Nhiếp Hào chạy từ phòng ốc ở trong viện lạc ra ngoài, ba vị Thái Thượng trưởng lão mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ xách đao đuổi tới, thấy cảnh này, Nhiếp Phi Dương chờ ở bên ngoài cũng nhịn không được phá lên cười.

"Nhiếp Hào!"

"Cái tên phá của nhà ngươi!"

"Chỉ với những chuyện mà ngươi làm, lẽ nào ngươi cho rằng ba vị Thái Thượng trưởng lão sẽ bảo vệ ngươi hay sao!"

Lúc này, Nhiếp Phi Dương cũng nhìn về phía Nhiếp Hào cười to giễu cợt.

Hả?

Tình huống như thế nào?

Tại sao có gì đó không đúng?

Sau khi Nhiếp Phi Dương nhìn thấy ba vị Thái Thượng trưởng lão cầm chiến đao trong tay đi ngang qua bên cạnh Nhiếp Hào sau đó mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ trực tiếp xông thẳng tới chỗ mình thì cả người hắn cũng choáng váng!

Bây giờ hắn rất muốn kêu lên một tiếng: "Người mà các ngươi muốn chém ở bên kia, tại sao lại vọt thẳng tới chỗ ta, không phải chúng ta là cùng một phe hay sao!"

"Mẹ nó! ! !"

"Mẹ nó, nhắm vào ta thật rồi!"

"Đây là muốn chém chết ta đúng không!"

Theo khoảng cách càng ngày càng gần, rốt cục Nhiếp Phi Dương cũng luống cuống, sau đó xoay người bắt đầu chạy trốn, giờ khắc này, toàn thân hắn đều bối rối, có thể nói là kịch bản này đảo ngược quá mẹ nó đột nhiên, đánh cho hắn trở tay không kịp!

"Phụ thân!"

Chương 786 - Học tập hố người chi đạo là cái quỷ gì, đó là cái mà người bình thường nên học hay sao?

"Có một chuyện ta quên nói cho ngươi biết!"

"Đó chính là trước đó Diệp thiếu đã hứa với ta chỉ cần ta giúp hắn làm tốt chuyện này thì hắn sẽ cho ta một trăm cái kim sắc Thú Hồn Lệnh coi như công tác phí!"

"Hắn là ngươi cũng biết rõ một trăm cái kim sắc Thú Hồn Lệnh quan trọng với Tử Cực Ngự Thú Các chúng ta như thế nào rồi đó!"

Nhìn thấy Nhiếp Phi Dương bị đuổi theo chém, Nhiếp Hào cũng nhịn không được phá lên cười, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Chẳng trách Diệp thiếu muốn lừa ta, hóa ra hố người khác cảm giác thoải mái như thế, không thể không nói, Diệp thiếu mở ra một cánh cửa hoàn toàn mới cho ta!"

Lúc này, Diệp Phong còn đang đợi ở trong tổng bộ của Tử Cực Ngự Thú Các, hoàn toàn không ngờ được là mình chỉ tiện tay hố Nhiếp Hào một chút mà lại khiến cho một người vốn rất bình thường như Nhiếp Hào trở nên lệch lạc!

? ? ?

Giúp Diệp thiếu làm xong chuyện này, hắn sẽ cho ngươi một trăm cái kim sắc Thú Hồn Lệnh như công tác phí?

Chuyện quan trọng như vậy mà ngươi lại không có nói với ta kết quả bây giờ lại dùng nó để hố ta?

Điên cuồng chạy trốn, Nhiếp Phi Dương nghe được Nhiếp Hào nói như vậy thì cả người đều muốn nổ tung, hắn hoàn toàn không ngờ được là đứa con trai mà mình vẫn lấy làm kiêu ngạo đó bây giờ không chỉ học được phá của mà còn học được cách hố người khác nữa!

"Xem ra hôm nay tránh không khỏi bị ba vị Thái Thượng trưởng lão đánh đập một trận!"

"Nếu đã như vậy thì kéo một người xuống nước!"

"Ba vị Thái Thượng trưởng lão trừng trị ta, ta trừng trị con trai của mình, ai cũng đừng hòng tốt hơn được!"

Nghĩ đến đây, Nhiếp Phi Dương thay đổi phương hướng, trực tiếp vọt thẳng tới Nhiếp Hào đáng đứng xa xa xem náo nhiệt.

"Ngọa tào!"

"Tại sao phụ thân lại xông về phía ta!"

"Không chặt ta mấy đao thì ngươi bị táo bón hay sao!"

Nhìn thấy Nhiếp Phi Dương vọt thẳng tới chỗ mình, Nhiếp Hào cũng thay đổi sắc mặt, sau đó bắt đầu hành trình chạy trốn một lần nữa!

...

"Chuyện gì đã xảy ra?"

"Tại sao đến bây giờ mà Nhiếp Các chủ và Nhiếp Hào huynh vẫn còn chưa có quay trở lại?"

"Không phải là chỉ cần có cái hình thức là được rồi hay sao chẳng lẽ bọn họ vẫn chơi tới nghiện luôn hả?"

Phát hiện hai người Nhiếp Phi Dương và Nhiếp Hào cả buổi mà vẫn chưa có quay trở về, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ nghi ngờ tự lẩm bẩm, sau đó đi ra khỏi thư phòng, đi thẳng đến chỗ đại sảnh ở lầu một, hắn cảm thấy mình phải đi ra ngoài tìm thử xem!

Một lát sau!

? ? ?

Ba lão đầu đó là ai vậy?

Sao các ngươi càng chơi thì đội ngũ càng lớn mạnh cơ chứ?

Đi trên đường phố, sau khi Diệp Phong nhìn thấy năm người truy đuổi lẫn nhau ở trên không trung thì trên mặt của hắn cũng xuất hiện vẻ bối rối không biết làm sao!

...

Một canh giờ sau!

Trong thư phòng ở trong tổng bộ của Tử Cực Ngự Thú Các!

"Chư vị!"

"Các ngươi chơi thì cũng chơi rồi!"

"Bây giờ chúng ta nên tranh thủ làm chuyện chính đi!"

Nhìn thấy hai người Nhiếp Phi Dương và Nhiếp Hào sưng mặt sưng mũi ngồi ở đối diện mình, lại nhìn ba lão đầu đang bóp chân đấm vai cho mình, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lên tiếng nhắc nhở.

"Diệp thiếu!"

"Ta lập tức đi triệu tập nhân thủ, chắc chắn có thể chế tạo ra được mười vạn bộ trang phục cho Tiên Thú trước khi trời tối, hơn nữa ta cam đoan kiểu dáng của bọn chúng chắc chắn sẽ khiến cho ngươi hai mắt tỏa sáng!"

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở mình, Nhiếp Phi Dương cũng vội vàng lên tiếng cam đoan, sau đó lập tức rời khỏi thư phòng bắt

đầu bận bịu lo liệu việc này!

"Diệp thiếu!"

"Chuyện này không thể coi thường, ba lão gia hỏa chúng ta cũng phải trợ giúp Các chủ chuẩn bị mọi chuyện cho tốt!"

Nói xong, ba vị Thái Thượng trưởng lão cũng rời khỏi thư phòng.

"Xong!"

"Trong thư phòng chỉ còn lại ta và Nhiếp Hào huynh!"

"Mà khi nãy ta còn mới hố hắn, bây giờ bầu không khí trong này lập tức trở nên lúng túng!"

Nhìn Nhiếp Hào sưng mặt sưng mũi đang ngồi ở đối diện mình một chút, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ xấu hổ.

"Đúng rồi!"

"Nhiếp Hào huynh, ta thấy ngươi rất có thiên phú phá của, sau này ngươi có muốn đi theo bên cạnh ta hay không?"

Vì làm dịu bầu không khí ngột ngạt trong phòng lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Nhiếp Hào lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Diệp thiếu, nếu vậy thì sau khi đi theo ngươi ta có thể học tập phá của chi đạo và hố người chi đạo hay không?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình như vậy, Nhiếp Hào cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó trên mặt lộ ra vẻ mong đợi nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Học tập phá của chi đạo không có vấn đề gì!

Nhưng mà học tập hố người chi đạo là cái quỷ gì?

Đây là thứ mà người bình thường nên học hay sao?

Nghe được Nhiếp Hào hỏi thăm mình như vậy, Diệp Phong bối rối không biết làm sao, hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương lại hỏi ra một câu hỏi kỳ quái như vậy.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Nhiếp Hào đã mê luyến hố người, căn cứ vào nhận xét của hệ thống, hắn đã không còn phù hợp với quy định là người bình thường của nhiệm vụ, cho nên cho dù ngươi dụ dỗ đối phương về Thánh Địa thì cũng không được tính là hoàn thành nhiệm vụ!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

Hả?

Thích hố người rồi?

Đã không còn nằm trong phạm vi người bình thường nữa rồi?

Nhiệm vụ yêu cầu ta dụ dỗ hai người bình thường về làm bại gia môn đồ, kết quả còn chưa bắt đầu thì một người trong số đó đã chết yểu rồi?

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong càng thêm bối rối, hắn hoàn toàn không hiểu tại sao chuyện vẫn đang rất tốt nhưng bây giờ lại trở thành như thế này.

"Rốt cuộc là xuất hiện vấn đề ở khâu nào?"

"Tại sao mọi chuyện lại phát triển vượt ra khỏi phạm vi khống chế của ta cơ chứ?"

Chờ một chút!

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó trên mặt lộ ra vẻ khó có thể tin tự lẩm bẩm: "Sẽ không phải là cái tên này bị ta tiện tay hố một chút sau đó trực tiếp đã thông hai mạch Nhâm Đốc đó chứ!"

Chương 787 - Mười vạn con thượng cổ Tiên Thú này rất thảm

Nghĩ đến khả năng này, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt nghiêm túc ra nhìn về phía Nhiếp Hào lên tiếng nói: "Nhiếp Hào, tư tưởng của ngươi bây giờ rất nguy hiểm, học tập phá của chi đạo không sao, nhưng sao có thể học tập hố người chi đạo được, làm như vậy chính là không có đạo đức, nhân tính vặn vẹo!"

? ? ?

Hố người vui vẻ như vậy, sao lại biến thành không có đạo đức, nhân tính bóp méo?

Hơn nữa nếu như ngươi nghĩ như vậy thật thì lúc nãy khi ngươi hố ta sao không khống chế chính mình một chút trước?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Nhiếp Hào cũng tỏ vẻ chấn kinh, thậm chí bây giờ hắn rất muốn nói với Diệp Phong một câu: "Cho dù ngươi là thần hào phá của thì cũng không thể tiêu chuẩn kép như thế được!"

"Diệp thiếu!"

"Ngươi nói đúng!"

"Vậy ta không học tập hố người chi đạo, chỉ đi theo bên cạnh ngươi học tập phá của chi đạo!"

Hít một hơi thật sâu, Nhiếp Hào quay qua nhìn Diệp Phong nói ra quyết định của mình, trong mắt lộ ra vẻ vô cùng kiên định!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Nhiếp Hào cực kỳ quả quyết từ bỏ niềm vui sướng khi hố người, có thể nói là đã vứt bỏ hố hoàn lương, cho nên bây giờ hắn phù hợp với phạm trù người bình thường, một khi dụ dỗ về Thánh Địa thì có thể được tính là hoàn thành chỉ tiêu nhiệm vụ!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

? ? ?

Vừa nãy thì không thuộc về phạm vi người bình thường!

Bây giờ lại thuộc về phạm vi người bình thường?

Mẹ nó, còn có thể đổi đi đổi lại như vậy được nữa hả?

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong cũng tỏ vẻ chấn kinh, hắn hoàn toàn không ngờ được là còn có thể chơi như vậy được!

...

Một bên khác!

"Các chủ!"

"Tất cả những thứ này đều là vật liệu chế tạo cực kỳ hi hữu!"

"Thậm chí có rất nhiều thứ chúng ta chỉ gặp nó ở trên bí điển, nếu như dùng tất cả những thứ này để chế tạo phục sức cho Tiên Thú tẩu tú, vậy thì có thể nói là quá phá của!"

Lúc này, Thái Thượng Đại trưởng lão nhìn vô số loại vật liệu chế tạo hi hữu trong năm cái tiên giới cũng cực kỳ đau lòng nói ra ý nghĩ của mình.

"Thái Thượng Đại trưởng lão!"

"Mặc dù ta cũng không nỡ, nhưng dù sao những thứ này cũng là đồ của Diệp thiếu!"

"Hơn nữa hắn chính là một tên bại gia tử chúng ta cũng đâu còn cách nào khác nữa!"

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão nói như vậy, Nhiếp Phi Dương cũng có chút bất đắc dĩ lên tiếng nói.

"Chờ một chút!"

"Mặc dù Diệp thiếu giao chuyện này cho chúng ta làm!"

"Nhưng hình như cũng không có nói nhất định phải dùng hết tất cả vật liệu để chế tạo!"

"Như vậy thì có phải là chúng ta có thể dùng ít hơn một chút hay

không, dù sao phục sức đặc thù dùng để tẩu tú có hình dáng như thế nào là do chúng ta quyết định!"

Lúc này, Thái Thượng Nhị trưởng lão đang đứng bên cạnh bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó tranh thủ nói ra.

Ừm!

Nghe nói như thế, ba người Nhiếp Phi Dương, Thái Thượng Đại trưởng lão và Thái Thượng Tam trưởng lão đều hai mắt tỏa sáng, mặc dù cho dù bọn họ còn tiết kiệm thì bọn họ cũng không ăn được nhưng trong lòng của bọn họ thoải mái!

"Nhị ca nói rất đúng!"

"Kiểu dáng như thế nào còn không phải là do chúng ta quyết định hay sao!"

"Vậy Tiên Thú đực thì chế tạo quần, Tiên Thú cái thì chế tạo yếm!"

Lúc này Thái Thượng Tam trưởng lão cũng lộ ra vẻ hưng phấn nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

Bốn canh giờ qua đi!

Khi hồn phách của mười vạn con thượng cổ Tiên Thú bị thả ra cùng một lượt, tất cả đều lập tức hiện ra nhục thân, khi chúng nó nghĩ sẽ phát huy sự huy hoàng trong ba phút cuối cùng của cuộc đời mình thì lại nhìn thấy một đám người tu luyện giống như ma quỷ đang đi thẳng tới chỗ của chúng nó!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó ta là thượng cổ Tiên Thú Song Dực Tuyết Điêu, trong ba phút cuối cùng của cuộc đời ta, thả cà ra không phải là để cho ta thỏa thích chiến một trận mà là để cạo lông vũ đẹp đẽ ở trên người của ta sau đó ép ta mặc một cái quần cộc vào?"

"Thú có thể giết, không thể nhục!"

"Ta Tứ Túc Huyết Lang ở thời kỳ thượng cổ ta cũng là chúa tể một phương, trong ba phút cuối cùng của cuộc đời của ta, ta muốn dục

huyết phấn chiến, cho dù chảy đến giọt máu cuối cùng trong cơ thể cũng được, nhưng mẹ nó bây giờ cạo hết lông sói của ta, sau đó ép ta mặc một cái quần lọt khe vào là ý gì, mẹ nó, các ngươi không thể nhục nhã thú như thế!"

"Yếm?"

"Mẹ nó ta là con đực, các ngươi mặc yếm cho ta là ý gì, lẽ nào muốn cho ta tự mình cảm nhận vẻ đẹp khác phái trước khi chết hay sao?"

Sau khi đám người tu luyện giống như là ma quỷ này đầu tiên là tiến hành tu bổ nhục thể của bọn đó sau đó bắt đầu mặc cho bọn nó nhiều loại quần và yếm, thời khắc này, tất cả thượng cổ Tiên Thú đều điên rồi!

Một bên khác!

"Diệp thiếu!"

"Vì không khiến cho người bên trong Ngự Thú Thành hoảng sợ, chúng ta quan sát mười vạn con thượng cổ Tiên Thú hoa lệ tẩu tú ở nơi hoang dã này luôn đi!"

"Bây giờ người của Ngự Thú Các chúng ta đã thả tất cả hồn phách của thượng cổ Tiên Thú ra, hơn nữa còn dùng tốc độ nhanh nhất thay phục sức đặc thù đã được chế tạo sẵn cho bọn chúng, không lâu nữa thì bọn chúng sẽ đi từ đằng xa tới!"

Lúc này, Nhiếp Phi Dương cũng nở một nụ cười quay qua nhìn Diệp Phong nói rõ tình huống.

"Ừm?"

"Đã chế tạo xong hết rồi?"

"Thậm chí mười vạn con thượng cổ Tiên Thú hoa lệ tẩu tú cũng sắp bắt đầu?"

"Vậy tại sao hệ thống không có phát phần thưởng vì phát động hành vi phá của cho ta?"

"Dùng nhiều vật liệu chế tạo hi hữu như vậy chế tạo ra những phục sức tẩu tú vô dụng này chắc chắn có thể được tính là hành vi phá của!"

Nghe được Nhiếp Phi Dương nói như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ nghi hoặc, không biết vì cái gì nhưng hắn luôn cảm thấy chuyện này có chút không đúng!

Rống! Rống! Rống!

Đúng lúc này, từng tiếng thú gào vang tận mây xanh từ đằng xa vọng lại, ngay sau đó, đám thượng cổ Tiên Thú trên người mặc đủ loại quần và yếm từ đằng xa đạp không mà đến!

"Ngọa tào! ! !"

Chương 788 - Mười vạn con thượng cổ Tiên Thú này rất thảm (2)

"Mẹ nó, cái đống này chính là phục sức tẩu tú mà Tử Cực Ngự Thú Các tốn hao bốn canh giờ tỉ mỉ tạo ra?"

"Có cần phải tiết kiệm như vậy hay không!"

Nhìn thấy mười vạn con thượng cổ Tiên Thú người mặc đủ loại kiểu dáng quần và yếm đều lộ ra vẻ mặt sinh không thể luyến từ đằng xa đi tới, Diệp Phong kinh hãi đến tròng mắt đều sắp tuôn ra, bây giờ hắn đã hiểu được rốt cuộc tại sao hệ thống không có phát phần thưởng cho hắn, bởi vì mẹ nó hoàn toàn không có dùng bao nhiêu vật liệu!

"Quá thảm rồi!"

"Hồn phách của mười vạn con thượng cổ Tiên Thú này quá mẹ nó thảm rồi!"

"Vốn có ba phút cuối cùng trong cuộc đời mình để phát huy ra chiến lược lúc đỉnh phong, ép bọn chúng tẩu tú đã là rất tàn nhẫn với bọn chúng rồi, nhưng ai mà ngờ được trước khi chết bọn chúng còn không mặc được một món phục sức Tiên Thú cho ra

hồn nữa!"

"Không thể không nói, phụ thân và ba vị Thái Thượng trưởng lão thật là hung ác!"

Nhiếp Hào đang đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì cũng vô cùng kinh hãi tự lẩm bẩm.

Ba phút sau!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng một ngàn điểm phá sản, ban thưởng kim sắc Thú Hồn Lệnh *1000000."

Giữa bầu trời, hồn phách của mười vạn con thượng cổ Tiên Thú cụ hiện ra nhục thân, dần dần hư hóa, cuối cùng hồn phách cũng triệt để tiêu tán ở trong thiên địa, tiếng thông báo ban thưởng của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Ồ!"

"Vậy mà phát động ban thưởng đặc thù, hơn nữa còn là một trăm vạn cái kim sắc Thú Hồn Lệnh?"

Nghe được tiếng thông báo ban thưởng của hệ thống, Diệp Phong trực tiếp hỏi hệ thống: "Hệ thống, một trăm vạn cái kim sắc Thú Hồn Lệnh này có phong ấn hồn phách của thượng cổ Tiên Thú trong đó hay không?"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, bên trong một trăm vạn cái kim sắc Thú Hồn Lệnh này không có phong ấn hồn phách của thượng cổ Tiên Thú, cần tự mình đi bắt về phong ấn hồn phách của Tiên Thú vào trong đó mới được!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, hệ thống cũng lập tức giải thích rõ cho hắn biết.

"Ừm?"

"Một trăm vạn cái kim sắc Thú Hồn Lệnh này đều là trống không?"

Sau khi hiểu rõ được tình huống này, Diệp Phong bỗng nhiên có

một cái ý tưởng, sau đó trực tiếp quay qua nhìn Nhiếp Phi Dương nói: "Nhiếp Các chủ, nếu chuyện đã làm xong thì ta cũng nên thực hiện lời hứa trước đó."

"Nhưng mà công tác phí này ta muốn đổi cách cho khác!"

"Đây là hai cái tiên giới, bên trong chứa một trăm vạn cái kim sắc Thú Hồn Lệnh và một trăm cái kim sắc Thú Hồn Lệnh!"

"Nhưng mà một trăm vạn cái kim sắc Thú Hồn Lệnh đều là trống không, mà ở trong một trăm cái kim sắc Thú Hồn Lệnh thì đều phong ấn hồn phách của một con thượng cổ Tiên Thú tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Ngươi muốn loại nào?"

Hả?

Nghe nói như thế, lại nhìn trên hai tay Diệp Phong mỗi tay cầm lấy một cái tiên giới, Nhiếp Phi Dương cũng có chút xoắn xuýt, dù sao một trăm vạn cái kim sắc Thú Hồn Lệnh, cho dù là trống không thì cũng có sức hấp dẫn trí mạng!

Ba!

Ngay lúc Nhiếp Phi Dương xoắn xuýt, Thái Thượng Đại trưởng lão đang đứng bên cạnh lại tát vào đầu hắn một cái, sau đó mắng to: "Các chủ, ngươi xoắn xuýt cái rắm, chắc chắn là phải lấy một trăm cái kim sắc Thú Hồn Lệnh, dù sao thượng cổ Tiên Thú tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong và Tiên Thú bây giờ cũng đâu có cùng một cấp bậc đúng không?"

"Phụ thân!"

"Thái Thượng Đại trưởng lão nói rất đúng!"

"Mặc dù số lượng kim sắc Thú Hồn Lệnh trống không đúng là rất nhiều nhưng cần chúng ta tự mình đi bắt!"

"Mà muốn phong ấn được hồn phách của một con Tiên Thú tu vi Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thì phải bỏ ra một cái giá lớn như thế rồi hẳn là người cũng biết rất rõ đúng không!"

"Cho dù phong ấn thành công thì Thú Hồn Lệnh đó cũng không thể trấn nhíp được bất kỳ một thế lực cấp độ bá chủ nào, nhưng nếu như là phong ấn thượng cổ Tiên Thú Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thì bất kỳ ai nhìn thấy đều phải run rẩy một cái!"

Lúc này, Nhiếp Hào cũng dùng thần thức nói với Nhiếp Phi Dương ý nghĩ của mình.

"Diệp thiếu!"

"Ta quyết định, lấy một trăm cái Thú Hồn Lệnh phong ấn thượng cổ Tiên Thú!"

Nghe được Thái Thượng Đại trưởng lão và Nhiếp Hào nói như vậy, Nhiếp Phi Dương cũng quay qua nhìn Diệp Phong nói ra quyết định của mình!

"Tốt!"

"Vậy bây giờ ta lập tức đổi vị trí của hai cái tiên giới, sau đó ngươi và ba vị Thái Thượng trưởng lão thương lượng một chút, xem xem sẽ lựa chọn cái tiên giới nào!"

Nghe được Nhiếp Phi Dương nói như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười trao đổi hai cái tiên giới trong hai tay mấy lần, sau đó giơ hai tay ra, ra hiệu cho Nhiếp Phi Dương và ba vị Thái Thượng trưởng lão thương lượng một chút, sau đó đưa ra quyết định!

? ? ?

Không phải là ngươi hỏi ta muốn lấy loại nào hay sao?

Kết quả ta đưa ra lựa chọn thì ngươi lập tức kêu ta chọn ngẫu nhiên một cái tiên giới?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, lại nhìn hai cái tiên giới đó một chút, Nhiếp Phi Dương cả người đều bối rối, bây giờ hắn rất muốn nói với Diệp Phong một câu: "Nếu như là chọn lựa ngẫu nhiên như vậy, vậy lúc nãy ngươi còn hỏi ta như vậy để làm gì không phải là đang đùa cho ta đó chứ?"

"Diệp thiếu!"

"Thao tác này của ngươi thật là khó hiểu!"

Sau khi tỉnh táo lại, Nhiếp Phi Dương không có lập tức làm ra lựa chọn mà trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Có cái gì mà khó hiểu?"

"Vừa nãy ta hỏi là ngươi muốn loại nào, ta cũng không nói là trực tiếp cho ngươi!"

"Được rồi, các ngươi tranh thủ thương lượng một chút, sau đó lựa một cái tiên giới đi, có thể nói một trăm vạn cái Thú Hồn Lệnh trống không và một trăm cái Thú Hồn Lệnh phong ấn thượng cổ Tiên Thú, tỷ lệ các người nhận được là năm mươi năm mươi, cho nên nhất định phải tính kỹ rồi mới chọn đó!"

Nghe được Nhiếp Phi Dương nói như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười giải thích rõ cho hắn biết.

...

Chương 789 - Không phải là Diệp thiếu đang gài bẫy ta nữa đó chứ

Sau khi Nhiếp Phi Dương và ba vị Thái Thượng trưởng lão tập hợp lại thương lượng, Nhiếp Hào đang đứng bên cạnh cũng lộ vẻ hiếu kỳ trực tiếp thả ra thần thức kiểm tra hai cái tiên giới trong tay của Diệp Phong!

Không phải hắn muốn giúp phụ thân của mình mà là hắn muốn biết trước kết quả.

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Đây là tình huống như thế nào!

Sau khi Nhiếp Hào phát hiện bên trong hai cái tiên giới này không

có cái gì cả thì cả người trực tiếp choáng váng, hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại lấy hai cái tiên giới không có gì ra!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi làm như vậy là có ý gì!"

"Bên trong hai cái tiên giới này không có gì cả!"

Sau khi tỉnh táo lại, Nhiếp Hào có chút nghi hoặc trực tiếp dùng thần thức hỏi thăm Diệp Phong.

"Nhiếp Hào!"

"Ta là một thần hào phá của, chuyện này ngươi cũng biết, nhưng vừa nãy bọn họ lại tiết kiệm một lượng lớn vật liệu chế tạo cho ta, chuyện này khiến cho ta rất là khó chịu!"

"Cho nên, nếu không hố bọn họ một chút, sợ là ban đêm ta ngủ không ngon giấc!"

Nói đến đây, Diệp Phong dừng một chút, tiếp tục nói ra: "Không phải là bọn họ muốn có một trăm cái Thú Hồn Lệnh phong ấn thượng cổ Tiên Thú hay sao, vậy ta cho bọn họ một trăm vạn cái Thú Hồn Lệnh trống không, không cần biết là bọn họ lựa chọn cái tiên giới nào thì ta đều sẽ để một trăm vạn cái Thú Hồn Lệnh trống không vào trong đó, nhất định phải khiến cho bọn họ khó chịu một chút mới được!"

? ? ?

Vừa nãy còn khuyên ta không nên học tập hố người chi đạo!

Nói hố người là không có đạo đức, nhân tính vặn vẹo, kết quả vừa mới thoáng chốc thì ngươi lại tự mình làm như vậy?

Nghe được Diệp Phong giải thích như vậy, biểu cảm trên mặt Nhiếp Hào như không thể tin vào tai của mình, hắn biết trong chuyện hố người thì Diệp Phong rất là tiêu chuẩn kép nhưng mà hắn hoàn toàn không ngờ được là lại có thể tiêu chuẩn kép đến mức độ như vậy!

Một bên khác!

"Tay trái!"

"Nhất định phải chọn cái tiên giới ở trong tay trái!"

"Các ngươi không có chú ý tới thỉnh thoảng Diệp thiếu nhìn về phía cái tiên giới trong tay trái hay sao?"

Lúc này, hai người Thái Thượng Đại trưởng lão và Thái Thượng Nhị trưởng lão cũng bày tỏ ý nghĩ của mình.

"Tay phải!"

"Ta cảm thấy là tay phải mới đúng!"

"Diệp thiếu thỉnh thoảng nhìn về phía tay trái, đó chính là cố ý làm như vậy cho chúng ta xem chúng ta không thể mắc lừa được!"

Hai người Thái Thượng Tam trưởng lão và Nhiếp Phi Dương nghe nói như vậy thì vội vàng lắc đầu, sau đó nói ra ý nghĩ của mình.

"Ai!"

"Các ngươi đừng tự thêm kịch bản cho mình nữa được không!"

"Không cần biết là các ngươi lựa chọn cái tiên giới nào thì kết quả cũng giống như nhau mà thôi, tranh thủ chọn đại đi đừng có lãng phí thời gian nữa!"

Cách đó không xa, Nhiếp Hào nhìn thấy bốn người cãi vã như vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, nhưng mà trong mắt của hắn lại xuất hiện vẻ hưng phấn, mặc dù không phải hắn tự mình hố người khác nhưng mà là người đã biết được hết tất cả mọi chuyện hắn vẫn cảm nhận được niềm vui sướng khi hố người!

(Hệ thống: Làm sao bây giờ, kiểm tra được tiểu tử Nhiếp Hào đó bây giờ tâm tính lơ lửng không cố định, một lát là người bình thường một lát lại không phải là người bình thường, mẹ nó như vậy thì sao ta nhắc nhở túc chủ được!)

"Nhiếp Hào!"

"Ta vừa mới suy nghĩ lại rồi, thật ra thì bọn họ biết chuyện này cũng không có quan trọng!"

"Cho nên có nói cho bọn họ biết hay không ngươi tự mình quyết định đi!"

Lúc này, giọng nói của Diệp Phong chợt vang lên ở trong đầu của Nhiếp Hào.

Hả?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Nhiếp Hào đầu tiên là sững sờ, sau đó thầm nghĩ: "Nếu như có thể nói cho bọn họ thì chắc chắn ta sẽ nói cho bọn họ biết miễn cho bọn họ điên cuồng tự thêm kịch bản cho mình, trực tiếp chọn đại là được rồi dù sao mọi người đều rất là bận rộn!"

Nghĩ đến đây, Nhiếp Hào trực tiếp đi thẳng đến chỗ bốn người còn đang đứng cãi lộn cách đó không xa.

Chờ một chút!

Khi đi được một nửa, Nhiếp Hào bỗng nhiên hoảng sợ nghĩ đến: "Không phải là Diệp thiếu đang gài bẫy ta đó chứ!"

Nghĩ đến khả năng này, Nhiếp Hào có chút bất an quay lại nhìn Diệp Phong dò hỏi: "Diệp thiếu, không phải là ngươi định sau khi ta nói cho bọn họ biết chuyện này thì ngươi sẽ đưa một trăm cái Thú Hồn Lệnh phong ấn hồn phách của thượng cổ Tiên Thú cho bọn họ đó chứ!"

"Nhiếp Hào! ! !"

"Sao ngươi có thể nghĩ về ta như vậy được?"

"Ta là loại người như vậy hay sao?"

Nghe được Nhiếp Hào hỏi như vậy, Diệp Phong cũng có chút chột dạ hô to lên.

? ? ?

Chẳng lẽ ngươi không phải là người như vậy hay sao?

Đầu tiên là hố ta, bây giờ lại muốn hố phụ thân ta và ba vị Thái Thượng trưởng lão!

Vậy thuận miệng lừa ta một chút để lấy được niềm vui sướng cũng đâu phải là không thể?

Nghe được Diệp Phong hô to, không biết tại sao nhưng Nhiếp Hào luôn có cảm giác là đối phương đột nhiên gấp gáp, chuyện này khiến hắn lập tức làm ra quyết định!

"Ừm?"

"Nhiếp Hào, tại sao ngươi lại quay trở lại?"

"Không đi nói sự thật cho bọn họ biết hay sao?"

Nhìn thấy Nhiếp Hào bỗng nhiên đi trở về, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Sự thật gì chứ?"

"Ta không biết ngươi đang nói cái gì hết!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Nhiếp Hào cũng ra vẻ nghi ngờ đáp lại, sau đó âm thầm đắc ý nói: "Bây giờ ta trực tiếp giả ngu, như vậy thì ngươi cũng không hố ta được!"

"Ai!"

"Sao tiểu tử này lại trở nên thông minh đột xuất như vậy?"

Nghe được Nhiếp Hào trả lời mình như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ thất vọng.

"Ngọa tào!"

"Dáng vẻ thất vọng hiện rõ trên mặt ngươi như vậy là có ý gì?"

"Như vậy mà còn nói là không muốn lừa ta?"

Nhìn thấy trên mặt Diệp Phong hiện ra vẻ thất vọng, Nhiếp Hào bị kinh hãi thật sự, thầm nghĩ trong lòng: "Xem ra sau này nếu như đi theo bên cạnh Diệp thiếu thì ta phải cẩn thận một chút mới được, nếu không có một ngày ta bị hắn bán mà ta còn giúp hắn đếm tiền!"

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

Chương 790 - Đảo ngược rồi lại đảo ngược, Nhiếp Hào bị kinh ngạc đến ngây người

"Chúng ta quyết định lấy cái tiên giới ở trên tay phải của ngươi xem như công tác phí!"

Sau khi thương lượng với nhau xong, Nhiếp Phi Dương cũng đi tới trước mặt Diệp Phong nói ra quyết định của bọn họ!

"Ừm?"

"Trong này là..."

Sau khi Nhiếp Phi Dương nhìn thấy lít nha lít nhít kim sắc Thú Hồn Lệnh trong tiên giới thì sắc mặt cũng thay đổi trong nháy mắt, nhưng mà sau đó lại nhanh chóng khôi phục lại, sau đó trên môi nở một nụ cười quay qua nhìn ba vị Thái Thượng trưởng lão giơ một ngón cái lên cũng lên tiếng nói ra: "Ổn!"

Ba vị Thái Thượng trưởng lão nghe nói như thế thì vẻ khẩn trương ở trên mặt biến mất trong nháy mắt, thay vào đó là vô cùng hưng phấn!

Thậm chí bây giờ bọn họ đang nghĩ tiếp theo bọn họ nên cầm mấy cái Thú Hồn Lệnh phong ấn thượng cổ Tiên Thú đi đến chỗ thế lực cấp độ bá chủ nào để trang B!

"Nhiếp Hào!"

"Chúng ta về Vô Vĩnh Thành trước đi!"

Nói xong, Diệp Phong kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, sau đó biến mất ở trong thư phòng.

"Phụ thân!"

"Bảo trọng! ! !"

Nhiếp Hào dùng ánh mắt phức tạp nhìn Nhiếp Phi Dương nói một câu nói như vậy sau đó cũng kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, cũng biến mất trong thư phòng.

"Ba vị Thái Thượng trưởng lão!"

"Ta thân là Các chủ, cũng đại biểu cho mặt mũi của Tử Cực Ngự Thú Các chúng ta!"

"Cho nên tiếp theo các người có đánh thì đừng có đánh mặt!"

Sau khi Diệp Phong và Nhiếp Hào đều rời khỏi thư phòng, Nhiếp Phi Dương cũng ném tiên giới cho Thái Thượng Đại trưởng lão, sau đó hai tay ôm đầu ngồi xổm xuống.

? ? ?

Không phải một trăm cái Thú Hồn Lệnh phong ấn hồn phách của thượng cổ Tiên Thú!

Mà là một trăm vạn cái Thú Hồn Lệnh trống không?

Mẹ nó, cái này mà gọi là ổn đó hả?

Sau khi ba vị Thái Thượng trưởng lão thả ra thần thức xem xét tình huống bên trong tiên giới thì tất cả bọn họ đều ngẩn ra tại chỗ, chờ sau khi bọn họ tỉnh táo lại thì tất cả đều dùng một loại ánh mắt như muốn giết người nhìn về phía Nhiếp Phi Dương!

Bởi vì trước khi kết thúc quá trình thương lượng với nhau, ba người bọn họ đều quyết định lấy cái tiên giới ở bên tay trái của Diệp Phong, là Nhiếp Phi Dương ỷ vào thân phận Các chủ của mình mà khăng khăng muốn lấy cái tiên giới ở bên tay phải!

"Nhị đệ, tam đệ!"

"Nếu như Các chủ đã chuẩn bị kỹ, vậy chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa, dù sao tất cả mọi người đều rất bận rộn, trực tiếp động thủ đi!"

Nói xong, Thái Thượng Đại trưởng lão lập tức ma quyền sát chưởng đi thẳng tới chỗ Nhiếp Phi Dương đang ôm đầu ngồi xổm

dưới đất.

...

Đệ Cửu Tiên Vực, Vô Vĩnh Thành!

"Ai!"

"Mới nãy ta nghe được bọn họ cãi nhau!"

"Mà quyết định cuối cùng của bọn họ là do phụ thân ta khăng khăng ra quyết định muốn lấy như vậy, mặc dù kết quả đều giống như nhau nhưng mà hắn lại vô duyên vô cớ gánh tội như vậy, đúng là thảm!"

Sau khi trở lại Vô Vĩnh Thành, Nhiếp Hào cũng gượng cười tự lẩm bẩm.

"Nhiếp Hào!"

"Ngươi nói xem liệu có khả năng rằng!"

"Là ta xen lẫn một trăm cái Thú Hồn Lệnh phong ấn hồn phách của thượng cổ Tiên Thú ở trong một trăm vạn cái Thú Hồn Lệnh trống không đó hay không?"

Nghe được Nhiếp Hào nói như vậy, Diệp Phong đang đứng bên cạnh lại giống như cười mà không phải cười hỏi một câu như vậy.

Trừng!

Nghe nói như thế, Nhiếp Hào trực tiếp trừng lớn hai mắt quay qua nhìn Diệp Phong, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khó có thể tin, hắn hoàn toàn không ngờ được là cuối cùng Diệp Phong còn chơi một chiêu như vậy!

"Vốn cho rằng sau khi biết được sự thật thì ta đã nhìn thấy được kết quả!"

"Nhưng bây giờ xem ra ta vẫn còn quá non trẻ!"

Sau khi tỉnh táo lại, Nhiếp Hào cũng nở một nụ cười khổ, hắn

bỗng nhiên cảm thấy nếu như so với Diệp Phong thì hắn chính là đồ đần!

"Tiểu Nhiếp!"

"Ta là thần hào phá của, ngươi nghĩ là ta sẽ rảnh đến nỗi đùa với bọn họ như vậy hay sao?"

"Phải biết, không cần biết bên trong đó có phong ấn hồn phách của thượng cổ Tiên Thú hay không thì trong mắt ta những kim sắc Thú Hồn Lệnh đó cũng đều là rác rưởi, nếu là rác rưởi thì ta giữ lại trong tay để làm gì!"

"Thật ra thì mục đích ta làm như vậy là đang khảo nghiệm tâm tính của bọn họ, phàm là có một trong số bốn người bọn họ tâm tư tỉ mỉ, có thể quan sát một trăm vạn cái Thú Hồn Lệnh một lần thì có thể phát hiện ra một trăm cái Thú Hồn Lệnh phong ấn hồn phách của thượng cổ Tiên Thú được trộn lẫn ở bên trong đó!"

Lúc này, Diệp Phong cảm thấy hắn là nên thêm mắm thêm muối vô chuyện này chút xíu, sau đó chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn.

Hả?

Mẹ nó, đã hố người ta thành như vậy rồi mà bây giờ còn có thể nói thành như vậy nữa?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong lúc nhất thời Nhiếp Hào đều không thể tin vào tai của mình, hắn hoàn toàn không ngờ được là trên đời này lại có một người có thể vô sỉ đến mức độ như vậy, không chỉ hố người khác mà cuối cùng còn để cho người bị hố nói một tiếng cảm ơn nữa?

Đây là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?

Một bên khác!

"Đinh! Túc chủ, ngươi là lão Lục, đừng có làm nữa, nếu người còn tiếp tục làm như vậy nè, Nhiếp Hào lại bị ngươi làm cho lệch lạc nữa, cho dù ngươi có muốn làm thì có thể nào chờ sau khi hoàn thành nhiệm vụ rồi mới làm hay không, nếu không thì sao ta có

thể phát phần thưởng cho ngươi được!"

Lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

Hả?

Nghe được hệ thống nhắc nhở như vậy, Diệp Phong cũng sững sờ, sau đó lập tức lên tiếng hỏi thăm: "Hệ thống, sẽ không phải là tiểu tử Nhiếp Hào này sẽ biến thành người không bình thường nữa đó chứ!"

"Đinh! Túc chủ, bây giờ thì tên tiểu tử Nhiếp Hào này cứ liên tục chuyển đổi giữa người bình thường và người không bình thường, ta cũng khó mà trả lời chắc chắn cho ngươi được!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, hệ thống cũng nhanh chóng lên tiếng giải thích cho hắn biết.

Chương 791 - Nghề phụ của Diệp thiếu là phá của, nghề chính là hố người

? ? ?

Trước mắt đang liên tục chuyển đổi giữa người bình thường và người không được bình thường?

Như vậy thì ý chí của tiểu tử này cũng không được kiên định, đã nói là quyết tâm bỏ ý tưởng hố người rồi mà?

Sau khi nghe được hệ thống giải thích như vậy, Diệp Phong cũng nhếch miệng lên sau đó liên tục càu nhàu.

Một bên khác!

Ngự Thú Thành, tổng bộ Tử Cực Ngự Thú Các!

"Chờ một chút!"

"Khoan hãy đánh!"

"Nhiếp Hào đang dùng Truyền âm Thạch liên hệ ta!"

Phát hiện Truyền âm Thạch trong ngực có phản ứng, Nhiếp Phi Dương cũng vội vàng kêu dừng, sau đó đi qua một bên kích hoạt Truyền âm Thạch.

"Phụ thân!"

"Ta biết tình huống của ngươi bây giờ cũng không được tốt cho lắm, nhưng ta muốn nói cho ngươi một chuyện đó là một trăm cái Thú Hồn Lệnh phong ấn hồn phách của thượng cổ Tiên Thú được trộn lẫn ở bên trong một trăm vạn cái Thú Hồn Lệnh trống không!"

"Ngươi tranh thủ tìm một chút đi!"

Sau khi kích hoạt Truyền âm Thạch, giọng nói của Nhiếp Hào lập tức vang lên ở trong đầu Nhiếp Phi Dương.

? ? ?

Một trăm cái Thú Hồn Lệnh phong ấn hồn phách của thượng cổ Tiên Thú được trộn lẫn ở bên trong một trăm vạn cái Thú Hồn Lệnh trống không?

Nghe được Nhiếp Hào nhắc nhở như vậy, Nhiếp Phi Dương trực tiếp ngẩn ra tại chỗ!

"Mẹ nó!"

"Như vậy thì không phải là ta bị đánh oan một trận rồi hay sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Nhiếp Phi Dương cũng tỏ vẻ vô cùng sụp đổ sau đó mặt mũi tràn đầy ủy khuất nhìn về phía ba vị Thái Thượng trưởng lão nói rõ tình huống.

...

"Hô!"

"Lần này phụ thân sẽ không sao!"

Chặt đứt liên hệ Truyền âm Thạch, sau đó Nhiếp Hào cũng thở dài

một hơi, sau đó trên mặt nở một nụ cười nói.

"Ồ!"

"Nhiếp Hào!"

"Ngươi lấy Truyền âm Thạch ra ngoài để làm gì?"

Đúng lúc này, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc nhìn về phía Nhiếp Hào lên tiếng hỏi thăm.

"Chờ một chút!"

"Không phải là ngươi vừa mới dùng Truyền âm Thạch kể lại chuyện mà ta vừa mới nói cho ngươi cho phụ thân của ngươi và ba vị Thái Thượng trưởng lão biết đó chứ!"

Không đợi Nhiếp Hào giải thích, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó vẻ mặt lo lắng vội vàng gặn hỏi.

"Đúng vậy!"

"Ta đã nói cho phụ thân của ta biết!"

"Diệp thiếu, chuyện này không thể nói sao?"

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt của Diệp Phong, Nhiếp Hào cũng cảm thấy bất an khó hiểu.

"Sao ngươi lại nói cho bọn họ cơ chứ?"

"Ta vừa mới nói với ngươi là có thể là có khả năng rằng!"

"Ta cũng không có nói đó là sự thật!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức đưa một cái tiên giới cho Nhiếp Hào, ra hiệu Nhiếp Hào kiểm tra tình huống bên trong cái tiên giới này.

? ? ?

Mẹ nó, ta tránh trái tránh phải cuối cùng cũng không có tránh thoát được bị hố đúng không?

Nghe nói như thế, đặc biệt là nhìn thấy cái tiên giới Diệp Phong đưa tới, Nhiếp Hào cả người đều choáng váng, hắn vốn cho rằng mọi chuyện đã kết thúc nhưng ai mà ngờ được mình mới là người vẽ lên một cái. Cho hoàn mỹ để kết thúc chuyện này!

"Ha ha ha!"

"Ta chỉ đùa với ngươi thôi, ngươi xem ngươi sợ thành như thế nào rồi!"

"Đi thôi, đi ăn cơm trước, tiếp theo chúng ta còn phải tìm thêm một người ở trong tòa thành này mới được!"

Nhìn thấy Nhiếp Hào sắp bị hù sợ đến khóc, Diệp Phong cũng nhịn không được cười phá lên sau đó cất tiên giới đi thẳng đến một cái tửu lâu cách đó không xa.

Hả?

Đùa ta?

Mẹ nó, lần nói đùa này sắp khiến cho ta sợ đến tiểu ra quần!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Nhiếp Hào cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó vội vàng đuổi theo Diệp Phong đã đi xa.

...

Trong tửu lâu!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, thanh niên áo trắng ngồi ở cái bàn phía đông gần cửa sổ chính là một người tu luyện thượng cổ, mà vừa khéo hắn cũng nằm trong phạm vi người bình thường, nếu như có thể dụ dỗ hắn về Thánh Địa, thừa dịp trong nháy mắt Nhiếp Hào trở lại trong phạm vi người bình thường thì nhiệm vụ ngẫu nhiên tìm kiếm hai tên bại gia môn đồ bình thường này xem như hoàn thành!"

Vừa đi vào tửu lâu, tiếng nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Nha!"

"Gặp được mục tiêu nhiệm vụ nhanh như vậy?"

Nghe được hệ thống nhắc nhở mình như vậy, Diệp Phong lập tức nhìn về phía cái bàn nằm ở hướng đông gần cửa sổ.

"Giang huynh!"

"Tại sao ngươi lại ở đây?"

Trong lúc Diệp Phong đang định đi qua đó làm quen với đối phương một chút thì Nhiếp Hào đang đứng bên cạnh hắn trực tiếp đi tới chỗ của đối phương hơn nữa còn lên tiếng chào hỏi.

"Ừm?"

"Đây là tình huống như thế nào?"

"Tại sao Nhiếp Hào lại quen biết với người tu luyện thượng cổ đó?"

Nhìn thấy Nhiếp Hào và thanh niên mặt tiền bào màu trắng đó vừa nói vừa cười bắt đầu trò chuyện với nhau, Diệp Phong cũng có chút khó hiểu sau đó trực tiếp hỏi thăm hệ thống: "Hệ thống, vận dụng hai lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem tình huống của người thanh niên đó như thế nào, sau đó lại kiểm tra quan hệ của đối phương với Nhiếp Hào."

"Đinh! Tiêu hao hai lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, thanh niên áo trắng tên là Giang Nghị, thần hồn đã từng bám vào một viên tiên ngọc, bởi vì bộ thân thể này ngoài ý muốn chết yểu khi còn là một đứa bé, mà tiên ngọc mà thần hồn hắn gửi thân vừa khéo được đeo ở trên người của đứa bé này, cho nên hắn mới thừa cơ hội đó mượn thể trọng sinh!"

"Đinh! Bây giờ thân phận của đối phương chính là Thiếu các chủ của Thiên Huyễn Ngự Thú Các, mà hai thế lực lớn Thiên Huyễn Ngự Thú Các và Tử Cực Ngự Thú Các có mối quan hệ tốt với nhau từ lâu, cho nên mấy ngàn năm qua, đối phương và Nhiếp Hào chung đụng cũng không tệ!"

Rất nhanh, câu trả lời của hệ thống cũng nhanh chóng vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Hóa ra là như vậy!"

Sau khi hiểu rõ được tình huống, Diệp Phong cùng nở một nụ cười đi tới chỗ của hai người.

"Diệp thiếu!"

"Vị này là Giang Nghị, hảo huynh đệ của ta!"

Nhìn thấy Diệp Phong đi tới, Nhiếp Hào cũng cười lớn giới thiệu thân phận của Giang Nghị.

"Diệp thiếu!"

Lúc này, Giang Nghị cũng quan sát Diệp Phong từ trên xuống dưới sau đó cười lên tiếng chào hỏi.

"Giang thiếu!"

Chương 792 - Nghề phụ của Diệp thiếu là phá của, nghề chính là hố người (2)

"Hôm nay gặp mặt, ta cảm thấy rất là có duyên với ngươi, cho nên ngươi có muốn đi theo bên cạnh ta hay không?"

Sau khi ngồi xuống, Diệp Phong trực tiếp lên tiếng hỏi thăm vào vấn đề chính.

? ? ?

Ngươi cảm thấy ngươi có duyên với ta thì là có duyên?

Còn đi theo bên cạnh ngươi?

Ta thân là người tu luyện thượng cổ, ta không có sĩ diện sao?

Thấy Diệp Phong đột nhiên xuất hiện và hỏi thăm như vậy, Giang Nghị đầu tiên là sững sờ sau đó lên tiếng cười nói: "Diệp thiếu, xin lỗi, con người của ta thích làm đại ca, cho nên... !"

Câu nói kế tiếp không nói nhưng Giang Nghị biết chắc chắn Diệp Phong có thể hiểu được ý trong lời nói của hắn.

"Xong!"

"Giang thiếu, ngươi lại bị Diệp thiếu theo dõi, như vậy rất nguy hiểm!"

"Ta nói cho ngươi, nghề phụ của Diệp thiếu là phá của, nghề chính là hố người!"

"Một khi hố người thì đó chính là liên hoàn hố trong hố, có thể hố ngươi đến hoài nghi nhân sinh, nếu không thì ngươi nghe ta khuyên một câu, đi theo bên cạnh Diệp thiếu đi, như vậy thì hai người chúng ta cũng có thể làm bạn với nhau!"

Lúc này, Nhiếp Hào cũng dùng thần thức lên tiếng nhắc nhở Giang Nghị.

Hả?

Nghề chính là hố người, nghề phụ là phá của?

Thân là người tu luyện, không cố gắng tu luyện, mỗi ngày chỉ nghĩ đến chuyện làm như thế nào để hố người khác và phá của?

Hơn nữa còn có thể hố ta đến hoài nghi nhân sinh?

Nghe được Nhiếp Hào nhắc nhở, Giang Nghị cười, thậm chí thời khắc này hắn còn có chút hứng thú với Diệp Phong, dù sao hắn thân là người tu luyện thượng cổ, là nam nhân đã từng đứng trên đỉnh của thượng giới, thời đại này sao hắn có thể e ngại một tên thiếu gia ăn chơi không làm việc đàng hoàng như vậy được!

Hơn nữa hắn cũng rất muốn được mở mang kiến thức về thủ đoạn hố người của Diệp Phong!

Một bên khác!

Nghe được Giang Nghị cự tuyệt, Diệp Phong cũng không có phản ứng gì quá lớn, nếu như đối phương trực tiếp đồng ý thì hắn mới cảm thấy bất ngờ.

"Hệ thống, vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem thứ mà Giang Nghị này muốn có được nhất là cái gì!"

Ngay sau đó, Diệp Phong lập tức ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, Giang Nghị thân là người tu luyện Luyện Thể, thứ mà hắn muốn lấy được nhất chính là tài nguyên tu luyện Luyện Thể đỉnh cấp, nếu như có thể lựa chọn chủng loại thì chắc chắn chính là Cửu Tu Thiên Sâm Tinh!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, câu trả lời của hệ thống cũng lập tức vang lên ở trong đầu của hắn.

"Ừm?"

"Cửu Tu Thiên Sâm Tinh?"

"Đó là tài nguyên tu luyện gì?"

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ gặng hỏi.

"Đinh! Thiên Sâm cùng loại với Nhân Sâm ở kiếp trước của túc chủ, nhưng ở trong thế giới này thì nó lại là tài nguyên tu luyện mà người Luyện Thể muốn có được nhất, ngoài nó ra thì không có loại thứ hai! Mà Thiên Sâm vốn cực kỳ trân quý, chỉ khi nào hấp thu thiên địa nhật nguyệt tinh hoa đạt tới vạn năm trở lên mới có thể tiến hóa thành Thiên Sâm Tinh, sau đó mỗi một vạn năm mọc ra một sợi râu sâm!"

Hệ thống nhanh chóng giải thích cặn kẽ tình huống của Cửu Tu Thiên Sâm Tinh cho hắn.

"À!"

"Như vậy xem ra Cửu Tu Thiên Sâm Tinh này chính là tài nguyên tu luyện đỉnh cấp cực kỳ hy hữu!"

Sau khi hiểu rõ được tình huống của Cửu Tu Thiên Sâm Tinh, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, sau đó trực tiếp ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, tiêu hao điểm phá sản, mở bình đặc thù cho ta, khi nào

mở ra được một vạn cây Cửu Tu Thiên Sâm Tinh thì ngừng lại!"

...

"Làm gì chứ?"

"Sao còn đứng tại chỗ ngẩn người?"

"Mẹ nó, ngươi tới hố ta đi, thỏa thích hố ta đi, ta có thể gánh được!"

Lúc này, nhìn thấy Diệp Phong cả buổi mà vẫn không có phản ứng gì, Giang Nghị lại gấp, hắn rất muốn xem thử xem thủ đoạn hố người của Diệp Phong có phải là tà dị giống như là những gì mà Nhiếp Hào nói hay không!

Nhưng không cần biết là tà dị như thế nào đi nữa hắn cũng không thèm để ý, dù sao hắn cũng là lão quái vật sống vài vạn năm, chỉ sợ hắn đi tiểu ra lẫn nước còn nhiều hơn là nước mà đối phương uống vào cho nên hắn hoàn toàn không lo lắng chuyện mình sẽ lọt hố!

"Quả thực là sự yên tĩnh trước khi mưa bão đến!"

"Diệp thiếu lừa ta, phụ thân ta và ba vị Thái Thượng trưởng lão, lúc đó là tiện tay hố, hoàn toàn không có vận dụng đầu óc!"

"Nhưng bây giờ Diệp thiếu lại tốn nhiều thời gian như vậy để ấp ủ ra một cái hố to kinh khủng, chẳng lẽ đây chính là hậu quả kinh khủng khi dám từ chối Diệp thiếu hay sao?"

Lúc này, Nhiếp Hào đang ngồi bên cạnh cũng điên cuồng suy diễn.

Một lát sau!

"Giang thiếu!"

"Nếu như ngươi không muốn đi theo bên cạnh ta thì ta cũng không ép buộc ngươi!"

"Nhưng mà gặp nhau chính là duyên, không bằng ngươi đi thuê một phòng khách tốt nhất, sau đó ta đi chuẩn bị một vò rượu ngon

tốt nhất, chúng ta uống với nhau một chén được không?"

Sau khi hệ thống mở ra một vạn cây Cửu Tu Thiên Sâm Tinh, Diệp Phong ừ cũng nở một nụ cười quay qua nhìn Giang Nghị lên tiếng đề nghị.

"Ừm?"

"Đây là chuẩn bị xuống tay với ta rồi hay sao?"

"Thú vị, ta cũng muốn xem xem ngươi sẽ lừa ta như thế nào!"

Nghe được Diệp Phong đề nghị như vậy, Giang Nghị gật đầu cười cười, sau đó lập tức đi thẳng đến quầy hàng tửu lâu.

"Nhiếp Hào!"

"Ở trong cái tiên giới này có mười dược liệu rác rưởi dùng để ngâm rượu, ngươi đi tìm nhân viên phục vụ mua một vò rượu thấp kém nhất, sau đó bỏ mười dược liệu bên trong này vào trong đó là được."

Sau khi Giang Nghị rời khỏi đây, Diệp Phong cũng nhét một cái tiên rơi vào trong tay của Nhiếp Hào, sau đó lên tiếng dặn dò.

? ? ?

Tùy tiện mua một vò rượu thấp kém nhất, sau đó bỏ dược liệu cẩu thí gì đó vào bên trong là trở thành rượu ngon tốt nhất rồi hả?

Thủ đoạn như vậy không thể dễ dàng lừa gạt người khác được đâu!

Chương 793 - Rượu kém chất lượng kết hợp với dược liệu rác rưởi trở thành rượu ngon tốt nhất?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Nhiếp Hào bị kinh hãi thật sự, nhưng không lâu sau hắn như nghĩ tới điều gì đó, sau đó âm thầm

nghĩ: "Diệp thiếu hố người đều không ra bài theo kịch bản, như vậy thì có phải là rượu ngon 'tốt nhất' này chính là để làm nền cho tiếp theo sẽ hố Giang huynh?"

(Hệ thống: Mẹ nó! ! ! Cái tên tiểu tử Nhiếp Hào này đầu tiên là mê luyến chuyện hố người, bây giờ lại có thêm cái tật xấu thích suy diễn này nữa, đây không phải là biểu hiện của một người bình thường nên có, ngươi không thể kiên trì thêm được một chút nào nữa hay sao, chờ sau khi ta cấp phần thưởng cho túc chủ rồi thì ngươi mới bắt đầu buông thả không được hay sao?)

...

Trong phòng khách!

"Ồ!"

"Diệp thiếu, sao chỉ có một mình ngươi đi lên đây?"

"Nhiếp huynh đâu?"

Nhìn thấy chỉ có một mình Diệp Phong đi lên, Giang Nghị cũng mặt lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm.

"Hắn đi chuẩn bị rượu ngon giúp ta!"

"Lập tức tới ngay!"

Nghe được Giang Nghị hỏi thăm mình, sau khi ngồi xuống, Diệp Phong cũng nở một nụ cười giải thích.

"Diệp thiếu!"

"Giang huynh!"

"Rượu ngon tốt nhất đến rồi!"

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy hưng phấn của Nhiếp Hào từ bên ngoài cửa vọng vào, ngay sau đó, hắn ôm một vò rượu thấp kém nhất ở trong tửu lâu đi vào, mà vò rượu này cao chừng một thước!

? ? ?

Đây chính là rượu ngon nhất mà Diệp thiếu nói đó hả?

Lẽ nào nghĩ là mắt ta mù hay sao?

Nhìn thấy trên vò rượu có khắc tên tửu lâu, mà phía trên đó còn gạch ngang một đường, Giang Nghị cả người đều choáng váng, bởi vì một đường gạch ngang đó đại biểu nó là rượu kém nhất!

"Buồn cười ta còn ngu dốt ngồi ở chỗ này chờ nhấm nháp rượu ngon, ai mà ngờ được suy cho cùng tất cả đều là do ta tự mình đa tình!"

Sau khi tỉnh táo lại, Giang Nghị cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Nếu như người đã dùng rượu kém chất lượng để gạt ta thì cũng đừng trách ta không nể mặt ngươi, tiếp theo cho dù ngươi có nói như thế nào đi nữa thì loại rượu nát này ta cũng sẽ không uống dù chỉ một hớp, mẹ nó, ai uống rượu nát này thì người đó chính là đồ ngu!"

"Diệp thiếu!"

"Sắc mặt Giang huynh có chút khó coi!"

"Cái rượu ngon 'tốt nhất' này sợ là hắn sẽ không uống!"

Lúc này, Nhiếp Hào để ý thấy sắc mặt của Giang Nghị thay đổi, cũng dùng thần thức lên tiếng nhắc nhở Diệp Phong.

"Rót rượu đi!"

"Bây giờ ta không sợ hắn không uống chỉ sợ không đủ cho hắn uống!"

Nghe được Nhiếp Hào nhắc nhở như vậy, Diệp Phong rất tự tin đáp lại một câu.

"Đợi chút nữa!"

"Nhiếp huynh, rượu ngon tốt nhất này không cần phải rót cho ta!"

"Rượu ngon như thế này ta không có phúc để hưởng thụ, cho nên cứ để cho ta uống rượu ngon do mình tự sản xuất là được rồi!"

Nhìn thấy Nhiếp Hào chuẩn bị rót rượu cho mình, Giang Nghị không chút khách sáo lên tiếng từ chối!

Ba!

Đúng lúc này, Diệp Phong trực tiếp lấy một cái tiên giới ra để lên bàn, sau đó trên mặt tràn đầy vẻ trêu chọc nói: "Nếu như Giang thiếu cảm thấy rượu này còn chưa đủ tốt thì chúng ta tiếp tục tăng dược liệu!"

"Ừm?"

"Diệp thiếu, lại là mười dược liệu rác rưởi?"

"Ném hết tất cả vào bên trong luôn hay sao?"

Sau khi xem xét tình huống bên trong tiên giới xong, Nhiếp Hào cũng quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Dược liệu rác rưởi?"

"Cái đồ chơi này ngươi không biết?"

Nghe được Nhiếp Hào nói như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ giật mình hỏi ngược lại, dược liệu rác rưởi hắn nói thì không có vấn đề gì, nhưng mà do chính miệng Nhiếp Hào nói ra những lời này thì có vấn đề rất lớn!

"Biết?"

"Ta cần phải nhận ra dược liệu rác rưởi này hay sao?"

Nghe được Diệp Phong hỏi ra một câu hỏi kỳ quái như vậy, Nhiếp Hào cũng có chút bối rối đáp lại.

? ? ?

Làm gì đó?

Rượu kém chất lượng còn chưa tính!

Bây giờ còn lòi ra dược liệu rác rưởi gì nữa!

Các ngươi đang đuổi ăn mày đúng không?

Nghe được cuộc nói chuyện của 2 người Diệp Phong và Nhiếp Hào, Giang Nghị đang ngồi bên cạnh sắc mặt trở nên càng khó coi hơn nữa.

"Được rồi!"

"Không biết cũng tốt!"

"Có đôi khi biết quá nhiều cũng là một loại đau khổ!"

Phát hiện Nhiếp Hào hoàn toàn không biết Cửu Tu Thiên Sâm Tinh này, Diệp Phong cũng ra hiệu cho đối phương bắt đầu bỏ thêm dược liệu vào bên trong vò rượu!

Ầm!

Theo nắp vò rượu bị mở ra, một loại mùi rượu kỳ lạ trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ phòng khách.

"Cái này. . . khí tức ở trong mùi rượu này là khí tức của Thiên Sâm Tinh!"

Sau khi Giang Nghị phát hiện được khí tức của Thiên Sâm Tinh từ trong mùi rượu thì trong nháy mắt hắn kinh hãi đến trợn tròn 2 mắt, trong mắt lóe lên vẻ khó có thể tin, phải biết cho dù là ở thời đại thượng cổ, cho dù là Thiên Sâm Tinh không có râu thì cũng là tài nguyên tu luyện đỉnh cấp cực kỳ hy hữu!

Mà ở thời đại này, mấy ngàn năm sau khi hắn sống lại thì cũng luôn tìm kiếm Thiên Sâm Tinh, đừng nói là Thiên Sâm Tinh, cho dù là Thiên Sâm thì hắn cũng chưa bao giờ nhìn thấy!

"Ngọa tào! ! !"

"Dừng tay, dừng tay!"

"Nhiếp Hào, mẹ nó ngươi muốn làm gì!"

Đúng lúc này, khi Giang Nghị nhìn thấy Nhiếp Hào lấy mười cây Cửu Tu Thiên Sâm Tinh từ trong tiên giới ra chuẩn bị ném vào bên trong vò rượu thì thần sắc đại biến kinh hô lên.

Xoát!

Mặc dù nghe được tiếng kinh hô của Giang Nghị nhưng Nhiếp Hào vẫn theo quán tính ném ra, ném mười cây Cửu Tu Thiên Sâm Tinh trong tay vào bên trong vò rượu, sau đó quay qua nhìn Giang Nghị đã ngẩn ra tại chỗ lên tiếng hỏi thăm: "Giang huynh, chỉ là một ít dược liệu rác rưởi mà thôi, ngươi có cần phải nhất kinh nhất sạ như vậy hay không?"

? ? ?

Thần mẹ nó dược liệu rác rưởi!

Mẹ nó, đó là tài nguyên tu luyện đỉnh cấp mà người Luyện Thể muốn lấy được nhất đó!

Nói một câu không dễ nghe, một sợi râu của một cây Thiên Sâm Tinh trong đó đều có thể tương đương với một phần mười tài phú của Tử Cực Ngự Thú Các các ngươi!

Nghe được Nhiếp Hào nói như vậy, Giang Nghị cả người đều muốn điên rồi!

"Giang huynh!"

Chương 794 - Đại ca tại thượng, xin hãy nhận lấy tiểu đệ

"Mười cây Cửu Tu Thiên Sâm Tinh ngâm ra rượu ngon, ngươi cảm thấy chướng mắt!"

"Vậy bây giờ lại tăng thêm mười cây, dùng hai mươi cây Cửu Tu Thiên Sâm Tinh ngâm rượu ngon, ngươi đã cảm thấy vừa lòng hay chưa?"

"Nếu như vẫn còn chưa được thì ta sẽ tiếp tục tăng thêm, thêm cho

đến khi nào mà ngươi cảm thấy hài lòng thì mới thôi!"

"Con người của ta những thứ khác không có nhiều nhưng cái thứ rác rưởi này thì có rất nhiều!"

Nhìn thấy Giang Nghị đã sắp điên mất, Diệp Phong cảm thấy thời cơ không sai biệt lắm, cũng giống như cười mà không phải cười nhìn về phía đối phương lên tiếng hỏi thăm.

Hả?

Mẹ nó, còn muốn tiếp tục thêm nữa?

Sau đó ngươi nói là những thứ khác thì ngươi không có nhiều, chỉ riêng cái thứ 'rác rưởi' này là ngươi có nhiều?

Nghe được Diệp Phong nói chuyện phát rồ như thế, Giang Nghị thật sự muốn nổ, trong lòng sụp đổ nghĩ: "Mẹ nó, ta giống như là một thằng ngốc ngồi ở đây chờ hắn tới lừa ta nhưng ai mà ngờ được hắn trực tiếp sử dụng năng lực tiền giấy với ta!"

"Rốt cuộc thì Diệp thiếu này là ai?"

"Phải biết, cho dù là ở thời đại thượng cổ có tài nguyên cực kỳ phong phú thì cũng chỉ từng xuất hiện có ba cây Cửu Tu Thiên Sâm Tinh, mà ở thời đại này thì nó đã trở thành tài nguyên tu luyện cấp truyền thuyết đã tuyệt chủng!"

"Nhưng tại sao trong tay của hắn lại có nhiều như vậy chứ?"

Sau khi hết khiếp sợ, Giang Nghị cũng vẻ mặt nghiêm túc cúi đầu trầm tư!

Nhưng mà có một chuyện Giang Nghị có thể xác định, đó chính là Diệp Phong biết thứ này là cái gì, hơn nữa còn biết rõ là hắn đang cần thứ này, cho nên mới cố ý lấy ra phá của ngay trước mặt của hắn!

"Diệp thiếu!"

"Có phải là ngươi biết ta đang rất cần thứ này hay không?"

Trầm tư một hồi lâu, Giang Nghị cũng nhìn về phía Diệp Phong thử lên tiếng hỏi thăm một câu.

"Luyện Thể!"

"Thượng cổ!"

"Tiên ngọc!"

"Chết yểu!"

"Trùng sinh!"

Nghe được Giang Nghị hỏi thăm, Diệp Phong chỉ nói ra năm câu nói, mặc dù mỗi câu nói chỉ có 2 chữ nhưng lại trực tiếp khiến cho Giang Nghị đang ngồi ở đối diện sợ choáng váng, bởi vì năm câu nói này nhắm thẳng vào một cái bí mật rất quan trọng mà Giang Nghị vẫn luôn giấu ở trong lòng!

Bành!

"Đại ca tại thượng, xin hãy nhận lấy tiểu đệ!"

Sau khi tỉnh táo lại, Giang Nghị không có chút do dự nào, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong!

Trong tay có một lượng lớn Cửu Tu Thiên Sâm Tinh!

Còn biết được bí mật hắn là người tu luyện thượng cổ, thậm chí ngay cả chi tiết quá trình hắn trùng sinh như thế nào cũng biết, đối mặt với một Diệp Phong thần bí như vậy, Giang Nghị sợ!

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Không phải là trước đó còn không muốn đi theo bên cạnh Diệp thiếu hay sao?

Bây giờ sao lại lập tức biến thành như thế này rồi?

Nhìn thấy cảnh tượng đang diễn ra ở trước mắt, Nhiếp Hào đang đứng ở bên cạnh cả người đều choáng váng, sau đó hắn đột nhiên

nhìn vào vò rượu ở trước mặt mình, nói đúng hơn là hắn đang nhìn thẳng vào hai mươi cây Cửu Tu Thiên Sâm Tinh ở trong vò rượu!

Thời khắc này, rốt cục hắn cũng nhận ra được một chuyện, đó chính là hình như dược liệu rác rưởi trong mắt của hắn cũng không phải là dược liệu rác rưởi!

"Giang huynh!"

"Chuyện này, làm như vậy cũng không ổn đâu!"

"Dù sao ngươi là một nam nhân chỉ muốn làm đại ca của người khác!"

Nhìn thấy Giang Nghị sợ, Diệp Phong cũng trêu ghẹo.

"Đại ca! ! !"

"Lúc đó ta còn chưa có nói hết câu!"

"Ngươi nghe ta nói dối. . . không phải, là nói lại với ngươi một lần nữa!"

Nói đến đây, Giang Nghị cũng dừng một chút, sau đó tiếp tục lên tiếng nói ra: "Con người của ta thích làm đại ca, cho nên ta vẫn thường hay làm đại ca trong giấc mơ, bởi vì ở trong hiện thực thì ta không có năng lực đó, mà bây giờ rốt cuộc ta cũng hiểu được, ta không thể cứ sống ở trong giấc mơ của mình mãi như thế được, ta phải hiện thực, nhưng ta phải làm như thế nào mới được?"

"Nhận một đại ca có thể khiến cho ta tâm phục khẩu phục, như vậy thì chẳng phải là ta có thể sống hiện thực được rồi hay sao!"

Hô!

Sau khi bịa chuyện xong, Giang Nghị cũng thở dài ra một hơi, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Không cần biết là Diệp thiếu có tin hay không, sau đó ta đã dùng hết toàn lực để bịa chuyện, mà ta cũng không thể bịa ra được một lời giải thích nào tốt hơn được nữa!"

? ? ?

Trước đó rõ ràng là muốn từ chối!

Mẹ nó, kết quả bây giờ đổi lại nói như vậy cũng được nữa hả?

Nhiếp Hào đang đứng bên cạnh nghe được Giang Nghị giải thích như vậy thì kinh hãi đến tròng mắt cũng sắp trợn lòi ra, hắn hoàn toàn không ngờ được là người bạn tốt tính tình ổn trọng mà mình quen biết hơn ngàn năm này còn có một mặt khác như vậy!

Một bên khác!

"Cái tay này rất biết bịa chuyện!"

"Mẹ nó, như vậy mà cũng có thể nói ra được!"

"Nhưng mà còn phải kiểm tra năng lực phá của của hắn một phen mới được!"

"Ta cũng không thể vì hoàn thành nhiệm vụ mà tùy tiện dẫn người về, cho dù hệ thống đã xác định đối phương thích hợp trở thành bại gia môn đồ!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp lấy một cái tiên giới ra để lên trên bàn, sau đó nhìn về phía Giang Nghị, vẻ mặt thành thật nói ra: "Ở trong cái tiên giới này có chín nghìn chín trăm tám mươi cây Cửu Tu Thiên Sâm Tinh, nhưng ta không biết phải lãng phí như thế nào mới có thể thú vị hơn một chút, ngươi có ý tưởng gì hay ho hay không?"

"Đúng rồi!"

"Đây là một khảo nghiệm, chỉ khi nào ngươi thông qua được khảo nghiệm này thì mới có tư cách để đi theo bên cạnh ta!"

Bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, Diệp Phong cũng vội vàng quay qua nhìn Giang Nghị nhắc nhở một câu.

? ? ?

Khảo nghiệm?

Lãng phí hết chín nghìn chín trăm tám mươi cây Cửu Tu Thiên

Sâm Tinh?

Chơi ta hả?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Giang Nghị cũng nhịn không được mà hít vào một hơi khí lạnh, hắn biết trong tay Diệp Phong còn có một số Cửu Tu Thiên Sâm Tinh nhưng hắn hoàn toàn không ngờ được là lại có nhiều như vậy!

Nói một câu không dễ nghe, nhiều Cửu Tu Thiên Sâm Tinh như vậy, nếu như hắn dám ăn hết toàn bộ thì chắc chắn sẽ bạo thể mà chết!

Chương 795 - Ngươi còn muốn đi tham gia náo nhiệt, điên rồi hả

"Diệp thiếu!"

"Không lãng phí có được hay không?"

Sau khi tỉnh táo lại, Giang Nghị cũng nhìn về phía Diệp Phong thử lên tiếng hỏi thăm.

"Được!"

"Đương nhiên là được!"

"Vốn đang suy nghĩ nếu như ngươi có thể lãng phí hết toàn bộ, sau khi xong việc thì sẽ cho ngươi mười vạn cây Cửu Tu Thiên Sâm Tinh xem như công tác phí, nhưng nếu như ngươi không muốn làm việc thì thôi đi!"

Nghe được Giang Nghị hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt trêu chọc ra nhìn đối phương lên tiếng nói.

? ? ?

Trong tay ngươi còn có mười vạn cây Cửu Tu Thiên Sâm Tinh?

Bây giờ cái thứ đồ chơi này đã lan tràn đến mức độ như vậy rồi

hay sao?

Như vậy thì tại sao ta tìm mấy ngàn năm mà lại không có nhận được bất kỳ tin tức gì hết?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Giang Nghị bị kinh hãi thật sự, hắn nghĩ mãi mà vẫn không rõ tại sao trong tay của Diệp Phong còn có nhiều Cửu Tu Thiên Sâm Tinh như vậy!

"Giang thiếu!"

"Nếu như ngươi không muốn lãng phí hết những thứ rác rưởi này thì ta cất đi nha!"

Nói xong, Diệp Phong chuẩn bị lấy lại cái tiên giới ở trên bàn.

Xoát!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Giang Nghị trực tiếp dùng tốc độ nhanh nhất cướp cái tiên giới ở trên bàn về tay mình, sau đó vội vàng nói: "Diệp thiếu, ta suy nghĩ lại rồi, những thứ rác rưởi này giữ lại chính là lãng phí, chúng ta phải lãng phí hết!"

"À!"

"Vậy ngươi định sẽ lãng phí bọn chúng như thế nào?"

Diệp Phong nghe xong thì trên mặt lộ ra vẻ hiếu kỳ nhìn về phía Giang Nghị lên tiếng hỏi thăm.

"Thiên Huyễn Ngự Thú Các sau lưng ta và Tử Cực Ngự Thú Các sau lưng Nhiếp Hào đều có không ít cực phẩm Tiên Thú!"

"Ta định sẽ dùng một chút Cửu Tu Thiên Sâm Tinh cho những cực phẩm Tiên Thú đó ăn tới nổ tung, làm như vậy mặc dù bọn chúng chết đi nhưng chất thịt lại có thể đạt tới một độ cao không thể nào tưởng tượng được, ta cho rằng chỉ có khi nào thịt Tiên Thú đạt tới trình độ đó thì mới phù hợp với tiêu chuẩn ẩm thực của Diệp thiếu!"

Nói đến đây, Giang Nghị dừng một chút, sau đó tiếp tục nói ra: "Mà tất cả râu sâm của Cửu Tu Thiên Sâm Tinh chúng ta có thể cắt

trước, sau đó làm thành bàn chải, như vậy thì khi chúng ta nướng thịt cũng có thứ dùng để xoa dầu gì đó, sau khi xoa dầu xong thì chúng ta cũng không cần phải rửa lại, dùng xong cứ ném đi là được."

"Ừm!"

"Một vạn năm mới có thể mọc ra một sợi râu sâm, làm thành bàn chải, còn mẹ nó sử dụng hết là ném, hành vi này rất là phá của!"

"Mà Thiên Sâm Tinh dùng để đề cao chất thịt của Tiên Thú, hành vi này cũng rất là phá của!"

"Không thể không nói, người có thể được hệ thống công nhận đều rất có thiên phú ở phương diện phá của!"

Sau khi nghe được ý tưởng phá của của Giang Nghị, Diệp Phong cũng hài lòng khẽ gật đầu, đồng thời Giang Nghị vừa mới nói một câu, Diệp Phong cũng ghi nhớ ở trong lòng, đó chính là hắn thân là thần hào phá của, hắn là nên có một tiêu chuẩn ở phương diện ẩm thực mới đúng!

? ? ?

Làm gì chứ?

Cái tên Giang Nghị này làm gì đó?

Ngươi phá của thì phá của, hố Tiên Thú thì hố Tiên Thú, nhưng tại sao còn muốn kéo Tử Cực Ngự Thú Các chúng ta vào chuyện này?

Tử Cực Ngự Thú Các chúng ta chăn nuôi những cực phẩm Tiên Thú đó là trộm đạo lữ ngươi hay là giết hại huynh đệ ngươi mà ngươi lại có thể hạ độc thủ như vậy cho được?

Lúc này, nghe được cuộc nói chuyện giữa 2 người Diệp Phong và Giang Nghị, Nhiếp Hào đang đứng bên cạnh cả người đều bối rối, mơ mơ hồ hồ, Tiên Thú nhà mình bị ăn?

...

Một bên khác!

"Cẩu ca!"

"Xảy ra chuyện lớn!"

Diệp Tiểu Kiếm vẫn luôn chú ý tới tình huống bên phía Diệp Phong, lúc này cũng hưng phấn hô to lên với tiểu hoàng cẩu đang ngồi trong cầu.

"Ngọa tào!"

"Tiểu Kiếm, ngươi bị bệnh tâm thần hả!"

"Ta sắp rặn ra được rồi, bây giờ thì tốt, bị người hét lên một câu cho sợ đến thụt ngược lại!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm hét lớn một tiếng như vậy, tiểu hoàng cẩu cũng bị hù toàn thân giật mình run rẩy, sau đó trực tiếp nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm chửi ầm lên.

"Cẩu ca!"

"Bên chỗ chủ nhân sắp ăn thịt nướng!"

"Hơn nữa chất thịt tuyệt đối là cấp cao nhất ở thượng giới, ta dám cam đoan, thịt Tiên Thú có phẩm chất như thế ngoại trừ có thể ăn được ở chỗ chủ nhân thì bất kỳ một chỗ nào khác cũng không thể tìm thấy để mà ăn!"

Nghe được tiểu hoàng cẩu mắng to, Diệp Tiểu Kiếm cười khổ lên tiếng giải thích.

Bành!

Theo Diệp Tiểu Kiếm vừa nói dứt câu, Phệ Huyết Đường Lang đang đứng ở bên cạnh trực tiếp lấy một cái đại đỉnh ra, hai tay phóng ra hai loại hỏa diễm, sau đó tràn đầy hưng phấn nói ra: "Đồ nướng tiểu lang lang, chuẩn bị xuất chiến!"

"Tiểu Thương Long, trường thương lớn!"

"Ta là ngươi xiên thịt xiên nhỏ!"

"Thịt xiên tiểu long long, chuẩn bị xuất chiến!"

Lúc này, Tiểu Thương Long đang đứng bên cạnh cũng lấy ra trường thương lớn của mình sau đó trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn lên tiếng nói theo.

"Lang đệ!"

"Long đệ!"

"Các ngươi cướp hết việc của ta rồi, như vậy thì Cẩu ca ta chỉ có thể phụ trách ăn thôi!"

Nhìn thấy Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long đã chuẩn bị kỹ càng, tiểu hoàng cẩu cũng ra vẻ tiếc nuối lên tiếng nói.

"Cẩu ca!"

"Nếu không chúng ta đi lựa chọn Tiên Thú trước đi?"

Lúc này trên mặt Diệp Tiểu Kiếm cũng nở một nụ cười lên tiếng đề nghị, hắn cũng không thèm quan tâm chút thịt Tiên Thú này, chủ yếu là hắn muốn tìm một chút niềm vui thú cho mình.

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Hắc ca!"

"Đã Tiểu Kiếm dẫn theo bọn người Cẩu ca đi Tử Cực Ngự Thú Các, không bằng chúng ta dẫn theo chủ mẫu đi Thiên Huyễn Ngự Thú Các chơi đùa đi!"

Diệp Tiểu Bạch cũng chú ý tới tình huống bên phía Diệp Phong, lúc này cũng quay qua nhìn Diệp Tiểu Hắc nói ra ý nghĩ của mình.

"Tiểu Cước đồng ý!"

"Tiểu Đường đồng ý!"

Không đợi Diệp Tiểu Hắc làm ra quyết định, Diệp Tiểu Cước và Diệp Tiểu Đường đang đứng bên cạnh lập tức bày tỏ thái độ của

mình.

"Tốt!"

"Nếu như các ngươi đều có ý nghĩ như vậy thì chúng ta cũng đi tham gia náo nhiệt đi!"

Chương 796 - Ngươi còn muốn đi tham gia náo nhiệt, điên rồi hả (2)

Nghe được Tiểu Bạch đề nghị như vậy, nghe được Tiểu Cước và Tiểu Đường đều lên tiếng đồng ý, Diệp Tiểu Hắc cũng khẽ gật đầu trực tiếp đồng ý.

"Ừm?"

"Tham gia náo nhiệt?"

"Tham gia náo nhiệt sao có thể thiếu đi Hùng Thiên Bá ta được!"

Hùng Thiên Bá đang lau mặt đất ở bên cạnh nghe được cuộc nói chuyện của mọi người thì tinh thần trở nên tỉnh táo trong nháy mắt sau đó vội vàng quay qua nhìn Diệp Tiểu Hắc la lớn: "Tiểu Hắc đại nhân, ta cũng muốn đi theo các ngươi tham gia..."

Không đợi Hùng Thiên Bá nói xong, ba người Diệp Tiểu Bạch, Diệp Tiểu Đường và Diệp Tiểu Cước lập tức xuất hiện ở phía sau lưng hắn, dùng chưởng đao trực tiếp đánh hắn hôn mê bất tỉnh.

"Ngươi còn muốn đi tham gia náo nhiệt?"

"Ngươi đi, ai trông giữ Tinh Hồn Phong?"

"Ngươi vẫn chưa nhận ra địa vị của bản thân mình hay sao?"

Nhìn Hùng Thiên Bá hôn mê ngã xuống đất, ba người cũng trưng vẻ mặt trêu chọc ra lên tiếng nói.

...

Đệ Cửu Tiên Vực, Vô Vĩnh Thành!

"Cửu Tu Thiên Sâm Tinh này không hổ là tài nguyên tu luyện đỉnh cấp, chỉ ngâm có mấy phút như thế mà lực lượng ẩn chứa bên trong loại rượu kém chất lượng này lại có tác dụng với nhục thân lớn như thế!"

Sau khi uống năm canh giờ, cảm nhận được thân thể tràn đầy lực lượng, Diệp Phong cũng nhịn không được sợ hãi than.

"Tốt!"

"Sắc trời đã tối, ngày mai chúng ta sẽ lần lượt đi Ngự Thú Các của các ngươi để chọn lựa cực phẩm Tiên Thú!"

Nói xong, hắn nằm dài trên giường nghỉ ngơi.

Nhìn thấy Diệp Phong nằm ở trên giường nghỉ ngơi, Nhiếp Hào và Giang Nghị liếc nhau một cái sau đó rón rén rời khỏi phòng khách.

"Giang huynh!"

"Ngươi phá của thì phá của, tại sao lại phải kéo Tử Cực Ngự Thú Các chúng ta vào trong vũng nước đục này!"

Sau khi rời khỏi phòng khách, trên mặt Nhiếp Hào cũng lộ ra vẻ khó hiểu nhìn về phía Giang Nghị lên tiếng hỏi thăm.

"Nhiếp huynh!"

"Ta đang đưa bảo bối cho Tử Cực Ngự Thú Các các ngươi đó!"

"Mặc dù nói bàn chải râu sâm dùng xong thì sẽ ném đi, nhưng mà một khi ném đi thì sẽ biến thành rác rưởi mà rác rưởi thì cần có người tới thanh lý, lúc này chính là lúc mà Tử Cực Ngự Thú Các các ngươi đi nhặt bảo bối!"

Nghe được Nhiếp Hào hỏi thăm mình như vậy, Giang Nghị cũng lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

"Ừm?"

"Giang huynh, rốt cuộc thì Cửu Tu Thiên Sâm Tinh này là bảo bối như thế nào?"

"Những bàn chải râu sâm đã dùng xong, chúng ta có cần phải nhặt nó đem về làm bảo bối hay sao?"

Nhiếp Hào nghe xong thì cũng cực kỳ hiếu kì gặn hỏi, bây giờ hắn rất hiếu kỳ muốn biết rốt cuộc Cửu Tu Thiên Sâm Tinh này là bảo bố như thế nào!

"Nói như vầy đi!"

"Một sợi râu của một cây Cửu Tu Thiên Sâm Tinh ẩn chứa giá trị tương đương với một phần mười tài phú của Tử Cực Ngự Thú Các các ngươi, cho nên đến lúc đó các ngươi có muốn nhặt lên làm bảo bối hay không là quyền quyết định của các ngươi!"

Nói xong, nhìn Nhiếp Hào đã ngẩn ra tại chỗ, Giang Nghị cũng vỗ vỗ bả vai của đối phương, sau đó đi thẳng đến đại sảnh quán rượu, hắn phải đi thuê thêm một phòng khác nữa mới được!

? ? ?

Cái gì!

Cứ một sợi râu sâm như vậy mà ẩn chứa giá trị tương đương với một phần mười tài phú của Tử Cực Ngự Thú Các?

Như vậy thì nguyên một cây Cửu Tu Thiên Sâm Tinh thì chẳng phải là giá trị của nó đã vượt qua toàn bộ tài phú của Tử Cực Ngự Thú Các cộng lại rồi hay sao?

Sau khi tỉnh táo lại, trên mặt Nhiếp Hào cũng lộ ra vẻ khó có thể tin được, hắn hoàn toàn không ngờ được là Cửu Tu Thiên Sâm Tinh mà ban đầu mình Xem như rác rưởi lại có mức độ đắt đỏ kinh khủng như vậy!

"Không được!"

"Ta phải nhanh chóng báo chuyện này lại cho phụ thân để cho hắn chuẩn bị sẵn sàng trước mới được!"

Nghĩ đến đây, Nhiếp Hào lập tức lấy Truyền âm Thạch ra liên hệ Nhiếp Phi Dương!

"Phụ thân!"

"Ngươi có bận rộn gì hay không, sao cả buổi mới kích hoạt Truyền âm Thạch?"

Nhìn thấy rốt cục Truyền âm Thạch cũng có phản ứng, Nhiếp Hào cũng lên tiếng hỏi thăm trước.

"Bận rộn gì hay không?"

"Con trai, ta nói ra có lẽ ngươi sẽ không tin!"

"Mẹ nó ta đang bận tắm rửa cho Tiên Thú!"

Nghe được Nhiếp Hào hỏi thăm, Nhiếp Phi Dương cũng cực kỳ sụp đổ đáp lại.

? ? ?

Bận rộn tắm rửa cho Tiên Thú?

Mẹ nó, đêm hôm khuya khoắt không ngủ được, lại bận rộn tắm rửa cho Tiên Thú?

Nghe được Nhiếp Phi Dương nói như vậy, Nhiếp Hào tự suy diễn một lần nữa, mà lần suy diễn này khiến cho hắn cảm thấy da đầu tê rần, sau đó vội vàng hỏi: "Phụ thân, vậy bây giờ con Tiên Thú mà người đang tắm rửa cho nó là đực hay là cái?"

"Cái gì mà con nào?"

"Mẹ nó ta đang tắm rửa cho bảy con Tiên Thú, không phải một con!"

"Hơn nữa tắm nhiều như vậy, ta cũng đâu có rảnh để để ý nó là đực hay cái, dù sao cuối cùng đều phải xuống tay với chúng nó!"

Nghe được Nhiếp Hào hỏi ra một câu hỏi kỳ quái như thế, Nhiếp Phi Dương cũng lên tiếng giải thích một lần nữa.

Tê!

Nghe nói như thế, lúc này Nhiếp Hào hít vào một ngụm khí lạnh, hắn hoàn toàn không ngờ được là phụ thân của mình lại chơi lớn như vậy!

Hô!

Thở một hơi dài, cố gắng để tâm tình của mình bình phục lại, sau đó Nhiếp Hào cũng vội vàng lên tiếng nhắc nhở: "Phụ thân, mặc dù mẫu thân của ta qua đời sớm nhưng ngươi cũng không thể chơi hoa dạng như vậy được, nếu như không được thì ngươi có thể đi lầu xanh mà!"

Một bên khác!

? ? ?

Mẹ nó ta chơi hoa dạng cái gì?

Còn nữa, rảnh rỗi không có chuyện gì ta đi lầu xanh làm gì?

Nghe được Nhiếp Hào nói như vậy, Nhiếp Phi Dương cả người đều bối rối, nhưng mà sau khi hắn kịp phản ứng lại thì trên mặt cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến, sau đó cắn răng nghiến lợi nói ra: "Tiểu tử thúi, mẹ nó, ngươi đang nghĩ cái gì trong đầu đó, ta là loại người như vậy hay sao?"

"Ta cho ngươi biết!"

"Hôm nay có mấy vị đại nhân tới Ngự Thú Các chúng ta, bọn họ chọn lựa ra một số cực phẩm Tiên Thú, chuẩn bị ngày mai nướng ăn, cho nên mới kêu ta tắm rửa cho bọn chúng trước!"

Chương 797 - Mẹ nó ta chơi hoa dạng cái gì, Nhiếp Phi Dương mộng

"Được rồi, không nói nhiều với ngươi nữa, ta phải tranh thủ làm việc!"

Nói xong, Nhiếp Phi Dương trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch!

Hả?

Có mấy vị đại nhân đến Ngự Thú Các, bọn họ cũng muốn ăn những cực phẩm Tiên Thú đó?

Những cực phẩm Tiên Thú đó đời trước tạo nghiệp gì mà đời này không thể nào trốn thoát được vận mệnh bị ăn thịt!

Sau khi hiểu rõ được tình huống này, Nhiếp Hào trực tiếp đi về phòng của mình, dù sao Diệp Phong đã nghỉ ngơi, hắn cũng không muốn đi quấy rầy Diệp Phong ở thời điểm này, hắn định sáng sớm ngày mai sẽ báo tin tức này lại cho Diệp Phong!

...

Hôm sau, sáng sớm!

"Ồ!"

"Giang huynh, sao sáng sớm ngươi cũng đến tìm Diệp thiếu rồi?"

Đi tới trước cửa phòng của Diệp Phong, khi Nhiếp Hào nhìn thấy Giang Nghị cũng đi tới thì trên mặt cũng lộ ra vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

"Thiên Huyễn Ngự Thú Các chúng ta xảy ra chuyện!"

"Đêm qua, ta liên hệ phụ thân, muốn nói cho hắn biết trước chuyện này nhưng ai mà ngờ được lại có cường giả có thực lực kinh khủng xuất hiện ở Thiên Huyễn Ngự Thú Các, hơn nữa còn chọn lựa không ít cực phẩm Tiên Thú chuẩn bị nướng ăn!"

"Mới đầu ta định báo chuyện này lại cho Diệp thiếu trong đêm hôm qua luôn nhưng mà nghĩ tới chuyện Diệp thiếu đã nghỉ ngơi cho nên mới thôi, nịnh sáng sớm hôm nay sẽ báo tình huống này lại cho Diệp thiếu!"

Nghe được Nhiếp Hào hỏi thăm, Giang Nghị cũng giải thích rõ cho hắn biết.

"Cái gì!"

"Thiên Huyễn Ngự Thú Các các ngươi cũng xuất hiện mấy cường giả thực lực kinh khủng?"

"Bọn họ cũng chọn lựa một số cực phẩm Tiên Thú, sau đó chuẩn bị hôm nay nướng ăn?"

"Vậy có phải là đêm qua phụ thân ngươi cũng tắm rửa cho những cực phẩm Tiên Thú đó hay không?"

Nghe được Giang Nghị nói như vậy, trên mặt Nhiếp Hào cũng lộ ra vẻ giật mình lên tiếng dò hỏi.

Trừng!

Giang Nghị nghe xong thì hai mắt đột nhiên trợn tròn, sau đó nhìn Nhiếp Hào tràn đầy khiếp sợ nói ra: "Nhiếp Hào huynh, chẳng lẽ Tử Cực Ngự Thú Các các ngươi..."

"Đúng vậy!"

"Chúng ta nên tranh thủ báo cáo lại tình huống này cho Diệp thiếu đi!"

Nhiếp Hào khẽ gật đầu, sau đó gõ cửa phòng Diệp Phong.

...

"Cái gì?"

"Hai đại Ngự Thú Các các ngươi hôm qua đều có cường giả xuất hiện?"

"Hơn nữa còn chọn lựa không ít cực phẩm Tiên Thú, chuẩn bị hôm nay nướng ăn?"

Sau khi nghe được 2 người nói ra tình huống như vậy thì Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, sau đó trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, kiểm tra cho ta những cường giả đó đều là ai!"

"Đinh! Túc chủ, chuyện này không cần vận dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ cũng có thể biết được những cường giả xuất hiện ở Tử Cực Ngự Thú Các chính là Diệp Tiểu Kiếm, Kiếm Cẩu, Chiến Lang và Hãn Phỉ Long, mà những cường giả xuất hiện ở Thiên Huyễn Ngự Thú Các là Lạc Thiên Tuyết, Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Bạch và Diệp Tiểu Đường!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

? ? ?

Là đám người này?

Bọn họ biết trước ta muốn ăn thịt Tiên Thú đỉnh cấp cho nên mới qua đó chọn hàng trước?

Sau khi nghe được hệ thống giải thích như vậy thì Diệp Phong lập tức hiểu được, sau đó mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ lẩm bẩm: "Cái đám này đúng là thèm!"

"Chờ một chút!"

"Vậy Diệp Tiểu Cước và Hùng Thiên Bá đâu?"

"Tại sao bọn họ không có đi Thiên Huyễn Ngự Thú Các, đặc biệt là Hùng Thiên Bá, hắn thích tham gia náo nhiệt như vậy, không thể không có chuyện hắn không đi theo được!"

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, trên mặt lộ ra vẻ tò mò lên tiếng hỏi thăm.

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Thật hung ác!"

"Các ngươi thật là hung ác!"

"Vì không cho ta đi tham gia náo nhiệt mà ba người cùng nhau vung chưởng đao với ta, tại sao các ngươi không trực tiếp đánh chết ta luôn cho rồi!"

Không thể đi tham gia náo nhiệt, lúc này Hùng Thiên Bá cũng lên tiếng oán trách với Diệp Tiểu Cước đang đứng bên cạnh.

"Ai!"

"Bây giờ suy nghĩ lại một chút, đúng là không nên ngăn cản ngươi đi tham gia náo nhiệt!"

"Dù sao Tinh Hồn Phong có một mình ta trông coi là được rồi!"

Nghe được Hùng Thiên Bá nói như vậy, Diệp Tiểu Cước đang đứng bên cạnh cũng thở dài, sau đó đáp lại một câu.

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Ngươi nói thật với ta đi, nếu như không phải là ngươi đang bị vây ở chỗ này thì ngươi có nói như vậy hay không?"

Nhìn Diệp Tiểu Cước bị trận pháp và phệ huyết kết giới vây khốn, Hùng Thiên Bá cũng trưng vẻ mặt thành thật ra hỏi thăm.

"Tiểu Hùng!"

"Vấn đề này ngươi không nên hỏi!"

"Nếu như ta không có bị vây khốn ở đây thì đó không còn là chuyện ta có nói như vậy hay không mà là ngươi không có cơ hội để hỏi ra vấn đề này với ta, bởi vì lúc đó ta mẹ nó đã chạy đi xem náo nhiệt lâu rồi!"

Nhìn vẻ mặt tràn đầy mong đợi của Hùng Thiên Bá, Diệp Tiểu Cước lại lắc đầu, sau đó dùng ánh mắt như nhìn đồ đần mà nhìn Hùng Thiên Bá lên tiếng đáp lại.

"Ai!"

"Mấy người này không có một người nào là người tốt, ta phải nhận ra từ lâu rồi mới đúng!"

"Suy cho cùng vẫn là do ta nghĩ quá đẹp!"

Nghe được Diệp Tiểu Cước trả lời như vậy, Hùng Thiên Bá cũng

lắc đầu cười khổ tự lẩm bẩm.

...

Đệ Cửu Tiên Vực, Vô Vĩnh Thành!

"Diệp thiếu!"

"Bây giờ chúng ta nên làm như thế nào?"

"Theo phụ thân ta nói, thực lực của những cường giả đó có thể dùng cao thâm mạc trắc để hình dung, hoàn toàn không phải là chúng ta có thể trêu chọc được!"

Nhìn thấy Diệp Phong cả buổi mà vẫn không nói gì, Giang Nghị cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Đừng lo lắng!"

"Những cường giả xuất hiện bên trong hai đại Ngự Thú Các các ngươi đều là thủ hạ của ta!"

"Hẳn là bọn họ biết được tin tức cho nên đi qua chọn hàng trước, đến lúc đó chúng ta chỉ cần đi qua đó bắt đầu phá của là được!"

Chương 798 - Nhân vật số mấy? Ngươi chỉ xứng trông đại môn

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng hiện rõ lên trên mặt của Giang Nghị, Diệp Phong cũng cười giải thích rõ cho hắn biết.

Hả?

Những cường giả đó đều là thủ hạ của ngươi?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, cho dù là Giang Nghị hay là Nhiếp Hào, 2 người bỏ cả đều tỏ vẻ cực kỳ chấn kinh, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là thế lực đứng sau Diệp Phong lại kinh khủng như thế!

"Diệp thiếu!"

"Ta có thể hỏi ngươi một chuyện hay không?"

"Ngài biết tình huống của ta, vậy nếu như ta đi theo ngươi trở về Thánh Địa, ở trong Thánh Địa thì ta có thể trở thành nhân vật số mấy?"

Sau khi tỉnh táo lại, trên mặt Giang Nghị lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Ngươi có thể trở thành nhân vật số mấy ở trong Thánh Địa?"

"Giang thiếu, mặc dù ngươi là người tu luyện thượng cổ trùng sinh nhưng mà người giống như ngươi thì ở trong Thánh Địa của ta đang có hai người trông coi cửa lớn!"

"Nói một câu không dễ nghe, nếu không phải là ta tương đối coi trọng ngươi thì cho dù ngươi đến Thánh Địa của ta cũng chỉ xứng là một người trông coi cửa lớn mà thôi!"

Nghe được Giang Nghị hỏi thăm, nhìn thấy ánh mắt tràn đầy mong đợi của đối phương, Diệp Phong lại không chút khách khí nói ra một sự thật rất là tàn khốc!

? ? ?

Ta, người tu luyện thượng cổ!

Ở trong Thánh Địa của các ngươi mà chỉ xứng làm người trông coi cửa lớn?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, biểu cảm trên mặt Giang Nghị như không thể tin vào tai của mình, phải biết, mặc dù bây giờ thực lực của hắn còn chưa có khôi phục lại trạng thái đỉnh phong nhưng trong đầu hắn có chứa rất nhiều các loại công pháp, tiên thuật, trận pháp mạnh mẽ ở thời đại thượng cổ, tất cả những thứ đó đều là bảo vật vô giá đó!

Không nói khoa trương một chút nào, chỉ cần cho hắn có cơ hội

phát triển thì không tới vạn năm là hắn tuyệt đối có thể chế tạo ra một cái thế lực cấp độ bá chủ có thể khiến cho toàn bộ thượng giới đều phải chấn kinh!

Mà một tồn tại mạnh mẽ như hắn mà chỉ xứng là một người trông coi cửa lớn thôi hay sao?

"Tình huống như thế nào?"

"Giang huynh là người tu luyện thượng cổ trùng sinh?"

"Giang huynh xưng huynh gọi đệ với ta mấy ngàn năm mẹ nó là người tu luyện thượng cổ?"

Sau khi Nhiếp Hào đang đứng bên cạnh biết được tình huống này thì cả người đều choáng váng, sau đó trong lòng sụp đổ nghĩ: "Mấy ngàn năm qua, mẹ nó ta lại xưng huynh gọi đệ với một lão quái vật sống vài vạn năm, cũng may là đối phương không có lòng muốn hại ta, nếu không thì mẹ nó, đối phương đem ta đi bán mà ta còn ngu ngốc giúp đối phương đếm tiền!"

Chờ một chút!

"Mẹ nó!"

"Lão quái vật thời đại thượng cổ đem ta đi bán rồi ta giúp hắn đếm tiền!"

"Thời đại này, cũng là thế hệ trẻ tuổi nhưng Diệp thiếu đem ta đi bán, mẹ nó, ta còn đếm tiền giúp hắn!"

"Mẹ nó, sao mơ mơ hồ hồ ta lại biến thành một tên đầu đần như vậy?"

Nghĩ đến tình huống như vậy, Nhiếp Hào đều muốn khóc, thân phận là một thằng đần này tới quá mẹ nó đột nhiên, có thể nói là đánh cho hắn trở tay không kịp!

...

"Đây là hai cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, các ngươi cầm lấy đi!"

"Chúng ta đi tổng bộ của Tử Cực Ngự Thú Các trước!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, sau đó trực tiếp biến mất ở trong phòng khách.

"Giang huynh!"

"Không ngờ được là ngươi lại là một người tu luyện thượng cổ!"

"Vậy sau này ta tiếp tục gọi ngươi là Giang huynh hay là gọi ngươi là Giang lão quái?"

Sau khi Diệp Phong rời khỏi đây, Nhiếp Hào cũng thần sắc quái dị nhìn về phía Giang Nghị lên tiếng hỏi thăm, dù sao nếu như tính về số tuổi thì đối phương là người cùng thời với tổ tông của hắn!

Hả?

Giang lão quái?

Nghe được Nhiếp Hào nói như vậy, khóe miệng Giang Nghị cũng không nhịn được mà co quắp một cái, sau đó mặt xạm lại nói ra: "Nhiếp huynh, ngươi cứ tiếp tục gọi ta là Giang huynh đi!"

Một lát sau!

"Chủ nhân!"

"Ta nhớ ngươi muốn chết!"

"Trong những ngày không có người ở bên cạnh có thể nói đối với ta một ngày tương đương với một năm!"

Sau khi Diệp Phong đi vào đại sảnh ở lầu một của tổng bộ của Tử Cực Ngự Thú Các, tiểu hoàng cẩu đang đứng ở cách đó không xa lập tức lè lưỡi, vẻ mặt đê tiện lao thẳng tới chỗ hắn.

"Nhớ ta?"

"Mẹ nó, ngươi thèm thịt thì đúng hơn!"

Nhìn tiểu hoàng cẩu đang nhanh chóng vọt thẳng tới chỗ mình, Diệp Phong cũng bày sẵn ra tư thế sút gôn theo kiểu mãnh hổ,

nhưng mà còn chưa có làm ra động tác nhấc chân chuẩn bị sút gôn, hắn đang định chờ khi nào tiểu hoàng cẩu đi tới trước mặt mình thì mới ban cho đối phương tình yêu đạp bay!

"Chủ nhân!"

"Ta đến rồi!"

Khi khoảng cách còn kém ba mét, tiểu hoàng cẩu tứ chi dùng sức, trực tiếp bay vọt thẳng tới chỗ Diệp Phong!

"Sút gôn theo kiểu mãnh hổ!"

Bành!

Theo một tiếng vang trầm vang lên, tiểu hoàng cẩu dùng tốc độ nhanh hơn bay ngược ra ngoài!

Mà cảnh tượng này trực tiếp khiến cho Nhiếp Phi Dương và ba vị Thái Thượng trưởng lão đang ngồi ở đối diện nhìn tới ngẩn ra không biết làm sao!

Bọn họ hoàn toàn không ngờ được là Cẩu gia mà bọn họ hầu hạ suốt cả một đêm lại là chiến sủng của Diệp Phong!

Hơn nữa khi ở trước mặt của bọn họ thì Cẩu gia này có dáng vẻ rất là ngang ngược càng rỡ, kết quả khi Diệp Phong đến thì Cẩu gia thật là đê tiện!

"Diệp thiếu!"

"Ngài có quen biết với mấy vị đại nhân này hay sao?"

Lúc này, Nhiếp Phi Dương cũng vội vàng đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó thận trọng lên tiếng hỏi thăm.

"Nhiếp Các chủ!"

"Thật là có lỗi quá, tất cả bọn họ đều là thủ hạ của ta!"

"Hôm qua nếu như có chỗ nào đắc tội thì còn hy vọng Nhiếp Các chủ đừng có để bụng!"

Nghe được Nhiếp Phi Dương hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích rõ cho hắn biết.

Chương 799 - Mặc dù các ngươi rất biết chơi nhưng cũng không thể chơi chó như thế được

Trách tội?

Ta còn dám trách tội?

Hôm qua bọn họ không có ép ta quỳ tắm một đêm cho bảy con Tiên Thú thì ta đã rất thỏa mãn rồi, nào còn dám trách tội!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Nhiếp Phi Dương cũng vội vàng nói: "Diệp thiếu, tất cả mọi người đều là người một nhà, ngài nói như vậy thì quá khách khí!"

"Đồ nhi!"

"Vi sư đến rồi!"

Đúng lúc này, theo một khe hở không gian bỗng nhiên xuất hiện, giọng nói của Lạc Thiên Tuyết từ bên trong vọng ra.

Rất nhanh, năm người Lạc Thiên Tuyết, Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Bạch, Diệp Tiểu Đường và Giang Long Sơn từ vết nứt không gian đi ra.

"Giang huynh!"

"Tại sao ngươi cũng tới?"

Khi Nhiếp Phi Dương nhìn thấy Giang Long Sơn, trên mặt cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên hỏi thăm.

"Nhiếp huynh!"

"Ta cũng không muốn đến, nhưng ta không khống chế nổi ta!"

Nhìn bốn người bên cạnh, Giang Long Sơn cũng gượng cười giải thích.

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta tới!"

Lúc này, giọng nói của Giang Nghị và Nhiếp Hào cũng bỗng nhiên vang lên trong đại sảnh, không lâu sau, hai người lần lượt đi từ trong vết nứt không gian ra.

Khụ khụ!

Nhìn mọi người và ba thú trước mắt, Diệp Phong ho khan một tiếng, sau đó trực tiếp nói với Giang Nghị: "Thời gian eo hẹp nhiệm vụ nặng, tranh thủ phá của đi!"

"Diệp thiếu yên tâm!"

"Ta nhất định sẽ ăn hết những cực phẩm Tiên Thú đó!"

Giang Nghị nghe xong cũng vỗ ngực lên tiếng bảo đảm.

"Ta phụ trách nướng thịt!"

"Xử lý thịt Tiên Thú, cứ việc giao cho ta!"

"Ta phụ trách xiên thịt xiên!"

"Xử lý thịt Tiên Thú, cứ việc giao cho ta!"

"Ta phụ trách ăn thịt!"

"Nướng thịt Tiên Thú xong, cứ việc giao cho ta!"

Ngay sau đó, Kiếm Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long cũng quay qua nhìn mọi người lên tiếng nói.

"Người của Tử Cực Ngự Thú Các chúng ta sẽ phụ trách chế tạo bàn chải râu sâm!"

Nhận ra được sắp không còn chuyện gì để làm nữa, Nhiếp Hào cũng vội vàng giành lấy một việc!

"Phụ thân!"

"Nhiệm vụ xử lý thi thể của Tiên Thú chỉ có thể giao lại cho ngươi!"

Lúc này, Giang Nghị cũng cười khổ một cái lên tiếng nói với Giang Long Sơn.

? ? ?

Mặc dù không biết bây giờ là tình huống như thế nào!

Nhưng tại sao công việc nặng nhọc nhất khổ nhất đều do ta làm?

Lúc này, Giang Long Sơn cũng bối rối tự hỏi.

...

"Sư tôn!"

"Ta nghe Tiểu Đường nói ngươi đi lấy một ít quần áo đã được may xong, đã lấy xong hay chưa?"

Khi tất cả mọi người bận bịu, Diệp Phong thì dẫn Lạc Thiên Tuyết đi dạo ở trong Tử Cực Ngự Thú Các.

"Không có!"

"Ta còn chưa có lấy được!"

Nhìn thấy ánh mắt bốc lên ánh sáng xanh của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết cũng sắc mặt đỏ lên lên tiếng đáp lại.

"Ừm?"

"Còn chưa có lấy tới tay?"

"Sư tôn, vậy sao bỗng nhiên ngươi lại chạy đến Thiên Huyễn Ngự Thú Các?"

Nghe nói như thế, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

"Ta đến đây để du ngoạn!"

"Mấy ngày nay chỉ đi được một nửa lộ trình, kết quả hôm qua Tiểu Đường, Tiểu Hắc tìm tới ta sau đó trực tiếp đưa ta đến Thiên Huyễn Ngự Thú Các, nói là có thịt nướng cấp cao ăn."

"Thật ra thì ta hoàn toàn không có hứng thú với thịt nướng cấp cao gì đó, là do bọn họ cưỡng chế đưa ta đến đây!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lạc Thiên Tuyết cũng trưng vẻ mặt thành thật ra giải thích.

Khụ khụ!

Diệp Phong nghe xong thì cũng ho một tiếng, sau đó vội vàng nhắc nhở: "Sư tôn, lúc ngươi bịa chuyện thì ngươi có thể lau nước bọt chảy ra ở khóe miệng trước hay không, nếu không thì lát nữa miệng của ngươi sẽ biến thành Thủy Liêm Động!"

"A!"

Nghe nói như thế, Lạc Thiên Tuyết cũng biến sắc, sau đó vội vàng dùng ống tay áo lau miệng kết quả lại không có gì cả!

"Diệp Phong! ! !"

"Tên tiểu tử thối nhà ngươi, dám trêu đùa vi sư như thế, muốn ăn đòn đúng không!"

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết giả bộ tức giận vung nắm đấm nhỏ ra đánh Diệp Phong!

"Ai!"

"Chủ nhân và chủ mẫu ném thức ăn cho chó ở trước mặt nhiều người như vậy, làm như vậy không ổn cho lắm?"

"Làm như vậy những độc thân cẩu như chúng ta chịu sao nổi!"

Cách đó không xa, nhìn Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết truy đuổi lẫn nhau, đùa giỡn với nhau, tiểu hoàng cẩu đang nằm ở trên phi kiếm cũng bất đắc dĩ lắc lắc đầu chó sau đó cảm khái một tiếng!

"Ồ!"

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tại sao bọn họ lại chạy về phía ta?"

"Hơn nữa tại sao ánh mắt chủ nhân nhìn ta có chút không đúng, hắn muốn làm gì?"

Đúng lúc này, tiểu hoàng cẩu chợt phát hiện Diệp Phong đang chạy thẳng về phía mình, hơn nữa còn dùng ánh mắt khác thường nhìn mình thì nó bỗng nhiên có chút luống cuống!

"Cẩu Tử, đến đây đi!"

Đi tới trước mặt tiểu hoàng cẩu, Diệp Phong trực tiếp đưa tay phải ra túm lấy nó kéo tới trước mặt mình, sau đó quay đầu lại nhìn Lạc Thiên Tuyết vừa mới chạy tới cười to nói: "Sư tôn, bây giờ ta đã có tấm chắn rồi người không đánh trúng ta được đâu!"

? ? ?

Tấm chắn làm bằng chó?

Các ngươi ném thức ăn cho chó ngay trước mặt độc thân cẩu như ta thì cũng thôi đi, bây giờ lại muốn lấy ta ra làm tấm chắn bằng chó?

Mặc dù ngươi là người nhưng chuyện mà ngươi làm thật là chó!

Nghe nói như thế, nhìn thấy Diệp Phong đưa mình ra trước mặt, tiểu hoàng cẩu toàn bộ chó đều mộng, nó hoàn toàn không ngờ được là chỉ đứng nhìn người khác ném thức ăn cho chó mà còn bị liên lụy vào!

"Hừ!"

"Ngươi cho rằng ngươi có tấm chắn bằng chó thì ta không đối phó được ngươi hay sao?"

Nhìn thấy Diệp Phong để Cẩu Tử ở trước người, Lạc Thiên Tuyết cũng nổi hứng chơi, trực tiếp đi thẳng về phía Tiểu Thương Long.

Một lát sau!

"Ừm?"

"Tình huống như thế nào?"

"Tại sao chủ mẫu lại ôm ta tới đây?"

"Trận chiến giữa người lớn các ngươi, kéo ta vào trong này là sao, ta vẫn còn là một đứa con nít!"

Lúc này, nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết ôm mình giằng co với Diệp Phong ôm tiểu hoàng cẩu đang đứng đối diện, trong nháy mắt Tiểu Thương Long cũng hoảng hốt.

"Tiểu Thương Long!"

"Mau lấy trường thương lớn của ngươi ra đây!"

"Từ giờ trở đi, ngươi chính là thương trong tay ta, ta cũng muốn xem xem là Long thương của ta lợi hại hay là thuẫn chó của hắn lợi hại!"

Chương 800 - Mặc dù các ngươi rất biết chơi nhưng cũng không thể chơi chó như thế được (2)

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết trên mặt hiện rõ vẻ hưng phấn lên tiếng nói với Tiểu Thương Long đang bị nàng ôm trong ngực.

Hả?

Hóa ra là chơi như vậy?

Như vậy thì ta còn sợ cái quái gì nữa!

Nghe được Lạc Thiên Tuyết nói như vậy, trong nháy mắt vẻ khẩn trương ở trên mặt Tiểu Thương Long biến mất không còn thấy gì nữa sau đó trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn lấy trường thương lớn của mình ra ngoài.

"Ngọa tào! ! !"

"Mẹ nó, trường thương lớn của nó đúng là trường thương lớn thật!"

"Mà thuẫn chó này của ta lại không phải là thuẫn chó!"

Nghĩ đến mình phải dùng huyết nhục chi khu ngạnh kháng trường thương lớn hàng thật giá thật của Tiểu Thương Long, tiểu hoàng cẩu toàn bộ chó đều muốn điên rồi, nó vốn cho rằng Diệp Phong đã rất chó nhưng nó hoàn toàn không ngờ được là Lạc Thiên Tuyết còn chó hơn vô số lần như thế nữa!

Lúc này, tiểu hoàng cẩu rất muốn hô to lên một tiếng: "Mặc dù các ngươi rất biết chơi nhưng cũng không thể chơi ta như vậy được!"

"Chủ nhân!"

"Chủ nhân thân yêu của ta!"

"Nếu như không được thì chúng ta nhận thua đi, nếu không ta sợ là ta cũng không đỡ được mấy phát đâu!"

Lúc này, tiểu hoàng cẩu cũng quay đầu lại nhìn Diệp Phong, sau đó giọng điệu cầu khẩn hô to lên.

"Cẩu Tử! ! !"

"Chó đực sao có thể nói mình không được!"

"Không cần biết nó là trường thương lớn hay là trường thương lớn, chúng ta cứ đỡ lấy là được!"

"Hơn nữa, không phải là ngươi quên ta là người như thế nào rồi đó chứ?"

"Ta là thần hào phá của, đan dược rác rưởi có thể chữa trị thương thế trong nháy mắt không phải là muốn bao nhiêu thì sẽ có bấy nhiêu hay sao, lẽ nào ta còn có thể bạc đãi ngươi hay sao?"

Nghe được tiểu hoàng cẩu cầu khẩn, Diệp Phong lại lời lẽ nghiêm túc từ chối.

? ? ?

Đây là chuyện có hay không có đan dược hay sao?

Đây là chuyện ta có chịu nổi tổn thương hay không có đau hay không!

Nghe được Diệp Phong cự tuyệt, tiểu hoàng cẩu muốn điên thật, sau đó nó trực tiếp quay qua nhìn Phệ Huyết Đường Lang đang đứng xem náo nhiệt cách đó không xa, nó cảm thấy Lang đệ là hy vọng cuối cùng của nó!

"Vì tính công bằng của cuộc tranh tài này!"

"Ta, Phệ Huyết Đường Lang suất khí bức người sẽ làm trọng tài cho lần tranh tài này!"

Nhìn thấy tiểu hoàng cẩu quay qua nhìn mình, trong nháy mắt Phệ Huyết Đường Lang cũng hiểu ra sau đó chạy tới trên mặt lộ rõ vẻ hưng phấn hô to lên.

Hả?

Ta kêu ngươi qua đây để làm Đường Lang thuẫn thay cho ta, mẹ nó kết quả ngươi chạy tới đây để làm trọng tài?

Nhìn vẻ hưng phấn lộ rõ ở trên mặt của Phệ Huyết Đường Lang, tiểu hoàng cẩu trực tiếp choáng váng, tình huống này hoàn toàn không giống như những gì nói nghĩ!

"Cẩu ca!"

"Ngươi yên tâm đi, mặc dù trường thương không có mắt nhưng ta sẽ cố gắng hết sức để tránh đánh trúng ‘huynh đệ’ của ngươi!"

Lúc này, giọng nói tràn đầy hưng phấn của Tiểu Thương Long cũng vang lên ở trong đầu của tiểu hoàng cẩu.

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó ta là Kiếm Cẩu!"

"Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Kiếm Cẩu!"

"Các ngươi không thể đối xử với ta như vậy được!"

Nghe được Tiểu Thương Long nói với mình như vậy, trong lòng tiểu hoàng cẩu cũng không ngừng rống to lên!

...

Một canh giờ sau!

"Cẩu Tử!"

"Xem, ngươi sợ!"

"Ta vơi sư tôn cũng đâu nỡ lòng làm bị thương ngươi thật!"

Sau khi trò chơi kết thúc, Diệp Phong cũng nhìn về phía tiểu hoàng cẩu đang ngồi liệt ở dưới mặt đất.

Hả?

Nếu không phải là eo chó của ta rất là linh hoạt thì có phải là ta đã bị đâm trúng rồi hay không?

Ta dựa vào sự cố gắng của mình điên cuồng tránh né đòn công kích của trường thương suốt một canh giờ, kết quả sau khi xong việc ngươi lại nói với ta một câu như vậy?

Nghe được Diệp Phong nói chuyện không biết xấu hổ như vậy, tiểu hoàng cẩu đều sợ ngây người!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng hai trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *1, ban thưởng kim sắc Thú Hồn Lệnh *1000000 (không có phong ấn bất kỳ một con Tiên Thú nào)!"

Đúng lúc này, tiếng thông báo ban thưởng của hệ thống bỗng nhiên vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Xem ra chín nghìn chín trăm tám mươi cây Cửu Tu Thiên Sâm Tinh đó đã bị lãng phí sạch sẽ!"

"Bây giờ lại lấy được một viên Thăng Tiên Đan, vậy bây giờ số lượng Thăng Tiên Đan mà ta đang có trong tay đã đạt đến chín viên, nếu không thì ta đột phá đến Tiên Tôn Cảnh Cửu Trọng trước nhỉ?"

Nhìn về phía bọn người Nhiếp Hào, Giang Nghị, Nhiếp Phi Dương, Diệp Phong cảm thấy bọn họ rất thích hợp để làm người chứng kiến chuyện này!

"Diệp thiếu!"

"Mười bốn con cực phẩm Tiên Thú đã bị cho ăn chết!"

"Phụ thân ta cũng đã xử lý xong thi thể của bọn chúng!"

"Tiếp theo chúng ta có thể bắt đầu nướng bất cứ lúc nào!"

Lúc này, Giang Nghị cũng đi tới, sau đó báo cáo sơ lược về tình huống!

"Được!"

"Vậy thì bắt đầu nướng đi!"

Nói xong, Diệp Phong bắt đầu kiểm tra sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay, hắn định sau khi kiểm tra xong sản phẩm bại gia hôm nay thì sẽ bắt đầu đột đột một đợt!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Vô Cực Lôi Hoang Thạch * một khối lớn.

Vô Cực Lôi Hoang Thạch: Tồn tại ở một trong số các cấm địa ở thượng giới Vô Cực Lôi Sơn, đối với người tu luyện tu luyện thần thông loại Lôi thì có thể nhận được lợi ích to lớn khi hấp thu lực lượng ở bên trong đó!”

"Ồ!"

"Sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay lại là một loại tài nguyên tu luyện đặc thù dùng để tu luyện thần thông loại Lôi."

"Vậy phải lãng phí nó như thế nào mới có thể thú vị hơn một chút

đây, chuyện này phải suy nghĩ cho kỹ mới được!"

Sau khi xem xét xong sản phẩm bại gia hôm nay, Diệp Phong cũng không có gấp gáp lắm mà định sẽ suy nghĩ thật kỹ.

Hả?

Diệp thiếu đang muốn làm gì đó?

Khi mọi người phát hiện Diệp Phong bỗng nhiên đằng không mà lên thì trên mặt đều lộ ra vẻ hiếu kỳ quay qua nhìn Diệp Phong.

"Đồ nhi!"

"Ngươi đang muốn làm gì đó?"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết cũng nhìn Diệp Phong đang ở trên không trung tràn đầy hiếu kì hỏi thăm.

"Sư tôn!"

"Đã nhiều ngày tu vi của đồ nhi chưa có tăng lên!"

"Cho nên ta muốn thừa dịp này tăng tu vi lên một chút xíu!"

Chương 801 - Kêu ngươi làm tấm thuẫn cho ta, kết quả ngươi lại chuyển qua làm trọng tài?

Nghe được Lạc Thiên Tuyết hỏi thăm mình như vậy, Diệp Phong cũng cười lớn đáp lại một câu.

"À!"

"Là muốn đột đột hay sao?"

"Vậy thì ngươi tranh thủ đột đột đi!"

Biết được Diệp Phong chuẩn bị tăng cao tu vi, Lạc Thiên Tuyết cũng không còn hứng thú gì nữa, sau đó nhắm hai mắt lại tiếp tục

tu luyện!

? ? ?

Bây giờ ngươi có tu vi mạnh mẽ Tiên Thánh Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

Có cơ sở tu vi như thế, cho dù muốn đột phá đến Tiên Tôn Cảnh Nhất Trọng, cho dù là có thiên tư nghịch thiên thì cũng không phải là chuyện mấy ngày là có thể đột phá được!

Cách đó không xa, lúc này trên mặt của mấy người Nhiếp Hào, Giang Nghị, Nhiếp Phi Dương, Giang Long Sơn cũng đều lộ ra vẻ khó hiểu, bọn họ không thể tin được chỉ trong mấy ngày là Diệp Phong có thể đột phá từ Tiên Thánh Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đến Tiên Tôn Cảnh Nhất Trọng!

Oanh! Oanh! Oanh!

Rất nhanh!

Khí tức đột phá liên tục bộc phát ra từ bên trong cơ thể của Diệp Phong!

Chỉ trong mấy phút ngắn ngủi, tu vi của Diệp Phong lập tức từ Tiên Thánh Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đột phá đến Tiên Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

? ? ?

Trực tiếp đột phá một cái đại cảnh giới?

Ngươi gọi cái này chỉ là đột phá một chút xíu?

Sau khi bọn người Nhiếp Hào, Giang Nghị, Nhiếp Phi Dương tỉnh lại sau cơn chấn kinh thì trên mặt của bọn họ đều lộ ra vẻ khó mà tin được, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là đột phá một chút xíu mà Diệp Phong nói chính là điên cuồng đột phá một cái đại cảnh giới!

"Cẩu gia!"

"Mỗi một lần Diệp thiếu đột phá thì đều phát rồ như vậy hay sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Nhiếp Phi Dương cũng quay qua nhìn tiểu hoàng cẩu đang đứng bên cạnh lên tiếng hỏi thăm.

"Đúng vậy!"

"Kể từ lúc chủ nhân bắt đầu tu luyện ở hạ giới thì đều đột phá như thế!"

"Bây giờ tháng cái đã qua chắc cũng đã hơn nửa năm rồi đó!"

Nghe được Nhiếp Phi Dương hỏi thăm mình, tiểu hoàng cẩu cũng tỏ vẻ nhớ lại lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Diệp thiếu là người trong hạ giới?

Từ khi tu luyện đến bây giờ cũng chỉ hơn nửa năm mà thôi?

Hơn nửa năm, trực tiếp từ hạ giới phi thăng tới thượng giới, ở thượng giới còn mẹ nó tu luyện đến Tiên Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh cao?

Nghe được tiểu hoàng cẩu trả lời mình một câu như vậy, cả đám bọn họ đều choáng váng!

Bọn họ hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại là người ở hạ giới, mà khiến cho bọn họ càng khó tin hơn nữa là từ khi Diệp Phong tu luyện đến nay lại mẹ nó chỉ mới hơn nửa năm!

Lúc này, trong lòng của tất cả mọi người đều có chung một suy nghĩ, đó chính là đây là chuyện mà người có thể làm được hay sao?

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, quá đả kích người khác rồi!"

"Vốn cho rằng Diệp thiếu và ta là người trong cùng thế hệ, nhưng ta đã sống mấy ngàn năm!"

"Liều sống liều chết tu luyện mấy ngàn năm còn mẹ nó không theo kịp Diệp thiếu tu luyện nửa năm, có thể nói là thời gian mấy ngàn năm này của ta đều là lãng phí!"

Sau khi biết được tình huống này, tâm thái của Nhiếp Hào trực tiếp sập!

So đầu óc thì đầu óc không sánh bằng!

So thiên phú thì thiên phú cũng không sánh bằng!

Hắn có thể nói là đồ đần cộng thêm phế vật, chính là vô địch!

Một lát sau!

"Chư vị!"

"Vô Cực Lôi Hoang Thạch, có ai trong số các người biết nó hay không?"

Khi mọi người ăn xong thịt nướng cực kỳ ngon miệng thì Diệp Phong chợt hỏi một câu như vậy.

"Vô Cực Lôi Hoang Thạch?"

"Đó không phải là tài nguyên tu luyện đặc thù chỉ tồn tại ở trong Vô Cực Lôi Sơn hay sao?"

"Thứ đó đối với người tu luyện tu luyện thần thông loại Lôi thì chính là bảo vật hiếm có!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Giang Long Sơn cũng lập tức lên tiếng trả lời hắn.

"Ta biết Vô Cực Lôi Hoang Thạch chính là bảo vật hiếm có ở trong mắt của người tu luyện tu luyện thần thông loại Lôi!"

"Nhưng ta muốn hỏi là Vô Cực Lôi Hoang Thạch này còn có những đặc điểm gì khác hay không, các người có biết hay không?"

Diệp Phong nghe xong thì cũng lặp lại vấn đề mà mình muốn hỏi một lần.

"Diệp thiếu!"

"Vô Cực Lôi Hoang Thạch có một cái đặc điểm, chính là phóng ra Lôi Điện chi lực ẩn chứa bên trong đó thì trong nháy mắt cả khối Vô Cực Lôi Hoang Thạch có thể nổ bắn ra, còn giống như là một tia chớp, mãi cho đến khi Lôi Điện chi lực ẩn chứa bên trong triệt để hao hết mới dừng lại được!"

"Nếu như ta có một khối Vô Cực Lôi Hoang Thạch, thì ta sẽ đi tìm một vị Luyện Khí Sư mạnh mẽ chế tạo thành Vô Cực Lôi Hoang Hài cho ta, tới lúc đó thì khi đi đường sẽ có thiểm điện theo sau bên cạnh mình, rất là trâu bò!"

Bành!

Trong lúc Giang Nghị đang nói hăng say thì Giang Long Sơn đang đứng bên cạnh một cước đạp hắn té xuống đất sau đó tức giận mở miệng mắng to: "Giang Nghị, cái tên phá của nhà ngươi, đó chính là Vô Cực Lôi Hoang Thạch, ngươi có biết là nó đắt đỏ đến cỡ nào hay không?"

"Còn mẹ nó muốn chế tạo thành Vô Cực Lôi Hoang Hài?"

"Còn mẹ nó muốn đi đường mang theo thiểm điện?"

"Tại sao không có nổ chết ngươi luôn chứ!"

Nói xong lời cuối cùng, Giang Long Sơn tức không nhịn nổi, lại đá cho Giang Nghị một cước nữa!

"Ừm?"

"Diệp thiếu là bại gia tử, vậy lời đề nghị này của ta cũng không có vấn đề gì mà?"

"Như vậy mà cũng đá ta?"

Lúc này, Giang Nghị ngã xuống đất cả người đều bối rối!

"Giang thiếu!"

"Lời đề nghị này của ngươi rất tốt!"

"Chân mặc Vô Cực Lôi Hoang Hài, một đường vừa có tia lửa vừa có thiểm điện, mẹ nó, như vậy thì cho dù đi tới chỗ nào cũng sẽ là người khiến cho người ta chú ý nhất!"

Sau khi nghe được lời đề nghị này của Giang Nghị, Diệp Phong lại hai mắt tỏa sáng, trực tiếp biểu thị rất tán thành lời đề nghị này!

Hả?

Hành vi phá của như thế mà Diệp thiếu không những không có tức giận mà ngược lại còn rất là đồng ý với nó?

Giang Long Sơn đang đứng bên cạnh nghe được Diệp Phong nói như vậy thì cả người đều bối rối, sau đó nhìn thoáng qua Giang Nghị đã ngã xuống đất bên cạnh, thầm nghĩ trong lòng: "Vậy hai cước của ta là đạp sai?"

"Phụ thân!"

Chương 802 - Chân mặc Vô Cực Lôi Hoang Hài, một đường vừa có tia lửa vừa có thiểm điện

"Diệp thiếu là thần hào phá của!"

"Thứ hắn muốn nghe được là những lời đề nghị có liên quan tới phá của!"

"Mà lời đề nghị của ta cũng không có vấn đề gì, vậy ngươi đạp ta để làm cái gì?"

Lúc này, giọng nói tràn đầy khó hiểu của Giang Nghị cũng vang lên ở trong đầu của Giang Long Sơn.

"A!"

"Ta không biết mà!"

"Không ai nói cho ta biết Diệp thiếu là một tên bại gia tử!"

Nghe được Giang Nghị hỏi mình như vậy, trên mặt của Giang Long Sơn cũng lộ ra vẻ lúng túng dùng thần thức đáp lại một câu.

"Chuyện này còn cần phải nói cho ngươi biết nữa hay sao?"

"Chỉ nói về cái bàn chải râu sâm mà ngươi dùng để bôi mở cho thịt Tiên Thú, giá trị của một cái đó thôi cũng đã vượt qua toàn bộ tài phú của Thiên Huyễn Ngự Thú Các chúng ta!"

"Phụ thân, sẽ không phải là ngươi không biết Cửu Tu Thiên Sâm Tinh đó chứ!"

Nói đến đây, Giang Nghị bỗng nhiên nhận ra được cái gì, sau đó vội vàng nhìn về phía Giang Long Sơn lên tiếng hỏi thăm.

"Cái gì!"

"Một cái bàn chải nát mà giá trị của nó cũng đã vượt qua tất cả tài phú của Thiên Huyễn Ngự Thú Các chúng ta?"

"Mà loại bàn chải có giá trị đắt đỏ này, chải một cái rồi ném một cái, chải một cái rồi ném một cái?"

"Mẹ nó như vậy cũng đâu phải là ném bàn chải, mà là ném Thiên Huyễn Ngự Thú Các mới đúng!"

Nghe được Giang Nghị nói với mình như vậy, Giang Long Sơn cũng tỏ vẻ chấn kinh, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Chẳng trách cái tên khốn kiếp Nhiếp Phi Dương đó không thèm làm gì cả, chỉ ngồi xổm ở dưới đất để nhặt bàn chải, sau khi xong chuyện này ta cũng phải đòi lại mấy cái mới được!"

Một bên khác!

"Đồ nhi!"

"Có phải là trong tay ngươi đang có Vô Cực Lôi Hoang Thạch đúng hay không?"

"Nghe các ngươi nói như vậy, ta cũng muốn mặc một đôi Vô Cực Lôi Hoang Hài để cảm nhận thử một chút xem sao!"

Lúc này, cực kỳ hiểu rõ Diệp Phong, trên mặt Lạc Thiên Tuyết cũng lộ ra vẻ mong đợi lên tiếng hỏi thăm.

"Sư tôn!"

"Vẫn là ngươi hiểu rõ đồ nhi nhất!"

"Đúng là trong tay của ta có một khối lớn Vô Cực Lôi Hoang Thạch, vậy thì để cho Tiểu Chùy tới chế tạo cho tất cả mọi người chúng ta mỗi người một đôi đi!"

Nói xong, Diệp Phong âm thầm ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, cho Diệp Tiểu Chùy tới làm việc!"

? ? ?

Mỗi người một đôi?

Chỉ là một khối lớn Vô Cực Lôi Hoang Thạch, nó đủ để chế tạo ra nhiều đôi Vô Cực Lôi Hoang Hài như vậy hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trên mặt bọn người Nhiếp Hào, Giang Nghị, Nhiếp Phi Dương cũng đều tỏ vẻ hoài nghi, bởi vì mặc dù trong lòng bọn họ đã liên tưởng tới một khối lớn này rất lớn nhưng mà bọn họ cảm thấy vẫn chưa chắc sẽ đủ để chế tạo cho tất cả mọi người!

Nhưng mà Lạc Thiên Tuyết nghe được Diệp Phong nói có một khối lớn thì lại thay đổi sắc mặt sau đó vội vàng nhắc nhở: "Đồ nhi, nơi này quá nhỏ, chúng ta nên đổi một địa điểm trống trải hơn một chút đi, nếu không khi ngươi lấy một khối lớn Vô Cực Lôi Hoang Thạch đó ra, tổng bộ Tử Cực Ngự Thú Các này cũng sẽ không còn!"

Hả?

Chỉ là một khối lớn Vô Cực Lôi Hoang Thạch, lẽ nào lấy nó ra thì còn có thể biến thủ được cả Tử Cực Ngự Thú Các hay sao?

Mọi người đang có mặt ở đây nghe Lạc Thiên Tuyết nói như vậy thì trên mặt đều lộ ra vẻ khó hiểu.

...

Ngự Thú Thành, một trăm dặm bên ngoài thành đông!

Oanh!

Theo một tiếng vang thật lớn vang lên, khi một tòa Vô Cực Lôi Hoang Thạch cao tới ngàn mét, đường kính chừng năm trăm mét nện xuống mặt đất, triệt để hiện ra ở trước mặt của mọi người thì thời khắc này tất cả mọi người đều choáng váng!

Thậm chí thời khắc này, tất cả mọi người điều muốn hỏi Diệp Phong một câu: "Ngươi gọi một ngọn núi là một khối lớn?"

"Diệp thiếu!"

"Đây là một khối lớn mà ngươi nói đó hay sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, trên mặt Nhiếp Hào lộ rõ vẻ khiếp sợ nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Đúng vậy đó!"

"Cái này không phải chính là một khối lớn hay sao?"

"Thế nào?"

Nghe được Nhiếp Hào hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng có chút nghi ngờ hỏi ngược lại một câu.

? ? ?

Thế nào?

Còn mẹ nó thế nào?

Là ngươi hiểu sai về ý nghĩa của một khối lớn hay là do chúng ta hiểu sai về một ngọn núi?

Nghe được Diệp Phong hỏi lại, Nhiếp Hào bị hỏi đến bối rối!

Một bên khác!

"Chơi không gọi ta!"

"Ăn thịt không gọi ta!"

"Đến khi làm việc thì lại nhớ đến ta!"

"Tại sao số của ta lại khổ như vậy cơ chứ!"

Lúc này, Diệp Tiểu Chùy đang yên lặng chế tạo Vô Cực Lôi Hoang Hài, trên mặt tràn đầy ủy khuất!

...

"Giang Nghị!"

"Ta xem ra trong số tất cả mọi người đang có mặt ở đây chỉ có mình ngươi lạc khá hiểu rõ về Vô Cực Lôi Hoang Thạch!"

"Khối Vô Cực Lôi Hoang Thạch này của ta hơi lớn một chút, cho dù chế tạo cho tất cả mọi người mỗi người một đôi Vô Cực Lôi Hoang Hài thì sợ là cũng chỉ dùng hết được một góc nhỏ xíu của nó, vậy số còn dư lại ngươi nói thử xem chúng ta phải phá của như thế nào mới có thể thú vị hơn đây?"

"Đúng rồi, nhất định phải lãng phí hết nó trước khi màn đêm hôm nay buông xuống mới được!"

Lúc này, Diệp Phong cũng chạy tới tìm Giang Nghị, sau đó trực tiếp lên tiếng hỏi thăm.

Hả?

Hơi lớn hơn một chút?

Ngươi gọi Vô Cực Lôi Hoang Thạch lớn như thế là hơi lớn một chút?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong nháy mắt trên mặt Giang Nghị cũng treo đầy hắc tuyến!

Trầm tư một lát, Giang Nghị bỗng nhiên có một ý nghĩ, sau đó quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng nói rằng: "Diệp thiếu, ta nghĩ ra một ý tưởng phá của rất là hay, nhưng mà nếu muốn làm như vậy thì chúng ta phải đi đến Hỗn Loạn Hoang Vực mới được!"

"Ừm?"

"Đi Hỗn Loạn Hoang Vực?"

Nghe được lời đề nghị này của Giang Nghị, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, sau đó nở một nụ cười xấu xa lên tiếng nói: "Giang thiếu, hình như ta đã đoán được ý nghĩ của ngươi rồi."

"Nha!"

"Diệp thiếu, người đoán được ý nghĩ của ta rồi?"

"Vậy không bằng người nói nghe thử một chút?"

Chương 803 - Một cái nhiệm vụ ngẫu nhiên, chuẩn bị trực tiếp đưa tiễn ta?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Giang Nghị cũng cảm thấy hứng thú, hắn cũng muốn xem thử xem có phải là Diệp Phong đoán được ý nghĩ của hắn thật hay không.

"Chúng ta chế tạo ra một nhóm Vô Cực Lôi Hoang Thạch làm từ Vô Cực Lôi Hoang Tiễn!"

"Sau đó đi Hỗn Loạn Hoang Vực cướp quần của bọn họ!"

"Cuối cùng treo quần của bọn họ lên trên Vô Cực Lôi Hoang Tiễn, sau đó để cho bọn họ đi theo lôi quang, chạy loạn dưới gió nhẹ!"

Lúc này, trên mặt Diệp Phong cũng tràn đầy vẻ hưng phấn nói ra phỏng đoán của mình!

? ? ?

Chúng ta phá của thì phá của, rảnh rỗi quá cướp quần của bọn họ để làm gì?

Còn mẹ nó phải treo quần lên trên Vô Cực Lôi Hoang Tiễn, sau đó để bọn họ đuổi theo?

Mặc dù bọn họ đều là hạng người cùng hung cực ác nhưng làm như thế có phải là chơi vui lắm hay không!

Nghĩ đi nghĩ lại, Giang Nghị trực tiếp bị Diệp Phong dạy hư, lúc đầu hắn chỉ muốn dùng Vô Cực Lôi Hoang Thạch bố trí một chút cạm bẫy, sau đó để những người đó trực tiếp cất cánh, nhưng sau khi nghe xong ý nghĩ này của Diệp Phong thấy hắn cảm thấy ý tưởng của mình yếu đến phát nổ!

"Giang thiếu!"

"Ta đoán đúng hay không?"

Nhìn thấy Giang Nghị cả buổi mà vẫn không nói chuyện, Diệp Phong cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Đúng là bị người đoán đúng rồi!"

"Nhưng mà đối với cách chơi này chúng ta còn phải cẩn thận nghiên cứu lại một chút!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Giang Nghị cũng nở một nụ cười xấu xa lên tiếng nói.

"Diệp thiếu!"

"Giang huynh!"

"Hai người các ngươi đang đứng đó nói gì đó?"

Lúc này, Nhiếp Hào cũng bu lại, sau đó tràn đầy hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

Một lát sau!

"Ngọa tào!"

"Chơi đến phát rồ như thế hay sao?"

"Vậy có thể cho ta tham dự vào chuyện này không?"

Sau khi biết được sơ sơ về kế hoạch 'để quần bay' này, Nhiếp Hào cũng rất là hưng phấn bày tỏ mình muốn gia nhập vào trong đội ngũ này.

...

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

Nhìn thấy được tất cả từ hình ảnh ở trên hư không do Diệp Tiểu Cước làm ra, Hùng Thiên Bá trực tiếp gấp!

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Van cầu ngươi, ngươi đưa ta tới đó đi!"

"Diệp thiếu chơi như vậy quá mẹ nó kích thích, ta nhất định phải đi qua đó để tham gia náo nhiệt!"

Lúc này, Hùng Thiên Bá trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Tiểu Cước, sau đó lên tiếng cầu khẩn.

"Không được!"

"Ngươi đi thì chẳng phải là chỉ còn lại có một mình ta hay sao!"

"Đừng thấy ta cao lớn thô kệch, thật ra thì tính cách của ta cực kỳ nhát gan, hơn nữa còn vô cùng sợ tối, ta không dám ở một mình trong đêm tối yên tĩnh, một người độc thủ Tinh Hồn Phong!"

Nghe được Hùng Thiên Bá cầu khẩn, Diệp Tiểu Cước lại cực kỳ dứt khoát cự tuyệt!

? ? ?

Ngươi nhát gan?

Ngươi sợ tối?

Phải nói là ngươi chính là tồn tại đáng sợ nhất trong đêm tối mới đúng!

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói chuyện không biết xấu hổ như vậy, Hùng Thiên Bá bị kinh hãi thật sự, nhưng hắn vẫn còn chưa từ bỏ

ý định, bởi vì lần này Diệp Phong chơi rất là kích thích!

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Bây giờ ngươi đưa ta qua đó, ta để cho ngươi hố ta một cái, ngươi xem làm như vậy có được hay không?"

Trầm tư một lát, Hùng Thiên Bá cũng quay qua nhìn Diệp Tiểu Cước nói ra ý nghĩ của mình.

Hả?

Hố ngươi một cái?

Hố xong ta cũng sẽ bị đánh?

Ta rảnh quá không có chuyện gì làm nên muốn bị đánh?

Nghe được lời đề nghị này, Diệp Tiểu Cước trực tiếp dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía Hùng Thiên Bá, sau đó lên tiếng nói ra: "Ngươi đang muốn hố bọn họ hay là muốn hố ta?"

"Chờ, chờ đã!"

"Tiểu Cước đại nhân, ta muốn hố bọn họ!"

"Ta hoàn toàn không có ý hố ngươi!"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Cước phá vỡ tất cả trận pháp và kết giới, trực tiếp ma quyền sát chưởng đi thẳng tới chỗ mình, Hùng Thiên Bá luống cuống, hắn hoàn toàn không ngờ được là tham gia náo nhiệt không thành còn mẹ nó phải bị đập cho một trận?

...

Hỗn Loạn Hoang Vực!

"Diệp thiếu!"

"Nhiếp huynh đã truyền tin tức Vô Cực Lôi Hoang Thạch xuất hiện ở đây ra ngoài!"

"Ta tin chẳng mấy chốc nữa thì sẽ có một lượng lớn người tu

luyện chạy lên đây để cướp đoạt!"

"Nhưng mà bây giờ vẫn còn có một vấn đề mấu chốt nhất chính là chúng ta phải làm như thế nào để có thể cướp được quần của bọn họ?"

"Dù sao chúng ta chỉ có ba người mà thôi!"

Sau khi Nhiếp Hào đi tản tin tức về Vô Cực Lôi Hoang Thạch, Giang Nghị cũng quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Ai nói chúng ta chỉ có ba người?"

"Xung quanh đây có trăm vạn người đang chờ những người tu luyện cùng hung cực ác đó đến đó, chỉ là ngươi không nhìn thấy mà thôi!"

Nghe được Giang Nghị hỏi thăm như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

"Cái gì?"

"Xung quanh đây có trăm vạn người?"

"Diệp thiếu an bài trăm vạn người chuẩn bị đoạt quần?"

Giang Nghị nghe xong thì trên mặt cũng toát ra vẻ cực kỳ khiếp sợ, hắn hoàn toàn không ngờ được là chỉ cướp một chút quần mà Diệp Phong lại an bài nhiều người như vậy!

Không nói khoa trương một chút nào, nếu như là trăm vạn người cùng nhau cướp, mẹ nó tuyệt đối sẽ rất chuẩn!

"Đinh! Túc chủ, ngươi ở thượng giới chơi cũng đủ rồi, nếu như lại nhận được chín viên Thăng Tiên Đan nữa thì mau chóng phi thăng thần giới đi!"

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống chợt vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Ừm?"

"Hệ thống, ngươi nói như vậy là có ý gì?"

"Ta phi thăng thượng giới cũng không bao lâu, tại sao lại gấp gáp để cho ta phi thăng lên thần giới như vậy?"

Sau khi nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

"Đinh! Túc chủ, tu sĩ ở vị diện đỉnh cấp đã sắp nghèo đến chết đói, chỉ đợi túc chủ qua đó trang bức. . . không phải, đợi túc chủ qua đó phá của, như vậy bọn họ mới có chút canh để uống!"

Rất nhanh, hệ thống cũng lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Tu sĩ ở vị diện đỉnh cấp đã nghèo đến sắp chết đói rồi?

Đây là tình huống như thế nào?

Diệp Phong nghe xong thì trên mặt cũng lộ ra vẻ giật mình sau đó vội vàng gặng hỏi: "Hệ thống, tại sao bọn họ lại nghèo đói như vậy?"

Chương 804 - Sáng lên đi, trăm vạn tiểu bảo bối của ta

"Đinh! Túc chủ, chờ ngươi phi thăng tới vị diện đỉnh cấp thì ta sẽ nói cho ngươi biết nguyên nhân tại sao, tóm lại, theo vị diện mà túc chủ phi thăng càng ngày càng mạnh thì những vị diện đó cũng sẽ càng ngày càng nghèo!"

Nghe được Diệp Phong gặng hỏi hệ thống chỉ giải thích lại một câu rất đơn giản.

"Vị diện phi thăng càng mạnh thì vị diện đó sẽ càng nghèo?"

"Trước đó hệ thống còn nói với ta, ta là chúa cứu thế, nhưng mà là một vị chúa cứu thế chỉ cần phá của!"

"Chẳng lẽ chính là muốn cho ta khi hưởng thụ niềm vui sướng khi phá của thì thuận tiện đưa một chút ấm áp cho những người nghèo đó?"

Nghe được hệ thống giải thích như vậy, trong lòng Diệp Phong cũng có một phỏng đoán!

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ thả một vạn chi Vô Cực Lôi Hoang Tiễn treo quần, nhiệm vụ thành công, ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, tỉ lệ cực cao sẽ ban thưởng một lượng lớn Thăng Tiên Đan, có tỉ lệ phát động ban thưởng đặc thù, nhiệm vụ thất bại, ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, tỉ lệ cực thấp sẽ ban thưởng một lượng lớn Thăng Tiên Đan, thời gian nhiệm vụ một ngày!"

? ? ?

Vừa nhắc nhở ta xong, sau đó chuẩn bị dùng một cái nhiệm vụ ngẫu nhiên đưa tiễn ta?

Nghe được hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, khóe miệng Diệp Phong cũng nhịn không được mà co quắp một cái.

Hắn vô cùng hiểu rõ hệ thống!

Cho nên, hắn dám cam đoan, một khi hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên này thì số lượng Thăng Tiên Đan mà hắn được thưởng cho ít nhất cũng phải là chín viên, vừa khéo đầy đủ để cho hắn đột phá đến Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

Sau đó lại để cho Thiên Đạo kiếp vân ra làm dáng một chút, đi ngang qua sân khấu, như vậy thì hắn cũng có thể thuận lợi đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, từ đó trực tiếp phi thăng thần giới!

"Hệ thống!"

"Ngươi nói thật với ta, có phải là một khi ta hoàn thành cái nhiệm vụ ngẫu nhiên này thì ngươi sẽ ban thưởng cho ta chín viên Thăng Tiên Đan hay không?"

Lúc này, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt thành thật ra lên tiếng hỏi

thăm hệ thống.

"Đinh! Túc chủ, mặc dù ta có linh trí nhất định nhưng ta không thể khống chế được phần thưởng nhiệm vụ, cho nên vấn đề này ta không thể nào trả lời ngươi được!"

Ha ha!

Có quỷ mới tin ngươi!

Nghe được hệ thống trả lời như vậy, Diệp Phong lại nhếch miệng, sau đó trong lòng chửi bậy.

"Nhưng mà!"

"Những vị diện mạnh mẽ đó có thể nghèo tới mức độ nào chứ?"

Sau khi chửi xong, Diệp Phong cũng cảm thấy có chút hứng thú với những vị diện mạnh mẽ nhưng lại cực kỳ nghèo đó!

...

"Diệp thiếu!"

"Tin tức đã được lan truyền ra ngoài!"

"Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, thì đợt cướp đoạt thứ nhất số lượng sợ là sẽ từ mười vạn trở lên!"

"Nhưng mà cho dù là mười vạn chi Vô Cực Lôi Hoang Tiễn cũng sẽ không tiêu hao bao nhiêu Vô Cực Lôi Hoang Thạch!"

"Vậy chúng ta phải lừa bao nhiêu người tới đây mới được!"

Sau khi Nhiếp Hào trở về, cũng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Nhiếp Hào!"

"Nhỏ, cách cục của ngươi nhỏ!"

"Ta là thần hào phá của, như vậy thì mũi tên do ta chế tạo cũng đâu phải là mũi tên bình thường!"

Nghe được Nhiếp Hào nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ đắc ý lấy ra một chi Vô Cực Lôi Hoang Tiễn dài hai mươi mét, đường kính một mét từ trong không gian của hệ thống ra!

? ? ?

Ngươi gọi cái này là mũi tên?

Cái này mẹ nó là tên nỏ siêu cấp lớn thì có!

Sau khi hai người Nhiếp Hào và Giang Nghị nhìn thấy Diệp Phong lấy ra cái thứ bự chà bá này thì hai người kinh hãi đến tròng mắt đều sắp lòi ra ngoài!

Không nói khoa trương một chút nào, mũi tên bình thường so với tên nỏ siêu cấp lớn ở trước mắt này thì hoàn toàn không giống một chút xíu nào!

"Biểu cảm trên mặt các ngươi là như thế nào?"

"Ta kêu Tiểu Chùy chế tạo mũi tên, không phải là chỉ lớn hơn mũi tên bình thường có một chút xíu như vậy thôi hay sao, có cần phải giật mình như thế hay không?"

Nhìn thấy dáng vẻ khiếp sợ lộ rõ trên mặt của hai người, Diệp Phong cũng cười lớn lên tiếng nói ra.

? ? ?

Chỉ lớn hơn một chút như vậy?

Nếu như có hai tiễn tu tỷ thí, đối phương còn chưa có bắn mũi tên ra thì ngươi dùng cái thứ đồ chơi trong tay của ngươi tùy tiện đâm đối phương một cái thì sợ là có thể đụng chết cả đối phương đó!

"Diệp thiếu!"

"Nếu như Vô Cực Lôi Hoang Tiễn của chúng ta đều lớn như thế thì tại sao lại không cho những người đó đứng ở phía trên cùng nhau bay với mũi tên treo quần?"

Sau khi tỉnh táo lại, Giang Nghị cũng quay qua nhìn Diệp Phong

nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

Ừm!

Cướp quần của người ta!

Còn muốn cho người ta đứng ở trên tên nỏ lớn như thế bay chung với quần của mình?

Chẳng lẽ đây chính là quần còn người còn quần mất người mất trong truyền thuyết hay sao?

Sau khi Nhiếp Hào đang đứng ở bên cạnh nghe được lời đề nghị này của Giang Nghị thì trong lòng cũng đột nhiên giật mình, hắn hoàn toàn không làm được là Giang Nghị phải nhìn chững chạc đàng hoàng nhưng mà một khi bắt đầu hố người thì đúng là không thể nói nổi!

Một canh giờ sau!

"Đến rồi!"

Phát hiện được có vô số khí tức từ đằng xa truyền lại, ba người Diệp Phong, Nhiếp Hào và Giang Nghị đều nhìn về phía xa xa, không lâu sau, đám người mênh mông vô bờ lập tức xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn họ.

"Diệp thiếu!"

"Bọn họ chính là đám người đầu tiên chạy tới!"

"Mà thông qua tiên bào mà bọn họ đang mặc trên người thì cũng không khó nhận ra ngoại trừ một phần nhỏ là tán tu ra thì ít nhất cũng có người của hai mươi 1cái thế lực ở trong đó."

Theo khoảng cách càng ngày càng gần, Nhiếp Hào cũng nói khẽ với Diệp Phong một câu.

"Bao nhiêu cái thế lực không quan trọng!"

"Chủ yếu là người đủ nhiều là được!"

Nghe được Nhiếp Hào nói như vậy, Diệp Phong cũng lên tiếng trêu chọc.

Một bên khác!

Khi hơn mười vạn người dừng ở khoảng cách mười mét, ánh mắt mọi người đều bị Vô Cực Lôi Hoang Thạch cao năm mét trước mặt Diệp Phong hấp dẫn, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là nơi này không chỉ có Vô Cực Lôi Hoang Thạch thật mà còn có một khối lớn như thế!

Chương 805 - Sáng lên đi, trăm vạn tiểu bảo bối của ta (2)

Mà bọn họ cũng biết rất rõ giá trị của một khối Vô Cực Lôi Hoang Thạch lớn như thế, cho nên thời khắc này tất cả bọn họ đều tỏ ra vẻ vô cùng tham lam.

"Ta không muốn nói nhảm với ba tên sâu kiến các ngươi!"

"Nếu như không muốn chết thì các ngươi tranh thủ cút xa ra một chút!"

"Nếu không các ngươi sẽ chết ở chỗ này thật!"

Lúc này, một lão giả toàn thân tản ra khí tức mạnh mẽ tiến lên một bước, trực tiếp nhìn chằm chằm ba người Diệp Phong lạnh giọng nói.

"Ta cút xa một chút?"

"Xin lỗi, hẳn là các ngươi phải bay xa hơn một chút!"

Nói đến đây, Diệp Phong tỏ vẻ đăm chiêu, sau đó trực tiếp hô lớn: "Xuất hiện đi, trăm vạn tiểu bảo bối của ta!"

Xoát!

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, từng đợt kim mang loá mắt không ngừng xuất hiện ở xung quanh, cuối cùng trực tiếp bao vây

tất cả mọi người lại.

"Ngọa tào! ! !"

"Là kim sắc truyền thuyết! ! !"

Nhìn thấy đại quân kim giáp lít nha lít nhít xung quanh, hơn mười vạn người tu luyện trực tiếp sợ choáng váng, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là kim sắc truyền thuyết tùy ý hoành hành, điên cuồng đoạt quần ở Hỗn Loạn Hoang Vực trước đó không còn trực tiếp cướp nữa mà bắt đầu chơi mưu kế!

"Kim sắc truyền thuyết!"

"Diệp thiếu nói trăm vạn người mai phục xung quanh, lại mẹ nó đều là kim sắc truyền thuyết!"

Hai người Nhiếp Hào và Giang Nghị đang đứng bên cạnh nhìn thấy đại quân kim sắc kim quang chói mắt ở xung quanh thì cũng ngẩn ra tại chỗ, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là người đứng sau lưng kim sắc truyền thuyết khiến cho toàn bộ thượng giới chấn kinh cách đây không lâu lại là Diệp Phong!

"Diệp Nhất!"

"Cái tiên giới này ngươi cầm lấy!"

"Nhìn thấy thử ở bên trong đó thì ngươi cũng biết vậy nên làm như thế nào rồi đúng không!"

Lúc này, Diệp Phong cũng đưa tiên giới chưa Vô Cực Lôi Hoang Tiễn cho Diệp Nhất, sau đó lấy ghế đu ra ngồi xuống nghỉ ngơi.

"Tất cả mọi người nghe kỹ cho ta!"

"Hôm nay chúng ta không phải đến cướp quần mà là đến đưa phúc lợi cho các ngươi!"

"Cho nên, không cần khẩn trương, không cần phải sợ, tiếp theo phi hành chi lữ, các ngươi cứ hưởng thụ là được rồi!"

Cầm lấy tiên giới, sau đó Diệp Nhất cũng nở một nụ cười nhìn về

phía đám người hô to lên.

Hả?

Nghe được Diệp Nhất nói như vậy, mặc dù bọn họ có chút không hiểu nhưng vẫn có rất nhiều người thở vào nhẹ nhõm, bọn họ nghĩ rằng tồn tại ở các bậc như kim sắc truyền thuyết hoàn toàn không có lý do nào để lừa gạt bọn họ!

Một lát sau!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, vừa rồi ta còn rất là ngu ngốc đi tin tưởng những lời mà đối phương nói, ta thật là ngu!"

"Cái này đâu phải là phúc lợi, mà phải nói là muốn đưa ta và quần của ta lên tây thiên thì đúng hơn!"

Lúc này, một thanh niên trắng tinh đang đứng trên siêu cấp tên nỏ lóe ra lôi quang phi hành với tốc độ cao, thần sắc sụp đổ hô to lên.

Mà ở phía sau hắn, hơn mười vạn đạo lôi quang cũng đang cố gắng đuổi theo hắn!

Một bên khác!

"Sản phẩm bại gia hôm nay đã lãng phí sạch!"

"Nhiệm vụ ngẫu nhiên cũng đã hoàn thành!"

"Tiếp theo thì xem có phải là hệ thống muốn trực tiếp đưa tiễn ta hay không!"

Lúc này, nhìn thấy hơn mười vạn đạo lôi quang đang dùng tốc độ cực kỳ khủng khiếp bắn về nơi xa ở trên không trung, Diệp Phong cũng bắt đầu chờ mong hệ thống ban thưởng!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng một ngàn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *40!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, ban thưởng ba ngàn vạn điểm phá sản, ban thưởng Thăng Tiên Đan *50, phát động ban thưởng đặc thù Siêu Cấp Tiên Linh Đan * một tỷ!"

Siêu Cấp Tiên Linh Đan: Cho dù là người tu luyện hay là Tiên Thú, phục dụng thì đều có thể hấp thu tiên lực thuần túy ẩn chứa bên trong đan dược để tu luyện, mà tốc độ tu luyện có thể tăng lên gấp trăm lần!

? ? ?

Ta thiếu chín viên Thăng Tiên Đan, kết quả mẹ nó trực tiếp ban thưởng cho ta chín mươi viên?

Đây là sợ ta cho chó ăn hay là sợ ta không cẩn thận làm rơi mất, từ đó không thể nào trực tiếp đột đột phá đến Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong?

Nghe được hai tiếng thông báo ban thưởng của hệ thống, Diệp Phong cả người đều nổ, sau đó ở trong lòng mắng to: "Ban thưởng ta chín mươi viên Thăng Tiên Đan còn chưa tính, còn mẹ nó thưởng ta một tỷ viên Siêu Cấp Tiên Linh Đan, là muốn giải quyết toàn bộ nỗi lo về sau của ta trong một lần duy nhất đúng không!"

"Diệp thiếu!"

"Xảy ra chuyện gì sao?"

"Sao nhìn dáng vẻ của ngươi bây giờ có chút không quá vui vẻ!"

Lúc này, để ý thấy Diệp Phong khác thường, Nhiếp Hào cũng đi tới, sau đó trên mặt lộ ra vẻ quan tâm lên tiếng hỏi thăm.

"Nhiếp thiếu!"

"Ta lại sắp đột phá rồi!"

"Lần này có thể sẽ trực tiếp đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Nhưng nói thật, ta thật lười đột phá, bởi vì ta còn chưa chuẩn bị

tinh thần để phi thăng thần giới!"

Nghe được Nhiếp Hào hỏi thăm, Diệp Phong cũng nói ra phiền não trong lòng mình!

? ? ?

Lại muốn đột phá?

Còn mẹ nó trực tiếp đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong?

Đối mặt loại chuyện tốt này mà ngươi lại nói là ngươi lười đột phá, ngươi còn nói là ngươi chưa chuẩn bị tinh thần để phi thăng thần giới?

Ngươi xem những gì ngươi nói có phải là tiếng người hay không?

Sau khi nghe được phiền não này của Diệp Phong, Nhiếp Hào trực tiếp dùng ánh mắt muốn giết người nhìn Diệp Phong, mấy ngàn năm qua, hắn từng gặp rất nhiều người trang bức nhưng chưa từng thấy người nào trang bức đến trình độ như vậy!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi đừng có nói đùa với Nhiếp Hào!"

"Nếu như nói ngươi chuẩn bị đột phá đến Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong như vậy thì có thể ta còn tin tưởng được!"

"Nhưng ngươi nói trực tiếp đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, nói thật, ta không quá tin tưởng, dù sao làm như vậy thì phải vượt qua chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp, cho dù ngươi là thần hào phá của nhưng lẽ nào ngươi có thể đút lót được Thiên Đạo kiếp vân hay sao?"

Lúc này, Giang Nghị cũng đi tới, sau đó nở một nụ cười lên tiếng nói.

"Đút lót cho Thiên Đạo kiếp vân?"

Chương 806 - Chỉ là Thiên Đạo kiếp vân, muốn diệt là diệt?

"Nó xứng được như vậy hay sao?"

"Ta không rượt theo chặt nó là đã rất nể mặt nó rồi!"

Nghe được câu nói trêu gạo của Giang Nghị, Diệp Phong lại trưng vẻ mặt thành thật ra lên tiếng trả lời.

? ? ?

Không đuổi theo Thiên Đạo kiếp vân chặt là đã rất nể mặt nó rồi?

Ngươi nghĩ Thiên Đạo kiếp vân là cái gì, còn mẹ nó đuổi theo chặt?

Cho dù nơi là thần hào phá của thì cũng không thể há mồm là khoát lát như thế được!

Nhìn thấy vẻ mặt thành thật của Diệp Phong, hai người Nhiếp Hào và Giang Nghị đều bất đắc dĩ lắc đầu, bọn họ thừa nhận Diệp Phong rất khủng bố, rất ngưu bức, nhưng cũng không thể cuồng vọng đến khinh thường Thiên Đạo ý chí được!

Oanh! Oanh! Oanh!

Không có để ý đến chuyện hai người Nhiếp Hào và Giang Nghị có tin tưởng mình hay không, Diệp Phong lấy chín viên Thăng Tiên Đan ra nuốt vào, sau đó khí tức đột phá không ngừng bộc phát từ trong cơ thể của hắn ra.

"Ai!"

"Chúng ta tu luyện dựa vào thiên phú, dựa vào cố gắng, dựa vào cơ duyên!"

"Dù là ở cảnh giới thấp thì cũng không dám nói là mấy tháng là có thể đột phá được một cái tiểu cảnh giới!"

"Nhưng đến chỗ Diệp thiếu thì không cần biết nó là cảnh giới gì, chỉ cần đột đột đột, mẹ nó như vậy thì ai mà chịu được cơ chứ!"

Nhìn thấy Diệp Phong đang điên cuồng đột phá cách đó không xa, Giang Nghị cũng cảm thấy cực kỳ bất lực lên tiếng nói.

"Đúng vậy đó!"

"Từ khi ta biết Diệp thiếu đến bây giờ, chưa từng nhìn thấy hắn tu luyện một lần nào!"

"Không phải là phá của thì cũng là đang trên đường phá của, sau đó nếu như mệt mỏi thì ngủ một lát, kết quả lại đột phá giống như là ăn cơm uống nước, có thể nói là nếu như người so với người thì tức chết người!"

Nghe được Giang Nghị bày tỏ cảm xúc như vậy, Nhiếp Hào cũng cực kỳ tán đồng lên tiếng nói.

Một lát sau!

"Cuối cùng kết thúc!"

"Không ngờ được là Diệp thiếu có thể trực tiếp đột phá từ Tiên Thánh Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đến Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong trong vòng một ngày!"

"Chuyện này cho dù là ở thời đại thượng cổ thì cũng không thể xảy ra được!"

"Không thể không nói, Diệp thiếu đúng là một vị thần hào phá của cực kỳ thần bí và kinh khủng!"

Sau khi Diệp Phong dừng lại, Giang Nghị cũng thở dài ra một hơi, sau đó tràn đầy hâm mộ lên tiếng nói.

Oanh!

Đúng lúc này, một luồng khí tức khủng bố trấn áp thiên địa ầm ầm giáng lâm!

"Ngọa tào! ! ! !"

"Là Thiên Đạo kiếp vân! !"

"Diệp thiếu đột phá đến Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, sau đó không những không có củng cố tu vi mà lại trực tiếp dẫn ra đạo Thiên Đạo kiếp vân thứ nhất!"

"Hắn bị điên rồi hay sao?"

Cảm nhận được thiên địa uy áp khiến cho người ta ngạt thở này, lại nhìn Thiên Đạo kiếp vân dần dần ngưng tụ ra ở trên không trung, hai người Nhiếp Hào và Giang Nghị đều bị hù đến sắp tiểu ra quần, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại điên cuồng như vậy!

"Hủy Diệt Thần Mâu!"

Ngay khi Thiên Đạo kiếp vân vừa mới ngưng tụ thành hình, Diệp Phong trực tiếp vận dụng Hủy Diệt Thần Mâu, xóa bỏ toàn bộ Thiên Đạo kiếp vân ở trên không trung trong nháy mắt!

? ? ?

Một ánh mắt, mẹ nó trực tiếp tiêu diệt Thiên Đạo kiếp vân đã ngưng tụ thành hình?

Đây là chuyện mà người có thể làm được hay sao?

Thấy cảnh này, hai người Nhiếp Hào và Giang Nghị đang đứng ở bên cạnh trực tiếp sợ tới choáng váng, trong nhận thức của bọn họ thì Thiên Đạo kiếp vân là hóa thân của Thiên Đạo ý chí, là tồn tại vô địch!

Nhưng bây giờ nhận thức của bọn họ lại bị xung kích mãnh liệt chưa từng có!

"Diệp thiếu!"

"Đó, đó là Thiên Đạo kiếp vân!"

"Ngươi một ánh mắt, nói diệt liền diệt?"

Sau khi Giang Nghị tỉnh táo lại, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ khó có

thể tin nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Đúng vậy!"

"Chỉ là Thiên Đạo kiếp vân, còn không phải là muốn diệt là diệt?"

Nghe được Giang Nghị hỏi thăm, Diệp Phong cũng nhún vai, sau đó vẻ mặt lạnh nhạt đáp lại một câu.

"Diệp thiếu!"

"Nhưng Thiên Đạo kiếp vân còn chưa có cho Thiên Đạo lôi kiếp rơi xuống!"

"Bây giờ người tiêu diệt nó thì người đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh như thế nào đây!"

Lúc này, Nhiếp Hào đang đứng bên cạnh hỏi ra một vấn đề cực kỳ mấu chốt.

"Ừm?"

"Không thể dẫn ra một lần hay sao?"

Nghe được Nhiếp Hào nói như vậy, Diệp Phong cũng sững sờ, sau đó trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu lên tiếng hỏi thăm.

"Chắc chắn không thể!"

"Mặc dù chưa từng có người tiêu diệt Thiên Đạo kiếp vân!"

"Nhưng trước đây có không ít người tu luyện trong lúc đón đỡ Thiên Đạo lôi kiếp phát hiện ra mình không đỡ nổi Thiên Đạo lôi kiếp, cuối cùng chỉ có thể dùng một chút phương pháp đặc thù để bảo vệ tính mạng của mình nhưng sao khi xong việc thì lại không thể dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân một lần nào nữa, chỉ có thể dừng lại ở cảnh giới đó!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Nhiếp Hào cũng nói ra những gì mà mình biết.

"Ừm?"

"Như vậy là do ta diệt sớm hay sao?"

Nghe Nhiếp Hào xong, Diệp Phong cũng khẽ nhíu mày nói ra một câu như vậy.

? ? ?

Diệt sớm?

Thiên Đạo kiếp vân đoạt vợ ngươi hay là động huynh đệ ngươi rồi?

Tại sao ngươi phải giết nó?

Hai người Nhiếp Hào và Giang Nghị đang đứng bên cạnh nghe được Diệp Phong nói như vậy thì trong nháy mắt trên mặt cũng treo đầy hắc tuyến, bọn họ nghĩ mãi mà cũng không rõ được tại sao Diệp Phong lại cố chấp với chuyện tiêu diệt Thiên Đạo kiếp vân như vậy!

"Đinh! Túc chủ ngươi là lão Lục, ngươi không thể chơi như vậy được!"

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống chợt vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Hệ thống!"

"Ta diệt Thiên Đạo kiếp vân, chỉ là muốn trang bức ở trước mặt hai người bọn họ mà thôi!"

"Ta thật sự không biết chuyện này!"

"Ngươi phải tin tưởng ta!"

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng lên tiếng giải thích.

Ai!

Nhìn thấy hệ thống cả buổi mà vẫn không có phản ứng gì, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó tự lẩm bẩm: "Sao lại không

tin ta chứ!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, đã đã tìm được biện pháp giải quyết, có thể nhờ người tu luyện hoặc là Tiên Thú khác giúp đỡ dẫn đệ nhất trọng Thiên Đạo kiếp vân ra, từ đó tiếp nhận Thiên Đạo lôi kiếp, thuận lợi đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh!"

Chương 807 - Đi thần giới phải cẩu như thế nào mới thú vị hơn một chút?

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Ừm?"

"Mượn người khác dẫn ra đệ nhất trọng Thiên Đạo kiếp vân, từ đó tiếp nhận Thiên Đạo lôi kiếp?"

Nghe được hệ thống đưa ra phương pháp giải quyết, sau đó Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía hai người Nhiếp Hào và Giang Nghị lên tiếng hỏi thăm: "Các ngươi nói, nếu như là người khác dẫn ra đệ nhất trọng Thiên Đạo kiếp vân, sau đó ta đi vào phạm vi bao phủ của Thiên Đạo kiếp vân, như vậy thì có phải là có thể tiếp nhận Thiên Đạo lôi kiếp rồi hay không?"

Trừng!

Nghe được ý nghĩ cực kỳ điên cuồng này của Diệp Phong, hai người Nhiếp Hào và Giang Nghị đều thay đổi sắc mặt, sau đó Nhiếp Hào vội vàng nhắc nhở: "Diệp thiếu, làm như vậy là vô cùng nguy hiểm, nếu như khi người khác đang độ Thiên Đạo lôi kiếp, ngươi tự tiện xông vào, đến lúc đó Thiên Đạo lôi kiếp mà hai người các ngươi tiếp nhận sẽ có uy lực tăng lên gấp đôi!"

"Cho nên!"

"Ý của ngươi là nếu như Thiên Đạo kiếp vân dám tăng uy lực lên gấp đôi thì ta sẽ chơi nó một lần để cho nó nhớ lâu một chút đúng không?"

Nghe được Nhiếp Hào nhắc nhở, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt thành thật ra lên tiếng hỏi thăm.

Hả?

Những gì mà ta nói cũng không phải ý này?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Nhiếp Hào cả người đều choáng váng, hắn hoàn toàn không ngờ được là mẹ nó câu nói của mình còn có thể hiểu được như thế này!

"Diệp thiếu!"

"Nếu như ngươi làm như vậy thật thì mặc dù là ngươi sướng nhưng lại hố người khác!"

"Chúng ta đều là người đứng đắn, cũng không thể làm như vậy a!"

Lúc này, Giang Nghị đang đứng bên cạnh cũng lên tiếng khuyên bảo, hắn sợ Diệp Phong lại diệt Thiên Đạo kiếp vân mấy lần, sẽ khiến cho hắn sinh ra ảo giác là mình cũng làm được như vậy!

Hả?

Làm gì?

Diệp thiếu đưa một cái tiên giới cho ta để làm gì?

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên đưa một cái tiên giới cho mình, Giang Nghị cũng tỏ vẻ khó hiểu.

"Giang thiếu!"

"Ta cảm thấy ngươi nói đúng!"

"Chúng ta đều là người đứng đắn, cũng không thể đi hố người khác, cho nên ta có thể đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh hay không phải dựa vào ngươi rồi!"

"Ở trong cái tiên giới này có một trăm vạn khỏa Siêu Cấp Tiên Linh Đan, phục dụng một viên thì có thể để tốc độ tu luyện của ngươi tăng lên gấp trăm lần, nhưng mà có thể duy trì trong thời gian bao

lâu thì cần ngươi tự mình thử mới có thể biết được!"

"Khi ngươi tu luyện tới Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, cũng chính là lúc mà ta tái chiến với Thiên Đạo kiếp vân!"

Nói xong lời cuối cùng, trên mặt Diệp Phong cũng hiện ra vẻ cực kỳ hưng phấn!

...

Tinh Hồn Thánh Địa!

"Quá kinh khủng!"

"Tử Cực Ngự Thú Các so với Thánh Địa của Diệp thiếu thì chính là một tên ăn mày!"

Sau khi đi ra khỏi đại trận mê cung, khi Nhiếp Hào nhìn thấy vô số tiền thảo hi hữu tiên quáng và tài nguyên tu luyện có mặt khắp nơi ở trong Thánh Địa thì khiếp sợ đến nỗi không nói nên lời.

"Ồ!"

"Lại có một tên nữa tới trông cửa!"

Không đợi Giang Nghị đang đứng bên cạnh phát ra tiếng sợ hãi thán phục, cùng là người tu luyện thượng cổ, hai người Phương Phong và Thiên Ma Lão Tổ đi tới, bọn họ chuẩn bị làm quen với Giang Nghị trước, theo bọn họ thì Giang Nghị sắp trở thành tiểu đồng bọn sau này sẽ cùng trông coi cửa lớn với bọn họ!

"Ai!"

"Mặc dù ta là thượng cổ Tiên Thú, bọn họ là người tu luyện thượng cổ, nhưng dựa vào cái gì mà chỉ có một mình ta chịu đủ tra tấn?"

"Diệp thiếu không thể dẫn một người tu luyện thượng cổ có thể gia nhập vào Bại Gia Môn về, sau đó để cho hai tên khốn kiếp này cũng khó chịu một lần được hay sao?"

Nghĩ đến Phương Phong và Thiên Ma Lão Tổ không ít lần lấy

chuyện Bát Dực Kim Nhãn Cuồng Sư và Hắc Phong Bạch Ngọc Điêu đã gia nhập vào Bại Gia Môn để cười nhạo mình, Tật Phong Xích Lôi Báo cũng gượng cười tự lẩm bẩm.

"Khí tức của hai người này!"

"Không sai, chắc chắn bọn họ đều là người tu luyện thượng cổ!"

"Không ngờ được là những gì mà trước đó Diệp thiếu nói đều là sự thật, người tu luyện thượng cổ giống như ta chỉ xứng làm một người trông cửa lớn ở trong Thánh Địa!"

Phát hiện được khí tức trên người của hai người Phương Phong và Thiên Ma Lão Tổ, trong lòng Giang Nghị cũng thầm than một tiếng.

"Hai vị!"

"Xin lỗi!"

"Ta sợ là mình không thể trông coi cửa lớn với các ngươi, Diệp thiếu nói muốn dẫn ta về Tinh Hồn Phong!"

Lúc này, Giang Nghị cũng nở một nụ cười nhìn hai người lên tiếng nói.

? ? ?

Dẫn ngươi về Tinh Hồn Phong?

Tất cả mọi người đều là người tu luyện thượng cổ, dựa vào cái gì mà chúng ta phải trông coi cửa lớn còn ngươi thì có thể gia nhập vào Tinh Hồn Phong?

Thế nào, chẳng lẽ là vì ngươi có nhiều hơn chúng ta một cây thương?

Nghe được Giang Nghị nói như vậy, Phương Phong và Thiên Ma Lão Tổ trực tiếp bối rối, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là tình huống của Tật Phong Xích Lôi Báo sẽ xảy ra ở trên người của bọn họ.

Một lát sau, Tinh Hồn Phong!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, ban thưởng một ngàn vạn điểm phá sản, ban thưởng mảnh vỡ Thiên Thần Lệnh *3!"

Mảnh vỡ Thiên Thần Lệnh: Tập hợp đủ mười cái mảnh vỡ Thiên Thần Lệnh thì sẽ có được một khối Thiên Thần Lệnh hoàn chỉnh, dựa vào Thiên Thần Lệnh thì có thể tiến về thần giới vui sướng chơi ba ngày ba đêm!

? ? ?

Có thể đi thần giới du ngoạn, Thiên Thần Lệnh?

Hệ thống vì có thể để cho ta nhanh chóng phi thăng lên thần giới mà tốn hết lòng hết dạ!

Diệp Phong hoàn toàn không ngờ được là nhiệm vụ ngẫu nhiên là dụ dỗ hai tên bại gia môn đồ về lại được ban thưởng thứ này, hơn nữa hắn cũng biết rõ một khi mình đi thần giới chơi một thời gian thì tuyệt đối sẽ mất hết hứng thú với thượng giới sau đó sẽ nghĩ cách để nhanh chóng phi thăng lên đó!

"Hệ thống!"

"Ngươi nói, nếu như ta tập hợp đủ mảnh vỡ mười cái Thiên Thần Lệnh, sau đó hối đoái thành Thiên Thần Lệnh hoàn chỉnh, cuối cùng ta lại không kích hoạt đó thì ngươi có tức giận hay không?"

Chương 808 - Ăn cơm, đi ngủ, nhìn người khác đau chân

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó hay ho, sau đó trực tiếp lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Túc chủ, ngươi nói xem có khả năng chính là sau khi mảnh vỡ Thiên Thần Lệnh được tập hợp đủ mười cái thì sẽ tự động hối đoái thành Thiên Thần Lệnh hoàn chỉnh, mà Thiên Thần Lệnh cũng sẽ tự động kích hoạt hay không?"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói tràn đầy hoạt bát của

hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của hắn.

"Ừm?"

"Hệ thống, ngươi là lão Lục, lần này ngươi không ra bài theo kịch bản nữa!"

Biết được tình huống này, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó khóe miệng nở một nụ cười xấu xa: "Ngươi có kế Trương Lương, ta có thang trèo tường, nếu như bị truyền tống đến thần giới thật thì ta sẽ cẩu một đợt, chỉ cần ta cẩu tốt thì sẽ không mê luyến thần giới, đến lúc đó còn không phải là vẫn có thể tiếp tục chơi đùa ở thượng giới nữa hay sao!"

"Nhưng mà đi thần giới thì phải cẩu như thế nào mới có thể thú vị hơn chăng?"

"Giả bộ như thế ngoại cao nhân, ẩn cư sơn lâm?"

"Tùy tiện gia nhập vào một cái tông môn, làm một lão tăng quét rác mạnh nhất?"

"Tìm một ngọn núi nhỏ, sáng lập một cái tông môn, không thu đệ tử, chỉ nuôi chút tiểu sủng vật, làm một tông chủ nhàn nhã chơi?"

"..."

Nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Phong bỗng nhiên có chút xúc động phải tranh thủ đến thần giới để cẩu!

Một bên khác!

"Hùng huynh!"

"Tinh Hồn Phong chỉ có ba người chúng ta hay sao?"

Trong lúc Diệp Phong còn đang suy tư nên đi thần giới cẩu như thế nào thì lúc này Giang Nghị lại nhìn về phía Hùng Thiên Bá lên tiếng hỏi thăm.

"Dĩ nhiên không phải!"

"Theo ta được biết, Tinh Hồn Phong chúng ta có không ít người!"

"Chỉ là tất cả đều bị người ta dụ dỗ đi hết rồi!"

Nghe được Giang Nghị hỏi thăm, Hùng Thiên Bá nói ra tình huống mà mình biết.

"Cái gì?"

"Tất cả đều bị người ta dụ dỗ đi hết rồi?"

"Nơi này chính là địa bàn của Diệp thiếu, còn có ai dám đào góc tường của Diệp thiếu?"

Giang Nghị nghe xong thì trên mặt lộ rõ vẻ khó có thể tin, hắn khó mà tưởng tượng được rốt cuộc là ai mà dám đào góc tường của Diệp Phong!

"Là đệ tử thân truyền của Diệp thiếu!"

"Hơn nữa thông qua tin tức mà ta thăm dò được, Diệp thiếu thu hai tên đệ tử thân truyền, kết quả hai tên đệ tử thân truyền này một trước một sau dụ dỗ hết toàn bộ người của Tinh Hồn Phong đi!"

"Cho nên nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì khi mà Diệp thiếu thu được vị đệ tử thân truyền thứ ba, đó cũng chính là lúc mà chúng ta sẽ bị dụ dỗ đi!"

Nhìn thấy dáng vẻ giật mình của Giang Nghị, Hùng Thiên Bá cũng cười lớn lên tiếng nói.

"Hùng huynh!"

"Giang huynh!"

"Các ngươi tạm thời khoan hãy trò chuyện dụ chạy hay không dụ chạy, tại sao ánh mắt mà ba vị đại nhân đang đứng đối diện nhìn chúng ta sao lại khiến cho ta cảm thấy có chút không đúng!"

Ngay lúc Giang Nghị và Hùng Thiên Bá nói chuyện vui vẻ, Nhiếp Hào đang đứng bên cạnh lại có chút bất an lên tiếng nhắc nhở.

Đối diện!

"Những ngày tiếp theo, có ba tên tiểu gia hỏa này chơi với chúng ta thì chúng ta cũng sẽ không còn nhàm chán nữa!"

"Nhưng mà phải chơi như thế nào đây?"

Lúc này, nhìn chằm chằm ba người Hùng Thiên Bá, Nhiếp Hào và Giang Nghị đang đứng đối diện, Diệp Tiểu Bạch cũng nhìn về phía hai người còn lại lên tiếng hỏi thăm.

"Hắc ca!"

"Bạch ca!"

"Nếu như thì thói quen mỗi ngày ăn cơm đi ngủ đau chân cũng nên thay đổi một chút!"

"Không bằng, ba người chúng ta chọn một người trong số bọn họ, sau đó chỉ đạo bọn họ tu luyện, đến lúc đó, mỗi ngày để cho ba người bọn họ luận bàn một trận, người mà ai chỉ đạo thua thì hai người khác sẽ đánh đối phương một trận, các người cảm thấy trò chơi này như thế nào?"

Nghe được Diệp Tiểu Bạch hỏi thăm, Diệp Tiểu Cước trực tiếp đưa ra một lời đề nghị!

"Chẳng ra sao cả!"

"Lúc đầu mỗi ngày ta đều có thể đánh hai người các ngươi!"

"Nhưng làm thành như vậy, người mà ta chỉ đạo thua thì hai người các ngươi có thể đánh ta một trận, mà người mà ta chỉ đạo thắng thì ta lại không có bất kỳ lợi ích gì, như vậy không phải là ta lỗ nặng rồi sao?"

Nghe được Diệp Tiểu Cước đưa ra lời đề nghị như vậy, Diệp Tiểu Hắc có chút không vui lên tiếng phản đối!

"Không sai!"

"Ta cảm thấy Hắc ca nói rất đúng, mặc dù cái trò chơi này cũng có

chút lợi ích với ta đó, nhưng Tiểu Cước, chơi như vậy thì ngươi mới là người được lợi lớn nhất, như vậy thì không công bằng!"

Ngay sau đó, Diệp Tiểu Bạch cũng đưa ra ý kiến phản đối!

"Công bằng?"

"Các ngươi một người xếp hạng thứ ba, một người xếp hạng thứ năm, sau đó các người nói chuyện công bằng với một người yếu như gà như ta?"

"Chờ một chút!"

"Không phải là các ngươi không có lòng tin với mình, sợ ở phương diện chỉ đạo thì các ngươi lại thua bởi một người yếu như gà như ta đúng không!"

Nhìn thấy hai người đều đưa ra ý kiến phản đối, Diệp Tiểu Cước trực tiếp dùng phép khích tướng!

Hả?

Phép khích tướng cũng vận dụng?

Đồng ý, ngươi chiếm đại tiện nghi!

Không đồng ý, giống như hai chúng ta sợ thua ngươi!

Mẹ nó, sao ngươi lại chó như vậy chứ!

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, sắc mặt hai người Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch cũng trở nên khó coi, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là Diệp Tiểu Cước lại có thể không biết xấu hổ như vậy!

"Buồn cười!"

"Ta sẽ sợ thua ngươi?"

"Ở phương diện thực lực bản thân ta thì ta có thể nghiền ép ngươi, vậy đồ rác rưởi do ta chỉ đạo ra cũng có thể nghiền ép đồ rác rưởi do ngươi chỉ đạo ra!"

"Cái trò chơi này, ta chơi!"

Trầm mặc một lát, Diệp Tiểu Hắc cũng trực tiếp đồng ý, nhưng trong lòng lại âm thầm nghĩ: "Tuyệt đối không thể thua, một trận cũng không thể thua, nếu không ta bị cái tên yếu như gà Tiểu Cước này đánh một trận thì quá mất mặt, như vậy thì ta chỉ có thể huấn luyện theo phương thức Địa Ngục!"

"Nếu như Hắc ca cũng đã đồng ý, vậy thì ta cũng đồng ý!"

Chương 809 - Ăn cơm, đi ngủ, nhìn người khác đau chân (2)

Lúc này, Diệp Tiểu Bạch cũng nói ra quyết định của mình, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Đối mặt Tiểu Cước, tuyệt đối không thể thua, đối mặt Hắc ca, liều mạng cũng phải thắng, dù sao bỏ lỡ cơ hội lần này thì sợ là không còn cơ hội để đánh Hắc ca nữa, vậy ta phải điên cuồng huấn luyện tiểu khả ái mà ta chọn trúng!"

"Xong rồi! !"

"Hắc ca và Bạch ca đều đồng ý!"

"Cơ hội lần này kiếm không dễ, lần sau sợ là cho dù có dùng phép khích tướng cũng sẽ không có tác dụng gì cho nên ta nhất định phải thắng!"

Nghĩ đến đây, Diệp Tiểu Cước cũng quay qua nhìn ba người Hùng Thiên Bá, Nhiếp Hào và Giang Nghị đang đứng cách đó không xa, sau đó tự lẩm bẩm: "Mặc dù tiếp theo chỉ đạo tu luyện sẽ có ức điểm kinh khủng, nhưng đối với bọn họ thì cũng là có lợi ích to lớn, dù sao chúng ta chơi thì chơi, nhưng thực lực của bọn họ sẽ tăng lên điên cuồng!"

...

"Nhiếp huynh!"

"Đừng sợ, trong mắt của ba vị đại nhân đó thì chúng ta ngay cả sâu kiến cũng không bằng, bọn họ sẽ không làm gì chúng ta đâu!"

Nghe được Nhiếp Hào nói như vậy, đặc biệt là nhìn thấy dáng vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt của Nhiếp Hào, Hùng Thiên Bá cũng cười lớn lên tiếng an ủi.

"Thật sao?"

"Vậy ta an tâm!"

Nói đến đây, Nhiếp Hào bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó nhìn về phía Hùng Thiên Bá lên tiếng hỏi: "Hùng huynh, vậy mỗi ngày chúng ta cần phải làm gì ở đây?"

"Ăn cơm!"

"Đi ngủ!"

"Nhìn người khác đau chân!"

Nghe được Nhiếp Hào hỏi thăm, Hùng Thiên Bá cũng nở một nụ cười xấu xa lên tiếng đáp lại.

"Dù sao chính là rất rảnh rỗi!"

"Là rảnh đến mức người sắp mục nát đó!"

"Muốn tu luyện, vậy thì tùy tiện nhặt một chút tài nguyên ở trong Thánh Địa, sau đó trực tiếp tu luyện, không muốn tu luyện thì chỉ cần dạo chơi khắp nơi là được!"

Nhìn thấy hai người Nhiếp Hào và Giang Nghị vẫn chưa hiểu rõ những gì mà mình nói, Hùng Thiên Bá giải thích cặn kẽ hơn một chút.

"Tốt như vậy?"

"Vậy thì cuộc sống sau này sẽ thoải mái đến chết!"

Nghe được Hùng Thiên Bá giải thích như vậy, hai người Nhiếp Hào và Giang Nghị bắt đầu huyễn tưởng về cuộc sống tu tiên tốt đẹp sau này!

Một bên khác!

"Hệ thống!"

"Tranh thủ tuyên bố mấy cái nhiệm vụ ngẫu nhiên có thể ban thưởng mảnh vỡ Thiên Thần Lệnh!"

Trầm tư hồi lâu, Diệp Phong vẫn không thể nào làm ra lựa chọn, dứt khoát chuẩn bị lấy được một cái Thiên Thần Lệnh hoàn chỉnh trước, sau đó đi thần giới đi dạo một vòng, sau đó xây dựng mình nên cẩu như thế nào!

"Đinh! Túc chủ, nếu như ngươi muốn đi thần giới như vậy vậy tại sao không nhanh chóng nghĩ biện pháp đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đâu?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hệ thống cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Vậy thì không được!"

"Thượng giới ta còn chưa có chơi chán!"

"Đã có Thiên Thần Lệnh này, vậy thì ta có thể chơi ở thượng giới, ở thượng giới chơi mệt thì ta sẽ lên thần giới cẩu một đoạn thời gian, cẩu mệt mỏi, trở lại tiếp tục chơi, làm như vậy mới có thể để cho cuộc sống này trở nên muôn màu muôn vẻ!"

Nghe được hệ thống hỏi thăm như vậy, Diệp Phong lại đắc ý nói ra ý nghĩ của mình.

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ tìm kiếm được một người tu luyện hoặc Tiên Thú có tu vi Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, sau đó trợ giúp đối phương cùng vượt qua đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ nhất, từ đó thuận lợi đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh nhất trọng, nhiệm vụ thành công, ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, có tỉ lệ cực cao ban thưởng một lượng lớn mảnh vỡ Thiên Thần Lệnh, nhiệm vụ thất bại, ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, tỉ lệ cực thấp ban thưởng chút ít mảnh vỡ Thiên Thần Lệnh, thời gian nhiệm vụ bảy ngày!"

Sau khi nghe được ý tưởng của Diệp Phong, hệ thống trực tiếp ban bố một cái nhiệm vụ ngẫu nhiên có thể thu hoạch được mảnh vỡ Thiên Thần Lệnh.

? ? ?

Từ khi nào mà hệ thống trở nên chó như thế?

Nghe được hệ thống ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, Diệp Phong bị kinh hãi thật sự, hắn hoàn toàn không ngờ được là hệ thống còn có một chiêu như vậy!

"Nếu như không phải bỗng nhiên có ý nghĩ muốn cẩu!"

"Ta cũng không gấp đi thần giới!"

"Nhưng mà cho dù sau này hệ thống đều tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên tăng cao tu vi cảnh giới mới ban thưởng mảnh vỡ Thiên Thần Lệnh này thì ta cũng không hoảng hốt, dù sao cho dù ta đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, muốn phi thăng thần giới hay không cũng là do ta quyết định!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp đi về chỗ ở của mình, hắn định sẽ nghỉ ngơi một đêm, chờ sáng sớm ngày mai mới đi ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên.

"Ồ!"

"Diệp thiếu cứ đi như thế sao?"

Nhìn thấy Diệp Phong rời đi, Nhiếp Hào cũng nhìn về phía Hùng Thiên Bá lên tiếng hỏi thăm.

"Không phải đâu?"

"Vừa nãy Diệp thiếu giao hai người các ngươi cho ta, đương nhiên là để cho ta chăm sóc hai người các ngươi một chút rồi!"

"Cho nên, sau này ở trong Thánh Địa, nếu như có vấn đề gì thì cứ hỏi ta là được rồi, nếu không có việc gì thì đừng có đi làm phiền Diệp thiếu, dù sao Diệp thiếu là một người bận rộn, sẽ không ở lại trong Thánh Địa lâu!"

Nghe được Nhiếp Hào hỏi thăm, Hùng Thiên Bá cũng cười giải thích rõ cho hắn biết.

"Này!"

"Hai người các ngươi đừng có đứng đó nói chuyện nữa!"

"Hình như ba vị đại nhân đó nhìn chúng ta đúng là khác thường thật!"

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy bất an của Giang Nghị cũng vang lên bên cạnh!

Mà Hùng Thiên Bá và Nhiếp Hào nghe xong thì đều nhìn về phía ba người Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Bạch và Diệp Tiểu Cước đang đứng ở đối diện, khi bọn họ phát hiện ba vị đại nhân đều lộ ra vẻ suy tư đi tới chỗ bọn họ thì hai người bọn họ cũng có chút luống cuống!

...

Hôm sau, sáng sớm!

"Hùng Thiên Bá!"

"Nhiếp Hào!"

"Giang Nghị!"

"Ta muốn đi ra ngoài làm ít chuyện, ba người các ngươi phải trấn thủ Tinh Hồn Phong cho ta, có nghe hay không?"

Đi tới chỗ Hoàng Kim Mao Ốc, Diệp Phong cũng nhìn về phía ba người cách đó không xa hô to lên, sau đó chuẩn bị kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên, sau đó đi tìm một người tu luyện hoặc Tiên Thú có tu vi Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong.

"Diệp thiếu! ! !"

Chương 810 - Ba vị đại nhân đó hình như có chút không đúng thật

"Van cầu ngươi, nếu như ngươi muốn đi ra ngoài thì dẫn ta đi theo đi, để hai người bọn họ ở lại trấn thủ Tinh Hồn Phong là được rồi!"

Ba người bị huấn luyện theo phương thức Địa Ngục suốt cả một đêm, nghe nói Diệp Phong muốn đi thì tất cả đều quay qua nhìn hắn hô to lên!

Hả?

Tình huống như thế nào?

Sao đều muốn ta dẫn theo đi ra ngoài?

Nhìn thấy ba người đều trên mặt tràn đầy nước mắt nước mũi ôm lấy bắp đùi của mình, Diệp Phong cũng tỏ vẻ không hiểu.

"Chủ nhân!"

"Ba người chúng ta rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, cho nên tự mình chọn lấy một người trong số ba người bọn họ sau đó tiến hành chỉ đạo tu luyện một với một, đối với bọn họ thì đây là một cơ duyên lớn lao!"

"Nhưng mà hình như bọn họ không hiểu được chúng ta dụng tâm lương khổ!"

Ngay lúc Diệp Phong còn đang bối rối khó hiểu thì Diệp Tiểu Hắc đã xuất hiện ở nơi này sau đó thần thái cung kính nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Tối hôm qua, ngươi nói cái gì mà muốn để cho ta cảm nhận được huyết dịch sôi trào, kết quả trực tiếp lấy máu ta, biến ta thành người khô, sau đó lại rót huyết dịch trở ngược vào trong cơ thể của ta, hành vi điên cuồng như vậy tới tới luôn luôn hành hạ trọn vẹn cả một buổi tối!

Còn có Nhiếp huynh, nói cái gì mà để cho hắn cảm nhận được sức hấp dẫn của trận pháp, kết quả để cho hắn thình thịch với không khí ở trong đại trận mê huyễn suốt cả một đêm, may mà tiên bào

của hắn rắn chắc!

Thảm nhất chính là Hùng huynh, chân to nát trường kiếm, chân to nát trường mâu, chân to nát trường đao... một đêm trôi qua, hai chân của hắn có thể nói chính là thủng trăm ngàn lỗ, mặc dù sau đó sẽ giúp hắn chữa trị ngay lập tức nhưng mà những nỗi thống khổ mà hắn phải chịu đựng là thật!

Đêm nay, có thể nói là cơn ác mộng cả đời này chúng ta cũng không thể nào quên đi được!

Kết quả, người nói đó là tri kỉ chỉ đạo tu luyện?

Còn mẹ nó nói là không hiểu các ngươi dụng tâm lương khổ?

Nghe được Diệp Tiểu Hắc giải thích như vậy, Giang Nghị nghe đến choáng váng, mà bên cạnh, hai người Nhiếp Hào và Hùng Thiên Bá nghe xong thì trên mặt đều lộ ra vẻ sợ đến ngây người!

"Hóa ra là như vậy!"

"Sau này bọn họ điều sẽ trở thành bại gia môn đồ, nếu như các ngươi rảnh rỗi vậy thì giúp bọn họ tăng thực lực của bản thân lên một chút cũng là một chuyện tốt!"

"Như vậy thì trong khoảng thời gian ta không có mặt ở đây, ba người bọn họ giao cho các ngươi, các ngươi nhất định phải nghiêm túc chỉ đạo bọn họ tu luyện đó!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên, sau đó đi vào trong đó dưới ánh mắt tràn đầy vẻ không nỡ của ba người!

"Xong!"

"Diệp thiếu cũng đi!"

"Vậy thì chẳng phải là ba tên ác ma này sẽ càng thêm điên cuồng hơn nữa hay sao?"

Nghĩ đến đây, trong mắt ba người đều tràn đầy vẻ tuyệt vọng.

"Đúng là đang ở trong phúc mà không biết phúc!"

"Mặc dù ba người chúng ta là vì chơi nhưng khi chỉ đạo các ngươi tu luyện thì chúng ta lại cực kỳ nghiêm túc, cho dù đều là bại gia môn đồ nhưng tương lai chắc chắn các ngươi cũng sẽ mạnh hơn đa số bại gia môn đồ, chờ các ngươi hưởng thụ được lợi ích và ưu thế này mang đến thì các ngươi sẽ cảm tạ tất cả những chuyện mà chúng ta đã làm cho các ngươi!"

Nhìn thấy ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng của ba người, Diệp Tiểu Hắc cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó tự lẩm bẩm.

...

Đệ Nhị Tiên Vực, Kim Tây Thành!

"Không ngờ được là lại ngẫu nhiên truyền tống ta đến trong một tòa thành trấn!"

"Cũng không biết ở bên trong tòa thành trấn này có người tu luyện tu vi Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong hay không!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong bắt đầu đi dạo nhàn nhã ở trong thành trấn phồn hoa nhất này, đồng thời cũng kiểm tra sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay.

Sản phẩm bại gia hôm nay: Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch *100000 (mười vạn).

Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch: Một trong số tiên quáng đặc thù hy hữu ở trong Thiên Đạo Chiến Trường ở thượng giới, có thể hấp thu lực lượng của Thiên Đạo lôi kiếp!

Hả?

Đây chẳng lẽ là phiên bản thăng cấp của Kim Tàm Tinh Diệu Thạch?

Sau khi hiểu rõ được tình huống của sản phẩm bại gia, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức nở một nụ cười, thầm nghĩ trong lòng: "Ta đã nghĩ đến mình phải làm như thế nào mới có thể lãng phí sạch mười vạn khối Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch này rồi!"

"Hệ thống, sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem xem ở trong tòa thành trấn này phải chăng có người tu luyện có tu vi Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, nếu như có thì bây giờ người đó đang ở chỗ nào!"

Sau đó, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, bên trong Kim Tây Thành mà túc chủ đang ở tổng cộng có ba mươi bảy người tu luyện có tu vi Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

Theo giọng nói của hệ thống vang lên, một cái địa đồ nhỏ chỉ có một mình Diệp Phong mới có thể nhìn thấy được xuất hiện ở trước mặt của hắn, mà ở trên cái địa đồ nhỏ đó có một cái chấm màu lục và ba mươi bảy chấm đỏ.

"Chọn đại đi!"

Diệp Phong nhắm mắt lại quay ba vòng tại chỗ, sau đó trực tiếp đặt ngón tay lên trên địa đồ nhỏ, sau đó mở hai mắt ra, nhìn một cái chấm đỏ ở gần ngón tay mình nhất cười nói: "Chính là ngươi!"

Một bên khác!

Bên ngoài một tửu lâu, một nam tử trung niên mặc quần áo cũ nát dựa vào vách tường uống một hớp liệt tửu lớn, sau đó mí mắt phải lại kịch liệt nhảy lên mấy lần, chuyện này khiến cho hắn khẽ nhíu mày lẩm bẩm: "Chuyện gì xảy ra, tại sao tao lại cảm nhận được là có chuyện gì đó không hay sắp xảy ra?"

Chương 811 - Diệp thiếu, nếu như chỉ có chút chuyện nhỏ như vậy mà ta cũng không giúp thì ta có còn là người nữa hay không?

Một lát sau!

"Ừm?"

"Lại là tên ăn mày?"

"Chẳng lẽ giống như ngũ đại tổ lão, là đang trải nghiệm cuộc sống, ma luyện tâm cảnh?"

"Vậy ta có nên cho hắn một chút hay không?"

Sau khi Diệp Phong căn cứ lộ tuyến trên địa đồ nhỏ để chạy đến đây, nhìn nam tử trung niên ăn mặc quần áo cũ nát ở trước mặt thì trong lòng bắt đầu suy tư.

"Ừm?"

"Ánh mắt tiểu tử này nhìn ta có chút không đúng!"

"Không phải là hắn nghĩ ta là ăn mày định cho ta chút tiền đó chứ?"

"Nếu như hắn cho thật, vậy ta có nên nhận hay không, nếu nhận thì quá mất mặt, nếu không nhận thì chẳng phải là phụ lòng của đối phương hay sao?"

Nhìn thanh niên lạ lẫm trước mặt, Tống Hà Sơn cũng bắt đầu tự suy diễn sau đó cúi đầu trầm tư.

"Vị lão ca này!"

"Uống rượu không có đồ ăn, uống không thoải mái!"

"Nếu không ta mời ngươi vào quán rượu uống một chút?"

Trầm tư một lát, Diệp Phong nhìn nam tử ăn mày đang đứng trước mặt lên tiếng hỏi thăm.

"Thiếu gia!"

"Ta không thiếu tiền!"

"Nhưng nếu như ngươi cho thật thì ta cũng sẽ cố gắng nhận lấy nhưng mà nhân tình này Tống Hà Sơn ta ghi tạc tâm..."

Hả?

Nói được nửa câu, Tống Hà Sơn đột nhiên phản ứng lại, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ khó xử, hắn hoàn toàn không ngờ được là không phải là Diệp Phong Xem hắn như một tên ăn mày sau đó muốn cho hắn ít tiền mà là muốn mời hắn đi vào quán rượu uống một chút!

"Xong!"

"Mẹ nó, mắc cỡ chết rồi!"

Nhìn thấy Diệp Phong dùng vẻ mặt kinh ngạc nhìn mình, Tống Hà Sơn chỉ hận không thể tìm một cái lỗ lập tức chui xuống đó!

"Ha ha ha!"

"Lão ca, ngươi đúng là thích nói đùa!"

"Đi thôi, chúng ta đi vào trong quán rượu vừa uống vừa trò chuyện được không?"

Nhìn thấy dáng vẻ lúng túng trên mặt Tống Hà Sơn, Diệp Phong lên tiếng mời một lần nữa, để làm dịu bầu không khí ngột ngạt lúc này, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Cái tên này cũng rất không biết xấu hổ!"

Một lát sau!

Ở trong phòng khách của quán rượu!

"Diệp thiếu!"

"Có phải là người có chuyện gì muốn tìm ta hay không?"

Qua ba lần rượu, Tống Hà Sơn nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm, hắn không tin đối phương sẽ vô duyên vô cớ mời hắn uống rượu!

"Tống đại ca!"

"Đúng là ta có chút chuyện muốn nhờ ngươi giúp ta một chút!"

Nghe được Tống Hà Sơn hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng cực kỳ dứt khoát thừa nhận.

"Nói đi!"

"Có chuyện nhỏ chỉ cần ta hỗ trợ nếu như ta có thể giúp thì chắc chắn sẽ giúp ngươi!"

Đã uống của người ta, hơn nữa cũng chỉ là một chuyện nhỏ, Tống Hà Sơn trực tiếp vỗ ngực đồng ý.

"Tống đại ca!"

"Vậy ta cũng không ẩn giấu thực lực của ta nữa!"

"Thật ra thì tu vi của ta đã đạt đến Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, nhưng mà khi dẫn ra đệ nhất trọng Thiên Đạo kiếp vân, xảy ra một chút xíu chuyện ý muốn khiến cho ta đột phá Tiên Kiếp Cảnh thất bại, cho nên ta muốn nhờ ngươi dẫn ra đệ nhất trọng Thiên Đạo kiếp vân, sau đó hai người chúng ta cùng nhau ngạnh kháng Thiên Đạo lôi kiếp!"

Nhìn thấy Tống Hà Sơn đồng ý với mình, Diệp Phong cũng nở một nụ cười sau đó nói ra cái chuyện nhỏ mà hắn đang cần đối phương hỗ trợ!

? ? ?

Mẹ nó, chuyện như vậy mà ngươi nói là chuyện nhỏ?

Ngươi không biết hai người kháng thì uy lực của Thiên Đạo lôi kiếp sẽ bạo tăng gấp đôi hay sao?

Bình thường đệ nhất trọng Thiên Đạo lôi kiếp mẹ nó ta cũng không có nắm chắc, kết quả ngươi còn muốn để cho ta kháng Thiên Đạo lôi kiếp có uy lực tăng cường gấp đôi?

Ngươi muốn trực tiếp đưa tiễn ta đúng hay không!

Nghe được Diệp Phong nói ra ‘chuyện nhỏ’ này, Tống Hà Sơn kinh hãi đến tròng mắt đều sắp lồi ra ngoài, hắn hoàn toàn không ngờ được là chỉ uống một chầu rượu mà suýt chút nữa khiến cho mình cũng không còn!

Hô!

Thở dài ra một hơi, Tống Hà Sơn nhìn về phía Diệp Phong vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng nói: "Diệp thiếu, nếu như là chuyện này thì sợ là ta không thể giúp được cho ngươi rồi!"

Ba!

Lúc này, Diệp Phong trực tiếp lấy một cái tiên giới ra đẩy lên trên bàn, sau đó trên mặt lộ ra vẻ tiếc nuối lên tiếng nói: "Vậy thì thật là đáng tiếc, lúc đầu ta còn định sẽ dùng những thứ ở bên trong cái tiên giới này để giúp chúng ta cùng nhau vượt qua Thiên Đạo lôi kiếp, nếu như người đã không giúp được ta thì ta chỉ có thể đi tìm người khác mà thôi!"

"Tìm người khác?"

"Loại chuyện đi chịu chết như thế này thì mẹ nó ngươi có tìm người nào thì người đó cũng sẽ không giúp ngươi đâu!"

Mặc dù nghĩ như vậy nhưng Tống Hà Sơn vẫn có chút hiếu kỳ với mọi thứ ở bên trong cái tiên giới mà Diệp Phong lấy ra, sau đó trực tiếp thả ra thần thức kiểm tra tình huống ở bên trong cái tiên giới đó, hắn rất muốn biết rốt cuộc Diệp Phong muốn dùng thứ gì để giúp cho hai người kháng được Thiên Đạo lôi kiếp kinh khủng!

"Ngọa tào!"

"Là Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch! !"

"Lít nha lít nhít Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch! ! !"

Sau khi Tống Hà Sơn xem xét được mười vạn khối Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch được sắp xếp ngay ngắn ở trong tiên giới thì kinh hãi đến trực tiếp đứng phắt dậy, trong mắt tràn ngập vẻ khó có thể tin!

Phải biết, trên vạn năm nay, hắn trải qua vô số nguy cơ sinh tử ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, lại thêm vận may của cá nhân hắn, Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch to to nhỏ nhỏ mà hắn để giành được có gom lại thì cũng chỉ tương đương với sáu khối Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch hoàn chỉnh ở trong cái tiên giới này mà thôi!

Mà ở trong cái tiên giới này, Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch lớn như

vậy lại có khoảng chừng mười vạn khối, sao có thể không khiến cho hắn cảm thấy chấn kinh và khó có thể tin được cơ chứ!

"Mười vạn khối Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch!"

"Hơn nữa mỗi một khối đều chừng một mét!"

"Cái này nếu dựng ra một căn phòng, chẳng phải là chỉ trong thời gian uống xong một chầu rượu là có thể độ được Thiên Đạo lôi kiếp?"

Nghĩ đến tình huống này, hơi thở của Tống Hà Sơn trở nên dồn dập!

"Tống đại ca!"

"Vậy nếu như bây giờ không còn chuyện gì khác nữa thì ta xin phép đi trước!"

Chương 812 - Diệp thiếu, nếu như chỉ có chút chuyện nhỏ như vậy mà ta cũng không giúp thì ta có còn là người nữa hay không? (2)

"Hôm nay cho dù như thế nào đi nữa thì ta cũng phải tìm được người có thể giúp đỡ ta!"

Nhìn thấy Tống Hà Sơn kinh hãi đứng phắt dậy, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười xấu xa sau đó ra vẻ tiếc nuối chuẩn bị cầm lại tiên giới rời khỏi đây!

"Chờ một chút!"

Nhìn thấy Diệp Phong chuẩn bị rời khỏi đây, Tống Hà Sơn gấp, trực tiếp hô to lên.

"Diệp thiếu!"

"Hôm nay hai người chúng ta mới quen đã thân!"

"Hơn nữa ngươi còn mời ta uống một chầu rượu ngon, nếu như chỉ là một chút xíu chuyện nhỏ như vậy mà ta cũng không giúp ngươi thì ta có còn là người nữa hay không?"

"Cho nên ngươi không cần phải đi tìm người khác nữa đâu, chuyện này ta giúp!"

Sau đó, Tống Hà Sơn trưng vẻ mặt thành thật ra nhìn về phía Diệp Phong bày tỏ thái độ của mình!

"Chân thô to!"

"Đây là một cái chân thô to mà ông trời đưa cho ta!"

"Cho dù như thế nào đi nữa thì ta cũng phải ôm chặt lấy cái chân thô to này mới được!"

"Dựa vào mười vạn khối Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch đó, đừng nói là đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ nhất, cho dù là nhất cổ tác khí chống được chín đạo Thiên Đạo lôi kiếp cũng không phải là chuyện khó gì!"

Nghĩ đến mình có thể đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong dễ như trở bàn tay, Tống Hà Sơn kích động sắp khóc, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Nếu như đại ca và nhị ca đột nhiên phát hiện ra ta đã đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, như vậy thì không phải là bọn họ sẽ bị hù đến giật mình hay sao!"

"Thật sao?"

"Nếu là như vậy thì quá tốt rồi!"

"Chuyện này không nên chậm trễ, bây giờ chúng ta lập tức rời khỏi thành trấn, sau đó tìm một chỗ yên tĩnh bắt đầu độ lôi kiếp!"

Diệp Phong nghe xong thì trên mặt cũng lộ ra vẻ vui mừng lên tiếng đề nghị.

"Tốt!"

"Diệp thiếu, tất cả nghe theo ngươi!"

"Vậy bây giờ chúng ta lập tức xuất phát, trực tiếp tìm một chỗ không người, bắt đầu độ lôi kiếp!"

Nghe được Diệp Phong đề nghị như vậy, Tống Hà Sơn trực tiếp chuyển đổi thân phận của mình xuống vị trí tiểu đệ, sau đó cực kỳ nghe lời lên tiếng nói.

Một lát sau!

Kim Tây Thành, ba trăm dặm bên ngoài thành bắc!

"Diệp thiếu!"

"Chỗ hoang dã này chính là một địa điểm độ kiếp không tệ!"

"Không bằng chọn chỗ này luôn đi!"

Nhìn xung quanh một lần, Tống Hà Sơn nhìn về phía Diệp Phong đưa ra một lời đề nghị.

"Được!"

"Vậy thì chọn chỗ này đi!"

"Tiếp theo, chúng ta dùng mười vạn khối Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch đó dựng lên hai thứ đồ thích hợp để kháng lôi kiếp!"

"Ngươi cứ dựng lên theo ta là được rồi!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức lấy mười vạn khối Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch ở trong tiên giới ra, sau đó chia đều ra làm hai phần, ngay sau đó bắt đầu bận bịu làm việc!

"Diệp thiếu chuẩn bị dùng những Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch này dựng cái thứ gì để đối kháng Thiên Đạo lôi kiếp chứ?"

Tống Hà Sơn nghe Diệp Phong nói như vậy thì trên mặt cũng lộ ra vẻ cực kỳ mong đợi.

Hả?

Làm gì đó?

Cầm một khối Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch bắt đầu đào hố là ý gì?

Nhưng mà khi Tống Hà Sơn nhìn thấy Diệp Phong cầm một khối Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch trong tay bắt đầu đào hố thì cả người choáng váng!

Mấy phút sau!

"Tam đệ!"

"Ta và nhị ca ngươi vì giúp ngươi tìm kiếm đan dược, trận pháp, các loại vũ khí và tài nguyên tu luyện dùng để độ Thiên Đạo lôi kiếp mà ngày nào cũng mệt đến sắp chết!"

"Kết quả chúng ta vừa về tới nhà thì ngươi đã chạy mất!"

"Nói đi, ngươi lén chạy tới chỗ nào để uống rượu nữa rồi!"

Đang bận đào hố, Tống Hà Sơn phát hiện Truyền âm Thạch trong ngực có phản ứng, lập tức thả ra thần thức kích hoạt Truyền âm Thạch, sau đó một giọng nói tràn ngập lửa giận vang lên ở trong đầu của hắn.

"Đại ca!"

"Có chuyện gì lát nữa nói đi!"

"Ta đang bận đào hố!"

Nói xong, Tống Hà Sơn trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch, sau đó tiếp tục học theo Diệp Phong bên cạnh đào hố to, đồng thời kinh hãi nói: "Rốt cuộc Diệp thiếu muốn làm gì, cái hố này đào hơi lớn!"

Một bên khác!

Bên trong một sơn cốc u tĩnh!

"Đại ca!"

"Tam đệ nói thế nào?"

Nhìn thấy Tống Hà Hải cất Truyền âm Thạch, Tống Hà Xuyên đang

đứng bên cạnh cũng vội vàng hỏi thăm.

"Đừng nói nữa!"

"Tam đệ sắp làm cho ta tức chết rồi!"

"Cả ngày say rượu còn chưa tính, bây giờ lại bắt đầu trầm bê vào việc đào hố!"

"Hắn không thể có sở thích bình thường được hay sao?"

Nghe được Tống Hà Xuyên hỏi thăm như vậy, Tống Hà Hải cũng mặt xạm lại lên tiếng nói.

? ? ?

Không say rượu nữa rồi?

Đổi qua đào hố?

Nghe nói như thế, Tống Hà Xuyên trực tiếp bối rối, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Tam đệ càng ngày càng kỳ quái!"

"Đại ca!"

"Nếu không ta liên lạc lại với hắn?"

Nhìn thấy Tống Hà Hải khẽ gật đầu, Tống Hà Xuyên đi qua một bên, sau đó lấy ra Truyền âm Thạch lần nữa liên hệ Tống Hà Sơn!

...

"Nhị ca!"

"Bây giờ ta đang bận bịu!"

"Các ngươi có thể đừng quấy rầy ta như vậy được hay không!"

"Ta nói với các ngươi, ta đào hố, xây cái phòng, uống chút rượu thì độ lôi kiếp, các ngươi tạm thời đừng quấy rầy ta!"

Nhìn thấy nhị ca mình lại dùng Truyền âm Thạch liên hệ mình, Tống Hà Sơn vẻ mặt bất đắc dĩ giải thích một phen, sau đó lại cắt

đứt liên hệ Truyền âm Thạch lần nữa!

Trong sơn cốc u tĩnh!

"Đại ca!"

"Không xong!"

"Xảy ra chuyện lớn, tam đệ không phải say rượu mà là đã uống đến điên rồi!"

"Hắn lại muốn đào hố, tùy tiện xây một cái nhà bằng đất, sau đó trực tiếp kháng Thiên Đạo lôi kiếp đó!"

Nhìn thấy Truyền âm Thạch không còn phản ứng gì nữa, Tống Hà Xuyên rất là lo lắng quay qua nhìn Tống Hà Hải hô to lên.

"Cái gì!"

"Tên nát rượu này không thể để cho chúng ta yên tâm một chút được hay sao?"

Sau khi biết được tình huống này, Tống Hà Hải sắp bị làm cho tức chết thật sự, sau đó vội vàng lấy ra một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định nói ra: "Lấy Truyền âm Thạch của hắn làm địa điểm, chúng ta nhanh chóng qua đó tìm hắn, nếu đi trễ sợ là ta phải nhặt xác cho cái tên đó!"

...

Chương 813 - Chế tạo một cái quan tài cực lớn nhưng lại không có nắp

"Làm cái gì?"

"Đào nửa ngày, sau đó trải năm vạn khối Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch vào trong hố, kết quả là làm ra một cái quan tài siêu cấp lớn?"

"Còn mẹ nó không có nắp?"

Đứng trên không trung, khi Tống Hà Sơn nhìn thấy một cái quan tài màu đen to lớn ở bên dưới thì cả người đều thấy choáng, hắn hoàn toàn không ngờ được là mình bận bịu hơn nửa ngày rốt cuộc cái thứ mà mình chế tạo ra cho mìnhlại là một cái quan tài!

Hô!

Thở dài ra một hơi, Tống Hà Sơn trực tiếp nhìn Diệp Phong đang đứng ở bên dưới lên tiếng dò hỏi: "Diệp thiếu, mặc dù cái quan tài này có chút không quá may mắn có phải là chúng ta quên chế tạo một cái nắp cho nó rồi hay không?"

"Quan tài?"

"Mẹ nó, ngươi gọi bể bơi mà ta vừa mới đào xong là quan tài?"

"Còn mẹ nó thiếu một cái nắp quan tài?"

Nghe được Tống Hà Sơn hỏi mình như vậy, trong nháy mắt mặt Diệp Phong treo đầy hắc tuyến, sau đó phóng lên tận trời, trực tiếp bay thẳng tới chỗ Tống Hà Sơn.

"Ngọa tào! ! !"

"Mẹ nó, thứ này là thứ gì?"

"Ta tùy tiện đào, sao lại giống y chang như cái quan tài vậy?"

Sau khi Diệp Phong đứng trên không trung nhìn xuống phía dưới thì cả người hắn đều choáng váng!

"Tống đại ca!"

"Ta muốn nói thứ ta đào chính là bể bơi, ngươi có tin hay không?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong nở một nụ cười khổ quay qua nhìn Tống Hà Sơn đang đứng bên cạnh lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Bể bơi?

Ngươi gọi cái thứ đồ chơi này là bể bơi?

Khoan đã!

Đúng lúc này, Tống Hà Sơn đột nhiên phản ứng lại, sau đó trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi: "Diệp thiếu, ngươi nghĩ ngạnh kháng Thiên Đạo lôi kiếp ở trong bể bơi?"

"Đúng vậy!"

"Vừa bơi lội vừa kháng Thiên Đạo lôi kiếp, không phải là một chuyện rất là thoải mái hay sao?"

Nghe được Tống Hà Sơn hỏi thăm mình như vậy, Diệp Phong cũng cực kỳ khẳng định khẽ gật đầu.

Điên rồi!

Nghe được Diệp Phong trả lời mình như vậy, Tống Hà Sơn muốn điên thật rồi, có mười vạn khối Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch có thể hấp thu lực lượng của Thiên Đạo lôi kiếp, xây đại vài cái nhà tranh đều có thể nhẹ nhõm kháng được Thiên Đạo lôi kiếp, nhưng hắn vạn lần không ngờ là Diệp Phong lại chế tạo cái bể bơi, còn là bể bơi lộ thiên nữa, đây là chuyện mà người bình thường có thể làm ra được hay sao?

"Diệp thiếu!"

"Cái Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch này có thể hấp thu Thiên Đạo lôi kiếp, chế tạo bể bơi hoàn toàn không thể tận dụng được giá trị của bọn nó, làm như thế chính là đang phá của, dù sao chúng ta chế tạo bể bơi bên trong chúng ta trải tiên quáng gì vào cũng được, không cần thiết phải lãng phí Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch cực kỳ trân quý này!"

Trầm mặc một lát sau đó Tống Hà Sơn quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng khuyên bảo.

"Chính là muốn phá của đó!"

"Ta vẫn chưa có nói cho ngươi biết ta là một tên bại gia tử hay sao?"

"Được rồi, chúng ta cũng đừng có lãng phí thời gian nữa, ngươi

tranh thủ dẫn Thiên Đạo kiếp vân ra đi, ta xuống dưới đả thông hai cái quan tài. . . không phải, là đả thông hai cái bể bơi, để tạo thành một cái hồ bơi lớn!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức bay xuống chỗ hai cái bể bơi bên dưới.

? ? ?

Bại gia tử?

Ngươi là bại gia tử, vậy mẹ nó ngươi cũng đừng có kéo ta chết chùm với ngươi ta sống còn chưa có đủ đâu!

Nhìn Diệp Phong bay đi xuống, Tống Hà Sơn sắp khóc.

"Đợi đã!"

"Hắn muốn vừa bơi vừa kháng Thiên Đạo lôi kiếp, đó là chuyện của hắn!"

"Ta trực tiếp đào một cái địa đạo, sau đó trốn xuống bên dưới bể bơi không được hay sao?"

Nghĩ đến đây, Tống Hà Sơn cũng nhịn không được phá lên cười, thầm nghĩ trong lòng: "Mẹ nó, phải nói ta chính là một thiên tài!"

Oanh!

Ngay lúc Tống Hà Sơn chuẩn bị bắt đầu đào địa đạo thì một luồng uy áp khiến cho người ta cảm thấy khó thở bao phủ toàn bộ khu vực này trong nháy mắt!

"Ngọa tào!"

"Kề bên này lại có người tu luyện chuẩn bị độ Thiên Đạo lôi kiếp, mà thiên địa uy áp kinh khủng như thế này ta từng cảm nhận được khi đại ca và nhị ca của ta độ Thiên Đạo lôi kiếp, đây là Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo lôi kiếp!"

Cảm nhận được thiên địa uy áp kinh khủng quen thuộc này, trên mặt Tống Hà Sơn cũng lộ ra vẻ cực kì kinh khủng, hãng hoàn toàn

không ngờ được là ở bên này còn có một người tu luyện tu vi Tiên Kiếp Cảnh Bát Trọng đỉnh phong chuẩn bị độ Thiên Đạo lôi kiếp!

"Diệp thiếu!"

"Đây là Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo lôi kiếp, bởi vì hai người chúng ta cũng nằm trong phạm vi mà Thiên Đạo kiếp vân bao phủ, trực tiếp dẫn đến uy lực của Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo lôi kiếp này tăng lên gấp ba, vì lý do an toàn, chúng ta nên tranh thủ trốn xuống dưới bể bơi đi..."

Sau khi tỉnh táo lại, Tống Hà Sơn vẻ mặt lo lắng quay qua nhìn Diệp Phong hô to lên, nhưng mà lời còn chưa nói hết thì hắn đã nhìn thấy Diệp Phong sau khi nhắm hai mắt lại rồi mở ra, trong nháy mắt đổi mắt của hắn biến thành song đồng kinh khủng khiến cho người ta cảm thấy tử vong!

"Hủy Diệt Thần Mâu!"

Theo một luồng khí tức hủy diệt lóe lên một cái rồi biến mất, Thiên Đạo kiếp vân vừa mới ngưng tụ thành hình ở trên không trung biến mất trên không trung trong nháy mắt.

Giờ khắc này, không chỉ có Tống Hà Sơn bối rối, ngay cả một lão giả đang ở khoảng cách bên ngoài mười dặm cũng bối rối!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, đây là tình huống như thế nào!"

"Vì vượt qua Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo lôi kiếp này, ta chuẩn bị trọn vẹn gần hai ngàn năm, kết quả ta còn chưa làm cái gì cả thì Thiên Đạo kiếp vân đã không có?"

Sau khi tỉnh táo lại, lão giả rất muốn chết luôn cho rồi, mặc dù vẫn chưa biết rõ được là đã xảy ra chuyện gì nhưng hắn lại biết được một sự kiện đó chính là hắn sẽ vĩnh viễn bị kẹt lại Tiên Kiếp Cảnh Bát Trọng đỉnh phong, mãi cho đến chết!

Một bên khác!

Ừng ực!

Lúc này, Tống Hà Sơn nuốt nước bọt một cái, sau đó trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng dò hỏi: "Diệp thiếu, đó, đó là Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo kiếp vân, ngươi dùng một ánh mắt lại có thể tiêu diệt nó?"

"Đúng vậy!"

Chương 814 - Tình huống như thế nào, chó Thiên Đạo này không ra bài theo kịch bản

"Không diệt nó chẳng lẽ giữ lại để sinh con hay sao?"

"Hơn nữa ta làm như vậy cũng có thể nói là đã cứu được người dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân này, bởi vì cho dù không có hai người chúng ta ảnh hưởng thì hắn cũng không kháng nổi Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo lôi kiếp này!"

"So với chết dưới Thiên Đạo lôi kiếp còn không bằng tiếp tục còn sống!"

Nghe được Tống Hà Sơn hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng thuận miệng đáp lại một câu, nhưng mà những gì mà hắn nói cũng là sự thật, bởi vì trước khi tiêu diệt Thiên Đạo kiếp vân, hắn đã tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, xác nhận tình huống này!

"Thật là đáng sợ!"

"Rốt cuộc thì Diệp thiếu này là ai!"

"Thậm chí ngay cả hóa thân của Thiên Đạo ý chí, Thiên Đạo kiếp vân cũng có thể dùng một ánh mắt tiêu diệt, đây là chuyện mà người có thể làm được hay sao?"

Chờ một chút!

Đúng lúc này, Tống Hà Sơn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó nhìn về phía Diệp Phong vội vàng hỏi: "Diệp thiếu, ngươi nói trước đó khi ngươi dẫn ra đệ nhất trọng Thiên Đạo kiếp vân thì xảy ra

một chút chuyện ngoài ý muốn, mà chuyện ngoài ý muốn này không phải là do ngươi không cẩn thận tiêu diệt đệ nhất trọng Thiên Đạo kiếp vân đó chứ!"

"Đúng vậy!"

"Lúc ấy ta nói với hai tiểu đệ bên cạnh ta là Thiên Đạo kiếp vân hoàn toàn không dám làm gì ta nhưng mà bọn họ không có tin!"

"Cho nên ta lập tức dẫn ra đệ nhất trọng Thiên Đạo kiếp vân, trực tiếp diệt cho bọn họ xem!"

"Ai mà ngờ được sau khi diệt lại không thể dẫn Thiên Đạo kiếp vân ra được nữa!"

Nghe được Tống Hà Sơn hỏi thăm, Diệp Phong cũng có chút bất mãn lên tiếng nói ra.

? ? ?

Ngươi muốn trang bức ở trước mặt tiểu đệ của mình, sau đó ngươi tiêu diệt Thiên Đạo kiếp vân?

Thiên Đạo kiếp vân không sĩ diện sao?

Sau khi biết được tình huống này, Tống Hà Sơn cũng tỏ vẻ chấn kinh, hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong mạnh thì cũng thôi đi, còn mẹ nó biết chơi như vậy!

"Diệp thiếu khủng bố như thế!"

"Vậy ta còn sợ cái rắm!"

"Chỉ cần đứng ở bên cạnh Diệp thiếu, cho dù có dẫn Thiên Đạo kiếp vân ra thì lẽ nào nó dám đụng tới ta hay sao?"

Nghĩ đến đây, Tống Hà Sơn trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi: "Diệp thiếu, bây giờ chúng ta dẫn Thiên Đạo kiếp vân ra hay sao?"

"Chờ một chút!"

"Bây giờ ngươi đi tìm một chỗ có nước trước, sau đó đem nước tới đây rót đầy bể bơi, sau khi làm xong thì mới dẫn đệ nhất trọng Thiên Đạo kiếp vân ra!"

Nói xong, Diệp Phong lấy một cái ghế đu từ trong không gian của hệ thống ra đặt ở trong bể bơi, sau đó nằm lên trên ghế xích đu phơi nắng nghỉ ngơi.

Một lát sau!

Sau khi Tống Hà Sơn dùng Tiên Khí hồ lô rượu đem nước từ những nơi khác về cũng rót đầy bể bơi thì trên mặt lộ ra vẻ kích động dẫn đệ nhất trọng Thiên Đạo kiếp vân ra!

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Sau khi Thiên Đạo kiếp vân xuất hiện, trong đó lóe ra lôi quang kinh khủng, nhưng sao lại không có một tiếng sấm nào hết vậy?

Không chỉ có như thế, ngay cả thiên địa uy áp khiến cho người ta không thở nổi cũng không có luôn?

Xoát!

Đúng lúc này, Tống Hà Sơn bỗng nhiên đoán được điều gì, sau đó đột nhiên quay qua nhìn Diệp Phong đang nằm trên ghế xích đu, kinh hãi nói: "Sẽ không phải là vì Thiên Đạo kiếp vân sợ ảnh hưởng đến vị này nghỉ ngơi đó chứ!"

Hả?

Lúc này, Tống Hà Sơn hình như đã nhận ra cái gì, trực tiếp ngẩng đầu nhìn lên Thiên Đạo kiếp vân ở trên không trung, không lâu sau, hai đạo Thiên Đạo lôi kiếp cực kỳ chậm rãi từ trong Thiên Đạo kiếp vân bay ra, sau đó thận trọng rơi xuống chỗ hai người bọn họ.

"Ngọa tào! !"

"Không phải chứ!"

"Thiên Đạo lôi kiếp mặc dù bổ vào trên người của ta nhưng chỉ để cho một chút xíu lực lượng xâm nhập vào trong cơ thể của ta mà với chút xíu lực lượng này thì ta không cần làm gì cũng có thể nhẹ nhõm ngăn cản được!"

"Hơn nữa Thiên Đạo lôi kiếp chi lực xâm nhập vào trong cơ thể ta đang nhanh chóng rèn luyện tiên lực ở trong cơ thể ta, nếu cứ tiếp tục theo tình huống này thì ta chỉ cần ngủ một lát là có thể trực tiếp đột phá trên Tiên Kiếp Cảnh!"

Phát hiện ra tình huống này, sau đó Tống Hà Sơn cả người đều choáng váng, hắn chưa từng nghĩ tới chuyện độ Thiên Đạo lôi kiếp sẽ là một chuyện dễ dàng như thế!

Thậm chí bởi vì Thiên Đạo lôi kiếp cẩn thận từng li từng tí lại mang tới cho hắn một loại cảm giác cực kỳ sảng khoái tê tê dại dại, lại thêm ngâm mình ở trong bể bơi, lại hưởng thụ lấy ánh nắng ôn hòa, thời khắc này, hắn có chút buồn ngủ!

"Tốc độ tăng lên này có chút chậm!"

"Không bằng ta cũng học theo Diệp thiếu, trực tiếp ngủ một giấc?"

Nghĩ đến đây, Tống Hà Sơn trực tiếp nằm lên trên mặt nước của bể bơi, sau đó trực tiếp ngủ trong cảm giác cực kỳ sảng khoái này!

Không biết qua bao lâu!

Sau khi tu vi của hai người thuận lợi đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong, Thiên Đạo kiếp vân ở trên không trung chẳng những không có biến mất mà ngược lại còn dần dần tăng cường lên, trực tiếp tiến hoá đến đệ nhị trọng Thiên Đạo kiếp vân!

(Thiên Đạo kiếp vân: Nhân cơ hội này, mẹ nó, ta nhất định phải đưa tiễn ác ma này đi, để cho hắn đi tai họa Thiên Đạo ở thần giới đi, ta thật sự không thể gánh được nữa!)

(Hệ thống: Tình huống như thế nào, chó Thiên Đạo này không ra bài theo kịch bản, nếu như trời sau khi túc chủ tỉnh lại phát hiện mình trực tiếp đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, như vậy thì có thể nào túc chủ sẽ cho rằng là ta giở trò quỷ hay không? Mẹ nó, ta không làm gì cả nhưng ta phải gánh một cái tội

lớn như thế?)

Một lát sau!

Khi Thiên Đạo kiếp vân tiến hóa thành đệ nhị trọng Thiên Đạo kiếp vân, đồng thời rơi xuống hai đạo Thiên Đạo lôi kiếp bắt đầu xoa bóp cho hai người Diệp Phong và Tống Hà Sơn đang ngủ say, hai khe hở không gian xuất hiện ở phía trên Tống Hà Sơn.

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, ta nhìn thấy cái gì?"

Chương 815 - Đại ca và nhị ca ngủ thật là ngon

"Thiên Đạo lôi kiếp đang thận trọng đem lực lượng xâm nhập vào trong cơ thể tam đệ, sau đó nhanh chóng rèn luyện tiên lực trong cơ thể hắn?"

Sau khi Tống Hà Xuyên đi ra khỏi vết nứt không gian, nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị ở trước mắt mình thì cả người hắn đều choáng váng!

"Nhị đệ!"

"Không chỉ có như thế, hình như phương thức này còn có thể khiến cho người ta cảm nhận được cảm giác cực kỳ thoải mái!"

"Ngươi xem tam đệ ngủ say, trên mặt lộ rõ vẻ hưởng thụ!"

Lúc này, Tống Hà Hải đang đứng bên cạnh trên mặt cũng lộ ra vẻ khiếp sợ nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

Sau một nén nhang!

Tu vi Diệp Phong và Tống Hà Sơn trực tiếp đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh nhị trọng đỉnh phong!

Không chỉ có như thế, Thiên Đạo kiếp vân không có tiêu tán mà là

tiếp tục tiến hoá thành đệ tam trọng Thiên Đạo kiếp vân!

"Đại ca!"

"Thiên Đạo kiếp vân còn mẹ nó có thể tự mình tiến hóa hay sao?"

"Cứ tiếp tục như vậy nữa thì chờ sau khi tam đệ tỉnh ngủ chẳng phải là có thể đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong rồi hay sao?"

"Tình huống hoàn toàn không giống như khi chúng ta kháng Thiên Đạo lôi kiếp, hoàn toàn không giống một chút nào!"

Nghĩ đến mình kháng đệ nhất trọng Thiên Đạo lôi kiếp đến Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo lôi kiếp trải qua chín lần nguy hiểm sống còn, lại nhìn tam đệ vừa ngủ vừa kháng Thiên Đạo lôi kiếp bên dưới, Tống Hà Xuyên bỗng nhiên muốn khóc!

"Nhị đệ!"

"Có thể đây chính là phúc của tam đệ!"

"Hơn nữa ta cảm thấy hẳn là tất cả chuyện này có liên quan tới thanh niên đang nằm trên ghế xích đu ở bên cạnh của tam đệ!"

"Không bằng chúng ta qua đi hỏi một chút?"

Chú ý tới Diệp Phong bên cạnh Tống Hà Sơn, Tống Hà Hải cũng nhìn về phía Tống Hà Xuyên lên tiếng đề nghị.

(Thiên Đạo kiếp vân: ? ? ? Mẹ nó ta không có thời gian để ý tới các ngươi, các ngươi lại muốn đánh thức ác ma đó? Các ngươi buộc ta bổ các ngươi đó sao!)

"Ngọa tào!"

"Đại ca, ta bị lực lượng của Thiên Đạo kiếp vân khóa chặt!"

Đang chuẩn bị bay đi xuống, Tống Hà Xuyên hoảng sợ hô to lên.

"Đừng hô!"

"Mẹ nó, ta cũng giống như vậy!"

"Thiên Đạo kiếp vân này giống như là người bị bệnh thần kinh, chúng ta tới đây cả buổi rồi nó không bổ chúng ta, bây giờ lại bỗng nhiên muốn bổ, chẳng phải là đang kiếm chuyện với chúng ta hay sao?"

Không biết rõ nguyên nhân, Tống Hà Hải cũng chửi ầm lên.

"Chờ một chút!"

"Đại ca, người nghĩ xem có phải là do nó muốn để cho hai huynh đệ chúng ta hưởng thụ một chút hay không?"

Lúc này, Tống Hà Xuyên bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó quay qua nhìn Tống Hà Hải tràn đầy hưng phấn nói ra phỏng đoán của mình!

"Ừm?"

"Nhị đệ, ý nghĩ này của ngươi cũng có..."

Không đợi Tống Hà Hải nói xong, hai đạo Thiên Đạo lôi kiếp thô to trực tiếp bổ xuống bọn họ!

"Mẹ nó!"

"Đối xử với bọn họ thì ngươi cực kì dịu dàng, đối xử với chúng ta thì ngươi lại trọng lôi xuất kích, mẹ nó không công bằng!"

Trong khoảnh khắc trước khi hôn mê, Tống Hà Hải cũng thần sắc sụp đổ mắng lớn lên.

...

Năm canh giờ qua đi!

"Một giấc ngủ này ngủ thật là thoải mái!"

Sau khi tỉnh ngủ, Diệp Phong cũng duỗi lưng một cái, sau đó kiểm tra tu vi của bản thân.

"Ngọa tào! ! !"

"Tình huống như thế nào!"

"Mẹ nó ta chỉ ngủ một giấc mà đã trực tiếp đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong rồi?"

Nhưng mà khi Diệp Phong phát hiện tu vi của mình đã đạt tới Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, thần sắc đại biến kinh hô lên.

"Diệp thiếu!"

"Thế nào?"

Nghe được tiếng kinh hô của Diệp Phong, Tống Hà Sơn đang nằm bên cạnh cũng mơ mơ màng màng tỉnh lại.

"Tống ca!"

"Trong lúc ta ngủ, ngươi trực tiếp dẫn đệ nhất trọng Thiên Đạo kiếp vân đến Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo kiếp vân ra?"

Nghe được Tống Hà Sơn hỏi thăm mình, Diệp Phong nhìn thẳng vào đối phương hỏi thăm.

"A!"

"Không có!"

"Ta dẫn ra đệ nhất trọng Thiên Đạo kiếp vân, sau đó giống như ngươi, trực tiếp đi ngủ!"

"Ngọa tào!"

"Tại sao ta lại đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong rồi?"

Trả lời Diệp Phong xong, khi Tống Hà Sơn phát hiện tu vi của bản thân cũng đã đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thì trên mặt cũng tràn đầy vẻ khó hiểu kinh hô lên.

"Hệ thống! ! !"

"Có phải là do ngươi giở trò quỷ hay không?"

Nhìn thấy vẻ khó hiểu hiện rõ trên mặt của Tống Hà Sơn, Diệp Phong trực tiếp nghĩ đến hệ thống sau đó lên tiếng hỏi thăm.

"Đinh! Túc chủ, ta là vô tội, tất cả đều là do chó Thiên Đạo giở trò quỷ, là nó không ngừng tiến hóa, sau đó lặng lẽ tăng thực lực của các ngươi lên tới Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, thật sự không có một chút liên quan gì tới ta hết!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, hệ thống cũng vội vàng lên tiếng giải thích với hắn!

? ? ?

Chó Thiên Đạo giở trò quỷ?

Chính nó tiến hóa, sau đó lặng lẽ giúp chúng ta tăng cao tu vi?

Lời này chó nghe cũng không tin!

Nghe được hệ thống giải thích, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó lên tiếng nói ra: "Hệ thống, ngươi thương ta như vậy, cho dù có lừa ta mấy lần thì ta cũng sẽ không nói ngươi cái gì nhưng mà ngươi cũng đừng có gạt ta như vậy!"

"Đinh! Túc chủ, bổn hệ thống đường đường chính chính, ta nói không phải là do ta giở trò quỷ thì thật sự không phải là do ta giở trò quỷ, nếu như người không tin người ta cũng không còn cách nào khác!"

"Ngươi xem đi, gấp!"

"Ta tin là được rồi!"

Nghe được hệ thống lại giải thích một lần nữa, Diệp Phong cũng không còn tranh luận, dù sao hệ thống sủng hắn như vậy, hắn sủng hệ thống một lần cũng là chuyện nên làm?

(Hệ thống: Mẹ nó! Mẹ nó ta sắp bị làm cho tức chết, thật sự không phải ta! Chó Thiên Đạo, mẹ nó ta không để yên cho ngươi đâu!)

Một bên khác!

"Ồ!"

"Tại sao đại ca và nhị ca lại ở chỗ này?"

"Bọn họ đến đây từ khi nào?"

Trong lúc Diệp Phong và hệ thống trò chuyện với nhau, Tống Hà Sơn lại nhìn thấy hai người Tống Hà Hải và Tống Hà Xuyên đang trôi nổi ở trên mặt nước bên cạnh, sau đó bơi tới chỗ của hai người.

Chương 816 - Đại ca và nhị ca ngủ thật là ngon (2)

Hô! Hô! Hô!

Khi Tống Hà Sơn bơi tới bên cạnh hai người, nghe hai người liên tục lẩm bẩm!

"Lực lượng của Thiên Đạo lôi kiếp!"

"Trong cơ thể của đại ca và nhị ca lại cũng có lực lượng của Thiên Đạo lôi kiếp!"

Sau khi kiểm tra được bên trong cơ thể của hai người cũng có Thiên Đạo lôi kiếp chi lực còn chưa có tiêu tán hết, lại nhìn dáng vẻ hai người ngủ say, Tống Hà Sơn cũng nhếch miệng nở nụ cười, thầm nghĩ trong lòng: "Đại ca và nhị ca cũng nhờ ta mà được hưởng phúc, nếu không phải có ta thì đời này bọn họ cũng không thể nào có được cơ hội được Thiên Đạo lôi kiếp xoa bóp phục vụ, nhìn đi, bây giờ bọn họ ngủ rất là ngon!"

"Uy!"

"Đại ca, nhị ca, tỉnh!"

"Chớ ngủ!"

Sau đó, Tống Hà Sơn lắc lư bả vai của hai người hô lên.

Rất nhanh!

Sau khi Tống Hà Hải và Tống Hà Xuyên tỉnh lại thì đầu tiên là vẻ mặt mờ mịt nhìn xung quanh, sau đó mới nhớ lại tất cả những gì

mình đã trải qua trước khi hôn mê!

"Đại ca, nhị ca!"

"Thiên Đạo lôi kiếp xoa bóp phục vụ, có phải rất dễ chịu hay không?"

"Qua nhiều năm như vậy, ta chưa bao giờ nhìn thấy hai người các ngươi ngủ ngon như vậy!"

Nhìn thấy hai người tỉnh lại, Tống Hà Sơn cũng cười lớn nói.

? ? ?

Xoa bóp rất dễ chịu?

Còn ngủ rất say sưa?

Mẹ nó, chúng ta bị đánh ngất xỉu, ngất xỉu, không phải ngủ thiếp đi! ! !

Nghe được Tống Hà Sơn nói như vậy, Tống Hà Hải và Tống Hà Xuyên đều dùng ánh mắt như muốn phun lửa nhìn hắn!

"Tam đệ!"

"Ngươi nói xem liệu có một khả năng rằng!"

"Là chúng ta cũng không phải là ngủ thiếp đi mà là ngất đi hay không?"

Hít một hơi thật sâu, Tống Hà Hải cố gắng để tâm tình của mình bình phục lại, sau đó mới nhìn về phía Tống Hà Sơn hỏi một câu như vậy.

"Đại ca! !"

"Các ngươi hưởng thụ cũng đã hưởng thụ rồi, ngủ cũng đã ngủ rồi!"

"Tại sao lại không chịu thừa nhận cơ chứ?"

"Thế nào, nhờ phúc của một tên nát rượu như ta các ngươi cảm

thấy rất là mất mặt hay sao?"

Nhìn thấy đại ca của mình còn không thừa nhận, Tống Hà Sơn cũng có chút tức giận lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Đại ca, nhị ca, các ngươi muốn làm gì?"

"Có chuyện gì cũng từ từ nói các ngươi không thể lấy oán trả ơn được!"

Nhìn thấy Tống Hà Hải và Tống Hà Xuyên trực tiếp ma quyền sát chưởng đi thẳng tới chỗ mình, trong nháy mắt Tống Hà Sơn luống cuống, hắn không rõ, rõ ràng hai vị ca ca của mình nhờ phúc của mình sau đó được hưởng thụ Thiên Đạo lôi kiếp xoa bóp phục vụ độc nhất vô nhị, nhưng bây giờ tại sao lại muốn hạ độc thủ với hắn!

Một bên khác!

"Ừm?"

"Tình huống như thế nào?"

"Hai tên đó là ai?"

Theo tiếng kêu thảm thiết của Tống Hà Sơn vang lên, Diệp Phong cũng quay đầu nhìn sang, khi hắn nhìn thấy Tống Hà Sơn đang bị hai tên nam tử xa lạ đánh tơi bời, trên mặt cũng lộ rõ vẻ nghi hoặc.

"Đinh! Túc chủ, hai người đó là ca ca của Tống Hà Sơn, trong lúc ngươi và Tống Hà Sơn hưởng thụ đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ hai, bọn họ đến, sau đó bởi vì muốn gọi ngươi tỉnh lại hỏi thăm một ít chuyển mà chọc giận chó Thiên Đạo, trực tiếp bị hai đạo Thiên Đạo lôi kiếp bổ ngất đi, hiện tại mới tỉnh!"

Ngay lúc Diệp Phong nghi hoặc, hệ thống lập tức giải thích rõ cho hắn biết.

"Hóa ra là hai vị ca ca của Tống Hà Sơn!"

"Vậy đó là chuyện nhà của bọn họ, ta cũng không xen vào!"

Sau khi hiểu rõ được thân phận của hai người, Diệp Phong không thèm để ý tới nữa mà kiểm tra phần thưởng mà mình lấy được!

Sản phẩm bại gia hôm nay đã lãng phí hết, có thể nhận hoạch được một lần ban thưởng!

Nhiệm vụ ngẫu nhiên tìm một người tu luyện có tu vi Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong trợ giúp đối phương vượt qua đệ nhất trọng Thiên Đạo lôi kiếp, từ đó thuận lợi đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh cũng hoàn thành, cũng có thể nhận được phần thưởng nhiệm vụ một lần!

Diệp Phong rất chờ mong lần này sẽ có bao nhiêu mảnh vỡ Thiên Thần Lệnh!

"Ồ!"

"Tất cả được thưởng hai mươi bảy mảnh vỡ Thiên Thần Lệnh, tăng thêm trước đó ta lấy được ba cái mảnh vỡ Thiên Thần Lệnh, vậy chẳng phải là bây giờ có thể trực tiếp hối đoái ba cái Thiên Thần Lệnh hoàn chỉnh?"

Mặc dù rất là hài lòng với phần thưởng này nhưng Diệp Phong vẫn ra vẻ bất mãn nói với hệ thống: "Hệ thống, lần này ngươi bẫy ta như vậy, trực tiếp bẫy ta đột phá đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, vậy có phải là nên phát một chút phần thưởng để đền bù cho ta hay không?"

? ? ?

Chó Thiên Đạo hố ngươi, ta gánh tội!

Bây giờ còn muốn ta phát phần thưởng đền bù cho ngươi?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hệ thống đều sắp bị tức đến khóc, chuyện này vốn không phải là tội lỗi của nó!

"Đinh! Bởi vì nguyên nhân đặc thù, đền bù túc chủ một trăm vạn điểm phá sản, hai mươi mảnh vỡ Thiên Thần Lệnh!"

"Đinh! Túc chủ, đây là bồi thường lớn nhất mà ta có thể đưa ra trong phạm vi năng lực của mình rồi!"

Không tiếp tục giải thích vấn đề này với Diệp Phong, hệ thống sợ càng giải thích thì sẽ càng phải gánh chịu nhiều ủy khuất hơn nữa, vậy còn không bằng trực tiếp đền bù, chấm dứt chuyện này.

"Ngươi xem ngươi xem ngươi xem!"

"Ta nói đâu có sai đâu, còn nói không phải ngươi giở trò quỷ?"

"Nếu như không phải là do ngươi làm thì ngươi sẽ đền bù cho ta hay sao?"

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười chiến thắng, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Hệ thống vẫn quá non, ta tùy tiện gài bẫy một lần thì nó bại lộ hết!"

(Hệ thống: Mẹ nó! Ủy khuất như thế này ngay cả chó cũng không chịu được, thập đại thành viên đội hộ vệ bại gia chính thức, đi đánh Thiên Đạo ý chí cho ta, bổn hệ thống không phát uy lẽ nào nó xem ta là con mèo bệnh thật hay sao!)

Giờ phút này, các cường giả Tiên Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong và Tiên Kiếp Cảnh nhất trọng trở lên ở thượng giới đang chuẩn bị kháng Thiên Đạo lôi kiếp đều phát hiện ra một tình huống quỷ dị, đó chính là cho dù bọn họ phóng ra tiên lực của mình như thế nào cũng không thể dẫn Thiên Đạo kiếp vân ra!

Thời khắc này, Thiên Đạo kiếp vân giống như ngủ thiếp đi, hoàn toàn không cảm nhận được sự triệu hoán của bọn họ!

...

Chương 817 - Kích hoạt Thiên Thần Lệnh, tiến về thần giới

"Hệ thống!"

"Hối đoái năm mươi mảnh vỡ Thiên Thần Lệnh thành năm cái

Thiên Thần Lệnh!"

Phát hiện hệ thống cả buổi mà vẫn không nói gì, Diệp Phong cũng không định tiếp tục trêu chọc nó nữa trực tiếp hạ lệnh hối đoái cho nó.

"Đinh! Hối đoái thành công, túc chủ, bây giờ người có thể đến thần giới chơi bất cứ lúc nào!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống cũng lập tức vang lên ở trong đầu của hắn.

"Tống đại ca!"

"Ta có việc phải đi trước!"

"Những Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch này tặng cho ngươi!"

Nghĩ đến chuyện mình phải tranh thủ đi đến thần giới cẩu một đợt, Diệp Phong trực tiếp quay qua nhìn Tống Hà Sơn ở cách đó không xa hô to lên, sau đó kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định rời khỏi nơi này.

? ? ?

Các ngươi lấy oán trả ơn đánh ta một trận, ta nhịn!

Nhưng bây giờ các ngươi còn muốn cướp đi Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch thuộc về ta?

Mặc dù các ngươi đều là anh trai ruột thịt của ta nhưng các ngươi cũng không thể làm việc chó như vậy được!

Sau khi Tống Hà Sơn bị hai anh trai ruột ném ra khỏi bể bơi, nhìn mười vạn khối Hắc Ngọc Trụy Thiên Thạch thuộc về mình đều bị vơ vét hết sạch, Tống Hà Sơn ủy khuất muốn khóc!

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

"Tiêu hao một cái Thiên Thần Lệnh đi thần giới điều tra tình huống một chút, tranh thủ xác định phương hướng cẩu sau này trong vòng ba ngày!"

Sau khi trở lại chỗ ở của mình, Diệp Phong lập tức lấy ra một cái Thiên Thần Lệnh, sau khi kích hoạt nó, một cái ngọc môn màu trắng xuất hiện ở trước mắt của hắn, sau đó Diệp Phong có chút mong đợi đi vào trong đó.

...

Thần giới, Lạc Thần Thành!

"Cái gì?"

"Ngươi nói Thí Thần Tông trước đó mạnh bao nhiêu?"

"Nói như vậy, cho dù là một tên tạp dịch của Thí Thần Tông đến bất cứ một thế lực đỉnh tiêm nào còn lại thì đối phương đều phải chiêu đãi cho tốt giống như là ông nội!"

"Có thể nói Thí Thần Tông trước đó rất là tồn tại siêu cấp mạnh mẽ ở thần giới, có một không hai, bất kỳ một Thần Đạo Giả nào cũng đều muốn gia nhập vào Thí Thần Tông, cho dù chỉ là một tên tạp dịch cũng được!"

Sau khi đi dạo trên đường phố phồn hoa, một lão giả râu trắng đang tự hỏi tự trả lời khiến cho Diệp Phong chú ý tới!

"Tiểu huynh đệ!"

"Ngươi đừng đi qua, ngày nào lão đầu đó cũng nói đến chuyện có liên quan tới Thí Thần Tông, chúng ta nghe đến sắp nôn ra rồi!"

"Mà nếu như ngươi muốn đi qua đó hỏi gì đó thì hắn sẽ lừa gạt tiền của ngươi!"

"Quan trọng nhất chính là tất cả những gì mà hắn nói đều là hắn tự bịa ra, bởi vì hoàn toàn không có bất kỳ ghi chép bí mật nào đó liên quan tới bất cứ chuyện gì của Thí Thần Tông, cho nên ngươi tuyệt đối đừng có để cho mình bị hắn lừa gạt!"

Ngay lúc Diệp Phong chuẩn bị đi qua, một tên nam tử trung niên lại ngăn cản hắn, sau đó lên tiếng nhắc nhở.

"Hệ thống!"

"Sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra một chút xem những chuyện có liên quan tới Thí Thần Tông mà đối phương nói là thật hay là giả!"

Nghe được nam tử trung niên nhắc nhở, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, đối phương tên là Hoắc Sơn, vừa sinh ra thì có được trời sinh phế thể, ngơ ngơ ngác ngác qua cả một đời, trong những năm cuối đời hắn muốn xông vào Thiên Đạo Chiến Trường một lần, như vậy thì cho dù là có chết cũng không tiếc nuối, kết quả lại bất ngờ nhận được truyền thừa của tông chủ Thí Thần Tông ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, bởi vậy nên mới biết được rất nhiều chuyện của Thí Thần Tông, cho nên tất cả những gì mà đối phương nói đều là sự thật!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, câu trả lời của hệ thống cũng nhanh chóng vang lên ở trong đầu của hắn.

Hả?

Vậy mà tất cả đều là sự thật?

Hơn nữa đối phương còn nhận được truyền thừa của tông chủ Thí Thần Tông?

Sau khi biết được những tình huống này từ chỗ của hệ thống, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ giật mình.

"Tiểu huynh đệ, ngươi..."

"Ai!"

"Đi thôi đi thôi, dù sao ta đã nhắc nhở ngươi!"

Nhìn thấy Diệp Phong không nghe lời khuyên của mình, tiếp tục đi tới chỗ lão giả đó nữa, nam tử trung niên cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó quay người rời khỏi đây.

"Hệ thống!"

"Lại tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem sau

khi cái tên này nhận được truyền thừa thì tại sao lại cứ dựa vào tin tức của Thí Thần Tông hết ăn lại uống!"

Trên đường đi đến chỗ Hoắc Sơn, Diệp Phong lại ra lệnh cho hệ thống một lần nữa.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, bởi vì Hoắc Sơn trời sinh phế thể cho nên cũng không có nhận được truyền thừa chân chính mà chỉ đạt được một chút lực lượng để hắn có thể tiếp tục sống được, đồng thời ở trong cơ thể có ba đạo Thí Thần Ấn Ký, có thể giúp hắn vượt qua ba lần nguy cơ sinh tử, mà tương ứng với điều đó, hắn phải tìm được người thừa kế thích hợp cho Thí Thần Tông!"

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống lại vang lên ở trong đầu của Diệp Phong một lần nữa.

"Nha!"

"Cái tên này cũng không có nhận được truyền thừa chân chính, hơn nữa còn đang tìm người thừa kế thích hợp cho Thí Thần Tông?"

Sau khi biết được tình huống này, trong nháy mắt Diệp Phong cảm thấy hứng thú.

"Nếu để cho hắn trùng kiến Thí Thần Tông, sau đó ta cẩu ở trong tông môn, như vậy thì có ai dám gia nhập vào môn phái cực kỳ nhỏ yếu này!"

"Mà trong thời gian cẩu ở bên trong tông môn thì ta còn có thể lãng phí rất nhiều đồ vật ở trên người hắn, làm như vậy chẳng phải là rất hoàn mỹ hay sao?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong bước nhanh hơn, nhanh chóng đi tới chỗ Hoắc Sơn đang đứng cách đó không xa.

"Lão tiên sinh!"

"Ta cảm thấy cực kỳ hứng thú với Thí Thần Tông này, mà vừa khéo cách đó không xa có một quán rượu, không bằng chúng ta qua đó vừa uống vừa trò chuyện được không?"

Đi tới trước mặt Hoắc Sơn, Diệp Phong trực tiếp nói thẳng ý đồ đến.

"Nha!"

"Ngươi muốn tìm hiểu rõ một chút tin tức có liên quan tới Thí Thần Tông?"

"Còn muốn mời ta uống rượu?"

Chương 818 - Tiểu hữu, ngươi từng nghe nói về chuyện xưa của ta?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong nháy mắt Hoắc Sơn cảm thấy hứng thú sau đó nắm lấy tay của Diệp Phong cười lớn đi tới chỗ quán rượu cách đó không xa.

Hả?

Đây là sợ ta chạy mất?

Sau đó mới nắm chắc tay của ta?

Nhìn thấy Hoắc Sơn nắm lấy tay mình đi thẳng đến chỗ quán rượu, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu, để mặc cho đối phương nắm lấy tay mình đi đến chỗ quán rượu.

Một lát sau!

Trong một căn phòng khách tốt nhất ở trong quán rượu!

"Tiểu hữu!"

"Hôm nay chúng ta mới quen đã thân!"

"Mà ngươi có rượu, ta có chuyện, cho nên, hôm nay chúng ta nhất định phải uống thoải mái mới được!"

Nói xong, Hoắc Sơn lập tức uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, nhìn dáng vẻ giống như là đã nhiều năm không có uống rượu

vậy!

"Lão tiên sinh!"

"Trước khi nói chuyện của ngươi thì ta cũng có một câu chuyện, không bằng ngươi nghe ta nói trước một chút?"

"Đã từng có một người, khi sinh ra thì trời sinh phế thể, bởi vì không thể nào tu luyện được cho nên ngơ ngơ ngác ngác trải qua cả một đời, trong những 5 cuối đời hắn bỗng nhiên muốn xông vào trong Thiên Đạo Chiến Trường xem thử một chút, cho dù là chết ở trong đó thì cũng gọi là chết không nuối tiếc, nhưng ai mà ngờ được hắn lại bất ngờ nhận được một cái truyền thừa ở chỗ đó!"

Hả?

Nói đến đây, Diệp Phong lại ngây ngẩn cả người!

Bởi vì hắn nhìn thấy Hoắc Sơn đang ngồi ở đối diện trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn nhìn mình chằm chằm, hoàn toàn không có chút chấn kinh bởi vì mình nói ra bí mật của hắn chút nào, chuyện này hoàn toàn không giống như tình huống mà hắn dự đoán!

"Tiểu. . . tiểu hữu!"

"Ngươi từng nghe nói về cuộc đời của ta?"

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên ngừng lại, Hoắc Sơn cũng trưng vẻ mặt hưng phấn ra lên tiếng hỏi thăm, hắn hoàn toàn không ngờ được là một sâu kiến như hắn ta còn có người để ý tới tình huống của hắn!

? ? ?

Thần mẹ nó nghe nói về cuộc đời của ngươi?

Mẹ nó, tại sao ngươi không ra bài theo kịch bản!

Hoắc Sơn lên tiếng hỏi như vậy khiến cho Diệp Phong nhất thời cũng khó mà trả lời được, giờ phút này hắn rất muốn nói với Hoắc Sơn một câu: "Ta đã nói ra bí mật quan trọng nhất trong lòng ngươi, ngươi không thể chấn kinh một chút xíu được hay sao?"

Hô!

Thở một hơi dài, Diệp Phong không có trả lời đối phương mà trực tiếp nói ra mục đích của mình: "Hoắc lão, ta muốn cho ngươi trùng kiến Thí Thần Tông!"

"Cái gì!"

"Ngươi để cho một tên phế nhân như ta trùng kiến Thí Thần Tông?"

"Chơi hả?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, rốt cục Hoắc Sơn cũng toát ra vẻ khiếp sợ, hắn cảm thấy chắc chắn là thanh niên lạ lẫm đang ngồi ở trước mặt mình điên rồi!

"Tiểu hữu!"

"Nếu như ngươi cũng biết ta đã từng nhận được truyền thừa của Thí Thần Tông, vậy ngươi cũng phải biết rõ muốn trùng kiến Thí Thần Tông thì nhất định phải có được Thí Thần Lệnh mới được!"

"Thí Thần Tông mà không có Thí Thần Lệnh thì hoàn toàn không phải là Thí Thần Tông chân chính!"

Sau khi bình phục tâm tình lại một chút, Hoắc Sơn quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng khuyên bảo.

"Chuyện này không quan trọng!"

"Ta không thèm để ý cái Thí Thần Tông này có phải là Thí Thần Tông đúng nghĩa hay không!"

"Ta chỉ để ý đến một chuyện, đó chính là tông chủ Thí Thần Tông có phải là ngươi hay không!"

"Hơn nữa ta cũng không cần biết tình huống của bản thân ngươi như thế nào, nhưng chỉ cần ngươi quyết định sáng lập tông môn thì ta sẽ gia nhập vào trong tông môn của ngươi, chẳng lẽ ngươi không muốn hưởng thụ cảm giác làm tông chủ một chút hay sao?"

Lúc này, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt thành thật ra nói ra ý nghĩ của mình.

Ba!

Nghe nói như thế, Hoắc Sơn kích động trực tiếp vỗ bàn đứng dậy, từ nhỏ đến lớn hắn chưa bao giờ được người ta để ý như vậy cả!

"Tiểu hữu!"

"Nếu như ngươi để mắt đến Hoắc Sơn ta như vậy!"

"Vậy ta sẽ làm như ngươi mong muốn, trùng kiến Thí Thần Tông!"

Lúc này, Hoắc Sơn cũng bởi vì kích động mà toàn thân run rẩy, lên tiếng nói với Diệp Phong.

"Chờ một chút!"

"Tại sao ta càng nhìn thì càng thấy lão nhân này không được bình thường?"

"Mẹ nó, ta đã đi vào thần giới, chẳng lẽ bên người ta không thể xuất hiện một người bình thường được hay sao?"

Nhìn thấy dáng vẻ của Hoắc Sơn lúc này, Diệp Phong cũng có chút bất an tự nói.

"Hoắc lão!"

"Vậy ngươi không tiếp tục giúp..."

Không đợi Diệp Phong nói xong, Hoắc Sơn trực tiếp ngắt lời nói: "Tiểu hữu, còn kêu Hoắc lão cái gì, gọi ta tông chủ là được!"

? ? ?

Mẹ nó, còn chưa có uống được bao nhiêu rượu!

Trực tiếp nhập vai rồi?

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Phong gượng cười nói: "Tông chủ, vậy ngươi không giúp Thí Thần Tông tìm kiếm người

thừa kế thích hợp nữa hay sao?"

"Tìm cái rắm!"

"Cái tên khốn kiếp đó cũng không có giúp ta cải thiện phế thể, chỉ cho ta một chút lực lượng để cho ta tiếp tục sống tạm!"

"Mẹ nó, lẽ nào như vậy mà ta còn phải chiều theo ý hắn nữa hay sao?"

Nói đến đây, Hoắc Sơn nhìn về phía Diệp Phong tiếp tục nói ra: "Tiểu hữu, mặc dù tông môn là ta sáng lập, mà ta cũng là tông chủ, nhưng ngươi yên tâm, sau này chuyện gì ta cũng sẽ nghe theo lời của ngươi!"

? ? ?

Chuyện gì cũng nghe theo lời của ta?

Hai người cơ thể trực tiếp cùng nhau cẩu ở trong tông môn?

Nghĩ đến tình huống này, Diệp Phong trực tiếp nhếch miệng nở nụ cười, thầm nghĩ trong lòng: "Có vẻ như là làm như vậy cũng không tệ lắm, nếu không thì một mình ta cẩu cũng rất là nhàm chán, hơn nữa hắn còn có thể giúp ta tiêu hao rất nhiều đồ cần phải phá của, chuyện này rất hoàn mỹ!"

"Hoàn toàn không ngờ được là có một ngày ta cũng có thể làm tông chủ!"

"Mặc dù chỉ một tông chủ con rối nhưng ta cũng đã rất thỏa mãn!"

"Nhưng mà rốt cuộc thì người thanh niên này là ai, tại sao hắn lại biết được bí mật của ta, hơn nữa còn nhất định phải khiến cho ta trùng kiến Thí Thần Tông?"

Lúc này, trên mặt Hoắc Sơn cũng lộ ra vẻ nghi ngờ trong lòng âm thầm suy tư nhưng mà không cần biết là Diệp Phong muốn làm gì, hắn cũng không thèm để ý, bởi vì hắn vốn là một tên phế nhân, có thể được Diệp Phong để ý và coi trọng như thế, cảm giác này chính là cảm giác mà hắn muốn có được nhất trong đời này mà vẫn luôn không có được!

Một lát sau!

Chương 819 - Tiền thưởng ngươi cũng không trả nổi sau đó ngươi nói ngươi là bại gia tử?

"Hệ thống!"

"Cho ta một ít Thần Linh Thạch và Thần Linh Tinh!"

"Ta muốn lúc thanh toán sẽ để cho Hoắc Sơn biết được thân phận thần hào phá của của ta!"

Cơm nước no nê, sau khi hai người đi tới trước quầy ở lầu một, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Ừm?"

"Hệ thống, ngươi nói chuyện đi!"

"Lúc này ngươi đừng có im lặng như thế!"

Phát hiện hệ thống cả buổi mà vẫn không có phản ứng gì, Diệp Phong cũng có chút lo lắng trong lòng hô to.

"Diệp thiếu!"

"Thanh. . . thanh toán!"

Nhìn thấy ông chủ quán rượu cho mấy nhân viên phục vụ bao vây bọn họ lại, Hoắc Sơn cũng có chút bất an lên tiếng nhắc nhở Diệp Phong.

Khụ khụ!

Nghe được Hoắc Sơn nhắc nhở, Diệp Phong ho khan một tiếng, sau đó trên mặt lộ vẻ lúng túng thấp giọng nói ra: "Tông chủ, lần này đi ra ngoài quá mau, để thần giới chứa Thần Linh Thạch và Thần Linh Tinh ở nhà, nếu không thì ngươi thanh toán giúp ta sau đó ta sẽ trả lại cho ngươi?"

? ? ?

Không có tiền mà ngươi còn mời ta uống rượu?

Hoắc Sơn nghe nói như thế thì trong nháy mắt đầu của hắn cũng ông lên, hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong mời hắn uống rượu nhưng trên người lại không có một đồng tiền nào!

Lúc này, hắn rất muốn nói với Diệp Phong một câu: "Ta chỉ là một tên phế nhân, ngươi còn bẫy ta như vậy, lương tâm của ngươi có đau không?"

"Đây đều là tiền quan tài!"

"Nếu biết trước là như thế thì lúc nãy ta đã không gọi những rượu ngon đắt đỏ đó rồi!"

Sau khi thanh toán xong, nhìn tiền quan tài của mình giảm nhanh một phần mười trong nháy mắt, Hoắc Sơn đau lòng sắp khóc!

...

"Diệp thiếu!"

"Nếu như chúng ta muốn trùng kiến Thí Thần Tông, vậy nhiệm vụ thiết yếu bây giờ chính là tìm được một sơn phong thích hợp để xây dựng tông môn!"

"Mà đối với sự phát triển trong tương lai của tông môn, không biết Diệp thiếu có ý nghĩ gì hay không, nếu như muốn làm lớn mạnh tông môn thì sơn phong sáng lập tông môn phải chọn lựa cho kỹ!"

Sau khi rời khỏi quán rượu, Hoắc Sơn đầu tiên là bình phục tâm linh bị thương của mình một chút, sau đó quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Làm lớn làm mạnh?"

"Tông chủ, ngươi là một tên phế nhân!"

"Mà ta cũng là một tên yếu như gà, ngươi cảm thấy chúng ta có vốn liếng để làm lớn mạnh hay sao?"

"Cho nên, đối với những thần phong có nồng độ thần khí cực cao, chúng ta không cần phải suy nghĩ nhiều, tốt nhất là tìm một đỉnh núi là được!"

"Như vậy thì sẽ không có tông môn khác đến gây sự với chúng ta, chúng ta cũng có thể hơi an toàn một chút!"

Nghe được Hoắc Sơn hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt thành thật ra nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Tùy tiện tìm một ngọn núi?

Tùy tiện như vậy hay sao?

Hoắc Sơn nghe xong thì đầu tiên là sững sờ, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Mặc dù ta là phế nhân nhưng ngươi cũng không phải là người nhỏ yếu như gà, có thể biết được bí mật trong lòng ta, ngươi đâu thể nào là người bình thường được!"

Sau đó, Hoắc Sơn quay qua nhìn Diệp Phong nói: "Diệp thiếu, nếu là như vậy thì chúng ta sẽ khó mà tuyển được đệ tử!"

"Cái gì?"

"Ngươi còn muốn chiêu thu đệ tử?"

"Tông chủ, chúng ta có thể biết thân biết phận một chút được hay không!"

"Chỉ với một tông môn như chúng ta thì đừng nói là chiêu thu đệ tử, cho dù là một con chó tới đây thì cũng sẽ lắc đầu rồi quay đầu bước đi!"

Nghe được Hoắc Sơn còn muốn chiêu thu đệ tử, Diệp Phong cũng mặt xạm lại lên tiếng nói.

? ? ?

Không chiêu thu đệ tử?

Vậy chẳng phải là cả cái tông môn chỉ có hai người Diệp thiếu và ta?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hoắc Sơn cả người đều bối rối, hắn không hiểu, nếu như không chiêu thu đệ tử, vậy sáng lập cái tông môn này thì còn có ý nghĩa gì nữa?

"Diệp thiếu!"

"Xin lỗi vì ta hỏi có chút nhiều, nhưng ta thật sự rất hiếu kỳ, nếu như chúng ta không thu đệ tử thì rốt cục chúng ta sáng lập cái tôn môn này lại có ý nghĩa gì?"

Cuối cùng, Hoắc Sơn vẫn không nhịn được hiếu kì trong lòng, trực tiếp quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Nhà!"

"Ta muốn có một cái nhà!"

"Một chỗ có thể để cho ta tùy ý phá của!”

"Bây giờ nói như vậy thì có thể ngươi sẽ không hiểu lắm nhưng mà sau này thì ngươi sẽ hiểu được!"

Nhìn thấy dáng vẻ hiếu kỳ hiện rõ ở trên mặt của Hoắc Sơn, Diệp Phong cũng thuận miệng giải thích một câu.

? ? ?

Ngươi muốn có một cái nhà?

Còn mẹ nó là một chỗ mà ngươi có thể tùy ý phá của?

Ngươi ngay cả tiền rượu cũng không trả nổi mà ngươi còn muốn phá của?

Nghe được Diệp Phong giải thích như vậy, trên mặt Hoắc Sơn cũng treo đầy hắc tuyến, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Ta sống tạm cả một đời, vất vả lắm mới gặp được một đại thiếu thần bí để ý và coi trọng ta, nhưng bây giờ khi dần dần tiếp xúc thì tại sao ta lại cảm thấy hắn có chút không được bình thường!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ mở ra ba ngày du ngoạn thần giới, mặc dù hệ thống không sẽ lập tức thăng cấp nhưng trong ba ngày, tất cả sản phẩm bại gia, phần thưởng nhiệm vụ, dùng điểm phá sản mở các loại bình Thần cấp đạt được đều thăng lên thành tài nguyên ở thần giới, mời túc chủ thỏa thích phá của, tùy tiện chơi!"

"Đinh! Sản phẩm bại gia hôm nay đã đổi mới một lần nữa!"

"Đinh! Ban tặng gói quà lớn phá của, mời túc chủ kiểm tra và nhận theo tâm trạng, chỉ cần một ngày túc chủ không kiểm tra và nhận thì gói quà lớn sẽ luôn còn ở đó cho túc chủ!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống liên tục vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Ừm?"

"Ta nói vừa mới ở quán rượu, tại sao hệ thống lại không có phản ứng, hóa ra là xử lý những tình huống này!"

Sau khi hiểu rõ được những tình huống này, Diệp Phong nói thầm trong lòng: "Mở ra gói quà lớn phá của!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lần đầu mở ra gói quà lớn phá của, ban thưởng một ngàn vạn điểm phá sản, ban thưởng cực phẩm Thần Linh Thạch * một trăm triệu, ban thưởng cực phẩm Thần Linh Tinh * một trăm triệu, ban thưởng máu tươi của Phệ Thiên Ma Long *10000!"

Chương 820 - Tiền thưởng ngươi cũng không trả nổi sau đó ngươi nói ngươi là bại gia tử? (2)

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của hắn.

Máu tươi của Phệ Thiên Ma Long: Phệ Thiên Ma Long chính là Thần thú loài rồng cực kỳ mạnh mẽ ở thần giới, nhục thân cực kỳ kinh khủng, mà máu tươi của nó cho dù là phế nhân không thể nào

tu luyện hay là Thần Đạo Giả, một khi hấp thu, chỉ cần có thể chịu được đau đớn, nhục thân sẽ dần dần tăng cường, thậm chí có thể đạt tới trình độ nhục thân kinh khủng của Phệ Thiên Ma Long!

"Ồ!"

"Máu tươi của Phệ Thiên Ma Long lại có chút thú vị!"

"Hơn nữa còn cực kỳ thích hợp với Hoắc Sơn!"

"Nếu không, thay đổi kế hoạch cẩu, không cho Hoắc Sơn trở thành nhân tuyển tiêu hao đông đảo sản phẩm bại gia mà bồi dưỡng hắn một mình gánh vác một phương, sau đó để cho ta có thể an tâm cẩu trong tông môn?"

Sau khi xem xét xong tình huống của máu tươi của Phệ Thiên Ma Long, Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư.

"Đúng!"

"Cứ làm như vậy!"

"Nếu không, sau này tông môn xảy ra chuyện gì cũng cần ta xuất thủ thì ta còn cẩu cái quỷ gì nữa!"

"Tục ngữ nói, ở dưới đại thụ tiện hóng mát, nếu ta muốn cẩu yên ổn thì nhất định phải có người đứng ở phía trước gánh lấy tất cả mọi thứ mới được!"

Rất nhanh, Diệp Phong đã đưa ra quyết định, sau đó trực tiếp quay qua nhìn Hoắc Sơn!

Hả?

Tại sao ánh mắt Diệp thiếu nhìn ta bỗng nhiên thay đổi?

Trở nên. . . có chút tà ác a!

Lúc này, để ý tới ánh mắt bốc lên ánh sáng xanh mà Diệp Phong đang nhìn mình, Hoắc Sơn cũng cảm thấy có chút hoảng hốt sau đó trong lòng thầm nghĩ: "Mặc dù Diệp thiếu vô cùng để ý và coi trọng ta nhưng hắn cũng không được bình thường, ánh mắt tràn

ngập tà ác này không nên xuất hiện khi nhìn ta mới đúng!"

"Mau tản ra!"

"Thiếu thành chủ lại cưỡi Hắc Ma Huyền Ngưu chạy ra ngoài!"

"Hình như đã đụng chết rất nhiều người!"

Đúng lúc này, đám người ở trên đường phố bỗng nhiên náo loạn cả lên, không ít người trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ chạy qua hai bên đường phố!

Mà thân là phế nhân Hoắc Sơn và Diệp Phong chỉ có tu vi đỉnh phong ở hạ giới, tốc độ phản ứng của bọn họ không có nhanh như những Thần Đạo Giả đó, chờ hai người bọn họ kịp phản ứng lại thì một thanh niên cưỡi hắc sắc ma ngưu cao ba mét cách đó không xa đã xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn họ, hơn nữa tốc độ công kích của đối phương vô cùng nhanh, bọn họ có muốn tránh cũng đã không kịp nữa rồi!

"Tránh là tránh không thoát!"

"Vậy thì để ta mở mang kiến thức một chút về thực lực chân chính của Diệp thiếu đi!"

Lúc này, Hoắc Sơn hoàn toàn không có chút khẩn trương nào bởi vì hắn biết Diệp Phong tuyệt đối không phải người bình thường.

Hả?

Đúng lúc này, Hoắc Sơn lại chợt phát hiện Diệp Phong trốn đến phía sau hắn, chuyện này khiến cho hắn bối rối!

"Tông chủ!"

"Trong thời khắc nguy cơ sinh tử này phải xem ngươi!"

Ngay sau đó, Diệp Phong còn nói thêm một câu như vậy.

? ? ?

Xem ta?

Mẹ nó, ta chỉ là một tên phế nhân, ngươi dựa vào ta?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hoắc Sơn cả người đều muốn điên rồi, nhưng nhìn thấy Hắc Ma Huyền Ngưu cách đó không xa đã càng ngày càng gần, cũng không kịp nói thêm gì nữa, trực tiếp vận dụng một đạo Thí Thần Ấn Ký cuối cùng trong cơ thể, mà đây cũng là con át chủ bài cuối cùng của hắn, bởi vì hai đạo Thí Thần Ấn Ký còn lại đã bị hắn dùng xong từ lâu rồi!

Oanh!

Theo Hoắc Sơn vận dụng Thí Thần Ấn Ký, một luồng sát khí kinh khủng bạo phát từ trong cơ thể của hắn ra trong nháy mắt, hơn nữa còn trực tiếp bao phủ toàn bộ Lạc Thần Thành!

Bị luồng sát khí kinh khủng này bao phủ, vô số Thần Đạo Giả bên trong Lạc Thần Thành đều toàn thân run rẩy, trong mắt lộ ra vẻ hoảng sợ vô tận, cho dù là Hắc Ma Huyền Ngưu cũng ngừng lại ở khoảng cách cách bọn họ mười mét, trong cặp mắt trâu to lớn cũng lộ ra vẻ hoảng sợ vô tận!

"Hủy Diệt Thần Mâu!"

Đúng lúc này, một luồng khí tức hủy diệt khiến cho Hoắc Sơn cảm thấy hoảng sợ bỗng nhiên lóe lên một cái rồi biến mất ở sau lưng hắn, chờ khi hắn kịp phản ứng lại thì lại phát hiện Hắc Ma Huyền Ngưu ở đối diện và Thiếu thành chủ đang ngồi ở trên lưng nó đã hoàn toàn biến mất!

Mẹ nó!

Ngươi còn nói ngươi yếu như gà?

Ta nắm lực lượng của Thí Thần Ấn Ký trong tay mà mẹ còn sắp bị ngươi dọa đến sợ tè ra quần!

Lúc này, Hoắc Sơn cũng điên cuồng chửi bậy trong lòng, hắn biết Diệp Phong không phải người bình thường, nhưng hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong sẽ kinh khủng đến mức độ như vậy!

Phải biết, lúc trước khi hắn nhận được ba đạo Thí Thần Ấn Ký này

từ trong tay của tông chủ Thí Thần Tông, đối phương đã từng nói là trong một phút thời gian mà hắn có thể tùy ý khống chế lực lượng của một đạo Thí Thần Ấn Ký thì ở trong thế giới này sẽ không có ai có thể là đối thủ của hắn!

"Tông chủ!"

"Ngươi cũng quá lợi hại!"

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy vẻ khiếp sợ của Diệp Phong vang lên sau lưng hắn.

"Ừm?"

"Ta lợi hại?"

"Ta lợi hại cọng lông!"

"Rõ ràng là ngươi xuất thủ đánh đối phương..."

Đang lúc Hoắc Sơn chuẩn bị nói cái gì thì lại chợt phát hiện những Thần Đạo Giả trước đây luôn cao cao tại thượng xung quanh hắn nhưng bây giờ đều lộ ra vẻ cực kỳ sùng bái, ánh mắt tràn đầy e ngại nhìn hắn!

Cảm giác vạn chúng chú mục này, hắn chỉ muốn dùng một chữ để hình dung, đó chính là thật mẹ nó thoải mái!

"Hoắc lão!"

"Ngươi giấu quá sâu, không biết ngươi là tông chủ của tông môn nào, có còn chiêu thu đệ tử hay không?"

"Hoắc lão!"

"Tư chất tu luyện của ta cực kỳ cao, có thể nể mặt trước đây ngươi từng lừa tiền của ta mà cho ta một cơ hội để gia nhập vào tông môn của ngươi hay không?"

"Hoắc lão!"

"..."

Ngay sau đó, không ít Thần Đạo Giả đều chạy tới, trực tiếp vây quanh Hoắc Sơn.

"Hô!"

"Xem ra quyết định trước đó của ta rất là chính xác!"

"Chỉ cần có người đứng ở phía trước gánh lấy cho ta, như vậy thì ta chính là một người trong suốt, mà chỉ có như vậy thì ta mới có thể thoải mái mà cẩu!"

Chương 821 - Xong chuyện phủi áo đi, thâm tàng công và danh?

Lui sang một bên, nhìn Hoắc Sơn bị đông đảo Thần Đạo Giả vây lại cách đó không xa, Diệp Phong cũng thở dài ra một hơi, sau đó thầm nghĩ: "Ban đầu ở Huyền Thiên đại lục và thượng giới, ta vẫn luôn trang bức ở ngoài sáng, bây giờ lui khỏi vị trí đó lùi ra sau màn, giả thành người yếu đúng là có nỗi vui thú riêng!"

Sau một hồi!

"Quá sung sướng!"

"Cảm giác được mọi người sùng bái và tôn trọng như thế này thật là quá sung sướng rồi!"

"Diệp thiếu, cảm tạ ngươi, nhờ có ngươi mới có thể để cho ta cảm nhận được tất cả những thứ này, nói thật, sau khi hưởng thụ được những thứ này rồi cho dù có chết ta cũng cảm thấy không còn tiếc nuối gì nữa!"

Sau khi thoát khỏi đám người và rời khỏi thành trấn, Hoắc Sơn quay qua nhìn Diệp Phong tràn đầy cảm kích nói.

"Cảm tạ ta?"

"Tông chủ, ta chỉ là một người nhỏ yếu như gà, ngươi cám ơn ta làm gì!"

"Là ngươi tự tay diệt con Hắc Ma Huyền Ngưu mạnh mẽ và tên ngốc Thiếu thành chủ đó, nhận được những Thần Đạo Giả còn lại tôn trọng không phải là chuyện đương nhiên hay sao?"

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Phong là trực tiếp rủ bỏ toàn bộ trách nhiệm!

"Ừm?"

"Xong chuyện phủi áo đi, thâm tàng công và danh?"

"Diệp thiếu muốn điệu thấp?"

Nghĩ đến đây, Hoắc Sơn đột nhiên chấn động, sau đó trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ: "Diệp thiếu trang B thì trang B, nhưng lại không muốn bị người khác biết, cho nên mới tặng cho ta phong quang khi trang B xong?"

"Diệp thiếu!"

"Có phải là do ngươi không muốn bị người khác chú ý cho nên mới đẩy ta lên phía trước hay không?"

Vì nghiệm chứng phỏng đoán của mình, Hoắc Sơn nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Nhỏ!"

"Tông chủ, cách cục ngươi nhỏ!"

"Ta không phải cố ý điệu thấp cho nên mới để ngươi đỉnh ở phía trước!"

"Mà là ta muốn cho ngươi cảm nhận cảm giác được mọi người coi trọng và tôn trọng, ta muốn để ngươi biết, cho dù ngươi là phế nhân thì cũng là phế nhân mà những Thần Đạo Giả đó phải ngưỡng mộ!"

"Ta không muốn để cho ngươi cứ ngơ ngơ ngác ngác sống tạm như thế được, ta muốn cho ngươi sống phong quang vô hạn, ta muốn cho ngươi sống không tiếc kiếp này!"

Bành!

Nghe đến nơi này, Hoắc Sơn trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó thần sắc kích động nói ra: "Diệp thiếu, có thể gặp được ngươi là phúc phận tu luyện chín đời của Hoắc Sơn ta, sau này mạng của Hoắc Sơn ta chính là của Diệp thiếu, nếu như ta dám không trung thành với Diệp thiếu thì Hoắc Sơn ta chết không yên lành!"

"Đinh! Túc chủ, ngươi là lão Lục, đối phương chính là một tên phế nhân, ngươi còn lắc lư đối phương như thế, không thể không nói, ngươi rất là biết chơi!"

Đúng lúc này, hệ thống cũng lên tiếng tán thưởng thao tác này của Diệp Phong.

"Chuyện này có thể trách ta được hay sao?"

"Ta chỉ nói bừa mà thôi!"

"Ai mà ai ngờ được là nói nói thì lại trở nên như thế, ta cũng không ngờ được là ở phương diện lừa dối người khác thì ta lại có thiên phú như thế!"

Nghe được hệ thống trêu chọc, Diệp Phong cũng nhún vai, sau đó trên mặt tràn đầy vẻ đắc ý lên tiếng nói.

"Diệp thiếu!"

"Dù sao chúng ta cũng không biết nên đi đâu để tìm kiếm một ngọn núi thích hợp!"

"Nếu không chúng ta trực tiếp kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên, chúng ta xuất hiện ở chỗ nào thì sẽ tìm ở chỗ đó, người cảm thấy ý tưởng này như thế nào?"

Ngay lúc Diệp Phong nói chuyện phiếm với hệ thống, Hoắc Sơn đã quỳ đến tê chân vội vàng đưa ra một ý tưởng, muốn dùng ý tưởng này để hấp dẫn sự chú ý của Diệp Phong!

"Ừm!"

"Tông chủ, đề nghị này của ngươi không tệ!"

"Nhưng mà nếu như chúng ta vận dụng Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên, vậy thì há không phải là hai chúng ta sẽ bị chia ra?"

Nghe được lời đề nghị này của Hoắc Sơn, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng, nhưng rất nhanh, hắn lại phát hiện được một vấn đề trong đó, sau đó trực tiếp quay qua nhìn Hoắc Sơn hỏi ngược lại.

"Diệp thiếu!"

"Không cần biết là Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên hay là Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, mỗi một cái đều có thể đủ cho năm người cùng nhau sử dụng, cho nên hai người chúng ta sử dụng một cái Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên thì hoàn toàn sẽ không bị tách ra!"

Nghe được Diệp Phong hỏi lại, Hoắc Sơn cũng lập tức giải thích, đồng thời trong lòng lo lắng nghĩ: "Sao còn chưa cho ta đứng dậy nữa ta đã quỳ đến tê chân rồi!"

"Nha!"

"Một cái Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên có thể đủ để cho năm người cùng nhau sử dụng?"

Diệp Phong nghe xong thì trên mặt cũng lộ vẻ giật mình, sau đó nhìn về phía Hoắc Sơn lên tiếng nói ra: "Tông chủ, vậy còn chờ gì đâu, tranh thủ kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên đi!"

? ? ?

Không phải đâu!

Ngươi không có tiền còn chưa tính, sao ngay cả một cái Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên cũng không có!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hoắc Sơn muốn chết luôn cho rồi, hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong có thể nghèo tới cái mức này!

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Không thể không nói, vận may của chúng ta cũng không tệ lắm!"

"Mặc dù không biết nơi này là địa phương nào nhưng đỉnh núi này ta cảm thấy nó rất thích hợp để chúng ta sáng lập tông môn!"

Sau khi đi từ bên trong vết nứt không gian ra, nhìn ngọn núi cao hai mươi, ba mươi mét trước mặt, Hoắc Sơn cũng quay qua nhìn Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình.

"Xem ra chúng ta có duyên với đỉnh núi này!"

"Đi, đi lên xem một chút!"

Nói xong, Diệp Phong nắm lấy Hoắc Sơn bay lên đỉnh núi!

"Diệp thiếu!"

"Nơi này không có một ai, đúng là rất thích hợp để sáng lập tông môn!"

Sau khi đi lên đỉnh núi, Hoắc Sơn đầu tiên là tra xét bốn phía một lần, sau đó trở lại trước mặt Diệp Phong nói rõ tình huống.

"Ừm!"

"Tông chủ, vậy thì làm đi!"

Nói xong, Diệp Phong lấy một cái ghế đu từ trong không gian của hệ thống ra nằm xuống nghỉ ngơi!

Tình huống như thế nào?

Bắt đầu làm việc, sau đó ngươi nằm xuống nghỉ ngơi?

Đây là định để cho một tên phế nhân không có một chút xíu thần lực nào như ta xây dựng ra một cái tông môn?

Chương 822 - Đôi Ngọa Long Phượng Sồ này còn muốn sáng lập tông môn?

Nhìn Diệp Phong nằm trên ghế xích đu nghỉ ngơi, Hoắc Sơn đang đứng bên cạnh cả người đều bối rối, thậm chí bây giờ hắn rất muốn nói với Diệp Phong một tiếng: "Ta là phế nhân, ta là phế nhân, ta là phế nhân, ngươi cũng không thể khi dễ phế nhân như vậy!"

"Đúng rồi!"

"Xây dựng tông môn là một công trình lớn!"

"Tông chủ, chỉ dựa vào một mình ngươi thì sợ là khó mà hoàn thành được!"

"Nếu không chúng ta dùng tiền mướn người qua đây xây dựng giúp chúng ta đi!"

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó quay qua nhìn Hoắc Sơn lên tiếng đề nghị.

? ? ?

Mướn người?

Ngươi ngay cả tiền rượu cũng trả không nổi, còn mẹ nó muốn mướn người xây dựng tông môn?

Đây là không xài hết tiền quan tài của ta thì ngươi thề không bỏ qua đúng hay không!

Nghe được lời đề nghị này của Diệp Phong, trong nháy mắt Hoắc Sơn luống cuống, sau đó cắn răng, trực tiếp nhìn Diệp Phong nói: "Diệp thiếu, thật ra thì cũng không cần phải mướn người, một mình ta cũng có thể làm được!"

Giữa không trung!

"Thú vị!"

"Đúng là rất thú vị!"

"Ta còn đang suy nghĩ rốt cuộc là ai chạy tới đỉnh núi mà ta tu luyện thường ngày, không ngờ được lại là một tên phế nhân và một tên yếu như gà!"

"Mà một tổ hợp khủng bố như bọn họ lại còn muốn sáng lập tông môn!"

Lúc này, một nam tử trung niên dáng người tráng kiện nghe được cuộc nói chuyện của Diệp Phong và Hoắc Sơn bên dưới thì cũng cười tự nói.

...

"Hai vị!"

"Nếu không ta giúp các ngươi xây dựng tông môn được không?"

"Hơn nữa ta cũng không cần phải trả tiền!"

Ngay lúc Hoắc Sơn chuẩn bị hành động, một nam tử trung niên người mặc trường bào màu xanh chậm rãi rơi từ trên không trung xuống, sau đó trên mặt nở một nụ cười nhìn về phía hai người lên tiếng nói.

"Ngươi muốn giúp chúng ta xây dựng tông môn?"

"Còn không cần phải trả tiền?"

"Chẳng lẽ ngươi muốn cho ta thiếu nợ ngươi một cái nhân tình trước, sau đó đến khi ngươi muốn bái vào tông môn của chúng ta, chúng ta cũng không tiện từ chối ngươi?"

Nhìn thấy nam tử trung niên bỗng nhiên xuất hiện, Diệp Phong lại khẽ nhíu mày hỏi thăm.

? ? ?

Mẹ nó, ai muốn gia nhập vào cái tông môn nát của các ngươi?

Ta chỉ muốn xem thử xem đôi Ngọa Long Phượng Sồ các ngươi tạo ra tông môn rốt cuộc sẽ thú vị như thế nào thôi!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, khóe miệng Tôn Long cũng không nhịn được mà co quắp, hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương lại hiểu lầm là mình muốn gia nhập vào trong cái tông môn nát này của bọn họ!

"Tiểu gia hỏa!"

"Ngươi yên tâm trăm phần trăm, Tôn Long ta cho dù có chết đói thì cũng sẽ không gia nhập vào tông môn do ngươi sáng lập!"

Hít một hơi thật sâu, Tôn Long cũng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng bảo đảm.

"Vậy là tốt rồi!"

Nghe được Tôn Long nói như vậy, Diệp Phong cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó ném một cái thần giới cho Tôn Long, cũng lên tiếng nói ra: "Dùng đồ ở bên trong cái thần giới này để chế tạo đại điện tông môn và chỗ ở đi, làm phiền!"

"Ừm?"

"Vật liệu cần để xây dựng tông môn đều được chuẩn bị xong?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Tôn Long cũng sững sờ, sau đó thả thần thức ra kiểm tra tình huống ở bên trong thần giới.

"Ngọa tào!"

"Cực phẩm Thần Linh Tinh!"

"Thật là nhiều cực phẩm Thần Linh Tinh!"

Sau khi Tôn Long xem xét thấy một ức cực phẩm Thần Linh Tinh ở bên trong thần giới thì kinh hãi đến suýt chút nữa là tròng mắt lòi ra ngoài, phải biết, dù hắn là cường giả Thần Tôn Cảnh Thất Trọng thì cũng không có vốn liếng dày như vậy!

(Thực lực ở thần giới chia làm: Chân Thần Cảnh, Thiên Thần

Cảnh, Thần Vương Cảnh, Thần Hoàng Cảnh, Thần Đế Cảnh, Thần Thánh Cảnh, Thần Tôn Cảnh, Thần Đạo Cảnh, Thần Kiếp Cảnh.)

"Làm sao bây giờ?"

"Cực phẩm Thần Linh Tinh bên trong thần giới này quá mẹ nó nhiều!"

"Ta nên trực tiếp bỏ đi hay là trực tiếp lấy tiền xong bỏ đi?"

Sau khi hết khiếp sợ, Tôn Long cũng rơi vào trong xoắn xuýt, hắn hoàn toàn không ngờ được là ở trong tay của một người nhỏ yếu như gà như Diệp Phong lại có được số lượng cực phẩm Thần Linh Tinh khổng lồ như thế, mà hắn lại càng không ngờ được là đối phương lại muốn dùng nhiều cực phẩm Thần Linh Tinh như vậy để xây dựng tông môn!

Chuyện này hoàn toàn không phải là chuyện mà người có thể làm ra được!

Ba!

Sau khi xoắn xuýt qua đi, Tôn Long trực tiếp cho mình một bạt tai, cái bạt tai này khiến cho hắn thanh tỉnh lại trong nháy mắt, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Đối phương có thể tiện tay lấy ra nhiều cực phẩm Thần Linh Tinh như vậy, như vậy thì chắc chắn không phải là người bình thường, không chừng kế bên này sẽ có người hộ đạo của đối phương, nếu như ta dám lấy tiền bỏ đi, sợ là còn chưa có bay ra khỏi ngọn núi này thì sẽ bị một kiếm giết chết!"

Nghĩ đến đây, Tôn Long bỗng nhiên đưa ra một cái quyết định, đó chính là nhất định phải gia nhập vào trong tông môn do đối phương sáng lập ra mới được!

"Làm gì chứ?"

"Cái tên này có bị bệnh hay không, rảnh rỗi không có chuyện gì làm tự tát mình làm cái gì?"

Hoắc Sơn đang đứng bên cạnh nhìn thấy Tôn Long bỗng nhiên quất mình một bạt tai thì trên mặt cũng lộ ra vẻ khó hiểu, bởi vì hắn nghĩ mãi mà cũng không rõ tại sao đối phương lại tự tát mình

như vậy!

Ba! Ba! Ba!

Nhưng mà khi Hoắc Sơn nhìn thấy Tôn Long bắt đầu lấy từng đống từng đống cực phẩm Thần Linh Tinh từ bên trong thần giới ra thì trực tiếp tát mình ba cái, cho dù làm như vậy thì trên mặt của hắn vẫn lộ ra vẻ khó có thể tin được!

"Diệp. . . Diệp thiếu!"

"Ngươi phải dùng những cực phẩm Thần Linh Tinh này để xây dựng tông môn?"

Sau khi tỉnh táo lại, Hoắc Sơn quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng lên tiếng hỏi thăm.

"Đúng vậy!"

"Mặc dù chúng ta sáng lập tông môn mục đích là điệu thấp cẩu nhưng cũng không thể khiến cho mình chịu ủy khuất!"

"Cho nên giai đoạn trước sẽ dùng cực phẩm Thần Linh Tinh xây dựng chỗ ở thích hợp trước, cho sau này có thứ càng tốt hơn nữa thì chúng ta sẽ đập bỏ toàn bộ tông môn xây dựng lại một lần nữa!"

Nghe được Hoắc Sơn lên tiếng hỏi thăm, Diệp Phong cũng thuận miệng đáp lại một câu, sau đó nhắm mắt tiếp tục nghỉ ngơi.

? ? ?

Chương 823 - Tiểu Tôn, ngươi mau buông ta ra, ta đi kiểm tra độ ấm của máu thay cho Diệp thiếu

Dùng cực phẩm Thần Linh Tinh để xây dựng tông môn, mẹ nó như vậy đã là phô trương đến không thể phô trương được nữa, kết quả ngươi nói sau này chúng ta phải ở trong tông môn như thế này để

điệu thấp cẩu?

Còn tạm thời ở như vậy, sau này có thứ tốt hơn thì đập bỏ toàn bộ xây dựng lại?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, biểu cảm trên mặt Hoắc Sơn như không thể tin vào tai của mình!

"Chờ một chút!"

"Diệp thiếu không phải trước đó nói là quên đem tiền hay sao?"

"Kết quả tiền rượu thì không có để trả nhưng tiền xây dựng tông môn thì lại có?"

Nghĩ đến đây, Hoắc Sơn dùng ánh mắt u oán quay qua nhìn Diệp Phong, trong lòng càu nhàu: "Diệp thiếu không phải là không có tiền, mà là hắn muốn hố sạch tiền quan tài của một phế nhân như ta!"

Hả?

Diệp thiếu đưa một cái thần giới cho ta để làm gì?

Đúng lúc này, nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên đưa một cái thần giới cho mình, trên mặt Hoắc Sơn cũng lộ ra vẻ khó hiểu lên tiếng hỏi thăm: "Diệp thiếu, cái thần giới này là?"

"Ở trong tông môn sao có thể không có bể bơi được!"

"Ngươi tùy tiện đào một cái hố lớn một chút, sau đó đổ toàn bộ máu bên trong cái thần giới này vào trong đó là được!"

Nghe được Hoắc Sơn lên tiếng hỏi thăm, Diệp Phong cũng giải thích rõ cho hắn biết.

"Ai!"

"Chuyện đúng là như thế!"

"Nhưng ta là phế nhân, hoàn toàn không có thần thức, sao có thể xem xét và lấy máu bên trong đó ra được... !"

Nghĩ đến đây, Hoắc Sơn đột nhiên quay qua nhìn Diệp Phong, sau đó trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ nghĩ: "Người khác làm bể bơi thì lấy nước, kết quả ngươi lấy máu, một cái bể bơi đầy máu như vậy cho dù là chó cũng không chịu đi vào bơi một vòng đâu!"

"Tông chủ!"

"Có chuyện gì cần ta hỗ trợ hay không?"

Nhìn thấy Hoắc Sơn đi tới, Tôn Long cũng nở nụ cười lên tiếng hỏi thăm, mặc dù hắn biết ở chỗ này Diệp Phong mới là lão đại nhưng hắn cũng biết, Hoắc Sơn sẽ trở thành tông chủ!

Mà hắn muốn gia nhập vào tông môn, nếu một hồi Hoắc Sơn có thể giúp hắn nói vài câu hữu ích, như vậy thì tỷ lệ thành công sẽ gia tăng lên rất nhiều!

Hả?

Tại sao cái tên này lại khách sáo với một tên phế nhân như ta như vậy?

Sẽ không phải là tu vi của hắn rất yếu đó chứ!

Nghĩ đến đây, Hoắc Sơn cũng có chút tò mò nhìn về phía Tôn Long dò hỏi: "Ngươi tu vi gì?"

"Tông chủ!"

"Tu vi của ta bình thường, chỉ có Thần Tôn Cảnh Thất Trọng mà thôi!"

Nghe được Hoắc Sơn lên tiếng hỏi thăm, Tôn Long cũng cực kỳ khiêm tốn đáp lại.

"Cái gì!"

"Ngươi, ngươi có tu vi Thần Tôn Cảnh Thất Trọng?"

Hoắc Sơn nghe xong thì trên mặt lại lộ ra vẻ cực kỳ khiếp sợ, đừng nói Thần Tôn Cảnh, cho dù là như yếu nhất Chân Thần Cảnh cũng là tồn tại mà hắn cần phải ngưỡng vọng!

"Đều là nhờ Diệp thiếu!"

"Nếu như không phải là vì Diệp thiếu, cường giả có thực lực như Tôn Long sẽ không có cung kính và khách sáo với ta như thế!"

Nghĩ đến đây, Hoắc Sơn trực tiếp đưa thần giới trong tay cho Tôn Long, sau đó lên tiếng nói ra: "Diệp thiếu muốn đào một cái bể bơi ở trong tông môn, ta đi đào hố trước, lát nữa ngươi giúp ta lấy máu ở bên trong cái thần giới này ra ngoài là được rồi!"

Nói xong, Hoắc Sơn đi tới nơi xa!

"Máu?"

"Đổ máu vào bên trong bể bơi?"

"Nếu làm như vậy thì đừng nói là người cho dù là chó cũng sẽ không đi vào bơi một vòng!"

Nghĩ đến đây, Tôn Long lập tức kiểm tra tình huống bên trong thần giới, khi hắn nhìn thấy bên trong có một vạn thùng gỗ lớn cao năm mét, trong mắt cũng hiện lên vẻ ngạc nhiên, sau đó trực tiếp lấy một thùng ra!

"Khí tức này. . . máu tươi của Phệ Thiên Ma Long?"

Sau khi Tôn Long mở nắp thùng gỗ ra, thông qua khí tức huyết dịch tản ra xác nhận đây là huyết dịch của Phệ Thiên Ma Long, cả người trực tiếp ngẩn ra tại chỗ!

"Vị Diệp thiếu này rốt cuộc là ai!"

"Cho dù là ở trong phòng đấu giá cấp cao nhất thì máu tươi của Phệ Thiên Ma Long cũng bán theo bình, hơn nữa còn là bình nhỏ lớn chừng bằng bàn tay, kết quả đến chỗ Diệp thiếu thì là thùng hơn nữa còn là thùng lớn như thế!"

"Không chỉ có như thế, thùng lớn chứa máu tươi của Phệ Thiên Ma Long, ở trong thần giới còn có chín nghìn chín trăm chín mươi chín thùng, đây là đã diệt tộc Phệ Thiên Ma Long nhất tộc hay sao?"

Nghĩ đến phỏng đoán đáng sợ này, Tôn Long cũng nhịn không

được toàn thân run rẩy, sau đó trên mặt lộ rõ vẻ may mắn nghĩ: "May mà lúc nãy ta không có lấy tiền bỏ đi, nếu như là làm như vậy thật thì sợ là bây giờ ta đã là một cỗ thi thể!"

Ba canh giờ qua đi!

Dưới sự cố gắng cũng một mình Tôn Long, lợi dụng một ức miếng cực phẩm Thần Linh Tinh, đã xây dựng được hình thức ban đầu của tông môn, đại điện tông môn cỡ nhỏ, sân luyện võ, chỗ ở viện lạc các loại, có thể nói là cái gì cần có cũng có, chỉ là toàn bộ tông môn chỉ có thể chứa được chừng trăm người!

"Tiểu Tôn!"

"Ngươi nói tại sao Diệp thiếu lại muốn làm một cái bể bơi bằng máu?"

"Đồ chơi đó vừa nhìn thì đã khiến cho người ta sợ hãi rồi, đừng nói người, cho dù là chó cũng sẽ không đi vào bơi một vòng!"

Nhìn cái bể bơi màu máu to lớn trước mặt, Hoắc Sơn cũng quay qua nhìn Tôn Long nói ra ý nghĩ của mình.

"Tông chủ!"

"Ngươi nói có thể nào có khả năng rằng huyết dịch này không phải là huyết dịch bình thường mà là huyết dịch của Phệ Thiên Ma Long!"

"Dù ngươi là trời sinh phế thể nhưng chỉ cần có thể hấp thu được lực lượng ẩn chứa bên trong những huyết dịch này thì có thể tăng cường độ nhục thân lên tới một mức độ cực kỳ kinh khủng hay không?"

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Tôn Long cũng giải thích rõ cho hắn biết.

"Thả ta ra!"

"Tiểu Tôn, ngươi mau buông ta ra!"

"Ta muốn thử độ ấm của máu cho Diệp thiếu!"

Rất nhanh, Hoắc Sơn quay qua nhìn Tôn Long đang giữ chặt mình hô to lên.

"Tông chủ!"

"Ngươi phải khống chế chính mình!"

"Thử độ ấm của máu lúc nào thì cũng được, nhưng bây giờ chúng ta phải nhanh chóng đi báo cáo tình huống lại cho Diệp thiếu!"

Chương 824 - Cái gì mà trấn thủ tông môn, đó là nuôi để ăn

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt của Hoắc Sơn, Tôn Long cũng cười khổ nhắc nhở.

"Đúng rồi!"

"Tông chủ, ta muốn gia nhập vào tông môn chúng ta!"

"Xin hãy nể tình vừa rồi ta làm việc cố gắng như vậy, hy vọng một hồi tông chủ có thể nói tốt cho ta vài câu, tiểu Tôn vô cùng cảm kích!"

Nói xong, Tôn Long trực tiếp quỳ xuống trước mặt Hoắc Sơn, thời khắc này, hắn không thèm để ý Hoắc Sơn có phải phế nhân hay không, hắn chỉ muốn ở lại!

? ? ?

Ngươi muốn gia nhập vào trong cái tông môn nát này của chúng ta?

Trước đó ai vỗ ngực nói cho dù là có chết đói cũng sẽ không gia nhập vào cái tông môn nát này của chúng ta?

Nhìn Tôn Long đang quỳ ở trước mặt mình, Hoắc Sơn cũng tỏ vẻ giật mình, nhưng nghĩ tới trước đó Diệp Phong nói cái tông môn này hoàn toàn không có nhận đệ tử, điều này cũng khiến cho hắn cảm thấy khó xử, bởi vì thật ra thì hắn rất muốn nhận Tôn Long

này, dù sao đây là cường giả đầu tiên quỳ xuống trước mặt hắn!

"Tiểu Tôn!"

"Chuyện này ta chỉ có thể nói hết sức giúp ngươi, nhưng có thể thành công hay không thì ta không dám cam đoan với ngươi!"

Nói xong, Hoắc Sơn dẫn theo Tôn Long đi đến chỗ Diệp Phong.

Một bên khác!

"Đúng rồi!"

"Trước đó hệ thống nói, sản phẩm bại gia hôm nay đổi mới, vậy ta vẫn phải phá của!"

Sau khi tỉnh ngủ, Diệp Phong kiểm tra sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Phệ Thiên Ma Long Đản *1000

"Ừm?"

"Sản phẩm bại gia mới lại là Phệ Thiên Ma Long Đản?"

"Hơn nữa còn là một ngàn quả, vậy cho dù ta nướng lên ăn cũng ăn không hết!"

Xem xét sản phẩm bại gia hôm nay xong, Diệp Phong cũng khẽ nhíu mày suy tư, hắn phải suy nghĩ thật kỹ, nên lãng phí một ngàn quả Phệ Thiên Ma Long Đản này như thế nào!

"Có!"

Rất nhanh, Diệp Phong nghĩ đến một ý tưởng, sau đó trực tiếp lên tiếng dò hỏi hệ thống: "Hệ thống, nếu như ta ấp nở một ngàn quả Phệ Thiên Ma Long Đản này, sau đó nuôi nhốt chúng nó, rảnh rỗi thì làm thịt hai con nướng lên ăn như vậy có tính là phá của ,thành công hay không?"

"Đinh! Túc chủ, nếu như người muốn làm như vậy thì nhất định phải ấp nở toàn bộ một ngàn quả Phệ Thiên Ma Long Đản này

trước lúc trời tối, đồng thời còn phải xây dựng một cái sân nuôi, như vậy thì hệ thống mới có thể bình phẩm được!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, Phệ Thiên Ma Long Đản chỉ cần hấp thu đủ nhiều máu tươi của Phệ Thiên Ma Long thì có thể được ấp nở trong thời gian cực ngắn!"

"Đinh! Bởi vì trước đây túc chủ từng có rất nhiều hành vi lão Lục, cho nên nếu như sau khi hệ thống bình phẩm xong mà túc chủ không nướng chúng nó lên ăn thì bọn chúng sẽ bạo thể mà chết!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống cũng lập tức vang lên ở trong đầu của hắn.

"Ngọa tào!"

"Từ khi nào mà hệ thống trở nên thông minh như vậy rồi?"

"Ta còn nghĩ sau khi thông qua bình phẩm có hệ thống cũng không nhất định sẽ nướng toàn bộ lên ăn, nhưng bây giờ nó nói như vậy thì chỉ có thể nướng hết lên ăn thôi!"

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cũng bởi vì không thể gài bẫy được hệ thống mà tỏ vẻ thất vọng!

(Hệ thống: Ngọa tào! Túc chủ lão Lục này, hắn lại muốn làm như vậy thật, cũng may là ta bị hắn hố đến có rất nhiều kinh nghiệm nếu không còn phải đi sửa đổi sơ hở này!)

"Các ngươi tới vừa đúng lúc lắm!"

"Ta có một ngàn quả Phệ Thiên Ma Long Đản, ném tất cả vào trong bể bơi cho ta, chỉ cần bọn chúng hấp thu được đủ nhiều máu tươi của Phệ Thiên Ma Long thì hắn là sẽ được ấp nở nhanh chóng!"

Lúc này, nhìn thấy hai người Hoắc Sơn và Tôn Long từ đằng xa đi tới, Diệp Phong tiện tay đưa thần giới chứa một ngàn quả Phệ Thiên Ma Long Đản cho Hoắc Sơn.

? ? ?

Làm gì?

Nhục nhã người ta một lần là được rồi, bây giờ sao lại còn làm nhục người ta lần thứ hai nữa?

Ta không có thần thức, ngươi đưa cho ta ta cũng đâu có cầm được cái quần què gì đâu!

Cầm lấy thần giới Diệp Phong ném tới, Hoắc Sơn ủy khuất sắp khóc, lúc này, hắn rất muốn nói với Diệp Phong một câu: "Ngươi không thể khi dễ phế nhân như thế!"

"Tông chủ!"

"Ngài là nhất tông chi chủ cao quý, chúc chuyện nhỏ như vậy cũng không thể để cho ngài tự tay động thủ được!"

"Cho nên để ta đi làm đi!"

Đúng lúc này, giọng nói của Tôn Long vàng lên ở bên cạnh trực tiếp hóa giải tình cảnh lúng túng của Hoắc Sơn lúc này!

"Ừm!"

"Tiểu Tôn, ngươi nói không sai!"

"Vậy chuyện nhỏ này sẽ giao cho ngươi!"

Hoắc Sơn cười vỗ vỗ bả vai Tôn Long, sau đó giao thần giới trong tay mình cho đối phương đồng thời trong lòng cũng thầm nghĩ: "Tiểu tử Tôn Long này đúng là rất hiểu chuyện, xem ra ta phải nghĩ cách để giữ hắn lại mới được!"

"Quá tàn bạo!"

"Có thể nói thảm đến phát nổ!"

"Chẳng trách trong thời gian ngàn năm này chưa từng nghe nói tới tin tức của Phệ Thiên Ma Long nhất tộc, hóa ra là bị Diệp thiếu diệt tộc!"

Lúc này, nhìn thấy một ngàn quả Phệ Thiên Ma Long Đản ở bên trong thần giới, trên mặt Tôn Long cũng lộ ra vẻ hoảng sợ tự lẩm bẩm, hắn hoàn toàn không ngờ được là trước đó mình chỉ tùy tiện

suy đoán một chút vậy mà lại đoán trúng được!

"Một ngàn quả Phệ Thiên Ma Long Đản!"

"Dựa vào một hồ bơi máu Phệ Thiên Ma Long lớn này, tin tưởng không bao lâu thì bọn chúng có thể nhanh chóng trưởng thành, một khi thực lực đều tăng lên tới đỉnh phong thì có thể trở thành tồn tại đi ngang ở thần giới!"

Thận trọng bỏ một ngàn quả Phệ Thiên Ma Long Đản vào trong bể bơi máu, sau đó hai mắt Tôn Long cũng trở nên nóng rực lên, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Cái tông môn này có tiềm lực quá kinh khủng, cho dù như thế nào đi nữa thì ta cũng phải ở lại đây cho bằng được!"

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Một ngàn quả Phệ Thiên Ma Long Đản đã được để vào trong bể bơi máu!"

"Khi chúng nó dựa vào những máu của Phệ Thiên Ma Long đó mà trưởng thành, tuyệt đối sẽ trở thành một lực lượng kinh khủng khiến cho vô số thế lực ở trong thần giới đều phải cảm thấy lạnh mình!"

Chương 825 - Cái gì mà trấn thủ tông môn, đó là nuôi để ăn (2)

"Không nói khoa trương một chút nào, sau này nếu như ai dám đến trêu chọc chúng ta thì chúng ta cứ trực tiếp đóng cửa thả rồng, có thể nói là người nào tới thì người đó chết!"

Sau khi trở về, Tôn Long cũng có chút kích động lên tiếng nói.

"Đóng cửa thả rồng?"

"Tôn Long, ngươi nói cái gì đó?"

"Ai nói cho ngươi một ngàn con Phệ Thiên Ma Long này là nuôi để chiến đấu?"

Nghe được Tôn Long nói như vậy, Diệp Phong cũng có chút nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Diệp thiếu, ngươi nuôi một ngàn con Phệ Thiên Ma Long này, không phải dùng để trấn thủ tông môn sao?"

Hoắc Sơn đang đứng bên cạnh nghe được Diệp Phong nói như vậy thì cũng vội vàng lên tiếng hỏi thăm, bởi vì hắn cũng có ý nghĩ giống như là Tôn Long, đó chính là một ngàn con Phệ Thiên Ma Long này sau này tuyệt đối sẽ được dùng để trấn thủ tông môn!

"Trấn thủ tông môn cái gì?"

"Đây chính là nuôi để ăn á!"

"Đói bụng thì làm thịt một con!"

"Thèm thì làm thịt một con!"

"Nhàn rỗi không chuyện gì làm thì làm thịt một con!"

"Làm thịt chơi thôi, nhưng tuyệt đối không thể để cho bọn chúng trấn thủ tông môn bởi vì bọn chúng không xứng!"

Nói đến vấn đề này, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt nghiêm túc ra nhìn hai người lên tiếng nói.

? ? ?

Những thế lực khác nếu như có thể nuôi được một con Phệ Thiên Ma Long thì không nói sẽ cuốn bãi nó như tổ tông nhưng ít nhất cũng sẽ nuôi nhưng tâm can bảo bối!

Kết quả đến lượt ngươi thì lại biến thành nuôi để ăn thịt?

Hơn nữa, đói bụng thèm làm thịt một con không có vấn đề gì, nhưng mà rảnh rỗi không có chuyện gì làm thì cũng làm thịt một

con là cái quỷ gì?

Rồng nhiều tùy hứng?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hai người Hoắc Sơn và Tôn Long trực tiếp nghe đến choáng váng!

"Tông chủ!"

"Chúng ta tạm thời đừng để ý tới những con rồng nhỏ đó, chúng ta nên giải quyết chuyện của Tôn Long này trước đi!"

Sau khi tỉnh táo lại, Tôn Long cũng kéo góc áo Hoắc Sơn, sau đó dùng thần thức truyền âm lên tiếng nhắc nhở Hoắc Sơn.

"Diệp thiếu!"

"Tông môn đã xây dựng xong!"

"Nhưng mà ta luôn cảm thấy thiếu thiếu gì đó!"

Nghe được Tôn Long nhắc nhở, Hoắc Sơn quay qua nhìn Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình.

"Nha!"

"Tông chủ, vậy ngươi cảm thấy là thiếu cái gì?"

Diệp Phong nghe xong thì trên mặt cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ nhìn về phía Hoắc Sơn lên tiếng hỏi thăm.

"Thiếu khuyết một người làm việc vặt!"

"Giống như người nói trước đó, mặc dù chúng ta phải khiêm tốn cẩu nhưng cũng không thể ủy khuất mình!"

"Nếu nhưng không có một người làm việc vặt, sở không được mấy ngày thì tông môn sẽ trở nên dơ dáy bẩn thỉu!"

"Mà một khi như vậy thì chúng ta ở cũng sẽ không thoải mái!"

Lúc này, Hoắc Sơn cũng trưng vẻ mặt thành thật ra nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng trả lời.

Mà Tôn Long đang đứng bên cạnh nghe nói như vậy thì cũng lặng lẽ giơ một ngón tay cái lên với Hoắc Sơn!

"Tông chủ!"

"Hóa ra người đang lo lắng chuyện này!"

"Ngươi yên tâm đi, chúng ta không thiếu người làm việc vặt!"

"Chờ đến khi tông môn cần quét dọn thì chỗ ta còn rất nhiều người muốn thừa cơ hội này để đi ra ngoài hóng gió!"

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Phong cũng cười lớn đáp lại.

"Diệp thiếu!"

"Làm việc vặt cũng không phải là ai muốn làm thì sẽ làm được, cũng cần phải có thiên phú!"

"Mà ta, ở phương diện làm việc vặt thì ta có thiên phú cực cao, cho nên hy vọng Diệp thiếu có thể cho ta một cơ hội để cho ta ở lại trong tông môn làm một tên tạm dịch!"

"Nếu như Diệp thiếu hoài nghi năng lực của ta thì cũng có thể để cho một tên tạp dịch của ngài qua đây sau đó ta sẽ tỉ thí với hắn một phen!"

Phát hiện hy vọng có thể ở lại của mình càng ngày càng xa vời, Tôn Long cũng đi lên một bước trực tiếp chào hàng bản thân mình, hắn biết nếu như mình không tranh thủ một chút thì thật sự không còn hy vọng nữa!

"Ừm?"

"Ngươi muốn ở lại trong tông môn nát của chúng ta làm một tên tạp dịch?"

"Không phải là trước đó người nói cho dù có chết đói cũng sẽ không gia nhập vào cái tông môn nát này của chúng ta hay sao?"

Nghe được Tôn Long nói như vậy, Diệp Phong cũng giật mình lên

tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Gia nhập vào tông môn, đó là chuyện của đệ tử, còn ta ngài nghĩ ta xứng hay không?"

"Cũng bởi vì ta rất là biết thân biết phận cho nên ta mới nói sẽ không gia nhập vào tông môn, bởi vì ta chỉ muốn vào tông môn làm một tên tạp dịch!"

Lúc này, Tôn Long cũng chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn!

? ? ?

Mẹ nó, như vậy mà cũng có thể nói được hay sao?

Vì có thể ở lại tông môn, ngươi ngay cả sĩ diện cũng không cần!

Nghe được Tôn Long giải thích như vậy, Diệp Phong bị kinh hãi thật sự, hắn hoàn toàn không ngờ được là Thần Đạo Giả thần giới này cũng không biết xấu hổ như thế!

"Được thôi!"

"Vậy cũng đừng có nói là ta không cho ngươi cơ hội!"

"Ngươi hãy tỉ thí với tạp dịch của ta một chút đi!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, để Diệp Nhất tới một chuyến!"

"Chủ nhân!"

"Diệp Nhất đến rồi!"

Rất nhanh, theo một khe hở không gian xuất hiện ở phía trên của ba người, giống như tràn đầy hưng phấn của Diệp Nhất từ bên trong đó vọng ra.

Oanh!

Mà theo Diệp Nhất đi từ bên trong vết nứt không gian trà thì một luồng thiên địa uy áp bao phủ toàn bộ đỉnh núi trong nháy mắt, trên bầu trời mây đen dày đặc, sấm nổ vang rền!

"Thực lực thành viên quân dự bị vẫn không thể nào sánh được với thành viên chính thức của đội hộ vệ bại gia!"

"Nếu như là thập đại thành viên chính thức của đội hộ vệ bại gia ra, như vậy thì Thiên Đạo kiếp vân của thần giới hoàn toàn không dám ra đây trang bức!"

Nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân nhanh chóng ngưng tụ ở trên không trung, Diệp Phong cũng nhếch miệng, sau đó tự lẩm bẩm.

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Tại sao Thiên Đạo kiếp vân lại chạy ra ngoài?

Ở đây cũng không có ai độ kiếp!

Lúc này, dưới thiên địa uy áp kinh khủng này, hai người Hoắc Sơn và Tôn Long đã quỳ rạp xuống cũng nhìn lên trên Thiên Đạo kiếp vân trên không trung trên mặt tràn đầy vẻ bối rối tự hỏi.

Chương 826 - Tiểu Tôn, cường giả kim giáp này, ngươi có thể đánh thắng được hắn không?

"Thiên Đạo kiếp vân bên trong Thiên Đạo Chiến Trường ta chơi không lại!"

"Nhưng đối phó với ngươi còn không phải là dễ như chơi hay sao!"

Nhìn Thiên Đạo kiếp vân đã ngưng tụ thành hình ở trên không, Diệp Nhất cũng cười lạnh, sau đó trực tiếp vung kim sắc chiến đao trong tay, một đạo to lớn kim sắc đao khí dài trăm thước trực tiếp xé rách không gian, sau đó chém Thiên Đạo kiếp vân trên không

trung thành hai nửa!

"Bổ?"

"Cường giả người mặc kim giáp này mẹ nó một đao chém Thiên Đạo kiếp vân thành hai khúc rồi?"

"Đây là chuyện mà người có thể làm được hay sao?"

Lúc này, thấy cảnh này, Tôn Long đã sắp sợ tè ra quần, hắn hoàn toàn cũng không ngờ được là thuộc hạ của Diệp Phong lại có thể mạnh tới mức độ này, phải biết, Thiên Đạo kiếp vân trong mắt tất cả Thần Đạo Giả bọn họ thì là tồn tại vô địch!

"Hô!"

"May mà trước đó ta không có lấy tiền rồi bỏ đi nếu không thì ta chết chắc rồi!"

Sau khi tỉnh táo lại, Tôn Long cảm thấy may mắn với quyết định trước đó mình làm ra một lần nữa!

"Tiểu Tôn!"

"Ngươi sắp phải tỉ thí với cường giả kim giáp có thể tiện tay chặt đứt Thiên Đạo kiếp vân này!"

"Vậy. . . ngươi có nắm chắc không?"

Lúc này, tiếng hỏi của Hoắc Sơn bỗng nhiên vang lên bên tai Tôn Long.

? ? ?

Có nắm chắc không?

Ta có, nhưng không có nắm!

Nghe được Hoắc Sơn lên tiếng hỏi thăm, Tôn Long cũng nở nụ cười khổ, tỷ thí với cường giả cấp bậc này, điên hả!

"Chủ nhân!"

"Không biết ngài gọi ta đến là có chuyện gì muốn làm?"

Giải quyết xong Thiên Đạo kiếp vân, sau đó Diệp Nhất cũng đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó quỳ một chân xuông đất, thần thái cung kính lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp Nhất!"

"Ta muốn cho ngươi tỷ thí với hắn một phen!"

"Nhưng mà không phải so đấu thực lực mà là so đấu năng lực làm việc vặt!"

"Cũng ví dụ như là đại điện tông môn, sân luyện võ, chỗ ở trong tông môn đều ô uế, ngươi định sẽ quét dọn như thế nào?"

Nghe được Diệp Nhất lên tiếng hỏi thăm, Diệp Phong cũng nói sơ về tình huống!

Oanh!

Theo một tiếng vang thật lớn, tông môn vừa mới xây dựng xong ngoại trừ bể bơi máu ra thì đại điện tông môn và sân luyện võ với chỗ ở các loại đều bị Diệp Nhất một đao chôn vùi sạch sẽ!

Ngay sau đó, bóng dáng Diệp Nhất biến mất tại chỗ!

Một giây đồng hồ qua đi, chờ Diệp Nhất lại xuất hiện, trong tay lại có mấy cái thần giới, sau đó hắn dùng vô số cực phẩm Thần Linh Tinh trong thần giới chế tạo ra một cái tông môn mới tinh chỉ trong vài giây!

Nhìn thấy thao tác kinh người của Diệp Nhất, ba người Diệp Phong, Hoắc Sơn và Tôn Long đang đứng bên cạnh nhìn đến choáng váng, hơn nữa ba người bọn họ bây giờ cũng rất muốn nói với Diệp Nhất một câu: "Kêu ngươi quét dọn, mẹ nó, không có kêu ngươi xây lại!"

Hô!

Thở một hơi dài, Diệp Phong quay qua nhìn Diệp Nhất lên tiếng nói: "Diệp Nhất, ở đây không còn chuyện gì nữa, ngươi có thể đi

về rồi!"

"Chủ nhân!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!"

"Nếu như sau này còn cần thanh lý thì có thể gọi Diệp Nhất đến đây bất cứ lúc nào, thuộc hạ cam đoan mỗi lần thanh lý đều sẽ xây dựng lại cho ngài một cái tông môn mới tinh!"

Nói xong, Diệp Nhất trực tiếp xé rách không gian, sau đó biến mất trong tầm mắt của ba người!

"Ai!"

"Diệp Nhất, cái tên này không ra bài theo kịch bản!"

"Mặc dù làm như vậy rất là phá của nhưng chỗ này lại mang tới cho ta cảm giác giống như nhà, dù sao đâu có ai rảnh rỗi tới nỗi không có chuyện gì làm thì phá nhà chơi!"

"Còn nữa, những thần giới này là hắn lấy từ đâu tới?"

Nhìn Diệp Nhất rời khỏi sau đó để lại mấy cái thần giới, Diệp Phong cũng có chút hiếu kỳ tự hỏi.

"Không được!"

"Ta không thể từ bỏ như vậy được!"

"Nếu như không thể làm tạp dịch thì ta làm một tên hốt phân cũng được!"

Nghĩ đến đây, Tôn Long lập tức đưa mắt nhìn về phía bể bơi máu cách đó không xa, chuẩn xác mà nói, là nhìn một ngàn quả Phệ Thiên Ma Long Đản bên trong đó!

"Ừm?"

"Tôn Long, tại sao ngươi còn chưa đi?"

"Chẳng lẽ ngươi tự nhận là ở phương diện làm tạp dịch thì ngươi còn mạnh hơn thuộc hạ đó của ta?"

Nhìn thấy Tôn Long còn không có rời đi, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ở phương diện này thì đúng là ta không sánh bằng thuộc hạ của ngài nhưng mà ta còn có thiên phú ở phương diện khác!"

"Ngươi xem, ở trong bể bơi máu đó có một ngàn con Phệ Thiên Ma Long sắp ấp ra, vậy thì chắc chắn phải có người tới chăm sóc bọn chúng mới được, nếu không bọn chúng đại tiểu tiện ở trong tông môn như vậy thì tông môn sẽ có mùi vị khó mà chịu được!"

"Cho nên ngài xem ngài có thể cho ta một cơ hội trở thành người hốt phân hay không?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Tôn Long cũng tự chào hàng mình một lần nữa!

Hả?

Người hốt phân?

Chăm sóc một ngàn con Phệ Thiên Ma Long sắp ấp ra?

Nghe được Tôn Long nói như vậy, Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư, nếu như không phải Tôn Long đưa ra vấn đề này thì hắn cũng không có nghĩ tới, mà phương thức dọn sạch thô bạo như của Diệp Nhất, một ngàn con Phệ Thiên Ma Long chắc chắn không chịu được một đao!

"Vậy ngươi ở lại đi!"

"Chờ một ngàn con rồng nhỏ đó ấp ra, toàn bộ giao cho ngươi!"

Trầm tư một lát, Diệp Phong làm ra quyết định, mà sau khi nghe được quyết định này thì Tôn Long kích động sắp khóc, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Quả nhiên, vẫn phải dựa vào chính mình tranh thủ cơ hội mới được!"

Một bên khác!

"Quá cuồng vọng!"

"Đúng là quá cuồng vọng!"

"Đoạt thần giới của chúng ta, còn một đường để lại khí tức, sợ chúng ta không tìm thấy hắn hay sao!"

Lúc này, Thái Thượng Đại trưởng lão Đại Diễn Tông cũng tràn ngập lửa giận nói với hai người bên cạnh.

"Đại ca!"

"Hay là thôi đi!"

"Thực lực của đối phương cao hơn chúng ta, cho dù chúng ta tìm được đối phương thì cũng không phải là đối thủ của người ta!"

"Đúng vậy!"

"Vừa nãy đối phương phóng thích ra khí tức, khiến cho ta bị hù đến toàn thân phát run, không nói khoa trương một chút nào, đối mặt với cường giả đó ta ngay cả can đảm ra tay cũng không có!"

Chương 827 - Đại ca, vẫn là ngươi nhìn thấu triệt

"Dưới tình huống này, nếu như tìm được đối phương thật thì đừng nói là cướp lại thần giới, nói không chừng ta còn phải đi lên quỳ xuống bày tỏ lòng tôn trọng dành cho đối phương!"

Nghe được Lâm Nhạc nói như vậy, Thái Thượng Nhị trưởng lão Tề Kiệt và Thái Thượng Tam trưởng lão Mã Văn Sơn đang đứng bên cạnh cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

"Đủ rồi!"

"Nhị đệ, tam đệ, các ngươi quá làm cho ta thất vọng rồi!"

"Vài vạn năm nay, ba huynh đệ chúng ta có sóng to gió lớn gì mà chưa có trải qua, mà bây giờ người khác cưỡi lên đầu chúng ta đi

ị, như vậy mà các ngươi cũng nhịn được?"

"Dù sao ta không nhịn được, cho nên ta nhất định phải tìm được đối phương sau đó quỳ cầu xin đối phương lần sao đừng có khi dễ chúng ta nữa nếu không chúng ta bị cướp máy lần nữa thì sẽ trở thành đồ nghèo rớt mồng tơi!"

Nghe được lời của hai người, Lâm Nhạc cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó nói thẳng ra ý nghĩ chân chính của mình.

Đúng đó!

So với bị đối phương cưỡi trên đi ị vô số lần, còn không bằng quỳ cầu đối phương chỉ ị lần này thôi!

Nếu không, bị cướp thần giới mấy lần nữa thì bọn họ khóc chết mất!

"Đại ca!"

"Quả nhiên không hổ danh là đại ca, mọi chuyện ngươi nhìn thấu triệt hơn chúng ta rất nhiều!"

"Đại ca, nhị ca nói rất đúng!"

"Thời khắc mấu chốt vẫn phải dựa vào đại ca ngươi!"

Sau khi hiểu rõ ý nghĩ thật sự của Lâm Nhạc, Tề Kiệt và Mã Văn Sơn cũng lập tức nịnh nọt!

(Diệp Nhất: ? ? ? Ta cố ý để lại khí tức của thần giới chính là muốn dẫn các ngươi đến tìm phiền phức, sau đó ta lại đi ra ngoài hóng gió một chút nhưng tại sao các ngươi lại không ra bài theo kịch bản!)

...

Trên đỉnh núi!

"Đinh! Túc chủ, mặc dù Thí Thần Tông đã từng là bá chủ vô thượng ở thần giới nhưng mà ở trong mắt của túc chủ thì cũng giống như là cứt chó, cẩu ở trong tông môn cứt chó hoàn toàn

không phù hợp với thân phận của túc chủ, cho nên hệ thống cho rằng túc chủ lên sáng lập ra một tông môn thuộc về bản thân mình thì tốt hơn!"

Ngay khi Diệp Phong chuẩn bị khắc xuống ba chữ to Thí Thần Tông lên bia đá thì giọng nói của hệ thống chợt vang lên ở trong đầu của hắn.

"Ừm?"

"Hệ thống nói như vậy cũng rất có lý!"

"Vậy thì không trùng kiến Thí Thần Tông, trực tiếp sáng lập ra một thế lực thuộc về mình!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong nhanh chóng làm ra quyết định, sau đó trực tiếp khác xuống tấm bia đá ba chữ lớn 'Tinh Hồn Cung'!

? ? ?

Cái quỷ gì?

Không phải đã nói muốn trùng kiến Thí Thần Tông sao?

Sao bây giờ lại biến thành Tinh Hồn Cung?

Cách đó không xa, nhìn thấy Diệp Phong khắc xuống ba chữ to Tinh Hồn Cung lên trên tấm bia đá, Hoắc Sơn trực tiếp luống cuống, trong lòng bất an nghĩ: "Thí Thần Tông biến thành Tinh Hồn Cung, sẽ không phải là không còn chuyện gì của ta nữa đó chứ?"

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta không trùng kiến Thí Thần Tông sao?"

Đi tới trước mặt Diệp Phong, Hoắc Sơn cũng thần sắc bất an hỏi thăm.

"Không trùng kiến!"

"Sau này chúng ta cẩu trong Tinh Hồn Cung này là được rồi!"

Nói xong, nhìn thấy sắc mặt Hoắc Sơn khác thường, Diệp Phong cũng tò mò hỏi: "Cung chủ, thế nào, ngươi rất muốn trùng kiến Thí Thần Tông sao?"

Hả?

Cung chủ?

Ta vẫn có thể ở lại?

Chẳng qua là từ tông chủ biến thành cung chủ?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong nháy mắt Hoắc Sơn kích động lên, đang lúc hắn muốn nói điều gì thì ba bóng người bỗng nhiên từ không trung chậm rãi rơi xuống, trực tiếp xuất hiện trong tầm mắt của hai người Diệp Phong và Hoắc Sơn.

"Đại ca!"

"Mau nhìn, thần giới của chúng ta!"

Sau khi đi vào ngọn núi này, Tề Kiệt nhanh chóng phát hiện mấy cái thần giới nằm rải rác ở trên mặt đất, đó chính là thần giới bị cướp đi của bọn họ!

"Ta thấy được!"

"Nhưng mà tại sao không có phát hiện được vị đại nhân người mặc kim giáp đó?"

Nghe được Tề Kiệt nói như vậy, Lâm Nhạc đưa mắt nhìn về phía Diệp Phong, Hoắc Sơn và Tôn Long đang ở trong sân bãi chăn nuôi cách đó không xa, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Một tên phế nhân, một tên nhỏ yếu như gà và một Thần Đạo Giả tu vi Thần Tôn Cảnh Thất Trọng, tại sao bọn họ lại tập hợp lại một chỗ?"

"Các ngươi là ngươi phương nào?"

"Đến Tinh Hồn Cung ta là có chuyện gì?"

Lúc này, Hoắc Sơn tiến lên một bước, sau đó trên mặt lộ ra vẻ hiếu kỳ nhìn về phía ba người lên tiếng hỏi thăm.

"Ta muốn nói chuyện với hắn một chút!"

Nghe được Hoắc Sơn hỏi thăm, Lâm Nhạc không có quá để ý mà giơ ngón tay lên chỉ Tôn Long cách đó không xa nói một câu như vậy, hắn thấy, cung môn trong ngọn núi nhỏ này, cường giả Thần Tôn Cảnh đó mới là thủ lĩnh!

Hả?

Ba người các ngươi tới chính là muốn nói chuyện với người hốt phân ở trong cung môn của chúng ta?

Nghe được Lâm Nhạc nói như vậy, Hoắc Sơn cũng không có suy nghĩ nhiều, trực tiếp quay qua nhìn Tôn Long đang bận việc cách đó không xa hô lớn: "Tiểu Tôn, ngươi tới đây một chút, ba người này tìm ngươi có chút việc!"

"Người ta như vậy là không có coi ngươi ra gì!"

"Ngươi cảm nhận không ra hay là giả bộ cảm nhận không ra vậy!"

Bên cạnh, Diệp Phong thấy cảnh này, khóe miệng cũng nhịn không được mà co quắp, thậm chí, hắn đang nghĩ có nên đổi một cung chủ bình thường hơn một chút hay không!

? ? ?

Tiểu Tôn?

Ngươi là một tên phế nhân, gọi cung chủ cung môn các ngươi là tiểu Tôn?

Ba người Lâm Nhạc, Tề Kiệt và Mã Văn Sơn nghe được Hoắc Sơn le lên như vậy thì trên mặt đều toát ra vẻ khó có thể tin, trong lòng hô: "Bây giờ một tên phế nhân cũng đã trâu bò như vậy rồi hay sao?"

"Cung chủ!"

"Ngươi gọi ta?"

Nhưng mà khi Tôn Long hấp tấp chạy tới, sau đó trực tiếp hô một

tiếng cung chủ với Hoắc Sơn, khiến cho ba người Lâm Nhạc, Tề Kiệt và Mã Văn Sơn đang đứng bên cạnh nghe mà choáng váng!

Thậm chí bọn họ đều đang hoài nghi có phải lỗ tai của bọn họ xảy ra vấn đề hay không!

Dù sao một Thần Đạo Giả mạnh mẽ tu vi Thần Tôn Cảnh Thất Trọng lại gọi một tên phế nhân là cung chủ, chuyện này bình thường thật sao?

"Tiểu Tôn!"

Chương 828 - Nụ cười của các ngươi có chút không thích hợp

"Ba người bọn họ tìm ngươi có chút việc!"

Nghe được Tôn Long hỏi thăm, Hoắc Sơn cũng chỉ về phía ba người Lâm Nhạc, Tề Kiệt lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Cảm giác ngột ngạt thật là mạnh!"

"Mặc dù bọn họ không có phóng ra khí tức của mình nhưng ta dám khẳng định tu vi của bọn họ kém cỏi nhất cũng là Thần Đạo Cảnh!"

Khi Tôn Long nhìn về phía ba người, lập tức cảm nhận được một cảm giác áp bách khó hiểu từ trên người ba người, chuyện này khiến cho sắc mặt của hắn trở nên ngưng trọng trong nháy mắt.

"Các ngươi tìm ta có chuyện gì?"

Lúc này, Tôn Long cũng nhìn về phía ba người lên tiếng hỏi thăm.

"Ta muốn hỏi một chút, mấy cái thần giới dưới đất bên đó, các ngươi lấy được từ đâu?"

Nghe được Tôn Long hỏi hỏi như vậy, Lâm Nhạc cũng lên tiếng hỏi

thăm.

"Thần giới?"

Tôn Long và Hoắc Sơn nghe được đối phương hỏi như vậy thì trực tiếp quay đầu nhìn về phía Diệp Phong cùng nói ra: "Diệp thiếu, hình như bọn họ tìm ngươi!"

? ? ?

Tìm ta?

Chút chuyện nhỏ này các ngươi cũng không thể tự giải quyết hay sao?

Nhìn thấy hai người trực tiếp kéo mình ra ngoài, Diệp Phong cả người đều muốn điên rồi, trong lòng sụp đổ nghĩ: "Mẹ nó, ta chỉ muốn làm một người trong suốt thôi mà cũng khó đến như vậy hay sao?"

"Diệp thiếu?"

"Bọn họ lại gọi tên nhỏ yếu như gà đó là Diệp thiếu?"

"Hơn nữa trên mặt còn tràn đầy vẻ cung kính, rốt cuộc quan hệ giữa bọn họ là như thế nào!"

Lúc này, Lâm Nhạc cả người đều bối rối, thậm chí giờ phút này hắn rất muốn hỏi ba người Diệp Phong, Hoắc Sơn một tiếng: "Các ngươi chỉ có ba người mà thôi, quan hệ giữa các ngươi có thể bình thường hơn một chút được hay không!"

"Ba vị!"

"Mấy cái thần giới đó là do thuộc hạ của ta nhặt từ bên ngoài về!"

"Thế nào, có vấn đề gì không?"

Lúc này, Diệp Phong cũng cảm thấy cực kỳ bất đắc dĩ đi ra, sau đó nhìn về phía Lâm Nhạc lên tiếng trả lời.

Hả?

Nhặt về?

Mẹ nó, đó là cướp từ trong tay của chúng ta đó!

Nghe được Diệp Phong giải thích như vậy, ba người Lâm Nhạc, Tề Kiệt và Mã Văn Sơn bị kinh hãi thật sự, đồng thời bọn họ cũng bắt lấy một cái tin tức cực kỳ trọng yếu, đó chính là hình như cường giả kim giáp mà bọn họ không có phát hiện đó là thuộc hạ của tên yếu như gà này!

"Diệp thiếu!"

"Thật ra thì lần này chúng ta đến đây chính là muốn thương lượng với ngài một chuyện!"

"Chính là lần sau ngài cho thuộc hạ ra ngoài nhặt đồ thì có thể đổi một chỗ khác để nhặt có được hay không?"

Sau khi tỉnh táo lại, Lâm Nhạc cũng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng khẩn cầu!

"Ừm?"

"Đổi sang một chỗ khác để nhặt?"

"Chờ một chút!"

"Không phải là mấy cái thần giới này là Diệp Nhất nhặt được từ trong tay của ba lão đầu này đó chứ?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng ra vẻ trấn định nhìn về phía Lâm Nhạc lên tiếng nói: "Được, lần sau ta sẽ dặn dò hắn đổi một chỗ khác nhặt!"

"Diệp thiếu!"

"Vậy thì quá cảm ơn ngài!"

"Nếu như không có chuyện gì khác thì chúng ta xin phép được rời khỏi đây trước!"

Nói xong, Lâm Nhạc lập tức dẫn theo hai người Tề Kiệt và Mã Văn

Sơn phóng lên tận trời, nhanh chóng biến mất ở trong tầm mắt của mấy người Diệp Phong.

...

"Đại ca!"

"Bọn họ dùng cực phẩm Thần Linh Tinh mà chúng ta cực khổ để dành được để chế tạo cung môn!"

"Đại ca!"

"Cái bể bơi máu ở bên trong cung môn của bọn họ hình như chính là máu của Phệ Thiên Ma Long!"

Sau khi rời khỏi Tinh Hồn Cung, hai người Tề Kiệt và Mã Văn Sơn lập tức trưng vẻ mặt nghiêm túc ra nói ra hai tình huống khiến cho bọn họ cảm thấy khiếp sợ này!

"Tinh Hồn Cung này không hề đơn giản một chút nào!"

"Hơn nữa cách Đại Diễn Tông chúng ta cũng không xa lắm, sau khi trở về, nhất định phải lập tức khuyên bảo các đệ tử trong tông môn, không ai được phép trêu chọc Tinh Hồn Cung, nếu không thì sẽ bị trục xuất khỏi tông môn!"

Nói đến đây, Lâm Nhạc chợt ngừng lại, sau đó nhìn về phía hai người Tề Kiệt và Mã Văn Sơn lên tiếng nói ra: "Hai người các ngươi về trước thông báo chuyện này đi, ta phải lại lặng lẽ quay trở lại, sau đó cố gắng hết sức thăm dò được càng nhiều tình huống có liên quan đến Tinh Hồn Cung hơn nữa mới được!"

Nói xong, Lâm Nhạc lại bay về phía Tinh Hồn Cung một lần nữa.

"Tam đệ!"

"Tinh Hồn Cung đó thần bí mạnh mẽ, muốn thăm dò tin tức của nó thì chắc chắn sẽ rất hung hiểm, chúng ta sao có thể trơ mắt nhìn đại ca một mình đi đến đó được?"

"Nhị ca!"

"Vậy chúng ta chỉ đành nhắm hai mắt lại chạy về tông môn!"

Sau khi Mã Văn Sơn nói xong thì hai người lập tức nhắm hai mắt lại, sau đó rất là quen thuộc nhắm về hướng Đại Diễn Tông bay đi!

Một bên khác!

"Khí tức của Phệ Thiên Ma Long Đản!"

"Bên trong cái bể bơi tràn đầy máu Phệ Thiên Ma Long, ta cảm nhận được khí tức của Phệ Thiên Ma Long Đản, hơn nữa còn không phải một quả!"

"Như vậy nếu như chỉ có một người hốt phân thì chắc chắn là sẽ không thể nào làm xuể được, cũng không biết vị Diệp thiếu đó có thể cho ta một cơ hội để làm người hốt phân hay không!"

Lúc này, Lâm Nhạc đang nhanh chóng chạy tới Tinh Hồn Cung trên mặt lộ ra vẻ mong đợi lẩm bẩm!

...

Tinh Hồn Cung!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng một ngàn điểm phá sản, ban thưởng Thủy Vân Huyễn Tinh *100000!"

Sau khi Tôn Long xây dựng xong bãi chăn nuôi, tiếng thông báo phần thưởng của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

Thủy Vân Huyễn Tinh: Một loại thần mỏ đặc thù ở trong Thiên Đạo Chiến Trường ở trong Thần giới, cho dù là phàm nhân, Thần Đạo Giả hay là Thần Thú, chỉ muốn tới gần phạm vi năm mét xung quanh Thủy Vân Huyễn Tinh thì sẽ tự động tiến vào bên trong huyễn cảnh, trừ phi hao hết lực lượng ẩn chứa bên trong Thủy Vân Huyễn Tinh, nếu không thì hoàn toàn không thể nào thoát ra khỏi huyễn cảnh được!

"Ngọa tào!"

"Thuỷ Vân Huyễn Tinh này mạnh không hợp thói thường!"

Sau khi Diệp Phong hiểu rõ được tình huống của phần thưởng lần này thì trên mặt cũng lộ ra vẻ giật mình!

"Cung chủ!"

"Tôn Long!"

Chương 829 - Mộng Huyễn Mao Ốc, các ngươi đáng giá có được

"Hai người các ngươi có ai biết tình huống có liên quan đến Thủy Vân Huyễn Tinh hay không"

Sau khi gọi hai người đến, Diệp Phong trực tiếp lên tiếng hỏi thăm.

"Cái gì!"

"Thủy Vân Huyễn Tinh!"

Khi hai người Hoắc Sơn và Tôn Long nghe được bốn chữ Thủy Vân Huyễn Tinh thì hai mắt của hai người đều hiện ra ánh sáng xanh hô lên!

"Diệp thiếu!"

"Thuỷ Vân Huyễn Tinh này là đồ tốt!"

"Chỉ cần tới gần phạm vi năm mét xung quanh Thủy Vân Huyễn Tinh thì sẽ tự động tiến vào bên trong huyễn cảnh, hơn nữa không hao hết lực lượng ẩn chứa bên trong Thủy Vân Huyễn Tinh thì hoàn toàn không thể nào thoát khỏi huyễn cảnh được!"

Sau khi hết kinh ngac, Tôn Long cũng quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng giải thích.

"Ừm?"

"Thứ đáng sợ như vậy mà các ngươi còn nói nó là đồ tốt?"

"Hơn nữa ta cảm thấy tại sao sau khi hai người các ngươi nghe nói tới Thuỷ Vân Huyễn Tinh này thì nụ cười trên mặt có chút không đúng!"

Diệp Phong nghe xong thì trên mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng gặng hỏi.

"Diệp thiếu!"

"Bởi vì Thuỷ Vân Huyễn Tinh này sinh ra huyễn cảnh cũng không phải là huyễn cảnh bình thường mà là một loại huyễn cảnh có thể thay đổi theo ý muốn đó!"

"Ví dụ như là nếu như ta bất ngờ tiến vào bên trong huyễn cảnh do Thủy Vân Huyễn Tinh sinh ra, như vậy thì ta chính là thần ở trong huyễn cảnh, muốn sáng tạo thứ gì ra cũng có thể sáng tạo ra được!"

"Ta muốn cung điện thì sẽ có cung điện, ta muốn rượu ngon thì sẽ có rượu ngon, ta muốn mỹ nữ thì sẽ có một đám mỹ nữ!"

Nói xong lời cuối cùng, khóe miệng Tôn Long cũng nở một nụ cười xấu xa!

"Diệp thiếu!"

"Đúng như những gì tiểu Tôn nói, chỉ cần đi vào bên trong huyễn cảnh do Thủy Vân Huyễn Tinh sinh ra thì đúng là chúng ta có thể muốn làm cái gì thì làm cái đó thật đó!"

Lúc này, Hoắc Sơn đang đứng bên cạnh cũng lên tiếng nói hùa theo.

"Ừm?"

"Một cái huyễn cảnh đặc thù mà khi ở trong đó thì có thể sáng tạo ra vạn vật dựa theo suy nghĩ của mình hay sao?"

"Hơn nữa ở bên trong đó còn có thể muốn làm cái gì thì làm cái đó?"

Sau khi nghe được hai người nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ chấn kinh!

"Chờ một chút!"

"Như vậy thì ta có thể sáng tạo ra thất tiên nữ ở bên trong đó, sau đó tiến hành chiến đấu một trận chiến nhiệt huyết sôi trào với các nàng hay không?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cả người đều kích động, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Không thể không nói, Thuỷ Vân Huyễn Tinh này đúng là là đồ tốt thật!"

...

"Làm cái gì bây giờ!"

"Hai người các ngươi cái gì cũng không biết, mà không biết thì đừng có nói lung tung chứ!"

"Bởi vì huyễn cảnh do Thủy Vân Huyễn Tinh sinh ra có thể thay đổi theo ý muốn cho nên có thể nói là đây là một cơ hội tốt nhất để ma luyện tâm cảnh, dầu gì thì dùng nó để tưởng niệm những thân nhân, đạo lữ và bằng hữu đã mất đi một chút cũng là một ý tưởng không tệ đó!"

"Nhưng mà trong đầu của các ngươi toàn là ý nghĩ sống phóng túng là như thế nào?"

Trên không trung, sau khi nghe được mấy người nói chuyện với nhau, trên mặt Lâm Nhạc cũng treo đầy hắc tuyến, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Cũng may là bọn họ chỉ nói miệng mà thôi, không phải là trong tay của bọn họ có Thủy Vân Huyễn Tinh thật, nếu không, Thủy Vân Huyễn Tinh hi hữu sẽ bị bọn họ chà đạp mất!"

"Ngọa tào! ! !"

"Thủy Vân Huyễn Tinh! !"

"Thật là nhiều Thủy Vân Huyễn Tinh, hơn nữa tất cả đều khối Thủy Vân Huyễn Tinh lớn là dài một mét, rộng một chưởng!"

Trong lúc Lâm Nhạc còn đang may mắn vì bọn người Diệp Phong chỉ tuỳ tiện nói một chút mà thôi thì hắn thấy được Diệp Phong tiện tay vung lên một cái, một trăm khối Thủy Vân Huyễn Tinh lớn

nhỏ giống nhau xuất hiện ở khu vực cách bọn họ mười mét, cảnh tượng này khiến cho Lâm Nhạc nhìn đến ngẩn ra!

"Bọn họ không phải chỉ là nói suông!"

"Mẹ nó, bọn họ chuẩn bị làm thật!"

Sau khi tỉnh táo lại, Lâm Nhạc biết mình không thể tiếp tục đứng xem như vậy nữa, hắn nhất định phải lập tức lao xuống dưới ngăn cản hành vi của bọn người Diệp Phong mới được!

Một bên khác!

"Thủy Vân Huyễn Tinh!"

"Vậy mà là Thủy Vân Huyễn Tinh thật!"

"Thủy Vân Huyễn Tinh lớn như thế, lực lượng ẩn chứa bên trong đó, cho dù chúng ta dùng hết sức tiêu hao nó thì sợ là cũng có thể sử dụng được trong một thời gian dài đó!"

Sau khi hai người Hoắc Sơn và Tôn Long nhìn thấy khu vực cách bọn họ mười mét xuất hiện một trăm khối Thủy Vân Huyễn Tinh thì trên mặt đều lộ ra vẻ cực kỳ kích động, thậm chí bọn họ đều đã nghĩ kỹ lát nữa bọn họ sẽ sáng tạo ra bao nhiêu mỹ nữ để chơi đùa với bọn họ!

"Làm việc đi!"

"Ta đã bày ra một lớp trận pháp lên trên những Thủy Vân Huyễn Tinh này, cho dù có tới gần phạm vi năm mét xung quanh nó thì cũng sẽ không bị rơi vào bên trong huyễn cảnh do nó sinh ra!"

Đúng lúc này, Diệp Phong lại nhìn về phía hai người Hoắc Sơn và Tôn Long nói ra một câu như vậy.

"Ừm?"

"Làm việc?"

"Làm việc gì?"

"Còn nữa, còn có thể gia trì trận pháp lên phía trên Thủy Vân Huyễn Tinh, từ đó ngăn cản lực lượng của Thủy Vân Huyễn Tinh được nữa hay sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hai người Hoắc Sơn và Tôn Long trực tiếp bối rối!

"Diệp thiếu!"

"Làm việc gì?"

Sau khi tỉnh táo lại, Hoắc Sơn cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Xây dựng nhà tranh!"

"Trong tay của ta có hết thảy mười vạn khối Thủy Vân Huyễn Tinh!"

"Ta phải dùng những Thủy Vân Huyễn Tinh này để xây dựng ra một cái Mộng Huyễn Mao Ốc!"

"Thử nghĩ một hồi, khi chúng ta ngồi xổm bên trong đó đại tiện, tùy tiện kích hoạt trận pháp gia trì phía trên một khối Thủy Vân Huyễn Tinh sau đó trực tiếp tiến vào bên trong huyễn cảnh, như vậy thì có thể vừa đại tiện vừa hưởng thụ được tất cả mọi thứ mà mình đang muốn hưởng thụ đúng hay không?"

Nghe được Hoắc Sơn hỏi thăm, Diệp Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Vừa đại tiện vừa hưởng thụ tất cả mọi thứ?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hai người Hoắc Sơn và Tôn Long trực tiếp rơi vào dòng suy nghĩ!

Chương 830 - Mộng Huyễn Mao Ốc, các ngươi đáng giá có được (2)

Khi bọn họ tưởng tượng đến cảnh mình ngồi chồm hổm ở trong cung điện huy hoàng mà bọn họ sáng tạo ra, sau đó vẻ mặt hưởng thụ đại tiện ngay trước mặt chư thần và vô số mỹ nữ, chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó thôi là đã khiến cho bọn họ sợ đến run cả người rồi!

Mà Lâm Nhạc đang nhanh chóng bay xuống nghe được Diệp Phong nói ra ý tưởng cực kỳ phát rồ này thì cũng không nhịn được mà suy nghĩ.

Khi Lâm Nhạc tưởng tượng đến cảnh mình ngồi chồm hổm ở trong một khung cảnh hung hiểm mà mình sáng tạo ra, sau đó bị vạn địch truy sát hoặc bị vô số Thần thú mạnh mẽ vây đánh, mà mình còn phải vẻ mặt hưởng thụ ngồi xổm xuống đó đại tiện, chỉ nghĩ đến cảnh tượng đó thôi là hắn đã không nhịn được mà sợ hãi đến toàn thân run rẩy.

Không lâu sau, Lâm Nhạc lại nghĩ tới chuyện mình ngồi chồm hổm ở trước mặt đông đảo thân nhân và bằng hữu đã chết, nhìn đông đảo thân nhân và bằng hữu hình thành bức tường người vây quanh mình, sau đó dùng thái độ bề trên nhìn xuống mình đang vẻ mặt hưởng thụ ngồi xổm dưới đất đại tiện, chỉ nghĩ đến cảnh tượng đáng sợ đó thôi mà hắn đã sợ hãi đến giật mình tỉnh táo lại!

"Ngọa tào!"

"Vốn cho rằng tên hốt phân và cung chủ phế nhân đó sống phóng túng là đã rất quá đáng rồi!"

"Nhưng mà ta hoàn toàn không ngờ được là Diệp thiếu chơi càng hung ác hơn nữa!"

"Đây chính là Thủy Vân Huyễn Tinh hi hữu đó, các ngươi không thể lãng phí nó như vậy được!"

Lúc này, Lâm Nhạc cũng cực kỳ sụp đổ, ở trong lòng hô to lên, hắn nằm mơ cũng không ngờ được là lại có người muốn dùng mười vạn khối Thủy Vân Huyễn Tinh hi hữu để xây dựng Mộng Huyễn Mao Ốc gì đó!

"Huyền Thiên đại lục có Độ Kiếp Mao Ốc!"

"Thượng giới có Thần Thông Mao Ốc!"

"Thần giới có Mộng Huyễn Mao Ốc!"

"Không thể không nói, ta đúng là một thần hào phá của rất biết hưởng thụ cuộc sống!"

Lúc này, Diệp Phong cũng trên mặt lộ vẻ đắc ý lẩm bẩm.

Một lát sau!

Sau khi hai người Hoắc Sơn và Tôn Long bắt đầu bận bịu làm việc, đã bình phục lại tâm tình, Lâm Nhạc cũng chậm rãi rơi từ không trung xuống, trực tiếp xuất hiện ở trước mặt Diệp Phong.

"A?"

"Không phải là ngươi đã đi rồi hay sao?"

"Tại sao lại quay lại?"

Nhìn thấy Lâm Nhạc đi mà quay lại, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

Bành!

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lâm Nhạc trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó thần sắc chân thành tha thiết nói ra: "Diệp thiếu, ta muốn ở lại Tinh Hồn Cung làm một người trông nhà, hi vọng Diệp thiếu có thể cho ta một cơ hội!"

? ? ?

Ngươi cũng muốn đến Tinh Hồn Cung của ta?

Hơn nữa Mộng Huyễn Mao Ốc của ta còn chưa có xây dựng xong mà ngươi đã muốn làm người trông nhà rồi?

Nghe được Lâm Nhạc hỏi như vậy, Diệp Phong cả người đều bối rối!

"Không được!"

"Mục đích ta sáng lập Tinh Hồn Cung chính là muốn điệu thấp cẩu!"

"Nhưng bây giờ các ngươi đều muốn đến gia nhập Tinh Hồn Cung ta, như vậy thì sao ta có thể cẩu được nữa chứ?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong cực kỳ quả quyết cự tuyệt lời đề nghị của Lâm Nhạc.

Hả?

Ngươi dùng cực phẩm Thần Linh Tinh xây dựng tông môn!

Dùng máu Phệ Thiên Ma Long xây dựng bể bơi, thậm chí bên trong còn nuôi một lượng lớn Phệ Thiên Ma Long Đản!

Bây giờ lại muốn dùng Thủy Vân Huyễn Tinh xây dựng Mộng Huyễn Mao Ốc!

Những cái này có cái nào mà không phải là cực kỳ phô trương chứ hả?

Kết quả ngươi lại nói với ta là ngươi muốn điệu thấp cẩu?

Nghe được lý do cự tuyệt của Diệp Phong, Lâm Nhạc muốn chết mẹ luôn cho rồi, rõ ràng là không muốn nhận hắn sau đó tuỳ tiện bịa một lý do chứ sao nữa!

“Diệp thiếu gia!”

“Thật sự không thể cho ta một cơ hội sao?”

“Về phương diện trông coi nhà tranh này, ta rất có thiên phú!”

Lúc này, Lâm Nhạc không cam lòng cũng nhìn Diệp Phong cầu khẩn.

“Hả?”

“Ở phương diện trông coi nhà tranh này, ngươi rất có thiên phú?”

“Như vậy là không hề coi trọng Tiểu Cước người thủ hộ nhà tranh chút nào sao!”

Nghe được lời nói này của Lâm Nhạc, Diệp Phong ngẫm nghĩ, sau đó nhìn đối phương cười nói: “Nếu không, ngươi so tài với tay sai trông coi nhà tranh của ta thử xem, nhìn xem ở phương diện trông coi nhà tranh này, các ngươi ai càng có thiên phú hơn?”

“Cảm ơn Diệp thiếu gia đã cho ta cơ hội này, ta sẽ không khiến ngươi thất vọng!”

Nghe được đề nghị này của Diệp Phong, Lâm Nhạc không hề do dự gì, trực tiếp đáp ứng, hắn biết rõ đây là cơ hội cuối cùng của hắn, cho dù có thể thắng được hay không, hắn đều phải liều một phen!

Rất nhanh!

Theo một khe nứt không gian xuất hiện ở trước mặt mọi người, một lão đầu trọc đi chân trần với dáng người khôi ngô đi ra từ trong khe nứt.

“Tiểu Tôn!”

“Đừng nhìn, thằng cha này nhìn vô cùng bủn xỉn, kể cả đôi giày đều không có, so sánh với vị đại nhân mặc áo giáp vàng trước đó, thật sự giống như tên khất cái!”

“Hơn nữa, ngươi nhìn xem sau khi hắn đi ra, thậm chí còn không dẫn đến cả thiên đạo kiếp vân, có thể thấy được, thực lực của hắn vốn kém vị đại nhân mặc áo giáp vàng kia!”

“Do đó, chúng ta không cần quá mức để ý đến kẻ yếu đuối này, vẫn nắm chặt cơ hội tạo ra nhà tranh mộng ảo thôi!”

Sau khi liếc nhìn Diệp Tiểu Cước ở trên không trung, Hoắc Sơn thúc giục Tôn Long nhanh chóng tiếp tục làm việc!

“Hả?’

“Ta bủn xỉn?”

“Ta kém thằng ngốc Diệp Nhất kia?”

“Sau đó, ta đù má thành kẻ yếu đuối?”

Nghe được câu nói này của Hoắc Sơn, sắc mặt Diệp Tiểu Cước lập tức trở nên khó coi, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Ở nơi đó, ta bị chín tên khốn bắt nạt thì thôi, hiện giờ ta còn thể để cho Diệp Nhất cưỡi lên trên đầu ta hay sao?"

Nghĩ như vậy, Diệp Tiểu Cước quyết định, xử lý xong chuyện bên chỗ Diệp Phong, hắn phải đi tìm Diệp Nhất đơn đấu!

(Diệp Nhất: ??? Đó đều là do bọn họ nói, có liên quan gì đến ta? Ta đù má nằm không cũng trúng đạn?)

…

Chương 831 - Nhị ca, thứ gì mới vừa bay qua vậy?

"Ngô chủ!"

"Ngươi tìm ta?"

Đi đến trước mặt Diệp Phong, Diệp Tiểu Cước quỳ một chân trên đất, sau đó vẻ mặt cung kính lên tiếng hỏi.

"Hắn muốn luận bàn với ngươi!"

"Ngươi luận bàn với hắn một chút đi!"

"Sau đó ai thắng thì người đó có thể làm người trông coi nhà tranh mộng ảo này!"

Nghe được Diệp Tiểu Cước hỏi, Diệp Phong nói sơ qua tình huống!

Xoẹt!

Hai người Hoắc Sơn và Tôn Long cách đó không xa nghe được Diệp Phong nói như vậy, trực tiếp buông bỏ công việc trong tay, sau đó liếc nhìn về phía Diệp Phong, ánh mắt càng lộ ra vẻ khó có thể tin nổi!

Phải biết rằng khi trước Tôn Long muốn làm một tạp dịch cửa

cung thôi, tỷ thí kia chỉ là năng lực dọn dẹp!

“Xong rồi!”

“Lão đầu này chắc chắn phải thua!”

“Cho dù lão đầu trọc đi chân trần khả năng chỉ có thực lực bằng một phần vạn đại nhân áo giáp vàng kia, vậy cũng tuyệt đối không phải lão đầu này có thể chiến thắng!”

Khiếp sợ qua đi, Hoắc Sơn nhìn sang Tôn Long nói ra ý tưởng của bản thân.

Hả?

Thực lực của ta khả năng chỉ bằng một phần vạn của Diệp Nhất?

Nghe được câu nói này của Hoắc Sơn, khóe miệng Diệp Tiểu Cước cũng hơi run rẩy.

“Cung chủ!”

“Cao rồi!”

“Thực lực của lão đầu trọc này làm sao có thể bằng một phần vạn đại nhân áo giáp vàng được, ta cảm thấy trong trăm vạn phần có một mới đúng!”

Ngay sau đó, giọng nói của Tôn Long đã vang lên, tuy rằng khoảng cách hơi xa, nhưng vẫn bị Diệp Tiểu Cước nghe thấy rõ ràng!

“Diệp Nhất!!!”

“Đợi sau khi trở về, ta muốn tìm ngươi đơn đấu một vạn lần!”

Nghe được lời Tôn Long nói, Diệp Tiểu Cước lại nghiến răng nghiến lợi lẩm bẩm.

Rầm!

Đúng lúc này, theo một dòng khí mạnh mẽ giống như gió bão gào thét qua, Lâm Nhạc đã chuẩn bị sẵn sàng toàn lực cho một trận chiến đã hai mắt đen thui, trực tiếp bị dòng khí mạnh mẽ này cuốn

đi.

“Diệp Nhất!”

“Sao ngươi lại chạy đến đây?”

Nhìn thấy Diệp Nhất xuất hiện ở vị trí chỗ Lâm Nhạc, Diệp Phong cũng hơi điếng người hỏi.

“Ngô chủ!”

“Nếu như còn không ra, ta sẽ xong đời!”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Diệp Nhất cười khổ giải thích.

…

Bên kia!

“Nhị ca!”

“Ngươi nói không sai, chuyện cực kỳ nguy hiểm như vậy, sao đại ca có thể một mình đi vào chứ!”

“Trong này tuyệt đối có vấn đề!”

Theo càng lúc càng gần đỉnh núi chỗ Tinh Hồn cung, Mã Văn Sơn cũng tỏ vẻ tán thành ý tưởng của nhị ca Tề Kiệt!

Vù!

Đúng lúc này, một bóng người mang theo tiếng rít, trực tiếp lấy tốc độ cực nhanh lóe lên qua trước mắt hai người!

“Nhị ca!”

“Mới vừa rồi có thứ gì đó bay qua!”

Lúc này, Mã Văn Sơn cũng ngớ người ra nhìn Tề Kiệt ở bên cạnh hỏi.

“Tam đệ!”

“Thứ mới vừa bay qua hình như là một người!”

“Mà quần áo mặc trên thân người kia còn khiến cho ta cảm thấy hơi quen thuộc!”

“Ngươi nói, có một khả năng, người mới vừa bay qua chính là đại ca của chúng ta không?”

Nghe được câu hỏi của Mã Văn Sơn, Tề Kiệt cũng không chắc chắn lắm lên tiếng.

“Ôi vãi!”

“Là đại ca!”

Sau khi hai người đột nhiên phản ứng kịp, trực tiếp kinh hô một tiếng, cấp tốc đuổi về phía Lâm Nhạc bay đi!

…

Tinh Hồn cung!

“Haizzz!”

“Cho dù ta đã rất khiêm tốn, nhưng vẫn có rất nhiều người điên cuồng tụ tập tới bên cạnh ta!”

“Chuyện này không liên quan gì đến bại gia cả, muốn trách, chỉ có thể trách mị lực cá nhân đáng chết này của ta!”

Sau khi Diệp Tiểu Cước và Diệp Nhất rời đi, Diệp Phong nằm trên xích đu nghỉ ngơi, nghĩ đến Tôn Long và Lâm Nhạc đều muốn gia nhập Tinh Hồn cung, hắn cũng cảm thấy bất đắc dĩ sâu sắc.

“Thôi bỏ đi!”

“Sắc trời không còn sớm, vẫn quay về nghỉ ngơi trước!”

Nghĩ như vậy, Diệp Phong thu hồi xích đu, nhìn thoáng qua hai người vẫn còn đang bận rộn tạo ra nhà tranh mộng ảo ở cách đó không xa, cũng không nói thêm gì nữa, đi thẳng đến chỗ mình ở.

Đại Diễn tông!

“Nhị đệ!”

“Tam đệ!”

“Các ngươi mau thả ta ra, ta còn chịu được, ta muốn đi thăm dò Tinh Hồn cung!”

Nhìn hai người Tề Kiệt và Mã Văn Sơn ấn chặt mình ở trên giường, Lâm Nhạc cực kỳ sụp đổ kêu to lên, hắn thật sự uất ức, cho dù tỷ thí thua, hắn cũng công nhận, nhưng u mê hồ đồ bị một trận gió sỉ nhục, chuyện này hắn thật sự không nhịn được!

“Đại ca!!”

“Ngươi vì tông môn, đã trả giá đủ nhiều!”

“Cho dù ngươi thật sự muốn đi, nhưng cần phải tĩnh dưỡng tốt thân thể mới được!”

Nhìn thấy Lâm Nhạc gắng gượng chống đỡ thân thể còn muốn đi sang chỗ Tinh Hồn cung, Tề Kiệt cũng vội vàng khuyên nhủ.

“Đúng thế, đại ca!”

“Ngươi đã trả giá đủ nhiều!’

“Cho dù muốn đi, vậy cũng đến lượt nhị ca chứ!”

Lúc này, Mã Văn Sơn ở bên cạnh cũng lên tiếng theo.

Hả?

Nghe nói như thế, Tề Kiệt trực tiếp nhìn sang Mã Văn Sơn, trong ánh mắt tràn đầy sững sờ!

“Xong đời!”

“Không chỉ u mê hồ đồ bị một trận gió sỉ nhục, hiện giờ lại vô duyên vô cớ nhiều thêm một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ!”

“Sao ta chỉ muốn làm một người trông coi nhà tranh thôi lại khó khăn như vậy chứ!”

Nhìn thấy Tề Kiệt đáp ứng một cách không tình nguyện, Lâm Nhạc nằm trên giường vô cùng bất lực nhắm hai mắt lại, dù sao, lấy hiểu biết nhiều năm qua của hắn về nhị đệ Tề Kiệt, một khi đối phương biết được tài lực khủng bố của Tinh Hồn cung, vậy tuyệt đối sẽ quỳ liếm đến!

“Haizzz!”

“Chơi xỏ nhất thời sướng nhất thời!”

“Sau khi chơi xỏ là mồ chôn tập thể!”

“Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, chờ sau khi nhị ca trở về, người đi tìm hiểu tin tức tiếp theo phải là ta!”

Nhìn thấy Tề Kiệt rời khỏi phòng khách, Mã Văn Sơn ngồi ở bên cạnh tự nhiên nói ra.

Hả?

Người tiếp theo đi tìm hiểu tin tức là ngươi?

Sao ngươi nghĩ ngon vậy chứ?

Không nói đến ngươi vốn không đồng ý đi, cho dù ngươi muốn đi, ta và nhị ca ngươi cũng sẽ không để cho ngươi đi!

Lâm Nhạc nằm trên giường nghe nói như thế, trực tiếp cho Mã Văn Sơn một ánh mắt coi thường, sau đó lấy một viên đan dược chữa thương từ trong thần giới ra nuốt vào, ý tưởng của hắn hiện giờ thật đơn giản, đó là nhanh chóng tĩnh dưỡng khỏi thân thể!

…

Chương 832 - Hai con sâu này, sẽ không phải là rồng đấy chứ

Tinh Hồn cung!

“Phù!”

“Cuối cùng đã tạo ra!”

Nhìn nhà tranh mộng ảo màu trắng như tuyết cao đến ba mươi mét ở trước mặt, trên mặt Tôn Long hiện lên một chút tự hào, đồng thời kích động trong lòng nghĩ: “Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, về sau nhà tranh mộng ảo này tuyệt đối có thể trở thành một kiến trúc mang tính dấu hiệu của thần giới, mà ta là người sáng tạo ra nhà tranh mộng ảo cũng sẽ được vô số người biết đến và sùng bái!”

“Hả?”

“Cung chủ cầm dao găm khắc cái gì ở đó vậy?”

Khi Tôn Long nhìn thấy Hoắc Sơn đang cầm dao găm đứng trước cửa nhà tranh mộng ảo khắc cái gì đó, trên mặt cũng hiện lên vẻ tò mò, sau đó đi thẳng về phía Hoắc Sơn cách đó không xa!

‘Nhà tranh mộng ảo’

‘Hoắc Sơn tạo ra’

???

Con mẹ nó tình huống gì vậy?

Ta vất vả làm ra nhà tranh mộng ảo, sau đó ngươi lại khắc tên của ngươi lên?

Nhìn thấy bốn chữ to được khắc ở mỗi hai bên cửa, Tôn Long choáng váng toàn thân, dù thế nào hắn thật sự không ngờ nổi, cung chủ vẫn luôn chỉ huy hắn làm việc từ xa lại trong im hơi lặng tiếng khắc tên bản thân lên trên cửa của nhà tranh mộng ảo!

“Tiểu Tôn!”

“Ngươi đến vừa vặn, ngươi nhìn xem tám chữ to ta khắc như thế nào?”

Sau khi chú ý tới Tôn Long đi đến bên cạnh, Hoắc Sơn cũng tỏ vẻ đắc ý lên tiếng hỏi.

“Cung chủ!”

“Chữ ngươi khắc thật sự khí thế rộng rãi, khiến ta nhìn thế là đủ!”

Nghe thấy Hoắc Sơn không biết xấu hổ hỏi như thế, Tôn Long cũng cười khổ, sau đó lập tức khen ngợi.

“Đúng rồi!”

“Cung chủ, ngươi xem ta tạo ra nhà tranh mộng ảo đã tiêu tốn không ít hơi sức, có thể lưu lại tên ta ở trên đó không, nếu như thật sự không được, vậy lưu lại chữ Long cũng được!”

Khen tặng xong, Tôn Long cũng thử thăm dò hỏi Hoắc Sơn.

“Tiểu Tôn!”

“Ngươi coi ta thành hạng người gì chứ?”

“Nhà tranh mộng ảo này là thành quả do hai người chúng ta cùng nỗ lực tạo ra, sao ta có thể độc chiếm thành quả được!”

“Ngươi xem, chữ Long của ngươi ta đã sớm khắc ở trên cửa giúp ngươi rồi!”

Nói xong, Hoắc Sơn chìa tay chỉ xuống bên dưới cánh cửa!

???

Cái gì kia!

Kia con mẹ nó là cái gì!

Ở tuốt bên dưới hai bên cạnh cánh cửa cao ba mét, ngươi chia ra khắc một con sâu dài chừng ngón tay là có ý gì?

Chẳng lẽ nói con sâu kia chính là rồng, đại biểu cho chữ Long ở trong tên ta sao?

Nghĩ như vậy, Tôn Long kinh ngạc đến ngây cả người!

“Tiểu Tôn!”

“Hai con cự long khí phách bên rìa này, ngươi cảm thấy như thế nào?”

“Có cần ta lại khắc thêm một con phượng hoàng ở bên cạnh không?”

Nhìn thấy dáng vẻ giật mình kia của Tôn Long, Hoắc Sơn lại dương dương tự đắc lên tiếng dò hỏi.

“Hả?”

“Phượng hoàng?”

“Ngươi con mẹ nó còn định khắc thêm một con phượng hoàng ra?”

“Vậy đến lúc đó bày ra có khả năng không phải là hình ảnh rồng bay phượng hót, mà thành hình ảnh gà con bắt rồng mất!”

Nghe được ý nghĩ này của Hoắc Sơn, không hiểu sao Tôn Long thấy hoảng hốt, sau đó vội vàng khuyên: “cung chủ, phượng hoàng thì không cần, ta cảm thấy như vậy đã rất tốt!”

…

Sáng sớm ngày hôm sau!

“Ủa!”

“Nhà tranh mộng ảo đã làm xong?”

Khi Diệp Phong nhìn thấy nhà tranh mộng ảo giống như cung điện màu trắng, trên mặt cũng hiện lên vẻ vui mừng, sau đó đi một vòng quanh nhà tranh mộng ảo cẩn thận nhìn xem.

“Nhà tranh mộng ảo, Hoắc Sơn tạo ra?”

“Khá thú vị đấy!”

Vòng quanh một vòng xong, khi Diệp Phong nhìn thấy bốn chữ to được khắc ở mỗi bên cửa nhà tranh mộng ảo, khóe miệng nhếch lên ý cười.

“Hả?”

“Sao ở đây còn khắc hai con sâu vậy?’

“Quá xấu xí!”

Đúng lúc này, Diệp Phong đột nhiên chú ý đến hai con rồng dài chừng ngón tay ở tuốt bên dưới cánh cửa, sau đó tròng mắt láo liêng, một ý tưởng muốn thể hiện ra trình độ hội họa của mình hiện lên ở trong đầu hắn.

Một cái vòng tròn nhỏ, phía dưới lại vẽ thêm một cái vòng tròn lớn, ở trước vòng tròn nhỏ vẽ một

Ngay sau đó, Diệp Phong lại vẽ thêm một con gà con khác ở trên cánh cửa bên phải!

“Bức họa gà con bắt sâu!”

“Hoàn mỹ!”

Lùi lại đằng sau vài bước, nhìn hai con gà con cao một mét được mình khắc họa ra, lúc này đang vênh váo đắc ý nhìn chăm chú vào hai con sâu nhỏ ở bên dưới, trên mặt Diệp Phong cũng hiện lên thần sắc cực kỳ hài lòng.

“Oh vãi!”

“Ta con mẹ nó nhìn thấy cái gì kia?”

“Bên dưới cung điện cực kỳ xa hoa kia lại là thứ gì được tạo ra từ Thủy Vân Huyễn Tinh hiếm có?”

Lúc này, Tề Kiệt mới vừa chạy đến đây nhìn thấy cung điện màu trắng ở bên dưới kia, sau đó kinh hãi đến tròng mắt suýt chút nữa rớt ra ngoài!

“Chờ chút!”

“Trên cửa cung điện có khắc tám chữ to là cái gì?”

“Nhà tranh mộng ảo, Hoắc Sơn tạo ra?”

Trợn trừng!

Sau khi Tề Kiệt ở trên không trung nhìn thấy rõ tám chữ to kia, thân thể loạng choạng, suýt chút nữa ngã từ trên không trung xuống!

Chờ sau khi hắn ổn định tâm thần, lúc này hắn mới tỏ vẻ hoảng sợ nghĩ: "Đám người điên này, lại dùng Thủy Vân Huyễn Tinh hiếm có để tạo ra nhà tranh chỉ người phàm mới cần dùng?"

"Đáng sợ!"

"Thật sự đáng sợ!"

"Trình độ kinh khủng của Tinh Hồn cung này đã vượt quá xa tưởng tượng của bọn ta!"

"Không được, ta phải nhanh đi về, sau đó nói tin tức quan trọng này cho đại ca và tam đệ mới được!"

Nghĩ vậy, Tề Kiệt chuẩn bị lập tức thoát khỏi nơi khủng bố này, nhưng mà lúc hắn xoay người, lại phát hiện sau lưng hắn không biết từ khi nào đã xuất hiện một lão đầu trọc đi chân trần có dáng người khôi ngô!

"Thú vị!"

"Lại xuất hiện thêm một tên nữa định cướp việc với ta!"

Lúc này, Diệp Tiểu Cước nhìn Tề Kiệt có vẻ mặt hoảng sợ, lại tỏ ra nghiền ngẫm nói.

Chương 833 - Xong rồi, mặt của ta không sạch sẽ

???

Cướp việc?

Cướp việc gì?

Ta chỉ đến đây thăm dò tình báo, ai muốn cướp việc của ngươi

chứ?

Nghe được lời này của Diệp Tiểu Cước, Tề Kiệt cũng lộ ra vẻ bối rối.

Rầm!

Ngay khi Tề Kiệt tràn đầy không hiểu, Diệp Tiểu Cước đã đá một roi tới, Tề Kiệt bay đi giống như đạn pháo, bay thẳng qua Diệp Phong ở bên dưới!

“Xong rồi!”

“Cái mặt mo này của ta lại bị chân sỉ nhục!”

“Mặt của ta không sạch sẽ nữa!”

Lúc này, Tề Kiệt đang cấp tốc bay xuống bên dưới vô cùng sụp đổ hô to trong lòng!

Bịch!

Theo một tiếng trầm đục truyền đến từ bên phải, ánh mắt của Diệp Phong cũng dời khỏi bức họa gà con bắt sâu, sau đó nhìn sang bên phải.

Hả?

Tên này không phải cùng một phe với Lâm Nhạc sao?

Lâm Nhạc tranh đoạt vị trí người trông coi nhà tranh thất bại, sau đó đổi người khác quay về tiếp sức, định tiếp tục tranh đoạt sao?

Nhìn thấy Tề Kiệt bò từ trong hố đất ra, trên mặt Diệp Phong cũng lộ vẻ bất đắc dĩ, hắn không hiểu, mấy lão già này đều có tuổi tác rất lớn, không yên ổn tìm một chỗ mà dưỡng lão, sao cứ muốn đến đây trông coi nhà tranh chứ, chẳng lẽ chính là thích hương vị kia sao?

“Ngô chủ!”

“Lại là một tên định cướp đoạt thân phận người trông coi nhà

tranh với ta!”

“Một lần này không có Diệp Nhất quấy rầy, để cho ta và hắn quyết đấu một trận công bằng chính trực đi!”

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Cước chậm rãi rơi từ trên không trung xuống, sau đó nhìn Diệp Phong lên tiếng thỉnh cầu!

???

Cướp đoạt thân phận người trông coi nhà tranh?

Ta con mẹ nó ra vẻ không cần thân phận thái thượng nhị trưởng lão Đại Diễn tông, sau đó chạy đến chỗ ngươi trông coi nhà tranh, ta có bệnh sao!

Nghe được câu nói này của Diệp Tiểu Cước, Tề Kiệt liếc xéo coi thường, sau đó trực tiếp lên tiếng nói: “Ta nghĩ các ngươi đã hiểu lầm, lần này ta đến đây cũng không phải vì tranh đoạt thân phận người trông coi nhà tranh gì cả!”

“Oh!”

“Vậy ngươi đến đây làm cái gì?”

Nghe được lời Tề Kiệt nói, Diệp Phong cũng sinh hứng thú, sau đó trực tiếp hỏi tới.

Ừm?

Ta đến đây làm gì nhỉ?

Đến thăm dò bí mật của Tinh Hồn cung các ngươi, nhưng lời này không thể nói ra được!

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Tề Kiệt đột nhiên bối rối!

“Giả vờ!”

“Ngươi tiếp tục giả vờ đi!”

“Sao không trả lời được vậy?”

Nhìn thấy Tề Kiệt hồi lâu không trả lời được vấn đề cực kỳ đơn giản của mình, Diệp Phong cũng tỏ vẻ nghiền ngẫm nhìn đối phương lên tiếng nói: “Được rồi, đừng giả bộ, ngày hôm qua đại ca ngươi đã đến đây để tranh đoạt thân phận người trông coi nhà tranh này, kết quả thất bại, hiện giờ lại để cho ngươi đến đây tiếp sức, ta nói có đúng không?”

“Cái gì!”

“Ngày hôm qua không phải đại ca đi thăm dò tin tức, mà đến đây để tranh đoạt thân phận người trông coi nhà tranh sao?”

Nghe được câu nói này của Diệp Phong, Tề Kiệt cũng giật nảy mình, sau đó nhìn tông môn được tạo ra từ Thần Linh Tinh cực phẩm, bể bơi tràn đầy máu của Phệ Thiên Ma Long và nhà tranh mộng ảo vô cùng xa hoa, khoảnh khắc này, hắn lập tức đã hiểu ra tất cả!

“Chó má!”

“Đại ca thật sự con mẹ nó chó má!”

“Ta và tam đệ quan tâm hắn như vậy, kết quả hắn lại ở trong này lặng lẽ ôm đùi!”

Nghĩ như vậy, Tề Kiệt cắn chặt răng, sau đó thầm nghĩ: “Tinh Hồn cung này thần bí lớn mạnh, hơn nữa giàu đến chảy mỡ, cho dù ở trong này làm một người trông coi nhà tranh, vậy đãi ngộ cũng tuyệt đối sẽ mạnh hơn thái thượng trưởng lão của Đại Diễn tông vô số lần, một khi đã như như thế, ta cứ liều mạng một chút là được!”

“Diệp thiếu gia!”

“Ngươi nói không sai, ta đến đây để tiếp sức!”

“Còn hy vọng Diệp thiếu gia có thể cho ta một cơ hội!”

Nói xong, Tề Kiệt trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, động tác có vẻ cực kỳ thuần thục!

“Oh vãi!”

“Có nên nói ra không, quỳ này tương đối thuần thục!”

Nhìn Tề Kiệt quỳ ở trước người mình, Diệp Phong lại bất đắc dĩ phất tay, sau đó lên tiếng nói: “Đi tỷ thí với Tiểu Cước đi, người nào thắng, người đó chính là người trông coi nhà tranh!”

Hả?

Tiểu Cước?

Nam nhân sỉ nhục mặt ta con mẹ nó tên là Tiểu Cước?

Cái chân to kia con mẹ nó còn lớn hơn cả mặt của ta!

Biết được tên của lão đầu trọc đi chân trần kia lại là Tiểu Cước, Tề Kiệt cũng lộ ver khiếp sợ điên cuồng châm chọc trong lòng.

Một lát sau!

“Diệp thiếu gia!”

“Ta sẽ còn trở lại!”

Sau khi Tề Kiệt bị Diệp Tiểu Cước một cước đá bay ra ngoài, giọng nói của hắn cũng truyên từ đằng xa lại!

“Hả?”

“Sao lời này nghe quen tai vậy nhỉ?”

Nhìn Tề Kiệt càng bay càng xa, mãi sau khi đối phương hoàn toàn biến mất khỏi tầm mắt của mình, Diệp Phong lại tỏ vẻ nghi ngờ tự nói.

…

“Oh vãi!”

“Hai con gà con thật con mẹ nó to!”

“Đây là ai vẽ vậy!”

Không lâu sau, khi Tôn Long đi đến trước nhà tranh mộng ảo, nhìn

thấy hai con gà con vênh váo đắc ý ở trên cửa, trực tiếp hô to lên như phát điên.

“Tiểu Tôn!”

“Sớm tinh mơ đã nghe thấy ngươi hô to gọi nhỏ ở đây là thế nào?”

“Lỡ như quấy rầy đến Diệp thiếu gia nghỉ ngơi, ngươi nói, ngươi đỡ được mấy đao của đại nhân áo giáp vàng?”

Đúng lúc này, Hoắc Sơn cũng đi từ đằng xa đến, sau đó tỏ vẻ uy nghiêm nhìn Tôn Long lớn tiếng khiển trách.

“Oh vãi!!”

“Trên cánh cửa này thêm hai con chim phượng hoàng từ khi nào vậy”

Khi Hoắc Sơn chú ý đến hai con gà con vĩ đại ở trên cánh cửa kia, cũng vẻ mặt khiếp sợ kêu to lên.

???

Phượng hoàng?

Ngươi con mẹ nó gọi hai con gà con lớn như vậy là phượng hoàng?

Là ngươi chưa từng nhìn thấy phượng hoàng, hay là với trình độ hội họa của ngươi chỉ có thể đạt đến tài nghệ như vậy?

Nghe được tiếng kêu kinh ngạc của Hoắc Sơn, Tôn Long cũng tỏ vẻ khiếp sợ nhìn sang phía hắn.

Chờ một chút!

Đúng lúc này, Tôn Long đột nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó nhìn sang Hoắc Sơn vẻ mặt nghiêm túc hỏi: “Cung chủ đại nhân, hai con gà con này… không phải, hai con chim phượng hoàng này, có phải ngươi thừa dịp đêm qua lúc ta nghỉ ngơi đã lặng lẽ chạy ra khắc lên không?”

Hả?

Chương 834 - Xong rồi, mặt của ta không sạch sẽ (2)

Sao còn hoài nghi chuyện này lên trên người ta chứ?

Tuy rằng người khắc họa hai con chim phượng hoàng này, ở trên trình độ hội họa hoàn toàn không kém ta, nhưng việc này thật sự không phải do ta làm!

“Tiểu Tôn!”

“Ngươi nói có phải có một khả năng, chính là việc này không phải ta làm, mà là Diệp thiếu gia làm không?”

Lúc này, Hoắc Sơn cũng nhìn Tôn Long nói ra ý tưởng của mình.

Hả?

Diệp thiếu gia?

Diệp thiếu gia là thần hào bại gia, sẽ làm chuyện nhàm chán như vậy?

Thời điểm này, hắn ngủ không ngon sao, hắn bại gia không thích sao, hắn tiến vào ảo cảnh chơi game không sướng sao?

Nghe được lời Hoắc Sơn nói, Tôn Long lại bĩu môi, nhưng nghĩ đến đối phương là cung chủ, còn mình chỉ là một quan xúc phân, hắn đành bỏ qua ý tưởng phản bác đối phương.

…

Đại Diễn tông!

“Đệt!”

“Một cước đã con mẹ nó đá ta về?”

“Khi ta đi dùng hết thời gian nửa buổi tối, khi trở về chỉ sợ thời gian chưa đến một nén nhang!”

“Tuy rằng đối phương dùng chân to sỉ nhục mặt ta, nhưng có nên nói không, thực lực của đối phương thật sự khiến cho ta cảm thấy tuyệt vọng!

“Nếu như đánh không thắng, vậy ta chỉ có thể dựa vào nghị lực của bản thân để đả động Diệp thiếu gia thôi!”

Nghĩ vậy, Tề Kiệt lại chuẩn bị rời khỏi tông môn, sau đó chạy đến Tinh Hồn cung!

“Nhị ca!”

“Không ngờ kể cả ngươi cũng bị đánh về!”

“Lần này đến lượt ta đi, tuy rằng bình thường ba huynh đệ chúng ta thích chơi xỏ nhau, nhưng khi đến thời điểm mấu chốt, lão tam ta cũng không thể kéo chân sau của các ngươi!”

Đúng lúc này, Mã Văn Sơn lại ngăn cản đường đi của Tề Kiệt, sau đó vẻ mặt kiên định nói ra quyết định của bản thân!

“Tam đệ!”

“Chỉ cần nhị ca không ngã xuống, việc nguy hiểm như vậy sẽ không đến lượt ngươi đi làm!”

“Tránh ra đi!”

Nói xong, Tề Kiệt đẩy Mã Văn Sơn đang chặn trước người ra, tiếp theo chuẩn bị lại chạy đến Tinh Hồn cung!

Phịch!

Đúng lúc này, theo một tiếng trầm đục đột nhiên vang lên, hai mắt Tề Kiệt đen thui, trực tiếp ngã xuống, dù thế nào hắn đều thật sự không thể ngờ nổi Mã Văn Sơn lại sẽ đánh lén từ sau hắn!

“Chuyện nguy hiểm như vậy, đại ca muốn đi, ngươi cũng muốn đi, trong này không có chiêu trò gì, đánh chết ta đều không tin!”

“Do đó, vì để biết được chân tướng sự việc, ta nhất định phải tự mình đi một chuyến mới được!”

Nhìn Tề Kiệt hôn mê ngã xuống, Mã Văn Sơn có vẻ chờ mong tự nói.

Trong một gian phòng khách!

“Haizzz!”

“Xem ra nhị đệ đã phát hiện ra bí mật của Tinh Hồn cung!”

“Theo một chưởng đao này của tam đệ hạ xuống, chỉ sợ hắn cũng sẽ trở thành một đối thủ cạnh tranh mạnh mẽ!”

“Thật sự không ngờ, chỉ là việc trông coi nhà tranh thôi, lại sẽ cạnh tranh kịch liệt đến mức độ như thế!”

Sau khi thông qua thần thức nhìn xem tất cả xảy ra bên ngoài, Lâm Nhạc nằm trên giường cũng thở dài, sau đó cắn răng một cái, trực tiếp lấy một viên đan dược chữa thương có giá trị quý giá từ trong thần giới ra nuốt vào!

Hắn biết rõ, mình cần phải nhanh chóng khôi phục vết thương trên cơ thể, nếu không, tất cả đã không còn kịp nữa!

…

“Hả?”

“Khí tức này… khí tức của máu Phệ Thiên Ma Long?”

Dưới chân núi, một nam tử áo trắng nhận thấy khí tức của máu Phệ Thiên Ma Long, trực tiếp dừng bước chân lại, sau đó nhìn lên trên đỉnh núi!

“Không sai được!”

“Tuyệt đối là khí tức của máu Phệ Thiên Ma Long!”

“Nhưng vì sao trên một đỉnh núi nát lại có thể có máu Phệ Thiên Ma Long chứ?”

Sau khi nam tử áo trắng này xác nhận luồng khí tức này chính là khí tức của máu Phệ Thiên Ma Long, trên mặt cũng hiện lên vẻ nghi ngờ, sau đó không nghĩ nhiều nữa, trực tiếp bay lên trên đỉnh núi!

“Tông môn được tạo thành từ Thần Linh Tinh cực phẩm!”

“Bể bơi tràn đầy máu Phệ Thiên Ma Long!”

“Nhà tranh được dựng lên từ Thủy Vân Huyễn Tinh?”

Khi nam tử áo trắng đi đến trên đỉnh núi nhìn thấy tất cả trước mắt đã choáng váng toàn thân, dù thế nào hắn đều thật sự không thể ngờ nổi, ở trên một đỉnh núi nát như vậy lại sẽ có một cung môn tài lực thông thiên thế này!

Grào! Grào! Grào!

Đúng lúc này, từng tiếng rồng ngâm non nớt đột nhiên truyền ra từ trong bể bơi đầy máu, ngay sau đó, từng con non của Phệ Thiên Ma Long đã đi ra từ trong bể bơi đầy máu.

“Đó là… con non của Phệ Thiên Ma Long?”

“Hơn nữa, còn con mẹ nó nhiều đến như vậy?”

Khi nam tử áo trắng nhìn thấy một ngàn con non của Phệ Thiên Ma Long đi ra từ trong bể bơi đầy máu, hắn kinh hãi đến tròng mắt suýt chút nữa lòi ra, hắn không dám tưởng tượng, nếu như những con non này bằng vào máu tươi Phệ Thiên Ma Long cả bể bơi kia cấp tốc lớn lên, đến lúc đó sẽ biểu hiện ra sức chiến đấu kinh khủng cỡ nào.

“Tuy rằng không biết Tinh Hồn cung này rốt cuộc là do ai sáng tạo ra!”

“Nhưng mà có thể thấy được, Tinh Hồn cung này tuyệt đối nằm trong giai đoạn mới vừa cất bước, thời điểm này đúng là lúc cần dùng đến thú, dựa vào tu vi Thần Kiếp cảnh nhất trọng của ta, hắn là có thể gia nhập cung môn này!”

Nghĩ đến bản thân cũng là thần thú, vừa khéo có thể chỉ đạo một

ngàn con rồng non kia tu luyện, nam tử áo trắng có tự tin thật lớn đối với việc gia nhập Tinh Hồn cung!

“Này!”

“Lão nhân, ngươi đến đây một chút!”

Đúng lúc này, nam tử áo trắng nhìn thấy Hoắc Sơn đang ở cách đó không xa, trực tiếp kêu to lên.

“Ngươi là ai?”

“Đến Tinh Hồn cung ta có chuyện gì?”

Sau khi đi tới, nhìn nam tử áo trắng xa lạ trước mắt, Hoắc Sơn cũng nhíu mày hỏi, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Có chuyện gì vậy nhỉ, Diệp thiếu gia đã sáng lập cung môn ở trên một đỉnh núi nát như vậy rồi, sao mỗi ngày đều có người tới chứ, không thể để cho bọn ta yên ổn một chút sao?”

“Tại hạ Thánh Quang Hổ Yêu!”

“Hôm nay ngẫu nhiên đi tới quý cung môn, cũng là một duyên phận!”

“Do đó có chuyện muốn thương lượng với cung chủ của quý cung môn, còn hy vọng ngươi có thể bẩm báo một tiếng giúp ta.”

Chương 835 - Phụ thân, thiên đạo kiếp vân do ta dẫn đến bị người bắt cóc

Nhìn hai tay bị chém đứt, toàn thân Thánh Quang Hổ Yêu đều muốn phát điên!

“Ta hỏi ngươi, ngươi rốt cuộc có theo ta trở về Tinh Hồn cung hay không!”

Nhưng mà, âm thanh khiến Thánh Quang Hổ Yêu cảm thấy giống như là ác mộng lại một lần nữa vang lên ở bên cạnh.

“Chờ một chút!”

“Tên điên này tuyệt đối không phải là điếc tai!”

“Hay là nói cách khác, câu trả lời của ta thật ra không chính xác?”

Nghĩ vậy, Thánh Quang Hổ Yêu nhìn về phía đồ điên cụt một tay ở trước mặt đáp lại kiểu thăm dò: “Đại nhân, vậy ta không trở về với ngươi?”

“Tốt!”

“Ngươi lại dám không theo ta trở về!”

“Như vậy là thật sự không coi trọng ta, xem ra, không cho ngươi chút dạy dỗ, ngươi đúng là không biết hoa kia vì sao lại đỏ như vậy!”

Nói xong, thanh kiếm mảnh màu đỏ như máu trong tay Diệp Tiểu Kiếm nháy mắt biến thành vô số bóng kiếm, từng vết máu thật nhỏ cũng bắt đầu không ngừng hiện lên ở trên thân Thánh Quang Hổ Yêu.

“Ôi vãi!”

“Ngươi muốn chém ta thì ngươi cứ việc nói thẳng ra!”

“Việc gì phải cứ liên tục hỏi ta có quay về hay không, có trở về hay không, có ai bắt nạt thú giống như ngươi không!”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm trực tiếp phát tiết toàn bộ lửa giận trong lòng lên người mình, Thánh Quang Hổ Yêu đã có lòng muốn khóc, lớn như vậy, nó thật sự chưa từng bị uất ức như vậy!

Nếu như có thể cho nó một cơ hội làm lại, sau khi nó phát hiện trên đỉnh núi có mùi của máu Phệ Thiên Ma Long, tuyệt đối sẽ mỉm cười, xoay người bỏ chạy!

Một lát sau!

“Quá tàn bạo!”

“Thảo nào kẻ điên này nói hắn là một người tàn bạo nhất, con mẹ nó đây thật sự tàn bạo!”

Nghĩ lại mới vừa rồi đồ điên cụt một tay này đã chém ra mấy chục vạn kiếm ở trên người mình, Thánh Quang Hổ Yêu cũng tỏ vẻ hoảng sợ tự nói.

“Nhưng mà, tàn bạo thì tàn bạo!”

“Sau đó hắn lại chữa khỏi toàn bộ vết thương ở trên người ta, thậm chí cả hai tay đã bị chặt đứt đều giúp ta khôi phục lại, như vậy xem ra, hắn coi như có chút lương tâm, chẳng qua không phải thật nhiều!”

Khi Thánh Quang Hổ Yêu nhìn thấy thân thể của mình đã khôi phục như lúc ban đầu, cách nghĩ về đồ điên cụt một tay ở trong lòng nó cũng hơi thay đổi.

“Nói đi!”

“Đợi sau khi trở về, có làm chiến sủng của quan xúc phân kia không?”

Đúng lúc này, giọng nói lạnh lùng kia của Diệp Tiểu Kiếm lại vang lên từ bên cạnh.

“Làm chứ!”

“Nếu như ta đã đồng ý quay trở về với ngươi, vậy nhất định sẽ làm chiến sủng của quan xúc phân kia!”

Thánh Quang Hổ Yêu nghe xong, lại lập tức trả lời.

Xoạt!

Theo một ánh kiếm màu đỏ lóe lên, cánh tay trái của Thánh Quang Hổ Yêu trực tiếp bị chém xuống!

Một màn này khiến Thánh Quang Hổ Yêu cảm thấy cực kỳ quen thuộc!

“Nói đi!”

“Đợi sau khi trở về, có làm chiến sủng của quan xúc phân kia không…”

Không đợi Diệp Tiểu Kiếm hỏi xong, Thánh Quang Hổ Yêu đã trực tiếp ngắt lời nói: “Đại nhân, đừng hỏi nữa, trực tiếp ra tay đi!”

Cách đó không xa!

“Vãi!”

“Đại ca và nhị ca thật sự không gạt ta!”

“Thăm dò tin tức về Tinh Hồn cung thật sự tràn đầy nguy hiểm!”

“Mà ta tuyệt đối thật không ngờ, lại có thể nguy hiểm đến trình độ như vậy!”

Nhìn ba đồ biến thái đang ngăn cản thiên đạo kiếp vân lại để đánh, nhìn tên điên cụt một tay kia đang thay đổi đa dạng tra tấn một con Thánh Quang Hổ Yêu trốn ra khỏi Tinh Hồn cung, điều này khiến cho Mã Văn Sơn đang núp ở trong bóng tối bị dọa sợ bể mật, hắn thật sự không ngờ nổi, Tinh Hồn cung không chỉ có thực lực khủng bố, thủ đoạn càng tàn bạo đến cực điểm!

Bên kia!

“Sao Tiểu Kiếm còn chưa trở lại chứ?”

“Sẽ không phải lại đang mải chơi chứ?”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm còn chưa mang Thánh Quang Hổ Yêu kia về, Diệp Phong lại bất đắc dĩ thở dài, sau đó thầm nghĩ: “Hiện giờ chắc con Hổ Yêu kia đang chơi đùa rất vui vẻ với Tiểu Kiếm!”

“Ủa!”

“Tiểu Tôn, không phải kêu Thánh Quang Hổ Yêu kia giúp ngươi tắm rửa cho lũ rồng con à, sao lại thừa lại mỗi mình ngươi vậy?”

“Thánh Quang Hổ Yêu kia đâu rồi?”

Lúc này, Hoắc Sơn đi đến trước một thùng gỗ, nhìn thấy Tôn Long

ở bên trên đang bận rộn tắm rửa cho một con rồng con, hắn tỏ vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi.

“Cung chủ!”

“Con Tiểu Hổ Yêu kia chạy mất!”

“Nhưng mà Diệp thiếu đã phái người đi bắt lại!”

“Không có gì bất ngờ xảy ra, rất nhanh có thể bắt về!”

Nghe được câu hỏi của Hoắc Sơn, Tôn Long cũng nở nụ cười lên tiếng giải thích.

Hả?

Chạy rồi?

Không phải Thánh Quang Hổ Yêu rất muốn gia nhập cung môn sao?

Làm sao có thể chạy trốn chứ?

Nghĩ vậy, Hoắc Sơn nhìn Tôn Long dò hỏi: “Tiểu Tôn, tại sao nó phải chạy?”

“Cung chủ!”

“Chuyện này phải nói đến việc ngươi nhảy vào trong bể bơi bằng máu tươi của Phệ Thiên Ma Long!”

Lúc này, Tôn Long tùy tiện ném con rồng con đang cầm trong tay vào trong thùng gỗ to, sau đó nhảy xuống nói một câu như vậy.

???

Chuyện ta nhảy vào trong bể bơi bằng máu chỉ có thể kiên trì được trong vòng ba giây lại bị bọn họ chú ý đến?

Như vậy con mẹ nó chẳng phải đã mất mặt về đến tận nhà sao?

Nhưng mà Thánh Quang Hổ Yêu chạy trốn có liên quan gì đến việc ta nhảy vào bể bơi bằng máu chứ?

Mang theo nghi hoặc, Hoắc Sơn nhìn Tôn Long vừa nhảy xuống lên tiếng nói: “Tiểu Tôn, rốt cuộc là có chuyện gì, ngươi cẩn thận nói lại cho ta!”

Một lát sau.

“Không có khả năng!”

“Sao ta có thể cả ba giây đều không kiên trì được chứ!”

“Phải biết rằng ta ở trong đó có tính toán thời gian, sau khi chịu đựng qua ba giây ta mới bò ra, sao có thể chưa đến ba giây chứ!”

Nghe xong lời Tôn Long nói, Hoắc Sơn không thèm để ý đến chuyện hai người lấy bản thân ra để đánh cuộc, chuyện hắn chú ý đến chỉ có một, đó là hắn rốt cuộc có kiên trì được ba giây hay không!

“Cung chủ!”

“Ngươi ổn định tâm tình một chút trước đã!”

“Thật ra mới vừa rồi ngươi có kiên trì được ba giây hay không đã không quan trọng gì nữa, quan trọng là, vì để cho ngươi mau chóng mạnh mẽ lên, Diệp thiếu đã tìm một cường giả tới, trong thời gian tiếp theo cường giả kia sẽ tiến hành chỉ đạo chuyên môn một kèm một với ngươi!”

Chương 836 - Khiêu chiến của Diệp Tiểu Kiếm, ác mộng của Mã Văn Sơn

Nhìn thấy phản ứng kịch liệt lúc này của Hoắc Sơ, Tôn Long đã tranh thủ nói tin tức này cho đối phương.

“Hả!”

“Thật sao?”

“Diệp thiếu lại đối xử với ta tốt như vậy?”

Nghe được tin tức như thế, Hoắc Sơn lập tức hứng thú lên, sau đó ôm bả vai Tôn Long, trên mặt hiện lên thần sắc chờ mong dò hỏi: "Tiểu Tôn, cường giả do Diệp thiếu tìm cho ta là mỹ nữ sao?"

"Cung chủ!"

"Chuyện này ta cũng không biết!"

"Nhưng có lẽ cường giả kia sẽ nhanh chóng mang theo Thánh Quang Hổ Yêu bỏ trốn trở lại, đến lúc đó ngươi sẽ biết!"

Nghe được câu hỏi của Hoắc Sơn, Tôn Long lại cười khổ giải thích, hắn thật sự không ngờ, Hoắc Sơn một phế nhân, ở phương diện này suy nghĩ còn rất thú vị!

Bên kia!

"Tình huống gì vậy?"

"Từ khi nào nơi đây đã nhiều thêm một kết giới không nhìn thấy vậy?"

"Ta muốn về nhà, ta nhớ Hoa đại ca!"

Sau khi được biết thủ đoạn tàn bạo của bốn người Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Đường, Diệp Tiểu Bạch và Diệp Tiểu Kiếm, Mã Văn Sơn đã định thừa dịp hiện giờ đối phương còn chưa phát hiện ra hắn, sau đó mau chóng chạy khỏi nơi đây, ai ngờ khi hắn chuẩn bị trốn đi, lại phát hiện trước mặt nhiều thêm một kết giới phòng ngự vô hình, điều này khiến cho hắn lập tức sợ loạn cả lên.

"Tiểu gia hỏa!"

"Quyết đấu đi!"

"Chỉ cần ngươi có thể đánh thắng ta, vậy ta sẽ thả cho ngươi rời đi!"

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Kiếm đột nhiên xuất hiện ở đối diện Mã Văn Sơn, sau đó vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn đối phương cất tiếng nói.

???

Quyết đấu?

Ta con mẹ nó tận mắt nhìn thấy ngươi cầm huyết kiếm đuổi theo thiên đạo kiếp vân qua đây!

Nói không hề khoa trương, ở trong mắt của ngươi, ta còn không bằng cả con kiến, kết quả hiện giờ ngươi kêu ta quyết đấu với ngươi?

Nghe được câu nói này của Diệp Tiểu Kiếm, toàn thân Mã Văn Sơn đều choáng váng!

…

Một canh giờ sau!

“Tiểu gia hỏa!”

“Trở về nói cho đại ca và nhị ca ngươi, nếu như bọn họ còn định đến, vậy cùng nhau đến, đừng từng người một đến!”

Sau khi Diệp Tiểu Kiếm đổi mới máu thịt trên người Mã Văn Sơn ba lần, lúc này mới nhìn về phía Mã Văn Sơn đang chuẩn bị rời đi lên tiếng nhắc nhở.

“Đại nhân!”

“Ta nhớ kỹ, sau khi trở về, ta nhất định sẽ chuyển lời của ngươi cho đại ca và nhị ca!”

Mã Văn Sơn nghe xong, cũng cung kính đáp lại một câu, sau đó mới phóng lên cao, dùng tốc độ nhanh nhất bỏ chạy về phía Đại Diễn tông, hắn thề, đời này sẽ không bước vào trong phạm vi ngàn mét chỗ đỉnh núi Tinh Hồn cung!

Bởi vì ác mộng khủng bố trong vòng một canh giờ kia, hắn không bao giờ muốn trải qua thêm một lần nào nữa!

“Hắc ca!”

“Đường tỷ!”

“Bạch ca!”

“Nếu như không có chuyện gì, vậy ta mang Tiểu Hổ Yêu này về trước!”

Chào hỏi xong, Diệp Tiểu Kiếm đã mang theo Thánh Quang Hổ Yêu đi vào trong khe nứt không gian tùy tay chém ra.

“Tứ muội!”

“Ngũ đệ!”

“Chúng ta chơi đã tương đối đủ, hãy bỏ qua cho thiên đạo kiếp vân này đi, dù sao, về sau chúng ta thật sự có thể thường xuyên chơi đùa với nó, lần đầu tiên không thể chơi đùa quá đáng được!”

Sau khi Diệp Tiểu Kiếm mang theo Thánh Quang Hổ Yêu rời đi, Diệp Tiểu Hắc lại nhìn hai người Diệp Tiểu Đường và Diệp Tiểu Bạch lên tiếng đề nghị.

(Thiên đạo kiếp vân: Đều con mẹ nó hành hạ ta một canh giờ rồi, sau đó hiện giờ ngươi lại nói chơi đùa không thể quá đáng? Về sau còn con mẹ nó định thường xuyên chơi đùa với ta?)

…

Tinh Hồn cung!

“Ngô chủ!”

“Thực lực của con Thánh Quang Hổ Yêu này mạnh mẽ, sau khi thuộc hạ liều chết đánh nhau với nó ba trăm hiệp, cuối cùng mới bắt được nó trở về!”

Khi Diệp Tiểu Kiếm mang theo Thánh Quang Hổ Yêu trở lại trước người Diệp Phong, Diệp Tiểu Kiếm lại tỏ vẻ nghiêm túc nói.

???

Thực lực của ta mạnh mẽ?

Liều chết đánh nhau với ta ba trăm hiệp?

Chuyện khi nào vậy, ta con mẹ nó sao lại không biết?

Thánh Quang Hổ Yêu ở bên cạnh nghe nói như thế, trực tiếp trừng lớn mắt hổ nhìn sang phía Diệp Tiểu Kiếm, nó thật sự không thể ngờ nổi Diệp Tiểu Kiếm cường giả khủng bố có thể coi khinh thiên đạo kiếp vân này lại có thể nói ra lời nói không biết xấu hổ như thế!

“Haizz!”

“Tiểu Kiếm tên này từ Huyền Thiên đại lục bắt đầu chém gió, hiện giờ chơi lâu rồi, thật sự càng ngày càng không biết xấu hổ!”

Nghe thấy Diệp Tiểu Kiếm đứng đắn nói hươu nói vượn như vậy, Diệp Phong đen thui mặt tự nói.

“Ting! Chúc mừng ký chủ hoàn thành kết quả bại gia hôm nay, ban thưởng một ngàn điểm bại gia, ban thưởng Vân Lãng độc thạch x100000 khối!”

“Ting! Chúc mừng ký chủ đột phá một tiểu cảnh giới!”

Rầm!

Đúng lúc này theo âm thanh nhắc nhở ban thưởng của hệ thống đột nhiên vang lên, một luồng khí tức đột phá cũng bùng nổ ra từ trong cơ thể Diệp Phong.

Hả?

Nhận thấy khí tức đột phá bùng nổ ra từ trên người Diệp Phong, Hoắc Sơn, Tôn Long và Thánh Quang Hổ Yêu ở bên cạnh đều liếc nhìn sang hắn, trong lòng càng cùng nghĩ đến: “Diệp thiếu lại không hề che giấu tu vi, mới vừa đột phá đến Chân Thần cảnh nhất trọng?”

“Ủa!”

“Hệ thống, có chuyện gì vậy?”

“Trước mắt ta còn chưa chân chính phi thăng thần giới, sao có thể tăng cảnh giới tu vi lên chứ?”

“Còn có, ta đột phá như thế nào?”

Lúc này, Diệp Phong cũng ngẩn người ra hỏi hệ thống.

“Ting! Ký chủ, bởi vì có thể để cho ngươi chơi càng vui vẻ hơn ở trong thần giới, do đó, hệ thống tiến hành một lần đổi mới nho nhỏ, cho dù ngươi còn chưa chân chính phi thăng thần giới, vẫn có thể tăng tu vi lên!”

“Ting! Nhắc nhở ký chủ, ở thần giới cho dù là kết quả bại gia tiêu hao mỗi ngày hay là gây ra hành vi bại gia đều có tỷ lệ đột phá một tiểu cảnh giới, có thể nói, sau mỗi lần ngươi bại gia cũng sẽ có thể nhận được niềm vui ngoài ý muốn, phương thức đột phá thú vị như vậy, có sợ hãi không có ngoài ý muốn không?”

Theo tiếng nói của Diệp Phong vừa dứt, âm thanh của hệ thống đã vang lên ở trong đầu hắn.

“Hả?”

“Hệ thống, phương thức đột phá này khá thú vị!”

Chương 837 - Tác dụng kỳ diệu của Vân Lãng độc thạch

“Nhưng mà, trước khi ta còn chưa chính thức phi thăng thần giới, để cho cảnh giới tu vi của ta có thể có được tăng lên, như vậy thật sự là vì có thể để cho ta chơi càng vui vẻ hơn, chứ không phải mượn cơ hội tăng tốc độ tiếp tục phi thăng của ta sao?”

Nghe được giải thích của hệ thống, Diệp Phong lại tỏ vẻ hoài nghi hỏi.

“Ting! Ký chủ, nếu như ngươi định nghĩ như vậy, ta không lời nào để nói!”

???

Bị ta nói trúng rồi?

Sau đó ngươi trực tiếp chơi xấu?

Lừa bịp đều lười lừa bịp ta một chút?

Nghe được câu trả lời của hệ thống, toàn thân Diệp Phong đều đã tê rần, dù thế nào hắn đều thật sự không ngờ, hệ thống lại đã học được chơi xấu!

Bên kia!

“Tiểu Hổ Yêu!”

“Cường giả bắt ngươi về có phải là người có khuôn mặt hung ác nhưng lòng nhân từ không?”

Lúc này, Hoắc Sơn lại dẫn Thánh Quang Hổ Yêu sang bên cạnh, sau đó hơi bất an hỏi dò, thật sự vì dáng vẻ và thần thái của Diệp Tiểu Kiếm không hề giống người đàng hoàng, đối phương chỉ liếc mắt nhìn thôi đã mang đến cho Hoắc Sơn bất an và sợ hãi khó hiểu!

“Gì?”

“Ngươi nói cái gì?”

“Kẻ điên kia, khuôn mặt hung ác nhưng lòng nhân từ?”

Nghe được câu nói này của Hoắc Sơn, Thánh Quang Hổ Yêu đều không thể tin nổi vào lỗ tai của mình, sau đó đã trực tiếp nói cảnh ngộ của mình và Mã Văn Sơn ra.

Điên rồi!

Sau khi biết được cảnh ngộ giống như cơn ác mộng của Thánh Quang Hổ Yêu và Mã Văn Sơn, toàn thân Hoắc Sơn đều muốn nổi điên, hắn thật sự muốn nói một câu với Diệp Phong: “Diệp thiếu, ta là một phế nhân, ngươi việc gì phải để cho một tên điên như vậy đến chỉ đạo ta tu luyện chứ, như vậy không phải giúp ta trở nên mạnh mẽ, thế này là muốn khiến ta trở nên càng phế hơn!”

“Đáng sợ!”

“Còn may ta chỉ là một quan xúc phân!”

Tôn Long ở bên cạnh nghe thấy tất cả, sau đó trên mặt cũng lộ ra vẻ cực kỳ may mắn.

“Tiểu Kiếm!”

“Bắt đầu từ hôm nay, ngươi phải chịu trách nhiệm chuyện tu luyện của cung chủ, nhất định phải khiến cho hắn nhanh chóng mạnh mẽ lên!”

“Tôn Long!”

“Đi bắt một con rồng con, chúng ta nếm thử hương vị trước xem như thế nào!”

“Tiểu Hổ Yêu!”

“Lại đây đấm chân cho ta!”

Ra mệnh lệnh xong, Diệp Phong lấy một chiếc xích đu ra nằm xuống nghỉ ngơi, trong lòng càng cảm thán nói: “Cuộc sống cẩu thả như vậy, thật sự thoải mái!”

“Đúng rồi!”

“Mới vừa rồi hình như thưởng cho ta mười vạn khối Vân Lãng độc thạch, nhìn xem thứ đồ đó là cái gì!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong lập tức tra xem tình hình của Vân Lãng độc thạch!

Vân Lãng độc thạch: Một loại độc thạch hiếm có trong thần giới, một khi có người đụng chạm, sẽ tự động phóng ra độc khí giống như sóng mây!

“Độc thạch?”

“Còn có thể tự động phóng ra độc khí giống như sóng mây?”

Sau khi hiểu biết tình huống cơ bản này, Diệp Phong nhìn về phía

Tiểu Hổ Yêu đang đấm chân cho mình dò hỏi: “Tiểu Hổ Yêu, ngươi có biết Vân Lãng độc thạch không?”

“Diệp thiếu!”

“Ta biết Vân Lãng độc thạch, thứ đó có thể phóng ra độc khí, một khi thần đạo giả hoặc thần thú hút phải độc khí, rất nhanh sẽ mất đi thần chí, sau đó còn sẽ làm ra đủ loại hành vi ly kỳ cổ quái!”

“Nhưng mà Vân Lãng độc thạch này thuộc về độc thạch hiếm có, một khi xuất hiện, sẽ bị thật nhiều thần đạo giả chơi độc hoặc luyện đan sư am hiểu luyện chế độc đan điên cuồng cướp đoạt!”

Nghe thấy Diệp Phong hỏi, Thánh Quang Hổ Yêu lập tức nói ra tình huống mình biết.

“Như vậy thú vị không?”

“Nếu như trúng độc, sẽ làm ra hành vi ly kỳ cổ quái nào?”

Diệp Phong nghe xong, trên mặt hiện lên vẻ cảm thấy cực kỳ có hứng thú, sau đó nhìn thẳng vào Thánh Quang Hổ Yêu hỏi tới.

“Diệp thiếu!”

“Nói ra cũng không sợ ngươi chê cười!”

“Trước kia ta đã từng hút độc khí trong Vân Lãng độc thạch, tiếp đó theo như phụ thân ta và đại ca ta nói, sau khi ta mất đi thần chí đã trực tiếp trồng cây chuối đi tè, đó là không hề lãng phí, trực tiếp tắm rửa cho mình luôn!”

Nói đến đây, trên mặt Thánh Quang Hổ Yêu cũng hiện lên vẻ xấu hổ.

“Ôi vãi!”

“Độc khí này khá mạnh!”

Nghe xong lời Thánh Quang Hổ Yêu nói, Diệp Phong lại hiện lên một chút khiếp sợ, hắn thật sự không ngờ nổi, độc khí ẩn chứa trong Vân Lãng độc thạch này lại mạnh đến như vậy!

“Diệp thiếu!”

“Đâu chỉ hơi mạnh đâu!”

“Đối mặt với độc khí trong Vân Lãng độc thạch, hoặc là trốn chạy, hoặc là trên thân thể có được bảo vật mạnh mẽ có thể chống đỡ kịch độc, bằng không, kể cả cường giả Thần Kiếp cảnh cửu trọng đỉnh phong cũng không ngăn cản nổi độc khí ăn mòn, cho dù không hô hấp, độc khí vẫn có thể thông qua thân thể của ngươi để xâm nhập vào bên trong cơ thể ngươi!”

Nghe được tiếng kêu kinh hãi của Diệp Phong, Thánh Quang Hổ Yêu lại lên tiếng giải thích.

“Tiểu Hổ Yêu!”

“Trong tay ta vừa khéo có mười vạn khối Vân Lãng độc thạch!”

“Ngươi nói, nếu như ta rải mười vạn khối Vân Lãng độc thạch này trên con đường núi duy nhất lên đỉnh núi kia, có phải vô cùng thú vị không?”

Sau khi nghe xong lời Thánh Quang Hổ Yêu nói, Diệp Phong đột nhiên nảy sinh ý nghĩ, sau đó nhìn Thánh Quang Hổ Yêu lên tiếng hỏi.

???

Mười vạn khối?

Trong tay Diệp thiếu, thậm chí có mười vạn khối Vân Lãng độc thạch?

Sao hắn cái gì cũng có vậy, rốt cuộc có thứ gì hắn không có không!

Nghe nói như thế, Thánh Quang Hổ Yêu cũng lộ ra vẻ mặt cực kỳ khiếp sợ!

“Diệp thiếu!”

“Không có tác dụng gì đâu, dù sao, đỉnh núi nát này của chúng ta, bất cứ một thần đạo giả hoặc thần thú nào đều có thể trực tiếp

bay lên, ai đi đường núi nữa chứ!”

Hồi hồn xong, Thánh Quang Hổ Yêu nói thẳng ra ý tưởng của bản thân.

“Vậy nếu như ta lại bày ra một trận pháp ở trên đỉnh núi này thì sao?”

“Đến lúc đó, muốn lên đỉnh núi, vậy nhất định phải đi con đường núi duy nhất, như vậy không được sao!”

Nói xong, Diệp Phong đã đứng lên khỏi xích đu, sau đó nhanh chóng chạy tới con đường núi, hắn đi dạo một lần trên con đường núi cũ nát, kiểm tra tình huống một chút!

“Không phải chứ!”

“Diệp thiếu lại đang làm trò gì!

Chương 838 - Tác dụng kỳ diệu của Vân Lãng độc thạch (2)

“Nếu như thật sự làm vậy, căn bản không thể có ai dám đặt chân lên đỉnh núi!”

“Mười vạn khối Vân Lãng độc thạch lấy ra để rải đường núi, tuyệt đối có thể thuyết phục tất cả thần đạo giả và thần thú ở dưới chân núi!”

Nhìn Diệp Phong rời đi, Thánh Quang Hổ Yêu lại tỏ vẻ không hiểu tự nói, mà nó không biết được rằng, Diệp Phong chính là không muốn để cho người khác đến quấy rầy cuộc sống yên tĩnh của hắn.

…

“Sư tôn!”

“Sao lại dừng bước vậy?”

Nhìn thấy sư tôn ở bên cạnh đột nhiên dừng bước chân, Tần Tử Hằng tỏ ra nghi hoặc lên tiếng hỏi.

“Trên đỉnh núi này có người!”

“Hơn nữa ta còn nhận ra vài khí tức kỳ quái!”

Nghe được đệ tử hỏi, Chu Sơn nhíu mày giải thích.

“Có người?”

“Trên đỉnh núi nát này còn có người ở?”

Nghe được giải thích của Chu Sơn, Tần Tử Hằng tỏ vẻ giật mình, hắn rất khó tưởng tượng, rốt cuộc là nhân tài như thế nào sẽ ở trên đỉnh núi nát này!

“Hả!”

“Sư tôn, ngươi mau nhìn xem, bên kia có một người đang đi xuống!”

“Nhưng mà thực lực của tên kia hình như chỉ có Chân Thần cảnh nhất trọng, thật sự là con mèo hen trong con mèo hen!”

Đúng lúc này, khi Tần Tử Hằng nhìn thấy Diệp Phong đang đi từ trên đường núi xuống, trong mắt lóe lên một chút khinh thường.

“Tử Hằng!”

“Đừng coi thường đối phương!”

“Ở trên đỉnh núi này, ta cảm nhận được một luồng cảm giác nguy cơ cực kỳ mãnh liệt!”

“Có thể nói, đỉnh núi phổ thông này không hề đơn giản giống như trong tưởng tượng của chúng ta, ở trên đỉnh núi tuyệt đối có một tồn tại có thể tùy tiện xóa bỏ chúng ta.”

Sau khi nghe được lời Tần Tử Hằng nói, Chu Sơn lại lập tức lên tiếng nhắc nhở.

Cái gì?

Sư tôn là cường giả Thần Kiếp cảnh nhất trọng từng đỡ một đường thiên đạo lôi kiếp!

Nhưng ở trên đỉnh núi nát này thậm chí lại có tồn tại khủng bố tùy tay là có thể xóa bỏ sư tôn?

Là sư tôn bị điên rồi, hay là đỉnh núi nát này điên?

Nghe thấy Chu Sơn nói vậy, trên mặt Tần Tử Hằng cũng hiện lên một chút khó có thể tin nổi.

Bên kia!

“Không sai!”

“Nếu như sửa chữa lại một lần con đường núi này, vừa khéo có thể dùng hết mười vạn khối Vân Lãng độc thạch!”

“Nhưng mà cung chủ đang tu luyện, Tôn Long đang thịt rồng, Tiểu Hổ Yêu còn phải nhìn chằm chằm vào chín trăm chín mươi chín con rồng con còn lại không thể chạy loạn ở trong cung môn, như vậy vừa thấy, vốn không có ai làm việc cả!”

Sau khi đi dọc theo con đường núi xuống, Diệp Phong lại cúi đầu trầm tư, dù sao, hắn là thần hào bại gia, sao có thể tự mình đi làm mấy công việc như vậy được, như vậy chẳng phải đoạt bát cơm của người khác sao!

“Hả!”

“Bên kia có hai cu li… Không phải, có hai người, không biết bọn họ có cảm thấy hứng thú với công việc này không!”

Lúc này, Diệp Phong chú ý đến hai người Chu Sơn và Tần Tử Hằng ở cách đó không xa, sau đó nở nụ cười đi về phía hai người.

“Sư tôn!”

“Đại ca mèo hen kia đang đi về phía chúng ta!”

Nhìn thấy Diệp Phong đang đi về phía bọn họ, Tần Tử Hằng lại tỏ ra bất an lên tiếng nhắc nhở.

???

Đại ca mèo hen?

Đây con mẹ nó là xưng hô gì vậy?

Nghe được lời này của Tần Tử Hằng, trên mặt Chu Sơn lập tức treo đầy vạch đen sau đó nhìn Tần Tử Hằng nói: “Tử Hằng, mèo hen là mèo hen, đại ca là đại ca, ngươi gọi đối phương là đại ca mèo hen là có ý tứ gì?”

“Sư tôn!”

“Bởi vì chỗ dựa vững chắc của đối phương mạnh hơn ngươi!”

“Ở dưới tình huống như vậy, cho dù đối phương là con mèo hen, vậy ta cũng phải gọi một tiếng đại ca mèo hen!”

Nghe thấy Chu Sơn hỏi, Tần Tử Hằng lập tức giải thích.

“Ừm?”

“Ngươi nói như vậy, còn giống như không có vấn đề gì cả!”

Chu Sơn nghe xong, cũng không nói thêm lời gì, trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong đang ở cách đó không xa.

“Hai vị!”

“Bên chỗ ta có một việc cần đến trợ giúp của các ngươi, không biết hai vị có thể giúp đỡ ta một chút không?”

Đi đến trước mặt hai người, Diệp Phong đã đi thẳng vào vấn đề lên tiếng hỏi.

“Đại ca!”

“Có chuyện gì ngươi cứ việc nói!”

Nghe được lời này của Diệp Phong, Chu Sơn trước tiên đáp lại.

???

Làm gì thế?

Ngươi gọi đại ca cái gì, đó là từ của ta mà!

Gọi một con mèo hen là đại ca, đã khiến cho ta thật sự khó chịu, hiện giờ lại bị ngươi làm thành như vậy, thế ta chẳng phải gọi người ta thành đại gia sao?

Tần Tử Hằng ở bên cạnh nghe thấy Chu Sơn gọi một tiếng đại ca, ngẩn người ra, dù sao, Chu Sơn là sư tôn của hắn, sư tôn hắn gọi đại ca, hắn không thể gọi là đại ca được nữa, bằng không bối phận sẽ rối loạn!

“Đại gia!”

“Sư tôn nói không sai, ngươi có chuyện gì, cứ việc phân phó chúng ta là được!”

Hồi hồn xong, Tần Tử Hằng lại cười khổ nhìn Diệp Phong lên tiếng nói.

“Hả?’

“Tình huống gì?”

“Ta chỉ muốn thuê hai người các ngươi giúp ta sửa chữa đường núi một chút mà thôi, sao lại còn gọi cả đại ca, đại gia chứ?”

Nghe được xưng hô của hai người đối với mình, Diệp Phong cũng ngẩn ra, hắn đột nhiên cảm thấy tình huống này có phần không đúng lắm!

“Hai vị!”

“Trong tay ta có một ít tảng đá nát, cho nên muốn sửa chữa đường núi một chút, không biết hai vị có thể làm giúp được không?”

“Các ngươi yên tâm, sau khi xong chuyện, chỗ tốt tuyệt đối không thể thiếu cho hai vị!”

Tuy rằng không rõ tại sao hai người trước mắt này lại cung kính với mình như thế, nhưng Diệp Phong vẫn nói ra chuyện sửa chữa đường núi.

“Đại gia!”

“Có thể làm việc giúp ngươi, đó là vinh hạnh của hai sư đồ bọn ta, do đó, có chỗ tốt hay không, bọn ta không cần…”

Bốp!

Không đợi Tần Tử Hằng nói xong, Chu Sơn ở bên cạnh đã một cước đá bay hắn ra ngoài, sau đó nhìn Diệp Phong vừa xoa tay vừa cười nói: “Đại ca, có thể làm việc giúp ngươi, đó là vinh hạnh của sư đồ ta, nhưng nếu như ngươi nhất định phải cho bọn ta chút tiền trà nước, đó là bọn ta cung kính không bằng tuân mệnh!”

Một lát sau!

“Vân Lãng độc thạch!”

“Lại là Vân Lãng độc thạch?”

Chương 839 - Ngươi gọi đại ca cái gì? Đó là từ của ta

Khi Chu Sơn và Tần Tử Hằng nhìn thấy trong thần giới được Diệp Phong đưa tới lại chứa đến mười vạn khối Vân Lãng độc thạch, cả hai đều trợn tròn mắt kêu lên kinh hãi, dù sao, thứ đồ này không chỉ mạnh, còn cực kỳ hiếm có!

“Đại ca!”

“Ngươi muốn dùng mười vạn khối Vân Lãng độc thạch này để lót đường núi?”

“Chuyện này, vị ở trên kia có biết không?”

“Hắn có thể cho phép ngươi làm chuyện bại gia như vậy sao?”

Hồi hồn xong, Chu Sơn nhìn về phía Diệp Phong xác nhận lại.

???

Cái gì gọi là vị ở trên kia?

Ta phá đồ của ta, còn cần người khác đồng ý sao?

Nghĩ vậy, Diệp Phong tỏ vẻ nghi ngờ nhìn Chu Sơn dò hỏi: “Chu lão đệ, lời này của ngươi có ý gì, ta không hiểu lắm!”

“Đại ca!”

“Ở bên trên đỉnh núi này, ta đã nhận ra một luồng khí tức cực kỳ khủng bố, tồn tại khủng bố ở trên kia, chắc là trưởng bối của ngươi đúng không?”

Bởi vì không rõ tồn tại khủng bố kia và Diệp Phong rốt cuộc có mối quan hệ gì, Chu Sơn chỉ có thể lấy trưởng bối để xưng hô!

“Hả?”

“Chẳng lẽ tồn tại khủng bố tên này cảm nhận được là Diệp Tiểu Kiếm sao?”

Nghĩ vậy, Diệp Phong lập tức hiểu rõ tất cả, hắn cuối cùng đã rõ vì sao hai sư đồ người này lại cung kính với mình như thế.

“Chu lão đệ!”

“Mấy thứ này đều là của ta, do đó, ta muốn phá thế nào thì phá thế đó!”

“Còn người ngươi đang nói đến, chắc là một thuộc hạ của ta.”

Lúc này, Diệp Phong nở nụ cười nhìn Chu Sơn lên tiếng giải thích.

Cái gì?

Thuộc hạ?

Tồn tại khủng bố có thể tùy tiện xóa bỏ ta kia, ngươi nói là thuộc hạ của ngươi?

Nghe được giải thích của Diệp Phong, hai người Chu Sơn và Tần Tử Hằng choáng váng, bọn họ không dám tưởng tượng, Diệp Phong rốt cuộc có thân phận như thế nào mới có thể để cho cường giả kinh khủng như thế trở thành người hộ đạo?

“Được rồi!”

“Chúng ta đừng lãng phí thời gian nữa, nhanh chóng sửa chữa đường núi đi!”

Lúc này, Diệp Phong nhìn hai người nhắc nhở.

Một lát sau!

“Không ngờ, Vân Lãng độc thạch này có thể bị thần lực bao trùm, sau đó tùy tiện di động!”

“Xem ra, sau này đi trên con đường núi được Vân Lãng độc thạch trải ra, phải thêm một trận pháp mới được, bằng không, chỉ sợ không được bao lâu, chút Vân Lãng độc thạch đó của ta sẽ bị

người trộm sạch mất!”

Lúc này, nhìn thấy hai người Chu Sơn và Tần Tử Hằng đang bắt đầu bận rộn lên, Diệp Phong lại làm ra một quyết định ở trong lòng!

Bên kia!

“Tử Hằng!”

“Làm việc thì làm việc đi, ngươi khóc cái gì?”

Chú ý tới trên mặt Tần Tử Hằng tràn đầy nước mắt, Chu Sơn tỏ vẻ nghi ngờ hỏi.

“Sư tôn!”

“Ta khó chịu!”

“Cường giả Thần Hoàng cảnh giống như ta, trong tay không có đến một khối Vân Lãng độc thạch, nhưng trong tay hắn con mèo hen này không chỉ có nhiều Vân Lãng độc thạch như vậy, hắn còn có thể bại gia như thế, như thế này thật sự là đòn trí mạng cực hạn đối với ta!”

Nghe thấy Chu Sơn hỏi, Tần Tử Hằng buồn rười rượi, sau đó nói ra cảm nhận vào lúc này của mình.

“Haizz!”

“Tử Hằng à, đây là mệnh!”

“Tuy rằng tu vi của vị thiếu gia này không cao lắm, nhưng người ta tốt số, tùy tiện lấy ra một chút rác rưởi từ trên người, đó đều là bảo vật khiến chúng ta đỏ mắt, đối mặt với tình huống này, chúng ta chỉ có thể nhận mệnh!”

Nghe xong lời Tần Tử Hằng nói, Chu Sơn kiên nhẫn khuyên bảo.

“Chu lão đệ!”

“Một lát nữa các ngươi làm xong việc, muốn chỗ tốt gì?

“Là muốn Vân Lãng độc thạch hay là Thủy Vân Huyễn Tinh, nếu như đều không thích, vậy Bạch Diễm Minh Lộ hoặc máu tươi của Phệ Thiên Ma Long, các ngươi cảm thấy thế nào?”

Đúng lúc này, giọng Diệp Phong đột nhiên vang lên từ cách đó không xa.

???

Vân Lãng độc thạch?

Thủy Vân Huyễn Tinh?

Bạch Diễm Minh Lộ?

Máu tươi của Phệ Thiên Ma Long?

Những tài nguyên tu luyện hiếm có cao cấp này, ngươi lại có thể coi là tiền trà nước cho bọn ta?

Nghe thấy lời này của Diệp Phong, hai người Chu Sơn và Tần Tử Hằng choáng váng, bọn họ vốn tưởng rằng tiền trà nước chỉ là một chút Thần Linh Tinh mà thôi, nhưng bọn họ nằm mơ đều thật không ngờ, tiền trà nước lại là một vài loại tài nguyên tu luyện cực phẩm này!

“Đại ca!”

“Bọn ta chỉ giúp đỡ chút chuyện như vậy, nhưng ngươi lại cho bọn ta tiền trà nước kinh người thế, nói thật, bọn ta nhận thì ngại!”

Hồi hồn lại từ trong khiếp sợ, Chu Sơn nói một câu khách sao,s nhưng trong lòng thật ra đã vui đến nở hoa!

“Chu lão đệ!”

“Đều là một ít rác mà thôi!”

“Ta cho các ngươi, các ngươi cứ việc nhận lấy, đừng có áp lực tâm lý gì cả!”

Nghe được lời nói khách sáo như vậy của Chu Sơn, Diệp Phong nói

một câu thật sự thực tế.

???

Rác?

Ngươi gọi chỗ bảo bối khiến bọn ta đỏ mắt đến nổ mạnh là rác?

Hai người Chu Sơn và Tần Tử Hằng nghe nói như vậy, cùng liếc mắt nhìn nhau, trong mắt tràn đầy khó có thể tin nổi.

“Sư tôn!”

“Gặp nhau đó là duyên!”

“Nếu không, chúng ta đừng đi nữa, lưu lại trợ giúp đại gia chuyên môn xử lý rác đi!”

Lúc này, Tần Tử Hằng tỏ ra nghiêm túc nói ra ý tưởng của bản thân với Chu Sơn.

“Tử Hằng!”

“Ai bảo chúng ta là sư đồ chứ, chuyện này ngươi thật sự có suy nghĩ giống ta!”

“Từ nay về sau, hai sư đồ chúng ta không cần phải lưu lạc khắp nơi nữa, là nên tìm một chỗ để ổn định!”

Sau khi nghe được ý tưởng của Tần Tử Hằng, Chu Sơn tán thành gật đầu.

Hai canh giờ sau!

Ting! Chúc mừng ký chủ gây ra hành vi bại gia, ban thưởng năm mươi vạn điểm bại gia, ban thưởng Phong Ma lệnh x10!”

Rầm!

Sau khi hai người Chu Sơn và Tần Tử Hằng dùng mười vạn khối Vân Lãng độc thạch hoàn thành sửa chữa xong cả con đường núi, âm thanh nhắc nhở ban thưởng của hệ thống đã vang lên ở trong đầu Diệp Phong, đồng thời, một luồng khí tức đột phá cũng bùng

nổ ra từ trong cơ thể hắn.

“Ôi vãi!”

“Đại gia trâu bò như vậy sao?”

“Không làm cái gì cả, chỉ nhìn chằm chằm chúng ta làm việc, xong việc phụt cái đã đột phá?”

Nhận thấy khí tức đột phá bùng nổ ra từ trên người Diệp Phong, Tần Tử Hằng nhìn xem choáng váng.

“Đù má!”

“Không phải chứ!”

Chương 840 - Hai sư đồ chúng ta nên tìm một chỗ để ổn định

“Tỷ lệ đột phá ngẫu nhiên này cao như vậy sao?”

“Ta chỉ tùy tiện bại gia một chút thôi, kết quả đã con mẹ nó đột phá một tiểu cảnh giới?”

Lúc này, cảm nhận được tu vi của bản thân lại đột phá một tiểu cảnh giới, Diệp Phong cũng ngớ người, thầm nghĩ trong lòng: “Nếu lại tiếp tục đột phá như vậy, chỉ sợ không đợi ta từ thượng giới phi thăng đến thần giới, thực lực của ta đã có thể từ thần giới tiếp tục phi thăng lên trên nữa!”

“Diệp thiếu!!”

“Cứu ta, cứu ta với!”

“Ta không muốn để cho tên điên này tiếp tục chỉ đạo ta tu luyện, cứ để cho hắn chỉ đạo tiếp, ta sẽ chết mất!”

Đúng lúc này, tiếng kêu của Hoắc Sơn đã truyền đến từ đằng xa!

Nghe được tiếng kêu như thế, ba người Diệp Phong, Chu Sơn và

Tần Tử Hằng đều nhìn về phía nơi phát ra.

Shhh!

Khi ba người nhìn thấy Hoắc Sơn chỉ còn lại đôi tay đang dốc toàn lực chạy về phía bọn họ, đều không hẹn mà cùng hít vào một hơi khí lạnh!

Xoạt!

Đúng lúc này, theo hai ánh kiếm màu đỏ như máu lóe lên, đôi tay của Hoắc Sơn đã bị chém xuống, khiến cho hắn hoàn toàn mất đi năng lực hành động!

“Ngô chủ!”

“Tâm tính của thằng cha này quá kém, một chút khổ cũng không chịu nổi!”

“Nếu như không ngoan độc với hắn một chút, về sau hắn khó thành châu báu!”

Lúc này, Diệp Tiểu Kiếm cũng xuất hiện ở bên người Hoắc Sơn, sau đó nhìn Diệp Phong nói rõ một chút tình huống.

“Tiếp tục đi!”

“Ta đã từng đáp ứng cung chủ!”

“Chỉ cần đi theo ta, vậy không thể nào kêu hắn tiếp tục cuộc đời sống tạm bợ kia được, nhất định phải khiến cho hắn sống nở mày nở mặt, nhất định phải khiến cho hắn sống không tiếc kiếp này!”

Sau khi nghe được lời Diệp Tiểu Kiếm nói, Diệp Phong trực tiếp hạ mệnh lệnh!

“Cung chủ!”

“Nếu như ngươi muốn trở nên cao quý trước mặt mọi người, thì trước hết phải chịu khổ sở!”

“Trước kia những thần đạo giả được ngươi ngưỡng mộ, ai mà

không từng trải qua đủ loại đau khổ thậm chí là nguy hiểm sinh tử, so sánh với bọn họ, ngươi thừa nhận một chút đau đớn đó thì tính là gì chứ?"

Nhìn Hoắc Sơn dùng ánh mắt giống như tuyệt vọng nhìn mình, Diệp Phong lại nghiêm túc cất tiếng nói.

Nghe được lời nói này của Diệp Phong, cho dù Chu Sơn, Tần Tử Hằng đang ở bên cạnh hay là Tôn Long đang xử lý thi thể của rồng con ở chỗ không xa, toàn bộ đều gật đầu cực kỳ tán thành!

Bọn họ vô cùng hiểu rõ, bản thân có thể có một thân tu vi lớn mạnh như hiện giờ, nỗ lực đã phải trả giá và đau khổ đã phải trải qua phía sau vốn không có ai biết được, chỉ có bản thân bọn họ mới rõ ràng nhất!

"Ting! Chúc mừng ký chủ ra vẻ thành công, ban thưởng quyển trục đột phá ngẫu nhiên x1!"

Ngay khi Diệp Phong đang hưởng thụ thời khắc ra vẻ này, âm thanh nhắc nhở ban thưởng của hệ thống lại đột nhiên vang lên ở trong đầu hắn.

"Hả?"

"Hệ thống, ngươi làm cái gì?"

"Ta chỉ ra vẻ thôi, lại không bại gia, ngươi ban thưởng cho ta làm cái gì?"

Lúc này, Diệp Phong cũng ngẩn ra hỏi hệ thống.

"Ting! Ký chủ, mỗi ngày ngươi đều bận rộn bại gia, như vậy thật sự hơi quá mức buồn tẻ, do đó, vì để duy trí thái độ phụ trách đối với thể xác và tinh thần khỏe mạnh của ký chủ, về sau trừ bỏ bại gia ra, ở phương diện còn lại cũng sẽ thường xuyên cho ký chủ một vài niềm vui bất ngờ nho nhỏ!"

Theo Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh của hệ thống đã vang lên ở trong đầu hắn.

"Bất ngờ thì bất ngờ!"

“Nhưng con mẹ nó ban thưởng cho ta quyển trục đột phá ngẫu nhiên có phải hơi quá đáng rồi không!”

“Như vậy là đang chê ta đột phá còn chưa đủ nhanh sao?”

Sau khi nghe được giải thích của hệ thống, Diệp Phong lại mặt đen thui châm chọc.

“Ting! Nhắc nhở ký chủ, quyển trục đột phá ngẫu nhiên ban thưởng lần này, ngươi có thể tự mình sử dụng, cũng có thể để cho thần đạo giả hoặc thần thú khác sử dụng, cuối cùng sử dụng như thế nào hoàn toàn dựa vào tâm tình của ngươi!”

Ngay khi Diệp Phong đang châm chọc ban thưởng lần này của hệ thống, âm thanh của hệ thống lại lần nữa vang lên ở trong đầu hắn.

Hả?

Quyển trục đột phá ngẫu nhiên này còn có thể cho người khác sử dụng?

Nghe được nhắc nhở của hệ thống, đầu tiên Diệp Phong sửng sốt, sau đó thầm nghĩ: “Xem ra là ta lại hiểu lầm hệ thống!”

“Nếu như đã có thể cho người khác sử dụng, vậy không cần lưu trữ!”

“Nhưng mà, nên đưa cho ai sử dụng đây?”

Nghĩ như vậy, Diệp Phong nhìn sang bốn người Chu Sơn, Tần Tử Hằng, Hoắc Sơn và Tôn Long, cuối cùng ánh mắt trực tiếp rơi lên người Hoắc Sơn.

“Hệ thống!”

“Hoắc Sơn là một phế nhân, nếu như để cho hắn sử dụng quyển trục đột phá ngẫu nhiên này, có thể để cho hắn liên tiếp đột phá không?”

Lúc này, Diệp Phong hiếu kỳ hỏi hệ thống.

“Ting! Ký chủ, bởi vì Hoắc Sơn là một phế nhân, do đó, nếu như để cho hắn sử dụng quyển trục đột phá ngẫu nhiên, vậy kết quả chỉ có một, chính là không có phản ứng gì!”

“Hả?”

“Không phản ứng chút nào?”

“Vậy chẳng phải tương đương với không có tác dụng gì sao?”

Sau khi nghe được giải thích của hệ thống, Diệp Phong trực tiếp dời ánh mắt lên trên Tôn Long, tuy rằng dùng trên người Hoắc Sơn thật bại gia, nhưng thứ có thể tăng thực lực bản thân như này, hắn không định phá!

“Tôn Long!”

“Ngươi đến đây một chút!”

Sau đó, Diệp Phong lớn tiếng gọi Tôn Long đang xử lý thi thể rồng con ở cách đó không xa.

Rất nhanh!

“Diệp thiếu!”

“Ngươi tìm ta?”

Đi đến trước mặt Diệp Phong, Tôn Long tỏ vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi.

“Tôn Long!”

“Bây giờ ngươi đang là tu vi gì?”

Nhìn Tôn Long đi đến trước mặt, Diệp Phong hỏi thẳng.

“Diệp thiếu!”

“Thực lực của Tôn Long thấp kém, trước mắt chỉ có tu vi Thần Tôn cảnh thất trọng!”

Nghe thấy Diệp Phong hỏi, Tôn Long lập tức trả lời.

“Tuy rằng ngươi chỉ là một quan xúc phân của Tinh Hồn cung!”

“Nhưng tu vi Thần Tôn cảnh thất trọng thật sự hơi yếu!”

“Một khi đã như vậy, ta giúp ngươi một chút!”

Nói xong, Diệp Phong lấy ra một quyển trục lóe lên tia sáng nhiều màu, đập lên trên trán Tôn Long!

Chát!

Khi quyển trục chạm vào trán Tôn Long, lập tức biến thành vô số điểm sáng nhiều màu tan vào trong cơ thể Tôn Long!

Chương 841 - Sư tôn, ta đang lấy độc trị độc

Rầm!

Ngay sau đó, một luồng khí tức đột phá lập tức bùng nổ ra từ trong cơ thể Tôn Long!

Thần Tôn cảnh bát trọng!

Khi Tôn Long thấy thực lực của bản thân lại lập tức đột phá đến Thần Tôn cảnh bát trọng, cả người sợ hãi!

Rầm! Rầm! Rầm!

Nhưng mà khi tất cả mọi người cho rằng tình huống quỷ dị này đã kết thúc, từng luồng khí tức đột phá lại lần nữa bùng nổ ra từ trong cơ thể Tôn Long!

Thần Tôn cảnh cửu trọng!

Thần Đạo cảnh nhất trọng!

Thần Đạo cảnh nhị trọng!

…

Thần Kiếp cảnh nhất trọng!

(Chân Thần cảnh, Thiên Thần cảnh, Thần Vương cảnh, Thần Hoàng cảnh, Thần Đế cảnh, Thần Thánh cảnh, Thần Tôn cảnh, Thần Đạo cảnh, Thần Kiếp cảnh)

Khi cảnh giới của Tôn Long đột phá đến Thần Kiếp cảnh nhất trọng, lực lượng của quyển trục đột phá ngẫu nhiên mới hoàn toàn biến mất vào trong cơ thể của Tôn Long.

Tình huống gì?

Đây con mẹ nó là tình huống gì!

Mới vừa rồi ta còn là Thần Tôn cảnh thất trọng, kết quả chỉ trong thời gian thả cái rắm, đã kéo dài qua hai đại cảnh giới, trực tiếp đột phá đến Thần Kiếp cảnh nhất trọng rồi?

Lúc này, sau khi Tôn Long cảm nhận được luồng lực lượng mạnh mẽ ở trong cơ thể, trong mắt tràn đầy khó tin, dù thế nào hắn đều không ngờ nổi, đột phá lại là chuyện đơn giản như vậy!

“Sư tôn!”

“Ngươi, sao ngươi cũng khóc?”

Lúc này, Tần Tử Hằng ở bên cạnh đã phản ứng lại kịp từ trong khiếp sợ, lại chú ý thấy ở trên mặt Chu Sơn tràn đầy nước mắt, nên lập tức nghi hoặc hỏi.

“Khó chịu!”

“Ta khó chịu!”

“Phải biết rằng, lúc trước ta từ Thần Tôn cảnh thất trọng đột phá đến Thần Kiếp cảnh nhất trọng như hiện giờ đã phải tiêu tốn mấy ngàn năm, ở trong thời gian lâu dài kia, ta đã bỏ ra rất nhiều!”

“Nhưng còn thằng cha này thì sao, con mẹ nó trong thời gian thả cái rắm thôi đã xoẹt xoẹt xoẹt đột phá đến Thần Kiếp cảnh nhất trọng, nhìn thấy đối phương dễ dàng có được tất cả như thế, lại nghĩ đến nỗ lực ta đã bỏ ra và đau khổ từng trải qua, ta con mẹ nó

khó chịu!”

Nghe thấy Tần Tử Hằng hỏi, Chu Sơn ràn rụa nước mắt khóc kể!

“Sư tôn!”

“Đừng khổ sở!”

“Ngươi có thể đổi lại góc độ nghĩ thử xem!”

“Nếu chúng ta có thể lưu lại, vậy chẳng phải về sau ta cũng có thể xoẹt xoẹt xoẹt đột phá như vậy sao?”

“Nghĩ như vậy, có phải ngươi sẽ không khó chịu nữa không?”

Nghe Chu Sơn khóc kể, Tần Tử Hằng có một ý tưởng lấy độc trị độc, sau đó đã nói lời khuyên nhủ.

“Hả?”

“Sư tôn, ngươi lấy Lưu Vân đao từ trong thần giới ra làm gì?”

Nhìn thấy một màn này, Tần Tử Hằng hơi bất an hỏi.

“Làm gì?”

“Ta con mẹ nó chém chết ngươi đồ khốn!”

“Nghe xong khuyên bảo của ngươi, ta con mẹ nó càng khó chịu!”

Nói xong, Chu Sơn tiện thể cầm Lưu Vân đao chém Tần Tử Hằng, Tần Tử Hằng nhìn thấy một màn này, bị sợ co cẳng chạy, đồng thời kêu lớn: “Sư tôn, ta đang lấy độc trị độc!”

Bên kia!

“Tình huống gì?”

“Muốn trở nên cao quý trước mặt mọi người, thì trước hết phải chịu khổ sở đã nói đâu?”

Lúc này, Hoắc Sơn đã được Diệp Tiểu Kiếm khôi phục tứ chi, sau khi nhìn thấy một màn khó tin trước mắt, choáng váng toàn thân,

dù thế nào hắn đều thật không ngờ, Diệp Phong chân trước vừa dạy dỗ hắn, sau lưng đã dùng phương thức tàn bạo như vậy tăng thực lực của Tôn Long lên!"

"Không được!"

"Chỗ tốt không thể để cho một mình tiểu tử Tôn Long kia chiếm hết!"

"Phương thức đột phá xoẹt xoẹt xoẹt như vậy, ta cũng phải cảm nhận một chút mới được!"

Nghĩ vậy, Hoắc Sơn lập tức nhìn sang Diệp Phong ở gần đó.

"Ôi đệt!"

"Quá mẹ nó dọa người!"

"Như này là trực tiếp đột phá mười hai tiểu cảnh giới, còn may ta không sử dụng cho bản thân!"

Lúc này, nhìn thấy Tôn Long trực tiếp đột phá nhiều tiểu cảnh giới như vậy, Diệp Phong cũng hoảng hốt, sau đó trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ may mắn.

"Diệp thiếu!"

"Cầu xin!"

"Cho ta thử một phen như vậy đi!"

"Ta thật sự không muốn lại nhảy vào trong bể bơi bằng máu chịu hành hạ!"

Đúng lúc này, Hoắc Sơn đột nhiên bổ nhào đến dưới chân Diệp Phong, sau đó ôm đùi Diệp Phong lớn tiếng cầu khẩn.

"Cung chủ!"

"Ta cũng muốn cho ngươi một phen như vậy, nhưng ngươi là một phế nhân!"

"Thứ kia của ta có tác dụng cho thần đạo giả trong cơ thể có thần

lực!”

Nhìn Hoắc Sơn đang ôm chặt đùi mình ở bên dưới, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ nhún vai, sau đó lên tiếng giải thích.

???

Quyển trục nhiều màu kia vô dụng đối với phế nhân?

Có tác dụng đối với thần đạo giả?

Do đó, ngươi lấy ra để kích thích ta sao?

Nghe được giải thích của Diệp Phong, tâm tính Hoắc Sơn vỡ nát, càng kêu to trong lòng: “Các ngươi đừng bắt nạt phế nhân như vậy chứ!”

“Chờ một chút!”

“Sao tình hình lại đột nhiên rối loạn lên vậy?”

Nhìn thấy Hoắc Sơn quỳ rạp trên đất gào khóc, nhìn thấy Chu Sơn đang tay cầm trường kiếm đuổi chém Tần Tử Hằng, lại nhìn thấy Tôn Long đứng tại chỗ cười ngây ngô, nhìn thấy tất cả khiến Diệp Phong ngẩn người.

“Tôn Long!”

“Hiện giờ cảm thấy như thế nào?”

Không để ý đến phản ứng kỳ quái của những người khác, Diệp Phong nhìn Tôn Long hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Cảm giác hiện giờ chỉ có thể dùng một chữ để hình dung, đó là sướng đến bùng nổ!”

“Nhưng mà có một việc khiến cho ta thật nghi ngờ, đó là từ Thần Đạo cảnh cửu trọng đỉnh phong đột phá đến Thần Kiếp cảnh nhất trọng là cần phải đỡ một lần thiên đạo lôi kiếp, nhưng mà ta lại không dẫn thiên đạo kiếp vân, sao đã trực tiếp đột phá đến Thần

Kiếp cảnh nhất trọng chứ?”

Nghe thấy Diệp Phong hỏi, đầu tiên Tôn Long nói ra cảm nhận của mình, sau đó nói nghi ngờ trong lòng.

“Ngô chủ!”

“Mới vừa rồi khi Tôn Long từ Thần Đạo cảnh cửu trọng đỉnh phong đột phá đến Thần Kiếp cảnh nhất trọng, thật ra thiên đạo kiếp vân đã xuất hiện!”

“Chẳng qua khi nó xuất hiện không hề phóng thích ra uy áp thiên đạo gì, mà thừa dịp các ngươi đều chú ý đến Tôn Long, nó nhanh chóng ngưng tụ thành hình, sau đó trực tiếp bỏ chạy!”

Ngay khi Diệp Phong chuẩn bị hỏi hệ thống, Diệp Tiểu Kiếm ở bên cạnh lại lên tiếng nhắc nhở.

“Hả?”

“Chạy rồi?”

“Đã chạy đi đâu?”

Chương 842 - Kia là thiên đạo kiếp vân, các ngươi lễ phép chứ?

Diệp Phong nghe xong cũng hiếu kỳ hỏi.

“Bãi chăn nuôi rồng con!”

“Đúng rồi, hiện giờ nó còn đang đuổi đánh Thánh Quang Hổ Yêu đấy.”

Nghe thấy Diệp Phong hỏi, Diệp Tiểu Kiếm lập tức trả lời.

???

Thiên đạo kiếp vân do Tôn Long dẫn đến!

Sau đó không đánh Tôn Long, lại chạy đến bãi chăn nuôi rồng con đánh Thánh Quang Hổ Yêu?

Nghe được lời này của Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Phong cũng ngẩn ra, nhưng mà hắn cũng hiểu rõ một chuyện, đó là bên này xuất hiện động tĩnh lớn như vậy, vì sao Thánh Quang Hổ Yêu vẫn không đi qua.

Bãi chăn nuôi rồng con!

“Đệt!”

“Đừng con mẹ nó đuổi theo đánh ta!”

“Trước đó ngươi bị ba đồ biến thái kia đùa giỡn trêu chọc, có liên quan quái gì đến hổ ta chứ!”

“Ta cũng là người bị hại mà!”

Lúc này, Thánh Quang Hổ Yêu bị thiên đạo kiếp vân đã thu nhỏ lại đến phạm vi một mét đuổi theo đánh hồi lâu, toàn thân khét lẹt lên mắng to, bởi vì trừ bỏ chuyện trước đó, nó thật sự không nghĩ ra lý do vì sao mình lại bị thiên đạo kiếp vân nhằm vào!

(Thiên đạo kiếp vân: Không liên quan đến ngươi? Nếu như ngươi không dẫn ta đến chuẩn bị đồng quy vu tận với kẻ điên kia, ta có thể bị ba đồ biến thái khác bắt cóc sao? Ta con mẹ nó đánh chết ngươi!)

“Ủa?”

“Hai vị này là ai?”

“Không quan tâm, dù sao cũng không biết, cứ kêu bọn họ giúp ta đỡ lôi đi!”

Nhìn thấy hai người Chu Sơn và Tần Tử Hằng đột nhiên chạy vào bãi chăn nuôi, Thánh Quang Hổ Yêu không hề do dự, vọt thẳng về phía hai người!

“Sư tôn!”

“Đừng đùa!”

“Đối diện có một nam tử áo trắng lông xù, con mẹ nó đang dẫn theo một thiên đạo kiếp vân cỡ nhỏ chạy về phía chúng ta!”

Sau khi phát hiện ra tình huống này, trên mặt Tần Tử Hằng hiện lên vẻ hoảng sợ, sau đó vội vàng hô to với Chu Sơn đang đuổi theo sau lưng.

“Ngô chủ!”

“Không đi cứu bọn họ sao?”

Lúc này, Diệp Tiểu Kiếm nằm sấp trên tường, nhìn thấy hai người một thú trong bãi chăn nuôi bị thiên đạo kiếp vân đuổi đánh, quay sang hỏi Diệp Phong ở bên cạnh.

“Không sốt ruột!”

“Dù sao thiên đạo kiếp vân này cũng không muốn tổn thương bọn họ, để cho nó chơi một lúc trước đi!”

Nói đến đây, Diệp Phong nghi ngờ nhìn Diệp Tiểu Kiếm hỏi: “Nhưng mà, ở đây nhiều người như vậy, vì sao ngay từ đầu thiên đạo kiếp vân đã để mắt đến Tiểu Hổ Yêu vậy?”

“Ngô chủ!”

“Trước đó lúc ngươi kêu ta đi bắt Tiểu Hổ Yêu, nó đã dẫn thiên đạo kiếp vân đến, vốn định đồng quy vu tận với ta, kết quả thiên đạo kiếp vân do nó dẫn đến bị ta đuổi chém!”

“Sau này, ba người Hắc ca, Đường tỷ và Bạch ca đến bắt cóc thiên đạo kiếp vân, khi ta dạy dỗ Tiểu Hổ Yêu, bọn họ đã vây đánh thiên đạo kiếp vân, có thể bởi vì như vậy cho nên nó ghi hận Tiểu Hổ Yêu!”

Nghe thấy Diệp Phong hỏi, Diệp Tiểu Kiếm thuật lại sơ qua tình huống khi đó.

“Ôi vãi!”

“Các ngươi đang nói tiếng người sao?”

“Kia chính là thiên đạo kiếp vân, trước đó có một cường giả áo giáp vàng một kiếm chém thiên đạo kiếp vân thì thôi!”

“Hiện giờ các ngươi lại nào thì đuổi giết nào thì bắt cóc, không thể tôn trọng thiên đạo kiếp vân một chút sao?”

Tôn Long ở bên cạnh nghe được đối thoại giữa Diệp Phong và Diệp Tiểu Kiếm, trên mặt hiện lên vẻ cực kỳ khiếp sợ!

“Diệp thiếu!”

“Dù sao thiên đạo kiếp vân này không dám đánh bị thương chúng ta!”

“Vậy có thể để cho ta đi qua chơi với nó không?”

“Nếu như vậy, về sau có người nào hỏi ta là ai, ta có thể cực kỳ thỏa mãn nói rằng, ta chính là nam nhân từng chơi đùa với thiên đạo kiếp vân!”

Hồi hồn lại từ trong khiếp sợ, Tôn Long đưa ra quyết định, sau đó nhìn Diệp Phong nói ra thỉnh cầu của mình.

???

Kia chính là thiên đạo kiếp vân!

Kết quả, ngươi con mẹ nó định chơi đùa với nó?

Ngươi lễ phép sao?

Nghe được thỉnh cầu không bình thường như thế của Tôn Long, Diệp Phong thật sự bị dọa giật mình, sau đó suy sụp trong lòng nghĩ: “Xong rồi, đến thần giới, ta vẫn không thể chạy thoát khỏi vận mệnh xung quanh đều không phải người bình thường, lại tiếp tục như vậy, ta sẽ thật sự bị bọn họ kéo lệch!”

“Haizzz!”

“Đi đi!”

Thở dài, Diệp Phong trực tiếp đồng ý thỉnh cầu này của Tôn Long, dù sao, thứ đồ chơi này… không đúng, thiên đạo kiếp vân này là do hắn dẫn đến!"

"Ngô chủ!"

"Dưới trợ giúp của ta, trước đó Hoắc Sơn đã hấp thu không ít lực lượng trong máu tươi của Phệ Thiên Ma Long, thân thể cũng đã nhận được tăng cường nhất định, nhưng mà nếu như có thể lấy lực đạo như của thiên đạo kiếp vân đánh vài lần thì rất có trợ giúp cho phương diện rèn luyện thân thể của hắn!"

Sau khi Tôn Long mang theo vẻ mặt hưng phấn xông về phía thiên đạo kiếp vân, Diệp Tiểu Kiếm ở bên cạnh cũng đưa ra một ý nghĩ.

???

Thiên đạo kiếp vân đi ra phát tiết!

Lúc này chơi đùa cùng còn không được, phải luyện tập cùng?

Các ngươi thật sự lễ phép sao?

Sau khi nghe được ý nghĩ này của Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Phong lại nở nụ cười khổ, sau đó nhìn thoáng qua thiên đạo kiếp vân đang đuổi theo điên cuồng đánh lôi về phía ba người một thú, bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó lên tiếng nói: "Bốn cũng là đánh, năm cũng là đánh, không thiếu một cung chủ, đi thôi, mang cả cung chủ đến!"

Bên kia!

"Ôi vãi!"

"Ta ở đây khóc đến cổ họng đều sắp khàn!"

"Kết quả, ngẩng đầu lên, không còn ai?"

Sau khi Hoắc Sơn đang quỳ rạp trên mặt đất gào khóc ngẩng đầu lên, lại suy sụp phát hiện, xung quanh không có một ai, chỉ còn lại một mình hắn giống như kẻ ngốc ở đó gào khóc!

"Hoắc Sơn!"

“Đi theo ta!”

“Bọn họ đều đang chơi đùa ở bãi chăn nuôi, hiện giờ thiếu mỗi ngươi!”

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Kiếm bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt Hoắc Sơn, sau đó vẻ mặt nghiền ngẫm nhìn Hoắc Sơn lên tiếng nói.

???

Ta ở đây khóc chết đi sống lại!

Còn các ngươi con mẹ nó chạy sang bên kia chơi đùa?

Thật sự không coi ta là người mà!

Nghe thấy Diệp Tiểu Kiếm nói vậy, Hoắc Sơn càng khó chịu, trong lòng càng suy sụp nghĩ: “Ta chính là cung chủ, các ngươi có thể thoáng tôn trọng ta cung chủ này không vậy!”

Chương 843 - Các ngươi chưa từng nhìn thấy một đồ điên cụt một tay?

“Kiếm gia!”

“Bọn họ đang chơi đùa gì ở bên đó vậy?”

Trên đường đi đến bãi chăn nuôi rồng con, Hoắc Sơn tỏ vẻ hiếu kỳ hỏi.

“Ừm?”

“Trò chơi gì?”

Nghe thấy câu hỏi của Hoắc Sơn, đầu tiên Diệp Tiểu Kiếm sửng sốt, sau đó ngẫm nghĩ một chút, nói thẳng: “Ba người một hổ đùa giỡn vân vân!”

“Cái gì!”

“Ta ở bên này khóc, bọn họ ở bên kia chơi đùa mỹ nữ!”

“Bọn họ còn là người sao?”

Sau khi biết được tình huống, Hoắc Sơn chửi ầm lên.

“Mỹ nữ?”

“Ta có nói vân vân là mỹ nữ sao?”

“Lão đầu này muốn mỹ nữ đến phát điên rồi hả!”

Diệp Tiểu Kiếm ở bên cạnh nghe tiếng mắng to của Hoắc Sơn, trên mặt lập tức treo đầy vạch đen, nhưng mà hắn không giải thích gì cả, bởi vì hắn cảm thấy không cần giải thích, dù sao Hoắc Sơn sẽ lập tức gia nhập vào trong chơi đùa đó.

Một lát sau!

“Kiếm gia!”

“Vân vân ngươi nói sẽ không phải là thiên đạo kiếp vân kia đấy chứ!”

Đi vào bãi chăn nuôi rồng con, khi Hoắc Sơn nhìn thấy Tôn Long, Chu Sơn, Tần Tử Hằng và Tiểu Hổ Yêu đang bị thiên đạo kiếp vân đuổi đánh, hắn lập tức hoảng sợ nhìn Diệp Tiểu Kiếm hỏi.

“Bằng không là ai?”

“Ngươi cũng nhanh chóng đi qua chơi cùng họ đi, dù sao, ngươi mới vừa hấp thu không ít lực lượng của máu tươi Phệ Thiên Ma Long, nếu như có trợ giúp của thiên đạo kiếp vân, ngươi có thể triệt để hấp thu lực lượng của chỗ máu này, đây là chuyện tốt không có chỗ xấu đối với ngươi!”

Nói xong, Diệp Tiểu Kiếm đã túm lấy cổ áo Hoắc Sơn, sau đó hắn trực tiếp ném tới, tiếp theo thì thào lẩm bẩm: “Tuy rằng tiếp xúc không lâu, với hiểu biết của ta về lão đầu tử này, hắn nhất định sẽ không chủ động đi tìm vân vân chơi, vậy ta chỉ có thể giúp đỡ hắn một chút!”

“Đệt!”

“Cuộc đời này không thể sống nổi!”

“Vì sao người bị thương luôn là ta!”

Lúc này, Hoắc Sơn đang cấp tốc bay về phía thiên đạo kiếp vân cũng cực kỳ suy sụp kêu ầm lên.

Bên kia.

“Ngô chủ!”

“Ta đã bày ra một đại trận ở cả ngọn núi, có thể nói, bất cứ ai muốn đi lên đỉnh núi đều chỉ có thể đi qua con đường núi!”

“Hơn nữa, trên mười vạn khối Vân Lãng độc thạch, ta cũng tăng thêm trận pháp, người khác không có khả năng trộm đi!”

Lúc này, xử lý xong tất cả, Diệp Tiểu Bạch báo cáo tình huống với Diệp Phong.

“Rất tốt!”

“Bên này đã không có chuyện gì nữa, ngươi đi về trước đi!”

Nói xong, Diệp Phong nằm chết dí trên xích đu tiếp tục nghỉ ngơi.

…

Đại Diễn tông!

“Đại ca!”

“Nhị ca!”

“Là tam đệ hiểu lầm các ngươi!”

“Tinh Hồn cung kia thật sự rất con mẹ nó dọa người!”

Sau khi Mã Văn Sơn trở lại tông môn, đã lớn tiếng khóc kể với hai người Lâm Nhạc và Tề Kiệt.

???

Dọa người?

Sao Tinh Hồn cung lại dọa người chứ?

Nghe thấy lời này của Mã Văn Sơn, hai người Lâm Nhạc và Tề Kiệt lập tức ngẩn người.

“Tam đệ!”

“Tinh Hồn cung trừ bỏ bại gia một chút, còn có thể có chỗ đáng sợ nào chứ?”

Hồi hồn lại, Lâm Nhạc cũng tỏ vẻ không hiểu nhìn Mã Văn Sơn hỏi.

“Không sai!”

“Tinh Hồn cung trừ bỏ bại gia một chút, lão đầu trọc chân trần kia mạnh mẽ một chút, còn có thể có chỗ đáng sợ nào?”

Ngay sau đó, Tề Kiệt cũng lên tiếng hỏi.

“Lão đầu trọc đi chân trần?”

“Nhị đệ, Tinh Hồn cung còn có một lão đầu trọc đi chân trần sao?”

“Sao ta chưa từng thấy?”

Nghe thấy Tề Kiệt nói vậy, Lâm Nhạc ở bên cạnh hiếu kỳ hỏi.

“Chưa từng thấy?”

“Đại ca, trước đó ngươi hôn mê bay ngược ra từ trong Tinh Hồn cung, không phải bị lão đầu trọc đi chân trần kia đá ra sao?”

“Ta trước đó là trực tiếp bị lão đầu trọc đi chân trần mạnh mẽ kia một cước đá về!”

Nghe thấy Lâm Nhạc nói vậy, Tề Kiệt giật mình hỏi lại.

“Đủ!!!”

Đúng lúc này, Mã Văn Sơn ở bên cạnh gầm thét một tiếng, sau đó dùng vẻ mặt cực kỳ nghiêm túc nhìn hai người lên tiếng hỏi: "Trước đó khi hai người đi đến Tinh Hồn cung tìm hiểu tin tức, chưa từng thấy một đồ điên cụt một tay cầm huyết kiếm trong tay sao?"

"Không có!"

"Đồ điên cụt một tay nào?"

"Bọn ta không rõ!"

Nghe thấy Mã Văn Sơn hỏi vậy, hai người Lâm Nhạc và Tề Kiệt liếc nhìn nhau, đồng thanh trả lời.

"Đệt!"

"Các ngươi đều không gặp phải, chỉ con mẹ nó một mình ta gặp?"

"Sau đó, ta con mẹ nó còn bị đối phương dùng thanh kiếm mảnh màu đỏ như máu hành hạ một canh giờ?"

Nghe thấy câu trả lời của hai người, tâm tình của Mã Văn Sơn tan vỡ, hắn vốn cho rằng chuyện ba người gặp phải giống nhau, nhưng hắn tuyệt đối không ngờ, người gặp tra tấn lại chỉ có một mình hắn!

Mấy phút sau!

"Tam đệ!"

"Ngươi nói là một đồ điên cụt một tay đuổi theo chém thiên đạo kiếp vân?"

"Sau đó, thiên đạo kiếp vân lại bị ba đồ biến thái bắt cóc?"

Nghe xong lời Mã Văn Sơn nói, Lâm Nhạc phì một tiếng, nở nụ cười lớn, tùy tiện nói ra: "Tam đệ, vì không để cho ta và nhị ca ngươi đều đi cạnh tranh thân phận người trông coi nhà tranh, ngươi có thể bịa ra bất cứ cái gì sao!"

"Đúng thế!"

Nhìn dáng vẻ nghiêm túc của ngươi kìa, thật sự tỏ vẻ đứng đắn nói hươu nói vượn!”

Lúc này, Tề Kiệt ở bên cạnh cũng cười lớn châm chọc.

“Hả?”

“Cạnh tranh người trông coi nhà tranh gì?”

“Ta ra vẻ không cần thân phận thái thượng tam trưởng lão Đại Diễn tông, đi làm người trông coi nhà tranh gì đó, có bệnh sao?”

Sau khi nghe thấy hai người nói, Mã Văn Sơn lại nhíu mày nói ra ý tưởng của bản thân.

“Còn giả bộ!”

“Tam đệ, ngươi thật sự biết giả bộ!”

“Trừ phi mới vừa rồi ngươi chưa từng đến Tinh Hồn cung, bằng không, ngươi dám nói ngươi không có hứng thú với thân phận người trông coi nhà tranh kia sao?”

Nói xong, Lâm Nhạc không hề để ý đến Mã Văn Sơn nữa, mà nhìn sang Tề Kiệt ở bên cạnh: “Nhị đệ, lần này đến lượt chúng ta, cùng đi chứ?”

“Được!”

“Đại ca, một lần này chúng ta nhất định phải cạnh tranh công bằng mới được!”

Nói xong, Tề Kiệt theo Lâm Nhạc rời khỏi chỗ ở, sau đó bay thẳng đến trên đỉnh núi chỗ Tinh Hồn cung.

“Mới vừa rồi ta thật sự không đi Tinh Hồn cung!”

“Bởi vì ta con mẹ nó bị chặn đứng ở giữa đường!”

Chương 844 - Người khác đến tuyển chọn đệ tử, ngươi đến để chọc cười sao?

Nhìn Lâm Nhạc và Tề Kiệt rời đi, Mã Văn Sơn nhíu mày lẩm bẩm: "Người trông coi nhà tranh, kia nhất định là trông coi nhà tranh, nhưng trước đó ba huynh đệ ta ở Tinh Hồn cung kia cũng không nhìn thấy nhà tranh, chẳng lẽ sau khi bọn ta rời đi, Tinh Hồn cung tạo ra một nhà tranh sao?"

"Nhưng rốt cuộc là một nhà tranh như thế nào, lại có thể khiến cho đại ca và nhị ca mê muội như thế?"

Nghĩ vậy, Mã Văn Sơn cắn chặt răng, đuổi theo hai người Lâm Nhạc và Tề Kiệt, cho dù bị gặp tra tấn lần nữa, hắn cũng muốn biết rõ mọi chuyện!

"Ting! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ đi đến Thủy Dương thành, sau đó trên đại hội thu đồ đệ tuyển nhận một đệ tử cung môn, nhiệm vụ thành công, ban thưởng cho rất nhiều điểm bại gia, có tỷ lệ kích hoạt ban thưởng đặc thù, có tỷ lệ nhỏ nhất đột phá một tiểu cảnh giới, nhiệm vụ thất bại, ban thưởng cho rất nhiều điểm bại gia, có tỷ lệ cực cao đột phá một tiểu cảnh giới, thời gian nhiệm vụ, một ngày!"

Ngay khi Diệp Phong đang hưởng thụ tắm nắng, âm thanh hệ thống tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên lại đột nhiên vang lên ở trong đầu hắn.

???

Nhiệm vụ thành công, có tỷ lệ nhỏ nhất đột phá một tiểu cảnh giới?

Nhiệm vụ thất bại, có tỷ lệ cực cao đột phá một tiểu cảnh giới?

Như thế này con mẹ nó là bắt chẹt ta gắt gao!

Khi Diệp Phong nghe được ban thưởng và trừng phạt của nhiệm vụ ngẫu nhiên, sợ đến ngây cả người, dù sao, hiện giờ hắn đã định im lặng sống tạm, không hề tăng nhanh tu vi lên, mà không muốn tăng tu vi lên, vậy phải đi hoàn thành nhiệm vụ!

"Hệ thống!"

“Có nên nói ngươi thật sự con mẹ nó biết chơi không!”

Hồi hồn lại, Diệp Phong mặt đầy vạch đen châm chọc hệ thống.

“Ting! Ký chủ ngươi chơi xấu, như này đều là học của ngươi, cũng bởi vì ngươi luôn ra chiêu không theo lẽ thường, khiến cho ta hiện giờ cũng học xấu!”

Theo Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh của hệ thống đã vang lên trong đầu hắn.

“Haizz!”

“Gần gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, là ta người làm ký chủ không làm gương tốt!”

Nghe thấy hệ thống nói vậy, Diệp Phong cũng lắc đầu cười khổ tự nói.

Một lát sau!

“Ngô chủ!”

“Ngươi gọi ta?”

Đi đến trước mặt Diệp Phong, Diệp Tiểu Kiếm có vẻ cung kính lên tiếng hỏi.

“Đưa ta đi Thủy Dương thành!”

“Trong khoảng thời gian ta rời đi, cung môn nhờ cả vào ngươi, ngươi nhất định phải coi trọng cung môn cho ta!”

Nói xong, Diệp Phong thu xích đu lại, chuẩn bị lập tức đi đến Thủy Dương thành.

“Ngô chủ!”

“Hai người Chu Sơn và Tần Tử Hằng kia nên xử lý như thế nào?”

“Là để bọn họ ở lại cung môn, hay lập tức đuổi ra khỏi cung môn?”

Sau khi rạch ra một khe hở không gian, Diệp Tiểu Kiếm hỏi ý kiến Diệp Phong đang chuẩn bị rời đi.

“Cho hai sư đồ bọn họ một thùng đựng máu tươi của Phệ Thiên Ma Long, đó là tiền trà nước ta hứa hẹn với bọn họ!”

“Sau đó, để cho bọn họ rời đi!”

Nói xong, Diệp Phong bước vào trong khe hở không gian.

…

Thủy Dương thành!

“Đi mau!”

“Nghe nói Kim Đao môn cũng đang tuyển nhận đệ tử, nếu như bỏ lỡ, vậy thật sự có khả năng bỏ lỡ!”

“Kim Đao môn thì sao chứ!”

“Ta càng muốn bái nhập Hàn Nguyệt sơn trang, nghe nói, trang chủ của Hàn Nguyệt sơn trang đã đột phá đến Thần Kiếp cảnh nhất trọng, kia mới là cường giả chân chính!”

“…”

Trên đường đi đến Thủy Dương thành, Diệp Phong phát hiện có không ít người đều đang chạy tới trung tâm thành, tiếng thảo luận của một số người đã lập tức thu hút sự chú ý của hắn.

Một lát sau!

Diệp Phong đi theo đám người đến trung tâm thành, đã nhìn thấy có hai mươi cái bàn ở hai bên đường phố, mười hai bàn trong đó đã bị thật nhiều tông môn chiếm cứ, bên cạnh bọn họ có không ít người đang xếp thành hàng dài!

“Không phải chứ!”

“Đây chính là tuyển nhận đệ tử, tùy tiện như vậy sao?”

Nhìn thấy một màn này, Diệp Phong giật mình, thậm chí khiến cho

hắn có một cảm giác phỏng vấn đơn vị kiếp trước!

“Thì ra là thế!”

“Thu phí trước, sau đó tiến hành đăng ký!”

“Cuối cùng ra ngoài thành do chuyên gia tiến hành sát hạch thực chiến!”

“Có nên nói những tông môn này chơi thật đẹp không!”

Nhìn hồi lâu, Diệp Phong đã hiểu được cách thức của những tông môn này, sau đó đến một cái bàn để trống ngồi xuống, tiếp theo cầm thẻ gỗ ở trên bàn lên, khắc lên trên đó một ít tình huống của Tinh Hồn cung!

“Tinh Hồn cung?”

“Thành lập ở trên một đỉnh núi nát?”

“Cung chủ là một phế nhân?”

Khi một thanh niên đi đến trước bàn chỗ Diệp Phong, nhìn thấy trên thẻ gỗ có khắc ba tình huống của cung môn, lập tức không thể tin nổi vào hai mắt của mình.

“Huynh đệ!”

“Người khác đến tuyển nhận đệ tử, ngươi đến để chọc cười hả?”

“Không nói đến ba tình huống cung môn được khắc ở trên thẻ gỗ của ngươi, chỉ với tu vi khủng bố Chân Thần cảnh nhị trọng của bản thân ngươi, đã dọa lùi tất cả mọi người, dù sao, những thế lực phía trước, cho dù là người phụ trách đăng ký, đều chỉ có thực lực Thần Vương cảnh!”

Hồi hồn lại, thanh niên nhìn Diệp Phong lên tiếng nhắc nhở, nhưng mà nhìn thấy Diệp Phong không hề để ý đến mình, lại bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó bay thẳng ra nơi xa.

“Không quan tâm!”

“Cứ thu như vậy!”

“Có thể thu được, vậy là duyên phận, không thu được, vậy đành chịu, cùng lắm thì đột phá một tiểu cảnh giới!”

Nhìn thanh niên rời đi, Diệp Phong lại nằm trên xích đu tiếp tục nghỉ ngơi.

Bên kia!

“Thiếu gia… Không, tiểu thư!”

“Ngươi là cô nãi nãi của ta được chưa!”

“Ngươi hãy theo ta quay về gia tộc đi, nếu như không mang ngươi về, tộc trưởng sẽ dùng nước miếng chết đuối ta!”

Lúc này, một người nam tử trung niên đi theo bên cạnh một nữ tử áo đỏ khuyên bảo không ngừng.

“Trương thúc!”

“Ta không muốn trở về!”

“Ở trong gia tộc ta không có một người bạn, tất cả mọi người bởi vì thân phận của ta mà sợ hãi ta, cuộc sống như vậy, ta thật sự đã chịu đủ!”

“Một lần này ra ngoài, ta nhất định phải kết bạn với vài người mới được!”

“Cho dù không kết bạn được, vậy ta cũng phải chơi cho đã rồi mới về, dù sao, ở trong gia tộc, phụ thân ta không thích dáng vẻ nam giả trang nữ này!”

Chương 845 - Người khác đến tuyển chọn đệ tử, ngươi đến để chọc cười sao? (2)

Nghe được lời khuyên bảo của nam tử trung niên, nữ tử áo đỏ lại tỏ thái độ kiên quyết nói ra ý tưởng của mình.

“Haizzz!”

“Tiểu thư, nếu ngươi cố ý như thế, vậy nhất định phải khiêm tốn!”

“Dù sao, kẻ địch bên ngoài của gia tộc ta không ít, nếu như thân phận của ngươi bị truyền đi, sẽ phiền toái!”

Nam tử trung niên nghe xong, lại bất đắc dĩ thở dài, nhưng vẫn lên tiếng nhắc nhở.

“Khiêm tốn sao?”

“Trương thúc, vậy ngươi cảm thấy Tinh Hồn cung cách đó không xa như thế nào?”

“Gia nhập một cung môn như vậy, có phải đủ khiêm tốn không?”

Lúc này, Sử Đại Xuyên đột nhiên chỉ vào cái bàn chỗ Diệp Phong nói ra ý tưởng của mình.

“Tinh Hồn cung?”

“Thành lập ở trên một đỉnh núi nát?”

“Cung chủ là một phế nhân?”

Nhìn thấy tình huống ở trên thẻ gỗ, Trương Vân Phi giật cả mình, sau đó nói: “Đối phương lấy đâu ra dũng khí, dưới tình huống như vậy đều đến đây tuyển nhận đệ tử?”

“Trương thúc!”

“Ngươi đừng quan tâm đến đối phương lấy dũng khí từ đâu ra!”

“Ngươi nói, ta đến Tinh Hồn cung này chơi đùa một khoảng thời gian được không!”

Sử Đại Xuyên nghe xong lại hỏi thẳng.

“Đi!”

“Quá được!”

“Bái nhập vào trong cung môn đã yếu kém đến không thể yếu kém hơn này, tuyệt đối đủ khiêm tốn, hơn nữa, bọn họ cũng tuyệt đối không phát hiện ra bí mật của ngươi, như vậy ngươi có thể tùy tiện chơi!”

“Hơn nữa, ta thật sự rất hiếu kỳ, sau khi ngươi chơi đã lại nói cho bọn họ biết tình huống thật sự của ngươi, bọn họ sẽ để lộ ra biểu cảm khiếp sợ như thế nào!”

Lúc này, Trương Vân Phi cười xấu xa nói.

Bên kia!

“Một lần này nếu như không thu được người thì thôi!”

“Nếu như có thể thu được người, vậy nhất định phải cho ta một người đàng hoàng, bằng không, Tinh Hồn cung của thần giới này thật sự bỏ đi!”

Lúc này, Diệp Phong nằm ở trên xích đu đang âm thầm cầu nguyện.

“Tinh Hồn cung?”

“Vị sư huynh này, nếu như ta muốn bái nhập Tinh Hồn cung, không biết cần có điều kiện gì?”

Ngay khi Diệp Phong đang âm thầm cầu nguyện, một giọng nói tươi ngọt đột nhiên vang lên ở bên cạnh.

“Ừm!”

“Giọng nói tươi ngọt như vậy, chẳng lẽ là đại mỹ nữ?”

Nghe giọng nói tươi ngọt như thế, Diệp Phong trực tiếp mở hai mắt ra nhìn đối phương.

“Khuôn mặt tinh xảo!”

“Dáng người bùng nổ!”

“Còn có một cặp chân thật dài!”

“Chẳng lẽ ông trời nghe được lời cầu nguyện của ta, cho nên mới đưa đến một nữ đệ tử cực phẩm bình thường như vậy sao?”

Sau khi Diệp Phong nhìn thấy Sử Đại Xuyên, trước mắt đột nhiên sáng ngời, nhưng vẫn tỏ vẻ trấn định giải thích: “Tinh Hồn cung bọn ta tuyển nhận đệ tử không giống như các thế lực khác, chúng ta không để ý tuổi tác, không xem tư chất, không xem tu vi, chỉ cần ngươi nộp một vạn khối Thần Linh Thạch đê phẩm, vậy là có thể bái nhập Tinh Hồn cung bọn ta!”

???

Có thể có người bái nhập Tinh Hồn cung các ngươi đã không tệ!

Kết quả, ngươi lại vẫn định thu phí bái nhập cung môn của ta?

Tinh Hồn cung các ngươi nghèo đến điên hả?

Sử Đại Xuyên nghe thấy Diệp Phong nói vậy, trên mặt hiện lên vẻ khó có thể tin, hắn vốn tưởng rằng, dựa vào vẻ ngoài của bản thân, cho dù che giấu tu vi, gia nhập cung môn nát này chắc là chuyện cực kỳ thoải mái, nhưng hắn thật sự không ngờ đối phương còn đòi tiền hắn!

Đây là chuyện một cung môn yếu kém có thể làm ra được sao?

Bộp!

Tuy rằng cảm thấy cung môn yếu kém này hơi bất bình thường, nhưng Sử Đại Xuyên vẫn lấy một thần giới chứa một vạn khối Thần Linh Thạch đê phẩm ra đập vào trên bàn trước mặt Diệp Phong, sau đó lên tiếng nói: “Sư huynh, trong này có một vạn khối Thần Linh Thạch đê phẩm, ngươi kiểm tra trước đi, nếu như không có vấn đề gì, đăng ký giúp ta một chút!”

“Họ tên!”

Diệp Phong dùng thần thức kiểm tra thần giới một chút, trực tiếp hỏi Sử Đại Xuyên.

“Sử Đại Xuyên!”

Nghe thấy Diệp Phong hỏi, Sử Đại Xuyên nói ra tên thật của mình, hắn rất muốn nhìn xem, sau khi Diệp Phong nghe được cái tên như thế sẽ có phản ứng gì.

“Cái gì?”

“Thỉ Đả Xuyên?”

“Tên này của ngươi thật lỗ mãng, chẳng lẽ khi ngươi sinh ra đã bị rơi xuống hố phân không vậy?”

Nghe được cái tên lỗ mãng như vậy của đối phương, Diệp Phong tỏ vẻ khiếp sợ hỏi lại.

“Sử trong sử sách!”

“Đại trong đại tiểu!”

“Xuyên trong xuyên lưu không ngừng!”

“Ta tên là Sử Đại Xuyên, không phải Thỉ Đả Xuyên!”

Nghe thấy Diệp Phong nói vậy, trên mặt Sử Đại Xuyên lập tức treo đầy vạch đen, tiếp theo nghiến răng nghiến lợi giải thích từng chữ.

“Hóa ra là Sử Đại Xuyên!”

“Nhưng mà tên này của ngươi thật lỗ mãng!”

“Thật sự không biết vì sao phụ mẫu ngươi lại đặt cho ngươi một cái tên của nam hài tử!”

Sau khi nghe được giải thích của đối phương, Diệp Phong tỏ vẻ xấu hổ đáp lại một câu, nhưng mà hắn không hoài nghi gì cả, dù sao, vào đời trước hắn đã từng thấy rất nhiều phụ mẫu lấy tên nữ hài cho nam hài, lại lấy tên nam hài đặt cho nữ hài, chuyện này không đáng ngạc nhiên gì đối với hắn.

Bên kia!

“Ha ha ha ha!”

“Thần con mẹ nó Thỉ Đả Xuyên!”

“Ta nằm mơ đều thật không ngờ, tên của thiếu gia lại có thể lý giải như vậy!”

Lúc này, Trương Vân Phi núp trong bóng tối cũng không nhịn được cười to.

“Hả?”

“Tình huống gì?”

“Đối phương tuyển chọn thiếu gia vào cung môn xong, đã thu dọn đồ đạc chuẩn bị rời đi?”

Đúng lúc này, Trương Vân Phi nhìn thấy Diệp Phong một cước dẫm nát thẻ gỗ, sau đó chuẩn bị mang theo Sử Đại Xuyên rời đi, trên mặt ngẩn ra, hắn thật sự không ngờ, cung môn mèo hen kia tuyển nhận một đệ tử xong lại chuẩn bị rời đi!

…

“Diệp sư huynh!”

“Chúng ta không tiếp tục tuyển nhận đệ tử sao?”

Nhìn thấy Diệp Phong đạp vỡ thẻ gỗ tuyển nhận đệ tử, Sử Đại Xuyên cũng ngớ người hỏi.

“Không thu nữa!”

“Ngươi không biết rõ, cung môn chúng ta rất nghèo, nếu như đệ tử được tuyển nhận quá nhiều, căn bản không nuôi nổi!”

Nghe thấy Sử Đại Xuyên hỏi, Diệp Phong nghiêm túc lên tiếng giải thích.

“Diệp sư huynh!”

“Vậy ta có thể mạo muội hỏi một câu không, Tinh Hồn cung chúng ta, trước mắt có bao nhiêu đệ tử?”

Lúc này, Sử Đại Xuyên hơi bất an dò hỏi.

“Chỉ một mình ngươi!”

Chương 846 - Thỉ Đả Xuyên! Tên này của ngươi thật lỗ mãng

“Trước mắt cung môn chúng ta có một thái thượng trưởng lão, một cung chủ, một quan xúc phân cùng với một chiến sủng thuộc về quan xúc phân!”

Trên đường đi ra ngoài thành, Diệp Phong giới thiệu một chút tình huống của cung môn.

“Không đúng!”

“Diệp sư huynh, vậy còn ngươi?”

Nghe xong lời Diệp Phong nói, Sử Đại Xuyên phát hiện một vấn đề, sau đó hỏi Diệp Phong.

“Tiểu Sử!”

“Thật ra ngươi không nên gọi ta là Diệp sư huynh, có lẽ ngươi nên gọi ta là Diệp trưởng lão mới đúng!”

Lúc này, Diệp Phong cũng nở nụ cười nói ra thân phận chân thật của mình.

Hả?

Cung chủ là một phế nhân!

Thái thượng trưởng lão là một con mèo hen Chân Thần cảnh nhị trọng!

Vậy quan xúc phân kia có thể mạnh đến cỡ nào?

Sau khi nghe xong lời Diệp Phong nói, đầu tiên Sử Đại Xuyên sửng sốt, sau đó bên khóe miệng nhếch lên ý cười, thầm nghĩ trong lòng: “Cung môn này thật sự rất không bình thường, nhưng mà ta cũng không phải một người bình thường, có thể nói, ta và cung môn này thật sự là tuyệt phối!”

Chỗ tối!

“Thật sự là thiên hạ rộng lớn, không thiếu những cái lạ!”

“Ta không thể ngờ nổi trên đời này lại vẫn còn có cung môn hoa tuyệt thế như vậy, có thể nói, người trong cung môn này, không có một ai đàng hoàng, nếu như thiếu gia muốn đi đến cung môn này chơi một khoảng thời gian, thật sự đã đi đúng chỗ, có lẽ còn có thể kết bạn với vài người trong đó!”

Lúc này, sau khi nghe được đối thoại của hai người Diệp Phong và Sử Đại Xuyên, Trương Vân Phi không nhịn được than thở.

Bên kia.

“Hệ thống!”

“Ta đã thành công chiêu nhận một đệ tử cung môn, vì sao còn chưa phán định ta nhiệm vụ thành công?”

Lúc này, Diệp Phong đang thầm hỏi hệ thống trong lòng.

“Ting! Ký chủ, bởi vì trước kia ngươi có rất nhiều hành vi gian dối, do đó, vì để bảo đảm, chỉ sau khi thành công đưa Sử Đại Xuyên vào trong cung môn, hệ thống mới có thể phán định nhiệm vụ thành công!”

Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh của hệ thống đã vang lên ở trong đầu hắn.

“Haizzz!”

“Hệ thống, giữa người và hệ thống không thể nhiều thêm một chút tín nhiệm sao?”

“Tuy rằng trước kia ta có thật nhiều hành vi gian dối, nhưng cũng không thể bởi vì những hành vi gian dối này mà đề phòng ta như vậy!”

“Ngươi làm như vậy, thật sự khiến ta đau lòng!”

Nghe xong giải thích của hệ thống, Diệp Phong tỏ vẻ uất ức lên

tiếng.

“Ting! Ký chủ, dù sao chỉ có hai kết quả, hoặc là ngươi đau lòng, hoặc là ta mang theo trái tim bị thương đi sửa chữa bù đắp, dưới tình huống như vậy, ngươi nói ta chọn lựa như thế nào?”

“Được rồi!”

“Đừng nói nữa!”

“Cuối cùng vẫn là một mình ta chống đỡ tất cả!”

Nghe thấy hệ thống nói vậy, Diệp Phong tỏ ra kiên cường nói.

(Hệ thống: ??? Bị thương luôn luôn là ta, sao ngươi còn tỏ vẻ bị uất ức chứ?)

“Tình huống gì?”

“Trái đi một lúc, phải đi một lúc!”

“Sao ta có cảm giác, Diệp trưởng lão đang đi lung tung nhỉ?”

“Là hắn không biết rõ đường về cung môn, hay là nói, vốn không có cái gọi là Tinh Hồn cung này?”

Lúc này, Sử Đại Xuyên đi theo Diệp Phong một lúc phát hiện ra tình huống như vậy, cũng nhíu mày tự nói.

“Xong rồi xong rồi xong rồi!”

“Lúc đến yên ổn, lại không tìm được đường về!”

Sau khi phát hiện ra tình huống này, Diệp Phong nói thẳng với hệ thống: “Hệ thống, nhanh chóng cho ta một bản đồ nhỏ quay về cung môn!”

“Ting! Kí chủ, lúc đến đây là ngươi kêu Diệp Tiểu Kiếm đưa ngươi đến, vậy ngươi hoàn toàn có thể để cho Diệp Tiểu Kiếm đến đưa ngươi về, hoặc là ngươi sử dụng một không gian truyền tống môn chỉ định cũng được!”

Diệp Phong vừa dứt lời, hệ thống đã trước tiên cung cấp một bản

đồ nhỏ trở về cung môn, nhưng vẫn lên tiếng nhắc nhở Diệp Phong.

“Không sốt ruột!”

“Dù sao ngươi cũng không lập tức phán định ta nhiệm vụ thành công, hơn nữa thời gian nhiệm vụ là một ngày!”

“Vậy ta vừa vặn nhân dịp thời gian này, hiểu biết rõ hơn về Sử Đại Xuyên, lỡ như đối phương không phải người bình thường thì sao, thế thì ta thà rằng nhiệm vụ thất bại, cũng không thể mang nàng về cung môn được!”

Nghe được nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong cũng nói ra ý tưởng của bản thân.

“Xa như vậy?”

“Không ngờ từ đây chạy về đỉnh núi chỗ cung môn, dựa vào tốc độ của ta lại cần đến hơn một tháng!”

“Một khi đã như vậy, đi một ngày đường trước, tiện thể hiểu biết thêm về Sử Đại Xuyên này, nếu như không có vấn đề gì, ngay khi thời gian nhiệm vụ sắp đến, trực tiếp sử dụng không gian truyền tống môn chỉ định trở lại tông môn hoàn thành nhiệm vụ!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong nhìn sang Sử Đại Xuyên ở bên cạnh hỏi: “Tiểu Sử, mới vừa rồi có nhiều thế lực tông môn như vậy đang tuyển nhận đệ tử, vì sao ngươi lại mắt sáng như đuốc nhìn trúng Tinh Hồn cung ta vậy?”

???

Mắt sáng như đuốc?

Với cung môn nát như của các ngươi, có thể sử dụng từ này?

Nghe thấy Diệp Phong nói như vậy, Sử Đại Xuyên thật sự giật mình, dù thế nào hắn đều thật không ngờ Diệp Phong không chỉ tu vi yếu, còn con mẹ nó thật sự không biết xấu hổ!

“Diệp trưởng lão!”

“Ngươi đã hỏi như vậy, ta sẽ nói thật với ngươi!”

“Bởi vì Tinh Hồn cung yếu kém, nhưng lại không phải yếu kém bình thường, do đó ta mới muốn bái nhập Tinh Hồn cung, mục đích của ta cũng thật đơn giản, đó là đi vào chơi vài ngày!”

“Chờ sau khi ta chơi đã rồi sẽ tự động rời khỏi cung môn!”

Bình ổn tâm tình một chút, Sử Đại Xuyên nhìn Diệp Phong nói ra ý tưởng chân thật của mình, dù sao, hắn đã trả tiền, hắn tin tưởng, cho dù đối phương biết được mục đích chân thật của hắn, nhưng vì nhận được một vạn khối Thần Linh Thạch đê phẩm kia, cũng sẽ không để cho hắn rời đi!

“Cái gì!”

“Ngươi tiêu phí một vạn khối Thần Linh Thạch đê phẩm bái nhập cung môn chỉ vì vào cung môn ta chơi vài ngày?”

“Sau đó, chơi chán sẽ tự động rời đi?”

Nghe nói như thế, Diệp Phong lập tức trở nên kích động, thầm nghĩ trong lòng: “Nếu là như vậy, ta còn thử làm gì, cho dù nàng không phải là người bình thường, dù sao chỉ chơi trong cung môn vài ngày rồi đi!”

Chương 847 - Trước có cân đẩu vân của đại thánh, sau có thiên đạo kiếp vân của Hoắc Sơn?

“Thời gian vài ngày, có thể kiếm bộn một vạn khối Thần Linh Thạch đê phẩm!”

“Đối với mèo hen giống như bọn họ, kích động như thế cũng hợp lý!”

Nhìn thấy dáng vẻ kích động giờ phút này của Diệp Phong, Sử Đại Xuyên lại bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó thầm nghĩ trong lòng: “Không cùng trên một cấp bậc, thật sự không thể cảm nhận được vui vẻ

của bọn họ!”

“Hả?”

“Đó là… không gian truyền tống môn chỉ định?”

“Cung môn nát nghèo đến vang vang này lại còn có không gian truyền tống môn chỉ định?”

Đúng lúc này, Sử Đại Xuyên nhìn thấy Diệp Phong đột nhiên lấy ra một không gian truyền tống môn chỉ định rồi nhỏ máu kích hoạt, hắn giật cả mình, dù thế nào đều không thể ngờ nổi, cung môn nát như vậy còn có vật phẩm tiêu hao một lần quý giá như thế!

“Không gian truyền tống môn chỉ định?”

“Trong tay đối phương lại có thứ quý giá như vậy?”

“Liên hệ với thiếu gia trước, xem hắn đến đâu, nếu như thật sự có nguy hiểm gì, ta cũng có thể lập tức vận dụng không gian truyền tống môn chỉ định đuổi theo!”

Sau khi nhìn thấy Sử Đại Xuyên đi theo Diệp Phong vào trong không gian truyền tống môn, Trương Vân Phi núp trong bóng tối lập tức lấy truyền âm thạch ra liên hệ với Sử Đại Xuyên!

…

Tinh Hồn sơn!

“Diệp thiếu!”

“Van xin, cho hai người sư đồ bọn ta một cơ hội đi!”

“Dù sao, ở phương diện thu gom rác thải này, hai sư đồ bọn ta vô cùng có thiên phú, để cho bọn ta ở lại trong cung môn làm người thu gom rác thải đi!”

Ngay sau khi hai người Diệp Phong và Sử Đại Xuyên đi từ trong khe nứt không gian ra, hai người Chu Sơn và Tần Tử Hằng bị Diệp Tiểu Kiếm trục xuất đánh thẳng tới, tiếp theo mỗi người ôm lấy một bắp đùi Diệp Phong bắt đầu gào khóc cầu khẩn.

???

Tình huống gì?

Thanh niên kia có tu vi Thần Hoàng cảnh tam trọng!

Thực lực của nam tử trung niên kia, ta không điều tra được, vậy đã đủ để chứng minh, thực lực của đối phương ở trên ta rất xa, thấp nhất cũng có tu vi Thần Đạo cảnh!

Hai người có được thực lực như thế lại ở đây khóc cầu một con mèo hen?

Thậm chí chuyện khóc cầu còn là muốn lưu lại ở trong cung môn yếu kém của đối phương?

Lúc này, Sử Đại Xuyên nhìn thấy một màn như vậy, đã nhìn đến choáng váng!

“Người thu gom rác thải?”

“Sao các ngươi cứ tìm cho mình công việc như thế chứ?”

Nghe thấy hai người này nói như vậy, Diệp Phong thật sự hết chỗ nói, thầm nghĩ trong lòng: “Ba lão đầu kia biết rõ không có hy vọng bái nhập cung môn, đã nghĩ cách làm người trông coi nhà tranh, Tôn Long biết rõ không có hy vọng bái nhập cung môn, tìm công việc quan xúc phân, các ngươi biết rõ không có hy vọng bái nhập cung môn, đã tìm công việc thu gom rác thải, sao các ngươi đều làm như vậy chứ!”

“Cứ tiếp tục như vậy, có phải về sau còn sẽ có mấy nghề nghiệp như hiệp khách lau tường, tiểu thiên sứ giặt quần áo, người sáng tạo món ngon vân vân không?”

Nghĩ vậy, Diệp Phong bất đắc dĩ thở dài, lúc trước hắn đã nói với Hoắc Sơn, cung môn sẽ không thu đệ tử rộng rãi, nhưng mà hắn thật sự không nghĩ đến, sau khi những người này không thành công làm đệ tử, lại đều đặt toàn bộ ánh mắt lên trên vị trí tạp dịch!

“Diệp thiếu!”

“Ngươi trở về khi nào?”

Đúng lúc này, bên trên đột nhiên truyền đến giọng nói của Hoắc Sơn, khi hai người Diệp Phong và Sử Đại Xuyên ngẩng đầu lên nhìn, thấy Hoắc Sơn đang dẫm trên thiên đạo kiếp vân bay xuống, hai người kinh hãi đến tròng mắt thiếu chút nữa lòi ra ngoài.

“Cung chủ!”

“Thiên đạo kiếp vân ở dưới chân ngươi là có chuyện gì?”

Hồi hồn lại, Diệp Phong nhìn về phía Hoắc Sơn đang bay tới hỏi

“Diệp thiếu!”

“Kiếm gia nói thiên đạo kiếp vân này rất có trợ giúp cho ta hấp thu lực lượng của máu tươi Phệ Thiên Ma Long, do đó nhốt nó lại, khi tu luyện nó giúp ta rèn luyện thân thể, khi không tu luyện nó chính là pháp khí phi hành của ta!”

Nghe thấy Diệp Phong hỏi, Hoắc Sơn tỏ vẻ kích động giải thích, dù sao hắn nằm mơ đều không ngờ, là một phế nhân, có một ngày vẫn có thể dẫm thiên đạo kiếp vân ở dưới chân, hơn nữa bắt đối phương bay theo hướng nào thì đối phương bay theo hướng đó!

“Trước có cân đẩu vân của Đại Thánh!”

“Sau có thiên đạo kiếp vân của Hoắc Sơn!”

“Diệp Tiểu Kiếm này cũng quá biết chơi!”

Sau khi nghe được giải thích của Hoắc Sơn, Diệp Phong giật cả mình!

“Tình huống gì?”

“Đây con mẹ nó rốt cuộc là tình huống gì!”

“Kia chính là thiên đạo kiếp vân, các ngươi nói nhốt là nhốt!”

“Còn con mẹ nó cho một phế nhân làm thần khí phi hành?”

Sau khi nghe xong đối thoại giữa Diệp Phong và Hoắc Sơn, Sử Đại

Xuyên ở bên cạnh nghe choáng váng, hắn biết rõ cung môn yếu kém này không bình thường, nhưng hắn thật sự không ngờ, cung môn này lại có thể không bình thường đến như vậy!

“Cung chủ!”

“Đợi ta với!”

Đúng lúc này, giọng nói của Tôn Long cũng vang lên từ bên trên!

“Ôi vãi!!!”

“Kia con mẹ nó chẳng phải là nhị thiếu gia của tộc Thánh Quang Hổ Yêu sao?”

“Chẳng lẽ nó chính là chiến sủng của quan xúc phân?”

Khi Sử Đại Xuyên ngẩng đầu lên, chú ý đến nam tử áo trắng bị dẫm ở dưới chân Tôn Long, đồng tử trợn tròn lên kinh hô một tiếng trong lòng.

“Thiên đạo kiếp vân nói nhốt là nhốt!”

“Nhị thiếu gia của tộc Thánh Quang Hổ Yêu lại làm chiến sủng của một quan xúc phân trong cung môn này!”

“Nơi đây nào phải cung môn yếu kém gì, đây con mẹ nó chính là cung môn vô địch!”

Chờ một chút!

Đúng lúc này, Sử Đại Xuyên chợt liếc nhìn sang Diệp Phong, sau đó trong lòng bất an nghĩ: “Đám người trong cung môn này nhìn như phổ thông, thật ra là tồn tại khủng bố, trưởng lão mèo hen này, có phải cũng đang giả heo ăn thịt hổ, còn hắn, thật ra đã sớm phát hiện thân phận thật của ta không?”

“Nếu như hắn đã sớm phát hiện ra thân phận chân thật của ta, vậy vì sao hắn không vạch trần ta, ngược lại còn mang ta về, chẳng lẽ, hắn định…”

Chương 848 - Có nên nói không, Diệp

thiếu thật biết chơi

Nghĩ như vậy, Sử Đại Xuyên lập tức hoảng hốt, sau đó âm thầm nghĩ tới trong lòng: “Ta chỉ là thích nam giả trang nữ đơn thuần thôi, thật ra ta là nam nhân bình thường, trưởng lão mèo hen này, sẽ không phải thật sự hiểu lầm cái gì, sau đó có ý tưởng không tốt nào đó với ta đấy chứ!”

“Hả?”

“Nam giả trang nữ?”

“Chẳng lẽ Diệp thiếu có sở thích này?”

Đúng lúc này, Tôn Long và Thánh Quang Hổ Yêu rơi xuống phát hiện ra tình huống của Sử Đại Xuyên, đều đồng tử co rụt lại, trên mặt hiện lên vẻ khó có thể tin.

“Long ca!”

“Có cần nói tình huống này cho Diệp thiếu không?”

Hồi hồn lại, Thánh Quang Hổ Yêu dùng thần thức lên tiếng hỏi Tôn Long ở bên cạnh.

“Nói cái gì!”

“Diệp thiếu là ai, một chút thủ đoạn như thế của đối phương, hắn có thể không phát hiện ra sao?”

“Nếu như hắn không vạch trần, còn mang đối phương về đây, vậy đã đủ nói lên, hắn thích kiểu này!”

“Nếu như chúng ta nói ra, chẳng phải sẽ khiến Diệp thiếu thật xấu hổ sao?”

Nghe được Thánh Quang Hổ Yêu nói vậy, Tôn Long trực tiếp khiển trách.

“Long ca!”

“Đã rõ, trực tiếp giả bộ hồ đồ!”

Nghe răn dạy của Tôn Long, Thánh Quang Hổ Yêu lập tức phản ứng lại, sau đó vội vàng đáp một câu.

“Các vị!”

“Vừa vặn các ngươi đều tới, vậy ta giới thiệu với các ngươi một chút!”

“Vị này, là nữ đệ tử duy nhất trước mắt của Tinh Hồn cung ta, Sử Đại Xuyên!”

Lúc này, Diệp Phong nhìn về phía mọi người giới thiệu Sử Đại Xuyên đang đứng bên cạnh!

“Cái gì?”

“Nữ đệ tử?”

“Thứ hàng này con mẹ nó là nam mà!”

Chu Sơn ở bên cạnh nghe nói như vậy, trực tiếp nhìn Diệp Phong lên tiếng nhắc nhở: “Diệp thiếu, hắn là…”

Nói được một nửa, Chu Sơn chú ý thấy Tôn Long và Thánh Quang Hổ Yêu đều lắc đầu với hắn, điều này khiến cho hắn đột nhiên nghĩ đến điều gì, sau đó xấu hổ cười, vội vàng nói: “Diệp thiếu, hắn thật xinh đẹp!”

“Phù!”

“Nguy hiểm thật!”

“Còn may Long ca và Tiểu Hổ Yêu nhắc nhở ta, bằng không, ta thật sự có thể nói bậy!”

“Diệp thiếu là ai chứ, hắn có thể không phát hiện ra thân phận chân thật của đối phương sao, nhưng mà vẫn dẫn về, lại còn để đối phương trở thành đệ tử duy nhất ở trong cung môn, bên trong nhất định có gì đó!”

Nghĩ vậy, Chu Sơn lặng lẽ nhìn thoáng qua Diệp Phong và Sử Đại Xuyên, sau đó thầm nghĩ trong lòng: “Có nên nói không, Diệp thiếu thật biết chơi!”

“Ha ha ha!”

“Nữ đệ tử tốt!”

“Diệp thiếu, cung môn chúng ta cuối cùng có đệ tử!”

Lúc này, Hoắc Sơn không biết gì, nhìn thấy dung mạo tinh xảo, dáng người bùng nổ kia của Sử Đại Xuyên, cũng hưng phấn nở nụ cười lớn.

“Cung chủ không chỉ là một phế nhân!”

“Còn là một kẻ ngốc!

“Kia là người của Diệp thiếu, ngươi hưng phấn cái khỉ mốc gì!”

Chờ chút!

Ngay khi Tôn Long, Chu Sơn và Thánh Quang Hổ Yêu đang châm chọc Hoắc Sơn ở trong lòng thì đều đột nhiên ý thức được một chuyện, đó là, phản ứng của Hoắc Sơn mới là phản ứng bình thường, nếu như bọn họ không có phản ứng gì, vậy chẳng phải chứng minh bọn họ đã nhìn thấu tất cả sao?

“Chúc mừng Diệp thiếu!”

“Lại dẫn về một nữ đệ tử ưu tú như thế!”

“Diệp thiếu!”

“Vừa nhìn đã biết nàng có tư chất thông minh, dưới bồi dưỡng của ngươi, tương lai tuyệt đối có thể trở thành một nữ đế tuyệt thế vang vọng thần giới!”

“Diệp thiếu!”

“Bọn họ nói đúng!”

Sau khi kịp phản ứng lại, Tôn Long, Chu Sơn và Thánh Quang Hổ

Yêu cũng đều học Hoắc Sơn làm ra phản ứng nên có!

“Không thích hợp!”

“Những người này không thích hợp!”

“Mới vừa rồi ánh mắt của bọn họ nhìn ra, nhất định đã phát hiện ra thân phận chân thật của ta, nhưng vì sao không có một ai vạch trần ta?”

Lúc này, Sử Đại Xuyên ở bên cạnh triệt để hoảng hốt, bởi vì hắn phát hiện, người ở đây giống như đều phát hiện ra thân phận chân thật của hắn, nhưng lại không có một ai đứng ra vạch trần, chuyện này thật sự bình thường sao?

“Không được!”

“Ta phải chạy!”

“Cung môn này quá con mẹ nó quái gở!”

Sau khi phát hiện tình huống, Sử Đại Xuyên thầm quyết định trong lòng.

“Tiểu Sử!”

“Vị này là cung chủ Hoắc Sơn!”

“Vị này là quan xúc phân Tôn Long!”

“Nam tử áo trắng này là một Tiểu Hổ Yêu, nó chính là chiến sủng của Tôn Long!”

Đúng lúc này, Diệp Phong nhìn Sử Đại Xuyên giới thiệu về những người còn lại.

“Diệp trưởng lão!”

“Cái kia, ta đột nhiên nghĩ ra trong nhà còn có việc, có thể phải đi về trước!”

“Nhưng ngươi yên tâm, một vạn khối Thần Linh Thạch đê phẩm mới vừa rồi ta giao trước, không cần trả lại cho ta!”

Sau khi nghe thấy Diệp Phong nói, Sử Đại Xuyên lại tỏ vẻ khẩn trương nói ra ý tưởng của mình.

Hả?

Nhiệm vụ của ta còn chưa xong đâu, ngươi đã định đi?

Nghe thấy Sử Đại Xuyên nói như vậy, sắc mặt của Diệp Phong trở nên khó coi, dù sao, hắn lười quay lại tuyển nhận một đệ tử, thời gian đó, tắm nắng ở trong cung môn không ngon hơn sao?

“Tiểu Sử!”

“Như vậy không được!”

“Nếu như ngươi đi rồi, vậy ta phải làm thế nào?”

“Hơn nữa trước đó ngươi đã đồng ý ta, như vậy chẳng phải lừa gạt sao?”

Lúc này Diệp Phong nhìn về phía Sử Đại Xuyên nói ra ý tưởng của mình, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Cho dù ngươi muốn đi, vậy cũng phải về cung môn một chuyến với ta trước, giúp ta hoàn thành nhiệm vụ rồi lại đi!”

Xẹt!

Nghe thấy lời nay của Diệp Phong, Tôn Long, Chu Sơn và Thánh Quang Hổ Yêu ở bên cạnh đều dùng ánh mắt khác thường liếc nhìn Sử Đại Xuyên, trong lòng càng cùng nghĩ đến: “Giữa Diệp thiếu và Sử Đại Xuyên này quả nhiên có vấn đề!”

“Đù má!”

“Ta con mẹ nó đáp ứng ngươi cái gì chứ?”

“Còn có, ta lừa gạt ngươi cái gì?”

“Giữa chúng ta không có chuyện gì cả, ngươi đừng ăn nói lung tung, bằng không, ta con mẹ nó nó tố cáo ngươi tội phỉ báng!”

Nghe được lời Diệp Phong nói, chú ý tới ánh mắt kỳ dị của mấy

người còn lại đang nhìn mình, Sử Đại Xuyêt phát điên lên trong lòng càng suy sụp nghĩ: “Ta đến đây để chơi, không phải đến để kêu các ngươi chơi ta!”

“Đi con mẹ nó!”

“Ta vẫn nên bỏ trốn!”

Nghĩ vậy, Sử Đại Xuyên cắn răng, sau đó quyết định trong lòng!

“Tiểu tử!”

Chương 849 - Ôi vãi! Tên khốn này lại là nam

“Ta khuyên ngươi tốt nhất đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn!”

“Hễ đã bị Diệp thiếu để mắt đến, cho dù là người hay thú, đều khó có khả năng chạy thoát khỏi lòng bàn tay của hắn!

“Trước đó ta cũng định bỏ trốn, kết quả bị một tên điên hành hạ suốt một canh giờ, đúng rồi, tên điên kia chính là tồn tại khủng bố không thèm để mắt đến cả thiên đạo kiếp vân!”

Đúng lúc này, Thánh Quang Hổ Yêu phát hiện Sử Đại Xuyên khác thường, sau đó dùng thần thức nhắc nhở.

Phịch!

Nghe thấy Thánh Quang Hổ Yêu nói vậy, Sử Đại Xuyên trực tiếp bị dọa ngồi phệt xuống đất, sau đó tràn đầy tuyệt vọng nghĩ: “Xong rồi, ta sắp không sạch sẽ rồi, nếu sớm biết như vậy, ta nên nghe lời phụ thân, từ bỏ tật xấu nam giả trang nữ này!”

“Tôn Long!”

“Mở trận pháp ra, ngăn cản lực lượng của Vân Lãng độc thạch, sau đó mang theo tiểu Sử, chúng ta về cung môn!”

Nói xong, Diệp Phong dẫn đầu đi lên con đường núi được trải bởi

Vân Lãng độc thạch.

“Diệp…”

Nhìn thấy Diệp Phong mang theo mọi người chuẩn bị rời đi, Tần Tử Hằng vẫn luôn không nói chuyện vội vàng kêu lớn, định cầu Diệp Phong lại cho sư đồ bọn họ thêm một cơ hội, kết quả mới vừa kêu lên một chữ đã bị Chu Sơn ở bên cạnh bụm miệng!

“Kêu cái gì!”

“Chỉ cần chúng ta bảo vệ ở dưới chân núi, về sau còn có cơ hội!”

“Hiện giờ Diệp thiếu trở về là vì bận rộn chính sự, chúng ta không thể quấy nhiễu, bằng không, làm hỏng hứng thú của Diệp thiếu, vậy chúng ta thật sự có thể không còn hy vọng!”

Sau khi đám người Diệp Phong biến mất khỏi trên con đường núi, Chu Sơn mới giải thích với Tần Tử Hằng.

“Bận rộn chính sự?”

“Làm hỏng hứng thú của Diệp thiếu?”

“Sư tôn, chẳng lẽ Diệp thiếu mang mỹ nữ kia về, thật ra không chỉ đơn giản là thu đồ đệ như vậy sao?”

Sau khi Tần Tử Hằng phản ứng lại kịp, cũng lộ vẻ mặt hưng phấn hỏi thăm.

“Không sai!”

“Ta sẽ nói cho ngươi biết một chuyện, nữ đệ tử xinh xắn kia, thật ra là nam!”

Sau khi nghe được lời Tần Tử Hằng nói, Chu Sơn cũng nói ra thân phận chân thật của Sử Đại Xuyên.

Shhh!

Nghe thế, Tần Tử Hằng không nhịn được hít vào một hơi, sau đó kinh hãi nói: “Thật sự không ngờ, Diệp thiếu lại thật biết chơi như

vậy!”

…

“Ôi đệt!”

“Vân Lãng độc thạch!”

“Toàn bộ lại đều là Vân Lãng độc thạch!”

“Cung môn biến thái này, lại dùng Vân Lãng độc thạch vô cùng quý giá để lát đường núi?”

Đi trên con đường núi, sau khi Sử Đại Xuyên phát hiện cả con đường đều dùng Vân Lãng độc thạch lát, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ cực kỳ, theo đó thầm nghĩ trong lòng: “Vân Lãng độc thạch lớn như vậy, tùy tiện lấy ra một khối bán đều có thể đổi được rất nhiều Thần Linh Tinh cực phẩm!”

Nghĩ đến câu cung môn nghèo, vốn không nuôi nổi quá nhiều đệ tử cung môn Diệp Phong nói lúc trước, Sử Đại Xuyên lắc đầu nở nụ cười khổ: “Ta thật sự quá ngốc, lại tin tưởng lời Diệp trưởng lão nói, hiện giờ xem ra, hắn không phải không nuôi nổi đệ tử cung môn, mà muốn lừa ta về!”

Lúc này, Sử Đại Xuyên đã xác nhận một chuyện, đó là mình thật sự bị Diệp Phong coi trọng!

Một lát sau!

“Đó là… cung môn do Thần Linh Tinh cực phẩm tạo ra?”

“Đó là… nhà tranh do Thủy Vân Huyễn Tinh tạo ra?”

“Đó là… một ao lớn máu tươi của Phệ Thiên Ma Long?”

“Đó là… mấy trăm rồng con Phệ Thiên Ma Long, mà những con rồng con này đang bơi lội chơi đùa trong từng thùng gỗ lớn đựng đầy Bạch Diễm Minh Lộ?”

Sau khi Sử Đại Xuyên lên đến đỉnh núi nhìn thấy tất cả, hô hấp đều trở nên dồn dập, dù thế nào hắn đều thật sự không thể ngờ

nổi, cung môn này lại giàu có đến mức độ như vậy!

“Con mẹ nó!”

“Nếu như có thể ở lại trong cung môn hưởng thụ tất cả thứ này, vậy trả một cái giá nho nhỏ cũng đáng!”

Lúc này, tâm tính của Sử Đại Xuyên lập tức đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất, cuối cùng hắn đã rõ vì sao hai người Chu Sơn và Tần Tử Hằng ở dưới chân núi lại nhất định phải đến cung môn làm người dọn rác!

“Ting! Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, ban thưởng ba trăm vạn điểm bại gia, kích hoạt ban thưởng đặc thù – Con mắt Hư Vô!”

Theo âm thanh nhắc nhở ban thưởng của hệ thống vang lên trong đầu, Diệp Phong coi như nhẹ nhàng thở ra, thầm nghĩ trong lòng: “Xem ra tỷ lệ nhỏ nhất không phải gạt người, nếu như lần này còn đột phá một tiểu cảnh giới, vậy ta thật sự muốn mắng chửi người!”

Con mắt Hư Vô: Hiệu quả một: Có thể nhìn thấu vạn vật, cho dù là ảo cảnh, ảo thuật, yêu thú hóa thành hình người vân vân, đều có thể vừa liếc mắt đã nhìn thấu; hiệu quả hai: Có thể thấu thị, cho dù bảo vật phòng ngự gì đều vừa liếc mắt xuyên thủng; hiệu quả ba: Có thể nhìn thấy bất cứ một nơi nào của Huyền Thiên đại lục, thượng giới, thần giới!

“Đù má!”

“Con mắt Hư Vô này trâu bò!”

Sau khi Diệp Phong xem xét ban thưởng đặc thù nhận được lần này, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ, hắn thật sự không ngờ, con mắt Hư Vô này lại trâu bò đến như vậy, mà càng quan trọng hơn là con mắt Hư Vô này không bị giới hạn số lần sử dụng trong ngày, nói cách khác, chỉ cần hắn muốn dùng, vậy có thể dùng bất cứ lúc nào!

“Nếu không!”

“Trước cảm nhận một chút!”

Nghĩ như vậy, Diệp Phong nhắm hai mắt lại, chờ khi hắn lại mở hai mắt ra, đôi mắt triệt để biến thành đôi mắt màu vàng!

“Vãi!!!”

“Ta con mẹ nó nhìn thấy cái gì đây?”

“Sử Đại Xuyên này, lại là nam?”

Sau khi Diệp Phong nhìn thoáng qua Sử Đại Xuyên đã lập tức hủy bỏ con mắt Hư Vô, sau đó trong lòng thoáng hỏng mất kêu lớn: “Xong rồi, ánh mắt của ta không sạch sẽ, tên khốn này sao lại là nam chứ!”

Điên rồi!

Diệp Phong lúc này thật sự muốn điên, dù thế nào hắn đều thật không ngờ, Sử Đại Xuyên dung mạo tinh xảo, dáng người bùng nổ, là một đại mỹ nữ thỏa đáng, con mẹ nó lại là nam!

Nói không hề khoa trương chút nào, cái liếc mắt này đã trực tiếp để cho Diệp Phong thấy được bóng ma trong lòng!

“Vốn tưởng rằng lão trời già mang đến cho ta một nữ đệ tử bình thường!”

Chương 850 - Ôi vãi! Tên khốn này lại là nam (2)

“Ai ngờ lại con mẹ nó là một người không bình thường!”

“Không được!”

“Không thể để cho thằng cha này tiếp tục lưu lại trong cung môn, nhất định phải kêu hắn nhanh chóng rời đi, bằng không, cung môn này thật sự phải bỏ đi!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong nhanh chóng quyết định!

“Tiểu Sử!”

“Mới vừa rồi chẳng phải ngươi nói trong nhà có việc gấp sao?”

“Vậy ta không giữ ngươi, nhanh chóng trở về xử lý công việc đi!”

Lúc này, Diệp Phong nhìn Sử Đại Xuyên nói.

???

Mới vừa rồi ta muốn đi, ngươi không để cho ta đi!

Hiện giờ ta không muốn đi nữa, thậm chí đều đã sẵn sàng chuẩn bị hầu hạ ngươi, ngươi lại kêu ta đi?

Coi ta là gì chứ?

Hoa dại ven đường sao, muốn hái thì hái, muốn ném thì ném?

Nghe được lời này của Diệp Phong, Sử Đại Xuyên trực tiếp nóng nảy, sau đó vẻ mặt kiên định nói: “Diệp trưởng lão, ta không đi, về sau ta ở lại trong cung môn này, mặc kệ ngươi làm gì ta, ta đều không đi!”

Hả?

Không đi?

Trước đó ngươi không nói như vậy!

Nếu như không phải ngươi nói chỉ định đến chơi đùa, ta đâu trực tiếp mang ngươi về chứ?

Nhìn Sử Đại Xuyên tỏ vẻ kiên định, hiện giờ Diệp Phong đã có tâm tư muốn chém đối phương rồi, dù thế nào hắn đều thật không ngờ, mình lại bị đối phương chơi xỏ!

Đúng lúc này, Hoắc Sơn ở bên cạnh lại đột nhiên kéo Diệp Phong sang bên.

“Diệp thiếu!”

“Nếu như nữ oa này không định đi, vậy lưu nàng lại!”

“Ngươi xem dáng dấp của nàng xinh đẹp bao nhiêu, về sau tuyệt đối làm hình ảnh đại diện của cung môn ta!”

Ngay sau đó, Hoắc Sơn đã nhìn Diệp Phong nói ra ý tưởng của mình.

Lưu lại?

Còn hình ảnh đại diện?

Hắn con mẹ nó là nam!

Sau khi nghe được suy nghĩ này của Hoắc Sơn, Diệp Phong thật sự muốn điên, thậm chí, hiện giờ hắn thật sự muốn kêu to một tiếng với Hoắc Sơn: “Cung chủ, trợn to ánh mắt của ngươi lên nhìn cho kỹ vào, con mẹ này đù má nó là cú có gai!”

“Cung chủ!”

“Vì sao ngươi lại muốn lưu hắn lại vậy?”

Nhìn ánh mắt tràn đầy chờ mong của Hoắc Sơn, Diệp Phong cũng tò mò hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Tuy rằng ta là người đứng đầu một cung, nhưng nếu như trong cung môn không có đệ tử, ta thật sự không thể cảm nhận được sự tồn tại của ta!”

“Hơn nữa nàng còn là một nữ đệ tử xinh đẹp như vậy!”

“Nếu như nàng có thể ở lại trong cung môn, vậy ta tu luyện đều hăng hái, thậm chí không cần Kiếm gia thúc giục, ta đều có thể chủ động nỗ lực đi tu luyện!”

“Dù sao, là cung chủ, ta cần phải tạo tấm gương cho đệ tử trong cung môn mới được!”

Nghe thấy Diệp Phong hỏi, Hoắc Sơn cũng nói ra ý tưởng trong lòng mình.

Hả?

Đủ loại thủ đoạn tàn bạo của Diệp Tiểu Kiếm đều không thể để cho ngươi tu luyện được!

Kết quả nữ đệ tử xinh đẹp đến, ngươi lại hăng hái?

Sau khi nghe được ý tưởng của Hoắc Sơn, nụ cười xấu xa nổi lên bên khóe miệng Diệp Phong, thầm nghĩ trong lòng: "Nếu không, để cho Sử Đại Xuyên lưu lại chơi cùng cung chủ, bằng không, một mình hắn cũng quá nhàm chán!"

Một lát sau!

"Tiểu Sử!"

"Ngươi muốn lưu lại cũng được, nhưng mà ngươi nhất định phải làm tốt một chuyện, đó là chơi đùa với cung chủ!

"Hiện giờ, toàn bộ cung môn chỉ có một mình cung chủ không biết tình huống chân thật của ngươi, do đó, ta cần ngươi tiếp tục giả vờ, sau đó dùng các thủ đoạn để khích lệ cung chủ nỗ lực tu luyện, có thể làm được không?"

Trở lại trước mặt Sử Đại Xuyên, Diệp Phong đi thẳng vào vấn đề nói ra điều kiện!

Hả?

Không cần hầu hạ ngươi!

Chỉ cần chơi cùng cung chủ là được?

Nghe thấy Diệp Phong nói vậy, trên mặt Sử Đại Xuyên hiện lên vẻ vui mừng, sau đó vội vàng nói: "Diệp trưởng lão yên tâm, ta tuyệt đối sẽ theo cùng cung chủ đại nhân!"

Hả?

Sao lời này nghe có vẻ không đúng lắm nhỉ?

Nghe được Sử Đại Xuyên nói vậy, đặc biệt nhìn thấy vẻ mặt hưng

phấn của đối phương, Diệp Phong run rẩy cả người, sau đó nhìn đối phương tiếp tục nói: “Vậy việc tu luyện của cung chủ giao cho ngươi, còn có, cung môn chúng ta không nuôi phế vật không biết bại gia, do đó, về sau ngươi phải nỗ lực học bại gia mới được!”

Nói xong, Diệp Phong đi về phía bãi chăn nuôi rồng con, hắn phải nói một tiếng tình hình này với Tôn Long và Tiểu Hổ Yêu, miễn cho đến lúc đó một người một thú nói lỡ miệng.

???

Cung môn không nuôi phế vật không biết bại gia?

Không biết bại gia, ở trong này lại trở thành phế vật?

Nhìn theo Diệp Phong rời đi, trên mặt Sử Đại Xuyên lập tức treo đầy dấu chấm hỏi.

Ong! Ong! Ong!

Đúng lúc này, truyền âm thạch ở trong lòng Sử Đại Xuyên lại có phản ứng.

“Thiếu gia!”

“Cuối cùng ngươi đã kích hoạt truyền âm thạch rồi!”

“Bây giờ ngươi đang ở đâu, có gặp nguy hiểm gì không, ta đều sắp sốt ruột chết được!”

Sau khi Sử Đại Xuyên kích hoạt truyền âm thạch, giọng nói sốt ruột của Trương Vân Phi đã vang lên ở trong đầu Sử Đại Xuyên.

“Trương thúc!”

“Ta ở trong cung môn của Diệp trưởng lão, hiện giờ ta thật an toàn!”

“Đúng rồi, ngươi trở về nói với phụ thân ta một tiếng, nói ta không quay về nữa, về sau sẽ ở lại Tinh Hồn cung này!”

Nghe thấy giọng nói sốt ruột của Trương Vân Phi, Sử Đại Xuyên

lập tức nói rõ tình huống.

Hả?

Không quay về nữa?

Đã nói là chỉ đi chơi, sao còn lưu lại chứ?

Mang theo vẻ mặt ngớ người, Trương Vân Phi lại vội vàng hỏi rõ nguyên nhân.

Mấy phút sau.

“Hả?”

“Chuyện gì vậy?”

“Ta mới vừa nói trình độ giàu có của Tinh Hồn cung một lần, sao Trương thúc lại trực tiếp cắt đứt liên hệ truyền âm thạch chứ?”

“Không phải nên thốt lên bất ngờ sao?”

Nhìn truyền âm thạch mất phản ứng, Sử Đại Xuyên cũng sững sờ.

“Thôi bỏ đi, mặc kệ Trương thúc!”

“Ta vẫn đi tìm cung chủ trước!”

“Dù sao, ta đã đáp ứng Diệp trưởng lão, vậy phải làm ra một chút thành tích mới được!”

Nghĩ vậy, Sử Đại Xuyên lập tức bay thẳng đến chỗ Hoắc Sơn ở nơi xa.

“Đã đến!”

“Bước chân mềm mại thướt tha của nữ đệ tử xinh đẹp đã đi về phía ta!”

“Là lúc nên biểu hiện một chút!”

Nhìn thấy Sử Đại Xuyên đi về phía mình, Hoắc Sơn lại cắn chặt răng, tiếp theo nhảy thẳng vào trong bể bơi bằng máu tươi của

Phệ Thiên Ma Long.

“Ôi vãi!”

Chương 851 - Tác dụng diệu kỳ của Sử Đại Xuyên, Hoắc Sơn bắt đầu tỏ vẻ kén chọn

“Có chuyện gì vậy?”

“Trước đó ta để cho cung chủ phế vật này nhảy vào trong bể bơi máu kia đều cần phải dùng đến đủ thủ đoạn tra tấn!”

“Mà lúc này, hắn con mẹ nó lại tự nhảy vào?”

Diệp Tiểu Kiếm mới vừa đi ra từ trong khe nứt không gian nhìn thấy một màn này, kinh hãi đến tròng mắt suýt chút nữa lòi ra, nhưng rất nhanh, hắn đã chú ý đến Sử Đại Xuyên đang đi đến bên cạnh bể máu!

“Hả?”

“Nam giả trang nữ?”

“Trong cung môn xuất hiện một hoa tuyệt thế như vậy từ khi nào?”

“Ngô chủ không thể mang về người bình thường chút sao?”

Sau khi phát hiện ra tình huống thật của Sử Đại Xuyên, Diệp Tiểu Kiếm hơi giật mình.

“Quá mạnh mẽ!”

“Nghe nói hấp thu lực lượng của máu tươi Phệ Thiên Ma Long là chuyện cực kỳ đau khổ!”

“Cung chủ đã nhảy vào sắp được hai phút, thật sự là chuyện người có thể làm được sao?”

Đợi một lúc ở bên cạnh bể bơi, Sử Đại Xuyên lại khiếp sợ kêu lên kinh hãi, trong giọng nói tràn đầy vẻ sùng bái!

Xoạt!

Đúng lúc này, Hoắc Sơn thò đầu ra khỏi bể máu, tiếp theo cố nhịn đau đớn vô tận trên người, tỏ vẻ thoải mái cười to nói: “Thoải mái, ngâm một lúc trong bể bơi máu tươi Phệ Thiên Ma Long này, thật sự khiến cho tinh thần khí người ta sảng khoái, toàn thân thoải mái!”

???

Trước đó mỗi lần ngươi đi ra khỏi bể máu con mẹ nó không phải như vậy!

Kết quả hiện giờ có nữ đệ tử đến đây, ngươi bắt đầu ra vẻ?

Nghe thấy lời nói ra vẻ của Hoắc Sơn, Diệp Tiểu Kiếm ở trên không trung đều sợ ngây người!

“Hắn là nam!”

“Ta cũng là nam!”

“Từng hành động của hắn chọc tiếng lòng của ngươi!”

“Từng kiếm của ta, lột da cắt xương!”

“Kết quả, trong việc tu luyện của cung chủ phế vật, ta con mẹ nó bị đánh bại?”

Nhìn Hoắc Sơn ở bên dưới biểu hiện ra vẻ đủ loại ở trước mặt Sử Đại Xuyên, Diệp Tiểu Kiếm lập tức sinh ra hoài nghi với năng lực tàn bạo của mình!

Bãi chăn nuôi rồng con!

“Diệp thiếu!”

“Thật sự không ngờ, ngươi mang Sử Đại Xuyên kia về là vì để trợ giúp cung chủ tu luyện!”

“Nếu như cung chủ biết ngươi đối xử tốt với hắn như vậy, tuyệt đối sẽ cảm động đến rơi lệ!”

Sau khi nghe Diệp Phong nhắc nhở, Tôn Long vội vàng nịnh hót!

“Diệp thiếu!”

“Long ca nói đúng!”

Tiểu Hổ Yêu ở bên cạnh cũng tỏ rõ ý tưởng của mình.

“Được rồi!”

“Hai người các ngươi đừng nịnh bợ ta!”

“Bình thường chú ý nhiều chút, nhưng nhất định đừng nói lỡ miệng!”

Nghe lời tâng bốc của một người một thú, Diệp Phong cười lên tiếng nhắc nhở.

“Kiếm gia!”

Đúng lúc này, Tôn Long và Tiểu Hổ Yêu nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm đi tới sau lưng Diệp Phong, tỏ vẻ cung kính nói.

“Ngô chủ!”

“Tên bất nam bất nữ kia là ai?”

Lúc này, sau khi Diệp Tiểu Kiếm đi đến trước mặt Diệp Phong, cũng tỏ vẻ cung kính hỏi.

“Đó là một đệt ử cung môn do ta mang về!”

“Về sau do hắn phụ trách đốc thúc việc tu luyện của cung chủ, ngươi có thể trở về tiếp tục chơi với mấy đứa Cẩu Tử!”

Nghe Diệp Tiểu Kiếm hỏi, Diệp Phong lên tiếng giải thích.

“Haizzz!”

“Thật vất vả mới có một cơ hội đi theo bên người ngô chủ làm

việc!”

“Kết quả, mới được có một ngày đã bị tên bất nam bất nữ kia cướp mất, thật sự khó chịu!”

Sau khi nghe được lời Diệp Phong nói, Diệp Tiểu Kiếm cũng thở dài, sau đó tràn đầy không cam lòng tự nói.

Một lát sau!

“Đúng rồi!”

“Con mắt Hư Vô có thể nhìn thấy bất cứ nơi nào trên Huyền Thiên đại lục, thượng giới và thần giới!”

“Dù sao hiện giờ rảnh rỗi không có việc gì, không bằng đi nhìn xem mấy người sư tôn, Hùng Thiên Bá, Nhiếp Hào đang làm gì!”

Diệp Phong nằm trên xích đu thảnh thơi phơi nắng lập tức có suy nghĩ, sau đó nở nụ cười vận dụng con mắt Hư Vô!

…

Tinh Hồn phong ở Tinh Hồn thánh địa trên thượng giới!

“Đù má!”

“Có chuyện gì vậy?”

“Người đâu cả?”

“Tại sao không có ai?”

Theo một đôi mắt lớn màu vàng xuất hiện ở trên không Tinh Hồn phong, tất cả trên Tinh Hồn phong đều đập vào trong mi mắt Diệp Phong, nhưng mà khi hắn phát hiện không có một ai ở trên Tinh Hồn phong, trong mắt lập tức hiện lên vẻ bối rối.

“Ngô chủ!”

“Ngươi gọi ta?”

Rất nhanh, Diệp Tiểu Đường đã đi ra từ trong khe nứt không gian,

sau đó vẻ mặt cung kính hỏi Diệp Phong.

“Tiểu Đường!”

“Mấy người Hùng Thiên Bá, Nhiếp Hào và Giang Nghị đâu?”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Đường đi ra, Diệp Phong hỏi thẳng.

“Ngô chủ!”

“Ngày hôm qua Đường Tiểu Cường trở về một chuyến, nhìn thấy trên Tinh Hồn phong lại thêm mấy người bọn họ, nên đã bắt cóc bọn họ luôn rồi!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Diệp Tiểu Đường cười khổ trả lời.

???

Lại con mẹ nó bắt cóc?

Đầu tiên Cường đầu trọc này lừa chạy đám người Hồng lão lục, Chu Khải, hiện giờ lại trở về một chuyến, bắt cóc mấy người Hùng Thiên Bá, Nhiếp Hào nữa?

Đây là đào góc tường nhà mình thành nghiện sao?

Sau khi biết được nguyên nhân, Diệp Phong thật sự bị dọa sợ giật mình, hắn biết năng lực học tập của Cường đầu trọc thật mạnh, nhưng cũng không thể trò giỏi hơn thầy, sau khi Long Thiếu Phong bắt cóc tam đại chuẩn thánh tử của thánh địa, cũng không trở về nhà mình đào góc tường lần hai!

“Lại không có ai!”

“Tinh Hồn phong lại con mẹ nó không có ai!”

“Chờ ngày sau khi ta trở lại, chẳng phải một mình cô đơn sao?”

“Vậy ta con mẹ nó còn không bằng tiếp tục ở lại đây sống tạm!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong nhìn Diệp Tiểu Đường tiếp tục hỏi: “Sư tôn đi ra ngoài lấy quần áo đặc thù, còn chưa trở lại sao?”

“Ngô chủ!”

“Trước mắt đại tỷ tỷ còn chưa trở lại thánh địa!”

Diệp Tiểu Đường nghe xong, lại đứng dậy trả lời.

“Haizz!”

“Tinh Hồn phong không có ai!”

“Sư tôn lại không ở đây!”

“Vậy ta còn về làm gì, tiếp tục ở đây sống tạm thôi!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong nói với hệ thống: “Hệ thống, dùng cả bốn khối Thiên Thần lệnh kia đi, ta muốn tiếp tục sống tạm ở thần giới mười hai ngày!”

…

Chân núi!

“Đó là… ba vị thái thượng trưởng lão của Đại Diễn tông!”

“Bọn họ đến đây làm gì?”

Khi Chu Sơn và Tần Tử Hằng đang dựng nhà gỗ, nhìn thấy ba lão giả đang đi từ xa đến, đặc biệt khi chú ý tới thần bào mặc trên người bọn họ, Chu Sơn tỏ vẻ khiếp sợ tự nói.

“Hai vị!”

“Các ngươi là?”

Chương 852 - Cường đầu trọc, lại lừa người chạy?

Sau khi ba người Lâm Nhạc, Tề Kiệt và Mã Văn Sơn đi đến, nhìn thấy hai người Chu Sơn và Tần Tử Hằng đang dựng nhà gỗ, Lâm Nhạc tỏ vẻ hiếu kỳ hỏi thăm, đồng thời thầm nghĩ trong lòng:

“Chẳng lẽ hai người này cũng định cướp đoạt thân phận trông coi nhà tranh với bọn ta sao?”

“Ba vị trưởng lão!”

“Tại hạ Chu Sơn, vị này là đệ tử của ta Tần Tử Hằng!”

Nghe thấy Lâm Nhạc hỏi, Chu Sơn lập tức giới thiệu thân phận của bản thân.

“Vãn bối Tần Tử Hằng, bái kiến ba vị trưởng lão!”

Lúc này Tần Tử Hằng ở bên cạnh cũng tỏ vẻ cung kính kêu một tiếng.

“Vì sao các ngươi lại dựng nhà gỗ ở đây?”

“Chẳng lẽ các ngươi cũng muốn bái nhập Tinh Hồn cung sao?”

Sau khi biết được thân phận của hai người này, Lâm Nhạc hỏi mang tính thăm dò.

Hả?

Chẳng lẽ ba vị thái thượng trưởng lão của Đại Diễn tông cũng muốn bái nhập Tinh Hồn cung?

Chẳng lẽ bọn họ cũng muốn làm người dọn rác?

Sau khi ý thức được ba người trước mắt có thể là đối thủ cạnh tranh, Chu Sơn tỏ vẻ cảnh giác.

“Haizzz!”

“Xem ra bọn họ cũng định cạnh tranh thân phận người trông coi nhà tranh!”

“Không ngờ mới được hai ngày, đối thủ cạnh tranh đã nhiều thêm như vậy!”

Chú ý đến vẻ mặt biến hóa của Chu Sơn, Lâm Nhạc bất đắc dĩ thở dài, sau đó nói thẳng: “Xem ra chúng ta chắc là đối thủ cạnh tranh, nhưng mà các ngươi yên tâm, ba huynh đệ bọn ta sẽ không lấy tu

vi đè người, ai có thể bái nhập Tinh Hồn cung, vậy nhìn xem bản lĩnh của mình!”

Nói xong, Lâm Nhạc đã mang theo hai người Tề Kiệt và Mã Văn Sơn bay thẳng lên trên con đường núi.

“Sư tôn!”

“Ba lão già này là ai!”

“Bọn họ không biết thứ lát trên con đường núi kia là Vân Lãng độc thạch sao?”

“Nếu như đi lên, có quỷ mới biết được sau khi trúng độc, bọn họ sẽ làm ra chuyện gì?”

Nhìn thấy ba người đi lên con đường núi, Tần Tử Hằng dùng thần thức hỏi Chu Sơn.

“Quản nhiều vậy làm gì?”

“Chúng ta chỉ cần nhìn xem cuộc vui là được, dù sao, bọn họ là đối thủ cạnh tranh của chúng ta!”

“Thật sự không ngờ, chỉ là công việc dọn rác thôi, lại có nhiều đối thủ cạnh tranh như vậy”

Nghe được câu nói của Tần Tử Hằng, Chủ Sơn cười xấu xa đáp lại một câu.

“Hả?”

“Đại ca, con đường núi nát này đã được sửa lại?”

Khi ba người đi đến đầu đường núi, Tề Kiệt tỏ vẻ ngạc nhiên nói.

“Sửa lại là sửa lại!”

“Nhưng mà, vị kia là đồ bại gia, thần quặng dùng để sửa chữa đường núi có thể là thần quặng bình thường sao?”

“Nhưng vì sao ta không nhận ra chứ?”

Nghe thấy Tề Kiệt nói vậy, Lâm Nhạc cũng nhìn vào Vân Lãng độc thạch bình thường không có gì lạ nói ra nghi ngờ của mình.

“Các ngươi bị bệnh thần kinh hả?”

“Một đường núi nát như vậy cần phải nghiên cứu như vậy sao?”

Mã Văn Sơn ở bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ lúc này của hai người, trên mặt treo đầy vạch đen, dù sao hắn chưa từng nhìn thấy nhà tranh mộng ảo ở trên đỉnh núi kia, nếu như nhìn thấy, chỉ sợ sẽ phải gia nhập vào suy đoán cùng với hai người Lâm Nhạc và Tề Kiệt.

Nhưng ba người không biết, bởi vì có ảnh hưởng trận pháp do Diệp Tiểu Bạch thêm vào, lúc này chỉ nhìn từ bên ngoài, mười vạn khối Vân Lãng độc thạch không có gì khác quặng đá bình thường!

Rầm!

Sau khi ba người bước lên bậc thềm thứ một trăm của đường núi, một luồng uy áp mạnh mẽ lập tức buông xuống trên người bọn họ, không chỉ khiến cho bọn họ không thể điều động thần lực trong cơ thể, hai chân còn nặng nề giống như đổ chì, mỗi một bước đi đều cực kỳ khó khăn!

“Trận pháp!”

“Trên đường núi bình thường không có gì lạ này lại bày ra một trận pháp kinh khủng như thế!”

“Ta không hiểu, không phải con đường núi này để cho người ta đi sao, vì sao còn bày ra trận pháp kinh khủng như thế, chuyện này không phù hợp lẽ thường!”

Lúc này, Lâm Nhạc cũng nhíu mày nói ra ý tưởng của bản thân.

“Đại ca!”

“Rốt cuộc là có chuyện gì?”

“Ngươi có manh mối gì không?”

Tề Kiệt ở bên cạnh nghe vậy cũng giơ tay nâng cằm, ra vẻ trầm tư hỏi.

“Đệt!”

“Phía sau đều xuất hiện sương độc màu xanh lá rồi, các ngươi còn ở đó phân tích nọ phân tích kia!”

“Các ngươi bị bệnh thần kinh hả!”

Lúc này, Mã Văn Sơn đứng tuốt sau cùng nhìn thấy đằng sau đột nhiên xuất hiện sương độc màu xanh lá, lại nghe thấy hai người còn đang ở đó phân tích mù quáng, cuối cùng không nhịn được hét lớn lên: “Đại ca, nhị ca, đừng con mẹ nó phân tích nữa, sau lưng đã xuất hiện sương độc rồi kìa, còn không chạy đi, vậy thật sự không còn kịp nữa!”

“Ha ha ha!”

“Ta đã rõ!”

“Cuối cùng ta đã rõ, thứ chúng ta đang dẫm chân lên chính là Vân Lãng độc thạch, loại độc thạch một khi đụng chạm sẽ kích hoạt độc khí bên trong!”

Nghe thấy nhắc nhở của Mã Văn Sơn, Lâm Nhạc cũng quay đầu nhìn sang, lúc hắn nhìn thấy lớp sương độc màu xanh lá quen thuộc kia, cũng không nhịn được nở nụ cười lớn, sau đó nhìn hai người nói rõ tình huống.

“Cái gì!”

“Đại ca, cái này chính là sương độc trong Vân Lãng độc thạch trước đó ngươi đã từng ngẫu nhiên gặp một lần ở chiến trường Thiên Đạo?”

Sau khi nghe xong giải thích của Lâm Nhạc, Tề Kiệt biến sắc kêu lên sợ hãi.

“Ôi vãi!”

“Đều đã là lúc nào rồi, các ngươi còn ở đó nói mấy lời vô dụng

này, nhanh chạy đi!”

“Nếu như các ngươi còn không chạy, vậy con mẹ nó nhường chỗ cho ta, đừng đứng ở đó chặn đường!”

Nhìn sương độc màu xanh lá ở sau lưng càng ngày càng gần, trong lòng Mã Văn Sơn giống như con kiến đang bò trên lửa, đều sắp phát điên!

Bịch!

Ngay khi Mã Văn Sơn không thể nhịn được nữa, chuẩn bị kêu to hai người nhường đường, lại nhìn thấy Lâm Nhạc và Tề Kiệt ở trước mặt đột nhiên xoay người lại, sau đó mỗi người một cước, trực tiếp đạp về phía hắn!

“Tam đệ!!!”

“Kéo dài thời gian giúp bọn ta, bọn ta đi lên tìm người cứu ngươi!”

Noi xong, hai người Lâm Nhạc và Tề Kiệt không hề liếc nhìn Mã Văn Sơn bị đạp ngã trên đất, trực tiếp nhấc hai chân giống như bị đổ chì, dốc hết toàn lực cấp tốc đi tới trước!

“Ôi đệt!”

Chương 853 - Mang theo ghế, cầm xiên thịt rồng, đi xem náo nhiệt

“Các ngươi thật sự là ca ca tốt của ta!”

“Chơi xỏ ta thật sự không hề chùn tay!”

Nhìn theo Lâm Nhạc và Tề Kiệt đang không ngừng đi xa, Mã Văn Sơn nở nụ cười khổ, sau đó nhìn sương độc màu xanh lá ở đằng sau đang càng ngày càng gần, trên mặt tràn đầy bất an nghĩ: “Độc khí trong Vân Lãng độc thạch này, lúc trước đại ca đã nói, vốn không hề gây nguy hiểm cho sinh mệnh, nhưng thật sự có thể khiến cho người ta mất đi lý trí, sau đó làm ra một vài chuyện ly kỳ cổ quái, nói thật, hiện giờ hơi sợ!”

“Hả?”

“Đại ca, nhị ca!”

“Sao hai ngươi lại quay về rồi?”

“Là quay trở lại cứu ta sao?”

Đúng lúc này, Mã Văn Sơn nhìn thấy hai người Lâm Nhạc và Tề Kiệt đã rời đi lại quay trở lại, trên mặt hiện lên một chút cảm động.

“Tam đệ!”

“Mới vừa rồi ta và nhị ca ngươi đã nghiên cứu!”

“Dưới áp chế của trận pháp này, cho dù có ngươi kéo dài thời gian, bọn ta cũng căn bản không thể chạy trốn lên trên đỉnh núi được!”

“Do đó, bọn ta trực tiếp bỏ qua, mặc kệ!”

Ngồi ở trên bậc thềm, Lâm Nhạc nghiêm túc giải thích.

???

Bỏ qua?

Mặc kệ?

Do đó, hai đồ khốn các ngươi ngồi ở trên đó, chuẩn bị nhìn xem sau khi ta trúng độc sẽ làm ra chuyện cổ quái gì sao?

Nghe nói vậy, lại nhìn vẻ mặt giống như nhìn xem trò vui của Lâm Nhạc và Tề Kiệt, Mã Văn Sơn chỉ muốn chửi đổng!

…

“Ngô chủ!”

“Có ba lão đầu đi lên đường núi!”

“Trước mắt, toàn bộ đã trúng độc khí trong Vân Lãng độc thạch,

cũng bắt đầu làm ra vài chuyện kỳ quái!"

Ngay khi Diệp Phong nằm trên xích đu thảnh thơi phơi nắng, Diệp Tiểu Cước đã đi đến bên cạnh hắn, sau đó bẩm báo lại tình huống.

Hả?

Ba lão đầu?

Chẳng lẽ là ba lão đầu muốn làm người trông coi nhà tranh kia sao?

Bọn họ lại mò tới nữa?

Sau khi nghe thấy Diệp Tiểu Cước nói, Diệp Phong hơi giật mình!

"Cung chủ!"

"Nhanh chóng mang theo vài cái ghế!"

"Tôn Long!"

"Nhanh chóng mang theo vài xiên thịt rồng đã nướng chín!"

"Tiểu Hổ Yêu!"

"Nhanh chóng chạy xuống chân núi kêu hai sư đồ Chu Sơn và Tần Tử Hằng đến đây!"

"Chúng ta sắp được xem náo nhiệt!"

Hồi hồn lại, Diệp Phong lớn tiếng kêu mọi người, trên mặt càng hiện lên vẻ cực kỳ hưng phấn.

"Diệp trưởng lão!"

"Vậy… vậy còn ta thì sao!"

Nhìn thấy Diệp Phong mang theo mọi người chuẩn bị rời đi, Sử Đại Xuyên cách đó không xa vội vàng hỏi.

"Ngươi ở trong cung môn canh chừng chín trăm chín mươi chín con rồng con kia!"

“Dù sao, chuyện xem náo nhiệt này đều là chuyện của nam nhân, ngươi một nữ nhân nhiều chuyện làm cái gì!”

Tùy tiện ứng phó Sử Đại Xuyên, Diệp Phong mang theo mọi người chạy ra đường núi, giống như chỉ sợ chậm một bước sẽ bỏ lỡ mất hình ảnh thú vị gì vậy!

???

Ta cũng là nam nhân!

Ta cũng muốn đi góp vui!

Ta không muốn ở cùng với lũ rồng thúi này!

Sau khi nghe Diệp Phong nói vậy, Sử Đại Xuyên đều sắp khóc, hắn cảm thấy mình là một đệ tử đặc thù duy nhất trong cung môn này, địa vị giống như đều không bằng một quan xúc phân, thậm chí kể cả thuộc hạ của quan xúc phân đều cao hơn hắn một cấp bậc!

Nhưng Sử Đại Xuyên không biết, không bao lâu nữa, một con chó một con bọ ngựa một con rồng sẽ đi đến cung môn này, khi đó, địa vị thân phận của hắn còn thấp nữa!

Chiến trường Thiên Đạo ở thượng giới!

“Xông lên!”

“Hễ là di tích có sức mạnh truyền thừa, chúng ta đều phải cướp sạch, cướp sạch, cướp sạch!”

“Chúng ta phải dùng tốc độ nhanh nhất đi thần giới làm bạn với chủ nhân!”

Lúc này, Tiểu Hoàng Cẩu chân đạp tiên kiếm, tỏ vẻ nghiêm túc kêu to với Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long và Diệp Tiểu Kiếm ở sau lưng.

“Đi theo Cẩu ca lăn lộn, ba ngày no chín bữa!”

“Nếu như không có cơ hội đi theo làm việc bên cạnh ngô chủ, vậy ta chỉ có thể tự mình sáng tạo cơ hội!”

“Dù sao mấy đứa Cẩu ca đã chơi tương đối ở thượng giới, là thời điểm đi thần giới chơi, bằng không, lại kéo dài nữa, chúng nó sẽ không theo kịp bước chân của ngô chủ!”

Nghe thấy lời Tiểu Hoàng Cẩu nói, Diệp Tiểu Kiếm âm thầm nghĩ trong lòng.

Tinh Hồn thánh địa!

“Tiểu Kiếm tên kia thật sự quá xấu xa!”

“Xem ra cũng là lúc giúp đại tỷ tỷ cấp tốc tăng thực lực lên một phen!”

“Dù sao, ta không thể trơ mắt nhìn đại tỷ tỷ và ngô chủ ở riêng hai nơi!”

Sau khi điều tra được tình huống bên chỗ Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu Đường cũng quyết định, sau đó biến mất khỏi trong thánh điện.

…

Tinh Hồn sơn ở thần giới!

“Lâm Nhạc kia đang một mình ở đó dang hai tay đập phành phạch, hắn đang coi mình là chim hả?”

“Tề Kiệt kia đang một mình ở đó điên cuồng đâm vào vách núi, đang coi mình là heo rừng?”

“Mã Văn Sơn kia đang một mình ở đó múa máy, thần bào đều con mẹ nó sắp múa máy không còn, như vậy là nóng, muốn mát mẻ?”

Diệp Phong ngồi ở trên xích đu nhìn xem ba người cách đó không xa đang làm ra đủ chuyện ly kỳ cổ quái cũng tỏ vẻ ngạc nhiên ăn một miếng xiên thịt rồng, sau đó tiếp tục mùi ngon nhìn xem.

“Sư tôn!”

“Diệp thiếu thật tốt!”

“Chuyện xem náo nhiệt hay như vậy, hắn còn có thể kêu hai sư đồ chúng ta lên, hơn nữa còn cung cấp ghế lẫn xiên thịt rồng!”

Lúc này, Tần Tử Hằng nhìn Chu Sơn ở bên cạnh nói ra cảm tưởng của mình.

“Nông cạn!”

“Tử Hằng, ngươi nông cạn!”

“Ngươi thật sự cho rằng Diệp thiếu gọi hai chúng ta đến để góp vui sao?”

Nhìn thấy Tần Tử Hằng ngẩn ra đó, Chu Sơn bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó giải thích: “Diệp thiếu đang giết gà dọa khỉ, nhắc nhở hai sư đồ chúng ta không được tùy tiện xông vào con đường núi này, bằng không, hậu quả sẽ giống như ba người bọn họ!”

“Hiện giờ xem ra, Diệp thiếu thật sự không hy vọng có người đi lên quấy rầy cuộc sống của hắn!”

“Vậy hai sư đồ chúng ta chỉ có thể ở dưới chân núi chậm rãi chờ đợi cơ hội!”

Nói xong, Chu Sơn đã mang theo Tần Tử Hằng bay thẳng xuống dưới chân núi, dù sao hắn đã đoán được ý tưởng chân chính của Diệp Phong, vậy tiếp tục lưu lại cũng không hề có ý nghĩa gì cả!

“Hả!”

“Sao hai người kia lại rời đi vậy?”

“Nhìn xem thật sự không có ý nghĩa gì sao?”

Chương 854 - Tranh tài họa đạo, nhiệm vụ rất có tính khiêu chiến

Chú ý thấy Chu Sơn và Tần Tử Hằng đi xuống chân núi, Diệp Phong tỏ vẻ nghi ngờ.

“Giống như thật sự không có ý nghĩa gì cả!”

Nhìn thấy ba người cách đó không xa không hề có gì đổi mới, Diệp Phong nói với Tôn Long: “Tôn Long, khống chế trận pháp, trực tiếp ngăn cản độc khí trong Vân Lãng độc thạch.”

Một lát sau!

???

Có chuyện gì vậy?

Mấy người ở đối diện, mỗi người một cái ghế, sau đó tay trái cầm xiên thịt, tay phải cầm rượu nhìn bọn ta là có ý gì?

Khi ba người Lâm Nhạc, Tề Kiệt và Mã Văn Sơn tỉnh táo lại, nhìn thấy đám người Diệp Phong đang xem náo nhiệt ở đối diện, ba người đều choáng váng!

“Ba vị!”

“Tinh Hồn cung bọn ta không thiếu người trông coi nhà tranh!”

“Do đó về sau các ngươi không cần đến đây nữa, bằng không, người tiếp theo nhìn xem màn biểu diễn của các ngươi chính là mấy vạn đệ tử, nghi trượng và trưởng lão của Đại Diễn tông các ngươi rồi!”

Đúng lúc này, Diệp Phong nhìn ba người đối diện trước tiên lên tiếng nói.

“Diệp thiếu!”

“Kính xin cho bọn ta một cơ…”

Nghe thấy Diệp Phong nói như vậy, Tề Kiệt không cam lòng kêu to, nhưng còn chưa nói xong đã bị Lâm Nhạc ở bên cạnh ngăn lại.

“Diệp thiếu!”

“Bọn ta đã biết!”

Sau khi ngăn Tề Kiệt lại, Lâm Nhạc chỉ nói một câu đơn giản như vậy, tiếp theo mang Tề Kiệt và Mã Văn Sơn xuống chân núi.

“Đại ca!”

“Chúng ta thật sự không tranh thủ thêm sao?”

Sau khi rời đi, Tề Kiệt tràn đầy không cam lòng hỏi.

“Đương nhiên là phải tranh thủ!”

“Nhưng mà chúng ta phải học tập tiền bối!”

“Xuống chân núi, dựng nhà gỗ chờ đợi cơ hội!”

Nghe thấy Tề Kiệt hỏi, Lâm Nhạc lên tiếng giải thích.

???

Tóm lại vì sao các ngươi cứ muốn làm người trông coi nhà tranh?

Chẳng lẽ thích mùi vị kia?

Hơn nữa bên trên Tinh Hồn cung này còn có một đồ điên bị cụt một tay, mới vừa rồi không đụng phải đã là may mắn, nhưng các ngươi lại vẫn còn muốn lưu lại?

Mã Văn Sơn ở bên cạnh không biết gì cả nghe thấy đối thoại của hai người đã muốn phát điên lên, sau đó nói thẳng: “Đại ca, nhị các, ngươi ngươi muốn làm người trông coi nhà tranh, vậy các ngươi cứ làm đi, ta trực tiếp về tông môn!”

“Một ao lớn máu tươi của Phệ Thiên Ma Long!”

“Một ngàn con rồng con Phệ Thiên Ma Long!”

“Nhà tranh được dựng lên từ Thủy Vân Huyễn Tinh!”

Nghe thấy Mã Văn Sơn nói vậy, hai người Lâm Nhạc và Tề Kiệt liếc nhìn nhau, vẫn nói tình hình ra.

Hả?

Thủy Vân Huyễn Tinh?

Thủy Vân Huyễn Tinh có thể khiến cho người ta rơi vào ảo cảnh trở thành tồn tại giống như Thần?

Mã Văn Sơn mới vừa đi được hai bước nghe nói thế, bước chân khựng lại, sau đó nhìn hai người cười to nói: “Đại ca, nhị ca, chúng ta dựng một nhà gỗ cùng nhau ở hay là dựng ba cái, chia ra ở?”

…

Tinh Hồn cung!

“Haizzz!”

“Sao ba lão đầu kia lại tìm đến đây chứ?”

“Kể cả Diệp Nhất nhặt được thần giới của bọn họ, vậy cũng không thể lưu lại dấu vết mới đúng!”

Lúc này, Diệp Phong nằm chết dí trên xích đu nghỉ ngơi, nghĩ đến ba lão giả kia cứ bám riết không tha, tỏ ra nghi ngờ tự nói.

(Diệp Nhất: Ta cố ý đấy! Ta muốn dẫn bọn họ đến đây, ta còn có thể ra ngoài đi dạo một vòng, nhưng thật sự không ngờ, bọn họ lại không ra chiêu theo lẽ thường!)

Một lát sau!

“Đột nhiên không có việc gì làm, thật sự không có ý nghĩa gì!”

“Hệ thống, cho ta nhiệm vụ ngẫu nhiên chơi đùa chút!”

Nằm một lúc, Diệp Phong cảm thấy rất vô vị, sau đó trực tiếp nói ra ý tưởng của mình với hệ thống.

“Ting! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ đi đến Thiên Họa thành tham gia tranh tài họa đạo, chỉ cần có thể thành công lọt vào đến vòng chung kết là coi như hoàn thành nhiệm vụ, nhiệm vụ thành công, ban thưởng rất nhiều điểm bại gia, tỷ lệ cực thấp đột phá một tiểu cảnh giới, nhiệm vụ thất bại, ban thưởng cho rất nhiều điểm bại gia, tỷ lệ cực cao đột phá một tiểu cảnh giới, thời gian nhiệm vụ, ba ngày!”

Theo Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh hệ thống tuyên bố nhiệm vụ đã vang lên ở trong đầu hắn.

Hả?

Tham gia tranh tài họa đạo?

Nhưng mà ta không biết vẽ tranh!

Chẳng lẽ định dùng bức tranh gà con bắt sâu để tiến thẳng vào vòng chung kết sao?

Sau khi nghe xong nhiệm vụ ngẫu nhiên do hệ thống tuyên bố, Diệp Phong đã sinh hứng thú, hắn cảm thấy nhiệm vụ này rất có tính khiêu chiến!

“Nếu như định đi ra ngoài tham gia tranh tài, vậy phải mang theo một người!”

“Bằng không, chẳng phải có vẻ thần hào bại gia ta đây thật sự không thu hút!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong nhìn mấy người ở nơi xa.

“Cung chủ không được, vừa già lại phế, mang đi ra ngoài còn thiếu mất mặt sao!”

“Tôn Long cũng không được, người cao ngựa lớn, người khác vừa thấy không phải là quan xúc phân thì cũng là thợ khuân vác!”

“Còn Tiểu Hổ Yêu, nếu như bị người khác phát hiện nó là Thánh

Quang Hổ Yêu, đến lúc đó chỉ sợ sẽ mang đến không ít phiền toái!"

Cuối cùng, ánh mắt của Diệp Phong rơi thẳng lên Sử Đại Xuyên ở nơi xa, sau đó suy sụp nghĩ: "Một cung môn khổng lồ như thế, ta lại chỉ có thể mang theo một tên bất nam bất nữ đi ra ngoài giữ thể diện, ta thật sự quá con mẹ nó khó khăn!"

Một lát sau!

"Diệp trưởng lão!"

"Ngươi gọi ta?"

Khi Sử Đại Xuyên đi đến trước mặt Diệp Phong, hắn tỏ vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi, giọng nói tươi ngọt và khuôn mặt tinh xảo kia thật sự chính là một tiểu yêu tinh mê người, Diệp Phong nhìn vừa mừng vừa tức, mắng to trong lòng: "Tại sao ngươi lại là nam chứ!"

Phù!

Thở dài ra, Diệp Phong nỗ lực để cho tâm tính của mình bình tĩnh lại, rồi mới nhìn Sử Đại Xuyên nói: "Ta muốn đi Thiên Họa thành tham gia tranh tài họa đạo một phen, chuẩn bị mang ngươi đi cùng, có vấn đề gì không?"

"Không thành vấn đề!"

"Diệp trưởng lão, ta không có vấn đề gì!"

Nghe tin tức này, Sử Đại Xuyên kích động đến sắp khóc, hiện giờ, chỉ cần không để cho hắn tiếp tục nhìn xem những con rồng thúi này, kêu hắn làm gì cũng được!

"Ngô chủ!"

"Trước khi rời đi, có cần ta thêm một chút sức mạnh ở trên người hắn, để tránh người khác nhìn thấu tình huống thật của hắn không?"

Chương 855 - Trình độ họa đạo của Diệp trưởng lão, chắc chắn thật khủng bố

Sau khi xé mở một khe không gian, Diệp Tiểu Cước cung kính hỏi Diệp Phong.

“Hả?”

“Tiểu Cước, ngươi tiến bộ thật lớn!”

“Khi ở thượng giới, ngươi không cẩn thận như vậy!”

Nghe thấy Diệp Tiểu Cước nói vậy, Diệp Phong hài lòng gật đầu, sau đó trực tiếp khen ngợi.

???

Cái gì gọi là ta tiến bộ thật lớn?

Khi ở thượng giới, ta cũng luôn rất cẩn thận, hơn nữa khi ngươi ra ngoài, vẫn luôn chú ý đến tình hình của ngươi!

Nhưng mỗi lần bên chỗ ngươi xảy ra chuyện, hai tên khốn Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch kia lại dùng trận pháp và kết giới huyết sắc bao vây ta ở Tinh Hồn phong, là bọn họ không để cho ta đi qua!

Nghe thấy khích lệ của Diệp Phong, Diệp Tiểu Cước lập tức đoán được vì sao Diệp Phong sẽ nói như thế, nhưng hắn uất ức trong lòng, không phải lúc đó hắn không đi hỗ trợ, mà hắn bị hai tên khốn cầm chân ở Tinh Hồn phong!

“Diệp trưởng lão!”

“Khe không gian này thông đến đâu vậy?”

Lúc này, Sử Đại Xuyên ở bên cạnh tỏ ra hiếu kỳ lên tiếng hỏi.

“Thiên Họa thành!”

“Đi vào khe không gian này, chúng ta có thể đến thẳng Thiên Họa thành!”

“Được rồi, chúng ta đi thôi!”

Nói xong, Diệp Phong đã dẫn đầu đi vào trong khe không gian.

Shhh!

Sử Đại Xuyên ở bên cạnh nghe vậy, lại không nhịn được hít vào một hơi, phải biết rằng, kể cả cường giả đứng đầu thần giới, dưới tình huống dốc hết toàn lực đều không nhất định có thể xé rách không gian, chứ đừng nói đến trong không gian bị xé rách, sáng tạo ra một lối đi không gian ổn định!

“Quá mạnh mẽ!”

“Thật sự không ngờ, người hộ đạo bên cạnh Diệp trưởng lão lại có thể khủng bố đến trình độ như vậy!”

“Không hề khoa trương, chỉ cần có Cước gia này ở đây, Diệp trưởng lão tuyệt đối là tồn tại đi ngang ở trong thần giới!”

Nghĩ vậy, Sử Đại Xuyên dùng ánh mắt sợ hãi liếc nhìn Diệp Tiểu Cước, sau đó đi vào trong khe không gian, đồng thời âm thầm nghĩ trong lòng: “Không biết Trương thúc có nói tình hình bên chỗ ta cho phụ thân không!”

Sử Đại Xuyên lại không biết lúc này Trương Vân Phi đã ăn diện một phen, sau đó đang cấp tốc lao về chỗ Tinh Hồn cung!

…

Thiên Họa thành!

“Diệp trưởng lão!”

“Thiên Họa thành này thật sự đủ náo nhiệt!”

“Hơn nữa, thần đạo giả nơi này giống như phần lớn đều là họa tu!”

Nhìn đám người lui tới bên đường, trên thân phần lớn đều mang theo một cây bút vẽ, Sử Đại Xuyên ngạc nhiên nói.

“Đúng thế!”

“Xem ra tranh tài họa đạo lần này, cạnh tranh sẽ vô cùng kịch liệt!”

Nghe Sử Đại Xuyên nói vậy, Diệp Phong tỏ ra hưng phấn lên tiếng.

“Kích động!”

“Hưng phấn!”

“Tự tin!”

“Vì sao Diệp trưởng lão lại có phản ứng như thế, là bởi vì có thể lập tức tranh tài cao thấp với cao thủ họa tu các nơi sao?”

“Nếu thật sự là như vậy, chỉ sợ trình độ họa đạo của Diệp trưởng lão đã đạt đến mức cực kỳ khủng bố!”

Sau khi nhìn thấy phản ứng lúc này của Diệp Phong, Sử Đại Xuyên thầm suy đoán.

“Tiểu Sử!”

“Ta đến tửu lâu trước mặt ăn một chút, ngươi đi tìm hiểu sơ tình huống về tranh tài họa đạo cho ta!”

Ngay khi Sử Đại Xuyên còn đang suy đoán tình huống, giọng nói của Diệp Phong đã vang lên bên tai hắn.

Nửa canh giờ sau!

Trong tửu lâu!

“Diệp trưởng lão!”

“Tin tức đều tìm hiểu rõ ràng!”

“Tranh tài họa đạo lần này chia làm ba vòng gồm vòng sơ khảo, vòng thăng hạng và vòng chung kết, muốn tham gia vòng sơ khảo, nhất định phải thông qua vòng thi thử hôm nay mới được!”

Trở lại trước người Diệp Phong, Sử Đại Xuyên nói ra toàn bộ tin tức mình đã thăm dò được.

“Hả?”

“Vòng thi thử, vòng sơ khảo, vòng thăng hạng và vòng chung kết, nói cách khác, ta muốn hoàn thành nhiệm vụ, vậy nhất định phải thông qua ba vòng là vòng thi thử, vòng sơ khảo và vòng thăng hạng này mới có thể lấy, về phần vòng chung kết cuối cùng là thắng hay thua đều không quan trọng!”

Nghe Sử Đại Xuyên nói xong, Diệp Phong cúi đầu trầm tư.

“Diệp trưởng lão!”

“Ta còn có một tin tức nho nhỏ!”

“Tuy rằng vòng sơ khảo, vòng thăng hạng và vòng chung kết đều cực kỳ nghiêm túc, nhưng vòng thi thử lại có thể đi đường tắt, ta nghe nói, ba vị quan chủ khảo của tranh tài họa đạo lần này đều tự mang theo một tên đệ tử, mỗi một người bọn họ đều có vài suất có thể trực tiếp thông qua vòng thi thử!”

Khi Diệp Phong đang tự hỏi phải thông qua vòng thi thử đầu tiên như thế nào, Sử Đại Xuyên lại nói ra một tin tức cực kỳ quan trọng.

“Thú vị!”

“Nếu là như vậy, ta thật sự phải sử dụng đến năng lực sao chép!”

“Cũng không biết đệ tử của ba vị quan chủ khảo kia có thể chống đỡ được năng lực sao chép của ta không!”

Nghe thấy tin tức như vậy, Diệp Phong không nhịn được nở nụ cười.

Một lát sau!

“Diệp trưởng lão!”

“Thiên Họa lâu này chính là nơi thi thử, tầng thứ nhất và tầng thứ hai có tổng cộng hai mươi phòng sát hạch, mỗi một phòng sát hạch đều có thể tiếp nhận hai mươi họa tu tiến hành sát hạch, theo ta được biết, mỗi một lần sát hạch, chỉ có top mười mới có thể thông

qua vòng thi thử, hơn nữa một khi thất bại thì không thể tiếp tục tham gia sát hạch thi thử!”

“Ba đệ tử của quan chủ khảo kia đang nghỉ ngơi ở tầng thứ ba, muốn gặp bọn họ, nhất định phải giao ra một ít Thần Linh Thạch, nhưng mà, cho dù gặp được bọn họ, cũng không dám bảo đảm có thể nhận được suất trực tiếp thông qua vòng thi thử!”

“Còn có một điểm quan trọng nhất, chính là người sát hạch vòng thi thử thất bại, bọn họ không gặp, họa tu gặp bọn họ không nhận được suất, cũng không thể tiếp tục tham gia sát hạch thi thử!”

Đi đến trước một tòa lầu cao, Sử Đại Xuyên nói rõ tình huống với Diệp Phong.

Chương 856 - Sử Đại Xuyên là tiểu thư nhà giàu, Diệp Phong là nô bộc?

“Hả!”

“Còn có điều kiện như vậy!”

“Vậy số người đến tìm bọn họ để kiếm một suất, chỉ sợ sẽ không quá nhiều, tham gia sát hạch còn có một nửa cơ hội sẽ trực tiếp thông qua, nhưng đi tìm bọn họ kiếm một suất, vậy thật sự có thể phải phó mặc cho số phận!”

Sau khi nghe Sử Đại Xuyên nói ra tình hình, Diệp Phong ngạc nhiên cất lời.

“Không sai!”

“Người có kỹ năng vẽ tranh mạnh không cần tìm bọn họ!”

“Còn người có kỹ năng vẽ tranh yếu kém, lo lắng sẽ không giành được một suất, vậy còn không bằng đi đến sân sát hạch đánh cuộc một lần!”

“Do đó, tuy rằng có người tìm bọn họ, nhưng số lượng không nhiều!”

Sử Đại Xuyên nghe thấy lời Diệp Phong nói, cũng cực kỳ tán thành lên tiếng.

“Được rồi!”

“Vậy chúng ta đi vào thôi, ngươi dẫn đường phía trước!”

“Đúng rồi, lát nữa khi nộp Thần Linh Thạch, tự ta làm là được!”

Là thần hào bại gia, Diệp Phong không cần người khác giúp đỡ hắn nộp chút Thần Tinh Thạch này.

Trong Thiên Họa lâu!

Cốc! Cốc! Cốc!

Một trận gõ cửa vang lên, Kha Viêm đang uống trà trong phòng hơi nhíu mày lại, sau đó lên tiếng nói: “Vào đi!”

“Kha thiếu!”

“Bên ngoài có hai người đến, bọn họ muốn gặp ngươi, sau đó muốn được lấy một suất trực tiếp thông qua vòng thi thử!”

Một nam tử trung niên đi vào phòng khách, sau đó báo lại tình hình.

“Hừ!”

“Chuyện đi cửa sau này, Kha Viêm ta căm ghét nhất, bất cứ là ai, đều đừng hòng kiếm được một suất từ trong tay ta!”

“Còn có, không phải ta đã nói với ngươi rồi sao, nếu như thật sự có người như vậy đến, cứ đưa thẳng sang chỗ Mễ thiếu và Phương thiếu kia, đừng đưa sang chỗ ta, sao hiện giờ còn đưa sang chỗ ta chứ?”

Nghe thấy lời nam tử trung niên nói, Kha Viêm tỏ ra không vui khiển trách.

“Kha thiếu!”

“Là bởi vì bên chỗ Mễ thiếu và Phương thiếu đã dùng hết suất, chỉ

còn lại chỗ ngươi thôi, ta cũng đành chịu, vì thế nên mới dẫn người sang chỗ ngươi!"

"Nếu như ngươi không thích, lát nữa cứ tìm cớ đuổi bọn họ đi là được!"

Bị Kha thiếu răn dạy, nam tử trung niên cười khổ giải thích.

"Được rồi!"

"Vậy lát nữa ta sẽ tùy tiện tìm cớ đuổi bọn họ đi!"

"Đúng rồi, tình huống của hai người này như thế nào?"

Sau khi biết được số suất của hai người khác đã dùng hết, Kha Viêm không tức giận nữa, mà thuận miệng hỏi một câu.

"Kha thiếu!"

"Là một tiểu thư cực kỳ xinh đẹp, mê người và một nô bộc của nàng!"

Nghe Kha Viêm hỏi, nam tử trung niên lập tức giải thích, theo ý hắn, Sử Đại Xuyên vẫn luôn đi phía trước, hơn nữa quần áo đẹp đẽ quý giá, cử chỉ thanh tao lịch sự, hoàn toàn chính là dáng vẻ của tiểu thư nhà giàu, còn Diệp Phong quần áo mộc mạc, luôn đi theo sau lưng Sử Đại Xuyên, thậm chí giao tiền là do Diệp Phong giao, như vậy hoàn toàn là dáng vẻ của một nô bộc!

Hả?

Nữ nhân?

Hơn nữa còn là một tiểu tỷ tỷ cực kỳ xinh đẹp, mê người?

Như vậy lại phiền toái!

Sau khi biết được thân phận của đối phương, Kha Viêm nhíu mày lại, bởi vì nữ nhân luôn là uy hiếp của hắn, chứ đừng nói đến một nữ nhân vừa xinh đẹp lại mê người!

"Không được!"

“Cho dù nàng xinh đẹp bao nhiêu, mê người bao nhiêu, ta đều nhất định phải đứng vững!”

“Ta tuyệt đối không thể vì một nữ nhân mà biến bản thân thành loại người mình từng chán ghét kia!”

“Loại người đi cửa sau như vậy, ta tuyệt đối không thể cho các nàng bất cứ cơ hội nào!”

Nghĩ vậy, ánh mắt của Kha Viêm cũng dần dần trở nên kiên định.

Mấy phút sau!

“Vãi!”

“Khuôn mặt này!”

“Dáng người này!”

“Còn có nụ cười câu hồn kia nữa, này con mẹ nó ai có thể đứng vững chứ!”

Sau khi Kha Viêm nhìn thấy Sử Đại Xuyên đi tới, trên mặt nở nụ cười khổ, hắn biết rõ, chỉ cần đối phương mở miệng, hắn tuyệt đối không thể từ chối!”

“Haizz!”

“Tuy rằng Sử Đại Xuyên là nam, nhưng có nên nói không, dáng vẻ nam giả trang nữ của hắn, lực sát thương thật sự mạnh!”

Chú ý đến Kha Viêm ở đối diện cứ nhìn chằm chằm Sử Đại Xuyên không rời mắt, Diệp Phong cảm thấy bất đắc dĩ sâu sắc lắc đầu, sau đó thì thào tự nói.

“Tiểu thư!”

“Mau mời ngồi!”

Ngay khi Diệp Phong định tiến lên một bước nói rõ tình huống, Kha Viêm ở đối diện lại vượt trước một bước, trực tiếp kéo Sử Đại Xuyên ngồi xuống ghế tựa bên cạnh, sau đó bản thân ngồi đối diện

Sử Đại Xuyên, hoàn toàn coi thường Diệp Phong đứng sau lưng.

???

Có chuyện gì vậy?

Ngươi gọi hắn là tiểu thư, còn kêu hắn ngồi xuống, thế còn ta?

Coi ta là gì?

Diệp Phong ở bên cạnh nhìn thấy một màn này, hắn ngẩn cả người, không chỉ có Diệp Phong ngẩn ra, Sử Đại Xuyên đã ngồi ở trên ghế cũng ngây người!

“Ta là ai?”

“Ta ở đâu?”

“Ta chỉ là chân sai vặt, sao kêu ta ngồi xuống chứ?”

Lúc này, Sử Đại Xuyên ngồi trên ghế hoảng hốt, sau đó vội vàng đứng lên đỡ Diệp Phong ở bên cạnh ngồi xuống.

???

Làm gì thế?

Các ngươi đang làm cái gì thế?

Không phải thân phận tiểu thư nhà giàu và nô bộc nhà mình sao?

Thế nào lại biến thành thân phận thiếu gia nghèo túng và thị nữ nhà giàu rồi?

Nhìn thấy Diệp Phong và Sử Đại Xuyên thay đổi vị trí, Kha Viêm ở đối diện ngẩn ngơ, hắn không thể tiếp nhận được, một thiếu gia nghèo túng bình thường không có gì lạ, bên cạnh lại có một thị nữ xinh đẹp đến giật nảy người như vậy!

“Hả?”

“Có chuyện gì vậy?”

“Vì sao trong ánh mắt tên này nhìn ta lại tràn ngập vẻ thù địch thế?”

“Mới vừa rồi còn không có mà!”

Lúc này chú ý đến Kha Viêm đang dùng ánh mắt tràn ngập thù địch nhìn mình, Diệp Phong cũng ngẩn ngơ!

“Kha thiếu đúng không!”

“Tại hạ Diệp Phong, lần này đến đây tìm ngươi chỉ có một mục đích, đó là muốn một suất có thể trực tiếp thông qua vòng thi thử từ trong tay ngươi!”

Không hề để ý đến ánh mắt tràn ngập thù địch của đối phương, Diệp Phong đi thẳng vào vấn đề nói ra mục đích đến đây lần này.

“Ngại quá!”

“Ta cảm thấy trình độ họa đạo của ngươi không được, căn bản không có tư cách tham gia vòng sơ khảo chính thức, do đó, một suất này ta không thể cho ngươi, ngươi có thể rời đi!”

Chương 857 - Sử Đại Xuyên là tiểu thư nhà giàu, Diệp Phong là nô bộc? (2)

Sau khi nghe xong lời Diệp Phong nói, Kha Viêm không hề khách khí từ chối, đồng thời âm thầm nghĩ trong lòng: “Mới vừa rồi tên này chắc chắn chú ý đến si mê của ta đối với thị nữ xinh đẹp kia, nếu như hắn để cho thị nữ kia cầu xin ta, vậy ta thật sự khó có thể từ chối được!”

“Là lúc sử dụng siêu năng lực!”

“Ta không tin ngươi có thể chống đỡ được!”

Nghe thấy Kha Viêm nói vậy, Diệp Phong nhếch miệng nở nụ cười, trong mắt tràn đầy vẻ nghiền ngẫm.

“Tự tin!”

“Trong mắt Diệp trưởng lão tràn đầy vẻ tự tin!”

“Xem ra, hắn chuẩn bị thể hiện trình độ họa đạo khủng bố, sau đó hung hăng đánh mặt đồ ngu ngốc này!”

Sử Đại Xuyên ở bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Phong lúc này, trên mặt hiện lên chút chờ mong, hắn cũng rất muốn nhìn xem trình độ của Diệp Phong ở trên phương diện họa đạo này rốt cuộc đạt đến cảnh giới khủng bố như nào!

“Kha thiếu!”

“Ngươi nói trình độ họa đạo của ta không được, vậy ngươi có dám so tài một phen với ta không?”

Lúc này, Diệp Phong tỏ vẻ nghiền ngẫm nhìn Kha Viêm khiêu khích nói!

“So tài một phen với ngươi?”

“Ngại quá, ngươi còn chưa có tư cách kia!”

Nghe Diệp Phong khiêu khích, Kha Viêm lại tỏ vẻ bình thản nói lời từ chối.

“Không có tư cách?”

“Là ngươi căn bản không dám so tài mới đúng!”

“Thật đúng là một gia hỏa chỉ được cái mẽ!”

Lúc này, Sử Đại Xuyên vẫn đứng đằng sau Diệp Phong lại tỏ vẻ hèn mọn nhìn Kha Viêm trào phúng.

“A!”

“Thật nực cười!”

“Không phải thằng cha này cho rằng kêu thị nữ xinh đẹp đến chọc giận ta thì ta sẽ mắc câu đấy chứ!”

Nghe Sử Đại Xuyên trào phúng, Kha Viêm lại cười khinh thường, sau đó đứng dậy nói: “Đến đây đi, hôm nay sẽ ngoại lệ so tài một

trận với ngươi, ta sẽ khiến ngươi thua tâm phục khẩu phục!”

???

Ta nói thì vô dụng!

Sử Đại Xuyên tên bất nam bất nữ này nói thêm một câu thì con mẹ nó có tác dụng?

Diệp Phong ngồi ở trên ghế nghe vậy thì giật cả mình, hắn thật sự không ngờ, mang Sử Đại Xuyên đến còn có chỗ tốt như vậy!

“Hệ thống!”

“Giấy bút dùng để vẽ tranh ở thần giới, thứ nào tương đối quý giá!”

Hồi hồn lại, Diệp Phong lên tiếng hỏi hệ thống, tuy rằng hắn chỉ am hiểu vẽ tranh gà con bắt sâu, nhưng là thần hào bại gia, kể cả bức tranh có độ khó cực cao như gà con bắt sâu này cũng nhất định phải sử dụng đến giấy bút cao cấp nhất mới được!

“Ting! Ký chủ, mặc dù so tài với đối phương, nhưng dù sao hiện giờ là giai đoạn vòng thi thử, không cần sử dụng đến giấy bút vẽ tranh loại cao cấp nhất kia, hệ thống đề nghị ký chủ sử dụng Hắc U Sa Chỉ cùng với bút vẽ được chế tạo từ Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc để so tài là là có thể!”

Theo Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh của hệ thống đã vang lên ở trong đầu hắn.

“Hiện giờ chưa cần dùng đến cao cấp nhất sao?”

“Hắc U Sa Chỉ và bút vẽ được chế tạo từ Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc này, chỉ sợ cũng không tính là thứ tốt gì đâu!”

Nghĩ đến đây, Diệp Phong đột nhiên nghĩ đến cái gì, sau đó nói với hệ thống: “Hệ thống, ta đang hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, một vài thứ cần đến trong nhiệm vụ, ngươi có thể cung cấp cho ta không?”

“Ting! Tất cả tài nguyên cần đến khi làm nhiệm vụ, hệ thống cung

cấp vô hạn, mời ký chủ thỏa sức hưởng thụ vui vẻ do nhiệm vụ mang đến!”

Rất nhanh, âm thanh của hệ thống đã vang lên ở trong đầu Diệp Phong.

Một lát sau!

“Tử Lưu Sa Chỉ!”

“Bút vẽ được chế tạo ra từ Lạc Thanh Trầm Mộc!”

“Những thứ này đều cực kỳ đắt giá, dùng loại giấy bút đắt giá này để so tài với ngươi, chỉ sợ còn chưa bắt đầu, đã có thể dọa nát mật các ngươi!”

Đứng trước bàn vẽ, sau khi Kha Viêm lấy ra giấy bút cần dùng đến trong lần so tài này, hắn tỏ ra đắc ý liếc nhìn Diệp Phong và Sử Đại Xuyên ở bên cạnh.

“Diệp trưởng lão!”

“Giấy bút do thằng cha kia lấy ra là cái gì vậy?”

Lúc này, Sử Đại Xuyên tỏ vẻ hiếu kỳ nhìn Diệp Phong hỏi, dù sao, hắn không hề biết gì về họa đạo cả!

“Hừ!”

“Chẳng qua là một ít rác rưởi thôi!”

“Xem ra hắn thật sự không quá coi trọng ta, lại chuẩn bị dùng những giấy bút rác này để so tài với ta!”

Nghe thấy câu hỏi của Sử Đại Xuyên, Diệp Phong đầu tiên liếc nhìn giấy bút được Kha Viêm lấy ra, sau đó tỏ vẻ đứng đắn nói hươu nói vượn, dù sao, hắn chẳng biết gì về họa đạo cả, đâu thể nhận ra được đó là giấy và bút vẽ gì chứ!

???

Rác?

Ngươi con mẹ nó gọi Tử Lưu Sa Chỉ và bút vẽ chế tạo từ Lạc Thanh Trầm Mộc là rác?

Phải biết rằng, đây là giấy bút cực phẩm, nếu như được lấy ra đến sân sát hạch là có thể khiến cho vô số họa tu kêu lên, kết quả, ngươi con mẹ nó lại gọi nó là rác?

Nghe thấy Diệp Phong nói vậy, Kha Viêm tạm thời không thể tin nổi vào lỗ tai mình!

Phù!

Hít một hơi thật sâu, Kha Viêm bình ổn lại tâm tình của mình, sau đó tỏ ra khinh thường nhìn Diệp Phong lên tiếng: "Nếu như ngươi đã nói Tử Lưu Sa Chỉ và bút Lạc Thanh Trầm Mộc là rác, vậy ta muốn nhìn xem ngươi có thể lấy ra loại giấy bút gì!"

"Xong rồi!"

"Nhìn dáng vẻ này của đối phương Tử Lưu Sa Chỉ và bút Lạc Thanh Trầm Mộc ka giống như không phải là giấy bút thật rác!"

"Vậy Hắc U Sa Chỉ và bút vẽ chế tạo từ Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc được hệ thống đề nghị ta sử dụng hiện giờ, sẽ không khiến ta mất mặt chứ!"

Mang theo tâm tình bất an, đầu tiên Diệp Phong lấy từ trong không gian hệ thống ra một tờ Hắc U Sa Chỉ.

"Hắc U Sa Chỉ!"

"Lại là Hắc U Sa Chỉ!"

"Trong tay tên này, lại sẽ có Hắc U Sa Chỉ!"

Nhìn thấy giấy vẽ được Diệp Phong lấy ra lại là Hắc U Sa Chỉ, Kha Viêm tỏ vẻ cực kỳ khiếp sợ, phải biết rằng Hắc U Sa Chỉ này chính là giấy vẽ cao nhất, kể cả sư tôn hắn, trong tay cũng chỉ có chín tờ mà thôi!

Hơn nữa Hắc U Sa Chỉ này càng là tiểu bảo bối trong lòng sư tôn hắn, bình thường có thể liếc nhìn xem hay không, vậy đều phải

nhìn xem tâm tình của sư tôn hắn, về phần sờ một chút, đến nay vẫn là một hy vọng xa vời của hắn!

“Hả?”

Chương 858 - Diệp trưởng lão, ngươi lấy một khúc gỗ nát ra làm gì?

“Có chuyện gì vậy?”

“Bút vẽ chế tạo từ Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc đã nói đâu?”

Sau khi Diệp Phong nhìn thấy mười khúc Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc dài năm mét, đường kính nửa mét ở trong không gian hệ thống, trên mặt ngẩn ra, sau đó lập tức dò hỏi hệ thống: “Hệ thống, không phải ngươi định kêu ta tự mình chế tạo bút vẽ đấy chứ?”

“Ting! Ký chủ, Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc vốn là thần thụ đặc thù chuyên môn dùng để vẽ tranh, ngươi chỉ cần cắt ra một khối, sau đó tùy tiện tước gọt là có thể sử dụng, chỉ cần dung nhập thần lực trong cơ thể vào trong Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc là được!”

“Hóa ra là như vậy!”

“Thế này rất đơn giản, nhưng mà việc này chỉ có thể giao cho tiểu Sử!”

Nghĩ vậy, đầu tiên Diệp Phong liếc nhìn kích cỡ căn phòng, cảm thấy có thể thoải mái thả ra một khúc Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc, lúc này mới lấy một khúc từ trong hệ thống ra!

Rầm!

Theo một tiếng vang thật lớn, khi Kha Viêm nhìn thấy Diệp Phong lấy ra một khúc Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc vĩ đại này đã trực tiếp ngây ngốc tại chỗ!

“Điên rồi!”

“Tên này điên rồi!”

“Hắn… hắn thậm chí có cả Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc, hơn nữa còn con mẹ nó là một khúc Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc hoàn chỉnh lớn như vậy!”

Hồi hồn lại, Kha Viêm lắp bắp tự nói, nhưng trong mắt vẫn đầy rẫy khó có thể tin nổi, dù sao, Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc chính là một trong những thần thụ đứng đầu dùng để chế tạo bút vẽ, bởi vì số lượng cực kỳ ít ỏi, cho dù sư tôn của hắn, trong tay đều không có một cây bút vẽ được chế tạo từ Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc!

Bịch! Bịch!

Lúc này, Sử Đại Xuyên đi đến bên cạnh Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc vĩ đại, đầu tiên tùy tiện đá hai chân, sau đó mới tỏ vẻ không hiểu nhìn Diệp Phong dò hỏi: “Diệp trưởng lão, ngươi lấy một khúc gỗ nát ra làm gì?”

???

Khúc gỗ nát?

Ngươi gọi Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc cực kỳ hiếm có là khúc gỗ nát?

Ta con mẹ nó nhìn ngươi giống như khúc gỗ nát, cả nhà ngươi đều là khúc gỗ nát!

Nghe thấy Sử Đại Xuyên hỏi như vậy, Kha Viêm ở bên cạnh co giật khóe miệng điên cuồng châm chọc trong lòng!

“Lần này đi vội vàng, lại quên mang theo một vài cây bút vẽ được làm sẵn!”

“Chúng ta dùng khúc gỗ nát này trực tiếp chế tạo ra một ít bút vẽ vậy!”

“Ngươi lấy đao tùy tiện chặt một khối, sau đó dựa theo bút vẽ trong tay Kha thiếu, cứ thế tước gọt ra là được!”

Nghe Sử Đại Xuyên hỏi, Diệp Phong cực kỳ tùy tiện giải thích một

câu, sau đó lấy một thanh chiến đao từ không gian hệ thống ra, ném cho Sử Đại Xuyên!

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Trong căn phòng yên tĩnh vang lên từng trận âm thanh cắt gọt gỗ!

Nhìn thấy cảnh tượng Sử Đại Xuyên bạo lực bổ chém kia, Kha Viêm ở bên cạnh đã đau lòng đến hít thở không thông, càng quát um lên trong lòng: "Kia con mẹ nó là Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc, ngươi phải dùng dụng cụ cắt gọt chuyên dụng, cẩn thận cắt bỏ từng khối, sau đó tiến hành tu sửa tinh tế chế tạo mới đúng, đâu có ai chặt chém giống như ngươi chứ!"

Điên rồi!

Lúc này Kha Viêm thật sự muốn điên!

Nhìn vụn gỗ bay tứ tung xung quanh, hắn thật sự đau lòng, dù sao, những vụn gỗ thật lớn này đều rơi xuống lãng phí vô ích, nếu như không rơi xuống lãng phí vô ích, chỗ đó đã đủ để chế tạo ra mấy cây bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh rồi!

"Thằng cha này rốt cuộc là ai?"

"Có thể có được Hắc U Sa Chỉ và một khúc Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc lớn như vậy, hắn tuyệt đối không có khả năng là một họa tu phổ thông!

Khiếp sợ qua đi, Kha Viêm chuyển ánh mắt lên trên người Diệp Phong, sau đó chau mày thầm suy đoán.

"Chờ một chút!"

"Thằng cha này sẽ không phải chuẩn bị dùng Hắc U Sa Chỉ và bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh để so tài với ta đấy chứ!"

Đúng lúc này, Kha Viêm đột nhiên nghĩ đến một chuyện cực kỳ quan trọng, sau đó trên mặt hiện lên vẻ bất an, thậm chí, hiện giờ hắn rất muốn nói một câu với Diệp Phong: "Suất ngươi cần, ta cho ngươi là được, nhưng một phen so tài tỷ thí họa đạo, thật sự không đáng giá sử dụng giấy bút ở cấp bậc này!"

Phù!

Hít một hơi thật sâu, trên mặt Kha Viêm hiện lên ý cười, sau đó nhìn Diệp Phong hỏi dò: “Diệp thiếu, không phải ngươi chuẩn bị sử dụng Hắc U Sa Chỉ và bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh để so tài với ta đấy chứ?”

“Đúng vậy!”

“Đây chỉ là một phen so tài tỷ thí họa đạo thôi, ta cũng không cần dùng đến một ít giấy bút quá tốt, dùng tạm bộ này vậy!”

“Thế nào, một bộ giấy bút này của ta có phải quá rác không?”

Nghe thấy Kha Viêm hỏi vậy, Diệp Phong hơi bất an hỏi, đồng thời châm chọc trong lòng: “Hệ thống thật sự càng ngày càng keo kiệt, ta nói lấy một ít giấy bút cao cấp nhất, hệ thống lại không làm, giờ hay rồi, bị mất mặt!”

???

Không cần dùng quá tốt?

Dùng tạm một bộ này?

Đây là lời người có thể nói ra sao?

Nghe Diệp Phong nói lời khoe của như thế, Kha Viêm thật sự giật mình, dù thế nào hắn đều thật không ngờ, Diệp Phong lại có thể nói ra lời khoe của như vậy, điều này khiến cho hắn tạm thời không biết đáp lại như thế nào!

“Rác như vậy sao?”

“Thế ta còn đẽo gọt làm cái gì!”

“Trước kia hình như ta đã nghe ai đó nói, thần thụ chế tạo ra bút vẽ này, tâm gỗ mới là bộ phận tốt nhất!”

Nghĩ vậy, đầu tiên Sử Đại Xuyên xắn hết tay áo lên, sau đó chiến đao trong tay lập tức biến thành vô số bóng đao, chỉ thấy rất nhiều vụn gỗ bay tứ tung, một khúc gỗ lớn dài năm mét, đường kính nửa

mét đã bắt đầu thu nhỏ dần với tốc độ mắt thường có thể thấy được!

“Ôi đệt!”

“Con mẹ thúi tha kia đù má đang làm cái gì vậy, điên rồi sao?”

“Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc lớn như vậy, trong phút chốc đã con mẹ nó chỉ còn thừa lại mỗi tâm gỗ!”

Nhìn vụn gỗ đầy đất cùng với tâm gỗ quý giá dài một mét, thô như bắp đùi được Sử Đại Xuyên cầm trong tay, Kha Viêm lảo đảo, suýt chút nữa xỉu vì tức!

Lúc này, ở trong mắt hắn, Sử Đại Xuyên đã không còn là một mỹ nữ say mê lòng người nữ, chỉ là một con mẹ bại gia thuần túy, con mẹ bại gia một gậy là muốn chém gọt!

“Diệp trưởng lão!”

Chương 859 - Đây không phải đang vẽ tranh, đây là đang bại gia

“Ta từng nghe người nói, thần thụ chế tạo bút vẽ, bộ phận tốt nhất chính là tâm gỗ!”

“Nếu như thần thụ này là rác, vậy chúng ta chỉ có thể sử dụng tâm gỗ tốt nhất dùng tạm!”

Lúc này, Sử Đại Xuyên nhìn Diệp Phong lên tiếng giải thích.

???

Nói giống như ngươi hiểu biết lắm vậy?

Nhưng ngươi có biết không, tâm gỗ đều con mẹ nó bị ngươi chém gọt mất một nửa rồi!

Nếu như ngươi không hiểu, vậy đừng chém gọt bừa chứ!

Kha Viêm ở bên cạnh nghe thấy Sử Đại Xuyên nói như vậy, hắn tức đến suýt nữa ngộp thở, trực tiếp choáng váng ngất lịm!

“Đúng đúng đúng!”

“Tâm gỗ mới là bộ phận tốt nhất để chế tạo bút vẽ!”

“Mới vừa rồi ta còn định nhắc nhở ngươi, không ngờ ngươi còn biết đến một điểm này!”

“Nhưng mà ngươi chưa chém gọt đến phần tâm gỗ đâu, còn phải tiếp tục gọt, chém đến bằng cỡ cánh tay, đó mới là tâm gỗ chân chính!”

Diệp Phong lúc này cũng tỏ vẻ ta đây hiểu lắm, sau đó trực tiếp lên tiếng nhắc nhở Sử Đại Xuyên.

“Vãi!”

“Hai người các ngươi con mẹ nó rốt cuộc có hiểu gì không vậy!”

“Không hiểu thì đừng làm bừa!”

“Tiếp tục như vậy, ta thật sự không chống đỡ nổi nữa!”

Nghe lời nói không chuyên nghiệp như vậy của Diệp Phong, Kha Viêm không thể tin nổi vào lỗ tai mình, thậm chí hắn đều bắt đầu hoài nghi Diệp Phong rốt cuộc có phải là họa tu hay không!

Một lát sau!

“Tiểu Sử!”

“Ngươi sử dụng một khúc gỗ nát như vậy chế tạo ra một cây bút vẽ hoàn mỹ thế, có nên nói ngươi thật sự có thiên phú ở phương diện này không nhỉ!”

Nhìn bút vẽ tinh xảo trong tay, Diệp Phong cực kỳ hài lòng lên tiếng khen ngợi Sử Đại Xuyên.

“Thần con mẹ nó có thiên phú!”

“Một khúc Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc to như vậy, đủ để chế tạo ra

mấy vạn cây bút vẽ!”

“Kết quả, chỉ con mẹ nó chế tạo ra một cây bút, ngươi còn gọi như vậy là thiên phú?”

Kha Viêm ở bên cạnh nghe được lời này của Diệp Phong, khóe miệng bắt đầu không khống chế được run rẩy lên!”

“Diệp thiếu!”

“Ngươi thật sự định dùng bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh này vẽ tranh trên Hắc U Sa Chỉ sao?”

“Phải biết rằng, một khi bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh dung nhập thần lực, sử dụng xong sẽ trực tiếp hỏng!”

Nhìn thấy Diệp Phong cầm bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh chuẩn bị vẽ tranh, Kha Viêm vội vàng nhắc nhở.

“Hỏng thì hỏng!”

“Bút vẽ không phải lấy ra để dùng sa?”

“Nếu như không dùng, chẳng lẽ định lưu lại đẻ con?”

Nói xong, Diệp Phong cầm bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh vẽ xoẹt xoẹt xoẹt trên Hắc U Sa Chỉ!

“Vãi!”

“Cách cầm bút này!”

“Phong cách vẽ tùy tiện này!”

“Tên này con mẹ nó vốn không phải là họa tu!”

Khi Kha Viêm nhìn thấy đủ loại chi tiết khi vẽ tranh của Diệp Phong đã phát điên toàn thân, trong lòng càng suy sụp nghĩ: “Thằng cha này đâu phải đang vẽ tranh, hắn con mẹ nó giống như con mẹ bại gia kia, là đang bại gia!”

“Quá mạnh mẽ!”

“Diệp trưởng lão thật sự quá mạnh mẽ ở phương diện họa đạo này!”

“Phong cách vẽ lưu loát sinh động như mây bay nước chảy kia!”

“Thần thái hết sức tập trung kia!”

“Ánh mắt tràn đầy tự tin kia!”

“Thật sự không dám tưởng tượng, dưới tu vi khủng bố Chân Thần cảnh nhị trọng như vậy, hắn làm như thế nào để tăng trình độ họa đạo lên đến thế này?”

Lúc này, Sử Đại Xuyên ở bên cạnh nhìn thấy Diệp Phong đang vẽ tranh, ánh mắt đầy sao nhỏ khen ngợi.

“Vãi!”

“Ngươi con mẹ bại gia này, không hiểu đừng ở đó nói bậy!”

“Thần con mẹ nó phong cách vẽ lưu loát sinh động như mây bay nước chảy, đó là vẽ vớ vẩn vài cái!”

“Còn thần thái hết sức tập trung, ánh mắt tràn đầy tự tin, đó đều là hắn giả vờ!”

Nghe Sử Đại Xuyên nói như vậy, Kha Viêm đều không nhịn được muốn đánh đối phương một trận tơi bời!

Một lát sau!

“Thu bút!”

“Vẽ xong!”

Khi Diệp Phong vẽ xong bức tranh gà con bắt sâu, tiện tay ném bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh vô cùng quý giá trong tay sang bên cạnh, sau đó nhìn bức tranh gà con bắt sâu ở trên Hắc U Sa Chỉ, trong mắt tràn đầy đắc ý.

Lúc này Sử Đại Xuyên và Kha Viêm cũng mang theo hiếu kỳ đi tới, nhưng khi bọn họ nhìn thấy bức tranh gà con bắt sâu ở trên Hắc U

Sa Chỉ, khóe miệng của hai người đều không kiềm chế được run rẩy lên.

Cho dù Sử Đại Xuyên không hiểu họa đạo, nhưng nhìn bức tranh gà con bắt sâu có độ khó khăn cực cao trước mắt thì cũng đã ý thức được một chuyện, đó là Diệp Phong vốn không hiểu họa đạo!

Phù!

Thở phào một hơi, Sử Đại Xuyên nhìn Diệp Phong hỏi dò: "Diệp trưởng lão, ngươi dung nhập họa ý của bản thân vào trong bức tranh này sao?"

"Họa ý?"

"Họa ý cái gì?"

"Vẽ tranh, còn cần phải dung nhập họa ý vào trong?"

Nghe thấy câu hỏi kỳ quái như vậy của Sử Đại Xuyên, Diệp Phong tỏ vẻ không hiểu hỏi lại.

"Ôi vãi!"

"Diệp trưởng lão thật sự không phải là họa tu!"

"Thậm chí, trình độ hiểu biết đối với họa đạo của hắn còn con mẹ nó kém hơn ta!"

Nghe thấy Diệp Phong nói vậy, Sử Đại Xuyên đã xác nhận một chuyện, đó là, Diệp Phong vốn không phải là họa tu, mà nghĩ đến từ đầu đến cuối mình vẫn luôn sùng bái đối phương, cho rằng hắn là một họa tu có trình độ họa đạo thật cao, hắn cảm thấy mình giống như một kẻ ngốc!"

"Kha thiếu!"

"Tuy rằng ngươi còn chưa vẽ tranh, nhưng hiện giờ ta muốn hỏi ngươi một câu, bức tranh long phượng trình tường này của ta, có thể thắng ngươi không!"

Lúc này, Diệp Phong lại đột nhiên nhìn Kha Viêm, sau đó tỏ vẻ

nghiêm túc hỏi.

???

Ngươi con mẹ nó gọi bức tranh gà con bắt sâu này là long phượng trình tường?

Kia con mẹ nó là long sao?

Kia con mẹ nó là phượng sao?

Nghe Diệp Phong nói vậy, Kha Viêm kinh hãi đến thiếu chút nữa lòi tròng mắt ra ngoài, dù thế nào hắn đều thật sự không ngờ nổi, Diệp Phong lại có thể vô liêm sỉ đến dám gọi bức tranh này là long phượng trình tường!

Phù!

Hít một hơi thật sâu, lúc này Kha Viêm mới nhìn Diệp Phong lên tiếng nói: “Diệp thiếu, chỉ bằng bức tranh long phượng trình tường này, ngươi không thắng được ta!”

Rầm!

Theo Kha Viêm vừa dứt lời, một tiếng nổ vang cực lớn lại vang lên trong phòng.

Xoẹt!

Chương 860 - Ngươi gọi đây là bức tranh long phượng trình tường?

Diệp Phong tùy tay ném Hắc U Sa Chỉ ở trên bàn xuống, sau đó lại lấy một tờ Hắc U Sa Chỉ mới đặt lên trên bàn vẽ, tiếp theo nhìn Sử Đại Xuyên ở bên cạnh nói: “Tiểu Sử, gọt thêm cho ta một cây bút vẽ mới, ta muốn vẽ lại một bức khác!”

???

Ngươi con mẹ nó bị thần kinh à!

Bản thân ngươi không phải là họa tu, trong lòng ngươi không biết tí nào sao?

Đừng nói lại vẽ thêm một bức nữa, cho dù ngươi vẽ thêm một trăm bức, ngươi cũng không thắng được ta!

Nhìn thấy Diệp Phong một lần nữa lấy ra Hắc U Sa Chỉ và một khúc Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc dài năm thước, đường kính nửa mét, Kha Viêm đã muốn phát điên, hắn không thể hiểu nổi, một thần đạo giả không phải là họa tu, tại sao trong tay lại có nhiều bảo bối khiến nhiều họa tu nằm mơ đều muốn có được như vậy!

Kha Viêm thấy những bảo bối này ở trong tay Diệp Phong thật sự chính là phung phí của trời!

“Được!”

“Diệp trưởng lão, ta lập tức gọt ra một cây bút vẽ mới cho ngươi!”

Tuy rằng đã biết Diệp Phong không phải là họa tu, nhưng sau khi nghe được mệnh lệnh của Diệp Phong, Sử Đại Xuyên vẫn chuẩn bị lập tức chấp hành!

“Được rồi!!!”

“Diệp thiếu, ta thừa nhận, mới vừa rồi ta lừa gạt ngươi!”

“Trình độ họa đạo được thể hiện ra từ trong bức tranh gà con… không phải, là bức tranh long phượng trình tường này của ngươi đã vượt trên tưởng tượng của ta!”

“Ta vốn không phải là đối thủ của ngươi, do đó, cuộc so tài này, ngươi thắng!”

Nhìn thấy Sử Đại Xuyên thật sự chuẩn bị chế tạo bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh, Kha Viêm ở bên cạnh sợ hãi, hắn không thể vì một trận so tài không có chút ý nghĩa nào này mà trơ mắt nhìn Diệp Phong phá hỏng một tờ Hắc U Sa Chỉ và một khúc Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc!

“Hả?”

“Diệp trưởng lão rõ ràng không phải họa tu, sao Kha Viêm này có thể đột nhiên nhận thua chứ?”

Sử Đại Xuyên đang chuẩn bị chém gọt Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc nghe nói như thế, trên mặt cũng hiện lên vẻ nghi hoặc, nhưng mà, lúc hắn chú ý đến ánh mắt của Kha Viêm không ngừng quét nhìn về phía Hắc U Sa Chỉ và Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc thì lại chấn động toàn thân, có một suy đoán cực kỳ đáng sợ trong lòng!

“Chẳng lẽ là!”

“Hắc U Sa Chỉ và Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc này không phải rác, mà là giấy bút cực kỳ quý giá trong mắt họa tu?”

“Sau đó Kha Viêm này không đành lòng nhìn thấy Diệp trưởng lão tiếp tục bại gia, cho nên mới chủ động nhận thua?”

Nghĩ vậy, Sử Đại Xuyên cũng không nhịn được hít vào một hơi, thầm nghĩ trong lòng: “Đây chắc là ý nghĩa của việc Diệp trưởng lão kêu ta học tập bại gia, đây là chỗ khủng bố của bại gia sao?”

Bên kia!

“Kha thiếu!”

“Thật sự không cần ta vẽ thêm vài bức sao?”

“Thực ra, kỹ thuật vẽ của ta còn chưa thể hiện ra!”

Nghe thấy Kha Viêm nhận thua, Diệp Phong hơi giật mình, nhưng hắn vẫn muốn tranh thủ thêm một chút, dù sao đồ đều đã lấy ra, đồng thời hắn cũng ý thức được Hắc U Sa Chỉ và Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc này cũng không giống rác!

“Không cần!”

“Ta sẽ lập tức để cho người giao huy chương thông qua vòng thi thử cho ngươi!”

“Ngày mai, ngươi có thể trực tiếp giam gia vòng sơ khảo!”

Nghe Diệp Phong nói vậy, Kha Viêm vội vàng đáp lại.

“Haizzz!”

“Không ngờ ta chỉ dùng kỹ thuật vẽ một phần thôi, ngươi đã chủ động nhận thua!”

“Thật sự không hề có một chút tính khiêu chiến gì cả!”

Nói xong, Diệp Phong tràn đầy thất vọng đi về phía cửa phòng nghỉ.

“Ôi đệt!”

“Luận về ra vẻ, ta nguyện xưng Diệp trưởng lão là mạnh nhất!”

Nhìn thấy Kha Viêm bị tức đến khóe miệng co giật, Sử Đại Xuyên cũng thu Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc ở bên cạnh vào trong thần giới, sau đó lập tức đuổi theo Diệp Phong.

Phù!

Sau khi Diệp Phong và Sử Đại Xuyên đều rời khỏi phòng, Kha Viêm thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhíu mày lẩm bẩm: “Tranh tài họa đạo một mùa này, chỉ sợ sẽ xuất hiện một mớ hỗn độn lớn, không được, ta phải nhanh chóng thông báo tình huống này cho sư tôn mới được!”

Nói xong, Kha Viêm nhặt bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh đã hỏng và bức tranh long phượng trình tường rơi trên đất kia lên, chạy về phía phòng khách chỗ sư tôn hắn nghỉ ngơi.

Cốc! Cốc! Cốc!

Theo một trận tiếng đập cửa vang lên, Cổ Hồng Vũ đang tu luyện mở hai mắt ra, sau đó lên tiếng nói: “Vào đi!”

“Kha Viêm!”

“Tiểu tử ngươi sao lại đến đây?”

Khi Cổ Hồng Vũ nhìn thấy Kha Viêm đi từ ngoài cửa vào, tỏ ra hiếu kỳ lên tiếng hỏi.

“Sư tôn!”

“Chẳng phải trong tay đệ tử có năm suất có thể trực tiếp thông qua vòng thi thử sao!”

“Ta đã tặng ra một suất!”

Nghe được Cổ Hồng Vũ hỏi, Kha Viêm lập tức trả lời.

“Chà!”

“Kha Viêm tiểu tử ngươi cuối cùng thông suốt!”

“Tục ngữ nói rất hay, có chỗ tốt không chiếm là đồ khốn, ngươi có quyền lợi này, vì sao không lợi dụng quyền lợi kiếm lấy một ít chỗ tốt chứ!”

“Thật sự không biết trước kia ngươi nghĩ như thế nào, nhưng mà, bây giờ có thể nghĩ thông suốt cũng không tính là trễ!”

Sau khi biết được vậy, Cổ Hồng Vũ hai mắt tỏa sáng, sau đó tràn đầy vui mừng nhìn Kha Viêm nói.

“Cái kia… Sư tôn!”

“Không phải ta thu tiền trà nước mới cho một suất, mà là so tài vẽ tranh một lần, sau đó thua nên mới cho đối phương!”

Nghe Cổ Hồng Vũ nói vậy, Kha Viêm xấu hổ giải thích.

“Cái gì?”

“Ngươi và đối phương so tài vẽ tranh, lại thua?”

“Đối phương là ai, tu vi như thế nào, trình độ họa đạo đạt đến cảnh giới nào?”

Biết được trò yêu của mình lại vì thua trận so tài nên mới cho ra một suất, Cổ Hồng Vũ giật mình hỏi.

“Sư tôn!”

“Đối phương là một thanh niên độ tuổi xấp xỉ với ta!”

“Mà tu vi của hắn chỉ có Chân Thần cảnh nhị trọng, về phần trình độ họa đạo, khó mà nói!”

“Nhưng mà, bức tranh long phượng trình tường hắn vừa vẽ đã được ta lấy tới, nếu không, ngươi tự mình nhìn xem?”

Kha Viêm nghe xong, cũng lập tức trả lời.

Hả?

Tu vi lại chỉ có Chân Thần cảnh nhị trọng?

Tu vi như vậy thì trình độ họa đạo có thể cao được đến đâu chứ, chẳng lẽ là một họa tu yêu nghiệt vạn năm khó gặp?

Chương 861 - Đồ bại gia này, thật sự sẽ gây ra một mớ hỗn độn lớn

Nghĩ vậy, Cổ Hồng Vũ gật đầu: “Lấy bức tranh long phượng trình tường của hắn ra cho ta nhìn xem!”

Một lát sau!

“Ẩu tả!”

“Thật sự ẩu tả!”

“Kha Viêm, ngươi gọi bức tranh gà con bắt sâu này là long phượng trình tường?”

“Còn có trong bức tranh gà con bắt sâu này không hề có họa ý, còn vẽ trên Hắc U Sa Chỉ, này con mẹ nó không phải đang bại gia sao?”

Sau khi Cổ Hồng Vũ nhìn thấy bức tranh gà con bắt sâu ở trên Hắc U Sa Chỉ, đầu tiên sửng sốt, sau đó tức giận mắng, trong mắt càng có vẻ thịt đau, phải biết rằng, Hắc U Sa Chỉ, kể cả hắn cũng chỉ có chín tờ, hơn nữa, trừ phi là tác phẩm hội họa đặc thù, bằng không, hắn căn bản sẽ không dùng đến!

Nhưng chính là Hắc U Sa Chỉ được hắn coi như vật báu này lại bị

người vẽ lên một bức tranh gà con bắt sâu buồn cười như thế, điều này kêu hắn làm sao không giận được!

“Sư tôn!”

“Ngươi tạm thời đừng nóng giận!”

“Ta còn có một cây bút vẽ đối phương đã dùng!”

Nhìn thấy Cổ Hồng Vũ nổi giận, Kha Viêm không có phản ứng gì quá lớn, bởi vì tất cả đều nằm trong dự đoán trước của hắn, sau đó hắn lấy cây bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh bị hỏng đã được Diệp Phong ném xuống ra.

“Đây là… bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh!”

“Hơn nữa còn là bút vẽ dùng tâm gỗ trong Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc quý giá nhất chế tạo ra!”

Nhìn bút vẽ trong tay, Cổ Hồng Vũ cảm thấy trái tim mình đều sắp tan nát, sau đó nhìn Kha Viêm run giọng hỏi: “Đối phương, chính là dùng bút vẽ này vẽ bức long phượng trình tường trên Hắc U Sa Chỉ?”

“Sư tôn!”

“Ngươi nói không sai, đối phương chính là dùng bút vẽ này vẽ bức long phượng trình tường trên Hắc U Sa Chỉ!”

“Sau đó đối phương hỏi ta, dùng bức tranh này có thể thắng được ta không, ta nói không thắng được!”

“Kết quả đối phương lại phát điên chuẩn bị dùng bộ giấy bút này vẽ thêm bức nữa, ta không thể trơ mắt nhìn đối phương tiếp tục bại gia, do đó, cuối cùng chủ động nhận thua, vì thế nên mới cho đối phương một suất!”

Nói đến đây, Kha Viêm đột nhiên nghĩ tới cái gì, nhìn Cổ Hồng Vũ đã khóe miệng bắt đầu run rẩy tiếp tục nói: “Đúng rồi sư tôn, cây bút vẽ này là do đối phương bạo lực chém gọt một khúc Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc dài năm mét, đường kính nửa mét, cuối cùng lấy tinh hoa tạo ra!”

“Nói cách khác, một khúc Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc có thể làm ra mấy vạn cây bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh, đối phương chỉ tạo ra một cây bút vẽ tốt nhất như vậy!”

Cổ Hồng Vũ ở đối diện nghe xong, tay phải đột nhiên che ngực, sau đó thở hổn hển từng ngụm nói: “Đây con mẹ nó là đồ bại gia chạy từ đâu đến, ta con mẹ nó kể cả một cây bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh còn không có, kết quả hắn con mẹ nó trực tiếp hủy hoại mấy vạn cây!”

Nửa canh giờ sau!

“Kha Viêm!”

“Tạm thời không nói đến chuyện vì sao trong tay đối phương lại có giấy bút hiếm có đắt giá như vậy!”

“Ta chỉ muốn biết rõ, tại sao hắn lại vẽ ra một bức tranh không đạt đến cả cấp nhập môn, hơn nữa trong bức tranh không hề dung nhập họa ý?”

Sau khi Cổ Hồng Vũ triệt để khôi phục tâm tình lại mới tỏ vẻ không hiểu nhìn Kha Viêm hỏi.

“Sư tôn!”

“Thông qua quan sát của ta!”

“Đối phương vốn không phải là họa tu, hơn nữa không biết gì về họa đạo cả!”

Kha Viêm nghe xong, cũng nói ra ý tưởng của bản thân.

“Không phải họa tu?”

“Còn không biết gì về họa đạo?”

“Sau đó, ngươi để hắn thông qua vòng thi thử đi tham gia vòng sơ khảo ngày mai?”

“Đến lúc đó, chẳng phải sẽ khiến cho người ta chê cười chết, suất này là do ngươi cho!”

Nghe tình huống như vậy, Cổ Hồng Vũ hơi nhíu mày lại!

“Sư tôn!”

“Chuyện này ngươi không cần lo lắng, kẻ bại gia kia có nói một câu, hắn nói so tài với ta, chỉ có thể tạm sử dụng bộ giấy bút rác này thôi!”

“Do đó, đợi ngày mai khi tiến hành vòng sơ khảo, hắn thật sự có thể sẽ lấy ra giấy bút càng hiếm có đắt giá hơn Hắc U Sa Chỉ và bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh!”

“Mà điểm ta lo lắng là đến lúc đó có nhiều họa tu như vậy ở đây, bọn họ thật sự có khả năng đứng vững trước bại gia điên cuồng của đối phương sao?”

Lúc này, Kha Viêm cũng nói ra điểm lo lắng nhất của mình.

“Chết tiệt!”

“Nếu như hắn có thể lấy ra giấy bút càng hiếm có đắt giá hơn Hắc U Sa Chỉ và bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh, đừng nói những họa tu bình thường, kể cả ba lão gia bọn ta đây đều không chịu được!”

“Xem ra, phải nhanh chóng đi tìm hai lão già kia thương lượng một chút mới được, bằng không, vòng sơ khảo ngày mai, thật sự có thể xảy ra một mớ hỗn độn lớn!”

Nói xong, Cổ Hồng Vũ rời khỏi phòng, hắn thật sự không ngờ, một phen tranh tài họa đạo thuộc về họa tu lại bị một người không biết gì về họa đạo cả gây ra hỗn loạn!

…

“Diệp trưởng lão!”

“Thật sự không ngờ, ngươi lại không phải là họa tu!”

“Mà chuyện càng khiến cho ta không ngờ tới là, ngươi không phải họa tu, nhưng có thể dựa vào bại gia thông qua vòng thi thử!”

Nói đến đây, Sử Đại Xuyên cắn chặt răng, nhìn thẳng vào Diệp

Phong nói: “Diệp trưởng lão, không phải ngươi kêu ta học tập con đường bại gia sao, vậy có thể để cho ta cũng đi bại gia một phen, sau đó chơi một suất thông qua vòng thi thử, ta cũng muốn nhân cơ hội này bày ra kỹ thuật vẽ của ta!”

“Ừm!”

“Tiểu Sử, ngươi thật thức thời!”

“Nếu như ngươi cũng có thể lấy được một suất thông qua vòng thi thử, vậy hai chúng ta có thể tỏa sáng rực rỡ trên vòng sơ khảo ngày mai!”

Nghe được ý nghĩ này của Sử Đại Xuyên, Diệp Phong hai mắt tỏa sáng, sau đó đồng ý luôn.

“Được rồi!”

“Vậy ngươi nhanh chóng đi tìm Kha thiếu đi, ta về tửu lâu trước!”

Nói xong, Diệp Phong đã một mình đi về phía tửu lâu.

Thiên Họa lâu!

Cốc! Cốc! Cốc!

Kha Viêm vừa trở lại phòng mình, nghe thấy ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ, trên mặt hiện lên vẻ không vui, nhưng vẫn lên tiếng: “Vào đi!”

“Hạ quản sự!”

“Sao ngươi lại đến nữa, chẳng lẽ nói có người muốn nhận được một suất trực tiếp thông qua vòng thi thử từ trong tay ta sao…”

Chương 862 - Sử tiểu thư, ngươi nói ngươi vẽ cái gì?

Nghĩ vậy, Cổ Hồng Vũ gật đầu: “Lấy bức tranh long phượng trình tường của hắn ra cho ta nhìn xem!”

Một lát sau!

“Ẩu tả!”

“Thật sự ẩu tả!”

“Kha Viêm, ngươi gọi bức tranh gà con bắt sâu này là long phượng trình tường?”

“Còn có trong bức tranh gà con bắt sâu này không hề có họa ý, còn vẽ trên Hắc U Sa Chỉ, này con mẹ nó không phải đang bại gia sao?”

Sau khi Cổ Hồng Vũ nhìn thấy bức tranh gà con bắt sâu ở trên Hắc U Sa Chỉ, đầu tiên sửng sốt, sau đó tức giận mắng, trong mắt càng có vẻ thịt đau, phải biết rằng, Hắc U Sa Chỉ, kể cả hắn cũng chỉ có chín tờ, hơn nữa, trừ phi là tác phẩm hội họa đặc thù, bằng không, hắn căn bản sẽ không dùng đến!

Nhưng chính là Hắc U Sa Chỉ được hắn coi như vật báu này lại bị người vẽ lên một bức tranh gà con bắt sâu buồn cười như thế, điều này kêu hắn làm sao không giận được!

“Sư tôn!”

“Ngươi tạm thời đừng nóng giận!”

“Ta còn có một cây bút vẽ đối phương đã dùng!”

Nhìn thấy Cổ Hồng Vũ nổi giận, Kha Viêm không có phản ứng gì quá lớn, bởi vì tất cả đều nằm trong dự đoán trước của hắn, sau đó hắn lấy cây bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh bị hỏng đã được Diệp Phong ném xuống ra.

“Đây là… bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh!”

“Hơn nữa còn là bút vẽ dùng tâm gỗ trong Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc quý giá nhất chế tạo ra!”

Nhìn bút vẽ trong tay, Cổ Hồng Vũ cảm thấy trái tim mình đều sắp tan nát, sau đó nhìn Kha Viêm run giọng hỏi: “Đối phương, chính là dùng bút vẽ này vẽ bức long phượng trình tường trên Hắc U Sa Chỉ?”

“Sư tôn!”

“Ngươi nói không sai, đối phương chính là dùng bút vẽ này vẽ bức long phượng trình tường trên Hắc U Sa Chỉ!”

“Sau đó đối phương hỏi ta, dùng bức tranh này có thể thắng được ta không, ta nói không thắng được!”

“Kết quả đối phương lại phát điên chuẩn bị dùng bộ giấy bút này vẽ thêm bức nữa, ta không thể trơ mắt nhìn đối phương tiếp tục bại gia, do đó, cuối cùng chủ động nhận thua, vì thế nên mới cho đối phương một suất!”

Nói đến đây, Kha Viêm đột nhiên nghĩ tới cái gì, nhìn Cổ Hồng Vũ đã khóe miệng bắt đầu run rẩy tiếp tục nói: “Đúng rồi sư tôn, cây bút vẽ này là do đối phương bạo lực chém gọt một khúc Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc dài năm mét, đường kính nửa mét, cuối cùng lấy tinh hoa tạo ra!”

“Nói cách khác, một khúc Cửu Huyền Quỷ Tinh Mộc có thể làm ra mấy vạn cây bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh, đối phương chỉ tạo ra một cây bút vẽ tốt nhất như vậy!”

Cổ Hồng Vũ ở đối diện nghe xong, tay phải đột nhiên che ngực, sau đó thở hổn hển từng ngụm nói: “Đây con mẹ nó là đồ bại gia chạy từ đâu đến, ta con mẹ nó kể cả một cây bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh còn không có, kết quả hắn con mẹ nó trực tiếp hủy hoại mấy vạn cây!”

Nửa canh giờ sau!

“Kha Viêm!”

“Tạm thời không nói đến chuyện vì sao trong tay đối phương lại có giấy bút hiếm có đắt giá như vậy!”

“Ta chỉ muốn biết rõ, tại sao hắn lại vẽ ra một bức tranh không đạt đến cả cấp nhập môn, hơn nữa trong bức tranh không hề dung nhập họa ý?”

Sau khi Cổ Hồng Vũ triệt để khôi phục tâm tình lại mới tỏ vẻ không hiểu nhìn Kha Viêm hỏi.

“Sư tôn!”

“Thông qua quan sát của ta!”

“Đối phương vốn không phải là họa tu, hơn nữa không biết gì về họa đạo cả!”

Kha Viêm nghe xong, cũng nói ra ý tưởng của bản thân.

“Không phải họa tu?”

“Còn không biết gì về họa đạo?”

“Sau đó, ngươi để hắn thông qua vòng thi thử đi tham gia vòng sơ khảo ngày mai?”

“Đến lúc đó, chẳng phải sẽ khiến cho người ta chê cười chết, suất này là do ngươi cho!”

Nghe tình huống như vậy, Cổ Hồng Vũ hơi nhíu mày lại!

“Sư tôn!”

“Chuyện này ngươi không cần lo lắng, kẻ bại gia kia có nói một câu, hắn nói so tài với ta, chỉ có thể tạm sử dụng bộ giấy bút rác này thôi!”

“Do đó, đợi ngày mai khi tiến hành vòng sơ khảo, hắn thật sự có thể sẽ lấy ra giấy bút càng hiếm có đắt giá hơn Hắc U Sa Chỉ và bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh!”

“Mà điểm ta lo lắng là đến lúc đó có nhiều họa tu như vậy ở đây, bọn họ thật sự có khả năng đứng vững trước bại gia điên cuồng của đối phương sao?”

Lúc này, Kha Viêm cũng nói ra điểm lo lắng nhất của mình.

“Chết tiệt!”

“Nếu như hắn có thể lấy ra giấy bút càng hiếm có đắt giá hơn Hắc U Sa Chỉ và bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh, đừng nói những họa tu bình thường, kể cả ba lão gia bọn ta đây đều không chịu được!”

“Xem ra, phải nhanh chóng đi tìm hai lão già kia thương lượng một chút mới được, bằng không, vòng sơ khảo ngày mai, thật sự có thể xảy ra một mớ hỗn độn lớn!”

Nói xong, Cổ Hồng Vũ rời khỏi phòng, hắn thật sự không ngờ, một phen tranh tài họa đạo thuộc về họa tu lại bị một người không biết gì về họa đạo cả gây ra hỗn loạn!

…

“Diệp trưởng lão!”

“Thật sự không ngờ, ngươi lại không phải là họa tu!”

“Mà chuyện càng khiến cho ta không ngờ tới là, ngươi không phải họa tu, nhưng có thể dựa vào bại gia thông qua vòng thi thử!”

Nói đến đây, Sử Đại Xuyên cắn chặt răng, nhìn thẳng vào Diệp Phong nói: “Diệp trưởng lão, không phải ngươi kêu ta học tập con đường bại gia sao, vậy có thể để cho ta cũng đi bại gia một phen, sau đó chơi một suất thông qua vòng thi thử, ta cũng muốn nhân cơ hội này bày ra kỹ thuật vẽ của ta!”

“Ừm!”

“Tiểu Sử, ngươi thật thức thời!”

“Nếu như ngươi cũng có thể lấy được một suất thông qua vòng thi thử, vậy hai chúng ta có thể tỏa sáng rực rỡ trên vòng sơ khảo ngày mai!”

Nghe được ý nghĩ này của Sử Đại Xuyên, Diệp Phong hai mắt tỏa sáng, sau đó đồng ý luôn.

“Được rồi!”

“Vậy ngươi nhanh chóng đi tìm Kha thiếu đi, ta về tửu lâu trước!”

Nói xong, Diệp Phong đã một mình đi về phía tửu lâu.

Thiên Họa lâu!

Cốc! Cốc! Cốc!

Kha Viêm vừa trở lại phòng mình, nghe thấy ngoài cửa phòng vang lên tiếng gõ, trên mặt hiện lên vẻ không vui, nhưng vẫn lên tiếng: "Vào đi!"

"Hạ quản sự!"

"Sao ngươi lại đến nữa, chẳng lẽ nói có người muốn nhận được một suất trực tiếp thông qua vòng thi thử từ trong tay ta sao…"

Chương 863 - Gà con mổ nhau, còn cần tìm người đánh giá tranh!

"Không bằng, ngày mai chúng ta chơi một rút thăm được không, chỉ cần rút trúng là có thể không cần tham gia vòng sơ khảo, trực tiếp tiến vào vòng thăng hạng ngày sau!"

Lúc này, Lý Đại Dũng vẫn luôn không nói gì lại phủ định đề nghị của Điêu Nham, sau đó nói ra ý tưởng của bản thân.

Ừm!

Nghe xong đề nghị của Lý Đại Dũng, hai người Cổ Hồng Vũ và Điêu Nham hai mắt tỏa sáng, sau đó gật đầu tiếp nhận đề nghị này!

"Sư tôn!"

"Ngươi ra đây một chút!"

Đúng lúc này, Kha Viêm lại đẩy cửa phòng ra, sau đó thò đầu vào gọi Cổ Hồng Vũ.

"Kha Viêm!"

"Bọn ta đang bận rộn thảo luận chuyện Diệp thiếu, ngươi gọi ta ra làm cái gì?"

Sau khi đi ra, đầu tiên Cổ Hồng Vũ đóng cửa phòng lại, tiếp theo

mới tỏ ra nghi hoặc nhìn Kha Viêm hỏi.

“Sư tôn!”

“Bên cạnh Diệp thiếu còn có một con mẹ bại gia nữa!”

“Nàng là thị nữ bên cạnh Diệp thiếu, cũng không biết gì về họa đạo cả, mới vừa rồi nàng đến tìm ta, cũng muốn lấy một suất trực tiếp thông qua vòng thi thử!”

Nghe Cổ Hồng hỏi, Kha Viêm tranh thủ nói ra chuyện này.

“Cái gì?”

“Một Diệp thiếu đã đủ để cho chúng ta đau đầu rồi!”

“Không thể nhiều thêm một ai nữa!”

“Do đó, ngươi nhất định không thể cho nàng một suất này!”

Nghe thấy Kha Viêm nói vậy, Cổ Hồng Vũ tỏ vẻ kinh hãi, sau đó vội vàng nhắc nhở.

“Sư tôn!”

“Nhưng mà ta đã cho nàng!”

“Nàng thật sự cho rất nhiều!”

Nhìn Cổ Hồng Vũ tỏ vẻ khẩn trương, Kha Viêm lại bất đắc dĩ nói ra tình huống.

“Cái gì!!!”

“Có phải ngươi điên rồi không!”

“Cho dù nàng cho ngươi chỗ tốt lớn lao, ngươi cũng không thể cho nàng một suất này!”

“Như vậy chẳng phải làm liều sao!”

Nghe Kha Viêm nói vậy, Cổ Hồng Vũ tức giận mắng to!

“Mười cây bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh!”

Nhìn Cổ Hồng Vũ nổi giận, Kha Viêm lại bình thản nói ra một câu như vậy.

“Một suất đã cho!”

“Hai suất cũng là cho!”

“Không xong, chuyện này, ta cần phải thảo luận thật kỹ lưỡng với hai lão già kia, nhìn xem nên giải quyết như thế nào mới được!”

Nghe thấy chỗ tốt lại là mười cây bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh, Cổ Hồng Vũ đang nổi giận lập tức bình tĩnh lại, sau đó vỗ bả vai Kha Viêm nói tiếp: “Được rồi, nhanh về phòng của ngươi đi, chuyện này ngươi biết ta biết trời biết đất biết, tuyệt đối không thể để cho người thứ ba biết!”

Nói xong, Cổ Hồng Vũ mở cửa phòng, đi thẳng vào trong phòng khách.

“Có nên nói không!”

“Tốc độ biến sắc mặt của sư tôn thật trâu bò!”

Nhìn Cổ Hồng Vũ quay trở lại phòng khách, Kha Viêm than thở trong lòng.

“Hai vị!”

“Sự việc có thay đổi, chúng ta cần phải thảo luận lại một lần nữa!”

Sau khi trở lại phòng khách, Cổ Hồng Vũ cau mày nhìn hai người Điêu Nham và Lý Đại Dũng nói một câu như vậy.

…

Bên kia, ngoài cửa tửu lâu.

“Phương thiếu!”

“Tin tức chuẩn xác không?”

Lúc này, một nam tử mặc trường bào màu xanh hỏi Phương Thiên Lôi ở bên cạnh.

“Mễ thiếu!”

“Tin tức tương đối chuẩn xác!”

“Hai người nhận được suất từ trong tay Kha Viêm, trước mắt ở trong tửu lâu này!”

“Nói thật, ta thật sự rất hiếu kỳ, đối phương rốt cuộc lấy được suất từ trong tay Kha Viêm như thế nào, phải biết rằng, Kha Viêm cực kỳ phản cảm với hành vi đi cửa sau này!”

Nghe Mễ Hổ hỏi vậy, Phương Thiên Lôi cho câu trả lời chắc chắn, đồng thời nói ra chỗ mình thấy hiếu kỳ.

“Ta cũng tò mò!”

“Chúng ta đi gặp đối phương chẳng phải sẽ biết sao!”

Nói xong, Mễ Hổ mang theo một chút hưng phấn, dẫn đầu đi vào trong tửu lâu.

Trong phòng trọ!

Trước hai bàn vẽ, hai người Diệp Phong và Sử Đại Xuyên đang hết sức tập trung vẽ tác phẩm của mình, so tài chính là Diệp Phong đề nghị, hắn rất muốn nhìn xem, kỹ thuật vẽ của hai người hắn và Sử Đại Xuyên, rốt cuộc ai càng tốt hơn!

Nếu như Kha Viêm nhìn thấy một màn trước mắt, tuyệt đối sẽ sụp đổ kêu lên: “Một gà con bắt sâu, một vạn trùng rời núi, hai người các ngươi đừng gà con mổ nhau!”

Một lát sau!

“Hả?”

“Tiểu Sử, ngươi vẽ cái gì vậy?”

“Vạn trùng rời núi sao?”

Sau khi Diệp Phong nhìn thấy kiệt tác của Sử Đại Xuyên, cũng ngẩn ra dò hỏi.

“Cái gì vạn trùng rời núi?”

“Của ta đây là ngựa phi nước đại!”

“Diệp trưởng lão, ngươi sẽ không phải vì thắng nên cố ý hạ thấp tác phẩm của ta đấy chứ!”

Nghe Diệp Phong nói vậy, Sử Đại Xuyên tạm thời xem nhẹ thân phận của hai người, sau đó tỏ vẻ nghiêm túc nói ra ý tưởng của bản thân.

???

Ngựa phi nước đại?

Ngươi con mẹ nó gọi vạn trùng rời núi này là ngựa phi nước đại?

Vậy ngựa đâu?

Chạy mất rồi?

Hơn nữa, với tác phẩm này của ngươi, còn cần ta phải hạ thấp đi sao, con mẹ nó đã sớm tận đáy, đâu còn chỗ để làm thấp đi nữa!

Nghe Sử Đại Xuyên nói vậy, Diệp Phong không thể tin vào lỗ tai mình, sau đó bất đắc dĩ lắc đầu nói: “Tiểu Sử, cho dù ngươi nghĩ như thế nào, nhưng bức tranh long phượng trình tường ta vẽ tuyệt đối mạnh hơn bức vạn trùng rời núi của ngươi nhiều lắm, do đó, so tài này ta thắng!”

“Diệp trưởng lão!”

“Ta không phục!”

“Bức tranh ngựa phi nước đại của ta vốn không có khả năng thua bức tranh gà con bắt sâu của ngươi, không được, chúng ta phải đi tìm Kha thiếu, kêu hắn phán định cho chúng ta!”

Sử Đại Xuyên nghe xong, tỏ vẻ không phục đề nghị.

Cốc! Cốc! Cốc!

Đúng lúc này, theo một trận gõ cửa đột nhiên vang lên đã cắt ngang tranh cãi của hai người!

“Các ngươi là?”

Khi Sử Đại Xuyên mở cửa phòng, nhìn thấy hai nam tử xa lạ đứng ở bên ngoài cửa, hắn tỏ ra hiếu kỳ hỏi.

“Vãi!”

“Thật xinh đẹp!”

“Đã sớm nghe nói uy hiếp của Kha Viêm là nữ nhân, hiện giờ xem ra, Kha Viêm nhất định vì nữ nhân toàn thân đều tản ra sức hút mê người này, cho nên mới cho suất!”

Sau khi Mễ Hổ và Phương Thiên Lôi nhìn thấy Sử Đại Xuyên mở cửa phòng, trong lòng đều có một suy đoán giống nhau!

“Tiểu thư xinh đẹp này, xin chào!”

Hai người chúng ta là Mễ Hổ và Phương Thiên Lôi, cùng với Kha Viêm được gọi là tam thiếu Họa thành!”

“Bởi vì biết ngươi và thiếu gia nhà ngươi chiếm được hai suất từ chỗ Kha Viêm, do đó đến đây làm quen với các ngươi một chút!”

Hồi hồn lại, Mễ Hổ lịch thiệp giải thích với Sử Đại Xuyên.

“Tam thiếu Họa thành?”

Chương 864 - Gà con mổ nhau, còn cần tìm người đánh giá tranh! (2)

“Nói cách khác, trình độ họa đạo của hai người các ngươi không khác Kha thiếu kia lắm?”

Nghe thế, Diệp Phong cũng đã đi tới, sau đó nhìn hai người hỏi

thẳng.

“Vị này chính là Diệp thiếu hả?”

“Không sai, ở trên trình độ họa đạo, ba người bọn ta không phân cao thấp!”

Nhìn thấy Diệp Phong đột nhiên xuất hiện, Mễ Hổ không hề bất ngờ, mà trả lời thẳng đối phương.

“Vậy vừa vặn!”

“Mới vừa rồi ta và nàng tiến hành một trận so tài vẽ tranh!”

“Nhưng hai người bọn ta đều cho rằng mình vẽ tốt hơn đối phương, nếu không, làm phiền hai vị, đánh giá giúp bọn ta?”

Nghe xong câu trả lời của Mễ Hổ, hai mắt Diệp Phong tỏa sáng, sau đó nói thẳng ra ý tưởng của bản thân.

“Ha ha ha!”

“Dễ nói dễ nói!”

“Chuyện đánh giá tranh này đối với bọn ta chính là đơn giản như ăn cơm uống nước thôi!”

Phương Thiên Lôi vẫn luôn không nói chuyện nghe thấy Diệp Phong nói vậy, cười lớn đồng ý.

Một lát sau!

“Điên rồi!”

“Hai người này tuyệt đối điên rồi!”

“Sao bọn họ có thể sử dụng bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh vẽ ra bức tranh buồn cười như thế ở trên Hắc U Sa Chỉ chứ!”

“Bọn họ đâu phải đang so tài vẽ tranh, đây con mẹ nó căn bản chính là đang bại gia!”

Đi vào phòng, khi Mễ Hổ và Phương Thiên Lôi nhìn thấy hai cây

bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh đã hỏng và hai bức tranh trên Hắc U Sa Chỉ, đã điên cuồng mắng to trong lòng, dù sao, giấy bút loại cao cấp như vậy, kể cả hai người bọn họ đều không có!

“Diệp thiếu!”

“Tạm thời không nói đến tranh của hai người ai càng tốt hơn!”

“Ta chỉ muốn biết rõ, vì sao các ngươi không dung nhập họa ý vào tranh vậy?”

Hồi hồn lại, Mễ Hổ hoài nghi nhìn Diệp Phong hỏi.

“Mễ thiếu!”

“Ngươi nói có một khả năng chính là hai người bọn ta thật ra không phải là họa tu, do đó, bọn ta mới không dung nhập họa ý vào trong tranh không!”

Nhìn thấy dáng vẻ nghi ngờ không thôi của Mễ Hổ, Diệp Phong uyển chuyển giải thích một chút.

“Cái gì!!!”

“Hai người các ngươi không phải là họa tu?”

“Vậy vì sao các ngươi lại dùng bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh và Hắc U Sa Chỉ này vẽ tranh?”

Nghe Diệp Phong nói vậy, Mễ Hổ trực tiếp trừng lớn hai mắt kêu lên, trong mắt càng đầy rẫy khó có thể tin, dù thế nào hắn đều thật sự không ngờ nổi, người trong tay có thể có được giấy bút cao cấp như thế lại không phải là họa tu!

Lời này nói ra, ai dám tin?

“Mễ thiếu!”

“Bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh và Hắc U Sa Chỉ này đã là giấy bút kém cỏi nhất trong tay ta!”

“Hơn nữa, chỉ một phen so tài vẽ tranh như vậy, thật sự không cần

dùng đến giấy bút quá tốt!”

Nghe thấy tiếng kêu của Mễ Hổ, Diệp Phong lại tỏ ra nghiêm túc giải thích.

???

Lời ta nói là ý này sao?

Ý của ta là, hai người các ngươi không phải là họa tu, khi tiến hành vẽ tranh, không cần phải dùng đến giấy bút tốt như vậy!

Kết quả, ngươi con mẹ nó hiện giờ lại nói với ta rằng đây là giấy bút kém cỏi nhất trong tay ngươi?

Ngươi làm như vậy, kêu bọn ta những họa tu chân chính này sống sao?

Nghe được giải thích của Diệp Phong, hai người Mễ Hổ và Phương Thiên Lôi đều sắp khóc, bọn họ nằm mơ đều thật không ngờ, có một ngày lại sẽ bị hai người thường đả kích!

“Mễ thiếu!”

“Phương thiếu!”

“Chỉ cần các ngươi đánh giá bức tranh long phượng trình tường của ta tốt hơn bức tranh ngựa phi nước đại của hắn, sau đó ta sẽ đưa cho hai người các ngươi ba mươi cây bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh làm tiền trà nước!”

“Nhớ kỹ, nhất định đừng thay đổi sắc mặt quá lớn, đừng để cho hắn phát hiện ra chúng ta âm thầm cấu kết!”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong lại đột nhiên vang lên ở trong đầu Mễ Hổ và Phương Thiên Lôi.

Hả!

Nghe được lời này của Diệp Phong, hai người Mễ Hổ và Phương Thiên Lôi đột nhiên chấn động, sau đó bắt đầu nghiêm túc quan sát hai bức tranh!

“Bức tranh gà con bắt sâu này, chẳng lẽ là long phượng trình tường trong miệng Diệp thiếu?”

“Bức tranh vạn trùng rời núi này, chẳng lẽ chính là ngựa phi nước đại trong miệng Diệp thiếu?”

“Nếu như không nhờ Diệp thiếu nói cho chúng ta biết, đánh chết chúng ta đều không nhận ra hai bức tranh này rốt cuộc vẽ cái gì!”

“Hơn nữa, xét một cách công bằng, trình độ của hai bức tranh này thật sự không cao thấp, khó phân thắng bại!”

Lại cẩn thận quan sát hai bức tranh một lần, đầu tiên hai người Mễ Hổ và Phương Thiên Lôi châm chọc trong lòng một phen, sau đó đi sang bên giả vờ giả vịt thảo luận, lúc này mới nhìn Diệp Phong nói: “Diệp thiếu, hai chúng ta cảm thấy bức tranh long phượng trình tường này càng tốt hơn chút!”

“Đệt!”

“Hai con cún này chắc chắn bị Diệp trưởng lão thu mua!”

“Bằng không, làm sao bọn họ có thể coi bức tranh gà con bắt sâu này thành bức tranh long phượng trình tường được!”

“Nếu như bọn họ không bị Diệp trưởng lão thu mua, Sử Đại Xuyên ta con mẹ nó trực tiếp đứng trồng cây chuối ăn phân!”

Nghe hai người nói ra kết quả đánh giá sau cùng, Sử Đại Xuyên điên cuồng châm chọc trong lòng.

“Thôi bỏ đi!”

“Không phản bác!”

“Có lẽ đây là kết quả tốt nhất, nếu như thật sự chọc giận Diệp trưởng lão, sau khi trở lại cung môn, ta sẽ thê thảm!”

Nghĩ vậy, Sử Đại Xuyên liếc nhìn Diệp Phong, sau đó tỏ vẻ khâm phục khẩu phục: “Diệp trưởng lão, xem ra ở phương diện vẽ tranh này, ta còn cần học tập ngươi nhiều hơn!”

“Tiểu Sử!”

“Thất bại là mẫu thân của thành công, ngươi đừng vì một lần thất bại mà bỏ qua nhiệt tình yêu thương vẽ tranh!”

“Ngươi phải nhớ kỹ, chúng ta không thiếu nhất chính là những giấy bút rác này, về sau chỉ cần muốn vẽ, chúng ta có thể bất cứ lúc nào bất cứ nơi đâu, có nghe thấy không!”

Nghe Sử Đại Xuyên nói vậy, Diệp Phong đắc ý nói.

???

Giấy bút rác?

Muốn vẽ thì vẽ?

Rốt cuộc trong tay các ngươi có bao nhiêu bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh và Hắc U Sa Chỉ vậy, các ngươi bại gia như vậy, mẫu thân các ngươi có biết không?

Nghe thấy Diệp Phong nói vậy, hai người Mễ Hổ và Phương Thiên Lôi ở bên cạnh đã hâm mộ đến sắp khóc, bọn họ hy vọng cỡ nào, sư tôn của mình cũng có thể nói ra một câu như vậy với bọn họ, sau đó cung ứng bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh và Hắc U Sa Chỉ vô hạn cho bọn họ!

Chương 865 - Đừng con mẹ nó cướp, tâm tính Cổ Hồng Vũ vỡ nát rồi

Một lát sau!

“Tiểu Sử!”

“Ngươi trở về phòng trọ của ngươi nghỉ ngơi đi!”

“Chúng ta cần nghỉ ngơi dưỡng sức, lấy trạng thái tốt tham gia vòng sơ khảo ngày mai mới được, dù sao, vòng sơ khảo không giống với vòng thi thử, muốn giết ra được, nhất định phải dựa vào bản lĩnh thật sự của bản thân chúng ta!”

Sau khi Diệp Phong tiễn bước hai người Mễ Hổ và Phương Thiên Lôi, đã nhắc nhở Sử Đại Xuyên ở trong phòng như vậy.

…

Bên kia!

“Đệt!”

“Hai lão khốn nạn các ngươi là con mẹ nó đồ cướp giật!”

“Đừng đù má cướp nữa!”

“Ta chỉ còn lại có bốn cây thôi!”

Lúc này, Cổ Hồng Vũ quần áo hỗn độn, tóc rối bời giống như một tên ăn xin co rúc trong góc tường, che chở bổn cây bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh cuối cùng trong lòng gầm to lên với hai người trước mắt.

“Điêu huynh!”

“Thôi bỏ đi, dù sao mười cây bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh là của lão Cổ, mỗi người chúng ta đã cầm ba cây, bản thân hắn giữ lại bốn cây, không có vấn đề gì!”

Nghe thấy tiếng gầm to này của Cổ Hồng Vũ, Lý Đại Dũng nhìn Điêu Nham ở bên cạnh nói ra ý tưởng của bản thân.

“Được!”

“Lão Cổ, ngươi cũng đừng trách hai bọn ta!”

“Ai bảo ngươi và đồ đệ ngươi nói chuyện với nhau lại không dùng thần thức nói chuyện chứ, bọn ta không phải cố ý nghe lén!”

“Nhưng đã nghe thấy, vậy người biết có phần mới được!”

Lúc này, Điêu Nham cũng nhìn về phía Cổ Hồng Vũ đang đầy mắt u oán cười lớn nói.

Uỳnh!

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị người dùng lực lớn đẩy ra, sau đó Mễ Hổ tràn đầy hưng phấn đi từ bên ngoài vào, càng kích động kêu lớn: “Sư tôn, phen này ta và Phương Thiên Lôi phát tài, hai người bọn ta đều kiếm được ba mươi cây bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh, chuyện này nhất định không thể để cho Kha Viêm và sư tôn của hắn biết!”

Nhìn sư tôn và Lý Đại Dũng ở trong phòng đều dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn mình, trên mặt Mễ Hổ hiện ra vẻ đắc ý, nhưng Mễ Hổ tuyệt đối không thể ngờ nổi, ở sau lưng Điêu Nham và Lý Đại Dũng, lúc này còn đang có một người ẩn náu!

“Xong rồi!”

“Phí trà nước phen này không còn!”

Nhìn thấy Cổ Hồng Vũ lộ ra ánh mắt giống như sói đói, Điêu Nham và Lý Đại Dũng đã có lòng muốn khóc, dù thế nào bọn họ đều thật không ngờ, mình mới cướp được ba cây bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh từ chỗ Cổ Hồng Vũ kia, kết quả bên phía mình lại sẽ bị cướp đi số lượng gấp mấy lần!

Nếu sớm biết đệ tử của mình có thể cầm về ba mươi cây, vậy bọn họ tuyệt đối sẽ không đến cướp của Cổ Hồng Vũ!

Mà bây giờ chính là, thân phận của sói và dê, trực tiếp trao đổi!

“Hả?”

“Sư tôn, Lý thúc!”

“Hình như sau lưng các ngươi có người!”

“Chẳng lẽ, các ngươi kim ốc tàng kiều ở đây sao?”

Mơ hồ phát hiện hình như đằng sau lưng Điêu Nham và Lý Đại Dũng có bóng người, đầu tiên Mễ Hổ sửng sốt, sau đó tỏ vẻ khiếp sợ kêu to lên, trong lòng càng mắng thầm: “Ta đến đây thật sự không đúng lúc, chẳng phải đã làm hỏng chuyện tốt của sư tôn và Lý thúc sao!”

“Đệt!”

“Thần con mẹ nó kim ốc tàng kiều!”

“Núp ở sau lưng bọn ta vốn là dê, kết quả ngươi vừa tới, mẹ nó đã trực tiếp biến thành sói rồi!”

Nghe thấy tiếng kêu to của Mễ Hổ, Điêu Nham và Lý Đại Dũng cười khổ tránh sang bên.

Trừng!

Khi Mễ Hổ nhìn thấy Cổ Hồng Vũ đang co rúc ở góc tường, kinh hãi đến suýt chút nữa lòi tròng mắt ra, sau đó lắp bắp nói: “Cổ thúc, ngươi nói có một khả năng mới vừa rồi ta đang khoác lác không!”

…

Sáng sớm hôm sau!

Trong phòng khách tửu lâu!

“Thoải mái!”

“Một giấc ngủ này thật thoải mái!”

“Xem thử kết quả bại gia mới cập nhật hôm nay trước!”

Diệp Phong ngồi dậy ở trên giường, đầu tiên thoải mái duỗi cái lưng mỏi, sau đó thu chăn thủng lỗ chỗ vào, ngay sau đó nhìn xem kết quả bại gia mới cập nhật hôm nay!

Kết quả bại gia hôm nay: Mảnh nhỏ họa ý x100000

Mảnh nhỏ họa ý: Trong đó ẩn chứa sát ý khủng bố, nếu như hấp thu sức mạnh của mảnh nhỏ họa ý, có thể trực tiếp có được họa ý giết hại khủng bố, khi vẽ tranh có thể dung nhập sát ý vào trong tranh!

Hả?

Ngày hôm qua còn nói đến họa ý vài lần, hôm nay đã cho ta mười vạn mảnh nhỏ họa ý?

Nhưng mà, ta đâu cần mảnh nhỏ họa ý chứ, nên đưa cho ai đây?

Sau khi biết được kết quả bại gia cập nhật hôm nay, Diệp Phong lại nhíu mày suy nghĩ.

Cốc! Cốc! Cốc!

Đúng lúc này, một trận tiếng gõ cửa đột nhiên vang lên, ngay sau đó, giọng Sử Đại Xuyên đã vang lên ở ngoài cửa: “Diệp thiếu, vòng sơ khảo sắp bắt đầu, chúng ta phải nhanh chóng đi qua mới được!”

“Không sốt ruột!”

“Tiểu Sử, ngươi vào đây trước, ta có chuyện muốn hỏi ngươi!”

Nghe được tiếng Sử Đại Xuyên, Diệp Phong lại nghĩ đến điều gì, sau đó gọi Sử Đại Xuyên ở bên ngoài vào.

“Tiểu Sử!”

“Ngươi thành thật nói với ta, ngươi có cảm thấy hứng thú với với họa đạo không?”

Sau khi Sử Đại Xuyên đi vào phòng, Diệp Phong tỏ vẻ nghiêm túc hỏi.

“Diệp trưởng lão!”

“Ngươi đã hỏi như vậy thì ta cũng ăn ngay nói thật!”

“Đối với họa đạo, ta không có hứng thú gì cả!”

“Nếu như không phải muốn ở bên cạnh ngươi học tập con đường bại gia, tranh tài họa đạo này ta đều không muốn tham gia, có thời gian vẽ tranh trên những giấy rách kia, còn không bằng ta trang điểm khuôn mặt!”

Nghe Diệp Phong hỏi vậy, Sử Đại Xuyên lập tức trả lời.

“Rất tốt!”

“Vừa khéo ta có mười vạn mảnh nhỏ họa ý trong tay!”

“Ngươi đã thích họa đạo như vậy, thế tặng cho ngươi, chỉ cần ngươi hấp thu họa ý giết hại bên trong mảnh nhỏ họa ý này, về sau khi vẽ tranh là có thể dung nhập sát ý khủng bố vào trong tranh!”

Diệp Phong nghe xong, tỏ vẻ hưng phấn lên tiếng nói.

???

Ta nói thích khi nào chứ?

Nghe Diệp Phong nói, Sử Đại Xuyên ngây ngốc toàn thân, nhưng khi hắn nhìn thấy Diệp Phong bắt đầu lấy ra từng mảnh nhỏ họa ý, trên mặt lại hiện lên vẻ bất an!

“Chờ chút!”

“Lấy tay làm bút, lấy mặt làm giấy!”

“Ta hóa trang ở trên mặt, chẳng phải là một phen vẽ tranh sao?”

Chương 866 - Sử Đại Xuyên, sao ngươi có thể chơi như vậy chứ

“Đến lúc đó, chẳng phải ta có thể dung nhập sát ý khủng bố trong mảnh nhỏ họa ý này vào lớp trang điểm trên mặt sao, như vậy, về sau nếu như gặp phải một vài kẻ ta chán ghét cứ luôn nhìn chằm chằm vào ta, vậy ta có thể trực tiếp phóng ra sát ý hù chết đối phương!”

“Không chỉ có như thế, về sau nếu như chiến đấu, cũng có thể tạo thành ảnh hưởng vĩ đại cho kẻ địch, như vậy tuyệt đối có thể trở thành một át chủ bài của ta!”

Nghĩ vậy, Sử Đại Xuyên hiện lên vẻ bừng tỉnh hiểu ra, sau đó thầm nghĩ trong lòng: “Thảo nào Diệp trưởng lão nói ta thích, hóa ra thứ hắn chỉ không phải là vẽ tranh, mà là hóa trang, cẩn thận nghĩ laij, hóa trang còn giống như thật sự thuộc về họa đạo!”

Một lát sau!

“Ting! Nhắc nhở ký chủ, kết quả bại gia hôm nay bại sạch thất bại, không có ban thưởng!”

Bận rộn hồi lâu, sau khi Diệp Phong cuối cùng để Sử Đại Xuyên hấp thu hết mười vạn mảnh nhỏ họa ý, âm thanh nhắc nhở của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu hắn.

???

Có chuyện gì vậy?

Làm sao có thể thất bại chứ?

Sử Đại Xuyên tên bất nam bất nữ này không phải nói không thích họa đạo sao?

Nghe thấy âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong ngẩn người, chuyện này không hề giống như trong suy nghĩ của hắn!

“Hệ thống!”

“Có phải ngươi phán định sai lầm rồi không?”

“Kết quả bại gia cập nhật hôm nay, ta bại không có vấn đề gì mà!”

Mang theo nghi hoặc, Diệp Phong lập tức hỏi hệ thống.

Theo Diệp Phong vừa dứt lời, một luồng thông tin xa lạ lập tức xuất hiện ở trong đầu hắn.

“Vãi!”

“Này mẹ nó cũng được?”

“Sử Đại Xuyên tên khốn này sao có thể chơi như vậy chứ, cứ thế vòng họa đạo lên trên trang điểm?”

“Đây con mẹ nó là ý tưởng của người bình thường sao?”

Sau khi Diệp Phong biết được nguyên nhân thất bại, muốn phát điên lên, hắn thật sự không nghĩ tới, họa đạo còn có thể con mẹ nó liên hệ với trang điểm!

“Diệp trưởng lão!”

“Hiện giờ ta mới phát hiện, hóa ra, tất cả đều nằm trong khống chế của ngươi!”

“Thảo nào ngày hôm qua ngươi lại nói, hôm nay nếu như chúng ta muốn giết ra được từ trong vòng sơ khảo, phải cần đến bản lĩnh thật sự của chúng ta, hóa ra là đang ở đây chờ ta!”

Ngay khi Diệp Phong sắp điên mất, Sử Đại Xuyên lại liên tưởng đến điều gì, sau đó tràn đầy kính nể nhìn Diệp Phong nói một câu như vậy.

???

Ngươi con mẹ nó lại đang nói cái gì!

Ta lại khống chế cái gì?

Nghe Sử Đại Xuyên nói vậy, Diệp Phong ngẩn ngơ lại càng thêm ngẩn ngơ, triệt để ngớ người!

“Diệp trưởng lão!”

“Hiện giờ thời gian còn kịp, ta sẽ dung nhập sát ý lên lớp trang điểm trên mặt!”

“Đến lúc đó ta vẽ ngựa phi nước đại của ta, ngươi vẽ long phượng trình tường của ngươi!”

“Chờ khi sắp đến thời gian, ta sẽ nộp tranh lên trước, đến lúc đó nhất định sẽ hấp dẫn sự chú ý của tất cả họa tu, sau đó ta giải phóng ra sát ý trong lớp trang điểm, dọa són tiểu tất cả bọn họ, đến lúc đó bọn họ không thể hoàn mỹ thu bút, chúng ta có thể trực tiếp tăng cấp!”

Nhìn thấy Diệp Phong không phản ứng gì, Sử Đại Xuyên càng hưng phấn nói ra suy đoán của mình, hắn cho rằng đây mới là mục đích thật sự của việc Diệp Phong cho hắn mười vạn mảnh nhỏ họa ý vào lúc này!

Bằng không, chỉ bằng vào kỹ thuật vẽ của hai người, hôm nay

không có khả năng phá vòng vây thành công!

“Đù má!”

“Ngươi cũng là hoàng đế não bổ!”

“Ta chỉ định bại gia đơn thuần thôi, kết quả, ngươi lại định gây chuyện?”

Sau khi nghe được suy nghĩ này của Sử Đại Xuyên, Diệp Phong đều sợ ngây người, tạm thời không biết nên nói cái gì mới được!

Nửa canh giờ sau!

Khi Diệp Phong và Sử Đại Xuyên đã trang điểm tỉ mỉ một phen đến đến trong thành trấn đã trực tiếp được sắp xếp vào trong một khu nghỉ ngơi, bên cạnh còn có hai khu nghỉ ngơi, mỗi một khu nghỉ ngơi đều ngồi năm người, chỉ có khu nghỉ ngơi chỗ bọn họ chỉ có hai người bọn họ!

“Ôi vãi!”

“Không phải chứ!”

“Đi cửa sau thì thôi, lại còn con mẹ nó có đãi ngộ đặc thù?”

Nhìn thấy mấy trăm họa tu tham gia vòng sơ khảo đều đứng ở chỗ không xa, chỉ có bọn họ có khu nghỉ ngơi để ngồi, Diệp Phong không nhịn được than thở, mà hắn còn chú ý đến, mấy trăm họa tu cách đó không xa đều thường dùng ánh mắt hâm mộ liếc nhìn bọn họ!

“Các vị!”

“Tranh tài họa đạo mùa này không giống với các mùa trước, trước khi bắt đầu vòng sơ khảo, tăng thêm một công đoạn rút thăm!”

“Trong một ngàn thẻ gỗ chỉ có hai thẻ đánh dấu điểm đỏ, chỉ cần có người rút trúng, vậy là có thể không cần tham gia vòng sơ khảo, trực tiếp tiến vào vòng thăng hạng ngày mai!”

Đúng lúc này, ba người Cổ Hồng Vũ, Điêu Nham và Lý Đại Dũng

đột nhiên xuất hiện ở không trung, sau đó giọng nói của Cổ Hồng Vũ đã lập tức vang vọng trong cả quảng trường!

“Cái gì!”

“Lại tăng thêm một công đoạn rút thăm?”

“Chuyện này thú vị đấy!”

“Không biết ta có phải là người may mắn đó không!”

“Thiếu thực tế!”

“Rèn sắt còn cần bản thân cứng rắn, chỉ cần trình độ họa đạo của mình đầy đủ lớn mạnh, đâu cần để ý đến những thứ này!”

“…”

Theo lời Cổ Hồng Vũ vừa dứt, một ngàn họa tu bắt đầu thấp giọng thảo luận.

“Hả?”

“Trước kia không có công đoạn rút thăm này!”

“Nhưng bây giờ lại có, hơn nữa còn là hai suất!”

“Đây con mẹ nó sẽ không phải đặc biệt chuẩn bị cho ta và Tiểu Sử đấy chứ!”

Ở khu nghỉ ngơi, sau khi Diệp Phong nghe được lời Cổ Hồng Vũ nói, trong lòng lại có một suy đoán to gan, tiếp đó nói với hệ thống: “Hệ thống, sử dụng một lần cơ hội chức năng dòm trộm thiên cơ, kiểm tra thử xem, lát nữa hai người may mắn kia sẽ là ai!”

“Ting! Tiêu hao một lần chức năng dòm trộm thiên cơ, hai người rút trúng thẻ gỗ may mắn đúng là ký chủ và Sử Đại Xuyên!”

Theo Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh của hệ thống đã vang lên ở trong đầu hắn.

“Ôi đệt!”

“Thật sự chuẩn bị vì hai chúng ta!”

“Thế chúng ta không thể ngồi chờ chết được, nếu như thật sự bị rút trúng, chúng ta còn thể hiện ra kỹ thuật vẽ của mình như thế nào!”

Chương 867 - Chống lại màn đen, thẻ may mắn kiên quyết không thể cần

“Tuy rằng tiện hoàn thành nhiệm vụ, nhưng ta vẫn mong dựa vào bản lĩnh của bản thân một đường quá quan trảm tướng, đánh thẳng đến vòng chung kết!”

Sau khi nghe âm thanh của hệ thống, trên mặt Diệp Phong hiện lên vẻ lo lắng.

“Ting! Ký chủ ngươi thật cạn lời, nếu như tình huống bình thường, sau khi ngươi biết được tin tức này, tuyệt đối sẽ yên tâm thoải mái nhận lấy màn đen này, nhưng hiện giờ thật ra ngươi lại càng muốn cùng với Sử Đại Xuyên gây sự đúng không!”

Ngay khi Diệp Phong tỏ vẻ sốt ruột, âm thanh của hệ thống lại một lần nữa vang lên trong đầu hắn.

“Đù má!”

“Hệ thống, ngươi là con giun đũa ở trong bụng ta hả!”

“Như vậy con mẹ nó cũng có thể bị ngươi đoán được?”

Sau khi nghe xong hệ thống nói, Diệp Phong hơi giật mình, tiếp theo nhếch miệng lên cười nói: “Ta chính là tiểu vương tử gây chuyện, nếu như có cơ hội gây chuyện, vậy chắc chắn không thể bỏ qua, bằng không, trong cuộc sống không vui vẻ, chẳng phải chỉ còn lại những điều tầm thường sao?”

(Hệ thống: Nếu như cuộc sống của người khác chỉ còn lại những điều tầm thường, vậy nhất định sẽ phiền lòng không thôi, nhưng nếu như cuộc sống của ngươi chỉ còn lại những điều tầm thường, vậy có càng nhiều người muốn thu dọn những điều tầm thường

này cho ngươi, do đó, đây là lý do ngươi định gây sự sao?)

“Các vị!”

“Thời gian không còn sớm!”

“Tất cả mọi người lập tức xếp thành hai hàng, sau đó theo thứ tự lấy thẻ gỗ!”

Ngay khi Diệp Phong và hệ thống đang nói chuyện tào lao, giọng Cổ Hồng Vũ lại vang lên lần nữa.

“Diệp thiếu!”

“Cũng không biết hai chúng ta có may mắn đó không!”

“Nếu như hai người chúng ta đều có thể rút trúng thẻ gỗ kia, như vậy át chủ bài là sát ý được ta dung nhập vào trong lớp trang điểm này có thể được sử dụng ở trong vòng thăng hạng, đến lúc đó hai chúng ta tuyệt đối có thể thuận lợi đánh vào đến vòng chung kết!”

Ngay sau đó, giọng Sử Đại Xuyên cũng vang lên bên tai Diệp Phong.

“Tiểu Sử!”

“Ngươi nói có một khả năng là may mắn rút thăm này của bọn họ, thật ra chuẩn bị cho hai người chúng ta không?”

Nghe Sử Đại Xuyên nói vậy, Diệp Phong nở nụ cười lên tiếng nhắc nhở.

“Cái gì?”

“Đặc biệt chuẩn bị vì hai chúng ta?”

“Diệp trưởng lão, vậy ý của ngươi là…”

Không đợi Sử Đại Xuyên nói xong, Diệp Phong đã đặt ngón trỏ lên trên môi, ra hiệu suỵt, sau đó lên tiếng nói: “Chúng ta chia ra tìm một người bằng lòng đổi thẻ, sau đó đưa luôn thẻ gỗ may mắn này ra ngoài!”

“Làm như vậy, chúng ta có thể thuận lợi tham gia vòng sơ khảo!”

“Ngươi phải nhớ kỹ, đi cửa sau là một chuyện vô cùng đáng xấu hổ, do đó, chúng ta muốn thắng, vậy thắng đường hoàng, kể cả thua cũng phải thua ngay thắng, hiểu chưa?”

Bất ngờ!

Lúc này Sử Đại Xuyên thật sự bị Diệp Phong làm bất ngờ, nhưng trong lòng hắn vẫn muốn hỏi Diệp Phong một câu: “Nếu như là vậy, vì sao khi ở vòng thi thử chúng ta còn cần phải đi cửa sau?”

Tuy rằng nghĩ vậy, nhưng Sử Đại Xuyên không phải kẻ ngốc, tự nhiên sẽ không thật sự hỏi ra.

“Diệp trưởng lão!”

“Nếu như vậy, đến lúc đó ta còn cần dùng họa ý giết hại dung nhập trên lớp trang điểm không?”

Bình ổn lại tâm tình, Sử Đại Xuyên tỏ ra nghiêm túc nhìn Diệp Phong hỏi.

“Dùng!”

“Vì sao không cần!”

“Nếu như bọn họ thật sự bị ảnh hưởng, như vậy chỉ có thể chứng minh một điểm, là khi bọn họ vẽ tranh còn chưa đủ tập trung, về phần cuối cùng không thể hoàn mỹ thu bút, đó là do bản thân bọn họ tạo thành, có liên quan gì đến chúng ta chứ!”

Nghe Sử Đại Xuyên hỏi vậy, Diệp Phong tỏ vẻ nghiêm túc trả lời.

“Đệt!”

“Mấy lời vừa rồi, nói đến khiến nhiệt huyết của ta sôi trào!”

“Kết quả, nguyên nhân thật sự của việc ngươi không muốn thẻ gỗ may mắn kia thật ra là vì muốn tiếp tục gây chuyện!”

Sau khi Sử Đại Xuyên nghe Diệp Phong nói vậy, đột nhiên phản

ứng lại kịp, sau đó cười khổ lẩm bẩm: “Có nên nói không, Diệp trưởng lão thật sự muốn chơi, hơn nữa, nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, chỉ sợ Diệp trưởng lão đã nghĩ ra vào vòng thăng hạng ngày mai sẽ chơi như thế nào, chính là bây giờ còn chưa nói với ta mà thôi!”

Một lát sau!

Khi ba người Cổ Hồng Vũ, Điêu Nham và Lý Đại Dũng ở trong không trung phát hiện Diệp Phong và Sử Đại Xuyên ở trong đám người không hề nhìn xem thẻ gỗ đã rút trúng, đã trực tiếp trao đổi nó với họa tu ở bên cạnh, toàn bộ ba người đều ngây ngốc trong không trung!

Dù thế nào bọn họ đều không ngờ nổi, kế hoạch rút thăm không một sai sót này lại bị hai người Diệp Phong và Sử Đại Xuyên chơi phế!

“Không đúng!”

“Chuyện này tuyệt đối không phải trùng hợp!”

“Xem ra Diệp thiếu đã phát hiện kế hoạch rút thăm này là chúng ta đặc biệt chuẩn bị cho hắn!”

Hồi hồn lại, Cổ Hồng Vũ cau mày nói ra suy đoán của mình.

Hai người Điêu Nham và Lý Đại Dũng ở bên cạnh nghe được suy đoán như vậy, sắc mặt đều thay đổi, trong lòng cùng nghĩ đến: “Xong rồi, vòng sơ khảo phen này chỉ sợ phải xảy ra chuyện lớn!”

“Các vị!”

“Hai tuyển thủ may mắn đã xuất hiện!”

“Tiếp theo, ta mở họa cảnh đặc thù ra, sau khi chín trăm chín mươi tám họa tu dự thi còn lại tiến vào họa cảnh đặc thù thì tự chọn chọn một bàn vẽ, tiếp theo bắt đầu vẽ tranh, thời gian vẽ tranh hai canh giờ!”

Tuy rằng sinh ra một chút bất an, nhưng Cổ Hồng Vũ vẫn ra vẻ trấn định tiếp tục chủ trì!

“Diệp trưởng lão!”

“Họa cảnh đặc thù, là một dị không gian do bí bảo đặc thù mở ra, không gian bên trong sẽ không quá lớn, nhưng nếu như số lượng thần đạo giả đi vào nhiều, thực lực mạnh, Thần Linh Thạch hoặc Thần Linh Tinh cần tiêu hao khi mở ra cũng là số lượng cực kỳ khủng bố!”

“Hơn nữa, dị không gian do bí bảo đặc thù mở ra này, ở chỗ họa tu chính là họa cảnh đặc thù, ở chỗ luyện đan sư chính là đan cảnh đặc thù, ở chỗ luyện khí sư chính là khí cảnh đặc thù, cơ bản đều dùng để thi đấu hoặc sát hạch, bởi vì không gian bên trong tương đối yên tĩnh, sẽ không phải chịu ảnh hưởng của các loại nhân tố bên ngoài.”

Chương 868 - Ánh vàng lóa mắt, giấy bút trong truyền thuyết hiện thế

Trong đám người, Sử Đại Xuyên giới thiệu tình huống của họa cảnh đặc thù này cho Diệp Phong.

???

Không gian sẽ không quá lớn, còn có thể để cho người đi vào!

Ở bên trong còn không bị ảnh hưởng đến từ bên ngoài!

Một khi mở ra, sẽ tiêu hao Thần Linh Thạch hoặc Thần Linh Tinh!

Này con mẹ nó chẳng phải là nhà trên xe sao?

Thần Linh Thạch hoặc Thần Linh Tinh tiêu hao không phải là nhiên liệu xăng sao?

Nghe xong giải thích của Sử Đại Xuyên, Diệp Phong lại hai mắt tỏa sáng, thầm nghĩ trong lòng: “Thứ đồ tốt này, khi về nhất định phải làm vài cái mới được, nếu như có bí bảo đặc thù này, về sau chờ sư tôn phi thăng thần giới, vậy còn không phải muốn nghỉ ngơi ở đâu thì nghỉ ngơi ở đó sao, lại sẽ không bị người quấy rầy!”

“Tiểu Sử!”

“Vậy người kích hoạt bí bảo đặc thù này, có thể tiến vào dị không gian kia không?”

Đột nhiên nghĩ đến điều gì, Diệp Phong nhìn Sử Đại Xuyên lên tiếng hỏi thăm.

“Có thể!”

“Người cầm bí bảo đặc thù trong tay, có thể đi vào cũng có thể không vào đi, hơn nữa, có thể để cho người khác nhìn thấy tình huống trong dị không gian không cũng đều do người cầm bí bảo đặc thù trong tay khống chế!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Sử Đại Xuyên lập tức giải thích.

“Thật tốt!”

“Ta muốn giao cho ngươi một nhiệm vụ!”

“Chính là chờ sau khi vòng sơ khảo hôm nay kết thúc, ngươi nghĩ cách đi lấy cho ta một bí bảo đặc thù!”

Sau khi nghe thấy giải thích của Sử Đại Xuyên, Diệp Phong giao luôn nhiệm vụ gian khổ này cho Sử Đại Xuyên!

Mười phút sau!

“Thú vị!”

“Lại không có ai lựa chọn một hàng bàn vẽ dẫn đầu phía trước kia!”

“Là lo lắng đứng ở vị trí dẫn đầu phía trước sẽ có áp lực sao?”

Khi hai người Diệp Phong và Sử Đại Xuyên tiến vào họa cảnh đặc thù, phát hiện phần lớn họa tu dự thi đều đã chọn xong vị trí, chỉ riêng một hàng bàn vẽ dẫn đầu phía trước không có người, Diệp Phong mang theo ý cười xấu xa, bay thẳng đến bàn vẽ xếp hàng thứ nhất.

Sau khi Sử Đại Xuyên ở bên cạnh nhìn thấy cũng lập tức đi theo.

Bên ngoài!

“Xong rồi!”

“Diệp thiếu và thị nữ của hắn lại đi về phía bàn vẽ xếp hàng đầu tiên!”

“Bọn họ thật sự sợ người khác không nhìn thấy giấy bút quý giá bọn họ sử dụng và kỹ thuật vẽ tinh xảo!”

Sau khi Cổ Hồng Vũ phát hiện tình huống này đã tỏ vẻ bất an lên tiếng nói với hai người Điêu Nham và Lý Đại Dũng ở bên cạnh.

“Ha ha ha!”

“Xong rồi, phen này hoàn toàn xong mẹ nó rồi!”

“Diệp thiếu và thị nữ của hắn không chỉ lựa chọn xếp hàng đầu tiên, còn con mẹ nó đứng quay ngược lại, trực tiếp đối mặt với hơn chín trăm họa tu ở phía sau, hắn không hề có một chút áp lực tâm lý nào sao?”

Nghe thấy Cổ Hồng Vũ nói, không đợi nói thêm gì nữa, Điêu Nham đã phát hiện ra tình huống này, sau đó cười khổ nói ra ý tưởng của bản thân.

“Haizz!”

“Tạm không nói đến họa tu phía sau có bị ảnh hưởng hay không, nhưng hai họa tu ở ngay sau Diệp thiếu và thị nữ của hắn, tâm tính lúc này tuyệt đối đã sụp đổ, chỉ sợ dù nằm mơ bọn họ đều không thể ngờ nổi, ở trên trận đấu như vậy còn có thể gặp phải tuyển thủ không ra chiêu theo lẽ thường này!”

Lúc này, Lý Đại Dũng luôn không nói chuyện cũng bất đắc dĩ lắc đầu cất lời.

Bên trong họa cảnh đặc thù!

“Đệt!”

“Hai tên này bị thần kinh à!”

“Không chỉ quay lưng về phía chúng ta, lại còn đứng ngược lại, đối mặt với hơn chín trăm cặp mắt, bọn họ sẽ không sợ bị ảnh hưởng đến tâm tính sao?”

Lúc này, hai họa tu đứng hàng thứ hai đối diện với Diệp Phong và Sử Đại Xuyên, tâm tính đều sắp tan vỡ, tình huống của người sau lưng bọn họ như thế nào, bọn họ không biết rõ, nhưng hai người vừa nghĩ đến trước mặt có người đang nhìn chằm chằm vào bọn họ, tâm tính đã bắt đầu rối loạn, dưới tình huống như vậy, khi bọn họ sáng tác tranh, rất khó phát huy ra tài nghệ thật sự của bản thân!

“Tiểu Sử!”

“Nhận giấy bút!”

Đúng lúc này, Diệp Phong lại kêu to một tiếng, sau đó ánh vàng lóe lên trong tay, một tờ giấy vẽ lóe lên tia sáng màu vàng dưới ánh mặt trời và một cây bút vẽ lấp lánh ánh vàng đã tạo thành một đường vòng cung ở trong mắt tất cả mọi người, cuối cùng rơi thẳng vào trong tay Sử Đại Xuyên.

“Phệ Kim Sa Chỉ!”

“Bút vẽ Thiên Kim Minh Mộc!”

Sau khi mọi người hồi hồn lại, không ít người đều biến sắc kêu lên, trong mắt càng toát lên vẻ khó có thể tin, bọn họ không thể tin được, trong cuộc đời mình lại có thể nhìn thấy giấy bút trong truyền thuyết này!

Tuy rằng Hắc U Sa Chỉ và bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh cực kỳ hiếm có, nhưng dù sao vẫn còn tồn tại trên đời, nhưng Phệ Kim Sa Chỉ và bút vẽ Thiên Kim Minh Mộc lại sớm biến mất vài trăm vạn năm ở thần giới, chỉ tồn tại trong các loại bí điển cổ xưa, ở trong lòng vô số họa tu, chúng đã trở thành tồn tại trong truyền thuyết!

Kích động!

Hưng phấn!

Rơi lệ!

Khi tất cả họa tu xác nhận đó chính là Phệ Kim Sa Chỉ và bút vẽ Thiên Kim Minh Mộc trong truyền thuyết, toàn bộ đều rơi nước mắt kích động, không ai có thể lý giải được tâm tình của bọn họ vào lúc này, cũng không ai có thể lý giải nổi trình độ quan trọng của giấy bút trong truyền thuyết này ở trong lòng họa tu bọn họ!

Không hề khoa trương chút nào, sinh thời có thể tận mắt nhìn thấy giấy bút trong truyền thuyết này, cho dù chết, bọn họ cũng không còn gì tiếc nuối!

Bên ngoài!

“Ôi vãi!”

“Lời trước đó Diệp thiếu nói không phải đang khoác lác, mà là thật sự!”

“Hắc U Sa Chỉ và bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh ở trong tay hắn, thật sự giấy bút rác nhất!”

“Điên rồi!”

“Ta thật sự muốn điên rồi!”

“Không ngờ trong cuộc đời này, ta lại có thể tận mắt nhìn thấy giấy bút trong truyền thuyết này, hiện giờ toàn thân ta đều đã nổi da gà!”

Nghe thấy tiếng kêu của Điêu Nham và Lý Đại Dũng, Cổ Hồng Vũ ở bên cạnh mặt đầy vạch đen chửi ầm lên: “Các ngươi ở đây kêu gào làm gì, các ngươi có nghĩ tới chưa, Diệp thiếu và thị nữ của hắn sẽ lập tức dùng bút vẽ trong truyền thuyết này vẽ lên giấy vẽ trong truyền thuyết bức tranh long phượng trình tường và ngựa phi nước đại trong truyền thuyết!”

Trừng!

Chương 869 - Có chuyện gì vậy, tất cả họa tu đều bỏ thi?

Nghe Cổ Hồng Vũ nói vậy, hai người Điêu Nham và Lý Đại Dũng mới phản ứng lại kịp, sau đó liếc nhìn nhau, trực tiếp vọt vào cửa vào dị không gian, bọn họ tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn hai người Diệp Phong và Sử Đại Xuyên phá hỏng hai phần giấy bút trong truyền thuyết này!

“Nhanh!”

“Nhanh lên nữa!”

“Các ngươi nhất định phải ngăn cản Diệp thiếu!”

Nhìn thấy hai người Điêu Nham và Lý Đại Dũng cấp tốc bay về phía cửa vào họa cảnh đặc thù, trên mặt Cổ Hồng Vũ cũng hiện lên vẻ lo lắng, nếu như không phải bởi vì hắn cần duy trì tính ổn định không gian của họa cảnh đặc thù, hắn đã sớm là người đầu tiên xông vào, đâu cần nhắc nhở bọn họ!

“Ôi vãi!”

“Kia… kia con mẹ nó là cái gì!”

“Chân khổng lồ che trời sao?”

Khi Cổ Hồng Vũ nhìn thấy không gian nơi xa đột nhiên xé rách, sau đó một cái chân to che khuất mặt trời bước ra từ bên trong, trực tiếp đạp hai người Điêu Nham và Lý Đại Dũng quay trở lại, toàn thân choáng váng!

“Điêu huynh!”

“Lý huynh!”

“Các ngươi không sao chứ!”

Nhìn thấy Điêu Nham và Lý Đại Dũng bay ngược về, Cổ Hồng Vũ quan tâm hỏi.

“Không có việc gì!”

“Đối phương vốn không định tổn thương bọn ta!”

“Bằng không, một cước này đã đủ để xóa bỏ hai người bọn ta!”

Sau khi nghe thấy Cổ Hồng Vũ nói, Điêu Nham tỏ vẻ nghĩ lại thấy sợ đáp.

“Ngô chủ vẽ tranh, các ngươi dám quấy nhiễu?”

“Thật sự không biết sống chết!”

“Bắt đầu kể từ bây giờ, trong các ngươi nếu ai lại dám quấy rầy ngô chủ vẽ tranh, vậy cũng đừng trách ta dẫm từng khối thân thể của kẻ đó thành thịt nát!”

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Cước đi ra từ trong khe hở không gian xé rách, sau đó nhìn ba người ở đối diện vẻ mặt lạnh lùng lên tiếng nhắc nhở.

???

Ngô chủ vẽ tranh?

Chẳng lẽ, lão đầu trọc đi chân trần cực kỳ khủng bố này người hộ đạo bên cạnh Diệp thiếu sao?

Nghe Diệp Tiểu Cước nói vậy, ba người Cổ Hồng Vũ, Điêu Nham và Lý Đại Dũng cùng liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ khó có thể tin từ trong mắt đối phương!

…

Bên trong họa cảnh đặc thù!

“Còn may ta đã chuẩn bị trước!”

“Bằng không, sẽ không thể yên tĩnh vẽ tranh!”

Nghe Diệp Tiểu Cước báo lại, Diệp Phong tỏ vẻ hơi đắc ý, tiếp theo bắt đầu vẽ bức long phượng trình tường!

Một canh giờ sau!

“Đã vẽ xong!”

“Ta muốn nộp cuốn tranh trước!”

Trong khi tất cả tuyển thủ đều đang tập trung vẽ tranh, giọng nói của Sử Đại Xuyên lại đột nhiên vang vọng toàn bộ họa cảnh đặc thù, tiếp theo toàn bộ hơn chín trăm họa tu đều liếc nhìn Sử Đại Xuyên xếp hàng đầu tiên, thậm chí trong mắt không ít người đều hiện lên một chút tức giận!

Dù sao, khi vẽ tranh cần tập trung hoàn toàn, vốn không thể bị ảnh hưởng gì từ bên ngoài, đây là tình huống bất cứ một họa tu nào đều biết, nhưng bọn họ thật sự không ngờ ở trong trận đấu chính thức như vậy lại vẫn sẽ có người phạm phải sai lầm cấp thấp thế này.

Nhưng lúc bọn họ nhìn thấy người kêu lại là Sử Đại Xuyên dùng Phệ Kim Sa Chỉ và bút vẽ Thiên Kim Minh Mộc tức giận trên mặt nháy mắt biến mất, toàn bộ đều nở nụ cười tương đối hiền lành!

Rầm!

Đúng lúc này, một luồng họa ý giết hại kinh khủng đột nhiên ầm ầm bùng nổ từ trên mặt Sử Đại Xuyên, hễ là họa tu nào nhìn chằm chằm vào mặt Sử Đại Xuyên, lập tức đều giống như thân đang rơi vào trong núi thây biển máu, sát ý vô cùng đang điên cuồng tàn phá thần hồn của bọn họ!

Một giây qua đi!

Khi Sử Đại Xuyên thu hồi họa ý giết hại, lúc này vô số họa tu mới tỉnh táo lại, sắc mặt của mỗi người đều trở nên tái nhợt lạ thường, trong mắt càng lộ ra sợ hãi vô tận, cho dù chỉ một giây, nhưng bọn họ đều giống như vượt qua vài chục năm!

“Thành!”

Nhìn thấy tất cả họa tu đều gần như bị họa ý giết hại này dọa són tiểu, hai người Diệp Phong và Sử Đại Xuyên đều tỏ vẻ hưng phấn, bọn họ tin tưởng, dưới trạng thái như vậy, tất cả họa tu đều khó có khả năng lấy một tâm tính bình thản để hoàn thành bức tranh, như vậy hai người bọn họ tiến vào năm trăm thứ hạng đầu cũng không phải vấn đề quá lớn!

Bên ngoài!

“Ôi vãi!”

“Diệp thiếu sẽ không cho rằng, ảnh hưởng đến tâm tính của họa tu khác thì có thể thuận lợi tiến vào năm trăm thứ hạng đầu đấy chứ!”

“Đúng thế!”

Bọn họ không khỏi quá tự tin với bản thân, cho dù tất cả họa tu đều không bình thường, nhưng tác phẩm vẽ ra đều mạnh hơn long phượng trình tường và ngựa phi nước đại bọn họ vẽ vô số lần!”

Lúc này, Điêu Nham và Lý Đại Dũng chú ý tới tình huống trước tiên nói ra ý tưởng của mình.

“Đủ rồi!”

“Các ngươi nói chuyện này có quan trọng không?”

“Các ngươi không chú ý tới, mới vừa rồi trên mặt thị nữ kia của Diệp thiếu đã phóng ra họa ý khủng bố sao!”

“Nàng có thể lấy tay làm bút, lấy mặt làm giấy, sau đó dung nhập họa ý khủng bố của bản thân vào trong lớp trang điểm, độ khó khăn của việc này lớn bao nhiêu, các ngươi không rõ ràng sao?”

Sau khi nghe thấy Điêu Nham và Lý Đại Dũng nói, Cổ Hồng Vũ lại tức giận mắng to hai người.

…

Bên trong họa cảnh đặc thù!

Rất nhiều họa tu đã phục hồi tinh thần lại từ trong sát ý kinh khủng kia đều nhìn Sử Đại Xuyên, bọn họ không trách cứ Sử Đại Xuyên, mà bọn họ rất muốn nhìn xem, trong lớp trang điểm ở trên mặt đều có thể dung nhập họa ý giết hại kinh khủng như thế, vậy tác phẩm của Sử Đại Xuyên sẽ đạt đến trình độ giật mình cỡ nào!

Chứ đừng nói đến Sử Đại Xuyên còn sử dụng giấy bút trong truyền

thuyết hoàn thành tác phẩm!

Không hề khoa trương chút nào, cho dù thua trận, nhưng nếu như có thể nhìn lên một tác phẩm thần kỳ cũng là phúc duyên của bọn họ!

“Thứ gì vậy?”

“Hai người này vẽ con mẹ nó là thứ gì vậy!”

“Bọn họ lại dùng giấy bút trong truyền thuyết chia ra vẽ tranh gà con bắt sâu và vạn trùng rời núi?”

“Thậm chí, kể cả con mẹ nó họa ý đều không dung nhập?”

“Đây là vẽ tranh cái gì, đây con mẹ nó không phải đang bại gia sao?”

Chương 870 - Có chuyện gì vậy, tất cả họa tu đều bỏ thi? (2)

Nhưng mà, sau khi đông đảo họa tu nhìn thấy tác phẩm hai người Diệp Phong và Sử Đại Xuyên đã sớm hoàn thành, toàn bộ đều giống như bị sét đánh, ngây người tại chỗ!

“Hai tên khốn này lại dùng giấy bút trong truyền thuyết vẽ ra tác phẩm chó má như vậy, này con mẹ nó ai có thể đứng vững!”

“Tâm tính của ta con mẹ nó triệt để sụp đổ!”

“Đấu con mẹ nó chứ, lão tử không thể so được, tâm tính họa đạo của ta đã con mẹ nó bị hai tên khốn này hoàn toàn phá nát!

“Huynh đệ chờ ta!”

“Ta đi cùng với ngươi!”

“Ta không thể vì một cuộc tranh tài này mà làm hỏng bản thân được!”

“Ta cũng đi!”

“Ta cũng không chịu nổi, ta cũng đi!”

“…”

Theo người đầu tiên lựa chọn bỏ thi, càng ngày càng nhiều họa tu cũng lựa chọn làm giống như vậy.

???

Có chuyện gì?

Con mẹ nó đây là có chuyện gì?

Khi Diệp Phong nhìn thấy tất cả hơn chín trăm họa tu họa tu đều rời khỏi họa cảnh đặc thù, hắn ngây ngẩn cả người, thầm nghĩ trong lòng: “Này con mẹ nó đều đã đi, ta tiếp tục trận đấu với ai!”

Diệp Phong từng thử nghĩ vô số khả năng, nhưng hắn thật sự không ngờ những họa tu này lại sẽ lựa chọn bỏ thi chạy lấy người!

“Diệp trưởng lão!”

“Bộ giấy bút ngươi lấy ra này, rốt cuộc là giấy bút cấp bậc gì!”

“Không phải chúng ta chỉ tùy tiện bại gia một chút thôi, vì sao toàn bộ bọn họ đều bỏ thi chứ?”

Lúc này, Sử Đại Xuyên cũng ngớ người nhìn Diệp Phong hỏi.

“Bộ giấy bút này không là gì cả!”

“Nếu như phải nói, cũng chính là mạnh hơn rác một chút thôi!”

Nghe thấy Sử Đại Xuyên hỏi, Diệp Phong thật sự thực tế đáp lại một câu.

???

Giấy bút trong truyền thuyết, ngươi nói không là gì cả?

Còn chỉ mạnh hơn rác một chút?

Đây là lời người có thể nói ra được sao?

Lúc này, ba người Cổ Hồng Vũ, Điêu Nham và Lý Đại Dũng vừa mới tiến đến đúng lúc nghe thấy lời này của Diệp Phong, sau đó khóe miệng không khống chế được run rẩy, dù thế nào bọn họ đều thật không ngờ, giấy bút cấp truyền thuyết cực kỳ quan trọng ở trong lòng bọn họ, ở trong mắt Diệp Phong lại chỉ mạnh hơn rác một chút!

“Không được!”

“Cho dù ở bên cạnh Diệp thiếu có người hộ đạo khủng bố kia, ta cũng nhất định phải giảng giải cho hắn một phen!”

“Ta tuyệt đối không cho phép Diệp thiếu gọi giấy bút cấp truyền thuyết thần thánh là tốt hơn rác một chút!”

Khiếp sợ qua đi, đầu tiên Cổ Hồng Vũ nói một câu như vậy, sau đó tỏ vẻ nghiêm túc đi nhanh tới trước mặt Diệp Phong.

“Cổ huynh trâu bò!”

“Cổ huynh thật trâu bò!”

Điêu Nham và Lý Đại Dũng nghe Cổ Hồng Vũ nói vậy, trên mặt đều hiện lên vẻ cực kỳ kính nể, sau đó ngay lập tức đi theo.

“Diệp thiếu!”

“Núi rác trên đống rác, dưới núi rác có ta và ngươi!”

“Ta không thể để cho chỗ rác này ảnh hưởng đến tâm tình thường ngày của ngươi, do đó, có thể để cho ta trở thành người chuyên thu dọn rác cho ngươi không!”

Sau khi đi đến trước mặt Diệp Phong, vẻ nghiêm túc trên mặt Diệp Phong lập tức biến mất, sau đó tỏ vẻ cầu xin nói ra ý tưởng của bản thân.

???

Không phải đến để giảng đạo lý sao?

Thế nào còn cầu xin?

Điêu Nham và Lý Đại Dũng ở bên cạnh nhìn thấy một màn này, toàn bộ đều ngẩn người tại chỗ, vốn còn định nhìn xem náo nhiệt, ai ngờ lại nhìn tĩnh mịch!

Đợi chút!

Rác?

Rác ở trong miệng Diệp thiếu, kia con mẹ nó kém cỏi nhất cũng là Hắc U Sa Chỉ và bút vẽ Cửu Huyền Quỷ Tinh!

Đúng lúc này, Điêu Nham và Lý Đại Dũng bỗng nhiên phản ứng lại, tiếp theo trong mắt hiện lên nóng cháy, nếu như Cổ Hồng Vũ thành công, vậy bọn họ sẽ lập tức tiến lên cầu xin, hy vọng có thể trở thành người thu gom rác số 2 và số 3!

“Cổ Hồng Vũ này điên rồi sao!”

Họa tu yên ổn không làm, lại muốn đảm nhận người thu gom rác riêng cho ta?”

Nghe thỉnh cầu của Cổ Hồng Vũ, đầu tiên Diệp thiếu sửng sốt, sau đó chỉ lắc đầu nói: “Cổ lão, thật lòng xin lỗi, trước mắt cung môn của ta không thiếu người thu gom rác, hơn nữa, nói lời không xuôi tai, hiện giờ dưới chân núi Tinh Hồn sơn bọn ta còn có hai người muốn trở thành người thu gom rác đang ở đó chờ cơ hội!”

Hả?

Tinh Hồn sơn?

Canh ở dưới chân núi, có thể đợi đến cơ hội?

Bọn họ có thể, ta cũng có thể!

Sau khi nghe Diệp Phong nói xong, Cổ Hồng Vũ lập tức bắt được mấy tin tức quan trọng, sau đó không tiếp tục dây dưa với Diệp Phong nữa, mà trực tiếp lên tiếng nói: “Diệp thiếu, là ta quá mức mạo muội, thật lòng xin lỗi!”

“Hệ thống!”

“Hiện giờ người thi đấu đều không còn, có phải nhiệm vụ trực tiếp thất bại không?”

Nhìn thấy Cổ Hồng Vũ không dây dưa với mình nữa, Diệp Phong nhẹ nhàng thở phào, sau đó ở trong lòng hỏi hệ thống.

“Ting! Ký chủ, không phải còn có hai người là ngươi và Sử Đại Xuyên sao, hai người các ngươi có thể tham gia vòng thăng hạng ngày mai, đến lúc đó chỉ cần có thể loại bỏ Sử Đại Xuyên, vậy ký chủ có thể thuận lợi đánh vào vòng chung kết, như thế chẳng phải hoàn thành nhiệm vụ sao!”

“Hả?”

“Hệ thống, một mình ta đánh vào vòng chung kết cũng được?”

Sau khi nghe được giải thích của hệ thống, Diệp Phong giật mình, tiếp tục hỏi tới.

“Ting! Chỉ cần ký chủ tiến vào vòng chung kết, như vậy tính là hoàn thành nhiệm vụ, xem như ký chủ may mắn, nếu như không có Sử Đại Xuyên, một mình ngươi tham gia vòng thăng hạng nhất định sẽ không được hệ thống tán thành!”

Rất nhanh, âm thanh của hệ thống lại vang lên ở trong đầu Diệp Phong.

“Hóa ra là như vậy!”

“Còn may ngày hôm qua Sử Đại Xuyên cũng đi lấy một suất trực tiếp thông qua vòng thi thử, bằng không, nhiệm vụ ngẫu nhiên này nhất định thất bại!”

Sau khi biết được tình huống này, Diệp Phong nở nụ cười, tiếp nữa thầm nghĩ trong lòng: “Cái này là mệnh!”

Một lát sau!

“Cái gì!”

“Chỉ còn lại hai người các ngươi, các ngươi còn muốn tham gia vòng thăng hạng ngày mai?”

“Hơn nữa, còn định dùng giấy bút tốt hơn Phệ Kim Sa Chỉ và bút vẽ Thiên Kim Minh Mộc?”

“Như vậy chẳng phải nếu như không phế bỏ tâm tính họa đạo của bọn ta, ngươi tuyệt đối sẽ không dừng tay sao?”

Chương 871 - Núi rác trên đống rác, dưới núi rác có ta và ngươi

Sau khi ba người Cổ Hồng Vũ, Điêu Nham và Lý Đại Dũng nghe được ý nghĩ này của Diệp Phong, trong mắt đều hiện lên sợ hãi, bọn họ không thể tưởng tượng, trên giấy bút cấp truyền thuyết, còn có giấy bút gì càng cao hơn!

Nếu như bọn họ nhìn thấy Diệp Phong tiếp tục vẽ bức long phượng trình tường ở trên giấy bút cấp bậc này, kể cả bọn họ đều không chịu nổi đả kích này!

Nghĩ vậy, ba người liếc nhìn nhau, bước thẳng sang bên bắt đầu thảo luận.

“Cổ huynh, Lý huynh!”

“Đau dài không bằng đau ngắn, dù sao cũng không còn ai nữa, không bằng tiến hành vòng thăng hạng ngày mai trước thời hạn đi, hiện giờ trực tiếp mở ra vòng thăng hạng!

Lúc này, Điêu Nham dẫn đầu nói ra ý tưởng của bản thân.

“Điêu huynh!”

“Ý tưởng của ngươi giống ta, dù sao không tránh khỏi, còn không bằng sớm đối mặt!”

Nghe xong đề nghị của Điêu Nham, Lý Đại Dũng cũng gật đầu tiếp nhận đề nghị này.

“Vui một mình không bằng vui chung!”

“Nếu như Diệp thiếu thật sự có thể lấy ra giấy bút khác cao cấp hơn, chỉ sợ sẽ vượt qua nhận thức của chúng ta!”

“Một khi đã như vậy, vì sao không mời Tiên Họa lão nhân đến, có lão nhân gia hắn tọa trấn, chúng ta không cần thừa nhận áp lực lớn như vậy!”

Sau khi nghe ý tưởng của Điêu Nham và Lý Đại Dũng Cổ Hồng Vũ lại đưa ra một ý tưởng mới.

Cách đó không xa!

“Bọn họ muốn mời Tiên Họa lão nhân đến?”

“Đã sắp đến trưa, không thể chậm trễ ngô chủ ăn cơm ngủ trưa được!”

“Một khi đã như vậy, ta sẽ giúp đỡ bọn họ một phen, trực tiếp túm Tiên Họa lão nhân gì kia đến đây!”

Nghe đối thoại của ba người, Diệp Tiểu Cước ở trong không trung quyết định, sau đó tay phải vung lên, trực tiếp xé ra một khe hở không gian ở trước người, tay phải càng tiến thẳng vào trong đó.

…

Thần Họa thành!

Một thành trấn tụ tập vô số họa tu đỉnh phong của thần giới!

Ở trong thành trấn có một tòa Họa Thần lâu cao đến hai mươi mét!

Tầng trên cùng của Họa Thần lâu!

“Có chuyện gì vậy?”

“Vì sao từ mới bắt đầu, mí mắt phải của ta đã giật không ngừng?”

“Chẳng lẽ có chuyện gì đó không tốt sắp sửa phát sinh ở trên người ta sao?”

Lúc này, một lão giả tóc trắng đang vẽ tranh tỏ ra bất an tự nói.

Đúng lúc này, một khe nứt không gian quỷ dị đột nhiên xuất hiện ở trước mặt lão giả tóc trắng, không đợi hắn phản ứng lại kịp, một cánh tay to khỏe có lực đã xuất hiện từ trong cái khe, sau đó túm lấy hắn kéo vào, cả quá trình, hắn vốn không hề có năng lực phản kháng!

Bên kia!

“Cổ huynh!”

“Tiên Họa lão nhân chính là tiền bối có danh vọng cao nhất giới họa tu chúng ta!”

“Chúng ta ba kẻ yếu kém này, có thể mời được Tiên Họa lão nhân sao?”

Sau khi nghe đề nghị của Cổ Hồng Vũ, Điêu Nham lại lắc đầu, sau đó nói thẳng ra ý tưởng của bản thân.

“Đúng thế!”

“Đừng nói mời Tiên Họa lão nhân, chúng ta muốn gặp lão nhân gia hắn một lần, chỉ sợ đều là một chuyện cực kỳ khó khăn!”

Lý Đại Dũng ở bên cạnh lên tiếng theo.

“Haizzz!”

“Là ta thiếu suy xét!”

“Vậy dựa theo các ngươi nói, mở vòng thăng hạng ra trước, chúng ta sớm xong việc sớm giải thoát!”

Nghe thấy hai người nói, Cổ Hồng Vũ thở dài, sau đó nhìn hai người nói ra quyết định của mình.

???

Các ngươi giỡn nhau hả?

Ta con mẹ nó đều đã bắt người tới cho các ngươi, sau đó các ngươi nói không cần?

Diệp Tiểu Cước ở trên không trung nghe được ba người nói, ngẩn cả người.

Tiên Họa lão nhân bị túm đến nghe được đối thoại của ba người bên dưới, giống như đã hiểu ra điều gì, sau đó chửi ầm lên trong lòng: “Đây con mẹ nó là ba tên khốn chạy từ đâu ra, hóa ra ta bị

tóm đến đây, toàn con mẹ nó là bởi vì các ngươi!”

“Hả?”

“Lão đầu, ngươi là ai!”

Khi Cổ Hồng Vũ nhìn thấy Tiên Họa lão nhân chậm rãi rơi từ trên không trung xuống, cũng nhíu mày hỏi.

Điêu Nham và Lý Đại Dũng ở bên cạnh nghe vậy, cũng đều xoay người nhìn Tiên Họa lão nhân.

“Ta là ai?”

“Ta con mẹ nó chính là Tiên Họa lão nhân!”

“Các ngươi không mời được ta, vậy đừng con mẹ nó vô nghĩa, chính bởi vì một câu chí chóe của các ngươi, tên to con ở trên kia đã trực tiếp bắt ta từ Thần Họa thành đến, ta con mẹ nó trêu ai chọc ai chứ!”

Nghe thấy Cổ Hồng Vũ hỏi, Tiên Họa lão nhân lại chửi ầm lên, sau đó một luồng khí tức khủng bố của Thần Kiếp cảnh cửu trọng đỉnh phong đã tản ra từ trên người hắn, một con bút sắt dài nửa mét giống như côn sắt lại xuất hiện trong tay!

“Chờ… Chờ một chút!”

“Tiên Họa lão nhân tiền bối, chuyện này đều là hiểu lầm!”

Nhìn Tiên Họa lão nhân cầm bút sắt trong tay đi về phía bọn họ, Cổ Hồng Vũ sợ hãi kêu to.

Bên kia!

“Hả?”

“Sao Tiểu Cước lại bắt một lão đầu đến vậy?”

“Lão đầu này có thù oán với ba lão đầu kia?”

Nhìn thấy Tiên Họa lão nhân cách đó không xa đang cầm bút sắt trong tay điên cuồng quật về phía ba người Cổ Hồng Vũ, Điêu

Nham và Lý Đại Dũng, Diệp Phong nghi hoặc.

Hai canh giờ sau!

“Ha ha ha!”

“Không ngờ, Vụ Long Sa Chỉ và bút vẽ Vô Chân Linh Mộc lại thật sự tồn tại!”

“Ta vốn tưởng rằng thứ được ghi lại trên bí điển không trọn vẹn kia toàn bộ đều là giả, là họa tu trước kia hư cấu lung tung ra, không ngờ nó lại là thật!”

“Kể cả Phệ Kim Sa Chỉ và Thiên Kim Minh Mộc trong truyền thuyết so sánh với bộ giấy bút này, đó đều là rác trong rác!”

“Nhưng mà hai người này, con mẹ nó dùng bộ giấy bút như vậy vẽ bức tranh phân chó gì thế này!”

“Đổi con cún nào khác đến đây vẽ còn mạnh hơn bọn họ!”

“Tại sao phải để cho ta nhìn thấy tất cả chứ!”

Sau khi Tiên Họa lão nhân nhìn thấy hai người Diệp Phong và Sử Đại Xuyên dùng bộ giấy bút này vẽ ra bức long phượng trình tường và ngựa phi nước đại, suy sụp cầm bút sắt lại đi về phía ba người Cổ Hồng Vũ, Điêu Nham và Lý Đại Dũng!

…

“Ting! Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, ban thưởng một ngàn vạn điểm bại gia!”

Rầm!

Chương 872 - Trương Vân Phi đã đến, trực tiếp bị năm hổ dưới chân núi theo dõi

Theo âm thanh nhắc nhở ban thưởng của hệ thống vang lên trong

đầu Diệp Phong, một luồng khí tức đột phá cũng bùng nổ ra từ trong người Diệp Phong.

???

Có chuyện gì?

Ta con mẹ nó hoàn thành nhiệm vụ, tỷ lệ cực thấp có thể đột phá một tiểu cảnh giới, ta con mẹ nó đều có thể trúng?

Cảm nhận được tu vi của bản thân đột phá đến Chân Thần cảnh tam trọng khủng bố, Diệp Phong điếng người, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Thôi bỏ đi, chơi vui vẻ mới là quan trọng nhất, đột phá thì đột phá!"

"Tiểu Cước!"

"Mở ra một khe hở không gian, chúng ta về nhà!"

Ngay sau đó, Diệp Phong nói với Diệp Tiểu Cước ở bên cạnh.

"Các vị!"

"Chúng ta núi xanh còn đó nước biếc chảy dài, về sau có duyên gặp lại!"

Nhìn bốn người Tiên Họa lão nhân, Cổ Hồng Vũ, Điêu Nham và Lý Đại Dũng cách đó không xa vẫn đang đùa giỡn với nhau, Diệp Phong kêu to một tiếng với bọn họ, sau đó dẫn đầu đi vào trong khe nứt không gian.

"Quá mạnh mẽ!"

"Không thấy Diệp trưởng lão tu luyện, tùy tiện vẽ mấy bức đã đột phá?"

Nhìn Diệp Phong rời đi, Sử Đại Xuyên hơi khiếp sợ, sau đó lập tức đi theo.

Bên kia!

"Có nói không!"

“Các ngươi rốt cuộc có nói không!”

“Miệng còn rất cứng rắn, thật sự cho rằng ta không dám xuống tay với miệng các ngươi sao!”

Nhìn đám người Diệp Phong trực tiếp rời đi, bút sắt của Tiên Họa lão nhân không ngừng đánh lên trên thân ba người.

“Đừng đánh!”

“Tiên Họa lão nhân tiền bối, ngươi luôn hỏi bọn ta có nói không, có nói không!”

“Vậy ngươi hỏi cái gì!”

Lúc này, Cổ Hồng Vũ cuối cùng không chịu đựng nổi tra tấn hai tầng lên thân thể và tinh thần, lớn tiếng kêu lên với Tiên Họa lão nhân.

“Hỏi?”

“Chuyện này còn cần ta hỏi sao?”

“Chuyện ta muốn biết rõ chính là đại thiếu kia rốt cuộc là ai, ở đâu, chuyện này còn cần ta hỏi?”

Nghe Cổ Hồng Vũ nói vậy, trên mặt Tiên Họa lão nhân hiện lên vẻ xấu hổ, nhưng vẫn ra vẻ trấn định đáp lại một câu.

…

Chân Tinh Hồn sơn!

“Sư tôn!”

“Ngươi nhìn nam tử trung niên đang đi từ xa đến kìa, tràn đầy khí tức dương cương!”

“Nhưng vì sao trên mặt hắn lại trang điểm đậm như vậy, còn mặc thần bào kiểu nữ nữa, như vậy quá kỳ quái!”

Lúc này, Tần Tử Hằng nhìn thấy Trương Vân Phi đi từ đằng xa đến, chỉ cảm thấy da gà nổi đầy toàn thân.

“Không rõ!”

“Tình huống quái dị như vậy, ta cũng chỉ từng gặp ở trên người Sử Đại Xuyên, chẳng lẽ tên này có quan hệ gì với Sử Đại Xuyên sao?”

Nghe thấy Tần Tử Hằng hỏi, Chu Sơn nhíu mày nói ra ý tưởng của mình.

Trong một gian nhà gỗ bên kia!

Khi ba người Lâm Nhạc, Tề Kiệt và Mã Văn Sơn của Đại Diễn tông chú ý đến Trương Vân Phi đi từ đằng xa đến, khóe mắt và khóe miệng đều không nhịn được co giật, bọn họ biết thế giới rộng lớn không thiếu chuyện gì lạ, nhưng hoa tuyệt thế như vậy, bọn họ thật sự chưa từng gặp!

“Đại ca!”

“Dáng vẻ của tên này thật sự khiến cho người ta nhìn thấy khó chịu!”

“Nếu không, chúng ta đánh cho hắn một trận đi, dù sao cũng đang rảnh rỗi!”

Rất nhanh, Mã Văn Sơn đã nảy ra một ý tưởng.

“Dáng vẻ của tên kia thật sự khiến cho người ta nhìn khó chịu!”

“Nhưng có cần đánh đối phương giải sầu hay không, chúng ta vẫn phải đi hỏi ý kiến Chu đại ca, tuy rằng thực lực của chúng ta mạnh hơn hắn, nhưng quan hệ giữa hắn và Diệp thiếu mạnh hơn chúng ta, do đó, về sau muốn chung sống hòa bình ở dưới chân núi này, vẫn phải lấy hắn làm chủ mới được!”

“Đây đều là đạo lý đối nhân xử thế!”

Nói xong, Lâm Nhạc bước ra khỏi nhà gỗ, bay thẳng đến chỗ nhà gỗ của Chu Sơn.

Bên kia!

“Không sai!”

“Đúng là nơi này!”

Căn cứ vào khí tức của một món bí bảo được mang theo ở trên người Sử Đại Xuyên, Trương Vân Phi cuối cùng đã đuổi theo đến đây, nhưng mà lúc hắn nhìn thấy năm người cười như không cười nhìn mình từ xa, một chút nghi hoặc lóe lên trong mắt, thầm nghĩ trong lòng: “Bọn họ là ai, vì sao lại ở dưới chân núi?”

“Hả?”

“Không thích hợp!”

“Sao bọn họ lại bắt đầu xoa tay đi về phía ta?”

Theo khoảng cách càng ngày càng gần, Trương Vân Phi phát hiện ra tình hình này, trên mặt hiện lên vẻ bất an.

“Các vị!”

“Nơi đây có phải là Tinh Hồn sơn không?”

“Trên núi có phải là Tinh Hồn cung không?”

Tuy rằng hơi bất an, nhưng Trương Vân Phi vẫn tỏ vẻ trấn tĩnh nhìn năm người đối diện lên tiếng hỏi.

“Địch tập!”

“Các huynh đệ, lên cho ta!”

“Chúng ta thề sống chết cũng phải thủ hộ Tinh Hồn cung!”

Nghe Trương Vân Phi nói vậy, Chu Sơn tùy tiện tìm cớ, đã vung tay lên, trực tiếp mang theo đồ đệ của mình và ba vị thái thượng trưởng lão Đại Diễn tông vọt về phía Trương Vân Phi ở đối diện.

???

Địch tập?

Kia con mẹ nó có kẻ địch?

“Chờ chút!”

“Kẻ địch bọn họ nói sẽ không phải là ta đấy chứ!”

Sau khi phản ứng lại kịp, nhìn năm người ở đối diện đang cấp tốc xông về phía mình, Trương Vân Phi vội vàng hô lớn: “Các vị, quân bạn, là quân bạn, ta không phải là kẻ địch, ta là… đù má, đánh mặt thì được, nhưng nhất định đừng bôi lớp hóa trang trên mặt ta!”

…

Mười phút sau!

Theo một khe hở không gian xuất hiện ở dưới chân núi, ba người Diệp Phong, Sử Đại Xuyên và Diệp Tiểu Cước đi ra từ bên trong.

“Thiếu gia!”

“Cuối cùng ngươi đã trở lại!”

“Nếu như ngươi còn không trở lại, ta sẽ…”

Uỳnh!

Không đợi Trương Vân Phi nói xong, Sử Đại Xuyên đã một cước đá bay Trương Vân Phi đang chạy tới ra ngoài, sau đó nhìn Trương Vân Phi đã biến thành đầu heo, nhưng trên mặt có lớp trang điểm nồng đậm lại còn mặc áo bào kiểu nữ chửi ầm lên: “Ai con mẹ nó là thiếu gia của ngươi, một đại lão gia lại trang điểm mình thành bất nam bất nữ, ngươi không biết dáng vẻ của mình ghê tởm người khác bao nhiêu sao?”

“Thiếu gia!”

“Ta là Trương thúc của ngươi!”

Nghe Sử Đại Xuyên tức giận mắng, Trương Vân Phi lại khóc không ra nước mắt nói ra thân phận!

“Cái gì!”

“Ngươi là Trương thúc!”

Chương 873 - Thiếu gia, ta là Trương thúc của ngươi

Nghe nói như thế, lúc này Sử Đại Xuyên mới cảm thấy giọng nói hơi quen thuộc, sau đó vội vàng chạy tới, tỏ vẻ thân thiết hỏi: "Trương thúc, là ai đánh ngươi thành như vậy, ta đều không nhận ra ngươi, còn có, trang điểm trên mặt ngươi và thần bào kiểu nữ trên người là có chuyện gì?"

"Thiếu gia!"

"Là ngũ hổ tướng ở dưới chân núi kia đánh ta thành như vậy!"

"Ta đã nói là quân bạn, bọn họ lại cứ nói ta là kẻ địch, kết quả xông lên quần đánh ta một trận!"

"Về phần một thân trang điểm này của ta, còn không phải bởi vì ngươi thành công bái nhập Tinh Hồn cung sao, do đó ta cũng muốn tới thử xem!"

Nghe Sử Đại Xuyên hỏi Trương Vân Phi lập tức lên tiếng giải thích.

"Hả?"

"Ta một cái nhăn mày khuynh thành, một hờn giận một cười mất hồn!"

"Còn ngươi một cái nhăn mày đoạt mệnh, một hờn giận một cười kinh hãi tám phương!"

"Ngươi như vậy còn định lấy phương thức của ta để bái nhập Tinh Hồn cung?"

"Ngươi có thể nhận rõ bản thân không vậy!"

Nghe Trương Vân Phi nói xong, trên mặt Sử Đại Xuyên lập tức treo đầy vạch đen, hắn thật sự không ngờ, Trương thúc bình thường cực kỳ ổn trọng lại có thể làm ra chuyện ngây thơ như thế!

“Trương thúc!”

Nghe ta khuyên một câu, nghề nữ giả trang nam này nước quá sâu, ngươi không nắm bắt được đâu!”

“Do đó, ngươi vẫn bình thường một chút đi!”

Hồi hồn lại, Sử Đại Xuyên bất đắc dĩ nhìn Trương Vân Phi lên tiếng khuyên nhủ.

“Thiếu gia!”

“Lỡ như Diệp thiếu thích kiểu như này thì sao!”

“Không thử một lần, ta thật sự không cam lòng!”

Lúc này, Trương Vân Phi tràn đầy không cam lòng nói ra ý tưởng của bản thân, dù sao, sau khi biết được tình hình giàu có của Tinh Hồn cung từ trong miệng Sử Đại Xuyên, hắn đã thề, nhất định phải bái nhập Tinh Hồn cung, hiện giờ cơ hội đang ở ngay trước mắt, sao hắn có thể nhẹ nhàng bỏ qua được!

Hơn nữa, quyết định này của hắn cũng nhận được đồng ý của phụ thân Sử Đại Xuyên!

“Diệp thiếu!”

“Ta là người hộ đạo bên người thiếu gia!”

“Ta cũng muốn bái nhập Tinh Hồn cung, còn hy vọng Diệp thiếu có thể cho ta một cơ hội!”

“Chỉ cần để ta bái nhập Tinh Hồn cung, ta có thể trả giá tất cả!”

Sau khi hạ quyết tâm, Trương Vân Phi bò lên từ trên mặt đất, sau đó đi đến trước mặt Diệp Phong nói rõ ý đồ đến đây!

“Đệt!”

“Đây con mẹ nó là bệnh thần kinh từ đâu đến?”

“Giọng vịt đực chói tai!”

“Nhếch miệng cười, phấn nền trên mặt đều điên cuồng rơi xuống!”

“Đây con mẹ nó nhìn đã rợn cả người, hơn nữa, nhìn lâu chỉ sợ buổi tối gặp ác mộng!”

Nghe thấy Trương Vân Phi nói vậy, lại nhìn khuôn mặt xấu xí của đối phương khiến cho mình nổi da gà toàn thân, Diệp Phong vội vàng ra lệnh cho Diệp Tiểu Cước ở bên cạnh: “Nhanh lên, nhanh chóng tiễn bước yêu nghiệt này cho ta!”

Uỳnh!

Theo một tiếng trầm đục vang lên, Trương Vân Phi đã bị Diệp Tiểu Cước trực tiếp đá bay, hơn nữa càng bay càng cao, càng bay càng xa!

“Diệp thiếu!”

“Ta sẽ còn trở lại!”

Ngay khi Trương Vân Phi sắp biến mất khỏi trong tầm mắt mọi người, một giọng nói tràn đầy kiên định cũng truyền lại từ đàng xa.

“Hả?”

“Lại còn trở về?”

“Ta con mẹ nó hấp dẫn ngươi ở chỗ nào, ta sửa còn không được sao?”

“Nếu như ngươi lại tra tấn ta vài lần, vậy ta còn chơi đùa vui vẻ với bảy tiên nữ ở trong mộng thế nào!”

Nghe Trương Vân Phi nói vậy, Diệp Phong run rẩy toàn thân, sau đó nhìn năm hổ dưới chân núi lên tiếng nói: “Nếu như tên kia còn dám quay lại, các ngươi hung hăng đánh cho ta, tới một lần đánh một lần, dù sao, không phải hắn bị đánh chạy thì chính là các ngươi cuốn gói rời đi, các ngươi tự quyết định đi!”

“Tiểu Sử!”

“Ta biết hắn là người của ngươi, nếu như hắn bình thường một chút, có lẽ ta còn để cho hắn ở lại!”

“Nhưng ngươi cũng nhìn thấy, hắn như vậy, ta là thật sự không dám giữ, nếu không muốn để cho hắn tiếp tục bị đánh, vậy ngươi khuyên hắn đừng đến nữa!”

Ngay sau đó, Diệp Phong Ngay sau đó, Diệp Phong Sử Đại Xuyên nói rõ một chút, sau đó đi tới cửa vào đường núi.

“Haizzz!”

“Trương thúc à Trương thúc, nếu như ngươi muốn đến Tinh Hồn cung, vậy nói trước với ta một tiếng!”

Hiện giờ hay rồi, thông minh quá sẽ bị thông minh hại, hoàn toàn vô vọng!”

Nhìn Diệp Phong rời đi, Sử Đại Xuyên bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó lập tức đi theo.

“Nhị đệ!”

“Ngươi ở đó trầm tư cái gì?”

Sau khi ba người Diệp Phong, Sử Đại Xuyên và Diệp Tiểu Cước rời đi, Lâm Nhạc phát hiện Tề Kiệt ở bên cạnh đang dùng tay nâng cằm trầm tư gì đó, nên nghi ngờ hỏi.

“Không có gì!”

“Chính là lời nói cuối cùng của biến thái chết tiệt kia, khiến cho ta có một cảm giác quen thuộc!”

Nghe thấy Lâm Nhạc hỏi, Tề Kiệt nhíu mày giải thích một câu.

…

“Nằm trên xích đu!”

“Phơi ánh mặt trời nhỏ!”

“Cuộc sống này, thoải mái!”

“Hai ngày tiếp theo, tạm thời nghỉ ngơi ở trong cung môn một chút!”

Sau khi trở lại cung môn, Diệp Phong lấy xích đu ra phơi nắng!

Hả?

Có chuyện gì vậy?

Sao trời lại tối?

Không đợi Diệp Phong hưởng thụ bao lâu, đột nhiên cảm thấy sắc trời mờ đi, sau khi hắn mở hai mắt ra mới phát hiện trên không trung xuất hiện một con heo trắng vĩ đại dài trăm trượng!

Hơn nữa, trên thân heo trắng vĩ đại này còn có tám cánh trắng noãn!

Bên kia!

“Ôi vãi!”

“Phi Thiên Bạch Vân Trư tám cánh?”

“Ta con mẹ nó hoa mắt hả, tộc Phi Thiên Bạch Vân Trư chính là một tộc đàn thần thú phổ thông của thần giới, hơn nữa cao nhất chỉ có bốn cánh, nhưng con Phi Thiên Bạch Vân Trư này là có chuyện gì, vì sao sẽ có tám cánh, chẳng lẽ uống thuốc sao?”

Khi đám người Hoắc Sơn, Tôn Long, Sử Đại Xuyên nhìn thấy heo trắng vĩ đại ở trên không trung, đều tỏ ra khiếp sợ kêu to lên.

Chương 874 - Làm cái gì? Dắt heo đi dạo!

“Sườn xào chua ngọt, giò heo hầm, móng heo kho tàu, rau trộn lỗ tai heo, mỡ heo rán dầu…!”

Lúc này, nhìn Phi Thiên Bạch Vân Trư trên không trung, nước miếng Diệp Phong không tự chủ được chảy ra theo khóe miệng.

“Ngô chủ!”

“Con heo trắng này đang bị ba thần đạo giả có tu vi Thần Kiếp cảnh tam trọng đuổi giết!”

“Có cần ta ra tay không?”

Chú ý thấy Diệp Phong đang nhìn chằm chằm con heo trắng trên bầu trời kia đến chảy nước miếng, Diệp Tiểu Cước lập tức hiểu rõ, sau đó hỏi thăm.

“Cái gì!”

“Heo heo đáng yêu như vậy, thậm chí có người muốn giết nó!”

“Vậy chúng ta phải ra tay cứu nó!”

Sau khi nghe Diệp Tiểu Cước nhắc nhở, Diệp Phong biến sắc, tiếp đó vội vàng ra mệnh lệnh cho Diệp Tiểu Cước cứu vớt heo heo!

“Ting! Ký chủ, con Phi Thiên Bạch Vân Trư này không phải heo bình thường, tộc Phi Thiên Bạch Vân Trư chúng nó, dưới tình huống thông thường chỉ mọc ra bốn cánh, nhưng trên người con Phi Thiên Bạch Vân Trư này lại mọc ra tám cánh, có thể nói, nó đã phá vỡ cực hạn về huyết mạch tộc đàn, thành quả về sau không có giới hạn, nếu như thật sự làm thịt, vậy quá mức đáng tiếc!”

Ngay khi Diệp Phong mới vừa hạ xong mệnh lệnh với Diệp Tiểu Cước, âm thanh của hệ thống đã vang lên ở trong đầu hắn.

“Hả?”

“Hệ thống, nếu như không có liên quan với bại gia, ngươi sẽ không chủ động nhắc nhở ta!”

“Ngươi thành thật nói, con heo này không chỉ ăn ngon, còn có thể bại được không ít thứ tốt từ trên người nó đúng không?”

Diệp Phong đã vô cùng hiểu biết về hệ thống, lập tức trực tiếp hỏi một câu.

“Ting! Ký chủ ngươi nói không sai, con Phi Thiên Bạch Vân Trư biến dị này rất có thể ăn, lại có thể hòa các loại sức mạnh đã ăn hết vào bản thân, từ đó tăng cường thực lực của mình, có thể nói,

nó tuyệt đối là một trợ giúp bại gia tốt!"

"Hơn nữa Phi Thiên Bạch Vân Trư biến dị này phúc duyên thâm hậu, cho dù ở thần giới hay ở trong chiến trường Thiên Đạo đều vô cùng dễ dàng gặp được các thứ tốt, cho dù thứ tốt này có chủ hay vô chủ, nếu như để cho nó gia nhập vào đoàn cướp bóc của Kiếm Cẩu kia, tuyệt đối giống như hổ thêm cánh!"

Hả?

Như vậy chẳng phải là kho báu di động sao?

Nếu như vậy, để cho nó gia nhập vào đoàn cướp bóc của Cẩu Tử hình như khá thú vị!

Nghe những tình huống được hệ thống nói ra, Diệp Phong cúi đầu trầm tư.

Bên kia!

"Chạy đi!"

"Ngươi con heo trắng mập này, tiếp tục chạy đi!"

Lúc này ba thần đạo giả mặc thần bào màu xám lấy xu thế tam giác hoàn toàn phong tỏa Phi Thiên Bạch Vân Trư, nam tử đi đầu trong đó càng tỏ vẻ đắc ý kêu gào.

"Đại ca!"

"Tuy rằng Phi Thiên Bạch Vân Trư tám cánh này cực kỳ đặc thù, chắc chắn có thể bán được giá tốt!"

"Nhưng mà ngươi nhìn xuống bên dưới!"

"Ở trên đỉnh núi nát này còn có người sáng lập cung môn, sáng lập cung môn thì thôi, con mẹ nó tất cả trong cung môn đều dùng Thần Linh Tinh cực phẩm tạo ra, đây là chuyện người có thể làm được sao?"

"Đại ca!"

“Không chỉ có như thế, trong cung môn bên dưới kia lại còn nuôi nhốt mấy trăm con rồng con Phệ Thiên Ma Long, hơn nữa những con rồng con nuôi nhốt này còn tắm rửa chơi đùa trong Bạch Diễm Minh Lộ, thật sự chính là phí của trời!”

“Nếu không chúng ta đánh cướp luôn cung môn này đi, so sánh với thứ tốt ở trong cung môn này, con heo trắng mập biến dị này tính là cái thá gì chứ!”

Lúc này, hai tiểu đệ khác chú ý đến tình huống của Tinh Hồn cung bên dưới, đều nhìn nam tử dẫn đầu nói ra ý tưởng của mình!

“Nực cười!”

“Lại còn định đánh cướp cung môn của ngô chủ!”

“Các ngươi thật sự coi trọng bản thân!”

Đúng lúc này, một giọng nói trêu tức đột nhiên vang lên, không đợi ba người phản ứng lại kịp, một dấu chân vĩ đại che khuất mặt trời đã từ trên không trung ầm ầm rơi xuống, trong quá trình rơi xuống, không gian xung quanh đều sụp đổ, hình ảnh rung động đến cực điểm.

“Đệt!”

“Còn chưa chạy ra khỏi ổ sói đâu, đã con mẹ nó tiến vào hang hổ sao?”

“Mà ta còn không muốn chết!”

“Ta phá vỡ cực hạn huyết mạch bản thân, chỉ cần ta sống tạm bợ yên ổn, tương lai chính là thời đại thuộc về ta, ta thật sự không cam lòng chết ở đây!”

Nhìn dấu chân vĩ đại trong không trung sụp đổ không gian chậm rãi hạ xuống, trong mắt Phi Thiên Bạch Vân Trư hiện lên không cam lòng nồng đậm!

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Theo ba tiếng trầm đục vang lên, ba thần đạo giả lập tức biến

thành sương máu, còn Phi Thiên Bạch Vân Trư với thân hình vĩ đại lại bị dấu chân vĩ đại này đánh lên đỉnh núi bên dưới.

Trong quá trình rơi xuống, thân hình của Phi Thiên Bạch Vân Trư cũng bắt đầu nhanh chóng thu lại, khi nện xuống mặt đất ở bên cạnh Diệp Phong, hình thể của nó đã thu nhỏ lại đến kích cỡ heo con!

“Tuy rằng không rõ vì sao đối phương không giết ta!”

“Nhưng sao ta cảm thấy ánh mắt của vài người này nhìn ta có phần không đúng lắm nhỉ!”

“Đặc biệt là nam tử đang mài dao kia, hắn muốn ta làm gì?”

Sau khi Phi Thiên Bạch Vân Trư bò từ trong hố ra, nhìn thấy đám người Diệp Phong, Hoắc Sơn, Tôn Long, Sử Đại Xuyên đang đứng thành vòng tròn nhìn chằm chằm vào nó, ánh mắt của nó cuối cùng rơi lên trên Tôn Long đang mài dao không ngừng!

“Diệp thiếu!”

“Chất thịt của Phi Thiên Bạch Vân Trư vô cùng không tệ!”

“Con này còn là Phi Thiên Bạch Vân Trư tám cánh biến dị, chỉ sợ chất thịt sẽ càng ngon, nếu như nuôi nó, vậy trong một khoảng thời gian rất dài cung môn chúng ta không cần lo lắng vì thịt, cũng tiết kiệm thịt Phệ Thiên Ma Long chúng ta ăn mỗi ngày!”

Lúc này, Tôn Long tỏ ra hưng phấn nhìn Diệp Phong nói ra ý tưởng của bản thân.

Trừng!

Nghe thấy Tôn Long nói vậy, hai mắt Phi Thiên Bạch Vân Trư đột nhiên trợn tròn, tiếp theo đã bị dọa sợ đến run rẩy toàn thân, trong lòng càng suy sụp nghĩ: “Còn con mẹ nó không bằng bị ba tên khốn kia bắt, bọn họ chỉ định bán ta đi, nhưng vài ác ma này lại định nuôi nhốt ta, sau đó dùng thời gian mấy năm ăn luôn ta từng chút một, kia con mẹ nó còn không bằng giết ta luôn!”

Chương 875 - Làm cái gì? Dắt heo đi dạo! (2)

“Tạm nuôi!”

“Về phần ăn hay không, về sau lại nói!”

Nghe được đề nghị của Tôn Long, Diệp Phong không giải thích gì, hắn chuẩn bị tạm thời nuôi vài ngày nhìn xem, nếu như con heo heo phi thiên này hiểu chuyện, vậy lưu lại, nếu như phát hiện nó là một con heo ngốc, thế trực tiếp làm thịt ăn!

Dù sao Kiếm Cẩu không muốn để cho một con heo ngu ngốc gia nhập vào đoàn cướp bóc của nó!

“Được rồi!”

“Các ngươi nên làm gì thì làm đó đi!”

“Ta đi về nghỉ ngơi trước!”

Sau đó, Diệp Phong nói một tiếng với mọi người, bay thẳng đến chỗ ở của mình.

“Cung chủ!”

“Ngươi làm gì vậy?”

Sau khi Diệp Phong rời đi, nhìn thấy Hoắc Sơn không biết kiếm đâu ra sợi dây thừng buộc trên cổ heo heo phi thiên, hơn nữa còn chuẩn bị dẫn heo heo phi thiên xuống núi, Tôn Long ở bên cạnh tỏ vẻ hiếu kỳ hỏi.

“Làm cái gì?”

“Đương nhiên là dắt heo đi dạo!”

“Dù sao cũng rảnh rỗi, mang nó xuống núi khoe khoang!”

“Suy cho cùng, nó có thể là một Phi Thiên Bạch Vân Trư tám cánh

duy nhất của thần giới!”

Giải thích một câu, Hoắc Sơn đắc ý mang theo heo heo phi thiên đi xuống dưới chân núi.

“Khoe khoang?”

“Là khoe khoang với năm hổ dưới chân núi sao?”

“Ngươi dẫn heo, vậy ta dẫn hổ!”

Nghĩ vậy, Tôn Long tỏ vẻ không có ý tốt liếc nhìn Thánh Quang Hổ Yêu.

“Hả?”

“Làm gì?”

“Long ca, ta chính là Hổ đệ trung thành nhất của ngươi, ngươi sẽ không phải định dẫn ta đi khoe khoang đấy chứ!”

Nhìn thấy vẻ mặt không có ý tốt kia của Tôn Long, Thánh Quang Hổ Yêu bất an lùi lại mấy bước, sau đó run giọng nói.

“Cung chủ dắt heo!”

“Quan xúc phân dắt hổ!”

“Vậy ta dắt gì được nhỉ, ta phải đuổi kịp bước chân của bọn họ mới được, bằng không chẳng phải có vẻ ta không ăn nhập sao?”

Nhìn thấy Tôn Long cũng tìm sợi dây thừng kéo Thánh Quang Hổ Yêu đi, Sử Đại Xuyên ở bên cạnh bắt đầu tìm kiếm khắp nơi, cuối cùng ánh mắt rơi thẳng lên trên mấy trăm con rồng con Phệ Thiên Ma Long đang bơi lội trong thùng gỗ nơi xa!

…

Sáng sớm ngày hôm sau!

“Ủa?”

“Người đâu?”

“Đều chạy đi đâu cả rồi?”

Khi Diệp Phong tỉnh lại, phát hiện trong cung môn không một bóng người, hắn nghi ngờ đi xuống dưới núi.

“Xông lên!”

“Heo heo phi thiên!”

“Nếu như phen này ngươi thắng, trở về ta làm thịt rồng con bồi bổ thân thể cho ngươi!”

“Hổ đệ!”

“Bốn cái chân ngắn kia chạy cho ta, phen này ta đã cược vài món bảo bối, ngươi nhất định không được thua cho ta!”

“Tiểu long long!”

“Nhanh chạy đi, nếu bị thua, ngươi thật sự phải vào nồi!”

Khi Diệp Phong sắp đến dưới chân núi, từng tiếng gào thét kích động đã truyền rõ ràng vào trong tai hắn, khiến cho hắn nhíu mày nói: “Tình huống gì vậy, người khác cược mã, bọn họ cá cược gì vậy?”

“Hổ uy vũ!!!”

“Long long long!!!”

“Heo heo heo!!!”

Sau khi Diệp Phong xuống dưới núi, năm hổ ở dưới chân núi cũng đều khẩn trương đứng bên ngoài điên cuồng kêu to, có thể thấy bọn họ đều đặt tiền đặt cược không nhỏ!

“Hả?!”

“Ta cầm về một con heo!”

“Kết quả các ngươi lấy heo, hổ, rồng trong cung môn cá cược?”

“Đây con mẹ nó là chuyện thần đạo giả bình thường nên làm sao?”

“Các ngươi đều không tu luyện sao?”

Nhìn thấy đường đua phía trước phủ kín các loại chướng ngại vật không biết được xây dựng từ khi nào, lại liếc nhìn heo heo phi thiên, Thánh Quang Hổ Yêu và rồng con Phệ Thiên Ma Long đang tùy ý chạy nhanh bên trong, trên mặt Diệp Phong lập tức treo đầy vạch đen, sau đó mắng to trong lòng: “Không cẩn thận tu luyện thì thôi, chơi cũng phải chơi nghiêm túc chút chứ, chỉ với đường đua nát kia, các ngươi cũng có thể chơi!”

“Diệp thiếu!”

“Đến đây, cùng nhau chơi đùa!”

Lúc này, Hoắc Sơn bỗng nhiên chú ý đến Diệp Phong đến đằng sau, lập tức hưng phấn gọi Diệp Phong.

“Chơi?”

“Ta chơi em gái ngươi ấy mà chơi!”

“Ta là thần hào bại gia, sao có thể chơi trên đường đua nát như vậy!”

“Các ngươi không biết dùng một vài bảo bối quý giá để xây dựng một đường đua xa hoa sao?”

Nghĩ vậy, Diệp Phong kêu lớn với Diệp Tiểu Cước ở trên đỉnh núi: “Tiểu Cước, vứt toàn bộ mấy người này vào trong bể bơi máu tươi, để cho bọn họ tỉnh táo lại!”

Xoẹt!

Nghe Diệp Phong nói vậy, tất cả mọi người quay đầu nhìn sang hắn, trong mắt mỗi người đều hiện lên vẻ sợ hãi, dù sao, đau đớn gặp phải khi hấp thu máu tươi Phệ Thiên Ma Long kinh khủng cỡ nào, bọn họ hiểu rõ vô cùng!

Nhưng điểm bọn họ không hiểu là tại sao Diệp Phong lại muốn trừng phạt bọn họ!

Chỉ bởi vì bọn họ lấy một con thần thú cá cược bỏ chạy sao?

“Phù!”

“Cuối cùng được giải thoát!”

Sau khi tất cả mọi người bị Diệp Tiểu Cước bắt đi, Thánh Quang Hổ Yêu heo heo phi thiên đều thở phào một hơi.

“Heo heo phi thiên!”

“Diệp thiếu không giết ngươi, vậy chứng minh ngươi còn có cơ hội sống sót!”

“Do đó, trong cuộc sống tiếp theo, ngươi phải nghĩ cách khiến Diệp thiếu vui vẻ mới được, đây là lời khuyên duy nhất ta có thể nói cho ngươi!”

Nể tình trước đó heo heo phi thiên cố ý thua nó hai trận, Thánh Quang Hổ Yêu chỉ điểm cho đối phương một chút!

“Hổ ca!”

“Đại ân không lời nào cảm tạ hết được!”

“Nếu ta có thể may mắn sống sót, vậy về sau ngươi có việc gì cứ việc nói, heo đệ tuyệt đối không chối từ!”

Nghe Thánh Quang Hổ Yêu nhắc nhở, heo heo phi thiên vội vàng cảm ơn.

“Haizz!”

“Ta chỉ là chiến sủng của quan xúc phân Tôn Long kia thôi!”

“Nếu như ngươi thật sự có thể lăn lộn, về sau ta đều phải gọi ngươi một tiếng trư ca!”

Nhìn heo heo phi thiên tỏ vẻ cảm kích, Thánh Quang Hổ Yêu không nói thêm gì nữa, nếu như cuối cùng heo heo phi thiên vẫn chết, nó cũng không tổn thất cái gì cả, nhưng lỡ như đối phương lăn lộn lên, nhân tình này thật quan trọng!

Một lát sau, Tinh Hồn cung!

“Biết sai chưa?”

Nhìn mọi người mới vừa bò từ trong bể máu ra, Diệp Phong nghiêm túc lên tiếng chất vấn.

“Diệp thiếu!”

“Bọn ta sai rồi!”

“Ta là cung chủ tỏ thái độ trước, về sau bọn ta nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, không bao giờ chơi mấy trò chơi như vậy nữa!”

Chương 876 - Kết quả bại gia thú vị - Lưu Ly âm Dương Hồ!

Nghe chất vấn của Diệp Phong, Hoắc Sơn tiến lên một bước, nói thẳng ra ý tưởng của mình, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Tuy rằng ta là một phế nhân, nhưng khoảnh khắc này, có lẽ những người còn lại đều dùng ánh mắt sùng bá nhìn ta đi!”

“Trả lời sai!”

“Tiểu Cước, một lần nữa ném cung chủ đại nhân vào bể máu!”

Nhưng mà, ngay khi Hoắc Sơn âm thầm đắc ý, giọng nói của Diệp Phong giống như một trận gió lạnh, khiến cho hắn run rẩy toàn thân, sau đó vội vàng nói: “Chờ một chút, Diệp thiếu, ta trả lời lại…”

Không đợi Hoắc Sơn nói xong, Diệp Tiểu Cước đã một cước đá hắn vào trong bể máu.

Shhh!

Nhìn thấy một màn này, Tôn Long, Sử Đại Xuyên, ba đại trưởng lão Đại Diễn tông và sư đồ Chu Sơn, Tần Tử Hằng đều hít vào một ngụm khí lạnh, bọn họ tự nhận câu trả lời của Hoắc Sơn không hề có khuyết điểm gì, có ai ngờ lại đã trả lời sai!

Hơn nữa, trả lời sai, lại còn bị ném vào trong bể máu một trận,

đáng sợ!

“Thế nào!”

“Không có ai đứng ra trả lời tiếp sao?”

Nhìn thấy những người còn lại đều đứng yên tại chỗ, không có ai dám đứng ra trả lời câu hỏi của mình, Diệp Phong vẫy tay với Diệp Tiểu Cước ở bên cạnh.

Uỳnh! Uỳnh! Uỳnh!

Một cước một người!

Rất nhanh, tất cả mọi người đã bị Diệp Tiểu Cước lần nữa đá vào trong bể máu!

“Để cho bọn họ tiếp tục tỉnh táo trước!”

“Ta phải nhanh chóng kiểm tra xem kết quả bại gia mới cập nhật hôm nay, hy vọng có thể khiến cho ta sinh ra một chút hứng thú.”

Nhìn thấy tất cả mọi người lại bị rơi vào trong bể máu, Diệp Phong kiểm tra kết quả bại gia cập nhật hôm nay.

Kết quả bại gia hôm nay: Lưu Ly âm Dương Hồ x10

Lưu Ly âm Dương Hồ: Bảo vật đặc thù, rót nước trong vào bên trong đó, thời gian một đêm là có thể khiến cho nước trong biến thành dịch Lưu Ly âm Dương, nếu như uống dịch Lưu Ly âm Dương lâu dài, thần hồn của bản thân sẽ có chỗ tốt vĩ đại!

“Hả!”

“Thứ này khá thú vị!”

Sau khi Diệp Phong biết được kết quả bại gia cập nhật hôm nay, trên mặt hiện lên vẻ cảm thấy hứng thú, sau đó lấy ra một cái Lưu Ly âm Dương Hồ từ trong không gian hệ thống!

???

Thứ này con mẹ nó chính là Lưu Ly âm Dương Hồ?

Giỡn hả?

Nhìn cái bô trong tay, Diệp Phong tạm thời không thể tin nổi vào ánh mắt của mình!

“Lưu ly lộng lẫy!”

“Xa hoa tao nhã!”

“Toàn bộ cái bô… Không phải, toàn bộ Lưu Ly âm Dương Hồ nhìn giống như dùng châu ngọc quý giá chế tạo ra, nhưng chính là vì sao hình dáng này lại giống với cái bô?”

Nhìn Lưu Ly âm Dương Hồ trong tay, Diệp Phong đắc dĩ lắc đầu, sau đó bắt đầu trầm tư.

“Thứ đồ này nhìn từ xa giống cái bô, nhìn gần còn con mẹ nó giống cái bô!”

“Nếu như coi nó thành cái bô để sử dụng, thật sự xem như là bại gia, nhưng mà, như vậy không thú vị lắm!”

Chờ chút!

Đúng lúc này, Diệp Phong đột nhiên nghĩ ra điều gì, sau đó liếc nhìn mọi người trong bể máu.

Mấy phút sau!

“Biết rõ sai ở đâu chưa?”

Nhìn mấy người bò từ trong bể máu ra, Diệp Phong lại hỏi.

Hả?

Mấy người các ngươi đều nhìn ta làm cái gì?

Bản thân cũng không biết suy nghĩ một chút thôi, chẳng lẽ lại kêu cung chủ phế vật ta đây đứng ra thừa nhận tất cả sao?

Chú ý đến cả đám Tôn Long, Sử Đại Xuyên, ba đại trưởng lão Đại Diễn tông và sư đồ Chu Sơn, Tần Tử Hằng đều nhìn mình, Hoắc Sơn đã muốn chửi đổng!

“Không phải bởi vì bọn ta không cố gắng tu luyện!”

“Vậy chỉ có thể suy nghĩ vấn đề từ trên người Diệp thiếu!

“Diệp thiếu là thần hào bại gia, có phải có liên quan đến bại gia không?”

Nghĩ vậy, Hoắc Sơn đột nhiên nghĩ đến điều gì, sau đó tiến lên trước một bước nói: “Diệp thiếu, bọn ta sai rồi, là người của Tinh Hồn cung, bọn ta lại dùng bùn đất bình thường để tạo ra một đường đua bằng đất cực kỳ keo kiệt, bọn ta thật sự làm mất thể diện của ngươi, đáng ra bọn ta nên dùng nguyên liệu cực kỳ đắt giá để tạo ra một đường đua cực kỳ xa hoa mới đúng!”

Nói xong, Hoắc Sơn hơi bất an liếc nhìn Diệp Phong, sau khi hắn thấy đối phương âm thầm gật đầu mới nhẹ nhàng thở phào.

“Cung chủ!”

“Ai bảo ngươi là cung chủ chứ, nhìn vấn đề thấu triệt hơn bọn họ!”

Nói xong, Diệp Phong mang theo Hoắc Sơn đi ra xa, đồng thời lại phất tay với Diệp Tiểu Cước ở bên cạnh!

“Cước gia!”

“Không cần làm phiền đến ngươi, ta tự nhảy là được!”

Nhìn thấy dấu tay quen thuộc, Tôn Long trực tiếp kêu một tiếng với Diệp Tiểu Cước, sau đó cắn răng nhắm mắt nhảy vào trong bể máu.

“Cước gia!”

“Ngươi cứ nghỉ ngơi đi, ta cũng tự nhảy!”

Sử Đại Xuyên ở bên cạnh nhìn thấy một màn này, cũng theo Tôn Long nhảy vào trong bể máu.

Choáng váng!

Nhìn thấy hai người Tôn Long và Sử Đại Xuyên đều chủ động nhảy vào trong bể máu, năm hổ dưới chân núi ở bên cạnh nhìn xem choáng váng!

Dù thế nào bọn họ đều thật sự không ngờ nổi, Tinh Hồn cung còn có một mặt đáng sợ như vậy!

“Cước gia!”

“Năm hổ dưới chân núi bọn ta cũng tự nhảy, ngươi ở đó nghỉ ngơi là được!”

Chu Sơn là người đứng đầu năm hổ, lập tức dẫn đầu tỏ rõ thái độ, sau đó khi bốn người còn lại chưa phản ứng lại kịp, đã một cước một người, trực tiếp đạp bọn họ xuống, cuối cùng mới tự mình nhảy vào trong bể máu, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Có nên nói không, cảm giác đá người thật con mẹ nó sướng!”

Bên kia!

“Cung chủ!”

“Ngươi có biết Lưu Ly âm Dương Hồ?”

Đi sang bên, Diệp Phong nhìn Hoắc Sơn hỏi.

“Lưu Ly âm Dương Hồ?”

“Đây là dị bảo đặc thù xuất từ chiến trường Thiên Đạo, không ai biết Lưu Ly âm Dương Hồ này rốt cuộc được chế tạo như thế nào!”

“Nhưng mà nó có thể biến các loại chất lỏng như nước trong, máu, rượu ngon thành dịch Lưu Ly âm Dương cực kỳ đặc thù, dịch Lưu Ly âm Dương có chỗ tốt rất lớn đối với thần hồn, nếu như có thể uống lâu dài, vậy chỗ tốt thần hồn có thể nhận được khó có thể tưởng tượng nổi!”

“Nghe nói, toàn bộ thần giới chỉ có bảy Lưu Ly âm Dương Hồ, còn dịch Lưu Ly âm Dương lưu truyền tới, mỗi một bình đều giá trị xa xỉ!”

Nghe thấy Diệp Phong hỏi, Hoắc Sơn lập tức giải thích.

“Ồ!”

Chương 877 - Diệp thiếu, ta không thể ân huệ cùng hưởng với chúng nó được!

“Vậy người có được bảy Lưu Ly âm Dương Hồ này chẳng phải phát tài sao?”

Diệp Phong nghe xong, giật mình nói rồi một câu.

“Diệp thiếu!”

“Bọn họ có thể sẽ kiếm lời, nhưng tuyệt đối kiếm lời không nhiều lắm!”

“Bởi vì, muốn biến nước trong, rượu ngon các thứ thành dịch Lưu Ly âm Dương là cần tiêu hao rất nhiều Thần Linh Thạch hoặc Thần Linh Tinh!”

Hoắc Sơn nghe nói như thế, lại lắc đầu, sau đó cười giải thích.

“Hả?”

“Cái bô nát này còn có thể tiêu hao Thần Linh Thạch hoặc Thần Linh Tinh?”

Nghe thế, Diệp Phong giật mình, sau đó nhìn Hoắc Sơn tiếp tục hỏi: “Cung chủ, nghe nói Lưu Ly âm Dương Hồ này biến một ít nước trong chỉ cần một buổi tối, là như vậy sao?”

“Một buổi tối?”

“Đó trừ phi tiêu hao Thần Linh Tinh cực phẩm cực kỳ khổng lồ, bằng không, căn bản không thể làm được!”

“Theo ta được biết, những người có được Lưu Ly âm Dương Hồ này đều tiêu hao Thần Linh Thạch cao phẩm hoặc Thần Linh Thạch cực phẩm, sau đó dùng thời gian tương đối dài mới biến ra

một ít dịch Lưu Ly âm Dương!”

Hoắc Sơn nghe xong, vội vàng giải thích với Diệp Phong.

Nghe thế, Diệp Phong coi như rõ ràng tất cả tình huống về Lưu Ly âm Dương Hồ!

Thứ nhất: Chất lỏng rót vào khác nhau, dung lượng khác nhau, số lượng Thần Linh Thạch hoặc Thần Linh Tinh cần tiêu hao cũng khác nhau!

Thứ hai: Cấp bậc Thần Linh Thạch hoặc Thần Linh Tinh tiêu hao càng cao, số lượng càng nhiều, vậy tốc độ biến đổi càng nhanh!

Rõ ràng những tình huống này, Diệp Phong không khỏi cảm thán nói: “Như thế xem ra, Lưu Ly âm Dương Hồ này cũng là thứ bại gia tốt!”

“Diệp thiếu!”

“Tiếp theo, không phải ngươi định nói, trong tay ngươi vừa khéo có vài Lưu Ly âm Dương Hồ này đấy chứ?”

Lúc này, nhìn thấy Diệp Phong trầm mặc xuống, Hoắc Sơn thử thăm dò hỏi một câu.

“Cung chủ, ai bảo ngươi là cung chủ chứ!”

“Đoán thật con mẹ nó chuẩn!”

Nghe thấy Hoắc Sơn nói vậy, Diệp Phong cười lớn đáp lại một câu.

Một lát sau!

“Cái gì!”

“Cái bô?”

“Coi Lưu Ly âm Dương Hồ quý giá lại hiếm có như vậy thành cái bô để dùng?”

Sau khi nghe được suy nghĩ này của Diệp Phong, Hoắc Sơn tạm thời không thể tin nổi vào lỗ tai mình, hắn biết Diệp Phong thật

bại gia, nhưng hắn không ngờ, Diệp Phong lại có thể bại gia đến như vậy, đồng thời suy sụp trong lòng nghĩ: “Nếu như người khác nhận được Lưu Ly âm Dương Hồ, vậy đều coi như chậu châu báu để sử dụng, kết quả đến trong tay Diệp thiếu lại con mẹ nó thành cái bô?”

Phù!

Hít một hơi thật sâu, đầu tiên Hoắc Sơn nhìn thoáng qua hai Lưu Ly âm Dương Hồ cầm trong tay, sau đó tỏ vẻ khó xử nhìn Diệp Phong nói: “Diệp thiếu, làm cái bô cũng được, nhưng một lần cho ta hai cái, ta sợ đến lúc đó nước tiểu không đủ, không thể cho chúng nó ân huệ cùng hưởng!”

???

Nước tiểu không đủ?

Không thể ân huệ cùng hưởng?

Ta có nói, hai cái đều là cái bô sao?

Sao ngươi hài hước như thế chứ?

Nghe Hoắc Sơn nói như vậy, đặc biệt là nhìn thấy vẻ khó xử của đối phương, trên mặt Diệp Phong lập tức treo đầy vạch đen, sau đó mới lên tiếng giải thích: “Cung chủ, hai cái Lưu Ly âm Dương Hồ này không phải đều là cái bô, có một cái là cái bô, một cái khác là Tịnh Thủy Hồ!”

“Hả?”

“Tịnh Thủy Hồ?”

“Diệp thiếu, Tịnh Thủy Hồ là cái gì?”

Nghe Diệp Phong nói vậy, Hoắc Sơn sinh hứng thú, sau đó vội vàng hỏi.

“Tịnh Thủy Hồ đương nhiên là đồ tinh lọc nước!”

“Ngươi nghĩ xem, chúng ta là cung môn bại gia, nước trong ngày

thường dùng để rửa mặt, gội đầu, rửa chân, tắm rửa, có thể sử dụng nước bình thường sao?"

"Như vậy chẳng phải hạ thấp thân phận của chúng ta sao?"

"Do đó, sau khi có Tịnh Thủy Hồ này, về sau nước chúng ta dùng để rửa mặt, gội đầu, rửa chân, tắm rửa là có thể trực tiếp dùng dịch Lưu Ly âm Dương, như vậy mới phù hợp với thân phận của chúng ta!"

Nghe Hoắc Sơn hỏi, Diệp Phong tỏ vẻ nghiêm túc giải thích.

???

Dùng dịch Lưu Ly âm Dương giá trị quý giá để rửa mặt, gội đầu, rửa chân?

Kể cả bại gia tử cũng không làm ra chuyện phát rồ như vậy!

Nếu như cảnh này bị thần đạo giả khác nhìn thấy, chẳng phải tức chết vài người sao?

Sau khi nghe xong giải thích của Diệp Phong, trên mặt Hoắc Sơn hiện lên vẻ khiếp sợ cực kỳ, hắn thật sự không ngờ Tịnh Thủy Hồ Diệp Phong nói lại chuẩn bị chơi như vậy!

"Diệp thiếu!"

"Nếu như thật sự làm vậy, Thần Linh Tinh cực phẩm tiêu hao buổi tối mỗi ngày sẽ đạt đến con số không thể tưởng tượng nổi!"

"Chúng ta có thể thừa nhận được sao?"

Nghĩ đến Lưu Ly âm Dương Hồ muốn biến nước thành dịch Lưu Ly âm Dương, vậy cần phải tiêu hao rất nhiều Thần Linh Tinh cực phẩm, vừa nghĩ đến đây, Hoắc Sơn nhìn Diệp Phong vội vàng nhắc nhở.

Hả?

Nghe thấy vấn đề này của Hoắc Sơn, đầu tiên Diệp Phong dang tay đi dạo xung quanh một vòng, sau đó mới nhìn Hoắc Sơn lên tiếng

nói: “Cung môn chúng ta đều dùng Thần Linh Tinh cực phẩm tạo ra, ngươi cảm thấy ta thiếu chút Thần Linh Tinh cực phẩm này sao?”

“Diệp thiếu!”

“Là ta quá lo lắng!”

Nghe Diệp Phong nói vậy, Hoắc Sơn cười khổ đáp lại một câu, sau đó thầm nghĩ trong lòng: “Xem ra, muốn làm tốt cung chủ này, ta nhất định phải học bại gia mới được, về sau bất cứ chuyện gì, ta đều phải nghĩ nhiều về phương diện bại gia kia mới đúng!”

“Cung chủ!”

“Kêu mấy người Tôn Long, Sử Đại Xuyên đến đây!”

“Trong tay ta còn có tám Lưu Ly âm Dương Hồ, bản thân ta lưu hai cái, sáu cái thừa lại phải được chia ra càng sớm càng tốt!”

Lúc này, Diệp Phong nhìn Hoắc Sơn nói một câu như vậy.

Một lát sau!

“Diệp thiếu!!!”

“Ngươi yên tâm, tuy rằng ta đã bỏ đi tiểu nhiều năm!”

“Nhưng hiện giờ có cái bô này, dù thế nào ta cũng phải một lần nữa đi tiểu!”

Nhìn hai cái Lưu Ly âm Dương Hồ trong tay, Tôn Long kích động kêu to, dù sao, là thần đạo giả, đã sớm không cần giống như người phàm, mỗi ngày đều cần phải đi đại tiểu tiện!

Đồng thời, một chút may mắn cũng lóe lên ở trong mắt Tôn Long, nếu như lúc trước không mặt dày mày dạn lưu lại làm quan xúc phân kia, vậy sao hắn có thể hưởng thụ tất cả những thứ này chứ!

Chương 878 - Diệp thiếu, tiểu Sử dùng cái bô này không tiện lắm đâu!

Nghĩ đến về sau có thể dùng Lưu Ly âm Dương Hồ như cái bô, còn có thể dùng dịch Lưu Ly âm Dương rửa mặt, rửa chân, Tôn Long liếc nhìn sang năm hổ dưới chân núi, trên mặt tràn đầy đắc ý!

Năm hổ dưới chân núi ở bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt đắc ý này của Tôn Long, trong mắt trừ bỏ hâm mộ chỉ có hâm mộ, bọn họ thật sự không ngờ, Tinh Hồn cung lại có thể ngang tàng đến trình độ thế này!

“Diệp thiếu!”

“Ta chợt nhớ ra một chuyện!”

“Nếu như tiểu Sử dùng cái bô này, có phải không tiện lắm không!”

Đúng lúc này, Hoắc Sơn đột nhiên nghĩ đến điều gì, sau đó vội vàng nhìn Diệp Phong lên tiếng nhắc nhở.

???

Sử Đại Xuyên dùng cái bô này không tiện?

Cái miệng to như vậy, còn chưa đủ để cho hắn dùng?

Nghe Hoắc Sơn nói vậy, đám người Diệp Phong, Tôn Long, Chu Sơn đều tỏ vẻ khó hiểu.

Chờ chút!

Đúng lúc này, mọi người đột nhiên phản ứng lại kịp, hiện giờ, trong toàn bộ cung môn hình như chỉ có Hoắc Sơn không biết tình huống thật của Sử Đại Xuyên, nên câu nói của Hoắc Sơn không có vấn đề gì cả!

“Cung chủ yên tâm!”

“Chỉ cần ta xả chuẩn, vậy sẽ không có vấn đề gì!”

Lúc này, Sử Đại Xuyên cũng phản ứng lại kịp, sau đó tỏ ra xấu hổ vội vàng giải thích một câu.

Hả?

Xả chuẩn?

Lời nói tàn bạo như vậy, sao ngươi không biết xấu hổ nói ra trước mặt nhiều người như thế chứ?

Dùng thần thức truyền âm với ta không được sao?

Nghe Sử Đại Xuyên nói vậy, khóe miệng Hoắc Sơn không kiểm soát được run rẩy.

“Diệp thiếu nói trong tay có mười Lưu Ly âm Dương Hồ!”

“Hoắc cung chủ hai cái!”

“Tôn Long hai cái!”

“Sử Đại Xuyên hai cái!”

“Bản thân Diệp thiếu lưu lại hai cái, vậy chẳng phải còn dư hai cái sao?”

Lúc này, Chu Sơn đột nhiên nghĩ tình huống này, sau đó nhìn Diệp Phong thăm dò hỏi: “Diệp thiếu, có lẽ trong tay ngươi còn dư lại hai Lưu Ly âm Dương Hồ, người xem có thể đưa hai cái cho bọn ta không, năm người bọn ta có thể dùng chung!”

Nghe Diệp Sơn nói thế, bốn người ở bên cạnh đều hai mắt tỏa sáng, sau đó mang theo vẻ chờ mong nhìn Diệp Phong, dù sao, một Tịnh Thủy Hồ, bọn họ có thể thay phiên dùng dịch Lưu Ly âm Dương bên trong rửa mặt, rửa chân gì đó, còn một cái bô, bọn họ có thể dựng một nhà vệ sinh công cộng ở dưới chân núi!

“Hả?”

“Các ngươi định năm người dùng chung?”

Nghe Chu Sơn nói vậy, đầu tiên Diệp Phong sửng sốt, sau đó gật đầu nói: “Được rồi, vậy cho các ngươi dùng, hai cái này ta vốn định làm cái bô cho Thánh Quang Hổ Yêu và heo heo phi thiên dùng, vậy không cho chúng nó nữa!”

“Đệt!”

“Cái bô đến tay không còn!”

“Trư đệ, sao chúng ta lại thảm thế chứ!”

Nghe Diệp Phong nói, tâm tính của Thánh Quang Hổ Yêu ở bên cạnh tan vỡ, sau đó dùng thần thức phát tiết cảm xúc của bản thân với heo heo phi thiên.

“Hổ ca!”

“Chúng ta phải kiên cường!”

“Bởi vì không chỉ không có cái bô, chờ bọn họ tạo ra một đường đua xa hoa, chúng ta còn con mẹ nó phải chạy nữa!”

Heo heo phi thiên nghe Thánh Quang Hổ Yêu nói xong, cũng nói ra một tin tức khiến Thánh Quang Hổ Yêu càng thêm khó chịu!

“Ting! Chúc mừng ký chủ hoàn thành kết quả bại gia ôm nay, ban thưởng năm mươi vạn điểm bại gia, ban thưởng Thái Thanh Sinh Linh Dịch x một thùng lớn!”

Sau khi Diệp Phong phân phối xong mười Lưu Ly âm Dương Hồ, âm thanh nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu hắn.

Rầm!

Ngay sau đó, một luồng khí tức đột phá bùng nổ ra từ trong cơ thể Diệp Phong.

“Lại đột phá?”

“Phân chia cái bô cũng có thể đột phá?”

Cảm nhận được khí tức đột phá bùng nổ ra từ trên người Diệp Phong, đám người Tôn Long, Sử Đại Xuyên, Chu Sơn đều tỏ vẻ khiếp sợ cực kỳ, mặc dù khi ở Chân Thần cảnh, đột phá không phải là chuyện khó gì, nhưng Diệp Phong đột phá liên tiếp cũng quá tùy ý!

“Haizzz!”

“Lại đột phá!”

“Giờ đã là Chân Thần cảnh tứ trọng rồi!”

Lúc này, cảm nhận thực lực của bản thân lại đột phá, Diệp Phong tỏ vẻ bất đắc dĩ nói một câu như vậy.

???

Đột phá không phải là một chuyện tốt sao?

Ngươi còn không vừa ý?

Mọi người ở bên cạnh nghe thấy Diệp Phong nói vậy đều ngớ người ra, bởi vì đây vốn không phải là phản ứng của một thần đạo giả bình thường nên có!

“Diệp thiếu!”

“Nếu như không có chuyện gì, chúng ta đi về trước!”

Lúc này, Chu Sơn nhìn Diệp Phong hỏi ý, dù sao, hắn vô cùng hiểu rõ, nơi đây còn không thuộc về năm hổ dưới chân núi bọn họ, muốn từ chân núi chuyển lên trên núi, năm hổ bọn họ còn có chặng đường dài phải đi!

“Trở về đi!”

“Nhớ sau khi xuống núi thì hủy diệt đường đua nát kia đi, sau đó xây dựng lại một cái khác!”

Nghe Chu Sơn hỏi, Diệp Phong gật đầu, cuối cùng còn thuận tiện nhắc nhở hắn một câu.

“Diệp thiếu!”

“Chu Sơn rõ!”

“Sau khi bọn ta xuống núi, nhất định sẽ dùng nguyên liệu cao quý nhất trong tay một lần nữa tạo ra đường đua!”

Nói xong, Chu Sơn mang theo ba đại trưởng lão Đại Diễn tông và đệ tử Tần Tử Hằng rời khỏi cung môn.

“Kiểm tra Thái Thanh Sinh Linh Dịch mới vừa nhận được là cái gì trước!”

Sau khi năm hổ dưới chân núi rời đi, Diệp Phong kiểm tra ban thưởng mới vừa nhận được!

Thái Thanh Sinh Linh Dịch: Nếu dùng Thái Thanh Sinh Linh Dịch tưới các loại tần thực như thần thảo, thần hoa, thần mộc, tốc độ sinh trưởng của chúng nó sẽ tăng lên vĩ đại, Thái Thanh Sinh Linh Dịch tưới càng nhiều, tốc độ sinh trưởng sẽ càng nhanh!

“Lại là giới thiệu ngắn gọn!”

“Nếu như không có bất ngờ gì xảy ra, Thái Thanh Sinh Linh Dịch này chắc chắn còn có thật nhiều tình huống ta không biết rõ!”

Sau khi kiểm tra xong thông tin Thái Thanh Sinh Linh Dịch, Diệp Phong bĩu môi, khi hắn đang chuẩn bị kêu Hoắc Sơn ở nơi xa đến hỏi thăm, lại đột nhiên nghĩ đến điều gì, sau đó thì thào lẩm bẩm: “Thôi bỏ đi, ở cung môn nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, vẫn đi ra ngoài hưởng thụ vui vẻ của bại gia thoi, tranh thủ khi trở về, tu vi có thể đột phá đến Thiên Thần cảnh nhất trọng!”

“Ting! Ký chủ, ngươi không áp chế tu vi nữa?”

Theo Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh của hệ thống đã vang lên trong đầu hắn.

“Áp chế làm quái gì!”

Chương 879 - Chúng ta kém cả heo kia?

“Có ngươi hệ thống gian dối này, ta có thể áp chế được sao?”

“Dù sao đều không áp chế nổi, vậy ta còn nghĩ nhiều làm gì, không bằng thỏa sức hưởng thụ bại gia!”

Nghe hệ thống nói, Diệp Phong thuận miệng đáp một câu.

“Lần này!”

“Nên mang theo ai đi ra ngoài đây?”

Sau đó, Diệp Phong bắt đầu chọn lựa đối tượng cùng đi ra ngoài một phen này.

“Thôi bỏ đi!”

“Vẫn mang theo heo heo phi thiên đi ra ngoài!”

“Vừa vặn hiểu rõ một chút, nhìn xem nó có phải là một con heo ngu ngốc không, nếu như là đồ ngốc, vậy trở về hầm ăn!”

Quét nhìn một vòng, Diệp Phong cực kỳ bất đắc dĩ lựa chọn heo heo phi thiên!

Nếu như để cho Hoắc Sơn và Tôn Long biết được bọn họ kém cả một con heo, chỉ sợ sẽ phát điên mất, thật sự có khả năng sẽ lớn tiếng hỏi một câu: “Bọn ta kém con heo kia sao?”

…

“Cái gì!”

“Diệp thiếu muốn dẫn ta đi ra ngoài?”

“Đây là một thử thách đối với ta sao?”

Khi heo heo phi thiên biết được Diệp Phong lại định mang nó ra ngoài đi du ngoạn một chuyến, trong mắt hiện lên vẻ giật mình, sau đó thầm nghĩ trong lòng: “Căn cứ vào tình huống ta biết được hiện giờ, Diệp thiếu chính là một bại gia tử điên rồ, ngươi càng bại gia, Diệp thiếu càng hưng phấn, vậy nếu như muốn nhận được yêu thích của Diệp thiếu, trong một chuyến du ngoạn này, ta nhất định phải có biểu hiện ở phương diện bại gia mới được!”

“Ngô chủ!”

“Ra ngoài du ngoạn một lần này, định đi đâu?”

Lúc này, Diệp Tiểu Cước cung kính nhìn Diệp Phong hỏi.

“Tìm thử xem!”

“Ở trong thần giới có thế lực nào đang tuyển nhận đệ tử không, hơn nữa còn là tuyển nhận học đồ thần thảo!”

“Ta muốn đi làm vườn, trồng cỏ cho bọn họ!

Nghe Diệp Tiểu Cước hỏi, Diệp Phong nói ra ý tưởng của mình.

Một lát sau!

“Ngô chủ!”

“Một thế lực tên là Đan Ma cung, hôm nay vừa khéo đang uyển nhận đệ tử, trong đó có học đồ thần thảo!”

“Nhưng mà Đan Ma cung này xem như là một thế lực tương đối có thực lực ở thần giới, muốn bái nhập trong đó, chỉ sợ không phải chuyện đơn giản!”

“Nếu không, thuộc hạ tự mình đưa ngươi qua đó, tiếp theo ta lại tìm vài trưởng lão phụ trách sát hạch nói về cuộc đời!”

Rất nhanh, Diệp Tiểu Cước đã nói sơ qua tình hình mình điều tra được.

“Hả?”

“Ngươi đi tìm bọn họ nói về cuộc đời?”

“Vậy chẳng phải nói cuộc đời bọn họ thành sụp đổ sao!”

Nghe Diệp Tiểu Cước nói xong, Diệp Phong bất đắc dĩ cười, sau đó nói thẳng với hệ thống: “Hệ thống, sử dụng một lần cơ hội chức năng dòm ngó thiên cơ, kiểm tra thử xem, nên như thế nào mới có thể thuận lợi thông qua sát hạch, trở thành một học đồ thần thảo của Đan Ma cung!”

“Ting! Tiêu hao một lần cơ hội chức năng dòm ngó thiên cơ, trong ba trưởng lão phụ trách sát hạch có một trưởng lão tên là Đoàn Phong, người này là một người cực kỳ tham của, chỉ cần ký chủ thoáng vận dụng một chút siêu năng lực, Vậy thông qua sát hạch tiến vào Đan Ma cung chính là một chuyện cực kỳ đơn giản!”

“Ting! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ vận dụng siêu năng lực trà trộn vào Đan Ma cung cũng trở thành một học đồ thần thảo, nhiệm vụ thành công, ban thưởng rất nhiều điểm bại gia, có tỷ lệ cực cao đột phá một tiểu cảnh giới, có tỷ lệ kích hoạt ban thưởng đặc thù, nhiệm vụ thất bại, ban thưởng rất nhiều điểm bại gia, tỷ lệ cực thấp đột phá một tiểu cảnh giới, thời gian nhiệm vụ, một ngày!”

Theo Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh của hệ thống đã liên tiếp không ngừng vang lên ở trong đầu hắn.

“A!”

“Tuy rằng hệ thống ngươi không phải người, nhưng ngươi thật con mẹ nó chó mà!”

“Ta không còn mâu thuẫn với đột phá, ban thưởng nhiệm vụ ngươi tuyên bố lập tức con mẹ nó khôi phục bình thường, có loại hoàn thành nhiệm vụ, ban thưởng tiếp tục là tỷ lệ đột phá cực thấp không!”

“Hơn nữa, này con mẹ nó đâu phải nhiệm vụ ngẫu nhiên, này mẹ nó chính là tặng không ban thưởng cho ta!”

“Tuy rằng ngươi là hệ thống bại gia, nhưng cũng không thể không có điểm mấu chốt như vậy chứ!”

“Nghe thấy phía sau hệ thống lại ban bố một nhiệm vụ ngẫu nhiên, Diệp Phong vạch đen đầy mặt điên cuồng châm chọc trong lòng.

“Ngô chủ!”

“Khe nứt không gian đã mở ra!”

“Có cần thuộc hạ đi qua cùng không?”

Nhìn thấy Diệp Phong hồi lâu không phản ứng lại, Diệp Tiểu Cước thử thăm dò hỏi.

“Không cần!”

“Gia nhập một Đan Ma cung nho nhỏ, còn không cần ngươi ra tay, tự ta có thể giải quyết!”

Nói xong, Diệp Phong đá một cước về phía heo heo phi thiên ở bên chân.

Hả?

Đá ta làm gì?

Lúc này, heo heo phi thiên bị đá một cước, trên mặt hiện lên vẻ nghi hoặc!

Nhưng khi nó nghĩ đến hiện giờ mình đang là một con heo con đáng yêu, đột nhiên đã phản ứng lại kịp, sau đó bốn cặp chân ngắn đã dùng lực, trực tiếp nhảy vào trong lòng Diệp Phong!

???

Làm gì đó?

Con heo ngu ngốc này đang làm gì đó?

Ta kêu ngươi to lên một chút, sau đó ta tiện cưỡi ngươi đi, nhưng ngươi con mẹ nó nhảy vào trong lòng ta là có ý gì?

Định để cho ta ôm ngươi đi hả?

Nhìn heo heo phi thiên trong lòng đang tỏ vẻ dễ thương dùng đầu cọ vào ngực mình, khóe miệng và khóe mắt của Diệp Phong đều không kiềm chế được run rẩy.

Hả?

Sao sắc mặt của Diệp thiếu không đúng lắm nhỉ?

Chẳng lẽ ta lý giải sai rồi?

Nhưng heo con chẳng phải nên rúc vào trong lòng chủ nhân sao?

Chú ý đến sắc mặt của Diệp Phong bắt đầu khó coi, heo heo phi thiên không hiểu sao trở nên hoảng hốt, sau đó não heo bắt đầu điên cuồng hoạt động.

“Chờ một chút!”

“Diệp thiếu sẽ không phải muốn ta biến to, kêu ta hóa thân thành chiến trư, sau đó cưỡi trên người ta đấy chứ!”

Rất nhanh, một suy đoán đã hiện lên ở trong đầu heo heo phi thiên.

“Không quan tâm!”

“Thử xem sao!”

“Nếu như tiếp tục ở trong lòng Diệp thiếu, ta cảm giác hắn sẽ dùng dao với ta!”

Nghĩ vậy, heo heo phi thiên khẽ nhảy, trực tiếp nhảy ra khỏi trong lòng Diệp Phong, sau đó thân thể biến lớn, rất nhanh đã có độ cao chừng một mét.

Phù!

Sau khi Diệp Phong trực tiếp ngồi lên trên lưng mình, lúc này heo heo phi thiên mới thở phào nhẹ nhõm, tiếp theo trong lòng tràn đầy may mắn nghĩ: “Còn may đầu óc heo ta xoay chuyển nhanh, bằng không, ta thật sự có thể nguy hiểm!”

…

Chương 880 - Lời này quá mẹ nó đáng ghét!

Đan Ma thành!

“Diệp thiếu!”

“Theo ta được biết, Đan Ma thành này là một thần thành gần Đan Ma cung nhất, hơn nữa, ban đầu thần thành này cũng không tên là Đan Ma thành, mà sau khi Đan Ma cung quật khởi mới đổi tên thành Đan Ma thành!”

Lúc này, đi trên con đường phồn hoa, heo heo phi thiên nói sơ qua tình huống mình biết rõ cho Diệp Phong.

“Heo heo phi thiên!”

“Không ngờ ngươi còn biết thật nhiều!”

Diệp Phong nghe xong, tỏ ra ngạc nhiên lên tiếng.

“Diệp thiếu!”

“Tuy rằng ta là thần thú, nhưng dù sao Đan Ma cung là một trong những thế lực đứng đầu thần giới, biết rõ một ít tình huống của Đan Ma cung là chuyện bình thường.”

Nghe Diệp Phong nói vậy, heo heo phi thiên tỏ ra đắc ý đáp lại một câu.

“Đúng rồi!”

“Tộc Phi Thiên Bạch Vân Trư các ngươi không phải tối đa chỉ có thể có bốn cánh sao, ngươi đột phá cực hạn, đạt đến tám cánh như thế nào?”

Lúc này Diệp Phong đột nhiên nghĩ đến chuyện gì, sau đó tỏ ra hiếu kỳ hỏi một câu.

“Diệp thiếu!”

“Vậy phải nói đến chuyện hơn một trăm năm trước ta tiến vào chiến trường Thiên Đạo!”

“Cũng không biết có chuyện gì, lúc đó sau khi ta tiến vào chiến trường Thiên Đạo, không chỉ không gặp phải nguy hiểm gì, ngược lại đi vào một khoảng thời gian, có thể gặp được một ít thần quả, thiên tài địa bảo, bí cảnh truyền thừa gì đó cực kỳ quý giá!”

“Kết quả khiến cho ta trong thời gian hơn một trăm năm kia không chỉ ăn, kể cả khi ngủ đều hấp thu nhận được sức mạnh, cuối cùng u mê hồ đồ đã phá vỡ cực hạn huyết mạch bản thân.”

Nghe Diệp Phong hỏi, heo heo phi thiên đơn giản nói sơ qua

chuyện ly kỳ mình đã từng trải.

???

Người khác tiến vào chiến trường Thiên Đạo, đó là đều liều sống liều chết đoạt các loại cơ duyên!

Đến lượt ngươi, đều là các loại cơ duyên đang chờ ngươi?

Mà ngươi chỉ phụ trách ăn và ngủ?

Nghe heo heo phi thiên nói xong, Diệp Phong thật sự bị dọa giật mình, thầm nghĩ trong lòng: "Ta chính là kẻ xuyên không, còn có được hệ thống nghịch thiên như thế, nói là nhi tử thiên mệnh cũng không đủ, nhưng tình huống của ngươi, vậy coi như là heo thiên mệnh rồi!"

Một lát sau!

"Đệt!"

"Tên này thật trâu bò!"

"Người khác đều cưỡi sói, cưỡi hổ, cưỡi báo, nhưng hắn lại cưỡi heo!"

"Thế giới rộng lớn, không hiếm chuyện lạ!"

"Không ngờ, thần thú như Phi Thiên Bạch Vân Trư được phần lớn thần đạo giả thích dùng để ăn, lại vẫn có người dùng nó thành vật cưỡi để sử dụng!"

"Làm thế nào!"

"Hôm qua ta mới ăn thịt heo nướng, nhưng lúc này nhìn thấy chiến trư ở dưới người hắn, ta con mẹ nó lại thèm!"

"…"

Khi Diệp Phong cưỡi heo heo phi thiên đi đến trung tâm quảng trường, lập tức đã hấp dẫn sự chú ý của không ít người, dù sao, ở thần giới thật sự hiếm có ai coi Phi Thiên Bạch Vân Trư thành

chiến sủng để sử dụng.

Mấy phút sau!

“Hóa ra hôm nay chỉ đăng ký đơn giản!”

“Chỉ có người phù hợp điều kiện mới có thể tham gia sát hạch chính thức ngày mai!”

“Nhưng mà nhiệm vụ ngẫu nhiên hệ thống tuyên bố chỉ có thời gian một ngày, vậy hôm nay ta cần phải gặp được Đoàn Phong trưởng lão kia mới được!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong vỗ lưng heo heo phi thiên, tùy tiện nói: “Đi thôi, chúng ta không đăng ký nữa, trực tiếp đi Thiên Hỏa tửu lâu!”

…

Thiên Hỏa tửu lâu!

“Vị thiếu gia này!”

“Hiện giờ phòng trọ của tửu lâu đều đã kín phòng!”

“Hơn nữa ba vị trưởng lão của Đan Ma cung kia đều ở trên tầng ba, vì không để cho người khác quấy rầy đến bọn họ, ngoài cửa cầu thang còn có hai chấp sự trông coi, do đó, nếu như ngươi muốn gặp Đoàn Phong trưởng lão, chỉ sợ rất khó!”

Thu tiền trà nước phong phú của Diệp Phong, tiểu nhị cũng nói một chút tình huống cho Diệp Phong.

“Một trăm vạn khối Thần Linh Thạch cực phẩm!”

“Chỉ cần ngươi có thể để cho ta gặp Đoàn Phong trưởng lão, Thần Linh Thạch cực phẩm này đều là của ngươi!”

Sau khi nghe tiểu nhị nói xong, Diệp Phong lại tỏ vẻ bình thản đưa ra một giao dịch!

Trừng!

Nghe được một trăm vạn khối Thần Linh Thạch cực phẩm, tiểu nhị

kinh hãi đến tròng mắt suýt chút nữa lòi ra, hắn thật sự không ngờ, Diệp Phong vì gặp được Đoàn Phong trưởng lão, lại có thể trả một cái giá kinh khủng như thế!

“Làm!”

“Có một trăm vạn khối Thần Linh Thạch cực phẩm này, ta con mẹ nó còn làm tiểu nhị cái quái gì!”

Nghĩ vậy, tiểu nhị hạ giọng nói với Diệp Phong: “Vị thiếu gia này, chúng ta ra hậu viện thay đổi quần áo, chỉ cần ngươi mặc quần áo của ta, vậy có thể thuận lợi đi lên tầng ba, sau đó gặp mặt Đoàn Phong trưởng lão!”

“Được!”

Nghe thấy đề nghị này của tiểu nhị, Diệp Phong nở nụ cười đáp ứng, như vậy không chỉ có thể gặp Đoàn Phong trưởng lão kia, còn có thể kích hoạt hành vi bại gia, ăn chùa một lần ban thưởng bại gia, chuyện tốt như vậy, sao hắn có thể từ chối được!

Chỗ ở của tiểu nhị ở hậu viện!

“Ting! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi bại gia, ban thưởng một trăm vạn điểm bại gia, ban thưởng quyển trục đột phá ngẫu nhiên x1, ban thưởng Hàn Tủy Ngọc Kim Đan x10!”

Sau khi hai người thay quần áo xong, tiếp theo Diệp Phong giao một trăm vạn khối Thần Linh Thạch cực phẩm cho tiểu nhị, âm thanh nhắc nhở ban thưởng của hệ thống đã vang lên ở trong đầu hắn!

Rầm!

Ngay sau đó, một luồng khí tức đột phá cũng ầm ầm bùng nổ trong cơ thể Diệp Phong, việc này trực tiếp dọa ngốc tiểu nhị ở bên cạnh!

“Tình huống gì?”

“Thay quần áo, bại gia một phen, sau đó bại gia tử này con mẹ nó đột phá?”

Cảm nhận được khí tức đột phá bùng nổ ra từ trên người Diệp Phong, tiểu nhị ở bên cạnh đã không thể tin nổi vào ánh mắt của mình, nghĩ đến nỗ lực và gian khổ khi trước mình đã phải trả để đột phá từ Chân Thần cảnh tứ trọng đến ngũ trọng, hắn đột nhiên cảm thấy, mình đụng phải một vạn điểm trí mạng!

“Haizzz!”

“Một canh giờ trước mới đột phá đến Chân Thần cảnh tứ trọng, hiện giờ lại con mẹ nó đột phá!”

“Thật sự là đột phá đến khiến cho người ta không có một chút cảm giác thành tựu nào!”

Lúc này, cảm nhận tu vi của mình lại tăng lên một tiểu cảnh giới, Diệp Phong bất đắc dĩ nói một câu như vậy.

“Đệt!”

“Lời này quá mẹ nó đáng ghét!”

Chương 881 - Ta thu mua tiểu nhị còn dùng một trăm vạn, ngươi đòi ta năm mươi vạn!

“Nếu như không phải bởi vì Phi Thiên Bạch Vân Trư thực lực mạnh mẽ ở ngoài kia, thì ta nhất định phải đánh hắn một trận!”

“Không chơi kích thích người khác như vậy!”

Nghe thấy lời nói tự sướng như thế của Diệp Phong, tiểu nhị ở bên cạnh lại dùng ánh mắt như muốn dùng đao giết người liếc nhìn Diệp Phong!

…

Một gian phòng trọ trên tầng ba của tửu lâu!

“Haizz!”

“Cung chủ không tín nhiệm ta bao nhiêu!”

“Lại còn phái hai chấp sự trông coi ở đầu cầu thang, hắn làm như vậy, ta còn làm chuyện thu tiền tham ô như thế nào!”

Lúc này Đoàn Phong ngồi trong phòng trọ mượn rượu tiêu sầu, trên mặt tràn đầy bất đắc dĩ.

Cốc! Cốc! Cốc!

Đúng lúc này, một trận tiếng đập cửa lại đột nhiên vang lên.

“Đoàn Phong trưởng lão!”

“Rượu ngươi gọi đã đến!”

Ngay sau đó, giọng nói của Diệp Phong cũng vang lên bên ngoài cửa.

Hả?

Ta không gọi rượu mà!

Sao có thể đột nhiên đưa rượu cho ta?

Lúc này, Đoàn Phong tỏ vẻ nghi hoặc, nhưng vẫn lên tiếng nói: “Vào đi!”

“Ai kêu ngươi đưa rượu tới?”

Sau khi Diệp Phong bưng bầu rượu đi vào, Đoàn Phong lên tiếng hỏi.

“Đoàn Phong trưởng lão!”

“Tự giới thiệu một chút, ta tên Diệp Phong!”

“Hôm nay đến tìm ngươi là vì muốn làm một giao dịch với ngươi!”

Nghe thấy Đoàn Phong hỏi, đầu tiên Diệp Phong đóng cửa phòng lại, sau đó nói ra ý đồ đến đây của mình!

“Hả!?”

“Ngươi định làm một giao dịch với ta?”

Nghe nói như thế, một chút tia sáng lóe lên trong mắt Đoàn Phong, sau đó hắn nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi: “Như thế xem ra, ngươi hắn không phải là tiểu nhị của tửu lâu này!”

“Không sai!”

“Ta thu mua một tiểu nhị, sau đó mặc quần áo của hắn tiến vào!”

Nghe Đoàn Phong hỏi, Diệp Phong bình thản đáp lại.

“Thú vị!”

“Thật thú vị!”

“Nếu như người khác đều có thể thông minh giống như ngươi, vậy ta còn lo không thu được tiền hối lộ sao?”

“Nói đi, ngươi định làm giao dịch gì với ta!”

Sau khi nghe Diệp Phong nói xong, Đoàn Phong không hề e dè hỏi.

“Đệt!”

“Đoàn Phong này cũng là kẻ ghê gớm!”

“Thu tiền hối lộ đều có thể thu đương nhiên như vậy!”

Nghe Đoàn Phong nói xong, Diệp Phong hơi giật mình, hắn thật sự không ngờ Đoàn Phong không hề che đậy gì việc nhận tiền hối lộ!

Chỉ sợ người khác không biết hắn là một người chuyên làm việc thu tiền hối lộ!

“Đoàn Phong trưởng lão!”

“Ta muốn bái nhập Đan Ma cung, sau đó trở thành một học đồ thần thảo, ngươi ra cái giá đi!”

Hồi hồn lại, Diệp Phong nói ra mục đích mình đến đây lần này!

“Hả?”

“Học đồ thần thảo?”

“Tên này phí sức nhiều như vậy đến gặp ta cũng chỉ vì muốn làm một học đồ thần thảo?”

“Như vậy con mẹ nó không có nhiều béo bở lắm!”

Nghĩ vậy, Đoàn Phong cúi đầu trầm tư, sau đó nhìn Diệp Phong giơ năm ngón tay lên nói: “Năm mươi vạn khối Thần Linh Thạch cực phẩm, đây là giá thấp nhất!”

???

Năm mươi vạn khối Thần Linh Thạch cực phẩm?

Ta con mẹ nó thu mua tiểu nhị kia còn trả một trăm vạn đấy, kết quả, ngươi tìm ta đòi năm mươi vạn?

Ngươi làm như vậy, còn kêu ta bại gia khoái trá như thế nào chứ!

Nghe cái giá Đoàn Phong ra, trên mặt Diệp Phong tỏ vẻ thất vọng, thật sự vì cái giá này quá thấp!

“Đoàn Phong trưởng lão!”

“Ngươi biết ta thu mùa tiểu nhị tiêu hết bao nhiêu không?”

Lúc này, Diệp Phong không trả lời, ngược lại nhìn Đoàn Phong hỏi một câu như vậy.

“Hả?”

“Ngươi thu mua tiểu nhị tốn bao nhiêu, có liên quan quái gì đến ta?”

“Chẳng lẽ Thần Linh Thạch đã tiêu tốn ở trên người tiểu nhị còn định tính cả lên đầu ta sao?”

Nghe Diệp Phong nói thế, Đoàn Phong cau mày, sau đó nhìn Diệp Phong nghiêm túc nói: “Diệp Phong, ta không quan tâm ngươi thu mua tiểu nhị tốn bao nhiêu, nhưng ở chỗ ta, năm mươi vạn khối Thần Linh Thạch cực phẩm, một khối cũng không thể thiếu!”

“Hạn hẹp!”

“Đoàn Phong trưởng lão, tầm nhìn của ngươi hạn hẹp!”

“Ta không phải định tính khoản Thần Tinh Thạch đã tiêu phí ở trên người tiểu nhị lên trên người ngươi, ý của ta là, cái giá ngươi ra quá thấp, không bằng chúng ta thêm một chút!”

“Dù sao, ta thu mua tiểu nhị đã tiêu tốn một trăm vạn khối Thần Linh Thạch cực phẩm!”

Nhìn thấy Đoàn Phong hiểu lầm ý của mình, Diệp Phong nở nụ cười lên tiếng giải thích.

???

Ngươi con mẹ nó thu mua một tiểu nhị, đã tiêu tốn đến một trăm vạn khối Thần Linh Thạch cực phẩm?

Là ngươi phát điên, hay là thế giới này điên rồi?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Đoàn Phong kinh hãi đến tròng mắt suýt chút nữa lòi ra, dù thế nào hắn đều thật sự không thể ngờ nổi, thanh niên trước mắt lại là một bại gia tử mười phần!

“Con mẹ nó!”

“Có lợi không chiếm là đồ khốn!”

“Nếu như hắn là bại gia tử, còn chủ động kêu ta tăng giá, vậy vì sao ta không thêm chứ?”

“Nếu không, trực tiếp tăng lên đến một ngàn vạn khối Thần Linh Thạch cực phẩm?”

Nghĩ vậy, Đoàn Phong trực tiếp giơ một ngón tay lên với Diệp Phong!

“Một trăm triệu?”

“Đó là Thần Linh Thạch cực phẩm hay là Thần Linh Tinh cực phẩm?”

Nhìn thấy Đoàn Phong giơ một ngón tay lên, Diệp Phong âm thầm suy đoán.

“Ting! Nhắc nhở ký chủ, thu mua Đoàn Phong trở thành một học đồ thần thảo của Đan Ma cung, một trăm triệu khối Thần Linh Thạch cực phẩm là được, nhiều hơn nữa sẽ vượt qua phạm vi bại gia hợp lý, hơn nữa, nếu như ngươi thật sự cho hắn trăm triệu khối Thần Linh Tinh cực phẩm, hắn chưa chắc đã dám thu!”

Ngay khi Diệp Phong còn đang rối rắm là Thần Linh Thạch cực phẩm hay là Thần Linh Tinh cực phẩm, âm thanh của hệ thống đã vang lên ở trong đầu hắn.

“Hả?”

“Sao bại gia tử này không nói gì cả vậy?”

“Chẳng lẽ ra giá một ngàn vạn quá cao sao?”

“Nếu không, ta hạ giá xuống năm trăm vạn thử xem sao?”

Khi Đoàn Phong chuẩn bị hạ giá, Diệp Phong lại chìa một thần giới ra, sau đó lên tiếng nói: “Đoàn Phong trưởng lão, vậy ấn theo giá ngươi ra, trong này là một trăm triệu khối Thần Linh Thạch cực phẩm, ngươi kiểm tra xem!”

???

Một trăm triệu khối Thần Linh Thạch cực phẩm?

Ta con mẹ nó ra giá một trăm triệu từ khi nào chứ?

Ý của ta là một ngàn vạn!

Tuy rằng ngươi là bại gia tử, nhưng cũng không thể bại gia đến phát điên như thế!

Ngươi cho như thế nào, ta con mẹ nó đều hơi hoảng hốt!

Chương 882 - Ta thu mua tiểu nhị còn dùng một trăm vạn, ngươi đòi ta năm

mươi vạn! (2)

Sau khi nhìn thấy bên trong thần giới thật sự có một trăm triệu khối Thần Linh Thạch cực phẩm, Đoàn Phong thừa nhận, khoảnh khắc này hắn hơi hoảng hốt, chủ yếu là hắn đã thu tiền hối lộ đã mấy trăm năm, nhưng thật sự chưa từng gặp tình huống thế này!

“Diệp thiếu!”

“Hôm nay chúng ta vừa gặp đã như bạn cũ, nếu không, ngồi xuống uống mấy chén?”

Trầm tư một lát, Đoàn Phong cực kỳ quyết đoán thu thần giới vào, sau đó giống như thay đổi thành một người khác, dứt khoát mời Diệp Phong ngồi xuống bàn.

“Ting! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi bại gia, ban thưởng một trăm vạn điểm bại gia, ban thưởng Hàn Tủy Ngọc Kim Đan x100!”

“Ting! Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, ban thưởng năm trăm vạn điểm bại gia, ban thưởng quyển trục đột phá ngẫu nhiên x1, ban thưởng Hàn Tủy Ngọc Kim Đan x500!”

Sau khi Đoàn Phong nhận lấy thần giới, âm thanh ban thưởng liên tiếp của hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

Rầm!

Ngay sau đó, một luồng khí tức đột phá đã bùng nổ ra từ trong cơ thể Diệp Phong.

“Haizz!”

“Lại đột phá!”

“Giờ đã là Chân Thần cảnh lục trọng!”

“Đột phá nhanh như vậy, quyển trục đột phá ngẫu nhiên được ban thưởng trước đó vì thu mua tiểu nhị kích hoạt hành vi bại gia cùng với quyển trục đột phá ngẫu nhiên được ban thưởng vì hoàn thành

nhiệm vụ ngẫu nhiên vừa rồi, đều lưu lại cho người khác vậy!"

Nhìn thấy thực lực của bản thân lại đột phá một tiểu cảnh giới, sắc mặt Diệp Phong cực kỳ bình thản, bởi vì hắn đã quen với đột phá bình thường không có gì lạ này.

"Đúng rồi!"

"Khi thu mua tiểu nhị kích hoạt hành vi bại gia đã được thưởng mười viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan, hiện giờ lại thưởng cho ta sáu trăm viên, đan dược nát này dùng để làm gì vậy?"

Nghĩ vậy, Diệp Phong lập tức kiểm tra thông tin về Hàn Tủy Ngọc Kim Đan.

Bên kia!

"Đù má!"

"Không phải chứ!"

"Người khác đột phá đều cần tiến hành trong hoàn cảnh yên tĩnh!"

"Kết quả bại gia tử này lại ngồi đó đã trực tiếp đột phá?"

Nhìn thấy Diệp Phong vừa ngồi xuống ở đối diện, trên người đột nhiên bộc phát ra một luồng khí tức đột phá, Đoàn Phong nhìn xem choáng váng toàn thân!

…

Hàn Tủy Ngọc Kim Đan: Một loại đan dược cực kỳ hiếm có vả lại quý giá, là một trong những đan dược tốt nhất để thần đạo giả đột phá bình cảnh hoặc thần thú phá vỡ cực hạn huyết mạch bản thân.

"Hả!"

"Đan dược này khá thú vị!"

"Nếu như đút toàn bộ cho heo heo phi thiên kia ăn, vậy có phải nó có thể tiếp tục đột phá cực hạn huyết mạch bản thân, sau đó tiến hóa thành Phi Thiên Bạch Vân Trư mười sáu cánh không?"

Sau khi Diệp Phong kiểm tra xong hiệu quả của Hàn Tủy Ngọc Kim Đan, trong lòng dứt khoát làm một quyết định, đó là coi sáu trăm mười viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan này thành thức ăn nuôi heo, toàn bộ đều đút cho heo heo phi thiên ăn!

“Đoàn Phong trưởng lão!”

“Ta có nuôi một con heo làm sủng vật, có thể gọi cả nó tiến vào không?”

Sau khi quyết định, Diệp Phong lên tiếng hỏi Đoàn Phong ở đối diện.

“Đương nhiên có thể!”

“Để ta kêu hai chấp sự ở bên ngoài kia mang con heo sủng vật của ngươi vào!”

Nghe Diệp Phong nói vậy, Đoàn Phong cười lớn đáp ứng, sau đó mở cửa đi ra ngoài.

Cửa cầu thang!

“Trương chấp sự!”

“Mã chấp sự!”

“Ta và tiểu nhị vừa rồi kia mới gặp đã như bạn cũ, do đó, hai bọn ta định uống vài chén ở trong phòng trọ, nhưng mà con heo sủng vật của hắn còn đang ở bên ngoài, các ngươi ai đi qua mang nó đến đây?”

Đi đến trước mặt hai chấp sự, Đoàn Phong nói rõ tình huống.

???

Ngươi, Đoàn Phong, một trong mười đại trưởng lão của Đan Ma cung!

Lại sẽ mới gặp đã như bạn cũ với một tiểu nhị?

Còn định uống vài chén với đối phương?

Nghe Đoàn Phong nói vậy, hai chấp sự tạm thời không thể tin nổi vào lỗ tai của mình.

Chờ chút!

Đúng lúc này, Trương chấp sự đột nhiên nghĩ đến điều gì, sau đó nhìn Đoàn Phong thử dò hỏi: “Đoàn Phong trưởng lão, đợi ngày mai sau khi sát hạch kết thúc, có phải tiểu nhị kia sẽ cùng với chúng ta quay về cung môn không vậy?”

“Trương chấp sự!”

“Ta và tiểu nhị kia vừa gặp đã như bạn cũ, hơn nữa hắn cực kỳ có thiên phú trong việc tu luyện!”

“Thậm chí, vừa mới rồi hắn đột phá đến Chân Thần cảnh lục trọng ở ngay trong phòng ta, có lẽ các ngươi đều đã nhận ra, nhân tài như vậy, ta mang về cung môn có vấn đề gì sao?”

Nghe Trương chấp sự hỏi, Đoàn Phong tức giận hỏi ngược lại.

“Nhất định không có vấn đề gì!”

“Ta đi mang con heo sủng vật của hắn đến!”

Nhìn thấy Đoàn Phong hơi tức giận, Trương chấp sự không dám nói thêm gì nữa, nhưng trong lòng lại điên cuồng châm chọc: “Điên rồi, Đoàn Phong trưởng lão thật sự điên rồi, vì hợp thức hóa chuyện thu tiền hối lộ, thậm chí kể cả tiểu nhị của một tửu lâu đều không bỏ qua!”

Một lát sau!

“Hả?”

“Phi Thiên Bạch Vân Trư?”

“Hơn nữa, còn là một Phi Thiên Bạch Vân Trư có tu vi Thần Đạo cảnh cửu trọng đỉnh phong?”

Sau khi Đoàn Phong kiểm tra được tu vi của Phi Thiên Bạch Vân Trư được Trương chấp sự mang vào, trong mắt lóe lên một chút

khiếp sợ, sau đó lòng tràn đầy may mắn nghĩ: “Xem ra ta đoán không lầm, Diệp thiếu này tuyệt đối không phải là người bình thường!

Tuy rằng thực tế Đoàn Phong thích thu tiền hối lộ, nhưng hắn không phải kẻ đần độn, Diệp Phong có thể tùy tay lấy ra một trăm triệu khối Thần Linh Thạch cực phẩm để tiêu xài, đã đủ để chứng minh thân phận của đối phương không hề đơn giản!

Bằng không, chỉ với một trăm triệu khối Thần Linh Thạch cực phẩm, hắn còn không nhất định phải khách khí với Diệp Phong như thế, dù sao một trăm triệu khối Thần Linh Thạch cực phẩm cũng tương đương với một khối Thần Linh Tinh cực phẩm, hắn là một trong mười đại trưởng lão Đan Ma cung, còn không coi trọng một khối Thần Linh Tinh cực phẩm.

Rầm rầm!

Ngay khi Đoàn Phong đang suy xét những chuyện này, một trận âm thanh kỳ lạ lại hấp dẫn sự chú ý của hắn, lúc hắn nhìn thấy Diệp Phong ném hai trăm viên thuốc trên mặt đất, đồng tử đột nhiên co rút lại, trên mặt càng hiện lên vẻ khó có thể tin nổi.

Phù!

Chương 883 - Người khác đều cướp đồ ăn từ trong miệng cọp, ta chỉ có thể đoạt thức ăn từ trong mõm heo!

Hít một hơi thật sâu, sau khi Đoàn Phong bình ổn tâm tính của bản thân lại, hắn mới nhìn Diệp Phong thử thăm dò hỏi: “Diệp thiếu, ngươi ném những này xuống đất làm cái gì?”

“Cho heo ăn!”

“Những đan dược này là ta cố ý chuẩn bị cho con heo con này!”

“Nhưng mà, ta còn có một con chó nữa, nếu như không phải bởi vì Cẩu Tử không ở bên cạnh, thì nó không thể ăn những đan dược

này đâu, cho dù nó muốn ăn, vậy phải đợi Cẩu Tử ăn đủ, nó mới có thể nhặt chút thừa thãi!"

Nghe thấy Đoàn Phong hỏi, Diệp Phong thuận miệng giải thích một câu.

???

Cho heo ăn?

Ngươi lấy Hàn Tủy Ngọc Kim Đan cho heo ăn?

Không chỉ có như thế, ngươi con mẹ nó còn định cho chó ăn?

Ngươi có biết rõ, Hàn Tủy Ngọc Kim Đan này quý giá bao nhiêu hiếm có bao nhiêu không?

Nghe giải thích của Diệp Phong, Đoàn Phong muốn phát điên lên, kể cả cung chủ của Đan Ma cung bọn họ, trong tay cũng chỉ có bảy viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan, hơn nữa, bình thường đều coi như báu vật!

"Hạn hẹp!"

"Ta lại tầm nhìn hạn hẹp nữa!"

"Ta vốn tưởng rằng Diệp thiếu chỉ là một bại gia tử bình thường, ai ngờ hắn lại là một bại gia tử muốn mạng người!"

"Hắn bại gia như vậy, kêu bọn ta những dân nghèo này sống thế nào!"

Hồi hồn lại, Đoàn Phong điên cuồng châm chọc ở trong lòng, đồng thời hắn càng hiếu kỳ về thân phận của Diệp Phong, dù sao, đại thiếu có thể tùy tiện lấy ra hai trăm viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan cho heo ăn, đừng nói hắn, kể cả Đan Ma cung đều không trêu chọc nổi!

"Haizz!"

"Ta đâu phải tuyển nhận một học đồ thần thảo, thật sự chính là tuyển nhận một lão gia!"

Nhìn Diệp Phong ở đối diện, Đoàn Phong cười khổ tự nói, sau đó lại dùng ánh mắt hâm mộ nhìn heo heo phi thiên!

“Hả?”

“Sao có cảm giác ánh mắt tên kia nhìn ta không đúng lắm nhỉ?”

“Chẳng lẽ hắn cũng muốn ăn thức ăn cho heo này… không đúng, là đan dược này?”

Chú ý tới Đoàn Phong đang dùng một ánh mắt cực kỳ hâm mộ nhìn mình, heo heo phi thiên tỏ vẻ nghi hoặc.

“Đoàn Phong trưởng lão!”

“Ngươi muốn Hàn Tủy Ngọc Kim Đan này?”

Diệp Phong cũng chú ý đến tình huống này, nhìn Đoàn Phong lên tiếng hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Nói không muốn đó là giả!”

“Nhưng nói thật, với toàn bộ gia sản của ta, chỉ sợ không mua nổi một viên!”

Nghe Diệp Phong hỏi vậy, Đoàn Phong xấu hổ đáp một câu.

“Đoàn Phong trưởng lão!”

“Có gì mà mua với không mua chứ!”

“Ta đưa cho ngươi là được, dù sao ta có nhiều loại đan dược nát này mà!”

Nói xong, Diệp Phong đưa mắt ra hiệu cho heo heo phi thiên, ý tứ chính là, nhanh chia cho Đoàn Phong trưởng lão một ít!

Rất nhanh!

Heo heo phi thiên dùng móng nhỏ trước đẩy năm viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan tới trước mặt Đoàn Phong.

“Đệt!”

“Quá tàn bạo!”

“Người khác đều là cướp đồ ăn từ trong miệng cọp, đến lượt ta lại thành đoạt đồ ăn từ trong mõm heo, ta con mẹ nó quá khó khăn!”

Nhìn năm viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan ở trên mặt đất trước mặt, Đoàn Phong vẫn rưng rưng nhặt lên, mặc dù là của một con heo tặng cho hắn, nhưng có thể lấy tới tay, vẫn khiến cho hắn kích động lạ thường!

Cốc! Cốc! Cốc!

Đúng lúc này, lại vang lên tiếng gõ cửa phòng!

Sau khi Đoàn Phong nhận ra là hai trưởng lão đang đứng ở bên ngoài, chẳng những không hề khẩn trương gì, ngược lại còn có nụ cười xấu xa ở bên khóe miệng!

“Triệu Cửu trưởng lão!”

“Tôn Kha trưởng lão!”

“Sao các ngươi lại đến đây?”

Mở cửa phòng ra, Đoàn Phong cười như không cười nhìn hai người đứng ngoài cửa lên tiếng hỏi.

“Đoàn Phong trưởng lão!”

“Chúng ta vừa mới nghe Trương chấp sự nói, ngươi và một tiểu nhị của tửu lâu này vừa gặp đã như bạn cũ, còn định dẫn hắn về cung môn, do đó, bọn ta định đi qua làm quen một chút!”

Nghe thấy Đoàn Phong hỏi, Triệu Cửu cười giải thích, nhưng thầm châm chọc trong lòng: “Đoàn Phong tên này thật ác độc, vì để kiếm tiền hối lộ, thậm chí kể cả tiểu nhị ở trong tửu lâu đều không bỏ qua, chỉ sợ cung chủ thật không ngờ, đặc biệt phái hai chấp sự đều không khóa chặt được thằng cha này!”

“Hóa ra các ngươi muốn làm quen với Diệp thiếu!”

“Vậy vào đi!”

Đoàn Phong nghe xong, cười tránh ra nhường đường.

???

Diệp thiếu?

Ngươi là một trong mười đại trưởng lão Đan Ma cung, lại gọi một tiểu nhị là Diệp thiếu?

Nếu như lời này bị truyền đi, chẳng phải sẽ bị thế lực đứng đầu khác chê cười chết sao?

Nghe thấy Đoàn Phong lại gọi tiểu nhị kia là Diệp thiếu, hai người Triệu Cửu và Tôn Kha liếc nhìn nhau, trong mắt đều lóe lên chút tức giận, dù sao, Đoàn Phong và bọn họ đều là trưởng lão, Đoàn Phong bị mất mặt, bọn họ cũng mất thể diện theo!

“Diệp thiếu!”

“Giới thiệu một chút!”

“Vị bên trái là Triệu Cửu trưởng lão, vị bên phải là Tôn Kha trưởng lão!”

“Bọn họ đến đây vì muốn làm quen với Diệp thiếu!”

Sau khi ba người đi vào trong phòng trọ ngồi xuống, Đoàn Phong nhìn Diệp Phong giới thiệu hai bên.

“Diệp thiếu!”

“Thật ra bọn ta đều biết rõ Đoàn Phong trưởng lão là người như thế nào!”

“Do đó, bọn ta rất hiếu kỳ, ngươi rốt cuộc đã trả cái giá như thế nào mới thu mua được Đoàn Phong trưởng lão vậy?”

Theo Đoàn Phong vừa dứt lời, Triệu Cửu cười nhìn Diệp Phong hỏi, dù sao, hiện giờ Diệp Phong có thể coi như là người của Đoàn Phong, cho dù trong lòng bọn họ có nhiều bất mãn nữa, vậy cũng

không thể tùy tiện để lộ ra.

Leng keng!

Đúng lúc này, một âm thanh kỳ lạ bỗng nhiên vang lên từ chỗ Đoàn Phong.

“Ôi!”

“Đây chẳng phải là thần giới có chứa một trăm triệu khối Thần Linh Thạch cực phẩm Diệp thiếu vừa mới cho ta sao, thế nào còn rớt chứ!”

Lúc này, Đoàn Phong cố ý đánh rơi thần giới trên đất, sau đó dùng kỹ thuật diễn vụng về trả lời câu hỏi của Triệu Cửu thay Diệp Phong.

“Thú vị!”

“Thật thú vị!”

“Ta cứ âm thầm nhìn xem ngươi giả bộ kén chọn!”

Sau khi Diệp Phong nhìn thấy cũng cố nén ý cười, chuẩn bị tiếp tục nhìn xem náo nhiệt, dù sao heo heo phi thiên giấu ở trên giường còn chưa lóe sáng xuất hiện đâu!

“Cái gì?”

“Một trăm triệu khối Thần Linh Thạch cực phẩm?”

Chương 884 - Diệp thiếu, con heo sủng vật của ngươi đang ăn vụng Hàn Tủy Ngọc Kim Đan!

“Diệp thiếu, ngươi rốt cuộc kêu Đoàn Phong trưởng lão mở cửa sau lớn đến cỡ nào cho ngươi, lại cần trả cái giá lớn đến như thế?”

Phóng thần thức ra, kiểm tra trong thần giới kia thật sự có một trăm triệu khối Thần Linh Thạch cực phẩm, Triệu Cửu khiếp sợ

nhìn Diệp Phong hỏi.

“Triệu Cửu trưởng lão!”

“Ta muốn bái nhập Đan Ma cung, sau đó trở thành một học đồ thần thảo!”

Diệp Phong nghe xong, cũng cười giải thích một câu.

???

Không còn?

Ngươi chỉ muốn làm một học đồ thần thảo, sau đó hao tốn một trăm triệu khối Thần Linh Thạch cực phẩm?

Là ngươi điên rồi, hay là có tiền không có chỗ tiêu?

Chỉ chút việc nhỏ đó, vốn không cần dùng đến một trăm triệu khối Thần Linh Thạch cực phẩm!

Hai người Triệu Cửu và Tôn Kha nghe xong, trên mặt đều hiện lên vẻ khiếp sợ.

Leng keng! Leng keng! Leng keng!

Đúng lúc này, âm thanh kỳ lạ lại vang lên, khiến hai người Triệu Cửu và Tôn Kha biến sắc, theo đó thầm nghĩ trong lòng: “Trừ bỏ một trăm triệu khối Thần Linh Thạch cực phẩm ra, chẳng lẽ còn có món đồ nào khác nữa?”

“Ối!

“Năm viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan Diệp thiếu vừa mới đưa ta sao cũng rớt chứ?”

Trừng!

Nghe được năm chữ Hàn Tủy Ngọc Kim Đan, hai người Triệu Cửu và Tôn Kha đều chấn động toàn thân, sau đó vội vàng quay đầu nhìn sang!

“Đệt!”

“Thật sự là Hàn Tủy Ngọc Kim Đan!”

“Kể cả cung chủ đại nhân, trong tay cũng chỉ có bảy viên!”

Khi hai người nhìn thấy năm viên kim đan trên mặt đất tản ra hàn khí thật sự là Hàn Tủy Ngọc Kim Đan, hô hấp đều bắt đầu trở nên dồn dập.

“Triệu Cửu trưởng lão!”

“Tôn Kha trưởng lão!”

“Ta vốn cũng định đưa cho các ngươi vài viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan, dù sao, lần này Đan Ma cung tuyển nhận đệ tử là do ba trưởng lão các ngươi phụ trách!”

“Nhưng ta nghe Đoàn Phong trưởng lão nói hai vị thanh chính liêm khiết, chính trực ngay thẳng, vốn sẽ không thu nhận tiền hối lộ hoặc vật hối lộ, nếu như ta tặng, có thể sẽ khiến cho các ngươi càng phản cảm về ta, vì thế ta không tặng!”

Lúc này Diệp Phong cảm thấy thời cơ đã đến, cũng dựa theo kế hoạch trước đó của Đoàn Phong, bắt đầu chế nhạo hai người.

“Đi con mẹ nó thanh chính liêm khiết!”

“Đi con mẹ nó chính trực ngay thẳng!”

“Chúng ta cũng muốn Hàn Tủy Ngọc Kim Đan, nếu có thể, chúng ta cũng muốn bỏ sáng theo tối, cải chính quy tà!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, hai người Triệu Cửu và Tôn Kha đã có lòng muốn khóc, nếu như bọn họ biết thu tiền hối lộ còn con mẹ nó có thể nhận được loại bảo vật như vậy, bọn họ đâu thể phản cảm, đã sớm theo Đoàn Phong làm chuyện xấu rồi!

“Heo heo phi thiên!”

“Đến lượt ngươi!”

Nhìn thấy nụ cười xấu hổ còn khó coi hơn khóc ở trên mặt hai người Triệu Cửu và Tôn Kha, Diệp Phong lại dùng thần thức

truyền âm nhắc nhở Phi Thiên Bạch Vân Trư đang ở trên giường.

Rắc rắc! Rắc rắc! Rắc rắc!

Hả?

Âm thanh gì!

Theo từng trận âm thanh kỳ lạ phát ra từ trên giường, hai người Triệu Cửu và Tôn Kha cũng đều nhìn về phía giường, nhưng mà bởi vì màn giường che chắn, do đó bọn họ không thể nhìn thấy trên giường có cái gì!

“Hai vị trưởng lão!”

“Các ngươi đừng nên nghĩ nhiều!”

“Trên giường là heo sủng vật Diệp thiếu nuôi, ta nói cho các ngươi biết, con heo sủng vật kia rất đáng yêu!”

Lúc này, Đoàn Phong cũng lên tiếng giải thích một câu với hai người, nhưng nói vậy lại đang dẫn dụ hai người chủ động đi qua xem xét!

“À!”

“Heo sủng vật Diệp thiếu nuôi?”

“Vậy chắc chắn không phải bình thường!”

Triệu Cửu nghe xong, đầu tiên khen ngợi một câu, sau đó mới nhìn Diệp Phong dò hỏi: “Diệp thiếu, hai bọn ta có thể đi qua nhìn xem heo sủng vật của ngươi không?”

“Triệu Cửu trưởng lão khách khí!”

“Nếu như muốn xem cứ việc đi qua nhìn xem thôi!”

Uống hết rượu ngon cầm trong tay, Diệp Phong cười lên tiếng.

“Đi thôi!”

“Đi xem trình độ cuộc sống của Trư ca là như thế nào!”

“Chờ sau khi các ngươi nhìn xem xong, sẽ ý thức được một chuyện, đó là, chúng ta là trưởng lão của Đan Ma cung, nhưng sống đều con mẹ nó không bằng một con heo!”

Nhìn hai người Triệu Cửu và Tôn Kha đi đến bên giường, Đoàn Phong cầm chén rượu trên bàn, uống cạn sạch rượu ngon trong đó, sau đó trên mặt hiện lên nụ cười khổ!

Tuy rằng kéo hai cái đệm lưng, nhưng được biết đến cuộc sống ngang tàng của Diệp Phong và heo sủng vật của đối phương, hắn thật sự bị đả kích!

Một lát sau!

“Diệp thiếu!!!”

“Nhanh… nhanh lên, ngươi nhanh đến đây nhìn xem!”

“Heo sủng vật ngươi nuôi, nó đang ăn vụng Hàn Tủy Ngọc Kim Đan của ngươi!”

Khi hai người kéo màn giường ra, nhìn thấy heo heo phi thiên ở trên giường đang thoải mái ăn Hàn Tủy Ngọc Kim Đan, Triệu Cửu tỏ ra sốt ruột kêu to Diệp Phong.

“Hả?”

“Heo heo phi thiên, ngươi làm cái gì vậy?”

“Chỉ có một ít Hàn Tủy Ngọc Kim Đan như vậy, ngươi còn chưa ăn hết?”

Nghe thấy tiếng la của Triệu Cửu, Diệp Phong đi tới, nhưng lúc hắn nhìn thấy trên giường còn dư lại hơn một trăm viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan, lại nhíu mày khiển trách.

“Diệp thiếu!”

“Dược hiệu ẩn chứa trong Hàn Tủy Ngọc Kim Đan này quá mạnh mẽ, một lần ăn năm viên đã là cực hạn của ta!”

“Hơn nữa cần triệt để hấp thu dược hiệu của năm viên Hàn Tủy

Ngọc Kim Đan này, ta ít nhất cần phải ngủ trên một đêm mới được!”

Nghe răn dạy của Diệp Phong, heo heo phi thiên uất ức giải thích, nó thật sự không ngờ, đan dược nhìn bình thường không có gì lạ này lại ẩn chứa dược lực khủng bố đến như thế, cho dù là nó đều không thể dễ dàng hấp thu hết tất cả dược lực!

“Năm viên đã là cực hạn?”

“Đan dược nát này thật sự mạnh đến vậy sao?”

Diệp Phong nghe xong, trên mặt hiện lên vẻ giật mình.

???

Nói cái gì đó?

Các ngươi một người một heo đang ở đây nói cái gì đó?

Kia chính là Hàn Tủy Ngọc Kim Đan, con heo sủng vật này ăn vụng thì thôi, ngươi còn ghét bỏ nó ăn chậm?

Hai người Triệu Cửu và Tôn Kha ở bên cạnh nghe được đối thoại giữa Diệp Phong và heo heo phi thiên, cảm thấy bùng nổ toàn thân, dù sao, kia chính là Hàn Tủy Ngọc Kim Đan nằm mơ bọn họ đều muốn nhận được!

Phù!

Chương 885 - Chơi một trò chơi nhỏ, tâm tính heo heo phi thiên sụp đổ!

Nỗ lực để cho tâm tính của mình bình ổn lại, lúc này Triệu Cửu mới nhìn Diệp Phong tỏ vẻ nghiêm túc dò hỏi: “Diệp thiếu, Hàn Tủy Ngọc Kim Đan của ngươi có bán không?”

“Không bán!”

“Ta lại không thiếu tiền!”

“Nhưng mà, nếu như các ngươi muốn, ta có thể đưa cho các ngươi mấy viên!”

“Chỉ có điều tặng không phải là tặng không, chờ sau này ta đến Đan Ma cung, các ngươi nên chiếu cố ta nhiều chút!”

Nghe thấy Triệu Cửu hỏi, Diệp Phong lại nói ra suy nghĩ của mình.

“Triệu Cửu trưởng lão!”

“Tôn Kha trưởng lão!”

“Các ngươi cần phải nghĩ kỹ, nếu như các ngươi nhận đồ của Diệp thiếu, như vậy các ngươi sẽ không còn trong sạch nữa!”

Đúng lúc này, Đoàn Phong ở bên cạnh tỏ vẻ nghiền ngẫm nhìn hai người lên tiếng nhắc nhở.

“Hừ!”

“Không còn trong sạch thì sao chứ!”

“Thử hỏi, ai gặp được Diệp thiếu còn có thể giữ được thân trong sạch!”

Nghe nhắc nhở của Đoàn Phong, đầu tiên Triệu Cửu hừ lạnh một tiếng, sau đó bắt đầu nịnh bợ Diệp Phong!

???

Các ngươi con mẹ nó có thể nói lời dễ nghe được không?

Một tham ô nhận hối lộ đơn giản, sao từ trong miệng các ngươi nói ra lại con mẹ nó biến vị như vậy?

Nghe thấy đối thoại của hai người, trên mặt Diệp Phong lập tức treo đầy vạch đen!

“Haizz!”

“Lại phải chia ra mười viên!”

“Tuy rằng không biết đan dược này rốt cuộc là đan dược gì, nhưng

ta có thể cảm nhận được, đan dược này tuyệt đối có tác dụng lớn đối với ta!”

“Thật sự tiếc cho đi!”

Sau khi heo heo phi thiên ở trên giường nghe được đối thoại của mấy người, cũng tỏ vẻ không nỡ dùng móng nhỏ trước đẩy mười viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan ra!

Ừm!

Mười viên!

Trư ca lại cho ta mười viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan!

Nhìn thấy mười viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan heo heo phi thiên đẩy ra, trên mặt Triệu Cửu hiện lên vẻ cực kỳ kích động.

“Trư… Trư ca!”

“Vậy, vậy của ta đâu?”

Nhìn thấy Triệu Cửu thu cả mười viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan vào, Tôn Kha ở bên cạnh vẫn luôn không nói chuyện vội vàng hỏi.

“Của ngươi?”

“Không phải bị hắn cầm đi rồi sao?”

“Tổng cộng năm viên, hai người các ngươi mỗi người năm viên!”

Nghe thấy Tôn Kha hỏi, heo heo phi thiên thuận miệng giải thích một câu, sau đó nằm lì trên giường tiếp tục hấp thu dược lực khổng lồ trong cơ thể.

“Ba vị trưởng lão!”

“Chúng ta rảnh rỗi cũng là rảnh rỗi, nếu không, chơi trò chơi nhỏ được chứ?”

“Ai thắng, ta sẽ đưa cho người đó một viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan!”

Nhìn thấy ba người cầm năm viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan đều lộ ra vẻ mặt cảm thấy mỹ mãn, Diệp Phong cảm thấy như vậy không thú vị, sau đó tròng mắt láo liêng, nhìn thẳng vào ba người nói ra ý tưởng của mình.

“Cái gì!”

“Trò chơi nhỏ?”

“Thắng sẽ đưa Hàn Tủy Ngọc Kim Đan?”

Nghe thấy đề nghị này của Diệp Phong, tròng mắt của ba người đều sắp bốc lên ánh sáng xanh, thậm chí, bọn họ đã bắt đầu ảo tưởng đến cảnh tượng sau khi trở về cung môn, bọn họ đều tự cầm mấy chục viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan khoe khoang ở trước mặt cung chủ!

“Diệp thiếu!”

“Trò chơi nhỏ gì vậy?”

Hồi hồn lại, Đoàn Phong nhìn Diệp Phong vội vàng hỏi.

“Kéo đan!”

“Trò chơi nhỏ chúng ta chơi chính là kéo đan!”

Nghe thấy Đoàn Phong hỏi, Diệp Phong đắc ý nói.

???

Kéo đan?

Kéo đan của ai?

Ba người nghe xong đều hai chân căng thẳng, sau đó trên mặt đều hiện lên vẻ bất an.

“Ha ha ha!”

“Nực cười chết heo!”

“Nhìn xem đã dọa sợ ba tên kia!”

“Có nên nói không, Diệp thiếu thật con mẹ nó biết chơi!”

Heo heo phi thiên nằm lì trên giường nhìn thấy một màn này, cũng không nhịn được nở nụ cười lớn.

“Diệp thiếu!”

“Bọn ta không rõ ràng lắm!”

“Nếu không, ngươi nói tỉ mỉ cho bọn ta?”

Tuy rằng cảm giác trò chơi nhỏ này hơi nguy hiểm, nhưng vì nhận được càng nhiều Hàn Tủy Ngọc Kim Đan hơn, Đoàn Phong lại nhìn Diệp Phong hỏi.

“Trò chơi nhỏ này thật đơn giản!”

“Chúng ta tìm một kim thép trước, sau đó dưới đuôi kim thép treo một sợi dây thép mảnh, dưới đuôi dây thép làm thành một móng thép nhỏ!”

“Tiếp theo, chúng ta bắn phi châm, chỉ cần kim thép xuyên qua một viên đan dược, móng thép nhỏ dưới đuôi có thể dưới kéo theo của kim thép, kéo đan dược đã được cố định đi!”

Nghe thấy Đoàn Phong hỏi, Diệp Phong nói sơ qua luật chơi của trò chơi nhỏ này.

“Hả?”

“Là kéo đan?”

“Không phải kéo đản (trứng)?”

Nghe xong giải thích của Diệp Phong, ba người coi như nhẹ nhàng thở ra, sau đó Đoàn Phong nhìn Diệp Phong nói: “Diệp thiếu, vừa khéo ta là một luyện khí sư, kim thép đặc thù ngươi cần đến, ta có thể nhanh chóng làm ra, nhưng mà, đan dược trong trò chơi nhỏ là dùng loại đan dược nào, cần cố định ở vị trí nào?”

Nghe được câu hỏi của Đoàn Phong, Diệp Phong dời ngay ánh mắt lên heo heo phi thiên đang nằm trên giường.

???

Làm gì?

Nhìn ta làm gì?

Diệp thiếu sẽ không phải định đặt đan dược lên trên người ta đấy chứ!

Heo heo phi thiên đang nhìn xem náo nhiệt, chú ý đến Diệp Phong đột nhiên nhìn mình, như vậy khiến cho nó lập tức bất an, dù thế nào nó đều thật không ngờ, nhìn xem náo nhiệt thôi cũng xảy ra chuyện, nếu sớm biết vậy, mới vừa rồi nó nên đi ngủ!

“Ba vị trưởng lão!”

“Chúng ta trực tiếp dùng Hàn Tủy Ngọc Kim Đan này là được!”

“Về phần cố định ở vị trí nào, ta cảm thấy đặt ở trên đầu heo heo phi thiên là được!”

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn ba người Đoàn Phong, Triệu Cửu và Tôn Kha nói ra ý tưởng của mình.

“Diệp thiếu!”

“Trên người ta mang theo không ít đan dược, chúng ta vẫn dùng một ít đan dược phổ thông đi!”

“Diệp thiếu!”

“Một trò chơi mà thôi, không cần sử dụng Hàn Tủy Ngọc Kim Đan quý giá!”

“Diệp thiếu!”

“Đoàn Phong trưởng lão và Triệu Cửu trưởng lão nói đúng!”

Nghe được ý tưởng bại gia phát rồ của Diệp Phong, ba người Đoàn Phong, Triệu Cửu và Tôn Kha tỏ vẻ nôn nóng khuyên can, bọn họ thật sự không ngờ Diệp Phong lại định dùng Hàn Tủy Ngọc Kim Đan làm đạo cụ trò chơi!

Lúc này, Phi Thiên Bạch Vân Trư nhìn xem một màn trước mắt đã choáng váng toàn thân!

Thậm chí, hiện giờ nó muốn kêu to với ba người: “Đan dược là vật chết, heo là vật sống, các ngươi có thể lo nghĩ thay cho sống chết của heo không, đừng lo lắng cho chỗ đan dược nát này!”

Chương 886 - Thu tiền hối lộ thì thôi, các ngươi còn ở đó kéo đản?

Rầm rầm!

Đúng lúc này, Diệp Phong lấy ra toàn bộ bốn trăm mười viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan còn thừa lại ở trong không gian hệ thống, sau đó nhìn ba người đang không ngừng khuyên mình: “Ba vị trưởng lão, đan dược nát này ta có nhiều, không cần phải thay đổi đan dược khác!

Shhh!

Khi ba người Đoàn Phong, Triệu Cửu và Tôn Kha nhìn thấy Diệp Phong lấy ra bốn trăm mười viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan, đều không nhịn được hít vào một hơi thật sâu, bọn họ thật sự không ngờ, trong tay Diệp Phong lại có nhiều Hàn Tủy Ngọc Kim Đan như vậy!

Thậm chí, hiện giờ bọn họ bắt đầu sinh ra ảo giác, đó là có được Hàn Tủy Ngọc Kim Đan cũng không phải chuyện ghê gớm gì!

“Diệp thiếu!”

“Vậy ta đi tạo phi châm móng thép nhỏ!”

Nhìn thấy Diệp Phong tâm ý đã quyết, Đoàn Phong không khuyên can nữa, sau đó rời phòng trọ, đến một gian phòng để đó không dùng ở bên cạnh chế tạo đạo cụ trò chơi.

“Đoàn Phong đi tạo đạo cụ trò chơi!”

“Vậy ta và Tôn Kha trưởng lão không thể rảnh rỗi được!”

Sau khi Đoàn Phong rời đi, Triệu Cửu cũng cúi đầu trầm tư, sau đó, ánh mắt rơi lên trên heo heo phi thiên đang nằm trên giường.

“Diệp thiếu!”

“Một lát nữa khi chơi trò chơi, lỡ như ngộ thương đến heo sủng vật của ngươi thì làm sao?”

Lúc này, Triệu Cửu không lập tức nói ra ý tưởng của bản thân, mà nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi.

“Triệu Cửu trưởng lão!”

“Con heo heo phi thiên này da dày thịt béo, cho dù bị kim thép đâm vào cũng không có chuyện gì, kể cả bị đâm vào trong thịt, chúng ta có thể cầm móng thép nhỏ kéo kim thép ra!”

“Do đó ngươi không cần lo lắng đến chuyện nhỏ bị ngộ thương này!”

Nghe thấy Triệu Cửu hỏi, Diệp Phong nở nụ cười nói.

???

Việc nhỏ?

Kim thép đều chui vào trong thịt của ta rồi, ngươi nói đây là việc nhỏ?

Còn cầm móng thép nhỏ kéo kim thép ra?

Ra ra vào vào như vậy, đều đau ở trên người ta!

Nghe Diệp Phong nói như vậy, heo heo phi thiên nằm lì trên giường hoảng hốt, nhưng mà trong ánh mắt nó nhìn Triệu Cửu lại lộ ra vẻ cảm kích, ít nhất, còn có người quan tâm đến an nguy của nó!

“Diệp thiếu!”

“Nếu không cần lo nghĩ đến việc nhỏ ngộ thương này, vậy ta phải ra ngoài làm một giá chữ thập về!”

“Bằng không, ta sợ đến lúc đó con heo con này nó động, như vậy sẽ gây ảnh hưởng đến độ chuẩn xác của chúng ta khi bắn kim, do đó, dùng giá chữ thập cố định nó lại, ta cho rằng như vậy sẽ tốt hơn chút!”

Triệu Cửu nghe xong lời Diệp Phong nói, đã hai mắt tỏa sáng, sau đó nói thẳng ra ý tưởng của bản thân.

Hả?

Giá chữ thập?

Còn con mẹ nó cố định ta lại?

Đây là chuyện người có thể làm ra sao?

Đừng nói người, chó đều không làm ra được chuyện chó má như vậy!

Heo heo phi thiên ở trên giường nghe được đề nghị này của Triệu Cửu, tạm thời không thể tin nổi vào lỗ tai của mình, dù thế nào nó đều thật không ngờ, một giây trước Triệu Cửu còn đang quan tâm đến nó, một giây sau đã con mẹ nó biến thành ma quỷ!

Rất nhanh!

Trong phòng trọ chỉ còn lại Diệp Phong và heo heo phi thiên!

“Heo heo phi thiên!”

“Đừng treo cái mặt khóc tang đó!”

“Ngươi phải nhớ kỹ, nếu muốn trở thành heo trên heo, đầu tiên phải rèn luyện tâm trí, rèn luyện gân cốt, chỉ có trải qua một ít đau khổ, ngươi mới có thể khiến cho mình trở nên mạnh mẽ hơn!”

Lúc này chú ý đến heo heo phi thiên ở trên giường đang tỏ ra sa sút, Diệp Phong ra vẻ đứng đắn nói hươu nói vượn.

“Lừa dối!”

“Ngươi tiếp tục lừa dối đi!

“Tuy rằng ta là heo, nhưng ta không phải heo ngốc!”

Nghe Diệp Phong nói vậy, heo heo phi thiên liếc xéo xem thường, sau đó trực tiếp châm chọc trong lòng.

Bên kia!

“Hả!”

“Sao cung chủ lại liên hệ với ta?”

Đoàn Phong đang chế tạo phi châm móng thép nhỏ, nhận thấy truyền âm thạch trong lòng có phản ứng, hơi nghi hoặc tự nói, đồng thời phóng thần thức kích hoạt truyền âm thạch.

“Đoàn Phong trưởng lão!”

“Đại hội thu đồ đệ lần này, ngươi không thu nhận tiền hối lộ đấy chứ!”

Rất nhanh, một giọng nói tràn đầy đắc ý đã lập tức vang lên ở trong đầu Đoàn Phong.

“Cung chủ!”

“Khiến ngươi thất vọng rồi!”

“Một lần này không chỉ có ta nhận tiền hối lộ, kể cả Triệu Cửu trưởng lão và Tôn Kha trưởng lão cũng đều nhận tiền hối lộ!”

Trong đại điện cung môn của Đan Ma cung!

???

Cái gì?

Ta đặc biệt phái hai chấp sự canh chừng Đoàn Phong này, kết quả đều không ai nhìn thấy?

Còn có, Triệu Cửu trưởng lão và Tôn Kha trưởng lão cực kỳ chán ghét chuyện này, sao bọn họ có thể thu nhận tiền hối lộ chứ?

Nghe thấy Đoàn Phong nói vậy, Tưởng Long Sơn ngẩn cả người,

tình huống này thật sự không hề giống với như trong suy nghĩ của hắn!

“Đoàn Phong trưởng lão!”

“Ngươi xác định không phải ngươi đang đùa với ta?”

“Triệu Cửu trưởng lão và Tôn Kha trưởng lão thật sự thu nhận tiền hối lộ?”

Mang theo vẻ mặt không quá tin tưởng, Tưởng Long Sơn lại hỏi thăm.

“Cung chủ!”

“Lời ta nói đều là sự thật, nếu như ngươi không tin, có thể đi hỏi thử Triệu Cửu trưởng lão và Tôn Kha trưởng lão xem!”

“Đúng rồi, ta còn đang bận rộn kéo đan, tạm thời không nói chuyện với ngươi!”

Theo giọng nói của Đoàn Phong lại vang lên, truyền âm thạch đã trực tiếp mất phản ứng.

???

Kéo đản?

Kéo đản của ai?

Ta kêu các ngươi phụ trách đại hội thu đồ đệ khóa này, kết quả, các ngươi cùng nhau thu tiền hối lộ thì thôi, còn con mẹ nó đang ở đó kéo đản?

Nhìn truyền âm thạch mất phản ứng, Tưởng Long Sơn tức giận đến muốn nổ tung!

Phù!

Hít một hơi thật sâu, Tưởng Long Sơn nỗ lực để cho mình bình tĩnh lại, sau đó mới dùng truyền âm thạch liên hệ với Triệu Cửu, hắn vẫn không quá tin tưởng lời Đoàn Phong nói, do đó, hắn cần

đích thân xác nhận một chút!

“Triệu Cửu trưởng lão!”

“Ta nghe Đoàn Phong trưởng lão nói, ngươi và Tôn Kha trưởng lão thu tiền hối lộ?”

“Hơn nữa, còn đang bận rộn kéo đản?”

Nhìn thấy truyền âm thạch có phản ứng, Tưởng Long Sơn lập tức hỏi thăm.

“Cung chủ!”

“Ta và Tôn Kha trưởng lão thật sự thu tiền hối lộ!”

Chương 887 - Thu tiền hối lộ thì thôi, các ngươi còn ở đó kéo đản? (2)

“Hơn nữa, có nên nói không, cảm giác thu tiền hối lộ thật sướng, thảo nào mấy trăm năm qua Đoàn Phong trưởng lão vẫn luôn si mê với việc thu nhận tiền hối lộ, nếu như sớm biết sướng như vậy, ta đã làm theo hắn từ lâu!”

Nói đến đây, Triệu Cửu dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: “Đúng rồi cung chủ, bọn ta lập tức bắt đầu kéo đan, nếu không, ngươi cũng đến kéo vài cái chơi?”

Uỳnh!

Nghe Triệu Cửu nói vậy, Tưởng Long Sơn tức giận đến ném thẳng truyền âm thạch trong tay xuống đất, sau đó sắc mặt xanh mét mắng to: “Các ngươi đọa lạc trong thu nhận tiền hối lộ thì thôi, còn con mẹ nó kêu ta đến kéo, cho dù là đản của ai, vậy cũng không thể kéo chơi được, sao các ngươi có thể xuống tay được chứ!”

“Ngày mai!”

“Chờ đến ngày mai khi các ngươi trở về, nhìn xem ta thu thập các ngươi như thế nào!”

“Thật sự không thể tưởng tượng nổi!”

Lúc này, Tưởng Long Sơn tức giận chưa tiêu đã quyết định như vậy trong lòng, chín là đợi ngày mai khi ba người trở về, nhất định cho bọn họ một bài học!

Bên kia!

“Hả?”

“Chuyện gì vậy?”

“Sao cung chủ lại trực tiếp cắt liên hệ truyền âm thạch chứ?”

Nhìn truyền âm thạch trong tay đột nhiên không có phản ứng, trên mặt Triệu Cửu hiện lên vẻ nghi ngờ.

“Triệu Cửu trưởng lão!”

“Sao vậy?”

Lúc này, Tôn Kha ở bên cạnh tỏ vẻ hiếu kỳ hỏi.

“Không có việc gì!”

“Hình như cung chủ đã biết chuyện chúng ta thu nhận tiền hối lộ!”

“Do đó hỏi ta xem có phải là thật không!”

Nghe Tôn Kha hỏi, Triệu Cửu thuận miệng giải thích một câu, sau đó cứ tiếp tục chế tạo giá chữ thập dành riêng cho heo heo phi thiên!

Một lát sau!

“Đệt!”

“Cột ta lên trên giá chữ thập còn có thể nhịn!”

“Nhưng có thể để ta quay lưng về phía các ngươi được không, heo cũng có tôn nghiêm!”

Lúc này hai móng nhỏ trước của heo heo phi thiên đã bị cột lên hai đầu trái phải của giá chữ thập, nhưng khi nó phát hiện ra mình hoàn toàn bị Diệp Phong và ba trưởng lão ở đối diện nhìn hết sạch, tâm tính đã trực tiếp sụp đổ!

“Ba vị trưởng lão!”

“Vì đảm bảo công bằng chính trực của trận đấu, chúng ta không ai được dùng thần thức và thần lực trong cơ thể!”

“Hoàn toàn dựa vào năng lực của mình bắn phi châm ra, có thể chuẩn xác xuyên thấu qua đan dược hay không, cũng khiến móng thép nhỏ đằng sau kéo được đan dược đi hay không, chính là tiêu chuẩn duy nhất của thắng bại!”

Bên kia, Diệp Phong nói một vài quy tắc đơn giản của trò chơi nhỏ với ba người.

“Diệp thiếu!”

“Ngươi có thể qua đây một chút không?”

Đúng lúc này, giọng heo heo phi thiên lại đột nhiên vang lên cách đó không xa.

“Heo heo phi thiên!”

“Có chuyện gì?”

Đi đến trước mặt heo heo phi thiên, Diệp Phong tỏ vẻ nghi ngờ hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Có thể cho ta một cái tạp dề nhỏ mặc vào không!”

“Phía dưới có gió lùa, ta sợ cảm lạnh!”

Nghe thấy Diệp Phong hỏi, heo heo phi thiên xấu hổ nói ra thỉnh cầu của mình.

???

Ngươi thần thú còn để ý đến chuyện này?

Lúc trước ngươi bay ở trên không Tinh Hồn sơn, hơn nữa khi đó thân hình còn dài chừng trăm trượng, không thấy ngươi đeo tạp dề gì cả, khi đó sao không sợ bọn ta nhìn thấy chứ!

Nghe thấy thỉnh cầu này của heo heo phi thiên, Diệp Phong cực kỳ cạn lời nói: “Được rồi, vậy ta kêu bọn họ chuẩn bị cho ngươi một cái tạp dề nhỏ!”

Vèo! Vèo! Vèo!

Theo từng tiếng xé gió vang lên, từng kim thép kéo theo đuôi móng thép nhỏ gào thét bay đến các vị trí hai bên thân thể, khuôn mặt, trên đầu của heo heo phi thiên!

“Đệt!”

“Này con mẹ nó cũng quá dọa heo!”

“Các ngươi có thể nhắm chuẩn chút không, đan dược ở trên đầu ta!”

Lúc này heo heo phi thiên run rẩy hai chân điên cuồng châm chọc trong lòng.

“Heo heo phi thiên!”

“Chân ngươi đừng run!”

“Ngươi như vậy sẽ ảnh hưởng đến độ chuẩn xác của bọn ta!”

Đoàn Phong phát hiện ra tình huống này, vội vàng nhắc nhở.

???

Ngươi đang nói tiếng người sao?

Nếu không đổi lại là ngươi thử xem, nhìn xem chân ngươi có run không!

Đây con mẹ nó là chuyện ta có thể khống chế sao?

Nghe Đoàn Phong nói vậy, heo heo phi thiên tức giận đến muốn chửi đổng, nhưng cuối cùng vẫn nhịn, sau đó lên tiếng kêu: “Đoàn Phong trưởng lão, ta đành chịu, hiện giờ ta không khống chế được bản thân!”

Hả?

Sao Diệp thiếu lại đi về phía ta?

Chẳng lẽ hắn đến để cứu vớt ta sao?

Đúng lúc này, khi heo heo phi thiên nhìn thấy Diệp Phong đang nhanh chóng tới gần nó, trên mặt hiện lên vẻ kích động.

“Heo heo phi thiên!”

“Là ta suy nghĩ không chu toàn!”

“Ta cũng thật sự không ngờ sẽ dọa sợ ngươi thành như vậy!”

Đi đến trước mặt heo heo phi thiên, Diệp Phong tràn đầy áy náy lên tiếng nói.

“Hu!”

“Quá con mẹ nó cảm động!”

“Diệp thiếu vẫn quan tâm ta!”

Nghe Diệp Phong nói vậy, heo heo phi thiên cảm động đến sắp khóc, trong lòng càng nghĩ: “Vậy nhanh chóng đặt ta xuống đi!”

Hả?

Đúng lúc này, khi heo heo phi thiên nhìn thấy trong tay Diệp Phong đột nhiên nhiều thêm một dải lụa màu đen, trên mặt lại ngớ ra, nó không hiểu, Diệp Phong không thả nó xuống, ngược lại lấy ra một dải lụa màu đen là có ý gì.

“Heo heo phi thiên!”

“Tiếp theo ta bịt mắt và tai ngươi lại là ổn!”

“Như vậy, ngươi không nhìn thấy, không nghe thấy, cũng không phải sợ nữa!”

Ngay khi heo heo phi thiên tràn đầy nghi ngờ, giọng nói của Diệp Phong đã vang lên bên tai nó.

???

Không phải đến để cứu ta!

Mà đến để dùng dải lụa đen bịt mắt và lỗ tai ta lại?

Vậy ta con mẹ nó chẳng phải càng sợ hơn sao?

Nghe Diệp Phong nói vậy, heo heo phi thiên điên cuồng cả người, trong lòng càng suy sụp nghĩ: “Nếu như các ngươi là ma quỷ, vậy

trực tiếp làm thịt ta, nhưng vì sao cứ luôn trước giả bộ như thánh nhân quan tâm ta một chút chứ, các ngươi toàn chơi như vậy, ai có thể đỡ nổi!"

"Làm sao bây giờ!"

"Lúc này không nhìn thấy, không nghe thấy, ta thật sợ!"

Hiện giờ heo heo phi thiên bị dải lụa màu đen bịt mắt bịt tai lại hoàn toàn sợ loạn lên.

"Chờ chút!"

"Ánh mắt ta không nhìn thấy, nhưng có thể dùng thần thức để tra xét!"

"Hơn nữa, Diệp thiếu cũng chưa nói ta không thể sử dụng thần lực trong cơ thể để bảo vệ thân thể!"

Chương 888 - Các ngươi đừng đến đây, bằng không ta sẽ kêu!

Đúng lúc này, heo heo phi thiên đột nhiên nghĩ ra điều gì, sau đó thử phóng thần lực ra, bao trùm một tầng kết giới thần lực ở trên thân thể, như vậy, cho dù bị kim châm đâm đến cũng sẽ không thương tổn nó chút nào!

"Cuối cùng ý thức được!"

"Như vậy nó còn coi như không quá ngốc!"

Diệp Phong phát hiện tình huống này, nhếch miệng cười, sau đó lên tiếng nói với ba người bên cạnh: "Ba vị trưởng lão, chúng ta tiếp tục!"

Hai canh giờ trôi qua!

"Ba vị trưởng lão!"

"Chơi cũng tạm được rồi, nếu như không có chuyện gì, ta về trước

nghỉ ngơi!”

Chơi hỏng hai trăm viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan, Diệp Phong mang theo heo heo phi thiên rời khỏi phòng trọ, sau đó nghỉ ngơi trong một gian phòng trọ không dùng đến khác.

“Hai vị!”

“Chơi hai trăm ván, Diệp thiếu không thắng ván nào!”

“Có thể nói là cố ý đưa đan dược cho chúng ta!”

Sau khi Diệp Phong rời đi, Đoàn Phong nhìn bảy mươi viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan trong tay, hơi kích động lên tiếng nói.

“Đúng thế!”

“Mười viên còn thừa lại cuối cùng trực tiếp tặng không cho chúng ta!”

“Nhìn xem, Hàn Tủy Ngọc Kim Đan chúng ta coi như bảo vật, nhưng thật sự giống như rác ở trong mắt Diệp thiếu!”

Triệu Cửu nghe xong, cũng cười khổ nói ra một sự thật tàn khốc!

“Hả!”

“Tôn Kha trưởng lão đâu?”

Đúng lúc này, Đoàn Phong và Triệu Cửu mới phát hiện, Tôn Kha vừa rồi còn ở bên cạnh đột nhiên không thấy bóng dáng.

“Ôi vãi!”

“Tôn Kha tên khốn kia cướp hai trăm viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan bị tổn hại bỏ chạy!”

Sau khi phát hiện tình huống này, hai người trực tiếp chặn Tôn Kha đang thu thập đan dược bị tổn hại ở trên giường!

“Các… các ngươi định làm gì!”

“Đây là ta lấy trước!”

“Ta nói cho các ngươi biết, nếu như các ngươi dám động chân động tay với ta, ta sẽ kêu lên!”

Nhìn thấy hai người đang chặn mình lại, Tôn Kha hoảng loạn kêu to.

“A!”

“A ~ đệt, đau!”

Rất nhanh, Tôn Kha bị hai người Đoàn Phong và Triệu Cửu vây đánh đã kêu to lên!

Bên kia!

“Hả?”

“Đây là tiếng kêu của Tôn Kha trưởng lão?”

“Đoàn Phong trưởng lão và Triệu Cửu trưởng lão rốt cuộc làm gì Tôn Kha trưởng lão, lại có thể khiến cho hắn phát ra tiếng kêu kỳ quái như vậy?”

Nghe thấy tiếng kêu gào truyền đến từ trong phòng trọ bên cạnh, Diệp Phong và heo heo phi thiên liếc nhìn nhau, đều nhận thấy một chút nghi ngờ và khiếp sợ từ trong mắt đối phương.

“Diệp thiếu!”

“Có nên nói không, bọn họ chơi thật vui vẻ!”

Rất nhanh, heo heo phi thiên đã nói ra ý tưởng của mình.

“Đúng thế!”

“Thật sự không ngờ, bọn họ lại biết chơi như vậy!”

Nghe được lời heo heo phi thiên nói, Diệp Phong cũng gật đầu, thừa nhận ý tưởng của nó.

…

Sáng sớm ngày hôm sau!

Cốc! Cốc! Cốc!

Ngay khi Diệp Phong còn đang ngủ say, một trận tiếng gõ cửa lại đột nhiên đánh thức hắn!

“Ai thế!”

Mơ màng ngồi dậy, Diệp Phong kêu lớn một tiếng.

“Diệp thiếu!”

“Ta là Tiểu Trương!”

“Bởi vì ba vị trưởng lão đều đã đi phụ trách sát hạch thu đồ đệ, do đó, Đoàn Phong trưởng lão đã dặn ta mang bữa sáng đến cho ngươi!”

Rất nhanh, giọng Trương chấp sự đã vang lên từ ngoài cửa.

“Tiểu Trương!”

“Vậy ngươi chờ một chút, ta mặc xong quần áo đã!”

Biết là đến đưa bữa sáng, Diệp Phong cũng đáp lại một câu, sau đó bắt đầu mặc quần áo.

“Haizz!”

“Ngày hôm qua đưa heo!”

“Hôm nay đưa cơm!”

“Ta là chấp sự của Đan Ma cung, vốn phụ trách canh chừng Đoàn Phong trưởng lão, sao đột nhiên lại biến thành làm việc vặt chứ!”

Lúc này, Trương chấp sự ở ngoài cửa nghe được lời Diệp Phong nói, cũng lắc đầu cười khổ.

Một lát sau!

“Diệp thiếu!”

“Bữa sáng để trên bàn cho ngươi!”

“Nếu như không có việc gì, ta đi về trước, có chuyện gì, ngươi có thể gọi ta bất cứ lúc nào!”

Sau khi Trương chấp sự đi vào phòng đặt bữa sáng lên trên bàn, đã tỏ vẻ cung kính nói với Diệp Phong

“Được!”

“Tiểu Trương, vậy làm phiền ngươi!”

Nói xong, Diệp Phong đột nhiên nghĩ đến điều gì, sau đó bước đến bên giường, cầm ba viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan ở trong góc chỗ heo heo phi thiên ngủ.

“Tiểu Trương!”

“Ta cũng không thể để cho ngươi bận rộn toi công, ba viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan này xem như là phí vất vả!”

Sau khi đi đến, Diệp Phong cười nhét ba viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan vào trong tay Trương chấp sự.

???

Hàn Tủy Ngọc Kim Đan?

Hơn nữa một lần chính là ba viên?

Đây thật sự là phí vất vả một chấp sự nho nhỏ như ta có thể lấy được sao?

Nhìn ba viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan trong tay, Trương chấp sự choáng váng toàn thân, dù thế nào hắn đều thật không ngờ nổi, chỉ đưa bữa sáng mà thôi, lại có thể nhận được phí vất vả kinh người như thế!

“Cầm đi!”

“Nếu như ba vị trưởng lão hỏi tới, cứ nói ta cho, bọn họ không dám nói ngươi!”

“Hơn nữa trong tay bọn họ cũng có thật nhiều đan dược nát này,

sẽ không thèm chút này của ngươi đâu!”

Nhìn thấy Trương chấp sự thất thần tại chỗ, Diệp Phong đoán được điều gì, sau đó nở nụ cười lên tiếng bảo đảm.

???

Chút này?

Ngươi gọi ba viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan là chút này?

Trong tay cung chủ bọn ta cũng mới có bảy viên!

Chờ chút!

Trong tay ba vị trưởng lão càng có nhiều Hàn Tủy Ngọc Kim Đan hơn?

Nghĩ vậy, Trương chấp sự đột nhiên tỉnh ngộ lại, sau đó thầm nghĩ trong lòng: “Thảo nào ba vị trưởng lão hết người này đến người khác nhắc nhở ta, kêu ta nhất định phải cung phụng Diệp thiếu thành tổ tông, hóa ra Diệp thiếu là thần tài thật sự!”

“Cảm ơn Diệp thiếu ban cho ba viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan!”

“Vậy nếu như không có việc gì, ta đi ra ngoài trước, đến trưa ta lại mang cơm trưa đến cho ngươi!”

Nói xong, Trương chấp sự mang vẻ mặt nịnh bợ rời khỏi phòng trọ.

“Haizz!”

“Lại mất ba viên!”

“Diệp thiếu tặng nhiều như vậy, đồ ăn của ta sẽ bị tặng hết!”

Heo heo phi thiên rúc ở trong góc nhìn thấy một màn này, trên mặt hiện lên vẻ cực kỳ đau lòng.

“Kiểm tra xem kết quả bại gia mới cập nhật hôm nay!”

Ăn bữa sáng xong, Diệp Phong kiểm tra kết quả bại gia cập nhật

hôm nay!

Kết quả bại gia hôm nay: Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục x100000

Chương 889 - Súng máy quay nhiều nòng thủ công đặc thù, giết xuyên Huyết Sắc sa mạc!

Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục: Ném lá bùa lên trên không trung kích hoạt, sẽ dẫn ra chín trăm chín mươi chín mũi tên ngưng tụ thành từ thần lực, uy lực của mỗi một mũi tên đều tương đương với một kích toàn lực của thần đạo giả tu vi Thần Kiếp cảnh cửu trọng đỉnh phong!

???

Đây con mẹ nó đâu phải là lá bùa!

Đây thật sự chính là một đại sát khí, thử hỏi ở trong thần giới, ai có thể đỡ nổi một lá bùa như vậy?

Sau khi Diệp Phong kiểm tra xong kết quả bại gia cập nhật hôm nay, trên mặt hiện lên vẻ khiếp sợ, thật sự là vì uy lực của Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục quá mức khủng bố!

“Thứ đồ này bại gia như thế nào đây?”

Khiếp sợ qua đi, Diệp Phong lại cúi đầu trầm tư.

“Hệ thống!”

“Chín trăm chín mươi chín mũi tên do Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục này dẫn ra là một lần dẫn ra hay dẫn ra từng mũi tên vậy?”

Trầm tư một lát, Diệp Phong lên tiếng hỏi hệ thống.

“Ting! Nhắc nhở ký chủ, Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục này chính là do hệ thống tạo ra, có thể một lần dẫn ra tất cả mũi tên, cũng có thể dẫn ra từng mũi tên, bởi vì cần người sử dụng vận dụng thần

thức để kích hoạt, do đó, rốt cuộc sử dụng như thế nào, hoàn toàn dựa vào tâm tình của người sử dụng!"

Theo Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh của hệ thống đã vang lên ở trong đầu hắn.

Hả?

Hai loại hình thức, có thể tùy tiện thay đổi?

Vậy nếu như có một khẩu súng máy quay nhiều nòng thủ công, chẳng phải là có thể điên cuồng pằng pằng pằng sao!

Nghĩ vậy, trên mặt Diệp Phong xuất hiện vẻ hưng phấn, sau đó nói thẳng với hệ thống: "Hệ thống, không phải bây giờ ta tích cóp được thật nhiều điểm bại gia sao, điên cuồng mở bình cho ta, mở bình Thần Thạch, sau đó kêu Tiểu Chùy tạo ra vài súng máy quay nhiều nòng thủ công đặc thù có thể chống đỡ mũi tên đặc thù này!"

"Ting! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời ký chủ dựa vào súng máy quay nhiều nòng thủ công đặc thù và Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục, dẫn dắt người của Đan Ma cung giết xuyên Huyết Sắc sa mạc, nhiệm vụ thành công, ban thưởng rất nhiều điểm bại gia, có tỷ lệ kích hoạt ban thưởng đặc thù, tỷ lệ cực cao đột phá một tiểu cảnh giới, nhiệm vụ thất bại, ban thưởng rất nhiều điểm bại gia, tỷ lệ cực thấp đột phá một tiểu cảnh giới, thời gian nhiệm vụ, một ngày!"

Đúng lúc này, âm thanh hệ thống tuyên bố nhiệm vụ lại đột nhiên vang lên ở trong đầu Diệp Phong.

Hả?

Giết xuyên Huyết Sắc sa mạc?

Huyết Sắc sa mạc này ở đâu?

Nghe thấy nhiệm vụ hệ thống đột nhiên tuyên bố, Diệp Phong tỏ vẻ nghi ngờ liếc nhìn heo heo phi thiên đang rúc ở trong góc, sau đó lên tiếng dò hỏi: "Heo heo phi thiên, ngươi có biết Huyết Sắc sa mạc ở đâu không?"

Trừng!

Nghe thấy bốn chữ Huyết Sắc sa mạc, hai mắt heo heo phi thiên đột nhiên trợn tròn, sau đó trong mắt càng lộ ra vẻ cực kỳ sợ hãi, thậm chí thân thể bắt đầu không kiềm chế nổi run rẩy.

“Diệp thiếu!”

“Huyết Sắc sa mạc là một trong mười đại hung địa thần giới!”

“Nghe nói, kể cả cường giả Thần Kiếp cảnh cửu trọng đỉnh phong đi vào, vậy cũng là cửu tử nhất sinh!”

“Có thể nói, đó là một vùng cấm tử vong!”

Lúc này, heo heo phi thiên run giọng nói tình huống mình biết ra.

“Hả?”

“Vùng cấm tử vong?

“Đáng sợ như vậy sao?”

Diệp Phong nghe xong, chẳng những không hề sợ hãi, ngược lại còn tỏ vẻ cảm thấy hứng thú, sau đó nhìn heo heo phi thiên tiếp tục dò hỏi: “Heo heo phi thiên, Huyết Sắc sa mạc này có chỗ nào khủng bố?”

“Bởi vì bên trong Huyết Sắc sa mạc có một sức mạnh thần bí, một khi thần đạo giả hoặc thần thú tiến vào, thực lực của bản thân sẽ bị áp chế thật lớn, có thể phát huy ra bảy phần đã là cực hạn!”

“Hơn nữa, trong Huyết Sắc sa mạc còn có mãnh thú trời sinh tính hung tàn, thực lực mạnh mẽ như Phệ Huyết Cự Thử, Phệ Huyết Man Trư, Phệ Huyết Độc Lang, Phệ Huyết Hoàng Nghĩ, hễ là thần đạo giả và thần thú tiến vào đều trở thành đồ ăn của chúng nó, cũng bởi vì như vậy nên Huyết Sắc sa mạc mới được xưng là vùng cấm tử vong!”

Nghe thấy Diệp Phong hỏi, heo heo phi thiên lại giải thích.

“Heo heo phi thiên!”

“Vậy ngươi có muốn giết xuyên Huyết Sắc sa mạc không?”

Sau khi hiểu biết tình huống, Diệp Phong tỏ ra hưng phấn nhìn heo heo phi thiên lên tiếng hỏi.

???

Giết xuyên Huyết Sắc sa mạc?

Điên hả?

Nghe thấy đề nghị này của Diệp Phong, đặc biệt nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn của hắn, heo heo phi thiên choáng váng toàn thân, dù thế nào nó đều thật không ngờ, sau khi Diệp Phong biết được tình huống của Huyết Sắc sa mạc lại sẽ sinh ra ý nghĩ điên cuồng như vậy.

Nhưng heo heo phi thiên còn không biết, cũng bởi vì tình huống bất ngờ trước mắt này, nó sắp hóa thân thành chiến trư súng ống đi lại!

“Diệp thiếu!”

“Không phải ngươi đang đùa, mà đang nói thật?”

Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc kia của Diệp Phong, heo heo phi thiên bất an xác nhận lại.

“Đương nhiên!”

“Chỉ là một Huyết Sắc sa mạc, ta còn không để trong mắt!”

“Chờ đám người Đoàn Phong trưởng lão, Triệu Cửu trưởng lão và Tôn Kha trưởng lão trở về, ta sẽ nói chuyện này với bọn họ!”

“Đến lúc đó, chúng ta cùng giết xuyên Huyết Sắc sa mạc!”

“Nó sẽ trở thành một đoạn trải nghiệm suốt đời khó quên của các ngươi!”

Nghe thấy heo heo phi thiên hỏi, Diệp Phong tỏ ra nghiêm túc trả lời.

Qua trưa!

Theo xuất hiện của một khe nứt không gian, Diệp Tiểu Chùy cầm song chùy trong tay đi ra từ trong đó.

“Ngô chủ!”

“Súng máy quay nhiều nòng thủ công đã chế tạo xong toàn bộ!”

“Không chỉ có như thế, ta còn đặc biệt tạo ra một bộ chiến giáp súng ống cho con heo con này!”

Đi đến trước mặt Diệp Phong, Diệp Tiểu Chùy cung kính lên tiếng.

Hả?

Đặc biệt tạo ra một bộ chiến giáp súng ống cho con heo con?

Nghe Diệp Tiểu Chùy nói như vậy, Diệp Phong sinh hứng thú, sau đó vội vàng nói: “Mau lấy ra nhìn xem!”

Một lát sau!

“Ôi vãi!”

“Chiến giáp súng ống này cũng quá con mẹ nó soái!”

Nhìn thấy heo heo phi thiên đứng vững thân mình, sau đó mặc trên người một bộ chiến giáp màu đen khiến cho người ta cực kỳ có cảm giác áp bách, đặc biệt là tám súng máy quay nhiều nòng thủ công đặc chế ở trên hai tay, hai vai, hai bên hông, trên hai chân cùng với hai ống tên lửa giắt sau lưng, lập tức khiến Diệp Phong nhìn ngây người!

Chương 890 - Chiến trư súng ống, đánh đâu thắng đó không gì cản nổi!

Nếu như lúc này lại cho heo heo phi thiên đeo một cái kính râm, miệng ngậm điếu thuốc, vậy con mẹ nó thật sự soái đến bùng nổ!

“Đây… đây con mẹ nó là chiến giáp quỷ gì vậy!”

“Vì sao lại nhiều thêm mấy thứ ly kỳ cổ quái vậy!”

Lúc này heo heo phi thiên mặc chiến giáp súng ống cũng ngẩn người, nhưng nó còn chưa ý thức được, chỉ cần bộ chiến giáp súng ống này có đạn dược đủ nhiều, vậy uy lực thể hiện ra sẽ khủng bố đến mức tận cùng!

“Như vậy đâu cần đến chúng ta!”

“Chỉ dựa vào một mình heo heo phi thiên thôi đã có thể dựa vào mười vạn tờ Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục giết xuyên Huyết Sắc sa mạc rồi!”

Hồi hồn lại, nhìn những trang bị ở trên người heo heo phi thiên, Diệp Phong không nhịn được sợ hãi kêu lên.

“Tiểu Chùy!”

“Đây là một trăm tờ Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục, mang nó đi đến chỗ trống trải, làm quen với trang bị trước!”

Khi heo heo phi thiên đang chuẩn bị hỏi các thứ trên bộ chiến giáp này của mình là có ý gì, Diệp Phong lại lên tiếng trước, đồng thời cũng lấy ra một trăm tờ Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục giao vào trong tay Diệp Tiểu Chùy.

“Kiếm Cẩu đệ nhất chư thiên vạn giới!”

“Chiến Lang đệ nhất chư thiên vạn giới!”

“Hãn Phỉ Long đệ nhất chư thiên vạn giới!”

“Thương Giới Trư đệ nhất chư thiên vạn giới!”

“Như vậy thật đúng là tuyệt phối, vậy phương hướng phát triển của heo heo phi thiên chính là phương diện lá bùa này, dù sao, viên đạn để cho bản thân nó giải quyết mới được!”

Sau khi Diệp Tiểu Chùy mang heo heo phi thiên đi, Diệp Phong cũng thì thào tự nói, như vậy cũng đại biểu cho hắn đã tiếp nhận

heo heo phi thiên, cũng chuẩn bị để cho nó gia nhập vào đoàn cướp bóc Kiếm Cẩu.

…

Giữa núi non một nơi hoang tàn vắng vẻ!

Uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh uỳnh!

Theo vô số mũi tên màu trắng nổ bắn ra, từng ngọn núi nhỏ, đỉnh núi cao đều biến mất trong lặng yên không tiếng động!

“Ôi đệt!”

“Này con mẹ nó cũng quá mãnh liệt!”

Lúc này, heo heo phi thiên điều khiển tám súng máy quay nhiều nòng thủ công nhìn núi nhỏ và đỉnh núi cao xung quanh biến mất không ngừng, kinh hãi đến tròng mắt sắp lòi ra, dù thế nào nó đều thật sự không ngờ, mũi tên ẩn chứa trong lá bùa này lại kinh khủng đến như thế, lại phối hợp thêm vũ khí kỳ quái này, thật sự chính là vô địch!

“Thử ống tên lửa xem!”

Kích động qua đi, heo heo phi thiên lấy một cái ống tên lửa ở sau lưng xuống, sau đó bắn thẳng ra một vòng sáng màu trắng!

Rầm!

Theo một tiếng vang thật lớn, vòng sáng mùa trắng vài trăm mét nháy mắt hóa thành chín trăm chín mươi chín mũi tên, trực tiếp chôn vùi sạch sẽ tất cả trong phạm vi trăm mét!

Shhh!

Nhìn thấy một màn này, heo heo phi thiên không nhịn nổi nữa hít vào một hơi thật sâu, trong lòng càng kinh hãi nói: “Như vậy con mẹ nó cũng quá kinh khủng, nếu như có trang bị này, lại phối hợp thêm lá bùa khủng bố này, đừng nói giết xuyên Huyết Sắc sa mạc, kể cả xóa Huyết Sắc sa mạc khỏi thần giới đều là một chuyện cực kỳ thoải mái!”

“Con heo nhỏ!”

“Về sau cố gắng đi theo ngô chủ!”

“Thời gian lâu dài rồi, ngươi sẽ phát hiện, thật ra ngươi chỉ là một con heo ở dưới đáy giếng!”

“Chỉ có đi theo ngô chủ, ngươi mới có thể nhìn thấy bầu trời rộng rãi hơn!”

Lúc này, Diệp Tiểu Chùy cũng nhếch miệng cười, sau đó nhìn heo heo phi thiên lên tiếng nói.

…

“Ngô chủ!”

“Nó đã quen với trang bị trên người!”

“Có thể tiến vào trạng thái chiến đấu bất cứ lúc nào!”

Sau khi Diệp Tiểu Chùy mang heo heo phi thiên quay trở về phòng trọ một lần nữa, hắn tỏ ra cung kính nói rõ tình hình với Diệp Phong.

“Tốt!”

“Ta đã biết!”

“Nếu ngươi đi ra một chuyến thì đừng vội vàng đi về, đi Tinh Hồn sơn tìm Tiểu Cước chơi đi!”

“Bằng không, một mình hắn trông coi nhà tranh cũng quá cô đơn!”

Nghe Diệp Tiểu Chùy nói xong, Diệp Phong cười lên tiếng.

Hử!

Nghe nói như thế, Diệp Tiểu Chùy hai mắt tỏa sáng, sau đó đã cắt qua không gian, đi thẳng đến Tinh Hồn sơn, dù sao, Diệp Tiểu Cước đi rồi, mỗi ngày người chịu đủ tàn phá cũng chỉ còn lại có hắn!

“Heo heo phi thiên!”

“Hiện giờ đối với việc giết xuyên Huyết Sắc sa mạc, ngươi có gì lo lắng nữa không?”

Sau khi Diệp Tiểu Chùy rời đi, Diệp Phong cười như không cười nhìn heo heo phi thiên hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Hiện giờ không chỉ không có lo lắng, ngược lại còn có phần chờ mong nho nhỏ!”

Nghe thấy Diệp Phong hỏi, heo heo phi thiên tỏ ra hưng phấn lên tiếng nói.

Tới gần chạng vạng!

“Diệp thiếu!”

“Đại hội thu đồ đệ đã kết thúc!”

“Chúng ta lập tức xuất phát, hay chờ sáng mai chạy đến Đan Ma cung?”

Sau khi ba người Đoàn Phong, Triệu Cửu và Tôn Kha trở về, Đoàn Phong lập tức nhìn Diệp Phong hỏi.

“Đoàn Phong trưởng lão!”

“Một lần này tuyển nhận bao nhiêu đệ tử?”

Sau khi nghe Đoàn Phong nói, Diệp Phong hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm, dù sao, trừ bỏ chiến giáp súng ống của heo heo phi thiên ra, Diệp Tiểu Chùy còn rèn ra ba mươi khẩu súng máy quay nhiều nòng thủ công đặc thù, nếu như thu đệ tử không đủ nhiều, vậy sẽ thiếu rất nhiều điểm phát ra!

“Năm!”

“Thần đạo giả một khóa này đến tham gia sát hạch đều quá kém!”

“Cuối cùng chỉ có năm người thông qua sát hạch!”

Nghe thấy Diệp Phong hỏi, Đoàn Phong giơ năm ngón tay lên, sau đó hơi thất vọng lên tiếng nói.

Hả?

Chỉ có năm?

Vậy cộng thêm cả hai chấp sự, chúng ta mới có mười một người!

Nghĩ vậy, trên mặt Diệp Phong hiện lên một chút thất vọng.

“Đoàn Phong trưởng lão!”

“Ngươi biết Huyết Sắc sa mạc ở đâu không?”

Sau đó, Diệp Phong nhìn Đoàn Phong lên tiếng hỏi.

“Huyết Sắc sa mạc?”

“Huyết Sắc sa mạc ở ngay chỗ ngoài phía bắc Đan Ma thành năm trăm dặm!”

“Hơn nữa, chúng ta quay về Đan Ma thành là cần vòng qua Huyết Sắc sa mac, nếu như hiện giờ lập tức xuất phát, sáng sớm ngày mai là có thể đuổi tới Đan Ma cung!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Đoàn Phong tỏ vẻ nghi hoặc giải thích.

“Hả?”

“Huyết Sắc sa mạc ở ngay gần?”

“Hơn nữa, về Đan Ma cung còn cần vòng qua Huyết Sắc sa mạc?”

Nghe thế, Diệp Phong hơi sững sờ, hắn vốn cho rằng phải đặc biệt đi xem Huyết Sắc sa mạc, ai ngờ lại là chuyện thuận đường!

Chương 891 - Năm tên đệ tử kia đâu, rơi mất?

“Đoàn Phong trưởng lão!”

“Tại sao chúng ta phải đi vòng?”

“Trực tiếp giết xuyên Huyết Sắc sa mạc không được sao?”

Sau khi rõ ràng tình huống, Diệp Phong tỏ ra nghiêm túc nhìn Đoàn Phong lên tiengs đề nghị.

???

Giết xuyên Huyết Sắc sa mạc?

Đang ngại sống lâu, không chỗ sống hả?

Sau khi nghe đề nghị này của Diệp Phong, ba người Đoàn Phong, Triệu Cửu và Tôn Kha đều lộ vẻ khiếp sợ, hơn nữa bọn họ cảm thấy Diệp Phong tuyệt đối đã phát điên, dù sao, nếu như là một người đàng hoàng, ai sẽ chủ động đi tìm chết chứ, yên ổn sống không thơm sao?

“Diệp thiếu!”

“Huyết Sắc sa mạc là một trong mười đại hung địa thần giới!”

“Kể cả là cường giả Thần Kiếp cảnh cửu trọng đỉnh phong đi vào cũng chỉ có cửu tử nhất…”

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Không đợi Đoàn Phong nói xong, Diệp Phong đã ném ba lá bùa Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục về phía ba người, sau đó lên tiếng nói: “Cảm nhận sức mạnh của lá bùa này trước, nhân tiện lá bùa như vậy, ta có mười vạn lá!”

Trừng!

Khi ba người phóng thần thức ra điều tra được bên trong lá bùa này lại ẩn chứa chín trăm chín mươi chín đường lực lượng khủng bố khiến cho bọn họ đều cảm thấy run sợ, toàn bộ đều hai mắt trợn tròn nhìn Diệp Phong, trong mắt đầy rẫy thần sắc khó có thể tin nổi.

Bọn họ không thể tưởng tượng được, rốt cuộc là cường giả cấp

bậc như thế nào mới có thể dung nhập nhiều lực lượng khủng bố đến như vậy ở trong một lá bùa, có thể nói, lá bùa này đã vượt quá xa nhận thức của bọn họ!

“Diệp thiếu!”

“Lá bùa này khủng bố đến cực điểm, nói không hề khoa trương chút nào, mỗi một lá đều là một át chủ bài bí mật!”

“Nếu như dùng ở trong Huyết Sắc sa mạc, không phải quá bại… không, là quá lãng phí!”

“Dù sao, chúng ta thật sự không cần giết xuyên Huyết Sắc sa mạc, đi vòng qua là được!”

Hồi hồn lại, Đoàn Phong nghiêm túc nhìn Diệp Phong khuyên nhủ, thật sự vì lá bùa này quá mức khủng bố, kể cả đặt ở Đan Ma cung bọn họ cũng là tồn tại bảo vật trấn cung!

“Nhưng ta là bại gia tử!”

“Nếu như ta không bại gia, ta sẽ cả người khó chịu!”

“Do đó, mười vạn lá bùa này, phải bại sạch toàn bộ!”

“Hơn nữa, hành trình Huyết Sắc sa mạc một lần này cũng tuyệt đối có thể trở thành thời khắc sáng chói nhất trong cuộc đời các ngươi, các ngươi không muốn đại sát tứ phương trong Huyết Sắc sa mạc người người sợ hãi sao?”

Nghe Đoàn Phong khuyên bảo, Diệp Phong lại nói ra ý tưởng của bản thân.

Bịch!

Đúng lúc này, hai người Triệu Cửu và Tôn Kha liếc nhìn nhau, sau đó đồng thời giơ chân phải ra, trực tiếp đạp ngã Đoàn Phong xuống đất, càng đồng thời mắng: “Chỉ ngươi lắm chuyện, lá bùa này là bảo bối trong mắt chúng ta, nhưng ở trong mắt Diệp thiếu nó chính là rác, do đó, Diệp thiếu muốn chơi, vậy chúng ta chơi theo là được, ngươi ở đó nói nhảm nhiều vậy làm gì!”

“Đệt!”

“Mới vừa rồi không phải hai người các ngươi dùng thần thức truyền âm cho ta, kêu ta khuyên nhủ Diệp thiếu sao?”

“Kết quả, bây giờ các ngươi nói ta lắm chuyện?”

Nghe hai người nói vậy, Đoàn Phong đang quỳ rạp trên mặt đất mắng to trong lòng, sau đó càng dùng ánh mắt giống như muốn làm thịt người liếc nhìn hai người.

Một canh giờ sau!

“Hả?”

“Ba vị trưởng lão, năm tên đệ tử kia đâu?”

Ngoài cửa thành, khi Diệp Phong nhìn thấy Đoàn Phong, Triệu Cửu, Tôn Kha và hai chấp sự kia đến, nhưng không thấy năm đệ tử, cũng nghi hoặc lên tiếng hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Toàn bộ bọn họ đã bị loại!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Đoàn Phong lên tiếng giải thích.

Hả?

Loại bỏ?

Trước đó còn thông qua sát hạch mà, sao đột nhiên lại bị loại bỏ?

Nghe thế, Diệp Phong tỏ vẻ không hiểu hỏi: “Không phải bọn họ đã thông qua sát hạch của các ngươi sao, vì sao lại bị loại bỏ?”

“Bởi vì ba trưởng lão bọn ta tiến hành một phen sát hạch can đảm đối với bọn họ!”

“Ai ngờ nổi, sau khi bọn họ biết muốn đi vào Huyết Sắc sa mạc, lại bị dọa đến toàn bộ đều lựa chọn bỏ qua!”

“Do đó, ba trưởng lão bọn ta thảo luận, loại bỏ toàn bộ bọn họ, dù

sao, là thần đạo giả, nếu ngay cả dũng khí đối mặt với nguy hiểm đều không có, vậy về sau khó thành chuyện lớn!"

Lúc này, Đoàn Phong cũng giải thích.

???

Sát hạch can đảm?

Nếu như ta không lấy ra Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục, chỉ sợ các ngươi đều không dám đi vào với ta!

Kết quả, chuyện bản thân các ngươi không làm được, lại đi thử thách người khác?

Sau khi nghe giải thích của Đoàn Phong, Diệp Phong lập tức không thể tin nổi vào lỗ tai mình, hắn thật sự không ngờ, ba người Đoàn Phong, Triệu Cửu và Tôn Kha lại có thể làm ra chuyện chó má như vậy!

"Haizzz!

"Mười một người ta đều ngại ít!"

"Hiện giờ hay rồi, trực tiếp biến thành sáu người một heo!"

Hồi hồn lại, Diệp Phong bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó để Đoàn Phong dẫn đường, đồng thời cũng lấy súng máy quay nhiều nòng thủ công đặc thù ra, giảng giải với năm người nên sử dụng như thế nào.

"Ôi vãi!"

"Vũ khí tên là súng máy quay nhiều nòng thủ công này lại phối hợp thêm với lá bùa khủng bố, có thể nói là bạo lực!"

"Thảo nào ba vị trưởng lão dám cùng Diệp thiếu tiến vào Huyết Sắc sa mạc, có đại sát khí như vậy, đừng nói người, kể cả con chó đều dám đi vào một phen!"

Sau khi Trương chấp sự và Mã chấp sự cảm nhận được sức mạnh khủng bố ẩn chứa trong lá bùa và phương pháp sử dụng của súng

máy quay nhiều nòng thủ công đặc thù, trên mặt đều hiện lên vẻ cực kỳ hưng phấn!

Hai canh giờ qua đi!

Xoạt xoạt xoạt!

Sau khi đám người Diệp Phong tiến vào trong Huyết Sắc sa mạc, một luồng sức mạnh thần bí đã buông xuống trên người bọn họ, trực tiếp áp chế thực lực của bọn họ xuống đến chừng bảy phần, đồng thời, từng trận âm thanh kỳ lạ cũng không ngừng vang lên từ trong cát đất màu đỏ như máu bốn phía.

“Bay lên không trung!”

“Mọi người tạo thành một vòng tròn!”

“Hễ có mánh thú ló đầu, đừng nương tay, trực tiếp làm thịt chúng nó!”

Đúng lúc này, Diệp Phong bay thẳng đến chỗ mọi người kêu to.

Rất nhanh, Đoàn Phong, Triệu Cửu, Tôn Kha cùng với hai chấp sự đã tạo thành một vòng tròn ở trên không trung, sau đó che chở cho hắn và heo heo phi thiên trong lòng hắn ở chính giữa vòng tròn.

Chương 892 - Giết xuyên Huyết Sắc sa mạc, thời khắc tỏa sáng của mọi người!

Đoàng đoàng đoàng!

Theo các mãnh thú Phệ Huyết Cự Thử, Phệ Huyết Man Trư, Phệ Huyết Hoàng Nghĩ thò đầu ra, súng máy quay nhiều nòng thủ công trong tay năm người lập tức khởi động, vô số tia sáng trắng giống như lưỡi liềm của tử thần bắt đầu lấy phương thức nguyên thủy nhất, thô bạo nhất, thu hoạch sinh mệnh của các mãnh thú!

“Vãi!”

“Rất con mẹ nó kích thích!”

“Ông đây sống trên vạn năm, cũng từng trải qua chiến đấu sinh tử nhiều không đếm xuể, nhưng thật sự con mẹ nó chưa từng đánh một trận nào sung túc như vậy!”

Lúc này, hưởng thụ bạo lực phát ra từ súng máy quay nhiều nòng thủ công mang đến, Đoàn Phong tỏ vẻ kích động kêu to lên, cho đến bây giờ hắn đều không ngờ, hóa ra, chiến đấu là một chuyện hưởng thụ như thế!

Nếu như có thể, hắn rất muốn về sau không có việc gì đi đoàng đoàng một vòng, cảm giác này thật sự khiến cho người ta mê muội!

“Đúng thế!”

“Khi dùng hết lá bùa đầu tiên, ta còn hơi đau lòng!”

“Khi dùng hết mười lá bùa, ta đã hơi chết lặng!”

“Khi dùng hết một trăm lá bùa, ta chỉ muốn nói, khiến bạo lực càng mãnh liệt hơn một chút!

Triệu Cửu ở bên cạnh nghe xong cũng tỏ vẻ điên cuồng cười to nói!

Tôn Kha và hai chấp sự ở bên cạnh, tình huống lúc này cũng không khác gì, toàn bộ đều đắm chìm trong giết hại bạo lực này, bạo lực phát ra như vậy, là chuyện trước kia bọn họ chưa từng nghĩ đến!

“Hưng phấn đi!”

“Thét chói tai đi!”

“Điên cuồng đi!”

“Rất nhanh, ta sẽ để cho các ngươi được kiến thức, cái gì mới là bạo lực chân chính, cái gì mới gọi là chiến trư súng ống di động!”

Heo heo phi thiên rúc vào trong lòng Diệp Phong, lúc này nhìn mọi người đang rơi vào trong điên cuồng, trên mặt lộ ra vẻ bỡn cợt.

“Không tốt!”

“Bốn phía đều bắt đầu xuất hiện đàn mãnh thú khổng lồ, chúng ta không chắc có thể chống đỡ được!”

“Sớm biết như vậy, đã không loại bỏ năm đệ tử kia!”

Chú ý tới số lượng mãnh thú ở bốn phía càng ngày càng nhiều, Đoàn Phong tỏ vẻ bất an kêu to lên, khoảnh khắc này, hắn cuối cùng ý thức được một vấn đề, đó là điểm phát ra không đủ nghiêm trọng!

“Không phải chứ!”

“Bọn họ đều là đồ ngốc sao?”

“Những lá bùa này, cho dù không thêm vào trong ở súng máy quay nhiều nòng thủ công đặc thù, cũng có thể sử dụng!”

“Dùng thần thức thúc giục, ném từng tờ ra không được sao?”

“Hay là bởi vì ở súng máy quay nhiều nòng thủ công đặc thù nên đã hạn chế lối suy nghĩ của bản thân?”

Nghe Đoàn Phong nói như vậy, đặc biệt chú ý đến những người khác đều tỏ ra bất an, Diệp Phong đen mặt tự nói.

“Đáng chết!”

“Mới vừa rồi ta còn định ngây ngốc kêu to một tiếng ngây thơ rằng cuối cùng đến lượt chiến trư súng ống ta đây ra sân!”

“Nếu như không nghe được lời này của Diệp thiếu, ta đều rơi vào lối suy nghĩ lầm lẫn kia!”

Heo heo phi thiên đang chuẩn bị lóe sáng xuất hiện nghe được lời này của Diệp Phong, trên mặt cũng lộ vẻ xấu hổ.

“Heo heo phi thiên!”

“Ngươi cũng đi hỗ trợ đi!”

“Nếu như thật sự không đột phá được, vậy ngươi nhắc nhở bọn họ một chút!

Nói xong, Diệp Phong chợt dùng lực, đã ném thẳng heo heo phi thiên ra ngoài, lúc này thân hình của heo heo phi thiên bắt đầu biến lớn, cuối cùng ở trạng thái đứng thẳng đạt đến cao ba mét, sau đó lấy chiến giáp súng ống ở trong thần giới ra!

“Ôi vãi!!!”

“Ta con mẹ nó nhìn thấy cái gì?”

Sau khi Đoàn Phong, Triệu Cửu, Tôn Kha và hai chấp sự nhìn thấy heo heo phi thiên mặc chiến giáp súng ống vào, toàn bộ đều trừng lớn mắt kêu to!

Đoàng đoàng đoàng đoàng đoàng!

Trong tiếng kêu của mọi người, chiến trư súng ống trực tiếp xoay tròn tại chỗ, đồng thời tám khẩu súng máy quay nhiều nòng thủ công trên người cũng toàn lực thúc giục, vô số tia sáng màu trắng giống như mưa tên che khuất mặt trời, bay thẳng vào đàn mãnh thú chi chít dày đặc ở bốn phía!

“Quá con mẹ nó soái!”

“Đây là soái khí của một con heo nên có sao?

“Nếu như có thể, ta tình nguyện trả giá tất cả để đổi lấy mặc chiến giáp súng ống ở trên người nó!”

Nhìn thấy heo heo phi thiên xoay tròn kết thúc, sau đó bước chân kiêu ngạo, điều khiển tám khẩu súng máy quay nhiều nòng thủ công trên người điên cuồng giết hại đàn mãnh thú đang thò đầu ra bốn phía, Đoàn Phong hâm mộ đến hai mắt lóe lên tia sáng xanh!

“Còn dám tụ tập với nhau?”

“Vậy để cho các ngươi nếm thử ống tên lửa của Trư gia vậy!”

Chú ý thấy mãnh thú bốn phía lại bắt đầu tụ họp, heo heo phi thiên lấy hai ống tên lửa ở trên lưng xuống, sau đó gác nó lên trên hai vai.

Rầm! Rầm! Rầm!

Theo hai ống tên lửa liên tiếp bắn ra hai mươi vòng sáng màu trắng, đàn mãnh thú ở xa xa đang tụ tập với nhau đã bị tiêu diệt sạch trong chớp mắt!

“Đệt!”

“Quá mẹ nó tàn bạo!”

“Ống pháo lớn kia là cái gì!”

Nhìn thấy một màn này, ba trưởng lão và hai chấp sự kinh hãi đến tròng mắt suýt chút nữa lòi ra, sau đó trong ánh mắt nhìn heo heo phi thiên, trừ bỏ hâm mộ vẫn là hâm mộ!

Mười phút sau!

“Xong rồi!”

“Một con mãnh thú đều không đi ra!”

“Đây là giết đến dọa sợ chúng nó!”

Khi Đoàn Phong chú ý đến hồi lâu đều không có mãnh thú thò đầu ra, trên mặt hiện lên vẻ khó có thể tin nổi, dù thế nào hắn đều thật sự không ngờ, sáu người một heo bọn họ lại giết những mãnh thú trời sinh tính hung tàn ở trong Huyết Sắc sa mạc này đến mức không dám ló đầu ra, nếu như nói chuyện này ra, ai dám tin?

“Ting! Chúc mừng ký chủ thành công bại sạch kết quả bại gia hôm nay, ban thưởng năm mươi vạn điểm bại gia, ban thưởng Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục x1000000!”

Cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

Rầm!

Ngay sau đó, một luồng khí tức đột phá bùng nổ ra từ trong cơ thể Diệp Phong.

???

Không phải hôm qua mới đột phá sao?

Nhanh như vậy đã lại đột phá?

Chú ý đến tình huống này, Đoàn Phong, Triệu Cửu, Tôn Kha và hai chấp sự, toàn bộ đều lộ vẻ khiếp sợ, tuy rằng Chân Thần cảnh chính là cảnh giới thấp nhất, nhưng không thể đột phá nhanh như vậy, tùy ý như vậy được!

Chương 893 - Giết xuyên Huyết Sắc sa mạc, thời khắc tỏa sáng của mọi người! (2)

Một canh giờ sau!

“Ting! Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, ban thưởng một ngàn vạn điểm bại gia, ban thưởng Thái Thanh Sinh Linh Dịch x10”

Sau khi đám người Diệp Phong thành công đi ra khỏi Huyết Sắc sa mạc, âm thanh nhắc nhở ban thưởng của hệ thống lại vang lên trong đầu Diệp Phong.

Rầm!

Sau đó, một luồng khí tức đột phá lại bùng nổ từ trong cơ thể Diệp Phong!

Lúc này, Đoàn Phong, Triệu Cửu, Tôn Kha và hai chấp sự ở bên cạnh đã nhìn đến choáng váng, dù thế nào bọn họ thật sự không ngờ nổi, Diệp Phong không chỉ khi bại gia giống như chơi, con mẹ nó kể cả đột phá cũng giống như chơi!

“Hả?”

“Không phải ta vừa mới đột phá sao?”

“Các ngươi đều nhìn ta làm gì?”

Nhận thấy ánh mắt của những người xung quanh đều đổ dồn về phía mình, Diệp Phong cũng ra vẻ khó hiểu hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Ngươi như vậy nơi nào gọi là đột phá một chút!”

“Chỉ một lúc như vậy mà ngươi đã thình thịch đột phá hai lần!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Đoạn Phong cười khổ nói.

“Đúng rồi!”

“Trong tay ta không phải còn có hai quyển trục Tùy Cơ Đột Phá sao!”

“Giữ lại cũng lãng phí, không bằng lấy ra một cái đưa cho bọn họ chơi?”

Nhìn mọi người bị đả kích, Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó khóe miệng hiện lên một ý cười, trực tiếp nhìn mọi người đề nghị: “Chư vị, kỳ thật đột phá là một chuyện cực kỳ đơn giản. Nếu như các ngươi muốn đột phá, bất cứ lúc nào ta cũng có thể giúp các ngươi đột phá!”

Nói đến đây, Diệp Phong dừng một chút, sau đó nghiền ngẫm tiếp tục nói: “Chẳng qua, ta chỉ có thể giúp một người, nếu không, năm người các ngươi cùng một heo kéo búa bao đi, ai thắng ta sẽ giúp người đó đột phá, đến nỗi có thể đột phá bao nhiêu cảnh giới, vậy muốn xem vận may của các ngươi!”

???

Có thể giúp chúng ta đột phá bất cứ lúc nào?

Đùa sao?

Điều này đơn giản là không có khả năng!

Nghe được lời nói của Diệp Phong, tất cả mọi người đều lộ ra vẻ khó tin, bởi vì tới cảnh giới của bọn họ, cho dù muốn đột phá một cảnh giới nhỏ cũng là chuyện cực kỳ khó khăn, khác không nói,

liền nói đến tài nguyên cần tiêu hao để tu luyện, đó là cực kỳ đáng sợ!

Nhưng mà, cho dù trong lòng có bao nhiêu hoài nghi, cuối cùng bọn họ vẫn là giả vờ kích động hưng phấn đồng ý, dù sao, nếu bởi vì không tin mà cự tuyệt tham gia trò chơi nhỏ này, đó chính là đang đánh vào mặt Thần Tài!

“Tình huống này là sao?”

“Năm người một heo, vốn dĩ đối với ta đã rất bất lợi!”

“Kết quả là Diệp thiếu lại chọn một trò chơi nhỏ như vậy!”

“Như vậy thì ta phải chơi thế nào?”

Nhìn móng cắt kéo của mình, Phi Thiên Trư Trư cũng chìm trong suy nghĩ.

Bên kia!

“Phi Thiên Trư Trư chỉ biết ra kéo!”

“Vậy thì những người khác nhất định sẽ ra cục đá!”

“Sẽ thật nhàm chán nếu chúng ta loại bỏ Phi Thiên Trư Trư ngay từ đầu!”

“Nếu không, ta lãng một chút, ra cái bố chơi?”

Lúc này, Đoạn Phong, Triệu Cửu, Tôn Kha cùng hai gã chấp sự nhìn Phi Thiên Trư Trư đang nhìn chằm chằm vào móng vuốt của nó ở cách đó không xa, trong lòng đều sinh ra một ý tưởng, trên mặt hiện lên ý cười nghiền ngẫm!

“Chuẩn bị xong!”

“Cục đá ~~~”

“Kéo ~~~”

“Bố!”

Khi Diệp Phong vừa nói xong, năm người một heo tạo thành một vòng tròn cùng đưa tay ra!

Trừng!

Khi Diệp Phong nhìn thấy cả năm người đều ra bố, chỉ có Phi Thiên Trư Trư ra kéo, hắn trợn mắt sững sờ tại chỗ, hắn chưa bao giờ nghĩ đến, Phi Thiên Trư Trư chỉ góp đủ số lượng, ván thứ nhất không những không có bị đào thải, mà còn thắng!

Loại chuyện này nếu nói ra, đừng nói người, ngay cả cẩu nghe xong đều phải lắc đầu, tỏ vẻ đây là việc không có khả năng xảy ra!

Mà Đoạn Phong, Triệu Cửu đám người sau khi liếc nhìn nhau, cũng nhìn thấy trong mắt đối phương một tia không hiểu!

Nhưng mà, mọi người rất nhanh liền cười ha hả, dù bọn họ thắng thì sao, chẳng lẽ Diệp Phong thật sự có thể tùy ý giúp bọn họ đột phá?

“Mẹ kiếp!”

“Những người này đều là heo sao?”

“Dưới tình huống ta chỉ có thể ra kéo mà cũng có thể thua ta?”

Bên kia, Phi Thiên Trư Trư nhìn thấy kết cục nhất thời không thể tin vào mắt mình, nó chưa từng nghĩ tới mình sẽ thắng!

Mà sau khi tỉnh táo, Phi Thiên Trư Trư hoàn toàn hưng phấn, bọn họ không tin lời Diệp Phong nói, nhưng nó lại tin!

“Thực lực của ta bây giờ là Thần Đạo Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!”

“Nếu như Diệp thiếu thật sự giúp ta tăng tu vi, như vậy ta có thể trực tiếp đánh sâu vào Thần Kiếp Cảnh Nhất Trọng!”

“Đến lúc đó dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân, không biết Diệp thiếu có thể lần nữa giam cầm đối phương hay không, nói thật, ta cũng rất muốn giẫm lên Thiên Đạo kiếp vân, sau đó đi ra ngoài trang bức!”

Nghĩ đến bộ dáng Hoắc Sơn chân đạp Thiên Đạo kiếp vân soái khí xuất hiện ở cửa cung, Phi Thiên Trư Trư cũng lộ ra một tia hâm mộ.

“Chư vị!”

“Vì người chiến thắng trong trò chơi nhỏ đã được quyết định, xin vui lòng đợi một chút!”

“Ta giúp Phi Thiên Trư Trư đột phá một chút!”

Nói xong, Diệp Phong liền lấy ra một trương Tuỳ Cơ Đột Phá dán lên trán Phi Thiên Trư Trư!

Oanh!

Theo lực lượng quyển trục Tuỳ Cơ Đột Phát ùa vào trong cơ thể Phi Thiên Trư Trư, một hơi thở đột phá bùng phát từ cơ thể nó!

“Thần Kiếp Cảnh Nhất Trọng!”

“Mẹ nó thật sự đột phá!”

Cảm thụ được hơi thở đột phá bộc phát từ trong cơ thể Phi Thiên Trư Trư, cảm nhận được tu vi của Phi Thiên Trư Trư đã đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Nhất Trọng, toàn bộ mọi người ở bên cạnh đều trợn to hai mắt kinh hô, trên mặt tràn đầy không thể tin!

Oanh! Oanh! Oanh!

Cùng lúc đó, trên không trung sấm sét nổ vang, sấm sét cuồn cuộn, một cỗ thiên địa uy áp giáng xuống, trực tiếp trấn áp tất cả mọi người tại chỗ!

“Xong rồi!”

“Ở trong phạm vi Thiên Đạo kiếp vân bao phủ, chúng ta cũng sẽ chịu Thiên Đạo lôi kiếp!”

“Mà Thiên Đạo lôi kiếp Phi Thiên Trư Trư phải gánh, cũng bởi vì có sự tồn tại của chúng ta, uy lực của nó sẽ tăng lên mấy lần, nếu như không có gì ngoài ý muốn, tất cả chúng ta sẽ phải chết ở chỗ

này!”

Chương 894 - Phi Thiên Trư Trư nhìn móng vuốt lâm vào trầm tư!

Lúc này, trong mắt mọi người tràn ngập sợ hãi cùng tuyệt vọng!

“Tới a!”

“Thiên Đạo kiếp vân nho nhỏ kia, ngươi dám động ta sao?”

Ngay khi tất cả mọi người ở đây đang tràn ngập tuyệt vọng, Phi Thiên Trư Trư ngạo nghễ hét lên với Thiên Đạo kiếp vân ở trên không trung.

???

Chết thoải mái không phải tốt hơn sao?

Tại sao lại muốn khiêu khích ý chí hóa thân của Thiên Đạo?

Nhất định phải để nó tra tấn chúng ta đến chết, ngươi mới vui vẻ sao?

Sau khi nhìn thấy cảnh này, tâm lý của mọi người ở bên cạnh lập tức sụp đổ!

“Không tốt!”

“Thiên Đạo kiếp vân lại chạy rồi!”

“Phi Thiên Trư Trư, chúng ta mau đuổi theo, chờ sau khi ngươi khiêng qua Thiên Đạo lôi kiếp, hoàn toàn đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Nhất Trọng, có lẽ còn có thể đột phá, cho nên nhất định không được để cho nó chạy mất!”

Đúng lúc này, khi Diệp Phong phát hiện Thiên Đạo kiếp vân lại nhanh chóng trôi đi xa, hắn trực tiếp nhảy lên lưng Phi Thiên Trư Trư, sau đó nôn nóng hô to.

???

Thiên Đạo kiếp vân tự mình bỏ trốn?

Diệp thiếu cưỡi Phi Thiên Trư Trư đuổi theo?

Nhìn đến nơi xa có một người một heo đang đuổi theo Thiên Đạo kiếp vân, những người thoát chết lập tức sững sờ, thậm chí họ còn nghi ngờ rằng mình bị ảo giác vì sợ hãi, còn hung hăng tát chính mình một cái thật mạnh!

“Còn thất thần gì nữa!”

“Đuổi theo nhanh lên!”

Sau khi Tôn Kha dẫn đầu phản ứng lại, hắn quát bốn người còn lại, sau đó phóng lên trời, dùng tốc độ nhanh nhất đuổi theo!

Mà sau khi những người còn lại nghe thấy tiếng hét của Tôn Kha, họ cũng phản ứng lại, sau đó tất cả đều đuổi theo hướng mà Diệp Phong cùng Phi Thiên Trư Trư rời đi!

……

Đan Ma Cung, trước cửa đại điện!

“Thế nhưng đang có người độ kiếp ở nơi xa!”

“Cũng không biết đối phương có thể bình an vô sự vượt qua hay không!”

Cảm nhận được hơi thở của Thiên Đạo kiếp vân ở mấy trăm dặm bên ngoài, Tưởng Long Sơn cũng hơi nhíu mày lẩm bẩm.

Một lát sau!

Hả?

Không thích hợp!

Tại sao hơi thở của Đạo kiếp vân càng lúc càng gần cửa cung?

Sau khi Tưởng Long Sơn phát hiện tình huống này, sắc mặt hắn

đột nhiên biến đổi, sau đó phóng lên cao, bay thẳng đến chỗ Thiên Đạo kiếp vân, hắn cần phải làm rõ tình huống này ngay lập tức, nếu không, nếu như Thiên Đạo kiếp vân tiếp tục trôi đến bên này, vậy thì cửa cung sẽ gặp nguy hiểm!

Bên kia!

“Thiên Đạo kiếp vân!”

“Mẹ nó ngươi đừng chạy!”

“Nếu như hôm nay ta không bắt ngươi, ngươi có thể tùy tiện phóng xuất ra một đạo Thiên Đạo lôi kiếp, làm Trư Trư của ta thuận lợi đột phá là được!”

Phát hiện Thiên Đạo kiếp vân trôi càng lúc càng nhanh, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ kêu lên.

“Mẹ kiếp!”

“Một câu nói của Diệp thiếu thế nhưng có thể khiến cho Thiên Đạo kiếp vân dừng lại!”

Khi Đoạn Phong, Triệu Cửu đám người đuổi theo phía sau nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân thế nhưng bởi vì một câu nói của Diệp Phong mà thật sự ngừng lại, trên mặt của họ đều lộ ra vẻ khó tin, trong lòng càng điên cuồng lải nhải: “Đối mặt với Diệp thiếu ngươi vâng vâng dạ dạ, đối mặt với chúng ta ngươi lại trọng lôi xuất kích, tại sao ngươi lại cẩu đến như vậy!”

Mà cảnh tượng tiếp theo trực tiếp làm mới nhận thức của Đoạn Phong, Triệu Cửu, Tôn Kha cùng hai gã chấp sự!

“Không được!”

“Lôi này quá dữ dội, để nó yếu đi một chút!”

“Vẫn là không được!”

“Tiếp tục giảm bớt uy lực lôi kiếp!

Khi giọng nói của Diệp Phong liên tục vang lên, uy lực ẩn chứa

trong Thiên Đạo lôi kiếp mà Thiên Đạo kiếp vân phóng xuất ra càng ngày yếu!

“Hôm nay là thật mẹ nó được thêm kiến thức!”

“Hoá ra, sau khi dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân, mẹ nó còn có thể tự mình lựa chọn uy lực Thiên Đạo lôi kiếp!”

“Chuyện này nói ra, ai dám tin?”

Thấy một màn như vậy, Đoạn Phong cũng biểu lộ ra vẻ khó có thể tin nói.

“Ta biết Diệp thiếu phá của giống như đang chơi!”

“Ta biết Diệp thiếu đột phá giống như chơi!”

“Nhưng ta thật sự không ngờ, Diệp thiếu giúp Phi Thiên Trư Trư độ Thiên Đạo lôi kiếp, thế nhưng cũng mẹ nó giống như chơi!”

“Đó chính là Thiên Đạo kiếp vân a!”

Triệu Cửu ở bên cạnh sau khi nghe những lời của Đoạn Phong cũng nói ra suy nghĩ của mình.

“Nhị vị!”

“Ban đầu chúng ta chỉ cảm thấy thân phận của Diệp thiếu cực kỳ khủng bố!”

“Thậm chí, cho dù là Đan Ma Cung cũng không có khả năng khiêu khích!”

“Nhưng hiện tại xem ra, là tầm nhìn của chúng ta quá nhỏ, ngay cả Thiên Đạo kiếp vân cũng không dám trêu chọc Diệp thiếu, thử hỏi, ở Thần Giới, ai dám trêu chọc Diệp thiếu?”

Nghe hai người nói xong, Tôn Kha cũng nghiêm mặt nói ra sự thật đáng sợ này!

“Ai!”

“Đừng nói nữa!”

“Hiện tại chúng ta chỉ cần nhớ kỹ một chuyện, đó chính là đem Diệp thiếu giống như tổ tông cung lên là được!”

Lúc này, Đoạn Phong lại lần nữa lên tiếng.

“Xem!”

“Thiên Đạo kiếp vân bắt đầu tiêu tán!”

“Phi Thiên Trư Trư đã thuận lợi đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Nhất Trọng!”

Theo một đạo Thiên Đạo lôi kiếp thô to như cánh tay nhẹ nhàng dừng trên Phi Thiên Trư Trư, Phi Thiên Trư Trư đã bắt đầu hưởng thụ lễ rửa tội của lôi kiếp, rất nhanh, tu vi của nó đã hoàn toàn củng cố ở Thần Kiếp Cảnh Nhất Trọng, mà Thiên Đạo kiếp vân cũng bắt đầu tiêu tán!

Nhưng, lực lượng quyển trục Tùy Cơ Đột Phá vẫn chưa biến mất!

Khi một luồng hơi thở đột phá từ trong cơ thể của Phi Thiên Trư Trư ra ngoài, Đoạn Phong, Triệu Cửu, Tôn Kha cùng hai gã chấp sự muốn khóc chết tâm, bọn họ thật sự hối hận, nếu cho bọn họ thêm một lần cơ hội, bọn họ tuyệt đối sẽ không bày trò chết tiệt kia!

Nếu như lúc trước bọn họ không có ra bố, vậy thì cơ hội điên cuồng đột phá này, rất có thể sẽ rơi vào trên người bọn họ!

Ba trăm dặm bên ngoài!

“Hả?”

“Thiên Đạo kiếp vân tiêu tán?”

Cảm nhận được hơi thở của Thiên Đạo kiếp vân đột nhiên biến mất, Tưởng Long Sơn lập tức dừng lại, sau đó cau mày lẩm bẩm: “Ta không muốn biết vị đạo hữu độ kiếp kia sống hay chết, ta chỉ muốn biết, vì sao Thiên Đạo kiếp vân lại di chuyển?”

“Hả?”

“Lại xuất hiện?”

“Thiên Đạo kiếp vân lại xuất hiện, hơn nữa uy lực còn tăng lên một cấp bậc!”

Chương 895 - Diệp thiếu điệu thấp, không giống như những gì chúng ta nghĩ!

“Chẳng lẽ vị đạo hữu kia vừa rồi độ kiếp thành công, sau đó trực tiếp dẫn tới Thiên Đạo kiếp vân thứ hai?”

Đúng lúc này, khi Tưởng Long Sơn phát hiện tình huống này, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó tin, bởi vì chuyện này quá mức quỷ dị, thậm chí, không thể nào có chuyện này xảy ra!

Cho dù đối phương thuận lợi đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Nhất Trọng, vậy thì cũng cần củng cố tu vi, chỉ có đem thực lực của mình nâng lên Thần Kiếp Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong, kia mới có thể dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân thứ hai!

Một lát sau!

Đạo Thiên Đạo kiếp vân thứ ba!

Đạo Thiên Đạo kiếp vân thứ tư!

Đạo Thiên Đạo kiếp vân thứ năm!

……

Đạo Thiên Đạo kiếp vân thứ chín!

Choáng váng!

Khi Tưởng Long Sơn phát hiện ra rằng đối phương đã trực tiếp đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng, hắn đã hoàn toàn chết lặng, hắn nhớ lại những khó khăn, nỗ lực, thời gian và vô số tài nguyên tu luyện mà hắn đã bỏ ra để đột phá từ Thần Kiếp Cảnh Nhất Trọng đến Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng, hắn đột nhiên có điểm muốn khóc!

“Không được!”

“Ta không thể im lặng một mình chịu loại đả kích này!”

“Ta phải trở về nói cho hai vị Thái Thượng trưởng lão một tiếng!”

Nghĩ vậy, Tưởng Long Sơn liền bùng nổ toàn lực, dùng tốc độ nhanh nhất bay về Đan Ma Cung!

……

“Ta đã từng có cơ duyên nghịch thiên ở trước mắt, nhưng ta lại không trân trọng, mất đi mới hối hận, những chuyện thống khổ nhất ở Thần Giới cùng lắm cũng chỉ như thế này thôi!”

“Nếu như trời cao có thể cho ta thêm một lần cơ hội, ta chỉ muốn nói năm chữ: Một quyền đánh thắng móng heo!”

Nhìn Phi Thiên Trư Trư từ Thần Đạo Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong trực tiếp đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, trong nội tâm Đoạn Phong lúc này cũng rưng rưng nước mắt!

“Ba vị trưởng lão, hai vị chấp sự!”

“Con người của ta thích điệu thấp!”

“Cho nên, sau khi đến cửa cung, các ngươi ngàn vạn không cần nói ra tình huống của ta!”

“Ta chỉ muốn an an tĩnh tĩnh ở cửa cung chơi mấy ngày!”

Đúng lúc này, Diệp Phong liền nhìn về phía năm người ra tiếng nhắc nhở.

???

Điệu thấp?

Ngươi thích điệu thấp?

Khi cầm Hàn Huỷ Ngọc Kim Đan chơi trò chơi nhỏ, đó là ngươi điệu thấp?

Mang chúng ta sát xuyên Huyết Sắc Sa Mạc, đó là ngươi điệu thấp?

Dùng một canh giờ, ngươi loảng xoảng loảng xoảng chính là đột phá, đó là ngươi điệu thấp?

Khi trợ giúp Phi Thiên Trư Trư điên cuồng đột phá, sau đó cưỡi Phi Thiên Trư Trư đuổi theo Thiên Đạo kiếp vân, đó là ngươi đang điệu thấp sao?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, năm người nhất thời không dám tin vào tai mình!

“Diệp thiếu!”

“Vậy lần này trở lại cửa cung, cung chủ hỏi thăm tình huống của ngươi, chúng ta nên trả lời như thế nào?”

Sau khi hoàn hồn, Đoạn Phong nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Trả lời thế nào sao?”

“Đi cửa sau!”

“Dùng Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan hối lộ các ngươi!”

“Sau đó nói cường điệu một chút, ta chính là một tên bại gia tử bình thường là được!”

“Đến nỗi sát xuyên Huyết Sắc Sa Mạc, đuổi theo Thiên Đạo kiếp vân, thì đừng nói nữa!”

Nghe Đoạn Phong hỏi, Diệp Phong suy nghĩ một lúc rồi đưa ra câu trả lời.

???

Đây là điệu thấp?

Một tên bại gia tử bình thường có thể dùng Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan hối lộ người khác?

Là điệu thấp của ngươi không giống như những gì chúng ta nghĩ, vẫn là ngươi căn bản không biết Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan trân quý như thế nào?

Một canh giờ sau!

Đan Ma Cung, trong đại điện!

“Người đâu?”

“Đệ tử được tuyển chọn đâu?”

“Trong các ngươi ai có thể cho ta một lời giải thích hợp lý!”

Nhìn thấy Đoạn Phong, Triệu Cửu đám người chỉ mang theo một mình Diệp Phong về cung, sắc mặt Tưởng Long Sơn xanh mét lớn tiếng chất vấn.

“Cung chủ!”

“Người tham gia khảo hạch năm nay quá tệ!”

“Chẳng sợ chúng ta nới lỏng yêu cầu, cuối cùng cũng chỉ có một mình Diệp Phong thông qua khảo hạch!”

Lúc này, Đoạn Phong tiến lên một bước, tỏ vẻ nghiêm túc nhìn về phía Tưởng Long Sơn lên tiếng giải thích.

Hả?

Những người tham gia khảo hạch năm nay quá kém?

Sau đó, chỉ có tiểu tử ôm sủng vật heo này thông qua khảo hạch?

Nghe Đoạn Phong giải thích, sắc mặt Tưởng Long Sơn dần dần trở nên khó coi, dù sao đừng nói là hắn, ngay cả một con chó cũng không thể tin!

Hô!

Sau khi hít sâu một hơi, Tưởng Long Sơn tạm thời áp chế lửa giận trong lòng, sau đó nhìn Đoạn Phong tiếp tục hỏi: “Được, vậy nói cho ta biết hắn làm sao thông qua khảo hạch, hắn có điểm gì đặc biệt!”

“Trương chấp sự!”

“Mã chấp sự!”

“Các ngươi trước tiên sắp xếp cho Diệp thiếu…Không phải, Diệp Phong một chỗ ở, để hắn nghỉ ngơi thật tốt, ngày mai dẫn hắn đi Huyền Thảo Phong!”

Nghe Tưởng Long Sơn hỏi chuyện, Đoạn Phong yêu cầu hai gã chấp sự đưa Diệp Phong rời khỏi đại điện, sau đó mới nhìn về phía Tưởng Long Sơn nói: “Cung chủ, hắn đã thông qua khảo hạch nhờ hối lộ chúng ta, đến nỗi có cái gì hơn người, phá của có tính không?”

???

Những người tham gia khảo hạch chính thức, các ngươi không mang theo trở về!

Kết quả, lại đưa một tên đi cửa sau về?

Mà ưu thế của đối phương, là phá của?

Mẹ nó, điều cũng có thể gọi là chỗ hơn người sao?

Nghe được lời nói của Đoạn Phong, cuối cùng Tưởng Long Sơn cũnh không kìm nén được lửa giận trong lòng, lấy từ trong Thần giới một thanh chiến đao, xông thẳng về phía ba người bọn họ!

“Không tốt!”

“Cung chủ bão nổi!”

“Đoạn Phong trưởng lão, mau thi triển Xả Đan Đại Pháp!”

Nhìn Tưởng Long Sơn đang lao tới, Triệu Cửu cũng nhìn về phía Đoạn Phong hô to.

“Xả Đan Đại Pháp!”

“Xem Thần Long Bãi Vĩ của ta!”

Nói xong, Đoạn Phong liền bắn ra một cây cây châm, phía sau cây châm thép là một cái đuôi dây thép dài, trên dây thép có hai trăm

viên Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan, từ nơi xa xem, nhìn từ xa giống như thân rồng, móng vuốt nhỏ bằng thép ở cuối giống như đuôi rồng!

“Này… Đây đều là Hàn Tủy Ngọc Kim Đan sao?”

“Tận 200 viên Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan, thế nhưng bị này ba tên khốn này xâu thành xuyến?”

“Đúng rồi, phía trước bọn họ không phải nói nhảm, mà là Xả Đan?”

“Còn mẹ nó xả chính là Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan?”

Nhìn đan xuyến thật dài trong tay, toàn thân Tưởng Long Sơn bắt đầu run lên, nếu như lửa giận vừa rồi chỉ là muốn hù dọa ba người bọn họ, thì cơn tức giận hiện tại của hắn là thực sự muốn chém chết họ!

Chương 896 - Cung chủ bão nổi, mau thi triển Xả Đan Đại Pháp!

“Nói cho ta biết!”

“Chuyện gì đang xảy ra!”

Tưởng Long Sơn cũng không có tiếp tục tức giận mà ngược lại rất nhanh bình tĩnh lại, hắn biết ba người bọn họ biết Hàn Tủy Ngọc Kim Đan, nhưng nếu bọn hắn làm như vậy, vậy thì nhất định là có một lý do mà hắn không biết.

“Cung chủ!”

“Ngươi thật đúng là cung chủ của chúng ta!”

“Khi xảy ra chuyện, ngươi luôn bình tĩnh hơn chúng ta nhiều!”

Nghe Tưởng Long Sơn dò hỏi, Đoạn Phong cũng thuận tay chụp mông ngựa, sau đó mới lên tiếng giải thích.

Một lát sau!

“Cái gì!”

“Xả Đan làm trò chơi nhỏ, thắng một ván liền đưa một viên Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan hoàn chỉnh?”

“Sau đó, hiện tại trong tay ba người các ngươi đều có 70 viên?”

Nghe Đoạn Phong giải thích xong, Tưởng Long Sơn hoàn toàn chết lặng, hắn không bao giờ tưởng tượng được rằng tiểu tử ôm sủng vật vừa rồi lại có nguồn tài lực đáng sợ như vậy, cho dù là Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan cực kỳ hiếm có, ở trong mắt đối phương cũng chỉ là đan dược rác rưởi!

“Khó trách Triệu Cửu trưởng lão cùng Tôn Kha trưởng lão lại nhận hối lộ!”

“Hoá ra, đồ vật hối lộ bọn họ lại là Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan!”

“Nếu là ta, ta cũng sẽ lựa chọn như vậy, rốt cuộc, ai có thể cự tuyệt Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan đâu!”

Sau khi hiểu được toàn bộ câu chuyện, Tưởng Long Sơn dùng ánh mắt hâm mộ nhìn ba người, phải biết rằng, trong tay hắn mới chỉ có bảy viên Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan!

“Không được!”

“Ta phải nghĩ biện pháp từ bọn họ lấy một ít mới được!”

“Nhưng là, ta nên tìm lý do gì đây?”

Nghĩ vậy, Tưởng Long Sơn cúi đầu bắt đầu suy nghĩ.

“Cung chủ!”

“Diệp thiếu thích điệu thấp!”

“Cho nên, trong thời gian hắn ở cửa cung, ngươi cứ coi như cái gì cũng không biết là được!”

“Dù sao hắn cũng đến cửa cung của chúng ta làm một người thần thảo học đồ cũng chỉ là cho vui mà thôi, có lẽ chơi vài ngày sẽ rời

đi!”

Đúng lúc này, Đoạn Phong đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền nhìn về phía Tưởng Long Sơn lên tiếng nhắc nhở.

???

Thích điệu thấp?

Dùng Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan hối lộ các ngươi, mẹ nó như vậy gọi là điệu thấp?

Nghe Đoạn Phong nói những lời này, khóe miệng Tưởng Long Sơn không tự chủ được run rẩy!

“Ba vị trưởng lão!”

“Nếu Diệp thiếu thích điệu thấp, vậy thì tại sao các ngươi còn nói cho ta biết về Hàn Tủy Ngọc Kim Đan?”

“Tùy tiện tìm một lý do không phải được rồi sao?”

Sau khi hồi tinh thần, Tưởng Long Sơn cũng khó hiểu dò hỏi.

Nghe được lời này, Đoạn Phong, Triệu Cửu cùng Tôn Kha liếc nhìn nhau, toàn bộ đều hiện lên một nụ cười khổ, trong lòng cùng nghĩ: “Chúng ta cũng không muốn nói cho ngươi biết, nhưng đây đã là chuyện điệu thấp nhất của Diệp thiếu rồi!”

“Thôi được rồi!”

“Ta sẽ nhớ kỹ việc này!”

“Nếu Diệp thiếu muốn chơi, vậy cứ để hắn tùy tiện chơi!”

Nhìn ba người đều lộ vẻ cười khổ không có ra tiếng, Tưởng Long Sơn cũng không hỏi thêm, liền phất phất tay, ý bảo ba người có thể rời đi trước.

Bên kia!

Huyền Thảo Phong!

“Diệp thiếu!”

“Nơi này chính là Huyền Thảo Phong, mà ở nơi này, tổng cộng có hai mươi khối thần thực điền, trong mỗi khối thần thực điền đều gieo trồng đại lượng thần thảo, thần hoa, thần mộc cùng thần thực.”

Bởi vì Diệp Phong muốn lại đây xem trước, Trương chấp sự cùng Mã chấp sự liền đưa Diệp Phong lại đây, sau đó giải thích một số tình huống ở Huyền Thảo Phong.

“Không tệ!”

“Thật sự rất tốt!”

“Dù sao ta cũng chuẩn bị trở thành một học đồ thần thảo, vậy thì trực tiếp sắp xếp cho ta một chỗ ở Huyền Thảo Phong đi!”

Nghe Trương chấp sự giải thích xong, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ chờ mong nói, phải biết rằng, hắn cũng đang nóng lòng muốn thử uy lực của Thanh Sinh Linh Dịch, rốt cuộc, dù sao cũng chỉ có một thùng lớn, nhưng sau khi hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên sát xuyên huyết sắc sa mạc, hệ thống lại khen thưởng thêm mười thùng lớn, nếu như lại không cần, vậy thì có thể dùng không hết!

“Trương chấp sự, Mã chấp sự!”

“Các ngươi đã trở lại?”

Đúng lúc này, một nam tử trung niên gầy gò đột nhiên từ xa đi tới, sau đó nhìn về phía Diệp Phong khẽ nhíu mày: “Tên tiểu nhược kê Chân Thần Bát Cảnh Trọng Cảnh này là ai, không phải muốn bái nhập vào Huyền Thảo Phong chúng ta đấy chứ?”

???

Tiểu nhược kê?

Ngươi cũng dám gọi Diệp thiếu là tiểu nhược kê?

Ngươi có biết, tiểu nhược kê trong miệng ngươi chính là một sự tồn tại đáng sợ đuổi theo Thiên Đạo kiếp vân!

Nghe Sở Côn nói lời này, Trương chấp sự cùng Mã chấp sự cũng là sửng sốt, sau đó vội vàng nhìn về phía Diệp Phong, sau khi phát hiện Diệp Phong không có tức giận, hai người lúc này mới yên tâm!

“Diệp thiếu!”

“Vị này chính là Sở trưởng lão, hắn cũng là Phong chủ của Huyền Thảo Phong!”

Sau đó, Trương chấp sự nhanh chóng giới thiệu thân phận của Sở Côn, đồng thời khi nói ra từ Diệp thiếu, hắn còn cố ý nhấn mạnh giọng hơn, sợ Sở Côn nghe không hiểu!

Hả?

Diệp thiếu?

Trương chấp sự thế nhưng gọi tên đệ tử mới đến này là Diệp thiếu?

Chẳng lẽ, thân phận của hắn không đơn giản?

Nghe được lời này, trong mắt Sở Côn cũng hiện lên một tia kinh ngạc, hắn cũng không phải kẻ ngốc, cho nên đương nhiên có thể hiểu được Trương chấp sự đang chỉ điểm hắn.

“Sở trưởng lão!”

“Vị này chính là Diệp thiếu, từ hôm nay trở đi, hắn sẽ ở Huyền Thảo Phong các ngươi làm thần thảo học đồ!"

Sau đó, Trương chấp sự cũng giới thiệu thân phận của Diệp Phong với Sở Côn.

“Diệp thiếu!”

“Ngươi có thể gia nhập vào Huyền Thảo Phong, đó chính là vinh hạnh của Huyền Thảo Phong chúng ta!”

“Sau này nếu có việc gì, cứ việc tới tìm ta!”

Nghe Trương chấp sự nói xong, trên mặt Sở Côn cũng hiện lên ý cười nhìn về phía Diệp Phong nói.

Sau đó, Sở Côn liền nhìn về phía Trương chấp sự lên tiếng dò hỏi: "Trương chấp sự, lần này ba vị trưởng lão Đoạn Phong, Triệu Cửu cùng Tôn Kha cùng đi ra ngoài tuyển nhận đệ tử, tổng cộng thu nhận trở về được bao nhiêu đệ tử?"

"Đại hội thu đồ đệ lần này có mấy vạn người báo danh tham gia!"

"Mà cuối cùng những người đạt được tiêu chuẩn khảo hạch cũng chỉ có hơn một vạn người!"

Chương 897 - Vừa tới Huyền Thảo Phong liền trực tiếp cao điệu lên?

"Dưới tình huống cạnh tranh kịch liệt như vậy, Diệp thiếu dựa vào năng lực của bản thân, trực tiếp đột phá vòng vây, trở thành người duy nhất thông qua khảo hạch!"

Nghe Sở Côn dò hỏi, Trương chấp sự cũng nghiêm túc giải thích.

"Cái gì!"

"Tiêu chuẩn khảo hạch thu đồ đệ năm nay thế nhưng khắc nghiệt như vậy?"

"Cuối cùng chỉ có một mình Diệp thiếu thông qua khảo hạch?"

Sở Côn nghe vậy cũng kinh ngạc thốt lên.

"Mẹ kiếp!"

"Trương chấp sự thế nhưng cũng là người có thể nói giỏi như vậy, thật sự có thể nói dối!"

Diệp Phong ở một bên nghe vậy cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn chưa từng nghĩ đến, chính mình chính là đi cửa sau tiến vào, nhưng lại bị Trương chấp sự nói như vậy, hắn lập tức có cảm giác bức cách!

“Sở trưởng lão!”

“Sắp muộn rồi, chúng ta nên sắp chỗ ở cho Diệp thiếu trước đi!”

“Chúng ta không cần làm cái gì đặc biệt, chỉ cần sắp xếp một sân riêng là được!”

Lúc này, Mã chấp sự nãy giờ vẫn luôn im lặng chú ý đến sắc mặt Diệp Phong lộ ra một tia mệt mỏi, hắn nhìn về phía Sở Cô nhắc nhở.

???

Không làm cái gì đặc biệt?

Sau đó còn muốn một sân riêng?

Nhìn toàn bộ khu đệ tử cư trú của Huyền Thảo Phong không có một sân riêng nào, ngươi còn nói không muốn đặc biệt?

Nghe Mã chấp sự đề nghị, Sở Côn sửng sốt một chút, sau đó vội cười to nói: “Được rồi, ta lập tức đi thu xếp!”

“Thu xếp cái rắm!”

“Diệp thiếu có thể ở lại khu đệ tử cư trú bình thường sao?”

“Trực tiếp nhường sân của ngươi cho Diệp thiếu nghỉ ngơi đi!”

Đúng lúc này, giọng nói của Tưởng Long Sơn đột nhiên vang lên trong đầu Sở Côn.

???

Cung chủ thế nhưng cũng gọi tiểu tử này là Diệp thiếu?

Rốt cuộc hắn là người nào a!

Nghe Tưởng Long Sơn truyền âm thần thức, trong mắt Sở Côn cũng hiện lên một tia khiếp sợ, sau đó liền mang theo Diệp Phong cùng hai gã chấp sự đi đến sân của mình, đồng thời trong lòng cười khổ nói: “Đây làm gì tới làm thần thảo học đồ , mẹ nó tới đây làm ông nội thì đúng hơn!”

Một lát sau!

“Hả?”

“Sở trưởng lão này cũng biết điều đấy !”

“Thế nhưng còn biết nhường sân của mình cho Diệp thiếu!”

Nhìn Sở Côn mang bọn họ tới sân của mình, Trương chấp sự và Mã chấp sự cũng âm thầm gật đầu.

“Sở trưởng lão!”

“Sân viện này không phải là của ngươi đi!”

Nhìn sân viện yên tĩnh trước mắt, Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó nhìn về phía Sở Côn lên tiếng dò hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Ngài không chê thì tốt rồi!”

Sau khi nghe Diệp Phong nói như vậy, Sở Côn cũng cười đáp lại, dù sao người mà cung chủ có thể gọi là thiếu gia cũng không phải là người hắn có thể đắc tội, mà những gì hắn có thể làm chính là phải hầu hạ thật tốt!

“Sở trưởng lão!”

“Ta đây cũng có chút băn khoăn!”

“Nếu không, ta bồi thường cho ngươi một chút đi!”

Nói xong, Diệp Phong nhìn sang Phi Thiên Trư Trư dưới chân mình.

“Không phải đâu!”

“Ngươi lại muốn động đến đồ ăn của ta sao?”

Nhìn Diệp Phong đưa mắt ra hiệu, Phi Thiên Trư Trư không tha chần chừ lấy từ trong thần giới ra năm viên Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan.

“Hả?”

“Diệp thiếu, ngươi nói bồi thường cho ta không phải là năm viên Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan này đi!”

Nhìn thấy Phi Thiên Trư Trư lấy ra năm viên Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan, Sở Côn cũng mang theo vẻ không thể tin nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi.

“Cái gì?”

“Ít sao?”

“Phi Thiên Trư Trư, lấy ra năm viên nữa đi!”

Thấy vẻ mặt khó tin của Sở Côn, Diệp Phong cũng cười ha hả nói.

???

Làm gì vậy?

Vừa tới Huyền Thảo Phong, liền trực tiếp cao điệu lên?

Nói điệu thấp đâu?

Thấy một màn như vậy, sau khi Trương chấp sự cùng Mã chấp sự liếc nhìn nhau đều lắc đầu cười khổ, sau đó thầm nói trong lòng: “Diệp thiếu cho rằng đây là việc điệu thấp, nhưng ở trong mắt chúng ta nó đã là chuyện quá mức cao điệu, đây chính là chênh lệch cảnh giới, so với Diệp thiếu, chúng ta như ếch ngồi đáy giếng!”

Không trung!

“Mẹ kiếp!!!”

“Làm cái oa đều có thể nhận được mười viên Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan?”

“Có cần phá của như vậy không!”

Thấy cảnh tượng này, Tưởng Long Sơn cũng hiện lên một tia khiếp sợ, hắn thật sự bị sốc trước trình độ phá của của Diệp Phong.

“Mấy vạn năm qua, ta không có việc gì liền cầm bảy viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan khoe khoang trước mặt đông đảo trưởng lão!”

“Nhưng hiện tại, bọn họ còn có nhiều Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan hơn ta, nếu như bị bọn họ phản khoe khoang một đợt, ta sẽ khó chịu muốn chết!”

“Nếu không, chờ lát nữa bọn họ rời đi, ta lặng lẽ đến chỗ ở của Diệp thiếu, giúp hắn rửa chân xoa bóp kiếm chút đan đan?”

Nghĩ vậy, Tưởng Long Sơn bay thẳng đến nơi xa, hắn nên chuẩn bị chậu rửa chân trước mới được!

Một lát sau!

“Cuối cùng cũng có thể ngủ ngon rồi!”

Sau khi Sở Côn, Trương chấp sự cùng Mã chấp sự đều rời đi, Diệp Phong cũng treo hai cái hồ Lưu Li âm Dương ở trên tường, một cái thuận tiện dùng cho buổi tối, một cái để sáng mai rửa mặt!

Đông! Đông! Đông!

Ngay khi Diệp Phong vừa nằm trên giường không được vài phút, bên ngoài đột nhiên có tiếng đập cửa vang lên.

“Hả?”

“Có thể là ai?”

“Chẳng lẽ là ba vị trưởng lão Đoạn Phong, Triệu Cửu cùng Tôn Kha?”

Mang theo nghi hoặc, Diệp Phong đi tới phía cửa phòng.

“Hả?”

“Cung chủ, sao ngươi lại tới đây?”

“Có việc gì sao?”

Nhìn thấy Tưởng Long Sơn bưng một cái chậu gỗ đứng ở bên ngoài, Diệp Phong cũng khó hiểu lên tiếng hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Không có việc gì, ta chỉ là đến đây đi dạo một chút!”

“Không quấy rầy đến ngươi nghỉ ngơi đấy chứ!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, trên mặt Tưởng Long Sơn cũng hiện lên ý cười giải thích.

“Không quấy rầy!”

“Cung chủ mời vào!”

Nghe Tưởng Long Sơn nói xong lời này, Diệp Phong cũng cười tránh người sang một bên.

“Cung chủ!”

“Ngươi đi dạo thì đi dạo!”

“Nhưng tại sao phải mang theo chậu gỗ đi dạo?”

Sau khi đi vào phòng, Diệp Phong tò mò nhìn về phía Tưởng Long Sơn hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Cái chậu gỗ này là ta chuyên môn mang đến cho ngươi!”

“Dù sao nơi này cũng là chỗ ở của Sở trưởng lão, nếu như ngươi muốn ngâm chân, vậy thì nhất định không thể dùng chậu rửa chân hôi thối của Sở trưởng lão, cho nên, ta liền mang theo một cái mới đến đây cho ngươi!”

Chương 898 - Cung chủ, ngươi lấy sai rồi, kia là bình nước tiểu!--Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1:

đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp

43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Nghe Diệp Phong hỏi, Tưởng Long Sơn lập tức giải thích.

Hả?

Lại đây một chuyến chỉ để đưa cho ta một cái chậu ngâm chân mới toanh à?

Không đúng!

Chuyện này nhất định không đơn giản như vậy!

Nghĩ vậy, Diệp Phong liền nhìn về phía Tưởng Long Sơn thử hỏi: “Cung chủ, có chuyện gì ngươi cứ nói thẳng đi.”

“Diệp thiếu!”

“Nếu như ngươi đã hỏi như vậy, ta cũng không giấu diếm!”

“Ta lần này tới đây chỉ là muốn giúp ngươi rửa chân xoa bóp, thật sự không phải vì Hàn Tủy Ngọc Kim Đan mà tới!”

Nghe được Diệp Phong dò hỏi, Tưởng Long Sơn cũng cắn chặt răng, sau đó nói ra mục đích chân chính đến đây!

???

Lại tới một tên đoạt đồ ăn của ta?

Bọn họ có phải điên rồi không, đoạt đồ ăn với heo rất có cảm giác thành tựu sao?

Cách đó không xa, Phi Thiên Trư Trư nghe được lời này muốn phát điên rồi, trong lòng mắng to: “Tại sao người trong Đan Ma Cung này không lo nghiên cứu Đan Đạo, cả ngày chỉ biết nghiên cứu cách đoạt đồ ăn với heo là thế nào?”

“Cung chủ!”

“Hoá ra ngươi đến đây là vì những viên đan dược rác rưởi đó a!”

“Vậy thì không cần rửa chân đâu, giúp ta xoa bóp mát xa là được, đến nỗi phí vất vả, ta đưa ngươi 50 viên Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan được không?”

Sau khi biết rõ mục đích của Tưởng Long Sơn, Diệp Phong cũng là nhịn không được nở nụ cười, không khỏi bật cười, hắn thật không ngờ đối phương chỉ vì để lấy một ít Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan mà rửa chân xoa bóp cho mình!

Nghe được phí vất vả thế nhưng tận 50 viên Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan, Tưởng Long Sơn hoàn toàn kích động, sau đó vội vàng nói: “Diệp thiếu, để ta đi lấy nước giúp ngươi, sau đó khi ngươi ngâm chân ta lại xoa bóp giúp ngươi!”

“Cung chủ!”

“Không cần đi ra ngoài lấy nước!”

“Ta ngày thường đều dùng Lưu Ly âm Dương Dịch ngâm chân, ngươi trực tiếp lấy bình Lưu Ly âm Dương ở bên kia đổ ra một ít là được!”

Nhìn thấy Tưởng Long Sơn bưng chậu gỗ lên chuẩn bị ra ngoài lấy nước, Diệp Phong cũng vội vàng nhắc nhở hắn.

???

Ngày thường đều dùng Lưu Ly âm Dương Dịch ngâm chân?

Hơn nữa, mẹ nó nơi này còn có cả bình Lưu Ly âm Dương?

Nghe Diệp Phong nói xong những lời này, Tưởng Long Sơn cũng nhìn về phía Diệp Phong với vẻ mặt không thể tin được.

“Mẹ kiếp!”

“Thật là bình Lưu Ly âm Dương, hơn nữa vẫn là hai cái!”

“Nhưng đây là chậu châu báu a, sao có thể tùy tiện treo ở trên tường?”

Khi Tưởng Long Sơn nhìn thấy hai cái bình Lưu Ly âm Dương treo ở góc tường, hắn đã hoàn toàn choáng váng, phải biết rằng, toàn bộ Thần giới hiện tại chỉ có bảy cái bình Lưu Ly âm Dương mà thôi!

“Quá phá của!”

“Diệp thiếu thật sự quá phá của!”

“Cho dù có được bình Lưu Ly âm Dương, nhưng muốn đem nước bình thường biến thành Lưu Ly âm Dương Dịch thì cũng cần tiêu hao số lượng lớn Thần Linh Tinh a!”

“Hắn không đau lòng một chút nào sao?”

Mang theo nghi hoặc, Tưởng Long Sơn đi đến chỗ hai cái bình Lưu

Ly âm Dương ở cách đó không xa.

“Cung chủ!”

“Ngươi lấy sai rồi!”

“Bình Lưu Ly âm Dương ngươi đang cầm trong tay là ta dùng cho buổi tối xôn xao, nói cách khác, nó là bình nước tiểu!”

“Còn bình Lưu Ly âm Dương kia mới là bình ngày thường dùng để rửa mặt, rửa chân cùng tắm rửa!”

Nhìn thấy Tưởng Long Sơn trực tiếp lấy xuống bình nước tiểu đang treo trên tường, Diệp Phong vội vàng nhắc nhở.

???

Bình nước tiểu?

Ngươi lấy bình Lưu Ly âm Dương làm bình nước tiểu?

Mẹ nó đây chính là chậu châu báu a!

Ngươi có thể tôn trọng nó một chút được không?

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, Tưởng Long Sơn nhất thời không thể tin vào tai mình, hắn không nghĩ tới lại có người dùng bình Lưu Ly âm Dương làm bồn tiểu!

“Diệp thiếu!”

“Đây chính là bình Lưu Ly âm Dương a!”

“Ngươi…Ngươi dùng nó làm bồn tiểu, có phải là hơi phá của rồi không...Thật quá lãng phí!”

Sau khi hoàn hồn, Tưởng Long Sơn cũng nhìn về phía Diệp Phong vội vàng nhắc nhở!

“Lãng phí?”

“Người ở cửa cung chúng ta mỗi người đều có hai cái đồ tào lao này, một cái dùng làm bồn tiểu, một cái dùng làm chậu rửa mặt

rửa chân!”

“Chẳng lẽ các ngươi không có sao?”

Nghe Tưởng Long Sơn nhắc nhở, Diệp Phong cũng ra vẻ nghi hoặc hỏi lại, mà câu nói cuối cùng quả thực chính là giết người tru tâm!

???

Cái gì kêu chúng ta không có?

Mẹ nó, đây là thứ chúng ta nên có sao?

Hơn nữa, cho dù chúng ta thật sự có nó trong tay, cũng sẽ không dùng nó làm nơi đi tiểu, đây là chuyện con người có thể làm sao?

Nghe Diệp Phong nói xong những lời này, Tưởng Long Sơn sắp phát điên, hắn cảm thấy mình cùng Diệp Phong là người sống ở hai thế giới, không thể nói chuyện cùng nhau!

Một lát sau!

“Cung chủ!”

“Không biết có nên nói không, kỹ thuật xoa bóp của ngươi rất tốt!”

“Nếu như sau này ngươi còn muốn Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan, buổi tối có thể lại đây xoa bóp cho ta!”

Sau khi ngâm chân xong, Diệp Phong cũng là nhìn Tưởng Long Sơn khen ngợi.

“Diệp thiếu!”

“Chỉ cần ngươi cần, mát xa lão Tưởng tùy thời có mặt!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Tưởng Long Sơn lập tức đáp lại một câu, sau đó trong lòng kích động nghĩ: “Nếu như Đoạn Phong, Triệu Cửu còn Tôn Kha trưởng lão còn dám giả vờ ở trước mặt ta, ta hiện tại đã có thể hung hăng đánh vào mặt bọn họ!”

“Diệp thiếu!”

“Ngươi nghỉ ngơi trước đi!”

“Đến nỗi nước rửa chân cùng bình nước tiểu này, ta liền giúp ngươi đi đổ!”

Nhìn thấy Diệp Phong gật đầu, trong mắt Tưởng Long Sơn cũng hiện lên một tia vui mừng, sau đó cầm chậu rửa chân cùng bình nước tiểu rời đi phòng ốc.

“Tuy rằng Diệp thiếu đã ngâm qua chân!”

“Nhưng nó hoàn toàn không ảnh hưởng đến hiệu quả của Lưu Ly âm Dương Dịch!”

“Nếu như có thể bán đi bồn lớn này, nhất định sẽ lãi to!”

Sau khi rời khỏi phòng, Tưởng Long Sơn tìm một nơi không có ai, sau đó đổ Lưu Ly âm Dương Dịch trong chậu rửa chân vào trong những chiếc bình nhỏ, đến nỗi hương vị hơi mặn của Lưu Ly âm Dương Dịch, hắn hoàn toàn không để bụng, dù sao hắn cũng không uống nó!

“30 bình!”

“Thế nhưng có thể chứa được 30 bình!”

Chương 899 - Sở trưởng lão, ta nhất định phải nhất hào Thần thực điền!

“Đến lúc đó bán đi 30 bình này, sau đó ta lại mua trở về 30 bình mới, chẳng phải rẻ hoàn mỹ sao!”

Nhìn 30 bình Lưu Ly âm Dương Dịch trước mắt, trên mặt Tưởng Long Sơn cũng hiện lên một tia đắc ý, theo sau trực tiếp cầm bình nước tiểu ở bên cạnh đổ sang một bên.

“Mẹ kiếp!”

“Trong bình nước tiểu này không phải xôn xao, mẹ nó là Lưu Ly âm Dương Dịch?”

Nhưng mà, sau khi Tưởng Long Sơn phát hiện thứ ở bên trong thế nhưng là Lưu Ly âm Dương Dịch, cũng là mặt cũng lộ vẻ khiếp sợ kinh hô.

“Điên rồi!”

“Diệp thiếu chắc chắn là điên rồi!”

“Hắn thế nhưng đem xôn xao biến thành Lưu Ly âm Dương Dịch, hắn không biết làm như vậy sẽ lãng phí rất nhiều Thần Linh Tinh sao?”

“Hắn định làm cái quái gì vậy?”

Sau cú sốc, Tưởng Long Sơn cũng bối rối lẩm bẩm một mình, bởi vì theo như hắn biết, chỉ có nước bình thường mới có thể biến đổi chất lỏng có cùng thể tích tiết kiệm chi phí nhất!

“Làm sao bây giờ?”

“Có nên đựng thứ xôn xao này không?”

“Nhưng trộm bán nước rửa chân đã quá lắm rồi, nếu như lại trộm bán thêm xôn xao, ta đây còn có phải con người hay không?”

Bang!

Nghĩ vậy, Tưởng Long Sơn trực tiếp tự tát mình một cái, sau đó thầm mắng: “Ta đã do dự lựa chọn giữa kiếm tiền và làm người, đây quả thực là không tôn trọng đồng tiền a!”

Nói xong, Tưởng Long Sơn lại lấy ra một đống chai rỗng, lần lượt đổ nước trong bồn tiểu vào các chai nhỏ.

“Ba bình?”

“Thế nhưng chỉ có ba bình?”

“Diệp thiếu cũng không được a!”

Nhìn thấy bồn nước tiểu chỉ chứa được đầy ba bình, Tưởng Long Sơn cũng nhếch mép cười xấu xa lẩm bẩm một mình.

……

Sáng sớm hôm sau!

“Sở trưởng lão!”

“Hãy nói kỹ càng tỉ mỉ với ta về tình huống hai mươi khối Thần thực điền đi!”

Sau khi thức dậy vào buổi sáng, Diệp Phong trực tiếp tìm đến Sở Côn, sau đó hỏi về tình huống có liên quan đến hai mươi khối Thần thực điền.

“Diệp thiếu!”

“Huyền Thảo Phong chúng ta có hai mươi khối Thần thực điền, tình huống là như thế này!”

“Từ số 1 đến số 10 Thần thực điền gieo trồng các loại cây non như Thần thảo, Thần hoa, Thần mộc,...linh tinh. Cây non ở ruộng nhất hào Thần thực bình thường nhất, sau đó càng lên cao càng hiếm có trân quý, mà cây non ở mười hào Thần thực lại là quý hiếm nhất!”

“Số 11 đến 20 Thần thực điền gieo trồng đều là Thần thảo, Thần hoa, Thần mộc sắp thành thục, số thứ tự cũng đại biểu cho cấp bậc của loại Thần thực được trồng ở bên trong!”

Nghe được Diệp Phong dò hỏi, Sở Côn cũng lập tức giải thích.

“Diệp thiếu!”

“Tuy rằng ngươi hiện tại chỉ là Thần Thảo học đồ!”

“Nhưng ta cảm thấy ngươi rất có tiềm lực trong phương diện Thần Thực Sư này, cho nên, ta chuẩn bị cho ngươi phụ trách 20 hào Thần thực điền!”

“Trong đó các loại Thần thực quý hiếm, đều là tâm can tiểu bảo bối của cửa cung, ta cảm thấy Diệp thiếu rất thích hợp trông giữ chúng nó!”

Sau đó, Sở Côn nhìn về phía Diệp Phong nói ra suy nghĩ của chính

mình.

“Không!”

“Ta không có chút hứng thú nào với 20 hào Thần thực điền!”

“Ta muốn đi trông giữ nhất hào Thần thực điền!”

Nghe Sở Côn sắp xếp, Diệp Phong trực tiếp từ chối, sau đó bày tỏ suy nghĩ của mình.

???

Nhất hào Thần thực điền?

Ở đó không chỉ có gieo trồng một đống cây non, mà là một đống cây non rác rưởi, vậy thì có gì mà trông?

Sau khi Sở Côn nghe xong ý nghĩ của Diệp Phong, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

“Diệp thiếu!”

“Ngươi có khả năng không rõ tình huống của nhất hào Thần thực điền!”

“Trong đó cây con tuy rằng nhiều, nhưng đều là cây giống rác rưởi, cho dù là nuôi chết, cửa cung cũng sẽ không hỏi một câu!”

“Hơn nữa, chăm sóc những mầm cây rác rưởi đó không giúp được gì cho một Thần Thực Sư, một chút trợ giúp cũng không có, cho nên không ai nguyện ý đi trông coi nhất hào Thần thực điền, về cơ bản là để những mầm cây rác rưởi đó tự sinh tự diệt!”

Lúc này, Sở Côn cũng nghiêm túc nhìn Diệp Phong, bắt đầu thuyết phục.

“Hả?

“Có rất nhiều cây giống rác rưởi sao?”

“Còn không có người nguyện ý đi?”

Nghe vậy, Diệp Phong càng thêm hưng phấn, sau đó vội vàng nói: “Sở trưởng lão, ngươi không cần nói nhiều nữa, nhất hào Thần thực điện này từ nay về sau liền do ta chăm sóc!”

“Không đúng!”

“Đêm qua ta đã đi tìm ba vị trưởng lão Đoạn Phong, Triệu Cửu cùng Tôn Kha!”

“Từ những gì họ đã nói, Diệp thiếu không phải là một bại gia tử bình thường, mà là một tên bại gia tử cực kỳ điên rồ!”

“Nếu đã là bại gia tử, kia khẳng định phải tuyển mười hào cùng hai mươi hào Thần thực điền mới đúng, dù sao nơi đó mới gieo trồng các loại Thần thực hiếm có, cũng thích hợp dùng để phá của nhất!”

“Nhưng tại sao Diệp thiếu chỉ theo dõi nhất hào Thần thực điền không ai thèm muốn đâu?”

Sau khi nghe điều này, trên mặt Sở Côn cũng hiện lên ra một tia nghi hoặc.

Nhưng điều mà Sở Côn không biết đó là, thứ mà Diệp Phong dự định phá của lần này không phải là những loại Thần thực quý hiếm từ Đan Ma Cung của họ, mà là Thanh Sinh Linh Dịch hắn mang đến!

Một lát sau!

“Diệp thiếu!”

“Nơi này chính là nhất hào Thần thực điền!”

Mang theo Diệp Phong đi tới trước một đỉnh núi, trên mặt Sở Côn cũng hiện lên ý cười nói.

???

Ngươi nói ngọn núi này là Thần thực điền?

Mẹ nó hẳn là phải kêu Thần thực sơn mới đúng!

Nghe Sở Côn nói lời này, lại nhìn nhìn đỉnh núi cao bảy tám mươi thước trước mặt, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn còn tưởng rằng đồng ruộng như lời đối phương vẫn là đồng ruộng trong ký ức của hắn!

“Thiếu!”

“Thái Thanh Sinh Linh Dịch mà hệ thống khen thưởng vẫn còn thiếu!”

“Cho dù có mười một cái thùng lớn, cũng không đủ để tưới vô số cây non Thần thực trên ngọn núi này!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong trực tiếp nói với hệ thống: “Hệ thống, tiêu hao phá của mở bình đi, cho ta một trăm thùng Thái Thanh Sinh Linh Dịch!”

“Để hệ thống mở ra trước!”

“Ta thuận tiện nhìn sản phẩm phá của được đổi mới hôm nay!”

Nói xong, Diệp Phong liền kiểm tra các sản phẩm phá của được làm mới ngày hôm nay.

Sản phẩm phá của hôm nay: Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ (trăm vạn năm năm) * một tiểu hồ.

Chương 900 - Sở trưởng lão, ta nhất định phải nhất hào Thần thực điền! (2)

Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ: Lực lượng đặc thù ẩn chứa bên trong, có thể để cho bất kỳ sinh linh nào đột phá cực hạn của bản thân, mỗi lần phá vỡ cực hạn, tương đương với biến dị, tiềm lực sẽ tăng lên rất nhiều, hấp thu càng nhiều lực lượng, khả năng đột phá cực hạn càng lớn, số lần càng nhiều, tiềm lực càng trở nên đáng sợ!

???

Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ?

Phải chăng nó cũng dùng để bứt phá giới hạn của bản thân?

Vậy thì Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan sẽ không phải dùng thứ quỷ này luyện chế ra đi!

Sau khi kiểm tra sản phẩm phá của được đổi mới ngày hôm nay, Diệp Phong cũng có chút giật mình.

“Sở trưởng lão!”

“Ngươi có biết Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ không?”

Mang theo nghi hoặc, Diệp Phong nhìn về phía Sở Côn ở bên cạnh lên tiếng dò hỏi.

Hả?

Ngươi có nhiều Hàn Tủy Ngọc Kim Đan như vậy, nhưng lại không biết Hàn Tủy Ngọc Kim Lộ là cái gì sao?

Nghe Diệp Phong hỏi, Sở Côn đầu tiên sửng sốt một chút, sau đó vội vàng nói: “Diệp thiếu, luyện chế Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan cần tài liệu chủ yếu chính là Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ, căn cứ niên đại khác nhau của Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ, Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan được luyện chế ra cũng sẽ có hiệu quả khác nhau!”

“Nói một cách đơn giản hơn, Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ niên đại càng lâu, Hàn Tủy Ngọc Kim Đan được luyện chế ra càng thêm cường đại!”

Nghe vậy, Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền vội vàng hỏi: “Sở trưởng lão, nếu như đem Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ hoà tan trong nước, sau đó tưới lên Thần thực, có phải có thể khiến Thần thực đẩy nhanh biến hóa không?”

“Diệp thiếu!”

“Trước kia thật sự có người nếm thử qua!”

“Mà Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ chẳng những có thể trợ giúp người tu luyện Thần Đạo cùng yêu thú đột phá đến cực hạn bản thân, mà còn có thể trợ giúp Thần thực đột phá đến cực hạn bản thân!"

“Bất quá, làm như vậy có một điểm bất lợi, đó chính là sẽ hao tổn một phần lực lượng của Hàn Tủy Ngọc Kim Lộ, tổn thất không đáng là bao, cho nên, dùng nó luyện chế đan dược là thích hợp nhất.”

Mặc dù không hiểu tại sao Diệp Phong lại hỏi như vậy, nhưng Sở Côn vẫn kể hết những gì mình biết.

“Không đúng!”

“Diệp thiếu sẽ không vô cớ hỏi như vậy. Chẳng lẽ, trong tay hắn có Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ?”

“Vậy thì mục đích tại sao hắn chọn nhất hào Thần thực điền chính là… Đem Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ trân quý hoà tan trong nước, sau đó tưới cho những cây non rác rưởi này!”

Nghĩ đến khả năng này, Sở Côn bỗng nhiên chấn động, sau đó nhìn về phía Diệp Phong thầm nghĩ: “Nếu như Diệp thiếu thật sự định làm như vậy, vậy hắn thật sự là quá điên rồi!”

Nhưng điều mà Sở Côn không biết chính là, Diệp Phong cũng không phải muốn hoà tan Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ trong nước, mà là chuẩn bị hoà tan trong Thái Thanh Sinh Linh Dịch, hơn nữa, Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ của hắn cũng không phải là một vạn năm bình thường, mà là trăm vạn năm chưa từng xuất hiện trước đây!

“Không được!”

“Nếu suy đoán của ta là thật, chẳng phải ta muốn trơ mắt nhìn Diệp thiếu điên cuồng phá của sao?”

“Vậy thì trái tim bé nhỏ của ta có chịu được không?”

Đột nhiên nghĩ tới tình huống này, Sở Côn cũng nhìn sang Diệp Phong, hắn chuẩn bị tìm lấy cái cớ lập tức trốn đi!

Bên kia!

“Hoá ra là như thế này!”

“Xem ra, Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ cùng Thái Thanh Sinh Linh Dịch

quả thực chính là tuyệt phối a!”

“Nhưng mà, sản phẩm phá của hôm nay chỉ có một bình nhỏ Hàn Tủy Ngọc Kim Lộ, không biết có đủ hay không!”

“Còn có, nhất hào Thần thực điền này cũng quá lớn, ta không thể một mình tưới nước, hay là thuê người giúp?”

Nghĩ đến đây, Diệp Phong nhìn về phía Sở Côn, vừa vặn gặp phải Sở Côn cũng đang nhìn hắn!

“Diệp thiếu!”

“Nếu như ngươi đã làm ra quyết định, vậy thì nhất hào Thần thực điền này liền giao cho ngươi!”

“Nếu không còn chuyện gì khác, ta đây liền đi trước!”

Thấy Diệp Phong cũng nhìn về phía mình, Sở Côn vô cớ hoảng hốt, sau đó vội vàng nói.

“Sở trưởng lão!”

“Dù sao ngươi cũng rất nhàn rỗi!”

“Nếu không, ngươi giúp ta tưới nước cho cây non ở nhất hào Thần thực điền đi?”

Nhìn thấy sức lao động Sở Côn muốn bỏ chạy, Diệp Phong cũng vội vàng nói ra ý nghĩ của mình.

???

Để ta giúp ngươi tưới nước?

Ta ở bên cạnh nhìn ngươi phá của, trái tim nhỏ bé của ta chịu không nổi, ngươi còn định để ta tự mình động thủ?

Đây là chuẩn bị muốn mạng ta sao!

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Sở Côn cũng là sửng sốt, đồng thời, hắn khẳng định một chuyện, đó chính là suy đoán trước đó của hắn hoàn toàn chính xác!

“Diệp thiếu!”

“Ta sợ là không giúp được ngươi cái này!”

“Dù sao ta phụ trách toàn bộ Huyền Thảo Phong, mỗi ngày đều có rất nhiều việc cần ta xử lý, thực xin lỗi!”

Lúc này, Sở Côn cũng cực kỳ dứt khoát từ chối Diệp Phong.

“50 viên Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan!”

Nghe Sở Côn từ chối, Diệp Phong lại bình tĩnh nói ra một câu như vậy.

Hả?

Sở Côn nghe xong lời này, trên mặt lộ ra sắc mặt cực kỳ rối rắm, thù lao này thật sự quá hấp dẫn, nhưng nghĩ đến việc mình sẽ đích thân tham gia vào hành động phá của điên cuồng này, hắn vẫn là có chút do dự.

“Nửa giờ!”

“Đây chỉ thù lao cho nửa giờ!”

“Nếu như ngươi làm việc một giờ, vậy cho ngươi một trăm viên, làm việc hai giờ, cho ngươi hai trăm viên!”

Nhìn thấy Sở Côn đang do dự, trên mặt Diệp Phong cũng mang theo ý cười tiếp tục nói.

“Diệp thiếu!”

“Có nên nói hay không, ngươi thật đúng là đắn đo gắt gao ta!”

Nghe Diệp Phong nói ra những lời này, trên mặt Sở Côn cũng lộ ra một nụ cười khổ, tuy rằng có thể từ chối năm mươi, nhưng không thể từ chối một trăm, chỉ có thể nói đối phương đưa ra quá nhiều!

Một lát sau!

“Cái gì!”

“Một bình nhỏ?”

“Diệp thiếu, trong tay của ngươi vậy mà có một bình nhỏ Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ?”

Sau khi Sở Côn biết được trong tay Diệp Phong thực sự có một bình nhỏ Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ, hắn thay đổi sắc mặt hô to, phải biết rằng, Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ trước đây xuất hiện ở nhà đấu giá đều là một giọt một giọt!

Nhưng khi đến chỗ Diệp Phong, lại trực tiếp so bằng bình?

“Diệp thiếu!”

Chương 901 - Có thể lấy ra Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ vạn năm niên đại không?

“Nếu như bình nhỏ Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ vạn năm này bán ra từng giọt một, ngươi có biết có thể thu được bao nhiêu Cực phẩm Thần Linh Tinh không?”

“Đó chắc chắn là một con số ngoài sức tưởng tượng!”

“Cho nên, ngươi thật sự muốn đem bình nhỏ Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ này hoà tan trong nước, sau đó tưới lên đám cây con rác rưởi kia sao?”

Sau cú sốc, Sở Côn cũng bất đắc dĩ nhìn Diệp Phong tiến hành khuyên bảo lần cuối.

“Vạn năm?”

“Ai nói với ngươi bình nhỏ Hàn Tủy Ngọc Kim Lộ này là vạn năm?”

“Ta chính là thần hào phá của, ta không lấy ra loại Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ vạn năm như vậy!”

Nhưng Diệp Phong nghe vậy lại bĩu môi, sau đó lên tiếng giải thích.

???

Không phải vạn năm sao?

Chẳng lẽ, là… Là mười vạn năm?

Cái loại Hàn Tủy Ngọc Kim Lộ chỉ xuất hiện ba giọt ở Thần giới, thậm chí không ai biết giá cả giao dịch cuối cùng!

Mà hiện tại, Diệp thiếu thế nhưng chuẩn bị bại rớt một bình nhỏ Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ mười vạn năm?

Nghe Diệp Phong nói lời này, tâm lý của Sở Côn lập tức sụp đổ, dù sao hắn có chút không xuống tay được với vạn năm, mười vạn năm càng không thể làm được!

“Sở trưởng lão!”

“Kẻ hèn Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ trăm vạn năm thật sự không tính gì!”

“Tùy tiện bại chơi là được!”

“Ngươi không cần có gánh nặng tâm lý gì cả!”

“Nếu thật sự không được, ngươi liền coi cái bình nhỏ Hàn Tủy Ngọc Kim Lộ này như nước bình thường là được rồi!”

Thấy Sở Côn kinh ngạc, Diệp Phong cũng lên tiếng an ủi.

“Cái gì!!!”

“Trăm vạn năm!!”

“Diệp thiếu, ngươi nói bình nhỏ Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ này là trăm vạn năm?”

Nghe Diệp Phong nói lời này, Sở Côn lập tức kêu lên, trên mặt lộ ra vẻ khó có thể tin!

Bởi vì, Thần giới giới chưa bao giờ xuất hiện một giọt Hàn Tủy Ngọc Kim Lộ trăm vạn năm, có thể nói, Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ này tuyệt đối thuộc về cấp bậc truyền thuyết!

“Diệp thiếu!”

“Ta thực sự không thể làm công việc này!”

“Đừng nói cho ta mấy trăm viên Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan, cho dù cho ta một vạn viên Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan, ta thật sự làm không được!”

“Nếu ta thật sự bại hết bình nhỏ Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ trăm vạn năm này, như vậy sau này mỗi lần nghĩ tới, ta sẽ rất đau lòng, thậm chí có thể trở thành tâm ma a!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Sở Côn trực tiếp bỏ cuộc không làm!

“Ai!”

“Vốn đang đang định đưa ngươi mười giọt đâu!”

“Nếu ngươi không muốn làm, vậy quên đi!”

“Ta đi hỏi ba vị trưởng lão Đoạn Phong, Triệu Cửu, Tôn Kha cùng Cung chủ đại nhân, xem bọn họ có hứng thú hay không!”

Nghe Sở Côn nói như vậy, Diệp Phong cũng ra vẻ tiếc nuối nói.

“Diệp thiếu!”

“Ta chỉ nói đùa thôi!”

“Có thể làm việc giúp ngài, đó là Sở Côn ta tu luyện mười đời phúc phận a!”

“Cho nên, ngươi nhất định phải giữ lại công việc này cho ta a!”

Lúc này, Sở Côn trực tiếp nhào xuống chân Diệp Phong, sau đó ôm lấy đùi của Diệp Phong đau khổ cầu xin, đồng thời trong lòng thầm nghĩ: “Tuy rằng tu vi của ta là Thần Kiếp Cảnh Thất Trọng cường hãn, nhưng đối mặt với thần hào phá của như Diệp thiếu, hắn thật sự đã bị đắn đo gắt gao a!”

Một lát sau!

Cái gì!

Những thứ này đều là cái gì a!

Không phải muốn đem Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ hoà tan trong nước sao?

Nhưng vì sao phải lấy ra nhiều Thái Thanh Sinh Linh Dịch như vậy, thứ này mặc dù không bằng Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ, nhưng cũng là vật tốt cực hiếm quý hiếm a!

Nhìn thấy Diệp Phong lấy ra hơn một trăm thùng gỗ cao 5 mét, đường kính hai mét, nhất là sau khi phát hiện thứ bên trong thế nhưng là Thái Thanh Sinh Linh Dịch, trong đầu Sở Côn hiện lên một suy đoán cực kỳ điên rồ.

“Sở trưởng lão!”

“Đầu tiên đem Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ hoà tan với Thái Thanh Sinh Linh Dịch, sau đó mới tiến hành tưới lên vô số cây non ở nhất hào Thần thực!”

Lúc này, Diệp Phong trực tiếp nói ra phỏng đoán điên cuồng vừa rồi Sở Côn nghĩ đến.

Tê!

Mặc dù đã sớm đoán được, nhưng sau khi nghe xong, Sở Côn không khỏi há hốc mồm!

Không ngoa khi nói, bất kể là một bình nhỏ Hàn Tủy Ngọc Kim Lộ trăm vạn năm hay là hơn trăm thùng gỗ Thái Thanh Sinh Linh Dịch, giá trị ẩn chứa trong đó có thể mua được vài cái Đan Ma Cung !

Nhưng một bảo vật quý giá như vậy lại sắp bị lãng phí trên vô số cây con rác rưởi kia, điều này thực sự làm mới hoàn toàn nhận thức của Sở Côn về việc phá của!

“Thật là đáng sợ!”

“Khó trách ba vị trưởng lão Đoạn Phong, Triệu Cửu cùng Tôn Kha đều nói Diệp thiếu là tên bại gia tử điên cuồng!”

“Bất quá, ai làm nhân gia có cái kia thực lực đâu!”

Phục hồi tinh thần lại sau, Sở Côn cũng là bất đắc dĩ lắc lắc đầu, hắn biết mình mặc dù cường đại, là một trong mười trưởng lão của Đan Ma Cung, nhưng so với Diệp Phong, hắn là hai thế giới khác nhau, rác rưởi mà người ta tùy tiện ném đi đều là bảo vật hắn cần liều mạng cướp đoạt!

“Chờ một chút!”

“Độc khó chịu không bằng cùng nhau khó chịu!”

“Làm sao ta có thể tận hưởng loại tra tấn này một mình!”

Nghĩ vậy, Sở Côn liền nhìn về phía Diệp Phong thử hỏi: “Diệp thiếu, ngươi xem, nhất hào Thần thực điền lớn như vậy, chúng ta có nên tìm thêm một vài người giúp miễn phí, ta cảm thấy ba vị trưởng lão Đoạn Phong, Triệu Cửu cùng Tôn Kha rất thích hợp!”

???

Ngươi thu Hàn Tủy Ngọc Kim Đan, cầm Hàn Tủy Ngọc Kim Lộ!

Sau đó tới lượt người khác lại muốn người ta giúp làm việc miễn phí?

Ngươi lừa người giỏi như vậy, Cung chủ biết không?

Nghe Sở Côn đề nghị, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Sở trưởng lão!”

“Tài nguyên lần này ta lấy ra tới phá của tàn bạo cỡ nào, ngươi hẳn là vô cùng rõ ràng!”

“Nếu như để cho bọn hắn tới đây giúp đỡ, lại không trả công cho bọn hắn, làm như vậy không phải quá tàn nhẫn với bọn hắn sao!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Diệp Phong nhìn về phía Sở Côn nói ra suy nghĩ của mình.

“Diệp thiếu!”

“Việc tôi luyện trạng thái tâm trí là rất quan trọng đối với một người tu luyện Thần Đạo!”

“Mà công việc lao động miễn phí lần này là cơ hội mài giũa tâm cảnh hiếm có đối với bọn họ, có thể có được cơ hội này, là phúc khí của bọn hắn!”---Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Chương 902 - Cung chủ, bán cho Sở Côn ba bình Lưu Ly âm Dương Dịch này đi!

“Nếu như bọn họ dám nhắc tới phí vất vả, vậy thì quá không biết xấu hổ!”

Sau khi nghe được những lời của Diệp Phong, Sở Côn cũng lập tức bày tỏ suy nghĩ của mình.

???

Ở ngươi, phí vất vả không đúng chỗ, trực tiếp từ chối không làm!

Ở người khác, nếu như nhắc đến phí vất vả, chính là không biết xấu hổ?

Ngươi chó như vậy, Cung chủ đại nhân có biết không?

Nghe Sở Côn ngụy biện, Diệp Phong lại lần nữa bị chấn kinh, hắn thật sự không nghĩ tới, Sở Côn thế nhưng có thể chó má đến trình độ như vậy!

“Sở trưởng lão!”

“Nghe ngươi nói như vậy, ta cũng cảm thấy ngươi nói có lý !”

“Vậy thì ta liền giao cho Sở trưởng lão việc đi mời ba vị trưởng lão kia đến giúp đỡ miễn phí nhé?”

Phục hồi tỉnh táo lại, trên mặt Diệp Phong hiện lên ý cười xấu xa nhìn Sở Côn nói ra quyết định của mình!

Trừng!

Nghe Diệp Phong nói lời này, hai mắt Sở Côn sáng lên, sau đó hưng phấn nói: “Diệp thiếu, vậy ngươi chờ một lát, ta đây liền đi mời ba vị trưởng lão lại đây!”

Nói xong, Sở Côn liền phóng lên cao, dùng tốc độ nhanh nhất bay tới Động Hư Phong!

“Sở trưởng lão thật sự có quá trách nhiệm, vì một chuyện nhỏ của ta mà làm hết sức mình!”

“Đến lúc đó, chờ bọn họ làm xong việc, ta nhất định phải thưởng

cho hắn mười giọt Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ mới được!”

Nhìn Sở Côn rời đi, trên mặt Diệp Phong cũng hiện lên ý cười.

……

Động Hư Phong, Động Hư đại điện!

“Ba vị trưởng lão!”

“Các ngươi hẳn là rất rõ giá trị của một lọ Lưu Ly âm Dương Dịch!”

“Nếu không phải bởi vì các ngươi mang vị thần tài như Diệp thiếu về cửa cung, ta cũng sẽ không bán rẻ ba bình Lưu Ly âm Dương Dịch này cho các ngươi!”

“Hơn nữa, đừng nói ta không có nhắc nhở các ngươi, nếu như hôm nay không mua, sau này sẽ không có cơ hội như vậy!”

Lúc này, Tưởng Long Sơn cũng nhìn ba vị trưởng lão Đoạn Phong, Triệu Cửu cùng Tôn Kha đang ở đối diện nhắc nhở.

“Cung chủ!”

“Chúng ta quen biết cũng không phải ngày một ngày hai!”

“Ngươi là người như thế nào, ba người chúng ta có thể không biết sao?”

“Tuy rằng chúng ta vừa mới xác nhận ba bình Lưu Ly âm Dương Dịch kia thực sự là thật, nhưng nói thật, chúng ta luôn cảm thấy trong đó có mùi vị lừa gạt!”

Sau khi nghe những lời của Tưởng Long Sơn, Đoạn Phong cũng bày tỏ suy nghĩ của mình một cách nghiêm túc.

“Hả?”

“Có mùi vị lừa gạt?”

“Có cái rắm!”

“Chẳng qua chỉ là một chút xôn xao mà thôi!”

Nghe Đoạn Phong nói như vậy, trong mắt Tưởng Long Sơn cũng hiện lên một tia khinh thường, sau đó thầm nghĩ trong lòng: “Ba con cáo già này thật là khó lừa!”

“Di!”

“Sao Sở Côn lại tới đây?”

Đúng lúc này, Đoạn Phong bỗng nhiên nhận ra hơi thở của Sở Côn, sau đó tròng mắt xoay chuyển, trực tiếp nhìn về phía Tưởng Long Sơn đề nghị: “Cung chủ, chúng ta sẽ không mua ba bình Lưu Ly âm Dương Dịch này, nhưng mà, nếu như ngươi thật sự muốn bán, ba người chúng ta có thể cùng ngươi diễn kịch, sau đó hợp tác với ngươi bán ba bình Lưu Ly âm Dương Dịch này cho Sở Côn!”

Nghe Đoạn Phong nói ra đề nghị này, Tưởng Long Sơn, Triệu Cửu cùng Tôn Kha sửng sốt một chút, sau đó trên mặt tất cả mọi người đều nở nụ cười xấu xa!

Nếu như Diệp Phong nhìn thấy một màn này, chỉ sợ cũng sẽ hiểu ra tại sao Sở Côn lại chó như vậy!

Hả?

Tình huống này là sao?

Tại sao ba tên kia tại đánh nhau ở đây?

Khi Sở Côn đi vào Động Hư đại điện, hắn nhìn thấy Đoạn Phong, Triệu Cửu cùng Tôn Kha đang nhào vào đánh nhau, hắn ngẩn người khó hiểu nhìn sang Tưởng Long Sơn, sau đó hỏi: “Cung chủ, tại sao ba tên kia lại đánh nhau thế?”

“Ai!”

“Đều là do ba bình Lưu Ly âm Dương Dịch chọc họa!”

“Ta thấy bọn họ mang thần tài Diệp thiếu về cửa cung, cho nên muốn khen thưởng bọn họ một chút, sau đó quyết định bán ba bình Lưu Ly âm Dương Dịch bằng một nửa giá thị trường cho bọn

họ!”

“Kết quả, bọn họ đều muốn mua toàn bộ, sau đó liền đánh nhau rồi!”

Nghe Sở Côn hỏi, Tưởng Long Sơn cũng lập tức giải thích, mà khi nói ra năm chữ Lưu Ly âm Dương Dịch, hắn còn cố ý nhấn mạnh ngữ điệu!

“Cái gì!”

“Chỉ vì ba bình Lưu Ly âm Dương Dịch nên bọn họ đánh nhau?”

“Có cần thiết phải tranh đoạt thứ đồ quái quỷ kia không?”

Nghĩ đến việc hôm nay có thể lấy được mấy trăm viên Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan cùng mười giọt Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ trăm vạn năm vô giá trị từ tay Diệp Phong, Sở Côn cũng không thèm đặt ba bình Lưu Ly âm Dương Dịch rẻ tiền này vào trong mắt!

???

Thứ đồ quái quỷ ư?

Ngươi nói Lưu Ly âm Dương Dịch gọi là thứ đồ quái quỷ?

Là ngươi phiêu, hay vẫn là thế giới này điên rồi, từ khi nào mà Lưu Ly âm Dương Dịch đã biến thành thứ đồ quái quỷ!

Nghe Sở Côn nói như vậy, Tưởng Long Sơn choáng váng, ba người đang vặn đánh trên mặt đất cũng ngừng lại, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu, chính là phản ứng của Sở Côn quá khác so với trong tưởng tượng của bọn hắn!

Phải biết rằng, Sở Côn là người vô cùng thích tham món lợi nhỏ, bình thường trong tình huống này, hắn hẳn là phải nên tranh thủ lúc bọn họ đang đánh nhau trực tiếp mua hết toàn bộ ba bình Lưu Ly âm Dương Dịch kia mới đúng!

Điều mà bọn họ không biết là Sở Côn vừa mới trải qua lễ rửa tội linh hồn từ Diệp Phong, hơn nữa sắp cầm được phí vất vả, ánh mắt của hắn hiện tại rất cao, đừng nói đến việc bán rẻ Lưu Ly âm

Dương Dịch, cho dù bọn họ có cầm Lưu Ly âm Dương Dịch ngâm chân, hắn cũng sẽ không có phản ứng gì lớn.

“Sở Côn trưởng lão!”

“Quên ba người bọn họ đi, ngươi lại đây là có chuyện gì sao?”

Nhìn Sở Côn căn bản không lọt hố, trong mắt Tưởng Long Sơn cũng loé lên một tia thất vọng, sau đó lên tiếng hỏi.

“Cung chủ!”

“Diệp thiếu bên kia có việc, hiện tại cần một số người giúp đỡ miễn phí!”

“Cho nên, ta chỉ là muốn tới đây hỏi một chút, xem ngươi có hứng thú với chuyện này hay không, nếu không, ta liền đến Huyền Thảo Phong tìm người!”

Nghe Tưởng Long Sơn dò hỏi, Sở Côn cũng cười giải thích mục đích đến đây của mình!

Xoát! Xoát! Xoát! Xoát!

Chương 903 - Tận tình thưởng thức bữa tiệc phá của này đi!

Khi bốn bóng người lướt qua thân thể Sở Côn, trong toàn bộ đại điện lập tức dư lại một mình hắn!

“Đi thôi!”

“Đi tận tình hưởng thụ bữa tiệc phá của Diệp thiếu mang đến thôi!”

“Nếu như bữa tiệc lần này không khiến cho các ngươi hoài nghi nhân sinh, Sở Côn ta trực tiếp đứng chổng ngược ăn một đống!”

Nhìn bốn người rời đi, trên mặt Sở Côn cũng hiện lên một ý cười sâu xa, sau đó liền rời đi đại điện, lập tức đuổi theo bốn người kia.

……

“Cuối cùng bọn họ đã tới!”

Nhìn thấy bóng dáng của đám người Đoạn Phong, Triệu Cửu xuất hiện ở phía xa, Diệp Phong cũng hiện lên một tia hưng phấn!

“Diệp thiếu!”

“Chúng ta đã tới!”

“Nếu như có cái gì cần làm, cứ việc nói cho chúng ta biết!”

Sau khi bốn người đi đến trước mặt Diệp Phong, Tưởng Long Sơn liền tiến lên một bước lên tiếng trước.

“Thực ra cũng không có chuyện gì lớn!”

“Chỉ là hiện tại ta là người phụ trách nhất hào Thần thực điền, cho nên, ta muốn tưới toàn bộ nhất hào Thần thực điền một chút!”

Nghe Tưởng Long Sơn nói, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Hả?

Chỉ là chuyện nhỏ này?

Đó không phải chỉ cần lấy một thứ gì đó chứa nước Thần Khí và tưới một lần thôi sao?

Nghe Diệp Phong nói xong lời này, bốn người đều lộ ra nghi hoặc, ở trong mắt bọn họ, chút việc nhỏ này căn bản không cần đến nhiều người như vậy!

Bành! Bành! Bành!

Lúc này, Diệp Phong bắt đầu từ trong không gian hệ thống lần lượt lấy ra những thùng gỗ lớn chứa đầy Thái Thanh Sinh Linh Dịch.

“Chư vị!”

“Đây là 111 thùng Thái Thanh Sinh Linh Dịch, chỉ cần đem bình nhỏ Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ trong tay ta hoà tan với nó là có thể bắt đầu tưới!”

Sau khi Diệp Phong lấy hết đồ ra, nhìn thấy bốn người đang há hốc mồm ở đối diện, hắn mỉm cười giải thích.

???

Thái Thanh Sinh Linh Dịch?

Trong nhiều thùng lớn như vậy, tất cả đều chứa đầy Thái Thanh Sinh Linh Dịch?

Sau đó, còn muốn đem Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ cực kỳ sang quý này hoà tan trong Thái Thanh Sinh Linh Dịch.

Cuối cùng, đi tưới những cây non rác rưởi đó?

Đây thực sự là việc con người có thể làm sao?

Khi bốn người hiểu rõ kế tiếp phải làm gì, họ đều dùng ánh mắt không thể tin được nhìn Diệp Phong, bọn họ thật sự không nghĩ

tới Diệp Phong lại có thể làm ra hành vi phá của điên cuồng đến như vậy!

“Ba vị trưởng lão!”

“Ta xem như đã hiểu!”

“Tên khốn Sở Côn kia đang lừa chúng ta!”

“Hành vi phá của phát rồ như vậy, đừng nói là tự mình tham gia, thậm chí chỉ cần đứng ở bên cạnh quan sát, trái tim nhỏ đã không thể chịu nổi!”

“Nhưng tên khốn đó lại lừa tất cả bốn người chúng ta đến đây, có nên nói không, hắn thật sự quá cẩu!”

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Tưởng Long Sơn liền dùng thần thức lảm nhảm với Đoạn Phong, Triệu Cửu cùng Tôn Kha.

“Cung chủ!”

“Cái đó không quan trọng!”

“Điều quan trọng là không có phí vất vả, chúng ta đến đây giúp đỡ miễn phí!”

“Cái này càng khó chịu!”

“Nếu như Diệp thiếu có thể cho chúng ta vài giọt Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ làm phí vất vả, như vậy trong lòng ta cũng coi như được an ủi, ít nhất ta có thể tiếp nhận một chút!”

Nghe Tưởng Long Sơn lảm nhảm, Đoạn Phong cũng cười khổ nói ra suy nghĩ hiện tại của mình.

“Di!”

“Các ngươi còn chưa hoà tan bình nhỏ Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ trăm vạn năm với Thái Thanh Sinh Linh Dịch sao?”

Đúng lúc này, sau khi Sở Côn gấp gáp trở về, nhìn thấy bình nhỏ Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ kia chưa không có động, liền nghi hoặc nhìn

bốn người lên tiếng hỏi.

???

Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ trăm vạn năm?

Hơn nữa, vẫn là một bình nhỏ?

Nghe Sở Côn nói như vậy, đám người Tưởng Long Sơn, Đoạn Phong đột nhiên thay đổi sắc mặt, sau đó đi tới chỗ Sở Côn.

“Ngươi… Các ngươi muốn làm gì?”

Nhìn thấy bốn người bọn họ tràn đầy tức giận đi về phía mình, Sở Côn lập tức luống cuống!

“Diệp thiếu!”

“Bốn người chúng ta có chút việc riêng muốn nói với Sở Côn trưởng lão một chút!”

“Sẽ không mất quá nhiều thời gian!”

Sau khi Tưởng Long Sơn nhìn về phía Diệp Phong giải thích một câu, bốn người liền kéo tay chân Sở Côn đi về phía xa.

“A!”

“Chết tiệt, đừng vả mặt!”

“Ai nha mẹ kiếp, mẹ nó ai đụng đến huynh đệ của ta!”

“Ta sai rồi, đừng đánh!”

“…”

Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết của Sở Côn từ nơi xa truyền đến.

“Quá thảm!”

“Sở trưởng lão thật là quá thảm!”

“Hiện tại xem ra, tạm thời không thể hố Sở trưởng lão, nếu không, hắn khả năng sẽ bị đánh cho tơi tả một trận!”

Nghe được tiếng kêu thảm thiết của Sở Côn, Diệp Phong cũng từ bỏ ý định hố người lúc trước, chủ yếu là vì hắn không ngờ mọi người lại dành làm việc này trước.

……

Sau khi năm người từ đằng xa quay lại, Sở Côn với khuôn mặt đầu heo cầm theo bình nhỏ Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ, đổ Hàn Tủy Ngọc Kim Lộ vào từng chiếc thùng gỗ lớn.

“Mẹ kiếp!”

“Tên khốn Sở Côn thế nhưng thật sự thủ được a!”

“Bên trong bình nhỏ kia chính là Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ trăm vạn năm chưa từng xuất hiện, nếu như có thể hấp thu lực lượng bên trong một giọt, có khi đều có thể trực tiếp bay cao!”

Nhìn Sở Côn đổ ào ào bình nhỏ Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ vào trong những chiếc thùng gỗ lớn, đám người Tưởng Long Sơn, Đoạn Phong, Triệu Cửu đau lòng muốn khóc, bọn họ thà rằng không biết trên đời này còn có Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ trăm vạn năm, cũng không muốn trơ mắt nhìn Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ trong truyền thuyết bị tiêu xài lãng phí như vậy!

Hai canh giờ sau!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của hôm nay, khen thưởng 50 vạn điểm phá của!”

Sau khi năm người tưới hết toàn bộ 111 thùng Thái Thanh Sinh Linh Dịch cho nhất hào Thần thực điền, âm thanh nhắc nhở khen thưởng từ hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phong.

Oanh!

Ngay sau đó, một cổ hơi thở đột phá bạo phát từ trong cơ thể Diệp Phong.

“Đột phá?”

“Cái gì cũng không làm, chỉ là nằm ở trên ghế bập bênh giám sát chúng ta làm việc, sau đó đột phá?”

Cảm nhận được hơi thở đột phá từ trên người Diệp Phong, Sở Côn cùng Tưởng Long Sơn đều trợn to hai mắt nhìn sang Diệp Phong, trong mắt tràn đầy khiếp sợ.

Chương 904 - Hay là chúng ta lại đánh hắn thêm một trận?

Tuy nhiên, ba vị trưởng lão Đoạn Phong, Triệu Cửu cùng Tôn Kha ở bên cạnh nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Sở Côn cùng Tưởng Long Sơn, lại bình tĩnh khinh thường bĩu môi, trong lòng cùng nghĩ: “Không phải Diệp thiếu chỉ là đột phát một chút thôi sao, có gì mà phải ầm ĩ lên!”

Dù sao bọn họ cũng không cảm thấy có gì phải kinh ngạc, bọn họ đã từng chứng kiến Diệp Phong đột phá trong một canh giờ lên hai cái tiểu cảnh giới ở Huyết Sắc Sa Mạc, sau đó lại giúp Phi Thiên Trư Trư điên cuồng đột phá hai lần!

“Lại đột phá!”

“Xem ra, rất nhanh là có thể đột phá đến Thiên Thần Cảnh Nhất Trọng!”

Ý thức được tu vi của mình lại tăng vọt, khóe miệng Diệp Phong hiện lên một nụ cười.

“Cung chủ!”

“Bốn vị trưởng lão!”

“Ta đã chơi xong rồi, đã đến lúc ta nên rời đi!”

“Chúng ta về sau có duyên gặp lại!”

Đúng lúc này, Diệp Phong nhìn về phía năm người nói ra một câu

như vậy, sau đó ném một quả thần giới cho Sở Côn, sau đó bay vút lên trời, bay nhanh ra bên ngoài Đan Ma Cung.

“Diệp thiếu!”

“Chờ ta với!”

Ngay sau đó, âm thanh của Phi Thiên Trư Trư cũng vang lên từ bên cạnh, sau đó nó cũng hóa thành một đạo bạch quang, cấp tốc đuổi theo Diệp Phong.

???

Đi rồi?

Vừa đến cửa cung hai ngày, liền chơi đủ rồi?

Nhìn Diệp Phong rời đi, đám người Tưởng Long Sơn, Đoạn Phong, Triệu Cửu lộ ra một tia hoang mang, bọn họ không nghĩ tới Diệp Phong lại chơi xong nhanh như vậy!

“Sở Côn trưởng lão!”

“Vừa rồi Diệp thiếu ném cho ngươi một quả thần giới, bên trong có cái gì?”

Sau khi định thần lại, Tưởng Long Sơn mang theo tò mò nhìn Sở Côn hỏi.

Ba người ở một bên nghe vậy cũng nhìn Sở Côn, bọn họ cũng rất muốn biết, bên trong quả thần giới kia rốt cuộc là cái gì!

“Không có gì!”

“Không có gì bên trong cả!”

Thấy bốn người bọn họ đang nhìn mình, Sở Côn vội vàng thu hồi thần giới, sau đó có chút bất an đáp lại.

“Ai!”

“Sở Côn trưởng lão!”

“Nếu như ngươi đã nói như vậy, chúng ta cũng rất khó xử a!”

Nhìn thấy Sở Côn không muốn nói, Tưởng Long Sơn cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó liền đưa mắt ra hiệu với Đoạn Phong, Triệu Cửu cùng Tôn Kha ở bên cạnh,

“Mẹ kiếp!”

“Các ngươi đánh ta đến nghiện rồi phải không?”

“Có ngon thì một đấu một a!”

Lại lần nữa bị bốn người cõng đi, Sở Côn tức hộc máu mắng to lên.

Nửa giờ sau!

“Cung chủ!”

“Nếu như không có ngoài ý muốn, trong thần giới hẳn là phí vất vả mà Diệp thiếu cho Sở Côn!”

Sau khi đánh xong, Đoạn Phong nhìn sang Tưởng Long Sơn nói ra suy nghĩ của mình.

“Ta cũng nghĩ như vậy!”

“Nhưng không sao, mặc dù không lấy được phí vất vả từ hắn, nhưng Diệp thiếu vẫn để lại cho Đan Ma Cung chúng ta một món quà lớn!”

Nhìn vô số cây non ở nhất hào Thần thực điền đang biến dị và nhanh chóng sinh trưởng, Tưởng Long Sơn tiếp tục nói: “Tuy rằng những cây non trong nhất hào Thần thực điền đều là rác rưởi, nhưng Diệp thiếu đã dùng Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ cùng Thái Thanh Sinh Linh Dịch tưới qua, hiện tại chúng nó cũng không phải là thiên tài địa bảo bình thường, chỉ sợ không bao lâu nữa, số cây non rác rưởi này sẽ biến thành Thần thực cực kỳ quý hiếm!”

“Cung chủ!”

“Có một chuyện không biết có nên nói hay không!”

“Chính là Sở Côn trưởng lão chính là Phong chủ của Huyền Thảo Phong, cho dù vô số cây non ở nhất hào Thần thực điền đều biến thành Thần thực có giá trị sang quý, vậy thì cũng đều về hắn quản !”

“Nói cách khác, hắn vừa cầm phí vất vả của hắn, vừa khống chế lễ vật mà Diệp thiếu đưa cho Đan Ma Cung chúng ta!”

Đúng lúc này, Triệu Cửu ở bên cạnh nhìn về phía Tưởng Long Sơn lên tiếng nhắc nhở!

Hả?

Nghe vậy, Tưởng Long Sơn sửng sốt một chút, sau đó nhìn sang ba người bọn họ rồi hỏi: “Hay là chúng ta lại đánh hắn thêm một trận?”

“Quá độc ác!”

“Cung chủ cùng ba tên khốn kia xuống tay quá độc ác!”

“Nhưng mà, chỉ cần có thể giữ được phí vất vả, bị đánh một trận cũng không là gì!”

Sau khi Sở Côn mang theo khuôn mặt bầm dập đi ra từ rừng cây nhỏ, hắn cũng nhỏ giọng lẩm bẩm.

“Hả?”

“Tình huống gì thế này?”

“Cung chủ cùng ba tên khốn kia tại sao lại đi đến đây?”

“Chẳng lẽ vừa nãy đánh ta chưa đã ghiền, cho nên chuẩn bị đánh thêm một trận bù đắp sao?”

Nhìn thấy bốn người từ đằng xa đi tới, Sở Côn cũng lộ ra một nụ cười khổ, sau đó bản thân vô cùng thức thời đi vào trong rừng cây nhỏ!

……

“Diệp thiếu!”

“Tại sao vừa rồi ngươi lại ném thần giới chứa phí vất vả cho Sở Côn trưởng lão ở trước mặt nhiều người như vậy!"

“Ngươi làm như vậy, Sở Côn trưởng lão chẳng phải lại bị bọn họ đánh thêm một trận sao?”

Sau khi rời khỏi Đan Ma Cung, Phi Thiên Trư Trư tò mò hỏi.

“Phi Thiên Trư Trư!”

“Ngươi có cảm thấy có một loại khả năng, đó chính là trong thần giới kia, không chỉ có chứa phí vất vả của một mình hắn mà còn cả phí vất vả của bốn người còn lại!”

Nghe vậy, Diệp Phong đang ngồi trên lưng Phi Thiên Trư Trư cũng cười giải thích một câu.

Bên kia!

Đan Ma Cung, Huyền Thảo Phong, trong rừng cây nhỏ!

“Đừng đánh!”

“Mẹ nó các ngươi đừng đánh nữa!”

“Ta phục, ta chia đồ vật trong thần giới kia cho các ngươi được chưa?”

Lúc này, lại bị vây công thêm một canh giờ, Sở Côn rốt cục chịu không nổi phải lựa chọn thỏa hiệp!

“Mẹ kiếp!”

“Phí vất vả này không thích hợp !”

“Tại sao Diệp thiếu lại đưa nhiều như vậy?”

Khi Sở Côn nhìn thấy số lượng Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan cùng Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ ở trong thần giới gấp năm lần phí vất vả của mình, hắn hoàn toàn sững người!

Chờ một chút!

Phí vất vả mà Diệp thiếu đưa, vừa vặn là năm phân, nghĩa là bốn phần còn lại là của mấy tên khốn này sao?

Nói cách khác, ta đã bị đánh ba lần vô ích?

Sau khi ý thức được tình huống, Sở Côn muốn phát điên, trong lòng suy sụp hô to: "Diệp thiếu, nếu như ngươi cũng chuẩn bị phí vất vả cho bọn hắn, vậy thì hãy nói với ta một tiếng a, ta bị đánh quá oan ức!"

……

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta sẽ đi đâu tiếp theo?"

"Phải đi Huyết Sắc Sa Mạc sao?"

Chương 905 - Diệp thiếu, ta không muốn học tập Phù Lục chi đạo a!

Bay một hồi, Phi Thiên Trư Trư chờ mong dò hỏi, phải biết rằng, ngày hôm qua Diệp Phong lại cho nó thêm một trăm vạn trương Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục, có thể nói, cho dù nó có điên cuồng tiêu phá, trong khoảng thời gian ngắn cũng xài không hết!

"Làm sao!"

"Muốn đi Huyết Sắc Sa Mạc thành thịch một vòng sao?"

Nghe Phi Thiên Trư Trư nói lời này, Diệp Phong cũng trêu ghẹo hỏi.

"Diệp thiếu!"

"Ngài là thần hào phá của, ta là tọa kỵ của ngài, ta cần phải đuổi kịp bước chân ngài mới được a!"

“Hơn nữa, ngày hôm qua ngài cho ta một trăm vạn trương Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục, nếu như ta còn không nỗ lực, vậy thì đến khi nào mới có thể bại hết toàn bộ đống bùa chú kia a!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Phi Thiên Trư Trư cũng cười đáp lại.

“Được rồi!”

“Vậy thì lại đi Huyết Sắc Sa Mạc lần nữa!”

Nói xong, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, sau đó lên tiếng hỏi: “Phi Thiên Trư Trư, nếu như chúng ta không sử dụng cổng truyền tống không gian, vậy thì chúng ta cần bao lâu mới có thể trở lại Tinh Hồn Phong?”

“Diệp thiếu!”

“Nếu như ta dùng toàn lực lên đường, ước chừng sẽ mất ba ngày, buổi tối cũng cần đường!”

Nghe được Diệp Phong dò hỏi, Phi Thiên Trư Trư suy nghĩ một lúc, rồi đưa ra một khoảng thời gian gần đúng nhất.

“Ngươi không cần dốc toàn lực lên. đường!”

“Chúng ta vừa đi vừa chơi, dù sao trở về cũng không có việc gì làm!”

Sau khi biết tình huống, Diệp Phong đã ra mệnh lệnh cho Phi Thiên Trư Trư.

Hai canh giờ sau!

“Mẹ kiếp!”

“Con heo kia lại tới rồi!”

“Nói cho tất cả các huynh đệ, mau trốn càng xa càng tốt, đừng ló đầu ra, nếu không cũng không biết chết như thế nào!”

Khi Diệp Phong cùng Phi Thiên Trư Trư lại lần nữa đi vào Huyết Sắc Sa Mạc, vô số con hung thú hung dữ điên cuồng chạy trốn vào

sâu trong lòng đất, e sợ cho chính mình sẽ chết dưới Thương Giới Chiến Giáp!

“Chuyện gì thế?”

“Tại sao lại không thấy một con hung thú nào?”

Sau khi Phi Thiên Trư Trư mặc vào Thương Giới Chiến Giáp, hóa thân thành Thương Giới Chiến Trư, nó phát hiện nửa ngày cũng chưa nhìn thấy một con hung thú nào, cảm thấy khó hiểu lẩm bẩm một mình.

“Còn có thể xảy ra chuyện gì!”

“Khẳng định là bị dọa đều trốn đi!”

“Như vậy mà cũng có thể được xưng là Tử Vong Cấm Địa sao?”

Nghe Phi Thiên Trư Trư lẩm bẩm, Diệp Phong ở một bên cũng khinh thường lên tiếng càm ràm.

……

“Đồ nhi!”

“Đây là Huyết Sắc Sa Mạc!”

“Ai chưa từng vào bên trong, sẽ không bao giờ biết hung thú bên trong đáng sợ như thế nào!”

Lúc này, một ông lão nhìn Huyết Sắc Sa Mạc ở trước mắt, trong mắt hiện lên một tia sợ hãi, sau đó nói với thanh niên ở bên cạnh.

“Sư tôn!”

“Những người tiến vào Huyết Sắc Sa Mạc thực sự không còn sống ra ngoài sao?”

Thanh niên nghe xong cũng tò mò dò hỏi.

“Không có!”

“Tuy rằng nói tiến vào Huyết Sắc Sa Mạc là cửu tử nhất sinh,

nhưng sự thật là không ai có thể sống sót đi ra!”

“Cho dù là cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!”

Nghe thanh niên dò hỏi, ông lão cũng nghiêm túc trả lời.

“Chờ một chút!”

“Sư tôn, ngươi xem bên kia có phải có người không?”

Lúc này, thanh niên tựa hồ phát hiện cái gì, mở to hai mắt chỉ về phía trước hô to lên.

Rất nhanh!

Diệp Phong cưỡi Phi Thiên Trư Trư đi ra từ Huyết Sắc Sa Mạc.

“Vị tiểu huynh đệ này!”

“Ngươi ở bên trong không gặp được những con hung thú trời sinh tính hung tàn sao?”

“Chỉ cưỡi con heo này đi ra?”

Nhìn thấy Diệp Phong chuẩn bị rời đi, ông lão vội vàng hỏi.

“Không có!”

“Không thấy một con hung thú nào!”

“Nhưng mà, đừng nói ta không có nhắc nhở ngươi, chúng ta có thể bình an vô sự đi ra, nhưng ngươi đi vào, cũng chưa chắc có thể như vậy!”

Nghe ông lão hỏi thăm, Diệp Phong cũng thuận miệng đáp lại một chút, trước khi đi còn không quên nhắc nhở đối phương một câu.

“Sư tôn!”

“Hay là chúng ta đi vào xem một chút?”

“Một tên gà mờ Chân Thần Cảnh Cửu Trọng như hắn đều không có việc gì, chúng ta còn có thể có chuyện gì sao?”

Nhưng mà, sau khi Diệp Phong cưỡi Phi Thiên Trư Trư rời đi, thanh niên liền nhìn về phía ông lão bày tỏ suy nghĩ của chính mình.

Bùm!

Ầm một tiếng, thanh niên bị ông lão nhân đá lăn xuống đất, sau đó ông lão nhìn thanh niên đang nằm sài trên mặt đất mắng to: "Đi vào cái rắm, ngươi muốn chết đừng mẹ nó kéo theo vi sư, ta còn không có sống đủ đâu!"

……

Khi sắc trời hoàn toàn tối hẳn, một người một heo cũng đi tới một toà thành trấn phồn hoa.

"Diệp thiếu!"

"Nơi này là Tượng Thiên Thành!"

"Nghe nói, Ba Phong đại sư đang cư trú ở trong tòa thành trấn này!"

"Chẳng qua chưa có người gặp qua Ba Phong đại sư, cho nên không cách nào xác nhận tin tức này là thật hay giả!"

Đi trên con phố nhộn nhịp, Phi Thiên Trư Trư cũng nói hết những gì mình biết.

"Ba Phong đại sư sao?"

"Hắn là đang làm gì?"

"Rất nổi danh ư?"

Diệp Phong nghe xong cũng tò mò hỏi.

Hả?

Diệp thiếu thế nhưng không biết Ba Phong đại sư?

Nghe Diệp Phong nói lời này, Phi Thiên Trư Trư cũng là sửng sốt, sau đó vội vàng giải thích: "Diệp thiếu, Ba Phong đại sư chính là

một trong ngũ đại Đỉnh cấp Phù Lục đại sư ở Thần giới, ở Phù Lục chi đạo, tuyệt đối là sự tồn tại của đỉnh núi!"

"n!"

"Một trong ngũ đại Đỉnh cấp Phù Lục đại sư ở Thần giới?"

"Đúng là một thời cơ tốt để Phi Thiên Trư Trư học tập Phù Lục chi đạo từ đối phương!"

Nghĩ vậy, Diệp Phong cũng hiện lên ý cười, sau đó nhìn Phi Thiên Trư Trư trong lòng ngực nói: "Phi Thiên Trư Trư, ta làm hắn chỉ đạo ngươi học tập Phù Lục chi đạo, ngươi cảm thấy thế nào?"

"Cái gì?"

"Kêu ta học tập Phù Lục chi đạo sao?"

Nghe được lời này, trong mắt Phi Thiên Trư Trư lóe lên một tia hoảng sợ, sau đó vội vàng nói: "Diệp thiếu, ta trời sinh chán ghét những ký hiệu phức tạp trên Phù Lục, đừng nói học tập, chỉ cần nhìn thôi cũng khiến ta khó chịu, nếu như thật sự làm ta học tập Phù Lục chi đạo, vậy thì còn không bằng trực tiếp giết ta đi!"

"Cái gì!"

"Nghe được tin tức này, ngươi rất kích động, rất hưng phấn, rất chờ mong sao?"

Chương 906 - Để ta chỉ đạo một đầu heo học tập Phù Lục chi đạo sao?

"Vậy chúng ta còn chờ cái gì nữa, mau đi tìm Ba Phong đại sư đi!"

Sau khi nghe Phi Thiên Trư Trư nói xong, Diệp Phong cũng phối hợp lên tiếng.

???

Ta kích động khi nào, mong chờ cùng hưng phấn khi nào?

Ta không muốn học tập Phù Lục chi đạo, ngươi như vậy không phải muốn bức giết heo sao?

“Hệ thống!”

“Sử dụng một lần công năng nhìn trộm thiên cơ, kiểm tra xem Ba Phong đại sư có ở Tượng Thiên Thành không, nếu có thì hắn ở đâu!”

Diệp Phong phớt lờ Phi Thiên Trư Trư, trong lòng trực tiếp hạ mệnh lệnh với hệ thống.

“Đinh! Tiêu hao một lần công năng nhìn trộm thiên cơ, Ba Phong thật sự đang ở trong Tượng Thiên Thành, vị trí hiện tại là khu vực gần Thiên Dụ tửu lầu!”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh của hệ thống lập tức vang lên trong đầu hắn, cùng lúc đó, một tấm bản đồ nhỏ mà chỉ hắn có thể nhìn thấy hiện ra trước mắt.

“Không phải ở đây!”

“Tên khốn Ba Phong đại sư đó ngàn vạn không cần ở trong Tượng Thiên Thành!”

“Nếu như hắn không có ở đây, có khi ta có thể tránh thoát một kiếp này!”

Lúc này, Phi Thiên Trư Trư cũng âm thầm cầu nguyện!

“Phi Thiên Trư Trư!”

“Có nên nói hay không, vận khí của ngươi thật sự rất tốt nha!”

“Ba Phong đại sư thật sự đang ở trong Tượng Thiên Thành, chúng ta hiện tại liền đi tìm hắn đi!”

Nhưng mà, nghe Diệp Phong nói xong lời này, hy vọng cuối cùng của Phi Thiên Trư Trư cũng hoàn toàn tan biến, trong ánh mắt hiện lên một tia tuyệt vọng!

Một lát sau!

“Tình huống này là sao?”

“Dựa theo bản đồ nhỏ, người này hẳn là Ba Phong!”

“Nhưng đường đường là Phù Lục đại sư, tại sao phải ở đây làm tên ăn mày?”

Đi đến trước Thiên Dụ tửu lầu, nhìn nam tử quần áo cũ nát, tóc tai lộn xộn ngồi dưới mái hiên, Diệp Phong cũng lộ ra một chút nghi ngờ!

“Không phải đâu!”

“Tên ăn mày cả người thối hoắc này là Ba Phong đại sư!”

“Học tập Phù Lục chi đạo đã làm ta hỏng mất, nếu như phải học với một người lôi thôi như vậy, ta sẽ hoàn toàn điên mất a!”

Phi Thiên Trư Trư nằm trong lòng Diệp Phong chú ý tới ánh mắt của Diệp Phong dừng trên người tên ăn mày kia, trên mặt nó cũng lộ ra vẻ bất an.

“Ba Phong đại sư!”

“Có muốn đến tửu lầu uống hai ly không?”

Đi tới trước mặt Ba Phong, Diệp Phong trực tiếp xác định thân phận của đối phương.

n!

Nghe vậy, Ba Phong vốn đang nhắm mắt đột nhiên mở mắt ra, đầu tiên là nhìn về phía Diệp Phong, sau đó nói: “Vị thiếu gia này, chỉ sợ ngươi đã nhận sai người, ta không phải Ba Phong đại sư gì đó, ta chỉ là một tên ăn mày ăn không đủ no hôi thối mà thôi!”

“Phải không?”

“Vậy từ nay về sau, nếu ngươi học ta một câu, ta cho ngươi một vạn khối Cực phẩm Thần Linh Thạch, thế nào?”

Diệp Phong nghe xong lại nở nụ cười xấu xa, sau đó nói thẳng ra

suy nghĩ của chính mình.

“Không cần!”

“Học một câu, cho ta một khối Thấp phẩm Thần Linh Thạch là được!”

Tuy rằng không biết Diệp Phong nói là thật hay giả, nhưng vì không để đối phương ảnh hưởng đến tinh thần tu luyện của mình, Ba Phong trực tiếp đổi một vạn Cực phẩm Thần Linh Thạch thành một viên Thấp phẩm Thần Linh Thạch!

Bang!

Nghe Ba Phong nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp đặt một trăm khối Thấp phẩm Thần Linh Thạch trước mặt Ba Phong rồi nói: “Hãy học câu đầu tiên trước, Ba Phong đại sư, một trong ngũ đại đỉnh cấp Phù Lục đại sư ở Thần giới là một tên đại ngốc!”

Trừng!

Nghe được Diệp Phong nói lời này, Ba Phong trợn mắt thiếu chút nữa trực tiếp rơi ra, hắn chưa từng nghĩ đến, thanh niên trước mắt này thế nhưng lại không có võ đức như vậy!

Hô!

Hít sâu một hơi, Ba Phong cũng bình tĩnh nói: “Ba Phong đại sư, một trong ngũ đại đỉnh cấp Phù Lục đại sư ở Thần giới là một tên đại ngốc!”

“Thế nhưng thật đúng là học!”

“Vậy ta muốn xem ngươi có thể học được bao nhiêu câu!”

Nghe Ba Phong học được lời mình nói, Diệp Phong tiếp tục nói: “Câu thứ hai, Ba Phong đại sư, một trong ngũ đại đỉnh cấp Phù Lục đại sư ở Thần giới là một tên ngụy quân tử!”

“A!”

“Chỉ như vậy?”

“Tiểu tử này có phải quá coi thường ta rồi không!”

Nghe được câu nói thứ hai của Diệp Phong, Ba Phong cũng khinh thường cười cười, sau đó trực tiếp lặp lại.

“Câu thứ ba!”

“Ba Phong đại sư, một trong ngũ đại đỉnh cấp Phù Lục đại sư ở Thần giới nhanh như sấm sét và mỏng như kim!”

Thấy Ba Phong hoàn toàn không thèm để ý đến những điều này, Diệp Phong nói thẳng ra một câu mạnh hơn!

Một phút!

Hai phút!

Ba phút trôi qua, Ba Phong sắc mặt âm trầm nhìn Diệp Phong, nói: “Đi thôi, chúng ta vẫn là nên đi vào uống hai ly đi!”

……

Tửu lầu, trong phòng cho khách!

“Tiểu hữu!”

“Làm sao ngươi biết ta là Ba Phong?”

Sau khi Ba Phong uống cạn rượu ngon trong chén, hắn tò mò nhìn Diệp Phong hỏi.

“Ba Phong đại sư!”

“Làm sao biết thân phận của ngươi không quan trọng!”

“Quan trọng là, tại sao ngươi lại ở chỗ này làm một tên ăn xin?”

Diệp Phong không có trả lời vấn đề của Ba Phong, mà là đặt ra nghi vấn của chính mình.

“Vô địch tịch mịch a!”

“Ở Phù Lục chi đạo, ta đã trở thành đệ nhất nhân!”

“Điều này khiến ta mất đi động lực để tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn!”

“Thay vì mỗi ngày ăn không ngồi rồi uống rượu, không bằng tìm một chỗ làm ăn mày mài dũa tâm cảnh!”

Thấy Diệp Phong không trả lời câu hỏi của mình, Ba Phong ngừng hỏi, đồng thời giải thích lý do tại sao mình lại ăn mày ở đây.

“Hả?”

“Ăn không ngồi rồi!”

“Quá nhàn sao!”

“Thậm chí nhàm chán đến mức trở thành một người ăn xin để cải mài dũa tâm cảnh?”

“Nếu như hắn đã nhàn như vậy, vậy thì có lẽ có thể chỉ đạo Phi Thiên Trư Trư học tập Phù Lục chi đạo đúng không?”

Sau khi nge Ba Phong giải thích xong, hai mắt Diệp Phong sáng ngời, sau đó đặt Phi Thiên Trư Trư trong lòng ngực lên bàn, trực tiếp nhìn thẳng Ba Phong ở đối diện nói: “Ba Phong đại sư, dù sao thì ngươi cũng nhàn rỗi, mà con heo sủng vật này của ta cũng muốn học tập Phù Lục chi đạo, nếu không, ngươi chỉ đạo nó một chút?”

???

Làm ta chỉ đạo một con heo học tập Phù Lục chi đạo?

Là các ngươi điên rồi, hay vẫn là các ngươi điên rồi?

Chương 907 - Để ta chỉ đạo một đầu heo học tập Phù Lục chi (2)

Ba Phong ta cả đời chưa từng nhận đồ đệ, nếu thật sự muốn nhận đồ đệ, không biết có bao nhiêu người kêu gào bái ta làm sư phụ, cuối cùng ngươi muốn một con heo làm đệ tử đầu tiên của ta?

Sau khi nghe ý tưởng của Diệp Phong, Ba Phong nhất thời không thể tin vào tai mình.

“Chờ một chút!”

“Con heo này đang có biểu tình gì vậy?”

“Ta, đệ nhất trong Phù Lục chi đạo, chỉ đạo ngươi học tập Phù Lục chi đạo, mẹ nó ngươi còn không muốn sao?”

Đúng lúc này, khi Ba Phong chú ý tới Phi Thiên Trư Trư trên bàn đang nhìn mình với vẻ mặt ghét bỏ, hắn sửng sốt!

“Tiểu hữu!”

“Nếu như ngươi tìm ta chỉ vì chuyện này, vậy thật xin lỗi, ta không đồng ý!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Ba Phong nhìn Diệp Phong và nói ra quyết định của mình!

“Phải không?”

“Một khi đã như vậy, vậy quên đi!”

Nói xong, Diệp Phong bế lên Phi Thiên Trư Trư ở trên bàn rời khỏi phòng cho khách, nhưng mà trước khi đi ra cửa phòng, lại cố ý ném một trương Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục xuống đất.

“Phi Thiên Trư Trư!”

“Ngươi có tin hay không, Ba Phong đại sư nhất định sẽ lập tức đuổi theo, cầu xin dạy ngươi học tập Phù Lục chi đạo!”

Sau khi biết rõ tính cách của Ba Phong, Diệp Phong có thể đảm bảo rằng đối phương sau khi nhìn thấy Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục do hệ thống tạo ra nhất định sẽ sợ hãi, đồng thời sẽ có động lực để tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn nữa, bởi vì, hắn căn bản không thể chế tác ra trương Phù Lục kia!

???

Không phải đã đàm phán thất bại rồi sao?

Vậy thì tại sao Ba Phong đại sư lại chạy đến cầu chúng ta?

Phi Thiên Trư Trư đang âm thầm vui mừng nghe thấy lời này liền ngây người!

Bên kia!

“Thú vị!”

“Thật sự thú vị!”

“Tiểu tử kia thế nhưng còn cố ý ném xuống một trương phù trước khi rời đi, chẳng lẽ, hắn cho rằng có thể thay đổi được quyết định của ta chỉ bằng trương phù này sao?”

Nhìn thấy Diệp Phong ném trương Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục ở trước cửa, Ba Phong cũng khinh thường cười, nhưng vì có lòng tò mò, hắn vẫn là đi qua nhặt trương phù kia lên.

“Không có khả năng!”

“Chuyện này tuyệt đối không có khả năng!”

“Bên trong một trương phù bình thường làm sao có thể ẩn chứa 999 mũi tên ngưng tụ từ thần lực, hơn nữa, uy lực bên trong mỗi mũi tên tương đương với một kích toàn lực từ một người tu luyện Thần đạo có tu vi Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!”

Sau khi Ba Phong phóng xuất thần thức kiểm tình huống bên trong trương phù, tròng mắt của hắn gần như trợn lên vì kinh ngạc, trong mắt tràn ngập khó tin, phải biết rằng, cho dù là hắn, vận dụng tài liệu chế tác phù cao cấp, cũng chỉ có thể dung hợp hai loại lực lượng cấp bậc này vào trong một trương phù!

Không khoa trương khi nói cho dù hắn dùng hết cả đời, hắn cũng không thể chế tạo ra trương phù khủng bố như vậy!

Ha ha ha!

Khiếp sợ qua đi, Ba Phong đột nhiên ngửa mặt lên trời cười phá

lên, sau đó hưng phấn lẩm bẩm: “Không ngờ trên đời lại có một Phù Lục Sư đáng sợ như vậy, là ta đã xem thường thế giới này, nhưng mà, đối phương càng cường đại ta càng hưng phấn, ta hiện tại cũng có động lực để tiếp tục trở nên mạnh mẽ hơn!

……

Đại sảnh lầu một!

“Vị thiếu gia này!”

“Ta muốn gặp Phù Lục Sư chế tác trương phù này, chỉ cần để ta gặp mặt hắn một lần, ta sẽ đồng ý với ngươi việc trước đó!”

Đi đến trước bàn của Diệp Phong, Ba Phong cũng không nói điều gì dư thừa vô nghĩa, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề, nói ra suy nghĩ của chính mình.

???

Còn dám ra điều kiện với ta?

Ngươi không biết là quyền chủ động đã nằm trong tay ta rồi sao?

Nghe Ba Phong nói như vậy, Diệp Phong cũng dùng một loại ánh mắt như xem tên ngốc nhìn đối phương, sau đó nói thẳng: “Ba Phong đại sư, nếu như chuyện này vẫn khiến cho ngươi miễn cưỡng như vậy, vậy thì quên đi, dù sao, heo năm chân rất khó tìm, nhưng Phù Lục Sư hai chân vẫn rất dễ tìm!”

“Hả?”

“Heo năm chân rất khó tìm sao?”

Nghe Diệp Phong nói lời này, Phi Thiên Trư Trư cũng không tự chủ được nhìn thoáng qua heo huynh đệ của mình.

“Chờ một chút!”

“Ta có thể chỉ đạo nó học tập Phù Lục chi đạo mà không có bất cứ điều kiện gì!”

Nhìn thấy Diệp Phong bế Phi Thiên Trư Trư chuẩn bị rời đi, Ba Phong nôn nóng lên tiếng nói.

“Ngươi nói không chỉ đạo thì không chỉ đạo!”

“Ngươi nói chỉ đạo thì chỉ đạo!”

“Ngươi xem sủng vật heo của ta là gì, nó không cần mặt mũi sao?”

“Muốn chỉ đạo nó học tập Phù Lục chi đạo, trước tiên đi theo bên cạnh ta làm quản gia đi, nếu như ngươi có biểu hiện tốt, có lẽ ta sẽ cho ngươi cơ hội này!”

Nghe Ba Phong nói như vậy, Diệp Phong vẻ mặt bình tĩnh ra điều kiện!

???

Mới rồi vẫn là các ngươi cầu ta!

Mới một lát đã đổi lại?

Nghe Diệp Phong nói xong, Ba Phong cũng nở một nụ cười khổ, nhưng vì có thể nhìn thấy vị Phù Lục Sư thần bí kia, hắn vẫn gật đầu đồng ý yêu cầu của Diệp Phong.

Một lát sau!

“Diệp thiếu!”

“Ngươi tốt nhất nên đem tấm phù này cất đi, dù sao lực lượng ẩn chứa bên trong cũng đủ để uy hiếp bất kỳ thế lực bá chủ nào!”

Sau khi Diệp Phong cùng Phi Thiên Trư Trư đã ăn no, Ba Phong đang đứng bên cạnh cũng đưa trương Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục cho Diệp Phong!

“Nga!”

Diệp Phong nghe xong lời này liền thuận tay cầm lấy trương phù lau dầu trên miệng, sau đó vo tròn trương phù rồi ném xuống đất.

Mà Ba Phong nhìn thấy cảnh tượng này trực tiếp choáng váng!

“Diệp thiếu!”

“Ngươi đang làm gì vậy?”

Rất nhanh, Ba Phong dùng ánh mắt khó hiểu nhìn về phía Diệp Phong, hỏi.

“Hả?”

“Làm sao là làm sao?”

“Có phải là ta tiện tay ném xuống trên mặt đất là không văn minh không?”

Nghe Ba Phong nói, Diệp Phong cũng ra vẻ khó hiểu hỏi một câu.

???

Mẹ nó còn không văn minh?

Đây là chuyện ném trên mặt đất là không văn minh sao?

Đó chính là một trương phù khủng bố có thể kinh sợ thế lực bá chủ a, kết quả ngươi lại lau miệng xong ném sao?

Nghe Diệp Phong nói lời này, Ba Phong nhất thời không biết trả lời như thế nào!

“Diệp thiếu!”

“Đây chính là một trương có thể…”

Chương 908 - Để ta làm mồi nhử hung thú ở Huyết Sắc Sa Mạc?

Ba Phong vừa định thuyết phục hắn, Diệp Phong đột nhiên cắt ngang: “Ba quản sự, nếu như ngươi muốn, vậy ngươi có thể nhặt lên, được rồi, ta muốn lên lầu nghỉ ngơi trước.”

Hả?

Mẹ nó, còn có chuyện tốt này sao?

Nhìn Diệp Phong rời đi, Ba Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, sau khi nhặt lên trương phù trên mặt đất lên, hắn trầm ngâm lẩm bẩm: "Diệp thiếu không phải là một tên bại gia tử đấy chứ, nếu không, người bình thường ai lại có thể làm ra loại chuyện như thế này!"

Trong phòng cho khách!

"Diệp thiếu!"

"Ta muốn dẫn Ba Phong đại sư đi Huyết Sắc Sa Mạc chơi một vòng!"

Sau khi trở lại phòng cho khách, Phi Thiên Trư Trư nhìn về phía Diệp Phong và bày tỏ một ý tưởng của riêng mình.

"Nga!"

"Ngươi muốn hắn làm mồi nhử, dụ dẫn đám hung thú trong Huyết Sắc Sa Mạc, sau đó chính mình thình thịch một trận sao?"

Nghe vậy, Diệp Phong liền đoán được chút tâm tư nhỏ của Phi Thiên Trư Trư, sau đó lấy ra hai cánh cổng không gian truyền thống chỉ định rồi nói: "Đi thôi, ta rất vui khi thấy ngươi có thể để tâm đến phương diện phá của này như vậy!"

……

"Di!"

"Trư ca, ngươi đang làm gì ở đây?"

Khi Ba Phong đi lên lầu nhìn thấy Phi Thiên Trư Trư đang nằm trên cầu thang, hắn có chút nghi hoặc lên tiếng dò hỏi!

"Ba quản gia!"

"Ta muốn đi một chỗ chơi!"

"Diệp thiếu kêu ngươi đi cùng ta!"

Nghe Ba Phong hỏi, Phi Thiên Trư Trư đứng dậy trả lời.

“Nếu là Diệp thiếu phân phó, ta là quản gia, tất nhiên phải phục tùng vô điều kiện!”

“Nhưng mà, ngươi muốn đi chơi ở đâu?”

Ba Phong nghe xong tò mò hỏi.

“Ngươi đi rồi sẽ biết!”

Thuận miệng đáp lại một câu, Phi Thiên Trư Trư trực tiếp kích hoạt một cánh cổng không gian truyền tống chỉ định!

Một lát sau!

Tình huống này là sao thế?

Mẹ nó, đây không phải Huyết Sắc Sa Mạc sao?

Nơi mà Trư ca muốn đi chơi, không phải là Huyết Sắc Sa Mạc đấy chứ!

Khi Ba Phong bước ra khỏi cổng không gian, nhìn Huyết Sắc Sa Mạc trước mặt thì đã hoàn toàn chết lặng!

“Ba Phong!”

“Lát nữa sau khi Sau khi chúng ta tiến vào Huyết Sắc Sa Mạc, nhiệm vụ của ngươi chính là dẫn đám hung thú bên trong ra ngoài!”

“Chỉ cần đám hung thú đó dám ngoi đầu ra, còn lại cứ giao cho ta!”

Đúng lúc này, giọng nói của Phi Thiên Trư Trư cũng vang lên từ bên cạnh.

???

Làm ta đi dẫn hung thú ở bên trong ra ngoài?

Mẹ nó, còn không phải là làm ta đi chịu chết sao?

Nghe được Phi Thiên Trư Trư lời này, Ba Phong nhất thời không

thể tin vào tai mình, để hắn làm quản gia hắn có thể chịu được, nhưng bị đưa vào chỗ chết, hắn thật sự làm không được!

“Trư ca!”

“Cho dù ngươi muốn chơi, vậy thì cũng không thể chơi ở trong này a!”

“Phải biết rằng, nơi này chính là được xưng là tử vong cấm địa Huyết Sắc Sa Mạc!”

“Một khi đi vào, đó chính là cận kề cái chết…”

Bùm!

Ba Phong còn chưa kịp nói xong, Phi Thiên Trư Trư đã dùng móng heo của mình đánh hắn bất tỉnh trên mặt đất, sau đó tự mình lẩm bẩm: “Chỉ là mồi nhử mà thôi, sao lại nói nhiều chuyện vớ vẩn như vậy!”

“Đã có mồi!”

“Nhưng mà, nên đưa hắn vào bằng cách nào đây?”

“Nếu như ta để lộ bản thân mình trước, ta sẽ không thể dụ được những con hung thú đó ra ngoài!”

Nhìn Ba Phong bị đánh ngất xỉu nằm trên mặt đất, Phi Thiên Trư Trư cũng có hơi khó xử!

Bên kia!

“Vì sao!”

“Rốt cuộc là vì sao!”

“Tại sao thứ yếu ớt kia cưỡi một đầu heo có thể từ bình an vô sự đi ra khỏi Huyết Sắc Sa Mạc, vì sao ta lại không thể?”

Lúc này, Lưu Tiểu Hà lại tỏ ra không cam lòng lần nữa đi đến biên giới Huyết Sắc Sa Mạc!

Nếu như Diệp Phong ở đây, nhất định sẽ phát hiện người thanh

niên này chính là đệ tử của lão nhân gia hắn gặp lúc trước.

“Di!”

“Đó không phải đầu heo gặp được trước đó sao?”

“Nó tới đây làm cái gì?”

Nhìn thấy Phi Thiên Trư Trư ở nơi xa, Lưu Tiểu Hà cũng lộ ra một chút nghi ngờ!

Oanh!

Ngay tại Lưu Hiểu Hà đang thắc mắc tại sao đối phương lại xuất hiện ở đây, một cỗ uy áp đáng sợ ngột ngạt lập tức bao trùm lấy hắn!

“Mẹ kiếp!”

“Cuối cùng ta cũng biết tại sao tên yếu ớt kia lại có thể tồn tại đi ra từ Huyết Sắc Sa Mạc!”

“Bởi vì tên yếu ớt kia thật sự yếu ớt, nhưng đầu heo này, mẹ nó không phải là một đầu heo bình thường a!”

Cảm nhận được uy áp khủng bố đến mức nghẹt thở này, Lưu Tiểu Hà gần như bị dọa đái ra quần!

Một lát sau!

“Tiểu tử!”

“Lát nữa khi ta thu nhỏ thân thể, sau đó giấu ở trong lòng ngực người này!”

“Ngươi chỉ cần dùng trong thần lực trong cơ thể ném hắn vào trong Huyết Sắc Sa Mạc, càng xa càng tốt.”

Nhìn Lưu Hiểu Hà đang lộ ra vẻ hoảng sợ trước mặt, Phi Thiên Trư Trư cũng ra mệnh lệnh cho hắn!

“Hả?”

“Trư gia, tại sao lại muốn làm vậy?”

Nghe được mệnh lệnh kỳ quái của Phi Thiên Trư Trư, Lưu Tiểu Hà cũng thử hỏi một chút.

“Bởi vì lúc trước ta sát xuyên qua Huyết Sắc Sa Mạc!”

“Chỉ cần ta đi vào, đám hung thú kia căn bản không dám thò đầu ra!”

“Cho nên, ta muốn hắn làm mồi nhử cho đám hung thú kia, sau đó ta lại tiếp tục đại sát tứ phương!”

Nghe Lưu Tiểu Hà dò hỏi, Phi Thiên Trư Trư cũng đắc ý giải thích.

Hả?

Nghe được lời này, Lưu Tiểu Hà đột nhiên trở nên trầm ngâm, sau đó trong mắt hiện lên vẻ điên cuồng!

“Trư gia!”

“Vậy ngươi có phiền không khi có hai con mồi?”

Sau khi quyết định xong, Lưu Hiểu Hà nhìn về phía Phi Thiên Trư Trư dò hỏi.

Hả?

Tuy rằng ta nói đều là sự thật, nhưng đừng nói người, ngay cả một đầu cẩu nghe xong cũng không thể tin a!

Nhưng mà, ngươi lại tin?

Còn chủ động xin làm mồi?

Nhìn vẻ mặt điên cuồng của Lưu Tiểu Hà, Phi Thiên Trư Trư đầu tiên sửng sốt một lúc, sau đó nhếch mép cười nói: “Đương nhiên không ngại, nhưng mà chúng ta phải trói gia hỏa này lại trước mới được, nếu không tỉnh lại hắn sẽ phá hỏng chuyện tốt của ta!”

Một lát sau!

“Mẹ kiếp!”

“Đầu heo này không nói võ đức a!”

“Nó thế nhưng đánh lén sau lưng!”

Ba Phong, người vừa tỉnh dậy sau cơn hôn mê điên cuồng mắng chửi trong lòng.

“Mẹ kiếp!!!”

“Mẹ nó, thật sự vào được a!”

“Tiểu tử, mẹ nó ngươi là ai, mau thả ta xuống!”

Chương 909 - Trư gia, vậy ngươi có phiền không khi có hai con mồi?

Nhưng mà, khi Ba Phong chú ý tới chính mình đang bị buộc chặt, sau đó bị một thanh niên khiêng trên vai chạy như bay ở trong Huyết Sắc Sa Mạc, sắc mặt của hắn đột nhiên thay đổi kêu lên một tiếng, trong mắt hiện lên vẻ sợ hãi vô tận!

“Ba quản gia!”

“Ngươi có thể yên lặng một chút không!”

“Ta đã nói rồi, có ta ở đây, ngươi nhất định sẽ không gặp nguy hiểm, cho nên ngươi còn sợ cái gì!”

Đúng lúc này, Phi Thiên Trư Trư trốn tránh ở trong lòng ngực Ba Phong khinh thường lên tiếng nói.

“Trư ca!”

“Đây chính là Huyết Sắc Sa Mạc a!”

“Sao ngươi có thể làm ta không sợ!”

“Ta…”

Ba Phong còn chưa kịp nói xong, Lưu Tiểu Hà đang điên cuồng chạy loạn đã thấy xung quanh xuất hiện một đám hung thú, sau đó hưng phấn hô lớn: “Trư gia, hung thú đã ra tới, đến lượt ngươi lên sân khấu!”

Bùm!

Nghe Lưu Tiểu Hà nói lời này, Phi Thiên Trư Trư trực tiếp nhảy ra khỏi lòng ngực Ba Phong, sau đó thân hình trên không trung dần dần biến lớn, thậm chí còn lấy Thương Giới Chiến Giáp ra mặc vào!

“Mẹ kiếp!”

“Con heo này đột nhiên trở nên đẹp trai quá!”

Sau khi Ba Phong cùng Lưu Tiểu Hà nhìn thấy Phi Thiên Trư Trư hóa thân thành Thương Giới Chiến Trư, hai mắt của họ đều trừng lớn hét to lên.

Thịch thịch thịch!

Ngay sau đó, khi hai người họ nhìn tám khung Gatling trên Thương Giới Chiến Trư bắt đầu điên cuồng thình thịch, vô số hung thú ở bốn phía đều bị mũi tên trắng tiêu diệt, bọn họ kinh hãi không nói nên lời!

Vài phút sau!

“Quá ít!”

“Hung thú được dẫn ra vẫn là quá ít!”

“Điên cuồng thình thịch một vòng cũng mới tiêu hao mười sáu trương phù, như vậy thì đến khi nào mới có thể tiêu hao hết toàn bộ một trăm vạn trương phù a!”

Sau khi Phi Thiên Trư Trư kiểm tra một vòng hung thú bị tàn sát, trên mặt nó lộ vẻ thất vọng nói một câu như vậy.

Hả?

Phù sao?

Chờ một chút!

Khó trách cảm thấy hơi thở trên những mũi tên màu trắng kia có chút quen thuộc, hoá ra trong vũ khí kỳ dị của hắn, thứ phát ra chính là uy lực của một tấm phù khủng bố!

Nhưng nó vừa mới nói một trăm vạn trương là có ý gì?

Chẳng lẽ nó có trong tay một trăm vạn trương phù khủng bố như vậy sao?

Tê!

Nghĩ vậy, Ba Phong không khỏi há hốc mồm, hiện tại hắn đã hiểu rõ tại sao Diệp Phong lại dùng phù lau miệng, hoá ra người ta có nhiều phù nên tùy hứng a!

“Tiểu Hà!”

“Mang tên này đi, chúng ta đi chỗ khác giết!”

Lúc này, Phi Thiên Trư Trư còn chưa giết đủ nhìn về phía Lưu Tiểu Hà lần nữa ra mệnh lệnh!

……

Sáng sớm!

Sau khi hai người một heo thình thịch cả đêm ở Huyết Sắc Sa Mạc, lúc này mới rời khỏi Huyết Sắc Sa Mạc vào sáng sớm!

“Tiểu Hà!”

“Đêm nay cũng không thể để cho ngươi giúp ta không công, một trăm trương phù này coi như là phí vất vả đi!”

“Đúng rồi, những trương phù này rất mạnh, trong mỗi trương phù đều ẩn chứa 999 mũi tên, mỗi một đạo mũi tên đều có thể mạt sát cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, không phải thời khắc nguy hiểm thì không cần sử dụng!”

Phi Thiên Trư Trư được Diệp Phong chân truyền cũng là cực kỳ hào khí đưa cho Lưu Tiểu Hà một trăm trương Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù Lục, đồng thời cũng nói đơn giản tình huống của trương phù một chút!

“Trư gia!”

“Ngài đi thong thả!”

Nhìn một trăm trương phù trong tay, Lưu Tiểu Hà kích động la hét với Phi Thiên Trư Trư đang chuẩn bị bước vào cổng không gian truyền tống, hắn nằm mơ đều không có nghĩ đến, chính mình không chỉ chơi đùa một trận ở Huyết Sắc Sa Mạc, mà còn bất ngờ nhận được một trăm trương phù khủng bố như thế!

Tượng Thiên Thành!

“Trư ca!”

“Cái kia… Ta có phí vất vả không?”

Sau khi trở lại Tượng Thiên Thành, Ba Phong cũng lộ vẻ chờ mong nhìn về phía Phi Thiên Trư Trư hỏi.

“Phí vất vả?”

“Chúng ta đều là người một nhà, tại sao phải đưa phí vất vả?”

Nghe Ba Phong hỏi, Phi Thiên Trư Trư cũng cười xấu đáp lại.

???

Đầu tiên ta bị ngươi đánh lén ngất xỉu!

Sau đó bị buộc chặt, để tiểu tử khiêng chạy suốt đêm!

Đến cuối cùng, tiểu tử kia cầm một trăm trương phù phí vất vả, đến lượt ta liền biến thành người một nhà, mấy mao tiền cũng không có?

Nghe Phi Thiên Trư Trư nói như vậy, trong lòng Ba Phong trực tiếp sụp đổ!

Trong tửu lầu!

“Di!”

“Sản phẩm phá của đổi mới hôm nay có chút thú vị a!”

Sau khi tỉnh lại, khi Diệp Phong kiểm tra sản phẩm phá của được đổi mới hôm nay, khóe miệng hắn cũng hiện lên một ý cười!

Sản phẩm phá của hôm nay: Nước mắt Ngân Lão Bạo Long *10000

Nước mắt Ngân Lão Bạo Long: Nhìn tên đoán nghĩa, chính là nước mắt của Ngân Lão Bạo Long, chứa đựng một sức mạnh bạo lực đặc biệt, có thể được sử dụng để luyện đan, hoặc là trực tiếp nuốt vào, không có tác dụng phụ!

Đông! Đông! Đông!

Ngay khi Diệp Phong đang cẩn thận kiểm tra sản phẩm phá của hôm nay, đột nhiên bên ngoài vang lên tiếng đập cửa!

“Diệp thiếu!”

“Chúng ta đã trở lại!”

Rất nhanh, Phi Thiên Trư Trư cùng Ba Phong đẩy cửa phòng đi vào.

“Trở về vừa lúc!”

“Hai người các ngươi có ai biết nước mắt của Ngân Lão Bạo Long không?”

Nhìn thấy một người một heo từ bên ngoài đi vào, Diệp Phong cũng trực tiếp hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Ngân Lão Bạo Long là một loại Long Thần thú cực kỳ đặc thù!”

“Rất nhiều dị năng bẩm sinh của nó đều là bạo phát, có thể trong nháy mắt tăng thực lực của bản thân lên một trình độ cực kỳ đáng sợ, mà quan trọng nhất là thân thể sẽ không chịu bất kỳ tổn

thương nào, ngoại trừ sau đó sẽ rơi vào thời kỳ suy yếu!”

“Mà trong nước mắt của nó có ẩn chứa một cổ lực lượng cuồng bạo, có thể trực tiếp nuốt vào để cho thực lực của chính mình tăng vọt, hơn nữa còn có thể luyện chế thành đan dược, như vậy đ không chỉ có thể sử dụng hoàn hảo sức mạnh cuồng bạo trong nước mắt, mà sức mạnh bộc phát từ việc uống loại đan dược đặc biệt này còn mạnh hơn nhiều so với việc trực tiếp nuốt nó!

“Hơn nữa, mặc kệ là trực tiếp nuốt hay vẫn là đan dược được luyện chế ra, nó sẽ không có bất cứ tổn thương gì đối với người tu luyện Thần Đạo chúng ta, đồng thời, người tu luyện Thần Đạo như chúng ta sẽ không lâm vào thời kỳ suy yếu!”

Chương 910 - Nước mắt Ngân Lão Bạo Long! (1531)

“Nói cách khác, chỉ cần có đủ nhiều nước mắt Ngân Lão Bạo Long hoặc luyện chế ra đan dược đặc thù, vậy thì người tu luyện Thần Đạo chúng ta có thể vô tận tiến vào trạng thái cuồng bạo!"

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Ba Phong lập tức tiến lên một bước và kể hết những gì mình biết.

Hả?

Vô hạn tiến vào trạng thái cuồng bạo?

Mẹ nó đây không phải là bug sao?

Sau khi nghe Ba Phong nói như vậy, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn thật sự không nghĩ tới nước mắt của Ngân Lão Bạo Long lại hung hãn như vậy!

“Đúng rồi!”

“Muốn để Ngân Lão Bạo Long khóc là một chuyện cực kỳ khó khăn!”

“Chẳng sợ người ta tra tấn, nó cũng sẽ không chảy ra một giọt

nước mắt!”

“Đơn giản mà nói, trừ phi bản thân nó muốn khóc, nếu không nó sẽ không khóc cho dù có sử dụng bất kỳ thủ đoạn nào, mà việc dẫn tới nước mắt của Ngân Lão Bạo Long cực kỳ hiếm có và sang quý!”

Lúc này, Ba Phong đột nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó lập tức bổ sung thêm.

???

Trừ phi nó muốn khóc, nếu không, cho dù bị người tra tấn như thế nào cũng không khóc?

Nếu nhìn theo hướng này, con Ngân Lão Bạo Long này cũng khá cứng đầu đấy!

Sau khi biết được tình huống này, Diệp Phong cũng âm thầm kinh ngạc: “Việc này thật đúng là thiên hạ to lớn, loại long nào đều có a!”

“Ba quản gia!”

“Tại sao ngươi biết về Ngân Lão Bạo Long nhiều như thế?”

Lúc này, Diệp Phong cũng tò mò nhìn Ba Phong hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Bởi vì trong tay một người bạn tốt của ta vừa lúc có một đầu Ngân Lão Bạo Long!”

“Hơn nữa, lúc trước vì giúp hắn trộm đầu ấu long Ngân Lão Bạo Long này ra ngoài, ta thiếu chút nữa bị hai đầu Ngân Lão Bạo Long thành niên kia sống sờ sờ giết chết!”

Nói xong lời cuối cùng, trong mắt Ba Phong lóe lên một tia sợ hãi!

“Hả?”

“Thiếu chút nữa bị hai đầu Ngân Lão Bạo Long thành niên sống sờ

sờ giết chết sao?”

“Có nhiều thông tin như vậy sao?”

“Hay là cách nghe hiểu của ta có vấn đề?”

Nghe Ba Phong nói những lời này, tư tưởng của Diệp Phong lập tức thả bay mình!

“Ba quản gia!”

“Nếu bằng hữu của ngươi có một đầu Ngân Lão Bạo Long, vậy thì trong tay hắn hẳn là có không ít nước mắt Ngân Lão Bạo Long đi!”

Sau khi hồi phục tinh thần lại, Diệp Phong tiếp tục tò mò hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Nói ra khả năng ngươi không tin!”

“Trong tay hắn hiện tại một giọt cũng không có!”

“Suốt 900 năm, hắn đánh cũng đánh, mắng cũng mắng, thậm chí cuối cùng đều cung lên như tổ tông, nhưng đầu Ngân Lão Bạo Long kia vẫn không khóc a!”

Nghe được Diệp Phong hỏi, Ba Phong cũng là cười khổ nói.

“Hoa ra là như thế!”

“Từ điểm này mà nói, nước mắt của loài Ngân Lão Bạo Long này thật quý giá!”

Nghe Ba Phong nói xong, Diệp Phong cũng âm thầm gật đầu, sau đó bắt đầu nghĩ cách bại hết một vạn giọt nước mắt Ngân Lão Bạo Long trong tay!

“Ha ha ha!”

“Ba Phong huynh, ta liền biết ngươi giả bộ làm ăn mày không được bao lâu!”

“Lần này đã bị ta bắt được!”

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị người dùng sức đá văng, sau đó, một nam tử trung niên có dáng người cao lớn cười to từ cửa bước vào!

Hả?

Là ta hoa mắt sao?

Ba Phong huynh thế nhưng tự mình rót rượu cho một thanh niên?

Khi vừa đi vào, Hạ Mạc Xuyên nhìn thấy Ba Phong đang tự mình rót rượu cho một thanh niên xa lạ giống như người hầu, hắn ta sững người tại chỗ!

“Ba quản gia!”

“Ngươi biết người này sao?”

Nhìn Hạ Mạc Xuyên xông vào, Diệp Phong cũng nhìn Ba Phong hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Hắn ta chính là người bạn Hạ Mạc Xuyên mà ta vừa nhắc tới!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Ba Phong vội vàng giải thích.

“Hạ huynh!”

“Vị này chính là Diệp thiếu!”

“Hiện tại ta là quản gia bên cạnh Diệp thiếu!”

Sau đó, Ba Phong lại nhìn về phía Hạ Mạc Xuyên giới thiệu về Diệp Phong, đồng thời cũng dùng thân phận hiện tại của mình nhắc nhở đối phương một chút, miễn cho đối phương nói không lựa lời, nói ra những lời không nên nói.

n!

Nghe Ba Phong nói xong những lời này, toàn thân Hạ Mạc Xuyên chấn động, hắn không dám tưởng tượng, thanh niên kia rốt cuộc có thân phận như thế nào mà có thể khiến một người kiêu ngạo như Ba Phong cam tâm làm quản gia bên người!

“Tại hạ Hạ Mạc Xuyên!”

“Gặp qua Diệp thiếu!”

Đoán được thân phận của đối phương có lẽ rất đáng sợ, Hạ Mạc Xuyên cũng cung kính chào hỏi.

“Hạ tiền bối!”

“Ta vừa nghe Ba quản gia nói trong tay của ngươi có một con Ngân Lão Bạo Long, phải không?”

“Có thể cho ta xem được không?”

Lúc này, trên mặt Diệp Phong cũng lộ vẻ chờ mong nhìn về phía Hạ Mạc Xuyên lên tiếng hỏi, bởi vì trong lòng hắn đã có một kế hoạch hố long!

“Diệp thiếu!”

“Con Ngân Lão Bạo Long kia đang ở ngoài thành thịch thịch thịch đâu!”

“Nếu như ngài muốn nhìn nó một chút, ta liền đem nó lại đây cho ngài xem!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Hạ Mạc Xuyên liền chuẩn bị rời khỏi phòng cho khách, đi bắt con Ngân Lão Bạo Long đang làm chuyện xấu ở ngoài thành trở về!

“Không cần!”

“Để sủng vật heo của ta đi mang nó trở về là được!”

“Vừa lúc ta muốn xuống dưới ăn cơm sáng, các ngươi nói chuyện đi!”

Nói xong, Diệp Phong cười rời đi phòng cho khách, mà Phi Thiên Trư Trư lại trực tiếp nhảy ra khỏi cửa sổ ở bên cạnh, sau đó nhanh chóng chạy hướng ra ngoài thành, đồng thời hưng phấn tự lẩm bẩm: “Ta thích thịch thịch thịch, con Ngân Lão Bạo Long kia thế nhưng cũng thích thịch thịch thịch, ta đây cũng muốn nhìn xem hai

chúng ta ai thịch thịch thịch lợi hại hơn!”

“Ba Phong huynh!”

“Chuyện này rốt cuộc là sao?”

“Ngươi chính là đệ nhất phù lục a, tại sao lại cam tâm làm quản gia riêng cho một tên tiểu tử?”

Khi trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Hạ Mạc Xuyên cũng nhìn về phí Ba Phong vội vàng hỏi.

“Hạ huynh!”

“Ta cũng không muốn làm quản gia a!”

“Nhưng ta thật sự không có biện pháp nào khác!”

Nghe Hạ Mạc Xuyên hỏi như vậy, Ba Phong bất đắc dĩ nói.

“Ngươi không muốn làm, vậy ngươi không làm a!”

“Ngươi là ai, ngươi chính là Ba Phong, đệ nhất phù lục ở Thần giới!”

“Chúng ta dựa vào cái gì phải chịu đựng cục tức này!”

Hạ Mạc Xuyên nghe xong cũng nghiêm túc nhìn về phía Ba Phong khuyên bảo!

“Hạ huynh!”

Chương 911 - Nếu không làm thịt Ngân Lão Bạo Long, cho Diệp thiếu nếm thử mới mẻ?

“Không được, ta còn muốn làm đạo sư cho đầu heo kia đâu!”

“Hơn nữa Diệp thiếu nói, chỉ cần ta làm việc đủ tốt trong thời gian làm quản gia, vậy thì hắn sẽ cho ta cơ hội này!”

Thấy Hạ Mạc Xuyên dường như đã hiểu lầm điều gì đó, Ba Feng nhanh chóng giải thích.

???

Làm một quản gia còn chưa đủ!

Mẹ nó còn phải làm đạo sư cho một đầu heo?

Cả cuộc đời của ngươi chưa bao giờ thu đồ đệ, chính là đang đợi đầu heo này sao?

Nghe Ba Phong nói xong, Hạ Mạc Xuyên trong lúc nhất thời cũng không dám tin tưởng vào tai chính mình!

“Hạ huynh!”

“Ta biết ngươi nhất định rất khó tiếp nhận tin tức này!”

“Thậm chí căn bản không thể hiểu nổi!”

“Nhưng ta hiện tại muốn hỏi ngươi một câu, ngươi đã quen biết ta bao nhiêu năm rồi, ta đã lừa gạt ngươi một lần nào chưa?”

Nhìn thấy vẻ mặt khó tin của Hạ Mạc Xuyên, Ba Phong nghiêm mặt hỏi một câu như vậy.

“Không có!”

“Từ ngày đầu tiên chúng ta gặp nhau, ngươi chưa bao giờ lừa gạt ta!”

Tuy rằng không hiểu Ba Phong tại sao lại hỏi như vậy, nhưng Hạ Mạc Xuyên vẫn nghiêm túc trả lời.

“Vậy nếu như ta nói!”

“Mới tối hôm qua, Trư ca mang theo ta đi Huyết Sắc Sa Mạc, sau đó còn ở bên trong đại sát tứ phương, thậm chí đến cuối cùng, thậm chí cuối cùng giết chết những con hung thú kia không dám ló đầu ra, ngươi có tin hay không?”

Nghe được Hạ Mạc Xuyên trả lời, Ba Phong cũng nghiêm túc hỏi

lại lần nữa.

Một phút!

Hai phút!

“Ba Phong huynh!”

“Không biết Trư ca có thiếu đầu bếp không?”

“Nếu như có thể, ta muốn trở thành đầu bếp bên người nó!”

Hai phút sau, Hạ Mạc Xuyên cũng nghiêm túc nhìn Ba Phong hỏi.

Cười!

Nghe Hạ Mạc Xuyên nói lời này, Ba Phong bật cười, bởi vì phản ứng của Hạ Mạc Xuyên đúng như hắn đoán trước, nhưng việc hắn không ngờ tới chính là, đối phương lại muốn làm đầu bếp riêng của Trư ca!

“Hạ huynh!”

“Ngươi có biết phá của không?”

“Ta nói cho ngươi, Diệp thiếu chính là một tên bại gia tử cực kỳ điên rồ, chỉ cần ngươi biết phá của thì Diệp thiếu sẽ cảm thấy vui vẻ, như vậy thì có khi mong muốn của ngươi sẽ thành công!”

Sau đó, Ba Phong liền chỉ cho Hạ Mạc Xuyên một con đường sáng!

“Hả?”

“Bại gia tử liền bại gia tử!”

“Sao ngươi lại nói kèm theo cực kỳ điên rồ?”

Nghe Ba Phong nói xong những lời này, Hạ Mạc Xuyên khó hiểu dò hỏi.

“Hạ huynh!”

“Ngươi nhìn xem trương phù này trước đi!”

Thấy vẻ mặt khó hiểu của Hạ Mạc Xuyên, Ba Phong biết rất khó để giải thích rõ ràng, chỉ có thể dùng hành động thực tế giải thích!

“Mẹ kiếp!”

“Tấm phù này khủng bố đến nghịch thiên a!”

“Cho dù là ngươi thì cũng không thể chế tạo ra trương phù khủng bố như vậy!”

“Ngươi lấy ở đâu ra?”

Trái tim của Hạ Mạc Xuyên hoảng sợ run lên sau khi hắn phóng xuất thần thức của mình và phát hiện ra bên trong trương phù có ẩn chứa 999 hơi thở đáng sợ, hắn kinh ngạc nhìn Ba Phong hỏi.

Xoát!

Ba Phong không trả lời những câu hỏi của Hạ Mạc Xuyên, mà là tùy ý ném trương phù này lên bầu trời bên ngoài cửa sổ, sau đó 999 mũi tên trắng tỏa ra hơi thở đáng sợ nổ tung như pháo hoa bay đi khắp các hướng!

“Mẹ kiếp!”

“Ba Phong, mẹ nó ngươi điên rồi sao!”

“Ngươi so với ta hẳn là biết trương phù này khủng bố cỡ nào, nó có thể kinh sợ đến một thế lực bá chủ, kết quả, mẹ nó ngươi trực tiếp dùng nó như vậy sao?”

Nhìn thấy một màn này, Hạ Mạc Xuyên sửng sốt một chút, sau đó tức giận mắng Ba Phong.

“Hạ huynh!”

“Ngươi đừng hỏi ta vì sao phải dùng!”

“Ngươi chỉ cần nói, cơn mưa mũi tên này có đẹp hay không là được rồi!

Nghe Hạ Mạc Xuyên trách mắng, Ba Phong cũng không thèm để ý

hỏi lại một câu.

???

Mẹ nó, lại còn có xinh đẹp hay không là được rồi?

Một trương phù khủng bố như vậy là dùng để cứu mạng, không phải để xem!

Nghe được Ba Phong lời nói, khóe miệng Hạ Mạc Xuyên tức giận giật giật!

“Không phải ngươi vừa mới hỏi ta, vì sao lại kèm theo chữ cực kỳ điên cuồng sao?”

“Ta hiện tại liền nói cho ngươi, nếu như Diệp thiếu ném văng hàng trăm hàng ngàn trương phù, ngươi muốn hỏi vì sao, có khi hắn sẽ nói một câu là không vì cái gì, chẳng hạn như chỉ là vui đùa mà thôi!”

Nhìn thấy Hạ Mạc Xuyên đã bị chọc tức khóe miệng giật giật, trên mặt Ba Phong hiện lên ý cười giải thích.

“Ha ha ha!”

“Ba Phong huynh, giả thiết mà ngươi nói căn bản không có khả năng thành lập!”

“Bởi vì loại phù khủng bố như vậy không có khả năng xuất hiện số lượng lớn, cho dù hắn có muốn ném thì cũng phải lấy ra trước đã.”

“Không lấy ra, cho dù có ý tưởng kia thì cũng vô dụng!”

Nghe Ba Phong nói như vậy, trên mặt Hạ Mạc Xuyên lộ vẻ khinh thường cười phá lên.

“Ta không biết trong tay Diệp thiếu còn có bao nhiêu!”

“Nhưng hắn đã đưa cho Trư ca một trăm vạn trương!”

“Mà đêm qua, Trư ca dựa vào loại phù khủng này mới có thể đại sát tứ phương ở trong Huyết Sắc Sa Mạc, theo ước tính sơ bộ, tối

hôm qua Trư ca có lẽ đã dùng khoảng một vạn trương!"

Nhìn Hạ Mạc Xuyên đang cười ha hả, Ba Phong lộ ra một tin tức lớn!

Khi Hạ Mạc Xuyên nghe được lời này, tiếng cười của hắn đột ngột dừng lại, trên gương mặt hắn bắt đầu xuất hiện biểu cảm không thể tin được.

"Ba Phong huynh!"

"Nguyên liệu nấu ăn quý giá nhất trên người ta e rằng cũng chỉ có đầu Ngân Lão Bạo Long kia!"

"Hay là ta làm thịt nó, làm một ít đồ nhắm rượu cho Diệp thiếu nếm thử?"

Sau một lúc lâu im lặng, Hạ Mạc Xuyên nghiêm túc nhìn Ba Phong bày tỏ suy nghĩ của mình!

???

Tuy rằng trong 900 năm qua, đầu Ngân Lão Bạo Long kia không có vì ngươi chảy qua một giọt nước mắt!

Nhưng dù sao các ngươi cũng đã ở bên nhau 900 năm, trong 900 năm này tuy không cùng khóc nhưng nhất định phải cùng cười, cũng có thể coi là có một chút tình cảm đi!

Nhưng hiện tại vì muốn nịnh bợ Diệp thiếu, nói giết liền giết sao?

Nghe Hạ Mạc Xuyên nói những lời này, Ba Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó hỏi: "Hạ huynh, 900 năm, ngươi cùng đầu Ngân Lão Bạo Long kia nhất định cũng sinh ra một ít cảm tình, hiện tại nói giết liền giết, có phải có chút không tốt lắm không!"

Chương 912 - Nếu không làm thịt Ngân Lão Bạo Long, cho Diệp thiếu nếm thử mới mẻ? (2)

“Tình cảm sao?”

“Tình cảm của tôn tử cùng gia gia sao?”

“Ta cung phụng nó giống như tổ tông, nhưng mẹ nó, nó lại không cảm động rơi một giọt nước mắt nào cho ta!”

“Loại vô tình vô nghĩa này không tranh thủ làm thịt cho Diệp thiếu nếm thử mới mẻ, chẳng lẽ còn giữ lại sinh nhãi con sao?”

Nghe Ba Phong nói như vậy, Hạ Mạc Xuyên tức giận rống lên, có thể nói, hắn đã chịu đủ những ngày hầu hạ tổ tông rồi, nếu như không tranh thủ cơ hội này giết chết đối phương, qua đi hắn sẽ luyến tiếc, dù sao đầu Ngân Lão Bạo Long này tương đương với một con gà có thể đẻ trứng vàng!

“Ai!”

“Xem ra trong 900 năm qua, đầu Ngân Lão Bạo Long kia đã làm tổn thương sâu sắc trái tim Hạ huynh!”

Nghe Hạ Mạc Xuyên nói như vậy, Ba Phong bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nhìn đối phương trực tiếp nói: “Hạ huynh, trong các món ăn lát nữa ngươi định làm, ta hy vọng có một món cay!”

Bên kia!

“Hả?”

“Thịch thịch thịch đâu?”

“Tại sao ta không nghe được tiếng thịch thịch thịch?”

Khi Phi Thiên Trư Trư đi ra ngoài thành, phát hiện nơi này không có tiếng thịch thịch thịch, trên mặt nó cũng lộ ra vẻ nghi hoặc.

Xoát!

Đúng lúc này, Phi Thiên Trư Trư bỗng nhiên nhận ra cái gì đó, trực tiếp quay đầu nhìn về phía sau.

“Ha ha ha!”

“Phi Thiên Bạch Vân Trư!”

“Hóa ra là một con Phi Thiên Bạch Vân Trư thịt tươi mới!”

“Mẹ nó sao lại không có ai nhặt chứ?”

Lúc này, một gã nam tử áo đen ở phía đối diện cũng hưng phấn kêu lên, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Cũng không biết Hạ Mạc Xuyên có thể dùng đầu Phi Thiên Bạch Vân Trư này làm ra bao nhiêu món ngon!”

“Hơi thở Long Thần thú!”

“Gia hỏa này hóa hình!”

“Chờ một chút!”

“Gia hỏa này chẳng lẽ là đầu Ngân Lão Bạo Long kia!”

Nghĩ vậy, Phi Thiên Trư Trư nhìn về phía đối phương hỏi thẳng: “Ngươi có phải đầu Ngân Lão Bạo Long của Hạ Mạc Xuyên không?”

“Di!”

“Ngươi nhận thức Hạ trù?”

Nghe Phi Thiên Trư Trư nói vậy, Ngân Lão Bạo Long cũng ngạc nhiên hỏi lại một câu.

“Đúng vậy!”

“Hắn đang nói chuyện với thiếu gia nhà ta, cho nên để ta tới đây mang ngươi trở về!”

“Nhưng mà trước khi trở về, ta muốn tỷ thí với ngươi một một chút!”

Sau khi biết đối phương là Ngân Lão Bạo Long, Phi Thiên Trư Trư cũng hưng phấn nói.

“Hả?”

“Ngươi muốn tỷ thí với ta sao?”

“So cái gì?”

Nghe đối phương nói như vậy, Ngân Lão Bạo Long cũng lộ ra vẻ hứng thú, sau đó trực tiếp hỏi.

“Thịch thịch thịch!”

“Ta muốn tỷ thí thịch thịch thịch với ngươi!”

Thấy đối phương không có từ chối, Phi Thiên Trư Trư hưng phấn vội vàng giải thích.

???

Không luận bàn?

Không đấu trí?

Lại muốn tỷ thí thịch thịch thịch với ta?

Nghe Phi Thiên Trư Trư nói lời này, Ngân Lão Bạo Long cũng lộ ra một tia kinh ngạc, nó không nghĩ tới con heo ở đối diện lại đề xuất một cuộc tỷ thí quái đản như vậy.

Chẳng qua, kỳ ba là kỳ ba, nhưng nó thật sự rất muốn nói với đối phương một câu: “Nếu ngươi muốn tỷ thí, vậy thì ngươi nên mang theo hai đầu thần thú khác phái lại đây a, nếu không thì so như thế nào!”

“Trư huynh!”

“Vậy ngươi muốn tỷ thí như thế nào?”

Mang theo nghi hoặc, Ngân Lão Bạo Long cũng nhìn về phía Phi Thiên Trư Trư dò hỏi.

“Tỷ thí như thế nào sao?”

“Chắc chắn là phải thình thịch lẫn nhau rồi!”

“Chuyện này không phải là so tài xem ai mạnh hơn sao?”

Nghe được câu hỏi kỳ quái của Ngân Lão Bạo Long, Phi Thiên Trư Trư giải thích.

“Cái gì!”

“Thình thịch lẫn nhau?”

“Ngươi điên rồi sao, như vậy sẽ ra mệnh thú a!”

Nghe Phi Thiên Trư Trư nói xong, Ngân Lão Bạo Long cả kinh trợn tròn tròng mắt suýt chút nữa rơi ra ngoài, nó chưa bao giờ nghĩ đến, đầu heo trông bình thường ở đối diện thế nhưng lại điên cuồng như vậy!

“Heo điên, một mình ngươi chơi ở chỗ này đi!”

“Ta sẽ không cùng ngươi chơi điên!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Ngân Lão Bạo Long từ bỏ ý định tỷ thí với đối thủ, chuẩn bị xoay người rời đi!

Oanh!

Đúng lúc này, một cổ hơi thở khủng bố khiến Ngân Lão Bạo Long cảm thấy ngạt thở lập tức bao phủ lấy nó, khiến nó không thể động đậy dù chỉ một chút!

“Mẹ kiếp!”

“Thực lực của đầu heo này đáng sợ như vậy sao?”

“Ta đây có phải xong con bê rồi không?”

Lúc này, trong mắt Ngân Lão Bạo Long t đã tràn ngập tuyệt vọng!

“Ngân Lão Bạo Long!”

“Ta khuyên ngươi tốt nhất là nên dùng hết toàn lực tỷ thí xong trận này với ta!”

“Nếu không, hậu quả tuyệt đối không phải ngươi có thể thừa nhận!”

Nói xong, Phi Thiên Trư Trư liền thu hồi uy áp khủng bố trấn áp đối phương, đồng thời trong lòng khinh thường thầm nghĩ: “Chỉ là một đầu long Thần Thánh Cảnh Bát Trọng rác rưởi mà thôi, ta còn không đối phó được ngươi sao!”

Một lát sau!

“Bắt đầu!”

Khi Phi Thiên Trư Trư hét lớn một tiếng, nó lập tức từ trong thần giới lấy ra Thương Giới Chiến Giáp, sau đó lấy tốc độ nhanh nhất mặc lên người!

Mà Ngân Lão Bạo Long ở đối diện lại không nhanh không chậm bắt đầu cởi quần!

“Mẹ kiếp!”

“Chuyện quái gì thế này!”

“Ta đang định cởi ra đâu, còn ngươi lại mặc vào?”

Khi Ngân Lão Bạo Long trong lúc lơ đãng nhìn thoáng qua Phi Thiên Trư Trư ở phía đối diện, sau đó nhìn thấy trên người đối phương mặc bộ Thương Giới Chiến Giáp siêu cấp vô địch kia, nó ngay lập tức bị sốc!

Thịch thịch thịch thình thịch!

Đúng lúc này, khi một tiếng thịch thịch thịch vang lên, tám khung Gatling trên người Phi Thiên Trư Trư triển khai toàn lực, vô số mũi tên màu trắng giống như mưa che khuất bầu trời bắn vào cây cối bốn phía, nham thạch tiến hành ném bom oanh tạc!

“Mẹ kiếp!”

“Thịch thịch thịch mà nó nói không phải là loại thịch thịch thịch này đi!”

“Nếu thật sự là như vậy, chỉ bằng vào cây trường thương thì ta căn bản không có cơ hội thắng!”

Nhìn thấy vũ khí kỳ quái của đối phương phóng xuất ra lực phá hoại khủng bố, Ngân Lão Bạo Long trực tiếp choáng váng, nó chưa từng nghĩ đến, thịch thịch thịch mà mình nói khác xa với thịch thịch thịch mà đối phương nói, mẹ nó căn bản không phải là một chuyện a!

“Di!”

“Ngân Lão Bạo Long, chẳng lẽ ngươi giấu vũ khí trong quần sao?”

Sau khi thình thịch một lúc, Phi Thiên Trư Trư nhìn sang Ngân Lão Bạo Long, kho nó nhìn thấy đối phương đút tay vào quần, trên mặt cũng lộ vẻ ngạc nhiên dò hỏi.

“Trư ca!”

Chương 913 - Vũ khí của ngươi không giống như vũ khí của ta!

“Vũ khí của ngươi hình như khác với vũ khí của ta!”

“Cho nên, giữa chúng ta có hiểu lầm gì đó sao?”

Nói đến đây, Ngân Lão Bạo Long liền căng da đầu giải thích kỹ càng ý nghĩa thịch thịch thịch trong miệng mình.

Một lát sau!

“Cái gì!!!”

“Thịch thịch thịch chính là âm thanh mỹ diệu nhất trên thế giới này!”

“Ngươi… Tại sao ngươi lại đối xử với nó như thế!”

“Mẹ nó, hôm nay ta liều mạng với ngươi!”

Nói đến đây, Phi Thiên Trư Trư cuối cùng cũng không áp chế được lửa giận trong lòng, nó không chỉ mở ra toàn bộ tám khung Gatling mà còn đặt cả hai khẩu hoả tiễn lên vai, hôm nay, nó nhất định

phải để cho Ngân Lão Bạc Long biết rõ một việc, đó chính là, không phải tất cả âm thanh có thể được gọi là thịch thịch thịch!

……

Trong tửu lầu!

“Di!”

“Phi Thiên Trư Trư còn chưa mang đầu Ngân Lão Bạo Long kia về sao?”

Sau khi Diệp Phong dùng xong bữa sáng trở lại phòng khách, phát hiện Phi Thiên Trư Trư vẫn chưa trở về, trên mặt hắn cũng lộ vẻ nghi hoặc lẩm bẩm.

“Diệp thiếu!”

“Canh suông quả thủy, có phải ăn không quen đồ ăn trong tửu lầu này không?”

“Vừa vặn ta là một Trù tu, nếu không, giữa trưa ta làm vài món nhắm rượu cho ngài nếm thử?”

Lúc này, Hạ Mạc Xuyên cũng đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó chủ động đưa ra ý tưởng của chính mình.

“Nga!”

“Hạ tiền bối vẫn là một vị Trù tu sao?”

“Vậy thì ta rất muốn thử tay nghề của Hạ tiền bối, chỉ cần tay nghề của ngươi tốt, ngươi nhất định sẽ có phí vất vả!

Nghe Hạ Mạc Xuyên nói như vậy, hai mắt Diệp Phong lập tức sáng ngời, bởi vì đồ ăn trong nhà tửu lầu này thật sự quá bình thường!

Bùm!

Đúng lúc này, cửa phòng đột nhiên bị người dùng lực phá, sau đó một đầu Ngân Lão Bạo Long đầy máu thất tha thất thểu từ bên ngoài đi vào!

“Hạ trù!”

“Cứu… Cứu ta!”

“Đầu heo kia điên rồi, nó thình thịch ta một đốn, ta sắp bị nó thình thịch chết rồi!”

Lúc này, Ngân Lão Bạo Long đi vào phòng khách nhìn về phía Hạ Mạc Xuyên hô to.

“Cái gì!!!”

“Trư ca thế nhưng thình thịch ngươi một đốn sao?”

“Tất cả vết thương trên người ngươi đều là bị nó thình thịch ra?”

Nghe Ngân Lão Bạo Long nói lời này, Hạ Mạc Xuyên cả kinh trợn tròng mắt, hắn biết đầu Ngân Lão Bạo Long của mình rất cuồng dã ở phương diện kia, nhưng hắn trăm triệu không ngờ tới, đầu heo nhìn bình thường kia thế nhưng lại cuồng cả hơn cả Ngân Lão Bạo Long!

“Mẹ kiếp!”

“Hạ đầu bếp, mẹ nó ngươi nói bậy làm gì a!”

“Nếu như bị đầu heo điên kia nghe được, có khi nó sẽ thình thịch ngươi một trận đấy!”

Phát hiện Hạ Mạc Xuyên giống như hiểu lầm cái gì, Ngân Lão Bạo Long cũng nôn nóng nhắc nhở.

Hả?

Ta nói cái gì?

Trư ca thế nhưng còn muốn xuống ta với ta?

Nghe được lời nhắc nhở của Ngân Lão Bạo Long, Hạ Mạc Xuyên trực tiếp sửng sốt’

Mà lúc này, không chỉ có là Hạ Mạc Xuyên ngốc, ngay cả Diệp Phong cùng Ba Phong đang xem náo nhiệt ở bên cạnh cũng lộ ra

một tia khó hiểu, bởi vì bọn họ không hiểu một người một thú này đang nói cái gì!

“Ngân Lão Bạo Long!”

“Có ngon đừng chạy a!”

Đúng lúc này, Phi Thiên Trư Trư ngập tràn lửa giận cũng từ cửa sổ bay vào, chẳng qua, lúc này nó đã khôi phục kích thước của sủng vật heo, hơn nữa Thương Giới Chiến Giáp trên người đã thu vào thần giới khi vừa vào thành.

“Phi Thiên Trư Trư!”

“Hai các ngươi làm sao vậy?”

“Ta kêu ngươi đem nó về, nhưng không kêu ngươi thình thịch nó trở về a!”

Sau khi nhìn thấy Phi Thiên Trư Trư trở về, trên mặt Diệp Phong cũng lộ vẻ khó hiểu hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Ta khó chịu a!”

“Đầu Ngân Lão Bạo Long này thế nhưng lại bắt nạt thứ mà ta quan tâm nhất!”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Phi Thiên Trư Trư cũng oan ức khóc lóc kể lể.

“Chết tiệt!!”

“Không phải đâu!”

“Ta chỉ nói vài từ, tại sao ngươi lại oan ức chứ?”

Mà Ngân Lão Bạo Long ở bên cạnh nhìn thấy một màn như vậy đều choáng váng, trong lòng suy sụp nghĩ: “Chịu oan ức chính là ta, bị thương chính là ta, ta mới là người bị hại, nhưng ta lại không khóc, mẹ nó, một tên hung thủ như ngươi còn dám khóc lóc

ở đây sao?”

Bùm!

Đúng lúc này, Hạ Mạc Xuyên ở bên cạnh dùng một chân đá văng Ngân Lão Bạo Long ngã trên mặt đất, sau đó tức giận lớn tiếng mắng: “Nhìn xem, ngươi bắt nạt Trư ca thành cái dạng gì, còn không mau đi xin lỗi Trư ca!”

???

Ta bị tám cái khung súng máy điên cuồng thình thịch!

Ta bị hai cái ống phóng hỏa tiễn điên cuồng nổ!

Trong cơn mưa đạn, ta đã cố gắng hết sức để trốn trở lại, và sau đó ngươi kêu ta xin lỗi nó?

Nghe được lời nói của Hạ Mạc Xuyên, Ngân Lão Bạo Long ngã lăn trên đất trong lúc nhất thời không dám tin vào tai chính mình, nhưng vì phòng ngừa tình huống tiếp tục phát triển theo hướng không có lợi cho mình, nó nhìn mọi người và nhanh chóng giải thích.

Một lát sau!

“Hoá ra là như thế này!”

“Vậy thì ngươi mau xin lỗi Trư ca đi!”

“Hơn nữa bảo đảm, về sau không bao giờ dùng chữ thịch thịch thịch này nữa!”

Nghe Ngân Lão Bạo Long giải thích xong, mọi người lúc này mới hiểu rõ mọi chuyện, sau đó, Hạ Mạc Xuyên liền nhìn về phía Ngân Lão Bạo Long lần nữa nói.

Hả?

Mẹ nó ta đều giải thích xong rồi!

Các ngươi cũng rõ ràng ai mới là người bị hại!

Sau đó, vẫn là kêu ta xin lỗi?

Nghe Hạ Mạc Xuyên nói như vậy, Ngân Lão Bạo Long tủi thân muốn khóc, nhưng trong lòng lại tràn đầy ý nghĩ kiên định: “Ta oan ức, nhưng ta không khóc, long sống một đời, ai còn không chịu chút tủi thân đâu!”

“Được rồi!”

“Hạ tiền bối, chuyện này là nó vô tội, làm sao có thể bắt nó xin lỗi!”

Đúng lúc này, Diệp Phong cũng cười lớn giảng hòa, sau đó nhìn về phía Ngân Lão Bạo Long nói: “Ngân Lão Bạo Long, là Phi Thiên Trư Trư không hiểu chuyện, để ngươi chịu oan!”

Mà Diệp Phong nói lời này, Ngân Lão Bạo Long cảm động muốn khóc!

“Ba quản gia!”

“Hạ tiền bối!”

“Ta có chút việc muốn nói riêng với Ngân Lão Bạo Long một chút!”

Sau đó, Diệp Phong nhìn hai người bọn họ nói ra lời này.

Nghe Diệp Phong nói vậy, Ba Phong cùng Hạ Mạc Xuyên lập tức hiểu ra, sau đó họ cùng nhau rời khỏi phòng dành cho khách.

……

Chương 914 - Ta là người bị hại, còn làm ta xin lỗi nó?

“Ai!”

“Ba Phong huynh, ta lại mềm lòng!”

“Vốn định chuẩn bị giữa trưa hầm nó, nhưng vừa nhìn thấy bộ

đánh nó bị thương, ta lại có chút không đành lòng, giống như ngươi nói, dù sao chúng ta cũng đã cùng nhau sinh sống 900 năm, nhiều hay ít vẫn là có một chút tình cảm!"

Sau khi đi ra khỏi phòng dành cho khách, Hạ Mạc Xuyên cười khổ nhìn Ba Phong nói.

"Hạ huynh!"

"Ta có thể cảm nhận được!"

"Vừa rồi ngươi đánh mắng nó, kỳ thật là ngụy trang che chở cho nó a, phải không!"

"Nếu không, chẳng sợ không phải nó sai, nhưng nếu Diệp thiếu thương tâm vì sủng vật heo của mình, do đó muốn giết nó, vậy thì không có ai có thể cứu được nó!"

Sau khi nghe Hạ Mạc Xuyên nói xong, Ba Phong cũng cười nói.

"Ba Phong huynh!"

"Ngươi còn hiểu rõ ta hơn cả bản thân ta!"

Nghe Ba Phong nói những lời này, Hạ Mạc Xuyên cũng cười lớn lên tiếng nói.

Bên kia!

"Ngân Lão Bạo Long!"

"Ta muốn một giọt nước mắt của ngươi!"

Sau khi Ba Phong cùng Hạ Mạc Xuyên rời đi, Diệp Phong liền nhìn về phía Ngân Lão Bạo Long và nói ra mục đích của mình!

"Diệp thiếu!"

"Muốn nước mắt không có, muốn mệnh thì có một cái!"

"Nếu như mục đích của ngươi là lấy nước mắt của ta, vậy ngươi thật sự có thể từ bỏ!"

“Bởi vì trong 900 năm qua, có thể nói, Hạ trù đã dùng hết thủ đoạn với ta, nhưng cuối cùng hắn lại không lấy được một giọt nước mắt nào!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Ngân Lão Bạo Long cũng nghiêm túc khuyên bảo.

Bang!

Đúng lúc này, Diệp Phong đập một cái chai thủy tinh cỡ chai nước khoáng xuống bàn, sau đó giả vờ khiếp sợ nói: “Ngân Lão Bạo Long, ta nói muốn một giọt là đủ rồi, kết quả ngươi lại khóc cho ta tận một chai!”

???

Ta khóc một chai khi nào?

Tại sao ngươi có thể trợn tròn mắt nói dối như vậy?

Nghe Diệp Phong nói xong, đặc biệt là nhìn thấy một cái chai chứa nước mắt Ngân Lão Bạo Long ở trên bàn, Ngân Lão Bạo Long hoàn toàn ngây người, nó chưa bao giờ ngờ tới, trong tay Diệp Phong thế nhưng sẽ có nhiều nước mắt cùng tộc như vậy, mà điều làm cho nó không nghĩ tới chính là đối phương thế nhưng chuẩn bị dùng một chai nước mắt này hố nó!

“Được rồi!”

“Ta phải lấy nước mắt của ngươi ra ngoài chơi một chút trò chơi nhỏ!”

“Nếu như chơi hết, ta lại qua đây tìm ngươi lấy!”

Không hề để ý đến Ngân Lão Bạo Long đang đần ra, sau khi Diệp Phong nói một câu như vậy liền bay ra cửa phòng!

“Chờ một chút!”

“Chết tiệt, chờ một chút!”

“Không thể hố long như vậy a, đó không phải nước mắt của ta,

ngươi tại sao phải nói là nước mắt của ta!”

“Nếu như bị Hạ trù hiểu lầm, vậy thì ta không thể giải thích rõ được!”

Nhìn thấy Diệp Phong sắp bước ra khỏi cửa phòng, Ngân Lão Bạo Long vội vàng hô to!

“Đời còn dài, không hố cũng hối hận!"

“Nếu như hôm nay ta không hố ngươi, ta có thể khó chịu!”

“Dù sao một trong hai người sẽ phải khó chịu, vậy thì tại sao người khó chịu không thể là ngươi!”

Nghe Ngân Lão Bạo Long hô to, Diệp Phong cũng nghiền ngẫm cười, sau đó bước ra khỏi cửa phòng, hoàn toàn biến mất khỏi tầm nhìn của đối phương.

“Không được!”

“Ta không thể trơ mắt nhìn hắn đi hố ta !”

“Ta cần phải ngăn cản hắn mới được!”

Nhìn thấy Diệp Phong không hề để ý đến chính mình, Ngân Lão Bạo Long trực tiếp nóng nảy, sau đó đi đến cửa phòng, nó cần phải đuổi theo ngăn cản Diệp Phong mới được!

Ca! Ca! Ca!

Ngay trong giây phút Ngân Lão Bạo Long sắp bước ra cửa phòng, đột nhiên sau lưng nó vang lên một tràng tiếng động kỳ dị.

“Tiểu Bạo Long!”

“Ngươi có nghĩ đến một loại khả năng!”

“Đó chính là Diệp thiếu sở dĩ không có mang ta rời đi, chính là để ta ở lại trông chừng ngươi?”

Ngay sau đó, giọng nói giễu cợt của Phi Thiên Trư Trư vang lên ở phía sau nó.

Trừng!

Khi Ngân Lão Bạo Long xoay người, nhìn thấy Phi Thiên Trư Trư lại lần nữa hóa thân thành Thương Giới Chiến Trư, hơn nữa tám khung Gatling cùng hai ống phóng hỏa tiễn đều nhắm ngay chính mình, đồng tử của nó sợ hãi co rút lại, cả người run rẩy lên!

Nó dám cam đoan, chỉ cần chính mình thật sự dám đi ra khỏi cửa phòng, đầu Phi Thiên Trư Trư kia chắc chắn sẽ bắn nó ngay lập tức!

Một gian phòng cho khách khác!

“Diệp thiếu!”

“Nói xong rồi sao?”

Khi Hạ Mạc Xuyên nhìn thấy Diệp Phong đột nhiên đi vào, hắn cũng lập tức đứng dậy, sau đó tò mò hỏi.

“Nói xong rồi!”

“Ta hiện tại tới tìm các ngươi là muốn cùng các ngươi chơi một trò chơi nhỏ!”

Nghe Hạ Mạc Xuyên hỏi như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích

Hả?

Trò chơi nhỏ?

Hai người nghe Diệp Phong nói như vậy, trên mặt lộ ra một tia nghi hoặc, dù sao một người cả ngày nghiên cứu Phù Lục chi đạo, một người cả ngày nghiên cứu Trù Đạo, trò chơi là từ quá xa lạ với bọn họ!

“Diệp thiếu!”

“Trò chơi nhỏ gì?”

Lúc này, Ba Phong cũng mang theo tò mò nhìn Diệp Phong hỏi.

“Nghĩ Vương tranh bá tái!”

Nghe Ba Phong hỏi, Diệp Phong cười lớn nói ra tên của trò chơi nhỏ này!

???

Kiến Vương tranh bá tái?

Đây là loại trò chơi gì?

Nghe được cái tên phí phách bá đạo, hai người lộ ra vẻ khó hiểu, bởi vì bọn họ không đoán được Diệp Phong muốn chơi như thế nào!

“Hai vị!”

“Hiện tại ba người chúng ta đi ra ngoài bắt con kiến!”

“Nhất định phải bắt loại kiến hoang dã bình thường, không thể bắt loại kiến thần thú có thể tu luyện!”

“Cũng đừng bắt nhiều, mỗi người bắt khoảng 4000 con là được!”

Thấy hai người khó hiểu, Diệp Phong cũng lên tiếng giải thích.

Ngốc!

Vốn dĩ hai người họ còn khá bối rối trước trò chơi nhỏ của Diệp Phong, nhưng bây giờ phải ra ngoài bắt những con kiến hoang dã bình thường, hơn nữa phải bắt 4000 con, việc này càng làm cho hai người họ thêm bối rối!

Tuy nhiên, mặc dù họ không hiểu, nhưng điều đó không ngăn cản họ làm theo yêu cầu của Diệp Phong!

……

Sau nửa nén nhang!

“Tới tới tới!”

“Ta đã vẽ xong vòng tròn rồi!”

“Từng người trước tiên lấy ra 160 con kiến hoang dã, nhưng mà,

chúng ta phải phóng thích thần lực của mình để bẫy bọn chúng lên trước mặt mình, không được để chúng chém giết nhau!”

Nhìn thấy hai người cuối cùng cũng quay lại phòng cho khách, Diệp Phong vừa nói vừa chỉ một vòng tròn lớn có đường kính hai mét trên mặt đất.

Chương 915 - Trò chơi nhỏ, kiến vương tranh bá!

Nghe Diệp Phong nói xong, Ba Phong cùng Hạ Mạc Xuyên hai mặt nhìn nhau, trên mặt lộ ra nụ cười khổ, cùng nhau nghĩ: “Trò chơi nhỏ này cũng quá ngây thơ đi!”

Bùm!

Đúng lúc này, Diệp Phong rốt cuộc cũng lấy ra bình thuỷ tinh có chứa nước mắt của Ngân Lão Bạo Long.

“Đó là…nước mắt Ngân Lão Bạo Long!”

“Một lọ nước mắt tràn đầy?”

Khi hai người họ nhìn thấy bình thủy tinh chứa những giọt nước mắt trong suốt kia, bọn họ đều khiếp sợ hô lên, trong ánh mắt tràn ngập vẻ khó có thể tin!

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ đến, trong tay Diệp Phong thế nhưng lại có nhiều nước mắt Ngân Lão Bạo Long như vậy!

“Chờ một chút!”

“Tại sao lúc này Diệp thiếu lại lấy ra nước mắt Ngân Lão Bạo Long a!”

“Chẳng lẽ hắn chuẩn bị dùng những giọt nước mắt Ngân Lão Bạo Long trân quý kia lên trên người đống kiến hoang dã này?”

Nghĩ vậy, hai người đều trừng lớn mắt nhìn sang Diệp Phong, bọn họ hy vọng suy đoán của mình không phải là thật, nếu không, bọn

họ thật sự sẽ bị đả kích!

“Ba quản gia!”

“Hạ tiền bối!”

“Ta đã phân 160 giọt nước mắt Ngân Lão Bạo Long cho các ngươi rồi!”

“Tiếp theo, chúng ta tranh thủ cho 160 con kiến hoang dã này dùng một giọt, ta thật sự rất muốn nhìn xem, sau khi thân hình nho nhỏ của chúng nó hấp thu lực lượng nước mắt Ngân Lão Bạo Long có thể bộc phát ra lực lượng kinh người như thế nào!”

Nhưng mà, những lời nói tiếp theo của Diệp Phong đã hoàn toàn đập tan hy vọng cuối cùng của hai người, nhìn hai cái bình nhỏ mà Diệp Phong đưa qua, họ cũng đưa cánh tay run rẩy của mình ra!

“Diệp thiếu!”

“Đây chính là nước mắt Ngân Lão Bạo Long a, cho dù không cầm đi luyện chế đan dược, thì mỗi một giọt cũng đều tương đương với một tấm át chủ bài mạnh mẽ a!”

“Hiện tại muốn dùng ở trên người đám kiến hoang dã này, có phải có chút quá mức lãng phí rồi không?”

Hạ Mạc Xuyên lúc này cũng đang ôm hy vọng cuối cùng của mình, trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong khuyên bảo.

“Lãng phí sao?”

“Có gì mà lãng phí!”

“Dùng hết, vậy để đầu Ngân Lão Bạo Long mà ngươi nuôi khóc thêm một chút!”

Nghe Hạ Mạc Xuyên khuyên bảo, Diệp Phong không chút nào để ý đáp lại một câu.

???

Toàn bộ nước mắt trong lọ này đều là do đầu Ngân Lão Bạo Long mà ta nuôi khóc ra sao?

Ta hầu hạ nó 900 năm, nó chưa bao giờ chảy một giọt nước mắt cho ta!

Kết quả là đến lượt ngươi, nó loảng xoảng loảng xoảng chính là một trận khóc?

Nghe Diệp Phong nói lời này, Hạ Mạc Xuyên hoàn toàn choáng váng, hắn vốn tưởng rằng một lọ nước mắt Ngân Lão Bạo Long này là của Diệp Phong, nhưng hắn chưa bao giờ ngờ tới, mẹ nó thế nhưng là của đầu Ngân Lão Bạo Long mình nuôi khóc ra!

“Mẹ kiếp!”

“Biết được chân tướng, ta càng cảm thấy khó chịu!”

“Trong tình huống bình thường, số nước mắt Ngân Lão Bạo Long hẳn là phải ta mới đúng!”

Sau khi phục hồi tinh thần, Hạ Mạc Xuyên hoàn toàn sụp đổ, trong lòng càng mắng to: “Mẹ nó 900 năm tình cảm, loại long vong ân phụ nghĩa này không làm thịt bây giờ thì khi nào mới làm!”

Một lát sau!

Khi Ba Phong cùng Hạ Mạc Xuyên nhỏ từng giọt nước mắt Ngân Lão Bạo Long lên mỗi một con kiến hoang dã, trong tim bọ họ đều đang rỉ máu, phải biết rằng, họ chưa bao giờ sử dụng thứ tốt như vậy, họ cũng muốn cảm nhận xem khi mình tiến vào lúc cuồng bạo thì có thể bộc phát ra lực lượng cường đại như thế nào!

“Mẹ kiếp!”

“Đám kiến hoang dã này bắt đầu biến thân!”

“Thân thể của chúng nó đều bành trướng một vòng, từng con kiến hoang dã nhìn qua đều cực kỳ cứng cỏi, giống như những con kiến chiến cường hãn, thật không ngờ nước mắt Ngân Lão Bạo Long lại dữ dội đến như vậy!”

Đúng lúc này, khi Diệp Phong phát hiện đám kiến hoang dã đã bắt đầu biến hóa, hắn cũng hưng phấn kêu lên!

Nghe Diệp Phong kinh hô, Ba Phong cùng Hạ Mạc Xuyên cũng nhìn sang đàn kiến của mình.

“Mẹ kiếp!”

“Quá khủng bố!”

“Những con kiến hoang dã này sau khi tiến vào trạng thái cuồng bạo thế nhưng lại có thể xảy ra biến hóa lớn như vậy!”

Khi cả hai chú ý tới đàn kiến của mình cũng đã xảy ra biến hoá, trong mắt hai người hiện lên một tia hâm mộ, bởi vì bọn họ cũng rất muốn cảm thụ một lần cảm giác lực lượng cuồng bạo!

“Lên!”

“Cắn nó!”

“Xé nát chúng nó ra!”

“…”

Khi ba người đều thu hồi thần lực, 480 con kiến hoang dã đã rơi vào trạng thái cuồng bạo đều chuyển sang trạng thái hỗn chiến!

“Hai vị!”

“Các ngươi trước nhìn chằm chằm chúng nó một chút!”

“Ta đi đến chỗ Ngân Lão Bạo Long lấy một ít nước mắt trở về!”

Nhìn thấy đàn kiến đã bị giết hoặc bị thương hơn phân nửa, Diệp Phong liền biết rằng cuộc chiến đàn kiến này sắp kết thúc, sau đó hắn liền đứng dậy đi đến phòng nghỉ.

???

Chẳng phải Kiến vương sắp xuất hiện rồi sao?

Tại sao phải lấy thêm một ít?

Nghe Diệp Phong nói xong, Ba Phong cũng lộ vẻ nghi hoặc hỏi: “Diệp thiếu, không phải Kiến vương lập tức phải xuất hiện sao, sao còn đi lấy nước mắt làm cái gì?”

“Ba quản gia!”

“Đây tính cái gì Kiến vương a!”

“Đây chỉ là trò chơi nhỏ, chúng ta phải chơi hai mươi lần mới được!”

“Chỉ có làm hai mươi con kiến hoang dã thắng lợi tiến hành chiến đấu một lần nữa, chúng ta mới có thể chọn ra Kiến vương thực sự!”

Sau khi giải thích một câu, Diệp Phong lúc này mới bước ra khỏi phòng.

Mà nghe Diệp Phong nói xong những lời này, Ba Phong cùng Hạ Mạc Xuyên lập tức cả kinh, bọn hắn không nghĩ tới Diệp Phong lại chuẩn bị biểu diễn hai mươi lần, nếu mỗi lần là 480 giọt, như vậy hai mươi lần chính là 9600 giọt a!

“Hạ huynh!”

“Đầu Ngân Lão Bạo Long ngươi nuôi lớn đã đề phòng ngươi 900 năm!”

“Mà hiện tại, nó chuẩn bị vì Diệp thiếu khóc ra nước mắt 900 năm qua tích tụ được a!”

Sau khi hoàn hồn, Ba Phong nhìn về phía Hạ Mạc Xuyên bày tỏ suy nghĩ của mình.

Hô!

Nghe Ba Phong nói lời này, Hạ Mạc Xuyên cũng thở ra một hơi thật dài, sau đó đi đến bên một góc, đồng thời nói: “Ba Phong huynh, ngươi nhìn chằm chằm một chút, ta đi mài đao trước!”

Bên kia!

“Ngân Lão Bạo Long!”

“Khóc đi!”

Chương 916 - Diệp thiếu, làm ơn, đừng hố long!

Trở lại phòng khách của mình, Diệp Phong dùng vẻ mặt cười xấu xa nhìn về phía Ngân Lão Bạo Long nói.

“Diệp thiếu!”

“Làm ơn, đừng hố long!”

“Lại tiếp tục hố như vậy, ta thật sự sẽ có nguy hiểm a!”

Nghe được lời nói của Diệp Phong, Ngân Lão Bạo Long lập tức cầu xin, nó căn bản không dám tưởng tượng, Hạ Mạc Xuyên thất bại ở chỗ mình 900 năm, sau khi biết được chính mình thế nhưng khóc cho người khác những giọt nước mắt mà 900 năm qua chưa từng chảy xuống, trong lòng hắn có bao nhiêu tuyệt vọng, bao nhiêu phẫn nộ, bao nhiêu thương tâm!

Bùm! Bùm!

Không để ý đến Ngân Lão Bạo Long cầu xin, Diệp Phong trực tiếp từ trong không gian hệ thống lấy ra hai cái bình thủy tinh đặt ở trên bàn!

???

Làm gì?

Khóc một bình đã quá mức, hiện tại thế nhưng còn tăng lên hai bình?

Nhìn thấy Diệp Phong lấy ra hai bình thuỷ tinh chứa đầy nước mắt màu trắng, Ngân Lão Bạo Long sắp phát điên rồi, trong lòng tan nát cõi lòng thầm nghĩ: “Diệp thiếu không phải muốn hố ta, hắn là muốn ta chết a!”

……

Một gian phòng cho khách khác!

“Diệp thiếu!”

“Tình huống gì thế này!”

“Chỉ trong chốc lát mà đầu Ngân Lão Bạo Long kia đã khóc ra được hai bình sao?”

“Vì ngươi rơi lệ, mẹ nó liền không cần ấp ủ?”

Nhìn thấy Diệp Phong lúc này trực tiếp lấy ra hai cái bình lớn, Hạ Mạc Xuyên cả kinh thiếu chút nữa rớt luôn tròng mắt ra ngoài!

“Ai!”

“Ta đã nói nó khóc chậm một chút, khóc ít đi, có ý tứ là được!”

“Nhưng nó không chịu nghe lời, cứ khóc cho ta khóc cho ta, cuối cùng trực tiếp làm ra hai bình cho ta!”

Nghe Hạ Mạc Xuyên nói, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ giải thích một câu.

“Hạ huynh!”

“Lát nữa ngươi nhìn chằm chằm, ta giúp ngươi ma đao!”

“Hôm nay có nói gì cũng phải hầm nó!”

Nhìn thấy Hạ Mạc Xuyên bị chọc tức đến phát run, Ba Phong cũng là dùng thần thức truyền âm an ủi đối phương.

Một lát sau!

“Hai vị!”

“Các ngươi nhìn chằm chằm một chút a, ta đi lấy thêm nước mắt!”

Khi trận kiến hỗn kiến thứ ba bắt đầu, Diệp Phong lại lần nữa rời khỏi phòng dành cho khách.

Sau đó!

Trong thời gian một giờ, Diệp Phong chạy lui chạy tới giữa hai phòng khách khoảng mười lần, cuối cùng cũng bại hết một vạn giọt nước mắt Ngân Lão Bạo Long!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của hôm nay, khen thưởng 50 vạn điểm phá của, khen thưởng Thiên Mộng Thôi Lệ Đan*10!”

Cùng lúc đó, âm thanh nhắc thưởng của hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

Oanh!

Ngay sau đó, một cổ hơi thở đột phá bộc phát ra từ trong cơ thể Diệp Phong.

Hả?

Diệp thiếu đang làm gì vậy?

Hắn cũng không tu luyện a, tại sao lại đột nhiên đột phá?

Cảm nhận được tu vi của Diệp Phong từ Chân Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong trực tiếp đột phá tới Thiên Thần Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong, Ba Phong cùng Hạ Mạc Xuyên liếc nhau, đều toát ra một tia nghi hoặc!

Lúc này, Diệp Phong cũng không có để ý đến việc đột phá, mà là kiểm tra tình huống của Thiên Mộng Thôi Lệ Đan!

Thiên Mộng Thôi Lệ Đan: Được luyện chế từ Thiên Mộng Thảo kết hợp với 101 loại Thần thảo nước mắt có hiệu quả thúc giục, có hiệu quả thúc giục cực kỳ đáng sợ, dược hiệu của mỗi viên đan dược kéo dài năm phút, dùng một lúc hai viên đan dược, thời gian không chồng lên, xuất phẩm từ hệ thống!

“Di!”

“Loại đan dược này thật thú vị!”

“Hơn nữa vẫn là hệ thống luyện chế, vậy xem như Ngân Lão Bạo Long chỉ sợ cũng không chịu được dược hiệu khủng bố của loại đan dược này!”

Sau khi kiểm tra tình huống của Thiên Mộng Thôi Lệ Đan, trên mặt Diệp Phong cũng hiện lên ý cười.

“Diệp thiếu!”

“Kiến vương mạnh nhất đã xuất hiện!”

“Tiếp theo chúng ta nên làm cái gì?”

Đúng lúc này, Ba Phong ở bên cạnh đột nhiên nói một câu!

“Giúp nó một chút đi!”

Nghe Ba Phong hỏi, Diệp Phong cũng đưa ra câu trả lời.

n!

Nghe được lời này, hai mắt Ba Phong sáng lên, sau đó vội vàng nói: “Diệp thiếu, ý của ngươi là muốn dùng một ít thiên địa bảo vật đặc thù, trợ giúp con Kiến vương này dấn thân vào con đường tu luyện?”

“Ba quản gia!”

“Ngươi đang nói cái gì vậy?”

“Ý của ta là giúp nó một chút, để nó sớm đoàn tụ với những người thân đã chết của nó!”

Nghe thấy những lời kỳ lạ của Ba Phong, Diệp Phong cũng lên tiếng giải thích một câu.

???

Phí nhiều như vậy mới tuyển ra Kiến vương!

Trở tay liền phải đưa đối phương đi đến thế giới cực lạc?

Vậy thì nó liều chết chiến đấu lâu như vậy, để làm gì, chỉ để chết

sau một giờ sao?

Nghe Diệp Phong giải thích, Ba Phong hoàn toàn ngây người, hắn không nghĩ tới Kiến vương nỗ lực lâu như vậy, cuối cùng cũng là vô ích!

“Hạ trù!”

“Hạ trù thân ái của ta!”

“Ngươi nhất định phải tin tưởng ta, những giọt nước mắt mà Diệp thiếu lấy ra trước đó căn bản không phải ta khóc ra, đó đều là của hắn a!”

“Hắn chính là đang hố ta!”

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy nôn nóng của Ngân Lão Bạo Long cũng vang lên trong đầu Hạ Mạc Xuyên.

Hả?

Không phải ngươi khóc?

Số nước mắt Ngân Lão Bạo Long kia đều là của Diệp thiếu?

Hai mắt Hạ Mạc Xuyên sáng bừng lên khi nghe Ngân Lão Bạo Long nói xong, bởi vì hắn cảm thấy khả năng này rất cao, dù sao Diệp thiếu gia cũng là một tên bại gia tử cực kỳ điên rồ!

Nếu đã là bại gia tử, trong tay hắn có hai mươi bình nước mắt Ngân Lão Bạo Long cũng là một việc rất hợp lý!

“Không được!”

“Ta không thể nghe lời nói một phía từ Ngân Lão Bạo Long!”

“Nếu không, ta cầu xin Diệp thiếu biểu diễn quá trình lấy nước mắt một lần?”

Nghĩ vậy, Hạ Mạc Xuyên liền nhìn Diệp Phong, sau đó cung kính nói: “Diệp thiếu, ta đã nuôi nấng đầu Ngân Lão Bạo Long kia 900 năm, bất luận ta làm chuyện gì, nó cũng sẽ không rơi lệ, cho nên,

ngài có thể tự mình biểu diễn một chút, làm ta nhìn xem, làm như nào mới có thể khiến nó rơi nước mắt được không!”

“Được a!”

“Việc này rất đơn giản!”

“Vậy hiện tại chúng ta liền qua tìm nó đi!”

Nghe Hạ Mạc Xuyên hỏi, Diệp Phong cũng lộ ra một chút cảm xúc hưng phấn, bởi vì hắn đang muốn đi thử hiệu quả của Thiên Mộng Thôi Lệ Đan đâu!

Chương 917 - Thiên Mộng Thôi Lệ Đan, ngươi đáng giá có được!

Một gian phòng cho khách khác!

“Hạ trù!”

“Ngươi cứ để Diệp thiếu tùy tiện thử!”

“Nếu như ta chảy một giọt nước mắt, đó là bất kính với ngươi!”

Khi biết được mục đích ba người lại đây, Ngân Lão Bạo Long vỗ bộ ngực bảo đảm.

“Mong là như vậy!”

“Vậy thì tiếp theo nên xem biểu hiện của ngươi!”

Nghe Ngân Lão Bạo Long bảo đảm, Hạ Mạc Xuyên lại có chút bất an đáp lại một câu.

Mà lúc này, Diệp Phong đã đi tới trước mặt Ngân Lão Bạo Long, một viên nhỏ đan dược trắng như tuyết lặng yên xuất hiện ở trong lòng bàn tay phải của hắn!

“Ngân Lão Bạo Long!”

“Ngươi khóc đi, lần này năm phút là đủ rồi, đừng khóc quá lâu, ta thật sự không muốn nhiều nước mắt như vậy!”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn về phía Ngân Lão Bạo Long làm bộ làm tịch nói.

“Diệp thiếu!”

“Ta…”

Ngay khi Ngân Lão Bạo Long chuẩn bị nói cái gì đó, lại bị Diệp Phong dùng tay bưng kín miệng, đồng thời một viên thuốc nhỏ cũng tiến vào trong miệng nó, nó cũng nuốt xuống theo phản xạ có điều kiện!

Sau khi Ngân Lão Bạo Long nuốt đan dược, trên mặt nó hiện lên vẻ khó hiểu, bởi vì nó không biết Diệp Phong đang cho nó ăn cái gì!

“Đừng nói chuyện!”

“Ngươi không cần nói gì cả!”

“Ta đều hiểu, ngươi cũng cần yên tâm lớn mật khóc là được!”

Ngay sau đó, Diệp Phong liền nhìn Ngân Lão Bạo Long nói một câu như vậy.

Động tác che miệng, lời nói khiến người ta đoán già đoán non, sự kết hợp của cả hai có vẻ rất hợp lý!

???

Ngươi hiểu cái gì?

Hai chúng ta không có chuyện gì mà sao ngươi lại nói như thể có bí mật gì vậy?

Mẹ nó, ngươi đang làm chuyện gì vậy?

Còn có, ngươi vừa cho ta ăn cái gì !

Ngay khi Ngân Lão Bạo Long đang tràn đầy nghi hoặc, hai mắt nó bỗng nhiên bắt đầu lên men, sau đó nước mắt liền bắt đầu đảo

quang ở trong mắt nó, tình huống này khiến nó trực tiếp sửng sốt!

“Trời ạ!”

“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này!”

“Sao ta lại xúc động muốn khóc thế này?”

“Chuyện này không bình thường!”

Chờ một chút!

Đúng lúc này, Ngân Lão Bạo Long đột nhiên nghĩ đến thứ Diệp Phong vừa cho nó ăn, sau đó hung hăng nhìn sang Diệp Phong!

“Thiên Mộng Thôi Lệ Đan!”

“Ngươi, đáng giá có được!”

Nhìn thấy Ngân Lão Bạo Long đột nhiên dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn về phía mình, Diệp Phong liền biết đối phương nhất định đã đoán được cái gì, sau đó liền dùng thần thức truyền âm nói với Ngân Lão Bạo Long một câu như vậy.

???

Mẹ nó, đáng giá có được?

Bây giờ ta đang sử dụng cơ hội cuối cùng của mình để chứng tỏ bản thân!

Kết quả, mẹ nó ngươi lại cho ta ăn đan dược thúc giục nước mắt chó má gì đó?

Sao nào, không hố chết ta, ngươi khó chịu đến như vậy sao?

Nghe Diệp Phong nói lời này, Ngân Lão Bạo Long muốn khóc chết tâm, nó thật sự không nghĩ tới, Diệp Phong vì hố nó, đồ vật hiếm lạ cổ quái gì đều có thể lấy ra tới!

“Mẹ kiếp!”

“Xong con bê!”

“Nước mắt thật sự sắp chảy ra rồi!”

Lúc này, Ngân Lão Bạo Long đã không còn khống chế được hai mắt, nước mắt bắt đầu từ trong hốc mắt tuôn ra như lũ!

“Tên khốn kiếp!”

“Ngân Lão Bạo Long quả thực chính là tên khốn!”

“Nó không chỉ lừa gạt tình cảm của ta, thế nhưng còn muốn chà đạp chỉ số thông minh của ta!”

“Nếu không phải ta để lại tâm nhãn, để Diệp thiếu tự mình biểu diễn một lần, có lẽ ta đã thật sự bị nó lừa rồi!”

Mà lúc này, Hạ Mạc Xuyên thấy một màn như vậy tức giận điên cả người, thậm chí bởi vì quá tức giận mà cả người không chịu được khống chế run rẩy cả lên!

“Xong rồi xong rồi xong rồi!”

“Hạ trù sắp tức chết rồi!”

“Lần này, cho dù ta thật sự nhảy vào long trì cũng rửa không sạch a!”

Nhận thấy sự tức giận của Hạ Mạc Xuyên, Ngân Lão Bạo Long đang điên cuồng rơi lệ cũng nở một nụ cười khổ!

Năm phút sau!

“Hạ tiền bối!”

“Ngươi xem, chỉ một lúc như vậy mà Ngân Lão Bạo Long lại khóc ra cho ta hai bình!”

“Đều bảo nó bớt khóc, tại sao nó lại không nghe lời đâu!”

Sau khi dược hiệu biến mất, Diệp Phong liền cầm lấy hai cái bình thuỷ tinh chứa đầy nước mắt đi tới trước mặt Hạ Mạc Xuyên, sau đó tràn đầy đắc ý nói.

“Ngân Lão Bạo Long!”

“Đây là hiểu lầm mà ngươi nói sao?”

Nghe Diệp Phong nói xong, Hạ Mạc Xuyên âm trầm đi tới trước Ngân Lão Bạo Long, sau đó dùng ánh mắt tràn đầy tức giận nhìn đối phương chất vấn.

“Hạ trù!”

“Ngươi nói có thể có một loại khả năng này không!”

“Đó chính là vừa rồi khi Diệp thiếu che miệng ta, hắn cho ta ăn một viên đan dược thúc giục nước mắt, cho nên mới khiến ta khóc như điên!”

Nghe Hạ Mạc Xuyên chất vấn, Ngân Lão Bạo Long oan ức lên tiếng giải thích.

“Bịa!”

“Ngươi tiếp tục bịa!”

“Nhìn vô số đan dược thúc giục nước mắt ở Thần giới, có loại nào có thể có hiệu quả với tộc Ngân Lão Bạo Long các ngươi không?”

“Nếu đan dược thúc giục nước mắt thật sự có hiệu quả, vậy thì nước mắt của ngươi đã sớm không có giá trị!”

Nghe Ngân Lão Bạo Long nói ra những lời nực cười như vậy, Hạ Mạc Xuyên khinh thường phản bác.

“Hạ trù!”

“Ta nói đều là sự thật, tại sao ngay cả ngươi cũng không tin ta!”

“Rốt cuộc muốn ta làm thế nào thì ngươi mới có thể tin lời ta nói!”

Nhìn thấy Hạ Mạc Xuyên căn bản không tin lời mình nói, Ngân Lão Bạo Long thật sự muốn điên rồi, dù sao từ nhỏ đến lớn, nó đã bao giờ chịu oan ức như vậy đâu!

“Ngân Lão Bạo Long!”

“Đừng nói ta không cho ngươi cơ hội!”

“Chỉ cần ngươi hiện tại có thể vì ta mà rơi một giọt nước mắt, chỉ là một giọt nước mắt, ta liền tin lời của ngươi!”

Lúc này, Hạ Mạc Xuyên đột nhiên nghĩ tới một chuyện, sau đó hắn nhìn về phía Ngân Lão Bạo Long nói ra suy nghĩ của mình, mặc kệ đối phương nói thật hay giả, nếu có thể mượn cơ hội này khiến Ngân Lão Bạo Long thỉnh thoảng khóc vài giọt nước mắt cho mình, như vậy đối với hắn mà nói chính là lời to!

“Thôi!”

“Không tin thì không tin!”

Nhưng mà, sau khi Ngân Lão Bạo Long nghe được ý tưởng của Hạ Mạc Xuyên lại trực tiếp lựa chọn từ chối!

???

Trực tiếp từ chối?

Chương 918 - Thanh niên thần bí, Lệ Thất!

Nếu như ngươi do dự vài giây thì cũng coi như là tôn trọng ta!

Nghe Ngân Lão Bạo Long nói vậy, Hạ Mạc Xuyên tức điên thiếu chút nữa đánh qua!

Oanh!

Sau đó, Hạ Mạc Xuyên cuối cùng cũng không thể kìm nén được lửa giận trong lòng, một cổ hơi thở uy áp khủng bố lập tức bao trùm Ngân Lão Bạo Long, sau đó lấy ra chín con dao làm bếp các kiểu khác nhau nhìn về phía Diệp Phong: “Diệp thiếu, ngài cùng Ba Phong huynh đi đến phòng cho khách khác nghỉ ngơi trước đi, ta hiện tại phải làm thịt đầu long này, buổi trưa cho ngươi thêm hai món nhắm rượu!”

n!

Nghe Hạ Mạc Xuyên nói như vậy, đặc biệt là khi nhìn thấy bộ dáng nghiêm túc của đối phương, Diệp Phong cùng Ngân Lão Bạo Long đều giật mình, bọn họ chưa từng nghĩ đến, Hạ Mạc Xuyên thế nhưng chuẩn bị giết long!

“Hạ tiền bối!”

“Lúc trước là ta trêu chọc các ngươi thôi!”

“Hai mươi bình nước mắt Ngân Lão Bạo Long kia đều là của ta!”

“Mà vừa rồi nó khóc cũng là vì ta lặng lẽ cho nó dùng một viên Thôi Lệ Đan!”

Sau cú sốc, Diệp Phong cũng nhìn Hạ Mạc Xuyên giải thích.

“Tuy rằng trước kia khi ngươi hố ta, ngươi giống như ma quỷ!”

“Nhưng hiện tại, trong mắt ta, ngươi là thiên sứ, là loại thiên sứ tỏa ra ánh sáng vàng kim khắp bầu trời!”

Nghe Diệp Phong giải thích, Ngân Lão Bạo Long cảm động muốn khóc, cuối cùng, thừa nhận bao nhiêu oan ức như vậy, giờ chân tướng rốt cuộc cũng được phơi bày, tâm tình hiện tại không thể diễn tả được!

Hả?

Hóa ra là như thế này?

Nói cách khác, Ngân Lão Bạo Long nói đều nói thật?

Ta vẫn luôn oan uổng nó?

Hạ Mạc Xuyên ở bên cạnh nghe xong liền sững sờ, hắn không ngờ rằng Diệp Phong mới thực sự là người dở trò quỷ cho tất cả những chuyện này!

“Được rồi!”

“Hai bình nước mắt Ngân Lão Bạo Long này ta để ở đây!”

“Đồng thời, ta cho ngươi thêm hai bình!”

“Sau đó, chúng ta hiện tại phải rời đi, ngày sau có duyên sẽ gặp lại!”

Nói xong, Diệp Phong liền mang theo Phi Thiên Trư Trư cùng Ba Phong rời khỏi phòng cho khách.

“Ai!”

“Chung quy cũng không thể đi theo bên cạnh Diệp thiếu!”

“Thậm chí ta cũng chưa kịp nói chuyện muốn làm đầu bếp riêng cho Trư ca!”

Nhìn hai người một heo rời đi, Hạ Mạc Xuyên cũng bất đắc dĩ thở dài.

“Hạ trù!”

“Đừng thương tâm!”

“Cho dù tất cả mọi người có rời đi ngươi, thì ta cũng sẽ luôn ở bên cạnh ngươi!”

Lúc này, một thân hắc y Ngân Lão Bạo Long cũng đi đến bên cạnh Hạ Mạc Xuyên an ủi.

“Ngân Lão Bạo Long!”

“Thời khắc mấu chốt ta vẫn còn ngươi!”

“Nếu không, ngươi khóc cho ta nhìn một cái, để ta vui tươi hớn hở được không?”

Nghe Ngân Lão Bạo Long nói xong, Hạ Mạc Xuyên cũng lộ ra vẻ chờ mong nhìn đối phương.

Bên kia!

“Diệp thiếu!”

“Chúng ta hiện tại muốn đi đâu a?”

Sau khi rời khỏi Tượng Thiên Thành, Ba Phong tò mò hỏi Diệp

Phong.

“Trở lại núi Tinh Hồn!”

“Cửa cung của ta ở trên núi Tinh Hồn!”

“Cho nên, trước khi trở lại núi Tinh Hồn, nếu ngươi có thể khiến ta vừa lòng, vậy thì ngươi có thể ở tại cửa cung chỉ đạo Phi Thiên Trư Trư học tập Phù Lục chi đạo, nếu không thể làm ta vừa lòng, vậy ngươi muốn đi đâu thì đi!”

Nghe Ba Phong dò hỏi, Diệp Phong cũng thuận miệng đáp lại một câu.

……

Màn đêm buông xuống!

Sau khi đi cả một ngày, hai người một heo cuối cùng cũng đến một toà thành trấn trước khi trời tối.

“Ngươi nghe nói gì chưa?"

“Thành Chủ đại nhân thế nhưng vì con hắn mà muốn tổ chức một cuộc thi phá của!”

“Đương nhiên nghe nói!”

“Hơn nữa, khi ta biết được tin tức này, ta cũng không dám tin vào tai chính mình, ta thật sự không nghĩ tới, Thành Chủ đại nhân thế nhưng sẽ tổ chức một cuộc thi buồn cười như vậy, nếu như việc này bị truyền ra ngoài, Thiên Khung Thành chúng ta chỉ sợ sẽ trở thành trò cười!”

“Đúng vậy!”

“Thật không biết Thành Chủ đại nhân nghĩ gì, con của hắn hồ nháo, sao hắn còn có thể hồ nháo theo đâu!”

Đi trên đường phố, âm thanh nghị luận xung quanh của mọi người khiến cho Diệp Phong chú ý.

“Cuộc thi phá của sao?”

“Thú vị vậy sao!”

“Không ngờ lại có người tổ chức cuộc thi như thế này!”

Lúc này, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ hứng thú, sau đó nhìn sang một bên Ba Phong, nói: “Ba Phong quản gia, đi hỏi nơi đăng ký cuộc thi phá của này, sau đó báo tên cho ta.”

“Diệp thiếu gia!”

“Ta đi ngay!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Ba Phong lập tức đi đến nơi xa, nhanh chóng biến mất trong đám đông.

……

Phủ Thành Chủ, sảnh tiệc!

“Bảy thiếu gia!”

“Sáng sớm hôm nay đã tuyên bố cuộc thi đấu phá của ra ngoài!”

“Nhưng mà, bởi vì thời gian có chút gấp gáp, nên số người đăng ký cũng không khả quan lắm!”

Lúc này, Thành Chủ Thiên Khung Thành là Văn Viễn Thuỷ khẩn trương nhìn thanh niên ngồi ở ghế chủ toạ hội báo một chút tình huống hiện tại.

Đến nỗi con hắn, cũng chính thiếu chủ Thiên Khung Thành lại đứng ở phía sau thanh niên, thỉnh thoảng rót rượu cho thanh niên, giống như một người hầu!

Không có người biết, Văn Viễn Thuỷ không phải tổ chức cuộc thi đấu phá của này cho con của hắn, con hắn chỉ là một cái vỏ bọc, người đứng sau lưng chân chính chính là vị thanh niên thần bí đang ngồi ở trên ghế chủ tọa!

“Không khả quan sao?”

“Đó là có bao nhiêu người?”

Sau khi Lệ Thất nghe Văn Viễn Thuỷ báo cáo xong, việc đầu tiên hắn làm là uống cạn ly rượu, sau đó mới nhìn về phía Văn Viễn Thuỷ hỏi.

“Thất thiếu gia”

“Thật ra... thật ra vẫn chưa có người đăng ký!”

Nghe Lệ Thất dò hỏi, Văn Viễn Thuỷ cũng cắn răng căng da đầu nói ra tình huống!

“Ai!”

“Ta đã đi qua hơn mười tòa thành trấn, gặp được vài tên bại gia tử, cũng có lòng phá của, nhưng bọn họ không lấy được thứ gì tốt, hoặc là giống như Thiên Khung Thành của ngươi, không có một tên bại gia tử dám báo danh!”

“Như vậy thì sao ta có thể vui sướng phá của!”

“Ta như ta không thể phá của, vậy thì chẳng phải tất cả tài sản mà cha mẹ ta để lại đều bị lãng phí sao!”

Sau khi biết tin, Lệ Thất bất đắc dĩ lắc đầu!

???

Tài sản của cha mẹ ngươi để lại dùng để tu luyện không hương hơn sao?

Nhưng tại sao đến lượt ngươi, cả ngày ngươi chỉ muốn bại hết?

Chương 919 - Thanh niên thần bí, Lệ Thất! (2)

Đây thực sự là những gì mà một con người bình thường nên nghĩ sao?

Nghe Lệ Thất nói xong, khóe miệng của Văn Viễn Thuỷ không tự chủ được run rẩy.

“Thôi!”

“Nếu như không có người đăng ký, vậy thì sáng mai ta liền chạy tới toà thành trấn bên cạnh!”

Ngay sau đó, Lệ Thất Dạ đã có quyết định của chính mình!

“Thành Chủ đại nhân!”

“Có người báo danh!”

“Vừa rồi có một người tên là Diệp Phong đăng ký tham gia cuộc tranh thi đấu vào ngày mai!”

Đúng lúc này, một hạ nhân mang theo kích động từ nơi xa chạy tới.

n!

Nghe được tin tức này, trong mắt Lệ Thất loé sáng lên, sau đó tự mình lẩm bẩm: “Hy vọng người tên là Diệp Phong này ngày mai có thể mang đến cho ta một ít bất ngờ, nếu không, đã quá nhàm chán rồi!”

Bên kia!

“Diệp thiếu!”

“Ta đã giúp ngài báo danh xong!”

Trong phòng khách một nhà tửu lầu, Ba Phong cung kính nói.

“Nga!”

“Báo danh nhanh như vậy sao?”

“Có nhiều người báo danh không, có đối thủ nào mạnh mẽ không?”

Diệp Phong nghe xong cũng lộ vẻ tò mò hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Theo tin tức ta tìm hiểu được, cho tới nay, giống như chỉ có ngài đăng ký!”

“Đến nỗi thực lực của đối phương, ta cảm thấy hẳn là rất bình thường!”

“Dù sao đối phương chỉ là thiếu chủ của thành trấn này, đồ vật có thể lấy ra cũng không tốt bao nhiêu, nhất định không thể so sánh với ngài!”

Ba Phong nghe xong cũng lập tức nói ra toàn bộ tình huống mình biết.

???

Chỉ có một mình ta báo danh sao?

Nói cách khác, trong trận thi đấu phá của ngày mai, chỉ có ta cùng thiếu thành chủ?

Biết được tin tức này, trên mặt Diệp Phong cũng hiện lên vẻ thất vọng, thậm chí mất đi hứng thú đối với trận thi đấu phá của này!

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, người đứng sau cuộc thi phá của không phải là thiếu thành chủ của Thiên Khung Thành, mà là một người khác, thậm chí đối phương còn có tư cách trở thành đệ tử thân truyền của ngài, tuy nhiên, có thể thu nhận đối phương làm đệ tử thân truyền hay không, liền yêu cầu ký chủ tự quyết định!”

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

Hả?

Người phía sau cuộc thi đấu này không phải thiếu thành chủ sao?

Người đứng phía sau màn có tư cách trở thành đệ tử thân truyền của ta?

Nghe hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong lập tức có hứng thú, loại đệ tử thân truyền không cần chính mình chỉ dẫn, hắn cần phải bắt lấy mới được!

Xoát! Xoát!

Đúng lúc này, Ba Phong cùng Phi Thiên Trư Trư dường như đã nhận ra điều gì đó, trực tiếp nhìn ra ngoài cửa sổ.

Cùng lúc đó, một bóng đen cũng xẹt qua cửa sổ, nhanh chóng biến mất trong màn đêm.

“Diệp thiếu!”

“Vừa rồi có người ở nhìn trộm chúng ta!”

Sau đó, Ba Phong nói ra tình huống.

“Không sao đâu!”

“Người một nhà!”

Diệp Phong nghe xong, suy đoán đoán chừng đối phương có thể là hộ pháp bên cạnh đệ tử thân truyền thứ tám của mình, vì vậy cũng cười nói.

Hả?

Người một nhà?

Người một nhà không tiến vào, lại ở cửa sổ lặng lẽ nhìn trộm?

Nghe Diệp Phong nói lời này, Ba Phong cũng lộ ra một tia nghi

hoặc.

“Được rồi!”

“Nghỉ ngơi sớm một chút đi!”

“Cuộc thi phá của ngày mai nhất định sẽ rất thú vị!”

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp nằm xuống giường, mà Ba Phong lại mang theo Phi Thiên Trư Trư nhanh chóng rời khỏi phòng cho khách của Diệp Phong, đi vào phòng khách bên cạnh.

Bên kia!

“Quỷ thúc!”

“Ngươi đã trở lại!”

“Cái tên Diệp Phong kia có tư cách trở thành đối thủ của ta không?”

Nhìn nam tử trung niên đã trở lại, Lệ Thất cũng chờ mong hỏi.

“Thất thiếu gia!”

“Đối phương tuyệt đối có tư cách trở thành đối thủ của ngài!”

“Hơn nữa, thân phận của đối phương cũng cực kỳ thần bí, cho dù Huyết Nguyệt Cung chúng ta chỉ sợ cũng không thể dễ dàng trêu chọc!”

Nghe Lệ Thất dò hỏi, nam tử trung niên nam cũng ngưng trọng nói.

“Hả?”

“Thân phận của đối phương cực kỳ thần bí sao?”

“Thậm chí, cho dù là Huyết Nguyệt Cung chúng ta cũng không dám trêu chọc đối phương?”

Nghe vậy, sắc mặt của Lệ Thất lập tức thay đổi, hắn không nghĩ tới người tên Diệp Phong lại có thân phận lợi hại như vậy, phải

biết, Huyết Nguyệt Cung của bọn họ là một trong những thế lực bá chủ ở Thần giới, người có thể làm cho bọn họ cũng không dám trêu chọc ở Thần giới cũng không có mấy cái!

“Quỷ thúc!”

“Nói cho ta biết suy đoán của ngươi!”

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Lệ Thất liền nhìn về phía Quỷ thúc hỏi.

“Thất thiếu!”

“Hắn có một đầu heo sủng vật, nhưng chỉ là một đầu Thiên Bạch Vân Trư tu vi Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!”

“Bên cạnh còn có một vị quản gia, nhưng mà thân phận của vị quản gia này càng thêm khủng bố, là đệ nhất Phù Lục, Ba Phong!”

Nghe Lệ Thất dò hỏi, Quỷ thúc cũng lập tức giải thích.

n!

Nghe thế, sắc mặt của Lệ Thất cũng trở nên nghiêm túc, tuy rằng hắn không quen biết Ba Phong, nhưng không có nghĩa là không có nghe nói qua đối phương!

“Thú vị !”

“Thật sự thú vị!”

“Không nghĩ tới trong thành thị như thế này mà lại có thể gặp được một nhân vật như vậy!”

“Hiện tại, ta thật chờ mong trận đấu vào ngày mai!”

Khiếp sợ qua đi, Lệ Thất cũng có chút hưng phấn nói.

……

Ngày hôm sau, sáng sớm!

Đông! Đông! Đông!

Khi một tiếng đập cửa vang lên, Diệp Phong cũng mơ màng tỉnh dậy từ giấc ngủ.

“Diệp thiếu!”

“Người của Phủ Thành Chủ tới!”

“Chúng ta có thể tùy thời qua thi đấu!”

Ngay sau đó, giọng nói của Ba Phong cũng vang lên từ bên ngoài cửa.

“Được!”

“Ta đã biết!”

Đáp lại một câu, Diệp Phong bắt đầu mặc quần áo, đồng thời cũng kiểm tra sản phẩm phá của đổi mới ngày hôm nay!

Sản phẩm phá của hôm nay: Vô Tương Thần Thổ * một thùng lớn

Vô Tương Thần Thổ: Bất kỳ loại Thần thực nào cần đất đặc biệt để sinh trưởng đều có thể trồng trong Vô Tương Thần Thổ, hơn nữa, Vô Tương Thần Thổ có thể tự mình hấp thu thần khí trong thiên địa tới bổ sung cho lực lượng đã hao tổn!

“Di!”

“Vô Tương Thần Thổ này có chút ngưu bức nha!”

“Thế nhưng còn có thể tự mình hấp thu thần khí trong thiên địa tới bổ sung cho lực lượng đã hao tổn!”

“Điều đó có phải nghĩa là bất kể nó là loại Thần thực nào, chỉ cần trồng trong Vô Tương Thần Thổ, vậy thì không cần lo lắng gì nữa!”

Chương 920 - Đệ tử thân truyền thứ tám, Lệ Thất!

Khi Diệp Phong kiểm tra sản phẩm phá của được làm mới hôm nay, trên mặt cũng hiện lên một tia ngạc nhiên.

“Từ trước đến nay, tin tức mà hệ thống đưa ra vĩnh viễn không có đầy đủ!”

“Lát nữa còn phải hỏi Ba Phong cùng Phi Thiên Trư Trư, xem bọn hắn có biết Vô Tương Thần Thổ không!”

“Chỉ có hoàn toàn hiểu biết tình huống của Vô Tương Thần Thổ thì ta mới có thể tìm phương thức phá của thích hợp nhất!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong trực tiếp rời khỏi phòng cho khách.

“Ba quản gia!”

“Phi Thiên Trư Trư!”

“Các ngươi đã nghe qua Vô Tương Thần Thổ chưa?”

Trên đường đi tới phủ thành chủ, Diệp Phong cũng hỏi Ba Phong ở bên cạnh cùng Phi Thiên Trư Trư ở trong lòng ngực.

“Diệp thiếu!”

“Ta biết cái này!”

“Trong Vô Tương Thần Thổ ẩn chứa một loại lực lượng cực kỳ đặc thù, có thể nói, bất kỳ loại thần thực nào trồng ở trong Vô Tương Thần Thổ đều có thể tồn tại!”

“Không chỉ có như thế, trong quá trình thần thực sinh trưởng, nó sẽ hấp thu lực lượng đặc thù trong Vô Tương Thần Thổ, mà Vô Tương Thần Thổ lại có thể tự mình hấp thu thần khí trong thiên địa tới bổ sung cho lực lượng tự hao tổn, nói một cách đơn giản hơn, bất kể là loại thần thực gì, chỉ cần trồng ở trong Vô Tương Thần Thổ, cái gì cũng không cần phải xen vào!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Phi Thiên Trư Trư cũng lập tức nói ra những gì mà nó biết.

“Diệp thiếu!”

“Kỳ thực, còn có một chuyện!”

“Đó chính là, Vô Tương Thần Thổ không thể chạm vào nước, một khi chạm vào nước thì sẽ trở thành đất bình thường!

“Có thể nói, nước là nhược điểm duy nhất của Vô Tương Thần Thổ!”

Đúng lúc này, Ba Phong ở bên cạnh cũng bổ sung thêm một tin tức quan trọng!

“Hả?”

“Không thể chạm vào nước sao?”

“Vô Tương Thần Thổ phi phàm lợi hại như vậy nhưng không thể chạm vào nước sao?”

Nghe Ba Phong nói vậy, Diệp Phong cũng hơi sửng sốt, hắn thật sự không nghĩ tới, thần thổ ngưu bức như vậy nhưng lại sợ nước!

Một lát sau!

Phủ Thành Chủ, nghị sự đại sảnh!

“Người thanh niên kia hẳn là đệ tử thân truyền thứ tám của ta đi!”

Đi vào đại sảnh, Diệp Phong nhìn thấy thanh niên ngồi trên ghế chủ tọa, trên mặt hắn cũng hiện lên ý cười!

“Huyết Nguyệt Cung, Lệ Thất!”

Nhìn thấy Diệp Phong đi đến, Lệ Thất liền đứng dậy giới thiệu thân phận của mình, đây là một loại tôn trọng đối với đối phương, nếu như là người bình thường, bọn họ căn bản không có tư cách biết được thân phận của hắn.

“Tinh Hồn Cung, Diệp Phong!”

Nghe được đối phương nói như vậy, Diệp Phong cũng tiếp lời.

“Diệp thiếu!”

“Đừng nói nhảm nữa, chúng ta trực tiếp đi thi đấu đi, thế nào?”

Sau đó, Lệ Thất trực tiếp hỏi.

“Được!”

“Thất thiếu gia, ngươi có thể bắt đầu trước!”

Diệp Phong nghe xong lời này cũng cười gật đầu, hắn thật muốn nhìn xem phương diện phá của của vị đệ tử thân truyền thứ tám của mình đạt tới trình độ nào!

Bùm!

Với một tiếng trầm vang, Lệ Thất trực tiếp đập một cái bình Lưu Ly âm Dương lên trên bàn, sau đó đắc ý nhìn về phía Diệp Phong nói: “Diệp thiếu, không ngại ta dùng Lưu Ly âm Dương Dịch tắm rửa cho sủng vật heo của ngươi một chút chứ!”

“Bình Lưu Ly âm Dương!”

“Hắn thế lấy ra bình Lưu Ly âm Dương?”

“Phải biết rằng, Huyết Nguyệt Cung tổng cộng có năm bảo vật đại trấn, mà bình Lưu Ly âm Dương là một trong số đó!”

Ba Phong, người vốn đang khiếp sợ với thân phận của Lệ Thất nhìn thấy đối phương thế nhưng mang theo bình Lưu Ly âm Dương, trên mặt cũng hiện lên vẻ cực kỳ khiếp sợ.

“Không cần!”

“Cái bình kia dùng để xôn xao!”

“Ta không muốn dùng xôn xao bên trong để tắm rửa!”

Nhưng mà, Diệp Phong còn chưa kịp nói chuyện, Phi Thiên Trư Trư liền lắc đầu hô to.

Hả?

Mẹ nó, xôn xao?

Đây chính là bình Lưu Ly âm Dương, có thể xưng là chậu châu báu!

Sau đó, ngươi thế nhưng nói cái bình này dùng để xôn xao?

Nghe Phi Thiên Trư Trư nói lời này, sắc mặt Lệ Thất trên lập tức đen, sau đó nhìn về phía Diệp Phong nói: "Diệp thiếu gia, ta có nên nói hay không, đầu sủng vật heo này của ngươi rất giỏi khoác lác!"

Bùm! Bùm!

Nghe Lệ Thất nói như vậy, Diệp Phong cũng chỉ mỉm cười, sau đó liền lấy ra hai cái bình Lưu Ly âm Dương.

"Thất thiếu gia!"

"Nó không phải đang khoác lác!"

"Ở trong cửa cung chúng ta, trong tay mỗi người đều có hai cái bình Lưu Ly âm Dương, một cái dùng để tiểu tiện, một cái dùng để rửa mặt, đun nước ấm tắm rửa!"

Nói xong, Diệp Phong liền nhìn về phía Phi Thiên Trư Trư, ý bảo đối phương có thể dùng bồn tiểu của mình biểu diễn trước công chúng một lần!

Mặc dù có chút xấu hổ, nhưng để chứng minh mình không phải khoác lác, Phi Thiên Trư Trư trực tiếp đi tới trước một cái bình Lưu Ly âm Dương, sau đó một tràng tiếng xôn xao lách cách lập tức vang vọng toàn bộ đại sảnh!

Choáng váng!

Nhìn thấy cảnh này, bất kể là Lệ Thất, Quỷ thúc hay vẫn là Ba Phong, toàn bộ đều đơ ra tại chỗ!

Bọn họ thật sự không nghĩ tới, Diệp Phong thế nhưng sẽ có hai cái bình Lưu Ly âm Dương, mà điều khiến họ càng không ngờ tới là Diệp Phong thế nhưng cho phép Phi Thiên Trư Trư xôn xao ở trong một cái bình Lưu Ly âm Dương!

Phải biết rằng, đó chính là bình Lưu Ly âm Dương, một món đồ mà

mọi người sẽ nâng niu như một báu vật!

“Mẹ kiếp!”

“Lần này thật đúng là gặp phải đối thủ rồi!”

“Ta còn tưởng rằng vừa mới bắt đầu trò chơi lấy ra bình Lưu Ly âm Dương là có thể hù dọa đối thủ!”

“Ai mà ngờ, mẹ nó người bị dọa sợ chính là bản thân ta!”

Sau khi tỉnh táo lại, trên mặt Lệ Thất cũng lộ ra vẻ ngưng trọng. Có thể nói, Diệp Phong tuyệt đối là kẻ đáng sợ nhất trong những tên bại gia tử mà hắn gặp trong mấy ngàn năm qua!

“Phi Thiên Trư Trư!”

“Trong thần giới này có chứa một trăm vạn khối Cực phẩm Thần Linh Tinh, ngươi cầm đi đem xôn xao biến thành Lưu Ly âm Dương Dịch, sau đó tìm một chỗ đổ đi!”

Sau đó, Diệp Phong liền đưa qua cho Phi Thiên Trư Trư một quả thần giới.

???

Biến xôn xao thành Lưu Ly âm Dương Dịch còn chưa tính?

Mẹ nó còn muốn tiêu hao số lượng lớn Cực phẩm Thần Linh Tinh, sau đó đem xôn xao bên trong biến thành Lưu Ly âm Dương Dịch, lại đổ đi?

Chương 921 - Ta muốn thi đấu, nhưng đầu heo này tại sao lại luôn phải phân cao thấp với ta!

Nhìn thấy hành động phát tao của Diệp Phong, nói thật, Lệ Thất thật sự bị sốc, hắn vốn tưởng rằng chính mình đã rất phá của, nhưng sau khi nhìn thấy hành động của Diệp Phong, hắn lại cảm

thấy mình giống như một đệ đệ!

Hô!

Hít sâu một hơi, Lệ Thất Dạ cũng bình tĩnh lại tâm thần, sau đó từ trong thần giới lấy ra ba viên đan dược!

“Hả?”

“Đó không phải là Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan sao?”

“Sao tiểu tử này lúc nào cũng lấy đồ thừa ta chơi dư lại không vậy?”

“Không thể lấy ra thứ gì mới mẻ hơn sao?”

Nhìn ba viên đan dược mà đối phương lấy ra thế nhưng là Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ thất vọng.

Xôn xao!

Mặc dù Diệp Phong rất thất vọng, nhưng Phi Thiên Trư Trư ở một bên lại trở nên hưng phấn, bởi vì trong tay nó cũng có rất nhiều thứ này, sau đó nó từ trong thần giới lấy ra hơn một trăm viên Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan, thuận tay ném xuống trên mặt đất.

“Ai nha!”

“Đây là khẩu phần ăn mười ngày của ta, sao lại rớt ra thế này!”

Phi Thiên Trư Trư đầu tiên là giả bộ kêu to, sau đó không nhanh không chậm lượm nhặt hơn một trăm viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan rải rác trên mặt cất đi.

“Gia hỏa này!”

“Còn rất biết chơi!”

Nhìn thấy một màn này, Diệp Phong không nhịn được bật cười ra tiếng.

???

Làm gì?

Ta lấy ra bình Lưu Ly âm Dương, ngươi liền xôn xao ở bên trong!

Ta lấy ra ba viên đan dược, ngươi liền làm rớt hơn một trăm viên, còn nói là đồ ăn của ngươi!

Mẹ nó ta là đang thi đấ a!

Không phải phân cao thấp với đầu heo của người này!

Thấy một màn như vậy, Lệ Thất ở đối diện muốn phát điên!

Hắn không ngờ rằng ngay từ đầu trận đấu này, hắn đã dốc hết toàn lực, nhưng cuối cùng lại bị đầu heo này đè xuống đất cọ xát, mẹ nó ai chịu đựng được!

“Thất thiếu gia!”

“Nếu không, lần này đến lượt ta lấy trước?”

Thấy Lệ Thất ở đối diện có chút bị đả kích, Diệp Phong mỉm cười đề nghị.

“Được!”

“Diệp thiếu, vậy lần này đến lượt ngươi lấy trước!”

Nghe Diệp Phong đề nghị, Lệ Thất cũng nhanh chóng đồng ý, chẳng qua trong lòng lại âm thầm nghĩ: “Mặc kệ ngươi lấy ra thứ gì, lần này ta phải đè bẹp ngươi xuống!”

Oanh!

Một tiếng vang thật lớn, một cái thùng gỗ cao 5 mét, đường kính hai mét liền xuất hiện trước mắt mọi người, nếu không phải đại sảnh này đủ cao, chỉ sợ nóc nhà đã bị đâm ra một cái lỗ thủng lớn!

“Thất thiếu gia!”

“Tỷ thí là tỷ thí!”

“Nhưng mà, ở trong quá trình tỷ thí, ta muốn chơi một trò chơi

nhỏ!”

“Chính là tất cả mọi người có mặt ở đây, mặc kệ là ai thắng, ta đều sẽ khen thưởng cho đối phương một trăm viên Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan cùng mười bình Lưu Ly âm Dương Dịch!”

Sau khi lấy ra thùng gỗ lớn có chứa Vô Tương Thần Thổ, Diệp Phong nhìn vào đám đông đang giật mình đưa ra một đề nghị.

???

Trò chơi nhỏ?

Nếu thắng liền cho một trăm viên Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan cùng mười bình Lưu Ly âm Dương Dịch?

Nghe được đề nghị của Diệp Phong, Lệ Thất cũng nhìn xem ba viên Hàn Tủy Ngọc Kim Đan trong tay, không biết vì sao, hắn đột nhiên cảm thấy chính mình mẹ nó quá keo kiệt!

Ong! Ong! Ong!

Đúng lúc này, truyền âm thạch trong lòng ngực Lệ Thất bỗng nhiên có phản ứng, sau đó liền nhìn về phía Diệp Phong nói: “Diệp thiếu, chờ một chút, ta có chuyện phải xử lý trước!”

Nói xong, Lệ Thất liền cầm truyền âm thạch đi sang một bên.

“Nhi tử!”

“Chơi thế nào rồi!”

“Mấy ngày nay đánh bại bao nhiêu tên bại gia tử rồi?”

Sau khi Lệ Thất kích hoạt truyền âm thạch, một giọng nói đầy quan tâm vang lên trong đầu hắn.

“Mẫu thân!”

“Ta thua!”

“Lúc này ta thua một cách triệt để!”

“Thậm chí, ta còn bị một đầu heo đè trên mặt đất điên cuồng cọ xát, có thể nói, ta chưa từng thua triệt để như vậy!”

Nghe mẫu thân hỏi thăm, Lệ Thất cũng cười khổ nói, tuy rằng trận tỷ thí này còn chưa có kết thúc, nhưng hắn biết, chính mình đã thua!

“Cái gì?”

“Ngươi thua?”

“Ở phương diện phá của, ngươi thế nhưng sẽ thua?”

“Thậm chí, còn bị một đầu heo đè trên mặt đất điên cuồng cọ xát?”

Nghe Lệ Thất nói như vậy, Lê Tâm Nguyệt ở đầu bên kia cũng không dám tin vào tai chính mình, phải biết rằng, mỗi lần Lệ Thất đi ra ngoài chinh chiến phá của, nàng đều sẽ chuẩn bị đầy đủ bảo bối cho Lệ Thất, ở trong lòng nàng, con đường chinh chiến phá của của Lệ Thất sẽ không bao giờ thua, một lần cũng không!

“Nhi tử!”

“Ngươi không lấy ra bình Lưu Ly âm Dương sao?”

Sau khi định thần lại, Lê Tâm Nguyệt nhanh chóng đặt câu hỏi.

“Mẫu thân!”

“Ta lấy ra!”

“Nhưng đối phương lại lấy ra tận hai cái, thậm chí còn dùng một cái trong đó làm bình nước tiểu!”

“Làm bình nước tiểu còn chưa tính, đối phương thế nhưng còn phát rồ dùng số lượng lớn Cực cực Thần Linh Tinh, biến xôn xao trong bình nước tiểu thành Lưu Ly âm Dương Dịch, sau đó lại đổ đi, có thể nói, so với người ta, ta dùng Lưu Ly âm Dương Dịch rửa mặt, tắm rửa gì đó quả thực chính là yếu kém!”

Nói đến đây, Lệ Thất dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: “Còn có Hàn Tuỷ Ngọc Kim Đan, ta dùng ba viên làm bảo vật, kết quả

người ta lại lấy hơn một trăm viên cho heo ăn, nói thật, đối mặt với người này, ta đều có cảm giác chính mình là một đứa trẻ ngoan hiền, cần kiệm và biết quán xuyến gia đình!"

Choáng váng!

Lê Tâm Nguyệt ở đầu bên kia nghe đến đây trực tiếp choáng váng!

Nàng vốn tưởng rằng nhi tử của mình đã rất phá của, nhưng nàng thật sự không nghĩ tới, ở trên đời này thế nhưng còn có tên bại gia tử phát rồ như vậy!

"Nhi tử!"

"Đừng nhát gan, cứ làm đi!"

"Nếu không được, ngươi có thể mang hắn trở về cửa cung, cho dù chúng ta có dùng hết bảo vật trong cửa cung, chúng ta phải liều mạng chiến đấu với hắn đến cùng!

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Lê Tâm Nguyệt cực kỳ khí phách nói!

Trừng!

Nghe được lời này, hai mắt Lệ Thất sáng ngời, sau đó trong lòng bốc cháy lên ý chí chiến đấu vô tận, đồng thời cũng vội vàng đáp lại: "Mẫu thân, ta biết nên làm như thế nào!"

Một lát sau!

"Di!"

"Làm sao tên đệ tử này của ta lại đột nhiên thay đổi như một người khác vậy?"

Chương 922 - Nhi tử, đừng nhát gan, đấu với hắn đến cùng!

Chú ý tới Lệ Thất vừa quay trở lại, trên mặt lại lộ ra vẻ tự tin, Diệp Phong cũng lộ ra một tia nghi hoặc.

“Diệp thiếu!”

“Trò chơi nhỏ mà ngươi nói là gì?”

Lệ Thất vừa trở lại nghiền ngẫm nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Chính là thứ bên trong thùng gỗ lớn này!”

“Toàn bộ chỗ này đều là Vô Tương Thần Thổ!”

“Lát nữa ta liền đổ hết toàn bộ Vô Tương Thần Thổ ra ngoài!”

“Sau đó chúng ta tự mình chế tạo một cái vũng bùn!”

“Đến lúc đó, sẽ so xem ai nhảy vào hố bắn ra nhiều bùn nhất!”

Nghe Lệ Thất dò hỏi, Diệp Phong nhìn lướt qua mọi người, giải thích ngắn gọn về tình huống của trò chơi nhỏ này.

???

Vô Tương Thần Thổ?

Trong thùng gỗ lớn này đều chứa Vô Tương Thần Thổ?

Sau đó, ngươi phải dùng Vô Tương Thần Thổ không thể chạm vào nước chế tạo ra một cái hố bùn?

Mẹ nó, đây là việc mà con người có thể làm ra sao?

Nghe Diệp Phong nói xong, tất cả mọi người nhất thời không thể tin vào tai mình, phải biết rằng, Vô Tương Thần Thổ chỉ sản sinh ở Thiên Đạo chiến trường, số Vô Tương Thần Thổ mà bọn họ biết chỉ sợ không bằng một phần mười chiếc thùng gỗ lớn này, thậm chí rải rác trong tay rất nhiều người!

Hơn nữa, giá trị của Vô Tương Thần Thổ càng không thể đo lường, nếu nói bình Lưu Ly âm Dương là chậu châu báu, vậy thì Vô Tương Thần Thổ có thể tự hấp thu thần khí trong thiên địa chính là chậu châu báu siêu cấp!

“Thất thiếu gia!”

“Ta đã từng cho rằng, ở trong Thần giới này, ngươi chính là trần nhà của giới phá của!”

“Nhưng hiện tại, tại sao ta lại luôn cảm thấy so với vị Diệp thiếu này, ngươi còn không được tính là tên bại gia tử!”

Lúc này, Quỷ thúc tỉnh táo lại từ cơn khiếp sợ cũng là nhìn về phía Lệ Thất nói ra cảm thụ của chính mình.

“Quỷ thúc!”

“Ngươi nói rất đúng!”

“So với Diệp thiếu, ta không thể coi là một tên bại gia tử, thậm chí, xem hắn phá của, mẹ nó ta đều bắt đầu đau lòng, đây là cảm thụ mà trước kia ta chưa bao giờ có, chỉ có thể nói, phương diện phá của của đối phương mạnh hơn ta quá nhiều, chúng ta căn bản không cùng một cái cấp bậc!”

Sau khi nghe Quỷ thúc nói xong, Lệ Thất cũng cười khổ nói.

“Ta còn xem thường hắn a!”

“Vốn tưởng rằng có mẫu thân duy trì, ta liền có thể tiếp tục đua cùng hắn!”

“Nhưng hiện tại xem ra, chỉ bằng một thùng lớn Vô Tương Thần Thổ này, liền đủ để ấn Huyết Nguyệt Cung cọt xát ở trên mặt đất!”

“Ta, chung quy không phải đối thủ của hắn , chênh lệch thật là quá lớn!”

Sau đó, Lệ Thất nhìn thoáng qua Diệp Phong, trong lòng đã không có dũng khí tiếp tục so đấu!

Bên kia!

“Đừng để ta phải động thủ!”

“Diệp thiếu, đừng để ta đi làm bùn a!”

“Đó chính là Vô Tương Thần Thổ, cho dù là ta, đây cũng là lần đầu

tiên ta nhìn thấy nó, nếu như làm ta huỷ diệt bảo bối như vậy, ta sẽ thật sự điên mất !"

Lúc này, Ba Phong ở bên cạnh cũng âm thầm cầu nguyện, hắn thật sự không nghĩ tới, trong tay Diệp Phong thế nhưng sẽ có nhiều Vô Tương Thần Thổ như vậy, mà càng không nghĩ tới chính là đối phương muốn đem Vô Tương Thần Thổ biến thành hố bùn, lại còn nhảy vào hố bùn chơi đùa!

"Ba quản gia!"

"Nơi này vẫn là quá nhỏ!"

"Ngươi đem thùng gỗ ra bên ngoài đi, trước tiên dùng Cực phẩm Thần Linh Tinh dựng một cái rào, sau đó lấy một ít nước dùng đất bôi lên hàng rào làm thành một cái vũng bùn, như vậy, chúng ta có thể lập tức chơi trò chơi nhỏ, chờ sau khi trò chơi nhỏ kết thúc, ta còn phải tiếp tục thi đấu cùng Thất thiếu gia!"

Ngay khi Ba Phong đang âm thầm cầu nguyện, Diệp Phong liền nhìn sang phía đối phương ra mệnh lệnh.

???

Ngươi phải dùng Vô Tương Thần Thổ làm hố bùn để chơi!

Ta mẹ nó còn cùng ngươi so cái rắm!

Cho dù lấy ra toàn bộ Huyết Nguyệt Cung đua cùng ngươi, mẹ nó ta cũng không thể thắng ngươi!

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Lệ Thất ở bên cạnh cười khổ lẩm bẩm, hắn hiện tại có thể cảm nhận được tâm tình của những tên bại gia tử trước đó bị hắn đánh bại như thế nào!

Bên kia!

Huyết Nguyệt Cung, bên trong đại điện cửa cung!

"Phu quân!"

"Mọi thứ đã sẵn sàng chưa?"

Lúc này, Lê Tâm Nguyệt cũng nhìn một nam tử trung niên bên cạnh hỏi.

“Tâm Nguyệt!”

“Ta đã mang theo tất cả những bảo bối quý giá trong cửa cung đi!”

“Ta muốn xem ai dám cùng nhi tử của chúng ta tranh đấu!”

Lê Thiên Hành nghe xong cũng kiêu ngạo nói.

“Được!”

“Vậy chúng ta nhanh chóng vận dụng cổng truyền thống không gian chỉ định đi, đến chi viện cho nhi tử!”

“Dù sao nhi tử của chúng ta cũng chỉ có sở thích như vậy, cho dù chúng ta có trả giá tất cả thì cũng không thể để nó thua!”

Nói xong, Lê Tâm Nguyệt trực tiếp kích hoạt một cổng truyền tống không gian chỉ định!

Nếu như Diệp Phong nhìn thấy một màn này, nhất định sẽ không khỏi thốt lên: “Cha mẹ giác ngộ như vậy, thật sự là hiếm có a!”

……

Khung Thiên Thành, phủ Thành Chủ!

“Trời ạ!”

“Đó là Vô Tương Thần Thổ?”

“Bọn họ thế nhưng dùng nhiều Vô Tương Thần Thổ như vậy để tạo hố bùn sao?”

“Mẹ nó, đây chính là thế giới của bại gia tử sao?”

Trên không phủ Thành Chủ, khi Văn Viễn Thuỷ mang theo nhi tử đi đến đây, nhìn thấy mọi người ở bên dưới đang vội vàng đổ nước, trộn một lượng lớn Vô Tương Thần Thổ quấy thành bùn, cả người hắn hoàn toàn ngây ra!

Không ngoa khi nói rằng giá trị ẩn chứa trong thùng gỗ lớn chứa Vô Tương Thần Thổ là tài phú khủng bố mà Văn Viễn Thuỷ hắn mười đời không thể có được, mà con số tài phú khủng bố như vậy lại bị đám người ở bên dưới bại sạch, chuyện này có đả kích vô cùng lớn với Văn Viễn Thuỷ!

“Phụ thân!”

“Không phải bọn họ đang thi đấu phá của sao?”

“Tại sao hiện tại lại nổi lên chơi với bùn?”

Lúc này, Văn Tuyền không quen biết Vô Tương Thần Thổ cũng nghi hoặc nhìn về phía Văn Viễn Thủy ở bên cạnh hỏi.

???

Chơi bùn?

Ngươi cho rằng người ta đang chơi bùn sao?

Nghe Văn Tuyền nói như vậy, Văn Viễn Thuỷ bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó mới lên tiếng giải thích: “Văn Tuyền, ngươi nói nghĩ đến một loại khả năng chính là cục bùn trong tay đối phương thật ra được làm dùng Vô Tương Thần Thổ không!”

Chương 923 - Nhi tử, chúng ta chỉ là đi ngang qua, đi trước một bước!

“Không có khả năng!”

“Vô Tương Thần Thổ căn bản không thể chạm vào nước!”

“Nếu bọn họ thật sự dùng Vô Tương Thần Thổ, vậy thì bọn họ quả thực chính là đang bại…”

Sau khi nghe Văn Viễn Thuỷ nói xong, Văn Tuyền trực tiếp lên tiếng phản bác, nhưng mà, nói đến một nửa, âm thanh đột nhiên im bặt, bởi vì nếu là phá của, vậy thì chẳng phải phù hợp với cuộc thi đấu bên dưới rồi sao?

Tê!

Nghĩ vậy, Văn Tuyền không khỏi há hốc mồm, sau đó vẻ mặt không thể tin nhìn về phía Văn Viễn Thuỷ nói: “Phụ thân, chẳng qua chỉ là một trận tỷ thí mà thôi, tại sao bọn họ lại phải chơi một cách điên cuồng như vậy!”

“Ai!”

“Thế giới của bại gia tử, chúng ta không thể hiểu a!”

“Chỉ có thể nói rằng khi so với họ, chúng ta chẳng khác nào ăn mày!”

“Làm sao một kẻ ăn mày lại có thể hiểu được một số hành vi hàng ngày của những người giàu có đó!”

Nghe Văn Tuyền nói xong, Văn Viễn Thuỷ cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó nói ra suy nghĩ của chính mình.

Bên dưới!

“Diệp thiếu!”

“Đã tạo xong hố bùn!”

“Chúng ta có thể nhảy bất cứ lúc nào!”

Nhìn hố bùn to lớn xa hoa trước mặt, giọng nói khi Ba Phong nói chuyện đều đang run lên, có quỷ mới biết hắn rốt cuộc phải kiên trì như thế nào, có thể nói, trong toàn bộ quá trình chế tác vũng bùn, trái tim hắn vẫn luôn rỉ máu!

Rốt cuộc, hắn chưa bao giờ làm một hành động phá của điên cuồng như vậy trong đời!

“Thất thiếu gia!”

“Vũng bùn đã được chế tác xong!”

“Chúng ta trực tiếp nhảy đi!”

Sau khi nghe Ba Phong nói, trên mặt Diệp Phong cũng hiện lên ý

cười nhìn về phía Lệ Thất đề nghị.

“Được!”

“Vậy ta nhảy trước!”

Nghe vậy, trên mặt Lệ Thất cũng hiện lên một tia chờ mong, dù sao, một vũng bùn xa hoa như vậy, chỉ sợ hắn có thể nhảy một lần vào lúc này, có thể nói qua thôn này liền không có cửa hàng!

“Quỷ thúc!”

“Vậy ngươi là người thứ hai đi!”

“Ba quản gia, ngươi thứ ba!”

“Phi Thiên Trư Trư, ngươi thứ tư!”

Sau khi sắp xếp trật tự, Diệp Phong nhìn Văn Viễn Thủy trên không trung hét lớn: “Văn thành chủ, lát nữa giúp ta ghi chép lại một chút, xem khi chúng ta nhảy vũng bùn, ai là người vẩy bùn cao nhất!”

???

Các ngươi dùng Vô Tương Thần Thổ chế tạo vũng bùn, chỉ là để thi xem ai vẩy bùn cao nhất sao?

Các ngươi không thể làm một con người bình thường sao?

Đây thực sự là việc mà con người có thể làm ra?

Nghe Diệp Phong nói xong, Văn Viễn Thuỷ ngẩn người, vừa rồi hắn còn đang nghi hoặc tại sao Diệp Phong cùng Lệ Thất lại đem Vô Tương Thần Thổ biến thành hố bùn, hắn cũng có rất nhiều phỏng đoán!

Nhưng hắn không ngờ rằng mục đích của đối phương lại đơn giản như vậy, chỉ là vì thi đấu ai là người có thể vẩy bùn cao nhất!

Một lát sau!

Bùm! Bùm! Bùm!

Ngay khi bốn người một con heo lần lượt nhảy xuống hố bùn, phía trên đám người đột nhiên xuất hiện một cái cổng không gian!

“Nhi tử!”

“Ta và phụ thân ngươi tới!”

Ngay sau đó, giọng nói của Lê Tâm Nguyệt dẫn đầu truyền ra từ cổng truyền tống không gian, sau đó, Lê Tâm Nguyệt cùng Lê Thiên Hành cũng bước ra khỏi cổng không gian, trên mặt càng thêm kiêu ngạo.

Trừng! Trừng!

Nhưng mà, khi Lê Tâm Nguyệt cùng Lê Thiên Hành chú ý đến vũng bùn lớn phía dưới được làm từ Vô Tương Thần Thổ, đặc biệt là khi nhìn thấy bốn người một heo đang vui sướng nhảy nhót trong vũng bùn, sắc mặt của họ đột nhiên thay đổi!

“Nhi tử!”

“Ta và phụ thân ngươi chỉ đi ngang qua đây mà thôi!”

“Nếu không có việc gì khác, chúng ta đi trước!”

Nói xong, Lê Tâm Nguyệt liền dùng tốc độ nhanh nhất lần nữa kích hoạt cổng truyền tống không gian chỉ định, sau đó cả hai liền biến mất khỏi tầm nhìn của mọi người.

“Thất thiếu gia!”

“Hai người vừa rồi là cha mẹ của ngươi sao?”

“Bọn họ tới đây chỉ là để cùng ngươi chào hỏi?”

Sau khi Lê Tâm Nguyệt cùng Lê Thiên Hành rời đi, Diệp Phong lúc này mới hoàn hồn, sau đó nhìn về phía Lệ Thất cũng đang thất thần hỏi.

“A đúng đúng đúng!”

“Khi ta ở bên ngoài chơi đùa, nếu cha mẹ nhớ ta, liền cứ như vậy

tới liếc mắt xem ta một cái!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Lệ Thất sửng sốt một chút, sau đó nhanh chóng giải thích, đồng thời trong lòng thầm nghĩ: “Xem ra, vũng bùn Vô Tương Thần Thổ của Diệp thiếu đã thật sự dọa phụ thân cùng mẫu thân rồi!”

……

Huyết Nguyệt Cung, bên trong đại điện cửa cung!

“Phu quân!”

“Quá kinh khủng!”

“Thật sự quá kinh khủng!”

“Đối thủ của nhi tử thế nhưng đều bại cả Vô Tương Thần Thổ, hơn nữa, còn phá hết nhiều Vô Tương Thần Thổ như vậy!”

“Nói thật, ta đều cảm thấy trái tim mình đang rỉ máu, dù sao đó chính là Vô Tương Thần Thổ a!”

Trở lại cửa cung đại điện, Lê Tâm Nguyệt cũng tỏ ra khó có thể tin nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Đúng vậy!”

“Lúc đầu ta còn tưởng rằng đem tất cả bảo vật quý giá trong cửa cung mang đến là có thể huyết chiến với đối phương đến cùng!”

“Ai mà ngờ, đối phương vượt xa chúng ta tưởng tượng!”

“Lúc này, nhi tử của chúng ta thua cũng không oan!”

Sau khi nghe Lê Tâm Nguyệt nói xong, Lê Thiên Hành cũng cảm thấy bất lực nói.

“Tâm Nguyệt!”

“Lê Thiên Hành!”

“Vừa rồi hai người các ngươi đi nơi nào?”

Đúng lúc này, bên ngoài đại sảnh đột nhiên truyền đến một giọng nói!

“Sở tỷ!”

“Ngươi đến đây lúc nào vậy!”

Khi Lê Tâm Nguyệt nhìn thấy người tới cũng lộ vẻ vui mừng hô lên.

“Ta đến đây từ sớm!”

“Nhưng mà ta không tìm được hai người các ngươi!”

“Đúng rồi, các ngươi vừa đi đâu vậy?”

Lúc này, Sở Tâm Nguyệt đi vào đại điện cũng lộ vẻ tò mò nhìn về phía hai người hỏi.

“Sở tỷ!”

“Lệ Thất thua!”

“Vừa rồi hắn cùng người khác thi đấu phá của, kết quả hoàn toàn thua!”

“Sau đó, ta cùng Thiên Hành liền qua đó chi viện hắn, ai mà ngờ tới nơi nhìn thoáng qua liền trực tiếp doạ hai chúng ta trở lại!”

Nghe Sở Tâm Nguyệt hỏi, Lê Tâm Nguyệt cũng cười khổ lên tiếng giải thích.

“Hả?”

“Nhìn thoáng qua liền doạ các ngươi trở lại?”

“Các ngươi rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì?”

Nghe thế, Sở Tâm Nguyệt cũng có chút hứng thú, sau đó vội vàng truy vấn.

“Vô Tương Thần Thổ!”

“Rất nhiều Vô Tương Thần Thổ!”

“Cuối cùng bị đối phương dùng nước làm thành một hố bùn lớn, sau đó bọn hắn nhảy vào hố bùn chơi!”

“Nói thật, nhìn thấy cảnh tượng kia ta đau lòng muốn chết!”

Ngay sau đó, Lê Tâm Nguyệt cũnv lên tiếng giải thích.

“Cái gì!”

Chương 924 - Diệp thiếu, Diệp Nhất không ở cùng ngài sao?

“Dùng Vô Tương Thần Thổ để làm hố bùn sao?”

“Rốt cuộc là tên bại gia tử nhà ai làm ra hành động phát rồ như thế?”

Sau khi biết tình huống, Sở Tâm Nguyệt cũng khiếp sợ kinh hô.

“Không biết!”

“Thận phận của đối phương cực kỳ thần bí!”

“Nhưng mà ta biết hắn gọi là Diệp Phong, hơn nữa, ngay cả phù lục đệ nhất Ba Phong cũng đang làm quản gia bên cạnh hắn!”

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Sở Tâm Nguyệt, Lê Tâm Nguyệt cũng nói ra hết những tình huống mình biết.

???

Diệp Phong?

Đó không phải là đệ tử của đệ tử ta sao?

Hắn không phải đang ở Thượng giới sao, tại sao lại xuất hiện ở Thần giới?

Nghe được cái tên ‘Diệp Phong’ quen thuộc, sắc mặt Sở Tâm

Nguyệt cũng thay đổi, sau đó vội vàng nhìn về phía Lê Tâm Nguyệt truy vấn: “Lê muội, bên cạnh thanh niên gọi là Diệp Phong có một soái ca mặc Kim Giáp không?”

“Hả?”

“Sở tỷ, ta không thấy soái ca mặc Kim Giáp!”

“Nhưng mà bên cạnh hắn thật ra có một đầu heo trắng nõn sạch sẽ!”

Mặc dù không biết tại sao Sở Tâm Nguyệt lại hỏi một câu như vậy, nhưng Lê Tâm Nguyệt vẫn lên tiếng trả lời.

Hả?

Đại bạch heo sao?

Diệp Nhất ca ca của ta sao lại biến thành đại bạch heo?

Nghe được lời này, Sở Tâm Nguyệt cũng sửng sốt, sau đó vội vàng nói: “Lê muội, mau, mang ta qua đó nhìn xem, ta có lẽ biết vị Diệp thiếu này!”

……

Khung Thiên Thành, phủ Thành Chủ!

“Diệp thiếu!”

“Ta nhận thua!”

Khi Lệ Thất giành được quán quân trong trò chơi nhảy hố bùn, hắn đã trực tiếp lựa chọn nhận thua.

???

Ta chỉ làm một tình tiết nhỏ, kết quả, ngươi trực tiếp nhận thua?

Nếu như ngươi làm như vậy, vậy chúng ta còn có thể chơi đùa vui sướng không?

Nghe Lệ Thất nói lời này, Diệp Phong trực tiếp sửng sốt, hắn

không nghĩ tới, sau khi Lệ Thất đoạt được phần thưởng lại lựa chọn nhận thua!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của hôm nay, khen thưởng 50 vạn điểm phá của, khen thưởng Vô Tương Thần Thổ *5 thùng lớn!”

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở phần thưởng từ hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong!

“Di!”

“Lần này không có đột phá sao?”

“Không giống phong cách của hệ thống a!”

Sau khi phát hiện tình huống này, Diệp Phong cũng vẻ mặt khó hiểu lẩm bẩm một mình.

“Lệ Thất!”

“Ngươi có muốn bái ta làm thầy, sau đó đi theo ta học tập phá của chi đạo chân chính?”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn về phía Lệ Thất dò hỏi.

Hả?

Nghe vậy, Lệ Thất sửng sốt một chút, sau đó hoàn toàn hưng phấn!

“Diệp thiếu!”

“Ta nguyện ý!”

Sau đó, Lệ Thất lộ vẻ kích động nhìn về phía Diệp Phong nói ra quyết định của chính mình, có thể nói, phá của chi đạo của Diệp Phong thật sự làm cho hắn phục!

“Trước tiên đừng có cao hứng quá sớm!”

“Muốn trở thành đệ tử thân truyền của ta cũng phải có khảo nghiệm!”

Nói đến đây, Diệp Phong lấy năm thùng Vô Tương Thần Thổ lớn mà hệ thống vừa khen thưởng ra, sau đó nhìn về phía Lệ Thất hỏi thẳng: “Nếu ta tặng hết năm thùng Vô Tương Thần Thổ này cho ngươi, ngươi chuẩn bị bại nó như thế nào?”

Tê!

Nghe Diệp Phong nói như vậy, lại nhìn năm cái thùng gỗ cao 5 mét ở trước mặt, không chỉ có Lệ Thất, ngay cả Quỷ thúc, Ba Phong cùng Phi Thiên Trư Trư đứng ở bên cạnh cũng không khỏi há hốc mồm!

Bọn họ vốn tưởng rằng Diệp Phong bại hết một thùng lớn Vô Tương Thần Thổ đã là cực hạn, nhưng bọn hắn không nghĩ tới trong tay Diệp Phong lại có nhiều Vô Tương Thần Thổ như vậy!

“Diệp thiếu!”

“Trong cửa cung của ta, vừa lúc đang thiếu mấy nhà xí bằng đất!”

“Nếu có năm thùng Vô Tương Thần Thổ này, vậy thì nhà xí đất sẽ có!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Lệ Thất vội vàng nói ra suy nghĩ của mình.

“Ha ha ha!”

“Nhà xí đất sao?”

“Không tồi, thật sự không tồi!”

“Lệ Thất, chúc mừng ngươi, ngươi thông qua khảo nghiệm của vi sư!”

“Từ giờ trở đi, ngươi chính đệ tử thân truyền thứ tám của vi sư!”

Nghe được đáp án của Lệ Thất, Diệp Phong không khỏi cười ra tiếng, đáp án của đối phương khiến hắn vô cùng hài lòng!

Đúng lúc này, trên không đột nhiên xuất hiện một cổng không gian truyền tống!

Mà Diệp Phong, Lệ Thất, Ba Phong và những người khác cũng nhìn về phía cổng không gian.

“Diệp thiếu!”

“Thật là ngươi!”

Sau khi Sở Tâm Nguyệt đi ra khỏi cổng không gian truyền tống, nhìn thấy bên dưới thật là Diệp Phong, nàng cũng kích động kêu lên.

“Sở Tâm Nguyệt?”

“Sao nàng ta lại xuất hiện ở đây?”

“Hơn nữa vẫn là cùng đến với mẫu thân của Lệ Thất?”

Nhìn Sở Tâm Nguyệt cùng Lê Tâm Nguyệt đi ra khỏi cổng không gian, Diệp Phong cũng nghi hoặc lẩm bẩm.

“Diệp thiếu!”

“Diệp Nhất không đi cùng ngươi sao?”

Sau khi Sở Tâm Nguyệt đi đến trước mặt Diệp Phong, nàng cũng cung kính hỏi.

Hả?

Nữ nhân này còn nhớ thương Diệp Nhất đâu?

Nghe đối phương hỏi như vậy, trên mặt Diệp Phong lập tức đen đi, vốn tưởng rằng đối phương sẽ hỏi hắn tại sao lại xuất hiện ở Thần giới, ai ngờ câu đầu tiên đối phương hỏi chính là tình huống của Diệp Nhất!

“Diệp Nhất không có tới!”

“Đúng rồi, tình huống tu luyện của sư tôn ta hiện tại thế nào rồi?”

Sau khi thuận miệng đáp lại một câu, Diệp Phong liền dò hỏi tình huống tu luyện của Lạc Thiên Tuyết.

“Diệp thiếu!”

“Vốn dĩ tình huống tu luyện của Thiên Tuyết đều nằm trong khống chế của ta!”

“Nhưng là mới mấy ngày trước, nàng đột nhiên thay đổi phương pháp tu luyện, tốc độ tăng lên tu vi cực kỳ kinh người, phảng phất như được cao nhân chỉ giáo!”

“Có thể nói, ta đã không thể can thiệp vào tình trạng tu luyện của nàng!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Sở Tâm Nguyệt cũng nhanh chóng giải thích tình huống.

“Hả?”

“Tiến bộ vượt bậc, cao nhân chỉ điểm?”

“Chẳng lẽ là Tiểu Đường sao?”

Nghe Sở Tâm Nguyệt nói ra tình huống như vậy, người đầu tiên Diệp Phong nghĩ tới chính là Diệp Tiểu Đường!

“Hệ thống!”

“Vận dụng công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, kiểm tra một chút, hiện tại có phải Tiểu Đường đang hướng dẫn sư tôn ta tu luyện hay không!”

Nghĩ đến khả năng này, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh với hệ thống.

“Đinh! Ký chủ, vấn đề này không cần sử dụng công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, hiện tại thật là Tiểu Đường đang chỉ đạo Lạc Thiên Tuyết tu luyện, không chỉ có Tiểu Đường, mà cả Diệp Tiểu Kiếm cũng đang chỉ đạo Cẩu tử, Lang tử cùng Long tử tu luyện, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, mấy ngày nữa Cẩu tử chúng nó sẽ phải phi thăng Thần giới!”

Chương 925 - Mẹ nó, ta phải chém chết tên phá của như ngươi!

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, thanh âm hệ thống liền vang lên trong đầu hắn.

???

Không chỉ có Tiểu Đường đang chỉ đạo sư tôn tu luyện!

Tiểu Kiếm thế nhưng cũng đang chỉ đạo Cẩu tử, Lang tử chúng nó tu luyện, hơn nữa chúng nó sắp phi thăng Thần giới?

Nghe hệ thống nói những lời này, Diệp Phong cũng có hơi bất ngờ.

“Thôi được rồi!”

“Mặc kệ, bọn họ nguyện ý chơi như thế nào liền chơi như thế!”

“Nếu như sư tôn, Cẩu tử bọn họ có thể nhanh chóng phi thăng Thần giới, vậy thì cũng coi như là một chuyện tốt, ta ở cửa cung cũng không quá mức nhàm chán!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong liền từ bỏ dò hỏi Diệp Tiểu Đường cùng Diệp Tiểu Kiếm vì sao phải làm như vậy.

Bên kia!

“Nhi tử!”

“Này… bên trong năm cái thùng gỗ lớn này không phải chứa Vô Tương Thần Thổ đấy chứ!”

Lúc này, Lê Tâm Nguyệt cũng kéo Lệ Thất qua một bên, sau đó run giọng hỏi.

“Mẫu thân!”

“Ngươi nói đúng, bên trong năm cái thùng gỗ lớn kia thật sự đều Vô Tương Thần Thổ!”

“Hơn nữa, chúng ta lập tức có thể dùng số Vô Tương Thần Thổ này chế tạo vài cái nhà xí bằng đất ở cửa cung!”

Nghe Lê Tâm Nguyệt hỏi, Lệ Thất cũng hưng phấn nói.

???

Các ngươi vừa dùng Vô Tương Thần Thổ chế tạo ra một cái hố bùn lớn còn chưa đủ, hiện tại còn phải dùng rất nhiều Vô Tương Thần Thổ chế tạo nhà xí bằng đất?

Là các ngươi điên rồi, hay vẫn là thế giới này điên rồi?

Cho dù các ngươi muốn phá của, vậy thì cũng không thể phá đến trình độ này a!

Nghe Lệ Thất nói xong, Lê Tâm Nguyệt cũng bị hoảng sợ, sau đó vội vàng hỏi: "Nhi tử, ai đã nghĩ ra ý tưởng phá của điên rồ đó?"

"Ta a!"

"Ý tưởng phá của điên cuồng như vậy khẳng định là bảo bối nhi tử của ngươi nghĩ ra được a!"

"Thậm chí, nếu như còn dư, ta còn muốn dùng Vô Tương Thần Thổ tạo ra hai cái pho tượng đứng ở giữa cửa cung cho ngươi cùng phụ thân đâu!"

Nghe Lê Tâm Nguyệt hỏi, Lệ Thất đắc ý nói.

"Di!"

"Mẫu thân, ngươi đang tìm cái gì vậy?"

Ngay lúc này, Lệ Thất phát hiện Lê Tâm Nguyệt đang tìm thứ gì đó ở khắp nơi tìm, hắn cũng tò mò lên tiếng hỏ.

"Đao đâu!"

"Cửu Tinh Trảm Nguyệt đao của lão nương đâu rồi!"

"Mẹ nó, ta phải chém chết tên phá của như ngươi!"

Nói, Lê Tâm Nguyệt từ trong thần giới lấy ra một con dao dài lạnh lẽo, sau đó bổ về phía Lệ Thất!

"Chuyện quái gì thế này!"

“Mẫu thân, ta chính là bảo bối nhi tử của ngươi a, tại sao ngươi lại nhẫn tâm hạ độc thủ với ta như thế!”

“Nếu như phụ thân ở đây, hắn tuyệt đối sẽ không để ngươi làm như vậy!”

Nhìn thấy Lê Tâm Nguyệt tay cầm chiến đao thật sự bổ tới chính mình, Lệ Thất cũng bị dọa chạy, đồng thời vẻ mặt khó hiểu kêu lên.

“Đúng đúng đúng!”

“Việc này làm sao có thể thiếu phụ thân ngươi đâu!”

“Ta lập tức gọi hắn tới, sau đó chúng ta cùng nhau chém ngươi!”

Nói xong, Lê Tâm Nguyệt liền lấy ra truyền âm thạch, lập tức liên hệ với Lệ Thiên Hành ở cửa cung!

“Thất thiếu gia!”

“Lão nô tới cứu ngươi!”

Cách đó không xa, sau khi Ba Phong chú ý tới tình huống này cũng hét lớn một tiếng, sau đó lập tức đuổi theo hai người bọn họ, dù sao, Lệ Thất hiện tại chính là đệ tử thân truyền của Diệp Phong, nếu như có thể khiến Lệ Thất có ấn tượng tốt với hắn, vậy thì nhất định sẽ có lợi cho hắn!

???

Ngươi không phải quản gia của Diệp thiếu sao?

Tại sao còn tự xưng lão nô đi cứu thiếu gia nhà ta?

Không phải công việc cứu người này là của ta sao?

Sau khi nhìn thấy cảnh này, Quỷ thúc ở bên cạnh hoàn toàn choáng váng, hắn không bao giờ nghĩ rằng công việc của mình sẽ bị cướp đi trong sự mơ hồ như thế!

“Mẹ nó!”

“Ba Phong tên kia không nói võ đức, đoạt đi công việc vốn dĩ là của ta!”

“Vậy thì đừng trách ta làm ngược lại!”

Nghĩ vậy, Quỷ thúc lao về phía bọn họ, đồng thời la lớn: “Cung chủ, lão nô tới giúp ngươi!”

“Mẹ kiếp!”

“Người nhiều khi dễ ít người đúng không!”

“Thật sự cho rằng chúng ta dễ bắt nạt sao?”

Thấy một màn như vậy, Phi Thiên Trư Trư vẫn luôn đang xem náo nhiệt cũng lập tức thay Thương Giới Chiến Giáp, sau đó cũng gia nhập vào cuộc chiến, đồng thời hô lớn: “Ba quản gia đừng sợ, Trư ca tới giúp ngươi một tay!”

“Phụ thân!”

“Tình huống quái tuỷ gì thế này!”

“Vừa rồi vẫn còn tốt, sao lại đột nhiên biến thành hỗn chiến rồi!”

Cách đó không xa, Văn Tuyền thấy một màn như vậy cũng khó hiểu nói.

“Ai biết!”

“Ta hiện tại cũng có chút ngốc… Chết tiệt, tại sao bọn họ lại chạy về phía cha con chúng ta, chạy mau!”

Nghe Văn Tuyền nói xong, Văn Viễn Thuỷ cũng chuẩn bị cảm khái một chút, ai mà ngờ, còn chưa kịp nói xong liền nhìn thấy Lệ Thất mang theo một đám người chạy về phía bọn họ, dọa hắn sợ tới mức kéo theo Văn Tuyền ở bên cạnh nhanh chóng chạy về phía xa!

Phía dưới!

“Mẹ kiếp!”

“Chuyện quái quỷ gì thế?”

“Không phải vừa rồi vẫn còn tốt sao?”

“Tại sao hiện tại lập tức chơi lên rồi?”

Sau khi Diệp Phong cùng hệ thống nói chuyện xong, sau đó nhìn thấy mọi người trên không trung đang chơi trò rượt đuổi nhau, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ bối rối!

“Sở Tâm Nguyệt!”

“Ngươi có biết phía trên đang xảy ra chuyện gì không?”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn sang Sở Tâm Nguyệt đang thất thần ở bên cạnh hỏi!

“A!”

“Ta không nghĩ tới Diệp Nhất a!”

Nghe Diệp Phong đột nhiên hỏi, Sở Tâm Nguyệt vốn đang suy nghĩ cái gì đó liền không chút suy nghĩ đáp lại một câu.

???

Mặt trên gần như đánh nhau đến bốc khói!

Còn ngươi lại ở đây nghĩ đến Diệp Nhất sao?

Nghe được câu trả lời của Sở Tâm Nguyệt, Diệp Phong lập tức đen mặt, sau đó trực tiếp nói với hệ thống: “Hệ thống, kêu Diệp Nhất ra ngoài hóng gió đi!”

“Ngô chủ!”

“Diệp Nhất nhớ ngươi muốn chết…”

Khi một vết nứt trong không gian xuất hiện trên không, giọng nói phấn khích của Diệp Nhất từ bên trong phát ra trước, nhưng mà, sau khi Diệp Nhất đi ra thấy người đứng bên cạnh Diệp Phong là Sở Tâm Nguyệt, thanh âm đột nhiên im bặt, thậm chí ngay cả khóe miệng cũng không tự chủ được co giật, trong lòng hỏng mất suy nghĩ: “Tình huống gì thế này, tại sao nữ hoa si kia lại ở đây?”

Oanh!

Chương 926 - Mẹ nó, ta phải chém chết tên phá của như ngươi! (2)

Đúng lúc này, trên không trung mây dông cuồn cuộn, tiếng sấm cuồn cuộn!

Một cổ thiên địa uy áp lập tức bao phủ toàn bộ Khung Thiên Thành, mà Thiên Đạo kiếp vân đại biểu cho Thiên Đạo cũng nhanh chóng ngưng tụ trên bầu trời!

Sự thay đổi đột ngột này cũng khiến những người đang truy đuổi với nhau dừng lại, tất cả đều nhìn về phía Thiên Đạo kiếp vân.

“Ngô chủ!”

“Thiên Đạo kiếp vân cư nhiên muốn chạy trốn!”

“Ta lập tức đuổi theo nó trở về!”

Nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân đã ngưng tụ trực tiếp bay tới nơi xa, Diệp Nhất cũng kích động kêu lên, sau đó trực tiếp đuổi theo, hắn thà rằng chơi với Thiên Đạo kiếp vân một lúc còn hơn có bất kỳ liên hệ nào nữ hoa si kia!

“Diệp Nhất!”

“Ta đi với ngươi!”

Nhìn thấy Diệp Nhất muốn chạy, Sở Tâm Nguyệt lập tức đuổi theo!

“Mẹ kiếp!”

“Tình huống này là sao!”

“Các ngươi đều đi chơi cả sao?”

Nhìn thấy hai nhóm người đang đuổi theo nhau chơi đùa, Diệp

Phong lập tức sửng sốt!

“Ai!”

“Một nhóm chơi với lợn, một nhóm chơi với mây!”

“Tại sao lại không có ai dẫn ta đi chơi cùng?”

Nhìn hai nhóm người đang truy đuổi nhau trên không trung, Diệp Phong cũng tỏ ra hâm mộ.

Một lát sau!

“Diệp Nhất!”

“Cho ngươi nghĩ mấy ngày, ngươi cứ chơi thoải mái với Sở Tâm Nguyệt đi!”

Sau khi mọi người ngừng đùa giỡn, Diệp Phong liền nhìn về phía Diệp Nhất nói.

???

Cho ta nghĩ mấy ngày!

Sau đó để ta chơi cùng nữ hoa si này sao?

Sao có thể là ngày nghỉ được, đây không phải là đang trừng phạt ta sao?

Nghe Diệp Phong nói xong, Diệp Nhất hoàn toàn ngây người, hắn vốn tưởng rằng lần này xuất hiện sẽ rất vui vẻ, ai ngờ lại bị người khác chơi đùa, đây hoàn toàn không phải là dự đoán của hắn a!

“Lệ Thất!”

“Ngươi mang Vô Tương Thần Thổ về trước cửa cung chế tạo nhà xí đất đi!”

“Chờ sau khi chế tạo xong, trực tiếp đến núi Tinh Hồn tìm ta!”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn về phía Lệ Thất ra mệnh lệnh.

“Sư tôn!”

“Đệ tử đã biết!”

Lệ Thất nghe xong cũng cung kính đáp lại.

???

Sư tôn?

Nhi tử của ta bái vị đại thiếu thần bí này làm vi sư từ khi nào thế?

Nghe Lệ Thất xưng hô với Diệp Phong, Lê Tâm Nguyệt ở bên cạnh cũng lộ ra một tia kinh ngạc!

“Ba quản gia!”

“Phi Thiên Trư Trư!”

“Chúng ta tiếp tục lên đường!”

Nói xong, Diệp Phong liền nhảy lên lưng Phi Thiên Trư Trư, sau đó hai người một heo trực tiếp phóng lên cao, rất nhanh biến mất ở trong đám người!

“Sở tỷ!”

“Vị Diệp thiếu này rốt cuộc là người nào!”

“Hộ đạo giả bên người hắn chính là soái ca mặc Kim Giáp kia, hắn thế nhưng có thể chặt đứt Thiên Đạo kiếp vân chỉ bằng một đao, đó thật là lực lượng mà con người có thể có được sao?”

Sau khi Diệp Phong rời đi, Lê Tâm Nguyệt cũng kéo Sở Tâm Nguyệt sang một bên, sau đó biểu lộ vẻ khó có thể tin hỏi.

“Lê muội!”

“Diệp thiếu lợi hại hơn nhiều so với những gì ngươi có thể tưởng tượng!”

“Mà con của ngươi có thể bái Diệp thiếu làm vi sư, đây tuyệt đối là cơ duyên lớn nhất của hắn, ngươi nhất định phải để hắn nắm bắt

cơ hội này!”

“Đến nỗi những việc khác, ta không thể nói với ngươi quá nhiều!”

Lúc này, Sở Tâm Nguyệt cũng nghiêm túc nhìn về phía Lê Tâm Nguyệt giải thích.

……

Bên kia!

“Di!”

“Trương Thanh Phong liên hệ ta làm gì vậy?”

Ba Phong đang đi trên đường đột nhiên cảm nhận được truyền âm thạch trong ngực có phản ứng, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc, sau đó phóng xuất thần thức kích hoạt truyền âm thạch.

“Ba Phong huynh!”

“Ngươi hiện tại đang ở đâu!”

“Bốn người chúng ta hiện tại đang tụ tập ở Thiên Vương Thành, ngươi có muốn đến đây tụ tập không?”

Sau khi Ba Phong kích hoạt truyền âm thạch, một giọng nói tục tằng dẫn đầu vang lên trong đầu Ba Phong.

“n?”

“Bốn người các ngươi tụ tập liền tụ tập, kêu ta qua đó làm gì?”

Nghe đối phương nói như vậy, Ba Phong cũng có chút khó hiểu hỏi.

“Ba Phong huynh!”

“Nói thật cho ngươi biết, mục đích lần này chúng ta tụ tập chính là để cho đệ tử của mình thi đấu một chút!”

“Nhưng mà, nếu như bốn người chúng ta đều là giám khảo, chúng ta có lẽ đều sẽ thiên vị đệ tử của mình, vậy thì cuộc tỷ thí này

cũng không hề có ý nghĩa!”

“Cho nên, chúng ta muốn mời ngươi đến đây làm giám khảo!”

Nghe Ba Phong hỏi, Trương Thanh Phong liền nói thẳng ra suy nghĩ của bọn họ.

???

Đây đâu phải gọi ta đến làm giám khảo!

Đây là bắt nạt ta không có đệ tử, cố ý khoe khoang với ta!

Sau khi biết mục đích của đối phương, sắc mặt Ba Phong cũng trở nên khó coi, trong lòng chửi thầm: “Bốn tên khốn kiếp này đánh không lại ta ở phương diện phù lục, lại lợi dụng đệ tử để ghê tởm ta, sao họ lại chó như vậy đâu!”

Hả?

Chờ một chút!

Ta hiện tại cũng có đệ tử a!

Đột nhiên nghĩ tới điều gì, Ba Phong trực tiếp nhìn sang Phi Thiên Trư Trư ở bên cạnh.

“Thanh phong huynh!”

“Vừa lúc ta mới thu một tên đệ tử!”

“Nếu đã là tỷ thí giữa các đệ tử, vậy để đệ tử của ta cùng tham gia đi!”

“Được, các ngươi ở Thiên Vương Thành chờ ta, ta lập tức tới tìm các ngươi!”

Nói xong, Ba Phong trực tiếp cắt đứt kết nối với truyền âm thạch.

……

Thiên Vương Thành, trong phòng khách của một nhà tửu lầu.

“Thanh Phong huynh!”

“Ba Phong đến không?”

Nhìn thấy Trương Thanh Phong thu hồi truyền âm thạch, Lưu viên ở bên cạnh cũng vội vàng hỏi, hai người khác cũng nhìn Trương Thanh Phong, bọn họ cũng rất muốn biết, Ba Phong có thể tới không!

“Ba vị!”

“Ba Phong thế nhưng thu đệ tử!”

“Các ngươi dám tin không?”

Nghe Lưu Viên hỏi, Trương Thanh Phong cũng lộ ra vẻ không thể tin nói ra tin tức này.

“Cái gì!”

“Ba Phong thế nhưng thu đệ tử?”

“Thật sự là quá khó tin!”

Tiền Lục ở bên cạnh nghe được tin tức này lập tức kêu lên, sắc mặt đại biến.

“Đúng vậy!”

“Ta thà rằng tin tưởng heo đực sẽ sinh nhãi con, cũng không muốn tin tưởng chuyện này!”

“Hắn thu đồ đệ làm gì? Không phải hắn nói việc thu đồ đệ rất phiền phức sao?”

Ngay sau đó, Hoắc Đại Phi vẫn luôn im lặng cũng bày tỏ ý kiến của mình.

“Ai biết!”

“Dù sao hắn nói lập tức mang theo đệ tử đến Thiên Vương Thành, cho nên, chúng ta cứ chờ là được!”

Chương 927 - Heo ta mới là đương sự a, các ngươi có thể tôn trọng ta một chút được không!

“Nói thật, ta hiện tại thật đúng là có chút tò mò, rốt cuộc là người nào, thế nhưng có thể làm hắn phá lệ thu làm đệ tử!”

Nghe được hai người nói như vậy, Trương Thanh Phong cũng chờ mong nói.

……

Bên kia!

“Diệp thiếu!”

“Chuyện là như vậy!”

“Bọn họ thấy ta không có đệ tử, cho nên muốn lấy đệ tử ra bắt nạt ta!”

Lúc này, Ba Phong cũng nói sơ qua tình huống cho Diệp Phong.

“Ba Phong!”

“Nếu đã là như vậy, vậy thì để Phi Thiên Trư Trư giúp ngươi tìm bãi cũng không phải là không được!”

“Chẳng qua, Phi Thiên Trư Trư còn chưa biết chế tác phù, ngươi làm nó đối phó với bọn họ như thế nào?”

Diệp Phong nghe xong cũng tò mò hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Ta đã nghĩ ra biện pháp đối phó rồi!”

“Trước khi đến đó, ta sẽ dạy Phi Thiên Trư Trư chế tác một trương phù đơn giản nhất, cấp thấp nhất!”

“Sau đó chờ đến khi bọn họ tỷ thí, Phi Thiên Trư Trư chỉ cần vừa chế tác phù vừa thịch thịch thịch, ta dám cam đoan, đệ tử của bốn tên vương bát đản kia tuyệt đối sẽ không chế tác được trương phù nào!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Ba Phong trực tiếp bày tỏ suy nghĩ của mình.

Hả?

Để cho Phi Thiên Trư Trư thịch thịch thịch, để bốn tên đệ tử kia không thể tập trung vào việc chế tác phù, và cuối cùng sử dụng loại phù đơn giản và cấp thấp nhất để đánh bại đối phương?

Nghe được ý tưởng của Ba Phong, hai mắt Diệp Phong sáng lên, phương pháp đánh thắng đối phương vì bất ngờ, ngoại trừ có chút lãng phí Huyền Thiên Tiễn Lạc Phù thì cũng không có gì không ổn!

Mà điều hắn không sợ nhất chính là lãng phí!

“Ba quản gia!”

“Vậy thì còn chờ gì nữa?”

“Mau dạy Phi Thiên Trư Trư chế tác phù đi!”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn về phía Ba Phong lên tiếng thúc giục.

???

Hai người các ngươi đang làm cái gì vậy?

Heo ta mới là đương sự a!

Làm ơn tôn trọng ta một chút và hỏi ý kiến của ta được không?

Phi Thiên Trư Trư bên cạnh nhìn thấy hai người bọn họ đã giải quyết ổn thỏa, nó hoàn toàn ngây người, thật không ngờ hai người lại không hỏi nó một câu mà thảo luận đến cuối cùng!

Nửa ngày sau!

“Ba quản gia!”

“Ngươi mang theo Phi Thiên Trư Trư qua đó đi!”

“Ta tự mình đi dạo trong Thiên Vương Thành!”

Sau khi sử dụng cổng không gian được chỉ định để đến Thiên Vương Thành, Diệp Phong một mình lang thang trong thị trấn náo nhiệt, mà Ba Phong lại là mang theo Phi Thiên Trư Trư đi đến một nhà tửu lầu.

Trong tửu lầu!

“Ba Phong huynh!”

“Đệ tử của ngươi đâu?”

Thấy Ba Phong ôm một con heo sủng vật đi vào, Trương Thanh Phong cũng khó hiểu hỏi.

“Không phải đang ở trong lòng ngực ta sao?”

“Nó chính đệ tử của ta, đại đệ tử duy nhất!”

Nghe Trương Thanh Phong hỏi, Ba Phong cũng lộ vẻ đắc ý nói.

???

Vô số năm qua, ngươi chưa bao giờ thu đồ đệ!

Kết quả, thật vất vả thu đồ đệ, lại là một đầu heo sủng vật?

Nghe Ba Phong nói xong, bốn người bọn họ đều nhìn đầu heo trong ngực hắn với vẻ mặt không thể tin được, họ thực sự không ngờ rằng Ba Phong lại thu một đầu heo làm đồ đệ!

“Ba Phong huynh!”

“Ngươi xác định không phải đang nói giỡn với chúng ta?”

“Ngươi thật sự thu đầu heo ngu xuẩn này làm đệ tử sao?”

Sau khi hoàn hồn, Trương Thanh Phong nghiêm túc nhìn về phía Ba Phong xác nhận.

“Ngươi mới là đồ con heo!”

“Cả nhà ngươi mới là đồ con heo!”

“Mẹ nó nhớ kỹ cho ta, lão tử là Thương Giới Chiến Trư, Thương Giới Chiến Trư sát xuyên Huyết Sắc Sa Mạc!”

Nghe Trương Thanh Phong nói như vậy, Phi Thiên Trư Trư tức hộc máu mắng to lên.

Hả?

Chỉ bằng ngươi sát xuyên Huyết Sắc Sa Mạc?

Nếu như ngươi thật sự đi Huyết Sắc Sa Mạc, hung thú nơi đó có lẽ sẽ biểu diễn ba miệng một đầu heo!

Nghe Phi Thiên Trư Trư nói những lời này, bốn người đều sửng sốt một chút, sau đó không khỏi cười ra tiếng, căn bản không coi trọng lời nói của nó!

“Mẹ nó!”

“Khinh thường heo đi!”

“Thật sự cho rằng ta ở chỗ này đùa giỡn với các ngươi sao?”

Nhìn bốn người ở đối diện đều phá lên cười, Phi Thiên Trư Trư thật sự tức giận, nếu không phải bận tâm đến Ba Phong thì nó đã thay Thương Giới Chiến Giáp dạy bốn người kia làm người!

“Mẹ kiếp!”

“Có thể bắt nạt ta!”

“Nhưng đã bắt nạt Trư ca, ta còn có thể đứng yên nhìn các ngươi sao?”

Ba Phong thấy cảnh này lập tức nổi giận, đầu tiên là vỗ sau lưng Phi Thiên Trư Trư, sau đó lên tiếng nói thẳng: “Con mẹ nó thi đấu, Trư ca, làm thịt bọn họ đi!”

“Ba quản gia!”

“Ta chỉ chờ những lời này của ngươi!”

“Nói thật, ta đã chịu đựng bọn họ thật lâu!”

Nghe Ba Phong nói xong, Phi Thiên Trư Trư hoàn toàn hưng phấn, sau đó trực tiếp nhảy ra khỏi lòng ngực Ba Phong, trong ánh mắt bốn người kia đang dại ra, nó hoàn thành hoa lệ biến thân!

……

“Mẹ kiếp!”

“Mau nhìn lên bầu trời đó là cái gì, Vô Địch Chiến Trư sao?”

“Một heo đại chiến với bốn gã tu luyện Thần Đạo!”

“Khủng bố như vậy!”

“Có nên nói hay không!”

“Đầu heo mặc chiến giáp kia mẹ nó soái!”

“…”

Theo một tràng tiếng thịch thịch thịch từ không trung truyền đến, không ít người đi đường trên đường cũng hướng mắt lên trời, sau khi bọn họ nhìn thấy một đầu heo mặc chiến giáp, đang điên cuồng đuổi theo bốn gã tu luyện Thần Đạo thịch thịch thịch, tất cả bọn họ đều bắt đầu thảo luận trong sự kinh ngạc.

???

Tình huống gì thế?

Không phải đi thi đấu sao?

Tại sao lại còn thình thịch lên?

Mà Diệp Phong nhìn thấy một màn này, vẻ mặt khó hiểu lẩm bẩm một mình.

“Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, thỉnh ký chủ lấy phương thức phá của, hoàn thành mười trận phòng ngự liên tiếp tại đấu

trường thú Thiên Dương, nếu thủ lôi thành công, có khả năng rất cao đột phá một cảnh giới nhỏ, có khả năng cao đạt được phần thưởng đặc biệt, nếu như thủ lôi thất bại, đột phá tiểu cảnh giới xác suất rất thấp, thời gian nhiệm vụ là một ngày!"

Đúng lúc này, âm thanh hệ thống phát ra nhiệm vụ ngẫu nhiên đột nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Hả?"

"Đấu trường thú Thiên Dương, hoàn thành mười trận phòng ngự liên tiếp sao?"

Nghe thấy hệ thống phát ra nhiệm vụ ngẫu nhiên, Diệp Phong cũng sửng sốt, sau đó nhìn người bên cạnh, hỏi về vị trí của đấu trường thú Thiên Dương.

Đấu trường thú Thiên Dương!

"Vị thiếu gia này!"

Chương 928 - Các ngươi có thể kiếm tiền, nhưng chúng ta tuyệt đối sẽ không thua!

"Ta có thể giúp ngài được gì không?"

Khi Diệp Phong đi tới đại sảnh tầng một của đấu trường thú Thiên Dương, một nam tử trung niên đi tới trước mặt hắn, sau đó lộ ra vẻ cung kính hỏi.

"Ta muốn phòng ngự!"

Không biết rõ quy tắc ở đấu trường thú Thiên Dương, Diệp Phong đơn giản trực tiếp nói ra mục đích của mình.

"Thiếu gia!"

"Mặc kệ là phòng ngự hay vẫn là công kích, tại đấu trường thú Thiên Dương của chúng ta, muốn chơi thì cần phải mua một đầu Thần thú!"

“Sau đó dùng đầu Thần thú đã mua này tiến hành phòng ngự hoặc công kích!”

“Hơn nữa, mặc kệ là phòng ngự hay công kích, nếu như ngươi thành công, ngươi có thể nhận được phần thưởng nhất định từ đấu trường thú Thiên Dương của chúng ta, nếu ngươi có thể giành chiến thắng liên tiếp, phần thưởng sẽ được nhân đôi vô hạn!”

Nghe Diệp Phong nói, nam tử trung niên liền biết Diệp Phong hẳn là không rõ các quy tắc ở đấu thú trường, sau đó hắn lên tiếng giải thích các quy tắc một cách chi tiết.

“Nga!”

“Nếu như phòng ngự hoặc công kích thành công, còn có khen thưởng sao?”

“Nếu có thể thắng liên tiếp, phần thưởng sẽ được tăng gấp đôi?”

“Nếu như vậy, đấu trường thú của ngươi chẳng phải sẽ bồi đến chết sao?”

Sau khi nghe xong quy tắc, Diệp Phong cũng hỏi ra nghi hoặc của mình.

???

Bồi đến chết?

Chúng ta đang làm loại mua bán này, vậy mà chúng ta còn có thể để bản thân bồi sao?

Nghe Diệp Phong nói xong, nam tử trung niên cũng lộ ra một nụ cười khổ, hắn thật sự không nghĩ tới, mạch não của Diệp Phong thế nhưng sẽ kỳ lạ như thế, thế nhưng còn lo lắng cho đấu trường thú của bọn họ có thể bồi hay không!

“Thiếu gia!”

“Nói một câu không dễ nghe!”

“Ngươi có thể kiếm tiền, nhưng chúng ta tuyệt đối sẽ không thua!”

“Bởi vì ngoại trừ phần thưởng của đấu trường thú chúng ta, ngươi còn có thể đặt cược hai bên, cũng có thể lập hạ đánh cuộc, mà cuối cùng, mặc kệ ai trong các ngươi thắng, đấu thú trường của chúng ta đều phải lấy 10% số tiền cược của các ngươi coi như phí vất vả, dù sao, đấu trường thú của chúng ta phải đảm bảo rằng cuối cùng cả hai bên đều có thể nhận được 100% tiền đặt cược!”

Sau đó, nam tử trung niên liền nói ra một tình huống khác với Diệp Phong.

“Nếu chúng ta không đánh cuộc!”

“Vậy thì các ngươi cái gì cũng không thể kiếm được, chỉ có tiền Thần thú?”

Diệp Phong nghe xong lại lần nữa hỏi ra nghi hoặc của mình.

“Thiếu gia!”

“Nếu không có đánh cuộc, ai sẽ tới đấu trường thú chơi!”

“Hơn nữa, Thần thú tương đồng với thực lực Thần thú!”

“Nhưng khi đấu thú, lại có thể cho Thần thú mình mua dùng các loại đan dược hoặc thiên tài địa bảo tăng cường thực lực khoảng thời gian ngắn, mà mấy thứ này, đấu trường thú của chúng ta có bán, có tất cả các phẩm cấp!”

Nghe Diệp Phong hỏi, nam tử trung niên cũng giới thiệu một số nghiệp vụ bên trong đấu trường thú của mình!

Hiểu!

Nghe đến đây, Diệp Phong hoàn toàn hiểu được tình huống của đấu trường thú này.

Bán Thần thú!

Cung cấp đấu trường thú!

Bán các loại đan dược hoặc thiên tài địa bảo có thể tăng lên thực lực cho Thần thú!

Cuối cùng, thu 10% phí vất vả, có thể bảo đảm người thắng có thể thuận lợi lấy được tiền đặt cược!

Sau khi hiểu rõ tình huống, Diệp Phong không khỏi than thở ở trong lòng: "Thương nhân vì lợi nhuận đều là gian thương, từ điểm này mà nói, phần thưởng mà đấu trường thú lấy ra e rằng chẳng là gì!"

"Chờ một chút!"

"Nếu có thể thắng liên tiếp, khen thưởng có thể vô hạn phiên bội!"

"Vậy thì ta có phải có thể làm một chút việc không nhỉ?"

Nghĩ vậy, khoé miệng của Diệp Phong hiện lên một nụ cười xấu xa.

"Nếu trong tay ta có đan dược hoặc thiên tài địa bảo có thể tăng thực lực của Thần thú, ta có thể sử dụng không?"

"Hay là nói, chỉ có thể mua ở đấu trường thú Thiên Dương của các ngươi?"

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó liền nhìn về phía nam tử trung niên hỏi.

"Thiếu gia!"

"Chỉ có thể dùng đan dược hoặc thiên tài địa bảo ở đấu trường thú Thiên Dương chúng ta!"

"Trừ phi loại đan dược hoặc thiên tài địa bảo mà ngươi dùng không có ở đấu trường thú Thiên Dương, như vậy ngươi mới có thể dùng đan dược hoặc thiên tài địa bảo của chính mình!"

Nghe Diệp Phong hỏi, nam tử trung niên lập tức giải thích.

"Tốt!"

"Ta đã biết!"

"Hiện tại, trước tiên dẫn ta đi chọn một đầu Thần thú đi, sau đó ta

muốn phòng ngự!”

Sau khi hiểu rõ tình hình, Diệp Phong mang theo ý cười nhìn đối phương nói.

“A Văn!”

“Sao ngươi lại tự mình tới đây!”

“Không phải bảo ngươi chờ ta sao?”

Đúng lúc này, một thanh niên ăn mặc sang trọng đột nhiên từ bên cạnh đi tới, sau đó trực tiếp kéo Diệp Phong sang một bên.

“Ai!”

“Đinh thiếu lại tới quấy rối!”

“Rõ ràng là một con chó đánh bạc, nhưng lại luôn muốn thay đổi suy nghĩ của người khác!”

“Ta thực sự không biết tại sao hắn ta lại muốn làm như vậy!”

Nhìn thấy Đinh Hàng kéo Diệp Phong sang một bên, nam tử trung niên cũng lộ vẻ bất đắc dĩ lắc đầu lẩm bẩm.

???

Ai là A Văn?

Chẳng lẽ tên này nhận lầm người!

Nhìn người thanh niên xa lạ kéo mình sang một bên, Diệp Phong cũng lộ ra một chút hoang mang.

“Huynh đệ!”

“Ngươi có nhận nhầm người không?”

“Ta không phải A Văn gì đó!”

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía đối phương hỏi.

“Lão đệ a!”

“Cái gì A Văn a cẩu!”

“Ta đang cứu ngươi a, ngươi còn chưa nhận ra sao?”

Nghe Diệp Phong nói xong, Đinh Hàng cũng vội vàng giải thích!

“Cứu ta?”

“Ta gặp được nguy hiểm gì sao?”

“Còn có, tại sao ngươi lại muốn cứu ta?”

Nghe đối phương nói như vậy, Diệp Phong cũng khó hiểu hỏi.

“Lão đệ a!”

“Một khi tiến vào cờ bạc sâu như biển, cực kỳ khó quay đầu lại!”

“Ta vừa nhìn liền biết ngươi là lần đầu tiên tới đây, cho nên ngươi cũng không thể sa vào trong đó, một khi rơi vào, vậy thì đã có thể thật sự trở thành cẩu đánh cuộc!”

“Một khi trở thành cẩu đánh cuộc, vậy thì cuộc đời này của ngươi có thể huỷ hoại, chẳng lẽ ngươi chưa từng nghe qua một câu sao, chó đánh cuộc hai bàn tay trắng!”

Nhìn thấy bộ dáng khó hiểu của Diệp Phong, Đinh Hàng giống như một một người anh trai tốt, bắt đầu kiên nhẫn khuyên bảo.

Hả?

Chương 929 - Một khi tiến vào cờ bạc sâu như biển, quay đầu cực khó!

Không phải ta chỉ muốn phòng ngự thôi sao?

Tại sao lại trở thành cẩu đánh cuộc đâu?

Nghe Đinh Hàng nói xong, Diệp Phong càng thêm nghi hoặc, sau đó

nhìn đối phương trực tiếp nói: “Ta hoàn toàn không hiểu ý của ngươi!”

“Lão đệ!”

“Vậy ta trực tiếp nói thẳng!”

“Đấu trường thú này không đơn giản như ngươi nghĩ đâu, ngươi thật sự cho rằng ở đây vẫn luôn có người muốn đánh cuộc sao!”

“Nếu như ngươi muốn phòng ngự, nếu không có người công kích, vậy thì đấu trường thú sẽ sắp xếp người một nhà thi với ngươi, tuy rằng thực lực Thần thú gần ngang nhau, nhưng Thần thú bọn hắn dùng đến tuyệt đối mạnh hơn ngươi mua, càng đừng nói đến đan dược hoặc thiên tài địa bảo tăng lên thực lực cũng tốt hơn ngươi!”

“Cho nên, nếu tỷ thí bình thường, ngươi còn có khả năng thắng, nhưng nếu đụng phải nhân viên bên trong đấu trường thú, vậy thì ngươi chắc chắn phải thua!”

“Còn có, ở đây không cần ảo tưởng thắng liên tiếp, sau đó được đến phần thưởng vô hạn phiên bội, bởi vì ngươi căn bản không có khả năng lấy được nó, một khi ngươi thắng liên tiếp vài trận, cho dù có khách hàng bình thường, bọn họ cũng sẽ phái ra người một nhà để kết thúc trận thắng liên tiếp của ngươi!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Đinh Hàng trực tiếp kể tất cả những điều chưa biết của đấu trường thú.

“Hoá ra là như vậy!”

“Đa tạ đại ca nhắc nhở!”

“Nếu không phải ngươi nhắc nhở, ta thực sự không biết những chuyện này!”

Sau khi nghe xong tin tức, Diệp Phong cũng có hơi giật mình, hắn thật sự không nghĩ tới, trong một nhà đấu trường thú như vậy thế nhưng còn có nhiều bí mật không muốn người biết như vậy!

“Đại ca!”

“Ngươi làm gì vậy?”

Khi Diệp Phong nhìn thấy Đinh Hàng xoay người đi đến nam tử trung niên cách đó không xa, trên mặt hắn cũng có chút khó hiểu hỏi.

“Đánh cuộc một chút a!”

“Ta chính cẩu đánh cuộc có thâm niên, cho dù biết những việc này thì ta cũng không khống chế được bản thân!”

“Nhưng mà ngươi phải nghe ca khuyên một câu, nước ở đây rất sâu, ngươi căn bản không nắm chắc được, cho nên, vẫn là nhanh đi thôi, cứ để cho lão ca ta một mình thừa nhận toàn bộ đau khổ đi!”

Nói xong, Đinh Hàng liền đi đến nam tử trung niên cách đó không xa.

???

Ngươi khuyên người khác không cần làm cẩu đánh cuộc!

Sau đó chính ngươi lại là một cẩu cờ bạc không hơn không kém?

Ngươi không nên làm tấm gương tốt sao?

Nghe Đinh Hàng nói như vậy, Diệp Phong hoàn toàn bị sốc, nhưng mà, hắn có thể cảm giác được đối phương là người tốt!

“Trương quản sự!”

“Vẫn là quy tắc cũ, dẫn ta đi mua một đầu Thần thú Thất Giai Cửu Tinh!”

“Sau đó ta muốn phòng ngự!”

Bên kia, sau khi Đinh Hàng đi đến trước mặt nam tử trung niên, hắn trực tiếp lên tiếng nói.

“Đinh thiếu!”

“Ngươi đừng vội mua Thần thú!”

“Xem ra vừa rồi ngươi thuyết phục không có tác dụng, tiểu tử kia lại tới rồi!”

Chú ý tới Diệp Phong ở cách đó không xa đang đi thẳng về phía hai người họ, trên mặt Trương quản sự tràn đầy ý cười nhắc nhở.

Hả?

Đinh Hàng nghe vậy cũng quay đầu nhìn lại.

“Lão đệ!”

“Sao ngươi lại tới đây?”

“Không phải ta đã bảo ngươi mau rời khỏi đây sao?”

Nhìn thấy Diệp Phong đi tới, Đinh Hàng vội vàng hỏi.

“Lão ca!”

“Mặc dù ta không phải là một tay cờ bạc, nhưng ta là một bại gia tử!”

“Nếu ta không thua ở chỗ này thứ gì đó, trở về liền ngủ không được a!”

Nghe Đinh Hàng hỏi, Diệp Phong cũng cười giải thích.

???

Ngươi không phải là một con chó cờ bạc, mà là một tên bại gia tử?

Biết rõ là sẽ thua, nên cố ý thú chút gì đó?

Trong thế giới cẩu đánh cuộc này, còn có thể chơi như vậy sao?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Đinh Hàng sửng sốt, nhất thời không biết nên thuyết phục đối phương như thế nào, bởi vì nếu đối phương thật sự là một tên bại gia tử, như vậy thì nơi này xem ra thật thích hợp với hắn!

Mà Trương quản sự ở bên cạnh cũng sửng sốt, trong mấy ngàn năm phụ trách đấu trường thú, hắn đã nhìn thấy rất nhiều cẩu

đánh bạc, nhưng lại chưa từng thấy một tên bại gia tử nào tới đây chơi!

“Trương quản sự!”

“Trong đấu trường thú, Thần thú có thực lực mạnh nhất là tu vi gì?”

“Dựa theo Thần thú cao cấp nhất, ta cần thắng liên tiếp bao nhiêu trận mới có thể gấp đôi phần thưởng thành trình độ mà đấu trường thú các ngươi không thể thừa nhận?”

Trong khi hai người họ đang khiếp sợ với thân phận của Diệp Phong, Diệp Phong nghiêm túc hỏi một vấn đề như vậy.

???

Cần thắng liên tiếp bao nhiêu trận mới có thể gấp đôi phần thưởng thành trình độ mà đấu trường thú không thể thừa nhận sao?”

Nếu như ngươi thật sự làm như vậy, ngươi xác định là tới phá của, không phải tới đập phá?

Nghe Diệp Phong kêu gào nói như vậy, Trương quản sự nổi giận, Đinh Hàng sửng sốt, hai người thật sự không ngờ tới Diệp Phong lại hỏi ra một câu như vậy.

“Vị thiếu gia này!”

“Ta có phải có thể lý giải là ngươi đang muốn khiêu chiến đấu trường thú của chúng ta không?”

Sau khi bình tĩnh lại, Trương quản sự lúc này mới nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Trương quản sự!”

“Thật ra ngươi muốn hiểu như vậy cũng không sao!”

“Dù sao khiêu chiến ai đều là khiêu chiến, mà thứ ta quan tâm chính là phần thưởng phiên bội vô hạn kia!”

Nghe Trương quản sự hỏi, Diệp Phong cũng nghiền ngẫm đáp lại một câu.

“Có ý tứ!”

“Đã rất lâu rồi không có người tới khiêu chiến đấu trường thú Thiên Dương chúng ta!”

“Nếu thiếu gia muốn khiêu chiến đấu trường thú Thiên Dương chúng ta, như vậy chuyện này vượt quá trách nhiệm của quản sự nhỏ như ta, ta cần phải lập tức báo cáo chủ nhân, cho nên xin thiếu gia ở chỗ này chờ một chút!”

Nói xong, Trương quản sự đi lên cầu thang, trực tiếp đi thẳng lên lầu 3.

“Lão đệ!”

“Không ngờ ngươi lại cường hãn như vậy, cũng dám khiêu chiến đấu trường thú Thiên Dương!”

“Theo ta được biết, đấu trường thú Thiên Dương từ khi thành lập đến nay đã nhận năm lần khiêu chiến, đều kết thúc với phần thắng thuộc về đấu trường thú Thiên Dương!"

Sau khi Trương quản sự rời đi, Đinh Hàng cũng kinh ngạc nhìn về phía Diệp Phong nói.

“Lão ca!”

“Ta tùy tiện chơi thôi mà!”

“Đừng quá coi trọng, cho dù thua cũng không sao, coi như phá của là được!”

Chương 930 - Trương quản sự, rốt cuộc đấu trường thú của các ngươi có hay không?

“Nhưng nếu như thắng, vậy thì chúng ta cũng coi là kiếm lớn!”

Nghe Đinh Hàng nói vậy, Diệp Phong bình tĩnh đáp lại.

“Cũng đúng!”

“Dù sao ngươi chỉ cần mua sắm một đầu Thần thú phòng ngự là được, cũng không cần trả giá quá nhiều!”

“Nhưng nếu muốn thắng, nhất định phải thắng liên tiếp, đây mới là khó khăn lớn nhất!”

Đinh Hàng nghe xong cũng gật gật đầu, dù sao vừa rồi Diệp Phong nói muốn khiêu chiến đấu trường thú Thiên Dương, nhưng lại không nói muốn đặt cược cái gì, như vậy cho dù thua trận tranh tài này, hắn cũng sẽ không mất quá nhiều!

Bên kia!

Gian thư phòng ở lầu 3!

“Nga!”

“Nghìn năm sau, lại có người muốn khiêu chiến đấu trường thú Thiên Dương của chúng ta?”

Nghe tin tức từ Trương quản sự, Thạch Tam Hải cũng lập tức có hứng thú, sau đó trực tiếp hỏi: “Vậy đối phương đã đặt tiền đặt gì?”

“Thạch đại nhân!”

“Đối phương chưa đặt tiền cược!”

“Hắn muốn mua một đầu Thần thú cao cấp nhất, sau đó muốn dựa vào phần thưởng phiên bội vô hạn khi thắng liên tiếp đổi lấy toàn bộ tài phú của đấu trường thú chúng ta!”

Nghe Thạch Tam Hải hỏi chuyện, Trương quản sự có hơi sửng sốt một chút, sau đó vội vàng giải thích.

“Hả?”

“Không có tiền đặt cược?”

“Sau đó muốn bằng vào việc thắng liên tiếp mà đổi thành toàn bộ tài phú của đấu trường thú?”

Nghe được tình huống này, sắc mặt của Thạch Tam Hải trở nên khó coi!

“Trương quản sự!”

“Mẹ nó tiền đặt cược đều không có, ngươi gọi đây là khiêu chiến sao?”

“Như vậy có phải mỗi lần đến một khách hàng phòng ngự, sau đó nhân gia tùy tiện nói một câu muốn khiêu chiến đấu trường thú, ta đều phải phụ trách?”

“Ngươi làm việc ở đấu trường thú mấy ngàn năm, chẳng lẽ còn nhìn không ra đối phương đang khoác lác sao?”

Sau đó, Thạch Tam Hải tức giận nhìn về phía Trương quản sự mắng to, dù sao, giống loại tay không bộ bạch lang, có khi trận đầu tiên liền thua, người nọ nói một câu khiêu chiến thất bại, sau đó xoay người rời đi, vậy bọn họ tính là thứ gì, vai hề chơi cùng sao?

“Thạch đại nhân!”

“Thật là xin lỗi, bởi vì lâu lắm không có người khiêu chiến, ta đều đã quên muốn khiêu chiến đấu trường thú chúng ta cần phải lấy ra đủ nhiều tiền đặt cược!”

Nghe Thạch Tam Hải tức giận khiển trách, Trương quản sự hoảng loạn vội vàng giải thích.

“Được rồi!”

“Nếu lần sau lại phát sinh loại chuyện này, ngươi trước tiên nên suy nghĩ kỹ một chút!”

“Còn có, nếu đối phương kiêu ngạo như thế, vậy dạy cho hắn một bài học, trận đầu trực tiếp loại bỏ hắn!”

Nói xong, Thạch Tam Hải liền phất phất tay, ý bảo Trương quản sự có thể rời đi thư phòng, lập tức đi làm chuyện này.

“Thạch đại nhân yên tâm!”

“Thuộc hạ nhất định sẽ giải quyết đối phương ngay trận đầu!”

Nói xong, Trương quản sự lập tức rời khỏi thư phòng.

……

Nửa canh giờ sau!

Lầu hai, đấu trường số 1, phòng chờ phòng ngự!

“Diệp thiếu!”

“Đầu Huyết Dực Chiến Lang này là Bát Giai Cửu Tinh Thần thú, nói cách khác, nó có tu vi Thần Đạo Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, có thể nói, đây là đầu Thần thú có cấp bậc cao nhất trong đấu trường thú của chúng ta!”

“Mà thi đấu sắp bắt đầu, không biết ngài có cần mua sắm một ít đan dược hoặc thiên tài địa bảo có thể tăng lên lực lực của Thần thú trong khoảng thời gian ngắn không?”

Lúc này, Trương quản sự cũng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng dò hỏi.

“Đương nhiên muốn mua sắm!”

“Nhưng mà, trong tay ta cũng có một ít, nếu đấu trường thú của các ngươi có, ta liền mua của các ngươi!”

Nghe Trương quản sự nói như vậy, Diệp Phong nghiền ngẫm nhìn về phía đối phương nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Diệp thiếu!”

“Ngươi chỉ cần nói là đan dược hoặc là thiên tài địa bảo gì là được!”

“Ngươi có, đấu trường thú chúng ta nhất định có!”

Nghe Diệp Phong nói vậy, Trương quản sự cũng lộ ra tự tin nói.

“Nước mắt Ngân Lão Bạo Long!”

“Ta muốn cho đầu Huyết Cánh Chiến Lang này dùng nước mắt Ngân Lão Bạo Long, đấu trường thú của các ngươi có không?”

Nhìn thấy bộ dạng tự tin của Trương quản sự, Diệp Phong cũng cười như không cười nhìn đối phương nói ra vật phẩm mình muốn mua cho Thần thú dùng.

???

Nước mắt Ngân Lão Bạo Long?

Làm thế nào chúng ta có thể có một thứ quý hiếm và đắt tiền như vậy trong đấu trường thú?

Hơn nữa, một giọt nước mắt Ngân Lão Bạo Long có thể mua được rất nhiều đầu Huyết Cánh Chiến Lang, nhưng ngươi lại muốn dùng bảo bối sang quý như vậy tại một trận đấu bình thường?

Nghe Diệp Phong nói ra nước mắt Ngân Lão Bạo Long, Trương quản sự trực tiếp choáng váng, thậm chí còn cho rằng Diệp Phong đang nói đùa, rốt cuộc một người bình thường làm sao có thể sử dụng bảo vật đắt giá như vậy trong một cuộc thi bình thường như thế này!

Hơn nữa, bọn họ không có đặt cược, cho dù có đặt cược, cộng thêm phần thưởng từ đấu trường của bọn họ, cũng là lỗ máu!

“Mẹ kiếp!”

“Không phải đâu!”

“Diệp lão đệ chơi tàn nhẫn như vậy?”

“Phải biết rằng, đó chính là nước mắt Ngân Lão Bạo Long có giá trị cực kỳ sang quý, nếu như hắn thực sự có, thậm chí thật sự dùng trong trận thi đấu này, vậy thì hắn đúng là một tên bại gia tử!”

Đinh Hàng ở một bên nghe được lời nói của Diệp Phong cũng lộ ra

vẻ mặt khó có thể tin!

“Trương quản sự!”

“Loại nước mắt rác rưởi này, đấu trường thú của các ngươi rốt cuộc có hay không!”

“Nếu các ngươi không có, ta sẽ dùng của ta!”

Nhìn thấy Trương quản sự hồi lâu không có phản ứng, Diệp Phong cũng lên tiếng hỏi.

“Giả bộ!”

“Hắn nhất định là đang giả bộ!”

“Ta không tin hắn có, cho dù có, ta cũng không tin hắn sẽ thật sự dùng nó trong cuộc tỷ thí này!”

Nghĩ vậy, Trương quản sự liền nở nụ cười, sau đó nói thẳng: “Diệp thiếu, đấu trường thú chúng ta thật là không có nước mắt Ngân Lão Bạo Long, nếu như ngươi có, có thể tùy ý sử dụng!”

“Hệ thống!”

“Tiêu hao ấn mở thần bình phá của đặc thù, chỉ định nước mắt Ngân Lão Bạo Long, trước tiên mở ra một hồ!”

Nghe Trương quản sự nói vậy, Diệp Phong liền ở trong lòng ra mệnh lệnh với hệ thống.

“Lấy nha!”

“Ngươi lấy ra đi nha!”

“Tại sao ngươi không có phản ứng gì vậy!”

Chương 931 - Cứ để nó uống chơi, ai bảo chúng ta có điều kiện này đâu!

Nhìn thấy Diệp Phong hồi lâu không có động tác, trong mắt Trương quản sự cũng loé lên khinh thường, trong lòng cười lạnh nói: “Cũng may ta trước tiên đoán được ngươi đang khoác lác, bằng không, lần này lại bị ngươi dắt mũi!”

“Ai!”

“Vốn tưởng rằng Diệp lão đệ là người hung hãn!”

“Ai mà ngờ, hắn chỉ là mạnh miệng nói mà thôi!”

Đinh Hàng ở bên cạnh nhìn thấy Diệp Phong không có phản ứng, trong lòng cũng đoán được cái gì đó, sau đó lắc đầu cười khổ.

Bùm!

Đúng lúc này, Diệp Phong đột nhiên đập một cái bình rượu xuống bàn, sau đó nước mắt Ngân Lão Bạo Long chứa trong bình rượu đổ xuống chén rượu.

???

Trong tay tiểu tử này thế nhưng thật sự có nước mắt Ngân Lão Bạo Long?

Hơn nữa, nước mắt Ngân Lão Bạo Long ở người khác tính bằng giọt, đến chỗ hắn mẹ nó tính bằng hồ?

Một người, thật sự có thể giàu có đến trình độ như thế sao?

Nhìn thấy Diệp Phong rót ra những giọt nước mắt màu trắng bạc, Trương quản sự trực tiếp choáng váng, hắn thật sự không nghĩ tới, đối phương không phải đang khoác lác, mà là thật!

“Quá dữ!”

“Diệp lão đệ thật sự quá hung dữ!”

“Không ngờ, hắn không phải mạnh miệng mà là thật sự dữ a!”

Đinh Hàng ở bên cạnh nhìn thấy từng giọt nước mắt màu bạc cũng khiếp sợ lẩm bẩm một mình.

“Huyết Dực Chiến Lang!”

“Làm ly nước mắt này, sau đó đứng ở giữa lôi đài biểu hiện ra bộ dáng ngươi mạnh nhất đi!”

“Làm cho toàn bộ Thần thú các cấp bậc trong đấu trường này đều biết ngươi là Thần thú mạnh nhất!”

Lúc này, Diệp Phong bưng chén rượu đi tới trước Huyết Dực Chiến Lang, sau đó ngập tràn hưng phấn nói

“Chờ một chút!”

“Diệp lão đệ, nước mắt Ngân Lão Bạo Long mà ngươi muốn cho Huyết Dực Chiến Lang dùng có phải quá nhiều rồi không!”

“Chỉ cần một giọt là nó có thể tiến vào trạng thái cuồng bạo, hơn nữa, thời gian duy trì trạng thái cuồng bạo cũng đủ lâu, căn bản không cần dùng nhiều như vậy!”

“Rốt cuộc, cho dù dùng nhiều thì cũng chỉ có thể kéo dài thời gian nó cuồng bạo, không thể làm cho nó mạnh lên được!”

Đúng lúc này, Đinh Hàng đã hoàn hồn lại cũng nhìn về phía Diệp Phong vội vàng nhắc nhở.

“Ta biết!”

“Nhưng ta cho nó uống một giọt hay một chén rượu cũng không có gì khác biệt!”

“Cho nên, cứ để cho nó uống chơi đi!”

“Ai bảo chúng ta có điều kiện này đâu!”

Nghe Đinh Hàng khuyên bảo, Diệp Phong cũng cười lớn giải thích.

???

Dùng một giọt hay dùng một chén rượu không có gì khác nhau sao?

Đó chính là nước mắt Ngân Lão Bạo Long a, cho dù xuất hiện ở

nhà đấu giá, cũng là bảo vật hiếm có được đấu giá từng giọt một, vì sao đến chỗ ngươi lại không có gì khác biệt?

Cho dù ngươi là một tên bại gia tử, vậy thì cũng không nên phá của như vậy a, ngươi nên có điểm mấu chốt a!

Nghe Diệp Phong giải thích, Đinh Hàng cùng Trương quản sự cảm thấy chính mình đã được đối phương đổi mới có kiến thức mới về sự phá!

“Chờ một chút!”

“Nếu như Diệp thiếu chơi như vậy, vậy chúng ta còn chơi cái rắm !”

“Cho dù vận dụng đan dược hoặc thiên tài địa bảo tốt nhất trong đấu trường thú, hiệu quả cũng kém với nước mắt Ngân Lão Bạo Long!”

“Nếu như so đấu, chúng ta nhất định sẽ thua!”

Nghĩ đến tình huống này, Trương quản sự lập tức luống cuống, sau khi tùy tiện tìm cái lấy cớ rời khỏi phòng chờ, liền nhanh chóng đi đến thư phòng ở lầu 3, hắn cần phải nói tin tức này cho tràng chủ mới được!

Lầu 3, thư phòng!

“Thạch đại nhân!”

“Ra chuyện lớn!”

“Tiểu tử kia thật sự chuẩn bị khiêu chiến đấu trường thú Thiên Dương chúng ta !”

“Hơn nữa, đấu trường thú Thiên Dương chúng ta rất có khả năng sẽ thua!”

Khi đi đến trước cửa thư phòng, Trương quản sự thậm chí không gõ cửa, một chân đá văng cửa phòng, sau đó vội vàng đi vào thư phòng báo cáo tình huống.

“Trương quản sự!!!”

“Là ngươi phiêu, hay là ta già rồi nhấc đao không nổi!”

“Hiện tại cũng dám trực tiếp đá cửa phòng của ta!”

Nhìn thấy cửa phòng bị đá nát, Thạch Tam Hải tức hộc máu mắng to.

“Thạch đại nhân!”

“Mấy giờ rồi, ngươi còn để ý đến cánh cửa hỏng này!”

“Nếu không mau tìm biện pháp, đấu trường thú của chúng ta sẽ là của người ta!”

Nhìn thấy Thạch Tam Hải không thèm để ý đến những gì mình nói, thay vào đó tập trung vào cánh cửa bị hỏng, Trương quản sự nôn nóng lên tiếng nhắc nhở.

“Hắn mua Thần thú ở đấu trường thú chúng ta!”

“Đan dược hay thiên tài địa bảo dùng cho Thần thú cũng mua ở đấu trường thú chúng ta!”

“Mặc kệ Thần thú hay vẫn là đan dược, loại tốt nhất đều ở trong tay chúng ta!”

“Nói cho ta biết, dưới tình huống như vậy, sao chúng ta có thể sẽ thua!”

Nghe Trương quản sự nhắc nhở, đặc biệt là nhìn thấy vẻ mặt lo lắng của đối phương, Thạch Tam Hải lúc này mới áp xuống lửa giận trong lòng, sau đó nhìn về phía đối phương lên tiếng chất vấn.

“Thạch đại nhân!”

“Đấu trường thú chúng ta không có loại bảo bối mà hắn dùng cho Thần thú!”

“Dựa theo quy tắc của đấu trường thú chúng ta, nếu như chúng ta

không có, vậy thì hắn có thể dùng đồ vật của hắn!”

Nghe Thạch Tam Hải chất vấn, Trương quản cũng nhanh chóng giải thích.

“Ha ha ha!”

“Thú vị, thật thú vị!”

“Trong tay tiểu tử kia có bảo bối mà đấu trường thú chúng ta không có?”

“Vậy nói cho ta biết, bảo vật hắn lấy ra là cái gì?”

Nghe Trương quản sự nói như vậy, Thạch Tam Hải cũng hứng thú hỏi.

“Nước mắt Ngân Lão Bạo Long!”

“Hơn nữa, đối phương lấy ra không phải một giọt, mà là một bình!”

“Thậm chí, hắn cho Thần thú dùng là từng chén rượu, hắn còn nói, đối với hắn mà nói, cho uống một giọt hay vẫn là cho uống một chén rượu, đều là giống nhau, hắn căn bản không để bụng!”

Nghe Thạch Tam Hải hỏi, Trương quản sự cũng nhanh chóng giải thích tình hình.

Choáng váng!

Sau khi nghe được tình huống này, Thạch Tam Hải lập tức chết lặng.

Hắn biết rất rõ ràng một giọt nước mắt Ngân Lão Bạo Long sang quý như thế nào, mà đối phương lại trực tiếp lấy ra một bình, chỉ riêng tài phú thế lực như vậy, cũng đủ chứng minh đối phương không phải là người hắn có thể khiêu khích!

“Khó trách đối phương không đặt cược bất cứ thứ gì!”

“Không phải đối phương không dám đánh cược, mà là hắn sợ ta

không theo nổi!”

Chương 932 - Đinh lão ca, ngươi có muốn bỏ đánh cuộc không?

“Mà loại đại thiếu cấp bậc này căn bản không phải ta có thể đắc tội, hắn muốn thắng hết toàn bộ đấu trường thú Thiên Dương, mặc kệ ta có thể thắng hắn hay không, đều không thể thắng, chỉ có thể thua, thua hết toàn bộ đấu trường thú Thiên Dương cho hắn!”

Nghĩ vậy, Thạch Tam Hải cũng lộ ra một nụ cười khổ, hắn không nghĩ tới, đấu trường nho nhỏ của mình sẽ bị loại đại thiếu cấp bậc này theo dõi, khiến hắn hoàn toàn không có khả năng phản kháng!

“Thạch đại nhân!”

“Tiếp theo chúng ta nên làm cái gì bây giờ?”

“Chúng ta có nên tận lực ngăn cản hắn thắng liên tiếp không?”

“Nếu như không thể ngăn cản hắn thắng liên tiếp, cũng không cần bao nhiêu ván, phần thưởng nhân đôi vô tận sẽ vượt quá giới hạn của mà đấu trường thú chúng ta có thể thừa nhận!”

Nhìn thấy Thạch Tam Hải hồi lâu không có phản ứng, Trương quản sự cũng vội vàng hỏi.

“Ngăn cản?”

“Ngăn cản như thế nào?”

“Khônv nói đến đan dược hoặc thiên tài địa bảo của chúng ta, nó căn bản không thể so với nước mắt Ngân Lão Bạo Long!”

“Cho dù có thể so, chúng ta dám thắng sao?”

“Nếu thật sự chọc giận vị đại thiếu này, chỉ sợ cái mạng nhỏ của chúng ta để phải để lại ở đây!”

Nói đến đây, Thạch Tam Hải cũng dừng một chút, lại tiếp tục nói:

“Hiện tại chỉ có thể bỏ tràng bảo mệnh, nếu hắn muốn thắng toàn bộ đấu trường thú, vậy cứ để hắn thắng, tuy rằng sẽ mất đi đấu trường thú, nhưng vẫn tốt hơn mất mạng!”

Nói xong, Thạch Tam Hải ngồi phịch xuống ghế như một quả bóng xì hơi. Có thể nói, hắn vận hành đấu trường thú mấy ngàn năm qua đã trải qua rất nhiều nguy cơ, nhưng lần nguy cơ này lại khiến cho hắn cảm nhận được cảm giác bất lực!

“Thạch đại nhân!”

“Thuộc hạ minh bạch nên làm như thế nào!”

Nghe Thạch Tam Hải nói xong, Trương quản sự cũng hiểu rõ, sau đó trực tiếp rời khỏi thư phòng.

Bên kia!

“Quá mạnh!”

“Nước mắt Ngân Lão Bạo Long thật sự quá mạnh!”

“Sau khi Huyết Dực Chiến Lang tiến vào trạng thái cuồng bạo, thực lực tổng thể tăng lên gấp mười lần, mà đầu Thần thú công kích có tu vi tương đồng kia ở trong tay nó giống như đệ đệ trong đệ đệ, có thể để nó tùy ý đắn đo a!”

Lúc này, Đinh Hàng nhìn Huyết Dực Chiến Lang đang trêu chọc đầu Thổ Giác Tê Ngưu giữa đấu trường, trong mắt cũng loé lên giật mình, hắn biết nước mắt Ngân Lão Bạo Long phi thường mạnh, nhưng hắn thật sự không ngờ nó có thể mạnh đến trình độ như thế!

“Đinh lão ca!”

“Dù sao chúng ta cũng đang nhàn rỗi, ngươi có muốn đánh cược với ta không?”

Đúng lúc này, Diệp Phong nhàn rỗi không có việc gì nhìn sang Đinh Hàng đề nghị.

Hả?

Một tên bại gia tử vô địch siêu cấp như ngươi muốn đánh cược với một cẩu đánh cuộc như ta?

Nghe Diệp Phong đề nghị, Đinh Hàng sửng sốt một chút, sau đó cảm thấy hứng thú hỏi: “Diệp lão đệ, ngươi muốn đánh cược như thế nào?”

“Đánh cuộc ta có thể thắng liên tục mười trận hay không!”

“Đến nỗi tiền đặt cược, ta trực tiếp đặt một bình nước mắt Ngân Lão Bạo Long!”

Nhìn thấy Đinh Hàng có hứng thú với để nghị của mình, Diệp Phong trực tiếp nói ra suy nghĩ của chính mình.

???

Việc này còn cần đánh cuộc sao?

Kẻ ngốc đều biết ngươi có thể thắng a!

Hơn nữa, đừng nói thắng liên tiếp mười trận, chỉ cần đấu trường thú Thiên Dương có đủ nhiều Thần thú, cho dù ngươi muốn thắng liên tiếp một trăm trận cũng không có gì bất ngờ!

Nghe Diệp Phong đưa ra đánh cuộc như vậy, Đinh Hàng lập tức sửng sốt, bởi vì hắn thật sự nghĩ không ra chuyện này có gì phải đánh cược!

“Diệp lão đệ!”

“Ván cược này không cần phải đặt cược đi!”

“Dù sao ta nhất định sẽ lựa chọn ngươi thắng liên tiếp, ngươi đưa ra quyết định này, sau đó cả hai người chúng ta đều đưa ra quyết định giống nhau. Ván cược này vô nghĩa!”

Sau đó, Đinh Hàng nhìn về phía Diệp Phong nói ra suy nghĩ của mình.

“Nhỏ!”

“Đinh lão ca, cách nhìn của người quá nhỏ!”

“Ai nói chúng ta sẽ làm ra quyết định giống nhau?”

“Ta có thể mua chính mình thất bại a!”

Nghe Đinh Hàng nói xong, Diệp Phong cũng cười nói ra suy nghĩ của mình.

???

Ta mua ngươi có thể thắng liên tiếp mười trận!

Sau đó ngươi mua chính mình không thể thắng liên tiếp mười trận sao?

Vậy nếu ngươi cố ý thua trận, chẳng phải ta sẽ thua cả Khổ Trà Tử sao?

Mặc dù ta là một con chó đánh cuộc, nhưng ngươi cũng không thể chơi ta như một kẻ ngốc a!

Sau khi phát hiện ra sơ hở trong vụ cá cược này, Đinh Hàng nhìn về phía Diệp Phong nói thẳng: “Diệp lão đệ, ván cược này hoàn toàn nằm trong tay ngươi, ta căn bản không có hy vọng thắng, cho nên ta không thể đánh cược với ngươi!”

“Đinh lão ca!”

“Ngươi có phải hay không đã quên ta chính là một tên bại gia tử!”

“Vậy ngươi có cho rằng có khả năng ta đơn giản chỉ muốn thua ngươi một ít nước mắt Ngân Lão Bạo Long không?”

Nghe Đinh Hàng từ chối, Diệp Phong thật ra không có phản ứng quá lớn, thay vào đó lại khơi dậy tâm lý cờ bạc của đối thủ!

“Tiền đặt cược, mười bình nước mắt Ngân Lão Bạo Long!”

“Mà ngươi chỉ cần đặt cược toàn bộ mọi thứ trên người ngươi là được!”

Thấy Đinh Hàng bắt đầu do dự, Diệp Phong trực tiếp tăng lên gấp

mười lần tiền cược!

“Mẹ kiếp!”

“Làm!”

“Làm một con chó đánh cuộc, cùng lắm thì hai bàn tay trắng, mẹ nó ta sợ cái rắm a!”

Nghe Diệp Phong tăng tiền đặt cược lên gấp mười lần, huyết mạch đánh cuộc của Đinh Hàng hoàn toàn thức tỉnh, sau đó nhìn về phía Diệp Phong nói thẳng: “Diệp lão đệ, ta đánh cuộc!”

Một trận!

Hai trận!

Tam trận!

……

Chín trận!

Mười trận!

Choáng váng!

Khi Huyết Dực Chiến Lang của Diệp Phong vô địch, trực tiếp thắng mười ván, Đinh Hàng hoàn toàn ngây người!

Hắn chưa bao giờ ngờ chính mình sẽ giành chiến thắng như vậy!

Thậm chí, trong khoảng thời gian này một chút tình tiết nhạc đệm cũng không có, loại đánh cuộc không có trì hoãn này khiến hắn có một loại cảm giác vắng vẻ!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, khen thưởng vật phẩm đặc biệt· mảnh vỡ Dự Tri *10000!”

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng đột phá một cảnh giới nhỏ!”

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở khen thưởng từ hệ thống cũng

vang lên trong đầu Diệp Phong!

Oanh! Oanh!

Chương 933 - Đinh lão ca, ngươi có muốn bỏ đánh cuộc không? (2)

Ngay sau đó, hai cổ hơi thở đột phá liên tiếp bộc phát ra từ trong cơ thể của Diệp Phong.

“Hả?”

“Thiên Thần Cảnh Tam Trọng?”

“Diệp lão đệ không cần làm gì cả, trực tiếp từ Thiên Thần Cảnh Nhất Trọng đột phá đến Thiên Thần Cảnh Tam Trọng?”

Nhận thấy được hai cổ hơi thở đột phá bộc phát từ trong cơ thể Diệp Phong, Đinh Hàng ở bên cạnh cũng lộ ra một tia kinh ngạc.

“Liên tiếp đột phá hai cảnh giới nhỏ!”

“Một cái hẳn là phần thưởng của hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, một cái còn lại là phần thưởng kích hoạt hành vi phá của!”

Cảm giác được tu vi của mình liên tiếp đột phá hai cảnh giới nhỏ, Diệp Phong cũng lẩm bẩm nói, sau đó liền kiểm tra vật phẩm đặc biệt mới nhận được!

Mảnh vỡ Dự Tri: Ẩn chứa một lực lượng nhìn trộm thiên cơ, hấp thu năng lực dự đoán trong mảnh vỡ, sẽ có năng lực dự đoán nhất định.

“Hả?”

“Thứ này thoạt nhìn rất lợi hại, nhưng đối với ta mà nói đều vô dụng!”

“Dù sao ta đã có công năng Khuy Thiên Thiên Cơ mỗi ngày, tuyệt đối mạnh hơn thứ này nhiều!”

“Nếu giữ lại cũng vô dụng, nếu không thuận tay tặng người?”

Nghĩ vậy, Diệp Phong liền nhìn sang Đinh Hàng ở bên cạnh.

“Đinh lão ca là cẩu đánh cuộc!”

“Nhưng lúc trước hắn lại khuyên bảo ta không cần vào lún sâu vào trong đó, có thể thấy được hắn cũng rất muốn quay đầu lại, chẳng qua không thể từ bỏ cơn nghiện đánh bạc của mình!”

“Một khi đã như vậy, ta liền giúp hắn đi!”

Diệp Phong biết rất rõ ràng, một con chó đánh bạc thích nhất cảm giác chờ đợi, căng thẳng cùng kích động đến cuối cùng khi chưa biết kết quả, nếu có thể dự đoán trước kết quả, vậy thì sẽ mất đi cảm giác mong đợi, căng thẳng và phấn khích đó, do đó cũng mất hứng thú với cờ bạc!

Có thể nói, năng lực biết trước tuyệt đối là sức mạnh thích hợp nhất để cứu cẩu đánh bạc, không gì sánh nổi!

“Đinh lão ca!”

“Ngươi có muốn bỏ đánh cuộc không?”

Sau đó, Diệp Phong nghiêm túc nhìn về phía Đinh Hàng hỏi.

???

Từ bỏ đánh cuộc?

Việc làm thích nhất trong cuộc sống của ta chính là đánh cuộc!

Sau đó, hiện tại ngươi hỏi ta muốn từ bỏ đánh cuộc không?

Nghe Diệp Phong hỏi như vậy, Đinh Hàng ngây người, hắn không hiểu tại sao Diệp Phong đột nhiên hỏi ra một câu như vậy.

“Diệp lão đệ!”

“Ta nói cho ngươi biết chuyện này!”

“Trừ phi ta đã chết, nếu không, đời này ta sẽ không từ bỏ đánh

cuộc!”

“Nếu như nhất định phải để cho ta bỏ đánh cuộc, không bằng trực tiếp giết ta đi!”

Tuy rằng không hiểu tại sao Diệp Phong lại hỏi vấn đề này, nhưng Đinh Hàng vẫn nghiêm túc trả lời câu hỏi của đối phương.

Hả?

Không muốn từ bỏ đánh cuộc?

Nếu ngươi không muốn từ bỏ đánh cuộc, vậy thì tặng số mảnh vỡ Dự Tri này cho ngươi không phải lãng phí sao?

Ta muốn giúp ngươi thoát khỏi biển khổ, không phải để ngươi giúp ta phá của!

Nghe Đinh Hàng trả lời, Diệp Phong sửng sốt một chút, sau đó liền hưng phấn lên, hắn không ngờ mình tùy tiện hỏi một câu lại có thể thu được bất ngờ như vậy!

“Hả?”

“Tình huống gì thế?”

“Sao ta cảm thấy ánh mắt Diệp lão đệ nhìn ta có chút không quá thích hợp?”

Lúc này, Đinh Hàng chú ý tới sắc mặt của Diệp Phong liên tục thay đổi, trong lòng hắn có chút bất an khó hiểu!

“Hệ thống, vận dụng công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, kiểm tra một chút, nếu ta đưa mảnh vỡ Dự Tri cho Đinh Hàng, đối với hắn về sau là tốt hay xấu!”

Tuy rằng đưa mảnh vỡ Dự Tri cho Đinh Hàng là một hành động rất phá của, nhưng Diệp Phong không lập tức làm mà là hỏi hệ thống, nếu như năng lực biết trước này không có chỗ tốt với Đinh Hàng, vậy thì hắn không muốn hố đối phương.

Dù sao, lúc trước đối phương còn khuyên hắn không cần trở thành

cẩu đánh cuộc, hắn thật sự không muốn hố một người tốt như vậy!

“Đinh! Tiêu hao công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, nếu Đinh Hàng có được lực lượng trong mảnh vỡ Dự Tri, tuy rằng về sau không thể tiếp tục làm cẩu đánh cuộc, nhưng hắn có thể tránh né rất nhiều lần nguy hiểm, sống lâu vạn năm!”

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, nếu đối phương không đạt được năng lực biết trước, ba ngày sau đối phương sẽ chết thảm!"

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, trong đầu hắn liền vang lên hệ thống thanh âm.

???

Nếu đinh lão ca không đạt được năng lực biết trước, ba ngày sau sẽ chết?

Nếu đạt được năng lực biết trước, về sau có thể tránh né nhiều lần nguy cơ, do đó sống lâu vạn năm?

Sau khi biết được những tình huống này, trong lòng Diệp Phong hạ quyết định, chính là, bất kể như thế nào phải làm Đinh Hàng hấp thu lực lượng trong một vạn mảnh vỡ Dự Tri này!

Mà Đinh Hàng cũng không nghĩ tới, chính là bởi vì trước đó hảo tâm thuyết phục Diệp Phong đừng làm cẩu đánh cuộc, lại khiến cho hắn bất ngờ nhận được năng lực dự đoán cường đại, có thể sống thêm mấy vạn năm!

“Đinh lão ca!”

“Tại sao ngươi lại thích đánh cuộc như vậy?”

“Đánh cuộc thật sự nghiện như vậy sao?”

Sau khi biết tình huống, Diệp Phong không lập tức nói ra chuyện mảnh vỡ Dự Tri, mà là ra vẻ nghi dò hỏi Đinh Hàng.

“Diệp lão đệ!”

“Ngươi không thể hiểu đâu!”

“Mặc dù đánh cuộc là để chiến thắng, hơn phần lớn thời gian, điều ngươi thích chính là cảm giác mong đợi, căng thẳng và phấn khích do đánh cuộc mang lại!”

“Mà giống như vừa rồi hai chúng ta đánh cược, mặc dù ta đã thắng, tiền thắng cược cũng vượt xa ngoài sức tưởng tượng của ta, nhưng thật lòng mà nói, ta không cảm thấy hào hứng lắm, bởi vì kết quả của ván cược này đã được biết trước, căn bản không cảm thụ được quá trình khẩn trương trận đấu mang lại!”

“Có thể nói, đối với một cẩu đánh cuộc chân chính mà nói, tuy rằng hắn muốn thắng, nhưng hắn không muốn biết kết quả trước!”

“Nếu như một cẩu đánh cuộc có năng lực biết hết tất cả kết quả của những ván cược, vậy thì không bao lâu nữa hắn sẽ từ bỏ việc đánh cuộc, bởi vì hắn ta không còn có thể tận hưởng được niềm vui mà nó mang lại!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Đinh Hàng cũng nghiêm túc giải thích.

“Hoá ra là như vậy sao!”

“Đinh lão ca!”

“Trong tay ta vừa lúc có một đám mảnh vỡ Dự Tri!”

Chương 934 - Còn hỏi ta làm gì, ngươi trực tiếp báo tên của ta là được?

“Chỉ cần hấp thu lực lượng bên trong là có thể có được năng lực biết trước!”

“Nhưng ta là một tên bại gia tử, thứ tốt này nhất định phải tặng cho người không cần năng lực này, ngươi nói xem, đưa cho ngươi nào là thích hợp nhất?”

Nghe Đinh Hàng giải thích xong, Diệp Phong cười xấu xa nhìn về

phía đối phương lần nữa dò hỏi.

???

Mảnh vỡ Dự Tri?

Hấp thu lực lượng bên trong mảnh vỡ là có thể có được năng lực biết trước?

Lực lượng cường đại như thế, ngoại trừ cẩu đánh cuộc, ai mà không muốn?

Chờ một chút!

Mẹ nó, ta không phải là cẩu đánh cuộc sao?

Vậy ngươi còn hỏi cái rắm a, trực tiếp báo tên của ta không phải được rồi sao?

Nghĩ đến đây, Đinh Hàng lập tức luống cuống, hắn chỉ muốn yên ổn làm cẩu đánh bạc, không phải muốn làm Đổ Thần a!

“Diệp lão đệ!”

“Lực lượng cường đại như vậy, chỉ sợ là người đều muốn có được!”

“Cho nên, ta cũng không biết rõ ai là loại người không muốn có được loại lực lượng cường đại này!”

Sau khi cố gắng bình tĩnh, Đinh Hàng liền nhìn về phía Diệp Phong nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Phải không?”

“Vậy thì Đinh lão ca, ngươi có muốn có được loại năng lực biết trước cường đại này không?”

Nhìn Đinh Hàng vẫn còn giả bộ hồ đồ, Diệp Phong cũng ra vẻ tò mò hỏi.

“Mẹ kiếp!”

“Diệp lão đệ không nói võ đức a!”

“Mẹ nó, ta nên trả lời thế nào đây?”

“Nếu ta nói không muốn, vậy ta có phải là người hắn muốn tìm không?”

“Nếu ta nói muốn, vậy lỡ như hắn muốn tặng cho ta thì phải làm sao!”

Nghe Diệp Phong hỏi vấn đề nan giải, Đinh Hàng trực tiếp đần ra, trong lúc nhất thời cũng không biết nên trả lời vấn đề này như thế nào!

“Ai nha!”

“Diệp lão đệ, ta đột nhiên nhớ tới một chuyện!”

“Đại phu nhân, Nhị phu nhân cùng Tam phu nhân của ta đều sắp sinh!”

“Ta phải nhanh chóng trở về giúp các nàng đỡ đẻ mới được!”

Không biết nên trả lời như thế nào, Đinh Hàng bừa bãi tìm cái lấy cớ, sau đó liền nhanh chóng chạy về phía cửa phòng chờ!

“Đinh lão ca cũng là một kẻ tàn nhẫn a!”

“Mặc dù ta đoán hắn sẽ tìm lấy cớ chạy trốn!”

“Nhưng thật không nghĩ tới, hắn thế nhưng lại nghĩ ra cái cớ như vậy, không chỉ có ba vị phu nhân muốn cùng sinh, mà hắn cũng muốn bản thân đi hỗ trợ đỡ đẻ!”

Nhìn Đinh Hàng chạy trốn, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Cửa phòng!

Xoát!

Khi Đinh Hàng vừa bước một chân ra khỏi cửa phòng, một thanh trường kiếm huyết sắc lập tức đặt lên cổ hắn, đồng thời, một cỗ hơi thở khát máu bao trùm lấy hắn, khiến toàn thân hắn run rẩy.

“Trở về!”

Ngay sau đó, một giọng nói lạnh nhạt vang lên hắn mặt hắn.

“Trở về!”

“Ta lập tức trở về!”

Nhìn kiếm khách một tay tỏa ra hơi thở khát máu, Đinh Hàng sợ hãi, vội vàng đáp ứng, sau đó ngoan ngoãn trở về phòng chờ.

“Diệp lão đệ!”

“Cầu xin ngươi đừng để cho ta dùng những mảnh vỡ Dự Tri đó!”

“Nếu như ta thật sự có được năng lực biết trước, về sau ta còn hưởng thụ lạc thú đánh cuộc như thế nào a!”

Sau khi trở lại phòng chờ, Đinh Hàng nhìn về phía Diệp Phong cầu xin.

“Đinh lão ca!”

“Nếu ta nói, ba ngày sau ngươi sẽ gặp phải kiếp nạn có nguy cơ trí mạng!”

“Hơn nữa, nếu không có năng lực biết trước này, ngươi sẽ chết thảm ở kiếp nạn trí mạng kia, ngươi tin hay không?”

Nghe Đinh Hàng cầu xin, Diệp Phong nghiêm túc nói ra tin tức này.

Hả?

Ba ngày sau ta sẽ chết?

Mẹ nó, vậy không phải là xong con bê?

Nếu như chết thật, ta còn làm cẩu đánh cuộc cái rắm a, vậy không phải trực tiếp biến thành cẩu chết rồi sao?

Nghe Diệp Phong nói lời này, Đinh Hàng đột nhiên thay đổi sắc mặt, sau đó nhìn về phía Diệp Phong vội vàng nói: “Diệp lão đệ, những mảnh vỡ Dự Tri kia căn bản chính là ác mộng của cẩu đánh

cuộc, cho nên, cứ để cho ta gánh chịu phần đau đớn này đi, ngươi đừng đi tìm cẩu đánh cuộc khác nữa!”

???

Như vậy liền tin?

Chuyện mơ hồ như vậy, hắn không có chút nghi ngờ nào sao?

Nghe Đinh Hàng nói xong, Diệp Phong có hơi giật mình, sau đó hỏi: “Đinh lão ca, ngươi không có chút nào nghi ngờ tin tức ta nói sao?”

“Hoài nghi gì chứ?”

“Tại sao ta lại muốn hoài nghi?”

“Ngươi căn bản không có lý do lừa gạt ta a!”

“Tuy rằng không thể tiếp tục làm cẩu đánh cuộc, nhưng lại đạt được năng lực biết trước cực kỳ cường đại, nói cho cùng, ta là người được lợi nhiều nhất!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Đinh Hàng nghiêm túc giải thích.

“Đinh lão ca!”

“Ngươi lý giả như vậy cũng không có gì sai!”

“Nhưng mà, có nên nói hay không, tâm tính của ngươi thật ra khá tốt!”

Nghe Đinh Hàng nói như vậy, Diệp Phong cũng cười nói.

Hả?

Tâm tính ta tốt sao?

Ta đều là ngụy trang a!

Nếu không phải vì nguy hiểm đến tính mạng, ta làm sao có thể từ bỏ thân phận cẩu đánh cuộc của mình!

Nghĩ vậy, trong lòng Đinh Hàng hét lớn: “Đánh cuộc, không có ngươi, về sau ta sẽ sống như thế nào a!”

Một lát sau!

“Chờ một chút!”

“Diệp lão đệ, ta nghe thấy bên ngoài có tiếng bước chân, có thể là Trương quản sự lại đây!”

“Trước khi hấp thu mảnh vỡ Dự Tri, có thể để ta đánh cuộc một ván cuối cùng không, đánh cuộc hắn sẽ bước chân nào vào phòng chờ trước!”

Ngay khi Diệp Phong chuẩn bị đặt mảnh vỡ Dự Tri lên trán Đinh Hàng, Đinh Hàng bỗnv nhiên đã nhận ra cái gì đó, sau đó dùng bộ đáng thương hề hề nhìn về phía Diệp Phong nói nguyện vọng cuối cùng của mình!

“Chết tiệt!”

“Tâm đánh cuộc của tên này thật đúng là không thay đổi a!”

“Nếu không phải nguy hiểm đến tính mạng, chỉ sợ hắn tuyệt không sẽ vứt bỏ thân phận cẩu đánh cuộc, lựa chọn hấp thu lực lượng trong mảnh vỡ Dự Tri!”

Nghe Đinh Hàng nói xong, Diệp Phong thật sự chịu phục hắn!

“Được rồi!”

“Vậy ta cùng ngươi đánh cược một ván cuối cùng!”

“Ta đặt cược mười bình nước mắt Ngân Lão Bạo Long cộng thêm đấu trường thú này, ngươi đặt cược mười bình nước mắt Ngân Lão Bạo Long vừa thắng được cộng thêm toàn bộ bảo bối trên người!”

“Đánh cuộc hay không?”

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Đinh Hàng nói ra suy nghĩ của mình.

“Đánh cuộc!”

“Cùng lắm thì hai bàn tay trắng!”

Nói đến đây, Đinh Hàng lộ ra vẻ cực kỳ hưng phấn nói tiếp: “Ta đánh cuộc hắn sẽ bước chân trái vào trước!”

Chương 935 - Tình huống như thế nào, gia hỏa này quỳ bay tiến vào?

“Ta liền đánh cuộc hắn bước chân phải vào trước!”

“Nếu hắn dùng cả hai chân tiến vào, cho dù hắn thắng, tiền cược cũng thuộc về hắn, mặc dù tình huống này cực kỳ nhỏ!”

Sau khi nghe Đinh Hàng nói xong, Diệp Phong cũng lập tức bổ sung.

Đông! Đông! Đông!

Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

“Vào đi!”

Sau khi nghe được, Diệp Phong trực tiếp hô một tiếng, sau đó hai người đều nhìn về phía cửa phòng!

Bên kia!

“Đấu trường thú nho nhỏ này của ta căn bản không là gì ở trong mắt vị đại thiếu thần bí kia!”

“Nhưng hắn vẫn dẫn đầu khiêu chiến đấu trường thú nho nhỏ của ta!”

“Chẳng lẽ, thứ hắn nhằm vào không phải là đấu trường thú, mà là ta?”

“Trong những người ta đắc tội có bằng hữu của vị đại thiếu thần bí kia, cho nên, hắn đến đây giúp bằng hữu tìm bãi?”

“Vậy thì ta không phải đang gặp nguy hiểm sao?”

Lúc này, sau khi Thạch Tam Hải đi đến trước cửa phòng chờ nghĩ đến khả năng này, trong mắt nháy hiện lên sợ hãi, thậm chí thân thể không chịu khống chế run rẩy lên.

“Là phúc không phải họa, là họa thì tránh không khỏi!”

“Mặc kệ hắn có phải hướng về tới ta hay không, ta đi vào trực tiếp dập đầu một cái, nhất định sẽ có lợi đối với ta!”

Nghĩ vậy, Thạch Tam Hải từ bỏ ý tưởng đẩy cửa đi vào, mà là đẩy cửa ra trước, sau đó lui về phía sau mấy bước, tiếp theo chạy một đoạn ngắn, cuối cùng khi lao vào cửa phòng nhảy lên không trung, hắn trực tiếp đáp đất với tư thế quỳ xuống!

Bùm!

Theo một tiếng trầm vang, Thạch Tam Hải vững vàng quỳ gối trước mặt Diệp Phong cùng Đinh Hàng.

Mà một màn quỷ dị như vậy, trực tiếp khiến Diệp Phong cùng Đinh Hàng ngẩn ra, bọn họ không nghĩ tới, đối phương thế nhưng sẽ quỳ bay tiến vào!

Mặc dù Diệp Phong nói nếu đối phương dùng cả hai chân xông vào, tiền cược là của đối phương, nhưng hắn chỉ là tùy tiện nói mà thôi, dù sao làm gì có ai không có việc gì sẽ nhảy cả hai chân, nhưng hắn lại chưa từng nghĩ tới, đối phương không có dùng hai chân nhảy, mà là hắn quỳ bay tiến vào!

“Thạch tràng chủ!”

“Hai chân ngươi bị thương sao?”

“Đi không được?”

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Đinh Hàng liền nhìn về phía Thạch Tam Hải hỏi, dù sao, hắn cũng nhận thức Thạch Tam Hải, nhưng ở trong ấn tượng của hắn, chân của đối phương không có vấn đề gì!

“Không bị thương!”

“Chân ta có thể đi lại bình thường!”

Nghe Đinh Hàng hỏi, Thạch Tam Hải cũng vội vàng trả lời.

???

Chân không có tật xấu, mẹ nó, vậy ngươi quỳ bay vào là có ý gì?

Ngươi có biết hay không, ngươi vừa quỳ bay tiến vào, mẹ nó ta trực tiếp biến thành kẻ nghèo hèn!

Sau khi biết chân của Thạch Tam Hải không có vấn đề gì, Đinh Hàng gần như phát điên lên, thua cược cũng không sao, nhưng vì thua quá kỳ quái khiến hắn thực sự không thể chấp nhận được, đây là ván cược cuối cùng trong đời hắn!

“Hả?”

“Tên này là Tràng chủ của đấu trường thú Thiên Dương sao?”

“Mẹ nó ta vừa đoạt được đấu trường thú Thiên Dương, kết quả hắn liền quỳ bay như vậy, không chỉ đoạt lại đấu trường thú, mà còn được không hai mươi bình nước mắt Ngân Lão Bạo Long?”

Nghe Đinh Hàng nói ra thân phận đối phương, Diệp Phong ở bên cạnh cũng bị kinh tới rồi, hắn thật sự không nghĩ tới, người đến đây không phải là Trương quản sự, mà là Tràng chủ của nhà đấu thú này!

Mà càng làm cho hắn không ngờ tới chính là, đối phương lại làm được một chuyện hắn không thể ngờ tới!

Làm gì?

Hai người làm gì nhìn ta với ánh mắt kỳ lạ như thế?

Ta còn không phải là quỳ bay tiến vào, muốn dập đầu một cái thôi sao?

Các ngươi có cần phản ứng lớn như vậy không!

Thấy cả hai người đều nhìn mình bằng ánh mắt kỳ lạ, Thạch Tam Hải càng thêm hoảng sợ, sau đó hắn nhìn về phía Diệp Phong, vội vàng nói: “Diệp thiếu gia, ta là Thạch Tam Hải, chủ nhân của đấu trường thú Thiên Dương, nếu như trước kia ta có đắc tội…”

Thạch Tam Hải còn chưa kịp nói xong, Diệp Phong đã trực tiếp ngắt lời: “Thạch tràng chủ, ngươi thắng!”

???

Ta thắng cái gì?

Thắng được hảo cảm của ngươi sao?

Nghe được lời nói kỳ quái khó hiểu của Diệp Phong, Thạch Tam Hải lập tức sửng sốt!

Một lát sau!

“Thạch đại nhân!”

“Ta đã thu thập xong!”

“Chúng ta có thể đi rồi, mặc kệ ngài đi đâu, ta đều sẽ ở bên cạnh ngài!”

“Ta tin tưởng, ngài tuyệt đối có thể Đông Sơn tái khởi!”

Đi vào phòng chờ phòng ngự, Trương quản sự kiên định nhìn Thạch Tam Hải nói.

“Di?”

“Diệp thiếu bọn họ đi đâu rồi?”

Đúng lúc này, khi Trương quản sự phát hiện Diệp Phong cùng Đinh Hàng không có ở đây, trên mặt cũng có chút khó hiểu hỏi.

“Đi rồi!”

“Diệp thiếu cùng Đinh thiếu đều đi rồi!”

“Hơn nữa, bọn họ không chỉ trả lại đấu trường thú cho ta, mà còn tặng cho ta hai mươi bình nước mắt Ngân Lão Bạo Long!”

“Đừng hỏi ta vì sao, nói thật, ta hiện tại cũng có chút ngốc!”

Nghe Trương quản sự hỏi, Thạch Tam Hải cũng thuận miệng đáp lại một câu, sau đó trong lòng thầm nghĩ: “Chẳng lẽ tất cả những chuyện này đều có liên quan đến việc quỳ gối bay của ta sao?”

Bên kia!

“Diệp lão đệ!

“Ngươi ban cho ta năng lực Dự Tri, để ta có thể tránh được nguy hiểm vào ba ngày tới, ta nhất định sẽ ghi nhớ ân tình này trong lòng!”

“Nếu sau này có việc cần Đinh Hàng ta, ngươi cứ việc mở miệng!”

Nói xong, Đinh Hàng liền đưa cho Diệp Phong một khối truyền âm thạch, sau đó xoay người đi ra ngoài trấn!

“Diệp thiếu!”

“Chúng ta đã trở lại!”

Đúng lúc này, giọng nói của Ba Phong của Ba Phong vang lên cách đó không xa.

“Ba quản gia!”

“Không phải ngươi mang theo Phi Thiên Trư Trư đi thi đấu luyện chế phù sao?”

“Nhưng tại sao vừa rồi ta lại thấy Phi Thiên Trư Trư đuổi theo bốn người ở trên không trung, điên cuồng thình thịch?”

Nhìn thấy Ba Phong và Phi Thiên Trư Trư đi tới, Diệp Phong cũng tò mò hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Ngươi biết không!”

“Bốn tên khốn kia trào phúng ta còn chưa tính, bọn hắn thế nhưng cũng dám trào phúng Trư ca, ta còn có thể mặc kệ bọn họ sao!”

“Sau đó ta khiến cho Trư ca dạy bảo bọn hắn một chút, lúc này mới thành thật, thậm chí ngay cả tỷ thí cũng không dám tỷ thí!”

Chương 936 - Diệp Tiểu Chuỳ, ngươi đừng

khinh người quá đáng!

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Ba Phong cũng tức giận nói.

“Thì ra là như vậy!”

“Được rồi, chúng ta không tiếp tục lên đường nữa, dùng cổng truyền tống không gian chỉ định về cửa cung thôi!”

“Ta chơi hai ngày nay cũng có chút mệt mỏi, ta muốn trở về nghỉ ngơi sớm!”

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp kích hoạt một cánh cổng truyền tống không gian chỉ định, sau đó liền mang theo Ba Phong cùng Phi Thiên Trư Trư trở về chân núi Tinh Hồn Sơn!

……

Tinh Hồn Sơn, dưới chân núi!

“Hổ Tử!”

“Ngươi nhanh lên!”

“Ván này mua ngươi thắng, ngay cả Khổ Trà Tử ta cũng đều cược rồi!”

“Nếu như ngươi bị thua, thì đừng trách ta kéo lông mao của ngươi làm Khổ Trà Tử!”

“Ma Long số một!”

“Lên a, ngươi thắng ta xoa bóp cho ngươi, nếu thua ta sẽ rút gân lột cốt ngươi!”

“Ma Long số 8!”

“Ngươi đã thắng liên tiếp hai ván rồi, có dám cho ta thắng thêm lần nữa không!”

“…”

Khi Diệp Phong, Ba Phong cùng Phi Thiên Trư Trư bước ra khỏi cổng không gian, những tiếng hét chói tai từ cách đó không xa truyền đến bên tai hai người một heo.

“Chết tiệt!”

“Cực phẩm Thần Linh Tinh chế tạo đường băng kỳ lạ?”

“Con hổ chạy quanh bên trong, tại sao ta luôn cảm thấy nó giống như một con Thánh Quang Hổ Yêu đâu?”

“Còn có, chín đầu Ma Long đang chạy bên cạnh chẳng lẽ đều là Phê Thiên Ma Long?”

Khi Ba Phong chú ý tới chín long một con hổ đang điên cuồng chạy trên đường băng, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ cực kỳ kinh ngạc, hắn chưa từng nghĩ tới, trong cửa cung của Diệp Phong thế nhưng sẽ có hai loại Thần thú này, phải biết rằng, mặc kệ là Thánh Quang Hổ Yêu hay là Phệ Thiên Ma Long, chúng nó đều là một trong mười loại Thần thú đứng đầu trong tộc Thần thú!

“Ba quản gia!”

“Năm người kia, ngươi có thể gọi bọn họ là ngũ hổ dưới chân núi!”

“Bọn họ đều muốn bái nhập vào Tinh Hồn Cung, cho nên vẫn luôn ở dưới chân núi Tinh Hồn Sơn, vẫn luôn chờ đợi một cơ hội!”

“Bên trong đường băng là Thánh Quang Hổ Yêu, là chiến sủng của một người sạn phân trong cửa cung!”

“Đến nỗi chín ấu long Phệ Thiên Ma Long, chúng là thức ăn chủ yếu trong cửa cung, ta nuôi tổng cộng một ngàn đầu, trước mắt đã ăn một ít.”

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Ba Phong giới thiệu tình huống.

???

Thánh Quang Hổ Yêu là chiến sủng của một người sạn phân, ta có

thể miễn cưỡng tiếp thu!

Nhưng ngươi lại nuôi một ngàn ấu long Phệ Thiên Ma Long ở trong cửa cung?

Sau đó ngươi không phải muốn bồi dưỡng chúng nó thành át chủ bài của cửa cung mà là nuôi chúng nó làm thức ăn?

Đó chính là Phệ Thiên Ma Long a!

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Ba Phong hoàn toàn chấn động, hắn không ngờ những đầu Phệ Thiên Ma Long kia nuôi lớn để ăn, cho dù là thế lực bá chủ cũng không có khả năng làm ra chuyện như vậy!

“Diệp thiếu!”

“Ngài đã trở lại!”

Đúng lúc này, Chu Sơn là người đầu tiên phát hiện ra Diệp Phong, sau đó kéo đồ đệ Tần Tử Hằng đi tới trước mặt Diệp Phong.

Mà sau khi nghe được lời này, ba vị thái thượng trưởng lão Đại Diễn Tông cũng lập tức đi đến chỗ Diệp Phong.

Hả?

Làm gì vậy?

Các ngươi mẹ nó đang làm gì?

Lần này ta liều sống liều chết rốt cuộc vọt tới đệ nhất, hơn nữa lập tức liền phải đến điểm cuối, kết quả các ngươi đều đi rồi sao?

Trên đường băng xa hoa, khi Thánh Quang Hổ Yêu thấy năm người đi đến chỗ Diệp Phong, tâm lý của nó lập tức suy sụp, biết không, nó đã cùng chín con long hôi thối này thi đấu hai mươi ván rồi, cuối cùng cũng chạy đến đích đầu tiên, nhưng những người này lại biến mất?

“Năm vị!”

“Giới thiệu với các ngươi một chút!”

“Vị này là Ba quản gia, từ nay về sau sẽ là đại quản gia của Tinh Hồn Cung chúng ta, đồng thời cũng là người phụ trách hướng dẫn Phi Thiên Trư Trư học tập phù lục chi đạo!”

Nhìn thấy năm người đều đã đi tới, Diệp Phong cũng lên tiếng giới thiệu thân phận của Ba Phong.

Nghe Diệp Phong nói như vậy, năm người họ đều nhìn Ba Phong với ánh mắt hâm mộ!

“Diệp Tiểu Chuỳ!”

“Mẹ nó ngươi đừng khinh người quá đáng!”

“Xem Hám Thiên Cước của lão tử!”

Lúc này, giọng nói tức giận của Diệp Tiểu Cước vang lên từ phía trên, ngay sau đó, một dấu chân khổng lồ xuất hiện trên bầu trời, không gian xung quanh dấu chân sụp đổ, khung cảnh như ngày tận thế!

“Khinh người quá đáng?”

“Ta sợ ngươi ở một mình nhàm chán, cho nên cố ý đến đây chơi với ngươi!”

“Sao lại biến thành khinh người quá đáng?”

“Ta nói cho ngươi biết, ngươi đừng có nói bậy, bằng không ta cáo ngươi phỉ báng!”

Ngay sau đó, âm thanh của Diệp Tiểu Chuỳ cũng vang lên từ phía trên, cùng lúc đó, hai thanh chùy dài trăm trượng cực lớn cũng xuất hiện trên không trung, sau đó xé nát không gian, trực tiếp đập về phía dấu chân khổng lồ!

Không gian sụp đổ!

Loạn lưu kích động!

Toàn bộ thiên địa dường như sắp bị hủy diệt!

“Mẹ kiếp!”

“Hai người đang đánh nhau ở trên là sự tồn tại gì vậy!”

“Đây thật sự là lực lượng mà một người tu luyện Thần Đạo có thể có sao?”

Nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ như muốn hủy diệt thế giới này, Ba Phong suýt chút nữa tiểu ra quần, phải biết rằng, hắn là cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, nhưng hắn lại có thể cảm nhận được hai cổ hơi thở đáng sợ phía trên, lúc này hắn cảm thấy chính mình giống như một con kiến!

Thậm chí không bằng cả cả con kiến!

“Chu Sơn!”

“Tình huống gì thế này?”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Cước cùng Diệp Tiểu Chuỳ đang đánh nhau ở trên không trung, Diệp Phong nghi hoặc nhìn về phía Chu Sơn hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Ta cũng không rõ lắm a!”

“Dù sao mấy ngày hôm trước có một cường giả tay cầm song chùy đi tới nơi này!”

“Sau đó, hắn liền ra tay đánh Tiểu Cước đại nhân!”

“Chúng ta cho rằng đánh một trận là xong, ai mà ngờ, đó chỉ là một cái bắt đầu, mấy ngày qua, hắn có việc liền đánh Tiểu Cước đại nhân một trận, không có việc gì liền đánh Tiểu Cước đại nhân hai trận, chúng ta nhìn thấy đều chết lặng!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Chu Sơn cũng vội vàng nói ra tình huống mình biết.

“Như vậy sao?”

“Vậy cứ mặc kệ bọn họ, để cho bọn họ tự chơi đi!”

Nói xong, Diệp Phong liền mang theo Ba Phong cùng Phi Thiên Trư Trư đi lên núi.

“Mẹ kiếp!”

“Vân Lãng Độc Thạch!”

Chương 937 - Người cùng thú ở trong cửa cung này có điểm không thích hợp a!

“Cửa cung của Diệp thiếu thế nhưng dùng Vân Lãng Độc Thạch làm thềm đá đi lên đường núi?”

Sau khi Ba Phong đi lên đường núi, phát hiện thềm đá dưới chân thế nhưng là Vân Lãng Độc Thạch, trên mặt hắn khiếp sợ, dù sao, cho dù hắn dùng toàn bộ của cải của mình thì cũng không thể mua nổi mấy khối Vân Lãng Độc Thạch lớn như vậy!

Tinh Hồn Sơn, đỉnh núi!

“Toàn bộ cửa cung thế nhưng được làm từ Cực phẩm Thần Linh Tinh?”

“Thủy Vân Huyễn Tinh?”

“Thế nhưng dùng nhiều Thủy Vân Huyễn Tinh như vậy chế tạo một căn nhà tranh?”

“Máu của Phệ Thiên Ma Long làm bể bơi?”

“Một trăm thùng Bạch Diễm Minh Lộ thế nhưng dùng để tắm rửa cho ấu long Phệ Thiên Ma Long?”

Khi Ba Phong đi lên đỉnh núi, nhìn thấy nhiều đỉnh cấp bảo vật phá của qua các phương thức phát rồ như vậy, hắn cảm thấy tim mình đều nát!

Hắn biết Diệp Phong phá của, nhưng hắn không ngờ tới cửa cung

của Diệp Phong cũng phá của như vậy!

“Ta là cung chủ Tinh Hồn Cung, Hoắc Sơn!”

“Ngươi chính là quản gia mới tới, Ba Phong?”

Đúng lúc này, Hoắc Sơn dẫm lên Thiên Đạo kiếp vân đi tới trước mặt Ba Phong, sau đó nghiền ngẫm nhìn Ba Phong lên tiếng hỏi.

“Cung chủ đại nhân!”

“Ta chính là Ba…”

Trừng!

Lời nói còn chưa nói xong, sau khi Ba Phong cảm nhận được đám mây dưới chân Hoắc Sơn cư nhiên tản ra hơi thở Thiên Đạo kiếp vân, hắn kinh ngạc mở to hai mắt, trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin!

“Ba quản gia!”

“Không phải chỉ là một đóa Thiên Đạo kiếp vân thôi sao?”

“Có cái gì mà ngạc nhiên như vậy!”

“Nếu như tâm tính của ngươi kém cỏi như vậy, sau này phải làm việc ở trong cung như thế nào?”

Thấy ánh mắt của Ba Phong nhìn chằm chằm vào Thiên Đạo kiếp vân dưới chân chính mình, Hoắc Sơn cũng đắc ý nói.

???

Còn không phải là một đóa Thiên Đạo kiếp vân thôi sao?

Mẹ nó, đó chính là Thiên Đạo kiếp vân a, là hoá thân của Thiên Đạo a!

Là sự tồn tại mà người tu luyện Thần Đạo chúng ta sợ hãi nhất!

Kết quả, ngươi hiện tại lại dẫm nó dưới chân, còn dẫm lên nó bay khắp nơi, nếu như người bình thường nhìn thấy, bọn họ cũng có

biểu hiện giống như ta!

Nghe Hoắc Sơn nói vậy, Ba Phong cũng lộ ra một nụ cười khổ, hắn cảm thấy muốn ở lại cửa cung này, nhất định phải quen thuộc rất nhiều chuyện mới được!

“Oa nga!”

“Cung chủ, trong cửa cung chúng ta còn có nữ đệ tử xinh đẹp như vậy sao?”

Đúng lúc này, kho Ba Phong nhìn thấy Sử Đại Xuyên từ nơi xa đi tới, trên mặt lộ ra một nụ cười xấu xa chỉ có ở nam nhân!

“Ha ha ha!”

“Ba quản gia, hắn không phải là nữ đệ tử, hắn là một cái mang bả!”

Nghe Ba Phong nói xong, Hoắc Sơn không nhịn được cười phá lên, sau đó nói ra thân phận thật sự của Sử Đại Xuyên!

Hả?

Mang bả?

Một mỹ nữ xinh đẹp như vậy, mẹ nó ngươi lại cho ta là cái mang bả?

Nghe Hoắc Sơn nói những lời này, Ba Phong hoàn toàn chết lặng!

Một lát sau!

“Tu luyện phế sài, Hoắc cung chủ!”

“Cả ngày chỉ biết tắm rửa sạn phận cho ấu long Phệ Thiên Ma Long, Tôn Long!”

“Mục Hổ Khuyển, Thánh Quang Hổ Yêu!”

“Dáng người táo bạo, mắt cười câu nhân tiếng lòng mang bả mỹ nhân, Sử Đại Xuyên!”

“Cả ngày chỉ nghĩ thịch thịch thịch Thương Giới Chiến Trư, Phi Thiên Trư Trư!”

“Bại gia tử phát rồ, Diệp thiếu!”

Sau khi biết được tình hình của người cùng thú trong cửa cung, Ba Phong hoàn toàn chết lặng, bắn chưa bao giờ nghĩ rằng trong cổng cửa cung này, từ người đến thú, không có một ai mẹ nó bình thường!

“Không được!”

“Ta hiện tại chính là đại quản gia của Tinh Hồn Cung!”

“Nếu như ta quá bình thường, vậy chẳng phải sẽ có vẻ rất đặc biệt sao?”

“Nếu như vậy, ta làm sao có thể chung sống hoà mình với mọi người!”

Nghĩ vậy, Ba Phong cúi đầu suy nghĩ, hắn phải tìm cách khiến mình trở nên khác thường mới được!

Bên kia!

“Mấy ngày nay chơi ở bên ngoài cũng đủ rồi!”

“Mấy ngày tới chúng ta ở trong cửa cung dạo chơi một lát đi!”

Sau khi trở lại chỗ ở, Diệp Phong đưa ra một quyết định, sau đó liền nằm xuống dài trên giường. Lên giường, nàng đặt chiếc chăn bông mềm mại giữa hai chân nằm nghỉ, miệng lẩm bẩm một mình: “Thất Tiên nữ, ta đến đây!”

……

Hôm sau, sáng sớm!

“Ngô trưởng lão!”

“Lần này Thiên Diệu Các chúng ta tổ chức mười môn phái khảo hạch, thật sự cần mời Tinh Hồn Cung mới thành lập này sao?

“Đối phương liền không có một người giống tiên phong a!”

“Chỉ tùy tiện tìm một đỉnh núi rác rưởi sáng lập cửa cung, nói thật, ta cảm thấy Tinh Hồn Cung này còn kém hơn cả những thế lực tam lưu!”

Lúc này, trên đường đi tới Tinh Hồn Sơn, một thanh niên mặc quần áo đẹp đẽ quý giá lộ vẻ mặt khinh thường nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Thiếu các chủ!”

“Ngươi vẫn không hiểu rõ ý tưởng chân chính của Các chủ a!”

“Phải biết rằng, vị trí của Tinh Hồn Cung nằm ở trong khu vực mà Thiên Diệu Các chúng ta khống chế!”

“Cho nên, lời mời của chúng ta là giả, nhân cơ hội đến thăm dò thực lực của đối phương mới là thật!”

Nghe được thanh niên nói sau, lão giả cũng là cười giải thích lên.

“Mời là giả!”

“Nhân cơ hội tìm hiểu thực lực của đối phương mới là thật?”

Nghe lão giả giải thích, thanh niên lại khinh thường cười, sau đó nói: “Cần gì phải đi tìm hiểu một thế lực vô danh như vậy, ngay cả tiên phong cũng không có, nếu như thực lực của đối phương thật sự rất mạnh, thậm chí có thể mạnh hơn Thiên Diệu Các chúng ta, ta trực tiếp đứng chổng ngược ăn một đống!”

“Ai!”

“Thiếu các chủ vẫn còn quá trẻ tuổi!”

“Nếu muốn sống lâu, vậy thì tuyệt đối không thể coi thường bất luận kẻ nào, thế lực nào!”

“Không biết khi nào thiếu các chủ mới hiểu được đạo lý này!”

Nghe thanh niên nói xong lời này, lão giả bất đắc dĩ lắc đầu, sau

đó thúc giục phi hành Thần Khí dưới chân, dùng tốc độ nhanh nhất bay đến Tinh Hồn Sơn!

Tinh Hồn Sơn, đỉnh núi!

“Xong rồi!”

“Mẹ nó lại lãng phí thêm một cái chăn!”

“Xem ra, về sau ta phải để Tiểu Chuỳ chế tạo cho ta một cái chăn mềm mại thoải mái nhưng vẫn rắn chắc mới được!”

Buổi sáng thức dậy, nhìn thấy chăn bông thủng một lỗ giữa hai chân, Diệp

Chương 938 - Mặc dù ngươi là cung chủ, nhưng cũng không thể trợn tròn mắt nói dối a!

Phong bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó vội vàng nhét chăn vào không gian hệ thống.

“Kiểm tra sản phẩm phá của đổi mới hôm nay một chút trước đi!”

Sau đó, Diệp Phong liền kiểm tra các sản phẩm phá của được làm mới ngày hôm nay!

Sản phẩm phá của hôm nay: Thiên Diệu Hoả Liên *1000000 (một trăm vạn)

Thiên Diệu Hoả Liên: Sản vật đặc biệt ở Thiên Đạo chiến trường, nếu hấp lực lượng trong Thiên Diệu Hoả Liên, có thể thay đổi thể chất của thân thể.

“Hả?”

“Lại có chút thông tin như vậy thôi sao?”

“Lại làm ta đi hỏi người?”

Sau khi kiểm tra tình huống sản phẩm phá được làm mới hôm nay, Diệp Phong trực tiếp rời khỏi chỗ ở.

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo nơi xa truyền đến từng tiếng nổ vang, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ tò mò, sau đó đi về phía phát ra âm thanh phương hướng, đồng thời nghi hoặc nói với chính mình: "Không phải ăn tết, ai lại ở trong cửa nã pháo đâu!"

Một lát sau!

"Ha ha ha!"

"Ba quản gia, uy lực đóa Thiên Đạo kiếp vân dưới chân ta có được không?"

Lúc này, Hoắc Sơn chân đạp Thiên Đạo kiếp vân đuổi theo Ba Phong phách cũng đắc ý lên tiếng hỏi.

???

Được không?

Được con mẹ nó a!

Ta chỉ là thuận miệng hỏi ngươi một câu, hỏi Thiên Đạo kiếp vân sau khi bị thu phục còn có thể phóng xuất ra Thiên Đạo lôi kiếp hay không!

Sau đó ngươi liền đuổi theo ta phách?

Ngươi không thể dùng miệng trả lời ta, một hai phải dùng hành động thực tế trả lời ta sao?

Nghe Hoắc Sơn nói những lời này, khoé miệng Ba Phong đều run rẩy lên, hắn cảm thấy Cung chủ nhà mình không chỉ là một tu luyện phế sài, mẹ nó đầu óc còn giống như không được tốt!

"Cung chủ!"

"Ba quản gia!"

“Các ngươi đang làm gì vậy?”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong từ cách đó không xa truyền đến.

Sau khi nghe được giọng nói của Diệp Phong, Hoắc Sơn lập tức ngừng lại, sau đó nhảy xuống Thiên Đạo kiếp vân và nhanh chóng đi về phía Diệp Phong.

“Diệp thiếu!”

“Ba quản gia nói, muốn cảm thụ niềm vui khi bị Thiên Đạo lôi kiếp điên cuồng đuổi theo, sau đó ta liền giúp hắn cảm thụ một chút!”

Đi tới bên cạnh Diệp Phong, Hoắc Sơn bắt đầu nghiêm túc nói hươu nói vượn.

Hả?

Ta khi nào nói muốn cảm thụ niềm vui khi bị Thiên Đạo lôi kiếp điên cuồng đuổi theo?

Mặc dù ngươi là cung chủ, nhưng ngươi cũng không thể trợn tròn mắt nói dối a!

Ba Phong vừa mới đi tới nghe được lời này, nhất thời không thể tin vào tai mình, hắn chưa bao giờ nghĩ đến, Hoắc Sơn không chỉ có tu luyện phế sài, đầu óc không tốt, mẹ nó còn biết trợn mắt nói dối!

“Cái gì?”

“Muốn cảm thụ niềm vui khi bị Thiên Đạo lôi kiếp đuổi theo sao?”

“Đây là một việc mà người bình thường nên nghĩ sao?”

Nghe Hoắc Sơn nói xong, Diệp Phong cũng lộ vẻ khiếp sợ nói một câu.

Nhưng mà, người nói vô tình, người nghe có tâm!

Sau khi Ba Phong nghe Diệp Phong nói vậy, trong mắt hắn đột

nhiên loé lên tia sáng, trong lòng hưng phấn thầm nghĩ: “Ta suy nghĩ cả đêm, cũng không biết nên như thế nào làm cho mình không bình thường, kết quả, bởi vì cung chủ trợn mắt nói dối, ta thế nhưng tìm được phương hướng!”

“Ba quản gia!”

“Những lời Cung chủ nói là thật sao?”

Sau khi lấy lại tinh thần, Diệp Phong nhìn Ba Phong lớn tiếng hỏi, hắn luôn cảm thấy, Ba Phong là một người rất bình thường, hắn không nên có những sở thích kỳ lạ như vậy!

“Thật sự!”

“Diệp thiếu, ta thật sự thích bị Thiên Đạo lôi kiếp điên cuồng đuổi theo, cái loại cảm giác điên cuồng kề cận cái chết, khiến ta cực kỳ mê đắm!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Ba Phong cũng vội vàng đáp lại.

Hả?

Ta ở đây nói bừa!

Ngươi lại giúp ta bọc?

Biết điều như vậy sao?

Hoắc Sơn ở một bên nghe Ba Phong nói vậy âm thầm gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: “Nếu không thì sao Ba quản gia lại có thể lên làm đại quản gia trong cửa cung đâu, thật sự là người biết làm việc a!”

“Hệ thống!”

“Có bảo vật gì có thể cải thiện thể chất của Ba Phong không!”

“Tốt nhất là có thể để hắn hấp thu lực lượng của Thiên Đạo lôi kiếp!”

“Bằng không, ta thật sự sợ hắn ngày nào đó chơi quá trớn, trực

tiếp bị Thiên Đạo lôi kiếp đánh chết!”

Sau khi xác nhận tình huống từ Ba Phong, trong lòng Diệp Phong cũng hỏi hệ thống.

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, Thiên Đạo Lôi Liên rất thích hợp với Ba Phong, chỉ cần hắn hấp thu lực lượng trong Thiên Đạo Lôi Liên là có thể thay đổi thể chất, để thân thể của hắn có thể hấp thu được lực lượng Thiên Đạo lôi kiếp, chẳng qua, cho dù thể chất của hắn được tăng lên đến cực điểm, hấp thu lực lượng Thiên Đạo lôi kiếp cũng là có hạn mức cao nhất, nếu như vượt qua hạn mức cao nhất, hắn vẫn sẽ bị đánh chết!”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh từ hệ thống liền vang lên trong đầu hắn.

“Hệ thống!”

“Ta chính là thần hào phá của, ta có thể đưa ra loại đồ vật rác rưởi như vậy sao?”

“Không có bảo vật nào có thể hoàn toàn miễn dịch với lực lượng Thiên Đạo lôi kiếp sao?”

Diệp Phong nghe xong lại lần nữa dò hỏi.

“Đinh! Ký chủ, ngươi có thể tôn trọng Thiên Đạo kiếp vân một chút không, nó chính là hóa thân của Thiên Đạo a, làm sao có nhiều như vậy bảo vật có thể bỏ qua uy lực của nó, hơn nữa, Ba Phong không phải Phù Lục Sư sao, khi cơ thể hấp thu lực lượng của Thiên Đạo lôi kiếp sắp đạt tới hạn mức cao nhất, hắn có thể dùng lực lượng Thiên Đạo lôi kiếp mà cơ thể hấp thu được để luyện chế phù a, vậy thì phù được luyện chế ra tới có uy lực phi thường khủng bố, cho nên, Thiên Đạo Lôi Liên tuyệt đối là thứ thích hợp với hắn nhất!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, hệ thống lập tức giải thích.

Hả?

Lực lượng Thiên Đạo lôi kiếp mà cơ thể hấp thu được còn có thể dùng để luyện chế phù sao?

Nếu đúng như vậy, vậy thì Thiên Đạo Lôi Liên thật sự thích hợp với Ba Phong!

Sau khi biết tình huống này, khóe miệng Diệp Phong hiện lên một nụ cười, sau đó hắn nhìn về phía Ba Phong.

“Hả?”

“Ánh mắt này!”

“Nụ cười này!”

“Không đúng lắm, biểu tình Diệp thiếu nhìn ta có gì đó không đúng!”

“Chẳng lẽ ta cố ý giả làm người không bình thường, bị bắt quả tang sao? Bị Diệp thiếu phát hiện sao?”

Chương 939 - Mặc dù ngươi là cung chủ, nhưng cũng không thể trợn tròn mắt nói dối a!

Thấy biểu cảm trên mặt Diệp Phong thay đổi, Ba Phong cũng lộ ra một tia kinh hoảng.

“Ba quản gia!”

“Ngươi thích bị Thiên Đạo lôi kiếp đuổi theo phách, đó là yêu thích của ngươi, ta cũng không khuyên bảo cái gì”

“Nhưng nếu như ngày nào đó ngươi chơi quá trớn, có thể sẽ chết dưới Thiên Đạo lôi kiếp!”

“Vì an toàn của ngươi, ta đưa ngươi một phần lễ vật!”

Ngay khi Ba Phong có chút bất an, Diệp Phong liền nhìn về phía đối phương nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Hả?”

“Vì có thể hoà mình với các ngươi, ta mới ngụy trang một chút mà thôi!”

“Kết quả, còn có thu hoạch ngoài ý muốn?”

Nghe Diệp Phong nói xong, biểu cảm căng thẳng trên mặt Ba Phong lập tức biến mất, thay vào đó là phấn khích bất tận!

“Diệp thiếu!”

“Cái kia… Là lễ vật gì vậy?”

Sau khi cố gắng trấn tĩnh lại, Ba Phong nhìn Diệp Phong chờ đợi hỏi.

“Thiên Đạo Lôi Liên!”

“Lễ vật ta chuẩn bị cho ngươi chính là Thiên Đạo Lôi Liên!”

“Chỉ cần ngươi hấp thu lực lượng trong Thiên Đạo Lôi Liên, thể chất của ngươi sẽ tăng lên, đến lúc đó, cho dù ngươi thật sự bị Thiên Đạo lôi kiếp đánh trúng, cũng sẽ không chết thẳng cẳng!”

“Hơn nữa, ngươi còn có thể dùng lực lượng Thiên Đạo lôi kiếp mà thân thể hấp thu được luyện chế phù, suy nghĩ một chút, dùng lực lượng Thiên Đạo lôi kiếp luyện chế phù, vậy thì tấm phù kia có uy lực khủng bố tới trình độ nào, lúc ấy, ngươi thật sự hoàn toàn xứng đáng là đệ nhất phù!”

Nghe Ba Phong hỏi, Diệp Phong cũng cười nói.

???

Ta đang giả vờ a!

Ta thật sự không thích bị Thiên Đạo lôi kiếp đuổi theo phách a!

Ngươi làm như vậy, chẳng phải sau này ta không có việc gì liền bị Thiên Đạo lôi kiếp đuổi theo phách một trận sao?

Sau khi nghe Diệp Phong nói xong, Ba Phong hoàn toàn chết lặng, hắn chưa từng nghĩ đến, Diệp Phong thế nhưng sẽ tặng cho hắn

một món quà như vậy!

“Chờ một chút!”

“Có phải còn có một loại khả năng khác không!”

“Chính là, món quà mà Diệp thiếu gia tặng cho ta bảo vệ ta là giả, để ta vừa bị phách vừa luyện chế phù chú mới là sự thật?”

Nghĩ đến khả năng này, Ba Phong lập tức luống cuống, bởi vì hắn càng nghĩ càng cảm thấy phỏng đoán này là sự thật, dù sao ở những nơi khác cũng không dễ gặp phải Thiên Đạo kiếp vân, nhưng ở trong cửa cung này chính là có sẵn Thiên Đạo kiếp vân a!

“Xong rồi!”

“Mẹ nó, không phải xong con bê rồi sao?”

“Tại sao ta lại rảnh rỗi giả vờ làm người không bình thường a, hiện tại thì tốt rồi, không những có thể cảm nhận được niềm vui khi bị Thiên Đạo lôi kiếp đuổi theo phách, còn có thể hưởng thụ được cảm giác vừa bị phách vừa vui sướng luyện chế phù chú!”

Nghĩ đến niềm hạnh phúc nhân đôi mà mình sẽ phải đối mặt trong tương lai, Ba Phong cũng rơi xuống những giọt nước mắt hối hận!

“Diệp thiếu!”

“Ngươi bởi vì chúng ta, thật là rầu thúi ruột a!”

“Ngươi xem, Ba quản gia cảm động khóc rồi kìa!”

Đúng lúc này, Hoắc Sơn chú ý tới Ba Phong đang khóc, hắn nói lời nịnh nọt vỗ mông Diệp Phong .

???

Mẹ nó ta đều đã thảm như vậy!

Ngươi còn lấy ta đi tâng bốc Diệp thiếu sao?

Tuy rằng ngươi là cung chủ, nhưng ngươi có thể làm việc của một con người được không!

Nghe Hoắc Sơn nói những lời này, Ba Phong càng khó chịu, hắn cảm thấy những người ở trong cung này đều chó má!

“Ba quản gia!”

“Trong thần giới này có một trăm đóa Thiên Đạo Lôi Liên, sau khi hấp thu toàn bộ, thể chất của ngươi có thể cải thiện đến mức tận cùng!”

“Vừa lúc ta có việc muốn nói với Cung chủ, ngươi đi tìm nơi nào đó hấp thu lực lượng trong Thiên Đạo Lôi Liên đi!”

Sau khi ném thần giới cho Ba Phong, Diệp Phong làm Ba Phong rời đi trước, sau đó nhìn về phía Hoắc Sơn dò hỏi: “Cung chủ, ngươi có biết Thiên Diệu Hoả Liên không?”

“Biết a!”

“Thiên Diệu Hoả Liên cùng Thiên Đạo Lôi Liên đều là sản vật đặc thù trong Thiên Đạo chiến trường!”

“Tuy nhiên, Thiên Diệu Hoả Liên không thể so sánh với Thiên Đạo Lôi Liên, không chỉ bởi vì lực lượng của Thiên Đạo Lôi Liên mạnh hơn Thiên Diệu Hỏa Liên rất nhiều, mà Thiên Đạo Lôi Liên lại càng hiếm thấy!”

“Theo ta được biết, hình như chỉ mới phát hiện tam đoá Thiên Đạo Lôi Liên, hơn nữa đều là ba cánh Lôi Liên!”

“Nhưng Thiên Diệu Hỏa Liên lại có rất nhiều, hơn nữa, cho dù là chín cánh Hoả Liên đều đã xuất hiện rất nhiều lần, cho nên, nó chỉ có thể xem như là bảo vật tương đối hiếm mà thôi!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Hoắc Sơn liền nói ra những gì mình biết.

“Một bảo vật tương đối bình thường!”

“Khó trách hệ thống sẽ trực tiếp cho ta một trăm vạn đóa!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong liền nhìn về phía Hoắc Sơn tiếp tục hỏi: “Cung chủ, vậy Thiên Diệu Hoả Liên có chỗ nào kỳ lạ không?”

“Diệp thiếu!”

“Trong tay ngươi có phải có Thiên Diệu Hoả Liên không?”

“Sau đó, ngươi muốn bại rớt?”

Nghe vậy, Hoắc Sơn vốn đã có chút quen thuộc với kịch bản của Diệp Phong lập tức hỏi ngược lại.

“Cung chủ!”

“Ngươi thật đúng là Cung chủ, thật đúng là đoán không sai!”

“Vậy ngươi có ý tưởng phá của gì hay không?”

Nghe Hoắc Sơn nói lời này, Diệp Phong bật cười hỏi ngược lại một câu.

“Đốt nó!”

“Thiên Diệu Hoả Liên tuy rằng có thể cải thiện thể chất của người tu luyện Thần Đạo, cho thân thể hấp thu một bộ phận hỏa hệ lực lượng, nhưng nó lại sợ lửa!”

“Ngay cả những ngọn lửa bình thường nhất cũng có thể đốt nó!”

“Có người đã từng thử qua, một khi đốt Thiên Diệu Hoả Liên, nó sẽ điên cuồng xoay tròn lên không trung, đồng thời nó sẽ bùng phát lên ngọn lửa màu xanh lam đặc biệt, nghe nói cực kỳ tuyệt vời!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Hoắc Sơn cũng hưng phấn nói ra suy nghĩ của chính mình, bởi vì, hắn thật sự rất muốn nhìn xem, trong giây phút Thiên Diêu Hoả Liên bị đốt cháy, nó rốt cuộc có thể tuyệt đến mức nào!

Nhưng mà hắn không biết, trong tay Diệp Phong không chỉ có một đóa Thiên Diệu Hoả Liên, mà là tận một trăm vạn đóa!

“Đốt!”

“Điên cuồng xoay tròn!”

“Bay lên không trung!”

“Còn có thể phóng ra một ngọn lửa màu xanh lam đặc biệt!”

“Mẹ nó, đó không phải là pháo hoa sao?”

Sau khi nghe xong ý tưởng của Hoắc Sơn, Diệp Phong sửng sốt một lúc, sau đó lộ ra một tia hưng phấn, dù sao cảnh tượng một trăm vạn đoá Thiên Diệu Hoả Liên cùng bay lên không nhất định sẽ rất chấn động!

Chương 940 - Đêm nay, sẽ có yến hội pháo hoa chưa từng có!

“Diệp thiếu!”

“Chơi là chơi, xem là xem!”

“Nhưng chuyện này không thể để người của Thiên Diệu Các nhìn thấy!”

“Dù sao, át chủ bài lớn nhất của bọn họ chính là Thiên Diệu Hoả Liên, nếu như bọn họ nhìn thấy chúng ta đốt Thiên Diệu Hoả Liên để chơi, bọn họ nhất định sẽ điên mất!”

Đúng lúc này, Hoắc Sơn đột nhiên nghĩ tới một chuyện, sau đó nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nhắc nhở.

“Cung chủ!”

“Chúng ta phá đồ vật của mình, cần gì phải quan tâm đến cảm nhận của người khác!”

“Hơn nữa, Thiên Diệu Các ở đâu cũng không biết, sao có thể nhìn thấy cảnh tượng chúng ta đốt Thiên Diệu Hoả Liên!”

Nghe Hoắc Sơn nhắc nhở, Diệp Phong không quan tâm nói.

“Diệp thiếu!”

“Vị trí của Tinh Hồn Sơn chúng ta nằm trong khu vực khống chế của Thiên Diệu Các!”

“Nói câu không dễ nghe, đây là địa bàn của người ta, dưới tình huống bình thường, khi chúng ta muốn sáng lập cửa cung thì phải đến nói với người ta một tiếng, trừ phi thực lực của chúng ta mạnh hơn bọn hắn!”

“Mà theo ta được biết, Thiên Diệu Các hiện tại không tệ lắm, bình thường cũng không chèn ép khống chế các thế lực trong khu vực, nếu như là những thế lực khác, chỉ sợ họ đã tới tìm chúng ta gây phiền toái từ lâu!”

Phát hiện ra Diệp Phong không hiểu tình hình, Hoắc Sơn cũng nhanh chóng giải thích.

“Hả?”

“Tạo thế lực phiền phức như vậy sao?”

“Còn cần nhìn sắc mặt người khác?”

Nghe xong lời này, Diệp Phong cũng lộ vẻ khó hiểu hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Thần giới cũng là thế giới cá lớn nuốt cá bé!”

“Nếu như không muốn nhìn sắc mặt người khác, nhất định phải tìm một khu vực không bị bất kỳ thế lực nào khống chế để đến thành lập thế lực, mà chúng ta sáng lập cửa cung ở chỗ này, thật ra liền tương đương với việc muốn tìm kiếm sự che chở từ Thiên Diệu Các, vậy thì chúng ta phải xem sắc mặt của người ta, hàng năm giao nộp lên một ít Thần Linh Tinh cũng là chuyện bình thường!

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Hoắc Sơn lại lần nữa lên tiếng giải thích.

“Thì ra là như vậy!”

“Vậy thì việc nhìn sắc mặt của người khác cũng không phải tật

xấu!”

“Chẳng qua, tuy rằng thực lực cửa cung chúng ta mạnh hơn Thiên Diệu Các, nhưng chúng ta cũng không thể làm hỏng quy củ, vẫn nên nộp lên phí bảo hộ!”

Sau khi hiểu biết tình huống, Diệp Phong cảm thấy đây cũng là một cơ hội để phá của, sao hắn lại có thể bỏ lỡ!

“Việc giao phí bảo hộ này đến lúc đó liền giao cho Ba quản gia đi!”

“Bảo hắn sáng mai đi đến Thiên Diệu Các một chuyến, sau đó nộp lên phí bảo hộ!”

“Nhưng mà đêm nay phải gọi mọi người lên đỉnh núi, gọi cả năm con hổ dưới chân núi, chúng ta sẽ có một bữa tiệc pháo hoa chưa từng có!”

Lúc này, Diệp Phong hưng phấn nhìn Hoắc Sơn nói.

? ? ?

Buổi tiệc pháo hoa lớn trước nay chưa từng có?

Như vậy thì phải nhóm lửa đốt bao nhiêu đóa Thiên Diệu Hỏa Liên!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hoắc Sơn cũng bị giật nảy mình, sau đó vội vàng hỏi: "Diệp thiếu, vậy đêm nay chúng ta phải đốt bao nhiêu đoá Thiên Diệu Hỏa Liên?"

"Không có nhiều!"

"Cũng chỉ một trăm vạn đóa!"

"Đến lúc đó phải xem mọi người chơi hài lòng hay không, nếu như vui vẻ thì chúng ta lại thêm một trăm vạn đóa!"

Nghe được Hoắc Sơn hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng thuận miệng đáp lại một câu.

"Cái gì! ! !"

"Một trăm vạn đóa?"

"Nếu chơi vui vẻ thì còn phải thêm một trăm vạn đóa?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hoắc Sơn trực tiếp trừng lớn hai mắt kinh hô lên, thậm chí hơi thở đều trở nên dồn dập, hắn vốn cho rằng chỉ đốt một trăm đóa tùy tiện chơi mà thôi, nhưng ai mà ngờ được là đằng sau còn có chữ vạn!

Phải biết, mặc dù Thiên Diệu Hỏa Liên Chỉ là thiên tài địa bảo hi hữu bình thường nhưng dù sao nó cũng là thiên tài địa bảo hi hữu, cũng không phải là rau cải trắng có mặt ở khắp nơi, hơn nữa giá trị của mỗi một đóa Thiên Diệu Hỏa Liên cũng đều cực kỳ đắt đỏ!

Mà một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên, Giá trị của nó khó mà đánh giá được!

"Thật là đáng sợ!"

"Ta biết Diệp thiếu là một tên bại gia tử, hơn nữa còn là một tên bại gia tửphát rồ !"

"Nhưng mà ta thật sự không ngờ được là ở phương diện phá của hắn hoàn toàn không có chút ranh giới nào!"

Sau khi tỉnh táo lại, Hoắc Sơn cũng gượng cười tự nói.

"Diệp thiếu!"

"Thiên Diệu Hỏa Liên chia làm ba cánh, sáu cánh và chín cánh, chúng ta đốt mấy cánh?"

Lúc này, Hoắc Sơn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó quay qua nhìn Diệp Phong hỏi thăm, dù sao, một đóa Thiên Diệu Hỏa Liên chín cánh có giá trị ít nhất cũng gấp mấy chục lần ba cánh!

"Cung chủ!"

"Ta chính là thần hào phá của!"

"Như vậy chắc chắn là phải đốt chín cánh, loại rác rưởi hỏa liên ba cánh hoặc sáu cánh, ta không lấy ra được!"

Nghe được Hoắc Sơn hỏi thăm mình như vậy, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt thành thật ra lên tiếng đáp lại.

Hả?

Ba cánh hoặc sáu cánh Thiên Diệu Hỏa Liên, ngươi nói là rác rưởi?

Ngươi có biết nếu như những lời này bị người của Thiên Diệu Các nghe được thì bọn họ sẽ sụp đổ như thế nào hay không?

Nhìn thấy vẻ mặt thành thật của Diệp Phong, Hoắc Sơn cũng lắc đầu nở nụ cười khổ, nhưng mà hắn cảm thấy rất may mắn chính là mình không phải là người của Thiên Diệu Các!

Tinh Hồn Sơn, chân núi!

"Rốt cục đi vào Tinh Hồn Sơn!"

"Thiếu các chủ!"

"Tiếp theo, chuyện tìm hiểu tình huống của Tinh Hồn Cung và đưa thư mời giao cho ta làm đi!"

"Ngài đứng ở bên cạnh quan sát là được!"

Lúc này, Ngô trưởng lão quay qua nhìn thanh niên đang đứng bên cạnh mình lên tiếng nhắc nhở, chỉ sợ lát nữa đối phương sẽ nói ra những câu không dễ nghe!

"Ngô trưởng lão!"

"Ngươi yên tâm đi, lát nữa ta sẽ không nói lung tung đâu!"

"Trước đó những lời mà ta nói chỉ là nói với ngươi thôi, bây giờ đã đi đến đây rồi ta nói chuyện và làm việc sẽ có chừng mực!"

Nghe nói như thế, An Thái cũng biết được là Ngô trưởng lão đang lo lắng cái gì, cho nên cũng lên tiếng bảo đảm.

"Ồ!"

"Tại sao ở dưới chân núi này lại có năm cái nhà gỗ?"

Đúng lúc này, Ngô trưởng lão cũng chú ý tới nơi ở của Ngũ Hổ ở dưới chân núi, sau đó trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu, hắn hoàn toàn không hiểu được là tại sao lại có người ở dưới chân một ngọn núi hoang vu như thế này!

Chương 941 - Thiếu các chủ, mau học theo ta nếu không thì sẽ chết người đấy!

Mà phát hiện ra Ngô trưởng lão và An Thái đến, Ngũ Hổ đang ở trong nhà gỗ dưới chân núi cũng chia nhau đi ra khỏi nhà của mình.

"Cái đó là... ba vị Thái Thượng trưởng lão của Đại Diễn Tông?"

"Tại sao bọn họ lại có mặt ở chỗ này?"

"Hơn nữa còn ở trong mấy căn nhà gỗ đó?"

Khi Ngô trưởng lão nhìn thấy năm người đi từ bên trong nhà gỗ ra, trong đó có ba người lại là ba vị Thái Thượng trưởng lão của Đại Diễn Tông thì trên mặt cũng lộ ra vẻ khiếp sợ tự lẩm bẩm.

"Thiếu các chủ!"

"Tinh Hồn Cung này quả nhiên không đơn giản a!"

"Một hồi nếu như nhìn thấy người của Tinh Hồn Cung, chúng ta nhất định phải cung kính một chút mới được!"

Sau khi tỉnh táo lại, Ngô trưởng lão lập tức lên tiếng nhắc nhở An Thái đang đứng ở bên cạnh mình.

"Ngô trưởng lão!"

"Ta biết rồi!"

Nghe được Ngô trưởng lão nhắc nhở, An Thái cũng vội vàng khẽ gật đầu, hắn cũng không ngờ được là lại nhìn thấy ba vị Thái Thượng trưởng lão của Đại Diễn Tông ở bên dưới Tinh Hồn Sơn nho nhỏ này!

Phải biết, Thiên Diệu Các bọn họ có thực lực không kém gì Đại Diễn Tông, trừ phi là hai vị lão tổ của Thiên Diệu Các ra mặt, nếu không thì cho dù là phụ thân của hắn tới đây nhìn thấy ba vị đó cũng phải cung kính kêu một tiếng tiền bối!

"Uy!"

"Các ngươi là ai?"

Một bên khác, sau khi đi ra khỏi nhà gỗ, Chu Sơn thân là đứng đầu ngũ hổ, lập tức nhìn về phía Ngô trưởng lão và An Thái lên tiếng hỏi thăm.

"Chu lão đại!"

"Ta biết hai người đang đứng ở đối diện!"

"Bọn họ là người của Thiên Diệu Các, lão giả đó là một trưởng lão của Thiên Diệu Các, mà thanh niên đó thì là Thiếu các chủ Thiên Diệu Các!"

Lúc này, Đại tổ lão Lâm Nhạc cũng nhận ra đối phương, vội vàng quay qua nhìn Chu Sơn lên tiếng nhắc nhở.

"Người của Thiên Diệu Các?"

"Trước đó ta có nghe Hoắc cung chủ nói, khi Diệp thiếu sáng lập Tinh Hồn Cung không có thông báo cho Thiên Diệu Các!"

"Chẳng lẽ là bọn họ đến đây để gây chuyện hay sao?"

Nghĩ đến đây, trong nháy mắt Chu Sơn lập tức hưng phấn, mỗi ngày cược chạy, hắn đã cược đủ rồi, bây giờ có cơ hội để hoạt động gân cốt một chút còn có thể thuận tiện biểu hiện ra một chút thì sao hắn có thể không hưng phấn cho được!

"Ngô trưởng lão!"

"Tại sao ta cảm thấy ánh mắt mà tên thủ lĩnh đó nhìn chúng ta có chút không đúng?"

"Không phải là hắn đang nghĩ là chúng ta đến đây để gây chuyện

đó chứ!"

Để ý tới sự thay đổi trên mặt của Chu Sơn , An Thái cũng có chút bất an quay qua nhìn Ngô trưởng lão lên tiếng nói.

"Thiếu các chủ!"

"Không cần lo lắng!"

"Không cần biết là xảy ra tình huống gì thì ta cũng có thể giải quyết được!"

Nhìn thấy vẻ mặt bất an của An Thái, Ngô trưởng lão cũng cực kỳ tự tin lên tiếng đáp lại.

"Tử Hằng!"

"Ba vị trưởng lão!"

"Bọn họ cũng dám đến Tinh Hồn Cung gây chuyện, việc này chú có thể nhẫn, thím không thể nhịn, chúng ta nhất định phải dạy cho bọn họ một bài học suốt đời khó quên mới được!"

Nói xong, Chu Sơn trực tiếp lấy vũ khí của mình từ trong thần giới ra, sau đó trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn vọt thẳng tới chỗ hai người Ngô trưởng lão và An Thái!

Mà bốn người còn lại sau khi nhìn thấy hắn làm như vậy thì cũng đều lấy vũ khí của mình ra sau đó theo sát bước chân của Chu Sơn, cũng vọt thẳng tới chỗ hai người đang đứng ở đối diện!

"Ngọa tào!"

"Ngô trưởng lão!"

"Bọn họ hiểu lầm chúng ta đến đây để gây chuyện thật!”

"Bây giờ chúng ta phải làm sao đây!"

Nhìn thấy năm người đối diện trực tiếp vọt thẳng tới chỗ của mình, An Thái cũng thần sắc hốt hoảng nhìn về phía Ngô trưởng lão lên tiếng hỏi thăm.

"Thiếu các chủ!"

"Tất cả mọi chuyện có ta lo!"

"Ngươi cứ học theo ta mà làm là được!"

Nói xong, Ngô trưởng lão hoàn toàn không sợ hãi chút nào vọt thẳng tới chỗ năm người đang vọt tới, mà khi chạy được một nửa, Ngô trưởng lão bỗng nhiên quỳ xuống đất, trong tư thế quỳ trượt tới trước!

? ? ?

Trước đó ngươi nói cho dù là xảy ra tình huống gì thì ngươi cũng có thể giải quyết được!

Sau đó, ngươi giải quyết như vậy hay sao?

Nhìn thấy Ngô trưởng lão lấy tư thế quỳ trượt tiếp tục vọt thẳng tới chỗ năm người đối diện, An Thái đang đứng ở sau lưng hắn choáng váng!

"Thiếu các chủ!"

"Đừng có đứng im tại đó nữa!"

"Tranh thủ học theo ta, nếu không ngươi sẽ chết ở chỗ này cho dù là cung chủ cũng khó mà báo thù cho ngươi được!"

Đúng lúc này, tiếng hô to của Ngô trưởng lão vang lên trong đầu An Thái .

Nghe được Ngô trưởng lão nhắc nhở, An Thái cũng phản ứng lại, sau đó vọt tới trước, sau đó quỳ xuống đất, cũng lấy tư thế quỳ trượt vọt thẳng tới chỗ năm người đối diện.

……...

"Ngọa tào!"

"Hai cái tên này đang làm gì vậy?"

"Dù nói thế nào thì bọn họ cũng là trưởng lão và Thiếu các chủ của

Thiên Diệu Các!"

"Bọn họ quỳ như thế thì sao ta có thể động thủ được nữa!"

Nhìn thấy hai người đối diện trực tiếp quỳ trượt tới, Chu Sơn cũng sững sờ ngay tại chỗ, sau đó trong lòng chửi ầm lên, dù sao một cơ hội biểu hiện tốt như vậy đột nhiên không còn nữa trong lòng của hắn cũng rất là khó chịu!

Nếu như cứ không có cơ hội để biểu hiện như vậy mãi thì đến lúc nào hắn mới có thể gia nhập vào Tinh Hồn Cung đây!

...

Một lát sau!

"Chu đại nhân!"

"Ta và Thiếu các chủ đến đây không phải là để gây chuyện!"

"Bởi vì mười đại tông môn thí luyện do Thiên Diệu Các chúng ta tổ chức sắp bắt đầu rồi cho nên lần này chúng ta đến đây là để đưa thư mời!"

Sau khi Lâm Nhạc giới thiệu thân phận của Chu Sơn xong, Ngô trưởng lão vội vàng giải thích, đồng thời cũng lấy thư mời từ trong ngực ra, giọng nó để chứng minh tất cả những gì mình nói đều là sự thật!

"Ai!"

"Các ngươi rảnh rỗi quá tới đây đưa thư mời làm gì!"

"Nếu như các ngươi tới đây để gây chuyện thì tốt biết bao nhiêu!"

Nhìn thấy Ngô trưởng lão lấy thư mời ra, Chu Sơn có chút thất vọng.

Hả?

Chúng ta không phải đến gây chuyện!

Ngươi rất thất vọng?

Chương 942 - Bọn họ không tới sớm không tới trễ, hết lần này tới lần khác lại đến ngay lúc này?

Nghe được Chu Sơn nói như vậy, hai người Ngô trưởng lão và An Thái liếc nhau, trong mắt đều lộ ra vẻ giật mình, đây là lần đầu tiên bọn họ nhìn thấy có người chờ mong người khác tới gây chuyện như vậy!

"Thái Thượng Đại trưởng lão!"

"Tại sao ba người các ngươi lại ở chỗ này?"

Lúc này, hiểu lầm đã được hóa giải, trên mặt Ngô trưởng lão lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía Lâm Nhạc lên tiếng hỏi thăm.

"Ba người chúng ta muốn bái nhập Tinh Hồn Cung!"

"Đáng tiếc, yêu cầu để gia nhập vào cung môn quá cao, sợ là ngay cả làm tạp dịch chúng ta cũng không có tư cách làm!"

"Cho nên, chúng ta chỉ có thể tạm thời ở chân núi, sau đó yên lặng chờ cơ hội!"

Nghe được Ngô trưởng lão hỏi thăm như vậy, Lâm Nhạc cũng không có giấu diếm cái gì trực tiếp giải thích cho hắn biết.

? ? ?

Các ngươi là ba vị Thái Thượng trưởng lão của Đại Diễn Tông đó!

Làm Thái Thượng trưởng lão sướng muốn chết mà không chịu làm, mà lại chạy tới đây muốn gia nhập vào trong cung môn vừa mới sáng lập không được bao lâu này để làm tạp dịch?

Quan trọng nhất chính là, các ngươi muốn làm tạp dịch nhưng mà mẹ nó người ta còn không chịu?

Nghe được Lâm Nhạc nói như vậy, hai người Ngô trưởng lão và An Thái kinh hãi suýt chút nữa là trợn lòi tròng mắt ra ngoài, khi

nhìn thấy ba vị Thái Thượng trưởng lão, bọn họ cũng cảm thấy Tinh Hồn Cung này rất có thể cũng không tầm thường, nhưng mà bọn họ hoàn toàn không ngờ được là Tinh Hồn Cung tùy tiện sáng lập ở trên một ngọn núi hoang vu như thế này lại không tầm thường đến mức độ này!

"Đi thôi!"

"Nếu như các ngươi đến đây để đưa thư mời thì ta sẽ tự mình dẫn các ngươi lên núi!"

"Nếu không các ngươi không thể nào tự mình đi lên núi được đâu!"

Đúng lúc này, giọng nói của Chu Sơn vang lên bên cạnh.

"Ừm?"

"Chỉ là một ngọn núi thôi mà chúng ta lại không thể tự đi lên được?"

Nghe được Chu Sơn nói như vậy, hai người Ngô trưởng lão và An Thái cũng không có coi ra gì, nhưng nếu như người ta đã chủ động muốn dẫn đường thì bọn họ cũng không thể từ chối được!

"Tôn Long quan xúc phân!"

"Xin mở trận pháp!"

"Ta muốn dẫn hai người lên núi gặp Diệp thiếu!"

Đi tới trước đường núi, Chu Sơn lớn tiếng hô lên.

"Chu ca!"

"Lẽ nào trên con đường núi này còn có trận pháp hay sao?"

Nghe được Chu Sơn la lên như thế, Ngô trưởng lão cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên hỏi thăm.

"Không sai!"

"Toàn bộ thềm đá trên con đường núi này đều là Vân Lãng Độc Thạch!"

"Nếu như không mở ra trận pháp bao trùm trên nó thì các ngươi cho là mình có thể kháng cự được sương mù độc của Vân Lãng Độc Thạch hay sao?"

Nghe được Ngô trưởng lão hỏi thăm mình như vậy, Chu Sơn cũng trưng vẻ mặt trêu chọc ra nhìn đối phương lên tiếng đáp lại.

Hả?

Vân Lãng Độc Thạch?

Toàn bộ thềm đá trên đường núi đều là Vân Lãng Độc Thạch?

Biết được tình huống này, hai người Ngô trưởng lão và An Thái trực tiếp choáng váng!

"Nhắc nhở các người trước một câu!"

"Miễn cho khi các ngươi lên núi nhìn thấy cái gì cũng thấy lạ lẫm!"

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của hai người đó, Chu Sơn cũng nghiền ngẫm cười một tiếng, sau đó nói sao cho bọn họ biết tình huống trên đỉnh núi, Thủy Vân Huyễn Tinh nhà tranh, thùng tắm Bạch Diễm Minh Lộ lớn, chăn nuôi mấy trăm con ấu long Phệ Thiên Ma Long.

"Ngô trưởng lão!"

"Bây giờ rốt cuộc thì ta đã hiểu được tại sao ba vị Thái Thượng trưởng lão của Đại Diễn Tông muốn bái nhập Tinh Hồn Cung!"

"Nói thật, sau khi biết được những tình huống này thì ta cũng muốn từ bỏ thân phận Thiếu các chủ Thiên Diệu Các, sau đó bái nhập Tinh Hồn Cung, cho dù chỉ là một tên tạp dịch cũng được!"

"Bởi vì Tinh Hồn Cung này quá ngang tàng!"

"Không nói những cái khác, chỉ nói về tất cả Vân Lãng Độc Thạch ở trên con đường núi này, cho dù chúng ta Thiên Diệu Các có đập nồi bán sắt cũng mua không nổi!"

Sau khi nghe Chu Sơn nói xong, An Thái dùng thần thức truyền âm

nói ra ý nghĩ của mình lúc này cho Ngô trưởng lão nghe.

"Thiếu các chủ!"

"Ngươi tin tưởng vận mệnh sao?"

Nghe An Thái nói như vậy xong, Ngô trưởng lão đột nhiên hỏi ra một câu như vậy.

Hả?

Nghe được Ngô trưởng lão hỏi thăm mình như vậy, An Thái đầu tiên là sững sờ, sau đó phản ứng lại, dùng thần thức truyền âm trực tiếp nói ra: "Ngô trưởng lão, nếu như đây là sự sắp xếp của vận mệnh thì hai người chúng ta thử một chút đi, nếu như có thể ở lại Tinh Hồn Cung thật, cho dù phụ thân biết được thì hẳn cũng sẽ không trách tội chúng ta đâu!"

...

Tinh Hồn Sơn, đỉnh núi!

"Chu Sơn!"

"Hai người này là?"

Nhìn thấy Chu Sơn dẫn theo hai người đi tới cửa cung, trên mặt Hoắc Sơn cũng lộ ra vẻ nghi hoặc lên tiếng hỏi thăm.

"Cung chủ!"

"Bọn họ là người của Thiên Diệu Các!"

"Vị này là Ngô trưởng lão của Thiên Diệu Các!"

"Vị này là Thiếu các chủ của Thiên Diệu Các!"

"Bọn họ tới đây để đưa thư mời, ngươi xem có nên báo cho Diệp thiếu một tiếng hay không?"

Nghe được Hoắc Sơn hỏi thăm, Chu Sơn lập tức giới thiệu thân phận của hai người.

"Cái gì! ! !"

"Người của Thiên Diệu Các?"

"Bọn họ không tới sớm không tới trễ, tại sao hết lần này tới lần khác lại đến ngay lúc này?"

"Như vậy không phải là heo nái đụng vào cây, muốn chết hay sao!"

Sau khi Hoắc Sơn biết được hai người này lại là người của Thiên Diệu Các, hắn thần sắc đại biến lên tiếng kinh hô.

Mộng!

Nghe được Hoắc Sơn lên tiếng kinh hô như vậy, đặc biệt là để ý thấy phản ứng cực kỳ mãnh liệt của Hoắc Sơn lúc này, không chỉ có Ngô trưởng lão và An Thái bối rối, ngay cả Chu Sơn đang đứng bên cạnh cũng bối rối!

"Tình huống như thế nào?"

"Bọn họ đến đây để đưa thư mời, không phải là đến đây để gây chuyện!"

"Tại sao cung chủ lại có phản ứng lớn như vậy chứ?"

Lúc này, Chu Sơn cũng cảm thấy khó hiểu tự lẩm bẩm.

"Thư mời ta nhận!"

"Hai người các ngươi nhanh chóng rời khỏi đây đi, đến từ nơi nào thì về nơi đó đi!"

Sau khi tỉnh táo lại, Hoắc Sơn đầu tiên là cầm lấy thư mời mà đối phương đưa tới sau đó hạ lệnh tiễn khách!

? ? ?

Chương 943 - Bọn họ không tới sớm không tới trễ, hết lần này tới lần khác lại đến ngay lúc này? (2)

Chúng ta được vận mệnh sắp xếp tới đây!

Kết quả, chúng ta còn chưa nói ra muốn bái nhập Tinh Hồn Cung, ngươi lập tức đuổi chúng ta đi?

Nghe được Hoắc Sơn đuổi khách, hai người Ngô trưởng lão và An Thái đều tỏ vẻ không cam lòng, bọn họ biết nếu như bây giờ bọn họ rời khỏi đây thì sau này bọn họ sẽ không có cơ hội nữa, cho nên nhất định bọn họ phải kiếm cớ để ở lại đây mới được!

Chỉ cần có thể ở lại đây cho dù chỉ ở lại được một ngày cũng là cơ hội!

"Ai nha!"

"Ngô trưởng lão, bụng ta đau quá!"

"Có phải là những quả dại mà chúng ta ăn trên đường đến đây có độc hay không?"

Lúc này, An Thái bỗng nhiên ôm bụng ngồi xổm xuống, trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ thống khổ!

"Ai nha!"

"Ai nha nha!"

"Bụng của ta cũng đau, xem ra những quả dại mà chúng ta ăn có độc thật!"

Nhìn thấy An Thái biểu diễn như vậy, Ngô trưởng lão cũng lập tức phản ứng lại, sau đó cũng ôm bụng kêu rên lên, sau đó nhìn Hoắc Sơn đang không biết ra sao nói: "Hoắc cung chủ, hai người chúng ta ăn quả dại bất ngờ trúng độc, sợ là phải ở lại quý cung làm phiền mấy ngày!"

……...

? ? ?

Làm gì chứ?

Hai người các ngươi đang làm gì đó?

Ta đang cứu các ngươi đó, kết quả các ngươi lại diễn với ta?

Nhìn kỹ thuật diễn vụng về của hai người, Hoắc Sơn cả người đều thấy choáng, hắn hoàn toàn không ngờ được là lòng hảo tâm của mình lại đổi lại được kỹ thuật diễn của đối phương!

"Hai người các ngươi muốn ở lại đây mấy ngày thật sao?"

"Đừng nói ta không có nhắc nhở các ngươi!"

"Hôm nay nếu như các ngươi không đi vậy qua đêm nay các ngươi chắc chắn sẽ hối hận!"

Nhìn thấy hai người nhất quyết muốn ở lại đây, Hoắc Sơn cũng lên tiếng nhắc nhở hai người một lần cuối cùng!

Hả?

Hối hận?

Tại sao phải hối hận!

Nếu có thể ở lại, chúng ta vui vẻ còn không kịp đây sao lại hối hận được cơ chứ!

Đối với lời nhắc nhở sau cùng của Hoắc Sơn, hai người Ngô trưởng lão và An Thái lại hoàn toàn không xem ra gì, đồng thanh nói: "Hoắc cung chủ, chúng ta sẽ không hối hận, người hãy để cho chúng ta ở lại đây đi!"

"Tốt!"

"Nếu như các ngươi muốn ở lại đây thì cứ ở lại đây đi!"

Nghe được hai người nói như vậy, Hoắc Sơn cũng không nói thêm gì nữa, sau đó nhìn Chu Sơn nói: "Chu Sơn, trở về thông báo cho bốn người còn lại một chút, tối nay các ngươi cùng nhau lên núi, đến lúc đó Diệp thiếu có sắp xếp!"

"Cung chủ!"

"Có phải Diệp thiếu lại chuẩn bị phá của nữa rồi hay không?"

"Lần này cần phá cái gì?"

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Chu Sơn lập tức đoán được, sau đó trên mặt lộ ra vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

"Phá thứ gì bây giờ còn chưa thể nói cho ngươi biết được!"

"Nhưng mà ta có thể nói cho ngươi biết trước là hành vi phá của của Diệp thiếu đêm nay rất là điên cuồng!"

"Cho nên ngươi hãy chuẩn bị tâm lý trước đi!"

Nói xong, Hoắc Sơn lập tức xoay người đi đến nơi xa.

Hả?

Diệp thiếu phá của, lần nào mà không phải là rất điên cuồng?

Hơn nữa ta cũng trải qua mấy lần rồi, bây giờ còn cần phải chuẩn bị tâm lý nữa hay sao?

Ngươi xem thường ta như vậy hay sao!

Nghe được Hoắc Sơn nhắc nhở, Chu Sơn cũng không có để ở trong lòng, quay đầu nhìn về phía hai người Ngô trưởng lão và An Thái lên tiếng nói ra: "Vậy các ngươi ở lại nơi này đi, ta phải xuống núi trước, dù sao bây giờ ta còn chưa có tư cách ở lại trên núi!"

"Ngô trưởng lão!"

"Diệp thiếu mà bọn họ nói rốt cuộc là ai!"

"Ta nghe bọn họ nói như vậy sao lại có cảm giác đối phương là một tên bại gia tử?"

Sau khi Chu Sơn rời khỏi đây, An Thái quay qua nhìn Ngô trưởng lão nói ra ý nghĩ của mình.

"Ta cũng không biết rõ!"

"Nhưng mà ta cảm thấy Diệp thiếu có địa vị cực kỳ cao ở trong

Tinh Hồn Cung này, cho dù là Hoắc cung chủ cũng cực kỳ cung kính với Diệp thiếu đó!"

Nghe được An Thái nói như vậy, Ngô trưởng lão cũng nói ra ý nghĩ của mình.

Một lát sau!

"Ngô trưởng lão!"

"Ta quyết định, cho dù không thể nào bái nhập Tinh Hồn Cung, ta cũng không trở về Thiên Diệu Các!"

"Ta cũng muốn dựng một cái nhà gỗ ở dưới chân núi sau đó chờ cơ hội!"

Sau khi An Thái hưởng thụ sự kỳ diệu của Thủy Vân Huyễn Tinh nhà tranh một lần, hắn trưng vẻ mặt thành thật ra nhìn về phía Ngô trưởng lão nói ra quyết định của mình!

"Thiếu các chủ!"

"Ta ủng hộ quyết định này của ngươi!"

"Nói thật, ta chưa bao giờ nghĩ tới chuyện khi đi vào nhà tranh còn có thể bước vào trong huyễn cảnh sau đó muốn làm gì thì làm ở trong đó!"

"Cảm giác làm thần ở bên trong huyễn cảnh đó, ở bên ngoài lại phốc phốc phốc, hưởng thụ cả về tinh thần lẫn thể xác này khiến cho ta cảm nhận được mình đã đi đến đỉnh cao của cuộc sống!"

"Cho nên, nếu như ngươi muốn ở lại thì ta cũng sẽ ở lại đây với ngươi, sau đó tiếp tục đi theo bên cạnh phục thị ngươi!"

Cũng hưởng thụ được sự kỳ diệu của Thủy Vân Huyễn Tinh Mao Ốc, Ngô trưởng lão cũng triệt để luân hãm trong đó!

"Ngô trưởng lão!"

"Một mình ta ở lại đây được rồi!"

"Nếu không, ta sợ Diệp thiếu nhìn thấy thì sẽ hiểu lầm!"

"Ngươi nghĩ xem, ta đã lớn như vậy rồi mà vẫn còn có người ở bên cạnh phục thị, như vậy thì Diệp thiếu sẽ nghĩ về ta như thế nào, có phải là sẽ nghĩ ta là một tên phế vật hay không, nếu thật như vậy thì ta hoàn toàn không còn cơ hội nữa!"

Nghe được Ngô trưởng lão nói như vậy, An Thái lại trưng vẻ mặt nghiêm túc ra lên tiếng từ chối.

? ? ?

Ngươi ở lại!

Để cho ta đi?

Còn mượn danh là sợ Diệp thiếu hiểu lầm ngươi là phế vật?

Ngươi nghĩ ta là thằng khờ hay sao?

Không phải là ngươi đang sợ nếu như là hai người gia nhập vào Tinh Hồn Cung thì cơ hội cực kỳ xa vời, cho nên mới muốn vứt bỏ ta, một mình ngươi gia nhập vào Tinh Hồn Cung thì tỷ lệ sẽ tăng lên lớn hơn nhiều!

Nghe được An Thái nói như vậy, Ngô trưởng lão cũng lắc đầu nở nụ cười khổ, sau đó trong lòng chửi thầm: "Mặc dù ngươi là Thiếu các chủ nhưng ngươi cũng không thể chó như vậy được!"

"Ha ha ha!"

Chương 944 - Mặc dù ngươi là Thiếu các chủ, nhưng ngươi cũng không thể chó như thế!

"Lực lượng của Thiên Đạo Lôi Liên quả nhiên kinh khủng!"

"Bây giờ ta đã không kịp chờ đợi muốn bị Thiên Đạo lôi kiếp bổ mấy lần!"

Đúng lúc này, một tiếng cười to tràn đầy càn rỡ từ đằng xa vọng lại, mà hai người Ngô trưởng lão và An Thái nghe xong cũng đều quay đầu lại nhìn, bọn họ rất muốn xem thử xem rốt cuộc là ai mà dám lớn lối khiêu khích Thiên Đạo lôi kiếp như vậy!

"Người đó là ai vậy!"

"Nhìn tuổi tác thì hẳn không phải là Diệp thiếu mà Hoắc cung chủ nói!"

"Nhưng mà hắn vừa mới nhắc đến Thiên Đạo Lôi Liên, chẳng lẽ hắn hấp thu lực lượng của Thiên Đạo Lôi Liên?"

"Nhưng mà cho dù là hấp thu một đóa Thiên Đạo Lôi Liên chín cánh thì cũng không thể nào chịu đựng được Thiên Đạo lôi kiếp!"

Sau khi hai người nhìn thấy Tam Phong trên không trung, Ngô trưởng lão cũng khẽ nhíu mày lên tiếng nói.

"Ngô trưởng lão!"

"Cái tên này đang trang bức!"

"Dù sao Thiên Đạo lôi kiếp cũng không phải muốn gặp được là có thể gặp được, phải dẫn Thiên Đạo kiếp vân ra mới được!"

"Cho nên, cho dù là hắn có hấp thu lực lượng của Thiên Đạo Lôi Liên hay không thì những gì hắn nói đều là đang khoác lác, dù sao thì Thiên Đạo lôi kiếp cũng sẽ không xuất hiện vạch trần lời nói dối của hắn!"

Nghe được Ngô trưởng lão nói như vậy, trên mặt An Thái lộ ra vẻ khinh thường nói ra ý nghĩ của mình.

"Hai vị!"

"Các ngươi có thể nào là có khả năng là!"

"Chính là Tinh Hồn Cung chúng ta nhốt một đóa Thiên Đạo kiếp vân!"

"Cho nên chỉ cần chúng ta muốn thì có thể để cho Thiên Đạo kiếp

vân đó phóng ra Thiên Đạo lôi kiếp bất cứ lúc nào!"

Đúng lúc này, một giọng nói tràn đầy trêu chọc vang lên ở sau lưng của hai người.

Sau khi hai người quay đầu nhìn lại, lúc này mới phát hiện một con heo sủng vật phiên bản mini xuất hiện ở sau lưng của mình từ lúc nào.

"Thiếu các chủ!"

"Con lợn này tuyệt không phải lợn bình thường!"

"Phải biết ta có tu vi Thần Kiếp Cảnh Ngũ Trọng, nhưng nó có thể vô thanh vô tức xuất hiện ở sau lưng của chúng ta mà ta lại hoàn toàn không phát hiện được, chuyện này cũng đủ để chứng minh được là nó không hề đơn giản một chút nào!"

Sau khi nhận ra được tình huống này, Ngô trưởng lão vội vàng dùng thần thức truyền âm lên tiếng nhắc nhở An Thái.

"Người đang ở trên không trung đó là Tam Phong, là phù lục đệ nhất thần giới!"

"Mà bây giờ hắn chính là đại quản gia của Tinh Hồn Cung!"

"Vừa nãy Diệp thiếu cho hắn một trăm đóa Thiên Đạo Lôi Liên chín cánh, có thể nói, những Thiên Đạo Lôi Liên đó đã cải thiện nhục thể của hắn lên tới hạng mức cao nhất!"

"Cho nên cho dù là hắn có bị Thiên Đạo lôi kiếp bổ trúng thật thì hắn cũng sẽ không gặp nguy hiểm gì!"

Nhìn thấy hai người không nói gì, Phi Thiên Trư Trư trực tiếp giới thiệu tình huống của Tam Phong.

? ? ?

Đối phương là đệ nhất phù lục, Tam Phong?

Hắn là đại quản gia ở đây, Diệp thiếu ban cho hắn một trăm đóa Thiên Đạo Lôi Liên chín cánh?

Bên trong cung môn nhốt một đóa Thiên Đạo kiếp vân?

Lúc này, hai người nghe được những tin tức này, trực tiếp ngẩn ra tại chỗ, bởi vì ngoại trừ tin tức thứ nhất, hai tin tức còn lại đối với bọn họ thì hoàn toàn là chuyện không thể nào xảy ra được!

"Tam quản gia!"

"Nếu như ngươi đã nói như vậy thì ta thân là cung chủ đương nhiên phải thỏa mãn nguyện vọng của ngươi!"

"Tiếp theo, ngươi tiếp tục chơi với Thiên Đạo kiếp vân một hồi đi!"

Ngay lúc hai người ngây người, giọng nói của Hoắc Sơn vang lên ở xa xa, đồng thời Hoắc Sơn chân đạp Thiên Đạo kiếp vân cũng nhanh chóng xuất hiện ở trong tầm mắt của hai người.

Một lát sau!

"Quá kinh khủng!"

"Cung môn này quá kinh khủng!"

"Bọn họ nhốt một đóa Thiên Đạo kiếp vân thật sự, đó chính là Thiên Đạo kiếp vân, không phải a miêu a cẩu!"

"Hơn nữa, Tam Phong đó vừa bị đánh vừa luyện chế phù lục, nói thật, thấy cảnh này ta có chút đau lòng cho đóa Thiên Đạo kiếp vân đó!"

Lúc này, nhìn cảnh tượng quỷ dị ở trên không trung, Ngô trưởng lão cũng trưng vẻ mặt khiếp sợ ra nói ra cảm nhận của mình lúc này!

"Ngô trưởng lão!"

"Khoan hãy đau lòng cho đóa Thiên Đạo kiếp vân đó!"

"Ngươi còn nhớ vừa nãy Hoắc cung chủ nói, đêm nay Diệp thiếu muốn tiến hành một hành vi phá của cực kì phát rồ?"

"Nói thật, lúc đó ta cũng không có coi ra gì, nhưng bây giờ ta có

chút luống cuống rồi!"

"Phải biết, Hoắc cung chủ đã nhắc nhở hai người chúng ta, hơn nữa còn cố gắng thuyết phục chúng ta rời khỏi chỗ này, vậy ngươi nói xem thứ mà Diệp thiếu muốn lãng phí có phải là có liên quan tới chúng ta hay không?"

Lúc này, An Thái chợt nghĩ tới điều gì, sau đó trên mặt lộ ra vẻ bất an quay qua nhìn Ngô trưởng lão lên tiếng nói.

"Thiếu các chủ!"

"Không cần biết thứ mà đối phương lãng phí là cái gì thì đó cũng là đồ của người ta mà thôi!"

"Chúng ta chỉ cần giữ vững tâm trạng bình tĩnh thì sẽ không sợ hãi!"

"Đến lúc đó chúng ta xem náo nhiệt là xong việc!"

Nghe được An Thái nói như vậy, Ngô trưởng lão cũng lên tiếng an ủi.

"Đúng đó!"

"Hắn phá của thì có liên quan gì tới chúng ta đâu, dù sao thì đó cũng là đồ của hắn mà!"

"Hơn nữa, hắn cũng không cảm thấy đau lòng thì chúng ta còn sợ cái quỷ gì!"

Nghe được Ngô trưởng lão trả lời mình như vậy, An Thái cũng lập tức phản ứng lại, sau đó toàn thân thả lỏng.

Một bên khác!

"Diệp thiếu!"

"Buổi tiệc pháo hoa tối nay lại có thêm hai người nữa trợ giúp!"

Lúc này, Hoắc Sơn đi vào nơi ở của Diệp Phong, sau đó kể rõ lại tình huống.

"Nha!"

"Có thêm hai người nữa trợ giúp?"

"Ở đâu ra, dùng tiền thuê tới sao?"

"Như vậy thì tiền thuê cũng phải hợp lý, công tác phí chúng ta cho người ta cũng không thể ít được!"

Nghe được tình huống này, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ vui mừng, dù sao đêm nay phải đốt cháy một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên, nếu như không đủ người thì đúng là cũng không dễ làm được!

"Diệp thiếu!"

"Không phải thuê tới!"

"Bọn họ là người của Thiên Diệu Các, bởi vì mười đại tông môn thí luyện do Thiên Diệu Các tổ chức sắp diễn ra cho nên bọn họ tới đây để đưa thư mời cho chúng ta!"

Chương 945 - Ngươi chơi như vậy phụ thân ngươi có biết hay không

Nghe được Diệp Phong hỏi mình như vậy, Hoắc Sơn ánh mắt phức tạp nói ra thân phận của đối phương.

"Cái gì! ! !"

"Bọn họ là người của Thiên Diệu Các?"

"Vậy buổi tối hôm nay chúng ta nhóm lửa đốt một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên, bọn họ có chịu được hay không?"

"Tại sao ngươi không đuổi bọn họ đi?"

Biết được thân phận của đối phương, sau đó Diệp Phong cũng có chút khó hiểu lên tiếng hỏi thăm.

"Ai nha!"

"Ai nha nha!"

"Diệp thiếu, bụng của ta đau quá, có phải là do thịt của Phệ Thiên Ma Long mà chúng ta ăn sáng nay đã hỏng rồi hay không, hình như ta bị ngộ độc thịt rồi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình như vậy, Hoắc Sơn lập tức ôm bụng ngồi xổm xuống, trên mặt hiện ra vẻ thống khổ.

"Cung chủ!"

"Ta đang hỏi ngươi tại sao không đuổi bọn họ đi!"

"Ngươi không trả lời vấn đề của ta, lại biểu hiện kỹ thuật diễn vụng về này cho ta xem là có ý gì?"

Thấy cảnh này, Diệp Phong cũng xạm mặt lại lên tiếng nói.

"Diệp thiếu!"

"Ta đã đuổi bọn họ đi rồi nhưng mà bọn họ không có chịu đi!"

"Hơn nữa bọn họ phô diễn ra kỹ thuật diễn vụng về này, lấy đó làm cớ nhất định phải ở lại đây!"

"Ta có lòng tốt khuyên bọn họ rời khỏi đây nhưng lại đổi lấy kỹ thuật diễn vụng về của bọn họ, ta cũng hết cách rồi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình như vậy, Hoắc Sơn cũng lập tức đứng lên sau đó gượng cười giải thích rõ cho hắn biết.

"Hóa ra là như vậy!"

"Vậy thì không cần phải quan tâm tới bọn họ!"

"Đến lúc đó bọn họ có thể đứng vững được hay không thì phải coi bọn họ, dù sao chúng ta cũng đã thuyết phục bọn họ rồi!"

"Được rồi, ngươi đi xuống trước đi, chờ khi trời vừa tối thì cũng là lúc chúng ta chuẩn bị!"

Nói xong, Diệp Phong phất phất tay ra hiệu cho Hoắc Sơn.

...

Sắc trời ảm đạm, ban đêm tới gần!

Lúc này, Chu Sơn đã dẫn theo bốn người còn lại tới đỉnh núi!

Đồng thời, Tôn Long, Thánh Quang Hổ Yêu, Sử Đại Xuyên, Tam Phong, Hoắc Sơn, Phi Thiên Trư Trư cũng đều tụ tập lại với nhau ở một khu vực trống trải, bọn họ đều đang đợi Diệp Phong đến!

"Ngô trưởng lão!"

"Mặc dù không biết Diệp thiếu muốn lãng phí thứ gì!"

"Nhưng thấy bọn họ chuẩn bị như vậy ta cảm thấy tràng diện này cũng không nhỏ đâu!"

"Ngươi nói xem, chúng ta có nên dùng một khối Ảnh Tượng Thần Thạch để cho phụ thân và một đám đệ tử và trưởng lão của Thiên Diệu Các cũng đều được mở rộng kiến thức thêm hay không!"

Lúc này, An Thái bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó quay qua nhìn Ngô trưởng lão đang đứng bên cạnh nói ra ý nghĩ của mình.

"Ừm!"

"Thiếu các chủ, ý nghĩ này của ngươi cũng không tồi!"

"Có thể nói cho dù là đông đảo đệ tử hay là trưởng lão của Thiên Diệu Các chúng ta, nếu so với người của Tinh Hồn Cung thì đều giống như là ếch ngồi đáy giếng!"

"Bây giờ có được cơ hội có thể mở mang kiến thức thì chúng ta phải tranh thủ lợi dụng cho tốt!"

Nghe được đề nghị này, Ngô trưởng lão cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó lập tức gật đầu công nhận ý nghĩ này của An Thái.

Nếu như hai người Diệp Phong và Hoắc Sơn biết được ý nghĩ này của An Thái thì tuyệt đối sẽ kinh hô một tiếng: "Ngươi chơi như

vậy phụ thân của ngươi có biết hay không?"

Một lát sau!

"Cung chủ!"

"Tất cả mọi người đã đến đông đủ hay chưa?"

Sau khi Diệp Phong đến, đầu tiên là nhìn thoáng qua hai người Ngô trưởng lão và An Thái, sau đó nhìn về phía Hoắc Sơn lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Người đều đủ!"

"Chúng ta có thể bắt đầu bất cứ lúc nào!"

Hoắc Sơn nghe xong trên mặt cũng lộ ra vẻ hưng phấn lên tiếng đáp lại.

"Chư vị!"

"Đêm nay gọi các ngươi đến đây không có chuyện gì khác chỉ là ta muốn phá của một đợt mà thôi!"

"Mà lần này thứ mà ta muốn lãng phí chính là Thiên Diệu Hỏa Liên!"

"Ta chuẩn bị đồng thời nhóm lửa đốt một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên chín cánh, tạo thành một bữa tiệc pháo hoa trước nay chưa từng có!"

Nhìn thấy tất cả mọi người đều dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía mình thì Diệp Phong cũng cực kỳ hưng phấn nói rõ ràng hành vi phá của đêm nay!

? ? ?

Đồng thời nhóm lửa đốt một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên chín cánh?

Chỉ vì muốn tạo ra một bữa tiệc pháo hoa trước nay chưa từng có?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hai người Ngô trưởng lão và An Thái chỉ cảm thấy đầu của mình ong lên, cả người đều choáng váng, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là thứ mà Diệp Phong muốn lãng phí lại là át chủ bài mạnh nhất của Thiên Diệu Các bọn họ, Thiên Diệu Hỏa Liên!

Hơn nữa còn muốn nhóm lửa đốt một trăm vạn đóa, còn mẹ nó đều là chín cánh!

Phải biết, Thiên Diệu Các bọn họ dựa vào Thiên Diệu Hỏa Liên quật khởi, trong tay cũng mới chỉ có năm đóa Thiên Diệu Hỏa Liên chín cánh mà thôi!

Cùng lúc đó, bên trong sân luyện võ của Thiên Diệu Các, mấy vạn tên đệ tử và trưởng lão trên mặt đều lộ ra vẻ tò mò nhìn lên hình ảnh cực lớn ở trên không trung, bởi vì chỉ có thể nhìn thấy hình ảnh mà không nghe được âm thanh cho nên bọn họ cũng không nghe được những gì mà Diệp Phong vừa mới nói, bọn họ cũng không biết được là cảnh tượng tiếp theo mà bọn họ sẽ nhìn thấy sẽ khiến cho bọn họ sụp đổ như thế nào!

……...

Tinh Hồn Sơn, đỉnh núi!

"Thiếu các chủ!"

"Bây giờ rốt cuộc thì ta đã hiểu được tại sao trước đó Hoắc cung chủ không ngừng thuyết phục hai người chúng ta rời khỏi đây rồi!"

"Nói thật, mặc dù ta không biết Diệp thiếu lấy được nhiều Thiên Diệu Hỏa Liên như vậy từ đâu, nhưng nếu như ta nhìn thấy cảnh tượng một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên bị nhóm lửa đốt thật thì chắc chắn ta sẽ điên mất!"

Lúc này, trên mặt Ngô trưởng lão cũng lộ ra vẻ bất an quay qua nhìn An Thái lên tiếng nói.

"Ngô trưởng lão!"

"Ngươi điên hay không điên, ta không biết!"

"Ta chỉ biết là sau đêm nay, mấy vạn tên đệ tử và trưởng lão của Thiên Diệu Các chúng ta sẽ điên hết!"

Nghe được Ngô trưởng lão nói như vậy, An Thái lại nói ra lo lắng trong lòng mình.

"Ngọa tào!"

"Ảnh Tượng Thần Thạch!"

Chương 946 - Thiếu các chủ, ngươi không thể hố người ta như thế được!

"Vừa nãy chúng ta vận dụng Ảnh Tượng Thần Thạch, bây giờ tất cả những gì đang xảy ra ở đây đều bị đông đảo đệ tử và trưởng lão của Thiên Diệu Các nhìn thấy hết!"

"Nếu để cho bọn họ nhìn thấy bữa tiệc pháo hoa lớn trước nay chưa từng có này thì chắc chắn bọn họ sẽ điên hết!"

Nghe được An Thái nói như vậy, Ngô trưởng lão cũng đột nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó trên mặt toát ra vẻ cực kỳ lo lắng!

"Ngô trưởng lão!"

"Vừa nãy ngươi đề nghị nói phải vận dụng Ảnh Tượng Thần Thạch, ta đã từng thuyết phục ngươi rồi!"

"Nhưng tại sao ngươi lại không nghe lời khuyên của ta cơ chứ!"

"Bây giờ thì hay rồi, trực tiếp kéo toàn bộ Thiên Diệu Các xuống nước!"

Ngay lúc Ngô trưởng lão cũng lo lắng chuyện này thì An Thái chợt nói một câu như vậy.

? ? ?

Ta đề nghị?

Ta không nghe theo lời khuyên của ngươi?

Ta kéo Thiên Diệu Các xuống nước?

Mặc dù ngươi là Thiếu các chủ nhưng ngươi cũng không thể mở to mắt nói dối như vậy được!

Nghe được An Thái nói như vậy, Ngô trưởng lão cả người đều bối rối, hắn hoàn toàn không ngờ được là vào lúc này An Thái lại đổ hết tất cả mọi tội lỗi lên trên người của hắn!

Chuyện như thế này đừng nói là người ngay cả chó cũng không làm được như vậy đâu!

"Chờ một chút!"

"Vừa nãy là Thiếu các chủ tự mình liên hệ Các chủ!"

"Vậy thì chuyện này có liên quan gì tới ta đâu!"

Nghĩ đến đây, Ngô trưởng lão lập tức nở một nụ cười sau đó nhìn về phía An Thái lên tiếng nói ra: "Thiếu các chủ, mặc dù ta rất muốn gánh tội thay cho ngươi nhưng mà vừa nãy là ngươi tự mình liên hệ với Các chủ, đến lúc đó cho dù ngươi có nói như vậy thì cũng chưa chắc Các chủ sẽ tin ngươi đâu!"

"Ngô trưởng lão!"

"Chắc chắn phụ thân sẽ tin tưởng!"

"Bởi vì ta đã nói với phụ thân là ngươi muốn vận dụng Ảnh Tượng Thần Thạch, sau đó mang tới một kinh hỉ cho đông đảo đệ tử vài trưởng lão của Thiên Diệu Các!"

"Dù sao ta cũng không biết được thứ mà Diệp thiếu muốn lãng phí là cái gì cho nên ta thà rằng tặng cơ hội biểu hiện này cho ngươi cũng không muốn tự mình mạo hiểm!"

"Mà sự thật chứng minh, quyết định của ta là đúng!"

Nghe được Ngô trưởng lão nói như vậy, An Thái trưng vẻ mặt đắc ý ra lên tiếng trả lời.

"Ừm?"

"Ngô trưởng lão, ngươi tìm cái gì đó?"

"Có cần ta giúp ngươi tìm hay không?”

Nhìn thấy Ngô trưởng lão nghe mình nói xong bỗng nhiên bắt đầu tìm kiếm khắp nơi thì An Thái cũng có chút khó hiểu lên tiếng hỏi thăm.

"Chùy đâu!"

"Thanh Nguyệt Phá Thiên Chùy của ta đâu rồi!"

"Dù sao ta cũng phế đi, như vậy thì có thêm một tội ẩu đả Thiếu các chủ cũng không còn quan trọng nữa!"

Nói xong, Ngô trưởng lão lấy Thanh Nguyệt Phá Thiên Chùy của mình từ trong thần giới ra sau đó trong mắt tràn đầy lửa giận vọt thẳng tới chỗ của An Thái!

"Ngọa tào!"

"Ta là Thiếu các chủ, ngươi không thể đối xử với ta như vậy được!"

"Nếu như ngươi vẫn muốn làm như thế thì ta sẽ chạy đó!"

Nhìn thấy Ngô trưởng lão cầm chiến chùy trong tay vọt thẳng tới chỗ mình, An Thái cũng biến sắc, sau đó co cẳng liền chạy!

Một bên khác!

"Cung chủ!"

"Hai người Ngô trưởng lão và An Thái là tình huống như thế nào?"

"Sau khi biết được hành vi phá của của ta bọn họ không vẫn không có phản ứng gì quá lớn mà ngược lại còn bắt đầu chơi trò chơi nhỏ ngươi rượt ta chạy?"

"Tâm tình của bọn họ tốt như vậy sao?"

Lúc này, chú ý tới hai người Ngô trưởng lão và An Thái bắt đầu chơi trò chơi nhỏ ngươi rượt ta chạy, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ nghi ngờ quay qua nhìn Hoắc Sơn đang đứng bên cạnh mình lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Xem ra là do chúng ta đã quá lo lắng cho bọn họ rồi!"

"Tâm tình của bọn họ mạnh mẽ hơn chúng ta tưởng tượng rất là nhiều!"

"Không bằng một hồi khi nhóm lửa đốt trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên, giao cho bọn họ làm đi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Hoắc Sơn cũng nói ra ý nghĩ của mình.

"Cũng tốt!"

"Vậy thì giao trách nhiệm nhóm lửa đốt trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên cho hai người bọn họ đi!"

Nói xong, Diệp Phong đưa mười cái thần giới cho Hoắc Sơn, sau đó lên tiếng nói ra: "Một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên đều nằm trong mười cái thần giới này, lập tức sắp xếp cho tất cả mọi người và Thần thú bắt đầu bày ra Thiên Diệu Hỏa Liên, đồng thời quấn một sợi dây cỏ ở dưới đáy của mỗi một đóa Thiên Diệu Hỏa Liên, cuối cùng kéo tất cả phần đuôi cỏ lại một chỗ, như vậy thì xem như hoàn thành dây dẫn lửa để nhóm lửa đốt trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên."

"Diệp thiếu!"

"Ta lập tức đi sắp xếp!"

"Chúng ta tuyệt đối sẽ hoàn thành công tác chuẩn bị trong thời gian ngắn nhất!"

Nói xong, Hoắc Sơn lập tức nhận lấy mười cái thần giới, sau đó đi thẳng tới chỗ đám người và Thần thú Tôn Long, Sử Đại Xuyên, Tam Phong, Thánh Quang Hổ Yêu đang đứng cách đó không xa.

"Châm lửa dây dẫn lửa hắn là không cần phải dùng đến hai người!"

"Vậy thì chỉ có thể chọn một trong hai người Ngô trưởng lão và An Thái để làm người nhóm lửa dây dẫn lửa!"

"Nhưng mà bây giờ phải chọn ai đây?"

"Nếu không để cho hai người bọn họ chơi oẳn tù tì?"

Nghĩ đến đây, khóe miệng Diệp Phong nở một nụ cười sau đó trực tiếp đi thẳng tới chỗ hai người.

"Ngô trưởng lão!"

"Đừng có rượt nữa!"

"Diệp thiếu đang đến đây!"

Lúc này, chú ý tới Diệp Phong đang đi tới chỗ mình, An Thái cũng vội vàng lên tiếng nhắc nhở.

Hả?

Diệp thiếu đến đây?

Nghe được An Thái nhắc nhở mình như vậy, Ngô trưởng lão cũng lập tức ngừng lại, khi nhìn thấy Diệp Phong đi tới chỗ mình thật không biết tại sao hắn bỗng nhiên cảm thấy có chút bất an!

"Ngô trưởng lão!"

"Thiếu các chủ!"

"Hoắc cung chủ đã bắt đầu sắp xếp người bố trí Thiên Diệu Hỏa Liên!"

"Nhưng mà người châm lửa dây dẫn lửa Thiên Diệu Hỏa Liên vẫn còn chưa xác định được!"

"Cho nên ta muốn chọn ra một người từ hai người các người để làm người đó!"

Đi tới trước mặt hai người, Diệp Phong trực tiếp nói thẳng ra ý đồ đến!

? ? ?

Chương 947 - Thiếu các chủ, ngươi không thể hố người ta như thế được! (2)

Để chúng ta nhìn thấy trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên bay lên không đã khiến cho chúng ta sắp hỏng mất rồi!

Mà bây giờ ngươi còn định để cho chúng ta tự mình đi nhóm lửa đốt bọn chúng?

Đây là không đùa chơi chết chúng ta thì trong lòng của ngươi sẽ cảm thấy khó chịu có đúng hay không?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hai người Ngô trưởng lão và An Thái trực tiếp choáng váng!

"Ta biết, chắc chắn hai người các ngươi rất muốn gánh lấy trách nhiệm này, dù sao có thể trở thành người mở màn cho bữa tiệc pháo hoa trước nay chưa từng có này cũng có thể nói là đã đi đến đỉnh của cuộc sống!"

"Cho nên ta đề nghị các ngươi chơi oẳn tù tì với nhau người nào thắng thì sẽ gánh lấy trách nhiệm này!"

Nhìn thấy hai người sững sờ ngay tại chỗ, Diệp Phong cũng lên tiếng nói tiếp.

Hả?

Mẹ nó, ai muốn gánh lấy trách nhiệm này cơ chứ?

Chúng ta không muốn làm!

Vận dụng Ảnh Tượng Thần Thạch, chúng ta đã trở thành tội nhân của Thiên Diệu Các, bây giờ nếu như chúng ta tự mình động thủ nhóm lửa đốt trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên, vậy thì chúng ta

sẽ bị phế thật!

……...

"Thiếu các chủ!"

"Để cho ta gánh tội lớn vận dụng Ảnh Tượng Thần Thạch đã là giới hạn chịu đựng cao nhất của ta rồi!"

"Chuyện này ta thật sự không gánh nổi!"

"Nếu không ta sẽ cố ý thua ngươi!"

Sau khi tỉnh táo lại, Ngô trưởng lão vội vàng dùng thần thức truyền âm thương lượng với An Thái.

"Ngô trưởng lão!"

"Nếu như người đã nói như vậy rồi!"

"Vậy chuyện này hãy để cho ta gánh đi!"

"Một hồi ta sẽ ra cái bao ngươi chỉ cần ra tảng đá là được!"

Nghe được Ngô trưởng lão nói như vậy, An Thái cũng không nói thêm gì nữa mà trực tiếp đồng ý.

? ? ?

Trực tiếp đồng ý?

Ngươi chó như vậy mà lại trực tiếp đồng ý với ta?

Nghe được An Thái đáp lại, nói thật, Ngô trưởng lão luống cuống, bởi vì hắn cảm thấy chuyện này rất là không bình thường, mà chuyện không bình thường chắc chắn sẽ có âm mưu, nói không chừng là đang định lừa gạt hắn!

"Thiếu các chủ!"

"Vậy chúng ta bắt đầu ngay luôn đi!"

"Kéo búa bao!"

Theo Ngô trưởng lão vừa nói dứt câu, hắn không có vươn tay ra mà An Thái đang đứng ở đối diện lại vươn tay ra đưa ra một cái kéo!

"Ngọa tào!"

"Ngô trưởng lão lại giở trò gạt ta!"

"Tại sao hắn lại chó như vậy chứ!"

Phát hiện tình huống này, trong lòng An Thái cũng chửi ầm lên sau đó ra vẻ lúng túng dùng thần thức truyền âm giải thích với Ngô trưởng lão: "Ngô trưởng lão, vừa nãy ngón tay bị chuột rút không nghe theo lệnh của ta nhưng mà ngươi cứ yên tâm đi lần này chắc chắn ta sẽ ra bao!"

Hả?

Mẹ nó, ngón tay bị chuột rút không nghe sai khiến?

Lẽ nào ngươi nghĩ tà là kẻ ngu thật hay sao?

Nghe được An Thái giải thích như vậy, trên mặt Ngô trưởng lão cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến.

"Ngô trưởng lão!"

"Ta rất hiểu tâm tình muốn thắng của ngươi!"

"Nhưng ngươi cũng không thể giở trò lừa gạt ta như vậy được!"

"Lần này để cho ta hô, hai người các ngươi không thể lặp lại tình huống vừa rồi!"

Diệp Phong đang đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì trực tiếp đứng ra để làm trọng tài!

"Cái gì gọi là hiểu được tâm tình muốn thắng của ta?"

"Ta muốn thua!"

"Hơn nữa nếu như lúc nãy không phải ta giở trò lừa gạt thì bây giờ ta đã bị phế đi rồi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Ngô trưởng lão chỉ muốn chết luôn cho rồi, bây giờ hắn rất muốn nói với Diệp Phong một câu: "Ngươi hoàn toàn không biết một chút gì về tình huống của chúng ta cả!"

"Thiếu các chủ nói lần này hắn sẽ tiếp tục ra bao, vậy thì ta sẽ ra búa, nói không chừng hắn sẽ tiếp tục ra cái kéo!"

"Như vậy nếu như ta muốn thua thì phải ra bao!"

"Được!"

"Ta cược ngươi lần này sẽ tiếp tục ra cái kéo!"

Sau đó, Ngô trưởng lão âm thầm suy tính trong lòng một phen sau đó trực tiếp đưa ra quyết định!

"Hai vị!"

"Chúng ta đừng có lãng phí thời gian nữa!"

"Người của ta đã sắp chuẩn bị xong hết rồi!"

Đầu tiên là nhắc nhở hai người một phen, sau đó Diệp Phong trực tiếp hô: "Kéo búa bao!"

"Ngọa tào!"

"Tại sao Thiếu các chủ lại ra búa?"

"Tại sao hắn lại không ra bài theo kịch bản!"

Sau khi Ngô trưởng lão nhìn thấy An Thái lại ra búa thì cả người ngẩn ra ngay tại chỗ!

"Ngô trưởng lão!"

"Xin lỗi!"

"Ta đoán trước được là người muốn làm gì cho nên ván này ta thắng rồi!"

Ngay sau đó, giọng nói tràn đầy đắc ý của An Thái vang lên ở trong

đầu của Ngô trưởng lão.

"Thiếu các chủ!"

"Ván này là ngươi thắng!"

"Nhưng ta không có thua!"

Nghe được An Thái nói như vậy, Ngô trưởng lão chợt nở nụ cười, sau đó nói ra một câu khiến cho An Thái hoàn toàn không ngờ được.

"Ngọa tào!"

"Không Gian Truyền Tống Môn!"

"Ngô trưởng lão, người kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn từ khi nào thế!"

Đúng lúc này, khi An Thái phát hiện một cái Không Gian Truyền Tống Môn bỗng nhiên xuất hiện ở sau lưng của Ngô trưởng lão thì thần sắc đại biến lên tiếng kinh hô.

"Thiếu các chủ!"

"Ta về Thiên Diệu Các trước!"

"Trách nhiệm nhóm lửa đốt trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên phải giao lại cho ngươi rồi!"

Nói xong, Ngô trưởng lão lập tức dùng tốc độ nhanh nhất vọt vào bên trong Không Gian Truyền Tống Môn.

"Thiếu các chủ!"

"Mặc dù ta không biết tại sao Ngô trưởng lão bỗng nhiên lại rời khỏi đây!"

"Nhưng bây giờ chỉ còn lại có một mình ngươi thôi, cho nên trách nhiệm nhóm lửa đốt dây dẫn lửa phải giao lại cho ngươi rồi!"

Sau khi Ngô trưởng lão rời khỏi đây, Diệp Phong quay qua nhìn An Thái nói ra một câu như vậy.

"Diệp thiếu!"

"Trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên đã được chuẩn bị xong xuôi hết rồi!"

"Có thể nhóm lửa đốt bất cứ lúc nào!"

Đúng lúc này, Hoắc Sơn cũng đi từ đằng xa tới.

"Thiếu các chủ!"

"Đi thôi!"

"Ngươi sắp bước lên đỉnh cao của cuộc sống rồi!"

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Phong lập tức quay qua nhìn An Thái đang đứng bên cạnh mình lên tiếng cười nói.

? ? ?

Thần mẹ nó bước lên đỉnh cao của cuộc sống!

Đây là muốn vẽ ra một dấu chấm tròn hoàn mỹ cho cuộc sống của ta thì đúng hơn!

Chương 948 - Để cho bầu trời đêm này nở rộ ra màu sắc đẹp đẽ nhất!

Nghe được Diệp Phong nói với mình như vậy, An Thái sắp khóc, bất kỳ một đóa Thiên Diệu Hỏa Liên nào cũng là tâm can bảo bối trong lòng của hắn, bây giờ lại muốn cho hắn đi nhóm lửa đốt một trăm vạn tâm can bảo bối, làm như vậy không phải là đang muốn lấy mạng của hắn hay sao!

Thiên Diệu Các!

"Tình huống như thế nào!"

"Rốt cuộc vị trí của Thiếu các chủ và Ngô trưởng lão đang ở chỗ nào đó!"

"Tại sao người ở nơi đó lại có được nhiều Thiên Diệu Hỏa Liên chín cánh như vậy?"

"Hơn nữa bọn họ xếp chồng mấy chục vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên ở một khu vực trống trải như vậy là đang muốn làm gì gì đó!"

Lúc này, đông đảo đệ tử củaThiên Diệu Các nhìn thấy lít nha lít nhít Thiên Diệu Hỏa Liên xuất hiện ở trong hình ảnh thì tất cả bọn họ đều trừng to hai mắt kinh hô lên thậm chí bọn họ không dám tin vào những gì mà mình vừa mới nhìn thấy được!

Dù sao đó đều là Thiên Diệu Hỏa Liên chín cánh, cho dù là Thiên Diệu Các bọn họ thì cũng chỉ mới có năm đóa Thiên Diệu Hỏa Liên chín cánh thôi đó!

"Xếp chồng lên nhau!"

"Dưới đáy mỗi một đóa Thiên Diệu Hỏa Liên đều được quấn một sợi dây cỏ!"

"Không phải là những người đó đang định dùng một mồi lửa nhóm lửa đốt mấy chục vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên này đó chứ!"

Lúc này, An Lôi Hồng đứng đầu tất cả mọi người chú ý tới tình huống ở trong hình ảnh sau đó trong đầu hắn không tự chủ được mà xuất hiện một cái phỏng đoán cực kỳ điên cuồng.

"Đây chính là kinh hỉ mà Ngô trưởng lão vận dụng Ảnh Tượng Thần Thạch chuẩn bị cho Thiên Diệu Các xem hay sao?"

"Nếu như suy đoán của ta là thật, như vậy thì cảnh tượng tiếp theo sẽ khiến cho đông đảo đệ tử và trưởng lão của Thiên Diệu Các hoàn toàn sụp đổ!"

"Vậy thì cái này không thể xem như là kinh hỉ được mà phải nói là kinh sợ thì đúng hơn!"

Lúc này, trong đầu An Lôi Hồng xuất hiện phỏng đoán đáng sợ này, toàn bộ thân thể của hắn bắt đầu run rẩy, bởi vì cảnh tượng kinh khủng đó cho dù là hắn cũng khó mà đứng vững được!

"Các chủ!"

"Mau ra lệnh cho các trưởng lão và đệ tử nhắm mắt lại!"

"Thiếu các chủ sẽ lập tức nhóm lửa đốt một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên chín cánh đó!"

"Bữa tiệc pháo hoa lớn trước nay chưa từng có đó chúng ta không thể nào nhìn được!"

Đúng lúc này, theo một cái Không Gian Truyền Tống Môn xuất hiện ở trên không trung, giọng nói tràn đầy lo lắng của Ngô trưởng lão cũng từ bên trong đó vọng ra ngoài!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó có phải ngươi bị điên hay không!"

"Tại sao lại trực tiếp nói ra như vậy, ngươi hô lớn lên như vậy cũng có khác gì là để cho mọi người trực tiếp nhìn thấy đâu?"

Nghe được Ngô trưởng lão hô to một tiếng như thế, An Lôi Hồng tức giận đến khóe miệng co quắp lại!

Mà đông đảo đệ tử và trưởng lão còn lại nghe nói như vậy thì trên mặt cũng lộ ra vẻ khó mà tin được ngẩng đầu nhìn lên hình ảnh to lớn ở trên không trung!

...

Tinh Hồn Sơn, đỉnh núi!

"Thiếu các chủ!"

"Động thủ!"

"Để cho bầu trời đêm này tỏa ra sắc thái hoa mỹ nhất của nó đi!"

Lúc này, Diệp Phong cũng rất là kích động quay qua nhìn An Thái hô to lên.

"Sắc thái hoa mỹ chiếu sáng gương mặt của ta!"

"Để cho ta trở thành người khiến cho đông đảo đệ tử và trưởng lão của Thiên Diệu Các không bao giờ quên được!"

"Lúc này, cho dù ta có muốn về Thiên Diệu Các thì mẹ nó ta cũng không dám trở về!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, An Thái cũng nở một nụ cười khổ sau đó cầm cây đuốc trong tay châm lửa đốt một sợi dây cỏ lớn ở trước mặt!

Ông! Ông! Ông!

Theo từng tiếng vang kì dị vang lên, từng đoá từng đoá Thiên Diệu Hỏa Liên bị nhóm lửa đốt bắt đầu xoay tròn, sau đó mang theo một luồng hỏa diễm màu xanh lam rất là huyễn khốc bay lên trên không!

Một trăm đóa!

Một ngàn đóa!

Một vạn đóa!

Theo càng ngày càng nhiều Thiên Diệu Hỏa Liên không ngừng bay lên trên không, bầu trời đêm cũng trở nên sáng ngời trong nháy mắt, liếc nhìn lại, biển lửa màu xanh lam che khuất bầu trời đó giống như là muốn nhóm lửa đốt luôn cả bầu trời!

Mà khi một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên đều bay hết lên trên không thì ở trên không trung xuất hiện một gương mặt đẹp trai!

"Ngọa tào!"

"Các ngươi phá của thì cũng thôi đi!"

"Lại còn thông qua vị trí sắp xếp của một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên phác hoạ ra gương mặt đẹp trai của Diệp thiếu ở trên không trung!"

"Các ngươi biết làm việc như vậy Diệp thiếu biết không?"

Nhìn gương mặt đẹp trai to lớn màu xanh lam ở trên không trung, phía dưới An Thái trực tiếp nhìn đến ngây người, hắn hoàn toàn không ngờ được là đám người và Thần thú ở trong Tinh Hồn Cung lại biết chơi như vậy!

Ông! Ông! Ông!

Đúng lúc này, An Thái phát hiện ra Truyền âm Thạch trong ngực bỗng nhiên có động tĩnh sau đó thả thần thức ra kích hoạt Truyền âm Thạch.

"Thiếu các chủ!"

"Không xong!"

"Theo ngươi nhóm lửa đốt trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên, không ít đệ tử và trưởng lão của Thiên Diệu Các trực tiếp ngất đi!"

"Không chỉ có như thế, Các chủ đại nhân và hai vị tổ lão đã sắp bị tức đến nổ tung rồi, nói chờ khi ngươi trở lại đây thì nhất định phải dạy cho ngươi cách làm người!"

Sau khi An Thái kích hoạt Truyền âm Thạch, giọng nói của Ngô trưởng lão lập tức vang lên ở trong đầu của hắn.

"Ừm?"

"Ngô trưởng lão, chuyện này không đúng!"

"Mặc dù ta vừa mới tự tay nhóm lửa đốt trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên, nhưng người vận dụng Ảnh Tượng Thần Thạch hố toàn bộ Thiên Diệu Các là ngươi!"

"Ngươi không có bị gì sao?"

"Tại sao bọn họ lại trút toàn bộ lửa giận lên trên người của ta?"

Nghe nói như thế, An Thái trực tiếp hỏi ngược lại.

"Thiếu các chủ!"

"Bây giờ Các chủ đại nhân và hai vị tổ lão đang dạy cho ta cách làm người nè!"

"Hai cái mông của ta đều sắp bị bọn họ đánh cho nở hoa rồi, chỉ là bây giờ ta cố nén đau đớn nói chuyện với ngươi mà thôi!"

Chương 949 - Các chủ và hai vị tổ lão đang dạy ta làm người!

"Không nói, ta phải gào lên vài tiếng đã, bởi vì ta không có phát ra tiếng kêu thảm cho nên bọn họ ra tay ác hơn rồi!"

Theo Ngô trưởng lão vừa nói dứt câu, Truyền âm Thạch hoàn toàn không còn phản ứng gì nữa.

"Thật là đáng sợ!"

"Cho dù như thế nào đi nữa thì ta cũng không thể trở về Thiên Diệu Các!"

"Nếu như ta trở về đó thì bọn họ sẽ đánh cho cái mông của ta nở thành mười sáu cánh!"

Nghĩ đến đây, An Thái lập tức đưa ra một quyết định, đó chính là tạm thời ở lại dưới chân núi, kết hợp với năm người còn lại tạo thành lục hổ dưới núi!

Một bên khác!

"Quá đẹp!"

"Nhóm lửa đốt một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên hình thành biển lửa màu xanh lam, lại có đêm tối làm nền có thể nói là cực kỳ đẹp đẽ không còn chỗ nào để chê!"

"Mà những người đó còn lợi dụng vị trí sắp xếp của Thiên Diệu Hỏa Liên để trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên phác hoạ ra dáng vẻ anh tuấn của ta, không thể không nói bọn họ rất là biết cách chơi!"

Nhìn bữa tiệc pháo hoa ở trên không trung, trên mặt Diệp Phong cũng nở một nụ cười tự lẩm bẩm.

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng một trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng Thiên Diệu Hỏa Liên chín cánh *1000000, ban thưởng Thiên Diệu Hỏa Liên

Vương *10!"

Đúng lúc này, tiếng thông báo ban thưởng của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

Oanh!

Ngay sau đó, một luồng khí tức đột phá từ trong cơ thể của Diệp Phong bộc phát ra ngoài.

"Ai!"

"Lại đột phá!"

"Bây giờ đã đột phá đến Thiên Thần Cảnh Tứ Trọng!"

"Vậy ta có nên thừa cơ hội này trực tiếp sử dụng cái Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục còn thừa lại luôn hay không?"

Phát hiện ra tu vi của mình đột phá một cái tiểu cảnh giới một lần nữa, Diệp Phong lập tức nghĩ đến Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục còn lại trong tay mình.

Cách đó không xa, bọn người Hoắc Sơn, Tôn Long, Sử Đại Xuyên chú ý tới Diệp Phong bỗng nhiên đột phá, nhưng cũng chỉ là nhìn thoáng qua một cái rồi thôi sau đó tiếp tục nhìn bữa tiệc pháo hoa ở trên không trung, dù sao thỉnh thoảng Diệp Phong đột phá một chút, bọn họ nhìn mãi cũng đã trở thành thói quen rồi!

"Ừm?"

"Làm gì đó?"

"Diệp thiếu đó làm gì đó?"

"Chỉ xem pháo hoa mà thôi mà cũng có thể đột phá được?"

Mà cách đó không xa, An Thái chú ý tới tình huống này thì trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu.

Oanh! Oanh! Oanh!

Đúng lúc này, khí tức liên tục đột phá không ngừng bộc phát ra từ

trong cơ thể của Diệp Phong!

Thiên Thần Cảnh Ngũ Trọng!

Thiên Thần Cảnh Lục Trọng!

Thiên Thần Cảnh Thất Trọng!

...

Thần Hoàng Cảnh Tứ Trọng!

Sau khi tu vi của Diệp Phong đột phá đến Thần Hoàng Cảnh Tứ Trọng, đến lúc này thì khí tức đột phá liên tục đó mới hoàn toàn ngừng lại.

(Chân Thần Cảnh, Thiên Thần Cảnh, Thần Vương Cảnh, Thần Hoàng Cảnh, Thần Đế Cảnh, Thần Thánh Cảnh, Thần Tôn Cảnh, Thần Đạo Cảnh, Thần Kiếp Cảnh).

"Ngọa tào!"

"Một cái Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục mà khiến cho ta trực tiếp đột phá được hai đại cảnh giới!"

"Nếu còn tiếp tục như vậy nữa, có thêm hai ba cái Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục thì chẳng phải là ta có thể trực tiếp đứng trên đỉnh của thần giới rồi hay sao?"

Phát hiện ra tu vi của mình đã trực tiếp bạo tăng tới cảnh giới Thần Hoàng Cảnh Tứ Trọng, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình.

"Thiếu các chủ!"

"Vừa nãy không có khống chế được cho nên đột phá hơi nhiều một chút, không có khiến cho ngươi giật mình đó chứ!"

Chú ý tới An Thái đang đứng cách đó không xa đã ngẩn ra tại chỗ, Diệp Phong cũng vội vàng đi tới trước mặt đối phương, sau đó trên mặt tràn đầy vẻ quan tâm lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Thần mẹ nó không có khống chế được, đột phá hơi nhiều một chút?

Chuyện này còn có thể khống chế được hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói với mình như vậy, An Thái hâm mộ sắp khóc, hắn cũng rất muốn mất khống chế một chút nhưng mà hắn không làm được!

"Diệp thiếu!"

"Ta không sao!"

"Ngài không cần lo lắng cho ta!"

Sau khi tỉnh táo lại, An Thái lập tức ra vẻ bình tĩnh lên tiếng đáp lại.

"Không có việc gì thì tốt!"

"Đúng rồi, ta muốn thương lượng với ngươi một chuyện!"

"Chính là trong tay của ta còn có một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên chín cánh, cho nên ta muốn ngươi đem chúng nó về Thiên Diệu Các, để cho đông đảo đệ tử và trưởng lão của Thiên Diệu Các các ngươi giúp ta lãng phí thêm một lần nữa!"

Nghe được An Thái trả lời mình như vậy, Diệp Phong bỗng nhiên đưa ra một lời đề nghị.

? ? ?

Ta vận dụng Ảnh Tượng Thần Thạch, đã hố đông đảo đệ tử và trưởng lão của Thiên Diệu Các một lần rồi!

Thậm chí, phụ thân ta và hai vị tổ lão vẫn còn đang chờ ta trở về để trừng trị ta đây!

Dưới loại tình huống này mà ngươi còn kêu ta đem theo một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên trở về để cho bọn họ giúp ngươi lãng phí thêm một lần nữa hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói ra lời đề nghị này, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt An Thái như không thể tin vào tai của mình!

Mà An Thái không biết là Diệp Phong làm như thế chỉ là vì muốn mượn cơ hội này để đền bù cho hắn một chút mà thôi!

"Diệp thiếu!"

"Chuyện này. . . làm như vậy cũng không tốt lắm đâu!"

"Dù sao Thiên Diệu Hỏa Liên là căn bản là gốc của Thiên Diệu Các chúng ta!"

"Nếu để cho đông đảo đệ tử và trưởng lão Thiên Diệu Các chúng ta tự tay lãng phí nhiều Thiên Diệu Hỏa Liên như vậy, như vậy thì chắc chắn bọn họ sẽ điên mất!"

Lúc này, An Thái cũng uyển chuyển cự tuyệt!

"Thật sự không được hay sao?"

"Chỉ là động tay một cái mà thôi!"

"Hẳn là sẽ không tạo thành đả kích quả lớn đối với bọn họ!"

Nghe được An Thái cự tuyệt, Diệp Phong lại lên tiếng hỏi thăm lần nữa.

? ? ?

Chỉ là động tay mà thôi?

Còn sẽ không tạo thành đả kích quá lớn đối với bọn họ?

Ngươi có biết là bọn họ mới chỉ nhìn thấy được buổi tiệc pháo hoa lúc nãy thì đã có rất nhiều người hôn mê, lần này nếu như để cho bọn họ tự mình động thủ thì chắc chắn tâm tình của bọn họ sẽ vỡ nát hết!

"Diệp thiếu!"

Chương 950 - An Thái đứng lên, Ngô

trưởng lão đáng thương!

"Chuyện đã đến nước này rồi thì ta cũng nói thật với ngươi!"

"Thật ra thì lúc trước khi ngươi bắt đầu chuẩn bị buổi tiệc pháo hoa thì ta lặng lẽ sử dụng một khối Ảnh Tượng Thần Thạch!"

"Nói cách khác, buổi tiệc pháo hoa lớn trước nay chưa từng có vừa rồi, đông đảo đệ tử và trưởng lão của Thiên Diệu Các chúng ta đều đã nhìn thấy thậm chí sau khi Xem xong thì rất nhiều người đều ngất đi!"

"Mà bởi vì ta tự tay châm lửa đốt dây dẫn lửa, phụ thân ta và hai vị lão tổ trong các đều muốn dạy dỗ cho ta một trận!"

"Dưới tình huống này, nếu như ta cầm một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên trở về, sau đó còn nhờ bọn họ hỗ trợ lãng phí một chút, như vậy thì kết quả của ta sẽ thảm như thế nào ta cũng không dám tưởng tượng!"

Nhìn thấy Diệp Phong còn muốn để cho mình làm chuyện này, An Thái cũng chỉ có thể nói thật ra mọi chuyện.

Hả?

Trước đó ngươi vận dụng một khối Ảnh Tượng Thần Thạch?

Sau đó, các đệ tử và trưởng lão của Thiên Diệu Các các ngươi đều đã nhìn thấy bữa tiệc pháo hoa lớn trước nay chưa từng có vừa rồi?

Nghe được An Thái nói với mình như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương không chỉ muốn tự mình nhảy vào hố mà còn kéo tất cả mọi người của Thiên Diệu Các vào trong hố!

Không nói khoa trương một chút nào, chuyện chó như vậy đừng nói là người ngay cả chó cũng không làm được đâu!

"Thật sao?"

"Vậy thì thật là đáng tiếc!"

"Nếu đã như vậy thì ta chỉ có thể tìm thế lực khác hỗ trợ thôi!"

"Cũng không biết ta lấy ra mười đóa Thiên Diệu Hỏa Liên Vương làm công tác phí thì những thế lực khác có thể giúp ta chuyện này hay không!"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong quay qua nhìn An Thái nói ra một câu như vậy.

"Cái gì! ! !"

"Thiên Diệu Hỏa Liên Vương?"

"Diệp thiếu, ,trong tay của ngươi thật sự có Thiên Diệu Hỏa Liên Vương trong truyền thuyết hay sao?"

"Vật đó thật sự tồn tại hay sao?"

Nghe được năm chữ 'Thiên Diệu Hỏa Liên Vương', An Thái trực tiếp trợn tròn hai mắt kinh hô lên, thậm chí hơi thở cũng trở nên dồn dập, phải biết, Thiên Diệu Hỏa Liên Vương là thiên tài địa bảo cấp truyền thuyết, từng có người nói mình nhìn thấy nó ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, nhưng chưa bao giờ có ai lấy được nó, có thể nói, rốt cuộc Thiên Diệu Hỏa Liên Vương có tồn tại thật sự hay không vẫn luôn là một điều bí ẩn!

"Đương nhiên tồn tại!"

"Hơn nữa trong tay của ta còn có mười đóa!"

"Nhưng mà mười đóa Thiên Diệu Hỏa Liên Vương này ta chỉ có thể làm công tác phí đưa ra ngoài cho nên nếu như ai giúp ta lãng phí hết một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên này, ta sẽ đưa mười đóa Thiên Diệu Hỏa Liên Vương này cho người đó!"

Nhìn thấy dáng vẻ khiếp sợ hiện rõ ở trên mặt của An Thái, Diệp Phong cũng có chút trêu chọc nói.

"Không được!"

"Chuyện này nhất định phải nhận lấy!"

"Nếu như ta có thể lấy được mười đóa Thiên Diệu Hỏa Liên Vương, mẹ nó, vậy ta còn không trực tiếp cất cánh hay sao?"

"Đến lúc đó, chỉ sợ phụ thân và hai vị tổ lão không những không dạ dỗ ta mà ngược lại còn sẽ cúng bái ta giống như là đại gia!"

"Như vậy thì chẳng phải là sẽ thoải mái đến phát nổ hay sao!"

Nghĩ đến đây, trên mặt An Thái lộ ra vẻ kích động, hắn hoàn toàn không ngờ được là sau khi bị tra tấn tâm lý một phen lại có một kinh hỉ lớn như vậy đang chờ hắn!

(Ngô trưởng lão: Khi ta còn ở đây thì các ngươi không nói chuyện này, khi ta trở về đồng thời bị ba người liều mạng ẩu đả thì loại chuyện tốt này lại xuất hiện?)

"Diệp thiếu!"

"Ta vừa mới suy nghĩ cẩn thận lại, ta cảm thấy chuyện này Thiên Diệu Các chúng ta có thể nhận!"

Bình tĩnh lại sau cơn kích động, An Thái trưng vẻ mặt thành thật ra quay qua nhìn Diệp Phong nói ra quyết định của mình!

"Ừm?"

"Thiên Diệu Các các ngươi có thể nhận lấy việc này?"

"Chuyện đó có phải là quá tàn nhẫn đối với đông đảo đệ tử và trưởng lão của Thiên Diệu Các các ngươi hay không?"

Nghe được An Thái trả lời mình như vậy, Diệp Phong cũng ra vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Chuyện này đối với đông đảo đệ tử và trưởng lão của Thiên Diệu Các chúng ta thấy nhìn như tàn nhẫn nhưng mà lại là một cơ hội rất tốt để ma luyện tâm cảnh của bọn họ!"

"Vừa nãy bữa tiệc pháo hoa khiến cho một phần đệ tử và trưởng lão rơi vào trong hôn mê, có thể nói là tâm cảnh của những người này đã được ma luyện nhưng đối với những đệ tử và trưởng lão không có hôn mê thì ta cảm thấy cần phải tăng cường cường độ ma luyện bọn họ!"

"Mà tự tay nhóm lửa đốt Thiên Diệu Hỏa Liên, ta cảm thấy cực kỳ phù hợp!"

Nghe được Diệp Phong hỏi mình như vậy, An Thái cũng chững chạc đàng hoàng thêu dệt vô cớ.

? ? ?

Đệ tử và trưởng lão đã hôn mê đã được ma luyện!

Nhưng những đệ tử và trưởng lão chưa có hôn mê thì là do ma luyện không đủ cần gia tăng cường độ ma luyện nhất định cũng phải khiến cho bọn họ hôn mê mới được?

Lý do như vậy mà ngươi cũng có thể bịa ra được hay sao?

Ngươi đối xử tốt với bọn họ như vậy bọn họ có biết được hay không?

Nghe được An Thái giải thích, Diệp Phong đều sợ ngây người, hắn hoàn toàn không ngờ được là An Thái vậy mà có thể chó đến trình độ này!

"Thiếu các chủ!"

"Vậy thì chuyện này sẽ giao cho Thiên Diệu Các các ngươi?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong quay qua nhìn An Thái xác nhận.

"Diệp thiếu!"

"Ngươi cứ yên tâm đi!"

"Một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên này, Thiên Diệu Các chúng ta tuyệt đối sẽ lãng phí hết cho ngươi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, An Thái cũng vội vàng bảo đảm.

"Vậy được!"

"Sắc trời đã tối, ta đi về nghỉ trước!"

"Mười một cái thần giới này ngươi cầm lấy đi, trong đó có mười cái thần giới chứa Thiên Diệu Hỏa Liên, vừa khéo là một trăm vạn đóa, một cái thần giới khác bên trong có chứa mười đóa Thiên Diệu Hỏa Liên Vương!"

Chương 951 - An Thái đứng lên, Ngô trưởng lão đáng thương! (2)

"Mặc dù ta không có đi theo ngươi nhưng ta cũng muốn nhắc nhở ngươi trước một câu, một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên này, các ngươi tuyệt đối không thể giấu riêng dù chỉ là một đóa, hơn nữa chỉ khi nào các ngươi lãng phí sạch một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên thì mười đóa Thiên Diệu Hỏa Liên Vương mới xem như công tác phí thuộc về ngươi, rõ chưa?"

Giao một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên và mười đóa Thiên Diệu Hỏa Liên Vương cho An Thái, sau đó Diệp Phong cũng vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng nhắc nhở.

"Diệp thiếu!"

"Ta làm việc, ngươi yên tâm!"

"Nếu như xảy ra bất cứ vấn đề gì thì ta sẽ mặc cho ngươi xử lý!"

Nói xong, An Thái trên mặt lộ rõ vẻ hưng phấn kích hoạt Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, sau đó biến mất ở trong tầm mắt của Diệp Phong!

...

Thiên Diệu Các, Thiên Các đại điện!

"Phụ thân!"

"Ta nhận một đơn lớn!"

"Tranh thủ triệu tập các đệ tử và trưởng lão của Thiên Diệu Các đi!"

Sau khi An Thái đi từ bên trong Không Gian Truyền Tống Môn ra, trên mặt tràn đầy vẻ hưng phấn nhìn về phía An Lôi Hồng hô to lên.

……...

Hả?

Bây giờ ngay cả bản thân ngươi cũng khó mà bảo đảm còn mẹ nó có tâm tư nhận đơn lớn cho Thiên Diệu Các nữa hay sao?

Nghe được An Thái nói như vậy, An Lôi Hồng và hai vị tổ lão cũng sững sờ, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là An Thái còn có tâm tư nhận đơn cho Thiên Diệu Các!

"Không thích hợp!"

"Tình huống bên này ta đã nhắc nhở Thiếu các chủ, theo lý mà nói thì Thiếu các chủ không thể nào trở về vào lúc này mới đúng!"

"Nhưng hắn vẫn trở về, thậm chí trên mặt còn hoàn toàn không có chút sợ hãi nào!"

"Chẳng lẽ nói đơn lớn mà Thiếu các chủ nói đó có thể khiến cho hắn miễn được trừng phạt?"

Ngô trưởng lão đang nằm trên một chiếc ghế dài ở bên cạnh lại nghiêm túc trầm tư, nếu như phỏng đoán của hắn là thật thì chẳng phải là hắn bị đánh oan một trận mà kẻ gây ra chuyện này lại có thể được miễn trừng phạt?

"Không được!"

"Ảnh Tượng Thần Thạch là Thiếu các chủ đề nghị!"

"Nhóm lửa trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên cũng là Thiếu các chủ tự mình nhóm lửa!"

"Có thể nói, những chuyện này hoàn toàn không có liên quan gì tới ta hết nhưng mà ta lại bị đánh đập một trận oan ức như vậy!"

"Nếu như Thiếu các chủ được miễn trừng phạt thì ta cũng không chấp nhận được, loại phong hiểm như thế này phải giết chết nó từ trong trứng nước mới được!"

Nghĩ đến đây, Ngô trưởng lão lập tức đưa ra quyết định, sau đó

trực tiếp đứng dậy, cố nén đau đớn trên hai cái mông, từng bước từng bước đi thẳng tới chỗ An Thái.

"An Thái!"

"Bây giờ ngay cả bản thân ngươi cũng khó mà bảo đảm được còn muốn nhận một đơn lớn cho Thiên Diệu Các?"

"Có phải là đầu óc ngươi bị nước vào rồi hay không?"

Lúc này, sau khi tỉnh táo lại An Lôi Hồng cũng nhìn thẳng vào đứa con trai không nên thân này của mình mắng to.

"Phụ thân!"

"Ngươi không hiếu kỳ đơn lớn mà ta nhận là gì hay sao?"

Nghe được An Lôi Hồng mắng to, An Thái lại không thèm để ý chút nào còn hỏi một câu như vậy.

"Nha!"

"Vậy ngươi nói thử xem đơn lớn mà ngươi nhận chính là cái gì!"

Nhìn thấy dáng vẻ hoàn toàn không lo sợ của An Thái, An Lôi Hồng cũng mặt lộ vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

"Phụ thân!"

"Đơn lớn mà ta nhận chính là..."

Đang lúc An Thái chuẩn bị nói ra cái đơn lớn mà bản thân vừa mới nhận thì Ngô trưởng lão đi tới trực tiếp đặt tay phải lên trên vai của hắn đồng thời phóng ra thần lực mạnh mẽ của bản thân trong nháy mắt khiến cho An Thái không nói ra được một chữ nào.

"Các chủ!"

"Hai vị tổ lão!"

"Ta cảm thấy không cần biết là Thiếu các chủ nhận đơn lớn gì thì cũng không thể bỏ qua được chuyện hắn nhóm lửa đốt trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên!"

"Cho nên ta cho rằng chúng ta vẫn nên dạy cho Thiếu các chủ làm người trước đi, sau đó chúng ta mới bàn lại đơn lớn mà Thiếu các chủ đã nhận!"

Sau khi khống chế An Thái, Ngô trưởng lão trưng vẻ mặt thành thật ra nói ra ý nghĩ của mình.

"Ngô trưởng lão!"

"Ngươi nói cực phải!"

"Bây giờ cũng không phải là lúc quan tâm An Thái nhận đơn lớn gì mà là phải dạy hắn làm người trước đã!"

Nghe được Ngô trưởng lão đề nghị như vậy, An Lôi Hồng và hai tên tổ lão liếc nhau, sau đó trực tiếp công nhận đề nghị này!

? ? ?

Thần mẹ nó dạy ta làm người trước?

Ta nhận một đơn lớn, công tác phí cao tới mười đóa Thiên Diệu Hỏa Liên Vương!

Nhưng bây giờ các ngươi lại muốn dạy ta làm người?

Các ngươi làm như vậy lương tâm của các ngươi không thấy đau hay sao!

Nghe được Ngô trưởng lão đề nghị như vậy, lại nhìn thấy phụ thân và hai tên tổ lão cũng đồng ý với lời đề nghị này, An Thái cả người đều muốn điên rồi, hắn trở về đây để làm đại gia không phải là trở về đây để bị đánh!

"Thiếu các chủ!"

"Chúng ta phải có phúc mình hưởng, gặp nạn cùng nhau gánh mới được!"

"Mặc dù ta không biết ngươi đem theo lá bài tẩy gì trở về, nhưng ta đã bị đánh đập thì ngươi cũng phải bị như vậy!"

"Ngươi yên tâm, chờ sau khi ngươi bị đánh một trận thì ta sẽ giải trừ cấm chế khiến cho ngươi không thể nói chuyện!"

Nghe được An Lôi Hồng công nhận đề nghị của mình, Ngô trưởng lão cũng mặt lộ vẻ đắc ý nói nhỏ với An Thái.

"Ừm?"

"Ngươi bị đánh thì có liên quan gì tới ta!"

"Là chính ngươi nhất định phải đi về sớm, nếu như ngươi không đi về sớm thì chẳng phải là có thể cùng ta nhận một đơn lớn trở về rồi đúng hay không?"

"Tất cả chuyện này đều là do ngươi tự mình gây ra tại sao lại phải kéo ta xuống nước?"

Nghe được Ngô trưởng lão nói như vậy, trong nháy mắt An Thái nổ, sau đó nhìn về phía Ngô trưởng lão chửi ầm lên lên, nhưng mà lại không phát ra được bất kỳ một tiếng nào.

"Ngô trưởng lão!"

"Ngươi kéo An Thái lên trên tấm ghế dài đi!"

"Hôm nay, ta và hai vị tổ lão nhất định phải dạy dỗ hắn một chút!"

"Nếu như không dạy dỗ hắn thì sau này ta có thể yên tâm giao Thiên Diệu Các lại cho hắn hay sao!"

Lúc này, cách đó không xa, An Lôi Hồng quay qua nhìn Ngô trưởng lão ra lệnh.

"Ừm?"

Chương 952 - Ta Trở về làm đại gia không phải trở về để bị đánh!

"Ta không muốn tiếp nhận Thiên Diệu Các!"

"Ta muốn đi Tinh Hồn Cung làm tạp dịch!"

Nghe được phụ thân nói như vậy, An Thái đều cuống đến phát khóc, nếu như có thể nói chuyện thì hắn rất muốn nói một câu: "Nếu không hai cha con chúng ta đều thối lui một bước, ta không tiếp nhận Thiên Diệu Các, ngươi cũng đừng giáo huấn ta!"

"Ngọa tào!"

"Ngô trưởng lão, ngươi có cần phải chó như vậy hay không!"

"Trói ta lên trên ghế dài sau đó ngươi đứng ở bên cạnh xem náo nhiệt?"

"Mẹ nó, ít nhất ngươi cũng phải giải trừ cấm chế cho ta để một hồi ta có thể phát ra mấy tiếng kêu thảm thiết chứ!"

"Nếu như không thể hát ra được thì chắc chắn bọn họ sẽ cho rằng ta là đang gây hấn với bọn họ như vậy thì bọn họ sẽ hạ tử thủ!"

Nhìn thấy Ngô trưởng lão không có giải trừ cấm chế khiến cho mình không thể nói chuyện mà ngược lại còn đứng ở một bên xem náo nhiệt, chuyện này khiến cho An Thái đang nằm trên ghế dài hoảng hốt không biết làm sao!

Một lát sau!

"Nói một chút đi!"

"Ngươi nhận đơn lớn gì về!"

Sau khi An Lôi Hồng và hai vị tổ lão hung hăng dạy dỗ An Thái một phen , sau đó An Lôi Hồng mới mặt lộ vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

Mà lúc này, Ngô trưởng lão cũng trực tiếp giải trừ cấm chế trên người An Thái!

"Phụ thân!"

"Trận đòn này ta chịu rất là oan ức!"

"Các ngươi không nên đánh ta như vậy!"

"Ta nói với các ngươi, đơn lớn lần này ta nhận tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của các ngươi, ta đem về một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên chín cánh, chỉ cần chúng ta động viên đệ tử và trưởng lão của Thiên Diệu Các cùng nhau lãng phí hết một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên này, vậy Thiên Diệu Các chúng ta sẽ bay lên!"

"Hơn nữa chỉ cần chúng ta hoàn thành xong đơn này thì Thiên Diệu Các chúng ta có thể có được mười đóa Thiên..."

Nghe được An Lôi Hồng hỏi thăm mình, An Thái cũng cố nén đau đớn ở trên hai cái mông, tranh thủ nói ra tình huống này, chỉ là khi hắn đang định nói ra công tác phí cực kỳ ngang tàng đó thì An Lôi Hồng lại sắc mặt tái xanh hét lớn: "Đủ rồi, cái tên nghịch tử nhà ngươi, nếu hầm này ta không dạy dỗ cho người một bài học thì ngươi cũng không biết tại sao bông hoa lại hồng như vậy!"

Tức nổ tung!

Lúc này An Lôi Hồng đã hoàn toàn tức nổ tung!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là để cho đông đảo đệ tử và trưởng lão của Thiên Diệu Các nhìn thấy thôi vẫn còn chưa đủ!

Lại còn muốn để cho bọn họ tự mình lãng phí một chút!

Có thể nói là muốn chơi chết đông đảo đệ tử và trưởng lão của Thiên Diệu Các!

"Làm gì?"

"Các ngươi có thể để cho ta nói hết lời hay không!"

"Tại sao cứ luôn ngắt lời ta như vậy!"

Lúc này, nhìn thấy phụ thân của mình ngắt lời mình không cho mình nói, An Thái cả người đều muốn điên rồi!

……...

"Phụ thân!"

"Ngươi nghe ta nói, công tác phí của đơn lớn này chính là mười đóa Thiên..."

Không muốn bị phụ thân hiểu lầm, trên mặt An Thái tràn đầy vẻ lo lắng nhìn về phía An Lôi Hồng hô to lên, chỉ là hắn mới nói được phân nửa thì An Lôi Hồng đã phóng ra thần lực trong cơ thể khiến cho An Thái ngậm miệng lại trong nháy mắt!

"Ngọa tào!"

"Các ngươi đều bị điên rồi!"

"Các ngươi không thể để cho ta nói hết hay sao?"

Phát hiện ra mình lại không thể nói một lần nữa, An Thái cả người đều muốn nổ, hắn vốn cho rằng mình trở về thì có thể làm đại gia nhưng ai mà ngờ được đại gia không làm được ngược lại còn bị đánh hai trận đòn độc!

Mà quan trọng nhất chính là hắn hoàn toàn không cần phải chịu hai trận đòn độc này, đây mới là chuyện khiến cho hắn cảm thấy oan ức nhất!

Một lát sau!

"Phụ thân!"

"Hai vị tổ lão!"

"Ngô trưởng lão!"

"Các ngươi có dám để cho ta nói hết lời hay không?"

Sau khi bị đánh đập một trận nữa, An Thái cũng nhìn về phía bốn người lên tiếng hỏi thăm, hắn bị đánh sợ, thậm chí hắn cảm thấy hình như là mấy người này đã thương lượng trước với nhau bọn họ đang cố ý chơi mình!

"Tốt!"

"Lần này chúng ta sẽ không ngắt lời ngươi!"

"Ngươi muốn nói cái gì cứ nói thẳng đi!"

Nghe được An Thái nói như vậy, An Lôi Hồng cũng lên tiếng bảo đảm.

Hô!

Nghe được phụ thân nói như vậy, An Thái cũng thở dài một hơi sau đó nhìn về phía bốn người trực tiếp nói ra: "Chỉ cần Thiên Diệu Các chúng ta có thể lãng phí hết một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên đó trong đêm nay, vậy thì Diệp thiếu sẽ đưa mười đóa Thiên..."

Ngay tại thời khắc mấu chốt này, một cái khe hở không gian đột nhiên xuất hiện ở bên trong đại điện.

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, lần này là ai nữa!"

"Không phải là ta chỉ muốn nói hết một câu thôi sao tại sao lại khó khăn như vậy chứ!"

Phát hiện ánh mắt mọi người đều nhìn về phía vết nứt không gian bỗng nhiên xuất hiện đó, trong nháy mắt An Thái phát điên!

"Thiếu các chủ!"

"Đã lâu như vậy rồi mà Thiên Diệu Các các ngươi còn chưa bắt đầu lãng phí một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên đó hay sao?"

"Nếu như chuyện này khiến cho Thiên Diệu Các các ngươi khó xử quá thì trả lại một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên và công tác phí làmười đóa Thiên Diệu Hỏa Liên Vương cho ta đi, ta đi tìm thế lực khác nhờ hỗ trợ cũng được!"

Đúng lúc này, theo giọng nói của Diệp Phong vọng ra từ trong vết nứt không gian, Diệp Phong cũng nhanh chóng đi từ bên trong đó ra.

? ? ?

Thiên Diệu Hỏa Liên Vương?

Chỉ cần giúp đỡ lãng phí hết một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên đó thì sẽ cho Thiên Diệu Các bọn họ mười đóa Thiên Diệu Hỏa Liên Vương?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, An Lôi Hồng và hai vị tổ lão liếc nhau, đều nhìn thấy được vẻ khó có thể tin trong đôi mắt của đối phương, bọn họ không thể tin được là Thiên Diệu Hỏa Liên Vương trong truyền thuyết lại tồn tại thật!

Mà khiến cho bọn họ càng không thể tin được chính là chỉ cần giúp đở lãng phí một chút thì đối phương sẽ dùng mười đóa Thiên Diệu Hỏa Liên Vương làm công tác phí trả cho bọn họ!

"Diệp thiếu!"

"Mau, mời ngồi!"

"Đối với Thiên Diệu Các chúng ta thì chuyện này hoàn toàn không có chút khó xử nào!"

Chương 953 - Ngủ không được thì ngươi có thể đếm cừu!

"Ngươi yên tâm, chỉ cần giao cho Thiên Diệu Các chúng ta, chúng ta tuyệt đối sẽ làm thập toàn thập mỹ cho ngài!"

Sau khi tỉnh táo lại, An Lôi Hồng vội vàng cầm một cái ghế đi tới trước mặt Diệp Phong, mà khi Diệp Phong ngồi xuống, hắn trực tiếp xoa bóp hai vai cho Diệp Phong, toàn bộ động tác nước chảy mây trôi một mạch mà thành trực tiếp khiến cho những người còn lại nhìn đến ngây người!

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta là hai vị lão tổ của Thiên Diệu Các!"

"Chuyện liên quan tới lãng phí hết một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên, ngươi yên tâm đi, hai người chúng ta tuyệt đối sẽ tự mình giám sát!"

Lúc này, hai tên lão tổ cũng lập tức đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó hai người một trái một phải, trực tiếp giúp Diệp Phong bóp hai chân, đồng thời cũng lên tiếng bảo đảm.

Dù sao, bọn họ đã biết được sự kinh khủng của Tinh Hồn Cung từ trong miệng của Ngô trưởng lão, cũng biết được Diệp Phong là người mà Thiên Diệu Các không thể đắc tội nổi!

Mà bây giờ vị thần tài này đã đi qua đến tận đây để đưa phúc lợi cho bọn họ, vậy thì bọn họ xoa xoa vai, đấm bóp chân cho Diệp Phong cũng là một chuyện cực kỳ bình thường mà thôi.

? ? ?

Làm gì chứ?

Các ngươi đang làm cái gì đó?

Loại đãi ngộ này vốn nên thuộc về ta mới đúng!

An Thái đang nằm dài trên ghế dài, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt thì oan ức đến sắp khóc, hắn hoàn toàn không ngờ được là bị hai trận đòn độc, cuối cùng đến lúc cất cánh thì Diệp Phong chợt xuất hiện, cướp đoạt hết tất cả mọi thứ vốn nên thuộc về hắn!

"An Thái!"

"Còn sững sờ tại đó làm gì!"

"Nhanh đi ra ngoài triệu tập các đệ tử và trưởng lão Thiên Diệu Các!"

"Đúng là một xíu nhãn lực cũng không có tại sao ta lại đẻ ra một đứa con trai phế vật như ngươi!"

Lúc này, An Lôi Hồng chú ý tới An Thái đang nằm ườn ở trên ghế dài cả buổi không có phản ứng thì cũng tức giận trực tiếp mắng to.

Hả?

Ta bị hai trận đòn!

Đãi ngộ như đại gia cũng không có!

Bây giờ còn muốn cho ta cố nén đau đớn ở trên hai cái mông làm người sai vặt?

Nghe được An Lôi Hồng mắng to, An Thái tâm thái trực tiếp sập, dù là tự tay nhóm lửa một trăm vạn đóa Thiên Diệu Hỏa Liên thì tâm tình của hắn cũng không có hoàn toàn sụp đổ, nhưng kể từ khi hắn trở về đây đến bây giờ, tất cả những gì mà hắn trải qua lại làm cho tâm tính của hắn sụp đổ, hơn nữa còn là nát bấy không còn một cái mảnh nào!

"Tình huống như thế nào?"

"An Thái về cả buổi, không phải là vẫn luôn bị đánh như vậy đó chứ!"

Lúc này, Diệp Phong chú ý tới An Thái, trên mặt lộ ra vẻ ngạc nhiên tự lẩm bẩm.

"Diệp thiếu!"

"Ta. . . ta có thể hỏi ngài một chuyện sao?"

"Vừa nãy không phải là ngươi nói muốn về nghỉ ngơi hay sao sao lại bỗng nhiên đi tới Thiên Diệu Các chúng ta?"

Khi sắp bước ra khỏi đại điện, An Thái cũng không nhịn được hiếu kỳ trong lòng trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Ta về nghỉ ngơi!"

"Nhưng ta không ngủ được!"

"Sau đó, ta phát hiện ngươi cả buổi không có bắt đầu phá của cho nên ta tới đây xem thử xem sao!"

Nghe được An Thái hỏi thăm, Diệp Phong cũng thuận miệng giải

thích một câu.

? ? ?

Ngủ không được?

Nếu ngủ không được thì ngươi đếm cừu đi!

Tại sao lại phải chạy đến Thiên Diệu Các chúng ta cơ chứ, chẳng lẽ ngươi chạy đến đây thì có thể ngủ được hay sao?

Ngươi có biết hay không, bởi vì người không ngủ được mà những đãi ngộ vốn nên thuộc về ta mẹ nó tất cả đều bị ngươi cướp đi hết rồi!

Nghe được Diệp Phong giải thích như vậy, An Thái càng khó chịu hơn, thậm chí bây giờ hắn rất muốn nói với Diệp Phong một câu: "Nếu như ngươi ngủ không được thì ngươi tới sớm một chút cũng được mà, bây giờ chờ đến khi ta bị đánh xong thì ngươi mới đến, sao ngươi toàn xài giờ dây thun như vậy hả!"

"Diệp thiếu!"

"Ta cho An Thái và Ngô trưởng lão đưa thư mời cho ngài, ngài nhận được rồi đúng không!"

"Không biết, ngài có hứng thú với mười đại tông môn thí luyện mà chúng ta tổ chức vào hai ngày sau hay không?"

Sau khi An Thái rưng rưng rời khỏi đại điện, An Lôi Hồng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Không hứng thú!"

"Con người của ta chỉ cảm thấy hứng thú với chuyện phá của!"

Nghe được An Lôi Hồng hỏi thăm, Diệp Phong không hề nghĩ ngợi trực tiếp lên tiếng cự tuyệt.

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ hoàn thành một trăm lần hành vi phá của ở trong mười đại tông môn thí luyện, có thể là người thí luyện tham dự, cũng có thể là kẻ đứng

sau khống chế thí luyện, lựa chọn như thế nào hoàn toàn do túc chủ quyết định, nhiệm vụ thành công, ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, tỉ lệ cực cao đột phá một cái tiểu cảnh giới, tỉ lệ cực cao thu hoạch được ban thưởng vật phẩm, nhiệm vụ thất bại, ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, tỉ lệ cực thấp đột phá một cái tiểu cảnh giới, thời gian nhiệm vụ, ba ngày!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở ban bố nhiệm vụ của hệ thống đột nhiên vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

……

"Ừm?"

"Để cho ta hoàn thành một trăm lần hành vi phá của ở trong mười đại tông môn thí luyện?"

"Còn có thể tự do lựa chọn hai thân phận là người tham dự thí luyện và người đứng sau khống chế thí luyện?"

Nghe được hệ thống bỗng nhiên ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, Diệp Phong cũng cảm thấy hứng thú, bởi vì hắn đã làm ra lựa chọn, đó chính là muốn làm kẻ đứng sau màn khống chế thí luyện một lần!

Bởi vì nếu như làm người tham dự thí luyện thì hoàn thành một trăm lần hành vi phá của có chút mệt mỏi!

"An Các chủ!"

"Lần này phần thưởng của mười đại tông môn thí luyện đã chuẩn bị xong xuôi hết hay chưa?"

Đúng lúc này, Diệp Phong nhìn về phía An Lôi Hồng hỏi thăm một câu như vậy.

"Ừm?"

"Không phải Diệp thiếu không có hứng thú với đợt thí luyện này hay sao?"

"Tại sao đột nhiên lại hỏi như vậy?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, An Lôi Hồng cũng có chút khó hiểu nhưng vẫn lập tức trả lời hắn: "Diệp thiếu, tất cả phần thưởng đều đã được sắp xếp xong xuôi, có thể nói những phần thưởng đó đối với người tham gia thí luyện đều là tài nguyên tu luyện rất tốt!"

Chương 954 - Lấy những thứ rác rưởi đó ra làm phần thưởng, có phải là quá keo kiệt rồi hay không!

"Vậy giá trị của tất cả phần thưởng cộng lại có thể bù đắp được bao nhiêu đóa Thiên Diệu Hỏa Liên chín cánh?"

Diệp Phong nghe xong thì lại lên tiếng hỏi lần nữa.

? ? ?

Người tham gia thí luyện có tu vi cao nhất cũng chỉ có thể là Thần Hoàng Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

Có thể nói những phần thưởng đó đối với Thần Đạo Giả có tu vi thấp này là đồ tốt nhưng mà ở trong mắt của Thần Đạo Giả mạnh mẽ thay lại không là gì cả!

Mà ban thưởng cấp bậc này cho dù có số lượng nhiều như thế nào đi nữa thì giá trị của tất cả bọn chúng cộng lại cũng không sánh được với số lẻ của một đóa chín cánh Thiên Diệu Hỏa Liên!

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, An Lôi Hồng đầu tiên là sững sờ, sau đó lập tức nói hết những tình huống này ra.

"Cái gì!"

"Các ngươi tổ chức một trận thí luyện, mà chỉ lấy những thứ rác rưởi đó ra để làm phần thưởng hay sao?"

"Làm như vậy cũng quá keo kiệt đi chứ!"

Sau khi biết được những tình huống này, trên mặt Diệp Phong

cũng lộ ra vẻ giật mình lên tiếng nói.

Hả?

Những phần thưởng đó là rác rưởi?

Keo kiệt?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, An Lôi Hồng và hai vị tổ lão liếc nhau một cái sau đó trên mặt của bọn họ đều nở một nụ cười khổ, đồng thời trong lòng cũng thầm nghĩ: "Lấy những thứ đó ra để làm phần thưởng chúng ta còn có chút đau lòng đây, như vậy mà người còn nói là chúng ta keo kiệt, lẽ nào ngươi nghĩ rằng tất cả mọi người đều giàu có giống như ngươi hay sao?"

"An Các chủ!"

"Nếu như chúng ta đã muốn làm thì phải làm rộng rãi hơn một chút!"

"Như vậy đi, thủy luyện lần này mặc dù ta không tham dự vào nhưng mà ta có thể phụ trách tất cả phần thưởng!"

Đúng lúc này, Diệp Phong cảm thấy thời cơ không sai biệt lắm cho nên mới nói thẳng ra ý nghĩ trong lòng của mình.

Hả?

Diệp thiếu phụ trách tất cả phần thưởng?

Như vậy thì những phần thưởng đó sẽ ngang tàn tới mức độ như thế nào đây?

Nghe được Diệp Phong nói một câu như vậy, An Lôi Hồng và hai vị tổ lão trực tiếp không giữ nổi bình tĩnh, thậm chí hơi thở đều trở nên dồn dập, bởi vì bọn họ biết là Diệp Phong thân là thần hào phá của, như vậy thì phần thưởng mà hắn lấy ra chắc chắn sẽ không phải là những phần thưởng bình thường, thậm chí rất có thể sẽ làm bảo bối khiến cho cả bọn họ cũng phải đỏ mắt!

"Diệp thiếu!"

"Vậy, vậy ta có thể hỏi thăm trước là ngài chuẩn bị lấy thứ gì ra để làm phần thưởng hay không?"

Sau khi cố gắng để cho tâm tình của mình bình tĩnh lại, An Lôi Hồng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Lưu Ly âm Dương Dịch!"

"Vạn Niên Hàn Tủy Ngọc Kim Lộ!"

"Thái Thanh Sinh Linh Dịch!"

"Thủy Vân Huyễn Tinh!"

"..."

Theo Diệp Phong nói ra tên của từng món thiên tài địa bảo đỉnh cấp, An Lôi Hồng và hai vị tổ lão vừa mới bình tĩnh trở lại nghe xong thì hơi thở lại trở nên dồn dập nữa, thậm chí bởi vì phần thưởng này quá mức ngang tàn cho nên bây giờ bọn họ kích động đến toàn thân run rẩy!

"Đại khái chính là những thứ này thôi!"

"Đến lúc đó ta sẽ chuẩn bị hai trăm phần thưởng, mà hai trăm phần thưởng này bao gồm tất cả mọi thứ mà ta vừa mới nói ra!"

"Chờ sáng sớm ngày mai, các ngươi dẫn ta đến địa điểm khảo hạch, tam muốn tự tay giấu hai trăm phần thưởng này!"

Nói đến đây, Diệp Phong cũng thở dài một hơi sau đó quay qua nhìn An Lôi Hồng lên tiếng nói: "Có chút buồn ngủ, còn phải làm phiền An Các chủ sắp xếp cho ta một chỗ ở, ta muốn đi nghỉ ngơi trước!"

Một lát sau!

"Các chủ!"

"Phần thưởng mà Diệp thiếu cung cấp quá kinh khủng!"

"Đó không còn là những thứ mà đệ tử bình thường có thể tranh

đoạt lẫn nhau nữa!"

"Cho nên, ta đề nghị lập tức sửa đổi quy tắc của thí luyện lần này, không cho phép đệ tử tham gia, chỉ cho phép tông chủ và trưởng lão của mười đại tông môn tham gia, hơn nữa mỗi một cái thế lực bọn họ chỉ có được năm cái danh ngạch, mà Thiên Diệu Các chúng ta thân là phe tổ chức, có thể có hai mươi cái danh ngạch!"

Sau khi An Lôi Hồng sắp xếp nơi ở cho Diệp Phong xong, một lần nữa trở lại Thiên Các đại điện, đại tổ lão vẻ mặt nghiêm túc nói ra ý nghĩ của mình.

"Các chủ!"

"Ta ủng hộ lời đề nghị của đại tổ lão!"

"Nếu như những thứ mà Diệp thiếu cung cấp là phần thưởng của thí luyện, vậy thì thí luyện lần này chúng ta vẫn phải tổ chức!"

"Nhưng mà vậy có thể cướp đoạt được nhiều phần thưởng hơn chúng ta chỉ có thể lợi dụng ưu thế về nhân số!"

Ngay sau đó, nhị tổ lão cũng nói ra ý nghĩ của mình.

"Hai vị tổ lão!"

"Các ngươi cân nhắc đúng là rất chu toàn!"

"Không dối gạt các ngươi, vừa nãy Diệp thiếu đã nhắc nhở ta, nói là nếu thủy luyện này tổ chức như bình thường thì hắn mới cung cấp hai trăm phần thưởng, nếu như chúng ta làm ra tiểu động tác gì đó từ đó ảnh hưởng tới cuộc thí luyện thì hắn sẽ thu hồi tất cả phần thưởng!"

"Cho nên, biện pháp tốt nhất bây giờ chính là giống như các ngươi vừa mới nói, Thiên Diệu Các chúng ta cũng gia nhập trong đó, đồng thời không cho phép môn hạ đệ tử của chúng ta tham dự vào trong đó, chỉ có trưởng lão và tông chủ mới có thể tham dự vào, mà Thiên Diệu Các chúng ta hơi chiếm một chút ưu thế về nhân số hẳn cũng không phải là vấn đề gì lớn đâu!"

Sau khi nghe được hai vị tổ lão đề nghị như vậy, An Lôi Hồng cũng

nói ra ý của Diệp Phong.

"Các chủ!"

"Nếu đã như vậy thì chúng ta lập tức thông báo quy tắc đã được sửa đổi đi!"

"Cũng để cho bọn họ có thời gian chuẩn bị sớm một chút!"

Đại tổ lão nghe xong thì lập tức lên tiếng nói.

...

Một bên khác!

"Tiểu Bạch!"

"Ngày mai ta sẽ đem hai trăm phần thưởng này chia nhau giấu ở nhiều chỗ khác nhau!"

"Mà chuyện ngươi cần làm chính là bày ra các loại trận pháp đặc thù ở những vị trí có giấu phần thưởng, mà ở bên trong trận pháp ngươi còn phải đặt thêm một số cạm bẫy đặc thù!"

"Phát động trận pháp đặc thù thì bọn họ phải nghĩ cách xông qua trận pháp mới có thể nhận được phần thưởng!"

Chương 955 - Diệp thiếu, có người muốn tăng độ khó của trận thí luyện này lên một chút hay không?

"Nếu như trong quá trình xông trận mà không cẩn thận phát động cảm bẫy đặc thù thì những phần thưởng ở trước mắt bọn họ sẽ bị chôn vùi sạch sẽ!"

Lúc này, ở bên trong phòng khách Diệp Phong không có lập tức nghỉ ngơi mà gọi Diệp Tiểu Bạch qua, đồng thời nói với Diệp Tiểu Bạch ý nghĩ của mình.

Hả?

Khi xong trận nếu như không cẩn thận phát động cạm bẫy đặc thù thì cạm bẫy này không làm tổn thương đến người xông trận mà ngược lại sẽ phá hủy toàn bộ phần thưởng?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Bạch đầu tiên là sững sờ, sau đó nhếch miệng nở nụ cười, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Ở phương diện phá của chủ nhân chơi càng ngày càng phong phú!"

"Chủ nhân!"

"Như vậy thì uy lực của trận pháp đặc thù đó phải đạt tới mức độ nào mới được?"

"Là để cho bọn họ có một phần trăm tỉ lệ có thể xông trận thành công hay là có một phần ngàn tỉ lệ có thể xông trận thành công?"

Lúc này, Diệp Tiểu Bạch nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

……...

"Năm mươi phần!"

"Bọn họ lấy được năm mươi phần thưởng trong số hai trăm phần thưởng!"

"Một trăm năm mươi phần thưởng còn lại đều phải bị cạm bẫy đặc thù hủy bỏ trong lúc bọn họ xông trận!"

Nghe được Diệp Tiểu Bạch hỏi thăm mình, Diệp Phong trực tiếp đưa ra câu trả lời, mặc dù nhiệm vụ chỉ cần hoàn thành một trăm lần hành vi phá của, nhưng hắn thân là thần hào phá của, nếu như không tăng thêm năm mươi lần thì hắn cảm thấy rất có lỗi với thân phận này của mình!

"Vẫn là thân phận kẻ đứng sau khống chế thí luyện này thuận tiện hơn nhiều!"

"Rất dễ dàng thì có thể để bọn họ giúp ta lãng phí một trăm năm mươi phần thưởng!"

"Cảm giác bày mưu tính kế như thế này cũng khiến cho người ta rất là mê luyến nó!"

Sau khi Diệp Tiểu Bạch rời khỏi đây, trên mặt Diệp Phong lộ ra vẻ đắc ý tự lẩm bẩm.

"Những đệ tử bình thường đó hẳn là không nhận ra những bảo vật đỉnh cấp này đâu!"

"Đến lúc đó, cho dù những bảo vật đỉnh cấp này bị chôn vùi ngay trước mắt bọn họ thì bọn họ cũng sẽ không bị đả kích quá lớn!"

"Có thể nói, một loạt thao tác này của ta đã bảo vệ được những đệ tử bình thường đó lại có thể hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, có thể nói là hoàn mỹ!"

Lúc này, nghĩ đến kế hoạch phá của hoàn mỹ này của mình, Diệp Phong cũng âm thầm khẽ gật đầu, sau đó nằm dài trên giường nghỉ ngơi.

Mà Diệp Phong tuyệt đối không ngờ được là kế hoạch phá của mà hắn tự nhận là cực kỳ hoàn mỹ này lại bị An Lôi Hồng và hai vị tổ lão nhẹ nhõm phá giải, bọn họ trực tiếp đổi những người không biết những bảo vật đỉnh cấp này đi, sau đó thay bằng những người rất có thể là nhận ra những bảo vật đỉnh cấp này!

Nếu như Diệp Phong biết được tình huống này thì tuyệt đối sẽ hô to lên một câu với An Lôi Hồng và hai vị tổ lão: "Các ngươi là heo nái đeo kính, chuyên môn đâm đầu thẳng vào trong họng súng!”

...

Tàn Dương Tông, tông môn đại điện!

"Chư vị!"

"Hẳn là các ngươi cũng nhận được thông báo từ Thiên Diệu Các rồi đúng không!"

"Lần này mười đại tông môn thí luyện sửa lại quy tắc, không cho phép đệ tử bình thường tham dự vào trong đó nhưng lại cho phép trưởng lão và tông chủ của tông môn chúng ta tự mình tham dự

vào trong đó!"

"Không chỉ có như thế, Thiên Diệu Các cũng muốn tham dự vào thí luyện lần này, nói thật, ta cảm thấy chuyện này quá khác thường!"

Nhìn thấy môn chủ chín đại tông môn còn lại đều thông qua Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định đi đến nơi này, tông chủ Tàn Dương Tông Triệu Chúc lên tiếng trước nói ra ý nghĩ của mình.

"Không sai!"

"Ta cũng cảm thấy cực kỳ khác thường!"

"Thiên Diệu Các thân là phe tổ chức, thí luyện bí cảnh là bọn họ, người đặt phần thưởng vào bên trong đó cũng là bọn họ, có thể nói là thí luyện này chính là chuyên môn tổ chức cho chúng ta, hơn nữa trước giờ bọn họ cũng chưa từng tham dự vào, nhưng tại sao lần này bọn họ lại tham dự vào trong thí luyện đây?"

Nghe được Triệu Chúc nói như vậy, tông chủ Huyền Băng Tông Tống Huyền Phi cũng nói ra ý nghĩ của mình.

"Các ngươi nói!"

"Có thể nói có khả năng là!"

"Là thí luyện lần này kẻ đứng sau khống chế cũng không phải là Thiên Diệu Các, mà phần thưởng bên trong đó cũng không còn là những phần thưởng bình thường như trước đây nữa?"

Đúng lúc này, tông chủ Mặc Vũ Tông Tô Hằng đưa ra một cái phỏng đoán cực kỳ to gan!

Ừm!

Nghe được Tô Hằng nói ra suy đoán này, những người còn lại cũng đều thay đổi sắc mặt sau đó đều cúi đầu trầm tư.

...

Hôm sau, sáng sớm!

Thiên Diệu Các!

"Dễ chịu!"

"Không ngờ được là ở Thiên Diệu Các mà cũng có thể ngủ thoải mái như vậy được!"

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại, đầu tiên là thoải mái duỗi lưng một cái sau đó kiểm tra sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Địa Bạo Thiên Lôi *10000

Địa Bạo Thiên Lôi: Vật phẩm đặc thù do hệ thống tạo ra, có thể cho vào bên trong lòng đất, độ sâu sâu nhất là mười mét, một khi bị người ta đạp trúng thì đối phương sẽ bị một đạo thiên lôi đánh trúng, không cần biết người giẫm vào nó có tu vi như thế nào nhưng cũng sẽ không gặp bất kỳ một nguy hiểm nào nhưng mà thân thể sẽ bị đánh cho tê liệt một phút, thấu này có thể lẫn tránh được thần thức điều tra!

"Ngọa tào!"

"Cái đồ chơi này có chút thú vị!"

Sau khi Diệp Phong kiểm tra xong tin tức của sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay thì trên mặt cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

"Cái đồ chơi này rất là thú vị nha!"

"Nhưng mà phải làm như thế nào để lãng phí nó đây?"

Sau khi ngạc nhiên xong, Diệp Phong lập tức cúi đầu trầm tư.

Đông! Đông! Đông!

Đúng lúc này, một loạt tiếng gõ cửa vang lên.

"Vào đi!"

"Cửa không khóa!"

Nghe được tiếng đập cửa, Diệp Phong trực tiếp lên tiếng.

"Diệp thiếu!"

"Ta đã chuẩn bị xong điểm tâm cho ngài!"

"Phụ thân ta nói chờ sau khi ngài ăn điểm tâm xong thì có thể đi vào thí luyện bí cảnh!"

Sau khi An Thái đi vào phòng khách, trên mặt lộ ra vẻ cung kính nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói.

Chương 956 - Diệp thiếu, có người muốn tăng độ khó của trận thí luyện này lên một chút hay không? (2)

"Thiếu các chủ!"

"Chuyện ăn cơm cũng không cần phải gấp gáp!"

"Vừa khéo ta có một chuyện đang muốn hỏi ngươi!"

"Ngươi nói xem, nếu như có một loại Thần khí đặc thù chỉ sử dụng được một lần duy nhất, một khi bị người ta đạp trúng thì đối phương sẽ bị một đạo thiên lôi đánh trúng sau đó thân thể còn bị tê liệt trong vòng một phút, nhưng mà dù bị tê liệt nhưng thân thể sẽ không bị bất cứ tổn thương gì, vậy thì Thần khí đặc thù này nên dùng như thế nào mới thích hợp nhất?"

Nghe An Thái nói xong, Diệp Phong trực tiếp hỏi thăm.

"Ừm?"

"Còn có loại Thần khí đặc thù chỉ sử dụng được một lần duy nhất như thế này hay sao?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình như vậy, An Thái cũng có chút ngạc nhiên, bởi vì loại Thần khí đặc thù như thế này hắn chưa từng nghe nói tới.

"Diệp thiếu!"

"Nếu như không thể tạo thành tổn thương cho người khác mà chỉ khiến cho đối phương tê liệt trong vòng một phút!"

"Vậy loại Thần khí đặc thù này sử dụng trong lúc chạy trốn là thích hợp nhất, dù cho thực lực của đối phương có mạnh như thế nào đi nữa, thực lực chênh lệch lớn như thế nào đi nữa thì trong vòng một phút cũng đủ để xoá bỏ đối phương!"

Mặc dù không rõ tại sao Diệp Phong lại hỏi ra một câu hỏi kỳ quá như thế nhưng sau khi trầm tư một chút, An Thái vẫn nói ra suy nghĩ của mình.

Hả?

Phản sát?

Âm người?

Nghe được ý nghĩ này của An Thái, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng, chỉ cần biết được phương pháp sử dụng chính xác của Địa Bạo Thiên Lôi này, vậy thì hắn chỉ cần sử dụng theo phương pháp không đúng thì chính là phá của!

"Thiếu các chủ!"

"Ngươi nói nếu như rảnh rỗi không có chuyện gì làm giẫm lên cái đồ chơi này để chơi thôi thì có được tính là phá của hay không?"

Lúc này, Diệp Phong nhìn về phía An Thái hỏi thăm lần nữa.

? ? ?

Giẫm lên chơi?

Lợi khí âm người trâu bò như vậy, ngươi lại muốn giẫm lên chơi?

Đó không phải là phá của thì còn là cái gì nữa?

"Chờ một chút!"

"Diệp thiếu sẽ không vô duyên vô cớ hỏi ta một câu hỏi kỳ quá như thế!"

"Vậy có phải hay không là trong tay Diệp thiếu có loại Thần khí đặc thù này?"

Nghĩ đến đây, An Thái nhìn về phía Diệp Phong vội vàng nói: "Diệp thiếu, Thần khí đặc thù kỳ lạ như vậy, nếu như rảnh rỗi không có chuyện gì làm giẫm lên nó chơi thì chắc chắn là phá của!"

"Là phá của là được!"

"Nhưng mà để ai giẫm lên nó mới tốt đây?"

Diệp Phong nghe xong thì thuận miệng lầm bầm một câu sau đó cúi đầu trầm tư, dù sao tối hôm qua hắn đã hành hạ đông đảo đệ tử và trưởng lão của Thiên Diệu Các hai lần, bây giờ hắn cũng không thể nào ra tay với người của Thiên Diệu Các được nữa!

Hả?

Để cho ai giẫm lên nó mới tương đối tốt?

Phụ thân ta, hai vị tổ lão và Ngô trưởng lão, chẳng phải bọn họ rất phù hợp hay sao?

Nghĩ đến hôm qua mình bị Ngô trưởng lão hố, bị phụ thân và hai vị tổ lão đánh, một cái ý tưởng xuất hiện ở trong đầu của An Thái trong nháy mắt.

"Diệp thiếu!"

"Có phải là ngươi muốn gia tăng độ khó cho thí luyện lần này hay không?"

Sau đó, An Thái trưng vẻ mặt thành thật ra nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

Hả?

Ta khi nào muốn tăng độ khó của cuộc thi thử nghiệm này?

Chờ một chút!

Đúng lúc này, Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới một chuyện, sau đó

nhìn về phía An Thái cười tủm tỉm nói: “Thiếu các chủ, ngươi nói không sai, nếu phần thưởng đã nâng lên cấp độ cao hơn, độ khó đương nhiên sẽ tăng lên một chút mới đúng!”

“Được rồi!”

“Chúng ta đi ăn cơm sáng trước!”

“Sau đó lập tức chạy tới thí luyện bí cảnh!”

Nói xong, Diệp Phong cười lớn rời đi phòng cho khách!

“Ai!”

“Hôm nay lại là một ngày vui vẻ!”

Thấy Diệp Phong rời đi, An Thái cũng nhếch miệng cười xấu xa lẩm bẩm.

Một lát sau!

“An các chủ!”

“Trước khi đi đến thí luyện bí cảnh, ta muốn thương lượng với ngươi một chuyện!”

“Đó chính là ta muốn đẩy ngày thí luyện đại bỉ lên trước một ngày!”

“Nói cách khác, sáng nay ta sẽ treo thưởng, buổi chiều sẽ bắt đầu thí luyện đại bỉ!”

Ăn cơm sáng xong, Diệp Phong liền đi tới Thiên Các đại điện, sau đó nhìn về phía An Lôi Hồng nói ra suy nghĩ của chính mình!

Hả?

Không phải thí luyện đại bỉ sẽ bắt đầu vào sáng mai sao?

Tại sao lại muốn đẩy lên trước một ngày?

Nghe Diệp Phong nói xong, An Lôi Hồng cũng lộ ra một tia nghi hoặc, sau đó lên tiếng nói: “Diệp thiếu, ngày mai chính là ngày thí

luyện đại bỉ, chúng ta cũng không kém một ngày đi?”

Không kém?

Không kém cái rắm!

Nếu như ta không nhắc tới chuyện tổ chức thí luyện đại bỉ sớm hơn, vậy thì những đệ tử tham gia khảo hạch kia làm sao có thể giúp ta bại hết sản phẩm phá của ngày hôm nay!

Nếu đợi đến ngày mai, đĩa dưa chuột mẹ nó đều nguội lạnh!

Nghe An Lôi Hồng nói như vậy, Diệp Phong bĩu môi, sau đó nói thẳng: “Chiều nay sẽ bắt đầu thí luyện đại bỉ, ta sẽ phụ trách toàn bộ phần thưởng thi đấu, nếu như ngày mai mới mở ra thí luyện đại bỉ, ta sẽ không phụ trách phần thưởng, cho nên, nếu như An các chủ cảm thấy không kém một ngày này, ta cũng không sao cả!”

“Kém kém kém kém kém!”

“Diệp thiếu, kém ngày này a!”

“Ta liền đi thông tri với tông chủ mười đại tông môn, nói cho bọn họ trước trưa nay đều phải đến Thiên Diệu Các, nếu ai tới chậm, vậy làm hắn trực tiếp cút đi!”

Nghe Diệp Phong nói xong, An Lôi Hồng lập tức nóng nảy, sau đó vội vàng nói ra quyết định của mình, đồng thời trong lòng cũng cười khổ: “Không phải nói thương lượng sao, tại sao bỗng nhiên lại biến thành uy hiếp, Diệp thiếu thật là không ra bài theo kịch bản a!”

……

Thí luyện bí cảnh!

“Ngô chủ!”

“Ta đã bố trí hai trăm phần thưởng, cũng bày ra trận pháp, hơn nữa mỗi trận pháp đều có bẫy rập đặc thù chồng lên nhau!

“Đồng thời, ta cũng đã chia một vạn cái Bạo Địa Thiên Lôi thành

hai trăm phần, toàn bộ đều được chôn vùi ở những con đường nhất định phải đi qua khu thu hoạch phần thưởng, có thể nói, nếu như bọn muốn lấy được phần thưởng thí luyện, vậy thì bọn họ phải xông qua con đường đầy Bạo Địa Thiên Lôi, sau đó tiếp tục xông qua trận pháp đặc thù, cuối cùng phải tránh thoát khỏi bẫy rập đặc thù, như vậy mới có thể lấy được phần thưởng thí luyện!"

Chương 957 - Tại sao các ngươi lại thiếu nhiều như vậy, lại còn thay đổi quy tắc tỷ thí!

Sau khi Diệp Tiểu Bạch chuẩn bị xong tất cả, hắn liền đến trước mặt Diệp Phong giải thích tình huống.

"Tiểu Bạch!"

"Ngươi có cảm thấy ta nâng độ khó thí luyện lên quá cao không?"

"Những đệ tử bình thường kia có thể xử lý được sao?"

Sau khi nghe Diệp Tiểu Bạch nói xong, Diệp Phong liền hỏi một câu như vậy.

"Ngô chủ!"

"Ngài không nên xem thường những người tham gia thí luyện!"

"Loại khó khăn này đối với họ chẳng là gì cả!"

"Cho nên, lo lắng của ngài hoàn toàn dư dừa!"

Nghe Diệp Phong hỏi, Diệp Tiểu Bạch cũng nghiêm túc nói hươu nói vượn!

"Độ khó không quá cao là tốt rồi!"

"Đúng rồi!"

"Không gian thí luyện bí cảnh này rất lớn!"

“Cần rất nhiều thời gian để tìm kiếm phần thưởng thí luyện, mà xông vào trận cũng tốn rất nhiều thời gian, dẫm trúng Địa Bạo Thiên Lôi cũng cần lãng phí một chút thời gian.”

“Ta có thể không thèm để ý chuyện khác, nhưng trước 12 giờ đêm nay, bọn họ cần phải dẫm hết toàn bộ một vạn cái Thiên Bạo Thiên Lôi cho ta mới được, nhưng mà, cần phải tiết kiệm thời gian từ phương diện nào đây?”

Lúc này, Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền nói ra tình huống mình đang lo lắng.

“Ngô chủ!”

“Nếu không, chúng ta vẽ cho bọn hắn một tấm bản đồ tầm bảo đi!”

“Chỉ cần chúng ta đánh dấu vị trí của phần thưởng thí luyện trên bản đồ, như vậy chẳng phải sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian sao?”

Nghe Diệp Phong nói xong, Diệp Tiểu Bạch liền nói thẳng ra ý tưởng của chính mình.

Hả?

Ta giấu phần thưởng thí luyện!

Sau đó ta vẽ một tấm bản đồ, nói cho bọn họ biết phần thưởng thí luyện ở đâu?

Còn có thể chơi như vậy sao?

Nghe ý tưởng của Diệp Tiểu Bạch, Diệp Phong đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền nhếch miệng nở nụ cười, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Nếu như giao tấm bản đồ này cho An các chủ, hắn nhất định sẽ ngây người!”

……

Thiên Diệu Các, Thiên Các đại điện!

“Diệp thiếu!”

“Người của mười đại tông môn đều đã đến!”

“Có thể bắt đầu thí luyện thi đấu bất cứ lúc nào!”

Thấy Diệp Phong từ ngoài đại sảnh đi vào, An Lôi Hồng cũng nhanh chóng giải thích tình huống.

“Rất tốt!”

“Vậy lập tức bắt đầu thi đấu đi!”

“Đúng rồi, ngươi cầm tấm bản đồ này đi, mau chóng để cho những đệ tử tham gia thi đấu xem qua một lúc!”

Nói xong, Diệp Phong đưa một tấm bản đồ cho An Lôi Hồng.

Hả?

Bản đồ?

Chúng ta tham gia thí luyện thi đấu, ngươi đưa cho chúng ta một tấm bản đồ là có ý gì?

Nhìn Diệp Phong đưa bản đồ qua, An Lôi Hồng cũng tỏ ra nghi hoặc.

“Các chủ!”

“Mau giải thích tình huống cho Diệp thiếu gia!”

“Dù sao chúng ta còn chưa nói cho Diệp thiếu gia về việc thay đổi quy tắc!”

Ngay khi An Lôi Hồng còn đang thắc mắc về bản đồ, giọng nói của đại tổ lão cũng vang lên trong đầu hắn.

“Diệp thiếu!”

“Có một việc quên nói với ngươi!”

“Bởi vì phần thưởng ngài cung cấp cho thí luyện quá mức ngang

tàng, cho nên chúng ta cải biến quy tắc thí luyện một chút, đó chính là đệ tử bình thường không được tham gia, thay thế vào đó là các tông chủ và trưởng lão của mười đại tông môn, thậm chí ngay cả Thiên Diệu Các của chúng ta cũng lựa chọn tham gia lần thi đấu này!"

Nghe đại tổ lão nhắc nhở, An Lôi Hồng cũng vội vàng nói ra việc này.

???

Đệ tử bình thường không được tham gia?

Sau đó đổi thành tông chủ cùng trưởng lão của mười đại tông môn?

Nghe An Lôi Hồng nói xong, Diệp Phong hoàn toàn sửng sốt, hắn không nghĩ tới kế hoạch phá của hoàn mỹ của chính mình lại dễ dàng bị An Lôi Hồng phá hỏng như vậy!

"Vì sao?"

"Vì sao lại đột nhiên sửa đổi quy tắc thí luyện quy tắc?"

Sau khi lấy lại tinh thần, Diệp Phong nhìn về phía An Lôi Hồng hỏi.

"Diệp thiếu!"

"Những đệ tử bình thường kia căn bản không nhận ra được những bảo vật đỉnh cấp kia!"

"Nếu như trong quá trình tranh giành mà vô ý hủy hoại những bảo vật kia, thì thật là phí phạm của trời a!"

"Vì tránh loại này tình huống như vậy xảy ra, chúng ta lúc này mới lập tức sửa đổi quy tắc thí luyện!"

Nghe Diệp Phong hỏi, An Lôi Hồng cũng lập tức giải thích.

Hả?

Những đệ tử bình thường kia không nhận ra được bảo vật đỉnh cấp, cho nên, các ngươi liền lên?

Sao các ngươi lại thiếu như vậy?

Nghe được An Lôi Hồng giải thích, Diệp Phong không nói nên lời, hắn không nghĩ tới những người này lại chủ động đâm vào họng súng!

Hả?

Ta khi nào muốn tăng độ khó của cuộc thi thử nghiệm này?

Chờ một chút!

Đúng lúc này, Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới một chuyện, sau đó nhìn về phía An Thái cười tủm tỉm nói: "Thiếu các chủ, ngươi nói không sai, nếu phần thưởng đã nâng lên cấp độ cao hơn, độ khó đương nhiên sẽ tăng lên một chút mới đúng!"

"Được rồi!"

"Chúng ta đi ăn cơm sáng trước!"

"Sau đó lập tức chạy tới thí luyện bí cảnh!"

Nói xong, Diệp Phong cười lớn rời đi phòng cho khách!

"Ai!"

"Hôm nay lại là một ngày vui vẻ!"

Thấy Diệp Phong rời đi, An Thái cũng nhếch miệng cười xấu xa lẩm bẩm.

Một lát sau!

"An các chủ!"

"Trước khi đi đến thí luyện bí cảnh, ta muốn thương lượng với ngươi một chuyện!"

"Đó chính là ta muốn đẩy ngày thí luyện đại bỉ lên trước một

ngày!”

“Nói cách khác, sáng nay ta sẽ treo thưởng, buổi chiều sẽ bắt đầu thí luyện đại bỉ!”

Ăn cơm sáng xong, Diệp Phong liền đi tới Thiên Các đại điện, sau đó nhìn về phía An Lôi Hồng nói ra suy nghĩ của chính mình!

Hả?

Không phải thí luyện đại bỉ sẽ bắt đầu vào sáng mai sao?

Tại sao lại muốn đẩy lên trước một ngày?

Nghe Diệp Phong nói xong, An Lôi Hồng cũng lộ ra một tia nghi hoặc, sau đó lên tiếng nói: “Diệp thiếu, ngày mai chính là ngày thí luyện đại bỉ, chúng ta cũng không kém một ngày đi?”

Không kém?

Không kém cái rắm!

Nếu như ta không nhắc tới chuyện tổ chức thí luyện đại bỉ sớm hơn, vậy thì những đệ tử tham gia khảo hạch kia làm sao có thể giúp ta bại hết sản phẩm phá của ngày hôm nay!

Nếu đợi đến ngày mai, đĩa dưa chuột mẹ nó đều nguội lạnh!

Nghe An Lôi Hồng nói như vậy, Diệp Phong bĩu môi, sau đó nói thẳng: “Chiều nay sẽ bắt đầu thí luyện đại bỉ, ta sẽ phụ trách toàn bộ phần thưởng thi đấu, nếu như ngày mai mới mở ra thí luyện đại bỉ, ta sẽ không phụ trách phần thưởng, cho nên, nếu như An các chủ cảm thấy không kém một ngày này, ta cũng không sao cả!”

Chương 958 - Tại sao các ngươi lại thiếu nhiều như vậy, lại còn thay đổi quy tắc tỷ thí! (2)

“Kém kém kém kém kém!”

“Diệp thiếu, kém ngày này a!”

“Ta liền đi thông tri với tông chủ mười đại tông môn, nói cho bọn họ trước trưa nay đều phải đến Thiên Diệu Các, nếu ai tới chậm, vậy làm hắn trực tiếp cút đi!”

Nghe Diệp Phong nói xong, An Lôi Hồng lập tức nóng nảy, sau đó vội vàng nói ra quyết định của mình, đồng thời trong lòng cũng cười khổ: “Không phải nói thương lượng sao, tại sao bỗng nhiên lại biến thành uy hiếp, Diệp thiếu thật là không ra bài theo kịch bản a!”

……

Thí luyện bí cảnh!

“Ngô chủ!”

“Ta đã bố trí hai trăm phần thưởng, cũng bày ra trận pháp, hơn nữa mỗi trận pháp đều có bẫy rập đặc thù chồng lên nhau!

“Đồng thời, ta cũng đã chia một vạn cái Bạo Địa Thiên Lôi thành hai trăm phần, toàn bộ đều được chôn vùi ở những con đường nhất định phải đi qua khu thu hoạch phần thưởng, có thể nói, nếu như bọn muốn lấy được phần thưởng thí luyện, vậy thì bọn họ phải xông qua con đường đầy Bạo Địa Thiên Lôi, sau đó tiếp tục xông qua trận pháp đặc thù, cuối cùng phải tránh thoát khỏi bẫy rập đặc thù, như vậy mới có thể lấy được phần thưởng thí luyện!”

Sau khi Diệp Tiểu Bạch chuẩn bị xong tất cả, hắn liền đến trước mặt Diệp Phong giải thích tình huống.

“Tiểu Bạch!”

“Ngươi có cảm thấy ta nâng độ khó thí luyện lên quá cao không?”

“Những đệ tử bình thường kia có thể xử lý được sao?”

Sau khi nghe Diệp Tiểu Bạch nói xong, Diệp Phong liền hỏi một câu như vậy.

“Ngô chủ!”

“Ngài không nên xem thường những người tham gia thí luyện!”

“Loại khó khăn này đối với họ chẳng là gì cả!”

“Cho nên, lo lắng của ngài hoàn toàn dư dừa!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Diệp Tiểu Bạch cũng nghiêm túc nói hươu nói vượn!

“Độ khó không quá cao là tốt rồi!”

“Đúng rồi!”

“Không gian thí luyện bí cảnh này rất lớn!”

“Cần rất nhiều thời gian để tìm kiếm phần thưởng thí luyện, mà xông vào trận cũng tốn rất nhiều thời gian, dẫm trúng Địa Bạo Thiên Lôi cũng cần lãng phí một chút thời gian.”

“Ta có thể không thèm để ý chuyện khác, nhưng trước 12 giờ đêm nay, bọn họ cần phải dẫm hết toàn bộ một vạn cái Thiên Bạo Thiên Lôi cho ta mới được, nhưng mà, cần phải tiết kiệm thời gian từ phương diện nào đây?”

Lúc này, Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền nói ra tình huống mình đang lo lắng.

“Ngô chủ!”

“Nếu không, chúng ta vẽ cho bọn hắn một tấm bản đồ tầm bảo đi!”

“Chỉ cần chúng ta đánh dấu vị trí của phần thưởng thí luyện trên bản đồ, như vậy chẳng phải sẽ tiết kiệm được rất nhiều thời gian sao?”

Nghe Diệp Phong nói xong, Diệp Tiểu Bạch liền nói thẳng ra ý tưởng của chính mình.

Hả?

Ta giấu phần thưởng thí luyện!

Sau đó ta vẽ một tấm bản đồ, nói cho bọn họ biết phần thưởng thí luyện ở đâu?

Còn có thể chơi như vậy sao?

Nghe ý tưởng của Diệp Tiểu Bạch, Diệp Phong đầu tiên là sửng sốt, sau đó liền nhếch miệng nở nụ cười, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Nếu như giao tấm bản đồ này cho An các chủ, hắn nhất định sẽ ngây người!"

……

Thiên Diệu Các, Thiên Các đại điện!

"Diệp thiếu!"

"Người của mười đại tông môn đều đã đến!"

"Có thể bắt đầu thí luyện thi đấu bất cứ lúc nào!"

Thấy Diệp Phong từ ngoài đại sảnh đi vào, An Lôi Hồng cũng nhanh chóng giải thích tình huống.

"Rất tốt!"

"Vậy lập tức bắt đầu thi đấu đi!"

"Đúng rồi, ngươi cầm tấm bản đồ này đi, mau chóng để cho những đệ tử tham gia thi đấu xem qua một lúc!"

Nói xong, Diệp Phong đưa một tấm bản đồ cho An Lôi Hồng.

Hả?

Bản đồ?

Chúng ta tham gia thí luyện thi đấu, ngươi đưa cho chúng ta một tấm bản đồ là có ý gì?

Nhìn Diệp Phong đưa bản đồ qua, An Lôi Hồng cũng tỏ ra nghi hoặc.

"Các chủ!"

“Mau giải thích tình huống cho Diệp thiếu gia!”

“Dù sao chúng ta còn chưa nói cho Diệp thiếu gia về việc thay đổi quy tắc!”

Ngay khi An Lôi Hồng còn đang thắc mắc về bản đồ, giọng nói của đại tổ lão cũng vang lên trong đầu hắn.

“Diệp thiếu!”

“Có một việc quên nói với ngươi!”

“Bởi vì phần thưởng ngài cung cấp cho thí luyện quá mức ngang tàng, cho nên chúng ta cải biến quy tắc thí luyện một chút, đó chính là đệ tử bình thường không được tham gia, thay thế vào đó là các tông chủ và trưởng lão của mười đại tông môn, thậm chí ngay cả Thiên Diệu Các của chúng ta cũng lựa chọn tham gia lần thi đấu này!”

Nghe đại tổ lão nhắc nhở, An Lôi Hồng cũng vội vàng nói ra việc này.

???

Đệ tử bình thường không được tham gia?

Sau đó đổi thành tông chủ cùng trưởng lão của mười đại tông môn?

Nghe An Lôi Hồng nói xong, Diệp Phong hoàn toàn sửng sốt, hắn không nghĩ tới kế hoạch phá của hoàn mỹ của chính mình lại dễ dàng bị An Lôi Hồng phá hỏng như vậy!

“Vì sao?”

“Vì sao lại đột nhiên sửa đổi quy tắc thí luyện quy tắc?”

Sau khi lấy lại tinh thần, Diệp Phong nhìn về phía An Lôi Hồng hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Những đệ tử bình thường kia căn bản không nhận ra được những bảo vật đỉnh cấp kia!”

“Nếu như trong quá trình tranh giành mà vô ý hủy hoại những bảo vật kia, thì thật là phí phạm của trời a!”

“Vì tránh loại này tình huống như vậy xảy ra, chúng ta lúc này mới lập tức sửa đổi quy tắc thí luyện!”

Nghe Diệp Phong hỏi, An Lôi Hồng cũng lập tức giải thích.

Hả?

Những đệ tử bình thường kia không nhận ra được bảo vật đỉnh cấp, cho nên, các ngươi liền lên?

Sao các ngươi lại thiếu như vậy?

Nghe được An Lôi Hồng giải thích, Diệp Phong không nói nên lời, hắn không nghĩ tới những người này lại chủ động đâm vào họng súng!

“An các chủ!”

“Ngươi có cảm thấy có một loại khả năng!”

“Đó chính những đệ tử bình thường tham gia thi đấu, thật ra cũng là một loại bảo hộ đối với các ngươi không?”

Lúc này, Diệp Phong cũng sử dụng một cách uyển chuyển bắt đầu khuyên bảo!

“Diệp thiếu!!!”

“Mặc dù ta không hiểu ý của người là gì!”

“Nhưng điều ta muốn nói chính là, so với những đỉnh cấp bảo vật kia, chúng ta căn bản không đáng được bảo hộ, chỉ cần có thể bảo vệ được số đỉnh cấp bảo vật kia, mọi thứ chúng ta phải trả đều đáng giá!”

Nghe Diệp Phong khuyên bảo, An Lôi Hồng không hiểu ý tứ trong

đó, ngược lại còn nghiêm túc nói ra suy nghĩ của mình.

“Ai!”

“Muốn tài không muốn sống!”

“Những người này thật là!”

Chương 959 - Chủ nhân, ta nhớ ngươi muốn chết!

Nghe An Lôi Hồng nói xong những lời này, Diệp Phong cũng từ bỏ ý định tiếp tục khuyên bảo, sau đó nói thẳng: “Được, vậy các ngươi đi đi, ta đã giấu trong thí luyện bí cảnh 200 phần thưởng thí luyện, cũng đã đánh dấu ở trên bản đồ, đến lúc đó các ngươi trực tiếp đến vị trí giấu phần thưởng thí luyện là được!”

Hả?

Ngươi đã giấu phần thưởng thí luyện!

Sau đó lại vẽ một tấm bản đồ, đánh dấu vị trí phần thưởng thí luyện lên đó?

Đây là hành động gì vậy?

Nếu như ngươi muốn làm như vậy, vậy thì tại sao ngươi không đặt tất cả các phần thưởng thí luyện trước mắt chúng ta?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, An Lôi Hồng hoàn toàn ngây người!

“Diệp thiếu!”

“Ta có thể biết, mục đích ngươi làm như vậy là gì không?”

Sau khi lấy lại tinh thần, An Lôi Hồng nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi.

“Không có mục đích!”

“Là ta sợ các ngươi trong quá trình tìm kiếm phần thưởng thí luyện lãng phí quá nhiều thời gian mà thôi!”

“Dù sao, cho dù các ngươi tìm được phần thưởng thí luyện, nhưng muốn lấy được cũng không phải một việc đơn giản!”

Nghe An Lôi Hồng hỏi, Diệp Phong cũng cười giải thích.

“Nga!”

“Cho dù tìm được phần thưởng thí luyện, cũng không nhất định có thể lấy được sao?”

“Diệp thiếu, ngươi gia tăng độ khó của trận thí luyện này sao!”

Sau khi làm rõ tình hình, An Lôi Hồng không chút nào để ý bật cười, theo cái nhìn của hắn, nếu Diệp Phong đã đưa ra bản đồ, vậy thì thu hoạch phần thưởng thí luyện hẳn là không mấy khó khăn!

Rốt cuộc, Diệp Phong cũng vừa mới biết đổi người tham gia tỷ thí thí luyện, độ khó đặt ra hẳn là chỉ dành cho những đệ tử bình thường kia, loại độ khó đó chẳng là gì trong mắt bọn họ!

“Diệp thiếu!”

“Nếu không có chuyện gì khác, chúng ta lập tức bắt đầu thi đấu sao?”

Ngay sau đó, An Lôi Hồng nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Mở ra đi!”

“Nhưng mà, ta phải nhắc nhở ngươi một chuyện!”

“Đó là trước 12 giờ đêm nay, các ngươi nhất định phải lấy được phần thưởng thí luyện!”

“Bởi vì khi qua 12 giờ tối hôm nay, ta sẽ thu hồi toàn bộ phần thưởng thí luyện đã đưa ra!”

Nói xong, Diệp Phong liền rời khỏi Thiên Các đại điện!

“Sau 12 giờ đêm sẽ thu hồi toàn bộ phần thưởng thí luyện đã đưa

ra sao?”

“Mà hiện tại đã gần đến giữa trưa, nói cách khác, chúng ta chỉ có bảy canh giờ!”

“Chẳng trách Diệp thiếu sẽ cho chúng ta tấm bản đồ kia, nếu không có tấm bản đồ kia, chúng ta sẽ lãng phí rất nhiều thời gian để tìm kiếm phần thưởng thí luyện!”

Nghe lời nhắc nhở cuối cùng của Diệp Phong, An Lôi Hồng cuối cùng đã hiểu tại sao Diệp Phong lại đưa cho hắn ta tấm bản đồ đó!

……

Trong phòng cho khách!

“Chủ nhân!”

“Ta nhớ ngươi muốn chết!”

Khi Diệp Phong vừa trở lại phòng khách của mình, trong phòng liền vang lên một cái âm thanh quen thuộc.

Mà khi nhìn thấy bóng cẩu quen thuộc đang chạy nhanh về phía mình, Diệp Phong không tự chủ được giơ chân phải lên, trực tiếp bày ra tư thế sút gôn!

Bùm!

Với một tiếng vang trầm đục, Tiểu Hoàng Cẩu trực tiếp bay ngược ra ngoài, chẳng qua trong quá trình bay ngược, nó cũng thuần thục đặt hai chân chó phía trước của mình ra sau đầu và nằm thẳng, sau đó nghiêng lên chiếc chân chó mang tính biểu tượng!

“Cẩu tử này trước sau vẫn tiện như một a!”

Nhìn thấy một màn này, Diệp Phong bất đắc dĩ lắc đầu.

Một lát sau!

“Kiếm Cẩu!”

“Ngươi phi thăng Thần giới khi nào vậy?”

“Còn có, tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

“Soái Bức Huyết cùng Tiểu Thương Long đâu?”

Nhìn Tiểu Hoàng Cẩu chạy trở lại, Diệp Phong cũng tò mò dò hỏi.

“Chủ nhân!”

“Hôm nay ta vừa mới phi thăng Thần giới!”

“Bởi vì ta quá nhớ mong chủ nhân, cho nên khiến cho Tiểu Kiếm trực tiếp đưa ta đến chỗ ngài!”

“Đến nỗi Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Thương Long, chúng nó đã đi Tinh Hồn Cung!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Tiểu Hoàng Cẩu cũng dùng vẻ mặt tiện manh lên tiếng giải thích.

“Thì ra là vậy!”

“Vậy chúng ta cũng trở về Tinh Hồn Cung đi!”

Nói xong, Diệp Phong chuẩn bị kích hoạt một cánh cổng truyền thống không gia. chỉ định.

“Chủ nhân!”

“Ta nghe Tiểu Kiếm nói nơi này sắp mở ra một thí luyện thi đấu?”

“Nếu không chúng ta cũng đi xem náo nhiệt đi?”

Nghe Diệp Phong nói phải về Tinh Hồng Cung, Tiểu Hoàng Cẩu lập tức nóng nảy, sau đó nó nhìn về phía Diệp Phong đề nghị.

“Hả?”

“Cẩu tử, ngươi không phải là bởi vì thí luyện thi đấu này nên mới tới đây tìm ta đi!”

Nghe Tiểu Hoàng Cẩu nói ra thí luyện thi đấu, Diệp Phong cũng là vẻ mặt kỳ quái nhìn sang nó.

“A!”

“Không có a!”

“Ta tới đây là bởi vì quá nhớ mong chủ nhân nha!”

“Đến nỗi thí luyện thi đấu này, ta chỉ là trùng hợp biết đến, ta thật sự không phải bởi vì thí luyện thi đấu này mới lại đây!”

“Chủ nhân, ngươi phải tin tưởng ta nha!”

Nghe Diệp Phong nói xong, trong mắt Tiểu Hoàng Cẩu hiện lên một tia hoảng sợ, sau đó vội vàng giải thích.

“Ai!”

“Cẩu tử hẳn là thật sự nhớ ta!”

“Nhưng ta có cảm giác nó không phải nhớ thâm như vậy!”

Chú ý tới trong mắt Tiểu Hoàng Cẩu lóe lên một tia hoảng sợ, Diệp Phong cũng yên lặng lấy ra một cây gậy đánh chó!

“Chủ nhân!”

“Ngươi muốn làm gì a!”

“Chẳng lẽ, ta vừa mới tới, ngươi liền phải dạy ta làm cẩu sao?”

Nhìn thấy Diệp Phong lấy ra một cây gậy đánh chó, Tiểu Hoàng Cẩu trực tiếp luống cuống, nó không rõ, tại sao chút tâm tư nhỏ của mình lại bị Diệp Phong phát hiện!

“Chủ nhân!”

“Đánh là hôn, mắng là yêu!”

“Ta đã chờ đợi bữa tiệc tình yêu này từ lâu lắm rồi!”

Lúc này, Tiểu Hoàng Cẩu nằm bò trên ghế cố nén cơn đau trên hai miếng thịt, trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong nói một câu như vậy.

“Mẹ kiếp!”

“Kiếm Cẩu càng ngày càng tiện!”

“Làm sao nó lại có thể nói ra những lời ghê tởm như vậy!”

Nghe Tiểu Hoàng Cẩu nói xong, Diệp Phong thật sự bị kinh tới rồi!

“Cẩu tử!”

“Đứng lên đi!”

“Thí luyện thi đấu đã bắt đầu rồi, ta mang ngươi đi xem náo nhiệt!”

Lúc này, Diệp Phong cũng thu hồi cây gậy đánh chó, sau đó trực tiếp nói với Tiểu Hoàng Cẩu.

……

Không gian thí luyện bí cảnh!

“Thuỷ Vân Huyễn Tinh!!!”

“Phần thưởng thí luyện thế nhưng có Thuỷ Vân Huyễn Tinh?”

“Có phải ta hoa mắt rồi không!”

Chương 960 - Ai có thể chịu được loại trò chơi này! (1421)

Sau khi tông chủ Triệu Hạ của Tàn Dương Tông bằng vào vị trí đánh dấu trên bản đồ tìm được một chỗ giấu phần thưởng thí luyện, hai mắt trợn tròn kinh hô lên, hắn chưa bao giờ nghĩ đến, trong thí luyện thi đấu này thế nhưng sẽ xuất hiện đỉnh cấp bảo bối như vậy!

“Khó trách lần này quy tắc thi đấu bị thay đổi!”

“Hoá ra phần thưởng thí luyện đã thật sự thay đổi!”

“Nhưng ta không ngờ phần thưởng thí luyện lại tăng lên trình độ này!”

Sau khi cố gắng để bản thân bình tĩnh trở lại, Triệu Hạ liền bay thẳng đến phần thưởng thí luyện cách đó không xa.

Ca!

Nhưng mà, còn chưa đi được hai bước, trên mặt đất đột nhiên vang lên một âm vang kỳ dị.

“Hả?”

“Chuyện gì thế này?”

“Chẳng lẽ ta dẫm phải thứ gì?”

Ngay khi Triệu Hạ đang còn nghi hoặc khó hiểu, phía trên người hắn nhanh chóng hình thành một đám mây đen, ngay sau đó, một tia lôi điện đánh tới trong nháy mắt, trực tiếp bổ vào người Triệu Hạ.

“Mẹ ~ kiếp ~!”

“Này ~ sao ~ sao ~ còn ~ sẽ ~ bị ~ lôi ~ phách ~ a, thân ~ ~ thể ~ của ~ ta ~ đều~ bị~ phách ~ a!”

Lúc này, Triệu Hạ bị điện giật cả người run rẩy, trong miệng cũng truyền ra âm điện liên tiếp!

“Lão Triệu!”

“Ngươi làm gì ở đó thế?”

“Phát thần kinh sao?”

Đúng lúc này, tông chủ Tô Hằng của Mặc Vũ Tông cũng đi tới nơi này, khi hắn thấy Triệu Hạ đang đứng tại chỗ run rẩy, hắn cũng khó hiểu hỏi.

“Mẹ kiếp!”

“Đó là… Thuỷ Vân Huyễn Tinh?”

“Thế nhưng thật sự bị ta đoán trúng rồi, trận thí luyện thi đấu lần này thật sự thay đổi phần thưởng!”

Bỗng nhiên, Tô Hằng cũng chú ý tới khối Thuỷ Vân Huyễn Tinh ở phía trước, sau đó trợn tròn hai mắt kinh hô, ngay sau đó, hắn liền mặc kệ Triệu Hạ đang run rẩy, trực tiếp chạy thẳng đến khối Thuỷ Vân Huyễn Tinh cách đó không xa!

“Mẹ ~!”

“Là ~ ta ~ nhìn ~ thấy ~ ~ trước ~ ~!”

“Ngươi ~ đừng ~ đoạt ~ bảo~ ~bối~ ~ của ~ ta ~~!”

Nhìn thấy Tô Hằng lướt qua mình, Triệu Hạ lập tức nóng nảy, dù sao Thuỷ Vân Huyễn Tinh cũng là đỉnh cấp bảo vật, tuyệt đối là bảo vật mà bọn họ nằm mơ đều muốn có được!

Thậm chí, nếu bỏ lỡ lần này, cả đời này có lẽ vĩnh viễn không có cơ hội lấy được Thuỷ Vân Huyễn Tinh!

Ca!

Nhưng mà khi Tô Hằng vừa lướt qua người Triệu Hạ, một âm thanh kỳ lạ đột nhiên vang lên.

“Ha ~ ha ~ ha ~!”

“Tô ~ Hằng ~, làm ~ ngươi ~ đoạt ~ ~~ bảo ~ bối ~ của ~~ lão~ tử~~!”

“Lần ~này ~đến~ lượt~ ngươi ~ phát ~ thần ~ kinh ~ ~!”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc này, Triệu Hạ không khỏi cười phá lên!

“Lão Triệu!”

“m thanh kỳ quái vừa rồi là cái quỷ gì thế?”

Nghe vậy, Tô Hằng cũng lo lắng bất an nhìn về phía Triệu Hạ hỏi.

Hả?

Đúng lúc này, Tô Hằng đột nhiên phát giác được cái gì đó, sau đó hắn đột nhiên ngẩng đầu nhìn lên, rất nhanh, trong tầm mắt của hắn xuất hiện một đám mây đen kỳ dị, đồng thời, một đạo tia chớp màu đen cũng từ trong đám mây đen bắn ra, chém thẳng lên người hắn!

“Mẹ ~ kiếp ~!”

“Lão ~ Triệu ~, ngươi ~ thật ~sự~ cẩu ~ a ~!”

“Có ~~ bẫy ~, tại~ sao~ ngươi ~ không~ nhắc ~ nhở ~ ~ ta ~!”

Lúc này, Tô Hằng cũng bị tê mỏi tức điên mắng to Triệu Hạ, chẳng qua, âm thanh mắng chửi cũng biến thành âm điện cực kỳ thú vị!

“Nhắc nhở ngươi?”

“Mẹ nó ngươi đều chuẩn bị đoạt bảo bối của lão tử!”

“Còn muốn ta nhắc nhở ngươi?”

“Sao da mặt ngươi lại dày như vậy, thật không biết xấu hổ!”

Nghe Tô Hằng mắng to, trong lòng Triệu Hạ cũng điên cuồng oán trách.

Di?

Đúng lúc này, Triệu Hạ đột nhiên phát hiện thân thể của mình đã khôi phục bình thường, điều này làm cho hắn cũng lộ ra một tia kích động, dù sao hắn là người khôi phục trước, bảo bối cũng là của hắn!

“Lão Tô!”

“Cảm ơn, nếu không phải ngươi dẫm lôi thay ta, ta nhất định sẽ bị trúng chiêu lần nữa!”

“Nhưng mà, hiện tại thân thể của ta đã khôi phục lại, cho nên, ta sẽ cầm khối Thuỷ Vân Huyễn Tinh kia đi!”

Lúc này, Triệu Hạ thông thả đi ngang qua bên người Tô Hằng, thậm chí còn vặn vẹo thân thể, tỏ vẻ thân thể đã khôi phục bình thường!

Ca!

Nhưng mà chưa cười được ba giây, âm thanh kỳ dị quen thuộc kia lại vang lên, trên mặt Triệu Hạ nhất thời lộ ra vẻ cực kỳ suy sụp, nhìn đám mây đen kỳ dị lại một lần nữa ngưng tụ trên bầu trời, hắn càng thêm suy sụp, hét lớn: "Ai đặt nhiều cạm bẫy như vậy ở đây, đừng có giở thủ đoạn như vậy!"

30 phút sau!

Với sự nỗ lực của Triệu Hạ cùng Tô Hằng thay nhau dẫm lôi, cuối cùng họ đã quét sạch toàn bộ 50 cái Địa Bạo Thiên Lôi ngăn cản ở phía trước!

"Lão Tô!"

"Ngươi còn nhớ rõ trên bản đồ nhỏ, mỗi một vị trí đánh dấu phần thưởng thí luyện đều có viết một chữ năm mươi không?"

"Ngươi nói, có một loại khả năng chính là 50 chữ kia, đại biểu cho số lượng bẫy rập và loại sét đánh quỷ dị này?"

Lúc này, Triệu Hạ cũng đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, sau đó hắn nhìn Tô Hằng nói ra suy nghĩ của mình.

Xoát!

Nghe Triệu Hạ nói xong, Tô Hằng dùng tốc độ nhanh nhất vọt tới khối Thuỷ Vân Huyễn Tinh cách đó không xa, đồng thời hô lớn: "Lão Triệu, ta cũng không biết phỏng đoán của ngươi là thật hay giả, ta đây liền tự mình thay ngươi nghiệm chứng một chút!"

"Mẹ kiếp!"

"Lão Tô, ngươi thật là chó, người của Mặc Vũ Tông các ngươi biết không?"

Nghe Tô Hằng nói xong, Triệu Hạ tức giận suýt nữa ngất xỉu,

nhưng mà khi hắn đang chuẩn bị đuổi theo, lại phát hiện Tô Hằng đang đi vòng quanh khối Thuỷ Vân Huyễn Tinh!

“Không phải đâu!”

“Dùng 50 thiên lôi tê mỏi ngăn cản chúng ta còn chưa đủ!”

“Thế nhưng còn bày ra trận pháp?”

“Nếu không muốn để chúng ta lấy được thì cứ nói thẳng a, chơi chúng ta như vậy rất vui vẻ sao?”

Nghĩ đến tình huống này, Triệu Hạ điên cuồng kêu gào ở trong lòng, hắn chưa từng nghĩ đến người thần bí khống chế sau lưng trận thí luyện thi đấu này lại chơi như vậy!

“Chờ một chút!”

“Mười cây cột đất đột nhiên từ dưới đất mọc lên là cái gì?”

Đúng lúc này, Triệu Hạ phát hiện trên đường Tô Hằng đi lòng vòng đột nhiên xuất hiện mười cây cột đất kỳ dị, tại sao, hắn đột nhiên cảm thấy có chút bất an!

Bùm!

Chương 961 - Ai có thể chịu được loại trò chơi này! (2)

Khi Tô Hằng không nhìn thấy trụ đất trực tiếp đập nát một trụ, bên dưới khối Thuỷ Vân Huyễn Tinh cách đó không xa bỗng nhiên xuất hiện một ngọn lửa màu trắng quỷ dị!

Ngay sau đó, mặc kệ Triệu Hạ ở bên ngoài trập pháp hay vẫn Tô Hằng ở trong trận pháp, bọn họ cũng chỉ có thể bất đắc dĩ trơ mắt nhìn ngọn lửa màu trắng quỷ dị thiêu hủy Thuỷ Vân Huyễn Tinh!

Khi Thuỷ Vân Huyễn Tinh bị thiêu huỷ xong, trận pháp cũng tự mình biến mất, phảng phất chưa từng xuất hiện!

“Tê mỏi lôi!”

“Mê trận khủng bố!”

“Cạm bẫy chồng chất trong mê trận!”

“Thậm chí, một khi kích hoạt bẫy rập trong mê trận, phần thưởng thí luyện sẽ bị thiêu huỷ ngay!”

“Lão Triệu, khó khăn khủng bố như vậy, chúng ta còn có hy vọng lấy được phần thưởng thí luyện sao?”

Sau khi hoàn hồn lại sau cú sốc, Tô Hằng nhìn về phía Triệu Hạ hỏi.

“Hy vọng?”

“Độ khó cao như vậy, còn có hy vọng cái rắm!”

“Thật lòng mà nói, ta muốn rời khỏi thí luyện thi đấu này ngay bây giờ!”

“Nếu tiếp tục, không chỉ có muốn lần lượt bị phách, còn muốn thừa nhận cái loại tra tấn khi đỉnh cấp bảo vật khi thiêu huỷ trước mắt mình, ai có thể chịu được loại trò chơi này!”

Nghe Tô Hằng hỏi, Triệu Hạ trực tiếp nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Thật là đáng sợ!”

“Chủ nhân thật là thật là đáng sợ!”

“Không ngờ sau khi chủ nhân tới Thần giới, chủ nhân càng chơi càng giỏi!”

“Đây là lần đầu tiên phần thưởng thí luyện gặp phải trắc trở, trực tiếp khiến hai người ở nơi xa chơi hỏng rồi!”

Nhìn Triệu Hạ cùng Tô Hằng cách đó không xa, trong lòng Tiểu Hoàng Cẩu cũng kinh ngạc cảm thán.

“Đi thôi!”

“Đi qua nhắc nhở bọn họ một chút!”

“Bằng không, nếu như bọn họ rời đi, sẽ không có ai giúp ta tiếp tục phá của!”

Nghe được cuộc nói chuyện của hai người kia, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc lắc đầu, hắn chưa từng nghĩ đến những người này là tông chủ của một tông môn, nhưng tâm thái lại kém như vậy, vừa gặp một chút đả kích đã không chịu nổi!

……

“Hai vị!”

“Nếu như các ngươi hiện tại muốn rời khỏi thí luyện thi đấu, vậy các ngươi nhất định sẽ hối hận!”

“Bởi vì thí luyện thi đấu lần này tổng cộng có 200 phần thưởng, trong đó có năm mươi phần thưởng thí luyện các ngươi có thể dễ dàng đạt được!!”

“Nói cách khác, chỉ cần các ngươi tiếp tục chiến đấu, nhất định sẽ thu được một ít phần thưởng thí luyện!”

Sau khi Diệp Phong đi đến trước mặt hai người bọn họ, hắn nói thẳng ra tình huống.

“Hả?”

“Ngươi là ai, tại sao chúng ta phải tin lời ngươi nói?”

“Còn có, thí luyện thi đấu lần này không phải không cho phép đệ tử bình thường tham gia sao, tại sao ngươi lại xuất hiện ở đây?”

Nghe Diệp Phong nói xong, lại nhìn tu vi của Diệp Phong, Triệu Hạ trực tiếp hỏi ngược lại.

“Bởi vì ta chính là người khống chế đằng sau trận thí luyện thi đấu này!”

“Toàn bộ những thứ này đều là ta thân thủ bố trí!”

“Đây là nguyên nhân vì sao ta có mặt ở đây, đến nỗi các ngươi có muốn tin tưởng lời nói của ta hay không, vậy thì phải xem chính các ngươi!”

Nghe Triệu Hạ hỏi, Diệp Phong trực tiếp tiết lộ danh tính của mình.

“Buồn cười!”

“Ngươi nói ngươi là người khống chế phía sau, chính là người khống chế phía sau … Chết tiệt, ngươi thật sự là người khống chế phía sau!”

Ngay khi Tô Hằng đang định nghi ngờ thân phận của Diệp Phong, hắn liền nhìn thấy Diệp Phong trực tiếp lấy ra hơn một trăm khối Thuỷ Vân Huyễn Tinh ném lên mặt đất, cảnh tượng ngang tàng này khiến hắn kinh ngạc suýt chút nữa rơi tròng mắt ra ngoài!

“Lão Triệu!”

“Vị thiếu gia này thật sự là người khống chế phía sau!”

“Vậy lời hắn nói tuyệt đối là sự thật!”

“Vì chúng ta có thể lấy được năm mươi phần thưởng thí luyện kia, chúng ta không thể bỏ qua trận thí luyện thi đấu này!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Tô Hằng hưng phấn nói với Triệu Hạ ở bên cạnh.

“Mẹ kiếp!”

“Người đâu!”

“Lão Triệu, mẹ nó ngươi thật là một con chó ngoan!”

“Cũng không biết chờ ta sao, tại sao lại một mình bỏ chạy?”

Nhưng mà, khi Tô Hằng phát hiện Triệu Hạ vừa rồi còn ở bên cạnh lúc này đã không có bóng dáng, hắn lập tức phản ứng lại, sau đó bắt đầu chửi ầm lên.

“Thiếu gia!”

“Nếu như không có việc gì, ta liền đi trước tìm phần thưởng thí luyện!”

Lúc này, Tô Hằng đầu tiên là cung kính nói với Diệp Phong một câu, sau đó liền dùng tốc độ nhanh nhất bay thẳng đến vị trí có phần thưởng thí luyện tiếp theo.

“Không phải đâu!”

“Chủ nhân lấy ra nhiều bảo bối như vậy mà bọn họ không cướp?”

“Bọn họ không cướp, ta cũng không có cách nào cướp lại!”

“Người tu luyện Thần Đạo ở Thần giới hèn nhát vậy sao?”

Nhìn thấy Triệu Hạ cùng Tô Hằng cứ như vậy rời đi, Tiểu Hoàng Cẩu ở một bên cũng lộ ra một chút thất vọng.

“Cẩu tử!”

“Ngươi cũng đi tranh đoạt phần thưởng thí luyện đi!”

“Dù sao ngươi cũng đang nhàn rỗi!”

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó liền nhìn sang Tiểu Hoàng Cẩu ở bên cạnh nói.

???

Ta vào đây chỉ để xem náo nhiệt!

Nhưng hiện tại ngươi muốn ta đi tranh đoạt phần thưởng thí luyện?

Ngươi làm như vậy, lương tâm của ngươi sẽ không đau sao?

Nghe được lời đề nghị của Diệp Phong, Tiểu Hoàng Cẩu nhất thời không thể tin vào tai mình, nó không ngờ rằng khi nó tiến vào xem náo nhiệt, chính nó lại trở thành náo nhiệt!

“Chủ nhân!”

“Không đi được không!”

“Dù sao những người đó cũng không dễ dàng, ta thật sự là không đành lòng cướp đoạt những thứ rách nát đó với bọn họ!”

Sau khi phục hồi tinh thần, Tiểu Hoàng Cẩu đầu tiên là dùng đầu cọ cọ vào ống quần của Diệp Phong, sau đó liền dùng vẻ mặt tiện manh cầu xin.

“Nếu ngươi cảm thấy bọn họ không dễ dàng, ngươi có thể lấy phần thưởng thí luyện rồi giao cho bọn hắn!”

“Dù sao trong cửa cung chúng ta cũng có rất nhiều thứ rách nát đó!”

Nghe Tiểu Hoàng Cẩu cầu xin, Diệp Phong cũng là thuận miệng đáp lại một câu, sau đó bay thẳng đến nơi xa, hắn phải nhanh lên đi xem tình huống của những người khác, nếu có quá nhiều người lựa chọn rời đi sớm thì sẽ gây ra phiền toái.

“Ai!”

“Chủ nhân đây là quyết tâm muốn tra tấn ta a!”

“Đời chó của ta sao lại khổ như vậy!”

Chương 962 - Chủ nhân, ngươi làm như vậy lương tâm sẽ không đau sao?

Nhìn Diệp Phong rời đi, Tiểu Hoàng Cẩu cũng bất đắc dĩ lắc lắc đầu, sau đó bay thẳng đến vị trí phần thưởng thí luyện đã được đánh dấu trên bản đồ.

Bên kia!

“Tê mỏi lôi!”

“Trận pháp, bẫy rập!”

“Kích hoạt bẫy rập, phần thưởng thí luyện sẽ bị thiêu huỷ!”

“Diệp thiếu nơi nào là gia tăng một chút khó khăn, đây quả thực chính là gia tăng trăm triệu khó khăn nha!”

“Với độ khó này, sẽ không có ai có khả năng lấy được phần thưởng thí luyện!”

Lúc này, nhìn Bạch Diễm Minh Lộ bị ngọn lửa màu trắng quỷ dị chôn bên dưới thiêu huỷ, An Lôi Hồng gần như ngây ngẩn cả người, hắn chưa bao giờ nghĩ độ khó của phần thưởng thí luyện lại khủng bố đến trình độ như vậy!

“Các chủ!”

“Diệp thiếu là một tên bại gia tử!”

“Ngươi nói xem, có loại khả năng hắn lợi dụng thí luyện thi đấu để chúng ta giúp hắn phá của không?

“Nếu không, tại sao một khi kích hoạt bẫy rập thì phần thưởng thí luyện sẽ bị thiêu huỷ, loại hành vi này tuyệt đối chính là hành vi phá của a!”

Lúc này, đại tổ lão cũng chau mày nhìn về phía An Lôi Hồng nói ra phỏng đoán của mình.

“Tất cả những người tham gia thí luyện nghe kỹ!”

“Tuy rằng thu hoạch phần thưởng thí luyện có chút khó khăn, nhưng các ngươi cũng không phải hoàn toàn không có cơ hội!”

“Tổng cộng có hai trăm phần thưởng thí luyện, trong đó có 50 phần thưởng thí luyện, các ngươi có cơ hội lấy được, cho nên, nếu muốn lấy được phần thưởng thí luyện thì hãy tranh thủ đua đi!”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang vọng toàn bộ thí luyện bí cảnh!

Rất nhiều trưởng lão và cung chủ gặp đả kích chuẩn bị rời khỏi thí luyện thi đấu trước lập tức thay đổi ý tưởng.

“Tất cả trưởng lão trong Thiên Diệu Các nghe lệnh!”

“Từ giờ trở đi, thành lập bốn người một tổ, lập tức giải tán, sau đó đi đến từng nơi đánh dấu có phần thưởng thí luyện, mặc kệ chịu bao nhiêu tra tấn, nhất định phải giật lấy phần thưởng thí luyện!”

Lúc này, An Lôi Hồng phục hồi tinh thần lập tức ra mệnh lệnh cho tất cả các trưởng lão ở bên cạnh.

……

“Di?”

“Tình huống này là sao?”

“Vì sao những nơi ta chôn Địa Đạo Thiên Lôi, Địa Đạo Thiên Lôi lại không nổ?”

Lúc này, Tiểu Hoàng Cẩu đi đến một nơi có phần thưởng thí luyện cũng khó hiểu lẩm bẩm.

“Chờ một chút!”

“Chẳng lẽ Địa Bạo Thiên Lôi chỉ phách những người tu luyện Thần Đạo, sẽ không phách thần thú?”

Rất nhanh, Tiểu Hoàng Cẩu liền suy đoán ra một suy nghĩ cực kỳ lớn mật!

“Tiểu Kiếm!”

“Nhanh chóng đưa Lang đệ cùng Long đệ đến đây cho ta!”

“Ta muốn mang theo chúng nó làm một vụ lớn!”

Vì nghiệm chứng phỏng đoán của chính mình, Tiểu Hoàng Cẩu trực tiếp hô to, nó biết, Diệp Tiểu Kiếm tuyệt đối có thể nghe được lời nói của nó!

Một lúc sau!

Khi một khe hở không gian đột nhiên xuất hiện, Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long cùng Phi Thiên Trư Trư liền đi ra từ khe hở không gian.

“Di!”

“Lang đệ, Long đệ, các ngươi đưa đầu heo này lại đây làm gì?”

Khi Tiểu Hoàng Cẩu nhìn thấy Phi Thiên Trư Trư đi ra từ khe hở không gian, nó lộ vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Cẩu ca!”

“Phi Thiên Trư Trư rất có thể là thành viên mới trong đội cướp chúng ta!”

“Cho nên, chúng ta liền mang theo nó lại đây!”

Nghe Tiểu Hoàng Cẩu hỏi, Phệ Huyết Đường Lang cũng vội giải thích.

“Nga!”

“Thành viên mới sao?”

“Sao các ngươi biết nó sẽ là thành viên mới?”

Nghe vậy, Tiểu Hoàng Cẩu lại lần nữa lên tiếng hỏi.

“Cẩu ca!”

“Trong Tinh Hồn Cung có mấy trăm đầu Tiểu Long Long, nhưng chúng nó đều dùng để ăn!”

“Còn có một đầu tiểu lão hổ, Mục Long Hổ quản lý đám Tiểu Long Long kia!”

“Chỉ có gia hỏa này tương đối đặc thù, không có công việc gì, lại đi theo chủ nhân ra ngoài rất nhiều lần, cho nên, ta cảm thấy chủ nhân đang bồi dưỡng nó!”

Lúc này, Tiểu Thương Long tiến lên một bước, thay Phệ Huyết Đường Lang trả lời vấn đề này.

“Trư tử!”

“Ngươi có chỗ nào khác lợi hại hơn không?”

Nghe Tiểu Thương Long nói xong, Tiểu Hoàng Cẩu lộ vẻ tò mò nhìn về phía Phi Thiên Trư Trư hỏi thăm.

“Cẩu ca!”

“Ta thịch thịch thịch rất lợi hại!”

Nghe Tiểu Hoàng Cẩu hỏi, Phi Thiên Trư Trư cũng dùng vẻ mặt khẩn trương trả lời, nó biết, ba con Thần thú trước mắt tuyệt đối là Cẩu tử, Lang tử cùng Long tử mà lúc trước Diệp Phong đã nói qua, có thể nói, ở trước mặt bọn họ, bản thân nó chỉ là đệ đệ!

???

Thịch thịch thịch rất lợi hại?

Chuyện này cũng đáng để khoe ra sao?

Nghe Phi Thiên Trư Trư trả lời, Tiểu Hoàng Cẩu lập tức hiểu sai!

“Cẩu ca!”

“Muốn ta trực tiếp biểu diễn ngay tại đây cho ngươi xem không?”

“Nhưng mà, nếu có một con Thần thú có thể phối hợp với ta, vậy thì hiệu quả nhất định sẽ càng bùng nổ!”

Thấy Tiểu Hoàng Cẩu im lặng, Phi Thiên Trư Trư cũng lên tiếng thử hỏi.

???

Ngươi muốn diễn diễn ngay tại hiện trường?

Mẹ nó còn muốn tìm một con Thần thú phối hợp với ngươi?

Sao ngươi không biết xấu hổ như vậy!

Nghe được những lời này, Tiểu Hoàng Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Thương Long hoàn toàn giật mình, thậm chí, chúng nó đều lui về phía sau một bước, dù sao chúng nó cũng không muốn phối hợp biểu diễn với đối phương!

“Trư tử!”

“Ngoài thịch thịch thịch ra, ngươi còn có chỗ nào lợi hại hơn không?”

Lúc này, Tiểu Hoàng Cẩu lập tức chuyển đề tài, hơn nữa, trong lòng nó cũng đã đưa ra một quyết định, đó chính là không thể để đầu Đại Bạch Trư trước mắt gia nhập vào đoàn cướp của bọn họ!

Nghĩ đến hình ảnh ba con thú chúng nó ở một bên điên cuồng cướp bóc, Phi Thiên Trư Trư lại ở bên kia điên cuồng thịch thịch thịch, vậy thì thật là mất hết thể diện của đoàn cướp chúng nó!

“Cẩu ca!”

“Vận khí tốt có được tính không?”

“Vận khí của ta rất tốt, đi đến đâu đều có khả năng gặp được cơ duyên hoặc thiên tài địa bảo!”

“Diệp thiếu đều gọi ta là hành tẩu bảo khố!”

Nghe Tiểu Hoàng Cẩu hỏi thêm lần nữa, Phi Thiên Trư Trư đầu tiên là trầm mặc một lúc, sau đó liền nói ra tình huống!

“Thiệt hay giả!”

“Ngươi lợi hại như vậy sao?”

“Vậy thì thật là tốt, hiện tại chúng ta cần đi cướp đoạt phần thưởng thí luyện, nhưng trong 200 phần thưởng thí luyện, chúng ta chỉ có thể lấy được 50 phần thưởng thí luyện, vậy ngươi dẫn đường đi, để chúng ta nhìn xem vận khí của ngươi thế nào!”

Chương 963 - Mẹ kiếp, đầu heo này thật sự không bình thường a!

Nghe Phi Thiên Trư Trư nói như vậy, Tiểu Hoàng Cẩu cũng tỏ ra không quá tin tưởng, sau đó chuẩn bị để Phi Thiên Trư Trư thử khí vận nghịch thiên của nó!

Một lát sau!

“Cẩu ca!”

“Ta cảm thấy vị trí phần thưởng thí luyện khá tốt!”

“Nếu không, chúng ta thử xem?”

Sau khi Phi Thiên Trư Trư đi theo lộ trình trên bản đồ và đến địa điểm nhận phần thưởng thí luyện, nó nhìn về phía Tiểu Hoàng Cẩu nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Được!”

“Vậy chúng ta thử xem!”

Nghe Phi Thiên Trư Trư đề nghị, Tiểu Hoàng Cẩu cũng trực tiếp đưa ra quyết định!

“Cẩu ca!”

“Tại sao ba người bên kia lại đứng tại chỗ run rẩy thế!”

“Có phải bên kia có gì đó nguy hiểm không?”

Lúc này, Phệ Huyết Đường Lang nhìn ba người đang run rẩy toàn thân cách đó không xa, cũng lộ vẻ mặt ngưng trọng lên tiếng nhắc nhở.

“Muốn đạt được phần thưởng thí luyện, phải vượt qua ba cửa ải mới được!”

“Cửa thứ nhất, 50 tê mỏi thiên lôi!”

“Cửa thứ hai, mê trận cường đại!”

“Cửa thứ ba, cạm bẫy chồng chất trong mê trận!”

“Mà căn cứ theo phỏng đoán của ta, cửa thứ nhất tê mỏi thiên lôi rất có thể không có hiệu quả đối với chúng ta!”

“Nhưng trận pháp cùng cạm bẫy chồng chất của cửa thứ hai cùng cửa thứ ba thì có thể…”

Tiểu Hoàng Cẩu còn chưa nói xong, nó đã thấy Phi Thiên Trư Trư hưng phấn lao đến phần thưởng thí luyện nơi xa, việc này khiến cho nó sửng sốt thầm nghĩ: "Đầu Đại Bạch Trư này đang muốn làm gì vậy?"

Một lát sau!

"Xem ra suy đoán của ta là thật, Thần thú sẽ không kích hoạt Địa Bạo Thiên Lôi!"

Nhìn thấy Phi Thiên Trư Trư thuận lợi thông qua khu vực có chôn Địa Bạo Thiên Lôi, Tiểu Hoàng Cẩu cũng lẩm bẩm tự nói.

"Mẹ kiếp!"

"Chẳng lẽ đầu heo này hiểu trận pháp sao?"

"Chạy lung tung hai vòng ở trong trận pháp là có thể phá giải mê trận sao?"

Nhưng mà, sau khi Tiểu Hoàng Cẩu nhìn thấy Phi Thiên Trư Trư nhẹ nhàng phá giải mê trận, trong mắt nó cũng hiện lên một tia khó tin.

"Cẩu ca!"

"Đã lấy được Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ!"

"Chúng ta tiếp tục đi đến vị trí có phần thưởng thí luyện tiếp theo đi!"

Sau khi Phi Thiên Trư Trư cầm bình Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ trở lại trước mặt Tiểu Hoàng Cẩu, nó hưng phấn lên tiếng nói.

Quá trâu bò!

Đầu heo này thật sự quá lợi hại!

Khí vận nghịch thiên nó vừa nói thế nhưng là thật, nếu như mang theo nó bên người thì sau này sẽ không phải tốn thời gian đi đoạt đồ nữa!

Nghe Phi Thiên Trư Trư nói xong, nhất là khi nhìn thấy bình nhỏ trong tay đối phương, trên mặt Tiểu Hoàng Cẩu cũng lộ ra một tia hưng phấn, sau đó nói thẳng: “Đi, chúng ta đi đến vị trí phần thưởng thí luyện tiếp theo!”

Cách đó không xa!

“Tông chủ!”

“Tình huống gì thế này!”

“Tại sao ở đây là có một đầu Đại Bạch Trư!”

“Còn có, tại sao nó không kích hoạt kíp nổ tê mỏi thiên lôi?”

“Chẳng lẽ, tê mỏi thiên lôi cũng chỉ bắt nạt người tu luyện Thần Đạo như chúng ta?”

Lúc này, một vị trưởng lão của Huyền Băng Tông lộ vẻ mặt đần ra hỏi tông chủ Tống Huyền Phi ở bên cạnh.

“Triệu trưởng lão!!!”

“Ngươi có thể chú ý đến những thứ hữu dụng được không!”

“Chúng ta đều đã dẫm 48 cái tê mỏi thiên lôi, lập tức có thể cướp được bình Hàn Tuỷ Ngọc Kim Lộ kia!”

“Nhưng hiện tại, lại bị một đầu Đại Bạch Trư đoạt mất?”

“Nói cách khác, nó vốn nên là bảo vật nghịch thiên của chúng ta, nhưng hiện tại đã không có!”

Nghe Triệu trưởng lão nói xong, Tống Huyền Phi cũng bị chọc tức chửi ầm lên!

Bên kia!

“Lão Triệu!”

“Ngươi có thể thu lại nụ cười đắc ý trên mặt không?”

“Còn không phải chỉ là cướp được một khối Thuỷ Vân Huyễn Tinh

thôi sao, ta cũng có thể lập tức cướp được một phần thưởng thí luyện!"

Lúc này, nhìn vẻ mặt đắc ý của Triệu Hạ, Tô Hằng cực kỳ khó chịu nói.

"Lão Tô!"

"Ngươi nói ngươi có thể cướp được sao?"

"Hiện tại không nói đến phần thưởng thí luyện ở đây, cho dù là một trong số 50 phần thưởng thí luyện kia ngươi có đoạt được của ta hay không cũng là một vấn đề!"

Nghe Tô Hằng nói xong, Triệu Hạ lộ ra sắc mặt nghiền ngẫm đáp lại một câu.

"Mặc kệ có phải một trong 50 phần thưởng thí luyện kia hay không!"

"Chúng ta trước tiên phải loại bỏ toàn bộ tê mỏi thiên lôi mới được, đừng lãng phí thời gian, tranh thủ qua chịu phách đi!"

Nghe Triệu Hạ nói vậy, Tô Hằng cũng không tranh luận, hắn chỉ dùng hành động thực tế hung hăng đánh mặt Triệu Hạ!

Cách đó không xa!

"Cẩu ca!"

"Ta cảm thấy phần thưởng thí luyện ở đây cũng không tồi!"

"Nếu không thử xem?"

Sau khi đi đến nơi này, Phi Thiên Trư Trư trước tiên nhìn thoáng qua Triệu Hạ cùng Tô Hằng đang bị phách cách đó không xa, sau đó liền nhìn về phía Tiểu Hoàng Cẩu nói ra suy nghĩ của mình.

"Được!"

"Vậy ngươi qua bên kia thử xem!"

"Đến nỗi ba chúng ta, muốn làm lại chút nghề cũ!"

Nhìn Triệu Hạ cùng Tô Hằng đang co quắp ở phía xa, khoé miệng Tiểu Hoàng Cẩu cũng hiện lên một nụ cười xấu xa!

Mà Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Thương Long ở bên cạnh nghe được lời này cũng đều lấy ra vũ khí.

“Làm nghề cũ?”

“Chẳng lẽ ta qua bên kia lấy phần thưởng thí luyện, mà các ngươi lại qua bên kia cướp bóc?”

Nghe Tiểu Hoàng Cẩu nói xong, Phi Thiên Trư Trư cũng đưa ánh mắt dừng ở trên người Triệu Hạ cùng Tô Hằng cách đó không xa, sau đó tự mình lẩm bẩm: “Hai tên Thần Đạo này cũng thật thảm, còn chưa lấy được phần thưởng thí luyện vào tay, bảo vật trên người lại bị cướp sạch trước không còn một mảnh!”

……

“Mẹ kiếp!”

“Lão Tô, cái quỷ gì vừa đi qua vậy?”

Khi một bóng dáng màu trắng vụt qua, Triệu Hạ hốt hoảng hét to với Tô Hằng ở đằng trước!

“Heo a!”

“Ngươi mắt mù sao?”

“Vừa rồi là một đầu Đại Bạch Trư!”

“Nhưng mà, tại sao nó lại không có kích hoạt tê mỏi thiên lôi?”

Nhìn Phi Thiên Trư Trư ở phía trước trực tiếp lao vào trong mê trận, Tô Hằng chau mày đáp lại.

“Hai vị!”

“Đường này là ta mở, lôi này là ta chôn!”

“Nếu muốn ở đây, để lại tài bảo mua đường đi!”

Đúng lúc này, âm thanh của Tiểu Hoàng Cẩu liền truyền vào tai hai người, ngay sau đó, nhóm cướp tam thú trực tiếp xuất hiện ở trước mặt bọn họ.

“Mẹ kiếp!”

Chương 964 - Cẩu ca, ta cử báo, Triệu Hạ vừa lấy được thứ tốt!

“Con chó kia không phải là con chó bên người vị đại thiếu thần thí kia sao?”

“Nó có hai tiểu đệ khi nào vậy?”

“Hơn nữa, còn bắt đầu làm cướp bóc?”

Sau khi Triệu Hạ cùng Tô Hằng nhận ra Tiểu Hoàng Cẩu, trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu, bởi vì thân phận của Tiểu Hoàng Cẩu thay đổi quá nhanh, đánh bọn họ trở tay không kịp!

“Cẩu ca!”

“Có phải có hiểu lầm gì không!”

“Chúng ta vừa mới gặp nhau mà!”

Lúc này, Triệu Hạ cũng nhìn về phía Tiểu Hoàng Cẩu lôi kéo quan hệ, dù sao, tuy rằng thực lực của Tiểu Hoàng Cẩu thật sự yếu, nhưng hắn cũng không dám ra tay với Tiểu Hoàng Cẩu!

“Đã gặp mặt thì làm sao vậy?”

“Vừa rồi chủ nhân của ta lấy ra nhiều rác rưởi như vậy… Không phải, lấy ra nhiều đồ tốt như vậy, các ngươi thế nhưng không cướp đoạt!”

“Các ngươi không đoạt, ta sao có thể cướp lại các ngươi?”

“Các ngươi có biết bởi vì các ngươi hèn nhát, cho nên trực tiếp đánh nát thú vui duy nhất của ta không!”

Nghe Triệu Hạ nói xong, Tiểu Hoàng Cẩu cũng là trực tiếp oán giận lên.

???

Bảo chúng ta cướp bóc vị kia đại thiếu kia?

Ngay cả Thiên Diệu Các cũng không dám làm gì vị đại thiếu gia kia, loại lâu la nho nhỏ như chúng ta càng thêm không dám!

Hơn nữa, chúng ta hèn nhát thì có liên quan gì?

Nghe Tiểu Hoàng Cẩu oán giận, Triệu Hạ cùng Tô Hằng lập tức sửng sốt!

“Đừng nhiều lời!”

“Mau lấy hết đồ trên người ra!”

“Bằng không chúng ta sẽ ra tay!”

Lúc này, Phệ Huyết Đường Lang tiến lên một bước, nhìn thẳng hai người họ lên tiếng uy hiếp!

“Cẩu ca!”

“Chừa cho ta chút mặt mũi được không!”

“Sau này ngươi tới tông môn ta làm khách, ta tuyệt đối sẽ cung phụng như lão phật gia!”

Lúc này, Triệu Hạ bắt đầu luống cuống, dù sao trên người hắn còn có một khối Thuỷ Vân Huyễn Tinh đâu, có thể nói, những thứ khác có thể bị đoạt, nhưng riêng khối Thuỷ Vân Huyễn Tinh kia không thể bị cướp đi!

“Lang đệ!”

“Long đệ!”

“Động thủ đi!”

Nghe Triệu Hạ nói xong, Tiểu Hoàng Cẩu không hề để ý, mà là

trực tiếp ra lệnh với Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Thương Long.

“Xem Đại Đỉnh của ta!”

“Xem Đại Trường Thương của ta!”

Nghe thấy mệnh lệnh từ Tiểu Hoàng Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Thương Long mang theo hưng phấn lao đến hai người kia.

Bang! Bang! Bang!

Đại Đỉnh của Phệ Huyết Đường Lang liên tục đánh vào hai miếng thịt trên người Triệu Hạ!

Mà Đại Trường Thương của Tiểu Thương Long cũng liên tục quất đánh ở trên hai miếng thịt của Tô Hằng!

Nhưng mà, trong lòng Tô Hằng lúc này hoảng hốt, hắn thật sợ Tiểu Thương Long không chú ý liền khiến Trường Thương quất đánh thành Trường Thương thình thịch, vậy thì miếng thịt lớn của hắn cũng không chống đỡ nổi!

“Đừng đánh!”

“Ta đưa!”

“Ta nguyện ý nộp lên toàn bộ mọi thứ có trên người!”

Lúc này, tuy rằng trạng thái tê mỏi trên người đã biến mất, nhưng hai người họ căn bản không dám ra tay với ba con thú này, cuối cùng Tô Hằng dẫn đầu không nhịn được, vừa hét vừa giao nộp tất cả thần giới trên người.

Mà Triệu Hạ nhìn thấy cảnh này cũng không cam lòng giao ra toàn bộ thần giới trên người.

“Lang đệ!”

“Long đệ!”

“Thu dọn chiến lợi phẩm, chúng ta nên đổi chỗ khác!”

Nhìn thấy Phi Thiên Trư Trư ở cách đó không xa lại lần nữa cầm phần thưởng thí luyện chạy trở về, Tiểu Hoàng Cẩu cũng hưng phấn hô to, giờ khắc này, nó cảm thấy mang theo Phi Thiên Trư Trư bên cạnh thật sự hương a!

Hô!

Nhìn thấy đoàn cướp tam thú không có kiểm tra thân thể của họ, mà là chuẩn bị trực tiếp rời đi, Triệu Hạ cũng thở phào nhẹ nhõm, bởi vì hắn có cất giấu một thần giới, trong thần giới có chứa khối Thuỷ Vân Huyễn Tinh trước đó vừa mới lấy được c.

“Cẩu ca!”

“Ta cử báo, Triệu Hạ vừa mới lấy được một khối Thuỷ Vân Huyễn Tinh!”

“Cho nên, ta hoài nghi hắn rất có khả năng để khối Thuỷ Vân Huyễn Tinh trong chiếc thần giới đã giấu đi!”

“Hy vọng Cẩu ca kiểm tra một chút để hắn giao ra vật phẩm, nếu như không có khối Thuỷ Vân Huyễn Tinh kia, vậy thì hắn tuyệt đối tư tàng!”

Ngay khi Triệu Hạ vừa nhẹ nhàng thở ra, Tô Hằng ở bên cạnh đột nhiên hô to lên, đồng thời còn không quên dùng thần thức truyền âm trào phúng Triệu Hạ: “Làm ngươi vừa rồi khoe khoang với ta, như vậy thì tốt rồi, chúng ta có thể trở về điểm bắt đầu!”

???

Con mẹ nó trở về thời điểm bắt đầu?

Mẹ nó ai muốn quay lại thời điểm bắt đầu với ngươi?

Những thứ rách nát trên người ngươi có thể so với Thuỷ Vân Huyễn Tinh của ta sao?

Nghe được lời nói của Tô Hằng, Triệu Hạ muốn giết người, hắn không ngờ rằng Tô Hằng vào thời khắc mấu chốt này lại làm ra

chuyện ngu xuẩn như vậy!

“Cẩu ca!”

“Kiểm tra xong rồi!”

“Trong vật phẩm Triệu Hạ nộp lên không có Thuỷ Vân Huyễn Tinh!”

Rất nhanh, âm thanh của Phi Thiên Trư Trư vang lên từ bên cạnh.

“Không có sao?”

Nghe Phi Thiên Trư Trư nói xong, sắc mặt của Tiểu Hoàng Cẩu lập tức trầm xuống.

“Cẩu ca!!!”

“Hiểu lầm, đây đều là hiểu lầm!”

“Ta thật sự không phải cố ý tư tàng, ta chỉ là quên!”

Nhìn thấy Tiểu Hoàng Cẩu trầm mặt xuống, Triệu Hạ cũng hoảng loạn vội vàng giải thích, sau đó lấy ra thần giới giấu trong Khổ Trà Tử!

???

Gia hỏa này thế nhưng giấu thần giới trong Khổ Trà Tử?

Phải đến mức vậy sao!

Khi đám cướp tứ thú cùng Tô Hằng nhìn thấy Triệu Hạ thế nhưng lấy thần giới ra từ Khổ Trà Tử, tất cả đều lộ ra vẻ kinh ngạc, họ thực sự không ngờ rằng Triệu Hạ sẽ giấu thần giới ở trong Khổ Trà Tử!

“Cẩu ca!”

“Lần này trên người ta thật đúng là không còn vật gì!”

“Ta đều giao ra hết!”

Lúc này, Triệu Hạ cũng nhìn về phía Tiểu Hoàng Cẩu vội vàng nói.

“Chậm!”

“Trước mặt đệ nhất Kiếm Cẩu Chư Thiên Vạn Giới ta mà ngươi còn dám tư tàng bảo vật!”

“Đây quả thực là xem thường ta!”

“Ba vị đệ đệ, các ngươi ai đi giáo huấn hắn!”

Nói xong, Tiểu Hoàng Cẩu liền nhìn về phía Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long cùng Phi Thiên Trư Trư lên tiếng hỏi.

“Cẩu ca!”

“Cho ta một cơ hội biểu hiện đi!”

“Ngươi xem ta thình thịch hắn được không!”

Nghe Tiểu Hoàng Cẩu hỏi, Phi Thiên Trư Trư tiến lên một bước và trực tiếp tiếp nhận công việc này!

???

Chương 965 - Đi thôi, nhớ rõ nhẹ nhàng với hắn một chút!

Điên cuồng thình thịch Triệu Hạ?

Ngay cả người tu luyện Thần Đạo mà ngươi cũng không định buông tha?

Nghe Phi Thiên Trư Trư nói như vậy, Tiểu Hoàng Cẩu có chút giật mình, nó chưa từng nghĩ đến Phi Thiên Trư Trư thế nhưng lại ăn cả người tu luyện Thần Đạo lẫn Thần thú!

“Trư đệ!”

“Ngươi làm như vậy có phải có chút tàn nhẫn rồi không?”

“Ta sợ rằng Triệu Hạ chịu không nổi!”

Sau khi im lặng một lúc, Tiểu Hoàng Cẩu vẫn quyết định lên tiếng khuyên bảo Phi Thiên Trư Trư!

“Cẩu ca!”

“Vậy ý của ngươi là, để cho ta thình thịch chậm lại một chút sao?”

Nghe Tiểu Hoàng Cẩu nói xong, Phi Thiên Trư Trư cũng lên tiếng thử hỏi.

Hả?

Con mẹ nó còn thình thịch chậm một chút?

Ý của ta là chỉ cần tùy tiện giáo huấn đối phương một chút là được!

Không cần phải điên cuồng thình thịch hắn!

Nhưng xem ý tứ của ngươi, hôm nay nhất định phải thịch thịch thịch hắn sao?

Nghe Phi Thiên Trư Trư nói xong, Tiểu Hoàng Cẩu sửng sốt một chút, sau đó lộ vẻ bất đắc dĩ nói: “Đi thôi, nhớ rõ nhẹ nhàng với hắn một chút!”

“Được!”

“Cẩu ca, ngươi nhìn là được!”

“Ta tuyệt đối sẽ nhẹ nhàng với hắn một chút!”

Sau khi nghe Tiểu Hoàng Cẩu nói xong, Phi Thiên Trư Trư cũng lộ ra một tia hưng phấn!

“Mẹ kiếp!”

“Tô Hằng, nếu như hôm nay ta bị đầu heo kia thình thịch chết!”

“Sau này ta tuyệt đối sẽ liều mạng với ngươi!”

“Nếu không phải tại ngươi, ta có thể gặp phải loại oan ức này sao?”

Cách đó không xa, sau khi nghe xong cuộc đối thoại giữa Tiểu Hoàng Cẩu và Phi Thiên Trư Trư, trong mắt Triệu Hạ tràn đầy kinh hãi mắng to Tô Hằng.

“Lão Triệu!”

“Ta cũng không ngờ mọi chuyện lại phát triển thành như vậy!”

“Ai có thể ngờ đầu Đại Bạch Trư kia thế nhưng thích thình thịch người a!”

Nghe Triệu Hạ nói xong, Tô Hằng cũng cười khổ đáp lại một câu.

“Cẩu ca!”

“Ta lên!”

Lúc này, Phi Thiên Trư Trư hét lớn một tiếng, đoàn cướp tam thú, Triệu Hạ cùng Tô Hằng đều nhìn sang Phi Thiên Trư Trư!

“Mẹ kiếp!”

“Chuyện quái gì đang xảy ra thế này?”

“Trư đệ trực tiếp biến thân?”

“Mẹ nó, bộ áo giáp kia quá soái!”

Sau khi Tiểu Hoàng Cẩu nhìn thấy Phi Thiên Trư Trư trên không trực tiếp mặc Thương Giới Chiến Giáp huyễn khốc vô địch, hai mắt nó cũng lấp lánh ánh sáng kinh hô, một thân Thương Giới Chiến Giáp kia quá mẹ nó soái!

“Cẩu ca!”

“Ta muốn bắt đầu thịch thịch thịch!”

“Ngươi nhìn là được!”

Lúc này, Phi Thiên Trư Trư đã biến thân thành Thương Giới Chiến

Trư trực tiếp triển khai toàn bộ hỏa lực, tám khung Gatling điên cuồng chuyển động, vô số ánh sáng màu trắng quét ngang qua Triệu Hạ!

“Chết tiệt!”

“Cái quái gì thế này!”

“Mỗi hơi thở của ánh sáng trắng đều khiến ta cảm thấy ngạt thở!”

“Nếu không có gì ngoài ý muốn, nếu bị ánh sáng trắng đánh trúng thì ta sẽ chết mất!”

Cảm nhận được hơi thở khủng bố từ những ánh sáng màu trắng, Triệu Hạ sợ đến mức linh hồn của hắn gần như bay đi, sau đó hắn ta bắt đầu điên cuồng tránh né, nhưng trong mắt đoàn cướp tam thú và Tô Hằng, Triệu Hạ lúc này như thể đang nhảy vũ điệu kỳ lạ!

“Ha ha ha!”

“Vui thật, vui thật!”

“Ta tiếp tục mở nhạc, ngươi tiếp tục khiêu vũ!”

Lúc này, Phi Thiên Trư Trư đang điên cuồng thình thịch ở trên không trung nhìn thấy Triệu Hạ ở phía dưới đang dùng hết toàn lực bày ra dáng múa của chính mình, nó cũng hưng phấn hô to lên.

“Mẹ kiếp!”

“Đừng thình thịch ta nữa!”

“Ta bị dọa ra nước tiểu rồi!”

Lúc này, Triệu Hạ đang điên cuồng trốn tránh muốn khóc chết tâm, hắn chưa bao giờ nghĩ thình thịch trong miệng Phi Thiên Trư Trư thế nhưng đáng sợ như thế, nếu sớm biết rằng thịch thịch thịch khủng bố như vậy, vậy thì hắn thà rằng để đối phương thình thịch hắn bằng một loại khác, ít nhất cũng sẽ không chết!

Bên kia!

“Hoá ra thịch thịch thịch trong miệng Trư đệ là cái này!”

“Thật đúng là hiểu lầm nó!”

“Nhưng mà có nên nói hay không, bộ dáng hiện tại của nó thật là soái a!”

Lúc này, Tiểu Hoàng Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Thương Long đều tỏ ra hâm mộ khi nhìn Phi Thiên Trư Trư đang điên cuồng thịch thịch thịch ở trên không trung, nếu có thể, chúng nó cũng muốn có được một bộ Thương Giới Chiến Giáp oai hùng như vậy!

Một lát sau!

“Trư đệ!”

“Thôi được rồi!”

“Chúng ta còn phải tranh thủ đi cướp những phần thưởng thí luyện khác đâu!”

Một lúc sau, Tiểu Hoàng Cẩu cảm thấy đã chơi đủ, liền bay thẳng lên không trung hét to với Phi Thiên Trư Trư.

“Cẩu ca!”

“Đã biết!”

“Cuối cùng ta lại đưa hắn thêm hai pháo!”

Nói xong, Phi Thiên Trư Trư trực tiếp cõng hai ống phóng hỏa tiễn sau lưng lên vai, sau đó hô lớn: “Triệu Hạ, cẩn thận, nếu như ngươi bị đánh trúng, sợ là cặn bã cũng không còn!”

Khi Phi Thiên Trư Trư vừa dứt lời, hai quả cầu ánh sáng màu trắng trực tiếp đánh tới Triệu Hạ!

“Độn Địa Thần Thông!”

Nghe Phi Thiên Trư Trư nhắc nhở, Triệu Hạ cũng bị hoảng sợ, sau đó trực tiếp vận dụng cấm kỵ thần thông của chính mình, cả

người lập tức biến mất tại chỗ!

Oanh! Oanh!

Khi hai tiếng gầm rú vang lên, lấy vị trí bị hai chùm sáng trắng đánh trúng làm trung tâm, mọi thứ trong phạm vi mấy trăm mét đều bị quét sạch trong nháy mắt!

“Mẹ kiếp!”

“Nếu không phải ta vận dụng cấm kỵ thần thông, hiện tại ta đã chết thẳng cẳng a!”

Xuất hiện ở cách đó năm trăm mét, Triệu Hạ nhìn thấy cảnh tượng trước mắt đều bị doạ cho rùng mình, hắn chưa từng nghĩ đến đầu heo kia thế nhưng tới thật!

Một lát sau!

“Lão Tô!”

“Nếu không chúng ta vẫn là nên rút lui đi!”

“Đầu heo kia quá đáng sợ!”

“Hơn nữa, ta sợ nếu chúng ta lại lấy thêm được mấy phần thưởng thí luyện, rất có khả năng sẽ bị chúng nó cướp đi hết!”

Sau khi Tiểu Hoàng Cẩu mang theo Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long cùng Phi Thiên Trư Trư rời đi, Triệu Hạ vội vàng nhìn về phía Tô Hằng nói ra suy nghĩ của mình.

“Lão Triệu!”

“Ta hiểu tâm tình của ngươi!”

“Nhưng ta thật sự không đành lòng rời đi như vậy!”

“Hơn nữa, chúng nó đã cướp đoạt chúng ta một lần, hẳn là sẽ không ra tay với chúng ta lần nữa!”

Nghe Triệu Hạ nói xong, Tô Hằng cau mày nói ra suy nghĩ của chính mình, nếu như thật sự cứ như vậy rời đi, hắn thật sự không

cam lòng!

Chương 966 - Chủ nhân, chúng ta cướp về toàn bộ phần thưởng thí luyện cho ngài rồi đây!

Mà nghe Tô Hằng nói như vậy, Triệu Hạ cũng có chút do dự, nói thật, cứ rời đi như vậy, hắn cũng sẽ không cam lòng!

“Lão Tô!”

“Vậy chúng ta thử một lần nữa đi!”

“Nếu như chúng ta còn bị cướp, chúng ta lập tức rút khỏi lần thí luyện thi đấu này!”

Sau khi im lặng một lúc, Triệu Hạ cuối cùng cũng đưa ra quyết định!

……

“Hệ thống!”

“Còn bao lâu nữa mới đến 12 giờ?”

Lúc này, Diệp Phong đang nằm trên ghế bập bênh cũng lên tiếng hỏi hệ thống.

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, còn nửa canh giờ nữa mới tới nửa đêm!”

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, trong một vạn cái Địa Bạo Thiên Lôi, đã có tổng cộng 7675 cái bị phá, đạt tới tiêu chuẩn phá của, hệ thống sẽ phát phần thưởng ở những giây phút cuối cùng!”

Khi Diệp Phong vừa nói xong, trong đầu liền vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống.

“Hả?”

“Tại sao mới bại ít như vậy?”

“Đáng lý ra, một vạn cái Địa Bạo Thiên Lôi kia hẳn là nổ tung hết toàn bộ mới đúng!”

Sau khi nghe hệ thống nói xong, Diệp Phong cũng khó hiểu hỏi.

“Đinh! Bởi vì Thần thú sẽ không kích hoạt Địa Bạo Thiên Lôi, cho nên trong khi người khác cố gắng vượt qua lôi, đoàn cướp bốn thú trực tiếp cướp đi hoặc huỷ diệt phần thưởng thí luyện, những người khác tất nhiên cũng sẽ không tiếp tục dẫm lên Địa Bạo Thiên Lôi còn thừa, bởi vì phần thưởng thí luyện đã không có!”

Nghe được Diệp Phong truy vấn, hệ thống vội vàng đưa ra giải thích.

???

Thần thú sẽ không kích hoạt Địa Đạo Thiên Lôi?

Ta để Tiểu Hoàng Cẩu đi tranh đoạt phần thưởng thí luyện, còn không phải là làm nó mang theo bug đi đoạt lấy sao, ai có thể đoạt lại nó!

Chờ một chút!

Đoàn cướp bốn thú?

Không phải chỉ có một mình Tiểu Hoàng Cẩu thôi sao, ở đâu ra đoàn cướp bốn thú?

Lúc này, Diệp Phong đột nhiên chú ý tới một tin tức mấu chốt, sau đó trên mặt hiện lên một tia kinh ngạc.

“Diệp thiếu!”

“Trận thí luyện lần này không thể chơi a!”

“Không biết ở đâu ra bốn đầu Thần thú, chúng nó thế nhưng có thể làm lơ tê mỏi thiên lôi!”

“Toàn bộ phần thưởng thí luyện đều bị chúng nó cấp hủy diệt hoặc đoạt chạy!”

“Hơn nữa chúng ta vốn dĩ cũng giật được một ít phần thưởng thí luyện, nhưng bọn hắn cũng cướp đi, nếu ai dám giấu diếm, bọn hắn sẽ phái ra một đầu Đại Bạch Trư điên cuồng thình thịch chúng ta, chúng ta suýt chút nữa đã chết trong tay đối phương!”

Đúng lúc này, An Lôi Hồng mang theo hai gã lão tổ cùng với mười bảy trưởng lão của Thiên Diệu Các từ nơi xa đi tới, sau đó bắt đầu khóc lóc kể lể lên.

???

Bốn đầu Thần thú tiến hành cướp bóc các ngươi?

Còn có một đầu Đại Bạch Trư điên cuồng thình thịch các ngươi?

Nghe An Lôi Hồng nói xong, trong đầu Diệp Phong lập tức hiện ra bốn bóng dáng của Tiểu Hoàng Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long cùng Phi Thiên Trư Trư!

Không bao lâu sau!

Các tông chủ cùng trưởng lão của những tông môn khác cũng đều đi tới nơi này, hơn nữa đều rơm rớm nước mắt kể lại những trải nghiệm đau khổ của chính mình.

“Phi Thiên Trư Trư dựa vào khí vận nghịch thiên, nhẹ nhàng phá giải mê trận, sau đó lấy được phần thưởng thí luyện!”

“Trong khi Phi Thiên Trư Trư đi lấy phần thưởng, Tiểu Hoàng Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang cùng Tiểu Thương Long tiến hành đánh cướp đối với những người gặp phải Địa Bạo Thiên Lôi?”

“Ai dám tư tàng, chúng nó phái Phi Thiên Trư Trư thình thịch đối phương một trận?”

Sau khi biết chuyện gì đã xảy ra với mọi người, trong đầu Diệp Phong không tự chủ hiện ra hình ảnh đoàn cướp bốn thú lấy đi phần thưởng thí luyện, đoạt bảo vật của mọi người và điên cuồng thình thịch!

“Không phải chứ!”

“Ta chỉ là thấy Tiểu Hoàng Cẩu nhàn rỗi, cho nên mới kêu nó đi tranh đoạt một chút!”

“Kết quả, nó lại gọi cả Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long cùng Phi Thiên Trư Trư đến đây?”

“Còn tiến hành một đợt cướp bóc trong trận thí luyện thi đấu này?”

Sau khi hiểu rõ mọi chuyện, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn không nghĩ tới mọi chuyện sẽ biến thành như vậy!

“Diệp thiếu!”

“Bốn đầu Thần thú kia đã huỷ hoại trận thi đấu này của ngươi!”

“Ngài nhất định phải bắt lấy chúng nó, sau đó dạy cho chúng nó một bài học mới được!”

Lúc này, An Lôi Hồng cũng nhìn về phía Diệp Phong tiếp tục khóc lóc kể lể.

“An Lôi Hồng là một tên ngốc đi!”

“Con chó đi đầu kia chính là con chó của Diệp thiếu!”

“Nói một câu không dễ nghe, có khi đoàn cướp bốn thú kia đều là của Diệp thiếu, nhưng ngươi lại bảo Diệp thiếu xử lý sủng vật của chính mình?”

Trong đám người, sau khi Triệu Hạ cùng Tô Hằng nghe An Lôi Hồng nói xong, đều dùng ánh mắt như xem một kẻ ngốc nhìn sang!

“Chủ nhân!”

“Chúng ta đã trở lại!”

“Chúng ta không có làm ngươi thất vọng, chúng ta đã lấy hết toàn bộ 50 phần thưởng thí luyện!”

Đúng lúc này, âm thanh tràn đầy hưng phấn của Tiểu Hoàng Cẩu từ nơi xa truyền tới.

???

Còn mẹ nó không làm ta thất vọng?

Ta chỉ muốn kêu ngươi đi tranh đoạt một chút, mẹ nó ai làm ngươi mang theo ba tụi nó đến đây điên cuồng cướp bóc?

Nghe Tiểu Hoàng Cẩu nói xong, sắc mặt của Diệp Phong cũng trở nên ngượng ngùng, bởi vì hắn phát hiện lúc này tất cả mọi người đều dùng ánh mắt kỳ quái nhìn mình.

“Chư vị!”

“Bốn đầu Thần thú này đều là chiến sủng ta dưỡng!”

“Bởi vì ta cảm thấy độ khó của lần thi đấu này không cao lắm, cho nên ta để bọn chúng tham gia, gia tăng tỉ lệ khó của lần khảo thí này lên một chút!”

Nhìn thấy mọi người đều nhìn về phía mình, Diệp Phong cũng lập tức giải thích.

Hả?

Tê mỏi thiên lôi!

Khủng bố mê trận!

Bẫy rập chồng chất trong mê trận!

Ba cửa ải phòng hộ mà ngươi lại nói không khó lắm?

Mọi người nghe Diệp Phong giải thích xong, nhất thời không thể tin vào tai mình!

“Chư vị!”

“Thí luyện thi đấu lần này cũng coi đã đi đến kết quả hoàn mỹ!”

“Tuy rằng mọi người đều không lấy được phần thưởng thí luyện, nhưng ta sẽ không để mọi người đến đây mà không có gì!”

“Cho nên, ta chuẩn bị đưa 50 phần thưởng thí luyện kia cho mọi

người, đến nỗi phân chia như thế nào, các ngươi tự quyết định đi!”

Chương 967 - An Thái, ngươi làm cái quỷ gì!

Nói xong, Diệp Phong cầm lấy chiếc thần giới chứa 50 phần thưởng thí luyện trong tay Tiểu Hoàng Cẩu giao cho An Lôi Hồng, sau đó liền mang theo đoàn cướp bốn thú rời khỏi thí luyện bí cảnh.

“Chủ nhân!”

“Tại sao ngài lại đưa những thứ rác rưởi đó cho bọn họ!”

“Chúng ta đều dùng bản lĩnh cướp về a!”

Sau khi rời khỏi thí luyện bí cảnh, Tiểu Hoàng Cẩu cũng lộ vẻ khó hiểu hỏi.

“Vì cái gì sao?”

“Ngươi còn có mặt mũi hỏi ta vì cái gì?”

“Ta kêu ngươi đi tranh đoạt một chút, ai cho ngươi đi cướp bóc?”

“Lại còn gọi cả ba đứa chúng nó lại đây, sao ngươi lại biết chơi như vậy!”

Nghe Tiểu Hoàng Cẩu hỏi, Diệp Phong trực tiếp mắng to, sau đó nâng lên chân phải, bày ra tư thế sút gôn!

“Ai!”

“Chủ nhân tức giận liền đá ta!”

“Không thể đổi chiêu mới được sao?”

“Ta có chút chán ngấy rồi!”

Nhìn thấy Diệp Phong bày ra tư thế sút gôn, Tiểu Hoàng Cẩu cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó trực tiếp nằm sấp xuống, nhấc miếng

thịt to tướng trên thân mình lên và sẵn sàng bị đá!

“Mẹ kiếp!”

“Thuần thục đến vậy sao?”

Nhìn thấy một màn này, Phi Thiên Trư Trư ở bên cạnh ngây người, không nghĩ tới Diệp thiếu chỉ cần bày ra một động tác, Tiểu Hoàng Cẩu có thể lập tức tạo thành tư thế tương ứng!

“Cẩu ca đúng là lão đại của đoàn cướp!”

“Tốc độ phản ứng này thật sự quá nhanh!”

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Phi Thiên Trư Trư dùng ánh mắt kính nể nhìn sang Tiểu Hoàng Cẩu!

Bùm!

Ầm một tiếng, Tiểu Hoàng Cẩu đã bị Diệp Phong đá bay ra ngoài.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của hôm nay, khen thưởng 50 vạn điểm phá của, khen thưởng Thốn Huyền Thần Lộ*100 bình nhỏ, khen thưởng đột phá một cảnh giới nhỏ!”

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, khen thưởng 300 vạn điểm phá của, khen thưởng đột phá một cảnh giới nhỏ, khen thưởng tùy quyển trục Tuỳ Cơ Đột Phá*1!”

Sau khi Tiểu Hoàng Cẩu bị đá bay ra ngoài, âm thanh nhắc nhở khen thưởng từ hệ thống cũng liên tiếp vang lên trong đầu Diệp Phong trong đầu liên tiếp.

Oanh! Oanh!

Ngay sau đó, hai hời thở đột phá trực tiếp bạo phát từ trong cơ thể Diệp Phong, làm tu vi của hắn từ Thần Hoàng Cảnh Ngũ Trọng trực tiếp đột phá tới Thần Hoàng Cảnh Thất Trọng!

Đối với việc Diệp Phong đột phá, sau khi đoàn cướp bốn thú nhìn thấy vậy thật ra cũng không có phản ứng quá lớn, bởi vì chúng nó đã quen với phương thức đột phá bình thường này của Diệp

Phong.

“Những phần thưởng khác không có gì đặc biệt!”

“Nhưng mà, Thốn Huyền Thần Lộ là cái quái gì!”

Nghe thấy âm thanh thông báo phần thưởng của hệ thống vang lên trong đầu, Diệp Phong trực tiếp kiểm tra thông tin của Thốn Huyền Thần Lộ.

Thốn Huyền Thần Lộ: Một bảo vật tự nhiên độc nhất vô nhị trong Thiên Đạo chiến trường, một khi dùng, lực lượng trong thân thể sẽ tăng vọt trong thời gian ngắn, càng dùng nhiều, lực lượng trong thân thể sẽ tăng vọt càng đáng sợ, hơn nữa sẽ không gây ra bất kỳ tổn thương nào cho thân thể!

“Mẹ kiếp!”

“Có thể tăng lên lực lượng thân thể, còn không có tác dụng phụ!”

“Thứ này thật tốt nha!”

Sau khi hiểu rõ tình huống của Thốn Huyền Thần Lộ, Diệp Phong cũng có hơi giật mình.

“Không đúng!”

“Hệ thống hiện tại cũng rất biết chơi!”

“Mỗi lần giới thiệu vật phẩm đều không phải toàn diện, vậy thì thứ này nói không chừng còn có hiệu quả khác mà ta không biết!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong liền chuẩn bị sau khi trở lại cửa cung đi thăm dò cung chủ một chút.

“Bọn cướp bốn thú!”

“Chúng ta nên trở về cửa cung!”

Sau đó, Diệp Phong trực tiếp kích hoạt một cổng không gian được chỉ định, sau đó mang theo bốn thú đi vào.

……

Tinh Hồn Sơn, chân núi!

“Mẹ kiếp!”

“Đây không phải là Thiên Diệu Linh Tửu sao?”

“An Thái, ngươi lấy thứ này ra, không sợ phụ thân ngươi đánh chết ngươi sao?”

Nhìn An Thái lấy ra mười đàn rượu ngon, Thái thượng đại trưởng lão Lâm Nhạc Đại Diễn Tông cũng giật mình hỏi.

“Tiểu Lâm!”

“Rượu này rất quý sao?”

Chu Sơn ở bên cạnh nghe vậy cũng tò mò hỏi.

“Chu ca!”

“Thiên Diệu Linh Tửu có thể nói là một loại rượu ngon cực kỳ sang quý!”

“Ta cũng không biết rõ phương pháp sản xuất!”

“Tuy theo theo ta được biết, loại rượu này cũng không có nhiều ở Thiên Diệu Các, tuyệt đối là một trong số loại rượu ngon áp đáy hòm của Thiên Diệu Các!”

Nghe Chu Sơn hỏi, Lâm Nhạc cũng vội vàng giải thích.

“Đúng vậy!”

“Cho dù là Thiên Diệu Các chúng ta thì cũng chỉ có mười một bình Thiên Diệu Linh Tửu mà thôi!”

“Ta lần này mang đến đây mười bình, chính là muốn tặng cho năm vị tiền bối, hi vọng năm vị tiền bối không cần ghét bỏ!”

Lúc này, An Thái cũng cười nói ra suy nghĩ của mình.

“Tặng cho chúng ta ư?”

“An Thái, ngươi có phải có việc muốn cầu chúng ta không?”

Nghe thế, Lâm Nhạc liền nhìn An Thái hỏi.

“Lâm tiền bối!”

“Thật ra ta cũng muốn bái nhập vào Tinh Hồn Cung!”

“Cho nên, có thể cũng để ta ở lại dưới chân núi này không?”

Nghe Lâm Nhạc dò hỏi, An Thái liền nói thẳng ra mục đích chân chính của mình.

“Hả?”

“Ngươi không lo làm thiếu các chủ, lại muốn đến đây bái nhập vào Tinh Hồn Cung sao?”

“Tiểu tử, có phải đầu óc của ngươi có vấn đề không?”

Lâm Nhạc nghe xong cũng giật mình hỏi ngược lại.

???

Đầu óc ta có vấn đề?

Ba người các ngươi không lo làm Thái thượng trưởng lão, cũng chạy đến nơi này đó sao?

Như thế nào, các người cứ làm những gì mình muốn, còn ta là đầu óc có vấn đề?

Nghe Lâm Nhạc nói như vậy, khoé miệng của An Thái run rẩy một chút.

“Được rồi!”

“Tuy rằng không rõ ngươi đang nghĩ gì!”

“Nhưng nếu ngươi muốn ở chỗ này, lời nói của ta cũng không có tác dụng, phải xem ý của Chu ca!”

Lúc này, Lâm Nhạc cũng thuận tiện nịnh nọt Chu Sơn, dù sao Chu

Sơn mới là người đứng đầu ngũ hổ!

“Ta thật sự không nghĩ tới!”

“Ta không thể bái nhập vào Tinh Hồn Cung!”

“Nhưng ở lại dưới chân núi lại càng ngày càng tốt!”

Nghe Lâm Nhạc nói xong, Chu Sơn ở bên cạnh cũng lộ ra đắc ý, sau đó nói thẳng: “An Thái đúng không, nếu ngươi muốn lưu lại, vậy lưu lại đi, chẳng qua, sau này ngươi phải phụ trách một số việc vặt dưới chân núi!”

“Cảm tạ Chu tiền bối cho ta cơ hội này!”

“Sau này ta nhất định sẽ biểu hiện thật tốt!”

Chương 968 - An Thái, ngươi làm cái quỷ gì! (2)

Nghe Chu Sơn nói xong, An Thái cũng lộ vẻ kích động đáp lại, nhưng trong lòng lại khóc không ra nước mắt thầm nghĩ: “Vốn định đi Tinh Hồn Cung làm tạp dịch, ai mà ngờ còn chưa đến Tinh Hồn Cung đâu liền phải ở lại chân núi làm tạp dịch, bái nhập vào Tinh Hồn Cung cũng quá khó khăn đi!”

Một lát sau!

“Chu ca!”

“Hai cái bình trong nhà tranh dùng để làm gì vậy?”

Một lát sau, An Thái bưng hai bình Lưu Ly âm Dương từ nhà tranh công cộng đi ra, tràn đầy hiếu kỳ nhìn Chu Sơn hỏi.

“Dùng làm gì sao?”

“Chẳng lẽ ngươi không quen biết hai cái bình này?”

“Hai cái bình này chính là bình Lưu Ly âm Dương!”

Nghe An Thái hỏi, Chu Sơn đang nằm phơi nắng ở trên ghế bập bênh bên cạnh cũng thuận miệng đáp lại một câu.

“Cái gì!”

“Đây là bình Lưu Ly âm Dương?”

“Không phải nói toàn bộ Thần giới chỉ có năm cái thôi sao, ở chỗ chúng ta lại có tận hai cái?”

Sau khi nghe Chu Sơn nói xong, An Thái cũng khiếp sợ kinh hô lên, sau đó cũng nổi lên tâm tư, liên tục ném hai cái bình Lưu Ly âm Dương qua lại.

“Mẹ kiếp!”

“An Thái, mẹ nó ngươi đang làm cái quái gì vậy!”

“Ai bảo ngươi quăng qua ném lại!”

Lúc này, Chu Sơn nằm ở trên ghế bập bênh thấy một màn như vậy trực tiếp kinh hồn nhảy dựng lên, sau đó rống to vào mặt An Thái.

“Chu ca!”

“Ngươi yên tâm đi!”

“Ta khẳng định sẽ không để bất kỳ cái bình Lưu Ly âm Dương nào rơi trên mặt đất đâu!”

Nghe Chu Sơn rống to, An Thái không rõ nguyên do cũng tự tin lên tiếng bảo đảm.

???

Con mẹ nó còn ổn định?

Còn có, điều ta lo lắng là liệu nó có rơi xuống đất hay không sao?

Điều ta lo lắng là lát nữa ngươi sẽ không thể phân biệt được cái nào đặt dưới đất và cái nào treo trên tường a!

Nghe được câu trả lời của An Thái, Chu Sơn tức giận run người!

Nghe được tiếng chửi bới ồn ào, ba vị trưởng lão Lâm Nhạc, Tề Kiệt, Mã Văn Sơn của Đại Diễn Tông cùng với đệ tử của Chu Sơn là Tần Tử Hằng cũng lần lượt đi ra khỏi nhà gỗ, khi bọn hắn nhìn thấy An Thái đang ném qua lại hai cái bình Lưu Ly âm Dương, toàn bộ đều đần ta tại chỗ!

“Hả?”

“Không thích hợp?”

“Sao bọn họ đều dùng ánh mắt khác thường nhìn ta?”

“Ta không phải chỉ là chơi ném bình thôi sao, có cần phản ứng lớn như vậy không?”

Thấy mọi người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía mình, An Thái cũng cảm thấy hoảng hốt, hắn không rõ tại sao mình chỉ chơi ném bình mà mọi người lại có phản ứng lớn như vậy!

“An Thái!”

“Ta hỏi ngươi, hiện tại ngươi có thể phân biệt ra cái bình nào đặt ở trên mặt đất, cái bình nào treo ở trên tường không?”

Lúc này, Chu Sơn cố gắng giữ bình tĩnh cũng nhìn về phía An Thái hỏi.

“Không thể nha!”

“Hai hình này đều giống nhau, hơn nữa ta đã ném qua lại lâu như vậy, sao có thể còn phân biệt được!”

“Nói nữa, quản nó cái nào là trên mặt đất, cái nào là trên tường, tùy tiện là được rồi!”

Cái gì cũng không biết An Thá cũng thuận miệng đáp lại một câu.

“Tùy tiện đặt sao?”

“Bình Lưu Ly âm Dương treo ở trên tường là bình nước sạch dùng để gội đầu, rửa chân, tắm rửa!”

“Bình Lưu Ly âm Dương đặt ở dưới đất là bình nước tiểu thường dùng để xôn xao!”

“Ngươi bảo chúng ta tùy tiện đặt sao?”

Nghe An Thái nói xong, Chu Sơn tức giận mắng to.

???

Đây chính là bìnhLưu Ly âm Dương!

Kết quả các ngươi không phải dùng để rửa chân, tắm rửa, mà chính là dùng để xôn xao?

Tuy rằng ta biết các ngươi phá của, nhưng cũng không thể phá đến mức không có điểm mấu chốt như thế chứ!

Sau khi biết được tình huống, An Thái hoàn toàn chết lặng, hắn không ngờ tới bảo vật như vậy thế nhưng sẽ dùng để xôn xao!

“Chờ một chút!”

“Năm vị ca ca, ta thật sự không biết chuyện này a!”

“Cho nên, các ngươi tha cho ta lần này đi!”

Nhìn thấy năm người ở đối diện đều cầm trường côn đi đến chỗ mình, An Thái trực tiếp luống cuống, sau đó vội vàng hô to.

……

“Đây là Tinh Hồn Cung nơi sư tôn ở sao?”

Lúc này, Lệ Thất vừa đi vào Tinh Hồn Sơn cũng tràn ngập tò mò, hắn thật sự rất muốn nhìn xem cửa cung của sư tôn ngang tàng là một nơi như thế nào!

“Di!”

“Những người kia là ai?”

“Bọn họ đang làm gì ở đó thế?”

Lúc này, Lệ Thất chú ý tới cách đó không xa có năm tên nam tử tay cầm trường côn đang điên cuồng đuổi theo đánh một thanh niên, trên mặt cũng tỏ ra khó hiểu thầm nghĩ.

“Chư vị!”

“Quấy rầy một chút!”

“Ở đây là Tinh Hồn Sơn sao?”

Mặc dù không biết những người này đang làm gì, nhưng Lệ Thất vẫn đi qua lên tiếng hỏi.

Hả?

Lại là người mới?

Sau khi nghe được Lệ Thất nói, mọi người lúc này mới ngừng lại, An Thái bị đánh thành đầu heo cảm kích nhìn về phía Lệ Thất, tuy rằng hắn không biết đối phương là ai, nhưng hắn biết, nếu không phải bởi vì đối phương xuất hiện, bản thân mình không biết bị đánh thành dạng gì đâu!

“Đúng vậy!”

“Đây chính là Tinh Hồn Sơn!”

“Ngươi là ai!”

Lúc này, Chu Sơn cũng làm ra vẻ là thủ lĩnh lục hổ, trực tiếp hỏi Lệ Thất.

“Ta là Lệ Thất!”

“Diệp Phong là sư tôn của ta!”

“Ta đến đây tìm sư tôn!”

Nghe Chu Sơn hỏi, Lệ Thất cũng lập tức giải thích thân phận của mình.

???

Sư tôn?

Tiểu tử này là đệ tử thân truyền của Diệp thiếu?

Sau khi biết thân phận của Lệ Thất, sáu người đều lộ ra vẻ khiếp sợ, mà Chu Sơn cũng phản ứng nhanh chóng, trực tiếp chạy đến một bên lấy ghế bập bênh của mình đặt đằng sau Lệ Thất, sau đó lấy lòng nói với Lệ Thất: “Hoá ra là đại sư huynh a, mau, mau mời ngồi!”

“Hả?”

“Tình huống gì thế này?”

“Vừa rồi gia hỏa này cũng không phải là như vậy a!”

“Tại sao lại lập tức khách khí với ta như vậy?”

Nhìn Chu Sơn giống như thay đổi một người khác, Lệ Thất cũng có chút nghi hoặc.

“Đại sư huynh!”

“Đi đường lâu như vậy có phải mệt muốn chết rồi không!”

Khi Lệ Thất còn rơi vào trạng thái đần ra, Chu Sơn lập tức ngồi xổm xuống, sau đó cực kỳ thuần thục giúp Lệ Thất mát xa hai chân.

“Tiền bối!”

“Ngươi đừng khách khí với ta như vậy a!”

“Ta có chút hoảng hốt!”

Chương 969 - Ta vẫn thích bộ dáng khó thuần kiêu ngạo lúc trước của ngươi!

“Nói thật, ta vẫn là thích bộ dáng khó thuần kiêu ngao của ngươi lúc trước!”

Nhìn thấy Chu Sơn ngồi xổm giúp chính mình mát xa hai chân, Lệ Thất cũng hoảng hốt, sau đó vội vàng nói.

“Đại sư huynh!”

“Ta cũng không phải là tiền bối gì cả!”

“Ngươi gọi ta là Tiểu Chu là được!”

Nghe Lệ Thất nói vậy, Chu Sơn cũng lấy lòng đáp lại một câu, sau đó liền nói đơn giản tình huống của sáu người bọn họ.

“Hoá ra bọn họ muốn bái nhập vào Tinh Hồn Cung!”

“Cho nên mới ở dưới chân núi, sau đó chờ đợi cơ hội!”

Sau khi hiểu rõ tình huống của sáu người bọn họ, Lệ Thất cũng tò mò hỏi: “Đúng rồi, ta vừa rồi thấy năm người các ngươi đánh hắn, vì sao vậy!”

“Lệ thiếu!”

“Ngươi biết không!”

“Tiểu tử An Thái thế nhưng trộn lẫn bình nước và bình nước tiểu của chúng ta!”

“Nói thật, đánh hắn đều là nhẹ!”

Nghe Lệ Thất hỏi, Chu Sơn cũng lập tức giải thích, đồng thời giải thích bình nước tiểu cùng tình nước đều là bình Lưu Ly âm Dương.

“Chỉ bởi vì việc này?”

“Lăn lộn làm gì, ném đi đổi một bộ khác không phải được rồi sao?”

“Mặc dù đó là bình Lưu Ly âm Dương, nhưng ở trong mắt sư tôn của ta, nó tính cái rắm a!”

Sau khi biết được toàn bộ câu chuyện, Lệ Thất cũng thuận miệng đưa ra một phương án giải quyết.

???

Lộng lăn lộn, liền phải ném xuống?

Đó chính là bình Lưu Ly âm Dương a!

Ngươi phá của như vậy, sư tôn của ngươi biết không?

Nghe Lệ Thất nói như vậy, sáu người liếc nhau, toàn bộ đều cười khổ, tuy rằng bọn họ biết muốn bái nhập vào Tinh Hồn Cung phải học được cách phá của, nhưng cũng không thể phá đến mức không có điểm mấu chốt như vậy a!

“Năm vị ca ca!”

“Đại sư huynh đúng là người có thể trở thành đệ tử thân truyền của Diệp thiếu!”

“Tên này đúng thật là biết phá của a!”

“Nếu so sánh với hắn, chúng ta kém quá nhiều!”

Lúc này, An Thái bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó liền dùng thần thức truyền âm nói ra suy nghĩ của mình với năm người.

“Di!”

“Các ngươi ở đây làm gì?”

Đúng lúc này, khi một khe hở không gian xuất hiện ở nơi này, Diệp Phong cùng bọn cướp bốn thú liền từ bên trong đi ra, khi Diệp Phong nhìn thấy mọi người tụ tập ở chỗ này, hắn cũng có hơi tò mò hỏi.

“Đệ tử Lệ Thất!”

“Bái kiến sư tôn!”

Sau khi nhìn thấy Diệp Phong, Lệ Thất vội vàng từ trên ghế bập bênh đứng lên, sau đó cung kính hô một tiếng với Diệp Phong.

“Lệ Thất!”

“Không nghĩ tới ngươi tới nhanh như vậy!”

“Vừa lúc, lát nữa ta mang ngươi trở lại cung môn nhìn xem!”

Nói đến đây, Diệp Phong liền chú ý tới đầu heo An Thái, sau đó nhìn những người còn lại hỏi: “Chư vị, người này là ai a!”

“Diệp thiếu!”

“Ta!”

“An Thái a!”

Nghe Diệp Phong nói xong, An Thái khóc nức nở vội vàng nói ra thân phận của mình.

“Cái gì!”

“Ngươi là An Thái?”

“Không phải ngươi nên ở Thiên Diệu Các sao, tại sao lại chạy đến đây?”

Biết được thân phận của đối phương, Diệp Phong cũng giật mình hỏi.

???

Ta đã bị đánh như thế này!

Ngươi không quan tâm ta bị ai đánh, ngược lại quan tâm tại sao ta ở đây?

Là mối quan tâm của ngươi đã đi chệch hướng, hay là suy nghĩ của ta đã đi chệch hướng?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, An Thái tủi thân muốn khóc, vốn tưởng rằng sẽ nhận được sự quan tâm ấm áp, ai ngờ thứ mình nhận được lại là một câu hỏi đầy nghi vấn!

“Diệp thiếu!”

“Bởi vì ta muốn bái nhập vào Tinh Hồn Cung, cho nên mới tới

đây!”

“Ta sẽ giống như năm vị ca ca, ở đây biểu hiện thật tốt, yên lặng chờ đợi cơ hội!”

Tuy rằng lời nói của Diệp Phong làm An Thái thương tâm, nhưng An Thái vẫn vội trả lời.

“Hả?”

“Ngươi không lo làm thiếu các chủ, lại muốn bái nhập vào Tinh Hồn Cung của ta?”

“Đầu óc ngươi hỏng rồi à?”

Nghe An Thái nói xong, Diệp Phong cũng giật mình nói.

“Ngươi xem ngươi xem ngươi xem!”

“Ta nói cái gì!”

“Diệp thiếu, vừa rồi ta cũng nói với hắn như vậy, nhưng hắn không chịu nghe, hắn nói muốn gia nhập vào Tinh Hồn Cung, chúng ta khuyên như thế nào cũng không được!”

Lâm Nhạc ở bên cạnh nghe Diệp Phong nói xong cũng vội vàng tiến lên một bước, học theo răn dạy An Thái.

“Ngươi còn có mặt mũi nói người khác?”

“Ba người các ngươi không lo làm Thái thượng trưởng lão, một hai phải tới Tinh Hồn Cung làm tạp dịch!”

“Ta cảm thấy bệnh của các ngươi còn nặng hơn hắn!”

Nghe Lâm Nhạc nói xong, Diệp Phong cũng đen mặt lên án.

“Nên!”

“Làm ngươi song tiêu!”

“Làm ngươi nói đầu óc ta có bệnh!”

“Lúc này cũng bị Diệp thiếu mắng!”

An Thái ở một bên nghe Diệp Phong răn dạy Lâm Nhạc, trong lòng đều vui sướng nở hoa rồi!

“Được rồi!”

“Các ngươi muốn ở lại thì cứ ở lại!”

“Dù sao đây cũng là tự do của các ngươi!”

Nói đến đây, Diệp Phong đổi chủ đề, nhìn thẳng An Thái, tò mò hỏi: “Nhưng mà, là ai đánh ngươi thành như vậy?”

“Chính là bọn họ!”

“Mỗi người bọn họ đều cầm gậy gộc đánh ta thành như vậy!”

Nghe Diệp Phong hỏi, An Thái lập tức oan ức khóc lóc kể lể!

“Tại sao các ngươi lại đánh hắn?”

Nghe vậy, Diệp Phong cũng tò mò nhìn về phía năm người hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Có một chuyện mà ngươi không biết!”

“Tên khốn này chơi ném bình!”

“Chơi ném bình còn chưa tính, chơi xong còn không phân biệt được cái nào là cái nào!”

“Phải biết rằng, hai bình Lưu Ly âm Dương kia có một cái đựng nước, một cái khác là bình nước tiểu, hiện tại bị hắn làm cho rối loạn, chúng ta cũng không biết nên dùng như thế nào!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Chu Sơn cũng lập tức giải thích mọi việc.

“Phân không được, không biết dùng như thế nào, vậy thì ném a!”

“Ném xong lại tìm ta nhận một bộ khác không phải được rồi?”

“Cửa cung chúng ta là gì, là phá của a!”

“Ngươi không phá của, hắn cũng không phá của, vậy thì ai tới phá của?”

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, cửa cung của chúng ta chẳng phải sẽ từ từ suy tàn sao?”

Sau khi biết được nguyên nhân chân chính, Diệp Phong cũng nhìn về phía Chu Sơn lên tiếng răn dạy.

???

Không phá của, cửa cung chúng ta sẽ chậm rãi suy tàn?

Cho dù suy tàn một vạn năm, chỉ sợ nó cũng mạnh hơn cả vạn lần so với bất kỳ thế lực bá chủ ở Thần giới!

Chương 970 - Là mối quan tâm của ngươi đã đi chệch hướng, hay là suy nghĩ của ta đã đi chệch hướng? (1438)

Nghe được vấn đề lo lắng của Diệp Phong, tất cả mọi người cũng lộ ra một nụ cười khổ, sau đó mọi người nhìn về phía Lệ Thất, bởi vì trước đó Lệ Thất đã đưa ra giải pháp giống hệt như Diệp Phong, khiến cho bọn họ không khỏi cảm thán trong lòng: “Thật là thầy trò đồng tâm, ném bình cũng tốt a!”

“Tiểu Cước đừng trốn, nhận lấy một chùy của ta!”

“Tiểu Chuỳ đừng trốn, ăn một kiếm của ta !”

Đúng lúc này, trên không bỗng nhiên truyền đến hai tiếng hét lớn, ngay sau đó, ba tên nam tử đuổi theo nhau đuổi đùa xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người!

“Mẹ kiếp!”

“Diệp Tiểu Chuỳ, mẹ nó ngươi có bệnh tâm thần a!”

“Diệp Tiểu Kiếm đánh ngươi, đó là chuyện của hai người, sao lại lôi ta vào làm gì!”

Lúc này, Diệp Tiểu Cước đang điên cuồng chạy ở phía trước cũng tức giận rống to Diệp Tiểu Chuỳ ở phía sau.

“Bởi vì ngươi rất dễ bắt nạt a!”

“Ai bảo ngươi đánh không lại ta đâu!”

“Nếu muốn không bị ta bắt nạt, vậy ngươi cố gắng tu luyện đi, cường đại hơn ta a!”

Nghe Diệp Tiểu Cước tức giận mắng, Diệp Tiểu Chuỳ lại là thờ ơ đáp lại.

“Mẹ kiếp!”

“Mẹ nó ngươi nói rất đúng, nói rất có lý!”

“Trong lúc nhất thời, ta thế nhưng không lời gì để nói!”

Nghe Diệp Tiểu Chuỳ nói xong những lời này, Diệp Tiểu Cước tức muốn khóc, hắn không rõ, vốn dĩ chính mình đến đây làm người thủ mao thoải mái dễ chịu, không có việc gì thì trêu chọc hổ, chọc long, cuộc sống rất thích ý, nhưng tại sao Diệp Tiểu Chuỳ lại đến đây chứ!

Sau khi tới còn đánh hắn mỗi ngày!

Đánh hắn còn chưa tính, ai mà ngờ mới qua mấy ngày, tên điên Diệp Tiểu Kiếm kia thế nhưng cũng tới, ai mà chịu cho nổi a!

“Tiểu Kiếm vào ngày đầu tiên tới đã bắt đầu chơi?”

“Thật đúng là một tên không thể ngồi yên!”

Nhìn thấy cảnh tượng trên không trung, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó liền mang theo đoàn cướp bốn thú cùng Lệ Thất đi đến con đường lên núi.

“Không phải đâu!”

“Diệp thiếu, ngươi hỏi ta xong liền mặc kệ ta sao?”

“Ngươi rời đi ta sẽ gặp rắc rối!”

Nhìn thấy Diệp Phong rời đi, năm người còn lại dùng ánh mắt hung ác nhìn mình, đầu heo An Thái trực tiếp luống cuống!

“An Thái!”

“Ngươi cũng dám ở trước mặt Diệp thiếu cáo chúng ta?”

“Xem ra trận đánh vừa rồi vẫn chưa đủ tàn nhẫn a!”

Sau khi Diệp Phong, bọn cướp bốn thú cùng Lệ Thất hoàn toàn biến mất ở trong tầm mắt của mọi người, Chu Sơn cũng xách cây gậy trong tay lên, sau đó nhìn về phía An Thái cười xấu xa nói.

“Năm vị ca ca!”

“Lục đệ biết sai rồi!”

“Nhưng thật sự không thể đánh trên mặt!”

“Xin năm vị ca ca đừng đánh mặt ta!”

Nói xong, hắn xoay người nằm sấp xuống đất, dẩu lên miếng thịt, toàn bộ động tác mà An Thái thực hiện đều nhịp nhàng uyển chuyển, thực hiện chỉ trong một lần!

……

“Sư tôn!”

“Thềm đá dưới chân chúng ta đều là Vân Lãng Độc Thạch sao sao?”

Trên đường lên núi, Lệ Thất cũng lộ vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Đúng vậy!”

“Toàn bộ thềm đá trên con đường lên núi đều là Vân Lãng Độc Thạch!”

“Thế nào, cũng không tệ lắm đi!”

Nghe Lệ Thất hỏi, Diệp Phong cũng lộ vẻ đắc ý nói.

“Sư tôn!”

“Thật là quá lợi hại!”

“Nói thật, ta cũng không dám tưởng tượng tình huống bên trong cửa cung như thế nào!”

Nghe xong, Lệ Thất cũng lộ vẻ chờ mong đáp lại, đồng thời trong lòng may mắn thầm nghĩ: “Nếu không phải ta tổ chức một cuộc thi phá của ở Khung Thiên Thành, e rằng ta cũng không gặp được sư tôn, nếu như không gặp sư tôn, đó nhất định là hối tiếc lớn nhất trong đời ta!”

“Trời ~~~ ạ!”

“Không hổ là cửa cung của sư tôn!”

“Quả thực là ngang tàng tới cực điểm a!”

“Chẳng qua ta cần phải ổn định, nếu lúc này biểu hiện lúc kinh lúc rống, chẳng phải là ném thể diện của sư tôn rồi sao!”

Sau khi hai người bốn thú đi lên đỉnh núi, Lệ Thất nhìn thấy tòa cung điện được xây dựng từ Cực phẩm Thần Linh Tinh, nhà tranh được tạo từ Thuỷ Vân Huyễn Tinh, máu tươi của Phệ Thiên Ma Long rót đầy bể bơi, trong lòng cũng không kìm được kinh ngạc cảm thán với tác phẩm nghệ thuật này.

“Phi Thiên Trư Trư!”

“Ngươi dẫn bọn họ đi dạo trong cửa cung đi, ta đi tìm cung chủ hỏi chút việc trước!”

Nói xong, Diệp Phong liền đi đến cửa cung đại điện.

Cửa cung đại điện!

“Hoắc cung chủ!”

“Vậy ta đi trước!”

“Nếu như Diệp thiếu trở về hỏi ta, ngươi liền giúp ta giải thích một chút!”

Lúc này, Sử Đại Xuyên ở trong đại điện nhìn về phía Hoắc Sơn tràn đầy không tha nói.

“Đi thôi!”

“Đến lúc đó ta sẽ giải thích với Diệp thiếu!”

Hoắc Sơn nghe xong cũng gật đầu đáp lại một câu.

“Giải thích cái gì?”

“Sử Đại Xuyên, ngươi muốn đi đâu?”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên từ bên ngoài đại điện.

“Diệp thiếu!”

“Ngài đã trở lại!”

Nhìn thấy Diệp Phong từ ngoài đại điện đi vào, Hoắc Sơn cùng Sử Đại Xuyên cũng giật mình hô to.

Một lát sau!

“Diệp thiếu!”

“Gia tộc bọn ta cách mười năm đều sẽ tổ chức một lần tông tộc đại bỉ!”

“Mà tông tộc đại bỉ cũng liên quan đến việc các chủ mạch tộc nhân cùng chi mạch tộc nhân có thể phân được bao nhiêu sản nghiệp từ trong gia tộc!”

“Tuy rằng chỉ có thể hoạt động mười năm, nhưng nếu đạt được sản nghiệp thì cũng đủ nhiều, trong mười năm thời gian cũng có thể đạt được không ít lợi nhuận, mà phụ thân ta chỉ là gia tộc chi mạch, cho nên vì phụ thân ta, ta cần phải trở về tham gia tông tộc

đại bỉ lần này!”

Lúc này, Sử Đại Xuyên cũng nhìn về phía Diệp Phong nói ra nguyên nhân mình phải phải rời khỏi.

“Diệp thiếu!”

“Sử thị gia tộc của Sử Đại Xuyên không giống như những gia tộc bình thường, thực lực rất khủng bố, tuy rằng kém với những thế lực bá chủ, nhưng tuyệt đối mạnh hơn nhiều so với thế lực đỉnh cấp!”

Lúc này, Hoắc Sơn ở bên cạnh cũng nói thêm một chút tình huống của gia tộc Sử Đại Xuyên.

“Nga!”

“Sử Đại Xuyên, không ngờ gia tộc của ngươi lại mạnh như vậy!”

“Ta cũng sinh ra một chút hứng thú đối với tông tộc đại bỉ lần này của các ngươi!”

“Không biết có thể mang theo ta trở về không, ta cũng muốn đi xem náo nhiệt!”

Sau khi hiểu biết tình huống, Diệp Phong cũng có chút hứng thú, sau đó nhìn về phía Sử Đại Xuyên hỏi.

“Đương nhiên là có thể!”

“Diệp thiếu!”

Chương 971 - Sử Đại Xuyên luống cuống, ta không muốn nuốt Thốn Huyền Thần Lộ!

“Nếu như ngài đến, đó là vinh hạnh của tông tộc chúng ta!”

Biết Diệp Phong muốn đi xem náo nhiệt, Sử Đại Xuyên lập tức đồng ý.

“Đúng rồi!”

“Các ngươi đã nghe nói qua Thốn Huyền Thần Lộ chưa?”

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó nhìn về phía hai người dò hỏi.

“Thốn Huyền Thần Lộ?”

“Đó không phải là tâm can bảo bối của Thể Tu sao?”

“Diệp thiếu, Thốn Huyền Thần Lộ là một loại thiên tài địa bảo trong Thiên Đạo chiến trường, có thể nâng cao lực lượng của người sử dụng trong một thời gian ngắn, còn có không có tác dụng phụ, có thể nói, đó là bảo bối mà các Thể Tu muốn có được!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Hoắc Sơn vội vàng nói ra những gì mình biết.

“Những thứ đó ta đều biết!”

“Chẳng qua, Thốn Huyền Thần Lộ còn có hiệu quả khác không?”

Sau khi nghe Hoắc Sơn nói xong, Diệp Phong lại lần nữa hỏi.

“Có!”

“Thốn Huyền Thần Lộ còn có một hiệu quả, nhưng mà so sánh với lực lượng tự thân của nó, căn bản không là cái gì!”

“Đó chính là, sau khi nuốt Thốn Huyền Thần Lộ, tuy rằng lực lượng thân thể sẽ tăng lên trong khoảng thời gian ngắn, nhưng lại bị rụng lông!”

Nghe Diệp Phong tiếp tục hỏi, Hoắc Sơn nghĩ tới cái gì, sau đó lập tức giải thích.

“Hả?”

“Rụng lông?”

“Rụng lông gì?”

Nghe xong lời này, Diệp Phong cũng giật mình hỏi.

“Tóc, lông mày, lông mũi, lông chân vân vân, đều có khả năng rụng!”

“Nếu nuốt nhiều Thốn Huyền Thần Lộ, sẽ rụng hết toàn bộ lông!”

Lúc này, Hoắc Sơn cũng lên tiếng giải thích lần nữa.

???

Nuốt Thốn Huyền Thần Lộ, lực lượng thân thể sẽ tăng nhanh, nhưng lại bị rụng lông!

Nói cách khác, biến trọc, cũng biến cường?

Sau khi biết được tình huống này, trong đầu Diệp Phong không tự chủ được hiện ra một nhân vật anime đời trước!

“Chắc chắn không thể để Thể Tu sử dụng thứ quỷ này!”

“Vậy thì ai nên sử dụng nó mới xem như phá của đâu?”

Suy nghĩ một lúc, ánh mắt Diệp Phong không tự chủ được nhìn về Sử Đại Xuyên ở bên cạnh.

“Nếu Diệp thiếu đã hỏi như vậy, vậy chứng minh trong tay hắn tuyệt đối có Thốn Huyền Thần Lộ!”

“Nhưng vấn đề là, hắn hiện tại nhìn ta làm gì?

“Chẳng lẽ, hắn muốn cho ta dùng Thốn Huyền Thần Lộ?”

Nghĩ đến khả năng này, Sử Đại Xuyên lập tức luống cuống, điều hắn tự hào nhất chính là mái tóc dài bồng bềnh và đôi lông mày đẹp, nếu mất đi cả hai thứ này, vậy thì hắn có thể không phải đại mỹ nữ, mà là đại xấu bức a!

“Tiểu Sử a!”

“Ngươi có muốn nổi bật trong tông tộc đại bỉ lần này không?”

Ngay khi Sử Đại Xuyên đang thấp thỏm lo âu, giọng nói của Diệp

Phong vang lên từ bên cạnh.

“Không muốn!!!”

“Diệp thiếu, ta không muốn a!”

“Ta chỉ là trở về tùy tiện tỷ thí, không cần làm người nổi bật nhất!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Sử Đại Xuyên càng thêm xác định phỏng đoán trong lòng mình, sau đó hắn thậm chí không chút do dự, không chút do dự đưa ra đáp án trực tiếp.

“Thật tốt quá!”

“Nếu như ngươi muốn làm người nổi bật như vậy, vậy thì ta cần phải giúp ngươi a!”

“Đến lúc đó, cái gì chi mạch tộc nhân, chủ mạch tộc nhân, tất cả đều là đệ đệ ở trước mặt ngươi!”

Sau khi nghe Sử Đại Xuyên nói xong, Diệp Phong cũng cười lớn nói.

???

Mẹ nó ai muốn làm làm người nổi bật nhất?

Ta nói ta không muốn!

Tại sao ngươi có thể trợn mắt nói dối đâu?

Nghe Diệp Phong nói xong, Sử Đại Xuyên hoàn toàn choáng váng, hắn không nghĩ tới câu trả lời của mình lại giống như đánh rắm, Diệp Phong không coi trọng một chút nào!

“Cung chủ!”

“Ta lại mang về một người, hắn là Lệ Thất, là đệ tử thân truyền của ta!”

“Mấy ngày ta đi vắng, ngươi hãy giúp ta chăm sóc hắn một chút!”

Không để ý đến Sử Đại Xuyên đã đần ra, Diệp Phong lại nhìn về phía Hoắc Sơn sắp xếp chuyện của Lệ Thất.

“Đệ tử thân truyền?”

“Diệp thiếu thế nhưng thu một người làm đệ tử thân truyền?”

“Vậy thì chẳng phải ở trong cửa cung này, lại có một người có thân phận địa vị vượt qua ta sao?”

Nghe Diệp Phong nói xong, Hoắc Sơn cũng lắc đầu cười khổ, hắn chưa từng nghĩ chỉ trong một ngày ngắn ngủn, đầu tiên là có tam đầu Thần thú có địa vị cao dọa người tới đây, sau đó lại nhiều thêm một tên đệ tử thân truyền, điều này khiến hắn cảm thấy mình làm cung chủ càng ngày càng hèn mọn!

“Tiểu Sử!”

“Còn đứng đơ ra đấy làm gì!”

“Nhanh lên!”

An bài xong Lệ Thất, Diệp Phong cũng nhìn về phía Sử Đại Xuyên thúc giục.

“Làm gì!”

“Ta cũng chưa vội mà ngươi đã vội?”

“Vội cho ta uống Thốn Huyền Thần Lộ như vậy sao?”

Nghe Diệp Phong nói xong, Sử Đại Xuyên cảm giác hắn sắp phát điên rồi, hắn thật sự không muốn nuốt Thốn Huyền Thần Lộ a!

“Diệp thiếu!”

“Hiện tại liền đi!”

“Ta lập tức kích hoạt cổng không gian truyền thống chỉ định!”

Tuy rằng trong lòng không muốn, nhưng Sử Đại Xuyên vẫn nở một nụ cười ngọt ngào đáp lại.

“Ai!”

“Tuy rằng Diệp thiếu đi rồi!”

“Nhưng là để lại cho ta bốn tên đại gia ở trong cửa cung!”

“Ta làm cung chủ thật mệt a!”

Nhìn thấy Diệp Phong cùng Sử Đại Xuyên đã đi vào cổng truyền thống không gian, Hoắc Sơn cũng đưa tay dùng sức vỗ vào mặt mình, sau đó mang theo nụ cười hiền lành rời đi cửa cung đại điện!

……

Sử thị gia tộc, chủ tông!

“Tộc trưởng!”

“Thiếu gia vẫn chưa tới sao?”

Lúc này, trong một gian phòng cho khách, Trương Vân Phi có chút nôn nóng hỏi.

“Trương quản gia!”

“Ta đã liên lạc với Đại Xuyên!”

“Nếu không có gì bất ngờ xảy ra, hắn hẳn là đã sớm tới rồi!”

Nghe Trương Vân Phi dò hỏi, Sử Vân Long ở một bên cũng cười nói.

“Đúng rồi!”

“Cửa cung nơi Đại Xuyên đang ở thật sự ngang tàng kiêu ngạo như ngươi nói sao?”

Lúc này, Sử Vân Long bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó liền nhìn về phía Trương Vân Phi hỏi.

“Tộc trưởng!”

“Hoàn toàn là thật!”

“Độ ngang tàng của cửa cung thiếu gia đang ở vượt quá sức tưởng tượng của chúng ta!”

Nghe Sử Vân Long hỏi, Trương Vân Phi cũng nghiêm túc lên tiếng trả lời.

“Chẳng trách!”

“Chẳng trách hắn vì bái nhập vào Tinh Hồn Cung, đều có thể làm ra chuyện nam giả nữ!”

“Nói thật, ta thật muốn đi một Tinh Hồn Cung kia kiêu ngạo đến cỡ nào!”

Nghe Trương Vân Phi trả lời, Sử Vân Long cũng lộ vẻ chờ mong nói.

“Phụ thân!”

“Ta đã trở về!”

Chương 972 - Ta đánh xuống một quyền, còn phải cầu bọn họ không cần chết!

Đúng lúc này, giọng nói của Sử Đại Xuyên vang lên từ bên ngoài cửa phòng.

“Trương quản gia!”

“Qua mở cửa đi!”

Sau khi nghe giọng nói của Sử Đại Xuyên, Sử Vân Long liền phân phó với Trương Vân Phi ở bên cạnh.

“Đã biết, tộc trưởng!”

Trương Vân Phi nghe xong gật đầu, sau đó liền đi đến cửa phòng.

“Thiếu gia!”

“Ngươi cuối cùng đã trở lại!”

“Ta nhớ ngươi muốn chết…”

Khi nói đến đây, Trương Vân Phi đột nhiên chú ý tới Diệp Phong đang đứng bên cạnh Sử Đại Xuyên, sau đó liền đẩy Sử Đại Xuyên sang một bên, sau đó cung kính nhìn về phía Diệp Phong nói: “Diệp thiếu, mau, mau mời vào!”

???

Mới vừa còn nói nhớ ta muốn chết đâu!

Kết quả khi nhìn thấy Diệp thiếu ở đây, liền trực tiếp đẩy ta ra xa giống như đẩy rác rưởi?

Thấy Trương Vân Phi mời Diệp Phong vào phòng cho khách, sau đó không quan tâm đến chính mình, Sử Đại Xuyên hoàn toàn choáng váng, không biết vì sao, vào lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy chính mình giống như có chút dư thừa!

“Phụ thân!”

“Ta đã về!”

Sau khi điều chỉnh lại tâm lý, Sử Đại Xuyên mang theo nụ cười đi vào phòng khách.

Hả?

Nhìn thấy phụ thân cùng Trương quản gia hầu hạ Diệp Phong hết bên này đến bên kia, căn bản không có người để ý tới chính mình, Sử Đại Xuyên cũng có chút khó chịu tiếp tục hô: “Phụ thân, ta đã về…”

Sử Đại Xuyên còn chưa kịp nói xong, Sử Vân Long không vui mắng to: “Ta không điếc, không cần kêu hai lần, còn có, ngươi bị mù sao, không thấy ta đang hầu hạ Diệp thiếu sao, chính mình không biết đi tìm một chỗ ngồi sao?”

Ngốc!

Nghe Sử Vân Long mắng to, Sử Đại Xuyên hoàn toàn chết lặng, hắn chưa bao giờ nghĩ đến khi trở về lại có đãi ngộ thê thảm như vậy!

Hơn nữa, hắn hiện tại thật sự rất muốn hét to với Sử Vân Long cùng Trương Vân Phi: "Vì tông tộc đại bỉ lần này, các ngươi có biết ta phải trả giá như thế nào không, hiện tại các ngươi đối đãi với ta như vậy, lương tâm của các ngươi sẽ không đau sao?

"Sử tộc trưởng!"

"Các ngươi cũng mau ngồi đi!"

"Thật không khách khí như vậy, ta rất xấu hổ!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Sử Vân Long cười nói.

Một lát sau!

"Đại Xuyên!"

"Theo ta được biết, đối thủ cạnh tranh chủ mạch kia đã gặp được không ít cơ duyên trong mười năm qua, thực lực giống như càng thêm khủng bố!"

"Hơn nữa, có rất nhiều chi mạch cũng đều xuất hiện một vài thiên tài, có thể nói, cuộc cạnh tranh trong tông tộc đại bỉ lần này sẽ càng thêm kịch liệt!"

"Cho nên, mặc kệ đối thủ là ai, ngươi đều không thể thiếu cảnh giác, nghe được không?"

Sau khi tất cả mọi người ngồi xuống, Sử Vân Long cũng nghiêm túc nhìn về phía Sử Đại Xuyên lên tiếng nhắc nhở.

"Phụ thân!"

"Ngươi lo lắng nhiều!"

"Tông tộc đại bỉ lần này, mặc kệ là người mạnh nhất ở chủ mạch

bên kia hay vẫn là thiên tài mới nhú của chi mạch, ở trong mắt ta, toàn bộ bọn họ đều là đệ đệ!”

“Đến lúc đó ta đánh một quyền đi xuống, ta nhất định phải ngồi xổm xuống khóc cầu bọn họ đừng chết!”

Nghe Sử Vân Long lo lắng, Sử Đại Xuyên lại cực kỳ tự tin nói, tuy rằng hắn không phải Thể Tu, lực lượng thân thể cũng rất yếu, nhưng hắn tin tưởng Diệp Phong đến lúc đó sẽ cho hắn nuốt Thốn Huyền Thần Lộ, chắc chắn không phải là một vài giọt đơn giản!

Và điều đó cũng có nghĩa là toàn thân hắn sẽ không còn một sợi lông, đây là điều hắn đau đớn nhất!

“Đủ rồi!”

“Đại Xuyên, ngươi thích nam giả nữ còn chưa đủ!”

“Hiện tại lại còn học được khoác lác!”

Nhưng mà, Sử Vân Long nghe vậy lại trực tiếp chửi ầm Sử Đại Xuyên.

???

Ta đã trả giá đắt như vậy để trở thành ca ca trong mắt mọi người!

Kết quả, ngươi lại nói ta đang khoác lác?

Nghe Sử Vân Long nói như vậy, Sử Đại Xuyên tức giận run rẩy khóe miệng, sau đó nói thẳng: “Phụ thân, ngươi có biết trên đời này có một loại lực lượng có thể làm ngươi coi thường tất cả chúng sinh!”

“Ha ha ha!”

“Buồn cười, thật là buồn cười!”

“Tại sao ta lại không biết rằng trên đời này có lực lượng có thể khiến con người coi thường tất cả chúng sinh!”

Nghe Sử Đại Xuyên nói xong, Sử Vân Long đầu tiên là sửng sốt, sau

đó trào phúng cười to.

Bùm! Bùm! Bùm!

Đúng lúc này, Diệp Phong ở bên cạnh nhếch miệng cười, trực tiếp đập liên tiếp những chiếc bình nhỏ chứa đầy Thốn Huyền Thần Lộ lên bàn, sau đó nói: “Sử tộc trưởng, lực lượng này gọi là năng lực của đồng tiền!”

“Năng lực của đồng tiền?”

“Có ý gì?”

Tuy rằng không hiểu lời nói của Diệp Phong có ý gì, nhưng Sử Vân Long lại vô cùng tò mò với những chiếc bình nhỏ trên bàn, sau đó trừ tiếp hỏi: “Diệp thiếu, trong bình chứa thứ gì vậy?”

“Thốn Huyền Thần Lộ!”

“Trong những chiếc bình này đều là Thốn Huyền Thần Lộ!”

“Chỉ cần Sử Đại Xuyên nuốt Thốn Huyền Thần Lộ, chẳng sợ hắn không phải người tu luyện Thể Tu, nhưng ở trong khoảng thời gian ngắn, lực lượng thân thể sẽ bạo trướng đến một trình độ khủng bố!”

Nghe Sử Vân Long hỏi, Diệp Phong cũng nghiền ngẫm giải thích.

“Cái gì!”

“Toàn bộ nơi này đều là Thốn Huyền Thần Lộ?”

“Sau đó, còn muốn cho Đại Xuyên dùng hết?”

Nghe Diệp Phong nói xong, Sử Vân Long trong lúc nhất thời không dám tin vào tai chính mình, tuy rằng hắn chưa từng thấy qua Thốn Huyền Thần Lộ, nhưng hắn có nghe qua a, thứ này là bảo bối mà Thể Tu muốn có nhất, cho dù một giọt cũng là vô giá!

Nhưng mà loại bảo vật như vậy tới chỗ Diệp Phong không phải một giọt, mà là tính bằng bình?

Đây là sự khủng bố của năng lực đồng tiền sao?

“Sử tộc trưởng!”

“Trong tay ta có rất nhiều thứ rác rưởi này!”

“Một bình không đủ thì mười bình, mười bình không đủ thì một trăm bình!”

“Tóm lại nhất định có thể làm cho lực lượng thân thể của Sử Đại Xuyên mạnh đến mức có thể quét sạch tông tộc đại bỉ!”

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Sử Vân Long, Diệp Phong lại lần nữa ném ra một quả bom!

???

Quét ngang tông tộc đại bỉ?

Như vậy chẳng phải chi mạch chúng ta sẽ đứng lên?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Sử Vân Long run lên vì kích động, nhưng hắn lại xem nhẹ một việc, đó chính là tiền lời kiếm được trong mười năm qua của toàn bộ sản nghiệp mà Sử thị gia tộc sở hữu không nhất định có thể mua nổi năm bình Thốn Huyền Thần Lộ!

“Sử tộc trưởng!”

Chương 973 - Phụ thân, ngươi thật sự đi khuyên bảo Trương quản gia sao?

“Ta có chút mệt mỏi, đêm nay ta sẽ nghỉ ngơi ở đây!”

Lúc này, Diệp Phong đột nhiên ngáp một cái, sau đó trực tiếp đi tới bên giường nằm xuống.

“Diệp thiếu!”

“Vậy ngài nghỉ ngơi đi!”

“Chúng ta không ở đây quấy rầy ngài!”

Nói xong, Sử Vân Long liền mang theo Sử Đại Xuyên cùng Trương Vân Phi rời đi phòng cho khách.

“Phụ thân!”

“Ngươi phải chuẩn bị cho tốt!”

“Sáng mai, chờ sau khi Diệp thiếu tỉnh dậy, không chừng lại muốn xảy ra chuyện gì đâu!”

Sau khi rời khỏi phòng cho khách, Sử Đại Xuyên nghĩ đến thói quen Diệp Phong mỗi sáng tỉnh lại đều phải phá chút đồ vật, cũng là nhìn về phía Sử Vân Long lên tiếng nhắc nhở.

“Hả?”

“Làm chuyện gì?”

“Diệp thiếu có thể làm chuyện gì?”

Nghe vậy, trên mặt Sử Vân Long tỏ ra khó hiểu.

“Ai!”

“Phụ thân, ngươi không hiểu biết Diệp thiếu!”

“Diệp thiếu có thói quen mỗi buổi sáng tỉnh dậy sẽ thích phá một chút đồ vật, hơn nữa mỗi lần lại chọn một thứ khác nhau để phá!”

“Cho nên, không có ai biết hắn ngày mai sẽ làm ra chuyện gì, nhưng ta có thể bảo đảm, những thứ Diệp thiếu muốn phá không phải là đồ vật bình thường!”

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Sử Vân Long, Sử Đại Xuyên cũng lên tiếng giải thích.

“Nga!”

“Diệp thiếu còn có loại thói quen kỳ quái này ư?”

“Vậy thì ngày mai ta muốn kiến thức một chút!”

Sau khi hiểu rõ tình huống, Sử Vân Long cũng lộ ra vẻ chờ đợi.

“Ai!”

“Phụ thân vẫn còn quá trẻ!”

“Căn bản không biết hành vi phá của phát rồ của Diệp thiếu đả kích người như thế nào!”

“Thôi được rồi, chờ đến ngày mai hắn tự mình cảm thụ sẽ hiểu!”

Nhìn thấy phụ thân mình không những không có kinh hoảng, ngược lại còn ra vẻ mong đợi, Sử Đại Xuyên cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Trong một gian phòng cho khách khác!

“Chủ tông liền để lại cho hai chúng ta hai gian phòng cho khách!”

“Vốn dĩ là ngươi cùng Trương quản gia ở đây, nhưng mà vì Diệp thiếu ở lại phòng ta, cho nên ba người chúng ta chỉ có thể ở cùng với nhau!”

Sau khi ba người họ đi vào một căn phòng cho khách khác, Sử Vân Long lên tiếng nói với hai người một chút.

“Tộc trưởng!”

“Ta ngủ ở trên ghế một đêm là được!”

Trương Vân Phi nghe xong lập tức phản ứng lại, sau đó bày tỏ thái độ.

“Phụ thân!”

“Không phải ngươi chuẩn bị để ta ngủ trên bàn đi?”

Sử Đại Xuyên cũng kịp phản ứng lại, sau đó ngẩn ra hỏi, nếu thật sự để hắn ngủ trên bàn ăn giữa phòng cho khách, vậy thì hắn thật sự rất khó chịu, phải biết rằng, hắn chính là nam nhân muốn mang chi mạch của phụ thân bay, làm sao hắn có thể chịu được loại đối xử này!

“Như vậy sao được!”

“Ngày mai chính tông tộc đại bỉ, nếu như ngươi nghỉ ngơi không tốt, thì sao ngày mai có thể dùng trạng thái tốt nhất quét ngang địch nhân!”

Nghe phụ thân nói vậy, Sử Đại Xuyên cũng cực kỳ đồng ý gật gật đầu, sau đó liền đi đến giường.

“Cái bàn quá nhỏ!”

“Ngươi nhất định sẽ ngủ không được tốt!”

“Cho nên, ngươi trực tiếp ngủ trên mặt đất đi!”

Nhưng mà, Sử Đại Xuyên còn chưa đi được vài bước, giọng nói của Sử Vân Long lại lần nữa vang lên.

???

Cái bàn quá nhỏ, ta ngủ không tốt!

Vì muốn ta có thể dùng trạng thái tốt nhất tham gia tông tộc đại bỉ vào ngày mai; cho nên, để ta ngủ trên mặt đất?

Nghe Sử Vân Long nói xong, Sử Đại Xuyên nhất thời không thể tin vào tai mình!

Phải biết rằng, hắn chính là anh hùng quật khởi gia tộc a, kết quả là loại đối xử này?

Một lát sau!

“Đại Xuyên!!!”

“Ngươi… hai cái bình ngươi lấy ra chẳng lẽ là bình Lưu Ly âm Dương trong truyền thuyết?”

Ngay khi ba người đều chuẩn bị đi nghỉ ngơi, Sử Vân Long nằm ở trên giường bỗng nhiên phát hiện Sử Đại Xuyên lấy ra hai cái bình, sau đó liền lộ vẻ khiếp sợ hỏi.

“Phụ thân!”

“Ngươi có thể đừng lúc kinh lúc rống được không?”

“Tuy rằng hai cái bình này thật sự là bình Lưu Ly âm Dương, nhưng ở trong cửa cung chúng ta, nó chỉ là rác rưởi, bởi vì trong tay mỗi người đều có hai cái!”

“Cái treo trên tường dùng để rửa mặt, rửa chân, đặt trên mặt đất dùng để xôn xao!”

“Đúng rồi!”

“Trước khi ngủ các ngươi có muốn xôn xao một chút không?”

Nghe Sử Vân Long kinh hô, Sử Đại Xuyên lại là bình tĩnh giải thích.

Bùm!

Nghe Sử Đại Xuyên nói xong, Trương Vân Phi đang chuẩn bị ngồi lên ghế nghỉ ngơi trực tiếp nhảy dựng lên, sau đó nhanh chóng sải bước đi ra ngoài cửa.

“Trương quản gia!”

“Ngươi làm gì vậy?”

Nhìn thấy một màn này, Sử Vân Long cùng Sử Đại Xuyên cũng lộ vẻ nghi hoặc dò hỏi.

“Tộc trưởng!”

“Thiếu gia!”

“Các ngươi tranh thủ nghỉ ngơi đi, ta tranh thủ đi trang điểm lại một chút!”

“Chờ ngày mai sau khi Diệp thiếu tỉnh dậy, ta còn muốn thử lại một lần!”

Nói xong, Trương Vân Phi trực tiếp rời khỏi phòng cho khách!

“Hồ nháo!”

“Quả thực là hồ nháo!”

“Ta xem Trương quản gia vì bái nhập vào Tinh Hồn Cung mà đã có chút tẩu hỏa nhập ma, thế nhưng lại muốn nam giả nữ, ta không thể để hắn tiếp tục sa đọa!”

“Đại Xuyên, ngươi tranh thủ nghỉ ngơi đi, ta đi khuyên bảo Trương quản gia trở về!”

Nói xong, Sử Vân Long liền dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra khỏi phòng cho khách.

“Hả?”

“Phụ thân thật sự là đi khuyên bảo Trương quản gia sao?”

“Tại sao ta luôn có dự cảm không lành?”

Nhìn Sử Vân Long đã rời đi, Sử Đại Xuyên cũng cau mày lẩm bẩm một mình.

……

Sáng sớm hôm sau!

“n ～!”

“Một giấc này ngủ thật thoải mái!”

Lúc này, Diệp Phong cũng thích ý duỗi eo, sau đó từ trên giường ngồi dậy!

“Mẹ kiếp!”

“Từ đâu ra yêu quái!”

“Tiểu Cước, mau tới giúp ta đá bay bọn họ!”

Nhưng mà, sau khi Diệp Phong vừa mở hai mắt, nhìn thấy hai gương mặt đầy phấn, môi đỏ, cũng là thần sắc đại biến kinh hô lên.

“Yêu nghiệt phương nào!”

“Cũng dám dùng gương mặt xấu xí của các ngươi tới doạ ngô chủ!”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, một khe hở không gian lập tức xuất hiện ở đây, sau đó Diệp Tiểu Cước loạng choạng từ bên trong đi ra, trực tiếp đá bay hai người bọn họ ra ngoài!

“Diệp thiếu!”

“Chúng ta sẽ trở lại!”

Khi hai người đâm xuyên qua mái nhà bay ra ngoài, hai giọng nói hơi quen thuộc vang lên từ không trung truyền trở về.

“Mẹ kiếp!”

Chương 974 - Tông tộc chúng ta vô số năm qua chưa từng có người trải qua việc này!

“Hai yêu quái vừa rồi quái… Không phải, hai người vừa rồi là Sử tộc trưởng cùng Trương quản gia sao?”

Nghe thấy thanh âm có chút quen thuộc, Diệp Phong rất nhanh liền nghĩ tới hai người, nhưng hắn không hiểu vì sao hai người này lại xuất hiện trước mặt hắn với dung mạo như vậy.

“Sử Đại Xuyên thích nam giả nữ!”

“Sử tộc trưởng cùng Trương quản gia cũng có đam mê này sao?”

“Chẳng lẽ, gia tộc chi mạch bọn họ đều có loại đam mê kỳ quái này?”

Nghĩ lại bộ dạng nam giả nữ vừa rồi của Sử Vân Long cùng Trương Vân Phi, trong lòng Diệp Phong cũng là một cái phỏng đoán táo bạo.

“Thôi!”

“Dù sao đều đã bị đá bay, kiểm tra sản phẩm phá của đổi mới ngày hôm nay trước đi!”

Sau đó, Diệp Phong liền bắt đầu kiểm tra sản phẩm phá của được đổi mới hôm nay.

Sản phẩm phá của hôm nay: Chân Vũ Quỷ Đan *1000

Chân Vũ Quỷ Đan: Sau khi dùng, thân thể sẽ xảy ra biến hóa cực lớn, đồng thời trong cơ thể sẽ có một lượng Chân Vũ Cương Khí nhất định, lấy Chân Vũ Cương Khí bao phủ thân thể, có thể gia tăng khả năng phòng ngự, ngưng tụ ở các vị trí như song quyền và bàn chân, có thể tăng lên lực lượng công kích nhất định, tác dụng phụ duy nhất là sẽ bị tiêu chảy sau khi hết tác dụng!

“Hả?”

“Thứ này hẳn cũng là bảo bối mà Thể Tu yêu thích!”

Khi Diệp Phong biết được tình huống của sản phẩm phá của hôm nay, khóe miệng nhếch lên một nụ cười, sau đó lẩm bẩm nói: “Dù sao Tiểu Sử cũng là muốn tham gia tông tộc đại bỉ, đã uống Thốn Huyền Thần Lộ, vậy thì còn kém một ngàn viên Chân Vũ Quỷ Đan sao?”

Đông! Đông! Đông!

Đúng lúc này, tiếng đập cửa bỗng nhiên vang lên.

“Vào đi!”

Diệp Phong nghe xong, đầu tiên là ra hiệu cho Diệp Tiểu Cước rời đi, sau đó mới nói ra bên ngoài cửa.

“Diệp thiếu!”

“Tông tộc đại bỉ sắp bắt đầu rồi!”

“Chúng ta phải nhanh qua đó mới được!”

Sau khi Sử Đại Xuyên đi vào phòng cho khách, hắn liền lập tức nói tình huống với Diệp Phong.

“Bắt đầu sớm như vậy?”

“Vậy được, chúng ta nhanh đi qua thôi!”

Nghe xong lời này, Diệp Phong cũng tràn đầy mong đợi đáp lại.

“Di!”

“Diệp thiếu, tại sao trên mái nhà lại thủng hai cái lỗ lớn?”

Sau khi nghe Diệp Phong nói xong, Sử Đại Xuyên cũng chuẩn bị đi theo Diệp Phong rời khỏi phòng cho khách, chẳng qua, đúng lúc này, hắn lại chú ý tới hai lỗ thủng lớn trên nóc nhà, sau đó liền tò mò hỏi Diệp Phong.

“Trong phòng có chút nóng, cho nên ta đục hai cái lỗ để đón gió!”

Nghe Sử Đại Xuyên hỏi, Diệp Phong cũng là nghiêm túc nói hươu nói vượn.

???

Trong phòng nóng, vậy thì ngươi nên mở cửa sổ a!

Có cửa sổ không mở, một hai phải đục hai cái lỗ lớn trên nóc nhà?

Nghe Diệp Phong giải thích, Sử Đại Xuyên lập tức ngẩn ra, sau đó nhìn về phía hai cái cửa sổ đóng chặt trong phòng, không biết vì sao, hắn giống như cảm thấy hai cái cửa sổ này có chút dư thừa giống mình!

……

“Đúng rồi Diệp thiếu!”

“Ngươi nhìn thấy phụ thân ta cùng Trương quản gia không?”

“Ta đã tìm kiếm cả buổi sáng nhưng không tìm thấy họ!”

“Tông tộc đại bỉ sắp bắt đầu rồi, bọn họ lại chơi mất tích, chuyện gì thế không biết!”

Trên đường đến sân thí luyện, Sử Đại Xuyên cũng nhìn về phía

Diệp Phong hỏi.

“Không thấy!”

“Ta còn tưởng rằng bọn họ đã đi trước!”

“Vậy bọn họ sẽ đi đâu?”

Nghe Sử Đại Xuyên hỏi chuyện, Diệp Phong giả bộ ngu ngơ không hiểu!

Một lát sau!

“Diệp thiếu!”

“Đây chính là khu nghỉ ngơi của chúng ta!”

“Lát nữa ta đi lên thi đấu, ngươi ở chỗ này nhìn là được!”

Sau khi đến khu nghỉ ngơi, Sử Đại Xuyên nhìn sang Diệp Phong giải thích tình huống.

“Tiểu Sử!”

“Mặc dù khu vực nghỉ ngơi này nằm ở trung tâm của tất cả các khu vực nghỉ ngơi, nhưng ta cảm thấy nó vẫn ở phía sau!”

“Chúng ta không thể đi lên khu nghỉ ngơi phía trước sao?”

Ngồi trên ghế trong khu vực nghỉ ngơi, Diệp Phong cũng lên tiếng hỏi thử.

“Diệp thiếu!”

“Vị trí của khu vực nghỉ ngơi được sắp xếp theo thực lực của chủ mạch cùng chi mạch, cũng không phải chúng ta muốn đi đâu nào là có thể đi!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Sử Đại Xuyên cũng lộ vẻ cười khổ giải thích.

“Vậy có thể mua không?”

Diệp Phong nghe vậy đột nhiên hỏi một câu như vậy.

???

Có thể mua không?

Tông tộc chúng ta trong vô số năm qua chưa từng có ai làm điều này!

Hơn nữa xếp hạng phía trước cũng là một biểu tượng của sức mạnh, đừng nói là không ai bán, cho dù có người bán, tông môn cũng sẽ không cho phép loại chuyện này phát sinh, nếu như bọn họ đều mua bán phần còn lại khu vực, chẳng phải là một mớ hỗn độn sao?

Nghĩ vậy, Sử Đại Xuyên liền nói ra tình huống.

“Thì ra là vậy!”

“Vậy ta trực tiếp đi tìm chủ tông của các ngươi mua không phải được rồi sao?”

“Chỉ cần bọn họ chịu bán, vậy mặc kệ là chủ mạch tộc nhân hay vẫn là chi mạch tộc nhân, ai dám có một câu bất mãn!”

Sau khi hiểu rõ tình huống, Diệp Phong liền bay thẳng đến khán đài chủ phía trước.

“Chết tiệt!”

“Còn có thể chơi như vậy sao?”

“Trực tiếp mua từ chủ tông, không cho gian thương kiếm giá chênh lệch?”

Nhìn thấy Diệp Phong bay thẳng đến chủ khán đài, Sử Đại Xuyên cũng lập tức đuổi lên, đồng thời trong lòng cũng kinh ngạc cảm thán!

“Đại Xuyên!”

“Tiểu tử ngươi vẫn là không đổi được tật xấu nam giả nữ a!”

Nhìn thấy Sử Đại Xuyên mang theo một thanh niên xa lạ đi tới,

chủ tông tộc Sử Chiến Phong cũng lộ ý cười nói.

“Đúng rồi!”

“Người bên cạnh ngươi là ai vậy?”

Sau đó, Sử Chiến Phong tò mò dò hỏi thân phận của Diệp Phong.

“Tộc trưởng!”

“Vị này chính là Diệp thiếu!”

“Ta hiện tại đã bái nhập vào cửa cung của Diệp thiếu!”

“Mà Diệp thiếu lần này đến đây là muốn mua từ ngài mua chỗ ngồi ở khu nghỉ ngơi phía trước!”

Nghe tộc trưởng hỏi thăm, Sử Đại Xuyên cũng lập tức thuyết minh ý đồ đến.

“Hồ nháo!”

“Quả thực là hồ nháo!”

“Khu nghỉ ngơi mà tông tộc đại bỉ sắp xếp đều là tượng trưng cho thực lực của các chủ mạch cùng chi mạch!”

“Nếu có thể mua bán, vậy thì chẳng phải là lộn xộn!”

“Nếu muốn lên phía trước, vậy thì nỗ lực tăng lên thực lực, loại tượng trưng thực lực này cần dùng nắm tay của mình đánh ra, mà là không phải mua!”

Chương 975 - Tông tộc chúng ta vô số năm qua chưa từng có người trải qua việc này! (2)

Sau khi biết được mục đích của đối phương, Sử Chiến Phong trực tiếp từ chối.

“Mười bình nhỏ Lưu Ly âm Dương Dịch!”

Đúng lúc này, Diệp Phong nãy giờ vẫn luôn im lặng đột nhiên nói ra lời này, sau đó ném về phía Sử Chiến Phong một quả thần giới.

“Mẹ kiếp!”

“Thế nhưng thật sự là mười bình Lưu Ly âm Dương Dịch!”

“Diệp thiếu rốt cuộc là người nào a, vì một chỗ nghỉ ngơi ở khu trước mà có thể lấy ra bảo vật sang quý như thế!”

Sau khi Sử Chiến Phong kiểm tra trong thần giới thật sự có mười bình Lưu Ly âm Dương Dịch, hắn cũng lộ vẻ khiếp sợ nhìn sang Diệp Phong!

“Bán, đồ vật ngươi liền thu hồi!”

“Không bán, trả nó lại cho ta, ta lập tức rời đi!”

Nhìn thấy Sử Chiến Phong dùng ánh mắt khiếp sợ nhìn mình, Diệp Phong lại lần nữa lên tiếng nói.

“Bán! Bán! Bán!”

“Nhưng mà, cho dù là khu nghỉ ngơi phía trước, ta đều cảm thấy sẽ ủy khuất cho Diệp thiếu!”

“Nếu không, Diệp thiếu liền ngồi ở đây đi, thế nào?”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Sử Chiến Phong cũng là vội vàng đồng ý, mà một màn này cũng khiến bốn gã tông tộc lão tổ ở bên cạnh giật mình.

???

Mẹ nó liền bán?

Thà rằng đánh mặt mình cũng muốn lấy được mười bình Lưu Ly âm Dương Dịch rác rưởi kia?

Nghe Sử Chiến Phong nói xong, Sử Đại Xuyên ở một bên sợ ngây người!

Một lát sau!

“Tiểu Sử!”

“Trong thần giới này có một trăm bình Thốn Huyền Thần Lộ, ngươi cầm lấy, lát nữa dùng sức uống cho ta, không đủ ta còn có!”

“Đúng rồi, ngươi cũng cầm lấy cả quả thần giới này, bên trong có một ngàn viên Chân Vũ Quỷ Đan, đến lúc đó ngươi dùng sức ăn cho ta, cần phải ăn sạch trong tông tộc đại bỉ!”

Sau khi Diệp Phong ngồi xuống, hắn trực tiếp đưa hai quả thần giới cho Sử Đại Xuyên, đồng thời cũng dùng thần thức truyền âm nói tình hình với Sử Đại Xuyên.

“Cái gì?”

“Thốn Huyền Thần Lộ còn chưa đủ!”

“Lại cho ta thêm một phần Chân Vũ Quỷ Đan?”

“Nghe nói sau khi ăn thứ kia, trong cơ thể sẽ xuất hiện một loại Chân Vũ Cương Khí đặc thù, trải rộng toàn thân hình thành cương khí làm thành vòng bảo hộ, cũng có thể ngưng tụ ở hai tay, hai chân, gia tăng lực công kích, nhưng thân thể sẽ phát sinh biến hoá rất lớn, nghe nói sẽ trở nên cực kỳ xấu xí!”

“Không chỉ làm ta biến trọc, còn muốn cho ta biến xấu!”

“Trả giá đại giới lớn như vậy để nhận lấy lực lượng, ta thật sự không muốn a!”

Lúc này, Sử Đại Xuyên muốn khóc chết tâm, hắn không rõ, hắn chỉ trở về tham gia tông tộc đại bỉ, tại sao lại đột nhiên phát triển thành như vậy?

“Tiểu Sử!”

“Tỷ thí bắt đầu rồi!”

“Ngươi nên là người đầu tiên đứng trên lôi đài!”

“Ta muốn xem ngươi càn quét toàn bộ tông tộc!”

Đúng lúc này, Diệp Phong nhìn thấy bên kia đã tuyên bố bắt đầu đại bỉ, sau đó liền nhìn sang Sử Đại Xuyên lên tiếng nhắc nhở.

“Diệp thiếu!”

“Ta sẽ không làm cửa cung mất mặt!”

Sử Đại Xuyên nghe xong cũng cắn chặt răng, sau đó bay thẳng đến lôi đài số 1.

“Diệp thiếu!”

“Tuy rằng thực lực của Đại Xuyên không tồi!”

“Nhưng trong tông tộc chúng ta vẫn có rất nhiều yêu nghiệt thiên tài, có những người đó ở, nói thật, Đại Xuyên không có bao nhiêu phần thắng!”

“Cho nên, nếu hắn muốn quét ngang toàn bộ tông tộc, chỉ sợ là không thực tế!”

Lúc này, Sử Chiến Phong ở bên cạnh cũng nhìn về phía Diệp Phong cười nói.

“Sử tộc trưởng!”

“Ta thừa nhận lời ngươi nói!!”

“Nhưng tông tộc đại bỉ có thể sử dụng bảo vật phụ trợ, mà trong hai quả thần giới ta vừa giao cho Sử Đại Xuyên, có loại bảo vật phụ trợ có thể làm hắn quét ngang toàn bộ tông tộc!”

Nghe Sử Chiến Phong nói xong, Diệp Phong cũng cười đáp lại một câu.

Nga!

Nghe được lời này, Sử Chiến Phong phong cùng tứ đại lão tổ cũng lộ ra một tia hiếu kỳ, sau đó năm người đều nhìn sang lôi đài số 1!

Lôi đài số 1!

“Sử Đại Xuyên!”

“Không ngờ tiểu tử ngươi vẫn thích nam giả nữ như vậy a!”

“Nhưng mà, có nên nói hay không, bộ dạng ngươi giả nữ trang rất đẹp!”

Lúc này, một yêu nghiệt thiên tài bên phía chủ mạnh cũng đi lên lôi đài số 1, sau đó nhìn về phía Sử Đại Xuyên ở đối diện trêu ghẹo.

“Sử Dương!”

“Đừng nói nhảm nữa, trực tiếp chiến đi!”

“Hôm nay mục tiêu của ta là quét ngang toàn bộ tông tộc, cho nên, thời gian của ta rất eo hẹp!”

Nhìn người tới ở phía đối diện, Sử Đại Xuyên cũng không dư thừa vô nghĩa, mà là trực tiếp tuyên chiến, đồng thời cũng lấy toàn bộ Thốn Huyền Thần Lộ cùng Chân Vũ Quỷ Đan ở trong thần giới ra!

“Mẹ kiếp!”

“Sử Đại Xuyên, tuy rằng tông tộc đại bỉ cho phép sử dụng loại bảo vật phụ trợ!”

“Nhưng ngươi dùng như vậy không phải là hơi quá sao?”

Nhìn thấy những bình chứa đầy chất lỏng kỳ lạ và những lọ chứa đầy đan dược trước mặt Sử Đại Xuyên, Sử Dương ở đối diện trực tiếp choáng váng, hắn chưa bao giờ nghĩ đến, Sử Đại Xuyên thế nhưng sẽ lấy ra nhiều bảo vật phụ trợ như vậy!

Chủ khán đài!

“Mẹ kiếp!”

“Người khác dùng một hai viên đan dược phụ trợ là hầu như đủ được, tiểu tử Đại Xuyên này lại lấy ra tới nhiều như vậy?”

“Chẳng lẽ hắn chuẩn bị dùng toàn bộ sao?”

“Hắn có thể chịu nổi tác dụng phụ sao?”

Lúc này, Sử Chiến Phong cũng thấy cảnh này thay đổi sắc mặt kinh hô, sau đó liền chuẩn bị đi qua ngăn cản Sử Đại Xuyên, hắn không thể nhìn tộc nhân của mình bởi vì một trận tỷ thí của tông tộc, mà huỷ diệt cả bản thân!

“Sử tộc trưởng!”

“Loại bảo vật phụ trợ mà Tiểu Sử dùng không có tác dụng phụ!”

“Cho nên, ngươi không cần lo lắng!”

Mà Diệp Phong phát hiện tình huống này cũng lập tức lên tiếng giải thích.

“Không có tác dụng phụ sao?”

“Loại bảo vật phụ trợ gì mà không có tác dụng phụ?”

“Hơn nữa, nuốt nhiều như vậy cũng có thể không có tác dụng phụ sao?”

Nghe Diệp Phong nói xong, Sử Chiến Phong cùng bốn gã lão tổ cũng lần nữa chấn kinh.

……

Bên kia!

“Tiểu tử Sử Đại Xuyên năm nay rất cuồng a, thế nhưng còn tưởng một mình quét ngang toàn bộ tông tộc!”

“Đúng vậy, gia hỏa này thật biết nói khoác, ta muốn nhìn xem hắn có năng lực gì!”

“Tại sao tộc trưởng lại không ngăn cản hắn a, tại sao lại cho phép hắn nam giả nữ đến đây tham gia tông tộc đại bỉ a, ta nhìn đều muốn động tâm với hắn!”

“…”

Chương 976 - Hắn biến trọc, cũng biến xấu, nhưng hắn biến cường!

Lúc này, nghe Sử Đại Xuyên hét to, đông đảo tộc nhân đều tụ tập ở xung quanh lôi đài số 1!

“Mẹ kiếp!”

“Sử Đại Xuyên điên rồi sao!”

“Chẳng lẽ hắn muốn dùng hết tất cả những chất lỏng kỳ quái cùng đan dược đó sao?”

Nhìn thấy Sử Đại Xuyên ở đối diện ăn từng nắm từng nắm đan dược, nghẹn liền uống mấy bình chất lỏng kỳ quái, hành động này khiến Sử Dương choáng váng!

Ca! Ca! Ca!

Theo thời gian trôi qua, một tiếng động kỳ lạ phát ra từ cơ thể của Sử Đại Xuyên, đồng thời, mái tóc dài bồng bềnh Sử Đại Xuyên lấy làm tự hào cùng đôi lông mày xinh đẹp cũng bắt đầu nhanh chóng rơi xuống, thậm chí, lông mũi trong lỗ mũi cũng không thể may mắn thoát khỏi!

Không chỉ có như vậy, thân thể của Sử Đại Xuyên cũng bắt đầu biến hóa, cánh tay thon dài, đùi thon thả, thân trên hoàn mỹ đã bắt đầu nổi lên cơ bắp, y phục màu trắng xinh đẹp trên người trong nháy mắt bị cơ bắp xé rách!

Đồng thời, một cảm giác áp bức vô hình bắt đầu tràn ngập toàn trường!

Tình huống quỷ dị này khiến tất cả mọi người có mặt đều choáng váng!

“Mẹ kiếp!”

“Tiểu tử Sử Đại Xuyên đã nuốt vào cái loại bảo vật phụ trợ gì vậy!”

“Bộ dáng hiện tại của hắn giống như một con quái thú Hồng Hoang, lại còn mang đến cho ta cảm giác áp bách vô hình!”

“Mẹ nó rốt cuộc chuyện này là sao!”

Lúc này, nhìn quái thú hình người ở đối diện, Sử Dương thật sự luống cuống!

Chủ khán đài!

Bùm!

Lúc này, Sử Chiến Phong cũng kinh ngạc đứng lên!

Nhìn thấy quái vật hình người trên lôi đài, Sử Chiến Phong cũng giật mình toàn thân run rẩy, trong lòng càng nghĩ càng kinh hãi: “Hắn đã trở nên hói đầu xấu xí, nhưng lại trở nên mạnh mẽ hơn, thậm chí, hắn hiện tại còn khiến cho ta có cảm giác nguy cơ!”

“Diệp thiếu!”

“Ngài, hai loại bảo vật phụ trợ mà ngài cho hắn rốt cuộc là gì vậy!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Sử Chiến Phong nhìn về phía Diệp Phong vội vàng hỏi.

“Cũng không có gì!”

“Chính là một trăm bình Thốn Huyền Thần Lộ cùng một ngàn viên Chân Vũ Quỷ Đan!”

Nghe Sử Chiến Phong hỏi, Diệp Phong cũng thuận miệng đáp lại một câu.

???

Thốn Huyền Thần Lộ người khác đều là tính giọt, đến chỗ ngươi liền tính theo bình?

Lại còn một trăm bình?

Mà Chân Vũ Quỷ Đan, trước không nói đến việc luyện chế cần các

loại thần thải hi hữu, muốn luyện chế cũng chỉ có thể luyện chế ở Thiên Cương Động ở Thiên Đạo chiến trường mới được, hơn nữa mỗi một lần luyện chế còn không nhất định có thể thành công, có thể nói, đây là một loại đan dược cực kỳ hi hữu!

Kết quả, ngươi vừa ra chính là một ngàn viên?

Nghe được lời nói của Diệp Phong, bất kể là Sử Chiến Phong hay là bốn vị lão tổ của tông tộc, trên mặt tất cả đều lộ ra vẻ khó tin.

“Diệp thiếu!”

“Có phải ngài cho hắn bảo vật phụ trợ quá nhiều rồi không?”

“Nói một câu không dễ nghe, cho dù Đại Xuyên thắng, vậy thì sản nghiệm tông tộc phân cho bọn họ trong mười năm cũng không kiếm được số lẻ của loại bảo vật phụ trợ đó!”

“Thật là có chút quá mức phá của a!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Sử Chiến Phong nhìn về phía Diệp Phong vội vàng khuyên bảo, bởi vì chỗ Sử Đại Xuyên còn có một ít Thốn Huyền Thần Lộ cùng Chân Vũ Quỷ Đan chưa có dùng, nếu có thể lập tức ngăn cản, vậy thì cũng có thể giữ lại được không ít tổn thất!

Dù sao, Sử Đại Xuyên hiện tại đã có khả năng bộc phát ra lực lượng khủng bố đủ để quét ngang tông tộc!

“Sử tộc trưởng!”

“Một lần nữa giới thiệu một chút, ta là Diệp Phong, là một tên bại gia tử!”

“Ta không sợ hắn phá của, chỉ sợ hắn không phá của!”

“Bởi vì hắn phá càng nhiều, ta càng cao hứng, cho nên, ta sẽ không ngăn cản hắn!”

Nghe Sử Chiến Phong khuyên bảo, Diệp Phong lại lắc đầu, sau đó nói thẳng ra suy nghĩ của chính mình.

???

Ngươi là bại gia tử?

Cho dù ngươi thật sự là bại gia tử, vậy thì cũng không thể phá điên cuồng như vậy a!

Nghe Diệp Phong nói xong, Sử Chiến Phong trong lúc nhất thời cũng không biết nên nói cái gì.

“Diệp thiếu!”

“Chúng ta tới!”

Đúng lúc này, giọng nói của Sử Vân Long cùng Trương Vân Phi từ nơi xa truyền tới.

“Mẹ kiếp!!!”

“Tình huống gì thế!”

“Tại sao Sử Vân Long cùng quản gia của hắn cũng nam giả nữ?”

Nhìn thấy hai người từ xa chạy nhanh tới, đôi mắt Sử Chiến Phong suýt nữa không dám nhìn thẳng ra!

“Diệp thiếu!”

“Thật sự không thể cho chúng ta một cơ hội sao?”

“Chúng ta thật sự muốn bái nhập vào cửa cung ngài a!”

Sau khi hai người đi vào chủ khán đài, cũng không thèm để ý đến ánh mắt khác thường của tộc nhân xung quanh, mà là trừ tiếp nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

Hả?

Các ngươi đột nhiên nam giả nữ, chính là muốn bái nhập vào Tinh Hồn Cung của ta?

Nghe Sử Vân Long nói như vậy, Diệp Phong lập tức hiểu ra, sau đó cười khổ nói: “Sử tộc trưởng, ta thu Đại Xuyên vào cửa cung thật

sự chỉ là một việc ngoài ý muốn, cũng không phải là toàn bộ mọi người nam giả nữ ta đều sẽ thu vào cửa cung, cho nên, về sau các ngươi vẫn là không cần trang điểm như vậy."

"Diệp thiếu!"

"Vậy chúng ta trở lại bình thường, ngươi có thể cho chúng ta một cơ hội không?"

Sử Vân Long nghe xong cũng không cam lòng lần nữa hỏi.

"Không thể!"

"Cửa cung chúng ta quá nghèo, thật sự không nuôi nổi nhiều người như vậy!"

"Cho nên, Sử tộc trưởng vẫn nên từ bỏ ý tưởng này đi!"

Nghe Sử Vân Long lại lần nữa dò hỏi, Diệp Phong cũng cực kỳ quyết đoán cự tuyệt đối phương.

???

Cửa cung của các ngươi nghèo?

Ngươi có phải hiểu lầm gì về việc nghèo đói không?

Nghe Diệp Phong nói lời này, Sử Vân Long sửng sốt!

Lúc này, Sử Chiến Phong ở một bên cảm thấy việc này có chút quái lạ, trực tiếp kéo Sử Vân Long sang một bên.

"Sử Vân Long!"

"Tình huống này là sao!"

"Tại sao ngươi lại muốn bái vào cửa cung của Diệp thiếu như vậy?"

Sau khi kéo đến một bên, Sử Chiến Phong không chịu nổi sự tò mò trong lòng trực tiếp hỏi.

"Tộc trưởng!"

“Ta trước tiên nói cho ngươi biết một chút tình hình về cửa cung của Diệp thiếu!”

“Chờ sau khi ngươi nghe xong, ngươi sẽ hiểu vì sao ta lại muốn bái nhập vào cửa cung của Diệp thiếu!”

Chương 977 - Quái thú hình người, chỉ cần búng tay bắn ra một người!

Nghe Sử Chiến Phong hỏi, Sử Vân Long liền nói ra một số tình huống ở Tinh Hồn Cung.

Một lát sau!

Thủy Vân Huyễn Tinh chế tạo nhà tranh!

Máu tươi Phệ Thiên Ma Long tràn ngập bể bơi!

Vân Lãng Độc Thạch làm thềm đá!

Bạch Diễm Minh Lộ dùng để tắm rửa cho long!

Quan trọng nhất chính là mỗi người đều có hai bình Lưu Ly âm Dương, một cái dùng để rửa chân, một cái dùng để xôn xao?

Nghe được tình huống cuối cùng, Sử Chiến Phong trực tiếp choáng váng, bởi vì hắn không biết mười bình Lưu Ly âm Dương Dịch mà Diệp Phong vừa mới cho hắn là nước từ bình nước sạch, hay vẫn là nước từ bình nước tiểu!

“Tộc trưởng!”

“Diệp thiếu khủng bố vượt xa chúng ta tưởng tượng!”

“Nói câu không dễ nghe, tuy rằng tông tộc chúng ta rất cường đại, nhưng nếu Diệp thiếu muốn diệt chúng ta, chúng ta khả năng ngay cả năng lực phản kháng cũng không có!”

Lúc này, nhìn thấy Sử Chiến Phong đã đần ra, Sử Vân Long cũng nghiêm túc lên tiếng nhắc nhở.

“Còn cần ngươi nhắc sao?”

“Không thấy được quái vật hình người ở phía xa kia sao?”

“Hiện tại cho dù là ta cùng bốn vị lão tổ liên thủ, chỉ sợ đều không ngăn được một quyền của hắn!”

Nghe Sử Vân Long nhắc nhở, Sử Chiến Phong tràn đầy bất đắc dĩ chỉ vào Sử Đại Xuyên ở phía xa nói!

“Mẹ kiếp!”

“Cái quái gì vậy?”

“Địch tập sao?”

Sau khi Sử Vân Long nhìn thấy quái thú hình người trên lôi đài, hắn thay đổi sắc mặt kinh hô lên.

Bang!

Nghe được lời này, Sử Chiến Phong tát lên đầu Sử Vân Long một cái, sau đó chửi ầm lên: “Mẹ nó cái quái gì, đó là nhi tử Sử Đại Xuyên của ngươi, bởi vì hắn dùng đại lượng Thốn Huyền Thần Lộ cùng Chân Vũ Quỷ Đan, cho nên hắn biến trọc, cũng biến xấu, nhưng lại biến cường, thậm chí, cường đại đến mức đủ để quét ngang toàn bộ tông tộc!”

“Cái gì!”

“Quái thú hình người kia là nhi tử của ta?”

“Hắn vô cùng để ý dung mạo bản thân, nhưng vì tông tộc đại bỉ lần này thế nhưng cam nguyện trả giá đại giới như vậy?”

Sau khi biết quái vật hình người là nhi tử, sắc mặt của Sử Vân Long thay đổi kịch biến kinh hô, đồng thời trên mặt cũng hiện lên một tia cảm động, hắn thực sự không bao giờ nghĩ rằng nhi tử của mình lại sẵn sàng trả giá đắt như vậy vì lợi ích gia tộc!

(Sử Đại Xuyên: Ta cũng không muốn a, nhưng ta không thể tự giúp mình!)

……

Bùm!

Lúc này, Sử Đại Xuyên đã ăn hết toàn bộ Thốn Huyền Thần Lộ cùng Chân Vũ Quỷ Đan, hai chân đột nhiên dùng sức, toàn bộ lôi đài lập tức sụp đổ, đồng thời, cả người lập tức xuất hiện trước mặt Sử Dương, sau đó dùng ngón tay nhẹ nhàng bắn ra, trực tiếp bắn bay Sử Dương ra ngoài.

“Hôm nay!”

“Ta muốn khiêu chiến toàn bộ tông tộc!”

“Các ngươi từng người một đi lên quá phiền phức, cho nên, ta chuẩn bị một mình đấu với tất cả các ngươi!”

Lúc này, Sử Đại Xuyên cũng cực kỳ kiêu ngạo nhìn về phía mọi người lớn tiếng kêu gào.

???

Chúng ta không muốn khiêu chiến với ngươi a!

Ngươi không cần làm bậy a!

Mà mọi người nghe được lời này lại hoàn toàn luống cuống, bởi vì bọn họ biết một điều, đó chính là cho dù là tất cả tộc nhân cùng liên thủ, bọn họ tuyệt đối không phải là đối thủ của Sử Đại Xuyên!

“Quá tàn bạo!”

“Quá hung tàn!”

“Sử Đại Xuyên hoá thân làm quái thú hình người, chỉ cần búng tay là đã bắn ra một người!”

Trên chủ khán đài, Diệp Phong nhìn Sử Đại Xuyên liên tục bắn bay một đám tộc nhân, hắn cũng lộ vẻ hưng phấn lẩm bẩm, hắn thật sự không nghĩ tới hiệu quả của Thốn Huyền Thần Lộ cùng Chân Vũ Quỷ Đan lại mạnh đến như vậy!

Một lát sau!

“Mẹ nó!”

“Về sau ai còn dám nói Đại Xuyên ca khoác lác, ta sẽ trở tay cho người đó một chùy!”

“Năm đó!”

“Khi ta còn nằm trên mặt đất, cái gì là đối thủ cũng không biết!"

“Quá tàn bạo!”

“Đại Xuyên ca giống như đạn tiểu kê bắn bay ta, mà ta lại suýt chút nữa bị đạn chết, đả kích như vậy ai chịu cho nổi a!”

“…”

Khi tất cả tộc nhân tham gia tỷ thí đều nằm kêu rên trên mặt đất, không ít người đều khóc lóc kể lể với nhau.

Chủ khán đài!

“Đây là lực lượng của phá của sao?”

“Diệp thiếu thật là đổi mới sự hiểu biết của ta về phá của!”

Lúc này, Sử Chiến Phong nhìn thấy cảnh tượng này cũng lộ vẻ khiếp sợ nhìn sang Diệp Phong.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng một trăm vạn điểm phá của, khen thưởng Thốn Huyền Thần Lộ *1000000 bình nhỏ, khen thưởng đột phá một cảnh giới nhỏ!”

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của hôm nay, khen thưởng 50 vạn điểm phá của, khen thưởng Chân Vũ Quỷ Đan *1000000 viên, khen thưởng một quyển trục Tuỳ Cơ Đột Phá, khen thưởng đột phá một cảnh giới nhỏ!”

Cùng lúc đó, âm thanh nhắc nhở khen thưởng từ hệ thống cũng liên tiếp vang lên trong đầu Diệp Phong.

Ngay sau đó, hai cổ hơi thở đột phá bạo phát ra từ trong thân thể

Diệp Phong, mà cảnh tượng này lại một lần nữa khiến Sử Chiến Phong cùng bốn gã tông tộc lão tổ ngây người!

“Thần Hoàng Cảnh Cửu Trọng!”

“Hơn nữa còn khen thưởng ta một quyển trục Tuỳ Cơ Đột Phá, cộng thêm cả phần thưởng lúc trước, hiện tại trong tay ta đã có hai quyển trục Tuỳ Cơ Đột Phá!”

“Hệ thống nóng lòng muốn để cho ta đột phá như vậy sao?”

Cảm giác được tu vi của mình lại tăng vọt lên hai cảnh giới nhỏ, lại có thêm một quyển trục Tuỳ Cơ Đột Phá, Diệp Phong cũng trầm ngâm lẩm bẩm.

“Thôi!”

“Không nghĩ!”

“Nếu hệ thống đã khen thưởng, ta cứ dùng hết là được!”

“Hơn nữa, hai ngày nữa phải trở lại Thượng giới, đến lúc đó liền chính thức phi thăng Thần giới đi!”

Một lát sau, trong lòng Diệp Phong âm thầm đưa ra một quyết định.

“Một trăm vạn bình Thốn Huyền Thần Lộ!”

“Một trăm vạn viên Chân Vũ Quỷ Đan!”

“Đây quả thực chính là chuẩn bị riêng cho Sử Đại Xuyên!”

“Nếu như hắn biết ta chuẩn bị cho hắn phần đại lễ như vậy, hắn nhất định sẽ cao hứng muốn chết!”

Sau khi Diệp Phong kiểm tra phần thưởng của hệ thống, trên mặt cũng hiện lên ý cười tự nói.

……

“Ha ha ha!”

“Sử huynh, hôm nay là ngày diễn ra tông tộc đại bỉ của các ngươi a!”

“Vừa lúc ta mang theo năm tiểu tử trong tộc đi ngang qua nơi này, nếu không, để cho năm tiểu tử bên cạnh ca luận bàn với tộc nhân của ngươi một chút đi?”

Chương 978 - Sử tộc trưởng, có cần ta diêu người làm chết bọn họ không!

Đúng lúc này, một giọng nói kiêu ngạo truyền từ nơi xa tới!

Ngay sau đó, một đầu Thanh Viêm Sư một sừng dài mười mấy mét từ nơi xa bay lại đây, đồng thời, một nam tử trung niên cùng năm tên thanh niên ngồi ở trên đó cũng tiến vào trong tầm mắt của mọi người!

“Thì ra là Chu Càn Phong!”

“Còn vừa vặn đi ngang qua đây, ta thấy ngươi chính là cố ý tới gây sự!”

“Nếu như trước đây, ta nhất định sẽ rất tức giận!”

“Nhưng hôm nay, ngươi thật sự đá đến ván sắt a!”

Nhìn thấy người tới, nhất là sau khi biết mục đích của người tới, Sử Chiến Phong thay vì tức giận lại cười toe toét.

“Mẹ kiếp!!!”

“Chuyện quái quỷ gì thế này!”

“Tông tộc đại bỉ đâu?”

“Tại sao tất cả mọi người lại nằm xuống?”

Nhưng mà, sau khi Chu Càn Phong chú ý tới tình huống kỳ lạ phía dưới, sắc mặt đột nhiên thay đổi, không biết vì sao, trong lòng hắn đột nhiên cảm thấy lo lắng bất an!

Cho đến khi hắn chú ý tới quái vật hình người đứng phía dưới, hắn mới biết lo lắng đến từ đâu!

“Mẹ kiếp!”

“Quái vật từ đâu chui ra!”

“Chẳng lẽ hắn là người lật đổ toàn bộ mọi người trong Sử thị gia tộc?”

“Nói cách khác, hiện tại Sử thị gia tộc đang bị quái vật tập kích, sau đó mẹ nó bị ta đuổi kịp?”

Cảm nhận được cảm giác nguy cơ mãnh liệt mà Sử Đại Xuyên mang đến cho nình, Chu Càn Phong lập tức hoảng sợ, hắn chưa bao giờ nghĩ đến, Sử thị gia tộc gặp phải nguy cơ sinh tử lại vừa lúc bị chính mình đuổi kịp!

“Ha ha ha!”

“Sử huynh!”

“Vừa rồi ta nói giỡn!”

“Chúng ta chỉ là đi ngang qua, nếu không có việc gì, chúng ta đi trước!”

Nói xong, Chu Càn Phong liền điên cuồng thúc giục Thanh Viêm Sư một sừng dưới thân, đồng thời nôn nóng hô lớn: “Mau, mẹ nó quay đầu chạy a, đi phía trước, tiếp tục đi đến trước, nếu không chúng ta đều phải chết ở chỗ này!”

Nghe Chu Càn Phong mắng to, Thanh Viêm Sư một sừng cũng phản ứng lại, sau đó nhanh chóng quay người chuẩn bị thoát khỏi nơi này!

“Sử tộc trưởng!”

“Đối phương là ai?”

“Có cần ta diêu người làm chết bọn họ không?”

Nhìn đám người Chu Càn Phong cấp tốc chạy trốn, Diệp Phong cũng tò mò nhìn về phía Sử Chiến Phong hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Người đi đầu gọi là Chu Càn Phong, là tộc tưởng của Chu thị gia tộc!”

“Sử thị gia tộc chúng ta xem như là đối thủ truyền kiếp với Chu thị gia tộc bọn họ!”

“Nhưng mà cũng không đến mức làm chết bọn họ, nếu có thể cho bọn hắn một bài học nho nhỏ, vậy thì không còn gì tốt hơn!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Sử Chiến Phong cũng nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Hệ thống!”

“Gặp phải cường địch!”

“Lập tức thông tri Diệp Nhất, làm hắn mang theo mười vạn danh Kim Giáp Hộ Vệ ra đón gió … Không phải, ra tới chỗ trợ!”

Nghe Sử Chiến Phong nói xong, Diệp Phong lập tức ra mệnh lệnh với hệ thống.

“Tiểu Sử!”

“Mau trở lại!”

“Thực lực của đối phương quá mức khủng bố, ngươi căn bản không phải đối thủ của bọn họ!”

“Ta đã diêu người, dư lại giao cho ta là được!”

Đúng lúc này, Diệp Phong nhìn thấy Sử Đại Xuyên đột nhiên phóng lên cao, đuổi theo đám người Chu Càn Phong, hắn lập tức hô to lên, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Ngươi chơi đã đủ rồi, dù sao thì cũng phải để cho Kim Giáp đại quân của ta cơ hội chơi a!”

???

Thực lực của đối phương quá khủng bố?

Tôi không phải là đối thủ của họ?

Sử Đại Xuyên bay lên không trung sửng sốt sau khi Diệp Phong nói vậy, sau đó thầm nghĩ trong lòng: “Một quyền của ta đều có thể đánh bọn họ rơi phân, tại sao Diệp thiếu lại muốn ngăn cản ta đâu?”

“Diêu người?”

“Một mình Đại Xuyên có thể dễ dàng đối phó bọn họ nha!”

“Tại sao Diệp thiếu lại muốn diêu người?”

Lúc này, Sử Chiến Phong ở bên cạnh cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

“Sử huynh!”

“Núi xanh vĩnh viễn không thay đổi, nước sẽ chảy mãi!”

“Chúng ta về sau có duyên lại…”

Ngay khi Chu Càn Phong cho rằng bản thân sắp thoát khỏi nơi này, liền hô to cười lớn với Sử Chiến Phong, tuy nhiên còn chưa nói xong, hắn liền phát hiện không gian bốn phía đột nhiên rung chuyển, ngay sau đó, những vết nứt không gian cực lớn lần lượt vây quanh bọn họ.

Một lát sau!

“Mẹ kiếp!”

“Những người này là ai!”

Sau khi mười vạn Kim Giáp đại quân chỉnh tề nện bước đi ra từ các khe hở không gian, Chu Càn Phong, Sử Chiến Phong, Sử Vân Long, Sử Đại Xuyên đám người đều lộ vẻ khiếp sợ kinh hô!

Thật sự là phương thức mười vạn Kim Giáp đại quân lên sân khấu quá mức chấn động!

“Làm gì a!”

“Ta còn không phải chỉ là muốn tới đây gây sự một chút thôi sao?”

“Muốn thật sự làm vậy với ta sao!”

Sau khi Chu Càn Phong cảm nhận được hơi thở khủng bố tỏa ra từ trên người mười vạn Kim Giáp đại quân, hắn trực tiếp bị dọa nước tiểu, hắn cảm thấy bất luận một người trong mười vạn người khủng bố này đều dễ dàng mạt sát bọn họ!

“Ngô chủ!”

“Lần này địch nhân có chút lợi hại!”

“Ta cảm thấy huynh đệ ta dẫn theo có lẽ không đủ, không bằng mời thêm mười vạn huynh đệ nữa tới đây?”

Lúc này, Diệp Nhất nghiêm túc hét to với Diệp Phong ở bên dưới.

???

Mạnh?

Chúng ta mạnh cái gà a!

Ở trong mắt các ngươi, chúng ta chính là con kiến trong đàn kiến, các ngươi hiện tại ra tới mười vạn người đều đã có chút quá mức, thế nhưng còn muốn tiếp đón thêm mười vạn người lại đây?

Các ngươi đánh giá chúng ta cao như vậy sao!

Nghe Diệp Nhất nói xong, Chu Càn Phong trong lúc nhất thời không dám tin vào tai mình!

“Quá khủng bố!”

“Chỉ sợ bất cứ cường giả kim giáp nào đó ở bên trên đều có thể quét ngang một thế lực bá chủ!”

“Mà cường giả như vậy, Diệp thiếu tùy tiện kêu mà đã có thể kêu lên tới mười vạn người, thậm chí còn có thể kêu thêm mười vạn người nữa!”

“Đây là thực lực chân chính của Diệp thiếu sao?”

Lúc này, Sử Chiến Phong ở trên chủ khán đài cũng tràn ngập khiếp sợ!

Hắn chỉ biết Diệp Phong có tiền, thích phá của!

Nhưng hắn thật sự không biết, thế lực phía sau Diệp Phong lại khủng bố đến trình độ như thế!

Bên kia!

“Diệp Nhất!”

“Vừa đủ là được!”

“Chúng ta cũng không thể làm quá phận a!”

“Tiếp theo, các ngươi chỉ cần dạy cho bọn hắn một bài học nho nhỏ là được!”

Chương 979 - Những cường giả này thật không biết xấu hổ!

Nghe Diệp Nhất hỏi, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó trực tiếp từ chối.

“Ngô chủ!”

“Vẫn là quy tắc cũ, mỗi người chúng ta cho bọn hắn một đao sao?”

Nghe Diệp Phong từ chối, Diệp Nhất cũng lộ ra một tia thất vọng, sau đó lên tiếng hỏi.

“Được!”

“Cứ làm theo quy tắc cũ đi!”

“Nhớ nhẹ tay với bọn họ một chút!”

Nghe Diệp Nhất hỏi, Diệp Phong cũng đưa ra một câu trả lời khẳng định!

???

Mỗi người cho chúng ta một đao?

Mẹ nó, đây quả thực chính là thiên đao vạn quả chúng ta!

Sau đó, ngươi nói đây là một bài học nho nhỏ?

Nghe được cuộc nói chuyện của hai người, Chu Càn Phong bị dọa cả người rùng mình, trong mắt tràn ngập vô tận sợ hãi, hắn chưa từng nghĩ đến, đối phương thế nhưng muốn lấy phương thức tàn nhẫn như vậy để kết thúc sinh mệnh của bọn họ!

Chủ khán đài!

“Diệp thiếu!”

“Này, này có phải quá độc ác rồi không!”

“Dạy cho bọn hắn một bài học là được, không cần giết bọn hắn đâu!”

Lúc này, Sử Chiến Phong cũng là đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó vội vàng khuyên bảo.

“Ai nói ta muốn giết bọn họ?”

“Ta chỉ muốn dạy cho bọn họ một bài học nho nhỏ mà thôi!”

“Thuộc hạ của ta sẽ chữa lành vết thương cho họ sau khi dùng dao, vì vậy họ sẽ không chết!”

Nghe được Sử Chiến Phong khuyên bảo, trên mặt Diệp Phong cũng hiện ý cười giải thích.

Hả?

Chém một đao, xong lại giúp bọn họ chữa khỏi miệng vết thương?

Điều đó không có nghĩa là họ thực sự phải chịu mười vạn đao sao?

Kia mẹ nó còn không bằng trực tiếp giết chết bọn họ đâu!

Nghe Diệp Phong nói lời này, Sử Chiến Phong cũng lộ ra vẻ hoảng sợ, hắn cho rằng Diệp Phong muốn giết đám người Chu Càn Phong, mỗi người vài nhát đao có thể chết thẳng cẳng!

Ai mà ngờ, Diệp Phong thế nhưng thật sự chuẩn bị để cho bọn họ hứng chịu mười vạn đao!

Xoát! Xoát! Xoát!

Lúc này, mười vạn Kim Giáp đại quân trên không hoá thành kim sắc lưu quang, giống như cơn mưa tên kim sắc che trời lấp đất, trực tiếp bắn tới đám người Chu Càn Phong!

Vài phút sau!

“Mẹ kiếp!”

“Mẹ nó những người này không nói võ đức a!”

“Nói tốt mỗi người một đao, nhưng tại sao mỗi người đều chém năm đao a!”

“Một người thêm bốn đao không đáng sợ, đáng sợ chính là các ngươi có mười vạn người a!”

Sau khi cơn ác mộng vạn đao kết thúc, Chu Càn Phong oan ức muốn khóc, hắn chưa từng nghĩ đến, những cường giả này thế nhưng có thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy!

“Ai!”

“Xong rồi!”

“Năm yêu nghiệt thiên tài ưu tú nhất tông tộc đều bị chém ra bóng ma tâm lý rồi!”

“Cũng không khi nào bọn họ mới có thể đi ra!”

Lúc này, khi Chu Càn Phong chú ý tới năm tên tiểu bối trong tộc đều đần ra ngồi ở chỗ kia, trên mặt cũng hiện lên hối hận, nếu sớm biết rằng mọi chuyện sẽ như vậy, đánh chết hắn cũng sẽ không dẫn người đến đây gây sự!

“Sử huynh!”

“Cảm tạ ân không giết!”

“Nếu sau này có chỗ cần Chu Càn Phong ta, ngươi cứ việc liên hệ ta!”

Sau khi bình tĩnh lại, Chu Càn Phong cúi đấu nhìn Sử Chiến Phong ở bên dưới hét lớn một tiếng, sau đó vỗ Thanh Viêm Sư một sừng dưới thân thấp giọng mắng to: “Còn ngây ngốc ở đây làm gì, mẹ nó chạy nhanh, cũng không phải là ngươi ăn đao, nếu chúng ta lại bị xử thêm một lần nữa, trở về ta cho ngươi nếm thử tư vị thiên đao vạn quả!”

Nghe được câu nói cuối cùng của Chu Càn Phong, Thanh Viêm Sư một sừng đột nhiên chấn động cả người, sau đó liền bộc phát ra tốc độ nhanh nhất thoát khỏi nơi này.

……

Chủ tông, tông tộc đại sảnh!

“Sử tộc trưởng!”

“Hai ngày nay có chút quấy rầy, nếu không có chuyện gì khác, hôm nay ta dẫn Sử Đại Xuyên trở về cung môn!”

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn Sử Chiến Phong cười nói.

“Diệp thiếu!”

“Đi gấp như vậy sao?”

“Ta còn chưa kịp chiêu đãi ngài đâu!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Sử Chiến Phong cũng vội vàng nói ra suy nghĩ của mình, hắn cũng không phải là đang khách sáo, mà là thật sự muốn chiêu đãi Diệp Phong, dù sao nếu có thể có mối quan hệ tốt với Diệp Phong, vậy thì bọn họ có thể đi ngang ở trong Thần giới!

“Sử tộc trưởng!”

“Không cần phiền toái!”

“Vừa lúc chúng ta phải trở về xử lý một số chuyện!”

Nghe Sử Chiến Phong nói xong, Diệp Phong cũng cười từ chối.

“Kỳ cục!”

“Thật sự quá kỳ cục!”

“Tại sao Đại Xuyên còn chưa trở lại?”

“Hắn rơi vào hố xí sao?”

Đúng lúc này, Sử Vân Long ở bên cạnh lại tức hộc máu mắng to!

“Sử tiền bối!”

“Ngươi đừng mắng Sử Đại Xuyên!”

“Dùng Chân Vũ Quỷ Đan không chỉ có thân thể sẽ phát sinh biến hóa, còn có một tác dụng phụ đó là tiêu chảy!”

“Mà hắn dùng khoảng một ngàn viên Chân Vũ Quỷ Đan, nếu không ở nhà tranh kéo đến trời đất tối tăm, nhất định sẽ ra không được!”

Nghe Sử Vân Long trách mắng, Diệp Phong cũng vội vàng giải thích.

Hả?

Dùng Chân Vũ Quỷ Đan còn bị tiêu chảy?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, sắc mặt của Sử Vân Long, Sử Chiến Phong cùng bốn gã lão tổ ở bên cạnh đều trở nên khó coi, bởi vì bọn họ cuối cùng cũng hiểu rõ vì sao vừa rồi Sử Đại Xuyên lại hảo tâm cho bọn họ mười viên Chân Vũ Quỷ Đan nếm thử!

“Sử tộc trưởng!”

“Đây là cổng truyền tống không gian chỉ định, phiền toái ngươi lát nữa giao cho Sử Đại Xuyên!”

“Ta sẽ không đợi hắn!”

Nói xong, Diệp Phong kích hoạt một cổng truyền tống không gian chỉ định, sau đó nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

“Mẹ kiếp!”

“Tên nghịch tử này!”

“Thế nhưng còn lừa cả lão tử của mình!”

“Nếu như chờ sau khi Chân Vũ Quỷ Đan hết tác dụng, chẳng phải ta cũng phải bị tiêu chảy sao!”

Sau khi Diệp Phong rời đi, Sử Vân Long tức hộc máu mắng to.

“Sử Vân Long!”

“Nhi tử của ngươi không chỉ lừa ngươi, ta cùng bốn vị lão tổ cũng bị hắn hố!”

“Xem ra trước khi hắn đi, chúng ta nhất định phải dạy cho hắn một bài học sâu sắc khó quên mới được!”

Lúc này, Sử Chiến Phong ở bên cạnh cũng lộ vẻ tức giận nói, đồng thời cũng lấy vũ khí của mình từ thần giới đem ra.

“Tộc trưởng!”

“Gia chủ!”

“Bốn vị lão tổ!”

“Các ngươi cũng không nên xúc động!”

“Tiểu tử Đại Xuyên hiện tại đã bái nhập vào cung môn của Diệp thiếu, nói câu không dễ nghe, nếu Sử thị gia tộc chúng ta muốn cất cánh, vậy thì phải cung phụng hắn giống như lão tổ tông!”

Chương 980 - Cái gì! Cẩu tử quải chạy đại

đệ tử thân truyền của ta?

Thấy sáu người họ đều rút vũ khí ra chuẩn bị dạy bảo Sử Đại Xuyên, Trương Vân Phi ở một bên cũng nhanh chóng ngăn cản đám người, sau đó nghiêm túc khuyên bảo.

???

Không thể đụng vào Sử Đại Xuyên?

Thậm chí, sau này còn phải cung phụng hắn giống như lão tổ tông?

Nghe Trương Vân Phi khuyên bảo, mọi người trực tiếp choáng váng!

Nhà tranh nội!

“Mẹ kiếp!”

“Ta sắp sụp đổ rồi!”

“Tác dụng phụ của Chân Vũ Quỷ Đan mẹ nó quá đáng sợ!”

Lúc này, Sử Đại Xuyên ở trong nhà tranh điên cuồng phốc phốc phốc cũng điên cuồng suy sụp hô to, mà nghĩ đến việc Diệp Phong vừa cho hắn thêm một trăm vạn viên Chân Vũ Quỷ Đan, hắn cảm thấy nhân sinh của mình càng trở nên u ám.

“Sao lại thế này!”

“Phụ thân, tộc trưởng cùng bốn vị lão tổ, vì sao bọn họ chưa tới bồi ta?”

“Chẳng lẽ đan dược còn chưa hết tác dụng?”

Sau đó, Sử Đại Xuyên bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, cũng cau mày lẩm bẩm lên.

……

Tinh Hồn Cung!

“Hệ thống!”

“Ngày mai ta phải trở về Thượng giới!”

“Ngươi nói xem, sau khi ta trở lại Thượng giới là tiếp tục chơi một đoạn thời gian, hay vẫn là trực tiếp phi thăng Thần giới?”

Sau khi trở về nơi ở của mình, Diệp Phong liền nói chuyện phiếm với hệ thống.

“Đinh! Ký chủ, ngươi quá lão lục, loại vấn đề này ta cũng không biết nên trả lời ngươi như thế nào, tuy nhiên, ta kiến nghị ký chủ trực tiếp phi thăng Thần giới, bởi vì đỉnh cấp vị diện đã nghèo không có gì ăn!”

“Hả?”

“Hệ thống trước kia đã nói, càng cao cấp bậc vị diện càng nghèo!”

“Nhưng mà, ta cảm thấy Thần giới cũng còn có thể a, tại sao lại nói đỉnh cấp vị diện nghèo không có gì ăn đâu?”

Nghe hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng lộ ra một tia nghi hoặc vẻ mặt, sau đó trực tiếp hỏi: “Hệ thống, đỉnh cấp vị diện thật sự nghèo như vậy sao?”

“Đinh! Ký chủ, đỉnh cấp vị diện thật sự nghèo muốn chết, hơn nữa, nếu ngài không nhanh chóng phi thăng, e rằng không bao lâu nữa Thần giới cũng sẽ như vậy, lúc sau sẽ đến lượt Thượng giới, cuối cùng chính là muôn vàn hạ giới!”

Nghe được Diệp Phong dò hỏi, hệ thống cũng là ra tiếng giải thích lên.

“Cái gì?”

“Cơn bão đói nghèo này sẽ càn quét tất cả các vị diện sao?”

“Mà vị diện tiếp theo sắp phải chịu ảnh hưởng chính là Thần giới?”

Nghe hệ thống giải thích, Diệp Phong cũng kinh ngạc thốt lên, hắn không nghĩ hệ thống đang nói giỡn với mình về loại chuyện này!

“Đinh! Ký chủ, ta tạm thời chỉ có thể nói với ngươi nhiều như vậy, chờ sau khi ngươi phi thăng đến đỉnh cấp vị diện, tự nhiên sẽ rõ ràng hết thảy, ngươi cũng không cần có áp lực quá lớn, chỉ cần phá của như thường là được!”

Đúng lúc này, âm thanh hệ thống lại vang lên lần nữa.

“Hả?”

“Chỉ cần phá của, là có thể giải quyết nguy cơ cái này sao?”

“Giải cứu thế giới, đơn giản vậy sao?”

Nghe hệ thống nói xong, Diệp Phong sửng sốt một chút, sau đó liền nhếch miệng nở nụ cười, tuy rằng hắn không có hứng thú làm chúa cứu thế, nhưng nếu có thể được không tên tuổi của chúa cứu thế, hắn cũng không ngại

“Thôi!”

“Nếu hệ thống đã nhắc nhở đến mức này, ta sẽ để lại cho Sử Đại Xuyên cùng Lệ Thất hai quyển trục Tuỳ Cơ Đột Phá trong tay ta vậy!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong liền rời đi chỗ ở của mình, sau đó liền đi tới chỗ Lệ Thất, hắn sẽ không bởi vì hệ thống nhắc nhở mà ảnh hưởng tâm lý cùng hành vi!

(Hệ thống: Nhắc nhở nửa ngày, ta nhắc nhở cái tịch mịch sao?)

……

“Phiền quá a!”

“Tại sao đỉnh cấp vị diện lại nghèo đến như vậy đâu?”

“Nghe hệ thống nhắc nhở xong, làm ta đều muốn tranh thủ đi xem!”

Đi trên đường, Diệp Phong cũng tò mò lẩm bẩm một mình.

Một lát sau!

“Di?”

“Người đâu?”

Khi Diệp Phong đến chỗ ở của Lệ Thất, phát hiện Lệ Thất không có ở đây, trên mặt lộ ra vẻ nghi hoặc.

“Diệp thiếu!”

“Ngài đang tìm Lệ Thất sao?”

Đúng lúc này, giọng nói của Hoắc Sơn bỗng nhiên vang lên từ phía sau Diệp Phong.

“Đúng vậy!”

“Ta tìm Lệ Thất có chút việc!”

“Cung chủ, ngươi biết hắn đi đâu không?”

Diệp Phong xoay người nhìn về phía Hoắc Sơn hỏi.

“Đi đánh cướp!”

“Cẩu ca chúng nó thấy ở trong cung nhàm chán quá nên đã đi ra ngoài đánh cướp!”

“Trước khi đi, bọn hắn cũng tiện tay mang theo Lệ Thất, nói là chúng nó phụ trách đánh cướp, Lệ Thất phụ trách phá của!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Hoắc Sơn vội vàng nói ra những gì mình biết.

???

Ta vừa thu đại đệ tử thân truyền, qua tay đã bị Cẩu tử cướp chạy?

Nó cẩu như vậy, mụ mụ nó biết không?

Sau khi biết được chuyện này, Diệp Phong sửng sốt, hắn không ngờ Cẩu tử lại bắt cóc đại đệ tử thân truyền của mình, phải biết rằng, hắn còn chưa thu Lệ Thất vào Bại Gia Môn đâu!

“Thôi!”

“Dù sao cũng bị bọn họ bắt đi rồi!”

“Chờ đến khi hắn trở về rồi thu hắn vào Bại Gia Môn!”

Nghĩ đến đây, Diệp Phong từ bỏ ý định đi tìm bọn họ.

“Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, thỉnh ký chủ đi đến Mặc Dương Thành tiến hành ba lần phá của, nhiệm vụ thành công, khen thưởng số lượng lớn điểm phá của, có cơ hội rất cao để tăng lên một cảnh giới nhỏ, cơ hội đạt được phần thưởng đặc biệt cao, nếu nhiệm vụ thất bại, sẽ được khen thưởng một lượng lớn điểm phá của, tỷ lệ tăng lên cảnh giới nhỏ rất thấp, thời gian làm nhiệm vụ, một ngày!”

Đúng lúc này, âm thanh tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên từ hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Di!”

“Chẳng lẽ là ta không sử dụng hai quyển trục Tuỳ Cơ Đột Phá, cho nên hệ thống nóng nảy?”

Nghe hệ thống tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, Diệp Phong bật cười, sau đó đi đến nhà tranh mộng ảo.

“Ngô chủ!”

Nhìn thấy Diệp Phong đi tới, Diệp Tiểu Cước cùng Diệp Tiểu Chuỳ đang nằm trên mặt đất phơi nắng cũng vội vàng đứng dậy, sau đó cung kính hô một tiếng.

“Đưa ta đi Mặc Dương Thành!”

Đi đến trước mặt hai người, Diệp Phong cũng không lãng phí thời gian, trực tiếp hạ mệnh lệnh với bọn họ.

……

Mặc Dương Thành!

“Tiến hành ba lần phá của!”

“Nên chơi như thế nào mới tốt đây?”

Lúc này, đi ở trên đường phố của Mặc Dương Thành, Diệp Phong cũng lộ vẻ hưng phấn lẩm bẩm.

Cách đó không xa!

“Quần áo của tiểu tử kia đẹp đẽ quý giá!”

Chương 981 - Mẹ kiếp! Sao ta lại gặp được tên nghèo hơn cả nghèo kia!

“Hơn nữa vẫn là sử dụng cổng truyền tống không gian đến đây!”

“Trên người nhất định có thứ đáng giá!”

“Xem ra, hôm nay lại có thể hung hăng trộm… Không phải, lại có thể hung hăng kiếm thêm một khoản!”

Lúc này, một nam tử trung niên mặc hắc y nhìn Diệp Phong ở phía xa, trên mặt lộ ra một tia hưng phấn!

Một lát sau!

“Ai nha!”

“Tiểu huynh đệ, thật xin lỗi!”

“Vừa rồi ta đang suy nghĩ lung tung, không nhìn thấy ngươi!”

Lúc này, sau khi đụng phải Diệp Phong, nam tử áo đen liền giả bộ xin lỗi .

Hả?

Hành động quen thuộc này!

Đây là một cụm từ quen thuộc!

Tại sao ta có cảm giác có chút giống tên móc túi đời trước nhỉ?

Sau khi nghe đối phương nói xong, Diệp Phong cũng hơi nhíu mày, sau đó kiểm tra thần giới chứa chăn bông trong lòng ngực, mà nam tử áo đen đối diện thì khóe miệng hiện lên một nụ cười, sau đó lập tức bỏ trốn.

“Mẹ kiếp!”

“Tên khốn vừa rồi thế nhưng thật sự là tên móc túi!”

“Hơn nữa, hắn còn ăn cắp thần giới chứa chăn bông của ta!”

Sau khi Diệp Phong phát hiện thần giới của mình thật sự đã bị trộm, hắn tức hộc máu mắng to, phải biết rằng, hắn đặt hầu hết mọi thứ vào không gian hệ thống, chỉ có chiếc chăn hắn đắp mỗi ngày là đặc biệt được đặt trong thần giới.

Chờ một chút!

Đúng lúc này, Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền hỏi hệ thống: “Hệ thống, nếu như bảo bối trên người ta bị trộm đi, vậy có tính là phá của không?”

“Đinh! Ký chủ, bảo bối bị trộm không tính là phá của, trừ phi người trộm bảo bối của ngươi bại hết bảo bối đã trộm được, như vậy hệ thống mới có thể phán định là hành vi phá của, cho nên, có tính phá của hay không, còn muốn xem người trộm kia có thể bại nó không!”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh hệ thống trực tiếp vang lên trong đầu hắn.

“Hệ thống!”

“Vậy ta để cho hắn trộm bảo bối của ta trước, sau đó ta lại khuyên bảo hắn bại hết bảo bối đã trộm được, như vậy có tính không?”

Nghe được hệ thống giải thích, Diệp Phong liền lại lần nữa dò hỏi lên.

“Đinh! Ký chủ, ngươi muốn làm gì thì làm, hệ thống không nhìn quá trình, chỉ nhìn kết quả!”

Ha!

Nghe được câu trả lời cuối cùng của hệ thống, Diệp Phong cũng nhếch miệng nở một nụ cười, sau đó tự mình lẩm bẩm: “Hệ thống không quá trình chỉ xem kết quả, chính là muốn cho ta không gian phát huy a!”

Bên kia!

“Mẹ kiếp!!!”

“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra thế này!”

“Trên người tiểu tử kia chỉ mang theo một quả thần giới, kết quả, bên trong thần giới không có bảo bối, ngược lại chỉ chứa đầy chăn mền?”

“Chứa đầy chăn mền còn chưa tính!”

“Chăn mền mới tinh cũng không có vấn đề gì, nhưng tại sao gần một nửa số chăn trong này đều có lỗ thủng? Chuyện gì đã xảy ra với những chiếc chăn này vậy?”

Sau khi Kha Mãnh đi ra khỏi thành rồi kiểm tra tình huống quỷ dị bên trong thần giới, hắn hoàn toàn chết lặng!

“Mẹ nó!”

“Ta là đạo tặc, chuyên trộm đồ của người khác!”

“Nhưng hắn lại là một tên lừa đảo, chuyên lừa gạt tình cảm của chúng ta, có nên nói hay không, hắn thật sự quá cẩu a!”

Sau khi bình tĩnh lại, Kha Mãnh tức hộc máu mắng to, hắn chưa từng nghĩ đến, bộ dạng đối phương giàu có như vậy thế nhưng là giả vờ, giả vờ còn chưa tính, còn lừa gạt hắn, đây mới là điều

khiến hắn tức giận nhất!

“Ai!”

“Ta còn tưởng rằng hôm nay có thể nghỉ ngơi sớm!”

“Bây giờ xem ra, ta phải đi tìm một mục tiêu mới!”

Sau khi mắng xong, Kha Mãnh bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó trở lại thành.

“Mẹ kiếp!”

“Tại sao lại gặp phải tên lừa gạt đó nữa?”

“Không được, ta phải trốn hắn mới được!”

Sau khi Kha Mãnh trở lại thành, hắn lại gặp phải Diệp Phong một lần nữa, mà lúc này, hắn lại chọn phương án trực tiếp cúi đầu đi đường vòng, chuẩn bị đi vòng qua đối phương, làm như vậy không phải là vì hắn sợ Diệp Phong nhận ra mình, mà là hắn thật sự không muốn để ý tới tên nghèo hơn cả nghèo Diệp Phong!

“Cuối cùng tìm được hắn!”

“Lúc này nhất định phải để hắn trộm thoải mái!”

Diệp Phong cũng tìm được Kha Mãnh, trên mặt cũng lộ ra một tia hưng phấn, sau đó bước nhanh đi đến chỗ Kha Mãnh.

“Di!”

“Người này rốt cuộc là làm sao vậy?”

“Sao còn trốn tránh ta?”

Nhưng mà, đi chưa được mấy bước, Diệp Phong đã phát hiện đối phương đang cố ý tránh mặt mình, điều này khiến hắn tràn đầy nghi hoặc lẩm bẩm: “Có phải hắn sợ ta nhận ra, cho nên mới cố ý trốn tránh ta không?”

“Mặc kệ!”

“Nếu hắn muốn trốn tránh ta, vậy thì ta chủ động xuất kích!”

“Đến lúc đó ta cố ý sáng tạo cơ hội cho hắn, lúc đó hắn có thể nhẹ nhàng trộm thần giới của ta!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong nhếch miệng cười, sau đó đến chỗ Kha Mãnh ở nơi xa.

“Chết tiệt!”

“Hắn tới!”

“Hắn sải bước kiêu ngạo đi về phía ta!”

“Tuy rằng ta không sợ hắn gây khó dễ cho ta, nhưng ta thật sự không muốn dây dưa với kẻ nghèo hơn cả nghèo kia!”

Thấy Diệp Phong đi thẳng đến chỗ mình, Kha Mãnh cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ, dù sao thực lực của hắn mạnh hơn Diệp Phong rất nhiều, cho dù Diệp Phong thật sự tới quấy rầy hắn, hắn cũng sẽ không để ý!

“Ai nha!”

“Lão ca, thật là ngượng ngùng!”

“Vừa rồi ta đang suy nghĩ một chút, không nhìn thấy ngươi!”

Lần này, Diệp Phong là cố ý đụng phải Kha Mãnh, sau đó trả lại những lời mà đối phương đã nói trước đó!

Xoát! Xoát! Xoát!

Mà lúc này, Kha Mãnh bị đụng phải lại giống như chim sợ cành cong, bắt đầu nhanh chóng kiểm tra thần giới của mình, truyền âm thạch cùng những vật phẩm khác, e sợ Diệp Phong cũng là đồng nghiệp, trực tiếp phản lại hắn!

“Mẹ kiếp!”

“Ta va vào ngươi chính là tạo cơ hội cho ngươi xuống tay!”

“Kết quả, ngươi lại nghĩ lầm ta xuống tag với ngươi?”

“Mẹ nó, đây không phải là bệnh nghề nghiệp của ngươi đi!”

Mà Diệp Phong ở đối diện thấy một như vậy cũng đen mặt lẩm bẩm.

“Hô!”

“Còn may còn may!”

“Đồ vật đều còn, còn tưởng rằng bị tiểu tử này lột ngược lại đâu!”

Khi Kha Mãnh phát hiện thần giới cũng vật phẩm trên người không có mất đi, hắn nhẹ nhàng thở ra một hơi, sau đó vẻ khẩn trương trên mặt cũng dần dần thả lỏng.

“Lão ca!”

Chương 982 - Mẹ kiếp! Sao ta lại gặp được tên nghèo hơn cả nghèo kia! (2)

“Đừng khẩn trương, ta không phải đồng nghiệp của ngươi đâu!”

“Lần này lại đây tìm ngươi, chính là muốn để ngươi trộm của ta thêm vài lần!”

Lúc này, Diệp Phong cũng nghiêm túc nhìn về phía Kha Mãnh giải thích.

???

Để ta trộm ngươi thêm vài lần?

Mẹ nó ta chính là đạo tặc a, ở phương diện này, đều là ta chọn người, tại sao đến chỗ ngươi lại trái ngược như vậy?

Ngươi coi thường nghề nghiệp của ta như vậy sao?

Nghe được yêu cầu của Diệp Phong, Kha Mãnh trong lúc nhất thời không dám tin vào tai chính mình, hắn chưa bao nghĩ, Diệp Phong ỷ vào bản thân nghèo hèn mà lại có thể kiêu ngạo đến trình độ như thế!

Mà đối mặt với Diệp Phong đang kêu gào, hắn cũng không thể làm gì, bởi vì trên người đối phương thật sự không có gì để cướp!

“Lão đệ!”

“Ta không hiểu ngươi nói như vậy là có ý gì!”

“Nếu không có việc gì, ta đi trước!”

Tuy rằng rất tức giận, nhưng đối mặt với tên nghèo còn chơi xấu, Kha Mãnh cũng không còn cách nào khác, cho nên, ý tưởng của hắn chính không trộm được, trốn tránh ngươi còn không được sao?

“Hả?”

“Chủ động để ngươi trộm, ngươi không trộm?”

“Đạo tặc ở dị giới này đều điên đến mức này sao?”

Nhìn Kha Mãnh trực tiếp xoay người rời đi, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

Một lát sau!

“Ai nha!”

“Lão ca, thật là ngượng ngùng!”

“Lại đụng vào ngươi!”

Rất nhanh, Diệp Phong lại tìm được thêm một cơ hội nữa, lại lần nữa va vào Kha Mãnh!

“Tiểu tử!”

“Ngươi không thể để yên phải không!”

“Ta cảnh cáo ngươi, nếu như ngươi còn dám quấn lấy ta, vậy thì đừng trách ta không khách khí!”

Lúc này, Kha Mãnh cũng tức giận nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng cảnh cáo!

“Lão ca!”

“Ta không hiểu, ngươi là ăn trộm, ta cho ngươi ăn trộm, tại sao ngươi lại không ăn trộm?”

“Làm sao vậy, ăn trộm không có thách thức, cho nên ngươi không thích?”

Nghe Kha Mãnh uy hiếp, Diệp Phong không thèm để ý, ngược lại còn lộ vẻ nghi hoặc hỏi.

“Trộm! Trộm! Trộm!”

“Ngươi chính là tên nghèo hơn cả nghèo, ngươi bảo ta trộm ngươi cái gì?”

“Vừa rồi trộm ngươi một đống chăn rách tung toé, lúc này chẳng lẽ muốn ta trộm ngươi một đống Khổ Trà Tử rách sao?”

“Còn có, mẹ nó, ngươi kêu ai là ăn trộm đâu!”

“Lão tử là trộm, đạo tặc!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Kha Mãnh rốt cuộc cũng không nhịn được lên tiếng oán trách!

???

Ta là tên nghèo hơn cả nghèo sao?

Ta là thần hào phá của, thế nhưng lại bị một tên trộm nghĩ là tên nghèo?

Nghe Kha Mãnh oán trách, Diệp Phong trong lúc nhất thời không dám tin vào tai chính mình, hắn chưa từng nghĩ đến, đối phương sở dĩ trốn tránh chính mình, không phải sợ mình nhận ra mà là đối phương cho rằng chính mình là một tên nghèo!

“Lão ca!”

“Ta là thần hào phá của, không phải là người nghèo!”

“Cho nên, ngươi cứ yên tâm lớn mật trộm đi, lần này tuyệt đối có thể để ngươi trộm được thứ tốt!”

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Diệp Phong bật cười giải thích, lần này cũng là lần cuối cùng hắn nhắc nhở đối phương, nếu như đối phương đi không đúng hướng, vậy hắn nhất định phải dùng thủ đoạn đặc biệt!

“Ha ha ha!”

“Một tên nghèo như ngươi còn dám tự xưng mình là thần hào phá của?”

“Lão đệ, ngươi là muốn ta cười chết, sau đó lấy đi bảo bối trên người ta sao?”

Mà Kha Mãnh nghe Diệp Phong nói vậy lại không nhịn được phá lên cười, thậm chí cười đến mức chảy cả nước mắt.

“Ai!”

“Gia hỏa này không cứu được rồi!”

“Xem ra nếu không dùng đến thủ đoạn đặc thù biệt, hắn sẽ không ngoan ngoãn trộm đồ vật trên người ta!”

Lúc này, Diệp Phong cũng là bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó chuẩn bị tiếp đón Diệp Tiểu Cước lại đây một chuyến!

“Lão đệ!”

“Bởi vì ngươi đã chọc ta vui vẻ, cho nên ta sẽ trộm của ngươi một lần nữa!”

“Nhưng ta dùng những lời tục tĩu nói trước, lần này ta trộm xong sẽ không trộm thêm, mà ngươi cũng không cần đến làm phiền ta!”

Ngay khi Diệp Phong chuẩn bị gọi người, giọng nói của Kha Mãnh bỗng nhiên vang lên.

“Được!”

“Kia chúng ta tranh thủ bắt đầu đi!”

Nghe Kha Mãnh nói xong, Diệp Phong cũng lộ ra một tia kích động, sau đó bắt đầu lui về phía sau, mà Kha Mãnh lúc này lại đột nhiên ra tay, trực tiếp trộm cái tịch mịch!

“Làm gì vậy?”

“Không phải ngươi kêu ta trộm ngươi sao?”

“Vậy ngươi lui về phía sau làm gì, để ta trực tiếp trộm không phải được rồi sao, một hai phải đâm ta, hình thức gì vậy?”

Nhìn thấy Diệp Phong lui về hơn hai mươi mét, hành động này

trực tiếp khiến Kha Mãnh sửng sốt, hắn chưa bao giờ nghĩ đến, một tên đạo tặc như mình cũng chưa để ý hình thức, nhưng một người bị trộm như hắn lại để ý!

Rất nhanh!

“Ai nha!”

“Lão ca, thật là không…”

Diệp Phong còn chưa kịp nói xong, Kha Mãnh điên người hét lớn: “Ai nha cọng lông, câu nói kia là của ta a!”

Hô!

Thở dài ra một hơi, Kha Mãnh nhanh chóng điều chỉnh lại tâm lý, sau đó lắc lắc quả thần giới trong tay, trực tiếp nói: “Được rồi, ta cũng trộm xong một đống Khổ Trà Tử của ngươi rồi, không cần đến làm phiền ta!”

Nói xong, Kha Mãnh bay thẳng đến nơi xa.

“Mới trộm một lần!”

“Còn thiếu hai lần đâu, nếu như không làm phiền ngươi, ta đi đâu tìm một tên… Không phải, đi đâu tìm đạo tặc khác!”

Nhìn Kha Mãnh rời đi, Diệp Phong lộ ra vẻ đắc ý, hắn tin tưởng chỉ cần đối phương xem qua thứ bên trong thần giới, hắn nhất định sẽ hưng phấn trở lại, nếu muốn đối phương cướp thêm hai lần nữa, đối phương nhất định sẽ trực tiếp đồng ý!

Một lát sau!

“Mẹ kiếp!!!”

“1 tỷ Cực phẩm Thần Linh Tinh?”

“Mẹ nó, ta có phải hoa mắt rồi không?”

Sau khi Kha Mãnh rời đi, hắn cũng nhìn thoáng qua tình huống bên trong thần giới, khi hắn phát hiện bên trong thần giới này thế

nhưng có chứa 1 tỷ Cực phẩm Thần Linh Tinh, hắn đứng đần ra tại chỗ, trong mắt càng tràn ngập vẻ không thể tin!

Không chút nào khoa trương khi nói 1 tỷ Cực phẩm Thần Linh Tinh tuyệt đối là của cải cả đời hắn cũng không bao giờ có được!

“Xong rồi xong rồi xong rồi!”

“Mẹ nó ta đá đến ván sắt a!”

“Vốn tưởng rằng đối phương là một tên nghèo, ai mà ngờ đối phương lại là đại lão che giấu!”

“Mà đối phương cố ý để ta trộm, khẳng định chính đang đùa giỡn ta, chờ hắn chơi đủ rồi, khả năng chính là ngày chết của ta!”

Chương 983 - Ngươi muốn ta cười chết, sau đó lấy đi bảo bối trên người ta sao?

Nghĩ vậy, trong mắt Kha Mãnh lập tức tràn ngập vô tận sợ hãi, hắn chưa bao giờ nghĩ đến, hôm nay chính mình làm một phiếu liền mẹ nó khiến mạng sống không có!

“Ai nha!”

“Lão ca, thật là ngượng ngùng!”

“Ta đụng phải vào ngươi!”

Ngay khi Kha Mãnh đang thấp thỏm lo âu, thân thể đột nhiên bị người đụng phải một chút, sau đó, giọng nói giống như ma quỷ của Diệp Phong lại lần nữa vang bên tai hắn.

“Mẹ kiếp!”

“Ta sẽ không dùng loại lời lẽ khoa trương này nữa!”

“Quá dọa người!”

Nghe Diệp Phong nói những lời nói quen thuộc, Kha Mãnh cảm

thấy mình sắp phát điên, hắn thật sự không nghĩ tới chính mình sẽ có một ngày sợ hãi những câu nói thường ngày mình hay nói!

Bùm!

Đúng lúc này, Kha Mãnh trực tiếp quỳ xuống dưới chân Diệp Phong, sau đó sợ hãi nói: "Đại ca, ta sai rồi, ta không nên trộm đồ của ngươi, cầu đại ca tha cho ta một lần, sau này ta không bao giờ trộm nữa!"

???

Sao lại quỳ ta?

Chẳng lẽ 1 tỷ Cực phẩm Thần Linh Tinh nhiều quá, cho nên dọa đối phương?

Nhìn thấy Kha Mãnh quỳ xuống dưới chân mình, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, vốn tưởng rằng sau khi đối phương cướp được nhiều Cực phẩm Thần Linh Tinh như vậy sẽ hưng phấn, ai mà ngờ, là hắn đánh giá quá năng lực thừa nhận của đối!

"Lão ca!"

"Ta có thể hiểu tâm tình muốn rửa tay gác kiếm của ngươi!"

"Nhưng ngươi có thể hay không trộm ta xong lại rửa tay gác kiếm?"

"Ngươi yên tâm, trong hai cái thần giới còn lại cũng đều là thứ tốt, tuyệt đối sẽ không làm ngươi thất vọng!"

Sau khi lấy lại tinh thần, Diệp Phong liền nhìn về phía Kha Mãnh lên tiếng khuyên bảo.

Hả?

Còn muốn ta trộm ngươi thêm hai lần?

Đây là chuẩn bị để ta trộm hai lần cuối cùng, sau đó trực tiếp giải quyết ta sao?

Nghĩ đến người chết cũng coi như là rửa tay gác kiếm, Kha Mãnh sợ tới mức cả người run lên!

Khoảng một phút sau, Kha Mãnh lấy hết can đảm hỏi: “Đại ca, nếu như ta không trộm, sẽ có hậu quả gì?”

Hả?

Ta hỏi ngươi hậu quả, tại sao ngươi lại vẽ gì đó trên mặt đất?

Thấy Diệp Phong không có trả lời chính mình, mà là dùng khe gỗ vẽ trên mặt đất một bức tranh, hành động này khiến Kha Mãng choáng váng!

“Một vòng tròn nhỏ!”

“Bên dưới có một cái vòng tròn lớn!”

“Bên trái và bên phải của vòng tròn lớn hai chữ ‘nhỏ’, sau đó vẽ hai chữ ‘nhỏ’ ở dưới cùng của vòng tròn lớn!”

“Sau đó chấm hai điểm ở trong vòng tròn nhỏ, vẽ một chữ ‘j’ ở bên dưới giữa hai chấm, bức tranh này chính xác là gì!”

Nhìn thấy bức tranh do Diệp Phong vẽ ra, Kha Mãnh ở bên cạnh xem ngây người, bởi vì hắn căn bản không đoán được bức tranh có nghĩa gì!

“Mẹ kiếp!”

“Chẳng lẽ đại ca đang vẽ người.”

Nhưng mà, khi Diệp Phong vẽ ra cây thương, trong đầu Kha Mãnh loé lên một tia sáng, sau đó trên mặt hiện lên vẻ khó có thể tin, hắn chưa bao ngờ nghĩ đến Diệp Phong vẽ cả nửa ngày, bức vẽ thế nhưng là một người, hơn nữa vẫn là một người nam nhân!

Bất quá, điều khiến Kha Mãnh khó hiểu là hắn ta đang hỏi về hậu quả của việc không ăn cắp, nhưng tại sao Diệp Phong lại vẽ ra một người nam nhân!

“Lão ca!”

“Ngươi không phải muốn biết hậu quả của việc không trộm sao?”

“Vậy lần sau ngươi phải cẩn thận đấy!”

Ngay khi Kha Mãnh còn đang hoang mang, giọng nói của Diệp Phong đột nhiên vang lên từ bên tai, sau đó, dưới ánh mắt khó hiểu của Kha Mãnh, Diệp Phong trực tiếp dùng chân xoá cây thương kia biến mất!

???

Thương không có?

Nói cách khác, nếu như ta dám không trộm, hắn liền phải diệt thương của ta?

Nghĩ vậy, hai chân Kha Mãnh siết chặt, sau đó trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ, hắn không nghĩ tới Diệp Phong sẽ làm việc ác độc như vậy với mình!

“Trộm thêm hai lần, sau đó ta bị hắn trực tiếp làm chết!”

“Không trộm, diệt thương của ta trước, sau đó ta cũng sẽ bị hắn làm chết!”

“Dù sao đều là chết, cho nên ta nhất định phải muốn chết một cách hoàn chỉnh nhất!”

Nghĩ vậy, Kha Mãnh nhanh chóng làm ra quyết định, sau đó nghiêm túc nhìn Diệp Phong nói: “Đại ca, ta trộm, chúng ta tranh thủ bắt đầu đi!”

“Được!”

“Tuy nhiên, hai lần còn lại ta sẽ không chủ động để ngươi trộm!”

“Ngươi phải tự mình tìm cơ hội xuống tay với ta, vừa lúc để ta nhìn xem năng lực chuyên nghiệp của ngươi thế nào!”

Nói xong, Diệp Phong bay thẳng đến nơi xa.

“Không phải đâu!”

“Tại sao vị đại thiếu này lại ham chơi như vậy!”

“Chỉ còn trộm hai lần mà phải làm phức tạp như vậy sao?”

Nhìn Diệp Phong rời đi, Kha Mãnh ngây ngốc tại chỗ, hắn chưa từng nghĩ đến con đường chết của mình lại nhấp nhô như vậy!

“Nhiệm vụ thời gian là một ngày!”

“Ta sẽ cố gắng tống cổ thời gian!”

“Đến lúc hoàn thành nhiệm vụ, ta vừa lúc có thể trở lại Thượng giới, quả thực là hoàn mỹ!”

Khi Diệp Phong bắt đầu lang thang trên đường thêm một lần nữa, trên mặt hắn chứa đầy ý cười lẩm bẩm.

“Di!”

“Đó không phải là Tào Phong sao?”

“Sao hắn lại ở đây?”

Bên kia, khi Kha Mãnh đang chuẩn bị xuống tay với Diệp Phong thêm một lần nữa thì hắn lại nhìn thấy một bóng người quen thuộc trong đám đông.

“Chết một mình không bằng có người chết cùng!”

“Tên khốn Tào Phong này đối địch với ta nhiều năm như vậy, vẫn luôn đối nghịch với ta, hắn đã chặt đứt rất nhiều mục tiêu của ta!”

“Nếu lần này gặp được, vậy phải kéo theo hắn xuống nước, bằng không, về sau có thể không có cơ hội!”

Sau đó, Kha Mãnh liền đưa ra một quyết định!

Một canh giờ sau!

“Cá lớn!”

“Tuyệt đối là cá lớn!”

“Kha Mãnh tên kia thế nhưng nhìn chằm chằm vào thanh niên kia lâu như vậy, vậy thì thanh niên kia tuyệt đối là một con cá lớn!”

“Vậy thì chớ có trách ta chặt đứt, ai bảo bản thân hắn chậm chạp không ra tay đâu!”

Trong bóng tối, một nam nhân trung niên mặc áo bào xám cũng nhe răng cười nói, hắn cùng Kha Mãnh xem như là người quen cũ, nhưng trong công việc thì bọn họ là kẻ thù, vì vậy, trong những năm qua, cả hai đã cùng nhau cướp mục tiêu của đối thủ!

“Mẹ kiếp!”

“Tào Phong người này có thể nhẫn nại như vậy sao?”

“Lâu như vậy mà vẫn chưa ra tay?”

Chương 984 - Chết một mình không bằng có người chết cùng!

Bên kia, khi Kha Mãnh phát hiện Tào Phong vẫn chưa ra tay ngăn chặn, trong lòng cũng có chút nôn nóng, bởi vì đã lâu như vậy vẫn chưa có động tĩnh gì, hắn thật sợ Diệp Phong chờ đợi nóng vội, do đó giận dữ diệt trường thương của hắn!

“Ra tay!”

“Cuối cùng hắn cũng ra tay rồi!”

Đúng lúc này, khi Kha Mãnh chú ý tới Tào Phong vẫn luôn ở nơi tối tăm quan sát đã đi đến chỗ Diệp Phong, trên mặt cũng hiện lên một nụ cười thực hiện được.

……

Ai nha!”

“Tiểu huynh đệ, thật xin lỗi!”

“Vừa rồi ta đang suy nghĩ một chút chuyện nên không nhìn thấy

ngươi!”

Ngay sau đó, Tào Phong cố ý đụng phải Diệp Phong, sau đó nói ra lý do quen thuộc kia.

???

Tình huống gì thế này?

Thay đổi người sao?

Nhìn nam tử xa lạ trước mắt, Diệp Phong cũng lộ ra một tia hoang mang.

Mà khi Diệp Phong còn đang mê mạn, Tào Phong lại nhếch miệng cười, sau đó nhanh chóng bỏ chạy.

Bên kia, bên ngoài tường thành!

“Tào Phong!”

“Ngươi vẫn luôn thích ngăn cản ta như như sao!”

Sau khi Tào Phong đến một nơi vắng vẻ bên ngoài thành, Kha Mãnh bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt hắn, sau đó nghiền ngẫm nhìn Tào Phong lênntiếng trêu chọc.

“Kha Mãnh!”

“Chuyện này cũng không trách được ta nha!”

“Muốn trách cũng chỉ có thể trách bản thân mình chậm chạp không ra tay!”

Nhìn thấy Kha Mãnh đột nhiên xuất hiện, Tào Phong thật ra cũng không có phản ứng gì quá lớn, ngược lại còn đắc ý kêu gào.

“Tào Phong!”

“Ngươi cảm thấy có một loại khả năng!”

“Đó là mục tiêu này, là ta cố ý dụ dỗ ngươi mắc bẫy!”

Nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Tào Phong, Kha Mãnh lại dùng vẻ mặt nghiền ngẫm hỏi.

“Hả?”

“Kha Mãnh, ý của ngươi là gì?”

Tào Phong nghe vậy hơi nhíu mày hỏi ngược lại.

“Có ý tứ gì sao?”

“Ngươi nhìn xem đồ vật mới trộm được trước đi!”

“Chờ sau khi ngươi xem xong, hắn là liền sẽ hiểu ra gì đó!”

Không có trả lời vấn đề của Tào Phong, Kha Mãnh chỉ nhắc nhở hắn kiểm tra đồ vật vừa mới được được trước.

“Mẹ kiếp!”

“Đây là… Suốt mười vạn đóa Thiên Diệu Hoả Liên chín cánh?”

“Không phải thứ này cực kỳ hiếm có sao, tại sao trong tay thanh niên kia lại có nhiều như vậy?”

Khi Tào Phong kiểm tra thứ bên trong thần giới thế nhưng là mười vạn đoá Thiên Diệu Hoả Liên chín cánh, hai mắt hắn trợn tròn kinh hô, bởi vì, bởi vì hắn không biết mười vạn đoá Thiên Diệu Hoả Liên chín cánh này đáng giá bao nhiêu Cực phẩm Thần Linh Tinh, nhưng hắn biết một chuyện, đó là chính là, đây tuyệt đối không phải thứ mà tiểu nhân vật như hắn có thể có được!

“Xong rồi xong rồi xong rồi!”

“Ta còn tưởng rằng thanh niên kia là một con cá lớn, ai ngờ đối phương lại là một con cá mập có thể ăn thịt người!”

“Mà đối phương có thể mang theo nhiều Thiên Diệu Hỏa Liên như vậy, xung quanh sẽ không có thủ hộ cường đại sao?”

Nghĩ vậy, Tào Phong lập tức hoảng sợ, sau đó hắn nhìn chung quanh, e sợ cái tên thủ hộ khủng bố kia sẽ đột nhiên xuất hiện,

trực tiếp muốn mạng chó của hắn!

Chờ một chút!

Đúng lúc này, Tào Phong bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó nhìn sang Kha Mãnh ở một bên rực tiếp mắng to: “Kha Mãnh, mẹ nó ngươi hố ta!”

“Đúng vậy!”

“Mẹ nó ta vừa hố ngươi, thế nào!”

“Không phục lại đây cắn ta đi!”

Thấy Tào Phong cuối cùng cũng phản ứng lại, Kha Mãnh cười to trào phúng!

“Mẹ kiếp!”

“Đau… Đau… Đau!”

“Tào Phong, mẹ nó ngươi là cẩu sao, nhả ra nhanh lên!”

Nhưng mà, Kha Mãnh ngay sau đó hét lớn một tiếng, sau đó nhìn Tào Phong đang cắn đùi mình chửi ầm lên, hắn thật sự không ngờ Tào Phong thế nhưng thật sự sẽ cắn hắn!

Một lát sau!

“Nói cho ta biết!”

“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy!”

Sau khi cắn Kha Mãnh khoảng một phút, Tào Phong lúc này mới nhả ra, sau đó nghiêm túc nhìn đối phương hỏi.

“Chuyện rất đơn giản!”

“Trước đó ta có trộm vị đại thiếu kia một quả thần giới!”

“Sau đó bị hắn phát hiện, hắn lại kêu ta trộm hắn thêm ba lần!”

“Mà mục đích hắn làm như vậy hắn là muốn trêu chọc ta, chờ sau

khi ta trộm xong ba lần, hắn hẳn là sẽ cho người trừ khử ta!”

“Ai mà ngờ lúc này ngươi lại xông ra, sau đó ta liền căn cứ vào ý tưởng chết một mình không bằng có người chết cùng, trực tiếp kéo ngươi vào hố!”

Nghe Tào Phong hỏi, Kha Mãnh cũng nói ra mọi chuyện.

???

Mẹ nó chết một mình không bằng có người chết cùng?

Ngươi biết ngươi sắp chết, còn kéo ta đi theo ngươi, ngươi còn là con người sao?

Sau khi biết rõ mọi chuyện, Tào Phong muốn chém chết Kha Mãnh, hắn thật không ngờ đối phương lại có thể làm chuyện điên rồ như vậy!

“Đi thôi!”

“Còn thiếu một lần cuối cùng, hai chúng ta liên thủ trộm đi!”

“Không cần nghĩ đến chuyện không trộm, nếu như không trộm, vị đại thiếu kia sẽ diệt đại trường thương của chúng ta, dù sao cũng là chết, tại sao lại không chết một cách hoàn chỉnh đâu!”

Nhìn thấy Tào Phong dùng ánh mắt tràn ngập lửa giận nhìn mình, Kha Mãnh không chút nào để ý lên tiếng nhắc nhở.

……

“Ăn thịt, uống rượu!”

“Chờ người khác tới trộm!”

“Cuộc sống này thật là sung sướng!”

Lúc này, Diệp Phong đã tìm một nhà tửu lầu uống rượu, sau đó lẳng lặng chờ đợi Kha Mãnh đến trộm lần thứ ba!

“n!”

“Cuối cùng cũng tới!”

“Còn có tên vừa rồi, xem ra, tên kia thật là người mà Kha Mãnh tìm đến giúp đỡ!”

Chú ý tới tình hình ở cửa tửu lầu, Kha Mãnh cùng Tào Phong đang lấm la lấm lét nhìn vào bên trong, Diệp Phong không kìm được bật cười, bộ dạng của hai người kia lúc này thật sự giống như viết hai chữ ăn trộm lên mặt!

Bang!

Nhìn thấy hai người họ đã tìm được mình, cũng đang đi tới, Diệp Phong tùy tay ném một quả thần giới cuối cùng lên bàn, để cho hai người bọn họ dễ dàng trộm đi!

“Mẹ kiếp!”

“Kha Mãnh, vị đại thiếu này quá xem thường chúng ta!”

“Thế nhưng đặt quả thần giới trên bàn, đâu giống chúng ta đang trộm a, đây là để chúng ta trực tiếp lấy đi a!”

Thấy một màn như vậy, Tào Phong dùng thần thức truyền âm lải nhải với Kha Mãnh.

“Tào Phong!!!”

“Mẹ nó đều sắp chết cả rồi, ngươi còn ở đây quan tâm đến việc trộm hay là lấy sao?”

“Ngươi bị bệnh tâm thần đúng không!”

Chương 985 - Không phá của cũng không sao, ta đã giúp các ngươi nghĩ kỹ rồi!

Nghe Tào Phong lải nhải, Kha Mãnh bị chọc tức mắng to.

Sau đó, hai người đi ngang qua bàn của Diệp Phong, cũng thuận tay cầm lấy thần giới trên bàn, sau đó rời khỏi tửu lầu đi ra khỏi

thành, bọn họ nhất định phải tìm cho bản thân một nơi tốt đẹp để chôn xương mới được!

“Đã trộm hết ba cái thần giới!”

“Đã đến lúc đi khuyên bọn họ phá của!”

Nhìn hai người rời đi, Diệp Phong cũng cười đuổi theo bọn họ.

……

Bên ngoài thành trấn, một nơi vắng vẻ!

“Thiếu gia!”

“Ở đây đi!”

“Còn thỉnh ngài cho chúng ta thống khoái!”

Sau khi đến một nơi vắng vẻ, Kha Mãnh nhìn về Diệp Phong vẫn luôn đi theo bọn họ nói.

“Hả?”

“Cho bọn hắn thống khoái gì đấy?”

“Chẳng lẽ bọn họ lầm tưởng rằng ta sẽ giết bọn họ?”

Nghe Kha Mãnh nói những lời này, Diệp Phong sửng sốt một chút, sau đó khóe môi hiện lên một nụ cười, bởi vì lời nói như vậy ngược lại càng làm cho hắn dễ dàng thuyết phục hai người bọn họ phá của!

“Thật ra, các ngươi còn có một cơ hội để sống!”

“Chỉ cần các ngươi giúp ta một việc nhỏ, ta sẽ tha cho các ngươi!”

“Thế nào, có cảm thấy hứng thú hay không?”

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Kha Mãnh hỏi.

“Cái gì?”

“Chỉ cần giúp một việc nhỏ, là có thể sống sót?”

Hai người nghe vậy, trên mặt lộ ra vẻ khó tin, bọn họ không nghĩ tới, hạnh phúc lại đến đột nhiên như vậy!

“Thiếu gia!”

“Chúng ta cảm thấy hứng thú!”

“Chỉ là không biết chúng ta có thể giúp gì cho ngài?”

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Kha Mãnh nhìn Diệp Phong vội vàng hỏi.

“Phá của!”

“Giúp ta phá của!”

“Chỉ cần các ngươi giúp ta bại hết toàn bộ đồ vật trong ba cái thần giới, ta sẽ tha cho các ngươi một mạng!”

Nghe Kha Mãnh hỏi, Diệp Phong liền nói ra mục đích chân chính của mình!

???

Phá của?

Giúp ngươi bại hết đồ vật chứa trong ba cái thần giới kia?

Ngốc!

Sau khi nghe Diệp Phong nói xong, hai người đều ngẩn ra, bọn họ thật sự không hiểu Diệp Phong nói có ý gì, phải biết rằng trong ba thần giới kia, có một tỷ Cực phẩm Thần Linh Tinh, mười vạn đoá Thiên Diệu Hoả Liên chín cánh, mười thùng Vô Tương Thần Thổ lớn!

Có thể nói, bất luận thứ gì chứa đựng trong thần giới đều là tài phú mà cả đời bọn hắn không có được, nhưng hiện tại, đối phương lại nói bọn họ bại hết, vậy thì bọn họ có thể hiểu như thế nào!

“Các ngươi có phải không biết bại như thế nào không?”

“Không sao, ta đã giúp các ngươi nghĩ kỹ rồi!”

“1 tỷ Cực phẩm Thần Linh Tinh dùng để chế tạo một cái pho tượng, tuy nhiên, pho tượng kia nhất định phải ở trong tư thế ngồi xổm!”

“Sau đó lại dùng mười thùng Vô Tương Thần Thổ kia pha với nước để xây dựng một bồn cầu khổng lồ bằng đất có thể đặt vừa dưới pho tượng!

“Cuối cùng, tranh thủ ban đêm, chúng ta liền ném mười vạn đóa Thiên Diệu Hoả Liên chín cánh vào bồn cầu khổng lồ bằng đất rồi đốt, làm một bữa tiệc pháo hoa bồn cầu!”

Thấy hai người bọn họ ngẩn ra, không nói lời nào, Diệp Phong cho rằng là bởi vì bọn họ không biết phá của, cho nên hắn trực tiếp nói ra ý tưởng phá của của mình.

Mà sau khi nghe được ý tưởng phad của điên rồ của Diệp Phong, hai người bọn họ nhất thời không thể tin vào tai mình, bọn họ không nghĩ tới lại có người có thể phá của đến trình độ như vậy!

“Đại thiếu, không thể a!”

“Dùng Cực phẩm Thần Linh Tinh chế tạo pho tượng, chúng ta còn có thể tiếp thu được, tuy rằng có chút hao tổn, nhưng cũng không quá nghiêm trọng!”

“Nhưng Vô Tương Thần Thổ chính là thứ không thể đụng vào nước, một khi đụng vào nước sẽ biến thành bùn, sẽ thật sự biến thành phế thổ, vậy thì quá phí phạm của trời!”

“Còn có, Thiên Diệu Hoả Liên chín cánh cũng là bảo vật hiếm có sang quý, nếu như đốt cháy toàn bộ, vậy nó sẽ giống như vô số Cực phẩm Thần Linh Tinh bị thiêu đốt, cho dù phá của thì cũng không thể phá của như vậy a!”

Sau khi hồi tinh thần, Tào Phong nôn nóng nhìn Diệp Phong khuyên bảo.

“Tào Phong!”

“Ngươi tính là thứ gì!”

“Ngươi dám đối nghịch với ý tưởng của Diệp thiếu sao?”

“Ta nói cho ngươi biết, đại thiếu gia muốn chúng ta bại cái gì thì chúng ta phải nghe theo, chỉ cần đại thiếu gia vui vẻ, đừng nói đến việc đốt mười vạn đoá Thiên Diệu Hoả Liên chín cánh, cho dù để ta trợ hứng thì ta cũng sẽ không oán giận một câu!”

Đúng lúc này, Kha Mãnh ở bên cạnh lại là nhìn về phía Tào Phong oán giận mắng to!

???

Những lời ta vừa nói không phải là kết quả mà hai chúng ta truyền âm thương lượng ra sao?

Kết quả hiện tại lại thành của một mình ta, phải không?

Nghe Kha Mãnh giận mắng, Tào Phong ở bên cạnh choáng váng, hắn thật sự không ngờ Kha Mãnh thế nhưng lại đâm một đao sau lưng mình!

“Kha Mãnh!”

“Ngươi không hổ là đại ca!”

“Giác ngộ rất cao!”

“Đến nổi tên tiểu đệ của ngươi, giác ngộ thật là quá yếu!”

Nghe Kha Mãnh nói xong, Diệp Phong cũng thuận miệng nói một câu như vậy.

???

Hắn là đại ca của ta, ta là tiểu đệ của hắn?

Chuyện khi nào?

Sao ta không biết?

Còn có, không phải giác ngộ của ta yếu, mà là bị hắn hố a!

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Tào Phong tức muốn chết, hắn không ngờ chính mình bị Kha Mãnh hố hai lần, sau đó lại mơ hồ biến thành tiểu đệ của đối phương, ai chịu nổi nỗi oan ức này?

“Được rồi!”

“Tranh thủ phá của đi!”

“Các ngươi chỉ có năm canh giờ!”

Đúng lúc này, Diệp Phong nhìn về phía hai người lên tiếng nhắc nhở.

……

Màn đêm buông xuống!

“Đại thiếu!”

“Pho tượng đã được làm xong!”

“Bồn cầu khổng lồ được làm từ Vô Tương Thần Thổ cũng đã hoàn thành!”

“Hiện tại, chúng ta có thể tùy thời đốt mười vạn đóa Thiên Diệu Hoả Liên!”

Đi đến trước mặt Diệp Phong, Kha Mãnh nói ngắn gọn tình hình.

“Tào Phong!”

“Hãy xem hiệu suất làm việc của đại ca ngươi đi!”

“Sau này hãy học hỏi nhiều hơn một chút!”

Sau khi nghe Kha Mãnh nói xong, Diệp Phong nhìn Tào Phong đang ở một bên và bắt đầu giáo dục.

???

Hiệu suất làm việc của hắn?

Mẹ nó hắn giống như đại gia, ở bên cạnh chỉ huy ta làm việc, có

thể nói, pho tượng lớn cùng bồn cầu khổng lồ kia có thể hoàn thành nhanh như vậy đều là do công lao của ta, tại sao đến chỗ ngươi lại biến thành công lao của hắn?

Chương 986 - Hệ thống, ngươi xác định không phải cố ý?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Tào Phong oan ức muốn khóc, hắn sống mấy ngàn năm nay, đã khi nào phải chịu loại oan ức này!

“Đại thiếu!”

“Ta có thể hỏi ngươi một chuyện không?”

“Chính là lát nữa sau khi đốt mười vạn đóa Thiên Diệu Hoả Liên, pho tượng này nên xử lý như thế nào?”

Lúc này, Kha Mãnh bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó liền nhìn về phía Diệp Phong thử hỏi.

“Đó đã là đồ vật của ngươi!”

“Muốn xử lý như thế nào, ngươi hỏi ta làm gì!”

“Ngươi muốn xử lý như thế nào thì cứ xử lý như thế!”

Nghe thấy câu hỏi của Kha Mãnh, Diệp Phong cũng thuận miệng đáp lại một câu.

Tê!

Nghe được lời này, Kha Mãnh kích động đến toàn thân run rẩy, phải biết rằng tuy rằng hao phí một ít Cực phẩm Thần Linh Tinh để làm pho tượng, nhưng dù sao đó cũng là 1 tỷ Cực phẩm Thần Linh Tinh, chút hao tổn đó căn bản không là cái gì!

“Đã phát đã phát đã phát!”

“Tuy rằng ta rất khó chịu khi nhận Kha Mãnh là đại ca, nhưng nếu hắn có thể chia cho ta một nửa, ta làm tiểu đệ cũng không lỗ!”

Tào Phong ở bên cạnh nghe như vậy cũng kích động theo, dù sao hắn cũng là cược mệnh trộn lẫn tiến vào, hắn nhất định phải được một nửa lợi ích!

Một lát sau!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, khen thưởng 500 vạn điểm phá của, khen thưởng đột phá một cảnh giới nhỏ!”

Khi Kha Mãnh cùng Tào Phong đốt mười vạn đóa Thiên Diệu Hoả Liên, âm thanh nhắc nhở khen thưởng từ hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

Oanh!

Ngay sau đó, trong cơ thể Diệp Phong bạo phát ra một cổ hơi thở đột phá, mà thực lực của hắn cũng từ Thần Hoàng Cảnh Cửu Trọng đột phá tới Thần Đế Cảnh Nhất Trọng!

“Hai vị!”

“Đồ vật đều bại xong rồi, ta cũng muốn trở về thành nghỉ ngơi!”

“Sau này chúng ta có duyên gặp lại!”

Nói xong, Diệp Phong liền bay thẳng đến thành trấn nơi xa.

“Kha Mãnh!”

“Mẹ nó ngươi hố lão tử tận hai lần!”

“Nếu như không chia đều pho tượng này, vậy chúng ta đấu đến chết đi!”

Sau khi Diệp Phong rời đi, Tào Phong nhìn về phía Kha Mãnh nói ra suy nghĩ của chính mình, mà hắn cũng không phải đang nói giỡn, nếu như Kha Mãnh dám không chia đều, vậy hắn thật sự sẽ liều mạng với đối phương, dù sao đó chính là chín trăm triệu trở lên Cực phẩm Thần Linh Tinh, chẳng sợ có được một nửa, cũng coi như là có được vốn liếng nghịch thiên sửa mệnh!

……

Sáng sớm hôm sau!

“Đinh! Ký chủ thỉnh chú ý, thời gian du ngoạn đã kết thúc, ký chủ chuẩn bị trở lại Thượng giới!”

“Đinh! Đếm ngược bắt đầu, mười, chín, tám, một, bắt đầu trở lại Thượng giới!”

Ngay khi Diệp Phong đang ngủ say, hệ âm thanh nhắc nhở từ hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu hắn, nhưng mà, Diệp Phong còn chưa kịp phản ứng lại, một cái hắc động quỷ dị liền xuất hiện ở phía sau hắn, sau đó lập tức hút hắn đi vào!

“Mẹ kiếp!”

“Hệ thống, ngươi ăn bảy, sáu, năm, bốn, ba, hai ở giữa rồi sao?”

“Đếm ngược còn có thể chơi như vậy sao?”

Ngay sau đó, trong hắc động liền truyền đến tiếng mắng to của Diệp Phong!

……

Thượng giới!

Tinh Hồn Thánh Địa, Tinh Hồn Phong!

“Chư vị trưởng lão!”

“Các ngươi mau nhìn lên bầu trời, hình như có người rơi xuống, hơn nữa, người kia thoạt nhìn có chút giống Diệp trưởng lão!”

Lúc này, Thái Hư trưởng lão, Tử Trúc trưởng lão, Ngọc Quỷ trưởng lão cùng những vị trưởng lão khác đang ngồi uống trà ở Tinh Hồn Phong, mà Ngọc Quỷ trưởng lão bỗng nhiên nhìn thấy không trung rơi xuống một người, sau đó hô to với bảy người còn lại.

“Ngọc Quỷ trưởng lão!”

“Cái gì kêu có điểm giống a!”

“Mẹ nó đó chính là Diệp trưởng lão a!”

Nghe Ngọc Quỷ trưởng lão nói xong, bảy người còn lại cũng lập tức nhìn lên không trung, mà Thái Hư trưởng lão lại là người đầu tiên nhận ra Diệp Phong.

“Chư vị trưởng lão!”

“Ta đã trở về!”

Mà Diệp Phong vừa rơi xuống nhìn thấy tám vị trưởng lão đều đang ở Tinh Hồn Phong uống trà, trên mặt cũng hiện ý cười hô to.

Oanh!

Đúng lúc này, trên không trung lại đột nhiên xuất hiện một cánh cửa màu trắng thật lớn, đồng thời một cái thang màu trắng chậm rãi từ trong đó rơi xuống, trực tiếp xuất hiện ở dưới chân Diệp Phong!

“Đinh! Ký chủ, không tốt, ta quên giáng cấp hệ thống, hiện tại bởi vì cấp bậc của hệ thống quá cao, hơn nữa thực lực của ngài đã đạt tới Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, thỏa mãn điều kiện phi thăng Thần giới n, cho nên, cánh cửa phi thăng Thần giới Thần quốc tự động mở ra!”

Ngay khi Diệp Phong đang tự hỏi cái thang màu trắng bên chân mình là gì, âm thanh của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu hắn.

???

Ngươi quên giáng cấp?

Sao ta lại cảm thấy ngươi đang cố ý đâu?

Nghe hệ thống nói xong, Diệp Phong lập tức đen mặt, nhưng nghĩ đến chính mình sắp chính thức phi thăng Thần giới, hắn cũng không thèm oán trách hệ thống, dù sao hệ thống vẫn luôn yêu thích hắn, hố hắn hai lần để làm gì đâu!

“Chư vị trưởng lão!”

“Ta lại phải đi!”

“Nếu sau này Thánh Địa thiếu thứ gì, các ngươi đi tìm Long Thiếu Phong cùng Đường Tiểu Cường!”

“Còn có, ta ở Thần giới sáng lập một cái cung môn tên là Tinh Hồn Cung, sau này nếu trong Thánh Địa có người phi thăng Thần giới, các ngươi để cho bọn họ trực tiếp đi Tinh Hồn Cung!”

Nói xong với tám vị trưởng lão những lời này, Diệp Phong bước lên cái thang màu trắng, trực tiếp bay thẳng đến không trung Thần Quốc.

???

Vừa về rồi lại đi?

Còn trực tiếp phi thăng Thần giới?

Ngươi từ Hạ giới đi vào Thượng giới mới bao lâu thời gian a, kết quả, chúng ta còn chưa phi thăng Thần giới đâu, ngươi liền đi trước?

Nhìn đến Diệp Phong biến mất ở trong Thần Quốc chi môn, tám đại trưởng lão bên dưới Thánh Địa đều là ngây người, bọn hắn thật không nghĩ tới, Diệp Phong sẽ là người phi thăng Thần giới trước!

Thần giới!

“Thần Quốc chi môn!”

“Có người phi thăng lên đây?”

“Tào Phong, ngươi có muốn dạy cho người mới này một bài học không, để cho hắn cảm nhận được sự nguy hiểm ở Thần trước!”

Thấy Thần Quốc chi môn ở nơi xa đột nhiên xuất hiện, Kha Mãnh cười xấu xa nói ra suy nghĩ của mình.

“Kha Mãnh huynh, ngươi thật là xấu !”

“Nhưng mà, ta thích!”

“Lát nữa để ta dẫn đầu đi!”

Nghe Kha Mãnh đề nghị, Tào Phong cũng cười xấu xa gật đầu.

Một lát sau!

Chương 987 - Ta chỉ là khách khí một chút, ngươi thật đúng là không để trong lòng a!

“Hiện tại xem như chính thức phi thăng Thần giới!”

“Chẳng qua ta luôn có cảm giác ta ở Thần giới không được bao lâu!”

Sau khi đi ra từ Thần Quốc chi môn, Diệp Phong cũng là lẩm bẩm một mình.

Mà Kha Mãnh cùng Tào Phong ở nơi xa sau khi nhìn thấy người đi ra từ Thần Quốc chi môn thế nhưng là Diệp Phong, trực tiếp choáng váng tại chỗ, tình huống này thực sự nằm ngoài khả năng nhận thức của họ!

Dù sao thực lực của Diệp Phong đã đạt đến Thần Đế Cảnh Nhất Trọng, khẳng định là người ở Thần giới, nhưng vì sao hiện tại lại biến thành người mới phi thăng?

“Tào Phong!”

“Ngươi không phải muốn đi trước sao?”

“Vậy còn chờ cái gì, nhanh lên đi!”

Lúc này, Kha Mãnh vừa phục hồi tinh thần cũng nhìn về phía Tào Phong trêu ghẹo, mặc dù hắn không biết rốt cuộc là chuyện gì xảy ra, nhưng hắn biết một điều, đó chính là chuyện dạy dỗ người mới

nhất định phải ngâm nước nóng, bởi vì người mới này có chút hung dữ!

“Trước ba ba!”

“Có ngon thì ngươi đi trước a!”

“Nếu như thật sự đi qua, chết như thế nào cũng không biết!”

Mặc dù biết Kha Mãnh đang đùa giỡn với mình, nhưng Tào Phong cũng không nhịn được mà chửi lại.

“Đại ngốc tử!”

“Còn ở đó nói gì nữa!”

“Chạy mau a!”

“Nếu như để vị thiếu gia kia nhìn thấy chúng ta, vạn nhất hắn hối hận muốn lấy lại số Cực phẩm Thần Linh Tinh, vậy chúng ta chỉ có khóc chết!”

Đúng lúc này, giọng nói của Kha Mãnh bỗng nhiên vang lên trong đầu Tào Phong.

Mà nghe được lời này, Tào Phong lúc này mới phát hiện Kha Mãnh vừa rồi còn đứng bên cạnh đã sớm bỏ chạy, chỉ có một mình hắn đứng ngây ra ở chỗ này!

Bên kia!

“Di!”

“Hai tên đó không phải là tên trộm hôm qua ta gặp phải sao?”

“Bọn họ ở đây làm gì?”

Lúc này, nhìn thấy phía xa có hai bóng người quen thuộc chạy như điên dưới ánh mặt trời, Diệp Phong cũng kinh ngạc lẩm bẩm nói.

“Thôi!”

“Mặc kệ bọn họ!”

“Vẫn là kiểm tra sản phẩm phá của đổi mới hôm nay trước đi!”

Sau đó, Diệp Phong liền bắt đầu kiểm tra sản phẩm phá của hôm nay!

Sản phẩm phá của hôm nay: Quy Nguyên Thiên Tham

Quy Nguyên Thiên Tham: Một trong số thiên tài bảo vật quý hiếm ở Thiên Đạo chiến trường, sau khi nuốt có thể gia tăng thọ mệnh, hơn nữa không có tác dụng phụ!

“Di!”

“Sản phẩm phá của hôm nay thế nhưng là bối bối có thể gia tăng thọ mệnh!”

“Phải bại thứ này như thế nào mới thú vị đây?”

Sau khi kiểm tra tình huống của sản phẩm phá của hôm nay, Diệp Phong cũng là cúi đầu trầm tư.

“Di?”

“Sao Cung chủ lại liên hệ với ta?”

Đúng lúc này, Diệp Phong phát hiện truyền âm thạch trong ngực đột nhiên có phản ứng, sau đó tò mò kích hoạt truyền âm thạch.

“Diệp thiếu!”

“Ngươi hiện tại ở đâu, có tiện trở về một chuyến không?”

“Đã xảy ra chuyện lớn!”

Sau khi Diệp Phong kích hoạt truyền âm thạch, giọng nói của Hoắc Sơn vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Cung chủ!”

“Ta hiện tại liền trở về!”

Nghe Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Phong đầu tiên đáp lại một câu, sau đó liền kích hoạt cổng truyền tống không gian chỉ định, đồng

thời trong lòng nghi hoặc thầm nghĩ: “Xảy ra chuyện, chẳng lẽ cung môn đã xảy ra chuyện gì sao?”

……

Tinh Hồn Cung!

“Cung chủ!”

“Làm sao vậy?”

Đi vào cung môn đại điện, Diệp Phong liền nhìn về phía Hoắc Sơn hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Vừa rồi Thiên Cơ Các truyền tin cho tất cả các thế lực trong Thần giới!”

“Đó chính là Thần Linh Thạch, Thần Linh Tinh cùng vô số tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo trong Thiên Đạo chiến trường thế nhưng đang từ từ tiêu tán!”

“Nói cách khác, dưới tình huống không có người tu luyện thần đạo hoặc thần thú sử dụng vài thứ kia, vài thứ kia thế nhưng sẽ tự hành tiêu tán ở trong thiên địa!”

Nhìn thấy Diệp Phong cuối cùng cũng trở lại, Hoắc Sơn vội vàng nói ra tin tức này.

“Cái gì?”

“Thần Linh Thạch, Thần Linh Tinh cùng vô số tài nguyên tu luyện và thiên tài địa bảo đang tự hành tiêu tán trong thiên địa sao?”

“Chuyện này không khoa học a!”

Nghe được tin tức này, Diệp Phong cũng giật mình.

Chờ một chút!

Đúng lúc này, Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới một chuyện, sau đó vội vàng hỏi hệ thống: “Hệ thống, ngươi nói đỉnh cấp vị diện đã

nghèo không có gì ăn, có phải bọn họ cũng gặp phải loại tình huống này không, mà hiện tại, loại tình huống này đã lan tràn tới Thần giới?"

"Đinh! Ký chủ, ngươi đoán không sai, nhưng mà ngươi cũng không cần quá mức lo lắng, bởi vì ngươi có thể giải quyết được vấn đề này, mà việc ngươi cần làm chính là tiếp tục phá của, chỉ đơn giản như vậy!"

Sau khi Diệp Phong nói xong, hệ thống nhanh chóng phản hồi.

"Hả?"

"Nói cách khác, ta không cần xen vào chuyện gì!"

"Tiếp theo cứ tiếp tục chơi trò phá của, cuối cùng còn có thể nhận không danh hào chúa cứu thế?"

Nghe xong lời nói của hệ thống, Diệp Phong cũng cười toe toét, nếu hắn thật sự làm chúa cứu thế, vậy hắn thật sự không quá thích, nhưng nếu là chỉ lo phá của, thuận tiện nhận không được danh hào chúa cứu thế, vậy thì hắn có thể tiếp nhận!

"Hệ thống!"

"Vậy còn bao nhiêu lâu nữa thì Thần giới mới nghèo đến mức không có gì ăn?"

Sau đó, Diệp Phong lại lần nữa hỏi hệ thống.

"Đinh! Ký chủ, Thần giới còn có thể chống đỡ thêm một ngàn năm, cho nên, ngươi không cần có gánh nặng tâm lý, chỉ cần chơi như bình thường là được!"

Rất nhanh, hệ thống liền đưa ra câu trả lời.

"Một ngàn năm!"

"Vậy thì quá đầy đủ!"

"Một khi đã như vậy, ta liền coi như cái gì cũng không biết, tùy ý tiếp tục làm một tên phá của!"

Biết được Thần giới còn có thể chống đỡ thêm một ngàn năm, Diệp Phong cũng hoàn toàn thả lỏng.

(Hệ thống: Ta chỉ là khách khí mà thôi, kết quả, ngươi thật sự không để trong lòng?)

“Cung chủ!”

“Không cần khẩn trương như vậy!”

“Cho dù tin tức là thật, vậy thì trong khoảng thời gian, Thần giới cũng sẽ không xuất hiện náo động gì lớn!”

Sau khi hiểu rõ tình hình, Diệp Phong nhìn Hoắc Sơn an ủi, bởi vì, hắn biết cho dù chính mình tùy tiện chơi, vậy thì không đến một năm cũng sẽ rời đi Thần giới, phi thăng đỉnh cấp vị diện!

“Diệp thiếu!”

“Thần giới có loạn hay không, ta mặc kệ!”

“Nhưng mà điều ta muốn nói chính là, nếu đã xuất hiện tình huống này, vậy chúng ta cũng không thể tiếp tục phá của a!”

Chương 988 - Ta chỉ là khách khí một chút, ngươi thật đúng là không để trong lòng a! (2)

Nghe Diệp Phong nói xong, Hoắc Sơn cũng nhanh chóng bày tỏ suy nghĩ của mình.

“Cái gì!”

“Không phá của?”

“Làm sao có thể làm được, nếu như không phá của, vậy đến lúc đó bảo bối chẳng phải sẽ tự tiêu tán toàn bộ sao?”

“Nếu để chúng nó tự tiêu tán, còn không bằng chúng ta bại chơi đâu!”

Nghe xong ý tưởng của Hoắc Sơn, Diệp Phong trực tiếp trở tay khuyên bảo.

Hả?

Nghe Diệp thiếu nói như vậy, tại sao hắn lại cảm thấy rất có đạo lý đâu?

Nghe Diệp Phong nói xong, Hoắc Sơn có chút bối rối!

“Cung chủ!”

“Ngươi vẫn chưa hiểu sao?”

“Vậy ta hỏi ngươi, nếu như ta cho ngươi 10 tỷ khối Cực phẩm Thần Linh Tinh, ngươi muốn để chúng nó tự tiêu tán, hay vẫn tranh thủ trước khi chúng nó còn chưa tiêu tán, hung hăng hưởng thụ một chút!”

Nhìn thấy Hoắc Sơn đần ra tại chỗ, Diệp Phong cũng lộ vẻ bất đắc dĩ lần nữa nói.

“Hưởng thụ!!!”

“Nhất định phải hưởng thụ a!”

“Dù sao đều phải tự tiêu tán, vậy thì tại sao lại không hưởng thụ!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Hoắc Sơn lập tức hiểu ra, sau đó vội vàng trả lời.

“Cung chủ!”

“Ngươi cuối cùng cũng hiểu được!”

“Vậy thì trách nhiệm khai đạo cho những người khác, liền giao cho ngươi!”

Nói đến đây, Diệp Phong dừng một chút, sau đó đột nhiên hỏi: “Cung chủ, ngươi biết Quy Nguyên Thiên Tham không?”

Hả?

Quy Nguyên Thiên Tham?

Chẳng lẽ trong tay Diệp thiếu có Quy Nguyên Thiên Tham, sau đó hắn lại muốn phá của?

Nghe Diệp Phong hỏi, Hoắc Sơn cũng là lộ ra một tia cười khổ, hắn không hiểu tại sao trong tay Diệp Phong lại có nhiều đỉnh phẩm bảo vật như vậy!

“Diệp thiếu!”

“Quy Nguyên Thiên Tham là một trong số thiên tài địa bảo hiếm có ở Thiên Đạo chiến trường, sau khi dùng có thể gia tăng thọ mệnh của người thường hoặc người tu luyện, hơn nữa không có tác dụng phụ, tuy nhiên, nếu như muốn hoàn toàn phát huy công hiệu của Quy Nguyên Thiên Tham, tốt nhất là đem nó luyện chế thành đan dược!”

Lúc này, Hoắc Sơn cũng nhìn về phía Diệp Phong giải thích.

“Thì ra là vậy!”

“Vậy thì phải bại như thế nào mới thú vị đây?”

“Cung chủ, ngươi có ý kiến gì hay không?”

Sau khi nghe Hoắc Sơn nói xong, Diệp Phong lại hỏi.

“Luyện chế thành đan dược!”

“Sau đó đi đến đấu thú trường, đem loại đan dược gia tăng thọ mệnh mà mọi người đều muốn cướp lấy này đút cho Thần thú sắp chết!”

“Ta cảm thấy như vậy sẽ tương đối có ý tứ!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Hoắc Sơn im lặng một lúc, sau đó liền nói ra ý tưởng của mình.

“Cung chủ!”

“Người đúng thật là Cung chủ, ngươi rất giỏi trong phương diện

phá của!”

Diệp Phong nghe xong cũng sáng mắt, sau đó nhìn về phía Hoắc Sơn lên tiếng khen ngợi.

“Ai!”

“Ở bên cạnh ngươi lâu rồi, đừng nói người, cho dù là cẩu cũng có thể học được phá của a!”

“Cho nên, không phải ta giỏi, mà là sức ảnh hưởng của ngươi quá khủng bố!”

Nghe Diệp Phong khen mình, Hoắc Sơn cũng tự giễu cười khổ.

“Cung chủ!”

“Nếu không còn việc gì, ta đi trước!”

“Dù sao thời gian gấp gáp, nhiệm vụ nặng nề, ta phải nhanh đi tìm một vị Luyện Đan Sư cường đại mới được!”

Nói xong, Diệp Phong liền rời đi cung môn đại điện, sau đó liền đi đến mộng ảo nhà tranh.

“Hệ thống!”

“Tiêu hao công năng cơ hội nhìn trộm thiên cơ một lần!”

“Giúp ta tìm được một vị Luyện Đan Sư cường đại phù hợp điều kiện!”

Trên đường đi đến mộng ảo nhà tranh, Diệp Phong cũng lập tức ra lệnh với hệ thống.

“Đinh! Tiêu hao công năng cơ hội nhìn trộm thiên cơ một lần, ở Thiên Quỷ Thành có một vị Luyện Đan Sư phù hợp điều kiện!”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh từ hệ thống liền vang lên trong đầu hắn.

Trước mộng ảo nhà tranh!

“Tiểu Cước!”

“Đừng phơi nắng nữa, chạy nhanh lên, ngô chủ tới!”

Thấy Diệp Phong đang nhanh chóng đi đến chỗ bọn họ, Diệp Tiểu Chuỳ cũng vội vàng nhắc nhở.

“Nếu không có chuyện gì xảy ra, ngô chủ lại muốn đi ra ngoài chơi!”

“Lát nữa ngươi ra tay hay vẫn là ta ra tay?”

Diệp Tiểu Cước vội vàng từ trên ghế bập bênh đứng lên, nhìn về phía Diệp Tiểu Chuỳ hỏi.

“Trong khoảng thời gian này, ta đã bắt nạt ngươi rất nhiều lần!”

“Vậy nhường cho ngươi cơ hội biểu hiện này đi!”

Nghe Diệp Tiểu Cước hỏi, Diệp Tiểu Chuỳ không hề nghĩ ngợi trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

“Chùy ca!”

“Ngươi vẫn còn có chút lương tâm!”

Diệp Tiểu Cước nghe xong cũng vừa lòng gật đầu.

Nhưng mà, đúng lúc này, Diệp Tiểu Chuỳ đột nhiên bộc phát ra toàn bộ lực lượng, trực tiếp dùng một cái chưởng đao đánh Diệp Tiểu Cước không hề phòng bị hôn mê bất tỉnh.

“Mẹ kiếp!”

“Diệp Tiểu Chuỳ, ngươi mẹ nó thế nhưng đánh lén sau lưng ta!”

“Ngươi quá cẩu!”

“Còn có, ngô chủ sắp tới đây rồi, nếu như để hắn nghĩ lầm ta đang ngủ, ta đã có thể bị phế đi a, sao ngươi lại hố người khác như vậy a!”

Trong giây phút Diệp Tiểu Cước sắp hôn mê, trong lòng hắn cũng

mắng thầm một tiêng!

“Tiểu Cước!”

“Thật xin lỗi!”

“Ta cảm thấy kẻ yếu không có cơ hội thể hiện, nếu muốn có cơ hội thể hiện thì phải nỗ lực trở nên mạnh hơn. Đây có thể coi là một một loại thúc giục cho ngươi!”

Nhìn Diệp Tiểu Cước té xỉu trên mặt đất, Diệp Tiểu Chuỳ nghiêm túc nói.

“Thuộc hạ!”

“Bái kiến ngô chủ!”

Sau khi Diệp Phong đi tới, Diệp Tiểu Chuỳ cung kính kêu một tiếng.

n!

Sau khi Diệp Phong nghe được lời nói của Diệp Tiểu Chuỳ, đầu tiên là gật đầu, sau đó ánh mắt rơi vào trên người Diệp Tiểu Cước đang nằm ngủ say ở trên ghế bập bênh.

“Ngô chủ!”

“Muốn đánh thức Tiểu Cước không?”

Phát hiện ánh mắt của Diệp Phong rơi lên người Diệp Tiểu Cước, Diệp Tiểu Chuỳ cũng vội vàng hỏi.

“Không cần!”

“Để cho hắn ngủ tiếp đi!”

“Đúng rồi, gọi Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, Tiểu Đường, Tiểu Kiếm lát nữa lại đây một chuyến, sau đó các ngươi cùng nhau chơi với Tiểu Cước một lúc, để hắn một mình ở đây không thú vị, sau đó luôn muốn ngủ!”

Sau khi nghe Diệp Tiểu Chuỳ nói xong, Diệp Phong lắc đầu, sau đó

liền nói ra suy nghĩ của mình.

“Được rồi!”

“Ta muốn đi đến Thiên Quỷ Thành một chuyến!”

“Ngươi mau đưa ta tới đó đi!”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn về phía Diệp Tiểu Chuỳ nói ra mục đích đến đây của mình!

“Ngô chủ!”

“Thuộc hạ lập tức mở ra thông đạo không gian cho ngài!”

Chương 989 - Huynh đệ, tới đây, chúng ta cùng nhau quỳ!

Nói xong, Diệp Tiểu Chùy tùy ý đưa tay cắt ra một cái khe vở không gian, sau đó cung kính nhìn Diệp Phong đi vào khe hở không gian.

“Xong rồi xong rồi xong rồi!”

“Lần này chơi quá rồi!”

“Nếu làm Hắc ca, Đường tỷ, Bạch ca, Kiếm ca bọn họ lại đây, tuy rằng Diệp Tiểu Cước sẽ bị đánh một trận, nhưng ta nhất định sẽ là nạn nhân thứ hai!”

Sau khi Diệp Phong rời đi, Diệp Tiểu Chuỳ lập tức hoảng sợ, hắn không ngờ mọi chuyện lại thành ra thế này, nếu biết trước sẽ thành ra như vậy thì hắn đã không đánh Diệp Tiểu Cước ngất đi!

……

Thiên Quỷ Thành!

“Có bản đồ nhỏ trong tay, ta có thiên hạ!”

“Thứ này thực sự rất tiện a!”

Sau khi đi vào Thiên Quỷ Thành, Diệp Phong nhìn vào chấm nhỏ màu đỏ trên bản đồ nhỏ trước mặt, trên mặt cũng hiện lên ý cười lẩm bẩm một mình.

Một lát sau!

“Hả?”

“Người thanh niên đó làm sao vậy?”

“Tại sao lại quỳ ở sân của người khác?”

Khi Diệp Phong dựa theo bản đồ nhỏ đi đến một sân nhỏ ở rìa Đông Thành, nhìn thấy một nam tử trẻ tuổi đang quỳ ở trong sân, cũng là vẻ mặt khó hiểu lẩm bẩm một mình.

Bên kia!

“Di!”

“Lại có người tới?”

“Chẳng lẽ hắn cũng tới đây xin đan dược?”

“Vậy chẳng phải sẽ có người có thể quỳ cùng với ta sao?”

Lúc này, Hạ Vũ cũng thấy Diệp Phong, sau đó liền vẫy tay hô lớn với Diệp Phong: “Huynh đệ, tới đây, chúng ta cùng nhau quỳ!”

???

Mẹ nó cùng nhau quỳ?

Ai muốn quỳ cùng ngươi?

Nghe đối phương nói những lời này, Diệp Phong lập tức sửng sốt, mặc dù hắn không hiểu tại sao đối phương lại muốn hắn quỳ xuống, nhưng hắn biết một chuyện, chính đầu óc của thanh niên trong viện này không được tốt.

“Lão huynh!”

“Tại sao ngươi lại quỳ ở đây?”

“Còn có, vì sao vừa rồi lại kêu ta quỳ cùng ngươi?”

Sau khi Diệp Phong đi vào sân, liền lộ vẻ tò mò nhìn về phía Hạ Vũ hỏi.

“Huynh đệ!”

“Muốn cầu Quan tiền bối luyện chế đan dược, vậy thì phải quỳ xuốbg cầu xin!”

“Dù sao, Quan tiền bối cũng là Luyện Đại Sư nổi danh ở Thần giới, muốn cầu hắn ra tay cũng không phải là một việc dễ dàng!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Hạ Vũ cũng lên tiếng giải thích.

“Hạ Vũ!”

“Ta đã nói với ngươi, trong vòng một tháng, ta sẽ không luyện đan!”

“Cho nên, ngươi vẫn nên trở về đi!”

Đúng lúc này, một giọng nói già nua từ trong phòng truyền đến.

“Quan tiền bối!”

“Ta sẽ không đi!”

“Ngươi một tháng không luyện đan, ta liền quỳ một tháng, ngươi một năm không luyện đan, ta liền quỳ một năm, ta tin tưởng, một ngày nào đó ngươi sẽ bị chân thành của ta đả động!”

Sau khi nghe lão giả nói xong, Hạ Vũ nghiêm túc bày tỏ thái độ của mình.

“Hừ!”

“Vậy ngươi tiếp tục quỳ ở bên ngoài đi!”

Hạ Vũ vừa nói xong, giọng nói già nua lại lần nữa vang lên.

“Lão huynh!”

“Chân thành tính cái rắm a!”

“Nghe ta khuyên một câu, nếu muốn đả động đối phương, vẫn phải dựa vào tiền!”

Lúc này, Diệp Phong cũng ngồi xuống bên cạnh Hạ Vũ, sau đó nhìn đối phương lên tiếng khuyên bảo.

“Huynh đệ!”

“Quan tiền bối luyện đan đều là xem tâm tình!”

“Tuy rằng hắn nói một tháng sẽ không luyện đan, nhưng nếu như ngày nào đó tâm tình tốt, hắn cũng có khả năng ra tay!”

“Hơn nữa, hắn ghét nhất chính là người khác dùng tiền tài vũ nhục hắn, cho nên, nếu như ngươi thật sự muốn cầu xin Quan tiền bối luyện chế đan dược, vậy thì ngươi không thể nói đến chuyện tiền trà nước, nếu không, ngươi sẽ không có cơ hội nào!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Hạ Vũ có hơi giật mình, sau đó vội vàng nhắc nhở.

“Hả?”

“Ghét nhất người khác dùng tiền tài vũ nhục hắn sao?”

Nghe Hạ Vũ nói những lời này, Diệp Phong sửng sốt một chút, sau đó khóe miệng nhếch lên một nụ cười, sau đó nhìn về phía Hạ Vũ nói thẳng: “Lão huynh, hôm nay ta khiến cho ngươi kiến thức một chút cái gì gọi là sức mạnh của tiền tài!”

“Ai!”

“Không nghe lời của soái ca, có hại ở trước mắt!”

“Chờ lát nữa khi ngươi bị Quan tiền bối đuổi ra sân, ngươi sẽ hiểu một chuyện, đó chính là tôn nghiêm của cường giả không thể giẫm đạp!”

Thấy Diệp Phong đi thẳng về phía cửa, Hạ Vũ bất đắc dĩ lắc đầu!

“Quan tiền bối!”

“Ta muốn mời ngươi giúp ta luyện chế một ít đan dược!”

“Chỉ cần ngươi giúp ta luyện chế, vậy thù một trăm triệu tiền trà nước này đều là của ngươi!”

Đi đến trước cửa phòng, Diệp Phong bắt đầu hô to.

“Lăn!”

“Kẻ hèn một trăm triệu khối Thấp phẩm Thần Linh Thạch liền muốn thu mua ta?”

“Ngươi xem ta là cái gì!”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, một giọng nói tức giận từ trong phòng vang lên.

“Một trăm triệu khối Cực phẩm Thần Linh Tinh!”

Nghe được Quan Sơn Hải rống to, Diệp Phong lại bình tĩnh nói ra một câu như vậy.

Bùm!

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, cánh cửa phòng đang đóng chặt đột nhiên bị người từ bên trong mở ra, sau đó, một lão giả lăn từ trong phòng ra ngoài.

Một màn này trực tiếp làm cho Diệp Phong cùng Hạ Vũ ở bên ngoài choáng váng!

“Tiểu hữu!”

“Đừng hiểu lầm, vừa rồi ta không phải bảo ngươi cút, mà là ta đang tự nói với ta!”

Lúc này, Quan Sơn Hải vừa lăn ra ngoài đứng dậy nhìn về phía Diệp Phong nhanh chóng giải thích.

???

Như vậy cũng được sao?

Vì một trăm triệu khối Cực phẩm Thần Linh Tinh tiền trà nước, Quan Sơn Hải ngay cả mặt mũi cũng không muốn?

Nghe Quan Sơn Hải nói xong, Diệp Phong nhất thời không thể tin vào tai mình, hắn thật sự không ngờ đối phương sở dĩ muốn lăn ra ngoài, chính là bởi vì muốn làm tròn chữ 'lăn' mà mình đã hét lên trước đó!

"Tiểu hữu!"

"Trời nắng gay gắt, không bằng chúng ta vào nhà nói chuyện cụ thể đi?"

Sau đó, Quan Sơn Hải dùng vẻ mặt lấy lòng nói với Diệp Phong.

"Được!"

"Vậy chúng ta vào trong phòng nói chuyện đi!"

Nghe xong lời này, Diệp Phong gật đầu, sau đó đi vào trong phòng.

Bên kia!

"Mẹ kiếp!!!"

"Chỉ cần có tiền, người khác sẽ xông tới van xin sỉ nhục sao?"

"Đây là sức mạnh của tiền tài sao?"

Nhìn thấy cảnh này, Hạ Vũ đang quỳ cách đó không xa cảm thấy tam quan của mình đã hoàn toàn bị đổi mới!

Bên trong phòng!

Bang!

Sau khi Diệp Phong ngồi xuống, hắn trực tiếp đập một quả thần giới có chứa một trăm triệu khối Cực phẩm Thần Linh Tinh lên bàn, sau đó nói: "Quan tiền bối, vẫn là câu nói kia, người giúp ta

luyện chế một ít đan dược, một trăm triệu khối Cực phẩm Thần Linh Tinh là của ngươi.”

Tê!

Chương 990 - Chỉ cần có tiền, người khác đều sẽ vội vàng xông tới cầu xin vũ nhục? (1424)

Sau khi Quan Sơn Hải phóng xuất thần thức kiểm tra bên trong thần giới thật sự có một trăm triệu khối Cực phẩm Thần Linh Tinh, hắn không khỏi há hốc mồm, sau đó áp chế phấn khích trong lòng, vội vàng nhìn về phía Diệp Phong hỏi: “Thiếu gia, Không biết ngài muốn ta luyện chế đan dược gì?”

“Trong tay ta có một cây Quy Nguyên Thiên Tham!”

“Ta muốn dùng nó luyện chế một ít đan dược có thể gia tăng thọ mệnh!”

“Không biết Quan tiền bối có thể giúp được không?”

Nghe Quan Sơn Hải hỏi, Diệp Phong cũng nói thẳng ra mục đích chuyến đi này.

“Cái gì!”

“Quy Nguyên Thiên Tham?”

“Trong tay vị thiếu gia này thế nhưng có Quy Nguyên Thiên Tham?”

Nghe Diệp Phong nói xong, Quan Sơn Hải cũng có chút giật mình, dù sao trong ngàn năm qua Quy Nguyên Thiên Tham chưa từng xuất hiện qua, cho dù là Quy Nguyên Thiên Tham có niên đại thấp nhất cũng chưa từng xuất hiện!

Hô!

Sau khi hít sâu một hơi, Quan Sơn Hải mới đè nén tâm tình kích động bình tĩnh lại, sau đó nhìn về phía Diệp Phong tò mò hỏi: "Thiếu gia, không biết Quy Nguyên Thiên Tham trong tay ngài bao nhiêu niên đại?"

"Hả?"

"Bao nhiêu niên đại sao?"

"Thứ này còn phải phân chia niên đại sao?"

"Ta không rõ lắm!"

Nghe Quan Sơn Hải hỏi, Diệp Phong cũng có chút nghi hoặc nói.

"Thiếu gia!"

"Quy Nguyên Thiên Tham được chua theo niên đại!"

"Ví dụ như đan dược ngươi dùng Quy Nguyên Thiên Tham mười năm niên đại luyện chế ra, vậy thì mỗi viên đan dược đó có thể gia tăng mười năm thọ mệnh, nếu Quy Nguyên Thiên Tham trăm năm, vậy thì đan dược luyện chế ra có thể gia tăng một trăm năm thọ mệnh!"

"Đúng rồi, niên đại của Quy Nguyên Thiên Tham rất dễ phân biệt, niên đại càng cao, lớn lên càng cao càng lớn, không biết Quy Nguyên Thiên Tham trong tay thiếu gia lớn cỡ nào?"

Nhìn thấy Diệp Phong hoàn toàn không rõ tình huống của Quy Nguyên Thiên Tham, Quan Sơn Hải cũng lên tiếng giải thích.

"Lớn lên càng cao càng lớn, chứng minh niên đại càng dài?"

Sau khi nghe Quan Sơn Hải nói xong, Diệp Phong kiểm tra tình huống của cây Quy Nguyên Thiên Tham trong không gian hệ thống.

"Chết tiệt!"

"Mẹ nó đây là cái gì?"

“Nhân sâm khổng lồ sao?”

Sau khi Diệp Phong nhìn thấy trong hệ thống không gian có một cây nhân sâm cao trăm mét, đường kính 20 mét, hắn kinh ngạc suýt nữa rơi tròng mắt, hắn chưa bao giờ nghĩ sản phẩm phá của hôm nay thế nhưng lớn như vậy!

Đồng thời, hắn cũng hiểu tại sao hệ thống chỉ đổi mới một cây, bởi vì nó thật sự rất lớn!

“Quan tiền bối!”

“Ta muốn hỏi ngươi một chuyện!”

“Những cây Quy Nguyên Thiên Tham đã từng xuất hiện qua, lớn nhất là bao nhiêu?”

Sau khi lấy lại tinh thần, Diệp Phong nhìn Quan Sơn Hải ở một bên lên tiếng hỏi.

“Một vạn năm tuổi!”

“Quy Nguyên Thiên Tham lớn nhất đã từng xuất hiện là một vạn năm tuổi, cao khoảng 1 mét, rất cao!”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Quan Sơn Hải lập tức trả lời.

???

Cao khoảng 1 mét?

Như thế nào, 1 mét rất cao, cho nên khiến cho ngươi có cảm giác chấn kinh rồi sao?

Nghe Quan Sơn Hải trả lời, Diệp Phong cũng sửng sốt, hắn chưa từng nghĩ đến, Quy Nguyên Thiên Tham lớn nhất đã từng xuất hiện thế nhưng chỉ cao 1 mét!

“Thiếu gia!”

“Không biết Quy Nguyên Thiên Tham trong tay ngài cao bao nhiêu?”

Đúng lúc này, Quan Sơn Hải không kìm được lòng hiếu kỳ, liền nhìn về phía Diệp Phong lần nữa hỏi.

Bang!

Diệp Phong tùy tay đập xuống bàn một quả nhẫn thần, sau đó nói: "Quan tiền bối, ta nói ra, ngươi khả năng sẽ không tin tưởng, cho nên, ngươi vẫn là tự mình xem đi!"

Hả?

Nói ra ta sẽ không tin tưởng?

Có chuyện gì vậy, nó có thể lớn hơn ta tưởng tượng sao?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Quan Sơn Hải bất đắc dĩ cười, sau đó kiểm tra tình huống trong thần giới.

"Cái gì!"

"Đây là cái quỷ gì!"

"Trên đời này thế nhưng lại có Quy Nguyên Thiên Tham lớn như vậy sao?"

Nhưng mà, khi Quan Sơn Hải nhìn thấy bên trong thần giới có một cây Quy Nguyên Thiên Tham cao cả trăm mét, hắn hoàn toàn choáng váng, hơn nữa, hiện tại hắn cũng hiểu những lời Diệp Phong vừa nói có ý gì!

Quy Nguyên Thiên Tham lớn như vậy, đừng nói là từ người khác nghe được, cho dù là tận mắt nhìn thấy, cũng không thể tin là thật!

"Thiếu gia!"

"Điều này thật sự làm người khó mà tin được!"

"Ta thật sự không ngờ trên đời này thế nhưng lại có Quy Nguyên Thiên Tham lớn như vậy!"

"Hơn nữa, không chút nào khoa trương nói, ta có cảm giác cây

Quy Nguyên Thiên Tham này ít nhất là trăm vạn năm, vậy thì đan dược luyện chế ra cũng có thể gia tăng một trăm vạn năm thọ mệnh, nếu như tin tức này bị truyền ra, tuyệt đối sẽ làm Thần giới lâm vào điên cuồng!"

"Bởi vì, cho dù là một tên tu luyện phế sài, nếu có thể có được một trăm vạn năm thọ mệnh, chỉ cần không xuất hiện ngoài ý muốn, vậy thì cố gắng một trăm vạn năm cũng tuyệt đối có thể trở thành một vị cường giả đứng đầu!"

Sau khi phục hồi tinh thần, Quan Sơn Hải khiếp sợ nhìn về phía Diệp Phong nói ra cảm thụ lúc này của chính mình!

"Quan tiền bối!"

"Vậy ta có thể luyện chế bao nhiêu viên đan dược từ cây Quy Nguyên Thiên Tham khổng lồ này?"

Sau khi nghe Quan Sơn Hải nói xong, Diệp Phong cũng cười hỏi

"Mười viên!"

"Mặc kệ Quy Nguyên Thiên Tham bao nhiêu tuổi, mặc kệ Quy Nguyên Thiên Tham lớn như thế nào, đều chỉ có thể luyện chế ra mười viên đan dược!"

"Bởi vì, Quy Nguyên Thiên Tham có niên đại càng lớn thì khi luyện chế đan dược cũng cần càng nhiều, nếu không, căn bản không thể luyện chế ra niên đại cực hạn!"

Nghe Diệp Phong hỏi, Quan Sơn Hải cũng lập tức trả lời.

"Hả?"

"Chỉ có thể luyện chế ra mười viên đan dược?"

"Ít như vậy sao?"

Diệp Phong nghe xong cũng có chút ngạc nhiên nói.

"Thiếu gia!"

“Mười viên đan dược đã không ít!”

“Giống như cây Quy Nguyên Thiên Tham trăm vạn năm của ngài cũng không phải tùy tiện ăn một ngụm là có thể gia tăng trăm vạn năm thọ mệnh, mà là cần phải ăn rất nhiều mới có thể đạt thọ mệnh trăm vạn năm!”

“Hơn nữa, nếu như nuốt cây Quy Nguyên Thiên Tham một cách bình thường, đại khái có thể gia tăng thêm 500 vạn năm thọ mệnh, nhưng nếu luyện chế thành đan dược, vậy thì có thể biến thành một ngàn vạn năm thọ mệnh!”

Chương 991 - Hả? Thứ quái quỷ này còn có thể luyện chế lung tung sao?

Thấy Diệp Phong không rõ tình huống của Quy Nguyên Thiên Tham, Quan Sơn Hải cũng lên tiếng giải thích.

“Thì ra là vậy!”

“Xem ra, không luyện chế thành đan dược vẫn có lời hơn!”

“Nếu biết sớm như vậy thì đã không tới tìm hắn!”

Sau khi hiểu rõ tình huống, Diệp Phong không muốn đem Quy Nguyên Thiên Tham luyện chế thành đan dược, nhưng nghĩ đến việc đã tìm đối phương, lại còn hứa hẹn với đối phương cho phí vất vả, nếu như hiện tại chính mình thay đổi chủ ý thì thật quá đáng!

“Quan tiền bối!”

“Trước khi trời tối có thể luyện chế xong mười viên đan dược này không?”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn Quan Sơn Hải hỏi, nếu như đối phương có thể luyện chế ra, vậy thì hắn lựa chọn luyện chế thành đan dược, nếu như luyện chế không ra, vậy thì hắn sẽ đem Quy Nguyên Thiên Tham trực tiếp đút cho Thần thú!

“Trước khi trời tối sao?”

“Thiếu gia, cây Quy Nguyên Thiên Tham của ngài là cây Quy Nguyên Thiên Tham trăm vạn năm chưa bao giờ xuất hiện, không chút nào khoa trương khi nói luyện chế thành đan dược cực kỳ khó khăn, cho dù là ta cũng không hoàn toàn nắm chắc!”

“Cho nên, cho dù ta cố gắng hết sức, ít nhất cũng cần một tháng!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Quan Sơn Hải cả kinh lên tiếng giải thích.

“Cái gì!”

“Một tháng?”

“Ta không đợi được lâu như vậy!”

Biết luyện chế thành đan dược thế nhưng cần một tháng, Diệp Phong trực tiếp từ bỏ ý tưởng luyện chế thành đan dược.

“Thiếu gia!”

“Một tháng đã là cực hạn a!”

“Nếu như thật sự chỉ cho ta thời gian ban ngày, ta đây cũng chỉ có thể luyện chế lung tung, nhưng nếu như vậy thì có thể huỷ hoại cây Quy Nguyên Thiên Tham này a!”

Nhìn phản ứng của Diệp Phong, Quan Sơn Hải trực tiếp nóng nảy, dù sao đây chính là đơn hàng lớn một trăm triệu, nếu như bỏ lỡ, hắn tuyệt đối sẽ khóc chết!

“Hả?”

“Thứ này còn có thể luyện lung tung ư?”

Nghe Quan Sơn Hải nói xong, Diệp Phong lại có chút hứng thú, dù sao nếu có thể hoàn thành giao dịch này, hắn còn có thể có được thêm một phần thưởng của hành vi phá của!

???

Vị đại thiếu ngang tàng này không phải muốn làm thật đi!

Tuy rằng luyện chế lung tung là có thể luyện chế ra hàng trăm hàng ngàn viên đan dược, nhưng thọ mệnh trong mỗi viên đan dược đó lại rất ít, thậm chí thọ mệnh tăng lên chưa chắc đã bằng thọ mệnh trực tiếp nuốt vào!

Có thể nói, nếu như luyện chế lung tung, tuyệt đối sẽ là một vụ mua bán thâm hụt tiền!

Sau đó, Quan Sơn Hải nói với Diệp Phong một chút tình huống, bởi vì hắn phát hiện, Diệp Phong giống như thật sự có ý tưởng muốn luyện chế lung tung.

“Quan tiền bối!”

“Thời gian eo hẹp, nhiệm vụ nặng nề!”

“Ngươi mau bắt tay vào việc đi!”

Nghe Quan Sơn Hải nói xong, Diệp Phong trực tiếp nói ra quyết định của mình.

???

Ngươi có đang nghe ta nói chuyện không?

Nếu như luyện chế tung tung, vậy thì đó sẽ là vụ mua bán thâm hụt tiền, là đang phá của a!

Hơn nữa, đây vẫn là một cây Quy Nguyên Thiên Tham trăm vạn năm, nếu như thật sự luyện chế lung tung, thọ mệnh bị mất đi cũng đủ để cho bất luận kẻ nào điên cuồng!

Thấy Diệp Phong vẫn mù quáng lựa chọn luyện chế lung tung, Quan Sơn Hải sắp phát điên rồi, hắn thật không ngờ tới mình nhắc nhở mình thật lâu, nhưng cuối cùng lại nhắc nhở trong tịch mịch!

“Được rồi!”

“Ta còn có việc phải làm, muốn đi ra ngoài một chuyến!”

“Hy vọng khi trở về có thể nhìn thấy đan được đã được luyện xong!”

Không để ý đến Quan Sơn Hải còn ngây ngốc đứng ở nơi đó, Diệp Phong nói xong liền rời đi khỏi phòng.

“Hạ huynh!”

“Đừng quỳ nữa!”

“Có thời gian, không bằng đi ra ngoài làm việc kiếm tiền!”

“Dù sao có tiền mới là vương đạo!”

Nhìn thấy Hạ Vũ còn vẫn còn quỳ trong sân, Diệp Phong lại lần nữa lên tiếng khuyên bảo, sau đó trực tiếp rời đi sân.

“Huynh đệ l!”

“Ta hiểu ngươi đang nói cái gì!”

“Nhưng ta thật sự không làm ra nhiều tiền như vậy!”

“Nếu như ta có một trăm triệu khối Cực phẩm Thần Linh Tinh, ta còn tới cầu xin cái rắm a, muốn đan dược gì mà ta mua không được!”

Nhìn Diệp Phong rời đi, Hạ Vũ cũng cười khổ tự lẩm bẩm, dù sao hiểu được là một chuyện, có được tiền lại là một chuyện khác!

“Hạ Vũ!”

“Ta có một công việc nhỏ, phí vất vả là mười vạn khối Cực phẩm Thần Linh Tinh!”

“Không biết ngươi có cảm thấy hứng thú không!”

Đúng lúc này, Quan Sơn Hải cũng từ trong phòng đi ra, sau đó nhìn Hạ Vũ hỏi.

???

Một công việc nhỏ, ra giá chính là mười vạn khối Cực phẩm Thần Linh Tinh?

Đây chẳng lẽ chính là có tiền tùy hứng trong truyền thuyết?

Nghe Quan Sơn Hải nói xong, Hạ Vũ lập tức sửng sốt, trong ấn tượng của hắn, Quan Sơn Hải cũng không phải là người hào phóng rộng lượng, nhưng hiện tại có một trăm triệu khối Cực phẩm Thần Linh Tinh làm phí vất vả, trực tiếp bay lên rồi sao?

“Quan tiền bối!”

“Đừng nói là việc nhỏ, cho dù là việc lớn ta cũng làm!”

Tuy rằng khiếp sợ với sự thay đổi của Quan Sơn Hải, nhưng căn cứ vào triết lý có tiền không kiếm là tên khốn, Hạ Vũ lập tức đưa ra câu trả lời, thậm chí trên mặt đều hiện lên vẻ nịnh nọt, dù sao đối phương hiện tại chính là đại kim chủ của hắn a!

“Mẹ nó!”

“Không nghĩ tới cảm giác giàu có lại sướng như vậy!”

“Buồn cười trước kia ta còn tự cho mình là thanh cao, cho rằng người khác lấy tiền tới cầu xin ta luyện đan là một loại vũ nhục, nếu có thể làm lại từ đầu, ta tình nguyện bị bọn họ vũ nhục, thậm chí còn khẩn cầu bọn họ tới hung hăng vũ nhục ta!”

Nhìn thấy phản ứng của Hạ Vũ, tâm tình của Quan Sơn Hải rất sướng, mà loại cảm giác này cũng loại cảm giác hắn chưa từng cảm thụ được trong vạn năm qua!

Một lát sau!

“Mẹ kiếp!”

“Đây là cái quỷ gì vậy!”

“Là nhân sâm khổng lồ sao?”

Sau khi Hạ Vũ nhìn thấy cây Quy Nguyên Thiên Tham cực lớn mà Quan Sơn Hải lấy ra từ trong thần giới, trên mặt cũng lộ ra vẻ cực kỳ kinh ngạc, hắn thực sự không ngờ rằng trên thế giới lại có một cây Quy Nguyên Thiên Tham lớn như vậy!

“Hạ Vũ!”

“Đừng có đứng ngây ra đó!”

Chương 992 - Là ngươi điên rồi, hay vẫn là thế giới này điên rồi?

“Mau chặt cây Quy Nguyên Thiên Tham này thành từng đoạn ngắn đi, mỗi đoạn dài bằng cánh tay của ta là được, trước khi trời tối ta cần phải luyện chế toàn bộ cây Quy Nguyên Thiên Tham này thành đan dược mới được!”

Thấy Hạ Vũ bị kinh sợ, trên mặt Quan Sơn Hải cũng hiện lên ý cười nói.

“Quan tiền bối!”

“Theo ta được biết, nếu muốn luyện chế Quy Nguyên Thiên Tham thành Quy Nguyên Thiên Thọ Đan cũng không phải là một việc đơn giản!”

“Mà Quy Nguyên Thiên Tham có niên đại càng cao, luyện chế càng khó!”

“Ngươi thật sự có thể sử dụng thời gian ban ngày luyện chế hết cây Quy Nguyên Thiên Tham này thành đan dược sao?”

Hạ Vũ cũng không phải là loại người gì cũng không hiểu, lúc này hắn cũng dùng ánh mắt hoài nghi nhìn về phía Quan Sơn Hải!

“Trong tình huống bình thường, ta khẳng định sẽ làm không được!”

“Nhưng ta có thể luyện lung tung a, chỉ cần ngươi chém nó nhanh, ta tuyệt đối có thể luyện chế toàn bộ cây Quy Nguyên Thiên Tham này thành đan dược trước khi trời tối!”

Nghe Hạ Vũ hỏi, Quan Sơn Hải cũng thuận miệng giải thích một câu.

???

Luyện lung tung?

Là ngươi điên rồi, hay vẫn là thế giới này điên rồi?

Nghe Quan Sơn Hải nói xong, Hạ Vũ nhất thời không thể tin vào tai mình!

……

“Quan tiền bối!”

“Chúng ta đừng chơi như vậy nữa được không!”

“Người khác đối đãi với Quy Nguyên Thiên Tham, cho dù là Quy Nguyên Thiên Tham niên đại thấp nhất cũng đều là dùng công cụ đặc thù, tước từng chút một, e sợ làm quá nhanh sẽ gây tổn thương cho nó!”

“Nhưng bây giờ ta đang dùng rìu chặt lên trên nó, nhìn thấy những mảnh vụn nhân sâm lớn bay tứ tung, ta đau lòng muốn chết!”

Sau khi chém, Hạ Vũ đau lòng nói với Quan Sơn Hải.

“Ngươi cho rằng chỉ có một mình ngươi đau lòng thôi sao?”

“Ta vừa luyện chế lung tung vừa tan nát lòng!”

“Có thể nói, tuy rằng ngọn lửa đang thiêu đốt Quy Nguyên Thiên Tham, nhưng lại đau ở tim ta!”

Sau khi nghe Hạ Vũ nói xong, Quan Sơn Hải cũng là cực kỳ đau lòng nói, có thể nói, đây tuyệt đối là loại đan dược phá của nhất mà đời này hắn luyện ra!

Nhưng mà hai người họ không biết là hành động phá của chân chính vẫn chưa diễn ra!

Thời gian trôi qua, trời dần tối.

“Hô!”

“Cuối cùng cũng đem tất cả Quy Nguyên Thiên Tham luyện chế thành đan dược!”

“Cơn ác mộng này hoàn toàn kết thúc!”

Sau khi Quan Sơn Hải luyện chế xong một đám Quy Nguyên Thiên Thọ Đan cuối cùng, cả người giống như bị hút hết linh khí, trực tiếp ngồi xuống trên mặt đất!

“Quan tiền bối!”

“Ngươi nói xem, tại sao vị đại thiếu gia kia lại muốn làm như vậy đâu?”

“Này quả thực chính là đang phá của a!”

“Không chút nào khoa trương khi nói nếu chuyện hôm nay truyền ra, tuyệt đối có thể khiếp sợ toàn bộ Thần giới!”

Lúc này, Hạ Vũ cũng đang ngồi trên mặt đất nghỉ ngơi cũng lộ vẻ khó hiểu hỏi.

“Ai mà biết!”

“Ta cũng không thể hiểu ý tưởng của vị đại thiếu kia!”

“Nhưng nói thật, ngay cả một tên bại gia tử cũng không làm được loại chuyện này!”

“Dù sao đó chính là một cây Quy Nguyên Thiên Tham trăm vạn năm, mà hành động luyện chế lung tung như vậy đã gây tổn thất quá lớn!”

Nghe Hạ Vũ hỏi, Quan Sơn Hải cũng lắc đầu, sau đó lên tiếng đáp lại.

“Quan tiền bối!”

“Đã luyện chế xong đan dược chưa?”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên từ nơi xa.

“Thiếu gia!”

“Tất cả đan dược đều luyện chế xong, tổng cộng luyện chế được 3276 viên Quy Nguyên Thiên Thọ Đan!”

“Tuy nhiên, bởi vì quá trình luyện có chút tùy hứng, cho nên thọ mệnh trong mỗi viên đan dược có thể gia tăng không giống nhau, nhưng mà, tổng cộng toàn bộ cũng có thể gia tăng khoảng 400 vạn năm thọ mệnh!”

Nhìn thấy Diệp Phong cùng một nam tử tóc bạc xa lạ từ nơi xa đi tới, Quan Sơn Hải cũng lập tức từ trên mặt đất đứng lên, sau đó nói ra tình huống luyện đan.

“Đã rất tốt!”

“Vậy thì tiếp theo có thể tiến vào giai đoạn hai của trò chơi nhỏ phá của!”

Sau khi nghe Quan Sơn Hải nói xong, Diệp Phong trực tiếp nói với Diệp Tiểu Bạch đang ở bên cạnh: “Tiểu Bạch, xây một đấu thú trường loại nhỏ ở trong sân này đi, sau đó bố trí một trận pháp kết giới, để Thần thú bên trong không thể chạy ra.”

???

Giai đoạn thứ hai của trò chơi phá của?

Bố trí một đấu trường thú loại nhỏ?

Đây là có ý gì?

Mà Quan Sơn Hải cùng Hạ Vũ nghe Diệp Phong nói xong lại lộ ra vẻ kinh ngạc, không biết vì sao lúc này bọn họ lại cảm thấy có chút bất an!

Rống! Rống!

Đúng lúc này, theo tiếng gầm của hai con thú, hai đầu Huyền Hổ một sừng có tu vi Chân Thành Cảnh Nhất Trọng xuất hiện trong sân.

“Quan tiền bối!”

“Chuyện gì thế này?”

“Chẳng lẽ vị đại thiếu này muốn để cho hai đầu Thần thú rác rưởi

này đánh nhau?”

“Vậy tiếp theo, có phải làm chúng ta tham gia vào đánh cuộc không!”

Nhìn thấy hai đầu Huyền Hổ một sừng bị thả ra, Hạ Vũ bất an hỏi Quan Sơn Hải.

“Không rõ lắm!”

“Nhưng mà, nếu đại thiếu thật sự đưa ra đánh cuộc, e rằng chút Cực phẩm Thần Linh Tinh của chúng ta cũng không đủ thua!”

Nghe Hạ Vũ hỏi như vậy, Quan Sơn Hải cũng lộ vẻ bất an đáp lại, dù sao, Diệp Phong cũng là một vị đại thiếu gia ngang tàng có thể tùy tay đưa ra một trăm triệu khối Cực phẩm Thần Linh Tinh, vậy một vị thiếu gia cấp bậc này sẽ đưa ra cá cược đáng sợ như thế nào?

Và quan trọng nhất, nếu đối phương thực sự mời hai người họ tham gia vào trò chơi đánh bạc này, họ cũng không dám từ chối, bởi vì nam tử đầu bạc đang bố trí trận pháp kết giới mang đến cho bọn họ một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm!

Xôn xao!

Ngay khi hai người đang thấp giọng thảo luận, một âm thanh kỳ lạ đột nhiên vang lên!

Khi hai người quay đầu lại, nhìn thấy cảnh tượng Diệp Phong trực tiếp đổ toàn bộ hơn 3000 viên Quy Nguyên Thiên Thọ Đan mà mình luyện chế xuống đất, để cho hai đầu Thần thú rác thú điên cuồng nuốt chửng, hai người xem choáng váng!

“Đại thiếu!!!”

“Mau, mau thu đan dược đi!”

“Đây đều là Quy Nguyên Thiên Thọ Đan a, cho dù là lung tung luyện ra tới, nhưng có thể gia tăng thọ mệnh cực kỳ khủng bố!”

Chương 993 - Con hổ ngu xuẩn, dùng sức ăn cho ta a!

“Không chút nào khoa trương khi nói hơn 3000 viên Quy Thiên Nguyên Thọ Đan này, cho dù tuỳ tiện lấy ra một viên ném ra bên ngoài, đều có thể làm cho vô số người điên cuồng!”

Sau khi Quan Sơn Hải phản ứng lại, hắn nôn nóng nhìn về phía Diệp Phong vội vàng nhắc nhở.

“Quan tiền bối!”

“Nhưng mục đích ta luyện chế số đan dược này chính là chuẩn bị cho chúng nó ăn a!”

“Ngươi thử nghĩ xem, tu vi của chúng nó chỉ là Chân Thần Cảnh Nhất Trọng, lại có được mấy vạn, mấy chục vạn năm thọ mệnh!”

“Trong tình huống như vậy, để chúng nó đánh nhau không phải rất thú vị sao?”

Nghe Quan Sơn Hải khuyên bảo, Diệp Phong lắc đầu, sau đó hưng phấn bày tỏ suy nghĩ của mình.

???

Mẹ nó thú vị hưng phấn?

Mẹ nó không phải là đang phá của sao?

Nghe được suy nghĩ của Diệp Phong, Quan Sơn Hải và Hạ Vũ đều lộ ra vẻ không thể tin được, bọn họ không ngờ rằng Diệp Phong không chỉ cho những đầu Thần thú rác rưởi này ăn Quy Nguyên Thiên Thọ Đan quý hiếm mà còn chuẩn bị để chúng đánh nhau!

Loại hành vi này đã không phải là hành vi phá của bình thường, mà là hành vi phá của phát rồ a!

“Hai vị!”

“Ta lại tự giới thiệu mình một lần nữa!”

“Ta là Diệp Phong, là một thần hào phá của bình thường!”

“Niềm vui của ta chính là phá của, càng là hành vi phá của phát rồ thì càng làm cho ta có được cảm giác được hưng phấn cùng vui sướng!”

Thấy hai người đều dùng ánh mắt khó hiểu nhìn mình, Diệp Phong cũng nghiêm túc giới thiệu thân phận của mình.

Hả?

Thần hào phá của bình thường?

Ngươi có hiểu lầm gì về từ bình thường rồi không?

Nếu ngươi thật sự là một vị thổ hào phá của bình thường, vậy chúng ta chẳng lẽ là người không bình thường, siêu trần rút tục, còn nghèo hơn cả thước cổ kim đại!

Nghe Diệp Phong nói xong, Quan Sơn Hải cùng Hạ Vũ đều lắc đầu cười khổ!

“Hai vị!”

“Các ngươi nói thật đi, có phải cảm thấy ta phá của lắm phải không!”

Đúng lúc này, Diệp Phong lại nhìn về phía hai người hỏi một câu như vậy.

“Diệp thiếu!”

“Nói thật, đồ vật là của ngài, ngài muốn dùng như thế nào là tự do của ngài!”

“Mà hai tiểu rác rưởi chúng ta không có tư cách gì để nói!”

“Nhưng nếu như ngài hỏi, ta đây thật sự muốn nói một câu, làm như vậy thật sự quá phá của, bại lòng ta run, bại lòng ta đau a!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Quan Sơn Hải cũng cắn chặt răng nói thẳng

ra suy nghĩ chân thật của mình.

“Diệp thiếu!”

“Quan tiền bối nói rất đúng a!”

“Chúng ta thật khó cảm nhận được niềm vui trong đó!”

Sau đó, Hạ Vũ ở bên cạnh cũng hùa theo.

“Trong ba phút!”

“Chỉ cần thọ mệnh của chúng nó có thể gia tăng lên hơn mười vạn năm, ta cho hai người một cơ hội đoán!”

“Sau khi trận đấu kết thúc, các ngươi ai có thể đoán trúng đầu Thần thú thắng, ta liền khen thưởng một trăm vạn khối Cực phẩm Thần Linh Tinh!”

Sau khi nghe được suy nghĩ thực sự của hai người, Diệp Phong liền đưa ra một trò chơi đoán nhỏ!

Hả?

Đoán trúng liền có một trăm vạn khối Cực phẩm Thần Linh Tinh?

Nghe Diệp Phong đề nghị, Quan Sơn Hải cùng Hạ Vũ liếc nhìn nhau, sau đó từng người lao về phía từng đầu Thần, thậm chí khuôn mặt đều trở nên dữ tợn, lúc này bọn hắn đã không còn nghĩ hai đầu Thần thú rác rưởi kia sẽ bại hết bao nhiêu Quy Nguyên Thiên Thọ Đan, họ chỉ nghĩ đến một điều, đó là tăng thọ mệnh của chúng nó lên hơn mười vạn năm trong vòng ba phút!

“Con hổ ngu xuẩn, dùng sức ăn cho ta a!”

“Nếu như ngươi không ăn, tin ta đánh một quyền nổ tung đầu của ngươi không!”

Rất nhanh, Quan Sơn Hải liền đè dâud Huyền Hổ một sừng dưới thân, sau đó dùng tay bẻ ra miệng của Huyền Hổ một sừng, một cái tay khác bốc từng nắm từng nắm Quy Nguyên Thiên Thọ Đan nhét vào miệng Huyền Hổ!

“Mẹ kiếp!”

“Đầu Huyền Hổ một sừng thành tâm đối nghịch với ta đúng không!”

“Đồng bạn ngươi ở một bên dùng sức ăn, miệng ngươi lại nhắm chặt, không ăn một viên, không phải đang chậm trễ ta cất cánh sao?”

Bên kia, phát hiện đầu Huyền Hổ một sừng dưới thân mình luôn nhắm chặt miệng, Hạ Vũ trực tiếp nóng nảy, sau đó trong mắt hiện lên một tia tàn nhẫn, từ trong lòng thần giới móc ra một thanh côn sắt, sau đó nhắm ngay vào mông nó!

Rống!

Rất nhanh, một tiếng rống thê thảm vang lên, mà Huyền Hổ một sừng cũng trợn tròn hai mắt, trên mặt lộ vẻ thống khổ há miệng, nó chưa từng nghĩ đến, người trên lưng mình thế nhưng có thể làm ra chuyện như vậy với nó!

“Ai!”

“Vừa rồi còn không thể tiếp thu hành vi phá của đâu!”

“Hiện tại, thái độ lại thay đổi 180°, đây là sức mạnh của tiền tài a!”

Thấy một màn như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng hiện lên ý cười nói.

“Ngô chủ!”

“Tiểu Cước đã tỉnh!”

“Nếu như không còn chuyện gì, ta liền đi trước chơi cùng với hắn?”

Lúc này, Diệp Tiểu Bạch cũng đã chuẩn bị xong trận pháp kết giới cho toàn bộ đấu trường thú, sau đó đi đến trước mặt Diệp Phong nói.

“Đi thôi!”

“Nhớ nhẹ tay với hắn một chút!”

Nghe Diệp Tiểu Bạch nói xong, Diệp Phong cũng cười gật đầu.

“Hệ thống!”

“Mặc kệ là phí vất vả Quan Sơn Hải luyện chế đan dược, hay vẫn là phần thưởng trò chơi nhỏ đoán đố, tất cả đều đã vượt qua phạm vi phá của hợp lý!”

“Vậy bộ phận nhiều ra kia ta tự mình xuất tiền túi là được, bắt đầu tiêu hao điểm phá của đổi cho ta đủ nhiều Cực phẩm Thần Linh Tinh!”

Sau khi Diệp Tiểu Bạch rời đi, Diệp Phong liền hạ lệnh với hệ thống.

Hai canh giờ sau!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của hôm nay, khen thưởng một trăm vạn điểm phá của, khen thưởng Quy Nguyên Thiên Tham *100, khen thưởng đột phá một cảnh giới nhỏ!”

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt ba lần hành vi phá của, cộng khen thưởng 500 vạn điểm phá của, cộng khen thưởng đột phá hai cảnh giới nhỏ, khen thưởng quyển trục Tuỳ Cơ Đột Phá *1, khen thưởng Thiên Viêm Trấn Ma Tháp *10000!”

Sau khi hơn 3000 viên Quy Nguyên Thiên Thọ Đan bị hơn ba mươi đầu Thần thú rưởi ăn luôn, hơn nữa sau khi đám Thần thú đối chọi nhau chỉ còn lại có một đầu Thần thú rác rưởi cuối cùng thắng lợi, âm thanh khen thưởng từ hệ thống liên tiếp vang lên trong đầu Diệp Phong.

Chương 994 - Làm sao bây giờ, thật muốn nhìn hai người bọn họ đối đầu!

Mà hơn ba trận thi đấu, số lần Quan Sơn Hải cùng Hạ Vũ đoán đúng cơ bản là một nửa, có thể nói, mỗi người đều thắng được 1500 vạn khối Cực phẩm Thần Linh Tinh!

Oanh! Oanh! Oanh!

Ngay khi hai người còn đang đắm chìm trong niềm vui giàu có, ba cổ hơi thở đột phá liên tiếp bạo phát ra từ bên cạnh.

Thần Đế Cảnh Nhị Trọng!

Thần Đế Cảnh Tam Trọng!

Thần Đế Cảnh Tứ Trọng!

Sau khi hai người nhìn thấy tu vi của Diệp Phong trực tiếp từ Thần Đế Cảnh Nhất Trọng đột phá tới Thần Đế Cảnh Tứ Trọng, hai người đều là ngẩn ra, bởi vì bọn họ chưa từng thấy qua một phương thức đột phá bá đạo như vậy, hơn nữa cho dù nằm mơ cũng không dám nghĩ, huống chi là tận mắt nhìn thấy!

“Hiện tại trong tay của ta đã có ba quyển trục Tuỳ Cơ Đột Phá, nếu không tranh thủ cơ hội này dùng một quyển chơi chơi?”

Lúc này, Diệp Phong cũng đưa ra một quyết định, sau đó liền sử dụng một quyển trục Tuỳ Cơ Đột Phá!

Oanh! Oanh! Oanh!

Khi Diệp Phong sử dụng một quyển trục Tuỳ Cơ Đột Phá, hơi thở đột phá vừa bình ổn lại lần nữa điên cuồng trào ra khỏi cơ thể của hắn!

Thần Đế Cảnh Ngũ Trọng!

Thần Đế Cảnh Lục Trọng!

……

Thần Thánh Cảnh Tứ Trọng đỉnh phong!

Sau khi tu vi của Diệp Phong đột phá đến Thần Thánh Cảnh Tứ

Trọng đỉnh phong, hơi thở đột phá điên cuồng kia lúc này mới dần dần bình ổn xuống.

(Chân Thần Cảnh, Thiên Thần Cảnh, Thần Vương Cảnh, Thần Hoàng Cảnh, Thần Đế Cảnh, Thần Thánh Cảnh, Thần Tôn Cảnh, Thần Đạo Cảnh, Thần Kiếp Cảnh)

“Di!”

“Lúc này sử dụng quyển trục Tuỳ Cơ Đổ Phá mới đột phá được một đại cảnh giới thôi sao?”

“Ta còn tưởng rằng có thể đột phá đến Thần Tôn Tứ Cảnh Trọng đâu!”

Kiểm tra thấy tu vi của mình mới đột phá đến Thần Thánh Cảnh Tứ Trọng đỉnh phong, Diệp Phong cũng lộ vẻ ngạc nhiên tự nói, dù sao trước khi hắn sử dụng quyển trục Tuỳ Cơ Đột Phá đều có thể đột phá hai đại cảnh giới!

“Quan tiền bối!”

“Đột phá còn có thể chơi như vậy sao?”

Mà Hạ Vũ vừa hoàn hồn cũng lộ vẻ khó có thể tin hỏi Quan Sơn Hải.

“Ta cũng không biết!”

“Ta chưa từng chơi như vậy!”

“Nhưng mà, ta cảm thấy loại phương thức đột phá này quả thực quá sung sướng!”

“Nếu như để ta sướng như vậy một lần, ta đây nguyện ý trả giá toàn bộ gia sản!”

Nghe Hạ Vũ hỏi, Quan Sơn Hải cũng nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Quan tiền bối!”

“Tu vi của ngươi đã sớm đã đạt tới Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, có thể nói không có chỗ tiến bộ!”

“Hơn nữa, ngươi hiện tại rất giàu có, nếu như thật sự để ngươi cảm thụ một chút, ngươi thật sự nguyện ý trả giá hơn một trăm triệu hơn một ngàn vạn khối Cực phẩm Thần Linh Tinh trong tay mình sao?”

Sau khi nghe Quan Sơn Hải nói như vậy, Hạ Vũ bĩu môi, sau đó trực tiếp hỏi ngược lại, dù sao nếu đổi lại là hắn nói, chẳng sợ trong tay hắn chỉ có hơn một ngàn vạn khối Cực phẩm Thần Linh Tinh, hắn cũng sẽ không làm ra loại giao dịch này!

“Mẹ kiếp!”

“Ta đã quên chính mình hiện tại là thổ hào!”

“Ta còn tưởng rằng mình rất nghèo đâu!”

Nghe Hạ Vũ nhắc nhở, Quan Sơn Hải lúc này mới nhớ tới chính mình hiện tại đã từ nghèo khó biến thành thổ hào, vậy thì hắn sẽ không trả giá trăm triệu Cực phẩm Thần Linh Tinh chỉ vì đi cảm thụ cảm giác tu vi liên tiếp tăng bạo!

Dù sao, chỉ có tiền trong tay mới có thể hưởng thụ nhiều vui sướng!

“Hai vị!”

“Các ngươi đã nghe nói qua Thiên Viêm Trấn Ma Tháp chưa?”

Đúng lúc này, Diệp Phong đi tới bên cạnh hai người, sau đó trực tiếp hỏi.

“Thiên Viêm Trấn Ma Tháp sao?”

“Đó không phải là một loại thần khí cường đại do Hàn Nghiễm chế tạo ra sao?”

“Nghe nói, Hàn Nghiễm sở dĩ có thể luyện chế ra Thiên Viêm Trấn Ma Tháp là bởi vì hắn đạt gặp được cơ duyên ở trong Thiên Đạo chiến trường, nhưng rốt cuộc có phải sự thật hay không, thì không

có người biết!”

“Nhưng nhìn toàn bộ Thần giới, cũng chỉ có hắn mới có thể chế tạo ra Thiên Viêm Trấn Ma Tháp cường đại như vậy!”

Nghe Diệp Phong hỏi chuyện, Quan Sơn Hải cũng nói ra những gì mình biết.

“Vậy Thiên Viêm Trấn Ma Tháp cường đại ở chỗ nào?”

Nghe Quan Sơn Hải nói xong, Diệp Phong cũng lộ vẻ tò mò tiếp tục hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Thiên Viêm Trấn Ma Tháp không phải thứ đơn giản, mặc kệ là người tu luyện hay vẫn là Thần thú, đều có thể bị nó trấn áp, hơn nữa, khi bị trấn áp ở trong tháp, còn sẽ phải thừa nhận đau khổ Thiên Viêm thiêu đốt!”

“Nhưng mà, Thiên Viêm Trấn Ma Tháp cũng có một sở hở trí mạng, đó chính là thứ này chỉ là Thần khí cường đại dùng một lần, nó có thể vây khốn một người có tu vi Chân Thần Cảnh Nhất Trọng hoặc Thần thú, cũng có thể vây khốn một người có tu vi Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong hoặc Thần thú!”

“Nhưng mặc kệ vây khốn người có tu vi gì hoặc Thần thú gì, nó chỉ có thể vây khốn một cái, sau đó Thiên Viêm Trấn Ma Tháp không thể tiếp tục sử dụng, hơn nữa, chỉ có thể vây khốn một canh giờ!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Quan Sơn Hải lại lần nữa giải thích.

“Quan tiền bối!”

“Sao ngươi lại biết rõ như vậy?”

Nghe Quan Sơn Hải nói xong, Diệp Phong cũng lộ vẻ tò mò dò hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Không phải ta thổi với ngươi!”

“Ta đã từng bị vây khốn hai lần!”

“Bởi vì Hàn Nghiễm muốn cầu ta luyện đan, nhưng ta lại không đồng ý, sau đó hắn dùng hai cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp chơi ta hai lần, ta chưa bao giờ quên nỗi đau khi bị Thiên Viêm đốt!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Quan Sơn Hải đắc ý nói.

Hả?

Ngươi bị nhốt hai lần, còn đắc ý?

Nhìn thấy vẻ mặt kiêu ngạo của Quan Sơn Hải, Diệp Phong cùng Hạ Vũ trực tiếp ngốc!

“Chờ một chút!”

“Quan tiền bối, Thiên Viêm Trấn Ma Tháp không thể chơi chết người sao?”

Đúng lúc này, Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới một chuyện, liền hỏi tiếp.

“Chơi không chết người!”

“Thứ này chỉ có thể làm người mệt mỏi cùng tra tấn!”

“Chẳng qua chỉ cần có thể chịu đựng được một canh giờ, là có thể chạy ra khỏi tháp!”

“Hơn nữa, người bị nhốt trong tháp có bị Thiên Viêm thiêu đốt hay không là dựa sự quyết định của người khống chế!”

Chương 995 - Làm sao bây giờ, thật muốn nhìn hai người bọn họ đối đầu! (2)

Quan Sơn Hải nghe xong cũng lên tiếng giải thích.

“Quan tiền bối!”

“Hắn bắt nạt ngươi nhiều như vậy, sau đó ngươi không tới tìm hắn tính sổ sao?”

Sau khi hiểu biết tình huống, Diệp Phong cũng hỏi ra một vấn đề cuối cùng.

“Tìm hắn tính sổ?”

“Mẹ nó ta không dám a!”

“Trong tay tên khốn kiếp kia có ít nhất gần ngàn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp, nếu như ta thật sự đi tìm hắn tính sổ, e rằng phải bị hắn đùa chết a!”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Quan Sơn Hải cười khổ giải thích.

“Hả?”

“Trong tay tên Hàn Nghiễm kia chỉ có gần ngàn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp?”

“Vậy thì cũng quá ít đi, ta còn có tâm tư đem một vạn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp hệ thống vừa mới khen thưởng giao cho Quan Sơn Hải đâu, sau đó nhìn hai người bọn họ đánh nhau!”

Sau khi biết được trong tay đối phương chỉ có gần ngàn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp, Diệp Phong cũng có hơi thất vọng.

"Chờ một chút!"

"Ta là thần hào phá của, vậy người khác ném một cái, ta nhất định phải ném mười cái mới được a!"

"Nếu số lượng ta ném ra tương đương với đối phương thì chẳng phải là sẽ rất là mất mặt hay sao?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong nhếch miệng nở nụ cười, sau đó nhìn về phía Quan Sơn Hải trực tiếp nói ra: "Quan tiền bối, nếu như ta có thể cho ngươi một cơ hội để trả thù thì ngươi có muốn đi trả thù hay không?"

"Muốn!"

"Ta nằm mơ cũng muốn đi báo thù!"

"Nếu như Diệp thiếu có thể cho ta một cơ hội để trả thù thì chắc chắn ta sẽ đi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi mình một câu như vậy, Quan Sơn Hải cũng cực kỳ kích động lên tiếng trả lời, nếu là những người khác nói như vậy thì có thể hắn không quá tin tưởng nhưng những lời này là do Diệp Phong nói ra, hắn tin!

"Thứ dùng để báo thù nằm ở trong cái thần giới này!"

"Nếu như ngươi cần, vậy thì sẽ đưa nó cho ngươi, nếu như ngươi không cần, vậy coi như ta chưa từng nói gì cả!"

Nghe được Quan Sơn Hải trả lời mình như vậy, Diệp Phong đưa một cái thần giới cho hắn.

Hả?

Thứ dùng để báo thù nằm ở trong cái thần giới này?

Vậy thì nó sẽ là cái gì nhỉ?

Lúc này, Quan Sơn Hải cũng có chút tò mò sau đó cầm lấy thần giới kiểm tra tình huống ở bên trong.

"Ngọa tào!"

"Bên trong cái thần giới này lại chứa một vạn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp!"

"Chẳng lẽ Diệp thiếu muốn ta đi đối oanh với Hàn Quảng đó hay sao?"

Nhìn thấy một vạn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp bên trong thần giới, trong đầu Quan Sơn Hải lập tức xuất hiện một phỏng đoán cực kỳ to gan.

"Diệp thiếu!"

"Ngài đưa ta nhiều Thiên Viêm Trấn Ma Tháp như vậy, không phải là muốn cho ta đi đối oanh với Hàn Quảng đó chứ!"

Trên mặt lộ ra vẻ bất an, Quan Sơn Hải nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Nhất định phải đối oanh!"

"Hơn nữa trong tay chúng ta có nhiều Thiên Viêm Trấn Ma Tháp, chúng ta sợ cái gì!"

"Nếu như hắn dám ném một cái thì ngươi ném lại hắn mười cái, nếu như hắn ném ngươi mươi cái thì ngươi lại ném hắn một trăm cái, ném chơi thôi!"

Nghe được Quan Sơn Hải hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Thần mẹ nó ném chơi?

Mặc dù hắn sẽ phải gánh chịu tra tấn gấp mười nhưng ta cũng sẽ bị tra tấn!

Không nói khoa trương một chút nào, phương thức báo thù bằng trực tiếp đối oanh này có thể nói là đả thương địch thủ một ngàn tự tổn tám trăm a!

Nghe được Diệp Phong trả lời mình như vậy, Quan Sơn Hải cả người đều choáng váng!

"Quan tiền bối!"

"Có phải là ngươi không thích phương thức báo thù này hay không!"

"Nếu như ngươi không thích thì ta cũng không thể giúp gì được cho ngươi, ngươi cứ trả thần giới lại cho ta là được!"

Nhìn thấy Quan Sơn Hải cả buổi mà vẫn không có phản ứng gì, Diệp Phong cũng lên tiếng hỏi thăm, dù sao nếu như đối phương

không muốn thì hắn cũng không ép.

"Diệp thiếu!"

"Nếu như ta từ bỏ cơ hội báo thù này thì ngươi sẽ xử lý một vạn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp nảy như thế nào?"

Nghe được Diệp Phong hỏi mình như vậy, Quan Sơn Hải không có lập tức đưa ra câu trả lời mà hỏi ngược lại hắn một câu.

"Xử lý như thế nào?"

"Mặc dù ta có rất nhiều phương pháp xử lý, ví dụ như là tùy tiện mua một vạn con Thần thú rác rưởi, sau đó vây nhốt chúng nó một canh giờ chơi!"

"Nhưng ta rất muốn nhìn ngươi đối oanh với Hàn Quảng đó!"

"Như vậy sẽ kích thích biết bao nhiêu!"

Nghe được Quan Sơn Hải hỏi mình như vậy, Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư, hắn đang suy nghĩ Xem phải trả lời đối phương như thế nào!

"Diệp thiếu!"

"Nếu như Quan tiền bối không muốn những Thiên Viêm Trấn Ma Tháp này, vậy thì đưa cho Hàn Quảng đi!"

"Dù sao Hàn Quảng không thiếu thứ này, cho dù dùng hết thì hắn cũng có thể tự mình luyện chế ra cho nên ta cho rằng đưa cho Hàn Quảng cũng được tính là hành vi phá của!"

Đúng lúc này, Hạ Vũ đang đứng bên cạnh cũng xem náo nhiệt không chê chuyện lớn, trực tiếp nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Đưa cho Hàn Quảng?

Nếu như hắn có được một vạn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp này, mẹ nó sau này hắn đến nhờ ta luyện đan ta còn dám nói một chữ

"không" hay sao?

Nghe được Hạ Vũ nói như vậy, Quan Sơn Hải đang đứng bên cạnh trực tiếp luống cuống, phải biết, bây giờ Hàn Quảng có gần một ngàn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp, nếu như hắn dám nói một chữ không, hắn cũng không tình đối phương bởi vì một lần luyện đan mà không ngừng dùng Thiên Viêm Trấn Ma Tháp ở trên người hắn.

Nhưng nếu như đối phương có một vạn cái, như vậy còn không phải là có thể tùy tiện dùng chơi hay sao?

"Hạ Vũ!"

"Mẹ nó ngươi có cần phải chó như vậy hay không!"

"Ngươi biết rõ ta và Hàn Quảng đó không hợp nhau, ngươi lại đưa ra một ý tưởng như thế, ngươi làm như vậy không phải là đang giúp Diệp thiếu phá của mà là đang muốn hại chết ta thì có!"

Sau khi tỉnh táo lại, Quan Sơn Hải lập tức dùng thần thức truyền âm cho Hạ Vũ chửi ầm lên.

"Quan tiền bối!"

"Không thể trách ta à!"

Chương 996 - Cái thứ quỷ này ngươi nghĩ là chỉ có một mình ngươi có hay sao?

"Chủ yếu là ta rất muốn nhìn thấy cảnh tượng hai người các ngươi trực tiếp đối oanh!"

"Nếu như bỏ qua lần này thì chỉ sợ là đời này ta không có cơ hội nhìn thấy được nữa!"

Nghe được Quan Sơn Hải mắng to, Hạ Vũ lại nói ra ý nghĩ của mình, mà Diệp Phong tuyệt đối không ngờ được là sở dĩ Hạ Vũ đưa ra ý tưởng như vậy chính là vì hắn cũng muốn nhìn thấy cảnh tượng hai người đối oanh!

"Mẹ nó!"

"Cái tên tiểu khốn kiếp này chỉ vì muốn coi náo nhiệt mà gài bẫy ta như vậy?"

"Hắn có còn là người nữa hay không!"

Nghe được Hạ Vũ nói như vậy, Quan Sơn Hải tức giận đến toàn thân đều run rẩy!

"Chờ một chút!"

"Nếu như hắn muốn coi náo nhiệt như vậy thì đến lúc đó ta tùy tiện ném trật mấy trăm cái cũng có thể nói là tình huống bình thường đúng không!"

Đúng lúc này, Quan Sơn Hải bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó khóe miệng nở một nụ cười xấu xa, dù sao nếu như có người có thể chịu tra tấn chung với hắn cũng coi như là được an ủi một chút!

Mà Diệp Phong đang đứng bên cạnh tuyệt đối không ngờ được là chỉ có một hồi như vậy mà hai người Quan Sơn Hải và Hạ Vũ đã bắt đầu hố lẫn nhau, về phần Hàn Quảng hành toàn không biết gì cả chị có thể coi như hắn xui xẻo, ai kêu hắn đã từng khi dễ Quan Sơn Hải chứ!

"Diệp thiếu!"

"Ta suy nghĩ cẩn thận lại rồi thù này nhất định phải báo!"

"Không phải là hắn thích dùng Thiên Viêm Trấn Ma Tháp khi dễ người khác hay sao, vậy thì ta sẽ dùng đạo của người trả lại cho người, để bản thân hắn cũng cảm nhận thứ này một phen!"

Lúc này, Quan Sơn Hải cũng quay qua nhìn Diệp Phong nói ra quyết định của mình!

Hả?

Ta đang phát sầu vì không biết phải làm sao để ngươi và Hàn Quảng đối oanh với nhau đây!

Kết quả lại bị một câu nói của Hạ Vũ giải quyết?

Nghe được Quan Sơn Hải quyết định như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng lên vẻ vui mừng sau đó trực tiếp nói ra: "Vậy chúng bây giờ chúng ta lập tức đi tìm Hàn Quảng đó báo thù?"

"A!"

"Diệp thiếu, không cần phải gấp gáp như vậy chứ!"

"Dù sao bây giờ đã sắp tối rồi, không bằng chúng ta nghỉ ngơi cho tốt trước, chờ sáng sớm ngày mai lại đi qua tìm hắn tính sổ sách?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Quan Sơn Hải trực tiếp bối rối, hắn không ngờ được là bản thân mình không có gấp mà Diệp Phong lại gấp!

"Cũng tốt!"

"Vậy sáng sớm ngày mai chúng ta lại đi tìm Hàn Quảng đó báo thù!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức đi thẳng tới căn phòng ở trong viện lạc.

"Quan tiền bối!"

"Đó là chỗ ở của người đúng không!"

Nhìn thấy Diệp Phong đi vào phòng ốc, trực tiếp đóng cửa phòng lại, Hạ Vũ trên mặt tràn đầy bối rối quay qua nhìn Quan Sơn Hải hỏi một câu như vậy.

"Hạ Vũ!"

"Ngươi nói gì vậy!"

"Ta không phải là Diệp thiếu, Diệp thiếu không phải là Diệp thiếu!"

"Mà Diệp thiếu có thể coi trọng chỗ ở của ta đó chính là vinh hạnh của ta, ngươi biết cái gì!"

Nghe được Hạ Vũ nói như vậy, Quan Sơn Hải cũng mặt lộ vẻ

khinh thường chửi mấy câu, sau đó đào một cái hố trực tiếp nằm vào trong đó!

……...

? ? ?

Diệp thiếu đoạt chỗ ở của ngươi, ngươi không có phản ứng gì, ta cũng hiểu chuyện đó!

Nhưng ngươi đào hố nằm đi vào, đây là thao tác gì, không sợ người khác nhìn thấy cái hố này sau đó lấp lại cho ngươi hay sao?

Nhìn thấy Quan Sơn Hải nằm vào trong hố đất ngủ ngáy o o, Hạ Vũ cũng bối rối không biết làm sao!

"Mặc kệ!"

"Ngươi ngủ hố, vậy ta cũng ngủ hố!"

"Ta cũng muốn xem xem, ngủ hố thoải mái như thế nào!"

Rất nhanh, Hạ Vũ cũng đưa ra quyết định, sau đó rón rén mở rộng cái hố mà Quan Sơn Hải đang nằm ra gấp đôi, sau đó bản thân hắn cũng nằm vào trong đó, còn phóng ra thần lực của bản thân điều khiển đất cát xung quanh trực tiếp vùi lấp thân thể của hai người chỉ để lại hai cái đầu ở bên ngoài!

Sáng sớm ngày thứ hai!

"Ai!"

"Trong lòng có chuyện, dậy sớm!"

"Dù sao cũng tỉnh, kiểm tra sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay đi, sau đó gọi Quan Sơn Hải đi tìm Hàn Quảng đó báo thù!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong lập tức kiểm tra sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Vô Định Lôi Thạch *1000000

Vô Định Lôi Thạch: Một loại Lôi Thạch đặc thù ở trong Thiên Đạo

Chiến Trường, bên trong ẩn chứa Lôi Điện chi lực mạnh mẽ!

"Ngọa tào!"

"Không phải đâu!"

"Chỉ cho một chút tin tức như thế?"

"Cho thêm chút tin tức nữa thì chết hay sao!"

Nhìn thấy hệ thống cho ra chút tin tức như vậy, Diệp Phong cảm thấy cả người đều muốn điên rồi, bởi vì như vậy thì hắn phải đi ra ngoài tìm người hỏi mới được!

Một lát sau!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, đây là tình huống như thế nào!"

"Tại sao hai người bọn họ còn có sở thích như thế này?"

Sau khi Diệp Phong đi từ trong phòng ốc ra ngoài và nhìn thấy hai người Quan Sơn Hải và Hạ Vũ đang nằm ở bên trong một cái hố đất, hơn nữa toàn thân cao thấp ngoại trừ đầu thì đều bị cát đất vùi lấp, cảnh tượng quỷ dị này khiến cho Diệp Phong nhìn đến bối rối không biết làm sao!

"Ừm?"

"Diệp thiếu, ngài thức dậy rồi à!"

Đúng lúc này, hình như đã nhận ra cái gì, Quan Sơn Hải cũng mơ mơ màng màng tỉnh lại, khi hắn nhìn thấy Diệp Phong đang đứng bên cạnh thì thuận miệng hỏi một câu.

Nhưng mà khi hắn phát hiện Hạ Vũ vậy lại nằm trong cùng một cái hố đất với hắn, hơn nữa ngoại trừ đầu, thân thể hai người đều bị cát đất vùi lấp, trong nháy mắt trên mặt của hắn cũng tràn đầy vô số dấu chấm hỏi!

"Quan tiền bối!"

"Vẫn là các ngươi biết chơi a!"

"Lấy đại địa làm giường, lấy cát đất làm chăn, cho dù có làm cái gì cũng sẽ không kinh động bất kỳ ai hơn nữa còn rất có tính bí ẩn, không thể không nói, các ngươi rất mạnh!"

Lúc này, Diệp Phong tỉnh táo lại, cũng giơ một ngón tay cái lên với Quan Sơn Hải!

"Diệp thiếu! ! !"

"Đây tuyệt đối là một cái hiểu lầm!"

"Ta thật sự không biết tên tiểu khốn kiếp này tại sao lại nằm chung một chỗ với ta!"

Chương 997 - Cái thứ quỷ này ngươi nghĩ là chỉ có một mình ngươi có hay sao? (2)

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Quan Sơn Hải muốn chết luôn cho rồi, sau đó vội vàng giải thích, dù sao hắn cũng không thể để cho sự trong sạch cả đời của mình bị Hạ Vũ hủy!

Bành!

Nhìn thấy Diệp Phong cười như không phải cười nhìn mình, hoàn toàn không có xem lời giải thích của mình ra gì, Quan Sơn Hải hóa toàn bộ ủy khuất thành lửa giận, một cước đá Hạ Vũ đang nằm bên cạnh bay ra ngoài!

"Ngọa tào!"

"Quan tiền bối, mới sáng sớm mà ngươi đã nổi điên làm gì!"

Khi Hạ Vũ bị đạp bay rơi xuống đất, Hạ Vũ cũng tràn ngập lửa giận hô to lên.

"Ngươi nói ta nổi điên làm gì!"

"Đêm qua, ta nằm trong hố nhỏ ngủ, tại sao ngươi lại chạy tới bên

cạnh ta làm gì?"

"Hơn nữa còn dùng đất cát vùi lấp thân thể?"

Nghe được Hạ Vũ hỏi như vậy, Quan Sơn Hải cũng tức hổn hển lớn tiếng chất vấn.

"Ta chỉ muốn thử xem ngủ ở trong hố có cảm giác như thế nào thôi!"

"Sau đó mới leo xuống ngủ bên cạnh ngươi!"

"Còn tại sao lại dùng đất cát để vùi lấp thân thể đó là sợ ban đêm hai người chúng ta sẽ bị lạnh!"

Nghe được Quan Sơn Hải chất vấn, Hạ Vũ cũng nhún vai một cái sau đó giải thích rõ cho hắn biết.

"Thần mẹ nó cảm lạnh!"

"Chúng ta là Thần Đạo Giả, cảm lạnh cái rắm!"

"Còn nữa, người muốn thử cảm giác ngủ hố thì mẹ đó ngươi tìm một cái hố tự mình ngủ chạy tới ngủ chung với ta để làm cái gì!"

Nghe được Hạ Vũ trả lời mình như vậy, Quan Sơn Hải cũng tức đến mắng to một lần nữa.

"Hai vị!"

"Các ngươi đừng có diễn nữa, ta coi như cái gì cũng chưa nhìn thấy là được!"

"Chúng ta vẫn nên tranh thủ đi tìm Hàn Quảng báo thù đi!"

Nhìn hai người cãi qua cãi lại không ngừng, Diệp Phong cũng vội vàng khuyên.

"Ừm?"

"Chúng ta không có diễn kịch, chúng ta thật sự trong sạch!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Quan Sơn Hải ủy khuất muốn

khóc!

"Hạ Vũ!"

"Nếu như đã hủy đi sự trong sạch của ta thì lát nữa đừng trách tại sao ta lại ném trật thêm mấy cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp!"

Nghĩ đến đây, Quan Sơn Hải nhếch miệng nở nụ cười, sau đó kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định!

...

Luyện Thần Tông, bên ngoài tông môn!

"Diệp thiếu!"

"Nơi này chính là Luyện Thần Tông của Hàn Quảng!"

"Một hồi nếu là chúng ta đối oanh sẽ đem đối phương vây khốn, mà thời gian bị nhốt này cũng sẽ rất lâu!"

"Đến lúc đó nếu như ngài có việc thì ngài cứ rời khỏi đây trước đi!"

Sau khi đến nơi, Quan Sơn Hải lập tức quay qua nhìn Diệp Phong kể rõ ra tình huống này, dù sao một cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp có thể vây khốn người khác một canh giờ, một ngàn cái, một vạn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp thì thời gian vây khốn cực kỳ khủng bố!

"Tốt!"

"Chờ các ngươi đối oanh, ta sẽ rời đi!"

Nghe được Quan Sơn Hải nói như vậy, Diệp Phong cũng gật đầu cười.

"Hàn Quảng!"

"Mẹ nó, ngươi mau cút ra đây cho ta!"

"Hôm nay nếu như ngươi không quỳ xuống đất gọi ta một tiếng gia gia thì hôm nay ngươi nhất định phải chết!"

Sau đó, Quan Sơn Hải lập tức nhìn vào trong Luyện Thần Tông gào to lên.

Một lát sau!

"Ha ha ha!"

"Ta tưởng rằng là ai đây, hóa ra là Quan huynh a!"

"Hôm nay là ngọn gió nào thổi ngươi tới đây!"

Sau khi Hàn Quảng từ Luyện Thần Tông bay ra, nhìn thấy người đang đứng ở bên ngoài kêu gào là Quan Sơn Hải thì trên mặt cũng lộ ra vẻ khinh thường lên tiếng hỏi thăm.

"Hàn Quảng!"

"Ta không muốn nói nhảm với ngươi!"

"Ta chỉ hỏi ngươi một câu, hôm nay rốt cuộc ngươi có quỳ xuống cho ta hay không, nếu như ngươi không quỳ thì đừng trách tại sao ta trực tiếp động thủ!"

Nhìn thấy vẻ khinh thường lộ rõ trên mặt của Hàn Quảng, Quan Sơn Hải cũng thần sắc ngoạn vị nhìn đối phương hỏi lại lần nữa.

"Cái gì?"

"Kêu ta quỳ xuống trước mặt ngươi?"

"Là ngươi nhẹ nhàng hay là do ta không ném tháp nổi nữa, ngươi dám nói ra mấy lời như vậy với ta!"

Nghe nói như thế, trên mặt Hàn Quảng cũng lóe lên vẻ tức giận sau đó lập tức kích hoạt một cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp.

"Quan huynh!"

"Thiên Viêm Trấn Ma Tháp ở trên đỉnh đầu của ta ngươi thấy nó có quen hay không?"

"Nếu không muốn bị nó vây khốn nữa thì ta khuyên ngươi lập tức quỳ xuống xin lỗi ta!"

Lúc này, Hàn Quảng cũng thần sắc ngoạn vị nhìn về phía Quan Sơn Hải lên tiếng uy hiếp.

"Ha ha!"

"Cái thứ quỷ này ngươi cho là chỉ có một mình ngươi có hay sao?"

Nghe được Hàn Quảng uy hiếp, Quan Sơn Hải đầu tiên là cười lạnh một tiếng, sau đó kích hoạt mười cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp!

"Không thể nào có chuyện đó được!"

"Tuyệt đối không thể nào có chuyện này được!"

"Tại sao trong tay của ngươi lại có Thiên Viêm Trấn Ma Tháp!"

Sau khi Hàn Quảng nhìn thấy mười cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp xuất hiện ở trên đỉnh đầu của Quan Sơn Hải thì kinh hãi đến suýt chút nữa là trợn lòi tròng mắt ra ngoài, phải biết, toàn bộ thần giới chỉ có hắn mới có thể luyện chế ra Thiên Viêm Trấn Ma Tháp!

“Hàn Quảng này nhìn thấy mười cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp thì đã giật mình thành như vậy rồi!"

"Vậy nếu như nhìn thấy một vạn cái thì chẳng phải là hắn sẽ bị kinh hãi đến hoài nghi nhân sinh hay sao?"

Hạ Vũ đang đứng bên cạnh nhìn thấy dáng vẻ giật mình của Hàn Quảng thì cũng không nhịn được mà bật cười, nhưng hắn không biết được là cũng bởi vì hắn đề xuất một ý kiến, sau đó lại ngủ chung với Quan Sơn Hải một giấc, tiếp theo hắn sẽ phải tiếp nhận hơn ngàn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp thay Hàn Quảng!

……...

"Hàn Quảng!"

"Không có gì là không thể cả!"

"Hơn nữa, chỉ là cái thứ quỷ này, trong mắt ngươi thì là bảo bối nhưng ở trong mắt của Diệp thiếu thì nó chỉ là một đống rác rưởi

mà thôi!"

Nhìn thấy dáng vẻ khiếp sợ hiện rõ trên mặt của Hàn Quảng, Quan Sơn Hải cũng cười to giễu cợt!

"Rác rưởi?"

"Ngươi lại nói Thiên Viêm Trấn Ma Tháp là rác rưởi?"

"Mẹ nó, ta thấy ngươi mới lạ rác rưởi, lẽ nào ngươi cho rằng có mười cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp là có thể hù dọa được ta hay sao!"

Chương 998 - Chúng ta vẫn chờ nhìn đối oanh, kết quả mẹ nó ngươi quỳ rồi?

Nghe được Quan Sơn Hải trào phúng, trong nháy mắt Hàn Quảng cũng bị tức nổ, sau đó lại kích hoạt mười chín cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp!

"Đến đi!"

"Tiếp tục liều với ta đi!"

"Bây giờ ta đã kích hoạt hai mươi cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp, mẹ nó, nếu như ngươi có gan thì tiếp tục kích hoạt nữa đi!"

Lúc này, Hàn Quảng cũng nở một nụ cười lạnh nhìn về phía Quan Sơn Hải lớn tiếng trào phúng, hắn cũng không tin trong tay đối phương còn có Thiên Viêm Trấn Ma Tháp!

"Diệp thiếu!"

"Hàn Quảng, cái tên khốn kiếp này hơi khoa trương rồi đó!"

"Xin cho phép ta điên cuồng chơi với hắn một hồi!"

Nghe thấy Hàn Quảng kêu gào như vậy, Quan Sơn Hải lại nhìn về phía Diệp Phong đang đứng bên cạnh lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Ngươi muốn điên cuồng thì trực tiếp điên cuồng với hắn đi!

Hỏi ta làm gì!

Ta chỉ là một người đến coi náo nhiệt mà thôi!

Nghe được Quan Sơn Hải hỏi mình như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng lộ vẻ bối rối nhưng mà mặc dù hắn không biết tại sao Quan Sơn Hải lại hỏi hắn nhưng hắn vẫn gật đầu sau đó trực tiếp nói ra: "Điên cuồng chơi hắn!"

"Diệp thiếu!"

"Quan tiền bối thật là chó a!"

"Hắn rõ ràng không cần hỏi thăm ngươi nhưng vẫn hỏi thăm ngươi, như vậy sẽ khiến cho Hàn Quảng hiểu lầm thành hắn chính là người của ngươi!"

"Mặc dù chỉ là một cái thân phận nhưng cũng đủ để cho sau này hắn ở bên ngoài cáo mượn oai hùm!"

Đúng lúc này, Hạ Vũ cũng đi tới bên cạnh Diệp Phong, sau đó trực tiếp nói.

Ừm!

Hóa ra có chuyện như vậy!

Không ngờ được là Quan Sơn Hải này vẫn rất biết chơi!

Nghe được Hạ Vũ nói như vậy, lúc này Diệp Phong mới phản ứng lại.

Một bên khác!

"Không thể nào! ! !"

"Tuyệt đối không thể nào có chuyện như vậy được!"

"Tại sao ngươi lại có nhiều Thiên Viêm Trấn Ma Tháp như vậy được!"

Sau khi Hàn Quảng nhìn thấy Quan Sơn Hải gia tăng số lượng Thiên Viêm Trấn Ma Tháp ở trên đỉnh đầu mình lên đến một trăm cái, hắn trực tiếp liền hô to lên, trong mắt tràn ngập vẻ khó có thể tin được!

"Mẹ nó!"

"Ta là người duy nhất có thể chế tạo ra Thiên Viêm Trấn Ma Tháp!"

"Nếu như hôm nay để ngươi khi dễ, vậy sau này sao ta có thể lăn

lộn ở trong thần giới được nữa!"

"Nếu như ngươi muốn chơi thì hôm nay ta sẽ chơi tới cùng với ngươi!"

"Ta cũng không tin số lượng Thiên Viêm Trấn Ma Tháp trong tay ngươi có thể nhiều hơn ta được!"

Sau khi tỉnh táo lại, trong mắt Hàn Quảng hiện lên vẻ tàn nhẫn, sau đó lại kích hoạt một trăm tám mươi cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp, để cho số lượng Thiên Viêm Trấn Ma Tháp mình nắm trong tay đạt đến hai trăm cái!

Nhưng mà sau khi kích hoạt xong, Hàn Quảng cũng toát ra vẻ đau lòng, dù sao số lượng Thiên Viêm Trấn Ma Tháp trong tay hắn mới hơn chín trăm tám mươi cái, bây giờ trực tiếp dùng hết một phần năm, sao có thể không khiến cho hắn đau lòng cho được!

"Hàn Quảng!"

"Hai trăm cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp, ngươi không doạ được ta!"

Nhìn thấy Hàn Quảng kích hoạt số lượng Thiên Viêm Trấn Ma Tháp đạt đến hai trăm cái, Quan Sơn Hải đầu tiên là giễu cợt một câu, sau đó trực tiếp kích hoạt chín trăm cái, để cho số lượng Thiên Viêm Trấn Ma Tháp mình nắm trong tay trực tiếp bạo tăng tới một ngàn cái!

Hắn đang bức bách Hàn Quảng vận dụng toàn bộ Thiên Viêm Trấn Ma Tháp, nếu làm như vậy thì hắn có thể kích hoạt chín ngàn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp còn lại!

Không phải hắn không muốn vừa đi tới thì kích hoạt một vạn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp, là hắn lo lắng sau khi đối phương thấy thì sẽ trực tiếp từ bỏ phản kháng, nếu là như vậy thì hắn lỗ chết rồi, cho nên hắn nhất định phải từng chút từng chút dẫn đối phương mắc câu, sau đó làm cho đối phương kích hoạt toàn bộ Thiên Viêm Trấn Ma Tháp trong tay mới được!

"Ngọa tào!"

"Quan Sơn Hải, cái tên khốn kiếp này lấy được nhiều Thiên Viêm Trấn Ma Tháp như vậy từ đâu chứ!"

"Nếu nhiều ta tiếp tục chơi với hắn thì chẳng phải là sẽ hao hết toàn bộ Thiên Viêm Trấn Ma Tháp của ta hay sao!"

Nghĩ đến tình huống này, Hàn Quảng cũng toát ra vẻ giãy dụa, bởi vì hắn thật sự không nỡ lãng phí nhiều Thiên Viêm Trấn Ma Tháp như vậy trên cùng một người!

"Hàn Quảng!"

"Có phải là ngươi đã theo không kịp rồi hay không!"

"Chỉ cần ngươi quỳ xuống đất gọi ta một trăm tiếng gia gia, hôm nay ta sẽ bỏ qua cho ngươi, thấy sao!"

Chú ý tới Hàn Quảng đang đứng đối diện bắt đầu xoắn xuýt, Quan Sơn Hải giễu cợt lần nữa!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó ai theo không kịp!"

"Hôm nay lão tử chiến đấu tới cùng với ngươi!"

Nghe được Quan Sơn Hải trào phúng, Hàn Quảng cũng giận mắng một tiếng, sau đó kích hoạt tất cả Thiên Viêm Trấn Ma Tháp, thời khắc này, mặc dù là đang trang bức nhưng hắn cảm thấy trái tim của mình đang rỉ máu!

"Ha ha ha!"

"Nếu như ngươi đã vận dụng tất cả Thiên Viêm Trấn Ma Tháp, vậy ta cũng không cần che giấu!"

Nói xong, lít nha lít nhít Thiên Viêm Trấn Ma Tháp từ sau lưng Quan Sơn Hải xuất hiện, sau đó tất cả đều bay lên trên đỉnh đầu của hắn!

"Hàn Quảng!"

"Tới đi, đối oanh đi!"

"Mặc dù ngươi có một ngàn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp, mà ta chỉ có một vạn cái, nếu bàn về số lượng thì ta hơi chiếm hạ phong!"

"Nhưng ta không sợ, hôm nay nhất định phải đối oanh đến cùng với ngươi!"

Lúc này, nắm một vạn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp trong tay, Quan Sơn Hải cũng cực kỳ phách lối nhìn về phía Hàn Quảng lớn tiếng kêu gào.

? ? ?

Ngươi một vạn cái!

Ta một ngàn cái!

Sau đó ngươi nói về mặt số lượng thì ngươi hơi chiếm hạ phong?

Nghe được Quan Sơn Hải nói như vậy, trong lúc nhất thời Hàn Quảng đều không thể tin vào tai của mình, hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương lại có thể không biết xấu hổ đến mức độ như vậy, những lời như vậy mà cũng có thể nói ra miệng được!

Đồng thời, lúc này Hàn Quảng cũng hoảng một thớt, hắn hoàn toàn không ngờ được là trong tay của đối phương lại có nhiều Thiên Viêm Trấn Ma Tháp như vậy, dù sao số lượng này nhiều hơn hắn gấp mười!

Chương 999 - Các ngươi đều thoát khốn, để lại một mình ta ở trong tháp?

Nghĩ đến đối phương bị nhốt gần một ngàn canh giờ là có thể phá tháp mà ra, mà mình lại phải bị khốn một vạn canh giờ, đồng thời còn rất có thể sẽ phải gánh chịu nỗi khổ Thiên Viêm đốt người, chuyện này khiến cho hắn đột nhiên run rẩy!

"Không được!"

"Tuyệt đối không thể đối oanh!"

"Thiên Viêm đốt người, nỗi đau đớn này ta biết rõ hơn bất kỳ ai, nếu như ta bị tra tấn một vạn canh giờ, như vậy thì sẽ khiến cho ta sống không bằng chết!"

Nghĩ đến đây, Hàn Quảng nhanh chóng đưa ra một quyết định, sau đó trực tiếp quỳ xuống trước mặt Quan Sơn Hải!

? ? ?

Quỳ rồi?

Chúng ta vẫn chờ nhìn các ngươi đối oanh, kết quả, mẹ nó ngươi quỳ rồi?

Mẹ nó đây là thao tác như thế nào!

Thấy cảnh này, trên mặt Diệp Phong cũng lộ vẻ giật mình, hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương lại trực tiếp quỳ xuống như vậy!

"Quan ca!"

"Ta sai rồi!"

"Sau này ngươi chính là anh ruột ta, ngươi kêu ta đi hướng đông thì ta tuyệt đối sẽ không đi hướng tây, ngươi kêu ta rầm rầm thì ta tuyệt đối sẽ không phốc phốc phốc!"

"Chỉ cần ngươi có thể bỏ qua cho ta lần này thì ngươi muốn ta làm cái gì cũng được!"

Sau khi quỳ xuống, Hàn Quảng quay qua nhìn Quan Sơn Hải lên tiếng cầu khẩn, hắn thà rằng mất mặt cũng không muốn phải chịu nỗi khổ Thiên Viêm đốt người một vạn canh giờ!

……...

Hả?

Quỳ rồi?

Đã nói là đối oanh mà?

Nhìn thấy Hàn Quảng trực tiếp quỳ xuống trước mặt mình, đồng thời còn lên tiếng cầu khẩn, chuyện này khiến cho Quan Sơn Hải mộng bức, hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương lại nhát gan như vậy!

"Quan tiền bối!"

"Ngươi còn ở đó giày vò hắn làm cái gì!"

"Trực tiếp chơi hắn nha!"

"Ngươi tuyệt đối không thể phụ sự kỳ vọng mà Diệp thiếu dành cho ngươi!"

Nhìn thấy Quan Sơn Hải trực tiếp ngẩn ra tại chỗ, Hạ Vũ đang đứng bên cạnh coi náo nhiệt cũng lên tiếng hô to.

"Ồ!"

"Hạ Vũ này đúng là xem náo nhiệt không chê chuyện lớn a!"

"Luôn chăm dầu vào lửa ở thời khắc mấu chốt!"

"Hắn không sợ Quan Sơn Hải hoặc Hàn Quảng một hồi đối oanh sẽ cố ý ném trật mấy cái hay sao?"

Nghe nói như thế, Diệp Phong cũng thần sắc ngoạn vị nhìn Hạ Vũ tự lẩm bẩm.

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó ngươi đứng nói chuyện không đau thắt lưng đúng không!"

"Nếu không đổi ngươi đến đối oanh, ta xem ngươi còn có thể nói ra những lời như vậy được nữa hay không!"

Mà Quan Sơn Hải và Hàn Quảng nghe nói như thế, trong lòng điên cuồng chửi rủa sau đó dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn về phía Hạ Vũ!

"Hàn Quảng!"

"Một vạn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp này là Diệp thiếu đưa cho ta, để cho ta dùng để báo thù!"

"Cho nên, ta không thể nào bởi vì một câu cầu xin tha thứ của ngươi mà trực tiếp buông tha cho ngươi được!"

Lúc này, Quan Sơn Hải ổn định cảm xúc lại sau đó trực tiếp dùng thần thức truyền âm cho Hàn Quảng nói ra quyết định của mình!

"Hóa ra là như vậy!"

"Vậy ta có thể cầu xin ngươi một chuyện cuối cùng được hay không, chính là một hồi khi chúng ta đối oanh ngươi có thể gài bẫy cái tên khốn kiếp châm ngòi thổi gió đó vào hay không, ta nhìn thấy hắn là cảm thấy khó chịu!"

Nghe được Quan Sơn Hải nói như vậy, Hàn Quảng lại thỉnh cầu lần nữa, lúc này hắn đã không muốn biết Diệp Phong là ai nữa, bây giờ hắn chỉ muốn gài bẫy cái tên châm ngòi thổi gió Hạ Vũ đó thôi!

Ừm!

Nghe nói như thế Quan Sơn Hải cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó vội vàng nói: "Được, vậy một hồi ta cố ý ném trật một ngàn cái, ngươi ném trật một trăm cái!"

"Quan ca!"

"Ném trật nhiều một chút thì chúng ta cũng chịu khổ ít hơn một chút không phải sao!"

"Nếu không ngươi ném trật hai ngàn cái, sau đó ta ném trật hai trăm cái!"

Nhìn thấy Quan Sơn Hải trực tiếp đồng ý, Hàn Quảng cũng thăm dò hỏi thăm một câu.

"Được!"

"Vậy ta ném trật hai ngàn cái, ngươi ném trật hai trăm cái!"

Quan Sơn Hải nghe xong cũng không chút do dự trực tiếp đồng ý!

Oanh! Oanh! Oanh!

Sau khi hai người thương lượng xong, bắt đầu điều khiển Thiên Viêm Trấn Ma Tháp mà mình nắm trong tay ném về phía đối phương.

"Tràng diện này có chút thú vị!"

"Ngươi nện ta một cái, ta nện ngươi một cái!"

Nhìn thấy hai người đều thao túng Thiên Viêm Trấn Ma Tháp đập tới chỗ của đối phương, trên mặt Diệp Phong cũng lộ vẻ ngạc nhiên lên tiếng nói.

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta có thể đi!"

"Tiếp theo cũng không có gì để nhìn, không lâu sau thì tất cả Thiên Viêm Trấn Ma Tháp đều xếp chồng trên lên nhau tạo thành một cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp cực lớn!"

"Mà mỗi qua một canh giờ thì sẽ có một cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp mất đi lực lượng!"

Lúc này, Hạ Vũ cũng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói.

"Được!"

"Vậy chúng ta đi thôi, vừa khéo ta có chuyện còn muốn hỏi ngươi!"

Nghe được Hạ Vũ nói như vậy, Diệp Phong cũng khẽ gật đầu.

Nhưng mà ngay khi Diệp Phong chuẩn bị hỏi về tình huống của Vô Định Lôi Thạch một chút thì chuyện bất ngờ xảy ra!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó đây là tình huống như thế nào!"

"Tại sao lại có nhiều Thiên Viêm Trấn Ma Tháp như vậy bay tới

chỗ của chúng ta!"

Sau khi Hạ Vũ chú ý tới hai người Quan Sơn Hải và Hàn Quảng nắm Thiên Viêm Trấn Ma Tháp trong tay đều có một bộ phận bay tới chỗ của hắn và Diệp Phong thì sắc mặt đại biến kinh hô lên.

Hả?

Sẽ không phải là Quan Sơn Hải và Hàn Quảng hai người cố ý ném lệch ra đó chứ!

Thấy cảnh này, Diệp Phong cũng sững sờ, sau đó lập tức nhớ lại phỏng đoán của mình trước đó!

"Ngọa tào!"

"Diệp thiếu, mẹ nó ta xong đời rồi!"

"Mục tiêu của những Thiên Viêm Trấn Ma Tháp này là ta!"

Lúc này, sau khi Hạ Vũ chạy qua bên cạnh mấy bước, phát hiện hơn ngàn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp trên không trung cũng đều thay đổi phương hướng tiếp tục đập tới chỗ mình thì lập tức nhận ra được cái gì sau đó thần sắc sụp đổ quay qua nhìn Diệp Phong hô to lên!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là mình chỉ đi qua đây để coi náo nhiệt nhưng lại gặp phải kiếp nạn như thế này!

Một lát sau!

"Ngọa tào!"

"Chuyện này là sao!"

"Ta còn chưa có hỏi thăm được tình huống liên quan tới Vô Định Lôi Thạch!"

Chương 1000 - Các ngươi đều thoát khốn, để lại một mình ta ở trong tháp? (2)

Nhìn thấy ba cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp xếp chồng lại phân biệt trấn áp ba người vào trong đó thì Diệp Phong cũng bối rối không biết làm sao.

"Hệ thống!"

"Một vạn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp đều đã được sử dụng hết rồi!"

"Tại sao còn chưa có phát động hành vi phá của?"

Sau đó, Diệp Phong nghĩ tới điều gì, trực tiếp hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Túc chủ, mặc dù Quan Sơn Hải dùng một vạn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp tiến hành đối oanh với Hàn Quảng, nhưng mà hành vi này cũng không hề thuộc về hành vi phá của, bởi vì mỗi một cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp đều được sử dụng theo cách bình thường!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống cũng lập tức vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Ừm?"

"Làm như vậy không được tính là hành vi phá của hay sao?"

Nghe được hệ thống trả lời mình như vậy, Diệp Phong cũng hơi hơi nhíu mày, sau đó tiếp tục hỏi: "Vậy số Thiên Viêm Trấn Ma Tháp đã được sử dụng toàn bộ, nếu như ta hủy hết bọn chúng đi thì có được tính là phá của hay không?"

"Đinh! Túc chủ, Thiên Viêm Trấn Ma Tháp có hiệu quả chính là khốn người và tra tấn người, nếu như trong lúc khốn người và tra tấn người, trực tiếp hủy bỏ nó thì có thể xem như là đang phá của, bởi vì làm như vậy tương đương với khiến cho lực lượng của Thiên Viêm Trấn Ma Tháp không thể phát huy ra được!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, một vạn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp, nếu số lượng bị hủy đạt tới tám ngàn thì hệ thống sẽ chấp nhận đó là hành vi phá của!"

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống lại vang lên một lần nữa.

"Như vậy cũng tốt!"

"Miễn cho Quan Sơn Hải và Hạ Vũ bị tội!"

"Hơn nữa để lại hai ngàn cái cũng coi là giúp Quan Sơn Hải báo thù!"

Nghe được hệ thống trả lời mình như vậy, Diệp Phong trực tiếp gọi Diệp Tiểu Bạch đi qua.

"Tiểu Bạch!"

"Phá hủy toàn bộ hơn bảy trăm cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp chồng lại đó!"

"Hủy hơn hai ngàn hai trăm cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp chồng lại đó đi!"

"Hủy bỏ sáu ngàn cái trong số tám ngàn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp chồng lại đó!"

Sau khi Diệp Tiểu Bạch đi từ trong vết nứt không gian ra thì Diệp Phong trực tiếp ra lệnh.

Một lát sau!

"Ừm?"

"Tình huống như thế nào?"

"Ta sao lại ra làm gì?"

Sau khi hai người Quan Sơn Hải và Hạ Vũ từ trong tháp thoát khốn mà ra, hai người đều cảm thấy khó hiểu.

"Quan tiền bối!"

"Hạ Vũ huynh!"

"Thiên Viêm Trấn Ma Tháp trên người các ngươi đã bị ta hủy bỏ hết, về phần Hàn Quảng, mặc dù cũng hủy sáu ngàn cái nhưng vẫn để lại cho hắn hai ngàn cái Thiên Viêm Trấn Ma Tháp, cũng coi như là giúp ngươi báo thù!"

"Mà ta cũng muốn đi, sau này nếu như có duyên thì chúng ta sẽ gặp lại!"

Ngay lúc hai người còn đang bối rối thì giọng nói của Diệp Phong vlbc, chờ khi hai người quay đầu nhìn lại thì Diệp Phong đã đi vào trong Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên.

Diệp Phong đã không định hỏi thăm hai người tình huống của Vô Định Lôi Thạch, hắn chuẩn bị tùy tiện chuyển sang nơi khác, sau đó lại tìm người hỏi thăm, dù sao trước đó hắn lãng phí Quy Nguyên Thiên Tham thì đã tạo thành đả kích rất lớn cho hai người, hắn cũng không thể tiếp tục tổn thương tâm linh yếu ớt của hai người nữa!

Một bên khác!

"Ngọa tào!"

"Các ngươi làm cái gì đó!"

"Đã nói là đối oanh, đã nói là cùng nhau bị nhốt, đã nói là cùng nhau gánh chịu nỗi khổ Thiên Viêm đốt người!"

"Kết quả chính các ngươi thoát khốn, mẹ nó để lại một mình ta ở trong tháp?"

"Các ngươi có cần phải chó như vậy hay không!"

Lúc này, Hàn Quảng bị nhốt trong Thiên Viêm Trấn Ma Tháp phát hiện tình huống này thì cũng thần sắc sụp đổ hô to lên!

……...

Thiên Ma Cốc!

"Đinh! Hệ thống kiểm tra được ở đây có đại ma đầu giết người không chớp mắt, vậy để cho túc chủ có thể chơi đùa vui sướng cho nên đã cái chỗ toàn bộ khí tức của túc chủ, túc chủ có thể giải bỏ bất cứ lúc nào!"

Sau khi Diệp Phong thông qua Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên đi vào một chỗ sơn cốc, giọng nói của hệ thống bỗng nhiên

vang lên ở trong đầu của hắn.

Hả?

Bên trong sơn cốc này có ba đại ma đầu giết người không chớp mắt?

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, nhưng mà khi hắn nhìn thấy trên mặt đất xung quanh có rất nhiều cái hố thì vẻ giật mình ở trên mặt lập tức biến thành vẻ tò mò.

"Tiểu huynh đệ!"

"Nhanh, mau chui vào trong này!"

Đúng lúc này, một giọng nói tràn đầy lo lắng vang lên bên trái Diệp Phong, sau khi Diệp Phong quay đầu nhìn lại thì mới phát hiện ở bên trong một cái hố nằm ở bên trái có một nam tử trung niên trên người tràn đầy bụi đất trên mặt tràn đầy vẻ lo lắng đưa tay ngoắc hắn!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, đây không phải là một cái hố bình thường mà là một cái hố sâu không thấy đáy thì đúng hơn!"

Sau khi Diệp Phong mang theo vẻ tò mò nhảy vào trong cái hố, thân thể dọc theo vách động gập ghềnh nhanh chóng trượt xuống phía dưới, giờ khắc này, hắn mới biết được cái hố này không phải sâu hơn hai thước mà là sâu không thấy đáy!

Trọn vẹn trượt xuống vài trăm mét, sau đó Diệp Phong mới vững vàng rơi xuống mặt đất, hơn nữa hắn còn phát hiện nơi này có một cái không gian dưới đất cao hai mươi mét, dài ba trăm mét!

"Tiểu huynh đệ!"

"Mặc dù không biết ngươi vận dụng bảo vật gì che giấu khí tức của mình!"

"Nhưng ngươi lại vì thế mà giữ được một cái mạng!"

"Bởi vì trong sơn cốc này có ba đại ma đầu, nếu như ngươi bị bọn họ phát hiện ra thì ngươi xong đời rồi!"

Đúng lúc này, tên nam tử trung niên cùng nhau trượt xuống đó cũng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói.

"Đúng rồi!"

"Sao ngươi tới được chỗ này?"

Ngay sau đó, nam tử trung niên có chút tò mò lên tiếng hỏi thăm.

"Lão ca!"

"Ta sử dụng Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên, ngẫu nhiên xuất hiện ở đây!"

"Đúng rồi, ngươi nói ba đại ma đầu đó là có ý gì, còn nữa, tại sao ở chỗ này lại có nhiều cái hố như vậy mà ngươi làm gì ở trong cái hố này?"

Chương 1001 - Đây là ngại mình sống quá lâu cho nên muốn giải thoát cho mình đúng hay không?

Nghe được đối phương hỏi thăm, Diệp Phong cũng giải thích một câu, sau đó cũng hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình.

"Cái gì!"

"Ngươi bởi vì sử dụng Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên cho nên mới xuất hiện ở đây?"

"Không biết nơi nói là người xui xẻo hay là nói người may mắn đi nữa!"

Nghe được Diệp Phong trả lời mình như vậy, nam tử trung niên cũng lấy làm kinh hãi, sau đó mới giải thích rõ: "Sơn cốc này đã bị ba đại ma đầu giết người không chớp mắt chiếm đoạt, có thể nói

ba đại ma đầu này lãnh huyết vô tình, trong tay dính không biết bao nhiêu máu tươi!"

"Mà bọn họ chiếm lấy sơn cốc này, nguyên nhân là vì ở trong lòng đất của sơn cốc này có chứa một lượng lớn Long Huyền Thạch, sau đó bọn họ bắt chúng ta đến nơi này để mỗi ngày chúng ta liều mạng khai thác Long Huyền Thạch!"

"Đáng sợ nhất là nơi này có hết thảy năm mươi Thần Đạo Giả, nhưng mỗi ngày mười người khai thác Long Huyền Thạch ít nhất đều sẽ bị bọn họ trực tiếp xoá bỏ, sau đó bọn họ sẽ bắt mười Thần Đạo Giả trở về, bổ sung nhân viên thiếu thốn!"

Hả?

Có hết thảy năm mươi người!

Nhưng mỗi ngày đều sẽ giết mười người?

Mẹ nó, đúng là đại ma đầu thật!

Nghe đối phương kể lại xong, Diệp Phong cũng hơi hơi nhíu mày!

"Lão ca!"

"Vậy ngươi dẫn ta vào trong cái hố này, nếu như bị ba đại ma đầu đó phát hiện ra thì chẳng phải là ngươi cũng sẽ rất nguy hiểm hay sao?"

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó quay qua nhìn nam tử trung niên lên tiếng hỏi thăm.

"Ai!"

"Nguy hiểm hay không nguy hiểm cũng không quan trọng nữa!"

"Liên tục mười ngày, mỗi ngày số lượng Long Huyền Thạch ta khai thác ra được đều xếp bốn mươi, có thể nói ta vẫn luôn bồi hồi ở giữa biên giới tử vong và sự sống, đã coi nhẹ sinh tử!"

"Nhưng ngươi không giống, ngươi có cơ hội sống sót, thừa dịp bây giờ ngươi còn chưa bị phát hiện ngươi hãy tranh thủ sử dụng

Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên hoặc Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định chạy khỏi nơi này đi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, nam tử trung niên cũng cười khổ lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Liên tục mười ngày, mỗi lần đều xếp thứ bốn mươi?

Nói cách khác, mỗi lần đều chênh lệch một, chỉ cần thiếu một cái là ngươi chết thẳng cẳng rồi?

Nghe được đối phương nói như vậy, trong lúc nhất thời Diệp Phong cũng không biết nên nói đối phương mày bắn hay là xui xẻo, xếp hạng này có chút kích thích!

"Lão ca!"

"Người khác ta mặc kệ, nhưng ngươi mạo hiểm lớn như vậy để cứu ta nói như thế nào ta cũng phải cứu ngươi!"

Sau đó, Diệp Phong quay qua nhìn đối phương nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

"Tiểu huynh đệ!"

"Ta trốn không thoát!"

"Phàm là người bị bắt tới, trên người đều bị ba đại ma đầu đó bày ra huyết khế, không cần biết là chúng ta chạy trốn tới chỗ nào chỉ cần bọn họ điều khiển huyết khế thì có thể trực tiếp xóa bỏ chúng ta!"

"Cho nên không cần phải để ý đến ta, thừa dịp bọn họ còn chưa có phát hiện ra ngươi thì ngươi hãy mau chóng thoát khỏi nơi này đi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, nam tử trung niên lại bất đắc dĩ lắc đầu sau đó nói ra tình huống của bản thân mình!

"Hóa ra là như vậy!"

"Hệ thống, liên lạc Tiểu Bạch, để hắn tới đây âm thầm bảo hộ vị lão ca này!"

Sau khi hiểu rõ được những tình huống này, Diệp Phong lập tức hạ một cái mệnh lệnh cho hệ thống, sau đó mới quay qua nhìn đối phương lên tiếng dò hỏi: "Lão ca, ngươi nghe nói tới Vô Định Lôi Thạch hay chưa?"

? ? ?

Nơi này cực kỳ nguy hiểm, ta kêu ngươi mau trốn!

Sau đó ngươi không tranh thủ trốn đi mà còn rảnh rỗi hỏi ta tình huống của Vô Định Lôi Thạch?

Thế nào, đây là ngại mình sống quá lâu cho nên muốn tìm một cơ hội để giải thoát cho mình sao?

Nghe được Diệp Phong bất thình lình hỏi thăm như vậy, Tống Huy trực tiếp mộng!

"Tiểu huynh đệ!"

"Ngươi còn sống ra ngoài, hỏi người khác không tốt sao?"

"Nếu như bị ba đại ma đầu đó phát hiện, ngươi sẽ phải ngỏm củ tỏi!"

Sau khi tỉnh táo lại, Tống Huy cũng nhìn về phía Diệp Phong vội vàng khuyên.

"Lão ca!"

"Ta cũng muốn trốn, nhưng vấn đề là trong tay của ta không có Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên và Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định a!"

"Dù sao trốn cũng trốn không thoát, còn không bằng hỏi một ít chuyện mà mình cảm thấy hứng thú!"

Nghe được Tống Huy thuyết phục, Diệp Phong cũng chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn, có thể nói, ở phương diện nói

hươu nói vượn, Diệp Phong đã đạt đến một cảnh giới cực cao!

"Cái gì!"

"Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên và Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định cũng không còn?"

"Một người có thể xui xẻo tới mức độ này hay sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Tống Huy cũng tỏ vẻ khó có thể tin được, dù sao dùng cái Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên cuối cùng trong tay đi tới một một nơi cực kỳ nguy hiểm, tỷ lệ xảy ra chuyện này cực kỳ thấp!

"Ai!"

"Như vậy thì cũng hết cách rồi!"

"Bây giờ chỉ có thể dựa vào món bảo vật có thể che giấu khí tức trên người ngươi có thể kiên trì được bao lâu thôi, trong thời gian này chúng ta tranh thủ tìm kiếm cơ hội để chạy trốn!"

Nói đến đây, Tống Huy dừng một chút, sau đó tiếp tục nói ra: "Vô Định Lôi Thạch đúng là ta từng nghe nói tới, nghe nói loại Lôi Thạch này vô cùng kì lạ, mặc dù bên trong ẩn chứa Lôi Điện chi lực mạnh mẽ nhưng cần hai khối Vô Định Lôi Thạch lớn nhỏ giống nhau va chạm vào nhau mới có thể dẫn ra Lôi Điện chi lực bên trong!"

……...

"Ừm!"

"Cái Vô Định Lôi Thạch này thần kỳ như vậy sao?"

Nghe đến đây, Diệp Phong cũng tràn đầy ngạc nhiên lên tiếng hỏi lại!

"Đây còn chưa phải là chỗ thần kỳ nhất của nó đâu!"

"Hai khối Vô Định Lôi Thạch va chạm vào nhau dẫn dắt ra Lôi Điện chi lực, sẽ hình thành một tia chớp, sau đó sẽ đánh vào Thần Đạo

Giả hoặc Thần thú có tu vi mạnh nhất trong phạm vi nhất định!"

"Hơn nữa hai khối Vô Định Lôi Thạch càng lớn va chạm vào nhau thì lôi điện dẫn xuất ra sẽ có uy lực càng mạnh, nghe nói, Vô Định Lôi Thạch va chạm vào nhau nếu cao hai mét, dài hai mét, rộng hai mét thì lôi điện dẫn ra thậm chí có thể uy hiếp được cường giả Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

Chương 1002 - Diệp lão đệ, ngươi gọi cái này là một chút xíu?

Lúc này, Tống Huy cũng nói ra tất cả tình huống mà mình biết được.

Hả?

Cái Vô Định Lôi Thạch này kì lạ như thế sao?

Mẹ nó, khi va chạm vào nhau dẫn ra lôi điện còn có thể đánh vào người khác?

Nghe Tống Huy nói xong, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, đúng là Vô Định Lôi Thạch kỳ lạ vượt xa khỏi sự tưởng tượng của hắn!

"Lão ca!"

"Nếu là như vậy, cái Vô Định Lôi Thạch này cũng không có tác dụng gì!"

"Chỉ có thể dùng để gài bẫy người khác mà thôi!"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong lập tức nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

"Không!"

"Đối với đại đa số Thần Đạo Giả hoặc Thần thú thì đúng là nó không có tác dụng gì thật!"

"Nhưng đối với Thần Đạo Giả tu luyện thần thông loại Lôi hoặc

thuộc tính Lôi thì nó lại có lợi ích to lớn, nếu như bọn họ bị đánh trúng thì bọn họ có thể thông qua phương pháp đặc thù hấp thu Lôi Điện chi lực này, có thể nói, chỉ có dùng trên người của bọn họ thì Vô Định Lôi Thạch mới có thể biểu hiện ra giá trị của bản thân đó còn nếu như dùng chanh người của những người khác thì chính là lãng phí chính là phá của!"

Nghe được ý nghĩ này của Diệp Phong, Tống Huy trực tiếp đưa ra một ý kiến khác!

Hả?

Chỉ cần không bổ vào Thần Đạo Giả thuộc tính Lôi hoặc tu luyện thần thông loại Lôi thì coi như là đang phá của?

Vậy ba đại ma đầu ở trong sơn cốc này thực lực tuyệt đối là mạnh nhất, chỉ cần bọn họ không phải là hai loại người này thì đánh lên trên người bọn họ không phải là tương đương với phá của hay sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Phong vội vàng hỏi: "Lão ca, vậy ba đại ma đầu trong sơn cốc này có phải là hai loại người đó hay không?"

"Không phải!"

"Bọn họ không có tu luyện công pháp thuộc tính Lôi, hơn nữa thần thông cũng không phải thần thông loại Lôi, mà là thần thông loại Huyết, cho nên bọn họ cũng không phải là hai loại người đó!"

Mặc dù không rõ tại sao Diệp Phong lại muốn hỏi vấn đề này nhưng mà Tống Huy vẫn lập tức trả lời.

"Ừm!"

"Không phải là hai loại người đó?"

"Như vậy thì không phải là bọn họ có thể giúp ta phá của hay sao?"

Nghe được Tống Huy trả lời mình như vậy, Diệp Phong cũng dần dần hưng phấn lên, hắn hoàn toàn không ngờ được là một cái Không Gian Truyền Tống Môn ngẫu nhiên lại đưa hắn tới một chỗ tốt như vậy!

"Lão ca!"

"Ta muốn nhờ ngươi giúp ta một chuyện!"

"Sau khi chuyện thành công, ta không chỉ cứu ngươi ra ngoài mà còn sẽ cho ngươi một số công tác phí cực kỳ phong phú, không biết là ngươi có hứng thú hay không?"

Sau đó, Diệp Phong trưng vẻ mặt thành thật ra nhìn về phía Tống Huy lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Ngươi đang nói mê sảng gì đó?

Không nói khoa trương một chút nào, chúng ta giống như là hai con dê đang đợi làm thịt!

Sau đó, ngươi nói chỉ cần giúp ngươi một chuyện thì ngươi có thể cứu ta ra ngoài hơn nữa còn sẽ cho ta một số công tác phí phong phú?

Lời này đừng nói người, chó nghe cũng không tin!

Chúng ta có thể tự mình biết lấy mình một chút được hay không!

Nghe nói như thế, Tống Huy trực tiếp mộng, nhưng nhìn thấy ánh mắt tràn đầy mong đợi của Diệp Phong, hắn vẫn gật đầu đồng ý, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Được rồi, coi như là ta đang giúp tiểu huynh đệ này hoàn thành tâm nguyện cuối cùng trước khi chết đi!"

Bành! Bành!

Nhìn thấy Tống Huy gật đầu, Diệp Phong trực tiếp lấy ra hai khối Vô Định Lôi Thạch từ trong không gian của hệ thống ra, mà theo hai khối Vô Định Lôi Thạch rơi trên mặt đất, hai tiếng vang trầm đục cũng theo đó mà vang lên.

"Ngọa tào! ! !"

"Lôi Thạch lóe ra thanh sắc lôi quang sao lại giống Vô Định Lôi

Thạch trong truyền thuyết như vậy?"

Sau khi Tống Huy nhìn thấy hai khối Lôi Thạch cao hai mét lại lóe ra thanh sắc lôi quang trước mắt, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ kinh hô.

"Lão ca!"

"Tự giới thiệu một chút, ta tên là Diệp Phong, là một thần hào phá của bình bình thường thường!"

"Cho nên, ta muốn mời ngươi giúp ta phá của một lần!"

"Tiếp theo, hai người chúng ta đều cầm một khối Vô Định Lôi Thạch lui ra phía sau hai mươi mét, sau đó trực tiếp đối oanh!"

Nhìn thấy vẻ khiếp sợ hiện rõ trên mặt của Tống Huy, Diệp Phong cũng nói ra ý tưởng phá của của mình!

"Diệp lão đệ!"

"Đừng làm rộn!"

"Đây chính là Vô Định Lôi Thạch, hơn nữa còn là Vô Định Lôi Thạch lớn như thế!"

"Ngươi biết cái đồ chơi này đắt đỏ như thế nào hay không?"

"Ta cho ngươi biết, trong mắt Thần Đạo Giả thuộc tính Lôi hoặc tu luyện thần thông loại Lôi, cái này là bảo vật vô giá, cho dù ngươi là thần hào phá của thì chúng ta cũng không thể nào phá của như vậy được!"

Nghe được Diệp Phong đưa ra ý tưởng phá của như thế, Tống Huy cũng vội vàng khuyên, dù sao phàm là bất cứ một người bình thường nào thì cũng sẽ không có tư duy phá của như là Diệp Phong!

"Lão ca!"

"Ngươi nói xem ở trong sơn cốc này thì ba người nào có thực lực mạnh nhất?"

"Đến lúc đó dẫn xuất lôi điện mạnh mẽ sẽ đánh vào trên người của người nào?"

Nghe được Tống Huy thuyết phục, Diệp Phong lại nở một nụ cười xấu xa hỏi một câu như vậy.

Hả?

Nghe nói như thế, Tống Huy đột nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó bởi vì hưng phấn, toàn bộ thân thể đều run rẩy!

"Phá của!"

"Nhất định phải phá của!"

"Dù sao chúng ta cũng không trốn thoát được, so với chuyện để loại bảo bối này lại cho ba tên khốn kiếp đó thì còn không bằng chúng ta dùng nó để gài bẫy bọn họ một chút!"

Nói đến đây, Tống Huy cũng mặt lộ vẻ tiếc nuối tiếp tục nói ra: "Đáng tiếc, chính là Vô Định Lôi Thạch thiếu một chút, nếu có thể có thêm nhiều một chút nữa thì tốt rồi!"

"Ngọa tào!"

"Tốc độ trở mặt của ngươi cũng quá là nhanh đi chứ!"

"Vừa nãy là ai thuyết phục ta không nên phá của như thế?"

"Bây giờ tại sao vừa dính tới ba đại ma đầu đó thì người giống như là trực tiếp biến thành một người khác vậy!"

Nghe được Tống Huy nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, mặc dù hắn biết chắc chắn thái độ của đối phương sẽ thay đổi nhưng hắn hành toàn không ngờ được là đối phương lại thay đổi thái độ nhanh như vậy!

"Lão ca!"

Chương 1003 - Diệp lão đệ, ngươi gọi cái này là một chút xíu? (2)

"Muốn phá của thì chúng ta phá của thống khoái!"

"Ngươi yên tâm, cái Vô Định Lôi Thạch này, trong tay của ta còn có một chút, đủ chúng ta chơi!"

Nói xong, Diệp Phong vung tay lên, chín mươi tám khối Vô Định Lôi Thạch xuất hiện ở trước mắt của hai người trong nháy mắt!

"Ngọa tào!"

"Diệp lão đệ, ngươi gọi nhiều Vô Định Lôi Thạch như vậy là một chút xíu?"

"Mà một trăm khối Vô Định Lôi Thạch này, có thể va chạm vào nhau năm mươi lần, vậy thì năm mươi đạo lôi điện kinh khủng đó sẽ đánh đến ba tên đại ma đầu đó ngay cả quần lót cũng không còn!"

Nhìn một trăm khối Vô Định Lôi Thạch bày ra chỉnh tề trước mắt, Tống Huy trên mặt lộ vẻ khiếp sợ kinh hô lên, hắn hoàn toàn không ngờ được là thanh niên thường thường không có gì lạ trước mắt này lại có tài phú nghịch thiên như vậy!

"Lão ca!"

"Thật ra thì trong tay của ta có một trăm vạn khối Vô Định Lôi Thạch, chỉ là không gian nơi này quá nhỏ, ta không thể nào lấy hết ra chỉ trong một lần được!"

"Cho nên ba đại ma đầu đó đối mặt không phải năm mươi đạo lôi điện mà là năm mươi vạn đạo, ngươi nói ít một chữ vạn!"

Nhìn thấy dáng vẻ khiếp sợ hiện rõ trên mặt của Tống Huy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười nói ra một câu như vậy.

? ? ?

Một trăm vạn khối Vô Định Lôi Thạch?

Năm mươi vạn đạo lôi điện kinh khủng?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Tống Huy cả người đều choáng váng, thậm chí bây giờ hắn rất muốn hỏi Diệp Phong một câu: "Ngươi xác định là không cẩn thận đi vào chỗ này mà không phải là cố ý tới đây để chơi bọn họ?"

"Diệp lão đệ!"

"Mặc dù ba đại ma đầu đó thực lực cực kỳ khủng bố, nhưng ta cảm thấy hẳn là bọn họ không gánh được năm mươi vạn đạo lôi điện!"

Sau khi tỉnh táo lại sau cơn chấn kinh, Tống Huy quay qua nhìn Diệp Phong nói ra một câu như vậy.

"Đúng thế!"

"Bọn họ đỡ không nổi nhiều lôi điện như vậy!"

"Vậy ta phải sớm chuẩn bị một ít đan dược có thể chữa trị thương thế cho bọn họ mới được!"

"Cho dù chết thì bọn họ cũng phải kháng xong năm mươi vạn đạo lôi điện này mới có thể đi chết!"

Nghe được Tống Huy hỏi mình như vậy, Diệp Phong cũng vỗ mạnh vào đùi một cái, sau đó nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Rốt cuộc ngươi đang suy nghĩ cái gì đó?

Ý của ta là đánh chết ba cái tên khốn kiếp đó hoàn toàn không cần phải dùng nhiều Vô Định Lôi Thạch như vậy, cho nên chúng ta có thể tiết kiệm được rất nhiều Vô Định Lôi Thạch!

Nhưng ngươi đang suy nghĩ cái gì đó, vì để cho bọn họ có thể chống đỡ được năm mươi vạn đạo lôi điện, ngươi còn muốn chuẩn bị đan dược có thể chữa trị thương thế cho bọn họ?

Đây là tư duy mà một người bình thường nên có hay sao?

Sau khi nghe được ý tưởng của Diệp Phong, Tống Huy cả người

đều choáng váng, hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong hoàn toàn không ra bài theo kịch bản!

"Diệp lão đệ!"

"Mặc dù ta cũng rất muốn dằn vặt ba cái tên khốn kiếp đó đến chết nhưng cái giá phải trả ra quá là lớn!"

"Cho nên ta cảm thấy trực tiếp đánh chết bọn họ là được rồi, không cần phải lãng phí quá nhiều Vô Định Lôi Thạch lên trên người của bọn họ!"

Sau khi tỉnh táo lại, Tống Huy quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng khuyên bảo.

"Lão ca!"

"Dùng năm ngàn đạo lôi điện đánh chết bọn họ, ta cho ngươi một vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh công tác phí!"

"Dùng năm vạn đạo lôi điện đánh chết bọn họ, tacho ngươi mười vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh công tác phí!"

"Dùng năm mươi vạn đạo lôi điện đánh chết bọn họ, ta cho ngươi một trăm vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh công tác phí!"

"Dù sao ta là cần ngươi hỗ trợ, cho nên ta sẽ giao lại quyền lựa chọn cho ngươi, ngươi tự quyết định đi!"

Nghe được Tống Huy thuyết phục, Diệp Phong cũng không có phản ứng gì quá lớn mà trực tiếp đưa ra ba sự lựa chọn cho hắn!

"Diệp lão đệ!"

"Trên tay ba đại ma đầu đó dính máu tươi của không biết bao nhiêu người!"

"Nếu như trực tiếp giết chết bọn họ thì quá dễ dàng cho bọn họ rồi!"

"Cho nên ý tưởng của ta là nhất định phải dằn vặt bọn họ cho đến chết, tra tấn càng thảm càng tốt, chúng ta làm như vậy thì cũng có

thể nói là đang báo thù rửa hận cho những người đã từng chết ở trong tay của bọn họ!"

Nghe được Diệp Phong đưa ra ba sự lựa chọn, Tống Huy hoàn toàn không chút do dự trực tiếp nói ra quyết định của mình!

"Quá nhanh!"

"Tốc độ trở mặt của lão ca này vẫn nhanh như vậy!"

Nghe được Tống Huy quyết định, Diệp Phong cũng cười lắc đầu, mặc dù hắn biết mình cho ra lựa chọn này, sau đó chắc chắn đối phương sẽ làm ra lựa chọn chính xác nhất, nhưng khiến cho hắn không ngờ được là thậm chí đối phương ngay cả giả bộ cũng không thèm giả bộ một chút nào trực tiếp đưa ra lựa chọn!

"Trở mặt ca!"

"Vậy chúng ta cũng đừng có lãng phí thời gian ở đây nữa, trực tiếp cầm lấy Vô Định Lôi Thạch bên người bắt đầu đối oanh đi!"

Sau đó, Diệp Phong quay qua nhìn Tống Huy lên tiếng đề nghị.

? ? ?

Trở mặt ca?

Ai là trở mặt ca?

Chẳng lẽ đang nói ta sao?

Nghe được Diệp Phong gọi một tiếng trở mặt ca, Tống Huy cũng mộng một chút, nhưng mà khi hắn nghĩ lại thấy chỉ có một hồi như vậy mà Mình liên tục thay đổi thái độ đến hai lần, trên mặt cũng lộ ra vẻ xấu hổ.

Một lát sau!

"Diệp lão đệ!"

"Vậy bây giờ chúng ta lập tức bắt đầu đi!"

Sau khi hô một tiếng, Tống Huy ở cách đó hai mươi mét một cước

đạp Vô Định Lôi Thạch trước người ra ngoài!

Mà đối diện, sau khi Diệp Phong nhìn thấy vậy thì cũng tiện tay vung ra một chưởng trực tiếp đánh một khối Vô Định Lôi Thạch ở trước mặt bay ra ngoài!

Oanh!

Theo một tiếng vang thật lớn, hai khối Vô Định Lôi Thạch to lớn đánh vào nhau, nhưng mà hai khối Vô Định Lôi Thạch không có vì va chạm mạnh vào nhau mà bắn bay lẫn nhau, ngược lại bọn chúng lại dính chặt vào nhau!

Ngay sau đó, thanh sắc lôi quang bên trong hai khối Vô Định Lôi Thạch bắt đầu điên cuồng hiện lên, cuối cùng tất cả thanh sắc lôi quang ngưng tụ thành một đạo lôi điện màu xanh thô to, theo cửa hang trực tiếp bay ra ngoài!

...

Chương 1004 - Lôi tới, hai người các ngươi chạy?

Trong sơn cốc!

"Đại ca!"

"Mỗi ngày giết mười người, thật là quá ít!"

"Nếu không, chúng ta sửa đổi quy tắc một chút, mỗi ngày hai mươi người khai thác Long Huyền Thạch ít nhất, xoá bỏ toàn bộ bọn họ như thế nào?"

Lúc này, một nam tử trung niên thân hình cao lớn, thể trạng tráng kiện mặt lộ vẻ hưng phấn quay qua nhìn nam tử âm lãnh đang đứng bên cạnh nói ra ý nghĩ của mình.

"Đại ca!"

"Ta cảm thấy nhị ca nói có lý!"

"Dù sao mười người cũng là giết, hai mươi người cũng là giết, vậy tại sao không giết nhiều một chút đâu!"

Ngay sau đó, một gã đại hán đầu trọc đứng bên cạnh cũng lên tiếng nói!

"Giết giết giết!"

"Hai người các ngươi chỉ biết giết!"

"Nếu không phải muốn cho bọn họ cảm thấy khẩn trương từ đó có thể cố gắng hết sức đi khai thác Long Huyền Thạch, thì mười người đó ta cũng sẽ không giết!"

"Phải biết, giết mười người thì chúng ta phải đi ra ngoài bắt mười người nữa về, tiếp tục như vậy trong thời gian dài nói không chừng chúng ta sẽ bị người khác phát hiện!"

"Một khi bí mật trong sơn cốc này ẩn chứa một lượng lớn Long Huyền Thạch truyền ra ngoài, các ngươi cho rằng chúng ta còn có giữ được chỗ này hay sao?"

Nghe được hai người nói như vậy, nam tử âm lãnh trực tiếp chửi ầm lên.

"Đại ca!"

"Chúng ta sai!"

Nghe được nam tử âm lãnh giận mắng, nam tử cao lớn và nam tử đầu trọc cũng bị hù rụt cổ một cái, sau đó vội vàng đáp lại một câu.

"Trình Cuồng!"

"Trình Dã!"

"Hai người các ngươi phải suy nghĩ sâu xa một chút, mặc dù ba huynh đệ chúng ta đều có tu vi mạnh mẽ Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, nhưng nếu so sánh với thế lực cấp độ bá chủ, chúng ta chẳng phải là cái gì, bởi vì người ta có nội tình mạnh mẽ truyền thừa mấy chục vạn năm, cho dù là Thần khí mạnh mẽ, trận

pháp, đan dược đặc thù các loại đều không phải là chúng ta có thể sánh được, một khi để cho bọn họ biết được tình huống ở chỗ này thì chúng ta cũng chỉ có thể từ bỏ những Long Huyền Thạch đó mà trực tiếp chạy trốn khỏi chỗ này!"

Lúc này, Trình Mặc nhìn hai đệ đệ không nên thân của mình, trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ lên tiếng giải thích cho bọn họ hiểu.

"Ngọa tào!"

"Đại ca, ngươi mau nhìn bên kia, có một đạo thanh sắc lôi điện đang bắn thẳng đến chỗ của chúng ta!"

Đúng lúc này, Trình Cuồng bỗng nhiên chú ý tới một đạo thanh sắc lôi điện xuất hiện nơi xa, sau đó quay qua nhìn Trình Mặc hô to lên.

"Vô Định Thanh Lôi! ! !"

"Lại là Vô Định Thanh Lôi, hơn nữa khí tức mà đạo Vô Định Thanh Lôi này tản ra còn đem đến cho ta một cảm giác nguy cơ!"

"Mẹ nó, rốt cuộc là ai đang chơi đụng lôi ở chỗ này chứ!"

Sau khi Trình Mặc nhìn thấy lôi điện màu xanh ở nơi xa đang cực tốc bạn đến đây thì sắc mặt cũng đột nhiên thay đổi sau đó tức hổn hển mắng lớn lên.

"Ừm?"

"Tại sao hai người các ngươi lại chạy qua bên đó?"

Sau khi mắng xong, Trình Mặc lập tức phát hiện ra hai đệ đệ mới rồi còn ở bên cạnh mình bây giờ lại xuất hiện ở chỗ khác cách đây hơn mười mét, chuyện này khiến cho hắn sững sờ sau đó lớn tiếng chất vấn.

... ...

"Đại ca!"

"Trong số ba người chúng ta thì thực lực của ngươi là mạnh nhất,

vậy đạo Vô Định Thanh Lôi này chắc chắn sẽ đánh ngươi!"

"Nếu như hai chúng ta còn ở lại bên cạnh ngươi thì sợ ảnh hưởng đến sự phát huy của ngươi!"

"Cho nên chúng ta mới lùi qua bên cạnh!"

Nghe được Trình Mặc chất vấn, Trình Cuồng cũng vội vàng giải thích.

"Đại ca!"

"Nhị ca nói rất đúng!"

"Chúng ta ở lại nơi đó chỉ sẽ ảnh hưởng đến tốc độ rút đao của ngươi!"

Ngay sau đó, lão tam Trình Dã cũng lên tiếng nói hùa theo.

? ? ?

Thần mẹ nó ảnh hưởng ta phát huy?

Thần mẹ nó ảnh hưởng tốc độ rút đao của ta?

Đạo Vô Định Thanh Lôi này có uy lực kinh người, cho dù là ta thì cũng phải dùng toàn lực để ngăn cản, nếu như hai người các ngươi có thể ở bên cạnh giúp ta một chút thì như vậy không phải là ta có thể dễ dàng chống đở được nó hay sao?

Nghe được hai người nói như vậy, trong nháy mắt mặt Trình Mặc treo đầy hắc tuyến, hơn nữa hắn cảm thấy hai đệ đệ không nên thân này của mình đang muốn Xem hắn xấu mặt nhưng mà hắn không có chứng cứ!

"Phệ Huyết Phiên, lên!"

Không tiếp tục để ý đến hai người, lúc này Trình Mặc cũng trưng vẻ mặt nghiêm túc ra vận dụng bản mệnh Thần khí của mình!

"Huyết Vụ Luân Hồi Trận!"

Theo Vô Định Thanh Lôi càng ngày càng gần, Trình Mặc trực tiếp

mở ra trận pháp phòng ngự được khắc ấn bên trên bản mệnh Thần khí, vô cùng vô tận sương máu từ Thị Huyết Phiên lan tràn ra, nhanh chóng hình thành một cái kết giới sương máu bảo hộ hắn ở bên trong đó!

Xì xì xì!

Khi Vô Định Thanh Lôi lóe ra lôi quang bổ vào kết giới sương máu, không có tiếng vang ầm ầm, chỉ có một loạt tiếng vang xì xì xì không ngừng vang lên!

"Mẹ nó!"

"Đây đều là huyết dịch mà ta vất vả luyện ra được!"

"Muốn triệt để ngăn lại đạo Vô Định Thanh Lôi này, ít nhất cũng phải tiêu hao một phần trăm sương máu ở bên trong Thị Huyết Phiên của ta mới được, mẹ nó lần này ta lỗ lớn rồi!"

Phát hiện ra được tốc độ tiêu hao sương máu của Thị Huyết Phiên, Trình Mặc cũng tỏ vẻ đau lòng, hắn không ngờ được là đạo Vô Định Thanh Lôi này lại có uy lực mạnh như vậy!

"Mẹ nó !"

"Rốt cuộc là ai đang ở gần ta chơi đụng lôi!"

"Ngươi tốt nhất nên cầu nguyện mình không bị ta bắt được nếu không thì nhất định ta phải rút gân, bẻ xương, luyện huyết, hóa thần ngươi!"

Theo uy lực của Vô Định Thanh Lôi dần dần yếu bớt thì Trình Mặc cũng cắn răng nghiến lợi tự lẩm bẩm.

Mấy phút sau!

"Đại ca ngưu bức!"

"Ta biết ngay là đạo Thanh Lôi nho nhỏ hoàn toàn không thể uy hiếp được ngươi!"

Sau khi Vô Định Thanh Lôi hoàn toàn biến mất, Trình Cuồng cũng

lập tức đi trở về, sau đó bắt đầu lên tiếng nịnh nọt Trình Mặc!

"Đại ca!"

Chương 1005 - Rốt cuộc là ai đang chơi đụng lôi ở đây sau đó hố lão tử!

"Rốt cuộc là ai đang chơi đụng lôi ở gần đây?"

"Hơn nữa còn có thể dẫn ra Vô Định Thanh Lôi mạnh mẽ như vậy?"

"Chuyện này chúng ta nhất định phải lập tức điều tra rõ ràng mới được nếu không thì ta sợ là sẽ xảy ra chuyện đó!"

Trình Dã cũng đi tới, sau đó trên mặt lộ ra vẻ nghiêm túc lên tiếng nói ra một câu như vậy.

"Nhị đệ!"

"Sau này ngươi học tam đệ nhiều một ít, đừng cả ngày chỉ biết tới chuyện nịnh nọt ta, khi mà gặp được chuyện ác thì phải động não một chút!"

Sau khi nghe được hai người nói như vậy, Trình Mặc quay qua nhìn Trình Cuồng lên tiếng nhắc nhở.

"Đại ca!"

"Ta đã biết!"

Trình Cuồng nghe xong thì lơ đễnh cười một tiếng sau đó thuận miệng đáp lại một câu.

"Tốt!"

"Vừa nãy lão tam nói rất đúng, chuyện này chúng ta nhất định phải điều tra rõ ràng mới được!"

"Dù sao có thể dẫn ra Vô Định Thanh Lôi có uy lực mạnh mẽ như

vậy thì chắc chắn là hai khối Vô Định Lôi Thạch va chạm vào nhau phải vô cùng to lớn, như vậy thì giá trị của chúng nó cũng cực kỳ khủng bố, hơn nữa, có bảo vật có giá trị đắt đỏ như thế này mà đối phương không cầm nó tới phòng đấu giá để đấu giá mà ngược lại bắt đầu chơi đụng lôi ở gần đây, chuyện này vốn là một chuyện không hề bình thường một chút nào!"

"Trừ phi đối phương là một tên bại gia tử, làm như vậy chỉ là vì muốn phá của, vì muốn chơi, nhưng mà khả năng này gần như là bằng không, bởi vì cho dù có là bại gia tử thì cũng sẽ không lấy bảo bối đắt đỏ như vậy ra để phá của mới đúng!"

Lúc này, Trình Mặc cũng trưng vẻ mặt ngưng trọng ra nói ra ý nghĩ của mình.

"Ngọa tào!"

"Tam đệ, mau trốn!"

"Nơi xa lại có mười đạo Vô Định Thanh Lôi bổ đến đây!"

Đúng lúc này, Trình Cuồng giống như nhìn thấy được chuyện khủng bố gì, con ngươi trợn tròn trực tiếp kinh hô lên, sau đó kéo Trình Dã đang đứng ở bên cạnh chạy ra chỗ xa xa!

"Mẹ nó!"

"Các ngươi chạy cái quỷ gì!"

"Một đạo Vô Định Thanh Lôi để một mình ta gánh chịu, ta nhịn!"

"Nhưng bây giờ là mười đạo Vô Định Thanh Lôi đập tới, mẹ nó, các ngươi vẫn để cho ta tự mình gánh chịu?"

"Mẹ nó, các ngươi có còn là người nữa hay không?"

Nhìn thấy hai người chạy mất, Trình Mặc tức giận đến khóe miệng cũng co quắp lại, hắn hoàn toàn không ngờ được là hai đệ đệ này của mình vì muốn nhìn thấy hắn xấu mặt mà chuyện chó như vậy cũng có thể làm ra được!

"Là ai!"

"Rốt cuộc là ai mẹ nó chơi đụng lôi ở gần đây sau đó hố lão tử!"

"Mẹ nó, tốt nhất là ngươi hãy cầu nguyện mình không bị ta bắt được đi, mẹ nó, nếu không thì ta nhất định phải khiến cho ngươi sống không bằng chết!"

Phóng xuất ra kết giới sương máu một lần nữa, lúc này Trình Mặc cũng tức hổn hển mắng lớn lên, dù sao kháng trụ mười đạo Vô Định Thanh Lôi sương máu tổn thất sẽ khiến cho hắn càng thêm đau lòng!

Mà quan trọng nhất chính là mẹ nó chuyện gì hắn cũng không có làm mà lôi lại từ trên trời đánh thẳng xuống, đây mới là chuyện khiến cho hắn cảm thấy khó chịu nhất!

"Nhị ca!"

"Không cần đi giúp đại ca sao?"

Lúc này Trình Dã đang đứng coi náo nhiệt ở nơi xa cũng quay qua nhìn Trình Cuồng đang đứng bên cạnh mình, lên tiếng hỏi thăm.

"Không cần!"

"Mặc dù những Vô Định Thanh Lôi này đều có uy lực cực kỳ kinh khủng nhưng vẫn chưa có uy hiếp được đại ca đâu!"

"Mà nếu như đại ca gặp được nguy hiểm thật thì mẹ nó ta đã đi lên từ sớm rồi làm gì cần đến ngươi nhắc nhở ta nữa!"

Nghe được Trình Dã hỏi như vậy, Trình Cuồng cũng cười lên tiếng nói.

"Nhị ca!"

"Mười đạo Vô Định Thanh Lôi không uy hiếp được đại ca!"

"Vậy nếu như là một trăm đạo thì sao?"

Lúc này, Trình Dã chợt phát hiện cái gì, sau đó quay qua nhìn Trình Cuồng lên tiếng hỏi thăm.

Hả?

Một trăm đạo?

Có ý gì?

Nghe nói như thế, Trình Cuồng cũng có chút khó hiểu!

Nhưng mà khi hắn nhìn thấy lít nha lít nhít Vô Định Thanh Lôi xuất hiện ở nơi xa thì rốt cuộc hắn cũng thay đổi sắc mặt, sau đó lập tức vọt thẳng tới chỗ Trình Mặc đang đứng cách đó không xa, đồng thời la lớn: "Đại ca, nhị đệ tới giúp ngươi!"

"Đại ca!"

"Tam đệ cũng tới!"

Ngay sau đó, Trình Dã đang đứng bên cạnh cũng hô lớn một tiếng sau đó vọt thẳng tới chỗ Trình Mặc.

Một trăm đạo Vô Định Thanh Lôi!

Hai trăm đạo Vô Định Thanh Lôi!

Ba trăm đạo Vô Định Thanh Lôi!

Theo thời gian trôi qua, ba huynh đệ Trình thị điên cuồng ngăn cản Vô Định Thanh Lôi, rốt cục trên mặt cũng lộ ra vẻ sợ hãi, bởi vì cho dù bọn họ ngăn cản được bao nhiêu đạo Vô Định Thanh Lôi thì lại sẽ có càng nhiều Vô Định Thanh Lôi từ đằng xa bổ tới!

Mà đối mặt Vô Định Thanh Lôi liên tục không ngừng bổ tới, thời khắc này, bọn họ cảm thấy tuyệt vọng thật sự!

"Đại ca!"

"Những đan dược mà chúng ta có thể phục dụng đều được sử dụng hết rồi!"

"Phù lục, trận thạch, Thần khí phòng ngự mà chúng ta có thể sử dụng cũng đều sử dụng hết rồi!"

"Hơn nữa thần lực trong cơ thể cũng đã tiêu hao không sai biệt

lắm, nếu như không có chuyện gì bất ngờ xảy ra ba huynh đệ chúng ta dùng hết một tia lực lượng cuối cùng cũng chỉ có thể ngăn cản một đợt này nữa mà thôi!"

"Nếu như vẫn còn có nữa thì chắc chắn chúng ta phải chết!"

Lúc này, nhìn một trăm đạo Vô Định Thanh Lôi phía xa đang nhanh chóng bổ tới chỗ bọn họ, Trình Cuồng mặt mũi tràn đầy mỏi mệt, nghiêm túc nói ra một câu như vậy.

"Ngạnh kháng đi!"

"Chỉ có thể cầu nguyện đây là một đợt cuối cùng!"

Nghe được Trình Cuồng nói như vậy, Trình Mặc cũng đáp lại một câu, sau đó chuẩn bị ngạnh kháng đợt cuối cùng này!

Chỗ tối!

"Rốt cục cũng sắp gánh không được rồi!"

"Chúng ta sắp ngủ luôn rồi đó!"

"Tiếp theo, cho đến khi các ngươi bắt đầu bị thương thì chính là lúc sứ giả đan dược Diệp Tiểu Bạch ta lên sân khấu!"

Lúc này, Diệp Tiểu Bạch đang nấp trong chỗ tối cũng tỏa ra vẻ hưng phấn!

... ...

Chương 1006 - Đại ca, có cần phải đánh thức nhị ca hay không?

Một lát sau!

"Nhị đệ!"

"Tam đệ!"

"Đừng để ý đến ta, các ngươi nhanh chóng trốn đi trốn càng xa càng tốt!"

"Dù sao mục tiêu của những Vô Định Thanh Lôi này là ta, nhưng các ngươi phải đồng ý với ta một chuyện, đó chính là sau chuyện này thì nhất định phải tìm được cái tên khốn kiếp cho đụng lôi đó báo thù cho ta!"

"Nếu không phải là vì hắn thì ta đâu có bị kiếp nạn này!"

Sau khi dùng hết toàn lực ngăn cản một đợt này, sau đó nhìn thấy một trăm đạo Vô Định Thanh Lôi lại xuất hiện ở nơi xa, Trình Mặc cũng tràn đầy tuyệt vọng quay qua nhìn hai người Trình Cuồng và Trình Dã đang đứng bên cạnh hô lớn lên.

"Đại ca!"

"Chúng ta không đi!"

"Ba huynh đệ chúng ta sống thì cùng sống chết thì cùng chết!"

"Ta và tam đệ tuyệt đối sẽ không bỏ lại ngươi một mình!"

Nghe được Trình Mặc nói như vậy, Trình Cuồng lại thần sắc kiên định biểu lộ thái độ của mình!

Mà nghe được Trình Cuồng nói như vậy, Trình Mặc cũng không có phản ứng gì quá lớn, giống như là đã đoán trước được, sau đó liếc mắt ra hiệu cho Trình Dã đang đứng bên cạnh!

Bành!

Theo một tiếng vang trầm, Trình Cuồng hai mắt tối sầm trực tiếp hôn mê đi!

"Nhị ca!"

"Chớ có trách ta!"

"Nếu như chúng ta không trốn thì không ai có thể báo thù cho đại ca cả!"

"Hơn nữa đại ca chết vốn cực kỳ biệt khuất, nếu như không thể báo thù cho đại ca thì chắc chắn đại ca sẽ chết không nhắm mắt!"

Lúc này, ở phía sau dùng chưởng đao đánh Trình Cuồng ngất xỉu, Trình Dã cũng lên tiếng tự nói.

? ? ?

Ta còn chưa có chết đâu!

Tại sao phải nói ra những lời như vậy ở ngay trước mặt của ta?

Ngươi không thể chờ đi xa rồi nói hay sao?

Nghe được Trình Dã nói như vậy, trong nháy mắt mặt Trình Mặc treo đầy hắc tuyến, sau đó trực tiếp thúc giục: "Tam đệ, người mà tranh thủ thời gian dẫn theo nhị ca của ngươi rời khỏi nơi này, một khi ta chết đi thì mục tiêu của những Vô Định Thanh Lôi này sẽ là một trong hai người các ngươi!"

"Đại ca!"

"Ta và nhị ca nhất định sẽ tìm tới cái tên khốn kiếp chơi đụng lôi đó!"

"Chúng ta nhất định sẽ báo thù cho ngươi!"

Nói xong, Trình Dã cũng cắn răng, sau đó nhấc Trình Cuồng lên chạy tới chỗ xa xa!

Chỗ tối!

"Chạy đi!"

"Dùng hết sức mà chạy đi!"

"Nếu như ngươi có thể chạy ra khỏi sơn cốc này được thì coi như là ta thua!"

Nhìn thấy Trình Dã khiêng Trình Cuồng chuẩn bị chạy khỏi nơi này, Diệp Tiểu Bạch đang nấp trong chỗ tối trên mặt lộ ra vẻ khinh thường lên tiếng nói.

Một bên khác!

"Tình huống như thế nào?"

"Tại sao lại có một đạo kết giới bỗng nhiên xuất hiện bảo vệ ta?"

Lúc này, Trình Mặc trọng thương ngã xuống đất nhớ lại kết nối năng lượng bỗng nhiên xuất hiện lúc nãy thì trên mặt cũng lộ ra vẻ khó hiểu tự lẩm bẩm.

"Ừm?"

"Rốt cuộc thì lão tam đang làm cái gì!"

"Tại sao đã trốn rồi mà còn chạy về!"

Đúng lúc này, sau khi Trình Mặc chú ý tới Trình Dã đã rời đi bỗng nhiên khiêng Trình Cuồng chạy trở về thì trên mặt cũng lộ ra vẻ tức giận nhưng không lâu sau thì hắn lại thoải mái cười một tiếng sau đó tràn đầy cảm động lẩm bẩm: "Hảo huynh đệ, thù chúng ta không báo, muốn chết, chúng ta cùng chết, đời sau chúng ta tiếp tục làm huynh đệ!"

"Đại ca!"

"Không xong!"

"Có người bày ra trận pháp kết giới mạnh mẽ ở trong sơn cốc này cho nên ta không chạy ra được!"

Ngay khi Trình Mặc còn đang cảm động thì Trình Dã đang trên đường chạy đến tràn đầy lo lắng hô to lên!

? ? ?

Bởi vì bốn phía bày ra trận pháp kết giới mạnh mẽ, cho nên, bởi vì ngươi chạy không thoát cho nên mới trở về đây?

Không phải là vì muốn cùng chung sinh tử với ta cho nên mới trở về?

Nghe được Trình Dã nói như vậy, Trình Mặc cả người đều choáng

váng, hắn hoàn toàn không ngờ được là mình cảm động vô ích!

"Ba vị!"

"Lần đầu tiên gặp gỡ, ta xin tự giới thiệu mình trước, ta tên là Diệp Tiểu Bạch, các ngươi có thể gọi ta là Bạch gia!"

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Bạch chậm rãi rơi từ trên không xuống trực tiếp xuất hiện ở trong tầm mắt của hai người!

(Trình Cuồng vẫn còn đang hôn mê, cho nên không nhìn thấy!)

"Tiếp theo, ta có mấy chuyện muốn nói với các ngươi một chút các ngươi phải nghe cho cẩn thận đó!"

"Thứ nhất, đại nhân nhà ta đang chơi đụng lôi, cho nên, các ngươi đừng nghĩ đến chuyện chạy trốn, thành thành thật thật chờ ở đây chịu bổ là được rồi!"

"Thứ hai, ta đem theo rất nhiều đan dược chữa trị, có thể cam đoan các ngươi sẽ không bị Vô Định Thanh Lôi đánh chết!"

"Thứ ba, đại nhân nhà ta là một thần hào phá của, mà lần này chuẩn bị lãng phí hết một trăm vạn khối Vô Định Lôi Thạch, cho nên, chỉ cần các ngươi có thể chống được năm mươi vạn đạo Vô Định Thanh Lôi này, xong chuyện ta sẽ cho các ngươi một thống khoái!"

Nhìn thấy hai người Trình Mặc và Trình Dã đều dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn về phía mình, Diệp Tiểu Bạch cũng thần sắc ngoạn vị nói ra ba cái tình huống!

? ? ?

Đại nhân nhà ngươi chơi đụng lôi, để chúng ta ở đây chịu bổ?

Sau đó, mẹ nó ngươi còn đem đan dược tới, sợ chúng ta kháng không hết năm mươi vạn đạo Vô Định Thanh Lôi?

Tới cuối cùng, chúng ta lôi cũng kháng, tội cũng chịu, sau đó ngươi nói đến thời điểm đó ngươi sẽ cho chúng ta một thống khoái?

Mẹ nó đây là chuyện mà người có thể làm ra được hay sao?

Chuyện này mẹ nó ngay cả chó cũng không làm được đâu!

Nghe được Diệp Tiểu Bạch nói như vậy, hai người Trình Mặc và Trình Dã trực tiếp mắng to trong lòng đồng thời trong mắt cũng toát ra vẻ cực kỳ sợ hãi, thời khắc này, bọn họ cảm thấy nam tử tóc trắng trước mắt này giống như là một ác ma, một ác ma kinh khủng tàn bạo hơn bọn họ gấp trăm triệu lần!

"Thế nào, sợ?"

"Ba người các ngươi không phải là cũng rất thích tra tấn người khác hay sao?"

"So sánh với những người đã từng chết thảm ở trong tay các ngươi thì chúc hành hạ này có đáng là gì đâu?"

Nhìn thấy ánh mắt sợ hãi của hai người, Diệp Tiểu Bạch cũng cười lạnh lên tiếng nói.

"Tốt!"

"Đợt Vô Định Thanh Lôi tiếp theo lập tức bổ đến đây!"

Chương 1007 - Đại ca, có cần phải đánh thức nhị ca hay không? (2)

"Mà bây giờ thực lực của các ngươi cũng không còn lại bao nhiêu, cho nên viên đan dược này có thể chữa trị thương thế trên người các ngươi giúp các ngươi khôi phục một chút tu vi, ai đến sử dụng nó, hãy dùng kéo búa bao để chọn đi!"

Lúc này, Diệp Tiểu Bạch bỗng nhiên nhận ra cái gì, sau đó dùng giọng điệu ra lệnh nói chuyện với hai người.

"Đại ca!"

"Ba huynh đệ chúng ta vẫn luôn có phúc cùng hưởng có họa cùng chịu, bây giờ chúng ta có nên đánh thức nhị ca hay không!"

Nghe được Diệp Tiểu Bạch ra lệnh, Trình Dã lập tức dùng thần thức truyền âm hỏi thăm Trình Mặc, dù sao cuối cùng cũng phải chết, trước khi chết còn bị tra tấn như vậy, tại sao không kéo người cùng chịu với mình!

"Tam đệ!"

"Ngươi nói đúng!"

"Vậy còn chờ gì nữa, mau đánh thức nhị ca của ngươi!"

Nghe được Trình Dã nói như vậy, Trình Mặc cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó vội vàng thúc giục.

Mà hai người mặc dù là thần thức truyền âm nhưng nội dung nói chuyện của bọn họ lại bị Diệp Tiểu Bạch nghe rõ ràng!

"Vừa nãy còn diễn ra tiết mục huynh đệ tình thâm!"

"Bây giờ vừa gặp chuyện thì lập tức hố huynh đệ nhà mình!"

"Không thể không nói, tình cảm của ba huynh đệ các ngươi đúng là có chút kỳ lạ!"

Nhìn thấy Trình Dã một cước một cước đá vào trên người Trình Cuồng, Diệp Tiểu Bạch đang đứng bên cạnh cũng lộ vẻ giật mình tự lẩm bẩm.

... ...

"Ừm?"

"Thế nào?"

"Chuyện gì xảy ra?"

Rất nhanh, bị Trình Dã điên cuồng chuyển vận, Trình Cuồng mơ mơ màng màng tỉnh lại.

"Nhị đệ!"

"Nhị ca!"

"Nhanh một chút, chúng ta phải tranh thủ ra kéo búa bao, nếu không thì Bạch gia sẽ tức giận!"

Nhìn thấy Trình Cuồng vừa tỉnh lại, hai người Trình Mặc và Trình Dã trên mặt lộ ra vẻ lo lắng hô to lên, bởi vì bọn họ để ý thấy trên mặt Diệp Tiểu Bạch đang đứng bên cạnh đã toát ra vẻ mong mỏi.

? ? ?

Bây giờ chúng ta đang bị sét đánh!

Sau đó các ngươi muốn chơi trò chơi ngây thơ kéo búa bao?

Là các ngươi điên rồi hay là các ngươi bị đánh đến choáng váng rồi?

Còn nữa, Bạch gia là ai?

Nghe được hai người nói như vậy, Trình Cuồng vốn là mơ hồ càng thêm mơ hồ!

"Nhị đệ!"

"Chớ ngẩn ra đó, ngươi hãy tranh thủ thời gian ra kéo búa bao đi!"

"Bây giờ tình huống của chúng ta vô cùng nguy hiểm!"

Nhìn thấy Trình Cuồng cả buổi mà vẫn không có tỉnh táo lại, Trình Mặc cũng lên tiếng nhắc nhở một câu, sau đó dùng thần thức truyền âm nói rõ tình huống trước mắt cho hắn biết.

"Cái gì!"

"Trước khi chết chúng ta còn mẹ nó phải bị năm mươi vạn đạo Vô Định Thanh Lôi bổ một lần?"

"Thậm chí đối phương lo lắng chúng ta sẽ chịu không được cho nên tự mình đưa đan dược chữa trị tới đây?"

"Mà bây giờ mục đích chúng ta chơi trò chơi kéo búa bao chính là vì tranh đoạt viên đan dược chữa trị đầu tiên, ai cướp được thì người đó phải chịu bổ?"

Sau khi hiểu rõ được những tình huống này, Trình Cuồng cả người đều choáng váng, hắn hoàn toàn không ngờ được là ở trong thời khắc chịu bổ này, đại ca và tam đệ của mình sẽ gọi hắn dậy!

"Đại ca!"

"Tam đệ!"

"Các ngươi thật là chó, vì không chịu bổ, các ngươi lại đánh cho ta từ trong hôn mê tỉnh lại!"

"Làm như thế, lương tâm của các ngươi không thấy đau hay sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Trình Cuồng lập tức dùng thần thức truyền âm lên tiếng chất vấn hai người!

"Nhị đệ!"

"Lương tâm có đau hay không ta không biết, nhưng ta biết, nếu như một hồi chịu bổ, thân thể tuyệt đối sẽ đau đến rút rút!"

"Cho nên, đừng lãng phí thời gian, tranh thủ thời gian ra kéo búa bao đi!"

"Nếu không, một hồi Bạch gia sẽ bão nổi!"

Nghe được Trình Cuồng chất vấn mình, Trình Mặc không thèm để ý chút nào lên tiếng thúc giục.

...

"Kéo búa bao!"

Theo Trình Mặc vừa nói dứt câu, ba người trực tiếp vươn tay phải đang giấu ở sau lưng ra, mà kéo, bao, bao cũng nhanh chóng xuất hiện ở trong tầm mắt của ba người!

"Ai nha!"

"Sao ta lại thắng chứ!"

"Tra tấn bị sét đánh như thế này nên để cho người làm đại ca như ta đến kháng mới đúng!"

Nhìn thấy hai người Trình Cuồng và Trình Dã đều ra kéo, Trình Mặc cũng ra vẻ tiếc nuối lên tiếng nói.

"Đại ca!"

"Nói không có sai chút nào!"

"Nhưng ngươi có thể thu liễm nụ cười trên mặt của ngươi một chút hay không!"

Nghe được Trình Mặc nói như vậy, Trình Cuồng cũng mặt xạm lại lên tiếng nhắc nhở.

"Ừm?"

"Ta có cười sao?"

Nghe được Trình Cuồng nhắc nhở, Trình Mặc trên mặt lộ ra vẻ lúng túng nói một câu.

"Còn có cười sao?"

"Đại ca!"

"Nếu không phải mặt ngươi chỉ có bao lớn đó, khóe miệng của ngươi có thể kéo dài đến tận bầu trời!"

Lúc này, Trình Dã đang đứng bên cạnh cũng không nhịn được nữa mà lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Làm gì chứ?"

"Ba người các ngươi đang đứng đó làm gì đó?"

"Các ngươi phải bị năm mươi vạn đạo Vô Định Thanh Lôi bổ!"

"Bổ xong, các ngươi còn phải ngỏm củ tỏi!"

"Dưới loại tình huống này, các ngươi còn có tâm tình cười, còn có tâm tình trêu chọc lẫn nhau?"

Bên cạnh, Diệp Tiểu Bạch thấy cảnh này, trên mặt cũng là toát ra vẻ mộng bức, bởi vì chuyện này hoàn toàn không giống như dự đoán của hắn!

"Trình Mặc đúng không!"

"Nếu như ngươi thắng, vậy viên đan dược này sẽ là của ngươi, tranh thủ ăn đi!"

"Tiếp theo một trăm đạo Vô Định Thanh Lôi lập tức bổ đến đây!"

Ngay lúc Trình Mặc coi là nắm vững thắng lợi, Diệp Tiểu Bạch chợt nói một câu như vậy, sau đó đưa một viên đan dược chữa trị cực kỳ hi hữu cho đối phương.

? ? ?

Không phải là ai thua thì mới phải ăn viên đan dược đó hay sao?

Sao bây giờ thắng mà cũng phải ăn hả?

Nhìn thấy Diệp Tiểu Bạch đưa đan dược tới, Trình Mặc cả người đều choáng váng, hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương lại không ra bài theo kịch bản!

Mà hai người Trình Cuồng và Trình Dã đang đứng bên cạnh đang chuẩn bị tiếp tục ra kéo búa bao nhìn thấy cảnh này thi trên mặt đều toát ra vẻ hưng phấn, bảo hành toàn không ngờ được là hạnh phúc lại tới đột nhiên như thế trực tiếp đánh cho bọn họ trở tay không kịp!

Mấy phút sau!

"Tiếp tục!"

Chương 1008 - Ta thắng, cho ta ăn, ta thua, mẹ nó vẫn cho ta ăn?

"Lần này, ta cũng không tin ta còn có thể thắng!"

Lúc này, bị một trăm đạo Vô Định Thanh Lôi tẩy lễ, Trình Mặc cũng toàn thân co giật lên tiếng nói với hai người Trình Cuồng và Trình Dã.

"Kéo búa bao!"

Theo Trình Mặc vừa nói dứt câu, ba người lại vươn tay phải đang giấu ở sau lưng ra, mà kéo, búa, búa cũng nhanh chóng xuất hiện ở trong tầm mắt của ba người!

"Ha ha ha!"

"Thua, ta thua, rốt cuộc ta cũng tránh thoát được một đợt!"

Nhìn thấy Trình Cuồng và Trình Dã đều ra bao, chỉ có hắn ra kéo, Trình Mặc lập tức kích động cười phá lên.

"Tiểu Bạch!"

"Cái tên này đang cười ngu cái gì vậy?"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong bỗng nhiên vọng tới từ nơi không xa, ngay sau đó, bóng dáng Diệp Phong lập tức xuất hiện ở trong tầm mắt của bốn người.

"Chủ nhân!"

"Ngài đã tới!"

Sau khi Diệp Phong đi tới, Diệp Tiểu Bạch thần thái cung kính hô to lên.

Hả?

Chủ nhân?

Chẳng lẽ nói hắn chính là đại nhân trong miệng của ác ma tóc trắng này, là thần hào phá của đang chơi đụng lôi đó?

Nghe được Diệp Tiểu Bạch nói như vậy, bên cạnh ba người Trình Mặc, Trình Cuồng và Trình Dã cũng đều dùng ánh mắt tò mò nhìn về phía Diệp Phong.

"Chủ nhân!"

"Bởi vì trước đó ba người bọn họ ngăn cản Vô Định Thanh Lôi đến nỗi thần lực trong cơ thể điều hao hết, có thể nói trước mắt thực lực của bọn họ đều xêm xêm nhau!"

"Cho nên ai ăn đan dược chữa trị thì người đó có thể khôi phục lại một chút thực lực sau đó phải gánh chịu lấy một trăm đạo Vô Định Thanh Lôi tẩy lễ!"

"Ta sợ bọn họ tranh đoạt lẫn nhau cho nên mới bày ra một cái trò chơi nhỏ cho bọn họ chơi kéo búa bao từ đó quyết định ra ai sẽ là người ăn đan dược chữa trị!"

Ngay sau đó, Diệp Tiểu Bạch lập tức quay qua nhìn Diệp Phong nói rõ tình huống lúc này.

"Hóa ra là như vậy!"

"Chẳng trách hắn sẽ cười đến vui vẻ như vậy!"

"Vậy còn chờ gì nữa, mau đem đan dược chữa trị cho hắn ăn, đợt Vô Định Thanh Lôi tiếp theo lập tức bổ đến đây!"

Sau khi hiểu rõ được những tình huống này, Diệp Phong lập tức quay qua nhìn Diệp Tiểu Bạch lên tiếng thúc giục.

? ? ?

Vừa nãy ta thắng, cho ta ăn!

Bây giờ mẹ nó, ta thua mà còn cho ta ăn nữa?

Sao vậy, chỉ chơi một mình ta thôi đúng không?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Trình Mặc như không thể tin vào tai của mình, hắn hoàn toàn không ngờ được là chủ tớ hai người Diệp Phong và Diệp Tiểu Bạch lại có tiêu chuẩn xác định khác nhau như vậy!

"Đại ca!"

"Nhìn thấy một mình ngươi yên lặng tiếp nhận Thanh Lôi tẩy lễ, lòng ta sắp đau đến chết rồi!"

"Ta hi vọng mình có thể thay ngươi chia sẻ một chút đến chừng nào!"

"Đại ca!"

"Nhị ca nói rất đúng!"

"Nhìn thấy ngươi yên lặng tiếp nhận Thanh Lôi tẩy lễ, có thể nói là bổ vào trên người của ngươi nhưng đau nhức ở trong lòng của ta!"

Mà lúc này, giọng nói của Trình Cuồng và Trình Dã cũng vang lên bên cạnh.

... ...

"Nói thật mẹ nó êm tai!"

"Nếu là mắt của ta mù, tuyệt đối tin!"

"Nhưng mẹ nó ta không có mù, các ngươi có thể thu liễm nụ cười trên mặt một chút hay không!"

Nhìn thấy trên mặt hai người Trình Cuồng và Trình Dã điều nở một nụ cười cười trên nỗi đau của người khác, lúc này Trình Mặc rất muốn đánh chết hai người cho rồi!

Một lát sau!

"Lại đến!"

"Lần này ta nhất định sẽ thắng!"

Bị một trăm đạo Vô Định Thanh Lôi hành hạ một lần nữa, lần này Trình Mặc toàn thân co giật quay qua nhìn hai người Trình Cuồng và Trình Dã hô to lên.

"Kéo búa bao!

Theo Trình Mặc vừa nói dứt câu, ba người lại đưa tay phải đang giấu ở sau lưng ra ngoài một lần nữa, mà lần này bao, bao, bao

cũng xuất hiện ở trong tầm mắt của ba người!

"Ván này hòa nhau!"

"Lại đến!"

Nhìn thấy tình huống này, Trình Mặc trực tiếp lên tiếng hô.

"Chờ một chút!"

"Ai nói hòa nhau thì phải làm lại một lần nữa?"

"Ngươi là đại ca, lần này hòa nhao thì chắc chắn ngươi phải là người ăn đan dược!"

"Tiểu Bạch, cho hắn đan dược!"

Đúng lúc này, Diệp Phong đang nằm trên ghế xích đu coi náo nhiệt bỗng nhiên lên tiếng ngắt lời Trình Mặc, sau đó nói thẳng ra quyết định của mình.

? ? ?

Thua, ta ăn!

Thắng, ta ăn!

Đánh ngang, mẹ nó vẫn là ta ăn?

Chỉ bởi vì ta là đại ca hay sao?

Nhưng mẹ nó ta cũng không muốn làm đại ca đâu, nhưng ta còn có sự lựa chọn nào khác hay sao?

Nghe được Diệp Phong quyết định như vậy, Trình Mặc đang đứng bên cạnh trực tiếp choáng váng, hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương khi dễ người khác lại có thể khi dễ đến mức độ như thế này!

"Đúng rồi!"

"Còn có một chuyện ta muốn nói cho các ngươi biết!"

"Bắt đầu từ đợt tiếp theo, cũng không phải là một trăm đạo Vô Định Thanh Lôi mà là một vạn đạo Vô Định Thanh Lôi, cho nên chỉ cần các ngươi có thể liên tục thắng được bốn mươi chín lần, vậy thì không cần phải bị Vô Định Thanh Lôi hành hạ nữa, chỉ cần yên tĩnh chờ chết là được rồi!"

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó nhìn về phía ba người lên tiếng nhắc nhở.

Hả?

Một trăm đạo Vô Định Thanh Lôi biến thành một vạn đạo rồi?

Đây là muốn chơi chết chúng ta đúng hay không!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, ba người trực tiếp luống cuống, dù sao một lần tiếp nhận một trăm đạo Vô Định Thanh Lôi và tiếp nhận một vạn đạo Vô Định Thanh Lôi là hai loại cảm nhận hoàn toàn không giống nhau!

...

Hai canh giờ qua đi!

"Thiếu gia!"

"Năm mươi vạn đạo Vô Định Thanh Lôi, chúng ta đều đã kháng xong!"

"Tiếp theo, xin ngài hãy cho chúng ta một thống khoái đi!"

Lúc này, Trình Mặc đã bị đánh đến tâm thần hỏng mất, bây giờ hắn chỉ muốn mau chóng chết đi cho rồi!

Mà hai người Trình Cuồng và Trình Dã đang đứng bên cạnh cũng đều dùng ánh mắt mong chờ mà nhìn Diệp Phong, cảm giác bị tra tấn cả trên tinh thần lẫn thân thể đã khiến cho tinh thần của bọn họ hoàn toàn sụp đổ!

Bây giờ bọn họ chỉ muốn được thống thống khoái khoái chết đi!

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta tới!"

Chương 1009 - Đúng là ta từng hứa với các ngươi nhưng ta nói không tính!

Đúng lúc này, giọng nói của Tống Huy chợt vang lên ở nơi không xa, ngay sau đó, Tống Huy giống như là một đại ca dẫn theo bốn mươi chín tiểu đệ sau lưng từ đằng xa đi tới!

"Ừm!"

"Tại sao bọn họ lại tới đây?"

Nhìn thấy năm mươi người xuất hiện chính là những người bị bọn họ bắt tới đây, chuyện này khiến cho Trình Mặc bỗng nhiên cảm thấy bất an, bởi vì hắn để ý thấy năm mươi người đang đi tới này đều dùng ánh mắt cực kỳ đáng sợ nhìn về phía ba huynh đệ bọn họ!

"Lão ca!"

"Bên trong cái thần giới này có chứa công tác phí mà ta cho các ngươi, đến lúc đó ngươi có thể chia cho những người còn lại một chút!"

"Đúng rồi, tiếp theo ba người này sẽ giao cho các ngươi, muốn giết như thế nào thì cứ dựa theo tâm tình của các ngươi mà làm!"

Sau khi Tống Huy đi tới, Diệp Phong đưa một cái thần giới tới cho hắn đồng thời cũng giao ba huynh đệ Trình thị cho đối phương.

"Chờ một chút, thiếu gia!"

"Ngài không thể giao chúng ta cho bọn họ, nếu như ba huynh đệ chúng ta rơi vào trong tay của bọn họ, bọn họ tuyệt đối sẽ hành hạ chết chúng ta!"

"Hơn nữa vừa mới nãy vị Bạch gia này có hứa với chúng ta chỉ cần ba người chúng ta có thể chống đỡ được năm mươi vạn đạo Vô Định Thanh Lôi thì sẽ cho chúng ta thống khoái!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Trình Mặc trực tiếp luống cuống, sau đó vội vàng nhắc nhở, hắn biết rất rõ nếu như là ba huynh đệ bọn họ rơi vào trong tay của năm mươi người này thì bọn họ sẽ sống không bằng chết thật!

"Không sai!"

"Đúng là trước đó ta từng hứa với các ngươi!"

"Nhưng mà ta nói không tính!"

Nghe được Trình Mặc nói như vậy, Diệp Tiểu Bạch cũng thần sắc ngoạn vị nhìn đối phương nói ra một câu như vậy.

? ? ?

Ngươi nói không tính?

Vậy mẹ nó ngươi đừng có lung tung hứa hẹn như vậy!

Nghe được Diệp Tiểu Bạch không biết xấu hổ nói ra một câu như vậy, ba huynh đệ Trình thị tức giận đến toàn thân co quắp!

"Lão ca!"

"Nếu như không còn chuyện gì khác thì ta đi trước đây!"

"Sau này nếu như có duyên thì chúng ta sẽ gặp lại!"

Lúc này, Diệp Phong cũng lên tiếng chào Tống Huy, sau đó đi vào vết nứt không gian do Diệp Tiểu Bạch mở ra.

"Ha ha ha!"

"Đi, hai người kia đi!"

"Chỉ cần bọn họ đi thì cho dù bây giờ chúng ta đang bị trọng thương thì các ngươi có dám đụng đến chúng ta hay không?"

"Đừng nói ta không có nhắc nhở các ngươi, nếu như các ngươi dám đụng đến chúng ta một chút chúng ta lập tức thôi động huyết khế để cho thân thể của các ngươi hóa thành sương máu trong nháy mắt!"

Sau khi hai người Diệp Phong và Diệp Tiểu Bạch biến mất ở trong vết nứt không gian, Trình Mặc lập tức ngửa đầu cười phá lên, sau đó nhìn về phía năm mươi người trước mắt lớn tiếng kêu gào.

"Trình Mặc!"

"Có một chuyện có thể ngươi vẫn còn chưa biết!"

"Chính là huyết khế ở trên người của chúng ta đã bị Tiểu Bạch đại nhân xóa đi!"

"Nói cách khác, chúng ta đã tự do!"

Nhìn thấy Trình Mặc ngửa đầu kêu gào như thế, Tống Huy lại thần sắc ngoạn vị nói một câu như vậy.

Hả?

Nghe nói như thế, ba người Trình Mặc, Trình Cuồng và Trình Dã đầu tiên là liếc nhau một cái, sau đó bắt đầu thôi động huyết khế, nhưng khi bọn họ phát hiện ra năm mươi người trước mắt không có một người nào xuất hiện tình huống tự bạo thì bọn họ triệt để luống cuống!

Bành!

Rất nhanh, ba người trực tiếp quỳ xuống trước mặt Tống Huy!

"Huy ca!"

"Chúng ta sai!"

"Trước đó đều là chúng ta không đúng, xin Huy ca có thể giơ cao đánh khẽ, thả cho chúng ta một con đường sống!"

Sau khi quỳ xuống, Trình Mặc bắt đầu cầu khẩn, lúc này không phải là do bọn họ sợ chết, mà thứ bọn họ sợ chính là sống không bằng chết!

"Thả cho các ngươi một con đường sống?"

"Ngày bình thường, khi các ngươi chà tấn chúng ta chúng ta cũng

từng đau khổ cầu khẩn các ngươi nhưng các ngươi có chịu buông tha cho chúng ta đâu?"

Nghe được Trình Mặc nói như vậy, Tống Huy lại cười lạnh, sau đó phất tay ra hiệu cho bốn mươi chín người đang đứng sau lưng mình!

...

Tinh Hồn Sơn, Tinh Hồn Cung!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng một trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục *5, ban thưởng đột phá một cái tiểu cảnh giới!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng năm mươi vạn điểm phá sản, ban thưởng đột phá một cái tiểu cảnh giới!"

Sau khi Diệp Phong trở lại Tinh Hồn Cung, tiếng thông báo ban thưởng của hệ thống lập tức vang lên không ngừng ở trong đầu của hắn.

Oanh! Oanh!

Ngay sau đó, hai luồng khí tức đột phá từ trong cơ thể Diệp Phong bộc phát, khiến cho tu vi của hắn trực tiếp từ Thần Thánh Cảnh Tứ Trọng đột phá đến Thần Thánh Cảnh Lục Trọng!

... ...

"Ừm?"

"Hệ thống điên rồi hả!"

"Vậy mà thoáng cái thưởng cho ta năm tấm Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục!"

Sau khi Diệp Phong kiểm tra phần thưởng nhận được xong thì trên mặt cũng lộ ra vẻ giật mình, hắn hoàn toàn không ngờ được là hệ thống vì tăng tốc độ hắn phi thăng mà có thể đưa ra phần thưởng phát rồ như vậy!

"Hệ thống!"

"Ta có thể hỏi ngươi một chuyện hay không?"

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Túc chủ, ngươi muốn hỏi chuyện gì?"

Rất nhanh, hệ thống cũng lên tiếng đáp lại.

"Tính cả năm tấm Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục này, bây giờ trong tay của ta đã có bảy tấm Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục!"

"Vậy ngươi cho rằng những tấm Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục này nên đưa cho ai dùng mới là thích hợp nhất?"

Nghe được hệ thống trả lời mình, Diệp Phong trực tiếp hỏi thăm.

"Đinh! Túc chủ, ngươi đó, ngươi đó, đương nhiên là ngươi đó, những Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục này đương nhiên phải cho ngươi sử dụng mới là thích hợp nhất!"

Hệ thống nghe được Diệp Phong hỏi mình như vậy thì cũng trực tiếp đưa ra câu trả lời!

"Hệ thống!"

Chương 1010 - Nhìn khắp toàn bộ cung môn, chỉ còn lại một mình ta là yếu như gà?

"Ngươi nói đúng, cho ta sử dụng là thích hợp nhất!"

"Nhưng ta là một tên bại gia tử, vậy Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục này, ta phải lãng phí nó mới được!"

"Cho nên, ta chuẩn bị dùng những Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục này tăng thực lực của những người và thú bên trong cung môn lên mới được!"

Nói xong, Diệp Phong nở một nụ cười xấu xa sau đó đi thẳng đến chỗ Tôn Long đang đứng cách đó không xa!

(Hệ thống: ? ? ? Ngươi cái lão Lục, đây là ngươi đang gài bẫy ta có đúng không?)

"Diệp thiếu!"

"Ngài về đến rồi!"

Tôn Long đang hốt phân rồng nhìn thấy Diệp Phong đi tới thì thần thái cung kính lên tiếng hỏi.

"Tôn Long!"

"Thực lực của ngươi trước mắt là Thần Kiếp Cảnh Nhất Trọng đúng không!"

"Có muốn trực tiếp đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong hay không?"

Đi tới trước mặt Tôn Long, Diệp Phong trực tiếp lên tiếng hỏi thăm.

"Muốn! ! !"

"Diệp thiếu, ta rất muốn!"

Nghe nói như thế, Tôn Long đầu tiên là sững sờ, sau đó thì thần tình kích động lên tiếng đáp lại, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Chẳng lẽ là Diệp thiếu lại định cho ta sử dụng quyển trục có thể giúp người khác điên cuồng đột phá đó nữa hay sao?"

Ba!

Ngay lúc Tôn Long còn đang ngầm tự suy đoán, Diệp Phong đã trực tiếp dám một tấm Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục lên trên trán của hắn rồi.

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo lực lượng của Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục tràn vào trong cơ

thể Tôn Long, một luồng khí tức đột phá lập tức bộc phát ra từ trong cơ thể của hắn đồng thời ở trên không trung lôi vân nhấp nhô, lôi âm nổ vang, một đạo Thiên Đạo kiếp vân đang nhanh chóng ngưng tụ lại ở trên đó!

"Đi!"

"Thiên Đạo kiếp vân không dám bổ ngươi, tiếp theo, ngươi cứ thỏa thích đột đột đột đi!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức đi tới chỗ mấy người Lệ Thất, Sử Đại Xuyên và Thánh Quang Hổ Yêu đang đứng cách đó không xa.

"Thánh Quang Hổ Yêu!"

"Sử Đại Xuyên!"

"Lệ Thất!"

"Tiếp theo, ta sẽ giúp các ngươi tăng thực lực lên một đợt còn có thể trực tiếp đột phá đến cảnh giới Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong hay không thì phải xem vận may của riêng các ngươi!"

Đi tới trước mặt của hai người một thú, Diệp Phong nói ra ý đồ mình đến đây, sau đó lấy Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục ra đập vào trán của bọn họ!

...

Sau nửa canh giờ!

"Tôn Long dùng một tấm!"

"Thánh Quang Hổ Yêu dùng một tấm!"

"Sử Đại Xuyên dùng hai tấm!"

"Lệ Thất dùng ba tấm, vừa khéo dùng bảy tấm Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục, như thế xem ra những Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục do hệ thống ban thưởng cho ta này có thể nói là chuẩn bị cho bọn họ!"

Nhìn thấy thực lực của ba người một thú đều thuận lợi đột phá đến cảnh giới Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ hài lòng.

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Đây là tình huống như thế nào a!

Chỉ một lát như vậy, mấy người Lệ Thất, Tôn Long, Sử Đại Xuyên và Thánh Quang Hổ Yêu đều đột phá đến cảnh giới Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong rồi?

Mà Ba quản gia và Phi Thiên Trư Trư cũng đều có tu vi là Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

Nói cách khác, nhìn khắp toàn bộ cung môn, ngoại trừ thân làm cung chủ như ta thì những người còn lại và Thần thú, tất cả đều là cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong?

Cách đó không xa, sau khi Hoắc Sơn nhìn thấy cảnh này thì cả người đều choáng váng, hắn hoàn toàn không ngờ được là lần này khi Diệp Phong trở về, vừa xuất hiện thì tung ra một cái đại chiêu vô địch.

"Làm sao bây giờ!"

"Bây giờ toàn bộ cung môn tất cả đều là cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, chỉ có một mình ta là yếu như gà!"

"Như vậy thì sao ta có thể quản lý được cung môn này, mẹ nó, bây giờ áp lực của ta cũng quá lớn rồi!"

Sau khi tỉnh táo lại, Hoắc Sơn lập tức gượng cười tự lẩm bẩm, hắn hoàn toàn không ngờ được là mình là một tên phế vật tu luyện lại có một ngày lại có thể quản lý được một đống cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng một trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục *1, ban thưởng Chiến Đấu Khôi Lỗi *10!"

Một bên khác, sau khi Diệp Phong lãng phí hết sạch toàn bộ bảy tấm Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng lập tức vang lên ở trong đầu của hắn.

Hả?

Khôi phục lại thành phần thưởng bình thường?

Như vậy tấm Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục nảy ta sẽ để cho mình dùng!

Nghe được tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống vang lên, Diệp Phong cũng cười tự nói.

(Hệ thống: Thần mẹ nó khôi phục lại phần thưởng bình thường, trước đó cũng là ban thưởng bình thường đó, ta thật sự không có thao tác ngầm o(□ □ □)o!)

"Chủ nhân!"

"Ta nhớ ngươi muốn chết!"

Đúng lúc này, một giọng nói tràn đầy hưng phấn từ đằng xa vọng lại.

Hả?

Tình huống như thế nào?

tại sao Phi Thiên Trư Trư cũng có cái tật xấu này chứ?

Nhìn thấy Phi Thiên Trư Trư đang nhanh chóng chạy từ chỗ xa xa tới chỗ mình, trên mặt Diệp Phong cũng toát ra vẻ mộng bức.

Rất nhanh!

Sau khi Phi Thiên Trư Trư sắp đi tới trước mặt Diệp Phong, nó thắng gấp, sau đó lại làm ra một cú vung đuôi xinh đẹp, trực tiếp lộ ra hai cái mông của minh trước mặt Diệp Phong!

? ? ?

Con lợn này muốn làm gì?

Chẳng lẽ là muốn cho ta đạp bay nó hay sao?

Nhìn thấy Phi Thiên Trư Trư nằm rạp trên mặt đất, sau đó nhô hai cái mông lên, trong nháy mắt trên mặt Diệp Phong cũng treo đầy hắc tuyến!

"Chủ nhân!"

"Mau đạp ta đi nè!"

"Ta đã có chút đợi không kịp nữa!"

Đúng lúc này, trên mặt Phi Thiên Trư Trư cũng lộ ra vẻ mong đợi hô to lên.

Hả?

Đúng là đến đây để bị ta đạp thật?

Sao nó chỉ đi theo Cẩu Tử đi ra ngoài một chuyến mà đã biến thành như thế này rồi?

Nghe được Phi Thiên Trư Trư nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, nhưng tuy rằng có giật mình nhưng hắn vẫn nâng chân phải lên trực tiếp bày ra tư thế sút gôn!

"Chủ nhân! ! !"

Chương 1011 - Hoắc Sơn khóc, không thể khi dễ người khác như vậy chứ!

"Đừng mà!"

"Cái đạp tràn đầy yêu thương này phải thuộc về ta mới đúng!"

Ngay khi Diệp Phong toàn lực bay đạp thì giọng nói tràn đầy lo lắng của tiểu hoàng cẩu cũng vang lên ở nơi xa xa.

Bành!

Ngay sau đó, theo một tiếng vang trầm đục vang lên, Phi Thiên Trư Trư trực tiếp bị đạp bay ra ngoài!

"Mẹ nó!"

"Đây là tình thương dành riêng cho ta!"

"Con lơn ngươi mẹ nó không có heo đức!"

Nhìn thấy Phi Thiên Trư Trư từ trên đỉnh đầu mình bay đi, tiểu hoàng cẩu cũng bị tức đến toàn thân đều run động.

Một bên khác!

"Vừa nãy hình như hệ thống ban thưởng cho ta Chiến Đấu Khôi Lỗi gì đó!"

"Xem trước xem nó là thứ gì đã!"

Lúc này, sau khi Diệp Phong đạp Phi Thiên Trư Trư bay đi, hắn bắt đầu kiểm tra tình huống của Chiến Đấu Khôi Lỗi!

Chiến Đấu Khôi Lỗi: Là một loại Thần khí phụ trợ đặc thù mà Luyện Khí Sư cả đời đều muốn rèn đúc ra, có thể chấp hành mệnh lệnh chiến đấu đơn giản!

"Ngọa tào!"

"Lại mẹ nó chỉ cho một chút tin tức như vậy?"

"Cho thêm một chút tin tức nữa thì chết hay sao!"

Sau khi Diệp Phong xem xét tin tức của Chiến Đấu Khôi Lỗi xong, mặt đen lại phàn nàn.

"Chủ nhân!"

"Xin ngài!"

"Từ giờ về sau, có thể chỉ để cho một mình ta nhận được cái đạp tràn đầy yêu thương này hay không!"

Đúng lúc này, tiểu hoàng cẩu cũng đi tới trước mặt Diệp Phong,

sau đó tràn đầy ủy khuất lên tiếng nói.

? ? ?

Thần mẹ nó cái đạp tràn đầy yêu thương?

Mẹ nó, cái đó không phải là rảnh rỗi không có việc gì chạy tới đây để bị đạp hay sao?

Nghe được tiểu hoàng cẩu đưa ra một thỉnh cầu kỳ lạ như vậy, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Diệp Phong như không thể tin vào tai của mình!

"Cẩu Tử!"

"Ngươi có thể đừng có hèn hạ như vậy được hay không?"

"Thân là chủ nhân của ngươi, ta áp lực rất lớn a!"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong nhìn về phía tiểu hoàng cẩu lên tiếng khuyên bảo.

"Chủ nhân!"

"Nhưng ta là Kiếm Cẩu a!"

"Hơn nữa mục tiêu của ta chính là muốn trở thành Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Kiếm Cẩu, bây giờ ngươi không cho ta kiếm ta cũng có áp lực rất lớn!"

Nghe được Diệp Phong thuyết phục, tiểu hoàng cẩu cũng vội vàng giải thích rõ cho hắn biết.

"Cẩu Tử! ! !"

"Có phải là ngươi không có nghe hiểu được tiếng người đúng không?"

"Ta nói là hèn hạ, không phải là kiếm!"

Lúc này, mặt Diệp Phong cũng xạm lại lên tiếng khiển trách.

"Chủ nhân!"

"Ta hiểu rồi!"

"Nhưng ta hai loại kiếm ta đều muốn có, một cái là đối với địch nhân, một cái là đối với ngài!"

Tiểu hoàng cẩu nghe xong thì vội vàng nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

"Nằm sấp xuống!"

Nghe đến nơi này, rốt cục Diệp Phong không chịu nổi, trực tiếp ra lệnh cho tiểu hoàng cẩu, sau đó bày ra tư thế sút gôn!

"Được!"

"Chủ nhân, ta lập tức nằm sấp!"

Nhìn thấy động tác này của Diệp Phong, tiểu hoàng cẩu cũng nở một nụ cười bỉ ổi xoay người, sau đó nằm rạp xuống đất để lộ ra hai cái mông của mình!

Bành!

Theo một tiếng vang trầm đục vang lên, tiểu hoàng cẩu trực tiếp bị đạp bay ra ngoài, đồng thời bày ra động tác nằm ngửa bắt chéo chân kinh điển ở trên không trung!

"Tại sao!"

"Tại sao tiểu hoàng cẩu lại trở nên như thế?"

"Lúc trước khi ta nhặt được nó, nó rất bình thường a, rốt cuộc là xảy ra vấn đề ở khâu nào chứ?"

Nhìn thấy dáng vẻ của tiểu hoàng cẩu lúc này, Diệp Phong cũng mặt xạm lại tự nói.

(Hệ thống: Gần son thì đỏ gần mực thì đen, tại sao nó lại trở thành người như vậy không lẽ chính ngươi cũng không biết được hay sao?)

...

"Đến rồi!"

"Diệp thiếu bước những bước chân đầy phách lối đi thẳng tới chỗ ta rồi!"

"Đây là đang định giúp ta tăng thực lực lên đúng không?"

Nhìn thấy Diệp Phong đi thẳng tới chỗ mình, trên mặt Hoắc Sơn cũng lộ ra vẻ kích động, dù sao, toàn bộ cung môn bây giờ chỉ còn lại có một mình hắn là yếu như gà hơn nữa hắn còn là cung chủ, theo như hắn nghĩ, chắc chắn Diệp Phong tới đây là để giúp hắn tăng thực lực lên!

"Diệp thiếu!"

"Ta chuẩn bị xong!"

"Tới đi!"

Sau khi Diệp Phong đi tới, Hoắc Sơn lập tức vén tóc lên sau đó tràn đầy hưng phấn lên tiếng nói.

? ? ?

Ngươi chuẩn bị kỹ càng cái gì rồi?

Cái gì là tới đi?

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, đặc biệt là nhìn thấy Hoắc Sơn vén tóc lên, Diệp Phong trực tiếp mộng!

"Cung chủ!"

"Ta không biết ngươi đang nói cái gì!"

"Ta tới đây là muốn hỏi ngươi chút chuyện thôi!"

Sau đó, Diệp Phong lập tức nói rõ ý đồ mình đến đây với Hoắc Sơn.

Hả?

Là đến để hỏi chuyện ta?

Đây là lại muốn bắt đầu phá của rồi?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hoắc Sơn ủy khuất muốn khóc, thậm chí bây giờ hắn rất muốn nói với Diệp Phong một câu: "Ngươi ngoại trừ phá của thì mới nghĩ đến ta, lẽ nào ở những chuyện khác ngươi đều không nghĩ đến ta hay sao?"

Khó chịu!

Lúc này Hoắc Sơn thật sự khó chịu!

Toàn bộ cung môn cho dù là quan hốt phân hay là Mục Long Hổ, cho dù là đệ tử thân truyền hay là đệ tử bình thường, thực lực của tất cả bọn họ đều tăng vọt, mà hắn thân là cung chủ nhưng lại cái gì cũng không chiếm được chỉ có thể làm một cung chủ yếu như gà, điều này sao có thể không khiến cho hắn khó chịu cho được!

"Diệp thiếu!"

"Trước khi ngài hỏi ta thì ta có thể hỏi ngài một chuyện được hay không?"

Sau khi bình phục lại tâm tình, Hoắc Sơn trưng vẻ mặt thành thật ra quay qua nhìn Diệp Phong hỏi một câu như vậy.

"Được a!"

"Ngươi muốn hỏi cái gì thì trực tiếp hỏi đi!"

Nghe được Hoắc Sơn hỏi như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ lên tiếng nói.

"Diệp thiếu!"

"Ngài vừa mới giúp Tôn Long, Sử Đại Xuyên, Lệ Thất và Thánh Quang Hổ Yêu tăng tu vi lên, có thể nói bây giờ ở trong cung môn chỉ có một mình ta là yếu như gà!"

"Không biết đến khi nào thì ngài mới giúp ta tăng tu vi lên một chút?"

Hoắc Sơn nghe xong thì trực tiếp lên tiếng hỏi thăm.

"Cung chủ!"

"Ngươi quên mục đích ban đầu của ta khi ta sáng lập cung môn này hay sao?"

Chương 1012 - Hoắc Sơn khóc, không thể khi dễ người khác như vậy chứ! (2)

"Ta chính là muốn thành lập nên một cái cung môn cực kỳ nhỏ yếu sau đó ở bên trong đó hảo hảo cẩu!"

"Mà ngươi thân là cung chủ, nếu như ngươi có được tu vi cực kỳ khủng bố và chẳng phải là thực lực của cung môn chúng ta sẽ bị bại lộ hay sao?"

"Cho nên, ngươi chỉ có thể là một cung chủ yếu như gà, chỉ có như vậy mới có thể lừa người khác được!"

Nghe được Hoắc Sơn hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt thành thật ra giải thích rõ cho hắn biết.

Hả?

Ngươi còn không biết xấu hổ nhắc lại dự tính ban đầu khi thành lập cung môn?

Đã nói cẩu, nhưng ngươi ở trong cung môn cẩu được mấy ngày?

Không phải ra ngoài phá của thì chính là trên đường ra ngoài phá của, thế nào, dự tính ban đầu khi thành lập cung môn này chính là để cho ta đúng không?

Nghe được Diệp Phong giải thích như vậy, Hoắc Sơn cả người đều muốn điên rồi, nếu như Diệp Phong hảo hảo cẩu bên trong cung môn, như vậy thì hắn cũng không nói cái gì, là một cung chủ yếu như gà thì làm cung chủ yếu như gà đi dù sao đây cũng là dự tính ban đầu khi sáng lập cung môn!

Nhưng Diệp Phong không qua loa, ngược lại lại để hắn cứ làm kẻ yếu như gà như thế thì sao hắn có thể chịu được!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi vừa nói là muốn hỏi ta chuyện gì!"

Lúc này, Hoắc Sơn đã không muốn tiếp tục bàn tán về chuyện khiến cho người ta đau lòng này nữa, trực tiếp đổi chủ đề khác.

"Cung chủ!"

"Chiến Đấu Khôi Lỗi, ngươi từng nghe nói tới thứ này hay chưa?"

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp hỏi thăm.

Hả?

Chiến Đấu Khôi Lỗi?

Thứ này không phải đã thất truyền rồi hay sao?

Nghe được bốn chữ Chiến Đấu Khôi Lỗi, Hoắc Sơn cũng tỏ vẻ giật mình, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Những thứ mà Diệp thiếu muốn phá của không có một thứ nào là thứ bình thường hết cả!"

"Diệp thiếu!"

"Theo ta được biết, muốn rèn đúc Chiến Đấu Khôi Lỗi thì cần Khôi Lỗi Bí Điển!"

"Chỉ khi nào dựa theo phương pháp chế tạo đặc thù ở trên Khôi Lỗi Bí Điển thì mới có thể chế tạo ra Chiến Đấu Khôi Lỗi!"

"Mà mấy chục vạn năm trước, Khôi Lỗi Bí Điển có thể nói là con át chủ bài mạnh mẽ nhất của Luyện Khí Sư, căn cứ Khôi Lỗi Bí Điển khác biệt thì có thể chế tạo ra khôi lỗi khác biệt, ví dụ như là Chiến Đấu Khôi Lỗi, Thủ Hộ Khôi Lỗi, Thế Thân Khôi Lôi, Tự Bạo Khôi Lỗi vân vân!"

Mặc dù giật mình khi Diệp Phong nhắc đến Chiến Đấu Khôi Lỗi, nhưng Hoắc Sơn vẫn nói hết những tình huống mà mình biết ra.

"Ừm?"

"Trước đây Luyện Khí Sư trâu bò như vậy hay sao?"

Nghe nói như thế, trên mặt Diệp Phong cũng lộ vẻ ngạc nhiên lên tiếng nói.

"Diệp thiếu!"

"Không chỉ là Luyện Khí Sư, Luyện Đan Sư trước đây, Thần Thảo Sư trước đây, Phù Lục Sư, Trận Pháp Sư vân vân đều cực kì kinh khủng!"

Nhìn thấy Diệp Phong vô cùng hứng thú đối với phương diện này, Hoắc Sơn cũng lập tức lên tiếng nói.

…….

"Nha!"

"Vậy chọn hai cái nói nghe thử xem!"

Nghe đến đây, Diệp Phong trên mặt lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm.

"Trước đây Luyện Đan Sư Có thể luyện chế ra các loại đan dược mạnh mẽ ẩn chứa lực lượng khác nhau, ví dụ như là Chiến Thể Đan trong vòng nửa nén nhang cho dù nhục thân có bị tổn thương lớn như thế nào đi nữa thì cũng có thể nhanh chóng tự lành, thần hồn xuất khiếu, Trấn Hồn Đan Có thể khống chế thân thể người khác trong thời gian ngắn, Thần Thể Đan, có thể có được các loại thần thể thể chất trong thời gian ngắn!"

"Trước đây Thần Thảo Sư có thể không ngừng tiến hóa rất nhiều thần thảo hi hữu khiến cho bọn chúng không ngừng đột phá hạn mức cao nhất của mình thậm chí cuối cùng còn có thể diễn sinh ra linh trí nhất định, Phệ Thần Thảo tương đối nổi tiếng, có thể cao tới trăm trượng, có thể trong nháy mắt phân hoá ra vô số chủng tử, sáng tạo ra một cái biển Phệ Thần Thảo, có thể thôn phệ sạch sẽ thân thể của mấy chục vạn người trong nháy mắt, cực kỳ kinh khủng!"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Hoắc Sơn lấy ra hai cái ví dụ đơn giản!

Hít!

Mà nghe được những chuyện này, Diệp Phong cũng không nhịn được mà hít vào một hơi khí lạnh, hắn hoàn toàn không ngờ được là Luyện Đan Sư và Thần Thảo Sư trước đây lại có thể mạnh mẽ tới mức độ như vậy!

"Cung chủ!"

"Như vậy thì tại sao bọn họ lại xuống dốc đến mức như bây giờ?"

Bình phục lại tâm tình, Diệp Phong trên mặt lộ vẻ khó hiểu lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Trước đó ta cũng không biết là bởi vì cái gì!"

"Nhưng bây giờ ta có một phỏng đoán cực kỳ to gan!"

Nói đến đây, Hoắc Sơn dừng một chút, sau đó tiếp tục nói ra: "Diệp thiếu, còn nhớ rõ tin tức mà trước đó Thiên Cơ Các truyền tới không?"

"Ừm?"

"Ý của ngươi là rất có thể là Thần thạch có thể chế tạo các loại khôi lỗi và Khôi Lỗi Bí Điển, thần thực có thể luyện chế các loại nghịch thiên đan dược, các loại thần thảo có thể tiến hóa thành tồn tại nghịch thiên, tất cả đều tự biến mất theo thời gian trôi qua đúng không?"

Nghe được Hoắc Sơn nhắc nhở, Diệp Phong lập tức hiểu ra sau đó nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

"Không sai!"

"Phỏng đoán của ta chính là như vậy!"

"Ngoại trừ lời giải thích này, ta thật sự không nghĩ ra được nguyên nhân nào khác!"

Hoắc Sơn nghe xong cũng khẽ gật đầu sau đó lên tiếng nói.

"Đinh! Túc chủ, ngươi có muốn biết suy đoán này có phải là thật hay không không?"

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống bỗng nhiên vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Không muốn biết!"

"Cuộc sống nên có một chút xíu chuyện khó hiểu thì mới mới mẻ và thú vị!"

"Suy đoán này sau này ta sẽ đích thân kiểm tra xem nó có đúng hay không!"

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp cự tuyệt.

? ? ?

Bây giờ ta không kịp chờ đợi muốn nói cho ngươi biết!

Sau đó ngươi nói là ngươi không muốn biết?

Ngươi biết làm như vậy sẽ khiến cho ta khó chịu như thế nào hay không?

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, hệ thống trực tiếp mộng, kiểu này hoàn toàn không giống như là dự đoán của nó, bởi vì nó hiểu rất rõ Diệp Phong, chắc chắn Diệp Phong phải rất muốn biết mới đúng!

Chương 1013 - Phương pháp phá của Chiến Đấu Khôi Lỗi!

"Đinh! Túc chủ, tin tức này không cần tiêu hao chức năng nhìn trộm thiên cơ, ta có thể trực tiếp nói cho ngươi biết!"

Lúc này, hệ thống không cam lòng lên tiếng nói một lần nữa.

"Ta không muốn biết!"

"Ngươi cũng đừng nói cho ta!"

"Nếu như ngươi nói cho ta biết thì sau này ta sẽ không tập trung phá cũa nữa!"

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong lại lên tiếng từ chối lần nữa đồng thời trong lòng thầm nghĩ: "Nếu như ngươi không có chủ động nói ra thì có thể ta sẽ chủ động hỏi thăm ngươi, nhưng nếu như ngươi đã chủ động nói ra thì chứng minh rằng ngươi rất muốn nói cho ta biết, vậy thì ta tuyệt đối sẽ không cho ngươi nói ra, đây mới là phẩm chất đạo đức mà lão Lục nên có!"

"Diệp thiếu!"

"Ngươi hỏi chuyện có liên quan tới Chiến Đấu Khôi Lỗi, có phải là trong tay của ngươi có Chiến Đấu Khôi Lỗi, hơn nữa còn chuẩn bị phá của đúng hay không?"

Nhìn thấy Diệp Phong cả buổi mà vẫn không nói gì, trên mặt Hoắc Sơn cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

"Không sai!"

"Trong tay của ta có mười cái Chiến Đấu Khôi Lỗi, nhưng mà nó là cấp bậc gì thì ta vẫn chưa rõ lắm!"

Nghe được Hoắc Sơn hỏi thăm, Diệp Phong cũng thuận miệng đáp lại một câu, sau đó bắt đầu suy nghĩ nên như thế nào mới có thể lãng phí hết mười cái Chiến Đấu Khôi Lỗi này.

"Diệp thiếu!"

"Không cần biết là Chiến Đấu Khôi Lỗi cấp bậc gì, tác dụng chủ yếu của nó chính là chiến đấu, bởi vì chúng nó không có đau đớn, không có tình cảm, chỉ cần ra một cái mệnh lệnh chiến đấu đơn giản cho chúng nó thì chúng nó sẽ đi hoàn thành mệnh lệnh đó!"

"Mà muốn phá của thì chúng ta có thể bắt đầu từ chiến đấu hay không!"

Nhìn thấy Diệp Phong bắt đầu trầm tư, trên mặt Hoắc Sơn nở một nụ cười nói ra một câu như vậy.

"Ừm?"

"Bắt đầu từ chiến đấu?"

"Cung chủ, nói suy nghĩ của ngươi ra xem!"

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Phong cũng cảm thấy hứng thú, sau đó lên tiếng hỏi thăm.

"Tử chiến là phương pháp sử dụng Chiến Đấu Khôi Lỗi tốt nhất!"

"Bởi vì chúng nó sẽ chiến đấu cho đến thời khắc cuối cùng!"

"Vậy nếu như chúng ta tìm Thần Đạo Quán, để bọn chúng đi luận bàn với người khác thậm chí là luận bàn với Thần Đạo Giả yếu nhất, chờ luận bàn không sai biệt lắm thì chúng ta sẽ nói cho Thần Đạo Giả yếu nhất đó biết được nhược điểm chí mạng của Chiến Đấu Khôi Lỗi, như vậy chẳng phải là rất phá của hay sao!"

Nhìn thấy Diệp Phong cảm thấy rất hứng thú với ý tưởng của mình, Hoắc Sơn lập tức nói ra ý tưởng của mình.

Hả?

Luận bàn với Thần Đạo Giả yếu nhất!

Cuối cùng lại để cho Thần Đạo Giả yếu nhất hủy Chiến Đấu Khôi Lỗi?

Sau khi nghe được ý tưởng này của Hoắc Sơn, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó đi thẳng tới chỗ Mộng Huyễn Mao Ốc.

? ? ?

Công nhận ý tưởng phá của của ta!

Sau đó trực tiếp đi?

Không thể khen ta được một câu hay sao?

Nhìn thấy Diệp Phong nghe ý tưởng phá của của mình xong sau đó trực tiếp rời khỏi nơi này, Hoắc Sơn cả người đều choáng váng!

Hắn đang rất cố gắng để biểu hiện, cũng không hi vọng xa vời Diệp Phong sẽ giúp hắn tăng thực lực lên, thoát khỏi thân phận cung chủ yếu như gà, nhưng lẽ nào hắn muốn nhận được một câu tán dương cũng là chuyện khó đến như vậy hay sao?

...

Mộng Huyễn Mao Ốc!

"Chủ nhân đến đây!"

"Tất cả đều đứng dậy đi, đừng có tiếp tục phơi nắng như vậy nữa!"

Phát hiện Diệp Phong đang nhanh chóng đi tới chỗ này, Diệp Tiểu Hắc cũng lên tiếng nhắc nhở bốn người Tiểu Kiếm, Tiểu Bạch, Tiểu Chùy vàTiểu Cước bên cạnh.

Bành!

Khi bốn người từ ghế đu đứng lên, khóe miệng Diệp Tiểu Chùy nở một nụ cười xấu xa, sau đó bộc phát ra toàn lực, một cái chưởng đao đánh cho Diệp Tiểu Cước hoàn toàn không hề đề phòng một chút nào hôn mê bất tỉnh!

"Ngọa tào!"

"Lại mẹ nó lừa ta!"

"Tiểu Chùy, mẹ nó ngươi có còn là người nữa hay không vậy?"

Trong khoảnh khắc trước khi hôn mê, trong lòng Diệp Tiểu Cước điên cuồng mắng to!

Bành!

Ngay khi Diệp Tiểu Chùy tràn đầy đắc ý, Diệp Tiểu Kiếm đang đứng bên cạnh cũng toàn lực xuất thủ, trực tiếp dùng chuôi đao đánh cho Diệp Tiểu Chùy hôn mê bất tỉnh!

"Hắc ca!"

"Bạch ca!"

"Hình như Cẩu ca đang gọi ta, ta đi tìm Cẩu ca!"

Sau khi đánh cho Diệp Tiểu Chùy ngất xỉu, Diệp Tiểu Kiếm cũng sợ Diệp Tiểu Bạch ra tay với hắn, cho nên chuyện đầu tiên mà hắn làm là lui về sau mấy bước sau đó mới nhìn về phía hai người Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch nói một câu như vậy, sau đó nhanh chóng bay đến chỗ tiểu hoàng cẩu.

"Hắc ca!"

"Nếu như ngươi muốn động thủ với ta thì ngươi cứ trực tiếp nói với ta là được, ta tự mình ngã xuống, tuyệt đối không làm phiền ngươi động thủ!"

Lúc này, nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm trực tiếp thoát đi nơi này, Diệp Tiểu Bạch nhìn về phía Diệp Tiểu Hắc vội vàng nói.

"Động cái rắm!"

"Ngươi làm thành như vậy, ta cũng không cảm nhận được cảm giác vui vẻ khi đánh lén người khác!"

Nghe được Diệp Tiểu Bạch nói như vậy, Diệp Tiểu Hắc cũng tức giận lên tiếng nói.

Một lát sau!

"Ừm?"

"Tình huống như thế nào?"

"Lần trước chính Tiểu Cước ngủ, lần này, Tiểu Chùy ngủ chung với hắn?"

Sau khi Diệp Phong tới đây, nhìn thấy hai người Diệp Tiểu Cước và Diệp Tiểu Chùy ôm nhau cùng ngủ trên một cái ghế xích đu, cả người trực tiếp choáng váng!

……

"Tiểu Hắc!"

"Tiểu Bạch!"

"Đây là tình huống như thế nào?"

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía hai người Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Vừa nãy không biết hai người nói chuyện gì với nhau sau đó cảm giác như hai người bọn họ cùng chung chí hướng cuối cùng diễn biến thành như vậy!"

"Nhưng mà ta có nhắc nhở bọn họ là làm như vậy sẽ ảnh hưởng không tốt nhưng mà bọn họ không chịu nghe!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Hắc cũng vội vàng lên tiếng giải thích cho hắn biết.

(Diệp Tiểu Cước, Diệp Tiểu Chùy: Hai chúng ta đều bị đánh lén, mẹ nó như vậy mà cũng có thể nói thành cùng chung chí hướng, còn nữa, cho dù ngươi nhắc nhở thì chúng ta cũng không nghe được, chúng ta cũng muốn nghe dữ lắm nhưng mà chúng ta đang hôn mê mà!)

"Ngọa tào!"

"Hắc ca cũng quá trâu bò!"

"Căn cứ sự thật để nói dối, nói đến ta cũng sắp tin luôn!"

Chương 1014 - Chủ nhân, Thần Đạo Giả yếu như gà, không phải trong cung môn của chúng ta cũng có một hay sao?

Mà Diệp Tiểu Bạch đang đứng bên cạnh nghe nói như vậy thì trên mặt cũng toát ra vẻ kính nể, hắn thật sự không biết ở phương diện bịa chuyện thì Diệp Tiểu Hắc lại có thiên phú như vậy!

"Thật ?"

"Tại sao ta lại cảm thấy có gì đó không đúng?"

Nghe được Diệp Tiểu Hắc nói như vậy, Diệp Phong cũng hơi hơi nhíu nhíu mày, không biết tại sao nhưng hắn luôn cảm thấy trong này có gì đó không thích hợp!

"Đi!"

"Không quan tâm tới hai người bọn họ nữa, Tiểu Hắc, ngươi đưa ta đi đến một cái thành trấn có Thần Đạo Quán!"

Không suy nghĩ về vấn đề trong này thêm nữa, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho Diệp Tiểu Hắc.

"Chủ nhân! ! !"

"Ta có lời muốn nói!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Tiểu Kiếm từ đằng xa vọng lại, ngay sau đó, Diệp Tiểu Kiếm cũng nhanh chóng bay từ đằng xa tới đây.

Hả?

Tại sao hắn lại bay trở về rồi?

Chẳng lẽ hắn bay trở về đây là để đâm thọc?

Nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm lại chạy trở về, hai người Diệp Tiểu Hắc

và Diệp Tiểu Bạch cũng đều toát ra vẻ khẩn trương.

"Tiểu Kiếm!"

"Ngươi muốn nói cái gì với ta?"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm bay tới, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng dò hỏi.

"Chủ nhân!"

"Vừa nãy những gì mà ngài nói với Hoắc Sơn ta đều nghe được!"

"Thật ra thì muốn tìm Thần Đạo Giả yếu như gà để luận bàn, không nhất định phải đi Thần Đạo Quán, không phải ở trong cung môn của chúng ta cũng có một hay sao?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Kiếm vội vàng nói ra ý nghĩ của mình.

"Tiểu Kiếm!"

"Không nghĩ tới ngươi cũng chú ý tới tình huống của ta ở bên đó, thật sự là có lòng!"

"Nhưng mà làm như vậy cũng không có tốt cho cung chủ lắm đâu!"

Nghe được ý nghĩ này của Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Phong cũng lộ vẻ do dự.

"Chủ nhân!"

"Không phải là trong tay ngài có mười cái Chiến Đấu Khôi Lỗi hay sao, vậy thì chúng ta hoàn toàn có thể để lại một cái cho Hoắc Sơn, dù sao chắc chắn ngài cũng không thể nào để cho mười cái Chiến Đấu Khôi Lỗi đều thua dưới tay một tên yếu như gà được đúng không!"

"Mà Hoắc Sơn đối mặt một cái Chiến Đấu Khôi Lỗi, chắc chắn không có vấn đề gì, chờ bọn họ luận bàn không sai biệt lắm, ta sẽ nói cho Hoắc Sơn biết nhược điểm trí mạng của Chiến Đấu Khôi Lỗi, làm như vậy sao lại không được!"

Nghe được Diệp Phong nói ra lo lắng của mình, Diệp Tiểu Kiếm nhanh chóng nghĩ ra cách giải quyết.

"Đúng vậy!"

"Mười cái Chiến Đấu Khôi Lỗi, chắc chắn ta không thể để cho thua hết ở trên tay của một tên yếu như gà, như vậy để cung chủ hỗ trợ lãng phí một cái cũng không phải là vấn đề gì lớn!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, Diệp Phong cũng khẽ gật đầu, công nhận đề nghị này, sau đó lấy một cái Chiến Đấu Khôi Lỗi từ trong không gian của hệ thống ra!

Oanh!

Theo một tiếng vang thật lớn vang lên, một cái Chiến Đấu Khôi Lỗi cao hai mét, toàn thân lóe ra vẻ sáng bóng của kim loại lập tức xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người!

"Ngọa tào!"

"Cái Chiến Đấu Khôi Lỗi này có ức điểm điểm đẹp trai!"

"Hơn nữa nhìn nó giống như là một người thật, chỉ là toàn bộ thân thể của nó đều được dùng các loại mỏ kim loại đặc thù chế tạo ra thôi!"

Nhìn cái Chiến Đấu Khôi Lỗi cực kỳ đẹp còn có cảm giác áp bách cực lớn trước mắt, Diệp Phong cũng nhịn không được sợ hãi than.

"Tiểu Kiếm!"

"Cái Chiến Đấu Khôi Lỗi này giao cho ngươi!"

"Một hồi ngươi đưa tới cho cung chủ, sau đó để nó luận bàn một trận với cung chủ!"

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm ra lệnh.

"Chủ nhân yên tâm đi!"

"Tiểu Kiếm nhất định sẽ làm tốt chuyện này!"

Nói xong, Diệp Tiểu Kiếm dùng huyết sắc tế kiếm trong tay vạch ra một cái vết nứt không gian trước người!

"Chủ nhân!"

"Ngài thông qua không gian thông đạo này thì có thể đi đến một tòa thành trấn có Thần Đạo Quán!"

Lúc này, Diệp Tiểu Kiếm cũng nhìn về phía Diệp Phong tiếp tục nói.

"Ừm!"

Diệp Phong nghe xong cũng hài lòng khẽ gật đầu, sau đó đi vào trong vết nứt không gian!

Hả?

Có sát khí?

Sau khi Diệp Phong rời khỏi, Diệp Tiểu Kiếm bỗng nhiên nhận ra cái gì sau đó đột nhiên nhìn qua bên cạnh, khi hắn nhìn thấy hai người Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch đều dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn hắn thì hắn trực tiếp luôn cuốn!

"Hắc ca!"

"Bạch ca!"

"Các ngươi nghe ta giải thích, ta..."

Đang lúc Diệp Tiểu Kiếm chuẩn bị giải thích cái gì, Diệp Tiểu Hắc lại trực tiếp ngắt lời hắn, sau đó cười lạnh nói: "Tiểu Kiếm ơi là Tiểu Kiếm, ngươi đầu tiên là cướp lấy cơ hội biểu hiện của chúng ta sau đó còn cướp lấy việc làm của chúng ta, có thể nói là sự thật đều bày ra ở trước mắt, bây giờ ngươi còn có cái gì để giải thích nữa!"

"Hừ!"

"Vậy ta sẽ không giải thích!"

"Dù sao cũng đều sẽ bị đánh, ta đâu cần phải ủy khúc cầu toàn với các ngươi làm gì!"

Nhìn thấy hai người Diệp Tiểu Hắc và Diệp Tiểu Bạch trực tiếp ma quyền sát chưởng đi thẳng tới chỗ mình, Diệp Tiểu Kiếm cũng quyết định chắc chắn, cực kỳ kiên cường nói.

Một lát sau!

"Đánh!"

"Dùng sức đánh!"

"Ta thích xem phương thức chiến đấu nghiền ép như thế!"

Sau khi Hoắc Sơn nhìn thấy phương thức chiến đấu nghiền ép đột nhiên xuất hiện ở trên không trung thì cũng hưng phấn hô to lên!

"Hắc ca!"

"Có phải là đầu óc của Hoắc Sơn có bệnh gì đó hay không!"

"Trong tay Tiểu Kiếm còn có một cái Chiến Đấu Khôi Lỗi, nói một câu không dễ nghe, một hồi Hoắc Sơn luận bàn với cái Chiến Đấu Khôi Lỗi đó, thời gian luận bàn là bao lâu thì do Diệp Tiểu Kiếm quyết định!"

"Nhưng bây giờ hắn lại hò hét trợ uy cho hai người chúng ta, làm như vậy không phải là đang muốn chết hay sao?"

Nghe được tiếng la của Hoắc Sơn, Diệp Tiểu Bạch cũng một mặt mộng bức lên tiếng nói với Diệp Tiểu Hắc.

"Hắn không phải là đầu óc có bệnh!"

"Hắn chỉ là nói hơi nhiều mà thôi!"

"Dù sao hắn cũng không biết được tiếp theo mình phải luận bàn với Chiến Đấu Khôi Lỗi!"

"Cho nên nếu như muốn trách thì phải trách cái miệng của hắn, coi náo nhiệt là được rồi, tại sao nhất định phải hô lên một tiếng mới

được!"

Nghe được Diệp Tiểu Bạch nói như vậy, Diệp Tiểu Hắc cũng bất đắc dĩ nhún vai, sau đó nói ra ý nghĩ của mình.

...

Chương 1015 - Hết cách rồi, chỉ có thể để hắn đơn đấu chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi!

Một lát sau!

"Tiểu Kiếm đại nhân!"

"Ngài, tại sao ngài cũng tới!"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm bị đánh thành đầu heo bỗng nhiên đi tới trước mặt của mình, Hoắc Sơn cũng thần sắc hốt hoảng lên tiếng hỏi thăm.

"Hoắc Sơn!"

"Chủ nhân muốn lãng phí mười cái Chiến Đấu Khôi Lỗi, vậy thì cần tìm tới mười Thần Đạo Giả yếu như gà để tiến hành luận bàn!"

"Có thể nói danh ngạch này cực kỳ trân quý!"

"Cho nên trước khi chủ nhân rời đi thì ta đặc biệt tranh thủ được một cái danh ngạch cho ngươi!"

"Thế nào, có cao hứng hay không?"

Nghe được Hoắc Sơn hỏi thăm mình như vậy, Diệp Tiểu Kiếm cũng nở một nụ cười xấu xa lên tiếng nói.

? ? ?

Mẹ nó ta vui vẻ cái cù lôi!

Mẹ nó, ai cần ngươi tranh thủ danh ngạch giúp ta?

Ngươi bị bệnh tâm thần hả!

Sau khi Hoắc Sơn nghe Diệp Tiểu Kiếm nói xong, cả người trực tiếp choáng váng, hắn hoàn toàn không ngờ được là ý tưởng phá của mà mình nói ra bây giờ lại được áp dụng lên trên người của mình!

"Tiểu Kiếm đại nhân!"

"Ta có thể không nhận danh ngạch trân quý này hay không!"

"Dù sao các danh ngạch này quá mức trân quý, ta cảm thấy vẫn nên đưa nó cho người hữu duyên thì tốt hơn!"

Sau khi tỉnh táo lại, Hoắc Sơn thần sắc khẩn trương hỏi thăm.

"Không thể!"

"Chúng ta cũng không cần lãng phí thời gian!"

"Hắc ca và Bạch ca còn ở phía trên chờ ta, tiếp theo, hai người chúng ta cùng nhau hưởng thụ cảm giác vui vẻ khi bị đánh đi!"

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Tiểu Kiếm lại nghiền ngẫm cười một tiếng, sau đó trực tiếp lấy Chiến Đấu Khôi Lỗi ra, đồng thời cũng hạ đạt một cái mệnh lệnh chiến đấu đơn giản cho nó, đó chính là đánh Hoắc Sơn thành đầu heo!

"Tiểu Kiếm đại nhân!"

"Ta muốn hỏi thăm một chuyện cuối cùng, cái Chiến Đấu Khôi Lỗi này là cấp bậc gì, ta có lực đánh một trận hay không?"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm ném Chiến Đấu Khôi Lỗi ra sau đó lập tức bay lên không trung, Hoắc Sơn cũng vội vàng hỏi thăm.

"Cấp chín!"

"Tu vi Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Ta cảm thấy ngươi vẫn có thể phản kháng một chút, lỡ như tìm

được nhược điểm chí mạng của nó thì sao!"

Rất nhanh, giọng nói của Diệp Tiểu Kiếm từ trên không trung vọng xuống.

? ? ?

Chiến Đấu Khôi Lỗi cấp chín?

Ta đây còn phản kháng làm gì nữa, đừng nói tìm được nhược điểm chí mạng của nó, mẹ nó có thể đụng trúng nó hay không vẫn còn là một điều bí ẩn đây!

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, Hoắc Sơn trực tiếp tuyệt vọng!

...

Thiên Vận Thành, Xích Hồng Thần Đạo Quán!

"Vị thiếu gia này!"

"Không biết có chuyện gì có thể giúp được cho ngài hay không?"

Sau khi Diệp Phong đi vào Thần Đạo Quán, một thanh niên lập tức đi tới, cũng thần thái cung kính nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Ta muốn tìm người luận bàn!"

Nghe được thanh niên hỏi thăm, Diệp Phong trực tiếp nói ra mục đích mà hắn đến đây lần này.

"Thiếu gia!"

"Vậy ta có thể hỏi thăm tu vi của ngài được hay không?"

"Còn nữa, ngài muốn tìm Thần Đạo Giả tu vi như thế này để tiến hành luận bàn?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, thanh niên cười hỏi thăm.

"Tu vi của ta, Thần Thánh Cảnh Lục Trọng đỉnh phong!"

"Ta muốn luận bàn một trận với một Thần Đạo Giả có tu vi mạnh mẽ Chân Thần Cảnh Nhất Trọng!"

Nghe được thanh niên hỏi thăm, Diệp Phong lập tức trả lời.

(Chân Thần Cảnh, Thiên Thần Cảnh, Thần Vương Cảnh, Thần Hoàng Cảnh, Thần Đế Cảnh, Thần Thánh Cảnh, Thần Tôn Cảnh, Thần Đạo Cảnh, Thần Kiếp Cảnh)

? ? ?

Tu vi Chân Thần Cảnh Nhất Trọng, mẹ nó, đó không phải là kẻ yếu trong số kẻ yếu hay sao?

Làm sao đến miệng ngươi thì lại biến thành Thần Đạo Giả mạnh mẽ rồi?

Hơn nữa, ngươi thân là cường giả Thần Thánh Cảnh, lại muốn luận bàn với một Chân Thần Cảnh yếu như gà, ngươi không cảm thấy ngại hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói ra nhu cầu, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt thanh niên như không thể tin vào tai của mình!

"Vị thiếu gia này!"

"Mặc dù ngài có ý nghĩ này!"

"Nhưng những Thần Đạo Giả có tu vi Chân Thần Cảnh Nhất Trọng sẽ không có ai nhận luận bàn!"

"Mà hai bên luận bàn đều là khách của Thần Đạo Quán chúng ta, chúng ta cũng không thể ép buộc đối phương chấp nhận luận bàn!"

"Cho nên ngài hãy sửa chữa điều kiện luận bàn một chút đi."

Sau khi tỉnh táo lại, thanh niên quay qua nhìn Diệp Phong nói rõ một chút tình huống.

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, mỗi một cái Chiến Đấu Khôi Lỗi đều có tu vi Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, hơn nữa còn mạnh mẽ hơn xa cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong ở

thời đại này!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống chợt vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

Hả?

Nghe được hệ thống nhắc nhở như vậy, Diệp Phong cũng sững sờ, sau đó trực tiếp hỏi: "Hệ thống, vậy có phải là cho dù là cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong nhưng khi đứng ở trước mặt Chiến Đấu Khôi Lỗi cũng đều là yếu như gà đúng không?"

"Đinh! Túc chủ, ngươi nói không sai, cho dù là cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thì Chiến Đấu Khôi Lỗi cũng có thể một người đánh mười người!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống lại vang lên ở trong đầu của hắn.

"Minh bạch!"

"Tìm chín người yếu như gà có tu vi Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong luận bàn!"

"Như vậy thì có thể lãng phí hết tất cả Chiến Đấu Khôi Lỗi!"

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong nhanh chóng đưa ra quyết định!

"Vậy thì đổi một cái đi!"

"Tìm cho ta chín Thần Đạo Giả có tu vi Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, ta muốn luận bàn với bọn họ!"

"Nói cách khác, ta muốn đơn đấu tất cả bọn họ!"

Rất nhanh, Diệp Phong nhìn về phía thanh niên nói ra điều kiện luận bàn mới của mình!

? ? ?

Có phải là đầu óc có tên này có bệnh hay không!

Hoặc là luận bàn với yếu nhất, hoặc là luận bàn với mạnh nhất, không thể tìm người cùng cảnh giới hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, thanh niên cảm thấy cả người đều muốn điên rồi!

"Thiếu gia!"

"Không nói trước Thần Đạo Quán chúng ta hoàn toàn không tìm được chín cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, cho dù có thể tìm tới thì bọn họ cũng sẽ không luận bàn với ngươi, dù sao thì ngươi hoàn toàn không thể nào khiến cho bọn họ cảm thấy hứng thú được!"

Chương 1016 - Hết cách rồi, chỉ có thể để hắn đơn đấu chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi! (2)

Bình phục lại tâm tình, sau đó thanh niên quay qua nhìn Diệp Phong nói rõ tình huống.

"Vậy nếu như ta có thể khiến cho bọn họ cảm thấy hứng thú thì sao?"

Nghe được thanh niên nói như vậy, Diệp Phong thần sắc ngoạn vị hỏi một câu như vậy.

"Quán Chủ của chúng ta chính là một cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, nếu như ngươi có thể khiến cho hắn cảm thấy hứng thú vậy thì nói không chừng hắn sẽ chơi với ngươi, nhưng mà khả năng này cũng gần như là không!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, thanh niên cũng lập tức đáp lại một câu.

"Cái thần giới này, giúp ta giao cho Quán Chủ của các ngươi!"

"Hãy nói là nếu như hắn đồng ý luận bàn với ta thì cho dù là thắng hay thua thì đồ vật bên trong cũng đều sẽ là của hắn!"

"Nếu như không đủ, ta có thể tăng thêm!"

Lúc này, Diệp Phong không có nói thêm gì nữa mà trực tiếp lấy một cái thần giới có chứa một trăm vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh ra đưa cho thanh niên đó!

Hả?

Nghe nói như thế, nhìn thần giới Diệp Phong đưa tới, thanh niên cũng nhíu nhíu mày, nhưng cuối cùng vẫn nhận lấy thần giới sau đó đi lên trên lầu!

"Chỉ có một cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Vậy thì hết cách, chỉ có thể để hắn đơn đấu chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi!"

Nhìn thanh niên rời đi, Diệp Phong cũng tự lẩm bẩm!

"Đúng rồi!"

"Nếu như biết trước tình huống này thì sẽ không để lại một cái Chiến Đấu Khôi Lỗi cho cung chủ!"

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó tự lẩm bẩm, chủ yếu là hắn cũng không ngờ được là ở trước mặt Chiến Đấu Khôi Lỗi thì ngay cả cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong cũng bị coi như là kẻ yếu!

Nếu như Hoắc Sơn biết tình huống này thì chắc chắn hắn sẽ sụp đổ kêu lên một câu: "Sau đó nếu như ta tùy tiện đưa ra ý tưởng phá của nữa thì ta chính là chó!"

...

Một bên khác!

"Tiểu Trương, có chuyện gì không?"

Nhìn thấy thanh niên đi tới, Triệu Đông Lâm cũng mặt lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm.

"Quán Chủ!"

"Bên dưới có một vị khách nhân kỳ quái tới!"

"Hắn nói ra một chút yêu cầu, những yêu cầu này đều khiến cho người khác cảm thấy rất khó hiểu!"

"Ví dụ như là muốn luận bàn với Thần Đạo Giả Chân Thần Cảnh Nhất Trọng, sau đó lại muốn..."

Nghe được Triệu Đông Lâm hỏi thăm, thanh niên vội vàng kể rõ tình huống.

"Thú vị!"

"Thật thú vị!"

"Ta chưa bao giờ gặp được vị khách nào thú vị như vậy!"

"Đúng rồi, cái thần giới mà hắn đưa cho ngươi đâu, lấy ra cho ta coi một chút!"

Nghe thanh niên nói xong, sau đó Triệu Đông Lâm cũng cảm thấy hứng thú, sau đó nhận lấy cái thần giới thanh niên đưa tới!

……..

"Đây là. . . một trăm vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh!"

"Tên đó làm thật?"

Sau khi Triệu Đông Lâm nhìn thấy một trăm vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh bên trong thần giới thì trên mặt cũng lộ ra vẻ giật mình, dù sao có thể lấy ra nhiều cực phẩm Thần Linh Tinh như vậy tuyệt đối không phải người bình thường!

"Dẫn ta đi gặp hắn!"

Bình phục tâm tình, Triệu Đông Lâm đứng dậy lên tiếng nói với thanh niên đang đứng bên cạnh.

Hả?

Quán Chủ lại muốn đi gặp hắn thật?

Nghe được Triệu Đông Lâm nói như vậy, thanh niên cũng tỏ vẻ giật mình, sau đó trên mặt lộ ra vẻ hiếu kỳ nghĩ: "Rốt cuộc ở trong cái thần giới đó có chứa cái gì mà có thể khiến cho Quán Chủ cảm thấy hứng thú với hắn!"

Một lát sau!

"Tiểu huynh đệ!"

"Nghe nói ngươi muốn luận bàn với ta?"

Đi vào lầu một, nhìn thấy Diệp Phong, sau đó trên mặt Triệu Đông Lâm nở một nụ cười lên tiếng hỏi thăm.

"Không sai!"

"Nhưng mà không phải là ta muốn luận bàn bình thường mà là ta muốn luận bàn không hạn chế!"

"Chính là trong quá trình luận bàn chúng ta có thể sử dụng đan dược, phù lục và các loại vật phẩm khác vân vân!"

Nghe được Triệu Đông Lâm hỏi thăm, Diệp Phong trực tiếp nói ra ý nghĩ của mình.

"Nha!"

"Luận bàn không hạn chế?"

"Như thế có chút thú vị!"

Nghe được lời đề nghị này của Diệp Phong, Triệu Đông Lâm cũng cảm thấy hứng thú, sau đó trực tiếp nói ra: "Vậy chúng ta đi thôi, trực tiếp tiến về phòng luận bàn số một!"

...

Phòng luận bàn số một!

"Đúng rồi!"

"Ta còn có một tấm Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục còn chưa có sử dụng!"

"Nếu không, dùng luôn ở chỗ này đi?"

Đi vào phòng luận bàn, sau đó Diệp Phong lập tức nghĩ đến một tấm Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục mà hệ thống ban thưởng cho mình trước đó, sau đó quay qua nhìn Triệu Đông Lâm nói: "Triệu Quán Chủ, trước khi luận bàn, ngươi không ngại để cho ta thỉnh thịch mấy lần trước chứ!"

? ? ?

Thỉnh thịch mấy lần?

Đây là ý gì?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Triệu Đông Lâm cũng thần sắc sững sờ, sau đó khẽ gật đầu nói ra: "Diệp thiếu, không gấp, ngươi cứ việc thỉnh thịch!"

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo Triệu Đông Lâm vừa nói dứt câu, Diệp Phong trực tiếp sử dụng Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục, ngay sau đó, từng luồng khí tức đột phá từ trong cơ thể của hắn điên cuồng bộc phát ra.

Thần Thánh Cảnh Thất Trọng đỉnh phong!

Thần Thánh Cảnh Bát Trọng đỉnh phong!

Thần Thánh Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

...

Thần Đạo Cảnh Lục Trọng đỉnh phong!

Sau khi Diệp Phong thuận lợi đột phá đến Thần Đạo Cảnh Lục Trọng đỉnh phong, lúc này khí tức điên cuồng đột phá đó mới ngừng lại được!

(Chân Thần Cảnh, Thiên Thần Cảnh, Thần Vương Cảnh, Thần

Hoàng Cảnh, Thần Đế Cảnh, Thần Thánh Cảnh, Thần Tôn Cảnh, Thần Đạo Cảnh, Thần Kiếp Cảnh)

? ? ?

Làm gì chứ?

Tiểu tử này vừa mới làm gì đó?

Hắn nói thình thịch mấy lần là cảnh giới thình thịch mấy lần?

Đột phá cảnh giới còn mẹ nó có thể đột phá như thế sao?

Lúc này, Triệu Đông Lâm đang đứng đối diện đã hoàn toàn ngẩn ra tại chỗ, bởi vì phương thức độc phá thô bạo như Diệp Phong hắn chưa bao giờ nhìn thấy!

"Lại đột phá hai cái đại cảnh giới!"

"Khoảng cách ta đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong có thể còn kém một tấm Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục!"

"Nhưng mà tóc độ đột phá này của ta có phải là đã có chút nhanh rồi hay không, ta mới đi đến thần giới mấy ngày!"

Xem xét tu vi bản thân đã đột phá đến Thần Đạo Cảnh Lục Trọng đỉnh phong, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Chương 1017 - Ngươi không được qua đây, nếu không ta sẽ hô lên!

"Triệu Quán Chủ!"

"Ta thình thịch xong!"

"Chúng ta có thể bắt đầu so tài!"

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Triệu Đông Lâm đang đứng đối diện cười nhắc nhở.

"Luận bàn?"

"Mẹ nó, bây giờ ta không muốn so tài với ngươi nữa!"

"Ngươi hoàn toàn không phải là người bình thường!"

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, Triệu Đông Lâm trực tiếp luống cuống, bởi vì Diệp Phong quá không bình thường, hơn nữa đối phương còn nói là sẽ luận bàn không hạn chế, trong này chứa quá nhiều nhân tố không biết được!

"Diệp thiếu!"

"Ta vừa mới nghĩ nghĩ, sau đó làm ra một cái quyết định, đó chính là không so tài với ngươi!"

"Dù sao ta là cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, nếu như luận bàn với ngươi thì quá khi dễ ngươi rồi, nếu như chuyện này truyền ra ngoài thì ta cũng sẽ mất hết mặt mũi!"

Bình phục lại tâm tình, sau đó Triệu Đông Lâm cười đi tới chỗ Diệp Phong, đồng thời cũng lấy cái thần giới có chưa một trăm vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh đó ra, chuẩn bị trả cho Diệp Phong!

"Triệu Quán Chủ!"

"Đồng ý cũng không cần đổi ý!"

"Chúng ta cũng không cần lãng phí thời gian như vậy, tranh thủ luận bàn đi!"

Nghe được Triệu Đông Lâm nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp cự tuyệt, chuyện này khiến cho Triệu Đông Lâm đi được một nửa cũng dừng bước!

"Được rồi!"

"Cùng lắm chỉ là luận bàn một trận mà thôi!"

"Hơn nữa ta cũng không tin trong tay của hắn có thứ gì có thể uy hiếp được ta!"

Nghĩ đến đây, Triệu Đông Lâm lui trở về vị trí mà mình đứng trước đó sau đó lên tiếng hô: "Diệp thiếu, vậy chúng ta bắt đầu đi!"

Bành!

Theo Triệu Đông Lâm vừa nói dứt câu, một tiếng nổ vang vang lên ở trong phòng luận bàn, đồng thời, một cái Chiến Đấu Khôi Lỗi toàn thân tản ra hào quang màu vàng óng xuất hiện ở trước người Diệp Phong.

"Ừm?"

"Đây là cái gì?"

"Mặc dù nhìn giống người nhưng hoàn toàn không có bất kỳ dao động sinh mệnh nào, hơn nữa toàn bộ thân thể nhìn cũng cực kỳ quái dị, rốt cuộc đây là cái gì chứ?"

Nhìn thấy Chiến Đấu Khôi Lỗi bỗng nhiên xuất hiện, Triệu Đông Lâm cũng khẽ nhíu mày tự nói.

"Triệu Quán Chủ!"

"Đây là Chiến Đấu Khôi Lỗi của ta!"

"Tiếp theo, hãy để cho nó luận bàn với ngươi một chút đi!"

Nhìn thấy Triệu Đông Lâm đang đứng đối diện cũng không nhận ra Chiến Đấu Khôi Lỗi, Diệp Phong trên mặt lộ ra vẻ đắc ý lên tiếng giới thiệu.

Hả?

Chiến Đấu Khôi Lỗi?

Là Chiến Đấu Khôi Lỗi đã biến mất mấy chục vạn năm?

Nghe được bốn chữ Chiến Đấu Khôi Lỗi, Triệu Đông Lâm kinh hãi tròng mắt suýt chút nổ ra, bởi vì thứ này vốn là thứ đã biến mất, nhưng bây giờ lại xuất hiện ở trước mắt của hắn, sao có thể không khiến cho hắn chấn kinh cho được!

Nhưng sau khi hết khiếp sợ, Triệu Đông Lâm lập tức cảm thấy hưng phấn, bởi vì loại Chiến Đấu Khôi Lỗi này hắn chỉ từng nhìn thấy trên bí tân, mà bây giờ lại có cơ hội có thể luận bàn với Chiến Đấu Khôi Lỗi đã thất truyền như thế này, sao có thể không khiến cho hắn không hưng phấn cho được!

Về phần tại sao trong tay Diệp Phong lại có loại Chiến Đấu Khôi Lỗi đã thất truyền này, bây giờ hắn cũng không muốn đi hỏi thăm, bây giờ hắn chỉ muốn so tài một trận với cái Chiến Đấu Khôi Lỗi này thôi!

"Chiến Đấu Khôi Lỗi!"

"Đánh mặt của hắn, đánh thành đầu heo là được, đừng có làm tổn thương hắn!"

Lúc này, Diệp Phong cũng ra một cái mệnh lệnh chiến đấu đơn giản cho Chiến Đấu Khôi Lỗi!

Oanh!

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, trong nháy mắt một cỗ khí tức kinh khủng từ trong cơ thể Chiến Đấu Khôi Lỗi bạo phát ra!

"Ngọa tào!"

"Cái Chiến Đấu Khôi Lỗi này là cấp bậc gì a!"

"Có cần phải mạnh như vậy hay không!"

Cảm nhận được khí tức khủng bố phát ra từ trên cơ thể của Chiến Đấu Khôi Lỗi, Triệu Đông Lâm trực tiếp choáng váng!

Bành!

Lúc này, Chiến Đấu Khôi Lỗi hai chân đột nhiên dùng sức, trong nháy mắt mặt đất sụp đổ, sau đó Chiến Đấu Khôi Lỗi hóa thành một đạo lưu quang bắn thẳng đến chỗ Triệu Đông Lâm!

"Ngươi, ngươi không được qua đây a!"

"Nếu như ngươi tới thì mẹ nó ta hô lên đó!"

Cảm nhận được Chiến Đấu Khôi Lỗi mang đến cảm giác áp bách mạnh mẽ và cảm giác nguy cơ mạnh mẽ cho mình, Triệu Đông Lâm trực tiếp luống cuống, sau đó trong mắt tràn đầy sợ hãi hô to lên.

……

Một lát sau!

"Mẹ nó!"

"Tất cả mọi người là Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, tại sao ngươi có thể đè đầu đánh ta!"

"Hơn nữa ngươi cứ luôn nhắm vào mặt ta mà đánh là có ý gì, là đang cố ý làm nhục ta đúng không?"

Lúc này, Triệu Đông Lâm đã bị đánh thành đầu heo mặt mũi tràn đầy ủy khuất hô to lên!

"Khôi lỗi số một, ngươi không phải là đối thủ của hắn, mau lui trở về!"

Nghe được tiếng la của Triệu Đông Lâm, Diệp Phong tỏ vẻ lo lắng hô lớn một tiếng.

? ? ?

Thần mẹ nó không phải là đối thủ của ta?

Hắn nãy giờ vẫn luôn đè đầu ta đánh chẳng lẽ ngươi không nhìn thấy hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Triệu Đông Lâm vẫn luôn bị đánh trực tiếp mộng!

"Triệu Quán Chủ!"

"Không ngờ được thực lực của ngươi lại mạnh như vậy, đúng là ta đã xem thường ngươi rồi!"

"Nhưng mà ta sẽ không nhận thua, đã một cái Chiến Đấu Khôi Lỗi

không đánh thắng được ngươi thì ta sẽ phóng ra thêm mấy cái, ta cũng không tin là ta không đánh thắng được ngươi!"

Ngay lúc Triệu Đông Lâm không biết Diệp Phong muốn làm gì, Diệp Phong nói một câu nói như vậy, sau đó, tám cái Chiến Đấu Khôi Lỗi lập tức xuất hiện ở trong phòng luận bàn!

Hả?

Làm gì?

Một cái Chiến Đấu Khôi Lỗi đã có thể đè đầu đánh ta!

Sau đó, mẹ nó ngươi lại lấy ra tám cái?

Đây là muốn đùa chết ta à!

Nhìn chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi đứng trước người Diệp Phong, Triệu Đông Lâm sắp bị sợ đến khóc, nếu như biết trước đối phương khủng bố như thế thì đừng nói là cho hắn một trăm vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh, cho dù là cho hắn một ngàn vạn khối, một trăm triệu khối cực phẩm Thần Linh Tinh thì hắn cũng sẽ không tới!

"Diệp thiếu!"

"Thần Linh Tinh ta từ bỏ, ngươi bỏ qua cho ta đi!"

"Nếu không ta sợ ta sẽ bị chín cái bọn chúng chơi chết!"

Lúc này, Triệu Đông Lâm tỉnh táo lại, nhìn về phía Diệp Phong khóc lớn cầu xin.

"Triệu Quán Chủ!"

Chương 1018 - Lòng hiếu kỳ hại chết mèo, tổ hai tên xui xẻo!

"Ngươi yên tâm đi, bọn chúng tuyệt đối sẽ không làm bị thương ngươi cùng lắm là chỉ bị một chút vết thương ngoài da mà thôi!"

"Hơn nữa mặc dù thực lực của bọn nó mạnh một chút nhưng chỉ cần tìm được nhược điểm chí mạng ở trên người của bọn nó thì có thể nhanh chóng đánh bại bọn nó rồi hay sao?"

"Cho nên, ngươi phải có lòng tin với mình nha!"

Nghe được Triệu Đông Lâm khóc cầu, Diệp Phong lại lên tiếng khuyên bảo.

? ? ?

Đó đâu phải là mạnh một chút, mẹ nó phải là mạnh ức điểm điểm thì đúng hơn!

Hơn nữa, đừng nói là tìm được nhược điểm chí mạng ở trên người của chúng nó, bây giờ cho dù ngươi trực tiếp nói cho ta biết nhược điểm chí mạng của chúng nó thì mẹ nó ta cũng không đụng được vào chúng nó!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Triệu Đông Lâm cảm thấy cả người đều muốn điên rồi!

"Không được!"

"Ta không thể ngồi chờ chết, ta nhất định phải chạy đi mới được!"

Nghĩ đến đây, ánh mắt Triệu Đông Lâm nhìn về phía cửa lớn phòng luận bàn!

...

Một bên khác!

"Long lão!"

"Huyền lão!"

"Quán Chủ thật sự đang luận bàn với một vị khách!"

"Nếu không ta dẫn hai vị đại nhân đi lên lầu ba nghỉ ngơi một hồi?"

Nhìn hai lão giả trước mắt, thanh niên cũng gượng cười giải thích.

"Tiểu Chu!"

"Chúng ta lại không muốn đi nghỉ ngơi!"

"Đối với vị khách có thể khiến cho lão Triệu tự mình tiếp đãi, chúng ta rất là tò mò!"

"Cho nên cho dù nói như thế nào thì chúng ta cũng phải đi gặp đối phương!"

Nghe được thanh niên nói như vậy, Long lão lại cười lắc đầu, sau đó bày tỏ thái độ của mình!

"Không sai!"

"Đây chính là lần đầu tiên lão Triệu tự mình tiếp đãi khách của Thần Đạo Quán, thân phận của đối phương cũng khiến cho chúng ta tò mò lắm!"

"Cho nên chúng ta nhất định phải đi gặp đối phương mới được!"

Ngay sau đó, Huyền lão đang đứng bên cạnh cũng bày tỏ thái độ giống như vậy!

"Ai!"

"Hai vị đại nhân, nếu như các ngươi đã khăng khăng muốn đi vậy thì bây giờ chúng ta đi thôi!"

"Nhưng mà đến lúc đó nếu như Quán Chủ trách tội thì hy vọng hai vị đại nhân có thể nói tốt vài câu cho ta!"

Nhìn thấy thái độ cường ngạnh của hai người, Tiểu Chu cũng gượng cười đồng ý, sau đó dẫn theo hai người đi đến phòng luận bàn số một ở trên lầu hai.

Bành!

Khi ba người tới lầu hai, cũng đi đến chỗ phòng luận bàn số một thì tiếng cửa phòng vỡ vụn từ nơi không xa vọng lại!

"Ngọa tào!"

"Lão Triệu có còn là người nữa hay không!"

"Đối mặt một kẻ yếu Thần Thánh Cảnh Lục Trọng mà lại ra tay ác như vậy?"

"Mẹ nó, cái này vẫn còn là luận bàn hay sao?"

Phát hiện tiếng cửa phòng vỡ vụn chính là từ phòng luận bàn số một truyền tới, Long lão cũng có chút tức giận mắng lớn lên.

"Đúng vậy!"

"Lần này Lão Triệu có chút quá đáng!"

"Vốn chính là lấy lớn hiếp nhỏ, ra tay còn nặng như thế, làm gì có ai đối xử với khách như hắn!"

Ngay sau đó, Huyền lão đang đứng bên cạnh cũng lên tiếng chửi.

"Hai vị đại nhân!"

"Các ngươi mau nhìn, có người bò dậy từ cửa phòng luận bàn!"

Đúng lúc này, Tiểu Chu bỗng nhiên chú ý tới cái gì, sau đó quay qua nhìn hai người đang đứng bên cạnh hô to lên.

"Ngọa tào!"

"Người đầu sưng to như đầu heo bò ra tới đó chính là lão Triệu?"

Khi nửa người Triệu Đông Lâm từ phòng luận bàn leo ra, Long lão con ngươi thít chặt kinh hô lên, trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin!

"Vương Long!"

"Tống Huyền!"

"Mau tới cứu ta!"

"Mẹ nó ta không chống đỡ nổi nữa!"

Mà lúc này, Triệu Đông Lâm cũng chú ý tới ba người đang đứng

cách đó không xa, sau đó tràn ngập nước mắt hô to lên, hắn hoàn toàn không ngờ được là hai vị lão hữu này của mình lại xuất hiện ở đây trong lúc nguy cấp như thế!

"Lão Triệu!"

"Rốt cuộc thì đây là tình huống như thế nào!"

"Không phải Tiểu Chu nói vị khách mà ngươi tiếp đãi chỉ là một kẻ yếu Thần Thánh Cảnh hay sao?"

Nghe được Triệu Đông Lâm cầu cứu, hai người Vương Long và Tống Huyền lại không có tùy tiện đi lên mà vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng hỏi thăm.

"Cái gì kẻ yếu Thần Thánh Cảnh!"

"Ngươi mới là kẻ yếu!"

"Cả nhà ngươi đều là kẻ yếu!"

"Ta không cho phép ngươi nói khách của ta như vậy!"

Nghe được Vương Long nói như vậy, Triệu Đông Lâm bị hù hồn đều sắp bay đi mất, sau đó trực tiếp mắng lớn lên, chỉ sợ Diệp Phong bên trong lại bởi vì câu nói này mà nổi giận!

"Đừng sững sờ ở đó!"

"Tranh thủ thời gian qua đây cứu ta!"

"Trong này có chín cái chiến..."

Mắng xong, sau đó Triệu Đông Lâm giải thích rõ cho bọn họ, nhưng mà, không đợi hắn giải thích xong, cả người vèo một cái bị kéo vào trong phòng luận bàn, mà cảnh tượng này trực tiếp hù dọa ba người đang đứng cách đó không xa!

"Vương Long!"

"Ta cảm thấy tình huống này có chút không thích hợp, nếu không, chúng ta chạy đi!"

Lúc này, người đầu tiên tỉnh táo lại là Tống Huyền, sau đó quay qua nhìn Vương Long nói ra ý nghĩ của mình.

"Tống Huyền!"

"Ngươi nói có thể nào tất cả những chuyện này đều là một màn kịch do tên khốn kiếp Triệu Đông Lâm tự biên tự diễn ra hay không!"

"Mà mục đích hắn làm như vậy chính là không muốn để cho hai người chúng ta nhìn thấy vị khách thần bí đó!"

"Nếu không thầy sao lại trùng hợp như vậy, chúng ta vừa mới tới cửa thì hắn lập tức bò từ bên trong phòng luận bàn ra!"

Nghe được Tống Huyền nói như vậy, Vương Long lại nói ra một cái ý nghĩ khác.

"Ừm?"

"Vương Long, nghe ngươi nói như vậy thì đúng là cũng có chút đạo lý đó!"

"Nếu không chúng ta đi qua xem một chút?"

Nghe được ý nghĩ này của Vương Long, lòng hiếu kỳ của Tống Huyền trực tiếp bị khơi dậy, sau đó nhìn về phía Vương Long lên tiếng đề nghị.

"Đây chỉ là một suy đoán của ta!"

"Để cho an toàn, ngươi đi qua đó kiểm tra tình huống trước một chút thì tốt hơn!"

"Là ngươi đi hay là ta đi?"

Nghe được Tống Huyền đề nghị như vậy, Vương Long đầu tiên là lắc đầu, sau đó nói ra ý nghĩ của mình.

"Vương Long huynh!"

"Vẫn là ngươi, cân nhắc chu toàn!"

Chương 1019 - Diệp thiếu, để cho lần luận bàn này tới mãnh liệt hơn một chút nữa đi!

"Nhưng mà, nếu quả thật cần phải có một người đi thăm dò một chút tình huống, vậy người này tại sao không thể là Tiểu Chu đâu?"

Nghe được Vương Long nói như vậy, Tống Huyền nở một nụ cười xấu xa lên tiếng nói.

? ? ?

Mẹ nó ta chỉ là một người dẫn đường!

Sao bây giờ lại còn kéo ta xuống nước nữa?

Hơn nữa, các ngươi là lão tiền bối đức cao vọng trọng, khi dễ tiểu bối như thế, lương tâm của các ngươi sẽ không đau sao?

Nghe được Tống Huyền nói như vậy, Tiểu Chu bên cạnh cả người đều choáng váng!

"Ha ha ha!"

"Tống Huyền huynh!"

"Ngươi nói như vậy một chút mao bệnh cũng không có!"

Bên cạnh, Vương Long nghe xong cũng nhịn không được phá lên cười, sau đó trực tiếp nhìn về phía Tiểu Chu lên tiếng nói ra: "Tiểu Chu, ngươi còn đang chờ cái gì, tranh thủ đi qua nhìn một chút tình huống a!"

"Long lão!"

"Không đi được hay không!"

"Ta luôn cảm thấy bên kia rất nguy hiểm!"

Nghe được Vương Long nói như vậy, Tiểu Chu cũng mặt lộ vẻ khẩn trương hỏi thăm.

"Tiểu Chu! ! !"

"Ta hoàn toàn không ngờ được là ngươi ngay cả loại lời này cũng có thể nói ra miệng!"

"Quán Chủ các ngươi đối xử với ngươi không tệ, nhưng bây giờ hắn người đang ở hiểm cảnh, vậy mà ngươi không muốn đi quan tâm một chút?"

"Nếu như là lão Triệu biết, hắn sẽ thất vọng đau khổ như thế nào..."

Nghe đến đây, Tiểu Chu vội vàng cắt đứt: "Long lão, ngài đừng nói nữa, ta đi còn không được sao?"

...

"Ngọa tào!"

"Những cái kia là thứ đồ gì?"

"Còn nữa, không phải là luận bàn hay sao sao lại biến thành quần ẩu rồi?"

Sau khi Tiểu Chu đi tới trước cửa phòng luận bàn số một, nhìn thấy bên trong Triệu Đông Lâm đang bị chín Chiến Đấu Khôi Lỗi vây đánh, cảnh tượng này khiến cho hắn nhìn đến choáng váng!

"Tiểu Chu!"

"Bên trong là tình huống như thế nào?"

Đúng lúc này, tiếng hỏi của Vương Long vang lên từ chỗ không xa.

"Long lão!"

"Tình huống bên trong này có chút không đúng!"

"Đã nói luận bàn, kết quả Quán Chủ lại bị..."

Sưu!

Không đợi Tiểu Chu nói xong, một cánh tay tỏa ra ánh sáng bóng loáng của kim loại bỗng nhiên từ bên trong cửa duỗi ra sau đó trực tiếp kéo Tiểu Chu vào phòng luận bàn!

"Ngọa tào!"

"Tiểu Chu cũng bị kéo vào?"

"Ở trong đó rốt cuộc có cái gì a!"

Thấy cảnh này, Tống Huyền cũng chau mày tự nói.

"Tống Huyền huynh!"

"Có chút không thích hợp a!"

"Nếu không, hai người chúng ta tự mình qua xem một chút đi!"

Mà Vương Long đang đứng bên cạnh nghe được Tống Huyền nói như vậy, cũng vẻ mặt nghiêm túc nói ra ý nghĩ của mình.

"Tốt!"

"Chúng ta đi qua nhìn một chút!"

"Ngươi dẫn đầu!"

Nghe được Vương Long đề nghị, Tống Huyền trực tiếp đồng ý.

...

? ? ?

Những cái đó. . . chẳng lẽ là Chiến Đấu Khôi Lỗi trong truyền thuyết?

Còn có, những Chiến Đấu Khôi Lỗi đó phát ra khí tức sao lại khủng bố như vậy?

Khi hai người Vương Long và Tống Huyền đi vào cửa phòng, nhìn thấy hai người Triệu Đông Lâm và Tiểu Chu đang bị chín Chiến

Đấu Khôi Lỗi điên cuồng vò ngược, cảnh tượng đáng sợ này trực tiếp khiến cho hai người nhìn mà choáng váng!

Sưu! Sưu!

Trong lúc hai người vẫn còn đứng đần ra đó thì hai tên Chiến Đấu Khôi Lỗi trực tiếp xuất hiện ở cửa phòng, sau đó trong nháy mắt kéo hai người vào!

"Lão Triệu!"

"Mẹ nó ngươi thật là chó!"

"Nơi này có chín tên Chiến Đấu Khôi Lỗi khủng bố như thế, ngươi còn để chúng ta tới cứu ngươi!"

"Ngươi làm như vậy rõ ràng là muốn kéo chúng ta xuống nước!"

Lúc này, bị hai tên Chiến Đấu Khôi Lỗi điên cuồng vò ngược, Vương Long quay qua nhìn Triệu Đông Lâm đang ở bên cạnh chửi ầm lên.

"Vương Long!"

"Ta cũng không muốn a!"

"Nhưng ta thật sự không chống nổi, bây giờ có ba người các ngươi giúp ta chia sẻ sáu cái Chiến Đấu Khôi Lỗi, ta lập tức cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều!"

"Nhưng mà nói đi thì cũng phải nói lại các người tớ thật là đúng lúc!"

Nghe được Vương Long mắng to, Triệu Đông Lâm lại cười lớn lên tiếng nói.

"Mẹ nó!"

"Hai người các ngươi nói chuyện chính đi có được hay không!"

"Lão Triệu, bây giờ rốt cuộc là tình huống như thế nào, chúng ta phải làm như thế nào mới có thể khiến cho đám Chiến Đấu Khôi

Lỗi này dừng lại a!"

Nghe được hai người đối thoại, Tống Huyền đang đứng bên cạnh cũng tức giận chửi ầm lên.

"Cầu Diệp thiếu a!"

"Những Chiến Đấu Khôi Lỗi này đều là Diệp thiếu lấy ra !"

"Chỉ cần Diệp thiếu ra lệnh một tiếng, những Chiến Đấu Khôi Lỗi này sẽ dừng lại!"

Nghe được Tống Huyền tra hỏi, Triệu Đông Lâm đầu tiên là chỉ chỉ Diệp Phong đang đứng xem nói nhiệt cách đó không xa, sau đó lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta là vô tội a!"

"Ngài xem có thể để cho Chiến Đấu Khôi Lỗi dừng trước hay không lại, chúng ta lập tức rời đi nơi này, tuyệt đối không ảnh hưởng ngươi luận bàn với Triệu Quán Chủ!"

Nghe được Triệu Đông Lâm nói như vậy, Tống Huyền nhìn về phía Diệp Phong đang đứng cách đó không xa lên tiếng cầu khẩn.

"Ai!"

"Cây Quy Nguyên Thiên Tham này, ta còn định coi nó như công tác phí tặng cho các ngươi!"

"Nếu như các ngươi không muốn luận bàn với Chiến Đấu Khôi Lỗi của ta như thế, quên đi!"

Nghe được Tống Huyền nói như vậy, Diệp Phong đầu tiên là lấy ra một cây Quy Nguyên Thiên Tham cao một thước, sau đó tràn đầy tiếc nuối lên tiếng nói.

"Ngọa tào!"

"Thật là Quy Nguyên Thiên Tham!"

"Hơn nữa, nhìn độ cao này, tối thiểu là Quy Nguyên Thiên Tham vạn năm a!"

Nhìn thấy Diệp Phong lấy ra cây Quy Nguyên Thiên Tham đó, ba người Vương Long, Tống Huyền, Triệu Đông Lâm đều hai mắt trợn tròn kinh hô lên, thậm chí hô hấp đều trở nên dồn dập, dù sao, cây Quy Nguyên Thiên Tham này có thể luyện chế ra mười viên Quy Nguyên Thiên Thọ Đan, mà mỗi một viên Quy Nguyên Thiên Thọ Đan đều có thể gia tăng một vạn năm tuổi thọ, không cần biết là lấy ra đi bán hay là tự mình ăn, bọn họ đều kiếm lời lớn!

"Mẹ nó!"

"Những thứ mà vị đại thiếu này lấy ra cũng quá cao cấp đi chứ!"

"Bảo bối đỉnh cấp như thế chắc chắn không được chia cho ta rồi!"

"Nói cách khác, tất cả mọi người cùng nhau bị đánh nhưng bọn họ lại có thể nhận được loại bảo bối này mà ta chỉ có thể nhìn rồi thôi, thật là khó chịu!"

Chương 1020 - Diệp thiếu, để cho lần luận bàn này tới mãnh liệt hơn một chút nữa đi! (2)

Tiểu Chu đang đứng bên cạnh nhìn thấy cây Quy Nguyên Thiên Tham đó thì trên mặt cũng nở một nụ cười khổ!

Một bên khác!

"Hệ thống!"

"Có phải là ta quá keo kiệt hay không!"

"Tiếp tục mở thần bình đặc thù cho ta, lại mở ra chín cây Quy Nguyên Thiên Tham cao một thước cho ta!"

Nhìn thấy bốn người đối diện đều không có phản ứng gì, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Diệp thiếu!"

"Mới nãy ta chỉ nói đùa mà thôi!"

"Hãy để cho lần luận bàn này càng thêm mãnh liệt hơn một chút nữa đi, ngươi yên tâm ta tuyệt đối có thể chống đỡ được!"

Đúng lúc này, Tống Huyền trực tiếp hô to lên!

"Diệp thiếu!"

"Ta cũng có thể đứng vững!"

"Cho nên, hãy để cho Chiến Đấu Khôi Lỗi thỏa thích vò ngược ta đi!"

Ngay sau đó, giọng nói của Vương Long cũng từ một bên vang lên.

? ? ?

Làm gì chứ?

Hai lão già khốn kiếp các ngươi đang làm gì đó?

Đó là bảo bối thuộc về ta, tại sao các người còn hăng hái như vậy?

Nghe được hai người nói như vậy, Triệu Đông Lâm đang đứng bên cạnh trực tiếp gấp, dù sao, trận này luận bàn một đánh chín này, hắn mới là đối tượng bị đánh đối diện a!

……

"Diệp thiếu!"

"Ngài mau đưa bọn họ ra ngoài đi!"

"Dù sao lần luận bàn này là ta nhận!"

"Như vậy thì tất cả công tác phí đều thuộc về ta mới đúng!"

"Hơn nữa, đối mặt chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi điên cuồng công kích, ta ngăn cản có thể nói là thành thạo điêu luyện, hoàn toàn cũng không cần người khác giúp ta chia sẻ!"

Sau đó, Triệu Đông Lâm nhìn Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Đối mặt chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi, ngươi ngăn cản thành thạo điêu luyện?

Hoàn toàn bản không cần người khác chia sẻ?

Nghe được Triệu Đông Lâm nói như vậy, trong lúc nhất thời biểu cảm ở trên mặt ba người Vương Long, Tống Huyền và Tiểu Chu như không thể tin vào tai của mình, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là Triệu Đông Lâm có thể nói ra những lời không biết xấu hổ như thế, thậm chí lúc này bọn họ rất muốn hỏi Triệu Đông Lâm một câu: "Vừa nãy là con chó nào nói ba người chúng ta hỗ trợ chia sẻ sáu cái Chiến Đấu Khôi Lỗi, sau đó mình nhẹ nhõm hơn nhiều?"

"Cái gì!"

"Ngươi rất cần ba người bọn họ hỗ trợ?"

"Vậy được, để ba người bọn họ ở lại giúp ngươi chia sẻ một chút đi!"

Nghe được Triệu Đông Lâm nói như vậy, Diệp Phong cũng nói một câu như vậy sau đó lấy một cái ghế đu ra nằm lên đó nghỉ ngơi.

? ? ?

Ta nói cần ba người bọn họ khi nào?

Mặc dù ngươi là đại thiếu nhưng ngươi cũng không thể mở to mắt nói dối như vậy được!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Triệu Đông Lâm cả người đều bối rối, nhưng bên cạnh hai người Vương Long, Tống Huyền lại cảm thấy rất là kích động, chỉ có một mình Tiểu Chu không có phản ứng gì, bởi vì cho dù kết quả như thế nào đi nữa thì đối với hắn đều là giống nhau!

...

"Chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi vây đánh một mình Triệu Quán Chủ, nhìn xem thật là quá nhàm chán!"

"Bây giờ có thêm ba người, nhìn thú vị hơn nhiều!"

Nhìn cách đó không xa bốn người bị chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi đuổi theo chạy khắp nơi, Diệp Phong cũng cười tự nói.

"Đúng rồi!"

"Không có gì bất ngờ xảy ra, lúc này hẳn là Cung chủ cũng bị Chiến Đấu Khôi Lỗi đuổi theo chạy!"

"Vậy nói như thế nào cũng phải đền bù cho Cung chủ một chút a!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, có thể nhằm vào Cung chủ phát một cái nhiệm vụ phá của ngẫu nhiên hay không?"

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ dẫn theo Hoắc Sơn ra ngoài phá của trang bức, hắn phụ trách trang bức, ngươi phụ trách phá của, hành vi phá của đạt tới ba lần coi như nhiệm vụ thành công, nhiệm vụ thành công, ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, tỉ lệ cực cao đột phá một cái tiểu cảnh giới, tỉ lệ cực cao thu hoạch được ban thưởng đặc thù, nhiệm vụ thất bại, ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, tỉ lệ cực thấp đột phá một cái tiểu cảnh giới, thời gian nhiệm vụ ba ngày!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, tiếng hệ thống tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

Hả?

Dẫn theo Cung chủ đi trang bức!

Hắn trang bức, ta phá của?

Nghe được hệ thống ban bố cái nhiệm vụ ngẫu nhiên này, lúc này này lập tức cảm thấy hứng thú, sau đó nhìn Triệu Đông Lâm ở xa xa hô lớn: "Triệu Quán Chủ, các ngươi còn có thể đứng vững hay không, nếu không bây giờ ta lập tức nói nhược điểm trí mạng của chín Chiến Đấu Khôi Lỗi cho các ngươi biết!"

"Lão Triệu!"

"Đây là chuyện tốt a, mau đồng ý đi!

"Hơn nữa, ngươi có phát hiện hay không, mặc dù chúng ta không thể nào đụng phải mấy Chiến Đấu Khôi Lỗi vò ngược mình, nhưng lại có thể đụng phải Chiến Đấu Khôi Lỗi bên người những người còn lại, nói cách khác, chỉ cần biết nhược điểm trí mạng của bọn chúng, vậy chúng ta phối hợp với nhau, có thể nhanh chóng giải quyết bọn chúng!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Vương Long mặt lộ vẻ hưng phấn lên tiếng nhắc nhở.

"Đúng vậy a!"

"Chỉ cần chúng ta giải quyết những Chiến Đấu Khôi Lỗi này, vậy Quy Nguyên Thiên Tham đó cơ thể có thể lấy tới tay!"

"Lão Triệu, mau đồng ý đi!"

Ngay sau đó, Tống Huyền cũng bày tỏ ý kiến giống như vậy!

"Buồn cười!"

"Đúng là buồn cười!"

"Chuyện này là ta nhận, hơn nữa, trước khi các người đến, ta đã bị chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi vò ngược một canh giờ!"

"Kết quả, các ngươi tới chỉ có một lát thì lấy đi công tác phí thuộc về ta?"

"Các ngươi nghĩ hay quá ha!"

Nghe được lời của hai người, Triệu Đông Lâm lại khinh thường cười một tiếng, sau đó nhìn về phía Diệp Phong hô lớn: "Diệp thiếu, những Chiến Đấu Khôi Lỗi này vò ngược ta thật thoải mái, ta còn không có hưởng thụ đủ, nếu không, ta sai người sắp xếp chỗ ở cho ngài, chờ sáng sớm ngày mai, ngài mới nói cho tao biết nhược điểm trí mạng của bọn chúng?"

Hả?

Vò ngược thật thoải mái?

Còn không có hưởng thụ đủ đâu?

Buổi sáng ngày mai, sẽ nói cho ngươi biết nhược điểm trí mạng của bọn chúng?

Nghe được Triệu Đông Lâm nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp mộng, bởi vì chuyện này hoàn toàn không giống như tình huống mà hắn dự đoán!

Chương 1021 - Triệu Đông Lâm, mẹ nó, có phải là đầu óc của ngươi có vấn đề hay không!

"Vậy được!"

"Dù sao hôm nay cũng sắp tối rồi, ta đi nghỉ trước!"

"Các ngươi chậm rãi hưởng thụ đi!"

Mặc dù không rõ ý nghĩ của Triệu Đông Lâm như thế nào, nhưng Diệp Phong vẫn đồng ý, sau đó trực tiếp rời khỏi phòng luận bàn số một!

"Triệu Đông Lâm!"

"Mẹ nó, có phải là đầu óc của ngươi có vấn đề rồi phải không!"

"Rõ ràng có thể lập tức kết thúc, tại sao lại phải kéo dài tới buổi sáng ngày mai?"

"Bây giờ bị ngươi làm thành như vậy, một đêm này, chúng ta làm sao vượt qua được!"

Sau khi Diệp Phong rời đi, Vương Long tức hổn hển mắng lớn lên.

"Đúng vậy a!"

"Triệu Đông Lâm, tại sao ngươi lại làm như vậy!"

"Mọi người thư thư phục phục lấy Quy Nguyên Thiên Tham tới tay, nó không thơm sao?"

Ngay sau đó, Tống Huyền cũng lên tiếng nhả rãnh.

"Nhưng ta thích cảm giác bị vò ngược a!"

"Các ngươi nếu chịu không được, có thể đi a!"

"Dù sao, ta mới là mục tiêu vò ngược chủ yếu của chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi, cho nên nếu như các ngươi muốn rời khỏi đây thì bọn chúng tuyệt đối sẽ không ngăn cản các ngươi!"

Nghe được hai người giận mắng và nhả rãnh, Triệu Đông Lâm lại nghiền ngẫm cười một tiếng, sau đó nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

"Mẹ nó!"

"Ngươi muốn cho chúng ta đi, sau đó mình độc chiếm công tác phí a!"

"Ta cho ngươi biết, đêm nay cho dù bị vò ngược chết, ta cũng sẽ không đi!"

Nghe được Triệu Đông Lâm nói như vậy, hai người Vương Long và Tống Huyền cũng lập tức hiểu rõ ra, sau đó trực tiếp bày tỏ thái độ của mình!

"Đúng rồi!"

"Cũng không biết các ngươi có thể chịu nổi một đêm hay không!"

"Như vậy, Triệu Quán Chủ, ta cho ngươi một cái cơ hội ra lệnh cho chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi, nếu như các ngươi thật sự chịu không được nữa, có thể để toàn bộ bọn chúng dừng lại!"

Đúng lúc này, Diệp Phong đã rời đi lại đi trở về, sau đó nói với Triệu Đông Lâm một câu nói như vậy, đồng thời cũng ra lệnh cho chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi, đó chính là có thể nghe theo một cái mệnh lệnh của Triệu Đông Lâm!

Hả?

Diệp thiếu lại cho ta một quyền lợi như vậy?

Vậy thì ta phải lợi dụng nó cho tốt!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, khóe miệng Triệu Đông Lâm cũng xuất hiện một nụ cười xấu xa, sau đó vội vàng đáp lại: "Diệp thiếu, ta sẽ hảo hảo lợi dụng cơ hội ra lệnh này!"

"Vậy là tốt rồi!"

"Nhớ kỹ, chịu không được cũng không cần đối cứng!"

"Không sai biệt lắm là được rồi!"

Diệp Phong nghe xong, cũng là nhắc nhở lần nữa, sau đó rời khỏi phòng luận bàn số một!

.....

"Lão Triệu!"

"Cơ hội tới!"

"Tranh thủ ra lệnh, khiến cho chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi dừng lại đi!"

Sau khi Diệp Phong rời khỏi lần nữa, Vương Long vội vàng nhìn Triệu Đông Lâm hô to lên.

"Vương Long! ! !"

"Ngươi có phải ngốc hay không!"

"Mặc dù Diệp thiếu nói có thể mệnh lệnh tất cả Chiến Đấu Khôi Lỗi dừng lại, nhưng cũng không nói không thể hạ đạt mệnh lệnh khác!"

"Như vậy chúng ta có thể hạ lệnh cho chúng nó chiến đấu với nhau hay không?"

Nghe được Vương Long nói như vậy, Tống Huyền đang đứng bên

cạnh lại đưa ra một cái ý nghĩ khác biệt.

"Vương Long huynh!"

"Tống Huyền huynh!"

"Các ngươi chớ ồn ào, ta đã sử dụng xong cơ hội ra lệnh trân quý này!"

Đúng lúc này, Triệu Đông Lâm lại bỗng nhiên nói một câu nói như vậy.

? ? ?

Sử dụng hết rồi?

Vậy tại sao những nắm đấm của Chiến Đấu Khôi Lỗi này còn thỉnh thoảng đánh vào trên mặt của ta?

Nghe được Triệu Đông Lâm nói như vậy, ba người Vương Long, Tống Huyền và Tiểu Chu cũng toát ra vẻ mộng bức.

"Quán Chủ!"

"Vậy ngươi ra lệnh gì cho mấy cái Chiến Đấu Khôi Lỗi này đó?"

Ngay sau đó, Tiểu Chu vẫn luôn không nói lời nào nhìn về phía Triệu Đông Lâm lên tiếng hỏi thăm.

"Một cái mệnh lệnh rất đơn giản!"

"Chính là không cho phép các ngươi hôn mê!"

Nghe được Tiểu Chu hỏi thăm, Triệu Đông Lâm cũng cười trả lời.

Hả?

Không cho phép chúng ta hôn mê?

Tại sao lại ra lệnh kì quái như vậy?

Nghe được Triệu Đông Lâm nói như vậy, ba người trực tiếp mộng, bởi vì bọn họ hoàn toàn không rõ mệnh lệnh này có ý nghĩa gì!

"Lão Triệu!"

"Tại sao ngươi lại hạ lệnh kì quái như vậy..."

Dẫn theo nghi hoặc, Vương Long nhìn về phía Triệu Đông Lâm hỏi thăm, nhưng mà không đợi hắn hỏi xong, Triệu Đông Lâm nhìn ba người cười một tiếng, sau đó một đầu đập vào trong vách tường phòng luận bàn!

Bành!

Theo một tiếng vang trầm đục vang lên, Triệu Đông Lâm trực tiếp choáng ngã xuống mặt đất!

Mà bên cạnh hắn, ba cái Chiến Đấu Khôi Lỗi cũng quơ nắm đấm đánh về phía mặt đầu heo của Triệu Đông Lâm, nhưng loại lực lượng chỉ có thể tạo thành bị thương ngoài da này hoàn toàn không thể nào khiến cho Triệu Đông Lâm đang hôn mê thức tỉnh!

Nói cách khác, Triệu Đông Lâm chỉ cần hôn mê một buổi tối, vậy một đêm gian nan này xem như qua được, đối với bản thân hắn thì không khác gì ngủ một giấc!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó còn có thể chơi như vậy hay sao?"

Mà hai người Vương Long và Tống Huyền thấy cảnh này cũng rất nhanh hiểu rõ ra, sau đó chửi ầm lên, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là Triệu Đông Lâm lại có thể làm ra được chuyện chó như vậy!

"Quá sành chơi!"

"Quán Chủ thật là quá sành chơi!"

"Mình nằm xuống nghỉ ngơi, lại phá hủy con đường của người khác!"

"Không thể không nói, Quán Chủ thao tác như thế này có thể nói thật là chó!"

Mà Tiểu Chu đang đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì cũng gượng cười tự lẩm bẩm sau đó bắt đầu lặng lẽ di chuyển tới hướng cửa phòng, dù sao thì hắn cũng không có chiếm được Quy Nguyên Thiên Tham, vậy thì tại sao phải ở lại chỗ này để bị đánh, thà rằng thoát khỏi nơi này cho rồi!

"Vương Long huynh!"

"Chớ mắng, nếu còn tiếp tục mắn nữa thì người mệt cũng chính là chúng ta, dù sao cái tên khốn kiếp lão Triệu đó cũng không có nghe được!"

"Nhưng mà cho dù hắn hôn mê thì ít nhất cũng có thể còn kiềm chế được ba cái Chiến Đấu Khôi Lỗi, sau đó Tiểu Chu lại kiềm chế lại hai cái, như vậy hai người chúng ta mỗi người đối mặt với hai cái Chiến Đấu Khôi Lỗi, đêm nay cũng có thể vượt qua được!"

Chương 1022 - Quán Chủ cũng quá sành chơi đi!

Nói xong, Tống Huyền lập tức quay qua nhìn Tiểu Chu.

"Ừm?"

"Người đâu?"

"Tiểu Chu đã đi đâu rồi?"

Sau khi Tống Huyền phát hiện Tiểu Chu mới lại còn đứng ở bên cạnh nhưng bây giờ đã biến mất không thấy gì nữa thì trực tiếp hô to lên.

"Đừng hô!"

"Tiểu Chu vừa mới chạy đi mất rồi!"

"Nói cách khác, từ giờ trở đi, hai người chúng ta mỗi người phải đối mặt với ba cái Chiến Đấu Khôi Lỗi vò ngược!"

Nghe được tiếng la của Tống Huyền, Vương Long đang đứng bên

cạnh trên mặt lộ ra vẻ bất đắc dĩ lên tiếng nói.

"Không!"

"A Long, ngươi nói sai!"

"Không phải hai người chúng ta mỗi người phải đối mặt với ba cái Chiến Đấu Khôi Lỗi, mà là ta đối mặt với hai cái, mà ngươi phải đối mặt với bốn cái!"

Nhìn thấy hai cái Chiến Đấu Khôi Lỗi phụ trách Tiểu Chu trực tiếp vọt thẳng tới chỗ của Vương Long, Tống Huyền cũng cười trên nỗi đau của người khác lên tiếng nhắc nhở.

"Ngọa tào!"

"Dựa vào cái gì a!"

"Chẳng lẽ cũng bởi vì ta có dáng vẻ bên ngoài đẹp trai hơn ngươi, tu vi mạnh hơn ngươi, nữ nhân duyên tốt hơn ngươi, hình đại lợi hại hơn ngươi cho nên ta phải bị bốn cái Chiến Đấu Khôi Lỗi vò ngược sao?"

Nghe được Tống Huyền nói như vậy, Vương Long cũng chú ý tới tình huống này, sau đó lớn tiếng nhả rãnh.

Hả?

Tại sao ngươi phải nói ra những thứ này?

Yên lặng ở đó chờ bị đánh không được hay sao, tại sao lại phải dùng ngôn ngữ công kích ta mới chịu?

Nghe được Vương Long nói như vậy, Tống Huyền trong nháy mắt khó chịu, thậm chí, bây giờ hắn cũng rất hy vọng hai cái Chiến Đấu Khôi Lỗi đó đến vò ngược hắn!

Một bên khác!

"Không được!"

"Ta không thể cứ đi như thế a!"

"Lỡ như ngày mai Diệp thiếu cho công tác phí, sẽ cho ta thì sao?"

"Đến lúc đó ta chủ động nộp lên cho Quán Chủ, như vậy dù như thế nào đi nữa thì ít nhất Quán Chủ cũng có thể để lại cho ta một phần năm, như vậy đối với ta thì cũng đã là một phần tài phú không thể tưởng tượng nổi!"

Lúc này, rời khỏi phòng luận bàn, Tiểu Chu bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó dừng bước!

"Chờ một chút!"

"Không phải là Quán Chủ đã hôn mê hay sao, như vậy thì có phải là ta có thể chờ tới sáng sớm ngày mai mới trở về hay không?"

"Đến lúc đó, cho dù Long lão và Huyền lão nói cái gì thì Quán Chủ cũng chưa chắc sẽ tin, dù sao ta mới là người cùng một phe với Quán Chủ!"

Nghĩ đến đây, Tiểu Chu nở một nụ cười xấu xa, sau đó đi thẳng đến phòng luận bàn số một, nhưng mà hắn cũng không có đi vào bên trong mà là ở bên ngoài cửa ra vào nghỉ ngơi một đêm!

...

Sáng sớm ngày thứ hai!

"Ngủ một giấc thật là thoải mái!"

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại, đầu tiên là thoải mái duỗi lưng một cái sau đó đưa mắt nhìn về phía cái chăn đã bị thủng trăm ngàn lỗ.

"Ai!"

"Lại chơi hỏng một cái chăn!"

"Lần sau không thể mơ thấy thất tiên nữ nữa!"

Nói xong, Diệp Phong cất cái chăn đã thủng trăm ngàn lỗ vào sau đó đứng dậy rời khỏi phòng khách, đi thẳng đến phòng luận bàn số một.

"Phải tranh thủ kết thúc hành vi phá của lần này!"

"Dù sao, thời gian nhiệm vụ chỉ có ba ngày, ta lãng phí một giây thì Cung chủ sẽ ít đi một giây để trang bức!"

Trên đường, Diệp Phong cũng làm ra một cái quyết định, đó chính là sau khi đến phòng luận bàn thì hắn sẽ lập tức nói nhược điểm trí mạng của chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi cho mấy người Triệu Đông Lâm, Vương Long!

Một bên khác!

Phòng luận bàn số một!

"Ngọa tào!"

"Tiểu Chu, mẹ nó ngươi còn có mặt mũi trở về đây hay sao?"

Bị hành hạ một đêm, hai người Vương Long và Tống Huyền nhìn thấy Tiểu Chu tinh thần phấn chấn từ bên ngoài đi vào, cũng cùng nhau mắng lớn lên.

"Hai vị đại nhân!"

"Các ngươi nói như vậy là có ý gì?"

"Cái gì là ta còn có mặt mũi trở về đây?"

"Không phải là ta vẫn luôn ở trong này hay sao?"

Nghe được hai người mắng to, Tiểu Chu cũng ra vẻ nghi ngờ lên tiếng nói.

? ? ?

Ngươi vẫn luôn ở trong này?

Vậy hôm qua người lén chạy đi là chó hay sao?

Nghe được Tiểu Chu nói như vậy, hai người Vương Long và Tống Huyền trực tiếp mộng!

"Ngọa tào!"

"Vương Long huynh, mẹ nó ta đã hiểu hết rồi!"

"Cái tên khốn kiếp Triệu Đông Lâm đó hôn mê cả một đêm hoàn toàn không biết chuyện Tiểu Chu đi ra ngoài!"

"Đến lúc đó, cho dù hai người chúng ta nói cái gì thì sợ là Triệu Đông Lâm cũng sẽ không tin tưởng, dù sao Tiểu Chu là người của hắn, mà bây giờ hai người chúng ta đang đoạt lấy công tác phí của hắn, vậy thì tương đương với là kẻ địch, hắn chắc chắn sẽ không để ý tới chúng ta a!"

Lúc này, Tống Huyền bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó quay qua nhìn Vương Long nói ra ý nghĩ của mình!

"Mẹ nó!"

"Triệu Đông Lâm, cái tên khốn kiếp đó đã rất là chó rồi!"

"Nhưng hoàn toàn không ngờ được là Tiểu Chu này còn mẹ nó chó hơn!"

"Xích Hồng Thần Đạo Quán bọn họ mẹ nó là sân nuôi chó!"

Nghe được Tống Huyền nói như vậy, Vương Long cũng đột nhiên phản ứng lại, sau đó chửi ầm lên.

"Hai vị đại nhân!"

"Đã bị các ngươi đoán được, vậy ta không giả, ta ngả bài!"

"Ta muốn làm như vậy đó, sao nào, không phục các ngươi tới cắn ta!"

Nhìn thấy hai người đều đoán được mục đích của mình, Tiểu Chu cũng không che giấu, trực tiếp ngả bài!

"Tiểu Chu! ! !"

"Sao ngươi lại biến thành như vậy!"

"Ngươi vẫn là Tiểu Chu mà ta biết sao?"

"Ngươi làm như thế, lương tâm của ngươi không thấy đau hay

sao?"

Nghe được Tiểu Chu nói như vậy, hai người Vương Long và Tống Huyền tức giận đến khóe miệng đều co quắp, sau đó, Tống Huyền tràn ngập lửa giận lớn tiếng khiển trách.

"Hai vị đại nhân!"

"Tối hôm qua, các ngươi cũng có thể chạy a!"

"Dù sao, Quán Chủ chúng ta đã hôn mê, cho dù các ngươi chạy hắn cũng sẽ không biết a!"

"Nhưng các ngươi không chạy a, vậy giờ trách ai!"

Nghe được Tống Huyền răn dạy, Tiểu Chu lại nhếch miệng, sau đó nói một câu như vậy.

"Đúng thế!"

"Chúng ta cũng có thể chạy a!"

"Dù sao Triệu Đông Lâm đã hôn mê, cho dù chúng ta chạy hắn cũng sẽ không biết a!"

Chương 1023 - Ủy khuất này chó cũng không thể chịu được!

Nghe được Tiểu Chu nói như vậy, hai người Vương Long và Tống Huyền cũng đột nhiên phản ứng lại, sau đó, hai người ôm đầu khóc ồ lên, bởi vì chuyện này bọn họ biết quá muộn a!

Rõ ràng Triệu Đông Lâm cho bọn họ cơ hội!

Rõ ràng tra tấn đêm nay có thể tránh thoát đi!

Nhưng bọn họ bỏ qua a!

(Triệu Đông Lâm: Ngọa tào! Còn mẹ nó có thể chơi như vậy sao? Ta mẹ nó đều không có nghĩ đến, nếu như các ngươi chạy thật, để

chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi đánh ta một đêm, sau đó sáng sớm các ngươi trở lại chia một đợt công tác phí, vậy ta muốn khóc chết!)

"Ừm?"

"Vương Long huynh!"

"Tống Huyền huynh!"

"Hai người các ngươi đang làm cái gì đó?"

Đúng lúc này, Triệu Đông Lâm hôn mê một đêm cũng tỉnh lại, nhưng mà khi hắn nhìn thấy hai người Vương Long và Tống Huyền đang ôm đầu khóc rống thì cũng vẻ mặt mộng bức hỏi thăm.

"Lão Triệu!"

"Ta muốn nói, tiểu tử Tiểu Chu này trực tiếp chạy mất sau khi ngươi hôn mê!"

"Sau đó vừa mới trở về, ngươi tin không?"

Nghe được Triệu Đông Lâm nói như vậy, Tống Huyền cũng thăm dò hỏi thăm một câu.

"Tin?"

"Ta tin ngươi cái quỷ!"

"Hắn là người của ta, trong lúc ta hôn mê, hắn nhất định ở lại chỗ này trông coi ta, sao lại rời khỏi nơi này một đêm!"

Nghe được Tống Huyền hỏi thăm, Triệu Đông Lâm ngay cả do dự cũng không có do dự, trực tiếp trả lời.

"Mẹ nó!"

"Hắn thủ con gà con a!"

"Mặc dù ngươi không tin nhưng tối hôm qua hắn chạy thật a!"

Nghe được Triệu Đông Lâm nói như vậy, Tống Huyền cũng hô to

lên.

"Huyền lão!"

"Ngài là lão tiền bối, nói xấu một tên tiểu bối như thế có được không?"

"Ngươi làm như thế, lương tâm không thấy đau hay sao?"

Lúc này, Tiểu Chu cũng tiến lên một bước, sau đó không sợ hãi chút nào nhìn về phía Tống Huyền lên tiếng chất vấn.

"Ngươi. . . sao ngươi conf có mặt mũi nói như vậy..."

Nghe được Tiểu Chu nói chuyện không biết xấu hổ như vậy, Tống Huyền cũng bị tức, chuẩn bị nói cái gì nhưng mà lời còn chưa nói hết, Diệp Phong đã trực tiếp đi từ bên ngoài vào!

"Chư vị!"

"Thời gian eo hẹp nhiệm vụ nặng!"

"Ta không nói nhảm với các người nữa!"

"Tiếp theo, ta sẽ nói cho các ngươi biết nhược điểm trí mạng của chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi này, sau đó, các ngươi dùng tốc độ nhanh nhất giải quyết hết bọn chúng đi!"

Nói đến đây, Diệp Phong cũng dừng một chút, sau đó nói ra nhược điểm trí mạng của chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi.

Một lát sau!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng một trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng đột phá một cái tiểu cảnh giới!"

Sau khi bốn người phối hợp với nhau, hủy toàn bộ chín cái Chiến Đấu Khôi Lỗi, Tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

Oanh!

Ngay sau đó, một luồng khí tức đột phá từ trong cơ thể Diệp Phong bạo phát ra.

"Ngọa tào!"

"Không tốt, Diệp thiếu lại muốn đột đột đột!"

"Mọi người phải chuẩn bị tâm lý cho tốt đó!"

Mà nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc này, Triệu Đông Lâm cũng thần sắc giật mình, sau đó nhìn về phía ba người đang đứng bên cạnh lớn tiếng nhắc nhở.

Nhưng mà tu vi Diệp Phong từ Thần Đạo Cảnh Lục Trọng đỉnh phong đột phá đến Thần Đạo Cảnh Thất Trọng đỉnh phong, sau đó triệt để yên tĩnh trở lại.

"Lão Triệu! ! !"

"Ngươi mẹ nó bệnh tâm thần a!"

"Diệp thiếu không phải là có ngộ hiểu, sau đó đột phá một chút nha, ngươi hô to gọi nhỏ làm gì a!"

Sau khi khí tức Diệp Phong dần dần bình ổn trở lại, Vương Long cũng nhìn về phía Triệu Đông Lâm hô to lên.

Hả?

Cái này không đúng!

Lần này sao Diệp thiếu chỉ đột phá một cái tiểu cảnh giới chứ!

Không phải là điên cuồng đột đột đột sao?

Không để ý đến tiếng la của Vương Long, Triệu Đông Lâm vẻ mặt không hiểu trầm tư.

"Chư vị!"

"Các ngươi cũng vội vàng cả đêm!"

"Mười cây Quy Nguyên Thiên Tham này tặng cho các ngươi như

công tác phí đi!"

Lúc này, Diệp Phong cũng mở bình mở ra mười cây Quy Nguyên Thiên Tham cao một thước, sau đó bắt đầu chia cho bốn người.

Sau khi Diệp Phong chia mười cây Quy Nguyên Thiên Tham xong, hai người Vương Long và Tống Huyền nhìn một cây Quy Nguyên Thiên Tham trong tay mình rơi vào trầm tư, bọn họ không rõ, tại sao hai người Triệu Đông Lâm và Tiểu Chu mỗi người được chia bốn cây, mà hai người bọn họ lại chỉ được chia một cây!

"Diệp thiếu!"

"Tại sao lão Triệu và Tiểu Chu đều được chia bốn cây, mà ta và Vương Long cũng chỉ có một cây?"

Có chút khó hiểu, Tống Huyền nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Bởi vì là Triệu Quán Chủ tiếp nhận ta luận bàn, chia hắn bốn cây không có tâm bệnh chứ!"

"Mà ba người các ngươi đều là gia nhập sau, dưới tình huống bình thường, chia Quy Nguyên Thiên Tham hẳn là như nhau, nhưng Tiểu Chu tu vi yếu nhất, lại bị vò ngược giống y như các ngươi, như vậy chia thêm cho hắn mấy cây, cũng không có tâm bệnh chứ!"

Nghe được Tống Huyền hỏi thăm, Diệp Phong Cũng giải thích rõ cho hắn biết.

Khóc!

Nghe Diệp Phong giải thích xong, hai người Vương Long và Tống Huyền ủy khuất lần nữa ôm đầu khóc ồ lên!

Bởi vì lời giải thích này bọn họ không thể nào phản bác được nhưng mà bọn họ rất là ủy khuất, một người ngủ suốt một đêm, một người đi ra ngoài suốt một đêm, chỉ có hai người ở lại trong ngày bị đánh suốt cả một đêm kết quả cuối cùng bọn họ lại chỉ nhận được có một cây Quy Nguyên Thiên Tham, chuyện này được nói là người, cho dù đổi thành một con chó thì chó cũng không thể

chịu được ủy khuất này!

……..

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng một trăm năm mươi vạn điểm phá sản, ban thưởng Chiến Đấu Khôi Lỗi *10!"

Mà theo Diệp Phong giao công tác phí xong, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của hắn.

Hả?

Lại ban thưởng ta mười cái Chiến Đấu Khôi Lỗi?

Nhưng thứ quỷ quái này ta giữ lại cũng vô dụng mà thôi, hơn nữa ta cũng không muốn lãng phí nó!

Nghĩ đến đây, Diệp Phong đưa mắt nhìn về phía Tiểu Chu, sau đó tự lẩm bẩm: "Tiểu Chu này cũng cũng không tệ lắm, nếu không đưa cho hắn đi!"

...

Chương 1024 - Chu ca, sau này gọi ta Tiểu Huyền là được!

"Quán Chủ!"

"Bốn cây Quy Nguyên Thiên Tham này của ta sẽ giao lại cho ngươi!"

"Nhưng mà có thể chừa lại cho ta một chút hay không?"

Lúc này, Tiểu Chu cũng đi tới trước mặt Triệu Đông Lâm, sau đó nói ra ý nghĩ của mình!

"Tiểu Chu!"

"Ngươi có giác ngộ như vậy thì không còn gì tốt hơn!"

"Nhưng mà ta cũng sẽ không bạc đãi ngươi, một hồi ngươi giao bốn cây Quy Nguyên Thiên Tham cho ta trước, đây là cho hai người Vương Long và Tống Huyền nhìn, dù sao, bảo vật cấp bậc này sẽ mang tới họa sát thân cho ngươi!"

"Chờ xong việc, ta trả lại ngươi một cây, như vậy thì không có ai biết trong tay ngươi có một cây Quy Nguyên Thiên Tham, chỉ có như vậy ngươi mới an toàn!"

Nghe được Tiểu Chu nói như vậy, Triệu Đông Lâm đầu tiên là sững sờ, sau đó hài lòng khẽ gật đầu, sau đó nói ra ý nghĩ của mình.

Một bên khác!

"Vương Long huynh!"

"Ta có chút không cam lòng!"

"Dựa vào cái gì tiểu tử thúi Tiểu Chu đó có thể lấy được bốn cây!"

"Nếu không, chúng ta nghĩ cách lấy hai cây từ trong tay hắn?"

Lúc này, Tống Huyền dùng thần thức truyền âm nói với Vương Long ý nghĩ của mình.

"Tống Huyền huynh!"

"Ta thấy hay là thôi đi!"

"Vậy chúng ta nhanh đi tìm Tiểu Chu đi, nếu không, bị cái tên khốn kiếp Triệu Đông Lâm đó lấy đi hết thì chúng ta cũng không còn gì nữa!"

Nghe được ý nghĩ này của Tống Huyền, Vương Long do dự cũng không do dự, trực tiếp biểu thị đồng ý, sau đó hai người lập tức đi tới chỗ của hai người Tiểu Chu và Triệu Đông Lâm.

"Tiểu Chu!"

"Chúng ta có chuyện muốn thương lượng với ngươi một chút!"

Đi tới trước mặt Tiểu Chu, Tống Huyền cười lên tiếng nói.

"Chư vị!"

"Ta có chuyện phải đi trước một bước!"

"Về sau chúng ta có duyên thì sẽ gặp lại!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong chợt vang lên từ một bên.

"Tiểu Chu!"

"Bên trong cái thần giới này có mười cái Chiến Đấu Khôi Lỗi, ta giữ lại cũng không có tác dụng gì, tặng cho ngươi đi!"

Ngay sau đó, Diệp Phong đưa một cái thần giới cho Tiểu Chu, sau đó đi vào trong Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định đã kích hoạt.

? ? ?

Mười cái Chiến Đấu Khôi Lỗi?

Đưa ta?

Vậy mẹ nó ta còn không trực tiếp bay lên?

Nhìn Diệp Phong rời khỏi đây, lại nhìn cái thần giới trong tay một chút, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Tiểu Chu như không thể tin vào tai của mình rằng đây là sự thật, phải nói là hạnh phúc này tới quá đột nhiên khiến cho hắn trở tay không kịp!

Mà ba người Triệu Đông Lâm, Vương Long và Tống Huyền đang đứng bên cạnh cũng ngẩn ra tại chỗ, không nói khoa trương một chút nào, chỉ dựa vào mười cái Chiến Đấu Khôi Lỗi, Tiểu Chu trực tiếp trở thành tồn tại mà bọn họ phải ngước lên nhìn!

"Quán Chủ!"

"Đây là bốn cây Quy Nguyên Thiên..."

Mặc dù đạt được mười cái Chiến Đấu Khôi Lỗi chiến lực đỉnh cấp nhưng Tiểu Chu cũng không có có đắc ý quên hình, vẫn chuẩn bị nộp Quy Nguyên Thiên Tham cho Triệu Đông Lâm, nhưng mà hắn

còn chưa có nói dứt câu thì đã bị Triệu Đông Lâm ngắt lời!

"Chu ca!"

"Bốn cây Quy Nguyên Thiên Tham đó ngươi cứ giữ lấy đi!"

"Đúng rồi, ta cảm thấy bốn cây Quy Nguyên Thiên Tham này hơi nhiều, ta sợ ta sẽ không giữ được, nếu không, Chu ca ngươi giúp ta một chút, giúp ta giữ hai cây đi!"

Lúc này, Triệu Đông Lâm cũng cười lớn nói ra ý nghĩ của mình.

Hả?

Không lấy của ta, còn cho ta hai cây?

Nghe được Triệu Đông Lâm nói như vậy, Tiểu Chu cả người đều choáng váng.

"Huyền lão!"

"Ngươi vừa mới định thương lượng chuyện gì với ta!"

Lúc này, Tiểu Chu bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó nhìn về phía Tống Huyền lên tiếng hỏi thăm.

"Chu ca!"

"Cái gì Huyền lão, sau này gọi ta Tiểu Huyền là được!"

"Vừa nãy ta cũng có ý định như vậy, một cây Quy Nguyên Thiên Tham vạn năm, chỉ sợ ta cũng không giữ được, cho nên, ngươi xem có thể giúp ta giữ nửa cây hay không!"

Nghe được Tiểu Chu nói như vậy, Tống Huyền cũng cười hỏi thăm, nhưng mà mặc dù trên miệng thì nở nụ cười nhưng trong lòng của hắn lại đang rơi lệ, dù sao thì hắn chỉ có một cây như vậy, bây giờ còn phải chia ra nửa cây, hắn đau lòng sắp chết rồi!

"Ăn trộm gà bất thành còn mất nắm gạo!"

"Lần này đúng là thua thiệt lớn a!"

Vương Long đang đứng bên cạnh lúc này cũng nở một nụ cười khổ, hắn có nằm ở cũng không ngờ được là trước khi đi Diệp Phong lại tặng cho Tiểu Chu mười cái Chiến Đấu Khôi Lỗi kinh khủng!

Cố gắng bình phục tâm tình, sau đó Vương Long cũng nở một nụ cười, sau đó cũng đưa ra ý nghĩ giống như Tống Huyền!

"Thật không thể tin nổi!"

"Chỉ bởi vì ta có mười cái Chiến Đấu Khôi Lỗi, ba vị đại nhân trước mắt này giống như biến thành người khác!"

"Đây chính là lực lượng mạnh mẽ mang đến ảnh hưởng sao?"

Nhìn ba người trước mắt, Tiểu Chu cũng mặt lộ vẻ khiếp sợ tự nói

...

Tinh Hồn Sơn, Tinh Hồn Cung!

"Đúng rồi!"

"Còn chưa có xem xét sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay đâu!"

Sau khi Diệp Phong thông qua Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định trở lại chỗ ở của mình, bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó tra xem sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà *10000 ấm

Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà: Do Vô Cảnh Thiên Ngộ Trà ngâm trong Vô Cảnh Thần Thủy được nấu sôi lên, hình thành Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà, cho dù là Thần Đạo Giả hay là Thần thú, chỉ cần uống một ngụm nhỏ thì có thể trong nháy mắt tiến vào đốn ngộ chi cảnh!

"Ồ!"

"Cái đồ chơi này có chút thú vị!"

Sau khi Diệp Phong xem xét xong tình huống của sản phẩm bại gia hôm nay, trên mặt cũng toát ra vẻ ngạc nhiên.

"Được rồi!"

"Vẫn là đi tìm Cung chủ trước đi!"

"Không chừng trên đường đi theo Cung chủ ra ngoài trang bức thì có cơ hội để lãng phí hết những Đốn Ngộ Trà này!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong rời khỏi chỗ ở, sau đó đi thẳng đến chỗ ở của Hoắc Sơn.

Một lát sau!

"A?"

"Mới sáng sớm mà đã đi đâu rồi?"

Sau khi Diệp Phong đi vào nơi ở của Hoắc Sơn, phát hiện Hoắc Sơn cũng không ở nơi này, trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ tự lẩm bẩm sau đó xoay người đi thẳng tới chỗ Mộng Huyễn Mao Ốc.

Chương 1025 - Ta dẫn ngươi trang bức dẫn ngươi bay!

Mộng Huyễn Mao Ốc!

"Tiểu Kiếm đại nhân!"

"Rốt cuộc ngài đại phát thiện tâm, nói cho ta biết nhược điểm trí mạng của Chiến Đấu Khôi Lỗi này!"

"Nếu như còn bị nó tra tấn nữa thì ta sẽ điên mất!"

Lúc này, Hoắc Sơn bị hành hạ một đêm cũng nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm tràn đầy cảm kích lên tiếng nói.

"Không cần cám ơn ta!"

"Muốn cám ơn thì cám ơn chủ nhân đi, nếu không phải chủ nhân trở về , ta còn phải tra tấn ngươi một hồi!"

Nói đến đây, Diệp Tiểu Kiếm dừng một chút, sau đó tiếp tục nói ra: "Cuối cùng nhắc nhở ngươi một câu, sau này xem náo nhiệt thì xem náo nhiệt, tuyệt đối không nên lắm miệng, nếu không sẽ dẫn lửa thiêu thân!"

.....

"Tiểu Kiếm đại nhân!"

"Ta nhớ kỹ, sau này xem náo nhiệt, ta tuyệt đối sẽ không tiếp tục nhiều chuyện!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nhắc nhở, Hoắc Sơn cũng vội vàng đáp lại.

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Ngài về đến rồi!"

Sau khi Diệp Phong đến, Hoắc Sơn cũng cười chào hỏi!

"Cung chủ!"

"Hóa ra ngươi đang ở chỗ này sao, ta đã tìm ngươi nửa ngày rồi!"

"Vừa khéo ta có chuyện muốn hỏi ngươi!"

Nhìn thấy Hoắc Sơn, sau đó Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

? ? ?

Lại muốn hỏi chuyện ta?

Nhưng bây giờ ta đã không dám đưa ra ý tưởng phá của nữa, nếu như lại rơi xuống trên người của ta thì ta không có gánh nổi đâu!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hoắc Sơn cũng sợ đến toàn thân run lên sau đó trên mặt lộ ra vẻ bất an lên tiếng dò hỏi: "Diệp thiếu, ngài muốn hỏi ta chuyện gì?"

"Cung chủ!"

"Ta muốn đi ra ngoài dẫn ngươi trang bức dẫn ngươi bay!"

"Không biết, chuyện này ngươi cảm thấy có hứng thú hay không?"

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng hỏi thăm.

Hả?

Dẫn ta trang bức dẫn ta bay?

Sao lại đột nhiên đối xử tốt với ta như vậy?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hoắc Sơn trực tiếp mộng, phải nói là Diệp Phong yêu tới quá mẹ nó đột nhiên, khiến cho trong lòng hắn rất là hốt hoảng!

"Diệp thiếu!"

"Trang bức, loại chuyện như vậy đương nhiên là ta cảm thấy rất là hứng thú!"

"Nhưng mà sao ngài lại đột nhiên có ý nghĩ như vậy?"

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Hoắc Sơn mặt lộ vẻ hiếu kì nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Cung chủ!"

"Ngươi nỗ lực vì cung môn nhiều lắm!"

"Cho nên ta muốn đền bù ngươi một chút!"

"Tiếp theo, ngươi chỉ cần nói cho ta biết, ngươi muốn đi đâu trang bức là được rồi!"

Nghe được Hoắc Sơn hỏi thăm, Diệp Phong cũng lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

Ừm!

Đền bù ta?

Vậy cơ hội trang bức trân quý này ta phải lợi dụng cho tốt!

Sau khi biết nguyên nhân, Hoắc Sơn cúi đầu trầm tư!

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Ta có thể hỏi trước một chút, ngài muốn làm dẫn ta trang bức dẫn ta bay như thế nào?"

Trầm tư một chút, sau đó Hoắc Sơn nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Rất đơn giản!"

"Dùng phương thức phá sản dẫn ngươi trang bức!"

"Nói cách khác, ngươi phụ trách trang bức, ta phụ trách phá của!"

Nghe được Hoắc Sơn hỏi thăm như vậy, Diệp Phong trực tiếp giải thích rõ cho hắn biết.

"Diệp thiếu!"

"Nếu là như vậy, vậy ta muốn đi Tinh Túc Tông trang bức một đợt!"

"Bởi vì ta từng bị nhục ở chỗ đó!"

Nghe được Diệp Phong giải thích như vậy, Hoắc Sơn trực tiếp nói ra quyết định của mình!

...

Thiên Tinh Thành!

"Cung chủ!"

"Ngươi đã từng bị nhục gì ở đó?"

Sau khi hai người tới thành trấn gần Tinh Túc Tông nhất, Diệp Phong mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Một trăm năm trước!"

"Tinh Túc Tông tuyển nhận môn đồ, vừa lúc bị ta gặp phải, ta đi thử thời vận!"

"Kết quả, bởi vì thể chất phế thể của ta mà trực tiếp trở thành trò cười của tất cả mọi người, mà một tên trưởng lão Tinh Túc Tông lên tiếng nhục nhã ta!"

"Đến nay ta vẫn còn nhớ rõ gương mặt xấu xí đó!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Hoắc Sơn cũng kể lại tình huống năm đó!

Mặc dù Hoắc Sơn nói rất đơn giản nhưng Diệp Phong có thể tưởng tượng được lúc trước tên trưởng lão đó lên tiếng nhục nhã Hoắc Sơn tuyệt đối không phải là bình thường!

"Cung chủ!"

"Vậy ngươi chuẩn bị lấy lại sĩ diện như thế nào?"

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Hoắc Sơn lên tiếng hỏi thăm.

"Thử thời vận trước, xem trong khoảng thời gian này bọn họ có tuyển nhận môn đồ hay không!"

"Nếu như là bọn họ đang tuyển nhận môn đồ thì ta sẽ đi báo danh sau đó trang bức trong lúc khảo hạch!"

"Nếu như không có tuyển nhận môn đồ, vậy ta cũng chỉ có thể tự mình đi Tinh Túc Tông một chuyến, sau đó dùng thân phận Cung chủ Tinh Hồn Cung, dùng phương thức bái phỏng tiến hành trang bức!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Hoắc Sơn trực tiếp nói ra ý nghĩ của mình.

"Hệ thống!"

"Vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem trong ba ngày qua Tinh Túc Tông có tuyển nhận môn đồ hay không!"

Nghe được ý nghĩ của Hoắc Sơn, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, trước mắt Tinh Túc Tông đang tuyển nhận môn đồ, hôm nay chính là ngày báo danh cuối cùng!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của của hệ thống cũng vang lên trong đầu hắn!

Hả?

Tinh Túc Tông lại đang tuyển nhận môn đồ thật?

Hơn nữa vừa khéo hôm nay còn là ngày cuối cùng?

Sau khi nghe được hệ thống trả lời mình như vậy thì khóe miệng Diệp Phong cũng nở một nụ cười sau đó trực tiếp lên tiếng nói với Hoắc Sơn: "Cung chủ, thật là khéo, Tinh Túc Tông đúng là đang tuyển nhận môn đồ, hôm nay là ngày báo danh cuối cùng!"

"Thật ?"

"Diệp thiếu, ngươi nói là sự thật?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hoắc Sơn trực tiếp kích động, vì hát rất muốn hoàn thành một lần trang bức hoàn mỹ trong lúc Tinh Túc Tông chiêu thu đệ tử, như vậy cũng coi là mở ra một cái khúc mắc ở trong lòng của hắn!

Một lát sau!

Lạc Trần Tửu Lâu!

"Cung chủ!"

"Từ giờ trở đi, ta không gọi ngươi Cung chủ, gọi ngươi đại nhân!"

"Mà thân phận của ta chính là một tiểu tùy tùng đi theo bên cạnh ngươi, sau đó người muốn trang bức như thế nào thì cứ trang bức như thế đó, tất cả những chuyện còn lại cứ giao cho ta là được!"

Đi vào trước của một gian phòng khách lầu hai, Diệp Phong nhỏ giọng nhắc nhở Hoắc Sơn.

"Diệp thiếu!"

Chương 1026 - Ta dẫn ngươi trang bức dẫn ngươi bay! (2)

"À. . . ừm, ta không giỏi giả bộ, nếu như giả không giống thì phải làm sao bây giờ?"

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, Hoắc Sơn cũng có chút khẩn trương, hoàn toàn không có bình tĩnh như trước đó!

"Cung chủ!"

"Vậy ngươi tùy ý phát huy đi, nếu là trang không tốt, ta sẽ giúp ngươi!"

"Còn nữa, đừng có gọi ta Diệp thiếu, gọi ta tiểu Diệp là được!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp gõ cửa phòng.

"Vào đi!"

Rất nhanh, một giọng nói từ trong phòng vang lên mà giọng nói lại lại khiến cho Hoắc Sơn cảm thấy có chút quen thuộc.

"Đại nhân!"

"Chúng ta đi vào!"

Nói xong, Diệp Phong đẩy cửa phòng ra, sau đó đứng ở một bên, ra hiệu Hoắc Sơn đi vào trước!

"Ồ!"

"Là ngươi!"

sau khi Hoắc Sơn đi vào phòng khách, nhìn thấy nam tử phụ trách

đăng ký bên trong chính là Uông Uy phụ trách đăng ký cho hắn một trăm năm trước, chuyện này khiến cho hắn giật mình trực tiếp lên tiếng kinh hô!

"Nếu như ta nhớ không lầm thì tên của ngươi là Hoắc Sơn chứ!"

"Thật sự là bất ngờ, thời gian trăm năm qua đi, chúng ta lại gặp mặt!"

"Nhưng mà lần này ngươi tới đây không phải là vẫn muốn gia nhập vào Tinh Túc Tông chúng ta đó chứ!"

Cũng nhận ra Hoắc Sơn, Uông Uy cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên hỏi thăm.

"Không sai!"

"Lần này ta tới đây đúng là muốn gia nhập vào Tinh Túc Tông!"

Nghe được Uông Uy hỏi thăm, Hoắc Sơn cũng cười đáp lại một câu.

"Hoắc Sơn!"

"Nghe ta khuyên một câu, ngươi đi nhanh lên đi!"

"Bởi vì lần này trưởng lão phụ trách tuyển nhận môn đồ chính là Lê Văn Uyên, nếu như hắn nhìn thấy ngươi thì sợ là sẽ nhục nhã ngươi một lần nữa!"

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Uông Uy cũng vội vàng khuyên bảo.

"Đại nhân!"

"Đứng mệt không, ngồi xuống nghỉ ngơi một lát đi!"

Đúng lúc này, Diệp Phong vốn đang đứng một bên giữ im lặng lại bỗng nhiên lấy một cái ghế đu từ cực phẩm Thần Linh Tinh chế tạo thành ra.

Hả?

Đó là… một chiếc ghế bập bênh làm từ Cực phẩm Thần Linh Tinh?

Mà sau khi Uông Uy nhìn thấy chiếc ghế bập bênh Diệp Phong lấy ra, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Mới một trăm năm không gặp, tên Hoắc Sơn này đã tốt như vậy sao?"

"Tiểu Diệp a!"

"Lần sau đi ra ngoài với ta, đừng mang cái ghế bập bênh này, cứng quá, nằm không thoải mái!"

Lúc này, Hoắc Sơn mới nằm xuống ghế bập bênh, rồi khẽ cau mày nói.

???

Nằm không thoải mái?

Về sau không cần mang nó ra ngoài?

Mẹ nó sao ngươi có thể giả vờ giỏi như vậy!

Nghe Hoắc Sơn nói lời này, Uông Uy ở đối diện bĩu môi khinh thường, bởi vì hắn căn bản không tin lời của Hoắc Sơn, dù sao cái ghế bập bênh này được làm từ đại lượng Cực phẩm Thần Linh Tinh, không ngoa khi nói rằng thứ này hoàn toàn không phải để nằm, mà là để khoác loác!

"Đại nhân!"

"Nếu cái ghế bập bênh này nằm không thoải mái, nó không cần tồn tại!"

"Không bằng ta hiện tại liền phá huỷ nó đi!"

Sau khi Hoắc Sơn khoác lác xong, Diệp Phong cũng chuẩn bị bắt đầu phá của!

"A đúng đúng đúng!"

"Chiếc ghế bập bênh này thật sự không cần tồn tại nữa, mau phá

hủy nó đi, nhìn phiền lòng!”

Nghe vậy, Hoắc Sơn đoán rằng Diệp Phong sắp muốn bắt đầu phá của, sau đó từ ghế bập bênh đứng lên đồng ý đề nghị của Diệp Phong!

Hả?

Làm gì?

Các ngươi mẹ nó đang muốn làm gì?

Mặc dù ta vừa rồi nghi ngờ các ngươi, nhưng các ngươi cũng không cần phải chứng minh bản thân bằng hành động thực tế!

Mẹ nó ta tin còn không được sao?

Nhìn thấy Diệp Phong lấy ra một thanh cự chuỳ lập loè lôi quang, sau đó trực tiếp đi đến chỗ chiếc ghế bập bênh, Uông Uy ở đối diện sửng sốt, hắn thật sự không nghĩ tới, Hoắc Sơn không phải giả bộ khoác lác mà là tới thật!

Không chỉ có như vậy, Uông Uy còn cảm nhận được cảm giác áp bách khủng bố tỏa ra từ cự chuỳ, đủ để chứng minh lôi quang lóe ra từ cự chùy kia tuyệt đối không phải là một kiện Thần khí bình thường!

“Không… Không cần a!”

“Mẹ nó kia đều là tiền a!”

“Nếu như các ngươi không muốn, có thể đưa cho ta, ta thích loại ghế bập bênh cứng rắn này!”

Nhìn thấy Diệp Phong trực tiếp cầm cực chùy trong tay đập về chiếc ghế bập bênh Thần Linh Tinh, Uông Uy ở phía đối diện nôn nóng hô to ở trong lòng!

Bùm!

Khi một tiếng trầm đục tiếng vang lên, toàn bộ chiếc ghế bập bênh lập tức vỡ vụn, vô số Cực phẩm Thần Linh Tinh cũng bị quét sạch

trong lôi quang cuồng bạo màu xanh!

“Đại nhân!”

“Đã xử lý xong!”

Nhìn thấy chiếc ghế bập bênh đã hoàn toàn biến mất, Diệp Phong cũng hưng phấn nói với Hoắc Sơn.

“n!”

“Tiểu Diệp, chuyện này ngươi làm rất tốt!”

“Về sau nhớ cố gắng thêm, ta rất xem trọng ngươi!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Hoắc Sơn cũng vừa lòng gật đầu, sau đó mỉm cười khen ngợi.

???

Làm tốt?

Về sau còn phải cố gắng?

Hắn là đang phá của a, mẹ nó ngươi nhìn không ra sao?

Thấy Hoắc Sơn còn khen ngợi đối phương, Uông Uy cảm thấy mình sắp phát điên, thậm chí, hắn hiện tại còn rất muốn nói với Hoắc Sơn một câu: “Ngươi có thể khoác lác, nhưng tại sao ngươi có thể dung túng thủ hạ phá của đâu!”

“Uông Uy!”

“Chúng ta vẫn là nên nói chuyện chính sự đi!”

“Tinh Túc Tông các ngươi lần này tuyển nhận môn đồ, ta muốn báo danh tham gia, cho nên, làm phiền ngươi giúp ta đăng ký một chút!”

Lúc này, Hoắc Sơn nhìn về phía Uông Uy lặp lại ý tưởng chính mình muốn báo danh.

“Được!”

“Ta liền giúp ngươi đăng ký!”

Lần này, Uông Uy không có khuyên bảo hắn, bởi vì hắn phát hiện chính mình nhìn không thấu đối phương.

“Vậy là tốt rồi!”

“Nếu không có việc gì, ta đi trước!”

“Sáng mai, ta sẽ đúng giờ đến tham gia khảo hạch nhập tông!”

Nói xong, Hoắc Sơn liền xoay người chuẩn bị rời đi khỏi phòng cho khách.

“Hoắc Sơn huynh!”

“Lần này trừ Lê trưởng lão ra, còn có một vị Sở trưởng lão phụ trách thu đồ đệ!”

“Nếu như ngươi không có việc gì, không bằng gọi Sở trưởng lão đến đây, chúng ta cùng uống một chén đi?”

Nhìn thấy Hoắc Sơn chuẩn bị rời đi, Uông Uy cũng nhanh chóng bày tỏ ý nghĩ của mình, hắn làm như vậy chỉ có một mục đích, đó chính là thăm dò Hoắc Sơn trước!

“Hả?”

“Ngươi không phải người phụ trách đăng ký sao?”

“Còn có thời gian uống rượu?”

Chương 1027 - Thật thú vị, hắn đã thành công khiến cho ta chú ý!

Nghe Uông Uy đề nghị, Hoắc Sơn cũng lên tiếng dò hỏi, mà những lời này cũng biểu đạt thái độ của hắn, đó chính là hắn vẫn rất có hứng thú với rượu!

“Hoắc Sơn huynh!”

“Việc này ta có thể để người khác làm!”

“Sẽ không có ảnh hưởng!”

Mà Uông Uy nghe vậy cũng lộ ra vẻ vui mừng, sau đó lên tiếng giải thích.

“Vậy cũng được!”

“Dù sao ta cũng không có việc gì, ngươi nhìn xem rồi an bài đi!”

Nghe Uông Uy giải thích, Hoắc Sơn gật đầu, sau đó trực tiếp đồng ý!

……

Một căn phòng cho khách sang trọng trên lầu 3!

“Sở trưởng lão!”

“Mọi chuyện chính là như vậy!”

“Có thể nói, Hoắc Sơn giống như thay đổi thành một người khác, ta thật sự nhìn không thấu hắn!”

Lúc này, Uông Uy đi vào phòng cho khách của Sở trưởng lão liền nói ngắn gọn tình huống.

“Thú vị!”

“Thật là thú vị!”

“Một trăm năm trước là một phế nhân vô dụng, hiện tại trở thành nhân vật bí ẩn khó dò, thành thật mà nói, hắn thành công thu hút sự chú ý của ta!”

“Một khi đã như vậy, vậy để ta tự mình đi thăm dò hắn đi!”

Nghe Uông Uy nói xong, Sở Nguyên Phi cũng tràn đầy chờ mong nói.

“Đúng rồi!”

“Sở trưởng lão, ta cũng phát hiện một tình huống khác, chẳng qua đây chỉ là suy đoán của ta!”

“Đó chính là, ta cảm thấy tiểu tùy tùng đi theo bên cạnh Hoắc Sơn có gì đó không thích hợp, bởi vì khi hắn hủy diệt ghế bập bênh Thần Linh Tinh, hắn có vẻ như cực kỳ hưng phấn!”

“Nói một cách đơn giản, bọn họ mang đến cho ta một loại cảm giác chính là, Hoắc Sơn hưởng thụ khoái cảm khoác lác, còn tiểu tuỳ tùng kia hưởng thụ loại cảm giác vui sướng khi phá của!”

Ngay khi hai người chuẩn bị rời đi phòng cho khách, Uông Uy đột nhiên nghĩ tới một chuyện, sau đó liền nói ra suy đoán của mình.

Hả?

Một người ở phía trước khoác lác!

Một người ở phía sau phá của sao?

Nghe vậy, Sở Nguyên Phi cũng bất đắc dĩ cười, sau đó nói: “Uông Uy, ngươi có phải đã nghĩ quá nhiều rồi không, nếu nói tên Hoắc Sơn kia khoác lác thì ta còn có thể tiếp thu, nhưng một tiểu tuỳ tùng lại thích phá của, nó không thực tế chút nào!”

“Vậy thì…đó có thể là do ta suy nghĩ quá nhiều!”

Nghe Sở Nguyên Phi nói như vậy, Uông Uy cũng cười khổ đáp lại một câu.

Bên kia!

“Diệp thiếu!”

“Ta đột nhiên phát hiện hai chúng ta phối hợp thật sự rất hoàn mỹ!”

“Ngươi xem, ta vừa có thể hưởng thụ khoái cảm khi khoác lác, ngươi lại có thể hưởng thụ đến niềm vui sướng của việc phá của, không chút khoa trương khi nói hai người chúng ta liên thủ, thật là vô địch a!”

Lúc này, Hoắc Sơn đang ở trong khách phòng cũng lộ vẻ hưng phấn nói với Diệp Phong.

???

Cường cường liên thủ?

Ngươi cường chỗ nào?

Làm thế nào mà ngươi lại nghĩ ra những lời không biết xấu hổ như vậy?

Nghe Hoắc Sơn nói những lời này, Diệp Phong cũng bị chấn kinh, hắn thật không nghĩ tới, Hoắc Sơn cung chủ gà yếu lại có thể nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy!

“Diệp thiếu!”

“Lát nữa khi đang ăn cơm, ta phải giả bộ khoác lác như thế nào đây?”

Thấy Diệp Phong hồi lâu không có phản ứng, Hoắc Sơn cũng lên tiếng hỏi.

“Cung chủ!”

“Ta không phải vừa nói sao, ngươi muốn giả bộ như thế nào thì cứ làm như thế!”

“Mặc kệ ngươi giả bộ như thế nào, ta đều có thể giúp ngươi, cho nên, ngươi cứ yên tâm lớn mật khoác lác là được!”

Nghe Hoắc Sơn hỏi, Diệp Phong cũng cười đáp lại một câu.

“Diệp thiếu!”

“Có những lời của ngươi, ta yên tâm rồi!”

“Bất quá, vì sao Uông Uy cùng Sở trưởng lão gì đó còn chưa tới?”

Thấy Uông Uy cùng Sở trưởng lão còn chưa đến đây, Hoắc Sơn cũng là thuận miệng nói một câu như vậy.

Chi!

Đúng lúc này, tiếng cửa bị đẩy ra đột nhiên vang lên, sau đó Uông Uy cùng một nam tử trung niên từ bên ngoài đi vào.

“Hoắc Sơn huynh!”

“Vị này chính là Sở trưởng lão!”

Sau khi ngồi xuống, Uông Uy liền nhìn về phía Hoắc Sơn giới thiệu Sở Nguyên Phi!

“Hoắc Sơn!”

“Tiểu tử này là tuỳ tùng của ngươi sao?”

“Hắn tựa hồ căn bản không hiểu quy củ a!”

Lúc này nhìn thấy Diệp Phong ngồi ở trên bàn, Sở Nguyên Phi nhìn Hoắc Sơn nhắc nhở.

“Hừ!”

“Ngươi có quy củ của ngươi, ta có của ta!”

“Mà quy củ của ta chính là, tùy tùng của ta có thể ngồi cùng bàn, sao nào, có vấn đề gì sao?”

“Hay là, ta cần phải thuận theo quy củ của các ngươi?”

Nghe Sở Nguyên Phi nhắc nhở, Hoắc Sơn đầu tiên hừ lạnh một tiếng, sau đó cực kỳ kiêu ngạo đáp lại.

Hả?

Thấy Hoắc Sơn kiêu ngạo như vậy, Sở Nguyên Phi hơi nhíu mày, nhưng hắn cũng không có tức giận!

Bởi vì, thông qua chuyện này, hắn có thể khẳng định một điều, đó chính là, tiểu tuỳ tùng và Hoắc Sơn có mối quan hệ tuyệt đối phi phàm, hay nói cách khác, tiểu tùy tùng này có địa vị rất cao ở trong lòng Hoắc Sơn!

“Ha ha ha!”

“Không có vấn đề, đương nhiên không có vấn đề!”

“Uông Uy, mau gọi tiểu nhị dọn đồ ăn cùng rượu a!”

Lúc này, Sở Nguyên Phi cười lớn đáp lại một câu, sau đó liền nhìn về phía Uông Uy nhắc nhở.

Một lát sau!

“Nhị vị!”

“Đại nhân nhà ta trước khi ăn cơm uống rượu phải súc miệng!”

Sau khi rượu và thức ăn đều được bưng lên bàn, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới một chuyện, sau đó liền đứng dậy nhìn về phía hai người ở đối diện nói.

Hả?

Trước khi ăn cơm uống rượu phải súc miệng?

Ta có thói quen tốt này từ khi nào vậy?

Hoắc Sơn ở một bên nghe được Diệp Phong lời nói cũng lộ ra một chút nghi hoặc, nhưng hắn rất nhanh liền phản ứng lại, sau đó trực tiếp cười nói: “Uông Uy huynh, Sở trưởng lão, con người của ta có một khuyết điểm, đó chính là có rất nhiều thói quen tốt trong sinh hoạt hằng ngày, để cho các ngươi chê cười a!”

Khuyết điểm?

Thói quen tốt?

Mẹ nó ngươi lại bắt đầu khoác lác phải không?

Thấy Hoắc Sơn nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy, khóe miệng Uông Uy và Sở Nguyên Phi lập tức giật giật.

“Tiểu Diệp a!”

“Lấy đồ vật ta dùng để súc miệng ra đi!”

Lúc này, Hoắc Sơn mang theo một tia bất an nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi, hắn dám khẳng định, Diệp Phong lại muốn chuẩn bị phá của thêm lần nữa!

Rất nhanh, Diệp Phong từ trong không gian hệ thống lấy ra một cái ấm trà trong suốt, trực tiếp đặt ở trên bàn.--Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Chương 1028 - Trước khi ăn cơm uống rượu, phải súc miệng

“Hoắc Sơn huynh!”

“Đây là đồ vật ngươi ngày thường dùng để súc miệng sao?”

“Sao ta nhìn nó có chút giống trà đâu, đây là trà sao?”

Nhìn chất lỏng màu nâu trong ấm trà, Sở Nguyên Phi cũng tò mò hỏi.

“Đúng vậy!”

“Đây là đồ vật mà đại nhân nhà ta ngày thường dùng để súc miệng!”

“Hơn nữa, nó thực sự là trà!”

“Tên của nó gọi là Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà!”

Nghe Sở Nguyên Phi hỏi, Diệp Phong tiến lên một bước trả lời.

“Cái gì!”

“Ngươi nói bên trong chính là Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà sao?”

Mà nghe được năm chữ Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà, Uông Uy cùng Sở Nguyên Phi trực tiếp liền hét lên, trong mắt tràn đầy hưng phấn, lộ ra vẻ khó có thể tin, nhất định phải biết rằng Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà không chỉ có thể ngộ ra các công pháp tu luyện, mà còn có thể ngộ ra thần thông!

Thậm chí ở phương diện luyện đan, luyện khí, luyện chế bùa chú linh tinh, khi gặp được bình cảnh, cũng có thể có thể tìm kiếm bước đột phá trong trạng thái này!

Có thể nói, Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà sinh ra ngộ đạo chi cảnh, có thể ngộ đạo bất luận phương diện nào, đây ngộ đạo bí bảo không thể so sánh!

Mà loại ngộ đạo trà cao cấp như vậy lại bị Hoắc Sơn thường dùng để súc miệng hàng ngày, việc này đừng nói đến người, ngay cả cẩu nghe xong cũng phải lắc đầu!

“Điên rồi!”

“Diệp thiếu tuyệt đối là điên rồi!”

“Hắn thế nhưng còn có cả loại bảo bối này!”

“Có còn chưa tính, thế nhưng còn muốn bắt ta súc miệng, ta làm sao có thể hạ miệng a!”

Hoắc Sơn ở một bên biết trong đó là Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi, tuy rằng đoán được Diệp Phong sẽ phá của, nhưng hắn thật sự không nghĩ tới Diệp Phong lại chơi tàn nhẫn như vậy!

Hơn nữa, hắn hiện tại rất muốn nói với Diệp Phong một câu: “Đây chính là Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà, dùng nó súc miệng, ta cảm thấy miệng ta căn bản không xứng a!”

“Hoắc Sơn huynh!”

“Thật không dám giấu giếm, đã từng ta đi theo tông chủ bái phỏng một tông môn nào đó, may mắn uống qua một chút, tuy rằng một chút Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà kia chỉ làm ta tiến vào ngộ đạo chi cảnh năm giây, nhưng đối ta mà nói đã có lợi cho ta rất nhiều!”

“Cho nên, ta có một yêu cầu quá đáng, chính là, có thể rót cho ta một chén trà súc miệng này được không?”

Lúc này, sau khi Sở Nguyên Phi lấy lại tinh thần, liền nhìn về phía Hoắc Sơn hỏi, nói thật, hắn căn bản không tin trong ấm trà này sẽ là Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà!

Bởi vì thứ này cực kỳ quý hiếm, hiếm có, không có người có khả năng dùng nó làm nước súc miệng!

Cho dù là bại gia tử, cũng không thể làm ra hành vi phá của phát rồ như vậy!

“Xem ra, Sở trưởng lão cũng không tin tưởng nơi này chứa Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà!”

“Một khi đã như vậy, vậy để hắn nếm một tí xíu đi!”

“Như vậy, lát nữa hắn sẽ đau lòng cùng với ta!”

Nghe Sở Nguyên Phi nói như vậy, khoé miệng Hoắc Sơn hiện lên một nụ cười xấu xa, sau đó gật đầu nói: “Được thôi, vậy rót cho ngươi một chút, dù sao trong tay ta có rất nhiều thứ này, ngày thường không phải dùng để súc miệng, chính là dùng để tưới hoa!”

“Giả vờ!”

“Ngươi mẹ nó tiếp tục giả vờ!”

“Còn không phải dùng để súc miệng chính là dùng để tưới hoa, cho dù thật sự là Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà, ta cũng không tin trong tay của ngươi thực sự có nhiều như vậy, huống chi, trong này căn bản không có khả năng là Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà!”

Thấy Hoắc Sơn lại bắt đầu giả bộ, Sở Nguyên Phi khinh thường bĩu môi, sau đó cầm ấm trà lên, rót trà bên trong vào ly rượu của mình.

“Tuy rằng nhan sắc không sai biệt lắm!”

“Nhưng ta cũng không tin, này thật là Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà!”

Nghĩ vậy, Sở Nguyên Phi liền cầm lấy chén rượu, trực tiếp đem bên trong Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà uống một hơi cạn sạch!

Oanh!

Theo Sở Nguyên Phi uống xong Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà, một cổ huyền diệu hơi thở liền từ hắn trong cơ thể tán phát ra tới, mà hắn cả người cũng trực tiếp tiến vào tới rồi ngộ đạo chi cảnh!

“Mẹ kiếp!”

“Thế nhưng là thật sự!”

Mà một bên Uông Uy nhìn đến Sở Nguyên Phi trực tiếp tiến vào ngộ đạo chi cảnh, trên mặt cũng toát ra một mạt vẻ khiếp sợ, theo sau, một cổ hối ý liền nảy lên trong lòng, hắn hối hận, hối hận chính mình vừa mới vì cái gì không có đi theo nếm một ly!

“Tiểu Diệp a!”

“Này Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà còn có một cái đặc điểm, đó chính là, tiến vào ngộ đạo chi cảnh sau, tuyệt không có thể đã chịu ngoại giới bất luận cái gì ảnh hưởng, một khi đã chịu ảnh hưởng, liền sẽ từ ngộ đạo cái loại này huyền diệu trạng thái giữa, lập tức tỉnh táo lại!”

“Cho nên, ở uống Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà thời điểm, đại bộ phận người đều sẽ tìm một cái cực kỳ an tĩnh địa phương!”

Nhìn đến Sở Nguyên Phi đã tiến vào ngộ đạo chi cảnh, Hoắc Sơn liền nhìn về phía Diệp Phong thuyết minh cái này tình huống.

“Đại nhân!!!”

“Ngài nên súc miệng!!!”

Nghe được Hoắc Sơn lời này, Diệp Phong lập tức liền minh bạch lại đây, theo sau liền vận dụng trong cơ thể thần lực, trực tiếp hô to lên, thanh âm cực lớn, nháy mắt liền truyền khắp toàn bộ tửu lầu!

Mà khoảng cách gần nhất Hoắc Sơn, Uông Uy cùng Sở Nguyên Phi ba người, cũng đều bị thanh âm này làm lỗ tai ầm ầm vang lên!

“Mẹ kiếp!”

“Ngộ đạo chi cảnh của ta không có!”

“Ngộ đạo chi cảnh chống đỡ được một nén nhang đã bị giọng nói của tên Tiểu Diệp kia không có!”

“Mẹ nó tim ta đau quá!”

Lúc này, Sở Nguyên Phi tỉnh táo lại từ ngộ đạo chi cảnh lộ ra vẻ suy sụp, phải biết rằng, một nén nhang ngộ đạo chi cảnh là mấy trăm năm khổ tu của hắn!

Hơn nữa, hắn cũng không dám tức giận, dù sao Đốn Ngộ Trà cũng là của người khác, điều này càng làm cho hắn càng thêm khó chịu!

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc!

Mà lúc này, Hoắc Sơn cầm lấy ấm trà trên bàn, rót Đốn Ngộ Trà vào miệng, sau đó súc miệng!

Phốc!

Sau khi súc vài cái, Hoắc Sơn liền trực phun Đốn Ngộ Trà trong miệng xuống đất!

Chương 1029 - Còn chuẩn bị công việc ngươi ăn một bữa cơm phiền phức như vậy sao?

Thấy một màn như vậy, Uông Uy cùng Sở Nguyên Phi cảm thấy trái tim của họ đang chảy máu, họ thậm chí còn có một ý tưởng cực kỳ biến thái vào lúc này, đó là hy vọng rằng Hoắc Sơn có thể phun Đốn Ngộ Trà đã súc miệng vào trong miệng bọn họ, bọn họ không chê!

“Ai!”

“Mẹ nó quá phá của!”

“Cũng may ta chỉ cần súc một ngụm, nếu như nhiều thêm mấy khẩu, ta đều chịu không được a!”

Nhìn Đốn Ngộ Trà phun trên mặt đất, trong mắt Hoắc Sơn cũng có một tia đau lòng!

“Đại nhân!”

“Tiếp tục súc miệng a!”

“Phải biết rằng, trước khi ngài ăn cơm uống rượu đều phải uống mười bình lót nền!”

Nhìn thấy Hoắc Sơn ngừng lại, Diệp Phong ở bên cạnh cũng vội vàng nhắc nhở, dù sao hôm nay hắn muốn bại hết một vạn bình,

cho nên, đây chỉ là một cái bắt đầu!

???

Ngươi không cần làm ta a!

Súc một ngụm, ta đều đau lòng muốn chết!

Nhưng ngươi hiện tại nói với ta là phải mười bình lót nền?

Cho dù ngươi muốn phá của, vậy thì cũng phải cân nhắc cảm giác của ta!

Nghe Diệp Phong nhắc nhở, Hoắc Sơn ngẩn ra , tuy rằng cùng Diệp Phong tiếp xúc đã lâu, hơn nữa, hắn cũng luôn nỗ lực học tập phá của chi đạo, nhưng hôm nay thật sự chơi quá lớn!

“Mười bình lót nền?”

“Hơn nữa vẫn là trước khi ăn cơm uống rượu phải bại hết mười bình?”

“Người nhà ngươi có biết ngươi phá của như vậy không?”

Uông Uy cùng Sở Nguyên Phi ở đối diện nghe Diệp Phong nói như vậy, trên mặt cũng hiện lên khiếp sợ, bọn họ không thể tưởng tượng được trong một trăm năm qua, Hoắc Sơn rốt cuộc đã trải qua cái gì, thế nhưng có thể biến thành kinh người như vậy!

Một bình!

Hai bình!

Tam bình!

……

Nhìn Hoắc Sơn súc từng bình Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà sang quý rồi phun lên mặt đất, Uông Uy cùng Sở Nguyên Phi ở đối diện đau lòng muốn khóc!

“Hô!”

“Cuối cùng cũng đã bại hết mười bình Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà!”

“Ta thật sự không ngờ rằng ở bên cạnh Diệp thiếu lại có áp lực lớn như vậy!”

“Lúc này, Hoắc Sơn cuối cùng cũng bại hết mười bình Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà, hắn thở ra một hơi thật dài, sau đó liền nhìn về phía Diệp Phong thần thức truyền âm nói: “Diệp thiếu, lần này không có thứ gì muốn bại nữa đi!”

“Cung chủ!”

“Trong tay ta còn có một ít Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà, cần phải bại hết trong ngày hôm nay!”

“Cho nên, trong chốc lát ta sẽ tìm cơ hội để ngươi tiếp tục bại!”

Nghe Hoắc Sơn hỏi, Diệp Phong cũng cười đáp lại một câu.

Hả?

Trong tay ngươi còn ‘có một ít’ Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà sao?

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Hoắc Sơn lập tức hoảng sợ, bởi vì nếu như người khác nói còn một ít thì thật sự chỉ là một ít, nhưng nếu như Diệp Phong nói một ít, vậy hắn không biết còn có bao nhiêu!

“Diệp thiếu!”

“Ngài có thể cho ta một con số chuẩn xác được không?”

“Kia một chút, là có bao nhiêu bình?

Sau đó, Hoắc Sơn lo lắng bất an nhìn Diệp Phong hỏi.

“Cung chủ!”

“Thật sự không có nhiều lắm, chỉ 9990 bình!”

Nghe Hoắc Sơn hỏi như vậy, Diệp Phong cũng nhún nhún vai, sau đó đưa ra một con số chính xác.

Hả?

Có một ít?

Thật sự không nhiều lắm?

Chỉ 9990 bình?

Nghe được câu trả lời của Diệp Phong, Hoắc Sơn lập tức cười to, nhưng trong lòng lại đau đớn nghĩ: "9990 bình, nếu như dùng hết toàn bộ để súc miệng, vậy thì không phải cho ta súc đến ghê tởm sao!"

"Không được!"

"Không thể tiếp tục dùng để súc miệng!"

"Ta phải chủ động xuất kích, ta phải nghĩ cách bại hết toàn bộ số Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà đó mới được!"

Nghĩ vậy, Hoắc Sơn bắt đầu trầm tư suy nghĩ.

Mà Diệp Phong ở một bên cũng trầm tư, hắn đang suy nghĩ, chính mình nên làm như thế nào để cho Hoắc Sơn vừa có thể khoác lác vừa có thể phá của!

"Hoắc Sơn huynh!"

"Nếu như đã súc miệng xong rồi!"

"Vậy thì bây giờ chúng ta có phải có thể ăn cơm uống rượu không?"

Thấy Hoắc Sơn cùng Diệp Phong ở đối diện đang cúi đầu suy nghĩ, Sở Nguyên Phi thử lên tiếng thăm dò.

"Có!"

Đúng lúc này, Hoắc Sơn cũng đã nghĩ ra một ý tưởng phá của!

"Sở trưởng lão!"

"Thật là xin lỗi!"

“Con người của ta a, chính là có quá nhiều thói quen tốt, trước khi ăn cơm uống rượu, ngoại trừ súc miệng thì ta còn có phải chuẩn bị khác phải làm!”

“Cho nên, chúng ta hiện tại không vội ăn cơm uống rượu!”

Sau đó, Hoắc Sơn liền nhìn về phía Sở Nguyên Phi mỉm cười đáp lại một câu.

Hả?

Ngoài việc súc miệng, ngươi còn có công việc chuẩn bị khác phải làm?

Như thế nào, ngươi ăn một bữa cơm phải phiền phức như vậy sao?

Nghe được lời này, Sở Nguyên Phi cùng Uông Uy trực tiếp sững sờ!

Nhưng rất nhanh, hai người lộ ra vẻ bất an, bởi vì bọn họ đột nhiên nghĩ tới một chuyện, chính là Hoắc Sơn chuẩn bị, tựa hồ không phải rất bình thường, ví dụ như dùng Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà súc miệng, súc một lần chính là mười bình!

“Mặc dù màu sắc tương tự!”

“Nhưng ta cũng không tin, đây thật sự là Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà!”

Nghĩ vậy, Sở Nguyên Phi liền cầm lấy chén rượu, trực tiếp uống một hơi cạn sạch Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà bên trong!

Oanh!

Khi Sở Nguyên Phi vừa uống xong Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà, một hơi thở huyền diệu bộc phát từ trong cơ thể hắn, mà hắn cũng trực tiếp tiến vào ngộ đạo chi cảnh!

“Mẹ kiếp!”

“Thế nhưng là thật!”

Uông Uy ở bên cạnh nhìn thấy Sở Nguyên Phi trực tiếp tiến vào

ngộ đạo chi cảnh, trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ, sau đó là một tia hối hận dâng lên trong lòng, hắn hối hận, hối hận vì sao vừa rồi không cùng hắn uống một ly!

“Tiểu Diệp a!”

Chương 1030 - Còn có công tác chuẩn bị, ngươi ăn bữa cơm khó như vậy sao?

“Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà còn có một đặc điểm, đó chính là sau khi tiến vào ngộ đạo chi cảnh, tuyệt không thể bị ảnh hưởng từ bên ngoài, một khi đã bị ảnh hưởng, sẽ từ trạng thái ngộ đạo huyền diệu lập tức tỉnh táo!”

“Cho nên, khi uống Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà, hầu hết mọi người sẽ tìm một nơi cực kỳ yên tĩnh!”

Nhìn thấy Sở Nguyên Phi đã tiến vào ngộ đạo chi cảnh, Hoắc Sơn liền nhìn về phía Diệp Phong giải thích tình huống.

“Đại nhân!!!”

“Ngài nên súc miệng!!!”

Nghe Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Phong lập tức hiểu ra, sau đó trực tiếp vận dụng thần lực trong cơ thể hét lớn, thanh âm lớn đến mức trong nháy mắt lan truyền toàn bộ tửu lầu!

Mà Hoắc Sơn, UôngUy, Sở Nguyên Phi ở gần nhất cũng bị âm thanh này làm lỗ tai ầm ầm vang lên!

“Mẹ kiếp!”

“Ta ngộ đạo chi cảnh không có a!”

“Có thể chống đỡ một nén nhang thời gian ngộ đạo chi cảnh, đã bị cái kia Tiểu Diệp một giọng nói cấp kêu không có!”

“Ta mẹ nó tâm hảo đau!”

Lúc này, từ ngộ đạo chi cảnh giữa tỉnh táo lại Sở Nguyên Phi, trên mặt cũng là toát ra một mạt hỏng mất chi sắc, phải biết rằng, một nén nhang ngộ đạo chi cảnh, đủ để để được với hắn mấy trăm năm khổ tu a!

Hơn nữa, hắn còn không dám phát hỏa, rốt cuộc, ngộ đạo trà là người ta, này liền làm hắn càng khó chịu!

Lộc cộc lộc cộc lộc cộc!

Mà lúc này, Hoắc Sơn cầm lấy trên bàn ấm trà, liền đem bên trong ngộ đạo trà đảo vào trong miệng, sau đó trực tiếp liền súc nổi lên khẩu!

Phốc!

Súc vài cái sau, Hoắc Sơn liền trực tiếp đem trong miệng ngộ đạo trà cấp phun tới rồi trên mặt đất!

Thấy như vậy một màn, Uông Uy cùng Sở Nguyên Phi hai người, cảm giác chính mình tâm đều ở lấy máu, thậm chí, bọn họ lúc này đều có một cái cực kỳ biến thái ý tưởng, đó chính là hy vọng Hoắc Sơn có thể đem súc miệng ngộ đạo trà phun đến bọn họ trong miệng, bọn họ không chê!

“Ai!”

“Quá mẹ nó phá của!”

“Bất quá, còn hảo chỉ cần súc một ngụm, nếu là nhiều tới mấy khẩu, ta đều khiêng không được a!”

Nhìn phun trên mặt đất ngộ đạo trà, Hoắc Sơn trong mắt cũng là toát ra một mạt đau mình chi sắc!

“Đại nhân!”

“Tiếp tục súc miệng a!”

“Phải biết rằng, ngài ở mỗi lần ăn cơm uống rượu phía trước, đều là mười hồ lót nền!”

Nhìn đến Hoắc Sơn ngừng lại, một bên Diệp Phong cũng là vội vàng nhắc nhở lên, rốt cuộc, hắn hôm nay là muốn bại quang một vạn hồ, cho nên, này chỉ là một cái bắt đầu!

???

Ngươi không cần làm ta a!

Súc một ngụm, ta đều mau đau lòng muốn chết!

Nhưng ngươi hiện tại nói cho ta, mười hồ lót nền?

Liền tính ngươi tưởng phá của, kia cũng đến suy xét suy xét ta cảm thụ a!

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, Hoắc Sơn cả người đều choáng váng, tuy rằng cùng Diệp Phong tiếp xúc thời gian cũng không ngắn, hơn nữa, hắn cũng vẫn luôn đều ở nỗ lực học tập phá của chi đạo, nhưng này một đợt chơi, thật là có điểm quá lớn!

“Mười hồ lót nền?”

“Hơn nữa vẫn là mỗi lần ăn cơm uống rượu phía trước, đều phải bại rớt mười hồ?”

“Ngươi như vậy phá của, nhà ngươi người biết không?”

Đối diện Uông Uy cùng Sở Nguyên Phi hai người nghe được Diệp Phong lời này sau, trên mặt cũng đều toát ra một mạt vẻ khiếp sợ, bọn họ vô pháp tưởng tượng, này một trăm năm thời gian, Hoắc Sơn rốt cuộc đã trải qua cái gì, thế nhưng có thể biến như thế ngưu so!

Một hồ!

Hai hồ!

Tam hồ!

……

Nhìn Hoắc Sơn đem một hồ hồ sang quý Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà súc miệng phun trên mặt đất, đối diện Uông Uy cùng Sở Nguyên Phi hai người, đau lòng đều mau khóc!

“Hô!”

“Rốt cuộc đem mười hồ Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà đều cấp bại hết!”

“Ta là thật sự không nghĩ tới, ở Diệp thiếu bên người thế nhưng sẽ có áp lực lớn như vậy!”

“Lúc này, rốt cuộc đem mười hồ Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà bại quang Hoắc Sơn, cũng là thật dài ra khẩu khí, theo sau liền nhìn về phía Diệp Phong thần thức truyền âm nói: “Diệp thiếu, lúc này không có gì muốn bại đồ vật đi!”

“Cung chủ!”

“Ta trong tay còn có điểm Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà, là yêu cầu ở hôm nay toàn bộ bại quang!”

“Cho nên, trong chốc lát ta sẽ tìm cơ hội làm ngươi tiếp tục bại!”

Nghe được Hoắc Sơn dò hỏi, Diệp Phong cũng là cười đáp lại một câu.

n?

Ngươi trong tay còn ‘ có điểm ’ Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà?

Nghe được Diệp Phong lời này, Hoắc Sơn trực tiếp liền luống cuống, bởi vì người khác nói có điểm nói, vậy thật sự chỉ là có điểm, nhưng Diệp Phong nói có điểm nói, kia đã có thể không biết là có bao nhiêu!

“Diệp thiếu!”

“Ngài có thể cho ta một cái chuẩn xác con số sao?”

“Chính là cái này có điểm, là nhiều ít hồ?”

Theo sau, Hoắc Sơn liền mặt lộ vẻ bất an nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi lên.

“Cung chủ!”

“Thật không nhiều lắm, liền 9990 hồ!”

Nghe được Hoắc Sơn dò hỏi, Diệp Phong cũng là nhún vai, theo sau liền cấp ra một cái chuẩn xác con số.

n?

Có điểm?

Thật không nhiều lắm?

Liền 9990 hồ?

Nghe được Diệp Phong trả lời, Hoắc Sơn trực tiếp liền phá lên cười, bất quá trong lòng lại là hỏng mất nghĩ đến: “9990 hồ, này nếu là toàn bộ dùng để súc miệng, kia không được cho ta súc ghê tởm a!”

“Không được!”

“Không thể ở tiếp tục súc miệng!”

“Ta phải chủ động xuất kích, ta phải nghĩ cách dùng một lần đem này đó Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà toàn bộ đều cấp bại quang mới được!”

Nghĩ vậy, Hoắc Sơn liền bắt đầu trầm tư lên.

Mà một bên Diệp Phong, cũng đồng dạng trầm tư lên, hắn suy nghĩ, nên làm như thế nào, mới có thể làm Hoắc Sơn ở trang so đồng thời, chính mình còn có thể phá của một đợt!

“Hoắc Sơn huynh!”

“Nếu súc miệng đã súc xong rồi!”

“Kia chúng ta có phải hay không có thể ăn cơm uống rượu?”

Nhìn đến đối diện Hoắc Sơn cùng Diệp Phong đều cúi đầu trầm tư lên, Sở Nguyên Phi cũng là thử tính dò hỏi một câu.

“Có!”

Đúng lúc này, Hoắc Sơn cũng nghĩ đến một cái phá của điểm tử!

“Sở trưởng lão!”

“Thật là ngượng ngùng!”

“Con người của ta a, chính là hảo thói quen quá nhiều, ở ăn cơm uống rượu phía trước, trừ bỏ súc miệng, ta còn có điểm mặt khác chuẩn bị công tác phải làm!”

“Cho nên, chúng ta trước không nóng nảy ăn cơm uống rượu!”

Chương 1031 - Còn có công tác chuẩn bị, ngươi ăn bữa cơm khó như vậy sao? (2)

Theo sau, Hoắc Sơn liền nhìn về phía Sở Nguyên Phi cười đáp lại một câu.

n?

Trừ bỏ súc miệng, ngươi còn có chuẩn bị công tác phải làm?

Như thế nào, ngươi ăn một bữa cơm liền như vậy phiền toái sao?

Nghe được lời này, Sở Nguyên Phi cùng Uông Uy hai người trực tiếp liền ngốc!

Nhưng thực mau, hai người liền toát ra một mạt bất an chi sắc, bởi vì, bọn họ bỗng nhiên nghĩ tới một sự kiện, đó chính là Hoắc Sơn chuẩn bị công tác, giống như đều không phải thực bình thường a, tỷ như dùng Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà tới súc miệng, hơn nữa một súc chính là mười hồ!

“Tiểu Diệp!”

“Làm tiểu nhị chuẩn bị thêm hai cái thau tắm!”

“Ta muốn cho Uông Uy huynh cùng Sở trưởng lão cùng cảm thụ niềm vui khi vừa ngâm mình vừa ăn cơm uống rượu ở trong thau tắm!”

Sau đó, trên mặt Hoắc Sơn hiện lên một nụ cười, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình cho Diệp Phong.

Hả?

Chuẩn bị thêm hai cái thau tắm?

Các ngươi muốn vừa ngâm mình vừa ăn cơm uống rượu ở trong thau tắm?

Nghe Hoắc Sơn nói những lời này, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ nghi hoặc, nhưng rất nhanh, hắn nghĩ tới cái gì, liền vội vàng nói: "Đại nhân, ta lập tức đi thu xếp!"

"Hoắc Sơn huynh!"

"Ngươi đây đều là thói quen tốt gì thế!"

"Nói thật, súc miệng ta có thể hiểu, nhưng vừa ăn uống vừa ngâm mình trong thau tắm là như thế nào, có thoải mái không?"

Sau khi Diệp Phong rời khỏi phòng cho khách, Sở Nguyên Phi lộ vẻ nghi hoặc hỏi.

"Thoải mái a!"

"Rất là thoải mái!"

"Ngươi chỉ là chưa hưởng thụ qua, lát nữa ngươi hưởng thụ xong sẽ hiểu!"

Nghe Sở Nguyên Phi hỏi, Hoắc Sơn cũng cười giải thích!

Bên kia!

"Vừa ngâm mình vừa ăn cơm uống rượu ở trong thau tắm!"

"Cung chủ cũng thật là nghĩ ra được a!"

Lúc này, Diệp Phong rời khỏi phòng cho khách cũng cười khổ tự lẩm bẩm, hắn thật không ngờ Hoắc Sơn lại chuẩn bị bại hết số Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà còn lại kia chỉ trong một lần!

"Hệ thống!"

"Ngươi có thể sửa lại nhiệm vụ ngẫu nhiên không, chính là, sau khi hoàn thành ba lần hành vi phá của, cũng không cần lập tức kết thúc nhiệm vụ!"

“Dù sao thời gian của nhiệm vụ cũng là ba ngày, ta muốn để cho cung chủ giả bộ thêm mấy ngày!”

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó liền hỏi hệ thống.

“Đinh! Theo yêu cầu của ký chủ, nhiệm vụ ngẫu nhiên đã được sửa đổi. Trong vòng ba ngày, chỉ cần khi Hoắc Sơn giả bộ, ký chủ kích hoạt hành vi phá của có thể đạt ba lần thì nhiệm vụ coi như đã hoàn thành. Tuy nhiên, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, nhiệm vụ sẽ không kết thúc, mấy ngày sau, nó sẽ tự kết thúc, và phần thưởng nhiệm vụ sẽ không được phân phối cho đến khi nhiệm vụ kết thúc!”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh từ hệ thống lập tức vang lên trong đầu hắn.

“Được!”

“Vậy trong ba ngày này, cứ để cho cung chủ tận tình giả bộ đi!”

Sau khi nghe hệ thống nói xong, Diệp Phong cũng mỉm cười lẩm bẩm.

Một lát sau!

“Di?”

“Tại sao chỉ có thau tắm mà không có nước?”

“Hoắc Sơn huynh, chẳng lẽ chúng ta phải ngồi xổm trong thau tắm ăn cơm uống rượu sao?”

Nhìn thấy tiểu nhị đưa tới ba cái thau tắm lớn, nhưng lại không có mang đến nước, Sở Nguyên Phi lộ vẻ nghi hoặc nhìn về phía Hoắc Sơn hỏi.

“Sở trưởng lão!”

“Ta đã chuẩn bị đầy đủ nước cần để tắm!”

“Chúng ta có thể tắm bất cứ lúc nào!!”

Nghe Sở Nguyên Phi hỏi, Hoắc Sơn cũng nghiền ngẫm đáp lại một câu.

n!

Nghe vậy, Uông Uy ở bên cạnh bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó hoảng loạn cả lên, bởi vì, nếu như phỏng đoán của hắn là sự thật, vậy thì chuyện ngâm tắm thật sự quá mức điên cuồng!

“Hoắc Sơn huynh!”

“Ngươi… Ngươi chuẩn bị lấy Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà ngâm mình sao!”

Sau khi cố gắng trấn tĩnh lại, Uông Uy nhìn Hoắc Sơn hỏi.

Xoát!

Nghe Uông Uy nói xong, Sở Nguyên Phi ở bên cạnh trợn to mắt nhìn sang, trong ánh mắt tràn ngập vô tận kinh hãi, hắn không nghĩ tới, Uông Uy sẽ hỏi ra một vấn đề điên cuồng như thế.

“Đúng vậy!”

“Người có thân phận như ta có thể sử dụng nước bình thường để tắm rửa sao?”

“Hơn nữa lần này ta đi ra quá vội vàng, cho nên cũng chỉ có thể sử dụng Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà tạm chấp nhận một chút!”

“Hy vọng hai vị không cần ghét bỏ!”

Nghe Uông Uy dò hỏi, Hoắc Sơn cũng lộ vẻ mặt đắc ý nói.

“Giả vờ quá giỏi!”

“Cung chủ thật giỏi giả vờ!”

“Nếu không phải lần này đi ra ngoài, ta thật không biết Cung chủ lại có thiên phú giả vờ như vậy!”

Diệp Phong ở bên cạnh nghe Hoắc Sơn nói xong, cũng yên lặng dựng lên một ngón tay cái!

Đồng thời, Diệp Phong cũng nghĩ đến một câu, đó chính là, nếu thượng đế vì ngươi đóng lại một cánh cửa, vậy nhất định sẽ vì ngươi mở ra một cánh cửa sổ, giống như Hoắc Sơn, tuy rằng là một phế nhân, không có thiên phú ở phương diện tu luyện, nhưng lại có thiên phú cực kỳ cao ở phương diện giả vờ!

???

Dùng Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà ngâm mình tắm rửa, ngươi nói cái này là tạm chấp nhận một chút?

Mẹ nó, ngươi giả vờ giỏi như vậy làm gì?

Không giả bộ có thể chết!

Sau khi Uông Uy và Sở Nguyên Phi nghe được lời nói của Hoắc Sơn, trong lòng cũng điên cuồng oán trách, tuy nhiên oán trách là oán trách, nhưng bọn họ thật sự không có chút nóng nảy nào, người ta có tư cách giả bộ, ngoại trừ hâm mộ có thể làm sao bây giờ?

Một lát sau!

“Uông Uy huynh!”

“Sở trưởng lão!”

“Còn ngẩn người nơi đó làm gì, nhanh tiến vào ngâm a!”

“Tuy rằng Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà này rất bình thường, nhưng sau khi ngâm qua, vẫn có thể khiến cho trong cơ thể tỏa ra hương trà nhàn nhạt!”

Hoắc Sơn dẫn đầu mặc quần áo ngâm mình trong bồn tắm, nhìn thấy Uông Uy cùng Sở Nguyên Phi còn đứng ngây ra ở đối diện, hắn lập tức thúc giục

“Hoắc Sơn huynh!”

“Không ngâm có được không?”

“Thật sự là một thùng Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà này quá mức trân

quý!”

“Không chút nào khoa trương khi nói cho dù ta phấn đấu thêm một trăm vạn năm, ta cũng không thể mua nổi một thùng Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà này!”

Nghe Hoắc Sơn thúc giục, Sở Nguyên Phi cười khổ giải thích.

“Đúng vậy!”

Chương 1032 - Ngươi giả bộ giỏi như vậy làm gì, không giả bộ có thể chết!

“Giá trị ẩn chứa trong thùng Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà này chỉ sợ mua được vài cái Tinh Túc Tông!”

“Hơn nữa, chúng ta thật sự không muốn dùng thân thể dơ bẩn của mình làm bẩn Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà đang tinh khiết này a!”

Ngay sau đó, Uông Uy ở bên cạnh cũng lên tiếng nói.

“Thôi được rồi!”

“Nếu các ngươi không muốn ngâm tắm, vậy ta cũng không làm khó người khác!”

“Vốn đang nghĩ sau khi các ngươi ngâm xong, một thùng Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà kia liền giao cho các ngươi tự xử lý, nhưng nếu các ngươi không nghĩ ngâm mình, ta cũng chỉ có thể tự mình đi xử lý nó!”

Nói đến đây, Hoắc Sơn liền nhìn Diệp Phong đang ở một bên nói: “Tiểu Diệp, trực tiếp tìm một nơi đổ hết hai thùng Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà kia!”

Phanh! Phanh!

Khi Hoắc Sơn vừa dứt lời, bên cạnh đột nhiên vang lên hai tiếng rơi vào trong nước.

“Hoắc Sơn huynh!”

“Ta vừa mới suy nghĩ, nếu ta cố gắng một trăm vạn năm đều mua không nổi một thùng Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà này, hiện tại ngươi lại cho ta cơ hội hưởng thụ, ta vì sao phải muốn từ bỏ đâu!”

“Cho nên, ta nên ngâm tắm thì hơn!”

Lúc này, Sở Nguyên Phi đang ngâm mình trong thau tắm cũng hưng phấn nói.

“Hoắc Sơn huynh!”

“Ta vừa rồi cũng đã suy nghĩ cẩn thận, nếu thân thể của ta dơ bẩn, vậy dùng Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà tinh khiết này tới rửa sạch thân thể dơ bẩn này của ta đi!”

“Bởi vì ta muốn làm một người trong sạch!”

Ngay sau đó, Uông Uy ở bên cạnh cũng kích động lên tiếng nói.

“Thật không biết xấu hổ!”

“Sau khi biết ngâm xong là có thể có được một thùng Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà này, các ngươi nói biến sắc mặt liền biến sắc mặt!”

Nghe thấy những gì hai người nói, Hoắc Sơn đen mặt lẩm bẩm một mình.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của hôm nay, khen thưởng một trăm vạn điểm phá của, khen thưởng đột phá một cảnh giới nhỏ!”

Sau khi Hoắc Sơn, Uông Uy cùng Sở Nguyên Phi đều ngâm mình ở trong thau tắm, âm thanh nhắc nhở khen thưởng từ hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

Oanh!

Ngay sau đó, một cổ hơi thở đột phá bạo phát từ trong cơ thể Diệp Phong.

“Mẹ kiếp!”

“Thần Đạo Cảnh Bát Trọng đỉnh phong!”

“Tiểu tuỳ tùng này thế nhưng vẫn luôn che giấu thực lực!”

Cảm nhận được hơi thở tu vi Diệp Phong bộc phát ra, Sở Nguyên Phi ở đối diện cũng kinh hô l ở trong lòng, hắn thật sự không ngờ trên người Diệp Phong lại có bảo vật ẩn nấp hơi thở!

“Buồn cười, ta vẫn luôn cho rằng tu vi của đối phương chỉ là Chân Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!”

“Ai mà ngờ tu vi chân thật của đối phương lại là Thần Đạo Cảnh Thất Trọng đỉnh phong, nếu không phải hắn đột nhiên đột phá tới Thần Đạo Cảnh Bát Trọng đỉnh phong, ta có khả năng vẫn không biết gì!”

Sau khi khiếp sợ qua đi, Sở Nguyên Phi nhìn sang Diệp Phong.

“Sở trưởng lão!”

“Diệp Phong lúc trước giống như ẩn tàng thực lực a, tu vi của hắn rốt cuộc là gì, vì sao ta không nhìn thấu hắn?”

Lúc này, Uông Uy ở bên cạnh cũng lộ vẻ tò mò nhìn về phía Sở Nguyên Phi hỏi nhỏ.

“Cái gì Diệp Phong?”

“Ngươi hẳn là nên kêu hắn một tiếng Diệp tiền bối!”

“Bởi vì tu vi của hắn là Thần Đạo Cảnh Bát Trọng đỉnh phong!”

Nghe Uông Uy hỏi chuyện, Sở Nguyên Phi cũng thuận miệng đáp lại một câu.

Cái gì?

Thần Đạo Cảnh Bát Trọng đỉnh phong?

Tiểu tùy tùng bên cạnh Hoắc Sơn thế nhưng là cường giả cấp bậc này?

Uông Uy nghe xong lời này, trên mặt cũng lộ ra vẻ khó tin, phải biết rằng hắn chính là đệ tử nội môn do Tinh Túc Tông chủ yếu bồi dưỡng, nhưng tu vi hiện tại của hắn cũng chỉ là Thần Hoàng Cảnh Tam Trọng mà thôi.

“Mẹ nó!”

“Hoắc Sơn rốt cuộc đã trải qua chuyện gì trong trăm năm qua!”

“Ngay cả tiểu tuỳ tùng bên người cũng cường đại như vậy!”

Sau khi bình tĩnh lại, Uông Uy cười khổ, hắn thật sự không nghĩ tới, một tên đệ tử được tông môn trọng điểm bồi dưỡng như mình đều không bằng một tên tiểu tuỳ tùng bên cạnh đối phương!

(Chân Thần Cảnh, Thiên Thần Cảnh, Thần Vương Cảnh, Thần Hoàng Cảnh, Thần Đế Cảnh, Thần Thánh Cảnh, Thần Tôn Cảnh, Thần Đạo Cảnh, Thần Kiếp Cảnh)

Bên kia!

“Cung chủ!”

“Ngươi đừng chỉ luôn ăn uống ngâm mình a, tiếp tục giả bộ khoác lác đi a!”

Lúc này, sau khi Diệp Phong kết thúc đột phát liền nhìn thấy Hoắc Sơn đang ăn uống thả cửa ở kia, không có việc gì còn thò tay vào trong quần áo xoa một ít bùn đất, hắn đen mặt lên tiếng nhắc nhở.

Hả?

Tiếp tục giả bộ khoác lác sao?

Hiện tại trong tình huống như vậy ta còn giả bộ như thế nào, ta không biết nha!

Nghe Diệp Phong nhắc nhở, Hoắc Sơn cũng khó hiểu nhìn về phía Diệp Phong.

“Cung chủ!”

“Uống nhiều rượu như vậy, ngươi không muốn xôn xao một chút sao?”

“Nếu như ngươi không xôn xao, vậy hai cái bình Lưu Ly âm Dương ta đưa cho ngươi chẳng phải thành đồ trang trí sao?”

Nhìn thấy vẻ mặt khó hiểu của Hoắc Sơn, Diệp Phong bất đắc dĩ nhắc nhở.

Xoát!

Nghe Diệp Phong nhắc nhở, Hoắc Sơn trực tiếp từ trong thau tắm lớn đứng lên, Uông Uy cùng Sở Nguyên Phi ở đối diện đều khó hiểu nhìn Hoắc Sơn, bọn họ không biết vì sao Hoắc Sơn lại đột nhiên đứng lên!

“Uông Uy huynh!”

“Sở trưởng lão!”

“Thật xin lỗi, ta muốn xôn xao một chút!”

Nhìn thấy Uông Uy cùng Sở Nguyên Phi đều đang nhìn mình, Hoắc Sơn cũng ngượng ngùng giải thích.

???

Xôn xao?

Ngươi mẹ nó khi đang ăn cơm uống rượu còn muốn xôn xao?

Hơn nữa, theo ý tứ của ngươi, còn phải xôn xao trước mặt chúng ta?

Nghe Hoắc Sơn nói xong, Uông Uy cùng Sở Nguyên Phi trong lúc nhất thời cũng không dám tin vào tai chính mình, hơn nữa, bọn họ còn có một chuyện không hiểu, đó chính là thân là một người tu luyện Thần đạo, không phải có thể dùng thần lực trong cơ thể hoá giải xôn xao rồi sao?

“Hoắc Sơn huynh!”

“Ngươi có thể dùng thần lực trong thân thể trực tiếp đem xôn xao hóa…”

Ngay khi Sở Nguyên Phi chuẩn bị nhắc nhở Hoắc Sơn, hắn liền nhìn thấy Hoắc Sơn lấy ra một cái bình Lưu Ly âm Dương.

“Hoắc Sơn huynh!”

“Ngươi phải chuyên nghiệp đến mức như vậy sao!”

“Vì xôn xao, còn tùy thân mang một cái cái bình nước tiểu?”

Chương 1033 - Muốn chơi ghê tởm như vậy sao!

Sau đó, Sở Nguyên Phi đen mặt nói ra suy nghĩ của chính mình, mà hắn căn bản là không biết, bình nước tiểu trong miệng hắn là bình Lưu Ly âm Dương, thứ được xưng là chậu châu báu!

“Mẹ kiếp!”

“Sở trưởng lão thế nhưng không nhận ra bình Lưu Ly âm Dương?”

“Ta đây còn giả vờ như thế nào?”

Thấy Sở Nguyên Phi thế nhưng không nhận ra bình Lưu Ly âm Dương, Hoắc Sơn sửng sốt, sau đó tròng mắt xoay chuyển, cười nói: “Sở trưởng lão, không ngờ vẫn là bị ngươi nhận ra, ngươi nói đúng, đây là bình Lưu Ly âm Dương trong truyền thuyết!”

“Hả?”

“Ta nhìn ra cái gì?”

“Còn có, ta khi nào nói cái bình nước tiểu này là Lưu Ly âm …”

“Mẹ kiếp!!!”

“Bình nước tiểu này là bình Lưu Ly âm Dương?”

Nghe Hoắc Sơn nói ra những lời kỳ quái, Sở Nguyên Phi cũng lộ ra một tia hoang mang, nhưng sau khi hắn ý thức được, sắc mặt đại biến, kinh hô một tiếng, ánh mắt nhìn về chiếc bình Lưu Ly âm Dương trong tay Hoắc Sơn.

“Hoắc Sơn huynh!”

“Ý của ngươi là, cái bình nước tiểu trong tay ngươi chính là bình Lưu Ly âm Dương trong truyền thuyết?”

“Ngươi xác định không phải đang đùa giỡn ta?”

Sau khi bình tĩnh lại, Sở Nguyên Phi nghiêm túc nhìn về phía Hoắc Sơn hỏi.

“Sở trưởng lão!”

“Chỉ là một thứ rác rưởi mà thôi, ta cần phải nói đùa với ngươi sao?”

Nghe Sở Nguyên Phi hỏi, Hoắc Sơn bĩu môi, sau đó trực tiếp đáp lại một câu.

???

Thứ rác rưởi?

Mẹ nó ngươi gọi bình Lưu Ly âm Dương là thứ rác rưởi?

Ngươi không khoác lác có thể chết sao!

Ngươi có biết những lời nói của ngươi sẽ tạo ra tổn thương cỡ nào cho người nghèo như chúng ta không?

Nghe Hoắc Sơn nói xong, Sở Nguyên Phi cùng Uông Uy lập tức cảm thấy khó chịu, bọn họ thật sự chịu không nổi kiểu khoe giàu sang của cải như vậy!

“Di!”

“Diệp Phong, ngươi lấy một đống Cực phẩm Thần Linh Tinh ra làm gì vậy?”

Đúng lúc này, khi Sở Nguyên Phi nhìn thấy Diệp Phong ở bên cạnh đột nhiên lấy ra một đống Cực phẩm Thần Linh Tinh, hắn cũng có chút tò mò hỏi.

“Sở trưởng lão!”

“Chờ lát nữa Hoắc đại nhân xôn xao xong, ta phải dùng số Cực phẩm Thần Linh Tinh này biến xôn xao ở bên trong thành Lưu Ly âm Dương Dịch!”

Nghe Sở Nguyên Phi dò hỏi, trên mặt Diệp Phong cũng hiện lên ý cười giải thích.

???

Tiêu hao nhiều Cực phẩm Thần Linh Tinh như vậy là để biến xôn xao thành Lưu Ly âm Dương Dịch?

Như thế nào, chẳng lẽ các ngươi muốn đem xôn xao biến thành Lưu Ly âm Dương Dịch đi bán?

Nghĩ đến khả năng này, Sở Nguyên Phi và Uông Uy lập tức cảm thấy da đầu muốn nổ tung, bởi vì thao tác này thực sự quá ghê tởm!

“Diệp Phong a!”

“Kia… Vậy các ngươi chuẩn bị đem xôn xao biến thành Lưu Ly âm Dương Dịch rồi bán?”

Sau đó, Sở Nguyên Phi nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng dò hỏi.

“Bán?”

“Tại sao lại bán?”

“Chúng ta nghèo như vậy sao?”

Nghe Sở Nguyên Phi hỏi như vậy, Hoắc Sơn vừa mới xôn xao xong trực tiếp đáp lại, sau đó tiếp tục nói: “Chúng ta chỉ là chuẩn bị đem xôn xao biến thành Lưu Ly âm Dương Dịch, sau đó tìm một nơi đổ đi, đừng hỏi vì sao, hỏi chính là vì bảo vệ môi trường sinh

thái tốt đẹp của Thần giới!”

???

Mẹ nó còn bảo vệ môi trường sinh thái tốt đẹp của Thần giới?

Mẹ nó đây còn không phải là phá của sao?

Nghe Hoắc Sơn nói lời này, Sở Nguyên Phi cảm giác mình sắp phát điên, hiện tại hắn thật sự muốn mắng Hoắc Sơn một câu: “Ngươi giả bộ khoác lác thì cứ giả bộ khoác lác, đừng có nhân tiện phá của như vậy, ngươi chơi như vậy ai chịu nổi!”

“Hả?”

“Tại sao tên Uông Uy kia lại chạy sang chỗ Diệp Phong rồi?”

Lúc này, Sở Nguyên Phi nhìn thấy Uông Uy ở bên cạnh trực tiếp rời khỏi thau tắm, tung ta tung tăng chạy tới bên người Diệp Phong, trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ khó hiểu.

“Diệp tiền bối!”

“Công việc nhỏ như dùng Cực phẩm Thần Linh Tinh biến xôn xao cứ giao cho ta đi!”

“Đúng rồi, chờ sau khi xong việc, việc nhỏ như đổ xôn xao cũng giao cho ta đi.”

“Dù sao ta cũng đang rãnh rỗi!”

Đi đến bên người Diệp Phong, Uông Uy cười nói ra suy nghĩ mình.

“Được!”

“Vậy giao cho ngươi, vừa lúc ta cũng muốn đi nghỉ ngơi!”

Nghe Uông Uy nói như vậy, Diệp Phong cũng cười đồng ý, đã có người chủ động giúp đỡ, vậy thì tại sao hắn phải muốn từ chối, đến nỗi chút tính toán trong lòng đối phương, hắn tất nhiên cũng biết, nhưng là hắn hoàn toàn không thèm để ý!

“Mẹ kiếp!”

“Uông Uy, ngươi có phải muốn đem xôn xao biến thành Lưu Ly âm Dương Dịch rồi giấu đi không?”

Lúc này, Sở Nguyên Phi đột nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó liền dùng thần thức truyền âm hỏi Uông Uy.

“Đúng vậy!”

“Ta chính là muốn giấu đi số Lưu Ly âm Dương Dịch này, sau đó tìm một nhà đấu giá lớn trực tiếp đưa ra đấu giá!”

“Dù sao, bọn họ cũng không thèm để ý đến khoản tài phút khổng lồ này, nhưng ta để ý a, hiện tại có cơ hội bắt được, tại sao ta không làm!”

Nghe Sở Nguyên Phi dò hỏi, Uông Uy trực tiếp thừa nhận.

“Vô sỉ!”

“Ngươi làm như vậy thật sự là không biết xấu hổ!”

“Phải biết rằng, lô hàng Lưu Ly âm Dương Dịch này được tạo ra từ nước tiểu xôn xao, mà ngươi lại muốn bán thứ ghê tởm như vậy cho người khác uống!”

“Làm như vậy, lương tâm của ngươi sẽ không đau sao?”

Sở Nguyên Phi nghe xong lập tức mắng to.

“Sở trưởng lão!”

“Số tiền bán được sẽ chia sáu bốn!”

“Ngươi sáu, ta bốn!”

Không hề để ý đến Sở Nguyên Phi đang giận mắng, Uông Uy trực tiếp nói ra phương án phân chia mình đã nghĩ ra từ trước, dù sao hắn cũng hiểu rõ thân phận của mình, nếu muốn nắm chặt khoản tiền lời này trong tay, vậy cần phải kéo Sở Nguyên Phi xuống nước!

Hả?

Nghe Uông Uy nói xong, Sở Nguyên Phi sửng sốt một chút, sau đó trên mặt dần dần hiện lên vẻ hưng phấn, vội vàng nói: “Uông Uy, để cho người khác uống sạch Lưu Ly âm Dương Dịch được làm từ xôn xao sẽ làm chúng ta đau lòng, nhưng so với việc mất đi món hời trời cho này, đây mới là việc làm chúng ta càng thêm lo lắng, cho nên, buông tay đi làm đi!”

“Sở trưởng lão!”

“Ta sẽ làm thật tốt!”

“Ngươi chờ chia tiền đi!”

Nghe Sở Nguyên Phi nói xong, Uông Uy cũng cười đáp lại một câu.

Một lát sau!

“Hoắc Sơn huynh!”

Chương 1034 - Uông Uy, sao ngươi có thể làm ra loại chuyện như vậy!

“Ngươi cũng đừng tham gia vào khảo hạch ngày mai!”

“Ta là một trong mười đại trưởng lão của Tinh Túc Tông, ta có tư cách tuyển chọn ngươi!”

“Cho nên, ngày mai ngươi nên làm gì thì cứ làm đi, ngày kia chúng ta cùng nhau trở lại tông môn là được!”

Sau khi rượu đủ cơm no, Sở trưởng lão mỉm cười nói ra suy nghĩ của mình, có thể nói ở trong mắt hắn hiện tại, Hoắc Sơn chính là Thần Tài, chỉ cần hầu hạ vị Thần Tài này thật tốt là được!

“Hả?”

“Trực tiếp phá cách tuyển chọn?”

“Sở trưởng lão, làm như vậy có phải không tốt lắm không, dù sao người phụ trách tuyển nhận môn đồ lần này cũng không phải chỉ

có một mình ngươi, ta sợ Lê trưởng lão sẽ có ý kiến!"

Nghe xong ý tưởng của Sở Nguyên Phi, Hoắc Sơn thật ra không cảm thấy bất ngờ, dù sao chỉ bằng những thứ mình vừa phá của, đối phương tuyệt đối sẽ cung phụng chính mình như tổ tông!

"Lê trưởng lão tính cái rắm!"

"Nếu như hắn dám có ý kiến, mẹ nó ta liền cho nổ tung núi của hắn!"

Biết Hoắc Sơn đang lo lắng cái gì, Sở Nguyên Phi lập tức mắng to, giọng điệu tràn đầy kiêu ngạo!

"Diệp thiếu… Không phải, Diệp Phong a!"

"Nếu như Sở trưởng lão đã nói như vậy, vậy ngươi đi cùng ta cùng bái nhập vào Tinh Túc Tông đi!"

Nghe Sở Nguyên Phi nói xong, Hoắc Sơn cũng lộ ý cười nói với Diệp Phong ở bên cạnh, nhưng mà lại có một chút sự cố về việc xưng hô, tuy rằng hắn kịp thời sửa lại, nhưng một tiếng Diệp thiếu kia vẫn bị Uông Uy cùng Sở Nguyên Phi nghe được!

"Ai!"

"Nếu như đã bị phát hiện, vậy chúng ta không cần giả bộ nữa!"

"Nhưng mà Cung chủ, sao ngươi lại nói lỡ miệng làm gì!"

Thấy Uông Uy cùng Sở Nguyên Phi đều dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía mình, Diệp Phong cũng lộ vẻ bất đắc dĩ thở dài, sau đó nhìn sang Hoắc Sơn hỏi.

"Diệp thiếu!"

"Chủ yếu là bởi vì ngày thường ta đã quen kêu như vậy, đột nhiên thay đổi thân phận, tất nhiên sẽ có những lúc xảy ra sự cố!"

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Hoắc Sơn cũng là xấu hổ đáp lại.

???

Diệp thiếu?

Cung chủ?

Thân phận của các ngươi là gì vậy?

Còn có, một người vô dụng như Hoắc Sơn sao có thể lên làm Cung chủ?

Nghe được cuộc đối thoại giữa hai người, Uông Uy cùng Sở Nguyên Phi lập tức sửng sốt, thật sự thân phận của bọn họ thật là kỳ quái!

Một lát sau!

“Hai vị!”

“Tình huống chính là như vậy!”

“Tuy nhiên, chỉ cần các ngươi phối hợp với chúng ta hai ngày, xong việc, tiền trà nước sẽ không thể thiếu của các ngươi!”

Khi Diệp Phong giải thích ngắn gọn thân phận của bọn họ cùng mục đích tới đây, liền trực tiếp đưa ra ý tưởng đề nghị hai người cùng hợp tác.

“Diệp thiếu!”

“Nói cách khác, chúng ta chỉ cần phối hợp với Hoắc cung chủ giả bộ khoác lác, sau đó lại giúp ngài phá của là được!”

Sau khi nghe Diệp Phong nói xong, Sở Nguyên Phi cũng lên tiếng xác nhận lại.

“Đúng vậy!”

“Chúng ta lần này tới đây, cũng không phải là muốn gây chuyện!”

“Chỉ là để Cung chủ tới khoác lác một chút, đánh vào mặt Tinh Túc Tông của các ngươi, ai bảo Tinh Túc Tông các ngươi một trăm năm trước nhục nhã Cung chủ chúng ta như vậy!”

“Đến nỗi giúp ta phá của, đó chỉ là một việc thuận tay!”

“Tuy nhiên, ta có thể cam đoan, chỉ cần ngươi phối hợp tốt, tiền trà nước sau khi xong việc nhất định vượt xa sức tưởng tượng của các ngươi!”

Nghe Sở Nguyên Phi nói xong, Diệp Phong cũng cười nói.

“Diệp thiếu!”

“Chúng ta nhất định sẽ phối hợp tốt, nhưng ta có một yêu cầu quá đáng!”

“Chính là chờ sau khi kết thúc, có thể mời ta đến cung môn ngươi nhìn xem được không?”

Sau khi xác định hết thảy tình huống, Sở Nguyên Phi cũng đưa ra một yêu cầu nho nhỏ, hắn thực sự tò mò không biết Diệp Phong thành lập cung môn gì mà lại để cho một kẻ vô dụng như Hoắc Sơn lên làm cung chủ!

???

Cuộc sống tươi đẹp như vậy, tại sao ngươi không đối xử tốt với bản thân mình, mà lại lựa chọn hành hạ bản thân?

Nghe được thỉnh cầu của Sở Nguyên Phi, Diệp Phong sửng sốt, hắn thật không nghĩ tới đối phương sẽ đưa ra một thỉnh cầu như vậy!

“Sở trưởng lão!”

“Ta có thể đồng ý với ngươi chuyện này, nhưng mà, ta vẫn kiến nghị ngươi không nên đến cung môn của ta!”

“Nếu không, ta sợ rằng sau khi nhìn thấy một số đồ vật, ngươi sẽ bắt đầu hoài nghi nhân sinh, hơn nữa còn ảnh hưởng rất lớn đến tương lai của ngươi!”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn về phía Sở Nguyên Phi khuyên bảo.

“Diệp thiếu!”

“Mặc dù ta không hiểu ngươi tại sao lại nói như vậy, nhưng ta muốn nói một điều là tâm lý sức chịu đựng của ta không phải bình

thường, mà là rất mạnh!”

“Cho nên, cho dù có một vạn người sau khi đến cung môn của ngươi sẽ bắt đầu hoài nghi nhân sinh, ta sẽ không có bất kỳ ảnh hưởng gì!”

Nghe Diệp Phong khuyên bảo, Sở Nguyên Phi hơi mỉm cười, sau đó vỗ ngực trấn an đảm bảo.

Hả?

Sao người này lại thế này, tại sao lại không nghe ta khuyên bảo đâu?

Không nghe khuyên bảo thì thôi, hiện tại còn bắt đầu khoác lác?

Phải biết rằng, ta khuyên ngươi như vậy đều là vì tốt cho ngươi!

Nhìn thấy vẻ mặt tự tin của Sở Nguyên Phi, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, dù sao người khác ngoan cố thì có thể làm được gì!

“Diệp thiếu!”

“Một người cũng là xem, hai người cũng là xem!”

“Vậy ngươi có thể cũng để ta đi cùng không?”

Lúc này, Uông Uy ở một bên cũng tràn đầy chờ mong nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Hả?”

“Ngươi cũng muốn đi xem?”

“Các ngươi thực sự không coi trọng lời nói của ta a!”

“Được!”

“Nếu các ngươi đã muốn đi xem, vậy đợi ba ngày sau cùng ta trở lại, đến lúc đó ta cho các ngươi xem đủ!”

Nhìn ánh mắt chờ mong của Uông Uy, Diệp Phong cũng không do dự, trực tiếp đồng ý.

“Lòng hiếu kỳ hại chết miêu!”

“Hai người này thật đúng là không sợ chết a!”

Hoắc Sơn ở bên cạnh nhìn thấy một màn này cũng bất đắc dĩ lắc đầu, dù sao cũng không có người nào hiểu rõ sự đáng sợ của Tinh Hồn Cung hơn hắn!

Oanh!

Đúng lúc này, một cổ uy áp khủng bố lập tức bao phủ cả tòa Thiên Tinh Thành, mà ngoài Diệp Phong cùng Hoắc Sơn, mọi người cùng thần thú đều quỳ rạp xuống đất, không thể động đậy!

“Uy áp của Thiên Đạo!”

Chương 1035 - Người khác khoác lác chỉ là động miệng, nhưng tại sao ngươi khoác lác lại làm thật!

“Rốt cuộc là ai ở phụ cận dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân!”

“Hơn nữa chỉ dựa vào hơi thở này, Thiên Đạo kiếp vân tuyệt đối ở trên đệ tam trọng Thiên Đạo kiếp vân!”

Lúc này, Sở Nguyên Phi đang quỳ trên mặt đất nghiêm túc nói.

“Là cửu trọng Thiên Đạo kiếp vân!”

“Có người chuẩn bị đánh sâu vào Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng!”

Sau khi biết được tình huống từ chỗ hệ thống, Diệp Phong nói thẳng ra cấp bậc của Thiên Đạo kiếp vân!

“Chẳng trách cổ uy áp Thiên Đạo này sẽ khủng bố như vậy!”

“Thì ra là cửu trọng Thiên Đạo uy áp, một khi vị cường giả kia có thể chịu được, vậy thì Thần giới sẽ có thêm một vị cường giả đứng đầu!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Sở Nguyên Phi cũng tỏ ra nhẹ nhõm.

Hả?

Chờ một chút!

Đúng lúc này, Sở Nguyên Phi đang quỳ trên mặt đất rốt cục ý thức được có điều gì không đúng, liền nhìn Diệp Phong cùng Hoắc Sơn đang đứng trước mặt mình hỏi: “Diệp thiếu, Hoắc Sơn huynh, tại sao các ngươi không có việc gì?”

Ngốc!

Lúc này Sở Nguyên Phi thật sự sững sờ, hắn không hiểu vì sao tất cả mọi người đều bị Thiên Đạo áp chế, nhưng Diệp Phong cùng Hoắc Sơn lại không có bất kỳ ảnh hưởng gì, điều này không hợp với lẽ thường!

“Bởi vì Thiên Đạo căn bản không dám đụng đến ta!”

“Nếu như nó dám đụng đến ta, ta sẽ phái ra một đám người đi thọc nó!”

Nghe Sở Nguyên Phi hỏi, Diệp Phong cũng cười giải thích.

???

Không dám động ngươi?

Ngươi đang đùa gì vậy, nhìn toàn bộ Thần giới, còn có người có thể khiến cho Thiên Đạo không dám động?

Nghe được câu trả lời của Diệp Phong, Sở Nguyên Phi lập tức đen mặt, vốn tưởng rằng Hoắc Sơn đã là người khoác lác giỏi, không ngờ một tên tuỳ tùng như Diệp Phong còn có thể khoác lác giỏi hơn!

“Hoắc Sơn huynh!”

“Vậy lý do của ngươi là gì?”

“Ngươi đừng nói, Thiên Đạo cũng không dám động ngươi!”

Tuy rằng biết Diệp Phong đang khoác lác, nhưng Sở Nguyên Phi cũng không phải kẻ ngu, tất nhiên sẽ không vạch trần, sau đó liền nhìn sang Hoắc Sơn hỏi, hắn rất muốn biết Hoắc Sơn có thể đưa ra câu giải thích như thế nào!

“Khả năng có quan hệ với Tiểu Vân Vân ta mang theo đi!”

“Dù sao thứ này chính phi hành Thần Khí đặc biệt của ta, hơn nữa nó còn có thể tùy ý biến lớn biến nhỏ, cho nên, ta đi đâu cũng sẽ mang theo nó!”

Nói xong, Hoắc Sơn từ trong ngực lấy ra một đám mây hình cầu cỡ nắm tay.

Phốc!

Khi Sở Nguyên Phi phóng xuất thần thức, thử nhìn xem bên trong đám mây hình cầu kỳ lạ này là thứ gì, đám mây đột nhiên xuất hiện vô số lôi quang, trực tiếp tiêu diệt thần thức của hắn, thần thức của hắn cũng bởi vì vậy mà bị thương, hắn lập tức phun ra một ngụm máu!

“Thiên Đạo kiếp vân!!!”

“Ngươi… Tiểu Vân Vân trong tay ngươi thế nhưng là Thiên Đạo kiếp vân!”

Lúc này, Sở Nguyên Phi kinh hãi nhìn Hoắc Sơn hét lên.

“Cái gì!”

“Thiên Đạo kiếp vân?”

“Đám mây trong tay Hoắc Sơn huynh là Thiên Đạo kiếp vân?”

Uông Uy ở một bên nghe vậy cũng lộ ra vẻ khó tin, kinh hô một tiếng.

Không chút khoa trương khi nói rằng việc trong tay Hoắc Sơn cầm Thiên Đạo kiếp vân đã hoàn toàn điên đảo nhận thức của bọn họ, phải biết rằng, trong nhận thức của bọn họ, Thiên Đạo kiếp vân chính là sự tồn tại vô địch, cho dù là cường giả Thần Kiếp Cảnh

Cửu Trọng đỉnh phong, ở trong mắt Thiên Đạo kiếp vân cũng giống như một con kiến!

Nhưng một thứ tồn tại vô địch như vậy lại bị Hoắc Sơn cầm ở trong tay, làm sao bọn họ không kinh ngạc cho được!

“Uông Uy huynh!”

“Sở trưởng lão!”

“Phản ứng của các ngươi cũng quá lớn, không phải chỉ là Thiên Đạo kiếp vân thôi sao, phải làm ầm ĩ như vậy?”

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ khó tin của hai người kia, Hoắc Sơn lại lần khoác lác!

“Mẹ kiếp!”

“Người khác khoác lác chỉ là động động miệng!”

“Nhưng ngươi khoác lác lại làm thật, nếu như ngươi cứ tiếp tục khoác lác như vậy, ngươi sẽ không có bằng hữu a!”

Nhìn thấy Hoắc Sơn lại lần nữa phát bệnh, sau khi Uông Uy cùng Sở Nguyên Phi liếc nhìn nhau, bọn họ cười khổ, đối mặt với tuyển thủ khoác lác như vậy, bọn họ ngoài việc hâm mộ, còn mẹ nó chính là hâm mộ a!

“Hoắc Sơn huynh!”

“Ta có thể hỏi một chút không, ngươi thu phục Thiên Đạo kiếp vân này như thế nào vậy?”

Sau khi cố gắng để bản thân tiếp nhận sự thật không thể tin được này, Sở Nguyên Phi nhìn Hoắc Sơn hỏi.

“Nếu ngươi đã hỏi!”

“Ta đây liền nói với ngươi nói một chút!”

“Khoảng thời gian trước, Thiên Đạo kiếp vân đi vào cung môn chúng ta khoác lác, loại chuyện này chúng ta có thể chịu được,

nhưng Diệp thiếu lại nhịn không nổi a!”

“Cho nên, Diệp thiếu khiến cho thủ hạ của hắn trực tiếp thu phục Thiên Đạo kiếp vân này, sau đó tặng cho ta làm phi hành Thần Khí!”

Nghe Sở Nguyên Phi hỏi, Hoắc Sơn cũng cười giải thích.

???

Chỉ như vậy?

Không nên là một trận chiến kinh thiên động địa của người và thần sao?

Tại sao từ trong miệng ngươi nói ra, lại đơn giản giống như bắt gà con vậy?

Nghe Hoắc Sơn nói xong, Uông Uy cùng Sở Nguyên Phi đều sửng sốt, bọn họ cho rằng quá trình thu phục Thiên Đạo kiếp vân sẽ cực kỳ gian nan nguy hiểm, cho nên đều chuẩn bị tinh thần nghe kể lại, thậm chí, bọn họ còn cho rằng một hai canh giờ có thể không thể nghe hết câu chuyện này!

Ai mà ngờ, vừa đánh rắm xong người ta cũng nói xong!

“Hoắc Sơn huynh!”

“Ta có thể biết thủ hạ của Diệp thiếu thu phục Thiên Đạo kiếp vân như thế nào không?”

Sau khi bình tĩnh lại, Sở Nguyên Phi nhìn về phía Hoắc Sơn tiếp tục hỏi.

“Còn có thể thu phục như thế nào nữa!”

“Cho nó hai đao trước, nếu như không phục, lại cho nó thêm hai đao!”

“Sau đó liền thu phục a!”

Nghe Sở Nguyên Phi hỏi chuyện, Hoắc Sơn cũng nghiêm túc giải

thích.

???

Mẹ nó cho nó hai đao!

Ngươi thật sự xem nó là gà con sao, loảng xoảng loảng xoảng chính là thọc, nó chính là Thiên Đạo kiếp vân a!

Điên rồi!

Nghe Hoắc Sơn giải thích xong, Sở Nguyên Phi cảm thấy mình sắp phát điên rồi, câu trả lời hắn muốn không phải như vậy!

“Cung chủ!”

“Dù sao chúng ta cũng đang nhàn rỗi!”

“Nếu không, ngồi Thiên Đạo kiếp vân đi xem người khác độ kiếp đi?”

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới một cơ hội để Hoắc Sơn khoác lác, sau đó liền nói ra suy nghĩ của mình.

Hả?

Chương 1036 - Ngươi xem nó là gà con, loảng xoảng loảng xoảng chính là thọc!

Ngồi Thiên Đạo kiếp vân đi xem người khác chống đỡ Thiên Đạo kiếp vân?

Tại sao ta lại không nghĩ ra chuyện thú vị như vậy chứ!

Nghe Diệp Phong đề nghị, Hoắc Sơn lập tức có hứng thú, sau đó vội vàng nói: “Diệp thiếu gia, chúng ta còn chờ cái gì, nhanh lên, nếu như đi muộn, có lẽ người kia sẽ bị Thiên Đạo kiếp vân ép khô!”

“Uông Uy huynh!”

“Sở trưởng lão!”

“Vậy các ngươi cứ quỳ ở đây đi, ta cùng Cung chủ đi một chút sẽ về!”

Sau khi cười nói với hai người một câu, Diệp Phong cùng Hoắc Sơn chân đạp Thiên Đạo kiếp vân, trực tiếp phá cửa sổ ra ngoài, sau đó nhanh chóng bay đến nơi độ kiếp.

“Xong rồi!”

“Xong con bê!”

Sau khi Diệp Phong cùng Hoắc Sơn rời đi, Sở Nguyên Phi cười khổ nói một câu như vậy.

“Sở trưởng lão!”

“Cái gì xong rồi?”

Mà Uông Uy ở bên cạnh nghe xong lời này, vẻ mặt khó hiểu hỏi.

“Tên độ kiếp kia xong rồi!”

“Ngươi thử nghĩ đi, thứ khủng bố hắn đang đối mặt chính là cửu trọng Thiên Đạo kiếp vân, nếu như có sai lầm, liền sẽ chết dưới Thiên Đạo lôi kiếp, cho nên, hắn tuyệt đối là đang ra sức ngăn cản Thiên Đạo lôi kiếp!”

“Mà trong thời điểm mấu chốt này, đột nhiên có hai người dẫm lên một Thiên Đạo kiếp vân khác xuất hiện ở trước mặt hắn, thậm chí hai người kia còn có khả năng vừa uống rượu vừa xem hắn độ kiếp, vậy ngươi nói xem, tâm thái của hắn có bị ảnh hưởng hay không?”

“Một khi tâm thái đã bị ảnh hưởng, như vậy sẽ có phiền toái rất lớn!”

Nghe Uông Uy hỏi, Sở Nguyên Phi liền nói ra phỏng đoán của mình.

“Mẹ kiếp!”

“Sở trưởng lão, nghe ngươi nói xong, trong đầu ta đều có luôn hình ảnh!”

“Thậm chí, hình ảnh này còn có khả năng trở thành tâm ma, bởi vì ta hiện tại tưởng tượng đến trường hợp mình sau này độ kiếp, không tự chủ được nghĩ đến việc sẽ có người đột nhiên xuất hiện ở bên cạnh ta, sau đó vừa uống rượu vừa xem ta độ kiếp, loại cảm giác này thật sự rất khó chịu!”

Nghe Sở Nguyên Phi nói xong, Uông Uy đột nhiên nói một câu như vậy.

Hả?

Ngươi mẹ nó có bệnh tâm thần a!

Ta chỉ là miêu tả cho ngươi một chút hình ảnh, mẹ nó ai bảo ngươi đem chính mình nhập vào cảnh tượng kia?

Còn có, bản thân ngươi nhập vào thì cứ nhập, nhưng tại sao ngươi lại muốn nói ra, nếu như ngươi không nói, ta căn bản sẽ không có ý tưởng này a, hiện tại thì tốt rồi, ý tưởng này vẫn còn vương vấn trong đầu ta!

Sau khi nghe Uông Uy nói như vậy, Sở Nguyên Phi hoàn toàn choáng váng, không nghe còn tốt, nghe xong cũng biết chính mình lọt hố!

“Sở trưởng lão!”

“Ngươi nói, chúng ta còn đi cung môn của Diệp thiếu không?”

“Nói thật, ta hiện tại có chút luống cuống, dù sao bọn họ có thể bắt Thiên Đạo kiếp vân làm phi hành Thần Khí a!”

“Không chút khoa trương khi nói việc bọn họ bắt lấy Tiểu Vân Vân đã đánh vỡ nhận thức của ta, khiến ta bắt đầu hoài nghi nhân sinh!”

Không để ý đến tình huống của Sở Nguyên Phi lúc này, Uông Uy lại nói ra một ý tưởng của riêng mình.

Hả?

Nghe vậy, Sở Nguyên Phi cũng chau trầm tư.

“Thôi!”

“Uông Uy nói rất đúng!”

“Hiện tại chúng ta đã bắt đầu hoài nghi nhân sinh, nếu như thật sự đi nhìn, có khi chúng ta sẽ bị phế đi!”

“Hơn nữa, Diệp thiếu đã khuyên bảo chúng ta, vậy đủ để chứng minh cung môn của bọn họ tuyệt đối không phải là nơi mà lâu la như chúng ta có thể đi xem!”

Sau khi trầm tư một lát, Sở Nguyên Phi liền đưa ra quyết định!

“Sở trưởng lão!”

“Ta vừa mới suy nghĩ, những chuyện xảy ra hôm nay đã ảnh hưởng rất lớn đến nhận thức của chúng ta!”

“Dù sao chúng ta đã như vậy rồi, hay là bất chấp tất cả đi!”

Đúng lúc này, giọng nói của Uông Uy lại lần nữa vang lên.

???

Ngươi mẹ nó bệnh tâm thần a!

Mỗi lúc một cái suy nghĩ!

Ngươi mẹ nó không thể nghĩ kỹ rồi nói với ta sao?

Nghe Uông Uy nói xong, Sở Nguyên Phi muốn nổ tung, phải biết rằng, hắn chỉ vừa đưa ra quyết định a, nhưng hiện tại lại bị Uông Uy nói như vậy, ý tưởng của hắn lập tức bị dao động!

Phù!

Sau khi hít một hơi thật sâu, Sở Nguyên Phi lúc này mới nhìn về phía Uông Uy nói: “Cũng đúng, dù sao chúng ta đã như vậy, vậy bất chấp tất cả đi, đến lúc đó liền đi xem cung môn của Diệp thiếu

rốt cuộc có thể mang đến bao chấn động cho chúng ta!”

“Sở trưởng lão!”

“Vẫn là không tốt lắm, tuy rằng chúng ta là bình vỡ, nhưng dù sao vẫn chưa vỡ nát, nhưng nếu hiện tại thật sự đi nhìn, vậy thì chúng ta…”

“Nhưng mà, điều khiến Sở Nguyên Phi phát điên chính là hắn vừa mới nói xong, Uông Uy bên kia lại lần nữa thay đổi ý tưởng, điều này khiến cho hắn nhịn không được trực tiếp ngắt lời: “Uông Uy, mẹ nó nếu ngươi còn dám thay đổi ý tưởng, ngươi tin sau khi cổ uy áp này biến mất, ta trực tiếp lấy căn côn sắt đánh bạo núi ngươi không!”

“Nghe được lời này, Uông Uy lập tức im miệng, nhưng trong lòng lại tràn đầy nghi hoặc: “Ta chỉ nói một chút suy nghĩ của mình, nhưng cuối cùng mọi quyền quyết định vẫn là ở trong tay Sở trưởng lão, hắn tức giận cái gì a!”

……

Bên kia!

“Đến đây đi!”

“Để lôi điện mạnh thêm chút đi!”

“Vì chống đỡ cửu trọng Thiên Đạo kiếp vân, ta đã chuẩn bị hơn một ngàn năm, thậm chí trong thời gian này, ta còn trải qua vô số lần sinh tử ở trong Thiên Đạo chiến trường, mục đích chính là vì lấy được các loại thiên tài địa bảo cường đại!”

“Có thể nói ta có 80% phần thắng trong lần độ kiếp này!”

Lúc này, nhìn Thiên Đạo kiếp vân nhanh chóng đính kết ở trên không trung, Thiết Đại Bưu lộ hưng phấn lẩm bẩm.

"Ừm?"

"Bên kia là tình huống như thế nào?"

Lúc này, chú ý tới nơi xa có hai bóng người đang nhanh chóng bay tới chỗ của hắn, chuyện này khiến cho Thiết Đại Bưu nhìn đến ngẩn ra!

Thiên Đạo kiếp vân, vẫn còn đang ở đây!

Thiên Đạo uy áp, cũng mẹ nó còn đang ở đây!

Nhưng tại sao hai người nơi xa đó lại không bị bất kỳ ảnh hưởng gì?

Mẹ nó chuyện này hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường!

Chương 1037 - Tham gia náo nhiệt còn chưa tính, các ngươi còn đem rượu và đồ ăn tới đây nữa?

Đầu tiên là ngẩng đầu nhìn Thiên Đạo kiếp vân đã ngưng tụ thành hình trên không trung, lại cảm nhận Thiên Đạo uy áp kinh khủng một chút, sau đó, Thiết Đại Bưu lộ ra vẻ khó có thể tin mà nhìn hai bóng người càng ngày càng gần ở nơi xa!

Một lát sau!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó có phải là ta hoa mắt rồi hay không?"

"Dưới chân hai người giẫm lên Thiên Đạo kiếp vân?"

Khi khoảng cách càng ngày càng gần, rốt cục Thiết Đại Bưu cũng thấy rõ dung mạo của Diệp Phong và Hoắc Sơn, nhưng mà hắn lại nhanh chóng bị đóa Thiên Đạo kiếp vân bị hai người bọn họ giẫm ở dưới chân hấp dẫn.

"Tình huống như thế nào! ! !"

"Mẹ nó, rốt cuộc chuyện này là tình huống như thế nào!"

"Đây chính là Thiên Đạo kiếp vân, bọn họ lại giẫm Thiên Đạo kiếp

vân dưới chân?"

"Có phải là ta đang nằm mơ hay không!"

Lúc này, Thiết Đại Bưu thật sự mơ hồ, thậm chí hắn đang hoài nghi có phải chính mình đang nằm mơ hay không, bởi vì cảnh tượng đang diễn ra trước mắt hoàn toàn vượt ra khỏi nhận thức của hắn!

"Ngọa tào!"

"Diệp thiếu, ngươi mau nhìn Thiên Đạo kiếp vân trên không trung, nó lại muốn chạy!"

Ngay lúc Thiết Đại Bưu mơ hồ, tiếng kinh hô của Hoắc Sơn bỗng nhiên vang lên.

Nghe nói như thế, Thiết Đại Bưu và Diệp Phong đều nhìn lên Thiên Đạo kiếp vân trên không trung.

Ba! Ba! Ba!

Khi Thiết Đại Bưu nhìn thấy cánh tùng quẩy dĩa trên không trung thì trực tiếp quất mình ba cái bàn tay!

"Không phải nằm mơ!"

"Mẹ nó không phải đang nằm mơ!"

"Nhưng Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo kiếp vân ta dẫn ra, tại sao lại đang run rẩy chậm rãi di động về nơi xa?"

"Nó là Thiên Đạo kiếp vân a!"

Cảm nhận được đau đớn kịch liệt trên mặt, trong lòng Thiết Đại Bưu trực tiếp kinh hô lên!

"Tiểu Vân Vân!"

"Đừng sợ!"

"Hôm nay ta tới không phải đến đâm ngươi, chính là tới tham gia náo nhiệt!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên bên cạnh.

? ? ?

Thần mẹ nó Tiểu Vân Vân?

Đó là Thiên Đạo kiếp vân, là tồn tại vô địch trong suy nghĩ của tất cả Thần Đạo Giả và Thần thú!

Sao từ trong miệng của ngươi nói ra thì nó lại biến thành tiểu sủng vật rồi?

Còn nữa, tại sao ngươi có thể trang bức như vậy chứ, lẽ nào ngươi cho rằng Thiên Đạo kiếp vân bỗng nhiên bắt đầu di động là bởi vì ngươi đến?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Thiết Đại Bưu lại bĩu môi khinh thường!

Chờ một chút!

Đúng lúc này, Thiết Đại Bưu bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó quay qua nhìn Thiên Đạo kiếp vân dưới chân Diệp Phong và Hoắc Sơn, đồng thời trong lòng hoảng sợ nghĩ đến: "Có thể nào có khả năng là đối phương không phải đang giả vờ ngầu mà là thật sự, nếu không thì phải giải thích đóa Thiên Đạo kiếp vân dưới chân bọn họ như thế nào đây?"

Nghĩ đến khả năng này, Thiết Đại Bưu lập tức nhìn lên Thiên Đạo kiếp vân trên không trung.

"Không run lên!"

"Thiên Đạo kiếp vân vậy mà không run nữa!"

"Hơn nữa cũng không tiếp tục di chuyển ra chỗ khác nữa!"

"Nó thật sự ngừng lại chỉ vì một câu nói của thanh niên thần bí này!"

Nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân trên không trung trực tiếp khôi phục bình thường, thậm chí đã bắt đầu ấp ủ đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ

nhất, Thiết Đại Bưu trực tiếp dùng ánh mắt hoảng sợ quay qua nhìn Diệp Phong.

"Lão ca!"

"Chúng ta chỉ tới đây để tham gia náo nhiệt!"

"Cho nên ngươi không cần để ý tới chúng ta, cứ độ kiếp như bình thường là được rồi!"

Nhìn thấy Thiết Đại Bưu trực tiếp quay qua nhìn mình, Diệp Phong cũng cười giải thích một câu.

? ? ?

Tham gia náo nhiệt?

Thức nhắm và rượu các ngươi đều lấy ra, có ai tham gia náo nhiệt như các ngươi vậy sao?

Phải biết, ta đang độ kiếp, hơn nữa còn là Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo lôi kiếp kinh khủng nhất, có thể nói ta là đang liều mạng với trời, hoặc là sinh, hoặc là tử!

Mà trong thời khắc quan trọng như vậy, các ngươi lại ở bên cạnh uống rượu nói chuyện phiếm nhìn ta chịu bổ, các ngươi làm như thế lương tâm các ngươi không thấy đau hay sao?

"Lão ca!"

"Ngươi nhìn chúng ta như vậy làm gì?"

"A, ta hiểu được!"

"Có phải là ngươi cũng muốn uống một chút hay không?"

Chú ý tới Thiết Đại Bưu đang dùng một loại ánh mắt quái dị nhìn bọn họ, Hoắc Sơn đầu tiên là sững sờ, sau đó cười hỏi thăm.

Uống chút?

Ta đang độ kiếp a, ta có tâm tư uống sao?

Hơn nữa cho dù ta có muốn muốn với các ngươi thật thì các ngươi cho rằng Thiên Đạo kiếp vân trên đó sẽ cho ta thời gian uống rượu hay sao?

Nghe được Hoắc Sơn hỏi như vậy, trên mặt Thiết Đại Bưu cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến, hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương lại nói ra những lời như vậy!

"Đại nhân!"

"Uống rượu coi như xong!"

"Dù sao đạo Thiên Đạo kiếp vân thứ nhất đã ấp ủ thành hình, có thể bổ xuống đây bất cứ lúc nào, cho dù là ta muốn uống thì nó cũng sẽ không cho ta có cơ hội này!"

Cố gắng bình phục lại tâm tình, sau đó Thiết Đại Bưu thần thái cung kính đáp lại một câu, mặc dù đối phương nói chuyện rất là nhảm nhí nhưng hắn cũng không dám đắc tội hai vị cường giả bí ẩn trước mắt này!

Oanh!

Thiết Đại Bưu vừa mới nói xong, không trung lập tức truyền đến một đạo nổ vang, ngay sau đó, một đạo lôi kiếp màu đen thô to từ trong Thiên Đạo kiếp vân xuất hiện, sau đó trực tiếp bổ xuống Thiết Đại Bưu!

"Đến rồi!"

"Nhưng mà chỉ là Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo lôi kiếp, đối với ta thì hoàn toàn không có áp lực gì!"

"Chân chính cần ta phải toàn lực đối mặt là Đệ Bát Trọng Thiên Đạo lôi kiếp và Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo lôi kiếp!"

Nhìn Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo lôi kiếp bổ thẳng tới chỗ mình, Thiết Đại Bưu cũng chuẩn bị tinh thần sẵn sàng ứng đối!

"Cung chủ!"

"Ngươi không nghe thấy vị lão ca này nói gì hay sao, hắn muốn

uống rượu nhưng bởi vì Thiên Đạo kiếp vân có thể bổ hắn bất cứ lúc nào cho nên hắn mới không tiện uống!"

"Mà thời điểm này không phải là thời điểm tốt để trang bức hay sao?"

Một bên khác, Diệp Phong cũng nhìn về phía Hoắc Sơn lên tiếng nhắc nhở.

Hả?

Đúng a!

Lúc này chính là thời khắc tốt để ta trang bức, bây giờ không ra giả bộ thì còn chờ tới khi nào!

Chương 1038 - Tham gia náo nhiệt còn chưa tính, các ngươi còn đem rượu và đồ ăn tới đây nữa? (2)

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, Hoắc Sơn đầu tiên là sững sờ, sau đó phản ứng lại!

"Thiên Đạo kiếp vân!"

"Ngươi ngừng cho ta một chút!"

"Để người này uống với chúng ta vài chén, sau đó ngươi lại bổ!"

"Nếu như ngươi không nghe lời, vậy ta phải phải đóng cửa thả Tiểu Kiếm!"

Ngay sau đó, Hoắc Sơn mặt lộ vẻ phách lối nhìn Thiên Đạo kiếp vân hô to lên.

...

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Đây là tình huống như thế nào!

Đều mẹ nó bổ xuống, còn có thể lui về?

Nhìn Thiên Đạo lôi kiếp cách mình không đủ năm mét, bắt đầu chậm rãi lùi về Thiên Đạo kiếp vân trên không trung, cảnh tượng này khiến cho Thiết Đại Bưu nhìn đến choáng váng!

"Lão ca!"

"Đừng sững sờ ở đó, tranh thủ thời gian tới uống rượu đi!"

"Ngươi yên tâm, có chúng ta ở đây, Thiên Đạo kiếp vân tuyệt đối không dám đánh lén ngươi, cho nên, ngươi cứ yên tâm to gan uống đi!"

"Khi nào ngươi cảm thấy mình uống đủ rồi thì lúc đó ta sẽ để cho nó tiếp tục đánh xuống!"

Ngay lúc Thiết Đại Bưu còn đang ngây người, giọng nói của Hoắc Sơn cũng vang lên ở bên cạnh.

……

Uống?

Ta uống cái rắm a!

Vừa nãy ta chỉ thuận miệng nói như vậy mà thôi cũng không phải là ta thật sự muốn uống!

Dù sao ta đang độ kiếp, nếu như ta uống nhiều quá, một hồi nữa làm sao ta có thể kháng lôi kiếp, không chừng xảy ra sơ xảy ta sẽ triệt để bàn giao ở nơi này!

Nghe được Hoắc Sơn mời, Thiết Đại Bưu lại cười khổ tự nói!

"Đại nhân!"

"Ta không uống!"

"Dù sao ta còn phải kháng lôi kiếp nữa, nếu như ta uống nhiều quá ta sợ là hôm nay sẽ phải bàn giao ở chỗ này!"

Sau đó, Thiết Đại Bưu thần thái cung kính uyển chuyển từ chối!

"Lão ca!"

"Chỉ cần tư duy không phế, nhất định sẽ có biện pháp!"

"Cho nên ngươi nói thử xem liệu có khả năng là nếu như ngươi hầu hạ tốt đại nhân nhà ta, một khi hắn vui vẻ thì có thể để cho Thiên Đạo kiếp vân giảm độ khó xuống cho ngươi một chút hay không?"

Lúc này, Diệp Phong vẫn luôn không nói lời nào lại thần sắc ngoạn vị nhìn về phía Thiết Đại Bưu lên tiếng nhắc nhở hắn.

Hả?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Thiết Đại Bưu đầu tiên là sững sờ, sau đó đột nhiên kịp phản ứng lại rồi trực tiếp cười lớn đi tới chỗ Hoắc Sơn, đồng thời lên tiếng nói ra: "Đại nhân để mắt ta chính là vinh hạnh của Thiết Đại Bưu ta, cho dù tửu lượng của ta không cao nhưng hôm nay ta nhất định cũng sẽ bồi rượu đại nhân!"

(Thiên Đạo kiếp vân: Làm gì đó? Các ngươi đang làm gì đó? Mẹ nó ta còn ở trên này nè, các ngươi bắt đầu uống rồi? Các ngươi có thể tôn trọng ta một chút hay không!)

"Đại nhân!"

"Ba người cũng là uống, năm người cũng là uống!"

"Nếu không ta đi gọi Uông Uy và Sở trưởng lão tới đây luôn được không?"

Sau khi uống một lát, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó quay qua nhìn Hoắc Sơn nói ra ý nghĩ của mình.

Hả?

Gọi Uông Uy và Sở trưởng lão tới đây?

Đây là muốn để cho bọn họ cũng chứng kiến thời khắc ta trang

bức này đúng không!

Nghe được lời đề nghị này của Diệp Phong, Hoắc Sơn cũng toát ra vẻ cảm động, hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại giúp mình trang bức như vậy, mà cảm giác trang bức cũng khiến cho hắn thoải mái đến sắp nổ tung!

"Diệp thiếu!"

"Những chuyện khác ta cũng không nói nhiều, sau này thân phận cung chủ phế vật này ta sẽ cố gắng làm cho tốt!"

"Nếu ai dám giúp ta tăng thực lực lên thì ta sẽ liều mạng với người đó!"

Nói đến đây, Hoắc Sơn cũng dừng một chút, sau đó trưng vẻ mặt thành thật ra tiếp tục nói: "Hãy để cho ta thủ hộ tôn chỉ ban đầu của cung môn đi!"

? ? ?

Ngươi đang làm cái gì đó?

Ta chỉ là muốn giúp ngơi trang bức nhiều một chút cũng không phải là đang mua chuộc lòng người!

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Phong cả người đều bối rối!

...

Lạc Trần Tửu Lâu!

"Sở trưởng lão!"

"Ngươi nói, người độ kiếp đó bây giờ đã chết hay chưa?"

Quỳ trên mặt đất, lúc này Uông Uy cảm thấy rất là nhàm chán lên tiếng hỏi thăm.

"Chắc chắn không chết a!"

"Nếu như đã chết thì Thiên Đạo kiếp vân cũng sẽ biến mất theo

hắn, như vậy thì chúng ta cũng có thể đứng lên rồi!"

Nghe được Uông Uy hỏi thăm như vậy, Sở Nguyên Phi cũng thuận miệng đáp lại một câu.

"Ai!"

"Tại sao cái tên đó lại chết chậm như vậy chứ, chân của ta đã quỳ đến sắp tê rần rồi!"

Uông Uy nghe xong cũng thở dài tiếp tục nói.

"Đúng vậy đó!"

"Tên đó đối mặt thiên kiếp mạnh nhất Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo kiếp vân!"

"Đến lúc đó lại nhìn thấy Diệp thiếu và Hoắc Sơn ở bên cạnh xem náo nhiệt, chắc chắn tâm tính sẽ bị ảnh hưởng, cho nên có xác suất rất lớn hắn sẽ ngỏm củ tỏi!"

"Nhưng mà nếu như ở dưới tình huống này mà hắn vẫn có thể độ kiếp thành công thì không thể không nói là hắn trâu bò đến ngất trời!"

Nghe được Uông Uy nói như vậy, Sở Nguyên Phi đang quỳ bên cạnh cũng lên tiếng nói theo.

Hả?

Đúng lúc này, hai người Uông Uy và Sở Nguyên Phi bỗng nhiên cảm nhận được uy áp kinh khủng ép trên người bọn họ đột nhiên biến mất, chuyện này khiến cho hai người bọn họ cũng cảm thấy cực kỳ khó hiểu!

"Xem ra hắn là kết thúc!"

"Cũng không biết người đó có độ kiếp thành công hay không!"

Sau khi tỉnh táo lại, Sở Nguyên Phi chau mày nói một câu như vậy.

Bành!

Sở Nguyên Phi vừa mới nói xong, cửa phòng bị người đột nhiên đá văng từ bên ngoài, ngay sau đó, Diệp Phong từ ngoài cửa đi vào.

"Diệp thiếu!"

"Người độ kiếp đó đã chết rồi hay sao?"

Nhìn thấy Diệp Phong từ bên ngoài đi vào, Sở Nguyên Phi cũng vội vàng lên tiếng hỏi thăm.

"Chết?"

"Hắn sống rất tốt, bây giờ đang uống rượu với cung chủ đó!"

"Tại sao ngươi lại hỏi như vậy?"

Nghe được Sở Nguyên Phi hỏi ra một câu hỏi kỳ quái như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi ngược một câu.

? ? ?

Không chết?

Bị hai lão Lục các ngươi ảnh hưởng mà hắn vẫn có thể độ kiếp thành công?

Xong việc, còn đang uống rượu với Hoắc Sơn?

Nghe được Diệp Phong trả lời mình như vậy, cho dù là Sở Nguyên Phi hay là Uông Uy đều lộ ra vẻ khó mà tin được.

Chương 1039 - Chỉ cần tư duy không hỏng, biện pháp nhất định sẽ có!

"Diệp thiếu!"

"Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút mà thôi!"

"Đúng rồi, ta có thể biết được hắn làm như thế nào mà độ kiếp thành công hay không?"

Sau khi tỉnh táo lại, Sở Nguyên Phi mặt lộ vẻ hiếu kì tiếp tục hỏi thăm.

"Hắn còn chưa có độ kiếp đâu!"

"Bởi vì cung chủ muốn uống với hắn một chút cho nên cung chủ ra lệnh cho Thiên Đạo kiếp vân đợi trên không trung một lát!"

"Chờ lúc nào bọn họ uống cạn hứng thì sẽ để cho Thiên Đạo kiếp vân bổ!"

Nghe được Sở Nguyên Phi hỏi như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích.

? ? ?

Để Thiên Đạo kiếp vân đợi lát nữa?

Mẹ nó, chuyện này còn có thể đợi được hay sao?

Thế nào, ở trong mắt các ngươi, Thiên Đạo kiếp vân chính là một tiểu lão đệ nghe lời như vậy hay sao?

Nghe được Diệp Phong giải thích như vậy, hai người Sở Nguyên Phi và Uông Uy liếc nhau, cả hai người bọn họ đều nở một nụ cười khổ, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là người khác độ kiếp dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân mạnh nhất, vậy mà cũng sẽ nghe theo mệnh lệnh của hai người Diệp Phong và Hoắc Sơn!

"Đúng rồi!"

"Vừa nãy cung chủ đã mệnh lệnh Thiên Đạo kiếp vân giải trừ thiên uy áp chế đối với các ngươi!"

"Bây giờ hẳn là các ngươi có thể cử động rồi chứ!"

Nhìn thấy hai người còn quỳ trên mặt đất, Diệp Phong cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Đã giải trừ, bây giờ chúng ta có thể tùy ý hành động!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, giờ hai người mới hiểu được tại sao Thiên Đạo kiếp vân còn không có biến mất nhưng thiên uy áp chế trên người bọn họ lại bỗng nhiên biến mất không thấy!

"Vậy chúng ta đi nhanh lên đi!"

"Cung chủ còn đang ở chỗ đó chờ các ngươi đó!"

"Đến đó, chúng ta tiếp tục uống!"

Diệp Phong nghe xong, đầu tiên là cười cười, sau đó nói ra mục đích lần này hắn trở về.

...

Một lát sau!

"Uông Uy huynh!"

"Sở trưởng lão, cuối cùng các ngươi cũng đến đây!"

"Giới thiệu cho các ngươi một chút, vị này là lão Bưu, các ngươi gọi hắn Bưu ca là được!"

"Cái Thiên Đạo kiếp vân mạnh nhất này chính là hắn dẫn ra!"

Nhìn thấy Diệp Phong dẫn theo hai người Uông Uy và Sở Nguyên Phi về đến nơi này, Hoắc Sơn cũng cười giới thiệu thân phận Thiết Đại Bưu."

"Uông lão đệ!"

"Sở lão đệ!"

"Nếu như hai người các ngươi là bằng hữu của Hoắc cung chủ, vậy cũng chính là bằng hữu của lão Bưu ta!"

"Sau này nếu như các ngươi chịu ủy khuất gì ở trong tông môn thì cứ nói với ta, lúc đó các ngươi chờ xem ta có lột da tông chủ các ngươi không là được!"

Ngay sau đó, Thiết Đại Bưu đang ngồi bên cạnh cũng nhìn về phía hai người cười lên tiếng nói.

Mà nghe được Thiết Đại Bưu nói như vậy, hai người Sở Nguyên Phi và Uông Uy cũng tỏ vẻ kích động, dù sao có một đại lão Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng bảo bọc, như vậy thì có thể nói là sau này ở trong tông môn bọn họ trực tiếp cất cánh!

Sau đó, hai người trực tiếp gia nhập vào trong tiệc rượu!

"Tình cảnh này, nếu như ta không phá của một đợt thì đúng là có chút không thú vị!"

Diệp Phong đang ở bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì khóe miệng cũng nở một nụ cười xấu xa sau đó trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, ấy cho ta một nhiệm vụ phát của ngẫu nhiên chơi đi!"

……

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ phá của ngẫu nhiên, xin túc chủ hãy Lãng phí hết sạch một trăm vạn khối Cương Thiên Lôi Thạch trong vòng một ngày, nhiệm vụ thành công, ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, ban thưởng đột phá một cái tiểu cảnh giới, nhiệm vụ thất bại, không ban thưởng!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, tiếng nhắc nhở ban bố nhiệm vụ của hệ thống cũng trực tiếp vang lên ở trong đầu của hắn.

Cương Thiên Lôi Thạch: Một loại thiên tài địa bảo đặc thù ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, cho dù là tu luyện công pháp thuộc tính Lôi hay không phải tu luyện công pháp thuộc tính Lôi thì đều có thể mượn nhờ Lôi Điện chi lực đặc thù bên trong cảm ngộ thần thông loại Lôi!

"Ồ!"

"Cái đồ chơi này có chút thú vị!"

"Nhưng mà phần giới thiệu của hệ thống cho ra chắc chắn là không đầy đủ, nếu như muốn tìm ra phương pháp phá của thích hợp thì vẫn phải hỏi cung chủ một chút mới được!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp quay qua nhìn Hoắc Sơn, khóe miệng nở một nụ cười xấu xa!

"Không được!"

"Diệp thiếu cười!"

"Mỗi khi hắn nở nụ cười như vậy thì chắc chắn là không có chuyện tốt lành gì, mọi người nên chuẩn bị tâm lý trước một chút đi!"

Chú ý tới cái tình huống này, Hoắc Sơn thần sắc bất an trực tiếp lên tiếng nhắc nhở ba người đang ngồi bên cạnh mình.

"Hoắc cung chủ!"

"Diệp thiếu cười thì cười thôi, có thể có chuyện gì không hay xảy ra chứ?"

"Ngươi nói như vậy chúng ta cũng không hiểu lắm!"

Nghe được Hoắc Sơn nói ra một câu kỳ quái như vậy, Thiết Đại Bưu cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi thăm.

Mà hai người Uông Uy và Sở Nguyên Phi đang ngồi bên cạnh cũng đều dùng ánh mắt tò mò quay qua nhìn Hoắc Sơn.

"Các ngươi hoàn toàn không biết!"

"Diệp thiếu là một tên bại gia tử đến phát rồ!"

"Hắn cười một tiếng, như vậy là biểu hiện chắc chắn hắn đang muốn phá của!"

"Mà nếu như hắn bắt đầu phá của thì cũng là lúc khảo nghiệm năng lực chịu đựng của chúng ta!"

Nghe được Thiết Đại Bưu hỏi thăm, Hoắc Sơn cũng giải thích rõ cho hắn biết.

"Hóa ra Diệp thiếu là một tên bại gia tử a!"

"Chẳng trách trước đó lãng phí Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà, hắn lại hưng phấn và vui vẻ như vậy!"

Hai người Uông Uy và Sở Nguyên Phi đang ngồi bên cạnh nghe nói

như thế thì trên mặt cũng lộ ra vẻ thoải mái.

"Hoắc cung chủ!"

"Cho dù Diệp thiếu là một tên bại gia tử thì chúng ta cũng không cần phải khẩn trương như vậy chứ!"

"Dù sao hơn vạn năm nay, ta cũng gặp rất nhiều phương thức phá của kỳ lạ của các loại bại gia tử, ta nói một câu không dễ nghe, ta cảm thấy rất là bình thường!"

Cái gì cũng không biết, lúc này Thiết Đại Bưu lại trưng vẻ mặt không quan tâm ra nói ra một câu như vậy, thậm chí hắn còn cảm thấy Hoắc Sơn nói như vậy là có chút chuyện bé xé ra to!

"Bưu ca!"

Chương 1040 - Nhược điểm của Cương Thiên Lôi Thạch, Thiên Đạo kiếp vân lại bị để mắt tới!

"Vậy trong số tất cả những tên bại gia tử mà ngươi từng gặp đó có ai sử dụng Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà súc miệng và tắm hay không?"

Lúc này, Sở Nguyên Phi đang đứng bên cạnh lại đột nhiên hỏi ra một câu như vậy.

"Sở lão đệ, đừng làm rộn!"

"Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà là bảo bối cực kỳ hy hữu và đắt đỏ!"

"Tại sao có thể có người dùng nó để súc miệng và ngâm bồn tắm chứ, cho dù là bại gia tử thì cũng không thể nào làm ra được chuyện phát rồ như vậy được!"

Nghe được Sở Nguyên Phi nói như vậy, Thiết Đại Bưu cũng trưng vẻ mặt thành thật ra đáp lại, dù sao cường giả như hắn, hơn vạn năm nay, số lượng Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà hắn uống được cũng không đủ năm chén rượu, như vậy cũng đủ để chứng minh được

độ trân quý và hy hữu của Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà, cho nên trong ấn tượng của hắn, không bàn chuyện người khác làm như thế nào để có được một lượng lớn Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà như vậy, cho dù là có thì cũng sẽ không đem ra lãng phí như vậy!

"Bưu ca!"

"Vừa nãy khi Hoắc cung chủ đang ăn cơm, dùng mười ấm Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà súc miệng!"

"Sau đó, ba người chúng ta ngâm trong bồn tắm chứa đầy Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà, ăn cơm uống rượu!"

Lúc này, Uông Uy vẫn luôn không nói lời nào, đầu tiên là lấy một thùng lớn Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà của mình ra, sau đó quay qua nhìn Thiết Đại Bưu lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

Hít!

Sau khi Thiết Đại Bưu nhìn thấy một thùng tắm lớn chứa Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà thì trực tiếp hít vào một hơi khí lạnh, không nói khoa trương một chút nào, toàn bộ của cải mà hắn góp nhặt cả đời cũng không mua nổi một thùng Vô Cảnh Đốn Ngộ Trà này!

Kết quả của cải mà hắn tha thiết ước mơ lại bị người ta lấy ra trực tiếp ngâm bồn tắm, đối với hắn đây là một đả kích rất lớn!

"Lão Bưu!"

"Bây giờ rốt cuộc ngươi cũng biết hành vi phá của của Diệp thiếu phát rồ đến mức nào rồi chứ!"

"Sau này ngươi cũng đừng lấy những tên bại gia tử bình thường đó ra so sánh với Diệp thiếu, bởi vì trong mắt Diệp thiếu thì bọn họ ngay cả cái rắm cũng không bằng!"

Nhìn thấy Thiết Đại Bưu bị kinh hãi, Hoắc Sơn cũng cười lên tiếng nói.

"Hoắc cung chủ!"

"Ta đã biết!"

"Vậy lần này Diệp thiếu chuẩn bị phá của như thế nào!"

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Thiết Đại Bưu cũng vội vàng khẽ gật đầu, sau đó trên mặt lộ ra vẻ bất an lên tiếng hỏi thăm.

"Ai!"

"Ta cũng không biết nữa!"

"Mỗi lần Diệp thiếu phá của thì thứ mà hắn đem ra để lãng phí hoàn toàn không giống nhau."

Nghe được Thiết Đại Bưu hỏi mình một câu như vậy, Hoắc Sơn đầu tiên là nhún vai, sau đó gượng cười giải thích rõ cho hắn biết.

...

"Cung chủ!"

"Ta muốn hỏi ngươi một chuyện!"

Không lâu sau, Diệp Phong đã đi tới trước người bốn người, sau đó nhìn về phía Hoắc Sơn lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ngài muốn hỏi chuyện gì?"

Nghe được câu hỏi quen thuộc này, trên mặt Hoắc Sơn cũng lộ ra vẻ bất an lên tiếng đáp lại.

Mà ba người khác đang đứng bên cạnh lúc này cũng đều dựng lỗ tai lên lắng nghe, bọn họ cũng rất muốn biết rốt cuộc thứ mà lần này Diệp Phong muốn lấy ra để lãng phí là thứ gì!

"Cương Thiên Lôi Thạch!"

"Ngươi có từng nghe nói tới chưa?"

Nhìn thấy vẻ hiếu kỳ hiện rõ ở trên mặt của bốn người, Diệp Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ta biết Cương Thiên Lôi Thạch này!"

"Cho dù công pháp tu luyện không phải là công pháp thuộc tính Lôi thì cũng có thể dựa vào Lôi Điện chi lực đặc thù bên trong đó để cảm ngộ ra được thần thông loại Lôi mạnh mẽ!"

"Có thể nói Cương Thiên Lôi Thạch tuyệt đối là bảo bối mà bất kỳ một vị Thần Đạo Giả nào cũng đều muốn lấy được!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Thiết Đại Bưu đang đứng bên cạnh lập tức lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

"Lão Bưu!"

"Những tình huống mà Diệp thiếu muốn biết không phải là những thứ mà ngươi vừa nói!"

Hoắc Sơn đang đứng bên cạnh nghe xong lại cười lắc đầu, sau đó quay qua nhìn Diệp Phong giải thích rõ: "Diệp thiếu, cái Cương Thiên Lôi Thạch này cực kỳ cứng rắn, cho dù là hỏa thiêu, đóng băng hay là mãnh lực gõ đều rất khó tạo thành tổn thương cho nó, nhưng nó có một cái nhược điểm chí mạng đó chính là không thể chống đỡ được lôi điện công kích, cho dù chỉ là một đạo lôi điện bình thường thì cũng có thể tùy tiện hủy bỏ Cương Thiên Lôi Thạch!"

"Nha!"

"Cái Cương Thiên Lôi Thạch này còn có một cái nhược điểm chí mạng như vậy hay sao?"

"Vậy trong số bốn người các ngươi có ai tu luyện công pháp thuộc tính Lôi hay không?"

Nghe Hoắc Sơn xong, sau đó Diệp Phong lập tức nghĩ ra được một ý tưởng phá của, sau đó nhìn về phía bốn người lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu, công pháp ta tu luyện chính là công pháp thuộc tính Thủy!"

"Diệp thiếu, công pháp ta tu luyện chính là công pháp thuộc tính

Thổ!"

"..."

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, bốn người lập tức lên tiếng trả lời.

"Ừm?"

"Công pháp mà tất cả các ngươi tu luyện đều không phải là công pháp thuộc tính Lôi?"

"Vậy ta tìm ai để bổ một trăm vạn khối Cương Thiên Lôi Thạch này đây!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong lập tức ngẩng đầu nhìn lên trên Thiên Đạo kiếp vân ở trên không trung, sau đó trên mặt nở một nụ cười xấu xa tự lẩm bẩm: "Còn tìm Thần Đạo Giả thuộc tính Lôi để làm gì, không phải là ở đây đang có sức lao động miễn phí hay sao!"

Một bên khác!

"Cương Thiên Lôi Thạch!"

"Lần này thứ mà Diệp thiếu muốn lãng phí lại chính là Cương Thiên Lôi Thạch!"

"Đây chính là bảo bối mà ta vẫn luôn muốn lấy được, dù sao thần thông loại Lôi cực kỳ khủng bố!"

Lúc này, sau khi biết được thứ mà Diệp Phong muốn lãng phí lại chính là Cương Thiên Lôi Thạch, Thiết Đại Bưu cũng dùng thần thức truyền âm nói cho ba người còn lại biết được ý nghĩ trong lòng mình.

"Đúng vậy đó!"

"Thứ mà chúng ta liều mạng cũng chưa chắc có thể có được, ở trong mắt của Diệp thiếu thì lại chỉ là thứ mà hắn đem ra lãng phí để tìm niềm vui, nói thật, ta cũng bị đả kích!"

Sau khi nghe được Thiết Đại Bưu nói như vậy, Sở Nguyên Phi cũng

bày tỏ ý nghĩ trong lòng mình.

"Bưu ca!"

"Sở trưởng lão!"

Chương 1041 - Trò chơi nhỏ ném tảng đá, Thiên Đạo kiếp vân mộng!

"Bây giờ là lúc nào rồi, các ngươi đừng có nói những chuyện vô dụng này có được hay không, chúng ta nên to gan đoán một chút, Diệp thiếu chuẩn bị lãng phí bao nhiêu khối Cương Thiên Lôi Thạch đi!"

Nghe được hai người nói như vậy, Uông Uy lại nói ra một câu như vậy.

Hả?

Nghe được Uông Uy nói như vậy, Hoắc Sơn đang giữ im lặng đứng bên cạnh đột nhiên cảm thấy hứng thú sau đó vội vàng lên tiếng đề nghị: "Nếu không, chúng ta cược một ván đi, dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, chúng ta hãy cược Xem số lượng mà ai nói ra gần bằng với số lượng Cương Thiên Lôi Thạch mà Diệp thiếu lấy ra nhất!"

Hả?

Đoán số lượng?

Cược một ván?

Nghe được lời đề nghị này của Hoắc Sơn, ba người liếc nhau, sau đó tất cả đều cảm thấy hứng thú, Sở Nguyên Phi trực tiếp hỏi: "Hoắc cung chủ, quy tắc đánh cược cụ thể như thế nào, nếu như số lượng mà ta nói ra gần đúng nhất thì sẽ được cái gì?"

"Rất đơn giản!"

"Ba người các ngươi tùy ý đặt cược, nếu như ai đoán trúng thì ta

sẽ trực tiếp bồi thường cho người đó gấp mười tiền đặt cược, mà tiền đặt cược của hai người còn lại có thể lấy hết về!"

"Nhưng mà nếu như là ta đánh trúng thì tiền đặt cược của ba người các ngươi đều là của ta!"

Nghe được Sở Nguyên Phi hỏi thăm, Hoắc Sơn cười nói ra quy tắc trò chơi!

"Ừm?"

"Hoắc cung chủ, nếu là như vậy có phải là không quá công bằng đối với ngươi rồi hay không!"

Thiết Đại Bưu nghe xong thì lập tức nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

"Lão Bưu!"

"Cái gì công bằng hay không, ta chỉ muốn tìm niềm vui mà thôi!"

"Hơn nữa ta xin phép nói một câu không dễ nghe, ta hoàn toàn không có chút hứng thú nào đối với chút tiền đặt cược này của các ngươi, tại chị muốn phá của, cố ý thua các ngươi mà thôi!"

Nghe được Thiết Đại Bưu nói như vậy, Hoắc Sơn cũng cười lớn giải thích.

? ? ?

Cố ý muốn phá của, cố ý thua chúng ta?

Kẻ có tiền các ngươi có thể tùy hứng như vậy hay sao?

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, ba người trực tiếp ngẩn ra, buồn cười bọn họ còn cảm thấy làm như thế có phải là quá không công bằng với Hoắc Sơn rồi hay không nhưng mà ai ngờ được là người ta hoàn toàn không quan tâm tới chuyện thắng thua mà người ta làm như vậy chỉ là vì muốn tìm niềm vui mà thôi!

(Thiên Đạo kiếp vân: Rốt cuộc các ngươi có thôi đi hay không, đầu tiên là uống rượu sau đó lại đánh cược, các ngươi vui vẻ nhưng mẹ nó ta còn lẻ loi hiu quạnh tung bay ở trên trời đây nè, có thế

suy tính đến cảm nhận của đám mây độc thân một chút hay không!)

...

"Ta đặt cược toàn bộ tài sản của ta, cược Diệp thiếu sẽ lãng phí mười khối Cương Thiên Lôi Thạch!"

"Ta đặt cược toàn bộ tài sản của ta, cược Diệp thiếu sẽ lãng phí ba mươi khối Cương Thiên Lôi Thạch!"

"Ta đặt cược toàn bộ tài sản của ta, cược Diệp thiếu sẽ lãng phí một trăm khối Cương Thiên Lôi Thạch!"

Rất nhanh, ba người Uông Uy, Sở Nguyên Phi và Thiết Đại Bưu đặt cược toàn bộ tài sản của mình và cũng nói ra con số mà mình suy đoán!

"Làm gì chứ?"

"Ba người các ngươi đang làm cái gì đó?"

"Đoán ít như vậy, các ngươi đang chơi ta đúng không?"

Nghe được con số mà ba người suy đoán, Hoắc Sơn cả người đều bối rối, hắn hoàn toàn không ngờ được là số lượng mà ba người này đoán lại ít như vậy!

"Bưu ca!"

"Chơi thì chơi, nháo thì nháo, nhưng mà ngươi đừng có tùy tiện đoán như vậy!"

"Còn một trăm khối Cương Thiên Lôi Thạch, ngươi có biết cái đồ chơi này khan kiếm cỡ nào đắt đỏ cỡ nào hay không?"

"Đúng vậy đó, Bưu ca!"

"Ta cho là Sở trưởng lão đoán ba mươi khối đã rất quá đáng, nhưng ta hoàn toàn không ngờ được là ngươi vừa mở miệng lại nói ra một trăm khối, cho dù Diệp thiếu là thần hào phá của nhưng trong tay hắn cũng không thể nào có nhiều Cương Thiên Lôi Thạch

như vậy được đâu!"

Ngay lúc Hoắc Sơn còn đang mộng bức, hai người Uông Uy và Sở Nguyên Phi lại triển khai công kích Thiết Đại Bưu vì số lượng mà hắn đoán ra!

"Đủ rồi!"

"Ba người các ngươi có thể tập trung đánh cược được hay không!"

"Mặc dù ta không biết rốt cuộc Diệp thiếu sẽ lãng phí bao nhiêu khối Cương Thiên Lôi Thạch nhưng tuyệt đối không thể nào sẽ ít như vậy được!"

"Các ngươi nếu đã như thế thật thì có khác gì làm trực tiếp đưa tiền đặt cược cho ta đâu, nhưng mà ta cũng không có thèm mấy cái thứ đồng nát đó của các ngươi, ta chỉ muốn hưởng thụ niềm vui sướng khi phá của, cho nên các ngươi có thể nghiêm túc một chút hay không, đừng có chơi ta như vậy!"

Đúng lúc này, Hoắc Sơn tức hổn hển quay qua nhìn ba người hô to lên.

? ? ?

Như vậy mà còn ít?

Thậm chí Bưu ca đoán một trăm khối cũng thấp?

Nghe được Hoắc Sơn hô to lên như vậy, ba người trực tiếp mộng, bởi vì tình huống này có chút vượt ra khỏi nhận thức của bọn họ!

"Hoắc cung chủ!"

"Ngươi đừng nóng giận, vậy lần này chúng ta sẽ nghiêm túc đoán một chút!"

Sau khi tỉnh táo lại, Uông Uy vội vàng quay qua nhìn Hoắc Sơn lên tiếng nói.

"Đây là cơ hội cuối cùng!"

"Các ngươi to gan đoán cho ta, nhất định phải là số lượng mà nằm mơ cũng không dám nghĩ tới mới được!"

Nghe được Uông Uy nói như vậy, Hoắc Sơn cũng trực tiếp lên tiếng nói.

"Một vạn!"

"Năm vạn!"

"Hai mươi vạn!"

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, ba người cũng cắn răng, trực tiếp nói ra một con số khủng bố mà bọn họ có nằm mơ cũng không dám nghĩ tới!

"Ừm!"

"Như vậy còn tạm được!"

"Vậy ta sẽ đoán một trăm vạn đi!"

Nghe được ba người cho ra số lượng một lần nữa, lúc này Hoắc Sơn mới hài lòng khẽ gật đầu, sau đó nói ra suy đoán của mình.

"Chư vị!"

"Ta nghĩ ra một trò chơi nhỏ chơi vui!"

"Các ngươi có muốn chơi hay không?"

Đúng lúc này, Diệp Phong từ nơi không xa đi tới, sau đó mặt lộ vẻ hưng phấn lên tiếng hỏi thăm bốn người.

"Chơi!"

"Diệp thiếu, ngươi hãy nói xem đó là trò chơi như thế nào!"

Nghe nói như thế, đặc biệt là nhìn thấy dáng vẻ hưng phấn hiện rõ trên mặt Diệp Phong, Hoắc Sơn trực tiếp thay ba người Uông Uy, Sở Nguyên Phi và Thiết Đại Bưu đồng ý.

Chương 1042 - Đề nghị công bằng như thế, sao ngươi có thể nghĩ ra được?

"Trò chơi nhỏ ném tảng đá!"

"Cái trò chơi nhỏ này rất đơn giản, chính là ta sẽ cung cấp một chút Cương Thiên Lôi Thạch cho các ngươi, đến lúc đó các ngươi chỉ cần ném những Cương Thiên Lôi Thạch này ra là được rồi!"

"Đương nhiên, nếu như đã là trò chơi nhỏ, vậy chắc chắn là phải có ban thưởng, chỉ cần ai trong số các ngươi ném Cương Thiên Lôi Thạch ra, trong vòng ba giây không có bị Thiên Đạo kiếp vân bổ trúng thì ta sẽ ban thưởng cho người đó một trăm vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh, nhớ kỹ, là một khối Cương Thiên Lôi Thạch không có bị bổ trúng thì sẽ có một trăm vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh ban thưởng, mà hai khối Cương Thiên Lôi Thạch không có bị bổ trúng, đó chính là hai trăm vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh ban thưởng, không có hạn mức cao nhất!"

Rất nhanh, Diệp Phong giải thích xong quy tắc chơi của trò chơi nhỏ này!

Hít!

Mà nghe được phần thưởng kinh khủng của trò chơi này, ngoại trừ Hoắc Sơn thì ba người còn lại đều hít vào một ngụm khí lạnh, thậm chí hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập, có thể nói, nếu như cái trò chơi nhỏ này chơi đủ giỏi, nửa đời sau bọn họ có thể triệt để nằm ngửa!

(Thiên Đạo kiếp vân: ? ? ? Các ngươi chơi thì chơi đi, nhưng kéo ta xuống nước là có ý gì, ta là Thiên Đạo kiếp vân đó, các ngươi có thể coi trọng ta một chút được hay không?)

.....

"Diệp thiếu!"

"Ý của ngươi chính là Thiên Đạo kiếp vân nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, cho nên coi nó thành một cái Thần Đạo Giả thuộc tính Lôi, để

nó làm sức lao động miễn phí đúng không?"

Lúc này, Hoắc Sơn đang đứng bên cạnh quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Không!"

"Nó không phải một sức lao động miễn phí mà là một người tham dự!"

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Phong lại lắc đầu, sau đó trực tiếp nói thẳng ra thân phận của Thiên Đạo kiếp vân.

"Ừm?"

"Người tham dự?"

"Chẳng lẽ nó cũng có thể lấy được lợi ích trong trò chơi nhỏ này hay sao?"

Nghe nói như thế, Hoắc Sơn cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên tiếp tục dò hỏi.

"Không!"

"Nó không có lợi ích, nhưng mà ta có thể cho nó một chút trừng phạt!"

"Nếu như nó là sức lao động miễn phí, ta cũng không tiện trừng phạt nó!"

Diệp Phong nghe xong trực tiếp cười giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Không có lợi ích nhưng mà có trừng phạt?

Mẹ nó, như vậy còn không bằng làm sức lao động miễn phí nữa!

Nghe đến đây, Hoắc Sơn trực tiếp dùng ánh mắt đồng tình nhìn lên Thiên Đạo kiếp vân trên không trung.

"Thiên Đạo kiếp vân!"

"Ngươi nghe kỹ cho ta!"

"Một hồi, bọn họ không ngừng ném ra Cương Thiên Lôi Thạch, ngươi cầnbổ trúng toàn bộ Cương Thiên Lôi Thạch mà bọn họ ném ra trong vòng ba giây, nếu để lọt một cái thì ta sẽ để cho Tiểu Kiếm đâm ngươi một kiếm, lọt hai cái thì ta sẽ để cho hắn đâm ngươi hai kiếm, cho nên, nếu như không muốn mình bị đâm thì ngươi hãy nghiêm túc làm việc cho ta!"

Sau đó, Diệp Phong nhìn lên Thiên Đạo kiếp vân trên không trung hô to lên.

(Thiên Đạo kiếp vân: ? ? ? Ta bổ mộ tổ tiên nhà ngươi hay là bổ huynh đệ ngươi mà ngươi lại chơi ta như vậy chứ?)

"Ngọa tào!"

"Diệp thiếu lại dám uy hiếp Thiên Đạo kiếp vân!"

"Xem ra, muốn có được phần thưởng của trò chơi nhỏ này cũng không phải là một chuyện dễ dàng gì!"

Ba người Uông Uy, Sở Nguyên Phi và Thiết Đại Bưu đang đứng bên cạnh nghe được Diệp Phong nói như vậy thì trên mặt cũng đều toát ra vẻ ngưng trọng, nhưng cho dù như thế nào đi nữa thì bọn họ đều phải nghĩ cách lấy được phần thưởng của trò chơi nhỏ này mới được!

Về phần Thiên Đạo kiếp vân có thể bị đâm hay không thì đó cũng không phải là chuyện bọn họ cần quan tâm, bọn họ chỉ để ý đến phần thưởng của trò chơi nhỏ mà thôi!

"Diệp thiếu!"

"Trước khi trò chơi nhỏ bắt đầu, ta có thể hỏi một chút, lần này ngài chuẩn bị cho chúng ta bao nhiêu khối Cương Thiên Lôi Thạch hay không?"

Sau đó, Thiết Đại Bưu nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm, dù sao, trò chơi nhỏ là trò chơi nhỏ, nhưng bọn họ còn đánh cược với Hoắc Sơn!

"Không có nhiều!"

"Chỉ một trăm vạn khối!"

"Mấy người các ngươi tùy tiện ném, ném một lát thôi là ném xong hết rồi!"

Nghe được Thiết Đại Bưu hỏi thăm mình như vậy, Diệp Phong cũng thuận miệng đáp lại hắn một câu.

? ? ?

Không có nhiều?

Chỉ. . . một trăm vạn khối?

Chữ chỉ này dùng không phải là rất là khéo hay sao?

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, ba người Uông Uy, Sở Nguyên Phi và Thiết Đại Bưu trực tiếp mộng, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là trong tay Diệp Phong lại có nhiều Cương Thiên Lôi Thạch như vậy!

Chờ một chút!

Một trăm vạn khối?

Không phải là số lượng mà Hoắc Sơn đoán chính là một trăm vạn khối hay sao?

Đúng lúc này, ba người bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, Sau đó dùng ánh mắt khác thường quay qua nhìn Hoắc Sơn.

Khụ khụ!

Nhìn thấy ba người đều dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía mình, Hoắc Sơn cũng thần sắc lúng túng ho khan hai tiếng, sau đó vội vàng lên tiếng giải thích rõ cho bọn họ biết: "Ba vị, Nếu như ta nói đây chỉ là một sự trùng hợp thì các ngươi có tin hay không?"

"Hoắc cung chủ!"

"Huynh đệ của ta dài hai mươi mét, ngươi tin không!"

"Hoắc cung chủ!"

"Nếu như ta là dép lê, có thể thối chết một đám cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, ngươi tin không!"

"Hoắc cung chủ!"

"Ta thả cái rắm có thể bay ra mười vạn dặm, ngươi tin không!"

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, ba người dùng câu hỏi hỏi ngược lại để thay cho câu trả lời.

"Mẹ nó!"

"Ta thật sự không có chơi thao tác ngầm!"

"Chuyện này thật sự là một sự trùng hợp, tại sao các người lại không chịu tin ta chứ?"

"Hơn nữa chỉ với cái đống tiền đặt cược rác rưởi của các nơi ta thật sự không có quan tâm tới đâu!"

Nghe được ba người hỏi lại, Hoắc Sơn cảm thấy cả người đều muốn điên rồi, dù sao hắn cũng không ngờ được là lần này số lượng Cương Thiên Lôi Thạch mà Diệp Phong muốn lãng phí lại thật sự là một trăm vạn khối!

"Ba vị!"

"Nếu như các ngươi không tin thì ta cũng hết cách rồi!"

Chương 1043 - Đề nghị công bằng như thế, sao người có thể nghĩ ra được? (2)

"Nhưng mà ta đã nói rồi, ta thật sự không có hứng thú với cái số tiền đặt cược của các ngươi, cho nên sau khi xong chuyện này ta sẽ trả lại hết cho các ngươi, coi như ván cược này chưa từng xuất hiện đi!"

"Mà bây giờ, chuyện chúng ta cần làm chỉ có một, đó là giúp Diệp

thiếu phá của!"

Sau đó, Hoắc Sơn dùng thần thức truyền âm cho ba người.

Một bên khác!

"Ngọa tào!"

"Tình huống của bọn họ như thế nào?"

"Lảm nhảm hơi bị nhiều rồi đó!"

Bên cạnh, sau khi Diệp Phong, nghe được cuộc nói chuyện của bọn họ thì trên mặt cũng lộ ra vẻ giật mình.

...

"Diệp thiếu!"

"Đối với cái trò chơi nhỏ này, ta có một đề nghị nho nhỏ không biết có nên nói ra hay không?"

Lúc này, Thiết Đại Bưu quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Nói đi!"

"Có đề nghị gì cứ việc nói!"

Nghe được Thiết Đại Bưu nói như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng nói.

"Diệp thiếu!"

"Thiên Đạo kiếp vân dù sao cũng là Thiên Đạo kiếp vân, nếu như nó phóng ra hàng vạn lôi điện bao phủ chỗ này thì cho dù chúng ta có ném như thế nào đi nữa cũng sẽ không bị nó bỏ sót!"

"Cho nên ta cảm thấy làm như vậy thì có chút không được công bằng đối với chúng ta!"

Được Diệp Phong cho phép, Thiết Đại Bưu nói ra tình huống mà mình đang lo lắng.

"Có đạo lý!"

"Vậy lời đề nghị của ngươi là gì?"

Sau khi nghe được Thiết Đại Bưu nói ra tình huống này, Diệp Phong cũng biểu thị tán thành, sau đó nhìn về phía đối phương hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Đề nghị của ta là chúng ta ném một trăm vạn cái Cương Thiên Lôi Thạch, Thiên Đạo kiếp vân này dùng năm mươi vạn đạo lôi điện bổ, nói cách khác, nó cần dùng một tia chớp hủy đi hai cái Cương Thiên Lôi Thạch chúng ta ném ra mới được, ta cảm thấy làm như vậy thì tương đối công bằng!"

"Dù sao trong mắt Thiên Đạo kiếp vân, chúng ta đều giống như là sâu kiến, như vậy thì chúng ta phải chiếm ưu thế hơn mới đúng!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Thiết Đại Bưu lập tức nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

? ? ?

Các ngươi ném một trăm vạn cái Cương Thiên Lôi Thạch, sau đó để Thiên Đạo kiếp vân dùng năm mươi vạn đạo lôi điện bổ?

Lời đề nghị công bằng như vậy, sao ngươi có thể nghĩ ra được?

Nghe được Thiết Đại Bưu nói ra lời đề nghị công bằng như vậy, Diệp Phong trực tiếp bị kinh hãi!

(Thiên Đạo kiếp vân: Mặc dù ta không phải người, nhưng mẹ nó ngươi là chó thật sự, sao ta lại không đánh chết ngươi trước khi tên ma quỷ Diệp Phong này đến cơ chứ!)

"Được!"

"Vậy cứ dựa theo lời đề nghị của ngươi mà làm đi!"

Rất nhanh, Diệp Phong lập tức đưa ra quyết định!

"Thiên Đạo kiếp vân!"

"Hẳn là ngươi cũng nghe được những gì mà hắn vừa mới nói!"

"Đối mặt một trăm vạn cái Cương Thiên Lôi Thạch, ngươi chỉ có thể bổ ra năm mươi vạn đạo lôi điện!"

"Nếu như ngươi dám bổ nhiều một đạo, ta sẽ để Tiểu Kiếm đâm ngươi một trăm kiếm, dám bổ nhiều hai đạo, ta sẽ để Tiểu Kiếm đâm ngươi một vạn kiếm!"

Sau đó, Diệp Phong nhìn lên Thiên Đạo kiếp vân trên không trung hô to lên.

……..

Ầm ầm!

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, Thiên Đạo kiếp vân cũng truyền ra một đạo nổ vang đáp lại!

Một lát sau!

"Một trăm vạn khối Cương Thiên Lôi Thạch được chứa ở bên trong cái thần giới này, các ngươi tùy tiện ném chơi đi!"

"Ta đi nghỉ ngơi trước!"

Giao thần giới chứa Cương Thiên Lôi Thạch cho Hoắc Sơn, sau đó Diệp Phong lập tức đi qua một bên lấy cái ghế đu ra nghỉ ngơi.

"Ba vị!"

"Diệp thiếu làm ra một loạt thao tác như vậy các ngươi xem có hiểu hay không?"

Nhìn thấy Diệp Phong đi qua một bên nghỉ ngơi, Hoắc Sơn như nghĩ tới điều gì sau đó trên môi nở một nụ cười nhìn về phía ba người Uông Uy, Sở Nguyên Phi và Thiết Đại Bưu lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Không phải là Diệp thiếu mệt mỏi, muốn nghỉ ngơi một hồi sao?"

"Chúng ta cần biết cái gì?"

Nghe được Hoắc Sơn hỏi ra một câu hỏi kỳ quái như vậy, ba người đều toát ra vẻ nghi hoặc không hiểu.

"Ai!"

"Sao các ngươi lại ngu như vậy!"

"Chẳng lẽ các ngươi không nhìn ra Diệp thiếu đang sáng tạo cơ hội để cho chúng ta gian lận hay sao?"

"Phải biết, Diệp thiếu là một tên bại gia tử đến phát rồ, cho nên, chúng ta lãng phí hết một trăm vạn khối Cương Thiên Lôi Thạch chỉ là một mục tiêu thôi, nhưng thắng được vô số cực phẩm Thần Linh Tinh mới là mục tiêu quan trọng còn lại!"

Nhìn thấy dáng vẻ khó hiểu của ba người, Hoắc Sơn cũng thở dài, sau đó trực tiếp giải thích rõ cho bọn họ biết.

Hả?

Sáng tạo cơ hội cho chúng ta gian lận?

Sao chúng ta lại không phát hiện ra chứ?

Nghe được Hoắc Sơn giải thích như vậy, ba người càng mơ hồ hơn, có thể nói, bọn họ hoàn toàn nghe không hiểu Hoắc Sơn đang nói cái gì!

"Hoắc cung chủ!"

"Chúng ta thật sự nghe không hiểu ngươi đang nói cái gì!"

"Nếu không, người trực tiếp nói cho chúng ta biết đi!"

Sau đó, Thiết Đại Bưu nhìn về phía Hoắc Sơn lên tiếng hỏi thăm.

"Các ngươi nghĩ đi!"

"Diệp thiếu đi nghỉ ngơi, vậy thì bây giờ chúng ta muốn ném như

thế nào thì ném như thế đó đúng không!"

"Vậy có phải là chúng ta có thể ném từng cái từng cái đúng không?"

"Nếu như Thiên Đạo kiếp vân bổ, như vậy thì cuối cùng chắc chắn nó sẽ sót lại năm mươi vạn cái Cương Thiên Lôi Thạch, nếu trong vòng ba giây nó không bổ, vậy cuối cùng nó vẫn sẽ sót lại năm mươi vạn cái Cương Thiên Lôi Thạch!"

"Có thể nói, phương pháp gian lận này hoàn toàn là do lão Bưu tranh thủ được!"

Nghe được Thiết Đại Bưu hỏi thăm, Hoắc Sơn lập tức nhìn về phía ba người trực tiếp giải thích rõ cho bọn họ biết.

Ừm!

Nghe được Hoắc Sơn giải thích như vậy, ba người cũng là hai mắt sáng lên, sau đó bọn họ triệt để hưng phấn lên, dù sao, sót mất một cái thì có thể đạt được một trăm vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh, vậy sót mất năm mươi vạn cái, số lượng cực phẩm Thần Linh Tinh đạt được sẽ là một con số cực kì kinh khủng!

(Thiên Đạo kiếp vân: ? ? ? Các ngươi có cần phải chơi tuyệt tình như vậy hay không, mẹ nó nếu như ta để sót mất năm mươi vạn cái Cương Thiên Lôi Thạch, tên ma quỷ đó sẽ để cho người điên cầm kiếm đó đâm chết ta! ! !)

Chương 1044 - Các ngươi có cần phải chơi tuyệt tình như vậy hay không!

Lúc này, ba người đã triệt để đắm chìm trong niềm vui sướng khi giàu lên nhanh chóng, hoàn toàn không có ai nghĩ đến nếu như để sót mất năm mươi vạn cái Cương Thiên Lôi Thạch thì Thiên Đạo kiếp vân sẽ phải gánh chịu trừng phạt như thế nào!

...

Sáng sớm ngày thứ hai!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ phá của ngẫu nhiên, ban thưởng một ngàn vạn điểm phá sản, ban thưởng đột phá một cái tiểu cảnh giới!"

Theo hệ tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống vang lên ở trong đầu, Diệp Phong cũng mơ mơ màng màng mở hai mắt ra.

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, đã là ngày hôm sau rồi sao?"

"Bọn họ lại ném lâu như vậy?"

Sau khi Diệp Phong để ý thấy mặt trời vừa mới dâng lên từ phía đông thì trên mặt cũng lộ ra vẻ khiếp sợ kinh hô lên, hắn hoàn toàn không ngờ được là bốn người này ném hết nửa ngày và một buổi tối!

Ngay sau đó, một luồng khí tức đột phá đột nhiên bạo phát ra từ bên trong cơ thể của hắn.

"Ừm?"

"Ngày hôm qua mới đột phá ở trong quán rượu xong bây giờ ngủ một giấc lại mẹ nó đột phá tiếp nữa?"

Hai người Uông Uy và Sở Nguyên Phi đang đứng bên cạnh để ý tới tình huống này thì trên mặt cũng toát ra vẻ khó có thể tin được, phải biết trước đó thực lực của Diệp Phong chỉ là Thần Đạo Cảnh Bát Trọng đỉnh phong, bình thường muốn đột phá đến Thần Đạo Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, cho dù có cơ duyên thì ít nhất cũng cần trăm năm trở lên!

Nhưng Diệp Phong ngủ một giấc thì trực tiếp đột phá được, phải nói là phương pháp muốn đột phá là đột phá này khiến cho hai người kinh hãi không thôi!

"Lợi hại!"

"Diệp thiếu lợi hại!"

"Không ngờ được là hắn ngủ một giấc mà cũng có cảm ngộ trực

tiếp hoàn thành đột phá, có thể nói là quá mạnh!"

Mà không biết hôm qua Diệp Phong đã đột phá một lần, lúc này trên mặt Thiết Đại Bưu lại lộ ra vẻ khiếp sợ nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

"Bưu ca!"

"Nếu như chúng biết là ngày hôm qua lúc sáng Diệp thiếu mới đột phá từ Thần Đạo Cảnh Thất Trọng đỉnh phong đến Thần Đạo Cảnh Bát Trọng đỉnh phong, ngươi có tin hay không?"

Nghe được Thiết Đại Bưu nói như vậy, Sở Nguyên Phi đang đứng bên cạnh đột nhiên hỏi ra một câu như vậy.

"Sở lão đệ!"

"Huynh đệ của ta dài hai mươi mét, ngươi tin không?"

Nghe được Sở Nguyên Phi nói ra chuyện khó mà tin được như vậy, Thiết Đại Bưu trực tiếp lặp lại câu nói mà hắn đã dùng với Hoắc Sơn trước đó.

"Bưu ca!"

"Những gì ta nói đều là sự thật!"

"Sao ngươi lại không chịu tin ta chứ!"

Sở Nguyên Phi nghe nói như thế thì cũng có chút lo lắng lên tiếng giải thích.

"Bưu ca!"

"Những gì mà Sở trưởng lão nói đều là sự thật!"

"Lúc ấy ta cũng có mặt ở hiện trường, ta có thể làm chứng cho hắn!"

Lúc này, Uông Uy đang đứng bên cạnh cũng lên tiếng giải thích.

"Đi!"

"Hai người các ngươi một xướng một họa, lẽ nào các ngươi cho ta là thằng ngu hay sao!"

"Chuyện này đừng có nói là người, cho dù là một con chó nghe được thì nó cũng không tin đâu!"

Nhìn thấy hai người Sở Nguyên Phi và Uông Uy một xướng một họa, Thiết Đại Bưu cũng nhếch miệng, sau đó trực tiếp bày tỏ thái độ của mình.

"Bưu ca!"

"Cho dù chó nghe cũng không tin thì chuyện này vẫn là sự thật!"

"Đúng rồi, lúc ấy Hoắc cung chủ cũng ở tại chỗ, hắn có thể làm chứng!"

Lúc này, Sở Nguyên Phi bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó chỉ vào Hoắc Sơn lên tiếng nói.

"Đi!"

"Hai người các ngươi cũng đừng đùa lão Bưu!"

"Hôm qua Diệp thiếu cũng không có đột phá, thực lực của hắn vẫn luôn là Thần Đạo Cảnh Bát Trọng đỉnh phong!"

Nhưng mà lúc này Hoắc Sơn lại nói ra một câu như vậy.

"Hừ!"

"Ai kêu trước đó các ngươi không chịu tin ta!"

"Bây giờ các ngươi biết cảm giác bị người ta đổ oan mình cho khó chịu như thế nào rồi đúng không!"

"Không để các ngươi cũng tự mình cảm nhận một chút thì các ngươi cũng không biết được là lúc đó ta phải chịu ủy khuất như thế nào đâu!"

Nhìn thấy hai người Sở Nguyên Phi và Uông Uy đều dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn về phía mình, Hoắc Sơn lại không thèm để ý

chút nào nở nụ cười.

...

"Mấy vị!"

"Nếu như Cương Thiên Lôi Thạch đã bị lãng phí hết toàn bộ, vậy thì chúng ta hãy tranh thủ thời gian thanh toán một chút đi!"

"Các ngươi ném ra Cương Thiên Lôi Thạch, có bao nhiêu khối không có bị Thiên Đạo kiếp vân bổ trúng!"

Lúc này, Diệp Phong cũng đi tới, sau đó nhìn về phía bốn người trực tiếp hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Bên chỗ ta có một trăm khối Cương Thiên Lôi Thạch không có bị bổ trúng!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Uông Uy lập tức lên tiếng trả lời trước .

"Diệp thiếu!"

"Bên chỗ của ta có ba trăm khối Cương Thiên Lôi Thạch không có bị bổ trúng!"

"Diệp thiếu!"

"Bên chỗ của ta cũng có ba trăm khối Cương Thiên Lôi Thạch không có bị bổ trúng!"

Ngay sau đó, hai người Sở Nguyên Phi và Thiết Đại Bưu đang đứng bên cạnh cũng lên tiếng trả lời.

Hả?

Ta đã đi ngủ để sáng tạo cơ hội cho các ngươi!

Kết quả các ngươi chỉ gian lận được có bảy trăm khối hay sao?

Nghe được ba người trả lời như vậy, Diệp Phong trực tiếp quay

qua nhìn Hoắc Sơn đang đứng bên cạnh!

"Cung chủ!"

"Chuyện gì đã xảy ra?"

"Rõ ràng là có thể kiếm được phần thưởng năm mươi vạn khối Cương Thiên Lôi Thạch, tại sao bây giờ chỉ có bảy trăm khối?"

Sau đó, Diệp Phong lập tức dùng thần thức truyền âm hỏi thăm Hoắc Sơn nguyên nhân tại sao như vậy.

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta không để ý đến một vấn đề, đó chính là phần thưởng năm mươi vạn khối Cương Thiên Lôi Thạch quá mức kinh khủng, kinh khủng đến bọn họ hoàn toàn không dám cầm!"

"Cho nên, cho dù ta có lên tiếng nhắc nhở thì bọn họ cũng không dám lấy phần thưởng năm mươi vạn khối Cương Thiên Lôi Thạch, thậm chí phần thưởng bảy trăm khối này vẫn do ta không ngừng thuyết phục thì bọn họ mới dám lấy."

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Hoắc Sơn cũng vội vàng giải thích rõ cho hắn biết.

Hả?

Không dám cầm?

Khiến cho Thiên Đạo kiếp vân sót mất một khối Cương Thiên Lôi Thạch, ban thưởng một trăm vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh, vậy năm mươi vạn khối Cương Thiên Lôi Thạch, cũng là năm ngàn ức... hình như là hơi nhiều rồi!

Chương 1045 - Nếu như các ngươi đi thì ta phải sống như thế nào đây!

Nghĩ đến đây, trên mặt Diệp Phong cũng toát ra vẻ xấu hổ, lúc trước hắn hoàn toàn không có suy nghĩ đến con số này, bây giờ

tính lại thì đúng là có chút kinh khủng.

"Ai!"

"Đại Bưu đề nghị quá muộn!"

"Nếu hắn nói ra sớm một chút thì ta cũng sẽ không định giá cao như vậy đâu!"

Sau đó, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, để Tiểu Kiếm tới một chuyến!"

...

"Đến rồi!"

"Người điên đó đến rồi!"

Chú ý tới một cái vết nứt không gian bỗng nhiên xuất hiện ở trên không trung, Hoắc Sơn cũng đoán được cái gì, sau đó mặt lộ vẻ sợ hãi lên tiếng nhắc nhở ba người đang đứng bên cạnh.

Hả?

Rốt cuộc là một người điên như thế nào mà có thể khiến cho Hoắc cung chủ sợ đến như vậy?

Nhìn thấy dáng vẻ sợ hãi lộ rõ trên mặt Hoắc Sơn, ba người Uông Uy, Sở Nguyên Phi và Thiết Đại Bưu cũng đều mặt lộ vẻ hiếu kì quay qua nhìn vết nứt không gian.

"Chủ nhân!"

"Trực tiếp đâm nó sao?"

Sau khi Diệp Tiểu Kiếm cầm huyết sắc tế kiếm trong tay từ vết nứt không gian đi ra, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn nhìn về phía Diệp Phong trực tiếp hỏi thăm.

"Đâm đi!"

"Nó bỏ sót tổng cộng bảy trăm cái Cương Thiên Lôi Thạch, vậy thì đâm nó bảy mươi vạn kiếm đi!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm hỏi thăm, Diệp Phong đầu tiên là khẽ gật đầu, sau đó nói thẳng ra một con số.

"Ba vị!"

"Bên trong ba cái thần giới này có chứa một trăm triệu, ba trăm triệu và ba trăm triệu khối cực phẩm Thần Linh Tinh, các ngươi nhận lấy đi, đây là phần thưởng của các ngươi sau khi chơi xong trò chơi nhỏ!"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm bắt đầu chơi tiếp với Thiên Đạo kiếp vân, Diệp Phong đi tới trước mặt ba người Sở Nguyên Phi, Thiết Đại Bưu và Uông Uy sau đó đưa cho bọn họ ba cái thần giới.

"Cảm tạ Diệp thiếu!"

Nhìn thấy Diệp Phong đưa ba cái thần giới tới, ba người cũng mặt lộ vẻ kích động vươn hai tay run rẩy ra, sau khi cầm lấy thần giới của mình thầy cùng nhau bày tỏ sự cảm tạ với Diệp Phong!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng năm trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng Cương Thiên Lôi Thạch *10000!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Ừm?"

"Lại thưởng ta một vạn khối Cương Thiên Lôi Thạch?"

"Nhưng cái thứ quỷ này ta không muốn tiếp tục lãng phí nó nữa!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp quay qua nhìn Hoắc Sơn, sau đó đưa thần giới có chứa một vạn khối Cương Thiên Lôi Thạch cho hắn đồng thời lên tiếng nói ra: "Cung chủ, bên trong cái thần giới này có một vạn khối Cương Thiên Lôi Thạch, dù sao ngươi ở trong cung mon cũng rất là rảnh rỗi, vậy thì lúc rảnh rỗi không có chuyện gì làm ngươi hãy tùy tiện cảm còn một chút thần thông loại Lôi đi!"

"Diệp thiếu!"

"Không cần phải làm như vậy đâu!"

"Dù sao tu vi của ta thấp cho dù ta có cảm ngộ ra được thần thông loại Lôi cực kỳ mạnh mẽ thì ta cũng không thể nào phát huy ra được uy lực chân chính của những thần thông loại Lôi đó!"

"Vậy ta đâu cần phải lãng phí thời gian làm gì, có thời gian để cảm ngộ đó còn không bằng đi ngủ một chút, đánh cược long!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hoắc Sơn lại trực tiếp cự tuyệt, có thể những người khác sẽ cực kỳ để ý đến một vạn khối Cương Thiên Lôi Thạch, nhưng hắn thật sự không quan tâm, dù sao ở trong cung môn có quá nhiều đồ tốt!

"Cung chủ!"

"Ngươi cũng đã nói, ngươi không thể phát huy ra được uy lực chân chính của những thần thông loại Lôi đó!"

"Như vậy nói cách khác nếu như ngươi vận dụng những Cương Thiên Lôi Thạch này thì có thể nói là một loại lãng phí!"

"Như vậy thì cho ngươi dùng không phải là rất phù hợp hay sao?"

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Phong lại thần sắc ngoạn vị nói một câu như vậy.

"Ngọa tào!"

"Sao ta lại quên mất chuyện này đi chứ!"

"Nếu là như vậy, vẫn phải để cho ta dùng mới là thích hợp nhất!"

Hoắc Sơn nghe xong, đầu tiên là sững sờ, sau đó cười khổ cầm lấy thần giới.

"Sở trưởng lão!"

"Có phải là chúng ta nên trở về rồi hay không!"

"Dù sao, hôm nay là ngày diễn ra khảo hạch nhập tông!"

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Sở Nguyên Phi lên tiếng nhắc nhở

.

"A đúng đúng đúng!"

"Chúng ta cần phải trở về!"

"Nếu không thì sẽ không kịp giờ khảo hạch nhập tông!"

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, lúc này Sở Nguyên Phi mới nhớ tới hôm nay là ngày diễn ra khảo hạch nhập tông, mà hắn thân là một trong số những người phụ trách, nhất định phải có mặt ở đó mới được!

...

"Tiểu Kiếm!"

"Tranh thủ đâm, đừng chậm trễ Đại Bưu độ kiếp!"

"Đúng rồi, nhắc nhở Thiên Đạo kiếp vân một chút, một hồi nó không thể đánh chết Đại Bưu, nếu như để cho ta biết được nó dùng việc công để báo thù riêng thì nó không xong với ta đâu!"

Trước khi rời đi, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó ra lệnh cho Diệp Tiểu Kiếm đang ở trên không trung.

"Đại Bưu!"

"Nếu như không còn chuyện gì khác thì chúng ta đi trước đây!"

"Đúng rồi, ta đã đã cảnh cáo Thiên Đạo kiếp vân, cho nên ngươi không cần lo lắng nó sẽ đánh chết ngươi, ngươi cứ độ kiếp như bình thường là được rồi!"

Ngay sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Thiết Đại Bưu đang đứng bên cạnh cười lên tiếng nói.

"Ngọa tào! ! !"

"Mẹ nó ta còn chưa có độ kiếp!"

"Tại sao ta lại quên mất chuyện này đi chứ!"

Lúc này, Thiết Đại Bưu còn đắm chìm trong niềm vui sướng khi giàu nhanh, nhưng mà nghe được Diệp Phong nhắc nhở thì cả người trực tiếp choáng váng tại chỗ!

"Làm sao bây giờ!"

"Mẹ nó ta sẽ xong đời!"

"Nếu như biết trước như vậy thì ta sẽ để cho Uông lão đệ hoặc Sở lão đệ đề nghị!"

Sau khi tỉnh táo lại, Thiết Đại Bưu lập tức nhớ lại lời đề nghị rất là công bằng mà mình đã đưa ra hôm qua, mặc dù Diệp Phong cam đoan hắn sẽ không bị đánh chết nhưng hắn nhưng không tin Thiên Đạo kiếp vân sẽ buông tha cho mình một cách đơn giản như vậy, dù sao bây giờ Thiên Đạo kiếp vân chịu bảy mươi vạn kiếm, mỗi một kiếm đều có công lao của hắn!

"Diệp thiếu!"

"Các ngươi có thể chờ ta độ kiếp xong rồi mới đi hay không?"

Chương 1046 - Ai chọc ta tức giận? Ngươi còn có mặt mũi hỏi ra những lời này hay sao?

Nghĩ đến cơn ác mộng mà mình sắp phải gánh chịu, Thiết Đại Bưu trực tiếp luống cuống, sau đó nhìn về phía Diệp Phong vội vàng lên tiếng hỏi thăm.

"Đại Bưu!"

"Thời gian của chúng ta không còn kịp nữa rồi!"

"Cho nên chúng ta không ở lại xem ngươi biểu diễn, ngươi cứ độ kiếp như bình thường là được rồi!"

Nói xong, bốn người Diệp Phong, Hoắc Sơn, Uông Uy và Sở Nguyên Phi đứng trên Thiên Đạo kiếp vân, nhanh chóng bay thẳng về hướng Thiên Tinh Thành.

"Đừng có đi mà!"

"Các ngươi đừng có đi như vậy!"

"Nếu như các ngươi đi rồi thì ta phải sống như thế nào đây!"

Nhìn thấy bóng dáng bốn người Diệp Phong, Hoắc Sơn càng ngày càng xa, Thiết Đại Bưu trực tiếp ngồi co quắp trên mặt đất, sau đó tràn đầy tuyệt vọng hô to lên.

.....

Thiên Tinh Thành, quảng trường trung tâm!

"Đáng chết, rốt cuộc cái tên Sở Nguyên Phi đó đã đi đâu rồi mà bây giờ vẫn còn chưa chịu trở về!"

"Hắn không sợ ta báo cáo chuyện này lại cho tông môn hay sao?"

"Còn có tiểu tử thúi Uông Uy đó nữa, hôm qua dám tự mình bỏ đi

trong lúc làm việc, thậm chí đến bây giờ mà vẫn còn chưa có trở về, chẳng lẽ là hắn cũng không sợ ta báo cáo chuyện này lại cho tông môn hay sao?"

Lúc này, Lê Văn Uyên đang đứng trên lôi đài phát hiện hai người Sở Nguyên Phi và Uông Uy còn chưa có mặt ở chỗ này thì trên mặt cũng lóe lên vẻ tức giận, dù sao chỉ còn một nén nhang nữa là khảo hạch nhập tông sẽ bắt đầu, nếu như Sở Nguyên Phi còn chưa tới thì hắn không thể tuyên bố bắt đầu được!

Mà khảo hạch nhập tông không thể bắt đầu đúng giờ chính là một khuyết điểm, mặc dù vấn đề chủ yếu nằm ở trên người Sở Nguyên Phi nhưng Lê Văn Uyên hắn vẫn sẽ bị liên lụy.

...

Một bên khác!

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta cũng không cần phải đi gấp như vậy!"

"Dù sao Thiên Đạo kiếp vân cũng không có biến mất, như vậy chắc chắn người trong toàn bộ Thiên Tinh Thành vẫn còn đang bị Thiên Đạo uy áp trấn áp!"

Lúc này, nhìn Thiên Tinh Thành càng ngày càng gần, Sở Nguyên Phi lại bỗng nhiên nghĩ tới điều gì sau đó trên mặt lộ ra vẻ nhẹ nhõm quay qua những Diệp Phong lên tiếng nói ra.

"Sở trưởng lão!"

"Hôm qua trước khi ta ngủ thì đã ra lệnh cho Thiên Đạo kiếp vân giải trừ thiên uy trấn áp Thiên Tinh Thành!"

"Nói cách khác, hôm qua trong lúc ta ngủ thì tất cả mọi người trong Thiên Tinh Thành đã khôi phục lại năng lực hành động!"

Nghe được Sở Nguyên Phi nói như vậy, Diệp Phong lại lắc đầu, sau đó lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

"Hóa ra là như vậy!"

"Nhưng mà cũng không có quan trọng, đến trễ thì đến trễ, cùng lắm thì sẽ bị tông môn trừng phạt thôi!"

Sau khi biết rõ được tình huống này, Sở Nguyên Phi cũng không có phản ứng gì quá lớn, bởi vì bây giờ hắn đã có chỗ dựa rồi, nếu như tông môn tiến hành trách phạt hắn thì hắn sẽ gọi đại ca tốt của mình đến tông môn đi dạo một vòng sau đó bạn chuyện nhân sinh với tông chủ!

Mà Sở Nguyên Phi không biết là lúc này đại ca tốt của hắn đang bị Thiên Đạo kiếp vân điền cuồng bổ, đánh cho cực kỳ thê thảm!

"Cung chủ!"

"Một hồi nữa sẽ gặp mặtLê Văn Uyên đó, đến lúc đó ngươi phải tranh thủ trang bức cho tốt!"

"Mà ta cũng sẽ tạo điều kiện cho ngươi, cho nên ngươi cứ yên tâm to gan lớn mật trang bức là được!"

Sau đó, Diệp Phong quay qua nhìn Hoắc Sơn cười lên tiếng nhắc nhở.

"Diệp thiếu yên tâm!"

"Đến lúc đó ta nhất định sẽ hảo hảo trang bức!"

"Ta muốn cho hắn biết, trăm năm trôi qua, tên phế vật đã từng khiến cho hắn xem thường bây giờ đã trở thành tồn tại kinh khủng mà hắn phải ngước lên nhìn!"

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở mình như vậy, Hoắc Sơn cũng nhếch miệng cười một tiếng, sau đó lên tiếng đáp lại.

"Diệp thiếu yên tâm!"

"Đến lúc đó chúng ta cũng sẽ phối hợp Hoắc cung chủ!"

"Nhất định phải để Hoắc cung chủ trang bức một cách hoàn mỹ mới được!"

Lúc này, hai người Sở Nguyên Phi và Uông Uy đang đứng bên cạnh

cũng lên tiếng cười nói.

Một lát sau!

Thiên Tinh Thành, quảng trường trung tâm!

"Mẹ nó!"

"Chỉ ba phút, mẹ nó chỉ chênh lệch ba phút!"

"Mẹ nó, ngươi đến sớm ba phút thì ngươi sẽ chết hay sao hả!"

Nhìn thấy rốt cuộc bóng dáng Sở Nguyên Phi cũng xuất hiện ở nơi xa, trên lôi đài, Lê Văn Uyên cũng mắng to trong lòng, dù sao chỉ bởi vì ba phút này mà bọn họ phải bị tông môn trách phạt, sao không khiến cho hắn nổi giận cho được!

"Lão Lê!"

"Ta thấy hình như sắc mặt của ngươi không được tốt cho lắm, ai chọc ngươi tức giận sao?"

Sau khi Sở Nguyên Phi đi vào lôi đài, lập tức ra vẻ nghi hoặc nhìn Lê Văn Uyên lên tiếng hỏi thăm.

Hả?

Ai chọc ta tức giận?

Mẹ nó ngươi còn có mặt mũi hỏi ra những lời này nữa hay sao?

Nghe được Sở Nguyên Phi hỏi như vậy, lửa giận trong lòng Lê Văn Uyên tăng vọt lần nữa, nhưng cuối cùng vẫn cưỡng chế lửa giận trong lòng, sau đó nhìn về phía Sở Nguyên Phi gằn từng chữ hỏi: "Sở trưởng lão, ta có thể hỏi một chút rốt cuộc là ngươi đã đi làm cái gì mà tại sao đến bây giờ ngươi mới trở về hay không, ngươi có biết là bởi vì ngươi tới muộn ba phút mà sau đó ta và ngươi sẽ cùng nhau bị tông môn trách phạt hay không?"

"Mười vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh!"

Nghe được Lê Văn Uyên chất vấn, Sở Nguyên Phi lại thần sắc bình

thản nói một câu như vậy, đồng thời cũng đưa một cái thần giới cho Lê Văn Uyên.

"Sở trưởng lão!"

"Ngươi cho rằng mười vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh là có thể lắng lại lửa giận trong lòng của ta hay sao?"

"Ta cho ngươi biết, không thể!"

"Muốn lắng lại lửa giận của ta, nhất định phải để cho ta một mình chịu hết tất cả mọi trách phạt, nếu không thì ta không có mặt mũi để cầm tiền này!"

Nói xong, Lê Văn Uyên trực tiếp cầm lấy cái thần giới mà Sở Nguyên Phi đưa tới nhét vào trong ngực mình!

"Tốt tốt tốt!"

"Đến lúc đó trở lại tông môn, ta sẽ nhường toàn bộ hình phạt mà đáng lý ra ta phải nhận được cho ngươi, vậy được chưa!"

Nghe được Lê Văn Uyên nói như vậy, Sở Nguyên Phi cũng cười đáp lại, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Quá mẹ nó sướng rồi, đây chính là niềm vui của kẻ có tiền hay sao!"

...

Chương 1047 - Ai chọc ta tức giận? Ngươi còn có mặt mũi hỏi ra những lời này hay sao? (2)

"Chư vị!"

"Ta là trưởng lão Tinh Túc Tông Sở Nguyên Phi!"

"Bây giờ ta tuyên bố khảo hạch nhập tông chính thức bắt đầu!"

Theo Sở Nguyên Phi vừa nói dứt câu, người tới tham gia khảo hạch lập tức chia nhau đi đến tám cái lôi đài xung quanh.

Thực chiến!

Bên trong tám cái lôi đài, trên mỗi sàn đấu đều có một đệ tử nội môn của Tinh Túc Tông, bọn họ sẽ áp chế tu vi, tiến hành chiến đấu với người tham gia khảo hạch có thực lực khác nhau, trong lúc chiến đấu, bọn họ sẽ hiểu được tất cả các phương diện của người tham dự khảo hạch, cuối cùng sẽ báo cáo lại tình huống mà mình tìm hiểu được cho hai người Sở Nguyên Phi và Lê Văn Uyên, sau đó hai người bọn họ sẽ đưa ra quyết định cuối cùng!

Đương nhiên, hai người Sở Nguyên Phi và Lê Văn Uyên cũng sẽ liên tục chú ý đến tình huống ở trên tám cái lôi đài!

"Ồ!"

"Tại sao ta lại cảm thấy người ở trên lôi đài số tám có chút quen thuộc?"

Ngồi trên Quan Chiến Đài, Lê Văn Uyên nhanh chóng chú ý tới Hoắc Sơn ở trên lôi đài số tám.

"Ngọa tào!"

"Tên kia không phải là siêu cấp vô địch đại phế vật Hoắc Sơn hay sao!"

Sau khi rốt cuộc Lê Văn Uyên nhớ tới đối phương là ai thì trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ kinh hô lên.

? ? ?

Thần mẹ nó siêu cấp vô địch đại phế vật?

Mặc dù sự thật đúng là hắn là một tên phế vật tu luyện nhưng cũng không cần phải cho hắn một cái danh hiệu trâu bò như vậy chứ?

Như vậy chứng tỏ là ngươi rất là xem thường hắn!

Sở Nguyên Phi đang ngồi bên cạnh nghe được tiếng kinh hô này thì trên mặt cũng lộ ra vẻ giật mình.

"Lê trưởng lão!"

"Ta hi vọng ngươi có thể chú ý lời nói của mình một chút!"

"Hoắc Sơn đó là người của ta, hơn nữa là do ta kêu hắn tới đây tham dự khảo hạch nhập tông, hắn làm như vậy là chỉ để cho có hình thức sau đó chắc chắn ta phải thu hắn vào trong tông môn!"

"Cho nên những lời giống như ngươi vừa mới nói ta không muốn nghe được lần thứ hai!"

Sau đó, trên mặt Sở Nguyên Phi lộ ra vẻ nghiêm túc quay qua nhìn Lê Văn Uyên lên tiếng cảnh cáo.

"Cái gì! ! !"

"Hắn là người của ngươi?"

"Sau đó ngươi còn muốn thu hắn vào tông môn?"

"Sở trưởng lão, có phải là ngươi điên rồi hay không, hắn là một siêu cấp phế..."

Ngay khi Lê Văn Uyên lộ ra vẻ khó có thể tin lên tiếng nói chưa được nửa câu thì Sở Nguyên Phi dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía Lê Văn Uyên, sau đó lạnh lùng lên tiếng nói: "Nếu như người còn dám nói hắn một câu nào nữa thì ta lập tức liều mạng với ngươi, nếu như không tin thì ngươi cứ thử xem!"

.....

"Tiểu Sở!"

"Đừng có nóng nảy như thế!"

"Phải biết chừng mực chứ!"

Đúng lúc này, Uông Uy dẫn theo Diệp Phong đi tới, sau đó, Diệp Phong quay qua nhìn Sở Nguyên Phi đang nổi giận nói một câu như vậy.

Hả?

Tiểu tử này là ai vậy, dám nói chuyện như vậy với Sở trưởng lão?

Còn nữa, có phải là tiểu tử thúi Uông Uy đó điên rồi hay không, hôm qua hắn tự mình chạy đi mất ta còn chưa có tính sổ với hắn mà bây giờ lại dám dẫn một thanh niên lạ lẫm đi vào trong Quan Chiến Đài?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lê Văn Uyên đang ngồi bên cạnh cũng tỏ vẻ giật mình, nhưng mà nghĩ đến Sở Nguyên Phi sẽ lập tức dạy dỗ hai tên tiểu quỷ không biết quy cũ này, khóe miệng của hắn lập tức nở một nụ cười trêu chọc!

"Diệp thiếu!"

"Ngài nói rất đúng!"

"Ta sẽ cố gắng khống chế sự nóng giận của mình!"

Nhưng những câu tiếp theo của Sở Nguyên Phi lại trực tiếp khiến cho Lê Văn Uyên đang ngồi bên cạnh nghe mà choáng váng.

"Diệp thiếu!"

"Đứng mệt không, mau ngồi ghế đi!"

Ngay sau đó, Sở Nguyên Phi lập tức dẫn Diệp Phong tới chủ vị Quan Chiến Đài, mà cảnh tượng này lại một lần nữa khiến cho Lê Văn Uyên nhìn mà choáng váng!

"Cái gì cũng không cần hỏi!"

"Năm mươi vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh, hầu hạ vị đại gia này cho tốt, có vấn đề gì không?"

Sau khi sắp xếp chỗ ngồi cho Diệp Phong xong, Sở Nguyên Phi dùng thần thức truyền âm hỏi thăm Lê Văn Uyên, đối với người có được khoản tiền lớn ba trăm triệu như Sở Nguyên Phi thì tốn mười vạn, năm mươi vạn, hắn hoàn toàn không để ý, mà hắn chỉ để ý đến một chuyện đó chính là hầu hạ cho tốt hai vị đại gia là Diệp Phong và Hoắc Sơn!

? ? ?

Điên rồi hả!

Vừa mới cho mười vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh, bây giờ lại cho năm mươi vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh!

Tại sao cái tên Sở Nguyên Phi này lại bỗng nhiên trở nên có tiền nhiều như vậy?

Nghe được Sở Nguyên Phi nói như vậy, Lê Văn Uyên bị kinh hãi thật sự, hắn không rõ Sở Nguyên Phi chỉ biến mất một ngày, tại sao lại xảy ra thay đổi lớn như vậy!

"Không có vấn đề!"

"Nhưng mà ta muốn biết rốt cuộc Diệp thiếu này là ai?"

Cầm lấy thần giới mà Sở Nguyên Phi lặng lẽ đưa tới, Lê Văn Uyên trên mặt lộ ra vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

"Lê trưởng lão!"

"Vị Diệp thiếu này có thân phận cực kì kinh khủng!"

"Cho nên ta không thể nói thân phận thật sự của hắn ra, nhưng mà ta có thể nhắc nhở ngươi một câu, đó chính là trong mắt Diệp thiếu thì toàn bộ Tinh Túc Tông đều giống như sâu kiến, chỉ cần hắn muốn thì có thể cho người trực tiếp xóa bỏ Tinh Túc Tông bất cứ lúc nào!"

"Có thể ngươi sẽ không tin nhưng mà đây chính là sự thật!"

Nghe được Lê Văn Uyên hỏi thăm mình, Sở Nguyên Phi trưng vẻ mặt thành thật ra giải thích rõ cho hắn biết.

"Sở trưởng lão!"

"Ngươi là người duy nhất chưa từng nói láo với ta trong số những người mà ta quen biết!"

"Cho nên, ta tin ngươi!"

"Dù cho chuyện này có chút khiến cho người ta khó mà tin nổi!"

Mà hoàn toàn nằm ngoài dự tính của Sở Nguyên Phi là Lê Văn Uyên lại tin tưởng những gì mà hắn nói!

"Diệp thiếu!"

"Có cần xoa vai hay không?"

"Nếu không thì ta bóp chân?"

Không lâu sau, Lê Văn Uyên đã đi đến trước mặt Diệp Phong, sau đó trên mặt lộ ra vẻ cung kính lên tiếng hỏi thăm, dù sao không cần biết thân phận của Diệp Phong là thật hay là giả nhưng mà hắn đã nhận tiền của người khác thì đương nhiên là phải giữ chữ tín!

Chương 1048 - Làm gì đó, tại sao các người đều hối lộ ta?

"Không cần!"

"Ngươi bận thì ngươi cứ đi đi, để tiểu Sở qua với ta là được!"

Nghe được Lê Văn Uyên hỏi thăm như vậy, Diệp Phong trực tiếp cự tuyệt.

...

"Diệp thiếu!"

"Hình như Hoắc cung đã sử dụng năng lực tiền giấy!"

"Hơn nữa hình như hắn còn vận dụng năng lực tiền giấy một cách rất là đột nhiên!"

"Nếu không thì tên đệ tử nội môn đang thực chiến với hắn sẽ không có nhường đến trình độ này!"

Chú ý tới tên đệ tử nội môn ở trên lôi đài số tám bắt đầu bị Hoắc Sơn đè đầu đánh, Sở Nguyên Phi cũng cười nói ra phỏng đoán của mình.

"Năng lực tiền giấy chính là mạnh mẽ như vậy!"

"Ta nên dạy cho hắn năng lực này sớm hơn một chút mới đúng!"

"Dù sao sau khi học được năng lực tiền giấy này thì cho dù hắn là một tên cung chủ củi mục thì cũng có thể đi ngang ở thần giới!"

Nghe được Sở Nguyên Phi nói như vậy, Diệp Phong cũng cười đáp lại một câu.

Hả?

Cho dù không có năng lực tiền giấy thì Hoắc cung chủ cũng là tồn tại có thể đi ngang ở thần giới!

Dù sao dưới chân của hắn giẫm lên trên Thiên Đạo kiếp vân đó!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Sở Nguyên Phi cũng cười cười, nhưng trong lúc nhất thời hắn lại không biết nên tiếp lời như thế nào.

Một bên khác!

"Uông Uy!"

"Tiểu tử ngươi còn dám trở về?"

"Nói, hôm qua là ai cho ngươi can đảm dám bỏ bê công việc tự mình chạy đi mất!"

"Nếu như ngươi không nói thì đừng có trách ta báo cáo chuyện này lại cho tông môn!"

Không thể nào phát tiết lửa giận lên trên người hai người Diệp Phong và Sở Nguyên Phi, Lê Văn Uyên trực tiếp khóa chặt mục tiêu là Uông Uy.

"Năm mươi vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh!"

Nghe được Lê Văn Uyên chất vấn, Uông Uy lại thần sắc bình thản nói một câu như vậy, dù sao bây giờ hắn cũng có được khoản tiền lớn một trăm triệu, em cũng muốn cảm nhận được một chút niềm

vui sướng của kẻ có tiền!

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Mẹ nó tình huống này là tình huống như thế nào!

Tại sao bây giờ a miêu a cẩu gì cũng có thể đến đây hối lộ ta rồi?

Mà nghe được Uông Uy nói ra một câu quen thuộc như vậy, Lê Văn Uyên trực tiếp bối rối, Sở Nguyên Phi bỗng nhiên có tiền, hắn còn có thể hiểu được, dù sao đối phương cũng là trưởng lão, tự thân có tu vi mạnh mẽ!

Nhưng Uông Uy chỉ là một người có tiềm lực được tông môn trọng điểm bồi dưỡng mà thôi, sao cũng bỗng nhiên trở nên có tiền như vậy?

Hắn không hiểu, bây giờ hắn rất là mộng bức!

"Uông Uy!"

"Ngươi nói như vậy là có ý gì?"

Sau khi tỉnh táo lại, Lê Văn Uyên lập tức nhìn chằm chằm vào Uông Uy hỏi một câu như vậy.

"Lê trưởng lão!"

"Chính là ý mà ngươi hiểu đó!"

"Nếu như ngươi không muốn thì thôi đi!"

"Cùng lắm thì ta tìm những trưởng lão khác hỗ trợ cũng được, dù sao ta cũng chỉ phạm mấy cái lỗi vặt mà thôi, cũng không phải là chuyện lớn lao gì!"

Nghe được Lê Văn Uyên tra hỏi mình như vậy, Uông Uy cũng nắm chắc thắng lợi trong tay lên tiếng nói.

"Tiểu Uông!"

"Ngươi nói như vậy thì quá khách sáo rồi!"

"Dù sao chuyện của ngươi cũng là chuyện của ta, nếu ta không giúp ngươi thì ai sẽ giúp ngươi đây!"

"Ngươi yên tâm đi, sau này trong tông môn, ta bảo kê ngươi!"

Cười cầm lấy thần giới mà Uông Uy đưa tới, Lê Văn Uyên trực tiếp vỗ ngực bảo đảm.

"Mẹ nó!"

"Sống mấy ngàn năm, cuối cùng ta vẫn trở thành nô lệ của đồng tiền!"

"Nếu như có thể sống lại một đời, ta hi vọng là thời khắc này có thể đến sớm hơn một chút, đừng để ta đợi thêm mấy ngàn năm!"

Nhìn ba cái thần giới trong tay, Lê Văn Uyên cũng nở một nụ cười ngây ngô tự lẩm bẩm, dù sao chỉ mới một lát thôi mà hắn đã mơ mơ hồ hồ nhận được một trăm mười vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh, nếu đổi lại là bất kỳ người nào thì cũng đều cảm thấy giống như là mình đang nằm mơ!

Sau đó!

Bưng trà đổ nước, bóp vai bóp chân!

Lê Văn Uyên giống như một hạ nhân, không ngừng đi qua đi lại giữa ba người Diệp Phong, Sở Nguyên Phi và Uông Uy, hắn muốn chứng minh là bọn họ tiêu tiền tuyệt đối đáng giá!

Về phần mặt mũi của người làm trưởng lão như hắn, so với tiền tài thì chẳng đáng là cái gì cả!

"Tiểu Long là tình huống như thế nào?"

"Cho dù là nhường thì cũng đã nhường đến mức quá đáng rồi đó!"

Mặc dù Lê Văn Uyên vẫn luôn đi qua đi lại giữa ba người Diệp Phong, Sở Nguyên Phi và Uông Uy nhưng mà thỉnh thoảng hắn cũng sẽ chú ý tình huống ở trên lôi đài số tám một chút, khi hắn

chú ý tới tên củi mục Hoắc Sơn lại đè đầu Tiểu Long đánh thì trên mặt cũng lộ ra vẻ giật mình.

Một bên khác!

"Khảo hạch vẫn còn đang tiếp tục!"

"Vậy bây giờ ta kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay trước đi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong lập tức kiểm tra sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Cửu Phẩm Cửu Giai Ngự Lôi Phù *10000000

Ngự Lôi Phù: Một loại phù lục mạnh mẽ, sau khi sử dụng thì có thể khống chế một đạo lôi điện kinh khủng sau đó công kích bất kỳ một mục tiêu nào, thời gian khống chế là năm canh giờ, nếu như trong vòng năm canh giờ mà vẫn không có sử dụng lôi điện bị khống chế thì lôi điện sẽ tự động tiêu tán!

"Ồ!

"Cái đồ chơi này có chút thú vị nè!"

"Nếu như dùng để đánh chuột đất thì chẳng phải là có thể đánh rất chuẩn xác hay sao?"

Sau khi kiểm tra xong tình huống của sản phẩm bại gia hôm nay, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ ra một ý tưởng phá của.

"Sở trưởng lão!"

"Ta muốn hỏi ngươi một chút chuyện!"

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Sở Nguyên Phi đang đứng bên cạnh lên tiếng hỏi thăm.

Hả?

Sau câu nói này nghe lại quen thuộc như vậy?

Nghe được câu nói quen thuộc này, Sở Nguyên Phi cũng sững sờ,

sau đó đột nhiên nghĩ tới điều gì, trực tiếp đưa mắt nhìn về phía Hoắc Sơn trên lôi đài số tám.

"Hoắc cung chủ!"

"Hình như Diệp thiếu lại muốn phá của nữa rồi!"

"Mà hình như ta phải làm thay công việc của ngươi!"

Chương 1049 - Không được, ta không thể bị tiền tài làm choáng váng đầu óc được!

Nghĩ đến đây, Sở Nguyên Phi cũng cười khổ lắc đầu một cái, sau đó trên mặt lộ ra vẻ bất an nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng dò hỏi: "Diệp thiếu, ngài muốn hỏi gì đó?"

"Ta muốn chơi trò chơi nhỏ đánh chuột đất!"

"Không biết xung quanh đây có chỗ nào thích hợp để chơi trò chơi nhỏ này hay không?"

Nghe được Sở Nguyên Phi hỏi thăm như vậy, Diệp Phong trực tiếp nói ra ý nghĩ của mình, sau đó nói sơ lược về quy tắc chơi của trò chơi nhỏ đánh chuột đất cho hắn biết, chỉ là hắn không có nói muốn dùng cái gì để đánh!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi hỏi đúng rồi đó, đúng là có một chỗ rất thích hợp để chơi trò chơi nhỏ đánh chuột đất này!"

"Chỉ là chỗ đó quá hung hiểm, nếu như chúng ta đi đến đó thì rất có thể sẽ chết ở bên trong đó!"

Nghe Diệp Phong nói xong, Sở Nguyên Phi trực tiếp đáp lại.

"Sở trưởng lão! ! !"

"Cái chỗ mà ngươi nói không phải là Thần Táng Cốc đó chứ?"

Lê Văn Uyên đang ngồi bên cạnh nghe đến đây thì biểu cảm trên mặt như đoán được cái gì sau đó trên mặt lộ ra vẻ hoảng sợ quay qua nhìn Sở Nguyên Phi hô to lên.

"Không sai!"

"Chỗ mà ta nói chính là Thần Táng Cốc!"

"Dù nó là một trong số Thập Đại Hung Địa ở thần giới nhưng chỉ cần Diệp thiếu muốn đi đến đó thì ta sẽ đi theo Diệp thiếu!"

Nghe được tiếng kinh hô của Lê Văn Uyên vang lên bên cạnh, Sở Nguyên Phi lại thần sắc bình thản đáp lại một câu, dù sao ngay cả Thiên Đạo kiếp vân cũng không dám trêu chọc Diệp Phong, như vậy chỉ một cái hung địa thôi lẽ nào còn có thể uy hiếp được Diệp Phong?

"Làm bậy làm bạ!"

"Quả thực là làm bậy làm bạ!"

"Thần Táng Cốc là một trong số Thập Đại Hung Địa ở thần giới, cho dù là cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đi vào cũng là cửu tử nhất sinh!"

"Cho nên ngươi làm như vậy không phải là đang giúp Diệp thiếu tìm chỗ để chơi mà là đang tìm một chỗ để chôn Diệp thiếu thì đúng hơn!"

Nhìn thấy Sở Nguyên Phi thừa nhận, Lê Văn Uyên trực tiếp nói thẳng ra tình huống, mà nói như vậy nhìn như là đang nói với Sở Nguyên Phi nhưng thật ra là đang nói với Diệp Phong, mục đích của hắn chính là để cho Diệp Phong bỏ cái ý tưởng này đi!

Dù sao nếu như đi vào trong đó thật thì rất có khả năng sẽ không thể đi ra nữa!

"Thần Táng Cốc?"

"Một trong số Thập Đại Hung Địa ở thần giới?"

"Chỗ chơi vui như vậy chúng ta nhất định phải đi một lần cho

biết!"

Nhưng mà Diệp Phong lại hoàn toàn không thèm để ý đến lời nhắc nhở của Lê Văn Uyên, ngược lại trên mặt còn lộ ra vẻ hưng phấn trực tiếp đưa ra quyết định.

? ? ?

Rốt cuộc ngươi có nghe ta nói hay không hả!

Ta đã nhắc nhở rõ ràng như vậy rồi mà ngươi còn muốn đi nữa?

Hóa ra nãy giờ ta nhắc nhở chỉ là làm điều thừa đúng không?

Nghe được Diệp Phong trực tiếp đưa ra quyết định như vậy, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Lê Văn Uyên như không thể tin vào tai của mình.

"Diệp thiếu!"

"Ngươi muốn đi thì ta chắc chắn sẽ đi theo!"

"Diệp thiếu!"

"Ta cũng đi theo ngài đến đó!"

Ngay sau đó, hai người Sở Nguyên Phi và Uông Uy cũng nói ra quyết định của mình.

"Các ngươi muốn đi chịu chết là quyền tự do của các ngươi ta cũng không ngăn cản!"

"Nhưng ta tuyệt đối sẽ không đi theo các ngươi cùng chết!"

Nghe được hai người Sở Nguyên Phi và Uông Uy làm ra quyết định này, Lê Văn Uyên cũng tỏ vẻ giật mình, nhưng nghĩ tới sự kinh khủng của Thần Táng Cốc, hắn cũng đưa ra quyết định của mình!

"Lê trưởng lão!"

"Nếu như ngươi không muốn đi thì thôi đi!"

Nghe được Lê Văn Uyên đưa ra quyết định như thế, Diệp Phong

cũng cười đáp lại một câu, sau đó nhìn về phía hai người Sở Nguyên Phi và Uông Uy lên tiếng nói ra: "Yên tâm, ta sẽ không để cho hai người các ngươi làm việc không công, công tác phí sẽ là một trăm triệu khối cực phẩm Thần Linh Tinh đi, chỉ cần các ngươi có thể giúp ta hoàn thành cái trò chơi nhỏ này thì công tác phí một trăm triệu lập tức đến trong tay các ngươi!"

Hả?

Công tác phí?

Một trăm triệu khối cực phẩm Thần Linh Tinh?

Lê Văn Uyên đang ngồi bên cạnh nghe nói như vậy thì cả người trực tiếp choáng váng!

"Không được!"

"Ta không thể bị tiền tài làm choáng váng đầu óc được!"

"Dù sao đó chính là Thần Táng Cốc, một trong số Thập Đại Hung Địa ở thần giới, đừng nói là cho công tác phí một trăm triệu khối cực phẩm Thần Linh Tinh, cho dù cho một trăm ức thì ngươi cũng phải còn mạng mới xài được!"

Trong lúc trong lòng vừa có chút dao động thì Lê Văn Uyên đột nhiên tỉnh ngộ lại, sau đó bắt đầu tự mình khuyên mình.

"Diệp thiếu!"

"Chơi thì chơi, nháo thì nháo!"

"Nhưng có lẽ bản chất của cái trò chơi nhỏ này vẫn là phá của có đúng hay không!"

"Không biết trong cái trò chơi nhỏ này thì chúng ta phải lãng phí cái gì?"

Mà lúc này, trên mặt Sở Nguyên Phi lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Ngự Lôi Phù!"

"Cửu Phẩm Cửu Giai Ngự Lôi Phù!"

"Chờ đến khi đến Thần Táng Cốc, các ngươi hãy dùng cái Ngự Lôi Phù này để hoàn thành trò chơi nhỏ đánh chuột đất!"

Nghe được Sở Nguyên Phi hỏi mình như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích rõ cho hắn biết.

Hả?

Cửu Phẩm Cửu Giai Ngự Lôi Phù?

Đó chẳng phải là mỗi một tấm Ngự Lôi Phù có khả năng khống chế lôi điện đều có uy lực kinh khủng tương đương với một kích toàn lực của cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong?

Nghe được Diệp Phong giải thích, cho dù là Sở Nguyên Phi, Uông Uy hay là Lê Văn Uyên đang ngồi ở bên cạnh trên mặt đều lộ ra vẻ giật mình.

"Diệp thiếu!"

"Ta muốn hỏi một vấn đề cuối cùng!"

"Chính là loại Cửu Phẩm Cửu Giai Ngự Lôi Phù này, ngài muốn lãng phí bao nhiêu tấm vậy?"

Sau khi tỉnh táo lại, trên mặt Sở Nguyên Phi lộ vẻ bất an hỏi thăm.

"Không nhiều!"

"Chỉ một ngàn vạn tấm!"

"Đối với các ngươi mà nói thì chuyện này cũng không tính là chuyện khó đúng không!"

Nghe được Sở Nguyên Phi hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng cười giải thích.

? ? ?

Không nhiều?

Chỉ một ngàn vạn tấm?

.....

Chương 1050 - Ta cảm thấy Diệp thiếu là đang cố ý nhằm vào ta nhưng ta không có chứng cứ!

Đây chính là Cửu Phẩm Cửu Giai Ngự Lôi Phù đó, cho dù là cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thì sợ là cũng sẽ xem nó như là át chủ bài áp đáy hòm, kết quả bảo vật cấp bậc như thế này ngươi vừa ra tay chính là một ngàn vạn tấm?

Hơn nữa ngươi có biết là nếu như dựa vào một ngàn vạn tấm Cửu Phẩm Cửu Giai Ngự Lôi Phù này thì cho dù là một tên phế nhân cũng mẹ nó có thể đi ngang ở thần giới hay không, cho dù là thế lực cấp độ bá chủ nhìn thấy cũng sẽ núp xa xa!

"Diệp thiếu!"

"Ngự Lôi Phù cấp bậc này đúng là một thứ đồ chơi hay!"

"Lãng phí hết chúng nó có phải là có chút lãng phí rồi hay không?"

"Nếu không chúng ta giảm bớt số lượng, chỉ lãng phí năm trăm vạn tấm có được hay không, dù sao ta cảm giác cho dù chỉ là năm trăm vạn tấm Ngự Lôi Phù thì cũng có thể sang bằng Thần Táng Cốc!"

Sau khi tỉnh táo lại, Sở Nguyên Phi trưng vẻ mặt thành thật ra nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng khuyên bảo.

"Sở trưởng lão!"

"Những phù lục rác rưởi này ở trong mắt của các ngươi thì có thể nói là bảo bối nhưng trong mắt của ta thì chính là rác rưởi!"

"Cho nên lãng phí hết đi, nếu không giữ lại thì cũng chỉ làm giấy vệ sinh mà thôi!"

Nghe được Sở Nguyên Phi thuyết phục, Diệp Phong trực tiếp bày tỏ thái độ của mình.

"Diệp thiếu!"

"Nếu như ngươi đã nói như vậy thì chúng ta cứ làm theo ngươi là được!"

"Đến lúc đó chắc chắn hai người ta và Uông Uy sẽ dựa vào một ngàn vạn tấm Ngự Lôi Phù này hoàn thành hoàn mỹ trò chơi nhỏ đánh chuột đất!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Sở Nguyên Phi lập tức trả lời.

? ? ?

Không chỉ có thể tùy ý sử dụng Cửu Phẩm Cửu Giai Ngự Lôi Phù!

Sau khi xong việc thì còn có thể nhận được công tác phí một trăm triệu khối cực phẩm Thần Linh Tinh?

Mẹ nó, cái này không phải là đi chịu chết, cái này phải nói là đi chơi mới đúng!

Sau khi Lê Văn Uyên đang ngồi bên cạnh hiểu rõ được những tình huống này thì trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ hối hận, nếu như biết trước sẽ là tình huống như thế thì lúc nãy hắn sẽ không từ chối!

"Chờ một chút!"

"Bọn họ còn muốn sang bằng Thần Táng Cốc, nếu như chuyện này truyền ra thì không chỉ sẽ khiến cho toàn bộ thần giới khiếp sợ mà tên của hai người bọn họ cũng sẽ bị người đời biết được, có thể nói đây là một cơ hội tuyệt hảo để có thể ghi danh sử sách!"

Nghĩ đến đây, Lê Văn Uyên cũng cắn răng, sau đó trên môi nở một nụ cười nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng dò hỏi: "Diệp thiếu, có thể để cho ta tham gia vào trong trò chơi nhỏ đánh chuột đất này hay không?"

"Ừm?"

"Không phải là lúc nãy ngươi nói là ngươi tuyệt đối sẽ không tham gia vào trò chơi nhỏ không khác gì là đi chịu chết này hay sao?"

"Sao bây giờ ngươi lại muốn tham gia rồi?"

Nghe được Lê Văn Uyên hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng tỏ vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi lại.

"Diệp thiếu!"

"Thật ra thì lúc nãy là do ta vẫn chưa suy tính kỹ!"

"Nhưng bây giờ ta đã suy nghĩ kỹ rồi, ta tuyệt đối sẽ không thay đổi quyết định nữa đâu!"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, trên mặt Lê Văn Uyên cũng lộ vẻ xấu hổ, sau đó giải thích rõ.

"Được!"

"Nếu như ngươi muốn tham gia thì hãy nộp phí báo danh đi!"

Nghe được Lê Văn Uyên nói như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười xấu xa, sau đó trực tiếp lên tiếng nói.

Hả?

Phí báo danh là cái quỷ gì?

Không phải tham gia trò chơi nhỏ có công tác phí hay sao, sao bây giờ lại có thêm một cái phí báo danh nữa?

Lê Văn Uyên nghe đến đây thì trên mặt cũng toát ra vẻ mộng bức, sau đó quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng dò hỏi: "Diệp thiếu, phí báo danh là có ý gì?"

"Lê trưởng lão!"

"Lần này trò chơi nhỏ đánh chuột đất dùng đạo cụ là Cửu Phẩm Cửu Giai Ngự Lôi Phù, không nói khoa trương một chút nào, nếu như không phải lần này ngươi gặp may bắt được cơ hội này thì sợ là đời này ngươi cũng chưa chắc có thể có được một tấm chớ nói

chi là có thể tùy ý sử dụng!"

"Dưới tình huống này, ta thu chút phí báo danh cũng không có vấn đề gì chứ!"

"Dù sao đến lúc đó ngươi sẽ hưởng thụ được cảm giác vui sướng khi sử dụng loại phù lục đỉnh cấp này, cho dù sau này ngươi muốn khoác lác với người khác thì cũng có vốn liếng để khoác lác!"

Nghe được Lê Văn Uyên hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng cười giải thích rõ cho hắn biết.

"Diệp thiếu!"

"Theo lẽ thường thì là như thế!"

"Nhưng mới nãy ngươi cũng không có nói tới chuyện phí báo danh mà!"

Nghe được Diệp Phong giải thích, Lê Văn Uyên lại hỏi ra nghi vấn trong lòng của mình.

"Đúng đó!"

"Bởi vì vừa nãy là do ta chủ động mời các ngươi, cho nên các ngươi không cần phải bỏ phí báo danh ra, nhưng ngươi vừa mới từ chối ta!"

Nghe được Lê Văn Uyên nói như vậy, Diệp Phong nở một nụ cười giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Ngươi xác định đây là quy tắc vốn có của trò chơi nhỏ!

Mà không phải là đang cố ý chơi ta?

Nghe Diệp Phong giải thích xong, trong mắt Lê Văn Uyên cũng hiện lên vẻ hoài nghi, sau đó lên tiếng dò hỏi: "Diệp thiếu, vậy phí báo danh là bao nhiêu, còn nữa, sau khi trò chơi nhỏ kết thúc thì ta có thể nhận được công tác phí hay không?"

"Phí báo danh không nhiều, một trăm mười vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh là được!"

"Về phần công tác phí, bọn họ có, nhưng ngươi không có, bởi vì trước đó ngươi từ chối lời mời của ta, chỉ có những người đồng ý lời mời của ta thì mới có thể nhận được công tác phí một trăm triệu khối cực phẩm Thần Linh Tinh công tác phí!"

Nghe được Lê Văn Uyên hỏi thăm, Diệp Phong lại giải thích lần nữa.

Hả?

Phí báo danh, bọn họ không có, ta có!

Công tác phí, bọn họ có, ta không có!

Ngươi xác định đây không phải là đang cố ý nhằm vào ta?

Còn nữa, ta vừa mới lấy được một trăm mười vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh từ trong tay của hai người Sở Nguyên Phi và Uông Uy, sau đó phí báo danh của ngươi cũng là số lượng này, ngươi xác định không phải cố ý?

Chương 1051 - Ta cảm thấy Diệp thiếu là đang cố ý nhằm vào ta nhưng ta không có chứng cứ! (2)

Nghe Diệp Phong xong, sau đó Lê Văn Uyên cả người đều muốn điên rồi, hắn cảm thấy Diệp Phong đang nhằm vào hắn nhưng mà hắn không có chứng cứ!

"Làm sao bây giờ?"

"Có nên nộp phí báo danh đắc đỏ này hay không?"

"Nộp, trong lòng ta đau đớn hơn nữa còn không có công tác phí!"

"Không nộp, ta lại không muốn bỏ qua cơ hội có thể dương danh

thần giới này, thật là tốt xoắn, tại sao trước đó ta lại từ chối nhanh như vậy chứ, tại sao không thể chờ Diệp thiếu nói xong tất cả tình huống rồi mới quyết định!"

Lúc này, Lê Văn Uyên cũng rơi vào bên trong xoắn xuýt, hắn cũng không có để ý lắm chuyện có thể tùy ý sử dụng Cửu Phẩm Cửu Giai Ngự Lôi Phù, hắn chỉ để ý là dựa vào một ngàn vạn tấm Ngự Lôi Phù quét ngang Thần Táng Cốc, sau đó để cho mình dương danh thần giới!

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Phí báo danh này, ta nộp!"

Do dự hồi lâu, Lê Văn Uyên vẫn quyết định nộp phí báo danh, sau đó lấy được cơ hội dương danh thần giới này!

"Được!"

"Nếu như ngươi đã nộp phí báo danh thì đến lúc đó có thể tham dự vào trò chơi nhỏ đánh chuột đất này!"

Nhìn thấy Lê Văn Uyên lưu luyến không rời đưa một cái thần giới tới, Diệp Phong cũng cười nói một câu, sau đó nhanh chóng cầm lấy thần giới mà đối phương đưa tới.

"Diệp thiếu!"

"Sở trưởng lão!"

"Uông Uy huynh!"

"Ta không phụ sự mong đợi của mọi người, rốt cục dựa vào thực lực chân thật thông qua được khảo hạch nhập tông!"

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy đắc ý của Hoắc Sơn cũng vang lên bên cạnh.

? ? ?

Dựa vào thực lực chân thật thông qua được khảo hạch nhập tông?

Lẽ nào ngươi cho là chúng ta mù hay sao?

Nghe được Hoắc Sơn nói chuyện không biết xấu hổ như vậy, trong nháy mắt mặt Lê Văn Uyên treo đầy hắc tuyến, sau đó gọi tên đệ tử nội môn tên là Tiểu Long đang đứng bên cạnh Hoắc Sơn đó tới.

"Tiểu Long!"

"Nói xem, tại sao trong khảo hạch thực chiến ngươi lại nhường Hoắc Sơn đó?"

"Không đúng, những thao tác mà ngươi làm không phải là nhường, phải nói là nhắm mắt làm ngơ mới đúng!"

Đi đến một bên, Lê Văn Uyên mặt lộ vẻ uy nghiêm nhìn về phía Tiểu Long lên tiếng chất vấn.

"Lê trưởng lão!"

"Ta cũng không muốn!"

"Nhưng hắn cho thật sự nhiều lắm!"

Nghe được Lê Văn Uyên chất vấn, Tiểu Long cũng thần sắc hốt hoảng giải thích rõ cho hắn biết.

"Ừm?"

"Cho nhiều lắm?"

"Vậy ngươi nói một chút xem hắn cho ngươi bao nhiêu, không được phép giấu diếm!"

Nghe được Tiểu Long nói như vậy, Lê Văn Uyên cũng mặt lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm.

"Năm trăm vạn!"

"Ròng rã năm trăm vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh!"

"Lê trưởng lão, nói một câu không dễ nghe, cả đời ta cũng không

thể nào kiếm được nhiều cực phẩm Thần Linh Tinh như vậy, cho nên ta thật sự không thể nào từ chối được!"

Nghe được Lê Văn Uyên hỏi thăm như vậy, Tiểu Long lập tức trả lời.

……..

"Cái gì! ! !"

"Mẹ nó ngươi chỉ giả thi đấu mà có thể nhận được năm trăm vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh?"

Biết được Tiểu Long lại nhận được năm trăm vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh, Lê Văn Uyên trực tiếp trợn tròn con ngươi thấp giọng kinh hô lên!

"Mẹ nó!"

"Tiểu Long nhường thì có thể dễ dàng nhận được năm trăm vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh!"

"Mà ta ở đây bưng trà đổ nước, vò vai đấm chân, trở lại cung môn còn phải giúp hai người Sở Nguyên Phi và Uông Uy gánh chịu sự trừng phạt mà bọn họ vốn phải chịu, mà làm như vậy mẹ nó ta chỉ mới nhận được một trăm mười vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh, kết quả là mẹ nó lúc nãy ta còn xem nó như là phí báo danh đưa ngược lại, ta như vậy có phải là quá thê thảm rồi hay không!"

Nghĩ đến tất cả những gì mà mình đã gặp được, lại nghĩ tới Tiểu Long nhẹ nhõm cầm được năm trăm vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh, so sánh một cái, trong nháy mắt Lê Văn Uyên lập tức cảm thấy khó chịu, hơn nữa còn là khó chịu đến tê tâm liệt phế!

"Không được!"

"Té ngã từ chỗ nào thì phải nắm tay người khác đứng lên từ chỗ đó!"

Nghĩ đến đây, Lê Văn Uyên trực tiếp quay qua nhìn Tiểu Long.

"Lê trưởng lão!"

"Có phải là ngươi muốn cướp lợi ích mà ta nhận được đúng không?"

"Hoắc Sơn huynh nói nếu như ngươi dám cướp lợi ích của ta thì hắn sẽ nói Diệp thiếu chơi ngươi!"

Nhìn thấy Lê Văn Uyên dùng ánh mắt hoàn toàn không có ý tốt nhìn về phía mình, Tiểu Long cũng nhận ra được cái gì sau đó trực tiếp nhìn về phía Lê Văn Uyên lên tiếng nhắc nhở.

Hả?

Nếu như ta cướp đoạt lợi ích của ngươi thì Hoắc Sơn đó sẽ nói Diệp thiếu chơi ta?

Vậy Diệp thiếu sẽ dùng cái gì chơi ta?

Nghe được Tiểu Long nhắc nhở, Lê Văn Uyên bỗng nhiên nghĩ tới một ngàn vạn tấm Cửu Phẩm Cửu Giai Ngự Lôi Phù đó, sau đó toàn thân đột nhiên run rẩy, trong mắt cũng toát ra vẻ sợ hãi!

"Ha ha ha!"

"Tiểu Long, ngươi đang nói gì đó!"

"Ta thân là trưởng lão, lẽ nào ta sẽ ham chút tiền tài này của ngươi hay sao?"

Sau đó, Lê Văn Uyên nở một nụ cười to lên tiếng giải thích.

"Tiểu Lê!"

"Tới, giúp ta rót chén trà, thuận tiện giúp ta xoa xoa vai!"

Đúng lúc này, giọng nói của Hoắc Sơn vang lên bên cạnh.

Hả?

Tiểu Lê?

Mẹ nó, ngươi chỉ là một tên củi mục mà cũng dám kêu ta là Tiểu Lê?

Là ngươi nhẹ nhàng hay là do ta đã không cầm đao nổi nữa?

Nhìn thấy Hoắc Sơn cũng dám gọi mình như thế, sắc mặt Lê Văn Uyên cũng trở nên khó coi sau đó trực tiếp đi thẳng tới chỗ Hoắc Sơn.

"Hoắc Sơn!"

"Mặc dù ta không biết trong thời gian một trăm năm này ngươi đã trải qua những gì!"

"Nhưng ta muốn nói cho ngươi biết là trong mắt của ta ngươi vẫn là một tên củi mục, muốn ta bưng trà đổ nước vò vai đấm chân cho ngươi là chuyện không thể nào xảy ra được!"

Đi đến trước mặt Hoắc Sơn, Lê Văn Uyên mặt lộ vẻ khinh thường lên tiếng nói.

"Hoắc đại nhân!"

"Ta tới pha trà cho ngươi!"

"Hoắc đại nhân!"

"Ta tới vò vai cho ngươi!"

Nhưng mà hai người Sở Nguyên Phi và Uông Uy đang đứng bên cạnh nhìn thấy tình huống này thì trực tiếp đứng dậy hô.

"Không tệ!"

"Hai người các ngươi biểu hiện coi như không tệ, so với Tiểu Lê đó thì mạnh hơn nhiều lắm!"

Chương 1052 - Miệng rất cứng nhưng thân thể cũng rất thành thật!

"Một hồi trực tiếp đến chỗ Diệp thiếu lĩnh công tác phí!"

Nhìn thấy hai người trực tiếp phối hợp với mình, Hoắc Sơn cũng

nhấc chân lên vắt chéo chân sau đó cười lên tiếng nói.

"Một người một ngàn vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh!"

Diệp Phong nghe được Hoắc Sơn nói như vậy thì cũng ngầm hiểu, trực tiếp đưa hai cái thần giới cho hai người Uông Uy và Sở Nguyên Phi.

? ? ?

Ta vừa mới bưng trà đổ nước, vò vai đấm chân, chỉ nhận được công tác phí mấy chục vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh!

Mà hai người bọn họ chỉ tùy tiện động tay một cái thì một người một ngàn vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh?

Nhìn thấy hai người kiếm được công tác phí một ngàn vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh một cách dễ dàng như thế, lại nghĩ tới tình huống của mình, Lê Văn Uyên ủy khuất sắp khóc, không biết tại sao nhưng hắn cảm thấy hình như tất cả những người này đều đang nhắm vào hắn!

"Chờ một chút!"

"Mẹ nó, đó vốn là việc của ta, dựa vào cái gì mà để cho hai người đó cướp mất!"

Đúng lúc này, Lê Văn Uyên bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó vội vàng hô lớn: "Hai người các ngươi mau dừng tay cho ta, đó là việc của ta!"

Một lát sau!

"Tiểu Lê!"

"Trăm năm trước, ngươi có bao giờ nghĩ tới là có một ngày ngươi sẽ bưng trà đổ nước vò vai đấm chân cho một tên củi mục như ta hay không?"

Nhìn Lê Văn Uyên bận bịu trước mặt mình, Hoắc Sơn cũng thần sắc ngoạn vị hỏi thăm, có thể nói, bây giờ tâm trạng của hắn đang thoải mái đến sắp phát nổ!

"Hoắc đại nhân!"

"Ngài đã hiểu lầm ta thật rồi!"

"Thật ra thì lúc đó ta đã nhìn ra được ngài tuyệt đối không phải là người bình thường, chắc chắn có một ngày sẽ nhất phi trùng thiên, cho nên lúc đó ta cố ý trào phúng ngài vì để cho ngài nhớ kỹ ta chỉ có như vậy thì ta mới có cơ hội có thể gặp lại ngài!"

Nghe được Hoắc Sơn trêu chọc, Lê Văn Uyên lại chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn.

? ? ?

Mẹ nó, còn có thể mở to mắt nói dối như vậy thì sao?

Lẽ nào ngươi nghĩ ta là thằng ngu hay sao?

Nghe được Lê Văn Uyên đưa ra lời giải thích khó mà tin được như vậy, trên mặt Hoắc Sơn trực tiếp treo đầy hắc tuyến, thậm chí khóe miệng đều co quắp, hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương lại có thể nói nhảm như vậy!

"Hoắc đại nhân!"

"Ngài thấy ta phục vụ có được hay không?"

"Nếu có khâu nào có vấn đề thì ngài nhất định phải lập tức báo cho ta biết để ta sửa đổi!"

"Nếu không công tác phí một ngàn vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh này ta không dám nhận!"

Sau đó, Lê Văn Uyên cười nói một câu như vậy.

"Ừm?"

"Cái gì một ngàn vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh?"

"Ta nói công tác phí là một ngàn khối cực phẩm Thần Linh Tinh!"

Nhìn thấy Lê Văn Uyên uyển chuyển nói ra chuyện công tác phí, Hoắc Sơn cũng âm thầm nở một nụ cười sau đó tỏ vẻ nghi ngờ hỏi

ra một câu như vậy.

? ? ?

Ngươi vừa mới nói rõ ràng là một ngàn vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh!

Sao bây giờ chỉ mới trong chốc lát mà đã thiếu đi một chữ vạn rồi?

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Lê Văn Uyên trực tiếp mộng, sau đó vội vàng nhìn về phía hai người Uông Uy và Sở Nguyên Phi dò hỏi: "Các ngươi nói, Hoắc đại nhân vừa mới nói là bao nhiêu công tác phí?"

"Một ngàn khối cực phẩm Thần Linh Tinh đó!"

"Hoắc đại nhân nói một ngàn vạn khi nào?"

"Lê trưởng lão, có phải là ngươi đã nghe nhầm rồi hay không?"

Nghe được Lê Văn Uyên hỏi thăm, hai người Uông Uy và Sở Nguyên Phi trực tiếp đáp lại.

"Các ngươi. . . các ngươi lại hợp tác với nhau chơi ta!"

Lúc này, rốt cục Lê Văn Uyên cũng kịp phản ứng lại, bị tức đến toàn thân run rẩy, hắn chỉ vào mấy người cả buổi cũng không nói nên lời!

"Không sai!"

"Lần này ta tới đây mục đích chính là để chơi ngươi!"

"Thế nào, không phục?"

Nhìn thấy rốt cục Lê Văn Uyên cũng kịp phản ứng lại, Hoắc Sơn cũng thần sắc ngoạn vị nhìn đối phương lên tiếng nói.

"Không phục!"

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Lê Văn Uyên cũng cực kỳ kiên cường lên tiếng đáp lại, nhưng mà thân thể lại rất thành thật quỳ xuống trước mặt Hoắc Sơn!

"Ngọa tào!"

"Chẳng lẽ đây chính là biểu hiện miệng rất là cứng nhưng thân thể lại rất là thành thật trong truyền thuyết hay sao?"

Diệp Phong đang đứng bên cạnh coi náo nhiệt thế cảnh này thì trên mà cũng lộ ra vẻ giật mình, hắn hoàn toàn không ngờ được là Lê Văn Uyên này lại biết chơi như vậy!

"Ai!"

"Diệp thiếu, có chút không thú vị!"

"Vốn cho là hắn có thể kiên trì thêm một hồi nữa nhưng ta hoàn toàn không ngờ được là hắn lại nhận sai nhanh như vậy!"

"Nói thật, nhìn thấy hắn như vậy ta cũng không có hứng thú tiếp tục chơi hắn!"

Mà Hoắc Sơn thấy cảnh này thì cũng có chút tiếc nuối nói ra ý nghĩ của mình.

"Vậy tâm kết của ngươi..."

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Phong cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Hết rồi!"

"Tâm kết này xem như giải, sau này sẽ không khiến cho ta bối rối nữa!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Hoắc Sơn cũng cười trả lời.

"Đã như vậy!"

"Vậy chúng ta không nên lãng phí thời gian ở chỗ này nữa!"

"Trực tiếp đi Thần Táng Cốc chơi đi!"

Sau khi biết rõ được tình huống của Hoắc Sơn, Diệp Phong trực tiếp đưa ra một cái đề nghị.

"A!"

"Diệp thiếu, phải đi bây giờ sao?"

"Nhưng mà khảo hạch nhập tông còn chưa có kết thúc!"

"Nếu như ta và Lê trưởng lão đều đi, vậy ở đây sẽ không còn ai phụ trách!"

"Nếu như bị tông chủ biết được thì chắc chắn chúng ta sẽ bị trách phạt!"

Nghe được Diệp Phong nói ra đề nghị này, Sở Nguyên Phi cũng vội vàng nói rõ tình huống!

"Cũng đúng!"

"Nếu đều đi hết thì nơi này sẽ không còn ai phụ trách!"

"Nếu không, Lê trưởng lão ngươi ở lại đi?"

Nghe được Sở Nguyên Phi nói ra tình huống này, Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía Lê Văn Uyên lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Ta ở lại?

Mẹ nó, ta đã nộp phí báo danh rồi mà bây giờ ngươi lại kêu ta ở lại đây?

Nghe được Diệp Phong hỏi mình như vậy, Lê Văn Uyên cả người đều choáng váng, hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong khi dễ người mà có thể khi dễ đến loại trình độ này!

"Diệp thiếu!"

Chương 1053 - Lê trưởng lão, nếu không ngươi ở lại?

"Nếu cần một người phải ở lại thì hẳn phải là Sở trưởng lão mới đúng!"

"Dù sao ta đã nộp phí báo danh rồi!"

Sau khi tỉnh táo lại, Lê Văn Uyên quay qua nhìn Diệp Phong nói rõ tình huống này.

"Cái gì!"

"Ai cũng không cần phải ở lại đến lúc đó nếu như tông chủ của các ngươi trách phạt thì một mình ngươi sẽ chịu hết?"

Nghe được Lê Văn Uyên nói như vậy, Diệp Phong đầu tiên là kinh hô một tiếng, sau đó khẽ gật đầu nói ra: "Đã như vậy, vậy chúng ta lập tức lên đường đi, đi ra ngoài thành trước, sau đó ta sẽ cho người đưa chúng ta qua đó!"

? ? ?

Ai nói là sẽ một mình gánh chịu?

Ngươi nói như vậy không phải là mở to mắt nói dối hay sao?

Nghe được hắn nói như vậy, Lê Văn Uyên trực tiếp quay qua nhìn Diệp Phong, trên mặt lộ ra vẻ khó có thể tin!

"Lê trưởng lão!"

"Nhắc nhở ngươi một câu!"

"Lần này Hoắc đại nhân tới đây chủ yếu chính là để chơi ngươi mà bây giờ hắn đã chơi chán rồi, sau khi trò chơi nhỏ đó kết thúc thì rất có thể ngươi sẽ nhận được công tác phí!"

"Mà số lượng công tác phí Diệp thiếu cho, ngươi hiểu!"

Đúng lúc này, giọng nói của Sở Nguyên Phi vang lên trong đầu Lê Văn Uyên.

Người nói vô ý, người nghe hữu tâm!

Lê Văn Uyên trực tiếp chú ý tới một tin tức quan trọng ở trong

những lời nói này, đó chính là Hoắc Sơn!

"Lần này Hoắc Sơn tới chính là đến chơi ta!"

"Cho nên bọn họ mới sẽ khi dễ ta như vậy!"

"Mà nếu như ta không muốn mình bị khi dễ nữa thì phải nịnh nọt hắn, hơn nữa còn phải bỏ hết tất cả mặt mũi xuống để nịnh nọt mới được, chỉ cần có thể nịnh đầu khán vui vẻ thì chắc chắn sẽ không có ai khi dễ ta thậm chí nói không chừng còn có thể nhận được lợi ích!"

Nghĩ đến đây, Hoắc Sơn cũng cắn răng, sau đó đưa ra một quyết định, đó chính là bỏ hết mặt mũi nịnh nọt!

"Diệp thiếu!"

"Chuyện nơi đây ta đã giao cho Tiểu Long toàn quyền phụ trách!"

"Chúng ta có thể rời khỏi đây bất cứ lúc nào!"

Sau khi sắp xếp xong chuyện ở đây, Sở Nguyên Phi quay qua nhìn Diệp Phong nói rõ tình huống.

"Tốt!"

"Vậy chúng ta lập tức ra khỏi thành, sau đó tiến về Thần Táng Cốc!"

Nói xong, Diệp Phong chuẩn bị dẫn theo mọi người lập tức rời khỏi Quan Chiến Đài!

"Hoắc đại nhân!"

"Ta cõng ngươi đi đi!"

Ngay lúc Hoắc Sơn chuẩn bị đuổi theo Diệp Phong, giọng nói của Lê Văn Uyên vang lên ở bên cạnh, ngay sau đó, không đợi Hoắc Sơn kịp phản ứng, Lê Văn Uyên đã đi thẳng tới trước người hắn, sau đó cõng hắn.

Mộng!

Bên cạnh, mấy người Diệp Phong, Uông Uy và Sở Nguyên Phi nhìn thấy cảnh này thì tất cả mọi người trên mặt đều lộ ra vẻ khó hiểu!

"Nhanh!

"Mau buông ta xuống!"

"Diệp thiếu còn tự mình đi đường, ta lại để cho ngươi cõng ta thì còn ra thể thống gì nữa!"

"Mẹ nó, ngươi làm như vậy không phải là đang chơi ta hay sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Hoắc Sơn vội vàng hô to lên với Lê Văn Uyên, sau đó dùng ánh mắt vô tội quay qua nhìn Diệp Phong!

"Tốt!"

"Hắn muốn cõng ngươi, vậy để hắn cõng đi!"

Lúc này, nhìn thấy dáng vẻ nịnh nọt hiện rõ trên mặt Lê Văn Uyên, Diệp Phong như đã hiểu ra thứ gì sau đó nhìn về phía Hoắc Sơn cười lên tiếng nói.

Một lát sau!

"Ngọa tào!"

"Kiếm khách cụt một tay này là ai?"

"Chỉ là khí tức lơ đãng tỏa ra đã khiến cho ta cảm thấy ngạt thở, như vậy cũng quá là kinh khủng rồi!"

Đi ra ngoài thành, sau khi Lê Văn Uyên nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm đã chờ sẵn ở chỗ này thì trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi tự lẩm bẩm.

"Lê trưởng lão!"

"Đừng nói ta không có nhắc nhở ngươi!"

"Kiếm khách cụt một tay đó là tồn tại kinh khủng ngay cả Thiên Đạo kiếp vân cũng dám đâm, nếu như ngươi không muốn chết thì tuyệt đối đừng có trêu chọc hắn!"

Đúng lúc này, giọng nói của Sở Nguyên Phi cũng vang lên trong đầu Lê Văn Uyên.

? ? ?

Đâm Thiên Đạo kiếp vân?

Đang nói đùa với ta đúng không?

Ta thừa nhận hắn rất mạnh, nhưng hắn cũng không thể nào mạnh hơn Thiên Đạo kiếp vân!

Nghe được Sở Nguyên Phi nhắc nhở, Lê Văn Uyên lại tỏ vẻ không tin tưởng cho lắm, dù sao trong nhận thức của hắn thì Thiên Đạo kiếp vân không cho khiêu khích, hơn nữa là tồn tại tuyệt đối vô địch!

"Tiểu Kiếm!"

"Mở ra một khe hở không gian, đưa chúng ta đến Thần Táng Cốc!"

Đi tới trước mặt Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh.

Xoẹt!

Nghe được Diệp Phong mệnh lệnh, Diệp Tiểu Kiếm tiện tay vung ra một kiếm, sau đó, một cái vết nứt không gian cao năm mét, rộng ba mét xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người.

"Ngọa tào! ! !"

"Xé rách không gian, cho dù là cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong cũng không thể tùy ý làm được như vậy!"

Thấy cảnh này, Lê Văn Uyên đang đứng bên cạnh cũng kinh hãi đến mức hai mắt trợn tròn, trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin.

"Đi thôi!"

"Tiến về Thần Táng Cốc!"

Chào hỏi một tiếng, sau đó Diệp Phong là người đầu tiên đi vào bên trong vết nứt không gian.

Mà những người còn lại sau khi thấy hắn đi vào thì cũng theo sát phía sau, không lâu sao tất cả mọi người đều đi vào bên trong vết nứt không gian.

...

Thần Táng Cốc, bên ngoài!

Hắc vụ tràn ngập!

Cho dù là ban ngày, Thần Táng Cốc mang đến cho Diệp Phong một cảm giác âm trầm!

"Sở trưởng lão!"

"Cái Thần Táng Cốc này rốt cục đáng sợ như thế nào mà có thể được xưng là một trong số Thập Đại Hung Địa ở thần giới!"

Nhìn Thần Táng Cốc tràn ngập bí ẩn ở trước mắt, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ở trong lòng đất của Thần Táng Cốc này có vô số đại quân khô lâu!"

"Những đại quân khô lâu này, độ cứng xương cốt có thể so với Luyện Thể Thần Đạo Giả, hơn nữa bọn họ không có tình cảm không có linh trí không có cảm giác đau đớn, bất kỳ sinh linh nào dám xông vào bên trong Thần Táng Cốc đều sẽ bị bọn họ vây giết cho đến chết, mà những người hoặc là Thần thú đã chết đó, nhục thân hủ hóa, hài cốt để lại sẽ trở thành một bộ phận của đại quân khô lâu!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Sở Nguyên Phi nói ra những tình huống mà mình biết.

.....

Chương 1054 - Cái này không phải chơi, rõ ràng là muốn nhổ sạch tóc của ta!

"Nha!"

"Tại sao lại xuất hiện tình huống này?"

Nghe đến đây, Diệp Phong cũng toát ra vẻ ngạc nhiên, sau đó nhìn về phía Sở Nguyên Phi lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Sở dĩ hài cốt bên trong Thần Táng Cốc sẽ xảy ra dị biến như thế là có liên quan tới một lực lượng thần bí ở chỗ này!"

"Nhưng mà cỗ lực lượng thần bí này xuất hiện như thế nào thì không có ai biết được!"

"Mà bên trong Cửu Đại Hung Địa còn lại ở thần giới đều có lực lượng thần bí khác nhau, đây cũng là nguyên nhân thật sự tại sao mà mười chỗ này có thể trở thành hung địa!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Sở Nguyên Phi lập tức giải thích rõ cho hắn biết.

Hả?

Nghe được Sở Nguyên Phi giải thích, Diệp Phong không khỏi nghĩ đến tình huống của Huyết Sắc Sa Mạc.

Lúc trước, hắn dẫn theo Đoạn Phong, Triệu Cửu, Tôn Kha, Phi Thiên Trư Trư tiến vào Huyết Sắc Sa Mạc, sau đó thì có một lực lượng thần bí rơi vào trên người của bọn họ, ngoại trừ hắn, thực lực của những người còn lại đều bị áp chế, tối đa chỉ có thể phát huy ra bảy mươi phần trăm thực lực!

"Thú vị!"

"Không ngờ được là Thập Đại Hung Địa ở thần giới đều có chung một đặc điểm như vậy!"

Sau khi biết rõ được tình huống này, Diệp Phong cũng cảm thấy hứng thú.

"Đinh! Túc chủ, ngươi muốn biết tình huống của mười cỗ lực lượng thần bí này sao, ta có thể nói cho ngươi!"

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống bỗng nhiên vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Không muốn!"

"Ban đầu ở Huyết Sắc Sa Mạc, ngươi muốn nói cho ta biết tình huống của lực lượng thần bí ở trong Huyết Sắc Sa Mạc, ta không có cho ngươi nói!"

"Bây giờ đương nhiên ta cũng sẽ không cho ngươi nói!"

"Ta cho ngươi biết, sau này ta sẽ đích thân vạch trần cái khăn che mặt bí ẩn của Thập Đại Hung Địa, không cần ngươi nói cho ta biết!"

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp trả lời.

(Hệ thống: Mẹ nó! Ngươi lão Lục, lần trước không cho nói, bây giờ còn không cho nói, ngươi thật sự muốn tự mình để lộ bí mật của Thập Đại Hung Địa mà không phải là đang cố ý chơi ta sao?)

"Chư vị!"

"Thời gian eo hẹp nhiệm vụ nặng!"

"Trò chơi nhỏ đánh chuột đất phải tranh thủ bắt đầu đi!"

"Mà ta cũng chỉ có một yêu cầu, đó chính là trước lúc trời tối, nhất định phải sử dụng hết một ngàn vạn tấm Ngự Lôi Phù!"

Kết thúc cuộc nói chuyện với hệ thống, Diệp Phong nhìn về phía bốn người bên cạnh lên tiếng nhắc nhở.

"Diệp thiếu yên tâm!"

"Chúng ta tuyệt đối sẽ sử dụng hết một ngàn vạn tấm Ngự Lôi Phù trong thời gian ngắn nhất!"

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, Hoắc Sơn cũng tiến lên một

bước, sau đó vỗ ngực bảo đảm.

"Đi thôi!"

"Ta ở chỗ này chơi một trò chơi nhỏ với Tiểu Kiếm, giết thời gian!"

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Phong cũng cười phất phất tay, sau đó ra lệnh cho hệ thống, để Tiểu Kiếm tới chơi với hắn!

"Uông Uy!"

"Sở trưởng lão!"

"Tiểu Lê!"

"Ngồi lên thần khí phi hành của ta, chúng ta lập tức giết vào Thần Táng Cốc!"

Đạt được Diệp Phong cho phép, Hoắc Sơn giống như đại tướng quân, trực tiếp lớn tiếng ra lệnh cho ba người trước mặt.

"Ngọa tào! ! !"

"Thần mẹ nó thần khí phi hành?"

"Cái này mẹ nó không phải là Thiên Đạo kiếp vân sao?"

Nhưng mà khi Hoắc Sơn xuất ra Thiên Đạo kiếp vân, Lê Văn Uyên đang đứng bên cạnh cảm nhận được Thiên Đạo khí tức trên đó thì trực tiếp bị sợ choáng váng!

Có thể nói, tất cả những gì mà khán giả nhìn thấy được đã hoàn toàn thay đổi nhận thức của hắn, trong nhận thức của hắn thì Thiên Đạo kiếp vân là tồn tại vô địch!

"Tiểu Lê!"

"Ngươi còn đứng ngây ra đó làm gì?"

"Còn không mau lên, chúng ta phải lên đường!"

Sau khi ba người Hoắc Sơn, Uông Uy và Sở Nguyên Phi đều nhảy

lên Thiên Đạo kiếp vân, lúc này Hoắc Sơn mới chú ý tới Lê Văn Uyên còn ngốc đứng nguyên chỗ, sau đó lên tiếng thúc giục.

"A!"

"Tới. . . tới ngay!"

Nghe được Hoắc Sơn thúc giục, Lê Văn Uyên cũng mặt lộ vẻ kích động nhảy lên Thiên Đạo kiếp vân, hắn nằm mơ cũng không ngờ được là sẽ có một ngày mình có thể giẫm đem Thiên Đạo kiếp vân dưới chân!

...

"Chủ nhân!"

"Ngài tìm ta?"

Sau khi bốn người bay vào Thần Táng Cốc, Diệp Tiểu Kiếm cũng từ trong vết nứt không gian đi ra, sau đó đi tới trước mặt Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Tiểu Kiếm!"

"Rảnh rỗi không có chuyện gì làm, ngươi chơi một trò chơi nhỏ với ta đi!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Chơi?"

"Vậy ta phải nhường chủ nhân một chút mới được, dù sao, chủ nhân chơi chính là trò chơi, ta chơi là đạo lí đối nhân xử thế a!"

Nghĩ đến đây, Diệp Tiểu Kiếm mặt lộ vẻ hiếu kì dò hỏi: "Chủ nhân, vậy chúng ta chơi trò chơi gì?"

"Rất đơn giản!"

"Liền chơi kéo búa bao!"

"Người nào thua thì để cho đối phương nhổ một trăm sợi tóc!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm hỏi thăm, Diệp Phong cũng nở một nụ cười xấu xa nói ra trò chơi mình muốn chơi!

? ? ?

Kéo búa bao?

Đây chính trò chơi may mắn, trừ phi ta cứ luôn ra một cái thì mới có thể thua nhiều một chút, nhưng mà nếu như thua như vậy thì có phải là đã quá rõ ràng hay không, có thể nào sẽ khiến cho chủ nhân không vui hay không!

Nhưng ta cũng không dám thắng nhiều, dù sao thắng thì phải nhổ một trăm sợi tóc của đối phương, ta làm sao dám a!

Nghe được Diệp Phong nói ra trò chơi nhỏ này, Diệp Tiểu Kiếm nghĩ thầm khó, thậm chí hắn đang nghĩ đề nghị Diệp Phong đổi một trò chơi nhỏ khác!

"Đúng rồi!"

"Lần này ta thêm một ít quy tắc cho trò chơi nhỏ kéo búa bao này!"

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó lập tức lên tiếng nói.

? ? ?

Một trò chơi mang tính hên xui như vậy mà còn thêm quy tắc nữa hay sao?

Có cần phải như vậy hay không?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Kiếm cũng tỏ vẻ giật mình, hắn hoàn toàn không nghĩ ra được là trò chơi này có thể thêm quy tắc gì!

"Diệp thiếu!"

"Không biết là có quy tắc gì?"

Đoán không được, Diệp Tiểu Kiếm trực tiếp hỏi thăm.

"Thứ nhất, chúng ta muốn hai tay chơi trò chơi, tay trái đối tay trái, tay phải đối tay phải!"

Chương 1055 - Cái này không phải chơi, rõ ràng là muốn nhổ sạch tóc của ta! (2)

"Thứ hai, kết quả của hai cánh tay, nếu như là hòa nhau hoặc thắng hoặc một thua một thắng cũng không tính là thắng, nhất định phải hai cánh tay đều thắng mới tính thắng!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm hỏi thăm, Diệp Phong trực tiếp công bố quy tắc trò chơi.

Hả?

Nhất định phải hai cánh tay toàn bộ thắng mới tính thắng?

Nghe được quy tắc kỳ lạ này, Diệp Tiểu Kiếm dùng ánh mắt tràn đầy khó hiểu nhìn về phía cánh tay phải duy nhất của mình!

"Chủ nhân!"

"Ta chỉ có một cái tay, làm sao bây giờ?"

Mang theo nghi hoặc, Diệp Tiểu Kiếm nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Vậy thì hết cách rồi!"

"Bởi vì ngươi không có tay trái, mỗi một lần tay trái của ta cho dù là ra cái gì thì cũng đều được tính là thắng!"

"Mà chẳng cần tay phải của ta thắng ngươi thì đó chính là cả hai cùng có lợi!"

"Đương nhiên, ngươi cũng có cơ hội thắng, chỉ cần một cái tay thắng hai cánh tay của ta, vậy coi như thắng, ví dụ như là hai cái tay của ta đều ra bao, mà tay phải ngươi ra kéo, vậy coi như ngươi

thắng!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm hỏi thăm, Diệp Phong cũng giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Cái này cũng được tính là cơ hội thắng?

Nếu như hai cánh tay của ngươi cứ luôn ra không giống nhau thì cả đời ta cũng không thể nào thắng được một lần!

Ngươi đây là không phải gọi ta tới để chơi mà là ngươi muốn nhổ sạch tóc của ta thì đúng hơn!

Nghe được Diệp Phong giải thích, Diệp Tiểu Kiếm cả người đều choáng váng, buồn cười hắn còn nghĩ sẽ nhường, nhưng ai mà ngờ được là Diệp Phong hoàn toàn không cho hắn có cơ hội này!

……..

Chờ một chút!

Ta có thể tay cụt mọc lại a!

Như vậy thì không phải là có thể chơi như bình thường được rồi hay sao!

Hơn nữa, nếu như ta có hai tay, còn có thể nghĩ biện pháp cố ý thua cho chủ nhân, như vậy thì không phải là có thể phát huy được đạo lý đối nhân xử thế rồi hay sao!

Nghĩ đến đây, Diệp Tiểu Kiếm cũng nở một nụ cười đắc ý, dù sao chắc chắn phải thua và cố ý thua là hai khái niệm hoàn toàn khác nhau!

"Tiểu Kiếm!"

"Chuẩn bị xong chưa?"

"Chúng ta bắt đầu chơi!"

Ngay khi Diệp Tiểu Kiếm đang nghĩ những chuyện này thì giọng

nói của Diệp Phong vang lên bên cạnh.

"Chủ nhân!"

"Ta còn chưa chuẩn bị xong đâu!"

"Xin ngài chờ ta một chút, vài giây đồng hồ là được rồi!"

Nói xong, Diệp Tiểu Kiếm bắt đầu tay cụt mọc lại, không lâu sau thì một cánh tay hoàn toàn mới đã xuất hiện trên người của hắn.

"Chủ nhân!"

"Ta chuẩn bị xong!"

"Chúng ta có thể bắt đầu bất cứ lúc nào!"

Hoạt động cánh tay trái một chút, Diệp Tiểu Kiếm quay qua nhìn Diệp Phong cười lên tiếng nói.

? ? ?

Tiểu Kiếm, cái tên này lại mọc ra cánh tay trái?

Có phải là đầu óc của hắn có vấn đề ra hay không!

Nhiều quân hộ vệ bại gia chính thức như vậy đều đang ở Tinh Hồn Cung đợi, nhưng ta chỉ gọi một mình hắn tới đây chơi lẽ nào hắn không biết được nguyên nhân trong đó hay sao?

Nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm vừa mọc ra cánh tay trái mới tinh, Diệp Phong trực tiếp mộng!

"Ừm?"

"Tại sao ta lại cảm thấy ánh mắt mà chủ nhân đang nhìn ta có chút không đúng?"

"Không phải là hắn đang nghĩ là ta mọc cánh tay trái ra là đang muốn thắng thắn đó chứ?"

Nghĩ đến khả năng này, Diệp Tiểu Kiếm cũng luống cuống, dù sao mục đích của hắn là món áp dụng đạo lý đối nhân xử thế mà

không phải là muốn để lại ấn tượng xấu cho Diệp Phong!

"Chủ nhân!"

"Ta mọc cánh tay trái ra là muốn cho trò chơi này trở nên thú vị hơn một chút, công bằng một chút!"

"Nhưng mà trò chơi này vẫn luôn là điểm yếu của ta chắc chắn ta không chơi lại ngài!"

Sau đó, Diệp Tiểu Kiếm nhìn về phía Diệp Phong uyển chuyển biểu đạt ý nghĩ của mình.

"Ừm?"

"Công bằng?"

Nghe được hắn nói như vậy, Diệp Phong cũng không để ý tới chuyện hiểu ý nghĩa chân chính trong đó mà là đặt sự chú ý lên trên hai chữ công bằng!

"Tiểu Kiếm!"

"Nói đến công bằng, bây giờ ta mới phát hiện chúng ta chưa có trọng tài!"

"Một cái trò chơi, nếu như ngay cả trọng tài cũng không có thì đâu thể nói đến chuyện công bằng, ngươi nói đúng hay không?"

Sau đó, Diệp Phong trưng vẻ mặt thành thật ra nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Công bằng?

Trọng tài?

Đây là những thứ quái quỷ gì!

Những lời ta vừa mới nói hoàn toàn không phải là ý này, ý của ta là vật hy ta có được hai tay thì cái trò chơi này sẽ càng thêm thú vị hơn nữa, ngươi cũng có thể chơi càng vui vẻ hơn nữa, mà ta cũng

có thể cố ý thua ngươi, ý của ta là như vậy đó!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Kiếm cả người đều bối rối!

"Không được!"

"Tại sao ta lại có cảm giác là hiểu lầm càng ngày càng sâu vậy!"

"Nếu không ta trực tiếp nói rõ cho chủ nhân biết đi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Tiểu Kiếm trực tiếp quay qua nhìn Diệp Phong, khi hắn chuẩn bị nói ra ý tưởng chân thật của bản thân thì một khe hở không gian bỗng nhiên xuất hiện ở trong tầm mắt của bọn họ!

"Tiểu Đường!"

"Bái kiến chủ nhân!"

Sau khi Diệp Tiểu Đường ăn kẹo que đi từ trong vết nứt không gian ra thì lập tức quỳ một gối xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó thần thái cung kính lên tiếng hô lên.

"Ngọa tào! ! !"

"Chủ nhân lại gọi tiểu ma nữ này đến?

"Đây là để nàng tới làm trọng tài hay là để cho nàng tới đây kéo đứt cánh tay của ta nữa?"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Đường đi từ trong vết nứt không gian ra, Diệp Tiểu Kiếm cả người đều choáng váng, hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại chơi tuyệt tình như vậy!

"Thân phận trọng tài chắc chắn chỉ là một ngụy trang!"

"Mà sợ là mục đích thật sự của chủ nhân là muốn cho nàng đến đây để kéo đứt cánh tay của ta!"

"Không thể không nói, một loạt thao tác này của chủ nhân thật là tuyệt!"

Nghĩ đến khả năng này, Diệp Tiểu Kiếm cũng lắc đầu nở nụ cười khổ, sau đó tự lẩm bẩm: "Không phải là ta chỉ muốn áp dụng đạo lý đối nhân xử thế một lần thôi sao, tại sao lại khó như vậy chứ!"

Một bên khác!

"Tiểu Đường!"

"Ta và Tiểu Kiếm muốn chơi một trò chơi nhỏ kéo búa bao!"

Chương 1056 - Chủ nhân, có cần phải chơi tuyệt tình như vậy hay không!

"Nhưng mà bây giờ đang thiếu một người làm trọng tài cho nên ta mới gọi ngươi qua đây, mà ngươi chỉ có một nhiệm vụ duy nhất đó chính là làm một trọng tài công bằng công chính, tuyệt đối không thể để cho trò chơi này xuất hiện bất kỳ hành vi không công bằng nào!"

"Kế tiếp, ta sẽ nói cho ngươi biết quy tắc trò chơi!"

Lúc này, Diệp Phong đầu tiên là nói rõ nguyên nhân hắn kêu Diệp Tiểu Đường đến đây, sau đó bắt đầu giảng giải quy tắc trò chơi!

"Chủ nhân!"

"Quy tắc trò chơi, Tiểu Đường đã rõ ràng!"

"Tiểu Đường nhất định sẽ làm trọng tài tốt!"

"Tuyệt đối sẽ không để cái trò chơi này xuất hiện bất kỳ hành vi không công bằng nào!"

Nghe Diệp Phong giảng giải xong quy tắc, Diệp Tiểu Đường vội vàng lên tiếng cam đoan, sau đó đi thẳng tới chỗ Diệp Tiểu Kiếm!

"Ai!"

"Nên tới vẫn là tới!"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Đường nở một nụ cười xấu xa đi thẳng tới chỗ mình, Diệp Tiểu Kiếm cũng đoán được cái gì, sau đó gượng cười tự nói, mà nếu như biết trước tình huống sẽ phát triển thành như thế này thì hắn sẽ không mọc ra cánh tay trái!

Mà bây giờ cũng bởi vì hắn mọc ra cánh tay trái cho nên không chỉ là bị Diệp Phong hiểu lầm mà còn phải bị Diệp Tiểu Đường sống sờ sờ kéo xuống lần nữa, có thể nói là hắn tự tìm cái khổ cho mình!

"Đường tỷ!"

"Ngươi vừa mới chính miệng cam đoan với chủ nhân là tuyệt đối sẽ không để cho trò chơi nhỏ này xuất hiện bất kỳ một hành vi không công bằng nào!"

"Mà bây giờ nếu như ngươi kéo đứt cánh tay trái của ta thì chính là không công bằng đối với ta!"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Đường đi tới, trực tiếp dùng tay phải nắm lấy cánh tay trái của mình, Diệp Tiểu Kiếm cũng mặt lộ vẻ không cam lòng lên tiếng nhắc nhở.

"Tiểu Kiếm!"

"Có phải là ngươi ngốc hay không?"

"Ta mới là trọng tài, ta nói công bằng là công bằng, ta nói không công bằng là không công bằng!"

"Nếu như ngươi nói chuyện có tác dụng thì cần đến người làm trọng tài như ta làm gì?"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói ra một câu buồn cười như vậy, Diệp Tiểu Đường cũng trêu ghẹo lên tiếng nói.

Xoẹt!

Ngay sau đó, Diệp Tiểu Đường tay phải dùng sức trực tiếp kéo đứt cánh tay trái của Diệp Tiểu Kiếm, sau đó nhìn Diệp Tiểu Kiếm trực tiếp nói ra: "Tốt, bây giờ ngươi có thể chơi trò chơi nhỏ với chủ nhân rồi đó!"

...

Một lát sau!

"Tiểu Kiếm!"

"Đừng có rầu rĩ không vui như vậy!"

"Mặc dù trong trò chơi công bằng này ngươi không có thắng được ta!"

"Nhưng ta cũng sẽ cho ngươi một chút bồi thường!"

Nhìn Diệp Tiểu Kiếm đã bị nhổ hết tóc, nhìn dáng vẻ rầu rĩ không vui của hắn lúc này, Diệp Phong cũng cười nói một câu như vậy.

Hả?

Đền bù?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Tiểu Kiếm đầu trọc cũng trong nháy mắt hứng thú, sau đó vội vàng dò hỏi: "Chủ nhân, đền bù cái gì?"

"Bắt thăm!"

"Ta sẽ viết bốn con số một, hai, bảy, tám trong bốn miếng giấy rút thăm!"

"Mà bốn con số này cũng đại biểu cho bốn thành viên chính thức của đội hộ vệ bại gia, đến lúc đó, ngươi rút được cái nào thì ta sẽ để người đó ra hóng gió!"

"Có thể nói, không cần biết là ngươi rút trúng ai thì đến lúc đó bọn họ đều sẽ cảm thấy cảm kích ngươi!"

"Nếu có thể rút trúng số một, có nàng bảo bọc, ngươi có thể đi ngang!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm hỏi thăm, Diệp Phong cười giải thích rõ cho hắn biết.

Ừm!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Kiếm cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó vội vàng nói: "Chủ nhân, cái đền bù này ta thích!"

"Xong!"

"Sao chủ nhân lại cho hắn đền bù tốt như vậy!"

"Mà nếu như Tiểu Kiếm rút trúng Đại tỷ đại thật thì còn ai dám động tới hắn nữa!"

Sau khi Diệp Tiểu Đường đang đứng bên cạnh nghe được tình huống này thì trên mặt cũng lộ ra vẻ giật mình!

Một lát sau!

"Trong lòng kích động!"

"Tay run rẩy!"

"Nếu như có thể để cho ta rút trúng Đại tỷ đại, ta nguyện ý dâng ra mười vạn năm tuổi thọ của Đường tỷ!"

Lúc này, sau khi rút ra một cái mảnh giấy nhỏ từ trong tay của Diệp Phong, Diệp Tiểu Kiếm âm thầm cầu nguyện, sau đó trên mặt lộ vẻ khẩn trương trực tiếp mở ra tờ giấy nhỏ trong tay!

Rất nhanh, một chữ bát to lớn xuất hiện ở trong tầm mắt của Diệp Tiểu Kiếm.

"Ngọa tào!"

"Không phải đâu!"

"Ta dùng một đầu tóc đổi ra người lại là lão Bát?"

"Hắn hoàn toàn không xứng!"

Nhìn chữ bát trong mảnh giấy nhỏ, Diệp Tiểu Kiếm không dám tin vào hai mắt của mình!

"Tiểu Kiếm!"

"Ngươi rút trúng chính là ai?"

Nhìn thấy dáng vẻ của Diệp Tiểu Kiếm lúc này, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm.

"A!"

"Không biết, ta còn không có nhìn đâu!"

Nói xong, Diệp Tiểu Kiếm trực tiếp nhét mảnh giấy nhỏ trong tay vào trong miệng!

? ? ?

Không thấy đâu?

Ngươi nghĩ là ta mù hay sao?

Còn nữa, mẹ nó ngươi ăn hết cái mảnh giấy nhỏ đó là có ý chi?

Nghe hắn nói như vậy, lại nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm làm ra thao tác lẳng lơ như vậy, Diệp Phong trực tiếp liền mộng!

"Chủ nhân!"

"Ta muốn rút ra những người mà ta không muốn rút ra trước, như vậy cái cuối cùng còn lại chính là cái mà ta muốn!"

Sau đó, Diệp Tiểu Kiếm chững chạc đàng hoàng thêu dệt vô cớ.

"Ngọa tào!"

"Cáu tên Tiểu Kiếm này nói láo thật là trơn!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, trước đây hắn hoàn toàn không có phát hiện được ở phương diện nói láo thì Diệp Tiểu Kiếm có thiên phú mạnh như vậy!

"Tiểu Kiếm!"

"Một cơ hội cuối cùng!"

"Rút trúng người nào thì chính là người đó!"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm lên tiếng nhắc nhở.

"Chủ nhân!"

"Tiểu Kiếm minh bạch!"

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, Diệp Tiểu Kiếm cũng khẽ gật đầu, sau đó trên mặt tràn đầy vẻ khẩn trương rút một cái tờ giấy nhỏ từ trong tay của Diệp Phong lần nữa!

"Nhất định phải rút trúng Đại tỷ đại!"

"Nếu như không có rút trúng Đại tỷ đại, vậy cũng phải rút trúng lão Thất mới được!"

"Nếu như rút trúng Nhị tỷ, vậy cuộc sống sau này của chúng ta sẽ không dễ chịu cho lắm!"

Mang theo thần sắc khẩn trương, Diệp Tiểu Kiếm từ từ mở tờ giấy nhỏ trong tay ra!

Rất nhanh, một chữ hai to lớn xuất hiện ở trong mắt của Diệp Tiểu Kiếm!

Bành!

Chương 1057 - Người đó chính là... Bát Quái Vương 'Nhị tỷ'!

"Xong!"

"Lần này xong đời rồi!"

"Ngày tốt lành của mọi người triệt để chấm dứt rồi!"

Nhìn thấy chữ hai trên tờ giấy nhỏ, cho dù là tên điên Tiểu Kiếm cũng trực tiếp ngồi bệt xuống đất.

"Tuyệt không phải Đại tỷ đại!"

"Nếu thật sự rút trúng Đại tỷ đại thì sợ là Tiểu Kiếm đã hưng phấn đến nhảy dựng lên rồi!"

"Mà nhìn dáng vẻ của Tiểu Kiếm lúc này, giống như là sống không còn gì để luyến tiếc!"

"Vậy thì tuyệt đối không có khả năng là lão Thất và lão Bát, bởi vì nếu như là hai người bọn họ thì Tiểu Kiếm hoàn toàn sẽ không có phản ứng gì quá lớn!"

"Nhìn như vậy vậy thì chỉ còn lại một người duy nhất, mà người đó chính là... Bát Quái Vương 'Nhị tỷ' ! ! !"

Nghĩ đến đây, Diệp Tiểu Đường cũng cảm thấy trong nháy mắt toàn thân không còn sức lực, sau đó cũng ngồi bệt xuống dưới đất, trên mặt cũng lộ ra vẻ sống không còn gì để luyến tiếc!

"Ừm?"

"Tình huống như thế nào?"

"Không phải chỉ là bốc thăm thôi hay sao, các ngươi có cần phải có phản ứng lớn như vậy hay không?"

Nhìn hai người ngồi liệt trên mặt đất, Diệp Phong cũng toát ra vẻ khó hiểu.

"Hai!"

"Tiểu Kiếm, vận may của ngươi cũng rất là tốt nha!"

"Mặc dù không có rút trúng một, nhưng rút trúng hai, nàng cũng đủ bảo kê ngươi chứ!"

Đi lên trước, cầm mảnh giấy nhỏ trong tay Diệp Tiểu Kiếm, nhìn thấy trong đó viết một chữ hai to lớn, Diệp Phong cũng nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm cười lên tiếng nói.

"Chủ nhân!"

"Nàng có che chở cho ta hay không đã không còn quan trọng nữa!"

"Ta chỉ hy vọng sau khi nàng đi ra thì có thể cách xa ta một chút thôi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Kiếm cũng gượng cười nói ra một câu như vậy.

Hả?

Sau khi nàng đi ra người không mong nàng có thể bảo kê ngươi mà chỉ mong là nàng có thể cách xa ngươi một chút?

Đây là tình huống như thế nào?

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp mộng, chuyện này hoàn toàn không giống như tình huống mà hắn dự đoán!

"Chủ nhân!"

"Nể tình ta vẫn luôn phục thì ở bên cạnh chủ mẫu, sau này nếu như có nàng xuất hiện thì có thể đừng gọi ta đến hay không!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Tiểu Đường cũng vang lên ở bên cạnh.

"Ừm?"

"Các ngươi như vậy là tình huống như thế nào?"

"Một người hy vọng nàng cách xa mình một chút!"

"Một người hoàn toàn không muốn gặp nàng!"

"Nàng là ma quỷ hay sao mà khiến cho các ngươi e sợ nàng như thế?"

Nghe được Diệp Tiểu Đường nói như vậy, rốt cục Diệp Phong cũng nhịn không được hiếu kỳ trong lòng nữa mà nhìn về phía hai người trực tiếp hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Nàng tinh thông Thiên Mệnh Chi Thuật!"

"Có thể nói, chỉ cần nàng muốn biết chuyện của bất kỳ một sinh linh nào thì đều có thể suy tính ra hết tất cả trong thời gian cực ngắn!"

"Năng lực của nàng kinh khủng còn chưa tính, nhưng nàng còn thích nhiều chuyện!"

"Luôn thích suy tính ra bí mật ở sâu trong lòng của người khác, sau đó công khai ra ngoài, đây mới là nguyên nhân khiến cho chúng ta e ngại nàng!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Đường nở một nụ cười khổ lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

"Ừm?"

"Tinh thông Thiên Mệnh Chi Thuật?"

"Như vậy thì cũng giống như Dạ Lăng Tuyết thôi, không phải là nàng cũng đang học tập bí thuật khuy thiên cơ hay sao!"

Biết được năng lực của nhân vật số hai này, Diệp Phong không tự chủ được nghĩ đến Nhị đệ tử Dạ Lăng Tuyết đã bái nhập Thiên Cơ Các!

"Chủ nhân!"

"Nếu không chúng ta hãy đổi thành người khác đi!"

"Gọi lão Thất ra cũng được a!"

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên trầm mặc lại, Diệp Tiểu Kiếm cũng lên tiếng thử thăm dò.

"Vậy sao có thể được!"

"Nếu như ngươi đã rút trúng nàng thì nhất định phải là nàng!"

"Hơn nữa ta cũng rất là tò mò cái tính nhiều chuyện của nàng rốt cuộc là kinh khủng như thế nào!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm đề nghị, Diệp Phong lại trực tiếp cự

tuyệt, hơn nữa hắn chuẩn bị sau này khi đi ra ngoài phá của thì sẽ dẫn theo Bát Quái Vương này ra ngoài, như vậy thì mới thú vị!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng ba trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng đột phá một cái tiểu cảnh giới!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống bỗng nhiên vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Ồ!"

"Bốn tên đó sử dụng hết một ngàn vạn tấm Ngự Lôi Phù nhanh như vậy hay sao?"

Nghe được tiếng nhắc nhở ban thưởng vang lên trong đầu, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên quay qua nhìn Thần Táng Cốc.

Oanh!

Ngay sau đó, một luồng khí tức đột phá từ trong cơ thể của Diệp Phong bạo phát ra!

Thần Kiếp Cảnh Nhất Trọng!

Lúc này, khí tức trên người Diệp Phong đã đạt đến Thần Kiếp Cảnh Nhất Trọng, mà muốn triệt để vững chắc tu vi này thì nhất định phải vượt qua đệ nhất trọng Thiên Đạo kiếp vân!

.....

Một bên khác!

"Sở trưởng lão!"

"Uông Uy huynh!"

"Chờ ra Thần Táng Cốc, ta và Diệp thiếu phải trở về cung môn!"

"Không phải là hai người các ngươi muốn đi xem hay sao, vậy đến lúc đó hãy đi theo chúng ta luôn!"

Sau khi bốn người lãng phí hết sạch một ngàn vạn tấm Ngự Lôi

Phù, sau đó ngồi trên Thiên Đạo kiếp vân bay ra bên ngoài Thần Táng Cốc, Hoắc Sơn nhìn về phía hai người Sở Nguyên Phi và Uông Uy nói ra quyết định của mình.

"Ừm?"

"Hoắc đại nhân, ngươi không đi Tinh Túc Tông chúng ta sao?"

Nghe được quyết định này của Hoắc Sơn, Sở Nguyên Phi cũng sững sờ, sau đó vội vàng lên tiếng hỏi thăm.

"Không đi!"

"Hai ngày này trang bức ta đã trang đủ lắm rồi, ta thật sự không muốn tiếp tục trang bức nữa!"

"Cho nên ta chuẩn bị về cung môn sớm!"

Nghe được Sở Nguyên Phi hỏi thăm, Hoắc Sơn cũng cười giải thích rõ cho hắn biết.

"Hoắc đại nhân!"

"Nếu là như vậy, vậy ta và Uông Uy sẽ theo ngài cùng nhau về cung môn!"

"Chúng ta thật sự rất muốn xem thử xem cung môn mà ngài và Diệp thiếu sáng lập rốt cuộc sẽ kinh thế hãi tục đến cỡ nào!"

Sau khi biết rõ ý đồ của Hoắc Sơn, Sở Nguyên Phi cũng nói ra quyết định của mình!

Hả?

Các ngươi đều muốn đi?

Chỉ để một mình ta trở về tông môn chịu phạt?

Các ngươi có cần phải chó như vậy hay không!

Chương 1058 - Diệp thiếu, tại sao Thiên

Đạo kiếp vân không bổ ngươi?

Lê Văn Uyên đang bưng trà đổ nước bên cạnh nghe được hai người nói chuyện với nhau như vậy thì cả người trực tiếp choáng váng!

"Không được!"

"Ta tuyệt không thể tự trở về Tinh Túc Tông!"

"Nếu không, chắc chắn là ta phải chịu phạt thay cho bọn họ!"

Nghĩ đến đây, Lê Văn Uyên cũng là làm ra một cái quyết định, sau đó nhìn về phía Hoắc Sơn thăm dò: "Hoắc đại nhân, có thể cho ta theo các ngươi về cung môn của các ngươi tham quan hay không?"

"Ừm?"

"Ngươi cũng muốn đi tham quan?"

"Ngươi cho rằng đây là chuyện tốt sao?"

"Ta cho ngươi biết, nếu như người đi tham quan thì ngươi sẽ bị đả kích đến hoài nghi nhân sinh cho nên ta đề nghị tốt nhất là ngươi đừng có đi!"

Nghe được Lê Văn Uyên hỏi thăm, Hoắc Sơn cũng trưng vẻ mặt thành thật ra lên tiếng khuyên bảo, mặc dù lúc trước hắn rất là thống hận Lê Văn Uyên nhưng bây giờ khúc mắc trong lòng của hắn đã được giải, hơn nữa đối phương còn không biết xấu hổ nịnh nọt hắn, nịnh nọt đến mức hắn cũng không tiện đối phó đối phương nữa, cho nên hắn đưa ra lời khuyên này cũng là lời khuyên thật lòng của hắn!

Hả?

Sẽ bị đả kích đến hoài nghi nhân sinh?

Đang nói đùa với ta đúng không!

Nếu thật sự khủng bố như vậy thì Uông Uy và Sở Nguyên Phi sẽ đi

sao?

Nghe được Hoắc Sơn thuyết phục, Lê Văn Uyên lại lơ đễnh, sau đó trực tiếp vỗ ngực bảo đảm: "Hoắc đại nhân, ngài yên tâm đi, năng lực chịu đựng của ta vốn cực kỳ mạnh mẽ, cho dù là nhìn thấy chuyện không thể tưởng tượng nổi như thế nào thì ta cũng sẽ mỉm cười tuyệt đối sẽ không hoảng hốt!"

"Sở trưởng lão!"

"Lúc đầu, đi cung môn của Hoắc đại nhân, ta còn rất khẩn trương!"

"Nhưng bây giờ có thêm một người làm bạn, ta lập tức cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều!"

Nhìn thấy dáng vẻ tự tin hiện rõ ở trên mặt của Lê Văn Uyên, Uông Uy cũng dùng thần thức truyền âm nói với Sở Nguyên Phi ý nghĩ trong lòng mình lúc này.

"Đúng vậy đó!"

"Một mình thống khổ không bằng cả đám đều thống khổ!"

"Có Lê trưởng lão gia nhập, tâm tình của ta cũng đã khá hơn nhiều!"

Nghe được Uông Uy nói như vậy, Sở Nguyên Phi cũng cười đáp lại một câu.

Một bên khác!

"Được thôi!"

"Nếu như ngươi nghĩ như vậy thì cùng nhau đi đi!"

Nhìn thấy dáng vẻ tự tin và ánh mắt kiên định của Lê Văn Uyên, Hoắc Sơn cũng bất đắc dĩ nhún vai, sau đó trực tiếp đồng ý với hắn.

...

"Ngọa tào!"

"Thiên Đạo uy áp!"

"Diệp thiếu đột phá, đây là chuẩn bị độ kiếp!"

Sau khi bốn người ngồi Thiên Đạo kiếp vân vừa mới bay ra khỏi Thần Táng Cốc thì một luồng uy áp chấn nhiếp thiên địa trong nháy mắt bao phủ lấy bọn họ, sau đó, bốn người chú ý tới đệ nhất trọng Thiên Đạo kiếp vân đang nhanh chóng ngưng tụ thành hình ở trên không trung và Diệp Phong đang tản ra khí tức Thần Kiếp Cảnh Nhất Trọng bên dưới!

"Đâm nó!"

"Diệp thiếu, nhanh để cho kiếm khách cụt một tay đi lên đâm nó!"

"Ta thích nhìn thấy dáng vẻ Thiên Đạo kiếp vân run lẩy bẩy!"

"Đúng vậy đó!"

"Mặc dù Diệp thiếu đang độ kiếp nhưng Thiên Đạo kiếp vân cũng dám xuất hiện, nó không phải là dũng cảm mà là nó đang muốn bị đâm!"

Sau đó, hai người Uông Uy và Sở Nguyên Phi tràn đầy hưng phấn bắt đầu trò chuyện.

? ? ?

Đây chính là Thiên Đạo kiếp vân đó!

Tại sao các ngươi hoàn toàn không có chút e ngại nào hết vậy?

Mặc dù dưới chân chúng ta có một cái Thiên Đạo kiếp vân, nhưng đây cũng không phải là lý do khiến cho các ngươi không sợ hãi Thiên Đạo kiếp vân ở trên đó một chút nào!

Nghe được hai người nói như vậy, lại chú ý tới dáng vẻ hưng phấn ở trên mặt của hai người, lúc này Lê Văn Uyên hoàn toàn không biết gì cả trực tiếp ngẩn ra tại chỗ!

"Bốn vị!"

"Xin lỗi, vừa nãy có cảm ngộ sau đó tùy tiện đột phá một chút!"

"Nhưng mà chuyện này cũng không ảnh hưởng đến chúng ta đi đường!"

"Chúng ta có thể tiến về Tinh Túc Tông bất cứ lúc nào!"

Lúc này, Diệp Phong cũng chú ý tới bốn người từ bên trong Thần Táng Cốc bay ra ngoài, sau đó thần sắc nhẹ nhõm nhìn về phía bốn người lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Tình huống như thế nào?"

"Các ngươi đều là tình huống như thế nào a!"

"Đây chính là Thiên Đạo kiếp vân, tại sao các ngươi đều không có e ngại nó?"

"Chẳng lẽ Thiên Đạo kiếp vân cũng không cần mặt mũi hay sao, các ngươi làm như vậy không sợ là nó nổi điên lên hay sao?"

Nhìn thấy người trong cuộc Diệp Phong cũng không xem Thiên Đạo kiếp vân ra gì, Lê Văn Uyên thật sự muốn điên rồi, bởi vì tình huống này hoàn toàn không phù hợp với lẽ thường!

"Diệp thiếu!"

"Ta chơi chán!"

"Không muốn đi Tinh Túc Tông, cho nên chúng ta trực tiếp trở về cung môn đi!"

"Đúng rồi, ba người bọn họ đều muốn đến cung môn của chúng ta tham quan và ta cũng đã đồng ý rồi cho nên dẫn theo bọn họ cùng nhau trở về!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hoắc Sơn cũng lập tức nói ra quyết định mà mình vừa mới đưa ra.

Hả?

Chơi chán?

Không muốn đi Tinh Túc Tông trang bức nữa rồi?

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Phong cũng sững sờ, sau đó khẽ gật đầu nói ra: "Được, nếu như ngươi đã không muốn chơi nữa thì chúng ta trở về cung môn đi!"

"Chủ nhân!"

"Nếu như không có chuyện gì khác thì ta về thượng giới trước, tiếp tục phục thị chủ mẫu!"

"Chủ nhân!"

"Nếu như không có chuyện gì khác thì ta về cung môn chơi với Tiểu Cước, dù sao, Nhị tỷ sắp ra, trong lòng của ta thật sự rất là sốt sắng, phải chơi với Tiểu Cước một hồi để phát tiết tâm trạng khẩn trương của mình mới được!"

Lúc này, giọng nói của Diệp Tiểu Đường và Diệp Tiểu Kiếm cũng vang lên ở bên cạnh.

"Không có việc gì!"

"Các ngươi đi về trước đi!"

Nghe được hai người nói như vậy, Diệp Phong khẽ gật đầu.

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Bây giờ ta có chút khó hiểu!"

"Tại sao Thiên Đạo kiếp vân phía trên không có đánh Thiên Đạo lôi kiếp xuống, ngược lại lại đi theo chúng ta vậy?"

Trên đường đi tới Tinh Hồn Sơn, Lê Văn Uyên nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân đã ngưng tụ thành hình ở trên không trung không những không có đánh Thiên Đạo lôi kiếp kinh khủng xuống mà ngược lại còn liên tục đi theo bọn họ, tình huống quỷ dị này hoàn toàn vượt

ra khỏi nhận thức của hắn, thấy thế trên mặt hắn cũng lộ ra vẻ tò mò quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

Chương 1059 - Hai người các ngươi giải thoát, vậy ta làm sao bây giờ?

"Bởi vì ta còn chưa chuẩn bị xong a!"

"Nếu như nó dám bổ ta ở thời điểm này thì có thể nói là nó đã phế đi!"

"Cho nên nó phải đợi ta chuẩn bị xong đồng thời đạt được ta cho phép thì nó mới có thể đánh Thiên Đạo lôi kiếp xuống bổ ta!"

Nghe được Lê Văn Uyên hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích rõ cho hắn biết.

……..

? ? ?

Cũng bởi vì ngươi chưa chuẩn bị xong cho nên Thiên Đạo kiếp vân phải chờ ngươi?

Thậm chí cần phải được ngươi cho phép thì nó mới dám bổ?

Ngươi có cần phải trâu bò như vậy hay không hả!

Nghe được Diệp Phong giải thích như vậy, Lê Văn Uyên bị kinh hãi thật sự, hắn hoàn toàn không ngờ được là mẹ nó độ kiếp còn có thể độ kiếp như thế!

"Lê trưởng lão!"

"Ngươi đừng có ngạc nhiên như vậy!"

"Còn nhớ rõ hôm qua cỗ Thiên Đạo uy áp bao phủ toàn bộ Thiên Tinh Thành đó hay không?"

"Lúc ấy chắc chắn là ngươi đang bị trấn áp, nhưng ta và Uông Uy

lại đi theo Diệp thiếu và Hoắc đại nhân đi đến chỗ có người độ kiếp, cụ thể là chuyện gì xảy ra thì ta không thể nói kỹ càng với ngươi nhưng ta có thể nói với ngươi là người độ kiếp đó dẫn xuất Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo kiếp vân, sau đó bị thủ hạ của Diệp thiếu thọc bảy mươi vạn đao!"

"Có thể nói, ở trong mắt chúng ta Thiên Đạo kiếp vân là tồn tại vô thượng, nhưng ở trong mắt Diệp thiếu thì nó chính là cái đồ rác rưởi có thể tùy tiện đâm chơi đó!"

Nhìn thấy vẻ khiếp sợ hiện rõ ở trên mặt của Lê Văn Uyên, Sở Nguyên Phi cũng dùng thần thức truyền âm lên tiếng nhắc nhở.

"Thì ra là thế!"

"Chẳng trách tất cả các ngươi đều không xem Thiên Đạo kiếp vân ra gì!"

Nghe được Sở Nguyên Phi nhắc nhở như vậy, Lê Văn Uyên mới hiểu rõ ra.

...

"Sở trưởng lão!"

"Nói thật, ta đã có chút không gánh được!"

"Tất cả mọi người đều là độ kiếp, nhưng phương thức độ kiếp của Diệp thiếu sao lại chênh lệch với chúng ta nhiều như vậy chứ!"

Nhìn thấy Diệp Phong nằm trên ghế xích đu đi ngủ, sau đó Thiên Đạo kiếp vân bổ ra một đoạn nhỏ một đoạn nhỏ Thiên Đạo lôi kiếp, dùng phương thức cực kỳ ôn nhu đánh vào người Diệp Phong, cảnh tượng này khiến cho Lê Văn Uyên kinh hãi, sau đó quay qua nhìn Sở Nguyên Phi đang đứng bên cạnh lên tiếng hỏi thăm.

"Đừng nói ngươi gánh không được!"

"Ta cũng có chút gánh không được a!"

"Loại phương thức độ kiếp này, mẹ nó ta cũng là lần đầu tiên gặp

được đó!"

"Hơn nữa ngươi có phát hiện ra hay không, Diệp thiếu ngủ rất say sưa, như vậy thì chứng minh là lực lượng ẩn chứa bên trong mỗi một đoạn nhỏ Thiên Đạo lôi kiếp đó không những sẽ không tạo thành tổn thương và đau đớn cho Diệp thiếu mà ngược lại sẽ mang tới cho hắn một cảm giác cực kỳ sảng khoái, mà sau khi lực lượng ẩn chứa bên trong một đoạn nhỏ Thiên Đạo lôi kiếp đó hoàn toàn biến mất thì đoạn Thiên Đạo lôi kiếp tiếp theo mới bổ xuống!"

"Nói cách khác, chúng ta độ kiếp, Thiên Đạo kiếp vân tuyệt đối không nương tay một chút nào!"

"Mà Diệp thiếu độ kiếp, Thiên Đạo kiếp vân lại hầu hạ hắn giống như là tổ tông của mình!"

Nghe được Lê Văn Uyên hỏi thăm, Sở Nguyên Phi cũng cười khổ nói ra ý nghĩ của mình.

Một lát sau!

"Rốt cục phải kết thúc!"

"Nếu như còn tiếp tục như vậy nữa thì ta sẽ khó chịu đến chết mất!"

Nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân trên không trung bắt đầu tiêu tán, hai người Lê Văn Uyên và Sở Nguyên Phi cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, dù sao hai người bọn họ có tu vi Thần Kiếp Cảnh Tam Trọng, như vậy thì chứng minh là bọn họ đã vượt qua được đệ nhất trọng, đệ nhị trọng và đệ tam trọng Thiên Đạo kiếp vân!

Nhưng bây giờ thấy Diệp Phong dùng phương thức thoải mái như vậy để thuận lợi độ kiếp thành công, lại nghĩ tới ba lần độ kiếp cửu tử nhất sinh của mình trước đó, tâm lý của bọn họ thật sự có chút không có ổn định!

Tổng kết một câu chính là khó khăn mà mình gặp phải tuy là đáng sợ nhưng khi nhìn thấy người khác hưởng thụ được cảm giác vui vẻ lại khiến cho mình càng lo lắng hơn nữa!

"Đinh! Bởi vì Hoắc Sơn sớm kết thúc con đường trang bức cho nên

nhiệm vụ ngẫu nhiên có thời hạn ba ngày cũng kết thúc sớm!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, ban thưởng năm trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng đột phá một cái tiểu cảnh giới, ban thưởng Vô Ngân Huyền âm Thủy *10000 ấm!"

Sau khi Thiên Đạo kiếp vân bắt đầu tiêu tán, Diệp Phong vẫn còn ngủ say, giọng nói của hệ thống lại vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

Oanh!

Ngay sau đó, một luồng khí tức đột phá lại bộc phát từ trong cơ thể của Diệp Phong một lần nữa.

Mà Thiên Đạo kiếp vân vừa mới tiêu tán cũng nhanh chóng ngưng tụ lại ở trên không trung một lần nữa, nhưng mà lần này Thiên Đạo uy áp lại tăng lên một cấp bậc, bởi vì lần này Diệp Phong dẫn xuất ra đệ nhị trọng Thiên Đạo kiếp vân!

"Ngọa tào!"

"Vừa đột phá xong, lại mẹ nó đột phá?"

"Hơn nữa còn là đột phá trong giấc ngủ?"

Mà thấy cảnh này, ba người Uông Uy, Sở Nguyên Phi và Lê Văn Uyên đều hai mắt trợn tròn che miệng kinh hô lên, phải biết, cho dù là Thiên Đạo kiếp vân vừa mới xuất hiện cũng không dám tạo ra một chút xíu tiếng động nào, chỉ sợ đánh thức Diệp Phong, như vậy bọn họ nào dám tạo ra tiếng động chứ!

...

"Sở trưởng lão!"

"Giúp một chút, dùng chưởng đao đánh cho ta ngất xỉu đi!"

"Ta thật sự không thể nhịn được nữa cho nên hãy để cho ta hạnh phúc hôn mê đi!"

Nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân bổ ra một đoạn nhỏ một đoạn nhỏ

Thiên Đạo lôi kiếp lần nữa, Lê Văn Uyên trực tiếp không chịu nổi, sau đó nhìn về phía Sở Nguyên Phi đang đứng bên cạnh, chỉ vào sau gáy của mình lên tiếng thỉnh cầu.

"Lê trưởng lão!"

"Ta cũng nhìn không được!"

"Lúc trước chúng ta độ kiếp, đó thật sự là cửu tử nhất sinh, bây giờ nhớ lại thì ta vẫn còn có chút nghĩ mà sợ nhưng bây giờ lại nhìn thấy Diệp thiếu dùng phương thức thoải mái dễ chịu như vậy để độ kiếp trong lòng của ta khó chịu cực kỳ!"

Chương 1060 - Diệp Phong đặt tên, Bát Quái Vương 'Nhị tỷ' luống cuống!

"Cho nên ngươi hãy cho ta một cái chưởng đao đi, nếu không ta sợ là trái tim này của ta sẽ bị phế bỏ mất!"

Nghe được Lê Văn Uyên thỉnh cầu, Sở Nguyên Phi cũng cười khổ mà nói ra ý nghĩ của mình.

"Sở trưởng lão!"

"Đã như vậy, vây hai chúng ta phối hợp một đợt đi!"

"Trực tiếp dùng chưởng đao của mình đánh vào sau gáy của đối phương, như vậy thì hai chúng ta có thể hạnh phúc cùng nhau hôn mê!"

Nhìn thấy Sở Nguyên Phi cũng có ý nghĩ này, Lê Văn Uyên trực tiếp đưa ra một biện pháp giải quyết như vậy!

Bành! Bành!

Theo hai tiếng vang trầm đục vang lên, hai người Lê Văn Uyên và Sở Nguyên Phi nở một nụ cười hạnh phúc ngã xuống.

? ? ?

Hai người các ngươi giải thoát, vậy ta làm sao bây giờ?

Mặc dù các ngươi đều là trưởng lão mà ta chỉ là một đệ tử nội môn nhưng cũng không thể không xem ta là người như vậy được!

Uông Uy đang đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì cả người trực tiếp ngớ ngẩn tại chỗ, hắn hoàn toàn không ngờ được là hai người đó lại chó như vậy trực tiếp bỏ qua hắn!

"Uông Uy huynh!"

"Bọn họ là tình huống như thế nào?"

Lúc này, Hoắc Sơn đang nằm trên ghế xích đu nghỉ ngơi nghe một tiếng vang khác lạ vang lên thì mở hai mắt ra, nhưng mà khi hắn mở hai mắt ra thì nhìn thấy hai người đang nằm ở dưới đất sau đó trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ quay qua nhìn Uông Uy lên tiếng hỏi thăm.

"Hoắc đại nhân!"

"Bởi vì phương thức độ kiếp của Diệp thiếu quá dễ chịu cho nên bọn họ chịu không được kích thích như vậy, trực tiếp dùng chưởng đao đánh về phía sau gáy của đối phương, sau đó cứ như vậy!"

Nghe được Hoắc Sơn hỏi thăm, Uông Uy cũng vội vàng giải thích rõ cho hắn biết.

"Hóa ra là như vậy sao!"

"Vậy Uông Uy huynh, ngươi có chịu được hay không?"

"Có cần ta giúp ngươi một chút hay không?"

Sau khi biết rõ được tình huống, Hoắc Sơn nhìn về phía Uông Uy lên tiếng hỏi thăm.

"Cần! ! !"

"Hoắc đại nhân, ta cần sự giúp đỡ của ngài!"

"Mặc dù ta còn chưa từng độ kiếp nhưng ta cũng không thể tiếp tục xem được nữa!"

"Nếu không thì ta sợ là ta sẽ sinh ra tâm lý đáng sợ là ta độ kiếp như vậy cũng được!"

Nghe được Hoắc Sơn hỏi thăm mình như vậy, Uông Uy cũng kích động vội vàng lên tiếng đáp lại, mà trong ánh mắt hắn nhìn về phía đối phương cũng tràn đầy vẻ cảm kích!

"Quá mạnh!"

"Chỉ trong thời gian mấy tháng, Diệp thiếu đã phát triển đến trình độ này!"

"Có thể nói là quá kinh khủng!"

Sau khi Uông Uy cũng mang theo nụ cười hạnh phúc ngã trên mặt đất, lúc này Hoắc Sơn mới đưa mắt qua nhìn Diệp Phong vẫn còn đang ngủ say bên cạnh, cảm nhận được khí tức mạnh mẽ phát ra từ trên người của đối phương thì trong mắt của hắn cũng lộ ra vẻ cực kỳ hâm mộ.

Một lát sau!

"Ừm ~ "

"Ngủ một giấc như thế này thật là thoải mái!"

"Không thể không nói, Thiên Đạo kiếp vân khống chế cường độ lôi điện xoa bóp này thật là tỉ mỉ!"

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại, đầu tiên là thoải mái duỗi lưng một cái sau đó cười tự lẩm bẩm.

"Ngọa tào!"

"Cung chủ, đây là tình huống như thế nào?"

"Chẳng lẽ chúng ta tao ngộ địch tập rồi?"

Nhưng mà khi Diệp Phong chú ý tới ba người Uông Uy, Sở Nguyên

Phi và Lê Văn Uyên đã hôn mê ngã xuống đất thì trên mặt cũng lộ ra vẻ nghi ngờ nhìn về phía Hoắc Sơn lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Dưới chân chúng ta giẫm lên Thiên Đạo kiếp vân, ai dám đến tập kích chúng ta a!"

"Còn ba người bọn họ bắt đầu nói từ lần đột phá thứ hai của ngươi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Hoắc Sơn cười kể rõ lại tình huống vừa mới xảy ra.

"Cái gì! ! !"

"Trong lúc ta ngủ, cũng dẫn đệ nhị trọng Thiên Đạo kiếp vân ra ngoài rồi?"

"Như vậy có thể nói là mẹ nó ta chỉ ngủ một giấc thôi mà đã mơ mơ hồ hồ đột phá được 2 cái tiểu cảnh giới?"

Nghe Hoắc Sơn nói xong, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ khiếp sợ kinh hô lên!

? ? ?

Chính ngươi đột phá, chính ngươi không biết?

Còn nữa, liên tiếp đột phá hai cái tiểu cảnh giới không phải là một chuyện đáng để vui vẻ hay sao nhưng mà nhìn dáng vẻ của ngươi hình như là rất là tức giận?

Nếu như để cho 3 người bọn họ nhìn thấy cảnh này thì không biết là 3 người bọn họ có còn sống nổi nữa hay không!

Nhìn thấy Diệp Phong lại có phản ứng lớn như vậy, Hoắc Sơn cũng toát ra vẻ mộng bức!

"Hệ thống!"

"Đây là do ngươi giở trò quỷ đúng không!"

"Ban đầu ở thượng giới, ta chị ngủ có một giấc sau đó mơ mơ hồ hồ đột phá từ Tiên Kiếp Cảnh Nhất Trọng đến Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng, kết quả bây giờ đến thần giới thì ngươi lại bắt đầu giở trò nữa rồi?"

Lúc này, Diệp Phong âm thầm lên tiếng chất vấn hệ thống.

(Hệ thống: ? ? ? Khi ở thượng giới, là Thiên Đạo kiếp vân muốn nhanh chóng đưa tiễn ngươi cho nên nó mới không ngừng tự mình tiến hóa, trực tiếp tăng thực lực của ngươi từ Tiên Kiếp Cảnh Nhất Trọng lên tới Tiên Kiếp Cảnh Cửu Trọng, chuyện đó hoàn toàn không có liên quan tới ta, hơn nữa khi đó ngươi đã đổ oan cho ta một là, bây giờ lại nhắc lại chuyện này nữa, mặc dù ngươi là lão Lục nhưng cũng không thể khi dễ hệ thống như vậy được!)

"Đinh! Túc chủ, sở dĩ ngươi sẽ liên tục đột phá 2 cái tiểu cảnh giới là bởi vì Hoắc Sơn cho nên nhiệm vụ ngẫu nhiên mới kết thúc sớm!"

Nghe được Diệp Phong chất vấn, hệ thống cũng lập tức giải thích rõ cho hắn biết.

Hả?

Bởi vì Hoắc Sơn cho nên nhiệm vụ ngẫu nhiên mới kết thúc sớm?

Nghe nói như vậy, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó kiểm tra tình huống nhiệm vụ!

"Hóa ra là như vậy!"

"Bởi vì Hoắc Sơn kết thúc con đường trang bức sớm cho nên nhiệm vụ ngẫu nhiên có thời gian 3 ngày cũng kết thúc sớm theo!"

"Mà lần thứ hai ta đột phá thật ra là do hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên mà nhận được ban thưởng!"

Hiểu rõ được những tình huống này, Diệp Phong mới thôi.

...

"Cung chủ!"

"Chúng ta cần bao lâu nữa mới có thể trở về cung môn?"

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Hoắc Sơn lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

Chương 1061 - Diệp Phong đặt tên, Bát Quái Vương 'Nhị tỷ' luống cuống! (2)

"Không có gì bất ngờ xảy ra, dựa vào tốc độ của Thiên Đạo kiếp vân thì chúng ta chỉ cần hai ngày là có thể chạy tới Tinh Hồn Sơn!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Hoắc Sơn cũng lập tức trả lời.

"Hai ngày?"

"Như vậy thì hơi lâu!"

"Vừa khéo muốn gọi Bát Quái Vương ra hóng gió, vậy thì để nàng trực tiếp đưa chúng ta về cung môn đi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong âm thầm ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, thả Bát Quái Vương xếp ở vị trí thứ hai trong đội hộ vệ bại gia chính thức ra đi!"

Oanh!

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, một khe hở không gian xuất hiện ở ngay trước mặt ngay sau đó một cô gái tóc dài mặc một bộ quần áo đen bó sát người lộ rõ đường cong dáng người uyển chuyển đi từ trong đó ra.

"Thuộc hạ!"

"Bái kiến chủ nhân!"

Sau khi nữ tử áo đen chậm rãi rơi xuống trước mặt Diệp Phong, lập tức quỳ một gối xuống sau đó thần thái cung kính lên tiếng hô.

"Quá đẹp!"

"Nàng còn xinh đẹp hơn Sử Đại Xuyên gấp trăm lần!"

"Hơn nữa giọng nói cũng êm tai hơn Sử Đại Xuyên gấp trăm lần!"

"Thật không biết Diệp thiếu tìm ở đâu ra, nhưng mà không thể không nói, Diệp thiếu thích nam nhân như vậy sao!"

Bên cạnh, Hoắc Sơn nhìn thấy nữ tử áo đen bỗng nhiên xuất hiện này thì cũng tỏ vẻ tán thành dáng người và dung mạo của đối phương, chỉ là hắn nghĩ đối phương là nam nhân!

Bởi vì bị Sử Đại Xuyên ảnh hưởng, một khi có mỹ nữ cực phẩm xuất hiện ở bên cạnh Diệp Phong thì Hoắc Sơn đều sẽ không tự chủ được có ý nghĩ như vậy.

"Hoắc Sơn đúng không!"

"Ta cho ngươi biết, lão nương là nữ, toàn thân cao thấp đều là chân tài thực học, nếu như ngươi còn dám nghĩ ta là nam nữa thì ngươi coi chừng ta sẽ tiêu diệt huynh đệ của ngươi!"

Đúng lúc này, nữ tử áo đen chợt quay đầu nhìn về phía Hoắc Sơn đang đứng bên cạnh, sau đó dùng ánh mắt lạnh như băng nhìn đối phương, cũng lên tiếng cảnh cáo.

? ? ?

Nàng lại biết được ý nghĩa trong lòng của ta.

Chẳng lẽ nàng biết Độc Tâm Thuật?

Nghe được nữ tử áo đen nói như vậy, Hoắc Sơn cũng tỏ vẻ giật mình.

"Cung chủ!"

"Nàng cũng không phải loại người như Sử Đại Xuyên!"

"Còn nữa, thực lực của nàng hơn xa Diệp Tiểu Kiếm, cho nên ngươi tuyệt đối đừng có trêu chọc nàng nếu không thì ngươi sẽ thê thảm lắm đó!"

Nghe được nữ tử áo đen nói như vậy, Diệp Phong cũng hiểu rõ ra, sau đó nhìn về phía Hoắc Sơn cười nhắc nhở.

Hả?

Thực lực của nàng còn mạnh mẽ hơn Tiểu Kiếm đại nhân thọc Thiên Đạo kiếp vân bảy mươi vạn kiếm?

Mà nghe được Diệp Phong nhắc nhở, Hoắc Sơn cũng toát ra vẻ chấn kinh!

...

"Nếu như ngươi đã đi ra thì hãy đặt tên cho ngươi trước đi!"

Nhắc nhở Hoắc Sơn xong, Diệp Phong nhìn về phía nữ tử áo đen cười lên tiếng nói.

Trừng!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, nữ tử áo đen bỗng nhiên giật mình, thậm chí trên mặt đều toát ra vẻ bất an, bởi vì nàng biết Diệp Phong đặt tên quá tùy tính!

Ví dụ như là Tiểu Cước, Tiểu Chùy, Tiểu Hắc, nàng thật sự lo lắng Diệp Phong sẽ đặt cho nàng một cái tên cực kỳ quái dị!

Mà Thiên Mệnh Chi Thuật của nàng lại không thể nào sử dụng với Diệp Phong, tình huống hoàn toàn không biết không nằm trong sự khống chế này khiến cho nàng có chút hốt hoảng!

"Chủ nhân!"

"Xin ngài ban tên!"

Mặc dù trong lòng rất là hốt hoảng nhưng mà nữ tử áo đen cũng không dám biểu hiện ra ngoài, chỉ có thể toát ra vẻ mặt kích động nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm!

...

Tinh Hồn Sơn, Tinh Hồn Cung!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó đây không phải là khí tức của Nhị tỷ sao?"

"Chủ nhân lại thả nàng ra ngoài rồi?"

Lúc này, khi mấy người Diệp Tiểu Cước, Diệp Tiểu Chùy, Diệp Tiểu Bạch và Diệp Tiểu Hắc phát hiện ra được khí tức quen thuộc này thì sắc mặt đều đột nhiên thay đổi thậm chí thân thể cũng bắt đầu run rẩy nhè nhẹ!

……..

"Xong!"

"Nhị tỷ tới, ngày tốt lành của chúng ta cũng sắp chấm dứt rồi!"

"Đúng vậy a!"

"Cũng không bằng thả Đại tỷ đại ra!"

"Mặc dù Đại tỷ đại trời sinh tính cao lạnh, lúc rảnh rỗi còn thích quản lý chúng ta nhưng mà nàng không có vạch trần bí mật nhỏ ở trong lòng của chúng ta ra!"

"Ai!"

"Các ngươi đừng nói những chuyện vô dụng này nữa!"

"Bây giờ Nhị tỷ đã được thả ra, chúng ta phải chuẩn bị tâm lý cho tốt đi!"

"..."

Ngay sau đó, mấy người gượng cười nói ra tiếng lòng của mình.

"Mẹ nó!"

"Kiếm ca, đừng mẹ nó đánh!"

"Nhị tỷ đã đi ra, ngươi còn có tâm tư đánh ta?"

Lúc này, Diệp Tiểu Cước một mực chạy trốn trên không trung cũng

thần sắc sụp đổ quay đầu lại nhìn Diệp Tiểu Kiếm rống lớn lên.

"Ta biết a!"

"Cũng là bởi vì ta đã biết Nhị tỷ muốn ra cho nên ta mới tranh thủ trở về đây đánh rơi một lần để hóa giải tâm trạng khẩn trương của ta lúc này!"

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Diệp Tiểu Kiếm nhếch miệng, sau đó giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Ngươi đã sớm biết chuyện này?

Sau đó mẹ nó ngươi tâm tình khẩn trương, đến đánh ta làm dịu tâm tình?

Mẹ nó, ngươi chó như vậy Nhị tỷ biết không?

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Diệp Tiểu Cước như không thể tin vào tai của mình, hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Tiểu Kiếm có thể làm ra được chuyện chó như vậy, thậm chí bây giờ hắn rất muốn rống to một câu với Diệp Tiểu Kiếm: "Ngươi đánh ta là làm dịu tâm tình, vậy tâm tình khẩn trương và tâm linh bị thương của ta thì ai sẽ an ủi ta đây?"

Hả?

Không thích hợp!

Tại sao ánh mắt những người còn lại nhìn ta đều trở nên không đúng?

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Cước chợt phát hiện một tình huống, đó chính là lúc này mấy người Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Bạch và Diệp Tiểu Chùy phía dưới đều dùng ánh mắt tràn đầy trêu tức nhìn mình!

"Chờ một chút!"

"Sẽ không phải là bọn họ nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, sau đó cũng chuẩn bị đánh tầng một trận, dùng chuyện này để làm dịu tâm tình khẩn trương của bọn họ đó chứ!"

Nghĩ đến khả năng này, Diệp Tiểu Cước trực tiếp luống cuống!

"Tiểu Cước!"

"Dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, nếu không chúng ta luận bàn tỷ thí một trận đi!"

Chương 1062 - Tiểu Cước đừng sợ, có Kiếm ca ở đây!

"Có hai lựa chọn!"

"Một, ngươi đơn đấu bốn người chúng ta!"

"Hai, bốn người chúng ta quần ẩu ngươi một trận!"

"Ngươi có thể chọn!"

Ngay lúc Diệp Tiểu Cước còn đang thấp thỏm lo âu thì giọng nói của Diệp Tiểu Hắc đã vang lên bên dưới.

? ? ?

Các ngươi muốn đánh ta, còn mẹ nó tìm một cái cớ chính đáng như vậy?

Các ngươi có cần phải chó như vậy hay không!

Nghe được Diệp Tiểu Hắc nói như vậy, Diệp Tiểu Cước tức giận đến toàn thân đều run rẩy, hắn hoàn toàn không ngờ được lại những người này lại không biết xấu hổ như vậy!

"Hắc ca!"

"Mặc dù Tiểu Cước xếp thứ mười nhưng các ngươi cũng không thể khi dễ hắn như vậy được!"

"Ta cũng nhìn không nổi nữa!"

Mà đúng lúc này, Diệp Tiểu Kiếm một mực đuổi theo Diệp Tiểu Cước đánh lại tràn ngập lửa giận quay qua nhìn Diệp Tiểu Hắc hô to lên.

"Tiểu Cước!"

"Đừng sợ, có Kiếm ca!"

"Hôm nay ta sẽ kề vai chiến đấu với ngươi, tử chiến đến cùng với bọn họ!"

Sau đó, Diệp Tiểu Kiếm thần sắc chân thành tha thiết nhìn về phía Diệp Tiểu Cước biểu lộ thái độ của mình!

"Kiếm ca!"

"Nghe được ngươi nói như vậy, ta thật là quá cảm động!"

"Nhưng mà ngươi nên hùa theo bọn họ đi, ta sợ khi ta kề vai chiến đấu với ngươi ngươi sẽ đâm sau lưng ta mấy kiếm!"

Nghe được quyết định này của Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu Cước cũng nói ra ý nghĩ của mình!

Tổng kết lại chính là cảm động thì cảm động nhưng cái gì nên làm thì vẫn phải làm.

"Tiểu Cước! ! !"

"Sao ngươi có thể nghĩ về ta như vậy chứ!"

"Ngươi làm như vậy khiến cho trong lòng của ta lạnh lẽo!"

"Ngươi có biết là ngươi làm như vậy là trực tiếp bóp chết niềm vui thú của ta từ trong trứng nước hay không!"

Nói xong, Diệp Tiểu Kiếm cực kỳ tự nhiên đi tới trước mặt đám người Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Bạch đang đứng đối diện.

"Hừ!"

"Ta biết ngay là ngươi không có ý đồ gì tốt!"

"Tới đi, cùng lên đi, cái nhục ngày hôm nay chờ ta xung kích đến hạng chín thì chắc chắn sẽ trả lại cho các ngươi gấp trăm lần gấp nghìn lần!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, Diệp Tiểu Cước cũng hừ lạnh một tiếng, sau đó nhìn thẳng vào mấy người ở đối diện hô to lên.

? ? ?

Cái nhục ngày hôm nay là nhiều người như vậy mang đến cho ngươi!

Kết quả ngươi lại muốn trả lại cho một mình ta gấp trăm lần gấp nghìn lần?

Dựa vào cái gì?

Mà nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Diệp Tiểu Chùy xếp ở thứ chín trực tiếp mộng, bởi vì nếu như Diệp Tiểu Cước xung kích đến hạng chín, vậy chắc chắn hắn sẽ rơi xuống hạng mười, mà lúc đó, người mà Diệp Tiểu Cước có thể khi dễ cũng chỉ có một mình hắn a!

"Tiểu Cước!"

"Ý nghĩ này của ngươi không được đứng đắn cho lắm!"

"Ngươi hẳn là nên nghĩ đến chuyện xung kích hạng thứ hai, sau đó trả lại cái nhục ngày hôm nay gấp trăm lần gấp nghìn lần cho tất cả chúng ta mới đúng, ngươi không thể chỉ nhằm vào một mình ta được!"

Sau đó, Diệp Tiểu Chùy nhìn về phía Diệp Tiểu Cước lên tiếng nhắc nhở.

"Ngươi cho rằng ta không muốn sao?"

"Nhưng ta cũng phải có bản lĩnh đó mới được!"

Nghe được Diệp Tiểu Chùy nói như vậy, Diệp Tiểu Cước cũng mặt mũi tràn đầy bất đắc dĩ đáp lại.

"Mẹ nó!"

"Ngươi không có bản lĩnh đó thì ngươi đàng hoàng đợi ở hạng thứ mười, tại sao còn muốn xung kích thứ chín?"

"Thế nào, chỉ xem thường một mình ta thôi đúng không?"

Nghe nói như vậy, trong nháy mắt Diệp Tiểu Chùy lập tức cảm thấy khó chịu!

...

Một bên khác!

"Chủ nhân!"

"Còn chưa có nghĩ kỹ sao?"

Nhìn thấy Diệp Phong cả buổi mà vẫn không nói gì thì nữ tử áo đen cũng mặt lộ vẻ khẩn trương lên tiếng hỏi thăm.

"Không dễ đặt!"

"Chủ yếu là ta đặt tên đều sẽ căn cứ đặc điểm riêng của các ngươi, sau đó đặt cho các ngươi một cái tên tương đối có cá tính!"

"Mà bây giờ hiểu biết của ta về ngươi chỉ giới hạn ở trong nhiều chuyện..."

Nói đến đây, trong mắt Diệp Phong bỗng nhiên hiện lên một tia tinh quang, sau đó nhìn về phía nữ tử áo đen lên tiếng nói ra: "Nghĩ kỹ, sau này ngươi tên là Diệp Tiểu Quái!"

? ? ?

Diệp Tiểu Quái?

Đây là cái tên mà một cô gái xinh đẹp nên có hay sao?

Cho dù là ngươi đặt tên tương đối tùy tiện cũng không thể nào đặt tên một cách tùy tiện như vậy được!

Nghe được Diệp Phong nói ra cái tên kì quái như vậy thì nữ tử áo đen cả người đều choáng tại chỗ!

"Chủ nhân!"

"Không thể đổi một cái tên khác hay sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, nữ tử áo đen ôm hi vọng cuối cùng nhìn về

phía Diệp Phong thăm dò.

"Nhiều chuyện nhiều chuyện!"

"Nếu như ngươi không thích chữ Quái, vậy tên là Diệp Tiểu Bát có được hay không?"

Nghe được nữ tử áo đen hỏi thăm, Diệp Phong cũng hơi trầm tư một chút, sau đó nói ra một cái tên khác.

? ? ?

Diệp Tiểu Bát?

Vậy còn không bằng gọi Diệp Tiểu Nhị, ít nhất cũng giống xếp hạng!

Nghe được Diệp Phong nói ra cái tên này, trên mặt nữ tử áo đen cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến, có thể nói, đối với trình độ đặt tên của Diệp Phong, nàng đã hoàn toàn tuyệt vọng!

"Chủ nhân!"

"Ta cảm thấy Diệp Tiểu Quái vẫn rất là dễ nghe!"

"Nếu không ta lấy tên là Diệp Tiểu Quái đi!"

Sau đó, nữ tử áo đen nhìn về phía Diệp Phong cười nói ra ý nghĩ của mình.

"Được!"

"Ngươi thích tên nào thì gọi tên đó!"

"Nếu như ngươi thích cái tên Diệp Tiểu Quái này, vậy từ giờ trở đi, ngươi gọi là Diệp Tiểu Quái!"

Nghe được nữ tử áo đen nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp quyết định tên này.

……..

Hả?

Cái gì gọi là thích tên nào thì chọn tên đó?

Tổng cộng chỉ có hai cái tên kỳ lạ như vậy, ta có sự lựa chọn nào khác hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Quái cũng gượng cười tự nói.

"Tiểu Quái!"

"Trên người mấy người này có bí mật nào tương đối ghê gớm?"

Đúng lúc này, giọng nói có chút hưng phấn của Diệp Phong vang lên bên cạnh.

"Chủ nhân!"

"Đúng là trên người của mấy người này có một số bí mật tương đối ghê gớm!"

"Có muốn ta kể ra từng cái cho ngài nghe hay không!"

Nhìn thấy Diệp Phong cũng nhiều chuyện như vậy, trong nháy mắt Diệp Tiểu Quái tỉnh táo tinh thần sau đó lên tiếng đáp lại.

? ? ?

Chương 1063 - Chủ nhân, cái tên này rất không biết xấu hổ!

Nhiều chuyện?

Mẹ nó, nương môn này dùng Độc Tâm Thuật đọc bí mật của người khác?

Nàng biết chơi như vậy, cha mẹ của nàng có biết hay không?

Hoắc Sơn đang đứng bên cạnh nghe được cuộc nói chuyện của hai người, đặc biệt là chú ý tới Diệp Phong và Diệp Tiểu Quái khi nói tới bí mật của người khác thì trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn, một

cảm giác bất an trong nháy mắt tràn ngập trong lòng của hắn!

"Không cần mỗi người đều nói!"

"Chọn hai trong số bốn người bọn họ nói là được!"

"Về phần chọn ai, ngươi quyết định đi!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười đáp lại.

"Chủ nhân!"

"Vậy chọn hắn là người đầu tiên đi!"

"Bí mật trên người hắn rất là ghê gớm nha!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Quái trực tiếp chọn Hoắc Sơn là mục tiêu đầu tiên!

? ? ?

Bên kia có ba người đang nằm, ngươi không chọn!

Nhất định phải chọn ta?

Thế nào, nhìn ta yếu, cảm thấy ta dễ khi dễ?

Nhìn thấy Diệp Tiểu Quái trực tiếp chọn trúng mình, Hoắc Sơn cũng âm thầm chửi bậy một phen sau đó cả người trở nên bất an, bởi vì trong lòng của hắn đúng là có rất nhiều bí mật tương đối ghê gớm!

"Tiểu Quái đại nhân!"

"Mặc dù Diệp thiếu giao quyền lựa chọn lại cho ngươi nhưng ta cảm thấy chọn như vậy có chút không được công bằng!"

Sau đó, Hoắc Sơn liên quan quay qua nhìn Diệp Tiểu Quái nói ra ý nghĩ của mình.

"Nha!"

"Vậy ngươi cho rằng lựa chọn thế nào mới xem như công bằng?"

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Tiểu Quái cũng mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm, mặc dù nàng có thể suy tính ra ý nghĩ tiếp theo trong lòng của đối phương nhưng mà nàng cũng lười tính, bởi vì nàng chị cảm thấy hứng thú với những bí mật tương đối ghê gớm trên người của đối phương!

"Rất đơn giản!"

"Bốn người chúng ta đứng thành một hàng!"

"Sau đó ngươi kêu lên một tiếng 'Ai muốn làm mục tiêu thứ nhất thì tiến lên một bước', như vậy, nếu như có người muốn làm mục tiêu đầu tiên thì sẽ chủ động đi lên trước một bước, mà những người không muốn trở thành mục tiêu đầu tiên thì sẽ đứng tại chỗ không động đậy, như vậy mới là phương thức lựa chọn công bằng nhất!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái hỏi thăm, Hoắc Sơn trưng vẻ mặt thành thật ra nói ra ý nghĩ của mình.

"Ừm?"

"Ba người đó vẫn còn đang hôn mê đó!"

"Bây giờ nếu như bốn người các ngươi đứng thành một hàng, đến lúc đó ngươi chỉ cần lui lại một bước thì mục tiêu thứ nhất có thể chọn từ trong số ba người bọn họ!"

"Không thể không nói, phương thức lựa chọn công bằng này của cung chủ rất là không biết xấu hổ!"

Bên cạnh, Diệp Phong nghe được ý nghĩ này của Hoắc Sơn thì trong nháy mắt trên mặt cũng treo đầy hắc tuyến, hắn hoàn toàn không ngờ được là Hoắc Sơn lại không biết xấu hổ như vậy!

"Chủ nhân!"

"Cái tên này rất là không biết xấu hổ!"

Lúc này, giọng nói của Diệp Tiểu Quái cũng vang lên ở trong đầu

của Diệp Phong.

"Đúng là rất không biết xấu hổ!"

"Trước kia ta hoàn toàn không biết được là hắn còn có ưu điểm này!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Diệp Phong cũng nhún vai, sau đó cười đáp lại một câu.

Rất nhanh!

Hoắc Sơn đã lôi ba người Uông Uy, Sở Nguyên Phi và Lê Văn Uyên hôn mê ngã xuống đất đi qua, đồng thời xếp thành một loạt chỉnh chỉnh tề tề, mà hắn đứng ở ngoài cùng bên phải!

"Tiểu Quái!"

"Ngươi nói xem nếu như chúng ta lặng lẽ đánh thức ba người bọn họ, sau đó báo cho bọn họ biết tình huống này thì có phải là sẽ chơi vui hơn hay không?"

Nhìn thấy Hoắc Sơn đã chuẩn bị sẵn sàng, Diệp Phong cũng nghĩ đến cái gì, sau đó nở một nụ cười xấu xa quay qua nhìn Tiểu Quái đang đứng bên cạnh thấp giọng nói.

"Chủ nhân!"

"Không cần đánh thức bọn họ, bởi vì ba tên đó đã tỉnh lại từ lâu rồi hơn nữa cũng nghe được tất cả những gì mà chúng ta vừa mới nói với nhau!"

"Cho nên chờ một hồi khi ta hô lên thì chắc chắn bọn họ sẽ chơi Hoắc Sơn một phát!"

Nghe được ý nghĩ xấu xa này của Diệp Phong, Diệp Tiểu Quái cũng cười giải thích.

Hả?

Bọn họ đã sớm tỉnh?

Hơn nữa cũng biết được tình huống trước mắt?

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ giật mình quay qua nhìn ba người nằm dưới đất, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Ba tên này cũng rất âm hiểm a!"

...

"Bốn người các ngươi nghe cho kỹ!"

"Ai muốn làm mục tiêu thứ nhất thì hãy bước lên trước một bước đi!"

Rất nhanh, Diệp Tiểu Quái mặt lộ vẻ hưng phấn quay qua nhìn bốn người hô to lên.

Xoát!

Nghe nói như vậy, Hoắc Sơn trực tiếp lui về sau một bước, sau đó vẻ mặt đắc ý lẩm bẩm: "Niềm vui vẻ khi hố người khác nó giản dị tự nhiên như thế đó!"

Mà Hoắc Sơn cũng không có chú ý tới ba người vốn đang nằm ở trong trạng thái hôn mê lại giống như là một con sâu, thân thể co lại di chuyển về phía sau chừng hai bước, sau đó lại nằm trên mặt đất giả thành hôn mê lần nữa!

"Hoắc Sơn!"

"Nếu như ngươi muốn trở thành mục tiêu đầu tiên như vậy thì hãy chọn ngươi đi!"

Ngay lúc Hoắc Sơn còn đang âm thầm đắc ý, giọng nói tràn đầy trêu chọc của Diệp Tiểu Quái vang lên.

Hả?

Không phải là ta đã lui ra phía sau một bước rồi hay sao?

Như vậy thì mục tiêu đầu tiên phải được chọn từ trong số ba người bọn họ mới đúng chứ!

Sao bây giờ ta lại trở thành mục tiêu đầu tiên?

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Hoắc Sơn trực tiếp mộng, sau đó quay qua nhìn.

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, đây là tình huống như thế nào?"

"Gặp quỷ?"

Nhưng mà khi Hoắc Sơn chú ý tới lúc này ba người hôn mê ngã xuống đất lại quỷ dị xuất hiện ở phía sau của hắn thì trên mặt lộ ra vẻ khiếp sợ kinh hô lên, bởi vì tình huống này giống như là hắn bước lên trước một bước thực!

Chờ một chút!

Không phải là ba cái tên khốn kiếp này đã tỉnh lại trước đó sau đó giả bộ hôn mê đó chứ!

Đúng lúc này, Hoắc Sơn bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó quay qua nhìn ba người hét lớn: "Ba người các ngươi có cần phải chó như vậy hay không, đã tỉnh dậy mà mẹ nó còn giả bộ hôn mê nữa!"

"Ai nha!"

Chương 1064 - Nghe được bí mật của ta, các ngươi đều chạy?

"Ta hôn mê bao lâu?"

"Có phải là đã đến Tinh Hồn Sơn rồi hay không?"

Nghe được tiếng rống to của Hoắc Sơn, ba người cũng cùng nhau chậm rãi đứng dậy, sau đó ra vẻ mơ hồ lầm bầm.

"Được rồi!"

"Đừng có lãng phí thời gian nữa!"

"Mọi người tranh thủ ngồi xuống, ta bắt đầu kể đây!"

Lúc này, giọng nói của Diệp Tiểu Quái vang lên bên cạnh.

Rất nhanh!

Ba người Uông Uy, Sở Nguyên Phi và Lê Văn Uyên tiện tay làm ra một cái ụ đá, sau đó ngồi xuống làm kẻ hóng chuyện, mà Diệp Phong nằm trên ghế xích đu cũng lấy rượu ngon ra!

"Bình tĩnh!"

"Ta nhất định phải bình tĩnh!"

"Cho dù nàng biết Độc Tâm Thuật thì cũng không thể nào biết được hết tất cả bí mật của ta được!"

"Chỉ cần nàng không biết mấy cái bí mật quan trọng thì nàng kể những cái khác ra cũng không sao!"

Lúc này, Hoắc Sơn đang đứng đối diện cũng cố làm ra vẻ bình tĩnh tự lẩm bẩm.

“Hoắc Sơn!”

“Năm hai mươi tuổi, nhìn trộm nữ tu sĩ tắm gội, sau khi bị phát hiện lại bị nữ tu sĩ coi trọng, do đó dấn thân vào con đường tu hành, chẳng sợ sau đó nữ tu sĩ phát hiện hắn trời sinh phế thể, cũng không có từ bỏ hắn, nhưng cuối cùng một tháng sau đó lại bị nữ tu sĩ tàn nhẫn bỏ rơi vì hắn không có năng lực ở một khía cạnh nào đó!”

“Năm 50 tuổi, bị một cái nữ ma đầu bắt được, cũng cho hắn dùng một viên đan dược đặc thù, trực tiếp tăng lên năng lực của hắn ở một phương diện nào đó, nhưng nữ ma đầu chơi một năm thì chơi chán, trực tiếp vô tình vứt bỏ hắn!”

“Năm 123 tuổi, hắn ở…”

Ngay khi Diệp Tiểu Quái chuẩn bị nói ra bí mật thứ ba của Hoắc

Sơn, Hoắc Sơn liền bay thẳng quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó đau đớn hét lên: “Diệp thiếu, cầu xin đừng để cho nàng nói!”

Điên rồi!

Lúc này Hoắc Sơn thật sự muốn điên rồi!

Đây đều là bí mật thầm kín nhất trong lòng hắn, nhưng bây giờ lại bị Diệp Tiểu Quái nói ra trước mặt nhiều người như vậy, mặt già của hắn coi như mất sạch, thậm chí hắn ước gì có thể đào hố chui xuống đất!

“Mẹ kiếp!”

“Kinh nghiệm trưởng thành của Cung chủ phong phú muôn màu muôn vẻ như vậy ư?”

“Cũng quá trâu bò đi!”

Mà Diệp Phong lúc này cũng khiếp sợ trước hai bí mật của Hoắc Sơn, hắn thật sự không ngờ rằng Hoắc Sơn chỉ là một tên phế nhân, nhưng hắn lại có nhiều giây phút hạnh phúc như vậy!

Bên kia!

“Không biết vì sao, nhưng sau khi nghe những việc Hoắc đại nhân trải qua, ta cảm thấy có một tia hâm mộ!”

“Tuy rằng hắn trời sinh phế thể, không thể có được tu vi cường đại, nhưng những chuyện hắn trải qua thật là mẹ nó sướng a!”

Nghe xong hai bí mật của Hoắc Sơn, trên mặt Sở Nguyên Phi cũng hiện lên vẻ hâm mộ.

“Đúng vậy!”

“Tuy rằng thiên phú của ta trác tuyệt, nhưng cũng đúng là bởi vì như thế, cho nên mỗi ngày đều phải cố gắng tu luyện!”

“Bây giờ nhìn lại, ta không có quá khứ hạnh phúc nào đáng nhớ!”

“Xem ra, vẫn là Hoắc đại nhân thông thấu, chẳng sợ hắn là người bị động!”

Ngay sau đó, Lê Văn Uyên ở bên cạnh cũng nói ra cảm nhận của mình.

“Hai vị trưởng lão!”

“Các ngươi hiện tại thay đổi cũng còn kịp a!”

“Chỉ cần các ngươi không trầm mê vào, có gì mà không được!”

Nghe hai người nói như vậy, Uông Uy ở bên cạnh cũng cười nhắc nhở.

“Tiểu Uông!”

“Ngươi còn nhỏ, cho nên ngươi không hiểu chúng ta đang hâm mộ điều gì!”

“Ngươi thật cho rằng, chúng ta sống mấy vạn năm cũng chưa từng hưởng qua sao?”

“Ta nói cho ngươi biết, chúng ta đã hưởng thụ qua, nhưng không phải là hồi ức đáng giá, chỉ có trải qua như Hoắc đại nhân mới là hồi ức đáng giá!”

Nghe Uông Uy nói xong, Sở Nguyên Phi mỉm cười giải thích.

???

Mẹ nó các ngươi đang nói gì vậy?

Các ngươi còn hâm mộ những chuyện ta đã trải qua?

Là các ngươi điên rồi, hay vẫn là ta ở trong phúc không biết hưởng phúc?

Lúc này, Hoắc Sơn đang vô cùng xấu hổ ở bên cạnh nghe được cuộc nói chuyện của đám người liền sửng sốt!

Hắn vốn tưởng rằng, mọi người nghe xong những chuyện hắn trải qua sẽ cười nhạo hắn, nhưng hắn vạn lần không ngờ, chính mình

thế nhưng trở thành đối tượng hâm mộ của bọn họ, loại đảo ngược phân cực trực tiếp biến hắn thành mê muội!

……

“Tiểu Quái!”

“Được rồi, chọn mục tiêu tiếp theo đi!”

Lúc này, giọng nói của Diệp Phong đột nhiên vang lên từ bên cạnh.

“Ai nha!”

“Ta đau bụng quá, ta muốn đi phốc phốc phốc!”

“Diệp thiếu, các ngươi cũng đừng chờ ta, chờ giải quyết xong, ta sẽ trực tiếp trở lại Tinh Túc Tông, không cùng ngài đi Tinh Hồn Cung!”

Khi Diệp Phong vừa nói xong, Sở Nguyên Phi thấy ánh mắt của Diệp Tiểu Quái rơi ở trên người mình, trực tiếp khiến hắn kinh hãi, sau đó, hắn trực tiếp rời đi Thiên Đạo kiếp vân, dùng tốc độ nhanh nhất bay về phía xa!

“Ai nha!”

“Không nín được, ta muốn xôn xao!”

“Diệp thiếu, cũng đừng chờ ta, chờ giải quyết xong, ta cũng trực tiếp trở lại Tinh Túc Tông!”

Sau khi Sở Nguyên Phi chạy trốn, Lê Văn Uyên cũng thấy ánh mắt của Diệp Tiểu Quái dừng ở trên người hắn, hắn cũng bị dọa sợ, sau đó nói một câu như vậy, liền nhanh chóng bỏ chạy khỏi nơi này, e sợ chậm một bước, Diệp Tiểu Quái sẽ nói ra những bí mật quan trọng trong nhất trong lòng hắn!

???

Một cái phốc phốc phốc, một cái xôn xao!

Sau đó, mẹ nó đều bỏ chạy?

Trực tiếp ném một mình ta ở đây?

Nhìn hai vị trưởng lão đã bỏ chạy, Uông Uy ngẩn ra, hắn thật sự không nghĩ tới, bởi vì Diệp Tiểu Quái xuất hiện, bọn họ ngay cả cung môn của Diệp Phong cũng không có tới thăm!

Hả?

Chờ một chút!

Tại sao ánh mắt người nữ nhân này lại nhắm vào ta?

Đúng lúc này, Uông Uy cũng thấy Diệp Tiểu Quái đang nhìn chằm chằm hắn, hắn trực tiếp ngẩn ra, nghĩ đến hai bí mật trong lòng mình phải bị đối phương nói ra, hắn xoay người nhảy xuống Thiên Đạo kiếp vân, sau đó vừa chạy vừa hô to: “Diệp thiếu, ta cũng không nín được, hơn nữa, ta không chỉ muốn phốc phốc phốc, ta còn muốn xôn xao, cho nên, các ngươi cũng đừng chờ ta, chờ giải quyết xong, ta cũng trực tiếp trở lại Tinh Túc Tông!”

Ngốc!

Nhìn thấy ba người chạy trốn, Diệp Phong sửng sốt!

Chương 1065 - Nghe được bí mật của ta, các ngươi đều chạy?

Hắn thật sự không nghĩ tới, Diệp Tiểu Quái thế nhưng doạ bọn họ chạy mất dạng!

???

Chuyện gì đang xảy ra vậy!

Tình huống quái quỷ gì vậy!

Bọn họ nghe bí mật của ta xong, chờ đến lượt bọn họ, liền mẹ nó chạy?

Bọn họ có dám cẩu thêm một chút không!

Lúc này, Hoắc Sơn ở một bên nhìn thấy ba người chạy trốn, lập tức phát điên!

“Ngô chủ!”

“Bọn họ đều chạy rồi, ngươi muốn bắt lại không?”

Nhìn thấy một màn này, Diệp Tiểu Quái cũng nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Chạy thì chạy đi!”

“Không cần bắt lại!”

“Ngươi mở một khe hở không gian ra đi, chúng ta trực tiếp quay về cung môn!”

Nghe Diệp Tiểu Quái hỏi, Diệp Phong lắc đầu, sau đó ra mệnh lệnh.

……

Tinh Hồn Sơn, Tinh Hồn Cung!

“Vẫn là cung môn của mình có cảm giác thân thiết!”

“Cung chủ, ngươi mang theo Tiểu Quái đi dạo một vòng ở cung môn đi!”

“Ta về nghỉ ngơi trước!”

Sau khi trở lại cung môn, Diệp Phong nói với Hoắc Sơn một câu, sau đó bay về chỗ ở của mình.

“Tiểu Quái đại nhân!”

“Ta đưa ngài đi dạo một vòng ở cung môn trước, sau đó thuận tiện giới thiệu ngài với mọi người trong cung môn!”

Sau khi Diệp Phong rời đi, Hoắc Sơn cung kính nói với Diệp Tiểu Quái.

“Có thể!”

“Tuy rằng người trong cung môn chúng ta có hơi ít, nhưng trên người bọn họ có rất nhiều bí mật, thật thú vị!”

Nghe Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Tiểu Quái cũng lộ vẻ hưng phấn đáp lại.

Hả!

Nghe vậy, Hoắc Sơn lập tức tỉnh táo tinh thần!

Có thể nói, hắn hiện tại rất có hứng thú với chuyện của người khác!

“Tiểu Quái đại nhân!”

“Nếu không, chúng ta bắt đầu từ ngũ hổ dưới chân núi đi?”

“Ta cảm thấy hứng thú với bí mật trên người bọn họ!”

Sau đó, Hoắc Sơn hưng phấn nói với Diệp Tiểu Quái.

“Có thể!”

“Vậy bắt đầu từ năm người dưới chân núi đi!”

“Tuy nhiên lần này ta thông minh hơn, sẽ không nói ngay bí mật kinh sợ nhất trong lòng bọn họ, mà là sẽ nói từ một số bí mật nhỏ!”

“Làm như vậy, bọn họ sẽ không bị dọa chạy!”

Nghe Hoắc Sơn hỏi, trên mặt Diệp Tiểu Quái lộ ra vẻ mặt xấu xa nói ra suy nghĩ của mình.

???

Đối với ta, đi lên chính là bí mật kính bạo nhất!

Đối với người khác, liền bắt đầu từ bí mật nhỏ!

Có chuyện gì vậy, ta mới là người sai sao?

Nghe Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Hoắc Sơn lập tức ngẩn ra!

……

Bên kia!

“Mẹ kiếp!”

“Tại sao các ngươi đều chạy tới chỗ ta?”

Sau khi Diệp Phong trở lại chỗ ở của mình, phát hiện đám người Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Bạch, Diệp Tiểu Chuỳ cũng đang ở chỗ mình, hắn kinh ngạc hỏi.

“Ngô chủ!”

“Cầu xin!”

“Làm ơn cho chúng ta trốn ở đây với ngài đi!”

“Chúng ta thật sự không muốn nhìn thấy nàng a!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Diệp Tiểu Hắc cười khổ lên tiếng cầu xin.

“Nga!”

“Ngươi nói cái nàng, không phải là Diệp Tiểu Quái đi!”

“Nàng đáng sợ như vậy sao?”

Nghe Diệp Tiểu Hắc cầu xin, lại thấy vẻ mặt bất an của những người còn lại, Diệp Phong ngạc nhiên hỏi tiếp.

“Ngô chủ!”

“Nàng rất đáng sợ a!”

“Dù sao chúng ta đã rất sống lâu, cho nên bí mật kính bạo trên người cũng có chút nhiều, lâu lâu nàng nói ra một cái, chúng ta thật sự chịu không nổi a!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Diệp Tiểu Hắc cũng vội vàng giải thích.

“Thì ra là vậy!”

“Nhưng mà, ta còn có một cái nghi hoặc!”

“Cho dù các ngươi có rất nhiều bí mật, nhưng sẽ có một ngày dùng hết!”

“Nếu như vậy ngày đó thực sự đến, các ngươi hẳn là sẽ không sợ nàng nữa đi!”

Nghe Diệp Tiểu Hắc giải thích, Diệp Phong cũng hỏi câu hỏi cuối cùng.

“Ngô chủ!”

“Ngài quá coi thường nàng rồi!”

“Nàng không chỉ có thể tính toán quá khứ, còn có thể tính toán tương lai, thậm chí thay đổi tương lai!”

“Cho nên, cho dù nàng có nói hết bí mật của chúng ta, nàng cũng có biện pháp tạo ra một số nhân tố để chúng ta hình thành một số bí mật, đây chính là điều chúng ta sợ nhất ở nàng!”

“Dù sao, chúng ta cũng không biết nàng sẽ chế tạo ra nhân tốt gì đó!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Diệp Tiểu Hắc cũng nghiêm túc giải thích.

???

Tính toán quá khứ, thay đổi tương lai?

Mẹ nó việc này thực sự có một chút khốc liệt nha!

Sau khi nghe Diệp Tiểu Hắc giải thích, Diệp Phong mới biết được chỗ khủng bố của Diệp Tiểu Quái!

“Được rồi!”

“Ta đều đã hiểu!”

“Tuy nhiên hiện tại ta muốn đi ngủ, cho nên, các ngươi đi ra ngoài đi!”

“Nếu không, bị một đám đại nam nhân nhìn chằm chằm ta ngủ không được!”

Sau khi rõ ràng tình huống, Diệp Phong ra lệnh trục khách với đám người!

Hả?

Ngươi đều đã hiểu rõ tình cảnh của chúng ta!

Sau đó, hiện tại muốn đuổi chúng ta đi?

Làm như vậy chẳng phải là đang đẩy chúng ta vào ngõ cụt sao?

Nghe được Diệp Phong hạ lệnh trục xuất, tất cả mọi người đều sửng sốt, bọn họ vốn tưởng rằng Diệp Phong hỏi nhiều như vậy, cuối cùng biết hết thảy sự tình, sau đó nhất định sẽ thu bọn họ vào, ai ngờ mọi chuyện sẽ kết thúc như thế này!

“Ngô chủ!”

“Chúng ta đều nhắm mắt lại ngồi xổm trong góc!”

“Chắc chắn sẽ không ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi của ngài!”

“Xin ngài đừng đuổi chúng ta đi ra ngoài!”

Lúc này, Diệp Tiểu Hắc cũng ôm hy vọng cuối cùng nhìn về phía Diệp Phong cầu xin.

“Ai!”

“Thôi được rồi, vậy các ngươi ở lại đi!”

“Nhưng nếu Tiểu Quái tức giận bởi vì hành động này của các ngươi, do đó trực tiếp làm việc gì đó ảnh hưởng đến tương lai của các ngươi, vậy thì thật thú vị!”

Xoát! Xoát! Xoát!

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Bạch, Diệp Tiểu Chuỳ đám người cũng thay đổi sắc mặt, sau đó lao ra khỏi phòng của Diệp Phong với tốc độ nhanh nhất.

“Ta chỉ là tùy tiện nói mà thôi!”

“Bọn họ thật sự bị dọa sợ rồi sao?”

“Xem ra bọn họ thật sự sợ hãi Tiểu Quái a!”

Nhìn đám người bỏ chạy, Diệp Phong có hơi giật mình, sau đó hắn liền nghĩ đến một việc, đó chính là, vị đại tỷ Diệp Tiểu Quái xếp hạng đệ nhất kia rốt cuộc đáng sợ cỡ nào, thế nhưng có thể tính toán được quá khứ, thay đổi được tương lai!

……

Ban đêm!

Chi!

Khi cánh cửa từ từ được đẩy ra, đại lão Sử Đại Xuyên đầu trọc nữ trang lén lút đi vào phòng Diệp Phong.

“Hô!”

“Cuối cùng cũng an toàn rồi!”

“Tiểu Quái đại nhân thật là đáng sợ, tại sao nàng lại biết hai bí mật kia của ta!”

Chương 1066 - Diệp Phong ngủ, cả phòng đều nhìn!

Sau khi vào phòng dành cho khách và nhẹ nhàng đóng cửa lại, Sử Đại Xuyên liền đi đến một góc tường ngồi xổm xuống, mà lúc này, vẻ mặt căng thẳng của hắn mới dần dịu đi.

Chi!

Đúng lúc này, tiếng cửa bị đẩy ra lại vang lên, khiến Sử Đại Xuyên vừa mới bình tĩnh lại lập tức trở nên căng thẳng, trong lòng càng nghĩ càng suy sụp: “Không phải đâu, ta đều trốn đến chỗ Diệp thiếu, nàng còn không buông tha ta sao?”

Tuy rằng bí mật mà Diệp Tiểu Quái nói ra không quá sức kính bạo, nhưng năng lực của đối phương thật sự khiến Sử Đại Xuyên sợ hãi, sợ đối phương sẽ biết được những bí mật không thể nói trong lòng mình, cho nên, hắn mới có thể trốn đến chỗ Diệp Phong.

“Hả?”

“Tiểu Sử?”

“Sao ngươi lại ở đây?”

Nhưng mà, khi Tôn Long đi vào phòng cho khách, phát hiện Sử Đại Xuyên đang ngồi xổm trong góc cũng bị giật mình, sau đó liền há to miệng hỏi nhỏ.

“Tôn Long Sạn Thỉ Quan!”

“Ta đến đây vì trốn Tiểu Quái đại nhân!”

“Ngươi thì sao?”

Sau khi Tôn Long đi tới, Sử Đại Xuyên cũng tò mò hỏi.

“Giống nhau!”

“Ta cũng vì trốn Tiểu Quái đại nhân mới lại đây!”

Nghe Sử Đại Xuyên hỏi, Tôn Long lập tức giải thích.

Một lát sau!

Chu Sơn, Tần Tử Hằng, ba vị thái thượng trưởng lão Đại Diễn Tông cùng ngũ hổ dưới chân cũng đi đến phòng của Diệp Phong, sau khi bọn họ nhìn đến thấy Sử Đại Xuyên cùng Tôn Long đang ngồi ở trong góc, trên mặt ai cũng tỏ ra giật mình.

“Đừng nói chuyện!”

“Chúng ta đều hiểu!”

“Lại đây tìm một chỗ ngồi xổm đi!”

Lúc này, Tôn Long cũng đoán được gì đó, sau đó liễn vẫy tay với

đám người.

Hai canh giờ sau!

“Mẹ kiếp!”

“Ngũ hổ dưới chân núi!”

“Cung chủ, Ba quản gia, Tôn Long, đệ tử Sử Đại Xuyên, Lục Long Hổ Thánh Quang Hổ Yêu!”

“Hắc ca, Bạch ca, Kiếm ca, Chuỳ ca!”

“Toàn bộ mọi người trong cung môn tại sao đều chạy đến đây, nếu như sáng mai ngô chủ tỉnh lại nhìn thấy trong phòng đầy người, hắn sẽ không bị doạ nhảy dựng đi!”

Lúc này, Diệp Tiểu Cước là người cuối cùng đi vào nhìn thấy một phòng người, trên mặt cũng tỏ ra sửng sốt!

Hôm sau, sáng sớm!

“n!”

“Giấc ngủ này quá thoải mái!”

Khi Diệp Phong tỉnh lại sau giấc mơ, liền ngồi lên duỗi người!

“Mẹ kiếp!!!”

“Các ngươi là đồ biến thái!”

“Các ngươi đang làm cái quái gì ở đây?”

Nhưng mà, khi Diệp Phong mở mắt, nhìn thấy Chu Sơn, Tần Tử Hằng, ba vị thái thượng trưởng lão Đại Diễn Tông, Sử Đại Xuyên, Tôn Long, Ba Phong, Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Bạch đang ở trong phòng mình, hắn khiếp sợ hét to, sau đó vội vàng cúi đầu nhìn trong chăn!

Khi nhìn thấy chiếc chăn của mình vẫn còn nguyên vẹn, hắn mới thở phào nhẹ nhõm, âm thầm may mắn nói: “Cũng may đêm qua không đi tìm thất tiên nữ chơi trò chơi, nếu không đám biến thái

này đã thấy được bộ dạng xấu xí của ta!”

“Ngô chủ!”

“Ngày hôm qua Quái tỷ nói từng người một ở trong cung môn!”

“Sau đó, mọi người liền luống cuống, đều sợ Quái tỷ sẽ phát hiện bí mật sâu nhất trong lòng chính mình!”

“Cho nên, chúng ta liền tìm tới một nơi an toàn nhất!”

Nghe Diệp Phong hét to, Diệp Tiểu Hắc cũng căng da đầu giải thích.

“Hả?”

“Thì ra là thế này!”

“Nếu đã là như vậy, Tiểu Quái không thể ở lại cung môn!”

“Nếu không, ta vĩnh viễn sẽ không có một ngày bình yên!”

Nghe Diệp Tiểu Hắc giải thích, Diệp Phong cuối cùng cũng nhận ra mức độ nghiêm trọng của vấn đề này!

“Được rồi!”

“Các ngươi về trước đi!”

“Hai ngày nữa ta sẽ đưa Tiểu Quái đi ra ngoài chơi!”

Trầm mặc một lát, Diệp Phong nhìn mọi người, nói ra quyết định của mình.

Mọi người nghe Diệp Phong nói xong, tất cả đều lộ ra vẻ cảm kích, sau đó từng người rời đi chỗ ở của Diệp Phong!

……

“Kiểm tra sản phẩm phá của đổi mới hôm nay trước đi!”

Sau khi mọi người rời khỏi, Diệp Phong lúc này mới kiểm tra sản phẩm phá của hôm nay!

Sản phẩm phá của hôm nay: Long Hoàng Minh Viêm Thạch *100000 (mười vạn)

Long Hoàng Minh Viêm Thạch: ẩn chứa Long Hoàng Minh Viêm cường đại, có thể ngay lập tức đưa vào cơ thể để chiến đấu, cũng có thể chậm rãi dẫn vào trong cơ thể, dựa vào thần lực cường đại chậm rãi rèn luyện, cuối cùng rèn luyện ra một viên Long Hoàng Minh Viên ở trong trái tim, để chính mình có thể hoàn toàn chiếm hữu được lực lượng cường đại này!

“Hả?”

“Tuy rằng lần này hệ thống cho tin tức của sản phẩm phá của nhiều hơn!”

“Nhưng tại sao ta luôn cảm thấy vẫn còn thiếu sót?”

Sau khi kiểm tra thông tin sản phẩm phá của làm mới hôm nay, Diệp Phong cau mày lẩm bẩm nói một mình.

Một lát sau!

“Tiểu Cước!”

“Ngươi có nhìn thấy Cung chủ không?”

Trong phủ Hoắc Sơn, sau khi không tìm được Hoắc Sơn, Diệp Phong đi tới Mộng Huyễn Mao Ốc, nhìn Diệp Tiểu Cước hỏi.

“Ngô chủ!”

“Hoắc Sơn đang phốc phốc ở trong Mộng Huyễn Mao Ốc đâu!”

“Có cần gọi hắn ra ngoài không?”

Nghe Diệp Phong hỏi, Diệp Tiểu Cước vội đáp lại.

“Nga!”

“Cung chủ đang ở trong Mộng Huyễn Mao Ốc phốc phốc sao?”

“Vậy thì hắn nhất định sẽ kích hoạt Thuỷ Vân Huyễn Tinh, sau đó tiến vào trong ảo ảnh!”

“Mà trong ảo cảnh đặc thù kia, hắn chính là thần, hắn có thể sáng tạo vạn vật, vậy thì hắn sẽ sáng tạo cái gì đâu?”

Nghĩ đến việc đối phương tối qua nhìn mình ngủ, trên mặt Diệp Phong cũng hiện lên một nụ cười xấu xa, sau đó nói thẳng: “Không cần kêu hắn, ngươi trực tiếp mở cửa, ta đi vào xem hắn đang làm gì!”

Trong Mộng Huyễn Mao Ốc!

“Hắc hắc hắc!”

“Tiểu Hà, mặc dù năm đó ngươi ngược đãi ta ngàn vạn lần, ta vẫn yêu ngươi như mối tình đầu!”

“Còn có Tiểu Hồng, tuy rằng năm đó ngươi trực tiếp bỏ rơi ta, nhưng một tháng chúng ta ở bên nhau là ký ức đẹp nhất của ta!"”

Lúc này, Hoắc Sơn đang ngồi xổm bồn cầu trong Mộng Huyễn Mao Ốc, mà trên mặt lộ ra vẻ cực kỳ đáng khinh, không có người biết hắn đang làm chuyện xấu gì ở trong ảo cảnh do Thuỷ Vân Huyễn Tinh mang đến!

“Mẹ kiếp!”

“Bộ dạng hiện tại của Cung chủ mẹ nó đáng khinh a!”

“Mặc dù ở trong ảo ảnh hắn giống như một vị thần, nhưng cũng không thể đánh khinh như vậy đi!”

Sau khi Diệp Phong đi vào Mộng Huyễn Mao Ốc, nhìn thấy Hoắc Sơn đang ngồi trên bồn cầu lộ ra vẻ mặt đáng khinh, hơn nữa hai tay trước mặt còn làm đủ loại động tác ở giữa không trung, cảnh tượng này lập tức khiến Diệp Phong sững sờ!

Chương 1067 - Sợ quấy rầy ta, cho nên ngươi tiến vào?

Nửa giờ sau!

“Phù!”

“Thoải mái a!”

“Vẫn là phốc phốc ở trong Mộng Huyễn Mao Ốc thoải mái a!”

Khi Hoắc Sơn tỉnh lại từ trong ảo cảnh, trên mặt cũng lộ ra vẻ cực kỳ đắc ý.

“Mẹ kiếp!!!”

“Diệp thiếu, tại sao ngươi lại ở đây?”

Nhưng mà, khi Hoắc Sơn thấy Diệp Phong ở bên cạnh đang nghiền ngẫm nhìn mình, hắn cũng bị dọa giật mình, sau đó trực tiếp hét lên.

“Cung chủ!”

“Ta muốn hỏi ngươi một chuyện!”

“Nhưng ta không thấy ngươi ở chỗ ở, sau đó ta đến đây hỏi Tiểu Cước!”

“Ai mà ngờ, ngươi lại đang ở chỗ này phốc phốc phốc!”

“Sau đó ta nghĩ, dù sao ta cũng không vội, cũng sẽ không quấy rầy ngươi, cho nên cũng không có để Tiểu Cước đi gọi ngươi, mà là tiến vào chờ ngươi!”

Nghe Hoắc Sơn hỏi, Diệp Phong cũng cười giải thích.

???

Sợ quấy rầy đến ta?

Cho nên, tiến vào xem ta phốc phốc phốc sao?

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Hoắc Sơn hoàn toàn sửng sốt!

Có thể nói, hắn sống nhiều năm như vậy, cũng gặp qua không ít người, trong đó có người thích xem náo nhiệt, có người thích nhìn lén người khác tắm rửa, có người thích xem chiến đấu, có người

thích xem người khác uống rượu khoác lác, nhưng hắn thật sự chưa từng thấy có người thích xem người khác phốc phốc phốc!

Chờ một chút!

Diệp thiếu vào đây từ khi nào?

Hắn nhìn đã bao lâu?

Tất cả những gì ta làm trong ảo ảnh, trong thực tế cũng có một số hành động, hắn chắc chắn đã nhìn thấy tất cả, phải không?

Nghĩ vậy, Hoắc Sơn không khỏi hoảng hốt, sau đó nhìn về phía Diệp Phong vội vàng hỏi: “Diệp thiếu, ngươi tiến vào bao lâu rồi?”

“Cũng không lâu!”

“Mới có nửa canh giờ!”

Nghe Hoắc Sơn hỏi chuyện này, Diệp Phong cười trả lời.

Hả?

Chỉ khoảng nửa giờ?

Ta mẹ nó tiến vào cũng chỉ nửa canh giờ a!

Ta vừa vào, ngươi liền đi vào theo sau sao?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Hoắc Sơn chỉ cảm thấy hai mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi, hắn có thể cam đoan Diệp Phong nhất định đã nhìn thấy toàn bộ bộ dáng xấu xí của mình!

“Diệp thiếu!”

“Ta cả gan nói một lời!”

“Chính là ngài làm như vậy có phải không được tốt lắm không!”

“Dù sao đây cũng là riêng tư cá nhân của ta a!”

Sau khi cố gắng bình tĩnh lại, Hoắc Sơn lấy hết can đảm nhìn Diệp Phong và bày tỏ suy nghĩ của mình!

Bởi vì nếu như hắn không nói ra vấn đề này, thì sau này hắn cũng không dám ngồi xổm ở đây, ai biết lần sau sẽ có một đám người vây quanh xem hắn phốc phốc phốc hay không!

“Hả?”

“Có gì không tốt sao?”

“Ngươi không phải cũng thích tới chỗ người khác xem người khác ngủ sao?”

“Chẳng lẽ người khác ngủ không phải là riêng tư?”

“Tuy rằng ngươi là Cung chủ, nhưng ngươi cũng không thể tiêu chuẩn kép như vậy a!”

Nghe Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Phong nghiền ngẫm nhìn đối phương đáp lại.

???

Làm gì?

Đêm qua cả phòng người xem ngươi ngủ, hiện tại ngươi chỉ nhắm vào một mình ta?

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Hoắc Sơn ngẩn ra, bởi vì hắn căn bản không cách nào phản bác lại những lời này, nhưng trong lòng hắn thật oan uổng, tại sao có nhiều người vây xem, người gánh chịu hậu quả cuối cùng chỉ có chính mình!

“Diệp thiếu!”

“Những chuyện này tạm thời đừng bàn nữa!”

“Ngươi muốn hỏi ta cái gì, trực tiếp hỏi ta đi!”

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Hoắc Sơn trực tiếp chuyển đề tài.

“Cung chủ!”

“Ngươi nghe nói qua Long Hoàng Minh Viêm Thạch chưa?”

Nghe Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Phong cũng trực tiếp hỏi.

“Cái gì!”

“Long Hoàng Minh Viêm Thạch?”

“Diệp thiếu, ngươi cũng có cả bảo bối này sao?”

Nghe được năm chữ Long Hoàng Minh Viêm Thạch, Hoắc Sơn vẻ giật mình kinh hô lên.

“Cung chủ!”

“Còn không phải chỉ là vài cục đá rác rưởi thôi sao?”

“Cần gì phải phản ứng lớn như vậy?”

Nhìn thấy bộ dạng lúc này của Hoắc Sơn, Diệp Phong thuận miệng nói một câu như vậy.

???

Cục đá rác rưởi sao?

Ngươi gọi Long Hoàng Minh Viêm Thạch là cục đá rác rưởi sao?

Tuy rằng ngươi là thần hào phá của, nhưng ngươi cũng không thể nhục nhã Long Hoàng Minh Viêm Thạch như vậy a!

Nghĩ đến đây, Hoắc Sơn nhìn về phía Diệp Phong vội vàng giải thích: “Diệp thiếu, Long Hoàng Minh Viêm Thạch cũng không phải là cục đá rác rưởi, bên trong nó ẩn chứa Long Hoàng Minh Viêm, đó là một trong ba Thần viêm đỉnh cấp của Thần giới, tuyệt đối là Thần viêm cường đại mà bất luận một người tu luyện nào đều muốn có!

“Nga!”

“Long Hoàng Minh Viêm thế những còn là một trong ba đỉnh cấp Thần viêm ở Thần giới?”

“Nếu như bại nó hẳn là sẽ rất thú vị!”

“Nhưng mà, nên bại như thế nào đâu?”

Sau khi biết được tình huống, Diệp Phong cười nói một câu như vậy.

Hả?

Ngươi là thần hào phá của, hơn nữa, đồ vật cũng là của ngươi!

Ngươi muốn bại như thế nào thì bại như thế, tại sao phải luôn hỏi ta?

Chẳng lẽ ngươi lấy niềm vui của ngươi đặt trên niềm đau của ta là có thể nhân đôi niềm vui sao?

Thấy Diệp Phong lại hỏi ý kiến của mình, Hoắc Sơn cũng lộ ra một nụ cười khổ.

“Diệp thiếu!”

“Nếu như người tu luyện có được Long Hoàng Minh Viêm Thạch, không chỉ có thể đem Long Hoàng Minh Viêm dung nhập vào trong cơ thể, trực tiếp tiến hành chiến đấu, mà còn có thể thong thả dẫn vào trong cơ thể, sau đó thông qua thần lực tiến hành rèn luyện, nếu làm như vậy, là có thể rèn luyện ra Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm!”

“Một khi rèn luyện ra Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm, vậy xem như hoàn toàn khống chế Long Hoàng Minh Viêm!”

“Tuy nhiên, muốn rèn luyện ra Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm, có hai vấn đề cần chú ý!”

“Thứ nhất, cần một số lượng Long Hoàng Minh Viêm Thạch phi thường khổng lồ!”

“Thứ hai, khi thần lực rèn luyện Long Hoàng Minh Viêm, lực lượng Long Hoàng Minh Viêm sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ thân thể, cũng mang đến sự đau đớn khủng khiếp, nếu không có ý chi cường đại thì căn bản không có khả năng thành công!”

Sau đó, Hoắc Sơn không lập tức nói ra suy nghĩ của mình, mà là

nói ra những tình huống chính mình biết đến.

“Ta đã nói rồi!”

“Thông tin do hệ thống cung cấp nhất định không đầy đủ!”

“Nhưng mà, điều ta không ngờ tới là, cần có hai điều kiện quan trọng để luyện hóa Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm!”

Chương 1068 - Người tu luyện Thần Đạo cường đại nhất, Vũ Thiên Thành!

Sau khi nghe những lời của Hoắc Sơn, Diệp Phong gật đầu, sau đó trực tiếp hỏi: “Cung chủ, chỉ cần đáp ứng hai điều kiện này liền có thể rèn luyện ra Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm sao?”

“Diệp thiếu!”

“Không phải như vậy!”

“Thỏa mãn hai điều kiện này, cuối cùng có thể luyện ra Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm hay không thì chưa chắc!”

“Nhưng nếu không thể thoả mãn hai điều kiện, thì nhất định không thể rèn luyện ra Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm!”

Nói đến đây, Hoắc Sơn dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: “Diệp thiếu, ngài hiện tại cơ bản đã rõ tình huống của Long Hoàng Minh Viêm Thạch, vậy thì tiếp theo chúng ta có thể thương thảo phương án phá của!”

“Ừ!”

“Nói ra ý tưởng phá của của ngươi đi!”

Nghe Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Phong bật cười tò mò hỏi.

“Hả?”

“Diệp thiếu, ta còn chưa nghĩ ra phương án phá của!”

“Ý của ta là, hai người chúng ta căn cứ vào tình huống của Long Hoàng Minh Viêm, cùng nhau thảo luận ra một phương án phá của!”

Nghe Diệp Phong hỏi thẳng như vậy, Hoắc Sơn xấu hổ giải thích.

“Cái gì!”

“Ngươi còn chưa nghĩ ra phương án phá của?”

“Cung chủ, ngươi không được a!”

“Nếu như gặp phải chuyện, ta thật sự không thể trông cậy vào ngươi!”

Nói xong, Diệp Phong đi về phía xa, để lại Hoắc Sơn một mình ở nơi đó, mặc kệ hắn hỗn độn trong gió.

???

Tình huống gì thế này?

Chuyện gì đang xảy ra vậy!

Ta không phải lần này chưa đưa ra ý tưởng phá của thôi sao?

Tại sao có thể vì vậy mà phủ định công lao trước kia của ta!

Nhìn Diệp Phong rời đi, lại nghĩ tới vừa rồi đối phương nói cái gì, trong lòng Hoắc Sơn lập tức dâng lên một cỗ ủy khuất, có thể nói Hoắc Sơn hiện tại thật sự rất khó chịu!

“Không được!”

“Ta không thể hưởng thụ loại thống khổ này một mình được!”

“Cần phải làm nhiều người cùng nhau hưởng thụ mới được!”

Trầm mặc một lát, Hoắc Sơn nhếch miệng cười một tiếng, sau đó trực tiếp bay đến chỗ Tôn Long.

……

“Tiểu Quái!”

“Ta chuẩn bị đi ra ngoài phá của!”

“Ngươi đi cùng ta thôi!”

Sau khi Diệp Phong tìm được Diệp Tiểu Quái, liền nói thẳng ra ý đồ đến!

Hả?

Đi ra ngoài phá của?

Như vậy nhất định phải thú vị hơn ở trong cung môn!

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Quái lập tức có hứng thú, sau đó vội vàng hỏi: “Ngô chủ, khi nào chúng ta sẽ xuất phát?”

“Không nóng nảy!”

“Trước tiên ngươi đi Thần giới giúp ta tìm kiếm một người có ý chí mạnh nhất!”

“Sau đó chúng ta trực tiếp đi tìm hắn, để hắn giúp chúng ta phá của!”

Nhìn thấy dáng vẻ lo lắng của Diệp Tiểu Quái, Diệp Phong cười nói một câu như vậy.

Một lát sau!

“Ngô chủ!”

“Tìm được rồi!”

“Môn chủ Ngũ Hành Môn, Vũ Thiên Hành, có tu vi Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh, ý chí cực kỳ khủng bố, tuyệt đối có thể được xưng là người có ý chí lực mạnh nhất!”

Sau khi Diệp Tiểu Quái đã xác định được mục tiêu, liền nói đơn giản tình huống của đối phương với Diệp Phong!

“Nga!”

“Môn chủ Ngũ Hành Môn, Vũ Thiên Hành sao?”

“Vậy ngươi có biết tại sao ý chí của hắn lại khủng bố như vậy không?”

Nghe Diệp Tiểu Quái nói xong, Diệp Phong tò mò hỏi.

“Ngô chủ!”

“Chuyện này có liên quan đến công pháp cấm kỵ Ngũ Hành Ma Dục Công mà hắn tu luyện!”

Rất nhanh, Diệp Tiểu Quái dùng vẻ mặt kỳ quái giải thích.

“Hả?”

“Công pháp cấm kỵ?”

“Ngũ Hành Ma Dục Công?”

Nghe vậy, Diệp Phong càng thêm hứng thú, sau đó vội vàng hỏi: “Nói cụ thể một chút, công pháp này của hắn rốt cuộc có vấn đề gì!”

"Chủ nhân!"

"Tu luyện môn công pháp cấm kỵ này, có hai điều kiện cực kỳ hà khắc!"

"Thứ nhất, chính là người tu luyện nhất định phải là đồng tử chi thân!"

"Thứ hai, chính là chỉ có thể tiến hành tu luyện trong trạng thái đặc thù là đang bị dụ dỗ theo kiểu nào đó!"

"Hơn nữa một khi thất thủ thì sẽ lập tức thất bại trong gang tấc!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Diệp Tiểu Quái vội vàng lên tiếng giải thích cho hắn biết.

"Ngọa tào!"

"Cái này không phải là tu luyện, mẹ nó, tu luyện như vậy không

phải là đang tự tra tấn mình hay sao?"

"Mà cổng phát khiến cho người ta buồn nôn như vậy mà cũng sẽ có người đi tu luyện nó để hay sao?"

Sau khi nghe kể về tình huống của công pháp cấm kị này, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ khiếp sợ nói ra ý nghĩ của mình.

"Chủ nhân!"

"Mặc dù môn công pháp này có chút tra tấn người tu luyện!"

"Nhưng không thể phủ nhận là ở trong thần giới thì môn công pháp này tuyệt đối là công pháp đỉnh cấp!"

"Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, Vũ Thiên Hành đó tu luyện loại công pháp này vậy mà có thể tu luyện tới cảnh giới đại viên mãn, có thể thấy được ý chí của hắn kinh khủng đến cỡ nào!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Quái cũng cười lên tiếng nói.

"Ừm!"

"Nói như vậy thì ý chí lực của Vũ Thiên Hành đó thật là kinh khủng!"

"Nếu đã như vậy thì chúng ta đi chăm sóc cho hắn đi, ta cũng muốn xem xem ý chí lực của hắn có thể chịu nổi năng lực tiền giấy của ta hay không!"

Sau đó, Diệp Phong lập tức ra lệnh xuất phát cho Diệp Tiểu Quái!

...

Ngũ Hành Sơn, chân núi!

"Dừng lại!"

"Các ngươi là ai?"

"Đến Ngũ Hành Môn ta có chuyện gì?"

Nhìn thấy nơi xa có một thanh niên xa lạ và một nữ tử áo đen đi tới, đệ tử Ngũ Hành Môn trông coi ở chân núi Hùng Dương trực tiếp lớn tiếng chất vấn hai người.

"Tại hạ Diệp Phong!"

"Hôm nay có chuyện muốn gặp mặt môn chủ quý môn một chút, làm phiền huynh đệ đi thông báo giúp ta một tiếng!"

Sau khi đi tới, Diệp Phong mặt nở một nụ cười nói rõ ý đồ đến với Hùng Dương!

"Buồn cười!"

"Môn chủ của chúng ta là người mà các ngươi muốn gặp là có thể gặp được hay sao?"

"Tranh thủ thời gian rời khỏi đây đi, nếu không thì đừng có trách tại sao ta lại động thủ với các ngươi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hùng Dương đầu tiên là sững sờ, sau đó không nhịn được phá lên cười, đồng thời trực tiếp lên tiếng khuyên bảo hai người trước mặt!

"Hùng Dương!"

"Tiến vào Ngũ Hành Môn ba trăm năm!"

"Trong ba trăm năm này, ngươi trộm hết thảy bốn mươi hai gốc thần thực trân quý!"

"Ta nói không sai chứ!"

Chương 1069 - Hai hai ba ba năm, một cái bí mật nhỏ của Vũ Thiên Hành!

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Quái vẫn luôn không lên tiếng lại bước lên trước một bước sau đó trên mặt lộ ra vẻ trêu chọc nhìn Hùng Dương nói ra một chút xíu bí mật nhỏ của đối phương!

Đạp! Đạp! Đạp!

Nghe được đối phương nói như vậy, Hùng Dương cũng thần sắc đại biến liên tiếp rút lui mấy bước, sau đó mặt lộ vẻ sợ hãi chỉ vào Diệp Tiểu Quái nói ra: "Ngươi, rốt cuộc ngươi là ai, tại sao lại biết được chuyện của ta!"

"Môn quy Ngũ Hành Môn, điều thứ nhất!"

"Nam nữ đệ tử trong môn không được phép trở thành đạo lữ của nhau, không được phép làm ra những chuyện khác người!"

"Mà ngươi và một người tên là Liễu sư tỷ, hình như là đã xúc phạm môn quy!"

Không để ý đến Hùng Dương tra hỏi, Diệp Tiểu Quái tự mình nói ra những bí mật nhỏ khác của đối phương!

Bành!

Nghe đến đây, Hùng Dương bị hù sợ đến trực tiếp ngồi bệt xuống đất, mà khi hắn nhìn về phía Diệp Tiểu Quái một lần nữa thì ánh mắt của hắn giống như là đang nhìn ma quỷ, hắn không biết được tại sao nữ tử xinh đẹp xa lạ trước mặt này lại biết rõ bí mật của mình như trong lòng bàn tay như vậy!

"Chớ khẩn trương!"

"Chỉ cần ngươi đi thông báo giúp chúng ta một tiếng thì những bí mật nhỏ này của ngươi ta sẽ không nói với ai hết!"

"Nếu không, nếu như bị Vũ Thiên Hành biết ngươi xúc phạm môn quy, như vậy thì kết cục của ngươi là cái gì chính ngươi cũng biết rõ ràng rồi đó!"

Nhìn thấy Hùng Dương đã bị sợ choáng váng, Diệp Tiểu Quái cũng thần sắc ngoạn vị nhìn về phía đối phương nói một câu như vậy.

"Tốt!"

"Ta lập tức đi thông báo cho các ngươi!"

"Nhưng mà nếu như môn chủ không muốn gặp các ngươi thì các ngươi cũng không thể trách ta được!"

"Mà các ngươi cũng phải tuân thủ hứa hẹn, không thể nói ra bí mật nhỏ của ta!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Hùng Dương cũng cắn răng, trực tiếp làm ra quyết định này, dù sao bị dạy dỗ một trận so với bị dằn vặt đến chết hắn biết cái nào nặng cái nào nhẹ!

"Đi thôi!"

"Nếu như hắn không muốn xuống gặp chúng ta, ngươi hãy thay ta nói cho hắn một câu!"

"Hai hai ba ba năm!"

Nhìn thấy Hùng Dương làm ra lựa chọn chính xác, Diệp Tiểu Quái cũng mặt lộ vẻ đắc ý dặn dò đối phương!

"Tốt!"

Mặc dù không rõ đối phương nói 'Hai hai ba ba năm' là có ý gì nhưng Hùng Dương vẫn khẽ gật đầu, sau đó trực tiếp đi vào đường lên núi nhanh chóng chạy lên trên đỉnh núi!

"Tiểu Quái!"

"Vẫn là dẫn theo ngươi thì thú vị hơn nhiều!"

"Nếu như ta dẫn theo mấy người Tiểu Kiếm, Tiểu Hắc, Tiểu Cước thì tuyệt đối là một quyền một cái tiểu bằng hữu, trực tiếp dẫn ta đánh lên!"

Sau khi Hùng Dương rời khỏi đây, Diệp Phong cũng nhìn về phía Diệp Tiểu Quái cười lên tiếng nói.

"Chủ nhân!"

"Bọn họ đều là mãng phu!"

"Ở trong mắt của bọn họ những chuyện có thể dùng nắm đấm để

giải quyết thì tuyệt đối sẽ không lãng phí miệng lưỡi!"

Nghe được Diệp Phong tán dương, Diệp Tiểu Quái cũng cười đáp lại.

"Đúng rồi!"

"Chủ nhân, ngươi không cảm thấy hiếu kỳ với câu nói sau cùng đó của ta hay sao?"

Lúc này, Diệp Tiểu Quái bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Hiếu kì?"

"Nó có gì để hiếu kỳ!"

"Ta cũng có thể đoán được nó có ý nghĩa gì!"

Nói đến đây, Diệp Phong nở một nụ cười xấu xa sau đó tiếp tục nói ra: "Có phải là có liên quan tới tay của hắn hay không?"

"Chủ nhân!"

"Không thể không nói, vẫn là nam nhân các ngươi hiểu nam nhân a!"

"Không sai, những con số đó đúng là có liên quan tới tay của hắn!"

Nhìn thấy Diệp Phong trực tiếp đoán được ý trong câu nói đó của mình, Diệp Tiểu Quái cũng tỏ vẻ giật mình, sau đó lập tức lên tiếng đáp lại.

...

Ngũ Hành Môn, Ngũ Hành Điện!

"Hùng Dương!"

"Ngươi đến Ngũ Hành Môn cũng mấy trăm năm rồi chứ!"

"Bình thường một số hạng người vô danh muốn gặp ta thì ngươi không thể nào tới đây thông báo được!"

"Nhưng lần này ngươi lại đến đây, chuyện này cũng đủ để chứng minh đối phương không phải là người bình thường rồi!"

"Cho nên, nói một chút đi, rốt cuộc là đối phương đã làm cái gì mới khiến cho ngươi đi qua đây thông báo cho ta!"

Nhìn Hùng Dương quỳ phía dưới, Vũ Thiên Hành mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Môn chủ!"

"Nữ tử áo đen đó thật là đáng sợ!"

"Nàng có thể nhìn trộm bí mật ở trong đáy lòng của người khác!"

Nghe được Vũ Thiên Hành hỏi thăm, Hùng Dương cũng vội vàng lên tiếng đáp lại.

"Nha!"

"Có thể nhìn trộm bí mật ở trong đáy lòng của người khác?"

"Đây là lực lượng như thế nào?"

Nghe nói như vậy, Vũ Thiên Hành cũng tỏ vẻ giật mình.

"Môn chủ!"

"Nữ tử áo đen đó nói, nếu như ngài không muốn gặp bọn họ thì hãy thay nàng nói với ngài một câu!"

Đúng lúc này, Hùng Dương lại lên tiếng một lần nữa.

"Thú vị!"

"Thật sự là thú vị!"

"Chỉ dựa vào một câu nói mà muốn cho ta xuống dưới để gặp bọn họ?"

Nghe được Hùng Dương nói như vậy, trong mắt Vũ Thiên Hành lại hiện lên vẻ khinh thường, sau đó trực tiếp nói ra: "Nói đi, nàng muốn ngươi nói gì cho ta nghe!"

.....

"Hai hai ba ba năm!"

Nghe được Vũ Thiên Hành hỏi thăm, Hùng Dương lập tức vội vàng trả lời.

Hả?

Hai hai ba ba năm?

Đây là ý gì?

Nghe được mấy con số kì quái như thế này, Vũ Thiên Hành cũng hơi hơi nhíu mày, nhưng mà không biết tại sao nhưng hắn luôn cảm thấy mấy con số này có chút quen thuộc!

"Hùng Dương!"

"Nàng chỉ nói một câu như vậy chứ không nói gì khác nữa hay sao?"

Nghĩ một lát, Vũ Thiên Hành cũng không có nghĩ ra được rốt cuộc mấy con số này có ý nghĩa gì, sau đó nhìn về phía Hùng Dương lên tiếng hỏi thăm.

"Môn chủ!"

"Không có nói gì khác!"

"Nàng chỉ dặn dò ta nói lại một câu như vậy!"

Hùng Dương nghe xong cũng lập tức vội vàng đáp lại.

"Hai hai ba ba năm..."

"Hai hai ba ba năm..."

"Nữ nhân đó có thể nhìn trộm bí mật của người khác!"

"Vậy có phải hay không là những con số này đại biểu cho một cái bí mật nào đó của ta hay..."

Nghĩ đến đây, con ngươi Vũ Thiên Hành đột nhiên trợn tròn, một cái phỏng đoán cực kỳ đáng sợ lập tức xuất hiện ở trong đầu của hắn.

"Năm ngày gần đây!"

Chương 1070 - Để cho ta dẫn ngươi xuống, lại kêu ta trở về, ngươi dắt chó đi dạo hả?

"Số lần ta dùng Ngũ cô nương mỗi ngàyvừa khéo chính là con số này!"

"Là trùng hợp sao?"

"Không phải, tuyệt đối không phải trùng hợp!"

"Như vậy nói cách khác dưới tình huống còn chưa có gặp được ta thì nữ nhân đó đã có thể biết được bí mật này của ta, nàng là ma quỷ hay sao?"

Lúc này, trong mắt Vũ Thiên Hành cũng hiện lên vẻ chấn kinh, hắn hoàn toàn không hiểu tại sao đối phương có thể biết được bí mật bí ẩn như vậy của mình!

"Đi!"

"Dẫn ta đi gặp bọn họ!"

Trầm mặc một lát, Vũ Thiên Hành trực tiếp lên tiếng nói với Hùng Dương.

Hả?

Đi gặp bọn họ?

Cũng bởi vì một nhóm con số kì quái đó mà môn chủ lại muốn đi gặp mặt bọn họ thật?

Nghe được Vũ Thiên Hành nói như vậy, Hùng Dương cũng tỏ vẻ

giật mình, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Rốt cuộc nhóm những con số đó có ý nghĩa như thế nào, ta thật sự rất muốn biết!"

...

Chân núi!

"Chủ nhân!"

"Hắn đến rồi!"

Lúc này, Diệp Tiểu Quái như phát hiện ra được cái gì, trên mặt cũng nở một nụ cười quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng nói.

"Tiểu Quái!"

"Nhị nhị tam tam, ta rất là hiểu!"

"Nhưng Vũ Thiên Hành này hôm qua uống thuốc hay sao mà lại vận dụng Ngũ cô nương đến năm lần, có cần phải như vậy hay không!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Diệp Phong cũng chú ý tới hai người Hùng Dương và Vũ Thiên Hành xuất hiện ở nơi xa xa sau đó thuận miệng hỏi một câu như vậy.

"Chủ nhân!"

"Bốn ngày trước hắn không có tu luyện, cho nên số lượng chỉ là nhị nhị tam tam!"

"Nhưng mà hôm qua hắn tu luyện, hơn nữa còn tu luyện thật lâu, cho nên mới xuất hiện năm lần!"

"Nhưng mà như vậy cũng có thể hiểu được dù sao công pháp cấm kị mà hắn tu luyện này tương đối đặc thù, nếu như hắn không tự nghĩ ra biện pháp để giải quyết thì cho dù ý chí lực của hắn có mạnh mẽ như thế nào đi nữa cũng sẽ khiến cho mình nhịn đến phát điên!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Quái cũng cười giải thích rõ cho hắn biết.

"Hóa ra là như vậy!"

"Đúng rồi!"

"Tiểu Quái, ngươi không có tính ra được hắn dùng cánh tay nào đúng không!"

"Nếu không, chúng ta cược một ván?"

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn nhìn về phía Diệp Tiểu Quái nói ra ý nghĩ của mình.

"Chủ nhân!"

"Ta không có suy tính ra hắn dùng cái tay nào!"

"Vậy chúng ta cược một ván đi!"

"Ta cược hắn dùng chính là tay trái!"

Nghe được Diệp Phong đề nghị như vậy, Diệp Tiểu Quái cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó lên tiếng đáp lại, nhưng mà trong lòng lại âm thầm nghĩ: "Ta đã tính trước được là hắn sẽ dùng tay phải, vậy thì vụ cá cược này ta sẽ chơi một lần đạo lý đối nhân xử thế!"

(Diệp Tiểu Kiếm: ? ? ? Ngươi chơi đạo lí đối nhân xử thế chỉ đơn giản như vậy, mẹ nó ta chơi kéo búa bao đến nổi tóc đều bị nhổ sạch mà vẫn không thể chơi ra được đạo lý đối nhân xử thế, tại sao ta lại thảm như vậy?)

"Không được!"

"Ta vẫn muốn chọn tay trái của hắn, ngươi cứ chọn tay phải của hắn đi!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Diệp Phong lại lên tiếng khuyên bảo.

Hả?

Ta chọn tay phải?

Vậy chẳng phải ta thắng sao?

Mà ta thân là thuộc hạ của ngài, hoàn toàn không xứng được thắng!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Quái lập tức cảm thấy gấp gáp, sau đó vội vàng nói: "Chủ nhân, hay là ngài chọn tay phải đi ta sẽ chọn tay trái của hắn!"

"Không được!"

"Ta muốn chọn tay trái, ngươi nên..."

Một bên khác!

Theo khoảng cách càng ngày càng gần, Vũ Thiên Hành bỗng nhiên nghĩ đến một sự kiện, đó chính là một hồi trong quá trình nói chuyện phiếm với đối phương nếu như đối phương lơ đãng nói ra vài cái bí mật nhỏ của hắn mà nếu như bị Hùng Dương nghe được thì có thể nói là hắn sẽ mất hết mặt mũi!

Nghĩ đến đây, Vũ Thiên Hành lập tức dừng bước!

"Hùng Dương!"

"Ngươi về Ngũ Hành Môn trước đi!"

"Một mình ta đi tâm sự với bọn họ!"

Vì để tránh cho tình huống lúng túng xảy ra, Vũ Thiên Hành trực tiếp hạ lệnh cho Hùng Dương!

Hả?

Kêu ta đi về trước đi!

Sau đó, ngươi tự mình đi qua trò chuyện với bọn họ?

Vậy tại sao còn kêu ta dẫn đường cho ngươi, ngươi tự mình đi xuống không được hay sao?

Nghe được mệnh lệnh này của Vũ Thiên Hành, Hùng Dương trực tiếp mộng, thậm chí bây giờ hắn rất muốn nói với Vũ Thiên Hành

một câu: "Kêu ta dẫn ngươi xuống đây sau đó lại kêu ta trở về, ngươi xem ta như chó dắt tới dắt lui hả?"

Mặc dù trong lòng có chút bất mãn nhưng Hùng Dương vẫn lập tức trả lời: "Môn chủ, ta biết rồi!"

Hô!

Nhìn thấy Hùng Dương rời khỏi đây, Vũ Thiên Hành cũng thở dài một hơi nhẹ nhõm sau đó đi thẳng tới chỗ của hai người Diệp Phong và Diệp Tiểu Quái.

...

"Chính là các ngươi muốn gặp ta?"

Đi tới trước mặt hai người, Vũ Thiên Hành thần thái uy nghiêm lên tiếng hỏi thăm trước.

"Tay trái!"

"Ta muốn chọn tay trái!"

"Tiểu Quái, ngươi chọn tay phải đi!"

"Chủ nhân!"

"Ngài cũng đừng giành với ta, ta thật sự muốn chọn tay trái!"

"Cho nên ngài cứ chọn tay phải đi!"

Nhưng mà lúc này hai người Diệp Phong và Diệp Tiểu Quái vẫn đang tranh giành nhau cánh tay trái hoàn toàn không có để ý tới Vũ Thiên Hành vừa mới lên tiếng hỏi mình.

Không nhìn!

Trần trụi không nhìn!

Nhìn thấy hai người không nhìn mình như thế, trên mặt Vũ Thiên Hành cũng là toát ra vẻ tức giận, sau đó trực tiếp hét lớn: "Đủ rồi, các ngươi muốn gặp ta, ta tới, nhưng các ngươi cứ ở đó tranh giành nhau tay trái tay phải gì đó có phải là các ngươi không có

tôn trọng ngta cho lắm hay không!"

"Vũ môn chủ!"

"Ngươi tạm thời chờ một lát đi!"

"Ta và thuộc hạ của ta đang tiến hành một ván cược hơn nữa tiền đặt cược khá là khủng bố đó!"

"Cho nên, chờ sau khi chúng ta cược xong thì mới nói chuyện sau!"

Nghe được tiếng rống to của Vũ Thiên Hành, Diệp Phong thần sắc bình thản đáp lại một câu, sau đó tiếp tục tranh giành với Diệp Tiểu Quái.

? ? ?

Tiền đặt cược khá là khủng bố?

Khủng bố đến mức nào?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Vũ Thiên Hành trên mặt lộ ra vẻ khinh thường sau đó thả thần thức ra kiểm tra cái thần giới có chứa tiền đặt cược kinh khủng đang được để ở bên cạnh!

Chương 1071 - Tay phải? Sao ngươi có thể dùng tay phải được chứ?

"Cái này. . . đây là!"

"Một tỷ khối cực phẩm Thần Linh Tinh?"

"Tiền đặt cược này thật thật là khủng khiếp a!"

Nhưng mà sau khi Vũ Thiên Hành xem xét ở bên trong thần giới lại có chứa một tỷ khối cực phẩm Thần Linh Tinh, cả người trực tiếp ngẩn ra tại chỗ!

……

"Hai vị!"

"Các ngươi đang cược cái gì đó?"

"Có thể cho ta tham dự vào hay không?"

Sau khi hết khiếp sợ, Vũ Thiên Hành quay qua nhìn hai người thử lên tiếng hỏi thăm, dù sao ván cược này quá lớn, tiền đặt cược của nó cho dù là hắn cũng nhìn mà phát thèm!

"Không được!"

"Ván cược này chúng ta không thể để cho ngươi tham dự vào trong đó được!"

"Bởi vì chúng ta đang đánh cược một chuyện có liên quan tới ngươi nếu như ngươi tham gia vào trong đó thì không phải là ngươi thắng chắc rồi hay sao?"

Nghe được Vũ Thiên Hành nói như vậy, Diệp Phong thậm chí không có một chút do dự nào trực tiếp lên tiếng từ chối.

"Ừm?"

"Có liên quan tới ta?"

"Sau đó, các ngươi cứ liên tục tranh luận là tay trái hay là tay phải?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Vũ Thiên Hành lập tức cúi đầu trầm tư!

"Ngọa tào!"

"Chờ một chút!"

"Nội dung bọn họ đánh cược với nhau sẽ không phải là khi ta hai hai ba ba năm thì dùng là tay trái hay là tay phải đó chứ!"

Nghĩ đến khả năng này, Vũ Thiên Hành trực tiếp dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn về phía hai người, sau đó trên mặt lộ ra vẻ bất an lên tiếng dò hỏi: "Hai vị, ta có thể biết được là hai người

đang đánh cược cái gì hay không?"

Sau khi Vũ Thiên Hành hỏi ra một câu hỏi như vậy thì rốt cuộc hai người Diệp Phong và Diệp Tiểu Quái cũng chọn được tay trái và tay phải!

"Vũ môn chủ!"

"Chúng ta rảnh rỗi không có chuyện gì làm cho nên mới đánh cược với nhau xem là khi ngươi hai hai ba ba năm thì ngươi dùng tay trái hay là tay phải!"

"Bây giờ chúng ta đã lựa chọn xong rồi ngươi có thể cho chúng ta biết câu trả lời được rồi đó!"

Nghe được Vũ Thiên Hành nói như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ mong đợi hỏi thăm.

? ? ?

Các ngươi rảnh rỗi không có chuyện gì làm cho nên lôi chuyện xấu hổ của người khác ra để đặt cược như vậy hay sao?

Sau đó còn muốn ta tự mình nói cho các ngươi biết câu trả lời?

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Vũ Thiên Hành như không thể tin vào tai của mình, hắn hoàn toàn không ngờ được là hai người trước mắt lại có thể làm ra được chuyện chó như vậy!

"Cái gì khi hai hai ba ba năm?"

"Cái gì tay trái hay là tay phải?"

"Ta hoàn toàn không hiểu được các ngươi nói như vậy là đang có ý gì!"

Mặc dù có chút tức giận nhân bởi vì không thăm dò được tình huống của hai người cho nên Vũ Thiên Hành cũng không có lập tức nổi giận mà là thuận miệng đáp lại bọn họ một câu.

"Được rồi!"

"Vốn còn nghĩ nếu như ngươi có thể trả lời câu hỏi của ta thì ta sẽ đưa cho ngươi một chút Long Hoàng Minh Viêm Thạch!"

"Nếu như ngươi không muốn trả lời thì ta đổi một người khác cũng được!"

Nghe được Vũ Thiên Hành nói như vậy, Diệp Phong cũng ra vẻ tiếc nuối nói một câu như vậy.

Hả?

Long Hoàng Minh Viêm Thạch?

Trong tay của tiểu tử này lại có Long Hoàng Minh Viêm Thạch, hơn nữa còn chuẩn bị đưa ta một chút?

Mà Vũ Thiên Hành đang đứng đối diện hắn nói như vậy thì trực tiếp gấp gáp, dù sao nếu chỉ trả lời một câu hỏi mà có thể nhận được một chút Long Hoàng Minh Viêm Thạch thì chắc chắn hắn sẽ trả lời dù cho vấn đề này có chút xấu hổ!

"Vị thiếu gia này!"

"Những gì ngươi vừa mới nói là thật hay sao?"

"Nếu như ta trả lời câu hỏi của ngươi thì ngươi sẽ đưa cho ta một chút Long Hoàng Minh Viêm Thạch thật hay sao?"

Sau khi hết khiếp sợ, Vũ Thiên Hành mặt lộ vẻ vội vàng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng xác nhận.

"Đương nhiên!"

"Thứ quỷ đó trong mắt các ngươi có thể được tính là bảo bối nhưng trong mắt của ta thì chính là một đống đá vụn mà thôi!"

Nhìn thấy Vũ Thiên Hành mắc câu, Diệp Phong cũng tiện tay lấy một cái thần giới ra ném cho đối phương, dùng hành động đó để chứng minh rằng những gì mình nói đều là sự thật!

"Tê!"

"Vậy mà đúng là Long Hoàng Minh Viêm Thạch thật!"

"Hơn nữa còn có mười khối!"

"Nếu như ta có những Long Hoàng Minh Viêm Thạch này, cho dù máy đối thủ cũ của ta có liên thủ lại với nhau thì ta cũng có thể không sợ hãi một chút nào!"

Xem xét ở bên trong thần giới lại thật sự có chứa Long Hoàng Minh Viêm Thạch, hơn nữa còn khoảng chừng mười khối, cho dù là Vũ Thiên Hành thì lúc này cũng không nhịn được mà hít vào một hơi khí lạnh sau đó cả người bắt đầu trở nên hưng phấn.

"Vị thiếu gia này!"

"Có phải là nếu như ta trả lời vấn đề này!"

"Thì mười khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch đều là của ta đúng hay không?"

Trên mặt lộ vẻ kích động, Vũ Thiên Hành lại quay qua nhìn Diệp Phong xác nhận lại một lần nữa!

"Không!"

"Nếu như ngươi trả lời vấn đề này!"

"Ta không phải đưa ngươi mười khối, mà là hai mươi khối, ba mươi khối, năm mươi khối cũng có thể!"

"Bởi vì ngươi có được ý chí lực cực kỳ khủng bố cho nên ta muốn giúp ngươi rèn luyện ra Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm!"

Nghe được Vũ Thiên Hành hỏi mình như vậy, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt thành thật ra giải thích rõ cho hắn biết.

"Cái gì!"

"Ngươi muốn cung cấp một lượng lớn Long Hoàng Minh Viêm Thạch cho ta, sau đó trợ giúp ta rèn luyện ra Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm?"

Nghe được hắn nói như vậy, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Vũ Thiên Hành như không thể tin vào tai của mình!

Chờ một chút!

Đúng lúc này, Vũ Thiên Hành bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó lập tức nhìn về phía Diệp Phong trực tiếp hỏi: "Vị thiếu gia này, chúng ta vốn không quen không biết nhau, tại sao ngươi lại vô duyên vô cớ đưa cho ta một món quà lớn như vậy?"

"Không vì sao cả!"

"Ta chỉ muốn đưa cho ngươi, hơn nữa ta cũng không cần ngươi phải trả bất cứ giá nào!"

"Nếu như ngươi không dám nhận thì ta sẽ lập tức quay đầu rời khỏi đây!"

Chương 1072 - Tay phải? Sao ngươi có thể dùng tay phải được chứ? (2)

"Dù sao ta đưa cho ai cũng là đưa cũng không phải là không đưa cho ngươi thì không được!"

Nghe được Vũ Thiên Hành nói như vậy, Diệp Phong cũng thần sắc ngoạn vị nhìn đối phương trực tiếp giải thích.

"Mẹ nó!"

"Gan lớn chết no!"

"Gan nhỏ chết đói!"

"Muốn!"

Nghe được Diệp Phong giải thích như vậy, Vũ Thiên Hành cũng cắn răng, sau đó trực tiếp làm ra quyết định!

"Vị thiếu gia này!"

"Long Hoàng Minh Viêm Thạch này, ta muốn!"

"Về phần hai hai ba ba năm, ta dùng chính là tay phải!"

Ngay sau đó, Vũ Thiên Hành mặt lộ vẻ lúng túng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói.

"Tay phải?"

"Sao ngươi có thể dùng tay phải được chứ?"

Mà nghe được hắn nói như vậy, Diệp Phong lại toát ra vẻ thất vọng, sau đó trực tiếp cất cái thần giới có chứa một tỷ khối cực phẩm Thần Linh Tinh đang để ở bên cạnh vào.

? ? ?

Ta phải phiết tử a, vậy chắc chắn phải dùng tay phải a!

Hơn nữa, hắn là ngươi phải thắng mới đúng, nếu như thắng ngươi không nên vui vẻ hay sao sao còn rầu rĩ không vui như vậy?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, nhìn thấy dáng vẻ của Diệp Phong lúc này, Vũ Thiên Hành trực tiếp mộng, bởi vì tình huống này đúng là có chút không hợp với lẽ thường!

"Chủ nhân!"

"Vẫn là ngài lợi hại!"

"Vừa đoán liền trúng!"

Lúc này, chú ý tới dáng vẻ rầu rĩ không vui của Diệp Phong, Diệp Tiểu Quái cũng nở một nụ cười mê người sau đó trực tiếp lên tiếng nịnh nọt!

"Đi!"

"Đừng có đứng đó nịnh nọt ta nữa!"

"Ta nói tại sao ngươi cứ tranh giành tay trái với ta, hắn là ngươi đã suy tính ra được hắn dùng tay phải có đúng hay không!"

"Nhưng mà không thể không nói, ngươi cố ý để cho ta thắng, bàn về đạo lí đối nhân xử thế thì ngươi rành rẽ hơn Diệp Tiểu Kiếm nhiều!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái nịnh nọt mình, Diệp Phong cũng nở nụ cười, sau đó trực tiếp trêu ghẹo.

(Diệp Tiểu Kiếm: ? ? ? Lúc trước chơi kéo búa bao, ta cũng muốn chơi một đợt đạo lí đối nhân xử thế nhưng ngươi hoàn toàn không cho ta có được cơ hội đó, kết quả bây giờ ngươi lại nói nàng mạnh hơn ta? Chẳng lẽ cũng bởi vì nàng là mỹ nữ mà ta là một tên nam nhân xấu xí cho nên phải bị đãi ngộ không công bằng như vậy hay sao?)

Hả?

Làm gì chứ?

Các ngươi đang làm gì đó?

Dùng chuyện riêng tư của ta đánh cược như vậy thì cũng thôi đi!

Bây giờ còn lấy chuyện riêng tư của ta ra để nịnh nọt như vậy?

Các ngươi nói chuyện phiếm với nhau như vậy có từng suy nghĩ tới cảm nhận của người ở trong cuộc hay không!

Vũ Thiên Hành đang đứng bên cạnh nghe được hai người nói chuyện với nhau như vậy, khóe miệng trực tiếp co quắp!

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Mặc dù người trong thần giới đều biết Long Hoàng Minh Viêm kinh khủng như thế nào!"

"Nhưng chưa bao giờ có người nào trong thần giới thật sự có được Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm!"

"Bởi vì Long Hoàng Minh Viêm Thạch thật sự quá hi hữu, quá đắt giá, cho dù có người ngẫu nhiên đạt được một khối thì chỉ sợ cũng

sẽ không lấy ra để bán mà sẽ để lại trong tay để làm một cái át chủ bài bảo mệnh!"

"Dù sao nếu như mượn dùng Long Hoàng Minh Viêm ở trong Long Hoàng Minh Viêm Thạch thì có thể để cho thực lực của mình tăng lên mấy lần!"

Sau khi Vũ Thiên Hành đưa hai người Diệp Phong và Diệp Tiểu Quái đến Ngũ Hành Điện, cười nói với Diệp Phong về tình huống của Long Hoàng Minh Viêm Thạch, mà câu nói này cũng là đang gián tiếp hỏi thăm Diệp Phong một chuyện, đó chính là Long Hoàng Minh Viêm Thạch trong tay ngươi có đủ nhiều hay không!

"Vũ môn chủ!"

"Ngươi yên tâm, trong tay của ta còn nhiều Long Hoàng Minh Viêm Thạch lắm!"

"Hoàn toàn đủ cho ngươi luyện hóa ra được Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm chân chính!"

Diệp Phong cũng đánh hơi được ý ngầm ẩn trong lời nói của đối phương, sau đó trên mặt nở một nụ cười lên tiếng bảo đảm.

"Diệp thiếu!"

"Vậy chúng ta cũng đừng lãng phí thời gian nữa, trực tiếp bắt đầu đi!"

Nghe được Diệp Phong cam đoan như vậy, trên mặt Vũ Thiên Hành có chút gấp gáp lên tiếng đề nghị.

"Vũ môn chủ!"

"Ở bên trong cái thần giới này có chứa một ngàn khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch, ngươi cầm lấy dùng đi!"

"Nếu như dùng hết thì ta sẽ cho thêm nữa!"

Nhìn thấy dáng vẻ gấp gáp không kịp chờ đợi của Vũ Thiên Hành, Diệp Phong đầu tiên là cười cười, sau đó đưa cho hắn một cái thần giới.

"Diệp thiếu!"

"Phần ân tình này không thể báo đáp, sau này nếu như có chuyện chỉ cần đến ta thì ngươi cứ mở miệng là được!"

Cầm lấy thần giới, nhìn thấy bên trong thật sự có một ngàn khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch, Vũ Thiên Hành cũng cực kỳ nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hứa hẹn.

...

"A ~ ngọa tào!"

"Minh Viêm đốt người khủng bố như vậy sao?"

"Đây là chuyện mà người có thể chịu được hay sao?"

Sau khi Vũ Thiên Hành bắt đầu chậm rãi dẫn Long Hoàng Minh Viêm bên trong khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch thứ nhất vào bên trong cơ thể, trong nháy mắt thân thể của hắn bị một ngọn lửa màu đỏ xanh bao phủ, ngay sau đó là tiếng kêu thảm thiết của hắn vang lên ở trong đại điện!

"Ngọa tào?"

"Khủng bố như vậy sao?"

Diệp Phong đang đứng bên cạnh nhìn thấy Vũ Thiên Hành bị ngọn lửa màu đỏ xanh bao phủ bắt đầu điên cuồng lăn lộn mới dưới đất đồng thời thỉnh thoảng lại hét lên một tiếng hét thảm, cảnh tượng thê thảm này khiến cho hắn cũng thấy kinh hãi!

"Chủ nhân!"

"Long Hoàng Minh Viêm được xưng là một trong số tam đại thần viêm cấp cao nhất thần giới, đương nhiên cũng có chỗ kinh khủng của nó!"

"Có thể nói nếu không phải ý chí lực của Vũ Thiên Hành đủ mạnh mẽ, đổi lại thành những người khác thì bây giờ đã chịu không được mà từ bỏ từ lâu rồi!"

Nhìn thấy dáng vẻ giật mình của Diệp Phong, Diệp Tiểu Quái đang đứng bên cạnh cũng là cười giải thích rõ cho hắn biết.

"Đúng rồi!"

"Chủ nhân, lần này ngài ra ngoài không phải là để phá của hay sao?"

"Vậy bây giờ ngài muốn phá của như thế nào?"

Sau khi giải thích xong, Diệp Tiểu Quái cũng nghĩ đến cái gì, sau đó trên mặt lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

Chương 1073 - Chủ nhân, sau khi xong chuyện thì hắn còn phải cảm ơn ngài nữa đó!

"Lần này ra ngoài, ta muốn lãng phí hết mười vạn khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch!"

"Cho nên ý tưởng của ta chính là chờ đến khi hắn chỉ còn thiếu một khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch nữa là có thể luyện hóa ra được Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm thì ta sẽ nói là không còn nữa!"

"Chờ hắn triệt để thất bại thì ta lại nói là ta vừa mới tìm được, như vậy thì hắn có thể liên tục rèn luyện nhiều lần như vậy!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng nói ra ý tưởng của mình.

"Chủ nhân!"

"Ý tưởng phá của này rất là kỳ diệu!"

"Chỉ cần hắn không thành công, như vậy thì cho dù hắn rèn luyện bao nhiêu khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch cũng đều được xem như lãng phí, mà lãng phí thì tương đương với là phá của a!"

"Hơn nữa chỉ cần tốc độ hắn rèn luyện rất nhanh thì muốn lãng phí hết mười vạn khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch cũng chỉ là chuyện trong vài phút mà thôi!"

Sau khi nghe được ý tưởng của Diệp Phong, Diệp Tiểu Quái lại lên tiếng nịnh nọt!

"Tiểu Quái!"

"Mặc dù đây là một ý tưởng phá của không tệ nhưng ta hoàn toàn không ngờ được là rèn luyện Long Hoàng Minh Viêm bên trong Long Hoàng Minh Viêm Thạch lại phải gánh chịu đau đớn khủng bố như vậy!"

"Nói thật, ta có chút muốn từ bỏ ý tưởng phá của này!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Diệp Phong lại vẻ mặt nghiêm túc nói ra ý nghĩ của mình lúc này!

"Chủ nhân!"

"Có phải là ngài cảm thấy xây dựng niềm vui sướng khi phá của của mình ở trên sự đau khổ của đối phương cho nên có chút không đành lòng đúng không?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Quái cũng đoán được cái gì, sau đó lên tiếng hỏi thăm.

"Không phải!"

"Ta cũng không ngại khi xây dựng niềm vui sướng khi phá của của mình trên sự đau khổ của người khác, bởi vì sau khi xong việc thì ta đều sẽ đền bù cho bọn họ!"

"Chỉ là Vũ Thiên Hành như vậy cũng quá thống khổ!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Diệp Phong cũng giải thích rõ cho nàng biết.

"Chủ nhân!"

"Có phải là ngài đã suy nghĩ nhiều rồi hay không!"

"Mặc dù bây giờ hắn nhìn nhìn như rất là đau khổ nhưng thật ra là hắn rất thích thú đó!"

"Cho dù cuối cùng không có rèn luyện ra được Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm thì hắn cũng sẽ cảm kích ngài đó!"

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Quái lại bỗng nhiên nói một câu như vậy.

? ? ?

Nhìn như rất thống khổ nhưng thật ra thì rất thích thú?

Cho dù cuối cùng không thể nào rèn luyện ra được Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm thì hắn cũng sẽ cảm kích ta?

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp mộng.

"Tiểu Quái!"

"Ngươi nói như vậy là có ý gì, sao ta lại nghe không hiểu?"

Sau đó, Diệp Phong trưng vẻ mặt nghi hoặc ra lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Mặc dù Vũ Thiên Hành đã tu luyện Ngũ Hành Ma Dục Công đến cảnh giới đại viên mãn nhưng hắn còn chưa có đột phá bình cảnh đại viên mãn!"

"Mà bình cảnh này đã khiến cho hắn bị kẹt lại mấy ngàn năm!"

"Chỉ có đột phá bình cảnh này thì hắn mới coi như là triệt để thành công tu luyện công pháp cấm kị này, mà đến lúc đó cấm kị khi tu luyện cũng sẽ không còn tồn tại nữa!"

"Nói cách khác, chỉ khi nào hắn đột phá được bình cảnh này thì mới có thể phá thân, nếu không thì cho dù đến chết hắn cũng không thể phá thân, trừ phi hắn không cần một thân tu vi thông thiên này nữa!"

Nói đến đây, Diệp Tiểu Quái cũng dừng một chút, sau đó mới tiếp

tục nói ra: "Mà sở dĩ hắn kẹt ở tình cảnh này lâu như vậy là vì ý chí lực của hắn đã lên đến hạn mức cao nhất, hoàn toàn không thể chịu đựng được sự dụ dỗ đến từ trăm tên trời sinh mị thể, mà bây giờ chúng ta làm như vậy chính là đang biến tướng giúp hắn tăng ý chí lực lên!"

? ? ?

Ta phá của, tra tấn hắn!

Mà hắn mặc dù bị tra tấn nhưng ý chí lực lại được tăng lên!

Cuối cùng thậm chí có có thể đột phá bình cảnh đại viên mãn Ngũ Hành Ma Dục Công, từ đó triệt để phóng thích bản thân, có được một cuộc sống mới?

Nghe Diệp Tiểu Quái giải thích xong, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Diệp Phong như không thể tin vào tai của mình!

"Tiểu Quái!"

"Nếu như là tình huống này thì thú vị lắm!"

"Dù sao ta làm như vậy chính là đang giúp hắn!"

Sau khi tỉnh táo lại, trên mặt Diệp Phong nở một nụ cười xấu xa, hắn không ngờ được là mình phá của một đợt mà còn có thể biến nó thành một lần giúp người làm niềm vui!

Một bên khác!

"Ngọa tào!"

"Ta ở chỗ này đau đến chết đi sống lại nhưng mà hai người các ngươi lại đứng ở bên cạnh nhìn chằm chằm vào ta mà cười?"

Lúc này, Vũ Thiên Hành đang lăn lộn kêu rên trên mặt đất, khi để ý thấy cảnh tượng này thì cả người đều choáng váng, hơn nữa không biết tại sao khi nhìn thấy nụ cười quái dị của hai người đó thì trong lòng hắn cảm thấy có chút bất an khó hiểu!

……

Một lát sau!

"Diệp thiếu! ! !"

"Long Hoàng Minh Viêm Thạch đã dùng hết, mau tới đỉnh ta một đợt!"

Rất nhanh, giọng nói tràn đầy lo lắng của Vũ Thiên Hành vang lên bên cạnh.

? ? ?

Thần mẹ nó đỉnh ngươi một đợt?

Ngươi không thể nói chuyện đàng hoàng hơn được hay sao?

Ngươi nói như vậy rất dễ khiến cho người khác hiểu lầm!

Nghe được Vũ Thiên Hành nói như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến, sau đó đưa một cái thần giới có chưa tám nghìn chín trăm chín mươi chín khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch cho hắn!

"Ngọa tào!"

"Diệp thiếu, ngươi thật ra sức!"

Mà sau khi Vũ Thiên Hành kiểm tra xong tình huống bên trong thần giới này phát hiện ra nó chứa nhiều Long Hoàng Minh Viêm Thạch như vậy thì cũng hưng phấn đáp lại một tiếng!

Hả?

Đầu tiên là đỉnh ngươi một đợt!

Bây giờ lại là thật ra sức!

Mẹ nó, ngươi có thể nói chuyện đàng hoàng được hay không!

Nghe được Vũ Thiên Hành nói như vậy, khóe miệng Diệp Phong trực tiếp co quắp!

"Tiểu Quái!"

"Ngươi xác định một vạn khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch là có thể rèn luyện ra Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm?"

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Diệp Tiểu Quái đang đứng bên cạnh lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

Chương 1074 - Ta đã thất bại sau đó ngươi nói là ngươi tìm được?

"Chỉ cần có chịu đựng được nỗi khổ khi Minh Viêm đốt người, như vậy thì Long Hoàng Minh Viêm ẩn chứa bên trong một vạn khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch cũng đủ để rèn luyện ra Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm!"

"Cho nên ngài cho hắn hết thảy chín nghìn chín trăm chín mươi chín khối, hắn chắc chắn thất bại!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Diệp Tiểu Quái cũng cười giải thích rõ cho hắn biết.

"Tốt!"

"Vậy chúng ta nằm trên ghế xích đu, ăn thịt nướng, uống chút rượu, chờ hắn thất bại đi!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Diệp Phong cũng khẽ gật đầu, sau đó lấy hai cái ghế đu và thịt Phệ Thiên Ma Long dự trữ và hai bầu rượu ngon từ trong không gian của hệ thống ra!"

"Chủ nhân!"

"Ngài nằm đi, việc nướng thịt giao cho ta là được!"

Nhìn thấy Diệp Phong lấy nguyên liệu nấu ăn ra, Diệp Tiểu Quái cũng vội vàng nhận lấy.

"Mỹ nữ thịt nướng!"

"Rượu ngon uống!"

"Tùy ý phá của!"

"Giúp người làm niềm vui!"

"Đây chính là một loại hưởng thụ!"

Nằm trên ghế xích đu, đầu tiên là nhìn Vũ Thiên Hành đang lăn lộn kêu rên trên mặt đất một chút, sau đó lại nhìn Diệp Tiểu Quái mặc một bộ áo đen bó sát người lộ rõ dáng người ngạo mạn một chút, Diệp Phong nở một nụ cười tự nói.

Một bên khác!

"Ngọa tào!"

"Các ngươi có còn là người nữa hay không?"

"Có cần phải chó như vậy hay không!"

Lúc này, Vũ Thiên Hành đang dựa vào ý chí lực kinh khủng để chịu đựng Long Hoàng Minh Viêm tra tấn nhìn thấy hai người Diệp Phong và Diệp Tiểu Quái trực tiếp nằm trên ghế xích đu ăn thịt nướng, uống rượu ngon, chuyện này khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu, phải biết, bây giờ hắn đang chịu đủ mọi tra tấn!

...

Một canh giờ qua đi!

"Nhanh!"

"Sắp thành công!"

"Ta lập tức sẽ trở thành cường giả đỉnh cao đầu tiên ở trong thần giới có được Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm!"

Lúc này, xem xét Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm sắp thành hình trong cơ thể, Vũ Thiên Hành cũng triệt để hưng phấn lên, nhớ lại một canh giờ bị tra tấn cực kỳ kinh khủng, lại nhìn Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm sắp thành hình một chút, hắn bỗng nhiên cảm

thấy tất cả mọi thứ đều là đáng giá!

"Ừm?"

"Tình huống như thế nào?"

"Long Hoàng Minh Viêm Thạch đâu?"

"Tại sao không có rồi?"

Sau khi Vũ Thiên Hành cảm thấy Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm của mình chỉ còn kém một bước cuối cùng thôi thì lại phát hiện Long Hoàng Minh Viêm Thạch ở trong thần giới lại không còn nữa, chuyện này khiến cho hắn lập tức trở nên gấp gáp sau đó quay qua nhìn Diệp Phong vội vàng hô: "Diệp thiếu, Long Hoàng Minh Viêm Thạch đã dùng hết rồi, nhanh giúp ta đỉnh một đợt, ta sắp thành công rồi!"

"Cái gì!"

"Lại không có?"

"Nhưng ta cũng không có a!"

Nghe được tiếng la của Vũ Thiên Hành, Diệp Phong cũng ra vẻ giật mình đáp lại.

? ? ?

Sự tra tấn cực kỳ kinh khủng này ta phải chịu đựng trọn vẹn một canh giờ!

Mà khi ta sắp thành công thì ngươi lại nói là ngươi không có?

Ngươi xác định không phải là ngươi đang cố ý chơi ta đó chứ?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Vũ Thiên Hành trực tiếp choáng váng, hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại trả lời hắn một câu như vậy, thậm chí bây giờ hắn rất muốn hỏi Diệp Phong một câu: "Trước đó là ai lời thề son sắt cam đoan nói Long Hoàng Minh Viêm Thạch trong tay mình tuyệt đối đủ?"

"Diệp thiếu!"

"Ta thật sự sắp thành công!"

"Nếu không ngươi tìm lại trong thần giới xem thử xem còn có thể tìm ra được mấy khối nữa hay không, cho dù chỉ tìm ra một khối thôi cũng được nữa!"

Lúc này, Vũ Thiên Hành cũng mặt lộ vẻ không cam lòng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng cầu khẩn!

"Vũ môn chủ!"

"Ta đã kiểm tra nhiều lần nhưng mà thật sự là không tìm được!"

"Ta cũng hết cách rồi!"

"Hơn nữa ta cũng không ngờ được là nhiều Long Hoàng Minh Viêm Thạch như vậy mà vẫn còn chưa đủ!"

Nghe được Vũ Thiên Hành cầu khẩn, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ nhún vai, sau đó lên tiếng đáp lại.

Hỏng mất!

Nghe được Diệp Phong trả lời, Vũ Thiên Hành trực tiếp hỏng mất!

Cảm giác thành công đang ở trước mắt nhưng không thể nào với tới được khiến cho hắn hỏng mất!

"Xung kích bình cảnh Ngũ Hành Ma Dục Công, mỗi một lần ta đều thất bại ở thời khắc cuối cùng do không thể nào giữ vững được bình tĩnh trong lòng!"

"Bây giờ rèn luyện Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm cũng là chênh lệch một lần cuối cùng như thế, cuối cùng dẫn đến thất bại!"

"Cho dù ta có ý chí lực khủng bố nhưng liên tiếp đối mặt đả kích như thế thì ta cũng thật sự không chịu nổi!"

Lúc này, cảm nhận được Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm sắp thành hình trong cơ thể đang từ từ tán loạn, Vũ Thiên Hành cũng

nở một nụ cười khổ sau đó lên tiếng lẩm bẩm.

Mấy phút sau!

"Ồ!"

"Sao chỗ này lại còn nhiều Long Hoàng Minh Viêm Thạch như vậy chứ?"

Sau khi Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm trong cơ thể Vũ Thiên Hành hoàn toàn tán loạn biến mất, Diệp Phong cũng ra vẻ kinh nghi hô một câu như vậy!

Xoát!

Nghe được hắn nói như vậy, Vũ Thiên Hành trực tiếp hai mắt trợn tròn quay qua nhìn Diệp Phong, trong ánh mắt tràn ngập vẻ cực kỳ khiếp sợ!

"Vũ môn chủ!"

"Ta vừa mới mở ra, ngươi đoán xem, ta lại phát hiện ra được một đống lớn Long Hoàng Minh Viêm Thạch!"

"Mà có những Long Hoàng Minh Viêm Thạch này, ngươi hoàn toàn có thể một lần nữa!"

"Thế nào, có vui vẻ hay không, có hạnh phúc hay không?"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Vũ Thiên Hành bị kinh hãi cười lên tiếng nói.

? ? ?

Ta vừa mới tiếp nhận tra tấn một canh giờ, khi sắp thành công thì ngươi tìm không thấy!

Bây giờ ta đã hoàn toàn thất bại thì ngươi lại nói là ngươi tìm được?

Sau đó còn muốn ta tiếp tục một lần nữa?

Lại đến một lần còn chưa tính, ngươi còn hỏi ta có vui vẻ hay

không có hạnh phúc hay không?

Câu hỏi này ta phải trả lời như thế nào đây?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Vũ Thiên Hành cảm thấy cả người đều muốn điên rồi, nếu như vừa nãy là vì nguyên nhân cá nhân của hắn mà khiến cho hắn thất bại vậy bây giờ nhận được một cơ hội nữa thì chắc chắn là hắn sẽ vui vẻ sẽ hạnh phúc!

Chương 1075 - Giúp ta tìm? Chẳng lẽ là lần này có hi vọng?

Nhưng vừa khéo thất bại không phải vấn đề của hắn mà là do Diệp Phong không có kịp thời cung cấp Long Hoàng Minh Viêm Thạch, dưới loại tình huống này, có được cơ hội một lần nữa hắn cũng không biết là mình có nên vui vẻ hay không!

"Diệp thiếu!"

"Vui vẻ, ta vui vẻ a!"

"Có thể có được cơ hội rèn luyện Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm một lần nữa, đương nhiên là ta sẽ vui vẻ rồi!"

"Nhưng mà ta có thể hỏi trước một câu là lần này số lượng Long Hoàng Minh Viêm Thạch có đủ hay không?"

Sau khi tỉnh táo lại, Vũ Thiên Hành trên mặt nở một nụ cười nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

……..

"Đủ!"

"Tuyệt đối đủ!"

"Vũ môn chủ, ngươi cứ yên tâm trăm phần trăm!"

Nghe được Vũ Thiên Hành hỏi mình như vậy, Diệp Phong cũng vỗ bộ ngực bảo đảm lần nữa.

? ? ?

Yên tâm trăm phần trăm?

Ta cho dù có yên tâm tới một ngàn phần trăm cũng không thể nào bù được một câu nói không có của ngươi!

Nghe được Diệp Phong cam đoan, Vũ Thiên Hành cũng lắc đầu nở nụ cười khổ, hắn cảm thấy câu hỏi này của mình hỏi ra có chút dư thừa!

"Diệp thiếu!"

"Vậy thì ta sẽ bắt đầu lại từ đầu một lần nữa!"

"Lần này người tuyệt đối đừng có gạt ta đó, sự tra tấn kinh khủng đó ta không muốn phải tiếp nhận lần thứ ba đâu!"

Nói xong, Vũ Thiên Hành cực kỳ thuần thục nằm xuống đất, chuẩn bị đau khổ lăn lộn một lần nữa!

Một bên khác!

"Ta thật sự không có lừa ngươi!"

"Bởi vì Long Hoàng Minh Viêm Thạch đúng là đầy đủ thật chỉ là ta không muốn đưa cho ngươi mà thôi!"

"Về phần ngươi không muốn tiếp nhận lần thứ ba, không thể nào có chuyện đó được!"

"Hơn nữa, lần thứ ba cũng không phải kết thúc, đằng sau còn có lần thứ tư, lần thứ năm, lần thứ sáu..."

"Có thể ngươi sẽ vì chuyện này mà oán hận ta cho là ta đang cố ý tra tấn ngươi nhưng ngươi không biết là ta làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho ngươi mà thôi!"

Nghe được Vũ Thiên Hành nói như vậy, Diệp Phong cũng trên môi nở một nụ cười tự lẩm bẩm, dù sao hắn làm như vậy là đang trợ giúp đối phương tăng ý chí lực lên, đương nhiên là hắn sẽ không có cảm giác áy náy rồi!

Một canh giờ qua đi!

"Ngọa tào! ! !"

"Lại mẹ nó không có?"

"Hơn nữa còn là không có trong thời khắc mấu chốt?"

Xem xét Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm sắp thành hình trong cơ thể, lại nhìn cái thần giới đã trống không, Vũ Thiên Hành trực tiếp thần sắc sụp đổ quay qua nhìn Diệp Phong.

"Vũ môn chủ!"

"Ngươi nhìn ta làm gì?"

"Tranh thủ chuyên tâm rèn luyện Long Hoàng Minh Viêm đi chứ!"

Chú ý tới Vũ Thiên Hành nhìn về phía mình, Diệp Phong cũng ra vẻ nghi ngờ lên tiếng nhắc nhở.

? ? ?

Ta chuyên tâm luyện cái quần què!

Thần giới đã trống không rồi, ngươi kêu ta rèn luyện cái quỷ gì nữa?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong nháy mắt trên mặt Vũ Thiên Hành cũng treo đầy hắc tuyến, sau đó trực tiếp nói ra: "Diệp thiếu, Long Hoàng Minh Viêm Thạch bên trong thần giới đã được sử dụng hết rồi nhưng còn chưa đủ, không biết trong tay ngươi còn có hay không?"

Nói thật, có kinh nghiệm lần đầu tiên, lần này lên tiếng hỏi thăm Vũ Thiên Hành cũng không có ôm hi vọng nhiều, nếu không thì hắn đã vội vàng lên tiếng hỏi thăm chứ không phải là bày tỏ thái độ không nhanh không chậm như vậy!

"Cái gì!"

"Lại không đủ?"

"Vậy ta tranh thủ thời gian tìm giúp ngươi!"

Nghe được Vũ Thiên Hành nói như vậy, Diệp Phong cũng ra vẻ giật mình kinh hô một tiếng, sau đó hai mắt nhắm lại nghỉ ngơi trên ghế xích đu, mà cảnh tượng này khi người khác nhìn vào thì giống như là Diệp Phong đang vận dụng thần thức để kiểm tra đông đảo thần giới của mình!

Hả?

Giúp ta tìm?

Nói cách khác lần này có hi vọng?

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, Vũ Thiên Hành vốn đã không ôm nhiều hy vọng lại dấy lên ngọn lửa hi vọng một lần nữa, sau đó dùng ánh mắt chờ mong nhìn về phía Diệp Phong.

Một phút!

Hai phút!

Ba phút!

Theo thời gian chậm rãi trôi qua, Vũ Thiên Hành cũng toát ra vẻ vội vàng, bởi vì hắn cảm nhận được Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm sắp thành hình trong cơ thể mình ssã bắt đầu có dấu hiệu sắp tán loạn!

"Rốt cuộc Diệp thiếu có tìm được hay không a!"

"Ta hi vọng sau một khắc hắn có thể mở hai mắt ra dường nào!"

"Sẽ không phải là hắn đã ngủ thiếp đi đó chứ!"

"..."

Nhìn thấy Diệp Phong cả buổi mà vẫn không có phản ứng gì, Vũ Thiên Hành cũng thần sắc sụp đổ tự nói, dù sao cảm giác ôm hy vọng chờ đời khiến cho người ta cực kỳ khó chịu!

Lâu chừng nửa nén nhang!

"Xong!"

"Lại mẹ nó xong con bê!"

"Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm sắp thành hình hoàn toàn tán loạn sạch sẽ!"

Lúc này, chú ý tới Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm sắp thành hình trong cơ thể hoàn toàn tán loạn sạch sẽ, Vũ Thiên Hành cũng tỏ vẻ sống không còn gì để luyến tiếc.

"Vũ môn chủ! ! !"

"Ta tìm được!"

"Hơn nữa số lượng cũng không ít, lần này tuyệt đối đủ để cho ngươi dùng!"

Đúng lúc này, Diệp Phong cảm thấy cũng không xê xích gì nhiều, trực tiếp mở hai mắt ra, sau đó mặt lộ vẻ kích động hô to lên.

? ? ?

Ta thất bại!

Ngươi đã tìm được?

Hơn nữa số lượng còn không ít?

Thế nào, đủ ta nếm thử lần thứ ba đấy chứ?

Nghe được hắn nói như vậy, Vũ Thiên Hành trực tiếp quay qua nhìn Diệp Phong, sau đó mặt lộ vẻ không hiểu lên tiếng hỏi: "Diệp thiếu, đều là Long Hoàng Minh Viêm Thạch, tại sao ngươi lại không để chung một chỗ sau lần nào cũng phải đi tìm như vậy?"

"Vũ môn chủ!"

"Ngươi không biết!"

"Thần giới ta dùng để đựng rác rưởi nhiều lắm, tối thiểu cũng phải có trên trăm triệu cái!"

"Cho nên ta thật sự không có thời gian sắp xếp!"

Nghe được Vũ Thiên Hành hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng cực kỳ khiêm tốn giải thích!

Hả?

Thần giới chứa rác rưởi?

Ngươi lại xem Long Hoàng Minh Viêm Thạch là rác rưởi?

Không chỉ có như thế, thần giới chứa rác rưởi như thế này ngươi lại có hơn trăm triệu cái?

Nghe được Diệp Phong giải thích như vậy, Vũ Thiên Hành trực tiếp nghe đến choáng váng!

"Vũ môn chủ! !"

"Ngươi đừng đứng ngây ra đó làm gì!"

"Tranh thủ thời gian rèn luyện Long Hoàng Minh Viêm Thạch a, nếu không thì ngươi lại thất bại một lần nữa đó!"

Chương 1076 - Giúp ta tìm? Chẳng lẽ là lần này có hi vọng? (2)

Nhìn thấy Vũ Thiên Hành cả buổi mà vẫn không có phản ứng gì, Diệp Phong cũng ra vẻ lo lắng lên tiếng nhắc nhở.

"Diệp thiếu!"

"Ta đã thất bại!"

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, Vũ Thiên Hành cũng gượng cười giải thích.

"Ai!"

"Vũ môn chủ, lần này cũng trách ta!"

"Nếu như ta có thể tìm ra được sớm một chút thì có thể ngươi sẽ không thất bại rồi!"

"Nhưng mà, thất bại là mẹ của thành công, chỉ cần chúng ta có đủ nhiều Long Hoàng Minh Viêm Thạch, vậy thì còn có cơ hội!"

Nói xong, Diệp Phong cầm thần giới chứa chín nghìn chín trăm chín mươi chín khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch trong tay đưa cho Vũ Thiên Hành!

? ? ?

Thần mẹ nó thất bại là mẹ của thành công?

Phải biết mỗi một lần ta thất bại thì tương đương với mỗi một lần ta chịu khổ vô ích, phải biết, đau đớn khi Long Hoàng Minh Viêm đốt người có thể dùng mấy chữ sống không bằng chết để hình dung đó!

Nghe được hắn nói như vậy, đặc biệt là nhìn thấy cái thần giới chứa Long Hoàng Minh Viêm Thạch Diệp Phong đưa tới, Vũ Thiên Hành thân thể đều không tự chủ được run rẩy lên!

"Chờ một chút!"

"Chín nghìn chín trăm chín mươi chín khối!"

"Lại là chín nghìn chín trăm chín mươi chín khối!"

"Lần thứ hai nếm thử, Long Hoàng Minh Viêm Thạch Diệp thiếu cho ta chính là số lượng này, kết quả cuối cùng hoàn toàn không đủ, thậm chí rất có thể còn kém một khối là thành công!"

"Mà bây giờ Diệp thiếu lại cho ta số lượng này, hắn thật sự không biết hay là hắn đang cố ý chơi ta?"

Chú ý tới số lượng Long Hoàng Minh Viêm Thạch ở trong thần giới, Vũ Thiên Hành cũng khẽ nhíu mày trầm tư.

"Vũ môn chủ!"

"Ngươi còn đang chờ cái gì, tranh thủ thời gian rèn luyện a!"

"Nếu ngươi còn kéo dài thời gian nữa thì mặt trời sẽ xuống núi đó!"

Nhìn thấy Vũ Thiên Hành cả buổi mà vẫn không có phản ứng gì, Diệp Phong cũng lên tiếng thúc giục.

"Ừm?"

"Bây giờ không phải là còn chưa tới giữa trưa đó sao?"

"Sao lại nói tới chuyện mặt trời xuống núi?"

Nghe được hắn nói như vậy, Vũ Thiên Hành cũng không hiểu được ý nghĩa trong đó sau đó lập tức nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra: "Diệp thiếu, về đề phòng bất trắc xảy ra ngươi hãy tìm tiếp nữa đi, chờ ngươi tìm ra được một chút Long Hoàng Minh Viêm Thạch nữa thì ta sẽ lập tức bắt đầu rèn luyện!"

"Ừm?"

"Bị phát hiện nhanh như vậy hay sao?"

Nghe được Vũ Thiên Hành nói như vậy, Diệp Phong cũng hơi hơi nhíu mày.

"Vũ môn chủ!"

"Ngươi nói đúng!"

"Hai lần trước chính là bị hỏng chuyện do chuẩn bị không đủ!"

"Cho nên lần này chúng ta nhất định phải chuẩn bị thêm một chút mới được!"

Trầm mặc một lát, sau đó Diệp Phong lập tức nghĩ ra một ý kiến hay, sau đó trên môi nở một nụ cười lên tiếng đáp lại.

"Ừm?"

"Chủ nhân bắt đầu giở trò rồi hay sao?"

Diệp Tiểu Quái đang đứng bên cạnh nhìn thấy cảnh này thì trên mặt cũng lá lên vẻ chờ mong, bởi vì nàng biết rõ một chuyện, đó

chính là trước khi Diệp Phong lãng phí hết sạch mười vạn khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch thì hoàn toàn sẽ không để cho Vũ Thiên Hành rèn luyện thành công!

Mà Thiên Mệnh Chi Thuật của nàng không thể nào tính ra được bất cứ chuyện gì có liên quan tới Diệp Phong, cho nên, phàm là những chuyện xảy ra trên người Diệp Phong thì đều khiến cho nàng tràn ngập cảm giác chờ mong!

Mấy phút sau!

"Tìm được!"

"Vũ môn chủ, lần này ngươi có thể yên tâm to gan rèn luyện!"

"Bởi vì lần này trong cái thần giới mà ta tìm thấy được đủ để chứa được một vạn khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch!"

Làm bộ tìm một hồi, sau đó Diệp Phong mặt lộ vẻ hưng phấn hô to lên.

Hả?

Là ta đa nghi sao?

Hai lần trước Diệp thiếu thật sự không phải đang cố ý chơi ta?

Nhìn thấy cái thần giới mà Diệp Phong đang cầm trong tay, Vũ Thiên Hành cũng chau mày tự nói.

...

Một canh giờ sau!

"Chủ nhân!"

"Vũ Thiên Hành sắp sử dụng xong ba khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch cực kỳ và rèn luyện hoàn thành!"

"Ngài thật sự muốn để cho hắn rèn luyện ra được Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm hay sao?"

Lúc này, trên mặt Diệp Tiểu Quái lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía

Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Làm sao có thể có chuyện đó được!"

"Trước khi lãng phí hết sạch mười vạn khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch thì ta sẽ không để cho hắn rèn luyện thành công!"

"Đúng rồi!"

"Bụng ta bỗng nhiên có chút khó chịu, ta đi vệ sinh một lát!"

"Một hồi nếu như hắn có hỏi ta thì ngươi cứ trả lời theo đúng tình hình thực tế là được!"

"Còn nữa, cái thần giới này ngươi cầm lấy đi, nếu như hắn không chủ động hỏi thì ngươi cũng đừng nói ra, nếu như hắn chủ động hỏi thì ngươi cứ nói là ta đã đem đi rồi!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp chạy ra khỏi Ngũ Hành Điện!

Mà lúc này, Vũ Thiên Hành đang chuyên tâm rèn luyện ba khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch cuối cùng hoàn toàn không biết là Diệp Phong đã bắt đầu giở trò chơi hắn!

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Giống như hai lần trước, chỉ kém một chút!"

"Tranh thủ đỉnh ta một đợt!"

Sau khi Vũ Thiên Hành hoàn thành rèn luyện chín nghìn chín trăm chín mươi chín khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn quay qua nhìn Diệp Phong đang đứng bên cạnh hô to lên.

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Người đâu?

Ngọa tào, người đâu?

Nhưng mà khi Vũ Thiên Hành phát hiện chỉ còn lại một mình Diệp Tiểu Quái đang đứng bên cạnh thì não hải trong nháy mắt nổ tung, cả người trực tiếp ngẩn ra ngay tại chỗ!

"Quái tiểu thư!"

"Diệp thiếu đâu?"

Sau khi tỉnh táo lại, Vũ Thiên Hành mặt lộ vẻ bất an quay qua nhìn Diệp Tiểu Quái lên tiếng hỏi thăm.

"Vũ môn chủ!"

"Vừa nãy chủ nhân bụng có chút không thoải mái, sau đó đi ra ngoài đi vệ sinh rồi!"

"Hẳn là chẳng mấy chốc nữa là sẽ trở về!"

Nghe được Vũ Thiên Hành hỏi thăm như vậy, Diệp Tiểu Quái cũng nở một nụ cười quyến rũ sau đó lên tiếng đáp lại.

Hả?

Bụng không thoải mái?

Sau đó ra ngoài đi vệ sinh rồi?

Thần Đạo Giả còn cần đi vệ sinh hay sao?

Hơn nữa xóm không đi muộn không đi nhân lúc ta sắp thành công thì hắn lại đi ra ngoài?

Mẹ nó, rõ ràng là hắn đang chơi ta!

Chương 1077 - Không đùa chơi chết ta, các ngươi trong lòng khó chịu?

Sau khi nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Vũ Thiên Hành

cảm thấy cả người đều muốn điên rồi, hắn biết lần rèn luyện Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm này lại mẹ nó xong con bê, nói cách khác, hắn đã phải chịu tội ba lần vô ích!

"Không được!"

"Một hồi Diệp thiếu trở về chắc chắn sẽ còn để cho ta thử đến lần thứ tư!"

"Đến lúc đó cho dù nói như thế nào đi nữa ta cũng không thể nào tiếp tục thử nữa!"

Lúc này, Vũ Thiên Hành cũng âm thầm đưa ra một quyết định quan trọng, sau đó tự lẩm bẩm: "Ta biết mà, bọn họ đâu có tốt bụng như vậy, vô duyên vô cớ đưa cho ta một món quà lớn như thế, hóa ra mục đích thật sự của bọn họ là muốn chơi ta!"

"Nếu không phải ý chí lực của ta cực kỳ khủng bố, đổi lại thành người khác thì bây giờ đã xong đời lâu rồi!"

Lâu chừng nửa nén nhang!

"Tán loạn sạch sẽ!"

"Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm sắp thành hình lại tán loạn sạch sẽ!"

"Mà không có gì bất ngờ xảy ra, lúc này hẳn là Diệp thiếu cũng nên trở về đến rồi!"

Nghĩ đến đây, Vũ Thiên Hành trực tiếp nhìn thẳng về phía cửa đại điện.

"Vũ môn chủ!"

"Vừa nãy bụng có chút không dễ chịu, cho nên đi ra ngoài giải quyết một chút!"

"Đúng rồi, có phải là ngươi đã rèn luyện thành công rồi hay không?"

Đúng lúc này, Diệp Phong từ bên ngoài đại điện đi đến, sau đó

nhìn về phía Vũ Thiên Hành lên tiếng hỏi thăm.

"Thật chuẩn a!"

"Ta vừa mới triệt để thất bại thì ngươi lập tức trở lại ngay!"

"Hơn nữa, hai lần trước, thời gian ngươi tìm được Long Hoàng Minh Viêm Thạch cũng giống y như thời điểm này, nếu như nói ngươi không phải cố ý muốn chơi ta thì ngay cả chó cũng không tin!"

Nhìn thấy Diệp Phong đi tới, Vũ Thiên Hành càng thêm tin tưởng vào phỏng đoán của mình.

"Diệp thiếu!"

"Ngươi cầm thần giới chứa Long Hoàng Minh Viêm Thạch đi ra ngoài đi vệ sinh, vậy thì sao ta có thể thành công cho được!"

Sau đó, Vũ Thiên Hành quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Ai nói ta đem thần giới đi?"

"Ta ra ngoài đi vệ sinh, lúc đó ta có giao cái thần giới đó lại cho Tiểu Quái mà!"

"Chẳng lẽ ngươi không có hỏi nàng lấy hay sao?"

Nghe được Vũ Thiên Hành nói như vậy, Diệp Phong cũng ra vẻ ngạc nhiên hỏi thăm.

? ? ?

Ngươi không có lấy đi?

Mà là đưa cái thần giới có chứa Long Hoàng Minh Viêm Thạch đó lại cho Quái tiểu thư?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Vũ Thiên Hành trực tiếp mộng, sau đó nhìn về phía Diệp Tiểu Quái lên tiếng dò hỏi: "Quái tiểu thư, cái thần giới đó ở trong tay của ngươi thật hay sao?"

"Đúng vậy đó!"

"Khi chủ nhân đi ra, trực tiếp giao cái thần giới này lại cho ta!"

"Nói là khi nào ngươi cần thì trực tiếp giúp ngươi đỉnh một đợt!"

Nghe được Vũ Thiên Hành hỏi thăm như vậy, Diệp Tiểu Quái cũng lấy cái thần giới đó ra, sau đó cười giải thích rõ cho hắn biết.

"Quái tiểu thư!"

"Nếu như cái thần giới này đã nằm ở trong tay của ngươi tại sao vừa rồi ngươi lại không nói với ta một tiếng nào hết vậy?"

Nhìn thấy cái thần giới nằm ở trong tay của Diệp Tiểu Quái, Vũ Thiên Hành cũng hai mắt trợn tròn nhìn Diệp Tiểu Quái lên tiếng hỏi thăm.

"Vũ môn chủ!"

"Ngươi cũng không có hỏi ta!"

"Hơn nữa ta cũng không có biết rõ tình huống rèn luyện của ngươi!"

"Vậy ngươi không nói thì ta cũng đâu có biết được chừng nào thì ngươi cần tới!"

Nghe được Vũ Thiên Hành hỏi thăm như vậy, Diệp Tiểu Quái cũng mặt mũi tràn đầy ủy khuất lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

"Ngọa tào!"

"Tra tấn nhục thể của ta xong, lại bắt đầu tra tấn tinh thần của ta đúng không?"

"Các ngươi biết chơi như vậy cha mẹ của các ngươi có biết hay không?

Nghe được nàng nói như vậy, Vũ Thiên Hành nhìn về phía hai người Diệp Phong và Diệp Tiểu Quái giống như đang nhìn hai ma quỷ!

"Vũ môn chủ!"

"Thất bại là mẹ của thành công!"

"Mặc dù lần này ngươi thất bại nhưng ta còn có Long Hoàng Minh Viêm Thạch, chúng ta vẫn còn có cơ hội!"

Nhìn thấy Vũ Thiên Hành cả buổi mà vẫn không có phản ứng gì, Diệp Phong cũng cười lên tiếng đề nghị!

Hả?

Còn mẹ nó đến nữa hả?

Nếu như không chơi chết ta thì trong lòng của các ngươi cảm thấy khó chịu có đúng hay không?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong mắt Vũ Thiên Hành cũng hiện lên vẻ sợ hãi, sau đó trực tiếp bộc phát toàn lực, dùng tốc độ nhanh nhất vọt thẳng tới cửa đại điện, bây giờ hắn chỉ muốn nhanh chóng rời xa hai ma quỷ này!

……..

"Vũ môn chủ!"

"Chỉ cần hôm nay ngươi dám bước ra đại điện này một bước!"

"Vậy ta sẽ nói tất cả toàn bộ bí mật của ngươi cho toàn bộ người trong Ngũ Hành Môn biết!"

Ngay khi Vũ Thiên Hành sắp xông ra khỏi đại điện, giọng nói của Diệp Tiểu Quái vang lên sau lưng.

Hả?

Nếu như ta dám rời khỏi đại điện!

Ngươi sẽ nói tất cả những bí mật của ta cho toàn bộ người trong Ngũ Hành Môn biết?

Mẹ nó, ngươi có cần chó như vậy hay không!

Nghe được nàng nói như vậy, Vũ Thiên Hành trực tiếp ngừng lại ngay tại cửa đại điện, sau đó nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng cầu khẩn: "Diệp thiếu, có thể đừng có chơi ta như vậy được hay không, ta đã tiếp nhận ba lần đau đớn không giống người, ta thật sự gánh không được a!"

"Vũ môn chủ!"

"Dù sao ngươi cũng vượt qua ba lần, vậy lại kháng thêm bảy lần nữa cũng đâu có sao đâu!"

"Chỉ cần ngươi kháng xong mười lần, chúng ta lập tức rời khỏi đây, tuyệt đối sẽ không tra tấn ngươi thêm tới lần thứ mười một!"

Nghe được Vũ Thiên Hành cầu khẩn, Diệp Phong lại lắc đầu, sau đó nói thẳng ra mục đích mình đến đây lần này, cuối cùng còn vỗ ngực lên tiếng bảo đảm!

? ? ?

Thần mẹ nó lại kháng thêm bảy lần nữa thì cũng đâu có sao đâu?

Những lời không biết xấu hổ như vậy mà ngươi cũng có mặt mũi nói ra được hay sao?

Còn nữa, ngươi có thể đừng có bảo đảm với ta được không, phải biết, sự cam đoan của ngươi hoàn toàn không có một chút xíu uy tín nào, khiến cho trong lòng của ta rất là hốt hoảng!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Vũ Thiên Hành cảm thấy cả người đều muốn điên rồi, hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại chuẩn bị tra tấn hắn mười lần!

Chương 1078 - Dù sao ngươi cũng vượt qua ba lần, vậy lại kháng thêm bảy lần cũng đâu có sao đâu!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi xem chúng ta có thể thương lượng một chút hay không, chính là tra tấn ta ít một chút!"

"Dù sao mười lần thật sự nhiều lắm, ta thật sự không gánh được đâu!"

Sau khi tỉnh táo lại, Vũ Thiên Hành nhìn về phía Diệp Phong thăm dò.

"Một lần cũng không thể ít!"

"Vũ môn chủ, lần này ta làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho người thôi!"

"Chờ sau khi ngươi kháng xong mười lần, không chừng sẽ còn cám ơn ta nữa đó!"

Nghe được Vũ Thiên Hành hỏi thăm, Diệp Phong cũng trực tiếp đáp lại.

Hả?

Vì tốt cho ta?

Sau khi xong chuyện ta còn phải cảm ơn ngươi?

Là ngươi điên rồi hay là ta điên rồi?

Nghe được Diệp Phong trả lời mình như vậy, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Vũ Thiên Hành như không thể tin vào tai của mình

"Vũ môn chủ!"

"Thời gian eo hẹp nhiệm vụ nặng!"

"Ngươi hãy tranh thủ bắt đầu đi!"

Lúc này, Diệp Phong nhìn về phía Vũ Thiên Hành lên tiếng thúc giục.

Một lát sau!

Lần thứ tư!

Lần thứ năm!

Lần thứ sáu!

...

Lần thứ mười!

"Ha ha ha ha ha!"

"Kết thúc!"

"Cuối cùng kết thúc!"

"Có trời mới biết là ta vượt qua một ngày hôm nay như thế nào!"

Lúc này, vượt qua đau đớn của mười lần Long Hoàng Minh Viêm đốt người, Vũ Thiên Hành cũng ngồi liệt trên mặt đất, ngửa đầu phá lên cười!

Một bên khác!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng năm trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng Long Hoàng Minh Viêm Thạch *10000, ban thưởng đột phá một cái tiểu cảnh giới!"

Lúc này, tiếng thông báo ban thưởng của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

Oanh!

Ngay sau đó, một luồng khí tức đột phá từ trong cơ thể Diệp Phong bạo phát ra!

"Ngọa tào! ! !"

"Có phải là Diệp thiếu này điên rồi hay không!"

"Tại sao hắn lại tiến hành đột phá ở bên trong Ngũ Hành Môn chúng ta chứ?"

"Chẳng lẽ hắn không biết làm như vậy không chỉ sẽ hại chính bản thân hắn mà cũng sẽ hại luôn mấy vạn đệ tử của Ngũ Hành Môn chúng ta hay sao?"

Cảm nhận được khí tức đột phá này, Vũ Thiên Hành đang ngồi bệt ở dưới mặt đất trực tiếp trừng lớn hai mắt quay qua nhìn Diệp Phong!

"Tiểu Quái!"

"Ngươi đi nói với Thiên Đạo kiếp vân một tiếng, hãy nói là ta còn chưa có chuẩn bị xong!"

"Để nó đi tới một cái chỗ không có ai để chờ đi!"

Ngay lúc Vũ Thiên Hành tràn đầy tuyệt vọng, Diệp Phong chợt nói một câu nói như vậy.

? ? ?

Ngươi chưa chuẩn bị xong, vậy ngươi đột phá cọng lông a!

Hơn nữa đó chính là Thiên Đạo kiếp vân, ngươi kêu nó chờ ngươi thì nó sẽ chờ ngươi hay sao?

Nghe được hắn nói như vậy, Vũ Thiên Hành cảm thấy chắc chắn Diệp Phong điên rồi, nếu không thì một người bình thường sao có thể nói ra một chuyện buồn cười như vậy được!

Một lát sau!

Hả?

Chuyện gì xảy ra?

Sao Thiên Đạo uy áp lại đột nhiên biến mất rồi?

Sau khi Diệp Tiểu Quái rời khỏi đại điện, Thiên Đạo uy áp bao phủ toàn bộ Ngũ Hành Môn biến mất trong nháy mắt, chuyện này khiến cho Vũ Thiên Hành trực tiếp bối rối!

"Không thể nào có chuyện như vậy được!"

"Tuyệt đối không thể nào có chuyện như vậy được!"

"Ta không tin đây là sự thực!"

Mang theo vẻ không tin, Vũ Thiên Hành trực tiếp xông ra đại điện!

"Bay đi!"

"Thiên Đạo kiếp vân lại bay đi thật!"

"Chẳng lẽ nói Thiên Đạo kiếp vân phải đi tìm một chỗ không có ai sau đó chờ Diệp thiếu chuẩn bị kỹ càng hay sao?"

Nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân trên không trung đang chậm rãi lướt tới nơi xa, chuyện này trực tiếp khiến cho Vũ Thiên Hành nhìn đến choáng váng, có thể nói cảnh tượng này đã hoàn toàn phá vỡ nhận thức của hắn!

Bên trong đại điện!

"Một hồi trên đường về cung môn, có thể để cho Thiên Đạo kiếp vân dùng điện để mát xa cho ta một phen, như vậy thì chắc chắn ta có thể ngủ ngon giấc!"

"Nhưng mà tại sao hệ thống lại thưởng cho ta một vạn khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch nữa vậy?"

"Cái này giữ lại cũng không có tác dụng gì!"

"Nếu không xem nó như công tác phí đưa cho Vũ Thiên Hành đi, như vậy cũng có thể giúp cho hắn rèn luyện ra được Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong lập tức đưa ra một quyết định, đó chính là để Vũ Thiên Hành tiếp nhận tra tấn lượt thứ mười một, nhưng mà lần này đối phương có thể có được Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm chân chính!

...

Bên ngoài đại điện!

"Vũ môn chủ!"

"Mặc dù ngươi bị tra tấn mười lần!"

"Nhưng ngươi có để ý rằng ý chí lực của ngươi đã được tăng lên một lần nữa hay không!"

"Mà dựa vào ý chí lực của ngươi bây giờ, đột phá bình cảnh cuối cùng của Ngũ Hành Ma Dục Công cũng không phải là chuyện khó gì!"

"Nói cách khác, ngươi sắp có được một cuộc sống mới!"

Diệp Tiểu Quái trở lại, nhìn thấy một mình Vũ Thiên Hành đứng ngây ngốc ở cửa đại điện thì cũng đi qua cười lên tiếng nhắc nhở.

Ừm!

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Vũ Thiên Hành cũng toàn thân đột nhiên chấn động, bởi vì đúng là hắn không có nhận ra được tình huống này, bây giờ nhớ lại những gì mà Diệp Phong đã nói trước đó, hắn bỗng nhiên hiểu ra thứ gì đó!

"Quái tiểu thư!"

"Các ngươi hao phí gần mười vạn khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch hi hữu, đắt đỏ chính là vì ma luyện sức mạnh ý chí của ta, từ đó có thể để cho ta đánh vỡ bình cảnh cuối cùng của Ngũ Hành Ma Dục Công?"

Lúc này, Vũ Thiên Hành cũng mặt lộ vẻ khiếp sợ nhìn về phía Diệp Tiểu Quái lên tiếng hỏi thăm.

"Xem như thế đi!"

"Thật ra thì chủ nhân của ta là một thần hào phá của!"

"Lần này mục đích hắn tới đây chính là đến để phá của, còn về phần giúp ngươi tăng ý chí lực lên chính là chuyện thuận tay mà làm thôi!"

Nghe được Vũ Thiên Hành hỏi thăm như vậy, Diệp Tiểu Quái cũng thuận miệng đáp lại một câu.

"Hóa ra là như vậy!"

"Nhưng mà cho dù đó chỉ là các ngươi thuận tay mà làm thì phần ân tình này Vũ Thiên Hành ta cũng sẽ khắc trong tâm khảm!"

"Về sau, nếu có cần Vũ Thiên Hành ta, các ngươi cứ..."

Không đợi Vũ Thiên Hành nói xong, Diệp Tiểu Quái trực tiếp ngắt lời nói: "Ngươi không cần phải cảm ơn ta đâu, người mà ngươi phải cảm ơn chính là chủ nhân của ta kìa!"

Bên trong đại điện!

"Rốt cục về đến rồi!"

Chương 1079 - Nhiệm vụ ngẫu nhiên, ngụy trang thành người nghèo?

"Nếu như Vũ Thiên Hành biết lần này có thể có được Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm thật thì chắc chắn hắn sẽ hưng phấn đến nhảy dựng lên!"

Nhìn thấy hai người Vũ Thiên Hành và Diệp Tiểu Quái từ bên ngoài đi vào, Diệp Phong cũng cười tự nói.

.....

"Diệp thiếu!"

"Đại ân không lời nào cảm tạ hết được!"

"Sau này nếu như có chuyện cần dùng tới Vũ Thiên Hành ta thì ngài cứ mở miệng!"

Sau khi đi vào đại điện, Vũ Thiên Hành trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó trên mặt tràn đầy vẻ cảm kích lên tiếng nói.

Hả?

Đây là tình huống như thế nào vậy?

Thấy cảnh này, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ quay qua nhìn Diệp Tiểu Quái.

"Chủ nhân!"

"Ta đã nói cho hắn biết dụng tâm lương khổ của ngài khi ngài cố ý tra tấn hắn mười lần lần!"

Nhìn thấy dáng vẻ nghi hoặc hiện rõ trên mặt Diệp Phong, Diệp Tiểu Quái cũng cười lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

"Hóa ra là như vậy!"

"Ta đang không biết tại sao hắn lại quỳ xuống!"

Sau khi biết rõ được tình huống này, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

"Đúng rồi!"

"Vũ môn chủ, trong tay của ta còn có chút Long Hoàng Minh Viêm Thạch còn lại, ngươi có muốn thử một lần nữa hay không!"

"Lần này ta cam đoan ngươi tuyệt đối có thể rèn luyện ra Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm!"

Sau đó, Diệp Phong cũng nghĩ đến cái gì, trực tiếp nhìn về phía Vũ Thiên Hành lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Còn tới nữa?

Trước đó là ai nói chỉ cần ta kháng xong mười lần thì tuyệt đối sẽ không tra tấn ta tới lần thứ mười một?

Mặc dù ngươi là thần hào phá của, thậm chí ngay cả Thiên Đạo kiếp vân cũng phải nghe theo lời người nói nhưng ngươi không thể lặp đi lặp lại nhiều lần nói không giữ lời như thế!

Nghe được Diệp Phong đề nghị như vậy, Vũ Thiên Hành trực tiếp mộng, hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương tra tấn hắn tra tấn đến nghiện luôn!

"Diệp thiếu!"

"Ta có thể cự tuyệt sao?"

Sau đó, Vũ Thiên Hành mặt lộ vẻ bất an quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Vũ môn chủ!"

"Tại sao phải cự tuyệt?"

"Lần này ta nói là sự thật, tại sao ngươi lại không chịu tin ta chứ?"

Nghe được Vũ Thiên Hành nói như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ bất đắc dĩ lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Tại sao ta lại không chịu tin ngươi lẽ nào trong lòng ngươi không biết hay sao?"

"Chỉ trong một ngày hôm nay thôi ngươi đã vỗ ngực cam đoan với ta bao nhiêu lần rồi?"

"Mà đã có lần nào ngươi làm tròn lời hứa của mình hay chưa?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Vũ Thiên Hành cũng trong lòng chửi ầm lên sau đó mới quay qua nhìn Diệp Phong giải thích rõ: "Diệp thiếu, không phải ta không tin, chủ yếu là ta đã không

còn hứng thú gì với Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm, cho nên ta thật sự không muốn tiếp tục rèn luyện Long Hoàng Minh Viêm Thạch!"

"Như vậy sao!"

"Vậy thì một vạn khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch trong tay của ta cũng chỉ có thể đưa cho người khác rồi!"

Nghe được Vũ Thiên Hành nói như vậy, Diệp Phong cũng ra vẻ tiếc nuối lên tiếng nói.

Hả?

Một vạn khối?

Không phải chín nghìn chín trăm chín mươi chín khối?

Nhưng mà nghe được hắn nói như vậy, Vũ Thiên Hành lại hai mắt đột nhiên sáng lên sau đó vội vàng lên tiếng nói: "Diệp thiếu, ta vừa mới suy nghĩ kỹ lại rồi, dù sao ta đã kháng mười lần, vậy cũng không thiếu lần thứ mười một, nếu không ta thử lại lần nữa đi!"

"Được thôi!"

"Nếu như ngươi muốn thử thì hãy thử đi!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức đưa một cái thần giới chứa mười vạn khối Long Hoàng Minh Viêm Thạch cho Vũ Thiên Hành!

...

"Tiểu Quái!"

"Thời gian không còn sớm, chúng ta cần phải trở về!"

Nhìn thấy Vũ Thiên Hành lăn lộn kêu rên trên mặt đất, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Diệp Tiểu Quái đang đứng bên cạnh lên tiếng nói.

"Chủ nhân!"

"Vậy ta đưa ngài về Tinh Hồn Cung trước, sau đó ta lại đưa Thiên

Đạo kiếp vân qua!"

"Như vậy, một hồi khi ngài nghỉ ngơi thì có thể để Thiên Đạo kiếp vân dùng điện mát xa cho ngài!"

Diệp Tiểu Quái nghe xong thì trực tiếp mở ra một cái khe hở không gian ở trước người sau đó thần thái cung kính quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng nói.

...

Một canh giờ sau!

"Thành công?"

"Ta lại thành công rèn luyện ra Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm?"

Lúc này, kiểm tra thấy Long Hoàng Minh Viêm Chi Tâm trong cơ thể, Vũ Thiên Hành vẫn chưa dám tin đây là sự thật!

"Ồ!"

"Diệp thiếu và Quái tiểu thư đâu?"

Sau khi tỉnh táo lại, lúc này Vũ Thiên Hành mới chú ý tới hai người Diệp Phong và Diệp Tiểu Quái đã không còn ở trong đại điện!

"Diệp thiếu!"

"Mặc dù ta không biết ngài là ai!"

"Nhưng hai phần ân tình này ta nhất định khắc trong tâm khảm!"

"Về sau nếu như có chỗ nào cần đến ta thì Vũ Thiên Hành ta tuyệt đối sẽ chạy tới bên cạnh ngài trong thời gian ngắn nhất!"

Lúc này, Vũ Thiên Hành cũng vẻ mặt thành thật tự lẩm bẩm.

...

Tinh Hồn Sơn, Tinh Hồn Cung!

"Người khác độ kiếp, sinh tử khó liệu!"

"Diệp thiếu độ kiếp, Thiên Đạo kiếp vân sinh tử khó liệu!"

"Đây chính là chênh lệch a!"

Lúc này, bọn người Hoắc Sơn, Sử Đại Xuyên, Tôn Long, Ba Phong nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vânn đang thận trọng bổ một đạo lại một đạo lôi kiếp nho nhỏ xoa bóp cho Diệp Phong đang ngủ say ở cách đó không xa, trong mắt đều toát ra vẻ hâm mộ.

Sáng sớm ngày thứ hai!

"Thần Kiếp Cảnh Tam Trọng đỉnh phong!"

"Xem ra thời gian ta ở lại thần giới cũng không còn nhiều nữa!"

Sau khi tỉnh lại, phát hiện tu vi của bản thân mình đã thuận lợi đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Tam Trọng đỉnh phong, Diệp Phong cũng cười tự nói.

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, Dao Trì Thánh Nữ sắp đi ngang qua Tinh Hồn Sơn, mời túc chủ ngụy trang thành một người nghèo đi theo bên cạnh đối phương, sau đó đến Thần Vực Thành thì tùy ý phá của trước mặt đông đảo thiên kiêu, chỉ cần thành công phá của ba lần coi như nhiệm vụ thành công, nhiệm vụ thành công, ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, tỉ lệ cực cao đột phá một cái tiểu cảnh giới, tỉ lệ cực cao thu hoạch được ban thưởng đặc thù, nhiệm vụ thất bại, ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, tỉ lệ cực thấp đột phá một cái tiểu cảnh giới, thời gian nhiệm vụ ba ngày!"

Hả?

Chương 1080 - Nhiệm vụ ngẫu nhiên, ngụy trang thành người nghèo? (2)

Hệ thống muốn cho ta giả heo ăn thịt hổ hay sao?

Nghe hệ thống bỗng nhiên ban bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, trên mặt Diệp Phong cũng lóe lên vẻ hứng thú.

"Hệ thống!"

"Nếu như ta đi theo bên cạnh Dao Trì Thánh Nữ này, không cẩn thận bại lộ ra thân phận thần hào phá của thì có phải là sẽ khiến cho nhiệm vụ thất bại hay không?"

"Dù sao để cho ta giả thành một người nghèo là một chuyện rất là khó!"

Sau đó, Diệp Phong cũng nghĩ đến cái gì, trực tiếp lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Túc chủ, cách hiểu về nghèo của mỗi người đều không giống nhau, cho nên người chỉ cần ngụy trang mình thành người mà ngươi cho là nghèo là được rồi, ta lấy một cái ví dụ so sánh, thường ngày ở bên ngoài ngươi sẽ dùng cực phẩm Thần Linh Tinh dựng giường Linh Tinh, nhưng ngươi ngụy trang thành người nghèo, sau đó chỉ có thể dùng đê phẩm Thần Linh Tinh để dựng giường Linh Tinh, bởi vì ngươi sẽ cho rằng, một người cho dù có nghèo thì cũng chỉ có thể nghèo thành như vậy mà thôi, như vậy thì phù hợp với yêu cầu nhiệm vụ!"

"Ừm?"

"Hệ thống, như vậy có phải là ta hạ thấp trình độ tiêu phí của ta đến mức mà ta cho là thấp nhất là được rồi đúng không?"

Nghe được hệ thống giải thích, Diệp Phong lại hỏi thăm lần nữa.

"Đinh! Túc chủ, chính là ý này, dù sao chúng ta là thần hào phá của, cho dù có ngụy trang thành người nghèo thì cũng không thể để cho mình chịu ủy khuất được đúng không!"

Thú vị!

Như thế này thì thú vị lắm!

Xem nhiệm vụ ngẫu nhiên do hệ thống ban bố này có thể mang lại cho ta niềm vui thú lớn bao nhiêu đi!

Nghe được hệ thống nói như vậy, khóe miệng Diệp Phong cũng nở một nụ cười.

Một lát sau!

Bên ngoài Tinh Hồn Sơn, chín mươi dặm phía bắc!

"Hệ thống!"

"Sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem nên làm như thế nào mới có thể khiến cho Dao Trì Thánh Nữ đó chú ý, đồng thời có thể thành công đi theo bên cạnh nàng!"

Đi tới con đường mà Dao Trì Thánh Nữ nhất định phải đi qua, sau đó Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống!

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, Dao Trì Thánh Nữ có một sở thích cực kỳ kỳ lạ, đó chính là thích kỳ nhân dị sĩ, cho nên chỉ cần có thể biểu hiện ra một chút năng lực đặc thù thì có thể gây ra sự chú ý của đối phương, nếu như đối phương cảm thấy hứng thú thì có thể cực kỳ dễ dàng đi theo bên cạnh đối phương!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống lập tức vang lên trong đầu của hắn.

"Ừm?"

"Thích kỳ nhân dị sĩ?"

"Đây đúng là một sở thích kỳ lạ!"

"Nhưng mà năng lực như thế nào mới có thể xem là năng lực đặc thù?"

Nghe được hệ thống trả lời mình như vậy, Diệp Phong cũng hơi hơi nhíu mày, sau đó tiếp tục ra lệnh: "Hệ thống, lại tiếp tục sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, kiểm tra xem những kỳ nhân dị sĩ trước đây mà Dao Trì Thánh Nữ yêu thích có những năng lực đặc thù gì!"

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, trước mắt những kỳ nhân dị sĩ mà Dao Trì Thánh Nữ lôi kéo được tổng cộng có ba người, theo thứ tự là trời sinh thần lực nhưng lại có dáng người nhỏ gầy Lương Khoan, tu luyện công pháp loại chữa trị

nhưng lại thích nghiên cứu độc trùng Chu Long, có được ngộ tính mạnh mẽ nhưng lại yêu thích nghiên cứu thức ăn ngon Tống Nham!"

"Dáng người nhỏ gầy lại trời sinh thần lực!"

"Có được năng lực chăm sóc người bị thương lại thích nghiên cứu độc trùng!"

"Có được ngộ tính kinh khủng lại không dùng vào tu luyện, ngược lại thích nghiên cứu thức ăn ngon!"

"Cái đám người này đúng là có chút thú vị!"

"Nhưng mà ta phải làm ra năng lực đặc thù gì để có thể gây ra sự chú ý của Dao Trì Thánh Nữ đây?"

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư.

"Đinh! Túc chủ, ngươi là một siêu cấp lão Lục không đi theo con đường bình thường, năng lực đặc thù đó không phù hợp với thân phận của ngươi!"

Ngay lúc Diệp Phong còn đang cúi đầu trầm tư, giọng nói của hệ thống bỗng nhiên vang lên ở trong đầu của hắn.

"Ừm?"

"Hệ thống, vậy ngươi cho rằng ta nên làm ra một cái năng lực đặc thù như thế nào?"

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Đinh! Túc chủ, nếu như ta nói ra thì sẽ không có ý nghĩa nữa, ngươi chỉ cần tiêu hao năm ngàn vạn điểm phá sản thì hệ thống sẽ có thể trợ giúp ngài giải quyết phiền não này!"

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong lại bỗng nhiên trầm mặc lại.

"Hệ thống đã không phải là hệ thống thuần khiết như lúc ban đầu nữa!"

"Bây giờ nó cũng đã có một chút thuộc tính của lão Lục!"

"Mà bây giờ nó chủ động muốn giúp ta giải quyết phiền não, nếu như nói bên trong đó không có bẫy, có đánh chết ta ta cũng không tin đâu!"

"Nhưng mà rốt cuộc nó muốn làm cho ta một cái năng lực đặc thù như thế nào?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng làm ra một cái quyết định, đó chính là sao chuyện này lại cho hệ thống xử lý, bởi vì bản thân hắn cũng rất muốn biết rốt cuộc hệ thống sẽ làm ra cho hắn một cái năng lực đặc thù như thế nào!

Một phút sau!

"Đinh! Hệ thống chế tạo đan dược đặc thù đã hoàn thành, mời túc chủ mau chóng xem xét!"

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống lập tức vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Không hổ là hệ thống!"

"Thật sự là nhanh a!"

Nghe được giọng nói của hệ thống, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ mong đợi tra xem tình huống của đan dược đặc thù!

Oanh Thiên Đan: Hệ thống xuất phẩm, hẳn là tinh phẩm, phục dụng viên đan dược này thì có thể toác ra Oanh Thiên Thí cực kỳ khủng bố, nhắc nhở, Oanh Thiên Thí hình thành phong bạo kinh khủng, có thể trực tiếp xoá bỏ tất cả Thần Đạo Giả hoặc Thần thú Thần Kiếp Cảnh trở xuống trong phạm vi nhất định!

"Ngọa tào! ! !"

"Mẹ nó, cái này là cái thứ quỷ gì!"

"Một hồi Dao Trì Thánh Nữ tới, mẹ nó ta oanh nàng trước một cái?"

Chương 1081 - Một hồi Dao Trì Thánh Nữ tới, mẹ nó ta oanh nàng trước một cái?

Xem xét đan dược đặc thù mà hệ thống chuyên môn chế tạo riêng cho mình, Diệp Phong cả người đều choáng váng, hắn biết bây giờ hệ thống có chút thuộc tính lão Lục nhưng mà hắn hoàn toàn không ngờ được là hệ thống lại chơi lục như vậy!

Hơn nữa Oanh Thiên Đan mạnh mẽ như vậy, hệ thống lại giúp hắn luyện chế ra trọn vẹn một vạn viên!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, còn có ba phút nữa Dao Trì Thánh Nữ sẽ đến khu vực oanh tạc, mời túc chủ sớm phục dụng Oanh Thiên Đan chuẩn bị sẵn sàng!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, nếu như phục dụng một lần một viên Oanh Thiên Đan thì đó chính là một phát, nếu như trực tiếp phục dụng một lượng lớn Oanh Thiên Đan thì đó chính là liên phát, cho nên, muốn chơi như thế nào thì phải dựa vào tâm tình của túc chủ!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

Hả?

Mẹ nó, cái này còn chia ra làm một phát và liên phát?

Như vậy thì có phải là có thể hiểu thành thân thể của ta tương đương với thân súng, mà Oanh Thiên Đan này giống như đạn, ta nuốt từng viên từng viên một thì ta chính là súng ngắn, còn ta nuốt một lần một đống thì ta chính là súng máy?

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, khóe miệng Diệp Phong trực tiếp co quắp!

Một bên khác!

"Không ngờ được là một trăm năm trôi qua nhanh như vậy!"

"Cũng không biết lần này thiên kiêu bảng chi tranh sẽ xuất hiện gương mặt mới hay không!"

Lúc này, Dao Trì Thánh Nữ đang trên đường đi trên mặt cũng lộ ra nụ cười tự lẩm bẩm, có thể nói, thiên kiêu chi chiến cách mỗi trăm năm mới tổ chức một lần là một trong số những chuyện khiến cho nàng cảm thấy cực kỳ hứng thú!

"Ồ!"

"Người thanh niên đang đứng ở nơi xa lại có tu vi kinh khủng Thần Kiếp Cảnh Tam Trọng đỉnh phong!"

"Hơn nữa hắn cũng đang đi thẳng tới hướng đi đến Thần Vực Thành, chẳng lẽ hắn cũng muốn tham gia thiên kiêu chi chiến lần này, từ đó tranh đoạt một thứ hạng trên bảng thiên kiêu?"

Lúc này, Dao Trì Thánh Nữ cũng chú ý tới Diệp Phong phía trước, nhưng mà khi nàng phát hiện ra tu vi mạnh mẽ của Diệp Phong thì trên mặt cũng lộ ra vẻ hứng thú.

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Ngươi là Dao Trì Thánh Nữ!"

Nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ bay qua ngang bên cạnh mình nhưng không có để ý tới mình thì Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó ra vẻ giật mình kinh hô lên.

"Vị đạo hữu này!"

"Có chuyện gì sao?"

Nhìn thấy đối phương nhận ra thân phận của mình, Dao Trì Thánh Nữ cũng không có phản ứng gì quá lớn, dù sao nàng là thiên chi kiều nữ xếp hạng thứ ba trên thiên kiêu bảng, có thể nói, phóng nhãn toàn bộ thần giới, có rất nhiều người nhận ra nàng, chỉ là nàng không cần phải làm quen với những người đó, bởi vì người bình thường hoàn toàn không đáng giá để nàng làm quen!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Ngươi đang định đi đến Thần Vực Thành sao?"

Nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ ngừng lại, Diệp Phong cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Không sai!"

"Ta muốn đi Thần Vực Thành!"

"Nếu như không có chuyện gì khác thì ta đi trước đây!"

Nói xong, Dao Trì Thánh Nữ chuẩn bị trực tiếp rời khỏi đây!

"Chờ một chút!"

"Dao Trì Thánh Nữ, ta cũng chuẩn bị đi đến Thần Vực Thành!"

"Nhưng mà ta lại không rành đường cho lắm cho nên chúng ta có thể kết bạn cùng đi với nhau hay không?"

Nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ chuẩn bị rời khỏi đây, Diệp Phong cũng lên tiếng thăm dò một câu.

"Vị đạo hữu này!"

"Xin lỗi, ta không có thói quen kết bạn cùng đi đường với người khác cho nên vẫn là thôi đi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng trực tiếp cự tuyệt, mặc dù nàng cảm thấy cực kỳ hứng thú với Diệp Phong nhưng cũng không có nghĩa là nàng muốn các bạn cùng đi với đối phương!

"Ai!"

"Xem ra vẫn phải vận dụng Oanh Thiên Đan a!"

"Dù sao, chỉ khi nào ta có thể đi theo bên cạnh nàng thì ta mới có thể giả nghèo được!"

Nhìn thấy đối phương trực tiếp cự tuyệt, Diệp Phong cũng bất đắc

dĩ lắc đầu, sau đó chuẩn bị vận dụng đại sát chiêu!

……

"Dao Trì Thánh Nữ! ! !"

"Mau tránh ra!"

"Ta sắp nhịn không nổi!"

Nuốt một viên Oanh Thiên Đan, sau đó Diệp Phong lập tức quay qua nhìn Dao Trì Thánh Nữ hô to lên, sau đó quay lưng lại, cúi người, làm xong tư thế chuẩn bị nã pháo!

"Mẹ nó! ! !"

"Mẹ nó, quá là xấu hổ!"

"Hệ thống, mẹ nó ngươi cút ra đây cho ta, ta cam đoan ta sẽ không đánh chết ngươi đâu!"

Lúc này, làm xong tư thế chuẩn bị nã pháo, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ lúng túng ở trong lòng rống lớn lên.

Một bên khác!

Dao Trì Thánh Nữ còn chưa đi xa nghe được Diệp Phong nói ra một câu kỳ quái như vậy thì cũng dừng bước sau đó trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ quay đầu lại nhìn Diệp Phong.

"Ừm?"

"Tư thế của hắn là như thế nào?"

"Chẳng lẽ nói hắn muốn thả khí?"

"Cũng không đúng đâu, thả khí thì thả khí, tại sao lại kêu ta né tránh?"

Lúc này, nhìn thấy tư thế quái dị của Diệp Phong, Dao Trì Thánh Nữ cũng tỏ vẻ khó hiểu.

Oanh!

Đúng lúc này, một tiếng nổ vang đinh tai nhức óc từ trên người của Diệp Phong bạo phát ra, ngay sau đó, một cỗ phong bạo kinh khủng giống như một đầu phong long nổi giận trực tiếp vọt thẳng tới chỗ của Dao Trì Thánh Nữ đang đứng cách đó không xa!

Trừng!

Mà nhìn thấy Diệp Phong toác ra phong bạo kinh khủng như vậy, khi cảm nhận được khí tức kinh khủng mà phong bạo này phát ra, Dao Trì Thánh Nữ kinh hãi trong nháy mắt hai mắt trợn tròn, trong mắt tràn ngập vẻ khó có thể tin được!

Nàng hoàn toàn không ngờ được là cái rắm Diệp Phong toác ra lại có thể kinh khủng đến mức độ như vậy!

"Cái này. . . cái này không phải là đang thả khí!"

"Hắn như vậy chính là đang nã pháo thẳng về phía ta!"

Sau khi tỉnh táo lại, Dao Trì Thánh Nữ nhanh chóng tránh qua một bên, mặc dù phong bạo kinh khủng này sẽ không làm tổn thương đến nàng nhưng mà dù sao phong bạo kinh khủng này cũng là do Diệp Phong toác ra tới, nếu như không né tránh thì sau này ở trong thần giới sẽ lưu truyền một giai thoại, đó chính là Dao Trì Thánh Nữ nàng đã từng bị người dùng cái rắm bắng trúng!

Chương 1082 - Cái này không phải là đang thả khí mà là đang nã pháo về phía ta!

"Quá kinh khủng!"

"Cái rắm này thật sự quá kinh khủng!”

"Không nói khoa trương một chút nào, nếu như là Thần Đạo Giả Thần Kiếp Cảnh trở xuống tao ngộ cái phong bạo kinh khủng này thì chắc chắn sẽ bị trực tiếp xóa bỏ!"

Nhìn phong bạo kinh khủng gào thét vọt qua ngang mình, Dao Trì

Thánh Nữ cũng mặt lộ vẻ nghĩ mà sợ tự lẩm bẩm.

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Xin lỗi!"

"Vừa nãy không thể khống chế lại được, không có làm bị thương ngươi chứ?"

Lúc này, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ lúng túng đi tới trước mặt Dao Trì Thánh Nữ, sau đó ra vẻ quan tâm hỏi thăm.

"Ta không sao!"

"Nhưng mà, ngươi cái này. . . khí lưu này của ngươi sao lại mạnh như vậy?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Dao Trì Thánh Nữ cũng mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Ta cũng không biết rõ nữa!"

"Dù sao kể từ lúc nhỏ thì khí lưu của ta đã mạnh mẽ hơn người khác một chút rồi!"

Nghe được đối phương hỏi thăm, Diệp Phong cũng chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn.

? ? ?

Mạnh mẽ hơn một chút?

Ngươi là mạnh hơn người khác một chút hay sao?

Mẹ nó đó là mạnh ức điểm điểm thì có!

Nghe được Diệp Phong giải thích như vậy, Dao Trì Thánh Nữ lại trực tiếp nở nụ cười khổ, nhưng mà bây giờ nàng lại càng hứng thú với Diệp Phong hơn nữa, bởi vì nàng cảm thấy trong tiểu đội ghi nhân dị sĩ của mình chỉ thiếu một nhân vật rất có tính đại biểu như Diệp Phong!

"Vị đạo hữu này!"

"Không phải là ngươi không biết được đi đến Thần Vực Thành sao!"

"Nếu đã như vậy thì chúng ta kết bạn cùng nhau đi đi!"

Sau đó, Dao Trì Thánh Nữ nở một nụ cười ngọt ngào, trực tiếp lên tiếng mời Diệp Phong!

"A!"

"Nữ nhân!"

"Vừa mới nãy còn nói là không muốn kết bạn cùng đi với ta, bây giờ phát hiện ra ta mạnh như vậy thì bắt đầu chủ động mời ta rồi?"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ mời mình, Diệp Phong cũng nhếch miệng, sau đó trên mặt nở một nụ cười lên tiếng đáp lại: "Dao Trì Thánh Nữ, vậy hì làm phiền ngươi!"

Chỗ tối!

"Lần này mặc dù chủ nhân đi tới Thần Vực Thành không có gọi ta nhưng ta cũng phải đi theo cùng mới được!"

"Dù sao đến lúc đó sẽ xảy ra chuyện cực kỳ hay ho!"

"Đặc biệt là Dao Trì Thánh Nữ này!"

Lúc này, nhìn hai người Diệp Phong và Dao Trì Thánh Nữ phía xa xa, Diệp Tiểu Quái cũng mặt lộ vẻ hưng phấn tự nói, mặc dù nàng không thể nào suy tính ra được bất kỳ chuyện gì có liên quan tới Diệp Phong nhưng nàng có thể suy tính ra được một ít chuyện có liên quan tới Dao Trì Thánh Nữ, mà những chuyện đó đều có liên quan tới Diệp Phong!

...

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Ngươi ngoại trừ thả khí mạnh mẽ một chút thì còn có chỗ nào khác thường nữa hay không?"

Nói chuyện phiếm một hồi, trên mặt Dao Trì Thánh Nữ lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

Hả?

Thần mẹ nó còn có chỗ nào khác thường nữa hay không?

Đây là vấn đề mà một nữ hài tử nên hỏi hay sao?

Ngươi hỏi như vậy thì ta biết trả lời như thế nào đây?

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi mình một câu như vậy, Diệp Phong trực tiếp mộng, hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương lại hỏi ra vấn đề như vậy.

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Ngươi không nên hiểu lầm!"

"Ý ta không phải là đang hỏi về phương diện đó mà ý của ta là ở thần thông, công pháp, ngộ tính, các phương diện đấy còn có chỗ nào khác thường nữa hay không!"

Nhìn thấy Diệp Phong cả buổi mà vẫn không có trả lời ngược lại lại dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn về phía mình, chuyện này khiến cho Dao Trì Thánh Nữ lập tức kịp phản ứng lại, sau đó thần sắc hốt hoảng vội vàng giải thích.

"Nguyên lai là những phương diện này a!"

"Vậy thì nghèo có tính hay không?"

"Ta cảm thấy ở phương diện nghèo thì ta là nổi bật nhất!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ giải thích như vậy, Diệp Phong cũng tròng mắt đảo một vòng sau đó cười lên tiếng trả lời.

Hả?

Ở phương diện nghèo thì ngươi là người nổi bật nhất?

Đây cũng là một chuyện đáng để khoe khoang hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng tỏ vẻ giật mình, nàng hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong sẽ trả lời mình một câu như vậy.

"Đúng rồi!"

"Còn chưa có xem sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay nữa!"

Trả lời câu hỏi của Dao Trì Thánh Nữ xong, sau đó Diệp Phong mới nhớ tới chuyện này, lập tức kiểm tra sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Kim Ngọc Thần Lộ * một thùng lớn.

Kim Ngọc Thần Lộ: Một loại thiên tài địa bảo đặc thù ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, sau khi phục dụng, có thể dựa vào lực lượng đặc thù ẩn chứa bên trong để tăng cường thức hải, để thần trí của mình trở nên càng mạnh mẽ hơn!

"Ồ!"

"Sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay lại là thiên tài địa bảo có thể tăng cường thức hải!"

"Nhưng mà cái thứ quỷ này phải phá của như thế nào mới thú vị hơn đây?"

Sau khi tra xét xong tin tức của sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay, Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư.

Một bên khác!

"Chờ một chút!"

"Nếu như ở phương diện nghèo hắn là người nổi bật nhất như vậy không phải là hắn rất nghèo hay sao!"

"Vậy nếu như ta dùng tiền để mua chuộc hắn thì chẳng phải là có thể khiến cho hắn gia nhập vào tiểu đội kỳ nhân dị sĩ của ta một cách dễ dàng hay sao?"

Lúc này, Dao Trì Thánh Nữ cũng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau

đó trên mặt toát ra vẻ tự tin, dù sao nàng thân là Thánh nữ Dao Trì Thánh Địa, thiên chi kiêu nữ xếp hạng thứ ba thiên kiêu bảng, tài lực của nàng cực kỳ khủng bố!

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Ngươi sao vậy, có phải là có khó khăn gì hay không?"

"Nếu như cần ta hỗ trợ ngươi thì ngươi cứ mở miệng nói thẳng!"

Đúng lúc này, Dao Trì Thánh Nữ cũng chú ý tới lúc này Diệp Phong đang cúi đầu trầm tư, sau đó mặt lộ vẻ ân cần lên tiếng hỏi thăm.

.....

"Không có gì!"

"Chính là trong tay có chút rác rưởi, ta đang nghĩ phải làm như thế nào mới có thể giải quyết hết đây!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm mình như vậy, Diệp Phong cũng cười lên tiếng giải thích rõ cho nàng biết.

Hả?

Chương 1083 - Thế nào, ngươi đang sai bảo ta như gia súc đó hả?

Ngươi cũng nghèo rớt mồng tơi, vậy thì rác rưởi trong tay ngươi rốt cuộc là rác rưởi cấp bậc gì, sợ là ngay cả phế nhân không thể tu luyện nhìn thấy cũng phải lắc đầu chứ!

Mà chỉ là loại rác rưởi như thế mà ngươi còn phải đang suy nghĩ xem phải làm như thế nào để có thể giải quyết được?

Thế nào, trực tiếp ném đi, ngươi còn sợ người khác đoạt hay sao!

Nghe được Diệp Phong giải thích với mình như vậy, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Dao Trì Thánh Nữ như không thể tin vào tai của mình, nàng hoàn toàn không ngờ được là chuyện đang

khiến cho Diệp Phong phát sầu lúc này lại là một chuyện buồn cười như vậy!

"Chờ một chút!"

"Có thể rác rưởi trong tay hắn trong mắt những Thần Đạo Giả giàu có chúng ta là máy bay chiến đấu trong giàu có chúng ta, nhưng trong mắt hắn thì nói không chừng chính là loại rác rưởi giữ lại thì vô dụng nhưng ném đi thì lại đáng tiếc cho nên hắn mới sẽ cảm thấy xoắn xuýt như thế!"

"Mà bây giờ ta đang muốn lấy được hảo cảm của hắn từ đó có thể kéo hắn vào bên trong tiểu đội kỳ nhân dị sĩ của ta, như vậy thì đây không phải là ta biểu hiện hay sao?"

Nghĩ đến đây, Dao Trì Thánh Nữ cũng có chủ ý, sau đó trên môi nở một nụ cười nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng đề nghị: "Diệp Phong đạo hữu, nếu như ngươi không biết xử lý những rác rưởi đó như thế nào thì không bằng để cho ta giúp ngươi xử lý đi!"

"Ừm?"

"Ngươi giúp ta xử lý?"

"Như vậy được không?"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ đề nghị với mình như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình!

"Vậy thì có cái gì không tốt!"

"Cùng lắm cũng chỉ là động tay mà thôi!"

"Nếu như ngươi lo lắng ta xử lý không tốt thì ta cũng có thể xử lý theo ý của ngươi mà!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng mặt nở một nụ cười lên tiếng đáp lại, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Ngươi không nỡ ném đi, vậy ta sẽ giúp ngươi ném, như vậy cũng có thể giết thời gian nhàm chán đồng thời lại có thể chiếm được hảo cảm của ngươi, ta ngu sao mà không làm chứ!"

Chỗ tối!

"Dao Trì Thánh Nữ thánh nữ này thật là nghé con mới đẻ không sợ cọp!"

"Thậm chí ngay cả công việc của chủ nhân mà cũng dám nhận, nàng đúng là không có nhận ra được tính nghiêm trọng của chuyện này!"

Theo sát hai người từ một nơi bí mật gần đó, Diệp Tiểu Quái nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy thì đầu tiên là sững sờ, sau đó trên mặt xuất hiện vẻ mong đợi tự lẩm bẩm: "Tiếp theo sẽ có trò hay để xem rồi!"

Một bên khác!

"Lãng phí hết một thùng lớn Kim Ngọc Thần Lộ, chắc chắn là sẽ có rất nhiều phương pháp chỉ là trước mắt ta vẫn còn chưa nghĩ ra được, nhưng mà có một phương pháp trực tiếp nhất đó chính là rửa!"

"Nhưng nếu như ta rửa thì sẽ không có ý nghĩa gì!"

"Nếu như là Dao Trì Thánh Nữ rửa, như vậy thì có thể tăng thêm một chút niềm vui thú, hơn nữa bản thân nàng chủ động muốn giúp ta một tay, như vậy nếu như nàng bị đả kích thì coi như chuyện này cũng không có liên quan gì tới ta!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp làm ra một cái quyết định, đó chính là để Dao Trì Thánh Nữ hỗ trợ xử lý!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Vậy làm phiền ngươi!"

Nói xong, Diệp Phong lấy một cái gáo nước bằng gỗ từ trong không gian của hệ thống ra trực tiếp đưa cho Dao Trì Thánh Nữ.

Hả?

Xử lý rác rưởi thì xử lý rác rưởi!

Nhưng ngươi đưa cho ta một cái gáo nước bằng gỗ là có ý gì chứ?

Nhìn thấy Diệp Phong đưa một cái gáo nước bằng gỗ tới, Dao Trì Thánh Nữ cũng toát ra vẻ mộng bức, bởi vì nàng nghĩ mãi mà cũng không rõ xử lý rác rưởi thì có liên quan gì tới gáo nước bằng gỗ!

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Ngươi không đưa rác rưởi cần phải xử lý cho ta mà ngược lại đưa cho ta một cái gáo nước bằng gỗ là có ý gì đó?"

Sau đó, Dao Trì Thánh Nữ mặt lộ vẻ không hiểu nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Ta có một cái thùng gỗ lớn cao năm mét, đường kính hai mét, mà bên trong đựng chính là nước mà trước đây ta dùng để rửa chân, rửa mặt, tắm rửa!"

"Mỗi khi đổ đầy thì ta sẽ xử lý một lần, Mai Phương pháp xử lý chính là dùng cái gáo nước này múc từng gáo từng gáo nước ở trong thùng gỗ to ra đổ xuống đất, có thể nói đây là một công việc tốn rất nhiều công sức!"

"Mà vấn đề mà ta đang suy nghĩ lúc nãy chính là ta có nên thay một phương pháp xử lý khác, ví dụ như là trực tiếp rửa, dù sao múc từng gáo từng gáo đổ ra ngoài như vậy cũng là một chuyện rất là mệt mỏi!"

"Nhưng mà bây giờ thì tốt rồi, có ngươi hỗ trợ, ta cũng không cần phải nghĩ biện pháp khác nữa!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm mình như vậy, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt thành thật ra giải thích rõ cho nàng biết.

? ? ?

Ta không giúp đỡ, ngươi chuẩn bị trực tiếp rửa là xong!

Mà bây giờ có ta hỗ trợ, ngươi lại không muốn làm như vậy nữa?

Thế nào, ngươi đang sai sử ta giống như là gia súc đúng không?

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong nháy mắt sắc mặt Dao Trì Thánh Nữ đen lại, nàng hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại có thể làm ra được chuyện chó như vậy, nếu biết trước sẽ là như thế thì có đánh chết nàng cũng sẽ không nhận giúp việc này!

Hô!

Thở một hơi dài, lúc này Dao Trì Thánh Nữ mới nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng đề nghị: "Diệp Phong đạo hữu, mặc dù ta không rõ tại sao ngươi sẽ giữ lại nước để tắm rửa, rửa chân, rửa mặt nhưng ta cho rằng số nước này vẫn nên trực tiếp rửa thì tốt hơn, không cần thiết phải mút từng gáo từng gáo đổ ra ngoài đâu!"

"Tại sao không cần thiết?"

"Dao Trì Thánh Nữ, có thể ở trong mắt của ngươi thì số nước đó là nước không dùng được!"

"Nhưng trong mắt của ta thì đó đều là thanh xuân của ta!"

"Mà múc từng gáo từng gáo đổ chúng nó xuống dưới đại địa chính là để cho ta chứng kiến được thanh xuân đã trôi qua!"

Chương 1084 - Thế nào, ngươi đang sai bảo ta như gia súc đó hả? (2)

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ đề nghị như vậy, Diệp Phong lại lắc đầu, sau đó chững chạc đàng hoàng thêu dệt vô cớ.

? ? ?

Thần mẹ nó chứng kiến thanh xuân đã trôi qua?

Cùng lắm cũng chỉ là nước đã dùng để tắm rửa, rửa chân, rửa mặt mà thôi, chứng kiến thành xuân cái quỷ gì!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong lúc nhất thời Dao Trì

Thánh Nữ đều nghe đến choáng váng, nàng hoàn toàn không ngờ được là có người lại khiến cho loại nước bẩn như thế này thăng hoa lên đến độ cao như thế!

"Thôi!"

"Nếu như ta đã nhận việc này, vậy ta thân là Dao Trì Thánh Nữ, đâu thể nào nói không giữ lời được!"

Điều chỉnh tâm tính một chút, sau đó Dao Trì Thánh Nữ mới nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra: "Diệp Phong đạo hữu, ta nói rồi, ngươi muốn xử lý như thế nào thì ta sẽ giúp ngươi xử lý như thế đó, cho nên ngươi có thể lấy thanh xuân của ngươi ra, ta sẽ từng gáo từng gáo đổ thanh xuân của ngươi xuống dưới đại địa!"

"Tốt!"

"Vậy làm phiền Dao Trì Thánh Nữ!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức lấy thùng gỗ lớn chứa Kim Ngọc Thần Lộ từ trong không gian của hệ thống ra!

Bành!

Theo thùng gỗ lớn trùng điệp nện xuống đất, một tiếng nổ vang cũng vang lên theo!

"Mẹ nó!"

"Một cái thùng gỗ thật là mẹ nó lớn!"

"Nghe miêu tả còn không có cảm thấy nó lớn đến mức nào nhưng bây giờ tận mắt nhìn thấy thì đúng là có chút đáng sợ!"

"Mà một cái thùng gỗ lớn như thế, mẹ nó ta phải múc đến khi nào mới có thể múc hết toàn bộ thanh xuân bên trong ra ngoài!"

Ngửa đầu nhìn cái thùng gỗ cực lớn ở trước mắt mình một chút, sau đó lại cúi đầu nhìn cái gáo nước bằng gỗ nhỏ trong tay mình một chút, có thể nói, trong thời khắc này, Dao Trì Thánh Nữ cả người đều muốn hỏng mất!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Vì không chậm trễ chúng ta đi đường, cái thùng gỗ lớn này hãy để cho ta khiêng đi!"

"Mà ngươi chỉ cần ngồi ở trên đó chậm rãi múc đổ ra ngoài là được rồi!"

Lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên bên cạnh.

"Ai!"

"Được thôi!"

"Vậy ngươi khiêng nó đi đường đi, ta sẽ ngồi ở trên đó múc đổ!"

Nghe được Diệp Phong đề nghị như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó lên tiếng đáp lại.

Một lát sau!

"Tình huống như thế nào?"

"Mẹ nó, tình huống này là tình huống như thế nào!"

"Thứ được chứa ở trong cái thùng gỗ này làm gì là nước bẩn, mẹ nó đó không phải là Kim Ngọc Thần Lộ cực kỳ hi hữu lại đắt đỏ sao?"

Sau khi Dao Trì Thánh Nữ bay lên trên miệng có thùng gỗ lớn mở nắp thùng gỗ lớn ra nhìn thấy Kim Ngọc Thần Lộ vàng óng ánh bên trong thì cả người trực tiếp nhìn đến choáng váng!

"Cầm nhầm!"

"Diệp Phong đạo hữu tuyệt đối là cầm nhầm!"

Sau khi tỉnh táo lại, Dao Trì Thánh Nữ chuẩn bị lên tiếng nhắc nhở Diệp Phong một chút, nhưng mà lúc này nàng chợt nghĩ tới một chuyện!

"Không đúng!"

"Không phải là hắn nói mình là một người nghèo rớt mồng tơi hay sao?"

"Vậy tại sao trên người của hắn lại có nhiều Kim Ngọc Thần Lộ như vậy chứ?"

"Phải biết, chỉ một thùng lớn Kim Ngọc Thần Lộ này thì giá trị của nó chỉ sợ có thể bù đắp được nội tình suốt mấy chục vạn năm của Dao Trì Thánh Địa!"

"Mà tài phú khủng bố như thế thật sự là một người có thể có được hay sao?"

Nghĩ đến đây, Dao Trì Thánh Nữ trực tiếp nhảy từ trên miệng của thùng gỗ lớn xuống, sau đó dùng ánh mắt khác thường nhìn về phía Diệp Phong!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Thế nào?"

"Tại sao ngươi lại nhìn ta bằng ánh mắt như vậy?"

Nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ nhảy xuống, cứ nhìn chòng chọc vào mình như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

"Rốt cuộc thì ngươi là ai?"

"Ngươi tiếp cận ta là có mục đích gì?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng toát ra vẻ mặt ngưng trọng, sau đó nhìn chằm chằm Diệp Phong lên tiếng chất vấn.

"Ừm?"

"Dao Trì Thánh Nữ, ngươi nói như vậy là có ý gì, tại sao ta nghe không hiểu vậy?"

Lúc này, Diệp Phong cũng dừng bước, sau đó ra vẻ không hiểu tiếp tục lên tiếng hỏi.

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Ngươi cầm nhầm thùng!"

"Thứ được chứa bên trong cái thùng gỗ lớn này hoàn toàn không phải là nước bẩn mà ngươi đã dùng để tắm rửa, rửa chân, rửa tay mà là Kim Ngọc Thần Lộ trân quý lại đắt đỏ!"

"Mà một người nghèo rớt mồng tơi thì làm sao lại có thể lấy ra được nhiều Kim Ngọc Thần Lộ như vậy chứ!"

Nhìn thấy Diệp Phong vẫn còn giả bộ ngốc, Dao Trì Thánh Nữ cũng không chút khách khí vạch trần sự ngụy trang của Diệp Phong!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Ngươi nói như vậy là đang cố ý chế giễu ta đúng không?"

"Ta biết ta nghèo, nghèo đến chỉ có thể dùng Kim Ngọc Thần Lộ rác rưởi này để tắm rửa, rửa chân, nhưng đó cũng không phải là lý do để ngươi chế giễu ta!"

"Ngươi cho rằng ta không muốn dùng nước tốt hơn để tắm rửa, rửa chân hay sao, nhưng mà thật sự là năng lực của ta có hạn!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Diệp Phong cũng ra vẻ sinh khí lên tiếng nói.

? ? ?

Ta cố ý chế giễu ngươi?

Ngươi, nghèo đến mức chỉ có thể dùng Kim Ngọc Thần Lộ rác rưởi này để tắm rửa, rửa chân?

Còn mẹ nó năng lực có hạn?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Dao Trì Thánh Nữ như không thể tin vào tai của mình, nàng hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại có thể nói ra những lời khủng bố như vậy được!

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Ý của ngươi là nói ngươi không có lấy nhầm thùng?"

"Mà bình thường nước mà ngươi dùng để tắm rửa, rửa chân, chính là Kim Ngọc Thần Lộ này hay sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Dao Trì Thánh Nữ chau mày nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Đúng vậy đó!"

"Bình thường ta chính là dùng Kim Ngọc Thần Lộ rác rưởi này để tắm rửa, rửa chân!"

"Hơn nữa ta cũng biết được là người nghèo giống như ta tuyệt đối đã là tầng chót nhất trong số những người nghèo, nhưng mà ta cũng hết cách rồi!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm mình như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ không cam lòng lên tiếng đáp lại một câu.

? ? ?

Chương 1085 - Ngươi là người nghèo, vậy chúng ta tính là gì, sâu kiến dưới chân người nghèo?

Ngươi, đã nghèo đến mức trở thành tầng chót nhất trong số những người nghèo rồi?

Vậy chúng ta tính là gì?

Sâu kiến dưới chân người nghèo?

Nghe được những lời nói có ức vạn bạo kích tổn thương của Diệp Phong một lần nữa, trong lúc nhất thời Dao Trì Thánh Nữ cũng không biết làm như thế nào để đáp lại!

"Không tin!"

"Ta hoàn toàn không thể nào tin được loại chuyện hoang đường này của ngươi được!"

Sau khi tỉnh táo lại, Dao Trì Thánh Nữ mãnh liệt lắc đầu lên tiếng nói.

"Nhưng từ lúc ta còn nhỏ thì sư phụ của ta đã nói với ta như vậy rồi!"

"Hắn nói những thứ mà ta sử dụng ở bên ngoài đều là những loại rác rưởi không có đáng tiền!"

"Mà nếu như người ở bên ngoài nhìn thấy ta sử dụng những vật này thì chắc chắn cũng sẽ chế giễu ta!"

Nói đến đây, Diệp Phong cũng dừng một chút, sau đó tiếp tục lên tiếng nói: "Dao Trì Thánh Nữ, ta nói thật với ngươi, thật ra thì ta mới rời khỏi núi không bao lâu, hơn nữa cũng là do sư phụ của ta căn dặn ta phải đứng ở đây để chờ ngươi, hắn nói ngươi sẽ dẫn ta tiến về Thần Vực Thành, nếu như ngươi không chịu dẫn theo ta thì ta hãy bắn ngươi, sau khi bắn ngươi xong thì ngươi sẽ dẫn ta theo!"

Lúc này, Diệp Phong trực tiếp ngụy tạo cho mình một thân phận là một thanh niên ngây thơ chưa từng bước ra đời, như vậy thì sau đó cho dù hắn có lãng phí thứ gì đi nữa thì cũng có thể đổ lỗi cho sư phụ vốn không tồn tại của hắn!

"Cái gì!"

"Ngươi mới rời núi không bao lâu?"

"Hơn nữa sở dĩ ngươi sẽ xuất hiện ở đây cũng là do sư phụ của ngươi cố ý sắp xếp?"

"Thậm chí hắn còn suy tính ra chắc chắn ta sẽ dẫn theo ngươi tiến về Thần Vực Thành?"

Nghe được Diệp Phong bịa ra lời nói dối như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng toát ra vẻ chấn kinh, sau đó trong đầu của nàng lập tức xuất hiện một hình ảnh!

Một cấm địa vô danh!

Bên trong cấm địa có một tồn tại kinh khủng thần bí không biết rõ và một thiếu niên ngây thơ chưa từng bước ra đời!

Theo thiếu niên ngây thơ dần dần lớn lên, cuối cùng cáo biệt sư tôn, một thân một mình đi ra khỏi cấm địa, đi tới đại thế giới tràn ngập sự mới lạ này!

"Ngọa tào!"

"Không thể nào!"

"Ta chính là thuận miệng bịa ra mà thôi, không phải là nàng sẽ tin thật đó chứ?"

Nhìn thấy dáng vẻ của Dao Trì Thánh Nữ lúc này, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, lúc đầu hắn cho là chắc chắn đối phương sẽ hoài nghi sau đó lại tiếp tục gặng hỏi thêm một vài vấn đề nữa!

Nhưng hiện tại xem ra có vẻ như hắn không cần phải tiếp tục bịa ra nữa rồi!

"Hóa ra là như vậy!"

"Diệp Phong đạo hữu, vậy sư tôn ngươi kêu ngươi đi đến Thần Vực Thành là có chuyện gì không?"

Đã triệt để tin tưởng chuyện ma quỷ của Diệp Phong, lúc này Dao Trì Thánh Nữ cũng mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Có!"

"Đúng là sư tôn có dặn dò ta một chuyện!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm mình như vậy, Diệp Phong bỗng nhiên trở nên nghiêm túc.

"Ừm?"

"Diệp Phong đạo hữu, vậy thì chuyện mà sư phụ ngươi dặn dò ngươi có thể nói ra hay không?"

Nhìn thấy dáng vẻ nghiêm túc trên mặt của Diệp Phong, Dao Trì Thánh Nữ lập tức bị khơi dậy con sâu nhiều chuyện trong lòng, sau đó trên mặt lộ ra vẻ mong đợi nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Đương nhiên có thể nói!"

"Dù sao chuyện này cũng không phải là chuyện bí mật gì!"

Nhìn thấy vẻ mong đợi hiện rõ trên mặt Dao Trì Thánh Nữ, Diệp Phong cũng cố nén ý cười lên tiếng nói.

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Vậy, vậy rốt cuộc sư phụ ngươi đã dặn dò ngươi làm chuyện gì?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng không kịp chờ đợi lên tiếng gặng hỏi.

…….

"Chơi!"

"Sư phụ ta chỉ dặn dò ta một chuyện thôi đó chính là chơi!"

"Chơi như thế nào vui vẻ thì chơi như thế đó!"

Nhìn thấy ánh mắt bức thiết muốn biết của Dao Trì Thánh Nữ, Diệp Phong cũng mặt nở một nụ cười lên tiếng đáp lại.

Hả?

Lần này ngươi rời núi nhiệm vụ duy nhất của ngươi chính là chơi?

Thư thái như vậy sao?

Nghe được Diệp Phong trả lời mình như vậy, Dao Trì Thánh Nữ đầu tiên là sững sờ, sau đó toát ra vẻ hâm mộ, bởi vì mỗi một lần nàng rời khỏi Thánh Địa, sư phụ của nàng đều sẽ hạ đạt cho nàng một chút nhiệm vụ!

Mặc dù nhiệm vụ cũng có đơn giản nhưng chắc chắn kém hơn là chỉ cần chơi thôi rồi!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Thật ra thì thầy lúc ta đi ra ta cũng từng khẩn cầu sư phụ của ta hy vọng hắn có thể dặn dò ta làm một ít chuyện!"

"Nhưng hắn lại không dặn dò ta làm bất kỳ một việc gì cả, chỉ để cho ta chơi mà thôi, ngươi nói xem như vậy có đáng giận hay không!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong lại vang lên bên cạnh một lần nữa.

? ? ?

Sư phụ ngươi không sắp xếp nhiệm vụ cho ngươi mà ngươi còn không vui?

Hơn nữa ngươi lại còn phát rồ đi khẩn cầu sư phụ ngươi, hi vọng hắn có thể sắp xếp chút nhiệm vụ cho ngươi?

Đây là một chuyện mà người bình thường có thể làm ra được hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Dao Trì Thánh Nữ như không thể tin vào tai của mình, đặc biệt là nghe được câu nói sau cùng của Diệp Phong, nàng rất muốn lên tiếng phản bác một câu: "Sư phụ ngươi làm như thế có đáng giận hay không thì ta không biết nhưng mà bây giờ ngươi nói như vậy thì đúng là mẹ nó rất là đáng giận!"

Hô!

Thở một hơi dài, lúc này Dao Trì Thánh Nữ mới nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi: "Diệp Phong đạo hữu, không có nhiệm vụ bên người, có thể nhẹ nhõm du ngoạn khắp nơi, như vậy còn không được hay sao?"

"Không được!"

"Lúc đầu ta ở chỗ đó cả ngày chỉ biết có chơi thôi!"

"Bây giờ khó khăn lắm mới có cơ hội ra ngoài kết quả lại sai ta đi

chơi!"

"Cứ chơi mãi như vậy ta cũng sắp chán chết rồi!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Diệp Phong cũng cực kỳ trang bức than phiền, bởi vì hắn phát hiện hình như Dao Trì Thánh Nữ rất là hâm mộ trạng thái này của hắn, vì vậy hắn nhất định phải trang bức một đợt!

Hả?

Ở chỗ đó, chơi!

Bây giờ ra ngoài, chơi!

Thế nào, ngươi không cần tu luyện hay sao?

Chương 1086 - Ngươi xem đột phá như đánh rắm hả, nói đến là đến?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ lại bĩu môi khinh thường, bởi vì nàng hoàn toàn không tin tưởng những lời mà đối phương nói, dù sao nàng phát hiện được Diệp Phong có tu vi mạnh mẽ Thần Kiếp Cảnh Tam Trọng đỉnh phong, hơn nữa ở cái tuổi này mà có được tu vi như thế thì có thể coi là hạng người thiên tư yêu nghiệt, nếu như không cố gắng tu luyện thì không thể nào làm được như vậy!

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Nếu như người chỉ chơi thôi thì một thân tu vi cường hãn của ngươi có được như thế nào vậy?"

Sau đó, Dao Trì Thánh Nữ thần sắc ngoạn vị nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Để ngươi giả, lần này xem ngươi giả như thế nào nữa!"

"Không biết!"

"Có đôi khi đang ngủ thì bỗng nhiên đột phá!"

"Có đôi khi đang xem náo nhiệt thì bỗng nhiên đột phá!"

"Có đôi khi đang chơi thì bỗng nhiên đột phá!"

"Dù sao thỉnh thoảng đột phá, sau đó mơ mơ hồ hồ có được tu vi như bây giờ!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm mình như vậy, Diệp Phong lại trưng vẻ mặt thành thật ra trả lời nàng, có thể nói, câu trả lời này hắn hoàn toàn nói sự thật không có thêu dệt vô cớ!

? ? ?

Lúc ngủ có thể đột phá?

Xem náo nhiệt có thể đột phá?

Chơi cũng có thể đột phá?

Ngươi xem đột phá là đánh rắm à, nói đến là đến?

Nghe được Diệp Phong giải thích một cách vô lý như vậy, khóe miệng và khóe mắt của Dao Trì Thánh Nữ đều trực tiếp co quắp, nàng hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại có thể nói hươu nói vượn đến trình độ như vậy!

Không nói khoa trương một chút nào, chỉ với mấy câu nói như vậy thì đừng nói là người cho dù là chó nghe được cũng phải bị tức đến phóng hai cái rắm rồi mới bỏ đi!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Nếu không chúng ta nên lên đường trước đi!"

"Nếu không ta sợ là ngươi không thể múc đổ xong thanh xuân của ta trước khi trời tối!"

Lúc này, Diệp Phong cảm thấy nói chuyện cũng không xê xích gì nhiều, trực tiếp lên tiếng nhắc nhở Dao Trì Thánh Nữ.

"Đáng chết !"

"Sao ta lại quên mất chuyện này cơ chứ!"

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở mình, Dao Trì Thánh Nữ cũng vội vàng lên tiếng khuyên bảo: "Diệp Phong đạo hữu, ta nói cho ngươi biết, một thùng lớn Kim Ngọc Thần Lộ này ẩn chứa giá trị cực kỳ khủng bố, chúng ta cũng không thể đổ nó đi như thế được!"

"Ừm?"

"Những nước này sư phụ ta nói ở trong mắt các ngươi thì nó chính là rác rưởi bên trong rác rưởi!"

"Sao bây giờ rác rưởi lại trở thành hàng đáng tiền rồi?"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

Điên rồi!

Dao Trì Thánh Nữ nghe được hắn nói như vậy thì cả người đều muốn điên rồi!

Thậm chí nàng cũng nhịn không được mà muốn nói với Diệp Phong một câu: "Sư phụ ngươi ánh mắt cao, đó là chuyện của hắn, nhưng hắn có thể đừng có kéo chúng ta theo hay không, những rác rưởi bên trong rác rưởi này, trong mắt của chúng ta thì chính là cực phẩm bảo bối đó biết không!"

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Thật không ngờ được là trong lòng của ngươi lại thiện lương như vậy!"

Ngay lúc Dao Trì Thánh Nữ chuẩn bị nói rõ tình huống này thì giọng nói của Diệp Phong lại vang lên bên cạnh một lần nữa.

Hả?

Trong lòng ta thiện lương?

Ngươi phát hiện ở chỗ nào tại sao ta lại không biết?

Mà nghe được hắn nói như vậy, trên mặt Dao Trì Thánh Nữ lại toát ra vẻ bối rối không biết làm sao một lần nữa, mặc dù nàng

không phải là đại ác nhân gì nhưng mà ở trong thần giới cá lớn nuốt cá bé này này cũng không phải là loại người tốt lành gì!

Cho nên Diệp Phong bỗng nhiên nói ra một câu như vậy khiến cho nàng có chút bối rối!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Ngươi vì không muốn cho ta bởi vì nghèo mà tự ti cho nên mới cố ý phóng đại giá trị của Kim Ngọc Thần Lộ này có đúng hay không!"

"Thật ra thì không cần phải làm như vậy đâu, lần này ta đi ra ngoài ta đã chuẩn bị tâm lý sẵn sàng bị người khác coi thường rồi!"

Ngay sau đó Diệp Phong tiếp tục lên tiếng nói.

? ? ?

Ai mẹ nó cố ý khuếch đại giá trị của Kim Ngọc Thần Lộ?

Còn nữa, bây giờ ngươi chính là một tên phú hào siêu cấp giàu đến chảy mở, ngươi có thể đừng có nói mình là người nghèo nữa được hay không?

Nếu như ngươi còn tiếp tục nói như vậy nữa thì ta biết sống làm sao!

Nghe Diệp Phong xong, sau đó Dao Trì Thánh Nữ thật sự muốn điên rồi, dù sao một phú hào siêu cấp giả nghèo trước mặt một người nghèo thì làm sao người nghèo có thể chịu nổi được cơ chứ!

"Chờ một chút!"

"Nếu như nhận thức của hắn về nghèo đã trở nên thâm căn cố đế như vậy, vậy tại sao ta không thể đổi một góc độ khác để xử lý vấn đề này?"

Lúc này, Dao Trì Thánh Nữ bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó cả người đều trở nên hưng phấn, bởi vì nếu như suy nghĩ của nàng có thể thành công thì nàng sẽ trở thành một phú bà!

"Ừm?"

"Nàng là tình huống như thế nào?"

"Bị ta trang bức liên tiếp oanh tạc, oanh tạc cho choáng váng?"

Chú ý tới Dao Trì Thánh Nữ bỗng nhiên đứng tại chỗ bắt đầu cười ngây ngô, Diệp Phong cũng khẽ nhíu mày tự lẩm bẩm.

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Không ngờ được là ta ẩn giấu kỹ như vậy mà vẫn bị ngươi phát hiện ra!"

"Ngươi nói không sai, đúng là ta đã cố ý phóng đại giá trị của Kim Ngọc Thần Lộ, mục đích đúng như ngươi nói, chính là sợ ngươi bởi vì nghèo mà tự ti!"

Bình phục tâm tính một chút, sau đó Dao Trì Thánh Nữ cười nói với Diệp Phong một câu như vậy.

……..

"Ừm?"

"Dao Trì Thánh Nữ này là tình huống như thế nào?"

"Bắt đầu không ra bài theo kịch bản rồi?"

Nghe được nàng nói như vậy, Diệp Phong cũng cảm thấy hứng thú, bởi vì hắn rất muốn biết tiếp theo đối phương sẽ làm cái gì.

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Giống như loại rác rưởi bên trong rác rưởi này ở chỗ chúng ta đã rất không thường gặp rồi!"

"Cho nên chờ sau khi ta giúp ngươi múc đổ xong thanh xuân, ngươi có thể cho ta một xíu loại rác rưởi này hay không?"

Lúc này, Dao Trì Thánh Nữ lại lên tiếng nói lần nữa.

"Ừm!"

Chương 1087 - Dao Trì Thánh Nữ không ra bài theo kịch bản!

"Đầu óc của Dao Trì Thánh Nữ này rất là linh hoạt nha!"

"Nhìn thấy ta trang bức nên cũng không thèm lên tiếng khuyên bảo ta mà là tiếp tục làm theo ý của ta, thậm chí còn muốn dùng phương thức kỳ quặc như vậy để lấy được một chút công tác phí, không thể không nói nàng này cũng rất là biết chơi!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, rốt cuộc Diệp Phong cũng hiểu rõ ý đồ của đối phương, sau đó cố nén ý cười mà hỏi: "Dao Trì Thánh Nữ, loại rác rưởi bên trong rác rưởi này, ngươi muốn nó thì có làm được cái gì?"

"Dùng khiến cho người khác buồn nôn!"

"Sau này nếu như gặp được kẻ địch thì ta đầu tiên là sẽ dùng Kim Ngọc Thần Lộ rác rưởi này để rửa chân một cái sau đó trực tiếp dùng nước rửa chân giội thẳng vào trong mặt của kẻ địch!"

"Vừa là nước rửa chân, vừa là rác rưởi bên trong rác rưởi, có thể nói là làm như vậy là tạo thành song trọng đả kích đối với kẻ địch!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng chững chạc đàng hoàng thêu dệt vô cớ.

? ? ?

Ta nhắm mắt nói bậy nói bạ thì cũng thôi đi!

Ngươi cũng bắt đầu làm liều theo ta?

Ngươi biết chơi như vậy sư phụ của ngươi có biết hay không?

Nghe được nàng nói như vậy, lại nhìn dáng vẻ chững chạc đàng hoàng của Dao Trì Thánh Nữ một chút, không biết tại sao nhưng Diệp Phong bỗng nhiên cảm giác hắn có thể nhìn ra được cái bóng của mình ở trên người đối phương!

"Thú vị!"

"Đúng là càng ngày càng trở nên thú vị!”

"Chơi như vậy, đoạn đường này sẽ không nhàm chán!"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong nhịn không được bật cười, có thể nói, đối với Dao Trì Thánh Nữ không ra bài theo kịch bản như vậy thì hắn vẫn rất thích, bởi vì làm như vậy sẽ tăng thêm rất nhiều niềm vui thú!

"Hóa ra là như vậy!"

"Vậy sau khi ngươi múc đổ thanh xuân của ta xong thì ta sẽ tặng cho ngươi một thùng nhỏ!"

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Dao Trì Thánh Nữ lên tiếng hứa hẹn.

"Xong rồi! !"

"Hắn đồng ý thật!"

"Như vậy như vậy thì chẳng phải là ta sắp lập tức trở thành phú bà rồi hay sao?"

Nhìn thấy Diệp Phong đồng ý với mình, Dao Trì Thánh Nữ cũng triệt để kích động, nàng hoàn toàn không ngờ được là lần này nàng tiến về Thần Vực Thành tham gia thiên kiêu chi chiến còn sẽ có thu hoạch ngoài ý muốn như vậy!

Một lát sau!

"Ngươi cho rằng ngươi kiếm lời!"

"Nhưng thật ra thì ta mới là người kiếm được một lần ban thưởng hành vi phá của!"

Nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ ngồi trên thùng gỗ lớn điên cuồng múc đổ 'Thanh xuân' của hắn, Diệp Phong cũng âm thầm đắc ý tự nói.

...

Màn đêm buông xuống!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng năm trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng Phượng Loan Tử Ngọc Quả *10000!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng một ngàn vạn điểm phá sản, ban thưởng Lam Trúc Huyền Dương Quả *10000!"

Sau khi Dao Trì Thánh Nữ rốt cục cũng múc đổ hết sạch toàn bộ một thùng lớn Kim Ngọc Thần Lộ, đồng thời nhận lấy thần giới chứa một thùng nhỏ Kim Ngọc Thần Lộ mà Diệp Phong đưa tới, nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng liên tiếp vang lên ở trong đầu của hắn.

"Ồ!"

"Hai loại thần quả, vậy mà đều là một trong số thập đại đỉnh tiêm thần quả thần giới!"

"Mặc dù Thần Đạo Giả ăn sẽ không thu hoạch được chỗ tốt gì nhưng mỹ vị của nó lại đủ để cho bất kỳ một Thần Đạo Giả nào cũng vì nó mà chảy nước miếng!"

Tra xét xong tình huống của hai loại thần quả, sau đó Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ mong đợi lẩm bẩm: "Vừa khéo nên nghỉ ngơi, vậy thì lấy ra nếm thử đi, ta cũng muốn xem xem nó có thể ngon miệng tới mức nào!"

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Thanh xuân cũng đã múc đổ xong, bây giờ chúng ta phải tranh thủ lên đường thôi!"

Đúng lúc này, giọng nói của Dao Trì Thánh Nữ lại vang lên bên cạnh.

"Ừm?"

"Đi đường?"

"Nhưng ban đêm là ta phải nghỉ ngơi!"

"Nếu như ban đêm không thể nghỉ ngơi tốt thì ban ngày ta sẽ không được tỉnh táo đâu!"

Nghe được nàng nói như vậy, Diệp Phong lại khẽ nhíu mày nói ra tình huống của mình.

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Ta không nói đi đường ban đêm!"

"Có thể là do ta chưa nói rõ, ý của ta là thanh xuân cũng đã được múc đổ xong hết rồi, vậy ban đêm chúng ta nghỉ ngơi cho khỏe một đêm, chờ sáng sớm ngày mai chúng ta mới gấp rút lên đường cũng không muộn!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng sững sờ, sau đó lập tức vội vàng giải thích, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Ngươi là thần tài, ngươi nói cái gì thì ta sẽ nghe cái đó!"

...

"Làm cái gì đó?"

"Vị gia này lại đang làm cái gì đó!"

"Sẽ không phải là hắn muốn ngủ thật đó chứ?"

Nhìn thấy Diệp Phong lấy ra một đống lớn đê phẩm Thần Linh Tinh xây dựng một cái giường Linh Tinh, sau đó lại trải cái đệm mềm mại thoải mái dễ chịu lên trên giường Linh Tinh, cảnh tượng này trực tiếp khiến cho Dao Trì Thánh Nữ đang đứng bên cạnh nhìn đến bối rối!

Nàng hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại chuẩn bị đi ngủ thật, hơn nữa còn không phải lấy trạng thái tu luyện tiến hành ngủ, đồng thời, nàng còn minh bạch một sự kiện, đó chính là Thần Linh Tinh ngoại trừ dùng cho tu luyện thì còn mẹ nó có thể dùng để dựng giường!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Ta có chút rác rưởi thần quả, không biết ngươi có thích hay không!"

"Nếu như ngươi không chê, chúng ta cùng nhau ăn!"

Sau khi Diệp Phong ngồi lên giường Linh Tinh mềm mại thoải mái dễ chịu, hắn nhìn về phía Dao Trì Thánh Nữ lên tiếng hỏi thăm.

Hả?

Ngươi xác định là thần quả rác rưởi?

Mà không phải thần quả siêu cấp vô địch xâu tạc thiên?

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng nhịn không được bật cười, có thể nói, thông qua một ngày hiểu rõ, nàng đã rõ ràng một sự kiện, đó chính là rác rưởi trong miệng Diệp Phong hoàn toàn không phải là rác rưởi mà là bảo bối cấp bậc siêu cấp vô địch xâu tạc thiên thì đúng hơn!

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Không chê, ta không có ghét bỏ chút nào!"

"Chúng ta cùng nhau ăn đi!"

Sau đó, Dao Trì Thánh Nữ vội vàng lên tiếng đáp lại.

...

Chương 1088 - Dao Trì Thánh Nữ không ra bài theo kịch bản! (2)

Một lát sau!

"Đây là... Phượng Loan Tử Ngọc Quả?"

"Cái đó là... Lam Trúc Huyền Dương Quả?"

"Hai loại thần quả này đều là đỉnh tiêm thần quả thần giới a!"

Sau khi Dao Trì Thánh Nữ nhìn thấy Diệp Phong lấy ra hai loại thần quả, trên mặt cũng lộ vẻ giật mình, mặc dù nàng đã đoán được thần quả mà Diệp Phong lấy ra tuyệt đối không phải là thần quả rác rưởi gì đó nhưng nàng hoàn toàn không ngờ được là hai loại thần quả mà đối phương lấy ra đều là đỉnh tiêm thần quả ở thần giới!

Phải biết, thập đại đỉnh tiêm thần quả thần giới, tất cả đều được sản xuất từ Thiên Đạo Chiến Trường, có thể nói, mỗi một năm thập đại đỉnh tiêm thần quả ở trong Thiên Đạo Chiến Trường chảy vào thần giới cũng chỉ có một số lượng nhỏ, bởi vì độ khó khi thu hoạch thật sự quá cao, đồng thời truyện này cũng dẫn đến mỗi một quả đỉnh tiêm thần quả đều có giá cả cực kỳ đắt đỏ!

Cho nên cho dù là thế lực cấp độ bá chủ cũng chưa chắc có được bao nhiêu hàng tồn kho!

Mà đỉnh tiêm thần quả đắt đỏ, thưa thớt như vậy lại có đến một trăm quả ở trước mắt nàng, chuyện này khiến cho nàng kinh hãi thật sự!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Chớ ngẩn ra đó, nhanh ăn đi!"

"Thần quả rác rưởi này trong tay của ta còn nhiều!"

Nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ cả buổi mà vẫn không có phản ứng gì, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nhắc nhở.

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Những thứ này. . . những thần quả này ta có thể tùy tiện ăn thật hay sao?"

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở mình như vậy, trên mặt Dao Trì Thánh Nữ cũng lộ ra thần sắc khó có thể tin lên tiếng hỏi thăm, phải biết, nàng sống mấy ngàn năm cũng chỉ may mắn ăn qua năm quả đỉnh cấp thần quả mà thôi!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Ngươi không cần phải quan tâm tới cảm nhận của ta như vậy đâu!"

"Ngươi có thể không chê những thần quả rác rưởi này thì ta đã rất vui vẻ rồi!"

"Cho nên chỉ cần ngươi muốn ăn thì cứ tùy tiện ăn, ta bao no!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Diệp Phong cũng cười lên tiếng đáp lại.

"Ta không có a! ! !"

"Ta thật sự không có quan tâm tới cảm nhận của ngươi!"

"Ta nói như vậy là những lời nói thật lòng phát ra từ tận phế phủ của ta!"

Mà sau khi nghe được Diệp Phong nói với mình như vậy, trên mặt Dao Trì Thánh Nữ lại nở một nụ cười khổ!

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Nếu như ngươi đã nói như vậy thì sau này ta sẽ không quan tâm tới cảm nhận của ngươi nữa!"

Sau đó, Dao Trì Thánh Nữ ra vẻ nhẹ nhõm đáp lại một câu.

Một lát sau!

"Chậm một chút!"

"Dao Trì Thánh Nữ, ngươi ăn từ từ a!"

"Tất cả đều là của ngươi, sẽ không ai giành với ngươi đâu!"

Nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ không để ý đến hình tượng của Thánh nữ, không ngừng nhét thần quả vào trong miệng của mình, cảnh tượng này trực tiếp dọa cho Diệp Phong phát sợ, sau đó hắn lập tức lên tiếng nhắc nhở.

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Ngươi không biết được đâu!"

"Ngày bình thường những đỉnh cấp mỹ thực và thần quả đó ta đều ăn đến chán rồi!"

"Mà bây giờ bỗng nhiên ăn được thần quả rác rưởi này, không biết tại sao mà ta lại cảm thấy ăn rất là ngon cho nên ta mới sốt ruột ăn nhiều vài quả!"

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở mình như vậy, lúc này Dao Trì Thánh Nữ mới ngừng lại được, sau đó trên mặt lộ ra vẻ lúng túng lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Ngươi như vậy là ăn nhiều vài quả hay sao?

Nếu không phải miệng của ngươi không đủ lớn, chỉ sợ ngươi sẽ một lần nhét luôn hai trăm quả thần quả này vào trong miệng của ngươi luôn ấy chứ!

Nhìn thấy miệng của Dao Trì Thánh Nữ nhồi đầy thần quả, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó lên tiếng nói ra: "Dao Trì Thánh Nữ, nếu như ngươi thích ăn, vậy thì cứ từ từ ăn, ta bao ngươi no bụng!"

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Không phải ta nổ với ngươi!"

"Nếu như muốn cho ta no bụng thì có thể độ khó hơi cao đó!"

"Bởi vì sức ăn của ta rất là khủng bố, ta nói một câu không dễ nghe, không cần biết là trong tay của ngươi có bao nhiêu quả thần quả cũng đều không đủ để cho ta nhét kẻ răng đâu!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng trang bức, bởi vì dưới cái nhìn của nàng, hai loại đỉnh cấp thần quả, cho dù trong tay Diệp Phong còn có thì nhiều lắm cũng sẽ không vượt qua một ngàn quả, mà như vậy là nàng đã đoán hơn rồi!

Hả?

Nàng này có thể ăn như vậy hay sao?

Chẳng lẽ nàng cầm tinh con heo hay gì?

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói với mình như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, sau đó không nói gì, trực tiếp đưa một cái thần giới tới cho nàng.

"Ừm?"

"Bỗng nhiên đưa cho ta một cái thần giới là có ý gì?"

Nhìn thấy Diệp Phong đưa thần giới qua, Dao Trì Thánh Nữ cũng toát ra vẻ nghi hoặc, nhưng mà nàng vẫn nhanh chóng đón lấy thần giới.

"Ừm?"

"Giả hả?"

"Ở bên trong cái thần giới này lại có chứa tới hơn vạn quả thần quả?"

Nhưng mà sau khi Dao Trì Thánh Nữ nhìn thấy một vạn chín ngàn tám trăm quả đỉnh tiêm thần quả ở bên trong thần giới thì cả người trực tiếp choáng váng, nàng hoàn toàn không ngờ được là ở trong tay của Diệp Phong lại có nhiều đỉnh cấp thần quả như vậy!

"Ăn đi!"

"Một vạn chín ngàn tám trăm quả thần quả rác rưởi ở bên trong cái thần giới này đều là của ngươi hết đó!"

"Nếu như ngươi vẫn còn ăn chưa đủ no thì ta sẽ tiếp tục cho ngươi nữa!"

"Ngươi yên tâm đi, ta nói sẽ bao ngươi no bụng thì tuyệt đối có thể bao ngươi no bụng!"

Nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ trực tiếp choáng tại chỗ, Diệp Phong

cũng cố nén ý cười lên tiếng nói.

"Đủ. . . Đủ!"

"Diệp Phong đạo hữu, những thần quả rác rưởi này đã đủ để cho ta ăn no rồi!"

"Không cần lấy thêm!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ mới tỉnh hồn lại, sau đó thần sắc hốt hoảng vội vàng đáp lại, chỉ sợ nếu như nàng nói chậm một giây thì Diệp Phong sẽ lấy thêm ra một cái thần giới nữa, đến lúc đó chắc chắn là nàng sẽ điên mất!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Vậy ngươi cứ từ từ mà ăn đi, ta đi nghỉ trước!"

Chương 1089 - Cơn ác mộng bị đỉnh tiêm thần quả chi phối!

"Đúng rồi, nhưng nhất định phải ăn hết sạch đó, mặc dù bọn chúng đều là một chút thần quả rác rưởi nhưng mà chúng ta cũng không thể lãng phí được!"

Lúc này, Diệp Phong cũng cười nói với Dao Trì Thánh Nữ một câu như vậy, sau đó nằm lên trên giường Linh Tinh thoải mái dễ chịu nghỉ ngơi.

? ? ?

Nhất định phải ăn hết sạch toàn bộ?

Đây là muốn cho ta ăn no đến bể bụng hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy với mình, Dao Trì Thánh Nữ trực tiếp nghe đến choáng váng, nàng hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại muốn cho nàng ăn sạch những thần quả đỉnh cấp này thật!

"Làm sao bây giờ?"

"Ta tính sai a!"

"Ta hoàn toàn không ngờ được là trong tay của hắn lại có nhiều thần quả đỉnh cấp như vậy!"

"Mà bây giờ để cho ta ăn sạch toàn bộ, cho dù ta là heo thần chuyển thế thì ta cũng không thể nào làm được chuyện như vậy!"

Lúc này, nhìn hơn một vạn chín nghìn quả thần quả đỉnh cấp ở bên trong thần giới, Dao Trì Thánh Nữ cũng toát ra vẻ tuyệt vọng, nếu như nàng biết trước được là ở trong tay của Diệp Phong sẽ có nhiều thần quả đỉnh cấp như vậy thì cho dù là có đánh chết nàng nàng cũng sẽ không nói ra mấy cái lời trang bức như vậy đâu!

"Ta cũng hết cách rồi!"

"Chỉ có thể dùng một chiêu kia!"

"Nhưng mà ta phải tìm một chỗ không có người mới được!"

Sau khi nghĩ ra được một phương pháp trong cơn tuyệt vọng, Dao Trì Thánh Nữ cũng cắn răng, sau đó bắt đầu bay về phía xa xa.

...

Sáng sớm ngày thứ hai!

"A?"

"Dao Trì Thánh Nữ đâu?"

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại, phát hiện Dao Trì Thánh Nữ cũng không có mặt ở nơi này thì trên mặt cũng lộ ra vẻ nghi ngờ tự lẩm bẩm.

"Hệ thống!"

"Sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem bây giờ Dao Trì Thánh Nữ đã đi đâu, đang làm gì?"

Sau đó, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, Dao Trì Thánh Nữ đang ở một chỗ ở phía đông cách chỗ này ba mươi dặm ăn hai loại thần quả đỉnh tiêm, hơn nữa nàng vừa ăn vừa thúc cho mình nôn ra!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống lập tức vang lên ở trong đầu của hắn.

"Ngọa tào!"

"Hôm qua ta chỉ thuận miệng nói như vậy mà thôi, vậy mà nàng này lại tin là thật!"

"Hơn nữa còn vì có thể ăn hết tất cả thần quả đỉnh tiêm mà còn bắt đầu chơi trò thúc nôn, tại sao nàng lại biết chơi như vậy chứ!"

Sau khi biết rõ tình huống này, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, sau đó bay về hướng đông cách đó ba mươi dặm.

Một bên khác!

"Ọe ~~~!"

"Ọe ọe ~~~!"

Lúc này, Dao Trì Thánh Nữ đang đứng ở dưới một cây đại thụ, vịn thân cây điên cuồng nôn mửa, thậm chí nôn đến trong mắt nổi lên nước mắt!

Không có ai biết, một đêm này nàng trải qua như thế nào đâu!

"Điên rồi!"

"Ta thật sự muốn điên rồi!"

"Loại thần quả đỉnh tiêm này, mặc dù ăn vào cũng không có trợ giúp đặc thù gì cho Thần Đạo Giả nhưng dù sao nó cũng là thần quả, cho dù vận dụng thần lực trong cơ thể cũng rất khó nhanh chóng luyện hóa hết nó được, cuối cùng ta chỉ có thể dùng phương thức thúc nôn để giải quyết cái vấn đề khó khăn này!"

"Nhưng mà ăn suốt một đêm và cũng nôn suốt một đêm, ta thật sự

không thể gánh nổi nữa!"

Sau khi nôn xong, Dao Trì Thánh Nữ cũng trong mắt chứa nước mắt tự nói!

……..

Ông! Ông! Ông!

Đúng lúc này, một tiếng vang từ trong ngực của Dao Trì Thánh Nữ vang lên.

"Sư tôn!"

"Ngài tìm ta?"

Lấy Truyền âm Thạch ra, phát hiện là sư tôn mình, sau đó Dao Trì Thánh Nữ cũng lập tức kích hoạt Truyền âm Thạch, cũng lên tiếng hỏi thăm trước.

"Tiểu Nguyệt!"

"Không có gì bất ngờ xảy ra thì bây giờ ngươi cũng đã chạy tới Thần Vực Thành rồi chứ!"

"Thế nào, lần này thiên kiêu gặp nhau có nhìn thấy gương mặt mới nào hay không?"

Theo Dao Trì Thánh Nữ vừa nói dứt câu, một giọng nói của một nữ tử trung niên vang lên ở trong đầu của nàng.

"Sư tôn!"

"Trên đường ta đi xảy ra một chút xíu tình huống cho nên bây giờ ta vẫn còn chưa có chạy tới Thần Vực Thành!"

"Nhưng mà nếu như không có gì bất ngờ xảy ra thì trước khi chạng vạng tối hầm này chắc chắn ta có thể chạy đến đó!"

Nghe được sư tôn hỏi thăm mình như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng lập tức lên tiếng trả lời.

"Ừm?"

"Xảy ra chút tình huống?"

"Tình huống như thế nào?"

Nghe đến đây, Thánh Chủ Dao Trì Thánh Địa Sở Hồng Nguyệt cũng có chút bận tâm vội vàng hỏi thăm.

Mấy phút sau!

"Một thanh niên lạ lẫm, một cái rắm thì toác ra một cái phong bạo kinh khủng, nếu không phải ngươi tránh nhanh thì ngươi sẽ trở thành thiên kiêu duy nhất ở thần giới từng bị cái rắm bắn trúng?"

"Sau đó đối phương tự xưng là một người nghèo rớt mồng tơi đi từ bên trong núi ra, kết quả tất cả mọi thứ mà hắn đem theo trên người lại là bảo vật đỉnh cấp vừa hy hữu vừa đắt đỏ?"

"Mà ngay trong hôm qua, ngươi giúp hắn đổ hết một thùng lớn Kim Ngọc Thần Lộ, hắn trả lại cho ngươi hai vạn quả thần quả đỉnh cấp, để ngươi một lần ăn đủ, kết quả ngươi ăn một đêm, đã ăn đến nôn ra luôn rồi?"

"Tiểu Nguyệt, ngươi xác định không phải là ngươi đang nói đùa với ta đó chứ?"

Sau khi nghe xong những chuyện này, Sở Hồng Nguyệt cũng lên tiếng hỏi thăm, trong giọng điệu của nàng tràn đầy vẻ khó có thể tin được!

"Sư tôn!"

"Ta không có lừa ngươi!"

"Tất cả những gì ta nói đều là sự thật!"

"Nếu như ngươi không tin thì hoàn toàn có thể sử dụng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định tự mình đến nhìn xem a!"

Nghe được sư tôn nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng gượng cười giải thích rõ cho nàng biết.

"Hôm nay Thánh Địa có mấy vị quý khách đến đây!"

"Cho nên ta nhất định phải ở lại Thánh Địa mới được!"

"Về phần bên chỗ ngươi, nếu như tất cả những gì mà ngươi nói đều là sự thật thì khi đối mặt với thanh niên thần bí đó, ngươi chỉ có thể giao hảo với hắn chứ tuyệt đối không thể trở thành kẻ địch của hắn, đã rõ hay chưa?"

Chương 1090 - Cái này mẹ nó là độ kiếp a, ngươi cho là nghỉ phép sao?

Không lâu sau, giọng nói của Sở Hồng Nguyệt lại vang lên trong đầu của Dao Trì Thánh Nữ một lần nữa.

"Sư tôn!"

"Đệ tử minh bạch!"

Dao Trì Thánh Nữ nghe xong thì cũng lập tức lên tiếng trả lời.

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Ngươi chạy tới đây làm gì khiến cho ta tìm nãy giờ không thấy!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong từ nơi không xa vọng lại!

"Sư tôn!"

"Hắn tìm đến đây, không nói nữa!"

Nghe được tiếng la của Diệp Phong, Dao Trì Thánh Nữ đầu tiên là nói sơ qua về tình huống sau đó trực tiếp các đứt liên hệ Truyền âm Thạch.

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Tại sao ngươi cũng tới?"

Nhìn thấy Diệp Phong đi tới, Dao Trì Thánh Nữ cũng mặt lộ vẻ lúng túng lên tiếng hỏi thăm, bởi vì lấy chỗ mà nàng đang đứng bây giờ để làm trung tâm thì trong phạm vi mười mét xung quanh,

tất cả cây cối đều có dấu tích nàng nôn mửa!

"Không có gì!"

"Chính là tỉnh lại không nhìn thấy ngươi, ta còn tưởng là ngươi đã xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn rồi!"

"Bây giờ thấy ngươi không có việc gì, ta cũng yên lòng!"

"Đúng rồi, có phải là chúng ta nên tranh thủ lên đường rồi hay không?"

Lúc này, Diệp Phong lại không thèm để ý những vết tích đặc thù ở trên những cây cối xung quanh, trực tiếp nhìn về phía Dao Trì Thánh Nữ cười hỏi thăm.

"Ừm!"

"Tranh thủ đi đường đi!"

"Tranh thủ trước lúc trời tối, chúng ta có thể chạy tới Thần Vực Thành!"

Nhìn thấy Diệp Phong không có nói ra những vết tích đặc thù ở trên những cây cối xung quanh, Dao Trì Thánh Nữ cũng âm thầm thở phào nhẹ nhõm sau đó nở một nụ cười lên tiếng đáp lại.

...

Trên thần khí phi hành!

"Chạng vạng tối, không sai biệt lắm có thể chạy tới Thần Vực Thành!"

"Mà tới được Thần Vực Thành, ta chỉ cần tùy ý phá của ba lần trước mặt những thiên kiêu đó thì coi như hoàn thành nhiệm vụ!"

"Đến lúc đó, nhiệm vụ ban thưởng chắc chắn sẽ có ban thưởng đột phá cảnh giới, cũng không biết những thiên kiêu đó đối mặt Thiên Đạo kiếp vân đột nhiên xuất hiện thì sẽ có phản ứng như thế nào!"

Nghĩ đến rất có thể mình sẽ dẫn ra Thiên Đạo kiếp vân ở Thần Vực

Thành, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ mong đợi tự lẩm bẩm.

"Diệp Phong đạo hữu!"

“Bây giờ tu vi của ngươi là Thần Kiếp Cảnh Tam Trọng đỉnh phong!"

"Vậy kế tiếp phải đối mặt với Đệ Tứ Trọng Thiên Đạo kiếp vân, không biết ngươi đã chuẩn bị như thế nào rồi?"

Lúc này, Dao Trì Thánh Nữ đang ngồi bên cạnh cũng bắt đầu mở ra đề tài nói chuyện, nhưng mà cái đề tài này cũng không phải là nàng tùy tiện tìm ra mà là nàng rất muốn biết người nghèo không biết mình là phú hào siêu cấp này chuẩn bị bảo vật dùng để chống cự Thiên Đạo lôi kiếp cho mình như thế nào!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Câu này của ngươi hỏi rất hay!"

"Dù sao Thần Đạo Giả chúng ta chỉ có chín cơ hội độ kiếp!"

"Vậy thì trước mỗi mỗi lần độ kiếp, công tác chuẩn bị cực kỳ quan trọng!"

"Đầu tiên, ta sẽ chuẩn bị cho mình một cái ghế đu, một cái ghế đu nằm cực kỳ thoải mái dễ chịu!"

"Sau đó, ta sẽ chuẩn bị cho mình một chút mỹ thực và rượu ngon, mà ở trong đó cần thiết phải chú ý chính là mỹ thực và rượu ngon chuẩn bị phải có số lượng đủ!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm, Diệp Phong cũng vẻ mặt thành thật lên tiếng đáp lại.

? ? ?

Chuẩn bị ghế đu?

Chuẩn bị mỹ thực và rượu ngon?

Mẹ nó đó là độ kiếp a, ngươi cho là nghỉ phép sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Dao Trì Thánh Nữ như không thể tin vào tai của mình, phải biết, nàng đã vượt qua Đệ Tứ Trọng Thiên Đạo lôi kiếp, cho nên nàng là người biết rõ nhất mình cần phải chuẩn bị bảo vật như thế nào mới là thích hợp nhất!

Cho nên nàng muốn nghe xem Diệp Phong sẽ chuẩn bị như thế trước, sau đó tiến hành nhắc nhở một phen!

Nhưng nàng tuyệt đối không ngờ rằng Diệp Phong lại hoàn toàn không ra bài theo kịch bản, trực tiếp khiến cho nàng bối rối không biết làm sao!

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Ta có thể hỏi một chút, tại sao ngươi muốn chuẩn bị ghế đu và mỹ thực, rượu ngon hay không?"

"Dù sao những thứ này hoàn toàn không thể sử dụng được khi độ kiếp!"

Sau khi tỉnh táo lại, Dao Trì Thánh Nữ mặt lộ vẻ không hiểu nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Độ kiếp là hưởng thụ a!"

"Mà nếu như là hưởng thụ thì chắc chắn phải chuẩn bị cái ghế đu, nằm hưởng thụ a!"

"Về phần tại sao muốn chuẩn bị mỹ thực và rượu ngon, vậy ta phải hỏi ngươi một vấn đề trước!"

Nói đến đây, Diệp Phong cũng dừng một chút, sau đó trực tiếp hỏi: "Dao Trì Thánh Nữ, ngươi có biết đau khổ nhất trên đời của người sống là chuyện gì hay không?"

Hả?

Độ kiếp là hưởng thụ?

Mẹ nó, đó là cục diện cửu tử nhất sinh thì đúng hơn, kết quả, ngươi nói đó là hưởng thụ?

Là ngươi điên rồi hay là Thiên Đạo kiếp vân điên rồi?

Còn nữa, vấn đề mà ngươi hỏi là vấn đề gì?

Vấn đề này có liên quan gì tới vấn đề mà ta hỏi ngươi hay sao hả?

Nghe được Diệp Phong tra hỏi, Dao Trì Thánh Nữ cũng toát ra vẻ nghi hoặc, sau đó lắc đầu nói ra: "Diệp Phong đạo hữu, ta không biết là chuyện gì!"

.....

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Nếu như ngươi không đoán ra thì ta sẽ trực tiếp báo cho ngươi biết!"

"Người sống đau khổ lớn nhất chính là còn chưa có độ kiếp xong thì đã nhàm chán ngủ thiếp đi, cuối cùng mơ mơ hồ hồ xong việc, tỉnh lại cũng không có bất kỳ ấn tượng gì cả!"

"Phải biết trong cuộc đời của chúng ta cũng chỉ có cơ hội độ kiếp chín lần, nếu như tất cả đều là ngủ vậy sau này khi có người khác hỏi về cảm nhận khi độ kiếp của ngươi, ngươi cũng nói không nên lời, ngươi nói như vậy có đau khổ hay không có tiếc nuối hay không!"

"Cho nên vì để tránh cho loại tình huống này phát sinh, nhất định phải chuẩn bị kỹ càng mỹ thực và rượu ngon, chỉ có như vậy mới có thể khiến cho mình không vì quá nhàn chán mà nằm ngủ ngáy o o o!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ trả lời như vậy, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt thành thật ra lên tiếng giải thích rõ cho nàng biết.

? ? ?

Chương 1091 - Ta dẫn ngươi lên đường, ngươi lại muốn trực tiếp đưa ta lên đường?

Thần mẹ nó kiếp không có độ xong mà lại nhàm chán ngủ thiếp đi?

Đây chính là Thiên Đạo lôi kiếp cửu tử nhất sinh a, dù có một nháy mắt phân thần cũng có thể chết bên dưới lôi kiếp, mà ngươi vậy lại lo lắng mình sẽ ngủ thiếp đi?

Thế nào, Thiên Đạo lôi kiếp mà ngươi phải đối mặt hoàn toàn không giống với chúng ta phải đối mặt đúng không?

Nghe được Diệp Phong đưa ra một lời giải thích vô lý như vậy, khóe miệng Dao Trì Thánh Nữ trực tiếp co quắp!

Hả?

Biểu cảm trên mặt Dao Trì Thánh Nữ này như vậy là có ý gì?

Không tin lời ta nói sao?

Nhìn thấy dáng vẻ trên mặt của Dao Trì Thánh Nữ lúc này, Diệp Phong cũng toát ra vẻ bất đắc dĩ, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Ta nói bậy nói bạ thì nàng tin, bây giờ ta nói thật thì nàng lại không tin, tại sao nàng lại biết chơi như vậy chứ!"

"Chờ một chút!"

"Nếu như nàng đã không tin thì ta hãy để cho nàng tự mình cảm nhận một chút không được hay sao?"

Nghĩ đến đây, khóe miệng Diệp Phong lập tức nở một nụ cười sau đó quay qua nhìn Dao Trì Thánh Nữ lên tiếng dò hỏi: "Dao Trì Thánh Nữ, bây giờ tu vi của ngươi là gì, đại khái còn cần bao lâu mới có thể đột phá?"

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Trước mắt tu vi của ta là Thần Kiếp Cảnh Ngũ Trọng đỉnh phong, hơn nữa ta còn có thể tiến hành đột phá bất cứ lúc nào!"

"Nhưng mà đối mặt với Đệ Lục Trọng Thiên Đạo kiếp vân, ta còn có rất nhiều thứ không có chuẩn bị kỹ càng, cho nên, trong thời

gian ngắn là sẽ không tiến hành đột phá!"

Mặc dù không rõ tại sao Diệp Phong lại hỏi vấn đề này nhưng mà Dao Trì Thánh Nữ vẫn lên tiếng trả lời hắn.

"Không cần chuẩn bị!"

"Hai ngày này, rất có thể là ta sẽ đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Tứ Trọng, đến lúc đó ngươi theo ta cùng nhau đột phá đi!"

"Sau đó hai người chúng ta cũng dễ dàng uống rượu với nhau!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ trả lời mình như vậy, Diệp Phong cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Ngươi không biết đi Thần Vực Thành như thế nào, sau đó ta dẫn ngươi đi!

Nhưng bây giờ ngươi lại muốn trực tiếp tiễn ta lên đường?

Làm gì có ai lấy oán trả ơn như ngươi vậy hay không?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ trực tiếp bị hù dọa, hơn nữa nàng cảm thấy đối phương tuyệt đối là điên rồi, nếu không thì một người bình thường sao có thể nói ra được những lời như vậy chứ!

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Chúng ta vẫn nên tập trung đi đường trước đi!"

"Về phần độ kiếp uống rượu, chuyện này đợi sau khi xong việc rồi nói sau!"

Bình phục tâm tình một chút, Dao Trì Thánh Nữ nhìn về phía Diệp Phong cười nói một câu như vậy, sau đó, nàng cũng không còn mở chủ đề tám chuyện nữa, yên tâm đi đường, bởi vì nàng cảm thấy mình và đối phương hoàn toàn không phải cùng trò chuyện trên cùng một kênh giao tiếp!

"Vẫn là không tin a!"

"Vậy lúc đó chỉ có thể dùng sự thật để chứng minh những gì mà ta nói đều là sự thật thôi!"

"Về phần hiện tại, tra xem sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay trước đi!"

Nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ không còn nói chuyện phiếm với mình nữa, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ nhún vai, sau đó kiểm tra sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay.

Sản phẩm bại gia hôm nay: Cửu Diệu Tuyết Liên *100000 gốc

Cửu Diệu Tuyết Liên: Thiên tài địa bảo đặc thù ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, có thể trực tiếp phục dụng, cũng có thể dùng để luyện chế đan dược!

"Ừm?"

"Mẹ nó, lại chỉ cho một chút xíu tin tức như vậy?"

"Làm như vậy không phải là đang ép ta đi hỏi người khác hay sao?"

Xem xét tin tức sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay lại chỉ có bao nhiêu ấy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ bất đắc dĩ quay qua nhìn Dao Trì Thánh Nữ đang giữ im lặng ngồi bên cạnh.

"Ừm?"

"Hắn nhìn ta như vậy làm gì?"

Chú ý tới Diệp Phong đang dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn về phía mình, không biết tại sao nhưng Dao Trì Thánh Nữ lại cảm thấy có chút hoảng hốt khó hiểu!

"Không được!"

"Ta không thể hỏi nàng!"

"Dù sao bây giờ ta đang ngụy trang thành một người nghèo, mà một người nghèo thì sao có thể không hiểu rõ rác rưởi ở trong tay

của mình chứ!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong từ bỏ ý nghĩ hỏi thăm Dao Trì Thánh Nữ, sau đó trực tiếp ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, vận dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem tình huống cụ thể của Cửu Diệu Tuyết Liên!"

(Phế vật cung chủ Hoắc Sơn: Ngươi rõ ràng có phương thức biết được tin tức của những bảo vật đó nhưng tại sao mỗi lần đều phải đến hỏi ta, thậm chí khi ta đi vệ sinh ở trong Mộng Huyễn Mao Ốc mà ngươi cũng xông vào bên trong, chẳng lẽ bởi vì ta là phế nhân cho nên ngươi nghĩ là sức chịu đựng tâm lý của ta mạnh hơn người khác hay sao?)

Cửu Diệu Tuyết Liên: Sinh trưởng ở nơi cực hàn ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, mỗi một gốc Cửu Diệu Tuyết Liên thành thục thì lực lượng ẩn chứa trong đó đủ để đóng băng một cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong ngàn năm, nếu như một Thần Đạo Giả hoặc Thần thú muốn hấp thu lực lượng của Cửu Diệu Tuyết Liên thì cần nuốt từng chút từng chút một, nếu như nuốt từng chút từng chút như thế rồi mà thần lực trong cơ thể áp chế lực lượng của Cửu Diệu Tuyết Liên không nổi thì cũng sẽ bị triệt để đóng băng, thời gian không biết được, đồng thời cũng có thể dùng để luyện chế đan dược!

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, một cỗ tin tức có liên quan đến Cửu Diệu Tuyết Liên từ trong đầu của hắn hiện ra.

"Ngọa tào!"

"Một gốc Cửu Diệu Tuyết Liên thành thục lại có thể đóng băng một cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong ngàn năm?"

"Vậy nếu ta không hỏi một chút mà tiện tay lấy ra một gốc trực tiếp ăn hết thì chẳng phải là trực tiếp biến thành băng côn rồi?"

Hiểu rõ được tình huống của Cửu Diệu Tuyết Liên, sau đó Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, dù sao ban đầu khi hệ thống cho ra tin tức của Cửu Diệu Tuyết Liên chỉ nói là có thể trực tiếp phục dụng, cũng không có nói phải xé nhỏ phục dụng!

"Hệ thống cho Cửu Diệu Tuyết Liên, tuyệt đối đều là thành thục!"

Chương 1092 - Tiểu Nguyệt, có phải là ngươi đã quá coi thường vi sư rồi hay không?

"Vậy Cửu Diệu Tuyết Liên mạnh mẽ như vậy, đưa một cái chính là mười vạn gốc, vậy bây giờ ta phải làm như thế nào mới có lãng phí hết được đây?"

Sau đó, Diệp Phong lập tức cúi đầu trầm tư.

Một bên khác!

"Ừm?"

"Nhìn dáng vẻ của Diệp Phong đạo hữu lúc này, sao cảm thấy có chút quen thuộc chứ?"

Lúc này, chú ý tới dáng vẻ cúi đầu trầm tư của Diệp Phong, Dao Trì Thánh Nữ cũng hơi hơi nhíu mày, bởi vì nàng luôn cảm thấy cảnh tượng này quen thuộc với nàng lắm!

"Xử lý rác rưởi! ! !"

"Không sai!"

"Trước đó khi Diệp Phong đạo hữu suy nghĩ nên xử lý một thùng lớn Kim Ngọc Thần Lộ như thế nào thì hắn cũng ở trong trạng thái trầm tư như thế này!"

Bỗng nhiên, Dao Trì Thánh Nữ lập tức nghĩ đến dáng vẻ Diệp Phong cúi đầu trầm tư hôm qua, có thể nói, cảnh tượng hôm qua và cảnh tượng hôm nay hoàn toàn giống như như đúc không khác một chút xíu nào!

"Nếu như suy đoán của ta là thật!"

"Vậy thì lần này rác rưởi mà Diệp Phong đạo hữu chuẩn bị xử lý

sẽ là bảo vật gì đây?"

Nghĩ đến đây, Dao Trì Thánh Nữ mang theo vẻ tò mò quay qua nhìn Diệp Phong.

Một lát sau!

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Có phải là ngươi đang phiền não vì xử lý rác rưởi đúng không?"

Nhìn thấy Diệp Phong cả buổi mà vẫn không có phản ứng gì, Dao Trì Thánh Nữ cũng kìm nén không được hiếu kì trong lòng, trực tiếp quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Đúng vậy a!"

"Mỗi ngày đều phải xử lý một chút rác rưởi, khiến cho ta rất là phiền não!"

Nghe được Dao Trì thần nữ tra hỏi mình như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ bất đắc dĩ lên tiếng đáp lại một câu.

Hả?

Rất là phiền não?

Đó nó không phải chỉ là một việc tốn sức thôi sao sao lại liên quan tới đầu óc nữa rồi?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng tỏ vẻ khó hiểu sau đó trực tiếp nói ra: "Diệp Phong đạo hữu, không cần biết nó là rác rưởi như thế nào trực tiếp ném nó đi luôn không được hay sao?"

"Nếu như ngươi ngại phiền toái, ta hoàn toàn có thể làm thay ngươi!"

Nói xong, trên mặt Dao Trì Thánh Nữ lóe lên vẻ chờ mong, dù sao chỉ cần làm việc thì sẽ có công tác phí hơn nữa giá trị của công tác phí còn vượt xa tưởng tượng của nàng, nếu như có thể nàng chỉ hận không thể mỗi ngày đi theo bên cạnh Diệp Phong, sau đó giúp

hắn ném rác rưởi!

Hả?

Nàng này nhận được một lần công tác phí bây giờ có chút nghiện rồi hay sao?

Nhìn thấy vẻ mong đợi hiện rõ ở trên mặt của Dao Trì Thánh Nữ, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ cười cười, sau đó lên tiếng nói ra: "Dao Trì Thánh Nữ, mặc dù bọn chúng đều là rác rưởi nhưng nếu như trực tiếp ném đi thì chẳng phải là có chút quá không thú vị đúng không, nếu như có phương pháp xử lý tương đối thú vị hơn vậy tại sao ta phải chọn trực tiếp ném nó đi!"

? ? ?

Xử lý rác rưởi còn phải chơi ra hoa mới được?

Mặc dù rác rưởi trong miệng ngươi đều là bảo vật rất đỉnh cấp nhưng cũng không cần phải chơi lãng phí như vậy chứ!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trên mặt Dao Trì Thánh Nữ cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến, nàng hoàn toàn không ngờ được là trong chuyện xử lý rác rưởi Diệp Phong cũng muốn chơi hoa dạng như vậy!

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Vậy hôm nay ngươi định sẽ xử lý rác rưởi gì?"

"Nếu không ta cũng giúp ngươi nghĩ biện pháp xử lý!"

Sau đó, Dao Trì Thánh Nữ nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Cửu Diệu Tuyết Liên!"

"Hôm nay ta muốn xử lý một nhóm Cửu Diệu Tuyết Liên!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm, Diệp Phong trực tiếp trả lời.

"Cái gì! ! !"

"Rác rưởi mà ngươi muốn xử lý lại là Cửu Diệu Tuyết Liên?"

"Rốt cuộc nó là cái gì, ngươi muốn đối xử với nó như thế nào,?"

Nghe được bốn chữ Cửu Diệu Tuyết Liên, Dao Trì Thánh Nữ trực tiếp hai mắt trợn tròn kinh hô lên, bởi vì công pháp cấm kỵ 'Cửu âm Huyền Băng Công' của Dao Trì Thánh Địa bọn họ cần bảo vật thuộc tính Hàn đỉnh cấp này để phối hợp tu luyện thì mới có thể thành công!

Mà sư tôn của nàng tìm kiếm hơn vạn năm ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, trải qua vô số lần sinh tử cũng mới tìm kiếm được hết thảy bảy cây Cửu Diệu Tuyết Liên, mà trong đó chỉ có hai cây là thành thục!

“Dao Trì Thánh Nữ!"

"Một chút rác rưởi mà thôi, ngươi kích động như vậy làm gì?"

Nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ lại có phản ứng lớn như vậy, Diệp Phong cũng sững sờ, sau đó ra vẻ nghi ngờ hỏi thăm.

"Không có. . . không có gì!"

"Chính là Cửu Diệu Tuyết Liên rác rưởi này sư phụ của ta rất thích nó!"

"Cho nên nhìn thấy ngươi chuẩn bị xử lý nó thì ta mới có phản ứng lớn như vậy."

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Dao Trì Thánh Nữ cũng vội vàng giải thích.

"Đúng rồi!"

"Diệp Phong đạo hữu, bây giờ loại rác rưởi như Cửu Diệu Tuyết Liên ở bên ngoài đã rất hiếm thấy rồi!"

"Cho nên ngươi xem có thể bớt ra một chút hay không, ta muốn đem về cho sư tôn ta một chút!"

Sau đó, Dao Trì Thánh Nữ nhìn về phía Diệp Phong thăm dò.

"Bớt một chút thì không được!"

"Nhưng mà nếu như ngươi có thể giúp ta xử lý thì ta có thể đưa cho ngươi một chút!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Diệp Phong lại đưa ra một lời đề nghị.

"Tốt!"

"Vậy ta lập tức đi tìm phương pháp xử lý!"

Nghe được Diệp Phong đề nghị như vậy, trên mặt Dao Trì Thánh Nữ lộ ra vẻ kích động sau đó đi qua một bên trực tiếp lấy Truyền âm Thạch ra, nàng định sẽ liên hệ với sư tôn của mình nói rõ một chút sau đó hai người cùng nhau nghĩ ra một phương pháp xử lý tương đối thú vị!

Dao Trì Thánh Địa!

"Ừm?"

"Tại sao Tiểu Nguyệt lại bỗng nhiên liên hệ cho ta?"

"Không phải nói với nàng là ta phải chiêu đãi mấy vị khách quý hay sao?"

Đang chiêu đãi mấy vị khách quý, Sở Hồng Nguyệt phát hiện Truyền âm Thạch có phản ứng thì cũng hơi hơi nhíu mày, nhưng mà khi nhớ đến thanh niên thần bí ở bên cạnh đồ đệ của mình thì nàng vẫn đứng dậy đi qua một bên sau đó trực tiếp kích hoạt Truyền âm Thạch.

"Tiểu Nguyệt!"

Chương 1093 - Tiểu Nguyệt, có phải là ngươi đã quá coi thường vi sư rồi hay không? (2)

"Ta đang chiêu đãi mấy vị khách quý, có chuyện gì thì phải tranh thủ nói nhanh đi!"

Sau khi kích hoạt Truyền âm Thạch, Sở Hồng Nguyệt lập tức lên tiếng nói trước.

"Sư tôn!"

"Còn chiêu đãi cái rắm a!"

"Nếu như hai sư đồ chúng ta có thể giúp đỡ Diệp thiếu làm xong chuyện này thì có thể nói là ngươi sẽ cất cánh!"

Nghe được Sở Hồng Nguyệt nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ lại rất là kích động lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Tiểu Nguyệt, ngươi nói như vậy là có ý gì?"

Mà Sở Hồng Nguyệt nghe nàng nói như vậy thì trên mặt lại lộ ra vẻ nghiêm túc lên tiếng hỏi thăm, bởi vì nàng hiểu rất rõ học trò cưng của mình tuyệt đối sẽ không nói đùa với nàng, như vậy thì chứng tỏ rằng trong tay của đối phương đang nắm giữ cơ hội tuyệt đối có thể để cho nàng cất cánh!

"Sư tôn!"

"Diệp thiếu. . . không phải, Diệp Phong đạo hữu, chính là thanh niên thần bí mà ta nói đó!"

"Trong tay hắn hình như có một lượng lớn Cửu Diệu Tuyết Liên!"

"Mà bây giờ hắn muốn xử lý một nhóm, nhưng mà yêu cầu là phương thức xử lý phải thú vị một chút!"

"Chỉ cần hai sư đồ chúng ta có thể làm tốt chuyện này thì sau khi xong việc hắn sẽ đưa cho chúng ta một chút Cửu Diệu Tuyết Liên, nếu như sư tôn ngài có được những Cửu Diệu Tuyết Liên đó thì chẳng phải là ngài có thể tiếp tục tu luyện Cửu âm Huyền Băng Công hay sao, chỉ cần có thể tu luyện thành công, như vậy nhìn

khắp toàn bộ thần giới này còn có mấy người sẽ là đối thủ của ngài nữa?"

Nghe được Sở Hồng Nguyệt hỏi thăm mình như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng tranh thủ nói sơ lại tình huống!

Hả?

Trong tay thanh niên thần bí đó thậm chí ngay cả Cửu Diệu Tuyết Liên mà cũng có?

Hơn nữa chỉ cần giúp hắn xử lý tốt chuyện này thì sau khi xong việc hắn sẽ thuê cho chúng ta một chút?

Nghe đến đây, Sở Hồng Nguyệt hơi thở trở nên dồn dập, bởi vì đúng như những gì mà Dao Trì Thánh Nữ nói, nếu như có đủ nhiều Cửu Diệu Tuyết Liên thật thì nàng tuyệt đối có thể tu luyện công pháp cấm kỵ 'Cửu âm Huyền Băng Công' thành công, một khi tu luyện thành công thì có thể nói là nàng cất cánh bay lên!

"Tiểu Nguyệt!"

"Ngươi hỏi trước một chút xem hắn muốn xử lý bao nhiêu gốc Cửu Diệu Tuyết Liên!"

"Còn nữa, sau khi xong việc này hắn sẽ đưa cho chúng ta bao nhiêu gốc?"

Sau khi cố gắng để cho mình bình tĩnh lại, Sở Hồng Nguyệt mới lên tiếng dặn dò Dao Trì Thánh Nữ.

Một lát sau!

"Sư tôn!"

"Ta. . . ta hỏi rồi!"

"Nhưng mà trước khi ta nói ra thì ngươi nhất định phải điều chỉnh tâm tính cho tốt bởi vì con số mà ta sắp nói ra rất có thể sẽ khiến cho ngươi sợ hãi!"

Rất nhanh, giọng nói tràn đầy run rẩy của Dao Trì Thánh Nữ vang

lên ở trong đầu của Sở Hồng Nguyệt.

"Tiểu Nguyệt! !"

"Có phải là ngươi quá coi thường vi sư rồi hay không!"

"Ta cho ngươi biết, không cần biết là hắn muốn xử lý mười gốc, trăm gốc hay là ngàn gốc, cho dù là vạn gốc thì ta cũng sẽ mỉm cười tuyệt đối không hoảng hốt một chút nào!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Sở Hồng Nguyệt lại bĩu môi khinh thường, sau đó lên tiếng đáp lại.

…….

"Sư tôn!"

"Diệp Phong đạo hữu nói, hắn muốn xử lý mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên!"

Theo Sở Hồng Nguyệt vừa nói dứt câu, giọng nói của Dao Trì Thánh Nữ cũng vang lên ở trong đầu của nàng.

"Cái gì! !"

"Hắn muốn xử lý mười vạn gốc?"

"Có phải là hắn điên rồi hay không!"

"Phải biết, cho dù là một cái thế lực cấp độ bá chủ truyền thừa hơn mười vạn năm, nội tình cũng chưa chắc có thể vượt qua được giá trị của mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên này!"

Mà sau khi nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Sở Hồng Nguyệt trực tiếp trợn tròn con ngươi kinh hô lên, bởi vì số lượng này hoàn toàn vượt ra khỏi tưởng tượng của nàng!

"Sư tôn!"

"Chỉ mới mười vạn gốc mà thôi, tại sao ngươi lại có phản ứng lớn như vậy?"

"Phải biết, vừa nãy ngươi cũng đã nói rồi, không cần biết là Diệp

Phong đạo hữu muốn xử lý bao nhiêu thì ngươi cũng sẽ mỉm cười tuyệt đối không hoảng hốt mà!"

Nghe được tiếng kinh hô của Sở Hồng Nguyệt, một bên khác, Dao Trì Thánh Nữ cũng nhịn không được cười lên tiếng trêu chọc.

"Một vạn gốc ta có thể không hoảng hốt!"

"Nhưng mười vạn gốc ta nhất định phải hoảng một chút, để bày tỏ sự tôn trọng của mình!"

"Dù sao đó chính là mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên đó, không phải mười vạn gốc hoa dại không ai thèm!"

Nghe được học trò cưng của mình lên tiếng trêu chọc, Sở Hồng Nguyệt cũng gượng cười đáp lại.

"Tiểu Nguyệt!"

"Vị đại thiếu thần bí đó muốn xử lý Cửu Diệu Tuyết Liên, số lượng thật sự nhiều lắm!"

"Ngươi nên khuyên hắn bớt lại một chút đi!"

Sau đó, Sở Hồng Nguyệt trưng vẻ mặt thành thật ra nói ra ý nghĩ này của mình.

"Sư tôn!"

"Diệp Phong đạo hữu nói, chỉ cần hai sư đồ chúng ta có thể giúp hắn xử lý tốt mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên này, vậy thì sau khi xong việc hắn sẽ đưa chúng ta một ngàn gốc, hơn nữa tất cả đều là thành thục!"

"Mà nếu như chúng ta muốn bớt lại một chút thì cũng được, nhưng mà nếu như chúng ta bớt đi một gốc thì hắn sẽ bớt của chúng ta mười gốc, nói cách khác nếu như chúng ta bớt đi một trăm gốc, như vậy thì công tác phí một ngàn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên thuộc về chúng ta cũng sẽ bị trừ hết sạch!"

Nghe được Sở Hồng Nguyệt nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ trực tiếp giải thích rõ cho nàng biết.

Hả?

Sau khi làm xong việc thì vị đại thiếu thần bí đó sẽ đưa cho chúng ta một ngàn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên thành thục?

Vậy nếu như ta có thể lấy được số đó thì chẳng phải là có thể trực tiếp cất cánh bay lên hay sao?

Thậm chí số lượng Cửu Diệu Tuyết Liên có thêm cũng đầy đủ để cho Tiểu Nguyệt tu luyện công pháp cấm kỵ này, một khi hai thầy trò chúng ta đều tu luyện thành công thì ở trong thần giới này còn có ai là đối thủ của chúng ta nữa?

Nghĩ đến đây, Sở Hồng Nguyệt cả người đều trở nên kích động!

"Sư tôn!"

"Ngươi có đang nghe hay không?"

Chương 1094 - Cẩu ca ta giận dữ, chắc chắn quần cũng không để lại!

"Bởi vì công tác phí của chúng ta chỉ có một ngàn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên, cho nên nếu như chúng ta muốn bớt lại thì tối đa cũng chỉ có thể bớt được một trăm gốc mà thôi!"

Phát hiện sư tôn cả buổi mà vẫn không có phản ứng gì, Dao Trì Thánh Nữ cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Bớt cái rắm!"

"Chúng ta chỉ là người làm công mà thôi, chúng ta chỉ cần làm tốt phận sự của mình là được!"

"Về phần Diệp thiếu muốn xử lý bao nhiêu thì là chuyện của người ta, chúng ta có tư cách gì mà xen vào, chúng ta xứng sao?"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Sở Hồng Nguyệt trực tiếp lên tiếng khiển trách.

? ? ?

Vừa nãy không phải chính miệng ngươi nói muốn khuyên Diệp thiếu nghĩ lại xem có thể bớt lại một chút hay không sao?

Bây giờ sao chỉ trong nháy mắt mà ngươi đã thay đổi rồi?

Chẳng lẽ nói cũng bởi vì công tác phí chỉ là một ngàn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên đó hay sao?

Nghe được sư tôn nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó cất công tác phí năm ngàn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên thuộc về cá nhân mình vào.

"Sư tôn!"

"Vậy chúng ta nên xử lý mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên này như thế nào?"

Sau đó, Dao Trì Thánh Nữ lập tức lên tiếng hỏi thăm, dù sao nàng đã lấy được công tác phí, vậy thì nàng nhất định phải nghĩ cách làm cho tốt chuyện này mới được!

"Ta có biện pháp!"

"Ngươi cứ ở đó chờ ta ta lập tức đi qua đó tìm ngươi!"

"Sau đó chúng ta tại giúp Diệp thiếu xử lý mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên đó!"

Nói xong, Sở Hồng Nguyệt trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch.

"Tiểu Sở!"

"Ta không biết là ai liên hệ ngươi!"

"Nhưng ngươi trực tiếp gạt ba người chúng ta qua một bên, như vậy có phải là có chút không tôn trọng chúng ta rồi hay không?"

Sau khi Sở Hồng Nguyệt cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch, cách đó không xa, một nam tử khôi ngô ngồi trên bàn uống rượu ngon mặt lộ vẻ không vui lên tiếng chất vấn.

"Không sai!"

"Là ngươi cầu chúng ta tới thương nghị!"

"Nhưng bây giờ lại để chúng ta ở một bên không thèm để ý tới, như vậy ta có thể cho rằng ngươi làm như vậy là đang cố ý khiêu khích chúng ta hay không?"

Ngay sau đó, một nữ tử trung niên mặc váy áo màu đỏ cũng lên tiếng nói theo.

"Tiểu Sở!"

"Bọn họ nói..."

Khi người sau cùng lại một tên nam tử đầu trọc cũng chuẩn bị nói cái gì đó thì rốt cuộc Sở Hồng Nguyệt cũng không nhịn nổi nữa mà

mở miệng mắng to: "Đủ rồi! Trái một tiểu Sở, phải một tiểu Sở, lẽ nào các ngươi nghĩ là lão nương sợ các ngươi đúng không?"

"Không phải là các ngươi đang muốn liên thủ lại với nhau để đối phó Dao Trì Thánh Địa ta hay sao?"

"Được, vậy thì chúng ta cứ chơi!"

"Nhưng mà đừng nói là ta không có nhắc nhở các ngươi, nếu như bất kỳ ai trong số các ngươi dám động thủ với Dao Trì Thánh Địa trước thì ta sẽ không thèm quan tâm tới hai cái thế lực khác, trực tiếp liều chết với thế lực động thủ trước đó, cuối cùng coi như Dao Trì Thánh Địa ta bị diệt thì ta cũng phải kéo cái thế lực đó chôn theo!"

Choáng váng!

Nhìn thấy Sở Hồng Nguyệt đột nhiên kiên cường lên, ba người ngồi trên bàn trực tiếp choáng váng!

Bởi vì chuyện này hoàn toàn không giống với tình huống mà bọn họ dự đoán!

Theo như bọn họ nghĩ thì Sở Hồng Nguyệt bỗng nhiên mời bọn họ chạy tới đây thì chắc chắn chính là chịu thua nhận sợ, sau đó bọn họ chia cắt một chút lợi ích, từ bỏ đối phó Dao Trì Thánh Địa!

Nhưng hiện tại xem ra mọi chuyện trực tiếp phát triển vượt ra khỏi tầm tay của bọn họ!

"Sở Hồng Nguyệt!"

"Ngươi muốn liều một phen với tam đại thế lực chúng ta thật hay sao?"

"Ngươi phải suy nghĩ cho kỹ, bất kỳ một cái thế lực nào trong số tam đại thế lực chúng ta đều không yếu hơn Dao Trì Thánh Địa ngươi, mà một khi tam đại thế lực chúng ta liên thủ lại với nhau thì ngươi ngay cả cơ hội phản kháng cũng không có!"

Nhìn thấy Sở Hồng Nguyệt như phát điên lên, người lên tiếng đầu tiên là nam tử khôi ngô cũng từ chỗ ngồi đứng dậy sau đó nhìn

chằm chằm vào đối phương gằn từng chữ từng chữ lên tiếng nhắc nhở.

"Hừ!"

"Có cơ hội phản kháng hay không, không thử một chút làm sao biết đâu?"

"Ta vẫn là câu nói đó, nếu như các ngươi muốn chiến thì ta sẽ chiến với các ngươi một trận!"

Nghe được đối phương nói như vậy, Sở Hồng Nguyệt cũng cực kỳ kiên định biểu lộ thái độ của mình!

"Tốt! Tốt! Tốt!"

"Nếu như Sở Thánh Chủ đã làm ra quyết định, vậy chúng ta cũng không cần phải tiếp tục trò chuyện với nhau nữa!"

"Ngươi ở chỗ này chờ tam đại thế lực chúng ta đến vây công đi!"

Nói xong, nam tử khôi ngô là người đầu tiên đi đến cửa đại điện, mà nữ tử váy đỏ và nam tử đầu trọc đang đứng bên cạnh nhìn thấy như vậy thì cũng đứng dậy đi đến cửa đại điện.

"Người ở bên trong đều nghe kỹ cho ta!"

"Mau chuẩn bị thần giới bảo vật trên người cho kỹ sau đó ngoan ngoãn giao ra đây!"

"Nếu không, Cẩu ca ta giận dữ, chắc chắn quần cũng không để lại!"

Đúng lúc này, một giọng nói cực kì kêu ngạo trong nháy mắt vang vọng khắp toàn bộ Dao Trì Thánh Địa!

……

"Sở Thánh Chủ!"

"Xem ra Dao Trì Thánh Địa các ngươi xuống dốc thật!"

"A miêu a cẩu gì cũng dám đến Thánh Địa các ngươi kêu gào!"

Nghe được tiếng kêu gào như thế, nam tử khôi ngô đã đi đến cửa đại điện củng quay đầu nhìn về phía Sở Hồng Nguyệt lớn tiếng nói, trong giọng nói tràn đầy trào phúng.

"Hừ!"

"Muốn cút thì cút, không cần phải nói nhảm nhiều như vậy!"

Nghe được đối phương nói như vậy, Sở Hồng Nguyệt cũng tức giận lên tiếng nói.

Ha ha!

Nghe được nàng nói như vậy, nam tử khôi ngô cũng không có tức giận mà chỉ cười lạnh một tiếng sau đó trực tiếp rời khỏi đại điện!

Mà nữ tử váy đỏ và nam tử đầu trọc đang đứng bên cạnh nhìn thấy như vậy thì cũng nở một nụ cười lạnh theo sau đó đều rời khỏi đại điện!

"Đáng chết !"

"Ta cũng muốn xem xem là ai mà dám đến Dao Trì Thánh Địa ta cướp bóc!"

Chương 1095 - Một con chó mà ngươi nuôi đang đánh cướp Thánh Địa chúng ta?

Sau khi ba người đều rời khỏi đại điện, lúc này Sở Hồng Nguyệt mới mang theo lửa giận vô tận, nhanh chân đi đến cửa đại điện, nàng muốn phát tiết toàn bộ lửa giận đè nén trong lòng lên trên đám người không biết sống chết đến đây cướp bóc!

Bên ngoài Thánh Địa!

"Cẩu ca!"

"Ta nói như vậy có đủ phách lối hay không?"

Lúc này, Phi Thiên Trư Trư kêu gào xong thì trên mặt cũng lộ ra vẻ đắc ý nhìn về phía tiểu hoàng cẩu cười lên tiếng nói.

"Bình thường!"

"Nhưng mà câu nói cuối cùng của ngươi cũng rất là không tệ!"

Nghe được Phi Thiên Trư Trư nói như vậy, tiểu hoàng cẩu cũng cười đáp lại một câu.

"Cẩu ca!"

"Có ba tên sâu kiến bên trong sâu kiến không coi chúng ta ra gì muốn trực tiếp rời khỏi đây!"

"Có cần ta một kiếm trực tiếp chặt đứt hai chân của bọn họ hay không?"

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Kiếm vẫn luôn giữ im lặng đứng bên cạnh cũng liếm môi một cái, sau đó tràn đầy hưng phấn lên tiếng nói.

"Thô bạo!"

"Quá thô bạo!"

"Tiểu Kiếm, đến khi nào thì ngươi mới chịu thay đổi tật xấu này của ngươi đây!"

"Phải biết, chúng ta là giặc cướp, mục đích là cướp tiền, không phải đả thương người, cho nên ngươi đừng có hở một tí là chặt cánh tay chặt chân, như vậy sẽ làm hạ thấp thân phận của chúng ta!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm đề nghị như vậy, tiểu hoàng cẩu lại lắc đầu, sau đó trực tiếp khiển trách.

"Cẩu ca!"

"Nhưng trong số ba người đó có một người nói a miêu a cẩu gì cũng dám đến cướp bóc, hắn nói như vậy rõ ràng là đang giễu cợt ngươi, dù sao trong đoàn đội chúng ta chỉ có một mình ngài là chó!"

Nghe được tiểu hoàng cẩu răn dạy, Diệp Tiểu Kiếm không có phản ứng gì quá lớn mà trực tiếp nói ra tình huống này.

"Cái gì!"

"Ta, Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Kiếm Cẩu, hắn lại dám nói ta là a cẩu chỗ nào cũng có?"

"Mẹ nó, cái này mèo có thể nhẫn nhưng chó không thể nhịn!"

"Hơn nữa, hắn nói như vậy không phải là đang giễu cợt ta mà hắn nói như vậy là đang trào phúng chủ nhân, dù sao mắng chó cũng phải nhìn chủ nhân của nó chứ!"

"Ta bị trào phúng không quan trọng, nhưng hắn dám trào phúng chủ nhân, ta chắc chắn không nhịn được!"

"Tiểu Kiếm, một hồi chờ sau khi cái tên khốn khiếp đó đi ra ngoài thì trực tiếp chém chết hắn cho ta!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, tiểu hoàng cẩu trực tiếp nổi giận, sau đó hạ mệnh lệnh tất chặt cho Diệp Tiểu Kiếm.

? ? ?

Ta cũng chỉ nói chặt chặt cánh tay chặt chân, kết quả ngươi vừa xuất hiện thì muốn chém chết đối phương?

Rốt cuộc là ta tàn bạo hay là ngươi tàn bạo đây!

Còn nữa, rõ ràng là đối phương đang giễu cợt ngươi kết quả ngươi lại có thể đổi trắng thay đen tăng mức độ nghiêm trọng của chuyện này lên đến cấp chủ nhân?

Nghe được tiểu hoàng cẩu nói như vậy, trong nháy mắt trên mặt Diệp Tiểu Kiếm cũng treo đầy hắc tuyến, sau đó trong lòng âm thầm nghĩ: "Ngươi biết chơi như vậy, sẽ dạy hư A Lang, A Long và A Trư đó!"

"Ừm?"

"Tại sao chủ nhân lại liên lạc với ta rồi?"

Đúng lúc này, tiểu hoàng cẩu bỗng nhiên phát hiện được Truyền âm Thạch trong cái thần giới mà nó đang đeo ở trên chân chó bỗng nhiên có phản ứng, sau đó lập tức lấy Truyền âm Thạch ra, cũng kích hoạt.

"Chủ nhân!"

"Ta nhớ ngươi muốn chết!"

Sau khi kích hoạt Truyền âm Thạch, tiểu hoàng cẩu rất là hưng phấn lên tiếng nói trước.

"Cẩu Tử!"

"Ta lâu lâu mới liên hệ với ngươi một lần, ngươi có thể đừng có hèn hạ như vậy hay không?"

Nghe được tiểu hoàng cẩu hô lên một tiếng rất là đê tiện như vậy, một bên khác, Diệp Phong cũng mặt xạm lại lên tiếng nói, thậm chí bởi vì quen thuộc, ở bên khác hắn không tự chủ được mà bày ra tư thế sút gôn!

"Cẩu Tử!"

"Bây giờ ta rất là nhàm chán cho nên mới nghĩ đến ngươi!"

"Ngươi ở đâu, có phải là đang cướp bóc hay không?"

Sau đó, Diệp Phong trực tiếp hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Ngài có thể nhớ tới Cẩu Tử trong lúc nhàm chán thì có thể nói đây là vinh hạnh lớn lao của Cẩu Tử!"

"Thậm chí bây giờ ta kích động đến mức chỉ hận không thể lập tức chạy đến bên cạnh ngày để cho ngày đạp ta mấy cái!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, tiểu hoàng cẩu cũng lập tức mở ra hình thức liếm chó!

"Tốt tốt tốt!"

"Cẩu Tử, ngươi có thể bình thường một chút hay không!"

"Lúc trước khi ta nhặt được ngươi thì ngươi không có như vậy đâu!"

Nghe đến đây, Diệp Phong cũng vội vàng kêu dừng, đối mặt với tiểu hoàng cẩu đê tiện đến mức không có ranh giới cuối cùng, bây giờ hắn chịu phục thật, hơn nữa hắn cũng không ngờ được là lúc trước truyền mảnh vỡ Hoàng Tuyền Kiếm Ý cho tiểu hoàng cẩu, để nó đạp vào kiếm đạo, nó lại tu luyện cả song kiếm!

"Chủ nhân!"

"Vậy sau này ta sẽ cố gắng khống chế mình!"

"Về phần ta bây giờ thì đúng là đang cướp bóc!"

"Mà mục tiêu ta cướp bóc hình như tên là Dao Trì Thánh Địa gì đó!"

Lúc này, tiểu hoàng cẩu cũng hơi bình thường một chút, sau đó lập tức nói rõ tình huống trước mắt của mình.

Hả?

Cẩu Tử lại đang tiến hành cướp bóc ở Dao Trì Thánh Địa?

Sau khi biết được tình huống của tiểu hoàng cẩu, Diệp Phong trực tiếp quay qua nhìn Dao Trì Thánh Nữ đang đứng cách đó không xa.

"Cẩu Tử!"

"Dao Trì Thánh Địa là người một nhà!"

"Thay mục tiêu cướp bóc đi!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch.

Hả?

Dao Trì Thánh Địa là người một nhà?

Trùng hợp như vậy?

Nhìn Truyền âm Thạch đã mất đi liên hệ, tiểu hoàng cẩu cũng toát ra vẻ mộng bức.

"Tiểu Kiếm!"

"Hủy bỏ kế hoạch chém người!"

"Dao Trì Thánh Địa là người một nhà!"

Sau đó, tiểu hoàng cẩu nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm lên tiếng nói.

"Người một nhà?"

"Cẩu ca, nhưng mà người mắng ngươi không phải là người của Dao Trì Thánh Địa!"

"Thậm chí ba người sắp từ Thánh Địa ra đó còn chuẩn bị liên thủ diệt đi Dao Trì Thánh Địa!"

Nghe được nó nói như vậy, Diệp Tiểu Kiếm lập tức nói ra tình huống này.

"Nha!"

"Vậy coi như quá tốt rồi!"

"Tiểu Kiếm, một hồi đừng nói nhảm, chờ sau khi ba người đó đi ra ngoài, trực tiếp chém chết!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, tiểu hoàng cẩu cũng mặt lộ vẻ hưng phấn lên tiếng nói.

? ? ?

Chương 1096 - Một con chó mà ngươi nuôi đang đánh cướp Thánh Địa chúng ta? (2)

Vừa nãy chỉ là chém một người thôi!

Bây giờ thì biến thành chém ba người rồi?

Còn nói ta thô bạo, ta thấy ngươi mới là một con chó thô bạo chân chính!

Nghe được tiểu hoàng cẩu nói như vậy, Diệp Tiểu Kiếm cũng khóe miệng co giật tự nói.

...

Một bên khác!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Ta nuôi một con chó, hình như nó đang đánh cướp Thánh Địa các ngươi!"

"Ngươi tranh thủ liên lạc sư tôn ngươi một chút, để sư tôn ngươi đối xử với nó tốt một chút nếu không ta sợ là sư tôn của ngươi sẽ bị thiệt thòi!"

Sau khi cắt đức liên hệ Truyền âm Thạch, Diệp Phong nhìn về phía Dao Trì Thánh Nữ đang đứng cách đó không xa lên tiếng nhắc nhở.

? ? ?

Một con chó ngươi nuôi đang đánh cướp Thánh Địa chúng ta?

Sau đó còn kêu sư tôn ta đối xử với nó tốt một chút, nếu không, sư tôn ta sẽ thiệt thòi?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, biểu cảm trên mặt Dao Trì Thánh Nữ như không thể tin vào tai của mình, bởi vì chuyện này quá là hoang đường!

"Mặc dù có chút hoang đường!"

"Nhưng lỡ như là thật thì sao?"

Nghĩ đến đây, Dao Trì Thánh Nữ lại dùng Truyền âm Thạch liên hệ cho sư tôn của nàng một lần nữa!

"Tiểu Nguyệt!"

"Có phải là Diệp thiếu đã chờ đến sốt ruột rồi hay không?"

"Ngươi tranh thủ giải thích với Diệp thiếu một chút, nói là bên Thánh Địa xảy ra một số chuyện nhỏ chờ ta giải quyết xong thì ta lập tức chạy tới đó!"

Không đợi Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm, giọng nói của Sở Hồng Nguyệt lập tức vang lên ở trong đầu của nàng.

Hả?

Chuyện nhỏ?

Chẳng lẽ là chó Diệp thiếu nuôi đang đánh cướp Thánh Địa thật?

Nghĩ đến đây, Dao Trì Thánh Nữ vội vàng hỏi: "Sư tôn, có phải là có một con chó đang đánh cướp Thánh Địa chúng ta hay không?"

"Cái gì?"

"Chó?"

"Tiểu Nguyệt, ngươi đang nói mê sảng gì đó!"

"Mặc dù Thánh Địa chúng ta đang bị ăn cướp nhưng mà người ăn cướp tuyệt đối không thể nào làm một con chó được, hơn nữa ta cũng đang đi từ bên trong Thánh Địa ra ngoài, không cần biết đối phương là ai, ta cũng phải khiến cho đối phương phải trả giá đắt vì sự ngu xuẩn của mình, ta muốn cho hắn biết, Dao Trì Thánh Địa cũng không phải ai cũng có thể đến ăn cướp!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm, Sở Hồng Nguyệt cũng lập tức lên tiếng trả lời.

"Sư tôn! ! !"

"Như vậy thì không sai được!"

"Người đang ăn cướp Thánh Địa chúng ta chắc chắn chính là con chó mà Diệp thiếu nuôi!"

"Mà Diệp thiếu vừa mới kêu ta nhắc nhở ngươi một câu, nhất định

phải đối xử với chó của hắn tốt một chút, nếu không thì sợ là ngươi sẽ bị thiệt thòi đó!"

"Tóm lại, con chó đó là chó của Diệp thiếu, chúng ta cứ cúng bái nó như là tổ tông của mình là được rồi, nếu không, rất có thể chúng ta sẽ không lấy được công tác phí một ngàn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên!"

Lo lắng có thể sư tôn mình sẽ không để ý mình, Dao Trì Thánh Nữ chỉ có thể lấy công tác phí ra nói chuyện!

"Đúng đúng đúng!"

"Tiểu Nguyệt, ngươi nói đúng!"

"Nếu như người đang ăn cướp ở bên ngoài là con chó mà Diệp thiếu nuôi thật thì ta phải coi nó như tổ tông cúng bái mới được, nếu không, Diệp thiếu tức giận, công tác phí của chúng ta cũng sẽ không còn!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nhắc nhở mình như vậy, Sở Hồng Nguyệt cũng lập tức lên tiếng trả lời.

"Không được!"

"Ba tên khốn kiếp đó đi ra ngoài trước rồi ta phải nhanh chóng đi ra ngoài để bảo vệ Cẩu gia!"

Đúng lúc này, Sở Hồng Nguyệt bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó lập tức cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chạy ra bên ngoài Thánh Địa!

Bên ngoài Thánh Địa!

"Ha ha ha!"

"Thú vị, đúng là thú vị lắm!"

"Ta hoàn toàn không ngờ được là người đang ăn cướp Dao Trì Thánh Địa không phải là người mà là một con chó!"

"Như thế xem ra Dao Trì Thánh Địa này xuống dốc thật rồi!"

Đi ra khỏi Thánh Địa, sau khi nam tử khôi ngô nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm, Tiểu Thương Long, Phệ Huyết Đường Lang, Phi Thiên Trư Trư và tiểu hoàng cẩu đứng ở trước nhất phía đối diện thì trên mặt lộ ra vẻ sững sờ sau đó không nhịn được mà cười lớn lên tiếng giễu cợt.

"Đúng vậy a!"

"Ta sống hơn vạn năm, đây là lần đầu tiên nhìn thấy chó biết đánh cướp đó!"

"Nói thật, ta muốn bắt nó về nuôi chơi, dù sao một con chó thú vị như vậy cũng hiếm có lắm!"

Ngay sau đó, nữ tử váy đỏ đang đứng bên cạnh cũng cười lên tiếng nói.

"Các ngươi để ý con chó biết đánh cướp này!"

"Nhưng ta để ý đoàn đội ăn cướp mà nó làm thủ lĩnh!"

"Một người, một lang, một long, một trư, tổ hợp như vậy thật là kỳ dị!"

"Hơn nữa tan cũng rất là tò mò không biết tại sao một người ba thú này lại cam tâm tình nguyện đi theo bên cạnh con chó này đi ăn cướp khắp nơi?"

Lúc này, nam tử đầu trọc đang đứng bên cạnh cũng nói ra ý nghĩa trong lòng của mình.

"Tần Tông chủ!"

"Trần Môn chủ!"

"Nếu như hai người các ngươi đã có hứng thú với đoàn đội của con chó đó vậy thì trực tiếp bắt đi còn chờ cái gì nữa?"

Nghe được lời của hai người, nam tử khôi ngô cũng nở một nụ cười lên tiếng nhắc nhở.

Oanh!

Nhưng mà, đúng lúc này, một cỗ khí tức uy áp kinh khủng trong nháy mắt trấn áp ba người, mà dưới khí tức uy áp kinh khủng này, ba người bọn họ ngay cả cử động một ngón tay cũng không thể làm được!

Luống cuống!

Lúc này ba người trực tiếp luống cuống, mà nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm đang nở một nụ cười khát máu ở phía đối diện, bọn họ bị hù đến sắp tiểu ra quần, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là kiếm khách cụt một tay đang đứng bên cạnh tiểu hoàng cẩu giống như là một tên tiểu đệ lại có thực lực kinh khủng như thế!

"Không được!"

"Kiếm khách cụt một tay kinh khủng đó lại chém ra một đạo kiếm khí kinh khủng có thể xé rách không gian!"

"Đây là muốn trực tiếp diệt chúng ta?"

Đúng lúc này, khi ba người nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm đang đứng ở đối diện trực tiếp tiện tay chém ra một đạo có thể kiếm khí xé rách không gian, trong nháy mắt cảm giác tuyệt vọng tràn ngập trong lòng của bọn họ, bởi vì đối mặt với Diệp Tiểu Kiếm thực lực kinh khủng như vậy bọn họ ngay cả năng lực phản kháng cũng không có!

Chương 1097 - Nhóm ba người khổ cực đáng thương!

Nhưng mà bây giờ bọn họ vẫn còn ôm một tia hy vọng cuối cùng đó chính là kiếm khí như vậy chỉ có một đạo, như vậy thì rất có thể chỉ giết một người trong số ba người bọn họ mà không phải là giết hết toàn bộ bọn họ!

"Ngọa tào! ! !"

"Nữ tử váy đỏ muốn bắt chó đó, ngươi không giết!"

"Lão đầu trọc muốn bắt đoàn đội chó, ngươi không giết!"

"Ngược lại muốn giết một quần chúng vô tội như ta?"

Khi nam tử khôi ngô nhìn thấy đạo kiếm khí có thể xé rách không gian đó trực tiếp bay thẳng về phía mình thì cả người choáng váng, hắn vốn cho là mình là người có hy vọng sống sót nhất nhưng hắn vạn lần không ngờ được là mẹ nó đối phương không ra bài theo kịch bản!

Vô thanh vô tức!

Theo đạo kiếm khí có thể xé rách không gian chém ngang qua thân thể của nam tử khôi ngô, sau đó nam tử khôi ngô trực tiếp biến mất ở trong tầm mắt của tất cả mọi người.

Một bên khác!

"Không. . . không phải đâu!"

"Triệu Lư Khôn có tu vi mạnh mẽ Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng a!"

"Kết quả một kiếm miểu sát?"

"Mà kiếm khách cụt một tay có thể miểu sát hắn vẫn chỉ là một tiểu đệ ở bên cạnh con chó đó?"

Mới từ trong Thánh Địa chạy ra, Sở Hồng Nguyệt nhìn thấy cảnh này thấy cả người trực tiếp sợ đến choáng váng đồng thời rốt cuộc nàng cũng hiểu được tại sao học trò cưng của mình lại nhắc nhở mình như vậy!

Nếu như mình đắc tội con chó đó thật thì sợ là không cần đối phương xuất thủ mình đã bị tiểu đệ của người ta miểu sát mất rồi!

...

"Cẩu ca!"

"Người mắng ngươi đã bị chém chết rồi!"

"Hai người còn lại cũng trực tiếp chém chết hay sao?"

Giải quyết hết nam tử khôi ngô, sau đó Diệp Tiểu Kiếm cũng mặt

lộ vẻ hưng phấn nhìn về phía tiểu hoàng cẩu lên tiếng hỏi thăm.

"Chặt!"

"Nhất định phải chém chết!"

"Còn muốn bắt ta về nuôi chơi, mẹ nó, lẽ nào nghĩ ta là một con chó mua vui cho người khác hay sao!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm hỏi thăm mình như vậy, tiểu hoàng cẩu cũng mặt mũi tràn đầy vẻ giận dữ lên tiếng nói.

"Kiếm ca!"

"Nữ tử váy đỏ giao cho ngươi!"

"Về phần lão đầu trọc đó thì giao cho chúng ta đi!"

"Mẹ nó, còn muốn bắt hết chúng ta về, như vậy không phải là đang xem thường chúng ta hay sao?"

Lúc này, Phệ Huyết Đường Lang đang đứng bên cạnh cũng cực kỳ tức giận nói ra ý nghĩ của mình.

"Phi Thiên Trư Trư!"

"Chia Gatling đặc thù của ngươi cho chúng ta một cái!"

"Chúng ta cùng nhau thình thịch chết lão đầu trọc đó!"

Sau đó, Phệ Huyết Đường Lang nhìn về phía Phi Thiên Trư Trư đang đứng bên cạnh hô to lên.

"Lang ca!"

"Đề nghị này của ngươi tốt!"

"Nghe nói như vậy ta cũng bắt đầu hưng phấn!"

Nghe được Phệ Huyết Đường Lang nói như vậy, Phi Thiên Trư Trư cũng hưng phấn đáp lại, sau đó trực tiếp nhảy lên một cái, bắt đầu một màn biến thân hoa lệ trên không trung!

……

"Ngọa tào!"

"Con heo đó biến thân!"

"Hơn nữa bộ áo giáp kì quái mà nó đang mặc trên người rất là đẹp trai!"

Sau khi Phi Thiên Trư Trư hoàn thành hoa lệ biến thân, ánh mắt mọi người đều tập trung lên trên súng ống chiến giáp mà nó đang mặc trên người!

"Lang ca!"

"Long ca!"

"Tiếp Gatling!"

Sau đó, Phi Thiên Trư Trư tháo hai cái Gatling đặc thù từ trên súng ống chiến giáp xuống ném cho Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long!

"Thần khí có tạo hình kỳ lạ đó rốt cuộc là cái gì?"

Mà sau khi mọi người thấy Gatling đặc thù trong tay Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long và Phi Thiên Trư Trư thì trên mặt đều lộ ra vẻ khó hiểu tự lẩm bẩm.

"Long đệ!"

"Trư đệ!"

"Chúng ta thử súng trước một chút!"

Cầm Gatling, Phệ Huyết Đường Lang hưng phấn hô to lên, ngay sau đó đưa họng súng nhắm thẳng vào Thánh Địa trước mặt!

Mà bên cạnh, Tiểu Thương Long và Phi Thiên Trư Trư nhìn thấy như vậy thì cũng chỉ thẳng họng súng về phía Thánh Địa!

? ? ?

Làm gì?

Các ngươi muốn làm gì?

Sao lại cầm Thần khí kỳ quái đó nhắm thẳng vào trong Thánh Địa của ta?

Phía dưới, Sở Hồng Nguyệt nhìn thấy cảnh này thì cả người trực tiếp choáng váng, thậm chí nhìn Thần khí kỳ quái đó nàng còn cảm thấy bất an khó hiểu!

"Sở Thánh Chủ!"

"Ngươi còn sững sờ ở đó để làm gì?"

"Tranh thủ mở thủ hộ kết giới Thánh Địa ra đi!"

"Nhớ kỹ, nhất định phải tăng thủ hộ kết giới lên tới cấp cao nhất, hơn nữa Thần Linh Tinh duy trì thủ hộ kết giới cũng phải chuẩn bị sung túc, nếu không, Thánh Địa ngươi sẽ bị bọn chúng trực tiếp diệt đi!"

Ngay lúc Sở Hồng Nguyệt còn đang ngây người thì Diệp Tiểu Kiếm bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt của nàng sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn Sở Hồng Nguyệt lên tiếng nhắc nhở.

Hả?

Bọn chúng không phải chỉ muốn thử súng thôi sao?

Mặc dù ta không biết súng là cái gì nhưng mà chữ thử này thì ta vẫn hiểu nghĩa của nó là cái gì!

Chỉ thử một chút mà thôi thì sao còn liên quan tới an nguy của Thánh Địa của ta nữa?

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nhắc nhở, Sở Hồng Nguyệt càng bối rối hơn, nhưng mà nàng cảm thấy chắc chắn Diệp Tiểu Kiếm sẽ không lấy chuyện này ra làm trò đùa cho nên nàng cũng lập tức xông vào bên trong Thánh Địa, bắt đầu triệu tập tất cả trưởng lão Thánh Địa cấp tốc mở ra thủ hộ kết giới Thánh Địa, hơn nữa còn lập tức tăng cấp bậc của thủ hộ kết giới lên mức cao nhất!

"Ngọa tào!"

"Sở Hồng Nguyệt lại mở ra thủ hộ kết giới Thánh Địa!"

"Hơn nữa còn tăng lên tới cấp cao nhất?"

"Như vậy nếu như có đủ nhiều Thần Linh Tinh, cho dù có mấy vị cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong xuất thủ thì cũng không thể nào đánh vợ được thủ hộ kết giới này trong thời gian ngắn được!"

Lúc này, nữ tử váy đỏ và nam tử đầu trọc đã khôi phục lại được hành động nhìn thấy thất thải kết giới hiện ra ở trên Thánh Địa thấy trên mặt đều lộ ra vẻ giật mình.

Mà bọn họ không biết là người mà sau đó mấy người Diệp Tiểu Kiếm, Phệ Huyết Đường Lang muốn đối phó chính là hai người bọn họ!

"Long đệ!"

"Trư đệ!"

"Bắt đầu thình thịch một đợt!"

Nhìn thấy thủ hộ kết giới Thánh Địa đã mở ra, Phệ Huyết Đường Lang cũng hưng phấn hô to lên.

Đột đột đột!

Chương 1098 - Các ngươi xem trọng ta như thế, mẹ nó ta rất hoảng a!

Theo Phệ Huyết Đường Lang vừa nói dứt câu, ba cái Gatling điên cuồng xoay tròn, đồng thời vô số đạo bạch quang cũng giống như mưa tên màu trắng điên cuồng bắn thẳng đến chỗ thủ hộ kết giới!

"Ngọa tào!"

"Đó rốt cuộc là cái gì?"

"Mỗi một đạo bạch quang tản ra khí tức đều đạt đến Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Chẳng lẽ nói lực lượng ẩn chứa trong mỗi một đạo bạch quang đều có thể sánh với một kích toàn lực của cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong hay sao?"

Khi nữ tử váy đỏ và nam tử đầu trọc phát hiện ra được khí tức mà mưa tên màu trắng đó tản ra thì hai người đều trợn tròn con mắt kinh hô lên, không nói khoa trương một chút nào, trong số mưa tên đó, bất kì một đạo bạch quang nào cũng đều có thể trực tiếp xóa bỏ bọn họ!

Oanh!

Theo mưa tên màu trắng phô thiên cái địa va chạm vào thủ hộ kết giới, một tiếng nổ vang đinh tai nhức óc cũng vang lên theo!

Cùng lúc đó, thủ hộ kết giới tăng lên tới đỉnh cấp cũng trực tiếp bị mưa tên màu trắng đánh nát dưới ánh mắt đờ đẫn của tất cả mọi người, ngay cả một giây đồng hồ cũng không thể chống đỡ được!

"Thật là đáng sợ!"

"Thần khí có tạo hình kỳ lạ đó thật là đáng sợ!"

"Dù ta đã trực tiếp tăng thủ hộ kết giới lên đến mức cao nhất, dù ta đã chuẩn bị đủ nhiều Thần Linh Tinh, nhưng khi đối mặt với đòn công kích của Thần khí kể lạ đó thì thậm chí thủ hộ kết giới ngay cả một giây đồng hồ cũng không thể gánh được, nếu như không phải là tận mắt nhìn thấy thì có đánh chết ta cũng không thể nào tin vào sự thật đáng sợ này được!"

Lúc này, Sở Hồng Nguyệt đi từ trong Thánh Địa ra, thần sắc đờ đẫn tự nói.

"Trần Môn chủ!"

"Nơi này thật là thật là đáng sợ!"

"Chúng ta nhanh chóng về nhà đi!"

Mà nhìn thấy cảnh tượng khó có thể tin này, trong mắt nữ tử váy đỏ cũng hiện lên vẻ sợ hãi sau đó quay đầu qua nhìn nam tử đầu trọc đang đứng bên cạnh lên tiếng đề nghị.

"Đúng!"

"Về nhà!"

"Sau này nếu như không có chuyện gì thì chúng ta không tiếp tục ra khỏi cửa nữa bên ngoài thật là đáng sợ!"

Lúc này, nam tử đầu trọc đã bị làm cho sợ mất mật cũng lên tiếng tán đồng với đề nghị của nữ tử váy đỏ.

"Cẩu. . . Cẩu gia!"

"Đây là thần giới và tất cả bảo vật còn lại trên người chúng ta, chúng ta chủ động nộp lên!"

"Ngươi xem, nếu không có chuyện gì khác thì chúng ta có thể đi trước hay không?"

Sau đó, nam tử đầu trọc lập tức lấy ra tất cả thần giới và bảo vật sau đó nhìn về phía tiểu hoàng cẩu đang đứng đối diện lên tiếng thăm dò.

"Đi?"

"Một ngươi muốn bắt ta về nuôi chơi!"

"Một ngươi muốn bắt đoàn đội ta!"

"Các ngươi cho rằng ta sẽ thả các ngươi đi sao?"

Nghe được nam tử đầu trọc hỏi thăm, tiểu hoàng cẩu cũng thần sắc khinh thường lên tiếng đáp lại.

Xoát!

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Kiếm trực tiếp xuất hiện ở trước mặt nữ tử váy đỏ sau đó trên mặt lộ ra vẻ trêu chọc nhìn chằm chằm vào đối phương lên tiếng nói ra: "Muốn đi cũng được, nhưng ngươi

nhất định phải đánh thắng ta mới được, nếu như không đánh thắng được ta thì ta sẽ chém chết ngươi!"

? ? ?

Đánh thắng ngươi?

Ngươi mẹ nó chỉ dựa vào khí tức uy áp thì có thể trấn áp ta ở trên mặt đất không thể động đậy, ngươi kêu ta lấy cái gì để thắng ngươi được đây?

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, nữ tử váy đỏ trực tiếp choáng váng!

Xoát! Xoát! Xoát!

Cùng lúc đó, Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long và Phi Thiên Trư Trư thử xong Gatling cũng trực tiếp xuất hiện trước mặt nam tử đầu trọc, sau đó Phệ Huyết Đường Lang nhìn chằm chằm đối phương tràn đầy hưng phấn nói ra: "Đối thủ của ngươi là ba người chúng ta, đừng nói ta không cho ngươi cơ hội sống sót, chỉ cần ngươi có thể chống đỡ được chúng ta thình thịch một đợt, vậy chúng ta sẽ thả ngươi rời khỏi đây, nếu như người gánh không được vậy chúng ta chỉ có thể thình thịch chết ngươimà thôi!"

? ? ?

Kháng các ngươi thình thịch một đợt?

Thủ hộ kết giới cấp cao nhất của Dao Trì Thánh Địa cũng không gánh được một đợt thình thịch của các ngươi, các ngươi kêu ta kháng một đợt?

Mẹ nó, các ngươi coi trọng ta như vậy, ta rất hoảng!

Nghe được Phệ Huyết Đường Lang nói như vậy, nam tử đầu trọc bị hù sắp khóc, hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương là để mắt tới mình như vậy!

...

Một bên khác!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Sao sư tôn của ngươi vẫn chưa tới?"

Chú ý tới Sở Hồng Nguyệt cả buổi vẫn không có xuất hiện, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ nhìn về phía Dao Trì Thánh Nữ lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp Phong đạo hữu!"

"Ta cũng không biết được tại sao!"

"Ta đã dặn dò sư tôn đừng có đắc tội con chó đó của ngài!"

"Nếu không, ta hỏi lại xem sao?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Dao Trì Thánh Nữ cũng vội vàng đáp lại.

"Không cần hỏi!"

"Dù sao chúng ta cũng rảnh rỗi không có chuyện gì làm, đi qua đó coi thử đi!"

"Vừa khéo ta cũng có chút nhớ con chó đó!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp đưa ra quyết định.

……..

"Tốt!"

"Vừa khéo ta cũng nhớ sư tôn của ta!"

Nghe được Diệp Phong đưa ra lời đề nghị này, Dao Trì Thánh Nữ đầu tiên là sững sờ, sau đó rất là hưng phấn lên tiếng đáp lại.

(Sở Hồng Nguyệt: Diệp thiếu nhớ chó, ngươi nhớ ta! Ngươi đúng là học trò cưng của ta!)

...

Một lát sau!

"Ừm?"

"Tình huống ở chỗ này là như thế nào?"

"Tại sao lại náo nhiệt như vậy?"

Khi Diệp Phong và Dao Trì Thánh Nữ thông qua Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định đi vào bên ngoài Dao Trì Thánh Địa, nhìn thấy cảnh tượng giương cung múa kiếm trước mắt thì trên mặt của hai người đều toát ra vẻ mộng bức.

"Chủ nhân! ! !"

"Ta nhớ ngươi muốn chết!"

Đúng lúc này, tiểu hoàng cẩu lập tức phát hiện ra Diệp Phong, trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn chạy thẳng tới chỗ Diệp Phong, trên gương mặt chó nở một nụ cười đê tiện!

"Ừm?"

"Con chó này chạy tới, nhìn dáng vẻ của nó sao ta cảm thấy có chút đê tiện?"

"Chẳng lẽ đây chính là con chó thích ăn cướp mà Diệp thiếu nuôi sao?"

Chương 1099 - Nam tử đầu trọc và nữ tử váy đỏ bị chơi hỏng!

Nhìn thấy tiểu hoàng cẩu chạy tới, Dao Trì Thánh Nữ đang đứng bên cạnh trên mặt lộ ra vẻ hiếu kỳ tự lẩm bẩm.

"Ừm?"

"Thanh niên lạ lẫm đang đứng bên cạnh Tiểu Nguyệt chẳng lẽ chính là vị Diệp thiếu thần bí đó?"

"Còn nữa, từ đầu đến giờ con chó đó vẫn luôn là ta lão đại thiên lão nhị, nhưng mà sau khi nhìn thấy Diệp thiếu thần bí đó thì lại lập tức trở nên đê tiện như vậy chứ?"

Lúc này, cũng chú ý tới tình huống của tiểu hoàng cẩu Sở Hồng Nguyệt cũng khẽ nhíu mày tự lẩm bẩm.

Một bên khác!

"Ai!"

"Ta không muốn ra chân thêm lần nữa!"

"Nhưng tại sao ngươi nhất định phải ép ta chứ?"

Nhìn thấy tiểu hoàng cẩu chạy tới, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ bất đắc dĩ bày ra tư thế sút gôn!

"Chủ nhân!"

"Để cho ta bay lên đi!"

Khi chạy đến khoảng cách cách Diệp Phong không đủ ba mét, tiểu hoàng cẩu trực tiếp trượt một cái, sau đó lại xoay người một cách hoa lệ cuối cùng trực tiếp đứng vững ngay vị trí tốt nhất mà Diệp Phong có thể đá ra!

Bành!

Theo Diệp Phong đá mạnh một cái, tiểu hoàng cẩu trực tiếp bay ra ngoài, mà trên không trung nó cũng thuần thục đặt hai cái chân trước ở dưới đầu, sau đó nằm ngửa nhất chân sau bắt chéo lên!

Tư thế ưu nhã đó!

Thần thái nhàn nhã đó!

Trực tiếp khiến cho tất cả mọi người xung quanh nhìn đến choáng váng!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, đây là tình huống như thế nào?"

"Cẩu gia vừa mới xây dựng được hình tượng uy nghiêm ở trong lòng ta lại trực tiếp bị một cước này đạp nát!"

Lúc này, cách đó không xa Sở Hồng Nguyệt thấy cảnh này thì cả người trực tiếp choáng, phải biết, trước khi Diệp Phong đến, sống chết của tất cả mọi người ở đây bao gồm cả nàng và mấy vạn tên đệ tử trong Thánh Địa đều nắm giữ trong tay Cẩu gia!

Mà một vị Cẩu gia mạnh mẽ như vậy, bây giờ lại biểu hiện ra một phương diện đê tiện như vậy, hai mặt tương phản cực lớn như vậy ai thấy mà không bối rối chứ!

...

"Soái Bức Huyết!"

"Tiểu Thương Long!"

"Phi Thiên Trư Trư!"

"Ba người các ngươi cầm Gatling muốn làm gì?"

Sau khi đạp bay tiểu hoàng cẩu, trên mặt Diệp Phong lộ ra vẻ nghi ngờ nhìn về phía ba thú Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long và Phi Thiên Trư Trư lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Cái tên đầu trọc đang đứng đối diện nói muốn anh Đường Lang nướng, cho nên ta muốn thình thịch hắn!"

"Chủ nhân!"

"Cái tên đầu trọc đang đứng đối diện đó nói là muốn ăn thịt rồng chiên cho nên ta muốn thình thịch hắn!"

"Chủ nhân!"

"Cái tên đầu trọc đang đứng đối diện đó nói là muốn dùng nồi sắt để hầm phi trư cho nên ta muốn thình thịch hắn!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm như vậy, Phệ Huyết Đường Lang

lập tức lên tiếng giải thích trước, mà Tiểu Thương Long và Phi Thiên Trư Trư đang đứng bên cạnh nghe xong thì cũng lập tức lên tiếng giải thích giống như là Phệ Huyết Đường Lang, bắt đầu thêu dệt vô cớ.

? ? ?

Mẹ nó, ta nói muốn ăn Đường Lang nướng, thịt rồng chiên và phi trư hầm từ khi nào?

Mặc dù các ngươi rất mạnh nhưng các ngươi cũng không thể nào mở to mắt nói lời bịa đặt như thế được!

Nam tử đầu trọc đang đứng đối diện nghe được ba thú nói như vậy thì cả người trực tiếp choáng váng, hắn hoàn toàn không ngờ được là ba con thú giặc cướp muốn cầm Gatling kinh khủng thình thịch hắn lại có thể không biết xấu hổ nói ra những lời như vậy!

"Ừm?"

"Tên đó cũng dám có ý đồ với các ngươi?"

"Đây không phải đang vả mặt ta sao?"

Nói đến đây, Diệp Phong dừng một chút, sau đó trực tiếp mắng to: "Mẹ nó , hung hăng thình thịch hắn cho lão tử, cuối cùng lại cho hắn hai pháo!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức đi tới chỗ Diệp Tiểu Kiếm, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Nếu như Tiểu Kiếm nói đối phương là kẻ địch, vậy ta sẽ phối hợp với ba thú các ngươi chơi một chút!"

"Tiểu Kiếm!"

"Đó cũng là kẻ địch hay sao?"

Đi tới trước mặt Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Phong cũng chỉ vào nữ tử váy đỏ đang run lẩy bẩy ở đối diện lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Nàng không chỉ là kẻ địch!"

"Thậm chí, nàng. . . nàng còn muốn mưu đồ làm loạn với ta!"

"Nếu không phải ngài kịp thời chạy tới, nói không chừng ta đã bị nàng khi dễ rồi!"

Không đợi Diệp Tiểu Kiếm trả lời, tiểu hoàng cẩu chạy trở về lần nữa trực tiếp hô to lên, trên mặt tràn đầy vẻ ủy khuất!

? ? ?

Thần mẹ nó mưu đồ làm loạn?

Ta chỉ cảm thấy hứng thú với một con chó biết đánh cướp như ngươi mà thôi, nhưng sao đến khi qua miệng chó của ngươi thì trực tiếp thay đổi thành như vậy?

Còn nữa, mẹ nó ta là Thần Đạo Giả, hơn nữa, muốn dáng người có dáng người, muốn diện mạo có diện mạo, muốn tu vi có tu vi, nếu như ta muốn làm gì đó, còn không phải là nam nhân sẽ xếp hàng để cho ta lựa chọn hay sao?

Dưới tình huống này, ta sẽ tìm một con chó hoang như ngươi?

Nghe được nó nói như vậy, đặc biệt là nhìn thấy vẻ ủy khuất ở trên mặt của tiểu hoàng cẩu vừa mới chạy tới, nữ tử váy đỏ tức giận đến nỗi toàn thân run rẩy, nàng hoàn toàn không ngờ được là cái con chó hoang này có thể nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy được!

Một bên khác!

"Mẹ nó!"

"Soái Bức Huyết, Tiểu Thương Long và Phi Thiên Trư Trư nói bừa coi như nói còn nghe được!"

"Nhưng đến lượt ngươi có phải là có chút quá mức rồi hay không?"

Nghe được tiểu hoàng cẩu nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp bị kinh hãi!

"Chủ nhân!"

"Nhanh để Tiểu Kiếm chém chết nữ nhân này đi!"

"Bây giờ ta chỉ cần nhìn thấy nàng là sợ!"

Nhìn thấy Diệp Phong cả buổi mà vẫn không có phản ứng gì, tiểu hoàng cẩu hí tinh nhập thể cũng ra vẻ hoảng sợ sợ hãi nhìn thoáng qua nữ tử váy đỏ sau đó quay đầu nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nhắc nhở.

Hả?

Mẹ nó ngươi sợ cái chim!

Có Phi Thiên Trư Trư và Diệp Tiểu Kiếm, cho dù ta có không đến đây thì nàng cũng không thể nào đụng đến ngươi dù chỉ là một sợi lông chó!

Nghe được tiểu hoàng cẩu nói như vậy, trong nháy mắt trên mặt Diệp Phong treo đầy hắc tuyến, sau đó trực tiếp phất phất tay nói với Diệp Tiểu Kiếm: "Tiểu Kiếm, mau chém chết nữ lưu manh đó đi, nếu như ngươi không chém chết nàng thì ta sẽ bị con chó hoang này làm cho buồn nôn đến chết!"

? ? ?

Chương 1100 - Phương thức phá của Cửu Diệu Tuyết Liên!

Thần mẹ nó chém chết nữ lưu manh?

Mẹ nó, ta đã sắp chết tới nơi rồi mà các ngươi còn phải đổ tội lên đầu của ta nữa?

Các ngươi có còn là người nữa hay không?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, nữ tử váy đỏ cả người đều muốn điên rồi, nàng vốn cho rằng nam tử đầu trọc bị thình thịch chết là đã chết rất là biệt khuất rồi nhưng nàng không ngờ được là mình chết còn biệt khuất hơn cả hắn!

Cách đó không xa!

"Người khác giết người, đều trực tiếp động thủ!"

"Nhưng Diệp thiếu và những con thú giặc cướp mà hắn nuôi trước khi giết người thì còn phải tiến hành tra tấn tinh thần của kẻ địch một đợt!"

"Có thể nói là quá đáng sợ!"

Thấy cảnh này, lúc này Sở Hồng Nguyệt cũng run giọng lên tự lẩm bẩm.

Một lát sau!

"Sở Thánh Chủ!"

"Kẻ địch đã được giải quyết hết!"

"Tiếp theo, có phải chúng ta nên xử lý rác rưởi rồi hay không!"

Sau khi mấy người Diệp Tiểu Kiếm, Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long giải quyết xong nữ tử váy đỏ và nam tử đầu trọc, Diệp Phong lập tức đi đến trước mặt Sở Hồng Nguyệt cười hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Trước khi xử lý rác rưởi thì ta muốn nói một tiếng cảm ơn ngươi!"

"Bởi vì nếu như không có sự trợ giúp của ngươi thì ba người đó liên thủ lại với nhau đến lúc đó Dao Trì Thánh Địa ta coi như nguy hiểm!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Sở Hồng Nguyệt cũng tràn đầy cảm kích nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói cảm ơn.

"Sở Thánh Chủ!"

"Chút chuyện nhỏ này không cần cảm ơn!"

"Chúng ta nên tranh thủ nghiên cứu đám rác rưởi đó đi!"

Nghe được Sở Hồng Nguyệt nói như vậy, Diệp Phong cũng cười đáp lại một câu.

Cách đó không xa!

"Xử lý rác rưởi?"

"Chủ nhân đang muốn phá của có đúng không?"

"Như vậy thì ta phải đi qua đó giúp đỡ một chút!"

Lúc này, cách đó không tiểu hoàng cẩu nghe được Diệp Phong nói như vậy thì trong nháy mắt tinh thần tỉnh táo, sau đó chuẩn bị chạy tới chỗ Diệp Phong.

"Cẩu ca!"

"Ngươi đừng có đi qua nhúng tay vào đó!"

"Bởi vì thân phận của chủ nhân bây giờ là một người nghèo, một người nghèo đến mức không thể nào nghèo hơn được nữa!"

"Cho nên nếu như ngươi đi qua đó nói thẳng ra thân phận thần hào phá của của chủ nhân thì đó không còn là chuyện đá ngươi một đá nữa mà là rất có thể sẽ trực tiếp tiêu diệt ngươi!"

Nói xong, Diệp Tiểu Kiếm bày ra một cái thủ thế hình cây kéo sau đó để ở dưới cổ của tiểu hoàng cẩu làm ra động tác cắt cổ!

"Tiểu Kiếm!"

"Không có. . . không có nghiêm trọng như vậy chứ!"

Nghe được hắn nói như vậy, đặc biệt là nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm làm ra động tác như thế, tiểu hoàng cẩu cũng bị hù toàn thân khẽ run rẩy!

"Không nghiêm trọng như vậy?"

"Như thế cũng chỉ là hình phạt nhẹ nhất!"

"Cẩu ca, cho nên hãy nghe theo lời ta nói tranh thủ rút lui đi, đừng có đứng ở đây ảnh hưởng đến chủ nhân giả làm người nghèo, nếu

như chúng ta không cẩn thận nói sai gì đó thì phiền phức lớn lắm!"

Lặng lẽ nhìn qua chỗ trống bên phía bên phải, Diệp Tiểu Kiếm cũng vội vàng nói ra ý nghĩ của mình cho tiểu hoàng cẩu nghe.

"Đúng đúng đúng!"

"Tranh thủ rút lui đi, chúng ta không thể ở đây làm ảnh hưởng chủ nhân được!"

Nói xong, tiểu hoàng cẩu nhìn về phía Diệp Phong cách đó không xa hô lớn: "Chủ nhân, nếu không có chuyện gì khác thì chúng ta đi trước đây dù sao còn có rất nhiều thế lực đang chờ đưa tiền cho chúng ta!"

Sau đó, cũng không đợi Diệp Phong đáp lời, tiểu hoàng cẩu lập tức dẫn theo Diệp Tiểu Kiếm và ba thú Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long, Phi Thiên Trư Trư cấp tốc thoát đi nơi này.

"Hô!"

"Rốt cuộc có thể chạy khỏi chỗ đó rồi!"

"Bị Nhị tỷ nhìn chằm chằm trong lòng của ta rất là hoảng hốt!"

Sau khi Diệp Tiểu Kiếm thoát đi Dao Trì Thánh Địa, trên mặt lộ ra vẻ nghĩ mà sợ tự lầm bầm, mặc dù những người khác không phát hiện được Diệp Tiểu Quái đang núp trong bóng tối nhưng hắn có thể phát hiện ra được!

Một bên khác!

"Ừm?"

“Chạy?"

"Chỉ đi cướp bóc mà thôi có cần gấp gáp như vậy hay không?"

Nhìn thấy tiểu hoàng cẩu đột nhiên rời đi, bọn người Diệp Tiểu Kiếm, Phệ Huyết Đường Lang, Diệp Phong cũng toát ra vẻ mộng bức.

"Diệp thiếu!"

"Đối với xử lý Cửu Diệu Tuyết Liên, ta có một ý tưởng như thế này!"

"Chúng ta có thể tìm mấy Luyện Khí Sư, sau đó dung hợp Cửu Diệu Tuyết Liên vào trong Thần khí rác rưởi!"

Đúng lúc này, giọng nói của Sở Hồng Nguyệt vang lên bên cạnh.

"Ừm?"

"Cửu Diệu Tuyết Liên không chỉ có thể luyện đan mà còn có thể dùng để luyện khí?"

Nghe đến đây, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên hỏi ngược lại.

"Diệp thiếu!"

"Cửu Diệu Tuyết Liên cũng có thể dùng để luyện khí!"

"Nhưng mà nếu như dung hợp nó vào bên trong Thần khí thì chỉ có thể để cho Thần khí có thêm một chút hơi lạnh mà thôi!"

"Nói một cách đơn giản thì dung họp nói vào bên trong Thần khí thì hoàn toàn không thể nào phát huy ra được lực lượng chân chính của Cửu Diệu Tuyết Liên, thậm chí có thể nói là như vậy chính là phá của hơn nữa còn là phá của cực kì phát rồ!"

"Nếu như là một người bình thường thì hoàn toàn không làm như vậy!"

Nghe được Diệp Phong hỏi lại, Sở Hồng Nguyệt cũng lập tức lên tiếng giải thích cho hắn biết.

Ừm!

Còn có thể chơi như vậy nữa hay sao?

Diệp Phong nghe xong thì hai mắt sáng lên, nhưng hắn vẫn ra vẽ bất đắc dĩ lên tiếng nói ra: "Sở Thánh Chủ, ngươi cũng không hổ

danh là sư tôn của Dao Trì Thánh Nữ, trong lòng hai sư đồ các ngươi thật là quá thiện lương, lúc nào cũng suy tính đến cảm nhận của người nghèo như ta!"

? ? ?

Sao trong lòng của ta lại lương thiện rồi?

Ai cân nhắc cảm thụ của ngươi rồi?

Ngươi đang nói gì đấy?

Nhưng mà nghe được Diệp Phong nói như vậy, lúc này Sở Hồng Nguyệt lại tỏ vẻ mộng bức bởi vì nàng hoàn toàn không nghe hiểu được Diệp Phong đang nói cái gì.

"Sư tôn!"

"Ngươi quên Diệp thiếu là một 'Người nghèo' hay sao!"

"Mà trong nhận thức của hắn, Cửu Diệu Tuyết Liên này ở trong mắt chúng ta chính là rác rưởi trong rác rưởi!"

"Nhưng ngươi lại nói Cửu Diệu Tuyết Liên như là rất là quý giá, chuyện này khiến cho hắn ngộ nhận rằng chúng ta đang cố ý khuếch đại giá trị của thứ rác rưởi này để cho hắn không sinh ra tâm lý tự ti!"

Chương 1101 - Phương thức phá của Cửu Diệu Tuyết Liên! (2)

Ngay lúc Sở Hồng Nguyệt còn đang mộng bức thì giọng nói của Dao Trì Thánh Nữ vang lên trong đầu của nàng.

"Diệp thiếu!"

"Sư tôn ta chính là một người thiện lương như vậy!"

"Làm chuyện gì cũng luôn suy nghĩ cho người khác!"

"Thật ra thì những Cửu Diệu Tuyết Liên rác rưởi này bình thường chúng ta chỉ dùng để luyện chế một chút nồi bát bầu bồn, thậm chí luyện chế một chút thùng tắm, sau đó trong ngày hè nắng chói chang chúng ta dùng nó để tắm nước lạnh cũng rất là thuận tiện!"

Sau đó, Dao Trì Thánh Nữ nhìn về phía Diệp Phong cười lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Cửu Diệu Tuyết Liên rác rưởi?

Bình thường chúng ta dùng để luyện chế nồi bát bầu bồn?

Còn mẹ nó dùng để luyện chế thùng tắm, thuận tiện tắm nước lạnh?

Mà Sở Hồng Nguyệt đang đứng bên cạnh nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy thị trực tiếp nghe đến choáng váng sau đó trong lòng âm thầm kinh hãi tự lẩm bẩm: "Diệp thiếu không biết mình là thần hào, mà những người nghèo như chúng ta còn phải cố gắng giả bộ làm thần hào ở trước mặt của hắn, mẹ nó chuyện này cũng quá khó khăn đi chứ!"

"Hóa ra là như vậy!"

"Sở Thánh Chủ, như vậy thì không biết ở trong quý Thánh Địa có Luyện Khí Sư hay không?"

"Nếu như có thì hãy để cho bọn họ tranh thủ xử lý mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên này đi!"

Nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ phối hợp với mình giả làm người nghèo như vậy, Diệp Phong cũng cố nén ý cười lên tiếng nói.

"Diệp thiếu!"

"Chuyện này chỉ sợ là không được!"

"Bởi vì Cửu Diệu Tuyết Liên thật sự quá rác rưởi, những Luyện Khí Sư ở trong Thánh Địa chúng ta cũng lười luyện chế thứ này!"

"Cho nên ý tưởng của ta chính là chúng ta hãy đi tìm một tông môn chuyên luyện khí để cho bọn họ luyện chế những thứ rác rưởi này nếu như bọn họ không chịu thì chúng ta có thể cho bọn họ thêm tiền!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Sở Hồng Nguyệt cũng vội vàng cự tuyệt, sau đó nói ra ý tưởng của mình.

Dù sao những Luyện Khí Sư ở trong Thánh Địa đều là mình tốn thời gian thật dài và rất nhiều tiền tài để bồi dưỡng được, nếu để cho bọn họ dùng Cửu Diệu Tuyết Liên để chế tạo một chút vật phẩm rác rưởi thì có thể nói sẽ tạo thành một xung kích cực lớn cho tâm linh của bọn họ, cho nên nàng cũng không thể hủy những Luyện Khí Sư dưới tay của mình được!

Về phần Luyện Khí Sư của những thế lực khác có đứng vững hay không thì nàng mặc kệ không thèm quan tâm!

……..

"Ồ!"

"Sở Thánh Chủ này cũng rất là thông minh!"

"Thà rằng dùng tiền để Luyện Khí Sư của người khác chịu tra tấn này cũng không muốn để cho Luyện Khí Sư nhà mình chịu tra tấn này!"

"Còn nữa, nàng nói thêm tiền cũng nhắc nhở ta lần này ta hoàn toàn có thể phát động thêm một lần hành vi phá của nữa!"

Nghĩ đến đây, khóe miệng Diệp Phong nở một nụ cười sau đó trực tiếp nhìn về phía Sở Hồng Nguyệt lên tiếng nói ra: "Sở Thánh Chủ, mặc dù ta rất nghèo, nhưng tìm người khác chế tạo những vật phẩm rác rưởi này hẳn là cũng không tốn bao nhiêu tiền chứ, cho nên số tiền này hãy để cho ta bỏ ra!"

Hả?

Ngươi cho?

Vậy sao có thể được?

Tiền này nếu là ngươi cho, như vậy thì chúng ta cũng đâu có tiện đòi công tác phí từ ngươi!

Nghĩ đến đây, Sở Hồng Nguyệt lập tức đưa ra một quyết định đó chính là cơ hội thêm tiền để nhất định phải cướp tới tay!

"Diệp thiếu!"

"Giống như như lời ngươi nói, chế tạo những vật phẩm rác rưởi này hoàn toàn không có tốn bao nhiêu tiền!"

"Cho nên, ta trực tiếp cho là được!"

"Còn nữa, tìm thế lực nào, luyện chế vật phẩm gì, để bọn họ hoàn thành trong bao lâu, tất cả những chuyện nhỏ nhặt này cứ giao hết cho ta không cần ngài phải quan tâm đâu!"

Sau đó, Sở Hồng Nguyệt nhìn về phía Diệp Phong cười nói ra ý nghĩ của mình.

"Ừm?"

"Ta không quan tâm là không quan tâm, nhưng ngươi phải để cho ta phá của!"

"Còn nữa, ngươi cũng không phải bại gia tử, tại sao lại giành cơ hội tiêu tiền này với ta chứ?"

Nghe được Sở Hồng Nguyệt nói như vậy, Diệp Phong cũng toát ra vẻ nghi hoặc.

"Chờ một chút!"

"Không phải là nàng cho rằng nếu như ta bỏ ra số tiền này thì sẽ không cho các nàng công tác phí đó chứ!"

Nghĩ đến khả năng này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Sở Hồng Nguyệt thăm dò: "Sở Thánh Chủ, nếu như người nghĩ bỏ ra số tiền này vậy thì ta cũng không rành với ngươi, nhưng mà có một chuyện ta phải nói trước một chút, cho dù là ai bỏ số tiền này ra thì công tác phí là một ngàn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên đó đều sẽ đưa cho ngươi!"

? ? ?

Ai móc số tiền này ra thì công tác phí cũng đều cho ta?

Vậy ta tranh đoạt làm cái gì nữa?

Tranh để làm người bị hố hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Sở Hồng Nguyệt cả người đều bối rối, nàng hoàn toàn không ngờ được là mọi chuyện lại trở thành như thế này, nếu như biết trước tình huống sẽ là như vậy thì nàng còn giành làm cái gì chứ!

Dù sao tìm một tông môn chuyên môn luyện khí sau đó để cho tất cả Luyện Khí Sư bên trong đó cùng nhau xuất thủ, cho dù chỉ luyện chế những thứ bình thường thì số lượng Thần Linh Tinh hao tổn cũng tuyệt đối không phải là một con số nhỏ, bởi vì nếu như ngươi cho quá ít thì người ta sẽ không nhận làm!

"Đồ nhi!"

"Mau giúp vi sư!"

"Nếu như có thể không móc số tiền này, vậy chắc chắn sẽ không móc!"

Sau đó, Sở Hồng Nguyệt lập tức dùng ánh mắt xin giúp đỡ nhìn về phía Dao Trì Thánh Nữ, đồng thời cũng dùng thần thức truyền âm nói rõ tình muốn cho nàng biết.

"Sư tôn! !"

"Mặc dù Diệp thiếu rất nghèo nhưng chút tiền lẻ này hắn vẫn có thể lấy ra được!"

"Mà nếu như ngay cả số tiền này mà ngươi cũng giành thanh toán, đó mới là không tôn trọng Diệp thiếu!"

"Cho nên, số tiền này ngươi cũng đừng giành với Diệp thiếu!"

Nghe được sư tôn nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng vội vàng lên tiếng khuyên bảo.

"Diệp thiếu!"

"Là ta cân nhắc không chu toàn!"

"Nhưng mà ta thật sự không có ý coi thường ngươi!"

Chương 1102 - Ta đang tranh cái gì? Tranh nhau làm người bị hố hay sao?

"Vì biểu đạt áy náy của ta, số tiền này ta sẽ không giành với ngươi, đến lúc đó ngươi trả tiền, ta làm việc, chúng ta tuyệt đối có thể xử lý hết mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên rác rưởi này trong thời gian ngắn nhất!"

Theo Dao Trì Thánh Nữ vừa nói dứt câu, giọng nói của Sở Hồng Nguyệt cũng lập tức vang lên.

? ? ?

Vì biểu đạt áy náy của ngươi, số tiền này ngươi không tranh với ta?

Ngươi biết nói chuyện như vậy cha mẹ của ngươi có biết hay không?

Nghe được Sở Hồng Nguyệt nói như vậy, Diệp Phong bị kinh hãi thật sự bởi vì hắn hoàn toàn không ngờ được là trình độ nói chuyện của đối phương có thể cao tới mức độ như vậy!

Hơn nữa hắn cũng xác nhận được một sự kiện đó chính là trước đó đối phương cứ giành trả tiền với hắn mục đích thực sự là vì công tác phí là một ngàn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên đó!

"Sở Thánh Chủ!"

"Vậy tiền này ngươi nghĩ cho bao nhiêu là phù hợp?"

"Một tỷ khối cực phẩm Thần Linh Tinh, đủ sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong lập tức nhìn về phía Sở Hồng

Nguyệt lên tiếng hỏi thăm.

"Cái gì!"

"Một. . . một tỷ khối cực phẩm Thần Linh Tinh?"

Mà nghe được Diệp Phong thuận miệng nói ra cái số này, Sở Hồng Nguyệt cũng hai mắt trợn tròn kinh hô lên, thậm chí hô hấp cũng bắt đầu biến dồn dập, không nói khoa trương một chút nào, thời khắc này, nàng động lòng!

"Làm sao bây giờ?"

"Ròng rã một tỷ khối cực phẩm Thần Linh Tinh a!"

"Con số này đã sắp sánh được với một phần hai nội tình của Dao Trì Thánh Địa!"

"Mà bây giờ chỉ tùy tiện chế tạo một chút vật phẩm bình thường thì có thể có được một phần tài phú ngang tàng như thế, nếu như ta có thể lấy được thì ta tuyệt đối sẽ vui đến trong lòng nở hoa, nhưng nếu để cho thế lực khác lấy được thì khiến cho trong lòng ta còn khó chịu hơn là giết ta nữa!"

"Nhưng nếu như ta nhận đơn này, dùng mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên chế tạo vật phẩm bình thường, những Luyện Khí Sư trong Thánh Địa tuyệt đối sẽ điên mất!"

Lúc này, Sở Hồng Nguyệt trực tiếp lâm vào xoắn xuýt!

Một lát sau!

"Mặc kệ!"

"Coi như là ma luyện tâm cảnh của bọn họ một lần đi!"

"Dù sao, cơ hội mai luyện như thế này là ngàn năm một thuở nếu như bỏ lỡ thì sau này sẽ không có nữa đâu!"

"Cho nên ta thật sự không phải là vì một tỷ khối cực phẩm Thần Linh Tinh, ta chỉ muốn tốt cho bọn họ mà thôi!"

Tự mình thuyết phục mình một phen, sau đó Sở Hồng Nguyệt trực tiếp nở nụ cười, nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra: "Diệp thiếu, ta vừa mới suy nghĩ lại nếu như chúng ta đi ra ngoài tìm tông môn chuyên luyện khí thì vẫn có chút phiền phức, hơn nữa con sẽ lãng phí không ít thời gian, cho nên biện pháp tốt nhất vẫn là để cho những Luyện Khí Sư trong Thánh Địa ra tay đi!"

Hả?

Không có tiền, ngươi bảo hộ Luyện Khí Sư nhà mình!

Có tiền, ngươi trực tiếp đẩy Luyện Khí Sư nhà mình vào trong hố lửa?

Ngươi tốt như vậy, những Luyện Khí Sư trong Thánh Địa các ngươi có biết không?

Nghe được Sở Hồng Nguyệt nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, sau đó vẻ mặt thành thật tự lẩm bẩm: "Suy nghĩ của nữ nhân đúng là nói thay đổi là sẽ lập tức thay đổi!"

"Sở Thánh Chủ!"

"Không phải là Luyện Khí Sư trong Thánh Địa của các ngươi không muốn luyện những thứ rác rưởi này hay sao?"

"Vậy nếu như để cho bọn họ ra tay thì có phải là bọn họ có chút không muốn hay không!"

Sau đó, Diệp Phong lập tức nhìn về phía Sở Hồng Nguyệt lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Bọn họ vẫn luôn luyện chế các loại bảo vật Thần khí, đồ phòng ngự tương đối phức tạp!"

"Cũng đã đến lúc để cho bọn họ luyện chế một chút vật phẩm rác rưởi để cho bọn họ buông lỏng một chút!"

Nghe được Diệp Phong lo lắng, Sở Hồng Nguyệt cũng cười giải thích, mặc dù nói như vậy thì rất mâu thuẫn với những lời mà

nàng nói trước đó nhưng chỉ cần có tiền thì tất cả đều không thành vấn đề!

"Vậy cũng được!"

"Nhưng mà buông lỏng thì buông lỏng nhưng dù sao bọn họ cũng giúp ta xử lý rác rưởi cho nên vẫn phải cho bọn họ công tác phí!"

Nói xong, Diệp Phong đưa một cái thần giới có chứa một tỷ khối cực phẩm Thần Linh Tinh cho Sở Hồng Nguyệt, mà cái thần giới có chứa một tỷ khối cực phẩm Thần Linh Tinh này đã hoàn toàn vượt ra khỏi phạm vi công tác phí bình thường, cho nên số lượng cực phẩm Thần Linh Tinh vượt mức điều là do Diệp Phong dùng điểm phá sản hối đoái ra!

Nhưng mà Diệp Phong hoàn toàn không có đau lòng chút nào, dù sao bây giờ hắn phá của chỉ là mong cầu vui vẻ mà thôi!

.....

Trừng!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Sở Hồng Nguyệt cũng trong nháy mắt hưng phấn lên, phải biết, nàng chỉ đang chờ một câu nói này mà thôi!

"Diệp thiếu!"

"Xử lý những rác rưởi này cũng cần một chút thời gian!"

"Nếu không, ngươi đi vào bên trong Thánh Điện nghỉ ngơi một hồi, đợi sau khi xử lý xong thì ta sẽ thông báo tình huống lại cho ngươi?"

Sau khi cầm lấy thần giới, Sở Hồng Nguyệt cố nén kích động lên tiếng nói với Diệp Phong.

...

Dao Trì Thánh Địa, trong Thánh Điện!

"Diệp thiếu!"

"Thật ra thì có một chuyện ta rất tò mò!"

"Chính là chỗ mà ngươi sống trước đây là một chỗ như thế nào?"

Bên trong đại điện, trên mặt Dao Trì Thánh Nữ lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Chỉ là một chỗ rất đơn sơ!"

"Nhà tranh là dùng Thủy Vân Huyễn Tinh chế tạo!"

"Đường núi là dùng Vân Lãng Độc Thạch trải!"

"Toàn bộ Thánh Địa, sân luyện võ, Thánh Điện, chỗ ở các loại cũng chỉ là dùng cực phẩm Thần Linh Tinh chế tạo!"

"Về phần ăn bình thường thì càng keo kiệt hơn nữa!"

"Thường ăn nhất chính là thịt Phệ Thiên Ma Long, bởi vì tông môn chúng ta nuôi một vạn con ấu long Phệ Thiên Ma Long, muốn ăn thì làm thịt một con!"

"Đúng rồi, bình thường cho những ấu long Phệ Thiên Ma Long tắm rửa cũng dùng hạt sương bình thường như Bạch Diễm Minh Lộ!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm, Diệp Phong cũng nói đơn giản một chút về tình huống của Tinh Hồn Thánh Địa.

Hô! Hô! Hô!

Lúc này, nghe đến mấy câu này, Dao Trì Thánh Nữ hô hấp đều trở nên dồn dập, trên mặt tràn ngập vẻ khó có thể tin, nàng hoàn toàn không dám tưởng tượng một cái Thánh Địa lại có thể giàu có đến phát rồ như vậy!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Ngươi bị làm sao vậy?"

Chương 1103 - Thánh Chủ, có phải là người điên rồi hay không?

Nhìn thấy dáng vẻ của Dao Trì Thánh Nữ lúc này, Diệp Phong cũng tỏ vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

"Không có. . . không sao cả!"

"Chính là sống giàu có đủ lâu, bỗng nhiên có cảm giác muốn tới chỗ của các ngươi trải nghiệm cuộc sống nghèo khổ!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Dao Trì Thánh Nữ cũng trưng vẻ mặt thành thật ra lên tiếng đáp lại.

"Chuyện này sợ khó mà làm được!"

"Bởi vì sư tôn ta thích thanh tịnh, cho nên cũng không thích người khác tới Thánh Địa quấy rầy cuộc sống của hắn!"

Nhìn thấy vẻ mặt thành thật của Dao Trì Thánh Nữ, Diệp Phong cũng uyển chuyển cự tuyệt, bởi vì hắn cảm thấy nếu như là mình nói được thì Dao Trì Thánh Nữ tuyệt đối sẽ lập tức từ bỏ thân phận thánh nữ, sau đó theo hắn về Tinh Hồn Thánh Địa, dù chỉ là đến đó để làm một tên tạp dịch!

Ai!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng bất đắc dĩ thở dài, trong mắt tràn đầy thần sắc thất vọng.

Một bên khác!

"Thánh Chủ!"

"Ngươi bỗng nhiên triệu tập chúng ta tới đây là đã xảy ra chuyện gì hay sao?"

Lúc này, phong chủ Thiên Luyện Phong Hùng Dịch cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

"Hùng Phong chủ!"

"Ta nhận một cái đơn lớn cho Thánh Địa, cần tất cả Luyện Khí Sư trong Thiên Luyện Phong các ngươi cùng nhau xuất thủ!"

"Hơn nữa nhất định phải hoàn thành trước khi trời tối mới được!"

Nghe được Hùng Dịch hỏi thăm, Sở Hồng Nguyệt cũng trưng vẻ mặt nghiêm túc ra lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

"Cái gì?"

"Cần tất cả Luyện Khí Sư trong Thiên Luyện Phong chúng ta cùng nhau xuất thủ?"

"Hơn nữa còn phải hoàn thành trước lúc trời tối?"

Nghe đến đây, Hùng Dịch cũng kinh hô một tiếng, sau đó khẽ nhíu mày lên tiếng nói ra: "Thánh Chủ, vậy rốt cuộc thì cái đơn lớn này là gì?"

"Luyện chế mười vạn vật phẩm rác rưởi!"

"Ví dụ như là nồi bát bầu bồn, Thiêu Hỏa Côn, thùng tắm, dao phay các loại, tóm lại đều là những thứ chỉ cần dùng thần mỏ rác rưởi nhất là có thể luyện chế ra được, các ngươi chỉ cần tập trung luyện chế là được rồi!"

"Nhưng mà có một yêu cầu duy nhất chính là khi luyện chế mỗi một vật phẩm rác rưởi thì nhất định phải dung hợp một loại thiên tài địa bảo đặc thù vào trong đó!"

Nghe được Hùng Dịch hỏi thăm, Sở Hồng Nguyệt cũng lập tức giải thích, đồng thời cũng đưa thần giới chứa mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên cho đối phương.

Hả?

Luyện chế mười vạn vật phẩm rác rưởi?

Mẹ nó, cái này mà cũng có thể gọi là một đơn lớn sau?

Là năng lực của chúng ta không được hay là Thánh Chủ đã hiểu sai về ý nghĩa của hai chữ đơn lớn!

Nghe được Sở Hồng Nguyệt giải thích, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Hùng Dịch nhưng không thể tin vào tai của mình, dù

sao đối với những Luyện Khí Sư như bọn họ thì luyện chế vật phẩm rác rưởi đơn giản giống như là ăn cơm uống nước vậy!

Hơn nữa bọn họ có khoảng chừng hơn một ngàn người, mỗi người hoàn thành một trăm vật phẩm rác rưởi thì có thể nhẹ nhõm hoàn thành nhiệm vụ, mà bọn họ luyện chế ra một trăm vật phẩm rác rưởi như nồi bát bầu bồn khả năng không dùng đến một canh giờ!

"Không đúng!"

"Thánh Chủ cũng không phải là một người thích nói đùa!"

"Hơn nữa, nhìn dáng vẻ nghiêm túc của nàng bây giờ cũng đủ để chứng minh được cái đơn lớn này tuyệt đối không có đơn giản giống như ta tưởng tượng!"

"Chẳng lẽ nói mấu chốt chân chính là thiên tài địa bảo đặc thù bên trong cái thần giới này?"

Nghĩ đến đây, Hùng Dịch trên mặt có chút tò mò trực tiếp thả thần thức đã kiểm tra tình huống bên trong thần giới.

"Cái này. . . tất cả đều là Cửu Diệu Tuyết Liên?"

"Hơn nữa còn toàn bộ đều là Cửu Diệu Tuyết Liên thành thục?"

Sau khi Hùng Dịch kiểm tra và nhìn thấy lít nha lít nhít mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên bên trong thần giới thì cả người trực tiếp ngẩn ra tại chỗ, trong mắt tràn ngập vẻ khó có thể tin, hắn hoàn toàn không ngờ được là ở bên trong một cái thần giới rất là bình thường như vậy mà lại chứa mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên!

"Chờ một chút!"

"Thánh Chủ vừa mới nói muốn dung hợp thứ bên trong cái thần giới này vào trong vật phẩm rác rưởi mà chúng ta luyện chế ra!"

"Như vậy thì chẳng phải là chúng ta phải dung hợp mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên có giá trị không thể đo lường này vào trong vật phẩm rác rưởi?"

Ý thức được tình huống này, Hùng Dịch đột nhiên quay qua nhìn

Sở Hồng Nguyệt!

"Hùng Phong chủ!"

"Ngươi đoán không lầm, ta chính là muốn dung hợp mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên này vào bên trong vật phẩm rác rưởi mà chúng ta luyện chế ra được!"

Nhìn thấy Hùng Dịch đột nhiên nhìn về phía mình, Sở Hồng Nguyệt biết ngay là đối phương đã nhìn thấy tình huống bên trong thần giới, sau đó trưng vẻ mặt thành thật ra nhìn về phía đối phương lên tiếng nói.

"Thánh Chủ!"

"Có phải là ngươi điên rồi hay không!"

"Đây chính là mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên đó, giá trị của nó hoàn toàn không thể nào tưởng tượng được!"

"Mà nếu như chúng ta dung hợp những Cửu Diệu Tuyết Liên nay vào bên trong vật phẩm rác rưởi thật thì tương đương với hủy hoại bọn chúng, đến lúc đó chúng sẽ trở nên không đáng một đồng, sẽ trở thành rác rưởi thật sự!"

Nghe được Sở Hồng Nguyệt nói như vậy, Hùng Dịch vội vàng lên tiếng khuyên bảo, mặc dù hắn không biết Thánh Chủ nhà mình lấy được nhiều Cửu Diệu Tuyết Liên như vậy từ đâu nhưng hắn tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn Thánh Chủ nhà mình phá của như vậy được!

Mà còn có chuyện quan trọng nhất đó chính là hắn hoàn toàn không xuống tay được, không nói khoa trương một chút nào, hắn cướp nhạc tài phú cả đời chỉ sợ cũng không mua nổi hai gốc Cửu Diệu Tuyết Liên, nếu như để cho hắn phá của như vậy thật thì hắn tuyệt đối sẽ điên mất!

"Hùng Phong chủ!"

"Ngươi nói như vậy là có ý gì?"

"Những Cửu Diệu Tuyết Liên này vốn không phải là rác rưởi hay

sao?"

Nghe được Hùng Dịch thuyết phục, Sở Hồng Nguyệt lại cười như không phải cười nhìn đối phương sau đó nói ra một câu như vậy.

"Cái gì?"

"Cửu Diệu Tuyết Liên! ! !"

"Vốn chính là rác rưởi?"

"Thánh Chủ, ngươi đừng có nói mê sảng như vậy có được hay không, những Cửu Diệu Tuyết Liên này là..."

Chương 1104 - Diệp thiếu, hướng lo lắng của ngươi có chút lệch hướng!

Ngay lúc Hùng Dịch phát biểu ý nghĩ của mình, Sở Hồng Nguyệt trực tiếp ngắt lời hắn, nói: "Hùng Phong chủ, nói ít làm nhiều dùm đi, nếu như ngươi có thể làm cho một đơn lớn này thì ta có thể cho ngươi năm ngàn vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh xem như công tác phí!"

"Thánh Chủ! ! !"

"Cái gì công tác hay không công tác phí!"

"Chỉ là xử lý một chút rác rưởi mà thôi chắc chắn ta sẽ làm tốt!"

Nghe được công tác phí là năm ngàn vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh, thái độ của Hùng Dịch cũng thay đổi một trăm tám mươi độ trong nháy mắt!

"Hùng Phong chủ!"

"Có một chuyện ta phải nhắc nhở ngươi!"

"Lần này cố chủ là tồn tại kinh khủng mà thánh địa chúng ta không thể trêu chọc nổi!"

"Cho nên đang lớn này ngươi nhất định phải nghiêm túc làm cho xong nếu không thì thánh địa chúng ta đừng hòng có ai sống sót rời khỏi đây!"

Nhìn thấy rốt cục Hùng Dịch cũng nhận đơn lớn này, Sở Hồng Nguyệt cũng lập tức lên tiếng nhắc nhở.

"Cái gì!"

"Nếu như đơn lớn này làm không xong thì thánh địa của chúng ta sẽ bị tiêu diệt?"

Nghe được Sở Hồng Nguyệt nhắc nhở như vậy, trên mặt Hùng Dịch cũng toát ra vẻ ngưng trọng, đồng thời rốt cuộc hắn cũng hiểu được tại sao thánh chủ sẽ cho hắn công tác phí năm ngàn vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh, bởi vì đơn lớn này có liên quan tới sinh tử tồn vong của thánh địa!

...

Một bên khác!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Bởi vì thiên kiêu chi chiến cho nên vô số thiên kiêu đều tề tụ Thần Vực Thành!"

"Vậy trước khi thiên kiêu chi chiến bắt đầu, bên trong Thần Vực Thành có chỗ nào chơi vui hay không?"

Bên trong đại điện, Diệp Phong rảnh rỗi đến phát chán cũng nhìn về phía Dao Trì Thánh Nữ lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Thật ra thì cũng không có chỗ nào chơi vui!"

"Vô số thiên kiêu đến Thần Vực Thành hoặc là tìm kiếm mua công pháp, Thần khí hoặc thiên tài địa bảo mà mình cần ở các đại thương hội hoặc là bày quầy bán hàng ở khu vực Đông Nam Tây Bắc trong thành trấn, bán những tài nguyên tu luyện mà mình không cần!"

"Mà đây là tình huống chính của đa số thiên kiêu khi đến Thần Vực Thành!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Dao Trì Thánh Nữ cũng lập tức lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

"Như vậy sao!"

"Vậy đến lúc đó có phải ta cũng nên đi bày quầy bán hàng bán đồ hay không!"

"Dù sao tài nguyên tu luyện rác rưởi trong tay ta có rất nhiều!"

"Nhưng mà chuyện duy nhất khiến cho ta lo lắng chính là ta sợ bọn họ chướng mắt không muốn mua!"

Sau khi nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Diệp Phong lập tức tỏ vẻ lo lắng nói.

"Thần tài của ta ơi!"

"Ngươi lo lắng như vậy ta cũng rất là hiểu, nhưng mà hướng lo lắng của ngươi có chút lệch hướng!"

"Đến lúc đó đúng là sẽ không có người nào mua đồ của ngươi nhưng đó không phải là vì bọn họ cảm thấy chướng mắt mà là bọn họ hoàn toàn không mua nổi!"

Sau khi nghe được ý nghĩ này của Diệp Phong, Dao Trì Thánh Nữ cũng nở một nụ cười khổ nói!

"Không được!"

"Ta không thể để cho Diệp thiếu tiếp tục hồ đồ như vậy được!"

"Ta nhất định nhất định phải nói rõ tình huống cho hắn biết mới được!"

Nghĩ đến đây, Dao Trì Thánh Nữ trực tiếp quay qua nhìn Diệp Phong, sau đó trưng vẻ mặt thành thật ra nói rõ hết tất cả mọi tình huống!

Một lát sau!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Ý của ngươi là nói sư tôn ta gạt ta rồi?"

"Thật ra thì ta hoàn toàn không phải là người nghèo mà ngược lại là một phú hào siêu cấp?"

"Mà những thứ mà ta lấy ra bất kỳ cái gì cũng đều là bảo vật đỉnh cấp mà các ngươi tha thiết ước mơ muốn có được?"

Sau khi nghe Dao Trì Thánh Nữ nói xong, Diệp Phong cũng ra vẻ giật mình hỏi ngược lại.

"Diệp thiếu!"

"Ngươi nói không sai!"

"Tình huống thật chính là như vậy!"

"Nếu như so sánh với ngươi thì chúng ta mới là người nghèo!"

Dao Trì Thánh Nữ nghe xong thì cũng ngượng cười đáp lại một câu.

"Hệ thống!"

"Làm sao bây giờ?"

"Không phải ta không giả người nghèo mà là đối phương không cho ta giả!"

Lúc này, Diệp Phong cũng khẽ nhíu mày lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Bởi vì nguyên nhân cá nhân của Dao Trì Thánh Nữ khiến cho túc chủ không thể nào tiếp tục giả làm người nghèo cho nên nhiệm vụ ngẫu nhiên đã được sửa đổi, mời túc chủ lấy thân phận thần hào phá của đi theo bên người Dao Trì Thánh Nữ, sau đó cùng nhau đi tới Thần Vực Thành, cũng hoành thành ba lần hành vi phá của trước mặt đông đảo thiên kiêu bên trong Thần Vực

Thành!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống trực tiếp vang lên ở trong đầu của hắn.

? ? ?

Đầu tiên là kêu ta giả làm người nghèo!

Bây giờ lại kêu ta thể hiện ra là thần hào phá của ngang tàn phá của!

Mặc dù chơi như vậy thì ta rất là thích nhưng mà ngươi có từng nghĩ tới cảm nhận của người khác hay không!

Chơi như vậy ta sợ Dao Trì Thánh Nữ chịu không được a!

Nghe được hệ thống sửa lại quy tắc nhiệm vụ, Diệp Phong trực tiếp nở nụ cười khổ, bài hát cảm thấy nếu như sau đó hắn càng tùy ý phái của hơn nữa thì sẽ khiến cho tâm tính của Dao Trì Thánh Nữ hoàn toàn sụp đổ!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Nếu giống như những gì mà ngươi nói!"

"Vậy chẳng phải là tất cả hành vi trước đó của ta là đang phá của hay sao?"

Sau đó, Diệp Phong ra vẻ giật mình nhìn về phía Dao Trì Thánh Nữ hỏi một câu như vậy.

"Đúng vậy a! ! !"

"Diệp thiếu, một loạt hành vi của ngươi đều đang phá của!"

"Hơn nữa còn là phá của đến mức sắp khiến cho trái tim của ta sắp tan vỡ, phải biết tất cả những bảo bối đó đều là bảo bối có giá trị liên thành!"

"Cho nên, ngươi cũng không thể tiếp tục..."

Không đợi Dao Trì Thánh Nữ nói xong, Diệp Phong trực tiếp phá

lên cười, sau đó tràn đầy hưng phấn nói ra: "Ta vốn cho là mình là một người nghèo, có thể cả đời này ta cũng không thể nào trải nghiệm được cảm giác phá của nhưng mà không ngờ được là hạnh phúc lại tới đột nhiên như vậy trực tiếp đánh cho ta trở tay không kịp!"

? ? ?

Biết tất cả những rác rưởi mà mình xử lý đều là đồ tốt!

Ngươi không những không đau lòng mà ngược lại còn cảm thấy hưng phấn?

Chương 1105 - Diệp thiếu, hướng lo lắng của ngươi có chút lệch hướng! (2)

Thế nào, ngươi chuẩn bị tiến hành phá của đến cùng đúng không?

Mà nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên hưng phấn lên, Dao Trì Thánh Nữ trực tiếp luống cuống, nàng hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại không ra bài theo kịch bản như vậy!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi, không phải là ngươi định tiếp tục phá của đó chứ?"

Sau đó, Dao Trì Thánh Nữ mặt lộ vẻ bất an quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Nhất định phải phá của a!"

"Khi còn ở Thánh Địa, ta nằm mơ cũng muốn trở thành một tên bại gia tử!"

"Mà bây giờ cơ hội tới, chắc chắn phải quý trọng nó!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm mình như vậy, Diệp Phong cũng rất là kích động lên tiếng đáp lại.

"Xong!"

"Mộng tưởng của Diệp thiếu lại là muốn trở thành một tên bại gia tử!"

"Vậy chẳng phải là những hành vi phá của tiếp theo của hắn sẽ càng thêm phát rồ hơn nữa hay sao?"

Nghĩ đến đây, Dao Trì Thánh Nữ muốn chết mẹ luôn cho rồi, nếu như biết trước là tình huống như vậy thì nàng sẽ không nói rõ tình huống cho Diệp Phong, còn không bằng để cho đối phương tiếp tục làm người nghèo!

"Hệ thống!"

"Tiêu hao điểm phá sản, không ngừng mở ra thần bình đặc thù cho ta, khi nào mở ra một trăm linh một ngàn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên thì ngừng lại!"

Rốt cục không cần phải tiếp tục giả làm người nghèo nữa, Diệp Phong cũng chuẩn bị hung hăng phá của một đợt, hơn nữa, như vậy cũng rất phù hợp với tình huống hắn bỗng nhiên biết được mình là thần hào!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Ngươi tranh thủ liên lạc với sư tôn ngươi một chút, gọi nàng tới đây một chuyến!"

"Ta định sẽ cho nàng thêm mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên, sau đó lãng phí hết tất cả!"

Khi hệ thống mở ra một trăm linh một ngàn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên, Diệp Phong lập tức nhìn về phía Dao Trì Thánh Nữ cười lên tiếng nói.

Hả?

Lãng phí hết mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên còn chưa đủ!

Lại còn muốn thêm mười vạn gốc?

Ngươi có cần phá của đến phát rồ như vậy hay không!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cảm cảm thấy mình sắp điên rồi!

……

"Diệp thiếu!"

"Lại thêm mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên, có phải là có chút không tốt hay không!"

Sau khi tỉnh táo lại, Dao Trì Thánh Nữ nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng khuyên bảo.

"Không tốt lắm?"

"Là thêm ít quá hay sao?"

"Nếu không, thêm vào hai mươi vạn gốc?"

Diệp Phong nghe xong thì cũng tỏ vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Thần mẹ nó thêm vào quá ít?

Ta có ý đó sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cảm thấy tâm tình của mình sắp sụp đổ!

"Cho dù ngươi có biết mình không phải là người nghèo!"

"Cho dù ngươi biết mình có năng lực phá của!"

"Nhưng ngươi cũng không thể buông thả bản thân mình như thế được, ngươi phải kềm chế mình một chút!"

Nghĩ đến đây, Dao Trì Thánh Nữ nhìn về phía Diệp Phong tiếp tục khuyên bảo: "Diệp thiếu, ta không có ý đó, ý của ta là lãng phí hết mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên đã rất phá của, không cần thiết lại thêm vào mười vạn gốc!"

"Mười vạn gốc cũng đã đủ rồi sao?"

"Ta còn định sẽ thêm vào mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên, sau đó cho ngươi thêm năm ngàn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên xem như công tác phí, sau đó sư tôn ngươi ta cũng sẽ tăng thêm một ngàn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên xem như công tác phí!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Diệp Phong cũng ra vẻ tiếc nuối lên tiếng nói.

Hả?

Nếu như thêm vào mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên, tăng năm ngàn gốc công tác phí cho ta?

Hơn nữa sư tôn ta cũng sẽ tăng một ngàn gốc công tác phí?

Nghe đến đây, Dao Trì Thánh Nữ hô hấp cũng bắt đầu trở nên dồn dập, nàng hoàn toàn không ngờ được là hạnh phúc lại tới một cách đột ngột như thế!

"Diệp thiếu!"

"Ta vừa mới suy nghĩ kỹ lại rồi!"

"Mười vạn gốc cũng là lãng phí, hai mươi vạn gốc cũng là lãng phí, vậy chắc chắn là lãng phí hai mươi vạn gốc vui vẻ hơn a!"

"Cho nên, ta cảm thấy vẫn nên thêm vào mười vạn gốc tương đối tốt!"

"Đúng rồi, ta lập tức đi liên hệ cho sư tôn ta!"

Nói xong, cũng không đợi Diệp Phong đáp lời, Dao Trì Thánh Nữ trực tiếp chạy qua một bên lấy Truyền âm Thạch ra sau đó liên hệ sư tôn của mình!

"Có cao sư tất có danh đồ a!"

"Tốc độ trở mặt của Dao Trì Thánh Nữ này cũng không kém gì sư tôn của nàng!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Diệp Phong cũng cười tự nói.

Một bên khác!

"Cái gì! ! !"

"Còn phải thêm vào mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên?"

"Diệp thiếu muốn đuổi tận giết tuyệt tất cả những Luyện Khí Sư trong thánh địa của chúng ta hay sao!"

Nghe được học trò cưng của mình truyền tin tức tới, Sở Hồng Nguyệt cảm thấy mình cũng muốn điên rồi, thậm chí nàng cũng không biết phải nói chuyện này với Hùng Dịch như thế nào!

Dù sao dùng phương thức phá của phát rồ như thế lãng phí hết mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên đã tạo thành xung kích tâm linh rất lớn cho đông đảo Luyện Khí Sư, bây giờ nếu như lại thêm vào mười vạn, chắc chắn bọn họ sẽ lập tức điên mất!

"Tiểu Nguyệt!"

"Chúng ta nhận cái đơn lớn này là đã làm tổn thương đông đảo Luyện Khí Sư ở trong thánh địa!"

"Nếu như lại thêm vào mười vạn gốc, như vậy thì sẽ hủy bọn họ!"

"Cho nên cho dù như thế nào đi nữa thì ngươi cũng phải thuyết phục Diệp thiếu từ bỏ thêm mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên này!"

Sau khi tỉnh táo lại, Sở Hồng Nguyệt vẻ mặt nghiêm túc nói ra quyết định của mình!

"Sư tôn!"

"Nhưng Diệp thiếu nói nếu như có thể thêm vào thì hắn sẽ cho thêm một ngàn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên xem như công tác phí cho ngươi!"

Không lâu sau, giọng nói của Dao Trì Thánh Nữ cũng vang lên trong đầu Sở Hồng Nguyệt.

"Tiểu Nguyệt!"

"Nói cho Diệp thiếu!"

"Cho dù có thêm vào mười vạn gốc thì chúng ta cũng sẽ lãng phí sạch trước khi chạng vạng tối!"

Nói xong, Sở Hồng Nguyệt trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch, sau đó lại gọi Hùng Dịch tới một lần nữa.

"Hùng Phong chủ!"

"Cố chủ lại thêm vào mười vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên!"

Chương 1106 - Đừng hỏi nhiều như vậy, chuẩn bị đột phá đi!

"Chỉ các ngươi có thể tiêu hao hết trước khi chạng vạng tối thì ta cho ngươi thêm năm ngàn vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh công tác phí, còn nữa, tất cả Luyện Khí Sư tham dự, mỗi người ban thưởng mười vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh!"

Nhìn thấy Hùng Dịch đi tới, Sở Hồng Nguyệt trực tiếp nói thẳng ra tình huống!

"Thánh Chủ!"

"Giao cho chúng ta đi!"

"Chúng ta tuyệt đối sẽ không để ngươi thất vọng!"

Nghe được bồi thường ban thưởng, Hùng Dịch không có bất kì một câu nói nhảm nào, trực tiếp vỗ ngực bảo đảm.

...

Tới gần chạng vạng tối!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng một ngàn vạn điểm phá sản, ban thưởng Cửu Diệu Tuyết Liên *1000 gốc, ban thưởng đột phá một cái tiểu cảnh giới!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hai lần hành vi phá của, tổng cộng ban thưởng một ngàn năm trăm vạn điểm phá sản, ban thưởng đột phá hai cái tiểu cảnh giới!"

Ngay lúc Diệp Phong nhàm chán đến sắp ngủ thiếp đi tiếng thông báo ban thưởng của hệ thống vang lên ở trong đầu của hắn.

"Ừm?"

"Lần này lại liên tiếp đột phá ba cái tiểu cảnh giới?"

"Như vậy thì tu vi của ta chẳng phải là sẽ trực tiếp đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Lục Trọng đỉnh phong rồi?"

Nghe được tiếng thông báo ban thưởng của hệ thống, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, sau đó tự lẩm bẩm: "Xem ra thời gian ta có thể ở lại thần giới chơi cũng không nhiều lắm!"

"Hệ thống!"

"Ban thưởng ta đột phá ba cái tiểu cảnh giới!"

"Cái ban thưởng này ta có thể tạm thời không nhận hay không, bởi vì ta không muốn liên tục đột phá ở bên trong Dao Trì Thánh Địa!"

Sau đó, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Túc chủ, phần thưởng tạm thời không cấp, nhưng mà nhất định phải nhận lấy trước không giờ tối ngày hôm nay nếu không đến lúc đó hệ thống cũng sẽ tự động phát phần thưởng!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống cũng trực tiếp vang lên ở trong đầu của hắn.

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Hai mươi vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên đều đã được xử lý xong hết, chúng ta có thể đi!"

Đưa thần giới chứa hai ngàn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên và một tỷ khối cực phẩm Thần Linh Tinh để lên trên mặt bàn sau đó Diệp Phong quay qua nhìn Dao Trì Thánh Nữ lên tiếng đề nghị.

"A!"

"Đi ngay bây giờ hay sao?"

"Không cần chờ sư tôn ta tới hay sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên hỏi thăm, bởi vì nàng rất hiếu kì rất muốn biết là tại sao Diệp Phong lại biết hai mươi vạn gốc Cửu Diệu Tuyết Liên đã được xử lý xong, dù sao nàng vẫn chưa nhận được tin tức từ sư tôn của nàng!

"Không cần chờ!"

"Chúng ta còn chuyện quan trọng hơn cần phải làm!"

"Hơn nữa công tác phí ta cũng để lên trên bàn rồi một hồi nữa sau khi sư tôn của ngươi tới thì có thể nhìn thấy ngay!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi mình như vậy, Diệp Phong trực tiếp đáp lại.

...

Thần Vực Thành, ba trăm dặm phía đông ngoại thành!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi để cho ta vận dụng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, vậy tại sao chúng ta không trực tiếp truyền tống đến Thần Vực Thành đâu?"

"Còn nữa, ngươi nói muốn đi làm chuyện quan trọng, vậy là chuyện gì?"

Sau khi đi từ bên trong vết nứt không gian ra, Dao Trì Thánh Nữ mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Đừng hỏi nhiều như vậy!"

"Chuẩn bị đột phá đi!"

"Ta cũng chuẩn bị đột phá!"

"Chúng ta cùng nhau đột phá, sau đó cùng nhau hưởng thụ niềm vui sướng khi độ kiếp!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm mình như vậy, Diệp Phong không có trả lời câu hỏi của nàng mà chỉ nói thẳng ra một câu như vậy.

……..

? ? ?

Ngươi chuẩn bị đột phá!

Sau đó ngươi muốn cho ta đột phá với ngươi?

Mẹ nó, đó là cùng nhau hưởng thụ niềm vui sướng khi độ kiếp hay sao, cái này là cùng nhau đi chết thì đúng hơn?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cảm thấy cả người đều muốn điên rồi, nàng hoàn toàn không ngờ được là chuyện quan trọng mà Diệp Phong nói lại là muốn nàng cùng chết chung với đối phương!

"Diệp thiếu!"

"Các loại bảo vật cần để cho ta độ kiếp bây giờ ta vẫn còn chưa có chuẩn bị kỹ cho nên bây giờ ta không thể nào tùy tiện đột phá như vậy được!"

"Còn nữa, nếu như người muốn đột phá thì ta phải tranh thủ rời khỏi chỗ này trước nếu không thì sẽ bởi vì ta mà khiến cho uy lực của Thiên Đạo kiếp vân của ngươi tăng lên một cái cấp độ, đối với ngươi mà nói thì tình huống như vậy sẽ càng nguy hiểm hơn nữa!"

Sau khi tỉnh táo lại, Dao Trì Thánh Nữ vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phong nói rõ tình huống.

"Chuẩn bị cái gì?"

"Chỉ là một người Độ Kiếp mà thôi, cần gì phải chuẩn bị chứ?"

"Còn nữa, người có mặt ở đây hay không có mặt ở đây thì đều sẽ

không ảnh hưởng đến ta độ kiếp cho nên ngươi cứ yên tâm to gan mà đột phá là được rồi!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức lấy hai cái ghế xích đu từ trong không gian của hệ thống ra.

Hả?

Chỉ với những lời mà ngươi nói thì đã đủ hoang đường rồi!

Mà bây giờ lại còn lấy ra hai cái ghế xích đu?

Thế nào, ngươi định nằm trên ghế xích đu để độ kiếp hay sao?

Ngươi làm như thế có suy tính tới cảm nhận của Thiên Đạo kiếp vân hay không?

Nghe được hắn nói như vậy, lại nhìn thấy Diệp Phong lấy ra hai cái ghế xích đu, Dao Trì Thánh Nữ cảm thấy chắc chắn là Diệp Phong điên rồi, nếu không thì một người bình thường sao có thể nói ra những lời nói không có não như thế hơn nữa còn lấy ra hai cái ghế xích đu rất là buồn cười!

Oanh! Oanh! Oanh!

Ngay lúc Dao Trì Thánh Nữ còn đang suy nghĩ những thứ vô dụng này, từng tiếng sấm nổ đinh tai nhức óc vang lên ở trên không trung!

Lôi âm nổ vang, lôi vân nhấp nhô!

Thiên Đạo kiếp vân đang nhanh chóng ngưng tụ thành hình!

Nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc ở trên không trung, lại cảm nhận được Thiên Đạo uy áp khiến cho người ta không thở nổi ở trên người mình, lúc này Dao Trì Thánh Nữ chỉ muốn chết mẹ cho rồi, nàng hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại dẫn ra Đệ Tứ Trọng Thiên Đạo kiếp vân thật!

Hả?

Chương 1107 - Độ kiếp mà còn có thể

hưởng thụ như thế?

Tại sao Diệp thiếu còn nằm trên ghế xích đu đây?

Không phải là hắn định nằm ở trên ghế xích đu để độ kiếp thật đó chứ!

Để ý thấy cảnh tượng này, trong mắt Dao Trì Thánh Nữ cũng toát ra vẻ tuyệt vọng, nàng hoàn toàn không ngờ được là mình vừa mới trở thành phú bà thì sẽ phải mất mạng ở chỗ này!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Ngươi còn đứng ngây ra đó để làm cái gì?"

"Tới đây nằm lên đây!"

Nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ vẫn còn đứng ngây ra đó, Diệp Phong cũng lên tiếng nhắc nhở.

"Diệp thiếu!"

"Lần này ta bị ngươi hại chết thật rồi!"

"Bởi vì ta cũng nằm trong phạm vi bao phủ của Thiên Đạo kiếp vân, không chỉ có ngươi sẽ gặp uy lực Thiên Đạo lôi kiếp bạo tăng mà ngay cả ta cũng sẽ trở thành mục tiêu công kích của Thiên Đạo kiếp vân!"

"Còn nữa, là ta muốn đứng chôn chân ở đây sao, tình huống này là do ta hoàn toàn không thể động đậy được mới đúng!"

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, Dao Trì Thánh Nữ cũng tâm thần sụp đổ hô to lên.

"Uy!"

"Tiểu Vân Vân, ngươi nhanh chóng thu hồi Thiên Đạo uy áp đang trấn áp ở trên người của nàng đi!"

"Nếu không thì ta phải đóng cửa thả Tiểu Kiếm!"

Sau khi biết rõ được tình huống này, Diệp Phong lập tức nhìn thẳng lên trên Thiên Đạo kiếp vân đã ngưng tụ thành hình ở trên không trung hô to lên.

Hả?

Đã đến lúc này rồi mà tại sao Diệp thiếu vẫn còn đang nói mê sảng như vậy chứ!

Phải biết, đây chính là Thiên Đạo kiếp vân, sao lại chỉ bởi vì một câu nói của ngươi mà trực tiếp thu hồi Thiên Đạo uy áp đang trấn áp ở trên người của ta được chứ!

Nghe được Diệp Phong hét lớn một tiếng như thế, Dao Trì Thánh Nữ cũng gượng cười lắc đầu!

"Ừm?"

"Chuyện gì xảy ra?"

"Tại sao Thiên Đạo uy áp đang trấn áp ở trên người của ta lại đột nhiên biến mất rồi?"

Nhưng mà khi Dao Trì Thánh Nữ phát hiện cỗ Thiên Đạo uy áp kinh khủng đang trấn áp ở trên người của mình đột nhiên biến mất thì cả người trực tiếp ngẩn ra ngay tại chỗ, lần này là nàng ngẩn ra ngay tại chỗ thật!

"Tiểu Vân Vân! ! !"

"Đạo Thiên Đạo kiếp vân mà ngươi bổ xuống này quá dài!"

"Phải biết, bây giờ ngươi là Đệ Tứ Trọng Thiên Đạo kiếp vân, như vậy thì Thiên Đạo lôi kiếp bổ xuống ẩn chứa uy lực đã tăng vọt lên không ít cho nên ngươi phải giảm nhỏ nó xuống một chút nữa mới được!"

Ngay lúc Dao Trì Thánh Nữ còn đang ngây người, giọng nói của Diệp Phong lại vang lên ở bên cạnh.

Sau đó, Dao Trì Thánh Nữ nhìn thấy cảnh tượng khó có thể tin nhất trong cuộc đời của nàng!

"Thiên Đạo kiếp vân thận trọng đánh xuống một đạo Thiên Đạo lôi kiếprất nhỏ !

"Sau đó Diệp thiếu giận dữ mắng mỏ một tiếng, Thiên Đạo kiếp vân lại thu hồi Thiên Đạo lôi kiếp mà nó đã bổ xuống!"

"Cuối cùng lại thận trọng bổ xuống một đạo nhỏ hơn?"

"Mẹ nó cái này là đang độ kiếp hay sao hả?"

Nhìn thấy phương thức độ kiếp khác thường của Diệp Phong, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Dao Trì Thánh Nữ như không thể tin vào hai mắt của mình!

"Dễ chịu!"

"Tiểu Lôi điện này chạy khắp toàn thân, cảm giác này thật là dễ chịu!"

Khi một đoạn Thiên Đạo lôi kiếp rất nhỏ bổ vào trên người Diệp Phong, sau đó trên mặt Diệp Phong cũng xuất hiện vẻ cực kỳ hưởng thụ!

"Hưởng thụ!"

"Diệp thiếu lại đang hưởng thụ độ kiếp thật!"

"Nhưng mà tại sao lại như vậy chứ!"

"Tại sao hắn độ kiếp và chúng ta độ kiếp thì lại hoàn toàn không giống nhau như vậy!"

Nhìn thấy dáng vẻ hưởng thụ hiện rõ ở trên mặt của Diệp Phong, Dao Trì Thánh Nữ cũng toát ra thần sắc cực kỳ mộng bức, không nói khoa trương một chút nào, tất cả những gì mà nàng đang được chứng kiến bây giờ đã hoàn toàn thay đổi nhận thức của nàng!

"Diệp thiếu!"

"Tại sao Thiên Đạo kiếp vân lại nghe lời của ngươi như vậy?"

"Phải biết, nó chính là Thiên Đạo kiếp vân, hóa thân của Thiên

Đạo!"

Lúc này, Dao Trì Thánh Nữ nằm ở trên một cái ghế xích đu bên cạnh sau đó trên mặt lộ ra vẻ khó hiểu quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Còn nhớ rõ kiếm khách cụt một tay mà ngươi từng nhìn thấy trước đó không?"

"Hắn là người hộ đạo mà sư tôn sắp xếp đi theo bên cạnh ta!"

"Lúc trước khi mà ta dẫn xuất Đệ Nhất Trọng Thiên Đạo kiếp vân, Thiên Đạo kiếp vân cũng không phải rất nghe lời, kết quả bị người hộ đạo đó của ta chặt mấy vạn kiếm, sau đó nó lập tức trở nên trung thực!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm mình như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười giải thích rõ cho nàng biết.

Hả?

Kiếm khách cụt một tay đi theo bên cạnh Cẩu Tử lại làm thịt Thiên Đạo kiếp vân?

Nghe được Diệp Phong trả lời mình một câu như vậy, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Dao Trì Thánh Nữ như không thể tin vào tai của mình, nàng hoàn toàn không dám tưởng tượng kiếm khách cụt một tay đi theo bên cạnh tiểu hoàng cẩu lại có được thực lực khủng bố như vậy!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Tranh thủ thời gian đột phá đi!"

"Có ta ở đây, nó không dám khi dễ ngươi!"

"Ngươi cứ hưởng thụ niềm vui sướng khi độ kiếp là được rồi!"

Lúc này, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Dao Trì Thánh Nữ lên tiếng nhắc nhở một lần nữa.

"A!"

"Ta. . . ta cũng có thể hưởng thụ được loại đãi ngộ này?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng mặt lộ vẻ khiếp sợ lên tiếng hỏi thăm.

"Đương nhiên!"

"Nhanh đi!"

"Nếu không để cho Thiên Đạo kiếp vân chờ đến sốt ruột cũng không tốt!"

Nhìn thấy dáng vẻ không thể tin hiện rõ ở trên mặt của Dao Trì Thánh Nữ, Diệp Phong cũng nhịn không được cười lên tiếng nói.

Một lát sau!

"Trời ạ!"

"Như thế này cũng quá là thoải mái rồi!"

Sau khi Dao Trì Thánh Nữ dẫn ra Đệ Lục Trọng Thiên Đạo kiếp vân của mình, sau đó theo đạo Thiên Đạo lôi kiếp thứ nhất có lực lượng vừa phải bổ ở trên người nàng thì trên mặt nàng cũng không tự chủ được mà lộ ra vẻ hưởng thụ!

Màn nàng có nằm mơ cũng không thể nào ngờ được rằng độ kiếp cũng có thể độ như thế được!

Chương 1108 - Tuý Thiên Ca, người thừa kế Thí Thần Tông!

“Thế nào, Dao Trì Thánh Nữ!”

“Hưởng thụ hay không, vui vẻ hay không!”

Nhìn dáng vẻ cũng “cực kỳ hưởng thụ” Dao Trì Thánh Nữ ở bên cạnh, Diệp Phong lên tiếng trêu ghẹo hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Mặc dù tất cả những thứ này đều giống như một giấc mộng, khiến người có cảm giác có chút khó có thể tin!”

“Nhưng thành thật mà nói, nó thực sự rất sung sướng!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Dao Trì Thánh Nữ cũng hưng phấn đáp lại!

“Thoải mái là được!”

“Vậy tiếp theo chúng ta nghỉ ngơi một lát đi!”

“Đúng rồi, ta phải liên tiếp đột phá ba cảnh giới nhỏ, cho nên thời gian độ kiếp có lẽ cần thêm một chút thời gian, sau đó ta ngủ một lát!”

“Sau khi ta độ kiếp xong, ngươi lại đánh thức ta, sau đó chúng ta cùng nhau đi Thần Vực Thành!”

Nói xong, Diệp Phong liền nằm xuống ghế bập bênh nghỉ ngơi

???

Ngươi muốn liên tiếp đột phá ba cảnh giới nhỏ?

Nói như vậy chẳng phải ngươi sẽ đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Lục Trọng sao?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng có hơi giật mình, bởi vì nàng thật sự không ngờ lúc trước mình còn cao hơn Diệp Phong hai cảnh giới nhỏ, kết quả, phóng cái rắm xong, tu vi của đối phương đã ngang hàng với nàng!

“Liên tiếp đột phá ba cảnh giới nhỏ!”

“Mặc dù ta không biết ngươi đã làm điều đó như thế nào, nhưng thành thật mà nói, ta thực sự rất hâm mộ!”

“Hơn nữa, ngươi còn có tiền, ngươi còn phá của, thậm chí, ngay cả Thiên Đạo kiếp vân đều phải nghe lời ngươi nói, không chút khoa trương khi nói cuộc sống của ngươi là cuộc sống hoàn mỹ mà chúng ta có nằm mơ cũng không dám!”

Thấy Diệp Phong đã nhắm mắt nghỉ ngơi, Dao Trì Thánh Nữ cũng là hâm mộ lẩm bẩm một tiếng.

Một giờ sau!

“Diệp thiếu!”

“Ngươi đã kết thúc độ kiếp!”

“Nếu như thật sự muốn nghỉ ngơi, chúng ta liền đi đến Thần Vực Thành tìm một nhà tửu lầu, sau đó mở một gian phòng tốt nhất rồi nghỉ ngơi thật tốt!”

Sau khi Diệp Phong hưởng thụ xong tam sóng Thiên Đạo kiếp vân mát xa, Dao Trì Thánh Nữ cũng nhỏ giọng tiếp đón.

“Hả?”

“Kết thúc nhanh như vậy sao?”

“Ta vẫn chưa hưởng thụ đủ đâu!”

Diệp Phong lúc này mơ màng tỉnh lại còn có chút chưa đã thèm nói.

Hả?

Mẹ nó còn chưa hưởng thụ đủ?

Ngươi chính là vẫn luôn ngủ, cho dù loại cảm giác này vô cùng thoải mái, nhưng ngươi đều ngủ rồi, làm sao có thể cảm nhận được!

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Dao Trì Thánh Nữ lập tức đen mặt.

Sau một nén nhang!

Thần Vực Thành, Thiên Lạc tửu lầu!

“Dao Trì Thánh Nữ!”

“Nghỉ ngơi sớm một chút, ngày mai chúng ta còn phải ra ngoài phá

của đâu!”

Sau khi mở một phòng cho khách tốt nhất, Diệp Phong liền nhìn về phía Dao Trì Thánh Nữ nhắc nhở một câu, sau đó đóng lại cửa phòng trực tiếp đi nghỉ ngơi.

“Lại muốn phá của!”

“Chỉ sợ thiên kiêu chi chiến lần này, sẽ bởi vì Diệp thiếu gia xuất hiện mà trở nên phi phàm!”

Nhìn thấy cửa đóng chặt, Dao Trì Thánh Nữ nghiền ngẫm lẩm bẩm!

Chỗ tối!

“Còn có một ngày!”

“Còn có một ngày nữa chính là thiên kiêu chi chiến!”

“Tuy rằng bởi vì có quan hệ với ngô chủ mà ta không thể suy đoán ra tình huống cụ thể, nhưng ngày đó nhất định sẽ rất thú vị!

Diệp Tiểu Quái vẫn luôn ở nơi tối tăm lúc này cũng lộ vẻ hưng phấn lẩm bẩm.

……

Sáng sớm hôm sau!

“Nhiệm vụ ngẫu nhiên cho ba ngày thời gian!”

“Mà hôm nay là ngày cuối cùng, cho nên hôm nay ta phải hoàn thành ba lần hành vi phá của trước mặt rất nhiều thiên kiêu!”

Sau khi tỉnh lại sau giấc mơ, Diệp Phong từ trên giường ngồi dậy, sau đó nghiền ngẫm lên tiếng lẩm bẩm.

“Đúng rồi!”

“Kiểm tra sản phẩm phá của hôm nay trước đi!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong trực tiếp kiểm tra sản phẩm phá của được

làm mới hôm nay!

Sản phẩm phá của hôm nay: Tuý Mộng Tửu *10000 hồ!

Tuý Mộng Tửu: Một loại rượu ngon quý hiếm được ủ từ một vạn loại thiên tài địa bảo hiếm có cùng với phương pháp ủ rượu đặc thù!

“Mẹ kiếp!”

“Lại chỉ cho một chút tin tức này!”

“Hệ thống, ngươi cho thêm chút tin tức là có thể chết sao!”

Khi Diệp Phong kiểm tra sản phẩm phá của hôm nay, hắn trực tiếp chửi ầm lên ở trong lòng.

“Rượu rượu rượu!”

“Say say say!”

“Hôm nay có rượu hôm nay say!”

“Men say nhân sinh tẫn tiêu dao!”

Đúng lúc này, một giọng nói xa lạ đột nhiên vang lên từ ngoài cửa.

“Tuý Thiên Ca!”

“Con mẹ ngươi, muốn chơi rượu điên thì đi tìm chỗ khác chơi!”

“Đừng ở đây quấy rầy Diệp thiếu nghỉ ngơi!”

Ngay sau đó, tiếng Dao Trì Thánh Nữ giận mắng vang lên.

Bên ngoài phòng cho khách!

“Hả?”

“Diệp thiếu?”

“Dao Trì Thánh Nữ, người có thể được ngươi gọi là Diệp thiếu gia, chắc chắn không phải người bình thường!”

“Nhưng mà tại sao ta chưa nghe nói qua người tên Diệp thiếu này vậy?”

Nghe Dao Trì Thánh Nữ giận mắng, Tuý Thiên Ca đang trong trạng thái say rượu cũng lập tức giật mình, sau đó lộ vẻ tò mò hỏi.

“Diệp thiếu là người nào!”

“Ngươi còn chưa có tư cách biết!”

“Nhưng mà đừng trách ta không nhắc nhở ngươi, nếu như ngươi còn không mau cút ra ngoài, vậy thì đừng trách ta không khách khí với ngươi!”

Không để ý đến Tuý Thiên Ca dò hỏi, Dao Trì Thánh Nữ lạnh nhạt lên tiếng uy hiếp.

Bên trong phòng!

“Hệ thống!”

“Tiêu hao công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, kiểm tra một chút, Tuý Thiên Ca là ai?”

Sau khi nghe được cuộc nói chuyện của hai người bên ngoài cửa, Diệp Phong tò mò ra lệnh với hệ thống.

“Đinh! Tiêu hao công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, Tuý Thiên Ca, người thừa kế Thí Thần Tông, tu vi hiện tại là Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, mà tâm tính của hắn mặc kệ, tu luyện tư chất, trời sinh thần thể, ngộ tính từ từ, toàn bộ đều là đứng đầu, không chút khoa trương khi nói hắn chính là thiên chi kiêu tử trong vô số thiên kiêu, nhưng hắn lại thờ ơ, không chút nào để ý tới những danh lợi giả dối này!”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh của hệ thống lập tức vang lên trong đầu hắn.

Hả?

Người thừa kế Thí Thần Tông?

Đó chẳng phải là người mà Cung chủ tìm kiếm bấy lâu nay sao?

Sau khi biết được bí mật của Túy Thiên Ca, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, chủ yếu là bởi vì hắn thật sự không nghĩ tới, đối phương lại là người thừa kế của Thí Thần Tông!

“Tuý Thiên Ca!!!”

Chương 1109 - Tuý Thiên Ca, người thừa kế Thí Thần Tông! (2)

“Đừng quên, ta chính là thiên chi kiêu nữ đứng thứ ba trong Thiên Kiêu Bảng!”

“Mà ngươi chỉ là phế vật xếp thứ 25!”

“Nếu như ta thật sự ra tay, ngươi căn bản không phải đối thủ của ta, cho nên, ngươi vẫn nên biết điều một chút, nhanh rời đi, không nên ép ta động thủ với ngươi!”

Đúng lúc này, tiếng Dao Trì Thánh Nữ giận mắng lại lần nữa vang lên ở bên ngoài cửa.

“Được được được!”

“Ta đi, ta đi còn không được sao?”

Ngay sau đó, giọng nói có chút bất lực của Tuý Thiên Ca vang lên.

Chi!

Đúng lúc này, tiếng cửa phòng đột nhiên vang lên, Dao Trì Thánh Nữ cùng Tuý Thiên Ca nghe vậy trực tiếp nhìn qua.

“Tuý Thiên Ca đúng không!”

“Ta có chút rượu ngon, ngươi có muốn cùng nhau nếm thử không?”

Thấy hai người đều nhìn mình, Diệp Phong nhìn thẳng Túy Thiên

Ca hỏi.

Hả?

Chuyện gì thế này?

Tuý Thiên Ca tuyệt đối đã quấy rầy Diệp thiếu nghỉ ngơi!

Nhưng tại sao Diệp thiếu gia không tức giận mà còn mời hắn cùng uống rượu?

Nhìn thấy tình cảnh trước mắt, Dao Trì Thánh Nữ cũng lộ ra một tia hoang mang.

“Có gì đó không ổn!”

“Ánh mắt Diệp thiếu nhìn ta có gì đó không thích hợp!”

Bên kia, Túy Thiên Ca nghe Diệp Phong mời cũng nhíu mày lẩm bẩm.

“Đừng đứng ở bên ngoài nữa!”

“Mau vào đi!”

Thấy Túy Thiên Ca hồi lâu không có phản ứng, Diệp Phong tiếp tục cười nói.

Nghe vậy, Túy Thiên Ca cũng không nhiều lời, chỉ là cười đi vào phòng của Diệp Phong!

Mà Dao Trì Thánh Nữ ở bên cạnh thấy vậy cũng lập tức đi theo, nàng rất tò mò vì sao Diệp Phong lại mời Túy Thiên Ca vào uống rượu!

“Diệp thiếu”

“Không biết ngươi đang nói đến loại rượu ngon nào?”

Sau khi ngồi xuống, Tuý Thiên Ca tò mò hỏi.

“Tuý Thiên Ca!”

“Rượu mà chúng ta sẽ uống hôm nay có liên quan đến tên của ngươi!”

“Đó chính là Túy Mộng Tửu!”

“Không biết Tuý huynh đã từng nghe qua?”

Sau khi nghe Túy Thiên Ca nói xong, Diệp Phong mỉm cười hỏi!

“Cái gì!”

“Túy Mộng Tửu?”

“Diệp thiếu, trong tay ngươi thế nhưng có Túy Mộng Tửu trong truyền thuyết?”

Nghe được ba chữ ‘Túy Mộng Tửu’, Túy Thiên Ca cũng là kinh ngạc kêu lên, hai mắt càng không thể tin được!

“Nga!”

“Tuý huynh, ngươi biết Tuý Mộng Tửu sao?”

Nhìn thấy Tuý Thiên Ca có phản ứng lớn như vậy, Diệp Phong vội vàng hỏi, dù sao hệ thống đưa ra tin tức quá ít, nếu có thêm tin tức của Túy Mộng Tửu, hắn nhất định có thể để nghĩ ra nhiều ý tưởng phá của hơn!

“Diệp thiếu!”

“Tuý Mộng Tửu đã thất truyền mười vạn năm!”

“Mà theo ta được biết, muốn sản xuất Tuý Mộng Tửu, không chỉ cần một vạn loại thiên tài địa bảo hiếm có, mà còn cần một loại ủ rượu đặc biệt, có thể nói, muốn ủ ra Tuý Mộng Tửu, đó là một việc cực kỳ khó khăn!”

“Hơn nữa, cho dù không có thất truyền, Tuý Mộng Tửu đều là loại rượu ngon cực kỳ quý hiếm, không có gì sánh nổi!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Tuý Thiên Ca liền nói ra một số tình huống của Tuý Mộng Tửu.

“Tuý huynh!”

“Vậy ngươi có biết, Tuý Mộng Tửu này có chỗ nào kỳ lạ không?”

Nghe Tuý Thiên Ca nói như vậy, Diệp Phong liền tiếp dò hỏi, hắn thật sự không ngờ đối phương nói nhiều như vậy mà lại không có tin tức hữu dụng nào cả!

“Dễ uống!”

“Dễ dàng say!”

“Tuyệt đối không thể mê rượu!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Tuý Thiên Ca cúi đầu trầm tư một lúc, sau đó mới đưa ra câu trả lời.

???

Dễ uống?

Dễ dàng say?

Không thể mê rượu?

Đây chính là chỗ đặc biệt của Túy Mộng Tửu sao?

Nghe câu trả lời như vậy, Diệp Phong không dám tin tưởng vào tai mình, hắn thật sự không ngờ loại rượu ngon này thế nhưng không có một chút hiệu quả!

“Nếu như đã vậy!”

“Vậy thì ta đã có thể bắt đầu phá của!”

“Mà Tuý Thiên Ca chính là một sự giúp đỡ không tệ!”

Sau khi lấy lại tinh thần, khoé miệng Diệp Phong hiện lên mạt ý cười, bởi vì hắn đã nghĩ ra một ý tưởng phá của!

“Sao lại thế này?”

“Không phải nói muốn mời ta uống rượu sao?”

“Nhưng tại sao Diệp thiếu lại luôn hỏi ta những vấn đề này?”

“Hắn rốt cuộc có hay không?”

Lúc này, Túy Thiên Ca ở bên cạnh cũng dùng một ánh mắt quái dị nhìn sang Diệp Phong.

“Tuý huynh!”

“Trước khi uống rượu ngon!”

“Chúng ta chơi một trò chơi nhỏ trước đi!”

Ngay khi Tuý Thiên Ca đang suy đoán Diệp Phong rốt cuộc có Túy Mộng Tửu hay không, giọng nói của Diệp Phong đột nhiên vang lên từ bên cạnh.

???

Đầu tiên là hỏi ta một loạt các câu hỏi!

Sau đó, lại muốn chơi trò chơi nhỏ!

Như thế nào, uống rượu còn cần phải lao lực như vậy sao?

Nghe Diệp Phong đề nghị như vậy, Tuý Thiên Ca hoàn toàn choáng váng, thậm chí, hắn hiện tại đều không nhịn được muốn nói với Diệp Phong một câu: “Ta tới uống rượu, không phải đến trả lời vấn đề cùng ngươi chơi trò chơi!”

“Diệp thiếu!”

“Chơi trò chơi thì thôi!”

“Dù sao thời gian của mọi người đều rất quý giá!”

“Nếu không còn việc gì khác, ta đi trước!”

Nói xong, Tuý Thiên Ca đứng dậy chuẩn bị rời đi, hắn nghĩ trong tay đối phương chỉ sợ căn bản không có Tuý Mộng Tửu, mà hiện tại chỉ là hỏi chuyện, lại là chơi trò chơi, hoàn toàn chính là đang chơi hắn!

Đến nỗi nguyên nhân, chỉ sợ cũng là bởi vì hắn quấy rầy đối phương nghỉ ngơi!

Nhưng mà, khi Tuý Thiên Ca đi đến cửa phòng và định mở ra, một mùi rượu thơm sảng khoái ngay lập tức tràn ngập cả căn phòng cho khách.

“Mùi rượu thơm này quá say lòng người!”

“Chỉ sợ nghe một ngụm thôi cũng khiến cho người ta lâng lâng say!”

“Và nếu ta có thể nhấp một ngụm loại rượu ngon này, ta có thể sẵn sàng trả bất cứ giá nào!”

Nghĩ vậy, Túy Thiên Ca lập tức xoay người, sau đó a dua nhìn về phía Diệp Phong hỏi: “Diệp thiếu, không biết ngươi muốn chơi trò gì?”

“Hả?”

“Tuý huynh, không phải ngươi vừa nói rằng ngươi không muốn chơi sao?”

Nghe Tuý Thiên Ca nói xong, Diệp Phong cũng lên tiếng trêu ghẹo.

“Diệp thiếu!”

“Ta vừa rồi dùng rượu nói chuyện, ngươi đừng để ý!”

“Nhưng mà, ta hiện tại đã tỉnh rượu!”

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Tuý Thiên Ca cũng ngượng ngùng giải thích.

“Được!”

“Nếu Tuý huynh cũng muốn tham gia trò chơi nhỏ này, ta liền nói với các ngươi một chút quy tắc trò chơi!”

Lúc này, Diệp Phong cũng không muốn tiếp tục trêu chọc đối phương nữa, trực tiếp nghiêm túc nhìn về phía hai người nói.

Hả?

Các ngươi?

Chương 1110 - Có rượu không uống, chơi phun?

Chẳng lẽ ta cũng phải tham gia trò chơi nhỏ này sao?

Nghe được lời nói của Diệp Phong, đặc biệt chú ý tới ánh mắt của Diệp Phong cũng đang nhìn mình, điều này khiến cho Dao Trì Thánh Nữ ở bên cạnh xem náo nhiệt sửng sốt, nàng chưa bao giờ nghĩ rằng bản thân mình chỉ xem náo nhiệt, kết quả lại mơ màng hồ đồ phải tham gia trò chơi nhỏ này!

“Hai vị!”

“Đây là ba bình Tuý Mộng Tửu!”

“Mà tiếp theo, ba người chúng ta muốn thi đấu, chính là ngậm Tuý Mộng Tửu ở trong miệng, sau đó dùng sức phun ra, chờ sau khi phun xong một bình, nhìn xem ai là người phun xa nhất!”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong lại vang lên.

???

Có rượu không uống, chơi phun?

Đây là chơi trò chơi sao?

Mẹ nó không phải là đang phá của sao?

Phải biết rằng, bên trong ba bầu rượu kia chính là Túy Mộng Tửu đã thất truyền mười vạn năm!

Sau khi nghe Diệp Phong nói ra quy tắc của trò chơi nhỏ, mặc kệ là Dao Trì Thánh Nữ hay vẫn là Tuý Thiên Ca, lúc này họ đều ngây ra, đặc biệt là Túy Thiên Ca, hắn căn bản không thể hiểu tại sao Diệp Phong lại muốn chơi như vậy!

“Phá của!”

“Diệp thiếu lại muốn bắt đầu phá của a!”

Lúc này, Dao Trì Thánh Nữ bỗng nhiên phản ứng lại, sau đó trên mặt lộ ra một tia cười khổ!

“Diệp thiếu!”

“Trong ba bầu rượu này thật sự là Túy Mộng Tửu đã thất truyền mười vạn năm sao?”

Lúc này, Túy Thiên Ca vừa lấy lại tinh thần cũng lộ vẻ bất an nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Đúng vậy!”

“Trong ba bầu rượu này chính là Tuý Mộng Tửu!”

“Tuy nhiên, các ngươi không cần lo lắng, ta có rất nhiều Túy Mộng Tửu, đủ cho chúng ta chơi thật lâu!”

Nghe Tuý Thiên Ca hỏi, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Hả?

Không phải chỉ chơi ba bình này!

Mà là muốn chơi rất nhiều bình?

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Túy Thiên Ca trực tiếp nóng nảy!

Nhưng mà, ngay khi hắn đang chuẩn bị khuyên bảo Diệp Phong, Diệp Phong lại lên tiếng lần nữa.

“Một bình cũng là chơi!”

“Mười bình cũng là chơi!”

“Trong một ván, ai thắng nhiều nhất là có thể nhận được một bình Túy Mộng Tửu!”

“Tuy nhiên, nếu ai trộm uống ở trong quá trình, vậy thì đừng trách ta trực tiếp hủy bỏ tư cách thi đấu của đối phương!”

Lúc này, Diệp Phong nói thẳng ra quy tắc thi đấu của trò chơi nhỏ!

Hả?

Thắng là có thể nhận được bình Túy Mộng Tửu?

Mà nếu có thể thắng liên tiếp mấy ván, vậy có thể nhận được càng nhiều Túy Mộng Tửu?

Nghe Diệp Phong nói xong, Túy Thiên Ca lập tức trở nên kích động, hắn thật sự không ngờ trò chơi phá của điên cuồng này thế nhưng còn phần thưởng!

Hơn nữa, phần thưởng lại rất hấp dẫn mê người!

“Diệp thiếu!”

“Chúng ta đều đã biết quy tắc!”

“Chúng ta mau bắt đầu đi!”

Sau đó, Tuý Thiên Ca sốt sắng đề nghị.

“Không nóng nảy!”

“Chờ một chút nữa!”

“Dù sao nếu chỉ có ba người chúng ta chơi, sẽ quá nhàm chán!”

Sau khi nghe Tuý Thiên Ca nói, Diệp Phong cũng mỉm cười đáp lại, sau đó thầm nói với hệ thống ở trong lòng: “Hệ thống, kêu Diệp Tiểu Kiếm mang Cẩu tử, Lang tử chúng nó nhanh đến đây!”

Đúng vậy!

Bởi vì Diệp Phong cảm thấy tốc độ tiêu hao của ba người có chút chậm, cho nên mới để Diệp Tiểu Kiếm mang Tiểu Hoàng Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang chúng nó lại đây!

“Hả?”

“Đây là tăng thêm đối thủ cạnh tranh sao?”

“Xem ra, muốn đạt được Túy Mộng Tửu cũng không phải là một việc dễ dàng a!”

Nghe Diệp Phong nói vậy, Tuý Thiên Ca cũng dần dần bình tĩnh lại, nhưng ánh mắt kiên định lại có ý nói hắn nhất định phải đoạt được Tuý Mộng Tửu!

Một lát sau!

“Hả?”

“Tình huống gì thế?”

“Đây là tình huống quái quỷ gì vậy!”

“Đối thủ cạnh tranh mà Diệp thiếu gọi tới không phải người, mà là một đám thú?”

Nhìn Tiểu Hoàng Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long cùng Phi Thiên Trư Trư ở trong phòng khách, Túy Thiên Ca cảm thấy cả người mình sắp phát điên rồi, hắn nằm mơ cũng không ngờ đối thủ mà Diệp Phong gọi đến không phải là người!

“Được rồi!”

“Các ngươi hai người bốn thú nhanh chóng bắt đầu tỷ thí đi!”

“Đến nỗi Diệp Tiểu Kiếm, ngươi đến đây làm trọng tài đi!”

Nói xong, Diệp Phong chuẩn bị rời đi phòng cho khách.

“Diệp thiếu!”

“Ngươi không phải tham gia trò chơi nhỏ này sao?”

Thấy Diệp Phong muốn rời đi, Túy Thiên Ca vội vàng hỏi.

“Ta không tham gia!”

“Dù sao đây là lần đầu tiên ta tới Thần Vực Thành, cho nên muốn ra ngoài đi dạo một chút!”

“Sau đó nhìn xem có nơi nào thú vị hay không!”

Diệp Phong giải thích xong, trực tiếp rời đi phòng cho khách.

……

Thần Vực Thành, khu trung tâm!

“Khu vực trung tâm này hẳn là khu vực phồn hoa nhất trong Thần Vực Thành!”

“Vậy các phòng đấu giá lớn nhỏ hẳn là đều nên ở đây!”

“Ta đây liền đi nhà đấu giá, tìm cơ hội phá của trước đông đảo thiên kiêu đi!”

Nghĩ đến đây, Diệp Phong mang theo ý cười bắt đầu đi dạo quanh khu vực trung tâm.

Một lát sau!

Bên ngoài Nhà đấu giá Thiên Hổ!

“Hả?”

“Tình huống gì thế này?”

“Tại sao những nhà đấu giá khác đều có người ra vào, mà nhà đấu giá Thiên Hổ này lại không có ai?”

Lúc này, Diệp Phong đang đứng trước nhà đấu giá Thiên Hổ, trên mặt cũng mang theo vẻ nghi hoặc lẩm bẩm một mình.

“Đạo hữu!”

“Ngươi không phải muốn đi nhà đấu giá Thiên Hổ này chứ!”

“Ta nói cho ngươi biết, ngươi tốt nhất đừng đi vào, bằng không, ngươi đi vào cũng uổng công, bởi vì nhà đấu giá Thiên Hổ này căn bản không có bất kỳ vật phẩm đấu giá nào!”

Đúng lúc này, một thanh niên đi ngang qua nhìn Diệp Phong lên tiếng nhắc nhở.

“Hả?”

“Không có hàng đấu giá sao?”

Nhìn đi xa thanh niên, Diệp Phong cũng vẻ tò ra lệnh với hệ thống: “Hệ thống, sử dụng công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, kiểm tra một chút, tại sao nhà đấu giá Thiên Hổ này lại không có một kiện hàng đấu giá nào!”

“Đinh! Tiêu hao công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, bởi vì nhà đấu giá Thiên Hổ lần này tỉ mỉ chuẩn bị hơn trăm kiện hàng đấu giá, toàn bộ đều bị nửa đường cướp đi!”

Khi Diệp Phong vừa nói xong, âm thanh của hệ thống trực tiếp vang lên trong đầu hắn.

Hả?

Nửa đường bị người cướp đi?

Nhà đấu giá này thảm như vậy sao?

Diệp Phong nghe xong lời nói của hệ thống, cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn không nghĩ tới nhà đấu giá Thiên Hổ này lại không thể bảo vệ được một lô vật phẩm đấu giá quan trọng như vậy!

“Chờ một chút!”

Chương 1111 - Vị thiếu gia này, ngươi muốn nói với ta chuyện mua bán lớn gì?

“Nếu như nhà đấu giá Thiên Hổ này không có hàng đấu giá!”

“Vậy ta có phải có thể làm giao dịch với bọn họ đúng không?”

Đột nhiên nghĩ ra một ý tưởng phá của thú vị, Diệp Phong cũng lộ ra một tia hưng phấn, sau đó sải bước đi thẳng đến nhà đấu giá Thiên Hổ!

Nhà đấu giá Thiên Hổ!

“Vị thiếu gia này!”

“Phòng đấu giá chúng ta không chuẩn bị vật phẩm đấu giá ở thiên kiêu chi chiến lần này!”

“Cho nên, ngài vẫn nên đi nhà đấu giá khác xem một chút đi, thật là xin lỗi!”

Khi Diệp Phong đi vào nhà đấu giá, một vị nam tử trung niên lập tức đi tới, sau đó nói lời xin lỗi với Diệp Phong.

“Ta không phải tới mua đồ vật!”

“Mà là tới bán đồ vật!”

“Cho nên, làm phiền ngươi giúp ta thông báo với lão bản của các ngươi, nói ta muốn làm giao dịch mua bán lớn với hắn!”

Sau khi nghe nam tử trung niên nói như vậy, Diệp Phong mỉm cười giải thích.

Hả?

Ngươi tới bán đồ vật?

Hơn nữa, còn muốn làm giao dịch lớn với lão bản chúng ta?

Nghe Diệp Phong nói xong, nam tử trung niên có chút hoài nghi, nhưng cuối cùng hắn vẫn để Diệp Phong ở chỗ này chờ một lát, sau đó chạy lên lầu hai.

Lầu hai, thư phòng!

“Lão bản!”

“Dưới lầu có một vị thiếu gia!”

“Hắn nói muốn gặp ngài, sau đó lại làm giao dịch mua bán lớn với ngài!”

Sau khi tiến vào thư phòng, nam tử trung niên lập tức giải thích ngắn gọn tình huống.

“Hả?”

“Muốn làm giao dịch lớn với ta?”

“Thú vị, chuyện này khá thú vị đấy!”

“Dù sao hiện tại ta cũng đang nhàn rỗi, vậy gặp hắn một chút đi!”

Nghe nam tử trung niên nam tử nói xong, Trình Hỏa cũng có chút hứng thú, sau đó lên tiếng nói: “A Cường, mang vị thiếu gia này đi lên đi!”

……

“Vị thiếu gia này!”

“Không biết xưng hô như thế nào?”

“Còn có, ngươi muốn giao dịch mua bán gì với ta?”

Sau khi Diệp Phong bước vào thư phòng, Trình Hoả mỉm cười dẫn đầu hỏi trước.

“Ta nghe nói phòng đấu giá của ngươi không có vật phẩm đấu giá!”

“Mà trong tay ta đúng lúc có chút rác rưởi cần xử lý, cho nên muốn đem rác rưởi trong tay ta đặt ở phòng đấu giá của ngươi bán!”

“Không biết Trình lão bản có cảm thấy hứng thú không?”

Nghe Trình Hoả hỏi chuyện, Diệp Phong nghiền ngẫm nói ra mục đích đến đây của mình!

Hả?

Rác rưởi?

Ngươi muốn đem rác rưởi trong tay, đặt ở nhà đấu giá chúng ta tiến hành bán đấu giá?

Là ngươi điên rồi, hay vẫn là chúng ta điên rồi?

Cho dù phòng đấu giá của chúng ta không có vật phẩm đấu giá tốt nào, nhưng cũng không đến mức phải bán đấu giá mấy thứ rác

rưởi a!

Nghe Diệp Phong nói những lời này, sắc mặt của Trình Hỏa cũng trở nên âm trầm, sau đó trực tiếp dùng giọng điệu không tốt nói: "Vị thiếu gia này, ngươi xác định tới đây thương lượng sinh ý, mà không phải đến gây sự?"

"Trình lão bản!"

"Ta không hiểu ý của ngươi!"

"Tuy nhiên, ta cũng không muốn hiểu!"

"Ngươi cứ việc nói thẳng, có cảm thấy hứng thú với sinh ý này hay không là được, nếu như ngươi không có hứng thú, ta sẽ lập tức rời khỏi đây!"

Lúc này, Diệp Phong không thèm để ý Trình Hoả đã có chút tức giận, mà là lên tiếng hỏi lại.

"Không có hứng thú!"

"Ta căn bản không có hứng thú với sinh ý của ngươi!"

"Cho nên, ngươi có thể rời đi!"

Nghe Diệp Phong nói xong, Trình Hỏa nén giận hạ lệnh đuổi khách!

"Trình lão bản!"

"Ngươi không hề suy xét sao?"

"Đừng nói ta không nhắc nhở ngươi, nếu như ta thật sự đi rồi, như vậy nếu ngươi muốn hợp tác với ta, ngươi phải quỳ xuống cầu xin ta mới được!"

Nghe được quyết định mà Trình Hỏa đưa ra, Diệp Phong cười như không cười nhìn đối phương nhắc nhở.

???

Ta sẽ hối hận sao?

Ta sẽ muốn hợp tác với ngươi một lần nữa?

Vui đùa cái gì vậy!

Chuyện như vậy tuyệt đối không có khả năng xảy ra, được chứ!

Nghe Diệp Phong nhắc nhở, Trình Hỏa khinh thường cười, sau đó dùng giọng điệu kiên định nói: “Vị thiếu gia này, ta đã suy xét rất rõ ràng, nhà đấu giá chúng ta sẽ không tiếp sinh ý này, cho nên, ngươi có thể rời đi!”

“Được!”

“Nếu như Trình lão bản không có hứng thú với sinh ý của ta!”

“Vậy ta đi là được!”

Nói xong, Diệp Phong xoay người đi tới cửa phòng.

Loảng xoảng!

Nhưng mà, Diệp Phong còn chưa đi được vài bước, một âm thanh kỳ dị đột nhiên vang lên.

“Di!”

“Tại sao Vô Tương Thần Thổ của ta lại rớt thế này?”

Sau khi giả vờ kinh ngạc, Diệp Phong tùy ý nhặt lên một cái lọ trong suốt mà mình vừa ném xuống đất, thứ đựng trong lọ nhỏ trong suốt đúng là Vô Tương Thần Thổ!

“Di!”

“Tại sao Thuỷ Vân Huyễn Tinh của ta lại rơi đâu?”

“Di!”

“Tại sao Thái Thanh Sinh Linh Dịch cũng rơi?”

“…”

Ngắn ngủn vài chục bước, Diệp Phong cố ý rơi xuống bảy tám loại

đỉnh cấp thiên tài địa bảo hiếm có sang quý, điều này trực tiếp khiến Trình Hỏa ở phía sau trở nên choáng váng!

“Mẹ kiếp!”

“Số thiên tài địa bảo này chẳng lẽ là rác rưởi mà hắn nói?”

Nghĩ vậy, Trình Hỏa vội vàng hét to với Diệp Phong: “Thiếu gia, mấy thứ này là?”

“Hả?”

“Trình lão bản, ngươi đang hỏi những thứ ta vừa làm rơi sao?”

Diệp Phong vừa đi tới cửa thư phòng nghe thấy Trình Hoả hô to liền dừng lại, sau đó quay đầu nhìn đối phương, giả bộ khó hiểu hỏi ngược lại.

???

Mẹ nó không cẩn thận rớt?

Đó chẳng phải là ngươi cố ý ném xuống đất sao?

Như thế nào, ngươi nghĩ ta mắt mù sao?

Nghe được những lời nói vô nghĩa của Diệp Phong, Trình Hỏa đen mặt, sau đó lên tiếng nói: “Thiếu gia, ta hỏi chính là vài thứ kia!”

“Trình lão bản!”

“Mấy thứ này chính là rác rưởi ta muốn xử lý!”

“Nhưng mà, có thể là chúng nó quá rác rưởi nên không lọt vào mắt xanh của Trình lão bản, cho nên ta chỉ có thể đến một nhà đấu giá khác để hỏi!”

Lúc này, Diệp Phong cũng là nhìn về phía Trình Hoả cười giải thích.

Bùm!

Khi biết những thiên tài địa bảo đó chính là rác rưởi mà Diệp

Phong đang nói đến, Trình Hoả không chút do dự quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó nịnh nọt nói: “Diệp thiếu, cầu xin, chúng ta lại lần nữa thương lượng giao dịch này đi!”

“Mẹ kiếp!”

“Trực tiếp quỳ xuống ta?”

“Trình lão bản thế nhưng cũng là một kẻ tàn nhẫn a!”

Chương 1112 - Mẹ kiếp! Trực tiếp quỳ xuống ta?

Nhìn thấy Trình Hỏa trực tiếp quỳ xuống trước mặt mình, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, mặc dù hắn đã nhắc nhở đối phương trước đó, nhưng hắn thật không ngờ đối phương lại quyết đoán như vậy!

“Trình lão bản!”

“Nếu như ngươi đã quỳ, vậy thì chuyện này tất nhiên còn có con đường xoay chuyển!”

“Nhưng mà, ta có chuyện khá tò mò!”

“Chính là tại sao khi ngươi nhìn thấy những thứ tốt trong tay ta, ngươi lại không nghĩ đoạt lấy?”

Sau khi lấy lại tinh thần, Diệp Phong tò mò nhìn về phía Trình Hỏa hỏi ra nghi hoặc trong lòng mình.

“Thiếu gia!”

“Nói thật, nếu như ngươi chỉ có một kiện thiên tài địa bảo quý hiếm đắt giá này, ta có thể sẽ liều mạng cướp lấy!”

“Thậm chí, nếu như ngươi có được hai kiện, ba kiện, ta có khi cũng tiến hành cướp đoạt!”

“Nhưng ngươi có quá nhiều, hơn nữa, ta có thể nhìn ra ngươi căn

bản không xem trọng những bảo bối đó, mà căn cứ vào tình huống này, nếu nói ngươi không có thân phận hoặc bên người không có hộ vệ cường đại, đánh chết ta cũng không tin!"

Nghe Diệp Phong hỏi, Trình Hỏa do dự một chút, cuối cùng vẫn nói ra suy nghĩ của chính mình.

"Không ngờ!"

"Ta che giấu sâu như vậy, thế nhưng vẫn bị ngươi phát hiện!"

Nghe Trình Hỏa nói như vậy, Diệp Phong bất đắc dĩ nói một câu như vậy.

???

Ngươi che giấu cái gì?

Bảo vật loảng xoảng loảng xoảng đôi ra bên ngoài, ngươi gọi việc này là kêu che giấu sao?

Nghe được những lời nói không biết xấu hổ của Diệp Phong, Trình Hỏa cũng là lộ ra một tia cười khổ!

"Được rồi!"

"Đứng lên đi!"

"Tiếp theo, chúng ta nên nói chuyện chính sự!"

Lúc này, Diệp Phong lại đi trở về, sau đó ngồi ở trên ghế, cười nói với Trình Hỏa đang quỳ trên mặt đất bên cạnh.

"Tạ thiếu gia!"

"Tạ thiếu gia!"

Nghe Diệp Phong nói lời này, Trình Hoả vội vàng đứng dậy, cảm kích nói.

"Đừng gọi thiếu gia!"

"Trực tiếp gọi ta Diệp thiếu là được!"

Nói đến đây, Diệp Phong cũng dừng một chút, sau đó nghiêm mặt nhìn Trình Hỏa, trực tiếp hỏi: “Trình lão bản, ta muốn bán đồ vật, chính là những thứ rác rưởi này, ngươi cảm thấy chúng ta nên giao dịch như thế nào?”

“Diệp thiếu!”

“Chỉ cần ngươi đem những bảo vật này đặt tại phòng đấu giá của chúng ta tiến hành đấu giá, như vậy ta nhất định sẽ dốc toàn lực đem những bảo vật này bán đấu giá đến giá cao nhất!”

“Hơn nữa, trong toàn bộ quá trình, nhà đấu giá chúng ta sẽ không thu phí dụng, toàn bộ đều là của ngài!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Trình Hỏa vội vàng nói ra suy nghĩ của mình!

Tuy rằng nếu thu phí đơn hàng này của Diệp Phong, nhà đấu giá của bọn họ có thể đạt được một khoản thù lao phong phú, nhưng trong lòng hắn lại suy nghĩ sâu xa, đó chính là dùng những bảo vật cực phẩm này, trực tiếp làm cho tên tuổi của phòng đấu giá Thiên Hổ trở nổi danh!

Đồng thời, có một điểm quan trọng nhất, đó là giành được sự ưu ái của Diệp Phong và khiến Diệp Phonh trở thành khách hàng lâu dài của nhà đấu giá của họ!

“Không được!!”

“Các ngươi đã giúp ta bán đồ vật, tại sao có thể không thu thù lao đâu!”

“Làm như vậy không phải là đang khinh thường ta sao?”

Nhưng mà, Diệp Phong khi nghe được những lời này lại ra vẻ tức giận hét to.

???

Chúng ta không thu tiền!

Ngươi còn tức giận?

Ngươi biết chơi như vậy, người nhà ngươi biết không?

Nhìn thấy Diệp Phong đột nhiên nổi giận, Trình Hỏa ngẩn ra, hắn không nghĩ tới Diệp Phong sẽ bởi vì chuyện này mà tức giận!

“Trình lão bản!”

“Trong tình huống bình thường, nhà đấu giá của ngươi tính bao nhiêu thành cho các vật phẩm đấu giá?”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn về phía Trình Hỏa hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Trong tình huống bình thường, chúng tôi sẽ thu nửa thành hoặc một thành số tiền thu được từ vật phẩm đấu giá!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Trình Hỏa lập tức giải thích.

“Được!”

“Vậy ta liền chia cho nhà đấu giá các ngươi ba thành!”

“Nhưng nếu các ngươi muốn lấy được tiền thì phải làm theo yêu cầu của ta!”

Sau khi biết quy củ thu phí của nhà đấu giá, Diệp Phong trực tiếp nói ra ý kiến của mình.

“Cái gì?”

“Ba… ba thành?”

“Ta không nghe lầm chứ!”

Sau khi nghe Diệp Phong nói xong, Trình Hỏa nhất thời không thể tin vào tai mình, phải biết rằng, những thứ Diệp Phong muốn bán đấu giá đều là đỉnh cấp bảo bối vô pháp đánh giá, đối với một bảo bối đỉnh cấp mà nói, số tiền bán đấu giá thu được rất có thể sẽ đạt đến một con số cực kỳ kinh người!

Mà trong loại tình huống này, nếu như Diệp Phong thật sự chia cho nhà đấu giá bọn họ ba thành tiền lời, vậy hắn có thể thật sự

muốn bay lên!

“Diệp thiếu!”

“Ngài có yêu cầu gì thứ cứ việc nói ra!”

“Chúng ta nhất định sẽ dựa theo yêu cầu của ngài tiến hành đấu giá!”

Sau khi kích động xong, Trình Hỏa nhìn về phía Diệp Phong vỗ ngực bảo đảm.

“Trình lão bản!”

“Toàn bộ hàng đấu giá, ta sẽ cho ngươi hai phần!”

“Mà yêu cầu của ta chính là, một phần trong đó phải phá huỷ trước mặt vô số thiên kiêu trong buổi đấu giá, phá huỷ nó như kiểu ngoài ý muốn!”

“Sau đó phần còn dư lại sẽ tiến hành bán đấu giá bình thường!”

Nhìn thấy vẻ mặt tự tin của Trình Hỏa, Diệp Phong nghiền ngẫm nói ra yêu cầu của mình.

Hả?

Cho ta hai phần hàng đấu giá?

Sau đó, có một phần sẽ bị phá hủy một cách bất ngờ trong buổi đấu giá?

Mẹ nó đó chẳng phải là đang phá của sao?

Một bảo bối đang hoàn chỉnh, tại sao lại muốn hủy diệt nó a!

Nghe được yêu cầu kỳ quái của Diệp Phong, Trình Hỏa cũng lộ ra vẻ hoang mang, bởi vì hắn làm việc ở phòng đấu giá gần vạn năm qua, cũng chưa từng gặp phải tình huống điên rồ như vậy!

“Diệp thiếu!”

“Tại sao lại muốn hủy diệt một phần !”

“Phải biết rằng, loại bảo vật cấp bậc này đều có giá trị liên thành a!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Trình Hỏa nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng khuyên bảo.

“Bởi vì ta là bại gia tử!”

“Bởi vì ta muốn phá của!”

“Cho nên, ta muốn hủy một phần!”

“Hơn nữa, trong tay ta có rất nhiều thứ rác rưởi như vậy, đừng nói hủy diệt một phần, cho dù hủy diệt một trăm phần, một ngàn phần hay thậm chí là một vạn phần, ta cũng sẽ không có phản ứng gì.”

Nghe Trình Hỏa khuyên bảo, Diệp Phong bình tĩnh giải thích.

Chương 1113 - Chơi như vậy, đám thiên kiêu đó có thể đứng vững sao?

Hả?

Ngươi là bại gia tử?

Ngươi muốn phá của?

Cho nên, ngươi muốn hủy diệt một phần để chơi?

Nghe Diệp Phong giải thích, Trình Hỏa lập tức ngây người, bởi vì lời giải thích của Diệp Phong lập tức chặn miệng của hắn, cho dù hắn có muốn thuyết phục thêm lần nữa thì cũng không biết như thuyết phục như thế nào!

Một lát sau!

“Trình lão bản!”

“Giống như Vô Tương Thần Thổ, đến lúc đó ngươi cố ý đổ lên nó

một chút nước, như vậy, Vô Tương Thần Thổ đã tính là huỷ hoại!"

"Còn có Thuỷ Vân Huyễn Tinh, đến lúc đó ngươi phóng xuất thần thức, tiến vào trong ảo cảnh thuộc về chính mình, sau đó huỷ hoại nó từ bên trong!"

"Đến nỗi Thái Thanh Sinh Linh Dịch, đến lúc đó chứa nó trong một cái chai bình thường, sau đó ngươi cố ý té ngã, trực tiếp để nó ngã nát là được!"

"Còn có Thiên Diệu Hoả Liên này, đến lúc đó, ngươi sẽ nói để xác minh nó là thật, ngươi có thể trực tiếp dùng lửa đốt nó!"

"…"

Rất nhanh, Diệp Phong liền nói ra từng loại phương pháp xử lý khác nhau cho từng loại bảo vật!

"Mẹ kiếp!"

"Có cần phải chơi tàn nhẫn như vậy không!"

"Đến lúc đó nếu thật sự làm như vậy, vậy thì trái tim bé nhỏ của đám thiên kiêu tham gia đấu giá sẽ chịu đựng được sao?"

"Ngươi thật sự đang muốn phá của, mà không phải cố ý làm bọn họ sụp đổ tâm lý?"

Nghe Diệp Phong nói xong, Trình Hoả thật sự chấn động!

"Trình lão bản!"

"Đến lúc đó, cứ làm theo lời ta nói là được!"

"Đến nỗi hiện tại, ngươi mau chóng truyền tin, buổi chiều đấu giá nhất định phải được bắt đầu!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong đột nhiên vang lên từ bên cạnh.

"Diệp thiếu!"

"Ta biết nên làm như thế nào!"

“Ta sẽ không để ngươi thất vọng!”

Nói xong, Trình Hỏa liền trực tiếp rời khỏi thư phòng, bắt đầu chuẩn bị công việc tuyên truyền!

“Được!”

“Ta bán đấu giá bảy kiện bảo vật, chỉ cần có ba kiện có thể làm trò trước mặt đám thiên kiêu ngoài ý muốn xử lý, liền xem như là hoàn thành ba lần hành vi phá của, như vậy, nhiệm vụ đã tính là thành công!”

Sau khi Trình Hỏa rời đi, Diệp Phong lộ vẻ đắc ý lẩm bẩm!

“Đúng rồi!”

“Ta hẳn là không cần nhọc lòng chuyện ở đây, ta chỉ cần ngồi chờ phần thưởng của nhiệm vụ là được!”

“Vậy tiếp theo trở về tìm Tuý Thiên Ca nói chuyện đi!”

“Cũng không biết khi ta nói ra thân phận thật sự của hắn, hắn sẽ có phản ứng như thế nào!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong liền đứng dậy rời đi thư phòng, sau đó đi ra nhà đấu giá rồi đi đến nhà tửu lầu.

Bên trong tửu lầu!

“Ông trời ạ!”

“Rốt cuộc còn có bao nhiêu bình rượu a!”

“Miệng ta đã phun đến mức tê rần rồi!”

Lúc này, Tuý Thiên Ca không biết đã phun bao nhiêu bầu rượu đau đớn hô to, đồng thời đôi tay phải liên tục mát xa hai quai hàm đã chết lặng của mình!

“Tuý Thiên Ca!”

“Ta còn có thể kiên trì, ngươi lại không thể sao?”

“Ta thật không nghĩ tới, ngươi chẳng những tu luyện không bằng ta, uống rượu cũng không bằng ta, mà ngươi vẫn là nam nhân!”

Nghe Tuý Thiên Ca nói xong, Dao Trì Thánh Nữ ở bên cạnh nhân cơ hội trêu chọc, nhưng tình cảnh thật sự của nàng thật ra cũng không khá hơn Túy Thiên Ca là bao nhiêu, bởi vì hai gò má của nàng đã rơi vào trạng thái chết lặng!

“Dao Trì Thánh Nữ!”

“Nữ nhân các ngươi luôn chiếm ưu thế trong các loại trò chơi nhỏ, ta thua kém ngươi cũng là chuyện bình thường!”

Nghe Dao Trì Thánh Nữ trêu chọc, Tuý Thiên Ca cũng nghĩ tới cái gì, sau đó lên tiếng phản bác.

“Hả?”

“Ai cũng lần đầu tiên phun rượu, nữ nhân chúng ta có ưu thế gì?”

“Tuý Thiên Ca, ngươi đừng có nói bậy!”

Nghe Tuý Thiên Ca nói lời này, Dao Trì Thánh Nữ lộ vẻ khó hiểu lên tiếng phản bác.

“Ai!”

“Dao Trì Thánh Nữ, ngươi hiện tại không hiểu, ta không trách ngươi!”

“Nhưng mà sau này ngươi sẽ hiểu!”

Nhìn thấy bộ dạng lúc này của Dao Trì Thánh Nữ, Tuý Thiên Ca bất đắc dĩ nhún vai, sau đó đáp lại một câu.

Bên kia!

“Không phải chỉ có một vạn bình rượu nhỏ thôi sao?”

“Tại sao bọn họ có nhiều người cùng thú như vậy mà vẫn chưa phun xong?”

Trên đường trở lại tửu lầu, Diệp Phong phát hiện sản phẩm phá

của hôm nay còn chưa bại hết, cũng nhíu mày tự hỏi.

Một lát sau!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của hôm nay, khen thưởng một ngàn vạn điểm phá của, khen thưởng Túy Mộng Tửu *10000 bình, khen thưởng đột phá một cảnh giới nhỏ!”

Ngay khi Diệp Phong chuẩn bị đi vào tửu lầu, âm thanh nhắc nhở khen thưởng từ hệ thống vang lên trong đầu hắn.

“Bọn họ cuối cùng cũng phun xong rồi!”

“Hơn nữa, lại khen thưởng ta một vạn bình, vừa lúc không có việc gì uống một chút, dù sao đây cũng là loại rượu ngon của Thần giới!”

“Nhưng mà ta nhưng muốn đột phá ở đây, dù sao động tĩnh cũng quá lớn!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong trực tiếp hạ lệnh với hệ thống: “Hệ thống, ta tạm thời không nhận phần thưởng đột phá một cảnh giới nhỏ!”

“Đinh! Phần thưởng đột phá một cảnh giới nhỏ tạm thời không phát, nhưng thỉnh ký chủ trước 0 giờ đêm nay, nhất định phải nhận, nếu không, đến lúc đó hệ thống sẽ tự hành phát!”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, âm thanh hệ thống lại lần nữa vang lên trong đầu.

……

Tửu lầu, trong phòng cho khách!

“Lang đệ!”

“Long đệ!”

“Heo đệ!”

“Tranh thủ chủ nhân còn chưa trở về, chúng ta nhanh chạy đi, bằng không, nếu như lại để chúng ta phun thêm một vạn bình,

miệng chó của ta thật sự sẽ không chịu được!”

Lúc này, quai hàm của Tiểu Hoàng Cẩu đã rơi vào trạng thái chết lặng trực tiếp dùng thần thức truyền âm nói với Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long cùng Phi Thiên Trư Trư, nói ra suy nghĩ của mình!

“Cẩu ca!”

“Ngươi là đại ca, ta nghe ngươi!”

“Cẩu ca!”

“Ngươi nói đi, ta liền đi, ngươi nói ở lại, ta liền ở lại, ta đều nghe ngươi!”

“Cẩu ca!”

“Tuy rằng miệng heo của ta còn có thể chịu thêm một lúc, nhưng ta có một cái tật xấu, đó chính là nghe lời, cho nên, ngươi nói đi, ta tuyệt đối sẽ đi theo ngươi!”

Nghe Tiểu Hoàng Cẩu nói xong, tam thú lập tức đáp lại.

???

Các ngươi trả lời chỉnh tề như vậy sao?

Hơn nữa, không có một cái biểu phát cảm thụ của mình!

Vậy nếu như đến lúc chủ nhân trách cứ, các ngươi có phải đều đẩy trách nhiệm lên người ta phải không?

Chương 1114 - Có cửa sổ, tại sao ta phải đi cửa chính!

Nghe tam thú trả lời, Tiểu Hoàng Cẩu trực tiếp choáng váng, nó thật sự không nghĩ tới ba tên tiểu đệ của mình lại cẩu như vậy!

“Thôi được rồi!”

“Chống đỡ sự tình thì cứ chống đỡ đi!”

“Ai bảo ta là lão đại đâu!”

Nghĩ vậy, Tiểu Hoàng Cẩu vung lên móng vuốt, sau đoa hô lớn: “Các huynh đệ, theo ta xông lên!”

Xoát! Xoát! Xoát!

Nhìn thấy Tiểu Hoàng Cẩu dẫn theo tam thú nhảy ra khỏi cửa sổ, điều này trực tiếp khiến Dao Trì Thánh Nữ cùng Tuý Thiên Ca ở bên cạnh đần ra!

“Hai vị!”

“Chúng ta đi trước một bước!”

“Đến lúc đó nếu ngô chủ có hỏi tới, ngươi cứ nói là Cẩu tử đã mang chúng ta chạy trốn!”

Nhìn hai người đang đần ra, Diệp Tiểu Kiếm cũng cười giải thích một câu, sau đó cũng nhảy ra khỏi cửa sổ.

???

Chạy trốn?

Tại sao lại chạy trốn?

Nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm cũng rời đi phòng cho khách, Dao Trì Thánh Nữ cùng Tuý Thiên Ca càng thêm mê mang!

“Túy Thiên Ca!”

“Chúng nó đều là chiến sủng mà Diệp thiếu nuôi dưỡng!”

“Có thể nói, chúng nó chính là người một nhà bên cạnh Diệp thiếu, nhưng tại sao chúng nó lại muốn chạy trốn đâu?”

Sau đó, Dao Trì Thánh Nữ mang theo vẻ nghi hoặc nhìn Túy Thiên Ca ở bên cạnh hỏi.

“Dao Trì Thánh Nữ!”

“Chúng ta có thể suy nghĩ về vấn đề này từ một góc độ khác!”

“Nếu như chúng nó đều là người nhà của Diệp thiếu, điều đó có nghĩa là họ biết rất rõ về Diệp thiếu!”

“Mà hiện tại chúng nó đột nhiên chạy trốn, đó có phải là chúng nó đã đoán được chuyện gì đó sau khi Diệp thiếu trở về không?”

Nghe Dao Trì Thánh Nữ hỏi, Tuý Thiên Ca cũng mang theo vẻ mặt trầm tư nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

“Đoán được chuyện gì?”

“Có chuyện gì mà lại khiến bọn họ căng thẳng bất an như vậy?”

“Diệp thiếu chính là một cái bại gia tử!”

“Chẳng lẽ, sau khi Diệp thiếu trở lại còn sẽ làm chúng ta tiếp tục chơi phun rượu sao?”

Sau khi nghe xong suy nghĩ của Tuý Thiên Ca, Dao Trì Thánh Nữ vừa tự hỏi vừa đưa ra suy đoán.

“Mẹ kiếp!”

“Dao Trì Thánh Nữ, suy đoán của ngươi có lẽ là thật!”

“Dù sao ta vừa rồi cũng chú ý tới quai hàm của chúng nó đã tê dại, lại chơi nữa, cũng đừng nói bọn nó sợ hãi, mẹ nó ta cũng sợ a, chẳng sợ trò chơi có phần thưởng, nhưng ta cũng không chịu nổi a!”

Nói đến đây, trên mặt Tuý Thiên Ca lộ ra vẻ lo lắng, sau đó hoảng sợ đi đến cửa. Đi, hắn thật sự muốn trốn khỏi nơi này ngay lập tức, trốn khỏi đây trước khi Diệp Phong quay trở lại!

Chi!

Nhưng mà, khi Tuý Thiên Ca chuẩn bị mở cửa phòng rời đi, liền nhìn thấy có một người đứng trước cửa, mà người này đúng là Diệp Phong!

“Mẹ kiếp!”

“Miệng ta thật là đen!”

“Có cửa sổ, tại sao ta phải đi cửa chính đâu?

Nhìn Diệp Phong đứng ở cửa, Túy Thiên Ca cảm thấy cả người đều sắp phát điên, cuối cùng hắn cũng hiểu tại sao đám thú kia lại nhảy ra ngoài cửa sổ, chỉ có thể nói đám thú kia thật sự hiểu rõ Diệp Phong, trốn thoát hết tất cả những tiềm tàng nguy hiểm!

“Tuý huynh!”

“Ngươi đang muốn làm gì vậy?”

Nhìn thấy Tuý Thiên Ca đột nhiên mở cửa, Diệp Phong cũng kinh ngạc hỏi.

“A?”

“Không, không làm gì!”

“Ta chỉ là cảm nhận được hơi thở của Diệp thiếu, cho nên liền tới mở cửa giúp ngươi!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Tuý Thiên Ca xấu hổ giải thích.

“Hả?”

“Cảm nhận được hơi thở của ta sao?”

“Nhưng ta không phải đã để cho hệ thống che chắn hơi thở trên người ta rồi sao, tại sao hắn lại phát hiện được?”

Nghe Tuý Thiên Ca giải thích, Diệp Phong cũng lộ ra một tia khó hiểu.

“Tuý huynh!”

“Vậy thì thật cảm ơn ngươi, còn cố ý đến đây mở cửa giúp ta!”

Tuy nhiên, mặc dù rất khó hiểu nhưng Diệp Phong cũng không hỏi nhiều, sau đó mỉm cười đi vào phòng dành cho khách.

“Di!”

“Cẩu tử, Lang tử chúng nó đâu rồi?”

Sau khi tiến vào phòng cho khách, khi Diệp Phong phát hiện đám thú Tiểu Hoàng Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang cùng Diệp Tiểu Kiếm đã không thấy, hắn cũng lộ vẻ nghi hoặc nhìn về phía hai người hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Mặc dù ta cũng không biết cụ thể rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra!”

“Nhưng mà ta có thể nói cho ngươi biết, Cẩu tử mang theo chúng nó chạy trốn!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Dao Trì Thánh Nữ cười khổ lên tiếng giải thích.

???

Cẩu tử mang theo chúng nó chạy trốn?

Tại sao chúng nó phải chạy?

Nghe Dao Trì Thánh Nữ nói xong, Diệp Phong cũng lộ ra một tia hoang mang.

“Đinh! Ký chủ, ngươi muốn biết nguyên nhân sao, ta có thể trực tiếp nói cho ngươi nha!”

Đúng lúc này, âm thanh của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Hệ thống!”

“Ta không muốn biết!”

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cười xấu xa đáp lại.

“Hả?”

“Không muốn biết?”

“Mỗi lần ta chủ động nói với ngươi một chuyện, ngươi đều như thế này!”

“Ngươi có biết ngươi chơi như vậy sẽ không có bằng hữu không a!”

Nghe Diệp Phong trả lời, hệ thống cũng điên cuồng phàn nàn!

“Hệ thống!”

“Ngươi không phải là đang tức giận đi!”

“Được, được, ta muốn biết, nói cho ta biết đi!

Thấy hệ thống hồi lâu không có phản ứng, Diệp Phong cũng bật cười nói.

“Đinh! Ký chủ, ngươi muốn biết cũng đã muộn, ta cái gì cũng không nói!”

Rất nhanh, âm thanh của hệ thống lại vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Hệ thống!”

“Ta sai rồi!”

“Vừa rồi đều là lỗi của ta!”

“Ngươi mau nói cho ta biết đi!”

Nghe hệ thống nói xong, Diệp Phong cũng thành khẩn nhận sai!

“Đinh! vì lời xin lỗi chân thành của ngươi, ta tha thứ cho ngươi!”

“Đinh! Ký chủ, ta nói cho ngươi biết, Cẩu tử mang theo chúng nó chạy trốn thật ra là bởi vì…”

Hệ thống còn chưa kịp nói xong, Diệp Phong đột nhiên bịt lỗ tai lại, sau đó trên mặt mang theo nụ cười quỷ dị hét lớn: “Ta không nghe, ta không nghe, ta cái gì cũng không nghe!”

(Hệ thống:??? Ký chủ ngươi cái lão lục, ngươi có cần phải cẩu như vậy không a, có người chơi như ngươi sao, ngươi chơi như vậy thật sự sẽ không có bằng hữu a!)

……

“Diệp thiếu!”

“Ngươi xem, trò chơi nhỏ cũng chơi xong rồi!”

“Nếu như không còn việc khác, ta đi trước?”

Thấy Diệp Phong hồi lâu không có trả lời, Túy Thiên Ca cũng là bất an hỏi.

“Tuý huynh!”

“Nếu trò chơi nhỏ đã kết thúc!”

“Vậy chúng ta ngồi xuống uống hai ly đi!”

“Vừa lúc, ta có chuyện muốn tâm sự với ngươi!”

Chương 1115 - Tuý huynh, nếu không ngươi cùng hoắc Cung chủ luận bàn một chút?

Nghe Tuý Thiên Ca hỏi, Diệp Phong cũng cười đáp lại lên.

Hả?

Có việc muốn tâm sự với ta sao?

Ta là một tên nghiện rượu, ngươi có gì nói với ta!

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Tuý Thiên Ca cũng lộ ra một chút nghi hoặc, nhưng cuối cùng hắn cũng ngồi xuống bàn, bởi vì chỉ cần không tiếp tục phun rượu, hắn vẫn có thể tiếp nhận những việc như uống rượu tán gẫu!

“Diệp thiếu!”

“Tuý Thiên Ca chính là một tên nghiện rượu, có gì mà phải nói với hắn chứ!”

Mà Dao Trì Thánh Nữ ở một bên lúc này cũng là đi bên cạnh Diệp Phong, sau đó hạ giọng nói ra suy nghĩ của mình.

“Dao Trì Thánh Nữ!”

“Ngươi có tin hay không, hắn chỉ cần dùng một ngón tay là có thể nghiền nát ngươi?”

Nghe Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Diệp Phong cũng không có hạ giọng, mà là nghiền ngẫm trực tiếp hỏi lại.

“Hả?”

“Chỉ bằng hắn, một tên nghiện rượu xếp hạng 25 trong Thiên Kiêu Bảng, có thể dùng một ngón tay nghiền nát ta sao?”

“Diệp thiếu, ngươi có phải quá coi thường ta rồi không?”

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Dao Trì Thánh Nữ khinh thường cười, sau đó mỉm cười hỏi lại.

“Dao Trì Thánh Nữ!”

“Không phải ta xem thường ngươi!”

“Mà là ngươi xem thường hắn!”

“Ta nói cho ngươi biết, mặc kệ là thiên tư, ngộ tính, trời sinh thần thể, tâm tính,…hắn đều là đứng đầu, nếu như hắn không có che giấu tu vi cùng thiên phú của mình, vậy thì hắn đã sớm là đệ nhất Thiên Kiêu Bảng, hơn nữa, hắn còn sẽ trở thành một toà núi lớn không thể vượt qua trong lòng vô số thiên kiêu!”

Lúc này, Diệp Phong nghiêm túc nhìn Dao Trì Thánh Nữ nói ra tình huống thật sự của Tuý Thiên Ca!

“Cái gì!”

“Sao có thể!”

Nghe được lời này, Dao Trì Thánh Nữ cũng khiếp sợ kinh hô lên, tuy rằng chuyện này làm cho nàng cảm thấy có chút khó tin, nhưng mà Diệp Phong đã nói ra, cho nên, cho dù nàng không muốn cũng tin thì cũng phải tin!

Mà khiếp sợ nhất chính là Tuý Thiên Ca đang ở bên cạnh!

Hắn không nghĩ tới, Diệp Phong lại biết rõ tình huống của hắn như vậy!

“Diệp thiếu!”

“Ngươi cũng đừng trêu chọc ta, ta nào có lợi hại như vậy a!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Tuý Thiên Ca mỉm cười nói với Diệp Phong một câu như vậy.

“Tuý Thiên Ca!”

“Tu vi chân thật là Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!”

“Người thừa kế Thí Thần Tông!”

“Ta nói đúng không!”

Nhìn thấy Tuý Thiên Ca còn không nghĩ thừa nhận, Diệp Phong trực tiếp nói ra thân phận thật sự của đối phương!

Xoát!

Khi nghe Diệp Phong nói ra hắn là người thừa kế của Thí Thần Tông, Tuý Thiên Ca trực tiếp thay đổi sắc mặt từ ghế đứng lên, phải biết rằng, hắn chưa bao giờ nói ra thân phận này với người khác, nhưng hiện tại lại bị Diệp Phong nói ra, làm sao hắn có thể không ngạc nhiên!

“Cái gì!”

“Tu vi của Tuý Thiên Ca là Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong?”

“Sao có thể!”

Mà Dao Trì Thánh Nữ ở bên cạnh Diệp Phong nói xong cũng lập tức thay đổi sắc mặt hét lên, sau đó dùng một ánh mắt không thể tin được nhìn về phía Tuý Thiên Ca, nàng thật sự không thể tin được, đối phương thế nhưng sẽ có tu vi Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong khủng bố như vậy!

Đến nỗi cái gì mà người thừa kế Thí Thần Tông, nàng căn bản không hiểu biết, cho nên không ảnh hưởng lớn đến nàng!

“Diệp thiếu!”

“Tại sao ngươi biết ta là người thừa kế của Thí Thần Tông?”

Sau khi lấy lại tinh thần, Tuý Thiên Ca nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Tuý huynh!”

“Ngươi không cần khẩn trương như vậy!”

“Làm sao ta biết thân phận của ngươi, thật ra cũng không quan trọng!”

“Quan trọng là, ta nhận thức một người, hắn thật ra có chút quan hệ với Thí Thần Tông!”

Nói đến đây, Diệp Phong dừng một chút, sau đó tiếp tục nói: “Hắn tên là Hoắc Sơn, không biết Túy huynh có biết hắn không?”

“Hoắc Sơn?”

“Tên phế nhân kia sao?”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Tuý Thiên Ca cũng lộ vẻ ngạc nhiên hỏi.

(Hoắc Sơn: Ngươi mẹ nó mới là phế nhân, cả nhà ngươi đều là phế nhân! Lão tử hiện tại là Cung chủ Tinh Hồn Cung, chân đạp Thiên Đạo kiếp vân mạnh nhất Cung chủ!)

Khụ khụ!

Nghe Tuý Thiên Ca nói lời này, Diệp Phong ho khan hai tiếng, sau đó cười nói: “Tuý huynh, Hoắc Sơn hiện tại là Cung chủ cung môn của ta, cho nên, khi nói đến hắn, ta hy vọng ngươi có thể tôn trọng hắn một chút, còn có, tuy rằng hắn là phế nhân, nhưng ngươi hiện tại chưa chắc là đối thủ của hắn!”

“Gì?”

“Ta không phải đối thủ của hắn?”

“Sao có thể!”

“Trừ phi tu vi của hắn cao hơn ta, bảo vật so trong tay cũng mạnh hơn ta, đan dược nhiều hơn ta!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Tuý Thiên Ca khinh thường nói ra suy nghĩ của mình, tuy rằng trời sinh tính đạm nhiên, nhưng nói hắn kém một tên phế nhân, chuyện này hắn không nhịn được!

“Tuý huynh!”

“Nếu như ngươi không phục, ta liền gọi hắn đến đây!”

“Sau đó các ngươi tỷ thí một chút!”

Nghe Tuý Thiên Ca nói như vậy, Diệp Phong tròng mắt xoay chuyển, sau đó liền nghĩ ra một ý tưởng thú vị.

“Được!”

“Vậy gọi hắn đến đây đi!”

“Ta cũng không tin, ta không phải là đối thủ của hắn!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Tuý Thiên Ca cực kỳ tự tin nói.

“Hệ thống!”

“Liên hệ Diệp Tiểu Cước, kêu hắn đưa Cung chủ lại đây!”

“Nhớ kỹ làm Cung chủ mang theo Thiên Đạo kiếp vân!”

Nghe Tuý Thiên Ca nói lời này, Diệp Phong hưng phấn ra lệnh cho hệ thống .

Bên kia!

Tinh Hồn Sơn, Tinh Hồn Cung!

“Hoắc Cung chủ!”

“Ngô chủ làm ta mang ngươi đi một nơi!”

“Hơn nữa, ngô chủ còn cố ý nhắc nhở, nói ngươi nhớ mang theo Thiên Đạo kiếp vân!”

Sau khi tìm được Hoắc Sơn, Diệp Tiểu Cước nghiền ngẫm nói ra ý đồ đến.

“Hả?”

“Diệp thiếu kêu ngươi dẫn ta đi một nơi g?”

“Còn muốn mang theo Thiên Đạo kiếp vân?”

Nghe vậy, Hoắc Sơn cũng lộ ra một tia tò mò, sau đó vội vàng hỏi: “Tiểu Cước đại nhân, vậy Diệp thiếu có nói ta qua đó làm gì không?”

“Cũng không có việc gì lớn!”

“Chỉ là làm ngươi so tài luận bàn với một người!”

Nghe Hoắc Sơn hỏi, Diệp Tiểu Cước cũng cười giải thích.

“Cái gì!!”

“Diệp thiếu kêu ta đi so tài luận bàn với ai đó sao?”

“Chẳng lẽ hắn tìm được một tên siêu cấp phế sài như ta, sau đó muốn cho ta tìm được chút tự tin ở trên người đối phương sao?”

Chương 1116 - Diệp thiếu, ta muốn luận bàn với hộ vệ của ngươi trước!

Sau khi biết rõ sự tình, Hoắc Sơn cũng lộ ra một tia kích động, hắn thật sự không nghĩ tới, Diệp Phong đi ra ngoài chơi còn có thể nghĩ tới mình!

Hả?

Tên này suy nghĩ nhiều?

Vừa nghe tin tức liền bắt đầu tự bổ não của mình?

Nghe Hoắc Sơn nói như vậy, Diệp Tiểu Cước ở bên cạnh cũng sửng sốt.

“Hoắc Cung chủ!”

“Ngươi suy nghĩ nhiều!”

“Người mà ngô chủ tìm cũng không phải là siêu cấp phế sài, mà là một thiên kiêu yêu nghiệt!”

“Thậm chí, không chút khoa trương khi nói nhìn toàn bộ Thần giới, người mạnh hơn hắn không vượt qua mười ngón tay, mà nếu ở cùng một thế hệ, hắn tuyệt đối là người mạnh nhất!”

Lúc này, Diệp Tiểu Cước nghiêm túc nhìn về phía Hoắc Sơn thuyết minh tình huống.

“Cái gì!!”

“Đối phương mạnh như vậy, Diệp thiếu thế nhưng lại kêu ta đi đánh nhau với hắn?”

“Đây nơi nào là giúp ta tìm tự tin a, đây là giúp ta tìm tự bế thì có!”

Hoắc Sơn hét lên một tiếng sau, sau đó lắc đầu vội vàng nói: “Không, đối mặt loại đối thủ này, ta nhất định sẽ không đi, cho dù sau này Diệp thiếu có trừng phạt ta, ta cũng sẽ không đi!”

“Hoắc Cung chủ!”

“Tuy rằng đối phương tuyệt thế thiên kiêu, nhưng ngươi có Thiên

Đạo kiếp vân a!”

“Cho nên, ngươi sợ cái rắm, trực tiếp phách hắn là xong việc rồi!”

Nghe Hoắc Sơn quyết định như vậy, Diệp Tiểu Cước dùng ánh mắt như nhìn kẻ ngốc nhìn đối phương lên tiếng nhắc nhở.

Hả?

Đúng vậy!

Ta có Thiên Đạo kiếp vân a, ta còn sợ cái rắm a!

Cho dù hắn là tuyệt thế thiên kiêu, vậy thì cũng phải bị ta chém thành tuyệt thế cứt chó a!

Nghe Diệp Tiểu Cước nhắc nhở, Hoắc Sơn lúc này mới phản ứng lại, tuy nhiên, hắn còn chưa kịp làm ra quyết định mới, Diệp Tiểu Cước ở bên cạnh lại lần nữa lên tiếng: “Hoắc Cung chủ, đã quên nói với ngươi, đối phương không chỉ là tuyệt thế thiên kiêu, hắn vẫn là người thừa kế của Thí Thần Tông!”

“Cái gì!!!”

“Người thừa kế Thí Thần Tông?”

Nghe được tin tức này, Hoắc Sơn cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó nổi giận!

“Lũ khốn!”

“Bọn chúng đúng là lũ khốn nạn!”

“Rõ ràng bọn họ đã tìm được người thừa kế, nhưng bọn họ lại không nói cho ta biết, còn để ta ngu xuẩn đi ra ngoài giúp bọn họ tiếp tục tìm kiếm!”

“Đây rõ ràng chính ta không tôn trọng ta!”

Lúc này, Hoắc Sơn cũng vô cùng tức giận chửi ầm lên.

Hả?

Tại sao ngươi lại phải tức giận?

Theo ta được biết, ngươi dường như chưa bao giờ giúp họ tìm người thừa kế!

Nói một câu không dễ nghe, bọn họ có tìm được người thừa kế hay không cũng không liên quan gì đến ngươi!

Nhìn thấy Hoắc Sơn đùng đùng nổi giận, Diệp Tiểu Cước ở bên cạnh cũng đen mặt!

“Tiểu Cước đại nhân!”

“Đi!”

“Chúng ta lập tức đi!”

“Ta muốn xem bọn họ tìm được người thừa kế là mặt hàng như thế nào!”

“Hơn nữa, ta còn muốn thân thủ đánh bại hắn, ta muốn cho Thí Thần Tông biết, lúc trước bọn họ không có lựa chọn ta làm người thừa kế là một quyết định sai lầm!”

Sau khi mắng xong, Hoắc Sơn nhìn về phía Diệp Tiểu Cước lên tiếng thúc giục.

……

Thần Vực Thành, cách thành đông trăm dặm!

“Diệp thiếu!”

“Nếu lát nữa ta chiến đấu với Hoắc Sơn, ta thật sự có thể toàn lực ra tay sao?”

“Lỡ như ta làm hắn bị thương thì phải sao bây giờ?”

Lúc này, Tuý Thiên Ca đang đợi Hoắc Sơn đến cũng là nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Tuý huynh!”

“Ngươi cứ việc toàn lực ra tay!”

“Nếu như có thể làm Hoắc Sơn bị thương, xem như ta thua!”

“Hơn nữa, ta sẽ đưa ngươi thêm một bình Túy Mộng Tửu!”

Nghe Tuý Thiên Ca nói như vậy, Diệp Phong cũng cười đáp lại.

Hả?

Đả thương tên phế vật Hoắc Sơn kia, chẳng những không có chuyện gì, ngược lại còn có thể lấy được một trăm bình Túy Mộng Tửu sao?

Hắn thật sự là Cung chủ cung môn của ngươi sao?

Nếu đó là sự thật, vậy thì tại sao ngươi lại làm điều này với hắn?

Nghe được câu trả lời của Diệp Phong, Tuý Thiên Ca cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn không hiểu tại sao Diệp Phong lại có thể làm vậy với Cung chủ của mình, sở dĩ hắn nghĩ như vậy là bởi vì từ đầu đến cuối hắn chưa từng nghĩ đến việc mình sẽ thua!

Oanh!

Đúng lúc này, một cỗ dao động dị thường cực mạnh đột nhiên bùng nổ ở bên cạnh!

Ngay sau đó, một vết nứt không gian xuất hiện trong tầm mắt của Diệp Phong, Túy Thiên Ca cùng Dao Trì Thánh Nữ, sau đó, Diệp Tiểu Cước cùng Hoắc Sơn bước ra khỏi vết nứt không gian.

“Ngô chủ!”

“Ta đã đưa Hoắc Sơn đến!”

Khi Diệp Tiểu Cước đưa Hoắc Sơn đi đến trước mặt Diệp Phong, Diệp Tiểu Cước quỳ một gối xuống, sau đó cung kính nói.

“Lại thêm một hộ vệ tới đây?”

“Hơn nữa, tên hộ vệ này còn có thể mang người xuyên qua không gian, vậy tu vi của hắn đạt tới trình độ nào?”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Cước quỳ gối trước Diệp Phong, Dao Trì Thánh Nữ cùng Tuý Thiên Ca lộ vẻ khiếp sợ lẩm bẩm.

Đặc biệt là Tuý Thiên Ca, phải biết rằng, hắn chính là có tu vi Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong cường đại, không chút khoa trương khi nói hắn đã đứng đầu Thần giới, nhưng chẳng sợ như thế, hắn vẫn có thể cảm nhận được một cổ áp bách chưa từng có ở trên người Diệp Tiểu Cước!

“Diệp thiếu!”

“Trước khi cùng Hoắc Sơn tỷ thí, ta có một yêu cầu quá đáng!”

“Đó là ta muốn luận bàn với hộ vệ của ngươi một chút!”

Lúc này, Tuý Thiên Ca cực kỳ nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phong nói ra suy nghĩ của mình, là một tuyệt thế thiên kiêu, có rất ít đối thủ có thể khiến hắn toàn lực chiến đấu, mà hiện tại gặp được một vị cường giả như vậy, hắn khát vọng muốn đánh một trận với đối phương!

Hả?

Nghe Tuý Thiên Ca nói như vậy, Diệp Phong, Diệp Tiểu Cước cùng Hoắc Sơn toàn bộ đều dùng ánh mắt khác thường nhìn sang Tuý Thiên Ca, bọn họ chưa bao giờ nghĩ rằng Tuý Thiên Ca thế nhưng sẽ đưa ra một thỉnh cầu tìm chết như vậy!

“Quá cảm động!”

“Thật sự là cảm động!”

“Ta ở Tinh Hồn Sơn, không phải bị tên này bắt nạt, chính là bị tên kia bắt nạt!”

“Không ngờ tới vừa ra ngoài liền có người cho ta ấm áp, nếu như không bắt nạt hắn một chút, vậy thì ta rất xin lỗi tấm lòng này của hắn!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Diệp Tiểu Cước hưng phấn nhìn sang Diệp Phong.

Chương 1117 - Đây không phải là đang luận bàn, đây căn bản chính là đang đá bao cát!

“Tuý huynh!”

“Ngươi thật sự muốn cùng hộ vệ của ta đánh một trận trước sao?”

Nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Diệp Tiểu Cước, Diệp Phong cũng nhìn về phía Tuý Thiên Ca xác nhận lại.

“Đúng vậy!”

“Hy vọng Diệp thiếu gia cho ta cơ hội này!”

“Bởi vì ta thích cùng cường giả chiến đấu!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Tuý Thiên Ca lập tức đưa ra câu trả lời chắc chắn!

“Ai!”

“Tiểu Cước, lát nữa khi chơi đặt chân nhẹ nhàng một chút!”

Nhìn thấy thái độ kiên định của Tuý Thiên Ca, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó liền nhìn về phía Diệp Tiểu Cước nhắc nhở một câu.

“Ngô chủ yên tâm!”

“Khi ta đặt chân, ta sẽ chú ý một chút!”

“Tuyệt đối sẽ không ảnh hưởng đến trận đấu tiếp theo của hắn cùng Hoắc cung chủ!”

Nghe Diệp Phong nhắc nhở, Diệp Tiểu Cước cũng vỗ bộ ngực lên tiếng bảo đảm.

Hả?

Các ngươi đang nói gì vậy?

Đây là không xem trọng ta một chút nào sao!

Ở trong mắt các ngươi, ta yếu kém như vậy sao?

Nghe được cuộc nói chuyện của Diệp Phong cùng Diệp Tiểu Cước, sắc mặt Tuý Thiên Ca dần dần trở nên khó coi, tuy rằng hắn thừa nhận Diệp Tiểu Cước rất mạnh, nhưng không có nghĩa là hắn không có sức chiến đấu!

“Diệp thiếu!”

“Mau bắt đầu đi!”

“Ta đã chờ không kịp rồi!”

Sau đó, Tuý Thiên Ca liền nhìn về phía Diệp Phong nhắc nhở, hắn muốn dùng thực lực của chính mình chứng minh, hắn mới là người mạnh nhất!

Một lát sau!

“Tuý huynh!”

“Tiểu Cước!”

“Đây chỉ là một trận luận bàn bình thường mà thôi, cho nên, điểm đến thì dừng!”

“Hiện tại ta tuyên bố, tỷ thí bắt đầu!”

Sau khi Tuý Thiên Ca cùng Diệp Tiểu Cước đều chuẩn bị tốt, Diệp Phong trực tiếp hô to.

“Thí Thần Quyết!”

“Thí Thần Luyện Thể Quyết!”

“Thí Thần Tam Thần Thông!”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, Tuý Thiên Ca trực tiếp bạo phát toàn lực!

Bùm!

Nhưng mà, Tuý Thiên Ca còn chưa bắt đầu biểu hiện, Diệp Tiểu Cước đột nhiên xuất hiện ở trước mắt hắn, sau đó dùng một chân đá lên mặt hắn, đá thẳng hắn lên không trung!

Xoát!

Ngay sau đó, thân ảnh của Diệp Tiểu Cước lập tức biến mất tại chỗ, sau đó trực tiếp xuất hiện ở trên không trung!

“Mẹ kiếp!!!”

“Không… đừng đá vào mặt ta!”

Lúc này, Tuý Thiên Ca đang lao lên không trung với tốc độ cực nhanh nhìn thấy Diệp Tiểu Cước đột nhiên xuất hiện phía trên mình, sau đó lại bày ra tư thế chuẩn bị phi đá, điều này khiến hắn lập tức luống cuống lên!

Bùm!

Khi một tiếng trầm đục lại lần nữa vang lên, chân to của Diệp Tiểu Cước lại lần nữa đá vào lên Tuý Thiên Ca, mà Tuý Thiên Ca cũng nhanh chóng rơi xuống dưới với tốc độ cực nhanh!

Xoát!

Nhưng đúng lúc này, thân ảnh của Diệp Tiểu Cước lại lần biến mất trên không trung, trực tiếp xuất hiện ở bên dưới, nhìn Tuý Thiên Ca đang rơi nhanh xuống, hắn lại lần nữa bày ra tư thế phi đá!

Bùm ! Bùm! Bùm!

Tiếp theo, mỗi lần Diệp Tiểu Cước đá bay Tuý Thiên Ca lên không trung, hắn trước tiên sẽ xuất hiện tại một vị trí cụ thể chờ Tuý Thiên Ca bay tới, sau đó đá bay hắn ra ngoài!

Mà toàn bộ quá trình, Túy Thiên Ca thậm chí căn bản không có năng lực phản kháng, chỉ có thể để mặc cho đối phương muốn làm gì thì làm!

“Thật là đáng sợ!”

“Đây làm gì là luận bàn!”

“Đây rõ ràng chính là đang đá bao cát!”

“Chẳng qua, Tiểu Cước đại nhân là người chơi, mà Tuý Thiên Ca lại là bao cát!”

Nhìn thấy Tuý Thiên Ca ở trên không trung bị Diệp Tiểu Cước đá lui đá tới như bao cát, Dao Trì Thánh Nữ kinh ngạc lẩm bẩm một mình, nàng biết những hộ vệ bên cạnh Diệp Phong rất mạnh, nhưng nàng thực sự không ngờ lại mạnh đến trình độ như vậy!

Phải biết rằng, thực lực của Túy Thiên Ca tuyệt đối là một trong mười người đứng đầu ở Thần giới!

“Ai!”

“Người thừa kế của Thí Thần Tông cũng quá thảm!”

“Đầu tiên là bị Tiểu Cước đại nhân đá như bao cát!”

“Lát nữa còn phải bị ta dùng Thiên Đạo kiếp vân phách chơi!”

“Bị chơi như vậy, không biết tâm lý của hắn có chịu được hay không!”

Nhìn thấy cảnh tượng trên không trung, Hoắc Sơn cũng nghiền ngẫm lẩm bẩm.

Bên kia!

“Thật là đáng sợ!”

“Tiểu Cước đại nhân thật là thật là đáng sợ!”

“Vốn dĩ ta còn tưởng rằng, có thể miễn cưỡng đấu với hắn một trận, ai mà ngờ trực tiếp bị biến thành bao cát!”

Lúc này, Tuý Thiên Ca đang bị đá tới đá lui cũng cười khổ lẩm bẩm, hắn thật sự không ngờ thực lực của đối phương thế nhưng sẽ khủng bố đến trình độ như vậy, thậm chí, hắn không có được

một chút năng lực phản kháng!

“Thôi!”

“Thất bại là mẹ thành công!”

“Nếu ngã xuống ở đây, ta sẽ bò dậy ở nơi khác!”

“Lát nữa khi luận bàn với Hoắc Sơn, ta muốn đem toàn bộ nhục nhã hiện tại phát lên người hắn!”

Sau đó, Tuý Thiên Ca liền đưa ra một quyết định.

……

Nửa giờ sau!

“Tiểu Cước!”

“Đủ rồi!”

“Dừng lại đi!”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Cước vẫn chưa muốn kết thúc, Diệp Phong nhàm chán đến mức sắp ngủ ở trên ghế bập bênh cũng lên tiếng.

Bùm!

Nghe Diệp Phong lên tiếng, Diệp Tiểu Cước cũng dùng một chân đá Tuý Thiên Ca xuống đất, chẳng qua trên mặt lại tỏ ra chưa đã thèm.

“Mẹ kiếp!”

“Cuối cùng cũng kết thúc!”

“Nửa canh giờ này quả thực là ác mộng với ta!”

Tuý Thiên Ca vững vàng đáp xuống mặt đất, nhìn Diệp Phong với ánh mắt cảm kích, nếu Diệp Phong không có hét lên như vậy, ai biết đối thủ sẽ đá hắn thêm bao lâu!

“Tuý huynh!”

“Một trận chiến này, ngươi đã chiến tận hứng chưa?”

“Nếu còn chưa tận hứng, ta sẽ để cho các ngươi luận bàn thêm một lúc nữa!”

Lúc này, Diệp Phong cũng nghiền ngẫm nhìn về phía Tuý Thiên Ca hỏi.

“Tận hứng!!!”

“Diệp thiếu, trận chiến này, ta chiến lão mẹ nó tận hứng!”

“Thật sự không cần tiếp tục luận bàn!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Tuý Thiên Ca hoảng loạn vội vàng đáp lại.

“Tuý huynh!”

“Ngươi tận hứng thì tốt!”

“Vậy tiếp theo, ngươi nghỉ ngơi một lúc trước, hay là trực tiếp cùng Hoắc cung chủ luận bàn?”

Nghe Tuý Thiên Ca nói như vậy, Diệp Phong cũng cười hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Để cho ta nghỉ ngơi một nén nhang trước!”

Tuý Thiên Ca nghe xong, trước tiên suy nghĩ một chút, sau đó mới đưa ra đáp án, tuy rằng hắn cũng rất muốn trực tiếp luận bàn với Hoắc Sơn, nhưng hắn hiện tại cần điều chỉnh lại tâm lý của mình!

……

Chương 1118 - Đây không phải là đang luận bàn, đây căn bản chính là đang đá bao cát! (2)

“Tiểu Cước đại nhân!”

“Tu vi của ngài rốt cuộc đạt tới cảnh giới nào?”

“Còn có, bên cạnh Diệp thiếu rốt cuộc còn bao nhiêu hộ vệ giống như ngươi!”

“Trước kia ta cũng thấy qua một vị kiếm khách một tay, hình như hắn cũng là hộ vệ của Diệp thiếu gia, vậy ai mạnh hơn?”

Trong thời gian nghỉ ngơi, Dao Trì Thánh Nữ không chịu nổi tò mò trong lòng, trực tiếp nhìn về phía Diệp Tiểu Cước hỏi.

Mà nghe Dao Trì Thánh Nữ hỏi, Tuý Thiên Ca ở một bên cũng vội vàng dựng lỗ tai lên nghe, bởi vì hắn cũng muốn biết đáp án của những vấn đề này.

“Các ngươi không cần biết tu vi của ta mạnh như thế nào!”

“Nhưng mà, bên cạnh ngô chủ của ta có mười hộ vệ giống như ta!”

“Mà ta, chỉ xếp hạng thứ mười!”

“Đến nỗi kiếm khách một tay ngươi nói, hắn xếp hạng thứ sáu!”

Nghe Dao Trì Thánh Nữ hỏi chuyện, Diệp Tiểu Cước cũng thuận miệng đáp lại một câu, nhưng hắn còn chưa tính ngàn ngàn vạn vạn hộ vệ quân Bại Gia dự bị ở trong đó!

“Cái gì!!”

“Thực lực của ngươi khủng bố như vậy mà lại là tên đội sổ?”

“Mà tên kiếm khách một tay kia, thế nhưng cũng chỉ xếp hạng thứ sáu?”

“Vậy người đứng đầu, thực lực của hắn khủng bố tới trình độ nào?”

Nghe xong câu trả lời của Diệp Tiểu Cước, Dao Trì Thánh Nữ cùng Tuý Thiên Ca không khỏi há hốc mồm!

“Đúng rồi!”

“Ngươi là Tuý Thiên Ca phải không!”

“Vì ngươi vừa rồi làm ta chơi vui vẻ, cho nên ta nhắc nhở ngươi một chút!”

“Đó chính là lát nữa luận bàn với Hoắc Sơn, ngươi phải chuẩn bị sẵn sàng bị hành hạ trước, nếu không, ta sợ ngươi liên tục bị đả kích, tinh thần sẽ suy sụp!”

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Cước đột nhiên nghĩ tới một chuyện, sau đó nhìn về phía Tuý Thiên Ca lên tiếng nhắc nhở.

Hả?

Ta luận bàn với một tên phế nhân!

Sau đó, để ta chuẩn bị sẵn sàng bị hành hạ trước?

Đây không phải là vô nghĩa sao?

Nghe Diệp Tiểu Cước nhắc nhở, Tuý Thiên Ca sửng sốt!

“Tiểu Cước đại nhân!”

“Ngươi đùa giỡn ta sao!”

“Ta sẽ đánh không lại tên Hoắc Sơn kia sao?”

Sau khi lấy lại bình tĩnh, Túy Thiên Ca nghiêm túc nhìn Diệp Tiểu Cước hỏi.

“Tuý Thiên Ca!”

“Ta thừa nhận, mặc kệ là ở thiên phú, tâm tính, ngộ tính vẫn là tu vi, ngươi đều mạnh hơn Hoắc Sơn!”

“Nhưng ngươi chớ quên, trận luận bàn này không nói không thể sử dụng ngoại lực, cũng chính là đan dược, thần khí hay bảo vật gì đó!”

“Cho nên, dưới tình huống có thể sử dụng ngoại lực, ngươi tuyệt

đối đánh không thắng Hoắc Sơn!”

Nhìn vẻ mặt nghiêm túc của Tuý Thiên Ca, Diệp Tiểu Cước cũng lên tiếng giải thích.

“Ha ha ha!”

“Tiểu Cước đại nhân, ngài thật sự lo lắng nhiều!”

“Nói đến bảo vật, hắn có thể có nhiều hơn ta sao?”

“Phải biết rằng, ta chính là người thừa kế của Thí Thần Tông, kế thừa toàn bộ đan dược, thiên tài địa bảo, thần khí công kích, thần khí phòng ngự, không chỉ có phẩm cấp cao, mà số lượng càng vô số kể!”

“Cho nên, ở phương diện này, ta không có khả năng có hại, ngược lại còn chiếm hết ưu thế!”

Nghe Diệp Tiểu Cước nói những lời này, Tuý Thiên Ca cũng cực kỳ tự tin nói.

“Ai!”

“Tên Tuý Thiên Ca này thật là quá ngây thơ rồi!”

“Hắn còn không biết tiếp theo sẽ phải đối mặt với thứ gì!”

Nhìn thấy vẻ mặt tự tin của Tuý Thiên Ca, Diệp Tiểu Cước bất đắc dĩ nhún vai, sau đó quay đầu nhìn sang nơi khác, dù sao hắn đã nói những điều đều nói!

Một lát sau!

“Tuý huynh!”

“Hoắc Cung chủ!”

“Trận đấu này cũng chỉ là một trận đấu bình thường, cho nên, điểm đến thì dừng!”

“Hiện tại ta tuyên bố, tỷ thí bắt đầu!”

Sau khi Tuý Thiên Ca nghỉ ngơi xong, Diệp Phong nhìn thấy hai bên đều đã làm tốt chuẩn bị công tác, trực tiếp hô to.

“Thí Thần Quyết!”

“Thí Thần Luyện Thể Quyết!”

“Thí Thần Tam Thần Thông!”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, Tuý Thiên Ca lại lần nữa bạo phát toàn lực, hắn muốn trút hết những oán hận vừa rồi lên người Hoắc Sơn!

“Hoắc Sơn!”

“Ngươi yên tâm!”

“Ta sẽ nhẹ nhàng với ngươi!”

Lúc này, Túy Thiên Ca dùng hết toàn lực lao đến chỗ Hoắc Sơn, cười nghiền ngẫm nhìn Hoắc Sơn ở đối diện nói.

“Ha hả!”

“Tuý Thiên Ca, ngươi thật sự cho rằng ngươi có thể đắn đo ta sao?”

“Thật sự cho rằng ta vẫn là một tên phế sài bình thường thôi sao?”

Nghe vậy, nhìn thấy Túy Thiên Ca đang lao về phía mình, Hoắc Sơn cũng giễu cợt cười nói, sau đó từ trong ngực lấy ra Thiên Đạo kiếp vấn to cỡ nắm tay.

“Tuý Thiên Ca!”

“Đừng nói ta bắt nạt ngươi!”

“Hôm nay, ta sẽ dùng phi hành Thần Khí đặc thù đối phó với ngươi!”

Nói xong, Hoắc Sơn ném ra Thiên Đạo kiếp vân trong tay, sau đó hét lớn: “Tiểu Vân Vân, biến đại, biến đại, lại biến đại cho lão phu!”

Oanh!

Khi Hoắc Sơn vừa nói xong, Thiên Đạo kiếp vân bị ném lên không trung lập tức lớn hơn gấp trăm, đồng thời, một cổ uy áp Thiên Đạo lập tức trấn áp lên người Tuý Thiên Ca.

Mà đối mặt với uy áp của Thiên Đạo kiếp vân, Tuý Thiên Ca đang bùng nổ toàn lực lập tức bị trấn áp tại chỗ!

“Mẹ kiếp!!!”

“Trong tay tên phế sài kia thế nhưng có Thiên Đạo kiếp vân?”

“Hơn nữa, hắn thế nhưng còn có thể khống chế được Thiên Đạo kiếp vân?

“Mẹ nó thật là nực cười!”

Lúc này, Tuý Thiên Ca bị trấn áp tại nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân mà Hoắc Sơn lấy ra biến lớn, hắn hoàn toàn chết lặng, hắn nằm mơ cũng không dám nghĩ đến có người thế nhưng có thể khống chế được Thiên Đạo kiếp vân!

“Tiểu Vân Vân!”

“Ngươi làm gì vậy!”

“Tại sao có thể sử dụng uy áp Thiên Đạo bắt nạt người ta?”

“Ngươi làm như vậy, sao ta có thể luận bàn công bằng với hắn nữa!”

Lúc này, Hoắc Sơn đứng ở bên cạnh Thiên Đạo kiếp vân cũng giả vờ tức giận mắng to Thiên Đạo kiếp vân.

???

Mẹ nó công bằng công chính luận bàn?

Mẹ nó ngươi đều dùng đến cả Thiên Đạo kiếp vân, vậy chú định trận luận bàn này đã ngập tràn bất công!

Hơn nữa, ngươi rõ ràng đang gian lận!

Làm gì có ai chơi như ngươi chứ!

Nghe Hoắc Sơn giận mắng, khóe miệng khóe mắt của Tuý Thiên Ca không tự chủ được giật giật, hắn thật không nghĩ tới đối phương có thể vừa gian lận vừa nói ra những lời vô liêm sỉ như vậy!

“Tuý Thiên Ca!”

“Ta đã nói Tiểu Vân Vân thu hồi uy áp của Thiên Đạo!”

Chương 1119 - Làm gì thế, ngươi đang gian lận!

“Mà ngươi hiện tại hẳn là đã có thể tùy ý nhúc nhích!”

“Cho nên, chúng ta tiếp tục luận bàn thôi!”

Đúng lúc này, giọng nói tràn ngập hưng phấn của Hoắc Sơn vang lên ở trên cao.

Hả?

Tiếp tục luận bàn?

Mẹ nó còn luận bàn cọng lông!

Ngươi có Thiên Đạo kiếp vân che chở, ta cho dù cố hết sức, cũng không thể thương tổn được ngươi!

Nghe Hoắc Sơn nói những lời này, Tuý Thiên Ca cũng lộ ra một nụ cười khổ, sau đó ngẩng đầu nhìn Hoắc Sơn nói: “Hoắc Cung chủ, ta cảm thấy không cần tiếp tục tỷ thí, ta nhận thua!”

“Cái gì!”

“Ngươi muốn tỷ thí một trận tận tình với ta!”

“Nói ta không cần nương tay!”

“Nếu không, ngươi sẽ không vui?”

Sau khi nghe những lời của Tuý Thiên Ca, Hoắc Sơn lộ vẻ khiếp sợ nói hươu nói vượn.

Mà Diệp Phong đang xem trò vui nghe vậy thì sửng sốt, sau đó lắc đầu cười khổ nói: “Cung chủ khi nào cũng học được nghiêm trang nói hươu nói vượn đấy!”

Bên kia!

???

Con mẹ nó tận tình một trận chiến?

Mẹ nó ta đang xin tha, không phải là đang cầu xin hành hạ!

Sao ngươi có thể trợn mắt nói dối như vậy?

Sau khi nghe Hoắc Sơn nói xong, Tuý Thiên Ca muốn phát điên, hắn thật sự không nghĩ tới, Hoắc Sơn thế nhưng có thể làm ra loại chuyện cẩu như vậy!

“Ngươi muốn làm gì thì làm!”

“Lão phu Vạn Lôi Lang!”

“Nếu ngươi đã yêu cầu ta toàn lực chiến đấu, vậy thì ta sẽ không nương tay!”

“Hôm nay, ta sẽ để ngươi trải nghiệm niềm vui khi được Vạn Lôi rửa tội!”

Ngay khi Tuý Thiên Ca sắp sụp đổ, tiếng cười của Hoắc Sơn lại vang lên từ không trung!

Oanh! Oanh! Oanh!

Ngay sau đó, từng đạo tia chớp màu đen hóa thành Lôi Xà hung dữ, trực tiếp đánh xuống Túy Thiên Ca ở bên dưới!

“Mẹ kiếp!”

“Vừa rồi~ vừa rồi ~ Tiểu ~ Cước~ điên ~ loạn ~ đá~ ta ~ !”

“Hiện ~ tại ~, ngươi ~ lại ~ để~ Thiên ~ ~ Đạo~ kiếp ~ vân ~ loạn ~ phách ~ ta ~~!”

“Con ~ mẹ~ nó~ sao ~ ngươi ~ lại~ có~ thể ~ khinh ~ người ~ như ~vậy~!”

Lúc này, Tuý Thiên Ca liên tục bị Thiên Đạo lôi kiếp bổ trúng, hắn vừa run rẩy tránh né vừa mắng to ở trong lòng, hắn chưa bao giờ nghĩ rằng mình tới đây luận bàn, nhưng lại trực tiếp biến thành cầu xin ngược đãi!

Hơn nữa, hắn lại là người chủ động cầu xin tìm con đường chết!

Một giờ sau!

“Kết, kết thúc!”

“Cuối cùng cơn ác mộng này cũng kết thúc rồi!”

“Sau này ta sẽ không bao giờ khoác lác nữa, ta sẽ thành thật làm một tên tửu quỷ!”

“Cái giá phải trả cho việc khoác lác mẹ nó quá lớn!”

Nghĩ đến lúc đầu Diệp Phong đã nói hắn không phải đối thủ của Hoắc Sơn, nhưng hắn cố tình không tin, Tuý Thiên Ca cũng khóc vì hối hận, nếu như có cơ hội làm lại, hắn nhất định sẽ trừng mắt nhìn Diệp Phong nói một câu: “Ta rất gà yếu, sao dám cạnh tranh với Hoắc Lôi Thần!”

“Diệp thiếu!”

“Đối thủ mà ngươi tìm cho ta quá yếu!

“Ta còn chưa phách đâu, mà hắn đã chịu không được!”

Đúng lúc này, giọng nói tràn ngập thất vọng của Hoắc Sơn lại vang lên từ bên cạnh.

???

Cái gì kêu ngươi còn chưa phách đâu?

Mẹ nó, ngươi phách ta cả một canh giờ!

Ngươi còn muốn phách như thế nào nữa!

Nghe Hoắc Sơn nói những lời này, Tuý Thiên Ca tức giận thiếu chút nữa phun ra một ngụm máu tươi!

“Cung chủ!”

“Vậy lần sau ta lại tìm cho ngươi một người có thể kháng phách!”

“Lần này cứ như vậy đi!”

Nghe Hoắc Sơn giận dỗi nói, Diệp Phong không khỏi bật cười, sau đó lên tiếng đáp lại một câu.

“Được!”

“Diệp thiếu, nếu như không có việc gì nữa, ta đi về trước!”

“Dù sao trong cung môn còn có rất nhiều chuyện chờ ta xử lý!”

Nói xong, Hoắc Sơn liền kích hoạt cổng không gian truyền tống chỉ định, sau đó nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Bên kia!

“Tiểu Cước đại nhân!”

“Ngươi biết Hoắc cung chủ khống chế được Thiên Đạo kiếp vân như thế nào không?”

Lúc này, Dao Trì Thánh Nữ lộ vẻ tò mò nhìn về phía Diệp Tiểu Cước hỏi, rốt cuộc nếu không phải là nhìn thấy tận mắt nhìn, cho dù có bị giết, nàng cũng sẽ không tin có người có thể thu phục được Thiên Đạo kiếp vân!

Mà Tuý Thiên Ca ở một bên nghe Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy cũng dựng lỗ tai lên lần nữa, bởi vì hắn cũng rất tò mò về chuyện này!

“Thật ra cũng rất đơn giản!”

“Chỉ cần đánh nó tới khi phục là được!”

“Lúc trước Diệp Tiểu Kiếm, cũng chính là kiếm khách một tay mà các ngươi đã gặp qua thình thịch Thiên Đạo kiếp vân một trận!”

“Cuối cùng cũng không biết thình thịch hết bao nhiêu vạn kiếm, Thiên Đạo kiếp vân trực tiếp chịu phục!

“Sau đó Diệp Tiểu Kiếm liền thu phục Thiên Đạo kiếp vân đưa cho Hoắc Sơn!”

Nghe Dao Trì Thánh Nữ hỏi, Diệp Tiểu Cước cũng cười giải thích.

???

Thình thịch Thiên Đạo kiếp vân một trận?

Sau đó nó chịu phục?

Có cần phải đơn giản đến vậy không!

Đó chính là Thiên Đạo kiếp vân nha, quá trình thu phục không nên là một trận chiến kinh thiên địa quỷ thần khiếp sao?

Nghe Diệp Tiểu Cước nói xong, Dao Trì Thánh Nữ cùng Tuý Thiên Ca đều ngây người!

“Tuý huynh!”

“Luận bàn hai trận!”

“Ngươi cảm thấy thực lực của Tinh Hồn Cung chúng ta thế nào?”

Đúng lúc này, Diệp Phong cũng đi tới, sau đó nhìn về phía Tuý Thiên Ca lên tiếng dò hỏi.

“Thần bí!”

“Cường đại!”

“Không thể chiến thắng!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Tuý Thiên Ca cũng nghiêm túc biểu đạt suy nghĩ của mình.

“Tuý huynh!”

“Vậy Thí Thần Tông của ngươi có muốn trở thành thế lực phụ thuộc của Tinh Hồn Cung ta không?”

Ngay sau đó, Diệp Phong lại nhìn về phía Tuý Thiên Ca tiếp tục hỏi.

Đúng vậy, khi Diệp Phong ở trong tửu lầu biết được thân phận của Túy Thiên Ca, hắn đã có ý nghĩ này, hắn nghĩ nếu như Thí Thần Tông đã từng là bá chủ của Thần giới, Tinh Hồn Cung do hắn thành lập nhất định sẽ giẫm bá chủ dưới chân!

Nếu đã là Thí Thần Tông mà vô số người muốn tưởng bái nhập, cho dù là làm tạp dịch, vậy thì hắn phải làm người bái nhập vào Thí Thần Tông, sau đó có thêm một mục tiêu mới đó chính là bái nhập vào Tinh Hồn Cung, cho dù chỉ làm một tên tạp dịch!

“Cái gì!”

Chương 1120 - Thí Thần Tông, trở thành thế lực phục thuộc Tinh Hồn Cung!

“Muốn Thí Thần Tông trở thành thế lực phụ thuộc Tinh Hồn Cung?”

Túy Thiên Ca nghe vậy cũng kinh ngạc thốt lên, hắn không ngờ Diệp Phong làm ra một loạt hành động, mục đích cuối cùng chính là muốn bắt lấy Thí Thần Tông!

“Diệp thiếu!”

“Tuy rằng ta là người thừa kế Thí Thần Tông!”

“Nhưng ta sợ mình không tự quyết định được!”

“Bởi vì, linh hồn tông chủ đời trước của Thí Thần Tông đang ngủ

say ở trong cơ thể ta, nếu như để hắn biết chuyện này, vậy thì hắn tuyệt đối sẽ cướp đoạt thân phận người thừa kế của ta!"

"Dù sao ở trong lòng hắn, Thí Thần Tông mới là bá chủ Thần giới, hơn nữa vẫn là bá chủ duy nhất!"

Sau khi lấy lại tinh thần, Tuý Thiên Ca liền giải thích tình hình.

"Nga!"

"Linh hồn tông chủ đời trước của Thần Tông thế nhưng ở trong cơ thể ngươi?"

"Hơn nữa, hắn còn có tư cách phế bỏ thân phận người thừa kế của ngươi?"

Nghe vậy, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ hứng thú, sau đó hắn đột nhiên nghĩ tới một chuyện, trực tiếp nói với Diệp Tiểu Cước bên cạnh: "Tiểu Cước, đưa Hoắc cung chủ đến đây một chuyến!"

Hả?

Hoắc Sơn vừa đi trở về?

Hiện tại lại muốn gọi hắn trở lại đây?

Làm như vậy không phải đang chơi chó... Không, không phải là đang chơi Cung chủ sao?

Nghe Diệp Phong hạ mệnh lệnh, Diệp Tiểu Cước cũng lộ ra vẻ nghi hoặc, nhưng rất nhanh liền đáp ứng: "Ngô chủ, thuộc hạ liền đưa Hoắc cung chủ đến đây!"

"Tuý Thiên Ca!"

"Nhân cơ hội này, ngươi nói tình huống của tên kia một chút!"

"Nếu như hắn không đồng ý, ta sẽ ra lệnh cho Hoắc Sơn dùng Thiên Đạo lôi kiếp bổ tới khi hắn đồng ý mới thôi!"

Sau khi Diệp Tiểu Cước rời đi, Diệp Phong liền nhìn về phía Tuý Thiên Ca nói ra suy nghĩ của mình.

Hả?

Nếu như Lạc Thiên Tường dám không đồng ý!

Vậy thì dùng Thiên Đạo lôi kiếp bổ tới khi hắn đồng ý mới thôi sao?

Kích thích đến vậy?

Sau khi nghe Diệp Phong nói xong, Tuý Thiên Ca hưng phấn cả lên.

???

Ngươi đang hưng phấn cái gì vậy?

Ngươi không phải một đám với lão tông chủ Thí Thần Tông sao, hắn sắp gặp sét đánh, ngươi không những không lo lắng, ngược lại còn thêm hưng phấn?

Ngươi vui sướng như vậy, hắn biết không?

Thấy Tuý Thiên Ca đột nhiên lộ ra vẻ vô cùng hưng phấn, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó thầm nghĩ: "Chẳng lẽ đây là một mình bị phách, không bằng cùng bị phách sao?"

……

"Lạc đại nhân!"

"Mau tỉnh lại, xảy ra chuyện lớn!"

Mà lúc này, Tuý Thiên Ca đã bình tĩnh trở lại cũng hét lớn ở trong lòng.

"Hả?"

"Thiên Ca, xảy ra chuyện gì rồi?"

Rất nhanh, trong đầu Tuý Thiên Ca liền vang lên một giọng nói lười biếng.

"Lạc đại nhân!"

“Thần giới xuất hiện một Tinh Hồn Cung cực kỳ cường đại!”

“Hiện tại, bọn họ muốn Thí Thần Tông chúng ta trở thành thế lực phụ thuộc của Tinh Hồn Cung bọn họ!

“Bởi vì chuyện này vô cùng quan trọng, ta cũng không dám tự mình đưa ra quyết định, cho nên, ta muốn hỏi ý tứ của ngài một chút!”

Nghe đối phương nói xong, Túy Thiên Ca lập tức giải thích ngắn gọn tình huống!

“Cái gì!”

“Đối phương thế nhưng muốn Thí Thần Tông chúng ta trở thành thế lực phụ thuộc cho bọn họ sao?”

“Bọn họ điên rồi sao?”

Nói đến đây, giọng nói lười biếng dừng lại, sau đó giận dữ rống to với Tuý Thiên Ca: “Tuý Thiên Ca, đối phương đang cưỡi lên cổ chúng ta, ị phân lên đầu Thí Thần Tông chúng ta, mẹ nó tại sao ngươi không trực tiếp giết bọn họ?”

“Lạc đại nhân!”

“Ta đã đấu với bọn họ!”

“Nhưng ta không phải đối thủ của họ!”

Nghe tiếng rống giận của Lạc Thiên Tường, Tuý Thiên Ca cũng bất đắc dĩ lên tiếng giải thích.

“Hả?”

“Lấy tu vi cùng truyền thừa cường đại, công pháp thần thông, các loại thần khí cường đại, các loại đan dược và bảo vật, vậy mà ngươi còn không phải là đối thủ của bọn họ sao?”

“Chẳng lẽ, đối phương là cường giả trong cung môn đấu với một mình ngươi?”

Biết được tình huống này, Lạc Thiên Tường bày tỏ suy đoán của mình, dù sao thì hắn vẫn rất rõ ràng về thực lực của Tuý Thiên Ca, hơn nữa cộng thêm những công pháp cường đại thần thông cùng với các loại bảo vật của Thí Thần Tông, nhìn toàn bộ Thần giới, hắn thật sự không tin dưới tình huống 1 đấu 1, lại có người có thể thắng Tuý Thiên Ca!

“Lạc đại nhân!”

“Đối phương có hai người, hơn nữa, đều là đơn độc chiến đấu với ta!”

“Kết quả, ta hai ván đều thua!”

Nghe được những lời của Lạc Thiên Tường, Tuý Thiên Ca lại lần nữa lên tiếng giải thích.

“Cái gì!”

“Đối phương chỉ phái ra hai người!”

“Kết quả, Tuý Thiên Ca ngươi đều thua cả hai ván?”

“Làm sao có khả năng!”

Nghe vậy, Lạc Thiên Tường lập tức chấn kinh!

“Lạc đại nhân!”

“Nếu không, hay là ngài tự mình ra tay đi!”

“Dù sao thực lực của đối phương cũng rất mạnh, nếu chúng ta có thể thu phục được đối phương, để cho bọn họ trở thành thế lực phụ thuộc của Thí Thần Tông chúng ta, nhất định sẽ rất có ích rất lớn đối với sự hưng thịnh của Thí Thần Tông chúng ta!

Thấy Lạc Thiên Tường hồi lâu không nói gì, Tuý Thiên Ca cũng lên tiếng đề nghị.

“Cũng tốt!”

“Tuy rằng ta hiện tại chỉ là một hồn thể, nhưng đối phó với tu sĩ

có tu vi Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong ở thời đại này, dễ dàng như trở bàn tay!”

“Dù sao thời đại các ngươi đã xuống dốc, căn bản không thể so sánh với thời đại của ta được!”

Nghe Tuý Thiên Ca đề nghị, Lạc Thiên Tường đáp ứng không chút do dự, bởi vì hắn cảm thấy những gì Tuý Thiên Ca nói là đúng, với sự giúp đỡ của một thế lực mạnh mẽ như vậy, nó chắc chắn sẽ tăng tốc độ quật khởi của Thí Thần Tông!

“Cuối cùng người này cũng mắc câu!”

“Cho dù ngươi rất mạnh, nhưng ta cũng không tin ngươi có thể mạnh hơn Thiên Đạo kiếp vân!”

Nghe Lạc Thiên Tường nói xong, Tuý Thiên Ca cũng lộ ra vẻ chờ mong!

……

“Diệp thiếu!”

“Ta đã nói với tên kia mọi tình huống!”

“Hắn có thể mượn lực lượng Thí Thần Lệnh hiện thân bất cứ lúc nào, sau đó tiến hành chiến đấu!”

Sau đó, Tuý Thiên Ca liền dùng thần thức nói tình huống với Diệp Phong!

“Tuý Thiên Ca!”

“Theo ta được biết, người tu luyện ở thời đại thượng cổ có thực lực mạnh hơn so với người tu luyện ở thời đại chúng ta!”

Chương 1121 - Là ai muốn để Thí Thần Tông làm thế lực phụ thuộc, đứng ra!

“Ví dụ như một cường giả có tu vi Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng

đỉnh phong ở thời đại thượng cổ, thực lực ít nhất cũng mạnh hơn gấp mười lần cường giả có tu vi Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong ở thời đại này!"

"Vậy cái tên trong cơ thể ngươi, với trạng thái linh hồn của hắn có thể bộc phát ra bao nhiêu lực lượng?"

Sau khi nghe Tuý Thiên Ca nói xong, Diệp Phong cũng lộ vẻ tò mò hỏi.

"Diệp thiếu!"

"Cái tên trong cơ thể ta đã từng có thực lực rất khủng bố!"

"Tuy rằng là Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, nhưng lại mạnh hơn 20 lần với cường giả có tu vi Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong ở thời đại này!"

"Không chút khoa trương khi nói chẳng sợ ta là tuyệt thế thiên kiêu, nhưng ở cùng cảnh giới, hắn chỉ cần dùng một ngón tay là có thể nghiền áp ta, nhưng đây cũng là bởi vì ở thời đại của chúng ta, nồng độ linh khí trong thiên địa đã giảm xuống quá nhiều, nếu không, nếu như ta ở thời đại hắn, ta chưa chắc đã kém hơn hắn!"

"Đến nỗi trạng thái linh hồn hiện tại của hắn có khả năng bộc phát ra bao nhiêu thực lực, vậy thì cũng ít nhất là gấp mười lần cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong ở thời đại này!"

Nghe Diệp Phong hỏi chuyện, Tuý Thiên Ca cũng lập tức giải thích.

"Hả?"

"Chỉ là trạng thái của linh hồn, nhưng lực lượng bộc phát lại có thể kinh khủng như vậy sao?"

Nghe Tuý Thiên Ca nói như vậy, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

“Đối thủ lần này của ta là ai?”

Khi Hoắc Sơn đi theo Diệp Tiểu Cước đi ra khỏi vết nứt không gian, liền đi tới trước mặt Diệp Phong tò mò hỏi.

“Hoắc cung chủ!”

“Đối thủ lần này chính là tên đã từng coi thường ngươi!”

“Mà tên đó hiện tại đang ở trong cơ thể Túy Thiên Ca, bất cứ lúc nào cũng có thể xông ra chiến đấu với ngươi!”

Nghe Hoắc Sơn dò hỏi, Diệp Phong cũng cười giải thích.

“Cái gì?”

“Tên khốn Lạc Thiên Tường kia thực sự đang ở trong cơ thể của Tuý Thiên Ca ư?”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Hoắc Sơn đầu tiên là kinh ngạc, sau đó trở nên hoàn toàn phấn khích, dù sao bắt nạt người thừa kế của Thí Thần Tông làm gì kích thích hơn bắt nạt Lạc Thiên Tường!

“Tuý huynh!”

“Hoắc cung chủ đã tới rồi!”

“Ngươi có thể để cho tên kia đi ra!”

Sau khi Diệp Phong lấy ra ghế bập bênh, Tuý Mộng Tửu, xiên thịt rồng, củi và những thứ khác, hắn nhìn Tuý Thiên Ca lên tiếng nhắc nhở.

Hả?

Để Lạc đại nhân ra không là vấn đề!

Nhưng ý của ngươi là gì khi lấy những thứ này ra?

Nhìn thấy Diệp Phong lấy ra những thứ này, Tuý Thiên Ca cũng tỏ ra khó hiểu, sau đó tò mò hỏi: “Diệp thiếu, ngươi lấy ra những thứ này là định làm gì sao?”

“Tuý huynh!”

“Tiếp theo chính là một trận chiến ngang tài ngang sức!”

“Cảnh chiến đấu kia chắc chắn sẽ cực kỳ thú vị!”

“Và xem một trận chiến tuyệt vời như vậy, ngươi không chuẩn bị một ít thức ăn và rượu, chẳng phải là không tôn trọng trận chiến này sao!”

Nghe Tuý Thiên Ca dò hỏi, Diệp Phong cũng nghiêm túc giải thích.

???

Cuộc chiến ngang tài ngang sức?

Sau đó vì biểu đạt tôn trọng với trận chiến đấu này, cho nên mới chuẩn bị mỹ thực cùng rượu ngon?

Nghe Diệp Phong giải thích, Tuý Thiên Ca lập tức cả kinh, hắn thật không nghĩ tới Diệp Phong lại có thể nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy!

“Tuý huynh!”

“Mau thả tên kia xuất hiện đi!”

“Hoắc cung chủ đang sốt ruột chờ!”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong lại lần nữa vang lên.

“Diệp thiếu!”

“Ta đã biết!”

“Ta lập tức gọi hắn đi ra ngoài!”

Nghe Diệp Phong thúc giục, Tuý Thiên Ca cũng gật đầu, sau đó trong tay xuất hiện một cái lệnh bài màu đen, sau đó ném lệnh bài lên không trung, đồng thời hét lớn: “Lạc đại nhân, mời ngài đến giáo huấn bọn họ một chút!”

“Là ai!”

“Là ai muốn Thí Thần Tông chúng ta làm thế lực phụ thuộc!”

“Đứng ra!”

Khi hư ảnh của một nam tử trung niên xuất hiện từ trong lệnh bài, Lạc Thiên Tường liếc nhìn mọi người với thái độ trên cao, sau đó dùng giọng nói lạnh lùng lên tiếng chất vấn.

"Lạc Thiên Tường!"

"Ta đứng ra, ngươi có thể làm gì được ta hay sao?"

Lúc này, Hoắc Sơn cũng thần sắc ngoạn vị tiến lên một bước, sau đó nhìn lên hư ảnh ở trên không trung hô to lên.

"Hoắc Sơn?"

"Tại sao ngươi lại ở chỗ này?"

Nhìn thấy Hoắc Sơn, Lạc Thiên Tường cũng sững sờ, sau đó lập tức lên tiếng chất vấn!

"Bởi vì ta là Cung chủ Tinh Hồn Cung!"

"Bởi vì ta muốn để cho Thí Thần Tông ngươi trở thành thế lực phụ thuộc của Tinh Hồn Cung ta!"

"Cho nên ngươi nói thử xem tại sao ta lại có mặt ở chỗ này!"

Nghe được Lạc Thiên Tường hỏi mình như vậy, Hoắc Sơn cũng cười lớn lên tiếng đáp lại.

"Không thể nào có chuyện như vậy đó!"

"Theo Thiên Ca nói, Tinh Hồn Cung này tùy tiện phái ra hai người thì có thể chiến thắng hắn một cách dễ dàng, như vậy cũng đủ để chứng minh là Tinh Hồn Cung này cũng không đơn giản!"

"Mà ngươi chỉ là một củi mục, sao có thể là Cung chủ Tinh Hồn Cung được chứ!"

Mà Lạc Thiên Tường nghe được hắn nói như vậy thì trên mặt lộ ra vẻ khinh thường nhìn Hoắc Sơn nói ra ý nghĩ của mình.

"Lạc đại nhân!"

"Hoắc... Hoắc Cung chủ chính là một trong số hai người đánh bại ta!"

"Cho nên ngài tuyệt đối không thể coi thường hắn!"

Đúng lúc này, giọng nói của Túy Thiên Ca vang lên bên cạnh.

"Cái gì!"

"Túy Thiên Ca, ngươi đang nói đùa với ta có đúng hay không!"

"Một củi mục, hắn có thể đánh bại ngươi?"

Mà nghe được Túy Thiên Ca nói như vậy, trên mặt Lạc Thiên Tường cũng lộ ra vẻ khó có thể tin được!

"Uy!"

"Các ngươi đừng có đứng đó nói nhảm nữa có được hay không!"

"Muốn đánh thì tranh thủ đánh đi!"

"Nếu như không đánh thì ta đi về đi ngủ!"

Nhìn thấy ba người đứng đó lằng nhà lằng nhằng nói chuyện phiếm, Diệp Phong cũng trực tiếp thúc giục.

"Tiểu tử!"

"Ngươi là cái thá gì!"

"Ở chỗ này tới lượt ngươi nói chuyện hay sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên Tường cũng mặt lộ vẻ không vui giận dữ lên tiếng mắng mỏ.

"Ngưng!"

Theo Lạc Thiên Tường vừa nói dứt câu, Diệp Tiểu Cước đang đứng bên cạnh trong nháy mắt xuất thủ, trực tiếp điều khiển linh khí khổng lồ giữa thiên địa, trong mấy giây thì đã giúp Lạc Thiên

Tường ngưng tụ ra một bộ ngụy nhục thân!

Ba!

Chương 1122 - Là ta không đủ mạnh sao? Là hắn quá biến thái có được hay không a!

Ngay sau đó, Diệp Tiểu Cước trực tiếp xuất hiện trước mặt Lạc Thiên Tường, sau đó một bàn tay trực tiếp quất lên trên mặt của đối phương, sau đó nổi giận mắng: "Mẹ nó ngươi lại là cái thá gì, dám nói chuyện với chủ nhân như thế!"

"Còn nữa, nếu không phải chủ nhân tạm thời không muốn giết ngươi thì lão tử đã một cước đá cho ngươi hồn phi phách tán lâu rồi!"

Choáng váng!

Lúc này, Lạc Thiên Tường bị quạt một bạt tai, cả người đều choáng váng!

Mà chờ sau khi hắn tỉnh táo lại, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tiểu Cước tràn đầy sợ hãi vô tận!

"Quá kinh khủng!"

"Thật là quá kinh khủng!"

"Người này lại có thể cưỡng chế điều khiển linh khí trong thiên địa giúp ta ngưng tụ ra một bộ ngụy nhục thân trong thời gian ngắn ngủi như thế, hơn nữa còn cưỡng chế hòa linh hồn của ta và ngụy nhục thân thành một thể, mà ở trong quá trình này ta thậm chí ngay cả một chút xíu năng lực phản kháng cũng không có, tình huống này cũng đủ để chứng minh được là thực lực của đối phương vượt xa ta!"

"Thậm chí trong mắt của đối phương thì rất có thể ta giống như là một con kiến hôi!"

Lúc này, nhận ra được sự chênh lệch giữa mình và Diệp Tiểu Cước, Lạc Thiên Tường sắp bị sợ tè ra quần, hơn nữa hắn biết rất rõ, cho dù hắn có được nhục thân chân chính có được tu vi thời kỳ đỉnh phong thì tuyệt đối cũng không phải là đối thủ của Diệp Tiểu Cước!

"Không được!"

"Mẹ nó ta càng nghĩ thì càng thấy tức!"

"Nhất định phải hảo hảo sửa chữa ngươi một trận mới được, nhất định phải để ngươi biết có đôi khi nói sai là phải trả một cái giá thật là lớn!"

Nói xong, Diệp Tiểu Cước trực tiếp quay qua nhìn Diệp Phong!

"Tiểu Cước!"

"Nhớ là hãy dịu dàng với hắn một chút!"

"Nhưng tuyệt đối đừng có làm hỏng hắn dù sao một hồi nữa hắn còn phải giao đấu với Hoắc Cung chủ đó!"

Chú ý tới Diệp Tiểu Cước đang quay qua nhìn mình, Diệp Phong cũng khẽ gật đầu, sau đó ra lệnh.

Bành! Bành! Bành!

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, từng tiếng vang trầm đục không ngừng vang lên ở trên không trung.

"Ừm?"

"Lại là đá đống cát?"

"Mặc dù đổi một cái đống cát khác nhưng mà ta đã coi qua một lần bây giờ coi lại lần thứ hai ta thật sự không có hứng thú gì!"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Cước không ngừng đá Lạc Thiên Tường đá tới đá lui ở trên không trung, Dao Trì Thánh Nữ cảm thấy không thú vị tự lẩm bẩm.

"Lạc Thiên Tường có phải là đầu bị nước vào rồi hay không?"

"Tại sao hắn lại đi đắc tội Diệp thiếu chứ?"

"Bây giờ thì hay rồi, không chỉ phải hưởng thụ niềm vui sướng khi bị đánh mà còn phải hưởng thụ niềm vui sướng khi làm một cái bao cát nữa!"

Nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc đang diễn ra ở trên không trung, Túy Thiên Ca cũng gượng cười tự nói.

"Túy Thiên Ca! ! !"

"Mẹ nó ngươi hố chết lão tử rồi!"

"Bên ngoài có tồn tại khủng bố như vậy thì tại sao ngươi còn tìm tai vạ cho ta nữa?"

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy sụp đổ của Lạc Thiên Tường vang lên ở trong đầu của Túy Thiên Ca.

"Lạc đại nhân!"

"Chuyện này cũng không thể trách ta được!"

"Là ngươi đã từng nói với ta, ở thời đại này, dù cho bây giờ ngươi chỉ còn lại có linh hồn nhưng mà nhìn khắp toàn bộ thần giới cũng sẽ không có người nào là đối thủ của ngươi!"

"Cho nên ở trong lòng ta thì ngươi chính là một vị thần vô địch!"

"Nhưng ta hoàn toàn không ngờ được là ngươi nói như vậy chỉ là đang khoác lác với ta thôi!"

Nghe được Lạc Thiên Tường nói như vậy, Túy Thiên Ca cũng tỏ vẻ ủy khuất lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Thần mẹ nó khoác lác?

Là ta không đủ mạnh sao?

Là gia hỏa này quá biến thái có được hay không a!

Không nói khoa trương một chút nào, chỉ với cái tên đại biến thái này thì cho dù là ở thời đại của ta đó cũng là tương đương với một vị tồn tại kinh khủng có thể đánh nổ ta!

Nghe được Túy Thiên Ca giải thích như vậy với mình, Lạc Thiên Tường cũng trong nháy mắt khó chịu đến không chịu nổi, hắn hoàn toàn không ngờ được là ở trong thời đại mà nồng độ linh khí giảm mạnh như thế này mà còn có quái vật khủng bố như thế!

"Lạc đại nhân!"

"Tiểu Cước đại nhân này thật ra là một người khác trong số hai người đã đánh bại ta!"

"Mà trước đó ta cũng bị hắn đá tới đá lui như thế!"

"Có thể nói ở phương diện mỹ đá này thì ta tương đối có kinh nghiệm, nếu không ta chia sẻ cho ngươi một chút kinh nghiệm của ta nhé?"

Đúng lúc này, giọng nói của Túy Thiên Ca cũng vang lên ở trong đầu của Lạc Thiên Tường một lần nữa.

Hả?

Chia sẻ kinh nghiệm bị đá của ngươi cho ta?

Thế nào, ngươi muốn cho ta học tập cách làm sao để làm một đống cát tốt hay sao?

Nghe được Túy Thiên Ca nói như vậy, trong nháy mắt mặt Lạc Thiên Tường treo đầy hắc tuyến!

Một bên khác!

"Làm gì chứ?"

"Tiểu Cước đại nhân đang làm gì đó?"

"Đây là Tiểu Bắc Tị thuộc về ta mà!"

"Sao hắn lại nửa đường cướp mất?"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tường bị đá tới đá lui, Hoắc Sơn cũng toát ra vẻ mộng bức, phải biết, hắn chuẩn bị xuất ra Thiên Đạo kiếp vân khai phách, ai mà ngờ được lại bị Diệp Tiểu Cước vượt lên trước một bước!

Mà lúc này, Lạc Thiên Tường không ngừng bị đá tới đá lui cũng hoàn toàn không biết được là chờ khi hắn kết thúc được cơn ác mộng này thì không phải là giải thoát mà là bắt đầu một cơn ác mộng khác!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, ban thưởng hai ngàn vạn điểm phá sản, ban thưởng đột phá một cái tiểu cảnh giới!"

Đúng lúc này, tiếng thông báo ban thưởng của hệ thống lại bỗng nhiên vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Ừm?"

"Nhiệm vụ hoàn thành?"

"Như thế xem ra Trình Hỏa đã làm đúng theo yêu cầu của ta, hung hăng phá của mấy đợt ngay trước mặt vô số thiên kiêu ở trong buổi đấu giá!"

Nghe được tiếng thông báo ban thưởng của hệ thống vang lên, Diệp Phong lập tức biết được những bảo vật mà mình để lại ở phòng đấu giá Thiên Hổ đã bị quy Trình Hoả lãng phí hết!

.....

Chương 1123 - Tiểu Cước đại nhân, tiếp sức tiếp sức, nên đến lượt ta rồi!

"Đúng rồi!"

"Trong số phần thưởng còn có phần thưởng đột phá một cái tiểu cảnh giới!"

"Như vậy thì ta sẽ phải đột phá đến cảnh giới Thần Kiếp Cảnh Thất Trọng đỉnh phong, như thế xem ra thời gian ta ở lại thần giới đúng là không còn nhiều lắm!"

Nghĩ đến phần thưởng nhiệm vụ, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó trực tiếp nằm lên trên ghế xích đu, chuẩn bị hưởng thụ lôi điện xoa bóp!

"Ừm?"

"Tư thái thoải mái đó của Diệp thiếu!"

"Sao ta lại cảm thấy nó quen thuộc như vậy?"

Lúc này, Dao Trì Thánh Nữ đang đứng bên cạnh chú ý tới tình huống của Diệp Phong thì cũng cúi đầu trầm tư, bởi vì nàng luôn cảm thấy trạng thái này của Diệp Phong hình như nàng đã từng nhìn thấy ở đâu đó rồi!

"Chờ một chút!"

"Trước đó khi Diệp thiếu hưởng thụ lôi điện xoa bóp thì hình như chính là dáng vẻ như thế này!"

"Chẳng lẽ nói hắn lại sắp đột phá nữa rồi?"

Nghĩ đến khả năng này, trên mặt Dao Trì Thánh Nữ cũng lộ ra vẻ khó có thể tin được, dù sao hôm qua Diệp Phong mới liên tục đột phá hai cái tiểu cảnh giới ở ngay trước mặt nàng!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Ta thấy sắc mặt của ngươi hình như có chút gì đó không đúng!"

"Đã xảy ra chuyện gì hay sao?"

Lúc này, chú ý tới sự khác thường của Dao Trì Thánh Nữ, Túy Thiên Ca cũng lập tức lên tiếng hỏi thăm.

"Túy Thiên Ca!"

"Nếu như ta đoán không lầm, có thể Diệp thiếu muốn đột phá!"

"Mà phương thức độ kiếp của hắn có chút không giống với chúng ta!"

"Cho nên, ngươi nên chuẩn bị tâm lý cho tốt đi nếu không thì ta sợ là một hồi nữa ngươi sẽ khó chịu đến muốn khóc đó!"

Nghe được Túy Thiên Ca hỏi thăm như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng nói ra phỏng đoán của mình, đồng thời cũng lên tiếng nhắc nhở Túy Thiên Ca.

Hả?

Diệp thiếu độ kiếp, như vậy thì có liên quan gì tới ta?

Tại sao ta phải cảm thấy khó chịu?

Còn nữa, tất cả mọi người đều là người, phương thức độ kiếp có gì khác biệt đâu chứ?

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Túy Thiên Ca lại tỏ vẻ mộng bức, bởi vì hắn hoàn toàn nghe không hiểu những lời mà Dao Trì Thánh Nữ vừa nói là có ý gì!

Oanh!

Đúng lúc này, theo một cỗ Thiên Đạo uy áp ầm vang giáng lâm, hai người Túy Thiên Ca và Lạc Thiên Tường trực tiếp choáng váng, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong muốn đột phá nhưng lại không có nói trước để bọn họ rời khỏi đây!

"Đại nhân!"

"Đừng đá!"

"Chúng ta nên tranh thủ chạy đi đi, nếu không thì một lát nữa chúng ta cũng sẽ trở thành mục tiêu công kích của Thiên Đạo kiếp vân đó!"

Sau khi tỉnh táo lại, Lạc Thiên Tường thần sắc hốt hoảng quay qua nhìn Diệp Tiểu Cước hô to lên.

"Chạy cái rắm!"

"Nếu nó dám bổ ta một cái nào thì lão tử đá chết nó!"

Nghe được Lạc Thiên Tường nhắc nhở, Diệp Tiểu Cước đầu tiên là nhìn thoáng qua Thiên Đạo kiếp vân đang nhanh chóng ngưng tụ thành hình ở trên không trung, sau đó trên mặt lộ ra vẻ khinh thường nói ra một câu như vậy!

? ? ?

Ngươi còn đá chết nó?

Ngươi khoác lác như vậy?

Phải biết, đây chính là Thiên Đạo kiếp vân, hóa thân của thiên đạo, cho dù ngươi có mạnh như thế nào đi nữa thì chẳng lẽ ngươi còn mạnh hơn Thiên Đạo hay sao?

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Lạc Thiên Tường cảm thấy cả người đều muốn điên rồi, hắn thật sự không muốn chết dưới Thiên Đạo kiếp vân, hắn còn muốn tái hiện lại sự huy hoàng của Thí Thần Tông!

Một bên khác!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Còn đứng ngây ra đó để làm gì!"

"Mau tranh thủ chạy đi đi!"

Nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ đứng tại chỗ, hoàn toàn không có một chút phản ứng nào, Túy Thiên Ca đang chuẩn bị chạy trốn trên mặt cũng lộ ra vẻ lo lắng lên tiếng nhắc nhở.

"Ừm?"

"Chạy cái gì?"

"Mặc dù Thiên Đạo kiếp vân rất mạnh nhưng mà ở trong mắt của Diệp thiếu và đông đảo người hộ đạo của hắn thì cũng không là cái thái gì cả!"

"Hơn nữa có phải là ngươi quên rồi hay không, trong tay Hoắc Cung chủ còn có một đạo Thiên Đạo kiếp vân bị thu phục!"

Nghe được tiếng la của Túy Thiên Ca, Dao Trì Thánh Nữ lại dùng một loại ánh mắt khác thường quay qua nhìn hắn, sau đó lên tiếng nhắc nhở.

"Đúng!"

"Ở trong mắt chúng ta thì Thiên Đạo kiếp vân là tồn tại vô địch!"

"Nhưng ở trong mắt Diệp thiếu, đó chính là đệ đệ a!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nhắc nhở, lúc này Túy Thiên Ca mới phản ứng lại!

Một lát sau!

"Ngọa tào! ! !"

"Thiên Đạo kiếp vân đang làm gì?"

"Lôi điện xoa bóp sao?"

Khi mà hai người Thiên Ca và Lạc Thiên Tường nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân ngưng tụ thành hình thận trọng đánh xuống một đoạn nhỏ Thiên Đạo lôi kiếp rơi vào trên người Diệp Phong, sau đó chú ý tới trên mặt Diệp Phong cũng hiện ra vẻ cực kỳ hưởng thụ, tình huống này khiến cho bọn họ nhìn đến choáng váng!

"Lôi điện xoa bóp!"

"Thiên Đạo kiếp vân đánh xuống một đợt Thiên Đạo lôi kiếp nhỏ này, lực lượng ẩn chứa trong đó không chỉ có thể rèn luyện thần lực trong cơ thể của Diệp thiếu mà còn có thể để cho nhục thân của Diệp thiếu đạt tới một loại trạng thái cực kỳ sảng khoái!"

"Nói một cách đơn giản, Diệp thiếu độ kiếp chính là hoàn thành trong quá trình hưởng thụ này!"

Nhìn thấy Túy Thiên Ca mộng bức, Dao Trì Thánh Nữ cũng lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

"Rèn luyện thần lực!"

"Tăng cảnh giới lên!"

"Xoa bóp hưởng thụ!"

"Độ kiếp thành công!"

"Dao Trì Thánh Nữ, đây chính là lời giải thích cho phương thức độ kiếp đặc thù của Diệp thiếu mà ngươi nói trước đó hay sao?"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ giải thích như vậy, Túy Thiên Ca cũng trừng lớn hai mắt nhìn về phía đối phương lên tiếng hỏi ngược lại.

"Không sai!"

"Đây chính là phương thức độ kiếp đặc thù của Diệp thiếu!"

"Có thể nói, chúng ta độ kiếp cửu tử nhất sinh, mà Diệp thiếu độ kiếp, đó chính là Thiên Đạo kiếp vân cửu tử nhất sinh, bởi vì nếu như nó thất thủ không thể khống chế tốt được thì nó sẽ gặp nguy hiểm!"

Nghe được Túy Thiên Ca hỏi thăm mình, Dao Trì Thánh Nữ cũng gượng cười đáp lại.

"Mẹ nó!"

"Tất cả mọi người đều độ kiếp, có cần phải chênh lệch lớn như vậy hay không hả!"

"Còn nữa, tại tại sao lại để cho ta thấy cảnh này!"

Chương 1124 - Tiểu Cước đại nhân, tiếp sức tiếp sức, nên đến lượt ta rồi! (2)

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, sau đó nhớ lại chính mình đã từng trải qua chín lần độ kiếp cửu tử nhất sinh, Túy Thiên Ca tâm thái trực tiếp sập!

...

Một bên khác!

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Ngươi đá cũng không xê xích gì nhiều!"

"Nên đổi lại ta rồi!"

Lúc này, Hoắc Sơn đã có chút chờ không nổi cũng nhìn về phía Diệp Tiểu Cước đang ở trên không trung hô to lên.

"Tốt! Tốt! Tốt!"

"Ta không chơi!"

"Đổi lại là ngươi chơi đi!"

Nghe được tiếng la của Hoắc Sơn, Diệp Tiểu Cước cũng cười đáp lại một câu.

? ? ?

Các ngươi có ý gì?

Một người chơi chán, đổi một người khác chơi?

Mẹ nó, các ngươi coi ta là cái gì hả?

Nghe được cuộc nói chuyện giữa hai người, Lạc Thiên Tường vẫn luôn bị đá tới đá lui trên mặt cũng xuất hiện vẻ tức giận sau đó trực tiếp nhìn về phía Hoắc Sơn hô lớn: "Hoắc Sơn, ta đánh không lại Tiểu Cước đại nhân, chẳng lẽ mẹ nó ta còn không đánh lại một tên củi mục như ngươi hay sao?"

"Ai!"

"Lạc đại nhân, dưới tình huống bình thường thì chắc chắn là ngươi có thể đè đầu mà đánh thắng!"

"Nhưng hắn gian lận a!"

"Trong một trận tỷ thí công bằng như thế, ngươi hoàn toàn không có một chút hy vọng thắng lợi nào!"

Phía dưới, Túy Thiên Ca nghe được Lạc Thiên Tường nói như vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ tự lẩm bẩm, dù sao hắn từng trải qua!

...

"Hoắc Sơn!"

"Đừng nói ta khi dễ ngươi!"

"Hôm nay ta nhường cho ngươi ba chiêu trước, nếu không, một khi ta ra tay thì cuộc tỷ thí này cũng có thể tuyên bố kết thúc rồi!"

Lúc này, nhìn Hoắc Sơn đang đứng đối diện mình, Lạc Thiên Tường trên mặt tràn đầy vẻ khinh thường lên tiếng nói.

.....

"Lạc Thiên Tường!"

"Ngươi cho rằng ta vẫn là tên củi mục trước đây hay sao?"

"Ta cho ngươi biết, bây giờ ta đã trở thành tồn tại mà ngươi không với k nổi!"

Nói xong, Hoắc Sơn lại lấy Thiên Đạo kiếp vân ra một lần nữa, sau đó trực tiếp ném lên trên bầu trời!

Hả?

Cái quỷ gì?

Tại sao ở trong tay của tên củi mục này lại có một đạo Thiên Đạo kiếp vân?

Thứ này là thứ mà người có thể thu phục được hay sao?

Nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân tản ra Thiên Đạo uy áp ở trên không trung, lại nhìn Hoắc Sơn đã nhảy lên trên Thiên Đạo kiếp vân một chút, Lạc Thiên Tường trực tiếp choáng váng!

"Lạc Thiên Tường!"

"Ngươi bị phong ấn ở trong cái di tích bên trong thượng cổ chiến trường lâu như vậy!"

"Chắc chắn là ngươi rất hoài niệm cảm giác khi bị Thiên Đạo kiếp vân đánh đúng không!"

"Như vậy thì hôm nay ta sẽ giúp ngươi nhớ lại niềm vui sướng mà ngươi đã từng trải qua!"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tường trực tiếp ngẩn ra ngay tại chỗ, trên mặt Hoắc Sơn cũng lộ ra vẻ hưng phấn hô to lên.

? ? ?

Thần mẹ nó hoài niệm niềm vui sướng khi bị đánh?

Mẹ nó ngươi đừng có làm loạn nha!

Nghe được Hoắc Sơn nói như vậy, Lạc Thiên Tường trực tiếp luống cuống, dù sao bây giờ hắn chỉ có linh hồn, nếu như đụng phải Thiên Đạo lôi kiếp thật, như vậy thì hắn sẽ bị đánh tới thần hồn câu diệt!

"Hoắc cha!"

"Lạc nhi sai!"

"Xin ngài hãy giơ cao đánh khẽ tha cho ta lần này đi!"

Sau đó, Lạc Thiên Tường cực kỳ dứt khoát quỳ xuống trước mặt Hoắc Sơn, sau đó không ngừng lên tiếng cầu khẩn, thời khắc này, hắn đã không cần mặt mũi nữa, bây giờ hắn chỉ mong muốn một chuyện thôi, đó chính là được sống tiếp!

Dù chỉ sống sót như một con chó!

Nếu không, nếu như chết ở chỗ này thật thì sự cô độc mãng phải thừa nhận khi bị phong ấn ở trong cái di tích bên trong thượng cổ chiến trường vô số năm như vậy chẳng phải là vô ích rồi hay sao!

Hả?

Mẹ nó, ta còn chưa có bổ xuống đâu mà ngươi đã trực tiếp quỳ rồi?

Còn kêu luôn Hoắc cha rồi?

Ngươi làm như vậy thì sao có thể để cho ta vui sướng bổ ngươi được nữa chứ!

Nghe được hắn nói như vậy, lại nhìn Lạc Thiên Tường đang quỳ trên mặt đất một chút, Hoắc Sơn cũng mộng, hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương lại nhát gan như vậy!

"Ngọa tào!"

"Tại sao trước đó ta lại không nghĩ ra một chiêu này cơ chứ?"

"Nếu như lúc ấy ta cũng quỳ xuống để cầu xin tha thứ thì chắc chắn là có thể miễn được nỗi khổ bị sét đánh!"

Mà cách đó không xa, Túy Thiên Ca nhìn thấy cảnh này thì trực tiếp vỗ đùi, rất là hối hận hô to lên.

"Ngạch!"

"Ta vốn cho rằng ngươi sẽ chế giễu hắn một phen!"

"Nhưng ta hoàn toàn không ngờ được là ngươi không những không có chế giễu mà ngược lại còn hối hận tại sao lúc đó mình không có làm như vậy!"

"Tuyệt thế thiên kiêu các ngươi đều nhát gan như vậy hay sao?"

Dao Trì Thánh Nữ đang đứng bên cạnh nghe được Túy Thiên Ca nói như vậy thì mặt cũng xạm lại tự lẩm bẩm.

Một bên khác!

"Ngọa tào!"

"Hoắc cha, ngươi không nói võ đức a!"

"Ta đã cầu xin tha thứ rồi mà ngươi còn bổ ta!"

Theo từng đạo Thiên Đạo lôi kiếp không ngừng đánh xuống, Lạc Thiên Tường cũng thần sắc sợ hãi hô to lên, nhưng mà khi hắn phát hiện ra lực lượng của Thiên Đạo lôi kiếp chỉ làm cho hắn cảm nhận được đau đớn mà không có chôn vùi linh hồn của hắn thì hắn trực tiếp nở một nụ cười, sau đó tràn ngập cảm kích hô lớn: "Hoắc cha, cảm tạ ân không giết!"

"Mẹ nó, thật là đê tiện!"

Cách đó không xa, hai người Dao Trì Thánh Nữ và Túy Thiên Ca nhìn thấy dáng vẻ tiện như vậy của Lạc Thiên Tường thì không hẹn mà cùng nhau nói ra ý nghĩ trong lòng mình.

...

Một canh giờ qua đi!

"Dễ chịu!"

"Ngủ một giấc thật là thoải mái!"

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại, hắn thoải mái duỗi lưng một cái sau đó ngồi dậy từ ghế xích đu.

"Diệp thiếu!"

"Thí Thần Tông ta nguyện trở thành thế lực phụ thuộc của Tinh Hồn Cung!"

Đúng lúc này, giọng nói của Túy Thiên Ca vang lên bên cạnh.

"Nha!"

"Cái tên đang ở trong cơ thể của ngươi đã đồng ý với chuyện này?"

Nghe được hắn nói như vậy, Diệp Phong cũng quay qua nhìn Túy Thiên Ca, sau đó cười lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Lạc đại nhân đã đồng ý!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Túy Thiên Ca cũng lập tức lên tiếng trả lời.

"Hoắc Cung chủ!"

"Vậy một hồi ngươi dẫn theo Túy Thiên Ca cùng nhau trở về đi!"

Chương 1125 - Để lại truyền thuyết của ta trước khi rời khỏi thần giới!

"Sau đó để hắn lấy Tinh Hồn Sơn làm trung tâm, sáng tạo Thí Thần Tông!"

"Như vậy thì Thí Thần Tông sẽ trở thành thế lực bên ngoài Tinh Hồn Cung, còn phải làm như thế nào để phát triển lớn mạnh Tinh Hồn Cung và Thí Thần Tông thì phải xem tâm trạng của ngươi!"

Sau khi nghe được Túy Thiên Ca nói như vậy, Diệp Phong lập tức quay qua nhìn Hoắc Sơn nói ra ý nghĩ của mình.

"Diệp thiếu!"

"Tinh Hồn Cung là do ngươi một tay khai sáng, ta đâu dám tùy ý phát triển đó!"

"Cho nên phát triển như thế nào thì vẫn phải do ngươi định đoạt, ta chỉ phụ trách chấp hành mệnh lệnh của ngươi là được rồi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hoắc Sơn cũng thần sắc hốt hoảng vội vàng bày tỏ thái độ của mình, hắn biết rất rõ nếu như không có Diệp Phong thì hắn chính là một tên củi mục, bây giờ hắn đau giọng khách át giọng chủ!

"Hoắc Cung chủ!"

"Tu vi của ta đã đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Thất Trọng đỉnh phong!"

"Mà ngươi cũng biết rõ ta muốn đột phá là một chuyện đơn giản như thế nào rồi đó!"

"Cho nên có thể không đến mấy ngày nữa là ta sẽ rời khỏi thần giới, đến lúc đó cho dù ta muốn xác định phương hướng phát triển của Tinh Hồn Cung thì sợ là cũng không thể làm được!"

Nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương hiện rõ trên mặt của Hoắc Sơn, Diệp Phong cũng cười nói rõ tình huống.

"Cái gì!"

"Diệp thiếu, chẳng lẽ ngươi đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong thì sẽ trực tiếp phi thăng Hỗn Độn giới?"

Nghe được hắn nói như vậy, Hoắc Sơn cũng mặt lộ vẻ khiếp sợ lên tiếng hỏi thăm.

"Không sai!"

"Đến lúc đó ta sẽ trực tiếp phi thăng Hỗn Độn giới!"

"Nhưng mà trước khi đi thì ta sẽ giúp ngươi giải quyết tình huống trời sinh phế thể của ngươi!"

"Còn nữa, ở trong thượng giới có một cái Tinh Hồn Thánh Địa, đến lúc đó phàm là người của Tinh Hồn Thánh Địa phi thăng lên tới, ngươi thu hết tất cả vào trong Tinh Hồn Cung đi, bọn họ đều là người của ta!"

Nhìn thấy dáng vẻ khiếp sợ hiện rõ trên mặt của Hoắc Sơn, Diệp Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng sắp xếp những chuyện sau đó!

"Đi!"

"Dẫn Túy Thiên Ca về Tinh Hồn Sơn trước đi!"

"Trước khi ta phi thăng thì sẽ trở về Tinh Hồn Cung một chuyến!"

Nhìn Hoắc Sơn trong lúc nhất thời khó mà tiếp nhận được tình huống này, Diệp Phong cũng cười tiếp tục nói.

Một lát sau!

Bành!

Sau khi hai người Hoắc Sơn và Túy Thiên Ca theo Diệp Tiểu Cước rời khỏi chỗ này, Dao Trì Thánh Nữ trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó trên mặt lộ ra vẻ kiên định lên tiếng nói ra: "Diệp thiếu, ta muốn bái vào Tinh Hồn Cung ngài, hi vọng Diệp thiếu có thể cho ta một cơ hội!"

"Ngươi bái vào Thí Thần Tông trước đi!"

"Đến lúc đó có thể bái vào Tinh Hồn Cung hay không thì phải xem chính ngươi!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Diệp Phong cũng không có trực tiếp đồng ý mà để cho đối phương gia nhập vào Thí Thần Tông trước, bởi vì trước khi rời khỏi thần giới thì hắn không muốn thêm người cho Tinh Hồn Cung nữa!

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, mời túc chủ tham gia thiên kiêu chi chiến ngày mai, sau đó trở thành người đứng đầu thiên kiêu, nhiệm vụ thành công, ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, tỉ lệ cực cao đột phá một cái tiểu cảnh giới, tỉ lệ cực cao thu hoạch được ban thưởng đặc thù, nhiệm vụ thất bại, ban thưởng một lượng lớn điểm phá sản, tỉ lệ cực thấp đột phá một cái tiểu cảnh giới!"

Đúng lúc này, tiếng thông báo ban bố nhiệm vụ của hệ thống vang lên trong đầu của Diệp Phong.

"Ừm?"

"Tham gia thiên kiêu chi chiến, sau đó trở thành người đứng đầu thiên kiêu?"

"Đây là muốn ta để lại truyền thuyết của mình trước khi rời khỏi thần giới hay sao?"

Nghe được hệ thống ban bố nhiệm vụ như thế, Diệp Phong cũng lập tức cảm thấy hứng thú!

"Diệp thiếu!"

"Ta biết rồi!"

"Ta nhất định sẽ siêng năng tu luyện, sau đó bái vào Tinh Hồn Cung!"

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng thần thái kiên định nói ra ý nghĩ của mình!

Mặc dù không thể trực tiếp bái vào Tinh Hồn Cung nhưng có thể bái vào Thí Thần Tông thì chắc chắn sẽ có hi vọng bái vào Tinh Hồn Cung, cho nên Dao Trì Thánh Nữ đã rất thỏa mãn!

"Diệp thiếu!"

"Vậy bây giờ chúng ta phải đi chỗ nào?"

Sau đó, Dao Trì Thánh Nữ nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Về Thần Vực Thành!"

"Sau đó tham gia thiên kiêu chi chiến ngày mai!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cười nói ra quyết định của mình.

"Ừm?"

"Diệp thiếu, ngươi cũng muốn tham gia thiên kiêu chi chiến ngày mai sao?"

Nghe đến đây, Dao Trì Thánh Nữ cũng mặt lộ vẻ giật mình lên tiếng hỏi thăm.

"Không sai!"

"Mặc dù ta tư chất bình thường!"

"Mặc dù thực lực của ta thường thường!"

"Mặc dù ta chỉ biết phá của!"

"Nhưng ta rất muốn đi thử một chút xem ta và những thiên kiêu

như các ngươi chênh lệch rốt cuộc lớn như thế nào!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm mình như vậy, Diệp Phong cũng đưa ra một câu trả lời khẳng định.

? ? ?

Tư chất ngươi bình thường?

Thực lực ngươi thường thường?

Ngươi chỉ biết phá của?

Ngươi đang nói tiếng người có đúng hay không?

Nghe được Diệp Phong tự kỷ như vậy, khóe miệng Dao Trì Thánh Nữ cũng mất khống chế co quắp lại.

"Chờ một chút!"

"Nếu như Diệp thiếu tham gia, vậy thiên kiêu chi chiến lần này chẳng phải là sẽ trở nên cực kỳ thú vị hay sao?"

"Đặc biệt là Tư Đồ Cuồng cực kỳ phách lối đó, nếu như hắn gặp được Diệp thiếu, như vậy thì còn không bị Diệp thiếu đánh ị ra quần hay sao!"

Nghĩ đến đây, trên mặt Dao Trì Thánh Nữ xuất hiện vẻ cực kỳ hưng phấn thậm chí nàng cũng có chút không kịp chờ đợi muốn nhìn thấy cảnh tượng đó!

"Diệp thiếu!"

"Vậy chúng ta về Thần Vực Thành trước đi!"

"Vừa khéo có thể đi dạo trong thành, nếu có thể gặp được thiên kiêu nằm trong top mười thì ta cũng có thể giải thích cho ngươi tình huống của bọn họ!"

Sau đó, Dao Trì Thánh Nữ nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng đề nghị.

"Được!"

"Chúng ta về Thần Vực Thành trước!"

Diệp Phong nghe xong thì cũng khẽ gật đầu sau đó phóng lên tận trời hướng thẳng về phương hướng Thần Vực Thành mà bay đi!

Chương 1126 - Sóng gió càng lớn, cá càng quý, nhân vật phản diện càng mạnh, ta càng hưng phấn!

Dao Trì Thánh Nữ nhìn thấy như vậy thì cũng phóng thẳng lên tận trời lập tức đuổi theo!

Nhưng mà bay chưa được mấy trăm mét thì Diệp Phong bỗng nhiên dừng lại.

"Diệp thiếu!"

"Thế nào?"

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên dừng lại, Dao Trì Thánh Nữ cũng mặt lộ vẻ không hiểu hỏi thăm.

"Tại sao chúng ta phải bay trở về?"

"Trực tiếp sử dụng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định không được sao?"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm mình, Diệp Phong trực tiếp nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Mặc dù nơi này cách Thần Vực Thành có một trăm dặm lộ trình!

Nhưng dựa vào tu vi mạnh mẽ của chúng ta thì hoàn toàn không cần đến mấy phút đã có thể chạy trở về Thần Vực Thành a!

Mà đoạn đường ngắn như vậy mà ngươi lại muốn tiêu hao một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định?

Lẽ nào đây chính là thú vui của bại gia tử hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cả người đều choáng váng, nàng hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong

bỗng nhiên dừng lại lại là vì nguyên nhân này!

...

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Thấy không!"

"Vẫn là dùng Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định trở về nhanh hơn!"

Sau khi hai người Diệp Phong và Dao Trì Thánh Nữ đi từ trong vết nứt không gian ra, Diệp Phong lớn cười nói.

"Diệp thiếu!"

"Mặc dù trong tay ngài có nhiều đồ tốt!"

"Nhưng có đôi khi chúng ta cũng không cần phải lãng phí như vậy đâu!"

"Dù sao chúng ta bay trở về cũng sẽ không chậm bao nhiêu!"

Mặc dù biết trong tay Diệp Phong bảo vật đông đảo nhưng nhìn thấy Diệp Phong phá của như thế thì Dao Trì Thánh Nữ vẫn không nhịn được mà nói ra ý nghĩa của mình, chủ yếu là nàng sống mấy ngàn năm, chưa từng nhìn thấy ai phá của như vậy!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Có thể là bởi vì cách sống trước đây của ngươi cho nên ngươi rất khó chấp nhận được hành vi phá của như thế này của ta!"

"Nhưng ta cần phải nhắc nhở ngươi là sau này nếu như muốn gia nhập vào Tinh Hồn Cung thì nhất định phải học được cách phá của, nếu không cho dù là người có thiên tư trác tuyệt thì cũng không thể nào gia nhập vào Tinh Hồn Cung được đâu!"

"Nói một cách đơn giản, ngươi có thể phá của hay không, có thiên phú ở phương diện phá của này hay không là tiêu chí hàng đầu để Tinh Hồn Cung xem xét cho ngươi gia nhập vào, nếu như không thông qua được điều kiện này thì ngươi hoàn toàn không thể nào

gia nhập vào Tinh Hồn Cung được!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Diệp Phong lại trưng vẻ mặt thành thật ra lên tiếng nhắc nhở.

? ? ?

Gia nhập vào Tinh Hồn Cung, không quan tâm thiên tư, không quan tâm ngộ tính, không quan tâm tu vi, ngược lại phải xem ngươi có phá của hay không, có thiên phú phá của hay không?

Đây là tiêu chuẩn gia nhập tông môn của một cung môn bình thường nên có hay sao?

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở mình như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cả người đều choáng váng!

Một bên khác!

"Nam Ca!"

"Ngươi mau nhìn bên đó kìa!"

"Người đó không phải là Dao Trì Thánh Nữ hay sao?"

"Tại sao nàng lại đi chung với một thanh niên lạ lẫm?"

Lúc này, một nữ tử váy đỏ nhìn thấy cách đó không xa Dao Trì Thánh Nữ lại đi chung với một thanh niên lạ lẫm thì thần sắc sững sờ, sau đó như nghĩ tới điều gì, trực tiếp ra vẻ giật mình lên tiếng nhắc nhở thanh niên to mọng đang đi bên cạnh mình.

Hả?

Nghe được nàng nói như vậy, Tư Đồ Nam cũng nhìn về phía mà nữ tử váy đỏ chỉ.

"Muốn chết!"

"Dám đụng tới nữ nhân mà đại ca của ta thích!"

Nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ lại rất là thân mật đi chung với một thanh niên lạ lẫm, trong nháy mắt Tư Đồ Nam nổi giận, sau đó

nhanh chân đi tới chỗ của hai người Dao Trì Thánh Nữ và Diệp Phong.

"Diệp thiếu!"

"Hình như ta rước lấy phiền phức cho ngươi rồi!"

"Cái tên đang đi tới chỗ của chúng ta tên là Tư Đồ Nam, hắn là đệ đệ củaTư Đồ Cuồng!"

"Mà đại ca của hắn Tư Đồ Cuồng vẫn luôn muốn theo đuổi ta, nhưng mà ta vẫn luôn không có đồng ý!"

"Bây giờ hắn nhìn thấy ta và ngươi đi chung với nhau, ta nghĩ hắn là hắn đã hiểu lầm cái gì đó rồi!"

Chú ý tới Tư Đồ Nam, Dao Trì Thánh Nữ cũng vội vàng quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng nhắc nhở.

"Nha!"

"Theo như lời ngươi nói thì Tư Đồ Cuồng là ai, thực lực rất mạnh sao?"

Diệp Phong nghe xong thì cũng lập tức cảm thấy hứng thú sau đó lên tiếng hỏi thăm, hắn không sợ người khác tới gây chuyện với hắn, chỉ sợ người khác không tới gây chuyện với hắn mà thôi, bởi vì từ khi hắn xuyên qua đến Huyền Thiên đại lục đến bây giờ, có rất ít người tìm hắn để gây sự, mà những người xuất hiện ở bên cạnh hắn đều là người tốt, chuyện này khiến cho hắn cảm thấy cực kỳ không thú vị!

Mà bây giờ khó khăn lắm mới xuất hiện một 'Trùm phản diện', hắn phải trân quý mới được!

"Diệp thiếu!"

"Tư Đồ Cuồng là người đứng đầu thiên kiêu!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Dao Trì Thánh Nữ lập tức lên tiếng trả lời.

"Cái gì! ! !"

"Tư Đồ Cuồng lại là người đứng đầu thiên kiêu!"

"Vậy thì hắn không phải là trùm phản diện mà là siêu cấp trùm phản diện mới đúng!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hưng phấn tự lẩm bẩm: "Thật là sóng gió càng lớn, cá càng quý, nhân vật phản diện càng mạnh, ta càng hưng phấn a!"

"Uy!"

"Tiểu tử!"

"Nếu không muốn chết thì tốt nhất là ngươi hãy cách xa Dao Trì Thánh Nữ một chút!"

Sau khi Tư Đồ Nam đi tới ngăn lại đường đi của hai người, hắn nhìn về phía Diệp Phong tràn đầy uy hiếp lên tiếng nói.

"Nha!"

"Vậy nếu như ta không nghe theo thì sao?"

Nghe được đối phương uy hiếp, Diệp Phong cũng thần sắc ngoạn vị nhìn đối phương lên tiếng hỏi ngược lại.

.....

"Không nghe?"

"Vậy thì đừng trách tại sao ta không khách sáo với ngươi!"

Phát hiện ra Diệp Phong chỉ có tu vi Thần Hoàng Cảnh Thất Trọng đỉnh phong, Tư Đồ Nam cũng mắt lộ hung quang lên tiếng nói.

Mà Tư Đồ Nam hoàn toàn không biết được là thật ra thì Diệp Phong che giấu tu vi!

"Chư vị!"

"Hôm nay chúng ta gặp nhau ở chỗ này, đó chính là duyên phận!"

"Cho nên ta định sẽ đưa cho mọi người một đợt phúc lợi!"

Chương 1127 - Một đôi đầu heo, hảo sự thành đôi!

"Mà phúc lợi chính là ai tát đồ con lợn này một bạt tai thì tai sẽ cho người đó một ngàn khối cực phẩm Thần Linh Tinh, không có hạn mức cao nhất!"

"Nói cách khác, nếu ngươi có thể tát hắn một vạn cái cái tát, vậy thì có thể lấy đi một ngàn vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh từ chỗ ta!"

Nghe được Tư Đồ Nam nói như vậy, Diệp Phong lại thần sắc ngoạn vị nhìn về phía đám quần chúng đang tụ tập vây xem xung quanh, sau đó đưa ra một cái siêu cấp phúc lợi!

"Cái gì!"

"Đánh một bạt tai cho một ngàn khối cực phẩm Thần Linh Tinh?"

"Hơn nữa còn không có giới hạn?"

"Thật hay giả a!"

...

"Không cần biết là thật hay là giả!"

"Vấn đề là ai dám đi đánh a!"

"Phải biết, hắn là đệ đệ của Tư Đồ Cuồng, đệ đệ duy nhất Tư Đồ Nam a!"

"Nếu như đánh hắn, cho dù đạt được cực phẩm Thần Linh Tinh thì cũng là có mạng để nhận mà không có mạng để xài!"

...

"Gan lớn chết no, gan nhỏ chết đói!"

"Nếu như có thể lấy được một ngàn vạn khối cực phẩm Thần Linh Tinh thật, cùng lắm thì trực tiếp tìm một chỗ giấu đi, thần giới lớn như thế, ta cũng không tin Tư Đồ Cuồng có thể tìm ra ta!"

"Nhưng mà cái vấn đề duy nhất là chúng ta thật sự có thể lấy được Thần Linh Tinh từ chỗ hắn sau?"

...

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, đám người vây xem cũng đều nhỏ giọng bàn tán, trong đó càng không thiếu một chút Thần Đạo Giả gan lớn!

"Chư vị!"

"Ta là người xếp hạng thứ ba trên thiên kiêu bảng, Dao Trì Thánh Nữ!"

"Ta đảm bảo cho Diệp thiếu!"

"Nếu ai đánh Tư Đồ Nam, lại không thể nhận được Thần Linh Tinh, cứ tới tìm ta!"

Đúng lúc này, Dao Trì Thánh Nữ bước lên trước một bước, trực tiếp thay Diệp Phong đảm bảo, từ đó khiến cho tất cả mọi người bỏ đi sự lo lắng trong lòng!

"Ha ha ha!"

"Tiểu tử, có phải là ngươi không biết ta là ai hay không?"

"Ta cho ngươi biết, ca ta là Tư Đồ Cuồng, người đứng đầu thiên kiêu!"

"Cho nên cho dù ngươi có thể lấy ra được rất nhiều cực phẩm Thần Linh Tinh nhưng có ai dám đụng đến ta dù chỉ là một chút hay sao!"

Lúc này, Tư Đồ Nam vẫn luôn không lên tiếng cũng mặt lộ vẻ khinh thường nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng giễu cợt.

"Nha!"

"Thật sao?"

"Vậy ngươi có từng nghe nói tới một câu này hay không, nếu như có chuyện nào mà dùng tiền không thể giải quyết được thì chính là do tiền vẫn chưa đủ nhiều!"

Nói đến đây, Diệp Phong lại nhìn về phía mọi người vây xem xung quanh lên tiếng hô một lần nữa: "Chỉ cần có người tát hắn số lượng cái tát đạt tới một trăm cái, ngoại trừ có thể được đến cực phẩm Thần Linh Tinh tương ứng, ta còn sẽ đưa tặng ba viên Quy Nguyên Thiên Thọ Đan!"

Oanh!

Khi mọi người nghe được năm chữ Quy Nguyên Thiên Thọ Đan, trong đầu của tất cả mọi người đều nổ vang ầm ầm!

Bởi vì bọn họ biết rất rõ Quy Nguyên Thiên Thọ Đan mạnh mẽ và trân quý như thế nào, hơn nữa thứ này không phải muốn mua là có thể mua được, cho nên thời khắc này tất cả mọi người đều động lòng!

"Đúng rồi!"

"Quên nói cho mọi người!"

"Ta đưa tặng ba viên Quy Nguyên Thiên Thọ Đan, tất cả đều là dùng Quy Nguyên Thiên Tham vạn năm luyện chế, nói cách khác, mỗi một viên Quy Nguyên Thiên Thọ Đan đều có thể gia tăng một vạn năm tuổi thọ!"

Nhìn thấy tất cả mọi người vây xem bắt đầu xuẩn xuẩn dục động, Diệp Phong trực tiếp thêm một mồi lửa!

"Làm gì! ! !"

"Các ngươi muốn làm gì!"

"Đại ca ta là Tư Đồ Cuồng, hôm nay nếu như các ngươi dám đụng tới ta dù chỉ là một chút thì đại ca của ta sẽ không tha cho các..."

Nhìn thấy tất cả mọi người vây xem mặt lộ vẻ điên cuồng tuôn tới

chỗ mình, Tư Đồ Nam trực tiếp luống cuống, sau đó nhìn về phía mọi người tức giận rống lớn lên, nhưng mà không đợi hắn nói xong thì bỗng nhiên một cái bàn tay lớn từ trong đám người thò ra sau đó tát mạnh vào mặt của hắn!

Ngay sau đó, những người còn lại cũng giống như bị điên, bắt đầu điên cuồng tát Tư Đồ Nam, thậm chí những người đứng sau bởi vì không thể tát trúng được mà gấp đến nỗi khóc lên!

"Thật là đáng sợ!"

"Đây chính là lực lượng của sự phá của sao?"

Nhìn cảnh tượng đang diễn ra ở trước mắt mình, Dao Trì Thánh Nữ cũng tỏ vẻ cực kỳ khiếp sợ, nàng hoàn toàn không ngờ được là những người này thật sự dám động thủ với Tư Đồ Nam!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Bên trong hai cái thần giới này chia nhau chứa một lượng lớn cực phẩm Thần Linh Tinh và một lượng lớn Quy Nguyên Thiên Thọ Đan!"

"Một hồi nếu như có người tới nhận phúc lợi thì ngươi trực tiếp cho là được!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên bên cạnh.

"Diệp thiếu!"

"Chút chuyện nhỏ này cứ giao cho ta làm là được!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng lập tức nhận lấy thần giới.

Mấy phút sau!

Xoát!

Theo một đạo hồng quang từ giữa đám người xuất hiện, sau đó bắn thẳng lên trên không trung, đám người đang vây đánh Tư Đồ Nam cũng đều tỏ vẻ nghi hoặc bởi vì bọn họ cũng không biết được

đạo hồng quang đó rốt cuộc là cái gì!

"Không được!"

"Đó là Hồng Vũ Lệnh của Thiên Cuồng Tông!"

"Cái tên khốn kiếp Tư Đồ Nam này đánh không lại chúng ta cho nên trực tiếp gọi người, mau bỏ đi!"

Không lâu sau thì có Thần Đạo Giả nhận ra được đạo hồng quang đó cho nên lớn tiếng nhắc nhở mọi người.

Xoát! Xoát! Xoát!

Sau khi biết rõ được đạo hồng quang đó đại biểu cho cái gì thì tất cả Thần Đạo Giả đang vây đánh Tư Đồ Nam đều vọt thẳng tới chỗ Diệp Phong, dù có một ít người không có tát đủ một trăm cái tát nhưng cũng có thể nhận được không ít Thần Linh Tinh!

"Tên khốn kiếp!"

"Đám khốn kiếp các người!"

"Dám đối xử với Tư Đồ Nam ta như vậy, ta sẽ không bỏ qua cho các người, sẽ không bỏ qua cho bất cứ người nào!"

Nhìn đông đảo Thần Đạo Giả đang nhận phúc lợi ở cách đó không xa, Tư Đồ Nam đang nằm ở dưới đất đầu đã sưng lên như đầu heo tràn ngập sát cơ tự lẩm bẩm.

"Một đôi đầu heo!"

"Hảo sự thành đôi!"

"Nếu như ta cũng đánh Tư Đồ Cuồng đó thành đầu heo thì một hồi nữa huynh đệ bọn họ gặp mặt nhau thì chẳng phải là sẽ rất thú vị hay sao!"

Chương 1128 - Một đôi đầu heo, hảo sự thành đôi! (2)

Diệp Tiểu Quái nấp trong bóng tối vẫn luôn chú ý tới tất cả mọi chuyện, lúc này bỗng nhiên có ý nghĩ như vậy sau đó trên mặt lộ ra vẻ hưng phấn trực tiếp bay thẳng đến chỗ ở của Tư Đồ Cuồng!

Một bên khác!

"Đáng chết!"

"Ở trong Thần Vực Thành này mà cũng có người dám ra tay với đệ đệ của ta!"

"Có thể nói là đang tìm cái chết!"

Lúc này, Tư Đồ Cuồng nhìn thấy Hồng Vũ Lệnh, nhanh chóng đi thẳng tới chỗ của Tư Đồ Nam, đồng thời một luồng sát ý vô tận mất khống chế từ trong cơ thể tràn ngập ra, có thể thấy được lúc này lửa giận của hắn đã đạt đến đỉnh điểm!

"Ừm?"

"Ngươi là ai!"

"Tại sao lại cản đường đi của ta?"

Nhìn thấy một nữ tử áo đen bỗng nhiên xuất hiện ở trước mặt, đặc biệt là khi cảm nhận được cảm giác nguy cơ chưa từng có xuất hiện ở trên người của đối phương, Tư Đồ Cuồng dù đang nổi giận nhưng cũng bình tĩnh lại trong nháy mắt, sau đó nhìn thẳng vào đối phương lên tiếng hỏi thăm.

"Ngươi còn chưa có tư cách biết ta là ai!"

"Còn tại sao ta lại cản đường đi của ngươi, nguyên nhân chỉ có một, đó là do ta thấy ngươi chướng mắt, muốn đánh ngươi một trận!"

Diệp Tiểu Quái nghe được đối phương hỏi thăm thì trên mặt cũng lộ ra vẻ trêu chọc lên tiếng trả lời.

……

Hả?

Thấy ta chướng mắt!

Cho nên muốn đánh ta?

Nghe được đối phương nói như vậy, Tư Đồ Cuồng cũng nổi giận, sau đó nhìn về phía đối phương lạnh lùng nói: "Ta không cần biết ngươi là ai, nhưng nếu như ngươi dám động thủ với ta đó chính là đang gây hấn với Thiên Cuồng Tông ta, mà người đắc tội Thiên Cuồng Tông, kết quả chỉ có một, đó chính là..."

Ba!

Không đợi Tư Đồ Cuồng nói ra chữ 'Chết' cuối cùng, Diệp Tiểu Quái đã trong nháy mắt xuất hiện ở trước người hắn, sau đó một bàn tay tát lên mặt Tư Đồ Cuồng!

"Khốn kiếp!"

"Ngươi lại dám đánh ta!"

"Ta muốn ngươi..."

Ba!

Ngay lúc Tư Đồ Cuồng chuẩn bị nói ra chữ 'Chết' cuối cùng, Diệp Tiểu Quái lại cho đối phương một cái tát tay nữa!

Ba! Ba! Ba!

Ngay sau đó, Diệp Tiểu Quái hoàn toàn không cho Tư Đồ Cuồng có bất kỳ cơ hội nào để nói chuyện, hai tay trực tiếp tả hữu khai cung, trong nháy mắt điên cuồng đánh Tư Đồ Cuồng!

"Khốn kiếp! !"

"Ngươi cũng dám làm nhục ta như vậy!"

"Ta muốn ngươi chết!"

Sau khi tỉnh táo lại, trong nháy mắt Tư Đồ Cuồng nổi giận, một cỗ khí tức khủng bố Thần Kiếp Cảnh Bát Trọng đỉnh phong trực tiếp bộc phát từ bên trong cơ thể của hắn!

Nhưng mà không đợi hắn phản kháng, một cỗ khí tức uy áp càng thêm kinh khủng trấn áp hắn trong nháy mắt!

Vào thời khắc này, Tư Đồ Cuồng trực tiếp luống cuống, hắn có nằm mơ cũng không thể nào ngờ được là tu vi của đối phương lại mạnh mẽ đến mức độ như thế khiến cho hắn ngay cả một chút xíu năng lực phản kháng cũng không có!

"Lúc đầu ta chỉ muốn đánh ngươi thành đầu heo mà thôi!"

"Nhưng nãy giờ ngươi lại liên tiếp mắng ta tới tận hai lần!"

"Đây quả thật là ta có thể nhịn, chủ nhân không thể nhẫn, cho nên ta muốn phế bỏ hai cánh tay của ngươi!"

"Nhưng mà hắn là người phải cảm thấy mình may mắn bởi vì nếu như ngươi mắng ta tới tận năm lần thì ba cái chân còn lại của ngươi cũng khó mà giữ được!"

Lúc này Diệp Tiểu Quái đang điên cuồng tát Tư Đồ Cuồng cũng mặt lạnh như sương lên tiếng nói.

? ? ?

Đánh ta thành đầu heo còn chưa có đủ!

Còn muốn phế bỏ hai cánh tay của ta?

Về phần nguyên nhân, cũng chỉ là vì ta đã mắng ngươi hai lần?

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Tư Đồ Cuồng muốn chết luôn cho rồi, trong lòng sụp đổ hét lớn: "Ngươi trâu bò như vậy tại sao ngươi không biểu hiện ra thực lực của mình sớm một chút, nếu như ta biết ngươi mạnh như vậy thì ta đâu có dám mắng ngươi chứ, ngươi làm như vậy không phải là đang hố người khác hay sao?"

"Đại nhân!"

"Ta sai rồi!"

"Ta thật sự sai!"

"Xin đại nhân có thể bỏ qua cho ta lần này, đừng có phế bỏ hai cánh tay của ta, nếu như phế bỏ hai cánh tay của ta thật, vậy đời này của ta coi như xong a!"

Sau đó, Tư Đồ Cuồng nhìn Diệp Tiểu Quái không ngừng tát mình lên tiếng cầu khẩn, bởi vì công pháp, thần thông mà hắn tu luyện, tất cả đều là quyền chưởng, nếu như mất đi hai tay thật thì hắn cũng phế đi!

"Nha!"

"Ngươi biết sai rồi?"

"Vậy ngươi nói một chút xem ngươi sai ở chỗ nào!"

Nghe được Tư Đồ Cuồng lên tiếng cầu khẩn như vậy, Diệp Tiểu Quái cũng nghĩ đến cái hay ho gì đó sau đó trên mặt lộ ra vẻ trêu chọc nhìn về phía đối phương lên tiếng hỏi thăm.

Hả?

Hỏi ta là ta biết ta sai chỗ nào không?

Đây là muốn cho ta một cơ hội để giữ lại hay tay của mình hay sao?

Nghe được Diệp Tiểu Quái hỏi thăm mình như vậy, Tư Đồ Cuồng cũng kích động, sau đó vội vàng trả lời: "Đại nhân, ngài thấy ta chướng mắt, như vậy thì ta nên lập tức quỳ xuống sau đó để cho ngài tát ta thoải mái, ta không nên phản kháng, còn nữa, ta cũng không nên mắng ngài là khốn kiếp!"

"À!"

"Người mắng ta cái gì?"

Nghe đến đây, Diệp Tiểu Quái cũng gặng hỏi một câu.

"Đại nhân!"

"Ta không nên mắng ngài là đồ khốn kiếp!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Tư Đồ Cuồng cũng sững sờ, nhưng hắn vẫn lập tức lên tiếng trả lời.

"Đúng là muốn chết!"

"Lại còn dám mắng ta!"

"Xem ra phải phế thêm một cái chân của ngươi!"

Nghe đến đây, trên mặt Diệp Tiểu Quái cũng lộ ra vẻ đã được như ý muốn, sau đó nói thẳng ra quyết định của mình!

? ? ?

Không phải là ngươi đang hỏi ta hay sao?

Tại sao bây giờ lại trở thành ta mắng ngươi rồi?

Làm sao vậy, mẹ nó, ngươi chơi gài bẫy ta đúng không?

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Tư Đồ Cuồng cả người đều choáng váng, hắn có nằm mơ cũng không ngờ được là cường giả mạnh đến mức không thể tưởng tượng nổi đang đứng ở trước mặt này lại làm ra được cái chuyện chó như vậy!

"Không cần nói!"

"Ta vừa nghe được tiếng của ngươi là lập tức cảm thấy buồn nôn!"

"Từ giờ trở đi, nếu như ngươi còn dám nói thêm 1 câu nào nữa thì ta sẽ trực tiếp phế bỏ hai cái đùi còn lại của ngươi!"

Chương 1129 - Thế nào, mẹ nó, ngươi đang gài bẫy ta có đúng không?

Ngay lúc Tư Đồ Cuồng chuẩn bị lên tiếng cầu khẩn một lần nữa thì Diệp Tiểu Quái lại mở miệng lên tiếng trước, trực tiếp chặn họng Tư Đồ Cuồng!

"Mẹ nó!"

"Mẹ nó, ngươi là ma quỷ có đúng hay không!"

"Có cần phải chơi ta như vậy hay không!"

Lúc này, Tư Đồ Cuồng cả người đều muốn điên rồi, không nói khoa trương một chút nào, bây giờ hắn không chỉ ở trên mặt bị thương tổn mà ngay cả tâm linh cũng bị thương tổn càng lớn hơn nữa!

...

Một bên khác!

"Chuyện gì xảy ra?"

"Rõ ràng đại ca ta cũng ở trong thành, như vậy thì khi nhìn thấy Hồng Vũ Lệnh thì hắn là phải lập tức chạy tới đây mới đúng!"

"Nhưng tại sao đến bây giờ mà hắn vẫn còn chưa đến đây?"

Lúc này, đợi trái đợi phải nhưng mãi không chờ được đại ca của mình tới, Tư Đồ Nam cũng là khẽ nhíu mày tự lẩm bẩm.

"Uy!"

"Tư Đồ đầu heo!"

"Đại ca của ngươi đang ở đâu, sao bây giờ vẫn còn chưa tới?"

Cũng chú ý tới tình huống này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Tư Đồ Nam lên tiếng hỏi thăm.

"Tên khốn kiếp!"

"Lão tử tên là Tư Đồ Nam!"

"Không phải tên là Tư Đồ đầu heo!"

"Còn nữa, chắc chắn đại ca của ta đang trên đường tới đây, ngươi hãy tranh thủ hưởng thụ những khoảnh khắc cuối đời của mình đi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Tư Đồ Nam cũng tức hổn hển

mắng lớn lên.

Cạch!

Đúng lúc này, một tiếng xương vỡ vụn bỗng nhiên vang lên.

"A! ! !"

Ngay sau đó, tiếng kêu thảm thiết vô cùng thê thảm của Tư Đồ Nam cũng theo tiếng xương vỡ đó mà vang lên.

"Tư Đồ Nam!"

"Nếu như ngươi còn dám ăn nói với Diệp thiếu như vậy thì đừng có trách ta tại sao ta cũng đạp gãy luôn một cánh tay còn lại của ngươi!"

Lúc này, đạp gãy một cánh tay củaTư Đồ Nam, Dao Trì Thánh Nữ cũng dùng tư thái từ trên cao nhìn xuống nhìn Tư Đồ Nam, thần sắc lạnh lùng lên tiếng nói.

"Dao Trì Thánh Nữ! ! !"

"Cái đồ nữ nhân đê tiện nhà ngươi!"

"Dám phế cánh tay của ta!"

"Chờ sau khi đại ca của ta tới đây thì ta nhất định phải khiến cho ngươi sống không bằng chết!"

Cảm nhận được đau đớn từ trên cánh tay truyền tới, Tư Đồ Nam cũng hai mắt đỏ như máu nhìn về phía Dao Trì Thánh Nữ lên tiếng rống lớn lên.

"Muốn chết!"

"Còn dám mắng ta nữa hả!"

Nghe được Tư Đồ Nam nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng có chút tức giận, sau đó cũng đạp gãy luôn cánh tay còn lại của Tư Đồ Nam!

"A! ! !"

"Dao Trì Thánh Nữ, sao ngươi dám làm như vậy!"

Theo hai tay bị phế, Tư Đồ Nam cũng thần sắc điên cuồng nhìn về phía Dao Trì Thánh Nữ giận rống lên.

"Tư Đồ Nam!"

"Nếu như người còn dám kêu bậy kêu bạ nữa thì người có tin ta trực tiếp đạp nát miệng của ngươi hay không!"

Nghe được Tư Đồ Nam gầm thét như vậy, Dao Trì Thánh Nữ trực tiếp lấy một cái chùy sắt lớn từ bên trong thần giới của mình ra!

"Mẹ nó!"

"Nàng này cũng rất là bạo lực nha!"

Nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ cầm chuỳ sắt lớn trong tay, Diệp Phong đang đứng bên cạnh trên mặt cũng lộ ra vẻ khiếp sợ tự lẩm bẩm.

"Đại ca!"

"Tại sao tới bây giờ mà ngươi vẫn chưa có tới!"

"Mẹ nó, ta sắp bị người ta khi dễ tới chết rồi!"

Lúc này, nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ trực tiếp lấy ra một thanh chuỳ sắt lớn, Tư Đồ Nam cũng lập tức ngậm miệng lại, nhưng mà lúc này trong lòng của hắn lại âm thầm kêu gọi đại ca của hắn một lần nữa!

"Hệ thống!"

"Sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem xem tại sao cho đến bây giờ mà đại ca của Tư Đồ Nam vẫn còn chưa tới, ta cũng chờ đến có chút sốt ruột rồi!"

Một bên khác, Diệp Phong cũng ra lệnh cho hệ thống, dù sao thì đó cũng là một trùm phản diện siêu cấp mà khó khăn lắm hắn mới gặp được, cho nên hàng rất là lo lắng đối phương đã xảy ra chuyện gì đó ngoài ý muốn!

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, Tư Đồ Cuồng đang trên đường tới nhưng lại bị Diệp Tiểu Quái cản lại, sau đó Diệp Tiểu Quái vọt lên tát cho hắn một trận, trực tiếp đánh cho Tư Đồ Cuồng biến thành đầu heo, mà lúc này Tư Đồ Cuồng cũng sắp chạy tới chỗ này rồi!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống cũng trực tiếp vang lên ở trong đầu của hắn.

? ? ?

Diệp Tiểu Quái cũng đang có mặt ở đây?

Hơn nữa còn phỏng tay trên trùm phản diện siêu cấp mà ta chờ đợi đã lâu?

Còn mẹ nó đánh cho đối phương biến thành đầu heo?

Sau khi biết được tình huống này, Diệp Phong trực tiếp mộng, hắn hoàn toàn không ngờ được là kẻ phỏng tay trên niềm vui của mình lại là người một!

"Hệ thống!"

"Gọi Diệp Tiểu Quái tới đây!"

Sau đó, Diệp Phong lại ra lệnh cho hệ thống một lần nữa.

"Chủ nhân!"

"Ngài tìm ta!"

Rất nhanh, theo không gian xuất hiện một tia gợn sóng, bóng dáng Diệp Tiểu Quái cũng xuất hiện ở trong tầm mắt của Diệp Phong.

"Tiểu Quái!"

"Ngươi phỏng tay trên Tư Đồ Cuồng rồi?"

"Còn đánh hắn thành đầu heo?"

Nhìn Diệp Tiểu Quái quỳ xuống trước mặt mình, Diệp Phong trực tiếp hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Ngài cũng biết rồi sao!"

"Ta còn định sẽ mang tới cho ngài một kinh hỉ đây!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Quái cũng mặt lộ vẻ đắc ý lên tiếng đáp lại.

? ? ?

Ngươi phỏng tay trên trùm phản diện siêu cấp mà ta chờ mong đã lâu sau đó đó là mang tới kinh hỉ cho ta?

Ngươi biết chơi như vậy sao ta lại không biết chứ!

Nghe được nàng nói như vậy, đặc biệt là nhìn thấy dáng vẻ đắc ý hiện rõ ở trên mặt của Diệp Tiểu Quái, Diệp Phong trực tiếp mộng!

"Chủ nhân!"

"Vừa mới nãy ta nhìn thấy ngài đánh Tư Đồ Nam thành đầu heo ở chỗ này!"

"Sau đó ta nghĩ nếu như Tư Đồ Cuồng cũng mặt mũi sưng như cái đầu heo chạy tới chỗ này để làm chỗ dựa cho đệ đệ của hắn, sau đó huynh đệ đầu heo bọn họ vừa thấy mặt thì cảnh tượng đó chắc chắn sẽ chơi rất là vui!"

Nhìn thấy Diệp Phong cả buổi mà vẫn không có lên tiếng nói chuyện, Diệp Tiểu Quái trên mặt lộ rõ vẻ hưng phấn giải thích rõ cho hắn biết.

Hả?

Huynh đệ đầu heo gặp nhau, cùng nhau thưởng thức dung nhan đẹp đẽ của đối phương?

Chương 1130 - Đầu heo huynh đệ gặp nhau, choáng váng!

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, trong đầu Diệp Phong cũng không tự chủ được mường tượng ra hình ảnh thú vị đó sau đó hắn không nhịn được mà bật cười lên!

"Tiểu Quái!"

"Vẫn là ngươi biết chơi a!"

"Nhưng mà chơi thì chơi nhưng mà có một chuyện ta lại cảm thấy rất là hiếu kỳ, chính là tại sao ngươi lại xuất hiện ở chỗ này?"

Sau khi biết rõ nguyên nhân tại sao Diệp Tiểu Quái phỏng tay trên Tư Đồ Cuồng, Diệp Phong lập tức nhìn về phía Diệp Tiểu Quái hỏi ra một nghi hoặc khác trong lòng mình.

"Cái này. . . chuyện này..."

"Chủ nhân!"

"Mặc dù ta không thể nào suy tính ra được bất cứ chuyện gì có liên quan tới ngài nhưng ta có thể suy tính ra được một ít chuyện có liên quan tới Dao Trì Thánh Nữ!"

"Mà ta suy tính ra vào ngày mai khi diễn ra thiên kiêu chi chiến nàng sẽ làm ra một chuyện cực kỳ hay cho nên ta lặng lẽ đi theo, chỉ là muốn coi náo nhiệt mà thôi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Quái cũng mặt lộ vẻ lúng túng giải thích rõ.

"Hóa ra là như vậy!"

"Không ngờ được là ngươi không những nhiều chuyện mà còn thích coi náo nhiệt nữa!"

Sau khi biết rõ được tình huống này thì Diệp Phong cũng cười lắc đầu sau đó lên tiếng nói ra: "Được rồi, ngươi tranh thủ trốn đi đi, nếu như Tư Đồ Cuồng nhìn thấy ngươi đứng chung một chỗ với ta thì nói không chừng hắn không dám tới đây tìm ta chơi đâu!"

"Chủ nhân!"

"Thuộc hạ nghe lệnh, ta lập tức trốn đi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, không gian quanh thân Diệp Tiểu Quái xuất hiện một tia gợn sóng, sau đó nàng trực tiếp biến mất ở trong tầm mắt của Diệp Phong.

...

"Là ai!"

"Là ai có gan dám làm tổn thương đệ đệ của ta!"

Không bao lâu sau, giọng nói tràn đầy giận dữ của Tư Đồ Cuồng từ đằng xa truyền tới!

"Đại ca! ! !"

"Rốt cuộc ngươi cũng đến đây rồi!"

"Nếu như ngươi còn không đến nữa thì mẹ nó ta sẽ bị tên tiện nữ… à không mỹ nữ Dao Trì Thánh Nữ hành hạ đến chết!"

Nghe được giọng nói của Tư Đồ Cuồng, Tư Đồ Nam cũng trong nháy mắt hưng phấn lên, nhưng mà khi hắn chuẩn bị lên tiếng nhục mạ Dao Trì Thánh Nữ một lần nữa thì lại nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ trực tiếp nâng chân phải lên đặt vào trên đùi phải của hắn, hắn sợ vội vàng đổi giọng.

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Đến đây đi!"

"Đừng ảnh hưởng đến hai huynh đệ bọn họ gặp nhau!"

Đúng lúc này, Diệp Phong đang đứng cách đó không xa cũng lên tiếng nói với Dao Trì Thánh Nữ.

...

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Cảnh tượng kế tiếp sẽ cực kỳ khôi hài!"

"Cho nên ngươi phải chuẩn bị tâm lý cho tốt đó!"

"Đừng lát nữa lại cười tới ngất đi!"

Nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ đi về, Diệp Phong trực tiếp lên tiếng nhắc nhở.

Hả?

Cảnh tượng kế tiếp sẽ cực kỳ khôi hài?

Cho nên ta phải chuẩn bị tâm lý sớm?

Đây là ý gì?

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở kỳ quái như thế, Dao Trì Thánh Nữ cũng toát ra vẻ nghi hoặc, bởi vì một hồi chỉ đơn giản là hai huynh đệ Tư Đồ Cuồng và Tư Đồ Nam gặp mặt, như vậy thì có gì mà khôi hài chứ?

Xoát!

Đúng lúc này, theo một đạo thanh sắc lưu quang từ nơi không xa nổ bắn đến, Tư Đồ Cuồng người mặc trường bào màu xanh trực tiếp xuất hiện bên cạnh Tư Đồ Nam.

"Đệ đệ!"

"Đại ca tới chậm!"

"Ngươi không có sao..."

Lúc này, nhìn Tư Đồ Nam ngã trên mặt đất, Tư Đồ Cuồng cũng trong mắt tràn đầy ân cần lên tiếng hỏi thăm đồng thời cũng đỡ Tư Đồ Nam đang ngã trên mặt đất lên, nhưng mà khi hắn nhìn thấy Tư Đồ Nam mặt mũi sưng như đầu heo thì lập tức im bặt, cả người trực tiếp sững sờ ngay tại chỗ.

"Đại ca!"

"Rốt cuộc ngươi đã đến!"

"Mẹ nó, ta sắp bị khi dễ đến chết..."

Tư Đồ Nam được nâng đỡ, lúc này cũng mặt mũi tràn đầy ủy khuất khóc lóc kể lể, nhưng mà khi hắn chú ý tới Tư Đồ Cuồng cũng mặt mũi sưng như đầu heo thì cũng im bặt trong nháy mắt!

"Đệ đệ, mặt của ngươi, chuyện gì xảy ra?"

"Đại ca, mặt của ngươi, chuyện gì xảy ra?"

Ngay sau đó, hai huynh đệ Tư Đồ Cuồng và Tư Đồ Nam nhìn mặt mũi sưng như đầu heo của đối phương cùng nhau lên tiếng hỏi thăm!

"Ha ha ha!"

"Không được!"

"Ta hoàn toàn không nhịn cười được!"

"Bởi vì dáng vẻ của hai huynh đệ bọn họ bây giờ thật mẹ nó hài hước!"

Đúng lúc này, tiếng cười to của Dao Trì Thánh Nữ cũng vang lên ở một nơi không xa.

Mà nghe được Dao Trì Thánh Nữ chế giễu như thế, hai huynh đệ Tư Đồ Cuồng và Tư Đồ Nam đều dùng ánh mắt như muốn giết người nhìn về phía Dao Trì Thánh Nữ.

"Chủ nhân!"

"Hai tay và đùi phải của Tư Đồ Cuồng đó đã bị ta phế bỏ!"

"Bây giờ mặc dù có thể sử dụng bình thường nhưng hoàn toàn không thể nào ngưng tụ ra được thần lực, giống như hai tay và một cái chân của người bình thường, cho nên dù cho tu vi của hắn có mạnh hơn Dao Trì Thánh Nữ nhưng bây giờ hắn cũng không phải là đối thủ của Dao Trì Thánh Nữ!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Tiểu Quái bỗng nhiên vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

.....

"Ừm?"

"Trùm phản diện siêu cấp còn chưa có tới đây để gây chuyện với ta mà ngươi đã phế hắn trước rồi?"

"Sao ngươi lại bưu hãn như vậy?"

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, trong nháy mắt trên mặt Diệp Phong cũng treo đầy hắc tuyến, hắn hoàn toàn không ngờ được là Diệp Tiểu Quái lại phế Tư Đồ Cuồng đi!

Phải biết, đây chính là tiểu bảo bối nhân vật phản diện mà hắn tâm tâm niệm niệm muốn gặp được!

"Diệp thiếu!"

"Ta sắp cười đến không sống nổi nữa rồi!"

"Sao Tư Đồ Cuồng này cũng biến thành đầu heo vậy!"

Đúng lúc này, giọng nói của Dao Trì Thánh Nữ cũng vang lên bên cạnh.

"Ai!"

"Là bị một người hộ đạo của ta đánh đó!"

"Nói là nếu như hai huynh đệ bọn họ gặp nhau với cái đầu sưng như đầu heo thì chắc chắn sẽ cực kỳ thú vị cho nên trên đường Tư Đồ Cuồng đến đây, nàng cản đối phương lại sau đó điên cuồng đánh đập đối phương!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm mình, Diệp Phong gượng cười lên tiếng giải thích rõ cho nàng biết.

"Hóa ra là như vậy!"

"Diệp thiếu, vậy người hộ đạo này của ngươi thật biết chơi!"

Chương 1131 - Đệ đệ, cái này có thể nhịn! Đại ca, cái này không thể nhịn a!

Nói đến đây, ánh mắt Dao Trì Thánh Nữ bỗng nhiên nhìn về phía Tư Đồ Cuồng cách đó không xa, sau đó vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng hỏi: "Diệp thiếu, nếu như một lát nữa Tư Đồ Cuồng tới gây sự với chúng ta, là người hộ đạo của ngươi xuất thủ hay là người hộ đạo của ngươi xuất thủ?"

? ? ?

Không phải là người hộ đạo của ta xuất thủ hoặc là ngươi xuất thủ sao?

Sao tất cả đều biến thành người hộ đạo của ta rồi?

Mặc dù người hộ đạo của ta rất nhiều nhưng ngươi nói như vậy thì có chút không có ổn!

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp bị kinh hãi!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Không phải là hắn vẫn luôn quấy rầy ngươi hay sao!"

"Như vậy thì ngươi có muốn đánh hắn một trận hay không?"

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Dao Trì Thánh Nữ lên tiếng hỏi thăm.

"Muốn!"

"Ta nằm mơ cũng muốn đánh hắn một trận!"

"Nhưng mà khổ một cái là thực lực của ta không cho phép!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng gượng cười lên tiếng trả lời, đồng thời trong mắt cũng hiện lên vẻ không cam lòng.

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Vậy nếu như ta nói là hai tay và một cái chân của Tư Đồ Cuồng đã bị phế!"

"Thực lực tối đa cũng chỉ có thể phát huy ra được hai mươi phần trăm!"

"Như vậy thì ngươi có dám đánh với hắn một trận hay không?"

Chú ý tới vẻ không cam lòng chợt lóe lên trong mắt của Dao Trì Thánh Nữ, Diệp Phong cũng môi nở một nụ cười lên tiếng hỏi thăm một lần nữa.

Bành!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ không có trả lời mà trực tiếp lấy chùy sắt lớn mà nàng vừa mới cất vào ra, mà theo chuỳ sắt lớn trùng điệp nện xuống đất, phát ra tiếng nổ vang lớn cũng trong nháy mắt hấp dẫn ánh mắt của tất cả mọi người.

"Ngọa tào!"

"Tại sao nàng lại lấy cái chùy sắt lớn đó ra nữa rồi?"

"Hù dọa người đến nghiện luôn rồi hay sao!"

Lúc này, nhìn thấy chuỳ sắt lớn đó, Tư Đồ Nam cũng hoảng hốt khó hiểu, nhưng mà khi nhớ lại đại ca của mình đang ở bên cạnh mình thì hắn dần dần buông lỏng xuống.

Mà Tư Đồ Nam không biết là đại ca của hắn Tư Đồ Cuồng lúc này cũng rất là hoảng hốt!

"Đáng chết!"

"Trước đó rất là thích dáng vẻ bạo lực này của nàng!"

"Nhưng bây giờ mẹ nó ta rất là hoảng hốt!"

Nhìn thấy dáng vẻ Dao Trì Thánh Nữ cầm chuỳ sắt lớn trong tay, trên mặt Tư Đồ Cuồng cũng toát ra vẻ bối rối, dù sao bây giờ hai tay và một cái chân của hắn đều đã bị phế, thực lực tối đa chỉ có thể phát huy ra được hai mươi phần trăm, nếu như đánh nhau thật thì hắn chưa chắc sẽ là đối thủ của Dao Trì Thánh Nữ!

"Đại ca!"

"Mặt của ta chính là do Tâm Long Nguyệt và thanh niên đang đứng bên cạnh nàng tìm người tới đánh!"

"Ngươi nhất định phải báo thù cho ta!"

Lúc này, Tư Đồ Nam mặt mũi tràn đầy ủy khuất nhìn về phía Tư Đồ Cuồng khóc lóc kể lể.

"Không sai!"

"Mặt của đệ đệ của ngươi là do ta tìm người tới đánh đó!"

"Còn nữa, hai tay của đệ đệ ngươi cũng là do ta đạp gãy!"

"Cho nên, nếu như ngươi muốn báo thù cho đệ đệ của ngươi thì ngươi cứ việc ra tay đi!"

Đúng lúc này, Dao Trì Thánh Nữ cũng trưng vẻ mặt trêu chọc ra nhìn về phía Tư Đồ Cuồng lên tiếng khiêu khích!

"Đại ca! ! !"

"Tâm Long Nguyệt này cũng quá cuồng vọng!"

"Ngươi đang đứng ở đây mà nàng còn dám nói chuyện như thế, rõ ràng là không có coi ngươi ra gì!"

"Đây quả thật là đệ đệ có thể chịu, đại ca ngươi không thể nhịn a!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Tư Đồ Nam lập tức nhảy dựng lên, sau đó tràn đầy tức giận lên tiếng nói với Tư Đồ Cuồng.

"Đệ đệ!"

"Dù sao nàng cũng là nữ nhân mà đại ca thích!"

"Cho nên như vậy cũng có thể nhịn được!"

Nghe được Tư Đồ Nam nói như vậy, Tư Đồ Cuồng cũng thần sắc lúng túng lên tiếng đáp lại một câu.

"Đại ca! ! !"

"Ngươi tỉnh táo lại một chút có được hay không!"

"Nàng đã cưỡi lên trên đầu của ngươi đi đại tiện ở trên đó rồi mà ngươi cũng muốn nhịn nữa hả?"

"Ngươi có còn là đại ca mà ta quen biết nữa hay không?"

Nghe được Tư Đồ Cuồng nói như vậy, biểu cảm trên mặt Tư Đồ Nam nhưng không thể tin vào tai của mình, sau đó nhìn về phía Tư Đồ Cuồng rống lớn lên.

Bành!

Nhìn thấy đệ đệ của mình một chút đầu óc cũng không có cái gì cũng không đoán ra được, Tư Đồ Cuồng bị làm cho tức đến nỗi một đá đạp hắn ngã xuống đất sau đó dùng thần thức truyền âm mắng to: "Mẹ nó, ngươi có thể thông minh hơn một chút có được hay không, nếu như ngươi đã phát hiện ra ta không có giống như bình thường thì chắc chắn là ta có nỗi khổ tâm bất đắc dĩ trong lòng, kết quả là mẹ nó ngươi còn đứng đó châm ngòi thổi gió là ngươi muốn hại chết ta hay sao?"

Mộng!

Tư Đồ Nam ngã trên mặt đất nghe đại ca giận mắng như thế thì cả người trực tiếp mộng!

"Đại ca!"

"Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì!"

"Còn nữa, rốt cuộc mặt của ngươi là đã xảy ra chuyện gì?"

Sau khi tỉnh táo lại, Tư Đồ Nam lập tức dùng thần thức truyền âm vội vàng hỏi thăm, hắn cảm thấy đại ca của mình bỗng nhiên trở thành như vậy tuyệt đối có liên quan tới cái mặt sưng như cái đầu heo đó!

"Ai!"

"Ta đang trên đường tới thì đụng phải một người bệnh tâm thần tu vi cực kỳ kinh khủng!"

"Cũng bởi vì nàng chướng mắt với ta cho nên nàng đánh ta thành đầu heo!"

"Sau đó lại bởi vì ta mắng nàng vài câu, nàng trực tiếp biến hai cánh tay và một cái chân của ta thành tàn tật, không phải là phế bỏ giống như ngươi mà là phế bỏ chân chính, nếu muốn khôi phục lại cũng là một chuyện cực kỳ khó khăn!"

"Cho nên bây giờ thực lực của ta nhiều nhất cũng chỉ có thể phát huy ra được hai mươi phần trăm, hoàn toàn không phải là đối thủ của Dao Trì Thánh Nữ!"

Nghe được Tư Đồ Nam hỏi thăm, Tư Đồ Cuồng cũng lập tức giải thích rõ cho hắn biết.

"Cái...cái gì!"

"Đại ca lại bị người phế đi?"

Biết được tin tức này, trong lúc nhất Tư Đồ Nam không thể tin được đây là sự thực, bởi vì ở trong mắt hắn thì đại ca của hắn chính là tồn tại vô địch!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

Chương 1132 - Thiên kiêu chi chiến, siêu cấp Oanh Thiên Đan!

"Hôm nay coi như ngươi may mắn, đại ca của ta không muốn tính toán với ngươi!"

"Nhưng mà hôm nay ngươi làm nhục ta như thế ta đã nhớ kỹ rồi sau này chúng ta sẽ từ từ tính toán!"

Sau khi tỉnh táo lại, Tư Đồ Nam theo thói quen kêu gào với Dao Trì Thánh Nữ một phen, sau đó kéo Tư Đồ Cuồng chuẩn bị rời khỏi nơi này!

"À!"

"Nếu như đại ca của ngươi không muốn ra tay với ta thì ta sẽ ép hắn phải ra tay!"

"Vừa khéo qua một trăm năm, ta cũng muốn coi coi chênh lệch giữa ta và hắn là bao nhiêu!"

"Về phần sau này ngươi muốn tìm ta tính sổ, ta sẵn sàng bất cứ lúc nào!"

Ngay lúc hai huynh đệ Tư Đồ Cuồng và Tư Đồ Nam chuẩn bị rời khỏi đây thì Dao Trì Thánh Nữ lại lắc mình một cái trực tiếp xuất hiện ở trước mặt của bọn họ sau đó dùng ánh mắt tràn đầy trêu tức nhìn hai người lên tiếng nói.

……..

"Mẹ nó!"

"Có phải là đệ đệ này của ta có bệnh nặng hay không!"

"Rõ ràng có thể trực tiếp rời đi nhưng mà tại sao lại phải khiêu khích người ta một câu như vậy mới được!"

Nhìn Dao Trì Thánh Nữ ngăn cản đường đi của mình, Tư Đồ Cuồng muốn giết Tư Đồ Nam mẹ cho rồi!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Ngươi chỉ là Thần Kiếp Cảnh Ngũ Trọng đỉnh phong!"

"Mà ta có tu vi mạnh mẽ Thần Kiếp Cảnh Bát Trọng!"

"Cảnh giới của chúng ta chênh lệch nhiều lắm, ngươi hoàn toàn không phải là đối thủ của ta đâu!"

"Cho nên ngươi hãy tránh ra đây ta không muốn làm tổn thương ngươi!"

Sau khi bình phục tâm tình, Tư Đồ Cuồng ra vẻ trấn định nhìn về phía Dao Trì Thánh Nữ lên tiếng khuyên bảo.

"Nếu như chỉ có một mình nàng thì không phải là đối thủ của ngươi!"

"Như vậy nếu tăng thêm ta thì sao?"

Đúng lúc này, Diệp Phong đang đứng bên cạnh coi náo nhiệt cũng đi tới bên cạnh Dao Trì Thánh Nữ, sau đó dùng ánh mắt trêu chọc nhìn về phía Tư Đồ Cuồng cười lên tiếng nói.

Oanh! Oanh!

Ngay sau đó, Diệp Phong và Dao Trì Thánh Nữ chia nhau bộc phát ra khí tức uy áp của bản thân mình!

"Thần Kiếp Cảnh Lục Trọng!"

"Dao Trì Thánh Nữ đã đột phá!"

"Còn nữa, thanh niên lạ lẫm đó lại có tu vi Thần Kiếp Cảnh Thất Trọng đỉnh phong!"

"Mà dựa vào trạng thái của ta bây giờ thì cho dù chỉ có một mình Dao Trì Thánh Nữ thì ta cũng không đánh lại được, nếu như lại có thêm thanh niên lạ lẫm đó thì ta còn đánh cái mẹ gì nữa, còn không bằng trực tiếp quỳ xuống nhận thua cho lẹ!"

Sau khi phát hiện ra được khí tức uy áp của hai người, Tư Đồ Cuồng cảm thấy cả người đều muốn điên rồi!

"Thiếu tông chủ!"

"Lão nô đến rồi!"

Đúng lúc này, một luồng khí tức mạnh mẽ bỗng nhiên từ đằng xa truyền đến ngay sau đó là một lão giả người mặc áo bào màu xám đang bay thẳng tới chỗ của bốn người.

"Hô!"

"Rốt cuộc Ô trưởng lão cũng chạy đến đây rồi!"

Nhìn thấy lão giả đang nhanh chóng tới gần, Tư Đồ Cuồng cũng

thở dài một hơi nhẹ nhõm, theo như suy nghĩ của hắn thì có Ô trưởng lão có Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng tọa trấn ở đây thì chắc chắn hai huynh đệ bọn họ không cần phải lo gì nữa!

"Hủy Diệt Thần Mâu!"

Đúng lúc này, Diệp Phong xuất thủ!

Theo hai mắt Diệp Phong vừa mở rồi khép lại, biến hóa xảy ra, một đạo lực lượng tràn ngập khí tức hủy diệt tác dụng lên trên cánh tay trái của Ô trưởng lão trong nháy mắt!

Vô thanh vô tức!

Cánh tay trái của Ô trưởng lão biến mất ở trong cảm giác của tất cả mọi người trong trong nháy mắt!

"Thiếu tông chủ!"

"Kẻ địch quá mạnh mẽ rồi, lão nô đi trước đây!"

"Ta lập tức chạy về tông môn kêu gọi viện binh!"

Theo cánh tay trái của mình biến mất trong nháy mắt, Ô trưởng lão bị hù đến sắp tiểu ra quần, sau đó dùng ánh mắt tràn đầy sợ hãi nhìn thoáng qua Diệp Phong một cái rồi lập tức quay đầu dùng tốc độ nhanh hơn tốc độ đến đây mấy lần để rời khỏi chỗ này!

Đến cũng vội vàng!

Đi cũng vội vàng!

Giống như là Ô trưởng lão chưa từng tới bao giờ!

Đó chính là cảm nhận của hai người Dao Trì Thánh Nữ, Tư Đồ Cuồng lúc này, bởi vì bọn họ hoàn toàn không biết là chuyện gì đã xảy ra, chỉ biết là cánh tay trái của Ô trưởng lão đột nhiên biến mất, sau đó hắn lập tức quay đầu bỏ chạy!

Chỉ có Tư Đồ Nam chú ý tới ánh mắt Diệp Phong ** vừa mới thay đổi!

"Chỉ mới như vậy thôi mà đã chạy rồi?"

"Ta còn nghĩ là hắn sẽ có thể kiên trì được lâu một chút sau đó để cho ta thử uy lực của Thí Thiên Chưởng một chút!"

Nghĩ đến đã lâu mình cũng không có vận dụng những lực lượng đặc thù của mình, Diệp Phong cũng tính là sẽ sử dụng tất cả một lần nhưng ai mà ngờ được là đối thủ lại không có ra sức như vậy, chỉ dọa một cái thôi mà đã trực tiếp bỏ chạy mất rồi!

"Đại ca!"

"Chúng ta quỳ xuống cầu xin tha thứ đi!"

"Người vừa mới hủy cánh tay trái của Ô trưởng lão chính là thanh niên lạ lẫm đó!"

"Ta tận mắt nhìn thấy ánh mắt của hắn chỉ chớp có một cái thì sau đó cánh tay trái của Ngô trưởng lão trực tiếp biến mất!"

Lúc này, Tư Đồ Nam tỉnh táo lại cũng kéo góc áo Tư Đồ Cuồng, sau đó dùng giọng điệu run rẩy kể lại tất cả những gì mà mình đã nhìn thấy.

Trừng!

Nghe được Tư Đồ Nam nói như vậy, Tư Đồ Cuồng kinh hãi đến tròng mắt kém chút trực tiếp tuôn ra ngoài, sau đó hắn hoàn toàn không có chút do dự nào trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong!

Mà Tư Đồ Nam đang đứng bên cạnh nhìn thấy đại ca đã quỳ xuống thì cũng vội vàng quỳ xuống theo!

"Đại ca!"

"Hai huynh đệ chúng ta sai!"

"Chỉ mong đại ca có thể tha cho huynh đệ chúng ta một mạng!"

Sau đó, Tư Đồ Cuồng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng cầu khẩn.

"Ừm?"

"Bị phát hiện rồi sao?"

Nhìn huynh đệ Tư Đồ đã quỳ xuống cầu xin tha thứ, Diệp Phong cũng tỏ vẻ thất vọng sau đó trực tiếp quay qua nhìn Dao Trì Thánh Nữ đang đứng bên cạnh mình lên tiếng nói ra: "Ta về quán rượu trước đây, bọn họ sống hay chết thì ngươi tự quyết định đi!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp đi đến nơi xa!

Trong phòng khách quán rượu!

"Tiểu Quái nói ngày mai thiên kiêu chi chiến sẽ cực kỳ thú vị!"

"Như vậy thì rốt cuộc nó sẽ thú vị ở chỗ nào?"

Chương 1133 - Thiên kiêu chi chiến, siêu cấp Oanh Thiên Đan! (2)

Sau khi trở lại phòng khách của quán rượu, Diệp Phong nằm ở trên giường, trên mặt lộ ra vẻ hiếu kì tự lẩm bẩm.

...

Hôm sau, sáng sớm!

Đông! Đông! Đông!

Ngay lúc Diệp Phong vẫn còn đang ngủ say, một loạt tiếng gõ cửa bỗng nhiên vang lên.

"Ai vậy!"

Sau khi tỉnh lại, Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Còn có nửa canh giờ nữa là thiên kiêu chi chiến sẽ bắt đầu!"

"Chúng ta phải tranh thủ chạy qua đó mới được!"

Rất nhanh, giọng nói của Dao Trì Thánh Nữ cũng vang lên bên ngoài cửa.

"Được!"

"Ta biết rồi!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Diệp Phong lập tức đứng dậy mặc quần áo đồng thời còn không quên cất chăn mền đã thủng trăm ngàn lỗ vào.

"Đúng rồi!"

"Kiểm tra sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay trước đi!"

Sau khi Diệp Phong mặc quần áo xong, chuẩn bị rời khỏi phòng khách thì bỗng nhiên nghĩ tới chuyện này sau đó bắt đầu kiểm tra sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Siêu cấp Oanh Thiên Đan *10000

Siêu cấp Oanh Thiên Đan: Đan dược đặc thù do hệ thống chế tạo ra, phục dụng viên đan dược này thì có thể thả ra Oanh Thiên Thí cực kỳ khủng bố, nhắc nhở, Oanh Thiên Thí hình thành phong bạo kinh khủng, có thể trực tiếp xoá bỏ Thần Đạo Giả hoặc Thần thú tu vi Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong trong phạm vi nhất định!

? ? ?

Trước đó ta 'Ngẫu nhiên gặp' Dao Trì Thánh Nữ, hệ thống đặc biệt chế tạo Oanh Thiên Đan!

Sau đó ta lấy phương thức nã pháo để làm quen với Dao Trì Thánh Nữ!

Mà vào hôm nay, sản phẩm bại gia đổi mới lại là phiên bản thăng cấp của Oanh Thiên Đan, siêu cấp Oanh Thiên Đan?

Thế nào, đây là muốn ta điên cuồng nã pháo trong thiên kiêu chi chiến, dùng Oanh Thiên Thí xoá bỏ tất cả thiên kiêu hay sao?

Nhìn thấy sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay, Diệp Phong cả người đều bối rối, thật sự là cái sản phẩm bại gia này quá mẹ nó mãnh liệt a!

"Một vạn cái rắm!"

"Nếu như để cho ta tự mình thả thì ta phải thả tới khi nào mới xong đây!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong làm cách làm ra một quyết định đó chính là cho dù có nghĩ ra phương thức phá của thú vị như thế nào thì hắn cũng phải tìm người giúp hắn thả!

"Diệp thiếu!"

"Ngài chuẩn bị xong chưa?"

"Chúng ta nên xuất phát!"

Đúng lúc này, giọng nói của Dao Trì Thánh Nữ lại vang lên ở ngoài cửa một lần nữa.

"Đúng a!"

"Không phải là đang có Dao Trì Thánh Nữ ở đây hay sao!"

"Vậy thì để nàng giúp ta lãng phí là được rồi!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp làm ra một cái quyết định đó chính là để cho Dao Trì Thánh Nữ trở thành người giúp đỡ hắn, dù sao Dao Trì Thánh Nữ tự mình trải qua Oanh Thiên Thí, như vậy tiếp nhận siêu cấp Oanh Thiên Đan chắc chắn cũng không có vấn đề gì!

Mà bây giờ truyện duy nhất mà hắn cần phải suy tính chỉ còn lại một chuyện duy nhất đó chính là phải là lãng phí hết một vạn khỏa siêu cấp Oanh Thiên Đan như thế nào mới thú vị!

"Chờ một chút!"

"Sao ta lại quên mất Diệp Tiểu Quái đi chứ!"

"Nếu như nàng thích coi náo nhiệt như thế vậy tại sao không cho nàng da nhập vào trong đội ngũ này?"

Nghĩ đến đây, khóe miệng Diệp Phong lập tức nở một nụ cười xấu xa!

Trong chỗ tối!

"Hôm nay chính là ngày diễn ra thiên kiêu chi chiến!"

"Ta rất là chờ mong chuyện thú vị sắp xảy ra!"

"Mà cảm giác tràn ngập mong đợi tràn ngập tò mò này quá là tuyệt vời!"

Từ một nơi bí mật gần đó, lúc này Diệp Tiểu Quái cũng mặt mũi tràn đầy mong đợi tự nói, từ trước đến giờ chuyện gì cũng có thể suy tính ra khiến cho nàng có chút mệt mỏi!

"Ừm?"

"Tình huống như thế nào?"

"Tại sao chủ nhân bỗng nhiên lại gọi ra tới?"

Đúng lúc này, trong đầu Diệp Tiểu Quái xuất hiện mệnh lệnh đến từ Diệp Phong, mặc dù có chút không hiểu nhưng nàng vẫn lập tức chạy tới chỗ ở của Diệp Phong.

Quán rượu, trong phòng khách!

"Diệp thiếu nói muốn chờ người!"

"Sẽ là ai chứ?"

Lúc này, Dao Trì Thánh Nữ đã đi vào trong phòng khách trên mặt cũng lộ ra vẻ hiếu kỳ tự lẩm bẩm.

Kít!

Đúng lúc này, cửa phòng bỗng nhiên bị người ta mở ra từ bên ngoài, ngay sau đó là Diệp Tiểu Quái mặc một bộ đồ đen đi từ bên ngoài nhà.

"Thuộc hạ!"

"Bái kiến chủ nhân!"

Sau khi đi vào trong phòng khách, Diệp Tiểu Quái đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó quỳ một chân xuống đất thần thái cung kính lên tiếng hô.

"Đứng lên đi!"

Nhìn Diệp Tiểu Quái quỳ ở trước mặt mình, Diệp Phong cũng cười lên tiếng nói.

"Chủ nhân!"

"Lần này ngài gọi ta tới đây là có chuyện gì muốn dặn dò hay sao?"

Sau khi đứng dậy, Diệp Tiểu Quái mặt lộ vẻ hiếu kì nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Tiểu Quái!"

"Không phải là ngươi rất thích coi náo nhiệt hay sao!"

"Cho nên ta đang định sẽ cho ngươi gia nhập vào trong đó!"

"Nói cách khác, thiên kiêu chi chiến hôm nay, ngươi cũng phải tham gia!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái hỏi thăm, Diệp Phong trực tiếp nói ra ý nghĩ của mình.

Hả?

Để cho ta tham gia thiên kiêu chi chiến?

Như vậy thì không phải là có thể trực tiếp đại kết cục rồi hay sao?

Nghe được Diệp Phong đưa ra quyết định như thế, Diệp Tiểu Quái cũng toát ra vẻ mộng bức, nàng không rõ tại sao Diệp Phong lại muốn để cho nàng tham gia vào trận giao đấu hoàn toàn không có tính khiêu chiến này!

"Chủ nhân!"

"Giao đấu như thế này có tham dự vào cũng không có ý nghĩa gì!"

"Dù sao, ngoại trừ ngài, hoàn toàn không có ai là đối thủ của ta!"

Sau đó, Diệp Tiểu Quái nhìn về phía Diệp Phong hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình.

"Tiểu Quái!"

"Mặc dù giao đấu không có ý gì!"

"Nhưng trong quá trình giao đấu ngươi giúp ta phá của thì rất là thú vị!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Hả?

Giao đấu không quan trọng!

Quan trọng là giúp ngươi phá của?

Nghe đến đây, không biết tại sao nhân bỗng nhiên Diệp Tiểu Quái cảm thấy có chút bất an, mà tồn tại có thể suy tính được vạn vật như nàng một khi cảm nhận được bất an thì chắc chắn là xảy ra chuyện rồi!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Ngươi cũng giống vậy!"

Chương 1134 - Chỉ có một chút siêu cấp Oanh Thiên Đan như vậy, ta không tranh giành với hai người bọn họ!

"Hôm nay thiên kiêu chi chiến cũng không quan trọng, quan trọng là phải giúp ta phá của!"

"Về phần lãng phí cái gì thì hãy chờ ta nghĩ ra phương thức phá của thú vị một chút thì ta sẽ nói cho các ngươi biết!"

Ngay lúc Dao Trì Thánh Nữ còn đang ăn dưa xem náo nhiệt, Diệp Phong bỗng nhiên quay qua nhìn nàng lên tiếng nhắc nhở.

Hả?

Ta cũng phải tham dự vào trong hành động phá của lần này?

Đột nhiên như vậy sao?

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, Dao Trì Thánh Nữ cũng tỏ vẻ mộng bức, bởi vì tin tức này tới quá đột nhiên mà nàng không biết là Diệp Phong cũng vừa mới ra quyết định mà thôi!

...

"Tiểu Quái đại nhân!"

"Không biết ngài xếp hạng thứ mấy trong số tất cả những người hộ đạo của Diệp thiếu?"

Trên đường đi vào trong thành, trên mặt Dao Trì Thánh Nữ lộ ra vẻ hiếu kì nhìn về phía Diệp Tiểu Quái lên tiếng hỏi thăm.

"Thứ hai!"

Lúc này, trong đầu Diệp Tiểu Quái chỉ đang suy nghĩ xem rốt cuộc là Diệp Phong muốn lãng phí thứ gì cho nên khi nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm về mình thì nàng chỉ đáp lại một câu đơn giản.

"Cái gì!"

"Thứ hai?"

"Tiểu Quái đại nhân, vậy mà xếp ở vị trí thứ hai?"

Mà Dao Trì Thánh Nữ nghe được hai chữ này thì trên mặt trực tiếp lộ ra vẻ chấn kinh, nàng hoàn toàn không ngờ được là Diệp Tiểu Quái lại xếp hạng cao như thế, hơn nữa chuyện này cũng đại biểu cho Diệp Tiểu Quái có thực lực mạnh hơn xa Diệp Tiểu Cước và

Diệp Tiểu Kiếm!

Một bên khác!

"Hệ thống!"

"Sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, kiểm tra xem thiên kiêu chi chiến lần này sẽ tiến hành như thế nào!"

Lúc này, Diệp Phong cảm thấy nhàm chán cho nên ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, thiên kiêu chi chiến lần này là để tất cả thiên kiêu tiến vào Mê Hồn Sâm Lâm, sau đó săn giết dị thú ở bên trong đó, cuối cùng dựa vào số lượng dị thú hạch và phẩm cấp của bọn chúng để quyết định xếp hạng cuối cùng, mà phương án này là giờ người đứng đầu của đông đảo thế lực cấp độ bá chủ trong khắp thần giới và người đứng đầu của Thiên Cơ Các cùng nhau thương lượng ra được."

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống lập tức vang lên ở trong đầu của.

? ? ?

Săn giết dị thú?

Dựa vào số lượng dị thú hạch và phẩm cấp của bọn chúng để quyết định xếp hạng?

Mẹ nó, làm như vậy không phải là hoang đường lắm hay sao?

Dù sao, nếu làm như vậy thì độ lớn của nó quá lớn!

Sau khi biết rõ tình huống của thiên kiêu chi chiến lần này, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, hắn hoàn toàn không ngờ được là lần này người đứng đầu của đông đảo thế lực cấp độ bá chủ trong thần giới và người đứng đầu của Thiên Cơ Các lại thương lượng ra được một phương thức tranh tài buồn cười như vậy!

"Đinh! Túc chủ, lẽ nào ngươi nghĩ là những người đó là đồ đần hay sao, nếu bọn họ đã quyết định chọn phương thức tranh tài như thế

này thì chắc chắn là đã có chuẩn bị rất là kỹ, cho nên chắc chắn sẽ không xuất hiện bất kỳ hành vi gian lận nào!"

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống lại vang lên ở trong đầu của Diệp Phong một lần nữa.

"Nha!"

"Vậy ta cũng muốn xem xem bọn họ đề phòng hành vi gian lận như thế nào!"

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng lập tức cảm thấy hứng thú.

"Chờ một chút!"

"Nếu là như vậy, như vậy thì trực tiếp sử dụng sản phẩm bại gia hôm nay để đối phó dị thú ở bên trong Mê Hồn Sâm Lâm không được hay sao!"

"Mà vì quán triệt tư tưởng phá của, dưới tình huống một pháo chúng ta có thể bắn chết một đám dị thú, bây giờ chúng ta lựa chọn chỉ đánh chết một con, có gì mà không được?"

"Còn nữa, nếu như Diệp Tiểu Quái cũng đã gia nhập vào hành động phá của lần này dậy thì ta đâu cần phải tranh giành với các nàng, trực tiếp chia đều một vạn viên siêu cấp Oanh Thiên Đan, cho hai người bọn họ mỗi người năm ngàn viên không được sao!"

"Mà ta dựa vào Hủy Diệt Thần Mâu và Thí Thiên Chưởng, như vậy còn không phải là muốn giết bao nhiêu dị thú đỉnh cấp thì có thể giết bấy nhiêu dị thú đỉnh cấp hay sao!"

Nghĩ đến đây, khóe miệng Diệp Phong lập tức nở một nụ cười đắc ý.

"Ừm?"

"Chủ nhân cười?"

"Hắn đang cười cái gì?"

"Tại sao khi ta nhìn thấy nụ cười ở trên mặt của hắn thì ta lại càng cảm thấy bất an hơn vậy?"

Lúc này, chú ý tới Diệp Phong bỗng nhiên nhếch miệng nở nụ cười, Diệp Tiểu Quái cũng cảm thấy có chút bất an khó hiểu!

...

Một lát sau!

Quảng trường trung tâm!

"Chư vị!"

"Thiên kiêu chi chiến lần này sắp bắt đầu rồi!"

"Tiếp theo, ta sẽ công bố quy tắc của thiên kiêu chi chiến lần này cho các ngươi biết!"

Sau khi ba người Diệp Phong, Dao Trì Thánh Nữ và Diệp Tiểu Quái tới quảng trường trung tâm Thần Vực Thành, một nam tử trung niên thần thái uy nghiêm cũng vừa bay đến không trung, sau đó đưa mắt nhìn khắp tất cả các thiên kiêu nói lớn.

.....

"Thiên kiêu chi chiến lần này sẽ được tổ chức ở bên trong Mê Hồn Sâm Lâm!"

"Mà mỗi một thiên kiêu muốn tham gia thiên kiêu chi chiến, trước khi đi vào bên trong Mê Hồn Sâm Lâm thì phải nhận lấy một cái Khuy Thiên Lệnh và cũng tiến hành kích hoạt nó, từ đó chúng ta cũng có thể khống chế được tình huống của mỗi người các ngươi!"

"Mà sau khi đi vào bên trong Mê Hồn Sâm Lâm, chuyện mà các ngươi phải làm chính là tìm kiếm dị thú, săn giết dị thú, sau đó thu thập dị thú thạch bên trong cơ thể của dị thú, bởi vì bảng xếp hạng thiên kiêu cuối cùng sẽ căn cứ vào trong số lượng và phẩm cấp dị thú hạch mà các ngươi lấy được để tiến hành đánh giá!"

Nói đến đây, nam tử trung niên dừng một chút, sau đó tiếp tục nói ra: "Tiếp theo chính là một số tình huống cần phải chú ý, tất cả các

ngươi phải nghe cho kỹ!"

"Thứ nhất, trong toàn bộ quá trình tranh tài, các ngươi chỉ có thể từng người tự chiến không thể tiến hành hợp tác với nhau để chiến đấu, người nào vi phạm sẽ bị hủy bỏ tư cách tranh tài!"

Chương 1135 - Chủ nhân, nếu không thì nhường những đan dược này lại cho Dao Trì Thánh Nữ đi!

"Thứ hai, không được phép cướp đoạt dị thú hạch trong tay của người khác, người nào vi phạm sẽ bị hủy bỏ tư cách tranh tài!"

"Thứ ba, nếu như gặp được thiên kiêu khác đang chiến đấu với dị thú, chỉ cần chiến đấu bắt đầu thì không được phép cướp đoạt dị thú đã bị đối phương để mắt tới, người nào vi phạm sẽ bị hủy bỏ tư cách tranh tài!"

"Thứ tư, tất cả thiên kiêu dự thi không được phép luận bàn giao đấu chém giết hãm hại lẫn nhau, người nào vi phạm sẽ bị hủy bỏ tư cách tranh tài!"

"Thứ năm, thiên kiêu chi chiến lần này diễn ra trong vòng ba ngày, sáng sớm ba ngày sau, trước khi mặt trời mọc mà thiên kiêu nào chưa có trở lại nơi này và nộp lên dị thú hạch thì sẽ trực tiếp mất đi tư cách xếp hạng thiên kiêu bảng!"

Rất nhanh, nam tử trung niên nói hết tất cả những tình huống cần phải chú ý trong thiên kiêu chi chiến lần này ra.

"Cái gì?"

"Thiên kiêu chi chiến lần này lại tiến hành theo phương thức như thế?"

"Thú vị, thật thú vị!"

"Làm như vậy thì cũng có vận may xen lẫn vào trong đó nữa!"

"Dù sao ở bên trong Mê Hồn Sâm Lâm, thần thức bị áp chế, như vậy thì phải làm như thế nào mới có thể nhanh chóng tìm kiếm được dị thú thích hợp để săn giết chính là điểm mấu chốt!"

"Không ngờ được là lần đầu tiên ta tham gia vào thiên kiêu chi chiến thì lại gặp được phương thức tranh tài thú vị như vậy!"

"Nếu như là như vậy mà còn không thể xung kích được đến top một trăm thiên kiêu bảng thì ta không phải là khí vận chi tử!"

"..."

Theo nam tử trung niên vừa nói dứt câu vô số thiên kiêu ở bên dưới bắt đầu bàn tán với nhau.

"Trình đại nhân!"

"Ta nghĩ là làm như vậy thì không có được công bằng!"

"Nếu như là tỷ thí bình thường, những người thực lực thấp hơn ta thì hoàn toàn không thể nào chiến thắng ta được, như vậy nói cách khác, chắc chắn ta sẽ có xếp hạng cao hơn đối phương!"

"Nhưng nếu như dùng phương thức như thế này để tranh đoạt xếp hạng thiên kiêu bảng, nếu như bởi vì ta xui xẻo gặp phải số lượng dị thú mạnh mẽ nhiều hơn đối phương, kết quả khiến cho ta bại bởi đối phương thì ta không có cam lòng!"

"Cho nên ta cho rằng thiên kiêu chi chiến không nên dùng phương thức tranh tài có trộn lẫn thành phần may mắn bên trong đó như vậy!"

Đúng lúc này, một thanh niên có dáng người tráng kiện đứng dậy sau đó nói thẳng ra ý nghĩ của mình với nam tử trung niên đang đứng ở trên không trung.

"Vận may!"

"Vốn là một bộ phận của thực lực!"

"Lần này sở dĩ chúng ta sẽ quyết định dùng phương thức tranh tài như thế này để tiến hành xếp hạng trong thiên kiêu chi chiến

chính là muốn để cho các ngươi hiểu được một chuyện, đó chính là cho dù thực lực của ngươi mạnh hơn người khác nhưng mà nếu như các ngươi dám thả lỏng một chút xíu thì có thể người khác sẽ dựa vào vận may, dựa vào một cái đại cơ duyên là sẽ vượt qua các ngươi!"

"Chuyện này đã từng xuất hiện rất nhiều lần trong thiên kiêu chi chiến trước đây, nhất là một số thiên kiêu có thực lực tương đương với nhau!"

"Cho nên, nếu như ngươi bởi vì vận may mà thua bởi đối phương thì trong vòng một trăm năm sau đó, hãy cố gắng tu luyện đi, khi thực lực của ngươi không còn mạnh hơn hắn một chút xíu mà là mạnh hơn một cảnh giới thì đến lúc đó cho dù vận may của hắn có tốt như thế nào đi nữa thì hắn cũng phải giết mười con dị thú mới có thể tương đương với một con dị thú mà người giết, đến lúc đó ngươi còn thua nữa sao?"

Nghe được thanh niên nói như vậy, Trình Viễn cũng nhìn về phía đối phương trực tiếp hỏi ngược lại.

"Cái này, cái này. . ."

Nghe đến đây, trong nháy mắt thanh niên khôi ngô cũng nghẹn lời trong lúc nhất thời không biết nên phản bác lại như thế nào!

Một bên khác!

"Thú vị!"

"Đúng là thú vị!"

"Hóa ra là bọn họ muốn dùng phương thức này để kích thích những thiên kiêu có thực lực không xê xích nhau nhiều!"

"Nhưng mà không thể không nói là phương thức này rất có thể sẽ đưa đến một chút hiệu quả, còn nó có thể tạo ra hiệu quả lớn như thế nào thì phải chờ trăm năm về sau!"

Nghe đến đây, Diệp Phong cũng hiểu rõ ra, hơn nữa nếu như phương thức này thật sự có hiệu quả thì hắn cảm thấy sau này thiên kiêu chi chiến sẽ dùng phương thức tranh tài mà trong đó có

trộn lẫn năng lực thực chiến và vận may!

Như vậy cho dù là xếp hạng dựa vào vận may ở trên thiên kiêu bảng không có được chính xác lắm nhưng mà sợ là tất cả thiên kiêu đều sẽ cố gắng hết sức để chuẩn bị cho lần thực chiến tiếp theo, có một số thiên kiêu là muốn cướp lại thứ hạng của mình mà có một số thiên kiêu thì muốn nói cho tất cả mọi người biết là cho dù không dựa vào vận may thì bọn họ cũng có thể giữ vững được xếp hạng của mình, từ đó có thể chứng minh được bọn họ vinh hạnh leo lên thiên kiêu bảng chính là dựa vào thực lực mạnh mẽ của bản thân mình chứ không phải là dựa vào vận may!

"Tất cả mọi người chú ý!"

"Chúng ta sẽ lập tức kích hoạt truyền tống đại trận cho các ngươi, mà các ngươi cũng sẽ trực tiếp truyền tống đến Mê Hồn Sâm Lâm!"

"Nếu như trong vòng ba ngày tranh tài, gặp được nguy hiểm đến tính mạng thì có thể lập tức bóp nát Khuy Thiên Lệnh, bên trong lệnh bài đó có chứa một cái truyền tống trận cỡ nhỏ, có thể trực tiếp truyền tống các ngươi về chỗ này nhưng mà bóp nát Khuy Thiên Lệnh cũng đại biểu cho các ngươi kết thúc tranh tài sớm, mặc dù làm như vậy sẽ không bị phán là các ngươi thất bại nhưng mà đánh giá cuối cùng sẽ lấy số lượng dị thú hạch có trong tay các ngươi khi các ngươi truyền tống về đây để làm chuẩn!"

"Còn nữa, nếu như không có gặp được nguy hiểm thì sau ba ngày, nhất định phải bóp nát Khuy Thiên Lệnh trở về đây trước khi mặt trời mọc!"

Theo Trình Viễn vừa nói dứt câu, mặt đất dưới chân mọi người xuất hiện từng đạo trận pháp phù văn phức tạp!

"Trình đại nhân!"

"Trong lúc tranh tài chúng ta có thể mượn nhờ ngoại lực hay không?"

Chương 1136 - Một cái rắm nơi tay, thiên hạ ta có!

Ngay trong lúc kích hoạt truyền tống đại trận thì Diệp Phong nhìn về phía Trình Viễn trên không trung lớn tiếng hỏi thăm.

"Có thể!"

"Trong lúc tỷ thí không có hạn chế bất kỳ ngoại lực gì chỉ cần ngươi có đan được, Thần khí, phòng ngự Thần khí mạnh mẽ thì cứ tủy ý sử dụng!"

"Bởi vì chỉ cần ngươi có thể có được bọn chúng thì bọn chúng chính là lực lượng thuộc về cá nhân của ngươi!"

"Hơn nữa cho dù là ở trong lần tỷ thí thực chiến trước đây thì cũng được cho phép sử dụng như thế!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Trình Viễn biết ngày chắc chắn đối phương là một người mới cho nên mới lập tức trả lời như thế.

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Tiểu Quái!"

"Nếu như đã được phép sử dụng ngoại lực vậy thì các người hãy tự mình cầm lấy một trong số hai cái thần giới này đi!"

"Những thứ bên trong chính là đồ vật có thể giúp cho các người trong lần tranh tài lần này!"

Nghe được Trình Viễn nói như vậy, Diệp Phong lập tức cười đưa hai cái thần giới cho hai người!

"Chủ nhân!"

"Mặc dù ta không biết những đan dược này là đan dược gì!"

“Nhưng mà với thực lực của ta thì không dùng tới bọn chúng đâu!"

"Nếu không, ta sẽ nhường hết những đan dược này lại cho Dao Trì Thánh Nữ, ta cảm thấy chắc chắn là nàng cần nó hơn ta nhiều!"

Xem xét bên trong thần giới lại có chứa năm ngàn viên đan dược, không biết tại sao nhưng khi Diệp Tiểu Quái nhìn thấy những đan

dược đó thì lập tức cảm thấy bất an khó hiểu, sau đó nàng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng đề nghị.

……..

"Cái gì!"

"Tiểu Quái đại nhân lại muốn nhường phần đan dược của nàng cho ta?"

"Nàng đối xử với ta quá tốt rồi!"

Dao Trì Thánh Nữ đang đứng bên cạnh nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy thì trên mặt cũng lộ ra vẻ mừng rỡ, dù sao theo như nàng nghĩ thì ở thời điểm này mà Diệp Phong cho các nàng đan dược, như vậy thì chắc chắn đang dược này chính là đan dược mạnh mẽ có thể tăng cường thực lực của các nàng!

Mà loại đan dược mạnh mẽ như thế này đương nhiên nàng sẽ không ngại nhiều!

"Không được!"

"Nếu như giao hết một vạn viên đan dược này cho Dao Trì Thánh Nữ như vậy thì chắc chắn là nàng sẽ không gánh nổi!"

"Cho nên các ngươi vẫn nên chia nhau mỗi người một nửa đi!"

Mà Diệp Phong nghe được Diệp Tiểu Quái đề nghị như vậy thì lại trực tiếp lên tiếng từ chối.

Ai!

Nghe được Diệp Phong trả lời chắc chắn như vậy, hai người Diệp Tiểu Quái và Dao Trì Thánh Nữ lại cùng nhau thở dài, trên mặt cũng đều lộ ra vẻ tiếc nuối nhưng mà Diệp Tiểu Quái tiếc nuối là đan dược không có đưa ra ngoài, mà Dao Trì Thánh Nữ tiếc nuối là đan dược không có nắm bắt tới tay!

"Được rồi!"

"Truyền tống đại trận sắp hoàn toàn kích hoạt rồi!"

"Ta nói sơ cho các ngươi biết về tình huống của đan dược này một chút!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hai người Dao Trì Thánh Nữ và Diệp Tiểu Quái đều vểnh tai lên quay qua nhìn Diệp Phong, các nàng rất là hiếu kỳ muốn biết được rốt cuộc đan dược này là đan dược như thế nào mà lại chuẩn bị cho các nàng tới tận năm ngàn viên!

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Ngươi còn nhớ rõ lần đầu tiên chúng ta gặp mặt ta gây nên sự chú ý của ngươi như thế nào hay không?"

Chú ý tới hai người đều quay qua nhìn mình, Diệp Phong cũng nhìn về phía Dao Trì Thánh Nữ lên tiếng hỏi thăm.

"Đương nhiên là còn nhớ!"

"Diệp thiếu, lúc ấy ngươi đột nhiên đã pháo thẳng về phía ta đúng là khiến cho ta bị dọa sợ!”

"Thậm chí đến bây giờ ta vẫn rất khó tin tưởng được có người đánh rắm có thể tạo ra phong bạo có thể diệt thế!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Dao Trì Thánh Nữ cũng cười trả lời.

"Ngươi không tin là đúng!"

"Bởi vì dưới tình huống bình thường, cho dù là Thần Đạo Giả cũng không thể nào thả ra diệt thế phong bạo!"

"Mà lúc đó sở dĩ ta có thể làm được như vậy thật ra là do ta đã mượn dùng một loại đan dược đặc thù!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ trả lời như vậy, Diệp Phong cũng lên tiếng giải thích rõ cho nàng biết.

Hả?

Diệt thế phong bạo kinh khủng đó lại là do mượn một loại đan

dược đặc thù mới có thể thả ra được?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng tỏ vẻ giật mình, nàng không thể hiểu được, rốt cuộc là Luyện Đan Sư như thế nào mà có thể luyện chế ra một loại đan dược kỳ lạ mạnh mẽ như thế được!

"Chờ một chút!"

"Tại sao Diệp thiếu lại nói ra chuyện này ở thời điểm này?"

"Chẳng lẽ năm ngàn viên đan dược mà hắn cho ta và Tiểu Quái đại nhân chính là loại đan dược đặc thù đó?"

Nghĩ đến khả năng này, rốt cuộc sắc mặt của Dao Trì Thánh Nữ cũng thay đổi, mặc dù nàng là một nữ nhân bạo lực nhưng nếu muốn cho một nữ hài tử như nàng thả ra loại tuyệt thế Oanh Thiên Thí đó thì sau này nàng đâu còn mặt mũi để đi gặp người nữa!

Chớ nói chi là còn không phải là thả một cái mà là thả năm ngàn cái!

"Chủ nhân!"

"Không phải là những đan dược ở trong tay chúng ta chính là đan dược đặc thù có thể thả ra diệt thế phong bạo đó đó chứ!"

Cũng nghĩ đến khả năng này, Diệp Tiểu Quái cũng thần sắc bất an nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Không phải!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái hỏi thăm, Diệp Phong lại thần sắc kiên định lắc đầu!

Hô!

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, hai người Diệp Tiểu Quái và Dao Trì Thánh Nữ cũng thở phào một hơi nhẹ nhõm, có thể nói chỉ cần không phải là loại đan dược đặc thù đó thì các nàng có thể chấp nhận được!

"Lúc ấy ta phục dụng chính là Oanh Thiên Đan, thả ra Oanh Thiên Thí cũng chỉ có thể xoá bỏ Thần Đạo Giả hoặc Thần thú tu vi Thần Kiếp Cảnh trở xuống!"

"Nhưng đan dược mà ta cho các ngươi lại là siêu cấp Oanh Thiên Đan, nhưng vậy thì thứ mà nó thả ra cũng không phải là Oanh Thiên Thí bình thường mà là siêu cấp Oanh Thiên Thí!"

"Mà cái siêu cấp Oanh Thiên Thí này có thể trực tiếp xoá bỏ Thần Đạo Giả hoặc Thần thú tu vi Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!"

"Không nói khoa trương một chút nào, các người có được những siêu cấp Oanh Thiên Đan này thì trực tiếp đạt đến một cảnh giới kinh khủng cái rắm nơi tay, thiên hạ ta có!"

Chương 1137 - Một cái rắm nơi tay, thiên hạ ta có! (2)

Ngay lúc hai nữ vừa mới trầm tĩnh lại, giọng nói của Diệp Phong lại vang lên một lần nữa.

? ? ?

Thần mẹ nó một cái rắm nơi tay, thiên hạ ta có?

Đây là một chuyện đáng giá để khoe khoang hay sao?

Chúng ta đều là nữ hài tử!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hai người Diệp Tiểu Quái và Dao Trì Thánh Nữ trực tiếp điên rồi, các nàng có nằm mơ cũng không thể nào ngờ được là đan dược mà Diệp Phong cho các nàng lại là bản thăng cấp, siêu cấp Oanh Thiên Đan!

"Đúng rồi!"

"Vì quán triệt tư tưởng phá của, đến lúc đó mỗi lần các người phục dụng một viên siêu cấp Oanh Thiên Đan thì cũng chỉ có thể bắn chết một con dị thú, không thể một pháo bắn chết một đám!"

"Rõ ràng sao?"

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó nhìn về phía hai người bọn họ lên tiếng hỏi thăm.

Hả?

Vì phá của cho nên rõ ràng có thể một pháo bắn chết một đám dị thú, bây giờ lại chỉ có thể một pháo bắn chết một cái?

Nói cách khác, khi chúng ta nã pháo, còn phải đi tìm dị thú lạc đàn mới được?

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, hai người Diệp Tiểu Quái và Dao Trì Thánh Nữ liếc nhau, trên mặt đều nở một nụ cười khổ!

"Diệp thiếu!"

"Vậy còn ngươi?"

"Đến lúc đó có phải ba người chúng ta sẽ cùng nhau nã pháo hay không?"

Lúc này, Dao Trì Thánh Nữ bỗng nhiên nghĩ tới điều gì sau đó nhìn về phía Diệp Phong vội vàng lên tiếng hỏi thăm.

"Lúc đầu ta chuẩn bị sẽ cùng nhau nã pháo với các ngươi!"

"Nhưng sau này ta suy nghĩ kỹ lại, nếu như ta cũng tham dự vào trong đó thì chẳng phải là sẽ cướp đoạt danh tiếng của các ngươi hay sao?"

"Cho nên, ta từ bỏ!"

"Nhưng mà các ngươi cũng không cần phải lo lắng đến lúc đó ta sẽ dựa vào thực lực của bản thân để cướp được vị trí người đứng đầu thiên kiêu bảng!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm, Diệp Phong cũng cực kỳ nghiêm túc lên tiếng giải thích rõ cho nàng biết.

? ? ?

Sợ cướp danh tiếng của chúng ta?

Cho nên, chúng ta nã pháo, ngươi phát huy bình thường?

Nghe được Diệp Phong giải thích như vậy, hai người Diệp Tiểu Quái và Dao Trì Thánh Nữ trực tiếp bối rối không biết làm sao, các nàng có nằm mơ cũng không ngờ được là Diệp Phong lại đối xử 'Tốt' với các nàng như vậy!

Xoát! Xoát! Xoát!

Đúng lúc này, truyền tống đại trận triệt để kích hoạt, theo từng cột sáng màu trắng không ngừng phóng lên tận trời, các thiên kiêu ở trong đại trận cũng lần lượt biến mất không còn dấu vết.

Sau một trận trời đất quay cuồng!

Khi Diệp Phong mở hai mắt ra thì phát hiện mình đã ở trong một khu vực rừng rậm tươi tốt, mà xung quanh mình không ngừng xuất hiện thiên kiêu, sau khi xác nhận xong hoàn cảnh xung quanh thì nhanh chóng tản ra đi vào sâu trong rừng rậm!

Không lâu sau, ở bên ngoài rừng rậm chỉ còn lại có ba người Diệp Phong, Diệp Tiểu Quái và Dao Trì Thánh Nữ!

"Chủ nhân!"

"Chúng ta cũng trực tiếp đi vào bên trong chỗ sâu trong rừng rậm đi!"

"Nơi đó có rất nhiều dị thú tu vi Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, tuyệt đối đủ cho chúng ta bắn!"

Lúc này, Diệp Tiểu Quái cũng phóng ra thần thức kinh khủng của mình trực tiếp kiểm tra tình huống trong Mê Hồn Sâm Lâm một lần, sau đó nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng đề nghị.

"Tốt!"

"Vậy chúng ta trực tiếp đi vào chỗ sâu nhất trong rừng rậm đi!"

"Muốn bắn, chúng ta phải bắn dị thú mạnh nhất mới được!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái đề nghị như vậy, Diệp Phong cũng gật đầu biểu thị tán thành, mặc dù bắn dị thú rác rưởi nhất cũng là phá của nhưng như vậy thì sẽ không chiếm được dị thú hạch của dị thú mạnh mẽ, hắn còn muốn cho hai người Diệp Tiểu Quái và Dao Trì Thánh Nữ thắng được thứ hai và thứ ba thiên kiêu bảng!

“Diệp thiếu!”

“Là một đàn dị thú!”

Sau khi Diệp Phong, Diệp Tiểu Quái cùng Dao Trì Thánh Nữ đi đường được một canh giờ, bọn họ nhìn thấy một đàn dị thú mênh mông khổng lồ, mà xung quanh bọn họ có gần một trăm tên thiên kiêu tụ tập lại với nhau, chuẩn bị liên thủ mở ra một con đường máu giữa đàn dị thú mênh mông!

Xét cho cùng, thực lực của đàn dị thú đột nhiên xuất hiện trên cơ bản là từ Thần Tôn Cảnh Nhất Trọng đến Cửu Trọng, mà thực lực yếu nhất của bọn họ cũng là Thần Kiếp Cảnh Nhất Trọng, cho nên nếu muốn mở một đường máu, vẫn có thể làm được!

Tuy nhiên, để không vi phạm quy tắc, bọn họ không thể lấy đi dị thú hạch ở bên trong cơ thể dị thú bị đánh chết!

“Ngô chủ!”

“Bọn họ đang chuẩn bị liên thủ mở một con đường máu!”

“Vậy chúng ta chỉ cần đi theo phía sau bọn họ là được!”

Lúc này, sau khi nghe lén được ý tưởng của nhóm thiên kiêu kia, Diệp Tiểu Quái liền nhìn về phía Diệp Phong nói tình huống.

“Tại sao lại đi theo sau bọn họ?”

“Nếu bọn họ có thể mở một con đường máu, vậy thì tại sao chúng ta lại không thể mở ra một con đường khác rộng rãi hơn?”

Nghe Diệp Tiểu Quái đề nghị, Diệp Phong trực tiếp từ chối, sau đó nói ra suy nghĩ của mình.

???

Mở ra một con đường rộng hơn?

Chẳng lẽ Diệp thiếu muốn chúng ta trực tiếp đánh rắm trước mặt nhiều thiên kiêu như vậy sao?

Sau khi nghe ý tưởng của Diệp Phong xong, sắc mặt của Diệp Tiểu Quái cùng Dao Trì Thánh Nữ lập tức thay đổi, vốn dĩ bọn họ cho rằng nếu đi vào sâu trong rừng, chỉ cần tìm một nơi không có người, tìm một đàn dị thú âm thầm đánh rắm là được!

Ai mà nghĩ tới bọn hắn còn chưa vào chỗ sâu trong rừng, Diệp Phong đã muốn bọn đánh rắm trước mặt nhiều thiên kiêu như vậy!

“Làm sao bây giờ!”

“Xấu hổ quá nha!”

“Hơn nữa, lát nữa ta nên dùng tư thế gì để bắn pháo cho ra dáng thục nữ một chút đây!”

Lúc này, Dao Trì Thánh Nữ lấy lại tinh thần cũng đỏ mặt bắt đầu trầm tư!

“Thật không vui!”

“Loại việc đầy ẩn số này không vui chút nào!”

“Vẫn là những việc nằm trong sự khống chế của ta mới vui!”

Bên kia, Diệp Tiểu Quái lúc này cũng lộ ra vẻ đau đớn, nàng thật sự không ngờ bản thân mình đến đây xem náo nhiệt, ai mà ngờ, chính mình lại mơ màng hồ đồ thành người tham gia vào náo nhiệt!

“Tiểu Quái!”

“Dao Trì Thánh Nữ!”

Chương 1138 - Trăm năm nỗ lực không người biết, một tiếng xì hơi chấn động

thiên hạ!

“Đàn dị thú càng ngày càng tới gần, còn chờ gì nữa, mau cầm đan dược, trực tiếp khai hỏa nã pháo nha!”

Ngay khi bọn họ đang có suy nghĩ của chính mình, giọng nói của Diệp Phong đột nhiên vang lên từ bên cạnh.

“Liều mạng!”

Nghe Diệp Phong thúc giục, Diệp Tiểu Quái cùng Dao Trì Thánh Nữ liếc mắt nhìn nhau, sau đó đều cắn chặt răng, từng người lấy ra một viên Siêu Cấp Oanh Thiên Đan nuốt xuống!

“Tình huống gì vậy?”

“Hai mỹ nhân xinh đẹp kia không phải đang muốn chiến đấu với đàn dị thú đó chứ!”

“Thật là buồn cười!”

“Cho dù các nàng có tu vi Thần Kiếp Cảnh, nhưng dị thú quá nhiều, chỉ bằng hai người bọn họ muốn mở một đường máu, đó căn bản không phải là chuyện có khả năng!”

“Hơn nữa, chỉ sợ bọn họ hao hết toàn bộ thần lực trong cơ thể để đánh chết dị thú, e rằng số lượng dị thú bị đánh chết cực kỳ nhỏ bé so với số lượng của cả đàn dị thú!”

“Chờ một chút!”

“Người bên trái không phải là Dao Trì Thánh Nữ xếp hạng thứ ba trong Thiên Kiêu Bảng sao?”

“Sao nàng lại làm ra chuyện ngu xuẩn như vậy?”

“…”

Khi một trăm tên thiên kiêu nhìn thấy Diệp Tiểu Quái cùng Dao Trì Thánh Nữ lao thẳng đến đàn dị thú ở nơi xa, ngay lập tức bắt đầu thảo luận, một số người trong số họ đã nhận ra thân phận của Dao

Trì Thánh Nữ!

Nhưng mà, bọn họ lại không xem trọng việc hai người muốn mở một con đường máu giữa đàn dị thú khổng lồ!

“Hả?”

“Chuyện gì thế này?”

“Tại sao các nàng đột nhiên xoay người đưa lưng về đàn phía dị thú vậy?”

Sau khi nhóm thiên kiêu phát hiện hai người khác thường, trên mặt bọn họ đều lộ ra vẻ khó hiểu, bởi vì, bọn họ hoàn toàn không rõ, hai người kia rốt cuộc đang muốn làm gì!

Oanh! Oanh!

Khi hai tiếng nổ đinh tai nhức óc đột nhiên vang lên, hai cơn lốc Diệt Thế Phong Bạo có đường kính 10 mét, dài trăm mét xé rách không gian, trực tiếp quét về phía một đám dị thú ở nơi xa!

“Mẹ kiếp!!!”

“Ta đã nhìn thấy cái quái gì vậy!”

“Hai cơn lốc Diệt Thế Phong Bạo xé rách không gian đó ... thực sự đến từ hai mỹ nhân kia sao?”

“Mẹ nó, ai đó có thể nói cho ta biết đây không phải là thật sự phải không!”

……

“Ta đánh rắm, nổ phân!”

“Các nàng đánh rắm, lại là nổ trời đất này!”

“Tại sao!”

“Rốt cuộc là tại sao!”

“Mọi người nổ đều là thí, dựa vào cái gì các nàng lại lợi hại như

vậy!”

……

“Trăm năm nỗ lực không người biết!”

“Một tiếng xì hơi chấn động thiên hạ!”

“Sao các nàng lại biết chơi như vậy đâu!”

……

“Thật là đáng sợ!”

“Diệt Thế Phong Bạo thế nhưng có thể xé rách cả không gian!”

“Đây thật sự là thứ mà người có thể nổ ra sao?”

“Không được, ta nhất định phải nhớ kỹ bộ dáng của hai đại mỹ nữ kia, về sau nếu còn gặp lại, ta cũng không thể đi ở phía sau các nàng, nếu không lỡ như các nàng lơ đãng phóng một cái, mẹ nó ta có thể trực tiếp chết ngắc!”

……

Sau khi Diệp Tiểu Quái cùng Dao Trì Thánh Nữ phát ra một tiếng xì hơi kinh động trời đất như vậy, hàng trăm tên thiên kiêu cách đó không xa choáng váng, không chút khoa trương khi nói rằng cái rắm này đã trực tiếp khiến họ nghi ngờ nhân sinh!

Bên kia!

“Quá mạnh!”

“Uy lực của viên Siêu Cấp Oanh Thiên Đan này còn mạnh hơn viên Oanh Thiên Đan lúc trước ta dùng!”

“Không hổ là phiên bản cường hóa!”

Nhìn hai cơn lốc Diệt Thế Phong Bạo thổi quét thiên địa ở nơi xa, Diệp Phong cũng khiếp sợ lẩm bẩm, sau đó liền truyền âm nói với hai người: “Siêu Cấp Oanh Thiên Thí có phạm vi, chỉ bằng hai Siêu Cấp Oanh Thiên Thí kia thì vẫn chưa để oanh tạc ra một con

đường rộng, cho nên, các ngươi nhanh ăn thêm mấy viên Siêu Cấp Oanh Thiên Đan đi, sau đó trực tiếp bắn ra một dãy liên hoàn pháo!"

???

Một pháo còn chưa đủ?

Còn muốn chúng ta bắn ra liên hoàn pháo?

Sao nào, đây là muốn cho chúng ta một pháo thành danh sao?

Nghe Diệp Phong nhắc nhở, Diệp Tiểu Quái cùng Dao Trì Thánh Nữ thật sự muốn điên rồi, nhưng cuối cùng vẫn cắn chặt răng, trực tiếp lấy ra một đống Siêu Cấp Oanh Thiên Đan nuốt xuống!

Oanh! Oanh! Oanh!

Ngay sau đó, từng tiếng nổ đinh tai nhức óc nổ liên tục vang lên, theo sau là sự xuất hiện của từng đạo xé rách không gian Diệt Thế Phong Bạo cũng liên tục lao đến thổi quét đàn dị thú ở nơi xa!

"Mẹ kiếp!!!"

"Diệt Thế Phong Bạo khủng bố như vậy, nếu bọn họ cũng có thể phóng ra một cái, như vậy đã rất khủng bố!"

"Kết quả, hiện tại còn mẹ nó có thể cho nổ liên tục?"

"Các nàng thật là người sao?"

"Đây thật sự là việc mà con người có thể làm ra sao?"

Lúc này, sau khi nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ này, cả trăm tên thiên kiêu đều lộ ra vẻ mặt khó tin!

Bên kia!

"Đã mở ra lỗ hổng!"

"Chúng ta tiếp tục lên đường thôi!"

Nhìn thấy đàn dị thú đã bị nổ ra một lỗ hổng, Diệp Phong cũng

chào hỏi hai cô gái, sau đó nhanh chóng lao về phía lỗ hổng.

“Ai!”

“Tiểu Quái đại nhân, ngươi lần này chính là đến đây xem náo nhiệt!”

“Nhưng ta thì khác!”

“Lần này, ta thật sự đã nổi danh, sau này khi người khác nhìn thấy ta, chỉ sợ đều sẽ không gọi ta là Dao Trì Thánh Nữ!”

Dao Trì Thánh Nữ đang đuổi theo Diệp Phong cũng cười khổ nói với Diệp Tiểu Quái.

“Nga!”

“Vậy bọn họ sẽ gọi ngươi là gì?”

Nghe vậy, Diệp Tiểu Quái cũng tò mò hỏi.

“Ai!”

“Ta có cảm giác bọn họ sau này sẽ gọi ta là Dao Trì Thí Vương!”

“Có thể nói, lần này không chỉ là ta nổi danh, ngay cả Dao Trì Thánh Địa cũng nổi danh!”

Nghe Diệp Tiểu Quái dò hỏi, Dao Trì Thánh Nữ cũng cười khổ trả lời.

“Như vậy không phải khá tốt sao?”

“Vừa lúc ngươi cũng muốn từ bỏ thân phận Dao Trì Thánh Nữ, bái nhập vào Thí Thần Tông!”

“Coi như là phần lễ vật cuối cùng ngươi đưa cho Dao Trì Thánh Địa!”

Sau khi nghe được lời này, Diệp Tiểu Quái cười xấu xa nói.

???

Ta từ bỏ thân phận Dao Trì Thánh Nữ, cũng đã rất thua thiệt Dao Trì Thánh Địa!

Sau đó, trước khi ta rời đi, không những không báo đáp mà ngược lại còn muốn tặng danh hiệu thiêng liêng ' Dao Trì Thí Địa ' như một món quà cuối cùng cho Thánh Địa?

Chương 1139 - Đội viên đội hộ vệ Bại Gia tới, Diệp Tiểu Quái điên rồi!

Nếu như để sư tôn biết chuyện này, hắn không đánh chết ta mới là lạ?

Sau khi nghe ý tưởng của Diệp Tiểu Quái, Dao Trì Thánh Nữ run cả người, sau đó vội vàng nói: "Tiểu Quái đại nhân, sư tôn của ta sẽ không thích phần lễ vật này, cho nên, ta vẫn là nên đưa cho nàng một phần lễ vật khác!"

Mà lúc này, hai người đang nói chuyện còn không biết, sự tích huy hoàng, chiến công hiển hách của họ đã hoàn toàn truyền khắp giới thiên kiêu!

Mê Hồn Lâm Sâm, các khu vực!

"Cái gì!"

"Nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ, nhất định phải trốn nàng, đặc biệt là không thể đi phía sau nàng, nếu không, ta lập tức chết chắc?"

"Ngươi nói cái gì!"

"Thánh Nữ một thí, trời đất tối tăm!"

"Thánh Nữ liên hoàn thí, mẹ nó trực tiếp khai thiên tích địa?"

"Chuyện quái gì vậy, Trương lão đệ, ngươi có phải đã uống nhiều rồi không, sao còn nói mê sảng thế này?"

"Nga!"

“Thánh Nữ một thí, phiêu hương vạn dặm?”

“Nếu để ta gặp được Thánh Nữ, nhất định phải theo sát phía sau, nếu không, khẳng định sẽ tiếc nuối cả đời?”

“Trương Trương, hai ta chính là đối thủ một mất một còn, nhưng ngươi đột nhiên nói cho ta tin tức này, nhưng sao ta lại có cảm giác ngươi có chuyện gì đó gạt ta?”

“…”

Lúc này, truyền âm thạch trong lòng vô số thiên kiêu ở các khu vực liên tục có phản ứng, mà tin tức bọn họ nhận được có nhắc nhở, có nói phóng đại, cũng có giấu giếm chân tướng hố người!

Nhưng kết quả cuối cùng giống nhau, đó là, Diệp Tiểu Quái cùng Dao Trì Thánh Nữ hoàn toàn nổi danh, nhưng bởi vì không ai biết Diệp Tiểu Quái, cho nên nổi tiếng nhất chính là Dao Trì Thánh Nữ!

……

Sau nửa canh giờ!

“Mau xem!”

“Đó không phải là Dao Trì Thí Vương sao?”

“Ta nghe nói nàng đánh rắm một cái liền làm nổ chết mấy ngàn vạn đầu dị thú!”

“Không đúng không đúng!”

“Ta nghe nói, nàng trực tiếp nổ ra liên hoàn thí, sau đó cho nổ tung cả đàn dị thú khổng lồ về nhà tìm mẫu thân!”

“Các ngươi đang nói bậy gì đó!”

“Rõ ràng là nàng tu luyện thượng cổ độc công, sau đó đánh rắm một cái thối chết cả một đàn dị thú đàn!”

“Phải biết rằng, đây chính là do biểu ca chính miệng nói với ta, mà hắn cũng là người tận mắt nhìn thấy, cho nên, những lời các

ngươi nói đều là giả!”

“…”

Khi mười mấy tên thiên kiêu đuổi theo phía sau Diệp Phong, Dao Trì Thánh Nữ cùng Diệp Tiểu Quái, rất nhiều người đều thấp giọng bàn tán, mà đến cuối cùng, bởi vì lời nói đưa ra khác nhau nên trực tiếp cãi nhau um xùm cả lên.

“Đáng chết!”

“Ta chỉ cho nổ đàn dị thú ta một lỗ hổng, tại sao đến chỗ bọn họ lại biến thành nhiều phiên bản như vậy?”

Dao Trì Thánh Nữ nghe được cuộc cãi vã lập tức trở nên khó coi, nàng không ngờ tốc độ nổi tiếng của mình lại nhanh như vậy, nhưng điều khiến nàng càng không nghĩ tới chính là những tên thiên kiêu tận mắt nhìn thấy nàng điên cuồng nã pháo, thế nhưng có thể bịa đặt ra nhiều sự tích vô nghĩa như vậy!

“Dao Trì Thánh Nữ!”

“Ngươi nổi danh rồi nha!”

“Thế nào, có phải hiện tại rất kích động, rất hưng phấn không!”

Mà Diệp Phong ở bên cạnh nghe được toàn bộ câu chuyện cũng cười nhìn về phía Dao Trì Thánh Nữ hỏi.

???

Ta từ Dao Trì Thánh Nữ biến thành Dao Trì Thí Vương!

Ta kích động cái gì?

Ta hưng phấn cái gì?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ trong lúc nhất thời đều choáng váng!

“Quá thảm!”

“Dao Trì Thánh Nữ thật sự quá thảm!”

“May mắn không có người biết ta!”

Bên kia, sau khi phát hiện mục tiêu chú ý của mọi người đều là Dao Trì Thánh Nữ, Diệp Tiểu Quái cũng âm thầm nhẹ nhàng thở ra.

“Nhị tỷ cố lên!”

“Ta muốn xem ngươi cho nổ tung hôm nay, nứt toạc mặt đất!”

“Nhị tỷ cố lên!”

“Làm cho những con kiến này biết ngươi không chỉ có thể nhìn trộm vạn vật, còn có thể làm sụp đổ thiên hạ!”

“Nhị tỷ!”

“Ngươi cứ việc tùy ý cuồng băng, việc nhỏ như hò hét trợ uy cứ giao cho chúng ta!”

“…”

Đúng lúc này, giọng nói của đám Diệp Tiểu Cước, Diệp Tiểu Chùy, Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu Hắc liên tiếp vang lên trong đầu Diệp Tiểu Quái.

Trừng!

Mà Diệp Tiểu Quái nghe được những giọng nói quen thuộc này cũng trợn trắng mắt, đồng tử co chặt, trong mắt hiện lên vẻ khó có thể tin!

“Các ngươi… Tại sao các ngươi lại ở đây?”

Sau khi Diệp Tiểu Quái cố gắng lấy lại bình tĩnh, lúc này mới lên tiếng hỏi đám người ở chỗ tối.

“Nhị tỷ!”

“Ngô chủ nói!”

“Sự chú ý của đám thiên kiêu con kiến kia đều đặt ở trên người Dao Trì Thánh Nữ, căn bản không có chú ý đến ngươi, như vậy sẽ

làm ngươi thương tâm!”

“Cho nên, lúc này mới kêu chúng ta đến đây giữ thể diện cho ngươi!”

Nghe Diệp Tiểu Quái dò hỏi, Diệp Tiểu Hắc cũng cười giải thích.

“Cái gì!”

“Là ngô chủ gọi bọn họ tới?”

“Mà nguyên nhân là bởi vì không có người chú ý tới ta, sợ ta sẽ thương tâm?”

Sau khi nghe Diệp Tiểu Hắc giải thích, Diệp Tiểu Quái cảm thấy mình sắp phát điên rồi. Dù sao dưới tình huống nhục nhã như vậy, nàng chỉ mong không có ai chú ý đến mình, nhưng Diệp Phong thì khác, sợ không ai chú ý, nên gọi hết đội viên trong đội hộ vệ Bại Gia đến đây!

Đây làm gì là đang giúp nàng giữ thể diện!

Đây đơn giản là để mọi người chứng kiến lịch sử đen tối của nàng!

……

Hai canh giờ sau!

“Được rồi!”

“Đây đã là nơi sâu nhất trong Mê Hồn Sâm Lâm!”

“Các ngươi tranh thủ đi tìm thị thú cường đại đánh rắm đi!”

Sau khi đi vào nơi sâu nhất trong rừng rậm, Diệp Phong liền nhìn về phía Diệp Tiểu Quái cùng Dao Trì Thánh Nữ thúc giục, mà chính mình lại lấy ra ghế bập bênh cùng rượu ngon, trực tiếp nghỉ ngơi.

“Thật tốt quá!”

“Cuối cùng cũng tới nơi không người!”

“Lúc này ta có thể không hề cố kỵ đánh rắm rồi!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Dao Trì Thánh Nữ cũng lộ ra trạng thái cực kỳ thả lỏng.

“Tiểu Quái đại nhân!”

“Ngươi làm sao vậy?”

“Ở đây không có ai cả, chúng ta không phải có thể tha hồ đánh rắm?”

“Ngươi làm sao còn có vẻ buồn bực như vậy?”

Lúc này, Dao Trì Thánh Nữ cũng phát hiện Diệp Tiểu Quái khác thường, sau đó lộ vẻ khó hiểu hỏi.

“Tùy tâm sở dục cái rắm a!”

“Phải biết rằng, ở nơi tối tăm đang có một đám vương bát đản nhìn lén đâu!”

Chương 1140 - Tiểu Quái đại nhân, thì ra ngươi mới là Thí Vương chân chính!

“Hơn nữa, một khi ta đánh rắm, uy nghiêm của nhị tỷ ta chỉ sợ cũng biến mất hoàn toàn không sót lại chút gì!”

Nhìn Dao Trì Thánh Nữ cái gì cũng không biết, Diệp Tiểu Quái cười khổ, thậm chí nàng đều đang suy nghĩ có nên nói tình huống này cho đối phương hay không!

Bên kia!

“Tu vi hiện tại của ta là Thần Kiếp Cảnh Thất Trọng đỉnh phong!”

“Chờ lát nữa các nàng đánh rắm xong, hoàn thành sản phẩm phá của hôm nay, cộng cả khen thưởng có lẽ sẽ có thể đột phá một cảnh giới nhỏ!”

“Hơn nữa, nếu như ta chiến thắng thiên kiêu chi chiến, đứng đầu thiên kiêu, hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên hệ thống đưa ra, vậy thì khen thưởng có lẽ sẽ là đột phá một cảnh giới nhỏ!”

“Cho nên, ta rất có khả năng trong hai ngày này sẽ đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!”

“Mà đến lúc đó, ta sợ là đã đến lúc rời khỏi Thần giới!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong lập tức uống cạn rượu trong tay!

“Ngô chủ!”

“Chủ mẫu rất nhanh phải phi thăng Thần giới!”

“Hơn nữa, chủ mẫu còn cố ý vì ngài chuẩn bị rất nhiều bộ quần áo xinh đẹp, thế nào, có kích động không!”

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Đường đột nhiên xuất hiện trước mặt Diệp Phong, sau đó vui cười nói.

“Cái gì!”

“Sư tôn muốn phi thăng Thần giới sao?”

“Hơn nữa, còn cố ý vì ta chuẩn bị rất nhiều bộ quần áo xinh đẹp?”

Nghe Diệp Tiểu Đường nói như vậy, trên mặt Diệp Phong cũng là hiện lên ý cười xấu xa!

“Tiểu Đường!”

“Vậy sư tôn còn phải mất bao lâu mới phi thăng Thần giới?”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn về phía Diệp Tiểu Đường hỏi.

“Ngô chủ!”

“Một tháng!”

“Nhiều nhất một tháng, chủ mẫu sẽ phi thăng Thần giới!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Diệp Tiểu Đường cũng vội vàng trả lời.

“Một tháng sao!”

“Nếu là như vậy, chuyện ta phi thăng Hỗn Độn Giới phải chậm lại một năm!”

“Dù sao tu sĩ ở Hỗn Độn Giới bên kia đã nghèo không có gì ăn, cho nên cũng không kém một năm!”

Sau khi biết rõ tình huống, Diệp Phong liền đưa ra quyết định, đó chính là hắn muốn ở Thần giới chơi đùa ở bên sư tôn một năm!

……

Ba canh giờ sau!

“Tiểu Quái đại nhân!”

“Ngươi còn lại bao nhiêu viên Siêu Cấp Oanh Thiên Đan?”

“Ta bên này còn dư lại hơn hai ngàn tám trăm viên, nhưng ta hiện tại gần như tê liệt!

Dao Trì Thánh Nữ đã đánh rắm ba canh giờ lúc này đau đớn nhìn Diệp Tiểu Quái cách đó không xa lên tiếng hỏi.

“Một viên!”

“Ta chỉ còn dư lại một viên!”

“Dao Trì Thánh Nữ, tiếp theo, ngươi phải tự chơi một mình rồi, ta không thể chơi cùng ngươi nữa!”

Nghe Dao Trì Thánh Nữ hỏi, Diệp Tiểu Quái cũng lên tiếng đáp lại.

“Cái gì!”

“Ngươi chỉ còn dư lại một viên thôi sao?”

“Tiểu Quái đại nhân, xem ra, ngươi mới là Thí Vương chân chính!”

Sau khi biết tình huống, Dao Trì Thánh Nữ khiếp sợ kinh hô lên, nàng thật sự không ngờ Diệp Tiểu Quái có thể đánh rắm nhanh đến mưac như vậy!

???

Con mẹ nó Thí Vương chân chính?

Ta là nữ vương Dự Tri!

Sao ngươi còn có thể tùy tiện tâng bốc ta đâu!

Nếu như để những tên khốn trong bóng tối đó nghe thấy điều này, chẳng phải sau này ta sẽ biến thành Dự Tri Thí Vương?

Nghe Dao Trì Thánh Nữ nói những lời này, khoé miệng của Diệp Tiểu Quái không chịu khống chế run rẩy lên, nàng thật sự không nghĩ tới, Dao Trì Thánh Nữ thế nhưng sẽ nói một câu như vậy.

“Nhị tỷ quá lợi hại!”

“Dự Tri Thí Vương, chấn thiên cổ kim!”

“Nhị tỷ, lợi hại!”

“Đừng nói ở Thần giới, cho dù nhìn toàn bộ thế giới, cái tên mới của ngươi thật là quá bá đạo!”

“Nhị tỷ!”

“Có nên nói hay không, cái tên mới của ngươi mạnh hơn cái tên trước rất nhiều, nghe có vẻ đầy uy hiếp!”

“…”

Đúng lúc này, những lời khen ngợi của đám Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu Bạch liên tiếp vang lên trong đầu Diệp Tiểu Quái.

Bang!

Nghe được những âm thanh này, Diệp Tiểu Quái đen mặt đưa lên tay bưng trán, đồng thời yếu ớt lẩm bẩm: “Xong con bê, sau này ta xem như hoàn toàn không thoát khỏi từ ‘ thí ’ này!”

……

Thời gian chầm chậm trôi qua, bầu trời dần tối lại.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của hôm nay, khen thưởng một ngàn vạn điểm phá của, khen thưởng 1 tỷ viên Siêu Cấp Oanh Thiên Đan, khen thưởng đột phá một cảnh giới nhỏ!”

Ngay khi Diệp Phong sắp chìm vào giấc ngủ, trong đầu hắn vang lên lời nhắc khen thưởng của hệ thống.

Hả?

Vừa bại hết một vạn viên, trở tay liền đưa ta 1 tỷ viên?

Như thế nào, muốn cho Tinh Hồn Cung làm trấn cung chi bảo sao?

Về sau chỉ cần có cường địch tới, liền phái đệ tử trong cung đi ra ngoài đánh rắm một đợt?

Sau khi nghe lời nhắc nhở khen thưởng của hệ thống, Diệp Phong cũng lộ ra một chút hoang mang, hắn thật sự không ngờ rằng hệ thống vậy mà sẽ thưởng cho hắn Siêu Cấp Oanh Thiên Đan, hơn nữa còn là một tỷ viên!

Oanh!

Đúng lúc này, một tiếng sấm sét đột nhiên vang lên ở trên không trung!

Khi Diệp Phong ngẩng đầu nhìn, tám trọng Thiên Đạo kiếp vân đã bắt đầu nhanh chóng ngưng tự ở trên không trung.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy!”

“Tiếp theo, vẫn là nên tận hưởng buổi xoa bóp lôi điện trước đã!”

Nhìn Thiên Đạo kiếp vân đã ngưng thụ thành hình ở trên không trung, Diệp Phong cũng lộ ra chờ mong.

Bên kia!

“Dao Trì Thánh Nữ!”

“Ngô chủ đang độ kiếp, vì sao ngươi lại không có phản ứng gì?”

Lúc này, thấy Dao Trì Thánh Nữ vẫn luôn cúi đầu tự hỏi chuyện gì đó, căn bản không có để ý đến Diệp Phong đột phá, Diệp Tiểu Quái cũng lộ vẻ tò mò ra hỏi.

“Tiểu Quái đại nhân!”

“Ba ngày!”

“Chỉ trong ba ngày, ta chứng kiến Diệp thiếu từ Thần Kiếp Cảnh Tam Trọng đỉnh phong đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Thất Trọng đỉnh phong!”

“Hơn nữa, ta còn kiến thức được cách độ kiếp không thể tưởng tượng như vậy!”

“Nói thật, ta thật sự đã chết lặng, tất nhiên cũng sẽ không có phản ứng!”

“Cho nên, hiện tại ta chỉ quan tâm một chuyện, đó chính là trước khi bái nhập vào Thí Thần Tông, ta nên bồi thường Dao Trì Thánh Địa như thế nào đây!”

Nghe Diệp Tiểu Quái dò hỏi, Dao Trì Thánh Nữ cười khổ giải thích.

Người nói vô tình, nghe có tâm!

Diệp Phong đang hưởng thụ lôi điện mát xa nghe Dao Trì Thánh Nữ nói như vậy, cũng trực tiếp mở hai mắt, sau đó nói to với Dao Trì Thánh Nữ ở cách đó không xa: “Dao Trì Thánh Nữ, ngươi lại đây một chút!”

Chương 1141 - Tiểu Quái đại nhân, thì ra ngươi mới là Thí Vương chân chính! (2)

“Diệp thiếu!”

“Ngài kêu ta?”

Đi đến trước mặt Diệp Phong, Dao Trì Thánh Nữ tò mò hỏi.

“Dao Trì Thánh Nữ!”

“Vừa rồi ta nghe ngươi nói, không biết nên lbồi thường Dao Trì Thánh Địa như thế nào!”

“Vừa lúc trong tay ta có một ít bảo bối, nếu không, ta cho ngươi một ít, sau đó ngươi cầm bảo bối ta đưa cho ngươi đi bồi thường Dao Trì Thánh Địa, ngươi thấy thế nào?”

Nghe Dao Trì Thánh Nữ hỏi, Diệp Phong liền nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

“Hả?”

“Tuy rằng Diệp thiếu nói là thứ nhỏ, nhưng đồ trong tay hắn nào giống là bảo vật bình thường!”

“Cho nên, mặc kệ Diệp thiếu nói thứ này là cái gì, ta đưa cho Dao Trì Thánh Địa, cũng tuyệt đối cũng đủ bồi thường Thánh Địa!”

Nghĩ vậy, Dao Trì Thánh Nữ tràn đầy cảm kích nhìn về phía Diệp Phong nói: “Đa tạ Diệp thiếu!”

“1 tỷ viên Siêu Cấp Oanh Thiên Đan, khẳng định là không thể đều đưa cho Dao Trì Thánh Địa!”

“Vậy thì phải đưa cho bọn hắn bao nhiêu mới thích hợp đâu?”

Thấy Dao Trì Thánh Nữ tán thành đề nghị của mình, Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư.

“Thôi!”

“Trực tiếp đưa một trăm triệu viên đi!”

“Nếu không đưa quá ít cũng không giống phong cách của ta!”

Sau khi suy nghĩ một lát, Diệp Phong liền đưa ra quyết định, sau đó lấy ra một quả thần giới có chứa một trăm triệu viên Siêu Cấp Oanh Thiên Đan đưa cho Dao Trì Thánh Nữ!

“Trái tim kích động!”

“Tay run rẩy!”

“Bảo vật của Diệp thiếu tuyệt đối đáng giá!”

“Nhưng mà, sẽ là bảo vật hiếm có gì đây?”

Lúc này, Dao Trì Thánh Nữ kích động đưa tay nhận lấy thần giới, mà bởi vì kích động, đôi tay nhận lấy thần giới đều đang run rẩy!

“Hả?”

“Đan dược?”

“Trong thần giới thế nhưng là vô số viên đan dược?”

Sau khi Dao Trì Thánh Nữ mang theo tò mò kiểm tra tình huống bên trong thần giới, cả người trực tiếp choáng váng, nàng không nghĩ tới, bên trong thần giới thế nhưng là đan dược, hơn nữa, vẫn là vô số đan dược nhiều đến mức đếm không xuể!

“Chờ một chút!”

“Cái này. . . Những viên đan dược này, sao ta lại nhìn nó quen mắt vậy?”

“Chẳng lẽ chúng nó là Siêu Cấp Oanh Thiên Đan!”

Nghĩ vậy, Dao Trì Thánh Nữ trừng lớn hai mắt nhìn sang Diệp Phong, bất an hỏi: “Diệp thiếu, số đan dược này không phải là Siêu Cấp Oanh Thiên Đan đấy chứ!”

“Đúng vậy!”

“Toàn bộ đều là Siêu Cấp Oanh Thiên Đan!”

“Mà ngươi cũng đã biết rõ uy lực của Siêu Cấp Oanh Thiên Đan, không chút khoa trương khi nói mỗi một viên Siêu Cấp Oanh Thiên Đan đều có thể coi như là át chủ bài bảo mệnh của Dao Trì Thánh Địa các ngươi, dù sao, một viên Siêu Cấp Oanh Thiên Đan liền có thể nổ chết một đám cường giả Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh

phong!”

Nghe Dao Trì Thánh Nữ dò hỏi, Diệp Phong cũng cười trả lời.

“Xong rồi!”

“Thế nhưng thật sự là Siêu Cấp Oanh Thiên Đan!”

“Lần này, Dao Trì Thánh Địa thật sự muốn biến thành Dao Trì Thí Địa rồi!”

Nghe Diệp Phong trả lời, Dao Trì Thánh Nữ cười khổ, hơn nữa, trong đầu nàng còn tự động hiện ra cảnh tượng Dao Trì Thánh Địa về sau đối mặt với cường địch!

Vô số cường địch bao vây Thánh Địa!

Thánh chủ nhẹ nhàng vẫy vẫy ống tay áo, vô số tạp dịch trong Thánh Địa cường thế đứng lên!

Sau đó, vô số tạp dịch trong Thánh Địa xếp thành một hành, bày ra tư thế nã pháo, trực tiếp nã pháo!

Cuối cùng, vô số cường địch trực tiếp ngã xuống dưới lửa đạn, mà tạp dịch trong Thánh Địa hoàn thành nhiệm vụ, cũng trở lại vị trí của mình tiếp tục làm công việc tạp dịch, hết thảy, hết thảy giống như chưa có chuyện gì xảy ra!

Tê!

Nghĩ đến cảnh tượng cường đại ở Thánh Địa, Dao Trì Thánh Nữ không nhịn được hít ngược một hơi khí lạnh, sau đó tự mình lẩm bẩm: “Nếu đúng là như vậy, xem ra cũng khá tốt!”

“Dao Trì Thánh Nữ, ngươi chê ít sao?”

Nhìn thấy Dao Trì Thánh Nữ hồi lâu không có đáp lại, Diệp Phong nhìn về phía đối phương hỏi.

???

Ai chê ít?

Đây chính là một trăm triệu viên!

Cho dù mọi người trong Dao Trì Thánh Địa đều ra trận, vậy thì cũng phải đánh rắm một ngàn lần mới có khả năng dùng hết toàn bộ!

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ đầu tiên là sửng sốt, sau đó vội giải thích: "Diệp thiếu, không phải thiếu, mà là quá nhiều, ta bị khiếp sợ vì số lượng quá nhiều!"

"Nga!"

"Không chê ít là được!"

"Vậy ngươi đem một trăm triệu viên Siêu Cấp Oanh Thiên Đan này đưa cho Dao Trì Thánh Địa coi như là phần lễ vật cuối cùng đi!"

Nghe Dao Trì Thánh Nữ nói xong, Diệp Phong cũng cười nói.

"Diệp thiếu!"

"Ta cùng Tiểu Quái đại nhân đã dùng hết toàn bộ Siêu Cấp Oanh Thiên Đan!"

"Có thể nói, chỉ bằng dị thú hạch đỉnh cấp trong tay chúng ta, tuyệt đối có thể đứng song song ở vị trí thứ hai trên Thiên Kiêu Bảng!"

"Mà ngài khi nào ra tay?"

Nhìn thấy Diệp Phong không nói chuyện, Dao Trì Thánh Nữ cũng lộ vẻ tò mò ra hỏi.

"Không vội!"

"Ta đã làm Tiểu Quái đi bắt đỉnh cấp dị thú!"

"Chờ đến khi nàng bắt được một vạn đầu đỉnh cấp dị thú, chính là lúc ta ra tay!"

Nghe Dao Trì Thánh Nữ hỏi, Diệp Phong cũng cười trả lời, sau đó không nói nữa, mà là nhắm mắt lại và tận hưởng xoa bóp lôi điện

của Thiên Đạo kiếp vân!

“Hèn gì ta nói tại sao lại không thấy Tiểu Quái đại nhân!”

“Thì ra là đi giúp Diệp thiếu bắt dị thú!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng lẩm bẩm nói.

Bên kia!

Thần Vực Thành, bên trong Thần Huyền Các!

“Cái gì!”

“Bởi vì trận chiến thiên kiêu này, đỉnh cấp dị thú trong Mê Hồn Sâm Lâm đã bị tàn sát hết?”

Lúc này, Trình Viễn cũng có chút chấn động khi nghe tin tức từ Thiên Cơ Các truyền đến, bởi vì hắn đang nghĩ đến trong số thiên kiêu tham gia lần này, căn bản không có người đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng, nói cách khác, bất luận kẻ nào cũng không có khả năng xông vào chỗ sâu nhất trong Mê Hồn Sâm Lâm!

Chương 1142 - Trình Viễn choáng váng, một vạn đầu dị thú đỉnh cấp bị mùi hôi thối huân chết?

Nhưng hiện tại không chỉ có có người xông vào, còn tàn sát hết vạn đầu đỉnh cấp dị thú bên trong, tình huống đáng sợ này thật sự dọa đến hắn!

Phải biết rằng, cho dù là hắn có tu vi Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, hắn cũng không dám tự tiện xông vào chỗ sâu nhất trong Mê Hồn Sâm Lâm, càng đừng nói đến việc giết sạch vạn đầu đỉnh cấp dị thú!

“Chờ một chút!”

“Ta sao có thể quên đi Khuy Thiên Lệnh!”

“Ta trực tiếp kiểm tra Khuy Thiên Lệnh của nhóm thiên kiêu, không phải là có thể biết được ai là người đang tàn sát đỉnh cấp dị thú sao?”

Nghĩ vậy, Trình Viễn liền lấy ra một tấm gương cao 1 mét, mà tấm gương này đúng là Khuy Thiên Kính!

Mà thông qua Khuy Thiên Kính, hắn có thể kiểm tra tình huống của mỗi thiên kiêu giữ Khuy Thiên Lệnh, thậm chí, còn có thể kiểm tra hình ảnh ghi lại được trong 36 canh giờ trước!

“Đám này không phải!”

“Đám này cũng không phải!”

“Cuối cùng là cái nào mới phải!”

Lúc này, Trình Viễn khống chế hai mươi cái cửa sổ nhỏ của Khuy Thiên Kính nhanh chóng tìm kiếm!

Sau một nén nhang!

“Mẹ kiếp!”

“Hai nữ oa này ăn đan dược gì vậy, rốt cuộc là loại đan dược gì vậy!”

“Đánh rắm thật là kinh thiên địa quỷ thần khiếp!”

“Chẳng sợ ta không có tự mình cảm nhận được uy lực diệt thế kia, nhưng thông qua bộ mặt vặn vẹo của đám đỉnh cấp dị thú trước khi chết, cũng có thể suy đoán được uy lực diệt thế kia tuyệt đối cực kỳ khủng bố!”

Sau khi Trình Viễn tìm được bóng dáng của Dao Trì Thánh Nữ, Diệp Tiểu Quái cùng Diệp Phong ở trong Mê Hồn Sâm Lâm Diệp, hắn trực tiếp kiểm tra những gì đã xảy ra với họ trước đó, mà khi hắn nhìn thấy cảnh tượng Dao Trì Thánh Nữ cùng Diệp Tiểu Quái điên cuồng nã pháo tàn sát dị thú, hắn hoàn toàn ngẩn ra!

Một lát sau!

“Thật là đáng sợ!”

“Quá khủng bố!”

“Quá điên cuồng!”

“Hai nữ oa này thế nhưng dùng đánh rắm nổ chết một vạn đầu đỉnh cấp dị thú!”

“Phải biết rằng, bất cứ một đầu dị thú trong số một vạn đầu đỉnh cấp dị thú kia không yếu hơn ta!”

“Kia chẳng phải là nếu như các nàng muốn giết ta, cũng chỉ là chuyện phóng cái rắm?”

Nghĩ vậy, Trình Viễn bị dọa cả người run rẩy!

"Chờ một chút!"

"Nữ tử mặc một bộ đồ đen đó cho dù không dựa vào diệt thế chi rắm thì cũng có thể tùy tiện bắt giữ những dị thú đỉnh cấp đó?"

Lúc này, sau khi Trình Viễn nhìn thấy Diệp Tiểu Quái bắt đầu bắt từng con từng con dị thú đỉnh cấp được gom lại một chỗ thì trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn kinh, hãng hoàn toàn không ngờ được là đối phương không mượn nhờ đan dược để bắn ra diệt thế chi rắm kinh khủng đó mà cũng có thể tùy tiện bắt được những dị thú đỉnh cấp đó!

"Nhưng rốt cuộc là nàng đang làm cái gì?"

"Dựa vào tu vi kinh khủng của nàng thì tuyệt đối có thể trực tiếp đánh giết những dị thú đỉnh cấp đó!"

"Nhưng tại sao nàng phải bắt bọn chúng gom lại một chỗ?"

Sau khi hết khiếp sợ, trên mặt Trình Viễn lộ ra vẻ khó hiểu.

"Đúng rồi!"

"Bên cạnh các nàng còn có một thanh niên đang nằm ngủ ở trên ghế xích đu nữa!"

"Ta đến xem hắn là tình huống như thế nào!"

Sau đó, Trình Viễn chuyển đổi mục tiêu tập trung quan sát Diệp Phong.

Một lát sau!

"Sao có thể như vậy được!"

"Thiên Đạo kiếp vân lại thận trọng hạ xuống Thiên Đạo lôi kiếp, sau đó để cho người thanh niên đó lấy một loại phương thức cực kỳ hưởng thụ để vượt qua lôi kiếp, từ đó thuận lợi hoàn thành đột phá?"

"Mẹ nó, cái này cũng đâu phải là đang độ kiếp, mẹ nó, cái này hoàn toàn là đang hưởng thụ thì đúng hơn!"

"Tất cả mọi người là người, tại sao phương thức độ kiếp của hắn lại khác với chúng ta nhiều như vậy!"

Nhưng mà, sau khi Trình Viễn nhìn thấy phương thức độ kiếp chỉ

riêng một mình Diệp Phong mới có thì cả người trực tiếp điên rồi, đặc biệt là khi nghĩ tới chuyện mình đã từng trải qua chín lần độ kiếp cửu tử nhất sinh thì hắn cảm thấy càng khó chịu hơn nữa! Nếu như nhất định phải dùng một câu hình dung, thì sẽ là nếu như không so sánh thì sẽ không tổn thương!

"Ừm?"

"Hắn thức dậy?"

"Sau đó, đi thẳng tới chỗ hơn tám ngàn con dị thú đỉnh cấp bị bắt lại?"

"Hắn muốn làm gì?"

Đúng lúc này, thông qua Khuy Thiên Kính chú ý tới hành động của Diệp Phong, Trình Viễn cũng lập tức trừng to hai mắt quan sát tỉ mỉ, bởi vì hắn rất muốn biết rốt cuộc là đối phương đang muốn làm cái gì!

"Ngọa tào! ! !"

"Cái chưởng ấn cự đại từ trên trời giáng xuống là mẹ nó tình huống như thế nào a!"

sau khi Trình Viễn nhìn thấy một cái chưởng ấn cực kỳ lớn xé rách không gian chui ra sau đó ầm ầm rơi từ trên không trung xuống, trong nháy mắt xóa bỏ toàn bộ hơn tám con dị thú đỉnh cấp đang tụ tập ở phía dưới thì cả người trực tiếp ngẩn ra ngay tại chỗ!

Hắn không thể tin được là ở trên đời này lại có người chỉ dựa vào một chiêu thì có thể trực tiếp xóa bỏ hơn tám nghìn con dị thú đỉnh cấp!

"Thật là đáng sợ!"

"Đối mặt với ba tồn tại kinh khủng này, ta cảm thấy mình giống như một con kiến hôi!"

"Mà bọn họ tới tham gia thiên kiêu chi chiến này, có thể nói là đã kích chí mạng, có thể nói bọn họ hoàn toàn không phải là đến để tranh đoạt xếp hạng thiên kiêu bảng mà là chỉ tới đây để chơi

thôi!"

Sau khi tỉnh táo lại, Trình Viễn tâm tính lập tức sụp đổ, hắn không biết được tại sao ba vị tổ tông này hết lần này tới lần khác lại chọn khi hắn chủ trì thiên kiêu chi chiến thì xuất hiện!

Một bên khác!

Từ sâu trong Mê Hồn Sâm Lâm!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ ngẫu nhiên, ban thưởng ba ngàn vạn điểm phá sản, ban thưởng Dung Nham Chi Tâm *100 khối, ban thưởng đột phá một cái tiểu cảnh giới!"

Sau khi Diệp Phong sử dụng Thí Thiên Chưởng, trực tiếp xóa bỏ toàn bộ hơn tám nghìn con dị thú đỉnh cấp, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống cũng lập tức vang lên ở trong đầu của hắn.

"Ừm?"

"Hoàn thành nhiệm vụ?"

"Không phải là thiên kiêu chi chiến này mới vừa mới bắt đầu hay sao, sao lại bỗng nhiên xác nhận là ta đã hoàn thành nhiệm vụ?"

Dẫn theo nghi hoặc, Diệp Phong trực tiếp hỏi thăm hệ thống.

Chương 1143 - Hệ thống, ngươi có cần phải chó như vậy hay không?

"Đinh! Túc chủ, dị thú đỉnh cấp ở trong Mê Hồn Sâm Lâm không phải là bị các nàng bắn chết thì cũng bị ngươi chụp chết, có thể nói là đã tuyệt chủng, cho dù những người khác có năng lực giết thì cũng không tìm ra được cho nên dựa vào tám nghìn sáu trăm bảy mươi ba viên đỉnh cấp dị thú hạch ở trong tay của ngươi thì có thể nói là đã ổn thỏa đứng vào bảo tọa số một thiên kiêu bảng, không có ai có thể cướp đi được!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, hệ thống lập tức lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Giết sạch?

Chỉ một lát như vậy mà ba người chúng ta đã giết sạch toàn bộ dị thú đỉnh cấp bên trong Mê Hồn Sâm Lâm?

Sau khi nghe được hệ thống giải thích với mình như vậy thì Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, hắn hoàn toàn không ngờ được là số lượng dị thú đỉnh cấp ở bên trong Mê Hồn Sâm Lâm này lại ít như vậy!

"Đúng rồi!"

"Lần này bên trong phần thưởng còn có một cái phần thưởng là đột phá một cái tiểu cảnh giới!"

"Nếu không phải biết sư tôn sắp tới, nói không chừng trong vòng vài ngày nay ta sẽ trực tiếp phi thăng rời khỏi thần giới, cũng may là Tiểu Đường truyền tin tức này tới kịp lúc!"

Lúc này, Diệp Phong nghĩ tới phần thưởng đột phá một cái tiểu cảnh giới trong số phần thưởng coi hệ thống sau đó trên mặt lộ ra vẻ may mắn tự lẩm bẩm.

"Tiểu Quái!"

"Dao Trì Thánh Nữ!"

"Trời đã tối, hai người các ngươi cũng nghỉ ngơi sớm một chút đi!"

"Vừa khéo ta muốn đột phá một chút, một hồi trực tiếp ngủ trong lúc được Thiên Đạo kiếp vân lôi điện xoa bóp!"

Sau đó, Diệp Phong nằm trên ghế xích đu, trực tiếp lên tiếng nói với hai người đang đứng ở cách đó không xa.

"Ừm?"

"Lại muốn đột phá?"

"Mặc dù ta biết ngươi rất biến thái nhưng cũng đâu cần phải biến

thái tới mức độ này chứ!"

sau khi nghe được diệp phong nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cảm thấy tâm tính của mình sắp sập đổ, dù sao không ai có thể chịu đựng được tâm linh xung kích khi nhìn thấy một tên quái vật muốn đột phá là lập tức đột phá như thế này!

...

Một lát sau!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, sau ba ngày, Hỗn Độn Chi Môn thông tới Hỗn Độn Giới tự động mở ra, cho nên, xin túc chủ hãy xử lý xong chuyện ở trong thần giới trong vòng ba ngày sau đó chuẩn bị phi thăng!"

Sau khi Diệp Phong hưởng thụ xong lôi điện xoa bóp cũng thuận lợi đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, tiếng nhắc nhở của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu của hắn.

? ? ?

Hỗn Độn Chi Môn tiến về Hỗn Độn Giới sẽ tự động mở ra sau ba ngày?

Như vậy, nói cách khác là muốn cưỡng chế đưa ra đến đó?

Sau khi nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cả người đều bối rối, hắn hoàn toàn không ngờ được là hệ thống vì để cho hắn mau chóng phi thẳng lên Hỗn Độn Giới mà làm ra được chuyện chó như vậy!

"Hệ thống!"

"Sư tôn ta còn tầm một tháng nữa là sẽ phi thăng lên thần giới!"

"Mà ngươi lại trực tiếp đưa tiễn ta, làm như vậy có phải là quá chó rồi hay không hả!"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong lập tức lên tiếng chất vấn hệ thống.

"Đinh! Túc chủ, ngươi có thể để Tiểu Đường kéo dài một chút thời gian a, mãi dựa vào thiên phú của ngươi chỉ sợ là không cần tới mấy tháng thì ngươi có thể hoàn thành sứ mệnh chân chính của ngươi, đến lúc đó thì ngươi cũng có thể hạnh phúc với Lạc Thiên Tuyết rồi!"

Nghe được Diệp Phong chất vấn, hệ thống cũng lập tức lên tiếng giải thích.

"Ừm?"

"Sứ mệnh chân chính?"

"Ta nhớ ngươi đã từng nói, dùng phương pháp phá của để cứu vớt vô số sinh linh, đó chính là sứ mệnh của ta, ta nói không có sai chứ!"

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng lên tiếng hỏi ngược lại.

"Đinh! Túc chủ ngươi nói không sai, đó chính là sứ mệnh chân chính của ngươi, hơn nữa, sau khi đến Hỗn Độn Giới, ngươi sẽ biết được tất cả, nhưng mà ngươi cũng không cần phải có bất kỳ gánh nặng trong lòng nào, bởi vì sứ mệnh của ngươi có thể hoàn thành trong quá trình ngươi phá của hưởng thụ cuộc sống, cho nên ngươi làm thế nào mà mình cảm thấy vui vẻ thì cứ làm như thế đó là được rồi, thậm chí có thể nói là ngươi không cần phải để ý tới sứ mệnh cứ coi nó như không tồn tại cũng được!"

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống lại vang lên một lần nữa.

……..

"Được thôi!"

"Dù sao đã tách biệt với sư tôn lâu như vậy rồi, cũng không kém mấy tháng này!"

"Hơn nữa nếu như có thể hoàn thành sứ mệnh của ta trong vòng mấy tháng, như vậy thì ta có thể thỏa thích hạnh phúc với sư tôn!"

Sau khi nghe hệ thống nói xong, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc

đầu, sau đó nói ra quyết định của mình.

"Đúng rồi!"

"Hệ thống, ở trong thần bình đặc thù có loại thiên tài địa bảo hoặc đan dược đặc thù nào có thể khiến cho tu vi rớt xuống hay không?"

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó lập tức lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Bên trong thần bình đặc thù có rất nhiều thiên tài địa bảo và đan dược đặc thù có thể giảm xuống tu vi nhưng mà, túc chủ ngươi cái lão Lục, ngươi hỏi cái này để làm gì, không phải là ngươi muốn cho tu vi của mình rớt xuống Thần Kiếp Cảnh Bát Trọng đỉnh phong đó chứ?"

Nghe được Diệp Phong hỏi mình như thế, hệ thống cũng cực kỳ bất an trả lời, dù sao nó vô cùng hiểu rõ tính cách không ra bài theo kịch bản của Diệp Phong!

"Ừm. . ."

"Đúng là ta có ý nghĩ này!"

"Nhưng mà nếu như ngươi đồng ý với ta một yêu cầu nhỏ thì ta sẽ không làm như vậy nữa, mà ta sẽ chuẩn bị một chút sau đó ba ngày sau ta sẽ trực tiếp phi thăng đến Hỗn Độn Giới!"

Nghe được hệ thống tra hỏi, Diệp Phong nở một nụ cười xấu xa nói ra ý nghĩ của mình.

"Đinh! Túc chủ, yêu cầu nhỏ của ngươi là gì?"

Lúc này, ở trong dọc nói của hệ thống tràn đầy bất an, bởi vì nó cảm nhận được Diệp Phong cũng không có ý tốt gì!

"Hệ thống!"

"Ta thấy hệ thống của những nhà khác đều gọi túc chủ là chủ nhân!"

Chương 1144 - Ba ba, lần sau chúng ta

đừng có chơi như vậy có được hay không!

"Mà ngươi lại cứ luôn gọi ta là túc chủ, cho nên bây giờ ta muốn ngươi gọi ta một tiếng ba ba cho ta nghe một chút!"

Nghe được hệ thống hỏi như vậy, Diệp Phong lập tức nói thẳng ra yêu cầu nhỏ này của mình.

? ? ?

Thần mẹ nó hệ thống của những nhà khác?

Đó chỉ là hệ thống hư cấu mà ngươi đọc được ở trong tác phẩm văn học của kiếp trước!

Mà ta lại là hệ thống hàng thật giá thật!

Còn nữa, cho dù những hệ thống đó tồn tại thật nhưng bọn chúng đều gọi túc chủ là chủ nhân, tại sao đến lượt ngươi thì lại bắt ta kêu ngươi là ba ba?

Không có ai khi dễ hệ thống như ngươi cả!

Sau khi nghe được Diệp Phong đưa ra yêu cầu nhỏ này, hệ thống trực tiếp điên rồi, nó có nằm mơ cũng không ngờ được rằng Diệp Phong lại đưa ra một cái yêu cầu nhỏ không biết xấu hổ như vậy!

"Đinh! Túc chủ ngươi cái lão Lục, có phải là cái yêu cầu nhỏ này của ngươi có chút quá đáng rồi hay không!"

"Phải biết, ta thân là nhất hào thống tử, ta cũng có tôn nghiêm có được hay không!"

"Cho nên, ba ba, lần sau chúng ta đừng có chơi như vậy nữa có được hay không!"

Sau đó, hệ thống dùng giọng điệu kiên cường nhất nói ra lời nói với ý nghĩa sợ hãi nhất!

"Ha ha ha!"

"Được!"

"Lần sau không chơi như vậy!"

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng nhịn không được phá lên cười, sau đó cũng lên tiếng bảo đảm.

(Hệ thống: Nói như vậy chỉ nghe thôi, ta cũng không thể xem đó là thật được, dù sao, cái lão Lục này là lão Lục thật, nếu như tin lời của hắn thì ta thua rồi!)

"Mặc dù ta đồng ý không chơi như vậy nữa!"

"Nhưng ta không có nói là không thể thay một cách chơi khác!"

"Sau này để cho hệ thống gọi sư tôn của ta là mẹ, như vậy thì ta còn không phải là ba ba hay sao!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nở một nụ cười xấu xa tự lẩm bẩm.

...

Sáng sớm ngày thứ hai!

"Diệp thiếu!"

"Dị thú đỉnh cấp ở trong chỗ sâu nhất trong Mê Hồn Sâm Lâm này đều đã bị chúng ta giết sạch!"

"Vậy sau đó chúng ta phải làm gì?"

Nhìn thấy Diệp Phong tỉnh lại, Dao Trì Thánh Nữ cũng vội vàng hỏi thăm, dù sao nếu cứ tiếp tục đợi như thế nữa thì có chút nhàm chán!

"Dựa vào số lượng đỉnh cấp dị thú hạch trong tay chúng ta, có thể nói, top ba thiên kiêu bảng đã ổn!"

"Cho nên, tiếp tục ở lại trong Mê Hồn Sâm Lâm này đã không có ý nghĩa gì nữa!"

"Trực tiếp bóp nát Khuy Thiên Lệnh, về Thần Vực Thành đi!"

Nghe được Dao Trì Thánh Nữ hỏi thăm, Diệp Phong cũng trực tiếp trả lời.

"Chủ nhân!"

"Nếu về Thần Vực Thành, ta không đi, dù sao cái thiên kiêu bảng này hoàn toàn không có bất kỳ ý nghĩa gì đối với ta!"

"Cho nên, ta muốn trực tiếp về Tinh Hồn Cung nghỉ ngơi một chút!"

Mà Diệp Tiểu Quái đang đứng bên cạnh sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy thì trực tiếp nói ra ý nghĩ của mình.

"Được!"

"Vậy ngươi về Tinh Hồn Cung trước đi!"

"Không có gì bất ngờ xảy ra, buổi tối ta cũng sẽ trở về!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Diệp Phong cũng trực tiếp đồng ý.

"Lòng hiếu kỳ hại chết mèo!"

"Xem náo nhiệt, quả nhiên là phải trả giá thật lớn!"

"Chỉ đi theo chủ nhân xem náo nhiệt một lần, ta từ Dự Tri Nữ Vương biến thành Dự Tri Thí Vương, nếu như lại tiếp tục xem náo nhiệt thêm mấy lần nữa thì có thể nói là ta sẽ phế đi!"

"Cho nên sau này ta phải cố gắng hết sức cách chủ nhân xa một chút, ta không còn muốn cảm giác hưởng thụ những thứ mà mình không biết nữa!"

Lúc này, Diệp Tiểu Quái đi vào vết nứt không gian, mặt mũi tràn đầy cười khổ tự lẩm bẩm.

Tinh Hồn Sơn, Tinh Hồn Cung!

"Tiểu Hắc, Tiểu Bạch, Tiểu Kiếm, Tiểu Cước, Tiểu Chùy!"

"Cung nghênh Nhị Thí tỷ!"

Mà khi Diệp Tiểu Quái đi từ trong vết nứt không gian ra, bọn người Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Bạch, Diệp Tiểu Kiếm đã chờ sẵn ở đó cố ý nén cười hô to lên.

? ? ?

Nhị Thí tỷ?

Trước đó không phải Dự Tri Thí Vương sao?

Bây giờ lại đặt cho ta thêm một cái biệt danh nữa?

Nghe được mấy người xưng hô với mình như vậy, sắc mặt Diệp Tiểu Quái cũng dần dần âm trầm xuống, sau đó nhìn về phía mấy người lạnh giọng nói ra: "Xem ra đã lâu không có để ý tới các người, cho nên các người cảm thấy ngứa ngáy rồi đúng không!"

"Chạy mau a!"

"Nhị Thí tỷ muốn đánh... không đúng, Nhị Thí tỷ muốn bắn người!"

"Mọi người nhanh trốn đi a!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Diệp Tiểu Hắc cũng ra vẻ hoảng sợ hô lớn một tiếng, sau đó năm người giả bộ như hốt hoảng, chạy trốn tứ phía.

...

Một bên khác!

Thần Vực Thành, bên trong Thần Huyền Các!

"Diệp thiếu!"

"Long tiểu thư!"

"Mời uống trà!"

Lúc này, bên trong Thần Huyền Các, Trình Viễn cũng rất là cung kính đưa trà ngon mà hắn tự mình pha lên cho hai người Diệp Phong và Dao Trì Thánh Nữ, dù sao hắn biết được hai người trước mắt này hoàn toàn không phải là thiên kiêu mà là tồn tại kinh

khủng tùy tiện bắn ra một cái rắm hoặc là tùy tiện đánh ra một chưởng là có thể xóa bỏ hắn!

"Trình đại nhân!"

"Chúng ta bóp nát Khuy Thiên Lệnh sớm, vậy theo quy định đã được đặt ra từ trước thì số lượng dị thú hạch đang có trong tay của chúng ta bây giờ chính là số lượng dị thú hạch cuối cùng để đánh giá xếp hạng thiên kiêu bảng!"

"Cho nên, đây là tất cả dị thú hạch mà chúng ta lấy được trong lần săn giết lần này, ngươi kiểm tra thử một chút đi!"

Nói xong, Diệp Phong đưa hai cái thần giới có chứa đỉnh cấp dị thú hạch cho Trình Viễn!

"Diệp thiếu!"

"Không cần chờ đến ngày thứ ba!"

"Bây giờ ta có thể đưa ra phán quyết luôn, lần thiên kiêu chi chiến này ngươi chính là người đứng đầu thiên kiêu, mà Long tiểu thư xếp hạng thứ hai trên thiên kiêu bảng!"

"Dù sao, số lượng dị thú đỉnh cấp mà các ngươi đã giết phải nói là nhiều lắm, đừng nói là ba ngày, cho dù là cho những thiên kiến còn lại thêm ba tháng thì số lượng dị thú hạch và phẩm cấp của những dị thú hạch mà bọn họ có thể lấy được so với các ngươi tuyệt đối kém hơn nhiều!"

"Đúng rồi, Diệp thiếu ngài gọi ta Tiểu Trình là được, một tiếng Trình đại nhân này ta thật sự không chịu nổi a!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Trình Viễn cũng vội vàng lên tiếng nói.

.....

Chương 1145 - Cái gì! Mỗi ngày Túy Thiên Ca đều chạy vào trong Mộng Huyễn Mao

Ốc?

"Ừm?"

"Tiểu Trình?"

"Trình đại nhân, gọi người như vậy có phải là có chút không có tôn trọng người cho lắm hay không?"

Nghe được câu sau của Trình Viễn, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt thành thật ra lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ngài có thể gọi ta một tiếng Tiểu Trình thì đó chính là sự tôn trọng lớn nhất dành cho ta rồi!"

"Dù sao, ở trong mắt ngài thì ta chính là một đồ rác rưởi!"

Lúc này, Trình Viễn cũng nở một nụ cười khổ vội vàng lên tiếng giải thích.

"Vậy được!"

"Tiểu Trình, tiếp theo những chuyện có liên quan tới thiên kiêu bảng thì giao cho ngươi!"

"Hai người chúng ta còn có chút việc, đi trước!"

Nói đến đây, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó đưa một cái bình nhỏ có chứa mười viên siêu cấp Oanh Thiên Đan cho Trình Viễn, sau đó lên tiếng nói ra: "Tiểu Trình, nếu như ngươi biết được chúng ta đánh chết rất nhiều dị thú đỉnh cấp thì chắc chắn là ngươi cũng biết được chúng ta đánh giết bọn chúng như thế nào, mà mười viên đan dược ở trong cái chai này chính là đang dược đặc thù có thể giúp chúng ta nã pháo, ngươi hãy giữ lại nó để nó không chừng lúc nào đó có thể cứu ngươi được một mạng đó!"

Nói xong, Diệp Phong kích hoạt một cái Không Gian Truyền Tống Môn chỉ định, sau đó dẫn theo Dao Trì Thánh Nữ trực tiếp đi vào Không Gian Truyền Tống Môn.

"Một tiếng tiểu Trình!"

"Một câu phân phó!"

"Sau đó, ta nhận được mười viên siêu cấp đan dược?"

"Không phải là ta đang nằm mơ đó chứ!"

Nhìn bình nhỏ chứa siêu cấp đan dược trong tay, Trình Viễn kích động toàn thân đều run rẩy, hắn hoàn toàn không ngờ được là mình chỉ làm một chút chuyện trong đủ khả năng của mình mà kết quả lại nhận được một niềm vui ngoài ý muốn lớn như thế!

"Cũng may cũng may!"

"May mắn lần này là ta đến chủ trì thiên kiêu chi chiến, nếu không, lợi ích lớn như vậy nói không chừng sẽ tiện nghi cho tên khốn kiếp nào đó!"

Lúc này, Trình Viễn tỉnh táo lại, trên mặt tràn đầy vẻ may mắn tự lẩm bẩm!

...

Tinh Hồn Sơn, chân núi!

"Diệp thiếu!"

"Ngài về đến rồi!"

Nhìn thấy Diệp Phong từ vết nứt không gian đi ra, dưới núi, người đứng đầu ngũ hổ Chu Sơn vội vàng đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó cực kỳ cung kính lên tiếng hô.

"Ừm?"

,"Chu Sơn, Túy Thiên Ca đâu?"

Nhìn chung quanh một lần, khi Diệp Phong không nhìn thấy bóng dáng Túy Thiên Ca, trên mặt lộ ra vẻ nghi ngờ nhìn về phía Chu Sơn lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ngươi nhanh đi trên núi quản quản tên đó đi!"

"Tên đó đã trầm mê Mộng Huyễn Mao Ốc mà không cách nào tự kềm chế!"

Nghe được Diệp Phong hỏi tới Túy Thiên Ca, Chu Sơn cũng cực kỳ bất đắc dĩ nói ra tình huống của Túy Thiên Ca!

Hả?

Túy Thiên Ca, người thừa kế Thí Thần Tông!

Trước mắt là một trong số những thiên tài đứng đầu trong thế hệ trẻ tuổi của thần giới!

Lúc này lại trầm mê Mộng Huyễn Mao Ốc mà không cách nào tự kềm chế?

Nghe được Chu Sơn nói như vậy, trong nháy mắt Diệp Phong xuất hiện vô số dấu chấm hỏi!

"Chu Sơn!"

"Rốt cuộc là tình huống như thế nào, ngươi hãy nói rõ cho ta biết!"

"Ta vẫn có chút mơ hồ chưa biết ra sao!"

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Chu Sơn hỏi thăm lần nữa.

"Diệp thiếu!"

"Chuyện là như thế này!"

"Trước đó Hoắc cung chủ dẫn theo Túy Thiên Ca trở về, bắt đầu để hắn sáng tạo Thí Thần Tông, nhưng mà Túy Thiên Ca nói muốn đi Tinh Hồn Cung nhìn một chút, sau đó Hoắc cung chủ dẫn hắn đi tham quan Tinh Hồn Cung!"

"Kết quả, chuyến đi này, tiểu tử Túy Thiên Ca đó trực tiếp mê luyến Mộng Huyễn Mao Ốc!"

"Mỗi lần ta nhắc nhở hắn sáng tạo Thí Thần Tông, hắn nói đau bụng, sau đó chạy vào Mộng Huyễn Mao Ốc của Tinh Hồn Cung!"

"Không nói khoa trương một chút nào, tiểu tử này một ngày không phải trong Mộng Huyễn Mao Ốc chính là trên đường đi đến Mộng Huyễn Mao Ốc, có thể nói hắn đã hoàn toàn mê muội rồi!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Chu Sơn cũng vội vàng lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

"Ừm?"

"Mặc dù trong Mộng Huyễn Mao Ốc có thể tiến vào huyễn cảnh đặc thù, sau đó sáng tạo ra tất cả mọi thứ ở trong đó, muốn làm gì thì làm!"

"Nhưng dù sao hắn cũng là tuyệt thế thiên kiêu, hắn không nên trầm mê ở trong đó mới!"

"Còn nữa, hắn như vậy mà Hoắc cung chủ không có quản sao?"

Nói xong, Diệp Phong mặt lộ vẻ không hiểu nhìn về phía Chu Sơn hỏi thăm lần nữa.

"Quản!"

"Làm sao không có quản a!"

"Nhưng mà cho dù Hoắc cung chủ giẫm lên Thiên Đạo kiếp vân điên cuồng bổ hắn cũng không thể nào ngăn cản được quyết tâm tiến về Mộng Huyễn Mao Ốc của hắn!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Chu Sơn cũng gượng cười giải thích.

Hả?

Cho dù là Thiên Đạo kiếp vân điên cuồng chém loạn cũng không thể ngăn cản hắn được?

Túy Thiên Ca này sắp điên chứ hả!

Nghe đến đây, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, sau đó lập tức lên tiếng ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, sử dụng một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, tra xem Túy Thiên Ca này rốt cuộc là vì nguyên

nhân gì mà cứ đi vào Mộng Huyễn Mao Ốc như thế!"

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, sở dĩ Túy Thiên Ca không ngừng đi vào Mộng Huyễn Mao Ốc là bởi vì hắn có thể sáng tạo ra đại ca của hắn ở bên trong huyễn cảnh đặc thù đó, hơn nữa ở trong huyễn cảnh đó hắn còn có thể hung hăng dạy dỗ đại ca của hắn!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống lập tức vang lên trong đầu của hắn.

"Ừm?"

"Hắn thà rằng bị Thiên Đạo kiếp vân bổ cũng muốn đi vào Mộng Huyễn Mao Ốc, nguyên nhân chính là muốn đi vào bên trong huyễn cảnh đặc thù trong đó để đánh đại ca của hắn?"

Sau khi biết được tình huống này, Diệp Phong trực tiếp liền mộng!

"Đinh! Túc chủ, mặc dù đại ca của hắn có tư chất không bằng hắn, tu vi không bằng hắn, nhưng bởi vì hai huynh đệ bọn họ từ nhỏ phụ mẫu đều mất, là đại ca của hắn nuôi dưỡng hắn lớn lên, hoặc cũng có thể nói một cách khác là Túy Thiên Ca lớn lên dưới đòn roi giáo dục của đại ca hắn cho nên cho dù hắn mạnh như thế nào nhưng khi đối mặt với đại ca hắn thì hắn chính là một đệ đệ ngoan ngoãn nghe lời!"

Chương 1146 - Cái gì! Mỗi ngày Túy Thiên Ca đều chạy vào trong Mộng Huyễn Mao Ốc? (2)

"Cho nên, ở bên trong hiện thực hắn không dám phách lối với đại ca của hắn, vậy chỉ có thể phách lối ở trong huyễn cảnh đặc thù một chút, nhưng mà tình cảm giữa hai huynh đệ bọn họ cực kỳ tốt, nếu như bất kỳ một người nào trong số hai người bọn họ xảy ra chuyện thì chắc chắn là một người khác sẽ liều mạng báo thù!"

Ngay lúc Diệp Phong vẫn đang cực kỳ khó hiểu thì giọng nói của hệ thống lại vang lên ở trong đầu của hắn một lần nữa.

? ? ?

Ở trong hiện thực không dám phách lối!

Cho nên muốn dùng sức phách lối ở trong huyễn cảnh đặc thù?

Túy Thiên Ca này thật biết chơi a!

Sau khi biết được tình huống này, Diệp Phong cũng nhịn không được bật cười!

"Đinh! Túc chủ, đại ca Túy Thiên Ca bây giờ đang là một một đệ tử nội môn của Thần Hỏa Môn, ngươi nói, nếu như chúng ta kéo đại ca của hắn đến đây thu nhập vào trong Tinh Hồn Cung, cũng để đại ca của hắn đảm nhiệm ngoại vụ trưởng lão cung môn, chuyên môn phụ trách quản lý Thí Thần Tông, như vậy có phải là sẽ cực kỳ thú vị hay không, phải biết, Túy Thiên Ca luôn luôn trốn tránh đại ca của hắn, chỉ sợ đại ca của hắn cầm gậy đánh hắn!"

Lúc này, giọng nói của hệ thống lại vang lên ở trong đầu của Diệp Phong một lần nữa.

"Hệ thống!"

"Ngươi có cần phải chó như vậy hay không!"

"Chúng ta là người đứng đắn, sao có thể khi dễ Túy Thiên Ca như thế được!"

Nghe được hệ thống đề nghị, Diệp Phong cũng trên mặt tràn đầy vẻ tức giận lên tiếng răn dạy, sau đó tiếp tục nói ra: "Để Tiểu Cước tới một chuyến, vừa khéo trước đó ta nhận được một trăm khối Dung Nham Chi Tâm còn chưa tìm được chỗ nào để phá của, ta muốn đi Thần Hỏa Môn phá của một đợt, thuận tiện giúp Túy Thiên Ca chuẩn bị một món quà thần bí tràn ngập yêu thương!"

(Hệ thống: ? ? ? Nói ta chó! Nói ta khi dễ Túy Thiên Ca? Kết quả không phải là ngươi vẫn muốn đi hay sao, còn mỹ danh nói là muốn chuẩn bị một phần quà thần bí tràn ngập yêu thương, ta thấy ngươi còn chó hơn cả ta nữa đó, nhưng mà ta là minh cẩu, còn ngươi là đại âm cẩu!)

Hả?

Tình huống như thế nào?

Vừa tới, Diệp thiếu lập tức đi?

Sau đó, còn để lại một mình ta ở chỗ này?

Vậy bây giờ ta phải làm gì!

Nhìn Diệp Phong rời đi, Dao Trì Thánh Nữ đang đứng bên cạnh trực tiếp ngốc ngay tại chỗ!

"Nhóc con!"

"Nếu như ngươi đã là người mà Diệp thiếu mang về, vậy chúng ta chính là người một nhà!"

"Cho nên, ngươi là nam hay nữ?"

Đúng lúc này, giọng nói của Chu Sơn vang lên ở bên cạnh, mà Tần Tử Hằng và ba vị Thái Thượng trưởng lão Đại Diễn Tông đang đứng bên cạnh lúc này cũng đều vẻ mặt thành thật quay qua nhìn Dao Trì Thánh Nữ.

Dù sao, từng có vết xe đổ của Sử Đại Xuyên, bọn họ hoàn toàn không phân rõ được nữ nhân mà Diệp Phong mang về!

? ? ?

Hỏi ta là nam hay nữ?

Thế nào, ta đặc thù còn chưa đủ rõ ràng sao?

Nghe được Chu Sơn hỏi thăm mình như vậy, Dao Trì Thánh Nữ cũng vội vàng cúi đầu nhìn vào hai chân của mình, khi nàng phát hiện mình hoàn toàn không thể nhìn thấy được hai chân của mình thì nàng mới thở phào nhẹ nhõm sau đó tự lẩm bẩm: "Không có nhỏ, như vậy tại sao bọn họ lại hỏi ta vấn đề này cơ chứ?"

"Chư vị!"

"Các ngươi đang làm gì đó!"

"Có muốn cược một ván rồng thi chạy hay không?"

Đúng lúc này, Sử Đại Xuyên dẫn theo năm con ấu long Phệ Thiên Ma Long từ trên sơn đạo đi xuống, sau đó nhìn ngũ hổ dưới núi lên tiếng hỏi thăm.

"Ồ!"

"Người kia là ai?"

Không đợi ngũ hổ dưới núi lên tiếng trả lời, Sử Đại Xuyên chú ý tới Dao Trì Thánh Nữ đang đứng bên cạnh, sau đó tràn đầy hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Sử sư huynh!"

"Nàng là người Diệp thiếu mang về!"

"Nhưng mà Diệp thiếu còn chưa có giới thiệu thân phận của nàng thì đã có việc phải đi trước rồi!"

"Cho nên bây giờ chúng ta cũng không có biết được nàng là ai!"

Nghe được Sử Đại Xuyên hỏi thăm, Chu Sơn cũng vội vàng giải thích.

"Hóa ra là như vậy!"

Sau khi biết rõ được tình huống này, Sử Đại Xuyên cũng cười quay qua nhìn Dao Trì Thánh Nữ.

"Quá tốt rồi!"

"Không ngờ được là ở đây ngoài ta ra thì còn có những nữ đệ tử khác!"

"Như vậy, sau này ta cũng không cần phải cô đơn quá, nếu như rảnh rỗi còn có thể giao lưu trao đổi với vị tỷ tỷ này!"

Nhìn Sử Đại Xuyên với dung mạo hoàn toàn không thua kém gì mình, trên mặt Dao Trì Thánh Nữ cũng hiện lên vẻ vui mừng.

"Cái kia..."

"Ngươi là nam hay nữ?"

Ngay lúc trên mặt Dao Trì Thánh Nữ lộ vẻ vui mừng, Sử Đại Xuyên vẻ mặt thành thật nhìn về phía nàng lên tiếng hỏi thăm.

? ? ?

Các ngươi đều mắt mù sao?

Chẳng lẽ không nhìn thấy được đặc thù rõ rệt ở trên người của ta hay sao?

Tại sao mỗi người đều hỏi ta vấn đề kỳ quái này?

Mà nghe được nói như vậy, Dao Trì Thánh Nữ trên mặt trực tiếp lộ ra vẻ mộng bức, nàng hoàn toàn không thể hiểu được tại sao tất cả mọi người đều hỏi nàng vấn đề này.

"Chư vị!"

"Ta là nữ !"

Mặc dù không hiểu nhưng Dao Trì Thánh Nữ vẫn thở một hơi dài, sau đó nhìn về phía đám người lên tiếng trả lời.

"Cái gì!"

"Ngươi là nữ ?"

"Ngươi xác định không phải là ngươi đang gạt chúng ta?"

Mà nghe nàng nói như vậy, lúc này đám người đều lộ ra vẻ mặt không quá tin tưởng hỏi ngược lại.

Hả?

Các ngươi hỏi, ta nói!

Sau đó, ta nói, các ngươi còn không tin?

Vậy tại sao còn muốn hỏi ta?

Có phải các ngươi đều bị bệnh tâm thần hết rồi hay không!

Mà nhìn thấy phản ứng của mọi người, trên mặt Dao Trì Thánh Nữ cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến, sau đó cắn răng một cái, trực tiếp nhìn nói với Sử Đại Xuyên: "Vị tỷ tỷ này, nếu không chúng ta tìm một chỗ không có ai, ngươi đến chứng thực tình huống của ta như vậy chẳng phải là tất cả đều sẽ rõ ràng hay sao!"

Nói xong, Dao Trì Thánh Nữ cũng toát ra vẻ bất đắc dĩ, nảng có nằm mơ cũng không thể ngờ được là đi vào cung môn của Diệp Phong, chuyện đầu tiên làm chính là nghĩ cách để chứng minh mình là nữ!

"A!"

Chương 1147 - Nhóc con, ngươi là nam hay nữ?

"Để cho ta tới chứng thực thân phận của ngươi?"

"Vậy có phải là có chút không tốt lắm hay không, dù sao thì ta cũng là một nam nhân!"

"Nếu không, hay để là ta liên lạc với Diệp thiếu một chút, sau đó xác nhận thân phận của ngươi với Diệp thiếu đi!"

Nói xong, Sử Đại Xuyên đi qua một bên sau đó lấy Truyền âm Thạch da liên lạc với Diệp Phong.

? ? ?

Ngươi xinh đẹp như vậy, nói chuyện dễ nghe như vậy, dáng người gợi cảm như vậy!

Sau đó, bây giờ ngươi lại nói cho ta ngươi chính là nam?

Mà nghe được Sử Đại Xuyên nói như vậy, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Dao Trì Thánh Nữ như không thể tin vào tai và ánh mắt của mình!

"Nhóc con!"

"Ngươi không biết!"

"Tất cả mọi người đang có mặt ở đây cũng bởi vì cái tên Sử Đại Xuyên này mà khiến cho chúng ta lẫn lộn không phân biệt được nữ nhân và nam nhân!"

"Cho nên, khi nhìn thấy ngươi thì chúng ta mới muốn xác nhận thân phận của ngươi một chút, làm như vậy thì có thể phòng ngừa được rất nhiều hiểu lầm xảy ra!"

Lúc này, giọng nói của Chu Sơn cũng vang lên bên cạnh.

“Hóa ra là như vậy!"

"Chẳng trách bọn họ đều hỏi ta mấy câu kỳ quái như vậy!"

"Hơn nữa, sau khi biết được cái tên này là nam nhân ta cũng có chút bóng ma tâm lý!"

Nghe được Chu Sơn giải thích, Dao Trì Thánh Nữ mới hoàn toàn hiểu rõ ra.

...

Thần Hỏa Phong, dưới đỉnh!

"Nữ !"

"Nàng là nữ!"

"Đúng rồi, kêu nàng trở về Thánh Địa của mình xử lý chuyện của mình trước đi!"

"Chờ khi nào xử lý xong hết tất cả thì đến cũng không muộn!"

Nói xong, Diệp Phong cất Truyền âm Thạch, sau đó tự lẩm bẩm: "Xem ra, Sử Đại Xuyên tạo thành ảnh hưởng rất lớn cho mọi người, cho dù là nhìn thấy nữ nhân thì trong lòng vẫn sinh ra hoài nghi!"

"Uy!"

"Ngươi là ai?"

"Vì sao đến Thần Hỏa Môn ta?"

Đúng lúc này, hai tên đệ tử Thần Hỏa Môn đóng tại dưới đỉnh quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

Xoát!

Diệp Phong không nói nhảm, trực tiếp lấy một cái thần giới có chứa Dung Nham Chi Tâm ném tới, sau đó lên tiếng nói ra: "Làm phiền hai vị đem cái thần giới này giao cho môn chủ quý môn, chờ sau khi hắn nhìn thấy thứ bên trong thần giới thì hắn sẽ tự mình đến đây gặp ta!"

Nói xong, Diệp Phong vì giảm bớt phiền toái không cần thiết, phóng ra một tia khí tức khủng bố của Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

Trừng!

Cảm nhận được khí tức khủng bố từ trên người của Diệp Phong phát ra, hai tên đệ tử Thần Hỏa Môn cũng thần sắc giật mình, sau đó một người trong đó cầm thần giới chạy tới đỉnh núi Thần Hỏa Phong, không nói thêm bất kỳ một câu nói nhảm nào!

"Thừa dịp này, ta kiểm tra một chút tình huống của Dung Nham Chi Tâm và sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay đi!"

Nhìn thấy tên đệ tử Thần Hỏa Môn đó đã cầm thần giới đi, Diệp Phong cũng lấy ghế đu ra nằm lên trên đó sau đó kiểm tra tình huống của Dung Nham Chi Tâm và sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay.

Dung Nham Chi Tâm: Sản phẩm đặc thù ở trong Thiên Đạo Chiến Trường, ẩn chứa Dung Nham Chi Hỏa cực kỳ cường đại trong đó, nếu như số lượng đầy đủ, có thể hấp thu lực lượng ở trong Dung Nham Chi Tâm, sau đó cô đọng biển dung nham trong cơ thể, mà thời khắc cuối cùng, hoặc là cô đọng thành công, hoặc là bị Dung Nham Chi Hỏa khổng lồ đốt diệt sạch sẽ!

"Ừm?"

"Thông qua hấp thu lực lượng ở trong Dung Nham Chi Tâm, cô

đọng biển dung nham, vậy mà hung hiểm như thế?"

"Hoặc là thành, hoặc là chết?"

Xem xét đến tình huống này, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, sau đó trực tiếp lên tiếng hỏi thăm hệ thống: "Hệ thống, cô đọng biển dung nham tỷ lệ thành công là bao nhiêu đó?"

……..

"Đinh! Túc chủ, bởi vì tính đặc thù của Dung Nham Chi Tâm, cho nên, cho dù là bất kỳ người nào thì tỷ lệ cô đọng biển dung nham thành công điều trị có năm mươi phần trăm, bất quá nếu như là Dung Nham Chi Tâm trăm vạn năm thì tỷ lệ thành công sẽ là trăm phần trăm!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống cũng lập tức vang lên ở trong đầu của hắn.

"Nha!"

"Dung Nham Chi Tâm bình thường, cô đọng biển dung nham, tỷ lệ thành công chính là năm mươi phần trăm!"

"Mà Dung Nham Chi Tâm trăm vạn năm, cô đọng biển dung nham, tỷ lệ thành công chính là trăm phần trăm?"

Nghe đến nơi này, Diệp Phong hỏi lần nữa: "Hệ thống, như vậy thì một trăm khối Dung Nham Chi Tâm ở trong tay ta là loại bao nhiêu năm?"

"Đinh! Túc chủ, Dung Nham Chi Tâm trong tay ngươi là ngàn vạn năm, không nói khoa trương một chút nào, cho dù là một con lợn hấp thu một khối Dung Nham Chi Tâm này ngưng luyện ra biển dung nham thì đều có thể trực tiếp trở thành cường giả đỉnh cao thần giới!"

"Đinh! Đúng rồi túc chủ, Dung Nham Chi Tâm có số năm như thế này, dù là một khối cũng có thể thành công ngưng luyện ra biển dung nham cường đại, nhưng mà hấp thu số lượng Dung Nham Chi Tâm càng nhiều thì biển dung nham cô đọng ra sẽ càng thêm mạnh mẽ, ta lấy một cái ví dụ, hấp thu một khối Dung Nham Chi

Tâm, lực lượng ẩn chứa trong biển dung nham trong cơ thể của người này có thể chỉ đủ để tiến hành công kích một lần, nhưng hấp thu một trăm khối Dung Nham Chi Tâm, như vậy thì người này có thể tiến hành công kích một trăm lần, hơn nữa tốc độ khôi phục cũng hoàn toàn không phải là người hấp thu một khối Dung Nham Chi Tâm có thể so sánh được!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, hệ thống cũng giải thích kỹ càng tình huống với hắn.

"Ngọa tào!"

"Một khối Dung Nham Chi Tâm ngàn vạn năm thì có thể trực tiếp chế tạo ra một cường giả đỉnh cao ở thần giới, mẹ nó như vậy cũng quá mạnh rồi đi chứ!"

"Mà ta có một trăm khối, như vậy dùng một khối Dung Nham Chi Tâm mua ca ca của Túy Thiên Ca, sau đó lại dùng chín mươi chín khối Dung Nham Chi Tâm chế tạo đại ca hắn trở thành cường giả đỉnh cấp, như vậy nói không chừng có thể vượt qua được Túy Thiên Ca, như vậy thì đến lúc đó khi mà Túy Thiên Ca nhìn thấy đại ca hắn trở nên mạnh mẽ hơn cả hắn thì đến lúc đó không phải hắn sẽ vui vẻ đến chết luôn hay sao!"

Chương 1148 - Cái gì! Bán đứng ta?

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng nhếch miệng nở nụ cười!

"Đúng rồi!"

"Hệ thống, nếu ta làm như thế thì có được tính là phá của hay không?"

Bỗng nhiên, Diệp Phong giống như là nghĩ đến chuyện gì đó sau đó lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Túc chủ, ngươi dùng xong một trăm khối Dung Nham Chi Tâm ngàn vạn năm, chỉ vì muốn coi náo nhiệt mà thôi, như vậy mà còn không được tính là phá của thì cái gì mới là phá của hả!"

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

Một bên khác!

"Nha!"

"Dưới đỉnh tới một cường giả lạ lẫm!"

"Hơn nữa còn kêu ngươi đem tới cho ta một cái thần giới, nói là sau khi ta nhìn thấy thứ bên trong cái thần giới này thì sẽ đích thân đi gặp hắn?"

Sau khi nghe được môn hạ đệ tử báo cáo như vậy, Lệ Thiên Hỏa cũng toát ra vẻ khinh thường, sau đó lên tiếng nói ra: "Hắn cho rằng hắn là ai, còn muốn dựa vào một vài thứ thì để cho ta phải tự đi gặp hắn, đúng là rất là mắc cười!"

"Cái này. . . đây là, Dung Nham Chi Tâm!"

"Bên trong cái thần giới này lại có chứa một khối Dung Nham Chi Tâm!"

Nhưng mà sau khi Lệ Thiên Hỏa nhìn thấy được Dung Nham Chi Tâm ở bên trong thần giới thì sắc mặt đại biến lên tiếng kinh hô.

Một lát sau!

"Thật là đáng sợ!"

"Khối Dung Nham Chi Tâm này có số năm tuyệt đối là trăm vạn năm trở lên, nhưng rốt cuộc là số năm cụ thể như thế nào thì ngay cả ta cũng không thể nào nhìn rõ được!"

"Không nói khoa trương một chút nào, cho dù là Thần Hỏa Môn có đập nồi bán sắt thì sợ là cũng không thể nào mua nổi được một khối Dung Nham Chi Tâm này!"

Nghĩ đến đây, Lệ Thiên Hỏa đột nhiên quay qua nhìn tên đệ tử đó, sau đó vội vàng nói: "Nhanh, nhanh dẫn ta đi gặp người đó đi!"

...

Thần Hỏa Phong, dưới đỉnh!

"Thiếu gia!"

"Đây chính là thần giới của ngài, ngài cất kỹ đi!"

"Đúng rồi, không biết thiếu gia đến Thần Hỏa Môn ta có chuyện gì hay không?"

Sau khi Lệ Thiên Hỏa đi xuống dưới đỉnh, lập tức thần thái cung kính đưa cái thần giới có chứa Dung Nham Chi Tâm đó trả lại cho Diệp Phong, bởi vì hắn cảm nhận được cảm giác nguy hiểm cực kỳ mãnh liệt từ trên người của Diệp Phong, hơn nữa đối phương có thể tiện tay lấy ra bảo vật như thế, hắn biết, đối phương tuyệt đối không phải là người mà mình có thể trêu chọc được!

"Nơi này nói chuyện không tiện!"

"Dẫn ta đến Thần Hỏa Môn ngươi trước đi!"

Diệp Phong cầm lấy thần giới mà đối phương đưa tới sau đó trực tiếp lên tiếng nói.

Một lát sau!

Thần Hỏa Môn, Thần Hỏa Đại Điện!

"Diệp thiếu!"

"Không biết ngài đến Thần Hỏa Môn ta là có chuyện gì hay không?"

Sau khi đi vào bên trong Thần Hỏa Đại Điện, Lệ Thiên Hỏa vẻ mặt bất an lên tiếng hỏi thăm lần nữa.

"Mua người!"

"Bên trong Thần Hỏa Môn của các ngươi có một tên đệ tử nội môn, tên của hắn là Túy Thiên Hành!"

"Ta muốn mua hắn!"

Nói xong, Diệp Phong ném cái thần giới có chứa một khối Dung Nham Chi Tâm đó cho Lệ Thiên Hỏa một lần nữa!

Hả?

Mua người?

Dùng một khối Dung Nham Chi Tâm đắt giá như vậy, chỉ là vì muốn mua một tên đệ tử nội môn của Thần Hỏa Môn chúng ta hay sao?

Phá của như vậy hay sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lệ Thiên Hỏa cũng mộng, phải biết, khối Dung Nham Chi Tâm không biết bao nhiêu năm này, nếu dùng để mua toàn bộ Thần Hỏa Môn của hắn thì cũng đủ!

"Diệp thiếu!"

"Tên đệ tử tên là Túy Thiên Hành đó có thể được ngài coi trọng chính là phúc phần của hắn!"

"Ta trực tiếp ra lệnh cho hắn đi theo ngày là được, không cần phải nói tới chuyện mua bán đâu!"

Mặc dù rất không nỡ cái thần giới ở trong tay này, nhưng Lệ Thiên Hỏa vẫn nói ra ý nghĩ của mình, về phần tại sao Diệp Phong muốn mua đi Túy Thiên Hành, hắn cũng không cần phải quan tâm, chỉ cần có thể tiễn đại thiếu thần bí này đi, cam đoan được sự an toàn cho Thần Hỏa Môn thì hắn đã cảm ơn trời đất rồi!

"Xem ra ngươi không biết được rốt cuộc Túy Thiên Hành này là ai!"

"Nhưng mà cũng không quan trọng!"

"Cái thần giới này ngươi cất đi, đó là bồi thường cho ngươi!"

"Dù sao nếu như ta không đến dẫn hắn đi, bởi vì có sự tồn tại của hắn, sau này Thần Hỏa Môn có thể nhận được lợi ích khó mà tưởng tượng được!"

Nhìn thấy Lệ Thiên Hỏa mặt lộ vẻ không thôi đưa thần giới trả lại cho mình, Diệp Phong cũng cười giải thích một câu.

Hả?

Nói như vậy là có ý gì?

Chẳng lẽ Túy Thiên Hành đó còn lại một nhân vật không tầm thường nữa hay sao?

Mà tồn tại trâu bò như vậy đang ở bên trong Thần Hỏa Môn ta mà ta lại hoàn toàn không biết gì cả?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lệ Thiên Hỏa cũng toát ra vẻ chấn kinh chi sắc.

"Lệ môn chủ!"

"Có thể gọi Túy Thiên Hành đến đây trước hay không?"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên bên cạnh.

"Diệp thiếu!"

"Ta lập tức cho người gọi Tiểu Túy đến đây!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lệ Thiên Hỏa cũng vội vàng lên tiếng đáp lại.

...

Một lát sau!

"Cái gì! ! !"

"Muốn bán ta?"

Mà khi Túy Thiên Hành đến đại điện, sau khi biết được tình huống này, hắn thần sắc đại biến lên tiếng kinh hô.

"Túy Thiên Hành!"

"Ngươi có thể được Diệp thiếu coi trọng thì đó là phúc phần của ngươi!"

"Còn không tranh thủ lên tiếng cảm ơn Diệp thiếu!"

Lúc này, Lệ Thiên Hỏa cũng nhìn về phía Túy Thiên Hành lên tiếng nhắc nhở .

"Không!"

"Ta không đi!"

"Ta sinh là người của Thần Hỏa Môn, chết là quỷ của Thần Hỏa Môn!"

"Muốn để cho ta rời khỏi Thần Hỏa Môn, trừ phi là khiêng thi thể của ta ra ngoài, nếu không, ta là tuyệt đối sẽ không rời khỏi Thần Hỏa Môn!"

Nhưng mà nghe được Lệ Thiên Hỏa nhắc nhở, Túy Thiên Hành lại thần thái kiên quyết bày tỏ thái độ của mình!

.....

? ? ?

Không đi?

Chết cũng không đi?

Mẹ nó đây là tình huống như thế nào hả!

Rốt cuộc là Thần Hỏa Môn ta đối xử với người tốt ở chỗ nào, chúng ta thay đổi còn không được hay sao?

Nghe được Túy Thiên Hành nói như vậy, Lệ Thiên Hỏa đang đứng bên cạnh cảm giác cả người đều muốn nổ, hắn hoàn toàn không ngờ được là thái độ của Túy Thiên Hành lại cứng rắn như thế!

"Ừm?"

Chương 1149 - Ta đang bán hắn, kết quả hắn trộm luôn nhà của ta?

"Tại sao Túy Thiên Hành này lại một lòng trung thành với Thần

Hỏa Môn như thế chứ?"

Mà Diệp Phong đang đứng bên cạnh nghe đối phương nói như vậy thì trên mặt cũng toát ra vẻ ngạc nhiên sau đó lên tiếng ra lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, kiểm tra xem bởi vì nguyên nhân nào mà Túy Thiên Hành này lại nhất quyết không chịu rời khỏi Thần Hỏa Môn!"

"Đinh! Tiêu hao một lần chức năng nhìn trộm thiên cơ, sở dĩ Túy Thiên Hành không chịu rời khỏi Thần Hỏa Môn là bởi vì hắn đã âm thầm cấu kết với hoàng ngọc quý trên tay của Lệ Thiên Hỏa, vì người yêu cho nên đương nhiên là hắn sẽ không có chịu rời khỏi Thần Hỏa Môn rồi!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống lập tức vang lên ở trong đầu của hắn.

? ? ?

Lệ Thiên Hỏa còn ở chỗ này bán Túy Thiên Hành!

Kết quả, Túy Thiên Hành đã trộm luôn hang ổ của hắn?

Chơi kích thích như vậy hay sao?

Sau khi biết rõ được tình huống này, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình!

"Túy Thiên Hành! ! !"

"Cơ duyên to lớn bày ở trước mặt ngươi, vậy mà ngươi lại không biết trân trọng nó!"

"Có phải là ngươi bị ngu hay không hả!"

Lúc này, Lệ Thiên Hỏa cũng có chút tức giận lên tiếng răn dạy Túy Thiên Hành, mặc dù trong môn có một tên đệ tử trung thành như thế trong lòng của hắn cực kỳ vui vẻ nhưng bây giờ đối mặt với tình huống như thế này hắn chỉ đành từ bỏ tên đệ tử trung thành này mà thôi!

"Tốt!"

"Lệ môn chủ, nếu như hắn đã không muốn theo ta thì quên đi!"

"Nhưng mà ta cũng không thể đi một chuyến uổng công được, nếu không ta đổi thành mua một người khác được không?"

Lúc này, Diệp Phong cũng nghĩ ra một ý tưởng gì đó chơi rất là vui cho nên trên mặt lộ ra vẻ trêu chọc quay qua nhìn Lệ Thiên Hỏa nói ra ý nghĩ của mình.

Hả?

Người này mua không được cho nên chuẩn bị đổi một người khác mua?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lệ Thiên Hỏa cũng là sững sờ, sau đó vội vàng đáp lại: "Diệp thiếu, vậy ngài đổi một ngươi đi, nhưng mà ngài yên tâm, cho dù lần này ngài chọn trúng ai thì ta cũng sẽ để cho hắn đi theo ngày, nếu như hắn dám không đi theo nghề thì ta sẽ đánh cho ngất xỉu rồi đem tặng lại cho ngài!"

"Được!"

"Vậy thì hãy để cho thiên kim của Lệ môn chủ đi theo ta đi!"

"Ta sẽ nhận nàng vào cung môn của ta, cho nàng tài nguyên tu luyện tốt nhất và công pháp tu luyện cường đại nhất!"

"Tuyệt đối có thể làm cho nàng trở thành cường giả đỉnh cao ở trong thần giới trong thời gian ngắn nhất!"

Nghe được Lệ Thiên Hỏa nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp nói ra ý nghĩ của mình.

"Cái gì!"

"Muốn mang đi nữ nhi của ta?"

"Như vậy thì không phải là nữ nhi của ta sẽ trực tiếp cất cánh hay sao?"

"Hạnh phúc này tới đột ngột như vậy hay sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong nháy mắt Lệ Thiên Hỏa trở nên kích động.

Một bên khác!

"Cái gì!"

"Hắn muốn dẫn Dao nhi đi?"

"Như vậy thì còn không phải là xong đời rồi hay sao?"

"Không được, ta phải đi theo bên cạnh hắn mới được, ta tuyệt đối không thể tách rời khỏi Dao nhi!"

Mà Túy Thiên Hành đang đứng bên cạnh nghe mọi người nói như vậy thì sắc mặt đột nhiên thay đổi sau đó trong lòng lập tức đưa ra một cái quyết định!

"Diệp thiếu!"

"Vừa nãy là do ta không hiểu chuyện!"

"Hi vọng Diệp thiếu có thể cho ta thêm một cơ hội nữa, để cho ta cũng có thể theo ngài rời khỏi đây!"

Sau đó, Túy Thiên Hành thần thái cung kính nhìn Diệp Phong nói ra quyết định trong lòng mình!

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Vừa nãy không phải là ngươi thề sống thề chết nói là sẽ không rời khỏi Thần Hỏa Môn hay sao?

Mẹ nó, sao mới chỉ trong nháy mắt mà ngươi đã lật lọng rồi?

Lòng trung thành của ngươi dành cho Thần Hỏa Môn không có ổn định như vậy hay sao?

Lệ Thiên Hỏa đang đứng bên cạnh nghe được Túy Thiên Hành nói như vậy, cả người đều bối rối, hắn hoàn toàn không ngờ được là tốc độ trở mặt của một người lại có thể nhanh như vậy!

"Chờ một chút!"

"Vừa nãy hắn thề sống thề chết không chịu đi!"

"Nhưng bây giờ, nữ nhi của ta muốn đi, hắn lập tức muốn rời khỏi theo!"

"Chẳng lẽ nói, hắn ở lại Thần Hỏa Môn hoặc là rời khỏi Thần Hỏa Môn đều là bởi vì nữ nhi của ta?"

nghĩ đến chuyện rất có thể hang ổ của mình đã bị người ta đánh cắp, trong nháy mắt sắc mặt Lệ Thiên Hỏa cũng cũng trở nên cực kỳ khó coi, sau đó trực tiếp nhìn về phía Túy Thiên Hành lên tiếng chất vấn: "Túy Thiên Hành, có phải là ngươi có quan hệ gì đó với nữ nhi của ta hay không?"

Bành!

Nghe được Lệ Thiên Hỏa chất vấn, Túy Thiên Hành trực tiếp quỳ xuống, sau đó vẻ mặt thành thật lên tiếng nói ra: "Môn chủ đại nhân, ta và Dao nhi là thật lòng, hi vọng môn chủ đại nhân thành toàn!"

"Mẹ nó ta thành toàn cái rắm!"

"Ngươi chỉ là một đệ tử nội môn, sao có thể xứng được với nữ nhi bảo bối của ta!"

"Ta cho ngươi biết, tốt nhất là ngươi tranh thủ thời gian rời xa nữ nhi của ta nếu không thì đừng có trách tại sao ta lại không khách sáo với ngươi đó!"

Nghe được Túy Thiên Hành nói như vậy, Lệ Thiên Hỏa cũng tức hổn hển rống lớn lên.

"Lệ môn chủ!"

"Đệ đệ của Túy Thiên Hành tên là Túy Thiên Ca, chính là nhân vật thủ lĩnh của thế hệ trẻ tuổi!"

"Hơn nữa trước mắt tu vi của đệ đệ của hắn chính là Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, không nói khoa trương một chút nào,

chỉ một mình đệ đệ của hắn là có thể đánh gục toàn bộ Thần Hỏa Môn các ngươi!"

"Còn nữa, đệ đệ của hắn là người thừa kế Thí Thần Tông, dựa vào vô số công pháp và bảo vật mạnh mẽ kế thừa được, một khi trùng kiến Thí Thần Tông, tuyệt đối sẽ trở thành một trong số những thế lực cấp độ 3 trụ ở thần giới trong thời gian cực ngắn, mà Thí Thần Tông hắn là thế lực phụ thuộc vào Tinh Hồn Cung ta!"

"Một chuyện cuối cùng, trong tay của ta còn có chín mươi chín khối Dung Nham Chi Tâm ngàn vạn năm, ta sẽ để cho Túy Thiên Hành hấp thu hết toàn bộ bọn chúng, sau đó để hắn ngưng luyện ra biển dung nham mạnh nhất, đến lúc đó, phóng nhãn toàn bộ thần giới, người có thể đánh thắng được hắn chỉ sợ chỉ có thể đếm được trên đầu ngón tay!"

Chương 1150 - Ta đang bán hắn, kết quả hắn trộm luôn nhà của ta? (2)

"Cho nên, rốt cuộc là hắn trèo cao con gái của ngươi hay là con gái của ngươi trèo cao hắn, tốt nhất là ngươi nên suy nghĩ cho rõ ràng trước đi!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên ở trong đầu của Lệ Thiên Hỏa.

"Cái gì!"

Nghe được hắn nói như vậy, trên mặt Lệ Thiên Hỏa lóe lên vẻ khó có thể tin, hắn có nằm mơ cũng không thể nào ngờ được là thân phận của Túy Thiên Hành lại trâu bò như vậy!

"Con rể tốt!"

"Mau dậy đi!"

"Chuyện của ngươi và Dao nhi, ta đồng ý!"

Sau đó, Lệ Thiên Hỏa giống như là đã biến thành một người khác, trực tiếp đưa tay đỡ Túy Thiên Hành lên.

? ? ?

Không phải vừa nãy mới mắng là ta không có xứng hay sao?

Tại sao chỉ mới trong nháy mắt thôi mà đã đổi giọng kêu là con rể tốt rồi?

Ngươi làm như vậy khiến cho ta có chút hoảng hốt đó!

Nghe được hắn nói như vậy, lại nhìn Lệ Thiên Hỏa đang đỡ mình dậy một chút, Túy Thiên Hành cả người đều bối rối!

"Túy Thiên Hành!"

"Có phải là lúc này trong lòng của ngươi có vô số cái dấu chấm hỏi hay không?"

"Ta cho ngươi biết, sở dĩ Lệ môn chủ đồng ý chuyện của ngươi và Dao nhi hoàn toàn là vì lời khuyên của ta đó!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên bên cạnh.

Nhìn thấy Lệ Thiên Hỏa khẽ gật đầu, Túy Thiên Hành cũng vội vàng quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó tràn đầy cảm kích nói ra: "Diệp thiếu, phần ân tình này, Thiên Hành nhất định vĩnh nhớ tại tâm!"

"Đi!"

"Không đùa ngươi!"

"Lần này ta đến đây chính là vì có chuyện muốn tìm ngươi, chính là hi vọng ngươi có thể trở thành ngoại vụ trưởng lão của Tinh Hồn Cung ta, thay ta quản lý tất cả thế lực phụ thuộc dưới trướng Tinh Hồn Cung!"

Cười đỡ Túy Thiên Hành dậy, sau đó Diệp Phong nói ra mục đích lần này mình đến đây.

Hả?

Chuyên môn tới tìm ta?

Sau đó, để cho một đệ tử nội môn Thần Hỏa Môn ta đi làm ngoại vụ trưởng lão cung môn cho ngươi?

Là ngươi điên rồi hay là thế giới này điên rồi?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Túy Thiên Hành trực tiếp ngốc ngay tại chỗ, bởi vì hắn không thể hiểu được tại sao Diệp Phong muốn làm như vậy!

"Diệp thiếu!"

"Biết được ngài có thể để mắt đến ta, nhưng thực lực của ta thấp, chỉ sợ không thể nào đảm nhiệm ngoại vụ trưởng lão này a!"

"Dù sao chút tu vi ấy của ta, những thế lực phụ thuộc cung môn ngài hoàn toàn sẽ không có ai phục ta!"

Sau khi tỉnh táo lại, Túy Thiên Hành thực sự cầu thị nói rõ tình huống của bản thân mình.

"Túy Thiên Hành!"

"Mặc dù thực lực ngươi thấp nhưng ngươi có thể huyết mạch áp chế a!"

"Dù sao, trước mắt Tinh Hồn Cung ta chỉ có một cái thế lực phụ thuộc, mà chưởng khống giả cái thế lực phụ thuộc này chính là đệ đệ ngươi, Túy Thiên Ca!"

Nói đến đây, Diệp Phong cũng tiến đến bên cạnh Túy Thiên Hành, sau đó hạ giọng tiếp tục nói ra: "Đệ đệ ngươi gần đây cứ mượn dùng lực lượng của Thủy Vân Huyễn Tinh, ở bên trong hoàn cảnh đặc thù muốn làm gì thì làm ngươi, có thể nói là trong hiện thực những gì mà hắn không dám làm với ngươi, bên trong hoàn cảnh đặc thù đó, hắn đã làm hơn mấy trăm ngàn lần!"

"Cái gì!"

"Tên tiểu vương bát đó lại dám làm như thế?"

"Hắn ngứa da muốn ăn đòn rồi có đúng không!"

Nghe được câu nói này, Túy Thiên Hành trực tiếp nổi giận!

Một canh giờ sau!

"Thật là đáng sợ!"

"Thật là thật là đáng sợ!"

"Đây chính là biển dung nham do chín mươi chín khối Dung Nham Chi Tâm ngàn vạn năm ngưng luyện ra được hay sao?"

Nhìn thấy Túy Thiên Hành thân ở giữa biển lửa, trong mắt Lệ Thiên Hỏa cũng toát ra một vẻ sợ hãi, bởi vì hắn có thể cảm nhận được biển lửa đó ẩn chứa lực lượng kinh khủng, có thể tuỳ tiện xoá bỏ hắn! Có thể nói, bây giờ hắn ở trong mắt Túy Thiên Hành chính là một sâu kiến mà có thể tiện tay xoá bỏ!

"Hô!"

"Cũng may trước đó Diệp thiếu nhắc nhở ta!"

"Bằng không, con rể ngưu so như vậy, ta lại bỏ qua!"

Sau khi hết khiếp sợ, trên mặt Lệ Thiên Hỏa toát ra vẻ may mắn.

"Diệp thiếu!"

"Ngài ban cho ta lực lượng cường đại như vậy, Thiên Hành không thể báo đáp!"

"Sau này nếu như có chỗ nào cần Thiên Hành, ngài cứ mở miệng, dù là nỗ lực tính mệnh thì Thiên Hành cũng tuyệt không lùi bước!"

Sau khi Túy Thiên Hành triệt để ngưng luyện ra biển dung nham, lập tức quỳ xuống trước mặt Diệp Phong một lần nữa, sau đó thần thái kiên định biểu lộ thái độ của mình!

"Tốt!"

"Sau này ngươi cứ làm cho tốt chức vụ ngoại vụ trưởng lão này là được rồi!"

"Về phần bây giờ, ngươi theo ta về cung môn một chuyến trước đi,

dù sao, bây giờ đệ đệ của ngươi trầm mê ở Mộng Huyễn Mao Ốc mà không cách nào tự kềm chế, chỉ sợ chỉ có ngươi có thể trấn được hắn!"

Nghe được Túy Thiên Hành nói như vậy, Diệp Phong cũng cười lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

...

Tinh Hồn Cung, bên ngoài Mộng Huyễn Mao Ốc!

"Diệp thiếu!"

"Túy Thiên Ca, tiểu tử này, ngài hãy giao hắn cho ta đi!"

"Ta nhất định sẽ làm cho hắn gầy dựng lên Thí Thần Tông trong thời gian ngắn nhất!"

Bên ngoài Mộng Huyễn Mao Ốc, cầm trường côn trong tay, Túy Thiên Hành nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng bảo đảm.

"Tốt!"

"Chờ sau khi Hoắc Cung chủ ra ngoài, ngươi đi vào đi!"

Sau khi Diệp Phong nghe xong, cũng cười đáp lại một câu, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Một hồi Túy Thiên Ca nhìn thấy món quà thần bí tràn ngập yêu thương mà hắn chuẩn bị cho hắn thì chắc chắn sẽ hưng phấn đến mức nhảy dựng lên!"

Kít!

Đúng lúc này, cửa phòng Mộng Huyễn Mao Ốc bỗng nhiên mở ra, sau đó, Hoắc Sơn đi từ bên trong ra.

"Diệp thiếu!"

"Túy Thiên Ca đã chuẩn bị xong!"

"Có thể để ngoại vụ trưởng lão đi vào!"

Sau khi Hoắc Sơn đi tới trước mặt Diệp Phong, nở một nụ cười lên tiếng nói rõ tình huống.

Mà Túy Thiên Hành đang đứng bên cạnh nghe hắn nói như vậy thì đầu tiên là ước lượng trường côn trong tay sau đó trên mặt nở một nụ cười đi vào bên trong Mộng Huyễn Mao Ốc!

Bên trong Mộng Huyễn Mao Ốc!

"Ai!"

"Xem ra không thể hưởng thụ được bao lâu nữa!"

"Vậy thì hưởng thụ ba ngày cuối cùng đi!"

"Ba ngày trôi qua, ta lập tức bắt đầu gầy dựng Thí Thần Tông!"

Chương 1151 - Đại ca, có chuyện cứ bình tĩnh nói, ngươi buông cây gậy xuống trước!

"Nếu không, nếu như chọc cho Diệp thiếu nổi giận thật thì ta sẽ gặp phiền phức lớn."

"Nhưng ở bên trong huyễn cảnh đặc thù này ta có thể muốn làm gì đại ca thì làm, cảm giác này phải nói là khiến cho ta muốn ngừng mà không ngừng được!"

Sau khi Hoắc Sơn rời khỏi, Túy Thiên Ca cũng lắc đầu nở một nụ cười khổ, hắn cũng biết hành vi của mình bây giờ là không đúng nhưng mà hắn thật sự không thể khống chế nổi mình được.

"Đúng rồi!"

"Vừa nãy Hoắc Cung chủ nói là Diệp thiếu chuyên môn chuẩn bị cho ta một món quà thần bí tràn ngập yêu thương, đó sẽ là thứ gì chứ?"

Nghĩ đến những gì mà Hoắc Sơn vừa mới nói, Túy Thiên Ca trong lòng cũng có chút mong đợi.

Hả?

Người đó là?

Cây côn đó là?

Mẹ nó tại sao ta lại cảm thấy nó rất là quen thuộc?

Nhưng mà khi Túy Thiên Ca chú ý tới một bóng dáng quen thuộc xuất hiện ở cổng thì đầu tiên là cảm thấy nghi hoặc, sau đó là cảm thấy hoảng sợ, cuối cùng là vô tận sợ hãi, thậm chí lúc này toàn bộ thân thể của hắn cũng bắt đầu run rẩy!

Hắn có nằm mơ cũng không thể nào ngờ được là, món quà thần bí tràn ngập yêu thương mà Diệp Phong chuẩn bị cho hắn lại chính là đại ca của hắn!

"Thiên Ca!"

"Hôm nay ta tới gặp ngươi, không phải là lấy thân phận đại ca tới gặp ngươi!"

"Mà là thân phận ngoại vụ trưởng lão!"

"Nhận được Diệp thiếu coi trọng, ta đã là ngoại vụ trưởng lão Tinh Hồn Cung, toàn quyền phụ trách tất cả thế lực phụ thuộc bên dưới Tinh Hồn Cung, mà Thí Thần Tông ngươi, thân là thế lực phụ thuộc đầu tiên bên dưới Tinh Hồn Cung, nhưng lâu như vậy mà vẫn chưa có bắt đầu trùng kiến, cho nên ta phải dạy dỗ ngươi một trận!"

Để ý thấy Túy Thiên Ca đang mặt mũi tràn đầy hoảng sợ mà nhìn mình, Túy Thiên Hành trên mặt cũng lộ ra vẻ trêu tức giới thiệu thân phận của mình và mục đích lần này mình tới đây tìm hắn!

? ? ?

Đại ca ta thành ngoại vụ trưởng lão Tinh Hồn Cung rồi?

Chuyên môn phụ trách quản lý tất cả thế lực phụ thuộc?

Nhưng bây giờ Tinh Hồn Cung chỉ có một cái thế lực phụ thuộc duy nhất!

Như vậy nói cách khác, Diệp thiếu gọi đại ca của ta đến đây chính là chuyên môn tới đây để dạy dỗ ta hay sao?

Sau khi biết rõ được tình huống này, Túy Thiên Ca muốn chết mẹ luôn cho rồi, hắn dám cam đoan bây giờ xuất hiện tình huống như thế này tuyệt đối là có liên quan tới chuyện mấy ngày hôm nay mình không có người dẫn vào bên trong Mộng Huyễn Mao Ốc!

"Đại ca!"

"Cái kia. . . ngươi, ngươi hãy bỏ cây gậy xuống trước đi!"

"Chúng ta có chuyện gì thì có thể từ từ nói!"

Nhìn thấy Túy Thiên Hành cầm trường côn trong tay càng ngày càng gần, Túy Thiên Ca cũng trên mặt tràn đầy vẻ hốt hoảng vội vàng lên tiếng nói.

"Buông xuống?"

"Để chỗ nào?"

"Để ở trên mặt của ngươi đúng không?"

Nói xong, chạy tới trước người Túy Thiên Ca, Túy Thiên Hành lập tức giơ gậy gỗ trong tay lên đánh thẳng tới Túy Thiên Ca!

...

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng ba ngàn vạn điểm phá sản, ban thưởng Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục *3!"

Lúc này, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống bỗng nhiên vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Ồ!"

"Vậy mà thưởng ta ba tấm Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục, phần thưởng này ta có thể để lại cho sư tôn dùng!"

Chờ một chút!

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó trực tiếp lẩm bẩm: "Đúng rồi, trước khi phi thăng Hỗn Độn Giới, tại sao ta không nghĩ ra cách để thu hoạch nhiều thêm một chút Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục, nếu như có đủ nhiều Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục, sau khi sư tôn phi thăng thần giới, chẳng phải là có thể trực tiếp nguyên địa phi thăng, sau đó đi Hỗn Độn Giới tìm ta!"

.....

"Hệ thống!"

"Trong vòng ba ngày, không cần biết là tuyên bố nhiệm vụ hay là phát động hành vi phá của hoặc là lãng phí hết sản phẩm bại gia, có thể đổi toàn bộ phần thưởng thành Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục cho ta hay không?"

Sau đó, Diệp Phong trực tiếp lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Túc chủ ngươi cái lão Lục, không có ai chơi như ngươi vậy, phải biết, bất kỳ một phần thưởng nào từ hệ thống cũng không thể khống chế được, cho nên ý tưởng này của ngươi là hoàn toàn không thể nào thực hiện được!"

"À!"

"Vậy ta sẽ đổi thành một yêu cầu mà ngươi có thể làm được!"

"Đó chính là từ giờ trở đi, sau này mỗi sáng sớm ngươi đều phải gọi ta một tiếng ba ba!"

"Nếu như ngươi không đồng ý thì ta sẽ không phi thăng Hỗn Độn Giới!"

Nghe được hệ thống trả lời như vậy, Diệp Phong ra vẻ thất vọng đổi một cái yêu cầu.

? ? ?

Uy hiếp ta?

Mẹ nó, ta chính là thần hào thống tử, ngươi cái lão Lục cũng dám uy hiếp ta?

Đây quả thật là thống tử không phát uy, ngươi coi ta là hệ thống rác rưởi!

Nghe được Diệp Phong uy hiếp, trong nháy mắt hệ thống nổi giận!

"Đinh! Túc chủ, ta cho ngươi biết, quyền hạn lớn nhất của ta cũng chỉ có thể ảnh hưởng được phần thưởng của một số nhiệm vụ ngẫu nhiên, nhưng mà hành vi phá của và lãng phí hết sản phẩm bại gia thì ta hoàn toàn không thể nào ảnh hưởng được phần thưởng của bọn chống cho lanta chỉ có thể bảo đảm khi cónhiệm vụ ngẫu nhiên thì phần thưởng sẽ xuất hiện Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục, nếu như ngươi cảm thấy như vậy mà vẫn còn chưa được thì quên đi!"

Sau đó, giọng nói cực kỳ kiên cường của hệ thống vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Ừm?"

"Chỉ có thể ảnh hưởng đến phần thưởng của nhiệm vụ ngẫu nhiên hay sao?"

Sau khi nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ không được hài lòng cho lắm nhưng cuối cùng vẫn bất đắc dĩ lẩm bẩm: "Được rồi, nhiệm vụ ngẫu nhiên thì nhiệm vụ ngẫu nhiên đi, vậy thì trong vòng ba ngày nay, hoàn thành nhiều nhiệm vụ ngẫu nhiên một chút là được!"

"Diệp thiếu! ! !"

"Ta sai rồi!"

"Van cầu ngươi mau đưa đại ca của ta đi đi!"

"Nếu không thì ta sẽ bị đánh chết đó!"

Đúng lúc này, Túy Thiên Ca đã bị đánh thành đầu heo từ trong Mộng Huyễn Mao Ốc chạy ra, sau đó quỳ gối trước mặt Diệp Phong, ôm đùi Diệp Phong mặt mũi tràn đầy ủy khuất lên tiếng cầu khẩn.

Chương 1152 - Nhiệm vụ phá của siêu cấp, cực kỳ phát rồ!

"Túy Thiên Ca! ! !"

"Ngươi đang nói đùa cái gì vậy?"

"Phải biết, đại ca của ngươi là ngoại vụ trưởng lão mà ta bỏ ra một cái giá rất lớn mới có thể mời về được, sao có thể nói đưa đi là đưa đi được chứ?"

"Lẽ nào ngươi cho rằng tiền của ta là gió lớn thổi tới hay sao!"

Nghe được Túy Thiên Ca cầu khẩn như vậy, Diệp Phong lại nghĩa chính ngôn từ lên tiếng cự tuyệt.

? ? ?

Chẳng lẽ tiền của ngươi không phải gió lớn thổi tới sao?

Nếu như không phải là như vậy thì tại sao ngươi có thể phát rồ phá của vô hạn như vậy được?

Còn nữa, ngươi nói là ngươi đã bỏ ra một cái giá rất lớn để mời đại ca ta về đây nhưng tại sao ta lại cảm thấy ngươi là trong quá trình phá của thuận tiện đem hắn về đây chứ?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Túy Thiên Ca cả người đều bối rối!

"Thiên Hành trưởng lão!"

"Nhanh dẫn Túy Thiên Ca xuống núi đi, kêu hắn tranh thủ gầy dựng lại Thí Thần Tông!"

"Dù sao, Thí Thần Tông là thế lực đầu tiên phụ thuộc vào Tinh Hồn Cung chúng ta, cho nên, trùng kiến Thí Thần Tông cực kỳ quan trọng, ngươi nhất định phải nhìn chằm chằm cho ta mới được!"

Lúc này, nhìn thấy Túy Thiên Hành cầm trường côn trong tay cũng

từ bên trong Mộng Huyễn Mao Ốc đi ra, Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía đối phương lên tiếng nhắc nhở.

"Diệp thiếu yên tâm!"

"Thiên Hành tuyệt đối sẽ không để cho ngài phải thất vọng!"

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, Túy Thiên Hành cũng vội vàng vỗ bộ ngực cam đoan, sau đó giống như xách chó con xách Túy Thiên Ca đang quỳ dưới mặt đất lên, sau đó nhanh chóng đi xuống dưới núi.

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ phá của ngẫu nhiên, mời túc chủ lãng phí hết một ngàn tỷ khối cực phẩm Thần Linh Tinh, lãng phí hết mười vạn thùng Bạch Diễm Minh Lộ, lãng phí hết mười vạn thùng máu tươi của Phệ Thiên Ma Long, lãng phí hết một trăm vạn khối Vân Lãng Độc Thạch, lãng phí hết một trăm triệu khối Thủy Vân Huyễn Tinh, lãng phí hết một trăm ức khỏa Hàn Tủy Ngọc Kim Đan, lãng phí hết..."

"Đinh! Lần này thời gian nhiệm vụ phá của là ba ngày, sau khi thời gian nhiệm vụ kết thúc thì sẽ căn cứ vào tình huống lãng phí vật phẩm mà tính toán phần thưởng, cho dù bất kỳ một loại vật phẩm rác rưởi nào đều chưa lãng phí hết toàn bộ số lượng của nó thì cũng không được tính là nhiệm vụ thất bại!"

"Đinh! Lần nhiệm vụ phá của này, có thể tìm người hỗ trợ cùng nhau phá của, nhắc nhở, một khi có bất kỳ người nào tư tàng dù là một chút rác rưởi thì cuối cùng đều sẽ là nhiệm vụ thất bại!"

Sau khi Túy Thiên Hành dẫn theo Túy Thiên Ca rời khỏi đây, tiếng thông báo tuyên bố nhiệm vụ của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Ngọa tào!"

"Cái nhiệm vụ phá của này có phải là có chút quá mạnh rồi hay không!"

"Số lượng có mỗi một loại rác rưởi cần phải lãng phí hết này đều cực kỳ kinh người!"

Mà sau khi nghe được nhiệm vụ phá của, lúc này Diệp Phong cũng cảm thấy rất là chấn kinh, không nói đến những thứ khác, chỉ nói một ngàn tỷ khối cực phẩm Thần Linh Tinh, mẹ nó lấy ra đều có thể trực tiếp nện chết một cái thế lực cấp độ bá chủ!

"Chờ một chút!"

"Có thể tìm người hỗ trợ!"

"Nếu như như vậy thì nói một cách khác có phải là nhiệm vụ phá của này chính là phúc lợi mà hệ thống đưa cho ta hay không!"

"Dù sao, nếu như dựa vào một mình ta thì cho dù ta có liều mạng đi làm nhiệm vụ ngẫu nhiên thì trong vòng ba ngày cũng không thể nào làm được bao nhiêu cái, mà tương ứng với chuyện đó phần thưởng ta nhận được khi làm nhiệm vụ cũng sẽ ít đến đáng thương!"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong bỗng nhiên có một cái phỏng đoán như thế!

(Hệ thống: Túc chủ lão Lục này, nếu như ta không đưa cho hắn một cái phúc lợi lớn nhất trong phạm vi quyền hạn của mình thì chắc chắn trong vòng ba ngày cuối cùng hắn sẽ còn đưa ra yêu cầu quá đáng gì đó cho ta nữa, cho nên còn không bằng ta đưa phúc lợi cho hắn trước khi hắn đưa ra các loại yêu cầu quá đáng với tay, miễn cho hắn cứ luôn uy hiếp bắt ta gọi hắn bằng cha!)

Một bên khác!

"Cái nhiệm vụ phá của cực kỳ phát rồ này, cần thiết phải chú ý một điểm duy nhất chính là những người hỗ trợ đó nhất định phải là người ta tin cẩn mới được!"

"Nếu không, một người trộm giấu, như vậy thì cho dù tất cả những người còn lại đều cố gắng cũng sẽ là uống phí, hơn nữa cuối cùng ta còn không thể nào nhận được bất cứ phần thưởng nhiệm vụ nào!"

"Nếu như vậy thì chỉ có thể để cho bọn họ ra tay mà thôi!"

"Đây là một lần kiểm tra bọn họ trước khi ta phi thăng!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong đã có dự định, đó chính là để tất cả mọi người trong Tinh Hồn Cung xuất động, bao gồm bọn người ngũ hổ và Túy Thiên Ca, Dao Trì Thánh Nữ dưới núi!

Một lát sau!

Tinh Hồn Cung, Tinh Hồn Đại Điện!

"Diệp thiếu!"

"Tất cả mọi người đều đến đông đủ!"

"Ngay cả Cẩu ca, Lang ca ta cũng gọi về đây cho ngươi!"

Lúc này, đứng ở phía trước nhất, Hoắc Sơn cũng tiến lên một bước, sau đó nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói.

"Chư vị!"

"Hôm nay gọi tất cả các ngươi đến đây là có mấy chuyện quan trọng muốn nói với các ngươi một chút!"

Nhìn tất cả mọi người và thú đang đứng bên dưới, Diệp Phong cũng trưng vẻ mặt thành thật ra lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Chuyện rất quan trọng?"

"Chẳng lẽ Diệp thiếu lại muốn bắt đầu phá của rồi?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, bọn người và thú quan xẻng phân Tôn Long, đại quản gia Ba Phong, đệ tử cung môn duy nhất Sử Đại Xuyên, Mục Long Hổ Thánh Quang Hổ Yêu, tất cả đều quay qua nhìn Diệp Phong, bọn họ rất muốn biết rốt cuộc là hành vi phá của phát rồ như thế nào mà phải triệu tập tất cả bọn họ đến chỗ này!

……..

"Thứ nhất, ba ngày sau, ta sẽ phi thăng Hỗn Độn Giới, cho nên Tinh Hồn Cung sẽ giao cho các ngươi!"

"Thứ hai, trước khi ta phithanh thầy ta 4 tiến hành kiểm tra các ngươi một lần, phàm là những người có thể thông qua kiểm tra thì đều sẽ nhận được một phần thưởng, mà phần thưởng này có thể thay đổi cuộc đời của các ngươi!"

Chương 1153 - Mấy trăm cái thần giới đổ đầy vật phẩm phá của, tất cả mọi người điên!

"Thứ ba, sau khi ta rời khỏi thần giới thì các ngươi cũng nhất định phải giữ vững được truyền thống tốt đẹp của Tinh Hồn Cung chúng ta, phàm là có thể phá của thì nhất định không được tiết kiệm!"

"Thứ tư, ở thượng giới có một cái Tinh Hồn Thánh Địa, người ở bên trong đều là người của ta, phàm là có người của Tinh Hồn Thánh Địa phi thăng thần giới, thu sạch vào Tinh Hồn Cung!"

Nhìn thấy tất cả mọi người đều tập trung nhìn mình, Diệp Phong cũng vẻ mặt nghiêm túc lên tiếng nói.

"Cái gì?"

"Có một cái kiểm tra?"

"Mà nếu như có thể thông qua kiểm tra, phần thưởng nhận được có thể hoàn toàn thay đổi cuộc đời?"

"Kích thích như thế sao?"

...

"Thật hâm mộ a!"

"Túy Thiên Ca ta cũng coi như là tuyệt thế thiên kiêu trong thế hệ tuổi trẻ ở thần giới nhưng mà ta cũng không thể gia nhập vào Tinh Hồn Cung, nhưng những người vừa mới phi thăng từ thượng giới lên cho dù tư chất như thế nào thì cũng có thể trực tiếp gia nhập vào Tinh Hồn Cung, vậy cũng quá hạnh phúc đi!"

...

"Mặc dù ta đã biết trước là thế nào cũng có một ngày như vậy!"

"Nhưng mà ta hoàn toàn không ngờ được là một ngày này sẽ tới nhanh như vậy!"

"Nhưng mà ta tuyệt đối sẽ không để cho Diệp thiếu phải thất vọng, ta nhất định sẽ quản lý tốt Tinh Hồn Cung!"

...

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, mọi người và chúng thú cũng bắt đầu thấp giọng bàn tán với nhau.

? ? ?

Có quan tâm kiểm tra!

Có quan tâm Tinh Hồn Thánh Địa ở thượng giới!

Còn có quan tâm tương lai Tinh Hồn Cung phát triển như thế nào!

Nhưng tại sao lại hoàn toàn không có một ai quan tâm tới ta?

Phải biết, ta lập tức sẽ phi thăng Hỗn Độn Giới, các người biểu hiện ra một chút không nỡ, coi như là chỉ là biểu hiện thôi cũng được mà!

Nghe được đám người bàn tán với nhau, sắc mặt Diệp Phong cũng dần dần đen lại, hắn hoàn toàn không ngờ được là nhiều người và thú như vậy nhưng mà không có một người nào quan tâm tới chuyện hắn phi thăng!

"Đinh! Túc chủ ngươi cái lão Lục, ngươi đang chờ mong cái gì? Phải biết, ngươi cả ngày đều không ở trong Tinh Hồn Cung, có thể nói, họ đã quen với việc một ngày không có ngươi ở bên cạnh cho nên người muốn phi thăng đương nhiên bọn họ cũng sẽ không có cảm xúc gì quá lớn!"

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống bỗng nhiên vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Ngọa tào!"

"Đúng nha, sao ta lại quên mất chuyện này chứ!"

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cũng toát ra một nụ cười khổ, sau đó trực tiếp nói với hệ thống: "Hệ thống, ngươi xem ta vì phá của mà đã làm ra nhiều hy sinh như vậy, ngươi coi thời điểm này có phải là nên gọi tao một tiếng ba ba, dùng nó để ăn ủi tâm linh bị thương của ta một chút hay không?"

(Hệ thống: ? ? ? Mẹ nó, phúc lợi ta cũng đã cho rồi mà kết quả ngươi còn muốn trăm phương ngàn kế muốn ta gọi ngươi một tiếng kêu ba ba? Ngươi có còn là người nữa hay không?)

"Ai!"

"Hệ thống, ngươi chính là người quan tâm ta nhất!"

"Nhưng mà không ngờ được là ở thời điểm này ngươi cũng vứt bỏ ta mà đi!"

"Vậy ta phi thăng Hỗn Độn Giới còn có ý nghĩa gì nữa!"

Phát hiện hệ thống cả buổi mà vẫn không có phản ứng gì, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ bất đắc dĩ tự nói.

"Đinh! Ba ba, trong vòng ba ngày tiếp theo, có thể ta sẽ phải ngủ đông để chuẩn bị cho việc phi thăng lên Hỗn Độn Giới thăng cấp, cho nên, nếu như không có chuyện gì quan trọng thì đừng có liên lạc với ta!"

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu Diệp Phong.

"Không phải đâu!"

"Mới như vậy mà đã chạy rồi?"

"Không biết đùa như vậy hay sao?"

Sau khi nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó lấy mấy trăm cái thần giới ra.

? ? ?

Làm gì?

Tại sao Diệp thiếu lại lấy ra nhiều thần giới như vậy?

Chẳng lẽ bên trong mấy trăm miếng thần giới đó đều tràn đầy những thứ mà lần này phải lãng phí?

Tê!

Nghĩ đến cái khả năng này, tất cả mọi người đều nhịn không được mà hít vào một hơi khí lạnh, mặc dù bọn họ đều biết Diệp Phong phá của rất là phát rồ nhưng mà bọn họ hoàn toàn không ngờ được là lần này hành vi phá của của Diệp Phong lại phát rồ đến mức độ như thế này!

"Hoắc Cung chủ!"

"Đồ bên trong những thần giới này chính là vật phẩm phá của cần thiết cho lần kiểm tra này!"

"Mà chuyện mà các người cần phải làm chính là dùng tất cả các phương pháp để lãng phí sạch các loại bảo bối bên trong những thần giới này!"

"Nhưng mà nhắc nhở các ngươi một chuyện, chính là các ngươi chỉ có ba ngày, nói cách khác, trong vòng ba ngày này, các ngươi dùng càng nhiều phương thức phá của, lãng phí càng nhiều bảo bối thì cuối cùng điểm nhận được sẽ càng cao!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong bỗng nhiên vang lên từ một bên, mà hắn cũng trực tiếp xác nhận phỏng đoán lớn mật của tất cả mọi người!

Ừng ực!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, cho dù là đi theo Diệp Phong sớm nhất, Hoắc Sơn cũng con ngươi thít chặt nuốt nước miếng một cái, sau đó giọng run lên mà hỏi: "Diệp thiếu, ta có thể hỏi trước một câu, bên trong những thần giới này đại khái đều chứa những thứ gì hay không?"

Không dám nhìn!

Lúc này Hoắc Sơn hoàn toàn không dám xem xét tình huống bên trong mấy trăm cái thần giới đó cho nên bây giờ hắn chỉ muốn biết được một chút tình huống từ trong miệng Diệp Phong mà thôi, sau đó chuẩn bị tâm lý cho tốt!

"Thật ra thì cũng không có thứ gì đâu!"

“Ví dụ như là cực phẩm Thần Linh Tinh, cũng chỉ có một ngàn tỷ khối!"

"Ví dụ như là Bạch Diễm Minh Lộ mà chúng ta dùng để tắm rửa cho ấu long Phệ Thiên Ma Long, cũng chỉ có mười vạn thùng!"

"Ví dụ như là Thủy Vân Huyễn Tinh mà chúng ta sử dụng để chế tạo Mộng Huyễn Mao Ốc, cũng chỉ có một trăm triệu khối!"

"Ví dụ như là..."

Nghe được Hoắc Sơn hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng một mặt lạnh nhạt lên tiếng đáp lại.

Choáng váng!

Sau khi mọi người và chúng thú nghe được Diệp Phong nói như vậy, toàn bộ đều ngốc ngay tại chỗ!

Chương 1154 - Mấy trăm cái thần giới đổ đầy vật phẩm phá của, tất cả mọi người điên! (2)

Đặc biệt là bọn người Hoắc Sơn, Tôn Long, Ba Phong, ngũ hổ dưới núi, bọn họ đều đã được tận mắt chứng kiến hành vi phá của phát rồ của Diệp Phong nhưng lần này bọn họ vẫn bị hù dọa, bởi vì hành vi phá của lần này có thể nói là vô tiền khoáng hậu siêu cấp hành vi phá của!

Đừng nói đặt ở thời đại này của bọn họ, cho dù là ở bất cứ một

thời đại nào ở thần giới trước đây cũng đều là cực kỳ bắn nổ a!

"Đệ đệ!"

"Cái cung môn này mẹ nó là tình huống như thế nào a!"

"Bây giờ ta cảm giác rất hoảng a!"

Lúc này, vừa mới đi vào Tinh Hồn Cung, Túy Thiên Hành cũng giọng run lên quay qua nhìn Túy Thiên đang đứng bên cạnh Ca lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Đại ca, cái Tinh Hồn Cung này là một cái cung môn phá của, chẳng lẽ ngươi không biết sao?"

Nghe được Túy Thiên Hành lên tiếng hỏi thăm mình như vậy, Túy Thiên Ca cũng tỏ vẻ khó hiểu!

Mà khi hắn nhìn thấy Túy Thiên Hành trực tiếp lắc đầu, biểu thị thật sự là cái gì cũng không biết, trên mặt của hắn cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến, thậm chí bây giờ hắn cũng nhịn không được muốn hét lớn một tiếng: "Mẹ nó, ngươi cái gì cũng không biết mà đã chạy tới làm ngoại vụ trưởng lão cho người ta rồi? Ngươi cũng không sợ người ta bán ngươi đi hay sao?"

"Chư vị!"

"Thời gian eo hẹp, nhiệm vụ nặng!"

"Mọi người không nên lãng phí thời gian ở chỗ này nữa, tranh thủ cầm thần giới ra ngoài phá của đi!"

Nhìn thấy tất cả mọi người đều sững sờ tại nguyên chỗ, cả buổi đều không có phản ứng gì, Diệp Phong cũng lớn tiếng nhắc nhở bọn họ, sau đó thầm nghĩ trong lòng: "Trong vòng ba ngày này, ta nghỉ ngơi cho tốt đi, sau đó thì trực tiếp phi thăng Hỗn Độn Giới, ta cũng muốn xem xem, rốt cuộc những người đang ở trên đó bây giờ đã nghèo thành như thế nào rồi!"

Ba ngày trôi qua trong nháy mắt!

Mặc dù không biết mọi người và chúng thú đều phá của như thế nào, nhưng ba ngày nay, tuyệt đối là ba ngày mà Diệp Phong nhàm chán nhất!

"Hệ thống!"

"Xảy ra chuyện lớn!"

"Hình như ta bị bệnh!"

Lúc này, Diệp Phong vẻ mặt lo lắng lớn tiếng nói với hệ thống.

"Đinh! Túc chủ ngươi cái lão Lục, hệ thống kiểm tra thân thể của ngươi cực kì khỏe mạnh hoàn toàn không có bất kỳ tật xấu gì, vậy bệnh này của ngươi từ đâu mà ra?"

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Hệ thống!"

"Hình như ta bị lao lực!"

"Chờ đợi trong suốt ba ngày khiến cho ta chờ đến toàn thân khó chịu!"

"Chỉ hận không thể lập tức ra ngoài tìm một chút việc vui, hoàn toàn không muốn để cho mình rảnh rỗi!"

"Mà trước kia ta rất lười, cho nên, ngươi phải chịu trách nhiệm cho bệnh này của ta như vậy thì có phải là ngươi nên..."

Không đợi Diệp Phong nói xong, hệ thống vội vàng ngắt lời: "Đinh! Túc chủ ngươi cái lão Lục, đừng có hòng kêu ta gọi ngươi là ba ba, sau đó an ủi tâm linh bị thương của ngươi nữa, ta cho ngươi biết, lần này, ta tuyệt đối sẽ không thỏa hiệp!"

? ? ?

Ta không có muốn ngươi gọi ta là ba ba!

Ý của ta là ngươi có nên ban bố cho ta một chút nhiệm vụ phá của một mình sau đó để cho ta ra ngoài tìm một chút việc vui thú, làm

như vậy chỉ muốn giết thời gian mà thôi!

Ta thấy ngươi suy nghĩ hơi nhiều rồi đó!

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp mộng, hắn hoàn toàn không ngờ được là hệ thống lại nhạy cảm như vậy!

(Hệ thống: ? ? ? Là ta nhạy cảm sao? Tại sao ta lại biến thành như vậy, trong lòng lão Lục ngươi lẽ nào còn không biết hay sao?)

"Đinh! Nhiệm vụ phá của ngẫu nhiên kết thúc, đang thống kê tình huống phá của!"

"Đinh! Thống kê kết thúc, nhiệm vụ phá của lần này có độ hoàn thành đạt tới bảy mươi phần trăm, bắt đầu phát thưởng!"

"Đinh! Ban thưởng Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục *10000!"

Đúng lúc này, tiếng thông báo ban thưởng của hệ thống vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Ừm?"

"Nhiệm vụ kết thúc?"

"Trực tiếp thưởng ta một vạn tấm Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục?"

"Hệ thống ra sức như thế sao?"

Sau khi Diệp Phong nghe được tiếng thông báo ban thưởng của hệ thống thì trên mặt cũng lộ ra vẻ giật mình, hắn hoàn toàn không ngờ được là nhiệm vụ phá của siêu cấp này lại có phần thưởng táo bạo như thế!

"Hệ thống!"

"Nhiệm vụ phá của siêu cấp lần này tình huống phá của của mọi người như thế nào!"

"Có bao nhiêu người hợp tiêu chuẩn?"

Sau khi bình tĩnh lại, Diệp Phong trực tiếp lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Túc chủ, trong nhiệm vụ phá của lần này, ngoại trừ bốn tên Cẩu Tử, Lang Tử, Long Tử và Trư Tử chỉ làm qua loa lấy lệ, những người còn lại đều có biểu hiện cực kỳ tích cực, coi như tất cả đều hợp tiêu chuẩn, có thể thu hết vào trong Bại Gia Môn!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống lại vang lên ở trong đầu của.

"Nha!"

"Vậy mà tất cả đều họp tiêu chuẩn!"

"Xem trong lần khảo nghiệm lần này bọn họ vẫn rất là liều!"

Sau khi biết được tình huống này, Diệp Phong cũng cười khẽ gật đầu, về phần giặc cướp tứ thú, hắn vốn không hy vọng chúng nó có thể lãng phí được thứ gì, lần này đi ra ngoài không cướp một đống đồ về đã là tốt lắm rồi!

"Đinh! Túc chủ, kêu bọn họ tranh thủ trở về đi, sau khi thu bọn họ vào trong Bại Gia Môn, ngươi phải phi thăng Hỗn Độn Giới!"

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống lại vang lên ở trong đầu của Diệp Phong một lần nữa.

...

Một canh giờ sau!

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta về đến rồi!"

"Trong thời gian ba ngày này, chúng ta đau đầu nhức óc nghĩ ra các loại phương thức phá của khác nhau, có thể nói là phá đến mức trái tim của chúng ta cũng tan nát luôn rồi!"

Khi mọi người đều trở về, Hoắc Sơn đi lên trước một bước, trực tiếp nói thẳng tình huống của bọn họ.

Mà những người còn lại cũng đều quay qua nhìn Diệp Phong, bọn họ không biết mình có thông qua được khảo nghiệm của Diệp

Phong hay không, có thể nói, bây giờ tâm trạng của bọn họ tương đối thấp thỏm!

"Chư vị!"

"Chúc mừng các ngươi, tất cả các người đều thông qua được khảo nghiệm của ta!"

"Kế tiếp, chính là thời điểm ta sẽ ban thưởng cho các người!"

Chương 1155 - Chuẩn bị sẵn sàng, phi thăng Hỗn Độn Giới!

"Bây giờ, tất cả mọi người khoanh chân ngồi xuống, tiếp theo cho dù xảy ra bất cứ chuyện gì thì cũng không cần phải có tâm lý kháng cự!"

Nói xong, nhìn thấy mọi người và chúng thú đều đã ngồi xếp bằng, Diệp Phong đi ra phía trước, khắc Bại Gia Ấn Ký lên từng người từng người trong số bọn họ.

Một lát sau!

"Chư vị!"

"Từ giờ trở đi, các ngươi chính là người của Bại Gia Môn!"

"Sau khi ta rời khỏi thần giới thì các ngươi nhất định phải phát huy truyền thống tốt đẹp của Bại Gia Môn, không ngừng phát dương quang đại!"

"Bởi vì chỉ có không ngừng phá của thì các người mới có thể không ngừng mạnh lên!"

"Mà ta sẽ ở Hỗn Độn Giới chờ các ngươi!"

Khi mọi người và chúng thú đều hấp thu xong tất cả tin tức về Bại Gia Môn, Diệp Phong mới nhìn mọi người lên tiếng nói.

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta tuyệt đối sẽ không để cho ngài phải thất vọng!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, tất cả mọi người cố nén kích động hô to lên, bọn họ có nằm mơ cũng không ngờ được là thân phận chân chính của Diệp Phong lại là môn chủ Bại Gia Môn khủng bố như thế, mà sau khi bọn họ trở thành bại gia môn đồ, có các loại lực lượng không thể tưởng tượng được và tài phú vô tận, chuyện này cũng suýt chút nữa khiến cho bọn họ hoài nghi nhân sinh!

Có thể nói, lúc này, cuộc đời của bọn họ triệt để thay đổi!

"Tốt!"

"Các ngươi đều đi xuống trước đi!"

"Hoắc Cung chủ, ngươi lưu lại!"

Sau đó, Diệp Phong cho mọi người rời khỏi trước chỉ để lại một mình Hoắc Sơn.

"Môn chủ!"

"Ngài có dặn dò gì?"

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi đại điện, Hoắc Sơn cũng thần thái cung kính nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Hoắc Sơn!"

"Sư tôn ta Lạc Thiên Tuyết bây giờ đang tu luyện ở thượng giới!"

"Chờ sau khi nàng phi thăng thần giới, ngươi đưa Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục ở bên trong cái thần giới này cho nàng, để cho nàng lập tức đột phá đến Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, sau đó đi Hỗn Độn Giới tìm ta là được rồi!"

"Nếu có Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục còn lại, ngươi tùy ý phân phối đi!"

Đưa một cái thần giới cho Hoắc Sơn về sau, sau đó Diệp Phong trực tiếp nói thẳng tình huống.

"Môn chủ!"

"Hoắc Sơn biết!"

Sau khi cầm lấy thần giới, Hoắc Sơn lập tức trả lời.

Oanh!

Đúng lúc này, một cỗ thiên địa uy áp trong nháy mắt bao phủ cả tòa Tinh Hồn Sơn, mà một cái cửa lớn màu đen cao tới trăm trượng cũng từ từ xé rách không gian chậm rãi xuất hiện!

"Tốt!"

"Ta sắp phi thăng Hỗn Độn Giới!"

"Các ngươi ở chỗ này cố gắng phá của, ta tại Hỗn Độn Giới chờ các ngươi!"

Nói xong, Diệp Phong phá vỡ nóc phòng đại điện, sau đó bay thẳng đến chỗ Hỗn Độn Chi Môn trên không trung!

"Cung tiễn môn chủ!"

"Chúng ta tuyệt sẽ không để cho môn chủ phải thất vọng!"

Nhìn thấy Diệp Phong bay về phía Hỗn Độn Chi Môn, cho dù là Hoắc Sơn ở bên trong đại điện hay là đám người Tôn Long, Sử Đại Xuyên, Ba Phong ở bên ngoài đại điện, tất cả đều quỳ rạp xuống đất, sau đó vẻ mặt thành thật lên tiếng hô!

"Lại đi!"

"Chủ nhân lại đi!"

"Ta thân là Tứ Cước Chư Thiên Vạn Giới đệ nhất Kiếm Cẩu, sao lại không đuổi kịp bước chân của chủ nhân chứ!"

Nhìn thấy Diệp Phong biến mất ở bên trong Hỗn Độn Chi Môn, tiểu hoàng cẩu cũng mặt lộ vẻ bất đắc dĩ tự nói.

……..

"Cẩu ca!"

"Mặc dù ngươi biểu hiện vẫn giống như là một con chó lưu manh ở trước mặt chủ nhân!"

"Nhưng ta biết, ngươi vì không ngừng đuổi theo bước chân của chủ nhân mà yên lặng cố gắng!"

"Cho nên, ngươi đừng có nhụt chí, tiếp tục đuổi theo đi!"

Lúc này, giọng nói của Diệp Tiểu Kiếm vang lên bên cạnh.

"Tiểu Kiếm!"

"Trong lúc hưởng thụ niềm vui sướng khi ăn cướp đồng thời mở ra hình thức tu luyện cấp địa ngục đi!"

"Bốn người chúng ta nhất định phải phi thăng đến Hỗn Độn Giới trong thời gian ngắn nhất!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, tiểu hoàng cẩu một mặt nghiêm túc nói ra ý nghĩ của mình.

Mà hai thú Phệ Huyết Đường Lang và Tiểu Thương Long đang đứng bên cạnh nghe được nó nói như vậy thì toàn thân đột nhiên run rẩy, không nói khoa trương một chút nào, hình thức tu luyện cấp địa ngục tuyệt đối là cơn ác mộng lớn nhất trong lòng bọn họ!

Mà Phi Thiên Trư Trư không rõ ràng cho lắm, lúc này nó còn không biết được tiếp theo mình phải trải qua cái gì, cho dù là thực lực của nó đã đạt đến Thần Kiếp Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

...

Hỗn Độn Giới!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ thành công phi thăng Hỗn Độn Giới, hệ thống đang trong quá trình thăng cấp!"

"Đinh! Hệ thống thăng cấp thành công!"

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ chung cực, bởi vì bầu trời của đại thế

giới của túc chủ bị thủng một lỗ lớn khiến cho bản nguyên không ngừng tiêu tán, vì cứu vớt đại thế giới sắp bị hủy diệt, xin túc chủ thỏa thích phá của, từ đó lấy được Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch để vá lại cái lỗ lớn đó!"

Sau khi Diệp Phong đi vào Hỗn Độn Giới, tiếng nhắc nhở của hệ thống liên tục không ngừng vang lên trong đầu của hắn.

? ? ?

Mẹ nó vừa đến Hỗn Độn Giới, trực tiếp tuyên bố nhiệm vụ chung cực cho ta rồi?

Còn nữa, trời thủng một cái lỗ thủng lớn là cái quỷ gì?

Nghe được tiếng nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong cũng toát ra vẻ mộng bức.

"Hệ thống!"

"Đây là tình huống như thế nào a!"

"Mau chạy ra đây giải thích rõ cho ta biết!"

"Tại sao bây giờ ta có chút bối rối không biết làm sao!"

Sau đó, Diệp Phong lập tức lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Túc chủ!"

"Cho dù là ngàn vạn hạ giới, thượng giới, thần giới hay là Hỗn Độn Giới, thật ra đều đang nằm ở trong một cái đại thế giới!"

"Mà bây giờ, đại thế giới này xuất hiện một lỗ hổng, cho nên mới khiến cho thế giới bản nguyên không ngừng tiêu tán, mà đây cũng là nguyên nhân chính khiến cho Hỗn Độn Giới trở nên nghèo khó, nồng độ thiên địa thần khí ở thần giới giảm xuống và Thần Linh Tinh không ngừng biến mất!"

"Nếu như cái lỗ thủng lớn này bị vá trễ, một khi thế giới bản nguyên tiêu tán sạch sẽ thì đại thế giới này cũng sẽ tự động diệt vong!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống trực tiếp vang lên ở trong đầu của hắn.

"Hóa ra là như vậy!"

Chương 1156 - Vừa tới Hỗn Độn Giới, lập tức tuyên bố nhiệm vụ chung cực cho ta?

"Chẳng trách ngươi gấp gáp muốn ta phi thẳng lên Hỗn Độn Giới như vậy!"

Sau khi nghe được hệ thống giải thích, Diệp Phong mới hiểu rõ.

"Đinh! Túc chủ!"

"Trước mắt hệ thống đã thăng cấp đến cấp cao nhất, tất cả quyền hạn cũng đã được mở ra!"

"Có thể nói, từ giờ trở đi, ngươi có thể muốn làm gì thì làm ở Hỗn Độn Giới, muốn bảo vật gì thì đều có thể lấy ở trong hệ thống, hơn nữa còn có thể tùy ý tiêu xài!"

"Nhưng mà muốn thu hoạch được Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, chỉ có nhiệm vụ ngẫu nhiên, phát động hành vi phá của và hoàn thành lãng phí sản phẩm bại gia mỗi ngày mới có tỉ lệ thu hoạch được!"

Ngay sau đó, giọng nói của hệ thống lại vang lên một lần nữa.

"Nha!"

"Như vậy, nói cách khác là ta muốn phát động hành vi phá của, vậy khi phá của, phải khống chế trong phạm vi phá sản hợp lý!"

"Nếu như ta không muốn phát động hành vi phá của, như vậy thì có thể vô thượng hạn vô não phá của, hệ thống cũng sẽ không ngăn cản ta, tất cả đều dựa vào tâm tình của ta, là như vậy có đúng không?"

Nghe được hệ thống nói như vậy, Diệp Phong cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Đinh! Túc chủ!"

"Ngươi nói không sai, ví dụ như là ngươi muốn mua một món đồ, tốn hao một ngàn khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch, nằm trong phạm vi phá của hợp lý, sẽ phát động hành vi phá của, nhưng ngươi muốn tốn một trăm triệu khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch mua lại, như vậy cũng có thể dựa theo tâm tình của ngài mà làm hệ thống sẽ không lên tiếng khuyên can!"

"Nói một cách đơn giản, ngươi cảm thấy chơi như thế nào vui thì cứ chơi như thế đó!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, hệ thống cũng lập tức trả lời.

"Thú vị!"

"Cái này rất thú vị a!"

"Hệ thống đã không còn bất kỳ hạn chế gì, vậy thì ta có thể tùy tâm sở dục phá của!"

"Loại cảm giác này đúng là không tệ!"

Sau khi biết rõ được tình huống này, Diệp Phong cũng tỏ vẻ hài lòng.

"Chờ một chút!"

"Hệ thống, ngươi còn chưa có nói cho ta biết cái lỗ thủng lớn đó xuất hiện như thế nào đâu!"

"Còn nữa, nếu như ngươi có Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, tại sao người sáng tạo ra ngươi không trực tiếp vá lại cái lỗ thủng lớn đó mà ngược lại lại muốn để cho ta đến đây cứu vớt đại thế giới này?"

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó lên tiếng hỏi thăm hệ thống một lần nữa.

"Đinh! Túc chủ!"

"Lúc đầu ngươi đến Hỗn Độn Giới vốn là có thể biết được tất cả

những thứ muốn biết!"

"Nhưng chỉ có duy nhất vấn đề này là ta tạm thời không thể trả lời ngươi được, bởi vì người kia không cho!"

"Cho nên, chỉ khi nào ngươi vá lại được cái lỗ thủng lớn này thì ta mới có thể nói cho ngươi biết nguyên nhân!"

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

"Ừm?"

"Người kia không cho?"

"Chuyện này có gì mà không thể nói?"

Nghe đến đây, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó trực tiếp nói ra: "Được rồi, dù sao không đến mấy tháng nữa thì hẳn là ta có thể vá lại được cái lỗ thủng lớn này, đến lúc đó rồi tính tiếp!"

"Đúng rồi!"

"Nếu như đã phi thăng lên Hỗn Độn Giới, như vậy sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay hẳn là đồ trong Hỗn Độn Giới, xem trước một chút là cái gì!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong tra xem sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Thiên Trữ Phù *100000(mười vạn)

Thiên Trữ Phù: Một loại phù lục chỉ có ở Hỗn Độn Giới, bên trong tồn trữ Hỗn Độn chi khí cực kỳ thuần túy, căn cứ phẩm cấp khác biệt, số lượng Hỗn Độn chi khí dự trữ bên trong cũng không giống nhau!

Hả?

Ta mới vừa đến Hỗn Độn Giới, sản phẩm bại gia đổi mới ngày đầu tiên chính là thứ rác rưởi này?

Xem xét tình huống của sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay xong, Diệp Phong cũng toát ra vẻ mộng bức, dù sao cho dù Hỗn Độn chi khí chứa đựng bên trong phù lục này thuần túy như thế nào, số lượng lớn như thế nào, nhưng dù sao thì đó cũng là Hỗn Độn chi khí có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi!

Nếu như người ta muốn thì trực tiếp hấp thu Hỗn Độn chi khí ở giữa thiên địa, sau đó rèn luyện một phen thì chẳng phải là có thể lấy được tới tay rồi sao?

"Quá rác rưởi!"

"Sản phẩm bại gia lần này, đúng là quá rác rưởi!"

"Khiến cho ta không có dục vọng phá của luôn!"

"Được rồi, tạm thời cứ đi dạo bên trong vùng rừng rậm này đi!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong bắt đầu nhàn tản đi dạo bên trong vùng rừng rậm này, về phần có gặp nguy hiểm hay không thì hắn hoàn toàn không lo lắng một chút nào, mặc dù bây giờ tu vi của hắn rất yếu nhưng hệ thống không có hạn chế, cho dù là thập đại thành viên chính thức của đội hộ vệ bại gia hay là ngàn ngàn vạn vạn quân dự bị đội hộ vệ bại gia hắn đều có thể tùy tiện kêu ra để bảo vệ hắn!

Thậm chí có thể nói những thành viên đội hộ vệ bại gia vẫn luôn không có ra đang ước gì Diệp Phong gặp được nguy hiểm sớm một chút đây!

……

"Ồ!"

"Hai người bên kia đang làm gì đó?"

"Tại sao lại ôm một cái đống đất nhỏ cao nửa thước đứng đó?"

Đi một hồi, Diệp Phong lập tức chú ý tới phía trước có hai người đang ôm một cái đống đất nhỏ đứng đó, cảnh tượng kỳ lạ này khiến cho hắn nhìn mà bối rối!

Một bên khác!

"Đại ca!"

"Là Hoàng cấp Hi Linh Thổ!"

"Mặc dù chỉ là Hoàng cấp, nhưng Hỗn Độn chi khí ẩn chứa trong đó cũng cực kỳ trân quý, nếu như có thể hấp thu hết toàn bộ thì thực lực của hai người chúng ta tuyệt đối có thể tăng lên một mảng lớn!"

Lúc này, Hồ Đoản Đoản vẻ mặt kích động lên tiếng nói với đại ca đang đứng bên cạnh mình.

"Đoản Đoản!"

"Ngươi nói không sai!"

"Nhưng mà hai huynh đệ chúng ta nhất định phải nhanh chóng hấp thu hết toàn bộ Hỗn Độn chi khí bên trong đó trước khi bị người khác phát hiện mới được!"

"Nếu không, một khi bị người khác phát hiện thì chắc chắn sẽ bị cướp mất!"

Lúc này, Hồ Trường Trường đang đứng bên cạnh cũng vẻ mặt nghiêm túc nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Chương 1157 - Đại ca, chúng ta thu hắn làm tiểu đệ được không?

Hai cái thằng đần này, có phải là đầu óc có vấn đề rồi hay không!

Nếu sợ bị người khác cướp đi như thế vậy tại sao không trực tiếp cất vào bên trong thần giới đem đi?

Còn phải đứng ở chỗ này để hấp thu Hỗn Độn chi khí bên trong đó?

Diệp Phong đi tới và nghe được cuộc nói chuyện của hai người thì trực tiếp dùng ánh mắt nhìn đồ đần nhìn hai người!

"Hai vị!"

"Nếu như các ngươi lo lắng bị người ta cướp thì tại sao không cất vào bên trong thần giới đem đi sau đó tìm một chỗ an toàn để chậm rãi hấp thu Hỗn Độn chi khí bên trong đó chứ?"

Lúc này, Diệp Phong cũng không kìm được sự hiếu kỳ trong lòng mình mà trực tiếp nhìn về phía hai người lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Ngươi là ai!"

Nghe được giọng nói của Diệp Phong, hai huynh đệ Hồ Trường Trường và Hồ Đoản Đoản cũng đột nhiên từ hưng phấn tỉnh lại, sau đó cùng nhau nhìn về phía Diệp Phong đi tới lớn tiếng chất vấn.

"Đại ca chớ hoảng sợ!"

"Tiểu tử này chỉ có Đạo Đồ Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong, toàn không đủ để sợ!"

"Nếu như chúng ta muốn xử lý hắn thì cũng chỉ là chuyện động ngón tay mà thôi!"

Nhưng mà khi Hồ Đoản Đoản phát hiện ra tu vi của Diệp Phong, vẻ khẩn trương trên mặt chậm rãi biến mất sau đó quay qua nhìn đại ca đang đứng bên cạnh mình lên tiếng nhắc nhở.

"Ừm?"

"Vậy mà thật chỉ có Đạo Đồ Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong!"

"Nhưng mà hắn yếu như vậy tại sao dám đặt chân vào Hoang Vực Sâm Lâm , phải biết, mặc dù nơi này chỉ là bên ngoài thì cũng không phải là chỗ mà tên yếu như gà như hắn có thể đến được!"

Nghe được Hồ Đoản Đoản nhắc nhở, Hồ Trường Trường cũng xác

nhận tu vi của Diệp Phong một chút, sau đó mặt lộ vẻ nghi ngờ tự nói.

"Tiểu tử!"

"Ngươi vừa mới nói cái gì?"

Sau đó, Hồ Trường Trường vẻ mặt nhẹ nhõm nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Ta nói tại sao các ngươi không cất những đất này vào bên trong thần giới sau đó tìm một chỗ an toàn từ từ hấp thu Hỗn Độn chi khí bên trong đó!"

Nghe được đối phương hỏi thăm, Diệp Phong cũng lặp lại một lần nữa.

"Ha ha ha!"

"Thần giới?"

"Ta hiểu, rốt cuộc ta hiểu được tại sao tiểu tử ngươi lại xuất hiện ở chỗ này rồi!"

"Nếu như ta đoán không lầm, hẳn là ngươi mới phi thăng từ thần giới lên đúng không, dù sao, Hỗn Độn Giới chúng ta dùng hỗn độn giới!"

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, Hồ Trường Trường cũng đoán ra được điều gì đó sau đó cười lớn nói ra phỏng đoán của mình.

"Không sai!"

"Đúng là ta mới phi thăng từ thần giới lên tới!"

"Nhưng mà ta vẫn rất là hiếu kỳ tại sao các người không dùng hỗn độn giới đem những đất này đi?"

Nhìn Hồ Trường Trường cười to, Diệp Phong hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình một lần nữa, nhưng mà đây cũng là lần hỏi thăm cuối cùng của hắn, nếu như đối phương không nói thì hắn sẽ để cho

Diệp Nhất ra hóng gió!

"Tại sao không dùng?"

"Là ta không muốn dùng sao?"

"Là ta không có, nếu có, ta mẹ nó đã đem những Hi Linh Thổ này chạy đi lâu rồi!"

"Phải biết, bây giờ Hỗn Độn Giới, người có thể có được một cái hỗn độn giới, cho dù là hỗn độn giới có không gian nhỏ nhất thì cũng là biểu tượng của sự giàu có!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm về vấn đề này lần nữa, Hồ Trường Trường cũng mặt lộ vẻ bất đắc dĩ lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Hỗn Độn Giới đã nghèo tới mức này rồi hay sao?

Thậm chí ngay cả một cái hỗn độn giới cũng trở thành biểu tượng của sự giàu có rồi?

Nghe được đối phương nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, mặc dù còn không có hoàn toàn hiểu được tình huống của Hỗn Độn Giới, nhưng xem xét tình huống hắn quan sát được trước mắt thì hình như Hỗn Độn Giới đã trở nên cực kỳ nghèo khó!

Dù sao, cho dù là ở Huyền Thiên đại lục, thượng giới hay là thần giới thì lại không gian giới chỉ ẩn chứa không gian độc lập này cũng không phải là thứ hiếm có gì, cho dù loại phế vật tu luyện thì hầu như đều là mỗi người đều có được một cái!

"Chờ một chút!"

"Hình như cái Hoàng cấp Hi Linh Thổ này bên trong ẩn chứa một chút Hỗn Độn chi khí!"

"Mà hai huynh đệ bọn họ hình như là rất quan tâm Hỗn Độn chi khí đó, như vậy ta có thể nhờ bọn họ hỗ trợ để bọn họ giúp ta lãng phí hết mười vạn tấm Thiên Trữ Phù ẩn chứa Hỗn Độn chi khí

thuần túy hay không!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong nhếch miệng nở nụ cười, sau đó nhìn về phía Hồ Trường Trường trực tiếp hỏi nói: "Lão ca, ta vừa mới nghe các ngươi nói, cái Hi Linh Thổ này ẩn chứa một chút Hỗn Độn chi khí ở trong, nghĩ đến những Hỗn Độn chi khí đó chắc chắn thuần túy hơn Hỗn Độn chi khí trong thiên địa rất là nhiều chứ!"

"Đó là chuyện đương nhiên!"

"Ta cho ngươi biết, ở trong cái Hi Linh Thổ này ẩn chứa Hỗn Độn chi khí, ít nhất thuần túy hơn gấp hai lần Hỗn Độn chi khí trong thiên địa."

"Nếu như ngươi còn không hiểu nhiều, ta sẽ lấy một ví dụ cho ngươi dễ hiểu, nếu như ta muốn rèn luyện ra Hỗn Độn chi khí ở trong Hi Linh Thổ này, tối thiểu phải tiêu hao hai mươi ngày, dù sao nồng độ Hỗn Độn chi khí giữa thiên địa đã càng ngày càng trở nên mỏng manh!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình như vậy, Hồ Đoản Đoản đang đứng bên cạnh đi lên một bước sau đó trực tiếp lên tiếng giải thích.

"Đoản Đoản!"

"Ngươi nói mấy chuyện này cho hắn nghe làm gì?"

Đúng lúc này, tiếng Hồ Trường Trường giận dữ mắng mỏ vang lên trong đầu Hồ Đoản Đoản.

"Đại ca!"

"Hai huynh đệ chúng ta nói thế nào cũng là cường giả Đạo Vương Cảnh!"

"Như vậy bên người sao có thể thiếu một tiểu đệ Đạo Đồ Cảnh đi theo được?"

"Hơn nữa hãng mới vừa phi thăng từ thần giới lên, có thể nói là tất cả mọi thứ trong Hỗn Độn Giới đều cực kỳ xa lạ với hắn, cho nên nếu như chúng ta thu hắn làm tiểu đệ vậy thì hai huynh đệ chúng

ta có thể trải nghiệm được thời gian làm đại ca cấp cao nhất!"

Hả?

Nghe được Hồ Đoản Đoản nói như vậy, Hồ Trường Trường cũng cúi đầu trầm tư, bởi vì hắn cảm thấy đệ đệ của mình nói rất là có lý!

Chương 1158 - Trữ phù hôm nay, có trăm triệu điểm mãnh!

Nếu như thu một tu sĩ Đạo Đồ Cảnh ở Hỗn Độn Giới làm tiểu đệ, như vậy thì tất cả những gì mà bọn họ biết thì đối phương cũng biết, như vậy thì trải nghiệm làm đại ca sẽ kém hơn rất nhiều!

Nghĩ đến đây, Hồ Trường Trường khẽ gật đầu với Hồ Đoản Đoản, xem như công nhận ý nghĩ thu tiểu đệ của hắn.

"Tiểu tử!"

"Ngươi vừa tới Hỗn Độn Giới, nếu như không có người dẫn dắt thì chắc chắn người có thể gặp được nguy hiểm!"

"Cho nên có muốn đi theo hai hướng để chúng ta lăn lộn hay không?"

"Phải biết, hai huynh đệ chúng ta đều là cường giả Đạo Vương Cảnh!"

Nhìn thấy đại ca gật đầu, Hồ Đoản Đoản cũng toát ra vẻ hưng phấn, sau đó trưng vẻ mặt thành thật ra nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

???

Hỗn với các ngươi?

Nói ta làm tiểu đệ của các ngươi?

Nghe Hồ Đoản Đoản nói lời này, Diệp Phong sửng sốt một chút, sau đó hỏi hệ thống: “Hệ thống, nói cho ta tu vi cảnh giới của Hỗn Độn giới, để ta nhìn xem, thực lực của bọn họ rốt cuộc mạnh như thế nào!”

“Đinh! Ký chủ, tu vi cảnh giới của Hỗn Độn giới chia làm Đạo Đồ Cảnh, Đạo Sư Cảnh, Đạo Vương Cảnh, Đạo Hoàng Cảnh, Đạo Đế Cảnh, Đạo Thánh Cảnh, Đạo Tôn Cảnh, Đạo Thần Cảnh cùng Hỗn

Độn chi tổ chín đại cảnh giới, mà mỗi cảnh giới lại chia thành Cửu Trọng!”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, giọng nói hệ thống lập tức vang lên trong đầu hắn.

Hả?

Chỉ như vậy?

Còn tự xưng là cường giả?

Sau khi biết tình huống tu vi cảnh giới của Hỗn Độn giới, Diệp Phong nhìn hai người bọn họ với ánh mắt kỳ quái.

“Đinh! Ký chủ, ta cảm thấy việc này rất thú vị, ngươi nghĩ xem, nếu như ngươi làm tiểu đệ của bọn họ, vậy ngươi nhờ bọn họ một chút chuyện, bọn họ nhất định ngượng ngùng từ chối, vậy thì chờ sau khi bọn họ nhìn thấy ngươi lấy ra Thiên Trữ Phù, cho dù họ kinh ngạc da đầu tê dại, nhưng cũng xấu hổ không dám lộ ra, nghĩ xem, cảnh tượng đó sẽ thú vị như thế nào!”

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống lại lần nữa vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Hả?”

“Hệ thống, ngươi cũng quá xấu rồi!”

“Còn có, ngươi làm như vậy sẽ dạy hư ta nha!”

Nghe hệ thống nói những lời này, hai mắt Diệp Phong sáng lên, chẳng qua, hắn vẫn không nhịn được trêu chọc hệ thống một chút.

(Hệ thống:??? Ta hư? Ta có thể hư như ngươi sao? Còn có, ta chính là thống nhất đại, trước khi gặp ngươi, ta thuần khiết như một tờ giấy trắng, mà hiện tại sở dĩ sẽ biến thành như vậy, còn không phải bởi vì chịu ảnh hưởng của ngươi!)

Bên kia!

“Đại ca!”

“Nhị ca!”

“Ta vừa phi thăng Hỗn Độn giới, gặp được các ngươi, đây thật sự là phúc khí của ta!”

“Cho nên, ta nguyện ý đi theo các ngươi hỗn!”

Lúc này, Diệp Phong cũng ra vẻ kích động nhìn về phía hai người nói.

“Ha ha ha!”

“Tốt!”

“Vậy từ giờ trở đi, ngươi chính là tiểu đệ của chúng ta, sau này có chuyện gì chúng ta đều sẽ che chở cho ngươi!”

“Đúng rồi, ta là Hồ Đoản Đoản, sau này ngươi cứ gọi ta là Đoản ca, vị này chính là đại ca của ta, Hồ Trường Trường, ngươi cứ gọi hắn là Trường ca!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Hồ Đoản Đoản cười lớn đáp lại.

???

Hồ Đoản Đoản?

Hồ Trường Trường?

Hai anh em các ngươi khi sinh ra, có phải đã đắc tội với cha mẹ không, sao lại đặt cho các ngươi những cái tên quái gở như vậy?

Mà sau khi biết tên của hai người, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn thật sự không nghĩ tới tên của hai người lại kỳ ba như vậy!

“Trường ca!”

“Đoản ca!”

“Ta là Diệp Phong, từ nay về sau phiền toái hai vị ca ca chiếu cố ta!”

Giật mình xong, Diệp Phong lập tức đáp lại một câu.

“Phong đệ yên tâm!”

“Có chúng ta che chở ngươi, sau này sẽ không có người dám bắt nạt ngươi!”

“Đúng rồi!”

“Ta cùng đại ca muốn bắt đầu hấp thu Hi Linh Thổ thổ giữa Hỗn Độn chi khí tiến hành tu luyện, ngươi ở một bên hộ pháp cho chúng ta!”

Nói xong, hai anh em Hồ Đoản Đoản cùng Hồ Trường Trường liền khoanh chân ngồi bên cạnh Hi Linh Thổ, sau đó trực tiếp nhắm hai mắt tu luyện.

“Mẹ kiếp!”

“Hai tên khờ này tín nhiệm ta như vậy?”

“Trực tiếp bắt đầu tu luyện trước mặt ta?”

Nhìn thấy hai người trực tiếp tu luyện, Diệp Phong cũng giật mình, phải biết rằng, bọn họ chỉ mới quen biết nhau!

“Đinh! bọn hắn không ngu ngốc như ngươi tưởng đâu, trong lúc tu luyện, bọn hắn đều kích hoạt một khối linh ngọc bảo hộ có khắc trận pháp phòng ngự, cho nên ngươi muốn đánh lén bọn hắn, cũng không thể đả thương bọn hắn!”

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống lại vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Thì ra là như vậy!”

“Đúng rồi, hệ thống, tiêu hao công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, kiểm tra hiệu quả sử dụng cụ thể của Thiên Trữ Phù!”

Lúc này, Diệp Phong nghĩ tới gì đó, sau đó hạ lệnh với hệ thống, dù sao trước đó hắn đã kiểm tra tình huống của Thiên Trữ Phù, chỉ nói nó ẩn chứa Hỗn Độn chi khí cấp thuần túy, nhưng hắn lại

không biết sẽ xuất hiện hiệu quả gì khi sử dụng.

Mà hệ thống cũng không giới thiệu nhiều, vậy thì hắn cũng chỉ có thể vận dụng công năng nhìn trộm thiên cơ một lần.

“Đinh! Tiêu hao công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, sau khi Thiên Trữ Phù được sử dụng, nó sẽ phóng xuất ra Hỗn Độn chi khí cực kỳ thuần túy, thể ngay lập tức tăng nồng độ của Hỗn Độn chi khí trong một phạm vi nhất định, nhưng, nếu không có trận pháp kết giới ngăn cản, vậy sẽ trôi đi theo thời gian, nhanh chóng tiêu tán ở trong thiên địa!”

“Nga!”

“Nếu như có hiệu quả này!”

“Vậy ta sử dụng mấy trăm tấm Thiên Trữ Phù trước, để ta nhất định ở trong phạm vi Hỗn Độn chi khí tăng lên, sau đó ta trực tiếp đi ngủ!”

“Nói như vậy, chờ đến khi bọn họ tu luyện xong, nhìn thấy ta ngủ ngon trong phạm vi Hỗn Độn chi khí độ dày cực cao, nhất định sẽ kinh ngạc cảm thán với hành vi phá của của ta!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong liền nhếch miệng nở nụ cười!

Sau đó, Diệp Phong liền đi đến một bên, lấy ra ghế bập bênh, nằm ở trên đó, sau đó từ trong không gian hệ thống lấy ra 500 tấm Thiên Trữ Phù, trực tiếp phóng xuất thần thức lập tức kích hoạt toàn bộ!

Oanh!

Chương 1159 - Trữ phù hôm nay, có trăm triệu điểm mãnh! (2)

Một cỗ Hỗn Độn chi khí mỏng manh có thể nhìn thấy bằng mắt thường trong nháy mắt bao phủ lấy toàn thân thể Diệp Phong trong phạm vi năm mét!

“Mẹ kiếp!!!”

“Trữ phù hôm nay là cấp bậc gì thế này!”

“Ta chỉ dùng 500 tấm, mà Hỗn Độn chi khí quanh thân đã trực tiếp tăng lên đến trình độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường?”

Nhìn thấy Hỗn Độn chi khí có thể mơ hồ thấy được ở xung quanh, Diệp Phong cũng kinh ngạc kêu lên.

“Đinh! Ký chủ, mười vạn tấm Thiên Trữ Phù trong tay ngươi đều là Thiên Trữ Phù cao cấp nhất ở Hỗn Độn giới, không chút khoa trương khi nói bên trong mỗi tấm Thiên Trữ Phù ẩn chứa Hỗn Độn thuần túy, cho dù là cường giả có Hỗn Độn chi tổ cấp bậc đỉnh cấp tới, cũng phải hâm mộ đỏ mắt!”

Theo lời cảm thán của Diệp Phong, giọng nói của hệ thống cũng vang lên trong đầu hắn.

“Chết tiệt!”

“Vừa lên đã đưa bảo bối cấp độ mạnh như vậy!”

“Ngươi là thật · hệ thống phá của!”

Nghe hệ thống nói như vậy, Diệp Phong không khỏi bật cười!

Một lát sau!

“Hả?”

“Ta không có tu luyện!”

“Nhưng bởi vì Hỗn Độn chi khí quanh thân ta có quá mức nồng đậm, kết quả dẫn tới Hỗn Độn chi lực thuần tuý đó tự mình dung nhập vào trong cơ thể của ta, khiến tu vi của ta tự tăng lên!”

“Chỉ một lát thôi, ta đã có dấu hiệu muốn đột phá!”

“Có nên nói hay không, mẹ nó như thế này quá lợi hại!”

Say khi ý thức được tình huống, trên mặt Diệp Phong cũng cười khổ khiếp sợ, sau đó liền hỏi hệ thống: “Hệ thống, hiện tại ta đã

đến Hỗn Độn giới, phương thức đột phá của ta chính là khen thưởng hoàn thành nhiệm vụ, hay vẫn là cần phải ăn đan dược đặc thù, hay là tiêu hao điểm phá của tiến hành đột phá?"

"Đinh! Ký chủ, ở Hỗn Độn giới, phương thức đột phá của ngươi chỉ có một loại, đó chính là khi đạt được khen thưởng, liền có cơ hội đạt được khen thưởng đột phá, tuy nhiên, khác với ở Thần giới, một khi ngươi đạt được khen thưởng đột phá, nó không nhất định là một tiểu cảnh giới, mà có thể là mấy tiểu cảnh giới hoặc mấy đại cảnh giới!"

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống lập tức vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Hả?"

"Có khả năng trực tiếp đột phá mấy tiểu cảnh giới hoặc mấy đại cảnh giới sao?"

"Thú vị như vậy!"

Nghe hệ thống nói xong, Diệp Phong không khỏi bật cười, bởi vì hắn cảm thấy cách đột phá này thật khiến người chờ mong!

"Chờ một chút!"

"Nếu đã như vậy, vậy thì mặc kệ ta tự động hấp thu bao nhiêu Hỗn Độn chi khí, hắn là sẽ không thể đột phá đến Đạo Đồ Cảnh Nhị Trọng phải không!"

"Một khi đã như vậy, vậy thì ta trực tiếp ngủ, đến nỗi Hỗn Độn chi khí thuần túy gì đó, nếu nó nguyện ý chui vào trong thân thể ta vậy thì cứ để nó chui!"

Nghĩ vậy, Diệp Phong liền nằm ở trên ghế bập bênh trực tiếp nghỉ ngơi.

Ba giờ sau!

"Đại ca!"

"Hoàng cấp Hi Linh Thổ trong Hỗn Độn chi khí thật sự quá mạnh!"

“Ta có cảm giác chính mình lập tức đột phá đến Đạo Vương Cảnh Ngũ Trọng!”

Lúc này, Hồ Đoản Đoản mở to hai mắt kích động nói ra tình huống của mình với Hồ Trường Trường ở bên cạnh.

“Đoản Đoản!”

“Ngươi đã dừng lại ở Đạo Vương Cảnh Tứ Trọng đỉnh phong thật lâu, có thể nói cho dù không có Hoàng cấp Hi Linh Thổ này, không cần đến một tháng thời gian, ngươi cũng sẽ đột phá đến Đạo Vương Cảnh Ngũ Trọng!”

“Tuy nhiên, hiện tại Hỗn Độn chi khí trong thiên địa quá loãng, hơn nữa các thế lực khắp nơi không ngừng cướp đoạt các loại thiên tài địa bảo, hiện tại có thể tìm được thiên tài địa bảo thật sự càng ngày càng ít, mà không có thiên tài địa bảo trợ giúp, muốn nhanh chóng tăng lên tu vi, đó là việc không có khả năng!”

Nói đến đây, Hồ Trường Trường cũng bất đắc dĩ thở dài, phải biết rằng thiên phú tu luyện của hai huynh đệ là rất mạnh, nếu như Hỗn Độn chi khí trong thiên địa không thay đổi, hoặc cũng đủ nhiều thiên tài địa bảo, vậy thì tu vi của huynh đệ bọn họ tuyệt đối có thể lấy tốc độ đáng sợ tăng lên!

“Đại… Đại ca!”

“Ngươi, ngươi mau nhìn bên kia!”

“Tuy rằng có chút mơ hồ, nhưng đó thật thật sự sự là thực chất hoá Hỗn Độn chi khí!”

“Tại sao xung quanh Phong đệ lại nồng đậm Hỗn Độn chi khí đến trình độ khủng bố như vậy?”

Đúng lúc này, Hồ Đoản Đoản rốt cuộc cũng chú ý tới tình huống ở chỗ Diệp Phong, sau đó hoảng sợ hét to với Hồ Trường Trường.

“Mẹ kiếp!”

“Thế nhưng thật sự là thực chất hóa Hỗn Độn chi khí!”

“Mà Phong đệ thế nhưng lại đang ngủ ngon ở trong Hỗn Độn chi khí nồng đậm như vậy?”

Nhìn thấy Diệp Phong ngủ say ở trong hoàn cảnh mà vô số tu sĩ tha thiết ước mơ, Hồ Trường Trường tức điên run rẩy cả người!

“Hả?”

“Trường ca!”

“Đoản ca!”

“Các ngươi đã hấp thu xong Hi Linh Thổ trong Hỗn Độn chi khí kia rồi sao?”

“Còn có, sao các ngươi lại nhìn ta như vậy?”

Lúc này, Diệp Phong vừa tỉnh lại nhìn thấy Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản đang dùng ánh mắt hình lưỡi dao nhìn hắn, hắn có hơi khó hiểu hỏi.

Nhìn ngươi làm gì sao?

Ngươi đang ở trong hoàn cảnh tu luyện tốt như vậy, nhưng ngươi không tranh thủ tu luyện, mà lại lăn ra ngủ say, ngươi đang làm chuyện của con người sao?

Đừng nói nhìn ngươi, trong lòng chúng ta hiện tại đều muốn dùng đao giết ngươi!

Nghe Diệp Phong hỏi như vậy, hai huynh đệ Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản tức giận đến mức gần như không nói nên lời!

Phù!

Sau khi hít sâu một hơi, Hồ Trường Trường lúc này mới nhìn về phía Diệp Phong hỏi: “Phong đệ, tại sao Hỗn Độn chi khí xung quanh ngươi lại nồng đậm như vậy?”

“Ta dùng 500 tấm đỉnh cấp Thiên Trữ Phù nha!”

“Sau đó Hỗn Độn chi khí trong phạm vi 5 mét xung quanh ta liền

tăng lên như hiện tại!”

“Hơn nữa, ngủ trong môi trường này thật sự rất thoải mái!”

“Trường ca, Đoản ca, các ngươi có muốn đến đây thử xem không?”

Nghe Hồ Trường Trường hỏi chuyện, Diệp Phong liền cười giải thích, sau đó đưa ra lời mời đối với hai người.

???

Ngươi dùng 500 tấm đỉnh cấp Thiên Trữ Phù?

Thật vô nghĩa!

Phải biết rằng, cho dù là thế lực bá chủ khắp nơi ở Hỗn Độn giới, đỉnh cấp Thiên Trữ Phù trong tay bọn họ chỉ sợ cũng không vượt qua một ngàn tấm!

Chương 1160 - Không giả vờ nữa, ngả bài, ta là đệ nhất bại gia tử Chư Thiên Vạn Giới!

Mà ngươi, một người mới phi thăng từ Thần giới lên, trong tay thế nhưng lại có 500 tấm đỉnh cấp Thiên Trữ Phù?

Nghe Diệp Phong giải thích, Hồ Trường Trường cũng là kinh ngạc, sau đó hắn nhíu mày bắt đầu suy tư, lúc này hắn mới cảm thấy tân binh trước mắt không đơn giản như hắn tưởng tượng!

“Phong đệ!”

“Ngươi có thể đừng khoác lác nữa được không!”

“Phải biết rằng, cho dù là thế lực bá chủ khắp nơi ở Hỗn Độn giới, trong tay họ sợ rằng cũng không có bao nhiêu đỉnh cấp Thiên Trữ Phù, mà một người mới phi thăng từ Thần lên như ngươi lại có năm…”

Hồ Đoản Đoản còn chưa kịp nói xong, Diệp Phong đã lấy ra một

đống đỉnh cấp Thiên Trữ Phù ném xuống trên mặt đất, cảnh tượng ngang tàng này trực tiếp đem câu nói tiếp theo của Hồ Đoản Đoản nghẹn trở lại!

Rầm!

Sau khi Hồ Đoản Đoản phóng xuất thần thức, phát hiện mấy trăm tấm Thiên Trữ Phù nằm ngổn ngang trên mặt đất đều là đỉnh cấp Thiên Trữ Phù cũng là bị dọa nuốt nước miếng, sau đó lắp bắp nói với Hồ Trường Trường ở bên cạnh: “Đại, đại ca, mấy trăm tấm trữ phù này giống như thật sự đều là đỉnh cấp Thiên Trữ Phù!”

“Diệp Phong!”

“Ngươi rốt cuộc là ai?”

Nghe Hồ Đoản Đoản nói như vậy, Hồ Trường Trường nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Ai!”

“Ta vốn đang muốn chơi với các ngươi một lúc, hiện tại xem ra chơi không nổi nữa!”

“Nếu như ngươi đã hỏi như vậy, ta liền nói cho ngươi biết!”

“Ta, chính là đệ nhất bại gia tử Chư Thiên Vạn Giới!”

Nghe Hồ Trường Trường hỏi, Diệp Phong cũng không giả vờ, trực tiếp ngả bài!

Hả?

Đệ nhất bại gia tử Chư Thiên Vạn Giới?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản đều ngẩn ra.

“Hiện tại, trong tay ta còn có chín vạn 9500 tấm đỉnh cấp Thiên Trữ Phù!”

“Cho nên, ta muốn cho huynh đệ các ngươi hai lựa chọn!”

“Lựa chọn thứ nhất, chính là giết người đoạt bảo, chỉ cần ngươi giết ta là có thể lấy đi toàn bộ số Thiên Trữ Phù này!”

“Lựa chọn thứ hai, chính là giúp ta bại hết chín vạn 9500 tấm Thiên Trữ Phù này, sau khi hoàn thành, ta sẽ cho huynh đệ các một ngàn tấm đỉnh cấp Thiên Trữ Phù coi như phí vất vả!”

“Hiện tại, các ngươi có thể đưa ra lựa chọn!”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong lại vang lên ở bên cạnh.

Giết người đoạt bảo?

Mẹ nó trong tay ngươi có nhiều đỉnh cấp Thiên Trữ Phù như vậy, nói ngươi là người thường, quỷ cũng không dám tin!

Hơn nữa, nếu chúng ta thật sự dám làm như vậy, chỉ sợ còn chưa kịp ra tay với ngươi đã chết ngay tại chỗ này!

Nghĩ vậy, hai người liếc nhìn nhau, cùng nói: “Chúng ta lựa chọn thứ hai!”

“Hả?”

“Hai tên này cũng không ngốc nha!”

Nghe hai người đưa ra lựa chọn, Diệp Phong không khỏi bật cười.

“Phong ca!”

“Trước khi giúp ngài phá của, ta có thể hỏi ngài một chuyện được không?”

Đúng lúc này, giọng nói của Hồ Đoản Đoản đột nhiên vang lên từ bên cạnh.

“Ồ!”

“Ngươi muốn hỏi ta chuyện gì?”

Nghe Hồ Đoản Đoản nói vậy, Diệp Phong cũng có hơi tò mò hỏi.

“Phong ca!”

“Ngươi có thiếu tiểu đệ không?”

“Ta cùng đại ca của ta muốn làm tiểu đệ trung thành nhất của ngươi!”

Lúc này, Hồ Đoản Đoản cũng nghiêm túc bày tỏ suy nghĩ của mình.

???

Lúc trước kêu ta làm tiểu đệ của các ngươi!

Hiện tại, các ngươi lại muốn làm tiểu đệ của ta?

Các ngươi biết chơi như vậy sao?

Nghe Hồ Đoản Đoản nói những lời này, Diệp Phong cũng lộ ra một tia kinh ngạc!

“Ta vừa tới Hỗn Độn giới, thật ra cũng không hiểu biết tình huống ở Hỗn Độn giới!”

“Nếu như có hai người bọn họ ở bên cạnh, hẳn là sẽ đỡ được rất nhiều phiền toái!”

Nghĩ vậy, trong lòng Diệp Phong cũng đã có chủ ý, sau đó nhìn về phía Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản nói: “Thôi được rồi, huynh đệ các ngươi cứ tạm thời đi theo ta trước, chẳng qua, từ tục tĩu nói ở trước, nếu như các ngươi biểu hiện không tốt, ta sẽ yêu cầu các ngươi rời đi bất cứ lúc nào!”

“Phong ca!”

“Chúng ta nhất định sẽ không khiến ngươi thất vọng!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản cũng hưng phấn lên tiếng đáp lại.

“Đúng rồi Phong ca!”

“Nhiều Thiên Trữ Phù như vậy, chúng ta phải bại hết chúng nó như thế nào đây!”

Hưng phấn qua đi, Hồ Đoản Đoản liền nhìn Diệp Phong hỏi, dù sao

hắn lớn như vậy vẫn chưa từng phá của đâu, cho nên, hắn thật sự không biết nên làm như thế nào!

“Rất đơn giản!”

“Hai người các ngươi cứ liên tục kích hoạt Thiên Trữ Phù là được!”

“Chúng ta cần phải phóng thích Hỗn Độn chi khí ẩn chứa trong chín vạn 9500 tấm Thiên Trữ Phù trong phạm vi 5 mét!”

“Sau đó, chúng ta ngủ một giấc thật ngon là được!”

“Đúng rồi, đừng nói ta không nhắc nhở các ngươi, đến lúc đó không thể tu luyện, chúng ta chỉ là ngủ, chính là chơi, hiểu chưa?”

Nghe Hồ Đoản Đoản hỏi, Diệp Phong liền nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

???

Muốn phóng thích tất cả Hỗn Độn chi khí ẩn chứa trong chín vạn 9500 tấm đỉnh cấp Thiên Trữ Phù trong phạm vi 5 mét nho nhỏ này?

Mẹ nó, vậy thì Hỗn Độn chi khí bên trong đó phải tăng đến trình độ gì đây?

Chỉ sợ tùy tiện hút một ngụm, đều có thể hấp thu một đống Hoàng cấp Hi Linh Thổ ẩn chứa trong Hỗn Độn chi khí kia!

Nhưng trong môi trường tu luyện như vậy, không tu luyện, chỉ ngủ?

Sau khi nghe ý tưởng của Diệp Phong, Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản thật sự bị sốc, bọn họ thật sự không ngờ hành vi phá của của Diệp Phong lại phát rồ đến trình độ như vậy!

“A Trường!”

“A Đoản!”

“Có lẽ hành vi phá của bình thường của ta lúc này sẽ đánh sâu một chút vào tinh thần các ngươi!”

“Nhưng ta hy vọng các ngươi có thể hiểu một điều, đó chính là muốn đi theo bên cạnh ta, nhất định phải quen với hành vi phá của bình thường này, bởi vì sau này hành vi phá của của ta có lẽ sẽ còn điên cuồng hơn bây giờ!”

Thấy hai người ngẩn ra tại chỗ, Diệp Phong mỉm cười lên tiếng nhắc nhở.

???

Hành vi phá của bình thường?

Đánh sâu một chút vào tinh thần của chúng ta?

Ngươi có phải có gì hiểu lầm với từ bình thường cùng một chút không?

Nghe Diệp Phong nói những lời này, hai người liếc nhìn nhau, sau đó đều ngẩn ra cười khổ!

……

Chương 1161 - Cái gì! Ngươi nói đây là hành vi phá của bình thường?

Nửa giờ sau!

“Quá điên cuồng!”

“Mẹ nó thật sự quá điên cuồng!”

“Kích hoạt chín vạn 9500 tấm đỉnh cấp Trữ Thiên Phù, cư nhiên có thể đem Hỗn Độn chi khí trong không gian nhỏ này tăng lên đến trình độ hoàn toàn thực chất hoá.”

“Loại tình huống này đừng nói là thời đại xuống dốc hiện tại, cho dù đặt ở thời đại Hỗn Độn giới đã từng huy hoàng nhất, vậy thì

cũng tương đương với bùng nổ!”

Nhìn Hỗn Độn chi khí hoàn toàn thực chất hóa ở xung quanh, Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản thật sự kinh hãi!

Không chút khoa trương khi nói nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, có đánh chết bọn họ cũng sẽ không tin tưởng Hỗn Độn chi khí thế nhưng có thể nồng đậm đến trình độ hoàn toàn thực chất hóa như thế này!

“Phong ca!”

“Ngươi có thể thu hồi ghế bập bênh!”

“Hiện tại xung quanh chúng ta đều là hoàn toàn thực chất hóa Hỗn Độn chi khí, chúng ta chỉ cần phóng xuất ra một tia thần thức là có thể tùy ý khống chế hoàn toàn thực chất hóa Hỗn Độn chi khí này biến thành những hình dạng hoặc vật phẩm nào đó!”

“Cho nên, chúng ta có thể điều khiển hoàn toàn thực chất hóa Hỗn Độn chi khí này chế tạo thành một chiếc ghế bập bênh Hỗn Độn!”

Lúc này, nhìn thấy Diệp Phong nằm xuống ghế bập bênh chuẩn bị nghỉ ngơi, Hồ Trường Trường cũng lên tiếng nhắc nhở.

“Ồ!”

“Còn có thể như vậy sao?”

Nghe được lời này, Diệp Phong cũng cảm thấy hứng thú, sau đó tùy tay bắt lấy một khối thực chất hóa Hỗn Độn chi khí ở bên cạnh, phóng xuất ra một tia thần thức bắt đầu thao tác.

Cây búa!

Trường kiếm!

Trường cung!

Đại thương!

……

Theo thao tác của Diệp Phong, khối Hỗn Độn chi khí trong tay liền bắt đầu biến hóa thành đủ loại kiểu dáng vũ khí khác nhau, điều này trực tiếp khiến Diệp Phong kinh ngạc!

Vài phút sau!

“Được rồi!”

“Hiện tại chúng ta có thể nghỉ ngơi!”

Sau khi nằm trên chiếc ghế bập bênh làm bằng Hỗn Độn chi khí, Diệp Phong cười nói với hai người.

“Phong ca!”

“Ta, ta giống như muốn đột phá!”

“Nhưng ta thật sự không có tu luyện, là thực chất hóa Hỗn Độn chi khí xung quanh tự chui vào trong thân thể của ta!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Hồ Đoản Đoản ở bên cạnh hoảng hốt nói ra tình huống hiện tại của mình!

“Không sao!”

“Nên đột phá thì cứ đột phá!”

“Chỉ cần các ngươi không chủ động tu luyện là được!”

Nói xong, Diệp Phong nhắm hai mắt nghỉ ngơi.

Oanh!

Cùng lúc đó, một cổ hơi thở đột phá cũng bạo phát ra từ trong thân thể Hồ Đoản Đoản.

“Đại ca!”

“Ta muốn chết!”

“Ta thoải mái muốn chết!”

“Khi ta đột phá đến Đạo Vương Cảnh Ngũ Trọng, Hỗn Độn chi khí

xung quanh giống như điên cuồng xâm nhập vào trong cơ thể ta, cái loại cảm giác này thật sự rất mê người!”

Lúc này, Hồ Đoản Đoản vừa hoàn thành xong đột phá nhìn về phía Hồ Trường Trường nói ra tình huống của chính mình với vẻ mặt thỏa mãn.

“Một canh giờ!”

“Ở trong hoàn cảnh này, nhiều nhất thêm một canh giờ là ta có thể đột phá đến Đạo Vương Cảnh Cửu Trọng!”

“Ta muốn xem xem cảm giác ngươi nói thoải mái cỡ nào!”

Nghe Hồ Đoản Đoản nói xong, Hồ Trường Trường cũng chờ mong lên tiếng đáp lại.

Bên kia!

“Luyện chế Hồn Ngọc Phá Thiên Đan, chỉ kém một gốc cây Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo!”

“Cũng không biết có thể tìm được trong chỗ sâu nhất ở rừng rậm hoang vực không!”

Lúc này, có một lão giả đang nhanh chóng đi đến chỗ Diệp Phong, mà tên này chính là một Hỗn Độn chi tổ cường đại!

(Đạo Đồ Cảnh, Đạo Sư Cảnh, Đạo Vương Cảnh, Đạo Hoàng Cảnh, Đạo Đế Cảnh, Đạo Thánh Cảnh, Đạo Tôn Cảnh, Đạo Thần Cảnh cùng Hỗn Độn chi tổ)

Hả?

Chuyện gì đang xảy ra ở bên kia vậy?

Tại sao lại có dao động Hỗn Độn chi khí mãnh liệt như vậy?

Sau khi nhận ra tình hình này, lão giả nghiêm túc đi đến chỗ Diệp Phong.

“Này… Này…!”

“Thế nhưng là hoàn toàn thực chất hóa Hỗn Độn chi khí!”

“Ta không phải đang nằm mơ đấy chứ!”

“Trong Hỗn Độn giới hiện tại thế nhưng sẽ còn nơi xuất hiện nhiều hoàn toàn thực chất hóa Hỗn Độn chi khí như vậy sao?”

Khi lão giả đi vào nơi này, nhìn thấy hoàn toàn thực chất hóa Hỗn Độn chi khí cách đó không xa, cả người trực tiếp kinh hãi, trong mắt lộ ra vẻ khó có thể tin.

“Chờ một chút!”

“Ba tiểu tử kia đang làm cái gì vậy?”

“Ngủ ngon ư?”

“Ở trong hoàn toàn thực chất hóa Hỗn Độn chi khí, không chỉ không tu luyện, ngược lại còn ngủ ngon?”

Khi lão giả thấy Diệp Phong, Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản đang ngủ say ở bên trong, sắc mặt của hắn lập tức xanh mét, phải biết rằng, cả đời này hắn chưa từng được tu luyện ở trong hoàn cảnh tuyệt vời như vậy!

“Không được!”

“Ta cần phải ném ba tên tiểu tử phá của kia ra, sau đó ta đi vào tranh thủ tu luyện một chút!”

Rất nhanh, lão giả liền đưa ra một quyết định!

Tuy nhiên, ngay khi lão giả định đi về phía ba người, một tráng hán đầu trọc đột nhiên xuất hiện ngăn cản đường đi của hắn.

“Ngươi là ai?”

“Tại sao lại cản đường đi của ta?”

Nhìn thấy tráng hán đầu trọc đi chân trần đột nhiên xuất hiện, Lâm Trường Phong ngưng trọng lên tiếng hỏi, bởi vì hắn cảm nhận được nguy cơ cực kỳ mãnh liệt ở trên người đối phương!

“Ha hả!”

“Đại nhân nhà ta đang ngủ ở bên trong, mà ngươi lại muốn đi quấy rầy hắn nghỉ ngơi!”

“Ngươi nói ta có nên ngăn cản ngươi không!”

Nghe đối phương nói xong, Diệp Tiểu Cước nghiền ngẫm nói.

“Xin lỗi!”

“Ta cũng không biết tình huống này là như vậy!”

“Ta hiện tại lập tức rời đi!”

Nghe Diệp Tiểu Cước nói vậy, Lâm Trường Phong cũng sửng sốt, sau đó chuẩn bị lập tức rời đi!

“Muốn chạy?”

“Ngày nào ta cũng bị bắt nạt!”

“Hiện tại cuối cùng cũng gặp được người ta có thể bắt nạt, sao ta có thể để ngươi rời đi dễ dàng như vậy?”

Nhìn thấy Lâm Trường Phong xoay người chuẩn bị rời đi, Diệp Tiểu Cước lắc mình một cái, lại lần nữa ngăn đường đi của đối phương, sau đó nhìn đối phương với ánh mắt tràn đầy vui đùa.

“Vị đạo hữu này!”

“Ta thừa nhận, ta không phải là đối thủ của ngươi!”

“Nhưng ta chính là Thái thượng trưởng lão của Thiên Ngộ Kiếm Tông!”

“Nếu như ngươi thật sự ra tay với ta, đó chính là đang khiêu khích Thiên Ngộ Kiếm Tông chúng ta, đến lúc đó, nếu như Thái thượng đại trưởng lão Thiên Ngộ Kiếm Tông ra tay, ngươi có thể sẽ gặp phải phiền toái, phải biết rằng, Thái thượng đại trưởng lão Thiên Ngộ Kiếm Tông chúng ta chính là Cửu kiếp Hỗn Độn chi tổ!”

Chương 1162 - Ta là Thái thượng trưởng lão của Thiên Ngộ Kiếm Tông, ngươi dám động vào ta?

Nghe Diệp Tiểu Cước nói những lời này, Lâm Trường Phong cũng dùng giọng điệu không vui lên tiếng uy hiếp.

“Cái gì!”

“Cửu kiếp Hỗn Độn chi tổ!”

“Thật sự là quá mạnh, đối với ta cũng có chút khó giải quyết!”

“Nhưng mà, cũng chỉ là có chút khó giải quyết mà thôi, ta không sợ hắn!”

Nói đến đây, Diệp Tiểu Cước liền dùng ánh mắt khiêu khích nhìn về phía Lâm Trường Phong tiếp tục nói: “Đến nỗi ngươi, Tam kiếp Hỗn Độn chi tổ, hành hạ dễ dàng hơn nhiều!”

“Chờ… Chờ một chút!”

“Chúng ta có chuyện từ từ nói!”

“Cho dù ngươi muốn đánh ta, cũng đừng đánh vào mặt ta được không!”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Cước xoa tay hầm hè đi đến chỗ mình, Lâm Trường Phong sợ hãi hét to!

……

Sáng sớm hôm sau!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của ngày hôm qua!”

Khi Diệp Phong tỉnh lại, giọng nói nhắc nhở khen thưởng của hệ thống liền vang lên trong đầu hắn

???

Chỉ chúc mừng ta mà thôi?

Còn lại không có khen thưởng gì cả?

Chơi ta sao?

Nghe hệ thống nhắc nhở khen thưởng ngắn gọn như vậy, Diệp Phong trong lúc nhất thời sợ ngây người!

“Hệ thống!”

“Không có phần thưởng khác sao?”

Sau đó, Diệp Phong lên tiếng hỏi hệ thống.

“Đinh! Ký chủ, hiện tại hệ thống không có bất kỳ hạn chế nào đối với ngươi, ngươi muốn là có thể có được, ngươi muốn cái gì sẽ có cái đó, cho nên, ngoài khen thưởng đột phá tu vi cùng khen thưởng Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, ngươi còn muốn cái gì?”

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống lại vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Đúng vậy!”

“Hiện tại ta muốn cái gì, hệ thống sẽ trực tiếp cho ta cái đó, vậy thì thật sự không cần khen thưởng cho ta!”

“Cho dù khen thưởng ta, kia chẳng phải liền tương đương với tay trái đổi sáng tay phải sao?”

Nghĩ vậy, Diệp Phong cũng cười lắc đầu, sau đó thầm nghĩ trong lòng: “Ta còn chưa quen với loại sinh hoạt không có hạn này đâu!”

Bên kia!

“Đại ca!”

“Chỉ ngủ một giấc mà tu vi của ta từ Đạo Vương Cảnh Tứ Trọng đỉnh phong đột phá đến Đạo Vương Cảnh Lục Trọng, loại cảm giác này thật quá sung sướng!”

“Hơn nữa, ta nằm mơ đều không có nghĩ đến còn có thể đột phá như vậy!”

“Nói thật, ta hiện tại có chút không nỡ rời đi nơi này!”

“Dù sao cũng phải mất ít nhất hai ngày mới có thể khiến cho toàn bộ thực chất hóa Hỗn Độn chi khí trong phạm vi 5 mét này tiêu tán ở trong thiên địa, nếu như ta toàn lực tu luyện trong hai ngày này, ta cũng không dám nghĩ mình có thể đột phá đến cảnh giới gì!”

Lúc này, Hồ Đoản Đoản vừa tỉnh lại cũng nhìn về phía Hồ Trường Trường ở bên cạnh nói ra suy nghĩ của mình.

“Đoản Đoản!”

“Không cần tham lam lợi ích nhỏ trước mắt!”

“Chỉ cần chúng ta có thể đi theo Phong ca hỗn, tương lai nhất định vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta!”

Nghe vậy, Hồ Trường Trường lập tức khuyên bảo.

“Đại ca!”

“Ta biết!”

“Hơn nữa, đó là ta tùy tiện nói mà thôi!”

Nghe Hồ Trường Trường nhắc nhở, Hồ Đoản Đoản cũng cười đáp lại.

“A Trường!”

“A Đoản!”

“Hai quả Hỗn Độn giới này, các ngươi cất đi, bên trong đều chứa một ngàn tấm đỉnh cấp Thiên Trữ Phù, đây là phí vất vả ngày hôm qua ta đã hứa với các ngươi!”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên từ bên cạnh.

“Tạ Phong ca!”

Nhìn thấy Hỗn Độn giới Diệp Phong đưa qua, hai huynh đệ cũng không từ chối, mà là vô cùng vui vẻ nhận lấy.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng đột phá tám tiểu cảnh giới!”

Cùng lúc đó, lời nhắc nhở khen thưởng từ hệ thống lại lần nữa vang lên trong đầu Diệp Phong.

Oanh! Oanh! Oanh!

Ngay sau đó, từng hơi thở đột phá liên tiếp bạo phát ra từ trong cơ thể Diệp Phong.

Đạo Đồ Cảnh Nhị Trọng đỉnh phong!

Đạo Đồ Cảnh Tam Trọng đỉnh phong!

……

Đạo Đồ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

Rất nhanh, tu vi của Diệp Phong trực tiếp từ Đạo Đồ Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong đột phá đến Đạo Đồ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

???

Phong ca đang làm gì vậy?

Đây là đang đột phá hay vẫn là đang chơi!

Có cần phải đột phá nhẹ nhàng như vậy không!

Nếu như ngươi chơi như vậy, sẽ khiến ta nghĩ lầm ta cũng có thể!

Nhìn thấy Diệp Phong thịch thịch thịch trực tiếp đột phá đến Đạo Đồ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, điều này trực tiếp khiến huynh đệ Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản kinh hãi!

Chỗ tối!

“Thấy không!”

“Vị thanh niên anh tuấn tiêu sái, phong lưu phóng khoáng, người gặp người thích, hoa gặp hoa nở, soái khí vô địch kia chính là đại nhân nhà ta!”

“Ngươi tốt nhất nên nhớ kỹ bộ dáng của hắn, nếu không, nếu như ngươi lại trêu chọc phải đại nhân nhà ta, ngươi tuyệt đối chết chắc!”

“Hơn nữa, ngươi hẳn là cảm thấy may mắn vì lần này ta là người thu thập ngươi, nếu như là tên Diệp Nhất kia, hắn đã trực tiếp giết ngươi!”

Lúc này, nhìn đầu heo Lâm Trường Phong, Diệp Tiểu Cước cũng lên tiếng nhắc nhở.

“Đại nhân!”

“Ta đã nhớ kỹ bộ dáng của hắn!”

“Sau này nếu gặp lại hắn, ta nhất định tránh xa hắn!”

“Còn có, cảm tạ đại nhân lần này không giết!”

Nghe Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Lâm Trường Phong cũng vội vàng đáp lại, đồng thời trong lòng tủi thân thầm nghĩ: “Tuy rằng ta không chết, nhưng ngươi dùng đôi chân xú kia đá mặt ta cả đêm, khiến ta hiện tại có bóng ma tâm lý với đôi chân!”

Một lát sau!

“Thôi!”

“Bởi vì gặp phải kiếp này, ta cũng không còn tâm tình đi rừng rậm hoang vực tìm kiếm Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo!”

“Nếu đã như vậy, liền đi Thiên Hoang Thành gần đây nghỉ ngơi một chút, thuận tiện phát ra thông cáo thu mua Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo, xem có thể thu được một gốc nào không!”

Sau khi an toàn rời đi, Lâm Trường Phong từ bỏ ý tưởng tiến vào nơi sâu nhất trong rừng rậm hoang vực tìm kiếm Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo, sau đó rời khỏi rừng rậm hoang vực, bay thẳng

đến Thiên Hoang Thành gần đây!

Bên kia!

“Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, thỉnh ký chủ đi đến Thiên Hoang Thành, sau đó hoàn thành ba lần hành vi phá của, nhiệm vụ thành công, khen thưởng trăm phần trăm đột phá cảnh giới, có xác xuất cao khen thưởng Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, nhiệm vụ thất bại, không có trừng phạt, thời gian nhiệm vụ, ba ngày!”

Hả?

Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên!

Khen thưởng là trăm phần trăm đột phá cảnh giới cùng tỷ lệ cao Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch?

Chương 1163 - Ngươi gọi như vậy là biết một chút sao?

Thú vị như vậy!

Nghe hệ thống đột nhiên tuyên bố nhiệm vụ phá của ngẫu nhiên, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ hứng thú.

“Đúng rồi!”

“Ta còn chưa xem sản phẩm phá của đổi mới hôm nay đâu!”

Lúc này, Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới một chuyện, sau đó bắt đầu kiểm tra sản phẩm phá của làm mới hôm nay!

Sản phẩm phá của hôm nay: Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo mười vạn năm niên đại *10000 cây

Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo: Một loại Thần thảo hiếm có ở Hỗn Độn giới, có thể ăn trực tiếp, cũng có thể dùng cho việc luyện chế đan dược!

“Ai!”

“Lại không phải giới thiệu chi tiết rồi!”

“Giới thiệu nhiều thêm một chút có thể chết sao!”

Sau khi kiểm tra tình huống của sản phẩm phá của được đổi mới hôm nay, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó liền nhìn sang Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản ở bên cạnh, lên tiếng hỏi: “Hai người các ngươi đã từng nghe nói đến Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo chưa?”

“Nga!”

“Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo sao?”

“Không rõ lắm, chưa bao giờ nghe nói qua!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, giọng nói của Hồ Đoản Đoản lập tức vang lên.

???

Không biết?

Không biết, vậy ngươi nga cái gì mà nga!

Nghe Hồ Đoản Đoản trả lời, Diệp Phong lập tức đen mặt!

“Phong ca!”

“Nói thật với ngươi, ta thật ra cũng biết một vài về Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo!”

Đúng lúc này, giọng nói của Hồ Trường Trường cũng vang lên từ một bên.

“Hả?”

“Ngươi biết?”

“Vậy nói nhanh lên!”

Nghe Hồ Trường Trường nói vậy, Diệp Phong cũng nhìn về phía đối phương vội vàng hỏi.

“Phong ca!”

“Theo ta được biết, Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo chính là một loại Thần thảo tương đối hiếm có ở Hỗn Độn giới!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Hồ Trường Trường lập tức trả lời.

???

Tiếp tục nói đi!

Mẹ nó sẽ không phải hết rồi đấy chứ?

Nhìn thấy Hồ Trường Trường nói câu này, sau đó lại không có động tĩnh gì, Diệp Phong cũng đen mặt hỏi: “Sau đó thì sao?”

“Phong ca!”

“Không có sau đó!”

“Ta không phải đã nói rồi sao, ta chỉ biết một vài, cho nên, ta chỉ biết như vậy mà thôi!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Hồ Trường Trường cũng nghiêm túc đáp lại.

Hả?

Mẹ nó, ngươi gọi chút thông tin vô dụng này là có biết một vài ư?

Nghe Hồ Trường Trường nói xong, Diệp Phong suýt chút nữa ngất đi, thậm chí hắn hiện tại không nhịn được muốn rống to với Hồ Trường Trường một câu: “Ngươi gọi đây là có biết một vài sao, mẹ nó không bằng một tiếng nga của đệ đệ ngươi đâu!”

“Được rồi!”

“Không nói đến Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo nữa!”

“Các ngươi có biết Thiên Hoang Thành ở đâu không?”

Sau khi cố gắng bình tĩnh lại, Diệp Phong lúc này mới nhìn về phía hai người hỏi.

“Nga!”

“Thiên Hoang Thành sao?”

“Phong ca, Thiên Hoang Thành…”

Bang!

Hồ Đoản Đoản còn chưa kịp nói xong, Diệp Phong liền dùng nắm đấm đánh thẳng vào đầu hắn, sau đó mắng to: “Nga nga nga, nga ngươi cái đầu, biết thì biết, không biết thì không biết, có thể nói chuyện đàng hoàng được không!”

“Phong ca!”

“Ta biết Thiên Hoang Thành!”

“Có thể nói, Thiên Hoang Thành là thành trấn gần rừng rậm hoang vu nhất!”

“Nếu như hiện tại rời đi rừng rậm hoang vu, khoảng giữa trưa là có thể đến Thiên Hoang Thành!”

Xoa cái đầu đau nhức, Hồ Đoản Đoản oan ức lên tiếng giải thích.

“Phải không?”

“Vậy thì không nên muộn!”

“Chúng ta tranh thủ xuất phát, lập tức đến Thiên Hoang Thành!”

Nghe Hồ Đoản Đoản nói xong, Diệp Phong liền nói thẳng ra quyết định của mình!

……

Ba giờ sau!

Thiên Hoang Thành!

“Hai người các ngươi ở trong trấn này hỏi thăm xem có ai biết về Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo không!”

“Nếu như có người biết, vậy hỏi cẩn thận một chút, nhớ rõ đưa cho người ta chút tiền trà nước!”

“Còn ta ở lại nhà tửu lầu này chờ tin tức tốt của các ngươi!”

Sau khi đi đến Thiên Hoang Thành, Diệp Phong trực tiếp đưa ra mệnh lệnh đầu tiên cho Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản.

“Phong ca!”

“Chúng ta liền đi tìm hiểu trước!”

Nói xong, Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản chia làm hai đường, rất nhanh liền biến mất ở trong tầm mắt của Diệp Phong!

Một giờ sau!

“Phong ca!”

“Hôm nay có người phát ra thông cáo nói muốn thu mua một gốc Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo!”

“Ta nghĩ người kia tuyệt đối hiểu rõ tình huống của Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo!”

“Nếu không, chúng ta đi gặp người kia!”

Lúc này, Hồ Đoản Đoản vừa đi vào tửu lầu liền nói tình huống này với Diệp Phong.

“Nga!”

“Có người đang thu mua Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo sao?”

Nghe Hồ Đoản Đoản nói như vậy, Diệp Phong cũng ngạc nhiên lẩm bẩm.

“Ngươi nga thì không sao!”

“Ta nga liền đánh đầu của ta!”

“Phong ca, ngươi cũng quá song tiêu!”

Nghe Diệp Phong cũng nga một tiếng, Hồ Đoản Đoản cười khổ.

“A Đoản!”

“Liên hệ với đại ca ngươi, kêu hắn trở về!”

“Chúng ta đi gặp người thu mua Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo!”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên ở bên cạnh.

“Phong ca!”

“Ta đã biết!”

“Ta liền liên hệ với đại ca ngay, kêu hắn nhanh chóng trở lại!”

Hồ Đoản Đoản nghe xong cũng lập tức đáp lại.

Một lát sau!

Nhà đấu giá Long Ngọc!

“Lâm tiền bối!”

“Bên ngoài có ba tên tiểu tử nói muốn gặp ngươi!”

“Bọn họ nói, trong tay bọn họ có Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo mà ngài cần!”

Lúc này, lão bản nhà đấu giá Long Ngọc đang cung kính nói với Lâm Trường Phong.

“Cái gì!”

“Bọn họ nói trong tay có Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo sao?”

“Là trăm năm niên đại, hay vẫn là ngàn năm niên đại?”

Nghe được tin tức này, Lâm Trường Phong lập tức kích động, phải biết rằng, hắn tuyên bố bố cáo kia cũng chỉ là tùy tiện phát một chút, căn bản không hy vọng xa vời có thể thu được Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo!

Nhưng hắn vạn lần không ngờ hạnh phúc lại đến đột nhiên như vậy!

“Lâm tiền bối!”

“Bọn họ chưa nói là bao nhiêu niên đại!”

“Nếu không, ta mời bọn họ tiến vào, sau đó ngươi trực tiếp nói chuyện với bọn họ?”

Nghe Lâm Trường Phong dò hỏi, lão bản nhà đấu giá Long Ngọc cũng vội vàng trả lời.

“Tốt! Tốt! Tốt!”

“Vậy ngươi mau dẫn bọn hắn vào đây!”

“Ta tự nói chuyện với bọn họ!”

Lâm Trường Phong nghe vậy cũng vội vàng nói.

Một lát sau!

“Mẹ kiếp!!!”

“Mẹ nó ta đều trốn đến nơi này, bọn họ còn không chịu buông cho tha ta sao?”

“Đây là chuẩn bị đuổi tận giết tuyệt sao?”

Chương 1164 - Ta đều đã trốn đến nơi này, bọn họ còn không buông tha cho ta sao?

Nhưng mà, sau khi Lâm Trường Phong nhìn thấy ba người đi vào thế nhưng là Diệp Phong, Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản, hắn cảm giác mình sắp phát điên!

???

Tại sao tên này lại đột nhiên run lên khi nhìn thấy chúng ta vậy?

Chúng ta đáng sợ như vậy sao?

Thấy Lâm Trường Phong ở đối diện đột nhiên run rẩy cả người, trên mặt Diệp Phong cũng lộ ra một tia nghi hoặc.

“Ngươi là người muốn thu mua Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo sao?”

Diệp Phong không hiểu, dứt khoát cũng không nghĩ nữa, mà là nhìn thẳng vào Lâm Trường Phong hỏi.

“Không, không sai!”

“Là ta muốn thu mua Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Lâm Trường Phong cũng vội vàng đáp lại.

“Trong tay ta đang có Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo!”

“Tuy nhiên trước khi bán cho ngươi, ta muốn hỏi ngươi một việc trước, không biết có tiện hay không?”

Nghe Lâm Trường Phong trả lời, Diệp Phong tiếp tục hỏi.

“Phương tiện!”

“Nhất định phải phương tiện!”

“Thiếu gia, mau mời ngồi!”

“Ngươi muốn hỏi cái gì cứ việc hỏi, ta nhất định sẽ nói cho ngươi tất cả những gì ta biết!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Lâm Trường Phong đầu tiên đặt một chiếc ghế ở sau lưng Diệp Phong, sau đó cung kính lên tiếng đáp lại.

Hả?

Có chuyện gì với tên này vậy?

Tại sao hắn lại khách khí với ta như vậy?

Ta cũng không quen biết hắn nha!

Thấy Lâm Trường Phong khác thường, Diệp Phong cũng hơi nhíu mày, sau đó ở trong lòng trực tiếp hạ lệnh với hệ thống: "Hệ thống, tiêu hao công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, kiểm tra một chút, tại sao người này lại khách khí với ta như vậy?"

"Đinh! Tiêu hao công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, đối phương tên là Lâm Trường Phong, chính là Thái thượng trưởng lão của Thiên Ngộ Kiếm Tông, mà hắn sở dĩ khách khí với ngươi như vậy là bởi vì ngày hôm qua hắn đột nhiên xông vào khi các ngươi đang ngủ say, sau đó bị Diệp Tiểu Cước ngăn lại, hơn nữa lại bị Diệp Tiểu Cước đạp cả đêm!"

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, giọng nói của hệ thống liền vang lên trong đầu hắn.

???

Ngày hôm qua khi chúng ta ngủ, tên này đã xuất hiện ở kia?

Sau đó, còn để Tiểu Cước hầu hạ hắn cả đêm?

Nghe hệ thống nói xong, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó tự lẩm bẩm nói: "Chẳng trách khi hắn vừa nhìn thấy ta liền sợ run người, hoá ra là đã gặp qua ta!"

"Lâm tiền bối!"

"Ta muốn biết một vài tình huống có liên quan đến Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo!"

"Nói sơ qua cho ta biết đi!"

Sau khi làm rõ tình hình, Diệp Phong ngồi ở trên ghế, sau đó nhìn đối phương dò hỏi.

"Vị thiếu gia này!"

"Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo chính là một loại Thần thảo hiếm

có ở Hỗn Độn giới!”

“Nếu như dùng trực tiếp, sẽ tăng lên thần thức, tuy nhiên, nếu muốn phát huy hoàn toàn dược hiệu của Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo, vậy thì vẫn phải luyện chế thành đan dược!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Lâm Trường Phong lập tức trả lời.

“Ta không muốn biết những chuyện này!”

“Điều ta muốn biết chính là Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo có nơi nào đặc biệt không!”

“Ví dụ như có thể đốt cháy, trồng ở nơi có thể tự khô héo linh tinh!”

Nghe Lâm Trường Phong trả lời, Diệp Phong khẽ nhíu mày, sau đó lại hỏi.

“Phong ca đúng là Phong ca!”

“Đúng là đi con đường không tầm thường!”

Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản ở bên cạnh nghe Diệp Phong nói như vậy cũng cười khổ lẩm bẩm.

“Hả?”

“Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo có nơi nào đặc biệt hay không sao?”

“Ví dụ như đốt cháy hoặc trồng ở nơi có thể tự khô héo?”

“Sao vậy, ngươi đang chuẩn bị ra tay với Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo sao?”

Mà nghe Diệp Phong nói những lời này, Lâm Trường Phong cũng ngốc!

“Vị thiếu gia này!”

“Nếu là như vậy, Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo thật sự có một chỗ đặc biệt!”

“Đó chính là Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo sợ ánh sáng mặt trời!”

“Nếu Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo tiếp xúc với ánh mặt trời trong thời gian dài, nó sẽ dần dần khô héo, cuối cùng, lực lượng đặc thù ẩn chứa trong nó sẽ hoàn toàn tiêu tán, nó cũng sẽ biến thành một gốc cây khô!”

Mặc dù không hiểu tại sao Diệp Phong lại muốn biết tình huống này, nhưng Lâm Trường Phong vẫn giải thích

“Hả?”

“Sau khi ánh mặt trời chiếu vào, nó sẽ biến thành cây khô?”

“Đó có phải là có thể dùng Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo đan một chiếc ô che nắng dùng một lần?”

Nghĩ vậy, Diệp Phong liền nhếch miệng nở nụ cười, sau đó nhìn về phía Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản trực tiếp hỏi: “Các ngươi có ai biết dùng cỏ dại đan thành dù không?”

“Nga!”

“Dù?”

“Dùng cỏ dại đan ra một cái…”

Bùm!

Hồ Đoản Đoản còn chưa nói xong, Diệp Phong đã trực tiếp một quyền đánh vào đầu hắn, sau đó mắng to: “Đã bảo ngươi nói chuyện đừng nga nga nga, ngươi còn nga nga nga, sao nào, tìm đánh không đủ đúng không!”

“Phong ca!”

“Ta sai rồi!”

“Sau này ta sẽ tận lực khống chế!”

Nghe Diệp Phong giận mắng, Hồ Đoản Đoản ôm đầu tủi thân nói.

???

Tận lực khống chế?

Không nên là sau này tuyệt đối sẽ không tái phạm nữa sao?

Sao nào, không nói nga là không được phải không!

Nghe Hồ Đoản Đoản nói như vậy, Diệp Phong cũng là che trán, tỏ ra cực kỳ bất đắc dĩ, hắn cảm thấy Hồ Đoản Đoản thật sự đã không cứu được!

“Phong ca!”

“Ta thật ra biết một chút về việc dùng cỏ dại đan thành dù!”

Đúng lúc này, giọng nói của Hồ Trường Trường cũng vang lên từ bên cạnh.

“Nga!”

“Ngươi hiểu một chút?”

“Vậy trong tay ngươi có cỏ dại, biểu diễn cho ta xem một chút trước đi!”

Nghe Hồ Trường Trường nói như vậy, hai mắt Diệp Phong sáng lên, sau đó lên tiếng thúc giục.

“Hả?”

“Ta nga thì không được, liền đánh ta!”

“Ngươi nga thì được, và không có gì xảy ra?”

“Dựa vào cái gì!”

“Cuộc sống này mẹ nó vô pháp qua!”

Mà Hồ Đoản Đoản ở bên cạnh nghe Diệp Phong ‘ nga ’ một tiếng, cảm thấy như mình sắp phát điên!

Tuy nhiên, Diệp Phong không có thời gian để chú ý đến tình huống của Hồ Đoản Đoản, bởi vì lúc này sự chú ý của hắn đã ở trên người Hồ Trường Trường.

“Hả!”

“Tên Hồ Trường Trường này xem ra cũng rất chuyên nghiệp!”

“Chỉ là không biết chờ sau khi hắn hoàn thành, chiếc dù được đan xong sẽ trông như thế nào!”

Nhìn Hồ Trường Trường trãi các loại Thần thảo trên mặt đất, rất nhanh làm thành hình dạng một cái dù, điều này khiến cho Diệp Phong bắt đầu mong đợi.

“Hả?”

“A Trường!”

“Sao lại dừng?”

“Bắt đầu đan đi!”

Chương 1165 - Suy đoán đáng sợ, Lâm Trường Phong luống cuống!

Sau khi thấy Hồ Trường Trường trãi ra thành hình cái dù liền trực tiếp đứng dậy ngừng lại, Diệp Phong cũng khó hiểu lên tiếng hỏi.

“Đan?”

“Ta không biết đan nha!”

“Phong ca, không phải ta đã nói rồi sao, ta chỉ là biết sơ qua một chút, cho nên, ta chỉ biết phô ra hình dạng một cái dù, đến nỗi công việc đan dệt còn lại, nó đã nằm ngoài khả năng của ta!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Hồ Trường Trường cũng nghiêm túc lên tiếng giải thích.

“Mẹ kiếp!!!”

“Tại sao ta lại đặt nhiều kỳ vọng vào hắn như vậy!”

“Khi hắn nói biết một vài, lúc đó ta nên chuẩn bị tinh thần thật tốt!”

Nghe được lời giải thích của Hồ Trường Trường, Diệp Phong cảm thấy cả người sắp nổ tung, hắn không hiểu tại sao lúc trước mình lại nhận hai tên tiểu đệ khờ khạo như vậy!

“Một cái há mồm chính là nga!”

“Một cái há mồm chính là lược hiểu một vài!”

Nghĩ đến câu cửa miệng của hai tên khờ này, Diệp Phong hiện tại hận không thể khâu miệng bọn họ lại, miễn cho huyết áp của mình tăng lên!

“Vị thiếu gia này!”

“Nếu không để ta thử xem?”

Đúng lúc này, giọng nói của Lâm Trường Phong vang lên từ bên cạnh.

“Hả?”

“Lâm tiền bối, ngươi cũng biết đan sao?”

Nghe Lâm Trường Phong nói như vậy y, Diệp Phong cũng có hơi ngạc nhiên hỏi.

“Chỉ là đan thôi mà!”

“Không phải có tay là được rồi sao?”

Nghe Diệp Phong hỏi, Lâm Trường Phong cũng cười đáp lại.

“Đại ca!”

“Ta có cảm giác lão nhân này đang ám chỉ chúng ta!”

“Nhưng ta không có chứng cứ!”

Mà Hồ Đoản Đoản ở bên cạnh nghe được lời này, lại là trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình với Hồ Trường Trường ở một bên.

“Muốn cái mao chứng cứ!”

“Lão nhân này chính là đang ám chỉ huynh đệ chúng ta đâu!”

“Nhưng chúng ta có thể làm sao bây giờ, chỉ có thể nhẫn nhịn gió êm sóng lặng, học trộm thành công rồi làm hắn nha!”

Nói xong, tất cả sự chú ý của Hồ Trường Trường đều đổ dồn lên người Lâm Trường Phong, hắn cần phải học được cách đan chiếc dù này!

Một nén nhang sau!

“Thiếu gia!”

“Ngươi xem cái ô đan bằng cỏ này có được không?”

Lúc này, Lâm Trường Phong cầm lên chiếc dù cỏ đã được đan xong, sau đó vẻ mặt đắc ý nhìn Diệp Phong hỏi.

“Không tệ!”

“Thật không sai!”

“Chiếc dù đan bằng cỏ này chính là thứ ta muốn!”

Nhìn chiếc dù cỏ trong tay Lâm Trường Phong, Diệp Phong vô cùng hài lòng nói.

“Được rồi!”

“Tiếp theo, chúng ta nên nói đến chuyện Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo!”

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Lâm Trường Phong nói ra lời này.

“Thiếu gia!”

“Ta muốn một gốc Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo ngàn năm, nếu không có, trăm năm cũng được!”

“Đến nỗi giá cả, ngươi tùy tiện mở lời, ta tuyệt đối sẽ không trả giá!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Lâm Trường Phong cũng vội vàng đáp lại, hắn không sợ tiêu tiền, thậm chí, hắn còn có chút chờ mong Diệp Phong có thể lừa hắn, dù sao loại cơ hội xoát hảo cảm như vậy cũng không nhiều lắm!

“Không có!”

“Trăm năm niên đại cùng ngàn năm niên đại, ta đều không có!”

Lúc này, giọng nói của Diệp Phong rất nhanh liền vang lên.

Hả?

Đều không có sao?

Xem ra, vẫn là ta nghĩ mọi việc quá tốt đẹp!

Nhưng mà cũng đúng, với tình huống hiện tại ở Hỗn Độn giới, các loại đỉnh cấp Thần thảo, Thần hoa, thiên tài địa bảo linh linh đều bị tranh đoạt gần hết, hơn nữa Hỗn Độn chi khí ở Hỗn Độn giới càng ngày càng loãng, các loại Thần thực hiếm có cũng bắt đầu diệt sạch, muốn có Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo trăm năm hoặc ngàn năm là chuyện không quá hiện thực!

Cho dù ta tự mình đi vào nơi sâu nhất trong rừng rậm hoang vực, chỉ sợ cũng sẽ không tìm được Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo!

“Thiếu gia!”

“Mười năm niên đại cũng được, thậm chí, cho dù là một năm, ta cũng muốn!”

Sau đó, Lâm Trường Phong liền nhìn về phía Diệp Phong nói ra suy nghĩ của mình.

???

Tại sao yêu cầu càng ngày càng thấp hơn vậy?

Đây là đang khinh thường ta sao?

Nghe Lâm Trường Phong nói như vậy, Diệp Phong cũng đen mặt

nói: “Lâm tiền bối, ta không có Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo những năm ngươi nhắc tới, nhưng mà trong tay ta thật ra có một ít Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo mười vạn năm, ngươi có muốn không?”

“Cái gì!!!”

“Mười vạn năm niên đại?”

“Ở trong Hỗn Độn giới thế nhưng còn có Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo mười vạn năm?”

Nghe vậy, Lâm Trường Phong trợn mắt há hốc mồm. Dù sao hắn đã sống mấy vạn năm, nhưng lại chưa từng nghe nói qua Hỗn Độn giới có Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo mười vạn năm niên đại như vậy!

Hơn nữa nếu đây là thật, vậy thì cây Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo này còn lớn tuổi hơn cả hắn!

Xoát!

Nghe Lâm Trường Phong cảm thán, đặc biệt chú ý tới sắc mặt đối phương khó có thể tin, Diệp Phong cũng không nói thêm lời vô nghĩa, mà là trực tiếp từ trong hệ thống không gian lấy ra Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo mười vạn năm đặt trên mặt đất.

Hả?

Trong tay ngươi có Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo mười vạn năm đã là chuyện quá mức!

Kết quả, ngươi không phải chỉ có một gốc cây, mà là một trăm cây?

Đây là chuyện mà con người có thể làm ra sao?

Khi Lâm Trường Phong nhìn thấy Diệp Phong lấy ra một trăm cây Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo, hắn toàn toàn chết lặng tại chỗ!

“Lâm tiền bối!”

“Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo của ta, chỉ tặng không bán!”

“Nói cách khác, nếu như ngươi vì ta làm một chuyện, ta có thể tặng cho ngươi số Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo này làm phí vất vả, nhưng ta nhất định sẽ không bán cho ngươi, mặc kệ ngươi ra giá bao nhiêu, ta cũng sẽ không bán!”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên từ một bên.

???

Chỉ đưa không bán?

Còn có chuyện tốt như vậy sao?

Vậy ta chẳng phải có lời rồi sao?

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Lâm Trường Phong lập tức kích động lên, hắn thật sự không ngờ chính mình còn có thể gặp được loại chuyện tốt này!

“Thiếu gia!”

“Không biết có thể giúp được gì cho ngài?”

“Chỉ cần nằm trong khả năng của ta, ta nhất định sẽ cố gắng hết sức!”

Sau đó, Lâm Trường Phong nghiêm túc nhìn Diệp Phong hỏi.

“Rất đơn giản!”

“Trong tay ta có một vạn cây Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo mười vạn năm!”

“Ngươi chỉ cần giúp ta đan một vạn cây Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo này thành cỏ dù là được!”

Nghe Lâm Trường Phong nói xong, Diệp Phong liền nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

“Cái gì!”

Chương 1166 - Ngươi gọi như vậy là biết một chút sao?

“Trong tay vị đại thiếu thần bí này thế nhưng còn có một vạn cây Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo mười vạn năm?”

“Quá đáng sợ!”

“Nhưng mà, tại sao hắn lại muốn đem Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo đan thành dù cỏ?”

“Chẳng lẽ, hắn muốn lấy dù cỏ làm vật che ánh mặt trời khi đi ra ngoài?”

Trừng!

Nghĩ đến khả năng này, thân thể của Lâm Trường Phong đột nhiên run lên, sau đó, hắn dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn về phía Diệp Phong!

“Thiếu gia!”

“Ta có một nghi vấn muốn hỏi!”

“Đó là, tại sao ngài phải đem số Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo quý giá này biến thành cỏ để đan dù vậy?”

Sau đó, Lâm Trường Phong nhìn về phía Diệp Phong thử hỏi.

“Lâm tiền bối!”

“Bởi vì đây là lần đầu tiên chúng ta gặp mặt, cho nên, ngươi có lẽ không hiểu biết về ta!”

“Thật ra ta là một người rất có tâm!”

“Lúc nãy khi vừa tiến vào nhà đấu giá, ta nhìn thấy bên ngoài nhà đấu giá có rất nhiều hoa cỏ đang phơi dưới ánh nắng mặt trời chói chang, như vậy khiến ta không đành lòng!”

“Cho nên, ta mới muốn đem Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo này đan thành dù, sau đó đặt ở bên ngoài giúp những bông hoa cây cỏ đáng yêu đó che ánh mặt trời nóng cháy!”

Nghe Lâm Trường Phong dò hỏi, Diệp Phong cũng nghiêm trang nói hươu nói vượn.

???

Ngươi phải dùng Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo vô giá giúp những cây hoa cỏ dại có thể tùy ý nhìn thấy ở bên ngoài che ánh mặt trời?

Đây làm gì gọi là có tâm, ngươi đơn thuần chỉ là một tên bại gia tử!

Dù sao những cây hoa cỏ dại ngoài kia phơi không chết, nhưng Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo một khi tiếp xúc với ánh nắng mặt trời, nó sẽ chết ngay lập tức!

Những cây hoa cây cỏ dại rác rưởi kia có tài đức gì, mà có thể làm Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo sang quý thay thế chúng nó che đậy ánh mặt trời, chúng nó căn bản không xứng!

Nghe Diệp Phong giải thích xong, Lâm Trường Phong hai mắt tối sầm, thiếu chút nữa ngất đi, hắn thật sự không ngờ rằng Diệp Phong lại thật sự dùng ô rơm dệt từ Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo che nắng, mà càng thêm điên cuồng chính là thế nhưng muốn che nắng cho những cây hoa cây cỏ dại rác rưởi ngoài kia!

“Thiếu gia!”

“Nếu là như vậy!”

“Ta thật sự không làm được việc đan cỏ dù này!”

“Ta thật sự không đành lòng nhìn Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo niên đại như vậy phải bị lãng phí!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Lâm Trường Phong liền nhìn về phía Diệp Phong nói ra suy nghĩ của mình, không phải hắn không sợ Diệp Phong, mà là hắn không thể chấp nhận hành vi phá của phát rồ

như vậy!

“Lâm tiền bối!”

“Sau khi hoàn thành, ta sẽ cho ngươi một trăm cây Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo mười vạn năm niên đại!”

Nghe Lâm Trường Phong nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp nói ra phí vất vả.

“Thiếu gia!”

“Tuy rằng ta không xuống tay được, nhưng ta lại có thể xuống chân!”

“Nhưng mà ta vẫn không đành lòng nhìn hình ảnh kia, cho nên, ta chuẩn bị che lại đôi mắt!”

Nghe được phí vất vả ngang tàng như thế, Lâm Trường Phong lập tức thay đổi quyết định, thậm chí còn không do dự một giây phút nào, hắn cảm thấy nếu như mình do dự, đó là không tôn trọng một trăm cây Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo mười vạn năm niên đại kia!

“Mẹ kiếp!”

“Lão nhân này ngày thường ngoài việc tu luyện rốt cuộc còn làm gì!”

“Không chỉ biết dùng tay đan cỏ dù, mẹ nó thế nhưng còn có thể dùng chân?”

“Hơn nữa, vẫn là dưới tình huống hai mắt bị che lại!”

“Mẹ nó cũng quá mạnh rồi!”

Nhìn thấy Lâm Trường Phong cởi giày, dùng vớ che hai mắt mình, sau đó trực tiếp bắt đầu dùng chân đan cỏ dù, một màn này trực tiếp khiến Diệp Phong chấn động!

“Đại ca!”

“Lão nhân này thật là ức hiếp người!”

“Dùng tay nhục nhã chúng ta còn chưa tính, hiện tại thế nhưng còn dùng cả chân nhục nhã chúng ta!”

“Tiểu đệ thật sự không thể nhịn nổi nữa, đại ca, ngươi cũng không thể nhịn!”

Mà Hồ Đoản Đoản ở một bên lúc này cũng dùng thần thức truyền âm nói với Hồ Trường Trường suy nghĩ của mình.

“Đoản Đoản!!!”

“Giờ nào rồi mà còn quan tâm mấy thứ vô dụng này!”

“Đừng nói lão nhân này dùng chân nhục nhã chúng ta, cho dù hắn dùng đầu lưỡi nhục nhã chúng ta, đó cũng không phải việc chúng ta hiện tại cần quan tâm!”

Nghe Hồ Đoản Đoản nói xong, Hồ Trường Trường tức giận mắng to.

“Đoản Đoản!”

“Ngày hôm qua Phong ca thu hai chúng ta làm tiểu đệ!”

“Nhưng mà hai ngày qua, huynh đệ chúng ta người thì nga nga nga, người thì có biết một vài, chuyện gì cũng chưa làm xong!”

“Nếu cứ tiếp tục như vậy, Phong ca có thể đuổi chúng ta đi!”

Sau khi trách mắng, Hồ Trường Trường liền dùng thần thức truyền âm nói với Hồ Đoản Đoản nguy cơ huynh đệ bọn họ đang gặp phải!

“Đại ca!”

“Năng lực của chúng ta có hạn!”

“Có chút đồ vật thật sự không biết, có một số việc, cũng thật sự làm không được!”

“Vậy chúng ta cũng chỉ có thể xuống tay ở cùng một chỗ, nếu vẫn

không thể giải quyết nguy cơ hiện tại chúng ta gặp phải, vậy thì thật sự không còn cách nào khác!”

“Chỉ có thể nói rằng chúng ta cùng Phong ca có duyên không phận!”

Sau khi nghe Hồ Trường Trường nói, Hồ Đoản Đoản cúi đầu trầm tư, sau đó nghiêm túc nói ra suy nghĩ của mình.

“Hả?”

“Vậy ngươi nói cho ta biết, chúng ta nên bắt đầu từ đâu!”

Nghe vậy, Hồ Trường Trường cũng vội vàng hỏi.

“Phá của!”

“Nếu như Phong ca là đệ nhất bại gia tử Chư Thiên Vạn Giới, chúng ta không thể làm gì khác hơn là phá của!”

“Từ giờ trở đi, việc huynh đệ chúng ta cần phải làm là trở thành tiểu đệ phá của mạnh nhất bên cạnh Phong ca!”

Nói xong, Hồ Đoản Đoản liền lấy ra một ngàn tấm đỉnh cấp Thiên Trữ Phù phí vất vả mình vừa nhận được trước đó.

Oanh!

Khi Hồ Đoản Đoản kích hoạt toàn bộ một ngàn tấm Thiên Trữ Phù, nồng độ Hỗn Độn chi khí trong phạm vi 5 mét xung quanh Diệp Phong ngay lập tức tăng lên đến mức đáng sợ, tuy rằng không đạt tới trình độ hoàn toàn thực chất hóa, nhưng Hỗn Độn chi khí bên trong có thể mơ hồ nhìn thấy được!

Hả?

Tiểu tử A Đoản này đang làm gì vậy?

Tại sao hắn lại đột nhiên kích hoạt một ngàn tấm Thiên Trữ Phù?

Lúc này, Diệp Phong cũng ý thức được tình huống này, cũng dùng ánh mắt khó hiểu nhìn Hồ Đoản Đoản hỏi: “A đoản, ngươi đang

làm gì vậy?”

Chương 1167 - Đây làm gì gọi là có tâm, ngươi đơn thuần chỉ là một tên bại gia tử!

“Phong ca!”

“Ngài chính là đệ nhất bại gia tử Chư Thiên Vạn Giới!”

“Vậy khi ngươi nghỉ ngơi, Hỗn Độn chi khí mỏng manh nhất định sẽ làm cho ngươi thấy không thoải mái!”

“Cho nên ta muốn tăng nồng độ của Hỗn Độn chi khí bên người ngài, trong tình huống Hỗn Độn chi khí nồng đậm bao phủ, ngài nhất định sẽ thoải mái!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Hồ Đoản Đoản cũng vội vàng giải thích.

“Hả?”

“Tên tiểu tử A Đoản này thế nhưng còn có thiên phú phá của mạnh như vậy?”

“Ta đã đánh giá thấp hắn rồi!”

Nghe Hồ Đoản Đoản giải thích xong, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ hài lòng, sau đó trực tiếp lấy ra một quả Hỗn Độn giới ném cho đối phương, đồng thời lên tiếng nói: “Trong Hỗn Độn giới này có chứa một trăm vạn tấm đỉnh cấp Thiên Trữ Phù, sau này tùy theo tình huống mà sử dụng!”

“Phong ca!”

“Loại việc nhỏ như vậy ngài cứ giao cho ta!”

Nghe được lời này, Hồ Đoản Đoản lập tức nhận lấy Hỗn Độn giới, sau đó hưng phấn đáp lại!

“Mẹ kiếp!”

“Thì ra muốn làm cho Phong ca vui vẻ đơn giản như vậy!”

“Không được, ta cũng phải nghĩ ta một ý tưởng phá của mới được!”

Nhìn thấy một màn này, Hồ Trường Trường ở bên cạnh cũng nôn nóng, sau đó bắt đầu cúi đầu trầm tư.

“Đúng rồi!”

“Phong ca không phải thích nằm ở trên ghế bập bênh sao?”

“Vậy ta trực tiếp dùng toàn bộ Hỗn Độn tinh thạch chế tạo cho Phong ca một cái ghế bập bênh Hỗn Độn tinh thạch xa hoa không phải được rồi sao?”

Nghĩ vậy, Hồ Trường Trường trực tiếp đi ra phòng cho khách.

“Hả?”

“Tại sao A Trường lại đi ra ngoài?”

“Quá mót sao?”

Nhìn thấy Hồ Trường Trường đột nhiên rời đi, Diệp Phong cũng lộ ra một tia nghi hoặc.

Bên kia!

“Thì ra hoàn toàn thực chất hóa Hỗn Độn chi khí ta nhìn thấy hôm qua xuất hiện như thế này!”

“Nhưng tại sao trong tay bọn họ lại có nhiều đỉnh cấp Thiên Trữ Phù như vậy!”

“Phải biết rằng, loại đỉnh cấp Thiên Trữ Phù này cho dù là Thiên Ngộ Kiếm Tông cũng không có nhiều!”

Cảm nhận được Hỗn Độn chi khí xung quanh đã xảy ra thay đổi, Lâm Trường Phong tháo xuống vớ bịt mắt, sau khi hắn nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, trong mắt hiện lên vẻ kinh hãi lẩm bẩm một mình.

Một lát sau!

“Phong ca!”

“Ngài chính là đệ nhất thần hào phá của Chư Thiên Vạn Giới!”

“Chiếc ghế bập bênh ngươi thường ngồi cũng không thể quá tầm thường!”

“Đây là ta dùng hết toàn bộ Hỗn Độn tinh thạch trên người chế tạo thành ghế bập bênh Hỗn Độn tinh thạch, sau đó còn trãi lên trên một lớp đệm mềm mại, nằm ở trên nó sẽ vô cùng thoải mái, ngài thử xem!”

Khi Lâm Trường Phong còn đang loay hoay đan cỏ dù, Hồ Trường Trường rời đi trước đó đã quay trở lại phòng cho khách, thậm chí còn lấy ra một chiếc ghế bập bênh tinh thạch được chạm khắc các loại hoa văn hoa xinh đẹp!

“Hả?”

“A Trường vừa rồi đi làm cái này sao?”

Nhìn thấy Hồ Trường Trường lấy ra ghế bập bênh tinh thạch, Diệp Phong không khỏi bật cười, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Xem ra, hai huynh đệ này có vẻ quen tay!”

Một giờ sau!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của hôm nay, khen thưởng đột phá một đại cảnh giới, khen thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch *1!”

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng đột phá ba tiểu cảnh giới!”

Sau khi Lâm Trường Phong đã đan một vạn gốc Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo thành mười cái dù cỏ cực lớn, để cạnh nhau giữa sân ngoài nhà đấu giá, lời nhắc nhở khen thưởng từ hệ thống liên tiếp vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Hả?”

“Hệ thống, không phải nói sẽ khen thưởng Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch sao?”

“Nhưng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch là cái quỷ gì vậy?”

Sau khi hệ thống nhắc nhở khen thưởng, Diệp Phong cũng tỏ ra khó hiểu hỏi.

“Đinh! Ký chủ, mười mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch có thể hợp thành một khối Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch hoàn chỉnh, mà muốn sửa chữa lỗ thủng trong đại thế giới này thì cần phải có mười khối Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch hoàn chỉnh , cho nên, ngươi cần phải có một trăm mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, hệ thống lập tức giải thích.

“Hệ thống!”

“Vậy nếu như ta có được một trăm mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, cũng sửa chữa được lỗ hổng trong đại thế giới này, như vậy có phải tính là hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, đó cũng là sứ mệnh của ta!”

“Vậy về sau thì sao?”

Nghe hệ thống nói xong, Diệp Phong tiếp tục dò hỏi.

“Đinh! Ký chủ, sau khi hoàn thành nhiệm vụ cuối cùng, ngươi có thể thoải mái tùy tâm sở dục, đến lúc đó, mặc kệ là Huyền Thiên Đại Lục, Thượng giới hay vẫn là Thần giới, ngươi đều có thể tùy ý đi lại, có thể nói, đến lúc đó ngươi có thể tận tình hưởng thụ cuộc sống thuộc về chính ngươi!”

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống lại lần nữa vang lên.

“Không thích hợp!”

“Có vấn đề!”

“Hệ thống nhất định chưa nói thật với ta!”

Nhưng mà, khi Diệp Phong nghe xong lại hơi nhíu mày, bởi vì

không biết vì sao, hắn luôn cảm thấy hệ thống còn có chuyện gì đó gạt mình!

“Xong rồi xong rồi xong rồi!”

“Sau khi lấy được nhiều phí vất vả như vậy, ta cảm thấy đôi tay cùng đôi chân của mình dừng lại quả thực chính là đang phạm tội!”

“Ta hẳn là nên tiếp tục dùng đôi tay đôi chân cần lao của mình, kiếm lấy càng nhiều phí vất vả mới được!”

Lúc này, tâm tình của Lâm Trường Phong cũng có chút thay đổi khi nhìn một trăm gốc Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo bên trong Hỗn Độn giới, hắn chưa bao giờ ngờ rằng đôi tay và đôi chân của mình thế nhưng có thể kiếm được tài phú khủng bố mà cả đời hắn không dám nghĩ đến!

Cho nên, hắn hiện tại thật sự hy vọng Diệp Phong có thể sắp xếp cho hắn làm thêm một số việc!

“Lâm tiền bối!”

“Ngươi nói xem, trong Thiên Hoang Thành này nơi nào thích hợp phá của?”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên từ một bên.

“Hả?”

“Nơi nào thích hợp phá của sao?”

Nghe Diệp Phong hỏi như vậy, Lâm Trường Phong cũng là sửng sốt, sau đó cúi đầu trầm tư.

“Diệp thiếu!”

“Nếu không chúng ta đi đập phá thôi!”

Sau khi suy nghĩ được một lúc, trong lòng Lâm Trường Phong có một cái ý nghĩ, sau đó nhìn về phía Diệp Phong nghiêm túc nói.

Hả?

Chương 1168 - Diệp thiếu, nếu không chúng ta đi đập phá!

Vấn đề ta hỏi chính là nơi nào thích hợp phá của!

Kết quả là ngươi muốn mang ta đi đập phá?

Sao ngươi lại ghê gớm như vậy!

Nghe Lâm Trường Phong nói những lời này, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Lâm tiền bối!”

“Ta không hiểu ý của ngươi!”

Giật mình qua đi, Diệp Phong nhìn về phía Lâm Trường Phong hỏi lại.

“Diệp thiếu!”

“Theo ta được biết, nhà đấu giá Thiên Ngự là nhà đấu giá lớn nhất ở trong Thiên Hoang Thành có một kiện bảo vật tuyệt thế!”

“Mà kiện bảo vật tuyệt thế kia, đã từng vô số người đã từng muốn mua với giá cao, nhưng đều bị nhà đấu giá Thiên Ngự từ chối, theo như lời của bọn họ, kiện bảo vật tuyệt thế kia dù có ra giá bao nhiêu cũng sẽ không bao giờ bán!”

“Nhưng đó là người khác, ta nghĩ nếu như Diệp thiếu ra tay, tuyệt đối có thể mua nó!”

“Mà sau khi mua được, chúng ta không phải có thể phá của sao!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Lâm Trường Phong liền nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

“Ồ!”

“Thú vị như vậy!”

“Tuy nhiên, bỏ ra bao nhiêu công sức mới có thể bại một thứ, như vậy cũng không thú vị lắm!”

“Nếu như ở trong quá trình trao đổi, ta mượn cơ hội bại rớt một số thứ khác, vậy có thể nói là hoàn mỹ!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong liền nhếch miệng nở nụ cười, theo sau nói thẳng: “Lâm tiền bối, việc này không nên chậm trễ, chúng ta lập tức đi đến nhà đấu giá Thiên Ngự thôi!”

“Được!”

“Nhưng mà Diệp thiếu, cái ghế bập bênh được tạo từ Hỗn Độn tinh thạch trong phạm vi nồng đậm Hỗn Độn chi khí muốn xử lý như thế nào bây giờ?”

Nhìn thấy Diệp Phong đứng dậy chuẩn bị rời đi, Lâm Trường Phong cũng vội vàng hỏi.

“Gì mà xử lý như thế nào?”

“Trực tiếp ném là được!”

“Chẳng lẽ còn muốn mang nó đi theo?”

Nghe Lâm Trường Phong hỏi chuyện, Diệp Phong cũng lộ vẻ khó hiểu hỏi lại.

???

Trực tiếp ném?

Không nên tạo ra một trận pháp để bảo vệ Hỗn Độn chi khí nồng đậm như vậy sao, cứ mặc kệ Hỗn Độn chi khí nồng đậm đó tiêu tan ở trong thiên địa?

Còn có cái ghế bập bênh được tạo từ Hỗn Độn tinh thạch kia, tuy rằng sửng dụng đều là Hỗn Độn tinh thạch cấp thấp, nhưng cũng không thể trực tiếp ném nha!

Nghe Diệp Phong nói xong, Lâm Trường Phong cười khổ, hắn nhất thời thật khó có thể tiếp thu hành vi phá của của Diệp Phong!

……

Nhà đấu giá Thiên Ngự!

“Đại nhân!”

“Lâm Trường Phong tới!”

“Nói là có một chuyện rất quan trọng muốn nói với ngươi, làm hắn lại đây sao?”

Lúc này, một lão giả mặc áo bào trắng sau khi đi vào thư liền nhìn về nam tử trung niên trước mắt nói tình huống.

“Hả?”

“Lâm Trường Phong có việc tìm ta?”

“Hắn có thể có chuyện gì?”

Tôn Thành Lân nghe lão giả nói xong cũng hơi nhíu mày, sau đó mới lên tiếng: “Dẫn hắn đến đây đi!”

“Đại nhân!”

“Lâm Trường Phong không đến một mình, hắn còn mang theo ba gã thanh niên!”

“Là dẫn một mình hắn đến, hay là dẫn toàn bộ đến đây?”

Lão giả áo bào trắng nghe xong lập tức hỏi lại.

???

Tên khốn Lâm Trường Phong kia nói có chuyện quan trọng muốn nói với ta!

Kết quả, mẹ nó dìu già dắt trẻ lại đây làm gì?

Như thế nào, đây là muốn ngoa ta một bữa cơm sao?

Nghe được tình huống này, Tôn Thành Lân đen mặt, sau đó vung tay lên nói: “Mang bọn hắn lại đây!l

Một lát sau!

“Lâm Trường Phong!”

“Ngươi tìm ta có chuyện gì?”

Sau khi Lâm Trường Phong, Diệp Phong, Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản đi vào thư phòng, Tôn Thành Lân trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

“Tôn lão bản!”

“Thật ra người lần này tới tìm ngươi không phải ta, mà là vị Diệp thiếu này!”

“Hắn muốn đàm phán với ngươi một vụ mua bán!”

Nghe Tôn Thành Lân dò hỏi, Lâm Trường Phong cũng cười giải thích.

Hả?

Diệp thiếu?

Lâm Trường Phong chính là Thái thượng trưởng lão của Thiên Ngộ Kiếm Tông, hơn nữa, bản thân cũng là Tam Kiếp Hỗn Độn chi tổ, người có thể khiến hắn cung kính đối đãi như vậy hẳn là không phải người bình thường!

Nghĩ vậy, ánh mắt của Tôn Thành Lân nhìn về phía Diệp Phong cũng đã thay đổi.

“Diệp thiếu!”

“Không biết ngươi muốn đàm phán vụ mua bán gì với ta?

Sau đó, Tôn Thành Lân liền nhìn Diệp Phong hỏi thẳng.

“Tôn lão bản!”

“Nghe nói nhà đấu giá Thiên Ngự các ngươi có một kiện bảo vật tuyệt thế, cho nên, ta muốn mua kiện bảo vật tuyệt thế kia!”

“Đến nỗi giá cả, ngươi tùy tiện mở lời!”

Nghe Tôn Thành Lân dò hỏi, Diệp Phong trực tiếp nói ra mục đích đến đây.

“Hả?”

“Diệp thiếu cũng đến đây vì kiện bảo vật tuyệt thế ở nhà đấu giá chúng ta sao?”

“Vậy Diệp thiếu có từng nghe Lâm Trường Phong nói qua, nhà đấu giá chúng ta sẽ không bao giờ bán kiện bảo vật tuyệt thế kia chưa!”

Sau khi hiểu rõ mục đích đến của Diệp Phong, Tôn Thành Lân cũng không hề tỏ ra quá ngạc nhiên, dù sao thì thực sự có quá nhiều người muốn mua kiện bảo vật tuyệt thế kia từ nhà đấu giá của bọn họ.

“Ta nghe hắn nói qua!”

“Nhưng mà, ta cho rằng người khác mua không được chỉ có một nguyên nhân, đó chính là chưa đưa đủ nhiều tiền!”

“Nếu như tiền đủ nhiều, chắc chắn có thể mua được!”

Nghe Tôn Thành Lân nói xong, Diệp Phong cũng vô cùng tự tin bày tỏ suy nghĩ của mình.

“Nga!”

“Diệp thiếu cho rằng, chỉ cần có tiền là có thể mua được mọi thứ sao?”

Nghe vậy, Tôn Thành Lân nghiền ngẫm nhìn về phía Diệp Phong nói một câu như vậy.

“Đúng vậy!”

“Ta cảm thấy có tiền cái gì cũng mua được!”

“Như thế nào, Tôn lão bản không đồng ý với ý tưởng của ta sao?”

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Tôn Thành Lân mỉm cười hỏi lại.

“Đồng ý!”

“Nhưng không phải hoàn toàn đồng ý!”

“Ta chỉ có thể nói, có tiền có thể mua được 99% đồ vật, nhưng tuyệt đối không phải là toàn bộ!”

“Ví dụ như kiện bảo vật tuyệt thế trong nhà đấu giá Thiên Ngự của ta, cho dù ngươi có trả giá như thế nào, đều không có khả năng mua được nó!”

Nghe Diệp Phong hỏi lại, Tôn Thành Lân trực tiếp bày tỏ thái độ của mình.

“Tôn lão bản!”

“Ta đồng ý với cách nói của ngươi!”

“Nhưng mà kiện bảo vật tuyệt thế trong nhà đấu giá của ngươi tuyệt đối không nằm trong 1% kia!”

Nói xong, Diệp Phong hạ mệnh lệnh với hệ thống ở trong lòng: “Hệ thống, tiêu hao công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, kiểm tra một chút, thứ mà Tôn Thành Lân quan tâm nhất là cái gì!”

Chương 1169 - Nhược điểm của Tôn Thành Lân, đúng việc rồi!

“Đinh! Tiêu hao công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, bởi vì Tôn Thành Lân là Thể Tu, cho nên, thứ hắn để ý nhất chính là các loại thiên tài địa bảo có thể rèn luyện thân thể, hơn nữa, tuy rằng Tôn Thành Lân là một vị Cửu Kiếp Hỗn Độn chi tổ, nhưng bởi vì đã xảy ra một số vấn đề trong quá trình tu luyện, cho nên, nếu như hắn

vận dụng toàn bộ thực lực chiến đấu, nhiều nhất chỉ có thể kiên trì được nửa canh giờ, hơn nữa sau đó sẽ tiến vào một tháng suy nhược lâu dài!"

Khi Diệp Phong vừa nói xong, trong đầu hắn liền vang lên giọng nói của hệ thống.

"Thể Tu!"

"Các loại thiên tài địa bảo rèn luyện thân thể!"

"Đây chẳng phải đúng việc rồi sao!"

Sau khi hiểu rõ tình huống, Diệp Phong nhếch miệng nở nụ cười.

Oanh!

Đúng lúc này, Hồ Đoản Đoản ở bên cạnh cảm thấy Diệp Phong sẽ muốn ở chỗ này thêm một đoạn thời gian, cho nên hắn liền lấy ra một ngàn tấm đỉnh cấp Thiên Trữ Phù từ trong Hỗn Độn giới, kích hoạt toàn bộ!

"Này... Này...!"

Nhìn thấy Hỗn Độn chi khí xung quanh Diệp Phong bắt đầu dần dần thực chất hóa, Tôn Thành Lân hoàn toàn bị sốc!

"Tôn lão bản!"

"Không cần làm ầm ĩ như vậy!"

"Diệp thiếu thích ở trong những nơi có Hỗn Độn chi khí tương đối nồng đậm, cho nên, đến nơi nào đều sẽ sử dụng một ít đỉnh cấp Thiên Trữ Phù, tăng nồng độ Hỗn Độn chi khí xung quanh mình lên!"

Nhìn thấy Tôn Thành Lân biểu hiện ra bộ dáng chưa hiểu việc đời, Lâm Trường Phong mỉm cười giải thích.

???

Như vậy mà chỉ là nồng đậm một chút thôi sao?

Mẹ nó đó đều là đã dần dần thực chất hoá!

Hơn nữa, lấy tình hình hiện tại của Hỗn Độn giới, cho dù là Cửu Kiếp Hỗn Độn chi tổ cũng không có hoàn cảnh tu luyện nổ mạnh như vậy!

Mà hắn không tu luyện, hắn chỉ là muốn thoải mái một chút?

Nghe Lâm Trường Phong giải thích, Tôn Thành Lân tức giận muốn mắng người, tuy rằng đồ vật không phải của hắn, nhưng nhìn thấy hành vi phá của điên cuồng như thế, hắn cảm thấy rất khó chịu!

“Phong ca!”

“Ngồi đi!”

Đúng lúc này, Hồ Trường Trường ở bên cạnh cũng lấy ra một cái ghế bập bênh Hỗn Độn tinh thạch đã được làm sẵn trước đó, sau đó trực tiếp đặt phía sau Diệp Phong.

“Đó là… Đó là đỉnh cấp Hỗn Độn tinh thạch sao?”

“Các ngươi thế nhưng dùng đỉnh cấp Hỗn Độn tinh thạch làm ghế bập bênh?”

“Các ngươi có biết hiện tại ở Hỗn Độn giới muốn tìm được một khối đỉnh cấp Hỗn Độn tinh thạch là một việc khó khăn như thế nào không!”

Sau khi Tôn Thành Lân nhìn thấy chiếc ghế bập bênh tinh thạch kia, cuối cùng cũng không nhịn được nói ra suy nghĩ của mình.

“Tôn lão bản!”

“Đồ vật là của ta, ta muốn dùng như thế nào, chẳng lẽ còn phải hỏi ý kiến của ngươi sao?”

Nhìn thấy Tôn Thành Lân có phản ứng lớn như vậy, Diệp Phong giễu cợt nhìn đối phương trực tiếp hỏi ngược lại, sau đó sử dụng Huỷ Diệt Thần Mâu trực tiếp hủy diệt chiếc ghế bập bênh sau lưng mình!

“A Trường!”

“Lại lấy ra đây một chiếc ghế bập bênh tinh thạch khác!”

“Chúng ta có rất nhiều ghế bập bênh tinh thạch, ngồi một cái hủy một cái, không vì cái gì khác, chính là chơi!”

Sau đó, Diệp Phong liền nói với Hồ Trường Trường ở bên cạnh mình.

Choáng váng!

Lúc này, tất cả mọi người đều ngây người tại chỗ!

Hơi thở hủy diệt thoáng qua vừa rồi, cho dù là hồi tưởng lại, cũng có thể khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi vô tận!

Đặc biệt là Lâm Trường Phong cùng Tôn Thành Lân, bởi vì tu vi của bọn họ cao nhất ở chỗ này, cho nên bọn họ càng cảm nhận được uy lực hủy diệt đó khủng bố đến cỡ nào!

“Không ngờ tu vi của Diệp thiếu yếu như vậy, nhưng lại có được lực lượng khủng bố đến như thế!”

“Thật sự quá đáng sợ!”

“Cũng may lúc trước ta không có đắc tội hắn, bằng không, kết cục của ta chỉ sợ cũng giống như cái ghế bập bênh tinh thạch kia, trực tiếp biến mất!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Lâm Trường Phong cảm thấy cực kỳ may mắn lẩm bẩm.

“Hư!”

“Phong ca thật là quá xấu rồi!”

“Hắn lợi hại như vậy, trước đó còn lừa hai huynh đệ chúng ta giết người đoạt bảo vật!”

“Cũng may huynh đệ chúng ta không mắc mưu, bằng không, chúng ta tuyệt đối chết còn oan hơn cái ghế bập bênh tinh thạch vừa

rồi!”

Lúc này, hai huynh đệ Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản nghĩ tới cảnh tượng Diệp Phong mê hoặc bọn họ trước kia, cả người không nhịn được run lên, sau đó cảm thấy may mắn lẩm bẩm.

“Quá khủng bố!”

“Lực hủy diệt kia, chỉ sợ ngay cả ta cũng không chống cự nổi!”

“Vị Diệp thiếu này rốt cuộc là ai, tại sao hắn lại có được lực lượng đáng sợ như vậy?”

Tôn Thành Lân ở đối diện lúc này cũng dùng ánh mắt sợ hãi nhìn Diệp Phong, nói thật, hắn thật sự bị dọa, hơn nữa, hắn có cảm giác đối phương làm như vậy chính là bởi vì ra oai phủ đầu với hắn!

“Tôn lão bản!”

“Vừa rồi chỉ là một khúc nhạc đệm mà thôi!”

“Tiếp theo, chúng ta có thể tiếp tục bàn chuyện làm ăn!”

Ngồi trên chiếc ghế bập bênh tinh thạch được phủ một tấm đệm mềm, Diệp Phong nhìn Tôn Thành Lân lần nữa nói chuyện làm ăn!

“Diệp thiếu!”

“Vẫn là câu nói kia, nhà đấu giá Thiên Ngự chúng ta tuyệt đối sẽ không bán kiện bảo vật tuyệt thế kia!”

“Cho dù ngươi hủy diệt nhà đấu giá Thiên Ngự chúng ta, ta cũng sẽ không bán!!”

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Tôn Thành Lân cũng dứt khoát bày tỏ quyết định của mình!

“Tôn lão bản!”

“Nếu như ta đoán không lầm, quá trình tu luyện của ngươi gặp phải chút ngoài ý muốn phải không!”

“Mà chút ngoài ý muốn kia, trực tiếp dẫn đến việc ngươi bây giờ không dám ra tay toàn lực, cho dù ra tay toàn lực, nhiều nhất cũng chỉ có thể duy trì được nửa canh giờ, hơn nữa, sau đó sẽ tiến vào một tháng suy yếu, ta nói đúng không!”

Nghe Tôn Thành Lân nói xong, Diệp Phong trực tiếp nói thẳng ra bí mật của đối phương!

“Cái gì!”

“Làm sao hắn biết được bí mật của ta?”

“Chuyện này trừ bỏ Bạch lão và ta, căn bản không có người thứ ba biết đến mới đúng!”

Nghe Diệp Phong nói những lời này, sắc mặt Tôn Thành Lân lập tức thay đổi, có thể nói, đây tuyệt đối là bí mật quan trọng nhất trong đáy lòng hắn, không có gì sánh nổi!

Chương 1170 - Cất đan bánh đi, về sau để lại cho cẩu ăn!

Bang!

Nhìn bộ dáng của Tôn Thành Lân lúc này, Diệp Phong bật cười, sau đó đập một bình đan dược lên bàn.

“Tôn lão bản!”

“Đan dược bên trong này gọi là Tử Huyền Thiên Ma Đan!”

“Hơn nữa vẫn là Tử Huyền Thiên Ma Đan phẩm chất cao nhất, ta nghĩ, đối với loại tình huống của đan dược này, ta cũng không cần giải thích quá nhiều!”

“Chỉ cần ngươi đồng ý bán kiện bảo vật tuyệt thế kia cho ta, đan dược này chính là của ngươi, hơn nữa loại đan dược này là vật tặng kèm, xem như ta đưa tặng cho ngươi, đến nỗi giá cả của kiện bảo vật tuyệt thế kia, ngươi cứ ra giá thoải mái, thế nào, muốn suy lại một chút không?”

Lúc này, Diệp Phong lại nhìn Tôn Thành Lân hỏi.

“Đáng chết!”

“Thế nhưng là Tử Huyền Thiên Ma Đan ta tìm kiếm mấy vạn năm nay!”

“Người này thật đúng là hoàn toàn bắt chẹt ta!”

Nghe Diệp Phong nói những lời này, lại nhìn bình đan dược trên bàn, Tôn Thành Lân cũng lộ ra vẻ mặt cực kỳ rối rắm, phải biết rằng mấy vạn năm qua, hắn vẫn luôn tìm kiếm các loại Thần thảo luyện chế Tử Huyền Thiên Ma Đan cùng thiên tài địa bảo, đáng tiếc, cho tới bây giờ, còn có vẫn còn thiếu một số loại Thần thảo chủ yếu cùng thiên tài địa bảo!

Vốn là hắn đã chuẩn bị từ bỏ, nhưng ai có thể nghĩ tới, loại đan dược trong mộng lại xuất hiện ở trước mặt hắn giờ phút này!

“Do dự?”

“Rối rắm?”

“Không được!”

Nhìn thấy vẻ mặt rối rắm của Tôn Thành Lân, Diệp Phong trực tiếp kêu lên: “Tôn lão bản, sự kiên nhẫn của ta có hạn, cho nên ta chỉ cho ngươi ba giây suy nghĩ cuối cùng!”

“Ba!”

“Hai!”

Bùm!

Khi Diệp Phong vừa đến đến hai, hắn trực tiếp ném bình đan lược trên bàn xuống đất, khi bình đan dược vỡ ra, ánh mắt của mọi người đều rơi vào viên đan dược lăn ra ngoài.

Bang!

Đúng lúc này, Diệp Phong trực tiếp đứng dậy, trực tiếp giẫm lên

viên đan dược lăn ra thành đan bánh!

“A Trường!”

“Cất đan bánh đi, để lại cho cẩu ăn!”

Ngay sau đó, Diệp Phong liền ra lệnh với Hồ Trường Trường ở bên cạnh, mà hắn cũng không phải tuỳ tiện nói vậy, mà là thật sự chuẩn bị để lại cho Tiểu Hoàng Cẩu ăn, hắn cảm thấy điều kiện sinh hoạt hiện tại của Tiểu Hoàng Cẩu quá tốt, hẳn là phải để Tiểu Hoàng Cẩu trải nghiệm cuộc sống sinh hoạt nghèo khó một chút!

“Làm gì vậy?”

“Các ngươi đang làm gì vậy!”

“Thống nhất đếm ngược ba số, tại sao vừa đến sô hai mà ngươi đã động thủ rồi?”

Nhìn đan dược bị dẫm thành đan bánh, trái tim Tôn Thành Lân gần như bị dẫm nát, hắn thật sự không ngờ Diệp Phong lại không ra bài theo kịch bản như vậy!

“Không được!”

“Hắn làm ta khó chịu, ta cũng không thể để hắn thoải mái được!”

Nghĩ vậy, Tôn Thành Lân liền nhìn sang chỗ Diệp Phong.

“Ai!”

“Diệp thiếu!”

“Ngươi xuống tay sớm!”

“Vốn là ngươi đếm đến một, ta sẽ đồng ý, ai ngờ ngươi đếm đến hai, thế nhưng trực tiếp hủy đi đan dược!”

Sau đó, Tôn Thành Lân ra vẻ tiếc nuối nói một câu như vậy.

“Tuy rằng ta chắc chắn sẽ không đồng ý!”

“Nhưng nếu ta nói thẳng ra như vậy, ta cũng không tin ngươi sẽ

không thấy khó chịu!”

“Nếu như ngươi lựa chọn làm như vậy, vậy thì chúng ta cứ làm tổn thương nhau đi!”

Lúc này, khoé miệng Tôn Thành Lân cũng hiện lên một nụ cười xấu xa, nhưng hắn lại bỏ qua một điểm, đó chính là, Diệp Phong chưa bao giờ nói loại này đan dược chỉ có một viên!

“Nga!”

“Tôn lão bản, ý của ngươi là đồng ý sao?”

Nói xong, Diệp Phong lại lấy ra một lọ đan dược khác đặt ở trên bàn.

???

Còn có?

Ta theo đuổi đan dược mấy vạn năm, nhưng chưa từng có được!

Nhưng tại sao trong tay hắn lại có nhiều như vậy!

Hắn là trời cao chuyên môn phái đến tra tấn ta sao?

Thấy Diệp Phong lấy ra một lọ đan dược khác đặt lên bàn, Tôn Thành Lân muốn phát điên rồi, hắn thật sự không ngờ trong tay đối phương thế nhưng sẽ còn có viên Tử Huyền Thiên Ma Đan thứ hai!

“Khụ khụ!”

“Cái kia, ta vừa mới suy nghĩ!”

“Ta vẫn không thể đồng ý với vụ giao dịch này, ta không thể vì ham muốn ích kỷ của bản thân mà bán đi bảo vật tuyệt thế thuộc về nhà đấu giá!”

“Cho nên, ngươi vẫn nên thu hồi…”

Bang!

Tôn Thành Lân còn chưa kịp nói xong, Diệp Phong lại ném bình đan dược trong tay xuống đất, sau đó giẫm lên viên đan dược lăn ra ngoài thành đan bánh!

“Phong ca!”

“Ta hiểu!”

“Cất đan bánh đi, để lại sau này cho cẩu ăn!”

Mà Hồ Trường Trường ở bên cạnh nhìn thấy cảnh tượng này cũng lập tức nhặt đan bánh trên mặt đất lên.

Hả?

Mẹ nó lại dẫm thành đan bánh?

Như thế nào, cẩu nhà ngươi thiếu thức ăn như vậy sao?

Thấy một màn như vậy, Tôn Thành Lân thật sự sắp phát điên rồi, hắn không ngờ Diệp Phong lại giẫm viên đan dược thành đan bánh!

(Tiểu Hoàng Cẩu: Lão khốn kiếp, ngươi mau đồng ý đi, ta không muốn ngày đầu tiên phi thăng Hỗn Độn giới phải ăn đan bánh đến phun!)

“Tôn lão bản!”

“Nếu ngươi đã hạ quyết tâm, ta cũng sẽ không ép buộc ngươi!”

“Tuy nhiên, số Tử Huyền Thiên Ma Đan còn thừa trong tay ta cũng đã không còn tác dụng gì!”

“Một khi đã như vậy, ta liền đem toàn bộ chúng nó biến thành đan bánh thôi!”

Nói xong, Diệp Phong từ trong không gian hệ thống lấy ra một vạn bình đan dược đặt trên mặt đất.

“Phong ca!”

“Ta có lẽ không luyện chế được đan dược!

“Nhưng chế tác đan bánh, ta cảm thấy mình có thể làm được!”

“Cho nên, chuyện còn lại cứ giao cho ta!”

Lúc này, Hồ Đoản Đoản cũng là cực kỳ có ánh mắt, sau khi nhìn thấy Diệp Phong lấy ra nhiều bình đan dược như vậy, hắn trực tiếp đảm nhận công việc chế tác đan bánh này.

“Phong ca!”

“Vậy công việc đập bình giao cho ta đi!”

Ngay sau đó, giọng nói Hồ Trường Trường cũng vang lên từ bên cạnh.

“Được!”

“Vậy mọi việc còn lại giao cho các ngươi!”

Nói xong, Diệp Phong liền nhìn Tôn Thành Lân đần ra ở đối diện, cười nhắc nhở: “Tôn lão bản, đừng nói ta không nhắc nhở ngươi, nhìn toàn bộ Hỗn Độn giới, có lẽ chỉ có một mình ta có Tử Huyền Thiên Ma Đan, cho dù người khác có, phẩm cấp cũng tuyệt đối không cao bằng ta, cho nên, nếu như bỏ lỡ, vậy thì ngươi có thể thật sự bỏ lỡ!”

Nghe Diệp Phong nhắc nhở!

Chương 1171 - Làm gì? Tứ đại hộ pháp góc tường sao?

Nhìn hai huynh đệ Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản một cái ném một cái dẫm, đang chơi vô cùng vui vẻ!

Trái tim của Tôn Thành Lân lúc này như bị dao đâm!

“Làm sao bây giờ!”

“Có cần đồng ý không!”

“Nếu như bỏ lỡ, ta đời này có lẽ sẽ không chiếm được Tử Huyền Thiên Ma Đan!”

“Nhưng kiện bảo vật tuyệt thế kia căn bản không phải là bảo vật tuyệt thế gì, nó chỉ là một kiện thượng cổ ma đầu chi khí bị phong ấn, cho dù ta muốn bán thì cũng không bán được!”

“Ông trời ạ, sao lại tra tấn ta như vậy!”

Lúc này, Tôn Thành Lân thật sự sắp phát điên rồi!

“Di!”

“Tên này thế mà còn có thể nhẫn nha!”

“Đến bước này rồi còn không chuẩn bị nhả ra sao?”

Nhận thấy Tôn Thành Lân vẫn không chịu nhả ra, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn vốn tưởng rằng đối phương tuyệt đối sẽ hạ trận tại đây!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng tùy cơ đột phá sáu tiểu cảnh giới, khen thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch *2!”

Khi hai huynh đệ Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản đem một trăm viên Tử Huyền Thiên Ma Đan chơi thành đan bánh, giọng nói nhắc nhở khen thưởng của thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, trước đó ngươi hoàn thành sản phẩm phá của hôm nay cùng kích hoạt hành vi phá của đạt được phần thưởng là tăng một đại cảnh giới cùng tăng ba tiểu cảnh giới, ngươi còn chưa nhận, nếu như trước 0 giờ đêm nay chưa nhận, hệ thống sẽ tự hành phát đi!”

Ngay sau đó, giọng nói của hệ thống lại lần nữa vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Nhận hết!”

“Hiện tại liền tăng cảnh giới khen thưởng!”

Sau khi nghe hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong trực tiếp nói.

Oanh!

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, một hơi thở đột phá trực tiếp bộc phát ra từ trong cơ thể hắn!

Đạo Sư Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong!

Đạo Sư Cảnh Nhị Trọng đỉnh phong!

Đạo Sư Cảnh Tam Trọng đỉnh phong!

……

Đạo Vương Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

Khi phần thưởng được phát ra, tu vi của Diệp Phong trực tiếp đột phá hai đại cảnh giới!

Mà một màn này lập tức làm cho Lâm Trường Phong, Tôn Thành Lân, Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản ở bên cạnh sững sờ!

Bởi vì bọn họ chưa từng thấy qua phương thức đột phá điên cuồng như vậy!

Có thể nói, loại phương thức đột phá thịch thịch thịch này đã hoàn toàn làm đổi mới nhận thức của bọn họ!

“Đại ca!”

“Ngươi đang làm gì vậy?”

Lúc này, Hồ Đoản Đoản nhìn thấy Hồ Trường Trường lẳng lặng đi tới một góc phòng, chỉ để lại một bóng lưng cô độc quay về phía mọi người, điều này khiến cho hắn lo lắng!

“Đoản đệ!”

“Ta khó chịu!”

“Phải biết rằng, ta cố gắng trả giá hơn một ngàn năm mới tu luyện đến Đạo Vương Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!”

“Kết quả, Phong ca mới từ Thần giới phi thăng lên hai ngày, sau đó thịch thịch thịch đột phá tới Đạo Vương Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, điều này làm cho ta sinh ra một loại ảo giác, đó chính là hơn một ngàn năm qua, ta nỗ lực trong cô độc!”

Nghe Hồ Đoản Đoản hỏi, Hồ Trường Trường cũng cười khổ đáp lại

“Đại ca!”

“Như vậy tính là gì với ngươi!”

“Ít nhất tu vi hiện tại của ngươi ngang hàng với Phong ca!”

“Mà ta đã phải nhìn lên hắn, ta càng khó chịu hơn ngươi, không phải sao?”

Nghe Hồ Trường Trường nói như vậy, Hồ Đoản Đoản cũng lập tức thấy khó chịu, sau đó trực tiếp đi đến một góc tường khác!

“Muốn tiền có tiền!”

“Muốn thủ hạ có thủ hạ!”

“Muốn lực lượng khủng bố hủy thiên diệt địa, có lực lượng khủng bố hủy thiên diệt địa!”

“Hiện tại còn đột phá đáng sợ như vậy!”

“Còn có để cho người khác sống không!”

“Tại sao phải để cho ta gặp được hắn, tâm lý của ta gần như bị đả kích sụp đổ rồi!”

Lúc này, Lâm Trường Phong ở bên cạnh cũng tỏ ra đau đớn suy sụp, sau đó cũng đi đến một góc tường khác, hiện tại, hắn chỉ muốn yên lặng một chút!

???

Bọn họ làm sao vậy?

Tại sao cả đám đều chạy đến góc tường?

Nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, Tôn Thành Lân trực tiếp choáng váng!

“Mặc dù ta không hiểu chuyện gì đã xảy ra!”

“Nhưng hiện tại trong thư phòng chỉ còn dư lại một góc tường, nếu như ta không đi đến đó, có phải có vẻ không quá hòa hợp với tập thể không?”

Nghĩ vậy, Tôn Thành Lân liền mang theo vẻ mặt bối rối đi thẳng đến góc cuối cùng của bức tường.

“Hả?”

“Bọn họ đang làm gì vậy?”

“Tứ đại hộ pháp góc tường sao?”

“Tại sao tất cả bọn họ đều chạy đến góc tường?”

Lúc này, Diệp Phong vừa đột phá xong liền nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này, trên mặt cũng lộ ra vẻ hoang mang

“Tôn lão bản!”

“Các ngươi chạy đến góc tường làm gì vậy?”

Sau đó, Diệp Phong lộ vẻ khó hiểu nhìn về phía Tôn Thành Lân hỏi.

???

Bốn người trạm góc tường, tại sao ngươi lại hỏi ta?

Ta chỉ là người đi theo sau!

Làm sao ta biết tại sao ta lại đứng trong góc này!

Nghe Diệp Phong hỏi chuyện, Tôn Thành Lân ngẩn ra, sau đó ấp úng giải thích: “Diệp thiếu, nhìn thấy nhiều Tử Huyền Thiên Ma Đan đều biến thành bánh đan, ta cảm thấy không thoải mái, cho nên muốn đi vào trong góc yên lặng!”

“Hả?”

“Muốn yên tĩnh sao?”

“Ta còn chưa bắt đầu bại hết các loại đỉnh cấp thiên tài địa bảo mà Thể Tu cần đâu!”

“Ngươi muốn yên tĩnh có phải có hơi sớm rồi không!”

Nghe Tôn Thành Lân nói vậy, Diệp Phong cười lắc đầu, sau đó trong lòng trực tiếp hạ lệnh với hệ thống: “Hệ thống, tiêu hao công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, kiểm tra một chút, tại sao Tôn Thành Lân không chịu bán kiện bảo vật tuyệt thế kia!”

“Đinh! Tiêu hao công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, bởi vì thứ mà nhà đấu giá Thiên Ngự có được cũng không phải bảo vật tuyệt thế gì, mà là một cái thượng cổ ma đầu chi khí bị phong ấn, cho nên, hắn không thể bán, cũng không dám bán!”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

“Nga!”

“Thượng cổ ma đầu chi khí bị phong ấn sao?”

“Thú vị như vậy!”

Sau khi biết rõ tình huống, Diệp Phong càng cảm thấy hứng thú với chi khí phong ấn đó!

“A Trường!”

“A Đoản!”

“Lâm tiền bối!”

“Vậy tại sao ba người các ngươi lại đứng ở trong góc tường?”

Sau đó, Diệp Phong nhìn ba người bọn họ hỏi.

“Diệp thiếu (Phong ca)!”

“Chúng ta tới đây là muốn yên tĩnh!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, ba người trăm miệng một lời cùng trả lời.

???

Chương 1172 - Đầu trọc đi chân trần, đó không phải là Tiểu Cước sao?

Ba người các ngươi cũng muốn ở trong góc tường yên tĩnh?

Có chuyện gì vậy, ta chỉ là tùy tiện đột phá một chút, kết quả liền đâm vào hang hổ yên tĩnh sao?

Nghe ba người trả lời, Diệp Phong lập tức sửng sốt!

“Được rồi!”

“Đừng đứng đừng ở kia lẳng lặng nữa!”

“Mau trở về đi!”

“Tiếp theo muốn nói chuyện chính sự!”

Sau đó, Diệp Phong trực tiếp quát to với bốn người bọn họ.

……

“Tôn lão bản!”

“Vốn là ta còn chuẩn bị một số trò chơi phá của nho nhỏ khác!”

“Nhưng mà, ta không định chơi nữa!”

“Chúng ta hiện tại đi thẳng vào kiện phong ấn chi khí kia đi!”

Sau khi cả bốn người quay lại, Diệp Phong nhìn về phía Tôn Thành Lân nói thẳng.

“A!”

“Diệp thiếu, tại sao ngươi lại biết kiện phong ấn chi khí đó?”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, sắc mặt của Tôn Thành Lân lập tức thay đổi, sau đó vội vàng hỏi.

“Tôn lão bản!”

“Ngươi không cần phải xen vào việc ta làm sao biết được!”

“Ngươi chỉ cần nói cho ta biết tình huống của kiện phong ấn chi khí kia là được!”

“Đương nhiên, nếu như ngươi không muốn nói cũng không sao, ta có rất nhiều biện pháp làm ngươi nói, ngươi có thể từ chối ta!”

Nghe Tôn Thành Lân dò hỏi, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ hưng phấn đáp lại.

“Diệp thiếu!”

“Ta nói, ta nói!”

Nghe Diệp Phong uy hiếp, nhất là khi nhìn thấy bộ dạng kích động của Diệp Phong, Tôn Thành Lân lập tức hoảng sợ, bởi vì hắn không biết đối phương sẽ dùng thủ đoạn gì tra tấn hắn!

Mà hắn, không thể phản kháng, chỉ có thể âm thầm chịu đựng, đây mới là điều đáng sợ nhất!

“Diệp thiếu!”

“Kiện phong ấn chi khí kia là ta vô tình có được ở ngàn năm trước!”

“Mà trong kiện phong ấn chi khí lại phong ấn một cái thượng cổ ma đầu, mà thượng cổ ma đầu kia là một vị cường giả thượng cổ mấy chục vạn năm trước!”

“Theo như lời hắn lời, ở trong thời đại của hắn, nồng độ Hỗn Độn chi khí trong Hỗn Độn giới ít nhất cao hơn hiện tại mấy chục lần, mà hắn cũng là cường giả xứng đáng đứng đầu ở trong thời đại đó!”

“Mà nhà đấu giá Thiên Ngự ta có thể nhanh chóng phát triển trong ngàn năm qua cũng là vì được hắn giúp đỡ!”

“Nhưng mà, cây cao đón gió, chúng ta nhanh chóng quật khởi, tất nhiên cũng có không ít cường địch, tin tức về kiện bảo vật tuyệt thế kia hẳn là do bọn họ truyền ra!”

Lúc này, Tôn Thành Lân cũng nói ra một ít thông tin về phong ấn chi khí.

“Nga!”

“Nếu là như vậy, như vậy vấn đề liền tới rồi!”

“Nếu như hắn đã là cường giả đứng đầu ở trong thời đại đó, vậy thì tại sao hắn lại bị phong ấn?”

Nghe vậy, Diệp Phong cũng có hứng thú, sau đó liền hỏi ra nghi hoặc trong lòng!

“Diệp thiếu!”

“Hắn đã nói chuyện này với ta!”

“Theo lời hắn nói, lúc trước có rất nhiều người sẽ vì danh tiếng của hắn mà tới khiêu chiến, hơn nữa bởi vì hắn thích chiến đấu, cho nên bất luận kẻ nào thách đấu hắn cũng sẽ nhận lời khiêu chiến!”

“Nhưng mà chuyện hắn không nghĩ tới chính là, trong quá trình chiến đấu với một tên đầu trọc đi chân trần, tên kia cư nhiên đánh lén hắn, dẫn đến hắn thất bại, bị đối phương phong ấn!”

“Hắn còn nói, nếu như đối phương không đánh lén hắn, hắn nhất định sẽ không thua!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Tôn Thành Lân cũng lập tức giải thích.

“Hả?”

“Tên đầu trọc đi chân trần?”

“Sao nghe giống như Tiểu Cước vậy!”

Sau khi nghe Tôn Thành Lân nói xong, trong đầu Diệp Phong trực tiếp hiện ra bóng dáng của Tiểu Cước.

“Đinh! Ký chủ, tên ma đầu kia chính là bị Tiểu Cước phong ấn!”

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Cái gì!!!”

“Cái tên đầu trọc đi chân trần đánh lén mà Tôn lão bản nói thế nhưng là Tiểu Cước?”

“Nếu Tiểu Cước đều cần đánh lén mới có thể đánh bại đối thủ, vậy thực lực của đối phương phải khủng khiếp đến mức nào?”

Nghe hệ thống nói xong, Diệp Phong cũng có chút khiếp sợ.

“Đinh! Ký chủ, ngươi đừng nghe tên ma đầu kia khoác lác, ở trong mắt Tiểu Cước, hắn chỉ rác rưởi!”

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống lại lần nữa vang lên.

???

Khoác lác?

Thượng cổ ma đầu kia đang khoác lác?

Nghe hệ thống nói như vậy, Diệp Phong sửng sốt!

“Diệp thiếu!”

“Mặc dù ta được thượng cổ ma đầu kia trợ giúp, nhưng ta cũng trả giá!”

“Bởi vì khế ước, nếu ta dám phản bội hắn, hắn có thể trực tiếp giết ta, mà việc ta cần làm chính là giúp hắn thu thập các loại thiên tài địa bảo hắn cần, sau đó giúp hắn phá giải phong ấn!”

“Cho nên, cho dù ngươi lấy ra thứ tốt gì, ta cũng sẽ không đồng ý!”

Thấy Diệp Phong im lặng không nói chuyện, Tôn Thành Lân tiếp tục nói.

“Tôn lão bản!”

“Tên đầu trọc đi chân trần đánh lén trong miệng ngươi hình như là hộ vệ bên cạnh ta!”

“Như vậy, ngươi đi lấy phong ấn chi khí lại đây, ta cũng gọi tên hộ vệ của ta đến đây!”

“Sau đó, ta kêu hộ vệ của ta thả tên đó ra, để cho bọn họ lần nữa tỷ thí!”

Sau khi nghe Tôn Thành Lân nói xong, Diệp Phong nói thẳng ra một câu như vậy, sau đó ném một bức họa cho đối phương!

“Cái gì!”

“Cường giả mấy chục vạn năm trước thế nhưng là hộ vệ của Diệp thiếu?”

“Vậy vị Diệp thiếu này rốt cuộc là ai!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Tôn Thành Lân ngẩn người ra, tuy nhiên hắn cũng không hỏi nhiều, mà là nhận lấy bức hoạ rồi rời đi thư phòng!

……

Nhà đấu giá Thiên Ngự, một gian mật thất bí mật dưới lòng đất!

“Tôn Thành Lân!”

“Sao ngươi còn có thời gian chạy tới chỗ ta?”

“Chẳng lẽ lại tìm được thiên tài địa bảo khác?”

Khi Tôn Thành Lân đi vào mật thất, một cái mâm tròn màu trắng trong mật thất liền lóe lên, sau đó, hư ảnh một nam tử trung niên gầy ốm liền xuất hiện bên trên mâm tròn!

“Hùng đại nhân!”

“Tin tức tốt, ta có một tin tức tốt muốn nói cho ngươi!”

“Hôm nay có một thanh niên tới đây, hắn nói tên đầu trọc đi chân trần năm đó phong ấn ngươi chính là hộ vệ bên cạnh hắn!”

“Hơn nữa, hắn đã gọi tên hộ vệ kia tới, chỉ cần ta mang ngươi qua đó, là có thể để cho người kia thả ngươi ra ngoài!”

“Đến lúc đó, các ngươi còn có thể luận bàn, ta tin tưởng, lần này ngươi tuyệt đối sẽ không thua!”

Chương 1173 - Lâm tiền bối, ngươi làm như vậy không sợ bọn họ đánh chết ngươi sao?

Nghe đối phương dò hỏi, Tôn Thành Lân cũng vội vàng giải thích tình huống, sau đó còn lấy ra bức bức họa kia!

???

Mẹ nó, ta chỉ là đang khoác lác mà thôi!

Ta hoàn toàn không phải là đối thủ của tên biến thái đó!

Ở trong mắt hắn, ta chính là đệ trong đệ!

Hơn nữa, lúc trước tên biến thái kia còn dùng bàn chân to hôi thối của hắn đá ta ba ngày ba đêm, ta thật sự không muốn gặp hắn nữa!

Nhìn thấy bức hoạ trong tay Tôn Thành Lân, Hùng Thiên Địa cảm thấy mình muốn phát điên, không ngờ tới mấy chục vạn năm sau còn có thể lại đối phương!

“Giải thoát rồi!”

“Chỉ cần hộ vệ bên cạnh Diệp thiếu thả Hùng đại nhân ra ngoài, ta sẽ được giải thoát!”

“Sau này ta có thể tự do hưởng thụ cuộc sống, không cần mỗi ngày

giúp hắn tìm kiếm các loại thiên tài địa bảo nữa!”

Lúc này, một bên Tôn Thành Lân ở một bên đã bắt đầu mơ tưởng về một cuộc sống tốt đẹp trong tương lai!

“Ta không đi!”

“Nói với người kia, ta sẽ tự ra ngoài bằng bản lĩnh của mình, không cần hắn thả ta thả ra!”

“Đến nỗi chuyện tỷ thí lần nữa, chờ đến khi ta ra ngoài bằng bản lĩnh của mình rồi nói sau!”

Đúng lúc này, giọng nói của Hùng Thiên Địa đột nhiên từ bên cạnh vang lên.

???

Người khác đã chủ động thả ngươi đi ra ngoài, sau đó, ngươi không muốn ra?

Đầu óc ngươi có bệnh sao?

Còn có, cái gì kêu bằng bản lĩnh của ngươi, đó không phải đều là ta liều sống liều chết ở bên ngoài giúp ngươi tìm kiếm đủ loại thiên tài địa bảo sao?

Nghe Hùng Thiên Địa nói những lời này, Tôn Thành Lân muốn phát điên!

Bên kia!

“Ngô chủ!”

“Ngài tìm ta?”

Sau khi đi vào thư phòng, Diệp Tiểu Cước tò mò hỏi.

“Tiểu Cước!”

“Mấy chục vạn năm trước, ngươi ở Hỗn Độn giới phong ấn một cường giả sao?”

Nghe Diệp Tiểu Cước nói xong, Diệp Phong trực tiếp hỏi.

“Hả?”

“Hình như từng có!”

“Chúng ta đã từng xuyên qua xuyên lại các vị diện ở trong đại thế giới để chơi, gặp qua rất nhiều người, cho nên ta không nhớ rõ lắm!”

Nghe được Diệp Phong dò hỏi, Diệp Tiểu Cước cũng trả lời ngay.

“Chờ một chút!”

“Hơi thở này có chút quen thuộc!”

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Cước phóng xuất thần thức, lập tức cảm nhận được hơi thở của Hùng Thiên Địa trong mật thất dưới tầng ngầm.

“Ngô chủ!”

“Ta nhớ ra rồi!”

“Lúc trước khi ta đang du ngoạn trong một tòa thành trấn ở Hỗn Độn giới, ngẫu nhiên gặp được tên phế vật kia, sau đó hắn khả năng phát giác ra sự bất phàm của ta, cho nên muốn khiêu chiến ta!”

“Nhưng mà, loại rác rưởi kia không đủ tư cách khiêu chiến ta, cho nên ta mặc kệ hắn!”

“Kết quả, hắn thế nhưng ra tay đánh lén ta, ta tức điên, liền dùng chân to đạp hắn ba ngày ba đêm, cuối cùng tiện tay phong ấn hắn trong một cái phong ấn chi khí!”

“Không ngờ, sau mấy chục vạn năm, ta lại gặp được hắn ở đây!”

Sau đó, Diệp Tiểu Cước giải thích ngắn gọn một chút tình hình với Diệp Phong.

???

Xuyên qua xuyên lại các vị diện để chơi?

Tên này rốt cuộc là người nào, chẳng lẽ hắn đã cường đại đến mức có thể làm lơ loạn lưu không gian rồi sao?

Nghe Diệp Tiểu Cước nói những lời này, Lâm Trường Phong, Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản ở bên cạnh đều lộ ra vẻ khó tin, dù sao trong nhận thức của bọn họ, cho dù là Cửu Kiếp Hỗn Độn chi tổ, cũng không thể làm được việc xuyên qua các giao diện như vậy!

“Thì ra là vậy!”

“Hệ thống nói không sai, tên ma đầu kia thật đúng là giỏi khoác lác, thế nhưng còn nói là Tiểu Cước đánh lén hắn!”

“Kết quả, lại là hắn đánh lén Tiểu Cước!”

Mà Diệp Phong sau khi hiểu rõ tình huống cũng bật cười lắc đầu!

“Ngô chủ!”

“Nếu ngài đã đi vào Hỗn Độn giới, ngài không nghĩ tới việc sáng lập Bại Gia Môn ở đây sao?”

“Dù sao tạo một ngôi nhà ở chỗ này, khi nghỉ ngơi cũng thoải mái hơn!”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Tiểu Cước lại vang lên.

Hả?

Sáng lập Bại Gia Môn ở Hỗn Độn giới sao?

Để chính mình có một ngôi nhà ở đây ư?

Nghe Diệp Tiểu Cước đề nghị, Diệp Phong cũng cúi đầu bắt đầu suy nghĩ.

“Nga!”

“Bại Gia Môn?”

“Tên này đủ khí phách!”

“Phong ca, nếu như sáng lập Bại Gia Môn, có thể cho hai huynh đệ chúng ta bái nhập vào không?”

“Cho dù làm tạp dịch cũng được!”

Ngay khi Diệp Phong còn đang suy nghĩ chuyện này, giọng nói của Hồ Đoản Đoản vang lên từ bên cạnh.

“Phong ca!”

“Đừng nhìn ta thực lực thấp kém, nhưng đối với việc sáng lập tông môn, ta cũng lược hiểu một vài!”

“Cho nên, nếu như có chỗ nào cần đến ta, ngài cứ việc mở miệng!”

Ngay sau đó, giọng nói của Hồ Trường Trường cũng vang lên từ bên cạnh.

Mà Lâm Trường Phong ở bên cạnh nghe hai huynh đệ bọn họ nói như vậy, trên mặt cũng lộ ra vẻ cực kỳ rối rắm!

Thần bí!

Giàu có!

Bên người còn có hộ vệ cường đại!

Hơn nữa, bản thân còn có lực lượng hủy thiên diệt địa khủng bố!

Nếu có thể đi theo bên cạnh hắn, đó có tính là bước ngoặt của cuộc đời không?

Nghĩ vậy, Lâm Trường Phong cũng cắn chặt răng, sau đó trực tiếp hướng về phía Diệp Phong quỳ xuống, kiên định nói: “Diệp thiếu, ta nguyện ý từ bỏ thân phận Thái thượng trưởng lão Thiên Ngộ Kiếm Tông, bái nhập vào Bại Gia Môn của ngài, không cầu làm trưởng lão, chỉ cần có thể tiếp nhận ta, ta đã thấy đủ!”

???

Ta còn chưa làm ra quyết định đâu! Các ngươi đã bắt đầu xuống

tay với Bại Gia Môn rồi sao?

Nghe ba người nói như vậy, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

“Lâm tiền bối!”

“Ngươi dù sao cũng là Thái thượng trưởng lão Thiên Ngộ Kiếm Tông, nếu như vô cớ từ bỏ thân phận Thái thượng trưởng lão, có phải không tốt lắm không!”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn về phía Lâm Trường Phong lên tiếng dò hỏi.

“n!”

“Thật sự là không tốt lắm!”

“Dù sao, ta có thể có được tu vi như hiện tại cũng là nhờ vào sự giúp đỡ từ Thiên Ngộ Kiếm Tông, nếu như Thiên Ngộ Kiếm Tông không cung cấp cho ta nhiều tài nguyên tu luyện cùng thiên tài địa bảo như vậy, cũng sẽ không có ta hôm nay!”

Nói đến đây, Lâm Trường Phong dừng lại một chút, sau đó tiếp tục nói: “Diệp thiếu, nếu không ta kéo Thiên Ngộ Kiếm Tông làm thế lực phụ thuộc cho Bại Gia Môn, như vậy cũng coi như là ta báo đáp Thiên Ngộ Kiếm Tông!”

???

Chương 1174 - Lâm tiền bối, ngươi làm như vậy không sợ bọn họ đánh chết ngươi sao? (2)

Thiên Ngộ Kiếm Tông nâng đỡ ngươi!

Sau đó, ngươi lại muốn kéo Thiên Ngộ Kiếm Tông làm thế lực phụ thuộc cho Bại Gia Môn?

Đây là cách ngươi báo đáp Thiên Ngộ Kiếm Tông sao?

Hơn nữa, nếu như ngươi trở về nói chuyện này, ngươi xác định mình sẽ không bị Tông chủ Thiên Ngộ Kiếm Tông cùng những Thái thượng trưởng lão còn lại đánh chết?

Nghe Lâm Trường Phong đề nghị, Diệp Phong cũng lộ ra một nụ cười khổ, sau đó nói thẳng: "Lâm tiền bối, nếu như ngươi thật sự làm như vậy, ngươi không sợ bị mọi người trong Thiên Ngộ Kiếm Tông đánh chết sao?"

"n!"

"Bọn họ hẳn là sẽ không thô bạo với ta như vậy đâu!"

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Lâm Trường Phong cũng cười khổ đáp lại.

"Được rồi!"

"Ngươi vẫn là nên trở lại Thiên Ngộ Kiếm Tông làm Thái thượng trưởng lão đi!"

"Đến nỗi Bại Gia Môn, ta để cho ngươi làm trưởng lão ký danh trước, đến lúc đó, ta sẽ cho ngươi một số thứ tốt, sau khi ngươi trở lại Thiên Ngộ Kiếm Tông, phải bại hết cho ta, nếu như làm tốt, về sau mới có từ trưởng lão ký danh biến thành trưởng lão chính thức!"

Nhìn thấy bộ dạng của Lâm Trường Phong lúc này, Diệp Phong mỉm cười nói ra quyết định của mình!

“Cảm tạ Diệp thiếu đã cho ta cơ hội này!”

“Sau khi trở về, ta khẳng định sẽ cố gắng phá của!”

“Ta nhất định sẽ không làm Diệp thiếu thất vọng!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Lâm Trường Phong cũng kích động đáp lại.

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, có người thích hợp làm đệ tử thân truyền của ngươi ở Thiên Ngộ Kiếm Tông, nếu như ngươi rảnh rỗi không có chuyện gì, có thể đi Thiên Ngộ Kiếm Tông chơi một thời gian, thuận tiện quải một tên đệ tử thân truyền trở về.”

Đúng lúc này, lời nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Hả?”

“Thiên Ngộ Kiếm Tông có người thích hợp trở thành đệ tự thân truyền của ta sao?”

Nghe hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cũng sửng sốt, hắn không ngờ mình vừa tới Hỗn Độn giới lại tìm được người thích hợp trở thành đệ tử thân truyền của mình!

“Hiện tại, ta đã thu nhận tám gã đệ tử thân truyền!”

“Khoảng cách mười gã đệ tử thân truyền cũng chỉ còn lại hai người, hiện tại lại thêm một người, ngày ta thu được đầy đủ mười tên đệ tử cũng đã không xa!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong nhìn thẳng vào Lâm Trường Phong, sau đó lên tiếng nói: “Lâm tiền bối, vừa lúc ta cũng không có việc gì làm, cho nên, ta sẽ trở lại Thiên Ngộ Kiếm Tông với ngươi!”

“Diệp thiếu!”

“Ngươi đến Thiên Ngộ Kiếm Tông, là có chuyện gì sao?”

“Nếu như có thể, ta hoàn toàn có thể giúp ngài, đỡ ngài phải đi một chuyến!”

Nghe Diệp Phong nói vậy, Lâm Trường Phong cũng sửng sốt, sau đó lên tiếng dò hỏi.

“Ở trong Thiên Ngộ Kiếm Tông của ngươi, có một người rất thích hợp trở thành đệ tử thân truyền của ta!”

“Cho nên, ta đi thu đồ đệ!”

“Đương nhiên, cũng thuận tiện đến Thiên Ngộ Kiếm Tông chơi một thời gian!”

Nghe Lâm Trường Phong hỏi như vậy, Diệp Phong cũng lên tiếng giải thích.

“Cái gì?”

“Trong Thiên Ngộ Kiếm Tông, thế nhưng có người thích hợp trở thành đệ tử thân truyền của Diệp thiếu ư?”

“Như vậy có phải đối phương sẽ trực tiếp bay lên không?”

Sau khi hiểu rõ tình huống, Lâm Trường Phong tỏ ra hâm mộ, tuy rằng chưa biết người kia là ai, nhưng hắn đã bắt đầu hâm mộ, dù sao, cho đến bây giờ, hắn cũng chỉ là một trưởng lão ký danh của Bại Gia Môn mà thôi, hơn nữa, cho dù hắn thành công chuyển chính thức, vậy thân phận cũng không thể so sánh với đệ tử thân truyền!

“Được rồi!”

“Quyết định như vậy nha!”

“Chờ xử lý xong việc ở đây, chúng ta lập tức đi đến Thiên Ngộ Kiếm Tông!”

Sau đó, Diệp Phong trực tiếp định ra chuyện này.

“Phong ca!”

“Chúng ta thì sao?”

“Chúng ta cũng đi sao?”

Lúc này, Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản ở bên cạnh nóng nảy, trực tiếp hỏi.

“Các ngươi không cần đi!”

“Bởi vì ta còn có một chuyện quan trọng cần các ngươi đi làm!”

Nghe hai người dò hỏi, Diệp Phong trực tiếp đáp lại.

Ừ!

Một chuyện quan trọng khác?

Giao cho chúng ta?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, hai huynh đệ Hồ Trường Trường cùng Hồ Đoản Đoản lập tức kích động lên, bởi vì giao việc quan trọng cho họ chính là công nhận năng lực của họ!

“A Trường!”

“A Đoản!”

“Lát nữa sau khi ta cùng Lâm tiền bối rời đi, hai người các ngươi cũng lập tức đi tìm một nơi có phong thủy tốt sáng lập Bại Gia Môn!”

“Tuy nhiên, bởi vì thực lực của các ngươi có hạn hạn, cho nên, ta sẽ kêu thượng cổ ma đầu kia đi với các ngươi, ta nghĩ có hắn che chở, hai người các ngươi hẳn là sẽ không gặp phải nguy hiểm gì!”

Ngay sau đó, Diệp Phong liền nói ra sự sắp xếp của mình.

“Ngô chủ!”

“Ngươi muốn mang theo tên ma đầu ngốc nghếch kia sao?”

Nghe vậy, Diệp Tiểu Cước nãy giờ không lên tiếng cũng hỏi.

“Ừ!”

“Gặp nhau là duyên phận!”

“Nếu đã gặp, vậy lưu hắn lại là được!”

“Đến lúc đó để hắn làm người gác cổng, ta nghĩ nó rất thích hợp!”

Nghe Diệp Tiểu Cước dò hỏi, Diệp Phong mỉm cười giải thích.

“Đúng rồi!”

“Sao Tôn lão bản vẫn chưa trở về?”

“Tiểu Cước, ngươi đi xem rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!”

Lúc này, thấy Tôn Thành Lân còn chưa trở lại, Diệp Phong cũng nhìn về phía Diệp Tiểu Cước ra lệnh.

“Ngô chủ!”

“Tên ma đầu khờ khạo kia không dám tới!”

“Hiện tại hắn đang bịa ra đủ loại lý do để lừa Tôn Thành Lân đâu!”

“Nếu không, ta hiện tại qua đó bắt hắn lại đây?”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Diệp Tiểu Cước lập tức nói ra tình huống bên kia.

“Nếu hắn không chịu tới!”

“Vậy ngươi qua bên đi dạy dỗ hắn một chút, sau đó nói cho hắn biết tình huống!

“Nếu hắn không chịu làm người gác cổng cho Bại Gia Môn, vậy lại dạy dỗ hắn thêm một trận, dạy hắn đến khi đồng ý mới thôi!”

“Còn ta cùng Lâm tiền bối liền đi Thiên Ngộ Kiếm Tông trước!”

Sau khi biết rõ tình huống bên kia, Diệp Phong liền nói thẳng ra quyết định của mình!

“Ngô chủ yên tâm!”

“Ta nhất định sẽ làm cho tên ma đầu khờ khạo kia cam tâm tình nguyện làm người gác cổng cho Bại Gia Môn chúng ta!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Diệp Tiểu Cước liền lập tức lên tiếng bảo đảm.

“Ừ!”

Nghe Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Diệp Phong cũng vừa lòng gật đầu, sau đó nhìn về phía Lâm Trường Phong nói: “Lâm tiền bối, vậy chúng ta xuất phát thôi!”

Chương 1175 - Ta sai rồi, đừng đá ta, nếu không ngươi lại phong ấn ta thôi!

“Diệp thiếu!”

“Ngài đừng gọi ta là Lâm tiền bối, ta không chịu nổi đâu!”

“Ngài gọi ta Tiểu Lâm là được!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Lâm Trường Phong cũng vội vàng nói ra suy nghĩ của mình.

“Thôi được rồi!”

“Tiểu Lâm, vậy chúng ta đi thôi!”

Nói xong, Diệp Phong dẫn đầu rời khỏi thư phòng.

Nhìn thấy Diệp Phong đi ra thư phòng, Lâm Trường Phong cũng lập tức đi theo!

……

Căn mật thất dưới tầng ngầm nhà đấu giá Thiên Ngự!

Bùm!

Một tiếng vang thật lớn, cửa mật thất trong nháy mắt vỡ vụn, Hùng Thiên Địa và Tôn Thành Lân đang nói chuyện với nhau cũng nhìn về phía cửa.

“Là ngươi!”

Sau khi Hùng Thiên Địa nhìn đến thấy thân ảnh quen thuộc từ ngoài cửa đi vào, sắc mặt lập tức thay đổi, kinh hô một tiếng, trong mắt tràn ngập vô tận sợ hãi!

“Tôn lão bản!”

“Ta là hộ vệ bên cạnh Diệp thiếu!”

“Tiếp theo, ta muốn nói chuyện riêng với hắn một chút, cho nên, mời ngươi tạm thời tránh ra!”

Lúc này, Diệp Tiểu Cước vừa đi vào liền dùng sắc mặt nghiền ngẫm nhìn thoáng Hùng Thiên Địa đã bị doạ đần ra, sau đó mới nhìn về phía Tôn Thành Lân nói.

“Được! Được!”

“Ta lập tức rời đi!”

Nghe Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Tôn Thành Lân không chút do dự đi về phía cửa, dù sao, hai vị này đều là thượng cổ cường giả mấy chục vạn năm trước, hắn không thể đắc tội bất luận kẻ nào!

Một lát sau!

“A! A! A!!!”

“Mẹ kiếp, ngươi rốt cuộc muốn ta làm cái quỷ gì, ngươi nói cho ta biết!”

“Ta đồng ý còn không được sao?”

“Tại sao vừa đi lên liền dùng bàn chân hôi thối của ngươi đá ta!”

Rất nhanh, tiếng kêu thảm thiết của Hùng Thiên Địa từ trong mật thất truyền ra, mà Tôn Thành Lân đứng ở bên ngoài nghe vậy cũng

run cả người, sau đó lập tức bỏ đi đến nơi xa!

Trong mật thất!

“Ngươi có làm hay không!”

“Ngươi đồng ý hay không!”

“A, mấy chục vạn năm qua, ngươi vẫn là không chịu thua như vậy, nhưng mà, ta thích tính các bất khuất này của ngươi!”

Lúc này, Diệp Tiểu Cước đang điên cuồng dùng chân to đá Hùng Thiên Đế hưng phấn nói.

“Đại ca!”

“Ta sai rồi!”

“Về sau ta không bao giờ khoác lác nữa, ngươi đừng đá ta!”

“Còn nữa, ngươi kêu ta đồng ý cái gì, ngươi nói đi, nếu như ngươi thật sự không muốn nói, ta trực tiếp đồng ý còn không được sao?”

“Nếu không, ngươi vẫn là nên phong ấn ta lần nữa đi thôi!”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Cước cái gì đều không nói, chỉ hưng phấn điên cuồng đá mình, Hùng Thiên Địa cảm thấy mình sắp điên rồi, hắn thật sự không ngờ sau khi thừa nhận niềm đau khổ mấy chục vạn năm phong ấn, kết quả vừa bị thả ra lại bị một trận liên hoàn đá, mẹ nó ai có thể chịu đựng nổi!

Bên kia!

“Diệp thiếu!”

“Đến Thiên Ngộ Kiếm Tông, ta nên giới thiệu thân phận của ngài như thế nào!”

Sau khi rời khỏi nhà đấu giá, Lâm Trường Phong nghĩ tới một chuyện, sau đó nhìn về phía Diệp Phong dò hỏi.

“Ngươi nói, ta là một tên đệ tử thân truyền thu ở bên ngoài là được!”

“Có thân phận này, ta cũng có thể ở Thiên Ngộ Kiếm Tông chơi vui vẻ hai ngày!”

Nghe Lâm Trường Phong dò hỏi, Diệp Phong cũng cười đáp lại.

Đi được một lúc!

“Hả?”

“Diệp thiếu, sao ngươi còn không đi?”

Thấy Diệp Phong đột nhiên dừng lại, Lâm Trường Phong cũng khó hiểu hỏi.

“Tiểu Lâm!”

“Chẳng lẽ chúng ta cứ phải như vậy trở về Thiên Ngộ Kiếm Tông sao?”

“Ở Hỗn Độn giới, không có cổng không gian truyền tống chỉ định hay những bảo vật khác sao?”

Sau khi nghe Lâm Trường Phong nói như vậy, Diệp Phong liền hỏi ra nghi hoặc trong lòng, dù sao, người lười giống như hắn…Không phải, thần hào phá của như hắn, cho dù là 100 mét, có thể sử dụng bảo vật liền tuyệt đối không thể đi bộ!

“Có a!”

“Hỗn Độn giới có cổng không gian truyền tống chỉ định cùng cổng không gian truyền tống ngẫu nhiên!”

“Chẳng qua, những bảo vật đặc thù đó hiện tại phi thường sang quý cùng thưa thớt, trừ phi có chuyện rất quan trọng, nếu không cũng không có người sử dụng!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Lâm Trường Phong lập tức giải thích.

“Hả?”

“Diệp thiếu, ý của ngươi là?”

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên ném qua một quả Hỗn Độn giới,

Lâm Trường Phong cũng là ngây người hỏi.

“Đương nhiên là cho ngươi một ít cổng không gian truyền tống chỉ định cùng cổng không gian truyền tống ngẫu nhiên!”

“Tuy rằng ngươi chỉ là trưởng lão ký danh của Bại Gia Môn, nhưng cũng không thể quá mức keo kiệt, làm vậy sẽ ném thể diện của Bại Gia Môn!”

“Cho nên, mau nhận đi!”

“Còn có, sau này rảnh rỗi của có thể dùng chơi, ta có rất nhiều thứ rác rưởi này!”

Nghe Lâm Trường Phong nói xong, Diệp Phong liền lên tiếng giải thích.

“Diệp thiếu!”

“Ta đã biết!”

“Sau này cho dù phải đi bộ mười mét, ta cũng sẽ sử dụng một cái cổng không gian truyền tống chỉ định, không vì cái gì khác, chính là phá của, chính là chơi!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Lâm Trường Phong lập tức nhận lấy Hỗn Độn giới, đồng thời cũng nghiêm túc lên tiếng bảo đảm.

“Mẹ kiếp!”

“Như thế này mà kêu là một ít sao?”

Nhưng mà, sau khi Lâm Trường Phong nhìn thấy một đống cổng không gian truyền tống chỉ định cùng cổng không gian truyền tống ngẫu nhiên chất chồng như núi trong Hỗn Độn giới, hắn kinh ngạc trừng lớn hai mắt hét lên!

Tuy rằng không tính kỹ, nhưng Lâm Trường Phong có thể cam đoan số lượng mỗi loại cổng không gian tuyệt đối vượt qua con số trăm triệu!

“Thật là đáng sợ!”

“Việc này thật sự quá đáng sợ!”

“Chỉ sợ toàn bộ cổng không gian truyền tống chỉ định cùng cổng không gian truyền tống ngẫu nhiên ở trong Hỗn Độn giới đều không thể so với số lượng trong quả Hỗn Độn giới này!”

Lúc này, Lâm Trường Phong cũng dùng sắc mặt khó có thể tin thần nhìn Diệp Phong, hắn thật sự không ngờ Diệp Phong có thể lấy ra nhiều cổng không gian như vậy!

“Tiểu Lâm!”

“Kích hoạt một cánh cổng không gian truyền tống chỉ định!”

“Chúng ta lập tức đi Thiên Ngộ Kiếm Tông!”

Nhìn thấy vẻ mặt kinh ngạc của Lâm Trường Phong, Diệp Phong cũng cười nhắc nhở.

Một lát sau!

Thiên Ngộ Kiếm Tông, bên ngoài tông môn!

“Cổng không gian truyền tống ư?”

“Là ai thế?”

Khi một khe hở không gian xuất hiện, hai gã đệ tử Thiên Ngộ Kiếm Tông trông coi bên ngoài lập tức cảnh giác cao độ.

“Đệ tử!”

“Bái kiến Thái thượng tam trưởng lão!”

Tuy nhiên, sau khi hai người nhìn thấy Lâm Trường Phong đi ra, lập tức cung kính hô một tiếng.

“Ừ!”

Chương 1176 - Trở lại Thiên Ngộ Kiếm Tông, Lâm Trường Phong bắt đầu phá

của!

Nghe hai người nói như vậy, Lâm Trường Phong cũng gật đầu, sau đó dẫn Diệp Phong tiến vào Thiên Ngộ Kiếm Tông!

“Tiểu Trương!”

“Ngươi cảm thấy người mà Thái thượng tam trưởng lão mang về là ai?”

Sau khi Lâm Trường Phong cùng Diệp Phong rời đi, một đệ tử dáng người thấp bé trong đó nhìn về phía một người khác tràn đầy tò mò hỏi.

“Không biết!”

“Chẳng qua Thái thượng tam trưởng lão xưa nay chưa từng thu đồ đệ, hiện tại đột nhiên mang về một thanh niên trẻ tuổi như vậy, rất có thể là đệ tử hắn thu nhận ở bên ngoài!”

Tiểu Trương nghe xong cũng trầm tư nói ra suy nghĩ của chính mình.

……

“Tiểu Lâm!”

“Tiếp theo, ngươi có thể làm việc của mình, không cần phải xen vào ta!”

“Ta muốn đi tìm đệ tử thân truyền của ta!”

Sau khi tiến vào Thiên Ngộ Kiếm Tông, Diệp Phong liền nhìn về phía Lâm Trường Phong nói.

“Diệp thiếu!”

“Vậy ngươi hãy cầm lấy tấm lệnh bài này!”

“Nếu như có người hỏi thân phận của ngươi, ngươi lấy tấm lệnh bài này ra là được!”

“Mặc kệ là đệ tử, chấp sự vẫn là trưởng lão Thiên Ngộ Kiếm Tông, nhìn thấy tấm lệnh bài này giống như nhìn thấy ta, tuyệt đối sẽ không có người dám tìm ngài phiền toái!”

Nghe Diệp Phong nói vậy, Lâm Trường Phong liền đưa qua tấm lệnh bài của riêng mình.

“Được!”

“Ta đã biết!”

Sau khi nhận tấm lệnh bài, Diệp Phong trực tiếp đi thẳng đến nơi xa.

“Ai!”

“Hai ngày này, tông môn chỉ sợ muốn náo nhiệt!”

“Dù sao Diệp thiếu cũng không phải là người an phận!”

Nhìn Diệp Phong rời đi, Lâm Trường Phong cũng là lắc đầu cười khổ.

Lạc Lâm Phong!

“Đã trở lại!”

“Vẫn là hang ổ của mình thoải mái!”

Sau khi trở lại ngọn núi của mình, Lâm Trường Phong lẩm bẩm cười nói.

“Thái thượng tam trưởng lão!”

“Ngài cuối cùng đã trở lại!”

“Hai ngày nay Tông chủ đại nhân đều tìm ngươi hai lần, nói là có chuyện quan trọng tìm ngươi!”

“Ngài vẫn là đi trước một chuyến chủ phong đi!”

Đúng lúc này, một đệ tử trong Lạc Lâm Phong đi tới bên ngoài sân Lâm Trường Phong hô to.

“Được rồi!”

“Ta đã biết!”

Nghe thấy tiếng kêu này, Lâm Trường Phong cũng thuận miệng đáp lại, sau đó chuẩn bị đứng dậy đi đến chủ phong Thiên Kiếm Điện!

“Chờ một chút!”

“Ta hiện tại có mấy trăm triệu cổng không gian truyền tống chỉ định, tại sao phải bay tới nơi đó?”

“Trực tiếp truyền tống qua đó không phải được rồi sao?”

Khi sắp đi đến cửa phòng, Lâm Trường Phong lúc này đột nhiên tỉnh ngộ, sau đó hưng phấn lấy ra một cổng không gian truyền tống chỉ định!

Chủ phong, Thiên Kiếm Điện!

“Hả?”

“Cổng không gian truyền tống sao?”

Lúc này, Trịnh Trường Hà đang tu luyện ở trong Thiên Kiếm Điện đột nhiên mở mắt, sau đó trực tiếp liền nhìn về khe hở không gian đột nhiên xuất hiện bên trong đại điện!

“Tông chủ!”

“Ngươi đang tìm ta?”

Rất nhanh, giọng nói của Lâm Trường Phong dẫn đầu truyền ra từ khe hở không gian.

“Thái thượng tam trưởng lão!”

“Ngươi từ nơi nào tới đây?”

Nhìn thấy Lâm Trường Phong đi ra từ khe hở không gian, Trịnh Trường Hà cũng sửng sốt hỏi.

“Hả?”

“Từ đâu đến đây à?”

“Đương nhiên là từ Lạc Lâm Phong đến đây nha!”

“Nếu không phải đệ tử Lạc Lâm Phong nói cho ta, ta cũng không biết ngươi đang tìm ta!”

Nghe Trịnh Trường Hà hỏi chuyện kỳ quái như vậy, Lâm Trường Phong cũng khó hiểu đáp lại.

“Cái gì!”

“Ngươi từ Lạc Lâm Phong tới đây?”

“Chỉ là một đoạn đường ngắn như vậy, ngươi thế nhưng sử dụng một cổng không gian truyền tống chỉ định?”

“Cho dù ngươi là Thái thượng trưởng lão, ngươi cũng không thể phá của như vậy chứ!”

Nghe Lâm Trường Phong nói xong, Trịnh Trường Hà rống lớn lên, thậm chí còn lộ ra vẻ mặt đau khổ, dù sao ngay cả Thiên Ngộ Kiếm Tông bọn họ, số lượng cổng không gian truyền tống chỉ định cùng cổng không gian truyền tống ngẫu nhiên cũng không nhiều lắm!

“Tông chủ!”

“Còn không phải chỉ là sử dụng một cánh cổng không gian truyền tống chỉ định thôi sao, ngươi cần gì phải phản ứng lớn như vậy?”

“Hơn nữa, nếu như ta không truyền tống lại đây, vậy thì ta nên đến đây bằng cách nào?”

Nghe Trịnh Trường Hà rống to, Lâm Trường Phong dửng dưng ngoáy lỗ tai, sau đó lên tiếng hỏi ngược lại.

“Đến đây như thế nào ư?”

“Đương nhiên là bay tới!”

“Việc này còn cần hỏi ta sao?”

Nghe Lâm Trường Phong hỏi chuyện, Trịnh Trường Hà cố nén lửa giận đáp lại.

“Được! Được! Được!”

“Ta bay là được!”

“Thật là không biết ngươi lấy lửa giận từ đâu mà lớn như vậy!”

Nói xong, Lâm Trường Phong lấy ra một cổng không gian truyền tống chỉ định, kích hoạt nó, sau đó dưới ánh mắt ngơ ngác của Trịnh Trường Hà, hắn bước vào cổng không gian!

“Thái thượng tam trưởng lão!!!”

“Tại sao ngươi lại kích hoạt thêm một cổng không gian truyền tống chỉ định!”

“Còn nữa, ngươi định đi làm gì!”

Trước khi Lâm Trường Phong hoàn toàn biến mất trong cổng không gian, Trịnh Trường Hà cũng vội vàng hỏi.

“Ngươi không phải làm ta bay qua sao?”

“Ta phải Lạc Lâm Phong trước đã!”

“Ngươi ở chỗ này chờ ta, ta lập tức bay qua!”

Nói xong, Lâm Trường Phong trực tiếp biến mất ở trong cổng không gian, nhưng Trịnh Trường Hà lại không có chú ý tới, sau khi Lâm Trường Phong nói xong, khóe miệng hắn lại nhếch lên một nụ cười xấu xa!

“Mẹ kiếp!”

“Ý của ta là như vậy sao?”

“Ý của ta là lần sau khi đến đây, ngươi chỉ cần bay qua là được, không sử dụng cổng không gian truyền tống chỉ định trân quý!”

“Kết quả, vừa mới lãng phí một cái không nói, hiện tại lại lãng phí thêm một cái?”

Nhìn cổng không gian truyền tống biến mất, nhớ lại những gì Lâm Trường Phong vừa nói, Trịnh Trường Hà nghẹn một ngụm máu suýt chút nữa trực tiếp phun ra, hắn không hiểu, Thái thượng tam trưởng lão ngày thường cực kỳ ổn trọng, tại sao vừa đi a ngoài một chuyến lại biến thành như vậy?

“Hả?”

“Chuyện gì vậy?”

“Thái thượng tam trưởng lão lại sử dụng cổng không gian truyền tống chỉ định đến đây sao?”

Đúng lúc này, trong đại sảnh lại xuất hiện một khe hở không gian, nhìn thấy cảnh tượng này, Trịnh Trường Hà lập tức dâng lên cảm giác bất an.

“Tông chủ!”

“Ngươi nói xem lát nữa ta mặc bộ đạo bào này bay tới, như vậy có phải sẽ soái hơn một chút không?”

Rất nhanh, Lâm Trường Phong vừa thay đổi một bộ đạo bào đi ra từ khe hở không gian, sau đó nghiêm túc nhìn về phía Trịnh Trường Hà hỏi.

???

Chương 1177 - Thái thượng tam trưởng lão, ngươi không thể chơi như vậy nha!

Ngươi dùng cổng không gian truyền tống chỉ định trân quý lại đây, chính là muốn hỏi ta mặc bộ đạo bào kia có đẹp hay không sao?

Đây là chuyện con người làm sao?

Nghe Lâm Trường Phong hỏi như vậy, Trịnh Trường Hà tức giận đến mức khóe miệng run rẩy, hắn thật không ngờ Lâm Trường Phong lại vì chuyện này mà tới đây!

“Tông chủ!”

“Ta hiểu rồi!”

“Nhất định là bộ đạo bào này khó coi, ngươi xấu hổ nói ra!”

“Không sao, ta trở về đổi một bộ khác!”

Thấy Trịnh Trường Hà hồi lâu không có phản ứng, Lâm Trường Phong đột nhiên nghĩ tới cái gì, nói xong lại kích hoạt một cánh cổng không gian truyền tống chỉ định rời đi nơi này!

???

Mẹ nó lại đi rồi?

Hơn nữa, dựa theo ý tứ này, Thái thượng tam trưởng lão chẳng lẽ dự định trở về thay đạo bào, sau đó tiêu hao một cánh cổng không gian truyền tống chỉ định tới hỏi ý kiến của ta?

Nhìn thấy Lâm Trường Phong lãng phí một cánh cổng không gian truyền tống chỉ định khác rời đi đại điện, Trịnh Trường Hà nhớ tới những lời vừa rồi đối phương nói, sắc mặt lập tức thay đổi, sau đó hắn lấy ra truyền âm thạch liên lạc với Thái thượng đại trưởng lão!

“Thái thượng đại trưởng lão!”

“Ngươi mau tới đây quản Thái thượng tam trưởng lão!”

“Hắn điên rồi!”

“Hơn nữa, ta căn bản không cách nào khống chế được tình huống hiện tại!”

Cảm nhận được bên kia truyền âm thạch có phản ứng, Trịnh Trường Hà nôn nóng hô to.

“Tông chủ!”

“Ngươi kiên trì một chút!”

“Bên ta vừa gặp được đệ tử thân truyền lão tam vừa mới thu nhận,

cho nên ta phải hiểu rõ hắn một chút!”

“Ta muốn nhìn xem tiểu tử này có cái gì đặc biệt, thế nhưng có thể làm vị tam đệ chán chán ghét thu đồ đệ kia lại thu nhận hắn làm đệ tử thân truyền!”

Rất nhanh, một giọng nói già nua vang lên trong đầu Trịnh Trường Hà.

Hả?

Thái thượng tam trưởng lão thu đồ đệ?

Hơn nữa, vẫn là thân truyền đệ tử?

Nghe Thái thượng đại trưởng lão nói lời này, Trịnh Trường Hà cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, dù sao toàn bộ mọi người trong tông môn đều biết việc Lâm Trường Phong chán ghét thu nhận đồ đệ!

“Chờ một chút!”

“Thái thượng đại trưởng lão bảo ta kiên trì?”

“Mẹ nó ta phải kiên trì như thế nào đây!”

“Chẳng sợ ta là tông chủ, nhưng ta cũng không quản được Thái thượng tam trưởng lão, chẳng lẽ cứ mặc kệ Thái thượng tam trưởng lão tiếp tục phá của như vậy sao?”

Giật mình qua đi, Trịnh Trường Hà cũng đột nhiên ý thức được vấn đề này, sau đó trên mặt hiện lên một nụ cười khổ.

……

Bên kia!

“Diệp Phong đúng không?”

“Ngươi cùng sư tôn của ngươi gặp nhau như thế nào?”

“Còn có, là ngươi chủ động bái hắn làm sư phụ, hay là hắn chủ động thu ngươi làm đệ tử?”

Lúc này, Lôi Thiên Hoả cũng lộ ra vẻ tò mò nhìn Diệp Phong hỏi.

“Hả?”

“Là sư tôn chủ động muốn nhận ta làm đồ đệ!”

Nghe được đối phương hỏi như vậy, Diệp Phong giả vờ suy nghĩ một chút, sau đó lên tiếng đáp lại.

“Ồ!”

“Là tam đệ của ta chủ động nhận ngươi làm đồ đệ sao?”

“Vậy hắn nhìn trúng ngươi ở chỗ nào?”

Nghe vậy, Lôi Thiên Hoả càng thêm tò mò, dù sao tam đệ của mình có tính cách như thế nào, hắn là người vô cùng rõ ràng!

“Nhìn trúng ta chỗ nào sao?”

“Ta cũng không rõ lắm!”

“Có lẽ là bởi vì ta đẹp trai!”

Nghe Lôi Thiên Hoả hỏi như vậy, Diệp Phong cũng lộ ra một tia bất đắc dĩ, sau đó thuận miệng giải thích một câu, đồng thời trong lòng thầm nghĩ: “Nhanh để ta đi thôi, ta còn phải đi tìm đệ tử thân truyền của ta!”

???

Thấy ngươi đẹp trai ư?

Cho nên chủ động thu ngươi làm đồ đệ?

Nghe được lời này, Lôi Thiên Hoả lập tức chấn kinh, đồng thời trong lòng thầm nghĩ: “Tam đệ của ta ăn chơi thật giỏi, che giấu rất sâu!”

“Diệp Phong!”

“Ngươi có chuyện xưa, ta có rượu!”

“Nếu không, chúng ta tìm một chỗ uống hai ly, sau đó ngươi nói với ta một chút bí mật không thể nói của người cùng sư tôn của ngươi, thế nào?”

Sau đó, Lôi Thiên Hoả hưng phấn nhìn Diệp Phong đề nghị!

???

Bí mật không thể nói ra của của ta cùng sư tôn?

Chúng ta có bí mật gì chứ?

Nghe được đề nghị kỳ quái của Lôi Thiên Hoả, Diệp Phong ngẩn ra!

“Chờ một chút!”

“Lão già này chẳng lẽ cho rằng ta cùng sư tôn có tư tình!”

Nghĩ đến khả năng này, Diệp Phong đen mặt, sau đó nói thẳng: “Thái thượng đại trưởng lão, ta muốn một mình đi dạo ở trong tông môn, nếu không hôm nào lại uống rượu?”

“Chọn ngày chi bằng nhằm ngày, xung đột không bằng hôm nay!”

“Dù sao ngươi đã là người của Thiên Ngộ Kiếm Tông, về sau còn có rất nhiều thời gian đi lại ở trong tông môn!”

“Cho nên, chúng ta vẫn là nên đi uống rượu thôi!”

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Lôi Thiên Hỏa không cam lòng lần nữa khuyên bảo.

Hả?

Chẳng lẽ lão già này cố chấp như vậy sao?

Thấy Lôi Thiên Hỏa bám riết kiên trì mời mình uống rượu, Diệp Phong thật sự muốn điên rồi, thậm chí, trong đầu hắn hiện tại muốn hét lên một tiếng: “Ta không muốn uống rượu, ta cũng không có chuyện xưa để kể, ta cùng Tiểu Lâm là trong sạch, còn có, ta hiện tại chỉ muốn đi tìm đệ tử thân truyền của ta!”

Hệ thống!”

“Tiêu hao công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, kiểm tra một chút vị Thái thượng đại trưởng lão này thích thứ gì nhất trên đời!”

Sau đó, Diệp Phong ở trong lòng ra lệnh hệ thống!

Ý tưởng của hắn rất đơn giản, nếu như ông già này bắt lấy hắn không bỏ, vậy thì hắn phải phương thức phá của hung hăng đả kích đối phương, để đối phương về sau không dám tìm mình uống rượu nữa!

“Đinh! Tiêu hao công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, Thái thượng đại trưởng lão của Thiên Ngộ Kiếm Tông tên là Lôi Thiên Hỏa, công pháp đang tu luyện chính là Tinh Diệt Phần Thiên Quyết, cho nên, thiên tài địa bảo thuộc tính hoả đều có lực hấp dẫn trí mạng với hắn, mà hắn ngày thường cũng yêu thích uống rượu, trình độ yêu thích rượu đã đạt tới mức mê muội!”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, giọng nói hệ thống liền vang lên trong đầu hắn.

“Hả?”

“Thiên tài địa bảo thuộc tính hoả và rượu ngon sao?”

Nghe hệ thống nói như vậy, khóe miệng của Diệp Phong nhếch lên một nụ cười, sau đó hắn nhìn về phía Lôi Thiên Hỏa cười nói: “Thái thượng đại trưởng lão, nếu như người đã nói như vậy, ta đây cung kính không bằng tuân mệnh!”

“Ha ha ha!”

“Tốt! Tốt!”

Chương 1178 - Chỉ uống rượu thôi thì không thú vị, chúng ta chơi một trò chơi nhỏ nhé!

“Vậy bây giờ chúng ta về chỗ ở của ta đi!”

Thấy Diệp Phong đồng ý, Lôi Thiên Hỏa cũng cười lớn đáp lại.

“Hả?”

“Diệp Phong, sao ngươi lại không đi?”

Đi được vài bước, nhìn thấy Diệp Phong còn đứng ở nơi đó, Lôi Thiên Hỏa cũng khó hiểu hỏi.

“Thái thượng đại trưởng lão!”

“Nơi này có xa chỗ ở của ngài không?”

“Đi bộ đến đó mất bao lâu?”

Nghe Lôi Thiên Hoả dò hỏi, Diệp Phong cũng không có trả lời, mà là trực tiếp hỏi ra nghi vấn của mình.

“Không xa lắm!”

“Nếu bay qua, rất nhanh liền đến!”

“Chẳng sợ tu vi của ngươi chỉ là Đạo Vương Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, có lẽ chỉ mất khoảng vài phút!”

Nghe Diệp Phong hỏi ra vấn đề kỳ quái, Lôi Thiên Hỏa cũng lên tiếng giải thích.

“Cái gì!”

“Phải bay tận vài phút?”

“Vậy cũng quá xa, mệt chết đi được!”

Sau khi nghe Lôi Thiên Hỏa giải thích xong, Diệp Phong cũng giả vờ giật mình kinh hô một tiếng.

???

Xa?

Mẹ nó, như vậy mà cũng có thể dùng từ xa tới hình dung sao?

Hơn nữa, một đoạn đường ngắn như vậy đối với một tên tu sĩ Vương Đạo Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong như ngươi tính là gì?

Sao có thể làm ngươi mệt chết?

Nghe Diệp Phong kinh hô, Lôi Thiên Hỏa hoàn toàn choáng váng!

“Diệp Phong!”

“Vậy ý của ngươi là?”

Sau khi choáng váng được một lúc, Lôi Thiên Hỏa lúc này mới nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Dùng cổng không gian truyền tống chỉ định đến đó!”

Nghe Lôi Thiên Hỏa dò hỏi, Diệp Phong trực tiếp nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Không có khả năng!”

“Ngươi có biết một cổng không gian truyền tống chỉ định quý giá như thế nào không?”

“Sao có thể dùng ở con đường ngắn ngủn vô nghĩa…”

Lôi Thiên Hỏa còn chưa kịp nói xong, Diệp Phong liền ném sang một quả Hỗn Độn giới!

Hả?

Đưa cho ta một quả Hỗn Độn giới?

Ý là gì?

Nhìn thấy quả Hỗn Độn giới Diệp Phong ném qua, Lôi Thiên Hỏa cũng có chút khó hiểu, nhưng hắn vẫn nhận lấy, phóng thích thần thức kiểm tra tình huống bên trong!

“Này…Này…”

Nhưng mà, sau khi Lôi Thiên Hỏa nhìn thấy bên trong Hỗn Độn giới có chứa một ngàn cánh cổng không gian truyền tống chỉ định, hắn không thể thốt nên lời vì kinh ngạc, phải biết rằng ngay cả Thiên Ngộ Kiếm Tông bọn họ hiện tại cũng chỉ có hơn 1200 cổng không gian truyền tống chỉ định!

“Thái thượng đại trưởng lão!”

“Một lần nữa nhận thức một chút!”

“Ta là Diệp Phong, là một tên bại gia tử!”

“Đến nỗi một ngàn cánh cổng không gian truyền tống chỉ định bên trong Hỗn Độn giới, không phải ta tặng cho ngươi, mà là yêu cầu ngươi phá của!”

“Chỉ cần ngươi soàn soạt một cái, là có thể lấy đi một cái ở bên trong đó, nói cách khác, nếu ngươi có thể soàn soạt 500 cái, là có thể có được 500 cổng không gian truyền tống chỉ định!”

Nhìn Lôi Thiên Hỏa mê man, Diệp Phong cũng cười giải thích.

“Ồ!”

“Vậy tại sao ngươi có thể tin tưởng ta nhất định sẽ đi soàn soạt đâu?”

“Nếu như ta tư nuốt toàn bộ, sau đó nói với ngươi đã soàn soạt 500 cái, chẳng phải sẽ không có chuyện gì sao?”

Tuy rằng không biết vì sao trong tay Diệp Phong lại có nhiều cổng không gian truyền tống chỉ định như vậy, nhưng Lôi Thiên Hỏa lại có một chút ý tưởng với đề nghị phá của này của Diệp Phong, lại là nói ra chính mình một cái ý tưởng.

“Thái thượng đại trưởng lão!”

“Ngươi không nên xem thường ta!”

“Nếu như ngươi trực tiếp tư nuốt, ta có rất nhiều biện pháp có thể tra ra!”

“Mà một khi bị ta phát hiện, vậy ngươi sau này có thể không được bất kỳ chỗ tốt nào từ trong tay ta!”

Nghe Lôi Thiên Hỏa đưa ra tình huống, Diệp Phong cũng cực kỳ tự tin đáp lại.

“Thú vị!”

“Thật sự quá thú vị!”

“Diệp Phong, ta cảm thấy trên người ngươi tràn ngập bí mật cùng chuyện xưa!”

“Đi thôi, chúng ta đi đến chỗ ở của ta, sau đó vừa uống vừa nói chuyện!”

Nói xong, Lôi Thiên Hỏa liền lấy ra một cổng không gian truyền tống chỉ định, sau đó trực tiếp kích hoạt nó!

Một lát sau!

Lạc Lôi Phong, một chỗ trong sân!

“Thái thượng đại trưởng lão!”

“Nếu như chỉ uống rượu, có phải có chút nhàm chán không?”

“Hay là chúng ta chơi một trò chơi nhỏ nhé?”

Khi cả hai ngồi ở bàn đá ngoài trời trong sân, Diệp Phong bỗng nhiên đưa ra một đề nghị!

“Ồ!”

“Trò chơi nhỏ sao?”

“Trò chơi nhỏ gì, nói nghe một chút!”

Nghe được đề nghị của Diệp Phong, Lôi Thiên Hỏa bắt đầu có hứng thú, sau đó lên tiếng dò hỏi.

“Thái thượng đại trưởng lão!”

“Ta cảm thấy ngươi hẳn là một người yêu rượu!”

“Vậy trong tay ngươi có phải có rất nhiều rượu ngon trân quý phải không?”

Nghe Lôi Thiên Hoả dò hỏi, Diệp Phong cũng không có trực tiếp nói ra trò chơi nhỏ là gì. Thay vào đó hắn lại hỏi một câu hỏi như vậy.

“Đúng vậy!”

“Trong tay ta thật sự cất giấu rất nhiều loại rượu ngon trân quý!”

“Nhưng, chuyện này có liên quan gì đến trò chơi nhỏ tiếp theo sao?”

Nghe Diệp Phong hỏi như vậy, Lôi Thiên Hỏa cũng khó hiểu đáp lại.

“Đương nhiên là có quan hệ!”

Biết trong tay Lôi Thiên Hỏa thật sự cất giấu rất nhiều loại rượu quý, Diệp Phong hưng phấn đáp lại.

Hả?

Tại sao tiểu tử này lại phấn khích như vậy?

Chẳng lẽ hắn muốn đánh chủ ý lên những loại rượu ngon quý hiếm đó của ta ý?

Nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Diệp Phong, Lôi Thiên Hỏa bất an thầm nhủ, dù sao những loại rượu ngon quý giá đó đều là điểm chí mạng của hắn!

“Thái thượng đại trưởng lão!”

“Trò chơi nhỏ này là đua rượu!”

“Quy tắc trò chơi rất đơn giản, mỗi lần chúng ta lấy ra một loại rượu quý, sau đó thi đấu xem rượu của ai uống ngon nhất!”

“Bên thua phải đưa rượu của mình cho bên thắng!”

“Đến nỗi bên thắng tiếp tục uống sạch hay là dùng cách khác xử lý loại rượu đó, bên thua không có quyền can thiệp!”

Nói đến đây, Diệp Phong dừng một chút, sau đó nhìn về phía Thái thượng đại trưởng lão, hỏi: “Thái thượng đại trưởng lão cảm thấy trò chơi nhỏ này thế nào?”

“Trò chơi nhỏ đua rượu này!”

“Có chút thú vị!”

“Tuy nhiên, nếu so như vậy, có phải hơi ăn hiếp ngươi rồi không?”

“Dù sao ta cũng sống lâu hơn ngươi!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Lôi Thiên Hỏa cực kỳ nghiêm túc nói ra suy nghĩ của chính mình.

(Hệ thống: Ha ha ha! Cười chết thống tử, ông lão này đều tự thân khó bảo toàn, thế nhưng còn đang lo lắng thay cho tên lão lục ký chủ này!)

Chương 1179 - Tỷ thí năm loại rượu ngon, để lại một ít lương thực cho Lôi Thiên Hoả!

“Thái thượng đại trưởng lão!”

“Không phải bắt nạt hay không bắt nạt!”

“Chúng ta chỉ là tùy tiện chơi!”

“Nhưng mà nếu như ngươi thật sự băn khoăn, vậy chúng ta đua năm loại rượu ngon đi, nhưng năm loại rượu ngon này nhất định là năm loại rượu ngon nhất trong tay chúng ta, thế nào?”

Thấy Lôi Thiên Hoả còn đang lo lắng cho mình, Diệp Phong cũng không muốn chơi quá đáng, dứt khoát ấn định số rượu thi đấu là năm loại, xem như để lại một ít lương thực cho Lôi Thiên Hoả!

Nếu như lúc này Lôi Thiên Hỏa biết tình huống này, hắn nhất định sẽ hiểu ý đau lòng kêu lên một tiếng: “Vậy ngươi nên để lại cho ta một chút, tại sao lại muốn thắng tất cả năm loại rượu ngon trong tay ta!”

“Hệ thống!”

“Lấy cho ta năm loại rượu ngon cao cấp nhất Hỗn Độn giới, đến nỗi niên đại, một trăm vạn năm là được!”

Ngay sau đó, Diệp Phong cũng ra lệnh với hệ thống.

“Thi đấu năm loại rượu ngon sao?”

“Cũng tốt!”

Nghe Diệp Phong đề nghị như vậy, Lôi Thiên Hỏa cũng gật đầu tán thành.

Rất nhanh!

Diệp Phong và Lôi Thiên Hỏa mỗi người lấy ra năm vò rượu ngon từ trong Hỗn Độn giới!

“Diệp Phong!”

“Ngươi giới thiệu vò rượu đầu tiên trước đi!”

Lúc này, sau khi Lôi Thiên Hoả lấy ra một vò rượu ngon đặt lên bàn, ra hiệu cho Diệp Phong giới thiệu vò rượu ngon đầu tiên của mình trước!

“Thanh Trúc Lạc Diệp Tửu!”

“Từ mười tám loại đỉnh cấp Thần thực thuộc tính Mộc, thông qua tám loại phương pháp ủ rượu đặc thù, ủ trong vòng tám năm mới được!”

“Hơn nữa, nếu trong quá trình ủ rượu xuất hiện một chút sai lầm, sẽ dẫn tới việc ủ rượu thất bại!”

“Đúng rồi, vò Thanh Trúc Lạc Diệp Tửu này của ta đã có một trăm

vạn năm!”

Nghe Lôi Thiên Hỏa nói xong, Diệp Phong trực tiếp giải thích một chút tình huống của vò rượu ngon đầu tiên.

“Cái gì!!!”

“Ngươi nói vò rượu ngon này là Thanh Trúc Lạc Diệp Tửu, một trong mười loại rượu ngon đỉnh cấp ở Hỗn Độn giới sao?”

“Hơn nữa, vẫn một trăm vạn năm?”

“Diệp Phong, ngươi có chắc là không phải đang đùa với ta đấy chứ?”

Nghe Diệp Phong nói xong, Lôi Thiên Hoả lập tức đứng dậy hét lên, trên mặt lộ ra vẻ tràn đầy không thể tin!

“Thái thượng đại trưởng lão!”

“Ta biết ngươi rất khó tin tưởng chuyện này!”

“Nhưng mà, việc này không quan trọng!”

“Ngươi có thể nếm thử rượu của ta, sau đó bình phán một chút, là vò rượu của ta ngon, hay vẫn là vò rượu của ngươi ngon hơn, như vậy chẳng phải có thể phân được thắng bại rồi sao!”

“Dù sao thứ mà chúng ta đang thi đấu chính là rượu ngon, mà không phải phân biệt lời nói của ta là thật hay giả!”

Nhìn thấy vẻ mặt không thể tin được của Lôi Thiên Hỏa, Diệp Phong cũng mỉm cười bày tỏ suy nghĩ của mình.

“Không được!”

“Ngươi và ta đều là người dự thi!”

“Nếu dùng cách này, đối với ai đều không công bằng!”

“Cho nên, chúng ta hẳn là tìm một người chuyên môn phẩm rượu!”

Nghe Diệp Phong đề nghị, Lôi Thiên Hoả lắc đầu, sau đó nói ra suy

nghĩ của mình.

“Được!”

“Nhưng mà nên tìm ai?”

Nghe được đề nghị của Lôi Thiên Hỏa, Diệp Phong lập tức đồng ý.

“Thái thượng nhị trưởng lão cũng là một tên tửu quỷ, để hắn tới bình phẩm rượu của chúng ta tuyệt đối không thành vấn đề!”

“Ngươi ở chỗ này chờ một chút, ta lập tức đi tìm hắn tới!”

Nói xong, Lôi Thiên Hỏa chuẩn bị phóng lên cao, dùng tốc độ nhanh nhất đi đến Lạc Long Phong!

“Thái thượng đại trưởng lão!”

“Ngươi đang tính bay qua đó sao?”

Thấy tình huống này, Diệp Phong lập tức lên tiếng nhắc nhở.

“Đúng vậy!”

“Mẹ nó, trong tay ta hiện tại có 999 cổng không gian truyền tống chỉ định, ta còn bay như gà làm gì, trực tiếp truyền tống qua đó là được nha!”

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, Lôi Thiên Hỏa cũng lập tức phản ứng lại, sau đó bật nụ cười, trực tiếp kích hoạt một cổng không gian truyền tống chỉ định!

……

Lạc Long Phong, Thiên Long Điện!

“Hả!”

“Người nào?”

Long Vũ đang tu luyện cảm nhận được không gian xung quanh xuất hiện dao động dị thường, lập tức mở mắt ra, sau đó nhìn về phía bên phải đột nhiên xuất hiện một khe hở không gian.

“Nhị đệ!”

“Không cần khẩn trương, là đại ca đây!”

Rất nhanh, tiếng cười to của Lôi Thiên Hoả dẫn đầu truyền ra từ trong khe hở không gian.

“Đại ca?”

“Sao ngươi lại dùng cổng không gian truyền tống chỉ định đến đây?”

Thấy Lôi Thiên Hỏa bước ra từ khe hở không gian, Long Vũ nghi hoặc hỏi.

“Nhị đệ!”

“Tam đệ rốt cuộc cũng đã thông suốt thu đồ đệ!”

“Hơn nữa, còn thu một tên bại gia tử!”

“Ngươi biết không, hắn trực tiếp cho ta một ngàn cổng không gian truyền tống chỉ định, nói là ta soàn soạt một cái, là có thể lấy một cái từ nơi đó, cho nên, đừng nói là đến đây tìm ngươi, cho dù ta nằm ở trên giường muốn uống miếng nước, ta cũng phải sử dụng cổng không gian truyền tống chỉ định, trực tiếp truyền tống đến cái bàn giữa phòng!”

Nghe Long Vũ dò hỏi, Lôi Thiên Hoả cười giải thích.

“Cái gì?”

“Tam đệ thu một tên bại gia tử làm đệ tử sao?”

“Vừa đến liền cho ngươi một ngàn cái cổng không gian truyền tống chỉ định?”

Nghe vậy, Long Vũ lập tức tỏ ra vẻ khiếp sợ.

“Nhị đệ!”

“Tên bại gia tử mà nhị đệ thu nhận cũng không phải là người bình thường!”

“Bởi vì trên người hắn có một loại cảm giác thần bí!”

“Vừa lúc hai chúng ta đang chơi một trò chơi nhỏ là thi đấu rượu, ngươi đi qua làm người chuyên môn phẩm rượu, giúp ta tìm hiểu hắn một chút!”

Ngay sau đó, Lôi Thiên Hỏa nghiêm túc nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Ồ!”

“Thú vị thật!”

“Đại ca, vậy còn chờ gì nữa, chúng ta tranh thủ qua đó thôi!”

Nghe Lôi Thiên Hỏa miêu tả Diệp Phong thần bí như vậy, Long Vũ ngay lập tức dâng lên hứng thú!

Một lát sau!

“Cuối cùng đã trở lại!”

“Ta chờ đến sắp ngủ!”

Nhìn thấy Lôi Thiên Hỏa mang theo một cái ông lão xa lạ đi ra khe hở không gian, Diệp Phong cũng cười khổ lẩm bẩm một mình.

“Diệp thiếu!”

“Vị này chính là Long Vũ, Thái thượng nhị trưởng lão Thiên Ngộ Kiếm Tông!”

“Nhị đệ!”

“Vị này chính là Diệp thiếu, đệ tử thân truyền tam đệ vừa mới thu nhận ở bên ngoài!”

Rất nhanh, Lôi Thiên Hỏa liền giới thiệu thân phận của hai bên.

“Vãn bối Diệp Phong!”

“Bái kiến Thái thượng nhị trưởng lão!”

Sau khi Lôi Thiên Hỏa giới thiệu xong, giọng nói của Diệp Phong từ bên cạnh vang lên.

Chương 1180 - Diệp Phong phá của, nhưng Long Vũ lại là người hưng phấn!

“Tốt! Tốt!”

“Ta nghe đại ca nói các ngươi đang chơi trò thi đấu rượu đúng không!”

“Vậy rượu ngon ở đâu, ta lập tức bắt đầu nếm thử!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Long Vũ cũng cười đáp lại.

“Thái thượng nhị trưởng lão!”

“Hai vò rượu ngon đều ở bên kia, ngươi có thể nhấm nháp mỗi vò một ly, sau đó nói ra loại nào ngon nhất là được!”

Nghe Long Vũ hỏi chuyện, Diệp Phong trực tiếp chỉ vào hai vò rượu ngon đặt ở trên bàn phía đối diện!

“Nhị đệ!”

“Hôm nay ngươi xem như nhặt tiện nghi!”

“Phải biết rằng, năm vò rượu ngon ta lấy ra lần này đều là loại rượu áp đáy hòm, ngay cả ta ngày thường cũng luyến tiếc uống một ly!”

Lúc này, Lôi Thiên Hỏa cũng tỏ ra đau lòng nhìn về phía Long Vũ nói.

“Được được!”

“Đại ca, không phải ta chỉ uống một ly rượu ngon của ngươi thôi sao, cần gì phải đau lòng như vậy?”

Nhìn thấy vẻ mặt đau khổ của Lôi Thiên Hỏa, Long Ngự cũng cười

trêu ghẹo.

Một lát sau!

“Mẹ kiếp!”

“Rượu ngon rượu ngon!”

“Rượu ngon rượu ngon tuyệt!”

“Rượu này nhất định là loại rượu ngon nhất mà ta từng uống trong đời!”

Sau khi Long Vũ nhấm nháp nếm thử vò rượu của Lôi Thiên Hỏa, hắn lập tức kêu lên, trên mặt còn biểu hiện ra sự thích thú tột độ!

“Ai!”

“Tuy rằng nhị đệ còn chưa nhấm nháp rượu ngon của Diệp Phong!”

“Nhưng ta chắc chắn là người thắng trong trận thi đấu đầu tiên này, ta cũng không tin rượu ngon của hắn Thanh Trúc Lạc Diệp Tửu trăm vạn năm!”

Nhìn thấy vẻ mặt hưởng thụ của Long Vũ, Lôi Thiên Hỏa cũng lộ ra vẻ đắc ý, giống như nắm chắc phần thắng!

“Mẹ kiếp!”

“Đây là loại rượu gì vậy?”

“Chỉ vừa nhấc nắp lên đã ngửi thấy mùi thơm của rượu, gần như câu mất hồn ta!”

Nhưng mà, sau khi Long Vũ mở ra vò rượu ngon của Diệp Phong, hắn lập tức chìm vào trong hương rượu nồng đậm, còn chưa nếm thử đã muốn nói rằng vò rượu ngon này tuyệt đối là ngon nhất!

Rầm!

Sau khi Long Vũ uống vào một ly Thanh Trúc Lạc Diệp Tửu, hắn lập tức cảm thấy mình đang bơi trong một biển rượu ngon!

“Vò rượu này ngon, thắng!”

“Tuy rằng ta không biết vò rượu ngon nào là của các ngươi, nhưng điều ta muốn nói đó là, so với vò rượu ngon này thì vò rượu ngon kia chính là rác rưởi, không, phải nói là rác rưởi trong rác rưởi!”

Khi Long Vũ từ trong biển rượu ngon trở lại hiện thực, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

“Đánh rắm!”

“Đó là một trong năm loại rượu ngon nhất trong bộ sưu tập của ta, sao lại biến thành rác rưởi trong rác rưởi trong miệng ngươi!”

“Ta không tin!”

Nhưng mà, sau khi nghe Long Vũ nói xong, Lôi Thiên Hỏa lập tức trở nên nóng nảy, sau đó xông tới trước vò rượu ngon của Diệp Phong, cầm lấy chén rượu trong tay Long Vũ, rót cho mình một ly!

Vài giây sau!

“Mẹ nó!!!”

“Đây mới thật sự là rượu ngon!”

“Nhị đệ nói không sai, so với vò rượu ngon này, vò rượu ngon của ta quả nhiên là rác rưởi trong rác rưởi!”

Sau khi Lôi Thiên Hoả tự mình nhấm nháp Thanh Trúc Lạc Diệp Tửu của Diệp Phong, thay vì lộ ra vẻ thất vọng, trên mặt hắn lại lộ ra vẻ hưng phấn tột độ, bởi vì lúc còn sống có thể uống loại rượu tuyệt thế này thì cho dù chết cũng đáng giá!

“Diệp Phong!”

“Trận thi đấu đầu này, ta thua!”

“Căn cứ vào quy tắc trò chơi, vò rượu ngon của ta hiện tại thuộc về ngươi!”

Sau đó, Lôi Thiên Hỏa nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói.

“Được!”

“Thái thượng nhị trưởng lão!”

“Ta muốn làm phiền ngài một chuyện, đó là giúp ta đem hai vò rượu ngon này sang bên cạnh tưới hoa!”

Sau khi nghe Lôi Thiên Hỏa nói xong, Diệp Phong liền nhìn về phía Long Vũ nói ra suy nghĩ của mình.

???

Rượu ngon tuyệt thế như vậy mà ngươi muốn mang đi tưới hoa?

Là ngươi điên rồi, hay là ta điên rồi?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Long Vũ cùng Lôi Thiên Hoả cả kinh, bọn hắn chưa bao giờ nghĩ tới Diệp Phong sẽ dùng này hai vò rượu ngon này tưới hoa!

“Diệp Phong!”

“Vò rượu rác rưởi của đại ca muốn tưới liền tưới!”

“Nhưng vò rượu ngon của ngươi là loại rượu tuyệt đỉnh, làm sao có thể dùng để tưới hoa được?”

“Như vậy quá phí phạm của trời!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Long Vũ nghiêm túc nhìn Diệp Phong bắt đầu khuyên bảo.

“Thái thượng nhị trưởng lão!”

“Ta cũng sẽ không để ngươi giúp không công!”

“Sau khi sự tình xong xuôi, ta đưa ngươi một vò ngươi một vò Thanh Trúc Lạc Diệp Tửu trăm vạn năm, cũng chính là loại rượu ngon ngươi vừa mới uống!”

Nghe Long Vũ khuyên bảo, Diệp Phong bình tĩnh nói ra một câu như vậy.

“Ha ha ha!”

“Ta đi đi đi, ta đổ đổ đổ!”

“Đổ rượu rác rưởi ta cũng không phát sầu!”

“Ai!”

“Chính là đổ, chính là chơi!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Long Vũ không nói lời nào, hai vai vác hai vò rượu đi đến vườn hoa bên cạnh, sau đó vừa lải nhải vừa rót rượu, tâm tình vô cùng tốt đẹp!

???

Thi đấu so rượu ngon với ta!

Sau đó ta thua, ngươi liền đem rượu ngon của ta đi đổ?

Tuy rằng so với rượu ngon tuyệt thế của ngươi, rượu của ta chỉ là rác rưởi trong rác rưởi, nhưng nó cũng là loại rượu ngon hiếm có!

Hơn nữa, nhị đệ đến đây làm người phẩm rượu, nhưng tại sao hắn chỉ đi đổ rượu mà lại có thể nhận được một vò rượu ngon tuyệt thế như vậy?

Mẹ nó, như vậy không công bằng với ta!

Lôi Thiên Hỏa ở bên cạnh thấy cảnh này tâm đều nát!

Một lát sau!

“Thái thượng nhị trưởng lão!”

“Tiếp theo, mời ngươi nhấm nháp loại rượu ngon khác khác của chúng ta!”

Sau khi Long Vũ đổ hết hai vò rượu ngon kia, Diệp Phong liền chỉ vào một nhóm rượu ngon khác cần tỷ thí nói.

“Vò rượu này ngon, thắng!”

“Diệp Phong, nếu như ta đoán không lầm, vò rượu ngon này cũng là của ngươi!”

Sau khi Long Vũ nếm thử một đám rượu ngon, hắn chỉ vào một vò rượu ngon rồi nhìn sang Diệp Phong hỏi.

“Đúng vậy!”

“Vò rượu ngon kia là Thanh Thần Thiên Tinh trăm vạn năm!”

Nghe Long Vũ dò hỏi, Diệp Phong cũng gật đầu, sau đó mỉm cười đáp lại một câu.

“Cái gì!”

“Thanh Thần Thiên Tinh ư?”

“Lại là một trong số mười loại rượu đỉnh cấp ngon nhất Hỗn Độn giới?”

“Ta không tin!”

Lôi Thiên Hỏa ở một bên nghe được lời này không tin, đi thẳng đến chỗ vò rượu của Diệp Phong.

“Ai!”

“Mặc dù không biết có phải là Thanh Thần Thiên Tinh không!”

Chương 1181 - Đại ca, ngươi còn có phải người không!

“Nhưng loại rượu này thật sự trân quý hơn ngàn lần bộ sưu tập rượu của ta!”

Sau khi Lôi Thiên Hoả nhấm nháp, trên mặt cũng lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

“Diệp Phong!”

“Trận thi đấu này, ngươi thắng!”

“Vò rượu này của ta cũng là của ngươi!”

“Nhưng mà, ta hy vọng ngươi không cần lại…”

Lôi Thiên Hỏa còn chưa kịp nói xong, giọng nói tràn ngập hưng phấn của Long Vũ đột nhiên vang lên từ bên cạnh.

“Diệp Phong!”

“Hai vò rượu ngon này có phải cũng muốn dùng để tưới hoa không?”

Lúc này, Long Vũ trực tiếp ngắt lời Lôi Thiên Hỏa, sau đó hưng phấn hỏi Diệp Phong.

???

Nhị đệ điên rồi sao?

Mẹ nó tưới hoa tưới đến nghiện rồi?

Cho dù có thể nhận được phí vất vả là một vò rượu ngon, vậy thì cũng không thể không có điểm mấu chốt như vậy chứ, đây chính là đang phá của nha!

Nghe Long Vũ nói những lời này, Lôi Thiên Hỏa cả giận run cả người, dù sao trong hai vò rượu ngon kia cũng có một vò rượu ngon trân quý trong bộ sưu tập của hắn!

“Thái thượng nhị trưởng lão!”

“Lần sau đừng hỏi loại vấn đề này nữa!”

“Trực tiếp đổ!”

Nghe Long Vũ hỏi như vậy, Diệp Phong cũng cười trả lời.

“Diệp Phong!”

“Ngươi làm như vậy có phải có hơi phá của rồi không!”

“Cho dù ngươi có nhiều rượu ngon, nhưng cũng không thể soàn soạt hết như vậy được!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Lôi Thiên Hỏa ở bên cạnh rốt cuộc cũng không nhìn được, trực tiếp lên tiếng khuyên bảo.

“Thái thượng đại trưởng lão!”

“Nếu như ngươi giúp ta đi đổ, ta cũng sẽ cho ngươi một vò rượu ngon tuyệt thế coi như phí vất vả!”

“Nhưng mà, ai là người đổ rượu thì ngươi và Thái thượng nhị trưởng lão phải thương lượng với nhau!”

“Đương nhiên, nếu các ngươi cảm giác ta làm như vậy quá mức phá của, ta cũng có thể không như vậy…”

Diệp Phong còn chưa nói xong, hai mắt Lôi Thiên Hỏa loé sáng vội vàng hô to: “Diệp Phong, ngươi thật là có tâm, những cây hoa cỏ này vẫn luôn dãi nắng dầm mưa suốt mấy ngàn năm qua, thật sự là nên khen thưởng chúng nó một chút!”

Hả?

Ý gì vậy?

Đại ca đây là muốn đoạt công việc của ta sao?

Long Vũ ở bên cạnh nghe vậy lập tức căng thẳng, dù sao rượu cũng có hạn, căn bản không cần hai người cùng làm!

“Đại ca!”

“Ngươi là đại ca, ta không đành lòng để ngươi làm một công việc dơ bẩn mệt mỏi như vậy!”

“Cho nên, cứ giao toàn bộ cho nhị đệ!”

Sau đó, Long Vũ liền nhìn về phía Lôi Thiên Hỏa nói ra suy nghĩ của mình.

Bùm!

Vừa mới nói xong, Long Vũ liền phát hiện Lôi Thiên Hỏa ở đối diện đột nhiên biến mất tại chỗ, sau đó ánh mắt tối sầm, trực tiếp ngất trên mặt đất.

“Nhị đệ!”

“Ta là đại ca!”

“Sao ta có thể nhẫn tâm nhìn ngươi làm công việc vừa dơ vừa mệt như vậy được?”

“Cho nên, cứ giao cho đại ca!”

“Mà ngươi, cứ ở đây thoải mái ngủ một giấc đi!”

Nhìn Long Vũ bị chưởng đao của mình đánh ngất xỉu, trên mặt Lôi Thiên Hỏa cũng lộ vẻ ra hưng phấn lẩm bẩm.

“Quá cảm động!”

“Thái thượng đại trưởng lão cùng Thái thượng nhị trưởng lão đều không muốn nhìn đối phương làm công việc vừa dơ vừa mệt này!”

“Mà Thái thượng đại trưởng lão lại biểu hiện phương thức chưởng đao cắt đứt tình huynh đệ này vô cùng nhuần nhuyễn, thật sự làm người xem lệ nóng doanh tròng!”

Cách đó không xa, sau khi Diệp Phong nhìn thấy cảnh tượng này cũng lắc đầu cười khổ lẩm bẩm.

Một lát sau!

“Thái thượng đại trưởng lão!”

“Chúng ta còn chưa tỷ thí nhóm rượu thứ ba đâu!”

Thấy Lôi Thiên Hoả vừa mới đổ hai vò rượu ngon, lại chuẩn bị đổ thêm hai vò rượu ngon, Diệp Phong trực tiếp lên tiếng hỏi.

“Còn so đấu cái rắm!”

“Không cần so, ta biết rượu của ngươi nhất định tốt hơn rượu của ta!”

“Một khi đã như vậy, chúng ta cần gì lãng phí thời gian!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Lôi Thiên Hoả cũng lên tiếng giải thích, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Nếu như chậm trễ thêm một lúc, nhị đệ đã có thể tỉnh!”

“Hả?”

“Sao ta lại có cảm giác Thái thượng đại trưởng lão cùng Thái thượng nhị trưởng lão đều có thiên phú phá của đâu!”

“Thậm chí, phương diện tiếp thu phá của của bọn họ mạnh hơn Lâm Trường Phong rất nhiều!”

“Nếu không, ta trực tiếp dẫn dắt hai người bọn họ đi lên con đường phá của!”

Thấy Lôi Thiên Hỏa đang cố gắng rót rượu tưới hoa, lại nhìn Long Vũ hôn mê bất tỉnh trên mặt đất, trong lòng Diệp Phong cũng có một ý tưởng.

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch*1!”

Sau khi Lôi Thiên Hỏa rót hết toàn bộ rượu ngon tưới cây hoa viên xong, giọng nói nhắc nhở khen thưởng từ hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Không tồi!”

“Thế nhưng lại khen thưởng ta một mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!”

“Vậy ta hiện tại cũng đã có được bốn mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!”

“Nếu đã như vậy, khoảng cách đạt được một trăm mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch hẳn là không còn lâu!”

Sau khi nghe được lời nhắc nhở khen thưởng từ hệ thống, Diệp Phong mỉm cười lẩm bẩm.

“Đại ca!!!”

“Ngươi còn là con người không!”

“Chỉ vì một chút phí vất vả mà ngươi lại ra tay tàn nhẫn với ta như vậy!”

“Ngươi thật sự là làm ta đau lòng!”

Lúc này, Long Vũ cũng chậm rãi tỉnh lại, nhưng khi nhìn thấy nhóm rượu ngon thứ ba còn lại đã bị Lôi Thiên Hỏa đổ hết, hắn suy sụp hét to lên.

“Nhị đệ!”

“Đừng khóc!”

“Mỗi vò rượu ngon tuyệt thế ta đều cho ngươi một phần ba!”

Nghe Long Vũ kêu la, Lôi Thiên Hỏa cũng cười an ủi.

“Hả?”

“Đại ca, ngươi nói thật ư?”

Nghe được lời này, Long Vũ lập tức hưng phấn nhìn về phía Lôi Thiên Hỏa xác nhận.

“Giả!”

“Ha ha ha!”

“Ta trêu chọc ngươi thôi!”

Nhìn thấy vẻ mặt kích động của Long Vũ, Lôi Thiên Hỏa cũng cười lớn đáp lại.

……

“Mẹ nó!”

“Hai ông lão này đã bao nhiêu tuổi rồi?”

“Thế nhưng còn có tính trẻ con như vậy?”

Nhìn hai người đang truy đuổi đùa giỡn, Diệp Phong lập tức đen mặt!

“Hai vị Thái thượng trưởng lão!”

“Các ngươi có muốn có được vô số Hỗn Độn Linh Tinh đếm không hết không?”

“Các ngươi có muốn vô số rượu ngon tuyệt thế uống không hết không?”

“Các ngươi muốn có vô số thiên tài địa bảo dùng không hết không?”

Chương 1182 - Đại ca, ngươi còn có phải người không! (2)

Khi cả hai cuối cùng cũng dừng lại, Diệp Phong nghiêm túc nhìn bọn họ hỏi.

Hả?

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, đặc biệt chú ý tới vẻ mặt nghiêm túc của Diệp Phong, Lôi Thiên Hỏa và Long Vũ nhìn nhau, sau đó cả hai đều nghiêm túc đáp lại: “Muốn!”

“Vậy bước vào con đường phá của cùng ta i!”

“Chỉ cần các ngươi liên tục phá của, ta sẽ cho các ngươi vô số các loại thiên tài địa bảo cùng Hỗn Độn Tinh Thạch dùng bất tận!”

“Ta biết các ngươi rất khó tin tưởng lời ta nói!”

“Cho nên, các ngươi đi tìm Lâm Trường Phong trước đi, hắn sẽ nói cho các ngươi tình huống về ta!”

“Sau đó, chúng ta lại tiếp tục nói chuyện!”

Sau khi nghe câu trả lời của họ, Diệp Phong mỉm cười nói với hai người.

……

Bên kia!

“Hả?”

“Là ai tới?”

Lâm Trường Phong đang thay bộ đạo bào thứ tám mươi tám, thấy bên cạnh đột nhiên xuất hiện một vết nứt không gian, vẻ mặt khó hiểu lẩm bẩm một mình.

“Di!”

“Đại ca?”

“Nhị ca?”

“Sao các ngươi lại tới đây?”

Khi Lâm Trường Phong nhìn thấy Lôi Thiên Hỏa và Long Vũ đi ra từ vết nứt không gian, cũng kinh ngạc hỏi.

“Tam đệ!”

“Đệ tử thân truyền của ngươi là ai?”

“Tại sao trong tay hắn lại có nhiều thứ tốt như vậy?”

Nghe Lâm Trường Phong dò hỏi, Lôi Thiên Hỏa nói thẳng mục đích đến đây.

“Hả?”

“Đại ca, nhị ca, các ngươi đã gặp đệ tử thân truyền của ta rồi ư?”

“Hơn nữa, còn biết trong tay hắn có rất nhiều thứ tốt?”

Nghe Lôi Thiên Hoả nói như vậy, Lâm Trường Phong ngẩn ra.

“Tam đệ!”

“Đâu chỉ là gặp được!”

“Chúng ta còn bị đệ tử thân truyền của ngươi tổn thương thật sâu!”

Nói đến đây, Lôi Thiên Hoả tường tận giải thích chuyện lúc trước.

“Cái gì!”

“Ngươi cùng hắn thi đấu rượu ngon sao?”

“Như vậy không phải là đang tìm chết sao, cho dù rượu ngon hắn dùng súc miệng hàng ngày cũng quý hơn gấp trăm lần rượu của ngươi!”

“Đại ca, có nên nói hay không, ngươi thật sự rất dũng cảm!”

Nghe Lôi Thiên Hỏa nói xong, Lâm Trường Phong cũng là kinh ngạc giơ ngón tay cái lên!

“Tam đệ!”

“Đừng ở chỗ này trêu chọc ta!”

“Mau nói cho ta biết hắn là ai!”

Nghe Lâm Trường Phong nói như vậy, Lôi Thiên Hoả cười khổ nói.

“Đại ca!”

“Nếu như hắn kêu ngươi đến hỏi ta, vậy ta liền nói cho ngươi biết sự thật!”

“Thật ra hắn căn bản không phải là đệ tử thân truyền của ta, đó chỉ là một thân phận giấu tai mắt người ngoài mà thôi!”

“Thân phận thật sự của hắn là Môn chủ Bại Gia Môn!”

“Hắn không chỉ có vô số thiên bảo cùng Hỗn Độn Tinh Thạch đếm không hết, mà còn có hộ vệ cường đại ngoài sức tưởng tượng!”

“Đúng rồi, chẳng sợ tu vi của hắn hiện tại chỉ là Đạo Vương Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, nhưng nếu hắn muốn mạt sát chúng ta, vậy cũng chỉ là một cái chớp mắt, bởi vì hắn có được lực lượng hủy diệt cực kỳ đáng sợ!”

Lúc này, Lâm Trường Phong cũng nghiêm túc nói ra một số tình huống liên quan đến Diệp Phong.

“Tê!”

Nghe vậy, Lôi Thiên Hoả cùng Long Vũ đều há hốc mồm, bọn hắn thật không nghĩ tới Diệp Phong lại là nhân vật đáng sợ như vậy!

Mà khi hai người khiếp sợ là lúc Lâm Trường Phong nói ra việc mình đã trở thành trưởng lão ký danh trưởng của Bại Gia Môn và một số tình huống về Diệp Tiểu Cước.

“Tam đệ!”

“Ngươi nói ta và nhị ca ngươi có thể trở thành trưởng lão ký danh của Bại Gia Môn được không!”

“Chúng ta cũng muốn đi theo Diệp thiếu!”

“Hơn nữa, nếu tên Diệp Tiểu Cước kia thật sự mạnh như ngươi nói, nói thật, ta thật sự cũng muốn luận bàn cùng hắn một chút!”

Sau khi hiểu rõ toàn bộ tình huống, Lôi Thiên Hỏa liền nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

“Đại ca!”

“Nhị ca!”

“Muốn trở thành trưởng lão ký danh của Bại Gia Môn, đầu tiên ngươi phải biết phá của!”

“Giống như lần này trở về, Diệp thiếu trực tiếp đưa cho ta hơn trăm triệu cổng không gian truyền tống chỉ định và cổng không gian truyền tống ngẫu nhiên!”

“Mà vì bại rớt số cổng truyền tống này, ta hiện tại đều chọc tông

chủ tức gần chết rồi!”

“Đến nỗi việc luận bàn với Tiểu Cước đại nhân, ta kiến nghị ngươi nên từ bỏ ý tưởng này, nếu không, ngươi tuyệt đối sẽ…”

Lâm Trường Phong còn chưa nói xong, một hơi thở đáng sợ lập tức bao phủ toàn bộ sân viện, sau đó, trong tầm mắt của ba người xuất hiện một khe hở không gian.

“Lôi Thiên Hỏa đúng không?”

“Nếu ngươi muốn khiêu chiến ta, vậy ta liền cho ngươi cơ hội này!”

Ngay sau đó, giọng nói tràn ngập nghiền ngẫm của Diệp Tiểu Cước từ trong khe hở không gian truyền ra.

“Xong con bê!”

“Đại ca, ngươi lần này thật sự gặp rắc rối rồi!”

“Nhưng mà, ta nhớ rõ Tiểu Cước đại nhân có nói qua, cho dù là hắn đối mặt với Cửu Kiếp Hỗn Độn chi tổ, cũng sẽ có cảm giác khó giải quyết một chút, cho nên, ngươi hẳn là còn có sức chiến một trận!”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Cước bước ra khỏi khe hở không gian, Lâm Trường Phong cười khổ nhắc nhở Lôi Thiên Hoả.

“Thật sự ư?”

“Hắn thật sự nói qua khi đối mặt với Cửu Kiếp Hỗn Độn chi tổ, sẽ có cảm giác khó giải quyết một chút?”

Nghe được Lâm Trường Phong nói những lời này, hai mắt Lôi Thiên Hỏa lập tức sáng lên, sau đó nhìn về phía Diệp Tiểu Cước tràn ngập tự tin!

“Tiểu Cước đại nhân!”

“Vậy chúng ta hiện tại trực tiếp bắt đầu sao?”

Sau đó, Lôi Thiên Hỏa nhìn về phía Diệp Tiểu Cước khiêu khích hỏi.

“Hả?”

“Xem ra ngươi rất có lòng tin với thực lực của mình!”

“Vậy chúng ta đổi một nơi khác đánh đi, bằng không, sẽ trực tiếp huỷ hoại nơi này!”

Nhìn thấy ánh mắt khiêu khích của Lôi Thiên Hỏa, Diệp Tiểu Cước cũng lập tức có hứng thú.

Xoát! Xoát!

Rất nhanh, Diệp Tiểu Cước cùng Lôi Thiên Hỏa liền phóng lên cao, trực tiếp biến mất ở trong tầm mắt Lâm Trường Phong cùng Long Vũ.

“Nhị ca!”

“Ngươi nói xem, đại ca có thể kiên trì mấy chiêu?”

Sau khi hai người bọn họ rời đi, Lâm Trường Phong nhìn về phía Long Vũ hỏi.

“Khó mà nói!”

“Tiểu Cước đại nhân cho ta một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm, nếu là ta, chỉ sợ ở trong tay hắn đều không tiếp được nhất chiêu!”

“Nhưng mà ta chỉ là Thất Kiếp Hỗn Độn chi tổ, mà đại ca chính là Cửu Kiếp Hỗn Độn chi tổ!”

“Hơn nữa người đó cũng nói, đối phó Cửu Kiếp Hỗn Độn chi tổ rất khó, cho nên theo ý kiến của ta, trận chiến này hắn là rất kịch liệt, sau đó đại ca hẳn là có thể chống đỡ được trên trăm chiêu!”

Chương 1183 - Diệp Tiểu Cước và Lôi Thiên Hỏa! Hàm nghĩa chân chính của từ khó giải quyết!

Nghe Lâm Trường Phong dò hỏi, Long Vũ cũng bày tỏ ý kiến của mình.

Một giờ sau!

“Đã trở lại!”

“Bọn họ cuối cùng cũng đã trở lại!”

“Có nên nói hay không, đại ca của chúng ta thật sự rất mạnh mới có thể kiên trì ở trong tay Tiêu Cước đại nhân lâu như vậy!”

Sau khi cảm nhận được hơi thở của hai người, Lâm Trường Phong cũng lộ ra vẻ hưng phấn, dù sao bản thân hắn cũng đã từng cảm nhận qua thực lực của Diệp Tiểu Cước, cho nên hắn thật sự rất phấn khích khi nhìn thấy đại ca của mình có thể kiên trì ở trong tay đối phương lâu như vậy.

“Đúng vậy!”

“Hắn chính là đại ca của chúng ta, chắc chắn phải mạnh mẽ rồi!”

Nghe Lâm Trường Phong nói xong, Long Vũ cũng cười nói hùa theo.

“Tiểu Lôi!”

“Trận luận bàn này còn tính làm ta vừa lòng!”

“Nhưng mà ngươi cần phải tiếp tục nỗ lực tu luyện mới được, ta hy vọng lần sau ngươi có thể mạnh hơn hiện tại, bởi vì chỉ có như vậy, ngươi mới có thể mang đến cho ta uy hiếp lớn hơn nữa!”

Sau khi trở lại sân, Diệp Tiểu Cước đột nhiên nói một câu như vậy, sau đó phá vỡ không gian, trực tiếp rời đi nơi này.

“Đại ca!!!”

“Sao mặt ngươi lại biến thành đầu heo!”

Sau khi Diệp Tiểu Cước rời đi, Long Vũ lúc này mới khiếp sợ nhìn đầu heo Lôi Thiên Hỏa kinh hô lên.

“Không thích hợp!”

“Lúc trước, Tiểu Cước đại nhân cũng là dùng một đôi chân hôi thối kia đá mặt ta thành đầu heo!”

“Mà mặt của đại ca hiện tại cũng biến thành đầu heo, nhưng bọn họ đã kiên trì một giờ chiến đấu, rất có khả năng là đơn phương bị ngược, mà không phải thế lực ngang nhau chiến đấu kịch liệt!”

Lâm Trường Phong ở một bên nhìn thấy cảnh này liền trở nên bất an, sau đó nhìn Lôi Thiên Hỏa hỏi: “Đại ca, dưới tình huống mà Tiểu Cước đại nhân nói khó giải quyết, ngươi kiên trì được mấy chiêu?”

“Khó giải quyết cọng lông!”

“Khó giải quyết theo lời hắn nói chỉ là nói không thể nhất chiêu giết ta, mà là yêu cầu lần thứ hai ra tay mới có thể mạt sát ta!”

“Mà ta muốn ngăn cản nhất chiêu của. hắn, không chỉ phải dùng hết toàn lực, còn muốn vận dụng toàn bộ đan dược phụ trợ, phòng ngự linh tinh, có thể nói, ngăn trở nhất chiêu của hắn, trực tiếp khiến cho ta biến thành nghèo rớt mồng tơi!”

“Cho nên, mẹ nó ta có cảm giác hắn đã hiểu lầm về câu từ khó giải quyết!”

Nghe Lâm Trường Phong hỏi chuyện, Lôi Thiên Hoả trực tiếp oan ức khuất khóc lóc kể lể.

“Cái gì!”

“Hắn nói khó giải quyết, chính là nhất chiêu không thể giải quyết được ngươi?”

“Mẹ nó, như vậy mà kêu là khó giải quyết ư?”

Nghe Lôi Thiên Hoả khóc lóc kể lể, Long Vũ cùng Lâm Trường Phong ở bên cạnh hoàn toàn choáng váng!

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ rằng khó giải quyết trong miệng Diệp Tiểu Cước thế nhưng sẽ có ý như vậy!

“Đại ca!”

“Các ngươi chiến đấu cả một canh giờ, thật ra không phải ngang bằng thế lực mà là đơn phương bị ngược đúng không?”

Khiếp sợ qua đi, Lâm Trường Phong liền nhìn về phía Lôi Thiên Hoả hỏi.

“Đúng vậy!”

“Hắn nhất chiêu làm ta nghèo rớt mồng tơi!”

“Sau đó, thời gian còn lại, vẫn luôn dùng chân to hôi thối đá mặt ta!”

“Hơn nữa, nếu như không phải bởi vì hắn sợ Diệp thiếu chờ nóng nảy, có lẽ hắn sẽ đá ta thêm ba giờ nữa!”

Nghe Lâm Trường Phong hỏi như vậy, Lôi Thiên Hoả oan ức khóc lóc kể lể lần nữa.

Nhìn Lôi Thiên Hỏa bị oan sắp nổ tung, Long Vũ cùng Lâm Trường Phong ở một bên cũng nở nụ cười khổ, bởi vì, dưới tình huống này, bọn họ cũng không biết nên an ủi đại ca của mình như thế nào nữa!

“Đại ca!”

“Đừng khó chịu!”

“Tuy rằng ngươi bị Tiểu Cước đại nhân xoa ngược, nhưng ngươi còn có một kỳ ngộ khác!”

“Chỉ cần các ngươi cũng có thể ôm được đùi Diệp thiếu, về sau tuyệt đối có thể mạnh hơn hiện tại gấp mười lần, gấp trăm lần!”

“Thậm chí, cao tới trình độ của Tiểu Cước đại nhân, cũng không phải không có hy vọng!”

Sau đó, Lâm Trường Phong liền nghĩ tới một chuyện, trực tiếp nhìn về phía Lôi Thiên Hoả lên tiếng an ủi.

“Đúng vậy!”

“Chỉ cần có thể ôm được đùi Diệp thiếu, tuyệt đối sẽ có cơ hội một bước lên trời!”

Nghe Lâm Trường Phong nói như vậy, Lôi Thiên Hỏa không khó chịu nữa!

“Tam đệ!”

“Tông chủ trước đó liên lạc với ta, hắn nói ngươi điên rồi, làm ta quản ngươi!”

“Có phải là bởi vì ngươi liên tục sử dụng cổng không gian truyền tống chỉ định không?”

Lúc này, Lôi Thiên Hỏa cũng là nghĩ tới lời tông chủ nói với mình lúc trước, sau đó liền nhìn về phía Lâm Trường Phong lên tiếng dò hỏi.

“Đúng vậy!”

“Đúng là bởi vì việc này, tông chủ hiện tại đều bị ta chọc tức muốn chết rồi!”

Nghe Lôi Thiên Hỏa hỏi vậy, Lâm Trường Phong cũng bất đắc dĩ nhún vai, sau đó lên tiếng đáp lại.

“Tam đệ!”

“Nếu chỉ dựa vào một mình ngươi thì đến bao giờ mới xài hết trăm triệu cổng không gian truyền tống chỉ định cùng cổng không gian truyền tống ngẫu nhiên!”

“Vừa lúc ta và nhị ca của ngươi cần biểu hiệu một chút năng lực phá của ở chỗ Diệp thiếu, nếu không, hai chúng ta liền phá của cùng ngươi!”

“Nhưng mà, cũng không thể chỉ bại mỗi cổng không gian truyền tống chỉ định, vừa lúc trong tay ta còn có chút rượu ngon, nếu không, chúng ta truyền tống qua đó, lấy rượu ngon tắm rửa cho tông chủ một chút!”

Nghĩ đến trong tay mình còn có bốn vò rượu ngon nhận được từ chỗ Diệp Phong, Lôi Thiên Hỏa cũng cắn chặt răng, nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

“Cái gì!”

“Đại ca, bốn vò rượu ngon kia chính là rượu ngon tuyệt thế!”

“Không chỉ là một trong số mười loại đỉnh cấp rượu ngon ở Hỗn Độn giới, niên đại càng là trăm vạn hàng năm, cho dù chúng ta muốn biểu hiện năng lực phá của, vậy cũng không cần phải xuống tay với những loại rượu ngon đó chứ!”

Nghe Lôi Thiên Hỏa nói xong, Long Vũ ở bên cạnh liền nóng nảy!

“Nhị đệ!”

“Sao ngươi lại hồ đồ như vậy!”

“Ngươi sẽ không cho rằng trong tay Diệp thiếu chỉ có mấy vò rượu ngon tuyệt thế này thôi đấy chứ?”

“Ta nói cho ngươi, chỉ cần chúng ta có thể được Diệp thiếu đồng ý, vậy thì sau này tuyệt đối sẽ không thiếu những loại rượu ngon tuyệt thế này, thậm chí, sau này ngươi còn có thể dùng rượu ngon ngâm chân!”

Nghe Long Vũ nói những lời này, Lôi Thiên Hoả vừa tức vừa bất đắc dĩ lên tiếng nhắc nhở.

……

Chương 1184 - Ba vị Thái thượng trưởng lão cùng nhau phá của, tông chủ Trịnh Trường Hà điên rồi!

Chủ phong, Thiên Kiếm Điện!

“Khi nào Thái thượng đại trưởng lão mới có thể tới đây!”

“Nếu như hắn không tới, ta sẽ phải bị Thái thượng tam trưởng lão chọc tức chết!”

“Không có ai phá của như hắn!”

Lúc này, Trịnh Trường Hà đang đứng trong đại điện cả người tinh thần đều căng chặt, bởi vì hắn không biết Lâm Trường Phong sẽ khi nào, từ nơi nào đột nhiên xuất hiện ra, sau đó hỏi hắn một câu ‘bộ đạo bào này có đẹp không’!

“Mẹ kiếp!”

“Tình huống gì thế này?”

“Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy!”

“Tại sao một khe hở không gian lại biến thành ba cái?”

Đúng lúc này, ba khe hở không gian đột nhiên xuất hiện ở ba phương hướng trong đại điện, Trịnh Trường Hà nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị này đều choáng váng!

“Tông chủ!”

“Ta tới!”

Sau khi Lôi Thiên Hỏa đi ra từ khe hở không gian, liền nhìn về phía Trịnh Trường Hà đang xem ngây người cười nói.

“Thái thượng đại trưởng lão!”

“Tại sao ba vị lại cùng nhau tới?”

Nhìn thấy ba vị Thái thượng trưởng lão đi ra từ trong khe hở không gian, Trịnh Trường Hà mờ mịt hỏi.

“Ta và Thái thượng nhị trưởng lão vừa mới đi tìm Thái thượng tam trưởng lão!”

“Sau đó liền nghĩ đến lúc trước ngươi kêu ta lại đây một chuyến!”

“Cho nên chúng ta liền cùng nhau tới!”

Nghe Trịnh Trường Hà dò hỏi, Lôi Thiên Hỏa cũng cười giải thích.

???

Các ngươi đi tìm Thái thượng tam trưởng lão?

Nghĩa là vừa rồi các ngươi ở bên nhau?

Vậy thì tại sao mỗi người lại sử dụng mỗi cổng không gian truyền tống chỉ định đến đây?

Nghe Lôi Thiên Hỏa nói lời này, Trịnh Trường Hà bỗng nhiên cảm thấy đầu mình chuyển không kịp!

Mà ngay khi Trịnh Trường Hà còn đang mê man, Lôi Thiên Hỏa trực tiếp nhìn sang Long Vũ cùng Lâm Trường Phong bên cạnh, sau đó ba người xông tới chỗ Trịnh Trường Hà, mỗi người lấy ra một vò rượu ngon, đổ hết toàn bộ lên người Trịnh Trường Hà!

“Nhị đệ!”

“Tam đệ!”

“Chạy mau, lát nữa tông chủ sẽ nổi điên!”

Nhìn thấy Trịnh Trường Hà đã biến thành gà rớt vào nồi canh, Lôi Thiên Hỏa hô to một tiếng, sau đó từng người kích hoạt cổng không gian truyền tống chỉ định nhanh chóng thoát khỏi đại điện!

???

Tình huống gì thế này?

Ba vị Thái thượng trưởng lão lãng phí ba cổng không gian truyền tống chỉ định đến đây, chính là vì lấy rượu tưới ta chơi?

Sau đó, mẹ nó tưới xong còn bỏ chạy?

Thậm chí, khi chạy còn lãng phí thêm ba cổng không gian truyền tống chỉ định?

Cuộc sống này mẹ nó có thể tiếp tục nữa được không!

Sau khi lấy lại tinh thần, Trịnh Trường Hà lúc này muốn điên rồi, hắn không nghĩ tới, hai vị Thái thượng trưởng lão Lôi Thiên Hỏa và Long Vũ lại điên cùng Lâm Trường Phong!

“Hả?”

“Rượu này là rượu gì?”

“Thơm quá!”

Đúng lúc này, Trịnh Trường Hà rốt cuộc cũng chú ý tới mùi rượu nồng nặc trên người, liền dùng đầu lưỡi liếm rượu quanh miệng, sau đó suy sụp hét lên: “Chết tiệt! Cả đời ta cũng chưa từng được uống loại rượu ngon như vậy, rốt cuộc bọn họ đã dùng loại rượu ngon gì tắm rửa cho ta vậy?”

Bên kia!

“Tiểu Cước!”

“Tiểu Lôi cùng Tiểu Long đang làm gì vậy?”

“Vì sao vẫn chưa trở về?”

Thấy Lôi Thiên Hỏa và Long Vũ vẫn chưa trở về, Diệp Phong lên tiếng hỏi Diệp Tiểu Cước đang đứng ở phía sau mát xa cho mình.

“Ngô chủ!”

“Ba tên kia hiện tại đang vội vàng phá của đâu!”

“Chẳng qua, bọn họ chơi vui vẻ, chỉ là tông chủ Thiên Ngộ Kiếm Tông có chút khổ!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Diệp Tiểu Cước cũng cười giải thích.

“Hả?”

“Vội vàng phá của?”

“Còn làm khổ tông chủ Thiên Ngộ Kiếm Tông?”

“Tiểu Cước, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

Nghe vậy, Diệp Phong cũng hứng thú, sau đó vội vàng hỏi.

Một lát sau!

“Cùng nhau soàn soạt cổng không gian truyền tống chỉ định!”

“Còn lấy rượu ngon ta đưa tắm rửa cho tông chủ!”

“Bọn họ còn rất biết chơi nha!”

Sau khi nghe Diệp Tiểu Cước nói xong, Diệp Phong không thể nhịn được cười phá lên, hắn thật sự không nghĩ tới, Lôi Thiên Hỏa và Long Vũ thế nhưng bỏ được đám rượu ngon kia!

“Được rồi!”

“Nếu bọn họ đang chơi, vậy thì ta không ở đây chờ bọn họ nữa!”

“Ta nên đi tìm đệ tử thân truyền của ta thôi!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong dựa theo bản đồ nhỏ chỉ dẫn tiếp tục đi về phía trước.

……

Thiên Ngộ Kiếm Tông, trường luyện võ đệ tử hạch tâm!

“Chúc sư huynh thật sự quá mạnh!”

“Không hổ là đại đệ tử thân truyền của tông chủ, người thừa kế tương lai của tông chủ!”

“Đúng vậy!”

“Chúc sư huynh muốn thực lực có thực lực, muốn nhan sắc có thực lực, muốn dáng người có thực lực!”

“…”

Khi Diệp Phong theo nhắc nhở của bản đồ nhỏ đi tới sân luyện võ của đệ tử hạch tâm, liền nghe thấy xung quanh mình đột nhiên vang lên các loại kinh hô!

“Mẹ kiếp!”

“Đó là… Hắc Toàn Phong Lý Quỳ ư?”

Nhìn thấy tên mập mạp đen thui cầm hai lưỡi rìu trên lôi đài, Diệp Phong không khỏi kinh hô lên.

“Vừa đen vừa cường tráng!”

“Hắn chẳng lẽ là vị đệ tử thân truyền thứ chín của ta!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong liền kiểm tra tấm bản đồ nhỏ, khi xác định đối phương chính là điểm đỏ trên bản đồ, trên mặt lộ ra một nụ cười khổ, sau đó tự lẩm bẩm: “Xem ra hắn hẳn là người xấu nhất trong mười tên đệ tử thân truyền… Không phải, lớn lên ghê gớm nhất!”

“Ngô chủ!”

“Ngươi muốn tiếp cận hắn như thế nào?”

Lúc này, Diệp Tiểu Cước đứng ở một bên tràn đầy tò mò hỏi.

“Đương nhiên là dùng phương thức phá của tiếp cận hắn rồi!”

“Để ta xem hắn thích thứ gì nhất trước!”

Nói xong, Diệp Phong liền ra lệnh với hệ thống: “Hệ thống, tiêu hao công năng nhìn trộm thiên cơ một lần, kiểm tra một chút, Lý Quỳ… Không phải, tên Chúc Vô Danh này có thích thứ gì không!”

“Đinh! Ký chủ ngươi cái lão lục, hiện tại hệ thống đã giải khóa toàn bộ, công năng nhìn trộm thiên cơ cũng đã không có số lần sử dụng, cho nên, sau này ngươi có thể nói thẳng là sử dụng công năng nhìn trộm thiên cơ, không cần phải nói tiêu hao công năng nhìn trộm thiên cơ một lần!”

“Đinh! Sử dụng công năng nhìn trộm thiên cơ, Chúc Vô Danh trời sinh thần lực, thể thuật công pháp tu luyện cũng là một loại thể thuật công pháp cấm kỵ ở Hỗn Độn giới, tu luyện rất khó khăn, mà hắn, cũng là người thứ ba đã tu luyện thành công sau khi công pháp này được sáng tạo ra, tuy nhiên, tuy rằng loại công pháp này

cường đại, nhưng nó lại có có một khuyết điểm trí mạng, đó chính là mỗi một lần vận dụng, đều sẽ tiêu hao thọ mệnh nhất định, cho nên, thứ hắn cần nhất chính là thiên tài địa bảo hoặc là đan dược có thể gia tăng thọ nguyên!"

Chương 1185 - Mẹ kiếp! Đó là... Hắc Toàn Phong Lý Quỳ ư?

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, giọng nói của hệ thống liền vang lên trong đầu hắn.

"Ồ!"

"Thiên tài địa bảo hoặc đan dược gia tăng thọ nguyên sao?"

Sau khi biết được tình huống, Diệp Phong gật đầu, sau đó lại nói: "Hệ thống, sử dụng công năng nhìn trộm thiên cơ, kiểm tra xem, khuyết điểm của loại công pháp cấm kỵ này có thể sử dụng biện pháp gì giải quyết!"

"Đinh! Ký chủ, chỉ cần hoàn thiện loại thể thuật công pháp cấm kỵ này một chút, là có thể giải quyết được vấn đề này, hơn nữa, thể thuật công pháp cấm kỵ này còn có tiềm lực tăng lên lần nữa."

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống lại lần nữa vang lên.

"Rất tốt!"

"Có thể giải quyết là được!"

"Ta không muốn đệ tử thân truyền của ta sau này mỗi ngày đều phải dùng đan dược tăng tuổi thọ chiến đấu!"

Sau khi biết được biện pháp giải quyết, Diệp Phong cũng nhẹ nhàng cười.

"Đinh! Ký chủ, hiện tại ngươi có muốn hoàn thiện và nâng cao thể thuật công pháp cấm kỵ của hắn không?"

Lúc này, giọng nói của hệ thống lại lần nữa vang lên.

“Không vội!”

“Chuyện này về sau lại nói!”

“Nhiệm vụ quan trọng bây giờ là đem Lý Quỳ… Không phải, Chúc Vô Danh lừa tới tay!”

Nghe hệ thống dò hỏi, Diệp Phong trực tiếp cự từ chối.

Bên kia!

“Ai!”

“Không thú vị!”

“Thật là không thú vị!”

“Theo thực lực của ta càng ngày càng mạnh, nhìn thế hệ trẻ tuổi trong toàn bộ tông môn, không có người có thể đánh bại ta mấy chiêu!”

“Loại cảm giác vô địch tịch mịch này thật là không thú vị!”

Lúc này, Chúc Vô Danh đứng ở trên lôi đài cực kỳ Versailles tự nói.

“Di!”

“Kia hai người là ai?”

“Tại sao ta chưa từng gặp qua bọn họ ở trong tông môn?”

“Còn có, tên đầu trọc đi chân trần kia thế nhưng mang đến cho ta một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm, chẳng lẽ hắn là Hỗn Độn chi tổ?”

Đúng lúc này, Chúc Vô Danh chú ý đến Diệp Phong cùng Diệp Tiểu Cước ở trong đám người, hơn nữa, đồng thời cảm thấy trên người Diệp Tiểu Cước có một cảm giác nguy cơ cực kỳ mạnh mẽ, điều này làm cho hắn suy đoán đối phương rất có khả năng là một Hỗn Độn chi tổ!

Đến nỗi là mấy kiếp Hỗn Độn chi tổ, vậy thì hắn không biết, dù sao tu vi của hắn chỉ là Đạo Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong,

còn chưa đặt chân tới cái cảnh giới cao nhất kia!

(Đạo Đồ Cảnh, Đạo Sư Cảnh, Đạo Vương Cảnh, Đạo Hoàng Cảnh, Đạo Đế Cảnh, Đạo Thánh Cảnh, Đạo Tôn Cảnh, Đạo Thần Cảnh, Hỗn Độn chi tổ)

“Hả?”

“Thanh niên kia ngoắc ngón tay với là là ý gì?”

Đúng lúc này, Chúc Vô Danh liền nhìn thấy Diệp Phong trong đám đông đang ngoắc ngón tay với mình, sau đó mang theo tên đầu trọc đi chân trần bên cạnh đi đến nơi xa, mà trong lòng hắn cũng sinh ra tò mò, cũng đi xuống lôi đài, đuổi theo hướng Diệp Phong rời đi.

“Hai vị!”

“Các ngươi không phải người tông môn người đúng không!”

Sau khi Chúc Vô Danh đuổi theo hai người họ, liền nhìn về phía Diệp Phong trực tiếp hỏi.

“Làm quen một chút!”

“Ta là Diệp Phong, là đệ tử thân truyền của Thái thượng tam trưởng lão vừa nhận!”

Nghe Chúc Vô Danh hỏi vậy, Diệp Phong cũng cười giới thiệu thân phận của mình, hơn nữa, trực tiếp lấy ra tấm lệnh bài mà Lâm Trường Phong cho mình.

“Hả?”

“Thế nhưng thật là lệnh bài chuyên chúc của Thái thượng tam trưởng lão!”

“Nhưng mà, Thái thượng tam trưởng lão không phải ghét nhất thu đồ đệ sao, tại sao lại đột nhiên thu đồ đệ đâu?”

Nhìn thấy tấm lệnh bài trong tay Diệp Phong, Chúc Vô Danh cũng tỏ ra nghi hoặc.

“Diệp huynh!”

“Dựa theo sự hiểu biết của ta về Thái thượng tam trưởng lão, hắn hình như không thích thu nhận đồ đệ!”

“Vậy ngươi làm sao lại trở thành đệ tử thân truyền của hắn?"

Sau đó, Chúc Vô Danh mang theo tò mò nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Ừ!”

“Nên nói như thế nào nhỉ!”

“Chuyện này, vốn dĩ là ta là từ chối!”

“Nhưng không chịu nổi Thái thượng tam trưởng lão đau khổ cầu xin, cho nên, cuối cùng ta chỉ có thể cố mà đồng ý!”

Nghe Chúc Vô Danh dò hỏi, Diệp Phong cũng trầm tư một chút, sau đó mới nghiêm trang trả lời.

“Cái gì!”

“Thái thượng tam trưởng lão đau khổ cầu xin ngươi?”

“Sau đó, ngươi miễn cưỡng đồng ý?”

“Diệp huynh, ngươi thật sự không nói ngược lại sao?”

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Chúc Vô Danh khó có thể tin hỏi lại.

“Chúc huynh!”

“Ta đương nhiên không có nói ngược lại!”

“Đây là sự thật!”

“Làm sao, ngươi không tin nổi sao?”

Thấy Chúc Vô Danh có phản ứng lớn như vậy, Diệp Phong cũng cười hỏi lại.

“Diệp huynh!”

“Cái này, ta thật sự rất khó tin!”

“Không biết Diệp huynh có thuận tiện nói cho ta ngươi rốt cuộc mạnh ở phương diện nào không, thế nhưng có thể khiến cho Thái thượng tam trưởng lão cầu xin ngươi làm đệ tự thân truyền của hắn?”

Lúc này, Chúc Vô Danh cũng mang theo tò mò hỏi tiếp.

“Có tiền!”

“Rất có tiền!”

“Vô cùng có tiền!”

Nghe Chúc Vô Danh hỏi vậy, Diệp Phong cũng tự tin lên tiếng trả lời.

???

Có tiền?

Cho dù ngươi có tiền, như vậy làm sao có thể có tiền như Thái thượng tam trưởng lão được?

Nghe Diệp Phong nói lời này, trong mắt Chúc Vô Danh hiện lên một tia khinh thường, dù sao theo ý kiến của hắn, Thái thượng tam trưởng lão không chỉ có tu vi cường đại, hơn nữa còn sống rất lâu, cho nên, bất kể so sánh như thế nào, trên phương diện tài sản sẽ không thua một tiểu tử như Diệp Phong!

“Chúc huynh!”

“Ta đột nhiên tìm ngươi, ngươi không muốn biết lý do ta tìm ngươi sao?”

Lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên từ bên cạnh.

Hả?

Tìm ta có thể có chuyện gì?

Còn không phải làm quen một chút sao?

Nghe Diệp Phong hỏi những lời kỳ quái, Chúc Vô Danh cũng lộ ra một chút nghi ngờ.

“Diệp huynh!”

“Vậy ngươi tìm ta làm gì?”

Tuy rằng không hiểu, nhưng Chúc Vô Danh vẫn là thuận miệng hỏi một câu.

“Chúc huynh!”

“Ta cảm thấy hai chúng ta có duyên!”

“Cho nên, ta muốn nhận ngươi làm đệ tử thân truyền!”

Nghe Chúc Vô Danh dò hỏi, Diệp Phong cũng trực tiếp nói ra ý định của mình!

???

Ngươi là đệ tử thân truyền của Thái thượng tam trưởng lão!

Ta là đệ tử thân truyền của tông chủ!

Và bây giờ ngươi muốn thu nhận ta làm đệ tử thân truyền của ngươi?

Là ngươi điên rồi, hay là ta điên rồi?

Chương 1186 - Diệp ca, chúng ta không thể phá của như vậy!

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Chúc Vô Danh ngẩn ra, hắn thật không ngờ tới Diệp Phong sẽ nói những câu như vậy!

“Diệp huynh!”

“Ngươi đang đùa với ta sao?”

Khiếp sợ qua đi, Chúc Vô Danh không vui nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng chất vấn.

“Chúc huynh!”

“Con người của ta trước nay đều chưa từng nói giỡn!”

“Đương nhiên, ta cũng không ép buộc người khác làm chuyện người khác không muốn làm!”

“Cho nên, nếu như ngươi không muốn, vậy xem như ta chưa nói gì!”

Thấy Chúc Vô Danh đã có chút tức giận, Diệp Phong cũng cười nói ra suy nghĩ của mình.

“Được!”

“Vậy ta hiện tại liền nói cho ngươi biết, ta không muốn!”

“Còn có, đừng nói ta khinh thường ngươi, chỉ bằng tu vi Đạo Vương Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong của ngươi, ngươi dựa vào cái gì muốn làm sư tôn của ta!”

Lúc này, Chúc Vô Danh cũng khinh thường nhìn Diệp Phong, lạnh giọng nói.

“Chúc huynh!”

“Ngươi nói như vậy không đúng rồi!”

“Tuy rằng tu vi của ta không bằng ngươi, nhưng ta có tiền nha!”

Nghe Chúc Vô Danh nói xong, Diệp Phong nghiền ngẫm nhìn đối phương đáp lại.

“Ha ha ha!”

“Đừng nói những lời nực cười như ngươi có tiền!”

“Cho dù ngươi có tiền, ngươi có thể có bao nhiêu tiền?”

“Đừng nói so sánh với Thái thượng tam trưởng lão, cho dù là ta,

tài sản cá nhân của ta không phải là thứ mà ngươi có thể tương…”

Ngay khi Chúc Vô Danh đang muốn tiếp tục trào phúng, hắn liền thấy Diệp Phong đột nhiên lấy ra một gốc cây Thần thảo, mà sau khi nhận ra cây Thần thảo kia, hắn liền nghẹn lời!

“Lam Ảnh Tử Hư Thảo!”

“Thế nhưng là Lam Ảnh Tử Hư Thảo có thể tăng tuổi thọ!”

“Diệp huynh!”

“Tại sao trong tay ngươi lại có loại Thần thảo quý hiếm này?”

Lúc này, Chúc Vô Danh khó tin nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng dò hỏi.

“À!”

“Chúc huynh cư nhiên nhận ra loại cỏ này ư?”

“Phải biết rằng, Lam Ảnh Tử Hư Thảo này rất hiếm thấy!”

Nghe Chúc Vô Danh nói xong, Diệp Phong giả bộ kinh ngạc hỏi.

“Diệp huynh!”

“Bởi vì một số nguyên nhân đặc thù, mặc kệ là Thần thảo tuyệt chủng, hay vẫn là các loại Thần thảo quý hiếm, chỉ cần có thể tăng tuổi thọ, ta đều có thể nhận ra!”

“Hơn nữa, thậm chí là đan dược có thể gia tăng tuổi thọ, ta cũng có thể nhận ra!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Chúc Vô Danh cũng lập tức giải thích.

“Diệp huynh!”

“Ta có một yêu cầu quá đáng!”

“Chính là ta muốn mua Lam Ảnh Tử Hư Thảo trong tay ngươi, không biết Diệp huynh có thể bỏ những thứ yêu thích bán cho…”

Vèo!

Chúc Vô Danh còn chưa kịp nói chữ 'ta' , Diệp Phong đã thêm một tầng hỗn độn chi lực vào trong cây Lam Ảnh Tử Hư Thảo, sau đó liền đem Lam Ảnh Tử Hư Thảo như ám khí quăng ra ngoài!

Bùm!

Một tiếng trầm vang lên, trên thân cây đại thụ cách đó không xa liền xuất hiện một cái hố, mà Lam Ảnh Tử Hư Thảo cũng trực tiếp hóa thành một đống mảnh vỡ, theo một trận gió nhẹ tiêu tán ở trong không trung giữa thiên địa!

"Cái gì!"

"Ngươi đang làm cái gì!"

"Lấy Lam Ảnh Tử Hư Thảo hiếm có làm ám khí chơi?"

Nhìn thấy một màn này, Chúc Vô Danh choáng váng, phải biết rằng hắn đã lâu không tìm được thiên tài địa bảo hay đan dược có thể gia tăng tuổi thọ!

Kết quả, thật vất vả nhìn thấy một gốc Thần thảo có thể gia tăng tuổi thọ, thì nó lại bị coi như ám khí phá huỷ ngay trước mắt chính mình, hắn thật sự chịu không nổi loại đả kích này!

"Ai nha!"

"Sao có thể đánh trật đâu!"

"Ta muốn đánh cái cây bên cạnh nha!"

Đúng lúc này, giọng nói có chút thất vọng của Diệp Phong từ bên cạnh vang lên.

Hả?

Ngươi vừa phá huỷ một gốc cây Thần thảo giá trị liên thành!

Kết quả, ngươi hiện tại không những không đau lòng, ngược lại còn ảo não vì mình đánh sai?

Ngươi còn phải là con người không!

Nghe được lời này, Chúc Vô Danh lúc này đều có tâm muốn giết Diệp Phong!

“Tiểu Cước!”

“Ngươi đi đến hai cây đại thụ phía đối diện đánh dấu năm điểm!”

“Lần này, ta sẽ bắn một lần mười phát!”

“Ta không tin mình có độ kém chuẩn xác như vậy!”

Lúc này, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho Diệp Tiểu Cước ở bên cạnh, đồng thời, hắn cũng lấy từ trong không gian hệ thống ra mười cây Lam Ảnh Tử Hư Thảo!

Trừng!

Nhìn thấy Diệp Phong lại lấy ra mười cây Lam Ảnh Tử Hư Thảo, Chúc Vô Danh suýt rơi tròng mắt ra ngoài, hắn thật sự không ngờ trong tay Diệp Phong còn có Lam Ảnh Tử Hư Thảo, hơn nữa một lần lấy ra mười cây!

Nhưng ngay sau đó,, hắn liền luống cuống!

Bởi vì, hắn nhìn thấy Diệp Phong lúc này muốn ném ra mười cây Lam Ảnh Tử Hư Thảo làm ám khí!

“Diệp huynh!”

“Không, Diệp ca!”

“Lam Ảnh Tử Hư Thảo rất trân quý, chúng ta không thể phá của như vậy!”

“Nếu ngươi muốn chơi, trong tay ta còn có Thần thảo khác, ngươi cứ tùy tiện chơi, nhưng chúng ta có thể ngừng sử dụng Lam Ảnh Tử Hư Thảo làm ám khí chơi được không!”

Sau đó, Chúc Vô Danh lao đến trước mặt Diệp Phong vội vàng khuyên bảo.

“Xem thường ta!”

“Chúc huynh!”

“Ngươi đang xem thường ta sao?”

Nghe Chúc Vô Danh khuyên bảo, Diệp Phong làm ra vẻ tức giận hỏi ngược lại.

???

Mẹ nó, ta xem thường ngươi khi nào?

Chỉ dựa vào mười cây Lam Ảnh Tử Hư Thảo này, ta cũng phải ngẩng đầu nhìn ngươi, ta làm sao dám xem thường ngươi!

Nghe Diệp Phong hỏi lại, Chúc Vô Danh sững sờ, hắn không rõ, chính mình chỉ lên tiếng khuyên bảo một chút, tại sao lại biến thành khinh thường đối phương?

“Diệp huynh!”

“Ý của ngươi là?”

“Ta không hiểu lắm!”

Sau đó, Chúc Vô Danh nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Chúc huynh!”

“Chẳng qua chỉ là một ít cỏ vụn mà thôi!”

“Ta dùng nó làm ám khí chơi thì làm sao vậy?”

“Ngươi cho rằng ta chơi không nổi những cây cỏ vụn này sao?”

Nghe Chúc Vô Danh hỏi như vậy, Diệp Phong cũng nói ra nguyên nhân mình mình tức giận!

Hả?

Cỏ vụn?

Cảm thấy ngươi chơi không nổi?

Cái quái gì thế này!

Ý ta vừa nói là như vậy sao?

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Chúc Vô Danh cảm thấy mình sắp phát điên, cho tới bây giờ hắn đều hoài nghi không biết đầu óc của Diệp Phong có phải có vấn đề hay không!

“Diệp huynh!”

“Ý của ta không phải như vậy!”

“Ý của ta là, cho dù ngươi có nhiều Lam Ảnh Tử Hư Thảo, nhưng dùng làm ám khí chơi, cũng là có chút quá mức bại…”

Chương 1187 - Nói như vậy, tông chủ Thiên Ngộ Kiếm Tông rất thảm nha!

Chúc Vô Danh còn chưa kịp nói xong, Diệp Phong trực tiếp lấy ra mấy chục vạn cây Lam Ảnh Tử Hư Thảo, mà Chúc Vô Danh nhìn thấy Lam Ảnh Tử Hư Thảo được xếp thành đống mắt, hắn đã hoàn toàn chết lặng!

“Chúc huynh!”

“Ta lấy Lam Ảnh Tử Hư Thảo làm ám khí chơi, có vấn đề gì sao?”

Nhìn Chúc Vô Danh đang đần ra, Diệp Phong nghiền ngẫm hỏi.

“Không… Không có vấn đề!”

“Diệp huynh!”

“Ngươi tiếp tục, ngươi tiếp tục!”

Nghe Diệp Phong hỏi chuyện, Chúc Vô Danh đờ đẫn đáp lại.

“Thật là đáng sợ!”

“Ta hiện tại mới hiểu ý nghĩa lúc trước Diệp huynh nói có tiền, rất có tiền, phi thường có tiền!”

“Thì ra hắn thật sự rất có tiền!”

“Hơn nữa, sự giàu có của hắn đã vượt xa sức tưởng tượng của chúng ta, so với hắn, chúng ta chỉ là những tên nghèo nàn!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Chúc Vô Danh lúc này cũng lẩm bẩm một mình với vẻ mặt không thể tin được.

“Nếu như đã lấy ra, vậy thì chơi hết toàn bộ!”

“Nhưng mà ta chơi một mình cũng có chút mệt!”

Nói đến đây, Diệp Phong di chuyển ánh mắt nhìn Chúc Vô Danh đang ở một bên.

“Diệp huynh!”

“Chơi về chơi, nháo về nháo, đừng mang trái tim của tiểu đệ ra đùa giỡn!”

“Ngươi chơi như có lẽ sẽ không có phản ứng, nhưng nếu để ta soàn soạt đống Lam Ảnh Tử Hư Thảo này, ta sẽ chết đau lòng!”

Nghe được lời nói của Diệp Phong, nhất là khi thấy Diệp Phong nhìn sang mình, Chúc Vô Danh run rẩy cả người, sau đó chủ động lên tiếng từ chối.

“Vậy sao!”

“Vậy quên đi!”

“Vốn dĩ ta còn có tâm tư nếu ngươi giúp ta bại hết, bại một trăm cây Lam Ảnh Tử Hư Thảo liền đưa ngươi một gốc, bại một ngàn cây Lam Ảnh Tử Hư Thảo liền đưa ngươi mười cây đâu!”

“Đúng rồi, đống Lam Ảnh Tử Hư Thảo này hình như đều là mười vạn năm!”

Nghe Chúc Vô Danh nói xong, Diệp Phong liền ra vẻ tiếc nuối nói.

Hả?

Ghế bập bênh, dù hoa, bàn đá nhỏ?

Làm sao trên người tên này lại có mấy thứ này?

Vừa mới nói xong, Diệp Phong liền thấy Chúc Vô Danh đột nhiên lấy một đống đồ từ trong Hỗn Độn giới, việc này lập tức làm cho hắn sửng sốt!

“Diệp ca!”

“Mặt trời chói chang, nhanh đến đây nghỉ ngơi một chút!”

“Ta đã chuẩn bị cho ngươi dù che nắng, rượu ngon, hoa quả các loại rồi!”

“Tiếp theo, ngươi liền xem ta điên cuồng bá bá bá đi!”

Lúc này, Chúc Vô Danh đã chuẩn bị xong mọi thứ nịnh nọt nhìn về phía Diệp Phong g nói.

“Lam Ảnh Tử Hư Thảo mười vạn năm!”

“Bại rớt một trăm cây liền đưa ta một gốc!”

“Mẹ nó, như vậy không phải phát tài rồi sao?”

Sau khi nói xong, Chúc Vô Danh kích động lẩm bẩm một mình, hắn thật sự không ngờ rằng điều tốt đẹp như vậy sẽ xảy ra với mình!

“Hả?”

“Chúc huynh, ngươi có thể tiếp nhận rồi sao?”

“Vậy lát nữa khi phá của, ngươi đau lòng thì phải làm sao bây giờ?”

Thấy Chúc Vô Danh đã cắn câu, Diệp Phong cũng nhếch miệng nở nụ cười, nhưng mà vẫn hỏi một câu.

“Diệp ca!”

“Chỉ cần có thể giúp ngươi làm việc, cho dù trong lòng đau như dao cắt, ta cũng sẽ không lùi bước, dũng cảm đối mặt!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Chúc Vô Danh cũng nghiêm túc bịa ra những lời vô căn cứ, đồng thời trong lòng thầm nghĩ: “Lúc trước không biết có phần thưởng, ta giúp ngươi phá của chính là một loại tra tấn, nhưng hiện tại có phần thưởng, giúp ngươi phá của chính là một loại công việc, chỉ cần có thể nhận được phí vất vả, bại hết những thứ thuộc về ngươi thì ta cần gì phải đau lòng!”

Tình huống không giống nhau, tình cảnh không giống nhau, tâm lý của mỗi người đều sẽ thay đổi!

Mà tâm lý của Chúc Vô Danh thay đổi, cũng là bày ra nhuần nhuyễn loại tình huống này!

“Tiểu Cước!”

“Ngươi cảm thấy tiểu tử này thế nào?”

Nằm thoải mái trên ghế bập bênh, uống một ngụm rượu ngon, Diệp Phong cũng lên tiếng hỏi Diệp Tiểu Cước ở bên cạnh.

“Ngô chủ!”

“Ngươi muốn nghe cái nhìn của ta với tên tiểu tử này, hay là muốn nghe một tình huống hiện tại ta đang quan tâm?”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Diệp Tiểu Cước nói một câu như vậy.

“Hả?”

“Tình huống mà ngươi đang quan tâm sao?”

“Nói nghe một chút!”

Nghe vậy, Diệp Phong cũng trở nên hứng thú, sau đó lên tiếng hỏi.

“Ngô chủ!”

“Thật ra, ta hiện tại rất quan tâm tông chủ Thiên Ngộ Kiếm Tông có mấy phương diện chủ yếu!”

“Thứ nhất, Tiểu Lôi, Tiểu Long cùng Tiểu Lâm đều đang lấy hắn làm mục tiêu phá của, có thể nói, hắn hiện tại sắp bị tức chết rồi!”

“Thứ hai, tên Chúc Vô Danh này trong chốc lát sẽ sinh ra một ý tưởng, đó chính là một người vui không bằng mọi người cùng vui, nói cách khác, nếu lát nữa hắn đi tìm tông chủ Thiên Ngộ Kiếm Tông, cũng chính là sư tôn của hắn tới giúp hắn cùng ném ám khí Thần thảo, hắn muốn chia sẻ niềm vui này với sư tôn của hắn , dù sao chuyện này cũng có chỗ lợi, từ việc này có thể thấy được, hắn đối xử khá tốt với sư tôn của mình, có chuyện tốt cũng không quên sư tôn!”

“Thứ ba, tông chủ Thiên Ngộ Kiếm Tông cái gì cũng không biết, đầu tiên là bị nhóm người này điên cuồng tra tấn, sau đó lại bị ngươi đào đi ba Thái thượng trưởng lão trong tông môn, đệ tử thân truyền của mình cũng bị ngươi bắt cóc, đến lúc đó, hắn sẽ phải đau đớn như thế nào!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Diệp Tiểu Cước cũng nói ra tình huống mình đang quan tâm.

“Mẹ kiếp!”

“Nếu thật sự là như vậy, vậy thì tông chủ Thiên Ngộ Kiếm Tông quá thảm!”

“Nhưng mà cũng không thể trách ta, dù sao là bọn họ vội vàng muốn đi theo ta!”

Chờ một chút!

Nói đến đây, Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới một chuyện, sau đó nhìn về phía Diệp Tiểu Cước hỏi: “Tiểu Cước, tại sao ngươi biết Chúc Vô Danh lát nữa sẽ đi tìm sư tôn của hắn giúp đỡ?”

“Cái này… Cái kia…”

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Diệp Tiểu Cước lập tức hoảng sợ, nhất thời không biết trả lời như thế nào!

“Ngô chủ!”

“Thật ra là Tiểu Quái tỷ nói cho ta!”

“Mà nàng hiện tại đang ở nơi tối tăm xem náo nhiệt đâu!”

Cuối cùng, Diệp Tiểu Cước cũng thành thật nói ra nguyên nhân.

“Tiểu Cước!”

“Tên lừa đảo!”

“Ngươi đã nói sẽ không bán đứng ta, kết quả ngươi vừa trở tay liền đem ta bán?”

Khi Diệp Tiểu Cước vừa nói xong, giọng nói tức giận của Diệp Tiểu Quái từ trong không trung truyền đến.

Chương 1188 - Dù sao đều là chết, Diệp Tiểu Cước mở ra con đường tìm đường chết!

“Tiểu Quái!”

“Bái kiến ngô chủ!”

Sau khi Diệp Tiểu Quái đi đến trước mặt Diệp Phong, liền lập tức quỳ gối xuống đất, sau đó cung kính hô lên!

“Tiểu Quái!”

“Nếu ngươi đã đến, vậy thì thoải mái hào phóng đi ra!”

“Tại sao còn muốn núp ở nơi tối tăm xem náo nhiệt?”

“Hơn nữa, chỉ là chuyện nhỏ như vậy, ngươi tức giận làm gì?”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Quái, Diệp Phong cũng ra vẻ nghi hoặc hỏi.

???

Là do ta không muốn ra sao?

Là do ta không muốn thoải mái hào phóng xem náo nhiệt sao?

Là do ta căn bản không dám!

Lần trước theo ngài đi xem náo nhiệt, kết quả thì sao, trực tiếp khiến cho ta cùng vị Dao Trì Thánh Nữ kia cùng nhau nuốt Oanh Thiên Đan, vinh hoạch nhận được một danh hiệu dự tri thí vương!

Nếu như lại đi theo ngài xem náo nhiệt, có quỷ mới biết sẽ xảy ra chuyện đáng sợ gì!

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Diệp Tiểu Quái cười khổ, mặc dù sự tình là như vậy, nhưng nàng cũng không dám nói ra!

“Ngô chủ!”

“Thuộc hạ sai rồi!”

“Thuộc hạ không nên lén lút xem náo nhiệt, không nên bởi vì chuyện nhỏ như vậy mà tức giận với Tiểu Cước đệ đệ!”

Sau đó, Diệp Tiểu Quái cũng không giải thích cái gì, trực tiếp bắt đầu thừa nhận sai lầm của mình!

“Xong rồi!”

“Tiểu Quái tỷ hiện tại nghẹn khuất như thế nào, sau này ta sẽ phải thảm hơn vậy!”

“Sao ta có thể nói lỡ miệng đâu!”

“Hiện tại ta xem như xong con bê!”

Mà Diệp Tiểu Cước ở bên cạnh thấy như vậy trực tiếp cười khổ, hắn biết, chính mình thật sự xong con bê!

“Mẹ nó!”

“Dù sao đều là chết!”

“Vậy thì tại sao khi chưa chết tâm tình không nên thoải mái!”

Lúc này, Diệp Tiểu Cước thấy Diệp Tiểu Quái đang dùng ánh mắt

dao găm nhìn hắn, hắn cũng cắn chặt răng, sau đó liền nhìn về phía Diệp Phong đề nghị: “Ngô chủ, một mình Chúc Vô Danh ném cỏ rất nhàm chán , nếu không, để cho Tiểu Quái tỷ chơi với hắn đi, như vậy, cũng có thể khiến hắn vui vẻ hơn khi hưởng thụ phá của!”

“Hả?”

“Tiểu Cước, đề nghị của ngươi không tồi!”

“Nói suy nghĩ của ngươi một chút!”

Nghe Diệp Tiểu Cước nói lời này, Diệp Phong cũng sáng mắt, sau đó lên tiếng hỏi.

Mà Diệp Tiểu Quái ở một bên nghe vậy lại có cảm giác bất an, sau đó liền dùng ánh mắt uy hiếp nhìn sang Diệp Tiểu Cước, tuy rằng nàng không biết Diệp Tiểu Cước rốt cuộc muốn làm gì, nhưng nàng dám cam đoan, đối phương tuyệt đối không có ý tốt!

(Mặc dù Diệp Tiểu Quái có thể suy tính ra ý tưởng của Diệp Tiểu Cước, nhưng vì thực lực chênh lệch không lớn nên sẽ cần một khoảng thời gian nhất định!)

“Ngô chủ!”

“Tiểu Quái tỷ lúc trước không phải đã dùng Siêu Cấp Oanh Thiên Đan sao?”

“Có thể nói, nàng đã nắm chắc kỹ năng này thuần thục!”

“Nếu như ngài có một loại đan dược có thể khống chế uy lực của nã pháo, vậy làm nàng lấy phương thức nã pháo thi ném độ chuẩn xác của Thần thảo với Chúc Vô Danh, chẳng phải là rất thú vị sao!”

Lúc này, Diệp Tiểu Cước trực tiếp nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Ừ!”

“Tiểu Cước, đề nghị này tốt đấy!”

“Nhưng mà, nếu chỉ có hai người bọn họ, trò chơi vui vẻ như vậy có lẽ sẽ hơi nhàm chán!”

“Như vậy đi, ngươi cũng nhập cuộc chơi!”

Nghe đề nghị của Diệp Tiểu Cước xong, hai mắt của Diệp Phong cũng sáng ngời, sau đó trực tiếp đồng ý, hơn nữa, còn bỏ thêm Diệp Tiểu Cước vào!

???

Ta chỉ là đưa ý tưởng mà thôi!

Tại sao lại cuốn ta đi vào?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Cước ngẩn ra, hắn chưa bao giờ nghĩ đến mình hố Diệp Tiểu Quái, thế nhưng còn hố cả chính mình vào, đây quả thực chính là đả thương địch thủ một ngàn, tự tổn hại mình một vạn!

Dù sao sau này hắn nhất định sẽ bị Diệp Tiểu Quái chữa trị!

“Ha ha ha!”

“Tiểu Cước!”

“Ngươi muốn dọn cục đá đập vào chân ta, kết quả, ngươi chưa từng nghĩ đến lại có cục đá khác đập phải chân mình!”

Lúc này, giọng cười chế giễu của Diệp Tiểu Quái vang lên trong đầu Diệp Tiểu Cước.

“Hừ!”

“Thì tính sao!”

“Dù sao hố chết ngươi là được!”

Nghe Diệp Tiểu Quái cười nhạo, Diệp Tiểu Cước cũng không cam lòng yếu thế đáp lại.

Mà ở lúc này, Diệp Phong từ trên ghế bập bênh đứng lên, sau đó trực tiếp đi đến chỗ Chúc Vô Danh cách đó không xa.

“Diệp ca!”

“Làm sao vậy, có chuyện gì sao?”

Thấy Diệp Phong đi về phía mình, Chúc Vô Danh tạm thời dừng lại, sau đó lên tiếng hỏi.

“Chúc huynh!”

“Một mình ngươi ném Thần thảo ở chỗ này cũng nhàm chán!”

“Nếu không, ngươi cùng ta hai tên hộ vệ của ta chơi một chút trò chơi!”

“Chỉ cần ngươi thắng một ván, ta liền đưa ngươi mười cây Lam Ảnh Tử Hư Thảo, thắng hai ván, liền đưa ngươi hai mươi cây, không giới hạn!”

“Thế nào, có hứng thú không?”

Nghe Chúc Vô Danh dò hỏi, Diệp Phong cũng nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Hả?”

“Chơi trò chơi, còn có thể thắng được Lam Ảnh Tử Hư Thảo ư?”

“Hạnh phúc tới đột nhiên như vậy sao?”

Nghe đề nghị của Diệp Phong, Chúc Vô Danh trực tiếp kinh ngạc, nhưng rất nhanh, hắn liền nghĩ tới một chuyện, sau đó vội vàng hỏi: “Diệp ca, nếu như ta thua thì phải làm sao bây giờ?”

“Thua không có trừng phạt!”

“Thắng có khen thưởng!”

Nghe Chúc Vô Danh dò hỏi, Diệp Phong trực tiếp trả lời lại.

“Cái gì!”

“Thua không trừng phạt?”

“Thắng lại có khen thưởng?”

“Hạnh phúc tới cũng quá mãnh liệt!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Chúc Vô Danh trong lúc nhất thời không thể tin vào tai mình, dù sao hắn đã sống mấy ngàn năm, nhưng mà trước nay chưa từng gặp được loại việc hoàn mỹ như vậy!

Bên kia!

Khi Diệp Phong cùng Chúc Vô Danh đang nói tới chuyện trò chơi nhỏ, Diệp Tiểu Quái cùng Diệp Tiểu Cước ở cách đó không xa cũng không nhàn rỗi!

“Bắt lấy!”

“Bắt được ai, liền lừa gạt tới cùng nhau nã pháo!”

“Dù sao hai người chúng ta cũng không thể một mình hưởng thụ hạnh phúc như vậy!”

Sau khi trộn lẫn mấy khối vuông có viết tên, Diệp Tiểu Quái liền nhìn về phía Diệp Tiểu Cước lên tiếng thúc giục.

“Tại sao muốn ta lấy?”

“Đây chính chuyện đắc tội với người!”

“Ta không lấy!”

Nghe Diệp Tiểu Quái thúc giục, Diệp Tiểu Cước lắc đầu từ chối.

“Tiểu Cước!”

“Đừng nói ta không nhắc nhở ngươi!”

“Nếu như ngươi lấy, sau này chính là ta và người bị đã lừa gạt cùng nhau đánh ngươi!”

“Nếu như ngươi không lấy, vậy thì sau này ta liền gọi mọi người cùng nhau đánh ngươi!”

“Ngươi nghĩ cho kỹ!”

Thấy Diệp Tiểu Cước không định bắt lấy, Diệp Tiểu Quái trực tiếp buông ra lời uy hiếp.

Chương 1189 - Lôi Thiên Hỏa: Tiểu Chúc, ta thật sự cảm ơn ngươi!

“Hả?”

“Hả Quái tỷ, ngươi đang uy hiếp ta đấy ư?”

Nghe được lời này, Diệp Tiểu Cước dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn sang Diệp Tiểu Quái.

“Ta chỉ đang nhắc nhở người mà thôi!”

“Nhưng nếu ngươi cho rằng đây là uy hiếp, ta cũng không nghĩ giải thích thêm gì!”

Nghe Diệp Tiểu Cước nói những lời này, Diệp Tiểu Quái đắc ý lên tiếng đáp lại.

“Tình huống gì thế này?”

“Chẳng lẽ Tiểu Quái tỷ lần trước nã pháo nhiều quá, nên bây giờ làm cho mình trở nên ngu ngốc sao?”

“Nàng có phải đã quên ta chính là Diệp Tiểu Cước xếp hạng thứ mười rồi không!”

“Cho dù nàng không nói, mọi người mỗi ngày đều sẽ đánh ta một trận!”

“Mà nàng thế nhưng lại dùng sinh hoạt hằng ngày của ta uy hiếp ta?”

Nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Diệp Tiểu Quái, Diệp Tiểu Cước sửng sốt!

“Tiểu Quái tỷ!”

“Ta sẽ bắt!”

“Nhưng điều ta muốn nói là ta làm điều này không phải vì sợ, mà là ta muốn cứu lại một chút chỉ số thông minh của ngươi!”

“Nếu như ngươi không hiểu ý ta, vậy ngươi phải ngẫm lại cho kỹ, phương thức ngươi uy hiếp ta có phải có chút ngu ngốc rồi không!”

Nói xong, Diệp Tiểu Cước liền vươn tay ra lấy một hòn đá trong đống đá kia.

???

Không phải bởi vì sợ!

Mà là muốn cứu lại một chút chỉ số thông minh của ta ư?

Phương thức uy hiếp ngươi có chút ngu ngốc sao?

Nghe Diệp Tiểu Cước nói những lời kỳ quái, Diệp Tiểu Quái ngẩn ra, sau đó, nàng nghĩ lại những lời uy hiếp mình vừa nói!

“Chờ một chút!”

“Tiểu Cước chính là đội sổ, mỗi ngày hắn đều phải bị mọi người đánh một trận!”

“Vậy ta vừa mới uy hiếp hắn chẳng phải là trò cười sao?”

Nghĩ lại mình dùng sinh hoạt hàng ngày của Diệp Tiểu Cước uy hiếp hắn, trên mặt Diệp Tiểu Quái cũng lộ ra vẻ ngượng ngùng!

“Ai!”

“Mơ màng hồ đồ liền thiếu Tiểu Cước một ân tình!”

“n tình này không dễ trả!”

Sau đó, Diệp Tiểu Quái thở dài, sau đó bất lực lẩm bẩm một mình.

“Tiểu Cước!”

“Rút trúng ai vậy?”

Thấy Diệp Tiểu Cước cầm hòn đá có khắc ngẩn ra hồi lâu không nói gì, Diệp Tiểu Quái cũng lộ vẻ nghi hỏi.

“Tiểu Quái tỷ!”

“Rút trúng chính là Tiểu Đường tỷ!”

Nghe Diệp Tiểu Quái dò hỏi, Diệp Tiểu Cước cười khổ trả lời, hắn thật sự không ngờ chỉ là tùy tiện rút mà lại rút trúng Diệp Tiểu Đường còn ở Thần giới!

“Cái gì!”

“Rút trúng chính là Diệp Tiểu Đường?”

Nghe thấy cái tên này, Diệp Tiểu Quái cũng lộ ra một tia kinh ngạc, nàng không nghĩ tới người bị rút trúng sẽ là Diệp Tiểu Đường.

“Tiểu Quái tỷ!”

“Tiểu Đường tỷ không rãnh rỗi giống như chúng ta!”

“Phải biết rằng, khi nàng còn ở Huyền Thiên Đại Lục đã chăm sóc cố chủ mẫu, sau đó đến Thượng giới lại đến Thần giới, có thể nói, nàng không có một chút thời gian để chơi!”

“Nếu như hiện tại chúng ta còn lừa nàng, như vậy có phải có chút quá đáng rồi không!”

Ngay khi Diệp Tiểu Quái còn đang ngẩn ra, giọng nói của Diệp Tiểu Cước vang lên từ bên cạnh!

“Tiểu Cước!”

“Ngươi nói rất đúng!”

“Tiểu Đường đã trả giá quá nhiều, chúng ta lừa ai cũng không thể lừa…”

Diệp Tiểu Quái còn chưa kịp nói xong, Diệp Tiểu Cước đã trực tiếp cắt ngang: “Nhưng nếu là không lừa Tiểu Đường tỷ, vậy thì sẽ

không công bằng với những người khác, hơn nữa, nếu như không lừa Tiểu Đường tỷ, vậy chúng ta rút thăm còn có ý nghĩa gì đâu?”

???

Tốt ngươi nói!

Hư ngươi cũng nói!

Cuối cùng, trực tiếp ném nồi cho ta, còn ngươi làm người tốt?

Sao ngươi lại cẩu như vậy?

Nghe Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Diệp Tiểu Quái tức giận muốn bóp chết đối phương!

“Được!”

“Nếu ngươi không muốn làm người, vậy thì cũng đừng trách ta xem ngươi là cẩu!”

Sau đó, Diệp Tiểu Quái liền đưa quyết định!

“Cái gì!”

“Ngươi nói chúng ta không phải lừa Diệp Tiểu Đường, mà là nhân cơ hội này đưa nàng ra ngoài giải lao thả lỏng?”

“Tiểu Cước!”

“Ta cảm thấy ngươi nói rất đúng!”

“Quyết định như vậy đi, gọi Diệp Tiểu Đường đến đây chơi cùng chúng ta!”

Ngay khi Diệp Tiểu Cước âm thầm đắc ý, Diệp Tiểu Quái đột nhiên nói ra một câu như vậy.

???

Mẹ nó, ta nói vậy khi nào?

Sao ngươi có thể trợn mắt nói dối đâu?

Ngươi có cần phải cẩu như vậy không!

Nghe Diệp Tiểu Quái nói những lời này, Diệp Tiểu Cước sửng sốt, hắn thật không ngờ Diệp Tiểu Quái lại có thể làm ra chuyện cẩu như vậy!

Bên kia!

“Diệp ca!”

“Khi nào trò chơi nhỏ này bắt đầu?”

“Hồng Hoang chi lực trong cơ thể ta đã bắt đầu không nhẫn nhịn được!”

Nghĩ đến việc thua không bị trừng phạt, thắng có thể nhận được nhiều Lam Ảnh Tử Hư Thảo, Chúc Vô Danh cũng háo hức nhìn Diệp Phong hỏi.

“Hiện tại có thể bắt đầu!”

“Vậy ta đi gọi hai người bọn họ tới!”

Thấy bộ dáng vội vàng của Chúc Vô Danh, Diệp Phong không nhịn được cười ra.

Hả?

Đúng lúc này, Diệp Phong cùng Chúc Vô Danh đột nhiên nhận ra điều gì đó, rồi cùng nhau nhìn sang bên phải.

“Di!”

“Đó không phải Tiểu Đường sao?”

“Sao nàng lại tới đây?”

Khi Diệp Phong nhìn thấy Diệp Tiểu Đường đi ra khỏi khe hở không gian, lập tức tỏ vẻ khó hiểu lẩm bẩm một mình.

???

Lại một hộ vệ khác?

Cho dù ngươi rất có tiền, nhưng cũng không cần tìm nhiều hộ vệ như vậy chứ!

Nghe Diệp Phong nói xong, Chúc Vô Danh ở một bên giật mình, hắn không nghĩ tới xung quanh Diệp Phong lại có nhiều hộ vệ như vậy, mỗi người trong số họ đều sẽ mang đến cho hắn cảm giác cực kỳ nguy hiểm!

“Cũng không biết hộ vệ xung quanh Diệp ca có mạnh hơn Thái thượng đại trưởng lão không!”

“Thật sự muốn nhìn xem cảnh tượng một mình Thái thượng đại trưởng lão chiến đấu với ba tên hộ vệ kia!”

“Trường hợp chiến đấu kia nhất định sẽ rất xuất sắc!”

Lúc này, Chúc Vô Danh cũng nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này!

(Thái thượng đại trưởng lão Lôi Thiên Hỏa: Tiểu Chúc, ta thật sự cảm ơn ngươi!)

“Diệp ca!”

“Ta có thể hỏi thực lực của ba vị hộ vệ bên cạnh ngươi là gì không?”

Sau đó, Chúc Vô Danh nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Thực lực gì cơ?”

“Cái này khó mà nói!”

“Nhưng mà, bọn họ đối mặt với Cửu Kiếp Hỗn Độn chi tổ hẳn là sẽ có một chút khó giải quyết!”

Nghe Chúc Vô Danh hỏi như vậy, Diệp Phong cũng sửng sốt, sau đó lên tiếng trả lời, bởi vì hắn nhớ rõ lúc trước hệ thống đã nói qua, khi thành viên chính thức của đội hộ vệ Bại Gia đối mặt với cường giả đứng đầu vị diện cao nhất, sẽ có chút khó giải quyết, đến nỗi cường giả ở vị diện khác, toàn bộ đều là nháy mắt hạ gục!

Chương 1190 - Lôi Thiên Hỏa: Tiểu Chúc,

ta thật sự cảm ơn ngươi! (2)

“Ừ!”

“Nếu là như vậy, Diệp ca, ta muốn cầu ngươi một việc!”

Nghe vậy, hai mắt Chúc Vô Danh sáng lên, sau đó nhìn sang Diệp Phong.

“Cầu ta một việc?”

“Chuyện gì?”

Nghe Chúc Vô Danh nói như vậy, Diệp Phong cũng tò mò hỏi.

“Diệp ca!”

“Định Hải Thần Châm của Thiên Ngộ Kiếm Tông, cũng chính là Thái thượng đại trưởng lão, thực lực của hắn hiện tại đã trì trệ không tiến!”

“Hắn cần phải có một trận cực hạn chiến đấu, đột phá cực hạn của chính mình!”

“Cho nên, chuyện ta muốn cầu ngươi đó là làm ba vị hộ vệ của ngươi luận bàn với Thái thượng đại trưởng lão một trận!”

Rất nhanh, Chúc Vô Danh nói ra yêu cầu của mình.

“Hả?”

“Để cho một mình Thái thượng đại trưởng lão đấu với ba tên hộ vệ của ta ư?”

Nghe được lời thỉnh cầu của Chúc Vô Danh, Diệp Phong giật mình, mặc dù hắn không biết các thành viên của đội hộ vệ Bại Gia đối mặt với Cửu Kiếp Hỗn Độn chi tổ sẽ như thế nào, nhưng nếu ba đấu một, nhất định là kết cục tàn khốc!

Mà Diệp Phong không biết chính là, vừa rồi Diệp Tiểu Cước đã luận bàn với Lôi Thiên Hỏa, hơn nữa, trận chiến kia khá là vui

sướng!

“Thôi được rồi!”

“Ta đồng ý!”

“Ta sẽ làm ba vị hộ vệ của ta và Tiểu Lôi… Không phải, cùng Thái thượng đại trưởng lão chiến một trận!”

Diệp Phong suy nghĩ một chút, cuối cùng đồng ý với lời thỉnh cầu của Chúc Vô Danh, bởi vì hắn cũng rất muốn biết thành viên chính thức của đội hộ vệ Bại Gia sẽ khó khăn như thế nào khi đối mặt với Cửu Kiếp Hỗn Độn chi tổ!

Bên kia!

“Cái gì!”

“Gọi ta tới đây thả lỏng một chút, vui sướng một chút!”

“Kết quả là gọi ta đến đây nã pháo?”

Nghe Diệp Tiểu Quái nói ra tình huống, Tiểu Đường hoàn toàn ngây người, không ngờ rằng hạnh phúc đang chờ đợi mình lại là hạnh phúc như thế!

“Quái tỷ!”

“Cước đệ!”

“Ta vẫn luôn trợ giúp chủ mẫu tu luyện, bình thường căn bản không có thời gian chơi đùa!”

“Nhưng mà các ngươi còn đối xử với ta như vậy, lương tâm của các ngươi không đau sao?”

Sau khi lấy lại tinh thần, Diệp Tiểu Đường nhìn hai người phát động tra tấn linh hồn!

“Tiểu Đường!”

“Vốn dĩ sẽ đau!”

“Nhưng lương tâm của ta đã bị Cước đệ ăn, ta có thể làm sao bây giờ, ta cũng rất khó xử!”

Nghe Diệp Tiểu Đường khảo vấn linh hồn mình, Diệp Tiểu Quái nhún vai, sau đó ra vẻ bất đắc dĩ nói.

???

Mẹ nó ai ăn lương tâm của ngươi?

Ngươi đang mắng chửi người mà không mang theo một chữ thô tục!

Diệp Tiểu Cước ở bên cạnh nghe suýt lời này ngạc nhiên trợn tròn tròng mắt thiếu chút nữa ra ngoài!

“Đường tỷ!”

“Ngươi đừng nhìn ta!”

“Lương tâm của ta đã bị Cẩu ca ăn, ta có thể làm sao bây giờ, ta cũng bất đắc dĩ nha!”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Đường nhìn mình chằm chằm, Diệp Tiểu Cước cũng vội vàng giải thích một câu.

“Hả?”

“Chỉ có hai bọn họ mới có thể nói ra được những lời này?”

“Hai người bọn họ từ khi nào trở nên vô liêm sỉ như vậy?”

Nghe hai người nói như vậy, Diệp Tiểu Đường thực sự chịu phục, đối mặt với người không biết xấu hổ, nàng có thể làm sao bây giờ, nàng cũng bất đắc dĩ!

“Này!”

“Ba người các ngươi ở bên kia lẩm bẩm cái gì!”

“Mau tới đây!”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong từ cách đó không xa vang

lên.

……

“Tiểu Đường!”

“Sao ngươi lại tới đây?”

Khi ba người bọn họ đi tới, Diệp Phong nhìn về phía Diệp Tiểu Đường hỏi.

“Ngô chủ!”

“Tiểu Quái tỷ nói bên này có trò chơi nhỏ rất vui, cho nên gọi ta đến đây thả lỏng!”

Nghe Diệp Phong hỏi, Diệp Tiểu Đường lập tức giải thích.

“Hả?”

“Ngươi cũng muốn tham gia trò chơi nhỏ này sao?”

“Vậy thì có quá nhiều người tham gia rồi!”

“Nhưng trò chơi nhỏ này vẫn thiếu trọng tài, nếu không, ngươi có thể làm trọng tài!”

Nghe Diệp Tiểu Đường nói vậy, Diệp Phong cũng lập tức sắp xếp.

“Đúng rồi!”

“Làm trọng tài cũng không thể làm không, nếu không sẽ không thú vị!”

“Như vậy đi, Chúc huynh thua sẽ không có trừng phạt, nhưng nếu là Tiểu Quái hoặc Tiểu Cước thua, vậy phải đưa ra một số trừng phạt, đến nỗi phạt như thế nào, ngươi là người định đoạt!”

Lúc này, Diệp Phong cũng nghĩ tới một chuyện, sau đó nhìn về phía Diệp Tiểu Đường nói thêm.

Hả?

Ta làm trọng tài ư?

Còn có thể đặt ra trừng phạt cho Quái tỷ cùng Cước đệ?

Điều đó không có nghĩa là bọn họ trực tiếp trở thành con cá trên thớt để ta xâu xé sao?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Đường kích động đến suýt chút nữa nhảy dựng lên, nàng thật không ngờ hạnh phúc lại đến đột nhiên như vậy!

Mà Diệp Tiểu Quái cùng Diệp Tiểu Cước ở một bên khi nghe được điều này đều đã chết lặng!

Bọn họ chưa từng nghĩ đến, người hố mình không phải đồng đội mà là tổ tông!

Hơn nữa, nếu sớm biết mọi chuyện sẽ biến thành như vậy, vậy bọn họ còn bốc thăm cái rắm, còn không bằng trực tiếp đi nã pháo đâu, ít nhất thua cũng không có trừng phạt!

Nhưng hiện tại, không chỉ có nhiều hình phạt hơn, mà quyền trừng phạt còn nằm trong tay một người căm thù họ, loại xoay ngược này, đừng nói là người, ngay cả cẩu cũng không chịu nổi!

“Tiểu Quái!”

“Tiểu Cước!”

“Trong hai cái Hỗn Độn giới này đều chứa một trăm vạn viên Oanh Thiên Đan có thể tùy ý điều tiết khống chế uy lực!”

“Tiếp theo, phải xem biểu hiện của hai người các ngươi!”

Lúc này, Diệp Phong đưa hai quả Hỗn Độn giới cho hai người, sau đó nằm xuống trên ghế bập bênh dưới ô che nắng nghỉ ngơi, đồng thời tự mình lẩm bẩm: “Vốn dĩ ta định làm trọng tài, ai ngờ Tiểu Đường lại đến đây, thật là buồn ngủ có người đưa gối đầu, tới thật đúng lúc!”

“Nhị vị đại nhân!”

“Phá thảo dùng như ám khí đều ở bên kia, các ngươi có thể qua đó cầm!”

“Sau đó, chúng ta có thể trực tiếp bắt đầu tỷ thí!”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Quái cùng Diệp Tiểu Cước ở bên cạnh còn đứng đần ra tại chỗ, không đi lấy Lam Ảnh Tử Hư Thảo, Chúc Vô Danh cũng hảo tâm nhắc nhở.

“Tiểu tử!”

“Tuy rằng ngươi có thể hái lá phi hoa, sau đó xoát xoát xoát đánh không trúng mục tiêu!”

“Nhưng chúng ta không cần!”

“Bởi vì, chúng ta có thể khí xoáy tụ ở đan điền, sau đó ầm ầm ầm đánh trúng mục tiêu!”

Nghe Chúc Vô Danh nhắc nhở, Diệp Tiểu Quái trong lúc nhất thời không biết nên giải thích như thế nào, mà Diệp Tiểu Cước ở một bên lại tiến lên một bước trực tiếp giải thích.

Hả?

Chương 1191 - Xoay ngược lại, đừng nói người, cẩu đều chịu không được!

Tay ta cầm phá hoa xoát xoát xoát ném!

Nhưng các ngươi khí xoáy tụ ở đan điền, ầm ầm ầm là cái quái gì?

Nghe Diệp Tiểu Cước giải thích, Chúc Vô Danh lại lộ ra vẻ mặt khó hiểu, bởi vì hắn căn bản không hiểu đối phương có ý gì!

“Ba vị!”

“Ta đã đánh dấu ba cây đại thụ trung tâm ở đằng kia!”

“Hơn nữa, ta cũng bố trí một cái trận pháp phòng ngự đơn giản, có

thể để các ngươi liên tục tiến hành công kích với ba cây đại thụ kia!”

“Nhưng mà để trò chơi nhỏ này thêm phần thú vị, ta bổ sung một quy tắc, chính là ba người các ngươi cần dùng vải đen che mắt lại, hơn nữa, khi ném ám khí không thể vận dụng thần thức!”

Lúc này, Diệp Tiểu Đường từ đằng xa đi tới, đồng thời nhìn ba người bọn họ, giải thích một chút tình huống, bổ sung một cái quy tắc!

“Tiểu Đường đại nhân!”

“Vẫn là ngươi biết chơi!”

“Khó trách Diệp ca sẽ để ngươi làm trọng tài!”

“Nếu như không thêm vào quy tắc này, dưới sự trợ giúp của thần thức và hai mắt, ba người chúng ta chỉ sợ thật sự rất khó phân ra thắng bại, bởi vì với khoảng cách nhỏ như vậy, ba người chúng ta chắc chắn sẽ bắn trúng mục tiêu!”

Nghe được những lời của Diệp Tiểu Đường, Chúc Vô Danh bày tỏ suy nghĩ của mình với sự phấn khích.

“Ai!”

“Tiểu Đường đang muốn chơi chết chúng ta!”

Mà Diệp Tiểu Quái cùng Diệp Tiểu Cước ở một bên nghe xong quy tắc bổ sung nhìn nhau cười khổ, sau đó, hai người trực tiếp xoay người khom lưng, trực tiếp làm ra tư thế chuẩn bị!

Đến nỗi dùng miếng vải đen che hai mắt, bọn hắn căn bản không cần, bởi vì lưng của bọn hắn luôn hướng về phía mục tiêu!

“Hả?”

“Chuyện gì vậy?”

“Bịt mắt, hơn nữa không cho phép dùng thần thức, nâng độ khó lên cao!”

“Kết quả, Tiểu Quái đại nhân cùng Tiểu Cước đại nhân vẫn không thỏa mãn, thế nhưng lại tăng thêm khó khăn!”

“Mẹ nó đây đâu phải là trò chơi nhỏ, đây quả thực chính là một bài khảo nghiệm cực kỳ nghiêm túc!”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Quái cùng Diệp Tiểu Cước đều xoay người lại, Chúc Vô Danh sững sờ!

“Chúc Vô Danh!”

“Ngươi quay lưng lại làm gì?”

Lúc này, Diệp Tiểu Đường làm trọng tài thấy Chúc Vô Danh cũng quay lưng lại, lập tức khó hiểu hỏi.

“Tiểu Đường đại nhân!”

“Bọn họ đều quay lưng, ta cũng phải quay lưng lại!”

“Bằng không, cho dù ta thắng, vậy thì cũng là thắng không võ!”

Nghe Diệp Tiểu Đường dò hỏi, Chúc Vô Danh cũng lập tức giải thích

???

Hai người họ quay lưng lại đó là vì nã pháo!

Ngươi tham gia vào náo nhiệt làm gì!

Hơn nữa, ngươi bịt kín hai mắt, bọn họ đưa lưng về phía mục tiêu, vậy khó khăn đều gần bằng nhau, sao lại là thắng không võ?

Ngươi có thể ngừng thêm kịch tính cho chính mình được không!

Nghe Chúc Vô Danh giải thích, Diệp Tiểu Đường lập tức đen mặt!

“Chúc Vô Danh!”

“Ngươi không cần quay lưng, chỉ cần che mắt là được!”

“Đến nỗi vì sao hai người bọn họ quay lưng, lát nữa ngươi sẽ

biết!”

Sau khi bình tĩnh trở lại, Diệp Tiểu Đường nhìn về phía Chúc Vô Danh nói thẳng.

……

“Tiểu Đường!”

“Chúc huynh không cần che mắt, chỉ cần không sử dụng thần thức là được!”

“Bằng không như vậy có hơi bắt nạt hắn!”

Ngay tại ba người chuẩn bị công kích ba cây đại thụ phía xa xa, giọng nói của Diệp Phong từ cách đó không xa vang lên.

“Xong rồi!”

“Trò chơi nhỏ này càng ngày càng bất lợi với chúng ta!”

“Lần này chỉ sợ thật sự muốn phế đi!”

Mà nghe Diệp Tiểu Quái cùng Diệp Tiểu Cước nghe Diệp Phong nói như vậy, hai người đều nở một nụ cười khổ!

“Lần cuối cùng!”

“Đây tuyệt đối là lần cuối cùng ta tham gia náo nhiệt bên cạnh ngô chủ!”

“Về sau cho dù có người khác kề dao vào cổ ta, ta cũng sẽ không bao giờ bám theo ngô chủ!”

Sau đó, Diệp Tiểu Quái nghiêm túc lẩm bẩm một mình.

Xoát!

Theo một tiếng xé gió vang lên, Lam Ảnh Tử Hư Thảo trong tay Chúc Vô Danh biến thành một luồng ánh sáng, bắn thẳng về phía cây đại thụ ở ngoài cùng bên phải!

Oanh! Oanh!

Ngay sau đó, hai tiếng nổ cũng từ bên cạnh vang lên.

“Mẹ kiếp!”

“Đây là cái quái gì vậy!”

“Đạn pháo không khí sao?”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Quái cùng Diệp Tiểu Cước bắn ra hai quả cầu khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường, Chúc Vô Danh kinh ngạc tròng mắt suýt chút nữa rơi ra ngoài!

“Khí xoáy tụ đan điền!”

“Ầm ầm ầm!”

“Không ngờ lời lúc trước bọn họ nói thế nhưng là đánh rắm!”

“Nhưng đánh rắm như vậy cũng quá mạnh, thế nhưng có thể ở lập tức ngưng tụ thành một quả đạn pháo hình tròn, uy lực đã đạt tới trình độ chấn động không gian, nếu như không cẩn thận bị đụng đến, vậy thì ta trực tiếp liền đi thẳng cẳng!”

Nghĩ đến chính mình có thể chết dưới một viên đạn rắm, trong mắt Chúc Vô Danh cũng lóe lên một tia hoảng sợ.

Một giờ sau!

“Được rồi!”

“Trò chơi nhỏ có thể dừng lại!”

“Chúc huynh, ngươi tiếp tục ném phá thảo kia đi!”

“Ta cảm thấy trò chơi nhỏ này ảnh hưởng nghiêm trọng đến tốc độ ném phá thảo của ngươi!”

Thấy Chúc Vô Danh trong một giờ qua mới vứt ra được hơn một ngàn cây Lam Ảnh Tử Hư Thảo, Diệp Phong cũng vội vàng kêu ngừng trò chơi!

“Diệp ca!”

“Có nhiều Lam Ảnh Tử Hư Thảo quá!”

“Ta có thể tìm người tới giúp ta ném được không!”

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Chúc Vô Danh liền nghĩ tới sư tôn của mình, rốt cuộc, dù sao công việc này rất đơn giản, lại có phí vất vả cao, hắn nhất định phải chia sẽ chuyện tốt này với sư tôn!

“Được!”

“Vậy ngươi có thể tìm người tới giúp ngươi ném!”

“Đến nỗi phí vất vả cũng giống như ngươi!”

Nghe Chúc Vô Danh đề nghị, Diệp Phong cũng không có phản ứng gì lớn, dù sao lúc trước Tiểu Cước đã nói qua việc này!

“Diệp ca!”

“Ta hiện tại liền đi tìm người!”

“Chúng ta nhất định sẽ giúp ngươi bại hết mấy chục vạn cây ở trong thời gian ngắn nhất!”

Nói xong, Chúc Vô Danh chuẩn bị cất cánh chạy tới chủ phong!

“Chúc huynh!”

“Tìm người là tìm người, nhưng ngươi không phải là muốn bay qua đó tìm đấy chứ!”

“Vậy thì thật là lãng phí thời gian!”

“Cầm lấy Hỗn Độn giới này, ngươi có thể tùy tiện dùng cổng không gian truyền tống chỉ định ở bên trong!”

Thấy Chúc Vô Danh chuẩn bị cất cánh, Diệp Phong lập tức ngăn lại, sau đó ném cho đối phương một quả Hỗn Độn giới có chứa một ngàn vạn cổng không gian truyền tống chỉ định.

Chương 1192 - Chết tiệt! Đạn pháo của

bọn họ quá mạnh!

“Mẹ kiếp!”

“Một ngàn vạn cổng không gian truyền tống chỉ định ư?”

“Ta không nằm mơ đấy chứ!”

“Thứ này hiện tại là vật phẩm quý hiếm được săn lùng ráo riết ở Hỗn Độn Giới!”

Sau khi Chúc Vô Danh thấy trong Hỗn Độn giới chứa đầy cổng không gian truyền tống chỉ định, trên mặt cũng là hiện ra vẻ khiếp sợ.

“Sao Diệp ca cái gì cũng có vậy!”

“Hơn nữa, có còn chưa tính, số lượng còn còn bùng nổ như vậy!”

“Hắn cũng quá giàu có!”

Sau cú sốc, trong mắt Chúc Vô Danh hiện lên một tia hâm mộ, dù sao khi đã quen với cuộc sống một cuộc sống khó khăn, bỗng nhiên nhìn thấy Diệp Phong có tiền còn hưởng thụ cuộc sống phá của như vậy, nói không hâm mộ mới là giả!

“Chúc huynh!”

“Ngươi có còn nhớ lúc trước ta nói gì với ngươi không?”

“Ta thật sự muốn nhận ngươi làm đệ tử thân truyền, cho nên, ngươi có thể suy xét lại một chút!”

“Ta có thể bảo đảm, chỉ cần ngươi làm đệ tử thân truyền của ta, về sau ngươi sẽ có vô số Hỗn Độn tinh thạch và thiên tài địa bảo đếm không hết!”

Lúc này, nhìn thấy Chúc Vô Danh sắp đi vào cổng không gian truyền tống, Diệp Phong cũng nhắc tới chuyện này lần nữa.

“Hả?”

“Chỉ cần làm đệ tử thân truyền của ngươi, ta có thể có vô số Hỗn Độn tinh thạch và thiên tài địa bảo đếm không hết ư?”

Nghe Diệp Phong nói vậy, Chúc Vô Danh lập tức tâm động!

“Làm sao bây giờ!”

“Ta hiện tại rất rối rắm!”

“Nếu như từ chối, vậy thì thật xin lỗi bản thân mình!”

“Nếu như đồng ý, vậy thì thật xin lỗi sư tôn!”

“Lựa chọn này thật sự quá khó khăn!”

Lúc này, Chúc Vô Danh vừa đi vào cổng không gian truyền tống cũng là hiện lên vẻ mặt cực kỳ rối rắm.

……

Chủ phong, Thiên Kiếm Điện!

“Đừng tới nữa!”

“Các ngươi đừng tới nữa!”

“Lại là lãng phí cổng không gian truyền tống chỉ định, lại là lãng phí tuyệt thế rượu ngon!”

“Không có ai lại phá của như các ngươi cả!”

Lúc này, Trịnh Trường Hà ở trong đại điện sớm đã biến thành gà rớt vào nồi canh, khi ngửi được mùi rượu thơm nồng trên người, hắn cảm thấy trái tim mình muốn vỡ vụn, hắn không hiểu được tại sao ba vị Thái thượng trưởng lão của tông nhà mình lại biến thành như vậy!

“Xong rồi!”

“Lại tới nữa!”

“Tại sao bọn họ lại muốn tra tấn ta như vậy!”

“Thật sự không cần dùng tuyệt thế rượu ngon tắm rửa cho ta, ta thật muốn uống hai ngụm!”

Nhìn thấy trong đại điện lần nữa xuất hiện ba cái khe hở không gian, Trịnh Trường Hà đau đớn sụp đổ.

“Không đúng!”

“Bốn cái, tại sao lại biến thành bốn cái?”

Đúng lúc này, Trịnh Trường Hà phát hiện bên cạnh lại xuất hiện một khe hở không gian, khiến hắn lập tức dâng lên bất an.

“Tông chủ!”

“Chúng ta lại tới nữa đây!”

“Vui vẻ không, bất ngờ không?”

Ngay sau đó, Lôi Thiên Hỏa cười to dẫn đầu đi ra từ khe hở không gian.

“Bất ngờ cọng lông!”

“Ba người các ngươi vừa mới tới đây một lần, sau đó lấy rượu tạt ta xong liền bỏ chạy, trong hơn một canh giờ mà các ngươi đã tạt ta hơn trăm lần, cho dù ta muốn cảm thụ một chút tâm trạng bất ngờ thì các ngươi cũng không cho ta cơ hội đó!”

“Còn có, kinh hỉ cọng lông!”

“Các ngươi mỗi lần đến đây chỉ mang đến cho ta kinh hách mà thôi!”

Nghe Lôi Thiên Hoả nói những lời này, trong lòng Trịnh Trường Hà điên cuồng lải nhải.

“Các huynh đệ!”

“Cầm lấy phá rượu trong tay, triển khai tấn công tông chủ toàn phương diện thôi!”

Sau khi ba người đều đi ra khỏi khe hở không gian, Lôi Thiên Hỏa

cầm vò rượu hưng phấn hô to.

“Chờ một chút!”

“Ba vị Thái thượng trưởng lão, các ngươi không chú ý tới bên cạnh còn có một khe hở không gian sao?”

Nhìn thấy ba vị Thái thượng trưởng lão lại muốn tấn công chính mình, Trịnh Trường Hà vội vàng hô to lên.

Hả?

Nghe Trịnh Trường Hà nhắc nhở, Lôi Thiên Hỏa, Long Vũ cùng Lâm Trường Phong lúc này mới chú ý tới bên cạnh vừa xuất hiện một khe hở không gian mới.

“Sư tôn!”

“Đệ tử tới!”

“Kinh hỉ không, bất ngờ không?”

Ngay khi bốn người đều đang suy đoán thân phận người tới, giọng nói hưng phấn của Chúc Vô Danh từ trong khe hở truyền ra!

Hả?

Chúc Vô Danh?

Nghe được giọng nói của Chúc Vô Danh, bốn người đều lộ ra vẻ kinh ngạc, bọn họ không nghĩ người tới lại là Chúc Vô Danh!

“Không đúng!”

“Ta nhớ rõ tiểu tử Vô Danh này không có rời đi tông môn!”

“Vậy thì tại sao hắn lại phải dùng cổng không gian truyền tống chỉ định lại đây?”

Nghĩ vậy, Trịnh Trường Hà liền nhìn về phía Chúc Vô Danh vừa ra khỏi khe hở không gian: “Vô Danh, ngươi từ đâu đến đây?”

“Từ chỗ nào đến đây ư?”

“Từ khu vực hạch tâm đệ tử bên kia lại đây!”

Nghe Trịnh Trường Hà hỏi vấn đề kỳ quái như vậy, Chúc Vô Danh cũng thuận miệng đáp lại.

Trịnh Trường Hà nghe vậy, sắc mặt trong nháy mắt trở nên khó coi, sau đó nhìn về phía Chúc Vô Danh hét lớn: “Vô Danh! Lấy thực lực của ngươi, từ khu vực hạch tâm đệ tử bay đến chủ phong cũng chỉ là phóng mấy cái rắm, nhưng tại sao ngươi lại muốn lãng phí một cái cổng không gian truyền tống chỉ định trân quý!”

“Sư tôn!”

“Có thể nằm tuyệt đối không ngồi, có thể ngồi tuyệt đối không đứng, có thể bay tuyệt đối không đi bộ, có thể truyền tống tuyệt đối không bay!”

“Đây mới là tận hưởng nhân sinh!”

Nhìn Trịnh Trường Hà đang tức giận, Chúc Vô Danh lại là thờ ơ giải thích.

“Đánh rắm!”

“Mẹ nó, đây tính cái gì chó má hưởng thụ nhân sinh!”

“Đây căn bản chính là đang bại…”

Trịnh Trường Hà còn chưa kịp nói ea từ ‘gia’, Chúc Vô Danh liền ném đem một quả Hỗn Độn giới.

Sau khi Trịnh Trường Hà thấy trong Hỗn Độn giới chất đầy cổng không gian truyền tống chỉ định, cả người liền choáng váng, không ngoa khi nói rằng đời này hắn chưa bao giờ nhìn thấy nhiều cổng không gian truyền tống chỉ định như vậy!

“Sư tôn!”

“Số cổng không gian truyền tống chỉ định này là một vị đại thiếu thần bí cho ta!”

“Vốn dĩ ta muốn chia cho ngươi một nửa, nhưng nếu như ngươi

không muốn hưởng thụ nhân sinh, vậy quên đi!”

Nhìn thấy bộ dáng lúc này của Trịnh Trường Hà, Chúc Vô Danh bỗn cợt nói.

“Đánh rắm!”

“Ai mà không muốn hưởng thụ nhân sinh!”

“Ta vừa rồi cẩn thận suy nghĩ một chút, cảm thấy ngươi nói không sai!”

“Có thể truyền tống thì tại sao phải bay, vậy không phải quá ngốc rồi sao!”

Chương 1193 - Thái thượng đại trưởng lão, ta có một tin tức tốt muốn nói cho ngươi!

Nghe Chúc Vô Danh nói lời này, Trịnh Trường Hà trực tiếp nóng nảy, sau đó lập tức bày tỏ thái độ của mình!

Bên kia!

“Nhị đệ!”

“Tam đệ!”

“Các ngươi nói, vị đại thiếu thần bí mà Vô Danh nói có thể là Diệp thiếu không?”

Lôi Thiên Hỏa ở bên cạnh nhìn thấy một màn này, trực tiếp vận dụng thần thức truyền âm nói với Long Vũ cùng Lâm Trường Phong.

“Đại ca!”

“Nhị ca!”

“Nếu như không có gì bất ngờ xảy ra, hẳn là Diệp thiếu!”

“Hơn nữa, có một chuyện ta chưa nói cho các ngươi biết!”

“Thật ra Diệp thiếu lần này đến đây chủ yếu chính là tới thu đồ đệ, hắn nói ở trong Thiên Ngộ Kiếm Tông chúng ta có người thích hợp trở thành đệ tử thân truyền của hắn, mà hiện tại xem ra, người này rất có khả năng chính là Vô Danh!”

Nghe Lôi Thiên Hỏa nói xong, Lâm Trường Phong liền nói ra tình huống, đồng thời, trong ánh mắt nhìn về phía Chúc Vô Danh cũng hiện lên một tia hâm mộ.

“Cái gì!

“Vô Danh may mắn như vậy sao?”

Nghe Lâm Trường Phong nói như vậy, Long Vũ kinh ngạc hét lên.

“Ba vị Thái thượng trưởng lão!”

“Nếu như các ngươi thích soàn soạt cổng không gian truyền tống chỉ định như vậy, vậy tiếp tục nha!”

“Nếu như ta lại đau lòng một chút, ta trực tiếp ngã xuống đất ăn phân!”

Ngay khi Lôi Thiên Hỏa, Long Vũ và Lâm Trường Phong dùng thần thức nói chuyện với nhau, giọng nói đầy kiêu ngạo của Trịnh Trường Hà vang lên từ bên cạnh.

“Tông chủ!”

“Tuy rằng ta không biết Vô Danh cho ngươi bao nhiêu cổng không gian truyền tống chỉ định!”

“Nhưng nếu so với Thái thượng tam trưởng lão, tuyệt đối không đủ xem, cho nên, ta khuyên ngươi vẫn là nên khiêm tốn một chút thì tốt hơn!”

Nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Trịnh Trường Hà, Lôi Thiên Hỏa mỉm cười nhắc nhở!

“Không đủ xem ư?”

“Khiêm tốn?”

“Thái thượng đại trưởng lão, ngươi e rằng không biết trong tay ta có bao nhiêu cổng không gian truyền tống chỉ định!”

“Nói thật, ta sợ nói ra sẽ dọa ngươi!”

Nghe Lôi Thiên Hỏa nhắc nhở, Trịnh Trường Hà lại khinh thường cười, sau đó trực tiếp dựng thẳng lên một ngón tay nói: “Ta nói cho các ngươi, trong Hỗn Độn giới này có khoảng một ngàn vạn cái cổng không gian truyền tống chỉ định !”

“Tông chủ!”

“Ta có trên trăm triệu cái!”

Nhìn thấy vẻ mặt đắc ý của Trịnh Trường Hà, Lâm Trường Phong cũng cười, sau đó ném qua quả Hỗn Độn giới của mình, đồng thời nhìn về phía Chúc Vô Danh hỏi: “Vô Danh, vị đại thiếu thần bí mà ngươi nói có phải là Diệp thiếu không?”

“Hả?”

“Thái thượng tam trưởng lão, vậy cổng không gian truyền tống chỉ định trong tay ngươi chẳng lẽ là Diệp thiếu đưa cho sao?”

Nghe Lâm Trường Phong hỏi chuyện, Chúc Vô Danh cũng là suy đoán tới một chuyện, sau đó khiếp sợ hỏi lại.

Một lát sau!

“Trên trăm triệu cổng không gian truyền tống chỉ định, nói đưa liền đưa!”

“Tuyệt thế rượu ngon cũng chỉ xứng làm phí vất vả!”

“Lam Ảnh Tử Hư Thảo vạn năm cũng chỉ xứng làm ám khí!”

“Một vị đại thiếu ngang tàng như vậy, trâu bò như vậy, tại sao chỉ có một mình ta không gặp được!”

Sau khi Trịnh Trường Hà biết được rất nhiều tình huống của Diệp

Phong từ trong miệng bốn người, tâm lý của hắn lập tức suy sụp, hắn không hiểu tại sao mình lại không gặp phải Diệp Phong!

Hắn cũng rất muốn hưởng thụ niềm vui của việc phá của!

“Vô Danh!”

“Ngươi vừa nói bên cạnh Diệp thiếu có ba vị hộ vệ sao?”

Lúc này, Lôi Thiên Hỏa cũng chú ý tới lời Chúc Vô Danh vừa nói có một tin tức quan trọng, sau đó lên tiếng dò hỏi!

Hắn rất muốn biết gã đầu trọc đi chân trần lúc trước ngược mình có ở trong ba người kia không!

Nếu như có ở đây, chứng tỏ thực lực của hai người kia tuyệt đối không yếu hơn cái gã đầu trọc đi chân trần, như vậy cũng quá kinh khủng!

Nếu như không, vậy chứng tỏ ba vị hộ vệ kia tuyệt đối không cùng đẳng cấp với gã đầu trọc đi chân trần, như vậy dễ dàng tiếp nhận hơn nhiều!

“Thái thượng đại trưởng lão!”

“Ta thiếu chút nữa đã quên, ta có một tin tức tốt muốn nói cho ngươi!”

Nghe Lôi Thiên Hỏa nhắc tới ba vị hộ vệ, Chúc Vô Danh cũng nhớ tới một chuyện, sau đó liền ra vẻ thần bí cười nói với Lôi Thiên Hoả.

“Ồ!”

“Tin tức tốt sao?”

“Vẫn là tin tức tốt có liên quan tới ta?”

Nghe Chúc Vô Danh nói lời này, Lôi Thiên Hoả cũng là sửng sốt, sau đó cười hỏi: “Vô Danh, đó là tin tức tốt gì vậy?”

“Thái thượng đại trưởng lão!”

“Tu vi của ngài từ lâu đã trì trệ không tiến, hơn nữa, ngài đã từng nói qua, nếu như có thể chiến đấu một trận vui sướng đầm đìa cực hạn, có lẽ có thể đột phá đến cực hạn, do đó tăng lên tu vi của ngài!”

“Mà tin tức ta muốn nói chính là một trận chiến cực hạn như vậy!”

“Ta đã giúp ngài tìm kiếm được ba gã đối thủ cực mạnh, nếu như ba người bọn họ liên thủ chiến đấu với ngài, tuyệt đối có thể mang đến áp lực lớn nhất cho ngài, do đó bức bách ngài vượt qua giới hạn của chính mình!”

Nghe Lôi Thiên Hỏa dò hỏi, Chúc Vô Danh cũng cười nói ra tình huống.

Hả?

Giúp ta tìm được ba gã đối thủ mạnh?

Sau đó, để một mình ta chiến đấu với ba người bọn họ, bức bách ta vượt qua giới hạn của chính mình sao?

Nghe Chúc Vô Danh nói những lời này, Lôi Thiên Hỏa liền liên tưởng đến ba tên hộ vệ bên cạnh Diệp Phong, bởi vì chính hắn vừa nhắc đến ba tên hộ vệ này, Chúc Vô Danh mới đột nhiên nói lên chuyện này, cho nên, hắn không tin hai việc này không có bất luận liên hệ gì với nhau!

Nhưng điều làm hắn hoảng hốt chính là hắn không biết trong số ba tên hộ vệ kia có gã trọc lão đi chân trần không!

“Vô Danh!”

“Ba gã đối thủ mạnh mà ngươi tìm giúp ta không phải là ba vị hộ vệ bên cạnh Diệp đấy chứ!”

Sau đó, Lôi Thiên Hỏa liền nhìn về phía Chúc Vô Danh lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy!”

“Chính là ba gã hộ vệ bên cạnh Diệp ca!”

“Thái thượng đại trưởng lão, ngươi biết không, chuyện này là do ta cầu xin nửa ngày, Diệp ca mới đồng ý!”

Nghe Lôi Thiên Hoả dò hỏi, Chúc Vô Danh lập tức trả lời, trên mặt lộ ra vẻ đắc ý, tựa hồ đang nói: “Mau khen ta, mau khen ta!”

Hô!

Chương 1194 - Đây làm gì là đang giúp ta, đây là muốn trực tiếp tiễn ta đi!

Sau khi hiểu rõ tình hình, Lôi Thiên Hỏa hít sâu một hơi, sau đó vẻ mặt bất an hỏi: “Vô Danh, vậy trong ba người kia có một gã đầu trọc đi chân trần không?”

“Di!”

“Thái thượng đại trưởng lão, ngươi biết Tiểu Cước đại nhân sao?”

Nghe Lôi Thiên Hoả miêu tả, Chúc Vô Danh trực tiếp nghĩ tới Diệp Tiểu Cước, sau đó ngạc nhiên nhìn về phía Lôi Thiên Hoả hỏi ngược lại.

“Vô Danh!”

“Ngươi không cần quan tâm ta có quen biết hay không!”

“Ta hỏi ngươi, Tiểu Cước đại nhân có ở trong ba người kia không!”

Nhìn thấy phản ứng của Chúc Vô Danh, trong lòng Lôi Thiên Hỏa đã dâng lên dự cảm không tốt, nhưng hắn vẫn mang theo hy vọng cuối cùng nhìn về phía Chúc Vô Danh lên tiếng xác nhận lại.

“Ở ở ở!”

“Tiểu Cước đại nhân có trong ba người kia!”

“Nhưng mà, Tiểu Cước đại nhân lại rất cung kính với Tiểu Đường đại nhân cùng Tiểu Quái đại nhân, cho nên, ta cảm thấy ở trong ba

người bọn họ, Tiểu Cước đại nhân hẳn là người có thực lực yếu nhất!"

Nghe Lôi Thiên Hỏa rống to, Chúc Vô Danh cũng bị hoảng sợ, sau đó cả vội trả lời.

"Cái gì!!!"

"Tiểu Cước đại nhân có ở trong ba người kia?"

"Sau đó, Tiểu Cước đại nhân vẫn là người yếu nhất?"

Sau khi biết được tình huống, Lôi Thiên Hoả sợ tới mức suýt nữa ngất đi, dù sao một mình Diệp Tiểu Cước đã có thể ngược hắn trăm ngàn lần, hiện tại lại thêm hai người càng mạnh, hơn nữa, vẫn là một mình hắn đối thượng ba người, có thể nói, hắn hiện tại đã không dám tưởng tượng đến hậu quả!

"Xong rồi!"

"Đại ca lúc này giống như muốn xong con bê!"

Lúc này, Lâm Trường Phong ở bên cạnh cười khổ lẩm bẩm, hắn thật sự không nghĩ tới Chúc Vô Danh thế nhưng lại làm ra chuyện như vậy!

"Quá độc ác!"

"Vô Danh tiểu tử này làm thật sự là quá tàn nhẫn!"

"Một mình Tiểu Cước đại nhân đã là người mà đại ca có thể đối phó, kết quả, hắn còn tìm thêm được hai người còn mạnh hơn!"

"Hắn không phải giúp đại ca vượt qua giới hạn của mình, hắn đây là muốn trực tiếp tiễn đại ca đi!"

Long Vũ ở bên cạnh nghe Chúc Vô Danh nói xong cũng dùng ánh mắt đồng tình nhìn về phía Lôi Thiên Hỏa, dù sao cho dù hắn muốn giúp cũng giúp không được!

"Nhị đệ!"

“Tam đệ!”

“Vô Danh tiểu tử này xem như hố chết ta!”

“Cho nên, ta hiện tại muốn đánh hắn một trận, các ngươi có muốn cùng nhau không?”

Lúc này, Lôi Thiên Hoả lấy lại tinh thần liền dùng thần thức truyền âm nói ra suy nghĩ của mình với Long Vũ cùng Lâm Trường Phong ở bên cạnh.

“Đại ca!”

“Ngươi nhất định phải khống chế được mình!”

“Dù sao Vô Danh cũng không biết Tiểu Cước đại nhân đáng sợ như thế nào, cho nên, cho nên hắn chỉ là có ý tốt làm chuyện xấu mà thôi!”

“Chúng ta hẳn là nên tha thứ cho hắn!”

“Đại ca!”

“Ta cảm thấy nhị ca nói rất đúng!”

Theo Lôi Thiên Hoả vừa dứt lời, Long Vũ cùng Lâm Trường Phong lập tức bày tỏ thái độ!

“Mẹ kiếp!”

“Các ngươi đứng nói chuyện không đau eo!”

“Cho dù hắn có ý tốt làm chuyện xấu, nhưng dù sao hắn cũng là hố ta!”

“Có quỷ mới biết ta đã phải trải qua cơn ác mộng như thế nào, hiện tại ta muốn thu thập hắn một chút, không được sao?”

Nghe hai người nói như vậy, Lôi Thiên Hỏa tức giận phản bác, sau đó đi về phía Chúc Vô Danh.

“Đại ca!!!”

“Vô Danh chính là đệ tử thân truyền của Diệp thiếu!”

“Nói câu không dễ nghe, nếu chúng ta về sau muốn chuyển chính thức, có lẽ còn phải dựa vào tiểu tử Vô Danh này đâu!”

Lúc này, giọng nói đầy lo lắng của Long Vũ cùng Lâm Trường Phong liền vang lên trong đầu Lôi Thiên Hỏa.

“Mẹ kiếp!”

“Làm thế quái nào mà ta lại quên mất chuyện này!”

“Vô Danh chính là đệ tử thân truyền của Diệp thiếu!”

“Vậy nói câu không dễ nghe, về sau bái nhập vào Bại Gia Môn, ta còn phải làm việc dựa vào xem sắc mặt của hắn!”

Nghĩ vậy, Lôi Thiên Hoả trực tiếp dừng bước chân, sau đó trên mặt hiện lên một nụ cười khổ!

“Vô Danh!”

“Ta cảm ơn ngươi!”

“Ngươi đã làm ra một chuyện tuyệt vời!”

Sau đó, Lôi Thiên Hoả cười khổ nói lời cảm ơn với Chúc Vô Danh!

“Thái thượng đại trưởng lão!”

“Ngươi cũng quá khách sáo!”

“Giữa chúng ta đâu cần như vậy, đây đều là việc ta nên làm!”

Nghe Lôi Thiên Hỏa nói lời này, Chúc Vô Danh cũng vội vàng đáp lại.

“Vô Danh!”

“Ngươi cùng ta lại đây một chút, ta có một số chuyện muốn thương lượng với ngươi!”

Lúc này, Lôi Thiên Hỏa đột nhiên nghĩ tới một chuyện, sau đó trực

tiếp kéo Chúc Vô Danh qua một bên.

“Vô Danh!”

“Ta nói thật cho ngươi biết!”

“Thật ra trước đây ta đã từng chiến đấu với Tiểu Cước một trận!”

“Có thể nói, ở trong mắt Tiểu Cước đại nhân, ta chỉ là một con kiến, bởi vì thực lực của chúng ra chênh lệch quá lớn!”

“Cho nên, nếu như chiến đấu với Tiểu Cước đại nhân, căn bản không thể xuất hiện hoàn cảnh cực hạn chiến đấu, càng đừng nói lại thêm hai người càng mạnh!”

“Nhưng mà nếu việc này đã định ra, vậy không cần phải hủy bỏ, nhưng suy nghĩ của ta là làm Thái thượng nhị trưởng lão cùng Thái thượng tam trưởng lão cũng tham dự vào, dù sao cũng có rất ít cơ hội chiến đấu với một cường giả cấp bậc như Tiểu Cước đại nhân, nếu như có thể chiến một trận, điều đó sẽ giúp ích rất nhiều cho sự phát triển trong tương lai của họ!”

Lúc này, Lôi Thiên Hoả nghiêm túc nhìn về phía Chúc Vô Danh nói ra suy nghĩ của chính mình.

Bên kia!

“Nhị ca!”

“Mặc dù ta không biết đại ca muốn làm gì!”

“Nhưng nhìn thấy hắn mang đi Vô Danh, không biết vì sao, ta bỗng nhiên có chút hoảng sợ!”

Nhìn thấy Lôi Thiên Hoả trực tiếp kéo Chúc Vô Danh sang một bên, hơn nữa bắt đầu khe khẽ nói nhỏ, Lâm Trường Phong cũng lộ vẻ bất an nhìn về phía Long Vũ nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Tam đệ!”

“Ngươi lo lắng nhiều!”

“Đại ca gọi Vô Danh đi khẳng định là có chuyện gì đó!”

“Nhưng tuyệt đối sẽ không nhắc đến chúng ta!”

“Cho nên, yên tâm, chờ xem một mình hắn độc chiến với ba tên hộ vệ của Diệp thiếu là được!”

Nghe Lâm Trường Phong nói những lời này, Long Vũ cũng cười an ủi.

Một lát sau!

“Sư tôn!”

“Thời gian gấp gáp, nhiệm vụ nặng nề!”

Chương 1195 - Làm sao bây giờ? Thứ này có thể được trả lại trong vòng bảy ngày mà không cần lý do không?

“Hai thầy trò chúng vẫn nên tranh thủ thời gian ném phá thảo thôi!”

“Chờ chúng ta soàn soạt xong mấy chục vạn cây Lam Ảnh Tử Hư Thảo này, Diệp ca hẳn là sẽ đến đây!”

Khi Chúc Vô Danh nói chuyện với Lôi Thiên Hỏa xong, liền trở về nhắc nhở Trịnh Trường Hà.

“Được! Được! Được!”

“Chúng ta tranh thủ bại hết, không thể để Diệp thiếu chờ lâu!”

Nghe Chúc Vô Danh nhắc nhở, Trịnh Trường Hà cũng vội vàng đáp lại, dù sao bại một trăm cây là có thể nhận được một gốc cây, loại chuyện tốt này, hắn không thể chờ đợi thêm!

“Vô Danh!”

“Chúng ta cũng tới giúp ngươi!”

Đúng lúc này, giọng nói của Lôi Thiên Hỏa, Long Vũ cùng Lâm Trường Phong từ bên cạnh vang lên.

???

Các ngươi đã lấy được nhiều cổng không gian truyền tống chỉ định cùng tuyệt thế rượu ngon như vậy, kết quả, còn muốn tới đoạt chút phá thảo này với ta ư?

Tuy rằng các ngươi là Thái thượng trưởng lão tông môn, nhưng các ngươi làm như vậy có chút cẩu!

Nghe ba người bọn họ nói như vậy, trong lòng Trịnh Trường Hà cũng điên cuồng than thở.

……

Hai canh giờ sau!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng đột phá một đại cảnh giới, khen thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch *2!”

Ngay khi Diệp Phong đang nằm ở trên ghế bập bênh hưởng thụ gió nhẹ thổi qua, lời nhắc nhở từ hệ thống vang lên trong đầu hắn!

“Cuối cùng cũng bại hết những cây phá thảo đó!”

“Có nên nói hay không, hiệu suất phá của hôm nay thật sự có chút chậm chạp!” Nghe hệ thống nhắc nhở khen thưởng xong, Diệp Phong cũng thuận miệng than thở một câu.

“Tiểu Cước!”

“Tiểu Quái!”

“Tiểu Đường!”

“Ba người các ngươi đi theo ta một chuyến, sau đó, ba người các ngươi liên thủ chiến đấu với Tiểu Lôi một trận, để ta nhìn xem, đối mặt với Cửu Kiếp Hỗn Độn chi tổ, có thể làm khó các ngươi như thế nào!”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn về phía ba người cách đó không xa hô to.

???

Ba người chúng ta liên thủ chiến đấu với Lôi Thiên Hỏa một trận ư?

Đó là khó giải quyết sao?

Đây không phải là đơn phương ngược đối phương sao?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Quái, Diệp Tiểu Đường cùng Diệp Tiểu Cước đều ngẩn ra!

……

Bên kia!

“Tới!”

Khi bốn khe hở không gian bỗng nhiên xuất hiện, năm người bao gồm Trịnh Trường Hà, Chúc Vô Danh, Lôi Thiên Hoả lập tức nhìn sang.

“Chúc huynh!”

“Ngươi hẳn nói với bọn họ tình huống rồi chứ!”

“Vậy trực tiếp bắt đầu đi!”

Sau khi đi ra khỏi khe hở không gian, Diệp Phong đi thẳng vào vấn đề và bày tỏ suy nghĩ của mình.

“Diệp ca!”

“Tình thế thay đổi!”

“Ta cảm thấy một mình Thái thượng đại trưởng lão độc chiến với ba vị đại nhân sẽ không được tốt!”

“Cho nên, ta muốn cho Thái thượng nhị trưởng lão cùng Thái thượng tam trưởng lão cũng tham dự vào, sau đó trực tiếp đấu

một trận 3vs3!”

Nghe Diệp Phong nói lời này, Chúc Vô Danh cũng nhanh chóng bày tỏ suy nghĩ của mình.

???

Tình huống gì thế này?

Một mình đại ca không được, làm chúng ta cùng nhau?

Như thế nào, chúng ta đi lên có thể thay đổi kết quả trận chiến sao?

Mà nghe Chúc Vô Danh nói những lời này, Long Vũ cùng Lâm Trường Phong vẫn đang cười híp mắt chờ xem trò vui, lập tức cứng đờ tại chỗ!

“Nhị ca!”

“Ngươi không phải nói tuyệt đối sẽ không nhắc đến chúng ta sao?”

“Vậy ngươi giải thích như thế nào với tình huống hiện tại?”

Sau đó, Lâm Trường Phong nhìn về phía Long Vũ trực tiếp hỏi.

“Tam đệ!”

“Nhị ca tính sai!”

“Ta thật sự không ngờ đại ca thế nhưng có thể làm ra chuyện cẩu như vậy!”

Nghe Lâm Trường Phong chất vấn, Long Vũ cũng cười khổ đáp lại.

Sau đó, Long Vũ cùng Lâm Trường Phong liền dùng một loại ánh mắt như muốn giết người nhìn sang Lôi Thiên Hỏa.

……

Bên kia!

“Được!”

“Mặc kệ là 1vs3 hay là 3vs3, như thế nào đều được!”

“Vậy để bọn họ tìm một chỗ trực tiếp luận bàn đi!”

Nghe Chúc Vô Danh nói xong, Diệp Phong trực tiếp đồng ý.

“Diệp thiếu!”

“Ta là Trịnh Trường Hà, là tông chủ Thiên Ngộ Kiếm Tông!”

“Ngươi gọi ta Tiểu Trịnh là được!”

Sau khi Lôi Thiên Hỏa, Long Vũ, Lâm Trường Phong, Diệp Tiểu Quái, Diệp Tiểu Đường cùng Diệp Tiểu Cước rời khỏi đây, Trịnh Trường Hà cung kính nhìn về phía Diệp Phong tự giới thiệu!

“Trịnh Tông chủ!”

“Ta cũng không vòng vo!”

“Lần này ta đến Thiên Ngộ Kiếm Tông kỳ thật chỉ có một mục đích, đó chính là tới thu đồ đệ!”

“Bởi vì ở trong Thiên Ngộ Kiếm Tông có một người vô cùng thích hợp trở thành đệ tử thân truyền của ta!”

Nghe Trịnh Trường Hà nói xong, Diệp Phong liền nói thẳng ý đồ đến đây!

Hả?

Thu đồ đệ?

Vẫn là đệ tử thân truyền?

Nghe Diệp Phong nói lời này, Trịnh Trường Hà cũng sửng sốt, sau đó hắn nghĩ tới cái gì, trực tiếp nhìn sang Chúc Vô Danh ở bên cạnh!

“Diệp thiếu!”

“Người mà ngươi nói chính là Vô Danh phải không!”

Sau đó, Trịnh Trường Hà liền nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng xác nhận.

“Không sai!”

“Hơn nữa, ta đã nói qua chuyện này với Chúc huynh hai lần!”

“Nhưng hắn đều không đồng ý, có thể thấy được tình nghĩa sư đồ của các ngươi rất thâm hậu!”

Lúc này, Diệp Phong cũng là trực tiếp trả lời.

“Vô Danh!”

“Bởi vì ngươi lớn lên quá xấu, ảnh hưởng nghiêm trọng đến tâm tình tốt đẹp mỗi ngày của vô số đệ tử và trưởng lão trong tông môn, cho nên, ngươi bị trục xuất ra khỏi tông môn!”

“Từ giờ trở đi, hai người chúng ta đã không phải là thầy trò!”

“Về sau ngươi tự giải quyết cho tốt!”

Nghe Diệp Phong nói xong, Trịnh Trường Hà không có chút do dự trực tiếp trục xuất Chúc Vô Danh ra khỏi tông môn, thậm chí còn cắt đứt quan hệ sư đồ của hai người!

???

Đây là lý do đuổi đi ư?

Tuy rằng ta biết sư tôn muốn cho ta tốt, nhưng lý do đuổi đi này có phải có hơi quá đáng rồi không?

Nghe được những lời của Trịnh Trường Hà, Chúc Vô Danh hoàn toàn chết lặng!

“Vô Danh!”

“Tiểu tử thúi nhà ngươi, còn đứng đần ra làm gì!”

“Nhanh quỳ xuống bái Diệp thiếu làm vi sư nha!”

“Chỉ cần ngươi trở thành đệ tự thân truyền của hắn, sau này ngươi

liền có thể mang ta bay!”

Nhìn thấy Chúc Vô Danh còn đứng đần ra tại chỗ, Trịnh Trường Hà vội dùng thần thức truyền âm nhắc nhở.

“Đệ tử Chúc Vô Danh!”

“Bái kiến sư tôn!”

Nghe Trịnh Trường Hà nhắc nhở, Chúc Vô Danh cũng lập tức quỳ xuống về phía Diệp Phong, sau đó cung kính hô to lên.

Chương 1196 - Làm sao bây giờ? Thứ này có thể được trả lại trong vòng bảy ngày mà không cần lý do không? (2)

“Trịnh Tông chủ!”

“Ngươi đã đưa ra một lựa chọn chính xác!”

“Tuy rằng ngươi mất đi một vị đồ đệ, nhưng về sau ngươi lại có thể nhận được vô số lợi ích không thể tưởng tượng được từ trên người hắn!”

Nhìn một màn trước mắt, Diệp Phong cũng nhìn về phía Trịnh Trường Hà cười nói.

“Làm sao bây giờ!”

“Bị Trịnh Trường Hà nói như vậy, ta cũng cảm thấy Chúc Vô Danh lớn lên thật xấu!”

“Nếu như về sau mang theo bên người, vậy thì sẽ ảnh hưởng đến tâm tình tốt đẹp của ta nha!”

“Thứ này có thể được trả lại trong vòng bảy ngày mà không cần lý do không!”

Cùng lúc đó, Diệp Phong nhìn Chúc Vô Danh đang quỳ ở trước mặt mình, trong lòng cũng vô cùng rối rắm!

“Hả?”

“Sao lại thế này?”

“Diệp ca… Không phải, sao sư tôn còn chưa cho ta đứng dậy nha!”

Lúc này, Chúc Vô Danh phát hiện Diệp Phong hồi lâu chưa gọi hắn đứng dậy, trực tiếp khó hiểu nhìn Diệp Phong.

“Hả?”

“Sư tôn không nên là phải vui vẻ khi thu được một vị đệ tử thân truyền đẹp trai như ta sao?”

“Nhưng tại sao ta lại nhìn thấy vẻ rối rắm trên mặt hắn?”

Khi Chúc Vô Danh phát hiện trên mặt Diệp Phong không có chút vui vẻ nào, ngược lại là tỏ ra rối rắm, hắn cũng ngẩn ra, bởi vì nó khác với những gì hắn mong đợi!

Dù sao Diệp Phong trước đây vẫn luôn muốn thu hắn làm đồ đệ, nhưng hắn một mực từ chối!

Hiện tại sự thành, đối phương thoạt nhìn không vui, nhìn không bình thường chút nào!

“Sư tôn!”

“Hiện tại ngươi rốt cục đạt thành tâm nguyện thu ta làm đệ tử!”

“Nhưng tại sao ta lại cảm thấy ngươi có chút không vui?”

Mang theo nghi hoặc, Chúc Vô Danh liền nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Vô Danh!”

“Nếu ngươi đã hỏi, ta đây liền nói cho ngươi biết!”

“Nhưng ngươi nghe xong cũng đừng khổ sở!”

“Chỉ là hiện tại ta mới phát hiện, ngươi thật sự rất xấu, nếu như thu ngươi làm đệ tử, sau này mang theo ngươi bên cạnh, tâm tình

của ta có thể sẽ bị ngươi ảnh hưởng!”

“Cho nên, ta hiện tại đang suy nghĩ, rốt cuộc có muốn thu nhận ngươi hay không!”

Nghe Chúc Vô Danh dò hỏi, Diệp Phong cũng nghiêm túc trả lời.

???

Lúc trước ngươi muốn thu ta làm đồ đệ, ta không đồng ý, khi đó ngươi không chê ta xấu!

Hiện tại sư tôn của ta đồng ý, ta cũng đồng ý, sau đó ngươi lại do dự, mà nguyên nhân là vì ghét bỏ ta xấu?

Ngươi có chắc không phải đang đùa ta chứ?

Nghe câu trả lời của Diệp Phong, Chúc Vô Danh cảm thấy mình sắp phát điên.

“Được rồi!”

“Ta đùa ngươi đấy!”

“Người xưa nói rất đúng, tử không chê mẫu xấu, sư không chê đồ, cho nên, ta sẽ không bởi vì nguyên nhân này mà từ bỏ ngươi!”

Nhìn thấy vẻ mặt suy sụp của Chúc Vô Danh, Diệp Phong mỉm cười nói thêm.

Oanh!

Khi Diệp Phong lời nói vừa dứt, trong đầu Chúc Vô Danh hiện ra một cổ tin xức xa lạ khổng lồ, đồng thời, trên trán của hắn dần dần xuất hiện một ấn ký chữ Bại!

“Ấn ký của Bại Gia, Bại Gia Môn!”

“Bại Gia Môn đồ bại chư thiên!”

“Vị sư tôn mới này của ta có phải có chút quá mức khủng bố rồi không!”

Sau khi Chúc Vô Danh tiếp thu lượng tin tức khổng lồ trong đầu, hắn sắc mặt tái nhợt, còn lộ ra vẻ kinh hãi không gì sánh được, có thể nói Diệp Phong còn đáng sợ hơn những gì hắn tưởng tượng hàng tỷ lần!

“Vô Danh!”

“Có lẽ ngươi đã biết một số tình huống liên quan về ta!”

“Cho nên nếu sau này ngươi làm bất cứ chuyện gì thì không cần ném thể diện của sư tôn!”

Nhìn thấy ấn ký trên trán Chúc Vô Danh dần dần biến mất, Diệp Phong mỉm cười nhắc nhở.

“Sư tôn yên tâm!”

“Đệ tử tuyệt đối sẽ không làm ngài thất vọng!”

Nghe Diệp Phong nhắc nhở, Chúc Vô Danh cũng nghiêm túc lên tiếng bảo đảm.

“Được!”

“Nếu như đã giải quyết xong chuyện của ngươi, vậy vi sư phải đi trước một bước!”

“Mà ngươi, tiếp theo cứ ở chung với Trịnh Tông chủ, ta có thể nhìn ra tình nghĩa sư đồ của các ngươi rất sâu đậm!”

“Chờ ngươi xong việc với Trịnh Tông chủ, lại đi Bại Gia Môn tìm ta!”

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp kích hoạt cổng không gian truyền tống ngẫu nhiên, trực tiếp biến mất ở trong tầm mắt hai người.

“Vô Danh!”

“Đây là kết thúc sao?”

Sau khi Diệp Phong rời đi, Trịnh Trường Hà ở bên cạnh lộ vẻ nghi hoặc hỏi, bởi vì trong suy nghĩ của hắn, mặc dù không có chuyện

gì xảy ra, nhưng nghe cuộc đối thoại của hai người, hắn lại cảm giác chính mình giống như bỏ lỡ cái gì đó, loại cảm giác này làm hắn rối rắm!

“Sư tôn!”

“Đây là lần cuối cùng ta gọi ngài là sư tôn!”

“Nhưng mà, tuy rằng về sau không thể gọi ngài là sư tôn, nhưng ở t trong lòng ta, ngài vĩnh viễn là sư tôn của ta, bởi vì lúc trước là ngài cứu ta trở về, nếu như không có ngài, ta chỉ sợ đã chết ở trong tay thú mấy ngàn năm trước!”

Nói đến đây, Chúc Vô Danh dừng một chút, sau đó nói tiếp: “Tông chủ đại nhân, tuy rằng vừa rồi ngài không nhìn thấy cái gì, nhưng sau khi ta và sư tôn hoàn thành bái sư, ở trên người ta đã xảy ra quá nhiều việc!”

“Tiếp theo, ta sẽ triển lộ một chút đồ vật làm ngài xem, sư tôn rốt cuộc khủng bố cỡ nào!”

Oanh!

Khi Chúc Vô Danh vừa dứt lời, một cổ sát ý khủng bố lập tức bạo phát từ trong cơ thể hắn.

Trong chớp mắt!

Toàn bộ Thiên Ngộ Kiếm Tông hoàn toàn bị này cổ sát ý kinh khủng này bao phủ!

Mấy chục vạn đệ tử, chấp sự và trưởng lão đều lâm vào hôn mê dưới sát ý khủng bố này, không có ai có thể chống đỡ được một giây!

Mà việc này vẫn là Chúc Vô Danh đã cố gắng khống chế cổ lực lượng này, nếu không, chỉ bằng sát ý vừa rồi đánh sâu vào, nó có thể trực tiếp tiêu diệt linh hồn của mọi người và khiến mọi người trực tiếp trở thành xác sống!

“Này… Đây là…”

Mà lúc này, nhìn thấy hư ảnh cường tráng tay cầm lưỡi rìu hiện ra từ trên người Chúc Vô Danh, đặc biệt là cảm nhận được sát ý mà đối phương phát ra, Trịnh Trường Hà bị dọa suýt nữa tè ra quần!

“Tiểu tử!!!”

“Ngươi cuối cùng cũng xuất hiện!”

“Lần sau khi gặp được ngô chủ, ngươi nhất định phải nhắc với ngô chủ một tiếng, để cho ta chạy đi ra ngoài hóng gió, ta nghẹn thở muốn chết!”

Đúng lúc này, nam tử cường tráng tay cầm hai lưỡi rìu liền hô to với Chúc Vô Danh.

Chương 1197 - Vô tận sát ý! Hư ảnh cường tráng tay cầm hai lưỡi rìu!

“Đại nhân!”

“Ta đã biết!”

“Lần sau nhìn thấy sư tôn, ta nhất định sẽ nhắc sư tôn một tiếng!”

Nghe đối phương nói như vậy, Chúc Vô Danh cũng nhanh chóng đáp ứng.

……

Khi hư ảnh nam tử tay cầm hai lưỡi rìu dần dần biến mất, sát ý bao phủ toàn bộ Thiên Ngộ Kiếm Tông lúc này mới dần dần tiêu tán!

Bùm!

Mà lúc này, hai chân của Trịnh Trường Hà mềm nhũn quỳ trên mặt đất, sắc mặt vì sợ hãi mà tái nhợt vô cùng, quần áo trên người cũng vì sợ hãi mà ướt đẫm mồ hôi lạnh!

Có thể nói, đối với Trịnh Trường Hà mà nói, vài phút hô hấp vừa

rồi giống như một cơn ác mộng dài đằng đẵng!

“Vô… Vô Danh!”

“Vừa rồi là ai?”

Trịnh Trường Hà sau khi cố gắng trấn tĩnh lại, run giọng nhìn Chúc Vô Danh hỏi.

“Tông chủ đại nhân!”

“Hắn là một vị hộ vệ bên cạnh sư tôn!”

“Đến nỗi quan hệ của ta và hắn, thật sự không có phương tiện nói với ngài!”

“Nhưng ta có thể nói cho ngài biết, từ giờ trở đi, ta đã có thể đi ngang ở Hỗn Độn giới!”

“Và đây chỉ là phần nổi của tảng băng trôi về những lợi ích mà ta nhận được từ việc bái Diệp ca làm vi sư!”

Nghe Trịnh Trường Hà dò hỏi, Chúc Vô Danh cũng nghiêm túc giải thích.

“Ha ha ha!”

“Bay!”

“Vô Danh, ngươi lần này xem như chân chính bay lên!”

“Tuy rằng chúng ta không còn có quan hệ thầy trò, nhưng nhìn thấy ngươi có thể đạt được cơ duyên như vậy, ta cũng rất vui!”

Nghe Chúc Vô Danh nói xong, Trịnh Trường Hà cũng phá lên cười.

“Nghĩa phụ!”

“Không chỉ có một mình ta bay lên!”

“Mà ngài cũng bay lên!”

“Từ giờ trở đi, mặc kệ là ngài hay vẫn là Thiên Ngộ Kiếm Tông,

đều có thể đi ngang ở Hỗn Độn giới!”

Lúc này, Chúc Vô Danh cũng mỉm cười nói một câu như vậy, tuy rằng không thể làm thầy trò, nhưng bọn họ còn có thể làm phụ tử!

“Hả?”

“Nghĩa phụ?”

Nghe được xưng hô này, Trịnh Trường Hà sửng sốt, sau đó trên mặt hiện lên nụ cười vui mừng!

Xoát! Xoát! Xoát!

Đúng lúc này, ba luồng ánh sáng giống như đạn pháo trực tiếp đánh vỡ nóc nhà đại điện, đập mạnh xuống trên mặt đất.

Bùm! Bùm! Bùm!

Theo ba tiếng nổ lớn, trong đại điện cũng xuất hiện ba cái hố lớn!

Ngay sau đó, ba cái đầu mặt heo lần lượt bò ra từ trong ba cái hố to.

“Đại ca!”

“Lần này thật sự là bị ngươi hố thảm!”

“Đại ca!”

“Cảm ơn đại ca đã cho ta biết thế nào là yêu thích từ đại ca!”

Rất nhanh, giọng nói của Lâm Trường Phong và Long Vũ trực tiếp vang lên.

“Nhị đệ!”

“Tam đệ!”

“Có phúc tự mình hưởng, gặp nạn cùng nhau khiêng!”

“Việc này không thể trách đại ca!”

Nghe hai người oán trách, Lôi Thiên Hoả cũng lúng túng xấu hổ đáp lại.

“Ba vị Thái thượng trưởng lão!”

“Vô Danh hiện tại đã bái Diệp thiếu làm vi sư!”

“Từ giờ trở đi, Thiên Ngộ Kiếm Tông chúng ta xem như hoàn toàn đứng lên!”

“Về sau, chúng ta có thể đi ngang ở Hỗn Độn giới!”

“Thế nào, có kích động không, có hưng phấn không?”

Đúng lúc này, giọng nói của Trịnh Trường Hà vang lên từ bên cạnh.

“Tông chủ!”

“Đây là chuyện tốt!”

“Nhưng mà, chúng ta có chuyện muốn nói với ngươi!”

“Chính là, ba người chúng ta muốn từ bỏ thân phận Thái thượng trưởng lão ở Thiên Ngộ Kiếm Tông, bởi vì chúng ta muốn đi đến Bại Gia Môn mà Diệp thiếu sáng lập ra làm trưởng lão!”

Nghe Trịnh Trường Hà nói xong, Lôi Thiên Hỏa trực tiếp nói ra chuyện này.

???

Diệp thiếu tới!

Đầu tiên là quải chạy đệ tử thân truyền của ta!

Sau đó, còn quải chạy cả tam đại Định Hải Thần Châm của tông môn?

Vậy hắn quải bốn cũng là quải, quải năm cũng là quải, vậy thì tại sao hắn lại không xuống tay với ta?

Là ta không xứng sao?

Nghe Lôi Thiên Hỏa nói những lời này, Trịnh Trường Hà nhất thời cảm thấy khó chịu, hắn không hiểu mình kém ở chỗ nào!

……

Hắc Nham Thành, năm mươi dặm về phía đông!

“Cuối cùng cũng đánh chết được đầu Xích Vũ Thiên Hổ kia!”

“A Lượng, mau từ trong cơ thể Xích Vũ Thiên Hổ lấy ra đạo thú đan!”

Lúc này, một nam tử trung niên người đầy máu trực tiếp nói với thanh niên bên cạnh.

“Trương thúc!”

“Đã biết!”

“Ta đi ngay!”

Nghe vậy, thanh niên cũng lộ ra vẻ hưng phấn, sau đó cầm theo con dao sắc bén đi về phía thi thể Xích Vũ Thiên Hổ!

“Không tốt!”

“A Lượng, mau trở về!”

Đúng lúc này, Trương Quân đột nhiên phát hiện cái gì, hét to về phía thanh niên một tiếng.

Nghe thấy tiếng hét của Trương Quân, Trương Lượng cũng nhanh chóng rút lui về bên cạnh hắn.

“Đáng chết!”

“Sẽ là ai?”

“Tại sao đối phương lại xuất hiện ở đây vào lúc này?”

“Muốn nhanh chóng rời khỏi đây trước khi đối phương tới sao?”

“Nhưng còn chưa lấy được đạo thú đan từ đầu Xích Vũ Thiên Hổ

kia!”

Nhìn phía trên thi thể Xích Vũ Thiên Hổ xuất hiện khe hở không gian, Trương Quân cũng rất rối rắm, bởi vì hắn không biết đối phương là ai, hiện tại hắn lại bị trọng thương, nếu như đối phương muốn đoạt chiến lợi phẩm, nói không chừng đều chết ở chỗ này!

“A lượng!”

“Chúng ta đi!”

Giằng co mấy giây, Trương Quân vẫn là hạ lệnh lui lại!

“Trương thúc!”

“Nhưng chúng ta vẫn chưa lấy đạo thú đan từ đầu Xích Vũ Thiên Hổ…”

Nghe Trương Quân nói như vậy, Trương Lượng cũng không cam lòng kêu lên, nhưng còn chưa nói xong đã bị Trương Quân trực tiếp cắt ngang!

“Ta nói đi!”

Nghe được lời này, Trương Lượng cũng không chần chờ nữa, ôm lấy Trương Quân nhanh chóng chạy đi!

“Hả?”

“Hai người kia sao vậy?”

“Đầu đạo thú này rõ ràng là vừa bị đánh chết, bọn họ từ bỏ cả đạo thú đan trong cơ thể nó sao?”

“Không phải nói người ở Hỗn Độn giới đều rất nghèo sao?”

Diệp Phong từ trong khe hở không gian đi ra, nhìn Xích Vũ Thiên Hổ đã chết dưới chân, lại nhìn về phía hai người đang chạy trốn phía xa, trên mặt trực tiếp treo đầy vô số dấu chấm hỏi.

“Đinh! Ký chủ ngươi cái lão lục, bọn hắn sợ ngươi giết người đoạt

bảo, nhân tiện giết người cho nên mới chạy trốn, bằng không người ta cực khổ lắm mới đánh chết đạo thú, sao có thể không lấy đi đạo thú đan trong đó!"

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phong.

Chương 1198 - Đều quải chạy, nhưng lại không xuống tay với ta? Là do ta không xứng sao?

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ ngẫu nhiên, thỉnh ký chủ đuổi theo Trương Quân cùng Trương Lượng, sau đó mang theo bọn họ đi khám phá Hắc Nham Thành, làm cho bọn họ hưởng thụ một chút niềm vui sướng phá của, nhiệm vụ thành công, khen thưởng số lượng nhất định tùy cơ đột phá tiểu cảnh giới, khen thưởng một chín mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, nhiệm vụ thất bại, không có trừng phạt, nhắc nhở, khen thưởng của nhiệm vụ sẽ căn cứ vào trình độ của Trương Quân cùng Trương Lượng mà phân phát, thời gian làm nhiệm vụ, một ngày!"

Ngay sau đó, giọng nói hệ thống tuyên bố nhiệm vụ vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Hả?"

"Phần thưởng của nhiệm vụ phá của này thế nhưng có chín mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch luôn ư?"

Sau khi biết được tình huống của nhiệm vụ phá của ngẫu nhiên này, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, dù sao hắn hiện tại chỉ muốn mau chóng đạt được một trăm mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, sau đó hoàn thành sứ mệnh không hề có cảm giác tồn tại này, như vậy, những ngày tháng sau này của hắn có thể tùy tâm sở dục tiêu sái!

"Không được!"

"Bọn họ muốn chạy xa!"

“Ta phải đuổi theo mới được!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong đầu tiên là dùng tốc độ nhanh nhất lấy ra đạo thú đan từ trong cơ thể Xích Vũ Thiên Hổ, sau đó nhanh chóng đuổi theo hai người nơi xa!

Bên kia!

“Mẹ kiếp!”

“Trương thúc, không tốt!”

“Người kia đuổi theo!”

“Hơn nữa, trong tay hắn còn đung đưa đạo thú đan vừa lấy trong cơ thể Xích Vũ Thiên Hổ!”

“Đây quả thực chính là vừa nhục nhã chúng ta vừa đuổi giết chúng ta!”

Sau khi chú ý tới tình huống phía sau, Trương Lượng tức giận nói, nhưng tốc độ chạy của hắn lại tăng nhanh!

“Giết người tru tâm!”

“Tên phía sau thật mẹ nó cẩu!”

“Đoạt đạo thú đan của chúng ta còn chưa nói, còn muốn vừa nhục nhã chúng ta vừa đuổi giết chúng ta!”

“Nếu không phải ta bị trọng thương, ta sẽ không bỏ qua cho hắn!”

“Dù sao loại nhục nhã này đừng nói người, cẩu đều nhịn không nổi!”

Nghe Trương Lượng nói xong, Trương Quân cũng tức giận hùa theo.

Bên kia!

“Chết tiệt!”

“Hai người kia có tật xấu sao!”

“Mẹ nó ta liều mạng đuổi theo bọn hắn, muốn trả lại đạo thú đan cho bọn hắn!”

“Kết quả, bọn họ lại liều mạng chạy?”

Thấy hai người phía trước lại tăng tốc, Diệp Phong lập tức đen mặt!

“Đinh! Ký chủ, nếu không tìm một người ngăn bọn họ lại, bằng không, cứ đuổi theo như vậy cũng vô dụng, hơn nữa, trong đội hộ vệ Bại Gia chính thức còn có mấy tên chưa được ra ngoài đâu, cũng đã đến lúc cho bọn họ ra ngoài hóng gió!”

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phong!

“Đúng vậy!”

“Nếu như ta nhớ không lầm, thành viên trong đội hộ vệ Bại Gia chính thức hẳn là còn có ba người chưa ra ngoài đâu!”

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong mới nhớ tới việc này!

“Lão Đại!”

“Lão Thất!”

“Lão Bát!”

Sau khi Diệp Phong viết ba con số lên ba cục đá hình vuông, liền trực tiếp nhắm mắt lại bắt đầu bốc!

“Đinh! Ký chủ, ngươi đừng mở mắt ra, trước tiên ta muốn hỏi ngươi một vấn đề, chính là, trong ba người này, ngươi muốn bốc trúng người nào nhất, hay là trúng người nào cũng không quan trọng?”

Ngay khi Diệp Phong vừa mới rút ra một viên đá, vừa định mở mắt ra, giọng nói của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu hắn.

“Hả?”

“Muốn trúng ai nhất, hay vẫn trúng ai đều không sao cả ư?”

Nghe hệ thống hỏi vấn đề này, Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư, sau đó mới lên tiếng nói: “Thật ta ta rất muốn bốc trúng Lão Đại, dù sao nàng chính Lão Đại của đội hộ vệ Bại Gia, nếu như nàng đi ra sau cùng, sẽ có chút mất mặt.”

Không gian nào đó!

“Quá cảm động!”

“Không ngờ ngô chủ thế nhưng còn quan tâm đến cảm nhận của ta như vậy!”

Đối với sự quan tâm muộn màng này, ‘Lão Đại’ vừa cảm động lại bất đắc dĩ, cảm động chính là, Diệp Phong thế nhưng còn quan tâm đến cảm nhận của nàng, bất đắc dĩ chính là mỗi lần bốc thăm người đi ra ngoài, đều không rút trúng nàng!

“Đại tỷ!”

“Ngươi cũng không nên vui mừng quá sớm!”

“Tuy rằng ngô chủ rất hy vọng bốc trúng ngươi, nhưng thứ này phải dựa vào sự may mắn, mà cho tới nay, vận may của ngươi đều không tốt cho lắm!”

“Đại tỷ!”

“Thất ca nói rất đúng!”

Đúng lúc này, giọng nói của Lão Thất và Lão Bát từ bên cạnh vang lên.

“Hừ!”

“Vận may của ta không tốt, vậy vận may của các ngươi tốt sao?”

“Đừng quên, ba chúng ta chưa có ai được đi ra ngoài, mà hai các ngươi mỗi ngày đều bị ta đánh!”

Nghe hai người nói những lời này, Lão Đại cũng không chút khách

khí dỗi lại!

“Ha ha ha!”

“Là ta, là ta!”

“Không ngờ vận may của Lão Bát ta lại tốt như vậy!”

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy hưng phấn của Lão Bát bỗng nhiên vang lên.

……

“Mẹ kiếp!”

“Thế nhưng bốc trúng Lão Bát?”

Nhìn con số được khắc trên viên đá trong tay, Diệp Phong lập tức kêu lên, hắn không ngờ một phần ba tỷ lệ thế nhưng không thể bốc trúng Lão Đại!

“Đinh! Ký chủ, hiện tại muốn lập tức thả ra Lão Bát không?”

Cùng lúc đó, giọng hệ thống đột nhiên dò hỏi vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Phóng?”

“Phóng cái gì mà phóng?”

“Ta vừa rồi chỉ là luyện tập trước một chút, vẫn chưa chính thức bắt đầu bốc đâu!”

Nghe hệ thống nói xong, Diệp Phong trực tiếp nói ra suy nghĩ của chính mình.

“Đinh! Ký chủ, vậy ý của ngươi là bốc một lần nữa?”

Lúc này, giọng nói của hệ thống tràn ngập không thể tin, nó thật sự không ngờ Diệp Phong lại chơi như vậy!

Không gian nào đó!

“Mẹ kiếp!”

“Không được chơi như vậy!”

“Nếu chơi như vậy, vậy còn không bằng trực tiếp thả đại tỷ ra đâu!”

Lúc này, tiếng la hét của Lão Bát vang vọng toàn bộ không gian!

“Xong rồi!”

“Nếu như ngô chủ chơi như vậy, ta và Lão Bát sẽ không có một chút cơ hội nào!”

Ngay sau đó, giọng nói đầy gượng gạo của Lão Thất cũng sát sau đó.

“Lão Thất!”

“Lão Bát!”

“Lần này các ngươi thật ngu xuẩn!”

“Liền tính ta không được may mắn, nhưng một mình ta được ngô chủ sủng ái, các ngươi hâm mộ ta thôi!”

Lúc này, giọng nói tràn đầy chế giễu của Lão Đại cũng từ bên cạnh vang lên.

“Ha ha ha!”

“Là ta, vẫn là ta!”

Chương 1199 - Bốc thăm mà thôi, có cần phải chơi như vậy không!

“Vận may hôm nay của Lão Bát ta đúng thật là nghịch thiên!”

“Lần này ngô chủ không thể thay đổi phải không!”

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy hưng phấn của Lão Bát lại vang

lên lần nữa.

……

“Mẹ kiếp!”

“Tình huống gì thế này!”

“Thế nhưng lại là Lão Bát?”

“Gia hỏa này may như vậy sao?”

Nhìn con số khắc trên viên đá trong tay, Diệp Phong choáng váng, hắn thật sự không ngờ lần này lại bốc trúng Lão Bát!

“Người xưa nói rất đúng!”

“Mọi việc đều không thể vượt qua ba lần!”

“Vậy cho nên phải bốc thêm một lần cuối cùng!”

Nói xong, Diệp Phong ném hòn đá của Lão Bát trong tay sang một bên, sau đó đặt hòn đá Lão Đại và Lão Thất lên!

Không gian nào đó!

“Ngọa tào!!!”

“Làm lại lần nữa còn chưa tính, còn ném văng hòn đá của ta ra?”

“Ngô chủ coi thường ta như vậy sao?”

Thấy tình cảnh này, Lão Bát hoàn toàn ngây người, hắn thật sự không ngờ tới Diệp Phong không chỉ làm lại một lần nữa, mà còn ném đi hòn đá thuộc về hắn, điều này chứng tỏ là hắn sẽ không được thả ra!

“Lão Bát!”

“Cho dù ngươi may mắn, nhưng lain không thắng nổi ngô chủ tùy tay ném!”

“Nói thật, ta hiện tại đều có chút đau lòng ngươi!”

Lúc này, giọng nói của Lão Thất từ bên cạnh vang lên.

“Lão Bát!”

“Ta cũng không ngờ ngô chủ vì quan tâm ta mà làm tổn thương ngươi như vậy!”

“Nói thật, ta cũng có chút đau lòng ngươi!”

Ngay sau đó, giọng nói của Lão Đại cũng từ một bên vang lên.

“Đại tỷ!”

“Thất ca!”

“Đừng nói nữa, ta hiện tại chỉ muốn lẳng lặng!”

Rất nhanh, giọng nói tràn đầy cô đơn của Lão Bát liền vang lên.

“Ha ha ha!”

“Là ta, là ta!”

“Cơ hội bốc thăm cuối cùng, rút trúng chính là ta!”

“Lão Thất ta mới là người may mắn nhất!”

Đúng lúc này, giọng nói hưng phấn của Lão Thất liền vang lên.

“Lão Bát!”

“Chờ ta với!”

“Ta cùng suy nghĩ lẳng lặng với ngươi!”

Lúc này, giọng nói suy sụp của Lão Đại cũng vang lên, nàng thật sự không thể tin được, Diệp Phong quan tâm nàng như vậy, cuối cùng cơ hội bị rút trúng tỷ lệ thậm chí lên đến 50% mà nàng còn không bị rút trúng!

Tình huống này quả thực chính là quá xui xẻo, xui xẻo về đến nhà!

……

“Chết tiệt!”

“Mẹ nó như vậy rồi cũng không bốc trúng?”

“Lão Đại thật là bị thần xui xẻo bám vào người, vô địch!”

Sau khi Diệp Phong nhìn thấy viên đá bị bốc trúng thế nhưng là Lão Thất, hắn cũng không nhịn được kinh hô!

“Đinh! Ký chủ, vậy hiện tại có thả Lão Thất ra không?”

Lúc này, giọng nói dò hỏi của hệ thống lại lần nữa vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Thôi!”

“Nếu như đã bốc thăm, vậy phải công bằng!”

“Mà ta bốc liên tiếp ba lần, hai lần là Lão Bát, một lần là Lão Thất, vậy thì mặc kệ như thế nào cũng phải thả Lão Bát ra ngoài!”

Nghe hệ thống dò hỏi, Diệp Phong cũng là nói ra quyết định của chính mình!

(Hệ thống:??? Bốc ba lần, làm Lão Bát hỏng mất hai lần, làm Lão Đại hy vọng cùng tuyệt vọng ba lần, cuối cùng hoàn toàn hỏng mất, sau đó, lại làm vẫn luôn mua nước tương Lão Thất cảm nhận được cái gì kêu một giây thiên đường một giây địa ngục, đến cuối cùng, lại làm hỏng mất Lão Bát xoay ngược lại, ngươi chỉ là bốc thăm mà thôi, có cần phải chơi như vậy hay không!)

Không gian nào đó!

“Lão Bát!”

“Ngô chủ quá biết chơi!”

“Bốc thăm cứ như chơi tàu lượn siêu tốc, nếu như trái tim không tốt, vậy thì phải bị đùa chết không biết bao nhiêu lần!”

“Còn có, ngươi mau cút xéo cho ta, lẳng lặng là của ta, chỉ có thể là ta suy nghĩ nó, ngươi đừng đoạt với ta!”

Lúc này, giọng nói tràn đầy suy sụp của Lão Thất lập tức vang vọng toàn bộ không gian!

Bên kia!

“Trương thúc!”

“Xem ra đã ném ra đối phương!”

Thấy Diệp Phong không có tiếp tục đuổi theo, Trương Lượng cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó nói với Trương Quân ở trên vai, đồng thời bước chân cũng dần dần chậm lại.

“A Lượng!”

“Chúng ta giống như những tên ngốc!”

“Người kia nếu không đuổi kịp ngươi, chứng tỏ thực lực của hắn không bằng ngươi!”

“Đã như vậy, chúng ta chạy cái rắm!”

Lúc này, Trương Quân nghĩ đến điều gì đó, sau đó hét lớn!

“Đúng vậy!”

“Nếu như hắn đuổi không kịp ta, như vậy thực lực của hắn rất có thể không bằng ta!”

“Vậy chúng ta phải đánh một trận với hắn!”

“Dù sao đạo thú đan vốn nên thuộc về chúng ta vẫn còn ở trong tay tên tiểu tử kia!”

Nghe Trương Quân nhắc nhở, Trương Lượng cũng đột nhiên phản ứng lại, sau đó dừng lại bước chân chuẩn bị phản giết bằng được!

Oanh!

Đúng lúc này, một luồng sát ý ngột ngạt lập tức bao trùm lấy hai người!

Mà dưới sự áp chế của loại sát ý đáng sợ này, hô hấp của hai

người cũng bắt đầu dần trở nên khó khăn.

Cùng lúc đó, một tráng hán cao lớn dũng mãnh trong tay cầm hai cây rìu cũng xuất hiện trong tầm mắt của hai người họ!

“Đại… Đại nhân!”

“Tại sao ngài lại ngăn cản đường đi của chúng ta?”

Lúc này, nhìn tráng hán cầm hai lưỡi rìu cả người tản ra sát ý khủng bố, Trương Quân cũng căng da đầu lên tiếng hỏi.

“Không có việc gì!”

“Chỉ là đại nhân nhà ta không đuổi kịp hai tên khốn các ngươi!”

“Cho nên, để ta lại đây ngăn cản các ngươi!”

Nghe Trương Quân dò hỏi, tráng hán cầm hai lưỡi cũng cười đáp lại, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Vẫn là thế giới bên ngoài tốt hơn!”

???

Đại nhân nhà ngươi đang đuổi theo chúng ta ư?

Chẳng lẽ thanh niên vừa rồi đoạt đạo thú đan của chúng ta là đại nhân nhà ngươi sao?

Nghe tráng hán cầm hai lưỡi rìu nói những lời này, Trương Quân cùng Trương Lượng lập tức sửng sốt, ý nghĩ phản giết vừa rồi của bọn họ thật buồn cười, ai ngờ người ta lại trực tiếp phái người xuống ngăn cản!

Mà bọn họ thật sự cũng không nghĩ tới, sau lưng thanh niên kia thế nhưng lại có hộ vệ khủng bố như vậy!

“Hai vị!”

“Cảm ơn!”

“Nếu không phải bởi vì có các ngươi, ta còn không biết phải đợi bao lâu nữa mới có thể ra ngoài!”

“Cho nên, nếu như lát nữa đại nhân nhà ta muốn giết các ngươi, ta sẽ cho các ngươi một cái chết thoải mái, hơn nữa sẽ lưu lại một khối toàn thây cho các ngươi!”

Đúng lúc này, tráng hán cầm hai lưỡi rìu liền nhìn về phía hai người nghiêm túc nói.

???

Chương 1200 - Tay ta cầm hai lưỡi rìu, kết quả kêu Diệp Tiểu Sửu?

Cảm ơn chúng ta!

Cho nên, lát nữa sẽ cho chúng ta một cái chết thoải mái và lưu lại một khối toàn thây?

Đó là cách người cảm ơn người ư?

Nghe tráng hán hai lưỡi rìu nói như vậy, Trương Quân cùng Trương Lượng run sợ, họ chưa từng thấy ai có thể nói chuyện giết người một cách mới mẻ và tinh tế như vậy!

Một lát sau!

“Thuộc hạ!”

“Bái kiến ngô chủ!”

Khi Diệp Phong đi tới đây, cường giả hai cây rìu quỳ một gối xuống, cung kính nhìn Diệp Phong lớn tiếng nói

“Ta dùng sát nhập đạo!”

“Ta đã giết vô số cường giả bằng song rìu trong tay!”

“Cho nên tiếp theo, nếu như ngô chủ muốn đặt tên cho ta, không có gì bất ngờ xảy ra hẳn tên là Diệp Tiểu Phủ!”

Cùng lúc đó, tráng hán hai rưỡi rìu cũng âm thầm suy đoán tên

mình ở trong lòng!

“Hả?”

“Có nên nói hay không, tên Lão Bát này có chút xấu!”

“Hơn nữa, trong tay hắn cũng cầm hai lưỡi rìu, như vậy thật ra có chút giống với Chúc Vô Danh, chẳng qua, điểm khác duy nhất chính là hắn còn xấu hơn cả Chúc Vô Danh!”

Nhìn Lão Bát cầm hai lưỡi rìu quỳ gối trước mắt, trong lòng Diệp Phong cũng có những bình phán nhất định về hắn!

“Đứng lên đi!”

“Trước khi nói về chuyện khác, ta sẽ đặt cho ngươi một cái tên trước!”

“Nếu trong tay ngươi cầm hai lưỡi rìu, vậy về sau gọi ngươi là Diệp Tiểu Sửu!”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn về phía Lão Bát nghiêm túc nói.

“Tiểu Phủ!”

“Cảm tạ ngô chủ ban…”

???

Diệp Tiểu Sửu?

Tay ta cầm hai lưỡi rìu, không nên đặt cho ta tên Diệp Tiểu Phủ sao?

Lúc này, Lão Bát hoàn toàn ngây người, bởi vì tình huống này hoàn toàn khác với những gì hắn dự đoán!

“Nhị tỷ xem bói, gọi là Diệp Tiểu Quái!”

“Tam ca mặc đồ đen, gọi là Diệp Tiểu Hắc!”

“Tứ tỷ thích ăn đường, gọi là Diệp Tiểu Đường!”

“Tứ ca một đầu tóc bạc, gọi là Diệp Tiểu Bạch!”

“…”

“Tất cả mọi người đều căn cứ vào từng tình huống của mình, đều có được một cái tên tương đối dễ nghe thuộc về chính mình!”

“Kết quả, đến lượt ta, không cần dùng rìu đặt tên, trực tiếp dùng diện mạo của ta đặt tên?”

“Đây quả thực chính là đang kỳ thị ta!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Lão Bát muốn khóc chết tâm, hắn thật sự không ngờ Diệp Phong lại lấy diện mạo của hắn đặt tên!

(Diệp Tiểu Cước: Con mẹ nó đều có được một cái tên dễ nghe thuộc về chính mình, tên của ta cũng dễ nghe ư?)

“Ngô chủ!”

“Xin ngài!”

“Đổi cho thuộc hạ một cái tên khác đi!”

“Ta sợ cái tên này sẽ dọa bọn nhỏ!”

Sau đó, Lão Bát vẻ mặt đau khổ nhìn Diệp Phong lên tiếng cầu xin.

Không gian nào đó!

“Ha ha ha ha!”

“Diệp Tiểu Sửu!”

“Cái tên Lão Bát thật khiến ta buồn cười chết đi được!”

“Nói trắng ra là Diệp Tiểu Tám còn mạnh hơn Diệp Tiểu Sửu gấp trăm lần!”

Lúc này, tiếng cười to của Lão Thất vang vọng khắp không gian!

“Lão Thất!”

“Đừng cười nữa!”

“Ngươi vẫn là nên quan tâm bản thân mình một chút trước đi!”

“Đừng quên đặc điểm của ngươi là gì, đặc điểm của ngươi có quan hệ với loại thú nào!”

Đúng lúc này, giọng nói của Lão Đại từ một bên vang lên.

……

“Ai!”

“Thôi được rồi!”

“Nếu như ngươi đã cầu xin ta như vậy, ta sẽ đổi tên cho ngươi!”

“Vậy gọi là Diệp Tiểu Phủ!”

Nhìn thấy bộ dạng cầu xin của Lão Bát kia, Diệp Phong cũng trực tiếp thay đổi một cái tên khác cho hắn!

“Tiểu Phủ!”

“Cảm ơn ngô chủ ban danh!”

Nghe vậy, Diệp Tiểu Phủ cũng kích động cảm ơn Diệp Phong!

“Ngô chủ!”

“Ngươi muốn trực tiếp giết hai người này sao?”

Sau đó, Diệp Tiểu Phủ liền chỉ vào Trương Quân cùng Trương Lượng ở bên cạnh hỏi, hơn nữa, trong giọng nói còn kèm theo một tia hưng phấn!

“Hả?”

“Tiểu Phủ làm sao thế này?”

“Sao ta cảm thấy trạng thái bây giờ của hắn có chút giống Diệp Tiểu Kiếm!”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Phủ vừa nhắc tới giết người lập tức hưng phấn, Diệp Phong cũng lộ ra một tia nghi hoặc.

“Không giết!”

“Ta và bọn họ không oán không thù, giết bọn hắn làm gì!”

Sau đó, Diệp Phong lên tiếng đáp lại.

Mà sau khi nghe được Diệp Phong nói ra hai chữ ‘không giết’, Trương Quân cùng Trương Lượng ở một bên thở phào nhẹ nhõm, bọn họ có thể cam đoan nếu như Diệp Phong nói ra chữ ‘giết’, tráng hán cầm rìu toả ra sát ý khủng bố trước mắt tuyệt đối sẽ không chút do dự dùng hai lưỡi rìu trong tay chém bọn họ thành hai nửa!

Bùm! Bùm!

Ngay sau đó, Trương Quân liền kéo Trương Lượng sang một bên và trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, nói: “Cảm ơn đại thiếu không giết!”

“Không cần cảm ơn!”

“Lát nữa các ngươi giúp ta một chút việc là được!”

“Nếu như làm không tốt, ta sẽ giết các ngươi!”

“Nhưng nếu như làm tốt, vậy các ngươi cũng sẽ có cơ hội thay đổi vận mệnh của chính mình!”

Nghe Trương Quân nói như vậy, Diệp Phong cười nói.

Hả?

Chúng ta vẫn chưa hoàn toàn an toàn sao?

Thay vào đó, chúng ta phải giúp ngươi một việc, chỉ khi làm tốt mới có thể được coi là hoàn toàn an toàn?

Nghe Diệp Phong nói xong, Trương Quân cùng Trương Lượng liếc nhìn nhau cười khổ!

“Thiếu gia!”

“Vậy ngài cần chúng ta làm những gì đây?”

Sau đó, Trương Quân liền nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng dò hỏi.

“Đi đến Hắc Nham Thành trước!”

“Sau đó, ta muốn mang các ngươi đi hưởng thụ niềm vui sướng khi phá của!”

“Mà ở trong quá trình phá của, các ngươi không cần nghĩ gì cả, chỉ cần vui vẻ là được!”

“Nhưng mà, các ngươi chỉ có thời gian một ngày, sau nửa đêm, phúc lợi phá của này sẽ không còn nữa!”

Nghe Trương Quân dò hỏi, Diệp Phong cũng lên tiếng giải thích.

???

Mang chúng ta đi hưởng thụ niềm vui sướng khi phá của sao?

Đây làm gì gọi là giúp, đây không phải đưa phúc lợi cho chúng ta sao?

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Trương Quân cùng Trương Lượng lập tức sửng sốt, bởi vì chuyện này hoàn toàn khác với suy đoán ở trong lòng bọn họ!

“Thiếu gia!”

“Ta nói một chút lý giải của chúng ta về lời nói của ngài!”

“Ngài xem ta lý giải có đúng hay không!”

“Chính là sau khi đi đến Hắc Nham Thành, ta muốn uống loại rượu ngon sang quý nhất, sau đó ta uống một chén, ném một chén, cũng không phải có việc gì khác, chính là ta vui, là ý như vậy sao?”

Sau khi lấy lại tinh thần, Trương Quân liền nhìn về phía Diệp Phong thử nói ra suy nghĩ của chính mình.

Chương 1201 - Người khác ngoài là chơi, ta ra ngoài liền biến thành chạy chân?

“Đúng vậy!”

“Chính là như vậy!”

“Ném một chén không đủ vui vẻ, còn có thể ném hai chén, ném ba chén!”

“Tóm lại, ngươi muốn làm gì cũng được, ta sẽ là người mua đơn cho tất cả!”

Nghe Trương Quân nói xong, Diệp Phong cũng đưa ra câu trả lời khẳng định.

“Thiếu gia!”

“Vậy nếu như ta muốn một viên đan dược cực kỳ đắt tiền, sau đó mang đi cho chó ăn, có được hay không?”

Lúc này, Trương Lượng vẫn luôn im lặng đột nhiên nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Đương nhiên không được!”

“Nếu như chỉ cho nó ăn một viên, vậy thì sao có thể ăn no được?”

“Nếu như ngươi thật sự muốn cho nó ăn, vậy thì phải cho ăn no đến chết, không cho nó ăn đến mức phun ra, vậy thì không tính là phá của!”

Nghe Trương Lượng dò hỏi, Diệp Phong cũng nghiêm túc trả lời.

Hả?

Hoặc là không cho!

Hoặc là cho ăn đến chết!

Tốt nhất là cho nó ăn đến mức phun ra!

Phá của còn có thể bại đến loại trình độ này sao?

Nghe được câu trả lời của Diệp Phong, Trương Lượng lập tức sững sờ, phải biết rằng thứ hắn vừa nói là một viên đan dược cực kỳ đắt tiền, không phải là một viên đan dược bình thường nằm trên đường cái!

“Thôi!”

“Nếu không phải bởi vì hai người các ngươi thì ta cũng không thể ra ngoài hóng gió, cho nên ta sẽ cho các ngươi một đề nghị!”

“Phá của mà đại nhân nhà ta nói cũng không phải là phá của trong nhận thức của các ngươi!”

“Cho nên, khi tới Hắc Nham Thành, khi các ngươi chuẩn bị phá của liền tăng lên một trăm lần ý tưởng phá của, như vậy hẳn là sẽ đạt được tiêu chuẩn phá của của đại nhân nhà ta, nhớ kỹ, đó cũng chỉ là đạt tới tiêu chuẩn mà thôi, cũng là có thể vượt qua tiêu chuẩn!”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Tiểu Phủ vang lên trong đầu Trương Quân cùng Trương Lượng.

Mà Trương Quân và Trương Lượng nghe xong cũng lộ vẻ cảm kích gật đầu với Diệp Tiểu Phủ!

……

Một giờ sau!

“Được rồi!”

“Việc tiếp theo chính là xem biểu hiện của hai người các ngươi!”

“Mà ta, chỉ phụ trách ở phía sau mua đơn cho các ngươi!”

Sau khi bốn người đi vào Hắc Nham Thành, Diệp Phong liền nhìn về phía Trương Quân cùng Trương Lượng cười nói.

“Ngô chủ!”

“Chuyện nhỏ như mua đơn cứ giao cho ta!”

“Ngài đi theo bọn họ chơi là được!”

Nghe những lời của Diệp Phong, Diệp Tiểu Phủ cũng là tỏ ra vô cùng biết làm việc, lập tức nhận lấy công việc này!

“Không tồi!”

“Thật là không tồi!”

“Tiểu Phủ!”

“Tuy rằng ngươi rất xấu, nhưng làm việc thật sự rất giỏi!”

Nghe Diệp Tiểu Phủ nói xong, Diệp Phong cũng cười khen ngợi.

Hả?

Ngô chủ đang khen ta sao?

Nhưng tại sao ta nghe xong lại có chút khó chịu đâu!

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Phủ lắc đầu cười khổ.

“Xấu đại nhân!”

“Vậy vất vả ngài!”

Đúng lúc này, giọng nói của Trương Quân cùng Trương Lượng cũng từ một bên vang lên.

???

Con mẹ nó xấu đại nhân?

Không nên gọi ta là Phủ đại nhân sao?

Nghe xưng hô của hai người gọi mình, Diệp Tiểu Phủ thiếu chút nữa điên mất, thậm chí, hắn hiện tại đều hận không thể dùng hai lưỡi rìu bổ hai tên hỗn đản này!

“Mẹ kiếp!”

“Bộ dáng xấu đại nhân tức giận mẹ nó quá đáng sợ!”

“Đặc biệt sát ý lơ đãng phát ra kia, đều doạ ta suýt tè ra quần !”

“Nhưng xưng hô này là Diệp thiếu bảo chúng ta kêu, chúng ta cũng không dám không nghe lời!”

Nhìn thấy bộ dạng tức giận của Diệp Tiểu Phủ lúc này, Trương Quân cùng Trương Lượng suýt bị dọa tè ra nước tiểu!

“Được rồi!”

“Có thể bắt đầu một ngày phá của của các ngươi rồi!”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong từ một bên vang lên, trực tiếp đánh vỡ bầu không khí kỳ quái lúc này!

“Hả?”

“Ngô chủ, ngài không đi theo sao?”

Khi Trương Quân cùng Trương Lượng bay thẳng đến nơi xa, Diệp Tiểu Phủ lại thấy Diệp Phong vẫn đứng yên không nhúc nhích, sau đó lộ ra vẻ mặt khó hiểu hỏi.

“Ta không đi!”

“Có ngươi ở một bên nhìn chằm chằm bọn hắn phá của là được!”

“Đúng rồi!”

“Chờ đến khi hết giờ, nhớ rõ đưa cho bọn hắn một chút phí vất vả!”

Nói xong, Diệp Phong liền đi đến một nhà tửu lầu cách đó không xa, hắn muốn nghỉ ngơi một lúc!

Hả?

Đây là cho ta ra ngoài hít thở không khí hay cho ta ra ngoài làm việc vặt?

Sao mệnh của Lão Bát ta lại khổ như vậy chứ?

Nhìn thấy Diệp Phong rời đi, Diệp Tiểu Phủ cũng lập tức cảm thấy không thoải mái, bởi vì hoàn cảnh của hắn không giống với những người khác!

……

“Di!”

“Nhà tửu lầu này sao thế này?”

“Tại sao có hai người gác cửa?”

“Chẳng lẽ hôm nay có đại nhân vật nào đó vào nhà tửu lầu này sao?”

Khi Diệp Phong đi đến trước cửa tửu lầu, nhìn thấy trước cửa thế nhưng có hai người đứng gác, trên mặt cũng hiện lên vẻ tò mò.

“Vị thiếu gia này!”

“Mời lấy ra Thần Tinh Lệnh!”

“Nếu ngài không có Thần Tinh Lệnh, chúng ta không thể để cho ngài đi vào!”

Mang theo tò mò, Diệp Phong liền bay thẳng đến cửa tửu lầu, nhưng khi hắn vừa định bước vào cửa, liền bị hai người ở bên cạnh ngăn lại!

“Hả?”

“Thần Tinh Lệnh?”

“Đó là thứ gì?”

“Không có là không vào được sao?”

Lúc này, Diệp Phong cũng lên tiếng dò hỏi.

“Vị thiếu gia này!”

“Thần Tinh Lệnh chính là lệnh bài đặc chế của Thần Tinh Lâu!”

“Nếu như ngài thật sự không có, vậy thì không thể tiến vào Thần Tinh Lâu!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, một vị thủ vệ trong đó cũng khiêm tốn giải thích.

“Vậy phải làm thế nào mới có thể có được đến Thần Tinh Lệnh?”

“Còn có, nếu như ta có rất nhiều tiền, cũng không thể đi vào sao?”

Nghe thủ vệ nói xong, Diệp Phong hỏi thẳng.

“Vị thiếu gia này!”

“Muốn đạt được Thần Tinh Lệnh, hoặc là ngươi phải có tu vi cường đại, hoặc là ngươi phải có chỗ dựa cường đại!”

“Mà nếu như chỉ có mỗi tiền, như vậy rất khó đạt được Thần Tinh Lệnh!”

“Cho nên, cho dù ngươi có rất nhiều tiền, vậy thì cũng không thể đi vào, bởi vì chúng ta chỉ nhận Thần Tinh Lệnh!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, tên thủ vệ kia cũng lập tức giải thích.

Hả?

Có tiền cũng mặc kệ!

Cần thiết phải có tu vi cường đại hoặc là chỗ dựa cường đại mới được?

Thần Tinh Lâu này ghê gớm như vậy sao?

Nghe đối phương giải thích xong, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, nhưng hắn cũng rất tò mò tại sao Thần Tinh Lâu này lại lợi hại như vậy!

“Nếu như ta không vào được, vậy thì thôi!”

Chương 1202 - Hắn không phải đang

khoác lác, mà là thật sự ghê gớm!

“Nhưng mà, ta rất muốn biết tại sao Thần Tinh Lâu lại có quy định này, có thể nói cho ta biết không?”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn về phía thủ vệ hỏi ra nghi hoặc trong lòng mình.

“Vị thiếu gia này!”

“Toàn bộ món ngon trong Thần Tinh Lâu chúng ta đều dùng thịt thú tốt nhất và rất nhiều nguyên liệu đắt đỏ khác, không chút khoa trương khi nói cho dù là món dở nhất trong Thần Tinh Lâu chúng ta, vậy thì nó cũng ngon hơn gấp nhiều lần những nhà tửu lầu khác!”

“Mà rượu ngon trong Thần Tinh Lâu của chúng ta cũng đều là rượu ngon hiếm có, vượt xa các loại rượu linh tinh trong các nhà tửu lầu khác!”

“Còn có, toàn bộ phòng cho khách trong Thần Tinh Lâu đều có bố trí trận pháp, Hỗn Độn chi khí trong phòng nồng đậm gấp mấy lần bên ngoài!”

“Đương nhiên, ngoại trừ những việc này, mảng phục vụ trong Thần Tinh Lâu cũng không phải là thứ mà các tửu lầu khác có thể so sánh!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, thủ vệ cũng cười giải thích.

“Thì ra là vậy!”

“Thảo nào lại có quy định như vậy!”

“Nếu không có quy định như vậy, vậy thì những người muốn tới Thần Tinh Lâu phải chen chúc muốn bốc khói!”

Sau khi hiểu rõ tình huống, Diệp Phong cuối cùng đã hiểu, nhưng hiện tại hắn lại muốn đi vào hơn, dù sao hắn chính là thần hào phá của, nếu như ngay cả loại địa phương này cũng chưa đi vào,

vậy thì thần hào phá của như hắn quá thất bại!

Hơn nữa, hắn không chỉ muốn đi vào, hắn còn muốn dùng tiền mở đường, hắn muốn chứng minh có tiền là vạn năng!

“Lão huynh!”

“Ta có một ngàn vạn khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch, như vậy cũng không thể đi vào sao?”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn về phía thủ vệ dò hỏi.

Hả?

Ngươi có một ngàn vạn khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch?

Khoác lác đúng không!

Loại tài phú như vậy là thứ mà một tu sĩ Đạo Hoàng Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong nho nhỏ như ngươi có thể có được sao!

Nghe Diệp Phong nói những lời này, thủ vệ hoàn toàn không nói nên lời, hắn thật sự không nghĩ tới Diệp Phong khoác lác đến mức không cần soạn bản nháp, mà trực tiếp há mồm là nói!

Đây quả thực chính là đang vũ nhục chỉ số thông minh của hắn!

“Thế nào!”

“Một ngàn vạn khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch không đủ sao?”

“Vậy một trăm triệu khối thì sao?”

Nhìn thấy thủ vệ hồi lâu không có phản ứng, Diệp Phong tiếp tục hỏi.

“Vị thiếu gia này!”

“Ta đã nói rồi, chúng ta chỉ nhận Thần Tinh Lệnh!”

“Cho nên, mặc kệ ngài có bao nhiêu khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch, chúng ta đều không thể làm ngài đi vào!”

Lúc này, thủ vệ căn bản không tin lời Diệp Phong, lại lần nữa giải thích tình huống.

Hả?

Một trăm triệu khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch cũng không được?

Không phải nói Hỗn Độn giới nghèo không có gì ăn sao, tại sao Thần Tinh Lâu này vẫn còn lợi hại như vậy?

Nghe thủ vệ nói vậy, Diệp Phong sửng sốt, mà hắn không nghĩ tới, đối phương lại cho rằng hắn đang khoác lác!

“Lưu ca!”

“Thật vất vả gặp được một người thú vị như vậy, ngươi trực tiếp đùa chết, như vậy cũng không thú vị!”

“Nếu không, ngươi kêu hắn lấy ra một trăm triệu khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch nhìn xem, ta thật sự rất muốn nhìn xem trong tình huống không lấy ra được thì hắn sẽ tự bào chữa cho mình như thế nào!”

Đúng lúc này, một gã thủ vệ khác cũng dùng thần thức truyền âm nói với tên thủ vệ kia suy nghĩ của mình.

“Trương lão đệ!”

“Ý tưởng của ngươi rất hư nha!”

“Nhưng mà, giống như ngươi nói, dù sao chúng ta cũng đang nhàn rỗi, cùng hắn chơi một lát đi!”

Trả lời xong, thị vệ nhìn Diệp Phong cười nói: “Vị thiếu gia này, nếu không ngươi đem một trăm triệu khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch đưa cho ta nhìn xem trước, nếu như xác nhận ngươi thực sự có, ta có thể giúp ngươi dò hỏi lão bản một chút!”

“Hả?”

“Đây là bị hấp dẫn sao?”

“Chẳng qua, một trăm triệu khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch giống như không chắc lắm, cho nên ta sẽ lấy ra 1 tỷ!”

Nghe thủ vệ nói xong, trong lòng Diệp Phong cũng đưa ra một quyết định, sau đó liền đưa một quả Hỗn Độn giới có chứa 1 tỷ khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch cho thủ vệ.

???

Mẹ nó, ta nhìn cái quái gì đây?

Nhìn vô tận Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch sao?

Mà sau khi thủ vệ phóng xuất thần thức, nhìn thấy bên trong Hỗn Độn giới mênh mông vô bờ Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch, cả người chết lặng tại chỗ!

Hắn vốn tưởng rằng Diệp Phong là đang khoác lác, ai mà ngờ người ta không phải đang khoác lác, mà là thật sự lợi hại!

Hơn nữa, hắn còn phát hiện một chuyện cực kỳ đáng sợ, đó chính là bên trong Hỗn Độn giới này không phải một trăm triệu khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch, mà là tận 1 tỷ khối!

Luống cuống!

Lúc này, thủ vệ thật sự hoảng sợ, hắn không ngờ tới trong tay đối phương lại có số lượng Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch đáng sợ như vậy!

Hơn nữa, không chút khoa trương khi nói chỉ bằng 1 tỷ khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch này, địa vị của Diệp Phong liền vượt qua toàn bộ khách hành có Thần Tinh Lệnh trong tay!

Thậm chí, toàn bộ khách hàng cầm Thần Tinh Lệnh trong tay cộng lại đều kém xa Diệp Phong!

“Vị thiếu gia này!”

“Mau, mau mời vào!”

“Ta lập tức sắp xếp cho ngài một gian phòng cho khách tốt nhất

trước, đồng thời sẽ ưu tiên cung cấp những món ăn ngon và rượu ngon hạn lượng đỉnh cấp!”

“Mà ở trong thời gian này, ta sẽ lập tức đi báo cáo tình huống của ngài với lão bản!”

Sau khi lấy lại tinh thần, thủ vệ mang vẻ mặt nịnh nọt nói với Diệp Phong, mức độ nịnh nọt trực tiếp làm thủ vệ đang xem náo nhiệt ở bên cạnh choáng váng!

“Tình huống gì thế này?”

“Thái độ của Lưu ca không thích hợp!”

“Chẳng lẽ, trong tay thanh niên vô cùng bình thường trước mắt thật sự có một trăm triệu khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch sao?”

Nghĩ đến khả năng này, tên thủ vệ này cũng không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh!

Bởi vì hắn biết rất rõ rằng nếu suy đoán này là sự thật, thì thanh niên bí ẩn trước mặt hắn sẽ là vị khách quý nhất từ trước đến nay trong Thần Tinh Lâu, không có gì có thể sánh nổi!

Thần Tinh Lâu, lầu 5, thư phòng!

“Lão bản!”

“Ta có chuyện muốn hội báo với ngài một chút!”

Chương 1203 - Lão bản, là một vạn cái mẹ kiếp!

“Đó là ta vừa mới bỏ vào một vị khách hàng không có Thần Tinh Lệnh!”

Tô Thần Tinh đang lật xem thượng cổ mật tân ở trong thư phòng nghe được lời này sắc mặt cũng lập tức trở nên khó coi, bởi vì hắn không cho phép bất kỳ kẻ nào xúc phạm đến quy củ mà hắn đã lập

ra!

“Mặc kệ đối phương là ai!”

“Chỉ có không có Thần Tinh Lệnh, vậy lập tức mời rời khỏi Thần Tinh Lâu!”

“Còn có, ngươi đã xúc phạm quy củ mà ta lập ra, ngươi hẳn là biết rõ mình sẽ phải gặp trừng phạt gì chứ!”

Rất nhanh, giọng nói kìm nén lửa giận của Tô Thần Tinh trực tiếp vang lên.

“Lão bản!”

“Ta làm hỏng quy củ, theo lý là nên tiếp thu trừng phạt!”

“Nhưng ta đều đã mang người vào, nếu không ngài qua đó gặp hắn một chút!”

“Dù sao hắn tuy rằng không có Thần Tinh Lệnh, nhưng hắn thật sự rất có tiền!”

Nghe được trong giọng nói của Tô Thần Tinh kìm nén lửa giận, thủ vệ đứng ở bên ngoài cửa cười khổ đáp lại!

“Ha ha ha!”

“Có tiền sao?”

“Cho dù hắn có nhiều tiền thì như thế nào!”

“Không có tu vi cường đại, không có chỗ dựa mạnh mẽ, cho dù có một tòa núi Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch, vậy thì hắn cũng không giữ được!”

“Cho nên, ta căn bản không cần gặp mặt hắn!”

Nghe thủ vệ nói những lời này, Tô Thần Tinh khinh thường nói.

“Lão bản!”

“Tuy rằng hắn không có một tòa núi Cực phẩm Hỗn Độn tinh

thạch!”

“Nhưng hắn lại có 1 tỷ khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch, hơn nữa, ta cảm thấy hắn cũng không quá để tâm tới 1 tỷ khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch này, khả năng trong tay còn có nhiều Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch!”

“Nhưng mà những thứ này cũng không còn quan trọng!”

“Cho dù hắn có 10 tỷ khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch, chỉ cần không có Thần Tinh Lệnh, vậy thì hắn cũng không xứng tiến vào Thần…”

Bùm!

Thủ vệ còn chưa kịp nói xong, Tô Thần Tinh đã trực tiếp đâm nát cửa thư phòng xuất hiện ở trước mắt hắn.

“Tiểu Lưu!”

“Trong tay vị đại thiếu thần bí kia thật sự có 1 tỷ khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch sao?”

Lúc này, Tô Thần Tinh cũng nghiêm túc nhìn Tiểu Lưu hỏi.

“Lão bản!”

“Trong tay vị đại thiếu thần bí kia thật sự có 1 tỷ khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch!”

“Nếu như ngài không tin, ngài có thể tự mình xem!”

Nói xong, Tiểu Lưu liền ném quả Hỗn Độn giới có chứa 1 tỷ khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch cho Tô Thần Tinh!

???

Hỗn Độn giới mà người ta chứa 1 tỷ khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch, ngươi lấy lại đây làm gì?

Đối phương còn để ngươi lấy?

Là ngươi điên rồi, vẫn là hắn điên rồi?

Nhìn thấy quả Hỗn Độn giới Tiểu Lưu đưa qua, Tô Thần Tinh cũng lộ ra một tia khiếp sợ, dù sao 1 tỷ khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch cũng là một tài sản không thể tưởng tượng được!

Nếu như hắn có nhiều Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch như vậy, đừng nói để cho người khác cầm đi, cho dù là người khác muốn liếc mắt nhìn một cái thì cũng không có khả năng, thậm chí, hắn sẽ không để người thứ hai biết hắn có nhiều Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch như vậy!

Tê!

Khi Tô Thần Tinh phóng xuất thần thức, thấy bên trong Hỗn Độn giới mênh mông vô bờ Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch, hắn liền hít ngược một hơi khí lạnh!

“Mau!”

“Mau dẫn ta đi gặp vị đại thiếu này!”

“Còn có, lập tức sắp xếp cho hắn gian phòng cho khách tốt nhất trong Thần Tinh Lâu chúng ta, sau đó chuẩn bị toàn bộ món ngon và rượu ngon có hạn lượng đỉnh cấp!”

Khiếp sợ qua đi, Tô Thần Tinh lập tức ra một loạt mệnh lệnh với Tiểu Lưu!

“Lão bản!”

“Ta đã sắp xếp cho vị đại thiếu kia phòng cho khách tốt nhất, hơn nữa còn chuẩn bị cả món ngon và rượu ngon có hạn lượng đỉnh cấp!”

“Chẳng qua ta làm như vậy đã là vượt cấp, còn hy vọng lão bản không cần trách cứ!”

Lúc này, Tiểu Lưu cũng tỏ ra thấp thỏm đáp lại.

Hả?

Đều đã sắp xếp xong?

Nghe Tiểu Lưu nói vậy, Tô Thần Tinh cũng sửng sốt, sau đó không nhịn được cười phá lên.

“Tốt! Tốt! Tốt!”

“Tiểu Lưu, ngươi làm rất tốt!”

“Xong việc ta sẽ thưởng cho ngươi!”

“Chẳng qua hiện tại ngươi phải lập tức mang ta đi gặp vị đại thiếu thần bí kia, không thể để hắn chờ lâu!”

Lúc này, Tô Thần Tinh vừa lòng nhìn Tiểu Lưu nói.

Một lát sau!

Lầu 4, phòng cho khách quý số một!

“Thiếu gia!”

“Ta là lão bản Thần Tinh Lâu, Tô Thần Tinh!”

“Vừa rồi nếu như thủ hạ của ta tiếp đãi ngài có gì chậm trễ, còn hy vọng thiếu gia không nên trách tội!”

Sau khi Tô Thần Tinh cùng Tiểu Lưu đi vào phòng cho khách của Diệp Phong, Tô Thần Tinh dẫn đầu nói trước.

“Tô lão bản!”

“Tuy rằng quy củ ở Thần Tinh Lâu của ngươi có chút nhiều, nhưng mà thuộc hạ của ngươi thật ra không có vấn đề, đặc biệt là thái độ phục vụ, rất tốt, ta rất vừa lòng!”

Nghe Tô Thần Tinh nói xong, Diệp Phong liền cười đáp lại một câu.

“Thiếu gia!”

“Chỉ cần ngài hài lòng là được!”

“Đúng rồi, đây là Hỗn Độn giới ngài đưa!”

Nói xong, Tô Thần Tinh liền đưa qua quả Hỗn Độn giới có chứa 1 tỷ khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch.

Ừm!

Nhìn thấy Tô Thần Tinh đưa Hỗn Độn giới, Diệp Phong cũng trực tiếp nhận lấy, chẳng qua chỉ đem đại bộ phận Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch bên trong thu vào hệ thống không gian, sau đó liền ném Hỗn Độn cho Tiểu Lưu đứng một bên!

“Lão ca!”

“Ngươi mang ta đi vào!”

“Còn giúp ta hẹn gặp lão bản của các ngươi!”

“Ta đương nhiên sẽ không làm ngươi uổng công, quả Hỗn Độn giới chứa Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch này chính là phí vất vả của ngươi!”

Thấy Tiểu Lưu đang đần ra, Diệp Phong cũng cười giải thích.

???

Đây đều là công việc của ta!

Thế nhưng còn có phí vất vả?

Nghe được lời nói của Diệp Phong, Tiểu Lưu cũng lộ ra vẻ vui mừng, sau đó lập tức kiểm tra Hỗn Độn giới trong tay!

“Mẹ kiếp!”

“Một trăm vạn khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch?”

“Mẹ nó đây là phí vất vả sao?”

“Đem ta bán cũng không đáng giá bằng như vậy!”

Sau khi Tiểu Lưu nhìn thấy tình huống bên trong Hỗn Độn giới thế nhưng có chứa một trăm vạn khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch, cả người đần ra tại chỗ, hắn thật sự không ngờ chính mình lại có thể nhận được nhiều phí vất vả như vậy!

“Tiểu Lưu!”

Chương 1204 - Lão bản, là một vạn cái mẹ kiếp! (2)

“Vị đại thiếu thần bí kia cho ngươi bao nhiêu phí vất vả?”

Thấy Tiểu Lưu khác thường, Tô Thần Tinh cũng lộ vẻ tò mò hỏi.

Nghe Tô Thần Tinh dò hỏi, Tiểu Lưu không có trả lời, mà là trực tiếp dựng lên một ngón tay!

“Mẹ kiếp!”

“Một trăm khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch ư?”

Nhìn thấy Tiểu Lưu dựng thẳng lên một ngón tay, Tô Thần Tinh cũng khiếp sợ kinh hô lên, phải biết rằng, hắn cái này phỏng đoán, phỏng đoán của hắn đã rất cao, dù sao một chút việc nhỏ như vậy còn có thể đưa bao nhiêu phí vất vả chứ, hơn nữa, một trăm khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch đã rất lớn!

Dù sao Hỗn Độn giới hiện tại rất nghèo!

Mà nghe được tiếng kinh hô của Tô Thần Tinh, Tiểu Lưu lại lắc đầu!

Hả?

Không phải một trăm khối?

Thấy Tiểu Lưu lắc đầu, Tô Thần Tinh cũng tò mò hỏi: “Tiểu Lưu, vậy rốt cuộc là bao nhiêu?”

“Lão bản!”

“Là một vạn cái mẹ kiếp!”

Nghe Tô Thần Tinh truy vấn, Tiểu Lưu cũng không dám nói thẳng ra con số, bởi vì cái con số kia thật sự quá khủng bố, cho nên hắn chỉ phải dùng cách này trả lời.

???

Một vạn cái mẹ kiếp?

Là cái quái gì vậy?

Nghe được câu trả lời của Tiểu Lưu, Tô Thần Tinh cũng lộ ra một chút hoang mang.

Chờ một chút!

Vừa rồi ta suy đoán là một trăm khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch, sau đó hô một tiếng mẹ kiếp!

Vậy một vạn mẹ kiếp, chẳng lẽ là một trăm vạn khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch?

Nghĩ đến khả năng này, hô hấp của Tô Thần Tinh bắt đầu trở nên dồn dập, phải biết rằng, một trăm vạn khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch đều có thể mua vài cái Thần Tinh Lâu của hắn!

Rầm!

Nuốt nước miếng, Tô Thần Tinh nhìn về phía Tiểu Lưu thử hỏi: "Tiểu Lưu, ý của ngươi là, một trăm vạn khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch ư?"

"Lão bản!"

"Ngươi nói đúng!"

"Đúng là một trăm vạn khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch!"

Nhìn thấy bộ dạng của Tô Thần Tinh lúc này, Tiểu Lưu cũng lập tức đáp lại, nói thật, hắn hiện tại cũng không dám tin tưởng chính mình lại có một khoản phí vất vả không thể tưởng tượng được như vậy!

Hơn nữa, có khoản phí vất vả này, cuộc sống của hắn sẽ có những thay đổi to lớn!

"Chết tiệt!"

“Thế nhưng thật là một trăm vạn!”

“Vậy chẳng phải Tiểu Lưu hiện tại còn có tiền hơn cả ta sao?”

Nghĩ đến việc chính mình cố gắng cả đời, liều sống liều chết mới kiếm được nhiều tiền như vậy, kết quả, Tiểu Lưu chỉ làm trách nhiệm công việc của mình liền kiếm được gấp mấy lần tài sản của hắn, điều này làm cho Tô Thần Tinh lập tức trở nên khó chịu.

“Được rồi!”

“Các ngươi đều ra ngoài đi!”

“Ta ở đây chính là muốn nghỉ ngơi một chút!”

“Nếu các ngươi không có việc gì thì cũng đừng quấy rầy ta!”

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên từ bên cạnh.

“Thiếu gia!”

“Vậy ngài nghỉ ngơi thật tốt đi!”

“Nếu có chuyện gì cứ việc nói cho ta!”

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Tô Thần Tinh cũng vội vàng đáp lại một câu, sau đó liền mang theo Tiểu Lưu rời đi phòng cho khách quý số một!

“Lão bản!”

“Nếu như không còn chuyện gì, ta đi trước làm việc?”

Sau khi rời khỏi phòng cho khách, Tiểu Lưu liền nhìn về phía Tô Thần Tinh dò hỏi.

“Tiểu Lưu!”

“Không cần vội đi làm việc!

“Chúng ta vẫn là nên nói về khoản phí vất vả của ngươi trước!”

“Ngươi cảm thấy, với thực lực hiện tại của ngươi, ngươi có thể

giữ được một khoản tiền khổng lồ như vậy không?”

Nghe Tiểu Lưu nói vậy, Tô Thần Tinh nghiêm túc hỏi ngược lại.

Hả?

Nghe được lời này, Tiểu Lưu cũng sửng sốt, chẳng qua hắn phản ứng lại rất nhanh, sau đó đưa quả Hỗn Độn giới kia cho Tô Thần Tinh, đồng thời nói: “Lão bản, khoản phí vất vả này quá nhiều, với thực lực hiện tại của ta thật sự không thể giữ được, cho nên, ta chuẩn bị nộp lên một ít, ngài xem ta có thể giữ được bao nhiêu, để lại cho ta bao nhiêu là được!”

Ừ!

Thấy Tiểu Lưu biết điều như vậy, Tô Thần Tinh cũng vừa lòng gật đầu, sau đó liền cầm lấy quả Hỗn Độn giới trong tay Tiểu Lưu.

Vài phút sau.

“Hả?”

“Của ta chính là một trăm vạn khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch!”

“Kết quả, ngươi chỉ để lại cho ta một trăm khối?”

“Mẹ nó, đây là việc mà con người có thể làm ra sao?”

Sau khi kiểm tra tình huống bên trong quả Hỗn Độn giới Tô Thần Tinh đưa qua chỉ còn lại một trăm khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch, Tiểu Lưu hoàn toàn chết lặng, hắn thực sự không ngờ rằng Tô Thần Tinh lại tham lam như vậy, trực tiếp cầm đi 99.99% Hỗn Độn tinh thạch!

……

Bên kia!

“Hả?”

“Hệ thống, chuyện gì đang xảy ra vậy?”

“Ta vừa rồi không phải đã đưa phí vất vả cho Tiểu Lưu rồi sao, như vậy hẳn là đã kích hoạt thành thông hành vi phá của, vậy phần thưởng của ta đâu rồi?”

Thấy hệ thống nửa ngày còn chưa phát phần thưởng t kích hoạt hành vi phá của, Diệp Phong không khỏi lên tiếng hỏi.

“Đinh! Nhắc nhở ký chủ, bởi vì phí vất vả của Tiểu Lưu bị Tô Thần Tinh đoạt đi rồi, cho nên, cho nên hệ thống phán đoán hành vi này không phải là hành vi phá của!”

Khi Diệp Phong vừa dứt lời, giọng nói của của hệ thống trực tiếp vang lên.

Hả?

Phí vất vả của Tiểu Lưu bị Tô Thần Tinh đoạt rồi?

Tên Tô Thần Tinh chó như vậy sao, ngay cả người một nhà cũng không buông tha!

Sau khi biết được tình huống này, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, sau đó ra lệnh với hệ thống: “Hệ thống, gọi Tiểu Phủ lại đây một chuyến, sau đó làm Tiểu Phủ đi lấy lại Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch nên thuộc về Tiểu Lưu!”

Sau khi ra lệnh xong, Diệp Phong liền nằm lên giường trực tiếp nghỉ ngơi.

……

Lầu 5, thư phòng!

“Một niềm vui bất ngờ!”

“Thật sự là một niềm vui bất ngờ!”

“Có một trăm vạn khối Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch này, ta sẽ có thể mua được các loại thiên tài địa bảo và vũ khí phòng ngự mà ta cần!”

“Và một khi mọi thứ đã được chuẩn bị sẵn sàng, thì ta có thể khiêu

chiến Bát Trọng Thiên Đạo kiếp vân!”

“Một khi khiêu chiến thành công, ta sẽ trở thành cường giả Bát Kiếp Hỗn Độn chi tổ, càng nghĩ càng hưng phấn!”

Nhìn đống Cực phẩm Hỗn Độn tinh thạch trong Hỗn Độn giới, Tô Thần Tinh cũng phấn khích lẩm bẩm một mình!

Oanh!

Chương 1205 - Mặc dù ngươi rất mạnh, nhưng ngươi cũng không thể chó như vậy!

Đúng lúc này, một cỗ sát ý ngột ngạt lập tức bao trùm toàn bộ thư phòng!

“Ngươi, ngươi là ai?”

Thấy một vị tráng hán cường tráng xuất hiện ở trước mắt mình, Tô Thần Tinh cũng run giọng hỏi.

“Ta là ai không quan trọng!”

“Quan trọng là, ngươi đoạt đồ vật mà đại nhân nhà ta đưa cho người khác!”

“Mà bởi vì chuyện này, đại nhân nhà ta đã rất tức giận, hậu quả sẽ rất nghiêm trọng!”

Nghe Tô Thần Tinh dò hỏi, Diệp Phong Tiểu Phủ nhàn nhạt nói.

Hả?

Ta đoạt đồ vật mà đại nhân nhà ngươi đưa cho người khác sao?

Nghe vậy, Tô Thần Tinh sửng sốt một chút, sau đó mới kịp phản ứng lại, trong lòng kinh hô: “Đáng chết, tên khủng bố này thế nhưng là hộ vệ bên cạnh vị đại thiếu thần bí kia!”

Luống cuống!

Lúc này Tô Thần Tinh thực sự hoảng sợ!

Tuy rằng hắn đã sớm đoán được Diệp Phong không phải người bình thường, nhưng hắn thật sự không nghĩ tới, những hộ vệ bên cạnh Diệp Phong lại đáng sợ đến như vậy!

“Tiểu gia hỏa!”

“Đừng sợ!”

“Lát nữa khi ta dùng hai cái rìu to phách ngươi, ta nhất định sẽ dịu dàng một chút!”

Ngay khi Tô Thần Tinh đang tràn đầy bất an, giọng nói hưng phấn của Diệp Tiểu Phủ liền vang lên từ bên cạnh.

???

Con mẹ nó dịu dàng một chút?

Hai cái rìu lớn như vậy, nếu thật sự muốn muốn chặt tới, ta căn bản sẽ không chịu nổi!

Nghe được Diệp Tiểu Phủ nói những lời này, Tô Thần Tinh suýt chút nữa bị doạ đi tiểu, nếu như hắn biết chuyện sẽ thành như vậy, có chết hắn cũng không dám cướp phí vất vả của Tiểu Lưu!

“Đại… Đại nhân!”

“Chờ một chút!”

“Ta hiện tại liền trả lại phí vất vả …”

Tô Thần Tinh còn chưa kịp nói ra từ ‘đi’ cuối cùng, một cổ lực lượng cường đại ngay lập tức khiến hắn mất đi khả năng nói!

Ô ô ô!

Bởi vì không thể nói chuyện, Tô Thần Tinh lúc này cũng chỉ có thể liên tục phát ra những tiếng ô ô.

“Cái gì!”

“Ngươi thà chết chứ không muốn trả lại đám Hỗn Độn tinh thạch kia sao?”

“Ngươi cũng thật to gan!”

“Vậy tiếp theo cũng đừng trách ta!”

Lúc này, Diệp Tiểu Phủ cũng hưng phấn vung vẩy hai chiếc rìu lớn trong tay, rồi bắt đầu nghiêm túc nói hươu nói vượn.

Ô ô!

Ô ô ô!

Nghe Diệp Tiểu Phủ nói như vậy, Tô Thần Tinh trợn to hai mắt, rên rỉ ô ô một tiếng, trong mắt tràn ngập khó có thể tin!

Hắn thật không ngờ một vị cường giả cường đại như thế kia lại có thể làm chuyện chó như vậy!

……

Sáng sớm hôm sau!

“Giấc ngủ này thật sự rất thoải mái!”

“Không thể không nói, phòng cho khách ở Thần Tinh Lâu có thêm trận pháp tốt hơn những căn phòng cho khách bình thường rất nhiều lần nha!”

Lúc này, sau khi Diệp Phong tỉnh lại, trước tiên khen ngợi căn phòng này thoải mái, sau đó liền kiểm tra sản phẩm phá của được đổi mới hôm nay!

“Mẹ kiếp!”

“Sản phẩm phá của được đổi mới hôm nay quá lợi hại!”

Sau khi Diệp Phong kiểm tra sản phẩm phá của được đổi mới hôm nay xong, hắn không khỏi cảm thán kinh hô một tiếng.

Sản phẩm phá của hôm nay: Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch*100000

Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch: Trong mỗi khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch đều ẩn chứa một loại Đạo Tượng cường đại, mà bất kỳ tu sĩ nào cũng đều có thể đem Đạo Tượng trong Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch dung hợp tự thân, do đó làm chính mình bộc phát ra lực lượng càng cường đại hơn!

“Đạo Tượng!”

“Lực lượng phát ra càng cường đại hơn!”

“Vật này xem qua giới thiệu trông rất lợi hại!”

“Chẳng qua, muốn hoàn toàn hiểu biết Đạo Tượng này, ta còn phải đi hỏi một chút mới được!”

Nghĩ vậy, Diệp Phong liền nghĩ tới Tô Thần Tinh, hắn có cảm giác đối phương khẳng định biết không ít chuyện về Đạo Tượng!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ phá của ngẫu nhiên, hệ thống phán đoán chỉ số hạnh phúc của Trương Quân cùng Trương Lượng là a, từ đây khen thưởng đột phá sáu tiểu cảnh giới, khen thưởng sáu mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!”

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng đột phá ba tiểu cảnh giới, khen thưởng một mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!”

Đúng lúc này, lời nhắc nhở khen thưởng của hệ thống liên tiếp vang lên trong đầu Diệp Phong!

Oanh!

Ngay sau đó, một cổ hơi thở đột phá bạo phát từ trong cơ thể Diệp Phong ra ngoài.

Đạo Đế Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong!

Đạo Đế Cảnh Nhị Trọng đỉnh phong!

Đạo Đế Cảnh Tam Trọng đỉnh phong!

……

Đạo Đế Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

Rất nhanh, tu vi của Diệp Phong trực tiếp từ Đạo Hoàng Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đột phá đến Đạo Đế Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

(Đạo Đồ Cảnh, Đạo Sư Cảnh, Đạo Vương Cảnh, Đạo Hoàng Cảnh, Đạo Đế Cảnh, Đạo Thánh Cảnh, Đạo Tôn Cảnh, Đạo Thần Cảnh, Hỗn Độn chi tổ)

“Ai!”

“Lại là một lần đột phá bình thường!”

Cảm nhận được thực lực của mình lại lần nữa tăng vọt, Diệp Phong cũng là cực kỳ Versailles lẩm bẩm.

“Chỉ số vui sướng khi phá của là a!”

“Xem ra, ngày hôm qua Trương Quân cùng Trương Lượng hẳn là chơi rất vui vẻ!”

“Mà khen thưởng hành vi phá của cũng đã phát, vậy chứng tỏ Tiểu Phủ đã lấy lại phí vất vả nên thuộc về Tiểu Lưu.”

Nghĩ vậy, Diệp Phong liền bắt đầu mặc quần áo, đồng thời chào hỏi một gã tiểu nhị, làm tiểu nhị gọi Tô Thần Tinh tới đây!

Lầu 5, thư phòng!

“Kẻ điên!”

“Tên tráng hán tay cầm hai lưỡi rìu này thực sự là một kẻ điên!”

Lúc này, Tô Thần Tinh bị Diệp Tiểu Phủ tra tấn suốt đêm cũng sợ hãi lẩm bẩm một mình.

Hắn thật sự không nghĩ tới đối phương nói sẽ dịu dàng với hắn một chút, thế nhưng là dùng hai cái rìu sắc bén kia vẽ ra vạn

miệng vết thương thật nhỏ lên người hắn, thậm chí, ngay cả tiểu huynh đệ của hắn cũng không may mắn thoát khỏi!

Tuy rằng không nguy hiểm đến tính mạng, nhưng tâm lý sợ hãi cùng thể xác đau đớn, nó giống như một cơn ác mộng, hoàn toàn lưu lại bóng ma ở trong lòng hắn!

“Lão bản!”

“Vị thiếu gia kia tỉnh!”

“Hắn nói muốn gặp ngài!”

Đúng lúc này, bên ngoài thư phòng vang lên giọng nói của tiểu nhị.

Hả?

Vị đại thiếu kia không phải nói chỉ ở lại đây nghỉ ngơi một đêm thôi sao?

Hiện tại đều đã nghỉ ngơi tốt, tại sao lại không trực tiếp rời đi!

Chương 1206 - Chỗ đặc biệt của Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch!

Nghe được giọng nói của tiểu nhị, Tô Thần Tinh lập tức hoảng sợ, hắn sợ đi gặp Diệp Phong, nếu như không cẩn thận nói sai gì đó, như vậy đêm nay có lẽ lại là một đêm mất ngủ, hắn thật sự chịu không nổi nha!

“Thôi!”

“Là phúc không phải họa, là họa không thể tránh khỏi!”

“Cho dù có lo lắng thì ta cũng phải đi, bằng không, tên kẻ điên kia có khi lại xuất hiện đến đây chơi ta!”

Nghĩ vậy, Tô Thần Tinh đi ra khỏi thư phòng, sau đó lập tức đi đến phòng cho khách của Diệp Phong, đến nỗi mấy vạn miệng vết thương thật nhỏ ở trên người hắn, khi Diệp Tiểu Phủ rời đi đã

giúp hắn chữa khỏi!

Một lát sau!

“Thiếu gia!”

“Ngài tìm ta sao?”

Đi vào phòng cho khách của Diệp Phong, Tô Thần Tinh lộ ra vẻ khẩn trương hỏi.

“Tô lão bản!”

“Ta chỉ là có chút chuyện muốn hỏi ngươi, ngươi khẩn trương cái gì?”

“Hơn nữa, kêu ta Diệp thiếu là được!”

Nhìn thấy dáng vẻ khẩn trương của Tô Thần Tinh, Diệp Phong cũng khó hiểu hỏi.

???

Ta khẩn trương cái gì?

Mẹ nó, ngươi không biết ta khẩn trương vì cái gì sao?

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Tô Thần Tinh lập tức đen mặt, bởi vì ở trong suy nghĩ của hắn, những chuyện tên điên kia làm vào ngày hôm qua nhất định đều là do Diệp Phong sai sử!

“Diệp thiếu!”

“Ta không có khẩn trương!”

“Ta hiện tại rất thoải mái!”

Tuy rằng trong lòng nghĩ như vậy, nhưng Tô Thần Tinh cũng không dám nói ra.

Hả?

Tên này thật sự không khẩn trương sao?

Nhìn đến đôi chân của Tô Thần Tinh vẫn luôn run rẩy, Diệp Phong nhíu mày tự hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Ngài gọi ta lại đây là có chuyện gì sao?”

Lúc này, giọng nói của Tô Thần Tinh lại lần nữa vang lên.

“Tô lão bản!”

“Đừng khẩn trương, ta chỉ muốn hỏi ngươi chút việc mà thôi!”

“Ngươi có biết Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch không?”

Nghe Tô Thần Tinh nói xong, Diệp Phong trực tiếp hỏi ra vấn đề của mình.

Hả?

Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch?

Tại sao Diệp Phong lại hỏi vấn đề này?

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Tô Thần Tinh cũng lộ ra vẻ nghi hoặc, bởi vì ở trong Hỗn Độn giới, chỉ sợ không có vài người không biết rõ tình huống của Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch.

“Diệp thiếu!”

“Ở Hỗn Độn giới, Đạo Tượng chia làm Tiên Thiên Đạo Tượng cùng Hậu Thiên Đạo Tượng!”

“Khi tự thân thức tỉnh Đạo Tượng, đó là Tiên Thiên Đạo Tượng, mà bằng vào ngoại vật thức tỉnh Đạo Tượng, đó là Hậu Thiên Đạo Tượng!”

“Mà Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch, nó là bảo vật duy nhất có thể có được Đạo Tượng!”

Tuy rằng khó hiểu, nhưng Tô Thần Tinh vẫn lập tức giải thích.

“Ồ!”

“Vậy Tiên Thiên Đạo Tượng cùng Hậu Thiên Đạo Tượng có gì khác nhau không?”

“Còn có, Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch còn có chỗ nào đặc biệt hay không?”

Nghe Tô Thần Tinh nói xong, Diệp Phong còn lại tiếp tục hỏi.

“Diệp thiếu!”

“Tiên Thiên Đạo Tượng cùng Hậu Thiên Đạo Tượng không có gì khác nhau!”

“Chẳng qua, nếu như những người Tiên Thiên Đạo Tượng đạt được Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch, như vậy có khả năng có được hai cái Đạo Tượng, mà những người Hậu Thiên Đạo Tượng có được thì cũng chỉ có thể có một cái Đạo Tượng!”

“Mà Đạo Tượng không chỉ có đủ loại kiểu dáng lực lượng, còn chia thành chín phẩm cấp, từ thấp đến cao phân biệt là xích chanh hoàng lục thanh lam tử hắc bạch!”

“Những người Tiên Thiên Đạo Tượng, đều sẽ tu luyện công pháp, võ kỹ, thần thông,… cùng với lực lượng Đạo Tượng tương đồng, mà người Hậu Thiên Đạo Tượng lại không có ưu thế này, khi hấp thu Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch, nhận được lực lượng Đạo Tượng gì thì chính là lực lượng Đạo Tượng đó!”

“Tuy nhiên, Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch còn có một chỗ đặc biệt, đó chính là có thể bao trùm lẫn nhau!”

“Nói cách khác, nếu Đạo Tượng mà ngươi thu được từ Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch không tương thích với lực lượng tu luyện của bản thân, vậy có thể lần nữa hấp thu một cái Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch khác, dùng Đạo Tượng mới thu được để che đi chỗ không tương thích trước đó, thậm chí, nếu như ngươi có rất nhiều Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch, vậy có thể vẫn luôn hấp thu, cho đến khi xuất hiện Đạo Tượng mạnh nhất thích hợp với chính mình!”

Lúc này, Tô Thần Tinh cũng kiên nhẫn trả lời vấn đề của Diệp Phong.

Hả?

Thứ này còn có thể dùng nhiều lần sao?

Nghe vậy, Diệp Phong lập tức cười toe toét, bởi vì hắn đã biết được cách làm sao bại hết toàn bộ mười vạn khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch hiện có!

“Tô lão bản!”

“Ngươi có muốn nhận được một loại Đạo Tượng thích hợp với bản thân nhất không?”

Sau đó, Diệp Phong hưng phấn nhìn về phía Tô Thần Tinh hỏi.

“Muốn chứ!”

“Chỉ cần là người bình thường, nhất định đều muốn có được một loại Đạo Tượng thích hợp nhất với mình!”

“Nhưng Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch cực kỳ hiếm có, cho dù đã là Hỗn Độn giới cực kỳ dồi dào đều rất khó tìm được một khối, huống chi là Hỗn Độn giới hiện tại!”

“Cho nên, hiện tại muốn có được Đạo Tượng thích hợp nhất với chính mình, chỉ có thể là có được Tiên Thiên Đạo Tượng giống như một số ít người, hơn nữa, cho dù là những người đó thì họ cũng chỉ có một cơ hội mà thôi!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Tô Thần Tinh cũng cười khổ trả lời.

“Tô lão bản!”

“Nếu như ngươi chịu giúp ta một việc, ta liền đưa cho ngươi một trăm Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch, không biết ngươi có cảm thấy hứng thú hay không?”

Lúc này, Diệp Phong lại là trực tiếp hỏi.

“Cái gì!”

“Giúp ngươi một việc!”

“Ngươi liền cho ta một trăm khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch sao?”

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Tô Thần Tinh trực tiếp hét lên, trên mặt tràn đầy không thể tin được, hắn không thể tưởng tượng được trong tay Diệp Phong thế nhưng lại có Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch, hơn nữa vừa ra tay chính là một trăm khối!

Phải biết rằng, cho dù là Hỗn Độn giới hiện tại, nếu như nơi nào xuất hiện một khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch, nhất định sẽ gây nên chấn động không nhỏ, dù sao uy lực của Đạo Tượng cũng quá lớn so với thực lực tự tăng lên!

“Đúng vậy!”

“Chỉ cần giúp ta một việc, ta liền đưa ngươi một trăm khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch!”

“Thế nào, có hứng thú không?”

Chương 1207 - Chết tiệt! Đừng làm như vậy với ta!

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Tô Thần Tinh, Diệp Phong cũng cười hỏi lại lần nữa.

“Có hứng thú!”

“Ta rất có hứng thú!”

“Diệp thiếu, ngươi nói đi, ta có thể giúp được gì cho ngươi!”

Nghe Diệp Phong hỏi lại lần nữa, Tô Thần Tinh cũng vội vàng đáp lại, hắn thật sự không nghĩ tới, ngày hôm qua vừa gặp ác mộng xong, hôm nay liền nghênh đón một phần cơ duyên lớn như vậy!

“Tô lão bản!”

“Đừng nóng nảy như vậy!”

“Trước khi giúp ta, ta muốn biết, hiện tại ngươi có Đạo Tượng không?”

Nhìn thấy bộ dạng vội vàng của Tô Thần Tinh, Diệp Phong cũng cười hỏi.

“Không có!”

“Cho tới bây giờ, ta vẫn chưa thức tỉnh Đạo Tượng của mình!”

“Hơn nữa, nếu không có gì bất ngờ xảy ra, ta đời này chỉ sợ sẽ rất khó thức tỉnh Đạo Tượng trong cơ thể mình!”

Nghe Diệp Phong hỏi chuyện, Tô Thần Tinh cũng lộ vẻ bất đắc dĩ nói.

“Chưa thức tỉnh sao?”

“Vậy thì hắn sẽ không có khả năng có hai Đạo Tượng!"

Nghĩ vậy, Diệp Phong liền nhìn về phía Tô Thần Tinh nói: “Tô lão bản, việc ngươi muốn giúp ta rất đơn giản, đó là để ta dùng rất nhiều Đạo Tượng ở trên người ngươi, khi nào có được một Đạo Tượng xích giai ta vừa lòng nhất, khi đó mới tính là xong việc!”

???

Dùng vô số Đạo Tượng lên người ta?

Hơn nữa, không muốn Đạo Tượng bạch giai cao cấp nhất, ngược lại chỉ muốn có Đạo Tượng xích giai rác rưởi?

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Tô Thần Tinh hoàn toàn ngây người, hắn thật sự không hiểu Diệp Phong đang muốn làm cái gì!

“Chờ một chút!”

“Diệp thiếu muốn dùng vô số Đạo Tượng ở trên người ta!”

“Hơn nữa, sau khi xong việc, hắn sẽ đưa ta một trăm khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch!”

“Vậy thì trong tay hắn phải có bao nhiêu khối Vô Cực Đạo Tượng

Ngọc Thạch!”

Nghĩ đến tình huống này, Tô Thần Tinh không khỏi há hốc mồm, hắn thật sự không hiểu tại sao trong tay Diệp Phong lại có nhiều Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch như vậy!

Hô!

Hít sâu một hơi, Tô Thần Tinh nhìn về phía Diệp Phong, thử hỏi: “Diệp thiếu, ta có thể hỏi một chút, ngươi muốn dùng hết bao nhiêu khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch ở trên người ta được không?”

“Khoảng mười vạn!”

“Nếu như quá ít, ta sợ sẽ không lấy được Đạo Tượng xích giai mà ta muốn!”

Nghe Tô Thần Tinh dò hỏi, Diệp Phong cũng nghiêm túc trả lời.

???

Mười vạn?

Vì muốn lấy được Đạo Tượng xích giai ngươi muốn?

Sau đó, Đạo Tượng xích giai mà ngươi muốn, nó ở trên người ta?

Nghe được câu trả lời của Diệp Phong, Tô Thần Tinh là thật sự chết lặng, bởi vì hắn căn bản không hiểu tại sao Diệp Phong lại muốn làm như vậy, hơn nữa, hắn cũng thật sự khiếp sợ với việc trong tay Diệp Phong có mười vạn khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch!

“Diệp thiếu!”

“Tôi có thể hỏi một câu cuối cùng không?”

“Đó là tại sao ngài lại muốn làm như vậy?”

“Suy cho cùng, mười vạn khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch kia chính là bảo vật mà bao người tha thiết ước mơ!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Tô Thần Tinh nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Tại sao ta muốn làm như vậy ư?”

“Bởi vì ta muốn phá của!”

“Dù sao ta chính là một tên bại gia tử, nếu như một ngày không phá của, thì ta sẽ thấy khó chịu khắp người!”

Nghe Tô Thần Tinh dò hỏi, Diệp Phong cũng nghiêm túc trả lời lại.

???

Phá của?

Ngươi soàn soạt mười vạn khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch, đơn giản chỉ là muốn phá của sao?

Choáng váng!

Nghe được câu trả lời của Diệp Phong, Tô Thần Tinh lập tức sững người tại chỗ, kỳ thật trong đầu hắn đã có rất nhiều phỏng đoán, nhưng hắn thật sự không nghĩ tới, nguyên nhân Diệp Phong làm như vậy, đơn giản là vì phá của!

……

Một lát sau!

Khi Tô Thần Tinh hấp thu lực lượng đặc thù trong khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch đầu tiên, một chùm ánh sáng trắng chói lọi phát ra từ cơ thể hắn ngay lập tức, cùng lúc đó, hư ảnh của một thanh trường kiếm trắng như tuyết dài 3 mét cũng dần dần ngưng tụ thành hình sau lưng hắn!

“Mẹ kiếp!”

“Vị tô lão bản này đạp phải vận cứt chó gì thế này!”

“Hấp thu khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch đầu tiên thế nhưng liền xuất hiện Đạo Tượng bạch giai!”

Thấy chùm ánh sáng trắng bay vút ra từ cơ thể của Tô Thần Tinh, ngưng tụ thành trường kiếm Đạo Tượng phía sau lưng hắn, Diệp Phong cũng không nhịn được kinh hô lên.

“Mẹ kiếp!”

“Bạch giai!”

“Thế nhưng là Đạo Tượng bạch giai, hơn nữa, vẫn là Đạo Tượng cực kỳ thích hợp với trường kiếm của ta!”

“Nhưng nó có phải xuất hiện quá sớm rồi không, ta hiện tại chính là đang giúp Diệp Phong thiếu phá của đâu!”

“Mẹ nó đây quả thực chính là đang làm ta nha!”

Lúc này, sau khi Tô Thần Tinh nhận thấy được tình huống Đạo Tượng của chính mình, cả người đều muốn phát điên rồi, hắn thật sự không ngờ tới mình hấp thu khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch đầu tiên thế nhưng liền xuất hiện Đạo Tượng bạch giai cực kỳ thích hợp với mình nhất!

Nhưng vấn đề là, hắn hiện tại đang giúp Diệp Phong phá của, cho nên hắn không thể để lại Đạo Tượng mạnh nhất này!

“Làm sao bây giờ?”

“Ta thật sự muốn giữ lại Đạo Tượng thích hợp với mình này nhất!”

“Nếu không, ta cầu xin Diệp thiếu một chút?”

Nghĩ vậy, Tô Thần Tinh liền cắn chặt răng, sau đó trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong!

“Ngô chủ!”

“Ta thật nhàm chán!”

“Có thể sắp xếp cho ta một chút công việc được không!”

Ngay khi Tô Thần Tinh vừa mới quỳ xuống, giọng nói của Diệp

Tiểu Phủ đột nhiên từ ngoài cửa vang lên.

“Hả?”

“Sắp xếp chút việc cho ngươi ư?”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Phủ đi vào, Diệp Phong cũng sửng sốt, sau đó liền dời ánh mắt nhìn về Đạo Tượng trường kiếm sau lưng Tô Thần Tinh!

“Tiểu Phủ!”

“Ngươi có thể phá huỷ Đạo Tượng này được không?”

Ngay sau đó, Diệp Phong liền lên tiếng hỏi.

“Có thể!”

“Muốn phá huỷ thứ đồ rác rưởi này rất nhẹ nhàng!”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Diệp Tiểu Phủ lập tức trả lời.

“Vậy được rồi!”

“Vậy tiếp theo ngươi sẽ phụ trách hủy diệt Đạo Tượng trên người Tô lão bản!”

“Chỉ cần hắn hấp thu một khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch, có được một Đạo Tượng, ngươi cứ trực tiếp hủy diệt, như vậy hắn là có thể tiết kiệm được rất nhiều thời gian!”

Rất nhanh, Diệp Phong liền nói ra quyết định của chính mình!

Oanh!

Chương 1208 - Ta chỉ là đứng mệt mỏi, muốn quỳ xuống nghỉ ngơi một chút!

Khi Diệp Phong vừa nói xong, Diệp Tiểu Phủ liền huy động rìu lớn trong tay, sau đó, Đạo Tượng trường kiếm vừa mới ngưng tụ

thành hình lập tức biến thành vô số đốm sáng trắng tiêu tán giữa trời đất!

???

Làm gì vậy?

Ngươi đang làm cái quái gì vậy!

Ta còn chưa nói xong đâu, các ngươi loảng xoảng loảng xoảng liền phá huỷ Đạo Tượng của ta?

Cảm nhận được lực lượng Đạo Tượng trường kiếm trong cơ thể đã biến mất, Tô Thần Tinh đang quỳ trên mặt đất choáng váng, hắn thật sự không ngờ Diệp Phong thế nhưng lại sắp xếp một công việc như vậy cho tên điên kia, mà điều khiến hắn càng không ngờ tới chính là tên điên kia thế nhưng nói Đạo Tượng có thể dễ dàng phá hủy!

Phải biết rằng, ở trong hiểu biết của hắn, cho dù là Đạo Tượng xích giai thấp nhất cũng không thể phá huỷ!

“Tô lão bản!”

“Ngươi quỳ xuống làm gì vậy?”

“Là có chuyện gì sao?”

Lúc này, Diệp Phong mới dời sự chú ý lên người Tô Thần Tinh, sau đó lộ ra vẻ nghi hoặc hỏi.

???

Quỳ xuống làm gì?

Quỳ xuống, đương nhiên là có việc cầu ngươi!

Nhưng ta còn chưa kịp nói chuyện, các ngươi đều đã phá huỷ Đạo Tượng bạch giai thích hợp nhất với ta, ta còn cầu cái rắm!

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Tô Thần Tinh suýt chút nữa tức giận phát khóc!

“Không, không có việc gì!”

“Diệp thiếu!”

“Ta chỉ là đứng mệt mỏi, muốn quỳ xuống nghỉ ngơi một chút!”

Sau đó, Tô Thần Tinh lung tung bịa ra một lý do đáp lại.

Hả?

Đứng mệt mỏi!

Cho nên, quỳ xuống nghỉ ngơi một chút?

Nghe Tô Thần Tinh nói nhữnglời này, Diệp Phong cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, hắn chưa từng nghe nói qua, có người đứng mệt mỏi sẽ quỳ xuống nghỉ ngơi, không phải đều sẽ ngồi xuống nghỉ ngơi sao?

“Tô lão bản!”

“Chúng ta không có nhiều thời gian, nhiệm vụ nặng!”

“Cho nên, vẫn là nên tranh thủ hấp thu Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch!”

“Nếu như ngươi thật sự mệt mỏi, vậy có thể quỳ xuống hấp thu!”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn về phía Tô Thần Tinh nhắc nhở.

“Ngô chủ!”

“Nếu như ngài muốn bại hết mười vạn khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch, chỉ dựa vào một mình hắn e rằng sẽ không kịp!”

“Nếu không lại tìm thêm người lại đây!”

Đúng lúc này, giọng nói của Tiểu Phủ vang lên trong đầu Diệp Phong.

Hả?

Nghe Tiểu Phủ đề nghị, Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư!

“Được!”

“Ngươi ở đây nhìn Tô lão bản!”

“Ta đi ra ngoài lại tìm thêm người trở về!”

Sau khi suy tư một lát, Diệp Phong liền nói với Tiểu Phủ một câu như vậy, sau đó trực tiếp rời khỏi phòng cho khách.

“Mẹ kiếp!”

“Diệp thiếu, ngươi đừng đi!”

“Đừng để ta ở đây một mình với tên điên này!”

“Hắn sẽ làm chết ta!”

Thấy Diệp Phong bỗng nhiên rời đi, Tô Thần Tinh lập tức hoảng hốt, dù sao hắn biết rất rõ tên điên trước mắt biến thái như thế nào!

“Này!”

“Ngươi đang suy nghĩ cái gì vậy?”

“Còn không mau hấp thu đống Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch này, cẩn thận ta phách ngươi nha!”

Ngay khi Tô Thần Tinh còn đang hoảng sợ, giọng nói của Diệp Tiểu Phủ đột nhiên vang lên từ bên cạnh.

“Hút! Hút! Hút!”

“Đại nhân!”

“Ta hút ngay, ngài đừng phách ta nữa!”

Nghe được Diệp Tiểu Phủ uy hiếp, Tô Thần Tinh run rẩy cả người, sau đó vội vàng đáp lại.

……

“Hệ thống!”

“Ngươi nói xem, ở trong Hỗn Độn giới có tu sĩ nào không muốn có Đạo Tượng không?”

Sau khi đi khỏi Thần Tinh Lâu, Diệp Phong thuận miệng hỏi hệ thống một câu.

“Đinh! Ký chủ, người xưa có câu, rừng rậm lớn, sẽ có đủ loại chim chóc, Hỗn Độn giới lớn như vậy, nhất định có tu sĩ như vậy!”

Khi Diệp Phong vừa nói xong, giọng nói của hệ thống trực tiếp vang lên.

Hơn nữa, một tấm bản đồ nhỏ cũng xuất hiện ở trước mắt Diệp Phong.

“Mẹ kiếp!”

“Hệ thống, ngươi đừng nói với ta vừa vặn có một người như vậy ở trong Hắc Nham Thành!”

Nhìn chấm xanh chấm đỏ trên tấm bản đồ nhỏ trước mắt, Diệp Phong cũng kinh ngạc nói.

“Đinh! Ký chủ, ngươi nói không sai, ở trong Hắc Nham Thành này vừa lúc có một người không muốn có Đạo Tượng!”

Rất nhanh, giọng nói của hệ thống lại lần nữa vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Hả?”

“Sản phẩm phá của hôm này là Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch!”

“Mà ở trong Hắc Nham Thành này vừa lúc có một người không muốn có Đạo Tượng!”

“Chẳng lẽ, mục tiêu của sản phẩm phá của được đổi mới hôm nay thật ra là nhằm vào người kia?”

Nghĩ đến khả năng này, Diệp Phong cũng lắc đầu cười khổ, sau đó tự lẩm bẩm: “Nếu như phỏng đoán của ta là đúng, vậy thì Tô lão bản chẳng phải đã nhặt được của hời!”

Bên kia!

“Mẹ kiếp!!!”

“Có cần phải làm như vậy với ta không!”

“Hấp thu mười khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch, xuất hiện bảy lần Đạo Tượng bạch giai, ba lần Đạo Tượng hắc giai, mà trong đó có sáu Đạo Tượng cực kỳ thích hợp với ta!”

“Nhưng hiện tại, toàn bị kẻ điên này làm hỏng!”

“Mẹ nó trong lòng ta sụp đổ rồi!”

Lúc này, Tô Thần Tinh vừa hấp thu mười khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch đã sắp hỏng mất, hắn thật sự không ngờ Đạo Tượng thích hợp với mình thế nhưng sẽ xuất hiện thường xuyên như vậy!

Đồng thời, hắn cũng đang lo lắng một việc, đó chính là lo lắng vận khí của mình sẽ cạn kiệt trong giai đoạn phá của này, khi hắn vất vả đoạt được một trăm khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch, rất có khả năng sẽ không có được một Đạo Thợng thích hợp với chính mình!

Oanh!

Ngay khi Tô Thần Tinh đang miên man suy nghĩ, một cổ sát ý ngột ngạt lại lần nữa bao trùm toàn bộ phòng khách, sau đó, trong tầm mắt của hắn xuất hiện một khe hở không gian.

“Lão Bát!”

“Ngươi đi ra rồi!”

“Ta nhớ ngươi muốn chết!”

Rất nhanh, một vị nam tử tay cầm huyết kiếm đi ra từ trong khe hở không gian.

Xoát!

Tô Thần Tinh còn chưa kịp phản ứng, một đạo huyết kiếm quang

xẹt qua thân thể, trên ngực lập tức xuất hiện một trăm vết thương nhỏ!

“Nhìn cái gì mà nhìn!”

“Còn không nhanh hấp thu Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch!”

“Ta nói cho ngươi biết!”

“Nếu như bởi vì ngươi hấp thu chậm, ảnh hưởng đến niềm vui phá của của ngô chủ, mẹ nó ta lả tả chết ngươi!”

Lúc này, giọng nói lạnh nhạt của Diệp Tiểu Kiếm cũng vang lên.

Chương 1209 - Diệp Phong ngụy biện tà thuyết, ai nghe cũng mơ hồ!

Trước đó tên điên kia dùng rìu rượt ta!

Bây giờ, ngươi lại dùng kiếm rượt ta!

Các ngươi đều bị điên rồi!

Đều mẹ nó đuổi ta làm gì!

Là ta trộm vợ các ngươi, hay là ta đào mộ tổ nhà các ngươi mà phải tra tấn ta như thế!

Nghe thấy lời uy hiếp của Diệp Tiểu Kiếm, cả người Tô Thần Tinh muốn phát điên.

Hô!

Thở dài một hơi, Tô Thần Tinh cũng bắt đầu hấp thu khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch thứ mười một.

Hắn rất rõ ràng, đối mặt với hai tên điên khủng bố như thế, hắn nói cái gì cũng là vô dụng, vậy thì dứt khoát an tâm làm tên bại gia cho tốt!

Hắn tin tưởng, chỉ cần mình làm một tên phá của cho thật tốt, hai tên điên kinh khủng này chắc chắn sẽ không đuổi đánh hắn nữa, bởi vì căn bản cũng không có lý do đánh đuổi hắn!

Bành!

Một hoàng giai đạo tượng hình khiên chắn được hình thành sau lưng Tô Thần Tinh, Diệp Tiểu Phủ cũng khua búa lớn trong tay, lập tức đánh nát cái khiên chắn đạo tượng kia.

"Hả?"

"Lão Bát này, đến cùng có biết vui đùa hay không!"

"Sao có thể bổ như vậy!"

Nhìn đến một búa này, Diệp Tiểu Kiếm đứng một bên cũng hơi hơi nhíu mày.

"Lão Bát!"

"Đạo tượng thứ hai để cho ta tới."

Sau đó, Diệp Tiểu Kiếm nhìn về phía Diệp Tiểu Phủ nói.

"Được!"

"Lục ca!"

"Đạo tượng tiếp theo ngươi đến chém."

Nghe được lời này của Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu Phủ cũng cười đáp lại.

Mà Tô Thần Tinh khi này cũng đã hấp thu xong khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch thứ mười hai!

Bành!

Khi ảo ảnh Huyết Lang ngưng tụ thành hình sau lưng Tô Thần Tinh, Diệp Tiểu Kiếm đứng một bên khua thanh kiếm màu máu trong tay, trực tiếp chém ra một đường kiếm khí màu máu, không chỉ đánh nát đạo tượng Huyết Lang, còn lưu lại một vết thương

nhàn nhạt trên người Tô Thần Tinh!

Tình huống như thế nào?

Ngươi trảm đạo thì trảm đạo đi!

Vì cái gì còn muốn đụng ta một chút?

Nhìn vết thương nhỏ nhiều ra thêm trên thân thể, Tô Thần Tinh ngẩn ra.

"Ôi trời!"

"Thật sự là không cố ý!"

"Ta chém lệch!"

Đúng lúc này, tiếng Diệp Tiểu Kiếm cũng bỗng nhiên vang lên.

Hả?

Đạo tượng lớn như vậy, lại thêm tu vi đáng sợ của ngươi, còn mẹ nó có thể chém lệch?

Mẹ nó, ngươi đang lừa kẻ ngu sao?

Nghe được lời giải thích của Diệp Tiểu Kiếm, Tô Thần Tinh tức đến muốn chửi bóng chửi gió.

"Mẹ nó!"

"Vẫn là lục ca biết chơi."

"Sao ta lại không nghĩ ra nhỉ!"

Mà Diệp Tiểu Phủ đứng một bên thấy cảnh này, trong lòng cũng nhịn không được cảm thán, nhưng mà rất nhanh hắn đã nghĩ đến một vấn đề.

"Lục ca."

"Dù sao tên này cũng giúp chủ nhân phá của."

"Chúng ta trêu hắn như vậy, có phải có chút không hay lắm không?"

Sau đó, Diệp Tiểu Phủ dùng thần thức truyền âm nói với Diệp Tiểu Kiếm.

"Tiểu Phủ."

"Cơm có thể ăn bậy, nhưng lời không thể nói bậy."

"Không phải ta đang chơi hắn."

"Mà là muốn dùng cách này, sau đó khi giúp hắn khôi phục vết thương, thuận tiện giúp hắn chữa trị ám thương tích tụ trong cơ thể qua nhiều năm qua."

"Cho nên ta đây đang giúp hắn."

Nghe được lời này của Diệp Tiểu Phủ, Diệp Tiểu Kiếm cũng lộ ra vẻ mặt thành thật đáp lại.

"A đúng đúng đúng!"

"Lục ca."

"Là ta hiểu lầm ngươi!"

"Có điều, loại chuyện tốt này cũng không thể để một mình ngươi chiếm hết, ta cũng phải tham dự một chút mới được!"

Nghe Diệp Tiểu Kiếm nói, Diệp Tiểu Phủ cũng hưng phấn nói.

Một lát sau.

"Ôi trời!"

"Sao ta lại bổ lệch nhỉ."

"Ôi không!"

"Mẹ nó ta lại chém lệch, kiếm pháp của ta thật sự quá kém."

"..."

Khi vết thương trên người không ngừng tăng lên, Tô Thần Tinh có cả ý nghĩ muốn tự tử, trong lòng càng suy sụp nghĩ: "Một người điên ta còn chịu được, kết quả lại mẹ nó tới thêm một tên khác, cái này mẹ nó là cái xui xẻo gì đây, Diệp thiếu gia, ngươi mau trở lại cứu ta đi!"

...

Một bên khác.

"Aizz!"

"Ta ăn ăn ăn, ta uống uống uống."

"Ta cứ không tu luyện, ta cứ chơi bời!"

Lúc này, bên trong một tửu lâu, một thanh niên ăn mặc lộng lẫy, một bên hưởng thụ ăn thịt, uống rượu, tâm lý phái gọi là thoải mái.

"Thiếu chủ!"

"Ta không đưa theo ngươi để chơi như vậy."

"Lúc chúng ta đi ra, ngươi đã cam đoan với đại nhân như thế nào, ngươi quên rồi sao?"

Lão giả đứng một bên vừa tức vừa bất đắc dĩ lên tiếng nhắc nhở.

"Hải lão!"

"Người sống một đời."

"Tại sao phải khiến cho mình sống mệt mỏi như vậy?"

"Ta cảm thấy, trong khi còn sống, nên tận hưởng lạc thú trước mắt mới đúng!"

Sau khi nghe thấy lời lão giả, thanh niên lại lên tiếng phản bác.

"Thiếu chủ!"

"Đây chính là một thế giới mạnh được yếu thua."

"Nếu như không có thực lực mạnh mẽ, đừng nói tận hưởng lạc thú trước mắt, kể cả muốn sống tốt cũng là một chuyện cực kỳ khó khăn!"

"Mà ngươi bây giờ sở dĩ có thể tùy theo ý muốn làm bất cứ chuyện gì cũng là vì phụ thân ngươi cùng Thiên Long tông chống lưng."

"Nếu như không có đại nhân và Thiên Long tông làm chỗ dựa cho ngươi, căn bản ngươi không khả năng sống thoải mái như thế."

Nghe được lời này của thanh niên, Hải lão cũng cho lời khuyên sâu sắc.

"Hải lão!"

"Ngươi cũng đã nói đó là nếu như."

"Còn hiện thực là ta có phụ thân cùng Thiên Long tông cho ta chỗ dựa."

"Mà ta thật sự không thích chuyện tu luyện ngày qua ngày, ta thà rằng sống ít đi ngàn năm, vạn năm, cũng không muốn để cho mình sống như một con rối."

"Mỗi người đều có lựa chọn của mình, mà lựa chọn của ta là sống phóng túng, thong dong cả đời!"

Lúc này, thanh niên lại dùng vẻ mặt thành thật nói ra ý nghĩ chân thật của mình.

Aizz!

Nghe được lời này của thanh niên, Hải lão cũng bất đắc dĩ thở dài, bởi vì như lời thanh niên nói, mỗi người đều có lựa chọn của mình, có người muốn mình không ngừng mạnh lên, theo đó trở thành cường giả đứng đầu Hỗn Độn giới, mà có người chỉ muốn phá của.

"Vị huynh đệ này."

"Ý nghĩ của ngươi, ta mười phần tán đồng!"

"Dù sao chúng ta có tiền vốn để hoang phí mà."

"Mà nói câu không dễ nghe, những kẻ không ngừng tu luyện kia, trong quá trình trưởng thành, chắc chắn gặp được vô số lần đến bờ vực sống còn, người có thể sống sót lại có bao nhiêu kẻ?"

Chương 1210 - Diệp Phong ngụy biện tà thuyết, ai nghe cũng mơ hồ! (2)

"So với những người đã chết, chúng ta phá của không phải tốt hơn nhiều sao?"

Đúng lúc này, âm thanh Diệp Phong vang lên từ một phía.

"Đúng vậy."

"Tuy nhìn ta như đang phung phí."

"Nhưng thật ra là ta không muốn để cho phụ thân của ta phải mất đi đứa con trai bảo bối này."

Nghe được lý do ngụy biện này của Diệp Phong, hai mắt của thanh niên cũng tỏa sáng, sau đó nhìn về phía Hải lão đứng một bên nói ra ý nghĩ của mình.

"Mẹ nó!"

"Tà thuyết ngụy biện này thật là đáng sợ!"

"Ta nghe thấy, mẹ nó, cảm giác rất có đạo lý!"

Nghe được lý do này của Diệp Phong, Hải lão đứng một bên lập tức kinh hãi, tuy nhiên hắn cảm giác được cái lí do thoái thác này khẳng định có vấn đề, nhưng trong lúc nhất thời lại lại không biết nên phản bác như thế nào.

“Huynh đệ.”

“Nhanh ngồi xuống.”

“Ta hoang phí nhiều năm, rốt cuộc hôm nay gặp được tri kỷ.”

“Không cần nói thêm cái gì hết, hôm nay hai huynh đệ chúng ta nhất định phải uống một chén.”

Lúc này, Tống Thiên Long vội vàng mời Diệp Phong ngồi xuống, chuẩn bị sảng khoái uống một chén cùng Diệp Phong.

“Được.”

“Hôm nay mới gặp huynh mà như đã quen biết từ lâu.”

“Vậy chúng ta hãy sảng khoái uống cùng nhau một chén.”

Diệp Phong nghe xong cũng cười đáp lại.

“Không được.”

“Tên này bỗng nhiên xuất hiện, có chút không thích hợp.”

“Tuy không biết vì sao hắn muốn tiếp cận thiếu chủ, nhưng hắn có thể nói ra tà thuyết ngụy biện đáng sợ như thế cũng đủ để chứng minh hắn cực kỳ nguy hiểm, nếu để cho thiếu chủ tiếp tục ngồi cùng hắn tuyệt đối thiếu chủ sẽ bị hắn tẩy não.”

“Nếu chuyện đó xảy ra ta chắc chắn sẽ bị đại nhân đánh chết.”

Nghĩ đến đây hải lão làm ra một quyết định, là để thiếu chủ của mình mau chóng rời xa đối phương.

“Thiếu chủ.”

“Ngươi muốn ăn mỹ thực, uống mỹ tửu, ta không ngăn cản.”

“Nhưng nếu ngươi muốn mời người khác, vậy tiền cơm và tiền rượu ta sẽ không trả.”

Sau đó hải lão nghiêm túc nhìn về phía tống thiên long nói rõ ý của mình.

“Hả?”

“Hải lão.”

“Ngươi có ý gì?”

“Ngươi có biết ngươi làm như thế sẽ khiến ta rất khó chịu không?”

Nghe được lời nói của Hải lão, Tống Thiên Long cũng lộ vẻ không vui truyền âm biểu đạt sự bất mãn của mình cho Hải lão.

“Thiếu chủ.”

“Đâu có gì lạ đâu.”

“Muốn trách thì trách ngươi không có tiền trên người.”

“Nếu ngươi tu luyện thật tốt, có tu vi mạnh mẽ, vậy khi muốn kiếm tiền, đi ra ngoài tùy tiện săn giết một con Đạo thú là được. Đâu cần ta thanh toán giúp.”

“Cho nên nếu muốn yên ổn phá của. Vẫn phải cần có 4 Duy Mạnh mẽ bảo hộ mới được.”

Sau khi nghe Tống Thiên Long nói, Hải lão mỉm cười giải thích, đồng thời cũng thừa cơ thuyết phục.

“Huynh đệ.”

“Hôm nay chúng ta mới quen đã thân, sao có thể vì chút khó khăn ấy mà ảnh hưởng tới tâm tình uống rượu.”

Đúng lúc này giọng nói của diệp phong truyền đến từ đối diện.

Ba!

Ngay sau đó, Diệp Phong đập một cái hỗn độn giới lên trên bàn, lại nhìn Tống Thiên Long tiếp tục nói: “Huynh đệ, trong hỗn độn giới này, có một ít hỗn độn tinh thạch, tặng cho ngươi.”

Hả?

Hỗn độn giới?

Bên trong còn có hỗn độn tinh thạch?

Toàn bộ đều tặng ta?

Nghe được lời này của Diệp Phong, Lại nhìn hỗn độn dưới trên bàn, trong lúc nhất thời tống thiên long không tin đây là sự thực.

“Huynh đệ.”

“Chúng ta mới vừa gặp đã quen!”

“Nếu ta nhận lễ vật quý như vậy của ngươi, có phải có chút không tốt?”

Tuy nói như vậy, nhưng tống thiên long đưa tay nắm lấy hỗn độn giới không chần chờ.

“Hả?”

“Ngoài miệng nói không tốt.”

“Nhưng lại vươn tay lập tức cầm hỗn độn giới.”

“Đây chẳng lẽ là nó nói một đằng làm một nẻo trong truyền thuyết?”

Nhìn thấy thao tác cợt nhả của tống thiên long, Hải lão lập tức bị kinh hãi, thật sự không nghĩ tới thiếu chủ của mình còn không biết xấu hổ như thế.

“Mẹ nó!”

“Hỗn Độn Tinh Thạch trong chiếc nhẫn này vậy mà toàn là cực phẩm!”

“Mà số lượng tối thiểu cũng là hơn một trăm triệu khối.”

“Nhiều cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch như vậy mà lão huynh nói là chỉ có một chút?”

Khi Tống Thiên Long nhìn thấy trong Hỗn Độn giới lít nha lít nhít cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch, cả người lập tức choáng váng, hắn thật sự không nghĩ tới một chút trong miệng Diệp Phong lại là một trăm triệu khối cực phẩm hỗn độn tinh thạch.

“Chờ một chút.”

“Chỉ có một chút?”

“Có một trăm triệu khối?”

“Mẹ nó, không phải lý do thoái thác của lão huynh có vấn đề, mà là ta nghĩ sai sao.”

Lúc này, tống thiên long bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, sau đó trên mặt nở cười khổ.

“Huynh đệ.”

“Chúng ta chỉ vừa quen biết.”

“Ngươi thật sự muốn tặng chiếc Hỗn Độn giới có cả trăm triệu khối Hỗn Độn Tinh Thạch cho ta?”

Sau khi tỉnh táo lại, Tống Thiên Long nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng xác nhận.

“Đương nhiên.”

“Dù sao cũng chỉ là trăm triệu khối hỗn độn tinh thạch mà thôi.”

“So với sự vui vẻ thì nó không là cái gì.”

Nghe được câu hỏi của Tống Thiên Long, khuôn mặt Diệp Phong lộ ý cười, cho câu trả lời khẳng định.

???

Chỉ là trăm triệu khối Hỗn Độn Tinh Thạch mà thôi?

Đây chính là hơn trăm triệu khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch, kể cả như phụ thân ta ở Thiên Long tông, cũng không có nhiều cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch như thế.

Nghe được lời nói của Diệp Phong, Tống Thiên Long lộ ra vẻ giật mình. Hắn thật sự không nghĩ tới, Diệp Phong chẳng thèm để ý chỗ cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch đó chút nào.

“Tên này rốt cuộc là ai?”

“Sao trong tay hắn lại có nhiều cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch như vậy?”

“Phải biết ở hiện tại, cho dù là những thế lực cấp bá chủ, muốn lập tức xuất ra nhiều cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch như vậy cũng là một chuyện cực kỳ khó khăn.”

“Mà hắn không chỉ tùy ý lấy ra, còn tùy ý cái tặng ta, chuyện này quá không bình thường!”

Sau khi tỉnh táo lại, Tống Thiên Long chau mày trầm tư, tuy hắn hưởng thụ cuộc đời thối nát nhưng không có nghĩa hắn là một kẻ ngu.

“Thế nào?”

“Không phải chỉ là một chút Hỗn Độn Tinh Thạch thôi sao?”

“Sao thiếu chủ lại có phản ứng lớn như vậy?”

Mà hải lão đứng một bên, lúc này cũng đã nhận ra chút khác thường, sau đó dùng ánh mắt cảnh giác nhìn Diệp Phong.

Chương 1211 - Cái mẹ gì mà có một chút, đó là một trăm triệu khối!

“Tống thiếu gia.”

“Đừng căng thẳng như vậy.”

“Nếu như ta muốn hại ngươi thì trăm triệu khối Hỗn Độn Tinh Thạch này đủ để ta thuê vô số cường giả tới ám sát ngươi.”

Lúc này Diệp Phong cũng đã nhận ra sự khác thường của Tống Thiên Long, sau đó dùng thần thức truyền âm giải thích.

Hả?

Nghe được lời này của Diệp Phong, đầu tiên Tống Thiên Long sững sờ, sau đó sắc mặt buông lỏng nở nụ cười, bởi vì hắn cảm thấy

Diệp Phong nói không sai. nếu như đối phương muốn hại hắn thì trăm triệu khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch này đủ để thuê vô số cường giả đến ám sát hắn.

“Tống thiếu gia.”

“Tên ta là Diệp Phong.”

“Lần này đến tìm ngươi cũng là vì muốn kết giao bằng hữu, chỉ có vậy thôi.”

Nhìn thấy sắc mặt Tống Thiên Long dần thả lỏng, Diệp Phong cũng cười tiếp tục nói.

“Diệp thiếu gia.”

“Vậy có thể cho ta biết tại sao ngươi muốn tìm ta không?”

“Mà còn lập tức cho ta nhiều cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch như vậy.”

Sau khi nghe diệp phong nói, Tống Thiên Long lộ vẻ mặt tò mò dùng thần thức truyền âm hỏi.

“Bởi vì ngươi không thích tu luyện.”

“Bởi vì ngươi hưởng thụ cuộc đời thối nát.”

“Cho nên ta tìm ngươi.”

“Còn đưa tặng ngươi chút Hỗn Độn Tinh Thạch này là bởi vì ngươi quá nghèo, nghèo đến mức ta có chút nhìn không được.”

Nghe câu hỏi của Tống Thiên Long, Diệp Phong cũng cười giải thích.

“Thần bí!”

“Giàu có!”

“Quan trọng nhất là không có ác ý với ta.”

“Vậy có pHải ta nên nhân cơ hội này ôm chặt đùi lớn của Diệp

thiếu gia?”

Sau khi nghe Diệp Phong giải thích, Tống Thiên Long bắt đầu trầm tư. Hắn không pHải kẻ ngu, từ chuyện Diệp Phong có thể tiện tay lấy ra một trăm triệu khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch có thể thấy được đối phương tuyệt đối là tồn tại mà Thiên Long tông bọn họ cần pHải ngước nhìn.

“Diệp thiếu gia.”

“Ngươi quá tốt với ta rồi.”

“Cho nên ta muốn nhận ngươi làm đại ca.”

“Ta muốn cùng ngươi lăn lộn giang hồ.”

Rất nhanh Tống Thiên Long đã cho ra một quyết định, sau đó nhìn về phía Diệp Phong với ánh mắt chân thành tha thiết nói.

????

Đây là như thế nào?

Sao thiếu chủ còn nhận đại ca?

Hải lão đứng một bên nghe nói như thế lập tức thấy mơ hồ. Dù sao trước đó khi Diệp Phong nói chuyện với Tống Thiên Long đều dùng thần thức truyền âm, mà khi Tống Thiên Long mở miệng nói chuyện lập tức nhận đại ca, đừng nói là Hải lão, dù đổi lại là một con chó nó cũng pHải thấy mơ hồ.

“Thiếu chủ.”

“Ngươi có biết ngươi đang làm gì hay không?”

“Tuy ngươi không thích tu luyện, cả ngày ăn chơi thối nát, nhưng ngươi cũng là thiếu chủ của Thiên Long tông.”

“Sao ngươi có thể tùy tiện nhận đại ca?”

Sau khi tỉnh táo lại, Hải lão lo lắng nhìn về phía Tống Thiên Long lên tiếng nhắc nhở.

“Hả?”

“Cái gì?”

“Ta đang nhắc nhở ngươi không nên tùy tiện nhận đại ca, ngươi lại đưa Hỗn Độn giới tiểu tử kia tặng ngươi cho ta làm cái gì?”

Nhìn thấy Tống Thiên Long trực tiếp đưa Hỗn Độn giới vào tay mình, Hải lão cũng toát ra sắc mặt mơ hồ. Nhưng mơ hồ thì mơ hồ, hắn vẫn nhận lấy cái Hỗn Độn giới kia, cũng thả ra thần thức thăm dò.

“Mẹ nó!!”

“Trong cái Hỗn Độn giới này thật sự có trăm triệu khối Hỗn Độn Tinh Thạch!”

Sau khi Hải lão nhìn thấy cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch lít nha lít nhít trong Hỗn Độn giới cả người lập tức ngây ngốc tại chỗ.

“Hải lão?”

“Hiện tại ngươi cần pHải rõ ràng một chuyện.”

“Không pHải ta nhận đại ca lung tung.”

“Mà pHải xem Diệp thiếu gia có nguyện ý nhận tiểu đệ này hay không.”

Nhìn thấy bộ dạng khiếp sợ của Hải lão, Tống Thiên Long lập tức nói.

“Thiếu chủ.”

“Là ta trách lầm ngươi.”

Sau khi nghe thấy lời Tống Thiên Long nói, Hải lão mới hoàn hồn lại, sau đó trả lời một câu. Ngay sau đó ánh mắt hắn trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong, mong đợi nói: “Diệp thiếu gia, ngươi có ngại thu thêm hai tiểu đệ hay không?”

???

Nghe được lời này của Hải lão, mặc kệ là Diệp Phong hay Tống Thiên Long đứng một bên đều toát ra vẻ giật mình, bọn họ thật sự không nghĩ tới vậy mà Hải lão lại hỏi câu như vậy.

Ong! Ong! Ong!

Đúng lúc này Truyền âm Thạch trong ngực Hải lão bỗng nhiên có phản ứng

Sau đó Hải lão tràn ngập áy náy nhìn Diệp Phong một chút, đi tới một bên kích hoạt Truyền âm Thạch.

“Hải lão.”

“Người cùng Long nhi đang làm gì đó?”

“Hắn chơi chưa chán sao?”

“Còn không định về tông môn?”

“Sau khi hái lão kích hoạt Truyền âm Thạch một âm thanh hùng hậu vang lên trong đầu hắn.”

“Tông chủ đại nhân.”

“Ta và thiếu chủ đang bận nhận đại ca.”

“Ngươi còn có việc gì khác không?”

“Nếu không có chuyện gì khác ta cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch trước.”

Nghe được tiếng Tống Thiên Hà hỏi thăm liên tiếp, Hải lão có chút lo lắng đáp lại.

.....

Thiên Long tông, Thiên Long đại điện.

???

“Vội vàng nhận đại ca?”

“Còn mẹ nó hai người các ngươi cùng nhận đại ca?”

Nghe thấy Hải lão trả lời, cả người Tống Thiên Hà đều choáng váng, thậm chí hắn cảm giác đầu óc của mình không suy nghĩ kịp, tin tức này quá mẹ nó vô nghĩa.

“Hải lão”

“Có phải ngươi uống nhiều hay không?”

“Hay là các ngươi lâm vào trong huyễn cảnh, khiến ý thức của người bây giờ hỗn loạn, cho nên mới nói ra loại mê sảng này?”

Sau khi tỉnh táo lại, Tống Thiên Hà nghiêm túc hỏi thăm.

“Tông chủ đại nhân!”

“Ta không uống nhiều.”

“Chúng ta cũng không lâm vào huyễn cảnh.”

“Ý thức hiện tại của ta rất tỉnh táo, còn lời ta vừa mới nói cũng không phải lời mê sảng.”

“Cho nên đến cùng ngài còn có chuyện gì khác hay không ta bên này rất bận.”

Nghe thấy Tống Thiên Hà còn nói những lời vô nghĩa, Hải lão vội muốn chết, nhưng cũng không dám lập tức ngắt kết nối liên hệ Truyền âm Thạch.

“Hải lão.”

“Ta nhận Tống thiếu làm tiểu đệ.”

“Còn ngươi, ta cảm giác chúng ta khác nhau cho nên vẫn là thôi đi.”

Đúng lúc này tiếng của Diệp Phong truyền tới từ phía không xa

“Cái gì?”

“Đã kết thúc rồi à?”

Nghe thấy lời Diệp Phong, Hải lão đầu tiên là sững sờ, sau đó lộ ra sắc mặt mất mát.

“Aizz!”

“Hết rồi.”

“Đại ca tốt như vậy mà ta không có.”

Ngay sau đó, Hải lão ngửa đầu thở dài một tiếng, lập tức cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch.

Chương 1212 - Tông chủ đại nhân, ta và thiếu chủ đang bận nhận đại ca.

Một bên khác.

Thiên Long tông, Thiên Long đại điện.

“Điên rồi.”

“Hải lão thật là điên rồi.”

“Hắn vì nhận đại ca gì đó mà lập tức cắt đứt liên hệ Truyền âm Thạch.”

Phát hiện Truyền âm Thạch không có phản ứng, Tống Thiên Hà có chút gấp gáp. Tuy hắn không biết bên phía con mình và Hải lão xuất hiện chuyện gì, nhưng hắn biết, mình nhất định phải đi qua một chuyến.

Nếu không con trai bảo bối của mình cùng một vị trưởng lão tông môn sẽ bị người cướp chạy.

....

Hắc Nham thành, trong tửu lâu.

“Cái gì?”

“Đại ca, ngươi nói ngươi thật ra là một tên phá của?”

“Mà chuyện thích làm nhất, cũng là phá của?”

Sau khi ăn uống no đủ, Tống Thiên Long biết được tình huống này, cũng lộ ra vẻ giật mình.

“Không sai.”

“Ngươi không thích tu luyện.”

“Ta cũng không thích tu luyện.”

“Mà ngươi thích hưởng thụ cuộc đời thối nát.”

“Còn ta càng thích phá của hơn, hưởng thụ niềm vui phá của mang tới.”

Nhìn thấy Tống Thiên Long bày ra vẻ mặt giật mình Diệp Phong cười nói.

“Đại ca.”

“Vậy trong tay ngươi đến cùng có bao nhiêu tiền? Bao nhiêu đồ tốt? Mới có thể chịu được niềm yêu thích này của ngươi?”

Lúc này, Tống Thiên Long có chút lo lắng hỏi, dù sao sở thích này cần có nội tình về tài phú khó có thể tưởng tượng. Một khi tất cả Hỗn Độn Tinh Thạch và bảo vật trong tay tiêu hết vậy thì không thể tiếp tục hưởng thụ niềm vui thú phá của này nữa.

“Aizz!”

“Tống đệ.”

“Lời này của ngươi đâm chọt vào nỗi đau của ta.”

“Bởi vì Hỗn Độn Tinh Thạch cùng các loại bảo vật trong tay ta thật sự rất nhiều.”

“Dù ta liều mạng tiêu pha, căn bản cũng phá không hết.”

“Ngươi có thể hiểu được loại cảm giác mãi mãi cũng không tiêu

phá hết bất lực như thế nào sao?”

nghe được tống thiên long hỏi thăm diệp phong cực kỳ buồn bã trả lời.

???

Phá không hết?

Căn bản phá không hết?

Mẹ nó, đây là cách nói lang hổ gì?

Đây là lời con người có thể nói ra sao?

Nghe thấy Diệp Phong đau khổ như thế, trên mặt của hai người Tống Thiên Long và Hải lão trong nháy mắt đen sì. bọn họ thật sự không nghĩ tới, Diệp Phong chỉ trả lời một vấn đề nhỏ bình thường không có gì lạ, mà bên trong lại ẩn chứa điều đáng sợ như thế.

“Diệp ca!”

“Vậy bình thường ngươi cũng ưa thích phá của sao?”

“Nói thật ta còn chưa phá của nhà ta đâu.”

“Cho nên ngươi có thể đưa ta cùng trải nghiệm niềm vui phá của một chút hay không?”

Sau đó, Tống Thiên Long tràn ngập mong đợi nhìn về phía Diệp Phong nói ra nguyện vọng của mình.

Hả?

Ta đang nghĩ dẫn ngươi đi phá của như thế nào đây.

Kết quả ngươi lại tự mình đưa tới cửa.

Nghe được lời này của Tống Thiên Long, Diệp Phong cũng âm thầm vui vẻ, nhưng ngoài mặt vẫn ra vẻ trấn định nói: “Tống đệ đã nói như vậy, ta sẽ giúp ngươi thỏa mãn nguyện vọng nhỏ này, ai bảo ta là đại ca của ngươi chứ.”

Nghe Diệp Phong nói thế, Tống Thiên Long cũng lộ ra vẻ kích động, dù sao một người có thể tiện tay bỏ ra một trăm triệu khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch tặng cho ngươi vậy gia nghiệp tuyệt đối sẽ vượt qua nhận biết của bản thân ngươi.

“Diệp thiếu gia.”

“Vậy ta có thể đi theo nhìn chút việc đời được không?”

Đúng lúc này, giọng nói đầy cầu khẩn của Hải lão cũng vang lên.

“Được thôi”

“Vậy ngươi đi cùng đi.”

Nghe được Hải lão cầu khẩn đặc biệt là nhìn đến dáng vẻ tội nghiệp của Hải lão, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ đồng ý.

Bên ngoài Thần Tinh lâu.

“Diệp ca.”

“Đây là Thần Tinh lâu.”

“Nếu muốn đi vào đó cần Thần Tinh lệnh.”

“Mà nếu như không có Thần Tinh lệnh dù bất kể là ai đều không vào được.”

Nhìn Thần Tinh lâu trước mắt, Tống Thiên Long cũng có chút tự mãn, bởi vì trong tay hắn cũng có một khối Thần Tinh lệnh

“Thật sao?”

“Nhưng vì sao ta không có Thần Tinh lệnh cũng có thể vào?”

Nghe được lời này của Tống Thiên Long, sắc mặt Diệp Phong nghiền ngẫm một chút, sau đó đi về hướng cửa lớn Thần Tinh lâu.

“Diệp thiếu gia.”

Nhìn thấy Diệp Phong đi tới, Tiểu Lưu cùng một tên thủ vệ khác đứng ở cửa ra vào cung kính chào.

Mà Diệp Phong cũng nhẹ gật đầu với hai người, sau đó nghênh ngang đi vào Thần Tinh lâu.

Mẹ nó!

Chuyện như thế nào?

Quy củ của Thần Tinh lâu chẳng lẽ sửa lại rồi?

Thấy cảnh này, Tống Thiên Long có chút giật mình, sau đó lập tức đuổi theo.

“Đứng lại.”

“Hai vị muốn tiến vào Thần Tinh lâu xin đưa ra Thần Tinh lệnh.”

Thế mà ngay khi Tống Thiên Long cùng Hải lão sắp bước vào cửa lớn bị Tiểu Lưu một bên ngăn lại.

“Ta có thể đưa ra Thần Tinh lệnh không vấn đề.”

“Có điều ta muốn biết người mới vào kia không đưa ra Thần Tinh lệnh vì sao có thể đi vào?”

Sau khi nghe được lời Tiểu Lưu nói, Tống Thiên Long lộ vẻ mặt không hiểu hỏi.

“Ông chủ đặc cách.”

“Những chuyện khác không thể trả lời.”

Nghe Tống Thiên Long hỏi Tiểu Lưu lập tức giải thích.

Hả?

Ông chủ đặc cách?

“Đến cùng Diệp ca làm cái gì?

Nghe đến chỗ này Tống Thiên Long càng thêm tò mò, sau đó đưa ra Thần Tinh Lệnh mang Hải lão đuổi theo.

“Diệp ca.”

“Không cần đưa ra Thần Tinh lệnh là có thể nghênh ngang đi vào.”

“Rốt cuộc ngươi làm như thế nào?”

Sau khi đuổi kịp Diệp Phong ở lầu hai, Tống Thiên Long lộ vẻ mặt hiếu kỳ hỏi thăm.

Mà Hải lão đứng một bên cũng dựng lỗ tai lên bởi vì hắn cũng rất muốn biết Diệp Phong làm sao mà làm được?

“Tuy ta không có Thần Tinh lệnh.”

“Nhưng ta có tiền.”

“Nếu như ngươi cũng có thể lấy ra một tỉ khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch lót đường, vậy ta nghĩ hẳn là ngươi cũng không cần đưa ra Thần Tinh lệnh là có thể nghênh ngang đi tới.”

Nghe Tống Thiên Long hỏi Diệp Phong cũng cười giải thích.

???

Cầm một tỉ khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch lót đường?

Tàn bạo như thế sao?

Nghe Diệp Phong giải thích, hai người Tống Thiên Long và Hải lão lập bị kinh hãi.

Một lát sau

Lầu 4, phòng chí tôn số một.

Hả?

Đạo tượng?

Tô lão bản đang không ngừng đổi mới đạo tượng.

Mà trước người hắn, có hơn ngàn khối Ngọc Thạch, toàn bộ đều là vô cực đạo tượng Ngọc Thạch?

Chương 1213 - Diệp thiếu gia, rút cuộc ngươi cũng về đến nhà rồi.

Khiến cho Tống Thiên Long và Hải lão đi theo Diệp Phong vào phòng chí tôn số một lập tức bị màn trước mắt làm cho khiếp sợ.

Bạch!

Đúng lúc này, một đường kiếm quang màu đỏ lóe qua, đạo tượng hắc giai cự mãng mới hình thành sau lưng tô Thần Tinh lập tức bị chém vỡ. mà trên người hắn cũng xuất hiện thêm mấy vết thương nhỏ.

Mẹ nó!!!

Đạo... đạo tượng lại bị một đường kiếm khí chém vỡ.

Đây là chuyện con người có thể làm được sao?

Mà khi Tống Thiên Long và Hải lão nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm tiện tay vung ra một đường kiếm khí hủy diệt đạo tượng, lập tức ngây ngốc tại chỗ. có thể nói một kiếm vừa rồi hoàn toàn vượt qua khỏi nhận biết của họ.

“Diệp thiếu gia.”

“Cuối cùng ngươi cũng về.”

“Nếu ngươi không về nữa vậy ta sẽ bị bọn họ băm thành thịt nát.”

Lúc này Tô Thần Tinh cũng thấy được Diệp Phong trở về, sau đó khóc lóc kể lể đầy tủi thân.

“Tiểu Kiếm.”

“Tiểu Phủ.”

“Xảy ra chuyện gì?”

“Còn nữa, Tiểu Kiếm,sao ngươi cũng tới?”

Nghe thấy Tô Thần Tinh khóc lóc kể lể, đặc biệt khi nhìn thấy vết thương lít nha lít nhít trên người Tô Thần Tinh, Diệp Phong cũng lộ vẻ nghi ngờ nhìn về phía hai người hỏi.

“Chủ nhân.”

“Không phải ngài ra ngoài đi tìm người sao?”

“Ta nghĩ lúc đó khẳng định ta không bổ được, nên gọi Kiếm ca qua.”

“Như vậy hai người chúng ta phụ trách một người vậy sẽ không có vấn đề gì.”

“Còn miệng vết thương trên người hắn, cũng chỉ là khi ta bổ đao không cẩn thận bổ lệch, nên bổ lên người hắn.”

Nghe Diệp Phong hỏi, Diệp Tiểu Phủ lập tức giải thích.

“Chủ nhân.”

“Miệng vết thương trên người hắn cũng có một phần do ta chém lệch.”

“Không phải đều do tiểu phủ.”

“Có điều, chúng ta đã cố gắng tăng độ chính xác lên.”

Ngay sau đó, tiếng Diệp Tiểu Kiếm cũng vang lên theo.

Hả?

Cái mẹ gì mà bổ lệch?

“Ta thấy hai người các ngươi là cố ý!”

Nghe thấy câu trả lời của hai người, trên mặt Diệp Phong cũng nháy mắt đen sì. hắn thật sự không nghĩ tới, chỉ là hủy diệt đạo tượng mà bị bọn hắn chơi ra hoa.

“Chủ nhân.”

“Độ chính xác của chúng ta không được cao khiến ông chủ Tô bị

thương.”

“Nhưng chúng ta sẽ bồi thường.”

“Đến lúc đó chúng ta chữa trị thương thế trên người hắn, sẽ giải quyết luôn ám thương tích cóp vô số năm qua trong cơ thể hắn.”

Nhìn thấy sắc mặt Diệp Phong có chút không thích hợp Diệp Tiểu Kiếm cũng vội vàng bổ sung.

Hả?

Một lát nữa sẽ giải quyết hết những ám thương tích cóp trong cơ thể ta vô số năm qua?

Vậy không phải ta lập tức sẽ bay lên sao?

Mà Tô Thần Tinh đứng một bên nghe nói như thế, trong nháy mắt cả người kích động.

Phải biết nếu như ám thương trong cơ thể hắn được chữa trị toàn bộ, vậy hắn có khả năng bạo phát ra thực lực tuyệt đối, có thể mạnh hơn bây giờ gấp đôi.

“Nếu như ám thương trong cơ thế ta được chữa trị toàn bộ, vậy thực lực của ta có thể tăng lên gấp đôi.”

“Sau đó, nếu ta có thể thi triển ra một đạo tượng bạch giai, vậy thực lực có thể tăng thêm được mấy lần.”

“Nếu những thứ này có thể thành hiện thực, vậy ta cũng dám lập tức dẫn xuất kiếp vân đệ bát trọng thiên.”

Nghĩ đến đây, Tô Thần Tinh lập tức quyết định, sau đó nhìn về hướng hai người Diệp Tiểu Kiếm cùng Diệp Tiểu Phủ.

“Tiểu Kiếm đại nhân.”

“Tiểu Phủ đại nhân.”

“Mời các ngươi không cần tăng lên độ chính xác, cứ thỏa thích bổ ta đi.”

“Ta chịu được!”

Sau đó, Tô Thần Tinh nhìn về phía hai người đầy mong đợi hô to.

???

Không cần tăng lên độ chính xác?

Thỏa thích bổ ngươi?

Ngươi chơi biến thái như thế sao?

Nghe được tiếng la này của Tô Thần Tinh, năm người Diệp Phong, Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu Phủ, Tống Thiên Long cùng Hải lão, đều lộ ra sắc mặt chấn kinh. Bọn họ thật sự không nghĩ tới, vậy mà Tô Thần Tinh thích cách nói này.

“Chủ nhân.”

“Chuyện này... tiếp theo chúng ta nên làm như thế nào?”

Lúc này Diệp Tiểu Kiếm cũng gượng cười nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Được rồi.”

“Nếu ông chủ Tô đã thích, vậy các ngươi liền tiếp tục bổ đi.”

“Vốn ta còn nghĩ không cho các ngươi bổ, trực tiếp giúp hắn chữa trị ám thương trong người.”

Nghe Diệp Tiểu Kiếm hỏi, Diệp Phong thuận miệng đáp lại.

“Hả?”

Không cần bổ ta, cũng có thể giúp ta chữa trị ám thương?

Sao ngươi không nói sớm một chút?

“Vậy bây giờ ta phải làm gì đây, ta có thể đổi ý hay không?”

Tô Thần Tinh cách đó không xa nghe được lời này, cả người đều choáng váng. hắn không thể nghĩ tới mình lại lanh miệng.

...

“Diệp ca.”

“Hai cường giả có thể tùy ý đánh nát đạo tượng là ai vậy?”

Khi Diệp Tiểu Kiếm cùng Diệp Tiểu Phủ lại bắt đầu bổ Tô Thần Tinh, Tống Thiên Long mới đi đến bên cạnh Diệp Phong, sau đó tò mò hỏi.

“Hai người bọn họ giống như người hộ đạo.”

“Thực lực cũng bình thường thôi.”

“Không được tính là cường giả gì.”

nghe Tống Thiên Long hỏi thăm, Diệp Phong cũng cực kỳ tùy ý nói

hả?

Cái này còn không tính là cường giả?

Bọn họ không phải cường giả, vậy chúng ta còn không bằng con kiến hôi!

Nghe được lời nói của Diệp Phong, Tống Thiên Long và Hải lão đều cười khổ, bọn họ cảm giác được đi theo bên người Diệp Phong không phải bị đả kích thì cũng đang trên đường bị đả kích.

“Tống lão đệ.”

“Không phải ngươi muốn thể nghiệm một chút thú vui phá của sao?”

“Vậy hiện tại ta cho ngươi trải nghiệm một chút.”

Đúng lúc này, tiếng Diệp Phong lại vang lên, ngay sau đó hơn ngàn khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch lập tức xuất hiện trước người hắn.

Hả?

Làm gì?

Ta muốn thể nghiệm niềm vui phá của.

Không phải muốn có đạo tượng thứ hai!

Nhìn mấy ngàn khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch trước mắt, Tống Thiên Long hoảng rồi.

Phải biết rằng, hắn nắm giữ tiên thiên đạo tượng hơn nữa còn là bạch giai đạo tượng đỉnh cấp nhất.

Mà hắn không muốn tu luyện, sau đó hưởng thụ cuộc đời thối nát, hắn bị phụ thân đánh không ít lần, mà cuộc sống ăn đòn ác mộng kia hắn cũng kiên trì được hơn ngàn năm.

Mà bây giờ hắn đã thoát ra thậm chí bắt đầu hưởng thụ cuộc sống thối nát.

Nhưng nếu hắn bỗng nhiên nắm giữ đạo tượng thứ hai, thậm chí đạo tượng thứ hai còn có phẩm cấp rất cao, rất thích hợp với hắn, vậy hắn tuyệt đối sẽ lại tiến vào cuộc sống ác mộng kia.

Chương 1214 - Xin các ngươi đừng tăng độ chính xác nữa, cứ thỏa thích bổ ta đi!

Mà phụ thân của hắn rất có thể sẽ không buông tay nữa.

Nghĩ đến đây, Tống Thiên Long đột nhiên run rẩy toàn thân, sau đó khuôn mặt lộ vẻ bất an nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói: “Diệp ca, không phải ngươi nói để cho ta trải nghiệm niềm vui vẻ phá của hay sao? Vậy ngươi lấy ra nhiều Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch như vậy làm gì?

“Phá của đó.”

“Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch này quý giá cỡ nào ngươi cũng rõ ràng.

“Nếu người khác có được một khối đều sẽ cúng bái tổ tông, còn có thể được loại phẩm cấp đạo tượng nào cũng phải phó thác cho trời.”

“Còn chúng ta thì khác.”

“Mục đích của chúng ta là phá của, cho nên nếu không thích chúng ta liền đổi lại, dù là xuất hiện đạo tượng bạch giai, nếu không thích chúng ta cũng đổi.”

Nghe được câu hỏi của Tống Thiên Long Diệp Phong cũng cười giải thích.

Hả?

Người khác có thể được loại phẩm cấp đạo tượng nào vậy phải phó thác cho trời.

Mà ta muốn được loại đạo tượng nào vậy cũng là nhìn tâm tình của ta.

Đây chính là thú vui phá của sao?

Nghe được lời giải thích của Diệp Phong, Tống Thiên Long lập tứcHkinh hãi. hắn thật sự không nghĩ tới phá của lại thoải mái như vậy.

Chờ một chút.

Nếu như có thể tự mình lựa chọn.

Vậy ta lập tức lựa chọn một huyết giai đạo tượng rác rưởi không thích hợp với ta nhất, sao lại không được?

Nói đến đây, Tống Thiên Long cũng nhếch miệng nở nụ cười.

“Diệp thiếu gia.”

“Ta... ta sống hơn nửa đời người, cũng chưa từng trải nghiệm qua niềm vui phá của này.”

“Cho nên có thể cho ta trải nghiệm cùng một chút được không?”

Đúng lúc này, tiếng nói của Hải lão vang lên. Hắn rất đỏ mắt, dù sao đây chính là một cơ hội, còn có thể làm lại, thẳng đến khi tìm ra được đạo tượng thích hợp nhất với mình. Cho nên dù phải từ

bỏ tấm mặt mo này hắn cũng muốn liều một phen.

“Hải lão.”

“Vậy ngươi tự đi cầm mười khối tùy tiện chơi đùa đi.”

Sau khi nghe được lời Hải lão, Diệp Phong chỉ vào đống Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch trước mặt Tống Thiên Long nói.

???

Thiếu chủ có thể lặp lại vô hạn.

Đến lượt ta, lại thành cầm mười khối tùy tiện chơi đùa?

Chênh lệch này cũng quá lớn.

Nghe được lời Diệp Phong, Hải lão cũng cười khổ. không phải hắn không thỏa mãn, thậm chí cho dù Diệp Phong chỉ cho hắn một khối để hắn có thể nắm giữ một đạo tượng, vậy đối hắn mà nói cũng là một cơ duyên to lớn, chớ nói chi là Diệp Phong cho hắn tận mười khối.

Mà chuyện hắn khó chịu là bởi vì chênh lệch quá xa với Tống Thiên Long, dù sao hắn cũng là một tiểu đệ muốn nhận Diệp Phong làm đại ca.

“Diệp ca.”

“Ta muốn một huyết giai đạo tượng rác rưởi không thích hợp với ta nhất.”

“Nếu tìm được loại đạo tượng này ta sẽ ngừng.”

Lúc này tiếng Tống Thiên Long vang lên.

Hả?

Không thích hợp với ngươi nhất?

Còn là huyết giai đạo tượng rác rưởi nhất?

Đó là thứ ta chuẩn bị cho ông chủ Tô, mà người cần xoay được

bạch giai đạo tượng phẩm chất cao nhất thích hợp với ngươi nhất. Cho nên yêu cầu này ta khẳng định không thể thỏa mãn ngươi.

Nghĩ đến đây, Diệp Phong đã đi tới một bên sau đó ngoắc ngón tay với Diệp Tiểu Kiếm.

“Chủ nhân.”

“Có dặn dò gì không?”

Đi đến trước mặt Diệp Phong, Diệp Tiểu Kiếm cũng lộ ra vẻ mặt tò mò hỏi.

“Tiểu Kiếm.”

“Lời nói vừa rồi của ta với Tống đệ ngươi đã nghe rõ chưa?”

“Việc ta cần ngươi làm là...”

Chưa đợi Diệp Phong nói xong, Diệp Tiểu Kiếm đã ngắt lời: “Chủ nhân, ta làm việc ngươi cứ yên tâm. nếu hắn muốn một huyết giai đạo tượng bỏ đi không phù hợp với hắn nhất, vậy ta nhất định sẽ giúp hắn xoát ra.”

“Đánh rắm.”

“Ý của ta là tuyệt đối không để cho hắn tìm được huyết giai đạo tượng không thích hợp với hắn.”

“Nếu như xoát ra, vậy ngươi cũng phải nghĩ biện pháp hủy nó đi.”

“Mà ta cần ngươi làm là giúp hắn tìm ra bạch giai đạo tượng đỉnh cấp thích hợp với hắn nhất.”

“Hiểu không?”

Nghe được lời của Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Phong đen mặt nói ra suy nghĩ của mình.

???

Ông chủ Tô muốn tốt nhất thì không cho hắn, lại muốn cho hắn thứ thấp kém nhất.

Tống Thiên Long muốn thứ kém nhất cũng không cho hắn, lại muốn cho hắn thứ tốt nhất.

Chủ nhân thích chơi như thế sao?

Sau khi nghe được ý nghĩ của Diệp Phong, Diệp Tiểu Kiếm kinh hãi. Thật sự không nghĩ tới, chỉ là một hành động phá của mà Diệp Phong muốn chơi lớn như vậy.

Mà hai tên xui xẻo này còn được đặt ở cạnh nhau, đây là muốn bọn hắn hâm mộ lẫn nhau sao?

“Chủ nhân.”

“Tiểu Kiếm hiểu rõ.”

“Tiếp theo cứ giao cho ta.”

Nói xong, Diệp Tiểu Kiếm lập tức đi tới hướng Tống Thiên Long.

Mà Diệp Phong nhìn thấy mọi chuyện đã sắp đặt xong, lập tức lấy ra một cái xích đu, sau đó dùng tứ thế thoải mái nhất vừa uống rượu vừa nhìn hai ngươi giúp hắn phá của.

Một lát sau.

“Bạch giai!”

“Là bạch giai kiếm hình đạo tượng!”

“Đây là đạo tượng thích hợp nhất với ta!”

“Tiểu Phủ đại nhân, ngày đừng hủy nó nữa...”

Oành!

Chưa đợi Tô Thần Tinh nói xong, búa lớn trong tay Diệp Tiểu Phủ đã đập ra ngoài. Lập tức đánh vỡ bạch giai kiếm hình đạo tượng.

“Đạo tượng có ngàn ngàn vạn vạn hơn nữa còn có 9 cấp.”

“Muốn xuất hiện bạch giai đạo tượng kiếm hình thích hợp nhất với ta có thể nói tỷ lệ thấp vô cùng.”

“Nhưng dù vậy ta cũng đã tìm ra hai cái.”

“Kết quả toàn mẹ nó bị đánh nát.”

“Mẹ nó, đạo tâm của ta sắp sụp.”

Lúc này nhìn bạch giai kiếm hình đạo tượng hóa thành những tia sáng trắng, sắc mặt Tô Thần Tinh sụp đổ ngồi liệt trên mặt đất kêu rên.

“Hả?”

“Có cần thiết hay không?”

“Không phải chỉ là một bạch giai thích hợp với bản thân nhất thôi sao?”

“Thứ đồ bỏ đó dù có cho ta ta cũng không cần.”

“Vậy mà ngươi còn khóc, đạo tâm quá kém.”

Chú ý thấy Tô Thần Tinh vì bị hủy một bạch giai kiếm hình đạo tượng thích hợp với bản thân mà lớn tiếng kêu rên, Tống Thiên Long cũng khinh bỉ đầy mặt nói.

“Hả?”

Đúng lúc này, Tống Thiên Long cũng hấp thu xong khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch trước mắt, sau đó một huyết giai tạo tượng hình gậy gỗ ngưng tụ sau lưng hắn.

“Mẹ nó!”

“Cây gậy nát.”

“Hơn nữa còn là huyết giai đạo tượng rác rưởi nhất!”

Chương 1215 - Diệp thiếu gia, hắn chê cười ta.

“Cái này mẹ nó quả thực chính là đạo tượng chuẩn bị cho ta!”

Thấy đạo tượng lần này mình xoát ra, Tống Thiên Long hưng phấn, sau đó nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm hô lớn: “Tiểu Kiếm đại nhân, đừng chém vỡ đạo tượng này,bởi vì nó chính là thứ ta muốn có được nhất...”

Oanh!

Không đợi Tống Thiên Long nói xong, Diệp Tiểu Kiếm tiện tay vung kiếm mảnh màu đỏ trong tay, sau đó một đường kiếm khí huyết sắc xẹt qua bên mặt Tống Thiên Long, lập tức chém vỡ đạo tượng cây gậy sau lưng hắn.

“Xong!!!”

“Tiểu bảo bối của ta bị đánh chết!”

“Đạo tâm của ta mẹ nó cũng sắp sập.”

Phát giác ra, đạo tượng cây gậy gỗ bị chém vỡ Tống Thiên Long cũng ngồi liệt trên mặt đất sau đó sắc mặt sụp đổ kêu rên.

“Kiếm của ta đâu?”

“Ta mẹ nó chém chết tên nhóc khốn nạn này.”

Ngay khi Tống Thiên Long còn đắm chìm trong nỗi đau khổ của mình, giọng nói Tô Thần Tinh tràn ngập lửa giận vang lên.

“Mẹ nó.”

“Đây mẹ nó là tình huống gì?”

“Tiểu Kiếm đại nhân.”

“Cứu ta!”

Nhìn thấy trong tay Tô Thần Tinh cầm trường kiếm lao về phía mình, Tống Thiên Long giật nảy mình sau đó bò dậy nhanh chóng trốn ra sau lưng Diệp Tiểu Kiếm.

“Ông chủ tô.”

“Ngươi đang làm gì đấy?”

Lúc này, Diệp Phong vẫn đang ngồi trên ghế đu xem náo nhiệt cũng tò mò đi tới, sau đó không hiểu gì nhìn về phía Tô Thần Tinh hỏi.

“Diệp thiếu gia.”

“Tiểu tử này đang cố ý chê cười ta!”

“Ta đã mất đi bạch giai đạo tượng thích hợp với mình nhất cho nên mới ngồi trên mặt đất phát tiết một chút nỗi khổ trong lòng.”

“Còn hắn thì sao?”

“Hắn chỉ bị hủy đi một huyết giai đạo tượng rác rưởi, mà huyết giai đạo tượng đó căn bản cũng không thích hợp với hắn.”

“Kết quả cũng bởi vì một thứ đồ bỏ không thích hợp với bản thân mà hắn cũng ngồi dưới đất kêu rên, đây không phải là đang cố ý chê cười ta hay sao?”

Nghe Diệp Phong hỏi, mặt mũi Tô Thần Tinh cũng tràn đầy tủi thân khóc lóc kể lể.

???

Ai mẹ nó chê cười ngươi??

Đạo tượng rác rưởi kia trong mắt ngươi là đồ bỏ, nhưng trong mắt của ta lại là bảo bối tâm can không thể thay thế được.

Mà bảo bối của ta bị đánh nát rồi, ta mẹ nó không thể ngồi dưới đất khóc một chút hay sao?

Nghe Tô Thần Tinh giải thích, Tống Thiên Long đứng một bên lập tức mơ hồ. làm sao hắn cũng không nghĩ ra, đối phương cầm kiếm muốn chém mình là vì nguyên nhân này.

Mẹ nó!

“Ông chủ tô hình như hiểu lầm gì đó.”

“Dù sao đạo tượng mà ngươi và Tống đệ muốn không giống nhau, hoàn toàn không giống nhau.”

Lúc này, Diệp Phong cũng cười khổ, hắn cũng không nghĩ tới, Tô Thần Tinh bỗng nhiên nổi nóng lại vì nguyên nhân này.

“Ông chủ tô.”

“Chuyện này có chút hiểu lầm.”

“Bởi vì Tống đệ không thích tu luyện, cho nên hắn không cần bạch giai đạo tượng thích hợp với hắn, ngược lại muốn một huyết giai đạo tượng không thích hợp với bản thân.”

“Cho nên, khi huyết giai đạo tượng vừa rồi bị hủy hắn mới đau lòng như vậy.”

Sau đó Diệp Phong giải thích với Tô Thần Tinh.

“Cái gì?”

“Hắn không thích tu luyện?”

“Cho nên căn bản hắn cũng không muốn bạch giai đạo tượng thích hợp với hắn, lại muốn huyết tay đạo tượng không thích hợp?”

“Hắn điên rồi à?”

Nghe thấy lời Diệp Phong, trong nhất thời Tô Thần Tinh không thể tin vào tai mình.

Dù sao, có một cơ hội vô hạn xoát đạo tượng như thế, nằm mơ cũng không dám nghĩ. Vậy mà lại có người muốn quay được một huyết giai đạo tượng không thích hợp với bản thân, chuyện không hợp thói thường như vậy, đừng nói là hắn, ngay cả đổi một con chó đến, chó cũng phải mơ hồ.

“Tốt!”

“Đã giải quyết hiểu lầm.”

“Vậy mọi ngươi tiếp tục phá của đi.”

Nhìn thấy hiểu lầm đã được giải trừ Diệp Phong cũng nhìn về phía mọi ngươi cười nói.

Nửa canh giờ sau.

“Đến rồi đến rồi!”

“Đến rồi! Đến rồi tiểu bảo bối của ta lại đến.”

“Tiểu Kiếm đại nhân!”

“Lần này ngươi không thể lại.,.”

Khi một huyết giai đạo tượng không thích hợp với bản thân hiện ra, Tống Thiên Long vội vàng nói với Diệp Tiểu Kiếm, nhưng không đợi hắn nói xong, một đường kiếm khí màu đỏ đã lóe lên trước mắt hắn.

Làm gì đó?

Đây là muốn làm gì?

Lần trước là không cẩn thận.

Sao lần này còn chém nữa?

Phát hiện ra tiểu bảo bối của mình lại bị chém vỡ, tâm thái của Tống Thiên Long cũng sụp đổ hoàn toàn.

Không thích hợp!

Chuyện này không thích hợp!

Diệp thiếu gia biết rõ Tống đệ muốn đạo tượng gì nhưng vì sao vẫn liên tiếp hủy đi?

Tô Thần Tinh đứng một bên thấy cảnh này, lập tức cúi đầu trầm tư

Phá của.

Diệp thiếu gia là tên phá của.

Vậy đối với những thứ vừa trân quý lại hiếm có như Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch là pHải đi cùng phương thức phá của.

Mà Tống đệ không thích tu luyện, cho nên muốn đạt được một đạo tượng bỏ đi không thích hợp với hắn, nếu thật sự giúp Tống đệ tìm ra vậy sẽ chứng minh được những Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch đã dùng trước đó không pHải là phá của nữa bởi vì đó là vật tẫn kỳ dụng.

Nhưng nếu giúp Tống lão đệ xoát ra được một bạch giai đạo tượng đỉnh cấp thích hợp với hắn thì sao?

Đúng vậy!

Nghĩ đến đây, Tô Thần Tinh hiểu ra, sau đó dùng ánh mắt khó có thể tin được nhìn về phía Diệp Phong, đồng thời tự lẩm bẩm trong miệng : “Nếu quả thật như ta đoán, vậy ta cũng đừng hy vọng xa vời bạch giai đạo tượng thích hợp với bản thân, bởi vì chỉ có đạo tượng bỏ đi không thích hợp với ta mới phù hợp với tiêu chí phá của của Diệp thiếu gia.

Nghĩ thông suốt hết thảy, Tô Thần Tinh cũng cười khổ. Sau đó dùng tư thái tâm bình khí hòa thu lại Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch, bởi vì hắn tin cuối cùng lưu lại cho mình tuyệt đối sẽ là đạo tượng rác rưởi không thích hợp với bản thân hắn nhất.

Được rồi!

Chỉ cần có thể giúp Diệp thiếu gia dùng hết mười vạn khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch vậy ta có thể được 100 khối Vô Cực Đạo Tượng phí khổ cực.

Mà 100 khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch đó mới là hy vọng cuối cùng của ta.

Nghĩ đến đây, Tô Thần Tinh lập tức tăng nhanh tốc độ, bởi vì hắn biết, mặc kệ hắn lấy được đạo tượng gì đều sẽ bị hủy.

Một bên khác

Chương 1216 - Cái gì? Không còn? Muốn

chơi ta sao?

Cầm lấy 10 khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch Diệp Phong cho, Hải lão cũng hít sâu một hơi, sau đó chuẩn bị bắt đầu hấp thu khối thứ nhất. dù sao hắn chỉ có 10 lần cơ hội.

Ông ông ông!

Thế mà đúng lúc này, Truyền âm thạch trong ngực hắn lại có phản ứng.

“Hải lão!”

“Ta đang trên đường đến Hắc Nham Thành.”

“Các ngươi đừng nhận đại ca lung tung!”

“Sau khi Hải lão kích hoạt Truyền âm thạch, giọng Tống Thiên Hà lập tức vang lên trong đầu hắn.”

“Tông chủ đại nhân.”

“Giai đoạn nhận đại ca đã kết thúc.”

“Thật đáng tiếc, ta thất bại, không thể nhận đại ca.”

“Nhưng thiếu chủ đã thành công.”

“Hiện tại hắn có đại ca bảo bọc, là điều thoải mái biết bao nhiêu!”

Sau khi nghe được Tống Thiên Hà nói, Hải lão cũng cười giải thích.

“Thoải mái cái rắm à!”

“Ta thấy các ngươi đã bị tên gọi là đại ca kia tẩy não!”

“Ta nói cho ngươi biết!”

“Từ giờ trở đi, ngươi nhất định phải nhìn kỹ Thiên Long cho ta.”

“Còn tên đại ca tốt gì kia, chờ sau khi ta tới sẽ lập tức vạch trần hắn.”

Nghe được Hải lão giải thích, Tống Thiên Hà cố nén lửa giận nói.

“Đúng rồi.”

“Các ngươi đang làm gì?”

“Nếu không có chuyện gì, để Thiên Long cách xa tên đại ca tốt gì kia một chút.”

Đúng lúc này, bỗng nhiên Tống Thiên Hà nghĩ ra điều gì đó vội vàng hỏi.

“Tông chủ đại nhân.”

“Bây giờ chúng ta đang bận xoát đạo tượng chơi đây.”

“Mà ta lập tức sẽ trở thành tu sĩ cường đại nắm giữ đạo tượng.”

“Còn thiếu chủ, hắn cũng sắp trở thành tu sĩ có thiên phú đỉnh cấp nắm giữ hai đạo tượng!”

Nghe nói như thế, Hải lão cũng hưng phấn trả lời.

“Mẹ nó!”

“Các ngươi trúng huyễn thuật mạnh mẽ gì đó?”

“Hải lão!”

“Ngươi nhanh tỉnh táo lại, hiện tại các ngươi thấy được Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch tượng ngọc thạch, cho dù có bao nhiêu cũng chỉ là ảo giác không chân thực!”

Nghe được lời này của Hải lão, lập tức Tống Thiên Hà nghĩ tới điều gì đó, sau đó hô lớn.

Ba!

Nghe, Tống Thiên Hà nói vậy, Hải lão trực tiếp cắt đứt liên hệ truyền âm. sau đó lắc đầu nói: “Những khối Vô Cực Đạo Tượng

Ngọc Thạch này có phải thật hay không, chúng ta có thể không biết sao?”

“Nếu lại bị tông chủ đại nhân tẩy lão, vậy làm hại chúng ta lên trời rồi!”

Nói xong, khuôn mặt Hải lão lộ vẻ mong đợi lấy ra khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch đầu tiên, sau đó bắt đầu hấp thu lực lượng đặc biệt bên trong nó đồng thời âm thầm cầu khẩn: “Tới đi một pháp nhập hồn đi!”

“Gì đây?”

“Có phải Hải lão điên rồi hay không?”

“Thế mà chủ động cắt đứt liên hệ Truyền âm thạch.”

“Đến cùng hắn có để tông chủ ta đây vào mắt nữa hay không?”

“Nhìn Truyền âm thạch trong tay không có phản ứng một lần nữa Tống Thiên Hà thật sự tức giận, thậm chí tức đến mức toàn thân co quắp.

....

Chạng vạng tối buông xuống.

“Hệ thống.”

“Mười vạn khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch hiện tại còn lại bao nhiêu?”

Nhìn thấy sắc trời ngoài cửa sổ dần tối đi, Diệp Phong hỏi thăm hệ thống.

“Đinh! Kí chủ, còn thừa lại 306 khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch, chỉ cần phá hết toàn bộ vậy sản phẩm phá của hôm nay coi như hoàn thành.”

Khi Diệp Phong vừa hỏi, âm thanh của hệ thống đã lập tức vang lên trong đầu hắn.

“Cái gì?”

“Không còn?”

“Tiểu Kiếm đại nhân, có phải ngươi đang đùa ta hay không?”

Đúng lúc này, Tống Thiên Long kinh hô.

Điên rồi!

Lúc này Tống Thiên Long cảm giác hắn muốn điên rồi!

Bởi vì hắn xoát đạo tượng cả một ngày, trọn vẹn xoát ra mấy trăm đạo tượng rác rưởi không thích hợp bản thân, kết quả toàn bộ đều bị Diệp Tiểu Kiếm chém vỡ.

Mà bây giờ, bỗng nhiên hắn xoát ra một bạch giai đạo tượng cực kỳ thích hợp với bản thân, vậy mà sau đó đối phương nói không còn Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch, tình huống này quả thực muốn lấy mạng hắn.

“Nói đùa?”

“Ai đùa giỡn với ngươi?”

“Ta chỉ nói sự thật, trong tay ta thật sự không còn Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch.”

Nghe thấy tiếng nói của Tống Thiên Long, sắc mặt Diệp Tiểu Kiếm bình tĩnh trả lời.

“Không đúng!”

“Vẫn còn mà!”

“Bên ông chủ Tô còn rất nhiều mà!”

“Ngươi có thể đến đó lấy cho ta một chút được không?”

Lúc này Tống Thiên Long chú ý tới Tô Thần Tinh bên kia còn rất nhiều Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch, sau đó nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm đề nghị.

“Không lấy được?”

Nghe được lời của Tống Thiên Long, Diệp Tiểu Kiếm quả quyết cự tuyệt

“Hả?”

“Không lấy được?”

“Vì sao không lấy được?”

“Không phải đều là phá của hay sao, ai phá chả giống nhau.”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm cự tuyệt đề nghị này của mình, Tống Thiên Long cảm thấy mơ hồ.

“Tiểu Kiếm đại nhân.”

“Vì sao không lấy được?”

“Không phải đều là phá của thôi sao?”

“Mà khi ta lấy chỗ ông chủ Tô cũng có thể tăng tốc sự phá của mà!”

Sau đó Tống Thiên Long nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm không hiểu mà hỏi.

“Vì sao?”

“Bởi vì ông chủ Tô đã hấp thu xong chỗ Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch còn lại.”

“Bây giờ không còn nữa ta lấy cho ngươi kiểu gì?”

Nghe được câu hỏi của Tống Thiên Long, Diệp Tiểu Kiếm cũng thành thật giải thích.

???

Con mẹ nó hấp thu xong?

Không phải còn hơn 300 khối kia sao?

Ngươi coi ta là tên mù?

Nghe được lời giải thích của Diệp Tiểu Kiếm, Tống Thiên Long lập tức chỉ vào hơn 300 khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch trước ngươi Tô Thần Tinh nói: "Tiểu Kiếm đại nhân, vẫn chưa hấp thu xong mà không pHải còn hơn 300..."

Oanh!

Không đợi Tống Thiên Long nói xong, sắc mặt hắn tối sầm lại, lập tức ngã ra mặt đất.

"Ta nói hết là hết!"

"Xong ngươi còn cố chấp như thế."

Nhìn thấy Tống Thiên Long té xỉu trên mặt đất, Diệp Tiểu Kiếm cũng yên lặng thu hồi thanh đao của mình

Cách đó không xa.

"Xoát cả một ngày."

"Rốt cuộc Tống đệ cũng soát ra được một bạch giai đạo tượng cực kỳ thích hợp với bản thân."

"Mà mọi chuyện cũng như ta đoán, sau khi hắn xoát ra được đạo tượng mình không mong muốn nhất thì cũng không có cơ hội đổi đạo tượng được nữa."

Chú ý tới Diệp Tiểu Kiếm bỗng nhiên xuất hiện sau lưng Tống Thiên Long, sau đó trực tiếp đánh hắn ngất xỉu, Tô Thần Tinh ngược lại không có chút giật mình nào, bởi vì hắn đã sớm đoán được chuyện này.

Chương 1217 - Ta nói hết là hết, sao ngươi còn cố chấp?

"Chỉ còn lại ta."

“Chỉ cần sau khi ta hấp thu xong một khối Vô Cực Đạo Tượng cuối cùng, không xoát ra được đạo tượng thích hợp với bản thân vậy coi như hoàn thành nhiệm vụ phá của.”

Nghĩ đến đây, Tô Thần Tinh lập tức tăng nhanh tốc độ hấp thu, cũng hoàn toàn không thèm để ý mình xoát ra được đạo tượng gì hiện tại hắn chỉ muốn mau chóng tiêu sạch hơn 300 khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch này,

Không sai, sau đó nhận lấy 100 khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch phí khổ cực của mình.

Một lát sau

“Đinh, chúc mừng kí chủ hoàn thành sản phẩm phá của ngày hôm nay, khen thưởng đột phá một đại cảnh giới, khen thưởng mảnh vở Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch * 3”

Sau khi Tô Thần Tinh hấp thu xong khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch cuối cùng, âm thanh khen thưởng của hệ thống cũng vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Lại thưởng cho ta 3 mảnh vở Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch.”

“Vậy trong tay của ta hiện tại đã có 16 mảnh vở Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch.”

“Mà theo tốc độ này, nếu phải lấy được 100 mảnh vở Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch vậy cũng không phải việc gì khó

Nghe được âm thanh khen thưởng của hệ thống, Diệp Phong cũng nhếch miệng nở nụ cười.

Một bên khác.

“Đau quá!”

“Cổ ta đau quá!”

“Là ai đánh lén ta?”

Lúc này Tống Thiên Long hôn mê cũng chầm chậm mở hai mắt ra

sau đó xoa cổ đứng dậy từ dưới đất.

“Mẹ nó!”

“Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch đâu?”

“Sao đã mất hết rồi?”

Khi Tống Thiên Long mơ mơ màng màng nhìn về hướng Tô Thần Tinh, phát hiện hơn 300 khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch trước mặt đối phương đã biến mất không thấy, đôi mắt hắn trợn tròn hô lớn

“Tống Thiên Long.”

“Trước đó ta đã nói ông chủ tô đã không còn Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch

nhưng ngươi lại không tin.”

Đúng lúc này giọng Diệp Tiểu Kiếm vang lên

Hả?

Đó là ta không tin à?

Đó là bởi vì ông chủ Tô thật sự vẫn còn.

Chờ một chút!

Đúng lúc này, bỗng nhiên Tống Thiên Long nghĩ tới điều gì đó sau đó nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm hỏi: “Tiểu Kiếm đại nhân, khi nãy là ngươi đánh ta ngất xỉu sao?”

“Tống Thiên Long!”

“Cơm có thể ăn bậy, nhưng nói không thể nói bậy!”

“Cái gì mà ta đánh ngươi ngất xỉu?”

“Rõ ràng là ngươi đưa cổ đụng vào tay ta, sau đó ngươi ngất đi, đâu liên quan gì đến ta.”

Sau khi nghe Tống Thiên Long nói, Diệp Tiểu Kiếm cũng chững chạc đàng hoàng thêu dệt vô cớ.

???

Ta đưa cổ đụng vào tay ngươi?

Sau đó ta mới ngất đi?

Lời giải thích ngượng nghịu như thế mà ngươi cũng có thể nói ra miệng?

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm giải thích, trong lúc nhất thời Tống Thiên Long không thể tin vào tai mình, hắn chẳng thể nghĩ tới loại cường giả cấp bậc như Diệp Tiểu Kiếm vậy mà có thể nói ra lời không biết xấu hổ như thế.

“Các vị.”

“Nếu là không còn chuyện gì thì tan đi.”

“Ta muốn nghỉ ngơi.”

Đúng lúc này, tiếng nói của Diệp Phong vang lên.

“Chủ nhân.”

“Vậy chúng ta cáo lui trước.”

Nghe được lời Diệp Phong nói, hai ngươi Diệp Tiểu Kiếm và Diệp Tiểu Phủ sách Tống Thiên Long và Tô Thần Tinh như xách con gà rời khỏi phòng.

Mà Hải lão đứng một bên không thấy ai nhìn mình, cũng nhón chân nhanh chóng đi ra ngoài.

“Rốt cục cũng yên tĩnh.”

“Hiện tại có thể đi tìm thất tiên nữ chơi game rồi.”

Nhìn thấy tất cả mọi ngươi đã rời khỏi phòng, Diệp Phong cũng nằm dài trên giường sau đó lấy ra một chiếc chăn mới tinh tiến vào mộng đẹp.

...

“Xong!”

“Xong hết rồi!”

“Nếu phụ thân ta biết tình huống hiện tại, vậy hắn tuyệt đối sẽ bức bách ta tu luyện lần nữa.”

“Vậy ta làm sao còn có thể hưởng thụ nhân sinh thối nát nữa đây?”

Đi vào lầu một đại sảnh, sắc mặt Tống Thiên Long sụp đổ nói.

“Tống thiếu.”

“Tuy nắm giữ một bạch giai đạo tượng cực kỳ thích hợp với bản thân, nhưng nếu ngươi thật sự không thích tu luyện, chỉ cần chống lại một chút là không có vấn đề gì.”

Nghe được lời của Tống Thiên Long, Tô Thần Tinh đứng một bên cũng an ủi

“Ông chủ Tô.”

“Nếu chỉ có một bạch giai đạo tượng thích hợp với bản thân ta chắc chắn sẽ không tuyệt vọng như thế. Nhưng vấn đề là ta còn một tiên thiên đạo tượng mà cũng là một bạch giai đạo tượng.”

“Nói cách khác, ta có hai bạch giai đạo tượng cực kỳ thích hợp với bản thân ta, mà trong tình huống này chỉ sợ dù ta có phản kháng thế nào cũng không gánh được.”

Sau khi nghe Tô Thần Tinh nói, sắc mặt Tống Thiên Long buồn khổ giải thích.

???

Người khác nếu là có một bạch giai đạo tượng thích hợp với bản thân đều phải nở hoa trong bụng.

Kết quả mẹ nó ngươi còn có hai cái?

Có điều kiện tu luyện tốt như vậy mà mẹ nó lại không muốn tu luyện?

Ngươi chơi như thế, còn muốn để cho chúng ta sống hay không?

Nghe được lời của Tống Thiên Long, tâm thái Tô Thần Tinh lập tức bùng nổ, hắn không thể nghĩ tới bảo bối tâm can mình tha thiết mơ ước trong mắt Tống Thiên Long lại như đồ bỏ đi.

Loại đả kích này đừng nói là ngươi, chó cũng gánh không được.

“Hả?”

“Chuyện như thế nào?”

“Sao ông chủ Tô còn đứng đó khóc?”

Lúc này khi nhìn thấy Tô Thần Tinh ngồi dưới đất khóc lớn, Tống Thiên Long cũng thấy mơ hồ, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Ta thảm như vậy còn không khóc, ngươi khóc cái lông gà gì?”

“Ông chủ Tô.”

“Một trăm khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch này trước đó chủ nhân đã hứa hẹn tặng phí khổ cực cho ngươi.”

“Ngươi cất kỹ.”

Lúc này Diệp Tiểu Kiếm đi tới trước mặt Tô Thần Tinh, sau đó đưa ra một Hỗn Độn Giới.

“Cảm ơn Diệp thiếu gia!”

“Cảm ơn Tiểu Kiếm đại nhân!”

Nghe được lời này của Diệp Tiểu Kiếm, Tô Thần Tinh ngừng khóc. Sau đó khuôn mặt lộ vẻ kích động nhận lấy Hỗn Độn Giới.

???

“Đây là phí khổ cực gì?”

“Sao ta không có?”

Thấy cảnh này Tống Thiên Long có chút nghi hoặc.

“Ông chủ Tô.”

“Đây là phí khổ cực gì?”

Sau đó Tống Thiên Long nhìn Tô Thần Tinh hỏi.

“Phí khổ cực giúp đở phá của.”

“Cũng là giúp Diệp thiếu gia phá hết những Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch kia mà lấy được phí này.”

“Cái gì?”

“Ngươi không có sao?”

Nghe thấy Tống Thiên Long hỏi, Tô Thần Tinh ngạc nhiên hỏi lại.

“Ta không có!”

“Từ đầu tới cuối Diệp ca đều không nói với ta chuyện phí khổ cực gì đó!!”

Chương 1218 - Mẹ nó! Phụ thân trâu bò như thế sao?

Nghe thấy Tô Thần Tinh hỏi, Tống Thiên Long cũng mơ hồ mà trả lời.

“Thiếu chủ!”

“Ngươi quên chúng ta tới không phải là để trải nghiệm niềm vui phá của hay sao?”

“Vậy khẳng định sẽ không có phí khổ cực.”

Đúng lúc này, tiếng Hải lão vang lên trong đầu Tống Thiên Long.

“Hả?”

“Đúng nhỉ.”

“Ta tới là để trải nghiệm niềm vui phá của.”

“Cũng không phải đến để giúp đỡ.”

“Vậy khẳng định sẽ không có phí khổ cực.”

Nghe được lời này của Hải lão, Tống Thiên Long cũng cười khổ, trong lòng khổ sở nghĩ: “Cũng làm cùng một việc, ngươi ta có phí khổ cực còn ta thì không. Quan trọng nhất là ta còn chưa được trải nghiệm niềm vui phá của này, ta rất khó chịu!”

“Ông chủ Tô.”

“Chúng ta thương lượng một chút.”

“Trong tay ngươi có 100 khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch chắc chắn dùng không hết.”

“Cho nên ngươi có thể chia cho ta một khối được không? Ta chỉ cần một khối là được!”

Sau đó Tống Thiên Long đánh chủ ý vào phí khổ cực của Tô Thần Tinh.

“Không được!”

“Nói câu không dễ nghe, 100 lần cơ hội ta không nhất định có thể xoát ra bạch giai đạo tượng thích hợp với ta. Cho nên mỗi một cơ hội đối với ta đều cực kỳ quan trọng.”

Nhìn thấy Tống Thiên Long nhìn tới 100 khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch của mình, Tô Thần Tinh không do dự mà từ chối.

“Aizz!”

“Hết thật rồi!”

“Đây là hết thật rồi!”

Nghe thấycâu trả lời của Tô Thần Tinh, Tống Thiên Long cũng toát ra vẻ tuyệt vọng.

Oanh!

Đúng lúc này cửa lớn ở lầu một bỗng nhiên bị ngươi mạnh mẽ đá văng, sau đó Tống Thiên Hà sải bước đi từ bên ngoài vào.

“Thiên Long!”

“Đại ca tốt trong miệng ngươi đâu?”

“Để Xem ta vạch trần hắn thế nào.”

Sau khi đi tới Tống Thiên Hà nhìn Tống Thiên Long hỏi.

“Phụ thân!”

“Vị đại ca tốt kia của ta đang nghỉ ngơi.”

“Ngươi đừng đi quấy rầy hắn.”

“Còn nữa, ngươi vạch trần hắn cái gì? Sao ta không hiểu ý ngươi nói gì?”

Đối với chuyện Tống Thiên Hà đột nhiên đến đây, Tống Thiên Long cũng có chút giật mình, sau đó không hiểu mà hỏi.

“Nghỉ ngơi cái rắm!”

“Dám lừa phỉnh con trai của Tống Thiên Hà ta!”

“Ngươi nhìn Xem ta không chỉnh chết hắn!”

Nhìn thấy Tống Thiên Long bảo vệ tên lừa gạt kia như thế, Tống Thiên Hà tức đến mức hổn hển mắng lớn.

“A?”

“Ngươi muốn quấy rối chủ nhân nghỉ ngơi?”

“A?”

“Ngươi muốn thương tổn chủ nhân?”

Đúng lúc này tiếng nói nghiền ngẫm của Diệp Tiểu Kiếm cùng Diệp

Tiểu Phủ vang lên. Đồng thời trong lòng hai người thầm nghĩ: "Đang lo quá nhàn rỗi không có chuyện gì làm, không phải là có việc tự tìm đến đây sao."

"Hai vị đại nhân!"

"Đây chỉ là hiểu lầm!"

"Phụ thân ta căn bản không rõ tình huống là gì, hy vọng hai vị đại nhân đừng..."

Xoát xoát!

Không đợi Tống Thiên Long nói xong, hai ngươi Diệp Tiểu Kiếm và Diệp Tiểu Phủ lập tức xuất hiện trước mặt Tống Thiên Hà. Sau đó mỗi ngươi xách một tay Tống Thiên Hà lập tức phóng lên trời, trong chớp mắt đã biến mất trong tầm mắt của mọi người.

Nhìn thấy lỗ thủng lớn xuyên thấu toàn bộ thần tinh lâu, Tống Thiên Long, Hải lão và Tô Thần Tinh lập tức ngây ngốc tại chỗ.

"Hai vị!"

"Ta đi nghỉ trước."

"Chờ hai vị đại nhân kia xoát xoát xong rồi sẽ mang Tống tông chủ trở về."

Sau khi tỉnh táo lại, Tô Thần Tinh nhìn về phía hai người nói một câu như vậy, sau đó đi về phía bậc thang lên lầu.

"Aizz!"

"Phụ thân đắc tội ngươi nào không tốt, sao lại đắc tội đại ca tốt của ta!"

"Hắn cũng thật là trâu bò."

Nhìn thấy Tô Thần Tinh rời đi,Tống Thiên Long cũng cảm thấy bất đắc dĩ.

"Thiếu chủ!"

“Ngươi vẫn là quan tâm ngươi một chút đi.”

“Nếu tông chủ đại nhân biết ngươi nắm giữ hai bạch giai đạo tượng thích hợp với bản thân.”

“Vậy về sau chỉ sợ ngươi không thể hưởng thụ tiếp nhân sinh thối nát này nữa.”

Lúc này, âm thanh của Hải lão vang lên.

“Hải lão!”

“đương nhiên ta biết chuyện này.”

“Nhưng vấn đề là ta không còn Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch, cho dù ta muốn giải quyết vấn đề này cũng không giải quyết được!”

Nghe thấy Hải lão nhắc nhở, Tống Thiên Long cũng bất đắc dĩ trả lời.

“Thiếu chủ.”

“Có phải ngươi đã quên trước đó Diệp thiếu gia cho ta 10 khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch, cho ta tùy tiện xoát chơi.”

“Mà ta chỉ dùng 9 khối, còn dư lại một khối.”

“Chỉ cần ngươi hấp thu khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch này nhất định có thể xoát ra được một đạo tượng rác rưởi.”

Nói xong Hải lão đưa khối Vô Cực Đạo Tượng mình dư kia ra.

“Hải lão!”

“Ngươi quá ra sức rồi!”

Nhìn thấy Hải lão lấy ra khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch này, Tống Thiên Long kích động thiếu chút nữa nhảy dựng lên.

Sau đó, Tống Thiên Long thừa dịp phụ thân không có ở đây, nhanh chóng hấp thu khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch này.

Một lát sau.

“Mẹ nó!”

“Đây là tình huống như thế nào?”

“Đổi mới ra loại đạo tượng này, lại giống trước kia như đúc!”

“Mẹ nó, ta vừa đổi mới cũng như không?”

Sau khi Tống Thiên Long phát hiện đạo tượng mình mới xoát ra được này lại giống bạch giai đạo tượng thích hợp với hắn trước đó như đúc, cả ngươi sắp điên rồi.

“Mẹ nó!”

“Thế này mà cũng được?”

“Nây phải nói là thiếu chủ có vận khí tốt hay là vận khí không tốt?”

Hải lão đứng một bên phát hiện được chuyện này, cũng toát ra sắc mặt khó tin.

Mấy canh giờ sau.

“Thiên Long!”

“Hải lão!”

“Hai người điên kia thật quá kinh khủng.”

“Đánh ta như đánh con, rốt cuộc bọn họ là ai?”

Lúc này Tống Thiên Hà bị đánh thành đầu heo cũng lộ vẻ mặt hoảng sợ nhìn về phía hai ngươi hỏi.

“Phụ thân.”

“Bọn họ là hộ đạo giả bên cạnh Diệp ca.”

“Mà ngươi muốn tìm Diệp ca gây phiền phức bọn họ không đánh ngươi thì đánh ai?”

“Còn nữa sao ngươi lại nói Diệp ca là tên lừa gạt?”

Lúc này Tống Thiên Long cũng nghi ngờ hỏi.

“Các ngươi nhận đại ca!”

“Còn vô hạn xoát Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch.”

“Chuyện này rất không bình thường.”

“Dặc biệt là xoát Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch một cách vô hạn, ai lại có nhiều Vô Cực...”

Oanh!

Không đợi Tống Thiên Hà nói xong, Tống Thiên Long lập tức phóng ra hai bạch giai đạo tượng của mình, tình cảnh này lập tức khiến Tống Thiên Hà choáng váng.

Một lát sau.

“Thật sự đại ca của ngươi cho ngươi mấy vạn khối Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch để ngươi tùy tiện soát?”

Chương 1219 - Dù sao tiểu nhân cũng nhận rồi, thêm một lão nhân cũng không sao.

“Đây mẹ nó là một đại ca tốt!”

“Cái này mẹ nó so với cha còn hơn cha!”

Sau khi thấy rõ chuyện này, Tống Thiên Hà cũng không nhịn được mà hô to, vì đổi lại là hắn, nếu hắn có nhiều Vô Cực Đạo Tượng Ngọc Thạch và cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch như vậy khẳng định hắn không thể hào phóng được như thế.

“Đúng rồi.”

“Vị đại ca tốt trong miệng ngươi kia hiện tại đang nghỉ ngơi ở phòng nào?”

Sau đó Tống Thiên Hà nhìn về phía Tống Thiên Long hỏi.

“Phụ thân.”

“Diệp ca đang ở phòng chí tôn số một lầu bốn nghỉ ngơi.”

“Ngươi hỏi chuyện này để làm gì?”

Trả lời xong, Tống Thiên Long nghi ngờ hỏi lại.

“Làm gì?”

“Đương nhiên là đi cửa sau!”

“Đến sáng mai, ta đi biểu đạt lòng biết ơn với Diệp thiếu gia.”

“Dù sao hắn đã giúp con trai ta trở thành người nắm giữ song bạch giai đạo tượng, thành thiên tài tuyệt thế.”

Nghe thấy Tống Thiên Long hỏi, Tống Thiên Hà lập tức giải thích, sau đó đi về phía bậc thang.

“Phụ thân.”

“Đây thật ra là chuyện ngoài ý muốn ta mới nắm giữ bạch giai đạo tượng thứ hai này.”

“Mà ta thật sự không thích tu luyện!”

“Cho nên có thể cho ta giống như trước kia tự do hưởng thụ sinh hoạt hay không?”

Nhìn thấy Tống Thiên Hà chuẩn bị rời đi, Tống Thiên Long lộ vẻ mặt bất an hỏi.

“Thiên Long!”

“Cho dù có phải ngoài ý muốn hay không ta cũng mặc kệ.”

“Ngươi chỉ có hai con đường có thể chọn hoặc là chăm chỉ tu luyện, hoặc là ta đánh chết ngươi.”

Nói xong Tống Thiên Hà lập tức đi lên lầu hai, biến mất trong tầm mắt của Tống Thiên Long và Hải lão.

“Thiếu chủ.”

“Lúc này giống như ngươi xong thật rồi!”

Khi nảy tiếng nói đùa bỡn của Hải lão vang lên.

“Đúng vậy!”

“Lần này thật sự xong rồi!”

“Mà ta cũng không nghĩ tới, nhận được một đại ca tốt vậy mà lại chôn vùi tuổi già tốt đẹp của ta!”

Sau khi nghe được lời Hải lão, Tống Thiên Long cũng lắc đầu cười khổ trả lời.

...

Sáng sớm hôm sau.

“Aizz!”

“Lại làm nhàu nát một bộ chăn mền mới tinh.”

“Cũng không biết lúc nào sư tôn mới có thể phi thăng Hỗn Độn Giới để cứu vớt những cái chăn này đây!”

Nhìn cái chăn thủng trăm ngàn lỗ trước mắt, Diệp Phong bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó thu vào bên trong không gian hệ thống.

“Đầu tiên xem xét sản phẩm phá của mới thay đổi hôm nay một chút đi.”

Sau đó Diệp Phong nhìn vào những sản phẩm phá của đổi mới ngày hôm nay.

“Sản phẩm phá của hôm nay: Lạc Thần Minh Chỉ * 100.000.”

“Lạc Thần Minh Chỉ: Bảo vật đặc biệt của Hỗn Độn Giới, khi viết chữ hoặc vẽ tranh bên trên có thể dung nhập năng lượng kiếm ý, đao ý, thần thông, đạo tượng của bản thân.”

“Lại mẹ nó cho có chút tin tức như vậy.”

“Hệ thống này lười chết được rồi.”

Nhìn thấy hệ thống đưa tin tức về sản phẩm phá của, Diệp Phong bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó lẩm bẩm: “Xem ra còn phải tìm người hỏi một chút, hiểu rõ hơn về Lạc Thần Minh Chỉ mới được.”

Sau đó Diệp Phong mặc y phục vào rồi đi thẳng đến cửa phòng trọ.

“Ừm?’

“Ngươi là ai?”

Khi Diệp Phong mở cửa phòng, nhìn thấy một nam tử trung niên xa lạ đứng bên ngoài, nghi ngờ hỏi.

Oành!

“Diệp thiếu gia.”

“Ta muốn làm tiểu đệ của ngươi!”

“Hy vọng có thể cho ta một cơ hội biểu hiện.”

Nghe câu hỏi của Diệp Phong, Tống Thiên Hà không trả lời mà lập tức quỳ xuống, sau đó tràn đầy mong đợi nói ra suy nghĩ của mình.

???

“Làm tiểu đệ của ta?”

“Không phải là muốn nhận ta làm đại ca đó sao?”

“Thế nào? Người của Hỗn Độn Giới đều thích nhận đại ca như thế à?”

Nghe được lời của Tống Thiên Hà, Diệp Phong cũng có chút giật mình sau đó hỏi: “Ngươi là ai? tại sao muốn làm tiểu đệ của ta?”

“Diệp thiếu gia.”

“Ta là phụ thân của Thiên Long.”

“Bởi vì ta thấy tiểu tử Thiên Long kia có rất nhiều thiếu sót trong việc làm tiểu đệ, cho nên ta muốn làm tiểu đệ của ngươi cùng hắn, bù đắp cho thiếu sót của hắn.”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Tống Thiên Hà cũng thành thật trả lời.

“Hả?”

“Phụ thân của Tống Thiên Long?”

“Cũng muốn tới làm tiểu đệ của ta?”

“Còn mẹ nó gắn vào mỹ danh đền bù cho thiếu sót của Tống Thiên Long?”

“Loại lý do này mà ngươi cũng bịa ra được?”

Sau khi nghe Tống Thiên Hà nói, Diệp Phong bị làm cho kinh hãi. Thật sự hắn không nghĩ đến vậy mà đối phương có thể bịa ra lý do

như vậy.

“Chờ một chút!”

“Dù sao tiểu nhân cũng thu rồi, thu thêm một lão nhân cũng được mà.”

“Mà đối phương còn là tông chủ Thiên Long tông, nếu thu hai ngươi bọn họ làm môn đồ phá của cũng là một lựa chọn tốt.”

Nghĩ đến đây Diệp Phong ra vẻ trầm tư.

“Tống tông chủ.”

“Kỳ thật ta không muốn nhận ngươi.”

“Có điều, nhìn trên mặt mũi của con trai ngươi ta cũng miễn cưỡng nhận lấy.”

Sau khi trầm tư một chút, Diệp Phong nói với Tống Thiên Hà quyết định của mình.

“Hả?”

“Đồng ý?”

“Diệp thiếu gia đồng ý?”

“Vậy chẳng phải chúng ta cũng muốn lên trời hay sao?”

Nghe được câu trả lời của Diệp Phong, Tống Thiên Hà kích động đến mức toàn thân run rẩy, sau đó vội vàng nói: “Diệp ca, hai cha con chúng ta từ đây về sau nhất định sẽ làm việc cho ngươi thật tốt!”

“Tống tông chủ.”

“Bây giờ có một cơ hội biểu hiện dành cho ngươi.”

“Ta hỏi ngươi một câu, ngươi có nghe nói qua Lạc Thần Minh Chỉ không?”

Nhìn thấy Tống Thiên Hà kích động như vậy, khuôn mặt Diệp

Phong cũng lộ ra ý cười hỏi thăm về Lạc Thần Minh Chỉ.

“Diệp ca!”

“Về sau ngươi cứ gọi ta là lão Tống đi.”

“Còn về Lạc Thần Minh Chi, thật sự ta biết được một chút.”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Tống Thiên Hà trả lời.

“À.”

“Vậy ngươi nói ta nghe một chút.”

“Thấy Tống Thiên Hà trả lời, sắc mặt Diệp Phong đầy vui vẻ sau đó đưa Tống Thiên Hà vào phòng.”

“Diệp ca.”

“Lạc Thần Minh Chỉ này là một loại bảo vật cực kỳ đặc biệt.”

“Bởi vì nó có thể dung nạp bất cứ lực lượng nào.”

“Mặc kệ là kiếm ý, đao ý, hay là thần thông đạo tượng nó đều có thể dung nạp vào.”

“Mà người sử dụng chỉ cần viết hoặc vẽ lên trên, trực tiếp phóng ra lực lượng mình muốn dung nhập vào đó là có thể hoàn thành.”

Sau khi tiến vào phòng trọ, Tống Thiên Hà nói ra chuyện về Lạc Thần Minh Chỉ.

“Lão Tống.”

Chương 1220 - Đặc điểm của Lạc Thần Minh Chỉ, chuẩn bị phá của.

“Theo như lời ngươi nói, chẳng phải bất luận một tu sĩ nào đều có thể sử dụng Lạc Thần Minh Chỉ này?”

“Còn những lực lượng Lạc Thần Minh Chỉ có thể hấp thu kia lại có

lợi ích gì?”

Nghe Tống Thiên Hà trình bày, Diệp Phong tiếp tục hỏi.

“Diệp ca.”

“Ngươi nói không sai, Lạc Thần Minh Chỉ này đúng là bất kỳ tu sĩ nào cũng có thể sử dụng.”

“Nhưng tu sĩ phổ thông nếu sử dụng thì có chút lãng phí.”

“Chỉ có những cường giả đứng đầu hoặc nắm giữ lực lượng đặc biệt nào đó sử dụng mới xem như vật tẫn kỳ dụng.”

“Bởi vì sau khi những cường giả đó dung nhập lực lượng vào Lạc Thần Minh Chỉ, những tu sĩ khác có thể thông qua Lạc Thần Minh Chỉ cảm ngộ được cỗ lực lượng đó.”

“Giống như những thế lực cấp bá chủ kia, trong tay bọn họ đều có rất nhiều Lạc Thần Minh Chỉ ẩn chứa loại lực lượng cường đại nào đó, đó cũng là nội tình của bọn họ.”

Nghe Diệp Phong hỏi, Tống Thiên Hà tiếp tục giải thích.

“Hóa ra là vậy.”

“Đúng rồi.”

“Lạc Thần Minh Chỉ này có chỗ đặc biệt gì khác không?”

“Ví dụ như khi dính vào nước sẽ mất đi hiệu lực.”

Lúc này bỗng nhiên Diệp Phong nghĩ tới điều gì đó, lại nhìn về phía Tống Thiên Hà hỏi.

“Không.”

“Lạc Thần Minh Chỉ không có điểm đặc biệt gì khác.”

“Theo ta được biết, chỉ khi Lạc Thần Minh Chỉ đã dung nhập lực lượng nào đó sau đó để cho ngươi khác không ngừng cảm ngộ lực lượng kia, Lạc Thần Minh Chỉ cũng hoàn toàn biến mất theo cỗ lực lượng đó, nếu không mặc kệ dùng cách gì đều không thể tạo thành

bất kỳ thương tổn gì cho Lạc Thần Minh Chỉ."

Nghe thấy câu hỏi của Diệp Phong Tống Thiên Hà cũng giải thích lại.

"Hả?"

"Lạc Thần Minh Chỉ này không thể trực tiếp hủy đi được?"

"Chỉ có thể dung nhập một cỗ lực lượng ở trên sau đó lại cảm ngộ hết cỗ lực lượng đó mới có thể hủy được Lạc Thần Minh Chỉ?"

Nghe được lời giải thích của Tống Thiên Hà, Diệp Phong cũng hơi hơi nhíu mày. Bởi vì hôm nay Lạc Thần Minh Chỉ đổi mới có đến mười vạn tấm.

"Muốn không?"

"Ta lập tức đưa Lạc Thần Minh Chỉ này đi làm giấy vệ sinh để dùng."

"Không được."

"Như vậy không hề có ý nghĩa."

"Nhưng phải chơi như thế nào mới vui đây?"

Lúc này Diệp Phong cũng cúi đầu trầm tư.

"Diệp ca."

"Sao vậy?"

"Có chuyện gì không?"

Nhìn thấy Diệp Phong không nói thêm gì nữa, lại một mình ngồi đó trầm tư. Tống Thiên Hà muốn biểu hiện một chút lập tức hỏi thăm.

"Lão Tống."

"Trong tay ta có mười vạn tấm Lạc Thần Minh Chỉ."

“Mà ta muốn phá hết chỗ Lạc Thần Minh Chỉ này, ngươi có đề nghị gì tốt hay không?”

Nghe Tống Thiên Hà hỏi, Diệp Phong cũng hỏi ngược lại.

???

“Mười vạn tấm Lạc Thần Minh Chỉ?”

“Đây chính là Lạc Thần Minh Chỉ mà, kể cả những tấm Lạc Thần Minh Chỉ trong tay các thế lực cấp bá chủ dù đã dùng hay chưa dùng, cũng không có số lượng đến 100 tấm.”

“Vậy mà Diệp ca có tới mười vạn tấm?”

“Mà còn muốn phá hết toàn bộ?”

Nghe được lời này của Diệp Phong, trong lúc nhất thời Tống Thiên Hà không thể tin vào tai mình.

“Diệp ca.”

“Ta biết mấy cường giả họa đạo.”

“Nếu muốn thì gọi bọn họ tới liều mạng vẽ một lần đi.”

“Đến lúc đó, chúng ta ra đề cho bọn họ vẽ, sau cùng ngươi nào vẽ xấu nhất sẽ khen thưởng cho ngươi đó.”

“Mà giấy dùng cho cuộc thi vẽ chính là Lạc Thần Minh Chỉ này.”

Sau khi hết khiếp sợ, Tống Thiên Hà cũng trầm tư một chút sau đó nói ra ý nghĩ của mình.

???

“Tìm mấy cường giả họa đạo đến so đấu vẽ tranh?”

“Sau đó chúng ta ra đề, Xem ai vẽ xấu?”

“Còn Lạc Thần Minh Chỉ, trực tiếp trở thành giấy vẽ?”

Nghe được đề nghị của Tống Thiên Hà, Diệp Phong cũng suy nghĩ

một chút, chưa lập tức trả lời

“Diệp ca.”

“Có chuyện ta quên nói.”

“Cũng là Lạc Thần Minh Chỉ này, một khi viết hoặc vẽ lên rồi sẽ không thể sửa lại.”

“Nói cách khác, về sau có ai cầm được những bức Lạc Thần Minh Chỉ này cũng chỉ có thể dung nhập lực lượng của mình trên những bức vẽ xấu vô cùng đó.”

“Mà những cường giả đứng đầu đâu có ai muốn lưu lại lực lượng của mình trên những bức vẽ xấu như thế?”

Phải biết rằng, phàm là cường giả nắm giữ Lạc Thần Minh Chỉ, đều sẽ tìm cường giả họa đạo giúp mình vẽ một bức vẽ kinh diễm, sau đó bọn họ mới có thể đưa lực lượng truyền thừa mình muốn dung nhập vào bên trong.

Nhìn thấy Diệp Phong chưa đồng ý đề nghị của mình, Tống Thiên Hà mới nhớ tới chuyện này sau đó lập tức giải thích.

“À!”

“Lạc Thần Minh Chỉ còn có đặc điểm này?”

“Vậy cuộc thi đấu vẽ này lại có chút ý tứ.”

Sau khi biết được tình huống này, Diệp Phong lập tức đồng ý với đề nghị của Tống Thiên Hà. mà trong lòng của hắn còn có một suy nghĩ khác.

“Diệp ca.”

“Vậy bây giờ ta sẽ đi tìm mấy họa đạo cường giả.”

Nhìn thấy Diệp Phong đồng ý với đề nghị của mình Tống Thiên Hà cũng hưng phấn hỏi.

“Đi đi.”

“Dùng tốc độ nhanh nhất mời về mấy cường giả họa đạo.”

“Đúng rồi.”

“Vì phòng ngừa vạn nhất, để cho một Hộ đạo giả của ta đi theo ngươi.”

“Nếu như bọn họ không chịu đến, vậy để hộ đạo giả của ta dùng một cách khác mời bọn hắn tới.”

Nghe được câu hỏi của Tống Thiên Hà, Diệp Phong cũng nói ra ý nghĩ của mình.

Hả?

Đưa theo một tên hộ đạo giả?

Vậy chẳng phải với ai ta cũng lên mặt được sao?

Được lời này của Diệp Phong, trên mặt Tống Thiên Hà toát ra vẻ kích động. Phải biết rằng hắn vì để có cơ hội biểu hiện này trước mặt Diệp Phong, đã chuẩn bị đi quỳ xuống cầu xin mấy cường giả họa đạo đó tới.

Dù sao mấy cường giả họa đạo kia có người thực lực cũng không yếu hơn hắn, thậm chí có ngươi còn có thực lực cao hơn hắn.

“Tốt.”

“Ta xuống lầu ăn một chút gì đó trước.”

“Còn ngươi muốn dẫn hộ đạo giả nào theo thì tự mình chọn đi.”

“Nói xong Diệp Phong đi thẳng ra khỏi phòng trọ.”

Xoát xoát.

Sau khi Diệp Phong ra khỏi phòng. Diệp Tiểu Kiếm cùng Diệp Tiểu Phủ lập tức xuất hiện bên trong phòng.

“Lão Tống.”

“Dẫn ta theo!”

“Nếu không sau này ta dùng kiếm bổ chết ngươi.”

“Lão Tống.”

“Dẫn ta đi!”

“Nếu không sau này ta dùng búa bổ chết ngươi.”

Ngay sau đó, Diệp Tiểu Kiếm và Diệp Tiểu Phủ cùng nhau nói.

Chương 1221 - Cách các ngươi nhờ vả người ta làm việc, vẫn luôn tàn bạo như vậy sao?

???

Một tên muốn dùng kiếm bổ ta?

Một tên muốn dùng búa bổ ta?

Cái này mẹ nó ta phải chọn thế nào?

Nghe được lời hai ngươi này, cả người Tống Thiên Hà choáng váng, hắn thực sự không nghĩ tới hai tên điên này chơi mình như vậy.

Chờ một chút!

Diệp ca nói, để một hộ đạo giả đi cùng ta.

Nhưng không nói chỉ có thể đưa theo một người.

Nghĩ đến đây trên mặt Tống Thiên Hà toát ra ý cười, sau đó nhìn về phía hai ngươi nói thẳng: “Trẻ con mới chọn, còn ta muốn hết.”

“Hả?”

“Chọn cả hai?”

“Đây là muốn đưa cả hai ngươi chúng ta theo sao?”

Nghe được lời này của Tống Thiên Hà, hai ngươi Diệp Tiểu Kiếm và Diệp Tiểu Phủ cũng sững sờ, bọn họ không nghĩ tới Tống Thiên Hà lại quyết định như vậy.

Một bên khác.

Đại sảnh lầu một.

“Cái gì?”

“Phụ thân ta qua đó không phải là biểu đạt lòng biết ơn mà là đi qua nhận đại ca?”

“Mà hắn còn thành công?”

“Vậy ta và phụ thân hiện tại đều là tiểu đệ của ngài, vậy ta về sau gọi hắn là huynh đệ hay là gọi cha con?”

Bất công!

Thiếu chủ nhận đại ca thành công.

Tông chủ đại nhân nhận đại ca cũng thành công.

Còn ta thì thất bại!

Thời gian này không có cách nào sống tiếp!

Mà Hải lão đứng một bên nghe được tin tức này, cả ngươi muốn phát điên.

....

Đạo Thiên Thành.

Đạo thiên họa quán.

“Hôi lão.”

“Có chuyện gì sao?”

Khi một lão giả mặc đạo bào màu xám đi vào trong phòng, Chu Trường Phong đang vẽ tranh lên tiếng hỏi

“Phong đại nhân.”

“Thiên Long tông chủ Tống Thiên Hà đến.”

“Nói là có chuyện quan trọng muốn bàn bạc với ngài.”

“Cần ta đưa hắn tới sao?”

Nghe Chu Trường Phong hỏi, lão già áo xám cũng lập tức nói rõ tình huống.

“À.”

“Là tên Tống Thiên Hà kia?”

“Hắn có thể có chuyện quan trọng gì?”

Nghe như vậy, tay Chu Trường Phong đang vẽ tranh cũng dừng một chút, sau đó nói thẳng: “Dẫn đến đây đi.”

Một lát sau.

“Tống tông chủ.”

“Thời gian của ta rất quý giá.”

“Nên có chuyện gì thì cứ nói thẳng đi.”

Nhìn thấy Tống Thiên Hà dẫn theo hai nam tử xa lạ đi tới, Chu Trường Phong cũng không nói nhảm, lập tức hỏi.

“Tiểu Phong tử.”

“Đại ca muốn tìm ngươi giúp một chuyện nhỏ.”

“Cho nên đi với ta một chuyến đi.”

Nghe được Chu Trường Phong hỏi Tống Thiên Hà cũng lập tức nói thẳng ra ý đồ.

???

“Tiểu Phong tử?”

“Con rùa đen Tống Thiên Hà này cũng dám gọi ta là tiểu Phong tử?”

“Hắn điên rồi sao?”

“Còn đại ca chó má gì trong miệng hắn, muốn mời ta tới giúp đỡ mà dùng thái độ này?”

Nghe được lời này của Tống Thiên Hà, sắc mặt Chu Trường Phong nháy mắt khó coi, sau đó dùng âm thanh lạnh lùng trả lời: “Không giúp, các ngươi có thể đi rồi.”

“Tiểu Phong tử.”

“Ta khuyên ngươi hãy suy nghĩ kỹ một chút.”

“Nếu không, hậu quả không phải ngươi...”

Không đợi Tống Thiên Hà nói xong, tay Diệp Tiểu Phủ đã đặt trên vai Tống Thiên Hà, sau đó nói: “Lão Tống, thời gian không nhiều, nhiệm vụ quan trọng hơn, chúng ta không thể lãng phí thời gian cho chuyện nhỏ nhặt này, cho nên chuyện còn lại giao cho ta và lục ca đi.”

Hả?

Giao cho các ngươi?

Nhưng ta còn chưa giả vờ so đấu một chút mà.

Nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm và Diệp Tiểu Phủ lộ ra vẻ mặt hưng phấn, Tống Thiên Hà cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nói thẳng: “Vậy làm phiền hai vị đại nhân.”

“Hả?”

“Các ngươi muốn làm gì?”

Lúc này Chu Trường Phong phát giác ra dị thường, cũng có chút bất an nhìn về phía ba người hô to.

Xoát!

Một đường kiếm khí màu đỏ lóe lên, trước ngực Chu Trường Phong lập tức xuất hiện một vết thương nhỏ xíu.

???

Làm gì?

Ta không giúp các ngươi liền trực tiếp chém ta?

Nhìn thấy vết thương nhỏ xíu trước ngực.

Chu Trường Phong choáng váng cả ngươi, làm sao hắn cũng không nghĩ tới, hai người bên cạnh Tống Thiên Hà kia tu vi lại cao hơn mình.

Mà càng khiến cho hắn không nghĩ tới là đối phương trực tiếp ra tay với hắn.

“Các ngươi đã tìm tới ta.”

“Vậy chứng minh các ngươi muốn xin ta giúp đở.”

“Mà đây là thái độ các ngươi nhờ vả sao?”

“Sau khi tỉnh táo lại.”

Chu Trường Phong cố nén tức giận nhìn về phía Tống Thiên Hà chất vấn.

Xoát

Lần này Diệp Tiểu Phủ lập tức ra tay, rất nhanh trước ngực Chu Trường Phong lại thêm một vết thương rất nhỏ nữa

“Lão Tống, ngươi không cần trả lời câu hỏi của hắn, từ giờ trở đi ngươi chỉ cần không ngừng đếm đến 3 là được, những chuyện còn lại toàn bộ giao cho ta và lục ca.”

Lúc này Diệp Tiểu Phủ cũng nhìn về phía Tống Thiên Hà nhắc nhở.

“Tiểu Phủ đại nhân.”

“Ta hiểu.”

“Ba, hai, một.”

Nghe được lời nhắc của Diệp Tiểu Phủ, Tống Thiên Hà bắt đầu đếm ngược.

Xoát

Sau khi đếm ngược kết thúc, Diệp Tiểu Kiếm lại vung ra một đường kiếm khí.

“Ba, hai, một.”

Thấy cảnh này, Tống Thiên Hà hoàn toàn hưng phấn, sau đó lại bắt đầu vòng đếm ngược tiếp theo, mà đếm còn rất nhanh.

Xoát

Khi vòng đếm ngược này kết thúc Diệp Tiểu Phủ cũng lập tức ra tay.

“Mẹ nó!”

“Các ngươi chơi cái trò gì?”

“Ta chưa hiểu chuyện gì, các ngươi đã chém trên ngươi ta bốn đường vết thương rồi.”

“Còn nữa, con rùa đen Tống Thiên Hà kia, sao ngươi lại đếm nhanh như vậy, ngươi vội vàng đi đầu thai hay sao?”

Nhìn Diệp Tiểu Kiếm và Diệp Tiểu Phủ gì cũng không nói, chỉ liên tiếp chém lên ngươi mình, khiến Chu Trường Phong hoảng rồi, nếu cứ chém tiếp như vậy thì không bao lâu nữa mình cũng bị băm thành thịt nát.

“Hai vị đại nhân.”

“Dù sao cũng là các ngươi tìm ta xin giúp đỡ.”

“Vậy có phải cần nói cho ta biết trước, ta đi qua đó làm gì hay không?”

Sau đó Chu Trường Phong nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm và Diệp

tiểu phù hỏi, tư thái hạ thấp vô cùng.

Xoát!

Sau khi Tống Thiên Hà đếm ngược xong một lần nữa, Diệp Tiểu Kiếm cũng vung ra thêm một đường kiếm khí, bọn họ hoàn toàn không thèm nghe Chu Trường Phong nói gì.

“Chết tiệt!”

“Cách nhờ người làm việc của các ngươi vẫn tàn bạo như thế sao?”

“Ta thật sự phục rồi.”

Nhìn thấy ba ngươi đối diện hoàn toàn không để ý tới mình, Chu Trường Phong cũng toát ra sắc mặt sụp đổ, vội vàng hô lớn: “Đừng bổ ta nữa, ta phục, ta giúp, ta giúp còn không được sao?”

“Lục ca.”

“Hắn đồng ý giúp đỡ.”

“Vậy chúng ta đừng chém hắn nữa.”

Chương 1222 - Cách các ngươi nhờ vả người ta làm việc, vẫn luôn tàn bạo như vậy sao? (2)

Nghe được lời này của Chu Trường Phong, Diệp Tiểu Phủ nói với Diệp Tiểu Kiếm.

“Lão bát.”

“Ngươi nghe lầm rồi.”

“Ta nghe được lời hắn nói hình như là kể cả có giết hắn hắn cũng sẽ không giúp đỡ.”

Nghe Diệp Tiểu Phủ nói, Diệp Tiểu Kiếm lắc đầu sau đó nói ra một

câu trả lời khác.

“Hả?”

“Chẳng lẽ ta nghe lầm?”

“Nhưng ta hẳn là sẽ không nghe lầm đâu.”

“Lục ca, chúng ta cần xác nhận lại một chút.”

Nghe được lời này của Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu Phủ cũng cố ý giả vờ ra bộ dáng không chắc chắn, sau đó nhìn về phía Chu Trường Phong đối diện hỏi: “Đến cùng ngươi có giúp hay không?”

Ô! Ô! Ô!

Nghe được câu hỏi của Diệp Tiểu Phủ, Chu Trường Phong vội vàng trả lời, nhưng truyền ra từ trong miệng hắn không phải hai chữ “ta giúp” mà là âm thanh ô ô.

???

Đây là tình huống như thế nào?

Tại sao ta không nói nên lời?

Sau khi phát hiện ra mình chỉ có thể phát ra thanh âm ô ô, Chu Trường Phong choáng váng.

“Lão bát.”

“Ngươi Xem, ta nói không sai chứ?”

“Hắn không muốn giúp.”

“Không phải vậy, sao hắn lại phát ra loại âm thanh kỳ quái này mà không trực tiếp trả lời ngươi?”

Lúc này tiếng Diệp Tiểu Kiếm vang lên.

“Lục ca.”

“Ngươi nói đúng.”

“Đích thật là trước đó ta đã nghe lầm.”

Nghe được lời nói của Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu Phủ cũng đồng ý lên tiếng đáp.

Mẹ nó!

Hai tên điên này chơi lớn như thế sao?

Lúc này, Tống Thiên Hà đã sớm nhìn thấu hết thảy, cũng nhịn không được mà kinh hô trong lòng.

“Lão Tống, ngươi còn đứng đấy làm gì, đếm tiếp đi.”

Đúng lúc này Diệp Tiểu Kiếm nói.

Ô ô ô

Nhìn thấy Tống Thiên Hà lại bắt đầu đếm ngược, Chu Trường Phong sợ hãi kêu lên nhưng mặc kệ hắn cố gắng như thế nào cũng không thể nói ra một câu.

Mà khi hắn muốn dùng thần thức truyền âm nói ra quyết định của mình, lại phát hiện thần thức của mình đã bị một cỗ lực lượng cường đại bao phủ, căn bản không có cách nào truyền âm được.

Xong đời.

Ta mẹ nó sẽ bị hai tên điên này chơi chết.

Bọn họ đang cố ý chơi ta.

Lúc này Chu Trường Phong đã xác định được một việc, vấn đề trên ngươi mình tuyệt đối do hai tên điên đối diện đang bổ mình động tay động chân.

Mà mục đích bọn họ làm như vậy cũng là muốn bổ hắn chơi.

Hối hận!

Lúc này Chu Trường Phong thật sự hối hận!

Nếu như sớm biết trước mọi chuyện sẽ biến thành thế này, vậy

ban đầu hắn nên trực tiếp đồng ý.

Nửa ngày sau

“Hả?”

“Tình huống như thế nào?”

“Đã qua một buổi sáng lão Tống còn chưa mời được mấy cường giả họa đạo kia về?”

Phát hiện Tống Thiên Hà vẫn chưa về, Diệp Phong đợi trong phòng cũng chau mày nói.

“Tống đệ.”

“Diệp thiếu gia nói một chút nữa cần chúng ta giúp đỡ.”

“Lúc đó cần chúng ta làm gì?”

Lúc này Tô Thần Tinh đứng một bên cũng dùng thần thức Truyền âm với Tống Thiên Long, bắt đầu trò chuyện.

“Ông chủ Tô.”

“Ta cũng không rõ.”

“Có điều ta cảm giác lại có liên quan tới phá của.”

“Mà cách phá của điên rồ kia của Diệp ca chúng ta cũng đã tự mình được cảm nhận, cho nên cứ sớm chuẩn bị tâm lý thật tốt đi.”

Nghe được Tô Thần Tinh hỏi, Tống Thiên Long cũng nói ra ý nghĩ của mình.

Oanh!

Đúng lúc này một vết nứt không gian xuất hiện trong phòng.

Ngay sau đó Diệp Tiểu Kiếm Diệp Tiểu Phủ, Tống Thiên Hà, Chu Trường Phong, cùng hai tên cường giả họa đạo khác từ bên trong đi ra.

“Chủ nhân.”

“Ba tên này khá là khó mời.”

“Cho dù ta và Tiểu Phủ cùng nhau ra tay cũng phí hết nửa ngày mới mời được bọn hắn đi theo.”

Sau khi đi tới, Diệp Tiểu Kiếm nhìn về phía Diệp Phong trình bày rõ tình huống

???

Chúng ta khó mời?

Chúng ta mẹ nó đã đồng ý từ sớm.

Là hai tên điên các ngươi chơi chưa chán, vẫn muốn bổ chúng ta, cho nên mới làm trễ thời gian lâu như vậy.

Nghe được lời này của Diệp Tiểu Kiếm, Chu Trường Phong đứng một bên cùng Trịnh Dương và Tôn Tiểu Long lập tức trừng lớn hai mắt nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm. Bọn họ chẳng thể nghĩ tới, Diệp Tiểu Kiếm vậy mà có thể nói ra lời chó má như thế.

“Hả?”

“Các ngươi cùng nhau ra tay còn khó mời như thế?”

“Ta thấy chính là các ngươi chơi chưa chán.”

Nghe được lời của Diệp Tiểu Kiếm, trên mặt Diệp Phong cũng nháy mắt đen sì, sau đó lập tức nói với hệ thống: “Hệ thống, cho Tiểu Hắc qua đây một chuyến.

Oanh!

Sau khi lời nói của Diệp Phong vừa dứt, một vết nứt không gian lập tức xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

“Lục ca.”

“Là hơi thở của tam ca.”

“Làm sao tam ca đến đây?”

“Mà không biết tại sao ta thấy có chút bất an.”

Sau khi phát hiện được hơi thở của Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Phủ lộ ra vẻ mặt bất an dùng thần thức truyền âm với Diệp Tiểu Kiếm nói ra cảm nhận lúc này của mình.

“Lão bát.”

“Nói thật, ta cũng có chút hoảng hốt.”

“Cho nên, mặc kệ tam ca tới để làm gì chúng ta cứ chuẩn bị nhận đòn đi.”

Sau khi nghe được Diệp Tiểu Phủ nói, Diệp Tiểu Kiếm cũng nói ra đề nghị của mình.

“Chủ nhân.”

“Ngài tìm ta?”

Khi Diệp Tiểu Hắc đi ra từ trong vết nứt không gian, quỳ gối về hướng Diệp Phong sau đó cung kính hỏi.

Mẹ nó!

Lại tới một hộ đạo giả.

Hộ đạo giả bên người Diệp ca/Diệp thiếu gia nhiều như vậy sao?

Mà thấy cảnh này, mặc kệ là hai cha con Tống Thiên Hà, Tống Thiên Long, hay là bọn ngươi Tô Thần Tinh, Chu Trường Phong, trên mặt đều toát ra vẻ kinh hãi, dù sao bọn họ cũng vô cùng rõ ràng thực lực của những hộ đạo giả bên người Diệp Phong này khủng bố cỡ nào.

“Tiểu Hắc.”

“Năng lực của Tiểu Kiếm và Tiểu Phủ ta cảm thấy đã xuất hiện vấn đề lớn.”

“Cho nên ngươi dẫn bọn hắn ra ngoài chỉ đạo bọn họ thật tốt.”

Nghe thấy Diệp Tiểu Hắc hỏi, Diệp Phong lập tức ra lệnh.

“Hả?”

Nghe được lời này của Diệp Phong, trong nháy mắt hai người Diệp Tiểu Kiếm và Diệp Tiểu Phủ tràn đầy hoảng sợ, bọn họ không nghĩ tới Diệp Phong gọi Diệp Tiểu Hắc đến đây thật sự là để đánh hai ngươi họ.

Mà đối với thủ đoạn đánh ngươi vô cùng tàn bạo của Diệp Tiểu Hắc kia, bọn họ biết rất rõ, cũng chính bởi vì biết rõ cho nên bây giờ bọn họ thật sự rất hoảng loạn.

“Mẹ nó.”

Chương 1223 - Hai tên điên này chơi lớn như thế sao?

“Nam tử mặc áo đen này rốt cuộc là ai?”

“Vậy mà có thể dọa cho hai ngươi điên kia thành như thế.”

Chú ý tới dáng vẻ hoảng sợ của hai ngươi Diệp Tiểu Kiếm và Diệp Tiểu Phủ lúc này, mọi ngươi xung quanh đều toát ra vẻ giật mình. Bọn họ không nghĩ tới, tên nam tử mặc đồ đen trước mắt lại khiến cho hai ngươi điên kia hoảng sợ như thế.

“Chủ nhân.”

“Chuyện nhỏ này giao cho ta đi.”

“Ta nhất định sẽ chỉ đạo bọn họ thật tốt.”

Nghe được mệnh lệnh của Diệp Phong, Diệp Tiểu Hắc cũng toát ra vẻ mặt hưng phấn, sau đó liền đưa theo Diệp Tiểu Kiếm và Diệp Tiểu Phủ rời khỏi phòng.

Trong chỗ tối.

“Hôm nay chủ nhân muốn phá là Lạc Thần Minh Chỉ.”

“Hơn nữa, còn phải vẽ bức tranh rác rưởi nhất.”

“Ta đứng nhìn xem cuộc vui này hẳn là không xảy ra vấn đề gì.”

Diệp Tiểu Quái đi cùng Diệp Tiểu Hắc tới lúc này cũng đứng ở một nơi bí mật gần đó lẩm bẩm.

Một bên khác.

“Ba vị.”

“Nếu các ngươi đã biết mục đích ta mời các ngươi tới.”

“Vậy ta cũng không nhiều lời nữa.”

“Các ngươi lập tức bắt đầu đi.”

Sau khi Diệp Tiểu Hắc đưa Diệp Tiểu Kiếm và Diệp Tiểu Phủ rời đi, Diệp Phong lộ ý cười nhìn về phía Chu Trường Phong, Trịnh Dương và Tôn Tiểu Long nói.

???

“Sau khi hai người điên kia tìm chúng ta tới, cái gì cũng không nói, chỉ bổ một trận.”

“Chúng ta có thể biết mục đích cọng lông gì?”

“Còn lập tức bắt đầu.”

“Chúng ta mẹ nó cũng không biết phải làm gì.”

Sau khi nghe được lời của Diệp Phong, ba người tủi thân muốn khóc, dù sao nỗi khổ của bọn hắn chẳng ai biết.

“Diệp ca.”

“Cái kia... cái kia, ta còn chưa nói cho bọn hắn biết phải làm gì.”

Đúng lúc này âm thanh của Tống Thiên Hà vang lên.

“Cái gì?”

“Còn chưa cho bọn hắn biết chuyện phải làm sao?”

“Vậy khi các ngươi tới tìm bọn họ thì mời như thế nào?”

Nghe được lời của Tống Thiên Hà, Diệp Phong giật mình hỏi.

“Diệp ca.”

“Rất đơn giản.”

“Khi tới tìm bọn họ, chỉ nói một câu đại ca ta tìm các ngươi làm vài chuyện, đi với ta một chuyến.”

“Kết quả bọn họ là người không hiểu chuyện.”

“Sau đó Tiểu Kiếm đại nhân và Tiểu Phủ đại nhân vì có thể mời được bọn hắn, bắt đầu bổ.”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Tống Thiên Hà cũng vội vàng giải thích.

???

“Tới liền bắt người ta đi cùng các ngươi?”

“Người ta không đi, các ngươi lập tức bổ ngươi ta?”

“Phương thức mời người này của các ngươi cũng thật trâu bò.”

Nghe Tống Thiên Hà giải thích xong, trên mặt Diệp Phong đen sì. Hắn thật sự không nghĩ tới ba tên này lại dùng cách đó để mời người về giúp đỡ.

“Ba vị.”

“Nếu các ngươi chưa biết phải làm gì.”

“Vậy ta đơn giản nói cùng các ngươi một chút.”

“Trong tay ta có chút giấy rách, cần các ngươi vẽ tranh lên trên.”

“Có điều, không phải vẽ tranh đơn giản, mà là một cuộc thi vẽ tranh, mà các ngươi cần so đấu là xem ai vẽ xấu nhất.”

Sau đó Diệp Phong nhìn về phía ba người nói rõ tình huống.

???

Thi vẽ tranh?

Sau đó xo vẽ xấu hơn?

Lại còn vẽ trên giấy rách?

Ngươi cố ý gọi chúng ta tới là để nhục nhã chúng ta sao?

Sau khi nghe được lời của Diệp Phong trên mặt 3 ngươi đều nổi lên vẻ tức giận, dù sao bọn họ cũng là cường giả họa đạo, kỹ thuật vẽ là kiến thức cơ bản của bọn hắn.

“Diệp thiếu gia.”

“Tại sao phải so xem ngươi nào vẽ xấu hơn?”

“Nói thật, ta cảm giác loại vẽ tranh thi đấu này không có bất kỳ ý nghĩa gì.”

Sau đó Chu Trường Phong lấy dũng khí nói ra ý nghĩ của mình.

“Ah.”

“Không có ý nghĩa gì sao?”

“Nhưng ta đang dự định, ai trong các ngươi thắng ta sẽ khen thưởng cho người đó một bức Lạc Thần Minh Chỉ.”

“Đúng rồi.”

“Ta muốn các ngươi đến tiến hành cuộc thi, phần thưởng là Lạc Thần Minh Chỉ, ta chuẩn bị hơn ba vạn tấm.”

“Có điều nếu các ngươi cảm thấy không có ý nghĩa, vậy thì đi đi.”

Sau khi nghe được lời của Chu Trường Phong, Diệp Phong lộ ra vẻ mặt không quan trọng nói.

“Cái gì?”

“Cuộc thi vẽ tranh này còn có thưởng?”

“Mà khen thưởng lại là Lạc Thần Minh Chỉ?”

“Mà số lượng Lạc Thần Minh Chỉ còn đến số lượng kinh khủng hơn ba vạn tấm?”

Nghe được lời Diệp Phong, ba người Chu Trường Phong, Trịnh Dương và Tôn Tiểu Long kinh hãi đến mức tròng mắt thiếu chút rơi ra ngoài.

“Diệp thiếu gia.”

“Lời của Chu Trường Phong chỉ đại diện cho ý nghĩ của hắn.”

“Còn ta thì cảm thấy loại cuộc thi vẽ tranh đặc biệt này lại cực kỳ thú vị.”

“Diệp thiếu gia.”

Đối với cuộc thi vẽ đặc biệt này, cá nhân ta cảm thấy hứng thú vô cùng.”

“Cho nên ta rất nguyện ý tham gia.”

Sau khi tỉnh táo lại, hai ngươi Trịnh Dương và Tôn Tiểu Long vội vàng biểu lộ thái độ của mình.

Sau khi nghe được lời này của hai người, Chu Trường Phong đứng một bên lập tức choáng váng, trong lòng mắng to: “Hai tên khốn kiếp này, biết có khen thưởng tốt như thế lập tức bán ta.”

“Diệp thiếu gia.”

“Kỳ thật lời của ta còn chưa nói hết.”

“Tuy loại thi vẽ tranh này không có ý nghĩa nhưng rất thú vị.”

“Cho nên ta cũng rất muốn tham gia.”

“Sau đó Chu Trường Phong vội vàng cứu chữa.”

Nghe được lời của ba người Diệp Phong cũng toát ra ý cười. sau

đó nói thẳng: “Nếu các ngươi đều rất muốn tham gia vậy cuộc thi vẽ tranh đặc biệt này liền tiến hành đi.”

“Nhưng mà..”

“Ta muốn cảnh cáo trước.”

“Tuy thắng sẽ nhận được Lạc Thần Minh Chỉ nhưng nếu thua cũng sẽ có trừng phạt tương ứng.”

“Mà trừng phạt chính là thua một lần ta để Tiểu Kiếm quẹt các ngươi một kiếm.”

???

Thua còn bị phạt?

Mà trừng phạt lại là chém chúng ta?

Nghe được lời này của Diệp Phong, trong mắt ba người đều toát ra vẻ hoảng sợ. Bọn họ thật sự đã bị chém đến sợ.

“Hệ thống.”

“Cho Tiểu Kiếm trở về đi.”

“Còn Tiểu phủ, để hắn tiếp tục luận bàn với Tiểu Hắc.”

Lúc này Diệp Phong ra lệnh với hệ thống.

Một bên khác.

“Mẹ nó!”

“Chơi là cùng chơi.”

“Nhưng vì sao đến cuối cùng chỉ có một mình ta tiếp nhận tất cả đau khổ?”

Nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm chuẩn bị rời đi, Diệp Tiểu Phủ đã bị đánh thành đầu heo cũng lộ ra sắc mặt sụp đổ hô lớn.

“Lão bát.”

“Ta biết bây giờ ngươi rất khó chịu.”

“Nhưng bất kể ngươi khó chịu như thế nào.”

“Lục ca cũng không thể ở lại giúp ngươi.”

“Cho nên bái bai!”

Chương 1224 - Lục ca, ngươi đừng đi!

Nghe được tiếng la sụp đổ của Diệp Tiểu Phủ, Diệp Tiểu Kiếm cũng cười lớn đáp lại.

“Lục ca!”

“Lục ca ngươi đừng đi!”

“Ngươi đi ta sống thế nào?”

Khi Diệp Tiểu Kiếm đi vào vết nứt không gian, tiếng của Diệp Tiểu Phủ đầy vẻ không muốn vang lên theo gió

...

Thần Tinh Lâu, phòng chí tôn số một.

“Tình huống như thế nào?”

“Đây mẹ nó là tình huống thế nào?”

“Giấy rách Diệp thiếu gia nói tới chẳng lẽ là Lạc Thần Minh Chỉ?”

Nhìn thấy Diệp Phong lấy ra một vạn tấm Lạc Thần Minh Chỉ, ba người Chu Trường Phong, Trịnh Dương và Tôn Tiểu Long lập tức mơ hồ, bọn họ thật sự không nghĩ tới, giấy rách trong miệng Diệp Phong thế mà lại là Lạc Thần Minh Chỉ.

“Diệp thiếu gia!’

“Những Lạc Thần Minh Chỉ này chẳng lẽ cũng là giấy vẽ để chúng ta thi đấu vẽ tranh?”

Sau khi tỉnh táo lại, Chu Trường Phong nhìn về phía Diệp Phong xác nhận.

“Không sai.”

“Trong cuộc thi vẽ của các ngươi, phải dùng những tấm giấy rách này.”

Nghe được câu hỏi của Chu Trường Phong, Diệp Phong cũng cho câu trả lời khẳng định.

Choáng váng!

Nghe được câu trả lời của Diệp Phong, ba người lập tức ngây ngốc tại chỗ, bọn họ vô cùng rõ ràng Lạc Thần Minh Chỉ trân quý đến cỡ nào.

Vậy mà đến tay Diệp Phong, lại biến thành giấy rách, loại tương phản này trong lúc nhất thời bọn họ vô cùng khó tiếp nhận.

“Ba vị.”

“Đừng ngẩn ra đó tranh thủ thời gian bắt đầu đi.”

“Còn vẽ cái gì, thì vẽ ông chủ Tô trước đi.”

“Đến khi vẽ hắn tới cực hạn, chúng ta sẽ đổi cái khác để vẽ.”

Lúc này âm thanh Diệp Phong vang lên.

???

Vẽ ta?

Đây mẹ nó là một trận thi vẽ xấu!

Mà lại muốn vẽ ta xấu đến cực hạn mới có thể buông tha?

Chơi như vậy thú vị lắm sao?

Tô Thần Tinh đứng một bên nghe được lời của Diệp Phong, cả ngươi muốn phát điên. Hắn không nghĩ tới hôm nay chỉ đến tham gia náo nhiệt vậy mà lại xảy ra chuyện này.

“Dương đệ.”

“Long đệ.”

“Dùng Lạc Thần Minh Chỉ vẽ tranh, còn phải vẽ đến xấu cực hạn.”

“Nếu chuyện này truyền đi, sợ rằng chúng ta sẽ bị người mắng chết, dù sao toàn bộ Hỗn Độn Giới thật sự không có ai phá của như chúng ta vậy!”

Sau khi nghe được lời của Diệp Phong, Chu Trường Phong cũng toát ra nụ cười khổ, sau đó dùng thần thức truyền âm với Trịnh Dương và Tôn Tiểu Long nói ra ý nghĩ của mình lúc này.

“Phong ca.”

“Ngươi nói không sai.”

“Nhưng vì khen thưởng, cho dù bị chửi chúng ta cũng phải vẽ!”

Nghe được lời nói của Chu Trường Phong, Trịnh Dương lên tiếng trả lời.

“Hai vị ca ca chớ hoảng sợ.”

“Tuy tranh là chúng ta vẽ.”

“Nhưng đâu có ai biết.”

“Còn nữa, coi như chuyện này bị truyền ra ngoài, chỉ cần chúng ta không thừa nhận, vậy ngươi khác không thể mắng chúng ta được bởi vì bọn hắn không có chứng cứ.”

Đúng lúc này, thanh âm của Tôn Tiểu Long vang lên trong đầu hai ngươi Chu Trường Phong và Trịnh Dương.

“Ừm!”

Nghe được lời này của Tôn Tiểu Long, hai ngươi Chu Trường Phong và Trịnh Dương cũng tỏa sáng hai mắt, sau đó lộ ra vẻ nhẹ nhõm chuẩn bị bắt đầu vẽ tranh. Có thể nói, tâm tình bây giờ của bọn họ khá tốt.

“Đúng rồi!”

“Sau khi các ngươi vẽ xong, nhớ viết tên của các ngươi xuống bên dưới

nếu không làm vậy, khi khen thưởng và trừng phạt sẽ rất phiền phức.”

Đúng lúc này âm thanh của Diệp Phong vang lên.

“Hả?”

“Chúng ta vừa nghĩ đến chuyện này, ngươi đã chặn đường của chúng ta

“Tại sao phải làm tuyệt tình như thế?”

Khi nghe được câu nói của Diệp Phong, ba người đang bắt đầu vẽ tranh lập tức sụp đổ tâm tình.

“Ba vị.”

“Có chuyện ta phải nhắc nhở các ngươi một chút.”

“Đó chính là trước khi trời tối, nếu các ngươi không vẽ hết mười vạn tấm Lạc Thần Minh Chỉ này, hủy bỏ tất cả khen thưởng, trừng phạt gấp bội.”

Nhìn thấy ba người sững sờ tại chỗ, Diệp Phong lập tức lên tiếng nhắc nhở.

A! A! A!

Nghe được lời nhắc của Diệp Phong, ba người không còn do dự lập tức vẽ tranh.

Khi từng bức vẽ nhân vật xấu xí xuất hiện phía bên trái mặt bàn của ba người, Diệp Phong cũng chuẩn bị bắt đầu kế hoạch thứ hai của mình.

“Hệ thống!”

“Tên Tiểu Quái kia đứng ở một góc bí mật gần đây xem náo nhiệt

sao?”

Sau đó Diệp Phong lập tức hỏi thăm hệ thống.

“Đinh! Kí chủ, Tiểu Quái đang đứng ở một nơi bí mật gần đây xem náo nhiệt đó.”

Khi câu hỏi của Diệp Phong vừa ra, thanh âm của hệ thống lập tức vang lên trong đầu hắn.

“Ta biết mà.”

“Nơi có náo nhiệt khẳng định không thoát được nàng.”

“Đi.”

“Gọi nàng tới đây, vừa vặn để nàng giúp ta làm chút chuyện.”

“Sau khi nghe được câu trả lời của hệ thống Diệp Phong cười ra lệnh.”

Trong bóng tối.

Mẹ nó!

“Chủ nhân tìm ta?”

“Còn nói để cho ta giúp hắn làm ít chuyện?”

“Đấy không phải là xong rồi sao?”

Lúc này Diệp Tiểu Quái hoảng rồi, dù sao Diệp tiểu phong tìm nàng làm chuyện gì cũng đều không phải chuyện tốt.

Một lát sau.

“Chủ nhân.”

“Ngài tìm ta?”

Khi Diệp Tiểu Quái đi đến trước mặt Diệp Phong, sắc mặt bất an hỏi.

“Tiểu Quái.”

“Ta lại làm ra một nhóm hàng mới.”

“Vừa vặn ngươi giúp ta thử hàng một chút!”

Nghe thấy Diệp Tiểu Quái hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười nói.

???

Làm hàng mới?

Sau đó để ta thử hàng?

Nghe được lời này của Diệp Phong, Diệp Tiểu Quái bỗng nhiên có suy đoán không tốt, sau đó nhìn về phía Diệp Phong hỏi dò: “Chủ nhân, hàng mới này không phải có quan hệ với Oanh Thiên đan chứ?”

“Tiểu Quái.”

“Có nên nói ngươi có năng lực bói toán vô địch không?”

“Nói cái gì đúng cái đó.”

Sau khi Diệp Phong nghe được lời này của Diệp Tiểu Quái cũng cười lớn trả lời.

“Tiểu Quái.”

“Hàng mới lần này, là một nhóm giác ngộ Oanh Thiên đan.”

“Chỉ cần dùng nó, trong thời gian ngắn có thể nắm giữ được ý cảnh Oanh Thiên mạnh mẽ.”

“Mà chuyện ta cần ngươi làm, cũng là đưa ý ảnh Oanh Thiên mạnh mẽ này dung nhập vào trong những bức họa kia, làm như vậy ngươi khác sẽ có thể cảm nhận được lực lượng Oanh Thiên, khi đó bọn họ có thể đưa lực lượng của mình dung nhập vào trong lực lượng Oanh Thiên đó sau đó phóng xuất ra nhiều loại sức mạnh oanh thiên pháo.”

Ngay sau đó Diệp Phong liền nói rõ tình huống hàng mới này một

cách đơn giản.

???

Giác ngộ Oanh Thiên đan?

Dung nhập ý ảnh Oanh Thiên vào trong bức họa?

Chương 1225 - Cái gì? Chủ nhân bảo ta làm ít chuyện? Vậy chẳng phải ta xong rồi sao.

Sau đó còn muốn để lại cho hậu nhân khai phá ra nhiều loại Oanh Thiên pháo?

Khi nghe được ý nghĩ này của Diệp Phong, Diệp Tiểu Quái lập tức kinh hãi. nàng thật sự không nghĩ tới, vậy mà Diệp Phong có thể khai phá Oanh Thiên đan đến trình độ này.

Mà mỗi giai đoạn khai thác cũng đều có thân ảnh của nàng.

“Chủ nhân.”

“Dù sao cũng là mười vạn bức họa.”

“Nếu như chỉ một mình ta vậy lượng công việc có chút lớn.”

“Nếu không thì tìm người trợ giúp cho ta đi.”

Diệp tiểu quải biết chuyện này khẳng định tránh không được, vậy dứt khoát kéo thêm một tấm đệm lưng.

“Tìm ngươi giúp cũng được.”

“Vậy ngươi muốn tìm ai giúp?”

Nghe được lời đề nghị của Diệp Tiểu Quải, Diệp Phong lập tức đồng ý

“Tiểu Đường đi.”

“Dù sao nàng cũng đã dùng qua siêu cấp Oanh Thiên đan, vậy khẳng định cũng rất quen thuộc với lực lượng này.”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Diệp Tiểu Quái trầm tư một chút sau đó nói ra một người.

“Được.”

“Vậy ngươi gọi nàng đến đây đi.”

“Sau đó khi bọn họ vẽ tranh xong, các ngươi liền dung nhập Oanh Thiên ý cảnh vào bên trong bức họa.”

“Đúng rồi.”

“Sau đó bọn họ vẽ cái gì, hãy để Tiểu Đường quyết định đi.”

Sắp xếp mọi chuyện cần thiết xong, Diệp Phong đi tới một bên lấy ra xích đu nghỉ ngơi.

Một lát sau.

???

“Ngày ngày ta đều hầu bên ngươi chủ mẫu, một chút thời gian rong chơi đều không có.”

“Còn các ngươi đi theo bên ngươi chủ nhân, Không phải chơi bời thì cũng là trên đường chơi bời.”

“Kết quả lại bắt bí ta như vậy.”

“Các ngươi có còn là người hay không?”

Khi Diệp Tiểu Đường đến đây, nghe thấy lời Diệp Tiểu Quái nói xong, tinh thần lập tức sụp đổ.

Ông ông ông

Sau khi tất cả mọi người bận rộn, Truyền âm thạch trong ngực Diệp Phong bỗng nhiên có phản ứng.

“Ừm!”

“Là A Trường.”

“Chẳng lẽ bọn họ đã tìm được nơi thích hợp thành lập Bại Gia Môn sao?

“Diệp thiếu gia!”

“Chúng ta đã tìm được phong thủy bảo địa thích hợp thành lập Bại Gia Môn, ngài có muốn qua đây nhìn một chút hay không?”

Khi Diệp Phong kích hoạt Truyền âm thạch, một câu nói dài vang lên trong đầu hắn.

“A Trường.”

“Các ngươi ở yên đó chờ ta.”

“Chờ ta xử lý xong chuyện bên này sẽ đi qua tìm các ngươi.”

Sau khi nghe được lời nói của Hồ Trường Trường, Diệp Phong lên tiếng trả lời, đồng thời trong lòng thầm nghĩ: “A Trường và A Đoạn tìm được phong thủy bảo địa là loại phong thủy bảo địa gì đây?”

Bên kia!

“A Trường!”

“A Đoản!”

“Các ngươi xác định muốn sáng tạo Bại Gia Môn ở đỉnh núi rách nát này sao?”

Lúc này, đứng trên ngọn núi rách nát cỏ dại mọc um tùm, Hùng Thiên Địa cũng lộ ra vẻ khó có thể tin hỏi.

“Nga!”

“Đỉnh núi rách nát sao?”

“Hùng ca, ý của ngươi là cảm thấy chúng ta …”

Bang!

Hồ Đoản Đoản còn chưa kịp nói xong, Hùng Thiên Địa đã tât vào đầu hắn một cái, sau đó chửi ầm lên: “Nga nga nga, nga cái đầu ngươi, có thể nói chuyện đàng hoàng được không!”

“Hùng ca!”

“Ý của ngươi là cảm thấy nơi phong thủy mà huynh đệ chúng ta cẩn thận lựa chọn không tốt sao?”

Sau khi ăn một cái tát, Hồ Đoản Đoản cũng trực tiếp hỏi.

“Con mẹ nó không tốt sao ư?”

“Chỗ này căn bản không tốt chút nào, được chứ!”

“Mẹ nó ai sẽ sáng tạo ra một tông môn trên một ngọn núi đổ nát với cỏ dại mọc um tùm?”

Nghe Hồ Đoản Đoản nói những lời này, Hùng Thiên Địa lập tức nói ra suy nghĩ của mình.

“Hùng ca!”

“Tông môn mà Diệp thiếu muốn sáng tạo là gì?”

“Đó chính là Bại Gia Môn!”

“Ngươi nghĩ lại xem, nếu như chúng ta lựa chọn một nơi có Hỗn Độn chi khí nồng đậm, như vậy Bại Gia Môn còn có chỗ để phát huy sao?”

Đúng lúc này, giọng nói của Hồ Trường Trường vang lên từ một bên.

Hả?

Chọn một đỉnh núi rách nát!

Sau đó để cho Bại Gia Môn có không gian phát huy!

Vì vậy, biến đỉnh núi rách nát này thành một vùng đất có phong thuỷ tốt nhất?

Nghe Hồ Trường Trường giải thích, Hùng Thiên Địa sửng sốt một chút, sau đó đột nhiên phản ứng lại, đồng thời trong lòng cảm thán: “Hai tên khờ này nhìn trông ngu ngốc khờ khạo, nhưng ta thật không ngờ bọn họ lại suy nghĩ có tâm như vậy!”

……

Gần tối!

Thần Tinh Lâu, phòng cho khách số 1!

“Đinh! Chúc mừng ký chủ hoàn thành sản phẩm phá của hôm nay, khen thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch *2!”

“Đinh! Chúc mừng ký chủ kích hoạt hành vi phá của, khen thưởng đột phá ba tiểu cảnh giới, khen thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch *1!”

Khi Chu Trường Phong, Trịnh Dương cùng Tôn Tiểu Long bại hết toàn bộ mười vạn tấm Lạc Thần Minh Chỉ, hơn nữa đều lấy được phí vất vả thuộc về từng người, lời nhắc từ hệ thống liên tiếp vang lên trong đầu Diệp Phong.

Oanh! Oanh! Oanh!

Ngay sau đó, ba cổ hơi thở đột phá lần lượt bộc phát ra từ trong thân thể Diệp Phong!

Đạo Tôn Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong!

Đạo Tôn Cảnh Nhị Trọng đỉnh phong!

Đạo Tôn Cảnh Tam Trọng đỉnh phong!

Rất nhanh, tu vi của Diệp Phong trực tiếp từ Đạo Thánh Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đột phá đến Đạo Tôn Cảnh Tam Trọng đỉnh phong!

(Đạo Đồ Cảnh, Đạo Sư Cảnh, Đạo Vương Cảnh, Đạo Hoàng Cảnh, Đạo Đế Cảnh, Đạo Thánh Cảnh, Đạo Tôn Cảnh, Đạo Thần Cảnh, Hỗn Độn chi tổ)

???

Tình huống gì vậy?

Cái quái gì đang diễn ra vậy?

Diệp thiếu không phải đang ngủ sao, sao lại điên cuồng thình thịch như vậy đâu?

Cảm nhận được hơi thở trên người Diệp Phong thay đổi, mọi người xung quanh đều sững sờ, dù sao với tình huống hiện tại ở Hỗn Độn giới, đừng nói liên tiếp đột phá, muốn đột phá một tiểu cảnh giới cũng đã là chuyện cực kỳ khó khăn!

Mà Diệp Phong không chỉ liên tiếp đột phá ba tiểu cảnh giới, hơn nữa vẫn là nhẹ nhàng đột phá trong khi đang ngủ, loại nhẹ nhàng đột phá này thật sự làm mới nhận thức của bọn họ!

Nửa giờ sau!

“Hả?”

“Các ngươi nhìn ta làm gì?”

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại, thấy mọi người đều đang nhìn chằm chằm vào chính mình, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhưng mà, hắn rất nhanh liền ý thức được một chuyện, sau đó bất an nhìn mọi người hỏi: “Mọi người, vừa rồi ta có làm khô không khí không?

???

Làm khô không khí?

Nó có nghĩa là gì?

Chương 1226 - Mọi người, vừa rồi ta thổi khô không khí sao?

Nghe Diệp Phong hỏi một câu kỳ quái như vậy, trên mặt mọi người lộ ra một tia hoang mang.

“Đinh! Ký chủ, lúc nãy khi ngươi ngủ rất an tĩnh, cũng không có chém giết với không khí, mà bọn họ hiện tại đều đang nhìn chằm chằm ngươi là vì ngươi vừa rồi mới đột phá cảnh giới, cho nên, bọn họ mới nhìn chằm chằm ngươi!”

Đúng lúc này, giọng nói hệ thống vang lên trong đầu hắn.

“Hả?”

“Bởi vì vừa rồi phát khen thưởng nhiệm vụ, cho nên bọn họ mới nhìn chằm chằm ta sao?”

Nghe hệ thống nói những lời này, Diệp Phong lúc này mới yên lòng, sau đó kiểm tra khen thưởng vừa nhận được.

“Lại nhận được thêm ba mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!”

“Ta hiện tại đã có mười chín cái, lập tức thành một phần năm!”

“Tốc độ này thật là nhanh!”

Sau khi kiểm tra phần thưởng xong, Diệp Phong lúc này mới nhìn về phía mọi người xung quanh!

“Tiểu Quái!”

“Mọi chuyện ở đây đã xử lý xong, ngươi có thể mang theo Tiểu Đường rời đi trước!”

“Tiểu Kiếm!”

“Nếu như đã phát phần thưởng cho bọn họ, vậy tiếp theo đã đến lúc trừng phạt bọn họ!”

“Mang họ đi, tìm một nơi không có người ở xung quanh, để cho bọn họ tiếp thu trừng phạt!”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn về phía Diệp Tiểu Quái và Diệp Tiểu Kiếm nói.

“Ngô chủ!”

“Ba người bọn họ đã thi đấu tổng cộng ba vạn 3333 trận, mà mỗi một trận ngoại trừ một tên thắng lợi và một kẻ thất bại, ở giữa còn có một tên mua nước tương, mà bởi vì tên mua nước tương này mới có rất phiền toái!”

“Cho nên, ta có một đề nghị nho nhỏ, đó chính là trong mỗi trận thi đấu, ngoại trừ tên thắng lợi, hai người còn lại đều tính là kẻ thất bại, đều phải nhận lấy trừng phạt, như vậy sẽ không có tên mua nước tương, mà ta cũng bớt việc hơn rất nhiều!”

Khi Diệp Phong vừa nói xong, Diệp Tiểu Kiếm liền đưa ra ý tưởng của mình.

???

Tổng cộng tỷ thí ba vạn 3333 trận!

Mà chúng ta vì muốn bớt một chút trừng phạt, cố ý thương lượng mỗi người thắng một vạn 1111 trận, mỗi người thua một vạn 1111 trận, mỗi người mua nước tương một vạn 1111 trận!

Loại kết quả này là phù hợp nhất cho ba chúng ta!

Kết quả, hiện tại muốn nhận lấy trừng phạt, ngươi muốn làm chúng ta sung sướng gấp bội?

Nghe được đề nghị của Diệp Tiểu Kiếm, Chu Trường Phong, Trịnh Dương cùng Tôn Tiểu Long đứng ở bên cạnh đều là ngây người!

“Hả?”

“Từ đâu ra tên mua nước tương?”

“Ý tưởng ban đầu của ta chính là nếu một người thắng, hai người còn lại sẽ bị trừng phạt!”

“Ta chưa nói chuyện này sao?”

Nghe Diệp Tiểu Kiếm đề nghị như vậy, Diệp Phong cũng nhíu mày hỏi ngược lại.

“Ngô chủ!”

“Ngài giống như chưa nói chuyện này!”

“Chẳng qua hiện tại nói ra cũng không muộn!”

Nói đến đây, Diệp Tiểu Kiếm cũng dừng một chút, sau đó kích động nói tiếp: “Ngô chủ, vậy ta dẫn bọn hắn đi tiếp thu trừng phạt trước!”

Nói xong, Diệp Tiểu Kiếm liền dẫn theo ba người đang tràn ngập tuyệt vọng, trực tiếp rời khỏi phòng cho khách!

“Ngô chủ!”

“Chúng ta cũng đi trước!”

Ngay sau đó, Diệp Tiểu Quái mang theo Diệp Tiểu Đường rời khỏi phòng cho khách!

“Tiểu Tống!”

“Lão Tống!”

“Nếu các ngươi nhận ta làm đại ca, ta đây sẽ ban cho các ngươi một cơ duyên!”

Khi ở trong phòng cho khách chỉ còn lại Tống Thiên Hà, Tống Thiên Long, Hải Lão và Tô Thần Tinh, Diệp Phong nhìn Tống Thiên Hà cùng Tống Thiên Long, nghiêm túc nói.

“Đúng rồi!”

“Tô lão bản!”

“Hải Lão!”

“Hai người các ngươi cũng đi ra ngoài trước đi!”

Ngay sau đó, Diệp Phong liền nói với Hải Lão và Tô Thần Tinh.

Bùm!

“Diệp thiếu!”

“Ta đã sống một mình lẻ loi hiu quạnh mấy vạn năm!”

“Nói thật, ta thật sự muốn có một người đại ca tốt giống như ngài!”

“Cho nên, hy vọng Diệp thiếu có thể cho ta một cơ hội làm tiểu đệ!”

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Tô Thần Tinh không chút do dự, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, sau đó nói ra tâm tư của mình.

“Tên ngốc!”

“Lúc trước ta cũng quỳ xuống cầu xin Diệp thiếu như vậy!”

“Nhưng kết quả thì sao, còn không phải là thất bại sao!”

Thấy một màn như vậy, Hải Lão ở bên cạnh cũng bất đắc dĩ bật cười, sau đó chuẩn bị đỡ Tô Thần Tinh đứng dậy rồi cùng nhau rời đi phòng cho khách!

“Thôi được rồi!”

“Tô lão bản, vậy ngươi cứ ở lại đi!”

Nghe Tô Thần Tinh nói vậy, Diệp Phong cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp đồng ý, dù sao hắn đều thấy biểu hiện của Tô Thần Tinh trong hai ngày qua!

???

Thành công ư?

Tô lão bản thế nhưng thành công?

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Hải Lão ở bên cạnh đang chuẩn bị đỡ Tô Thần Tinh đứng lên trực tiếp đần ra tại chỗ!

“Thất bại của bản thân đã đáng sợ, nhưng thành công của những người xung quanh còn đáng lo hơn!”

“Mà ta đã thừa nhận loại lo lắng này ba lần rồi!”

“Mẹ nó ai có thể chịu nổi!”

Lúc này, Hải Lão vừa lấy lại tinh thần đã hoàn toàn suy sụp tinh thần!

“Hải Lão!”

“Ngươi còn đứng đần ra đó làm gì?”

“Nhanh đi đi!”

“Đại ca còn có việc muốn nói với chúng ta!”

Đúng lúc này, Tống Thiên Hà, Tống Thiên Long và Tô Thần Tinh cùng nhau lên tiếng.

???

Ta đều đã khốn khổ như vậy rồi, các ngươi không quan tâm đến ta một chút nào sao!

Ngược lại còn cùng nhau đuổi ta đi?

Các ngươi còn phải là con người hay không!

Nghe ba người bọn họ nói những lời này, Hải Lão tủi thân muốn khóc!

“Được rồi!”

“Ta đi!”

“Ta đi là được rồi!”

Sau đó, Hải Lão liền ra vẻ tức giận nói một câu như vậy, sau đó liền đi ra phía cửa phòng!

Chẳng qua khi vừa đi đến cửa phòng, hắn đột nhiên đi chậm lại, nhất là chân phải sắp bước ra khỏi cửa, treo lơ lửng thật lâu không rơi xuống, đồng thời trong lòng thầm nghĩ: “Ta đều đã như vậy, cho dù làm ta rời đi, các ngươi cũng phải an ủi ta một chút

mới được!”

Bùm!

Nhìn thấy Hải Lão đứng mãi ở cửa không chịu bước ra ngoài, ba người liếc mắt nhìn nhau, sau đó cùng nhau đi thẳng tới phía sau Hải Lão, cùng nhau đưa chân đạp Hải Lão đi ra ngoài!

“Mẹ kiếp!”

“Ta chỉ là muốn được an ủi một chút mà thôi!”

“Kết quả là các ngươi trực tiếp đá ta ra ngoài như vậy ư?”

Hải Lão nằm trên mặt đất nhìn thấy ba người bọn họ đóng cửa lại, lúc này hắn sững sờ tại chỗ, bởi vì điều này hoàn toàn khác với những gì hắn mong đợi!

Một lát sau!

“Từ giờ trở đi!”

Chương 1227 - Đỉnh núi rách nát này cũng có chủ sao?

“Các ngươi chính là đệ tử của Bại Gia Môn!”

“Đến nỗi trách nhiệm các ngươi cần phải gánh vác, không cần ta nói nhiều, các ngươi hẳn là cũng đã rõ ràng!”

“Cho nên, đi ra ngoài cố gắng phá của đi!”

Sau khi ba người đều trở thành đệ tử của Bại Gia Môn, Diệp Phong nghiêm túc nhìn về phía ba người nói.

“Môn chủ!”

“Chúng ta sẽ không làm ngài thất vọng!”

Nghe Diệp Phong nói xong, ba bọn họ cũng kích động đáp lại!

Bọn họ nằm mơ cũng không có nghĩ đến, thân phận và thực lực thật sự của Diệp Phong lại khủng bố như vậy, thậm chí, trình độ khủng bố đã vượt qua sức tưởng tượng của bọn họ!

“Được rồi!”

“Ta còn có việc phải đi trước!”

“Hy vọng các ngươi đừng làm ta thất vọng!”

Nói xong, Diệp Phong liền hạ lệnh với hệ thống: “Hệ thống, gọi Tiểu Phủ đến đây gặp ta!”

Nơi nào đó!

“Hắc ca!”

“Đừng đánh nữa!”

“Ngô chủ đang gọi ta qua đó!”

Sau khi nhận được mệnh lệnh, Diệp Tiểu Phủ kích động hét to với Diệp Tiểu Hắc!

“Ai!”

“Mới đánh ngươi có một lúc như vậy!”

“Nói thật, ta còn chưa đánh tận hứng đâu!”

Nghe Diệp Tiểu Phủ nói xong, Diệp Tiểu Hắc cũng lộ vẻ thất vọng nói.

???

Mới?

Mới đánh ta một lúc như vậy?

Mẹ nó ngươi đã đánh ta cả một buổi trưa!

Còn mẹ nó muốn đánh ta thêm bao lâu nữa!

Nghe Diệp Tiểu Hắc nói những lời này, Diệp Tiểu Phủ lập tức đen mặt!

……

“Ngô chủ!”

“Tiểu Phủ tới!”

Sau khi đi ra khỏi khe hở không gian, Diệp Tiểu Phủ cung kính nhìn về phía Diệp Phong nói.

“Tìm vị trí của Hồ Đoản Đoản, Hồ Trường Trường cùng Hùng Thiên Địa í!”

“Sau đó mang ta qua đó!”

Sau khi thấy Diệp Tiểu Phủ, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh.

……

Mặt trời chiều ngã về phía tây, trên đỉnh rách nát!

Nhìn cỏ dại ngổn ngang xung quanh, cảm nhận được sự hoang vắng thê lương trên ngọn núi rách nát này, Diệp Phong cũng hoang mang nhìn về phía Hồ Đoản Đoản cùng Hồ Trường Trường hỏi: “Đây là nơi có phong thuỷ tốt mà các ngươi tìm được?”

“Đúng vậy!”

“Đây là nơi có phong thuỷ tốt mà chúng ta phải mất mấy ngày mới tìm được!”

“Diệp thiếu!”

“Ngươi cảm thấy thế nào?”

Nghe Diệp Phong dò hỏi, Hồ Trường Trường cũng chờ mong hỏi.

“Thế nào ư?”

“Mẹ nó quá yếu!”

“Còn có!”

“Mẹ nó đây là một đỉnh núi rách nát, sao ngươi lại có mặt mũi nói đây là nơi có ‘phong thuỷ tốt’ ?”

Nghe Hồ Trường Trường nói những lời này, Diệp Phong cũng đen mặt mắng to.

“Nga!”

“Yếu sao?”

“Không nên nha!”

“Dựa theo suy đoán của đại ca, nơi này chắc chắn không có vấn đề gì…”

Bang!

Hồ Đoản Đoản còn chưa kịp nói xong, Diệp Phong đã tát một cái, sau đó chửi ầm lên: “Nga nga nga, nga cái đầu ngươi, tại sao ngươi vẫn chưa sửa lại tật xấu này, có thể nói chuyện đàng hoàng được không!”

“Diệp thiếu!”

“Ý của ta là, nơi có ‘phong thuỷ tốt’ mà chúng ta đã chọn hẳn là không có vấn đề!”

“Dù sao chúng ta là có lý do!”

Ăn một cái tát, Hồ Đoản Đoản ôm đầu ủy khuất giải thích.

“Nga!”

“Còn có lý do?”

“Vậy ngươi nói xem, lý do để các ngươi chọn nơi này là cái gì!”

Nghe Hồ Đoản Đoản nói như vậy, Diệp Phong cũng lộ vẻ tò mò hỏi.

Hả?

Ta nga, ngươi liền đánh đầu ta!

Sau đó, ngươi nga, không có chuyện gì xảy ra?

Có cần phải song tiêu như vậy không!

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Hồ Đoản Đoản cũng cười khổ, sau đó liền nói ra lý do của Hồ Trường Trường.

“Hả?”

“Bởi vì là Bại Gia Môn!”

“Cho nên, mới tìm một đỉnh núi rách nát như vậy!”

“Dù sao, chỉ có như vậy, mới có thể làm Bại Gia Môn có không gian phát huy?”

Nghe được lời giải thích của Hồ Đoản Đoản, Diệp Phong cũng im lặng suy nghĩ, bởi vì hắn cảm thấy đối phương giải thích không sai!

“Này!”

“Các ngươi là ai?”

“Các ngươi có biết nơi này là địa bàn của Thí Quỷ Môn chúng ta không?”

Đúng lúc này, một giọng nói cực kỳ kiêu ngạo từ cách đó không xa truyền đến.

Hả?

Địa bàn của Thí Quỷ Môn các ngươi ư?

Đỉnh núi rách nát này còn có chủ?

Nghe được lời này, Diệp Phong, Hồ Trường Trường, Hùng Thiên Địa đều lộ ra vẻ khó tin và nhìn về phía xa, họ không thể tưởng tượng được rằng đỉnh núi rách nát này vẫn còn có chủ nhân!

“Ta mặc kệ nơi này trước kia là ai sở hữu!”

“Nhưng ta chỉ muốn nói là!”

“Từ giờ trở đi, nơi này thuộc về Bại Gia Môn chúng ta!”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn về phía nam tử cách đó không xa nói ra quyết định của mình!

“Hả?”

“Bại Gia Môn?”

“Sao ta chưa nghe qua thế lực này!”

“Hơn nữa, chẳng lẽ bọn họ cũng chuẩn bị đem rác rưởi của tông môn ném đến chỗ này sao?”

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Phùng Cường cũng sửng sốt một chút, hắn thật sự không ngờ lại có người tới đoạt một nơi vứt rác!

“Tuy rằng nơi này chỉ là một nơi vứt rác!”

“Nhưng đó cũng là do Thí Quỷ Môn chúng ta xem trọng trước!”

“Cho nên, nếu các ngươi muốn cướp thì phải xem các ngươi có thực lực kia hay không!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Phùng Cường nghiêm túc nhìn Diệp Phong tỏ rõ thái độ của mình, bởi vì hắn rất rõ ràng, nếu như hôm nay có người đoạt nơi ném rác của Thí Quỷ Môn bọn họ, bọn họ không thèm để ý, vậy ngày mai chỉ sợ cũng có người đoạt những tài nguyên khác của bọn họ, mà Thí Quỷ Môn bọn họ tuyệt đối không cho phép loại tình huống như vậy xuất hiện!

Hả?

Đỉnh núi rách nát này là nơi ném rác của Thí Quỷ Môn các ngươi?

Nghe đối phương nói những lời này, Diệp Phong, Hồ Trường Trường, Hùng Thiên Địa trực tiếp ngẩn ra, bởi vì bọn hắn không hề nghĩ tới đây sẽ là nơi để các thế lực khác ném rác!

“Diệp thiếu!”

“Ta, ta thật sự không biết chuyện này!”

“Nếu như ta sớm biết rằng nơi này là nơi các thế lực khác ném rác rưởi, ta khẳng định sẽ không lựa chọn chỗ này!”

Lúc này, Hồ Trường Trường khẩn trương nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng giải thích.

“Không sao!”

“Nơi này càng tồi tệ thì sau này càng có thể thể hiện ra độ chịu chơi của Bại Gia Môn chúng ta!”

“Cho nên, chúng ta nhất định phải đoạt lấy nơi này!”

Nhìn thấy bộ dáng khẩn trương của Hồ Trường Trường, Diệp Phong mỉm cười đáp lại.

“Bại Gia Môn chúng ta muốn đoạt lấy nơi này!”

Chương 1228 - Đoạt địa bàn, Diệp Phong muốn chơi lớn!

“Nếu như Thí Quỷ Môn các ngươi không phục, cứ việc mang người tới đoạt lại!”

“Chúng ta luôn chờ đợi!”

Sau đó, Diệp Phong liền nhìn về phía Phùng Cường ở phía đối diện tỏ rõ thái độ của mình!

“Tốt! Tốt! Tốt!!”

“Dám đoạt địa bàn với Thí Quỷ Môn chúng ta!”

“Các ngươi nhất định sẽ hối hận!”

Nói xong, Phùng Cường trực tiếp xoay người rời khỏi đỉnh núi, bởi

vì hắn đã cảm nhận được hơi thở nguy hiểm trên người Hùng Thiên Địa cùng Diệp Tiểu Phủ!

“Ngô chủ!”

“Cần gì phải phiền toái như vậy!”

“Ta trực tiếp đi giết sạch người trong Thí Quỷ Môn không phải được rồi sao?”

Sau khi Phùng Cường rời đi sau, Diệp Tiểu Phủ liền nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Không cần!”

“Như vậy quá nhàm chán!”

Nghe được lời này, Diệp Phong lắc lắc đầu, sau đó trực tiếp từ chối đề nghị của Diệp Tiểu Phủ!

“Diệp thiếu!”

“Ta đã bị phong ấn trong đạo khí kia quá lâu!”

“Nếu như bọn họ dám đến, cứ để cho ta ra tay đi!”

Lúc này, Hùng Thiên Địa ở bên cạnh tiến lên một bước, sau đó nói ra suy nghĩ của chính mình, dù sao cơ hội thể hiện bản thân như vậy là rất hiếm!

“Không được!”

“Thực lực của ngươi quá yếu!”

“Cho nên, ta không thể để cho ngươi ra tay!”

Nghe Hùng Thiên Địa nói như vậy, Diệp Phong không chút do dự từ chối.

???

Thực lực của ta quá yếu ư?

Phải biết rằng, cho dù là Hỗn Độn giới ở thời kỳ cổ thời, ta cũng là một vị cường giả đứng đầu!

Mà hiện tại là thời đại Hỗn Độn giới xuống dốc, nếu như ta ra tay, cho dù là cường giả cùng cảnh giới, ta cũng có thể đánh bại bọn họ dễ dàng như đánh con trai mình!

Nghe Diệp Phong nói những lời này, Hùng Thiên Địa trực tiếp sửng sốt!

“Diệp thiếu!”

“Nếu như ta không có tư cách ra tay!”

“Vậy ngài chuẩn bị để ai ra tay?”

“Chẳng lẽ là Tiểu Cước đại nhân?”

Sau đó, Hùng Thiên Địa tò mò hỏi, dù sao, nếu như hắn không có đủ tư cách thì trong lòng hắn chỉ nghĩ đến Diệp Tiểu Cước, người đã đá hắn một trận, sau đó phong ấn lại!

“Đúng vậy!”

“Ta thật sự chuẩn bị để Diệp Tiểu Cước ra tay!”

“Chẳng qua, không chỉ là hắn!”

“Mà là tám vị hộ vệ bên cạnh ta đều phải lên sân khấu!”

“Dù sao, việc cướp đoạt đỉnh núi này chính là sáng lập ra Bại Gia Môn, cho nên, chúng ta cần phải đảm bảo rằng sẽ không có gì sai sót!”

Nghe Hùng Thiên Địa dò hỏi, Diệp Phong cũng nghiêm túc đáp lại.

???

Để cho toàn bộ tám vị hộ vệ đều phải lên sân khấu?

Việc này đâu phải là đảm bảo sẽ không có chuyện gì xảy ra, đây là hoàn toàn tìm việc vui cho tám người bọn họ!

Nghe Diệp Phong nói xong, tất cả mọi người đều ngây ngẩn cả người, bọn họ thật sự không nghĩ tới lần này Diệp Phong lại chơi lớn như vậy, dù sao bọn họ biết rất rõ ràng thực lực của mỗi một hộ vệ đều khủng bố như thế nào!

“Ta nói muốn đi diệt Thí Quỷ Môn!”

“Ngô chủ nói quá nhàm chán!”

“Nhưng hiện tại, làm cả tám người chúng ta cùng nhau khiêu chiến Thí Quỷ Môn, chẳng lẽ làm như vậy sẽ không nhàm chán sao?”

“Mẹ nó, làm như vậy không phải càng không thú vị sao?”

Lúc này, Diệp Tiểu Phủ ở bên cạnh cười khổ lẩm bẩm!

“Chờ một chút!”

“Dù sao đều phải chơi lớn như vậy!”

“Vậy thì tại sao lại không chơi càng lớn hơn một chút đâu?”

Lúc này, Diệp Tiểu Phủ cũng nghĩ tới một chuyện, sau đó nhìn về phía Diệp Phong đề nghị: “Ngô chủ, Thí Quỷ Môn chính là thế lực đứng sau thế lực đứng đầu ở Hỗn Độn giới, có thể nói, thực lực của bọn họ khá mạnh!”

“Mà đến lúc đó, bọn họ sẽ có khả năng mang rất nhiều người tới!”

“Vậy nếu như bọn họ không thua, nếu tám người chúng ta cùng nhau liên thủ cũng không thể ngăn cản bọn họ, cho nên ta đề nghị gọi Diệp Nhất mang theo một đám người lại đây trấn bãi!”

Hả?

Vì phòng ngừa Thí Quỷ Môn đến lúc đó mang nhiều người bắt nạt ít người!

Cho nên, làm Diệp Nhất mang người lại đây trấn bãi?

Nghe được đề nghị của Diệp Tiểu Phủ, hai mắt Diệp Phong sáng

người, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Thật đúng là đã lâu không làm Diệp Nhất ra ngoài hóng gió, vậy có thể nhân cơ hội này gọi hắn ra tới hóng gió một chút!”

Bên khác!

Thí Quỷ Môn, tông môn đại điện!

“Cái gì!”

“Một thế lực cấp thấp chưa từng nghe nói tới, dám khiêu chiến Thí Quỷ Môn chúng ta như vậy

“Ta xem bọn họ là chán sống!”

Nghe Phùng Cường báo cáo xong, môn chủ Lệ Chấn Sơn của Thí Quỷ Môn tức giận rống to!

“Môn chủ!”

“Mặc dù chưa từng nghe nói đến đối phương, nhưng chúng ta cũng không thể quá mức coi khinh bọn họ!”

“Bởi vì ở trong nhóm bọn bọ có hai người mang đến cho ta cảm giác cực kỳ nguy hiểm!”

Lúc này, Phùng Cường cũng nghiêm túc nói ra tình huống này!

“Phùng chấp sự!”

“Tu vi của ngươi là Đạo Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!”

“Người có thể mang đến cho ngươi cảm giác nguy hiểm, tu vi kém cỏi nhất cũng là Đạo Thần Cảnh Nhất Trọng!”

“Như vậy đi!”

“Để đảm bảo an toàn, trước tiên chúng ta phái ra một vị trưởng lão bình thường có tu vi Đạo Thần Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, tranh thủ bóng đêm qua đó dò xét thực lực của đối phương!”

Nghe Phùng Cường nói như vậy, Lệ Chấn Sơn cũng làm ra một quyết định!

Ở một bên khác.

Trên một đỉnh núi rách nát.

“Chủ nhân!”

“Thí Quỷ Môn muốn thăm dò thực lực của chúng ta!”

“Cho nên đã phái một tên rác rưởi đến đây!”

Phát hiện ra chuyện này, Diệp Tiểu Quái lập tức báo cho Diệp Phong.

“Hả?”

“Tới đây một tên rác rưởi?”

“Vậy ngươi tới đó, thổi tên rác rưởi đó bay về đi.”

Nghe được chuyện này, Diệp Phong lập tức hạ mệnh lệnh nã pháo cho Diệp Tiểu Quái.

???

Thổi bay về?

Ta không thể quay về sao?

Nghe được mệnh lệnh của Diệp Phong, cả người Diệp Tiểu Quái muốn phát điên. Đồng thời trong lòng có chút sụp đổ nghĩ: “Ta là nữ vương dự đoán, nhưng nhìn điệu bộ này của chủ nhân, là nhất định muốn biến ta thành nữ vương đánh rắm sao?”

....

“Chỉ là một thế lực không ra đâu vào đâu.”

“Mà môn chủ vẫn cẩn thận như vậy.”

“Thật sự không hiểu rõ môn chủ đang nghĩ gì.”

Lúc này, trưởng lão Trương Thanh của Thí Quỷ Môn đang chạy tới chỗ đỉnh núi rách nát của Diệp Phong, mà đối với chuyện môn chủ

giao cho hắn nhiệm vụ này, hắn thật sự không hiểu nổi!

Chương 1229 - Cái gì? Ngươi để cho người ta đánh rắm hỏng mất mà về?

Bởi vì hắn thấy, loại tông môn không đâu vào đâu này căn bản không đáng giá để hắn tự mình ra tay.

Hả?

Đúng lúc này, bỗng nhiên Trương Thanh ngừng lại, toát ra vẻ mặt nặng nề.

Bởi vì trước mặt hắn, bỗng nhiên xuất hiện một nữ tử xa lạ, mà nữ tử xa lạ kia lại cho hắn một cảm giác cực kỳ nguy hiểm.

“Ngươi là ai?”

“Tại sao lại cản đường đi của ta?”

Lúc này, đầu tiên Trương Thanh bình phục một chút tâm tình khẩn trương của mình, sau đó nhìn về phía nữ tử thần bí đối diện lên tiếng hỏi.

“Bại Gia Môn!”

“Diệp Tiểu Quái!”

Nghe được câu hỏi của Trương Thanh, Diệp Tiểu Quái lập tức biểu lộ rõ thân phận, sau đó xoay người bày ra tư thế nã pháo.

Oanh!

Sau đó nổ ra một tiếng vang thật lớn, Trương Thanh ngay cả thời gian phản ứng cũng không có, đã bị một mùi thối kinh khủng nổ tung đánh bay ra ngoài.

Một lát sau.

“Mẹ nó!!!”

“Ta là trưởng lão của Thí Quỷ Môn, tức là cường giả cửu trọng đỉnh Phong Đạo Thần cảnh!”

“Kết quả, chỉ một cái rắm của đối phương đã đánh bay ta rồi?”

Bay ngược lại rất lâu, Trương Thanh mới hoàn toàn đứng vững được, sau đó mặt mũi tràn đầy hoảng sợ tự nói với mình, hắn thật sự không nghĩ tới, đối phương chỉ dùng một cái rắm mà có thể đánh bay hắn, mà hắn thì không có một chút sức phản kháng nào!

“Không được!”

“Chuyện có biến!”

“Bại Gia Môn này không đơn giản như chúng ta tưởng tượng!”

“Ta phải nhanh báo chuyện này cho môn chủ mới được!”

Nghĩ đến đây, Trương Thanh dùng tốc độ nhanh nhất chạy về Thí Quỷ Môn.

...

“Cái gì?!”

“Ta cho ngươi đi tìm hiểu thực hư của Bại Gia Môn.”

“Kết quả, mẹ nó người bị một cái rắm của người ta thổi bay về?”

Sau khi nghe Trương Thanh nói, Lệ Chấn Sơn cũng lộ ra sắc mặt khó có thể tin được, kinh hô.

“Môn chủ.”

“Tuy chuyện này rất khó khiến người tin tưởng, nhưng xin ngài nhất định hãy tin tưởng ta!”

“Mà nữ nhân kia có thể dùng một quả rắm đánh bay ta, vậy chứng minh nếu nàng muốn giết ta cũng là chuyện cực kỳ đơn giản!”

“Cho nên, Bại Gia Môn này chỉ sợ không đơn giản như chúng ta nghĩ!”

Ngay sau đó, tiếng nói của Trương Thanh lại vang lên.

“Được!”

“Chuyện này ta đã biết, ngươi đi xuống trước đi.”

Nghe được lời này của Trương Thanh, Lệ Chấn Sơn cũng khẽ nhíu mày lên tiếng.

Một lát sau.

“Môn chủ.”

“Xảy ra chuyện gì? Sao lúc này lại gọi ba lão già chúng ta tới đây?”

Lúc này, khi ba vị thái thượng trưởng lão của Thí Quỷ Môn đi vào trong đại điện của tông môn, thái thượng đại trưởng lão lập tức hỏi.

“Thái thượng đại trưởng lão!”

“Chuyện là như thế này.”

Nghe được câu hỏi của thái thượng đại trưởng lão, Lệ Chấn Sơn cũng đơn giản miêu tả lại tình huống một chút.

“A!”

“Bại Gia Môn?”

“Một rắm đánh bay Trương Thanh trưởng lão?”

Sau khi nghe được chuyện của Trương Thanh, thái thượng đại trưởng lão cũng toát ra sắc mặt hứng thú, sau đó nói thẳng: “Môn chủ, chuyện này sớm muộn gì cũng phải giải quyết, đã như vậy, tối nay ta và thái thượng nhị trưởng lão, thái thượng tam trưởng lão sẽ đi qua đó một chuyến.”

“Vậy làm phiền ba vị thái thượng trưởng lão!”

Nghe được lời này của thái thượng đại trưởng lão, Lệ Chấn Sơn cũng vội vàng lên tiếng.

...

Một bên khác.

Trên đỉnh núi rách nát.

“Mẹ nó!”

“Diệp thiếu gia nói gọi một ít người đến để trấn giữ trận địa.”

“Đây có thể gọi là một ít người sao? Đây mẹ nó căn bản chính là một chút trăm vạn người đó!”

Nhìn thấy một dãy mấy trăm vạn cường giả khủng bố mặc kim giáp đi ra từ vết nứt không gian, Hồ Trường Trường, Hồ Đoán Đoán và Hùng Thiên lập tức bị dọa cho choáng váng!

Đặc biệt là Hùng Thiên!

Bởi vì hắn có thể cảm giác được rất rõ ràng, mấy trăm vạn cường giả ạ mặc kim giáp trên người này, bất kỳ một kẻ nào, đều cho hắn một loại cảm giác cực kỳ nguy hiểm, thậm chí nói không khoa trương, mấy trăm vạn cường giả mặc kim giáp này, có khả năng một người hắn cũng không đánh lại.

Mà khi biết mấy trăm vạn cường giả mặc kim giáp này toàn bộ đều là quân dự bị hộ đạo giả bên người Diệp Phong, hắn lập tức bị dọa cho kinh hãi thật lâu không nói ra lời.

“Diệp thiếu gia!”

“Ta có thể tùy ý chọn trong đại quân kim giáp này một vị để luận bàn được không?”

Sau đó, Hùng Thiên lộ ra vẻ mặt thành thật nhìn về phía Diệp Phong hỏi, hắn rất muốn biết, giữa mình và đại quân kim giáp này chênh lệch thế nào, chênh lệch bao nhiêu!

“Hả?”

“Luận bàn cùng bọn hắn một chút?”

Nghe được thỉnh cầu này của Hùng Thiên, Diệp Phong cũng sững sờ, sau đó nhìn về phía Diệp Nhất.

“Diệp Nhất!”

“Tên Hùng Thiên này là cường giả đứng đầu Hỗn Độn Giới.”

“Nếu như ngươi chiến đấu với hắn, có thấy khó giải quyết không?”

Sau đó Diệp Phong dùng thần thức truyền âm hỏi Diệp Nhất.

“Chủ nhân.”

“Nói thật, rất khó giải quyết!”

“Bởi vì, dù là ta vận dụng toàn lực, chỉ sợ rất khó giết hắn trong mười chiêu.”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Diệp Nhất cũng bày ra vẻ mặt thành thật mà trả lời.

Hả?

Toàn lực ra tay, trong mười chiêu rất khó giết hắn?

Cái này mẹ nó cũng là khó giải quyết trong miệng ngươi à?

Sau khi nghe được câu trả lời của Diệp Nhất, trên mặt Diệp Phong cũng nháy mắt đen sì, sau đó lập tức phất tay nói: “Tìm một chỗ không người, sau đó chơi cùng hắn đi.”

“Chủ nhân.”

“Diệp Nhất hiểu rõ.”

Sau khi nghe Diệp Phong nói, Diệp Nhất cũng nhẹ gật đầu, sau đó đưa Hùng Thiên theo phóng lên tận trời, rất nhanh thân hình của hai người đã biến mất trong cảnh đêm.

...

“Diệp Nhất đại nhân.”

“Chúng ta phải đi đâu để luận bàn?”

Bay một hồi, hình thiện phát hiện Diệp Nhất vẫn chưa có ý định dừng lại, điều này khiến trên mặt hắn toát ra một chút không hiểu, sau đó lên tiếng hỏi.

“Tiểu Hùng.”

“Chút nữa luận bàn xong, khẳng định tâm tình của ngươi sẽ rất kém.”

“Cho nên ta chuẩn bị cho ngươi mấy người, để một chút nữa ngươi xả giận lên người bọn họ một chút.”

Nghe thấy câu hỏi của Hùng Thiên, Diệp Nhất cũng cười giải thích.

“Tốt!”

“Luận bàn ngay tại đây đi.”

“Chờ chúng ta luận bàn xong, ba bao cát kia chắc là cũng đã tới.”

Rất nhanh, Diệp Nhất dừng lại, sau đó cười nói với Hùng Thiên.

Chương 1230 - Ta muốn đánh các ngươi một trận, để cho bản thân vui vẻ.

“Diệp Nhất đại nhân.”

“Trước khi luận bàn ta có một thỉnh cầu.”

Lúc này, Hùng Thiên cũng dùng vẻ mặt thành thật nhìn về phía Diệp Nhất vừa lên tiếng.

“A?”

“Thỉnh cầu gì?”

“Nói ta nghe một chút.”

Nghe được lời này của Hùng Thiên, Diệp Nhất cũng lộ ra vẻ mặt tò

mò hỏi.

“Diệp Nhất đại nhân”

“Ta mong ngươi không cần nương tay, dùng toàn lực mà đánh.”

“Bởi vì ta muốn nhìn một chút, thực lực của ta so với ngươi đến cùng cách biệt bao nhiêu.”

Nghe được câu hỏi của Diệp Nhất, Hùng Thiên cũng nói ra thỉnh cầu của mình.

“Được.”

“Ta đồng ý thỉnh cầu này của ngươi.”

“Có điều, ngươi cũng sớm chuẩn bị sẵn sàng, bởi vì trận chiến sắp tới, có thể sẽ hoàn toàn đả kích lòng tự tin của ngươi.”

Nghe được lời thỉnh cầu này của Hùng Thiên phải Diệp Nhất không chút do dự lập tức đồng ý, bởi vì cho dù đối phương không nói, hắn cũng sẽ dùng toàn lực ra tay.

Một bên khác.

“Đại ca.”

“Đối phó với một thế lực nhỏ như vậy, một mình ta ra tay là được rồi.”

“Căn bản không cần ngươi và nhị ca ra tay.”

Lúc này Quỷ lão tam đang trên đường đuổi tới hướng đỉnh núi rách nát nói ra suy nghĩ của mình với hai người còn lại.

“Lão tam.”

“Bại Gia Môn này dám khiêu chiến với Thí Quỷ Môn của ta, vậy chúng ta tuyệt đối không thể xem thường bọn họ.”

“Nếu không, cuối cùng chịu thiệt tuyệt đối là chúng ta...”

Oanh! Oanh! Oanh!

Không đợi Quỷ lão đại nói xong, một luồng dư âm chiến đấu kinh khủng, giống như từng con hồng hoang cự thú, gào thét chạy về phía bọn họ từ phía xa.

“Không ổn!!!”

“Nhị đệ, tam đệ.”

“Dùng toàn lực ngăn cản, đừng giữ lại chút nào.”

“Nếu không chúng ta sẽ chết ở chỗ này.”

Phát giác được dư âm của cuộc chiến này có uy lực kinh khủng, Quỷ lão đại cũng lộ vẻ mặt hoảng sợ hô to, sau đó lập tức phóng xuất ra đạo tượng của mình, lại nuốt thêm mấy viên đan dược có thể tăng cường tu vi trong thời gian ngắn, sau đó toàn lực phát động tất cả đạo khí phòng ngự lên người mình.

Quỷ lão nhị và Quỷ lão tam sau khi thấy vậy, cũng nháy mắt bùng nổ toàn lực, phàm là át chủ bài có thể sử dụng, trong thời khắc này bọn họ cũng sử dụng toàn bộ, không dám tư tàng chút nào.

“Mẹ nó!!!”

“Dư âm của cuộc chiến này cũng quá kinh khủng.”

“Rốt cuộc là ai đang chiến đấu?”

Nhìn thấy ba người dùng hết toàn lực dựng lên kết giới phòng ngự chồng chất, dưới dư âm trùng kích của một cỗ lại một cỗ năng lượng đã bắt đầu xuất hiện vết rách, Quỷ lão tam cũng lộ ra vẻ mặt hoảng sợ hô to.

“Tuy không biết là ai đang chiến đấu.”

“Nhưng có thể khẳng định một điều là ba chúng ta trong mắt đối phương tuyệt đối chỉ giống như con kiến hôi.”

“Mà nếu như đối phương muốn diệt hết chúng ta, vậy một chút năng lực chống trả chúng ta cũng không có, dù sao bây giờ chúng ta dùng hết toàn lực, ngay cả dư âm chiến đấu của họ cũng không chống nổi.”

Lúc này, Quỷ lão nhị cũng run rẩy nói ra suy nghĩ của mình.

“Đúng!”

“Con kiến hôi!”

“Tuy chúng ta không cẩn thận tiến vào phạm vi chiến đấu của họ, nhưng chúng ta chỉ là con kiến hôi, vậy bọn họ cũng không thêm phiền mà ra tay với chúng ta.”

“Nói cách khác, chỉ cần chúng ta có thể chống đỡ việc dư âm liên tiếp của cuộc chiến đấu này, sau đó khi cuộc chiến kết thúc nhanh chóng rời đi, vậy còn có thể có hy vọng sống.”

Sau khi nghe được lời Quỷ lão nhị nói, sắc mặt Quỷ lão đại kích động nói ra suy nghĩ của mình.

Một lát sau.

“Không còn?”

“Dư âm chiến đấu kinh khủng kia không còn nữa?”

Trong khi kết giới phòng ngự chồng chất mà ba người dựng lên sắp bị đập nát, ba người lại ngạc nhiên phát hiện dư âm khủng bố chấn động không gian kia đã biến mất không còn nữa.

Cảm giác sống sót sau tai nạn này khiến ba người lập tức ôm đầu khóc ồ lên, bọn họ vừa mới làm tốt chuẩn bị nghênh đón cái chết.

“Nhị đệ!”

“Tam đệ!”

“Bây giờ vẫn chưa phải là lúc vui vẻ, chúng ta phải nắm chặt thời gian mà chạy đi!”

Lúc này, Quỷ lão đại bỗng nhiên nghĩ tới điều gì đó, sau đó nhìn về phía hai người lên tiếng nhắc nhở.

“A đúng đúng đúng!”

“Đại ca, ngươi nói đúng!”

“Bây giờ chúng ta vẫn đang trong phạm vi chiến đấu của đối phương, nếu không nắm chặt thời gian rút lui cách xa nơi này, vậy khẳng định sẽ khiến tồn tại kinh khủng kia không vui.”

Nghe được lời nhắc nhở của Quỷ lão đại, Quỷ lão tam cũng vội vàng trả lời.

Sau đó, ba người dùng sức lực còn sót lại, nhanh chóng bỏ chạy về phía xa.

Trên bầu trời, trong bóng tối.

“Tiểu Hùng.”

“Nếu như ngươi có đủ nhiều đạo khí mạnh mẽ và đan dược đỉnh Phong.”

“Thì hắn có thể ngăn trở được mười chiêu của ta.”

“Có điều, bây giờ ngươi chỉ có thể ngăn cản được 6 chiêu của ta.”

Nhìn ba người chạy trốn phía dưới, Diệp Nhất cười nói với Hùng Thiên.

Hả?

Trạng thái đỉnh Phong của ta.

Còn thêm nhiều đạo khí mạnh mẽ và đan dược.

Mà tối đa cũng chỉ có thể ngăn cản được mười chiêu của ngươi?

Nghe được lời này của Diệp Nhất, Hùng Thiên cũng toát ra một nụ cười khổ, hắn thật sự không nghĩ tới, chênh lệch giữa mình với Diệp Nhất lại lớn như vậy!

Mà nghĩ đến cường giả như Diệp Nhất, ở bên ngọn núi rách nát kia, còn có mấy trăm vạn người, Tâm tình của hắn lúc này lập tức sụp đổ!

“Diệp Nhất đại nhân!”

“Ta đã từng giao thủ với Tiểu Cước đại nhân.”

“Có điều, hắn dùng một đá đã khiến ta mơ hồ, cho nên ta căn bản cũng không biết chênh lệch bao nhiêu với hắn.”

“Nên ta muốn hỏi một chút, giữa ngươi và Tiểu Cước đại nhân chênh lệch bao nhiêu?”

Lúc này, bỗng nhiên Hùng Thiên nghĩ tới điều gì sau đó nhìn về phía Diệp Nhất hỏi.

“Hả?”

“Chênh lệch giữa ta và Tiểu Cước đại nhân sao?”

“Nói như thế nào được nhỉ?”

“Nếu như ta với Tiểu Cước đại nhân so tài, ta đánh ngươi như thế nào, hắn đánh ta như vậy.”

“Cho nên, ngươi chênh lệch với ta bao nhiêu, ta và Tiểu Cước đại nhân cũng chênh lệch bấy nhiêu.”

Nghe được câu hỏi của Hùng Thiên, Diệp Nhất cũng sửng sốt một chút sau đó giải thích rõ ràng.

???

Chênh lệch giữa ta và ngươi, cũng đã là trên trời với dưới đất!

Vậy nếu dựa theo ngươi nói, ta mẹ nó ngay cả tư cách nhìn vào bóng lưng của Tiểu Cước đại nhân cũng không có!

Chương 1231 - Ta muốn đánh các ngươi một trận, để cho bản thân vui vẻ. (2)

Nghe được câu trả lời của Diệp Nhất, Hùng Thiên càng hỏng mất, sau đó đưa ánh mắt nhìn về phía ba người đang chạy trốn phía dưới, hắn nhất định phải ở trên thân của ba người kia, một lần nữa lấy lại tự tin mới được!

...

“Chuyện này, vị đại nhân này!”

“Không biết vì sao ngài muốn ngăn cản đường đi của chúng ta?”

Khi Hùng Thiên trực tiếp ngăn lại đường đi của ba người, sắc mặt của Quỷ lão đại sợ hãi hỏi, bởi vì hắn nhìn thấy trên người của đối phương, có một luồng hơi thở quen thuộc, chính là một cỗ hơi thở kinh khủng trong dư âm của cuộc chiến đấu kia.

“Tại sao ta muốn ngăn cản đường đi của các ngươi?”

“Ngươi đã hỏi, vậy ta sẽ trả lời cho ngươi biết.”

“Bởi vì ta đánh thua, cho nên tâm trạng của ta bây giờ rất khó chịu!”

“Sau đó, ta muốn đánh các ngươi một trận, để cho bản thân ta vui vẻ lại.”

Nghe được câu hỏi của Quỷ lão đại, Hùng Thiên cũng dùng sắc mặt nghiền ngẫm nhìn đối phương trả lời.

???

Mẹ nó ngươi đánh thua, tâm trạng không tốt?

Sau đó muốn bắt ta trút giận?

Ngươi là người đó, mà chuyện bây giờ muốn làm có phải quá chó rồi hay không?

Nghe được lời này của Hùng Thiên, ba người Quỷ lão đại, Quỷ lão nhị và Quỷ lão tam lập tức choáng váng.

“Đại ca!”

“Nhị ca!”

“Tuy lý do hắn muốn đánh chúng ta có chút chó má.”

“Nhưng chịu đánh một trận, dù sao cũng hơn phải chết!”

“Dù sao, nếu đối phương muốn giết chúng ta thì chúng ta cũng

không hề có chút năng lực phản kháng nào cả!”

Đúng lúc này, tiếng nói của Quỷ lão tam vang lên trong đầu Quỷ lão đại và Quỷ lão nhị.

“Đại ca!”

“Tam đệ nói rất đúng.”

“Tức phải biết rằng mạng của chúng ta hiện tại vẫn đang trong tay của người ta đó.”

“Mà người ta không định giết chúng ta, vậy để cho người ta đánh một trận thì có gì không được!”

Sau khi nghe được câu nói của Quỷ lão tam, Quỷ lão nhị cũng lập tức biểu đạt suy nghĩ của mình.

“Nhị đệ.”

“Tam đệ.”

“Lời của các ngươi rất có lý.”

“Vậy chúng ta hãy nghiêm túc đứng vững, để cường giả khủng bố này tùy ý đánh đi.”

Sau khi nghe được lời nói của hai người, Quỷ lão đại cũng cho ra quyết định như vậy.

“Đại nhân!”

“Tâm trạng của ngài không tốt, muốn đánh người là chuyện rất bình thường.”

“Nhưng ngài có thể lựa chọn chúng ta, là vinh hạnh lớn lao của chúng ta!”

“Cho nên ngài cứ thỏa thích ra tay với chúng ta đi!”

“Nếu chúng ta động một cái, cũng là không tôn trọng ngài!”

Sau đó Quỷ lão đại dùng vẻ mặt nịnh nọt nhìn về phía Hùng Thiên

lên tiếng nói.

???

Ta muốn đánh người, chọn các ngươi.

Các ngươi không những không tức giận, mà ngược lại còn cảm thấy vinh hạnh mười phần?

Sau đó còn để cho ta thỏa thích ra tay?

Các ngươi xác định đầu óc của mình không có bệnh sao?

Nghe được lời của Quỷ lão đại, Hùng Thiên lập tức thấy mơ hồ, bởi vì tình huống này so với hắn dự đoán hoàn toàn khác!

“Khụ khụ!”

“Các ngươi hãy cứ phản kháng một chút đi.”

“Nếu không như vậy, ta đánh còn có ý nghĩa gì!”

Sau đó, Hùng Thiên nhìn về phía ba người nói ra ý nghĩ của mình.

“Đại nhân!!”

“Đang kiểm tra!”

“Mày đây là đang kiểm tra chúng ta đúng không?”

“Ngài yên tâm, cho dù xảy ra chuyện gì, chúng ta đều sẽ đứng yên tại chỗ để ngài tùy ý đánh, cho dù trời sập, chỉ cần ngài vẫn muốn đánh chúng ta, vậy chúng ta sẽ không động đậy dù chỉ một chút!”

Nghe được lời nói của Hùng Thiên, tròng mắt của Quỷ lão đại đảo qua đảo lại, cũng lập tức trả lời, đồng thời trong lòng thầm nghĩ: “Phản kháng? Chúng ta phản kháng cái lông à? Nếu thật sự dám phản kháng vậy chẳng phải ngươi sẽ đánh càng vui vẻ, đến lúc đó, chẳng phải chúng ta sẽ chịu tội sao?!”

???

Kiểm tra?

Con mẹ nó chứ kiểm tra!

Nếu các ngươi cứ đứng bất động ở đấy, ta đánh không có cảm giác gì!

Nghe được lời của Quỷ lão đại, Hùng Thiên muốn điên rồi, bây giờ hắn càng thêm có cảm giác, ba kẻ trước mặt này tuyệt đối trong đầu có bệnh nặng, nếu không thì người bình thường đâu ai sẽ nghĩ như vậy.

Oanh!

Đúng lúc này, một luồng kiếm khí mạnh mẽ lập tức chém xuống phía trước mặt ba người thái thượng trưởng lão Thí Quỷ Môn, tạo ra một khe nứt sâu không thấy đáy.

“Tay không đánh lại, chém tay!”

“Chân không đánh lại, chặt chân!”

“Nếu các ngươi muốn trở thành cây gậy người, vậy hãy đứng đấy để cho hắn đánh.”

Cùng lúc đó, tiếng nói lạnh lùng của Diệp Nhất vang lên giữa không trung.

“Đại ca!”

“Luồng hơi thở này, là một luồng hơi thở khác trong dư âm của cuộc chiến đấu kia.”

“Nói cách khác, vị cường giả khủng bố trước mặt này hẳn là thua dưới tay cường giả mặc kim giáp trong không trung kia.”

“Mà nhìn tình huống bây giờ, nếu chúng ta dám không đánh lại, vị cường giả mặc kim giáp trong không trung kia sẽ lập tức giết chúng ta!”

Lúc này, tiếng nói của Quỷ lão tam vang lên trong đầu quỳ lão đại và Quỷ lão nhị.

“Đại ca!!!”

“Tam đệ nói rất đúng!”

“Ngày vị cường giả mặc kim giáp lạnh lùng trong không trung kia, xem ra cũng không dễ nói chuyện như vị cường giả khủng bố đứng trước mặt này.”

“Nếu không, chúng ta vẫn phản kháng đi.”

“Dù sao, thà bị đánh một chút, cũng hơn so với biến thành gậy người mà chết.”

Ngay sau đó, tiếng nói của Quỷ lão nhị cũng vang lên trong đầu Quỷ lão đại và Quỷ lão tam.

“Nhị đệ!”

“Tam đệ!”

“Lời nói của các ngươi rất có lý!”

“Vậy chúng ta vẫn hãy phản kháng đi, dù sao, tiếp nhận yêu cầu của cường giả cũng là một loại tôn trọng đối với cường giả!”

Sau khi nghe được lời hai người nói, Quỷ lão đại cũng cho ra quyết định.

“Đại nhân!”

“Ngài cứ việc ra tay, chúng ta nhất định sẽ liều mạng phản kháng!”

“Nếu không phản kháng tử tế, vậy cũng là không tôn trọng ngài!”

Ngay sau đó, Quỷ lão đại bày ra vẻ mặt thành thật nhìn về phía Hùng Thiên lên tiếng.

???

Mẹ nó, mới vừa rồi ngươi không nói như vậy!

Mà bây giờ, bị Diệp Nhất đại nhân dọa một chút lập tức thay đổi?

Sau khi nghe được câu trả lời của Quỷ lão đại, Hùng Thiên cũng

toát ra nét cười khổ, đồng thời nghĩ thầm trong lòng: “Xem ra, ra tay có tác dụng hơn nhiều lời nói.”

“A!”

“Đại nhân, đừng đánh vào mặt ta!”

“A!”

Chương 1232 - Đại ca, hãy để người của Bại Gia Môn, giúp chúng ta vui vui vẻ vẻ!

“Đại nhân, mưa móc không đều a!”

“Mày không thể chỉ đánh mỗi đại ca và nhị ca của ta mà không đánh ta!”

“Nếu ngươi tiếp tục chơi như vậy, sau đó đại ca và nhị ca của ta có tâm lý ta được thiên vị, vậy tuyệt đối sẽ đánh chết ta!”

Theo sự ra tay của Hùng Thiên, ba vị thái thượng trưởng lão của Thí Quỷ Môn liên tục không ngừng phát ra tiếng kêu thảm thiết.

Một lúc lâu sau.

“Hô!”

“Thoải mái!”

“Tâm trạng thoải mái hơn rồi!”

Sau khi Hùng Thiên điên cuồng đánh ba người một lúc lâu, lúc này mới hài lòng ngừng lại.

“Đại nhân!”

“Xem ở việc chúng ta giúp ngài hóa giải tâm tình, cho chúng ta hỏi một chuyện được không?”

Nhìn thấy Hùng Thiên chuẩn bị rời đi, Quỷ lão đại lấy dũng khí lên

tiếng hỏi.

“Hỏi đi.”

“Nhưng ta không đảm bảo nhất định sẽ trả lời câu hỏi của ngươi.”

Nghe được lời nói của Quỷ lão đại, Hùng Thiên cũng lộ vẻ mặt tò mò trả lời.

“Đại nhân!”

“Trước đó ngài nói, trận chiến trước ngài đánh thua.”

“Vậy ngài có thể cho chúng ta biết, giữa ngài và vị cường giả mặc kim giáp kia chênh lệch lớn thế nào không?”

Lúc này, Quỷ lão đại trực tiếp nói ra vấn đề tò mò của mình.

“Mười chiêu!”

“Dù ta có rất nhiều át chủ bài, nhưng cực hạn của ta cũng chỉ có thể ngăn cản mười chiêu của hắn!”

“Sau mười chiêu, ta chắc chắn thua.”

“Mà thua, không phải chỉ đơn giản là đánh thua, mà là chết, không có một chút cơ hội sống sót nào.”

Nói xong, Hùng Thiên lập tức phóng lên tận trời, rất nhanh đã biến mất trong cảnh đêm.

Xuýt!!!

Nghe được câu trả lời của Hùng Thiên, ba người Quỷ lão đại, Quỷ lão nhị và Quỷ lão tam cũng không nhịn được mà hít vào một hơi khí lạnh, phải biết rằng, vừa rồi bọn họ thật sự đã phản kháng, cũng thật sự nhìn ra sự chênh lệch rõ ràng giữa trời và đất.

Có thể nói, Hùng Thiên trong lòng bọn họ cũng là một tòa núi lớn không thể vượt qua, cho nên, bọn họ đoán cuộc chiến trước đó, dù là Hùng Thiên thua, vậy cũng chỉ thua một chiêu.

Ai có thể biết được, sự thật lại khủng bố như thế, thậm chí khủng

bố khiến người ta không thể tin được.

“Con kiến hôi!”

“Chúng ta ở trong mắt vị đại nhân này cũng là con kiến hôi.”

“Mà trong mắt vị cường giả mặc kim giáp kia, chỉ sợ ngay cả con kiến hôi cũng không bằng!”

“Chuyện này, thật sự rất đả kích ta!”

“Cho nên, tâm trạng bây giờ của ta vô cùng khó chịu, ta cũng phải tìm một số người, sau đó đánh bọn họ một trận để khiến mình vui vẻ!”

Sau khi tỉnh táo lại, Quỷ lão đại đã nói ra một câu như vậy.

Mà Quỷ lão nhị và Quỷ lão tam đứng một bên sau khi nghe được, cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó sắc mặt nghiền ngẫm cùng nhau nói: “Đại ca, vậy để người của Bại Gia Môn, giúp chúng ta vui vẻ đi!”

Trên đỉnh núi rách nát.

“Các vị!”

“Chuyện có biến!”

“Thí Quỷ Môn chỉ phái ra ba tên rác rưởi mạnh nhất.”

“Mà giải quyết hết ba tên rác rưởi mạnh nhất này, có lẽ Thí Quỷ Môn cũng không dám đến tìm phiền phức nữa.”

“Cho nên, ba tên rác rưởi mạnh nhất này, chúng ta chia thế nào?”

Lúc này, Diệp Tiểu Quái nhìn về phía bảy người Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Đường, Diệp tiểu bạch, lập tức nói thẳng tình huống, sau đó lên tiếng hỏi, dù sao thì đối thủ chỉ có ba người, mà bọn họ lại có tám người, đây là chuyện sói nhiều thịt ít a!

“Quái tỷ!”

“Để cho công bằng, chúng ta rút thăm đi.”

“Như thế, mặc kệ ai được chọn, người khác cũng không có ý kiến gì.”

Nghe được câu hỏi của Diệp Tiểu Quái, Diệp Tiểu Hắc lập tức tiến lên một bước, sau đó nói ra suy nghĩ của mình,

“Đồng ý!”

“Đồng ý!”

“Đồng ý!”

“....”

Câu nói của Diệp Tiểu Hắc vừa dứt, sóng là còn lại cũng đều chấp nhận đề nghị này.

“Được!”

“Nếu tất cả mọi người đã đồng ý với đề nghị này!”

“Vậy chúng ta lập tức rút thăm đi.”

Nhìn thấy tất cả mọi người đều đồng ý đề nghị đó, Diệp Tiểu Quái cũng lập tức định ra mọi chuyện.

Cách đó không xa.

“Xong rồi!”

“Đều bị bọn họ chia hết rồi.”

“Vậy chúng ta chỉ có thể ngồi đây xem chuyện vui.”

Phác giác ra được tình huống này, Diệp Nhất cũng lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ mà lắc đầu.

“Chờ một chút!”

“Đã đi ra cả rồi.”

“Ngày nếu có điều kiện, lập tức lên, nếu không có điều kiện, vậy sáng tạo điều kiện cũng phải lên.”

“Tại sao có thể trầm luân như vậy!”

Lúc này, Diệp Nhất cũng nghĩ đến chuyện gì đó, sau đó trong ánh mắt ảm đạm một lần nữa toát ra ánh sáng.

“Các huynh đệ!”

“Thí Quỷ Môn đã phái ba vị cường giả trong môn họ đến đây.”

“Mà đội quân đến sau, có lẽ rất nhanh cũng sẽ chạy đến!”

“Cho nên, tình cảnh hiện tại của Bại Gia Môn, khá là nguy hiểm.”

“Mà đối mặt với chuyện này, chúng ta không thể ngồi ở chỗ này chờ chết, cho nên ta chuẩn bị đưa một nhóm người đi chặn đường đội quân của thi Quỷ môn, nếu có ai không sợ chết, thì đi theo ta.”

Sau đó, Diệp Nhất dùng thần thức truyền âm, nói ra suy nghĩ của mình với đại quân kim giáp mấy trăm vạn.

“Nhất ca.”

“Thực lực của Thí Quỷ Môn rất mạnh mẽ, lần này tiến đến chặn đường, tất nhiên sẽ xảy ra một trận chém giết sinh tử khó liệu, nhưng ta không sợ, để ta đi!”

“Nhất ca!”

“Ta tình nguyện đi lên tuyến đầu quyết chiến tử, cũng không muốn sống tạm ở phía sau, hãy cho ta một chân!”

“Nhất ca!”

“Ta nguyện dùng một thân nhiệt huyết này, vẩy lên chiến trường bảo vệ Bại Gia Môn, cho nên, hãy cho ta đi cùng đi!”

“Nhất ca!”

“...”

Theo sự kích động của Diệp Nhất, đại quân kim giáp mấy trăm vạn người trong nháy mắt cũng đặt mình vào trong hoàn cảnh.

Nếu như Diệp Phong đang trong giấc ngủ say mà biết tất cả những chuyện này, khẳng định sẽ cho đại quân kim giáp mấy trăm vạn tên này mỗi người một tượng vàng Oscar!

“Được!”

“Các huynh đệ!”

“Biểu hiện của các ngươi, không khiến ta thất vọng!”

“Sau khi ba tên cường giả Thí Quỷ Môn kia đến, chúng ta lập tức xuất phát, đi chặn đường đại quân của Thí Quỷ Môn phía sau.”

Sau khi đạt được câu trả lời của đại quân kim giáp mấy trăm vạn người, Diệp Nhất cũng lộ vẻ mặt hưng phấn mà la lớn.

Một bên khác.

“Đại ca!”

“Chúng ta đã sắp tới ngọn núi rách của Bại Gia Môn!”

Chương 1233 - Tám tên rác rưởi các ngươi, qua đây chơi đùa cùng ba huynh đệ chúng ta đi!

“Đến lúc đó, ngươi đoạt ít đi mấy người, nếu không ta và nhị ca không còn gì để chơi.”

Khi ba người Quỷ lão đại, Quỷ lão nhị và Quỷ lão tam cách ngọn núi rách ngày càng gần, Quỷ lão tam cũng nói ra câu trêu đùa.

“Hahaha!”

“hai vị đệ đệ yên tâm!”

“Đến lúc đó ta chọn một người để ra sức đánh, còn lại, đều cho các ngươi.”

Nghe được lời nói của Quỷ lão tam, Quỷ lão đại cũng cực kỳ hào

khí mà đáp lại.

Rất nhanh sau đó.

Ba người đã đi thẳng tới đỉnh núi rách.

“Hả?”

“Chuyện thế nào?”

“Bại Gia Môn này sao mẹ nó chỉ có tám người?”

Khi Quỷ lão đại nhìn thấy đối diện chỉ có tám người, trên mặt toát ra vẻ thất vọng, bởi vì hắn cảm giác được, nếu chỉ có ngần ấy người căn bản không đủ để ba người bọn họ chơi.

“Nhị đệ!”

“Tam đệ!”

“Người của Bại Gia Môn này quá ít!”

“Vậy ta trực tiếp chọn nữ tử áo đen kia đi, bảy người còn lại ta không đoạt với các ngươi, tự các ngươi phân chia.”

Sau đó, Quỷ lão đại chỉ vào Diệp Tiểu Quái nói với hai người Quỷ lão nhị và Quỷ lão tam bên cạnh.

“Tam đệ!”

“Đại ca đã rộng rãi như vậy, ta làm nhị ca cũng không thể quá mức hẹp hòi.”

“Như vậy, nam tử mặc áo đen đối diện kia, nam tử tóc trắng và con nhóc kia để cho ta, còn lại bốn tên thì giao cho ngươi.”

Sau khi nghe được lời Quỷ lão đại nói, Quỷ lão nhị cũng cười lên tiếng.

“hai vị ca ca thật rộng rãi!”

“Vậy tiểu đệ xin chiếm lợi, muốn bốn tên còn lại kia.”

Sau khi nghe được lời nói của hai người, Quỷ lão tam cũng cười trả lời.

Phía đối diện.

???

Chuyện này là sao?

Chúng ta mới là sói, còn các ngươi là thịt!

Mà vì cướp đoạt mấy khối thịt các ngươi này, chúng ta mẹ nó đã phải rút thăm.

Kết quả, hiện tại các ngươi còn tới chọn chúng ta?

Sau khi nghe được lời của ba người, trên mặt tám người Diệp Tiểu Quái, Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Đường đều toát ra vẻ giật mình, bọn họ thật sự không nghĩ tới, ba tên rác rưởi phía trước kia, vậy mà lại có thao tác cợt nhả như vậy!

Nhưng rất nhanh, ngoại trừ ba người Diệp Tiểu Kiếm, Diệp tiểu chùy và Diệp Tiểu Cước, mày thì năm người còn lại đều toát ra vẻ mặt hưng phấn, bởi vì bọn họ không rút thăm trúng, đã làm tốt chuẩn bị Xem náo nhiệt, nhưng bây giờ đối phương đã chọn bọn họ, vậy bọn họ có thể thuận lý thành chương mà ra tay.

“Tiểu Quái tỷ!”

“Chúng ta đã rút thăm rồi!”

“Cho nên, bọn họ là của ba người chúng ta, không phải là các ngươi muốn đổi ý đó chứ?”

Lúc này, Diệp Tiểu Kiếm phát giác ra chuyện dị thường, cũng nhìn về phía Diệp Tiểu Quái lên tiếng nhắc nhở.

“Tiểu Kiếm!”

“Chúng ta cũng không muốn ra tay.”

“Nhưng đối phương đã điểm danh muốn khiêu chiến chúng ta, vậy

nếu chúng ta không ứng chiến chẳng phải nói rằng chúng ta sợ bọn họ?”

“Mà nếu chuyện này truyền đi, mất mặt không phải chúng ta mà chính là chủ nhân.”

“Cho nên, bất kể như thế nào, chúng ta cũng phải ra tay.”

Sau khi nghe được lời Diệp Tiểu Kiếm nói, Diệp Tiểu Quái cũng nghiêm túc trả lời.

Hả?

Cái này mẹ nó cũng có thể lôi chủ nhân vào?

Sau khi nghe được câu trả lời của Diệp Tiểu Quái, trên mặt Diệp Tiểu Kiếm trong nháy mắt cũng đen xì.

Một bên khác!

“Này!”

“Tám tên rác rưởi các ngươi!”

“Đi qua đây chơi đùa với ba huynh đệ chúng ta.”

Nhìn thấy tám người đối diện đứng tại chỗ, nửa ngày không có phản ứng gì, Quỷ lão đại còn tưởng rằng, đối phương phát giác được hơi thở cường đại trên người bọn họ bị dọa sợ choáng váng, sau đó ngoắc ngón tay, sắc mặt miền ngẫm lên tiếng khiêu khích.

“Ồ!”

“Sao ở đây lại đông vui như vậy?”

“Chẳng lẽ ba tên cường giả của Thí Quỷ Môn kia đã tới?”

Đúng lúc này, tiếng nói của Hùng Thiên vang lên từ đằng xa.

“Mẹ nó, tại sao cường giả khủng bố kia ở đây?”

“Ai con mẹ nó có thể nói cho ta biết sao hắn ở chỗ này?”

Nghe được tiếng nói quen thuộc, ba người Quỷ lão đại, Quỷ lão nhị và Quỷ lão tam toàn thân run lên, sau đó nhìn về hướng phát ra tiếng nói, vậy mà lại là Hùng Thiên, bọn họ thiếu chút nữa đã bị dọa cho ngất đi.

“Ồ!”

“Sao ba người các ngươi lại ở đây?”

Khi Hùng Thiên nhìn thấy ba người Quỷ lão đại cũng ngạc nhiên hỏi.

???

Cái gì gọi là sao lại ở chỗ này?

Lời này hẳn là lời chúng ta hỏi ngươi.

Nghe được câu hỏi của Hùng Thiên, đám ba người Quỷ lão cũng toát ra nụ cười khổ, bởi vì bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới lại gặp Hùng Thiên ở đây.

“Chờ một chút!”

“Ba tên các ngươi không phải là cường giả Thí Quỷ Môn phái tới đó chứ?”

Lúc này chú ý tới trên mặt ba người Quỷ lão toát ra sắc mặt quái dị, Hùng Thiên cũng đoán được điều gì đó, sau đó trừng lớn mắt nhìn về phía ba người mà hỏi.

“Sao vậy?”

“Tiểu Hùng tử biết bọn hắn?”

Nghe được câu nói của Hùng Thiên, Diệp Tiểu Cước cũng lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

“Tiểu Cước đại nhân.”

“Cũng không tính là quen biết.”

“Chỉ có thể nói là từng gặp mặt một lần.”

Thấy Diệp Tiểu Cước hỏi, Hùng Thiên vội vàng trả lời.

???

Tiểu Hùng tử?

Tiểu Cước đại nhân?

Cái này mẹ nó là loại xưng hô kiểu gì?!

Các ngươi đừng làm chúng ta sợ!

Nghe được xưng hô của hai người, ba người Quỷ lão lập tức bị dọa sợ , bọn họ thật sự không nghĩ tới, tám kẻ mà mình cho là đồ rác rưởi, lại là tồn tại còn khủng bố hơn cả Hùng Thiên.

“Chư vị đại nhân!”

“Ngày cường địch đã tới, vậy việc ở đây giao cho chư vị đại nhân!”

“Còn ta chuẩn bị suất lĩnh đại quân kim giáp đi chặn đường đội quân của Thí Quỷ Môn phía sau.”

Đúng lúc này, âm thanh quen thuộc của Diệp Nhất từ đằng xa vang lên.

Mà nghe được tiếng nói quen thuộc này, ba người Quỷ lão hoàn toàn tuyệt vọng, bởi vì vị cường giả mặc kim giáp kia còn kinh khủng hơn cả Hùng Thiên, vậy mà còn xưng hô với tám người trước mặt này là đại nhân!

Vậy thực lực của tám người này đến cùng khủng bố tới trình độ nào?!

Thế mà ngay tại thời khắc ba người tuyệt vọng, một màn khiến bọn hắn suốt đời khó quên lập tức xuất hiện trước mặt.

Chương 1234 - Đáng chết! Sao bọn họ lại ở đây?

Dưới bầu trời đêm ánh trăng mông lung.

Bắt đầu xuất hiện hết điểm sáng màu vàng óng này đến điểm sáng màu vàng óng khác.

Mà những điểm sáng màu vàng óng này càng ngày càng nhiều, càng ngày càng dày đặc, cuối cùng trên bầu trời đêm của đỉnh núi rách nát này, giống như phủ thêm một tầng áo ngoài màu vàng kim, cực kỳ lóa mắt.

“Chư vị đại nhân.”

“Một trận chiến này, sinh tử khó liệu!”

“Nhưng vì Bại Gia Môn, cho dù chúng ta phải chết cũng nhất định sẽ ngăn chặn lại đội quân của Thí Quỷ Môn!”

Nói xong, tay Diệp Nhất cùng đại quân kim giáp mấy trăm vạn người lập tức hóa thành từng đường ánh sáng màu vàng kim, dùng một loại tốc độ cực nhanh vọt và phương hướng Thí Quỷ Môn.

???

Sinh tử khó liệu?

Lại còn cho dù chết, cũng muốn ngăn chặn đại quân của Thí Quỷ Môn?

Cái này mẹ nó nói ra không biết ngượng miệng sao?

Đừng nói các ngươi có mấy trăm vạn người, chỉ tùy tiện một người trong số các ngươi đèo mẹ nó có thể san bằng Thí Quỷ Môn chúng ta rồi!

Sau khi nghe được câu nói của Diệp Nhất, ba người Quỷ lão đều bị làm cho ngây người, mà bọn họ nằm mơ cũng không nghĩ tới,

cương dạ khủng bố cấp bậc như Diệp Nhất mà ở đây có tới mấy trăm vạn người.

Mà Thí Quỷ Môn của bọn họ, thế mà lại muốn khiêu chiến với loại thế lực kinh khủng này, cái này mẹ nó là đang tìm đường chết!

“Binh đối binh, tướng đối tướng!”

“Ngươi là lão đại trong ba người.”

“Vậy ta nghĩ, khi chúng ta chiến đấu sẽ vô cùng thú vị.”

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy nghiền ngẫm của Diệp Tiểu Quái bỗng nhiên vang lên từ phía đối diện.

Hả?

Ta chọn lấy một người.

Vậy mà mẹ nó lại còn là lão đại phía đối phương!

Vận may của ta đây là tốt hay không tốt?

Nghe Diệp Tiểu Quái nói vậy, Quỷ lão đại muốn điên rồi!

Mà lúc này, Quỷ lão nhị và Quỷ lão tam cũng phân biệt bị bọn Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Đường, Diệp Tiểu Cước bao vây lại.

...

Thí Quỷ Môn!

“Chuyện này là như thế nào?”

“Chẳng lẽ trời muốn diệt Thí Quỷ Môn ta sao?”

Nhìn đại quân kim giáp mấy trăm vạn người bao vây Thí Quỷ Môn, phát hiện ra trên người mỗi một tên trong đại quân kim giáp đều phát ra hơi thở khủng bố, môn chủ Lệ Chấn Sơn của Thí Quỷ Môn lúc này tâm tính lập tức sụp đổ!

Hắn không hiểu!

Vì sao lại có nhiều cường giả khủng bố như vậy bỗng nhiên bao vây Thí Quỷ Môn bọn họ?

“Lệ Chấn Sơn!”

“Nếu Thí Quỷ Môn các ngươi đã dám khiêu chiến với Bại Gia Môn chúng ta.”

“Vậy liền thỏa thích chiến một trận đi!”

“Có điều, tuy so trên nhân số chúng ta ở thế yếu, nhưng tốt nhất ngươi đừng xem nhẹ chúng ta!”

Đúng lúc này, Diệp Nhất dẫn đầu nhìn về phía Lệ Chấn Sơn biểu lộ ra thân phận.

???

Thí Quỷ Môn của chúng ta coi như tính cả tạp dịch, chỉ sợ đều không quá năm vạn người.

Vậy mà ngươi nói với ta, trên nhân số các ngươi ở thế yếu?

Đây là lời một con người có thể nói ra sao?

Nghe được lời này của Diệp Nhất, Lệ Chấn Sơn cũng bị da mặt dày của đối phương làm cho kinh hãi, đồng thời trong lòng cũng âm thầm nghĩ: “Đáng chết, bọn họ là người của Bại Gia Môn, Bại Gia Môn này sao lại khủng bố như thế?”

“Lệ Chấn Sơn!”

“Đừng căng thẳng như vậy.”

“Chúng ta sẽ không giết các ngươi.”

“Có điều, nếu trận chiến này Thí Quỷ Môn của các ngươi thua, vậy tất cả mọi người của Thí Quỷ Môn đều phải đến Bại Gia Môn chúng ta làm công nhân mấy ngày, dù sao Bại Gia Môn của chúng ta mới vừa thành lập, cũng cần lượng lớn sức lao động.”

Ngay khi trong lòng của tất cả mọi người khí Quỷ môn và Lệ Chấn

Sơn đang tuyệt vọng, lời này của Diệp Nhất không khác nào cho tất cả mọi người của Thí Quỷ Môn một hy vọng sống.

Oành!

Lúc này, Lệ Chấn Sơn trực tiếp quỳ về hướng Diệp Nhất, sau đó vội vàng hô lớn: “Đại nhân, chúng ta nhận thua, chúng ta đồng ý đi làm công!”

“Cái gì?!”

“Các ngươi thà chết chứ không chịu khuất phục?”

“Được được được!!!”

“Không nghĩ tới, người của Thí Quỷ Môn lại cứng cỏi như thế.”

“Đã như vậy, lập tức khai chiến đi!”

Nói xong, Diệp Nhất mang theo sắc mặt hưng phấn, dẫn đầu lao về phía Lệ Chấn Sơn.

...

Sáng sớm hôm sau.

“Ồ!”

“Đêm qua khi ta đi ngủ, còn chưa có cái gì.”

“Kết quả chỉ trong vòng một đêm, bọn Tiểu Quái, Tiểu Hắc, đã dựng xong chỗ ở cho ta?”

Ngay khi Diệp Phong tỉnh lại trên giường Hỗn Độn Tinh Thạch, phát hiện mình đang ở trong một căn phòng do Hỗn Độn Tinh Thạch dựng lên, trên mặt cũng toát ra vẻ giật mình.

“Được rồi!”

“Trước tiên hãy xem một chút sản phẩm phá của đổi mới ngày hôm nay đi.”

“Sau đó lại ra ngoài đó xem một chút, bọn họ làm bên ngoài thành

thế nào rồi.”

Sau khi giật mình, Diệp Phong kiểm tra sản phẩm phá của mới ngày hôm nay.

Sản phẩm phá của hôm nay: Không Minh Hồn Diễm Thụ * 1000

Không Minh Hồn Diễm Thụ: một loại thần thụ đặc biệt của Hỗn Độn Giới, mà đặc điểm của Không Minh Hồn Diễm Thụ mày có lợi ích rất lớn với thần hồn của tu sĩ.

“Lười!”

“Hệ thống thật là mẹ nó lười!”

“Cho thêm một chút tin tức thì chết sao!”

Xem xét tin tức của sản phẩm phá của mới ngày hôm nay, khuôn mặt Diệp Phong sạm đen lại như rau muống luộc.

“Được rồi.”

“Đi ra hỏi Tiểu Hùng một chút đi.”

“Hẳn là hắn sẽ biết một số chuyện có liên quan tới Không Minh Hồn Diễm Thụ.”

Nghĩ đến đây, Diệp Phong đi thẳng ra khỏi phòng ốc của mình.

“Mẹ nó!”

“Cái này mẹ nó là chuyện như thế nào?!”

“Vì sao lại có nhiều người như vậy?”

Thế mà khi Diệp Phong đi ra khỏi phòng, nhìn trên đỉnh núi rách nát, có mấy vạn người đều đang bận rộn làm việc, cả người lập tức mơ hồ.

“Chủ nhân.”

“Ngài tỉnh rồi.”

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Quái đi tới trước mặt Diệp Phong.

“Tiểu Quái.”

“Những người này là ai?”

Nhìn đám người xung quanh đang xử lý cỏ dại và đá vụn, Diệp Phong nhìn về phía Diệp Tiểu Quái hỏi.

“Chủ nhân.”

“Tối hôm qua khi ngài nghỉ ngơi, Thí Quỷ môn đã phái ba tên cường giả tới muốn tìm Bại Gia Môn chúng ta gây phiền phức, nhưng lập tức đã bị tám người chúng ta cản lại.”

Chương 1235 - Không Minh Hồn Diễm Thụ, Hùng Thiên chịu thiệt rồi!

“Sau đó Diệp Nhất nhàn rỗi không có chuyện gì làm, nên mang theo mấy trăm vạn đại quân kim giáp trực tiếp đi tới hang ổ Thí Quỷ Môn, sau đó bưng cả hang ổ của người ta tới đây.”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Diệp Tiểu Quái vội vàng giải thích.

“Hả?”

“Tiểu Quái.”

“Ý của ngươi là những người đang làm việc này đều là người của Thí Quỷ Môn?”

Nghe đến đây, Diệp Phong cũng lộ vẻ giật mình hỏi ngược lại.

“Không sai.”

“Toàn bộ bọn họ đều là người của Thí Quỷ Môn.”

“Mà ngay cả những tạp dịch đang làm việc vặt, đều không để lọt một ai, toàn bộ bắt về.”

Thấy Diệp Phong tra hỏi, Diệp Tiểu Quái cũng gượng cười tiếp tục giải thích, chủ yếu là nàng cũng không nghĩ tới Diệp Nhất lại chơi mạnh như vậy, lập tức bắt hết người của Thí Quỷ Môn về, sau đó để những người này làm việc khuân vác.

“Hóa ra là vậy.”

“Vậy cứ để bọn họ tiếp tục làm đi.”

“Chờ sau khi thanh lý hết tất cả những đồ vô dụng trên đỉnh núi nát này, để bọn họ bắt đầu xây dựng Bại Gia Môn.”

“Còn những nguyên liệu cần thiết dùng đến, đến lúc đó ta sẽ chuẩn bị xong cho các ngươi.”

Sau khi hiểu rõ ràng tình huống, Diệp Phong lập tức ra lệnh.

“Chủ nhân.”

“Chuyện này cứ giao cho thuộc hạ.”

“Thuộc hạ nhất định sẽ nhìn chằm chằm bọn họ.”

Nghe được mệnh lệnh của Diệp Phong, Diệp Tiểu Quái cũng vội vàng trả lời.

...

“Diệp thiếu gia.”

“Sao ngài lại tới đây?”

Khi Hùng Thiên đang ngồi trên một tảng đá lớn, chỉ huy đông đảo đệ tử Thí Quỷ Môn làm việc, nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên đi tới, cũng vội vàng nhảy xuống khỏi tảng đá lớn, sau đó dùng sắc mặt cung kính lên tiếng hỏi thăm.

“Tiểu Hùng!”

“Ngươi có biết Không Minh Hồn Diễm Thụ hay không?”

Lúc này Diệp Phong cũng không nói nhảm, trực tiếp hỏi.

“Hả?”

“Không Minh Hồn Diễm Thụ?”

“Loại thần thụ này, không phải đã sớm tuyệt tích ở Hỗn Độn Giới hay sao?”

“Diệp thiếu gia hỏi thứ này để làm gì?”

Khi nghe được năm chữ Không Minh Hồn Diễm Thụ, nét mặt Hùng Thiên lộ vẻ nghi ngờ hỏi.

Oành!

Đúng lúc này một cái chân to bỗng nhiên xuất hiện, ấy trực tiếp đá vào mặt Hùng Thiên, sau đó hung hăng đạp hắn bay ra ngoài.

“Chủ nhân hỏi ngươi cái gì.”

“Ngươi chỉ trả lời cái đó.”

“Sao lại nói nhảm nhiều như thế, còn hỏi lại chủ nhân tại sao muốn hỏi cái này?!”

“Thế nào, chủ nhân muốn hỏi điều gì còn phải giải thích cùng ngài trước một câu hay sao?”

Lúc này, Diệp Tiểu Cước xuất hiện ở đây, cũng lên tiếng khiển trách Hùng Thiên vừa mới bò dậy ở nơi xa.

“Không được!”

“Mẹ nó, càng nghĩ càng tức!”

“Chủ nhân.”

“Xin ngài cho ta giáo dục hắn một chút!”

Răn dạy xong, Diệp Tiểu Cước cảm giác còn chưa đủ hả giận, sau đó nhìn về phía Diệp Phong nói ra thỉnh cầu của mình.

“Thôi đi.”

“Tiểu Cước, đây cũng không tính là chuyện lớn gì.”

“Người bận thì cứ đi làm việc đi.”

Nghe được lời thỉnh cầu của Diệp Tiểu Cước, Diệp Phong cũng cười lắc đầu, sau đó để Diệp Tiểu Cước rời khỏi nơi này.

“Diệp thiếu gia.”

“Không Minh Hồn Diễm Thụ là một loại thần thụ vô cùng đặc biệt.”

“Chỉ cần thụ linh của nó được trăm năm, sẽ phóng ra một ngọn lửa màu trắng từ trong ra ngoài.”

“Mà ngọn lửa màu trắng đặc biệt này cũng là Không Minh Hồn Diễm.”

“Mà Không Minh Hồn Diễm này, không chỉ có thể trợ giúp tu sĩ rèn luyện thần hồn, còn có thể giúp tu sĩ chữa trị thần hồn bị thương.”

“Mà Không Minh Hồn Diễm Thụ càng cao tuổi, phóng thích ra Không Minh Hồn Diễm càng mạnh.”

“Nói không khoa trương, đưa mắt nhìn toàn bộ Hỗn Độn Giới, không có bất kì một loại đan dược hoặc thiên tài địa bảo nào có thể tăng lên thần hồn hoặc chữa trị thần hồn mạnh hơn Không Minh Hồn Diễm Thụ.”

Lúc này, Hùng Thiên đi về lại vị trí cũ, cũng vội vàng nói hết những gì mình biết ra.

“Ah!”

“Không nghĩ tới Không Minh Hồn Diễm Thụ lại mạnh như thế.”

Nghe được lời nói của Hùng Thiên, Diệp Phong cũng toát ra vẻ giật mình.

“Tiểu Hùng.”

“Không Minh Hồn Diễm Thụ này có nhược điểm gì?”

“Ví dụ như ba ngày không tưới nước sẽ chết héo hoặc là nếu không được chồng trong loại đất đai đặc biệt nào đó, trong khoảng thời gian ngắn sẽ nhanh chóng chết héo.”

Sau khi giật mình, Diệp Phong nhìn về phía Hùng Thiên hỏi thăm một lần nữa.

“Diệp thiếu gia.”

“Không Minh Hồn Diễm Thụ không có những nhược điểm này.”

“Dù là nhổ khỏi mặt đất, nó cũng không chết héo, chỉ có điều nếu làm như thế thì sẽ không thể tiếp tục cho nó trưởng thành.”

“Nhưng đã mất đi sự tẩm bổ của mặt đất, một khi tiêu hao Không Minh Hồn Diễm của nó, thì không thể nào bổ sung lại được, sau cùng sẽ vì hao hết Không Minh Hồn Diễm mà chết.”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Hùng Thiên vội vàng nói.

“Như vậy à?”

“Tiểu Hùng.”

“Vậy nếu như trong tay của ta có một ít Không Minh Hồn Diễm Thụ, người nghĩ sử dụng bọn chúng như thế nào sẽ là một loại hành động cực kỳ phá của?”

Nhìn thấy Tiểu Hùng biết nhiều chuyện có liên quan đến Không Minh Hồn Diễm Thụ như vậy, Diệp Phong cũng lập tức hỏi, dù sao truyện chuyên nghiệp giao cho người chuyên nghiệp giải đáp, đây mới là phương thức xử lý tốt nhất.

“Hả?”

“Diệp thiếu gia.”

“Ta cảm thấy, chỉ cần không sử dụng Không Minh Hồn Diễm của Không Minh Hồn Diễm Thụ, vậy thì sử dụng nó như thế nào đều là một loại hành động phá của.”

“Nếu thật sự không được, chặt Không Minh Hồn Diễm Thụ ra làm

củi, làm một bữa tiệc nướng, ta có cảm giác là cách phá của nhất."

Nghe được câu hỏi này của Diệp Phong, Hùng Thiên cũng im lặng một chút, sau đó mới lên tiếng trả lời.

Hả?

Chỉ cần không sử dụng Không Minh Hồn Diễm, vậy thì sử dụng như thế nào cũng đều là bại gia?

Nghe đến đây, hai mắt Diệp Phong tỏa sáng, bởi vì trong lòng hắn đã có một ý nghĩ phá của mới.

Còn cách phá của Hùng Thiên cho ý kiến kia, hắn cảm giác cũng được, nhưng trước tiên hắn cần phải chơi theo ý nghĩ kia của mình.

"Hệ thống."

"Sử dụng công năng nhìn trộm thiên cơ phải giúp ta xem một chút, ở Hỗn Độn Giới có loại hồ nước tốt cho thần hồn hay không."

Sau đó, Diệp Phong ra lệnh với hệ thống.

"Đinh! Kí chủ, Hỗn Độn Giới chính xác là có vài hồ nước dạng như vậy, mà hiệu quả tốt nhất, là một chỗ gọi là Mê Hồn Chi Hồ."

Chương 1236 - Nói ngươi đẹp trai? Sao ngươi lại không biết xấu hổ như vậy?

Sau khi câu hỏi của Diệp Phong vừa dứt, âm thanh của hệ thống đã vang lên trong đầu hắn.

Hả?

Mê Hồn Chi Hồ?

Sau khi nghe được câu trả lời của hệ thống, Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía Hùng Thiên hỏi: "Tiểu Hùng, ngươi có biết Mê Hồn Chi Hồ không?"

“Diệp thiếu gia.”

“Mê Hồn Chi Hồ được coi như một nơi đặc biệt của Hỗn Độn Giới.”

“Có điều, tuy chỗ đó có hiệu quả tẩm bổ thần hồn rất không tệ, nhưng nếu muốn đi vào đó không phải chuyện đơn giản.”

“Bởi vì vị trí hiện tại của Mê Hồn Chi Hồ, có một đại trận mê huyễn lớn được hình thành tự nhiên, mà mê huyễn đại trận này uy lực cũng rất mạnh, mặc kệ là tu sĩ Đạo Đồ Cảnh, hay là tu sĩ Hỗn Độn Chi Tổ, nếu muốn đi vào đều phải dựa vào vận khí.”

“Cho nên, mỗi ngày nơi đó đều sẽ tụ tập rất nhiều tu sĩ, nhưng người có thể đi vào lại lác đác không được mấy người.”

“Tốt!”

“Ta đã biết.”

“Ngươi tiếp tục làm việc của người đi.”

Sau khi hiểu rõ tình huống, Diệp Phong trực tiếp xoay người, đi về phía Diệp Tiểu Cước cách đó không xa.

“Tiểu Cước.”

“Mở ra một vết nứt không gian.”

“Sau đó đưa ta tới Mê Hồn Chi Hồ kia.”

Đi tới trước người Diệp Tiểu Cước, Diệp Phong trực tiếp hạ lệnh.

...

Mê Hồn Chi Thành.

“Mở cược mở cược!”

“Người hôm nay muốn đi Mê Hồn Chi Hồ có thể đặt cược cho mình!”

“Có điều, chỉ có 100 vị trí, hãy nắm chặt lấy.”

Khi Diệp Phong đi vào một tửu lâu, một tiếng nói tràn đầy hưng phấn hô to truyền vào trong tai của hắn.

“Ta đến ta đến!”

“Ta đặt cược cho chính mình 1000 khối trung phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch!”

“Giữ cho ta một vị trí!”

“...”

Ngay sau đó, người bên trong tửu lâu đang ăn cơm uống rượu tranh nhau chen lấn hô to, có thể thấy bọn họ đối với lần đánh cược này rất cảm thấy có hứng thú.

“Huynh đệ.”

“Đây là đặt cược gì?”

“Còn có tại sao những người kia lại đặt cược cho mình?”

Mà lúc này Diệp Phong cũng đi tới một góc bàn hẻo lánh, sau đó trực tiếp ngồi xuống, đồng thời nhìn về phía thanh niên ở bàn đối diện hỏi.

“Hả?”

“Lần đầu tiên ngươi tới đây?”

Nghe thấy câu hỏi này của Diệp Phong, Hồng Soái không trả lời, mà hỏi ngược lại một câu.

“Không sai.”

“Đúng là lần đầu tiên ta đến đây.”

“Cho nên có chút tò mò về chuyện này.”

Nghe được Hồng Soái hỏi lại, Diệp Phong cũng cười trả lời.

“Quả nhiên là thế.”

“Đã là lần đầu tiên đến đây, vậy ta giải thích đơn giản cho ngươi một chút.”

“Người mở cược kia, là tùy tùng bên cạnh con trai thành chủ, có thể nói hắn đại biểu cho con trai thành chủ, mà đưa mắt nhìn toàn bộ Mê Hồn Chi Thành, thì con trai thành chủ có danh dự uy tín tốt nhất rồi.”

“Cho nên, mỗi lần hắn đến mở bàn, đều sẽ có không ít người tranh cướp giành giật đi đặt cược cho mình.”

“Mà tỷ lệ tiền đặt cược, đều ngầm thừa nhận một lấy năm.”

“Nếu như người đặt cược, hôm nay không tiến vào Mê Hồn Chi Hồ, vậy số tiền đặt cược kia, về tay con trai thành chủ, nếu như người đặt cược hôm nay có vận khí bùng nổ, thành công đi vào Mê Hồn Chi Hồ, vậy sau khi ra ngoài có thể đến chỗ con trai thành chủ lấy lại gấp năm tiền đặt cược mà tiền vốn hắn đặt cược cũng sẽ được trả lại.”

Sau khi biết được Diệp Phong là người mới tới, đầu tiên Hồng Soái uống một hơi cạn sạch rượu trong chén, sau đó kiên nhẫn giải thích.

“Hóa ra là như vậy.”

“Vậy tiền đặt cược có hạn mức cao nhất không?”

“Ta cũng muốn chơi.”

Sau khi hiểu rõ tình huống, diệc Phong muốn cược cho chính mình một ức khối, dù sao hiện tại hắn là thần phá của, không sợ nhất là thua tiền.

“Hả”

“Đặt cược có hạn mức cao nhất không?”

“Ngươi hỏi vấn đề này có chút làm ta kinh hãi.”

“Mày dù sao những người tới đây đều biết, tỷ lệ có thể đi vào Mê Hồn Chi Hồ cực kỳ thấp, cho nên, cho dù có người muốn chơi, mỗi

lần đặt cược cho mình đều không quá nhiều."

"Có thể nói canh bạc này, chỉ là hoạt động giải trí lúc rảnh rỗi của mọi người, không có ai muốn dựa vào chuyện này để phát tài."

"Có điều theo ta biết được, con trai thành chủ từng nói, giống như không có hạn mức cao nhất."

Nghe được vấn đề Diệp Phong hỏi, Hồng Soái cũng có chút kinh hãi, sau đó giải thích rõ ràng, nhưng cuối cùng hắn vẫn trả lời câu hỏi của Diệp Phong.

"Huynh đệ!"

"Ngươi muốn tự đặt cược bao nhiêu cho bản thân?"

"Nếu như số lượng nhiều, chỉ cần ngươi cho ta chút tiền trà nước, ta có thể giúp ngươi đi đặt cược."

"Dù sao thì ta và con trai thành chủ có chút quan hệ, ta đi giúp ngươi đặt cược thì không ai biết được ngươi đặt cược bao nhiêu, như vậy cũng có thể giúp ngươi giảm bớt đi không ít phiền phức."

Ngay sau đó, Hồng Soái nhìn về phía Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình.

"Cho hỏi quý danh của huynh đệ?"

Nghe được suy nghĩ của Hồng Soái, hai mắt Diệp Phong tỏa sáng, bởi vì nếu như vậy, ngược lại có thể giúp hắn chơi không một đợt phát động khen thưởng hành động phá của, sau đó, hắn nhìn về phía Hồng Soái lên tiếng hỏi.

"Gọi ta là Soái ca đi."

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Hồng Soái cũng không nói đến họ tên của mình, bởi vì hắn sợ Diệp Phong sẽ đoán được thân phận của hắn.

Mà Diệp Phong cũng không nghĩ tới, người thanh niên trước mắt này, kỳ thật cũng chính là thiếu thành chủ của Mê Hồn Chi Thành, mà thân phận của hắn ngay cả những người quanh năm trà trộn ở

đây cũng không ai biết.

???

Gọi ngươi là soái ca?

Ngươi lấy đâu ra dũng khí mà nói ra câu này?

Sao ngươi không biết xấu hổ như thế?

Nghe được câu trả lời của Hồng Soái, trong nhất thời Diệp Phong không thể tin vào tai mình, hắn thật sự không nghĩ tới, chỉ một vấn đề nhỏ phổ phổ thông thông mà đối phương có thể nói ra lời không biết xấu hổ như vậy.

Ba!

“Soái huynh đúng không?”

“Nếu như ngươi có thể giúp ta đi đặt cược, tiền tài bên trong Hỗn Độn Giới này người có thể lấy 10% coi như tiền trà nước.”

“Số còn lại, ngươi giúp ta đặt cược toàn bộ.”

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong đập một cái Hỗn Độn Giới lên bàn, sau đó cười nói với Hồng Soái.

Hả?

Chương 1237 - Đánh cược nhỏ? Ngươi nói cái này là đánh cược nhỏ?

Ta nói ngươi gọi ta là Soái ca!

Sau đó ngươi lại gọi ta là Soái huynh?

Thế nào, ta không xứng nắm giữ cái danh Soái ca sao?

Nghe được xưng hô của Diệp Phong với mình, Hồng Soái bất đắc dĩ lắc đầu sau đó thầm nghĩ trong lòng: “Hắn không gọi ta là Soái

ca, chỉ có thể nói hắn quá ghen ghét dung nhan đẹp trai vô cùng này của ta!”

Sau đó Hồng Soái đưa ánh mắt nhìn về phía Hỗn Độn Giới trên bàn, đồng thời trong lòng tò mò nghĩ: “Ta ngược lại muốn nhìn xem, người diễn sâu như vậy bây giờ có thể lấy ra bao nhiêu Hỗn Độn Tinh Thạch!”

“Mẹ nó!!!”

“Cái kia mẹ nó là cái gì?!”

“Núi cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch sao?”

Thế mà khi Hồng Soái thả ra thần thức, nhìn thấy trong Hỗn Độn Giới có vài tòa núi cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch, cả người lập tức choáng váng, hắn thật sự không nghĩ tới, thanh niên đối diện thường thường không có gì lạ này vậy mà có thể tiện tay tung ra nhiều cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch như vậy!

“Soái huynh.”

“Ngươi nói ta đặt cược ức khối Hỗn Độn Tinh Thạch này có phải hơi ít?”

“Thiếu thành chủ liệu có thể ghét bỏ hay không?”

Mày đúng lúc này, tiếng nói của Diệp Phong vang lên từ một bên.

???

Ngươi đặt cược tận ức khối, còn mẹ nó ngại ít?

Mà đừng nói lại thêm nhiều nữa, chỉ với những thứ ngay tại lúc này, ta mẹ nó cũng không dám thu!

Từ không may nguoi mẹ nó giẫm phải vận cứt chó, thật sự đi được tới Mê Hồn Chi Hồ, sau khi quay về, cho dù chúng ta bán cả phủ thành chủ, cũng không đèn nổi cho ngươi.

Nghe được lời nói của Diệp ong, hông Soái cũng toát ra nét cười khổ.

“Ta có thể biết quý danh của huynh đệ?”

Nỗ lực bình tĩnh lại tâm trạng của mình, Hồng Soái nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi.

“Soái huynh.”

“Ngươi gọi ta Phong ca đi.”

Nghe được câu hỏi của Hồng Soái, Diệp Phong cũng cười trả lời.

“Phong ca!”

“Tuy ta không biết ngươi rốt cuộc là ai, cũng không biết tại sao ngươi lại có nhiều cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch như thế!”

“Nhưng ta muốn nói là chuyện đặt cược này ta không giúp được ngươi.”

“Bởi vì ta cũng là thiếu thành chủ, mà số tiền ngươi muốn đặt cược đã vượt xa khỏi tưởng tượng của ta, cho nên ta căn bản không dám nhận!”

Lúc này, Hồng Soái cũng biểu lộ rõ thân phận của mình, sau đó trả viên Hỗn Độn Giới trong tay kia lại cho Diệp Phong.

Hả?

Ngươi chính là thiếu thành chủ?

Sao nhiều người xung quanh như vậy cũng không ai biết thân phận của ngươi?

Nghe được lời nói của Hồng Soái, Diệp Phong cũng có chút giật mình, hắn không nghĩ tới, đối phương lại dấu sâu như vậy.

“Soái huynh.”

“Phụ thân của ngươi có mở sới không?”

Sau khi giật mình, Diệp Phong dùng vẻ mặt thành thật nhìn về phía Hồng Soái hỏi.

Hả?

Phụ thân ta mở sới sao?

Thế nào, ta không nhận tiền đặt cược của ngươi, ngươi chuẩn bị đánh chủ ý lên phụ thân ta?

Nghe được lời nói của Diệp Phong, Hồng Soái cũng toát ra vẻ giật mình.

“Phong ca!”

“Phụ thân ta hắn không mở sới!”

“Bởi vì hắn đối với loại chuyện này căn bản không cảm thấy hứng thú!”

“Cho nên, chiếc Hỗn Độn Giới này ngươi vẫn nên tranh thủ thời gian cầm về đi.”

Nói xong, Hồng Soái trực tiếp nhất Hỗn Độn Giới trong tay vào tay Diệp Phong.

“Aizz!”

“Đánh cược nhỏ thì vui, đặt cược lớn thì thương thân.”

“Mà ta chỉ muốn đánh cược nhỏ một chút, tại sao lại khó như vậy!”

Nhìn thấy Hỗn Độn Giới Hồng Soái nhét trở về, mặt mũi Diệp Phong cũng tràn đầy bất đắc dĩ tự nói.

???

Đánh cược nhỏ?

Người mẹ nó nói cầm một ức khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch đi đánh bạc, gọi là đánh cược nhỏ?

Là ta không theo kịp thời đại, hay là nói, ngay đối với từ đánh cược nhỏ này có gì đó hiểu lầm?

Nghe thấy Diệp Phong thất vọng như vậy, tay khóe miệng của hồng xoáy lập tức co quắp. Không nói khoa trương, hắn sống đến lớn như vậy, cũng đã gặp không ít người thích diễn trò, nhưng giả bộ như Diệp Phong tuyệt đối là độc nhất!

Mà hắn còn không phản bác được!

Bởi vì tuy Diệp Phong diễn trò, nhưng cũng thật sự rất trâu bò!

“Soái huynh.”

“Nếu mày ngươi đã không dám nhận tiền đặt cược của ta.”

“Vậy chúng ta làm một giao dịch, thế nào?”

“Chỉ cần ngươi giúp ta chút việc, ta sẽ trả cho ngươi một khoản tiền trà nước, không biết ngươi có cảm thấy hứng thú hay không?”

Sau đó Diệp Phong nhìn về phía Hồng Soái lên tiếng hỏi.

Hả?

Giao dịch?

Giúp một chút việc?

Tiền trà nước?

Nghe được lời này của Diệp Phong, hùng Soái cũng toát ra một chút hứng thú, sau đó vội vàng trả lời: “Phong ca, hứng thú thì ta cảm thấy hứng thú, nhưng có thể gặp nguy hiểm hay không?”

“Soái huynh.”

“Ngươi yên tâm, tuyệt đối không có bất kỳ nguy hiểm nào.”

“Mà tiền trà nước tuyệt đối cũng sẽ khiến người hài lòng.”

Nghe thấy sự lo lắng của Hồng Soái, Diệp Phong vỗ ngực bảo đảm.

“Được!”

“Chỉ cần không có nguy hiểm, vậy ta làm!”

Đạt được sự cam đoan của Diệp Phong, hồng xuân ai cũng cắn răng, sau đó lập tức đồng ý.

Tuy hắn còn không biết rốt cuộc phải làm gì, nhưng hắn biết, Diệp Phong có thể tiện tay bỏ ra một mức khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch, vậy tiền trà nước hứa hẹn cho hắn tuyệt đối không thể ít.

Thậm chí, tiền trà nước hắn lấy được, không chừng còn có thể vượt qua nội tình của phủ thành chủ!

Dưới loại dụ hoặc này, hắn nhất định phải quả đoán làm ra lựa chọn.

“Được!”

“Soái huynh.”

“Vậy trước tiên chúng ta đến Mê Hồn Chi Hồ đi!”

“Chờ đến được Mê Hồn Chi Hồ, ta sẽ nói cho ngươi biết phải làm gì.”

Nhìn thấy Hồng Soái đồng ý, Diệp Phong cũng cười lên tiếng.

....

“Phong ca.”

“Vậy nếu như hôm nay chúng ta không đến được Mê Hồn Chi Hồ, vậy phải làm thế nào?”

Rời khỏi Mê Hồn Chi Thành, trên đường tiến về Mê Hồn Chi Hồ, Hồng Soái nghĩ đến chuyện gì đó, sau đó nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi.

“Soái huynh!”

“Ngươi lo lắng quá rồi.”

“Chỉ cần ta muốn đi vào, vậy nhất định có thể đi vào!”

“Cho nên, tình huống như ngươi nói căn bản sẽ không xảy ra.”

Nghe được lời này của Hồng Soái, Diệp Phong tự tin lên tiếng.

“Xong!”

“Phong ca lại bắt đầu diễn kịch.”

“Nhưng lúc này hắn diễn rất không tròn vai, bởi vì chuyện này không có quan hệ gì với tiền.”

Chương 1238 - Đánh cược nhỏ? Ngươi nói cái này là đánh cược nhỏ?

“Thậm chí có thể nói, mặc kệ ngươi có bao nhiêu tiền, vào không được là vào không được!”

Tuy nghĩ như vậy nhưng Hồng Soái không nói gì thêm, dù sao, hiện tại hắn cũng chỉ là một người làm thuê, ông chủ cho hắn tiền, chẳng lẽ lại không chém gió mà khen hắn trâu bò.

Sau nửa canh giờ.

“Phong ca.”

“Ngươi có nhìn thấy tấm bia đá kia không?”

“Đó chính là đường ranh giới của đại trận mê huyễn, chỉ cần bước vào bên trong khu vực bia đá kia sẽ tiến vào trong mê huyễn đại trận.”

Lúc này, Hồng Soái chỉ về phía bia đá màu đen cách đó không xa, giải thích rõ.

“Hệ thống.”

“Nếu như sử dụng công năng nhìn trộm thiên cơ, có thể giúp ta bỏ qua mê huyễn đại trận này, trực tiếp đi vào vùng đất của Mê Hồn Chi Hồ không?”

Sau khi nghe được lời nói của Hồng Soái, Diệp Phong lập tức hỏi hệ thống.

“Đinh! Kí chủ, tuy có thể cho ngươi một cái bản đồ, nhưng khi mê huyễn đại trận xảy ra biến hóa, đường đi cũng sẽ biến hóa theo, như vậy người đi vào sẽ rất phiền phức, cho nên đề nghị của ta là, trực tiếp tìm một thành viên của đội hộ vệ bại gia tới để hắn đưa ngươi đi,”

Tiếng nói của Diệp Phong vừa dứt, âm thanh của hệ thống đã vang lên trong đầu hắn.

“Được.”

“Vậy gọi Tiểu Kiếm đến đây đi.”

Nghe được đề nghị của hệ thống, Diệp Phong cũng trực tiếp ra lệnh.

“Phong ca.”

“Lúc nào chúng ta mới đi vào mê huyễn đại trận này?”

Lúc này tiếng nói của Hồng Soái vang lên.

“Không vội.”

“Chờ một người.”

Nghe được câu hỏi của Hồng Soái, Diệp Phong cười trả lời.

Hả?

Đợi người?

Đợi ai vậy?

Chẳng lẽ chờ người này, hắn có thể đưa chúng ta xông qua mê huyễn đại trận này hay sao?

Nghe được câu trả lời của Diệp Phong, Hồng Soái cũng toát ra chút tò mò.

Oanh!

Đúng lúc này, một cỗ áp lực kinh khủng nổ ầm vang buông xuống,

một vết nứt không gian xuất hiện trong tầm mắt hai người.

“Được... Hơi thở thật là khủng bố!”

“Mày mà dưới hơi thở có uy áp kinh khủng này, ta cảm giác được không gian bốn phía như đang bị giam cầm!”

“Đáng chết!”

“Rốt cuộc người tới là ai?”

“Cho dù là cửu kiếp Hỗn Độn Chi Tổ chỉ sợ cũng không thể làm đến loại trình độ này!”

Lúc này, phát hiện ra không gian bốn phía có biến hóa, trong mắt Hồng Soái cũng lóe ra vẻ kinh hãi, sau đó nhìn hướng về phía vết nứt không gian.

“Chủ nhân.”

“Ngài tìm ta?”

Sau khi Diệp Tiểu Kiếm cầm theo thanh kiếm huyết sắc đi ra từ vết nứt không gian, hướng về phía Diệp Phong quỳ xuống một gối, sau đó sắc mặt cung kính hỏi.

???

Chủ nhân?

Cường giả bí ẩn mang theo hơi thở khủng bố vô pháp vô thiên này vậy mà gọi Phong ca là chủ nhân?

Nghe được xưng hô của Diệp Tiểu Kiếm gọi Diệp Phong thể hiện ra sự cung kính, Hồng Soái trực tiếp bị dọa sợ, tuy nhiên chỉ bằng vào một ức khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch kia, hắn cũng đoán thân phận của Diệp Phong thật sự không đơn giản, nhưng hắn không hề nghĩ tới, thân phận của Diệp Phong lại không đơn giản đến mức như vậy.

“Vẫn còn tốt!”

“May mà ta từ đầu đến cuối không đắc tội Phong ca!”

“Nếu không, chưa nói những cái khác, kiếm khách cụt tay kinh khủng trước mắt này có thể một mình diệt cả phủ thành chủ chúng ta.”

Lúc này, sau khi Hồng Soái tỉnh táo lại cũng lộ ra vẻ mặt may mắn.

“Tiểu Kiếm.”

“Ta muốn đi Mê Hồn Chi Hồ.”

“Có điều bên ngoài Mê Hồn Chi Hồ này lại có một mê huyễn đại trận thiên nhiên tạo ra.”

“Cho nên, người Xem thử một chút có thể mang bọn ta đi vào không.”

Lúc này Diệp Phong cũng nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm nói rõ tình huống nơi này.

“Chủ nhân.”

“Chuyện này rất đơn giản!”

“Chúng ta trực tiếp đi vào là được rồi.”

Nói xong, Diệp Tiểu Kiếm tiện tay vung lên, một đường kiếm khí màu đỏ lớn vài trăm mét từ trên không trung hạ xuống, Lập tức chém xuống.

Oanh!

Sau khi xuất hiện một tiếng vang thật lớn, khu rừng rậm phía trước lập tức bị xé mở một lỗ hổng khổng lồ.

“Chủ nhân.”

“Chúng ta đi thẳng dọc theo con đường này là có thể đi tới Mê Hồn Chi Hồ.”

“Mà một kiếm này của ta cũng chỉ dùng 0,001 phần sức mạnh, cũng không phá đi đại trận mê huyễn được hình thành từ thiên

nhiên này, cho nên lỗ hổng này, không bao lâu nữa sẽ tự động khôi phục.”

Lúc này tiếng nói của Diệp Tiểu Kiếm vang lên.

???

Nói đùa cái gì vậy?!

Một kiếm này, người mới dùng 0,001 phần sức mạnh?

Tuy ngươi rất mạnh, nhưng ngươi cũng đừng khoác lác chứ!

Hồng Soái đứng một bên nghe được câu này của Diệp Tiểu Kiếm, trên mặt cũng toát ra sắc mặt không quá tin tưởng, dù sao thì một kiếm này cũng thật sự quá kinh khủng, nếu như đây chỉ là 0,001 phần sức mạnh của đối phương, vậy thực lực của đối phương rốt cuộc mạnh đến cở nào hắn đã không dám suy nghĩ tiếp.

“Soái huynh.”

“Nghĩ cái gì vậy?”

“Đi thôi.”

Nhìn thấy Hồng Soái sững sờ đứng nguyên tại chỗ, nửa ngày không có phản ứng gì, Diệp Phong đã đi mấy bước quay lại nhìn về phía Hồng Soái nhắc nhở.

“Đến... Đến ngay!”

Nghe được tiếng gọi của Diệp Phong, lúc này Hồng Soái mới tỉnh hồn lại, sau đó lập tức đuổi theo.

“Chó má a!”

“Phong ca thật là quá chó má!”

“Người khác tiến vào Mê Hồn Chi Hồ là dựa vào vận khí, mà hắn thì để cho thủ hạ trực tiếp đánh ra một con đường thông về hướng Mê Hồn Chi Hồ!”

“Có thể nói, chỉ cần hắn muốn, vậy thì tỷ lệ hắn tiến vào Mê Hồn

Chi Hồ được là 100%.”

“Mà dưới loại tình huống này, hắn lại muốn đi cược một ức khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch, cược hắn có thể thành công. Hắn đây không phải là đào hố bẫy người, mà đây quả thực là hắn muốn bẫy chết người!”

“May mà trước đó ta đã từ chối đặt cược của hắn, nếu không, phủ thành chủ của chúng ta đã là của hắn rồi!”

Trên đường đi thông về hướng Mê Hồn Chi Hồ, Hồng Soái cũng cảm thấy may mắn tự nói với mình, nếu như lúc ấy hắn có một chút tham lam, vậy hiện tại chỉ sợ tiền để uống trà đắng hắn cũng không còn!

Một lát sau.

“Ồ!”

“Soái huynh, đây chính là Mê Hồn Chi Hồ sao?”

Nhìn mảnh hồ nước phía trước mắt, Diệp Phong cũng lộ vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

“Không sai.”

“Kia chính là Mê Hồn Chi Hồ.”

Chương 1239 - Người khác tới tẩm bổ thần hồn, ngươi đến tổ chức giải đấu trèo thuyền lớn?

“Chỉ cần ngâm mình bên trong, là có thể hấp thu lực lượng đặc biệt ẩn chứa trong hồ nước, tẩm bổ cho thần hồn của bản thân.”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Hồng Soái lập tức trả lời.

“Soái huynh.”

“Vậy tại sao trong hồ chỉ có mấy người như vậy?”

“Chẳng lẽ người tiến vào đây không thể vẫn luôn ở trong này hay sao?”

Nghe được câu trả lời của Hồng Soái, Diệp Phong lộ vẻ mặt tò mò tiếp tục hỏi.

“Bởi vì trong Mê Hồn Chi Hồ này ẩn chứa một loại lực lượng đặc biệt, cũng ẩn chứa một loại độc tố.”

“Mà loại độc tố này, bị chúng ta gọi là hồn độc.”

“Khi hồn độc tích cóp tới mức nhất định, sẽ tạo thành thương tổn với thần hồn, mà lúc này nhất định phải dời xa Mê Hồn Chi Hồ, tự mà muốn hoàn toàn luyện hóa hết những hồn độc đó, phải cần thời gian hơi dài, ít thì vài chục năm, nhiều thì trên trăm năm, không ai đồng ý lãng phí thời gian đó ở nơi này.”

“Dù sao, hiệu quả của Mê Hồn Chi Hồ này cũng chỉ là tẩm bổ thần hồn mà thôi, mà phần lớn người tới chỗ này, kỳ thật đều đã bị thương thần hồn, nếu như thần hồn bị thương đã khôi phục, vậy bọn hắn cũng không ở lại nơi này nữa.”

Nghe được câu hỏi của Diệp Phong, Hồng Soái lập tức giải thích.

“Hóa ra là vậy.”

Sau khi rõ ràng tình huống, Diệp Phong cũng âm thầm gật đầu.

“Đúng rồi, Phong ca!”

“Người nói khi đến đây sẽ để ta giúp ngươi bận chút việc.”

“Vậy rút cuộc là việc gì?”

Lúc này Hồng Soái lộ ra vẻ mặt tò mò nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Tạo thuyền!”

“Ta muốn tạo mấy thuyền gỗ, sau đó thả trong Mê Hồn Chi Hồ này, là một giải đấu chèo thuyền lớn.”

“Cho nên ta cần ngươi giúp chút chuyện nhỏ, đó chính là thuyết

phục mấy người đang ở trong Mê Hồn Chi Hồ kia, để bọn họ tới tham gia giải đấu chèo thuyền của ta, đương nhiên, ngươi cũng phải tham gia, dù sao thì người ở nơi này quá ít."

Nghe được Hồng Soái hỏi, Diệp Phong cũng nói thẳng ra suy nghĩ của mình.

Hả?

Nơi này chính là Mê Hồn Chi Hồ.

Là bảo địa dùng để tẩm bổ thần hồn!

Kết quả, ngươi đến đây, không phải vì trong Mê Hồn Chi Hồ có thể tẩm bổ thần hồn, mà chính là muốn ở chỗ này tổ chức một cái gì mà giải đấu chèo thuyền lớn?

Đây quả thật là suy nghĩ của một người bình thường sao?

Nghe được ý nghĩ này của Diệp Phong, trong lúc nhất thời Hồng Soái không thể tin vào tai mình.

"Phong ca!"

"Ý nghĩ này của ngươi, có hay không, thật sự rất có ý tứ."

"Mà ta cũng vô cùng mong đợi!"

"Có điều, nếu nói chuyện này với mấy người đang ngâm mình trong Mê Hồn Chi Hồ kia, ta sợ bọn họ sẽ cho rằng ta bị bệnh thần kinh."

"Cho nên nếu muốn để cho bọn hắn tham gia vào, chỉ sợ sẽ có độ khó rất lớn."

Sau khi tỉnh táo lại, Hồng Soái nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

"Soái huynh."

"Nếu đã là trận đấu, vậy dĩ nhiên sẽ có khen thưởng."

"Mà khen thưởng ta chuẩn bị, là một gốc Không Minh Hồn Diễm Thụ."

“Ta nghĩ, sau khi bọn họ biết giải thưởng này, hẳn là sẽ không cự tuyệt dự thi, cho nên ngươi cứ trực tiếp đi nói là được rồi.”

Nghe được lo lắng của Hồng Soái, Diệp Phong cũng cười nói ra biện pháp giải quyết.

“Chủ nhân.”

“Nếu như đã là giải đấu chèo thuyền lớn, vậy ta cảm giác, có thể làm một chút chuyện trên những chiếc thuyền gỗ kia.”

“Nếu không làm vậy, sẽ chỉ như cuộc tranh tài bình thường, ta cảm giác không có gì đáng xem.”

Đúng lúc này, tiếng nói của Diệp Tiểu Kiếm vang lên trong đầu Diệp Phong.

“Ừm.”

“Tiểu Kiếm.”

“Đề nghị này của ngươi rất có giá trị tham khảo.”

“Nói đi.”

“Nói những suy nghĩ trong lòng của ngươi ra hết đi.”

Nghe được đề nghị của Diệp Tiểu Kiếm, việc Phong cũng cảm thấy rất hứng thú, sau đó lên tiếng hỏi.

“Chủ nhân.”

“Nếu là giải đấu chèo thuyền lớn, vậy sẽ phải coi trọng chuyện công bằng công chính, cho nên, ta đề nghị tất cả các tuyển thủ dự thi hãy áp chế tu vi ở cùng cảnh giới.”

“Sau đó, chúng ta lại...”

Không đợi Diệp Tiểu Kiếm nói xong, Diệp Phong trực tiếp ngắt lời: “Tiểu Kiếm, chờ một chút, nếu như nói phải để ý công bằng công chính, vậy trực tiếp cấm bọn họ sử dụng hỗn độn chi lực trong cơ thể không phải được rồi sao? Cần gì phải để bọn hắn áp chế tu vi

cùng cảnh giới."

"Chủ nhân."

"Nếu như cấm sử dụng hỗn độn chi lực trong cơ thể, vậy có người có thể trạng tốt, có người có thể trạng không tốt, điều này có chút không công bằng."

Sau khi nghe được lời nói của Diệp Phong, Diệp Tiểu Kiếm cũng lập tức giải thích.

"Đúng nhỉ."

"Điều kiện thân thể của mỗi người đều không giống nhau."

"Nếu thật sự cấm sử dụng hỗn độn chi lực, vậy thật sự có chút không công bằng!"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm giải thích, Diệp Phong cũng mười phần công nhận mà gật đầu, sau đó nói thẳng: "Tiểu Kiếm, nói tiếp suy nghĩ của ngươi đi."

"Chủ nhân."

"Đối với chuyện chế tạo thuyền gỗ cho bọn hắn ta cũng có chút ý kiến."

"Ta muốn đục mấy cái lỗ dưới đáy thuyền của bọn họ, như vậy, khi bọn họ chèo thuyền, nhất định sẽ phải vừa chèo thuyền, vừa phải giải quyết vấn đề trong nước."

"Đồng thời ta cũng sẽ chế tạo trên thuyền gỗ của bọn họ một kết giới trọng lực, và một trận pháp đặc biệt thú vị."

"Kết giới trọng lực có thể gia tăng trọng lượng của thuyền, tăng thêm chút khó khăn của trận đấu, mà cái trận pháp đặc biệt kia một khi được mở ra, khi bọn họ muốn dùng tay phải, thì tay trái cũng có phản ứng tương tự, khi muốn dùng tay trái, tay phải cũng sẽ có phản ứng tương tự."

"Ta nghĩ, sau khi tăng thêm những khó khăn này, giải đấu trèo thuyền này hẳn sẽ càng thêm thú vị."

Lúc này, Diệp Tiểu Kiếm cũng lộ ra vẻ mặt xấu xa cười, nói ra ý tưởng của mình.

???

Đục động ở đáy thuyền?

Tăng thêm cho thuyền kết giới trọng lực?

Lúc tranh tài, tay trái và tay phải không nghe điều khiển của cơ thể, sẽ làm ngược lại?

Cái này mẹ nó gọi là tăng thêm một chút khó khăn?

Nghe xong ý nghĩ của Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Phong cũng lộ ra sắc mặt chấn kinh, hắn thật sự không nghĩ tới, chỉ một giải đấu thuyền lớn thường thường không có gì lạ, vậy mà có thể nghĩ ra nhiều cách chơi như vậy!

Trong chỗ tối.

“Chó má!”

“Chó má thật!”

Chương 1240 - Bọn họ chèo thuyền, ta nã pháo?

“Không nghĩ tới, tên Diệp Tiểu Kiếm này vậy mà có thể nghĩ ra cách chơi chó má như thế.”

“Trước kia đúng là đã coi thường hắn.”

Lúc này, Diệp Tiểu Quái đang ở một nơi bí mật gần đó, cũng có vẻ mặt khiếp sợ tự nói.

“Tiểu Quái tỷ.”

“Sao ngươi lại tới đây?”

“Không phải ngươi nói, ngươi sẽ không tiếp tục đến gần bên người chủ nhân nữa sao?”

Đúng lúc này, tiếng nói của Diệp Tiểu Kiếm vang lên trong đầu Diệp Tiểu Quái.

“Bởi vì ta không tin tà.”

“Ta cũng không tin, mỗi lần ta tới gần chủ nhân xem náo nhiệt, đều sẽ vô tội bị thương.”

Nghe được lời hỏi thăm của Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu Quái cũng giải thích rõ.

Một bên khác.

“Tiểu Kiếm.”

“Tuy những đề nghị ngươi nói đều rất không tệ.”

“Nhưng ta luôn cảm giác còn thiếu chút gì đó.”

Lúc này tiếng nói của Diệp Phong vang lên.

???

Còn thiếu cái gì?

Một trận đấu chèo thuyền bình thường, đã bị ta làm thành dạng này, vậy mà ngươi vẫn nói còn thiếu chút gì đó?

Nghe được câu nói của Diệp Phong, Diệp Tiểu Kiếm đứng một bên lập tức bị kinh hãi, hắn thật sự không nghĩ tới, hắn đã tăng độ khó khăn tới mức này, mà Diệp Phong vẫn chưa hài lòng.

“Chủ nhân.”

“Vậy ngài thấy còn thiếu thứ gì?”

Sau đó Diệp Tiểu Kiếm nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

“Sóng!”

“Ở trong biển rộng mênh mông, huyền sợ nhất gặp phải là sóng lớn kinh khủng.”

“Mà trong đó, mặc dù chỉ là một hồ nước, nhưng ta vẫn muốn có thêm yếu tố “sóng” này, gia tăng thêm vào giải đấu chèo thuyền.”

Nghe được câu hỏi của Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Phong trực tiếp hỏi ra ý nghĩ của mình.

“Chủ nhân.”

“Vậy ý của ngươi là, đến lúc đó ta trốn dưới hồ nước sâu, sau đó không ngừng tạo sóng lớn cho bọn họ?”

Nghe được ý nghĩ của Diệp Phong, Diệp Tiểu Kiếm cũng thăm dò hỏi.

“Không cần đến ngươi.”

“Để Tiểu Quái đến đây.”

“Đến lúc đó nàng chỉ cần dùng oanh thiên đan, sau đó đứng dưới đáy hầu không ngừng nã pháo là được rồi.”

Sau khi nghe được lời nói của Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Phong lắc đầu, sau đó nói ra tính toán của mình.

???

Gọi Tiểu Quái tỷ đến?

Sau đó đứng ở đáy hồ không ngừng nã pháo?

Nghe được quyết định của Diệp Phong, Diệp Tiểu Kiếm kinh hãi đến mức thiếu chút nữa tròng mắt đã lọt ra ngoài, hắn thật sự không nghĩ tới, chỉ một dải chèo thuyền bình thường như vậy, vậy mà có thể kéo Diệp Tiểu Quái dính vào.

“Xong đời.”

“Lần này Tiểu Quái tỷ lại xong rồi.”

“Chỉ sợ nàng cũng không nghĩ tới, chuyện này cũng có thể liên lụy

đến nàng.”

Nghĩ đến Diệp Tiểu Quái đang ở một nơi bí mật gần đây Xem náo nhiệt,, Diệp Tiểu Kiếm cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó gượng cười tự nói.

Trong chỗ tối.

???

Bọn họ chèo thuyền, ta nã pháo?

Cái này mẹ nó có thể dính líu đến ta?

Nghe được quyết định của Diệp Phong, Diệp Tiểu Quái trong lúc nhất thời đều không thể tin vào tai mình, bởi vì thứ nàng muốn nhìn, là một trận đấu chèo thuyền bình thường, cho dù chơi điên cuồng một chút, vậy cũng không nên kéo lên quan hệ với nàng.

“Tiểu Quái tỷ.”

“Hãy nghe một chút lời khuyên của ta.”

“Về sau cũng đừng tới gần chủ nhân Xem náo nhiệt nữa.”

“Bởi vì có nhiều thứ, thật sự rất tà dị, không tin không được.”

Đúng lúc này, tiếng nói của Diệp Tiểu Kiếm vang lên trong đầu nàng.

“Tiểu Kiếm.”

“Đó cũng là chuyện sau này.”

“Nhưng vấn đề là, bây giờ ta nên làm cái gì a?”

“Phải biết rằng, ta đã ẩn ẩn có xưng hào rắm vương, cho nên, ta thật sự không muốn thêm 1 danh hiệu sóng vương dưới hồ sâu thăm thẳm!”

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói, Diệp Tiểu Quái cũng cực kỳ sụp đổ hô to.

“Tiểu Quái tỷ.”

“Đừng suy nghĩ nhiều như vậy.”

“Buông lỏng tâm tình.”

“Chuẩn bị xuống đáy hồ nã pháo đi.”

Nghe được tiếng la tràn đầy sụp đổ của Diệp Tiểu Quái, Diệp Tiểu Kiếm cũng tự cười đáp lại một câu.

Một bên khác

“Hai vị tiền bối.”

“Đại ca của ta muốn tổ chức một giải đấu chèo thuyền lớn ở đây, không biết các ngươi có hứng thú tham gia hay không?”

Khi Hồng Soái nhảy vào trong hồ, sau đó bơi tới trước mặt hai lão giả, trực tiếp nói thẳng ý đồ đến đây.

???

Thật vất vả đi đến nơi này.

Không nắm chặt thời gian tẩm bổ thần hồn, ngược lại muốn tổ chức cái gì giải chèo thuyền lớn rắm chó?

Sau đó còn muốn mời chúng ta tham gia?

Là các ngươi điên rồi, hay các ngươi điên rồi?

Sau khi nghe được câu nói của Hồng Soái. hai vị lão giả trực tiếp dùng ánh mắt nhìn cạn ngu ngốc nhìn về phía hắn.

"Tiểu tử!"

"Nếu như ngươi muốn chơi, vậy thì qua bên kia tự mình chơi đi!"

"Không nên quấy rầy lão phu tu luyện!"

"Nếu không đừng trách lão phu không khách khí với ngươi!"

Sau đó, một lão giả râu trắng giọng điệu bất thiện nói với Hồng Soái.

"Tiền bối!"

"Hắn không muốn tham gia, vậy ngươi muốn tham gia không?"

Nghe lão giả râu trắng nói như vậy, Hồng Soái cũng không có phản ứng gì quá lớn, trực tiếp nhìn một lão giả khác hỏi thăm.

"Tiểu tử!"

"Ngươi có phải là có tật xấu hay không?"

"Nơi này chính là Mê Hồn Chi Hồ, người đến chỗ này chắc chắn đều sẽ tranh thủ tẩm bổ thần hồn, ai sẽ đi tham gia giải thi đấu chèo thuyền cứt chó gì đó!"

"Cho nên, phàm là người bình thường thì sẽ không theo ngươi tham gia giải thi đấu chèo thuyền cứt chó gì đó, trừ phi người đó đầu óc bị nước vào!"

Nghe được Hồng Soái hỏi thăm, bên cạnh, lão giả áo đen cũng mặt xạm lại lên tiếng đáp lại.

"Nếu như hai vị tiền bối đều không muốn tham gia!"

"Tiểu tử sẽ không quấy rầy hai vị tiền bối!"

"Nhưng mà có một chuyện ta vẫn muốn nói một chút!"

"Đó chính là đại ca ta tổ chức giải thi đấu chèo thuyền này là có phần thưởng, mà phần thưởng là một gốc Không Minh Hồn Diễm Thụ!"

Nói xong, Hồng Soái giống như cười mà không phải cười nhìn hai người một chút, sau đó xoay người rời khỏi đây, chuẩn bị đi tìm những người khác!

"Cái gì! ! !"

"Giải thi đấu chèo thuyền có phần thưởng?"

"Mà phần thưởng, còn là một gốc Không Minh Hồn Diễm Thụ đã tuyệt tích?"

Nghe được Hồng Soái nói như vậy, hai lão giả liếc nhau, đều thấy được vẻ khó có thể tin từ trong mắt đối phương!

Xoát!

Ngay sau đó, hai lão giả trực tiếp chặn Hồng Soái chuẩn bị rời đi lại, mặc dù chuyện này có chút khó có thể tin nhưng lỡ như là thật thì sao?

Chương 1241 - Một giải thi đấu chèo thuyền mà thôi, có cần chơi hoa dạng như vậy hay không!

"Tiểu hữu!"

"Ta vừa mới nghĩ nghĩ, việc hay như thế ta không nên bỏ qua!"

"Cho nên, ta muốn tham gia thi đấu chèo thuyền, không biết có thể cho một cơ hội hay không?"

"Tiểu hữu!"

"Ta đi vào Mê Hồn Chi Hồ này đã mấy năm!"

"Nói thật, cả ngày ngâm trong hồ, đầu óc ta cũng bị nước vào, cho nên ngươi xem có thể cũng cho ta một cơ hội tham gia thi đấu chèo thuyền hay không?"

Lúc này, lão giả râu trắng và lão giả áo đen vừa xoa bóp cho Hồng Soái vừa cung kính nói ra thỉnh cầu của mình.

Hả?

Tình huống như thế nào?

Hai lão đầu này thực lực hơn ta xa!

Nhưng bây giờ nghe nói tới Không Minh Hồn Diễm Thụ, không phải sẽ bắt lấy ta, sau đó bức bách ta giao ra sao?

Sao còn xoa bóp cho ta nữa?

Nhìn hai tên lão giả một trái một phải vò vai xoa chân cho mình, Hồng Soái cũng tỏ vẻ giật mình, bởi vì kịch bản không giống như hắn nghĩ!

Phải biết, hắn đã chuẩn bị mời Diệp Tiểu Kiếm ra tay!

Mà Hồng Soái không biết là thật ra thì hai tên lão giả khi vừa mới nghe được Không Minh Hồn Diễm Thụ thì có tâm tư giết người đoạt bảo, nhưng mà lại bị Diệp Tiểu Kiếm ở xa xa phóng thích ra một tia sát ý trấn trụ!

"Lão Bạch!"

"Cảm nhận được sao?"

"Sát ý kinh khủng khiến cho người ta sợ hãi!"

Lúc này, lão giả áo đen đang xoa bóp cho Hồng Soái cũng dùng thần thức truyền âm hỏi lão giả râu trắng, mà trong giọng nói của hắn tràn đầy sợ hãi vô tận!

"Lão Hắc!"

"Đừng nói nữa!"

"Mẹ nó vừa rồi ta suýt chút sợ tè ra quần!"

"Đám người này chúng ta không thể trêu vào, cho nên hãy bỏ ý nghĩ giết người đoạt bảo đi, nếu không, mình chết như thế nào cũng không biết!"

Nghe được lão giả áo đen nói như vậy, lão giả râu trắng cũng run lên đáp lại.

"Được thôi!"

"Nếu các ngươi muốn tham gia như vậy!"

"Vậy ta cho các ngươi một cơ hội!"

"Như vậy đi!"

"Các ngươi đi tới chỗ đại ca ta chờ, ta phải đi hỏi những người khác một chút!"

Nói xong, Hồng Soái trực tiếp bơi đến nơi xa!

...

"Chủ nhân!"

"Bây giờ hai lão đầu đang đi tới chỗ chúng ta vừa mới có ý giết người đoạt bảo!"

"Có cần ta dạy dỗ bọn họ một chút hay không?"

Nhìn lão giả râu trắng và lão giả áo đen đi tới, Diệp Tiểu Kiếm cũng quay qua nói rõ tình huống với Diệp Phong.

"Cái gì!"

"Bọn họ muốn giết người đoạt bảo?"

"Mẹ nó, đó không phải là trùm phản diện mà ta ngày nhớ đêm mong hay sao?"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp hưng phấn lên, sau đó vội vàng nói: "Tiểu Kiếm, ngươi tuyệt đối đừng có hù dọa bọn họ đó, để bọn họ đoạt!"

"A!"

"Chủ nhân!"

"Nhưng ta đã hù dọa!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Kiếm cũng mặt lộ vẻ lúng túng lên tiếng giải thích.

? ? ?

Đã hù dọa?

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, trong nháy mắt trên mặt Diệp Phong treo đầy hắc tuyến, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Ta nói tại sao hai lão đầu đó đi đường hai chân cứ run lên, hóa ra là bị hù, mẹ nó ta còn cho là bọn họ đi đứng không tốt đâu!"

"Được rồi!"

"Dù sao cũng đã hù dọa, như vậy cũng nên đánh một trận!"

"Trực tiếp dạy bọn họ làm người đi!"

Sau đó, Diệp Phong quay qua nói với Diệp Tiểu Kiếm quyết định của mình!

Cùng lúc đó, Hồng Soái cũng đang nhanh chóng mời mấy người còn lại trong Mê Hồn Chi Hồ!

Một lát sau!

"Chư vị!"

"Ta tổ chức giải thi đấu chèo thuyền này cũng không phải là giải thi đấu chèo thuyền bình thường!"

"Kế tiếp, ta nói cho các ngươi biết quy tắc!"

Nhìn sáu người trước mắt, Diệp Phong cũng nở một nụ cười, sau đó nói quy tắc giải thi đấu mà hắn đã thương nghị với Diệp Tiểu Kiếm.

? ? ?

Tự chúng ta đóng thuyền, nhưng mà đáy thuyền phải có tám cái lỗ thủng?

Không chỉ có như thế, còn muốn bố trọng lực kết giới và trận pháp đặc thù ảnh hưởng tay trái tay phải trên thuyền gỗ chúng ta?

Mà quan trọng nhất là chúng ta còn phải áp chế tu vi ở Đạo Đồ Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong?

Nghe được Diệp Phong nói ra mấy cái quy tắc này, cho dù là sáu người được mời hoặc là Hồng Soái đều giật mình, bọn họ không ngờ được là chỉ một cái giải thi đấu chèo thuyền phổ phổ thông thông mà Diệp Phong lại chơi ra nhiều trò như vậy!

"Diệp thiếu!"

"Quy tắc nhiều, ta không sợ!"

"Giải thi đấu độ khó cao, ta cũng không sợ!"

"Nhưng mà ta chỉ có một lo lắng là trong tay ngài có hay không có Không Minh Hồn Diễm Thụ đã tuyệt tích!"

"Mà chỉ cần trong tay của ngài có Không Minh Hồn Diễm Thụ, như vậy thì cho dù khó khăn lớn như thế nào ta cũng sẽ liều hết đối mặt và khắc phục!"

Lúc này, một tráng hán đầu trọc tiến lên một bước, sau đó vẻ mặt nghiêm túc nhìn Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình.

Bành! Bành! Bành!

Nghe được tráng hán đầu trọc nói như vậy, Diệp Phong không có trả lời mà là trực tiếp lấy ra mấy trăm cây Không Minh Hồn Diễm Thụ cao tới hơn mười mét.

Tê!

Nhìn mấy trăm cây Không Minh Hồn Diễm Thụ cao tới hơn mười mét, hơn nữa toàn thân đều có bạch sắc hỏa diễm thiêu đốt trước mắt, sáu người dự thi và Hồng Soái đều hít vào một ngụm khí lạnh, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là trong tay Diệp Phong không chỉ có một cây mà là mấy trăm cây!

……...

"Hô!"

Nhìn mấy trăm cây Không Minh Hồn Diễm Thụ có bạch sắc hỏa diễm thiêu đốt trước mắt, tráng hán đầu trọc cũng thở dài một hơi, sau đó cố nén kích động nói ra: "Diệp thiếu, phần thưởng không có

vấn đề, vậy chừng nào chúng ta bắt đầu!"

"Có thể bắt đầy ngay bây giờ!"

"Nhưng mà ta chỉ cho các ngươi hai canh giờ đến chế tạo thuyền gỗ của mình!"

"Nếu như trong thời gian quy định mà không có chế tạo xong thuyền gỗ thì coi như mất tư cách dự thi!"

Nghe được tráng hán đầu trọc hỏi thăm, Diệp Phong cũng giải thích rõ cho hắn biết.

"Này!"

"Các ngươi muốn làm gì?"

Nhìn thấy sáu người sau khi nghe lời của mình thì quay người muốn chạy tới nơi xa, Diệp Phong cũng vội vàng hô to lên.

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta đi rừng cây nhỏ bên cạnh đốn cây đóng thuyền a!"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, lão giả râu trắng cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ đáp lại.

"Ừm?"

Chương 1242 - Phụ thân, ta không có lén bắt đầu phiên giao dịch mà là đang gấp đóng thuyền!

"Đi rừng cây nhỏ làm gì!"

"Không phải chỗ này có sẵn đại thụ sao?"

Nghe được lão giả râu trắng nói như vậy, Diệp Phong cũng mặt xạm lại lên tiếng nói.

? ? ?

Nơi này ngoại trừ mấy trăm gốc Không Minh Hồn Diễm Thụ đó ra thì làm gì còn có đại thụ khác?

Chẳng lẽ chúng ta phải dùng mấy trăm cây Không Minh Hồn Diễm Thụ này chế tạo thuyền gỗ?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, sáu người cũng đều toát ra vẻ mặt không hiểu, bởi vì bọn họ cảm thấy Diệp Phong nếu như là người bình thường thì sẽ không cho bọn họ dùng Không Minh Hồn Diễm Thụ chế tạo thuyền gỗ!

"Diệp thiếu!"

"Nơi này ngoại trừ Không Minh Hồn Diễm Thụ thì không có đại thụ khác!"

"Chẳng lẽ chúng ta phải dùng mấy trăm cây Không Minh Hồn Diễm Thụ này chế tạo thuyền gỗ?"

Sau đó, lão giả râu trắng lại đứng dậy, sau đó nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm lần nữa.

"Đúng a!"

"Nếu không ta lấy ra nhiều Không Minh Hồn Diễm Thụ như vậy làm gì?"

"Ta rảnh quá nên khoe của hay sao!"

Nghe được lão giả râu trắng hỏi thăm, Diệp Phong cũng mặt xạm lại lên tiếng đáp lại.

"Chúng ta cho là ngươi đang khoe của!"

"Ai mà ngờ được ngươi muốn cho chúng ta dùng những Không Minh Hồn Diễm Thụ này để đóng thuyền, ý nghĩ này hoàn toàn cũng không phải là một người bình thường nên có!"

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, đám người cũng đều gượng cười, ở trong lòng điên cuồng chửi bậy!

"Diệp thiếu!"

"Mặc dù những Không Minh Hồn Diễm Thụ này là của ngươi, mà ngươi muốn sử dụng như thế nào thì chúng ta cũng không có tư cách hỏi!"

"Nhưng ta muốn nói là nếu như dùng những Không Minh Hồn Diễm Thụ đã tuyệt tích này để đòng thuyền thì đúng là quá phá của!"

"Dù sao xung quanh Mê Hồn Chi Hồ này đều là đại thụ phổ thông, chúng ta hoàn toàn có thể dùng những đại thụ phổ thông đó để đóng thuyền!"

Lúc này, lão giả râu trắng đứng dậy lần nữa, sau đó nói thẳng ra ý nghĩ của hắn.

Mà người ở chung quanh nghe hắn nói như vậy thì cũng đều tán đồng khẽ gật đầu!

Dù sao, Không Minh Hồn Diễm Thụ là thiên tài địa bảo cấp cao nhất có thể tăng lên thần hồn và chữa trị thần hồn, hơn nữa còn có một không hai, mà nếu để cho bọn họ tự tay hủy chí bảo thần hồn đỉnh cấp này, bọn họ sẽ đau lòng chết, dù những Không Minh Hồn Diễm Thụ này không thuộc về bọn họ!

"Chư vị!"

"Nếu như các ngươi đều có ý tưởng này!"

"Vậy ta cần phải giới thiệu mình một lần nữa!"

"Ta, Diệp Phong, là một thần hào phá của!"

"Ta thích hưởng thụ niềm vui sướng khi phá của!"

"Cho nên, các ngươi chỉ có thể dùng Không Minh Hồn Diễm Thụ để đóng thuyền, bởi vì ta muốn cho các ngươi cũng cảm nhận được cảm giác vui sướng khi phá của này!"

Nghe được lão giả râu trắng nói như vậy, lại nhìn vẻ mặt của mấy người xung quanh một chút, Diệp Phong cũng cười nói ra nguyên

nhân mình muốn làm như vậy.

? ? ?

Ngươi là thần hào phá của?

Ngươi thích hưởng thụ niềm vui sướng khi phá của?

Sau đó, vì để cho chúng ta cũng cảm nhận được niềm vui sướng khi phá của, cho nên nhất định phải để chúng ta dùng Không Minh Hồn Diễm Thụ để đóng thuyền?

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, đám người trực tiếp mộng!

"Diệp thiếu!"

"Nhưng chúng ta không cảm nhận được niềm vui sướng khi phá của a!"

"Nếu dùng Không Minh Hồn Diễm Thụ để đóng thuyền thật, vậy chúng ta chỉ cảm nhận được đau lòng, hơn nữa còn là lòng như đao cắt, dù sao Không Minh Hồn Diễm Thụ chính là vô thượng chi bảo đối với những tu sĩ chuyên tu thần hồn như chúng ta!

Sau khi tỉnh táo lại, tên tráng hán đầu trọc trước đó nhìn Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình.

Bạch!

Vù vù!

Theo tráng hán đầu trọc vừa nói dứt câu, ba đạo huyết sắc kiếm khí từ trước mắt mọi người lóe lên, mà trên người tráng hán đầu trọc cũng xuất hiện ba đạo vết thương nhỏ xíu!

"Ngươi tên là Lưu Quang đúng không!"

"Ngươi vừa mới nói cái gì, ta không có nghe rõ!"

"Ngươi có thể lặp lại một lần nữa sao?"

Nhìn thấy Diệp Tiểu Kiếm đã ra tay, Diệp Phong cũng nhìn tráng

hán đầu trọc cười dò hỏi.

"Diệp thiếu!"

"Ta nói là ta muốn hưởng thụ niềm vui sướng khi phá của lâu rồi!"

"Cho nên cảm ơn Diệp thiếu có thể cho ta một cơ hội như vậy!"

Nhìn ba đạo vết thương nhỏ bé trước ngực, tráng hán đầu trọc cũng không có chút do dự nào, trực tiếp thay đổi lí do thoái thác của mình, dù sao so với tính mạng thì nó chả là cái gì cả!

Mà năm người đang đứng bên cạnh thấy cảnh này thì trên mặt cũng đều toát ra vẻ may mắn, bọn họ may mắn mình không có làm chim đầu đàn!

Sau đó!

Sáu người dự thi được mời và Hồng Soái bắt đầu lợi dụng mấy trăm cây Không Minh Hồn Diễm Thụ chế tạo thuyền gỗ của mình!

...

Ông! Ông! Ông!

Đang chế tạo thuyền gỗ, Hồng Soái phát hiện Truyền âm Thạch trong ngực có phản ứng, lập tức thả thần thức kích hoạt Truyền âm Thạch.

"Hồng Soái! ! !"

"Tên tiểu tử thối nhà ngươi, có phải lại lén đi ra ngoài khai bàn hay không!"

"Ta cho ngươi biết, ngươi tốt nhất trở về trước khi ta chưa có nổi giận, nếu không chân của ngươi sẽ bị ta đánh gãy!"

Sau khi Hồng Soái kích hoạt Truyền âm Thạch, một giọng nói tràn ngập lửa giận từ vang lên trong đầu của hắn.

"Phụ thân!"

"Hôm nay ta đi ra ngoài, không có khai bản!"

"Mà là nhận một đại ca tốt!"

"Sau đó, đại ca tốt của ta cử hành một giải thi đấu chèo thuyền đặc thù, mà ta đang bận đóng thuyền!"

Nghe được phụ thân giận dữ mắng mỏ, Hồng Soái cũng bị hù đến toàn thân đột nhiên run lên, sau đó vội vàng giải thích, dù sao hắn rất e ngại phụ thân của hắn, bởi vì phụ thân hắn xuống tay đánh hắn thật!

Mê Hồn Chi Thành, phủ thành chủ!

? ? ?

Không có đi khai bản?

Nhưng lại nhận một đại ca tốt?

Sau đó, đại ca tốt đó còn cử hành giải thi đấu chèo thuyền cứt chó gì đó, mà bây giờ ngươi đang bận đóng thuyền?

Nghe được Hồng Soái giải thích như vậy, Hồng Thiên Cương trực tiếp mộng!

"Hồng Soái! ! !"

"Ta mặc kệ ngươi nhận hay không nhận đại ca tốt!"

"Ta cũng mặc kệ ngươi có đang đóng thuyền thật hay không!"

Chương 1243 - Ngọa tào! Thuyền gỗ bọn họ chế tạo cũng quá kỳ hoa chứ!

"Vẫn là câu nói đó, lập tức lăn trở lại cho ta, nếu không, ta đánh gãy chân của ngươi!"

Sau khi tỉnh táo lại, Hồng Thiên Cương tức hổn hển mắng lớn.

Một bên khác!

"Chủ nhân!"

"Hồng Soái hình như gặp chút phiền toái nhỏ!"

"Phụ thân hắn yêu cầu hắn lập tức trở về nhà!"

"Ngài xem, ta có nên ra tay hay không?"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Tiểu Quái vang lên trong đầu Diệp Phong.

……...

"Ừm!"

"Ra tay đi!"

"Trực tiếp đem phụ thân của hắn tới đây, sau đó cho hắn tham gia giải thi đấu chèo thuyền!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Diệp Phong đầu tiên là trầm tư một chút, sau đó nói ra quyết định của mình!

? ? ?

Bắt tới!

Sau đó cho phụ thân Hồng Soái tham gia thi đấu chèo thuyền?

Ta không có ý này!

Ý của ta là ta qua dạy dỗ hắn một chút, cho hắn thành thật một chút, đừng ảnh hưởng Hồng Soái tranh tài, chỉ thế thôi a!

Nghe được Diệp Phong ra lệnh, Diệp Tiểu Quái cũng nở một nụ cười khổ, đồng thời tự lẩm bẩm: "Ta chỉ muốn tìm một tên xui xẻo phát tiết ủy khuất trong lòng một chút, có khó khăn như thế sao?"

"Chờ một chút!"

"Dù sao người chèo thuyền nhiều như vậy, như vậy thêm một thiếu một cũng không có ảnh hưởng gì a!"

"Nhưng chỉ có một mình ta nã pháo, vậy tại sao ta không thể tranh thủ một chút, để phụ thân Hồng Soái cùng nã pháo với ta!"

Nghĩ đến đây, Diệp Tiểu Quái vội vàng nói cho Diệp Phong nghe ý nghĩ này.

"Ừm?"

"Để phụ thân Hồng Soái đi nã pháo với ngươi?"

"Như vậy hai người các ngươi cùng nã pháo, cái hồ nhỏ này có thể gánh được sao?"

Nghe được Diệp Tiểu Quái thỉnh cầu như vậy, Diệp Phong cũng có chút lo lắng, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý thỉnh cầu của Diệp Tiểu Quái, bởi vì hắn cảm thấy chỉ có một người ở dưới đáy hồ nã pháo thì đúng là rất nhàm chán!

...

Mê Hồn Chi Thành, phủ thành chủ!

"Ngọa tào!"

"Tại sao nơi này lại xuất hiện một cái khe hở không gian quỷ dị như thế!"

"Còn nữa, tại sao cái khe hở không gian này cứ đuổi theo ta!"

Lúc này, ở bên trong đại sảnh phủ thành chủ, Hồng Thiên Cương đang điên cuồng chạy trốn phát hiện khe hở không gian quỷ dị cứ đi theo mình, cả người đều muốn điên rồi!

Xoát!

Đúng lúc này, bỗng nhiên có một cánh tay từ trong cái khe hở không gian quỷ dị này vươn ra, sau đó Hồng Thiên Cương ngay cả năng lực phản kháng cũng không có, bị cánh tay quỷ dị này kéo vào trong vết nứt không gian.

"Hồng Thiên Cương!"

"Đại ca tốt mà con của ngươi nói chính là đại nhân nhà ta!"

"Mà hắn cũng đúng là đang đóng thuyền, chuẩn bị cho giải thi đấu chèo thuyền sắp diễn ra!"

"Đúng rồi, nếu như con của ngươi thắng, hắn có thể thắng được một cây Không Minh Hồn Diễm Thụ vạn năm!"

"Thứ này giá trị khủng bố đến mức nào, hắn là ngươi biết rõ!"

"Cho nên, bây giờ ngươi còn muốn để con của ngươi về nhà nữa hay không?"

Lúc này, trong chỗ tối, Diệp Tiểu Quái cũng vẻ mặt châm chọc nhìn Hồng Thiên Cương, lên tiếng hỏi thăm.

"Cái gì!"

"Thắng thì có thể lấy được một cây Không Minh Hồn Diễm Thụ vạn năm!"

Nghe được nàng nói như vậy, Hồng Thiên Cương đầu tiên là sững sờ, sau đó vội vàng lên tiếng đáp lại: "Đại nhân, ta không cho hắn về nhà, hơn nữa, bây giờ nếu như hắn dám về nhà, ngươi xem ta có đánh gãy chân hắn hay không!"

"Đại nhân!"

"Vậy nếu như không có chuyện gì thì ta đi về được hay chưa?"

Lúc này, đối với cường giả khủng bố có thể cách không chộp mình tới đây, Hồng Thiên Cương sợ thật, cho nên bây giờ hắn chỉ muốn chạy nhanh rời khỏi nơi này!

"Trở về?"

"Ngươi đang nói đùa gì vậy?"

"Tiếp theo, ngươi phải theo ta đi nã pháo!"

Nói xong, Diệp Tiểu Quái dẫn theo Hồng Thiên Cương trực tiếp xuất hiện ở dưới đáy Mê Hồn Chi Hồ!

Một lát sau!

"Cái gì!"

"Bọn họ chèo thuyền, chúng ta nã pháo!"

"Chế tạo ra sóng lớn cho bọn họ, gia tăng một chút độ khó cho bọn họ?"

Sau khi nghe Diệp Tiểu Quái nói xong, Hồng Thiên Cương cũng tỏ vẻ giật mình, nhưng mà không lâu sau, trên mặt của hắn xuất hiện vẻ xấu hổ, sau đó lắp ba lắp bắp hỏi: "Đại nhân, mặc dù ta cũng rất muốn nã pháo với ngươi, nhưng pháo của ta có thể chỉ làm ra được một chút bọt nước nhỏ!"

"Yên tâm đi!"

"Một hồi, ta sẽ cho ngươi một chút Oanh Thiên Đan đặc thù!"

"Mà chỉ cần nuốt Oanh Thiên Đan này thì có thể toác ra Oanh Thiên Thí cực kỳ cường đại!"

"Như vậy đến lúc đó muốn tạo ra chút sóng lớn là chuyện vô cùng đơn giản!"

Nghe được Hồng Thiên Cương nói ra lo lắng của mình, Diệp Tiểu Quái cũng cười giải thích.

Một bên khác!

"Ừm?"

"Không cần ta về nhà?"

"Để cho ta an tâm tranh tài?"

Phát hiện Truyền âm Thạch lại có phản ứng, Hồng Soái cũng mặt lộ vẻ bất đắc dĩ lập tức tiến hành kích hoạt, nhưng mà khi hắn nghe được những gì mà Hồng Thiên Cương nói thì cả người trực tiếp mộng!

"Phụ thân!"

"Có phải ngươi biết cái gì rồi hay không?"

"Nếu không ngươi cũng qua tham gia giải thi đấu chèo thuyền đi, như vậy thì phụ tử chúng ta cùng nhau tham dự trận đấu, tỉ lệ thắng được cũng có thể cao một chút, dù sao phần thưởng sau cùng tương đối khủng bố!"

Lúc này, như đoán ra được cái gì, Hồng Soái cũng mời phụ thân mình!

"Hồng Soái!"

"Ta cũng muốn đi tham gia giải thi đấu chèo thuyền a!"

"Nhưng điều kiện không cho phép a!"

"Ta còn phải phụ trách nã pháo!"

Nghe được Hồng Soái nói như vậy, Hồng Thiên Cương cũng tràn đầy bất đắc dĩ đáp lại.

"Ừm?"

"Nã pháo?"

"Nã pháo gì?"

"Phụ thân, ngươi nói gì sao ta nghe không hiểu?"

Nghe được Hồng Thiên Cương nói chuyện kỳ quái như thế, Hồng Soái cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi thăm.

"Hồng Soái!"

"Nã pháo gì thì ngươi không cần phải để ý đến!"

"Nhưng mà ta phải nhắc nhở ngươi một chút, chờ giải thi đấu chèo thuyền bắt đầu, khó khăn ngươi phải đối mặt không chỉ là thuyền gỗ rỉ nước, trọng lực kết giới và trận pháp đặc thù mà còn có khó khăn đáng sợ hơn đang chờ ngươi, cho nên ngươi phải duy trì cảnh giác mới được!"

Nói xong, Hồng Thiên Cương trực tiếp cắt đứt liên hệ Truyền âm

Thạch!

Hả?

Còn có một khó khăn càng đáng sợ hơn đang chờ chúng ta?

Chương 1244 - Ngọa tào! Thuyền gỗ bọn họ chế tạo cũng quá kỳ hoa chứ! (2)

Nghe được Hồng Thiên Cương nhắc nhở, Hồng Soái cả người đều choáng váng, hắn không ngờ được là chỉ một cái tranh tài chèo thuyền phổ phổ thông thông mà lại bị Diệp Phong chơi đến trình độ như vậy!

Sau hai canh giờ!

"Ngọa tào! ! !"

"Những người này chế tạo thuyền gỗ đều là thuyền gỗ kiểu quái gì thế hả!"

"Tạo hình cũng quá kì dị đi chứ!"

Khi Diệp Phong nhìn thấy thuyền gỗ do bảy người tạo ra thì kinh hãi tròng mắt suýt chút lòi ra ngoài!

Thuyền gỗ hình mũi voi!

Thuyền gỗ hình rùa đen!

Thuyền gỗ hình hai ngọn núi!

Thuyền gỗ hình thiêu hỏa côn!

...

Nhìn những thuyền gỗ tạo hình kì lạ này, trong lúc nhất thời Diệp Phong cũng không biết phê bình như thế nào!

"Chư vị!"

"Đẩy thuyền nhập hồ!"

"Giải thi đấu chèo thuyền, lập tức bắt đầu!"

"Mà ai có thể hoàn thành hành trình hai mươi vòng quanh hồ trước thì ngươi đó chiến thắng!"

Sau đó, Diệp Phong nhìn bảy người xa xa hô to lên.

Bành! Bành! Bành!

Theo từng chiếc từng chiếc thuyền gỗ tạo hình khác nhau bị đẩy vào trong hồ, Diệp Phong cũng lên tiếng hô lớn: "Giải thi đấu chèo thuyền, bắt đầu!"

"Ít!"

"Người tham gia vẫn quá ít!"

"Nhỏ!"

"Mê Hồn Chi Hồ này cũng quá nhỏ!"

"Nếu như nhiều người, hồ lớn, vậy thì tràng diện thi đua này tuyệt đối sẽ cực kỳ rung động!"

Nhìn thuyền gỗ của bảy người bắt đầu ngươi truy ta đuổi ở trong hồ, Diệp Phong mặt lộ vẻ thất vọng nói một câu như vậy.

Đáy hồ!

"Hồng Thiên Cương, chuẩn bị nã pháo!"

Thấy tranh tài đã bắt đầu, Diệp Tiểu Quái cũng nhìn Hồng Thiên Cương lên tiếng nhắc nhở.

"Tiểu Quái đại nhân!"

"Có nên thử trước một pháo xem sóng nước có mãnh liệt hay không không?"

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Hồng Thiên Cương cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Thử cái rắm!"

"Trực tiếp liên hoàn pháo!"

"Chuyện chúng ta phải làm là trực tiếp gia tăng độ khó!"

Nghe được Hồng Thiên Cương hỏi thăm, Diệp Tiểu Quái trực tiếp nói ra quyết định của mình, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Ta đã thảm như vậy, bọn họ cũng đừng hòng có thể thoải mái chơi!"

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo Hồng Thiên Cương và Diệp Tiểu Quái ờ dưới đáy hồ trực tiếp nã pháo, trong nháy mắt mặt hồ bình tĩnh trở nên sóng cả dâng trào!

Mà trong lúc tất cả mọi người còn chưa hiểu chuyện gì đã xảy ra thì từng cơn sóng lớn cao hơn mười mét đã xuất hiện ở trước mặt của bọn họ!

"Ngọa tào! ! !"

"Một giải thi đấu chèo thuyền nhỏ nhỏ mà độ khó lại tăng lên nhiều như vậy!"

"Kết quả ở trong hồ này còn ẩn giấu thử thách khó khăn hơn nữa, con muốn để cho chúng ta vui sướng chơi đùa hay không vậy?"

Nhìn từng cơn sóng lớn đó, khi cảm nhận được thuyền gỗ của mình bắt đầu lung lay, giờ phút này tâm tính của tất cả mọi người triệt để sập!

Dù sao bọn họ vừa phát chèo thuyền vừa phải tát nước ra ngoài còn phải dựa vào chút Hỗn Độn chi lực bây giờ để ngăn cản trọng lực kết giới ảnh hưởng tới thân thuyền, chỉ bao nhiêu đó đã khiến cho bọn họ mệt mỏi cả thể xác lẫn tinh thần!

Kết quả bây giờ bọn họ còn phải đối mặt với sóng lớn khủng bố như vậy, đây là muốn chơi chết bọn họ hay sao!

Mà bọn họ còn quên một chuyện là trận pháp đặc thù ảnh hưởng tay phải và tay trái còn chưa có mở ra!

"Được rồi!"

"Tạm thời không mở ra trận pháp đặc thù!"

"Nếu bây giờ mở ra thì tất cả bọn họ đều sẽ lật thuyền!"

Lúc này, nhìn thấy bảy người trong hồ đang cố gắng thao túng thuyền gỗ, sau đó ngăn cản một đợt lại một đợt sóng lớn trùng thiên, Diệp Tiểu Kiếm cũng tạm thời từ bỏ ý nghĩ mở ra trận pháp đặc thù.

Một bên khác!

"Ngọa tào! ! !"

"Nã pháo uy lực mãnh liệt như vậy sao?"

"Trực tiếp tăng độ khó rất nhiều?"

Lúc này, Diệp Phong nằm trên ghế xích đu nhìn thấy cảnh này thì trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn kinh, hắn không ngờ được lại hai người Diệp Tiểu Quái và Hồng Thiên Cương lập tức chơi như vậy!

"Được rồi!"

"Bọn họ muốn chơi như thế nào thì chơi như thế đó đi!"

"Ta phải thừa dịp này giải quyết hơn ba trăm cây Không Minh Hồn Diễm Thụ còn lại mới được!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp gọi Diệp Tiểu Kiếm đang đứng cách đó không xa tới.

...

Bại Gia Phong, Bại Gia Môn!

Ngọc thạch trắng noãn bày khắp đại địa!

Cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch dựng thành sân luyện võ, chỗ ở, đại điện và các kiến trúc khác, bọn chúng giống như là măng mùa xuân mọc lên ở khắp nơi trên đỉnh núi!

Trong một khu rừng nhỏ rậm rạp, bên trong tràn đầy nhiều loại Hỗn Độn Chi Thụ, Hỗn Độn Chi Thảo hi hữu và các loại thiên tài địa bảo đỉnh cấp!

Ma Linh Thiên Tinh dựng nhà tranh!

Thanh Minh Chi Thủy hình thành sông nhỏ!

Vọng Nguyệt Chi Thạch dựng thành từng tòa giả sơn!

...

Sau khi Diệp Phong nhìn thấy thay đổi lớn như vậy thì trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn kinh, hắn hoàn toàn không ngờ được là người của Thí Quỷ Môn có thể chế tạo ra Bại Gia Môn trong thời gian ngắn như vậy!

"Chủ nhân!"

"Ngài về đến rồi!"

Phát hiện được khí tức của Diệp Phong, Diệp Tiểu Hắc cũng lập tức đi tới trước mặt Diệp Phong.

"Tiểu Hắc!"

"Gọi Lệ môn chủ tới một chuyến!"

Nhìn Diệp Tiểu Hắc trước mắt, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh.

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Ngài tìm ta?"

Khi Lệ Chấn Sơn đi tới trước mặt Diệp Phong, mặt lộ vẻ bất an lên tiếng hỏi thăm, bởi vì hắn cũng không biết Diệp Phong bỗng nhiên gọi hắn đến là bởi vì chuyện gì!

"Lệ môn chủ!"

"Người của Thí Quỷ Môn các ngươi đầu tiên là giúp chúng ta dọn

dẹp cỏ dại, đá vụn trên đỉnh núi này, sau đó lại giúp chúng ta chế tạo tông môn, có thể nói là vất vả cho các ngươi!"

"Mà để tỏ lòng biết ơn các ngươi, ta có một số thứ muốn cho các người!"

Nói xong, Diệp Phong lấy hai cái Hỗn Độn giới đưa cho Lệ Chấn Sơn!

Hả?

Chúng ta không phải tù nhân sao?

Làm việc cho các ngươi không phải là chuyện đương nhiên hay sao?

Tại sao phải đưa đồ cho ta?

Chẳng lẽ đây là một cái bẫy?

Nghĩ đến đây, Lệ Chấn Sơn cực kỳ quả quyết lên tiếng cự tuyệt nói: "Diệp thiếu, chúng ta có thể làm việc cho ngài là vinh hạnh của Thí Quỷ Môn chúng ta, cho nên không cần biết là ngài đưa cho ta cái gì ta cũng sẽ không nhận!"

Ổn!

Chương 1245 - Quá cảm động! Diệp thiếu đối ta thật là quá tốt rồi!

Thao tác này của ta tuyệt đối ổn!

Tiếp theo, Diệp thiếu chắc chắn sẽ vì quyết định này của ta mà tán dương ta!

Lúc này, Lệ Chấn Sơn nói xong, trên mặt cũng nở một nụ cười tự tin!

Hả?

Không nhận?

Nếu như ngươi không nhận thì ai giúp ta phá của?

Nghe được Lệ Chấn Sơn nói như vậy, Diệp Phong cũng hơi nhíu mày, sau đó lên tiếng gọi Diệp Tiểu Hắc đang đứng cách đó không xa: "Tiểu Hắc, ngươi qua đây một chuyến, cái tên này không hiểu chuyện, ngươi thay ta dạy dỗ hắn một chút!"

? ? ?

Ta không hiểu chuyện?

Để Tiểu Hắc đại nhân dạy dỗ ta một chút?

Mẹ nó, đây là tình huống như thế nào!

Thứ ta nên có được không phải là tán dương hay sao, tại sao lại biến thành bị đánh rồi?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lệ Chấn Sơn đang đứng bên cạnh trực tiếp mộng, hắn cảm thấy đầu óc của mình đột nhiên trở nên không đủ dùng!

Mấy phút sau!

"Lệ môn chủ!"

"Bây giờ có nhận đồ hay không?"

Nhìn Lệ Chấn Sơn mặt đã sưng như đầu heo trước mặt, Diệp Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng hỏi thăm.

"Muốn!"

"Diệp thiếu, ta muốn!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm lần nữa, Lệ Chấn Sơn không có chút do dự nào, trực tiếp đáp lại, hơn nữa tay phải lấy thế sét đánh không kịp bưng tai, trực tiếp cầm lấy hai cái Hỗn Độn giới Diệp Phong đưa tới.

"Cái này. . . đây là!"

"Không Minh Hồn Diễm Thụ đã tuyệt tích?"

Khi Lệ Chấn Sơn xem xét cái Hỗn Độn giới thứ nhất, nhìn thấy bên trong có hơn ba trăm cây Không Minh Hồn Diễm Thụ cao tới hơn mười mét lại có bạch sắc hỏa diễm thiêu đốt, trực tiếp hai mắt trợn tròn kinh hô lên!

Phải biết, thứ này hắn chỉ từng nhìn thấy trên một quyển cổ tịch, nhưng hắn không ngờ được là lúc còn sống hắn lại có thể nhìn thấy thậm chí bảo loại hồn mạnh nhất này!

"Không Minh Hồn Diễm Thụ!"

"Không chỉ có thể tăng thần hồn, còn có thể chữa trị bất kỳ thương tích thần hồn nào!"

"Hơn ba trăm cây Không Minh Hồn Diễm Thụ này có độ cao như vậy thì tối thiểu cũng là năm ngàn năm trở lên, hiệu quả sẽ càng khủng bố hơn nữa!"

"Mà thần hồn của ta từng bị bị thương tích ba lần ở Thiên Đạo Chiến Trường, cho tới bây giờ đều chưa có chữa trị khỏi!"

"Diệp thiếu cho ta những Không Minh Hồn Diễm Thụ này, rõ ràng là muốn ta dùng nó để chữa trị thần hồn!"

Nghĩ đến đây, Lệ Chấn Sơn trên mặt tràn đầy vẻ cảm động!

"Đúng rồi!"

"Còn có một cái Hỗn Độn giới!"

Lúc này, Lệ Chấn Sơn nghĩ đến còn có một cái Hỗn Độn giới, sau đó tràn ngập mong đợi kiểm tra.

"Ừm?"

"Thịt?"

"Các loại thịt Đạo Thú cường đại?"

"Tại sao Diệp thiếu lại đưa những thịt này cho ta?"

"Chẳng lẽ là hắn muốn cho ta bồi bổ thân thể?"

Nhìn thấy bên trong cái Hỗn Độn giới thứ hai tràn đầy nhiều loại thịt Đạo Thú, trên mặt Lệ Chấn Sơn cũng toát ra vẻ nghi hoặc.

.....

"Diệp thiếu!"

"Những thứ này là?"

Mặc dù trong lòng đã có phỏng đoán nhưng Lệ Chấn Sơn vẫn quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Phúc lợi!"

"Phúc lợi cho Thí Quỷ Môn các ngươi!"

"Dù sao mấy vạn tên đệ tử Thí Quỷ Môn các ngươi làm việc từ đêm qua cho tới bây giờ quá cực khổ!"

"Cho nên những thứ này coi như phúc lợi tặng cho các ngươi!"

Nói đến đây, Diệp Phong dừng một chút, sau đó tiếp tục nói ra: "Lệ môn chủ, tiếp theo ngươi phải chém những Không Minh Hồn Diễm Thụ đó thành từng khúc củi và những que gỗ, sau đó tìm mấy người có tay nghề tốt hỗ trợ, chúng ta bắt đầu nướng thịt!"

Nghe được Lệ Chấn Sơn hỏi thăm, Diệp Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Những Không Minh Hồn Diễm Thụ này không phải chuẩn bị cho ta?

Mà là muốn chém chúng nó thành từng khúc gỗ và những que gỗ?

Mà những thịt Đạo Thú đó cũng không phải là vì muốn cho ta bồi bổ thân thể mà phải làm thành thịt nướng để khao tất cả mọi người?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lệ Chấn Sơn cả người đều

choáng váng!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là mình cảm động cả buổi trời kết quả lại là vô bổ!

"Phá của!"

"Quá phá của a!"

"Mặc dù nghe Trường Ca, Đoản Ca nói Diệp thiếu là bại gia tử cực kỳ phát rồ!"

"Nhưng ta thật sự không ngờ được là hắn lại có thể phát rồ tới mức như vậy!"

"Phải biết, đây chính là Không Minh Hồn Diễm Thụ đã tuyệt tích, hơn nữa tất cả đều là năm ngàn năm năm trở lên, thậm chí dù chỉ có một cây lan truyền ra ngoài thì cũng sẽ gây ra một trận chém giết cướp đoạt điên cuồng!"

Lúc này, Lệ Chấn Sơn tỉnh táo lại, dùng ánh mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin mà nhìn Diệp Phong!

...

"Bên kia, chèo thuyền, nã pháo!"

"Bên này, xuyên thịt, nướng!"

"Niềm vui sướng khi phá của chính là đơn giản và thuần túy như vậy!"

Nhìn Lệ Chấn Sơn và một đám đệ tử Thí Quỷ Môn bắt đầu bận bịu, Diệp Phong nằm trên ghế xích đu trên mặt nở một nụ cười tự lẩm bẩm.

"Sư tôn!"

"Là ta, Hoa Ngữ Mộng!"

"Ta có chuyện muốn nói với ngài một chút!"

Đúng lúc này, giọng nói của Hoa Ngữ Mộng chợt vang lên trong

đầu Diệp Phong.

"Ừm?"

"Hoa Ngữ Mộng?"

"Đại đồ đệ chơi độc này của ta gặp được chuyện gì sao?"

Nghe được Hoa Ngữ Mộng nói như vậy, Diệp Phong cũng hơi nhíu chân mày một cái sau đó lên tiếng dò hỏi: "Ngữ Mộng, xảy ra chuyện gì?"

"Sư tôn!"

"Thật ra thì cũng không phải là chuyện lớn gì!"

"Chỉ là có người nhờ ta nhắn lại với ngài một câu!"

"Nàng hi vọng ngài có thể cho nàng một cơ hội đi ra hóng gió ở lần rút thăm sau!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Hoa Ngữ Mộng cũng có chút lúng túng nói rõ tình huống.

Hả?

Rút thăm?

Ra hóng gió?

Nghe đến đây, trong đầu Diệp Phong trực tiếp nghĩ đến hai người, đó chính là lão Đại và lão Thất trong đội hộ vệ bại gia chính thức!

"Ngữ Mộng!"

"Người nhờ ngươi nhắn lại là lão đại hay là lão Thất?"

Sau đó, Diệp Phong mặt lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm.

"Sư tôn!"

"Là lão đại!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Hoa Ngữ Mộng cũng lập tức trả lời.

"Tốt!"

"Ta biết rồi!"

"Đúng rồi!"

"Dạ Lăng Tuyết, Lý Phi, An Tiểu Tiểu, mấy người các ngươi nếu như phát triển ra đủ bại gia môn đồ ở Huyền Thiên đại lục, phải tranh thủ tăng thực lực phi thăng tới Hỗn Độn Giới đi!"

Chương 1246 - Rút thăm lần nữa, lão đại và lão Thất gấp!

Lúc này, Diệp Phong cũng nghĩ đến cái gì, sau đó lên tiếng nhắc nhở Hoa Ngữ Mộng.

"Sư tôn!"

"Ngàn vạn hạ giới, tuy rằng mấy người chúng ta vẫn luôn nỗ lực phát triển bại gia môn đồ nhưng vẫn còn cách mục tiêu hơi xa!"

"Cho nên bây giờ còn chưa phải là lúc chúng ta rời đi!"

"Chờ đến khi chúng ta cảm thấy thời cơ chín mùi thì nhất định sẽ nhanh chóng tăng cao tu vi sau đó phi thăng lên Hỗn Độn Giới phục thị sư tôn!"

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, Hoa Ngữ Mộng cũng nói rõ tình huống của bọn họ!

"Được!"

"Vậy ta ở Hỗn Độn Giới chờ các ngươi!"

"Hi vọng các ngươi đừng để ta chờ quá lâu!"

Nghe được Hoa Ngữ Mộng nói như vậy, Diệp Phong cũng cười đáp

lại.

Một lát sau!

"Chủ nhân!"

"Ngài gọi chúng ta tới có chuyện gì không?"

Khi sáu người Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Đường, Diệp Tiểu Bạch, Diệp Tiểu Cước đều đi tới trước mặt Diệp Phong, Diệp Tiểu Hắc mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm.

"Bởi vì trong thành viên của đội hộ vệ bại gia chính thức còn có lão Đại và lão Thất chưa đi ra!"

"Cho nên ta muốn rút thành một lần nữa!"

"Bất quá, vì bảo trì tính công bằng công chính của lần rút thăm này, ta sẽ cho các ngươi tham dự!"

"Mà Tiểu Kiếm và Tiểu Quái ở Mê Hồn Chi Hồ phụ trách giải thi đấu chèo thuyền!"

"Cho nên không cần bọn họ!"

Nghe được Diệp Tiểu Hắc hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích rõ cho hắn biết.

"Chủ nhân!"

"Chúng ta cũng phải tham dự rút thăm sao?"

"Như vậy thì rút thăm như thế nào?"

Nghe đến đây, Diệp Tiểu Hắc cũng mặt lộ vẻ hưng phấn hỏi thăm, mà trên mặt năm người còn lại cũng đều xuất hiện vẻ tò mò!

"Rất đơn giản!"

"Chúng ta chia nhau viết tên của bọn họ lên trên mười tờ giấy!"

"Sau đó bảy người chúng ta, mỗi người rút một tờ giấy, cùng kiểm tra coi trên tờ giấy được rút ra, tên của ai nhiều nhất!"

"Mà người có tên nhiều nhất chính là người có thể đi ra hóng gió!"

"Thế nào, có đơn giản hay không, có công bằng hay không?"

Nghe được Diệp Tiểu Hắc hỏi thăm, Diệp Phong trực tiếp nói ra ý nghĩ của mình.

"Chủ nhân!"

"Không thể không nói, quy tắc rút thăm này đúng là quá công bằng công chính!"

"Cho dù có muốn tìm khuyết điểm cũng không tìm ra khuyết điểm gì!"

Nghe Diệp Phong nói xong, Diệp Tiểu Hắc cũng vội vàng đáp lại, hơn nữa hắn nói như vậy cũng không phải là đang nịnh nọt mà là lời nói thật lòng!

Bởi vì quy tắc và cách rút thăm này thật sự rất là công bình công chính!

Trong không gian nào đó!

"Xong xong xong!"

"Lần rút thăm này lại công bằng công chính như thế!"

"Như vậy nếu dựa vào vận may không được tốt của ta thì chắc chắn sẽ không có truyện của ta rồi!"

Biết được phương thức rút thăm lần này thì trên mặt của lão đại cũng lộ ra vẻ sụp đổ, dù sao lần rút thăm trước, Diệp Phong chăm sóc nàng, chỉ còn thiếu nước trực tiếp thả nàng ra thôi mà kết quả là nàng vẫn không có bị rút trúng!

Cho nên nàng cũng không có hy vọng gì với vận may của mình!

"Đại tỷ đại!"

"Lần trước chủ nhân vì chăm sóc ngươi mà ném tờ giấy có viết lão Bát tờ giấy đi, chỉ chọn một trong hai người chúng ta, ngươi cũng

không có bị rút trúng!"

"Có thể nói, vận may của ngươi đúng là yếu phát nổ!"

"Mà lần rút thăm này còn công bằng công chính như thế, ta cảm thấy ngươi triệt để không có cơ hội!"

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy vẻ cười trên nỗi đau của người khác của lão Thất vang lên bên cạnh.

"Lão Thất!"

"Ngươi chớ đắc ý!"

"Dù sao ai thua ai thắng còn chưa có chắc đâu!"

Nghe được giọng điệu tràn đầy vẻ cười trên nỗi đau của người khác của, lão đại cũng là không chút khách khí đỗi lại!

……...

Một bên khác!

"Tiểu Hắc!"

"Tất cả mọi người rút thăm!"

"Ngươi xem tên lão Đại và lão Thất bao nhiêu?"

Lúc này, khi tất cả mọi người rút thăm xong, Diệp Phong quay qua nhìn Diệp Tiểu Hắc ra lệnh.

"Chủ nhân!"

"Ta lập tức kiểm tra!"

Nghe Diệp Phong ra lệnh như vậy, Diệp Tiểu Hắc lập tức tra xem số phiếu của hai người!

"Chủ nhân!"

"Chênh lệch có chút lớn a!"

"Lão đại hai phiếu, lão Thất năm phiếu!"

Khi Diệp Tiểu Hắc tra xét xong, vẻ mặt quái dị nhìn Diệp Phong nói ra số phiếu của hai người!

"Ừm!"

"Xem ra là lão Thất là chiếm cứ ưu thế tuyệt đối thắng được a!"

"Nhưng mà ta vừa mới cẩn thận suy nghĩ lại, nếu đã gọi tất cả các ngươi qua, nếu không gọi Tiểu Kiếm và Tiểu Quái tới, ta sợ hai người bọn họ sẽ có ý kiến a!"

Nghe được Diệp Tiểu Hắc nói như vậy, Diệp Phong ra vẻ trầm tư nói một câu như vậy.

"Chủ nhân!"

"Vậy ý của ngươi là!"

"Gọi Tiểu Kiếm và Quái tỷ đến, sau đó rút một lần nữa?"

Lúc này, Diệp Tiểu Hắc cũng hỏi.

"Không sai!"

"Gọi hai người bọn họ về đi!"

"Sau đó chúng ta rút một lần nữa!"

Nghe được Diệp Tiểu Hắc nói như vậy, Diệp Phong cũng cười khẽ gật đầu!

Không gian nào đó!

"Cái gì a!"

"Đây là tình huống như thế nào a!"

"Tại sao ta cảm thấy kịch bản này có chút quen thuộc?"

Khi Diệp Tiểu Hắc đọc lên số phiếu, lão Thất đã chuẩn bị ra ngoài hóng gió, nhưng mà khi hắn nhìn thấy Diệp Phong đưa ra quyết

định này thì cả người trực tiếp ngẩn ra tại chỗ!

"Lão Thất!"

"Từ bỏ đi!"

"Khi chủ nhân bắt đầu khuynh hướng ta thì vận mệnh đã quyết định ngươi là bên thua!"

"Dù Nhị muội và Lục đệ trở về, ngươi vẫn có thể thắng ta một phiếu, nhưng chắc chắn chủ nhân cũng sẽ tìm cớ khác rút thăm một lần nữa!"

Đúng lúc này, giọng nói của lão đại vang lên bên cạnh.

"Ai!"

"Thật ra thì nhìn thấy kịch bản quen thuộc này!"

"Ta đã chuẩn bị tinh thần thất bại!"

"Nhưng ta không đã hiểu, tại sao chủ nhân lại đối xử với ngươi tốt như vậy!"

Nghe lão đại nói như vậy, lão Thất cũng gượng cười đáp lại.

"Lần trước rút thăm!"

"Ta cũng không hiểu, tại sao chủ nhân lại chăm sóc ta như vậy!"

"Nhưng mà ta suy đoán có thể là bởi vì ta là lão đại đội hộ vệ bại gia cho nên chủ nhân không muốn để cho ta là người cuối cùng ra ngoài!"

"Nhưng lần này!"

"Chủ nhân chăm sóc ta như thế, thật ra là bởi vì người thừa kế của ta!"

"Nhưng mà lão Thất không biết là lần này chăm sóc cũng có hạn, cho nên bây giờ ta cũng rất hoảng a!"

Chương 1247 - Tại sao ta cảm thấy kịch bản này có chút quen thuộc?

Nghe được lão Thất nói như vậy, lão đại không có trả lời cái gì, nhưng mà trên mặt lại lộ ra vẻ bất an!

...

Một bên khác!

"Hoa Ngữ Mộng nhờ ta chiếu cố lão đại một chút!"

"Nói là rút thăm, tốt nhất có thể cho nàng ba cơ hội!"

"Mà bây giờ đã mất đi một cơ hội!"

"Nếu như hai lần rút thăm tiếp theo lão đại còn không thể thắng thì ta cũng hết cách!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nở một nụ cười tự nói.

Nếu như nói làm như thế là quá không công bằng với lão Thất, vậy cũng chỉ trách người thừa kế của lão Thất còn chưa có xuất hiện!

Dù sao Hoa Ngữ Mộng là đại đồ đệ của Diệp Phong, hiếm khi đại đồ đệ cầu hắn một sự kiện, hắn còn có thể không đồng ý sao!

Tất cả đều là đạo lí đối nhân xử thế a!

Một lát sau!

"Chủ nhân!"

"Quái tỷ và Tiểu Kiếm đều trở về!"

"Chúng ta có thể bắt đầu rút thăm!"

Trong lúc Diệp Phong nghĩ những chuyện này, giọng nói của Diệp Tiểu Hắc vang lên bên cạnh.

"Tốt!"

"Vậy thì bắt đầu rút thăm đi!"

"Chờ rút thăm xong, ngươi lấy giấy trong tay tất cả mọi người đi, sau đó trực tiếp công bố số phiếu!"

Nghe được Diệp Tiểu Hắc nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh.

Mấy phút sau!

"Chủ nhân!"

"Lão đại bốn phiếu, lão Thất năm phiếu!"

Theo Diệp Tiểu Hắc vừa nói dứt câu, những người còn lại cũng đều tỏ vẻ giật mình, bọn họ không ngờ được là vận khí của đại tỷ đầu có thể kém đến tình trạng này!

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, còn có thể kém may tới mức này luôn hả?"

Mà sau khi Diệp Phong nghe được số phiếu này thì trên mặt cũng toát ra vẻ chấn kinh!

"Ừm?"

"Tại sao ta cảm thấy biểu cảm của chủ nhân có chút không thích hợp đâu?"

"Chẳng lẽ chủ nhân muốn cho lão đại ra?"

Chú ý tới dáng vẻ của Diệp Phong lúc này, Diệp Tiểu Hắc đang đứng bên cạnh cũng đảo tròng mắt sau đó thăm dò: "Chủ nhân, mặc dù kết quả đã có nhưng ta muốn nói là vừa nãy tư thế rút thăm của ta hình như không đúng lắm, cho nên, ngài xem, có thể rút lại một lần nữa hay không!"

Hả?

Tư thế rút thăm không đúng lắm!

Cho nên muốn rút thăm một lần nữa?

Nghe được hắn nói như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên quay qua nhìn Diệp Tiểu Hắc, khi hắn chú ý tới Diệp Tiểu Hắc cười nháy nháy mắt cho hắn thì hắn lập tức hiểu hết thảy, sau đó trực tiếp nói ra: "Tốt, vậy chúng ta rút thăm lại một lần nữa đi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Diệp Tiểu Hắc cũng sắc mặt vui mừng, sau đó quay qua nhìn bảy người bên cạnh, mặt lộ vẻ đắc ý chỉ chỉ ánh mắt của mình, mà động tác này giống như đang nói với bảy người: "Nhìn thấy chưa, cái này kêu là nhãn lực!"

Một lát sau!

Khi mọi người rút thăm kết thúc, Diệp Phong cũng không để cho Diệp Tiểu Hắc nói ra kết quả mà âm thâm liên hệ với hệ thống!

"Hệ thống!"

"Lần rút thăm cuối cùng đã kết thúc!"

"Mà ta định cho lão đại đội hộ vệ bại gia hai lựa chọn!"

"Lựa chọn thứ nhất chính là căn cứ kết quả rút thăm quyết định ai ra hóng gió!"

"Lựa chọn thứ hai chính là chơi một loạt thao tác đảo ngược, căn cứ kết quả rút thăm, sau đó để người thua ra hóng gió!"

Lúc này, Diệp Phong nhờ hệ thống trực tiếp truyền đạt ý nghĩ của mình cho lão đại đội hộ vệ bại gia!

Không gian nào đó!

"Ừm?"

"Chủ nhân lại cho ta hai lựa chọn!"

Biết được Diệp Phong cho ra hai lựa chọn này, lão đại cũng tỏ vẻ giật mình.

"Làm sao bây giờ!"

"Là tin tưởng số con rệp của mình, sau đó lựa chọn loại thứ hai!"

"Hay là liều một phen với vận khí cực kỳ bé nhỏ của mình, lựa chọn loại thứ nhất!"

Lúc này, lão đại triệt để xoắn xuýt!

"Ai!"

"Ta đã xui xẻo đến mức này rồi!"

"Vậy ta còn xoắn xuýt cái rắm a!"

Sau khi xoắn xuýt một hồi, lão đại gượng cười nói một câu như vậy!

...

Một bên khác!

"Quả nhiên!"

"Nàng lựa chọn loại thứ hai!"

"Mà cái này cũng giống như ta phỏng đoán!"

"Có thể nói, nàng nhận thức rõ ràng về vận khí của mình!"

Sau khi biết được lão đại làm ra quyết định này, Diệp Phong cũng cười tự nói.

"Tiểu Hắc!"

"Trước khi bắt đầu công bố số phiếu, ta có một quyết định mới!"

"Đó chính là lần rút thăm này, người nào thua thì người đó có thể ra hóng gió!"

"Nói cách khác, số phiếu của người nào ít hơn thì ngươi đó thắng!"

Nói đến đây, Diệp Phong dừng một chút, sau đó mới tiếp tục nói ra: "Được rồi, có thể bắt đầu công bố số phiếu!"

"Ừm?"

"Ai có số phiếu ít hơn thì người đó thắng?"

"Như vậy thì không phải là xong đời rồi sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trên mặt Diệp Tiểu Hắc cũng lộ vẻ mộng bức!

"Chủ nhân!"

"Lão đại năm phiếu, lão Thất bốn phiếu!"

"Bởi vì số phiếu của lão Thất ít hơn cho nên lần rút thăm này lão Thất thắng!"

Sau đó, Diệp Tiểu Hắc vẻ mặt phức tạp nói ra kết quả rút thăm.

? ? ?

Khi so số phiếu nhiều, số phiếu của đại tỷ đầu ít!

Mà khi so số phiếu ít, số phiếu của đại tỷ đầu lại thành nhiều đúng không?

Một người thật sự có thể không may thành như vậy sao?

Khi mọi người nghe được kết quả này, tất cả đều ngẩn ra tại chỗ, bọn họ vốn cho rằng nếu như là so số phiếu ít thì đại tỷ đầu chắc chắn nắm vững thắng lợi, nhưng ai mà ngờ được kết quả lại tràn ngập kịch tính như vậy!

Thậm chí chuyện này nói ra thì đừng nói là người, chó nghe cũng phải lắc đầu!

"Ngọa tào! ! !"

"Không phải vậy chứ!"

"Như vậy mà cũng có thể được?"

Mà sau khi Diệp Phong nghe được kết quả này, trên mặt cũng tràn đầy vẻ khó tin!

"Nếu như ta không đưa ra hai lựa chọn, như vậy lão đại đội hộ vệ

bại gia đã chiến thắng vận rủi, lấy được tân sinh!"

"Nhưng mà mặc dù bị ta ảnh hưởng nhưng cuối cùng quyền quyết định vẫn nằm ở trong tay của nàng!"

"Kết quả bởi vì lựa chọn này của nàng khiến cho nàng thất bại một lần nữa, chuyện này cũng chứng minh được là vận khí của nàng rất yếu!"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong gượng cười tự nói, hắn thật sự không ngờ được là lão đại đội hộ vệ bại gia lại có vận may kém tới mức độ này!

"Hệ thống!"

"Thả lão Thất ra đi!"

"Vận khí của hắn quá cứng, lão đại hoàn toàn không đấu lại!"

Chương 1248 - Đại tỷ đầu, không thể chơi như vậy được!

Sau đó, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

Không gian nào đó!

"Đại tỷ đầu!"

"Cảm ơn ngươi và người truyền thừa của ngươi đã sáng tạo một cơ hội đi ra ngoài hóng gió cho ta!"

"Cho nên, ngươi yên tâm, chờ sau khi ta rời khỏi đây thì ta nhất định sẽ hưởng thụ luôn cả niềm vui của phần ngươi!"

Lúc này, lão Thất cũng mặt lộ vẻ hưng phấn lên tiếng nói với lão đại, hắn hoàn toàn không ngờ được là với cục diện chắc chắn sẽ thua mà mình lại trở thành người thắng sau cùng!

Phải biết, đối với lần rút thăm này hắn đã không ôm bất kỳ hy vọng gì!

"Cái gì! ! !"

"Ngươi nói ngươi muốn nhường cơ hội đi ra ngoài hóng gió lần này cho ta?"

"Lão Thất!"

"Ngươi khiến cho ta quá cảm động rồi!"

Nhưng mà nghe được lão Thất nói như vậy, lão đại chững chạc đàng hoàng nói hươu nói vượn.

? ? ?

Mẹ nó, ai nói muốn nhường cơ hội đi ra ngoài hóng gió lại cho ngươi?

Sao ngươi có thể mở to mắt nói lời bịa đặt như thế được?

Nghe được lão đại nói chuyện không biết xấu hổ như thế, lão Thất trực tiếp luống cuống, hắn không ngờ được là lão đại lại có thể nói ra những lời không biết xấu hổ như vậy!

"Lão đại!"

"Không thể chơi như vậy được!"

"Vận khí không đấu lại thì muốn chơi âm chiêu?"

Sau đó, lão Thất mặt lộ vẻ bất an biểu đạt ý nghĩ của mình lúc này!

"Lão Thất!"

"Ngươi hiểu lầm ta!"

"Thật ra thì ta làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho ngươi!"

"Dù sao trong số mười người chúng ta, chỉ có ngươi là lười biếng nhất, nếu như ngươi có thể chăm chỉ hơn một chút thì với từ chất đỉnh tiêm toàn phương diện của ngươi thì tuyệt đối có thể xếp vào top ba, thậm chí là vượt qua ta cũng không phải là chuyện không thể!"

"Nhưng cho dù chúng ta có khuyên ngươi như thế nào đi nữa thì ngươi cũng không nghe, vậy ta chỉ có thể dùng phương thức này để ép ngươi cố gắng tu luyện!"

"Chỉ có tự mình trở nên đủ mạnh thì mới có thể nắm lấy tất cả cơ hội mà mình có!"

Nói xong, trong nháy mắt lão đại bộc phát ra toàn lực, sau đó trực tiếp đánh lão Thất hôn mê bất tỉnh!

"Ai!"

"Ta học thói xấu của chủ nhân!"

"Nếu như là trước đây, ta không thể làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy được!"

"Nhưng mà bây giờ sau khi làm xong thì cảm thấy vẫn rất thoải mái, thảo nào chủ nhân lại thích làm chuyện này như vậy!"

Lúc này, nhìn lão Thất hôn mê, lão đại cũng nhếch miệng cười cười, sau đó đi vào vết nứt không gian thông hướng Hỗn Độn Giới.

...

Bại Gia Phong, Bại Gia Môn!

"Đại tỷ đầu?"

"Tại sao là ngươi?"

"Lão Thất đâu?"

Nhìn thấy một nữ tử váy trắng đi từ bên trong vết nứt không gian ra, Diệp Tiểu Hắc cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

Hả?

Đại tỷ đầu?

Người đi ra không phải lão Thất mà là lão đại?

Nghe được Diệp Tiểu Hắc nói như vậy, Diệp Phong cũng sững sờ,

sau đó mặt lộ vẻ nghi ngờ quay qua nhìn nữ tử váy trắng.

"Lão tam!"

"Thật ra thì lão Thất cũng không muốn ra, cho nên hắn mới nhường cơ hội hóng gió này lại cho ta!"

Nghe được Diệp Tiểu Hắc hỏi thăm mình, nữ tử váy trắng cũng cười giải thích rõ cho hắn biết.

"Thuộc hạ!"

"Bái kiến chủ nhân!"

Sau đó, nữ tử váy trắng đi tới trước mặt Diệp Phong, sau đó quỳ một gối xuống, nhìn Diệp Phong, thần thái cung kính lên tiếng hô.

"Đứng lên đi!"

"Nói về đặc điểm lực lượng của ngươi trước đi!"

"Nghe xong ta cũng dễ đặt tên hơn!"

Nhìn nữ tử váy trắng quỳ trước người, Diệp Phong cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Lực lượng ta tu luyện là độc!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, nữ tử váy trắng cũng lập tức lên tiếng trả lời.

"Tốt!"

"Vậy sau này ngươi tên là Diệp Tiểu Độc!"

"Đúng rồi!"

"Ngươi nói lão Thất không muốn ra cho nên nhường lại cơ hội này cho ngươi!"

"Bây giờ ta rất muốn biết là hắn chủ động nhường cho ngươi hay

là hắn bị động nhường cho ngươi?"

Lúc này, Diệp Phong đầu tiên là cho nữ tử váy trắng một cái tên, sau đó hỏi ra nghi ngờ trong lòng!

"Chủ nhân!"

"Hắn bị động nhường cho ta!"

"Nhưng mà ta làm như vậy cũng là vì muốn tốt cho hắn!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Độc cũng không dám lừa gạt, sau đó lên tiếng trả lời, đồng thời nàng cũng lặp lại những gì mà nàng đã nói với lão Thất trước đó với Diệp Phong!

"Nha!"

"Lão Thất là tuyệt thế yêu nghiệt!"

"Tư chất tu luyện các phương diện đều mạnh hơn xa các ngươi?"

"Mà khuyết điểm duy nhất của hắn chính là không cố gắng tu luyện, thậm chí cho dù mỗi ngày đều bị sáu ngươi các ngươi đánh một lần cũng không kích phát được quyết tâm cố gắng tu luyện của hắn?"

Sau khi nghe Diệp Tiểu Độc nói xong, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, hắn không ngờ được là ở trong đội hộ vệ bại gia chính thức còn có một người lười như thế!

"Tiểu Quái, Tiểu Hắc, Tiểu Đường, Tiểu Bạch, Tiểu Kiếm!"

"Năm ngươi các ngươi nói cho ta biết!"

"Những gì mà Tiểu Độc nói là sự thật sao?"

Sau đó, Diệp Phong quay qua nhìn năm người lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Đại tỷ đầu nói là sự thật!"

"Lão Thất lười lắm, nếu không vị trí lão đại chắc chắn là của hắn!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, năm người cũng trăm miệng một lời trả lời.

"Tiểu Độc!"

"Nếu là như vậy, vậy ngươi làm không có tâm bệnh!"

"Đúng là nên kích thích hắn một chút!"

Sau khi biết rõ tình huống, Diệp Phong cũng biểu thị tán thành cách làm của Diệp Tiểu Độc!

(Lão Thất: ? ? ? Đại tỷ đầu cướp cơ hội đi ra của ta, chẳng những không có bị quở trách mà ngược lại còn được khích lệ? Các ngươi chơi như vậy, có suy tính tới cảm nhận của ta không?)

……...

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng ngẫu nhiên đột phá năm cái tiểu cảnh giới, ban thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch *3!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng ngẫu nhiên đột phá một cái tiểu cảnh giới, ban thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch *2!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở ban thưởng của hệ thống đột nhiên vang lên ở trong đầu của Diệp Phong.

Oanh!

Ngay sau đó, từng luồng khí tức đột phá không ngừng bộc phát ra từ trong cơ thể Diệp Phong.

Đạo Tôn Cảnh Tứ Trọng đỉnh phong!

Đạo Tôn Cảnh Ngũ Trọng đỉnh phong!

Đạo Tôn Cảnh Lục Trọng đỉnh phong!

...

Chương 1249 - Ngọa tào! Giấc mộng này thật là đáng sợ!

Đạo Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong!

Khi tu vi Diệp Phong ổn định ở Đạo Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, khí tức đột phá liên tiếp không ngừng đó mới hoàn toàn ngừng lại.

"Quá nhanh!"

"Tốc độ tăng tu vi lên của ta quá nhanh!"

"Bây giờ mới đến Hỗn Độn Giới mấy ngày mà đã đột phá đến Đạo Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong, nếu như lại ban thưởng ta đột phá hai cái đại cảnh giới, như vậy chẳng phải ta trực tiếp trở thành Cửu giai Hỗn Độn Chi Tổ!"

Khi Diệp Phong xem xét tu vi của mình bây giờ thì cũng thuận miệng nói ra một câu như vậy!

? ? ?

Mới đến Hỗn Độn Giới không được mấy ngày?

Thế nào, ngươi là từ Thần Giới phi thăng lên tới?

Còn nữa, nếu như ngươi từ Thần Giới phi thăng lên tới thật, chỉ mấy ngày mà từ Đạo Đồ Cảnh Nhất Trọng đột phá đến Đạo Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong?

Mà tốc độ tăng lên thoải mái như thế ngươi còn ghét bỏ quá nhanh?

Ngươi đang nói tiếng ngươi hay sao?

Vừa mới đi tới đang chuẩn bị hỏi một chút là tình huống như thế nào, Lệ Chấn Sơn nghe được Diệp Phong nói như vậy, cả người trực tiếp ngốc ngay tại chỗ!

"Lệ môn chủ!"

"Tại sao ngươi cũng tới đây?"

"Có chuyện gì sao?"

Lúc này, Diệp Phong cũng chú ý tới Lệ Chấn Sơn, sau đó mặt lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm.

"Không có. . . không có việc gì!"

"Diệp thiếu!"

"Ta chỉ đi ngang qua!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lệ Chấn Sơn cũng lắp ba lắp bắp đáp lại.

"Lệ môn chủ!"

"Vậy nếu như không có gì khác thì ngươi có thể dẫn theo người của Thí Quỷ Môn rời khỏi đây!"

"Dù sao, Bại Gia Môn ta cũng đã xây dựng không sai biệt lắm!"

Nghe được Lệ Chấn Sơn nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp nói ra ý nghĩ của mình.

Bành!

Lệ Chấn Sơn nghe xong trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong đồng thời vẻ mặt kiên định lên tiếng nói ra: "Diệp thiếu, Thí Quỷ Môn chúng ta muốn trở thành thế lực phụ thuộc Bại Gia Môn, hi vọng Diệp thiếu có thể cho chúng ta một cơ hội!"

"Không muốn!"

"Các ngươi có thể đi!"

Nghe được điều thỉnh cầu này của Lệ Chấn Sơn, Diệp Phong ngay cả do dự cũng không do dự, trực tiếp cự tuyệt.

Ai!

Nhìn thấy Diệp Phong cự tuyệt dứt khoát như thế, Lệ Chấn Sơn cũng bất đắc dĩ thở dài, sau đó vẻ mặt thất lạc đi đến nơi xa.

"Chủ nhân!"

"Sao ngươi lại cự tuyệt hắn dứt khoát như vậy?"

Sau khi Lệ Chấn Sơn rời khỏi đây, Diệp Tiểu Độc mặt lộ vẻ hiếu kì hỏi thăm.

"Cũng không có gì!"

"Chính là cảm thấy cái tên Thí Quỷ Môn của bọn họ không dễ nghe!"

"Cho nên ta trực tiếp cự tuyệt hắn!"

Nghe được Diệp Tiểu Độc hỏi thăm, Diệp Phong cũng thuận miệng giải thích một câu.

Hả?

Bởi vì tên tông môn người ta không dễ nghe, cho nên cự tuyệt?

Nghe được Diệp Phong giải thích, không chỉ có Diệp Tiểu Độc, ngay cả tám người còn lại xung quanh trên mặt cũng đều tỏ vẻ giật mình, bọn họ không ngờ được là lý do từ chối của Diệp Phong lại đơn giản như vậy!

"Đi!"

"Trời cũng sắp tối rồi, các ngươi nên làm cái gì thì làm cái đó đi!"

"Mà ta cũng phải về nghỉ ngơi!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp trở về chỗ ở của mình.

...

"Bây giờ!"

"Ta đã có được hai mươi bốn cái mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!"

"Khoảng cách một trăm cái mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch có thể nói là càng ngày càng gần!"

Sau khi trở lại chỗ ở, Diệp Phong nằm ở trên giường tự lẩm bẩm.

"Hệ thống!"

"Tuyên bố một nhiệm vụ cho ta đi!"

"Tốt nhất là loại nhiệm vụ có thể lấy được một lượng lớn mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!"

Sau đó, Diệp Phong trực tiếp nói cho hệ thống biết ý nghĩ của mình.

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ phá của, mời túc chủ lấy phương thức phá sản chinh phục vị đệ tử thân truyền cuối cùng của ngài, nhiệm vụ thành công, có tỉ lệ cực lớn ban thưởng một lượng lớn mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, ban thưởng ngẫu nhiên đột phá mấy cái tiểu cảnh giới, nhiệm vụ thất bại, không trừng phạt, thời gian nhiệm vụ, ba ngày!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, tiếng tuyên bố nhiệm vụ của hệ thống cũng vang lên ở trong đầu của hắn.

Hả?

Lấy phương thức phá sản đi chinh phục vị đệ tử thân truyền cuối cùng của ta?

Nhiệm vụ này được!

Dù sao tại cũng đang định đi tìm vị đệ tử thân truyền cuối cùng này!

Nghe được hệ thống ban bố nhiệm vụ phá của này, Diệp Phong cũng toát ra vẻ mặt cực kỳ hài lòng.

"Đi!"

"Nhiệm vụ phá của, ngày mai rồi nói sau!"

"Hôm nay ngủ một giấc trước!"

Nói xong, Diệp Phong lấy một cái chăn mền mới tinh từ trong không gian của hệ thống ra sau đó lập tức tiến vào mộng đẹp đi tìm thất tiên nữ chơi đùa!

Sáng sớm ngày thứ hai!

"Mẹ nó!"

"Đám khốn kiếp các ngươi, đừng có đuổi theo ta nữa!"

Theo một tiếng chửi rủa vang lên, Diệp Phong cũng đột nhiên ngồi bật dậy!

Bành!

Ngay sau đó, cửa phòng bị người ta mãnh lực đá văng, sau đó, chín người Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái, Diệp Tiểu Hắc từ bên ngoài vọt vào!

"Chủ nhân!"

"Xảy ra chuyện gì!"

Lúc này, Diệp Tiểu Độc cũng vẻ mặt khẩn trương nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm.

"Không có. . . không có việc gì!"

"Chính là gặp được ác mộng thôi!"

Nghe được Diệp Tiểu Độc hỏi thăm, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ lúng túng giải thích một câu.

"Mẹ nó !"

"Tối hôm qua ta đi ngủ, là muốn đi tìm thất tiên nữ chơi đùa!"

"Ai mà ngờ được mẹ nó ta mơ tới bảy chú lùn và bảy anh em hồ lô!"

"Mẹ nó, bọn họ rượt ta chạy rơi cả giày!"

"Giấc mơ đó cũng quá mẹ nó đáng sợ!"

Lúc này, Diệp Phong cũng mặt mũi tràn đầy nghĩ mà sợ âm thầm nghĩ tới, ác mộng như thế này hắn cũng không dám nói ra!

"Chủ nhân!"

"Nếu không có chuyện gì thì chúng ta đi ra ngoài trước?"

Nhìn thấy Diệp Phong cả buổi mà vẫn không có phản ứng gì, Diệp Tiểu Độc cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm!"

"Các ngươi đi ra ngoài trước đi!"

Nghe được Diệp Tiểu Độc hỏi thăm, Diệp Phong khẽ gật đầu, sau đó lên tiếng nói.

Hô!

Sau khi tất cả mọi người rời khỏi đây, Diệp Phong cũng thở ra một hơi thật dài, sau đó tự lẩm bẩm: "Một giấc mơ này khiến cho ta có bóng ma tâm lý!"

"Không được!"

"Nên di chuyển sự chú ý!"

Chương 1250 - Diệp thiếu, ngươi không thể như vậy, đã nói là nhân đạo mà?

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp kiểm tra sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Thất Thải Đạo Liên *10000

Thất Thải Đạo Liên: Một trong số bảo vật đỉnh tiêm Hỗn Độn Giới, mà bên trong mỗi một hạt sen của Thất Thải Đạo Liên đều ẩn chứa một tia Tiên Thiên Hỗn Độn Chi Khí!

"Ngọa tào!"

"Không phải đâu!"

"Chỉ có một chút tin tức như thế?"

Khi Diệp Phong đọc tin tức về sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay, thấy nó chỉ có một chút xíu như thế thì không nháy mắt trên mặt treo đầy hắc tuyến!

……...

Một lát sau!

"Diệp thiếu!"

"Ngài tìm ta?"

Khi Hùng Thiên Địa đi vào nơi ở của Diệp Phong, trên mặt lộ vẻ bất an lên tiếng hỏi thăm!

"Tiểu Hùng!"

"Cho dù Hỗn Độn Giới trước đây hay là Hỗn Độn Giới đã xuống dốc bây giờ thì ngươi đều là cường giả top đầu!"

"Mà ta lại bắt ngươi tới Bại Gia Môn để trông cửa!"

"Đối với chuyện này có phải là ngươi cảm thấy ủy khuất hay không?"

Nghe được Hùng Thiên Địa hỏi như vậy, Diệp Phong không có lập tức hỏi thăm chuyện có liên quan tới Thất Thải Đạo Liên mà thuận miệng hỏi một câu như vậy!

"Ừm?"

"Tại sao Diệp thiếu lại hỏi câu này?"

"Mà ta phải nói thật lời trong lòng hay là vi phạm lòng mình nói ra lời nói dối?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm bất thình lình như vậy, Hùng

Thiên Địa cũng vẻ mặt sững sờ, sau đó cúi đầu trầm tư.

"Tiểu Hùng!"

"Đại gia đình chúng ta rất nhân đạo!"

"Cho nên đừng có lo lắng, cứ nói ra ý nghĩ chân thật ở trong lòng mình!"

Nhìn thấy Hùng Thiên Địa cả buổi mà vẫn không có trả lời mình, Diệp Phong cũng nở một nụ cười giải thích rõ.

"Diệp thiếu!"

"Nếu như ngươi nói như vậy thì ta cũng nói thật luôn!"

"Mặc dù thực lực của ta kém mấy người Tiểu Cước đại nhân nhưng ngoại trừ bọn họ, ta chắc chắn là người mạnh nhất!"

"Kết quả ta chỉ có thể ở đây trông cửa, nói thật, ta thật cảm thấy rất ủy khuất!"

Lúc này, Hùng Thiên Địa cũng nói thẳng ra ý nghĩ chân thật nhất ở trong lòng mình.

"Ừm?"

"Ta chỉ thuận miệng hỏi một chút!"

"Ngươi đúng là thấy ủy khuất thật!"

Nghe được Hùng Thiên Địa nói như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ giật mình lên tiếng nói.

"Chủ nhân!"

"Tiểu Hùng giao cho chúng ta đi!"

"Lát nữa, chúng ta sẽ dùng tốc độ nhanh nhất để cho hắn có thể hòa nhập vào đại gia đình chúng ta!"

"Chỉ cần hòa nhập vào đại gia đình chúng ta thì cho dù có để cho hắn làm gì hắn cũng sẽ vui vẻ chấp nhận!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Tiểu Độc vang lên ở bên ngoài phòng.

Ngay sau đó, chín người Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái, Diệp Tiểu Hắc đẩy cửa phòng ra, từ bên ngoài đi vào.

Mà trong ánh mắt mỗi người nhìn về phía Hùng Thiên Địa đều tràn ngập vẻ hưng phấn!

"Được!"

"Vậy ta sẽ giao hắn lại cho các ngươi!"

"Các ngươi nhất định phải giúp hắn đó!"

Nhìn thấy chín người đi tới, Diệp Phong cũng nhìn về phía Diệp Tiểu Quái lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Kiếm?"

"Búa?"

"Chùy?"

"Độc trùng?"

"Bàn chân lớn?"

"Bọn họ muốn làm gì ta?"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, Hùng Thiên Địa để ý thấy chín người đối diện trên mặt đều lộ ra vẻ hưng phấn lấy vũ khí hoặc làm món đồ đặc thù nào đó của mình ra, chuyện này khiến cho hắn cảm thấy rất là bất an.

"Thả ta ra!"

"Các ngươi muốn làm gì ta!"

"Diệp thiếu! !"

"Đã nói nhân đạo mà!"

"Tình huống này không đúng!"

Khi mọi người đi tới bên cạnh Hùng Thiên Địa, sau đó trực tiếp túm lấy hắn đi ra khỏi phòng, Hùng Thiên Địa triệt để luống cuống, sau đó trên mặt lộ ra vẻ sợ hãi quay qua nhìn Diệp Phong hô to lên.

"Tiểu Hùng!"

"Bây giờ ngươi còn chưa hòa nhập vào đại gia đình này, điều đó chứng minh rằng bây giờ ngươi có vấn đề!"

"Mà bây giờ, tất cả mọi người đều chịu giúp ngươi mà không đòi hỏi gì cả, chẳng lẽ như vậy còn không phải là nhân đạo hay sao?"

Nghe được Hùng Thiên Địa hô to, Diệp Phong cũng vẻ mặt nghiêm túc giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Mẹ nó, cái này mà là nhân đạo cái quỷ gì!

Nếu như ta biết trước nhân đạo mà ngươi nói là nhân đạo như vậy!

Thì cho dù có đánh chết ta ta cũng sẽ không nói ra lời trong lòng!

Nghe được lời giải thích này của Diệp Phong, Hùng Thiên Địa tâm thái trực tiếp sập, hắn cảm thấy mình là đồ ngu

"Tiểu Cước!"

"Ngươi khoan hãy đi!"

"Bây giờ ngươi còn phải theo ta đi một chỗ!"

Đúng lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó lên tiếng gọi Diệp Tiểu Cước đi sau cùng lại.

"Chủ nhân!"

"Có dặn dò gì?"

Nghe được tiếng la của Diệp Phong, Diệp Tiểu Cước không có đi theo mấy người khác rời khỏi đây mà là đi tới trước mặt Diệp Phong, trên mặt lộ ra vẻ hiếu kỳ lên tiếng hỏi thăm.

"Đi với ta đến Vô Vọng Thành một chuyến!"

"Ta muốn đến đó để tìm đệ tử thân truyền cuối cùng của ta!"

Nghe được Diệp Tiểu Cước hỏi thăm, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Hả?

Tìm đệ tử thân truyền cuối cùng?

Đó không phải là người thừa kế của lão Thất sao?

Sau khi biết được tình huống này, Diệp Tiểu Cước lại tỏ vẻ thất vọng, bởi vì một khi người thừa kế của lão Thất xuất hiện, như vậy cũng chứng tỏ là lão Thất cũng sắp ra rồi!

Không gian nào đó!

"Ta không có lên xe!"

"Ta còn chưa lên xe đâu!"

"Tại sao các ngươi lại từng người từng người bỏ lại ta mà đi?"

"Phải biết, người thừa kế của ta còn chưa xuất hiện, bây giờ chỉ còn lại có một mình ta, ta phải làm như thế nào mới có thể khiến cho chủ nhân chú ý!"

Lúc này, lão Thất mới từ trong hôn mê tỉnh lại phát hiện ra ở chỗ này chỉ còn lại có một mình thằng thì tâm tính trực tiếp sập!

"Ừm?"

"Chủ nhân muốn đi tìm người thừa kế của ta?"

"Hạnh phúc tới đột nhiên như vậy sao?"

Đúng lúc này, khi lão Thất phát hiện tình huống này, hưng phấn phá lên cười, hắn không ngờ được là hạnh phúc lại tới đột nhiên như thế, trực tiếp đánh cho hắn trở tay không kịp!

...

Vô Vọng Thành!

"Ừm?"

"Giả hả?"

"Tên ăn mày đang ngồi bên đó chính là đệ tử thân truyền cuối cùng mà ta đang muốn tìm?"

"Mẹ nó, như vậy cũng quá giả đi chứ!"

Chương 1251 - Diệp thiếu, ngươi không thể như vậy, đã nói là nhân đạo mà? (2)

Khi Diệp Phong căn cứ địa đồ nhỏ mà hệ thống cho ra tìm được đệ tử thân truyền cuối cùng của mình thì cả người hắn đều choáng váng, người xuất hiện ở trước mắt của hắn là một tên ăn mày áo quần cũ nát tóc tai thì bù xù!

"Chủ nhân!"

"Cái tên này không đơn giản!"

"Mặc dù bây giờ hắn là một tên ăn mày, hơn nữa nhìn như rất lười nhát nhưng thực chất hắn chính là một Cửu giai Hỗn Độn Chi Tổ!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Tiểu Cước vang lên trong đầu Diệp Phong.

Hả?

Hắn?

Cửu giai Hỗn Độn Chi Tổ?

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình!

"Nếu như là tình huống như vậy!"

"Vậy nếu như ta muốn dùng phương thức phá sản để chinh phục hắn thì rất khó!"

Sau khi biết rõ tình huống, Diệp Phong cũng khẽ nhíu mày tự nói.

"Được rồi!"

"Đi qua tâm sự với hắn trước!"

"Sau đó lại quyết định làm thế nào, dù sao thời gian nhiệm vụ có ba ngày!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp đi tới chỗ tên ăn mày đang ngồi cách đó không xa.

"Huynh đệ!"

"Tuổi quá trẻ, làm ăn mày như vậy có phải là có chút lãng phí thời gian rồi hay không!"

"Nếu không, đi theo ta đi!"

"Sau này mỗi ngày ta đều bao ngươi ăn ngon uống say, tuyệt đối có thể để cho người trải nghiệm được một cuộc đời khác!"

Sau khi Diệp Phong đi tới trước mặt tên ăn mày thì nở một nụ cười nói ra ý nghĩ của mình.

Hả?

Cái tên này là ai vậy?

Tại sao lại phải dẫn một tên ăn mày thối như ta đi ăn ngon uống say?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên cũng mặt lộ vẻ nghi ngờ quay qua nhìn Diệp Phong.

----------oOo----------

“Ngươi là ai?”

“Tại sao muốn đưa ta ra ngoài ăn ngon uống say?”

Sau đó, Lạc Thiên nhìn chằm chằm Diệp Phong, hỏi:

“Ta là ai không quan trọng!”

“Quan trọng là, ta thấy hai người chúng ta hữu duyên, cho nên ta muốn thu ngươi làm đệ tử thân truyền!”

Mà cái này, cũng là một trong những nguyên nhân chính ta muốn mang ngươi đi ăn ngon uống tốt.

Nghe được Lạc Thiên hỏi, Diệp Phong lộ ý cười giải thích.

? ? ?

Ngươi cảm thấy hai chúng ta hữu duyên, cho nên, đã muốn thu ta làm đệ tử thân truyền?

Đùa à?

Đây chính là thân truyền đệ tử, người nào thu thân truyền đệ tử sẽ qua loa như vậy!

Nghe được Diệp Phong giải thích, trên mặt Lạc Thiên trong nháy mắt đen sì, nhưng dù sao phàm là người bình thường, sẽ không thu đệ tử thân truyền qua loa như vậy!

“Thiếu gia!”

“Ngài cũng không cần nói đùa với ta!”

“Ta chỉ là một người ăn mày hôi thối, nào có tư cách làm đệ tử thân truyền của ngài!”

Sau đó, Lạc Thiên uyển chuyển từ chối.

“Chủ nhân!”

“Tên này có chút không quá thức thời!”

“Có muốn ta dạy hắn làm người hay không?”

Nhìn Lạc Thiên vậy mà từ chối Diệp Phong, Diệp Tiểu Cước một bên lại toát ra vẻ hưng phấn, sau đó ra vẻ tức giận hỏi.

“Tuy ta đánh không lại thất ca!”

“Nhưng ta đánh thắng được truyền thừa của hắn!”

“Mà tiểu tử này hiện tại còn không phải đệ tử thân tử thân truyền của chủ nhân, như vậy nói cách khác, còn không tính là truyền nhân của thất ca, vậy coi như ta đánh hắn, thất ca cũng không tiện nói gì!”

Đồng thời, Tiểu Cước cũng vui vẻ nghĩ trong lòng .

“Không cần!”

“Dù sao nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi, ta sẽ cùng hắn chơi đùa thật tốt!”

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói lời này, Diệp Phong lại trực tiếp từ chối.

Hả?

Không cần?

Nghe nói như thế, Tiểu Cước lúc này toát ra một vẻ thất vọng, dù sao, loại cơ hội này,chỉ có thể là vô cùng hiếm thấy đó!

Trong bóng tối!

“Aizz!”

“Làm sao còn không sử dụng được!”

“Tiểu tử này không thức thời như thế, nên đánh hắn một trận thật tốt !”

Lúc này, tám người Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái, Diệp Tiểu Hắc

núp trong bóng tối, sau khi nghe được Diệp Phong trả lời, cũng đều toát ra một vệt vẻ thất vọng, bởi vì, nếu như Diệp Phong đồng ý, bọn họ cũng đã chuẩn bị đi qua lẫn vào một chân!

Ở không gian nào đó!

“Làm gì?”

“ đám khốn kiếp các ngươi này, đến cùng muốn làm gì?”

“Đây chính là người thừa kế của ta!”

“vậy mà các ngươi muốn đá hắn?”

“Các ngươi không phải người!”

Lúc này, khi lão thất phát hiện tình huống này, trực tiếp tràn ngập lửa giận rống to lên!

...

Một bên khác!

“Ừm?”

“Vị thiếu gia này, ngươi muốn làm gì?”

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên ngồi ở bên cạnh mình, Lạc Thiên cũng lộ vẻ mặt không hiểu, hỏi.

“Làm ăn mày !”

“Không phải ngươi nói, ngươi chỉ là tên ăn mày, không có tư cách là đệ tử thân truyền của ta sao?”

“Vậy ta cũng làm ăn mày, vậy chúng ta chẳng phải có cùng thân phận!”

Nghe được Lạc Thiên hỏi, Diệp Phong cũng cười giải thích.

? ? ?

Ngươi cũng muốn làm khất cái?

Mà lý do ngươi làm như vậy, là muốn nhận ta làm đệ tử thân truyền?

Là ngươi điên rồi, vẫn là ngươi điên rồi!

Chẳng lẽ ngươi không nghe ra được, ta vừa mới uyển chuyển từ chối ngươi sao?

Nghe được lời này của Diệp Phong, Lạc Thiên trực tiếp hoang mang, hắn thật không nghĩ tới, Diệp Phong lại có hành động không đứng đắn như vậy!

“Tốt!”

“Ngươi đã muốn chơi như vậy coi như đừng trách ta trực tiếp ra đại chiêu!”

“Ta cũng không tin ngươi có thể đứng vững!”

Tỉnh táo lại, Lạc Thiên nghĩ tới điều gì, sau đó khóe miệng nổi lên một nụ cười nghiền ngẫm !

“Vị thiếu gia này!”

“Tuy ta không hiểu, ngươi vì cái gì nhất định muốn thu ta làm đệ tử thân truyền!”

“Nhưng ta muốn nói là, nếu như ngươi thật sự muốn làm ăn mày, đầu tiên là một thân trang phục của ngươi không hợp với làm ăn mày!”

Ngay sau đó, Lạc Thiên giống cười mà không phải cười nhìn Diệp Phong nhắc nhở.

? ? ?

Câu trước còn nói ta thu ngươi làm đệ tử thân truyền !

Câu sau đã trực tiếp nói tới quần áo rồi?

Hai câu này, có liên quan với nhau sao?

Nghe được lời nói này của Lạc Thiên, Diệp Phong cũng toát ra một

vẻ mặt hoang mang, bởi vì nghe được câu đầu tiên, hắn cũng đã bắt đầu phỏng đoán ra câu tiếp theo là gì, ai có thể nghĩ, đối phương mẹ nó không theo lẽ thường a!

“Lạc Thiên!”

“Vị thiếu gia này là ai?”

“Ngươi còn nhận biết loại đại thiếu gia nhà giàu này sao?”

Chương 1252 - Đáng chết, các người muốn làm gì người thừa kế của ta?

Đúng lúc này, lại một tên khất cái từ nơi xa đi tới, nhưng mà, lúc hắn nhìn Lạc Thiên bên cạnh Diệp Phong,sắc mặt cũng là sững sờ, sau đó mặt lộ vẻ ngạc nhiên hỏi.

“Tiểu Cường!”

“Ta cũng không nhận...”

Không đợi Lạc Thiên nói xong, Diệp Phong liền trực tiếp đứng lên, đồng thời ngắt lời: “Huynh đệ, ta là người như thế nào không quan trong, quan trọng là, một thân trang phục này của ngươi, một vạn khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh thạch có bán hay không!”

“ Hả?”

“Một thân quần áo rách rưới của ta, ngươi muốn mua?”

“Còn phải tốn một vạn khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch để mua?”

“Vị thiếu gia này, ngươi xác định không nói đùa ta chứ?”

“Nói thật, ta chưa thấy qua cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch là dạng gì!”

Nghe được lời nói này của Diệp Phong, Tiểu Cường cũng là toát ra sắc mặt khó có thể tin lên tiếng xác nhận.

Ba!

Nghe được Tiểu Cường nói lời này, Diệp Phong không giải thích cái gì, trực tiếp liền ném Hỗn Độn Giới một vạn khối cho Tiểu Cường!

“Hỗn Độn giới?”

“Thiếu gia, ngài đừng đùa ta!”

“Ta chính là người bình thường, căn bản cũng không có thần thức, coi như ngươi cho ta Hỗn Độn giới, ta cũng không thể dùng được!”

Nhìn Hỗn Độn giới trong tay, Tiểu Cường cũng là gượng cười giải thích lên.

“Đinh! Kí chủ, Tiểu Cường bị người phế đi tu vi, nhưng chỉ cần cho hắn dùng một viên cửu hoa Cửu Hoa Thiên lộ đan, không chỉ có thể chữa trị kinh mạch bị hủy trong cơ thể hắn, dược hiệu còn lại có thể để hắn trong thời gian cực ngắn, tăng tu vi lên tới Đạo Đồ cảnh cửu trọng đỉnh phong!”

Ngay khi Diệp Phong chuẩn bị hỏi ý kiến hệ thống một chút, có bảo vật gì có thể làm cho đối phương mở ra tu hành chi lộ, âm thanh hệ thống đã vang lên trong đầu.

Hả?

Ta còn chưa có hỏi ngươi đâu!

Ngươi đã đọc được ý nghĩ của ta?

Nghe hệ thống nói Diệp Phong cũng bất đắc dĩ cười cười, sau đó để hệ thống chuẩn bị cho hắn một viên cửu hoa thiên lộ đan!

“Tiểu Cường đúng không!”

“Chỗ này của ta có viên đan dược!”

“Chỉ cần ngươi ăn viên đan dược này, không chỉ có thể chữa trị kinh mạch bị hủy trong cơ thể, mà còn giúp ngươi một lần nữa buóc chân vào tu hành chi lộ, dược hiệu còn lại có thể để ngươi

trong thời gian cực ngắn tăng tu vi lên tới Đạo Đồ cảnh cửu trọng đỉnh phong!”

“Không biết, ngươi có muốn viên đan dược này hay không?”

Nhìn thấy Tiểu Cường đang gượng cười, Diệp Phong lại là vẻ mặt thành thật hỏi thăm.

“Cái gì!”

“Thiếu gia, trong tay ngươi, thật sự có loại thần đan này sao?'

Nghe được lời này của Diệp Phong, Tiểu Cường trực tiếp hai mắt trợn tròn kinh hô lên, trong mắt càng là tràn ngập vẻ mặt khó có thể tin !

“Không sai!”

“Thần đan này, hiện tại trong tay ta!”

“Có điều, nhìn ngươi có dám ăn hay không, chỉ cần ngươi dám ăn, ta lập tức tặng cho ngươi!”

Nhìn đến bộ dáng giật mình kia của Tiểu Cường, Diệp Phong cũng cười nói.

“Chờ một chút!”

“Thiếu gia!”

“Ta có thể biết, viên thần đan trong tay ngươi kia, là đan dược gì được không?”

Đúng lúc này, tiếng Lạc Thiên vang lên.

“Lạc huynh!”

“Ta tên là Diệp Phong, về sau ngươi gọi ta là Diệp thiếu gia đi!”

“Đúng rồi!”

“Nghe lời này của ngươi, ngươi còn hiểu đan dược?”

Nghe được lời này của Lạc Thiên, Diệp Phong cũng lộ vẻ mặt ngạc nhiên hỏi.

“Diệp thiếu gia!”

“Không gạt ngươi!”

“Ta trên phương diện đan dược này vẫn là biết một hai!”

Nghe được Diệp Phong hỏi, Lạc Thiên cũng tự tin lên tiếng trả lời.

“Ừm?”

“Có biết một hai?”

“Lời này, làm sao nghe quen tai như thế?”

Nghe được lời này của Lạc Thiên, Diệp Phong lại hơi hơi nhíu mày!

(Hồ Trường Trường: ? ? ? Đây không phải lời của ta sao?)

“Đúng rồi!”

“Cái này mẹ nó không phải Hồ Trường Trường thường nói sao?”

“Còn nhớ rõ lúc trước khi vừa biết bọn hắn, ta hỏi bọn hắn tình huống Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo!”

“Hồ Trường Trường đã nói đối với Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo này có biết một hai, kết quả, hắn mẹ nó nói một câu nói nhảm “Thiên Minh Huyền Ngọc Thảo là một loại thần thảo cực kỳ quý hiếm”, đó là thật mẹ nó có biết một hai, không hề nhiều một chút nào!”

Rất nhanh, Diệp Phong đã nghĩ đến Hồ Trường Trường, cũng biết vì cái gì hắn có cảm giác quen thuộc đối với cái từ này!

“Lạc huynh!”

“Viên đan dược này trong tay của ta, tên là Cửu Hoa Thiên Lộ Đan!”

“Không biết ngươi có từng nghe nói qua?'

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Lạc Thiên nói ra tên viên đan dược kia.

“Cái gì!”

“Lại là Cửu Hoa Thiên Lộ Đan!”

“Phải biết, đan dược này là một trong thập đại đỉnh cấp đan dược chữa trị thời kỳ cường thịnh của Hỗn Độn giới, dược hiệu rất khủng bố, quả thực là không cách nào hình dung!”

“Mà muốn luyện chế Cửu Hoa Thiên Lộ Đan này, không chỉ cần phải 23 loại thần thảo cực kỳ hi hữu, còn cần có đan phương đặc thù luyện chế đan dược này, mà lại, tạo nghệ người luyện đan luyện chế cũng nhất định phải đạt tới một độ cao cực cao!”

“Có thể nói, Cửu Hoa Thiên Lộ Đan này, cho dù đặt ở Hỗn Độn giới thời kỳ từng cường thịnh, đó cũng là đỉnh cấp đan dược cực kỳ quý hiếm!”

Sau khi nghe được năm chữ “Cửu Hoa Thiên Lộ Đan”, Lạc Thiên đầu tiên là giật mình, sau đó đơn giản nói ra một chút tình huống có liên quan tới Cửu Hoa Thiên Lộ Đan.

? ? ?

Tên này lại còn thật sự biết rõ?

Mà lại biết nhiều như thế?

Vậy hắn căn bản là giả vờ nói có biết một hai!

Nghe được Lạc Thiên nói ra nhiều tình huống có quan hệ với Cửu Hoa Thiên Lộ Đan như vậy, Diệp Phong cũng toát ra một vẻ giật mình, hắn vốn cho rằng, Lạc Thiên này là mặt hàng giống như Hồ Trường Trường!

“Ăn ăn ăn!”

“Diệp thiếu gia!”

“Ta dám ăn!”

“Dù sao ta đều đã là một phế nhân, vậy ta còn có cái gì để sợ!”

Mà nghe xong lời này của Lạc Thiên, Tiểu Cường cũng biết rõ đan dược này khủng bố, sau đó thì sắc mặt lo lắng nhìn về phía Diệp Phong nói ra quyết định của mình!

“Cầm lấy đi!”

Nghe được lời này của Tiểu Cường, Diệp Phong đầu tiên là lấy ra Cửu Hoa Thiên Lộ Đan từ bên trong không gian hệ thống, sau đó trực tiếp ném cho Tiểu Cường!

Oanh!

Chương 1253 - Ta cho ngươi đan dược, ngươi lại lấy oán báo ân, muốn lừa ta?

Khi Tiểu Cường tiếp nhận đan dược cũng trực tiếp nuốt vào, Lạc Thiên một bên thì lặng lẽ ngưng tụ từ bốn phía một kết giới năng lượng, để tránh tiếp đó hơi thở Tiểu Cường lộ ra ngoài, sẽ bị người chung quanh phát hiện.

Đến mức có thể bị Diệp Phong cùng Diệp Tiểu Cước phát hiện hay không, hắn không lo lắng cái này!

Bởi vì, hắn đã sớm phát hiện ra, Diệp Phong chỉ có tu vi Đạo Tôn cảnh cửu trọng đỉnh phong, Diệp Tiểu Cước chỉ có tu vi Đạo Thần cảnh cửu trọng đỉnh phong, mà hắn, lại là cửu kiếp Hỗn Độn Chi Tổ!

Theo thời gian trôi qua từng chút một!

Một tia hơi thở Hỗn Độn chi lực yếu ớt, chậm rãi từ thân thể Tiểu Cường tán phát ra!

Cái này chứng minh, kinh mạch bị hủy trong cơ thể Tiểu Cường, đã được chữa trị toàn bộ, mà hắn cũng đã thành công ngưng luyện ra tia Hỗn Độn chi lực đầu tiên!

“Là thật!”

“Đan dược tên này lấy ra, vậy mà thật sự là Cửu Hoa Thiên Lộ Đan!”

“Nếu không, ngoại trừ Cửu Hoa Thiên Lộ Đan, đan dược khác không có khả năng có dược hiệu khủng bố như thế!”

“Vấn đề đến rồi!”

“Tên này rốt cuộc là ai?'

“Trong tay của hắn, lại tại sao lại có đan dược đỉnh phong thời kỳ Thượng Cổ?”

Phát giác được trạng thái Tiểu Cường lúc này, Lạc Thiên cũng mặt lộ vẻ khiếp sợ nhìn sang hướng Diệp Phong.

Oành!

Đúng lúc này, Tiểu Cường cũng mở hai mắt ra, sau đó thì quỳ xuống hướng về phía Diệp Phong!

“Diệp thiếu gia!”

“Cảm tạ ngài cho ta viên thần đan này!”

“Là ngài, ban cho ta cuộc đời mới!”

“Về sau, cái mạng này của Trương Tiểu Cường ta, chính là của ngài!”

“Trương Tiểu Cường ta, về sau sống là người của ngài, chết là ma của ngài!”

Lúc này, Trương Tiểu Cường quỳ trên mặt đất, cũng lộ vẻ mặt cảm kích la lớn với Diệp Phong.

“Hả?”

“Làm gì?”

“Muốn lừa bịp người à!”

Nghe được lời này của Trương Tiểu Cường, Diệp Phong cũng lui về sau hai bước, sau đó một mặt cảnh giác nhìn Trương Tiểu Cường nói.

? ? ?

Ta là đang biểu hiện trung thành với ngươi!

Làm sao biến thành lừa bịp người?

Cái tình huống này như thế nào?

Nghe được lời này của Diệp Phong, đặc biệt là lúc nhìn đến bộ dáng Diệp Phong này, không chỉ có là Trương Tiểu Cường hoang mang, mà Lạc Thiên đứng một bên cũng xem đến mơ hồ!

“Diệp thiếu gia!”

“Ta... Ta không hiểu rõ ý của ngài!”

Sau đó, Trương Tiểu Cường mặt lộ vẻ nghi ngờ nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi.

“Tiểu Cường!”

“Đỉnh cấp thần đan như thế, ta đều đưa cho ngươi!”

“Ngươi không những không biết đủ, còn muốn mượn cơ hội đi theo bên cạnh ta!”

“Ngươi đây không phải lừa bịp người thì là cái gì?”

Sau khi nghe được Trương Tiểu Cường nói, Diệp Phong cũng dùng vẻ mặt thành thật giải thích.

? ? ?

Mệnh ta cũng chuẩn bị cho ngươi!

Sau đó, ngươi nói ta đang thừa cơ lừa ngươi?

Ta lấy mạng của mình đi lừa ngươi?

Cái này mẹ nó là cái ý nghĩ thần tiên gì!

Nghe được Diệp Phong giải thích, Trương Tiểu Cường cả người đều choáng váng, hắn làm sao cũng không nghĩ tới, mình từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên biểu thị trung thành, vậy mà lại biến thành loại tình huống này!

“Tiểu Cường!”

“Ngươi còn chưa hiểu sao?”

“Không phải là người gì, đều có tư cách đi theo bên người đại nhân nhà ta!”

“Nói cách khác, ngươi muốn ở bên người đại nhân nhà ta, còn chưa đủ tư cách!”

“Mà mệnh của ngươi, trong mắt đại nhân nhà ta, cũng căn bản không đáng giá nhắc tới!”

Nhìn thấy Trương Tiểu Cường còn chưa rõ, Diệp Tiểu Cước một bên cũng nhịn không được lên tiếng nhắc nhở.

Hả?

Ta không xứng?

Dù là đem mệnh giao ra, cũng không xứng lưu ở cạnh Diệp thiếu gia?

Nghe được Diệp Tiểu Cước nhắc nhở, Trương Tiểu Cường cũng lập tức phản ứng lại, sau đó, trên mặt hiện lên một chút cười khổ!

Bởi vì, nếu như là loại tình huống này, vậy hành động mới vừa rồi của hắn, thật sự giống như là đang lừa bịp người!

“Tiểu Cường!”

“Ta đối với ngươi không có bất kỳ ý nghĩ gì, cho nên, ngươi cũng không nên suy nghĩ nhiều!”

“Mà ta sở dĩ đưa ngươi viên kia thần đan kia, chỉ là muốn để

ngươi một lần nữa có lại thần thức, từ đó có thể sử dụng Hỗn Độn giới!"

"Như vậy, ta có thể lấy một vạn khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch bên trong Hỗn Độn giới, mua một thân trang phục ngươi mặc trên người này!"

Lúc này, tiếng Diệp Phong cũng vang lên.

? ? ?

Ngươi lượn quanh một vòng lớn như thế!

Tốn cái giá lớn như vậy!

Vì cái gì, chỉ là vì một thân trang phục trên người ta?

Ngươi xác định làm như thế, không phải đang cố ý nhục nhã ta?

Nghe được lời này của Diệp Phong, cả người Trương Tiểu Cường đều choáng váng, hắn làm sao cũng không nghĩ tới, chính mình lại còn không quan trọng bằng một thân trang phục rách này!

"Không!"

"Ta không tin!"

"Ta làm sao cũng không tin, ta không bằng cả đống quần áo rách này!"

Sau khi tỉnh táo lại, Trương Tiểu Cường trực tiếp nhìn sang hướng Diệp Phong!

"Diệp thiếu gia!"

"Nếu như ngươi thật sự chỉ muốn mua một thân trang phục này của ta!"

"Vậy ngươi cũng không cần thiết lãng phí trên người của ta một viên thần đan đắt đỏ lại quý hiếm như vậy!"

"Bởi vì coi như ta không có thần thức, không cách nào sử dụng Hỗn Độn giới, ngươi cũng có thể lấy ra Hỗn Độn Hỗn Độn Tinh

Thạch trong nhẫn, trực tiếp cho ta!”

“Còn có, một thân trang phục rách này của ta, làm gì có giá trị một vạn khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch, ngươi chỉ cần tùy tiện cho ta một trăm khối sơ phẩm Hỗn Độn tinh thạch, ta cũng sẽ vui vẻ hấp tấp bán cho ngươi!”

Lúc này, để chứng minh giá trị của mình cao hơn nhiều một thân trang phục rách nát này, Trương Tiểu Cường cũng tìm đúng một điểm, trực tiếp hỏi.

“Tiểu Cường!”

“Ngươi lại suy nghĩ nhiều!”

“Ngươi cảm giác một thân trang phục rách trên người ngươi này không đáng tiền, nhưng trong mắt của ta, lại giá trị liên thành, thậm chí, tiêu một vạn khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch để mua, ta đều cảm giác là mình đã kiếm hời!”

“Về phần tại sao muốn lãng phí một viên thần đan, đó là nhìn ngươi với Lạc huynh có quan hệ không tệ, ta không muốn để cho ngươi vì một vạn khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch mà mất mạng, cho nên mới kiên trì giúp ngươi khôi phục thần thức!”

Chương 1254 - Cười đi, cứ thỏa thích cười đi, sẽ có lúc ngươi phải khóc!

“Không phải vậy, nếu như không có Hỗn Độn giới, không chắc ngươi căn bản cầm không đi một vạn khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch này, coi như ngươi có thể cầm đi, vậy cũng sẽ lập tức khiến người khác thăm dò, sau cùng, chỉ sợ ngươi chết cũng không biết chết như thế nào!”

Nghe được Trương Tiểu Cường hỏi, Diệp Phong cũng lộ ý cười giải thích.

? ? ?

Vì không cho ta chết quá nhanh!

Cho nên, mới giúp ta chữa khỏi bị kinh mạch bị hủy diệt?

Hơn nữa, còn là xem trên mặt mũi Lạc Thiên?

Như vậy nói cách khác, từ đầu tới đuôi, ta ở trong mắt ngươi, cũng không sánh nổi cái này một thân trang phục rách này?

Sau khi xem rõ ràng tất cả tình huống, Trương Tiểu Cường cũng rốt cục nhận rõ hiện thực tàn khốc này, sau đó thì cởi ra trang phục đắt đỏ, sau đó cầm lấy tài phú đời này hắn cũng không dám tưởng tượng, đi khỏi nơi này!

“Tên điên!”

“Tên này tuyệt đối bị điên!”

“Trước đó, ta đã nói một câu, cái đầu này của hắn dùng không được!”

“Kết quả, tên này trực tiếp dùng một vạn khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch cùng một Cửu Hoa Thiên Lộ Đan khả năng đã tuyệt tích lên một tên ăn mày, mua một bộ quần áo!”

“Đây quả thật là chuyện một người bình thường có thể làm ra sao?”

Lúc này, nhìn lấy Diệp Phong trực tiếp đổi thân trang phục rách rưới của Trương Tiểu Cường kia, trong mắt Lạc Thiên cũng lóe qua sắc mặt kinh ngạc.

“Lạc huynh!”

“Ngươi nhìn một thân trang phục này của ta thế nào?”

“Có phải đã có bộ dáng khất cái hay không!”

Lúc này, Diệp Phong đã thay xong trang phục, cũng lộ vẻ mặt đắc ý nhìn về phía Lạc Thiên lên tiếng hỏi.

Hả?

Phong cách khất cái?

Cái này mẹ nó là lời chó má gì?

Thế nào, lên làm khất cái, ngươi còn cảm giác tự hào!

Nghe được lời này của Diệp Phong, khóe miệng Lạc Thiên cũng nhịn không được co quắp, hắn cảm giác, Diệp thiếu gia này căn bản cũng không phải là người bình thường, mặc kệ là cách hành động hay là mạch não, đều cực kỳ không bình thường!

“Diệp thiếu gia!”

“Vẫn là câu nói kia!'

“Tuy ta không hiểu, vì cái gì ngươi nhất định muốn thu ta làm đệ tử thân truyền!”

“Nhưng ta muốn nói là, muốn muốn trở thành một khất cái hợp cách, chỉ có trang phục là không được, bởi vì ngươi căn bản cũng không biết, mỗi ngày qua với chúng ta đều là thời gian khổ cực gì, mà lại, loại thời gian khổ cực kia, ta tin tưởng ngươi cũng tuyệt đối không kiên trì nổi!”

Nhìn dáng vẻ Diệp Phong đắc ý kia, Lạc Thiên cũng không chút khách khí tiếp tục nói.

“A!”

“Lạc huynh, vậy ngươi có dám đánh cược hay không?”

Nghe được lời này của Lạc Thiên, Diệp Phong cũng hứng thú, sau đó trực tiếp hỏi.

“Hả?”

“Đánh cược?”

“Đánh cược cái gì?”

Nghe nói như thế, Lạc Thiên cũng lộ vẻ hiếu kỳ hỏi.

“Thì đánh cược!”

“Ta theo ngươi sống cuộc sống khất cái, mà ta phải kiên trì ba

ngày!”

“Nếu như ta không kiên trì được, vậy ta sẽ không quấy nhiễu cuộc sống của ngươi!”

“Có điều, nếu như ta kiên trì được, vậy ngươi phải đồng ý làm thân truyền đệ tử của ta!”

Nhìn Lạc Thiên đối với đánh cược của mình cảm thấy hứng thú, Diệp Phong cũng nói thẳng ra nội dung đánh cược!

“Quá biết chơi!”

“Chủ nhân thật là quá sành chơi!'

“Rõ ràng có thể thẳng thắn thu phục tên này, nhưng hết lần này tới lần khác phải bồi hắn chơi mấy ngày!”

“Mà ta dám cam đoan, mặc kệ Lạc Thiên này muốn mang chủ nhân trải qua cuộc sống khất cái như thế nào, chủ nhân đều sẽ lấy phương pháp phá của, đổi mới nhận biết của hắn!”

Diệp Tiểu Cước đứng một bên thấy cảnh này, trên mặt cũng là toát ra một nụ cười nghiền ngẫm, bởi vì nàng biết, Diệp Phong lại bắt đầu chơi rồi!

Một bên khác.

Hả?

Đánh bạc ngươi có thể kiên trì cuộc sống khát cái ba ngày hay không?

Nghe Diệp Phong nói lên vụ đánh cược này, đầu tiên Lạc Thiên sững sờ, sau đó khóe miệng hiện lên một nụ cười đắc ý, bởi vì hắn dám cam đoan, Diệp Phong tuyệt đối không kiên trì được!

Bởi vì dạng đại thiếu gia giống Diệp Phong này, tự tôn, mặt mũi cái gì cũng rất đặt nặng, cho nên, hắn không tin, đối phương vì thu hắn làm thân truyền đệ tử, thật sự có thể tiếp nhận cách sống kém một bậc kia!

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên liền trực tiếp nhìn sang hướng Diệp Phong!

“Tốt!”

“Ta cược!”

“Nếu như Diệp thiếu gia thật sự có thể cùng ta sống qua ba ngày khất cái, vậy ta sẽ đồng ý làm thân truyền đệ tử của ngươi!”

“Có điều, phải nói trước!”

“Trong ba ngày, ta làm cái gì, ngươi phải làm cái đó, trong quá trình này không được làm gì khác đi!”

“Mà mặc kệ ngươi có tu vi cường đại cỡ nào, cũng phải giấu giếm, chỉ có thể lấy thân phận người bình thường cùng ta trải qua cuộc sống khất cái!”

“Nếu như Diệp thiếu gia có thể tiếp nhận, vậy vụ đánh cược này, ta nhận!”

Nhìn Diệp Phong, Lạc Thiên trực tiếp nói ra quyết định của mình!

“Tốt!”

“Nhưng ta cũng có một yêu cầu!”

“Cũng được, có yêu cầu gì, bây giờ nói hết một lần đi!”

“Một khi đánh cược bắt đầu, ngươi không thể thêm yêu cầu!”

Sau khi nghe được Lạc Thiên nói, Diệp Phong cũng là nói ra một cái yêu cầu của mình!

“Không có có yêu cầu gì nhiều!”

“Chỉ cần ngươi có thể làm theo ta là được!”

Tuy không hiểu tại sao Diệp Phong lại đưa ra một cái yêu cầu như thế, nhưng Lạc Thiên vẫn rất nhanh cho ra câu trả lời của mình.

“Tốt!”

“Vậy đánh cược chính thức bắt đầu!”

Sau khi nghe được Lạc Thiên nói, Diệp Phong cũng lộ vẻ hưng phấn nói.

“Cười đi!”

“Thỏa thích cười đi!”

“Chút nữa sẽ có khi ngươi phải khóc!”

Nhìn dáng vẻ hưng phấn kia của Diệp Phong, sắc mặt Lạc Thiên lại là nghiền ngẫm tự nói.

“Diệp thiếu gia!”

“Cũng gần trưa rồi!”

“Chúng ta phải đi kiếm chút đồ ăn!”

“Dù sao, chúng ta đều là phàm nhân, không sánh bằng những tu đạo giả cường đại kia!”

Sau đó, Lạc Thiên thì nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nhắc nhở!

“Tốt!”

“Vậy chúng ta nên đi chỗ nào để kiếm ăn đây?”

Nghe được lời này của Lạc Thiên, Diệp Phong cũng lộ vẻ tò mò hỏi, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Không có gì bất ngờ xảy ra, tiểu tử này muốn bắt đầu bày chuyện, nhưng ta ngược lại rất chờ mong biểu hiện của hắn!”

Chương 1255 - Còn có thể ăn xin như thế? Đây chính là gian lận!

“Diệp thiếu gia!”

“Rất đơn giản!”

“Chúng ta chỉ cần đi đến một tửu lâu, hỏi xin một chút đồ ăn là được!”

“Mà ta ở bên trong tòa này thành đã ăn xin nhiều năm, có thể nói, lão bản cùng tiểu nhị những tửu lâu kia đều đã quen biết ta, cho nên, ta muốn lấy chút đồ ăn, là không có vấn đề!”

“Có điều, ngươi đi hỏi đồ ăn thì không được rồi!”

“Cho nên, ngươi cần sớm làm tốt chuẩn bị nhận thất bại, nhưng thất bại cũng không phải là đáng sợ nhất, đáng sợ nhất là, bọn họ sẽ còn trắng trợn nhục nhã ngươi, lấy tôn nghiêm cùng mặt mũi ngươi, toàn bộ giẫm ở dưới chân!”

“Nếu như ngươi dám có bất kỳ bất mãn gì, vậy ngươi không chỉ sẽ phải gánh chịu một trận đánh đập, về sau cũng không có khả năng xin được đồ ăn từ tửu lâu của bọn họ!”

“Cho nên, ngươi nhất định phải lấy tư thái cực kỳ thấp đi xin ăn!”

Nghe được Diệp Phong hỏi, Lạc Thiên cũng nói ra một số điều cần chú ý khi đi xin ăn, nói đơn giản một chút với Diệp Phong.

Hả?

Đi tửu lâu ăn xin ăn?

Mà lại, còn phải dùng một tư thái cực kỳ thấp đi ăn xin?

Nghe được lời này của Lạc Thiên, Diệp Phong cũng nhếch miệng nở nụ cười, bởi vì nếu như là khất cái bình thường, chuyện này không có gì xấu, nhưng hắn cũng không phải khất cái bình thường a!

Hắn là khất cái thần hào!

Dù sao, Lạc Thiên chỉ yêu cầu hắn ẩn giấu tu vi, giả bộ như người bình thường, cũng không yêu cầu hắn không thể sử dụng tiền tài!

“Tốt!”

“Lạc huynh, vậy liền dẫn đường đi!”

“Chỉ cần ngươi có thể xin được đồ ăn, vậy ta cũng nhất định sẽ xin được!”

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Lạc Thiên nói.

Lạc Dương tửu lâu!

“Trương lão bản!”

“Ngài nhìn xem gần trưa rồi, có cái gì thừa...”

Đi vào tửu lâu, Lạc Thiên tức thì toát ra thần thái hèn mọn hỏi lão bản tửu lâu, nhưng lời hắn còn chưa nói hết, đã lão bản bị tửu lâu trực tiếp ngắt lời!

“Lạc Thiên!!!”

“Tên ăn mày thối tha nhà ngươi sao lại đến rồi!”

“Thật sự là xúi quẩy!”

“Đồ ăn thừa, cơm thừa đều ở phía sau bếp, tự ngươi đi lấy đi!”

“Nhớ kỹ, cầm hết rồi cút nhanh lên, còn nữa, trong bảy ngày không cho lại đến tửu lâu của ta xin ăn, nếu không, ta tuyệt đối sẽ đá ngươi đi ra!”

Lúc này, lão bản tửu lâu cũng một mặt ghét bỏ lớn tiếng mắng Lạc Thiên.

“Mẹ nó!!!”

“Lạc Thiên có bệnh đi!”

“Hắn chính là cửu kiếp Hỗn Độn Chi Tổ, tại sao muốn sống như thế này?”

Nhìn Lạc Thiên bị lão bản tửu lâu mắng to, Diệp Phong một bên lập tức bị kinh hãi, hắn không hiểu được, tại sao Lạc Thiên muốn lựa chọn loại cuộc sống này!

“Chờ một chút!”

“Lạc Thiên!”

“Trước kia tự ngươi đến ăn xin còn chưa tính, hiện tại còn đưa người theo, tổ đoàn đến ăn xin?”

“Thế nào, ngươi coi tửu lâu của ta thành cửa hàng thu nhận ăn xin?”

Lúc này, Trương lão bản cũng là chú ý tới Diệp Phong đứng một bên, sau đó thì sắc mặt âm trầm mắng Lạc Thiên thật lớn.

“Trương lão bản!”

“Ngài hiểu lầm!”

“Ta căn bản không biết hắn!”

Nghe được lão bản tửu lâu giận dữ mắng mỏ, Lạc Thiên cũng vội vàng giải thích, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Diệp thiếu gia, cái này áp lực cho ngươi rồi, có thể xin được hay không, thì nhìn bản lãnh của ngươi đi!”

“Lão bản!”

“Ta muốn xin chút đồ ăn!”

“Có điều, ta không muốn đồ ăn thừa, ta muốn đồ ăn tốt nhất bên trong tửu lâu của các ngươi, mà nhất định phải là loại vừa làm ra!”

“Đúng rồi, nếu có thể lại cho ta thêm chút rượu ngon, vậy thì càng tốt!”

Nhìn thấy lão bản tửu lâu đang nhìn mình, Diệp Phong cũng lộ ra một bộ tư thái đại gia, sau đó nói thẳng ra yêu cầu đến ăn xin của mình!

? ? ?

Ngươi đến ăn xin, còn mẹ nó chọn món?

Còn không muốn cơm thừa canh cặn, chỉ cần đồ ăn mới làm ra, mà

lại, còn mẹ nó muốn đồ tốt nhất?

Thậm chí, ngươi còn muốn rượu ngon?

Ngươi đây là tới ăn xin, hay là tới làm đại gia?

Nghe được lời này của Diệp Phong, lão bản tửu lâu trong lúc nhất thời không thể tin vào tai của mình, bởi vì hắn sống mấy ngàn năm qua, thật sự chưa thấy qua khất cái không biết xấu hổ như vậy!

“Làm gì?”

“Diệp thiếu gia đang làm gì đó!”

“Hắn đến ăn xin, không phải tới làm đại gia!”

“Có phải hắn điên rồi hay không!”

Mà Lạc Thiên một bên nghe được lời này của Diệp Phong, trên mặt cũng toát ra nét kinh hãi, hắn không nghĩ tới, vậy mà Diệp Phong lại nói ra loại lời nói đại gia mới có thể nói!

“Cút!!!”

“Ăn mày thối tha đáng chết!”

“Cút ngay ra khỏi tửu lâu của ta!”

“Nếu không, ta lập tức gọi người đánh gãy hai chân của ngươi, để ngươi bò từ nơi này ra ngoài...”

Sau khi tỉnh táo lại, lão bản tửu lâu cố nén lửa giận chửi Diệp Phong ầm lên, nhưng mắng đến một nửa, giọng nói của hắn tức thì trong nháy mắt im bặt!

“Ngươi... Ngươi...”

“Ngươi đây là ý gì?”

Nhìn lấy Diệp Phong trực tiếp đập lên trên quầy một khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch, lão bản tửu lâu cũng lập tức thu hồi sự phách lối trước đó, sau đó nhìn Diệp Phong thận trọng lên tiếng hỏi.

Dù sao, thì ở Hỗn Độn giới hiện tại mà nói, người có thể lấy ra cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch, không có một ai là người bình thường, bởi vì loại đỉnh cấp Hỗn Độn Tinh Thạch này, đều nắm trong tay đỉnh tiêm thế lực hoặc này đứng đầu!

“Không có ý gì!”

“Ta chính là muốn đến ăn xin!”

“Ngươi cứ nói có cho hay không!”

Nói xong, Diệp Phong lại lấy ra thêm một khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch đập lên trên quầy.

? ? ?

Ngươi mẹ nó có cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch, vậy ngươi còn ăn xin cọng lông à!

Trực tiếp tới làm đại gia không tốt sao?

Nghe được lời này của Diệp Phong, lão bản tửu lâu cũng hoang mang, bởi vì hắn căn bản không hiểu chuyện đang xảy ra!

“Vị thiếu gia này!”

“Ý của ngươi là, muốn dùng cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch này mua một số đồ ăn sao?”

Sau đó, lão bản tửu lâu nhìn về phía Diệp Phong thăm dò.

“Mua?”

“Ta là khất cái mà!”

“Ta khẳng định đến để ăn xin, đến thu hoạch đồ ăn!”

“Mà ta rõ ràng có thể thông qua cách ăn xin lấy được đồ ăn, vậy ta tại sao phải dùng tiền mua?”

“Còn cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch này, trong mắt ta cũng chỉ là tảng đá vụn!”

Chương 1256 - Lạc Thiên sắp bị tức chết. Ta không nói các ngươi chơi như vậy!

? ? ?

“Cho nên, chỉ cần ngươi chịu bố thí cho ta một chút đồ ăn, vậy những tảng đá vụn này, đều là của ngươi!”

Nghe được lão bản tửu lâu hỏi, Diệp Phong cũng dùng vẻ mặt thành thật giải thích.

? ? ?

Còn mẹ nó có thể ăn xin như thế?

Cái này mẹ nó căn bản chính là gian lận!

Lạc Thiên một bên nghe được lời này của Diệp Phong, kinh hãi đến tròng mắt thiếu chút nữa đãtrừng ra ngoài!

Chỉ cần ta bố thí cho ngươi một chút đồ ăn, hai khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch đều là của ta?

Còn có thể chơi như vậy sao?

Mà lão bản tửu lâu nghe được Diệp Phong giải thích, trên mặt cũng toát ra vẻ giật mình, sau đó là hưng phấn!

Tuy hắn không hiểu đến cùng là chuyện gì xảy ra, nhưng hắn lại hiểu rõ một việc, chính là chỉ cần thỏa mãn yêu cầu của Diệp Phong, vậy hắn có thể đạt được hai khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch kia!

Ba!

Nhìn lão bản tửu lâu nửa ngày không có phản ứng gì, Diệp Phong lần nữa xuất ra một khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch đập lên trên quầy, sau đó thái độ cực kỳ phách lối mà hỏi: “Ta muốn xin chút đồ ăn, ngươi đến cùng có cho hay không!”

“Cho cho cho!”

“Ta cho ngươi đồ ăn ngon nhất trong tửu lâu chúng ta!”

“Mà ta còn cho ngươi cả một vò rượu ngon!”

“Đúng rồi!”

“Nếu còn thiếu cái gì, ngươi cứ việc nói!”

“Ngươi muốn cái gì, ta cho cái đó, mà hết thảy đều sẽ dựa theo yêu cầu của ngươi!”

Nghe được Diệp Phong hỏi, lão bản tửu lâu cũng một mặt nịnh nọt vội vàng trả lời.

“Diệp huynh!!!”

“Ngươi đây là gian lận!”

“Cái này không tính!”

Đúng lúc này, giọng Lạc Thiên bên vang lên.

“Hả?”

“Không tính?”

“Những thức ăn này, đều là ta xin bằng bản lãnh của mình!”

“Dựa vào cái gì không tính?”

Nghe được lời này của Lạc Thiên, Diệp Phong trực tiếp hỏi lại.

“Diệp huynh!”

“Ngươi đây đâu phải dùng bản lĩnh xin ăn!”

“Ngươi đây rõ ràng là đang tiêu tiền giá cao mua lại!”

Nhìn Diệp Phong còn đang giải thích, Lạc Thiên cũng trực tiếp chỉ rõ chân tướng!

“Đánh rắm!”

“Những thức ăn này, đều là ta chủ động bố thí cho hắn!”

“Làm sao đến miệng ngươi, lại biến thành hắn mua bằng giá cao?”

“Lạc Thiên!”

“Ngươi đây không chỉ là mở mắt nói lời bịa đặt, mà ngươi còn làm ô danh thiện lương của quán ta!”

Khi Lạc Thiên vừa nói xong, không đợi Diệp Phong phản bác, lão bản tửu lâu một bên tức hổn hển mắng lớn, bởi vì hắn đã nhìn ra, Diệp Phong và Lạc Thiên có quen biết, tới quán hắn ăn xin, giữa hai người khả năng còn có chút chuyện khác!

Nhưng hắn không cần hiểu, hắn chỉ biết là, nếu như hắn không tranh thủ thời gian giúp Diệp Phong giải thích một chút, vậy ba khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch trước mắt cái này, khẳng định bay mất từ trong tay hắn!

“Lạc huynh!”

“Ngươi nhìn đi, Trương lão bản mới nói, là hắn bố thí cho ta!”

“Cho nên, những thức ăn này chính là ta xin được bằng bản lĩnh!”

Nghe được lời này của lão bản tửu lâu, Diệp Phong cũng nhìn đối phương hài lòng gật đầu, sau đó dùng vẻ mặt đắc ý nói với Lạc Thiên.

“Trương lão bản!”

“Hai người chúng ta đến cùng là ai đang mở mắt nói lời bịa đặt!”

“Phải biết, ta ăn xin ở chỗ ngươi cũng nhiều năm, ta làm sao không thấy ngươi đã cho ta những đồ ăn đắt đỏ kia của tửu lâu?”

“Không phải đều là đồ ăn thừa và cơm thừa sao?”

“Làm sao lại cho hắn loại đãi ngộ này?”

“Đây hết thảy, không phải là bởi vì hắn lấy ra ba khối cực phẩm

Hỗn Độn Tinh Thạch kia sao?”

Nghe được lời này của lão bản tửu lâu, Lạc Thiên cũng cực kỳ tức giận giải thích.

“Lạc huynh!”

“Lời này của ngươi không đúng rồi!”

“Ta chỉ là không cẩn thận mất đi ba khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch, mà Trương lão bản chỉ đúng lúc nhặt được mà thôi!”

“Cho nên, đó là người ta nhặt được, đâu liên quan đến chuyện bố thí cho ta?'

Lúc này, giọng Diệp Phong vang lên.

“A đúng đúng đúng!”

“Ba khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch này, là ta ngoài ý muốn nhặt được trong tửu lâu!”

“Cùng chuyện ta bố thí đồ ăn có liên quan gì!”

“Lạc Thiên!”

“Ngươi cũng đừng vu hãm ta, dù sao, ta bố thí đồ ăn cho những tên khất cái như các ngươi, cũng là phát ra từ nội tâm, vậy cũng bởi vì ta thiện lương!”

Nghe được lời này của Diệp Phong, Trương lão bản cũng ở một bên hùa theo.

Choáng váng!

Nhìn hai người Diệp Phong cùng Trương lão bản một xướng một họa biên lời nói dối, cả người Lạc Thiên đều choáng váng!

Hắn thật sự không nghĩ tới, hai người này vậy mà có thể ở ngay trước mặt hắn đứng biên lời nói dối, đây quả thật là mẹ nó không biết xấu hổ!

Hô!

Thở thật sâu một hơi, Lạc Thiên cũng nỗ lực để cho mình bình tĩnh lại, sau đó mới nhìn Trương lão bản nói: “Trương lão bản, nếu như vậy, vậy ta cũng không muốn những thức ăn thừa kia, ta cũng muốn những đồ ăn đắt đỏ nóng hổi!”

“Không cho!”

Nghe được yêu cầu này của Lạc Thiên, Trương lão bản lại cực kỳ quả quyết cự tuyệt.

“Cái gì!”

“Không cho?”

“Vậy tại sao có thể cho hắn?”

Nghe được lời này của Trương lão bản, Lạc Thiên cũng hai mắt trợn tròn nhìn về phía Trương lão bản hỏi.

“Không vì cái gì!”

“Ta chính là đơn thuần nhìn hắn thuận mắt, cho nên, ta bố thí cho hắn một số đồ ăn tươi mới!”

“Mà ta chính là nhìn ngươi không vừa mắt, cho nên, ta chỉ bố thí cho ngươi cơm thừa canh cặn, nếu ngươi không muốn, có thể không lấy!”

Nghe được Lạc Thiên hỏi, Trương lão bản cũng là cực kỳ cứng rắn lên tiếng nói.

...

Một lát sau!

Bên ngoài góc tường tửu lâu!

“Diệp thiếu gia!”

“Ăn xin không phải ăn xin như thế!”

“Ngươi làm sao có thể không đi theo quy tắc!”

Lúc này, Lạc Thiên ăn cơm thừa canh cặn, nhìn Diệp Phong một bên đang ngoạm miếng thịt lớn uống từng ngụm rượu lớn, trực tiếp lên tiếng mắng đậu đen rau muống, nhưng trong mắt của hắn lại tràn đầy hâm mộ.

“Lạc huynh!”

“Ngươi cũng đừng quản ta ăn xin như thế nào!”

“Chỉ cần ta không vi phạm bên trong yêu cầu đánh cược, thì đó là hợp lý!”

Nghe được lời này của Lạc Thiên, Diệp Phong đắc ý nói.

“Không được!”

“Ngươi cứ chơi như vậy, là khẳng định không được!”

“Chúng ta phải thêm vào một điều kiện, chính là trong ba ngày này, ngươi không thể vận dụng bất kỳ tiền tài gì!”

Chương 1257 - Lạc Thiên sắp bị tức chết. Ta không nói các ngươi chơi như vậy! (2)

Nhìn dáng vẻ Diệp Phong rung đùi đắc ý, Lạc Thiên khá là khó chịu, sau đó trực tiếp bổ sung một điều kiện!

“Khó mà làm được!”

“Trước đó ta đã nhắc nhở ngươi, có yêu cầu gì, nói hết ra khi đó!”

“Sau đó không thể bổ sung!'

“Cho nên, điều kiện bổ sung thêm này của ngươi là thất hứa!”

Nghe được lời này của Lạc Thiên, Diệp Phong trực tiếp cự tuyệt.

Cách đó không xa!

“Ha ha ha!”

“Cười chết ta rồi!”

“Ta biết mà, chủ nhân khẳng định sẽ chơi rất vui!”

“Không phải sao, đánh cược vừa mới bắt đầu, đã chơi cho tên Lạc Thiên kia hoang mang!”

Nhìn hết thảy mọi chuyện, Diệp Tiểu Cước cách đó không xa cũng nhịn không được phá lên cười.

“Đúng rồi!”

“Tiểu Quái tỷ lần này làm sao không tới tham gia náo nhiệt?”

“Chẳng lẽ nàng thật sự sợ rồi?”

Lúc này, Diệp Tiểu Cước bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó liền liên hệ Diệp Tiểu Độc!

Bại Gia phong, Bại Gia môn!

“Ừm?”

“Chủ nhân bên kia chơi rất vui!'

“Để ta đưa Tiểu Quái đi tham gia náo nhiệt?”

Nghe được Diệp Tiểu Cước truyền âm, Diệp Tiểu Độc cũng hứng thú, dù sao, nàng mới vừa đi ra, so với đợi ở chỗ này không có việc gì làm, còn không bằng đi tham gia náo nhiệt!

“Cái gì!!!”

“Đi sang chỗ chủ nhân tham gia náo nhiệt?”

“Đại tỷ, nghe lời khuyên của ta, chúng ta không thể đi!”

“Dù sao, cái danh hào rắm Vương cùng lãng vương hồ sâu thăm thẳm của ta là làm sao mà có, ngươi cũng rõ ràng!”

“Mà nếu chúng ta đi qua đó, không chừng sẽ sảy ra chuyện gì thì sao?”

Nghe được đề nghị của Diệp Tiểu Độc, trong lòng Diệp Tiểu Quái cũng giật mình, sau đó vội vàng khuyên.

“Không quan trọng!”

“Chỉ cần vui vẻ là được rồi!”

“Dù sao, ta ở chỗ đó vì cái rắm mà không xuất hiện thật lâu, bây giờ thật vất vả đi ra, khẳng định phải tìm một chút việc vui mới được!”

Nghe Diệp Tiểu Quái thuyết phục, Diệp Tiểu Độc lại lơ đễnh lên tiếng trả lời.

“Đại tỷ!”

“Cái kia... Vậy ta có thể không đi không?”

Nhìn Diệp Tiểu Độc đã quyết định đi, Diệp Tiểu Quái thăm dò một chút.

“Được rồi!”

“Ngươi đã không muốn đi, vậy ta cũng tuyệt đối không bắt buộc!”

“Có điều, trong khoảng thời gian này ngươi rời đi, ta nuôi mấy tiểu bảo bối, bọn chúng rất nhớ ngươi!”

“Vậy để bọn họ ở lại chơi với ngươi đi!”

Nghe được lời này của Diệp Tiểu Quái, Diệp Tiểu Độc cũng là hơi có vẻ thất vọng nói.

? ? ?

Để mấy tiểu bảo bối ngươi nuôi kia ở lại chơi với ta?

Cái kia mẹ nó là chơi với ta sao?

Là ta bị bọn họ chơi!

Dù sao, đó đều là tiểu bảo bối tâm can của ngươi, nếu ta có một chút chiếu cố không tốt, vậy sau khi ngươi trở lại, không phải sẽ

lột một lớp da của ta sao!

“Được rồi!”

“Cùng với ở chỗ này hầu hạ mấy cái tiểu tổ tông kia, vậy còn không bằng đi ra ngoài chơi!”

“Coi như lại nhiều thêm mấy cái danh hào, vậy cũng hơn so với hầu hạ mấy cái tiểu tổ tông kia!”

Nghĩ đến đây, Diệp Tiểu Quái cho ra quyết định, sau đó nói với Diệp Tiểu Độc: “Đại tỷ, ta vừa mới cẩn thận nghĩ nghĩ, vẫn là theo ngươi đi đi!”

....

Vô Vọng thành, bên ngoài tửu lâu!

“Diệp thiếu gia!”

“Uống nước không?”

“Diệp thiếu gia!”

“Có mệt hay không, muốn không đi vào trong tửu lâu tắm một cái thả lỏng một chút?”

“Diệp thiếu gia!”

“Rượu này có đủ hay không, muốn lại lấy cho ngài một bình nữa không?”

Nhìn tiểu nhị Lạc Dương tửu lâu, một lần lại một lần chạy tới hỏi thăm Diệp Phong có nhu cầu gì, cái này khiến Lạc Thiên hâm mộ đến hai mắt đỏ bừng!

“Tiểu Tống!”

“Không được làm phiền!”

“Trở về nói cho Trương lão bản, nói nếu ta có nhu cầu gì, sẽ đi qua trực tiếp tìm hắn!”

Nhìn tiểu nhị Tiểu Tống lại chạy ra, trước khi đối phương lại hỏi thăm Diệp Phong đã nói.

“Diệp thiếu gia!”

“Ta đã biết!”

“Ta sẽ trở về nói cho lão bản chúng ta biết!”

Nghe được lời này của Diệp Phong, Tiểu Tống cũng sững sờ, sau đó lập tức quay trở về tửu lâu!

“Lạc huynh!”

“Thật sự không nghĩ tới, Trương lão bản này vậy mà thiện tâm như thế!”

“Trách không được bên trong Vô Vọng thành, có nhiều tửu lâu như vậy, mà ngươi lại vẫn cứ đưa ta đi tửu lâu của hắn xin ăn!'

Sau khi Tiểu Tống rời đi, Diệp Phong nhìn về phía Lạc Thiên cười nói.

“Thiện tâm cái rắm!”

“Tất cả tửu lâu trong Vô Vọng thành này, tính tình của hắn xấu nhất!”

“Mà ý của ta, cũng là muốn mượn hắn nhục nhã ngươi một đợt, từ đó để ngươi không kiên trì nổi, thua trận đánh cược, ai có thể nghĩ, ngươi mẹ nó vậy mà không ra bài theo khuôn sáo!”

Nghe được Diệp Phong nói lời này, Lạc Thiên cũng mắng to trong lòng.

“Diệp thiếu gia!”

“Từ giờ trở đi, ngươi tốt nhất vẫn là cẩn thận một chút thì tốt hơn!”

“Bởi vì ngươi bỗng nhiên lấy ra ba khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch, lại thêm ngươi còn che giấu tu vi, người trong mắt ngươi là

đại thiện nhân kia, không chừng sẽ sinh ra ý nghĩ giết người đoạt bảo!"

Lúc này, Lạc Thiên bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó giống như cười mà không phải cười nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nhắc nhở.

"Cái gì!"

"Thật sao?"

"Hắn thật sự sẽ sinh ra loại ý nghĩ này sao?"

"Vậy ba khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch, có phải hơi ít hay không?"

"Nếu không, ta lại đưa cho hắn một trăm khối?"

Nghe được nhắc nhở của Lạc Thiên, trong nháy mắt Diệp Phong trở nên hưng phấn.

? ? ?

Ba khối hơi ít?

Muốn đưa qua thêm một trăm khối?

Thế nào, ngươi sợ đối phương sẽ không nảy ra suy nghĩ giết người đoạt bảo thật sao?

Nghe được lời này của Diệp Phong, đặc biệt là nhìn đến dáng vẻ hưng phấn của Diệp Phong lúc này, cái này khiến Lạc Thiên như đấm vào không khí, bởi vì hắn cảm giác, Diệp Phong giống như rất chờ mong đối phương sẽ làm như vậy!

Một bên khác!

Bên trong Lạc Dương tửu lâu!

"Lão bản!"

"Trong tay tên ăn mày kia, vậy mà có cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch!"

“Vậy trong tay của hắn, không phải sẽ vẫn còn có bảo bối!”

“Ngươi xem sau khi trời tối, chúng ta muốn hay không thịt hắn...”

Lúc này, quản gia tửu lâu nói đến đây, trực tiếp làm ra một động tác cắt cổ!

“Ngôn quản gia!”

“Không thể!”

“Diệp thiếu gia này, hắn căn bản không phải là khất cái!”

Chương 1258 - Làm sao phá Thất Thải Đạo Liên? Để cho Lạc Thiên ăn hết?

“Tuy ta không hiểu, tại sao hắn muốn giả làm khất cái, lăn lộn một chỗ cùng Lạc Thiên!”

“Nhưng chỉ bằng hắn có thể tiện tay lấy ra ba khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch, cũng đủ để chứng minh, hắn không phải người bình thường!”

“Cho nên, chúng ta tốt nhất không nên đi trêu chọc hắn, nếu không, ta sợ chúng ta chết cũng không biết là chết như thế nào!”

Nhìn động tác cắt cổ của Ngôn quản gia, Trương lão bản cũng giật nảy mình, sau đó vội vàng nói ra ý nghĩ của mình.

...

Bên ngoài tửu lâu!

“Đợi chút!”

“Thất Thải Đạo Liên đổi mới hôm nay, ta còn chưa bắt đầu phá đâu? A!”

Lúc này, Diệp Phong nghĩ đến cái gì đó, sau đó bắt đầu trầm tư.

“Đinh! Kí chủ, phải phá một vạn gốc Thất Thải Đạo Liên, thật ra là một chuyện vô cùng đơn giản, chỉ cần ngươi lấy tất cả hạt sen bảy màu trên Thất Thải Đạo Liên cho Lạc Thiên ăn hết, vậy coi như là phá của!”

Ngay khi Diệp Phong cúi đầu trầm tư, tiếng hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu của hắn.

Hả?

Lấy tất cả hạt sen bảy màu trên Thất Thải Đạo Liên cho Lạc Thiên ăn hết, coi như phá của?

Đây là vì cái gì?

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cũng là toát ra một sắc mặt không hiểu, sau đó hỏi: “Hệ thống, vì sao cho Lạc Thiên ăn hết, coi như phá của?”

Oanh!

Diệp Phong dứt lời, một cỗ tin tức xa lạ hiện lên trong đầu của hắn.

“Mẹ nó!”

“Lạc Thiên này quả thực cũng là cái thiên tài toàn năng!”

“Luyện đan, luyện khí, phù lục, trận pháp..., mọi thứ đều tinh thông!

“Mà thiên tư, ngộ tính, đạo tượng, tư chất, cũng đều đạt đến trình độ đỉnh phong!”

“Cho nên, tu luyện mạnh lên đối với hắn mà nói đơn giản tựa như ăn cơm uống nước, mà hắn cũng bởi vì nguyên nhân này, dần dần đối bất luận cái gì đều mất đi hứng thú, sau cùng trực tiếp lựa chọn làm tên ăn mày, hoàn toàn nằm ngửa!”

Biết được tình huống có quan hệ với Lạc Thiên, trên mặt Diệp Phong cũng toát ra vẻ khiếp sợ, hắn không nghĩ tới, Lạc Thiên vậy mà yêu nghiệt đến trình độ như vậy!

“Chờ một chút!”

“Tình huống của Lạc Thiên này, tại sao ta cảm giác khá giống lão thất nhỉ?”

Lúc này, trong đầu Diệp Phong, bỗng nhiên vang lên câu hình dung của Diệp Tiểu Độc đối với lão thất!

“Được rồi!”

“Khá giống!”

“Có điều, lấy trạng thái vô dục vô cầu này của Lạc Thiên, vậy nếu ăn hết những Thất Thải Đạo Liên này, hoàn toàn chính xác xem như phá của, bởi vì hắn bây giờ đã không muốn càng thêm ưu tú!”

“Thậm chí có thể nói, hắn bây giờ đã đến một loại tầng thứ vô địch quá tịch mịch!”

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp nhìn sang Lạc Thiên.

“Hả?”

“Chuyện gì xảy ra!”

“Tại sao ta cảm giác, ánh mắt Diệp thiếu gia nhìn ta, có chút không thích hợp?”

Lúc này, Lạc Thiên chú ý tới Diệp Phong đang dùng một loại ánh mắt khác thường nhìn mình, không biết vì sao, hắn không hiểu cảm thấy có một chút bất an!

“Không được!”

“Đã thật nhiều năm ta không có loại cảm giác này!”

“Lúc đó ở loại tình huống này, ta nhất định phải đoán một quẻ cho Diệp thiếu gia, ta phải nhìn xem, hắn đến cùng muốn làm gì!”

Nghĩ tới đây, Lạc Thiên bắt đầu thôi diễn!

Một lát sau!

“Không có khả năng!!!”

“Cái này tuyệt đối không có khả năng!”

“Vì sao ta cái gì cũng nhìn không ra?”

Sau khi Lạc Thiên thôi diễn một phen, phát hiện chuyện có liên quan với Diệp Phong, cái gì cũng không xem được, trực tiếp dùng một loại sắc mặt khó có thể tin nhìn sang hướng Diệp Phong!

“Tiểu tử này!”

“Hẳn là đã nhận ra cái gì, nếu không, sẽ không bỗng nhiên thôi diễn vận mệnh của ta!”

“Có điều, cũng coi như hắn có vận khí tốt!”

“Nếu không phải bởi vì ta muốn thu hắn làm đệ tử thân truyền, ta vừa mới rồi đã trực tiếp sử dụng công năng sát độc, chơi hắn một vố!'

Nhìn Lạc Thiên đang dùng một loại thần sắc khó có thể tin nhìn mình, Diệp Phong cũng là gật đầu cười với đối phương!

???

Ta chẳng những không bói được bất cứ tin gì trên người hắn!

Ngược lại còn bị hắn phát hiện?

Tên này rốt cuộc là ai!

Nhìn Diệp Phong bỗng nhiên nhẹ gật đầu với mình, Lạc Thiên biết, vừa rồi mình thôi diễn, đã bị đối phương đã nhận ra!

“Có ý tứ!”

“Thật sự là rất có ý tứ!”

“Ta đã rất lâu, không sinh ra hứng thú đối với người nào đó, chuyện nào đó hoặc cái gì đó!”

“Loại cảm giác này, thật là khiến người ta u mê!”

Sau khi giật mình, Lạc Thiên dần dần toát ra một vệt vẻ hưng phấn!

Mà Diệp Phong phát hiện tình huống này, ngược lại lại thấy hoang mang, bởi vì hắn không hiểu, tại sao đối phương lại bỗng nhiên hưng phấn.

“Được rồi!”

“Mặc kệ tiểu tử này!”

“Ta phải suy nghĩ một chút, hạt sen bảy màu trên Thất Thải Đạo Liên này, làm như thế nào để ăn!”

Lúc này, Diệp Phong cũng không suy nghĩ thêm tình huống Lạc Thiên nữa, mà chính là cúi đầu trầm tư.

Một lát sau!

“Ồ!”

“Hình dáng hạt sen bảy màu, có chút giống hạt bắp ở kiếp trước!”

“Vậy có phải hay không ta có thể coi nó thành hạt bắp, sau đó nghĩ biện pháp cho nổ thành bắp rang?”

Khi Diệp Phong kiểm tra hình dáng hạt sen bảy màu trên Thất Thải Đạo Liên một hồi, một ý nghĩ thú vị bỗng nhiên hiện lên trong đầu của hắn.

“Hệ thống!”

“Hạt sen bảy màu này có thể nổ thành hoa hạt sen bảy màu hay không?”

“Còn nữa, nếu có thể nổ thành hoa hạt sen bảy màu, vậy một tia Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí ẩn chứa bên trong sẽ không bị ảnh hưởng chứ?”

Sau đó, Diệp Phong hỏi hệ thống.

“Đinh! Kí chủ, hạt sen bảy màu có thể nổ thành hoa hạt sen bảy

màu, mà một tia Tiên Thiên Hỗn Độn chi khí ẩn chứa bên trong cũng sẽ không phải chịu ảnh hưởng, mà muốn hoàn thành thao tác này, chỉ cần một Oanh Thiên Đan đặc chế cùng một vật chứa đặc thù là được!"

Khi Diệp Phong vừa nói, tiếng nói hệ thống trực tiếp vang lên trong đầu của hắn.

Hả?

Ý nghĩ này có thể thực hiện?

Mà chỉ cần một Oanh Thiên Đan đặc chế cùng một vật chứa đặc thù là được rồi?

Đây chẳng phải là nói, chỉ cần ta tìm tới một người nã pháo, là có thể lập tức mở sạp!

Nghe được câu trả lời của hệ thống, trên mặt Diệp Phong cũng là toát ra vẻ hưng phấn, mà trong đầu của hắn, rất nhanh đã hiện lên bóng người Diệp Tiểu Quái!

Trong bóng tối!

"Ổn!"

Chương 1259 - Ma trảo của Diệp Phong, lại hướng về phía Diệp Tiểu Quái.

"Lần tham gia náo nhiệt này, tuyệt đối ổn!"

"Dù sao, chủ nhân chỉ đang trải nghiệm sinh hoạt khất cái, cho dù hắn chơi như thế nào, cũng sẽ không nhấc lên quan hệ cùng ta!"

"Lần này, rốt cục có thể an tâm xem cái náo nhiệt!"

Lúc này, Diệp Tiểu Quái tới đây, nhìn thấy tình huống trước mắt, cũng là thở ra một hơi thật dài, sau đó cười tự nói.

"Tiểu Cước nói!"

“Chỉ cần đưa Tiểu Quái tới, thì tuyệt đối sẽ có chuyện hay sảy ra!”

“Mà hắn, cũng coi loại tình huống này là định luật Tiểu Quái!”

“Có điều, không biết hắn nói có đúng hay không!'

Lúc này, Diệp Tiểu Độc đứng ở một bên, cũng nhìn thoáng qua Diệp Tiểu Quái đứng bên cạnh, sau đó thì tràn ngập mong đợi nói.

Một bên khác!

“Lạc huynh!”

“Ta có một cái đề nghị nho nhỏ!”

“Đúng trong ba ngày này, chỉ cần ngươi chịu ăn ba loại đồ ăn ta đưa cho ngươi, ta sẽ đồng ý với ngươi, sau đó trong khi xin ăn, ta sẽ không sử dụng cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch!”

“Không biết Lạc huynh đối với đề nghị này, phải chăng cảm thấy hứng thú?”

Lúc này, Diệp Phong một mặt cười xấu xa nhìn về phía Lạc Thiên nói ra ý nghĩ của mình.

“Ừm?”

“Ăn ba loại đồ ăn ngươi đưa ta!”

“Ngươi sẽ không dùng cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch?”

“Diệp thiếu gia!”

“Đề nghị này của ngươi quá kì quái, ta làm sao cảm giác được có bẫy nhỉ?”

Nghe được đề nghị kỳ quái này của Diệp Phong, Lạc Thiên cũng khẽ nhíu mày nói.

“Có bẫy?”

“Ta chỉ muốn mời ngươi ăn một chút gì đó mà thôi, cái này có thể gian dối gì?”

“Vậy nếu ngươi thật sự không yên lòng, ta cũng có thể thêm một số lời hứa hẹn!”

“Ta cam đoan, mời ngươi ăn ba loại đồ ăn này, không phải là đồ ăn vô cùng khó ăn, cũng sẽ không có kịch độc, tóm lại, tuyệt đối sẽ không tạo thành bất cứ thương tổn gì đối với thân thể của ngươi!”

“Như vậy, ngươi cũng có thể yên tâm chứ!”

Nhìn thấy Lạc Thiên một mặt cẩn thận, Diệp Phong cũng là mặt lộ vẻ bất đắc dĩ lên tiếng bảo đảm.

“Tốt!”

“Diệp thiếu gia đều bảo đảm như thế!”

“Vậy đề nghị này, ta nhận!”

Nghe được Diệp Phong cam đoan, sau khi Lạc Thiên trầm tư một chút, cũng trực tiếp đồng ý, bởi vì hắn không muốn thua cược, mà muốn thắng cược, vậy nhất định phải cấm Diệp Phong dùng cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch!

Mà Diệp Phong cũng chỉ muốn cho hắn ăn ba loại đồ ăn mà thôi, hắn cảm giác, đối phương không cần thiết phải gây ra chuyện gì!

Đương nhiên, điểm quan trọng nhất, là hắn đối với mình có lòng tin tuyệt đối, dù sao hắn cũng là cửu kiếp Hỗn Độn Chi Tổ!

“Tốt!”

“Vậy trước hết ta để cho thủ hạ đi chuẩn bị cho ngươi loại đồ ăn thứ nhất!”

Nói xong, Diệp Phong đi về hướng Diệp Tiểu Cước cách đó không xa.

“Chủ nhân!”

“Có cần ta làm gì sao?”

Nhìn Diệp Phong đi tới, Diệp Tiểu Cước cũng vội vàng hỏi.

“Tiểu Cước!”

“Bên trong viên Hỗn Độn giới, chứa một vạn gốc Thất Thải Đạo Liên!”

“Mà bên trong một cái Hỗn Độn giới khác này, thì chứa mấy khỏa đan dược đặc thù và mấy vật chứa cái đặc thù!”

“Mà ngươi cần cần phải làm là, giao hai cái Hỗn Độn giới này cho Tiểu Quái!”

Nghe được Diệp Tiểu Cước hỏi, Diệp Phong trực tiếp đưa hai cái Hỗn Độn giới trong tay tới, đồng thời cũng nói rõ tình huống với Diệp Tiểu Cước!

“Ha ha ha!”

“Ta biết mà!”

“Chỉ cần Tiểu Quái tỷ đến tham gia náo nhiệt, vậy tuyệt đối sẽ phát động định luật Tiểu Quái!”

“Mà đại tỷ mới vừa rồi không nhưng phải rất tin tưởng sao!”

“Lúc này, dù sao nàng cũng nên tin tưởng!”

Nghe được lời này của Diệp Phong, lại nhìn hai cái Hỗn Độn giới trong tay một chút, Diệp Tiểu Cước cũng lộ vẻ mặt hưng phấn tự nói.

Trong bóng tối!

“Mẹ nó!”

“Không phải đâu!”

“Chủ nhân đang trải nghiệm quá trình sinh hoạt khất cái, tùy tiện chơi một chút mà có thể kéo ta vào?”

Nhìn Diệp Tiểu Hắc đang cầm hai cái kia Hỗn Độn giới bay tới phía mình, Diệp Tiểu Quái cảm giác cả người đều muốn điên rồi, nàng thật sự không nghĩ tới, mình vừa mới đến nơi này, đã nằm

cũng trúng đạn!

“Xuất hiện rồi!”

“Tiểu Cước nói tới định luật Tiểu Quái, vậy mà thật sự xuất hiện!”

“Đây quả thật là quá thần kỳ!”

Mà Diệp Tiểu Độc nhìn đến tình huống này, trên mặt cũng toát ra vẻ giật mình, nàng không nghĩ tới, Diệp Tiểu Cước nói định luật Tiểu Quái, vậy mà thật sự xuất hiện!

Cùng lúc đó, một cỗ tin tức xa lạ cũng hiện lên trong đầu Diệp Tiểu Quái.

“Mẹ nó! ! !”

“Viên đan dược đặc thù này, vậy mà có thể cho ta mở pháo mang theo lực lượng hỏa thuộc tính!”

“Mà ta cần cần phải làm là, không ngừng nã pháo vào trong thùng đặc biệt, từ đó nổ hạt sen bảy màu thành hoa hạt sen bảy màu?”

“Chủ nhân sao lại muốn chơi như thế!”

Khi Diệp Tiểu Quái xem rõ ràng việc mình phải làm, trực tiếp trợn tròn mắt kinh hô!

“Cái gì!”

“Pháo nổ có lửa!'

“Sau đó, mượn dùng vật chứa đặc thù, nổ hạt sen bảy màu thành hoa hạt sen bảy màu?”

Nghe được tiếng Diệp Tiểu Quái kinh hô, Diệp Tiểu Độc một bên cũng là toát ra vẻ giật mình, nàng cũng không nghĩ tới, lần này Diệp Phong chơi, vậy mà tàn bạo như thế!

Mà nàng còn rất ngạc nhiên một điểm, đó chính là, nổ thành hoa hạt sen bảy màu, còn có thể ăn sao?

“Không được!”

“Nơi này quá nguy hiểm!”

“Ta phải tranh thủ thời gian chạy biến!'

Sau đó, Diệp Tiểu Độc ý thức được cái gì, không có chút gì do dự, trực tiếp xé mở một vết nứt không gian, mà sau khi tiến vào vết nứt không gian, nàng mới la lớn với Diệp Tiểu Quái: “Nhị muội, ta phải trở về trông những tên kia, không ở lại đây giúp ngươi được!”

? ? ?

Ngươi đưa ta tới!

Sau đó, ta lọt hố, ngươi lại chạy?

Ngươi còn có thể bớt sống chó một chút sao?

Nghe nói như thế, lại nhìn Diệp Tiểu Độc đã chạy mất tăm, trên mặt Diệp Tiểu Quái cũng trong nháy mắt đen sì!

“Đại tỷ!”

“Ngươi đã bất nhân, vậy cũng đừng trách ta bất nghĩa!”

Sau đó, khóe miệng Diệp Tiểu Quái hiện lên ý cười, trực tiếp bay về hướng Diệp Phong.

Bên ngoài khách điếm!

“Chủ nhân!”

“Hạt sen bảy màu quá nhiều!”

“Nếu một mình ta nổ, vậy rất tổn thời gian, có thể sẽ khá lâu!”

“Cho nên, ta muốn tìm người trợ giúp!”

Sau khi đi tới trước mặt Diệp Phong, Diệp Tiểu Quái trực tiếp nói thẳng ý đồ đến đây!

“Ừm!”

Chương 1260 - Các ngươi không thể đối đãi với người thừa kế của ta như thế.

“Cũng đúng!”

“Vậy ngươi muốn tìm ai giúp?”

Nghe được lời này của Diệp Tiểu Quái, Diệp Phong cũng nhẹ gật đầu, sau đó lên tiếng hỏi.

“Chủ nhân!”

“Ta muốn cho đại tỷ tới giúp ta!”

“Dù sao, nàng mới vừa đi khỏi đây, vừa khéo người đầu tiên nghĩ tới khẳng định là nàng a, nếu không nàng khẳng định sẽ tức giận!”

Nghe được Diệp Phong hỏi, Diệp Tiểu Quái cũng thành thật trả lời.

“Được!”

“Vậy ngươi trước tiên ngươi đi tìm vị trí đi!”

“Ta sẽ để để Diệp Tiểu Độc tới giúp ngươi!”

Nghe được lời này của Diệp Tiểu Quái, Diệp Phong cũng là trực tiếp đồng ý.

Bại Gia phong, Bại Gia môn!

“Xong rồi!”

“Nha đầu Tiểu Quái kia, kéo ta xuống nước!”

“Lúc này tốt rồi, mọi người cùng nhau nổ đi!”

Đạt được mệnh lệnh của Diệp Phong, Diệp Tiểu Độc vừa mới trốn về đến, cũng cười khổ nói.

“Chờ một chút!”

“Ba tỷ muội bại gia chúng ta, chính là tỷ muội tốt có phúc chính mình hưởng, gặp nạn cùng nhau gánh!”

“Vậy ta và nhị muội đều đã như vậy, sao tứ muội lại chỉ lo thân mình!”

Nghĩ đến đây, Diệp Tiểu Độc xé mở vết nứt không gian, lần nữa quay trở về Vô Vọng thành, sau đó tìm Diệp Phong trước tiên, xin gọi cả Diệp Tiểu Đường đến giúp đỡ!

“Được thôi!”

“Dù sao các ngươi đều là nữ!”

“Vậy tụ cùng một chỗ nổ nổ nổ, cũng sẽ không có gì không ý tứ!”

Nghe được điều thỉnh cầu này của Diệp Tiểu Độc, đầu tiên Diệp Phong trầm tư một chút, sau đó liền trực tiếp đồng ý.

“Mẹ nó!”

“Diệp thiếu gia này rốt cuộc là ai!”

“Vậy mà bên người dẫn theo nhiều hộ đạo giả như vậy!”

“Mà lại, một người xinh đẹp hơn một người!”

Lúc này, Lạc Thiên một bên nhìn thấy hai người Diệp Tiểu Quái cùng Diệp Tiểu Độc liên tiếp đến tìm Diệp Phong, trên mặt cũng toát ra vẻ hâm mộ!

Một bên khác!

“Các ngươi đều bị điên rồi!”

“Những người còn lại đều ở Hỗn Độn giới này sống phóng túng, còn ta ở thượng giới chỉ đạo chủ mẫu tu luyện!”

“Sau đó, các ngươi không bẫy bọn hắn, ngược lại thì nhìn ta chằm chằm để bẫy?”

“Các ngươi còn là người hay không!”

Sau khi Diệp Tiểu Đường bị gọi đến, khi biết được chuyện mình phải làm, trực tiếp nhìn về phía Diệp Tiểu Độc và Diệp Tiểu Quái chửi ầm lên!

“Tứ muội!”

“Ngươi xem ngươi nói gì này!”

“Không phải chúng ta sợ ngươi vẫn luôn chỉ đạo chủ mẫu tu luyện quá mức nhàm chán, cho nên gặp được chuyện hay như thế, người đầu tiên chúng ta nghĩ đến là ngươi!”

“Cho nên, chúng ta làm như thế, cũng là vì tốt cho ngươi!”

Nghe Diệp Tiểu Đường mắng to, Diệp Tiểu Độc lại lơ đễnh thêu dệt vô cớ.

“Tứ muội!”

“Đại tỷ nói rất đúng!”

“Chúng ta cũng là vì tốt cho ngươi!”

“Không phải vậy, cơ hội tốt như thế, chúng ta đã sớm cho người khác!”

Lúc này, Diệp Tiểu Quái một bên cũng cười hùa theo.

? ? ?

Còn mẹ nó vì tốt cho ta?

Các ngươi là làm sao có thể nói ra những lời này?

Mặt mũi đâu?

Không cần nữa?

Nghe được lời này của hai người, Diệp Tiểu Đường tức đến run người!

Một lát sau!

“Đại tỷ, nhị tỷ!”

“Cái đồ chơi này dùng như thế nào?”

“Chẳng lẽ trực tiếp ngồi vào rồi nổ?”

Nhìn miệng bình cao đến hai mét trước mắt, lại vừa khéo có thể nhét vào một miếng thịt lớn, Diệp Tiểu Đường cũng hoang mang nhìn về phía hai người lên tiếng hỏi.

“Tứ muội!”

“Cái này... Cái này làm như thế nào đây!”

“Nếu hai người không muốn ngồi lên, vậy đặt bình sắt nằm xuống, sau đó đứng đó chặn miệng bình rồi nã rắm cũng được!”

Nghe được Diệp Tiểu Đường hỏi, Diệp Tiểu Độc cũng một mặt khó xử giải thích rõ, bởi vì nàng cũng không nghĩ tới, vật chứa đặc thù cho hoa hạt sen bảy màu, vậy mà lại là một cái vật chứa đặc thù như vậy!

Không gian nào đó!

“Dừng tay... Không phải, làm cái rắm!”

“Các ngươi không thể làm như thế với người thừa kế của ta!”

Lúc này, khi lão thất chú ý tới tình huống này, cũng sắc mặt sụp đổ hô to!

Một bên khác!

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo ba tiếng nổ, tiếng lốp bốp từ bên trong bình sắt lớn vang lên!

"Đại tỷ!"

"Nhị tỷ!"

"Ta cảm cảm thấy dáng vẻ mình bây giờ thật là mất mặt!"

Lúc này, Diệp Tiểu Đường ngồi trên miệng bình sắt lớn dùng hai tay bụm mặt lên tiếng nói.

"Tứ muội!"

"Một pháo hai pháo có chút xấu hổ!"

"Ba pháo bốn pháo chậm chạp chấp nhận!"

"Năm pháo sáu pháo dần dần thích ứng!"

"Bảy pháo tám pháo buông thả bản thân!"

"Cho nên, chuyện chúng ta cần làm bây giờ chính là không ngừng nã pháo, cuối cùng nã ra một cuộc sống mới!"

Nghe được Diệp Tiểu Đường nói như vậy, Diệp Tiểu Độc cũng gượng cười an ủi.

"Đại tỷ!"

"Chúng ta thích ứng thì cần nã nhiều pháo!"

"Như vậy thì vấn đề tới rồi!"

"Chúng ta nã như thế thì thật sự có thể biến Thất Thải Liên Tử băng thành Thất Thải Liên Tử Hoa sao?"

Lúc này, giọng nói của Diệp Tiểu Quái cũng vang lên bên cạnh.

"Nhị muội!"

"Chúng ta cứ nã pháo, còn những chuyện khác thì giao cho ý trời đi!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Diệp Tiểu Độc cũng lên tiếng đáp lại.

"Quá lớn!"

"Chủ nhân chơi quá lớn!"

"Những hành vi phá của cổ quái kỳ lạ này sao hắn lại có thể nghĩ

ra được!"

"Đây hoàn toàn không phải là tư duy mà một người bình thường nên có!"

Dỗ dành Diệp Tiểu Quái và Diệp Tiểu Đường xong, Diệp Tiểu Độc cũng gượng cười tự nói.

Bên ngoài quán rượu!

"Lạc huynh!"

"Tiếp theo, chúng ta có chuyện gì phải làm không?"

Lúc này, Diệp Phong cũng cảm thấy có chút nhàm chán sau đó quay qua nhìn Lạc Thiên lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Không có việc gì!"

"Chúng ta là tên ăn mày, như vậy thì ăn no thì ngủ, ngủ xong lại ăn, có thể sống một ngày là một ngày a!"

Nghe được Diệp Phong hỏi ra vấn đề kỳ quái như vậy, Lạc Thiên cũng thuận miệng đáp lại.

? ? ?

Ăn no thì ngủ, ngủ xong lại ăn?

Mẹ nó, như vậy cũng quá nhàm chán!

Nghe được Lạc Thiên trả lời như vậy, Diệp Phong cũng có chút thất vọng, bởi vì nếu như để hắn trải qua ba ngày như vậy thì chắc chắn hắn sẽ bị điên!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, ban thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch *3, ban thưởng Phong Nguyệt Đạo Táng Hoa *100 gốc, ban thưởng Lôi Minh Chi Diệp *100 lá!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở phát thưởng của hệ thống bỗng

nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

Hả?

Chương 1261 - Các ngươi không thể đối đãi với người thừa kế của ta như thế. (2)

Chuyện gì xảy ra?

Lạc Thiên còn chưa có ăn Thất Thải Đạo Liên đâu!

Vậy sao còn hoàn thành nhiệm vụ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay đâu?

Nghe được tiếng thông báo phát thưởng bỗng nhiên vang lên ở trong đầu, Diệp Phong cũng lộ vẻ mộng bức.

"Đinh! Túc chủ, bởi vì sản phẩm bại gia hôm nay Thất Thải Đạo Liên đã bị băng thành Thất Thải Liên Tử Hoa, mà hành vi như vậy bị hệ thống xác định là hành vi phá của cho nên nhiệm vụ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay xem như sớm hoàn thành!"

Ngay lúc Diệp Phong nghi hoặc, giọng nói của hệ thống lại vang lên ở trong đầu hắn một lần nữa.

Hả?

Mẹ nó, như vậy cũng được?

Nghe được hệ thống giải đáp thắc mắc, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó nhếch miệng nở nụ cười.

"Chủ nhân!"

"Đều. . . đều băng xong!"

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Độc cũng từ đằng xa đi tới, khi nàng đi tới trước mặt Diệp Phong, sắc mặt đỏ bừng đưa một cái Hỗn Độn giới cho Diệp Phong, sau đó nhanh chóng thoát đi nơi này!

Hả?

Không phải chỉ là băng bắp rang thôi sao, sao còn thẹn thùng đây?

Nhìn thấy Diệp Tiểu Độc sắc mặt đỏ bừng thoát đi nơi này, Diệp Phong cũng cười lắc đầu, sau đó cầm Hỗn Độn giới đi tới chỗ Lạc Thiên.

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ phá của ngẫu nhiên, mời túc chủ lấy phương thức phá sản, tổ chức một trận giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày ở Vô Vọng Thành, yêu cầu một, người tham gia giải thi đấu nhất định phải đạt tới bảy mươi phần trăm tổng số người trong Vô Vọng Thành. Yêu cầu hai, tuyển thủ có thể kiên trì ba ngày nhân số nhất định phải đạt tới bảy mươi phần trăm nhân số dự thi, nhiệm vụ thành công, ban thưởng ngẫu nhiên đột phá cảnh giới, ban thưởng một lượng lớn mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, nhiệm vụ thất bại, không trừng phạt, thời gian nhiệm vụ, ba ngày!"

Ngay lúc Diệp Phong đang đi tới chỗ Lạc Thiên, tiếng tuyên bố nhiệm vụ của hệ thống bỗng nhiên vang lên từ trong đầu của hắn.

Hả?

Hệ thống cũng quá tốt rồi chứ!

Biết ta nhàm chán!

Cho nên lập tức tuyên bố nhiệm vụ phá của tổ chức giải thí đấu trải nghiệm làm tên ăn mày!

Hơn nữa!

Nhiệm vụ phá của này vẫn rất có tính khiêu chiến!

Nghĩ đến người toàn thành đều mặc trang phục ăn mày, sau đó ăn xin trong thành, cảnh tượng thú vị này khiến cho Diệp Phong cũng nhịn không được bật cười, bởi vì hắn cảm thấy cảnh tượng đó tuyệt đối sẽ rất là đặc sắc!

"Bây giờ!"

"Trên người của ta đã có hai cái nhiệm vụ có thể thu được một lượng lớn mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!"

"Cái thứ nhất, chính là trong vòng ba ngày, lấy phương thức phá sản thu Lạc Thiên làm đệ tử thân truyền!"

"Cái thứ hai chính là trong vòng ba ngày, hoàn thành nhiệm vụ phá của tương đối thú vị này!"

"Mà trước mắt mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch ta góp nhặt được đã đạt đến hai mươi bảy, cũng không biết khi hoàn thành hai nhiệm vụ này, có thể xung kích đến năm mươi cái hay không!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong cũng không nghĩ nhiều nữa, tiếp tục đi tới chỗ Lạc Thiên, mặc dù nhiệm vụ lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay đã hoàn thành nhưng dù sao Thất Thải Liên Tử Hoa đã băng xong, không cho Lạc Thiên ăn, hắn sẽ lỗ chết!

Dù sao, lúc trước hắn đã tăng thêm một điều kiện với Lạc Thiên, đó chính là Lạc Thiên ăn ba món ăn của hắn mà hắn thì sẽ không sử dụng cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch!

"Lạc huynh!"

"Còn nhớ rõ trước đó chúng ta bổ sung thêm điều kiện sao?"

"Bây giờ, món ăn thứ nhất ta đã chuẩn bị xong cho ngươi!"

"Mà ngươi cần cần phải làm là ăn hết chúng nó!"

Khi Diệp Phong đi tới trước mặt Lạc Thiên, trực tiếp nói thẳng ra ý đồ đến, đồng thời cũng đưa cái Hỗn Độn giới trong tay tới!

Hả?

Món ăn thứ nhất sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên cũng có chút hiếu kỳ nhận lấy Hỗn Độn giới, sau đó phóng thần thức ra kiểm tra.

"Ngọa tào! ! !"

"Đây là cái gì a!"

"Sao lại nhiều như vậy?"

Nhưng mà khi Lạc Thiên nhìn thấy lít nha lít nhít Thất Thải Liên Tử Hoa ở trong Hỗn Độn giới thì trên mặt cũng lộ ra vẻ chấn kinh!

"Không đúng!"

"Số đồ ăn ở trong Hỗn Độn giới này sao ta thấy nó giống như Thất Thải Liên Tử trên Thất Thải Đạo Liên thế?"

Sau khi hết khiếp sợ, Lạc Thiên chú ý tới tình huống này, nhưng mà hắn cũng không dám xác định, dù sao Thất Thải Liên Tử Hoa là dáng vẻ sau khi Thất Thải Liên Tử bạo thể!

"Nếu không!"

"Ta nếm thử một hạt trước?"

Vì nghiệm chứng phỏng đoán của mình, Lạc Thiên lấy một hạt Thất Thải Liên Tử Hoa ra để vào trong miệng!

Trừng!

Theo một cỗ Tiên Thiên Hỗn Độn Chi Khí xuất hiện ở trong cơ thể hắn, Lạc Thiên hai mắt trợn tròn, ngốc ngay tại chỗ!

"Đáng chết!"

"Đúng là Thất Thải Liên Tử!"

"Hơn nữa, bên trong cái Hỗn Độn giới này còn có nhiều Thất Thải Liên Tử như vậy, đây là lấy được từ bao nhiêu gốc Thất Thải Đạo Liên a!"

Sau khi tỉnh táo lại, Lạc Thiên trên mặt lộ ra vẻ không tin nổi nhìn Diệp Phong, bởi vì Thất Thải Đạo Liên này cho dù là thời kỳ cường thịnh nhất của Hỗn Độn Giới cũng là một trong số bảo vật đỉnh cấp cực kỳ thưa thớt!

……...

"Lạc huynh!"

"Cái thứ rác rưởi này ngươi cũng biết?"

Nhìn thấy Lạc Thiên dùng ánh mắt khó có thể tin mà nhìn mình, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên hỏi thăm.

? ? ?

Thứ rác rưởi?

Mẹ nó ngươi gọi Thất Thải Đạo Liên là thứ rác rưởi?

Bên trong nó ẩn chứa Tiên Thiên Hỗn Độn Chi Khí cực kỳ mạnh mẽ a!

Mà Tiên Thiên Hỗn Độn Chi Khí đó, nếu như dung hợp vào Hỗn Độn chi hải bên trong cơ thể của người tu đạo, như vậy Hỗn Độn chi lực sẽ xảy ra thay đổi về chất!

Nghe được Diệp Phong gọi bảo vật mạnh mẽ như thế là thứ rác rưởi, khóe miệng Lạc Thiên mất khống chế bắt đầu co rút.

"Diệp thiếu!"

"Thất Thải Liên Tử này cũng không phải là thứ rác rưởi!"

"Cho nên người hãy tranh thủ cất đi!"

"Hơn nữa ta phải nói cho ngươi biết một chuyện, đừng nói là nhiều Thất Thải Liên Tử như vậy, cho dù ngươi chỉ lấy một hạt Thất Thải Liên Tử ra thì cũng có thể khiến cho bên ngoài xảy ra một trận chém giết điên cuồng!

Chương 1262 - Ai mà chưa từng trải nghiệm cảm giác vô địch? Ngươi đang khi dễ ai đó?

"Bởi vì bên trong Thất Thải Liên Tử ẩn chứa Tiên Thiên Hỗn Độn Chi Khí, uy lực của nó tương đối kinh khủng!"

Sau khi cố gắng để cho mình bình tĩnh lại, Lạc Thiên đưa Hỗn Độn giới trong tay cho Diệp Phong, đồng thời cũng giải thích rõ cho hắn biết.

"Lạc huynh!"

"Có thể cái thứ rác rưởi này là bảo vật trong mắt của ngươi!"

"Nhưng trong mắt của ta, nó chính là thứ rác rưởi!"

"Cho nên ta sẽ không thu hồi lại!"

"Mà ngươi, phải ăn hết chúng nó mới được!"

Nghe được Lạc Thiên nói như vậy, Diệp Phong lại không thèm để ý chút nào, lên tiếng đáp lại.

? ? ?

Ta đã nói như vậy rồi mà ngươi vẫn không coi nó ra gì?

Hơn nữa còn nhất định phải bắt ta ăn hết chúng nó?

Vậy nếu như ta ăn hết thật thì không phải là sẽ xong đời hay sao!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên trực tiếp luống cuống, bởi vì hắn không muốn tiếp tục mạnh lên nữa!

"Không được!"

"Bây giờ ta đã mạnh có chút không tưởng tượng nổi rồi!"

"Bây giờ nếu như ta lại ăn nhiều Thất Thải Liên Tử như vậy, như vậy thì chẳng phải là ta trực tiếp vô địch rồi hay sao?"

"Như vậy thì ta sống còn ý nghĩa gì nữa?"

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên làm ra quyết định, sau đó nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra: "Diệp thiếu, không phải ta không muốn ăn mà là ta không ăn được, bởi vì số lượng Thất Thải Liên Tử này nhiều lắm!"

"Lạc huynh!"

"Đừng giả bộ, ta biết ngươi không phải người bình thường!"

"Mà đối với người tu đạo, ăn hết những thứ rác rưởi này thì hẳn không phải là việc khó gì đúng không!"

Nghe được Lạc Thiên nói như vậy, Diệp Phong cũng giống như cười mà không phải cười nhìn đối phương lên tiếng nói.

"Diệp thiếu!"

"Ngươi đừng có giỡn!"

"Ta chính là một tên ăn mày không thể tu luyện, sao lại là người tu đạo được!"

"Hơn nữa, nếu như ta là người tu đạo thì sao lại ở chỗ này làm ăn mày!"

"Ngươi nói đúng hay không!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên vẻ mặt tràn đầy tự tin lên tiếng đáp lại, bởi vì hắn cực kỳ tự tin với thực lực của mình, cho nên hoàn toàn không sợ đối phương có thể khám phá được tu vi mạnh mẽ mà mình che giấu!

"Lạc huynh!"

"Ngươi vừa mới sử dụng Hỗn Độn giới!"

Nhìn thấy Lạc Thiên con vịt chết mạnh miệng, còn không định thừa nhận, Diệp Phong trực tiếp nói ra tình huống này!

Choáng váng!

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, Lạc Thiên trực tiếp ngốc ngay tại chỗ, đồng thời trong lòng mắng thầm: "Chó! Diệp thiếu thật mẹ nó chó, hắn còn gài bẫy ta!"

"Diệp thiếu!"

"Không ăn được hay không?"

"Cái đồ chơi này nóng, ta sợ ăn nhiều phát hỏa a!"

Nếu như đã không gạt được nữa, Lạc Thiên cũng dứt khoát không giấu diếm nữa, sau đó nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Không ăn?"

"Được!"

"Vậy vụ cá cược của chúng ta trước đó coi như ngươi thua cuộc!"

Nghe được Lạc Thiên nói như vậy, Diệp Phong cũng vẻ mặt trêu chọc nhìn đối phương lên tiếng trả lời.

"Cái gì!"

"Nhận thua?"

"Sao có thể như vậy được!"

"Ta không muốn làm đệ tử thân truyền của ngươi đâu!"

Nói xong, Lạc Thiên cắn răng, sau đó trực tiếp ăn Thất Thải Liên Tử Hoa!

"Xong!"

"Ta lại bắt đầu mạnh lên!"

"Như vậy thì ta còn sống như thế nào nữa!"

Theo Tiên Thiên Hỗn Độn Chi Khí liên tục không ngừng dung nhập vào Hỗn Độn chi hải bên trong cơ thể hắn, trên mặt Lạc Thiên cũng toát ra vẻ tuyệt vọng, bởi vì hắn phát hiện ra thực lực của mình đang tăng lên với một tốc độ cực kỳ khủng khiếp!

Nếu như nói trước đó hắn có thể đơn đấu với ba tên Cửu giai Hỗn Độn Chi Tổ, vậy bây giờ hắn cảm thấy mình có thể nhẹ nhõm đối phó năm tên, hơn nữa đó còn chưa phải là hạn mức cao nhất, bởi vì thực lực của hắn còn đang điên cuồng tăng lên!

"Lạc huynh!"

"Ngươi thế nào?"

"Tại sao ta lại cảm thấy lúc này ngươi có vẻ không được vui cho lắm?"

Chú ý tới tình huống của Lạc Thiên, Diệp Phong cũng biết rõ còn cố hỏi.

"Diệp thiếu!"

"Ngươi trải nghiệm cảm giác vô địch chưa?"

"Ngươi có thể hiểu được cảm giác tịch mịch mất đi hứng thú với tất cả sau khi vô địch đó không?"

"Ngươi không có trải nghiệm!"

"Ngươi cũng không lý giải được!"

"Cho nên cho dù ta nói cho ngươi biết thì ngươi cũng sẽ không hiểu!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lạc Thiên cũng tự hỏi tự trả lời.

? ? ?

Ngươi đang khi dễ ai đó?

Ai chưa có trải nghiệm cảm giác vô?

Mẹ nó ta chính là một đường vô địch đi tới có được hay không!

Nghe được Lạc Thiên nói chuyện trang bức như thế, trên mặt Diệp Phong cũng trong nháy mắt tràn đầy hắc tuyến, sau đó tự lẩm bẩm: "Tiểu tử này thật mẹ nó có thể trang bức, xong chuyện này nhất định phải để cho Tiểu Độc, Tiểu Quái, Tiểu Hắc dạy cho hắn làm người!"

"Lạc huynh!"

"Vậy ngươi ở đây ăn đi!"

"Ta ra ngoài làm ít chuyện!"

Sau đó, Diệp Phong nói với Lạc Thiên một câu như vậy rồi trực

tiếp đi vào trong quán rượu.

Hả?

Ra ngoài làm ít chuyện?

Bây giờ ngươi chính là tên ăn mày, ngươi đi làm chuyện quái gì?

Đang điên cuồng ăn Thất Thải Liên Tử Hoa, Lạc Thiên nghe được Diệp Phong nói như vậy thì trên mặt cũng lộ vẻ mộng bức.

Trong quán rượu!

"Trương lão bản!"

"Ta muốn nhờ ngươi giúp ta một chuyện!"

"Không biết thuận tiện hay không?"

Đi vào quán rượu, sau đó Diệp Phong trực tiếp tìm được lão bản quán rượu, sau đó nói ra ý đồ đến của mình.

"Diệp thiếu!"

"Cần ta làm cái gì, ngài cứ việc nói!"

"Chỉ cần ta có thể giúp thì ta sẽ dốc hết toàn lực để giúp ngài!”

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Trương lão bản hoàn toàn không chút do dự trực tiếp đồng ý.

"Trương lão bản!"

"Thật ra là như thế này!"

"Ta muốn tổ chức một giải thi đấu tương đối thú vị ở trong Vô Vọng Thành!"

"Cho nên muốn mượn nhờ quán rượu này của ngươi để hỗ trợ tuyên truyền một chút!"

Nhìn thấy lão bản quán rượu trực tiếp đồng ý, Diệp Phong cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

"Quả nhiên ta không có đoán sai!"

"Diệp thiếu này hoàn toàn không phải là tên ăn mày!"

"Nhưng mà hắn muốn tổ chức giải thi đấu, đó sẽ là một giải thi đấu như thế nào đây?"

"Mà nếu dự thi, sau trận đấu sẽ có phần thưởng cực kỳ phong phú hay không?"

Chương 1263 - Giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày? Trương lão bản mộng!

Nghĩ đến đây, Trương lão bản nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng dò hỏi: "Diệp thiếu, vậy ngài muốn tổ chức giải thi đấu thú vị này là giải thi đấu về cái gì, sau trận đấu thì có băng thưởng gì hay không?"

……...

"Trương lão bản!"

"Nếu như không trang bức, giải thi đấu mà ta tổ chức coi như so sánh với lịch sử của Hỗn Độn Giới thì cũng tương đối đặc sắc!"

"Còn phần thưởng sau giải thi đấu đương nhiên là có!"

"Nhưng mà phần thưởng này chỉ có thể nói là bình thường, bởi vì chỉ có hai loại phần thưởng là Phong Nguyệt Đạo Táng Hoa và Lôi Minh Chi Diệp!"

Nghe được Trương lão bản hỏi thăm, Diệp Phong cũng thuận miệng đáp lại một câu.

? ? ?

Người muốn tổ chức giải thi đấu thú vị, cho dù so sánh với lịch sử của Hỗn Độn Giới thì cũng cực kỳ đặc sắc?

Vậy thì ngươi nói đi chứ!

Ngươi không nói thì làm sao ta biết được ngươi nói là sự thật hay là đang khoác lác!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trên mặt Trương lão bản cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến.

"Ừm?"

"Chờ một chút!"

"Hắn vừa mới nói phần thưởng là hoa gì và lá gì?"

Lúc này, Trương lão bản mới nhớ tới lúc nãy phần thưởng mà Diệp Phong nói, sau đó nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng dò hỏi: "Diệp thiếu, ngươi vừa mới nói phần thưởng là cái gì, ta không có nghe rõ, có thể lặp lại lần nữa sao?"

"Ta nói, phần thưởng của giải thi đấu rất bình thường, chỉ có hai phần thưởng là Phong Nguyệt Đạo Táng Hoa và Lôi Minh Chi Diệp!"

Nghe được Trương lão bản hỏi thăm, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lặp lại một lần.

? ? ?

Phong Nguyệt Đạo Táng Hoa và Lôi Minh Chi Diệp?

Hai loại bảo vật, cho dù là ở thời kỳ cường thịnh của Hỗn Độn Giới cũng là hai loại bảo vật đỉnh cấp cực kỳ hiếm thấy!

Kết quả đến trong miệng của ngươi thì trở thành phần thưởng rất bình thường?

Nghe được Diệp Phong nói ra hai loại bảo vật, Trương lão bản đầu tiên là sững sờ, sau đó cả người triệt để hưng phấn lên, thậm chí ngay cả hơi thở cũng trở nên dồn dập.

"Phong Nguyệt Đạo Táng Hoa chính là ác ma chi hoa được người tu đạo công nhận, cho dù là tiểu tu sĩ Đạo Đồ Cảnh hay là Cửu giai Hỗn Độn Chi Tổ, chỉ cần nuốt phải thì tư chất, ngộ tính, thể chất, đạo tượng các phương diện sẽ bị một loại thương tổn vĩnh viễn,

mà nuốt càng nhiều thì mức độ tổn thương sẽ càng lớn, có thể nói là Phong Nguyệt Đạo Táng Hoa này hoàn toàn có thể biến một thiên tài cấp yêu nghiệt thành một phế vật!"

"Mà bên trong Lôi Minh Chi Diệp thì ẩn chứa thiên lôi chi lực kinh khủng, nếu như tôi xỉ thuộc tính lôi hoặc là có thần thông thuộc tính lôi đạt được nó thì tuyệt đối có thể khiến cho thực lực của bản thân tăng lên mấy lần!"

"Không được!"

"Bảo vật đỉnh cấp như vậy nhất định phải vào trong tay ta!"

"Cho nên cho dù Diệp thiếu tổ chức giải thi đấu gì thì ta cũng nhất định phải tranh thủ được một vé tham dự!"

Nghĩ đến đây, Trương lão bản nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm: "Diệp thiếu, mặc dù ta còn chưa biết được giải thi đấu mà ngài muốn tổ chức là giải thi đấu gì nhưng ta muốn hỏi là có thể dự trù cho ta một vé tham dự trước được không?"

"Ừm?"

"Dự trù trước cho ngươi một vé tham dự thi đấu?"

"Thế nào!"

"Phần thưởng sau trận đấu này rất hấp dẫn người hay sao?"

Nghe được Trương lão bản nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, bởi vì Phong Nguyệt Đạo Táng Hoa và Lôi Minh Chi Diệp chỉ là phần thưởng hắn nhận được sau khi lãng phí hết sản phẩm bại gia hôm nay, sau đó hắn thuận tiện xem như phần thưởng sau trận đấu, dù sao, giữ lại cũng không có tác dụng gì!

Tuy hắn không có kiểm tra tin tức của hai loại bảo vật, nhưng nhìn tình huống của Trương lão bản, hen cũng có thể đoán được là hai thứ này chính là hai loại bảo vật không tệ!

"Rất hấp dẫn người?"

"Diệp thiếu!"

"Ta nói thật với ngài đi, phần thưởng sau trận đấu này là tương đối hấp dẫn người!"

"Thậm chí nếu như ngươi truyền tin tức này ra thì toàn bộ người trong Vô Vọng Thành đều sẽ tranh nhau đi tham dự vào giải thi đấu này!"

Sau khi hết khiếp sợ, Trương lão bản nhìn Diệp Phong nói rõ tình huống!

"Ừm?"

"Hấp dẫn người như thế sao?"

"Nhưng Phong Nguyệt Đạo Táng Hoa và Lôi Minh Chi Diệp mà ta có thể lấy ra được cũng chỉ có một trăm phần ít ỏi!"

"Phần thưởng ít như thế sẽ không ảnh hưởng đến tính tích cực tham dự thi đấu của mọi người đó chứ!"

Nghe được Trương lão bản nói như vậy, Diệp Phong cũng có chút lo lắng hỏi thăm.

? ? ?

Không phải một phần!

Mà là một trăm phần?

Nghe được Diệp Phong nói ra lo lắng của mình, Trương lão bản cả người đều choáng váng, bởi vì từ đầu đến cuối hắn đều cho rằng phần thưởng sau trận đấu này chỉ có một phần mà thôi!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi. . . ý của ngươi là Phong Nguyệt Đạo Táng Hoa và Lôi Minh Chi Diệp, một trăm phần?"

Sau khi tỉnh táo lại, Trương lão bản nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng xác nhận.

"Đúng vậy a!"

"Chỉ có một trăm phần mà thôi!"

"Trương lão bản, ngươi nói coi số lượng này có phải là quá ít hay không?"

Nghe được Trương lão bản nói như vậy, Diệp Phong cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Không ít!"

"Không ít!"

"Diệp thiếu!"

"Không nói qua trên một chút nào, nếu như tin tức này truyền ra thì nói không chừng người trong Vô Vọng Thành vì tranh được một vé dự thi mà sẽ đánh nhau!"

Lúc này, Trương lão bản cũng gượng cười đáp lại.

Hả?

Vừa mới nãy còn là tranh nhau!

Bây giờ lại biến thành muốn đánh nhau rồi?

Nghe được Trương lão bản nói như vậy, Diệp Phong cũng ý thức được một vấn đề, đó chính là Phong Nguyệt Đạo Táng Hoa và Lôi Minh Chi Diệp này cũng không phải là hàng rẻ tiền như hắn tưởng tượng!

"Diệp thiếu!"

"Ngài muốn tổ chức giải thi đấu thú vị này rốt cuộc là giải thi đấu gì!"

"Có thể nói trước cho ta biết được không?"

Lúc này, Trương lão bản cũng không dằn nổi sự hiếu kỳ trong lòng, trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong hỏi thăm lần nữa.

"Giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày!"

"Lần này ta muốn tổ chức giải thi đấu chính là để cho tất cả người tham gia thi đấu phong ấn tu vi, ăn mặc trang phục của tên ăn mày, sau đó trải nghiệm cuộc sống làm ăn mày trong vòng ba ngày!"

Chương 1264 - Giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày? Trương lão bản mộng! (2)

"Mà ta sẽ căn cứ biểu hiện của tất cả mọi người trong ba ngày này sau đó chọn ra một trăm người thắng trận!"

"Mà phần thưởng chính là mỗi người một gốc Phong Nguyệt Đạo Táng Hoa và một lá Lôi Minh Chi Diệp!"

Nghe được Trương lão bản hỏi thăm, Diệp Phong cũng trên mặt nở một nụ cười đắc ý nói ra tình huống của giải thi đấu mà mình muốn tổ chức lần này!

? ? ?

Giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày?

Để tuyển thủ dự thi trải nghiệm cuộc sống làm tên ăn mày trong vòng ba ngày?

Cuối cùng ai biểu hiện tốt nhất thì người đó có thể nhận được phần thưởng sau trận đấu?

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, Trương lão bản ngốc ngay tại chỗ lần nữa, bởi vì hắn hoàn toàn không ngờ được là giải thi đấu mà Diệp Phong muốn tổ chức lại là một giải thi đấu như thế!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi. . . ngươi xác định không phải là ngươi đang nói đùa với ta đó chứ?"

Sau khi tỉnh táo lại, Trương lão bản nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng xác nhận.

"Nói đùa?"

"Ta nói đùa với ngươi làm gì?"

"Trương lão bản!"

"Bên trong cái Hỗn Độn giới này chứa một trăm gốc Phong Nguyệt Đạo Táng Hoa và một trăm lá Lôi Minh Chi Diệp, mà bây giờ ta giao chúng nó cho ngươi!"

"Ngươi phải để cho tất cả mọi người tin tưởng tính chân thực của giải thi đấu này sau đó cố gắng hết sức để cho tất cả mọi người trong thành đều tham dự!"

"Hơn nữa, chỉ cần nhân số tham dự có thể đạt tới bảy mươi phần trăm tổng số người trong Vô Vọng Thành trở lên, ta sẽ thưởng cho ngươi mười cây Phong Nguyệt Đạo Táng Hoa và mười lá Lôi Minh Chi Diệp!"

Nghe được Trương lão bản hỏi thăm, Diệp Phong trực tiếp đưa ra câu trả lời khẳng định đồng thời còn đưa một cái Hỗn Độn giới cho hắn, cùng lúc đó cũng hứa hẹn sẽ cho hắn một chút lợi ích!

"Cái gì!"

"Làm tốt chuyện này!"

"Ngài sẽ thưởng cho ta mười cây Phong Nguyệt Đạo Táng Hoa và mười cây Lôi Minh Chi Diệp?"

Nghe được Diệp Phong hứa hẹn chỗ tốt, Trương lão bản kích động toàn thân đều run rẩy, sau đó vội vàng vỗ ngực bảo đảm: "Diệp thiếu yên tâm, chuyện này ta tuyệt đối sẽ làm tốt cho ngài, nếu làm không xong, ta tùy ý ngài xử trí!"

"Tốt!"

"Nếu như ngươi đã nói như vậy thì ta sẽ đưa ra hình phạt!"

"Nếu như ngươi không làm xong chuyện này!"

"Thì ngươi có thể cùng biến mất khỏi Hỗn Độn Giới với quán rượu này của ngươi!"

Nói xong, Diệp Phong vỗ vỗ bả vai Trương lão bản, sau đó cười đi ra cửa quán rượu!

Oanh!

Sau khi Diệp Phong rời khỏi quán rượu, một luồng khí tức khủng bố khiến cho người ta hít thở không thông trong nháy mắt bao phủ toàn thân Trương lão bản, đồng thời, một cái vết nứt không gian cũng chậm rãi xuất hiện ở trước mặt Trương lão bản.

"Trương lão bản!"

"Ngươi tốt nhất hãy làm theo những gì mà đại nhân nhà ta dặn dò!"

"Nếu không, ta sẽ xóa ngươi và quán rượu của ngươi ra khỏi Hỗn Độn Giới!"

Lúc này, Diệp Tiểu Cước đi từ trong vết nứt không gian ra, trên mặt tràn đầy vẻ châm chọc nhìn Trương lão bản, lên tiếng uy hiếp.

Ba! Ba! Ba!

Sau khi Diệp Tiểu Cước biến mất trong vết nứt không gian, Trương lão bản liên tiếp quất mình mấy cái tát tay, sau đó âm thầm mắng: "Mẹ nó, ta đúng là bệnh tâm thần, mẹ nó ta đúng là bệnh tâm thần thật, rảnh rỗi không có chuyện gì làm cam đoan làm cái gì, bây giờ thì hay rồi, nếu như làm không xong, đừng nói là lợi ích, ngay cả cái mạng của mình cũng không còn!"

Mắng mình xong, sau đó trên mặt Trương lão bản cũng toát ra vẻ may mắn, bởi vì trước đó nếu như hắn nghe lời đề nghị của quản gia ban đêm giết Diệp Phong đoạt bảo thì bây giờ hắn đã là một cỗ thi thể!

Bên ngoài quán rượu!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi đi làm gì đó?"

Nhìn thấy Diệp Phong trở về, Lạc Thiên trên mặt tràn đầy vẻ hiếu kỳ, sau đó vừa ăn Thất Thải Liên Tử Hoa vừa lên tiếng hỏi thăm.

"Cũng không có làm chuyện gì!"

"Không phải là trước đó người nói chúng ta làm ăn mày thì trừ ăn ra chính là ngủ, ngoại trừ ngủ chính là ăn sao?"

"Như vậy ta cảm thấy hơi nhàm chán!"

"Cho nên ta cử hành một cái giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày!"

"Không có gì bất ngờ xảy ra, toàn bộ người trong Vô Vọng Thành đều sẽ lập tức biến thành tên ăn mày!"

"Như vậy tên ăn mày nhiều thì sẽ như thế nào?"

"Độ khó khi ăn xin sẽ trở nên lớn hơn!"

"Nghỉ ngơi trong thành trấn nói không chừng sẽ bắt đầu cướp đoạt!"

"Mà bởi vì tất cả mọi người đều tham gia vào giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày này, như vậy tiếp theo những người vào thành thì sẽ trở thành đối tượng cho tất cả mọi người ăn xin, ngẫm lại, cảnh tượng đó sẽ rất là kích thích!"

Nghe được Lạc Thiên hỏi thăm, Diệp Phong cũng vẻ mặt đắc ý nói ra tình huống của giải thi đấu mà mình muốn tổ chức!

? ? ?

Bởi vì nhàm chán!

Cho nên ngươi cử hành một giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày?

Hơn nữa một cái giải thi đấu buồn cười như thế mà toàn bộ người trong thành đều sẽ tham gia?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên đầu tiên là sững sờ, sau đó trong mắt hiện lên vẻ khinh thường, dù sao bên trong thành trấn này có chín mươi chín phần trăm người đều là người tu đạo, mà đối với người tu đạo thì mặt mũi là thứ quan trọng nhất!

Cho nên để cho người tu đạo đi trải nghiệm cuộc sống của tên ăn mày có thể nói là một chuyện cười!

"Diệp thiếu!"

"Mặc dù ta không muốn đả kích ngươi!"

"Nhưng ta vẫn muốn nhắc nhở ngươi một chút, chỉ sợ là giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày mà ngươi tổ chức này sẽ không có người nào tham gia!"

"Mà nếu có người tu đã tham gia thật thì chắc chắn đầu của đối phương bị chó đá!"

Sau đó, Lạc Thiên giống như cười mà không phải cười nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nhắc nhở.

"Thật sao?"

"Nhưng giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày mà ta tổ chức này còn có phần thưởng sau trận đấu!"

"Mà phần thưởng sau trận đấu chính là Phong Nguyệt Đạo Táng Hoa và Lôi Minh Chi Diệp!"

"Ta nghĩ, có hai phần thưởng này thì hẳn là sẽ có người tham gia!"

Nghe được Lạc Thiên nói như vậy, Diệp Phong cũng vẻ mặt trêu chọc nói ra lá bài tẩy của mình!

"Cái gì!"

Chương 1265 - Diệp thiếu, ta bị chó đá! Hơn nữa còn không chỉ một lần!

"Phong Nguyệt Đạo Táng Hoa?"

"Đồ chơi đó tốt, nếu như ta có thể lấy được một chút thì chẳng phải là có thể tiêu giảm một chút thiên phú của ta hay sao!"

"Mà một khi thiên phú giảm đi một chút thì ta cũng sẽ không cần phải gánh chịu nỗi thống khổ tịch mịch khi vô địch này!"

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên triệt để hưng phấn lên!

Nếu như Diệp Phong biết ý nghĩ trong đầu của Lạc Thiên lúc này thì hắn tuyệt đối sẽ mắng một câu bệnh tâm thần, dù sao thì đây cũng không phải là ý nghĩ của một người bình thường nên có!

"Diệp thiếu!"

"Báo danh ở đâu?"

"Có thể giữ cho ta một vé tham dự hay không?"

Sau đó, Lạc Thiên vẻ mặt lo lắng nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Lạc huynh, không phải ngươi nói người muốn tham gia đều là đầu óc bị chó đá hư hay sao?"

"Sao ngươi còn muốn tham gia nữa?"

Nghe được Lạc Thiên nói như vậy, Diệp Phong cũng giống như cười mà không phải cười nhìn đối phương, lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Không ngờ được là ta ẩn tàng sâu như vậy mà vẫn bị ngươi phát hiện!"

"Không sai!"

"Trước kia ta bị chó đá đầu!"

"Hơn nữa còn không chỉ một lần!"

Nghe được Diệp Phong trêu chọc, Lạc Thiên cũng cực kỳ không biết xấu hổ lên tiếng đáp lại.

"Ngọa tào!"

"Cái tên này không chỉ biết khoác lác mà còn mẹ nó có thể không biết xấu hổ như vậy!"

"Có thể nói là vô địch!"

Nghe được Lạc Thiên nói chuyện không biết xấu hổ như thế, trên mặt Diệp Phong cũng toát ra vẻ chấn kinh!

"Lạc huynh!"

"Báo danh cũng không cần!"

"Chỉ cần mặc quần áo của ăn mày trên người thì coi như là tuyển thủ dự thi!"

"Mà ta sẽ cho người giám sát tất cả tuyển thủ dự thi!"

"Ba ngày qua đi, ai trải nghiệm là tên ăn mày tốt nhất thì người đó có thể nhận được phần thưởng sau trận đấu!"

Sau khi hết khiếp sợ, Diệp Phong chú ý tới Lạc Thiên trơ mắt nhìn mình, hắn cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

"Đơn giản như vậy?"

"Vậy bây giờ ta cũng là tuyển thủ dự thi rồi đúng không?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên đầu tiên là sững sờ, sau đó triệt để hưng phấn lên, đồng thời trong lòng âm thầm nghĩ: "Giải thi đấu trải nghiệm lần này cho dù như thế nào đi nữa thì ta cũng phải lấy được Phong Nguyệt Đạo Táng Hoa!"

"Lạc huynh đang hưng phấn cái gì?"

"Có phải là hắn hiểu lầm gì đó rồi hay không?"

"Ta tổ chức giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày, hắn là một tên ăn mày đường đường chính chính, cho dù hắn có tham dự thi ta cũng sẽ không tính thành tích của hắn!"

"Làm sao bây giờ?"

"Ta chờ tranh tài kết thúc rồi mới nói cho hắn biết hay là trời sau khi tranh tài kết thúc rồi mới nói cho hắn biết!"

Xoắn xuýt một phen, Diệp Phong cũng cực kỳ chật vật làm ra quyết định, đó chính là chờ tranh tài kết thúc rồi mới nói cho hắn biết tin tức tốt này!

Oanh! Oanh! Oanh!

Đúng lúc này, từng tiếng nổ vang bỗng nhiên vang lên ở trong quán rượu, sau đó từng bóng người trực tiếp đụng nát vách tường, nóc nhà của quán rượu, sau đó nhanh chóng bay ra bốn phương tám hướng bên trong thành!

Hơn nữa trên mặt của từng người đều lộ ra vẻ cuồng hỉ và khó có thể tin!

……...

"Tin tức lớn!"

"Tin tức lớn a!"

"Có một vị đại thiếu thần bí cử hành một giải thi đấu trải nghiệm làm tên ăn mày!"

"Chỉ cần trên người ăn mặc quần áo của ăn mày thì coi như là tham gia vào giải đấu này, hơn nữa chỉ cần kiên trì được ba ngày thì có cơ hội lấy được phần thưởng sau trận đấu cực kỳ quý hiếm!"

Rất nhanh!

Tin tức về giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày thông qua những người này nhanh chóng lan truyền ở trong thành!

"Cái gì!"

"Phần thưởng sau trận đấu lại là Phong Nguyệt Đạo Táng Hoa và Lôi Minh Chi Diệp?"

"Hơn nữa mỗi loại đều có một trăm phần?"

"Đây là thật hay giả a!"

"Nếu là thật, vậy quá kinh khủng a!"

Không bao lâu!

Tình huống cụ thể về phần thưởng sau trận đấu cũng bắt đầu lan rộng ra, chuyện này khiến cho trước đó những người tu đạo vốn không xem cái này ra gì triệt để điên cuồng!

Xoẹt! Xoẹt! Xoẹt!

Tiến sẽ rách quần áo bắt đầu vang vọng ở khắp các ngõ ngách trong Vô Vọng Thành!

Bởi vì không có quần áo ăn mày thích hợp cho nên tất cả mọi người ngay lập tức xé rách quần áo của mình, mục đích là chế tạo ra quần áo ăn mày thuộc về mình!

"Đại ca!"

"Xin thương xót, cho ta chút gì ăn đi!"

"Mau mau cút!"

"Mẹ nó, bây giờ ta cũng là ăn mày, ta còn muốn ăn xin ngươi đây!"

"Hai tên ngốc các ngươi!"

"Bây giờ toàn bộ Vô Vọng Thành cũng chỉ có một quán rượu là Lạc Dương quán rượu là còn buôn bán bình thường!"

"Các ngươi không đi chỗ đó ăn xin, ở đây ăn xin lẫn nhau làm cái quái gì!"

"Hơn nữa, ở đó không những có thể ăn xin được đồ ăn mà còn có thể được dùng lời nói sỉ nhục và chà đạp tôn nghiêm đúng như một tên ăn mày, đó mới là chuyện quan trọng nhất!"

"Dù sao, muốn thắng được phần thưởng sau trận đấu thì không phải chỉ là giả dạng làm tên ăn mày mà còn phải trải nghiệm được tất cả những gì mà một tên ăn mày phải trải nghiệm trong cuộc sống hàng ngày, có thể nói phần thưởng này cũng không có dễ lấy như vậy đâu!"

...

Nghe được người chung quanh bàn tán và cãi lộn, Lạc Thiên trực tiếp nghe choáng váng, hắn không ngờ được là đám người này vì phần thưởng mà có thể làm được tới trình độ này!

Trong quán rượu!

"Ha ha ha!"

"Thoải mái!"

"Thật là quá sung sướng!"

"Trước đây những người tu đạo cao cao tại thượng đó bây giờ từng người đều chủ động cầu xin ta nhục nhã mắng nhiếc bọn họ, còn cầu xin ta đạp bọn họ mấy đạp, mà đối mặt với yêu cầu như vậy, người trời sinh hiền lành như ta sao có thể từ chối được!"

Nhìn tên ăn mày liên tục không ngừng tràn vào trong quán rượu, trên mặt Trương lão bản cũng toát ra vẻ hưng phấn, bởi vì càng nhiều người tham gia vào giải thi đấu trải nghiệm làm ăn bài này thì thắng mới có thể giữ được tính mạng đồng thời còn lấy được chỗ tốt mà Diệp Phong đã hứa, cho nên, hắn không sợ ăn mày đến đây ăn xin càng ngày càng nhiều mà là sợ không có người đến!

Chương 1266 - Diệp thiếu! Không thể chơi người khác như vậy được!

Một bên khác!

"Thật là đáng sợ!"

"Nhìn quanh một lượt, ngoại trừ ăn mày thì vẫn là ăn mày!"

"Giống như tạo thành trứng này bỗng nhiên bị ăn mày chiếm lĩnh, nếu như không phải tận mắt nhìn thấy thì ai có thể tin được ở trong Hỗn Độn Giới lại xuất hiện tình cảnh như thế này!"

"Không được!"

"Tên ăn mày nhiều, độ khó ăn xin cũng sẽ tăng lên!"

"Vậy ta không thể ngồi chờ chết, nhất định phải chiếm được tiên cơ mới được, nếu không thì giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày này cho dù là ta cũng rất khó thắng được phần thưởng sau cùng!"

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên kéo Diệp Phong đang đứng bên cạnh chạy thẳng tới cửa thành đông!

"Lạc huynh!"

"Làm gì đó!"

"Ngươi muốn dẫn ta đi chỗ nào?"

Nhìn thấy Lạc Thiên kéo mình chạy, Diệp Phong cũng vẻ mặt mộng bức hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta phải đi để một cái cửa thành để chiếm một vị trí tốt trước!"

"Dù sao, bây giờ người trong Vô Vọng Thành cũng bắt đầu trải nghiệm cuộc sống làm tên ăn mày, như vậy muốn ăn xin thì chỉ có thể đặt mục tiêu vào những người vừa mới vào thành!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lạc Thiên cũng lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

"Ngọa tào!"

"Mẹ nó, cũng quá chuyên nghiệp đi chứ!"

"May mà ta không có cho hắn tư cách dự thi, nếu không thì những người khác không thể chơi nữa!"

"Có thể nói là đả kích tuyệt đối!"

Nghe được Lạc Thiên giải thích như vậy, Diệp Phong cũng vẻ mặt may mắn tự nói.

Một lát sau!

"Mẹ nó!"

"Đánh người không đánh mặt!"

"Nhưng cái tên khốn kiếp nhà ngươi lại chuyên nhắm vào mặt của ta mà đánh, mẹ nói tại sao ngươi lại chó như vậy!"

...

"Tiểu nhân vô sỉ!"

"Nếu như ngươi đã muốn chơi như vậy thì đừng có trách ta!"

"Nhìn lão tử hầu tử thâu đào!"

...

"Đừng mẹ nó đánh!"

"Ta nhận thua!"

"Đã nói đơn đấu, nhưng tại sao ba người các ngươi đơn đấu một mình ta!"

"Mẹ nó, không thể chơi người khác như vậy được!"

...

Khi hai người Diệp Phong và Lạc Thiên đi tới cửa thành đông và anh nhìn thấy mấy trăm người đang điên cuồng đại loạn chiến ở trước mặt mình thì hai người trực tiếp thấy choáng!

"Không ngờ được là!"

"Thật sự là không ngờ được!"

"Vậy mà lại có nhiều người có ý nghĩa giống như ta vậy!"

"Hơn nữa bọn họ còn tới chỗ này trước ta một bước, vì lấy được những vị trí tốt mà bọn họ đã bắt đầu ra tay đánh nhau!"

"Quả là đáng sợ!"

Sau khi hết khiếp sợ, Lạc Thiên chau mày tự lẩm bẩm, bởi vì hắn có nằm mơ cũng không ngờ được là những người này lại trực tiếp khiến cho độ khó khi ăn xin tăng vọt!

"Ngọa tào!"

"Cái tên Lạc Thiên này cũng không được a!"

"Ý thức ở phương diện ăn xin còn không sánh bằng những tuyển thủ dự thi này!"

"May mà lúc đó ta không có cho hắn tư cách dự thi, nếu không thể hắn sẽ kéo trình độ của giải thi đấu này của ta xuống!"

Lúc này, Diệp Phong đang đứng bên cạnh trên mặt tràn đầy vẻ may mắn tự lẩm bẩm.

"Diệp thiếu!"

"Bởi vì quy định của giải thi đấu, không thể sử dụng tu vi có đúng hay không!"

"Cho nên, muốn có được một chỗ tốt thì chúng ta đều có thể vén tay áo lên ra tay đánh nhau với bọn họ!"

Đúng lúc này, giọng nói của Lạc Thiên vang lên bên cạnh.

? ? ?

Chúng ta?

Mẹ nó, ta là người đứng sau tổ chức giải thi đấu này!

Vậy tại sao ta lại phải theo ngươi đi đánh nhau chứ!

Nghe được Lạc Thiên nói như vậy, trong nháy mắt trên mặt Diệp Phong cũng treo đầy hắc tuyến, nhưng hắn không có trực tiếp từ chối mà là hô lớn lên: "Được! Lạc huynh, vậy ta đếm một hai ba, chúng ta trực tiếp tiến lên làm bọn họ!"

"Một!"

"Hai!"

"Ba! ! !"

"Xông lên a, chúng ta liều mạng với bọn họ!"

Theo Diệp Phong hét lớn một tiếng, Lạc Thiên giống như ngựa hoang mất cương, trực tiếp vọt thẳng tới chỗ mấy trăm người đang đứng cách đó không xa!

"Diệp thiếu!"

"Hai người chúng ta tựa lưng vào nhau, như vậy thì chúng ta chỉ cần phải chú ý tới kẻ địch ở trước mắt là được rồi!"

"Mà phàm là kẻ địch xuất hiện ở trước mắt chúng ta thì chúng ta cứ vung nắm đấm ra là được!"

"Chỉ cần chúng ta biểu hiện phương diện hung ác của mình ra ngoài thì. . . hả? Người đâu?"

Nói được nửa câu, lúc này Lạc Thiên mới phát hiện, bên cạnh hoàn toàn không có bóng dáng của Diệp Phong, tình huống này khiến cho hắn lập tức cảm thấy hoảng hốt.

"Ngọa tào! ! !"

"Diệp thiếu!"

"Tại sao ngươi lại không theo ta lên chứ!"

"Ngươi không thể chơi người khác như vậy được!"

Khi Lạc Thiên phát hiện Diệp Phong còn đứng ở phía xa xa thì thần sắt trực tiếp sụp đổ hô to lên, ngay sau đó hắn bị đám người xung quanh bao phủ trong nháy mắt!

……...

"Ai!"

"Tiểu tử ngốc này!"

"Với trí thông minh này vào mỗi ngày nói vô địch thật tịch mịch, cuộc sống không thú vị?"

Nhìn thấy Lạc Thiên bị đám người bao phủ, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó tự lẩm bẩm.

"Chờ một chút!"

"Dù sao ta nhàn rỗi cũng là nhàn rỗi!"

"Vậy tại sao ta không suy nghĩ một chút phương pháp để tăng giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày này lên tới một độ cao mới chứ?"

Lúc này, Diệp Phong cũng bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó trên môi nở một nụ cười trực tiếp đi ra khỏi thành.

Vô Vọng Thành, ngoài mười dặm thành đông!

"Các huynh đệ!"

"Mặc dù lần này chúng ta chém giết ba con Đạo Thú!"

"Nhưng quá trình chém giết lại cực kỳ hung hiểm cho nên chờ khi đến Vô Vọng Thành, chúng ta nhất định phải nghỉ ngơi thoải mái một chập mới được!"

Khi Diệp Phong vừa đến nơi đây, một giọng nói thô kệch vang lên ở chỗ không xa, ngay sau đó là năm tên nam tử trung niên hình thể không đồng nhất xuất hiện ở trong tầm mắt của hắn!

"Mấy vị!"

"Ta muốn chơi trò chơi kéo búa bao với các ngươi!"

"Nếu như thắng ta, như vậy thì các người có thể lấy được lợi ích mà cái thứ khó có thể tưởng tượng được!"

"Thế nào, có muốn chơi thử một chút hay không?"

Sau khi năm người đi tới, Diệp Phong trực tiếp ngăn cản đi của bọn họ sau đó nói ra lời đề nghị của mình!

"Ừm?"

"Chơi kéo búa bao?"

"Tiểu tử!"

"Ngươi nghĩ chúng ta là con nít hay sao, còn chơi trò chơi ngây thơ như vậy với ngươi!"

"Mau mau cút đi!"

Chương 1267 - Không xong! Đại tỷ và Nhị tỷ lại đi tham gia náo nhiệt!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, nam tử thủ lĩnh cũng cố nén tức giận lên tiếng quát lớn Diệp Phong.

Xoát!

Đúng lúc này, một đạo hồng sắc kiếm quang bỗng nhiên chợt lóe lên một cái, ngay sau đó, ngoại trừ nam tử thủ lĩnh ra thì trên cổ của bốn người còn lại đều xuất hiện một vết thương nhỏ xíu!

Luống cuống!

Lúc này, bốn người còn lại trực tiếp luống cuống, bởi vì bọn họ nhận ra được thanh niên đang ngăn cản đường đi trước mặt bọn họ tuyệt đối không phải là người bình thường, mà người vừa mới ra tay làm tổn thương bọn họ nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì chắc chắn là người hộ đạo của đối phương!

"Tiểu tử!"

"Ta nói!"

"Trò chơi ngây thơ này lão tử không có hứng thú chơi!"

"Cho nên, nhân lúc ta còn chưa có triệt để tức giận thì tốt nhất là ngươi nên tranh thủ thời gian tránh ra cho ta!"

Lúc này, nhìn thấy Diệp Phong còn đứng tại chỗ, nam tử thủ lĩnh cũng giận dữ lên tiếng mắng mỏ lần nữa.

Xoát!

Nhưng sau khi nam tử thủ lĩnh vừa mới nói dứt câu thì một đạo hồng sắc kiếm quang lại lóe lên ở trước mặt bốn người còn lại một lần nữa, mà lúc này trên cổ của bọn họ lại xuất hiện một vết thương nhỏ bé một lần nữa!

? ? ?

Lão đại của chúng ta lên tiếng cự tuyệt!

Sau đó ngươi không chặt hắn, ngược lại nhìn chằm chằm bốn người chúng ta mà chặt?

Ngươi biết chơi như vậy!

Chủ nhân của ngươi có biết hay không?

Cảm nhận được ở trên cổ của mình lại có thêm một vết thương, tâm thái của bốn người còn lại trực tiếp sập, bởi vì bọn họ cũng không dự đoán được một kiếm tiếp theo sẽ để lại một vết thương nhỏ bé hay là trực tiếp chém đầu của bọn họ xuống!

"Chơi! ! !"

"Vị thiếu gia này, đại ca ta không chơi, ta chơi!"

"A đúng đúng đúng!"

"Đại ca của chúng ta không chơi, nhưng chúng ta muốn chơi!"

"Còn hi vọng thiếu gia có thể cho chúng ta một cơ hội!"

"..."

Sau đó, bốn người vẻ mặt sợ hãi nhìn Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình.

"Ừm?"

"Các ngươi muốn chơi?"

"Có phải là đầu óc của các ngươi đã bị nước vào rồi hay không?"

"Tại sao lại muốn chơi một trò chơi ngây thơ như vậy với tên tiểu

tử thúi này?"

"Có thời gian này, chúng ta đi quán rượu trong Vô Vọng Thành uống rượu, nó không thơm sao?"

Sau khi nghe được bốn tiểu đệ nói nói như vậy, nam tử thủ lĩnh cũng lộ vẻ mộng bức, hắn không thể nào hiểu được tại sao bốn tiểu đệ này của mình lại muốn chơi một trò chơi ngây thơ như vậy!

"Đại ca!"

"Rượu ngon mặc dù thơm, nhưng chúng ta cũng phải có mạng để uống mới được!"

"Đúng vậy đó đại ca!"

"Rượu ngon lúc nào uống cũng có thể nhưng trò chơi nhỏ thú vị như vậy không phải là mỗi ngày đều có thể chơi được!"

"..."

Sau khi nghe được nam tự thủ lĩnh nói như vậy thì bốn người đều gượng cười lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Các ngươi đang nói cái gì đó!

Rốt cuộc là các ngươi đang bị làm sao vậy?

Nghe được bốn người nói như vậy, nam tử thủ lĩnh càng thêm mộng bức!

Xoát!

Đúng lúc này, một đạo hồng sắc kiếm quang chợt lóe lên trước mặt của nam tử thủ lĩnh mà lúc này ở trên cổ của hắn cũng xuất hiện một vết thương nhỏ bé!

"Chơi chơi chơi! ! !"

"Mẹ nó, ta sẽ là người đầu tiên chơi!"

"Trò chơi nhỏ thú vị như vậy nếu như không chơi thì tuyệt đối sẽ trở thành chuyện khiến cho Tống Thiên Lục ta tiếc nuối nhất đời này!"

Cảm nhận được vết thương xuất hiện ở trên cổ, Tống Thiên Lục trực tiếp luống cuống, sau đó lên tiếng hô to lên, hơn nữa rốt cuộc hắn cũng đã hiểu tại sao bốn tiểu đệ của mình lại làm ra quyết định khác thường như vậy!

Bại Gia Phong, Bại Gia Môn!

"Tại sao chứ!"

"Rốt cuộc là tại sao lại như vậy chứ!"

"Tại sao Tiểu Kiếm qua đó chính là các loại bá bá bá chém người chơi!"

"Mà ta qua đó, cũng không phải là như thế băng, chính là như vậy băng, tóm lại chính là các loại băng băng băng a!"

Phát hiện được Tiểu Kiếm chơi như thế này, Diệp Tiểu Quái tâm thái trực tiếp sập!

"Tiểu Quái!"

"Nếu không, chúng ta lại đi qua đó tham dự náo nhiệt?"

"Nói thật, đối với Tiểu Cước nói Tiểu Quái định luật, ta thật sự không tin mỗi lần đều có thể xuất hiện!"

Lúc này, Diệp Tiểu Độc đi tới bên người Diệp Tiểu Quái, sau đó nói ra ý nghĩ của mình.

(Diệp Tiểu Đường: Các ngươi bệnh tâm thần sao! Không thể thành thành thật thật đợi ở nhà sao? Tại sao các ngươi luôn muốn đi tham dự náo nhiệt? Mẹ tham dự náo nhiệt còn chưa tính, đến lúc xảy ra chuyện các ngươi có thể đừng có kéo ta xuống nước được hay không!)

"Đại tỷ!"

"Muốn đi xem thử thật sao?"

"Nói thật, ta không có tự tin cho lắm!"

"Dù sao, mỗi lần ta đi đến bên cạnh chủ nhân tham dự náo nhiệt thì không có một lần nào mà không xảy ra chuyện hết!"

Nghe được lời đề nghị này của Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái cũng có chút tâm động, nhưng nghĩ tới những tao ngộ bi thảm của mình trước đây thì nàng vẫn còn có chút do dự!

"Tiểu Quái!"

"Sợ cái gì!"

"Cùng lắm thì lại băng một lần thôi!"

"Hơn nữa còn có ta và Tứ muội đi với ngươi mà!"

Nhìn ra được Diệp Tiểu Quái có chút tâm động, Diệp Tiểu Độc cũng rèn sắt khi còn nóng, trực tiếp khuyên bảo.

"Tốt!"

"Vậy thì thử một lần nữa!"

"Ta cũng không tin, vận mệnh của Diệp Tiểu Quái ta sẽ luôn khổ cực như vậy mãi!"

Nghe được Diệp Tiểu Độc thuyết phục, rốt cục Diệp Tiểu Quái cũng làm ra quyết định, sau đó hai người xé mở vết nứt không gian, trực tiếp biến mất ở trong Bại Gia Môn.

"Lại đi!"

"Đại tỷ và Nhị tỷ lại đi!"

"Cũng không biết lần này sẽ có chuyện thú vị gì xảy ra với các nàng!"

Sau khi hai người rời khỏi, giọng nói của Diệp Tiểu Hắc bỗng nhiên vang lên bên cạnh.

"Đúng vậy!"

"Đại tỷ và Nhị tỷ đúng là quá tốt rồi!"

"Mỗi khi chúng ta cảm thấy nhàm chán thì các nàng sẽ ra ngoài sáng tạo một chút tiết mục thú vị cho chúng ta!"

"Đúng là các nàng là Đại tỷ và Nhị tỷ, quá quan tâm tới những người làm tiểu đệ như chúng ta!"

Ngay sau đó, giọng nói tràn đầy vẻ trêu ghẹo của Diệp Tiểu Bạch cũng vang lên.

...

Chương 1268 - Cái gì! Người nào thua, ta nã người đó một pháo?

Một bên khác!

"Diệp thiếu!"

"Ta, lão Tam và lão Ngũ thắng, chỉ có lão Nhị và lão Tứ thua!"

"Như vậy thì ba người chúng ta có thể lấy được lợi ích gì!"

Lúc này, sau khi năm người đều chơi xong trò chơi kéo búa bao với Diệp Phong, đại ca thủ lĩnh Tống Thiên Lục trên mặt lộ ra vẻ mong đợi nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

----------oOo----------

"Tiểu Cước!"

"Tiểu Kiếm!"

"Hai người các ngươi ai về Bại Gia Môn một chuyến, giúp ta gọi Tiểu Quái đến!"

Nghe được Tống Thiên Lục hỏi thăm như vậy, Diệp Phong cũng

không trả lời mà trực tiếp ra lệnh cho Diệp Tiểu Cước và Diệp Tiểu Kiếm đang nấp trong chỗ tối.

Chỗ tối!

"Lục ca!"

"Đại tỷ và Nhị tỷ lại tới tham gia náo nhiệt!"

"Đặc biệt là Nhị tỷ, mỗi lần nàng tới bên cạnh chủ nhân tham gia náo nhiệt đều sẽ phát động Tiểu Quái định luật!"

"Ngươi nói, lần này sẽ còn phát động sao?"

Phát hiện Diệp Tiểu Độc và Diệp Tiểu Quái đến, Diệp Tiểu Cước cũng mặt lộ vẻ hiếu kì quay qua nhìn Diệp Tiểu Kiếm đang đứng bên cạnh lên tiếng hỏi thăm.

"Cước đệ!"

"Chuyện này khó mà nói a!"

"Nhưng mà ta cảm thấy lần này hẳn là không..."

Không đợi Diệp Tiểu Kiếm nói xong, giọng nói của Diệp Phong vang lên trong đầu hai người bọn họ.

"Ngọa tào! ! !"

"Tiểu Quái định luật, vậy mà xuất hiện thật!"

Khi hai người nghe được Diệp Phong ra lệnh, đầu tiên là liếc nhau một cái, sau đó mặt lộ vẻ khiếp sợ kinh hô lên!

Cách đó không xa!

"Đại. . . Đại tỷ!"

"Vừa mới hai cái thằng đần đó kêu là Tiểu Quái định luật sao?"

Nghe được tiếng kinh hô của hai người, Diệp Tiểu Quái cũng mặt lộ vẻ bất an quay qua nhìn Diệp Tiểu Độc đang đứng bên cạnh lên tiếng hỏi thăm.

"Nhị muội!"

"Bọn họ hô Tiểu Quái định luật!"

"Xem ra, lần này chúng ta lại cắm!"

"Đi!"

"Đi gọi Tứ muội đến đây đi!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái hỏi thăm, Diệp Tiểu Độc cũng gượng cười đáp lại.

"Nhị tỷ!"

"Chủ nhân gọi ngươi qua một chuyến!"

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Cước và Diệp Tiểu Kiếm cũng đến nơi này, sau đó nói rõ tình huống với Diệp Tiểu Quái!

"Ai!"

"Đại tỷ, ta đi trước!"

"Ngươi tranh thủ đi gọi Tứ muội đến đây đi!"

Nói xong, Diệp Tiểu Quái gượng cười bay xuống chỗ Diệp Phong.

...

"Chủ nhân!"

"Ngài tìm ta?"

Sau khi Diệp Tiểu Quái đi tới trước mặt Diệp Phong, mặt lộ vẻ bất an lên tiếng hỏi thăm.

"Tiểu Quái!"

"Chỗ ta có một ít siêu cấp Oanh Thiên Đan đã được cải tiến, giao cho ngươi!"

"Mà chuyện ngươi cần cần phải làm là phàm là người chơi kéo búa

bao thắng ta thì ngươi tiễn hắn một pháo!"

"Như vậy, hắn bị đánh bay, sau đó phải bay trở về lần nữa, như vậy thì ta có thể chơi với hắn một lần nữa!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái hỏi thăm mình, Diệp Phong cũng nở một nụ cười nói rõ tình huống, sau đó đưa một cái Hỗn Độn giới cho Diệp Tiểu Quái!

? ? ?

Không phải nói thắng có thể nhận được chỗ tốt khó có thể tưởng tượng hay sao?

Thế nào, một pháo này chính là chỗ tốt khó có thể tưởng tượng được sao?

Năm người đang đứng bên cạnh nghe được Diệp Phong nói như vậy thì trên mặt đều toát ra vẻ mộng bức, bọn họ hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong lại ra bài không theo kịch bản!

Nhưng mà mặc dù trong lòng có vạn phần bất mãn nhưng bọn họ cũng không dám nói nhiều một câu, bởi vì bọn họ cũng không biết rõ, nếu nói ra bất mãn trong lòng thì đầu có thể lập tức tách rời ra khỏi thân thể hay không!

? ? ?

Ngươi chơi!

Ta nã pháo?

Người nào thua, ta nã người đó một pháo?

Sau khi nghe Diệp Phong nói xong, trong lúc nhất thời biểu cảm trên mặt Diệp Tiểu Quái như không thể tin vào tai của mình, nàng có nằm mơ cũng không ngờ được là Diệp Phong chơi kéo búa bao mà cũng có thể liên lụy tới mình!

"Chủ nhân!"

"Vui một mình không bằng vui chung!"

"Việc hay như thế, nếu như chỉ có một mình ta hưởng thụ thì ta đúng là quá ích kỷ!"

"Cho nên ta muốn cho Đại tỷ và Tứ muội tới cùng nhau chơi!"

Sau khi hết khiếp sợ, Diệp Tiểu Quái quay qua nhìn Diệp Phong nói ra thỉnh cầu của mình.

"Cũng đúng!"

"Tiểu Độc vừa ra, có việc hay như thế, đúng là nên dẫn theo nàng!"

"Mà Tiểu Đường vẫn luôn hướng dẫn sư tôn tu luyện, bình thường cũng không có cơ hội chơi, như vậy dẫn nàng đến cũng không có tâm bệnh!"

"Được!"

"Vậy thì gọi hai nàng đến đây luôn đi!"

Nghe được điều thỉnh cầu này của Diệp Tiểu Quái, Diệp Phong đầu tiên là trầm tư một chút, sau đó trực tiếp đồng ý.

"Tống huynh!"

"Một hồi các ngươi sẽ bị bắn bay!"

"Nhưng ta muốn nhắc nhở các ngươi là sau khi các ngươi bị bắn bay thì nhất định phải bay trở về một lần nữa, sau đó tiếp tục chơi kéo búa bao với ta, nếu như dám chạy, như vậy thì trên cổ của các ngươi cũng không phải là xuất hiện một vết thương nhỏ bé!"

Ngay sau đó, Diệp Phong quay qua nhìn Tống Thiên Lục đang đứng bên cạnh lên tiếng nhắc nhở.

"Diệp thiếu!"

"Chúng ta biết!"

"Chúng ta bị bắn bay, sau đó tuyệt đối sẽ dùng tốc độ nhanh nhất bay trở về!"

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, Tống Thiên Lục cũng gượng

cười lên tiếng đáp lại.

"Chủ nhân!"

"Chúng ta tới!"

Đúng lúc này, theo một khe hở không gian bỗng nhiên xuất hiện, hai người Diệp Tiểu Độc và Diệp Tiểu Đường từ trong vết nứt không gian đi ra!

Mà trên mặt Diệp Tiểu Đường lại tràn đầy sụp đổ, nàng có nằm mơ cũng không ngờ được là trong vòng một ngày mà lại bị hai người Diệp Tiểu Độc và Diệp Tiểu Quái hố hai lần!

"Điên rồi!"

"Ta muốn điên rồi!"

"Cũng quá lúng túng đi!"

Sau khi ba người Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái và Diệp Tiểu Đường đều bày ra tư thế nã pháo, nhắm ngay ba người đối diện, trên mặt ba người các nàng đã tràn đầy vẻ lúng túng!

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo ba tiếng nổ, ba người Tống Thiên Lục, lão Tam và lão Ngũ chia nhau bị một cỗ khí lưu đạn pháo cực kỳ khủng bố đánh trúng, sau đó trong chớp mắt đã biến mất ngay tại chỗ!

"Ngọa tào!"

"Ba mỹ nữ này nhìn nhu nhu nhược nhược nhưng pháo thả ra thật mẹ nó mãnh liệt!"

"Trực tiếp bắn bay mấy người đại ca rồi!"

"Chuyện này cũng quá kinh khủng đi chứ!"

Nhìn thấy cảnh tượng đáng sợ này, lão Nhị và lão Tứ đang đứng bên cạnh cũng toát ra vẻ chấn kinh!

"Lão Nhị!"

"Lão Tứ!"

Chương 1269 - Cái gì! Người nào thua, ta nã người đó một pháo? (2)

"Hai người các ngươi cầm lấy hai cái Hỗn Độn giới này!"

"Bên trong có chứa một lượng lớn cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch và một lượng lớn thiên tài địa bảo!"

"Chờ các ngươi đến Vô Vọng Thành, chỉ cần có tên ăn mày ăn xin các ngươi thì các ngươi nhục nhã bọn họ một lần, sau đó xem tâm tình tùy tiện cho bọn họ một chút!"

"Nhưng mà các ngươi cần phải chú ý là đồ bên trong hai cái Hỗn Độn giới này, các ngươi tối đa chỉ có thể giữ lại một phần mười, còn lại phải bố thí hết ra ngoài, về phần sau khi bố thí xong hết, các ngươi muốn ở lại đó làm ăn mày hay không thì đó là chuyện của các ngươi!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên bên cạnh, đồng thời cũng đưa hai cái Hỗn Độn giới cho hai người!

Tê!

Khi lão Nhị và lão Tứ nhìn thấy trong Hỗn Độn giới chứa một lượng lớn cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch và thiên tài địa bảo thì trực tiếp không nhịn được mà hít vào một ngụm khí lạnh, có thể nói, bọn họ có nằm mơ cũng không dám mơ tới tài phú khủng bố như vậy!

"Diệp thiếu yên tâm!"

"Chúng ta nhất định sẽ làm tốt chuyện này!"

Mặc dù không hiểu tại sao Diệp Phong muốn làm như thế nhưng lão Nhị vẫn lập tức lên tiếng cam đoan, sau đó dẫn theo lão Tứ, trực tiếp đi thẳng tới Vô Vọng Thành!

Một bên khác!

"Đại ca!"

"Diệp thiếu không có lừa gạt chúng ta!"

"Nếu như chúng ta thắng thì đúng là sẽ nhận được lợi ích không thể tưởng tượng nổi thật!"

"Đại ca!"

"Ta hoàn toàn không ngờ được là bên trong đạn pháo này lại ẩn chứa Tiên Thiên Hỗn Độn Chi Khí!"

"Mà chỉ một lát như vậy thôi thì thực lực của ta đã tăng lên rất nhiều, nếu có thể lại bị băng mấy lần thì ta cũng không dám nghĩ!"

"Cho nên, sau khi chúng ta trở về, vẫn phải nghĩ biện pháp thắng!"

Lúc này, phát hiện được thay đổi trong cơ thể, lão Tam và lão Ngũ cũng mặt lộ vẻ hưng phấn lên tiếng nói với Tống Thiên Lục.

……...

"Không sai!"

"Hạnh phúc tới quá đột nhiên!"

"Có thể nói là đánh cho chúng ta trở tay không kịp!"

"Tốt!"

"Chúng ta tranh thủ bay trở về đi!"

"Lần tiếp theo chơi kéo búa bao, chúng ta nhất định phải thắng!"

Sau khi nghe được hai người nói như vậy, Tống Thiên Lục cũng đáp lại một câu, sau đó dẫn theo hai người nhanh chóng bay thẳng tới chỗ Diệp Phong!

...

Vô Vọng Thành!

"Ngọa tào! ! !"

"Nhị ca!"

"Chúng ta đi nhầm vào hang ổ ăn mày hay sao?"

"Tại sao bên trong Vô Vọng Thành này đều là ăn mày vậy!"

Sau khi lão Nhị và lão Tứ cầm Hỗn Độn giới mà Diệp Phong cho đi vào Vô Vọng Thành, nhìn thấy nơi xa có đám ăn mày nhiều vô số kể giống như châu chấu phô thiên cái địa vọt thẳng tới chỗ hai người bọn họ, lão Tứ cũng bị hù đến liên tiếp lui về phía sau mấy bước, sau đó trên mặt mới lộ ra vẻ không thể tin nổi quay qua nhìn lão Nhị đang đứng bên cạnh lên tiếng hỏi thăm.

"Lão Tứ!"

"Mặc dù ta cũng không biết rõ là chuyện gì xảy ra!"

"Nhưng ta đã hiểu tại sao Diệp thiếu lại cho chúng ta nhiều cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch và thiên tài địa bảo như vậy rồi!"

"Lúc đầu ta còn nghĩ là cho dù có mấy tên ăn mày thì cũng không cho hết được!"

"Nhưng hiện tại xem ra chỉ với chút cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch và thiên tài địa bảo trong tay chúng ta, đối mặt với nhiều tên ăn mày như vậy, mẹ nó hoàn toàn không đủ để cho!"

Sau khi nghe được lão Tứ nói như vậy, lão Nhị cũng gượng cười đáp lại một câu!

Một lát sau!

"Ngọa tào! ! !"

"Thật hay giả?"

"Ăn xin còn có thể ăn xin được cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch và Lam Vũ Hoa Trúc?"

"Làm ăn mày thoải mái như thế sao?"

Lúc có người ăn xin được cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch và thiên

tài địa bảo từ trong tay lão Nhị và lão Tứ, trên mặt lộ ra vẻ không thể tin nổi lên tiếng hô lên!

"Mẹ nó!"

"Ta liều sống liều chết mấy trăm năm trong Thiên Đạo Chiến Trường, đạt được Hỗn Độn Tinh Thạch và thiên tài địa bảo, giá trị còn không bằng được với Thiên Thần Lộ mà ta vừa mới ăn xin được!"

"Mẹ nó, không thể sống nổi nữa rồi!"

"Sau này ta trực tiếp đi làm ăn mày là được rồi!"

"..."

Theo càng ngày càng nhiều người cầm tới số lượng cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch và nhiều loại thiên tài địa bảo không giống nhau, rất nhiều người đều bỗng nhiên sinh ra một ý nghĩ như vậy, đó chính là sau này chuyên môn làm ăn mày!

"Điên rồi!"

"Diệp thiếu đúng là điên rồi!"

"Cùng lắm cũng chỉ là một cái giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày mà thôi, có cần phải chơi tới mức xa hoa lãng phí như vậy hay không!"

"Phải biết, bọn họ đều là những người tu đạo bình thường đến không thể nào bình thường hơn được nữa, nhưng bây giờ làm thành như vậy, bọn họ đều muốn bắt đầu làm ăn mày, mà nếu như bọn họ làm tên ăn mày thật, như vậy thì ta còn chơi như thế nào được nữa, một chút cảm giác mới mẻ cũng không có!"

Nhìn thấy cảnh tượng không thể tin được đang diễn ra trước mặt, trong đầu Lạc Thiên trực tiếp xuất hiện bóng dáng Diệp Phong, bởi vì ngoại trừ Diệp Phong ra thì hoàn toàn không có ai khác có thể lấy ra được nhiều cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch và nhiều loại thiên tài địa bảo như vậy!

...

Một bên khác!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng đột phá ba cái tiểu cảnh giới, ban thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch *2!"

Khi Diệp Phong còn đang chờ Tống Thiên Lục và hai tiểu đệ của hắn trở về, tiếng thông báo ban thưởng của hệ thống đột nhiên vang lên trong đầu của hắn.

Ngay sau đó, một cỗ tiếp một cỗ khí tức đột phá từ trong cơ thể hắn liên tiếp bạo phát ra!

Đạo Thần Cảnh Nhất Trọng đỉnh phong!

Đạo Thần Cảnh Nhị Trọng đỉnh phong!

Đạo Thần Cảnh Tam Trọng đỉnh phong!

Rất nhanh, tu vi của Diệp Phong đã trực tiếp đột phá từ Đạo Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong lên đến Đạo Thần Cảnh Tam Trọng đỉnh phong!

"Ừm?"

"Ta cho lão Nhị và lão Tứ đi bố thí một chút rác rưởi!"

"Kết quả còn phát động hành vi phá của rồi?"

"Vậy chẳng phải là ta có thể mượn cơ hội này xoát hành vi phá của nhiều một chút hay sao?"

Chương 1270 - Tứ muội! Ngươi bắn sập người thừa kế của lão Thất?

Nghĩ đến đây, khóe miệng Diệp Phong nở một nụ cười, hắn hoàn toàn không ngờ được là mình chỉ muốn khiến cho giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày tăng bậc lên một chút mà thôi, nhưng ai mà ngờ được là còn phát hiện một cơ hội có thể xoát bug!

"Hệ thống!"

"Ta làm như vậy có tính là xoát bug hay không?"

Sau đó, Diệp Phong trong lòng lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Túc chủ, ngươi là lão Lục, ta cảm thấy ngươi không phải đang hỏi thăm mà là đang khoe khoang! Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, bug nhỏ như thế này thì hệ thống sẽ không sửa chữa!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống cũng lập tức vang lên trong đầu của hắn.

"Ừm?"

"Đây là bug nhỏ?"

"Còn sẽ không sửa chữa?"

"Hệ thống, hành vi này không giống ngươi một chút nào!"

Nghe được nó nói như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ ngạc nhiên lên tiếng đáp lại.

"Đinh! Túc chủ, ngươi sẽ không cho là tất cả người bố thí đều có thể giống lão Nhị và lão Tứ, không chế số lượng lớn cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch và thiên tài địa bảo bố thí cho mỗi người nằm trong phạm vi phá của hợp lý đó chứ! Có thể nói, chỉ cần có một lần bọn họ bố thí đồ cho người ta mà vượt qua phạm vi phá của hợp lý thì sẽ không phát động ban thưởng cho hành vi phá của!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, hệ thống cũng lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết!

"Ngọa tào!"

"Hóa ra còn có yêu cầu như vậy sao!"

"Như vậy thì cái bug này cũng không dễ xoát!"

Sau khi hiểu rõ được tình huống này, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ

nhún vai!

"Diệp thiếu! ! !"

"Chúng ta về đến rồi!"

"Chúng ta tiếp tục chơi kéo búa bao đi!"

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy hưng phấn của Tống Thiên Lục từ đằng xa truyền tới!

"Ồ!"

"Không chỉ có mấy người Tống Thiên Lục trở về, lại còn xuất hiện một số người khác!"

Sau khi Diệp Phong quay qua nhìn mấy người Tống Thiên Lục mới phát hiện cách đó không xa lại xuất hiện ba người!

Một lát sau!

"Nã pháo!"

Theo Diệp Phong ra lệnh một tiếng!

Tống Thiên Lục, lão Tam, lão Ngũ và ba người mới tới đó đều bị ba người Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái và Diệp Tiểu Đường bắn bay ra ngoài!

"Chủ nhân!"

"Ngài có thể thắng một lần hay không!"

"Dù sao ngài thắng một lần, chúng ta có thể bắn ít đi một lần!"

"Mà nếu như ngài cứ thua như thế thì ta sợ là chúng ta sẽ bắn cả phân ra luôn mất!"

Lúc này, Diệp Tiểu Quái cũng thần sắc sụp đổ quay qua nhìn Diệp Phong lên tiếng cầu khẩn, nàng hoàn toàn không ngờ được là Diệp Phong chơi kéo búa bao với sáu người, vậy mà một lần cũng không thắng nổi!

"Khụ khụ!"

"Tiểu Quái!"

"Ngươi yên tâm, lần sau ta nhất định sẽ thắng mấy người!"

Nghe được Diệp Tiểu Quái nói như vậy, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ lúng túng lên tiếng đáp lại, chủ yếu là hắn cũng không ngờ được là chơi với sáu người vậy mà một lần cũng không thắng nổi, xác suất này có thể nói là thấp đến không còn gì để bàn!

"Diệp thiếu! ! !"

"Ta biết ngay là ngươi!"

Đúng lúc này, giọng nói của Lạc Thiên bỗng nhiên vang lên từ phía sau.

"Người nào!"

"Nhìn pháo!"

Nhìn thấy Lạc Thiên nổi giận đùng đùng bay thẳng tới chỗ Diệp Phong, Diệp Tiểu Đường trực tiếp quay lại, sau đó một pháo bắn cho Lạc Thiên bay ra ngoài!

"A?"

"Các ngươi thế nào?"

"Tại sao đều dùng ánh mắt kỳ quái đó mà nhìn ta?"

Sau khi bắn bay Lạc Thiên, Diệp Tiểu Đường cũng phát hiện ra sự khác thường của mấy người, sau đó mặt lộ vẻ không hiểu hỏi thăm.

"Tứ muội!"

"Trước đó chúng ta băng Thất Thải Liên Tử Hoa, chính là băng cho hắn!"

"Còn nữa, hắn là người thừa kế của lão Thất đó, chỉ là Diệp thiếu còn chưa có thu hắn làm đệ tử thân truyền mà thôi!"

"Nhưng cũng chỉ là chuyện sớm hay muộn mà thôi!"

"Cho nên hắn là người một nhà đó!"

Nghe được Diệp Tiểu Đường nói như vậy, Diệp Tiểu Độc cũng dùng thần thức truyền âm, giới thiệu thân phận của Lạc Thiên!

.....

"Cái gì!"

"Hắn là người thừa kế của lão Thất, vị đệ tử thân truyền cuối cùng của chủ nhân?"

Sau khi nghe được Diệp Tiểu Độc nói như vậy, Diệp Tiểu Đường cũng tỏ vẻ giật mình, nàng có nằm mơ cũng không ngờ được là người bị mình bắn bay lại là người một nhà!

"Khụ khụ!"

"Tiểu Đường!"

"Người mới nãy thật ra thì chính người một nhà!"

"Cho nên, nếu như hắn còn tới nữa thì ngươi chớ có bắn bay hắn!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong cũng vang lên bên cạnh.

"Chủ nhân!"

"Tiểu Đường biết rồi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Tiểu Đường cũng vội vàng lên tiếng đáp lại.

Một bên khác!

"Tình huống như thế nào?"

"Ta vất vả lắm mới tìm được Diệp thiếu!"

"Kết quả lại bị một tiểu nữ hài ăn kẹo que dùng một cái rắm bắn bay ngược trở về?"

"Mẹ nó, có ai nói cho ta biết đây không phải là sự thật đi?"

Sau khi Lạc Thiên giữ vững thân thể lại, phát phát hiện mình lại về đến gần Vô Vọng Thành, cả người trực tiếp choáng váng, hắn có nằm mơ cũng không ngờ được là mình đường đường là Cửu giai Hỗn Độn Chi Tổ nhưng lại bị một tiểu nữ hài dùng một cái rắm bắn bay hơn mười dặm, loại khuất nhục này hắn hoàn toàn không thể nào chấp nhận được!

"Không được!"

"Vừa nãy là ta không có chuẩn bị kỹ càng!"

"Cho nên mới bị đối phương bắn bay!"

"Nhưng chỉ cần ta chuẩn bị sẵn sàng, như vậy cho dù đối phương pháo lực mạnh như thế nào đi nữa cũng đừng có hòng bắn bay ta được nữa!"

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên trực tiếp bộc phát toàn lực, sau đó bay thẳng tới chỗ của Diệp Phong!

Lần này, hắn muốn rửa sạch nhục nhã!

Một lát sau!

"Lạc huynh!"

"Vừa nãy là hiểu lầm!"

"Thật ra thì là do nàng không biết thân phận của ngươi cho nên nàng mới..."

Nhìn thấy Lạc Thiên lại bay trở về, Diệp Phong cũng cười lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết, nhưng mà không đợi hắn nói xong thì Lạc Thiên đã trực tiếp ngắt lời hắn!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi đừng có nói gì nữa hết!"

"Mau để cho nàng lại băng ta một pháo nữa đi!"

Lúc này, Lạc Thiên lại vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra.

? ? ?

Kêu Tiểu Đường lại băng ngươi một pháo nữa?

Đây là yêu cầu quái quỷ gì chứ?

Chẳng lẽ là một pháo vừa rồi bắn cho ngươi choáng váng rồi hay sao?

Chương 1271 - Lạc Thiên bị băng đến tâm thái sập?

Nghe được Lạc Thiên đưa ra yêu cầu kỳ quái như vậy, Diệp Phong cũng lộ vẻ mộng bức, hắn hoàn toàn không ngờ được là đối phương lại bỗng nhiên đưa ra một cái yêu cầu kỳ quái như thế!

"Lạc huynh!"

"Ngươi muốn chịu một pháo nữa thật sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong nhìn về phía Lạc Thiên lên tiếng xác nhận lại.

"Không sai!"

"Ta đúng là muốn chịu một pháo nữa!"

"Vừa nãy bị bắn bay là do ta không có chuẩn bị sẵn sàng!"

"Nhưng lần này, chỉ cần ta chuẩn bị sẵn sàng, như vậy thì tuyệt đối sẽ không bị nàng bắn bay nữa!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm mình, Lạc Thiên trực tiếp đưa ra câu trả lời khẳng định!

Hả?

Đây là tới lấy lại thể diện?

Nghe được Lạc Thiên nói như vậy, trong nháy mắt Diệp Phong đã hiểu rõ được, sau đó quay qua nhìn Diệp Tiểu Đường đang đứng bên cạnh nháy mắt ra hiệu!

"Lạc Thiên đúng không!"

"Bây giờ ngươi đã chuẩn bị xong chưa?"

Nhìn thấy Diệp Phong đưa ánh mắt ra hiệu, Diệp Tiểu Đường cũng ngầm hiểu, sau đó trên mặt lộ ra vẻ châm chọc quay qua nhìn Lạc Thiên lên tiếng hỏi thăm.

Oanh!

Nghe được Diệp Tiểu Đường hỏi thăm, Lạc Thiên cũng không ẩn giấu thêm nữa, trực tiếp bạo phát ra khí tức mạnh mẽ Cửu giai Hỗn Độn Chi Tổ của mình!

"Chuẩn bị xong!"

"Cứ việc nã pháo vào ta đi!"

"Lần này, nếu như ta còn bị ngươi bắn bay thì ta sẽ nằm sấp ăn..."

Oanh!

Không đợi Lạc Thiên nói xong, Diệp Tiểu Đường trực tiếp nã pháo, sau đó, Lạc Thiên trực tiếp biến mất ở trong tầm mắt của mọi người!

"Ngọa tào!"

"Ta trở về để rửa sạch nhục nhã!"

"Chứ không phải là qua đó để đã rét vì tuyết lại lạnh vì sương a!"

"Còn nữa, ta đã bạo phát ra toàn bộ lực lượng, kết quả vẫn không thể nào ngăn cản được một pháo này!"

"Rốt cuộc thì nữ hài đó là quái vật gì chứ!"

Sau khi Lạc Thiên lại xuất hiện ở gần Vô Vọng Thành một lần nữa, trên mặt tràn đầy vẻ sụp đổ hô to lên.

...

Một bên khác!

"Tiểu Đường!"

"Tiểu tử Lạc Thiên đó như thế nào rồi?"

Lúc này, Diệp Phong trên mặt lộ ra vẻ hiếu kỳ quay qua nhìn Diệp Tiểu Đường lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Tên đó bị băng đến tâm thái sập!"

"Sau đó, trực tiếp về Vô Vọng Thành!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Đường cũng bất đắc dĩ nhún vai, sau đó liền lên tiếng đáp lại.

Hả?

Bị băng đến tâm thái sập?

Tâm thái của cái tên này cũng không được vững cho lắm nha!

Chỉ như vậy mà mỗi ngày còn tự phụ là mình vô địch?

Nghe được Diệp Tiểu Đường nói như vậy, Diệp Phong cũng lắc đầu, sau đó lên tiếng nhả rãnh.

"Chờ một chút!"

"Ta còn cá cược với cái tên đó!"

"Vậy ta cũng không thể cứ ở bên ngoài chơi mãi!"

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó nói với Diệp Tiểu Kiếm đang nấp trong chỗ tối: "Tiểu Kiếm, ngươi và Tiểu Cước tới chắn người chơi kéo búa bao, sau đó thắng nã pháo, thua

cho cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch và thiên tài địa bảo, sau đó để bọn họ đi Vô Vọng Thành thỏa thích bố thí!"

"Chủ nhân!"

"Chuyện này hãy giao cho ta và Tiểu Cước đi!"

"Chúng ta tuyệt đối sẽ chơi. . . không phải, tuyệt đối sẽ làm tốt!"

Lúc này, Diệp Tiểu Kiếm và Diệp Tiểu Cước cũng đi từ chỗ tối ra, sau đó nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng bảo đảm!

"Tốt!"

"Vậy thì giao cho các ngươi!"

"Ta về Vô Vọng Thành trước!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp bay tới Vô Vọng Thành!

"Lục ca!"

"Đại tỷ, Nhị tỷ và Tứ tỷ, các nàng còn có thể nã pháo chơi!"

"Vậy chúng ta chơi kéo búa bao có phải là không thú vị cho lắm hay không?"

Sau khi Diệp Phong rời khỏi đây, Diệp Tiểu Cước quay qua nhìn Diệp Tiểu Kiếm nói ra ý nghĩ của mình lúc này.

"Tiểu Cước!"

"Mặc dù chúng ta chỉ có thể chơi kéo búa bao nhưng chúng ta có thể làm một chút tay chân trong này á!"

"Ngươi nhìn xem, những người thua đó có thể trực tiếp lấy được cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch và thiên tài địa bảo, sau đó đi Vô Vọng Thành bố thí!"

"Mà những người thắng đó thì trực tiếp bị Đại tỷ, Nhị tỷ và Tứ tỷ nã pháo đánh bay!"

"Nhưng ngươi có nghĩ tới một chuyện hay không, trong này còn có

một điểm cực kỳ trọng yếu, đó chính là trong lúc chơi kéo búa bao thì sẽ xuất hiện thế hòa, như vậy thế hòa thì chúng ta phải làm sao bây giờ, chắc chắn không thể trực tiếp bắt đầu lại từ đầu, như vậy thì nhất định phải đánh bọn họ một trận mới có thể bắt đầu lại từ đầu a!"

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Diệp Tiểu Kiếm lại vẻ mặt đắc ý nói ra ý nghĩ của mình.

"Lục ca!"

"Còn phải gọi ngươi một tiếng Lục ca!"

"Ngươi thật là biết chơi!"

"Tại sao ta lại không nghĩ ra được chứ!"

Sau khi nghe được ý nghĩ này của Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu Cước trực tiếp hưng phấn lên, sau đó lập tức lên tiếng nịnh nọt Diệp Tiểu Kiếm một chập!

"Ừm?"

"Bọn họ chơi kéo búa bao?"

"Bọn họ bá bá bá?"

"Mà chúng ta cũng chỉ có thể nã pháo?"

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm nói như vậy, trong nháy mắt tâm tình Diệp Tiểu Độc trở nên không xong, sau đó nhìn về phía Diệp Tiểu Quái và Diệp Tiểu Đường đang đứng bên cạnh lên tiếng nói ra: "Nhị muội, Tứ muội, bây giờ ta rất không vui, cho nên ta muốn đánh bọn họ một trận, sau đó để cho mình vui vẻ lên, các ngươi muốn cùng đánh hay không?"

"Đại tỷ!"

"Đương nhiên phải cùng đánh!"

"Bởi vì bây giờ chúng ta cũng rất không vui!"

Nghe được Diệp Tiểu Độc đề nghị như vậy, hai người Diệp Tiểu Quái và Diệp Tiểu Đường trực tiếp đồng ý, sau đó ba người ma quyền sát chưởng đánh thẳng tới chỗ hai người Diệp Tiểu Kiếm và Diệp Tiểu Cước!

Vô Vọng Thành!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi trở về làm gì?"

"Là trở về chế giễu ta sao?"

Đang dựa vào góc tường một mình hao tổn tinh thần, Lạc Thiên nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên đi tới, vẻ mặt lúng túng lên tiếng trước!

"Lạc huynh!"

"Không phải ta trở về chế giễu ngươi!"

"Ngươi cũng đừng quên, giữa chúng ta còn có một vụ cá cược!"

"Cho nên ta về tiếp tục trải qua cuộc sống ăn mày với ngươi!"

Nghe được Lạc Thiên nói như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

"Đúng a!"

"Hai người chúng ta còn có một vụ cá cược!"

"Ngươi nhìn đầu óc ta, đều bị cái rắm làm cho hồ đồ!"

Nghe được Diệp Phong giải thích, Lạc Thiên cũng trêu ghẹo đáp lại.

"Ồ!"

"Diệp thiếu!"

Chương 1272 - Diệp thiếu, ngươi còn có

Thất Thải Liên Tử Hoa không?

"Lúc này mới bao lâu không gặp, tu vi của ngươi từ Đạo Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đột phá đến Đạo Thần Cảnh Tam Trọng đỉnh phong rồi?"

Lúc này, Lạc Thiên cũng đã nhận ra tu vi Diệp Phong khác thường, sau đó mặt lộ vẻ khiếp sợ lên tiếng hỏi thăm.

"Không sai!"

"Vừa mới chơi kéo búa bao với người khác, bỗng nhiên có cảm ngộ, sau đó đột đột đột đột phá đến Đạo Thần Cảnh Tam Trọng đỉnh phong!"

Nghe được Lạc Thiên nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Chơi kéo búa bao, còn mẹ nó có thể có cảm ngộ rõ ràng?

Cảm ngộ cái gì?

Thắng thua hòa?

Còn nữa, cho dù ngươi thật sự có cảm ngộ rõ ràng, như vậy đột phá một cái tiểu cảnh giới mới là bình thường, kết quả ngươi đột đột đột đột phá ba cái tiểu cảnh giới?

Hơn nữa từ Đạo Tôn Cảnh Cửu Trọng đỉnh phong đột phá đến Đạo Thần Cảnh Nhất Trọng, đây là vượt qua một cái đại cảnh giới, cũng không phải đột phá một cái tiểu cảnh giới đơn giản như vậy!

Nghe được Diệp Phong giải thích kiểu như không như thế, trên mặt Lạc Thiên cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến, hắn không ngờ được là Diệp Phong xả con bê ngay cả bản nháp cũng không cần!

...

Màn đêm buông xuống!

"Diệp thiếu!"

"Giống như ngươi mong muốn, thịnh thế ăn mày này xuất hiện trong Vô Vọng Thành!"

Lúc bóng đêm giáng lâm, Lạc Thiên và Diệp Phong bay đến không trung, nhìn từng cái đường phố trong Vô Vọng Thành đều có vô số tên ăn mày ngủ lại, Lạc Thiên cũng nhịn không được lên tiếng cảm thán.

"Ừm!"

"Thịnh thế ăn mày, đẹp như tranh vẻ!"

Nghe được Lạc Thiên trêu chọc, Diệp Phong cũng không thèm để ý chút nào lên tiếng đáp lại.

? ? ?

Đẹp như tranh vẽ?

Đẹp chỗ nào hả?

Sao ngươi có thể nói hưu nói vượn như thế được chứ?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, khóe miệng Lạc Thiên cũng không bị khống chế co quắp, hắn hoàn toàn không ngờ được là hắn trêu chọc như thế mà đối phương cũng có thể đáp lại được!

"Đi thôi!"

"Về đi ngủ!"

"Hi vọng ngày mai là một ngày vui sướng!"

Nói xong, Lạc Thiên trực tiếp bay xuống quán rượu Lạc Dương bên dưới!

"Có ta ở đây!"

"Ngày mai nhất định phải là một ngày vui sướng!"

Nghe được Lạc Thiên nói như vậy, Diệp Phong cũng cười tự nói, sau đó lập tức đuổi tới.

...

Sáng sớm ngày thứ hai!

"Thừa dịp Lạc Thiên còn không có tỉnh!"

"Ta kiểm tra sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay đi!"

Sau khi Diệp Phong tỉnh lại, đầu tiên là nhìn thoáng qua Lạc Thiên vẫn còn ngủ say bên cạnh, sau đó kiểm tra sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Đại Đạo Chi Quả *1000

Đại Đạo Chi Quả: Thiên tài địa bảo chỉ có Hỗn Độn Giới mới có, mỗi một trái Đại Đạo Chi Quả đều ẩn chứa một tia thiên đạo pháp tắc!

"Ừm?"

"Mặc dù tin tức không nhiều lắm nhưng chỉ bằng những tin tức này thì ta có thể cảm nhận được Đại Đạo Chi Quả này thật không đơn giản!"

"Nhưng mà nó càng không đơn giản thì ta xử lý nó càng dễ!"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp quay qua nhìn Lạc Thiên, theo hắn nghĩ, thứ đồ tốt này cho Lạc Thiên ăn thì chắc chắn là phá của, bởi vì Lạc Thiên hoàn toàn không muốn mạnh lên!

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, nếu như cho Lạc Thiên ăn Đại Đạo Chi Quả là không thuộc về hành vi phá của, bởi vì tâm tính của hắn đã thay đổi, hoặc có thể nói là hôm qua hắn bị Diệp Tiểu Đường băng hỏng mất, nhưng cũng làm cho hắn ý thức được mình không phải mạnh nhất, cho nên hắn đã không còn là tâm tính vô địch tịch mịch mà là biến thành muốn tiếp tục mạnh lên!"

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu Diệp Phong.

Hả?

Tâm thái của cái tên này thay đổi rồi?

Hơn nữa còn là do bị cái rắm băng?

Thần kỳ như vậy sao?

Nghe được hệ thống nhắc nhở, trên mặt Diệp Phong cũng toát ra vẻ chấn kinh!

"Đinh! Túc chủ, tối hôm qua trong lúc ngươi nghỉ ngơi, tổng cộng phát động hành vi phá của năm lần, mà phần thưởng đã phát xong hết, ngươi có thể kiểm tra một chút!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên trong đầu Diệp Phong lần nữa.

Hả?

Tối hôm qua phát động hành vi phá của năm lần?

Vậy chẳng phải là ta bạch chơi được phần thưởng của năm lần hành vi phá của?

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, bởi vì khi biết yêu cầu phát động hành vi phá của thì hắn cũng không ôm hi vọng gì về bug hành vi phá của này, nhưng mà hắn không ngờ được là trong một đêm lại phát động năm lần!

Đây cũng đại biểu cho có năm người cầm đồ của hắn tiến hành bố thí, tất cả đều khống chế ở phạm vi phá của hợp lý!

"Ngọa tào!"

"Năm lần hành vi phá của, phần thưởng cung cấp cho ta mười hai mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch?"

"Đây chẳng phải là nói bây giờ ta đã có đến bốn mươi mốt mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch?"

"Vậy nếu như chờ ta hoàn thành hai nhiệm vụ này thì sẽ được bao

nhiêu mảnh?"

Khi Diệp Phong nhìn thấy trước mắt mình có bốn mươi mốt mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, trên mặt cũng toát ra vẻ vui mừng, bởi vì khoảng cách hắn hoàn thành sứ mệnh chung cực càng ngày càng gần!

Chớ nói chi là bây giờ trên người còn có hai cái nhiệm vụ có thể thu hoạch được một lượng lớn mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!

"Ngọa tào!"

"Lạc huynh, ngươi bệnh tâm thần hả!"

"Tại sao lặng yên không tiếng động ghé vào trước mắt ta, mẹ nó dọa ta nhảy một cái!"

Ngay khi Diệp Phong tập trung nghĩ những chuyện này, một khuôn mặt người bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt của hắn, khiến cho hắn bị hù giật mình, sau đó nhìn về phía Lạc Thiên chửi ầm lên.

"Diệp thiếu!"

"Ta cũng không biết lá gan ngươi nhỏ như vậy a!"

Nghe được Diệp Phong mắng to, Lạc Thiên cũng giống như cười mà không phải cười nói.

Hả?

Ta nhát gan?

Mẹ nó lúc nãy ta đang suy nghĩ, sau đó cái mặt lừa của ngươi bỗng nhiên xông ra, mẹ nó, đổi lại là người khác thì cũng sẽ bị hù giật mình đó!

Nghe được Lạc Thiên trêu chọc, trên mặt Diệp Phong cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến!

"Diệp thiếu!"

"Không lộn xộn!"

Chương 1273 - Kiếm Cẩu đến, được mọi người yêu thích!

"Ta muốn hỏi ngươi một chuyện, chính là Thất Thải Liên Tử Hoa hôm qua ngươi cho ta ăn, bây giờ trong tay ngươi còn nữa không?"

"Nói thật, hôm qua có chút ăn không đủ cho nên hôm nay còn muốn ăn thêm chút nữa!"

Lúc này, Lạc Thiên cũng vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Hết rồi!"

"Trong tay của ta chỉ có nhiêu đó, sau đó đều cho ngươi!"

Nghe được Lạc Thiên hỏi thăm, Diệp Phong suy nghĩ cũng không có suy nghĩ, trực tiếp lên tiếng trả lời.

"Nhưng mà!"

"Mặc dù ta không có Thất Thải Liên Tử Hoa nhưng trong tay của ta còn có một số Đại Đạo Chi Quả!"

Ngay lúc Lạc Thiên thất vọng, giọng nói của Diệp Phong lại vang lên lần nữa.

.....

"Cái gì! ! !"

"Đại Đạo Chi Quả!"

"Ngươi nói trong tay của ngươi có Đại Đạo Chi Quả?"

Mà nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên trực tiếp thần tình kích động bắt lấy bả vai Diệp Phong, sau đó giọng run lên hỏi: "Diệp thiếu, cái này... cái Đại Đạo Chi Quả này, có thể... có thể cho ta ăn mấy trái hay không?"

"Không thể!"

"Đại Đạo Chi Quả này là ta giữ lại cho chó ăn!"

"Nếu là cho ngươi ăn, vậy chó của ta chết đói thì phải làm sao bây giờ?"

Nghe được Lạc Thiên hỏi thăm, Diệp Phong trực tiếp cự tuyệt, hơn nữa hắn nói như vậy cũng là nói thật, bởi vì mới nãy Kiếm Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long và Phi Thiên Trư Trư đã phi thăng tới Hỗn Độn Giới!

Không chỉ có như thế, sư tôn hắn Lạc Thiên Tuyết cũng đã thuận lợi phi thăng tới Thần Giới, mà dựa vào những Tùy Cơ Đột Phá Quyển Trục mà hắn để lại, hắn nghĩ không bao lâu thì Lạc Thiên Tuyết có thể đến Hỗn Độn Giới tìm hắn!

Một bên khác!

? ? ?

Đại Đạo Chi Quả, thiên tài địa bảo cấp cao nhất Hỗn Độn Giới, không có cái thứ hai!

Sau đó, ngươi định lấy cho chó ăn?

Là ngươi điên rồi hay là chó điên rồi?

Thế giới này sao lại vì có ngươi mà trở nên điên cuồng như vậy rồi?

Nghe được lý do cự tuyệt của Diệp Phong, Lạc Thiên cảm thấy cả người đều muốn điên rồi, hắn có nằm mơ cũng không ngờ được là sẽ có một ngày mình llaji đi giật đồ ăn của một con chó, hơn nữa quan trọng nhất là còn mẹ nó không có đoạt được!

Mẹ nó, như vậy thì ai mà chịu nổi chứ!

"Diệp thiếu!"

"Đối với Đại Đạo Chi Quả này, có phải ngươi không hiểu rõ lắm hay không!"

"Phải biết, đại đạo chi..."

Lúc này, Lạc Thiên không cam lòng, cũng muốn giải thích rõ sự kinh khủng của Đại Đạo Chi Quả cho hắn biết, sau đó hi vọng dùng cái này để Diệp Phong thay đổi phương án xử lý, nhưng mà không đợi hắn nói xong, Diệp Phong trực tiếp ngắt lời hắn!

"Lạc huynh!"

"Không cần biết là Đại Đạo Chi Quả này khủng bố đến mức nào, hi hữu bao nhiêu, đắt đó như thế nào!"

"Ta đều chọn cho chó ăn!"

"Không vì cái gì khác, chính là sủng nó!"

Lúc này, Diệp Phong cũng vẻ mặt nghiêm túc nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Không vì cái gì khác, chính là sủng?

Sủng như vậy, mẹ nó, ta rất hâm mộ!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, trong nháy mắt trong mắt Lạc Thiên tràn đầy vẻ hâm mộ!

(Bọn người Lãnh Vô Phong, Bạch Thiên Hồng, Hạ Thiên Vũ, La Khải, Sở Hồng Sơn: Hâm mộ đi, thỏa thích hâm mộ đi, nhưng chúng ta muốn nói là, bây giờ mới chỉ có như vậy thôi, ban đầu ở Huyền Thiên đại lục, Diệp thiếu đều sủng Cẩu Tử lên tới trời!)

"Chủ nhân! ! !"

"Ta nhớ ngươi muốn chết!"

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy vẻ đê tiện của tiểu hoàng cẩu từ đằng xa vọng lại!

Mà hai người Diệp Phong và Lạc Thiên sau khi nghe được, cùng nhau quay đầu nhìn sang!

Khi hai người nhìn thấy tiểu hoàng cẩu le đầu lưỡi, sau đó lộ ra nụ cười tiện tiện nhanh chóng chạy tới chỗ bọn họ, Diệp Phong cũng đứng lên, sau đó trực tiếp bày ra tư thế chuẩn bị sút gôn!

"Chủ nhân!"

"Đá ta đi!"

"Dùng sức đá ta đi!"

"Đó là tình yêu ngài dành cho ta!"

Sau khi tiểu hoàng cẩu cách Diệp Phong còn không đủ hai mét, trực tiếp bày thế Thần Long Bãi Vĩ, sau đó vểnh hai cái mông lên trước tới chỗ Diệp Phong!

"Ngọa tào!"

"Thật mẹ nó tiện!"

"Chó hoang hèn như vậy từ đâu chạy đến a!"

Nghe được tiểu hoàng cẩu nói như vậy, đặc biệt là chú ý tới dáng vẻ của tiểu hoàng cẩu lúc này, Lạc Thiên đang đứng bên cạnh trực tiếp bị kinh hãi!

Bành!

Theo Diệp Phong sút mạnh một cái, tiểu hoàng cẩu trực tiếp bị đá bay ra ngoài!

Sau đó, tiểu hoàng cẩu nằm thẳng trên không trung, hai cái chân chó trước để ở sau ót, đồng thời vểnh chân lên bắt chéo, một màn kinh điển này trực tiếp xuất hiện ở trong tầm mắt của mọi người!

"Ngọa tào!"

"Con chó này thật tiện, thật manh, thật mẹ nó hiếm có!"

"Ta cũng muốn có nó!"

"Cẩu cẩu hèn manh như vậy!"

"Người thanh niên đó tại sao không chịu đá mạnh một chút nữa?"

"Ai có thể nói cho ta biết!"

"Có biện pháp nào có thể lấy được con chó hoang này tới tay hay không?"

"Ta rất muốn có được nó!"

"..."

Rất nhanh, những tên khất cái xung quanh bắt đầu bàn tán với nhau, mà Kiếm Cẩu chính là tiêu điểm bàn tán của bọn họ!

"Ta sát!"

"Không phải đâu!"

"Kiếm Cẩu được hoan nghênh như thế sao?"

Nghe được tiếng bàn tán của người xung quanh, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình, hắn hoàn toàn không ngờ được là Kiếm Cẩu lại được hoan nghênh ở chỗ này như thế!

"Chủ nhân!"

"Chúng ta tới!"

Lúc này, Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long và Phi Thiên Trư Trư cũng từ đằng xa đi tới, sau đó nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hô!

"Ừm!"

"Đứng một bên nghỉ ngơi đi!"

"Chờ qua hai ngày, ta xong xuôi chuyện bên này, dẫn các ngươi về Bại Gia Môn!"

Nhìn ba thú một chút, Diệp Phong cũng thuận miệng nói một câu.

"Thật là qua loa!"

"Đãi ngộ của chúng ta và Cẩu ca hoàn toàn không giống a!"

"Hơn nữa chênh lệch này cũng quá lớn đi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, ba thú Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long và Phi Thiên Trư Trư cũng cực kỳ đau lòng tự nói.

"Diệp thiếu!"

"Bọn chúng là?"

Lúc này, Lạc Thiên cũng mặt lộ vẻ hiếu kì chỉ vào bọn Phệ Huyết Đường Lang, Phi Thiên Trư Trư lên tiếng hỏi thăm.

"Lạc huynh!"

"Bọn chúng đều là chiến sủng của ta!"

"Thế nào, có thích con nào không?"

Chương 1274 - Kiếm Cẩu đến, được mọi người yêu thích! (2)

Nghe được Lạc Thiên nói như vậy, Diệp Phong cũng vẻ mặt trêu chọc lên tiếng hỏi thăm.

"Ừm?"

"Diệp thiếu, nếu có thích!"

"Ngươi có thể đưa ta?"

Lạc Thiên nghe xong, trên mặt toát ra vẻ vui mừng, sau đó, ánh mắt rơi vào Phi Thiên Trư Trư.

"Không thể!"

"Ta chỉ hỏi một chút mà thôi!"

Nhìn thấy vẻ mặt kích động của Lạc Thiên, Diệp Phong trực tiếp

lên tiếng trả lời.

? ? ?

Không thể?

Không thể ngươi hỏi cái lông!

Hỏi như vậy không phải là khiến cho ta kích động vô ích hay sao?

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, Lạc Thiên cảm thấy cả người đều muốn điên rồi!

Hô!

Thở một hơi dài, Lạc Thiên cố gắng để tâm tình của mình bình tĩnh lại, lúc này mới nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói ra: "Diệp thiếu, đi thôi, chúng ta nên đi ăn xin chút điểm tâm!"

Trong quán rượu Lạc Dương!

"Trương lão bản!"

"Ta muốn xin chút đồ ăn, không biết có tiện..."

Sau khi đi vào quán rượu, Lạc Thiên lập tức xin ăn!

Nhưng mà không đợi hắn nói xong, Trương lão bản không nhìn thẳng hắn, sau đó nhanh chóng đi tới trước người Diệp Phong, đồng thời vẻ mặt nịnh nọt nói ra: "Diệp thiếu, điểm tâm đã chuẩn bị xong cho ngài, ngài có thể lên trên nhã gian trên lầu ba hưởng dụng bất cứ lúc nào!"

"Lạc Thiên!"

"Ngươi nhìn cái gì vậy!"

"Đó đều là ta bố thí cho Diệp thiếu!"

"Thế nào, ngươi có ý kiến?"

Nói xong, Trương lão bản nghĩ tới điều gì, sau đó nhìn về phía Lạc Thiên lên tiếng giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Bố thí?

Mẹ nó ngươi gọi cái này là bố thí hả?

Ta thấy ngươi còn kém qùy liếm Diệp thiếu!

Nghe được Trương lão bản giải thích như thế, trên mặt Lạc Thiên cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến, hắn hoàn toàn không ngờ được là Trương lão bản này nói láo cũng là há mồm là ra!

"Lạc huynh!"

"Muốn cùng ăn hay không?"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên bên cạnh.

……...

Lầu ba, nhã gian số một!

"Cẩu Tử!"

"Sao các ngươi phi thăng từ Thần Giới lên nhanh như vậy?"

Đi vào một gian phòng khách ở lầu ba, Diệp Phong mặt lộ vẻ hiếu kì nhìn về phía tiểu hoàng cẩu lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Mặc dù ngươi từ Thần Giới phi thăng lên Hỗn Độn Giới còn chưa được một tháng nhưng chúng ta rất nhớ ngươi!"

"Cho nên vì có thể nhanh chóng phi thăng Hỗn Độn Giới để ở bên cạnh ngươi, chúng ta trực tiếp nhờ Tiểu Kiếm cho chúng ta tới một đợt tu luyện kiểu ma quỷ!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, tiểu hoàng cẩu cũng vẻ mặt nghiêm túc giải thích rõ cho hắn biết.

? ? ?

Bốn thú các ngươi là từ Thần Giới phi thăng lên?

Còn nữa, Diệp thiếu cũng từ Thần Giới phi thăng lên?

Hơn nữa hắn phi thăng Hỗn Độn Giới còn chưa đủ một tháng, nhưng bây giờ cũng đã có được tu vi kinh khủng Đạo Thần Cảnh Tam Trọng đỉnh phong?

Nói nhảm!

Mẹ nó chuyện này còn có thể là thật hay sao?

Nghe được một người một chó đối thoại với nhau, Lạc Thiên đang đứng bên cạnh trực tiếp nghe choáng váng!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi từ Thần Giới phi thăng lên?"

"Hơn nữa đi vào Hỗn Độn Giới còn chưa đủ một tháng?"

"Vậy ngươi làm sao có tu vi mạnh mẽ như thế trong thời gian ngắn như vậy?"

Sau khi tỉnh táo lại, Lạc Thiên nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Chỉ đột đột đột!"

"Lúc ăn cơm, đột phá một chút!"

"Lúc ngủ, đột phá một chút!"

"Phá sản, đột phá một chút!"

"Sau đó, bất tri bất giác tu vi của ta đã đột phá đến Đạo Thần Cảnh Tam Trọng đỉnh phong!"

"Nhưng mà nói thật, ta cũng không muốn đột phá nhanh như vậy, nhưng không có cách nào, tư chất như vậy, thiên phú như vậy!"

Nghe được Lạc Thiên hỏi thăm, Diệp Phong cũng cực kỳ trang bức trả lời.

? ? ?

Ăn cơm thình thịch?

Đi ngủ thình thịch?

Phá của thình thịch?

Khôi hài hả?

Xem ta như là đồ đần, muốn gạt là gạt?

Nói như vậy, đừng nói người, mẹ nó, cho dù là một con chó nghe cũng sẽ không tin!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ phát động hành vi phá của, ban thưởng đột phá ba cái tiểu cảnh giới, ban thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch *2!"

Đúng lúc này, tiếng nhắc nhở phát thưởng của hệ thống vang lên trong đầu của Diệp Phong.

Ngay sau đó!

Ba cỗ khí tức đột phá từ trong cơ thể Diệp Phong liên tiếp bạo phát ra!

Đạo Thần Cảnh Tứ Trọng đỉnh phong!

Đạo Thần Cảnh Ngũ Trọng đỉnh phong!

Đạo Thần Cảnh Lục Trọng đỉnh phong

Khi tu vi Diệp Phong ổn định ở Đạo Thần Cảnh Lục Trọng đỉnh phong, cỗ khí tức đột phá đó mới hoàn toàn ngừng lại!

Choáng váng!

Lúc này, Lạc Thiên đang đứng bên cạnh đã hoàn toàn choáng tại chỗ!

Hắn vốn cho rằng Diệp Phong nói như vậy là đang khoác lác, nhưng hắn không ngờ được là đối phương không phải đang khoác

lác mà là ngưu bức thật sự!

Thậm chí hắn đều cảm thấy trước đó Diệp Phong trả lời như vậy là đã rất thu liễm!

"Ai!"

"Không cẩn thận, lại đột phá ba cái tiểu cảnh giới!"

"Mà nếu lại tùy tâm sở dục đột phá mạnh lên như thế nữa, ta sẽ không có bằng hữu!"

Cảm nhận được tu vi mình đã đột phá đến Đạo Thần Cảnh Lục Trọng đỉnh phong, Diệp Phong cũng ra vẻ bất đắc dĩ nói một câu như vậy.

"Mẹ nó!"

"Diệp thiếu lại bắt đầu trang bức!"

"Mà ta còn không có cách nào phản bác!"

"Loại cảm giác này thật mẹ nó khó chịu!"

Nghe được Diệp Phong trang bức như thế, Lạc Thiên đang đứng bên cạnh cũng nở một nụ cười khổ!

"Đúng rồi, Cẩu Tử!"

"Ta có một chút trái cây, ngươi tranh thủ ăn đi!"

"Nếu không thì sẽ hỏng!"

Lúc này, Diệp Phong chợt nhớ tới sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay, sau đó nhìn về phía tiểu hoàng cẩu nói một câu như vậy, đồng thời cũng lấy hơn một ngàn trái Đại Đạo Chi Quả ra, sau đó ném xuống đất.

"Chủ nhân!"

"Không phải đâu!"

"Ta mới từ Thần Giới phi thăng lên, sau đó ngươi cho ta ăn mấy

loại trái cây rác rưởi này?"

"Không ăn được hay không?"

Nhìn thấy một ngàn trái Đại Đạo Chi Quả dưới đất, trong mắt tiểu hoàng cẩu lại hiện lên vẻ ghét bỏ, sau đó nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng cầu khẩn.

? ? ?

Trước đó không phải Diệp thiếu nói đùa!

Mà là định lấy Đại Đạo Chi Quả này ra cho chó ăn thật?

Sau đó, mẹ nó chó còn ghét bỏ?

Là chó điên rồi hay là thế giới này điên rồi?

Chương 1275 - Chơi trò chơi gì chứ! Nó không muốn, ta muốn!

Thấy cảnh này, Lạc Thiên cảm thấy cả người đều muốn điên rồi, thậm chí hắn rất muốn nói với tiểu hoàng cẩu một câu: "Cẩu ca, nếu ngươi ghét bỏ không muốn, vậy có thể cho ta hay không, ta không chê, ta muốn!"

"Đinh! Nhắc nhở túc chủ, nếu như cho tiểu hoàng cẩu ăn Đại Đạo Chi Quả, như vậy cũng không thuộc về hành vi phá của!"

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Ta biết!"

"Dù sao thất bại lại không trừng phạt, cùng lắm thì ta từ bỏ phần thưởng sản phẩm bại gia hôm nay thôi!"

"Nhưng mà nếu như tiểu hoàng cẩu không muốn ăn, vậy ta phải nghĩ cách phá của!"

"Nhưng chuyện này sẽ không tính toán như thế, ta hảo tâm muốn giúp nó tăng cường thực lực một chút, nhưng nó không những không cảm kích, ngược lại còn cự tuyệt, sau chuyện này ta phải khiến cho nó ăn đến nôn!"

Nghe được hệ thống nhắc nhở, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ bất đắc dĩ lên tiếng nói.

"Cẩu Tử!"

"Nếu như ngươi không muốn ăn, vậy chúng ta lấy những trái cây rác rưởi này chơi trò chơi đi!"

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía tiểu hoàng cẩu nói một câu như vậy.

? ? ?

Chơi trò chơi gì chứ!

Nó không muốn, ta muốn a!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên đang đứng bên cạnh trực tiếp gấp, sau đó nhìn về phía Diệp Phong thăm dò: "Diệp thiếu, nếu như nó không muốn, vậy có thể cho ta hay không!"

"Không thể!"

"Nhưng mà Lạc huynh, nếu ngươi có thể thắng lợi trong trò chơi nhỏ sắp chơi thì ta có thể thưởng cho ngươi mấy trái!"

Nghe được Lạc Thiên hỏi thăm, Diệp Phong lại cực kỳ quả quyết cự tuyệt, nhưng mà nghĩ đến trò chơi nhỏ sắp chơi, hắn vẫn cho Lạc Thiên một hi vọng!

"Diệp thiếu!"

"Chuyện này là thật?"

Nghe được hắn nói như vậy, Lạc Thiên cũng mặt lộ vẻ kích động xác nhận.

"Lạc huynh!"

"Ta lừa ngươi khi nào!"

"Vậy chúng ta đi chơi trò chơi nhỏ trước đi?"

Nhìn thấy Lạc Thiên cảm thấy hứng thú như vậy, Diệp Phong cũng lên tiếng đề nghị.

Một lát sau!

Vô Vọng Thành, ngoài ba mươi dặm thành tây!

"Chủ nhân!"

"Chúng ta muốn chơi trò chơi nhỏ gì đó?"

"Sao còn gọi tất cả bọn họ đến?"

Nhìn thấy Diệp Phong gọi chín người Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái, Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Đường, Diệp Tiểu Bạch, Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu Phủ, Diệp Tiểu Chùy, Diệp Tiểu Cước qua, tiểu hoàng cẩu cũng có chút bất an lên tiếng hỏi thăm.

"Kiếm Cẩu!"

"Hôm nay trò chơi nhỏ chúng ta muốn chơi chính là golf quả!"

"Mà cái trò chơi nhỏ này cũng vô cùng đơn giản, chính là lấy Đại Đạo Chi Quả làm quả bóng gôn, sau đó mọi người cầm gậy đánh golf đánh bay Đại Đạo Chi Quả dưới đất, không cần biết là mấy lần, chỉ cần đánh Đại Đạo Chi Quả vào một cái lỗ nhỏ ở xa xa là được rồi, mà ai dùng số lần ít nhất đánh vào lỗ thì coi như người đó thắng!"

Nghe được tiểu hoàng cẩu hỏi thăm, Diệp Phong trực tiếp quay qua nhìn mọi người người giới thiệu quy tắc của trò chơi nhỏ!

Hả?

Cái trò chơi nhỏ này nghe như không có gì!

Nhưng tại sao ta luôn cảm thấy có chút không đúng lắm đâu!

Sau khi nghe được Diệp Phong nói như vậy, tiểu hoàng cẩu lại chau mày tự nói.

----------oOo----------

Một lát sau!

"Chủ nhân!"

"Gậy, gậy đánh golf của ta đâu?"

Nhìn thấy tất cả mọi người lấy được gậy đánh golf tạo hình kì lạ, thậm chí ngay cả Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long và Phi Thiên Trư Trư đều lấy được gậy đánh golf, nhưng chỉ có mình không có, chuyện này khiến cho tiểu hoàng cẩu gấp!

"Ừm?"

"Gậy đánh golf của ngươi?"

"Cẩu Tử!"

"Ngươi chính là cái lỗ nhỏ xa xa, ngươi muốn gậy đánh golf làm gì?"

"Đúng rồi!"

"Một hồi nhớ há to miệng một chút, nếu không, miệng há quá nhỏ, chúng ta không đánh vào được, như vậy thì sẽ đánh vào mặt chó của ngươi!"

Nghe được tiểu hoàng cẩu hỏi thăm, Diệp Phong cũng nở một nụ cười xấu xa giải thích rõ.

? ? ?

Ta là chung cực lỗ nhỏ?

Mà các ngươi không ngừng đả kích Đại Đạo Chi Quả, cuối cùng đều phải đánh vào trong miệng chó của ta?

Nghe được Diệp Phong giải thích, tiểu hoàng cẩu trực tiếp nghe choáng váng!

Nó hoàn toàn không ngờ được là mình lại đảm nhiệm vai quan trọng như vậy trong trò chơi nhỏ này!

"Chủ nhân!"

"Làm ơn!"

"Đừng để ta làm cửa hang a!"

"Ta cũng muốn chơi cái trò chơi nhỏ này a!"

Sau khi tỉnh táo lại, tiểu hoàng cẩu chạy tới bên chân Diệp Phong, sau đó vẻ mặt tiện manh cầu khẩn.

"Cái gì! !"

"Bởi vì ngươi có hai cái lỗ, cho nên đề nghị chúng ta mỗi người đều chơi hai trái Đại Đạo Chi Quả?"

Nghe được tiểu hoàng cẩu cầu khẩn, Diệp Phong lại trực tiếp chọn không nhìn, sau đó chững chạc đàng hoàng thêu dệt vô cớ!

? ? ?

Mẹ nó ai đề nghị như vậy rồi?

Mặc dù ngươi là chủ nhân của ta!

Nhưng ngươi cũng không thể đẩy ta vào chỗ chết chơi như thế!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, tiểu hoàng cẩu cũng bị bị hù hai chân xiết chặt, sau đó vội vàng nói: "Chủ nhân, vậy ta đi trước, đến lúc đó, ta sẽ há to miệng chờ các ngươi đến đánh ta!"

"Chủ nhân!"

"Ta cảm thấy làm như thế quá không công bằng với Cẩu ca!"

"Cho nên ta chọn từ bỏ!"

Đúng lúc này, giọng nói của Phệ Huyết Đường Lang vang lên bên cạnh, hơn nữa nó cũng lập tức ném gậy đánh golf trong tay xuống đất!

"Lang đệ! ! !"

"Thời điểm then chốt còn phải nhờ ngươi a!"

Đang chuẩn bị rời đi, tiểu hoàng cẩu nghe được Phệ Huyết Đường Lang nói như vậy, cảm động sắp khóc!

"Soái Bức Huyết!"

"Ngươi có ý gì?"

Thấy cảnh này, Diệp Phong cũng mặt lộ vẻ hiếu kì lên tiếng hỏi thăm!

"Chủ nhân!"

"Ý ta rất đơn giản!"

"Chính là ta muốn từ bỏ thân phận tuyển thủ, sau đó đảm nhiệm trọng tài của trò chơi nhỏ này!"

"Nếu không, nếu không có một trọng tài công chính công bằng, vậy ai giám sát Cẩu ca?"

"Mà nếu không có người giám sát Cẩu ca, vậy rõ ràng những người khác không thể đánh Đại Đạo Chi Quả vào động, lại bởi vì Cẩu ca cố ý lay động đầu chủ động đón được Đại Đạo Chi Quả đánh tới, vậy cái trò chơi nhỏ này coi như trở nên không có chút niềm vui thú nào!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Phệ Huyết Đường Lang cũng vẻ mặt thành thật nghiêm túc nói ra ý nghĩ của mình.

"Lang đệ! ! !"

Chương 1276 - Bọn họ chơi bóng, ta làm cửa hang? Tiểu hoàng cẩu tâm tính sập!

"Thời điểm then chốt còn mẹ nó vẫn là ngươi!"

Nghe được Phệ Huyết Đường Lang nói như vậy, giọng nói tràn đầy lửa giận của tiểu hoàng cẩu trực tiếp vang lên bên cạnh!

Nó hoàn toàn không ngờ được là bàn về hố chó, con lang này chơi thật!

"Ngọa tào!"

"Một giây trước còn huynh đệ tình thâm!"

"Một giây sau chính là huynh đệ, ta ở sau lưng cho ngươi một đao?"

"Chơi kích thích như thế sao?"

Nhìn thấy tình huống này, Lạc Thiên đang đứng bên cạnh cũng tỏ vẻ giật mình!

"Phệ Huyết Đường Lang!"

"Thời điểm then chốt còn phải nhờ ngươi a!"

"Ta không ngờ được là như vậy!"

"Được!"

"Vậy ngươi làm trọng tài của trò chơi nhỏ này đi!"

Lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên bên cạnh.

Một lát sau!

"Phi Thiên Trư Trư!"

"Ngươi tới trước!"

Sau khi tiểu hoàng cẩu chuẩn bị xong ở ngoài vài dặm, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho Phi Thiên Trư Trư.

"Diệp thiếu!"

"Chín người này đều là người hộ đạo của ngươi sao?"

Lúc này, Lạc Thiên lên tiếng hỏi thăm.

"Không sai!"

"Bọn họ đều là người hộ đạo của ta!"

"Thế nào, ngươi muốn luận bàn với bọn họ một chút?"

Nghe được hắn nói như vậy, Diệp Phong cũng giống như cười mà không phải cười nhìn Lạc Thiên, lên tiếng hỏi thăm.

"Diệp thiếu!"

"Ta đúng là có ý nghĩ này!"

"Nhưng mà không cần tất cả đều luận bàn, ta luận bàn với người yếu nhất trong số bọn họ là được rồi!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên cũng khẽ gật đầu, sau đó nói ra ý nghĩ của mình.

Oanh!

Đúng lúc này, một cỗ Thiên Đạo uy áp kinh khủng ầm vang giáng lâm, trong nháy mắt bao phủ tất cả mọi người đang có mặt ở đây!

Ngay sau đó!

Lôi âm nổ vang, thiên lôi cổn cổn!

Thiên Đạo kiếp vân tản ra Thiên Đạo uy áp nhanh chóng ngưng tụ trên không trung!

"Không được! !"

"Kề bên này lại có người đang độ kiếp!"

"Hơn nữa, còn là Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo kiếp vân kinh khủng nhất!"

Cảm nhận được khí tức khủng bố do Thiên Đạo kiếp vân tản ra, Lạc Thiên vẻ mặt đại biến kinh hô lên!

"Xong!"

"Bởi vì sự tồn tại của chúng ta khiến cho bát giai Hỗn Độn Chi Tổ đang độ Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo kiếp vân này sẽ thân tử đạo tiêu!"

"Mà chúng ta cũng không thể may mắn thoát khỏi!"

Nhìn thấy Thiên Đạo kiếp vân đã triệt để ngưng tụ thành hình trên không trung, Lạc Thiên sắc mặt trắng bệch nói ra sự thật tàn khốc này!

"Hám Thiên Cước!"

"Diệt Thiên Cước!"

"Thí Thiên Cước!"

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Cước đang đứng bên cạnh bỗng nhiên hét lớn một tiếng!

Ngay sau đó, không trung liên tiếp xuất hiện ba cái dấu chân to lớn che khuất bầu trời, mà mỗi một cái dấu chân đều mạnh hơn dấu chân trước đó mấy lần!

Đặc biệt là dấu chân cuối cùng, nó đạp nát hư không xuất hiện!

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo ba tiếng nổ, Thiên Đạo kiếp vân đã ngưng tụ thành hình trên không trung trực tiếp bị ba cái dấu chân cự đại này đạp nát chôn vùi!

Tê!

Thấy cảnh này, Lạc Thiên cũng nhịn không được hít vào một ngụm khí lạnh, sau đó dùng ánh mắt khó có thể tin nhìn Diệp Tiểu Cước!

Hắn hoàn toàn không ngờ được là trên đời này còn có người có thể lấy sức một mình trực tiếp chôn vui Đệ Cửu Trọng Thiên Đạo kinh khủng nhất, nếu không phải tận mắt nhìn thấy thì có đánh chết hắn cũng sẽ không tin chuyện này sẽ là thật!

"Quá kinh khủng!"

"Người hộ đạo bên người Diệp thiếu thật là kinh khủng!"

"Mà Cường trọc đi chân trần này, không có gì bất ngờ xảy ra thì hắn là người mạnh nhất ở trong chín người này!"

Nghĩ đến tám người còn lại đều bị hù không dám nhúc nhích, Lạc Thiên xem Diệp Tiểu Cước như đệ nhất cường giả!

Mà Lạc Thiên không biết là vừa nãy, tám người còn lại không phải bị hù không dám nhúc nhích mà là vì có Tiểu Cước ở chỗ này, cho nên bọn họ khinh thường ra tay!

"Lạc huynh!"

"Ngươi vừa mới nói muốn luận bàn với ngươi yếu nhất trong số những người hộ đạo này của ta?"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên bên cạnh!

……...

"Diệp thiếu!"

"Ta biết những người hộ đạo bên cạnh ngươi thực lực đều cực kỳ kinh khủng!"

"Nhưng ta vẫn muốn luận bàn với ngươi yếu nhất trong bọn họ một chút!"

"Ta muốn biết ta chênh lệch với bọn họ bao nhiêu!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lạc Thiên cũng đưa ra câu trả lời khẳng định.

"Được thôi!"

"Nếu như Lạc huynh muốn luận bàn với hắn như vậy, vậy ta sẽ cho hắn luận bàn với ngươi!"

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp quay qua nhìn Diệp Tiểu Cước.

"Chủ nhân!"

"Ta sẽ hảo hảo luận bàn với hắn!"

Chú ý tới ánh mắt Diệp Phong rơi vào trên người mình, Diệp Tiểu Cước lập tức tiến lên một bước, sau đó thần thái cung kính lên tiếng nói.

Hả?

Ta nói ta muốn luận bàn với người yếu nhất!

Không phải luận bàn với người mạnh nhất!

Các ngươi đừng có chơi ta!

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Lạc Thiên trực tiếp luống cuống, dù sao hắn biết rõ thực lực của đối phương khủng bố đến mức nào, thậm chí, không nói khoa trương một chút nào, nếu như luận bàn với đối phương, vậy đối phương đánh hắn dễ dàng như đánh nhi tử!

Đó không phải là so tài, đó là tự tìm khổ chịu!

"Diệp thiếu!"

"Chờ, chờ một chút!"

"Ý của ta là ta muốn luận bàn với người có thực lực yếu nhất trong chín người này, không phải mạnh nhất!"

Lúc này, Lạc Thiên cũng nhìn về phía Diệp Phong vội vàng giải thích rõ cho hắn biết.

"Đúng!"

"Tiểu Cước chính là người có thực lực yếu nhất trong chín người này!"

Nhìn thấy vẻ mặt bất an của Lạc Thiên, Diệp Phong cũng cười đáp lại.

"Cái gì! ! !"

"Hắn là người có thực lực yếu nhất trong chín người này?"

"Nói đùa cái gì đó!"

"Hắn là tồn tại kinh khủng ba cước diệt cửu trọng Thiên Đạo kiếp vân, sao hắn lại là người yếu nhất!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên trực tiếp kinh hô lên, trên mặt tràn ngập vẻ khó có thể tin!

"Lạc huynh!"

"Loại chuyện nhỏ nhặt này ta không có lý do lừa gạt ngươi!"

"Cho nên, hắn thật sự là người yếu nhất!"

Nghe được tiếng kinh hô của Lạc Thiên, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ nhún vai, sau đó giải thích rõ.

Khụ khụ!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên ho một tiếng, sau đó mặt lộ vẻ lúng túng nói ra: "Diệp thiếu, ta chợt nhớ tới, hình như một con chó lang ta nuôi sắp sinh, ta phải nhanh chóng trở về đỡ đẻ cho nó, cho nên, luận bàn này coi như xong đi!"

Chương 1277 - Hắn là người yếu nhất? Lạc Thiên luống cuống!

"Chủ nhân! ! !"

"Hắn nhục nhã ta!"

"Ta muốn luận bàn với hắn!"

Không đợi Diệp Phong nói chuyện, Diệp Tiểu Cước đang đứng bên cạnh nổi giận đùng đùng hô to lên.

? ? ?

Mẹ nó, ai nhục nhã ngươi hồi nào?

Ngươi không nên nói lung tung a!

Nếu không, mẹ nó, ta thưa ngươi tội phỉ bảng!

Nghe được Diệp Tiểu Cước nói như vậy, Lạc Thiên trực tiếp gấp!

"Tiểu Cước!"

"Hắn nhục nhã ngươi khi nào?"

Lúc này, Diệp Phong mặt lộ vẻ hiếu kì nhìn về phía Diệp Tiểu Cước lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Nơi này có chín người, kết quả bởi vì thực lực của ta yếu nhất cho nên hắn muốn khiêu chiến ta, đó không phải là chuyên chọn quả hồng mềm bóp sao?"

"Mà trong lòng của hắn, ta chính là quả hồng mềm đó, như vậy không phải là đang nhục nhã ta sao?"

"Còn nữa!"

"Hắn coi ta là quả hồng mềm bóp còn chưa tính, dù sao ta cũng đồng ý!"

"Nhưng bây giờ hắn lại vì một con chó lang sắp sinh, sau đó ném ta qua một bên, như vậy chẳng phải chứng minh ta còn không quan trọng bằng một con chó lang sao?"

"Như vậy không phải là đã nhục nhã ta hai lần?"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Diệp Tiểu Cước cũng cố nén lửa giận giải thích rõ.

? ? ?

Ta chọn yếu nhất là bởi vì ta biết rõ thực lực của mình, có thể nói, chọn yếu nhất khiêu chiến đã là ta lấy hết dũng khí!

Nhưng sao đến ngươi thì lại biến thành làm nhục đâu?

Còn nữa, cái gì chó lang sinh con, đó là ta lấy cớ thôi, mẹ nó ngươi lại cho là thật?

Thậm chí còn biến thành nhục nhã ngươi hai lần?

Nghe được Diệp Tiểu Cước giải thích, Lạc Thiên cảm thấy cả người đều muốn điên rồi, bởi vì hắn hoàn toàn không có nghĩ như vậy a!

"Tiểu Cước!"

"Ngươi nói có lý!"

"Vậy ngươi dẫn theo Lạc huynh tìm một chỗ không người, luận bàn một cái đi!"

"Nhớ kỹ, điểm đến là dừng, chớ chơi chết hắn đó!"

Đúng lúc này, Diệp Phong cũng lên tiếng nói ra.

? ? ?

Điểm đến là dừng!

Đừng chơi chết?

Mẹ nó, nói chuyện kiểu quái gì thế?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên trực tiếp gấp, nhưng mà, không đợi hắn nói cái gì, Diệp Tiểu Cước trực tiếp xuất hiện bên cạnh hắn, sau đó trong chớp mắt dẫn theo hắn biến mất ngay tại chỗ!

"Tốt!"

"Yên tĩnh!"

"Tiếp xuống, chúng ta xem bọn nó chơi trò chơi nhỏ đi!"

Sau khi Diệp Tiểu Cước và Lạc Thiên rời khỏi nơi này, Diệp Phong cười nói với tám người còn lại.

Sau ba canh giờ!

"Chủ nhân!"

"Đại Đạo Chi Quả chơi không sai biệt lắm!"

"Chút Đại Đạo Chi Quả còn lại đều là của Lạc Thiên và Tiểu Cước!"

"Chỉ cần bọn họ đánh xong những Đại Đạo Chi Quả còn lại này, trò chơi nhỏ này có thể kết thúc!"

Khi Diệp Tiểu Độc đánh xong phần Đại Đạo Chi Quả của mình, đi đến bên cạnh Diệp Phong nói rõ tình huống.

"Tốt!"

"Ta đã biết!"

"Vậy ngươi đi tìm Tiểu Cước, sau đó gọi hắn dẫn Lạc huynh về đi!"

Nghe được Diệp Tiểu Độc nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh.

"Chủ nhân!"

"Chúng ta về đến rồi!"

Đúng lúc này, theo một khe hở không gian bỗng nhiên xuất hiện, giọng nói của Diệp Tiểu Cước từ trong đó vọng ra.

"Ngọa tào!"

"Ba canh giờ này, Lạc huynh đã trải qua cái gì a!"

"Mặt mũi này, có thể xưng là đầu heo vương trong số đầu heo!"

Nhìn thấy Lạc Thiên mặt sưng lên hơn cả đầu heo từ trong vết nứt không gian đi ra, trên mặt Diệp Phong cũng lộ vẻ giật mình!

"Diệp thiếu!"

"Nếu như ta trở thành đệ tử thân truyền của ngươi, như vậy thì ta có thể trở nên mạnh hơn hắn không?"

Lúc này, Lạc Thiên mặt sưng hơn cả đầu heo nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

Có thể nói, ba canh giờ vừa rồi tuyệt đối là ba canh giờ khiến cho hắn cảm thấy tuyệt vọng nhất đời này, mà cũng bởi vì ba canh giờ này, hắn muốn mạnh lên, không tiếc bất cứ giá nào mạnh lên!

"Lạc huynh!"

"Vấn đề này ta cũng khó trả lời ngươi a!"

"Dù sao ta chỉ có thể cung cấp các loại tài nguyên và thiên tài địa bảo cần dùng cho tu luyện cho ngươi!"

"Mà có thể trở nên mạnh hơn hắn hay không thì phải xem ngươi có cố gắng tu luyện hay không!"

Nghe được Lạc Thiên hỏi như vậy, Diệp Phong đầu tiên là trầm tư một chút, sau đó lên tiếng trả lời.

"Diệp thiếu!"

"Vậy nếu như ta trở thành đệ tử thân truyền của ngươi thì có thể có được tài nguyên tu luyện gì?"

Nghe được Diệp Phong trả lời như vậy, Lạc Thiên hỏi thăm lần nữa.

"Bất cứ tài nguyên tu luyện gì!"

"Chỉ cần ngươi nói ra được, ta đều có thể thỏa mãn ngươi!"

"Hơn nữa số lượng tuyệt đối vượt qua tưởng tượng của ngươi, cũng ví dụ như là Đại Đạo Chi Quả, ta có thể để ngươi ăn đến nôn!"

Nghe được Lạc Thiên hỏi thăm, Diệp Phong cũng nở một nụ cười nhìn đối phương lên tiếng trả lời, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Xem ra nhiệm vụ dùng phương thức phá của thu Lạc Thiên làm đệ tử thân truyền trong ba ngày này sẽ hoàn thành sớm!"

……...

"Diệp thiếu!"

"Vậy nếu như ta muốn ăn Thất Thải Liên Tử Hoa thì sao?"

"Phải chăng cũng có thể để cho ta ăn đến nôn?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó vội vàng gặn hỏi.

? ? ?

Thất Thải Liên Tử Hoa?

Phải chăng cũng có thể ăn đến nôn?

Đồ chơi đó, nếu ngươi nhìn thấy quá trình chế tác, không chừng có thể nôn ngay lập tức!

Nghe được Lạc Thiên hỏi như vậy, Diệp Phong cũng sững sờ, sau đó mặt lộ vẻ tò mò hỏi: "Lạc huynh, thế nào, hôm qua ngươi ăn Thất Thải Liên Tử Hoa, hương vị vẫn được?"

"Vẫn được?"

"Quá mẹ nó được!"

"Hương vị đó có thể nói là vô địch có được hay không!"

Nghe được Diệp Phong hỏi như vậy, Lạc Thiên cũng vẻ mặt nghiêm túc trả lời.

Mà ba người Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái và Diệp Tiểu Đường đang đứng bên cạnh nghe Lạc Thiên nói như vậy, đều sắc mặt đỏ bừng cúi đầu, dù sao Thất Thải Liên Tử Hoa đó đều là ba người các nàng băng ra!

Khụ khụ!

Diệp Phong nghe được Lạc Thiên nói như vậy cũng trực tiếp ho khan, sau đó mới vẻ mặt quái dị giải thích: "Lạc huynh, nếu như ngươi muốn Thất Thải Liên Tử của Thất Thải Đạo Liên, như vậy thì muốn bao nhiêu có bấy nhiêu, nhưng nếu như muốn Thất Thải

Liên Tử Hoa thì có chút khó, bởi vì những Thất Thải Liên Tử Hoa đó đều là ba người Tiểu Độc, Tiểu Quái và Tiểu Đường tân tân khổ khổ băng ra!"

Chương 1278 - Ngọa tào! Mẹ nó là băng như vậy thật!

Hả?

Băng ra?

Đây là ý gì?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên trực tiếp mộng, nhưng nghĩ tới mỹ vị của Thất Thải Liên Tử Hoa, hắn vẫn lên tiếng hỏi thăm: "Diệp thiếu, vậy các nàng băng ra như thế nào, phải chăng có thể biểu diễn cho ta xem một lần, nếu như ta có thể học được, vậy ta sau này ta có thể tự mình băng, cũng không cần làm phiền ba vị đại nhân này!"

"Lạc huynh!"

"Ta có thể để các nàng biểu diễn cho ngươi xem!"

"Nhưng ta phải nhắc nhở ngươi là trừ phi ngươi bái ta làm thầy, trở thành đệ tử thân truyền của ta, nếu không cho dù ngươi xem thì cũng không học được!"

"Bởi vì trong quá trình băng chế cần dùng đến một vài thứ, chỉ có ta có!"

Nghe được điều thỉnh cầu này của Lạc Thiên, Diệp Phong không có trực tiếp đồng ý mà muốn Lạc Thiên tranh thủ đưa ra quyết định!

Bành!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên cũng không do dự nữa, trực tiếp quỳ xuống trước mặt Diệp Phong, đồng thời vẻ mặt kiên định lên tiếng nói ra: "Sư tôn tại thượng, xin nhận đệ tử cúi đầu!"

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ phá của, ban thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch *15!"

Theo Lạc Thiên vừa nói dứt câu, tiếng nhắc nhở phát thưởng của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phong!

Cùng lúc đó, một cỗ tin tức khổng lồ cũng xuất hiện trong đầu Lạc Thiên, một cái bại gia ấn ký cũng xuất hiện trên trán hắn!

"Bại Gia Môn!"

"Lấy bại nhập đạo!"

"Bại vạn vật, đến trường sinh!"

"Mẹ nó, quá mạnh!"

Khi Lạc Thiên hấp thu xong những tin tức hiện ra trong đầu, trong mắt tràn đầy vẻ khó có thể tin, hắn không ngờ được là thân phận và thực lực của Diệp Phong lại kinh khủng đến mức như thế, mà khiến cho hắn không ngờ được là chỉ cần bái đối phương làm sư phụ thì mình có thể lấy được cơ duyên nghịch thiên như thế!

"Mẹ nó, ta thật là ngu!"

"Cơ duyên như thế này đưa đến trước mặt ta mà ta vẫn không có lấy!"

"Nếu như bỏ lỡ thì ta sẽ hối hận cả đời!"

Nghĩ đến đây, trên mặt Lạc Thiên cũng lộ ra vẻ may mắn!

"Lạc Thiên!"

"Nếu như ngươi đã bái ta làm sư phụ, như vậy hẳn ngươi cũng biết rõ tình huống của Bại Gia Môn!"

"Vậy kế tiếp hãy để ba người các nàng biểu diễn băng Thất Thải Liên Tử Hoa cho ngươi xem một lần!"

"Về phần có thể học được cách băng Thất Thải Liên Tử Hoa hay không thì phải xem ngộ tính của ngươi!"

Đúng lúc này, Diệp Phong lên tiếng nói ra.

? ? ?

Có thể học được hay không thì phải xem ngộ tính của ta?

Như vậy chẳng phải là băng Thất Thải Liên Tử Hoa rất khó?

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên cũng trở nên nghiêm túc, sau đó quay qua nhìn ba người Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái và Diệp Tiểu Đường!

"Chủ nhân!"

"Có thể không biểu thị hay không?"

"Rất mất mặt a!"

Mà lúc này, Diệp Tiểu Độc lại gượng cười nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng cầu khẩn.

"Không được!"

"Nhất định phải biểu thị!"

"Nếu không thì chẳng phải là ta nói mà không giữ lời!"

Nghe được Diệp Tiểu Độc cầu khẩn, Diệp Phong lại trực tiếp cự tuyệt, bởi vì hắn cũng rất muốn xem xem ba người các nàng băng như thế nào mà còn có mỹ vị như vậy!

...

Bành! Bành! Bành!

Theo ba tiếng nổ, ba cái bình sắt lớn trực tiếp xuất hiện trong tầm mắt của mọi người!

"Ừm?"

"Ba cái bình sắt lớn này để làm gì?"

"Băng Thất Thải Liên Tử Hoa cần dùng đến cái đồ chơi này sao?"

Nhìn ba cái bình sắt nện ra ba cái hố to dưới đất, trên mặt Lạc Thiên đang đứng bên cạnh cũng toát ra vẻ nghi hoặc, bởi vì hắn rất khó liên tưởng cái bình sắt lớn này và Thất Thải Liên Tử Hoa mỹ vị!

"Ồ!"

"Sao các nàng đều ném Thất Thải Liên Tử của Thất Thải Đạo Liên vào trong bình sắt lớn?"

"Ồ!"

"Các nàng ném Thất Thải Liên Tử vào đó xong, tại sao lại ngồi lên miệng bình sắt lớn đó?"

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, Lạc Thiên cả người đều bối rối, bởi vì hắn hoàn toàn không đoán được rốt cuộc mấy người Diệp Tiểu Độc muốn làm gì!

"Chờ một chút!"

"Băng!"

"Sẽ không phải là các nàng muốn..."

Đúng lúc này, một cái phỏng đoán cực kỳ đáng sợ bỗng nhiên xuất hiện trong đầu của hắn, mà cũng là vì cái phỏng đoán đáng sợ này, trong nháy mắt khiến cho Lạc Thiên cảm thấy bất an!

"Sẽ không!"

"Sẽ không!"

"Các nàng đều là nữ hài tử, chắc chắn sẽ không làm ra được chuyện điên cuồng như vậy!"

Lúc này, Lạc Thiên cũng mặt lộ vẻ bất an tự lẩm bẩm, nhưng mà ánh mắt lại nhìn chòng chọc vào ba người!

Oanh! Oanh! Oanh!

Theo ba tiếng nổ, một loạt tiếng lốp bốp từ trong ba cái bình sắt

lớn vang lên, mà ba người Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái và Diệp Tiểu Đường ngồi ở trên miệng bình cũng mặt lộ vẻ lúng túng cúi đầu xuống!

"Nhìn nhìn nhìn!"

"Các ngươi còn nhìn!"

"Có phải muốn chết hay không a!"

"Phải biết, ngồi ở phía trên nã pháo là Đại tỷ, Nhị tỷ và Tứ muội!"

"Nếu để cho các nàng chú ý tới chúng ta đang xem náo nhiệt, cười trên nỗi đâu của người khác thì chúng ta sẽ thảm lắm!"

Trong lúc năm người Diệp Tiểu Bạch, Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu Phủ đang cười trên nỗi đau của người khác xem náo nhiệt, giọng nói của Diệp Tiểu Hắc vang lên trong đầu của năm người bọn họ.

Mà sau khi năm người nghe được Diệp Tiểu Hắc nhắc nhở thì cũng đều kịp phản ứng lại, sau đó quay đầu đi chỗ khác, hoàn toàn không dám nhìn nhiều!

...

"Ngọa tào! ! !"

"Mẹ nó, đúng là băng như thế thật!"

"Như vậy thì chẳng phải là Thất Thải Liên Tử Hoa tràn đầy 'hương vị'?"

"Mà Thất Thải Liên Tử Hoa tràn ngập 'hương vị', mẹ nó, hôm qua ta ăn say sưa ngon lành?"

Nhìn thấy ba người mở băng, Lạc Thiên tâm thái trực tiếp sập!

----------oOo----------

"Lạc Thiên!"

"Ngươi cũng nhìn thấy!"

"Những Thất Thải Liên Tử Hoa đó được làm ra như thế này!"

"Nếu như ngươi thích cái mùi đó, vậy đan dược đặc thù khiến cho các nàng nã pháo và bình chưa đặc biệt này ta đều có thể cung cấp cho ngươi!"

"Đến lúc đó chính ngươi rảnh rỗi tự làm ăn là được rồi!"

Đúng lúc này, Diệp Phong đang đứng bên cạnh lên tiếng nói ra.

? ? ?

Không có việc gì tự làm ăn?

Mẹ nó, cái này ta ăn như thế nào được!

Nếu như biết trước Thất Thải Liên Tử Hoa này được chế ra như thế, cho dù đánh chết ta, ta cũng sẽ không ăn một miếng nào.

Chương 1279 - Vừa tới Hỗn Độn Giới thì muốn ra ngoài ăn cướp?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên cũng nở một nụ cười khổ, sau đó vội vàng khoát tay nói: "Sư tôn, hay là thôi đi, loại mỹ thực này để nó triệt để trở thành một hồi ức tốt đẹp của ta đi!"

"Lạc Thiên! ! !"

"Ngươi nói ăn thì ăn!"

"Ngươi nói không ăn thì không ăn!"

"Thế nào, đùa nghịch ba người chúng ta như khỉ đúng không?"

Nhưng mà nghe được Lạc Thiên nói như vậy, Diệp Tiểu Độc đang điên cuồng nã pháo lại nhịn không được, trực tiếp nhìn về phía Lạc Thiên chửi ầm lên.

"Không sai!"

"Nếu như ngươi không muốn ăn!"

"Vậy thì ngươi đừng có kêu chúng ta băng!"

"Mà bây giờ chúng ta băng cũng băng, sau đó ngươi lại nói không ăn?"

"Ngươi làm như vậy, lão Thất có thể chịu, lão Đại, lão Nhị và lão Tứ không thể nhịn!"

Ngay sau đó, giọng nói của Diệp Tiểu Quái cũng vang lên.

"Đại tỷ!"

"Nhị tỷ!"

"Nói nhảm với hắn làm gì!"

"Nếu như hắn dám không ăn, vậy lát nữa chúng ta cùng nhau băng hắn!"

Sau đó, giọng nói của Diệp Tiểu Đường vang lên.

Hả?

Lão Đại, lão Nhị và lão Tứ?

Ba người các ngươi thực lực xếp hạng ngưu như vậy sao?

Nghe được ba người nói như vậy, Lạc Thiên cũng chú ý tới một tin tức cực kỳ trọng yếu, sau đó hắn luống cuống!

Dù sao một Tiểu Cước xếp hạng thứ mười đã đánh hắn sắp tự bế, vậy nếu như lại đắc tội lão Đại, lão Nhị và lão Tứ, như vậy thì chẳng phải là hắn sẽ sống không bằng chết hay sao?

"Ăn!"

"Ba vị đại nhân, các ngươi băng Thất Thải Liên Tử Hoa, ta đều ăn!"

"Hơn nữa băng Thất Thải Liên Tử Hoa như thế nào, ta cũng học xong, sau này ta sẽ tự mình băng ăn, tuyệt đối sẽ không để ba vị đại nhân biểu thị không công!"

Sau đó, Lạc Thiên kiên trì nói ra quyết định của mình!

"Tốt!"

"Nếu như chuyện đã giải quyết xong!"

"Vậy tất cả mọi người giải tán đi!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên.

"Chủ nhân!"

"Vậy chúng ta về Bại Gia Môn trước!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, bọn người Diệp Tiểu Hắc, Diệp Tiểu Bạch, Diệp Tiểu Phủ trực tiếp xé rách không gian, rời khỏi nơi này!

"Chủ nhân!"

"Vậy chúng ta tiếp tục đi chặn đường người qua đường, sau đó chơi kéo búa bao với bọn họ!"

"Chủ nhân!"

"Vậy chúng ta cũng đi qua, nếu ai thắng, chúng ta trực tiếp cho bọn họ một pháo!"

Ngay sau đó, năm người Diệp Tiểu Kiếm, Diệp Tiểu Cước, Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái và Diệp Tiểu Đường cũng trực tiếp rời khỏi nơi này.

"Lạc Thiên!"

"Không có việc gì, ngươi cũng đi thôi!"

"Ra ngoài tuyển nhận một chút bại gia môn đồ!"

Khi tất cả thành viên đội hộ vệ bại gia đều rời khỏi, Diệp Phong trực tiếp nói với Lạc Thiên đang đứng bên cạnh.

"Sư tôn!"

"Vậy ta không cần về Bại Gia Môn sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên cũng lên tiếng hỏi thăm.

"Không cần!"

"Ngươi đi ra ngoài tuyển nhận bại gia môn đồ thích hợp đi!"

"Chờ lúc nào tuyển nhận được một ngàn bại gia môn đồ, khi đó lại về Bại Gia Môn!"

Nghe được Lạc Thiên hỏi như vậy, Diệp Phong trực tiếp trả lời.

? ? ?

Tuyển nhận được một ngàn bại gia môn đồ thích hợp ta mới có thể trở về Bại Gia Môn?

Vậy ta phải tuyển tới khi nào a!

Dù sao, bại gia môn đồ thích hợp cũng không phải rau cải trắng nát đường cái, tùy tiện túm một cái là có!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên cũng nở một nụ cười khổ, sau đó trong mắt tràn đầy không bỏ rời khỏi nơi này!

"Một cái nhiệm vụ phá của khác, ngày mai là có thể kết thúc!"

"Mà dựa theo tình huống hiện tại, hoàn thành nhiệm vụ chắc chắn là ván đã đóng thuyền!"

"Dù sao bây giờ bên trong Vô Vọng Thành đều là tên ăn mày, hơn nữa bọn họ tuyệt đối có thể kiên trì đến ngày thứ ba!"

"Mà bây giờ ta đã góp nhặt đến năm mươi tám mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, chờ nhiệm vụ này kết thúc, không chừng có thể đạt tới bảy mươi mảnh trở lên, như vậy khoảng cách ta hoàn thành nhiệm vụ chung cực càng gần một bước!"

Sau khi Lạc Thiên rời khỏi đây, Diệp Phong đầu tiên là kiểm tra số lượng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch mình có một hồi, sau đó mặt lộ vẻ hưng phấn tự nói.

"Chủ nhân!"

"Vậy nếu như không có chuyện gì, chúng ta cũng đi!"

Đúng lúc này, tiểu hoàng cẩu cũng lên tiếng nói ra.

Hả?

Các ngươi cũng muốn đi?

Các ngươi muốn đi đâu?

Nghe được tiểu hoàng cẩu nói như vậy, Diệp Phong cũng lộ vẻ mộng bức, phải biết hắn định ngày mai hoàn thành nhiệm vụ phá của đó, dẫn Cẩu Tử, Lang Tử về Bại Gia Môn!

Dù sao, bây giờ Bại Gia Môn chỉ có bốn người Hồ Trường Trường,

Hồ Đoản Đoản, Hùng Thiên Địa và Chúc Vô Danh, mà nếu hắn trở về, thật ra thì cũng không có ý nghĩa, nhưng nếu dẫn mấy tên dở hơi này về thì chắc chắn có thể khiến cho cuộc sống của hắn trở nên thú vị!

"Cẩu Tử!"

"Các ngươi muốn đi làm gì?"

Sau đó, Diệp Phong mặt lộ vẻ hiếu kì nhìn về phía tiểu hoàng cẩu lên tiếng hỏi thăm.

"Chủ nhân!"

"Chúng ta ra ngoài còn có thể làm gì!"

"Chắc chắn là ra ngoài ăn cướp a!"

"Dù sao chúng ta là giặc cướp bốn thú a!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, tiểu hoàng cẩu cũng mặt lộ vẻ hưng phấn trả lời.

Hả?

Ăn cướp?

Vừa tới Hỗn Độn Giới thì muốn ra ngoài ăn cướp?

Các ngươi triệt để nghiện rồi?

Nghe được tiểu hoàng cẩu nói như vậy, Diệp Phong cũng tỏ vẻ giật mình.

"Đinh! Túc chủ, có chuyện ta không biết nên nói hay không, chính là bọn Cẩu Tử, Lang Tử phi thăng Hỗn Độn Giới nhanh như vậy, thật ra thì không phải là nhớ ngươi mà là ăn cướp ở Thần Giới đã khiến cho bọn chúng không cảm thấy niềm vui thú, cho nên bọn chúng mới liều mạng tu luyện, sau đó nhanh chóng lên Hỗn Độn Giới bắt đầu hành trình ăn cướp mới tinh của bọn chúng!"

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Diệp

Phong.

Hả?

Bọn chúng liều mạng tu luyện không phải là bởi vì nhớ ta!

Mà là vì ăn cướp ở Thần Giới không có ý nghĩa rồi?

Nghe được hệ thống nhắc nhở, sắc mặt Diệp Phong cũng dần dần trở nên khó coi.

"Tốt!"

"Nếu như các ngươi muốn đi ăn cướp như vậy, vậy thì đi đi!"

"Nhưng mà có thể cướp thành công hay không thì phải xem bản lãnh của các ngươi!"

Chương 1280 - Sư tôn, đệ tử muốn xin ngài một chuyện!

Lúc này, Diệp Phong bỗng nhiên nghĩ tới điều gì, sau đó vẻ mặt châm chọc nhìn về phía tiểu hoàng cẩu lên tiếng nói.

Hả?

Chúng ta có bản sự gì!

Chúng ta có cướp thành công hay không thì phải xem Tiểu Kiếm!

Dù sao, chúng ta mới vừa phi thăng Hỗn Độn Giới, mà trước mắt tu vi chúng ta là yếu gà trong yếu gà ở Hỗn Độn Giới!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, tiểu hoàng cẩu trực tiếp mộng, dù sao trước đây Diệp Phong đều cho Tiểu Kiếm thiếp thân bảo hộ bọn chúng a!

……...

"Chủ nhân!"

"Thật ra thì ta chỉ nói đùa thôi!"

"Dù sao chúng ta vất vả lắm mới phi thăng Hỗn Độn Giới, đâu có nỡ bỏ ngài!"

Lúc này, tiểu hoàng cẩu tỉnh táo lại, vẻ mặt tiện manh lên tiếng nói với Diệp Phong.

"Nha!"

"Hóa ra là nói đùa với ta!"

"Vậy được!"

"Nếu như các ngươi không muốn ra ngoài ăn cướp, vậy thì về Bại Gia Môn chờ ta đi!"

Nghe được tiểu hoàng cẩu nói như vậy, Diệp Phong cũng giống như cười mà không phải cười nhìn nó, lên tiếng nói.

"Ừm?"

"Về Bại Gia Môn đợi ngài?"

"Chủ nhân, ngài không theo chúng trở về sao?"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, tiểu hoàng cẩu cũng sững sờ, sau đó vội vàng hỏi thăm.

"Ta còn có việc, không theo các ngươi về!"

"Đúng rồi!"

"Ta có một cái địa đồ, các ngươi dựa theo lộ tuyến trên bản đồ này đi thì có thể tìm được Bại Gia Môn!"

Nói xong, Diệp Phong ném một cái địa đồ cho tiểu hoàng cẩu, sau đó trực tiếp bay tới Vô Vọng Thành!

"Xong!"

"Ba vị đệ đệ!"

"Lần này xem như chúng ta xong đời!"

Nhìn Diệp Phong rời đi, lại nhìn bản đồ trong tay một chút, tiểu hoàng cẩu cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó gượng cười nói một câu như vậy.

"Cẩu ca!"

"Ngươi nói như vậy là có ý gì?"

"Sao chúng ta lại xong đời rồi?"

Nghe được tiểu hoàng cẩu nói như vậy, Phệ Huyết Đường Lang mặt lộ vẻ nghi ngờ hỏi thăm.

"Lang đệ!"

"Ngươi còn không có nhìn ra sao?"

"Tính toán của chúng ta đã bị chủ nhân phát hiện!"

"Nếu không hắn cũng sẽ không để bốn người chúng ta tự ra ngoài ăn cướp!"

"Mà bây giờ, hắn lại cho bốn người chúng ta tự mình về Bại Gia Môn, nếu như không có lừa dối trong đó, đánh chết ta cũng sẽ không tin!"

Nghe được Phệ Huyết Đường Lang hỏi thăm, tiểu hoàng cẩu cũng nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

Một bên khác!

"Chủ nhân!"

"Thật sự không cần ta đi theo Cẩu ca sao?"

Lúc này, Diệp Tiểu Kiếm đi tới trước mặt Diệp Phong lên tiếng hỏi thăm.

"Theo!"

"Đương nhiên phải đi theo bọn chúng!"

"Nếu không, với tu vi của bọn chúng bây giờ, tùy tiện gặp được một Thần Đạo Giả đều có thể làm bọn nó thành bốn món ăn!"

"Nhưng mà ngươi phải đi theo từ một nơi bí mật gần đó, không thể bị bọn chúng phát hiện!"

Nói đến đây, Diệp Phong dừng một chút, sau đó tiếp tục nói ra: "Đúng rồi, ngươi đi Thiên Ngộ Kiếm Tông trước một chuyến, gọi Trịnh Trường Hà tìm một chút đệ tử, sau đó chia những đệ tử này thành mười cái tiểu đội, cuối cùng tiến hành cướp bóc bọn Cẩu Tử mười lần!"

Hả?

Để người của Thiên Ngộ Kiếm Tông đi cướp đoạt Cẩu ca?

Hơn nữa còn muốn cướp bóc mười lần?

Như vậy sau khi cướp xong, chẳng phải là bọn Cẩu ca ngay cả quần cũng không còn lại?

Nghe được mệnh lệnh này của Diệp Phong, Diệp Tiểu Kiếm cũng tỏ vẻ giật mình!

...

Vô Vọng Thành!

"Ngọa tào!"

"Mau nhìn, nơi xa có một bóng người đang nhanh chóng bay tới thành đông!"

"Mẹ nó, lại có việc!"

"Đánh rắm!"

"Đó là bóng người sao?"

"Đó là vô số tiền tài và bảo vật a!"

"Lần này, cho dù như thế nào đi nữa thì ta cũng phải ăn xin được một món thiên tài địa bảo hi hữu từ hắn!"

"..."

Lúc này, mấy ngàn tên Thần Đạo Giả tụ tập ở cửa thành đông nhìn thấy nơi xa xuất hiện một bóng người, tất cả đều trở nên hưng phấn!

Dù sao, hai ngày này bọn họ đã ăn xin được rất nhiều cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch và thiên tài địa bảo đắt đỏ từ trong tay kẻ ngoại lai!

Một lát sau!

"Móa!"

"Mẹ nó ta mong đợi nửa ngày, kết quả chờ được một tên ăn mày?"

"Ai!"

"Lần này ta đã chuẩn bị tinh thần qùy liếm, ai mà ngờ được lại là tên ăn mày, quá ảnh hưởng tâm trạng trải nghiệm làm ăn mày của ta!"

"Xong!"

"Nhìn thấy tên ăn mày này, mẹ nó ta cảm thấy mất đi mấy ngàn khối cực phẩm Hỗn Độn Tinh Thạch!"

"Loại cảm giác này thật là khó chịu a!"

Khi Diệp Phong cách cửa thành đông Vô Vọng Thành càng ngày càng gần, rốt cục mấy ngàn tên Thần Đạo Giả cũng thấy rõ áo và dung mạo của hắn, sau đó, các loại nhả rãnh từ trong đám người liên tiếp vang lên không ngừng.

"Ừm!"

"Xem ra ta tổ chức giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày hiệu quả đúng là không tồi a!"

Đi vào cửa thành đông, nghe được các loại nhả rãnh vang lên trong đám người, trên mặt Diệp Phong cũng toát ra vẻ hài lòng.

Quán rượu Lạc Dương!

"Trương lão bản!"

"Ta về phòng khách nghỉ ngơi trước!"

"Một hồi ngươi cho người đưa chút mỹ thực và rượu ngon cho ta!"

Đương Diệp Phong đi vào quán rượu Lạc Dương, đầu tiên là lên tiếng chào hỏi Trương lão bản, sau đó trực tiếp đi lên lầu ba!

"Diệp thiếu!"

"Ngài đi nghỉ trước!"

"Mỹ thực và rượu ngon, ta lập tức chuẩn bị cho ngài!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Trương lão bản cũng vội vàng đáp lại, dù sao bây giờ Diệp Phong là thần tài của hắn!

...

Sáng sớm ngày thứ hai!

"Đinh! Chúc mừng túc chủ hoàn thành nhiệm vụ, ban thưởng mười lăm cái mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!"

Ngay lúc Diệp Phong vẫn còn ngủ say, tiếng nhắc nhở phát thưởng của hệ thống bỗng nhiên vang lên trong đầu của hắn.

"Ừm?"

"Hệ thống, nhiệm vụ tổ chức giải thi đấu trải nghiệm làm ăn mày không phải đến tối mới có thể kết thúc sao?"

"Sao sáng sớm đã phát thưởng cho ta rồi?"

Nghe được tiếng nhắc nhở phát thưởng của hệ thống, Diệp Phong cũng mơ mơ màng màng ngồi dậy, sau đó lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

"Đinh! Túc chủ, bởi vì hệ thống đã tiến hành bình trắc, nhận định nhiệm vụ lần này trăm phần trăm thành công, cho nên phát

thưởng nhiệm vụ sớm!"

Theo Diệp Phong vừa nói dứt câu, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

"Hóa ra là như vậy!"

"Vậy tăng thêm mười lăm cái mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch này, số lượng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch ta có chẳng phải là đã được bảy mươi hai mảnh!"

Chương 1281 - Sư tôn, đệ tử muốn xin ngài một chuyện! (2)

Nghĩ đến số lượng này, Diệp Phong nhếch miệng nở nụ cười!

"Tạm không gấp xem sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay!"

"Thừa dịp cao hứng, đi xuống ăn chút điểm tâm!"

Sau đó, Diệp Phong mặc quần áo xong, trực tiếp đi ra cửa.

"Ngọa tào!"

"Lạc Thiên, ngươi quỳ gối ở đây làm gì vậy?"

"Không phải ta kêu ngươi ra ngoài tuyển nhận bại gia môn đồ sao?"

Sau khi Diệp Phong mở cửa phòng, nhìn thấy Lạc Thiên đang vô cùng đáng thương quỳ gối ở cửa phòng, cả người trực tiếp mộng!

Hả?

Ta quỳ gối ở đây làm gì?

Đó còn không phải là bởi vì ngươi!

Nếu như có thể, ta cũng không muốn quỳ gối ở đây a!

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, Lạc Thiên đã quỳ một đêm,

trên mặt cũng nở một nụ cười khổ!

"Sư tôn!"

"Đệ tử có một chuyện muốn nhờ!"

"Nếu như sư tôn không đồng ý, đệ tử sẽ quỳ gối ở đây không đi!"

Sau đó, Lạc Thiên vẻ mặt nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói.

"Nha!"

"Vậy ngươi cứ quỳ ở đó đi!"

"Ta đi xuống ăn điểm tâm trước!"

Nghe được Lạc Thiên nói như vậy, Diệp Phong cũng sững sờ, sau đó nói một câu như vậy, trực tiếp đi xuống lầu dưới.

? ? ?

Đi rồi?

Sư tôn cứ đi như thế?

Điều này không giống như như tình huống ta dự đoán, hoàn toàn không giống a!

Nhìn Diệp Phong rời đi, Lạc Thiên quỳ dưới đất, cả người trực tiếp choáng váng!

……...

"Đại nhân!"

"Chúng ta tính sai a!"

"Sư tôn hắn hoàn toàn không ra bài theo kịch bản!"

Sau đó, Lạc Thiên hô to ở trong lòng.

"Ai!"

"Không ngờ được, không ngờ được!"

"Không chỉ có ta không được chủ nhân chào đón, ngay cả người thừa kế của ta cũng không được chủ nhân chào đón a!"

"Mạng của chúng ta sao lại khổ như vậy đâu!"

Nghe được tiếng la của Lạc Thiên, lão Thất cũng cực kỳ sụp đổ tự nói.

"Lạc Thiên!"

"Không phải chủ nhân không ra bài theo kịch bản!"

"Mà là ngươi hoàn toàn không được chủ nhân chào đón a!"

Sau đó, giọng nói của lão Thất vang lên trong đầu Lạc Thiên.

Hả?

Ta không được sư tôn chào đón?

Sao có thể như vậy được?

Phải biết, sư tôn vì có thể thu ta làm đệ tử mà khuất thân làm ăn mày a!

Nghe được lão thất nói như vậy, Lạc Thiên lại không có quá để ý, bởi vì hắn tin tưởng chắc chắn mình là đệ tử sư tôn thích nhất!

"Đại nhân!"

"Chắc chắn sư tôn rất thích ta!"

"Nếu không, hắn cũng sẽ không vì ta mà khuất thân làm ăn mày a!"

"Nếu như ngươi không tin, ta lập tức đi hỏi sư tôn!"

Đáp lại một câu, sau đó Lạc Thiên trực tiếp đứng dậy, sau đó đi xuống lầu dưới!

Lầu một, đại sảnh!

"Lạc Thiên!"

"Không phải ngươi nói ta không đồng ý ngươi, ngươi vẫn quỳ ở đó sao?"

"Sao còn xuống đây?"

Nhìn thấy Lạc Thiên đi từ trên lầu xuống, Diệp Phong cũng trêu ghẹo lên tiếng hỏi.

"Sư tôn!"

"Mấy chuyện đó không quan trọng!"

"Bây giờ ta muốn hỏi ngài một chuyện!"

"Đó là trong mười vị đệ tử thân truyền ngài thu, có phải ta là đệ tử ngài thích nhất hay không?"

Nghe được Diệp Phong trêu chọc, Lạc Thiên không có quá để ý mà trực tiếp hỏi ra vấn đề mình quan tâm.

"Lạc Thiên!"

"Sao ngươi lại hỏi như vậy?"

"Phải biết, ta thu các ngươi làm đồ đệ, các ngươi đều là đệ tử ta yêu thích nhất!"

"Mà sự yêu thích này đối với mười người các ngươi thì đều giống nhau!"

"Cho nên ta sẽ không đặc biệt yêu thích một đệ tử nào, cũng sẽ không đặc biệt chán ghét một đệ tử nào!"

Nghe được Lạc Thiên hỏi ra vấn đề kỳ quái này, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó giải thích rõ cho hắn biết.

"Ừm?"

"Thích chúng ta, giống như nhau?"

"Cái này không đúng!"

Nghe được Diệp Phong trả lời, Lạc Thiên trực tiếp hỏi lại: "Sư tôn, nhưng ngươi vì ta mà khuất thân làm ăn mày, chẳng lẽ sư huynh đệ khác cũng có loại đãi ngộ này?"

"Lạc Thiên!"

"Ngươi suy nghĩ nhiều!"

"Ta làm ăn mày không phải là vì ngươi mà là vì quá nhàm chán, thuận tiện tìm chút việc vui cho mình mà thôi!"

Nghe được Lạc Thiên nói như vậy, Diệp Phong cũng cười giải thích.

Hả?

Ngươi làm ăn mày không phải là bởi vì ta?

Mà là vì quá nhàm chán, thuận tiện tìm một chút việc vui cho mình?

Đây chẳng phải là ngươi tìm việc vui cho mình đồng thời thuận tiện thu ta?

Nghĩ đến đây, Lạc Thiên tâm thái trực tiếp sập, hắn không ngờ được là mình chỉ là bổ sung!

"Đúng rồi!"

"Lạc Thiên, ngươi vừa mới nói muốn xin ta một chuyện, rốt cuộc là chuyện gì?"

Lúc này, Diệp Phong lại lên tiếng hỏi thăm.

"Sư tôn!"

"Thật ra thì cũng không phải là đại sự gì!"

"Chính là người hộ đạo cuối cùng của ngài muốn ra hóng gió, cho nên hắn tìm ta, sau đó nhờ ta nói với ngài một chút, xem có thể để cho hắn ra hay không!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Lạc Thiên cũng trực tiếp nói

thẳng tình huống.

Hả?

Người hộ đạo cuối cùng?

Đó không phải là lão Thất sao?

Nghe được Lạc Thiên nói như vậy, Diệp Phong trực tiếp nghĩ đến lão Thất còn chưa không có đi ra!

"Bây giờ!"

"Chỉ còn lại hắn chưa có đi ra!"

"Cũng đến lúc để hắn ra rồi!"

Sau đó, Diệp Phong nói một câu như vậy.

Không gian nào đó!

"Ha ha ha ha!"

"Xong rồi!"

"Thành!"

"Rốt cuộc lão Thất ta có thể đi ra!"

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, lão Thất cũng hưng phấn hô to lên.

...

Một bên khác!

"Nhưng mà!"

"Lúc Tiểu Phủ, Tiểu Độc đi ra đều là vì rút thăm, dựa vào vận may cá nhân ra !"

"Nếu ta trực tiếp thả hắn ra, vậy đối với những người khác thì không công bằng cho lắm!"

"Cho nên ta định sẽ rút thăm một lần!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong lại vang lên lần nữa.

Không gian nào đó!

? ? ?

Lại rút thăm một lần?

Có cần phải như vậy hay không?

Phải biết, nơi này chỉ còn lại mình, cho dù có rút thăm như thế nào thì kết quả cuối cùng không phải đều là ta sao?

Nghe được Diệp Phong nói như vậy, lão Thất cả người đều bối rối, hắn không hiểu, tại sao Diệp Phong phải làm một chuyện không có chút ý nghĩa nào như vậy!

Một bên khác!

"Sư tôn!"

"Không cần thiết phải như vậy chứ!"

"Dù sao chỉ còn mình hắn không có ra hóng gió!"

"Hơn nữa, bởi vì chỉ còn một mình hắn, cho dù rút thăm như thế nào đi nữa thì cuối cùng không phải cũng là hắn sao?"

Lúc này, Lạc Thiên cũng nói rõ cho Diệp Phong tình huống này.

"Lạc Thiên!"

"Ngươi nói như vậy cũng không đúng!"

Chương 1282 - Ngọa tào! Rút thăm còn có thể chơi như vậy sao?

"Mặc dù chỉ còn lại một mình hắn, nhưng chúng ta có thể viết hai lựa chọn 'ra hóng gió' và 'tiếp tục ở lại' lên trên tờ giấy!"

"Như vậy thì chẳng phải tỉ lệ hắn ra được sẽ từ trăm phần trăm biến thành năm mươi phần trăm!"

Nghe được Lạc Thiên nói như vậy, Diệp Phong cũng nở một nụ cười nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Bởi vì chỉ còn lại một người!

Cho nên rút thăm phải viết hai lựa chọn 'ra hóng gió' và 'tiếp tục ở lại'?

Nghe được ý nghĩ này của Diệp Phong, cho dù là Lạc Thiên hay là lão Thất đều nghe choáng váng!

Bọn họ hoàn toàn không ngờ được là chỉ còn lại một người mà Diệp Phong cũng có thể chơi ra hoa!

...

"Đại nhân!"

"Rốt cuộc thì ngươi đắc tội sư tôn ở chỗ nào?"

"Mà hắn lại muốn chơi ngươi như vậy?"

Sau đó, Lạc Thiên âm thầm lên tiếng hỏi thăm lão Thất.

"Ngươi hỏi ta!"

"Ta đi hỏi ai đây!"

"Ta cũng muốn biết đáp án!"

Nghe được Lạc Thiên hỏi thăm, lão Thất cũng thần sắc sụp đổ hô to lên, hắn có nằm mơ cũng không ngờ được là chỉ còn lại mình hắn mà hắn muốn ra hóng gió cũng phải nhờ vận may!

Một lát sau!

"Chủ nhân!"

"Ngài tìm chúng ta?"

Rất nhanh, ba người Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái và Diệp Tiểu Hắc đi tới phòng khách của Diệp Phong!

"Tới tới tới!"

"Chúng ta cùng rút thăm!"

"Nếu như rút được không khí, quên đi!"

"Nhưng nếu như rút được lão thất, vậy chúng ta phải gọi mấy người Diệp Tiểu Đường, Diệp Tiểu Bạch và Diệp Tiểu Kiếm đến rút lần nữa, dù sao không đủ người, có chút không công bằng!"

"Nếu như còn rút được lão thất, vậy chúng ta tiếp tục gọi Diệp Tiểu Phủ, Diệp Tiểu Chùy và Diệp Tiểu Cước đến, sau đó lại rút một lần nữa!"

"Nếu như cuối cùng vẫn rút được lão thất, vậy thì cho hắn ra!"

Khi ba người tới phòng khách, Diệp Phong mặt lộ vẻ hưng phấn nói ra ý nghĩ của mình, mà lần này, hắn quang minh chính chơi trò vô lại!

"Ngọa tào!"

"Rút thăm còn có thể chơi như vậy sao?"

"Còn nữa, rốt cuộc vị đại nhân đó đắc tội sư tôn thế nào mà lại bị sư tôn nhằm vào như thế?"

Lạc Thiên đang đứng bên cạnh nghe được Diệp Phong nói như vậy, cả người bị kinh hãi!

----------oOo----------

Tại không gian nào đó!

“Xong!”

“Mẹ nó đây không phải là xong rồi sao?”

“Vốn là vận khí đọ sức với không khí ta đã rất thua thiệt rồi!'

“Bây giờ còn cho không khí ba lần cơ hội, vậy ta còn hi vọng cái lông!”

Nghe được Diệp Phong nói, tâm thái lão thất trực tiếp sập!

. . .

Tửu lâu Lạc Dương, trên tầng ba!

“Chủ nhân!”

“Ba phiếu là “ đi ra cho gió lùa”, một phiếu là “tiếp tục thủ””

Bốn người Diệp Phong, Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái cùng Diệp Tiểu Hắc hoàn thành công việc, Diệp Tiểu Độc thì nói thẳng ra hai loại phiếu đã lựa chọn!

“Ừm?”

“ “Đi ra cho gió lùa” cùng “tiếp tục thủ” đều có mười sáu phiếu chọn, sau đó bốn người rút được ba tấm là “đi ra cho gió lùa”?”

“Vận khí của lão thất, có phải có chút cứng hay không!”

Nghe được Diệp Tiểu Độc nói, Diệp Phong cũng giật mình, sau đó nhìn về phía Diệp Tiểu Độc: “Tiểu Độc, đưa Diệp Tiểu Đường, Diệp Tiểu Bạch cùng Diệp Tiểu Kiếm đến đây!”

Một lát sau!

“Chủ nhân!”

“Năm phiếu là “đi ra cho gió lùa, hai phiếu là “ tiếp tục thủ”!”

Khi bảy người Diệp Phong, Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái hoàn thành rút thăm, Diệp Tiểu Độc lộ vẻ giật mình đọc lên số phiếu, nàng cũng không nghĩ tới, vận khí lão thất vậy mà có thể mạnh như vậy!

“Mẹ nó!”

“Ta chơi xỏ như thế mà đều ép không được vận khí của lão thất?”

“Lão thất là muốn lên trời!”

Nghe được số phiếu này trên mặt Diệp Phong cũng toát ra vẻ giật mình.

“Tiểu Độc!”

“Đưa Tiểu Phủ, Tiểu Chùy cùng Tiểu Cước đến đây!”

“Sau đó mười người chúng ta tiến hành một lần rút thăm cuối cùng!”

Sau đó, Diệp Phong cũng không tin tà, hạ lệnh cho Tiểu Độc!

“Sư tôn!”

“Ta có một nghi hoặc!'

“Tại sao ngài muốn nhằm vào lão thất như thế?”

Khi Diệp Tiểu Độc đang dao động, Lạc Thiên đi tới trước người Diệp Phong sau đó trực tiếp hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình!

“Lạc Thiên!”

“Bởi vì lão thất nắm giữ các loại thiên thư đỉnh cấp, nhưng hắn lại vẫn không thích tu luyện, ngược lại một mực nằm ngửa!”

“Mà loại hành vi này của hắn sẽ dạy hư những người khác!”

“Vậy ta có thể nuông chiều hắn mà!”

Nghe được Lạc Thiên hỏi, Diệp Phong cũng thuận miệng giải thích một câu.

Hả?

Nằm ngửa nên bị chơi?

Vậy về sau ta há không phải là chỉ cần nằm ngửa là được rồi sao?

Nghe được Diệp Phong giải thích, Lạc Thiên lại có chút hoảng hốt không hiểu, bởi vì hắn cũng có thói quen nằm ngửa này!

“Không được!”

“Về sau ta tuyệt đối không thể nằm ngửa!”

“Nếu không, ta tuyệt đối sẽ bị sư tôn chơi chết!”

Tỉnh táo lại, trong lòng Lạc Thiên ra một quyết định, nhưng về sau dù là vô địch khắp thiên hạ hắn cũng tuyệt đối sẽ không nằm ngửa!

Tại không gian nào đó!

Hả?

Tại cái này?

Cũng bởi vì ta thích nằm ngửa, cho nên, cứ chơi ta như vậy?

Xem rõ ràng nguyên nhân mình bị nhằm vào, lão thất cũng là nhịn không được lắc đầu nở nụ cười khổ, bởi vì hắn làm sao cũng không nghĩ tới, nguyên nhân chính mình vẫn luôn bị nhằm vào lại bởi vì hắn thích nằm ngửa!

. . .

Một bên khác!

“Chủ nhân!”

“ “đi ra cho gió lùa” 6 phiếu, “tiếp tục thủ” bốn phiếu!”

Sau khi ba người Diệp Tiểu Phủ, Diệp Tiểu Chùy cùng Diệp Tiểu Cước đến, mười người trực tiếp tiến hành một lần rút thăm cuối cùng, mà kết quả sau cùng lại vượt ra khỏi dự liệu của tất cả mọi người!

“Con mẹ nó!”

“Không phải đâu!”

“Mẹ nó cái này cũng có thể được?”

Nghe được số phiếu, Diệp Phong khiếp sợ tự nói!

“Hệ thống!”

“Gọi lão thất ra đi!”

Sau khi hết khiếp sợ, Diệp Phong liền trực tiếp ra lệnh với hệ thống!

Oanh!

Diệp Phong vừa dứt lời, một vết nứt không gian trực tiếp xuất hiện trước tầm mắt của mọi người!

“Thuộc hạ!”

“Bái kiến chủ nhân!”

Khi một người nam tử trung niên mặc áo bào cũ nát đi tới từ trong vết nứt không gian, trực tiếp quỳ xuống hướng Diệp Phong, sau đó là thần thái cung kính hô to.

“Lão thất!”

“Đứng lên đi!”

Chương 1283 - Xong, áp lực đi tới cạnh đại tỷ.

Nhìn người trước mắt này giống như lão khất cái, Diệp Phong cũng lên tiếng đáp lại.

“Chủ nhân!”

“Trước khi đứng dậy thuộc hạ muốn cam đoan với ngài một việc!”

“Chính là, từ hôm nay trở đi, lão thất ta tuyệt đối sẽ không nằm ngửa nữa!”

“Ta sẽ dùng hết toàn lực nỗ lực tu luyện, sau đó tranh thủ trong thời gian ngắn nhất đi khiêu chiến Diệp Tiểu Độc, sau đó tranh đoạt vị trí thứ nhất cùng nàng!”

Nghe được Diệp Phong nói, lão thất không lập tức đứng dậy, ngược lại một mặt nghiêm túc lên tiếng đảm bảo.

Hả?

Dùng hết toàn lực nỗ lực tu luyện?

Sau đó tranh thủ trong thời gian ngắn nhất, đi khiêu chiến đại tỷ?

Vậy không phải là đại tỷ xong rồi sao?

Nghe lão thất bất thình lình cam đoan, trên mặt một đám thành viên đội hộ vệ bại gia đều toát ra vẻ mặt chấn kinh, bởi vì bọn hắn vô cùng rõ ràng tiềm lực của lão thất khủng bố cỡ nào!

“Xong rồi!”

“Lần này, xem như đại tỷ áp lực rồi!”

Sau khi tỉnh táo lại, mọi người cùng nhau nhìn sang hướng Diệp Tiểu Độc!

Chú ý tới ánh mắt mọi người đều nhìn về phía mình, khóe miệng Diệp Tiểu Độc cũng hiện lên một vệt cười khổ, bởi vì nàng cũng không nghĩ tới, cái người tu luyện quái vật này vậy mà lại bỗng nhiên cho ra một quyết định như thế!

Mà nàng cũng vô cùng rõ ràng một việc là nếu như đối phương thật sự nỗ lực tu luyện thì chuyện vượt qua mình, cũng chỉ là vấn đề thời gian!

“Lão thất!”

“Ngươi nếu có thể sớm giác ngộ một chút vậy ta cần gì phải nhằm vào ngươi như thế!”

“Đi!”

“Tranh thủ thời gian đứng lên đi!”

Nghe lão thất cam đoan, Diệp Phong cũng là cực kỳ hài lòng nhẹ gật đầu, sau đó đỡ lão thất lên!

“Đúng rồi!”

“Ngươi đã đi ra, vậy ta cũng phải đặt tên cho ngươi!”

“Lão thất!”

“Trên người ngươi có điểm đặc biệt gì, ví dụ như công pháp tu luyện, vũ khí sử dụng, thần thông ...!”

Sau khi đỡ lão thất lên, bỗng nhiên Diệp Phong nghĩ tới điều gì, sau đó nhìn về phía lão thất hỏi.

“Chủ nhân!”

“Cái này ta biết!”

“Bởi vì lão thất thích nằm ngửa, cho nên hắn hao tốn thời gian dài cùng nhiều tinh lực, trực tiếp tự chế cho mình một bộ luyện công đại tu cực kỳ cường đại!”

“Mà bộ công pháp tu luyện này tên 《 Thiên Quy Quyết 》 !”

Không đợi lão thất trả lời, một bên Diệp Tiểu Quái lên tiếng nói.

Hả?

Thiên Quy Quyết?

Đây là công pháp tu luyện cái gì?

Nghe được lời này của Diệp Tiểu Quái, Diệp Phong cũng toát ra một vẻ nghi hoặc!

“Lão thất!”

“Tuy ta không biết công pháp Thiên Quy Quyết tu luyện như thế nào!”

“Nhưng ta có thể căn cứ vào môn công pháp này, đặt cho ngươi một cái tên nổ banh trời, vô địch đẹp trai!”

Sau đó, Diệp Phong nghĩ tới điều gì, trực tiếp nhìn về phía lão thất nói.

Hả?

Tên Vô địch đẹp trai nổ banh trời?

Mạnh như vậy sao?

Lão thất nghe được lời nói này của Diệp Phong hai mắt tỏa sáng, sau đó mặt lộ vẻ mong đợi nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi: “Chủ nhân, vậy tên ngài đặt cho ta là?”

“Thiên Quy Quyết!”

“Chủ nhân căn cứ môn công pháp này mà đặt tên cho ta!”

“Chắc chắn sẽ không gọi là Diệp Tiểu Quy!”

“Dù sao, cái tên đó không liên quan tí nào với vô địch đẹp trai nổ banh trời!”

“Mà Diệp Tiểu Quyết, có miễn cưỡng nhận, nhưng còn chưa đủ cường đại!”

“Cũng chỉ có Diệp Tiểu Thiên còn lại sau cùng!”

Sau khi hỏi xong, ở trong lòng lão thất bắt đầu suy đoán, mà cái tên hắn đoán được sau cùng cũng là Diệp Tiểu Thiên!

Mà lúc này!

Không chỉ có lão thất đang suy đoán cái tên này, chín người còn lại cũng đều suy đoán, mà cái tên cuối cùng đoán ra, đều giống như lão thất đoán, Diệp Phong nói tới tên vô địch đẹp trai nổ banh trời hắn là cái tên Diệp Tiểu Thiên này!

“Lão thất!”

“Ngươi đã tu luyện 《 Thiên Quy Quyết 》 !”

“Vậy ngươi về sau kêu Diệp Tiểu Giáp đi!”

Khi mọi người ở đây đều gấp gáp, cuối cùng giọng nói của Diệp Phong cũng vang lên.

? ? ?

Không gọi Diệp Tiểu Quy!

Không gọi Diệp Tiểu Quyết!

Càng không gọi Diệp Tiểu Thiên

Ngược lại gọi Diệp Tiểu Giáp?

Mẹ nó đây là cái tên hổ lang gì!

Nghe được Diệp Phong nói ra cái tên này, toàn bộ mọi người đều hai mắt trợn tròn nhìn sang hướng Diệp Phong, bọn họ không nghĩ tới, chính mình đoán nửa ngày, sau cùng lại không đúng!

“Chủ nhân!”

“Ngài vì sao lại đặt cho ta một cái tên như thế!”

“Cái tên đó không liên quan gì với Thiên Quy Quyết cả!”

Lão thất hoang mang sau đó nhìn về phía Diệp Phong vội vàng hỏi.

“Tiểu Giáp!”

“Ngươi sao có thể nói cái tên này không liên quan với công pháp ngươi tu luyện!”

“Ta hỏi ngươi, bên trong Thiên Quy Quyết, có phải có con rùa hay không?”

“Trên thân con rùa kia, có phải có giáp hay không?”

“Vậy ta đặt tên cho ngươi là Diệp Tiểu Giáp, có vấn đề gì sao?”

Nghe lão thất hỏi, Diệp Phong lại vẻ mặt đắc ý giải thích rõ.

? ? ?

Bên trong công pháp có con rùa!

Trên người rùa có Giáp!

Cho nên, liền gọi ta là Diệp Tiểu Giáp?

Cái này mẹ nó là cái logic gì a!

Trên thân rùa còn có cái đầu, vậy có phải có phải cũng có thể gọi ta là Diệp Tiểu Thủ hay không!

Sau khi nghe được Diệp Phong giải thích, không chỉ có lão thất mơ hồ, chín người còn lại cũng đều hoang mang mơ hồ, bọn họ không nghĩ tới, mạch não Diệp Phong lại kỳ lạ như thế!

“Tiểu Giáp!”

“Ngươi không thích cái tên vô địch đẹp trai nổ banh trời này sao?”

Nhìn đến dáng vẻ buồn khổ của lão thất, Diệp Phong một mặt ân cần hỏi.

“Hả?”

“Chủ nhân!”

“Ý của ngươi là ta không thích còn có thể đổi?”

Nghe được Diệp Phong quan tâm bất thình lình, lão thất trong nháy mắt dấy lên một chút hi vọng, sau đó vội vàng hỏi

Bởi vì hắn thật không thích cái tên này, thậm chí hắn cảm giác Diệp Tiểu Quy còn nghe êm tai hơn so với Diệp Tiểu Giáp!

“Tiểu Giáp!”

“Ngươi nghĩ gì thế!”

“Ta chỉ hỏi một chút, cũng không nói là có thể thay đổi!”

“Dù sao, cái tên đó là ta tốn sức suy nghĩ mới nghĩ ra được, làm

sao có thể tuỳ tiện từ bỏ!”

Nghe đến lời này của lão thất, Diệp Phong không hề nghĩ ngợi trực tiếp nói ra câu trả lời.

“Đi đi!”

“Các ngươi làm gì thì làm đi thôi!”

“Ta còn có việc, không nói chuyện tào lao cùng các ngươi!”

Chương 1284 - Cái này mẹ nó là danh tiếng hổ lang gì?

Sau đó, Diệp Phong để mọi người ở lại rồi đi thẳng vào phòng.

Bên ngoài phòng khách!

“Giáp ca!”

“Nếu không có việc gì, chúng về Bại Gia môn trước!”

Lúc này, hai người Diệp Tiểu Phủ cùng Diệp Tiểu Chùy, cũng là cố nén ý cười chào Diệp Tiểu Giáp, sau đó xé rách không gian, đi khỏi tửu lâu!

“Giáp đệ!”

“Chúng ta còn phải đi chặn đường người khác chơi oẳn - tù - tì nên không cùng ngươi nói chuyện phiếm nữa!”

“Hẹn gặp lại!”

Ngay sau đó, mặt Diệp Tiểu Kiếm lộ ra ý cười chào Diệp Tiểu Giáp rồi mang theo Diệp Tiểu Cước rời khỏi tửu lâu!

“Giáp đệ!”

“Chúng ta còn phải đi nã pháo, không ở cùng ngươi nữa!”

Lúc này ba người Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái cùng Diệp Tiểu

Đường cũng là cười đối Diệp Tiểu Giáp nói một câu, sau đó cũng rời đi tửu lâu!

Nghe được xưng hô của mọi người đối với mình, trên mặt Diệp Tiểu Giáp cũng nở nụ cười khổ, phải biết, ban đầu ở bên trong không gian đặc thù kia, nhìn thấy Diệp Phong đặt cho những người khác từng cái tên kỳ lạ, hắn đã không ít lần chế giễu bọn họ!

Nhưnghắn hoàn toàn không ngờ tới, đến sau cùng tên của mình ngược lại là khó nghecùng buồn cười nhất

“Tam ca!”

“Ngũ ca!”

“Các ngươi sao còn chưa đi?'

Nhìn thấy Diệp Tiểu Hắc cùng Diệp Tiểu Bạch còn đứng tại chỗ không hề rời đi, Diệp Tiểu Giáp cũng lộ vẻ nghi ngờ hỏi.

“Giáp đệ!”

“Bởi vì Tiểu Kiếm trước mắt còn có chuyện muốn làm, cho nên chúng ta phải ở trong bóng tối bảo hộ Cẩu ca!”

“Ngươi có muốn đi cùng chúng ta hay không?”

Nghe được Diệp Tiểu Giáp hỏi, Diệp Tiểu Hắc cũng lộ ý cười phát ra lời mời!

Hả?

Không thích hợp!

Làm sao Tam ca sẽ hảo tâm như vậy muốn mang ta đi ra ngoài chơi?

Nghe được Diệp Tiểu Hắc mời, Diệp Tiểu Giáp hơi hơi nhíu mày lại!

“Giáp đệ!”

“Ngươi tuyệt đối không nên bị lão tam lừa gạt!”

“Hắn cũng chỉ muốn đưa ngươi tới, sau đó nhìn Cẩu ca nghe được cái tên này của ngươi có thể chế giễu ngươi một phen hay không!”

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Quái vừa mới đi vào vết nứt không gian lại bỗng nhiên trở về, sau đó nhắc nhở Diệp Tiểu Giáp một chút, mới lần nữa đi vào vết nứt không gian!

“Giáp đệ!

“Ngươi đừng nhìn ta như vậy!”

“Nhị tỷ khẳng định là không có tính toán gì hết!”

“Bởi vì ta không chỉ là muốn nhìn Cẩu ca có thể chế giễu ngươi hay không, ta còn muốn nhìn Lang Long Trư có thể cũng chế giễu ngươi hay không!”

“Ha ha ha ha!”

Diệp Tiểu Giáp đang dùng một loại ánh mắt tràn ngập lửa giận nhìn mình, Diệp Tiểu Hắc cũng cười lớn giải thích.

“Quá thảm rồi!”

“Quá mẹ nó thảm rồi!”

“Đây chính là chuyện mà nằm ngửa phải chịu hết thảy sao?”

“Không được!”

“Ta tuyệt đối không thể lại nằm ngửa, dù cứ thế mà vô địch, ta cũng muốn tiếp tục mạnh lên, tuyệt đối không thể để cho người phía sau có một tia cơ hội mạnh hơn ta!”

Thấy cảnh này, Lạc Thiên một bên lại âm thầm hạ quyết tâm!

. . .

Trong phòng khách!

“Khoảng cách một trăm mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, hiện

tại còn thiếu 28 viên!”

“Ta phải tiếp tục thêm chút sức mới được!”

“Tranh thủ trước khi sư tôn phi thăng thì hoàn thành sứ mệnh chung cực này!”

“Đến lúc đó, ta có thể mang theo sư tôn đi mỗi vị diện hưởng hạnh phúc!”

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp kiểm tra sản phẩm bại gia hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Thiên Biến Quả * 100000

Thiên Biến Quả: Bên trong Thiên Đạo chiến trường là một loại thiên tài địa bảo đặc biệt, có thể dung nhập máu tươi củasinh linh nào đó vào bên trong Thiên Biến Quả, như vậy bất luận sinh linh nào nuốt Thiên Biến Quả này vào đều có thể ở trong thời gian nhất định, sinh linh đó sẽ biến thành bộ dáng của sinh linh cho máu tươi, đồng thời còn có thể nắm giữ hết thảy năng lực của đối phương!

“Ừm!”

“Thiên Biến Quả này có chút ý tứ!”

“Hệ thống, ta dung nhập máu tươi vào bên trong mười vạn viên Thiên Biến Quả này, sau đó lại cho mười vạn Đạo thú ăn hết, mười vạn Đạo thú có phải đều có thể biến thành bộ dáng của ta hay không, mà lại còn có thể nắm giữ toàn bộ năng lực của ta?”

Sau khi Diệp Phong tra xét tin tức đổi mới của sản phẩm bại gia xong, trực tiếp lên tiếng hỏi thăm hệ thống.

“Đinh! Ký chủ, ngươi nói không sai, nếu như ngươi dung nhập máu tươi vào bên trong Thiên Biến Quả, các sinh linh sau khi nuốt Thiên Biến Quả sẽ biến thành bộ dáng của ngươi, mà cũng có thể nắm giữ một bộ phận năng lực của ngươi, nhưng không bao gồm lực lượng hệ thống cùng mấy loại lực lượng đặc thù, tỉ như Hủy Diệt Thần Mâu, Thí Thiên C...!'

Diệp Phong vừa nói ra thì âm thanh hệ thống vang lên trong đầu của hắn.

“Ừm?”

“Hóa ra là như vậy!”

“Thiên Biến Quả này, vậy mà có ý tứ!”

Xem rõ ràng tình huống xong, khóe miệng Diệp Phong hiện lên ý cười xấu xa, bởi vì hắn đã nghĩ đến một cách phá của vô cùng thú vị!

Nhưng mà trước khi bắt đầu, hắn còn một số tình huống có liên quan với Thiên Biến Quả cần giải quyết, bởi vì chỉ có hiểu rõ càng nhiều cách phá của hắn áp dụng mới có thể càng thêm hoàn mỹ!

“Hệ thống!”

“Sử dụng công năng nhìn trộm thiên cơ, giúp ta xem xét một chút ở Hỗn Độn giới người nào hiểu rõ nhất tình huống của Thiên Biến Quả!”

Sau đó, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh với hệ thống.

“Đinh! Sử dụng công năng nhìn trộm thiên cơ, ở trong Đạo Thần thành, có một người vô cùng rõ ràng tình huống của Thiên Biến Quả!”

Tiếng nói của Diệp Phong vừa dứt, âm thanh hệ tđã trực tiếp vang lên trong đầu của hắn , đồng thời bản đồ nhỏ chỉ có hắn mới có thể nhìn thấy cũng trực tiếp xuất hiện ở trước mắt của hắn.

“Ừm?”

“Đạo Thần thành sao?”

“Hệ thống, để Diệp Tiểu Kiếm tới đây một chuyến, sau đó để hắn trực tiếp đưa ta đi Đạo Thần thành!

Nghe được hệ thống nói, Diệp Phong lại lần nữa ra lệnh.

. . .

Đạo Thần thành, cửa đông của thành!

“Đứng lại!”

“Phóng ra hơi thở tu vi của ngươi!”

“Nếu như tu vi không đạt tới Đạo Thần cảnh, vậy không có tư cách tiến vào Đạo Thần thành!”

Diệp Phong đi vào Đạo Thần thành từ cửa đông của thành, sau đó chuẩn bị đi vào, một tên nam tử khôi ngô đứng ở cửa thành, trực tiếp dùng trường đao trong tay ngăn cản đường đi của hắn!

Hả?

Chương 1285 - Vạn Bảo Lão Nhân, Thiên Biến Quả cường đại.

Tu vi không đạt tới Đạo Thần cảnh thì không có tư cách tiến vào Đạo Thần thành?

Đạo Thần thành trâu bò như thế sao?

Nghe được lời này của thủ vệ, Diệp Phong cũng hiện ra vẻ giật mình, sau đó để hệ thống không ẩn giấu hơi thở cùng tu vi của mình nữa!

“Đạo Thần cảnh lục trọng đỉnh phong!”

“Tu vi phù hợp tiêu chuẩn!”

“Ngươi có thể tiến vào!”

Phát giác được Diệp Phong thả ra hơi thở cùng tu vi, nam tử khôi ngô cũng lập tức thu hồi trường đao trong tay, sau đó dùng thần thái cung kính lên tiếng nói với Diệp Phong .

“Trương ca!”

“Tu vi của tiểu tử này chỉ có Đạo Thần cảnh lục trọng đỉnh phong!”

“Ngươi đối hắn khách khí như vậy làm gì?”

“Phải biết, tu vi của ngươi là Đạo Thần cảnh cửu trọng đỉnh phong!”“Ngươi không nhìn ra tu vi của hắn?”

Nghe được Tiểu Lưu hỏi, Trương ca cũng không lập tức giải thích, mà hỏi ngược lại một câu như vậy.

“Không!”

“Trên người tiểu tử này, hắn là có bảo vật cường đại có thể ẩn nặc tu vi cùng hơi thở!”

“Cho nên, trước đó ta cũng không phát giác tu vi thật sự của hắn!”

Nghe được Trương ca hỏi, Tiểu Lưu cũng lập tức giải thích.

“Tiểu Lưu!”

“Ngươi cũng đã nói trên người hắn hắn là có một kiện bảo vật cường đại có thể ẩn giấu tu vi và hơi thở!”

“Vậy sao ngươi lại dám khẳng định tu vi chơi thở bây giờ của hắn nhất định là tu vi thật sự của hắn?”

Sau khi được Tiểu Lưu giải thích, Trương ca lại lần nữa hỏi lại.

Hả?

Đúng!

Lấy thần thức của ta, căn bản không cách nào khám phá ra trên người hắn có món bảo vật cường đại kia!

Vậy nếu như đối phương vẫn che giấu tu vi, ta cũng căn bản không phát hiện ra được !

Nghe được lời này của Trương ca, Tiểu Lưu cũng đột nhiên phản ứng lại, sau đó gượng cười nói: “Trương ca, còn phải nhờ ngươi, tình huống quan trọng như vậy, ta còn không ý thức được!”

. . .

Đạo Thần thành, tửu lâu Xuân Tường!

“Ừm?”

“Lão đầu kia là người ta muốn tìm?”

Khi Diệp Phong căn cứ vào bản dồ nhỏ đi vào một tửu lâu ánh mắt đã trực tiếp rơi vào trên một lão giả tóc trắng.

“Tiểu nhị!”

“Lão giả tóc trắng ngồi ở góc tường kia, ngươi có biết hắn không?”

Nhìn thấy một tên tiểu nhị đi tới bên cạnh mình, Diệp Phong trực tiếp chỉ vào lão giả tóc trắng kia hỏi thăm.

“Thiếu gia!”

“Vị kia là Vạn Bảo lão nhân tiếng tăm lừng lẫy!”

“Nghe nói, trong tay của hắn, có thể có đến hàng vạn bảo vật, mà mỗi loại bảo vật đều là chủng loại vô cùng hiếm thấy lại cực kỳ đắt đỏ!”

Nghe được Diệp Phong hỏi, tiểu nhị cũng là cười nói.

“Ừm?”

“Loại chuyện này các ngươi đều biết?”

“Vậy hắn không sợ bị người giết rồi đoạt bảo vật sao?

Nghe được lời này của tiểu nhị, Diệp Phong cũng sững sờ, sau đó hỏi lên nghi ngờ trong lòng.

“Giết người đoạt bảo?”

“Thiếu gia!”

“Ngươi không biết thực lực của Vạn Bảo lão nhân khủng bố đến mức nào!”

“Phải biết, Vạn Bảo lão nhân là một tên cửu kiếp Hỗn Độn Chi Tổ, mà trong tay nắm giữ rất nhiều bảo vật, kể cả đối mặt năm tên cường giả cùng cảnh giới, cũng không rơi vào thế hạ phong!”

“Ngươi nói Vạn Bảo lão nhân mạnh như vậy, ai dám đi đoạt đồ của hắn !”

Nghe được lời này của Diệp Phong, tiểu nhị cũng nhịn không được bật cười, sau đó giải thích rõ.

Hả?

Cửu kiếp Hỗn Độn Chi Tổ!

Mà đối mặt năm tên cường giả cùng cảnh giới, đều không rơi vào thế hạ phong?

Nghe được lời này của tiểu nhị, Diệp Phong cũng toát ra vẻ giật mình, hắn không nghĩ tới thực lực của Vạn Bảo lão nhân lại khủng bố như thế!

“Thiếu gia!”

“Ngài cần dùng chút gì sao?”

Trong khi Diệp Phong ngây người, âm thanh của tiểu nhị lại lần nữa vang lên.

“Trước tiên không cần!”

“Ngươi đi bắt chuyện với khách nhân khác đi!”

Nói xong, Diệp Phong trực tiếp đứng dậy, sau đó hướng về phía Vạn Bảo lão nhân đi tới.

“Đạo hữu!”

“Ngồi đi!”

“Ngươi mới vừa cùng tiểu nhị đối thoại, ta đều đã nghe được!”

“Thế nào, đối với ta cảm thấy rất hứng thú?”

Nhìn Diệp Phong đi tới, Vạn Bảo lão nhân thì cười nói trước.

“Vạn Bảo lão nhân!”

“Ngươi có nghe nói qua Thiên Biến Quả sao?”

Sau khi ngồi xuống, Diệp Phong không nói nhảm bất kỳ cái gì mà trực tiếp hỏi vấn đề của mình!

“Ừm?”

“Thiên Biến Quả?

“Đây chính là thứ tốt!”

Nghe Diệp Phong nói về vấn đề này, Vạn Bảo lão nhân đầu tiên là sững sờ, sau đó liền bắt đầu nói tình huống có liên quan với Thiên Biến Quả.

Một lát sau!

“Nếu như Thiên Biến Quả hấp thu máu tươi của một tên tu sĩ Đạo Đồ cảnh, vậy coi như là cửu kiếp Hỗn Độn Chi Tổ ăn, tu vi cũng sẽ trong khoảng thời gian ngắn, rớt xuống Đạo Đồ cảnh!”

“Mà nếu Thiên Biến Quả hấp thu máu tươi của một tên cửu kiếp Hỗn Độn Chi Tổ, vậy coi như là Đạo Đồ cảnh tu sĩ ăn, tu vi cũng sẽ trong khoảng thời gian ngắn, tăng vọt đến trình độ cửu kiếp Hỗn Độn Chi Tổ!”

“Không nghĩ tới, Thiên Biến Quả lại còn có một loại sức mạnh kì lạ đến như vậy!”

Khi Vạn Bảo lão nhân nói xong, Diệp Phong đã biết chỗ đặc biệt của Thiên Biến Quả!

“Tiểu hữu!”

“Ngươi tại sao lại đột nhiên hỏi đến Thiên Biến Quả này?”

“Phải biết, Thiên Biến Quả này ở trong Thiên Đạo chiến trường, nhưng đã mấy ngàn năm chưa từng xuất hiện!”

Đúng lúc này, Vạn Bảo lão nhân lộ vẻ mặt tò mò nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi.

“Không có gì!”

“Chính là trong tay ta vừa hay có một chút!”

“Cho nên, ta muốn biết về nó!”

Nghe được Vạn Bảo lão nhân hỏi, Diệp Phong cũng thuận miệng đáp lại một câu.

Hả?

Vừa tốt trong tay có một chút?

Loại thiên tài địa bảo đặc thù này trong tay ta cũng chỉ có ba viên mà thôi!

Kết quả, ngươi lại nói, trong tay của ngươi cũng có?

Ngươi sao có thể khoác lác như thế!

Nghe được Diệp Phong khoác lác, trong mắt Vạn Bảo lão nhân lóe qua vẻ khinh thường!

“Không được!”

“Sao ta có thể để một tên mao đầu tiểu tử ở trước mặt ta giả giàu có!”

“Cái này nếu mà truyền đi, Vạn Bảo lão nhân ta chẳng phải sẽ bị người khác chê cười chết sao!”

Vạn Bảo lão nhân trực tiếp nhìn sang hướng Diệp Phong, sau đó vừa cười vừa nói: “Tiểu hữu, ngươi nói trong tay ngươi có chút Thiên Biến Quả, vậy thật đúng là vừa vặn, trong tay của ta cũng có chút Thiên Biến Quả, muốn không, chúng ta so tài một chút người nào nhiều Thiên Biến Quả hơn?”

Hả?

Chương 1286 - Mẹ nó, lão nhân này không thích hợp!

So tài một chút người nào nhiều Thiên Biến Quả hơn?

Nghe được đề nghị này của Vạn Bảo lão nhân, Diệp Phong đầu tiên là sững sờ, sau đó cảm thấy hứng nói: “Vạn Bảo lão nhân, nói thật, đề nghị này của ngươi, ta cũng thật cảm thấy hứng thú, nhưng chỉ đơn thuần so cũng không có gì vui, có muốn tăng thêm chút tặng thưởng không?”

“Tốt!”

“Thêm chút tặng thưởng cũng tốt!'

“Không biết tiểu hữu muốn tặng thưởng cái gì?”

Nhìn Diệp Phong đối với đề nghị này của mình hết sức cảm thấy hứng thú, Vạn Bảo lão nhân cũng cười lớn hỏi.

“Như vậy đi!”

“Chúng ta không phải so trong tay ai Thiên Biến Quả nhiều hơn sao?”

“Vậy chúng ta lấy Thiên Biến Quả trong tay mỗi người ra, xem như tặng thưởng đi!”

Nghe được Vạn Bảo lão nhân hỏi, Diệp Phong đầu tiên là trầm tư một chút, sau đó nói ra ý nghĩ của mình.

“Ừm?”

“Dùng Thiên Biến Quả trong tay mỗi người xem như tặng thưởng?”

“Tiểu hữu!”

“Ý của ngươi là nói, người nào thua Thiên Biến Quả trong tay người đó, phải tặng toàn bộ cho người thắng?”

Nghe được lời này của Diệp Phong, Vạn Bảo lão nhân cũng là chau mày hỏi lại.

“Không sai!”

“Chính là ý này!”

Nghe được lời này của Vạn Bảo lão nhân, Diệp Phong trực tiếp nói ra câu trả lời khẳng định.

“Tiểu hữu!”

“Ngươi cần phải rõ ràng, một Thiên Biến Quả ẩn chứa giá trị cực kỳ khủng bố!”

“Cho nên, ngươi khẳng định muốn chơi lớn như vậy?”

Im lặng một hồi, vẻ mặt Vạn Bảo lão nhân thì nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng.

“Không sai!”

“Ta muốn chơi lớn như vậy!”

“Vạn Bảo lão nhân!”

“Ngươi không phải là sợ không dám chơi chứ!”

Nhìn một bộ dáng ngưng trọng của Vạn Bảo lão nhân, Diệp Phong cũng vui đùa lên tiếng nói.

“Sợ?”

“Ta! Vạn Bảo lão nhân! Ở phương diện so đấu bảo vật sẽ sợ sao?”

Nghe được Diệp Phong trêu chọc, Vạn Bảo lão nhân cũng bị làm cho tức giận, sau đó nói thẳng: “Tốt, vậy tặng thưởng thì theo lời ngươi nói, chúng ta có thể trực tiếp đấu!”

“Tốt!”

“Hai người chúng ta thay phiên xuất ra Thiên Biến Quả!”

“Sau cùng, người nào không lấy ra được coi như thua!”

Nghe được lời này của Vạn Bảo lão nhân, Diệp Phong trực tiếp nói ra quy tắc tỷ thí!

Một lát sau!

“Vạn Bảo lão nhân!”

“Vậy ta lấy ra trước!”

“Hi vọng ngươi có thể kiên trì lâu một chút!”

Hai người tới một gian phòng trọ ở lầu hai, Diệp Phong dẫn đầu lấy một Thiên Biến Quả từ không gian hệ thống ra!

“Hừ!”

“Lão phu tuy già, nhưng vẫn là có thể kiên trì lâu một hồi!”

“Ngươi cũng chớ xem thường lão phu!”

Nghe được lời này của Diệp Phong, Vạn Bảo lão nhân cũng hừ lạnh một tiếng, sau đó lấy bên trong Hỗn Độn giới ra một Thiên Biến Quả!

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Lão nhân này mẹ nó là tình huống như thế nào!

Này làm sao chỉ nói lấy, lại bỗng nhiên lái xe?

Nghe được lời này của Vạn Bảo lão nhân, cả người Diệp Phong đều ngơ ngác, hắn thật sự không nghĩ tới, lão nhân này mẹ nó còn biết lái xe!

Ba!

Sau khi tỉnh táo lại Diệp Phong cũng không nói nhảm bất luận cái gì, trực tiếp lấy ra từ bên trong không gian hệ thống một Thiên Biến Quả để lên bàn!

“Hừ!”

“Người trẻ tuổi đúng là người trẻ tuổi, làm cái gì cũng nhanh!”

“Nhưng ta phải nói cho ngươi là có một số việc, nhanh cũng không có ích lợi gì!”

Nhìn Diệp Phong xoát một chút lại lấy ra một Thiên Biến Quả, Vạn Bảo lão nhân cũng là không hiểu được mà hoảng hốt, sau đó ra vẻ trấn định giáo dục Diệp Phong, đồng thời hắn cũng không nhanh không chậm lấy trong Hỗn Độn giới ra một Thiên Biến Quả để lên bàn!

“Con mẹ nó!”

“Lão nhân này mẹ nó là tình huống như thế nào!”

“Hắn vì cái gì luôn luôn một lời không hợp thì lái xe a!”

“Còn mẹ nó có thể trao đổi bình thường hay không?”

Nghe được những lời giáo dục này của Vạn Bảo lão nhân với mình, khóe miệng Diệp Phong không khống chế được đều co quắp!

Ba!

Diệp Phong không để ý đến lão giả, mà lấy tốc độ nhanh nhất, lần nữa xuất ra một viên Thiên Biến Quả để lên bàn, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: “Lão gia hỏa này đã ưa thích lái xe như thế, vậy ta cũng phải bộc lộ tài năng mới được, nhìn sau khi ta thắng làm sao hủy đi những Thiên Biến Quả này của ngươi!”

“Xong xong xong!”

“Trong tay của ta, hết thảy cũng chỉ có ba viên Thiên Biến Quả!”

“Mà tiểu tử này, đã lấy ra ba viên Thiên Biến Quả, nói cách khác nếu hắn còn có thể lấy ra một viên Thiên Biến Quả, vậy ba viên Thiên Biến Quả của ta đây sẽ đều biến thành của hắn!”

Nghĩ đến chính mình rất có thể sẽ bị thua mất ba viên Thiên Biến Quả, tâm Vạn Bảo lão nhân trong nháy mắt khó chịu, hắn là thật

không nghĩ tới, người thanh niên trước mắt này nhìn thì thường thường không có gì lạ vậy mà trong tay lại có nhiều Thiên Biến Quả như vậy!

Hô!

Hít một hơi thật sâu, Vạn Bảo lão nhân cũng làm ra vẻ trấn định lấy ra một Thiên Biến Quả cuối cùng của mình, đồng thời trong lòng càng điên cuồng cầu khẩn: "Tiểu tử này có thể tuyệt đối không nên có Thiên Biến Quả thứ tư, tuyệt đối không nên có!"

"Hoảng rồi!"

"Lão gia hỏa này hoảng rồi!"

"Nhưng vì sao hắn lại hoảng?'

"Chẳng lẽ nói trong tay hắn cũng chỉ có ba viên Thiên Biến Quả?"

Chú ý tới Vạn Bảo lão nhân trên mặt toát ra vẻ bối rối, Diệp Phong cũng khẽ nhíu mày thầm suy đoán.

Ba!

Sau đó, Diệp Phong đập Thiên Biến Quả thứ tư vào trên bàn!

Oành!Nhìn Diệp Phong lấy ra Thiên Biến Quả thứ tư, toàn thân Vạn Bảo lão nhân mềm nhũn, sau đó trực tiếp co quắp ngồi trên mặt đất!

"Con bà nó! ! !"

"Không phải đâu!"

"Trong tay lão nhân này, cũng chỉ có ba viên Thiên Biến Quả?"

Nhìn Vạn Bảo lão nhân ngồi liệt trên mặt đất, Diệp Phong cũng là toát ra vẻ giật mình, hắn không nghĩ tới, trong tay đối phương vậy mà chỉ có ba Thiên Biến Quả!

Nếu như sớm biết trong tay đối phương chỉ có ngần ấy Thiên Biến Quả, hắn sẽ không chơi cùng đối phương đâu? Aizz!

“Thua!”

“Là ta thua!”

“Ba Thiên Biến Quả hi hữu này, hiện tại đều là của ngươi!”

Đúng lúc này, tiếng nói của Vạn Bảo lão nhân vang lên.

“Hừ!”

Chương 1287 - Vạn Bảo lão nhân không tin tà, còn muốn tiếp tục so?

“Vừa già lại nhanh!”

“Chính mình chỉ có chút bản lĩnh này, còn cứ phải so cùng người trẻ tuổi, đây quả thực là tự rước lấy nhục!”

Vạn Bảo lão nhân nghe được lời này, sắc mặt Diệp Phong cũng nghiền ngẫm nhìn về phía đối phương lên tiếng giễu cợt!

? ? ?

Vừa già lại nhanh?

Cái này mẹ nó là từ hổ báo gì chứ!

Còn có thể trao đổi bình thường hay không?

Nghe được lời này của Diệp Phong, trên mặt của Vạn Bảo lão nhân cũng trong nháy mắt treo đầy hắc tuyến, sau đó thì lên tiếng nói: “Tiểu hữu, ngươi chớ đắc ý, tuy tỷ thí lần này ta thua, nhưng ngươi nếu còn dám cùng ta so thử, vậy ta tuyệt đối sẽ không thua!”

“Một chút nữa!”

“Ta phải tìm người giúp ta đi làm một chuyện!”

“Mà người này, còn không thể quen biết tiểu hoàng cẩu!”

“Đã như vậy, vậy để Vạn Bảo lão nhân đi giúp ta chuyện này đi!”

Nói đến đây, Diệp Phong nhìn sang hướng Vạn Bảo lão nhân, sau đó vừa cười vừa nói: “Tốt, vậy ta lại so với ngươi một lần, nhưng mà lần này tặng thưởng, ngoại trừ tỷ thí dùng thiên tài địa bảo, còn phải thêm một điều kiện, đó chính là, người nào thua, phải giúp người thắng làm một chuyện!”

Hả?

Lại còn thêm tặng thưởng?

Tiểu tử này tự tin có thể thắng ta như vậy?

Nghe được lời này của Diệp Phong, Vạn Bảo lão nhân cũng hơi hơi nhíu mày!

“Tiểu hữu!”

“Tặng thưởng thêm đó, có hạn chế gì?”

Sau đó, Vạn Bảo lão nhân nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi.

“Không có bất kỳ hạn chế gì!'

“Nếu như ngươi thắng, cho dù là bảo ta đi ám sát cửu giai Hỗn Độn Chi Tổ nào đó ta cũng sẽ không chút do dự đi chấp hành!”

Nghe được Vạn Bảo lão nhân hỏi, Diệp Phong cũng cho ra câu trả lời khẳng định.

Hả?

Không có bất kỳ hạn chế gì?

Tiểu tử này có phải điên rồi hay không?

Còn có, hắn đặc biệt làm như vậy, ta bỗng nhiên có chút hoảng!

Nghe được Diệp Phong trả lời, Vạn Bảo lão nhân trực tiếp hoảng rồi, bởi vì Diệp Phong biểu hiện ra tự tin quá mạnh, mạnh đến mức để lòng hắn hốt hoảng!

“Vạn Bảo lão nhân!”

“Ngươi sẽ không phải là sợ rồi chứ?”

“Ta sao phải sợ!”

“Lần này so thử thiên tài địa bảo gì, ngươi đến định ra, như thế nào?”

Chú ý tới Vạn Bảo lão nhân bắt đầu lộ vẻ do dự, Diệp Phong trực tiếp đưa ra một đề nghị, hơn nữa còn là đối Vạn Bảo lão nhân cực kỳ có lợi!

“Mẹ nó!”

“Tiểu tử này trực tiếp bức ta đến đường chết!”

“Có điều, nếu là thật để ta tới tỷ thí thiên tài địa bảo, đối với ta mà nói, đích thật là chiếm hết mọi ưu thế!”

“Mà ở dưới tình huống có lợi ta còn không dám tiếp tục tỷ thí, vậy coi như ta sẽ biến thành một truyện cười!”

Nghe được Diệp Phong nói lên đề nghị này, Vạn Bảo lão nhân cũng không do dự nữa, trực tiếp đồng ý.

“Đúng rồi!”

“Vạn Bảo lão nhân!”

“Những Thiên Biến Quả này, nó có cảm giác thế nào?”

“Ăn ngon không?”

Nhìn Vạn Bảo lão nhân đồng ý, Diệp Phong cũng toát ra một ý cười, sau đó nhìn một chút bảy viên Thiên Biến Quả trên đất kia, hắn nghĩ tới điều gì, sau đó trực tiếp nhìn về phía Vạn Bảo lão nhân lên tiếng hỏi.

“Ăn ngon?”

“Tiểu hữu, ta nói cho ngươi, cái đó đã không thể dùng ăn ngon để hình dung!”

“Bởi vì đó là ăn rất ngon!”

“Mà không phải ta khoác lác, ta đã từng trực tiếp ăn một quảrồi, mà mùi vị đó, đến bây giờ vẫn làm khó ta!”

Nghe được lời này của Diệp Phong, Vạn Bảo lão nhân cũng lâm vào hồi tưởng nào đó, sau đó mặt mũi tràn đầy hạnh phúc lên tiếng trả lời.

Cạch!

Ngay khiVạn Bảo lão nhân vẫn còn nhớ cái thời khắc hạnh phúc, một âm thanh dị dạng từ một bên vang lên.

“Ồ!”

“Vạn Bảo lão nhân!”

“Ngươi nói không sai, vị của Thiên Biến Quả đạo quả thực là không tồi!”

Ăn một miếng Thiên Biến Quả, hai mắt Diệp Phong cũng tỏa sáng, sau đó thì nhìn về phía Vạn Bảo lão nhân cười nói.

“Đáng chết!”

“Hắn ăn!”

“Hắn vậy mà thật sự ăn một viên Thiên Biến Quả!”

“Mà quả hắn ăn kia vẫn là quả thắng của ta!”

Nhìn lấy Diệp Phong từng ngụm từng ngụm ăn Thiên Biến Quả, Vạn Bảo lão nhân đau lòng sắp khóc, mà nghĩ đến mỹ vị của Thiên Biến Quả, hắn cũng không kìm hãm được nuốt nước miếng một cái!

Sau cùng, hắn dùng một loại ánh mắt hâm mộ nhìn về phía khóe miệng chảy ra nước trái cây Thiên Biến Quả của Diệp Phong, thậm chí nếu như có , hắn còn muốn liếm sạch sẽ khóe miệng chảy nước ra nước trái cây của Diệp Phong!

“Vạn Bảo lão nhân!”

“Ngươi có muốn ăn một quả hay không?”

Nhìn Vạn Bảo lão nhân, cứ trông mong nhìn mình chằm chằm như vậy, Diệp Phong cũng cười cười, sau đó đưa một viên Thiên Biến Quả tới!

“Ừm?”

“Cho ta?”

“Ta thật có thể ăn sao?”

Nhìn Diệp Phong đưa Thiên Biến Quả tới, Vạn Bảo lão nhân trong lúc nhất thời đều không thể tin vào tai của mình!

“Làm sao?”

“Ghét bỏ một quá không đủ ăn?”

“Vậy cho ngươi hai cái!”

Nhìn Vạn Bảo lão nhân ngây ngốc tại chỗ, nửa ngày không có tiếp nhận Thiên Biến Quả, Diệp Phong tiện tay lấy thêm một viên!

? ? ?

Cho ta một quả, đã khiến cho ta rất cảm động rồi.

Kết quả, lại cho ta thêm một quả?

Đây là muốn ta cảm động tới chết sao?

Nhìn Diệp Phong đưa tới hai Thiên Biến Quả, Vạn Bảo lão nhân cảm động sắp khóc!

“Cám ơn tiểu hữu!”

“Cám ơn tiểu hữu!”

Tỉnh táo lại, Vạn Bảo lão nhân mặt mũi tràn đầy cảm kích nhận lấy hai Thiên Biến Quả, sau đó mang theo tâm tình kích động, trực

tiếp bắt đầu ăn.

“Mợ!”

“Hai viên Thiên Biến Quả này, nó vốn là của ta!”

“Nói cách khác, ta ăn Thiên Biến Quả của chính ta, lại phải tràn ngập cảm kích đối với tiểu tử này, cảm giác này, thật là khó chịu!”

Ăn hai miếng, Vạn Bảo lão nhân cũng đột nhiên ý thức được vấn đề này, sau đó hắn khó chịu, ai bảo hắn thua đâu!

“Vạn Bảo lão nhân!”

“Bởi vì trong tay ngươi có rất nhiều bảo vật, cho nên tất cả mọi người gọi ngươi là Vạn Bảo lão nhân!”

“Mà ta cũng có một danh hiệu đẹp trai vô địch nổ banh trời!”

“Ngươi muốn nghe không?”

Ngay thời điểm hai người đang ăn Thiên Biến Quả, Diệp Phong bắt đầu tán chuyện với Vạn Bảo lão nhân một bên.

? ? ?

Danh hiệu thì danh hiệu!

Kết quả, ngươi còn đẹp trai vô địch nổ banh trời?

Không biết xấu hổ như vậy, ngươi là làm sao có thể nói ra được chứ?

Chương 1288 - Vạn Bảo lão nhân không tin tà, còn muốn tiếp tục so? (2)

Nghe Diệp Phong không biết xấu hổ nói như thể, Vạn Bảo lão nhân thật sự không muốn nói tiếp, nhưng nhìn hai viên Thiên Biến Quả ở trong tay mình một chút, hắn cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó mang theo nụ cười miễn cưỡng lên tiếng hỏi: “Tiểu hữu, cái danh

đẹp trai vô địch nổ banh trời này là gì?”

“Chư thiên vạn giới đệ nhất bại gia thần hào!”

Nghe được Vạn Bảo lão nhân hỏi tới, Diệp Phong lộ vẻ đắc ý lên tiếng nói.

? ? ?

Bại gia tử thì bại gia tử!

Còn mẹ nó còn bại gia thần hào?

Bại gia thần hào còn chưa tính!

Còn mẹ nó chư thiên vạn giới đệ nhất bại gia thần hào?

Nghe được Diệp Phong không biết xấu hổ như thế, Vạn Bảo lão nhân trực tiếp bị làm cho kinh hãi!

"Tiểu hữu!"

"Mặc dù nói ăn người miệng ngắn!"

"Nhưng ta vẫn muốn hỏi một chút, ngươi lấy ở đâu ra lực lượng, dám phong cho mình ngoại hiệu trâu bò như thế?"

Sau khi hết khiếp sợ, vẻ mặt Vạn Bảo lão nhân thành thật nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

Hả?

Ta hỏi ngươi lấy ở đâu ra lực lượng!

Ngươi chợt đưa cho ta một cái Hỗn Độn giới?

Thế nào, đồ trong cái Hỗn Độn giới này là lực lượng của ngươi?

Nhìn thấy Diệp Phong đưa Hỗn Độn giới tới, tuy Vạn Bảo lão nhân lòng sinh nghi hoặc, nhưng vẫn phòng bị mà nhận lấy Hỗn Độn giới, sau đó thả ra thần thức, tra nhìn tình huống trong Hỗn Độn giới!

Tê!

Khi Vạn Bảo lão nhân nhìn vào trong nhẫn Hỗn Độn, vậy mà đựng mấy vạn Thiên Biến Quả, trực tiếp hít vào một hơi khí lạnh!

"Mấy vạn Thiên Biến Quả!"

"Tên bại gia tử này... Không phải, tên bại gia thần hào này, hắn lại có mấy vạn Thiên Biến Quả!"

"Mà ta, mới vừa rồi lại giống đang làm màu, cùng hắn so xem ai nhiều Thiên Biến Quả hơn!"

Nhìn Thiên Biến Quả lít nha lít nhít trước mắt, lại nghĩ tới trận tỷ thí buồn cười của mình mới vừa rồi kia, Vạn Bảo lão nhân trực tiếp hiện ra một nụ cười khổ!

"Vạn Bảo lão nhân!"

"Lực lượng của ta có đủ hay không?"

"Nếu không đầy đủ, ta đây còn có!"

Nhìn thấy Vạn Bảo lão nhân trực tiếp ngốc ngay tại chỗ, sắc mặt Diệp Phong cũng nghiền ngẫm nhìn đối phương nói một câu như vậy!

"Có... Có đầy đủ!"

"Lực lượng này thật là quá đủ!"

"Tiểu hữu.... Không phải, thiếu gia!'

"Ta muốn hỏi ngài chuyện này, là bên người ngài còn thiếu chó săn sao?"

"Nếu như thiếu thì có yêu cầu gì với giới tính và tuổi tác không?"

Lúc này, Vạn Bảo lão nhân lại dùng vẻ mặt thành thật nhìn Diệp Phong hỏi một câu như vậy.

? ? ?

Chúng ta không phải đang thảo luận ta có có thực lực nắm giữ cái ngoại hiệu này hay không sao?

Làm sao còn bỗng nhiên biến thành chuyện chó săn?

Đề tài này có phải quá nhảy vọt hay không?

Nghe được câu hỏi của Vạn Bảo lão nhân, Diệp Phong trực tiếp hoang mang, bởi vì hắn thật sự không nghĩ tới, khi đối phương khi nhìn đến mười vạn Thiên Biến Quả kia, vậy mà lại hỏi ra một vấn đề như thế!

"Vạn Bảo lão nhân!"

"Cái kia. . . Ngươi hỏi chuyện này làm gì?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong nhìn về phía Vạn Bảo lão nhân lên tiếng hỏi.

"Thiếu gia!"

"Thực sự không dám giấu giếm!"

"Ở trong khoảng thời gian vạn năm này, bởi vì ta nắm giữ rất nhiều bảo vật, cho nên mặc kệ đi đâu, ta đều là người chói mắt nhất!"

"Thế nhưng loại cuộc sống thoải mái dễ chịu, cũng không phải là cuộc sống ta muốn!"

"Cuộc sống ta muốn là, loại cuộc sống cực kỳ phong phú của chó săn, bởi vì ta vẫn luôn có một lý tưởng muốn làm chó săn!"

Nghe được Diệp Phong hỏi, Vạn Bảo lão nhân cũng dùng vẻ mặt thành thật nói vớ nói vẩn.

? ? ?

Lý tưởng của người khác đều là trở thành đỉnh cấp cường giả!

Mà lý tưởng của ngươi, lại là muốn trở thành một tên chó săn?

Cái này mẹ nó là lý tưởng của người bình thường sao?

Nghe được lời này của Vạn Bảo lão nhân, Diệp Phong lập tức bị làm cho kinh hãi!

"Hệ thống!"

"Sử dụng công năng nhìn trộm Thiên cơ, xem xét một chút, lão đầu này đến cùng là sảy ra chuyện gì!"

Sau đó, Diệp Phong ra lệnh cho hệ thống.

"Đinh! Kí chủ, Vạn Bảo lão nhân kỳ thật cũng không thích làm chó săn, hắn chỉ đơn thuần thích làm chó săn của thần phá của!"

Tiếng nói của Diệp Phong vừa ra, giọng nói của hệ thống đã vang lên trong đầu hắn.

Hả?

Kỳ thật hắn không thích làm chó săn, hắn đơn thuần thích làm chó săn của thần phá của?

Nghe được câu trả lời này của hệ thống, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ nở nụ cười, hắn không nghĩ tới, chỉ là mười vạn Thiên Biến Quả, vậy mà đã trực tiếp chinh phục được Vạn Bảo lão nhân!

"Vạn Bảo lão nhân!"

"Ngươi muốn làm chó săn của ta?"

Sau khi hiểu rõ tình huống này, Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía Vạn Bảo lão nhân hỏi.

"Thiếu gia!"

"Cho ta một cơ hội!"

Nghe được Diệp Phong hỏi, Vạn Bảo lão nhân cũng không nói nhảm, trực tiếp nói ra suy nghĩ của mình.

"Vạn Bảo lão nhân!"

"Ta có thể cho ngươi cơ hội này!"

"Có điều, ta cũng đã nói, ta là một thần phá của!"

"Cho nên, muốn ở bên cạnh ta làm chó săn, vậy thì nhất định phải biết phá của, nếu như ngươi ngay cả phá của cũng không biết, vậy ta khẳng định là không thể giữ ngươi ở bên cạnh!"

Nghe được câu nói của Vạn Bảo lão nhân, Diệp Phong trực tiếp nói ra yêu cầu của mình!

Hả?

Muốn làm chó săn, nhất định phải phá của?

Nghe được yêu cầu của Diệp Phong, Vạn Bảo lão nhân cũng là lâm vào trong xoắn xuýt, hắn đang do dự muốn đánh bạc một lần hay không, nếu như cược thắng, vậy xem như hắn đã ôm được cái chân to của Diệp Phong, nhưng nếu như thua cuộc, vậy thứ hắn mất đi là rất nhiều bảo vật hắn xem như sinh mệnh!

"Được rồi!"

"Cược!"

"Cùng lắm thì từ Vạn Bảo lão nhân biến thành lão nhân nghèo nàn!"

Do dự một chút, Vạn Bảo lão nhân cho ra quyết định, sau đó lấy ra từ Hỗn Độn giới một kiện lại một kiện thiên tài địa bảo đặc biệt!

"Thiếu gia!"

"Những bảo vật này đều là thiên tài địa bảo vô cùng quý hiếm, mà mỗi một thứ này khi thả ra cũng có thể khiến vô số người điên cuồng cướp đoạt!"

Chương 1289 - Thiếu gia, bên cạnh ngươi còn thiếu chó săn không?

"Mà tiếp theo ta sẽ căn cứ đặc điểm của mỗi người, tiến hành biện pháp xử lý phá của với chúng nó!"

"Nếu là có chỗ phá nào không tốt, còn hi vọng thiếu gia có thể góp ý nhiều hơn!"

Khi Vạn Bảo lão nhân lấy ra tất cả bảo vật mình tích góp những năm qua, sắc mặt kiên định nhìn về phía Diệp Phong nói.

Một lát sau!

"Đau lòng!"

"Thật mẹ nó đau lòng!"

"Thiếu gia làm sao còn không cho ta dừng lại a, chẳng lẽ biểu hiện còn chưa đủ à?"

Nhìn mình đã phá mất một phần năm bảo vật, Vạn Bảo lão nhân cũng cực kỳ đau lòng nói.

...

"Mẹ nó!"

"Một nửa rồi!"

"Thiếu gia làm sao còn không cho ta ngừng a, chẳng lẽ hắn thật sự muốn nhìn ta phá hết sạch tất cả bảo vật sao?"

Khi Vạn Bảo lão nhân phá hết một nửa bảo vật, trên mặt cũng toát ra một vệt lo lắng!

...

"Xong!"

"Hết thật rồi!"

"Lúc này là hoàn toàn chơi lớn rồi!"

"Nếu sau cùng thiếu gia không giữ ta lại, vậy ta thật sự muốn khóc chết!"

Khi Vạn Bảo lão nhân bắt đầu phá nốt mấy thứ bảo vật cuối cùng, toàn bộ tâm thái đã hoàn toàn chết lặng!

"Vạn Bảo lão nhân!"

"Chúc mừng ngươi, thông qua được khảo nghiệm của ta!"

"Tự giới thiệu mình một chút, ta tên là Diệp Phong!"

"Từ giờ trở đi, ngươi gọi ta là Diệp thiếu gia đi!"

Nhìn Vạn Bảo lão nhân phá đến kiện bảo vật cuối cùng, trên mặt Diệp Phong cũng toát ra vẻ hài lòng, sau đó nói ra quyết định của mình!

Ừm!

Nghe được lời này của Diệp Phong, đầu tiên Vạn Bảo lão nhân sững sờ, sau đó cả người hoàn toàn hưng phấn lên!

"Diệp thiếu gia!"

"Trước đó chúng ta đang định ra ngày tỷ thí thứ hai, ngươi tăng thêm một giải thưởng!"

"Nói là người thua, phải làm một chuyện cho người thắng!"

Nói đến đây, Vạn Bảo lão nhân dừng một chút, sau đó mới tiếp tục nói: "Cho nên, ngài có phải là có chuyện gì cần ta đi làm hay không?"

"Không sai!"

"Ta đích xác là có một việc cần ngươi giúp ta đi làm!"

Nghe được lời này của Vạn Bảo lão nhân, Diệp Phong cũng nhẹ gật đầu nói.

"Diệp thiếu gia, vậy cần ta đi làm cái gì?"

Lúc này, Vạn Bảo lão nhân cũng hứng thú, sau đó vội vàng hỏi thăm.

"Vạn Bảo lão nhân!"

"Chuyện ta cần ngươi đi làm rất đơn giản, cũng là giúp ta đi ăn

cướp một con chó!"

"Mà ta không muốn bất luận bảo vật gì trên thân nó, ta chỉ cần máu của nó!"

"Còn nữa!"

"Ngoại trừ lấy máu, không được làm bất kỳ hành động nào gây tổn thương cho nó!'

Nghe được Vạn Bảo lão nhân hỏi, Diệp Phong cũng nói thẳng ra kế hoạch của mình.

? ? ?

Để cho ta đi ăn cướp một con chó?

Sau đó, còn cái gì cũng không cần, chỉ muốn máu trên người con chó?

Sau khi nghe được Diệp Phong nói, Vạn Bảo lão nhân lập tức hoang mang, hắn không hiểu, dạng thần hào giống Diệp Phong này, vì sao lại cảm thấy hứng thú với máu chó như vậy!

"Diệp thiếu gia!"

"Vậy ta cần phải đánh cướp bao nhiêu máu chó?"

"Một giọt là được, hay là phải đánh cướp một bình nhỏ?"

Tuy không hiểu tại sao Diệp Phong muốn làm như thế, nhưng Vạn Bảo lão nhân cũng sẽ không truy hỏi đến cùng, bởi vì hắn rõ ràng thân phận của mình, cho nên hắn tiếp tục hỏi thăm về một số tình huống của nhiệm vụ này!

"Không cần một giọt!"

"Cũng không cần một bình nhỏ!"

"Chỉ cần ở trên thân nó lấy mười vạn giọt máu tươi là được!"

"Còn nữa!"

"Ngoại trừ lấy máu nó, không cho phép làm bất kỳ hành vi quấy rồi tình dục gì gây tổn thương cho nó!"

Nghe được Vạn Bảo lão nhân hỏi, Diệp Phong trực tiếp trả lời.

? ? ?

Muốn từ trên thân con chó kia, lấy mười vạn giọt máu chó?

Vậy coi như là lấy hết máu trong người nó chỉ sợ cũng không đủ!

Còn có!

Rút ra mười vạn giọt máu chó, cơ bản con chó kia cũng ngỏm củ tỏi, còn gì mà không được làm bất kỳ hành vi quấy rối tình dục gây thương tổn cho nó còn quan trọng hơn sao?

Nghe được Diệp Phong trả lời, Vạn Bảo lão nhân cũng toát ra một nụ cười khổ, sau đó nói ra ý nghĩ của mình.

"Khoái Huyết đan!"

"Chỗ ta có một ít Khoái Huyết Đan có thể nhanh chóng khôi phục huyết dịch!"

"Đến lúc đó, ngươi ở một bên lấy máu, một bên cho nó ăn Khoái Huyết đan này là được rồi!"

Nghe được lo lắng của Vạn Bảo lão nhân, Diệp Phong trực tiếp lấy ra một cái Hỗn Độn giới đưa cho Vạn Bảo lão nhân!

"Đinh! Kí chủ, ngươi lấy nhiều máu trên thân cẩu như vậy làm gì?"

Đúng lúc này, giọng nói của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Chơi a!"

"Phá của a!"

"Nhất tiễn song điêu!"

"Ngươi nghĩ đi Kiếm Cẩu đã thích ăn cướp như vậy, vậy nếu có

mười vạn con Kiếm Cẩu xuất hiện ở trước mặt nó, sau đó tiến hành cướp bóc nó một phen, cảnh tượng đó chẳng phải sẽ vô cùng thú vị?"

"Mà ta còn thuận tiện phá hết mười vạn Thiên Biến Quả nhiệm vụ của hôm nay, không phải là nhất tiễn song điêu sao?"

Nghe được hệ thống hỏi, Diệp Phong cũng lộ ý cười nói ra toàn bộ kế hoạch của mình!

"Đinh! Kí chủ, ngươi đúng là biết chơi!"

Nghe được hệ thống đáp lại, Diệp Phong cũng nhịn không được phá lên cười.

Hả?

Tình huống như thế nào?

Không phải chỉ là muốn lấy chút máu chó thôi sao?

Đến mức phải hưng phấn như vậy à?

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên ngửa đầu phá lên cười, Vạn Bảo lão nhân đứng một bên cũng là toát ra sắc mặt cực kỳ không hiểu.

"Diệp thiếu gia!"

"Vậy con chó ngươi muốn ta đi ăn cướp kia bây giờ ở đâu?"

Chờ sau khi Diệp Phong cười to, lúc này Vạn Bảo lão nhân mới lên tiếng hỏi.

"Ta cũng không biết ở đâu!"

"Nhưng mà!"

"Ta có thể để người ta đưa ngươi đi!"

Nói xong, trong lòng Diệp Phong ra lệnh với hệ thống: "Hệ thống, để Tiểu Cước tới đây một chuyến!"

Oanh!

Theo một cỗ hơi thở uy áp kinh khủng bao phủ toàn bộ phòng trọ, một vết nứt không gian cũng trực tiếp xuất hiện ở trong ánh mắt hai người.

Oành!

Mà ở dưới cỗ hơi thở kinh khủng này, Vạn Bảo lão nhân ngay cả một giây cũng không thể chịu đựng, trực tiếp quỳ trên mặt đất, mà trong mắt càng là tràn đầy vô tận hoảng sợ!

"Đáng chết!"

"Trong vết nứt không gian này, đến cùng có tồn tại kinh khủng như thế nào!"

Chương 1290 - Hả? Bảo ta đi ăn cướp một con chó?

"Phải biết ta là một siêu cấp cường giả có thể độc chiến mấy tên cửu giai Hỗn Độn Chi Tổ, nhưng đối phương chỉ phóng xuất ra chút hơi thở uy áp, khiến cho ta không thể động đậy, vậy ta ở trong mắt hắn, há không phải giống như con kiến hôi?"

Nghĩ đến tình huống này, Vạn Bảo lão nhân cũng sợ hãi không thôi!

Rất nhanh!

Một tên tráng hán đi chân trần có cái đầu trọc đi ra từ trong vết nứt không gian!

"Tiểu Cước!"

"Bái kiến chủ nhân!"

Sau khi Diệp Tiểu Cước đi tới, đầu tiên là nhìn thoáng qua Vạn Bảo lão nhân đang run rẩy quỳ trên mặt đất, sau đó hướng về phía Diệp Phong quỳ một gối xuống, sau đó thần thái cung kính hô.

"Gì cơ?"

"Chủ nhân?"

"Vị cường giả khủng bố trước mắt này, lại là thủ hạ của Diệp thiếu gia?"

Nghe nói như thế, lại nhìn Diệp Tiểu Cước đang quỳ gối trước mặt Diệp Phong, Vạn Bảo lão nhân trực tiếp choáng váng tại chỗ, hắn không nghĩ tới, bên người Diệp Phong vậy mà lại có cường giả khủng bố như thế!

"Còn tốt còn tốt!"

"Trước đó khi ta nhìn thấy mười vạn Thiên Biến Quả kia, không có sinh ra ý nghĩa giết người đoạt bảo!"

"Nếu không, bây giờ ta đã là một thi thể lạnh băng!"

Sau khi hết khiếp sợ, Vạn Bảo lão nhân tự cảm thấy may mắn mà nghĩ.

"Tiểu Cước!"

"Vị này là Vạn Bảo lão nhân, một thủ hạ ta vừa thu được!"

"Mà chuyện bây giờ ngươi cần làm là dẫn hắn đi tìm Kiếm Cẩu, chuyện còn lại sau đó thì không cần ngươi quản!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Diệp Tiểu Cước ra lệnh.

"Chủ nhân!"

"Tiểu Cước hiểu rõ!"

Nghe được Diệp Phong ra lệnh, Diệp Tiểu Cước cũng vội vàng đáp lại.

"Ừm!"

"Vậy các ngươi lập tức lên đường đi!"

Nghe được lời này của Diệp Tiểu Cước, Diệp Phong cũng nhẹ gật đầu, sau đó lên tiếng thúc giục.

Một lát sau!

"Hệ thống!"

"Để Tiểu Thi tới đây một chuyến!"

Sau khi Diệp Tiểu Cước và Vạn Bảo lão nhân đã rời đi, Diệp Phong lại lần nữa ra lệnh cho hệ thống, đồng thời tự lẩm bẩm: "Tiếp đó, phải để Tiểu Thi đi bắt mười vạn con Đạo thú, nhưng phải bắt Đạo thú cấp bậc gì mới tốt?"

...

Một bên khác!

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Kiếm Cẩu trong miệng Diệp thiếu gia, là Đạo thú cấp bậc gì?"

Sau khi đi cách tửu lâu một đoạn, Vạn Bảo lão nhân lộ vẻ hiếu kỳ nhìn về phía Diệp Tiểu Cước hỏi.

"Tiểu Bảo tử!"

"Cấp bậc của Kiếm Cẩu này mười phần kinh khủng!"

"Kể cả như ta gặp nó, cũng phải gọi Cẩu ca thể hiện sự tôn trọng!"

Nghe được câu hỏi của Vạn Bảo lão nhân, Diệp Tiểu Cước cũng dùng vẻ mặt thành thật trả lời.

? ? ?

Ngươi gặp nó, đều phải gọi nó là Cẩu ca để thể hiện sự tôn trọng?

Vậy nó có bao nhiêu khủng bố!

Nghĩ đến chuyện mình phải đi ăn cướp một tồn tại kinh khủng như thế, Vạn Bảo lão nhân bị dọa cho toàn thân đều run rẩy!

"Đúng rồi!"

"Tiểu Bảo tử!"

"Chủ nhân cho ngươi đi tìm Cẩu ca, là có chuyện gì?"

Lúc này, Diệp Tiểu Cước cũng lộ vẻ hiếu kỳ nhìn về phía Vạn Bảo lão nhân lên tiếng hỏi.

"Ăn cướp!"

"Lấy máu!"

"Rời đi!"

"Là mấy việc này!"

Nghe được Diệp Tiểu Cước hỏi thăm, Vạn Bảo lão nhân cũng là gượng cười trả lời, vốn hắn coi chuyện này là một chuyện rất đơn giản, nhưng bây giờ xem ra, độ khó của chuyện này quả thực là vượt ra khỏi tưởng tượng của hắn!

"Cái gì!!!"

"Ngươi phải đánh cướp Cẩu ca?"

"Sau đó, còn muốn lấy máu của Cẩu ca?"

"Ngươi anh dũng như thế sao?"

Sau khi nghe được Vạn Bảo lão nhân nói, Diệp Tiểu Cước cũng lộ vẻ mặt khiếp sợ kinh ngạc hô lên!

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Ta cũng không muốn!"

"Nhưng đây là mệnh lệnh của Diệp thiếu gia!"

"Mà ta còn phải lấy từ trên người Cẩu ca tận mười vạn giọt máu, thiếu một giọt cũng không được!!"

Nhìn bộ dáng khiếp sợ kia của Diệp Tiểu Cước, Vạn Bảo lão nhân cũng toát ra một nụ cười khổ, sau đó lại lần nữa nói ra một tin tức nặng ký!

"Cái gì!!!"

"Phải lấy trên người Cẩu ca mười vạn giọt máu?"

"Đây không phải muốn lấy mạng chó của Cẩu ca sao?"

Nghe được tin tức này, Diệp Tiểu Cước trực tiếp bị dọa, hắn không nghĩ tới, lần này Diệp Phong vậy mà muốn mạng chó của Kiếm Cẩu!

"Tiểu Cước đại nhân chớ hoảng sợ!"

"Diệp thiếu gia đã cho ta rất nhiều Khoái Huyết đan!"

"Cho nên bằng vào chỗ Khoái Huyết đan này, dù là rút mười vạn giọt cẩu huyết của Cẩu ca, Cẩu ca cũng tuyệt đối sẽ không có nguy hiểm tính mạng!"

Lúc này, Vạn Bảo lão nhân cũng vội vàng giải thích.

Hả?

Cho ngươi rất nhiều Khoái Huyết đan?

Không lấy mạng chó của Cẩu ca?

Nghe nói như thế, Diệp Tiểu Cước cũng sững sờ, sau đó lại thầm nghĩ trong lòng: "Chơi như thế cũng quá lớn, tuy không cần mạng chó của Cẩu ca, nhưng Cẩu ca nhìn máu tươi của mình ào ào chảy, loại tình cảnh kia cũng rất tra tấn chó đó!"

Nghĩ đến đây, Diệp Tiểu Cước cúi đầu trầm tư, bởi vì hắn suy nghĩ một chút đã ra được một biện pháp, sau đó giúp Kiếm Cẩu giảm nhẹ một chút tra tấn của việc lấy máu!

Một lát sau!

"Tiểu Bảo tử!"

"Nhìn thấy bên kia có bốn con thú Cẩu, Lang, Long, Heo không?"

"Trong đó có đại hoàng cẩu, cũng là mục tiêu của ngươi lần này, cũng chính là Cẩu ca trong miệng ta!"

Khi Diệp Tiểu Cước xé rách không gian, mang theo Vạn Bảo lão

nhân đi vào một chỗ trong rừng rậm, thì đứng cách Kiểm Cẩu vài trăm mét lên tiếng nhắc nhở.

"Hả?"

"Đạo Đồ cảnh nhất trọng?"

"Giả à?"

"Thực lực của Cẩu ca, làm sao lại yếu như vậy?"

Khi Vạn Bảo lão nhân điều tra thực lực của bốn con thú xa xa đều chỉ có Đạo Đồ cảnh nhất trọng, trên mặt tức thì toát ra vẻ giật mình cùng không hiểu.

"Tiểu Bảo tử!"

"Bốn thú vừa từ phi thăng lên từ Thần giới, cho nên thực lực trước mắt hơi yếu một chút!"

"Nhưng yếu thì yếu, cấp bậc của Cẩu ca vẫn bày ở kia, cho nên dù là ngươi nhận mệnh đi lấy máu Cẩu ca, nhưng ta hi vọng ngươi vẫn phải tôn trọng Cẩu ca một chút, bởi vì chuyện này đối ngươi về sau có..."

Không đợi Tiểu Cước nói xong hai chữ "chỗ tốt" đã thấy Vạn Bảo lão nhân đầu tiên là đổi một thân trang phục rách rưới, sau đó càng là dùng một khối vải rách quấn đầu của mình lại.

"Mẹ nó!!!"

"Tiểu Bảo tử này rất được a!"

"Vẫn còn biết che dung mạo của mình lại!"

Chương 1291 - Tranh thủ thời gian đánh, đánh xong chúng ta còn phải đi.

Thấy cảnh này, cho dù là Diệp Tiểu Cước cũng là nhịn không được sợ hãi than.

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Ta cũng là nhận mệnh hành sự!"

"Cho nên, còn hi vọng đại nhân ngài có thể giúp ta giữ kín bí mật này!"

"Không phải vậy, nếu để cho Cẩu ca biết ta là người lấy máu nó, vậy ta xong rồi!"

Lúc này, Vạn Bảo lão nhân đã chuẩn bị sẵn sàng, cũng nhìn về phía Diệp Tiểu Cước lên tiếng cầu khẩn.

"Tiểu Bảo tử!"

"Yên tâm đi!"

"Sự kiện này, ta tuyệt đối sẽ không nói ra!"

"Dù sao, ngươi là phụng mệnh làm việc!"

"Có điều, nếu Cẩu ca tự mình phát hiện hoặc là chủ nhân nói ra ngoài, vậy coi như không có liên quan đến ta!"

Nghe được Vạn Bảo lão nhân cầu khẩn, Diệp Tiểu Cước cũng không do dự, trực tiếp đồng ý, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Ta lại không phải người ngu, sao phải nói ra chuyện này, dù sao là ta đưa ngươi mang tới, như bình thường mà nói, ta chính là đồng mưu của ngươi!"

Một bên khác!

"Cẩu ca!"

"Từ khi chúng ta rời khỏi chủ nhân, đã bị đánh cướp năm lần!"

"Mà bởi vì trên người chúng ta không mang bảo vật gì, lại loạn đánh chúng ta một trận!"

"Loại cảm giác này thật sự là quá khó chịu!"

Lúc này, Phệ Huyết Đường Lang cũng cố nén lửa giận nói với Tiểu Hoàng Cẩu.

"Lang đệ!"

"Thỏa mãn đi!"

"Tối thiểu bọn họ chỉ là đánh chúng ta một trận, mà không phải bắt chúng ta lần lượt lấy máu!"

"Mà chúng ta cũng chỉ bị một chút vết thương ngoài da, đã tính là có vận khí tốt!"

Nghe được lời này của Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Hoàng Cẩu cũng bất đắc dĩ cười một tiếng, sau đó lên tiếng an ủi, bởi vì nó rõ ràng, đây hết thảy tuyệt đối đều là sắp xếp của Diệp Phong!

Nếu không, làm sao bọn họ có thể chỉ trong một hai ngày này, gặp phải năm làn sóng ăn cướp, mà mỗi một lần cũng chỉ đánh bọn họ một trận!

"Xong rồi!"

"Lại có người đến ăn cướp chúng ta!"

"Làm tốt chuẩn bị chịu đòn đi!"

Đúng lúc này, Phệ Huyết Đường Lang chú ý tới phía trước bỗng nhiên xuất hiện một tên toàn thân tản ra hơi thở cường đại lại quấn cơ thể kín mít!

"Đứng lại!"

"Đường này là ta mở, cây này là ta trồng!"

"Nếu muốn đi qua đây, lưu lại mua..."

Không đợi Vạn Bảo lão nhân nói xong, bốn con thú Tiểu Hoàng Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long cùng Phi Thiên Trư Trư cực kỳ thuần thục nằm xuống mặt đất, sau đó dùng tay che đầu, làm xong tư thế chuẩn bị nhận đòn!

? ? ?

Lời của ta còn chưa nói hết mà!

Các ngươi đã trực tiếp nằm?

Cái nằm này không phải đã có chút quá mức thuần thục rồi sao?

Nhìn thấy bốn thú ở đối diện trực tiếp nằm xuống, Vạn Bảo lão nhân lập tức hoang mang, bởi vì tình huống này so với hắn dự đoán, hoàn toàn không giống!

"Này!"

"Đừng đứng ở đó!"

"Nhanh đi!"

"Đánh chúng ta xong chúng ta còn phải đi đường!"

Nhìn thấy Vạn Bảo lão nhân đứng tại chỗ nửa ngày cũng không có động tác gì, Tiểu Hoàng Cẩu cũng bất đắc dĩ lên tiếng nhắc nhở.

"Đánh các ngươi?"

"Ai nói ta muốn đánh các ngươi?"

"Ta là tới ăn cướp, cũng không phải đến đánh các ngươi!"

Nghe được lời này của Tiểu Hoàng Cẩu, Vạn Bảo lão nhân cũng dùng giọng điệu chăm chú lên tiếng nói.

"Đi!"

"Đừng giả bộ!"

"Chúng ta đều hiểu!"

"Có thể trực tiếp nhảy qua, nhanh đi!"

"Chúng ta còn vội vàng đi đường!"

Nghe được Vạn Bảo lão nhân nói lí do thoái thác không sai biệt lắm với những người trước đó, Tiểu Hoàng Cẩu cũng lộ vẻ bất đắc dĩ lên tiếng thúc giục!

"Đủ rồi!"

"Ta là đến đánh cướp!"

"Không phải chơi cùng các ngươi!"

"Các ngươi có thể tôn trọng nghề nghiệp của ta một chút hay không!"

Nghe được lời này của Tiểu Hoàng Cẩu, Vạn Bảo lão nhân cũng là ra vẻ tức giận rống to, sau đó lấy ra một thanh chủy thủ sắc bén, sau đó chỉ vào Tiểu Hoàng Cẩu hô: "Ngươi nói nhiều, ngươi tới đây cho ta!"

"Đi qua thì đi qua!"

"Ta cũng không tin, ngươi dám lấy máu ta!"

Nhìn thấy Vạn Bảo lão nhân lấy ra chủy thủ, trong mắt Tiểu Hoàng Cẩu lại lóe qua vẻ khinh thường, bởi vì nó đang nghĩ đối phương cũng đang cho mình thêm kịch!

"Tốt!"

"Ta đến đây!"

"Nói đi, ngươi muốn làm gì!'

Khi Tiểu Hoàng Cẩu đi đến trước mặt Vạn Bảo lão nhân, một mặt kêu gào lên tiếng hỏi.

"Làm gì?"

"Không phải ta vừa mới nói à!"

"Ăn cướp!"

"Thức thời thì mau giao bảo vật trên người ra đây cho ta, nếu không thì cũng đừng trách ta lần lượt lấy máu các ngươi!"

Nghe được lời này của Tiểu Hoàng Cẩu, Vạn Bảo lão nhân cũng ra vẻ hung ác lên tiếng uy hiếp.

"Làm bộ!"

"Gia hỏa này sao lại có thể làm bộ như thế!"

"Không sai biệt lắm rồi thì làm đi!"

"Dù sao tất cả mọi người đều rất bận!"

Nhìn thấy Vạn Bảo lão nhân còn ở chỗ này làm bộ, Tiểu Hoàng Cẩu cũng toát ra một tia mong mỏi, sau đó trực tiếp đưa đầu chó tới, sau đó kêu gào nói:

"Bảo vật gì ta cũng không có, có gan ngươi cứ chặt ta!"

Phốc!

Nhìn thấy Tiểu Hoàng Cẩu trực tiếp duỗi đầu chó tới, Vạn Bảo lão nhân cũng không do dự, trực tiếp dùng chủy thủ đặt trên Tiểu Hoàng Cẩu, vạch ra một đạo vết thương nhàn nhạt.

Sau đó, Vạn Bảo lão nhân nhanh chóng lấy ra một cái Đại Mộc bồn thả trên mặt đất, hứng lấy toàn bộ máu tươi của Tiểu Hoàng Cẩu đang nhỏ xuống, không lãng phí một giọt!

? ? ?

Tên rùa đen này vậy mà thật sự dám cắt ta?

Mà còn cầm cái chậu gỗ đi ra hứng máu chó chảy xuống?

Thế nào, hắn là thật sự phải lấy máu ta sao?

Nghĩ đến khả năng này, Tiểu Hoàng Cẩu trực tiếp hoảng loạn, bởi vì nó ý thức được, kẻ cướp che mặt trước mắt này, khả năng không phải người Diệp Phong sắp xếp, nếu không phải vậy, làm sao đối phương dám thật sự xuống tay với nó!

Oành! Oành!

Đúng lúc này, Vạn Bảo lão nhân trực tiếp lấy ra hai ụ đất cao một thước từ tong Hỗn Độn giới ra ném xuống đất, phát ra tiếng vang, cũng trực tiếp hấp dẫn sự chú ý của bốn thú Tiểu Hoàng Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long cùng Phi Thiên Trư Trư!

Làm gì?

Ăn cướp thì ăn cướp, bỗng nhiên lấy ra hai cái ụ đất là ý gì?

Nhìn đến hai cái ụ đất độ cao giống nhau kia, không biết vì cái gì mà bốn thú có chút ẩn ẩn bất an.

Xoát! Xoát!

Chương 1292 - Mẹ nó, hắn thật sự cho ta lấy máu?

Đúng lúc này, Vạn Bảo lão nhân lại lấy từ Hỗn Độn giới ra hai cái gậy gỗ cùng dây thừng dài ba mét, sau đó trực tiếp dùng hai cây côn gỗ buộc Tiểu Hoàng Cẩu lên, đồng thời lại dùng dây thừng buộc bốn chân Tiểu Hoàng Cẩu vào trên gậy gỗ!

Sau cùng, Vạn Bảo lão nhân gác Tiểu Hoàng Cẩu đã cột chắc lên hai cái ụ đất!

"Mẹ nó!!!"

"Tên này muốn làm gì?"

"Hắn muốn nướng ta sao?"

Nhìn đến tình cảnh của mình lúc này, Tiểu Hoàng Cẩu trực tiếp hoảng rồi!

"Dừng tay!"

"Không được làm thương tổn Cẩu ca!"

"Có gan thì ngươi hướng lên người chúng ta này!"

Lúc này, Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long cùng Phi Thiên Trư Trư cách đó không xa cũng ý thức được tình thế tính nghiêm trọng, sau đó cùng nhau hô to lên, trong mắt càng tràn đầy thần sắc lo lắng!

"Quá cảm động!"

"Thời điểm then chốt!"

"Còn phải nhờ các ngươi!"

Nghe được tiếng la của ba thú, Tiểu Hoàng Cẩu cảm động sắp khóc!

"Gọi cái rắm chứ gọi!"

"Trên thân các ngươi bảo bối gì cũng đều không có!"

"Vậy ta ăn cướp máu chó còn không được?"

"Các ngươi nếu muốn thay nó chia sẻ một chút, vậy cũng được, ta không ngại kiếm một ít máu sói, máu rồng cùng máu heo!"

Nghe được tiếng la của ba thú, Vạn Bảo lão nhân cũng lớn tiếng giận dữ mắng mỏ.

"Hả?"

"Ý của ngươi là, sẽ không giết chết Cẩu ca?"

"Chỉ là muốn lấy chút máu chó ở trên người Cẩu ca thôi?"

Nghe được lời này của Vạn Bảo lão nhân, ba thú cũng sững sờ, sau đó Phệ Huyết Đường Lang nhìn về phía Vạn Bảo lão nhân lên tiếng xác nhận.

"Không sai!"

"Nguyên tắc của ta chính là, không có chuyện đi làm việc mà về không công!"

"Đã không lấy được bảo bối trên người các ngươi, vậy thì lấy chút máu đi!"

Nghe được lời này của Phệ Huyết Đường Lang, Vạn Bảo lão nhân cũng lên tiếng đáp lại.

"Hóa ra là như vậy!"

"Vậy ngươi nhanh lấy máu Cẩu ca đi!"

"Dù sao, chúng ta còn vội vàng lên đường!"

"Không sai!"

"Nếu như chỉ là lấy chút máu, vậy Cẩu ca của chúng ta là có thể đứng vững!"

"Cẩu ca!"

"Cái này ổn!"

"Hắn chỉ muốn lấy chút máu của ngươi, cho nên, ngươi không cần khẩn trương, kiên trì một chút là được!"

Nghe được Vạn Bảo lão nhân trả lời chắc chắn, ba thú cũng đều nói ra ý tưởng của họ.

? ? ?

Vừa rồi các ngươi còn khiến ta cảm động nói không nên lời đây này!

Kết quả, hiện tại đã biến thành cái thái độ này?

Thế nào, lấy máu thì không thể giúp ta chia sẻ một chút sao?

Nghe được lời này của ba thú, trên mặt Tiểu Hoàng Cẩu cũng trong nháy mắt đen sì!

Xoát! Xoát! Xoát!

Đúng lúc này, Vạn Bảo lão nhân giơ tay chém xuống, trực tiếp dùng chủy thủ rạch trên bụng Tiểu Hoàng Cẩu mấy vết thương, mà máu tươi cũng không ngừng chảy ra theo vết thương, không ngừng nhỏ xuống chậu gỗ.

"Này!"

"Ta muốn hỏi chuyện này!"

"Ngươi muốn cướp của ta bao nhiêu cẩu huyết?"

Khi máu chảy càng ngày càng nhiều, Tiểu Hoàng Cẩu cũng lộ vẻ bất an hỏi Vạn Bảo lão nhân.

"Không nhiều không nhiều!"

"Ta chỉ cướp mười vạn giọt!"

"Chỉ cần số lượng đủ rồi, ta lập tức dừng tay!"

Nghe được lời này của Tiểu Hoàng Cẩu, Vạn Bảo lão nhân cũng thuận miệng đáp lại một câu.

? ? ?

Mười vạn giọt?

Cái này mẹ nó không phải là muốn mạng chó của ta sao?

Đã nói chỉ cướp chút máu chó mà?

Nghe nói như thế, Tiểu Hoàng Cẩu trực tiếp nổ tung, nó không nghĩ tới, trong miệng Vạn Bảo lão nhân nói một chút, mẹ nó vậy mà lại là mười vạn giọt!

"Chớ khẩn trương!"

"Ta có một ít Khoái Huyết đan!"

"Chỉ cần ngươi ăn vào, máu trong cơ thể ngươi sẽ điên cuồng tái sinh!"

"Cho nên dù là ta muốn lấy được mười vạn giọt cẩu huyết, ngươi cũng sẽ không có nguy hiểm tính mạng!"

Nhìn thấy vẻ mặt hoảng sợ của Tiểu Hoàng Cẩu kia, Vạn Bảo lão nhân cũng cười giải thích một câu, sau đó nhét một viên Khoái Huyết đan vào trong miệng Tiểu Hoàng Cẩu!

"Mợ nó!"

"Cho dù có Khoái Huyết đan!"

"Nhưng loại cảm giác huyết dịch khô mất này, cũng khiến cho ta

rất khó tiếp nhận!"

Lúc này, Vạn Bảo lão nhân ở trong lòng Tiểu Hoàng Cẩu giống như một ác ma, bởi vì ngoại trừ ác ma, không có ai sẽ tra tấn một con chó như thế!

...

Sau một hồi!

"Ta nghĩ ra rồi!"

"Ta rốt cục nghĩ ra phải làm như thế nào rồi, mới có thể giảm bớt biện pháp đau đớn cho Cẩu ca!"

"Đó chính là đánh Cẩu ca ngất xỉu chẳng phải xong việc sao!"

Nghĩ đến đây, Diệp Tiểu Cước trong chỗ tối vội vàng truyền âm nói ý nghĩ này cho Vạn Bảo lão nhân!

"Đúng!"

"Chỉ cần đánh Cẩu ca ngất xỉu!"

"Cẩu ca cũng không cần chịu đựng sự hành hạ tâm lý của việc lấy máu!"

"Ta làm sao lại không nghĩ tới nhỉ!"

Nghe được Diệp Tiểu Cước nhắc nhở, Vạn Bảo lão nhân cũng lập tức nhìn về hướng Tiểu Hoàng Cẩu, sau đó lên tiếng dò hỏi: "Ta thấy ngươi rất khó chịu, có cần ta đánh ngươi ngất xỉu hay không? Làm như vậy, ngươi ngủ một giấc dậy ta cũng lấy hết máu!"

Hả?

Đánh ta ngất xỉu?

Ngủ một giấc thì lấy máu xong?

Kẻ cướp này có thể có ý tốt như vậy?

Nghe được đề nghị của Vạn Bảo lão nhân, Tiểu Hoàng Cẩu đã ở

biên giới sắp sụp đổ cũng toát ra vẻ giật mình, nó không nghĩ tới kẻ cướp này lại còn có ý tốt như vậy!

"Nếu như có thể đánh ta ngất xỉu!"

"Đó đương nhiên là tốt nhất!"

"Có điều, ở trước đó, ta muốn biết một việc!"

"Ta hiện tại đã chảy mất bao nhiêu giọt máu rồi?"

Lúc này, Tiểu Hoàng Cẩu nhìn về phía Vạn Bảo lão nhân hỏi.

"Ừm?"

"Ngươi đã chảy ra bao nhiêu máu chó rồi?"

"Đợi chút!"

"Để ta xem!"

Nghe được lời này của Tiểu Hoàng Cẩu, Vạn Bảo lão nhân cũng sững sờ, sau đó thả ra thần thức, bắt đầu nhìn máu chó bên trong chậu gỗ!

"Mẹ nó!!!"

Theo một tiếng hô kinh hãi vang lên, sắc mặt Vạn Bảo lão nhân lo lắng lấy ra một đống vải, sau đó bọc lại các vết thương trên người Tiểu Hoàng Cẩu.

"Hô!"

"Nguy hiểm thật!"

"Nếu là chậm một chút!"

"Máu ngươi chảy ra, đã sắp tròn mười vạn giọt!"

"Mà máu ngươi bây giờ chảy ra, đã đạt tới 9 vạn 9,932 nhỏ!"

Ngay khi Tiểu Hoàng Cẩu không rõ ràng cho lắm, Vạn Bảo lão nhân thì một mặt may mắn mà giải thích.

Hả?

Máu chó bây giờ ta chảy ra, đã đạt tới 9 vạn 9,932 nhỏ?

Đây chẳng phải là nói, ta chỉ cần lại chảy ra sáu mươi tám giọt nữa là có thể giải thoát rồi?

Chương 1293 - Ngươi xác định không phải đang cố ý chơi ta?

Nghĩ đến đây, Tiểu Hoàng Cẩu ngược lại không thấy mơ hồ nữa, bởi vì nó không hiểu, vì sao còn thiếu sáu mươi tám giọt nữa mà đối phương đã băng bó lại vết thương của nó rồi!

"Cẩu tử!"

"Chuẩn bị tốt chưa?"

Ngay khi Tiểu Hoàng Cẩu còn đang ở trạng thái mơ hồ, giọng nói Vạn Bảo lão nhân bỗng nhiên vang lên.

? ? ?

Chuẩn bị tốt chưa?

Ta mẹ nó chuẩn bị cái gì?

Nghe được lời này của Vạn Bảo lão nhân, Tiểu Hoàng Cẩu càng thêm mơ hồ, bởi vì nó hoàn toàn nghe không hiểu đối phương đang nói cái gì!

"Chờ. . . Chờ một chút!"

"Ngươi vừa nói là có ý gì?'

"Cái gì mà ta chuẩn bị tốt chưa?"

"Ngươi muốn làm cái gì với ta?"

Sau khi tỉnh táo lại, mặt Tiểu Hoàng Cẩu lộ vẻ bất an nhìn về

hướng Vạn Bảo lão nhân lên tiếng hỏi.

"Ta muốn đánh choáng ngươi!"

"Nên ngươi đương nhiên là làm tốt chuẩn bị bị đánh ngất xỉu!"

"Không phải ngươi vừa mới nói, có thể đánh choáng ngươi là tốt nhất sao?"

Nghe được lời này của Tiểu Hoàng Cẩu, Vạn Bảo lão nhân lại cực kỳ chăm chú trả lời!

? ? ?

Ta mẹ nó chỉ còn thiếu sáu mươi tám giọt máu là có thể giải thoát rồi!

Sau đó, ở lúc mấu chốt này, ngươi muốn đánh ta ngất đi?

Ngươi xác định không phải đang cố ý chơi ta sao?

Nghe được lời này của Vạn Bảo lão nhân, Tiểu Hoàng Cẩu trong lúc nhất thời không thể tin vào tai của mình!

Ở trong bóng tối!

"Mẹ nó!"

"Tiểu Bảo tử này cũng là kẻ hung hãn a!"

"Biết rõ Cẩu ca có thân phận địa vị không đơn giản, vẫn còn có thể chơi tàn bạo như thế, hắn thật là hung ác!"

Lúc này Diệp Tiểu Cước nghe được lời của Vạn Bảo lão nhân, trên mặt cũng toát ra sắc mặt kinh ngạc, hắn không nghĩ tới Vạn Bảo lão nhân vậy mà có thể chơi đến loại trình độ này!

Một bên khác!

"Chờ. . . Chờ một chút!'

"Ta cảm giác không cần thiết phải đánh ngất xỉu nữa đâu!"

"Dù sao, ta chỉ cần chảy thêm sáu mươi tám giọt nữa là có thể giải thoát rồi!"

Nhìn thấy Vạn Bảo lão nhân lấy ra một cây gậy gõ thô to, chuẩn bị một côn đánh cho mình bất tỉnh, sắc mặt Tiểu Hoàng Cẩu cũng lo lắng vội vàng lên tiếng.

"Không được!"

"Tuy chỉ thiếu sáu mươi tám giọt!"

"Nhưng càng đến sau cùng, thì càng gian nan!"

"Điểm này ta vẫn vô cùng rõ ràng, cho nên ngươi vẫn ngủ một giấc thật tốt đi!"

Oành!

Nói xong, Vạn Bảo lão nhân dùng một gậy đánh cho Tiểu Hoàng Cẩu hôn mê bất tỉnh!

"Mẹ nó!"

"Kẻ cướp có chút trâu bò!"

"Long đệ, Trư đệ!"

"Hiện tại đã là thời khắc cuối cùng, mà đối mặt với kẻ cướp trâu bò như thế, chúng ta vẫn là thành thành thật thật đợi đi!"

"Không phải vậy chúng ta đã cô phụ Cẩu ca vì chúng ta nỗ lực hết thảy!"

Nhìn Vạn Bảo lão nhân trâu bò như thế, Phệ Huyết Đường Lang cũng dùng thần thức truyền âm với Tiểu Thương Long và Phi Thiên Trư Trư đứng một bên.

"Lang ca!"

"Ngươi nói đúng!"

"Chúng ta không thể để cho máu của Cẩu ca chảy vô ích!"

"Cho nên chúng ta thành thành thật thật đợi đi!'

Nghe được Phệ Huyết Đường Lang nhắc nhở, Tiểu Thương Long cùng Phi Thiên Trư Trư cũng trăm miệng một lời đáp lại.

Một lát sau!

"Hô!"

"Rốt cục lấy đủ mười vạn giọt máu chó!"

"Việc này áp lực thật quá lớn!"

Khi Vạn Bảo lão nhân thu lại Đại Mộc bồn đầy máu chó vào Hỗn Độn giới xong mới thở ra một hơi thật dài, sau đó nhìn thoáng qua Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long cùng Phi Thiên Trư Trư cách đó không xa, cũng không nói gì thêm, trực tiếp phóng lên tận trời, rất nhanh đã biến mất trong tầm mắt ba thú!

Trong bóng tối!

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Còn phải nhờ ngươi!"

"Nếu không phải ngươi cho ta đề nghị, ta cũng không biết làm như thế nào giúp Cẩu ca giảm bớt tra tấn của việc không ngừng lấy máu!"

"Nhưng ngươi yên tâm!"

"Công lao này ta chắc chắn sẽ không cướp!"

"Đợi sau khi trở về, ta nhất định sẽ nói cho Diệp thiếu gia!"

Sau khi Vạn Bảo lão nhân trở lại bên cạnh Diệp Tiểu Cước, đầu tiên là tháo khăn trùm đầu xuống, sau đó dùng vẻ mặt thành thật nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Tuy ta đưa cho ngươi đề nghị!

Nhưng ta cũng không bảo ngươi làm như vậy khi chỉ còn lại có sáu mươi tám giọt cẩu huyết!

Mà nếu ngươi nói cho chủ nhân!

Một khi chuyện đó bị Cẩu ca biết, chẳng phải là sẽ đổ tội lên đầu ta sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Tiểu Cước tức đến muốn trực tiếp chửi bóng chửi gió, hắn thật sự không nghĩ tới, Vạn Bảo lão nhân lại mất nết như thế, vậy mà đào một cái hố cho hắn!

"Tiểu Bảo tử!"

"Ngươi mẹ nó đang gài bẫy ta à?"

Sau đó, Diệp Tiểu Cước cố nén lửa giận nhìn chằm chằm Vạn Bảo lão nhân mà chất vấn.

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Lời này của ngài là có ý gì?"

"Ta không hiểu!"

Nghe được Diệp Tiểu Cước chất vấn, Vạn Bảo lão nhân lại ra vẻ nghi ngờ trả lời.

"Hừ!"

"Lão mất nết này rất biết diễn!"

"Mà ta mẹ nó còn không có chứng cứ!"

"Loại cảm giác này thật là khó chịu!"

Nhìn Vạn Bảo lão nhân bày ra một mặt vẻ mặt vô tội, Diệp Tiểu Cước thật sự tức giận a!

"Hắc hắc!"

"Tuy ngươi phát hiện ra tính toán của ta, nhưng ngươi không có chứng cứ!"

"Vậy ngươi cũng không thể ở tình huống không có chứng cứ, vô duyên vô cớ đánh ta chứ!"

Nhìn thấy bộ dáng lúc này của Diệp Tiểu Cước, Vạn Bảo lão nhân cũng cười xấu xa lẩm bẩm.

"Ha ha ha ha!"

"Có ý tứ!"

"Thật sự là rất có ý tứ!"

"Không nghĩ tới, lão gia hỏa ngươi vậy mà có thể không biết xấu hổ như thế!"

"Trách không được chủ nhân sẽ để cho ngươi ở bên cạnh hắn làm chó săn!"

"Nhưng mà!"

"Không biết xấu hổ cũng không chỉ có một mình ngươi!"

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Cước lại bỗng nhiên phá lên cười, sau đó nói một câu như thế!

"Ừm?"

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Ngươi đang nói gì đấy?"

"Sao ta có chút nghe không hiểu?"

Nghe được lời nói kỳ quái như thế của Diệp Tiểu Cước, Vạn Bảo lão nhân cũng lộ vẻ nghi ngờ hỏi.

"Cái gì!"

"Ngươi muốn cùng ta luận bàn một trận?"

"Mà còn không thể áp chế tu vi, nhất định phải toàn lực mà chiến?"

Nghe được lời này của Vạn Bảo lão nhân, Diệp Tiểu Cước lại dùng

vẻ mặt thành thật nhìn chằm chằm đối phương thêu dệt vô cớ.

Hả?

Chương 1294 - Mẹ nó! Ta phải bị mấy vạn chính mình đánh cướp?

Người nào mẹ nó muốn so tài với ngươi?

Ngươi sao có thể mở mắt nói lời bịa đặt như vậy?

Nghe được lời nói của Diệp Tiểu Cước, Vạn Bảo lão nhân trực tiếp ngốc ngay tại chỗ!

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Ta chưa nói muốn luận bàn cùng ngài!"

Sau khi tỉnh táo lại, Vạn Bảo lão nhân vội vàng giải thích, dù sao, nếu là thật sự luận bàn, vậy không phải hắn sẽ mất một nửa cái mạng thì cũng bị lột da a!

"Cái gì!!!"

"Ngươi đã đợi không kịp!"

"Lập tức muốn luận bàn cùng ta?"

Nghe được câu nói của Vạn Bảo lão nhân, Diệp Tiểu Cước lại lần nữa thêu dệt vô cớ.

"Mẹ nó!"

"Ta mẹ nó xem như thấy rõ!"

"Tiểu Cước đại nhân đây là rõ ràng muốn chơi ta một trận!"

Nghe được câu nói của Diệp Tiểu Cước, Vạn Bảo lão nhân rốt cục cũng phản ứng lại, sau đó trên mặt toát ra một nụ cười khổ, hắn không nghĩ tới, loại cường giả cấp bậc như Diệp Tiểu Cước, vậy mà cũng sẽ làm ra chuyện không biết xấu hổ như vậy!

"Tiểu Cước đại nhân!"

"Không cần nói nhảm!"

"Ngươi muốn đánh thì đánh đi!"

"Nhưng ta chỉ có một thỉnh cầu, đó là tuyệt đối không nên đánh mặt ta!"

Sau đó, Vạn Bảo lão nhân nhìn về phía Diệp Tiểu Cước nói.

Một lúc lâu sau!

"Hả?"

"Vạn Bảo lão nhân!"

"Mặt của ngươi là chuyện gì xảy ra?"

Nhìn thấy Vạn Bảo lão nhân mang một cái mặt xưng như đầu heo đi vào phòng, Diệp Phong cũng lộ vẻ ngạc nhiên hỏi.

"Diệp thiếu gia!"

"Không có gì!"

"Là khi đi bộ không cẩn thận ngã một phát, vừa vặn bị đập vào mặt!"

Nghe được Diệp Phong hỏi thăm, Vạn Bảo lão nhân cũng lộ vẻ lúng túng trả lời.

"Ừm?"

"Có thể coi là ngã đập mặt, nhưng một cái ngã đó cũng không thể ngã thành như vậy đi!"

Nghe được Vạn Bảo lão nhân giải thích, Diệp Phong lại căn bản không tin, sau đó hỏi lại lần nữa.

"A!"

"Ta nhớ lầm!"

"Không phải ngã một phát, mà chính là ngã mấy phát!"

Nhìn thấy Diệp Phong căn bản không tin, Vạn Bảo lão nhân cũng là gượng cười giải thích lần nữa.

"Cái mẹ gì mà ngã mấy lần!"

"Cái này rõ ràng là bị Diệp Tiểu Cước đạp mà!"

"Còn ở đây diễn kịch!"

Nhìn mấy dấu chân trên mặt Vạn Bảo lão nhân kia, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, bất quá, nhưng nếu đối phương đã không muốn nói tình hình thực tế, vậy hắn cũng không định tiếp tục truy hỏi, dù sao đây cũng là việc nhỏ!

"Vạn Bảo lão nhân!"

"Đã lấy được mười vạn giọt máu chó!"

"Vậy kế tiếp ngươi mau đưa mười vạn giọt cẩu huyết hòa tan vào mười vạn Thiên Biến Quả này đi!"

"Sau đó, sẽ có người đưa ngươi đi một nơi!"

"Đến lúc đó, ngươi chỉ cần đưa mười vạn Thiên Biến Quả cho mười vạn con Đạo thú ăn hết là được!"

"Sau cùng!"

"Ngươi hãy mang theo mười vạn Đạo thú biến thành chó, lại đi cướp đoạt cẩu tử một lượt là được!"

Lúc này, Diệp Phong nhìn về phía Vạn Bảo lão nhân ra lệnh.

? ? ?

Ăn cướp mười vạn giọt máu chó, chính là vì để hòa vào mười vạn Thiên Biến Quả quý báu kia?

Mà ta vừa mới lấy hết máu của Cẩu ca, ngay sau đó đã muốn ta mang theo mười vạn Cẩu ca đi ăn cướp Cẩu ca?

Vậy sau này nếu như bị Cẩu ca phát hiện ta chính là kẻ cướp che mặt, vậy ta há không bị phế đi?

Nghe được Diệp Phong hạ mệnh lệnh này, cả người Vạn Bảo lão nhân đều muốn điên rồi, hắn không nghĩ tới chính mình mới lên làm chó săn, vậy mà đã nhận được hai nhiệm vụ gian nan như vậy!

"Diệp thiếu gia!"

"Trên thân cẩu tử kia, giống như không có bảo bối gì!"

"Chẳng lẽ lần thứ hai ăn cướp, còn phải đánh cướp máu chó?"

Sau đó, Vạn Bảo lão nhân nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

"Không được!"

"Đã ăn cướp mười vạn giọt cẩu huyết!"

"Nếu lại ào ào lấy máu nó, ta sợ nó sẽ sinh ra ám ảnh tâm lý!"

"Như vậy đi!"

"Ngươi mang theo mười vạn cẩu tử biến thân đi ăn cướp nó, nếu là nó không bỏ ra nổi bảo bối, thì ra tay với lông chó trên người nó đi!"

Nghe được Vạn Bảo lão nhân hỏi, Diệp Phong đầu tiên là nghĩ nghĩ, sau đó cho ra biện pháp giải quyết!

Hả?

Trước thì lấy máu!

Sau lại nhổ lông!

Còn có thể chơi như vậy?

Nghe được câu nói của Diệp Phong, trong đầu của Vạn Bảo lão nhân không tự chủ được hiện lên dáng vẻ trụi lông của Kiếm Cẩu!

"Diệp thiếu gia!"

"Ta biết nên làm như thế nào rồi!"

Nói xong, Vạn Bảo lão nhân bắt đầu dung nhập nguyên một đám máu chó vào trong Thiên Biến Quả.

Sau ba canh giờ!

Trong rừng cây!

"Mẹ nó!!!"

"Kẻ cướp vô liêm sỉ hơn cả chó này tại sao lại tới nữa?"

"Chưa xong đúng không!"

Tiểu Hoàng Cẩu đang tựa ở dưới một cây đại thụ nghỉ ngơi, nhìn thấy Vạn Bảo lão nhân che mặt lại xuất hiện trong tầm mắt lần nữa, không biết tại sao nó lại cảm thấy một chút bất an khó hiểu!

"Cẩu ca!"

"Kẻ cướp lấy máu của ngươi kia, lại mẹ nó đến rồi!"

"Nếu hắn còn muốn cướp máu tươi, vậy thì để hắn ăn cướp máu sói của ta đi!"

"Cẩu ca!"

"Lần này ta tuyệt đối đứng trước người của ngươi!"

"Nếu như hắn muốn!"

"Máu rồng của ta cứ việc cho hắn!"

"Cẩu ca!"

"Lần này, liền để Phi Thiên Trư Trư ta ra ngoài lấy máu đi!"

Mà Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long cùng Phi Thiên Trư Trư cũng chú ý tới Vạn Bảo lão nhân, lúc này trực tiếp ngăn ở trước người Tiểu Hoàng Cẩu!

"Lang đệ, Long đệ, Trư đệ!"

"Các ngươi quá làm cho ta cảm động!"

"Nhưng phần cảm động này, cũng đừng giống trước đó chỉ duy trì được một lát, các ngươi nhất định phải nói được thì làm được!"

Nghe nói như thế, lại nhìn ba thú đứng trước người một chút, Tiểu Hoàng Cẩu cũng cực kỳ cảm động tự nói trong lòng.

"Bốn thú đối diện nghe đây!'

"Đường này là ta mở, cây này là ta trồng!"

"Nếu muốn ở đây, lưu lại tài sản!"

Lúc này, thanh âm kêu gào của Vạn Bảo lão nhân trực tiếp từ nơi không xa vang lên.

"Đi!"

"Quy củ của ngươi, chúng ta đều hiểu!"

"Không phải là không cướp được thì không đi sao?"

"Có điều rút máu chó của ta đã đủ nhiều!"

"Nếu như ngươi còn muốn cướp máu, vậy thì lấy trên thân ba đứa nó đi!"

Nghe được tiếng la của Vạn Bảo lão nhân, Tiểu Hoàng Cẩu cũng trực tiếp đáp lại.

"Ai nói ta lần này muốn cướp máu?"

"Ta nói cho các ngươi biết!"

"Lần này ta muốn cướp, là lông trên thân các ngươi!"

Chương 1295 - Mẹ nó! Ta phải bị mấy vạn chính mình đánh cướp? (2)

"Mà lần này ta tới, là mang theo đông đảo tiểu đệ!"

Khi tiếng nói của Vạn Bảo lão nhân vừa ra, một trận thanh âm

huyên náo truyền ra từ bụi cỏ bốn phía.

Ngay sau đó, một đầu tiếp một đầu Tiểu Hoàng Cẩu trực tiếp xuất hiện giữa tầm mắt bốn thú trộm cướp!

Rất nhanh sau đó!

Tiểu Hoàng Cẩu lít nha lít nhít, mênh mông cuồn cuộn hoàn toàn xuất hiện ở trong mắt bốn thú!

"Mẹ nó!!!"

"Hơi thở của Cẩu ca!"

"Hoàng Tuyền kiếm ý!"

"Ba động của Hoàng Tuyền thần thông!"

"Đáng chết, cẩu tử xuất hiện những thứ này, mặc kệ là bộ dáng, hơi thở hay lực lượng làm sao đều giống Cẩu ca như đúc!"

Khi bốn thú phát giác được tình huống này, Phệ Huyết Đường Lang lộ ra sắc mặt khó có thể tin kinh hãi hô lên!

"Cẩu ca!"

"Ngươi nhất định phải đi theo bên người chúng ta!"

"Một khi rời ra, vậy chúng ta không phân biệt được vị nào mới thật sự là ngươi!"

Ngay sau đó, tiếng nói của Tiểu Thương Long cũng vang lên.

"Cẩu ca!"

"Tiếp lấy Gatling!"

"Chỉ cần ngươi cầm nó, coi như đi cách khỏi chúng ta, chúng ta cũng có thể nhận ra ai mới thật sự là ngươi!"

Lúc này, Phi Thiên Trư Trư lại nghĩ đến một ý tưởng, sau đó thì lấy từ đống súng ống chiến giáp ra một khẩu Gatling ném cho Tiểu Hoàng Cẩu!

"Ah!!!"

"Cái này mẹ nó là tình huống như thế nào!"

"Ta phải bị mấy vạn chính mình đánh cướp?"

Sau khi cầm lấy Gatling, Tiểu Hoàng Cẩu nhìn vô số chính mình chung quanh một chút, trong lòng cũng cực kỳ sụp đổ hô to lên!

"Này!"

"Đừng nói ta không nhắc nhở các ngươi!'

"Nếu như các ngươi vẫn ngăn ở trước con chó kia, vậy lông sói, vảy rồng cùng lông heo trên thân các ngươi ta cũng sẽ cướp hết!"

"Có điều, nếu như hiện tại các ngươi lập tức tránh ra, vậy ta cũng chỉ đoạt lông chó của nó, sẽ không ra tay với các ngươi!"

Lúc này, chú ý tới Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long cùng Phi Thiên Trư Trư vẫn đang ngăn ở trước người Tiểu Hoàng Cẩu, Vạn Bảo lão nhân cũng lộ vẻ bất đắc dĩ lên tiếng uy hiếp.

"Cẩu ca!"

"Hắn cũng chỉ muốn cướp một ít lông chó của ngươi mà thôi, cũng sẽ không thương tổn ngươi!"

"Nhưng chúng ta cứ ngăn ở trước người ngươi, vậy rất có thể sẽ khiến hắn tức giận!"

"Mà một khi hắn tức giận, vậy rất có thể sẽ gây thương tổn cho ngươi, cho nên, vì an toàn của ngươi, chúng ta cũng chỉ có thể lui sang một bên!'

Nghe được Vạn Bảo lão nhân uy hiếp, Phệ Huyết Đường Lang trực tiếp quay đầu nhìn Tiểu Hoàng Cẩu nói một câu như vậy, sau đó, ba thú trực tiếp lui qua một bên!

"Mẹ nó!"

"Lại nữa?"

"Các ngươi không thể để ta cảm động một hồi sao?"

Nhìn thấy ba thú trực tiếp đứng qua một bên, trên mặt Tiểu Hoàng Cẩu cũng toát ra một vệt cười khổ!

"Xông lên!"

"Nhóm cẩu tử!"

"Cướp sạch lông chó của nó!"

Lúc này, theo tiếng ra lệnh của Vạn Bảo lão nhân, mười vạn Tiểu Hoàng Cẩu giống như cơn bão cát màu vàng, trực tiếp vọt tới hướng Tiểu Hoàng Cẩu!

"Ah!"

"Hỗn Độn giới cũng thật là đáng sợ!"

"Vì cái gì nơi này sẽ có nhiều Kiếm Cẩu giống ta như đúc!"

"Không được!"

"Chuyện đáng sợ như vậy, ta nhất định phải nói cho chủ nhân mới được!"

"Nếu không, vạn nhất những cẩu tử này đi trêu chọc chủ nhân, sau đó chủ nhân ngộ nhận thành ta, vậy chẳng phải ta thảm rồi!"

Nhìn mười vạn Tiểu Hoàng Cẩu vọt tới phía mình, Tiểu Hoàng Cẩu cũng lộ vẻ bất an nói.

Một lát sau!

"Mẹ nó!"

"Đoạt lông chó thì đoạt lông chó!"

"Ngươi mẹ nó cắn thịt ta làm gì!"

"Ai nha mẹ nó!"

"Con Kiếm Cẩu nhà người sao lại chơi chó như thế, cắn lông chó

của ta không trực tiếp cắn đứt, ngược lại cứng rắn nhổ xuống?"

"Ah!!!"

"Con Kiếm Cẩu ngươi mẹ nó mắt chó mù à, đó mẹ nó là huynh đệ của ta, không phải lông chó!"

". . ."

Rất nhanh, Tiểu Hoàng Cẩu đã bị vô số Tiểu Hoàng Cẩu bao phủ lại, tiếng kêu thảm thiết của nó liên tiếp không ngừng vang lên.

Sau một hồi!

"Tên khốn kiếp!"

"Tên cướp này, hắn quả thực cũng là tên khốn kiếp a!"

"Trước đó còn thiếu sáu mươi tám giọt máu chó kà ta có thể kết thúc cơn ác mộng lấy máu, kết quả, hắn hết lần này tới lần khác không lấy xong cho ta, mà chính là đánh ta ngất xỉu, còn mỹ danh nói là giúp ta giảm bớt tra tấn!"

"Mà bây giờ, ta bị mấy vạn con chó điên cuồng nhổ lông chó, hắn lại không đánh ta ngất xỉu!"

"Hắn rõ ràng là đang cố ý chơi ta!"

Lúc này, đã biến thành Kiếm Cẩu Tiểu Hoàng Cẩu trọc lông, nhìn kẻ cướp che mặt đối diện kia, trong mắt sớm đã tràn ngập vô tận lửa giận!

"Cẩu tử!"

"Lông chó của ta cũng cướp xong!"

"Chúng ta núi xanh còn đó, nước biếc chảy dài, về sau hữu duyên gặp lại!"

Lúc này, Vạn Bảo lão nhân đã hoàn thành nhiệm vụ, cũng nhìn về phía Tiểu Hoàng Cẩu cười lớn.

? ? ?

Đầu tiên là cướp máu chó của ta!

Sau đó là cướp lông chó của ta!

Cái này còn không được, còn muốn về sau gặp lại?

Ta gặp ngươi muội chứ gặp!

Nghe được lời này của Vạn Bảo lão nhân, Tiểu Hoàng Cẩu cũng run lên toàn thân, nó không nghĩ tới, đối phương vậy mà hoàn toàn để mắt tới nó!

Một bên khác!

Trong phòng khách tửu lâu!

"Đinh! Chúc mừng kí chủ hoàn thành sản phẩm bại gia hôm nay, khen thưởng đột phá ba tiểu cảnh giới, khen thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch *3!"

Ngay khi Diệp Phong chờ đến hơi không kiên nhẫn, thanh âm nhắc nhở khen thưởng của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

Oanh! Oanh! Oanh!

Ngay sau đó, ba cỗ hơi thở đột phá bạo phát từ trong cơ thể của hắn!

Đạo Thần cảnh thất trọng đỉnh phong!

Đạo Thần cảnh bát trọng đỉnh phong!

Đạo Thần cảnh cửu trọng đỉnh phong!

Khi tu vi của Diệp Phong đạt tới Đạo Thần cảnh cửu trọng đỉnh phong, hơi thở không ngừng đột phá mới dần dần ngừng lại!

"Đạo Thần cảnh cửu trọng đỉnh phong!"

"Mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch đạt tới 75 viên!"

"Nhanh!"

"Thật là quá nhanh!"

"Tốc độ tăng tu vi và thu thập mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch thật là quá nhanh!"

Kiểm tra tu vi bản thân một hồi, lại kiểm tra số lượng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch một hồi, một nụ cười đắc ý trực tiếp hiện lên trong đầu Diệp Phong.

"Hệ thống!"

"Sáng mai, tuyên bố nhiệm vụ bại gia cho ta!"

Chương 1296 - không biết luyện đan? Vậy bịa ra mấy lời chỉ đạo.

"Tốt nhất là loại nhiệm vụ có thể thu được số lượng lớn mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!"

Sau đó, Diệp Phong ở trong lòng nới với hệ thống.

"Đinh! Kí chủ, tại sao lại muốn buổi sáng ngày mai tuyên bố, hiện tại tuyên bố thì phạm pháp sao?"

Tiếng nói của Diệp Phong vừa ra, thanh âm hệ thống vang lên trong đầu hắn.

"Hệ thống!"

"Mặc dù bây giờ tuyên bố cũng không phạm pháp, nhưng hiện tại ta muốn nghỉ ngơi!"

"Dù sao, sắc trời đều đã mờ đi, cũng sắp đêm rồi!"

Nghe được lời này của hệ thống, Diệp Phong cũng cười đáp lại một câu, sau đó nằm dài trên giường nghỉ ngơi.

. . .

Sáng sớm hôm sau!

"Aizz!"

"Lại lãng phí một bộ chăn mền!"

"Sư tôn lúc nào mới có thể phi thăng đến Hỗn Độn giới theo ta!"

Nhìn cái chăn trước mắt đã thủng trăm ngàn lỗ, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó nhanh chóng thu chăn vào bên trong không gian hệ thống!

"Đinh! Tuyên bố nhiệm vụ bại gia, Ngự Long thành Thành Chủ phủ trước mắt đang tuyển một tên luyện đan đại sư chỉ đạo thiếu thành chủ luyện đan, mời kí chủ lấy phương thức bại gia, thông qua khảo hạch của Thành Chủ phủ, sau đó thuận lợi trở thành Luyện Đan Sư duy nhất chỉ đạo thiếu thành chủ luyện đan, nhiệm vụ thành công, khen thưởng số lượng lớn mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, nhiệm vụ thất bại không trừng phạt, thời gian nhiệm vụ, ba ngày!"

"Đinh! Nhắc nhở kí chủ, thời gian nhiệm vụ ba ngày, là tính từ khi trở thành luyện đan đạo sư của thiếu thành chủ, nói cách khác, kí chủ cần chỉ đạo thiếu thành chủ luyện đan ba ngày mới tính là hoàn thành nhiệm vụ, nếu như chỉ đạo luyện đan không đủ ba ngày hoặc không thông qua khảo hạch của Thành Chủ phủ, vậy sẽ đều tính là nhiệm vụ thất bại!"

Đúng lúc này, thanh âm hệ thống tuyên bố nhiệm vụ vang lên trong đầu Diệp Phong.

Hả?

Lấy phương thức phá của thông qua khảo hạch!

Sau đó chỉ đạo thiếu thành chủ luyện đan ba ngày, mới tính là hoàn thành nhiệm vụ?

Nghe được nhiệm vụ bại gia mà hệ thống ban bố này, trên mặt Diệp Phong cũng toát ra sắc mặt mơ hồ, bởi vì hắn căn bản cũng không quá hiểu luyện đan!

"Hệ thống!"

"Thông qua khảo hạch của Thành Chủ phủ, ta còn có thể nghĩ biện pháp một chút!"

"Nhưng ta căn bản không biết luyện đan a, làm sao chỉ đạo thiếu thành chủ luyện đan được?"

Sau đó, Diệp Phong lên tiếng hỏi hệ thống.

"Đinh! Kí chủ, tuy ngươi không biết luyện đan, nhưng ngươi có thể chỉ đạo a, dù sao trong nhiệm vụ cũng không yêu cầu ngươi nhất định phải chỉ đạo luyện đan chính xác, cho nên ngươi muốn chỉ đạo như thế nào thì chỉ đạo, chỉ cần kiên trì ba ngày là được!"

Nghe được Diệp Phong hỏi, hệ thống cũng rất nhanh đã cho ra câu trả lời.

"Ừm?"

"Muốn chỉ đạo như thế nào thì chỉ đạo?"

"Hệ thống!"

"Nếu ngươi để cho ta chơi như vậy, vậy cái nhiệm vụ bại gia này lại trở nên thú vị!"

Sau khi nghe được hệ thống giải thích, Diệp Phong nhếch miệng nở nụ cười, hắn không nghĩ tới, hệ thống vậy mà lại cho ra một cái nhiệm vụ thú vị như vậy!

"Hệ thống!"

"Để Tiểu Thi tới đây một chuyến!"

"Sau đó để hắn đưa ta đến Ngự Long thành đi!"

Sau đó, Diệp Phong hạ một mệnh lệnh cho hệ thống!

Một lát sau!

Bên trong Ngự Long thành!

"Mẹ nó!"

"Người đến Thành Chủ phủ báo danh Luyện Đan Sư hơi nhiều a!"

Khi Diệp Phong đi vào phủ Thành Chủ, nhìn đến có hơn trăm người đang đứng xếp hàng tiến hành đăng ký, trên mặt trực tiếp toát ra vẻ giật mình, hắn không nghĩ tới, chỉ tìm luyện đan đạo sư cho thiếu thành chủ mà thôi, kết quả vậy mà lại có nhiều người đến đây cạnh tranh như vậy!

"Tiểu huynh đệ!"

"Hay là ngươi thôi đi, đừng lãng phí thời gian ở đây!"

"Tuy ta không biết mức độ luyện đan của ngươi như thế nào, nhưng thực lực của ngươi đã không đạt tiêu chuẩn!"

"Cho nên ngươi không thể nào được tuyển chọn!"

Ngay khi Diệp Phong đi vào xếp hàng giữa đám người, trước người hắn là một tên trung niên nam tử thiện ý lên tiếng nhắc nhở.

"Ừm?"

"Tìm luyện đan đạo sư cho thiếu thành chủ, lại còn yêu cầu tu vi?"

Nghe được trung niên nam tử nhắc nhở, Diệp Phong cũng toát ra vẻ giật mình.

"Tiểu huynh đệ!"

"Ngươi sẽ không phải là không biết sự kiện này đi!"

"Chẳng lẽ ngươi không nhìn thông báo sao?"

Nhìn thấy Diệp Phong giật mình, trung niên nam tử cũng xạm mặt lại hỏi thăm.

"Thông báo?"

"Không biết!"

"Ta chỉ biết Thành Chủ phủ đang tìm cho thiếu thành chủ một luyện đan đạo sư!"

"Đúng rồi, lão ca!"

"Trên thông báo ngoại trừ có yêu cầu tương đối với tu vi, còn có yêu cầu khác sao?"

Nghe được trung niên nam tử hỏi, Diệp Phong cũng lộ vẻ lúng túng đáp lại một câu, sau đó lên tiếng hỏi.

"Không có yêu cầu khác!"

"Chỉ cần tu vi đạt tới tiêu chuẩn!"

"Sau đó tự thân nắm giữ tạo nghệ luyện đan cực cao là được!"

Nghe được Diệp Phong hỏi, trung niên nam tử cũng thuận miệng đáp lại một câu, sau đó không tiếp tục để ý đến Diệp Phong, bởi vì hắn cảm giác não Diệp Phong tuyệt đối có bệnh nặng!

Nếu không, một người bình thường không nhìn thông báo đã trực tiếp tới cạnh tranh?

"Aizz!"

"Còn muốn hỏi hắn, tu vi tiêu chuẩn là cảnh giới gì!"

"Mà nhìn bộ dạng này của hắn, giống như không muốn để ý đến ta!"

Nhìn đến trung niên nam tử trực tiếp quay người không để ý tới mình nữa, Diệp Phong cũng lộ vẻ bất đắc dĩ nở nụ cười khổ.

"Tiểu tử này!"

"Vẫn còn chưa đi!"

"Xem ra ta đoán không tệ, đầu óc của hắn tuyệt đối có bệnh nặng!"

Chú ý tới Diệp Phong còn xếp hàng ở phía sau, trung niên nam tử cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó lấy ra 200 khối sơ phẩm Hỗn Độn tinh thạch đổi vị trí cùng người phía trước!

Không vì cái gì, hắn cũng muốn cách người có bệnh xa một chút!

"Ồ!"

"Dùng tiền đổi vị trí?"

"Còn mẹ nó có thể chơi như vậy?"

"Ta làm sao lại không nghĩ tới nhỉ!"

Mà Diệp Phong đứng ở phía sau thấy cảnh này, lại hai mắt tỏa sáng, sau đó lấy ra 1000 khối sơ phẩm Hỗn Độn tinh thạch đổi vị trí với người phía trước kia!

"Mẹ nó!"

"Hai người này có bệnh à!"

"Chỉ vì để đứng gần phía trước một chút mà không ngừng trả thù lao?"

Chương 1297 - Mẹ nó! Tiểu tử này lại cùng ta lên.

Nghĩ đến mình cái gì cũng không làm, cũng chỉ nhường xuống hai vị trí, sau đó đã được 1200 khối sơ phẩm Hỗn Độn tinh thạch, cái này khiến Tống Hỏa rất hưng phấn, sau đó quay đầu dò hỏi người đứng phía sau: "Lão huynh, chỉ cần 300 khối sơ phẩm Hỗn Độn tinh thạch, ngươi có thể đến vị trí trước ta, thế nào, đối với giao dịch này có hứng thú hay không?"

"Hả?"

"Là ngươi điên rồi!"

"Còn nói ta người ngốc nhiều tiền?"

"Chỉ vì gần lên phía trước một vị trí, ta phải bỏ ra 300 khối sơ phẩm Hỗn Độn tinh thạch làm giá, trừ phi não bị nước vào, nếu không tuyệt đối không làm được chuyện ngu xuẩn như vậy!"

Nghe được Tống Hỏa hỏi, tên nam tử đằng sau kia thì dùng một

loại ánh mắt nhìn ngu ngốc nhìn hắn lên tiếng trả lời.

Một bên khác!

"Mẹ nó!"

"Tiểu tử này có độc!'

"Ta mẹ nó dùng tiền đổi vị trí, hắn cũng dùng tiền đổi vị trí!"

"Thế nào, nhất định phải đứng sát bên ta?"

Chú ý tới Diệp Phong lại tới phía sau mình, tên trung niên nam tử kia cũng ở trong lòng mắng lớn, sau đó cắn răng lại lần nữa xuất ra 200 khối sơ phẩm Hỗn Độn tinh thạch, sau đó đổi vị trí với người phía trước!

"Ồ!"

"Lão huynh này lại đi rồi?"

"Chẳng lẽ nói hắn cũng là một tên phá của?"

Nhìn thấy tên trung niên nam tử kia lần nữa đổi cái vị trí với người phía trước, Diệp Phong cũng toát ra vẻ giật mình, phải biết hắn chỉ vừa định dùng 1000 khối sơ phẩm Hỗn Độn tinh thạch đổi vị trí cùng hắn đó a!

Sau đó!

Diệp Phong dùng 1000 khối sơ phẩm Hỗn Độn tinh thạch, đổi cái vị trí cùng người phía trước!

"Mẹ nó! ! !"

"Tiểu tử này lại lên cùng ta!"

"Tốt!"

"Vậy ta nhìn xem, ngươi có thể lên cùng bao lâu!"

Chú ý tới Diệp Phong lại đi theo sau, trung niên nam tử cũng tức giận, sau đó lấy ra 200 khối sơ phẩm Hỗn Độn tinh thạch, lần nữa

đổi vị trí cùng người phía trước!

Một người!

Hai người!

Ba người!

Khi trung niên nam tử bỏ ra tới vạn khối sơ phẩm Hỗn Độn tinh thạch đổi vị trí với hơn mười người phía trước, phát hiện Diệp Phong vẫn đi theo sau, trong lòng hắn trực tiếp sụp đổ!

Phải biết, hắn tiêu số tiền này, đều là lãng phí, dù sao hắn lại không thiếu chút thời gian này!

"Hừ!"

"Ta mẹ nó phục còn không được sao!'

"Ngươi đã nguyện ý đi theo phía sau của ta, vậy ngươi cứ theo đi!"

"Ta mẹ nó là đổi không nổi!"

Sau đó, trung niên nam tử làm ra quyết định!

"Lão ca!"

"Nơi này là 1000 khối sơ phẩm Hỗn Độn tinh thạch!'

"Chỉ cần ngươi đổi chỗ cùng ta, vậy chỗ Hỗn Độn chi thạch, này đều là của ngươi!"

Khi trung niên nam tử đã thỏa hiệp, giọng nói Diệp Phong vang lên phía sau của hắn.

Hả?

1000 khối sơ phẩm Hỗn Độn tinh thạch?

Đổi vị trí cùng ta?

Nghe được lời này của Diệp Phong, trung niên nam tử trực tiếp hoang mang, bởi vì dựa theo phỏng đoán của hắn, Diệp Phong là

muốn ở phía sau hắn mới đúng!

"Tiểu huynh đệ!"

"Ngươi phải dùng 1000 khối sơ phẩm Hỗn Độn tinh thạch đổi vị trí với ta?"

"Ngươi không muốn ở đằng sau ta?"

Sau khi tỉnh táo lại, vẻ mặt trung niên nam tử thành thật nhìn Diệp Phong lên tiếng hỏi.

"Lão ca!"

"Ta đi theo sau ngươi làm cái gì?"

"Ta là muốn dùng thời gian nhanh nhất, đến phía trước nhất mà!"

"Có điều, ta còn phải tạ ơn lão ca ngươi đây!"

"Nếu không phải ngươi, ta còn không biết có thể dùng tiền đổi vị trí đó!"

Sau khi nghe được trung niên nam tử nói, Diệp Phong cũng cười giải thích.

? ? ?

Ngươi không phải muốn cùng ta?

Mà là bởi vì nhìn thấy ta dùng tiền đổi vị trí, cho nên được dẫn dắt, sau đó muốn thừa thế xông lên, trực tiếp dùng tiền đổi được vị trí đầu tiên?

Vậy ta hao tốn hơn vạn khối sơ phẩm Hỗn Độn tinh thạch tính là gì?

Nghĩ đến chính mình lãng phí một cách vô ích hơn vạn khối sơ phẩm Hỗn Độn chi thạch, tâm thái trung niên nam tử trực tiếp sập rồi!

Một lát sau!

"Rốt cục đổi được vị trí đầu tiên!"

"Nếu là còn ngốc nghếch chờ ở phía sau, tối thiểu sẽ lãng phí hai canh giờ!"

Khi Diệp Phong rốt cục cũng đi tới vị trí đầu, cũng cảm thấy may mắn tự nói.

"Vị tiếp theo!"

Đúng lúc này, quản gia đứng ở cửa phủ Thành Chủ hô to lên, đồng thời, một tên trung niên nam tử cũng mang theo sắc mặt mất mát đi ra khỏi phủ Thành Chủ.

"Tiểu huynh đệ!"

"Khảo hạch bên trong cực kỳ đáng sợ!"

"Ta chỉ có thể nói chúc ngươi may mắn!"

Mà khi Diệp Phong và tên trung niên nam tử này gặp thoáng qua, tên trung niên nam tử cực kỳ thân thiện nhắc nhở một câu như vậy!

Hả?

Không phải chỉ là tìm luyện đan đạo sư sao?

Khảo hạch còn có thể đáng sợ thế nào?

Nghe được trung niên nam tử nhắc nhở, Diệp Phong lại là toát ra sắc mặt không hiểu!

Rất nhanh sau đó!

Diệp Phong được đưa tới một cái sân nhỏ rộng rãi!

"Tiểu tử!"

"Ngươi có thể đi!"

Đúng lúc này, một tên nam tử khôi ngô đứng trong sân dùng sắc mặt lạnh lùng nhìn Diệp Phong nói một câu như vậy.

"Hả?"

"Ta có thể đi?"

"Vì cái gì?"

"Ngươi còn chưa tiến hành khảo hạch với ta?"

Nghe nói như thế, Diệp Phong cũng sững sờ, sau đó lộ vẻ không hiểu lên tiếng hỏi.

"Tự thân tu vi không đạt tới Đạo Tôn cảnh cửu trọng đỉnh phong, là không có tư cách tham gia khảo hạch!"

"Chẳng lẽ ngươi không nhìn thông báo sao?"

Nghe được Diệp Phong hỏi, nam tử khôi ngô cũng trực tiếp nói thẳng nguyên nhân!

"Hóa ra trên thông báo yêu cầu tu vi là Đạo Tôn cảnh cửu trọng đỉnh phong!"

"Vậy ta thực lực ẩn tàng của ta lại tăng lên tới Đạo Tôn cảnh cửu trọng đỉnh phong không được sao?"

Xem rõ ràng tình huống này, Diệp Phong không nói gì thêm, nhưng hơi thở trên thân hắn ba động, lại từ Đạo Đế cảnh cửu trọng đỉnh phong trực tiếp biến thành Đạo Tôn cảnh cửu trọng đỉnh phong!

"Hả?"

"Tiểu tử này vậy mà che giấu tu vi!"

"Mà ta lại còn không phát hiện được!"

"Cái kia thì đủ để chứng minh, tiểu tử này hoặc là so với ta còn mạnh hơn, hoặc là trên người có một kiện đại bảo vật có thể ẩn tàng hơi thở!"

Phát giác được tu vi của Diệp Phong trong nháy mắt bạo tăng tới Đạo Tôn cảnh cửu trọng đỉnh phong, trong mắt của nam tử khôi ngô, cũng lóe qua vẻ giật mình!

"Bây giờ!"

Chương 1298 - Các ngươi làm việc mẹ nó có thể thật thà một chút hay không?

"Ta có tư cách tham gia khảo hạch sao?"

Nhìn thấy nam tử khôi ngô kia một bộ dáng giật mình, sắc mặt Diệp Phong cũng nghiền ngẫm lên tiếng dò hỏi.

"Có tư cách!"

"Chiến đấu đi!"

"Chỉ cần ngươi có thể ở trên tay của ta kiên trì mười lăm hồi, coi như ngươi thông qua khảo hạch!"

Nghe được Diệp Phong hỏi, nam tử khôi ngô cũng nhếch miệng nở nụ cười, sau đó trực tiếp lên tiếng nói.

Hả?

Chiến đấu?

Sau đó kiên trì mười lăm hồi trên tay ngươi, coi như thông qua khảo hạch?

Cái này mẹ nó là tình huống như thế nào?

Không cần khảo hạch luyện đan sao?

Nghe được lời này của nam tử khôi ngô, Diệp Phong trực tiếp thấy mơ hồ, bởi vì tình huống này so với hắn dự đoán không giống nhau!

"Chờ một chút!"

"Không phải phủ Thành Chủ các ngươi tìm luyện đan đạo sư cho thiếu thành chủ sao?"

"Vậy tại sao muốn tiến hành chiến đấu khảo hạch?"

"Không phải là tiến hành một số khảo hạch liên quan đến luyện đan sao?"

Sau khi tỉnh táo lại, Diệp Phong nhìn về phía nam tử khôi ngô hỏi nghi ngờ trong lòng mình!

"Đầu tiên, các ngươi tới đây tham gia khảo hạch khẳng định đều là Luyện Đan Sư!"

"Tiếp theo, tu vi của các ngươi có thể đạt tới Đạo Tôn cảnh cửu trọng đỉnh phong, vậy tạo nghệ luyện đan khẳng định cũng sẽ không kém!"

"Cho nên, chúng ta chỉ cần tiến hành một phen khảo hạch thực lực bản thân các ngươi là được!"

Nghe được Diệp Phong hỏi, nam tử khôi ngô trực tiếp giải thích.

Hả?

Cái gì gọi là trước tiên khi tới đây tham gia khảo hạch, khẳng định đều là Luyện Đan Sư?

Ta cũng không phải!

Các ngươi làm việc mẹ nó có thể hay không cẩn một chút!

Còn có, các ngươi nếu là thật sự làm như vậy, vậy còn để cho ta phá của đi cửa sau a!

Nghe được nam tử khôi ngô giải thích, cả người Diệp Phong đều kinh hãi!

Mà nam tử khôi ngô cũng không nghĩ tới, lần này tuyển luyện đan đạo sư, vậy mà lại gặp phải một tên luyện đan sư lưu manh như Diệp Phong, dù sao dựa theo bọn họ phỏng đoán, người không biết luyện đan là chắc chắn sẽ không tới tham gia khảo hạch, bởi vì một khi bị phát hiện, vậy phủ Thành Chủ bọn hắn sẽ không tha thứ cho loại người này!

"Một vấn đề cuối cùng!"

"Chúng ta chỉ tới làm luyện đan đạo sư, vì cái gì nhất định muốn tiến hành một phen khảo hạch thực lực của chúng ta?"

Lúc này khi Diệp Phong nhìn về phía nam tử khôi ngô hỏi thăm lần nữa.

"Bởi vì bản thân thiếu thành chủ của chúng ta có chút vấn đề, cho nên nếu như thực lực bản thân các ngươi không đủ, vậy các ngươi sẽ gặp nguy hiểm tính mạng!"

Nghe được Diệp Phong hỏi, nam tử khôi ngô cũng không giấu diếm cái gì, trực tiếp giải thích rõ.

"Hệ thống!"

"Sử dụng công năng nhìn trộm thiên cơ xem xét một chút, thiếu thành chủ này là tình huống như thế nào?"

Nghe được nam tử khôi ngô nói, Diệp Phong đối với vị thiếu thành chủ này cũng sinh ra một chút hứng thú, sau đó trực tiếp ra lệnh với hệ thống.

"Đinh! Sử dụng công năng nhìn trộm thiên cơ, thiếu thành chủ không có bất cứ vấn đề gì, hắn chỉ là không thích luyện đan, cho nên trước kia mời Luyện Đan Sư cho hắn đều bị hắn đánh chạy, cho nên lần này phủ Thành Chủ tuyển luyện đan đạo sư, chủ yếu nhìn cũng là năng lực thực chiến của luyện đan đạo sư mà không phải luyện đan tạo nghệ!"

"Đinh! Nhắc nhở kí chủ, thiếu thành chủ là một kỳ tài chiến đấu, cho nên trong chuyện thực chiến này, vô cùng mạnh mẽ!"

Câu hỏi của Diệp Phong vừa ra, âm thanh của hệ thống thanh vang lên trong đầu hắn.

Hả?

Thiếu thành chủ không thích luyện đan?

Ngược lại là một kỳ tài chiến đấu?

Đặc biệt là ở mặt thực chiến lại có biểu hiện vô cùng mạnh mẽ?

Sau khi nghe được hệ thống nói, Diệp Phong trực tiếp thấy hoang mang, hắn không hiểu, một kỳ tài chiến đấu dạng này, vì sao nhất định phải bắt hắn học luyện đan!

"Đinh! Kí chủ, bởi vì gia tộc Ngự Long thành Thành Chủ này, là một thế gia luyện đan, mà thiếu thành chủ còn là độc đinh của dòng chính, cho nên dù hắn là một kỳ tài chiến đấu, nhưng cũng nhất định phải học tập Luyện Đan, mà lại một khi Luyện Đan có thành tựu, vậy đối với bản thân hắn mà nói, cũng tốt vô cùng!"

Ngay khi Diệp Phong nghi hoặc chuyện này, hệ thống lại lần nữa giải thích.

"Ừm!"

"Đan dược đối với tu đạo giả mà nói, hoàn toàn chính xác là vô cùng quan trọng!"

"Nếu có điều kiện cùng thiên phú này, vậy trở thành Luyện Đan Sư, đối bản thân đích thật là có chỗ vô cùng tốt!"

Nghe được hệ thống giải thích, Diệp Phong cũng nhẹ gật đầu biểu thị tán thành!

"Chờ một chút!"

"Bây giờ không phải là lúc nói những chuyện này!"

"Ta phải lấy cách phá của thông qua khảo hạch, mà tình huống bây giờ, ta mẹ nó làm như thế nào phá của!"

"Chẳng lẽ trực tiếp hối lộ nam tử khôi ngô này sao?"

Lúc này, Diệp Phong cũng nghĩ đến cái gì, sau đó khẽ nhíu mày suy tư.

"Tiểu tử!"

"Ngươi đã lãng phí rất nhiều thời gian của ta!"

"Cho nên, ngươi đến cùng muốn tiến hành khảo hạch hay không?"

"Nếu như ngươi không muốn vào khảo hạch vậy thì mời ngươi rời đi, sau đó để người tiếp theo vào đây!"

Nhìn thấy Diệp Phong không tiến vào trạng thái chiến đấu, ngược lại cúi đầu suy nghĩ chuyện gì đó, sắc mặt nam tử khôi ngô cũng trong nháy mắt biến thành khó coi, sau đó nhìn về phía Diệp Phong hỏi lần cuối!

"Ta đương nhiên muốn tiến hành khảo hạch!"

"Không phải vậy ta tới làm gì!'

Nói xong, Diệp Phong tiến vào trạng thái chiến đấu, nhưng ở trong lòng lại là lập tức ra lệnh với hệ thống: "Hệ thống, sử dụng công năng nhìn trộm thiên cơ xem tên này thích thiên tài địa bảo gì nhất!"

"Đinh! Sử dụng công năng nhìn trộm thiên cơ, Đinh Dương là một tên Thần Thực Sư mạnh mẽ, cho nên các loại thần thực đặc biệt hiếm có đều có sức hấp dẫn trí mạng với hắn!"

Tiếng nói của Diệp Phong vừa ra, giọng nói của hệ thống cũng lập tức vang lên trong đầu hắn.

"Tốt!"

"Vậy trước tiên tùy tiện cầm ra cho ta vài cọng thần thực hiếm có!"

Sau khi xem rõ ràng tình huống này, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống.

"Hả?"

"Coi như ngươi che giấu tu vi!"

"Nhưng cùng ta thực chiến vẫn còn thất thần, đây có phải là quá xem thường ta hay không!"

Chương 1299 - Mẹ nó! Hắn làm như vậy

ta còn chiến đấu thế nào?

Chú ý tới Diệp Phong lại thất thần vào lúc này, trên mặt Đinh Dương cũng toát ra vẻ tức giận, sau đó cả người hóa thành một tia sáng, vọt thẳng về hướng Diệp Phong.

Xoát!

Ngay khi nắm đấm của Đinh Dương sắp đánh lên mặt Diệp Phong, trong tay Diệp Phong bỗng nhiên xuất hiện một gốc hoa toàn thân màu xanh đậm, mà hắn cũng ngay lập tức cầm đóa hoa xanh đậm trong tay ngăn trên khuôn mặt mình!

Một tấc!

Lúc này, nắm đấm của Đinh Dương cũng cách đóa hoa xanh đậm khoảng một tấc thì đột nhiên ngừng lại, đồng thời nhìn đóa hoa xanh đậm trước mắt kia, hô hấp của Đinh Dương lập tức trở nên dồn dập.

"Hải Lam Thiên Thần Hoa!'

"Vậy mà là Hải Lam Thiên Thần Hoa sống ở chỗ sâu trong Khô Tịch Chi Hải!"

"Mà lại!"

"Nhìn gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa này, tối thiểu cũng trên một vạn năm!"

Nhìn gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa trong tay Diệp Phong kia, trong nháy mắt Đinh Dương đã luân hãm trong đó, không cách nào tự kềm chế!

Thậm chí trong lúc này, cái gì khảo hạch không khảo hạch, hắn đã hoàn toàn không thèm để ý, trong mắt của hắn, chỉ có Hải Lam Thiên Thần Hoa!

"Huynh đệ!"

"Gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa trong tay ngươi này, ta muốn!"

"Nói giá đi!"

Sau khi tỉnh táo lại, vẻ mặt Đinh Dương thành thật nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói.

"Không bán!"

"Bất kể ngươi ra giá bao nhiêu, gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa này ta cũng sẽ không bán cho ngươi!"

"Nhưng mà!"

"Nếu ngươi có thể giúp ta thông qua khảo hạch, gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa này, ta có thể trực tiếp tặng cho ngươi!"

Sau khi nghe được Đinh Dương nói, sắc mặt Diệp Phong nghiền ngẫm nói ra mục đích của mình!

"Hả?"

"Giúp ngươi thông qua khảo hạch?"

"Ý của ngươi là, ngươi muốn dùng gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa này để ta giúp ngươi đi cửa sau?"

Nghe được câu nói của Diệp Phong, Đinh Dương lại toát ra một vẻ xoắn xuýt, bởi vì hắn không muốn cô phụ niềm tin của thành chủ đối với hắn, nhưng hắn cũng không muốn mất đi gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa này!

"Ba!"

"Hai!"

Thế mà Diệp Phong lại không cho Đinh Dương quá nhiều thời gian suy nghĩ, mà là trực tiếp bắt đầu đếm ngược!

"Một!"

Khi Diệp Phong đếm tới một, trực tiếp ném đóa Hải Lam Thiên Thần Hoa trong tay xuống mặt đất, sau đó dùng chân trực tiếp nghiền nát!

Mà Đinh Dương thấy cảnh này, cả người trực tiếp choáng váng, hắn làm sao cũng không nghĩ tới, Diệp Phong vậy mà lại trực tiếp phá hủy gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa quý hiếm này!

"Tới đi!"

"Tiếp tục chiến đấu đi!'

"Ta nhất định sẽ thông qua khảo hạch!"

Ngay khi Đinh Dương thất thần, giọng nói Diệp Phong lại lần nữa vang lên.

"Mẹ nó! ! !"

"Tiểu tử này tại sao có thể có nhiều Hải Lam Thiên Thần Hoa như vậy?"

"Còn có!"

"Hắn mẹ nó hai tay đều cầm mười cây Hải Lam Thiên Thần Hoa, cái này bảo ta phải chiến đấu với hắn thế nào?"

"Ta không nỡ hủy đi những gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa kia!"

Nhìn thấy trong tay Diệp Phong cầm những gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa kia, cả người Đinh Dương đều muốn điên rồi, bởi vì thông qua chuyện mới vừa rồi, hắn dám cam đoan, chỉ cần mình ra tay, vậy đối phương tuyệt đối sẽ dùng Hải Lam Thiên Thần Hoa trong tay đi ngăn cản công kích của mình!

Kết quả cuối cùng chính là Diệp Phong có thể sẽ thụ thương, nhưng những gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa cũng tuyệt đối sẽ bị chính mình hủy đi!

"Huynh đệ!"

"Ngươi đến cùng muốn làm gì?"

Sau cùng, Đinh Dương vẫn lựa chọn từ bỏ, bởi vì hắn căn bản không cách nào ra tay với nhiều Hải Lam Thiên Thần Hoa như vậy, nên cũng chỉ có thể thương nghị với Diệp Phong!

"Giúp ta thông qua khảo hạch!"

"Những đóa Hải Lam Thiên Thần Hoa này đều là của ngươi!"

"Mà ta cam đoan, ta sẽ không làm tổn thương thiếu thành chủ!"

"Còn nữa, ta sẽ chỉ đạo thiếu thành chủ trong ba ngày, ba ngày vừa đến, ta sẽ rời đi!"

Nghe được Đinh Dương hỏi, Diệp Phong cũng không giấu diếm chút nào mà trả lời.

Hả?

Tốn cái giá lớn như vậy nhưng chỉ là muốn chỉ đạo thiếu thành chủ ba ngày?

Nghe được Diệp Phong trả lời, Đinh Dương lại chau mày, bởi vì hắn vẫn có cảm giác chuyện này có chút không thích hợp!

"Hủy Diệt Thần Mâu!"

Ngay khi Đinh Dương thật lâu không quyết định được, Diệp Phong trực tiếp sử dụng Hủy Diệt Thần Mâu, trong nháy mắt gọt sạch tóc Đinh Dương!

Hoảng sợ!

Vô tận hoảng sợ!

Nghĩ tới hơi thở hủy diệt vừa mới lóe lên một cái rồi biến mất kia, thân thể Đinh Dương trực tiếp không thể khống chế mà run rẩy!

"Tốt!"

"Ngươi, ngươi thông qua khảo hạch!"

"Từ giờ trở đi, ngươi chính là luyện đan đạo sư của thiếu thành chủ!"

"Mà chuyện này, ta sẽ lập tức bẩm báo cho thành chủ đại nhân!"

Lúc này giọng nói của Đinh Dương cũng run lên nói với Diệp

Phong, bởi vì hắn vô cùng rõ ràng, đối phương cũng đang chứng minh thực lực của mình, chứng minh nếu như mình thật sự muốn thương tổn thiếu thành chủ, bọn họ căn bản ngăn không được!

Trong lòng Đinh Dương, kỳ thật vẫn có một nỗi nghi hoặc!

Đó chính là, Diệp Phong rõ ràng có thực lực cường đại như vậy, vì sao không thông qua khảo hạch một cách bình thường, mà nhất định phải trả cái giá lớn như vậy để đi cửa sau!

"A!"

"Ta thông qua khảo hạch?"

"Đó thật sự là quá tốt!"

"Vậy theo ước định trước đó, những gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa này đều là của ngươi!'

Nghe được lời nói của Đinh Dương, trên mặt Diệp Phong cũng toát ra ý cười, sau đó đưa hơn mười gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa vạn năm cho đối phương!

"Cảm tạ đại nhân!"

"Vậy ta xin nhận!"

Nhìn thấy Diệp Phong đưa tới hơn mười gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa, Đinh Dương căn bản không dám từ chối, chỉ có thể kiên trì đón lấy.

"Tốt!"

"Ngươi có thể bẩm báo chuyện của ta cho thành chủ đi!"

"Có điều, ta hiện tại muốn đi gặp thiếu thành chủ trước!"

Nhìn thấy Đinh Dương tiếp nhận tất cả Hải Lam Thiên Thần Hoa, khóe miệng Diệp Phong cũng hiện lên ý cười, sau đó nói ra ý nghĩ của mình.

Một lát sau!

Trong phủ Thành Chủ, một góc sân nhỏ vắng vẻ!

“Ừm!”

“Có nên nói, thiếu thành chủ này còn rất biết chọn chỗ ở không!”

Nhìn hoàn cảnh trước mắt này, Diệp Phong cũng nhịn không được khen ngợi. "Ngươi là ai!"

Chương 1300 - Hủy đạo bào của ta, còn muốn ta đứng lên như một nam nhân?

Đúng lúc này, một giọng nói lạnh lùng vang lên từ trong phòng ốc bên sân nhỏ, ngay sau đó, một thanh niên mặc đạo bào màu trắng đi từ trong phòng ra.

“Tự giới thiệu một chút!”

"Ta là Diệp Phong!"

“Ngươi có thể gọi ta là Diệp thiếu gia!”

“Mà bắt đầu từ hôm nay, ta chính là đạo sư luyện đan của ngươi!”

Nghe Tô Long hỏi, Diệp Phong cũng cười giới thiệu thân phận của mình.

"Cái gì?"

“Ngươi nói, ngươi là đạo sư luyện đan của ta?”

"Đùa cái gì?"

“Sao phụ thân của ta lại tìm một tiểu tử vắt mũi chưa sạch như ngươi đến làm đạo sư luyện đan của ta!”

Nghe diệp phong nói xong, Tô Long trực tiếp dùng một loại ánh mắt nhìn kẻ ngốc nhìn về phía Diệp Phong!

"Thế nào?"

"Không phục?"

“Cho rằng ta không có tư cách trở thành đạo sư luyện đan của ngươi?”

Nhìn thấy vẻ mặt khinh thường của Tô Long, vẻ mặt của Diệp Phong cũng đùa giỡn lên tiếng hỏi.

“Đúng vậy!”

“Không phục!”

"Trừ phi ngươi có thể đánh thắng ta!"

“Nhưng mà ta không biết tu vi hiện tại của ngươi, là tu vi chân thật của ngươi, hay là ngươi che dấu thực lực!”

“Nếu như đánh với ta, ngươi chỉ có thể dùng thực lực Đạo Tôn cảnh cửu trọng đỉnh phong bởi vì ta chỉ có thực lực này!”

Nghe diệp phong nói như vậy Tô Long cũng tự tin nói ra suy nghĩ của mình.

"Tốt!”

"Vậy ta sẽ lấy tu vi Đạo Tôn Cảnh cửu trọng đỉnh phong đánh một hồi với ngươi!”

Nghe được đề nghị này của Tô Long, Diệp Phong trực tiếp đáp ứng.

Chẳng bao lâu!

Tô Long lập tức lấy vũ khí Phá Thiên Cầm Long Côn hắn yêu thích nhất, đồng thời bản thân cũng tiến vào trạng thái chiến đấu!

"Hủy diệt Thần Mâu!”

Nhìn thấy Tô Long đã tiến vào trạng thái chiến đấu, Diệp Phong không không nói nhảm câu nào, trực tiếp vận dụng Hủy Diệt Thần Mâu, sau đó tiêu diệt Phá Thiên Cầm Long Côn trong tay Tô Long!

"Được rồi... Lực lượng hủy diệt khủng bố!”

"Mà trong nháy mắt vừa rồi, ta cũng thật sự cảm thụ được khí tức tử vong!"

"Không nghĩ tới, tuổi của thanh niên này cũng tựa như ta, lại có thể khủng bố như thế!"

"Nhưng nói đi cũng phải nói lại, hắn mạnh hơn ta, nhưng tại sao hắn lại muốn hủy phá Phá Thiên Cầm Long Côn của ta, đây chẳng qua chỉ là một hồi luận bàn tỷ thí thôi!"

Nhìn Phá Thiên Cầm Long Côn đã biến mất ở giữa tay phải, Tô Long cảm thấy vô cùng đau lòng, dù sao, vũ khí kia chính là tâm can bảo bối của hắn!

Hơn nữa, không nói khoa trương chút nào, chuyện hắn có thể phát huy ra sức chiến đấu mạnh nhất, có quan hệ mật thiết với Phá Thiên Cầm Long Côn, mà bây giờ không còn Phá Thiên Cầm Long Côn, vậy sức chiến đấu của hắn cũng sẽ bị hạn chế, chỉ sợ cũng chỉ có khoảng tám phần lúc trước!

"Thiếu thành chủ!"

"Ngốc ngây ngốc ở đó làm gì?"

"Nào!"

"Chiến đấu đi!"

"Tiếp tục lấy vũ khí của ngươi ra đi, nếu ngươi không cầm vũ khí, vậy ta sẽ xuống tay với đạo bào trên người ngươi!"

"Dù sao, chúng ta chỉ là luận bàn bình thường, ta cũng không thể đả thương ngươi đúng không!"

Ngay khi Tô Long ngây người, giọng nói của Diệp Phong bỗng nhiên vang lên.

Hủy hoại vũ khí yêu thích của ta còn chưa đủ sao!

Còn muốn tiếp tục phá hủy vũ khí của ta?

Mà nếu ta không lấy ra vũ khí mới, ngươi sẽ hủy đạo bào trên

người ta?

Nghĩ đến mình rất có thể sẽ mát mẻ, Tô Long trực tiếp luống cuống, sau đó vội vàng nhìn về phía Diệp Phong rồi nói: "Diệp thiếu, ta nhận thua, không cần xuống tay với đạo bào của ta nữa!”

"Cái gì!"

“Phải huyết chiến với ta đến cùng!”

"Thiếu thành chủ, ta cũng thích người dũng cảm như ngươi!”

Nói xong, Diệp Phong lập tức vận dụng Hủy Diệt Thần Mâu lần thứ hai, sau đó trực tiếp tiêu diệt sạch sẽ đạo bào trên người Tô Long!

"Má!"

"Tên này bị bệnh thần kinh à!"

"Mẹ nó ta đã nói là nhận thua rồi, sao lại đến trong miệng hắn, lại biến thành huyết chiến đến cùng?”

"Làm sao hắn có thể không biết xấu hổ như vậy chứ!"

Lúc này, Tô Long ngồi xổm xuống, cả người cuộn mình trên mặt đất, trong lòng điên cuồng mắng to.

"Thiếu thành chủ!”

"Ngươi chính là kỳ tài chiến đấu!”

"Giờ lại ngồi xổm trên mặt đất làm gì vậy!”

"Đứng lên!"

"Giống như một nam nhân, tiếp tục huyết chiến với ta đến cùng!”

Nhìn thấy Tô Long ngồi xổm trên mặt đất, không có chút ý tứ nào, Diệp Phong cũng cười đùa, sau đó lớn tiếng kêu gào lên!

???

Ngươi đã phá hủy đạo bào của ta!

Sau đó, lại bắt ta đứng lên giống như nam nhân, tiếp tục huyết chiến đến cùng với ngươi?

Nếu không biết xấu hổ như vậy, làm sao ngươi không biết xấu hổ nói ra?

Còn nữa, ta chính là thiếu thành chủ!

Ta không cần mặt mũi sao?

Nghe diệp phong kêu gào, khóe miệng Tô Long tức giận đến méo mó!

"Diệp thiếu!"

"Ta phục rồi!"

"Ta nhận thua!"

"Ngươi cũng đừng đùa ta nữa!"

Sau khi cố gắng làm cho mình bình tĩnh lại, Tô Long nói thêm lần nữa với Diệp Phong, tuy rằng hắn còn cảm thấy không cam lòng, nhưng hắn biết rõ, chính mình chỉ là một con kiến hôi trong mắt Diệp Phong!

"Quá đáng sợ phải không?"

"Ta mới sử dụng Hủy Diệt Thần Mâu hai lần thôi!"

"Vậy mà không kiên trì nổi sao?"

Nhìn thấy Tô Long nhận thua lần thứ hai, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó lên tiếng nói: "Thiếu thành chủ, nếu ngươi đã nhận thua, vậy kế tiếp ta chỉ đạo ngươi luyện đan, ngươi phải thành thật nghe lời ta!"

"Diệp thiếu yên tâm!"

"Tuy rằng ta không thích luyện đan, nhưng ta vẫn tâm phục khẩu phục ngươi!"

"Cho nên, ngươi chỉ đạo ta luyện đan, ta nhất định sẽ nghiêm túc học tập!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Tô Long cũng thở phào nhẹ nhõm thật dài, sau đó vội vàng đáp lại!

Tuy rằng mình không thích phải học tập luyện đan, nhưng so với bị tra tấn như vậy, hắn thà rằng đi học tập luyện đan!

"Đúng rồi!”

"Ta còn chưa xem xét sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay đâu!"

Sau khi nghe Tô Long nói, Diệp Phong cũng hài lòng gật đầu, sau đó lại nghĩ tới cái gì, rồi lại trực tiếp xem xét sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Thất Long Thiên Hoang Đỉnh *10000!

Thất Long Thiên Hoang Đỉnh: Một trong mười lô đỉnh đỉnh cấp của Hỗn Độn giới, bên trong lô đỉnh ẩn chứa bảy đạo lực lượng long chi hồn ấn khác nhau, có thể kích hoạt long hồn chi ấn trong quá trình luyện đan!

Chương 1301 - Hủy đạo bào của ta, còn muốn ta đứng lên như một nam nhân? (2)

“Ừm!”

"Lô đỉnh này có chút ý tứ!”

“Nhưng mà, vậy mà lại cho ta một vạn cái, vậy ta cũng không thể dùng để tạo hầm cầu!”

"Vậy nên chơi như thế nào đây?"

Sau khi Diệp Phong kiểm tra tình huống Thất Long Thiên Hoang Đỉnh, rồi cúi đầu trầm tư.

"Diệp thiếu!"

"Làm sao vậy?"

"Xảy ra chuyện gì sao?"

Nhìn thấy Diệp Phong bỗng nhiên cúi đầu trầm tư, Tô Long ở một bên cũng lộ vẻ tò mò lên tiếng hỏi thăm.

"Thiếu thành chủ!"

"Ngươi có nghe nói qua Thất Long Thiên Hoang Đỉnh không?"

Nghe Tô Long nói xong, Diệp Phong trực tiếp hỏi ngay.

Hả?

Thất Long Thiên Hoang Đỉnh?

Vì sao Diệp thiếu lại đột nhiên hỏi tới chuyện này?

Chẳng lẽ hắn biết, đỉnh này kỳ thật nằm trong tay phụ thân ta?

Nghe diệp phong nói như vậy, sắc mặt của Tô Long cũng đột nhiên biến đổi, sau đó lại dùng một loại ánh mắt cảnh giác nhìn về phía đối phương!

"Ừ?"

"Tình huống gì?"

Ánh mắt tiểu tử này nhìn ta, sao lại trở nên có chút không thích hợp chứ?

Chú ý tới vẻ mặt biến Hóa của Tô Long, Diệp Phong cũng toát ra vẻ ngây thơ, sau đó hạ mệnh lệnh cho hệ thống: "Hệ thống, sử dụng chức năng nhìn trộm thiên cơ, xem tình huống của thiếu thành chủ này là gì!"

"Đinh! Ký chủ, bởi vì Thất Long Thiên Hoang Đỉnh của Hỗn Độn giới vừa vặn ở trong phủ thành chủ bọn họ, mà chuyện này, cũng chỉ có thành chủ Tô Thiên Minh cùng thiếu thành chủ Tô Long hai người bọn họ biết được, cho nên, chủ túc chủ bỗng nhiên hỏi Thất Long Thiên Hoang Đỉnh này, cho nên khiến Tô Long lầm tưởng chủ

chủ là hướng về phía đỉnh này!”

Theo Diệp Phong nói xong, giọng nói hệ thống vang trong đầu hắn.

"Mẹ kiếp!"

"Trùng hợp như vậy sao?"

Nghe được hệ thống nói xong, Diệp Phong bỗng dưng toát ra một tia giật mình, bởi vì hắn cũng thật không ngờ, cái Thất Long Thiên Hoang Đỉnh của Hỗn Độn giới kia, vậy mà lại đang ở trong phủ thành chủ này!

"Diệp thiếu!"

"Vì sao ngươi lại đột nhiên hỏi Thất Long Thiên Hoang Đỉnh này?”

Đúng lúc này, giọng nói Tô Long vang lên bên cạnh.

"Tiểu Tô!”

"Không cần khẩn trương như vậy!”

"Bởi vì trong tay ta vừa vặn có mấy Thất Long Thiên Hoang Đỉnh, cho nên, ta muốn hiểu rõ, đồ chơi này rốt cuộc có tác dụng gì!”

Nghe Tô Long hỏi, Diệp Phong cũng cười trả lời.

???

Trong tay ngươi có Thất Long Thiên Hoang Đỉnh?

Mẹ nó còn có mấy cái?

Vậy cái đó trong tay cha ta tính là gì?

Hàng nhái sao?

Nghe được Diệp Phong khoe khoang so sánh như thế,Vẻ mặt của Tô Long cũng đen xì ngay, hắn thật không ngờ, Diệp Phong không chỉ có thể mở mắt nói dối, còn là một gã vô cùng khoác lác!

"Cái gì!"

"Diệp thiếu!"

"Ngươi nói, Thất Long Thiên Hoang Đỉnh, một trong mười đại lô đỉnh đỉnh cấp của Hỗn Độn giới, đang ở trong tay ngươi?"

"Vậy ngươi có thể lấy ra cho ta xem một chút hay không!"

Sau đó, Tô Long giật mình nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng nói, đồng thời trong lòng thầm nghĩ: "Nếu ngươi đã thích giả vờ so sánh như vậy, vậy ta ngược lại muốn nhìn xem, lần này ngươi làm thế nào!"

Rầm!

Theo một tiếng nổ lớn, một cự đỉnh cao tới hai thước, thân đỉnh có bảy thanh long văn, trực tiếp xuất hiện ở trong tầm mắt Tô Long.

Choáng váng!

Lúc này, nhìn Thất Long Thiên Hoang Đỉnh vô cùng quen thuộc trước mắt kia, Cả người Tô Long đều thấy choáng váng!

Tuy rằng còn chưa cẩn thận xem xét Thất Long Thiên Hoang Đỉnh này, nhưng trực giác nói cho hắn biết, cái đỉnh này tuyệt đối là thật, bởi vì từ nhỏ hắn đã tiếp xúc với cái đỉnh này, cho nên, hắn vô cùng quen thuộc với cái đỉnh này.

"Không có khả năng!"

"Chuyện này tuyệt đối không có khả năng là thật!"

"Nếu như cái đỉnh này là thật, vậy cái đỉnh trong tay phụ thân ta, xem như là cái gì?"

Nghĩ đến đây, Tô Long trực tiếp đi về phía Thất Long Thiên Hoang Đỉnh, hắn muốn cẩn thận xem xét một phen!

Một lát sau!

“Thật!”

"Cái đỉnh này vậy mà thật sự là Thất Long Thiên Hoang Đỉnh!”

"Nhưng làm sao có thể chứ?”

"Không phải nói, Hỗn Độn giới chỉ có một cái Thất Long Thiên Hoang Đỉnh sao?”

"Chẳng lẽ nói, cái đỉnh này kỳ thật chính là của phụ thân ta, chẳng qua, bị tên này trộm đi?”

Nghĩ đến khả năng này, Tô Long trực tiếp lấy ra truyền âm thạch, liên lạc với phụ thân hắn!

Thư phòng của Phủ Thành Chủ!

"Diệp Phong!"

"Thực lực không biết!”

"Có được lực lượng hủy diệt cực kỳ khủng bố!”

"Có thể tiện tay xuất ra hơn mười gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa giá trị không thể đo lường được!”

"Chỉ đạo Thiếu thành chủ luyện đan ba ngày!”

"Thú vị!"

"Người này ngược lại có chút ý tứ!”

Nghe Đinh Dương nói xong, Tô Thiên Minh lập tức sinh ra hứng thú cực lớn đối với Diệp Phong, đang lúc hắn chuẩn bị đi gặp thanh niên thú vị này, lại phát hiện truyền âm thạch trong ngực bỗng nhiên có phản ứng.

Mà khi hắn phát hiện, là nhi tử của mình đang liên hệ với mình, sắc mặt của hắn cũng đột nhiên biến đổi, sau đó vội vàng kích hoạt truyền âm thạch!

"Tô Long!”

"Xảy ra chuyện gì?"

"Có phải Diệp Phong kia làm tổn thương ngươi không?"

Sau khi kích hoạt truyền âm thạch, thần sắc Tô Thiên Minh lo lắng dẫn đầu hỏi.

"Phụ thân!"

"Ta không sao!"

"Diệp Phong đạo sư không có thương tổn ta!"

"Mà ta bỗng nhiên liên lạc với ngươi là vì muốn hỏi một chút, Thất Long Thiên Hoang Đỉnh kia hiện tại còn ở trong tay ngài sao, buổi tối ta muốn đi xem một chút!"

Sau khi nghe được lời của Tô Thiên Minh, Tô Long cũng là vội vàng giải thích.

"Hô!"

"Ngươi không có việc gì là tốt rồi!"

"Nhưng mà sao bỗng nhiên ngươi muốn xem Thất Long Thiên Hoang Đỉnh vậy?"

"Đỉnh kia trước mắt đang ở giữa Hỗn Độn giới của ta!"

"Nếu ngươi muốn xem, buổi tối có thể tùy thời tới xem"!

Biết được nhi tử bảo bối của mình không có việc gì, Tô Thiên Minh cũng thở phào nhẹ nhõm, sau đó đầu tiên là kiểm tra một chút Thất Long Thiên Hoang Đỉnh giữa Hỗn Độn giới, sau đó lên tiếng đáp lại ngay.

"Phụ thân!"

"Ta chỉ bỗng nhiên muốn xem!"

"Vậy buổi tối ta đi tìm ngài đi!"

Nói xong, Tô Long trực tiếp cắt đứt liên hệ của truyền âm thạch.

"Tình huống gì?"

"Tình huống này mẹ nó là như thế nào đây!"

"Hỗn Độn giới, làm sao lại đột nhiên lại xuất hiện một Thất Long Thiên Hoang Đỉnh?"

Chương 1302 - Ngươi có Thất Long Thiên Hoang Đỉnh trong tay? Mẹ nó còn có mấy cái?

Sau khi cắt đứt truyền âm thạch, Tô Long mang theo thần sắc khó có thể tin nhìn Diệp Phong!

Hừ!

Nhưng mà, khi Tô Long nhìn thấy bên người Diệp Phong lại xuất hiện tám Thất Long Thiên Hoang Đỉnh, hai mắt trực tiếp trợn tròn hít một hơi khí lạnh, trong mắt tràn ngập thần sắc khó có thể tin.

"Tiểu Tô!"

"Ta biết trong phủ thành chủ các ngươi có một Thất Long Thiên Hoang Đỉnh!"

"Nhưng mà ta không có chút hứng thú với Thất Long Thiên Hoang Đỉnh trong tay các ngươi!"

"Bởi vì trong tay ta có rất nhiều Thất Long Thiên Hoang Đỉnh!"

Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của Tô Long, Diệp Phong cũng cười giải thích.

"Diệp thiếu!"

"Theo ta được biết, Hỗn Độn giới cũng chỉ có một Thất Long Thiên Hoang Đỉnh!"

"Mà Thất Long Thiên Hoang Đỉnh kia đang ở trong tay phụ thân ta!"

"Nhưng trong tay ngươi, vì sao còn có thể có nhiều Thất Long Thiên Hoang Đỉnh như vậy?"

Nghe Diệp Phong nói xong, Tô Long lộ ra vẻ mặt không hiểu, lên tiếng hỏi thăm.

"Tiểu Tô!"

"Thất Long Thiên Hoang Đỉnh này mặc dù cường đại, nhưng nó cũng là do người chế tạo ra!"

"Nếu có người có thể chế tạo ra một cái, vậy khẳng định có thể có người chế tạo ra cái thứ hai, thứ ba, ngươi nói có đúng hay không?"

Nghe Tô Long hỏi, Diệp Phong cũng cười giải thích.

???

Mẹ nó còn có người có thể chế tạo ra cái thứ hai, thứ ba?

Phải biết rằng, lúc trước tên luyện khí sư đỉnh cấp chế tạo Thất Long Thiên Hoang Đỉnh kia, phải trả giá bằng sinh mệnh, mới tạo ra thành công, hơn nữa, không chỉ có hắn trả giá sinh mệnh, đồng thời còn có sinh mệnh của bảy đầu Hỗn Độn Chi Tổ Thiên Ma Long Vương có thực lực đạt tới cửu giai!

Không nói phương pháp chế tạo sớm đã thất truyền, chỉ nói riêng việc muốn tìm được bảy đầu Thiên Ma Long Vương ở Hỗn Độn giới có được lực lượng bất đồng, đó đều là một chuyện không có khả năng!

Cho nên, Thất Long Thiên Hoang Đỉnh này, mẹ nó căn bản cũng không có khả năng sao chép thành công!

Nghe diệp phong trả lời, Tô Long trực tiếp cười khổ, bởi vì hắn cảm giác, Diệp Phong giải thích quá mức buồn cười, nhưng trong tay Diệp Phong, lại thật sự có nhiều Thất Long Thiên Hoang Đỉnh như vậy, điều này làm cho hắn không cách nào phản bác, cho nên hiện tại hắn rất khó chịu!

"Tiểu Tô!"

"Hiện tại ngươi có thể nói với ta một chút tình huống về Thất Long Thiên Hoang Đỉnh đi!"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong lại vang lên bên cạnh.

"Diệp thiếu!"

"Thất Long Thiên Hoang Đỉnh này, địa phương cường đại nhất, chính là Long Chi Hồn Ấn ẩn chứa bảy đạo lực lượng bất đồng!"

"Nếu mà luyện chế đỉnh cấp đan dược, vậy là có thể kích hoạt thất đạo long chi hồn ấn, sau đó mượn lực lượng của chúng nó đề cao tỷ lệ thành đan!"

“Có điều lực lượng của bảy đạo long chi hồn ấn kia có hạn, có thể nói là dùng một lần thì sẽ ít một lần, cho nên, dưới tình huống không cần thiết, sẽ không vận dụng thất đạo long chi hồn ấn kia!"

"Mà một khi lực lượng của thất đạo long chi hồn ấn bị tiêu hao sạch sẽ, vậy Thất Long Thiên Hoang Đỉnh này cũng coi như là bảo vật bình thường!"

Lúc này đây, Tô Long đã không còn băn khoăn gì nữa, trực tiếp nói ra tình huống của Thất Long Thiên Hoang Đỉnh.

"Ồ!"

"Lực lượng của thất đạo long chi hồn ấn kia có hạn?"

“Một khi bị tiêu hao sạch sẽ, Thất Long Thiên Hoang Đỉnh này coi như phế đi?"

Biết được tình huống này, trước mắt Diệp Phong cũng sáng ngời, nhưng mà nghĩ đến mình có một vạn Thất Long Thiên Hoang Đỉnh, hắn lại trực tiếp buông tha ý nghĩ này, bằng không, tiêu hao hết lực lượng long chi hồn ấn trong Thất Long Thiên Hoang Đỉnh, vậy không biết đến ngày tháng năm nào!

"Tiểu Tô!"

"Thất Long Thiên Hoang Đỉnh này không có địa phương đặc thù nào khác sao?"

Sau đó, Diệp Phong lại nhìn về phía Tô Long rồi hỏi lại lần nữa.

"Ừ?"

"Những nơi đặc thù khác?"

Nghe diệp phong hỏi, Tô Long cũng cúi đầu trầm tư.

"Đúng rồi!"

"Diệp thiếu!"

"Thất Long Thiên Hoang Đỉnh này, thật đúng là có một địa phương đặc thù!"

"Đó chính là nó cực kỳ yếu ớt, cho dù là một gã Đạo Đồ cảnh một tầng rác rưởi nhất, đều có thể dễ dàng đánh nát nó!"

"Thậm chí, luyện chế nhất phẩm đan dược cấp thấp nhất, nếu như nổ lò mà nói, đều có thể hủy diệt nó!"

Lúc này, Tô Long đột nhiên nghĩ tới cái gì đó, sau đó nói tình huống này ra.

"Cái gì!"

"Thất Long Thiên Hoang Đỉnh này yếu thế sao?"

"Tùy tiện một tá là có thể đánh nát, tùy tiện nổ một cái, là có thể nổ nát?"

Nghe đến đây, Diệp Phong lập tức hưng phấn lên, bởi vì Thất Long Thiên Hoang Đỉnh này nếu như có loại đặc điểm này mà nói, vậy hắn cũng biết chơi như thế nào!

"Đúng vậy!"

"Thất Long Thiên Hoang Đỉnh này tuy rằng cường đại, có thể thừa nhận các loại hỏa diễm cường đại thiêu đốt!"

"Nhưng nó chính là một thứ yếu ớt, đụng một cái là vỡ vụn, nổ một cái là phế!"

Lúc này, Tô Long cũng gật đầu khẳng định.

"Tiểu Tô!"

"Ta chỉ có thể chỉ đạo ngươi trong ba ngày!"

"Cho nên, thời gian không đợi người, chúng ta mau chóng bắt đầu giảng dạy đi!"

Sau khi nhận được phản ứng khẳng định của Tô Long, Diệp Phong nhanh chóng thúc giục ngay.

Hả?

Diệp thiếu này là như thế nào?

Ta làm sao cảm giác được, từ sau khi hắn biết được Thất Long Thiên Hoang Đỉnh dễ vỡ, bỗng nhiên biến thành dị thường hưng phấn đây?

Nhìn thấy bộ dáng diệp phong lúc này, không biết vì cái gì, Tô Long mơ hồ cảm giác được một tia bất an!

Một lát nữa!

Bên ngôi nhà trong sân nhỏ!

"Diệp thiếu!"

"Tuy rằng ta chán ghét luyện đan!"

"Hơn nữa còn đánh rất nhiều đạo sư luyện đan bỏ chạy!"

"Nhưng trình độ luyện đan hiện tại của ta, vẫn là đạt tới tứ phẩm Luyện Đan Sư!"

"Cho nên, ngươi có thể trực tiếp chỉ đạo ta luyện chế đan dược tứ phẩm!"

Sau khi đi vào phòng ốc, Tô Long cũng nói rõ tình huống của mình với Diệp Phong, sau đó hắn nhìn qua Thất Long Thiên Hoang Đỉnh trước mắt, trong lòng âm thầm suy đoán: "Diệp thiếu không phải là chuẩn bị dùng Thất Long Thiên Hoang Đỉnh này để chỉ đạo ta luyện đan chứ!"

"Cái gì!"

"Ngươi đã là tứ phẩm Luyện Đan Sư rồi?”

Biết được Tô Long là tứ phẩm Luyện Đan Sư, Diệp Phong cũng toát ra vẻ giật mình, phải biết rằng, hắn vốn tưởng rằng đối phương là tên luyện đan gà mờ, cái gì cũng không hiểu, vậy hắn chỉ đạo mấy cái, đối phương khẳng định cũng không phát hiện được!

Chương 1303 - Thất Long Thiên Hoang Đỉnh yếu thế sao? Điều này thật thú vị!

Nhưng tình huống hiện tại, lại có chút phiền toái!

"Quên đi!”

"Mặc kệ!”

"Cho dù hắn là tứ phẩm Luyện Đan Sư thì như thế nào!”

"Ta sẽ chỉ đạo dựa theo phương thức của ta là được, dù sao cũng chỉ đạo ba ngày, chơi bừa bãi thôi!”

Rất nhanh, Diệp Phong lập tức đưa ra quyết định, sau đó nhìn về phía Tô Long trực tiếp nói: "Ngươi nói cũng vô dụng, như vậy đi, ngươi trước luyện chế một nhất phẩm đan dược, để cho ta xem trình độ luyện đan của ngươi!”

"Hệ thống!"

"Bắt đầu từ giờ trở đi, không ngừng sử dụng công năng nhìn trộm thiên cơ!”

"Sau đó trong quá trình Tô Long luyện đan, tìm ra nên luyện chế như thế nào có thể xuất hiện tình huống lò nổ!”

Ngay sau đó, Diệp Phong hạ mệnh lệnh với hệ thống trong lòng.

Đúng vậy!

Ý tưởng của Diệp Phong rất đơn giản!

Hắn muốn hướng dẫn Tô Long các loại phương thức nổ lò!

Dù sao, thất bại là mẹ thành công, vậy hắn để cho Tô Long trải qua các loại phương thức luyện đan thất bại, tự nhiên coi như là một loại chỉ đạo đối với hắn!

"Diệp thiếu!"

"Ngươi muốn cho ta dùng Thất Long Thiên Hoang Đỉnh này luyện chế đan dược sao?"

Đúng lúc này, tiếng hỏi thăm của Tô Long vang lên bên tai.

"Đúng vậy!"

"Vậy cứ dùng Thất Long Thiên Hoang Đỉnh này luyện chế đan dược!"

"Còn có, trong quá trình luyện chế, trực tiếp kích hoạt bảy đạo long chi hồn ấn, như vậy, có thể đề cao tỷ lệ thành đan của ngươi!"

Nghe Tô Long hỏi, Diệp Phong cũng nghiêm túc trả lời.

???

Ta, tứ phẩm Luyện Đan Sư!

Luyện chế nhất phẩm đan dược, tuyệt đối là trăm phần trăm thành công!

Cần long chi hồn ấn để giúp ta đề cao tỷ lệ thành đan sao?

Ngươi đây quả thực chính là ngang nhiên khinh thường ta!

Nghe được Câu trả lời của Diệp Phong, Tô Long kêu một cái khó chịu, hắn cảm giác Diệp Phong thật sự là quá xem thường hắn!

"Tốt!"

"Nếu ngươi xem thường ta như vậy!"

"Vậy ta phải cố gắng biểu hiện một chút cho ngươi xem!”

"Xem ta hung hăng vả mặt ngươi như thế nào!”

Nghĩ đến đây, Tô Long lập tức xuất ra hai mươi hai loại thần thực luyện chế nhất phẩm đan dược từ trong Hỗn Độn giới!

"Chờ một chút!”

"Những thần thực luyện chế đan dược này của ngươi quá kém!”

"Dùng đồ của ta đi!”

Ngay khi Tô Long chuẩn bị bắt đầu luyện chế đan dược, giọng nói của Diệp Phong lại vang lên.

Hả?

Nhìn thấy Diệp Phong ném Hỗn Độn giới tới, Tô Long cũng là toát ra một tia nghi hoặc, bởi vì hắn cảm giác thần thực mình luyện chế đan dược, cũng không có vấn đề gì.

"Mẹ kiếp!"

"Bích Hoàng Thảo vạn năm?"

"Thiên Trúc Hoa vạn năm?"

"Lưu Hoàng Thiên Trọng Diệp vạn năm?"

“...”

Khi Tô Long nhìn thấy bên trong Hỗn Độn giới, chứa hai mươi hai gốc cây thần thực, toàn bộ đều là vạn năm, cả người trực tiếp choáng váng!

Hắn thật không ngờ, Diệp Phong cho hắn hai mươi hai loại thần thực, chính là hắn lấy ra hai mươi hai loại thần thực kia, nhưng năm lại kinh khủng đến cực điểm!

Phải biết rằng, hắn lấy ra hai mươi hai loại thần thực kia, năm cao nhất mới là ba mươi lăm năm thôi!

"Diệp thiếu!"

"Cái này ... Những thần thực này, mặc dù đều là thần thực cấp thấp nhất, nhưng tuổi của những thứ này, thật sự là quá khủng bố!"

"Chúng ta vẫn nên bảo tồn đi!"

Sau khi lấy lại tinh thần, Tô Long lại nhìn về phía Diệp Phong rồi nói ra suy nghĩ của mình.

"Bảo tồn?"

"Chỉ có những thứ này, có cái gì để bảo tồn?"

"Ngươi cứ yên tâm lớn mật mà dùng, dùng không hết, ta lại cho ngươi!"

Nghe Tô Long nói như vậy, Diệp Phong lại lớn tiếng đáp lại.

???

Đồ chơi rách nát?

Tuy rằng những thần thực này đều là thần thực cấp thấp nhất, nhưng bọn chúng đều là vạn năm năm!

Không chút khoa trương nói, coi như là đỉnh cấp cửu phẩm Luyện Đan Sư có được chúng nó, vậy đều sẽ xem như tâm can tiểu bảo bối!

Nghe diệp phong nói như vậy, Tô Long trực tiếp cười khổ, sau đó, hắn lại kiên trì, dùng những thần thực này bắt đầu một lần luyện đan xa xỉ nhất của mình!

Một lát nữa!

"Đinh! Nhắc nhở chủ túc chủ, kế tiếp để cho Tô Long khống chế cường độ hỏa diễm giảm xuống ba thành, sau đó đem Bích Hoàng Thảo phải dùng tiếp theo đổi thành Thiên Trúc Hoa, mà lượng đầu nhập vào Thiên Trúc Hoa là một phần ba, chỉ cần thao tác như vậy, lập tức sẽ nổ lò!"

Ngay tại Tô Long luyện đan đã tiến hành đến một nửa thời điểm, giọng của hệ thống lập tức vang lên trong đầu Diệp Phong.

Mà Diệp Phong nghe xong, cũng trực tiếp lên tiếng nhắc nhở Tô Long.

Hả?

Phương thức luyện đan này của ta không sai!

Nhưng tại sao Diệp thiếu lại để ta làm như vậy?

Chẳng lẽ, phương pháp của luyện đan hiện tại hắn tốt hơn so với phương pháp của ta?

Nghe diệp phong nhắc nhở, Tô Long cũng toát ra một tia khó hiểu, nhưng mà, khó hiểu thì khó hiểu, hắn vẫn tiến hành thao tác dựa theo Diệp Phong nhắc nhở, dù sao hiện tại Diệp Phong chính là đạo sư luyện đan của hắn!

Hơn nữa, Diệp Phong có thể tiện tay xuất ra nhiều thần thực khủng bố như vậy, vậy cũng đủ để nói rõ, trình độ luyện đan của Diệp Phong khẳng định cực kỳ khủng bố, vậy dựa theo lời đối phương nói làm, tuyệt đối không thành vấn đề!

Rầm!

Ngay khi Tô Long cho rằng học được phương pháp luyện đan cao thâm hơn, một đạo ầm ầm trực tiếp đem hắn nổ trở lại hiện thực!

Lò nổ!

Một nửa vạn năm thần thực bị hủy!

Quan trọng hơn là, một Thất Long Thiên Hoang Đỉnh cũng bị hủy theo!

Nhìn đống lô đỉnh đầy phòng cùng tàn dư thần thực, Cả người Tô Long đều choáng váng, hắn làm sao cũng không nghĩ tới, mình làm dựa theo lời Diệp Phong nói, kết cục lại tàn bạo như vậy!

"Ha ha ha ha!”

"Nổ tung!”

"Một tiếng này oanh vang, thật đặc biệt dễ nghe làm sao!”

Ngay lúc Tô Long không biết làm sao, giọng nói tràn đầy hưng phấn của Diệp Phong lại vang lên bên tai.

"Mẹ kiếp!"

"Tại sao Diệp thiếu lại hưng phấn như vậy!"

"Còn nữa!”

“Nhìn bộ dạng của hắn, giống như đã sớm biết sẽ nổ lò vậy!”

"Chẳng lẽ, hắn vừa mới chỉ đạo ta làm sao nổ lò?”

Nhìn thấy vẻ mặt hưng phấn của Diệp Phong, Tô Long trực tiếp choáng váng, bởi vì hắn thể giải thích được, vì sao Diệp Phong phải làm như vậy, phải biết rằng, tổn thất thần thực là nhỏ, tổn thất một Thất Long Thiên Hoang Đỉnh là lớn!

"Tiểu Tô!”

Chương 1304 - Người khác dạy ta luyện đan như thế nào, ngươi lại dạy ta nổ lò?

"Ngươi không cần nhìn ta như vậy!”

"Ta nói cho ngươi biết, ta không giống với đạo sư luyện đan ngươi gặp phải trước kia!”

"Bọn họ có thể sẽ chỉ đạo ngươi làm sao luyện đan chính xác!”

"Nhưng ta muốn chỉ đạo ngươi chính là, trong quá trình luyện đan, thao tác như thế nào sẽ xuất hiện tình huống nổ lò!”

Nhìn thấy Tô Long đang dùng một loại ánh mắt tràn đầy khó hiểu nhìn mình, Diệp Phong cũng nghiêm túc lên tiếng giải thích.

???

Người khác dạy ta luyện đan!

Ngươi lại dạy ta làm thế nào để nổ lò?

Học luyện đan còn có thể chơi như vậy sao?

Nghe Diệp Phong giải thích, Tô Long càng bối rối, bởi vì hắn chưa bao giờ gặp qua một đạo sư luyện đan kỳ lạ như thế!

Thậm chí có thể nói, Diệp Phong căn bản cũng ra bài không theo cách thông thường!

Rầm!

Đúng lúc này, Diệp Phong lại lấy ra một cái Thất Long Thiên Hoang Đỉnh đặt ở trước mặt Tô Long.

"Diệp thiếu!"

“Tuy rằng ta không thể hiểu vì sao ngươi phải chỉ đạo ta các loại phương thức nổ lò!”

"Nhưng nếu muốn nổ lò, chúng ta cũng không cần phải dùng lô đỉnh và thần thực đỉnh cấp như vậy đi, bằng không, cái này cũng quá phá của!”

Sau khi lấy lại tinh thần, Tô Long lại nói ra suy nghĩ của mình với Diệp Phong.

"Tiểu Tô!”

"Quên nói với ngươi!”

"Kỳ thật ta còn có một thần hào phá của!”

"Cho nên, ta hưởng thụ khoái hoạt mà phá của có thể mang đến, mà ta cũng muốn đem phần vui vẻ này chia sẻ cho ngươi!"

Nghe tô Long nói như vậy, Diệp Phong cũng nghiêm túc lên tiếng đáp lại.

???

Thần hào phá của?

Tận hưởng niềm vui mà việc phá của có thể mang lại?

Và chia sẻ niềm vui này với ta?

Nhưng ta đặc biệt không hưởng thụ được khoái hoạt này, ta cảm nhận được chỉ có đau lòng!

Nghe diệp phong trả lời, Tô Long trực tiếp cười khổ, hắn như thế nào cũng không nghĩ tới, Diệp Phong thế nhưng vẫn là một bại gia tử, nhưng hắn muốn nói là, cho dù là bại gia tử, vậy cũng không nên phá của như vậy!

Phá của như vậy, sẽ không sợ thiên đạo trừng phạt ngươi sao?

(Thiên Đạo: Mẹ kiếp! Ngươi cũng đừngt so sánh, cơm có thể ăn bậy, nhưng nói không thể nói bậy! Ai đặc biệt muốn trừng phạt hắn, ngươi cũng đừng hãm hại ta!)

"Diệp thiếu!"

"Cho dù ngươi là thần hào bại gia!"

"Cho dù ngươi muốn hưởng thụ niềm vui phá của!"

"Nhưng ngươi cũng hiểu về thần thực và Thất Long Thiên Hoang Đỉnh đúng không!"

"Vậy khẳng định không chịu nổi ngươi phá của như vậy!"

Lúc này, Tô Long lại khuyên bảo Diệp Phong lần nữa, hơn nữa, hắn cảm giác lần này mình khuyên bảo, có cơ hội rất lớn có thể khuyên bảo thành công!

"Tiểu Tô!"

"Có phải ngươi có hiểu lầm gì với từ thần hào này không?"

"Nếu ta dám tự xưng là thần hào bại gia, vậy đối với tài phú của bản thân, khẳng định là có tuyệt đối tự tin!"

"Nói Thất Long Thiên Hoang Đỉnh này, trong tay ta còn có chín ngàn chín trăm chín mươi chín cái!”

"Về phần phá thần thực vạn năm kia, trong tay ta càng nhiều không đếm xuể!”

"Cho nên, ngươi nói một chút, tài phú này của ta, có thể chống đỡ được kẻ phá của như ta hay không!”

Nghe Tô Long khuyên bảo lần nữa, Diệp Phong cũng đắc ý nói ra lá bài tẩy của mình!

"Cái gì!"

"Trong tay ngươi còn có chín ngàn chín trăm chín mươi chín Thất Long Thiên Hoang Đỉnh?”

"Điều này làm sao có thể!"

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Tô Long trực tiếp trợn tròn hai mắt kinh hô lên, không phải hắn không tin, thật sự là con số này, đặc biệt quá nói nhảm!

Xoạt!

Đúng lúc này, Diệp Phong lại ném một quả Hỗn Độn giới cho Tô Long!

Trời!

Khi Tô Long nhìn thấy Hỗn Độn giới, chứa chín ngàn chín trăm chín mươi chín Thất Long Thiên Hoang Đỉnh, trực tiếp hít một hơi khí lạnh!

"Tiểu Tô!”

"Hiện tại ngươi yên tâm đi!

"Kế tiếp, ngươi chỉ cần dựa theo ta nhắc nhở tiến hành luyện đan!”

"Chờ ta nói xong tình huống lò nổ của một loại đan dược này, chúng ta sẽ đổi một loại đan dược khác!”

"Ta muốn cho ngươi biết, trong quá trình luyện chế mỗi một loại đan dược, sẽ xuất hiện tất cả phương thức nổ lò!”

Lúc này, Diệp Phong cũng nghiêm túc nhìn Tô Long rồi lên tiếng nói.

"Ừ?"

"Muốn cho ta biết, trong quá trình luyện chế mỗi loại đan dược, sẽ xuất hiện tất cả phương thức nổ lò nào?"

"Có muốn chơi như vậy không?”

"Không vậy thì làm sao chỉ ngươi luyện đan!”

"Phụ thân, lần này ngươi tìm đạo sư luyện đan, hắn quả thực chính là một ma quỷ!”

Nghe Diệp Phong nói như vậy, Tô Long trực tiếp kêu rên trong lòng!

Ầm! Ầm! Ầm!

Rất nhanh, trong phòng ốc không ngừng truyền ra tiếng nổ tung!

10 phút!

Tô Long nổ tâm tan vỡ!

20 phút!

Tô Long nổ tâm tê dại!

40 phút!

Tô Long nổ tâm bình tĩnh!

60 phút!

Tô Long nổ tâm hưng phấn!

"Nổ tung!”

"Cảm giác lò nổ này, thật đặc biệt sảng khoái!”

“Hơn nữa, nổ vẫn là Thất Long Thiên Hoang Đỉnh, cảm giác này, thật sự là sảng khoái!”

Trải qua các loại biến hóa tâm tình, Tô Long đã hoàn toàn trầm mê trong đó, không cách nào tự kiềm chế!

Phía bên kia!

"Đinh Dương!”

"Ngươi nói Diệp Phong kia, vì sao phải tới làm đạo sư luyện đan của con ta đây?"

"Hơn nữa, còn chỉ là ba ngày!”

"Cái này cũng quá không bình thường!”

Đi trên đường đi tới chỗ ở của Tô Long, Tô Thiên Minh lại lộ vẻ khó hiểu nói chuyện với Đinh Dương.

"Thành chủ đại nhân!”

"Điểm này, ta cũng đoán không ra!”

"Hơn nữa, hắn rõ ràng có thể thông qua thực lực cường hãn của mình thông qua khảo hạch, lại hết lần này tới lần khác muốn hối lộ ta đi cửa sau, điểm này, cũng vô cùng kỳ quái!"

Sau khi nghe Tô Thiên Minh nói, Đinh Dương cũng nói ra suy nghĩ của mình.

???

Kỳ lạ?

Ngươi có mặt mũi nào nói kỳ quái không?

Chỉ bằng mười mấy gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa vạn năm ngươi nhận được, hiện tại ngươi đặc biệt đều giàu có hơn so với phủ thành chủ chúng ta, kết quả, ngươi đặc biệt nói hối lộ ngươi rất kỳ quái?

Sao ngươi không biết xấu hổ thế này!

Nghe được Đinh Dương không biết xấu hổ như thế, Tô Thiên Minh đều có tâm tình muốn bóp chết đối phương!

Ầm! Ầm! Ầm!

Đúng lúc này, từng đợt tiếng ầm ầm từ xa truyền vào tai hai người!

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Chương 1305 - Tô Long, mẹ nó ta muốn đánh chết đồ phá của nhà ngươi!

Từng đợt tiếng nổ vang này là chuyện gì xảy ra?

Nghe được từng trận tiếng nổ vang này, thần sắc của hai người Tô Thiên Minh và Đinh Dương cũng biến đổi, sau đó nhanh chóng chạy tới chỗ ở của Tô Long!

"Cái này ... Khí tức dao động này, hình như là luyện đan lò nổ mới có thể xuất hiện khí tức dao động!"

"Tên hỗn tiểu tử kia, mẹ nó rốt cuộc đang làm gì!

Khi Tô Thiên Minh cùng Đinh Dương hai người chạy tới giữa sân sau đó, Tô Thiên Minh thông qua khí tức tản mát ra trong phòng ốc, trực tiếp phán đoán ra được nguồn gốc của giọng nói này!

"Cái gì?"

"Lò nổ?"

"Thiếu thành chủ vẫn luôn nổ lò?"

Nghe được lời này của Tô Thiên Minh, Đinh Dương cũng toát ra vẻ giật mình, sau đó lại lên tiếng nói: "Thành chủ đại nhân, chẳng lẽ vị Diệp thiếu thần bí kia, đang chỉ đạo Thiếu thành chủ luyện chế đan dược cường đại nào đó?"

"Không rõ ràng lắm!”

"Tuy rằng tiểu tử Tô Long kia không thích luyện đan!”

"Nhiều năm qua, dưới sự cưỡng bức lợi dụ của ta, hắn vẫn là đạt tới trình độ tứ phẩm Luyện Đan Sư!”

“Cho nên, nếu như là bình thường chỉ đạo hắn luyện đan mà nói, không nên xuất hiện loại tình huống này!

Sau khi nghe Đinh Dương nói, Tô Thiên Minh lập tức nói ra suy nghĩ của mình.

Hả?

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Trong khí tức dao động của lò nổ, ta làm sao cảm giác được còn có một tia long chi hồn ấn khí tức dao động?

Đúng lúc này, Tô Thiên Minh nhận thấy được một tia khác thường, sau đó lập tức kiểm tra Hỗn Độn giới của mình, khi hắn phát hiện, Thất Long Thiên Hoang Đỉnh còn đang ở giữa Hỗn Độn giới sau đó, hắn lúc này mới thở phào nhẹ nhõm!

"Thành chủ đại nhân!”

"Nếu không, chúng ta đi vào xem một chút?”

Lúc này, Đinh Dương mang theo thần sắc tò mò lên tiếng đề nghị.

“Ừm!”

"Đi vào xem một chút đi!”

"Ta ngược lại muốn nhìn xem, Tô Long tiểu tử này rốt cuộc đang luyện chế đan dược gì, vậy mà vẫn luôn nổ lò!”

Mặc dù nói như vậy, nhưng Tô Thiên Minh càng muốn xác nhận chính là, lúc nổ lò, vì sao lại có khí tức long chi hồn ấn!

Két!

Theo một giọng nói rất nhỏ vang lên, Tô Thiên Minh cùng Đinh Dương hai người đẩy cửa phòng đi vào trong phòng ốc.

Trừng mắt!

Đi vào phòng ốc, khi Tô Thiên Minh nhìn thấy Tô Long đang dùng một cái Thất Long Thiên Hoang Đỉnh luyện chế đan dược, tròng mắt kinh hãi thiếu chút nữa không trực tiếp trừng ra

"Không có khả năng!"

"Chuyện này tuyệt đối không có khả năng!"

"Thất Long Thiên Hoang Đỉnh duy nhất trong Hỗn Độn giới, chính là đang ở trong tay ta!"

"Nhưng nơi này làm sao lại xuất hiện một người?"

Nhìn Thất Long Thiên Hoang Đỉnh trước người Tô Long, thần sắc trong mắt Tô Thiên Minh khó có thể tin!

Rầm!

Đúng lúc này, theo tiếng nổ quen thuộc vang lên, Thất Long Thiên Hoang Đỉnh trước người Tô Long trực tiếp nổ lò!

"Ha ha ha!"

"Sảng khoái!"

"Nổ quá sảng khoái!

"Diệp thiếu, nhanh lên lấy cho ta một cái lô đỉnh đi ra, ta muốn tiếp tục nổ!"

Lúc này, Tô Long hoàn toàn đắm chìm trong vui vẻ nổ lò, cũng không có chú ý tới hai người Tô Thiên Minh và Đinh Dương đã đến.

"Tiểu Tô!"

"Người đến!"

"Đợi lát nữa lại nổ đi!”

Sau khi nghe Tô Long nói, Diệp Phong nằm trên ghế đu bỗng nhiên nói một câu như vậy.

"A!"

"Phụ thân!"

"Đinh Dương quản sự!”

"Sao các ngươi lại tới đây?"

Nghe được Diệp Phong nhắc nhở, Tô Long lúc này mới chú ý tới hai người Tô Thiên Minh và Đinh Dương ở cửa phòng!

"Rảnh rỗi không có việc gì!”

"Lại đây xem một chút!”

Nói xong, Tô Thiên Minh nhìn về phía Diệp Phong ở một bên, sau đó nghiêm túc lên tiếng hỏi: "Diệp Phong, Thất Long Thiên Hoang Đỉnh vừa mới nổ nát kia, là của ngươi?”

"Đúng vậy!”

"Thất Long Thiên Hoang Đỉnh vừa mới nổ nát kia, đúng thật là của ta!”

"Mà ta cũng biết ngươi muốn hỏi cái gì!”

"Nhưng mà ta lười giải thích!”

"Ngươi trực tiếp hỏi nhi tử của ngươi đi!”

Nói xong, Diệp Phong không để ý tới đối phương nữa, mà là trực tiếp nhắm mắt nghỉ ngơi.

Một lát nữa!

"Cái gì!"

"Hắn là thần hào bại gia?”

"Trong tay hắn có một vạn Thất Long Thiên Hoang Đỉnh?"

"Sau đó, người khác đều là chỉ đạo ngươi luyện đan như thế nào, mà hắn lại chỉ đạo ngươi làm sao nổ lò?"

"Mà mục đích hắn làm như vậy, cũng chỉ là đơn thuần muốn hưởng thụ một chút khoái hoạt do phá của mang đến?"

Nghe xong lời tô Long nói xong, tô Thiên Minh trong nháy mắt lập tức ong ong lên, thật sự là những tin tức này, làm cho người ta khó có thể tin tưởng!

"Điên rồi!"

"Thế giới này điên rồi!"

"Không phải nói Hỗn Độn giới chỉ có một cái Thất Long Thiên Hoang Đỉnh sao?"

"Vậy bây giờ vì sao lại xuất hiện một vạn cái?"

"Cái này mẹ nó cũng quá nhảm nhí đi!"

Mà Đinh Dương ở một bên nghe xong lời tô Long nói xong, cũng toát ra thần sắc khó có thể tin thì thào tự nói.

"Chờ một chút!"

"Tô Long!"

"Vậy nói cách khác, lô đỉnh ngươi vừa mới nổ lò, toàn bộ đều là Thất Long Thiên Hoang Đỉnh?"

Đúng lúc này, Tô Thiên Minh bỗng nhiên nghĩ tới cái gì, sau đó nhìn về phía Tô Long rồi lên tiếng chất vấn.

"Đúng vậy!"

"Phụ thân, ta nói cho ngươi biết, chỉ trong thời gian một canh giờ này, ta đã nổ nát mấy trăm Thất Long Thiên Hoang Đỉnh rồi!

"Cảm giác kia, thật sự là quá sảng khoái!"

Nghe được Tô Thiên Minh chất vấn, hai người Tô Long đắc ý lên tiếng đáp lại.

"Cái gì!"

"Mẹ nó ngươi đã nổ nát mấy trăm Thất Long Thiên Hoang Đỉnh rồi sao?"

“Ngươi có biết, Thất Long Thiên Hoang Đỉnh quan trọng thế nào đối với một Luyện Đan Sư hay không?”

"Hôm nay, ta nhất định phải đánh chết kẻ phá của nhà ngươi!”

Nói xong, Tô Thiên Minh lập tức lấy ra một cây trường côn, sau đó trực tiếp dánh về phía Tô Long!

"Thành chủ đại nhân!”

"Ngươi bớt giận, bớt giận!”

"Nói cho cùng, Thiếu thành chủ cũng chỉ là một đứa trẻ!”

"Ngươi cũng đừng đánh hỏng hắn!”

Lúc này, vẻ mặt của Đinh Dương cũng lo lắng đuổi theo, e sợ Tô Thiên Minh sẽ đánh hỏng Tô Long!

Làm gì vậy?

Ngươi đang làm gì vậy?

Mẹ nó còn nói là chơi nữa?

Nhìn thấy ba người ngươi đuổi theo ta, trực tiếp chơi đùa trong phòng ốc rộng rãi, trên mặt Diệp Phong cũng treo đầy hắc tuyến trong nháy mắt!

Chương 1306 - Không có so sánh thì không có thương tổn, Tô Thiên Minh tủi thân muốn khóc!

Một lát sau!

"Phụ thân!"

"Đừng đánh!"

"Ngươi nói ta là bại gia tử, nhưng ta bại chính là đồ của người khác!"

"Vậy làm sao có thể nói ta là bại gia tử đây!"

"Bại gia tử không phải đều là bại đồ của mình sao?"

Sau khi Tô Long bị đánh hai mươi phút, hắn rốt cục không chịu nổi lên tiếng hỏi.

Hả?

Phải, phải!

Nhi tử của ta bại đồ của người khác mà!

Nhưng xem như nhi tử của ta bại đồ của người khác, đó cũng không phải là đồ của nhi tử ta!

Nghe tô Long nói như vậy, lúc này Tô Thiên Minh mới phản ứng lại, sau đó lại xấu hổ nhìn về phía Tô Long.

"Này!"

"Các ngươi chơi cũng chơi rồi!"

"Hiện tại có một công việc, chính là giúp ta nổ lò!"

"Nổ nát một ngàn Thất Long Thiên Hoang Đỉnh, ta sẽ thưởng cho một Thất Long Thiên Hoang Đỉnh!"

"Thế nào, cảm thấy có hứng thú không?"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong lại vang lên.

Cái gì?

Nổ lò?

Nổ nát một ngàn cái là được thưởng cho một Thất Long Thiên Hoang Đỉnh?

Nghe diệp phong nói như vậy, trong nháy mắt hai người Tô Thiên Minh và Đinh Dương, cũng có hứng thú, bởi vì bọn họ biết rõ, giá trị của một Thất Long Thiên Hoang Đỉnh, rốt cuộc có bao nhiêu khủng bố!

Về phần điều kiện tiên quyết muốn nổ nát một ngàn Thất Long Thiên Hoang Đỉnh, bọn họ đã hoàn toàn không nghĩ tới, dù sao đó cũng không phải của bọn họ, nhưng nếu có thể được thưởng, đó chính là của bọn họ!

"Diệp thiếu!"

"Cảm thấy hứng thú, ta cảm thấy hứng thú!"

"Hơn nữa, ta là một gã cửu phẩm Luyện Đan Sư, tương đối có kinh nghiệm đối với phương diện nổ lò luyện đan này!"

Sau đó, Tô Thiên Minh nói ra ý nghĩ của mình với Diệp Phong.

"Diệp thiếu!"

"Tuy rằng ta chỉ là một gã thất phẩm Luyện Đan Sư!"

"Nhưng đối với phương diện nổ lò luyện đan này, ta cũng cực kỳ tinh thông!"

"Cho nên, ta cũng rất hứng thú đối với công việc nổ lô này!"

Ngay sau đó, giọng nói của Đinh Dương cũng vang lên bên cạnh.

Rầm! rầm! Rầm!

Nghe được hai người trả lời, khóe miệng Diệp Phong cũng nổi lên một nụ cười, sau đó trực tiếp xuất ra mười Thất Long Thiên Hoang Đỉnh!

"Hai vị!"

"Nếu các ngươi cảm thấy hứng thú đối với công việc này như vậy!

"Vậy còn chờ gì nữa?"

Sau khi xuất ra mười Thất Long Thiên Hoang Đỉnh, Diệp Phong cười như không cười, nhìn hai người rồi lên tiếng nhắc nhở.

Ầm! Ầm! Ầm!

Chẳng bao lâu!

Tiếng vang lò nổ lại liên tiếp vang lên trong phòng ốc.

Chuyện gì đang xảy ra vậy?

Tình huống này là gì?

Vừa rồi còn đánh ta đến chết!

Kết quả là, bây giờ, ngươi lại chơi một mình?

Vậy ta vừa bị đánh, tính là cái gì?

Nhìn thấy Tô Thiên Minh cùng Đinh Dương hai người ở bên kia nổ tung vui vẻ quên cả trời đất, Tô Long ở một bên ủy khuất đều muốn khóc!

"Diệp thiếu!"

"Ta muốn hỏi ngươi một điều!"

"Chính là lúc ta nổ tới một ngàn cái, có phần thưởng hay không?"

Ủy khuất qua đi, Tô Long lại nghĩ tới cái gì, sau đó nhìn về phía Diệp Phong rồi lên tiếng hỏi thăm.

"Phần thưởng?"

"Ngươi muốn phần thưởng gì?"

"Ta đang chỉ đạo ngươi luyện đan!"

“Mà quá trình nổ lò này, cũng là quá trình ngươi học tập, trong đó

căn bản cũng không tồn tại tình huống ngươi giúp ta!”

"Cho nên, ngươi không có phần thưởng!”

Nói đến đây, Diệp Phong dừng lại một chút, sau đó nhìn Tô Long tiếp tục nói: "Tiểu Tô, làm sao ngươi có mặt mũi hỏi ra vấn đề này?”

???

Ngươi đang hướng dẫn ta luyện đan?

Sao ngươi không biết xấu hổ nói ra vậy?

Làm gì có ai hướng dẫn luyện đan, mà chỉ hướng dẫn nổ lò chứ?

Nghe diệp phong trả lời, tâm tính Tô Long trực tiếp sụp đổ!

Hắn làm sao cũng không nghĩ tới, chính mình cố gắng học tập nổ lò, sau đó lại bị đánh một trận, kết quả, lại cũng không chiếm được gì cả!

Ba canh giờ trôi qua!

"Đinh! Chúc mừng vật chủ hoàn thành sản phẩm bại gia hôm nay, khen thưởng mảnh vụn Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch 3, phần thưởng ngẫu nhiên đột phá hai tiểu cảnh giới, thưởng đại đạo thần bia1!”

"Đinh! Chúc mừng chủ nhà kích phát hành vi phá của, thưởng cho mảnh vụn *1, phần thưởng ngẫu nhiên đột phá một tiểu cảnh giới!”

Khi ba người bại sạch một vạn Thất Long Thiên Hoang Đỉnh, sau đó Tô Thiên Minh cùng Đinh Dương cũng đều lấy được phí vất vả của mình, hệ thống nhắc nhở khen thưởng liên tiếp vang lên trong đầu Diệp Phong.

Ầm!

Ngay sau đó, một cỗ khí tức đột phá bộc phát ra từ trong cơ thể Diệp Phong.

"Không tốt!"

"Diệp thiếu đột phá tới nhất kiếp Hỗn Độn Chi Tổ Cảnh rồi!"

"Cái này sẽ dẫn ta Thiên Đạo lôi kiếp!"

"Chúng ta mau chạy đi!"

"Bằng không, không chỉ ảnh hưởng đến Diệp thiếu, chúng ta cũng sẽ chết dưới lôi kiếp!"

Lúc này, nhận thấy được khí tức dao động của Diệp Phong bộc phát ra, Tô Thiên Minh cũng là hoảng sợ hô to, sau đó kéo Tô Long chạy ra ngoài phòng ốc!

Mà Đinh Dương ở một bên nhìn thấy vậy, cũng là lập tức đi theo ra ngoài!

Ầm!

Ngay khi ba người vừa mới lao ra khỏi phòng ốc, một đạo lôi điện thô to trực tiếp bổ vào trên phòng ốc, trong nháy mắt đã tiêu diệt sạch sẽ phòng ốc!

Đồng thời, một cỗ uy áp thiên đạo cũng rơi vào trên người ba người Tô Thiên Minh, Tô Long và Đinh Dương trong nháy mắt,, để cho bọn họ trực tiếp quỳ rạp xuống đất, không thể động đậy!

Xong rồi!

Chết rồi!

Lúc này, ba người quỳ trên mặt đất, trong mắt tràn ngập tuyệt vọng, bọn họ như thế nào cũng không nghĩ tới, Diệp Phong lại lựa chọn đột phá ở chỗ này, bởi vì điều này không chỉ hại chết bọn họ, còn có thể hại chết chính Diệp Phong!

"A!"

"Phụ thân!"

"Ngươi mau nhìn Diệp thiếu!

"Hắn là bình vỡ không sợ bể sao?"

Đúng lúc này, giọng của Tô Long lại vang lên.

Nghe nói như vậy, Tô Thiên Minh và Đinh Dương cũng đều nhìn về phía Diệp Phong, khi bọn họ thấy Diệp Phong cũng không chuẩn bị chống đỡ Thiên Đạo lôi kiếp, ngược lại là nằm trên ghế đu trực tiếp nghỉ ngơi, hành động này khiến bọn họ ngây người!

Nhưng mà, khi ba người bọn họ nhìn thấy một màn kế tiếp Thiên Đạo lôi kiếp trực tiếp dùng lôi điện mát xa cho cho Diệp Phong kia, bọn họ hoàn toàn ngây ngốc tại chỗ, bởi vì một màn quỷ dị này, đã hoàn toàn vượt qua nhận thức của bọn họ!

Chương 1307 - Không có so sánh thì không có thương tổn, Tô Thiên Minh tủi thân muốn khóc! (2)

Bọn họ chưa bao giờ nghĩ tới, Độ Thiên Đạo lôi kiếp, còn đặc biệt có thể hưởng thụ như vậy!

Một lát nữa!

"Mẹ kiếp!"

"Không phải chứ!"

Một đạo lôi kiếp nhất trọng còn đang biến hóa, hướng đến kiếp vân nhị trọng!"

"Chẳng lẽ Diệp thiếu còn muốn tiếp tục đột phá?"

Khi Tô Thiên Minh nhận thấy được khác thường của kiếp vân Thiên Đạo, hai mắt hắn trực trợn tròn kinh hô lên, mà Tô Long và Đinh Dương ở một bên nghe xong, trực tiếp nhìn về phía Diệp Phong, trong mắt càng tràn ngập thần sắc khó có thể tin!

Sau một lúc!

"Tam Kiếp Hỗn Độn Chi Tổ!”

"Trong thời gian ngắn như vậy, Diệp thiếu nhảy từ Đạo Thần Cảnh cửu trọng đỉnh phong đột phá đến Tam Kiếp Hỗn Độn Chi Tổ!”

“Thật sự là quá đáng sợ!”

"Mà càng làm cho người ta khó có thể tiếp nhận chính là, toàn bộ hành trình hắn đều đang ngủ!"

"Tất cả mọi người đều là người, tất cả mọi người đều là độ kiếp, nhưng vì sao chênh lệch lại lớn như vậy!”

Nghĩ đến kinh nghiệm độ kiếp trước kia của mình, Tô Thiên Minh đều ủy khuất muốn khóc, mà đây cũng chứng thực một câu, đó chính là không có so sánh thì không có thương tổn!

Mà lúc này, Diệp Phong cũng tỉnh lại!

Sau đó trực tiếp xem xét tình huống của đại đạo thần bia, dù sao, phần thưởng này, hắn cũng gặp lần đầu tiên, hơn nữa, nghe tên thật giống như rất ghê gớm!

Đại Đạo Thần Bi: Sản phẩm đặc biệt trong Thiên Đạo chiến trường, ẩn chứa trong đó Thiên Đạo pháp tắc thâm ảo!

Rất nhanh, một số tình huống của Đại Đạo Thần Bi, xuất hiện ở trong đầu Diệp Phong!

Hả?

Thì ra là cái này?

Tin tức cũng quá ít!

Nhìn thấy hệ thống cho ra một chút tin tức đó, Diệp Phong cũng toát ra vẻ mặt khinh bỉ!

Một bên khác!

"Đinh Dương!"

"Ngươi đi trước đi!"

"Trong thời gian ba ngày tiếp đó, sự vụ lớn nhỏ của Phủ Thành Chủ, ngươi giúp ta xử lý trước, trừ phi có chuyện trọng đại gì, nếu không thì không được qua đây quấy rầy ta!"

Lúc này, Tô Thiên Minh cũng dùng vẻ mặt thành thật nhìn Đinh Dương nói.

Hả?

Trong ba ngày tới, chuyện lớn nhỏ trong Phủ Thành Chủ đều giao cho ta?

Nhưng ta không muốn phụ trách!

Ta muốn ở đây giúp Diệp thiếu gia làm việc!

Đinh Dương đã nếm đến hai lần ngon ngọt nên sau khi nghe được mệnh lệnh của Tô Thiên Minh, cả người lập tức có chút gấp gáp, sau đó vội vàng nói: "Thành chủ đại nhân, năng lực ta có hạn, căn bản sẽ xử lý không tốt chuyện lớn nhỏ của Phủ Thành Chủ, mà trong thành không thể một ngày vô chủ, nếu là không có ngài, Phủ Thành Chủ sẽ rất lộn xộn!"

"Đinh Dương! ! !"

"Ta nói ngươi được, là ngươi được!"

"Ta không cho phép ngươi không có tự tin vào bản thân mình như thế!"

"Còn nữa!"

"Nếu Phủ Thành Chủ thật sự lộn xộn, vậy thì cứ lộn xộn đi!"

"Tóm lại, trong thời gian ba ngày này, ta khẳng định phải đi theo Diệp thiếu gia học tập Luyện Đan!"

"Nếu như bỏ qua cơ hội này, tuyệt đối sẽ trở thành tiếc nuối cả đời ta!'

Nghe được câu trả lời của Đinh Dương, Tô Thiên Minh cũng nghiêm túc nói.

? ? ?

Cái quỷ gì mà đi theo Diệp thiếu gia học tập Luyện Đan?

Ngươi rõ ràng là hướng về phía phí khổ cực thì có!

Tuy ngươi là thành chủ, nhưng ngươi cũng không thể không biết xấu hổ như vậy!

Nghe được Tô Thiên Minh không biết xấu hổ như thế, Đinh Dương lập tức bị làm cho kinh hãi!

"Không được!"

"Lần cơ hội này, ta cũng không thể bỏ qua!"

"Vậy ta nhất định phải nghĩ biện pháp ở lại đây mới được!"

Nghĩ đến đây, ánh mắt Đinh Dương chợt hạ xuống người Tô Long đứng một bên.

"Thành chủ đại nhân!"

"Ta cảm giác được đây là một cơ hội lịch luyện tốt đối với thiếu thành chủ!"

"Cho nên ta đề nghị để thiếu thành chủ đến phụ trách tất cả sự vụ lớn nhỏ trong ba ngày của Phủ Thành Chủ!"

Nghĩ vậy, Đinh Dương nhìn về phía Tô Thiên Minh nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Tình huống như thế nào?

Cái này mẹ nó là tình huống như thế nào a!

Diệp thiếu gia không phải là luyện đan đạo sư tìm cho ta sao?

Tại sao các ngươi lại xông về phía trước như vậy?

Thậm chí, còn muốn đuổi ta ra ngoài?

Nghe được đề nghị này của Đinh Dương, Tô Long đứng một bên nghe đến choáng váng!

"Đinh Dương!"

"Nếu như ngươi muốn lưu lại cũng không phải không được!"

"Có điều, trước tiên ngươi phải giao ra Hải Lam Thiên Thần Hoa và Thất Long Thiên Hoang Đỉnh mới được!"

Mà Tô Thiên Minh đứng một bên nghe xong lời Đinh Dương nói, khóe miệng cũng hiện lên ý cười xấu xa, sau đó nói ra ý nghĩ của mình, hắn thấy Đinh Dương khẳng định không nỡ lấy ra những vật kia!

Dù sao những vật kia ẩn chứa giá trị thật quá kinh khủng!

Hả?

Tình huống như thế nào?

Đưa cái này cho ta?

Ngươi không có chút do dự nào sao?

Đây đã vượt xa nội tình của Phủ Thành Chủ đó!

Nhìn thấy Đinh Dương không chút do dự đã đưa một cái Hỗn Độn giới cho mình, cả người Tô Thiên Minh đều choáng váng!

"Ba ngày!"

"Chỉ cần có thể đi theo bên người Diệp thiếu gia!"

"Phí cực khổ có thể lấy được tuyệt đối không chỉ những thứ này!"

"Điểm này, ta vẫn là vô cùng rõ ràng!"

"Cho nên ta tuyệt đối không thể bởi vì chút bảo bối ấy mà từ bỏ càng nhiều bảo bối hơn!"

Lúc này Đinh Dương nộp lên tất cả bảo vật, tuy cũng cảm giác vô cùng đau lòng, nhưng hắn biết, những nỗ lực này đều đáng giá!

"Mẹ nó!"

"Làm sao bây giờ!"

"Tên khốn này thật sự bỏ ra được!"

"Ta... mẹ nó!"

Nhìn hơn mười gốc Hải Lam Thiên Thần bên trong Hoa Hỗn Độn giới và mấy chiếc Thất Long Thiên Hoang Đỉnh, Tô Thiên Minh cảm giác cả người đều muốn điên rồi!

"Ba vị!"

"Các ngươi có ai biết Đại Đạo Thần Bi không?"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên.

"Diệp thiếu gia!"

"Ta biết!"

"Đại Đạo Thần Bi chính là một loại bảo vật đặc biệt trong Thiên Đạo chiến trường!"

"Bởi vì nó ẩn chứa pháp tắc Thiên Đạo cường đại, cho nên bất kỳ tu sĩ nào cũng có thể thông qua việc phóng thích thần thức cảm ngộ lực lượng mà mình mong muốn lĩnh ngộ!"

"Ví dụ như ta là một Luyện Đan Sư, vậy có thể từ bên trong đó cảm ngộ được Luyện Đan chi đạo!"

Chương 1308 - Phụ thân, cho ngươi cơ hội ngươi cũng không biết nắm chắc.

"Nếu như là một Luyện Khí Sư, vậy có thể cảm ngộ được Luyện Khí chi đạo, nếu như là một tên tu đạo giả tu luyện sát đạo, vậy có thể từ đó cảm ngộ bất kỳ loại sát ý nào mà chính mình mong muốn!"

"Tóm lại, bất kỳ người nào cũng có thể từ bên trong Đại Đạo Thần Bi cảm ngộ được lực lượng cảm ngộ chính mình mong muốn!"

Nghe được Diệp Phong hỏi, Tô Thiên Minh lập tức nói ra hết thảy những gì mình biết.

Hả?

Bất luận kẻ nào cũng có thể từ trong Đại Đạo Thần Bi cảm ngộ được lực lượng mình mong muốn?

Trâu bò như vậy sao?

Sau khi nghe được Tô Thiên Minh nói, Diệp Phong cũng hiện vẻ giật mình.

"Diệp thiếu gia!"

"Còn có một chút ta quên nói!"

"Đạo pháp tắc chi lực trong Đại Đạo Thần Bia cũng có hạn!"

"Một khi tiêu hao hết, Đại Đạo Thần Bi kia cũng chỉ còn là một khối đá bình thường!"

Đúng lúc này, Tô Thiên Minh bỗng nhiên nghĩ tới điều gì nên vội vàng bổ sung.

"Phụ thân!"

"Ngươi nói nhiều thứ vô dụng như vậy làm gì!"

"Diệp thiếu gia chính là thần hào phá của!"

"Vậy ngươi phải nói cách nào phá hết chỗ Đại Đạo Thần Bia chứ!"

"Cơ hội biểu hiện tốt như vậy, tại sao ngươi lại không biết nắm chắc!"

Nghe được Tô Thiên Minh nói nhảm nhiều như vậy, Tô Long đứng một bên nghe xong cũng cảm thấy gấp gáp!

"Diệp thiếu gia!"

"Mặc dù Đại Đạo Thần Bi rất mạnh mẽ!"

"Nhưng nó lại có một điểm trí mạng, đó là không thể chống cự công kích của thần thức!"

"Chỉ cần dùng thần thức không ngừng công kích Đại Đạo Thần Bi, sẽ có thể tiêu hao nhất tịnh pháp tắc chi lực thiên đạo ẩn chứa bên trong!"

Lúc này, Tô Long trực tiếp tiến lên một bước rồi nói ra ý nghĩ của mình.

Hoang mang!

Nghe được lời này của Tô Long, hai người Tô Thiên Minh cùng Đinh Dương đứng một bên lập tức hoang mang!

Bọn họ không nghĩ tới Tô Long vậy mà sẽ nói ra lời như thế!

Nhưng rất nhanh, hai người nghĩ đến thân phận thần hào phá của của Diệp Phong, cùng danh hào nổ lô phá của trước đó, bọn họ mới đột nhiên phản ứng lại.

"Ừm!"

"Tiểu Tô!"

"Ngươi nói tiếp!"

"Nói tiếp ý nghĩ của ngươi!"

Mà sau khi Diệp Phong nghe được Tô Long nói, lại là hai mắt tỏa sáng, sau đó lên tiếng hỏi.

"Diệp thiếu gia!"

"Phụ thân ta có một đối thủ một mất một còn!"

"Tên kia cũng là Luyện Đan Sư, đồng thời tu luyện công pháp và thần thông đều liên quan đến thần hồn!"

"Cho nên ta nghĩ là, nếu như chúng ta có Đại Đạo Thần Bi vậy thì chế tạo nó thành một bộ khôi giáp, sau đó để phụ thân ta mặc bộ

khôi giáp này, đi chiến đấu cùng tên đó một phen!"

"Như vậy không chỉ có thể phung phí lực lượng của Đại Đạo Thần Bi tới cực hạn, còn có thể để phụ thân ta hung hăng dạy dỗ đối phương một chút!"

Sau khi nghe được Diệp Phong nói, Tô Long cười xấu xa nói ra ý nghĩ chân chính của mình.

"Mẹ nó! ! !"

"Thời điểm then chốt, còn phải nhờ vào nhi tử của ta!"

"Có điều, chuyện một hòn đá ném hai chim này, óc heo của hắn làm sao nghĩ ra được!"

"Cái này mẹ nó cũng quá trâu bò!"

Nghe được ý nghĩ này của Tô Long, Tô Thiên Minh một bên cũng sợ ngây người, nhưng theo sau đó là vô tận hưng phấn!

"Tiểu Tô!"

"Còn phải dựa vào ngươi!'

"Tuy chúng ta tiếp xúc thời gian không dài, nhưng ngươi bây giờ thật sự rất hiểu ta!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nhìn về phía Tô Long lên tiếng tán dương.

Làm gì?

Phụ tử các ngươi một xướng một họa, là đang làm gì đó!

Có thể chừa cho ta chút cơ hội biểu hiện hay không!

Các ngươi làm như vậy khiến tình cảnh của ta rất xấu hổ đó!

Đinh Dương đứng một bên nhìn tình cảnh trước mắt này, cả người đều ngứa ngáy, phải biết rằng hắn vì có thể ở lại đây mà đã phải bỏ ra tất cả!

"Không được!"

"Ta không thể lại bị động như vậy!"

"Ta phải nghĩ biện pháp biểu hiện mình một chút mới được!"

Nghĩ đến đây, Đinh Dương nhìn về phía Diệp Phong nói: "Diệp thiếu gia, ta vừa vặn biết một tên bát phẩm Luyện Khí Sư, để cho hắn chế tạo áo giáp, tuyệt đối không có vấn đề!"

"Tốt!"

"Vậy làm phiền Đinh quản gia!"

"Đúng rồi!"

"Nếu có thể ở trong hai canh giờ chế tạo tốt áo giáp thì ta sẽ cho ngươi năm gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa cùng hai cái Thất Long Thiên Hoang Đỉnh làm phí khổ cực!"

Nói xong, Diệp Phong ném Hỗn Độn giới chứa đựng Đại Đạo Thần Bi cho Đinh Dương, đồng thời còn cho Đinh Dương hai cái cổng không gian truyền tống chỉ định!

"Diệp thiếu gia yên tâm!"

"Ta nhất định sẽ ở trong hai canh giờ hoàn thành nhiệm vụ!"

Nói xong, Đinh Dương đầy vẻ hưng phấn kích hoạt cổng không gian truyền tống chỉ định.

"Mẹ nó! ! !"

"Bị trộm nhà?"

"Còn có thể chơi như vậy?"

Nhìn Đinh Dương rời đi, Tô Thiên Minh lập tức mơ hồ, hắn không nghĩ tới, mình nói ra tình huống Đại Đạo Thần Bi, con của mình đưa ra phương pháp phá của, kết quả, mẹ nó phí khổ cực lại bị Đinh Dương cho ngậm chạy!

"Bây giờ, tu vi của ta đã đột phá đến tam kiếp Hỗn Độn Chi Tổ!"

"Mà số lượng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch góp nhặt được cũng đã đạt đến 79 mảnh!"

"Chờ hoàn thành nhiệm vụ bại gia chỉ đạo Tô Long luyện đan ba ngày, đến lúc đó có thể đạt được số lượng lớn mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, vậy là khoảng cách một trăm mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch ngày càng gần!"

Lúc này, Diệp Phong kiểm tra tình huống bản thân một hồi, sau đó tươi cười đầy mặt tự nói.

Một bên khác!

Nguyên Đồ thành, một tiệm thợ rèn ở đông thành!

"Đinh huynh!"

"Sao ngươi lại tới đây?"

Triệu Thiên Phi nhìn thấy Đinh Dương đang đi tới, đầu tiên là dừng công việc trong tay lại, sau đó lộ vẻ ngạc nhiên hỏi thăm.

"Triệu huynh!"

"Không cần nói nhảm nhiều!"

"Lần này đến tìm ngươi là muốn mời ngươi giúp ta chế tạo một kiện áo giáp!"

"Mà thời gian có chút eo hẹp, nhiệm vụ rất nặng, chỉ có hai cái canh giờ!"

Nghe Triệu Thiên Phi hỏi thăm, Đinh Dương cũng trực tiếp nói thẳng ý đồ đến đây!

"Hai canh giờ?"

"Chế tạo ra một kiện khải giáp?"

"Nói đùa cái gì vậy!"

"Ngươi cho rằng ta là Tốc ca à!"

Sau khi biết được ý đồ đến của Đinh Dương, Triệu Thiên Phi lại lộ vẻ không vui lên tiếng trả lời, phải biết rằng hắn ở phương diện luyện khí này có chứng cưỡng bách, cho dù là luyện một vũ khí bình thường hoặc đồ phòng ngự, hắn cũng muốn đã tốt càng tốt hơn, nhất định phải đạt tới trình độ mình hài lòng nhất!

Chương 1309 - Nói đùa cái gì? Ngươi cho rằng ta là Tốc ca?

Cho nên, mặc kệ hắn luyện chế cái gì, đều tốn thời gian rất lâu!

Hắn tức giận là bởi cái thói quen này của hắn Đinh Dương biết, nhưng bây giờ vẫn muốn hắn chế tạo ra một kiện áo giáp trong hai canh giờ, cái này rõ ràng là cố ý tới chọc giận hắn!

"Triệu huynh!"

"Ta biết thói quen của ngươi!"

"Nhưng tình huống lần này rất đặc biệt!"

"Chỉ cần ngươi có thể ở trong hai canh giờ chế tạo ra một kiện áo giáp, vậy ta sẽ cho ngươi một gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa vạn năm xem như phí cực khổ!"

"Mà Hải Lam Thiên Thần Hoa vạn năm có giá trị khủng bố đến mức nào, hắn là ngươi cũng rõ ràng!"

Nhìn thấy Triệu Thiên Phi có chút tức giận, Đinh Dương trực tiếp thả đại chiêu!

"Cái gì!"

"Giúp ngươi luyện chế một cái áo giáp, ngươi sẽ cho ta một gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa vạn năm?"

"Ngươi điên rồi, vẫn là ngươi điên rồi?'

"Đừng nói ta xem thường ngươi, nếu ngươi có thể lấy ra một gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa mười năm, ta cũng quỳ xuống gọi ngươi là ba ba!"

Nghe được lời nói của Đinh Dương buồn cười như thế, sắc mặt Triệu Thiên Phi cũng đầy khinh thường mà nói.

"Mẹ nó!"

"Thật sự là đóa Hải Lam Thiên Thần Hoa lớn!"

"Ba ba!"

"Ngươi lấy được từ đâu?!"

Thế mà khi Triệu Thiên Phi bỗng nhiên nhìn thấy trong tay Đinh Dương xuất hiện một gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa, hai mắt lập tức trợn tròn kinh hãi hô to!

"Triệu huynh!"

"Ta lấy ở đâu ngươi chớ quan tâm!"

"Bây giờ ta chỉ muốn biết, trong hai canh giờ ngươi có thể làm ra một bộ giáp hay không?!"

"Nếu như không thể, vậy ta đành đi tìm người khác!"

Nhìn bộ dáng khiếp sợ của Triệu Thiên Phi, Đinh Dương cũng cười hỏi.

"Có thể có thể có thể!"

"Chuyện đó nhất định có thể làm!"

"Hai cái canh giờ, tuyệt đối đủ!"

Nghe Đinh Dương hỏi, Triệu Thiên Phi cũng vội vàng trả lời, hắn chẳng bao giờ nghĩ tới, khi mình còn sống lại còn có thể nhận được số tiền công lớn như vậy!

"Đinh huynh!"

"Ngươi muốn rèn đúc áo giáp gì?"

"Nguyên liệu chế tạo là gì?"

Ngay sau đó, Triệu Thiên Phi nhìn về phía Đinh Dương, hỏi.

"Triệu huynh!"

"Nguyên liệu ta đã có!"

"Mà ngươi chỉ cần dùng nguyên liệu ta cung cấp để chế tạo ra một bộ giáp toàn thân là được!"

Nói xong, Đinh Dương đưa một cái Hỗn Độn giới cho Triệu Thiên Phi.

Hả?

Chờ một chút?

Ta mẹ nó đang nhìn thấy cái gì?

Một khối Đại Đạo Thần Bi cao đến hai mét?

Khi Triệu Thiên Phi nhìn thấy khối Đại Đạo Thần Bi trong Hỗn Độn giới, cả người đều choáng váng, hắn không thể nghĩ tới, trong tay Đinh Dương không chỉ có Hải Lam Thiên Thần Hoa, mà ngay cả bảo vật đặc biệt đỉnh cấp như Đại Đạo Thần Bi cũng có!

"Mợ! ! !"

"Tiểu tử này tuyệt đối là cố ý cầm nhầm!"

"Hắn đang khoe của với ta đúng không? A!"

Lúc này, Triệu Thiên Phi đột nhiên phản ứng lại, sau đó dùng một loại ánh mắt khinh bỉ nhìn sang Đinh Dương, nhưng trong mắt hắn, lại xen lẫn sự hâm mộ!

"Đinh huynh!"

"Thời gian eo hẹp, nhiệm vụ nặng nề!"

"Ngươi đừng ở khoe giàu với ta!"

"Nhanh đưa nguyên liệu chế tạo áo giáp cho ta đi!"

Sau đó, Triệu Thiên Phi trả lại Hỗn Độn giới, đồng thời cũng nhắc nhở.

? ? ?

Người nào mẹ nó khoe giàu với ngươi?

Ta đưa Đại Đạo Thần Bi cho ngươi, chính là nguyên liệu cần thiết dùng để chế tạo áo giáp mà!

Sau khi nghe được Triệu Thiên Phi nói, Đinh Dương cũng có chút mơ hồ, sau đó nói: "Triệu huynh, ngươi đang nói cái gì đó, khối Đại Đạo Thần Bi này cũng là nguyên liệu dùng để chế tạo áo giáp đó!"

"Cái gì! ! !"

"Dùng Đại Đạo Thần Bi chế tạo áo giáp?'

"Là ngươi điên rồi, hay là cái thế giới này điên rồi?"

Sau khi nghe được Đinh Dương nói, Triệu Thiên Phi lập tức trợn tròn mắt hô to, hắn cũng không thể nghĩ ra áo giáp Đinh Dương muốn rèn đúc, lại là áo giáp Đại Đạo Thần Bi!

"Đinh Dương!"

"Nếu như dùng khối Đại Đạo Thần Bi này để chế tạo áo giáp, lúc đó thiên đạo pháp tắc bên trong nhất định sẽ bị hao tổn, mà thiên đạo pháp tắc có giá trị khó có thể lường được!"

"Có thể nói rằng làm như vậy quả thực là đang phá của!"

"Chúng ta không thể làm như vậy!"

Nhìn thấy Đinh Dương không có bất kỳ phản ứng gì, Triệu Thiên Phi lập tức khuyên bảo.

"Triệu huynh!"

"Ta nói thật với ngươi!"

"Thực ra ta cũng chỉ làm việc cho người!"

"Mà người nắm giữ khối Đại Đạo Thần Bi này, hắn cũng là một tên phá của, cho nên nếu ngươi muốn có gốc Hải Lam Thiên Thần Hoa này thì nắm chặt thời gian mà luyện chế đi, dù sao thì ngươi chỉ có

hai canh giờ!"

"Đương nhiên!"

"Nếu như ngươi không tiếp nhận được vậy ta lập tức đi tìm người khác!"

Nghe Triệu Thiên Phi thuyết phục, Đinh Dương cũng giải thích rõ.

"Đinh huynh!"

"Làm phiền ngươi đứng bên cạnh chờ, không nên ở chỗ này ảnh hưởng ta luyện chế áo giáp!"

Sau khi nghe được Đinh Dương giải thích, Triệu Thiên Phi trở mặt nghiêm túc nói một câu như vậy.

Một bên khác!

Ở trong một mảnh trong rừng rậm!

Theo một vết nứt không gian xuất hiện, một nữ tử mỹ lệ mặc quần trắng đi ra từ vết nứt không gian.

"Nơi này!"

"Là Hỗn Độn giới sao?"

Nhìn lấy chung quanh hết thảy đều xa lạ, Lạc Thiên Tuyết cũng lộ vẻ tò mò tự hỏi.

"Diệp Phong! ! !"

"Đồ đệ ngoan của ta!"

"Ở thượng giới, ngươi chạy bên ngoài cả ngày!"

"Về sau còn trực tiếp phi thăng đến Thần giới!"

"Kết quả, chờ ta đuổi tới Thần giới, ngươi lại chạy tới Hỗn Độn giới!'

"Ngươi thì dắt chó đi dạo, để cho ta không ngừng đuổi sau mông

ngươi!"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết nghĩ đến chuyện gì đó, sau đó nắm tay nhỏ, cắn răng nghiến lợi nói.

"Ồ!"

"Lại có mỹ nữ vừa phi thăng từ Thần giới lên!"

"Đây không phải là có chuyện làm rồi sao!"

Đúng lúc này, một tiếng nói thô lỗ cuồng ngạo vang lên từ nơi không xa!

Ngay sau đó, một nam tử khôi ngô mang theo nụ cười xấu xa xuất hiện trong tầm mắt Lạc Thiên Tuyết!

"Mỹ nữ!"

"Đừng sợ!"

"Chỉ cần ngươi thành thành thật thật đi theo ta, đến buổi tối ngoan ngoãn phục vụ ta, ta chắc chắn sẽ không bạc đãi ngươi!"

"Mà ở Hỗn Độn giới có ta bảo kê cũng sẽ không có ai bắt nạt ngươi!"

Lúc này, nam tử khôi ngô háo sắc nhìn lấy Lạc Thiên Tuyết, nói thẳng ra ý nghĩ của mình.

Nực cười!

Chương 1310 - Chủ mẫu chớ hoảng sợ, chúng ta đến đây!

Sau khi nghe được lời đối phương, Lạc Thiên Tuyết chẳng những không sợ hãi, ngược lại còn lập tức nở nụ cười, thậm chí bên trong nụ cười còn kèm theo vẻ hưng phấn!

"Tên này là thật là xui xẻo a!"

"Bây giờ chủ mẫu đang tức giận!”

"Kết quả, hắn còn đụng lên họng súng, đây quả thực là đang tìm chết!"

Lúc này, Diệp Tiểu Đường trong bóng tối nhìn tên nam tử khôi ngô kia, không khỏi thở dài.

"Muốn ta phục vụ cho ngươi?”

"Thật sự là buồn cười!"

"Ngươi cũng không tự soi gương một cái!"

"Tên xấu xí!"

Lúc này, sắc mặt Lạc Thiên Tuyết nghiền ngẫm nhìn về phía nam tử khôi ngô mà giễu cợt.

"Tên xấu xí?"

"Ngươi mẹ nó dám mắng ta là tên xấu xí!"

"Tốt!"

"Rất tốt!"

"Vốn còn muốn giữ mạng cho ngươi, chậm rãi chơi một chút!"

"Nhưng ngươi đã muốn chết, vậy đừng có trách ta!"

Nói xong, nam tử khôi ngô bạo phát ra hơi thở mạnh mẽ của Đạo Thánh cảnh thất trọng đỉnh phong!

"Chủ mẫu chớ hoảng sợ!"

"Tiểu Độc đến rồi!"

"Chủ mẫu chớ hoảng sợ!"

"Tiểu Quái đến rồi!"

"Chủ mẫu chớ hoảng sợ!"

"Tiểu Hắc đến rồi!"

". . ."

Đúng lúc này, nguyên một đám vết nứt không gian không ngừng xuất hiện bốn phía xung quanh, ngay sau đó tiếng nói của mấy người Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái, Diệp Tiểu Hắc liên tiếp truyền ra!

Oanh! Oanh! Oanh!

Ngay sau đó, một hơi thở khủng bố giống như sóng lớn ngập trời rung động không gian, một đạo tiếp một đạo rơi vào trên thân nam tử khôi ngô!

Oành!

Ở dưới hơi thở uy áp kinh khủng này, nam tử khôi ngô đầu tiên là nôn một ngụm máu tươi, sau đó sắc mặt tái nhợt quỳ rạp xuống đất, không thể động đậy!

Hoang mang!

Hoảng sợ!

Bất lực!

Sụp đổ!

Nhìn thấy trong mỗi vết nứt không gian bên đi ra một cường giả khủng bố, nam tử khôi ngô trực tiếp sợ tè ra quần, hắn không thể nghĩ tới, mình chỉ muốn bắt nạt con kiến hhô mới phi thăng lên mà thôi, kết quả vậy mà lại dẫn ra nhiều cường giả khủng bố như vậy!

"Mẹ nó! ! !"

"Đám cẩu tặc này!"

"Cướp mất cảnh anh hùng cứu chủ của ta!"

"Bọn họ thật mẹ nó không biết làm người!"

Trong bóng tối, Diệp Tiểu Đường đang chuẩn bị tìm đúng thời cơ ra ngoài cứu chủ nhìn thấy đám cẩu tặc kia đã hoàn thành nhiệm vụ, tâm trạng nàng lập tức sụp đổ!

"Chủ mẫu chớ hoảng sợ!"

"Diệp Nhất đã suất lĩnh đại quân kim giáp trăm vạn người đến đây làm chỗ dựa cho chủ mẫu!"

Đúng lúc này, trong không trung trực tiếp xuất hiện mấy vết nứt không gian dài vài trăm mét, mà tiếng nói của Diệp Nhất cũng truyền ra từ bên trong!

Rất nhanh sau đó!

Diệp Nhất mang theo đại quân kim giáp trăm vạn người đi ra từ vết nứt không gian thật lớn!

Trong lúc nhất thời!

Bầu trời giống như bị phủ thành màu vàng kim!

Màu vàng kim sáng chói dưới ánh mặt trời càng mang đến cho người ta một loại cảm giác áp bách không hiểu!

"Mẹ nó! ! !"

"Ta đến cùng đã trêu chọc phải một tồn tại như thế nào!"

"Sao lại dọa người như vậy!"

Nhìn chiến sĩ kim giáp lít nha lít nhít trong không trung, tinh thần nam tử khôi ngô hoàn toàn sụp đổ, hắn không nghĩ tới có một ngày mình lại trêu chọc phải một tồn tại khủng bố như thế!

Trong bóng tối!

"Mợ!"

"Con rùa đen Diệp Nhất này sao cũng chạy ra ngoài!"

"Còn mẹ nó mang theo một trăm vạn chiến sĩ kim giáp!"

"Sao hắn có thể tự thêm kịch bản cho mình như thế!"

Nhìn thấy Diệp Nhất dẫn theo trăm vạn đại quân kim giáp đi ra cứu chủ, Diệp Tiểu Đường sắp nghiến hỏng cả hàm răng!

Một bên khác!

"Chư vị đại nhân!"

"Con kiến hôi này có gan dám bắt nạt chủ mẫu!"

"Không biết nên xử trí hắn như thế nào!"

Lúc này, Diệp Nhất không nhìn đến ánh mắt như đao của mấy người Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái, Diệp Tiểu Hắc, lập tức hỏi.

Có thể nói, tuy hắn ra chậm, nhưng thao tác này của hắn tuyệt đối có cảm giác tồn tại nhất!

"Diệp Nhất!"

"Người này dám có gan bắt nạt chủ mẫu!'

"Tuyệt không thể dễ dàng tha cho hắn!"

"Như vậy đi, để hắn nếm thử tư vị ngàn đao bầm thây!"

Lúc này, Diệp Tiểu Độc trực tiếp cho ra quyết định!

"Các huynh đệ!"

"Mỗi người một đao!"

"Chém hắn!"

Sau khi nghe được Diệp Tiểu Độc nói, Diệp Nhất cũng hưng phấn hô to với trăm vạn đại quân.

? ? ?

Đã nói ngàn đao bầm thây!

Kết quả, ngươi muốn để bọn hắn mỗi người cho ta một đao?

Tuy ta là người sắp chết, nhưng các ngươi cũng không thể lừa gạt ta không biết đếm!

Nhìn Diệp Nhất chuẩn bị để đại quân kim giáp ra tay với mình, nam tử khôi ngô lập tức phát hoảng, hắn không nghĩ tới có một ngày, thoải mái chết đi cũng là một loại xa xỉ!

"Chờ một chút!"

Đúng lúc này, giọng nói Lạc Thiên Tuyết vang lên.

"Chủ mẫu!"

"Tiểu Độc sai rồi!"

"Ta không nên tự tiện đưa ra quyết định!"

Nghe được lời này của Lạc Thiên Tuyết, Diệp Tiểu Độc cũng nghĩ đến chuyện gì đó, sau đó quỳ xuống trước mặt Lạc Thiên Tuyết!

Hả?

Ta chỉ muốn đánh tên vương bát đản này một trận trước, sau đó lại để hắn nếm thử cảm giác ngàn đao bầm thây!

Vậy mà sao ngươi lại còn quỳ?

Nhìn Diệp Tiểu Độc quỳ trước người mình, ban đầu Lạc Thiên Tuyết có chút sững sờ, sau đó nghĩ tới điều gì đó nên vừa cười vừa nói: "Tiểu Độc, ta không có ý trách ngươi, mau dậy đi!"

Hô!

Nghe được lời này của Lạc Thiên Tuyết, Diệp Tiểu Độc cũng nhẹ nhàng thở ra một hơi thật dài, sau đó chậm rãi đứng lên.

"Tiểu Độc!"

"Ngươi cùng hai người Tiểu Quái dạy dỗ tên rùa đen này cho ta!"

"Trước tiên ta muốn hung hăng đánh cho hắn một trận!"

"Sau đó các ngươi xử lý như thế nào thì xử lý!"

Sau đó, Lạc Thiên Tuyết nhìn về phía Diệp Tiểu Độc nói ra ý nghĩ của mình.

? ? ?

Để đại quân kim giáp đếm không hết chặt ta còn chưa đủ!

Còn đánh ta một trận trước?

Các ngươi là ma quỷ sao?

Nghe được câu nói của Lạc Thiên Tuyết, nam tử khôi ngô cách đó không xa khóc đến cảm giác muốn chết cũng có, hắn cảm giác vận rủi cả cuộc đời mình, đều bạo phát trong thời khắc này!

Một lát sau!

"Mợ!"

"Bà nương này là kẻ hung hãn!"

"Không phải đánh mặt ta, cũng là đánh huynh đệ ta!"

"Sao ta lại trêu chọc đến nàng chứ!"

Lúc này, nam tử khôi ngô bị Lạc Thiên Tuyết quyền đấm cước đá, cũng nhịn không được mà mắng to ở trong lòng.

Một lúc lâu sau!

"Hô!"

Chương 1311 - Diệp Nhất, đúng là còn phải nhờ ngươi.

"Xả giận xong thoải mái hơn nhiều!"

"Diệp Nhất!"

"Còn lại giao cho các ngươi!"

Sau khi Lạc Thiên Tuyết xả giận xong, lập tức nói với Diệp Nhất.

"Các huynh đệ!"

"Ra tay!"

Nghe được lời này của Lạc Thiên Tuyết, Diệp Nhất cũng lộ vẻ hưng phấn hô to mệnh lệnh với đại quân trăm vạn kim giáp bên dưới!

"Chư vị!"

"Tiểu tử Diệp Phong kia bây giờ đang ở đâu?"

Khi đại quân kim giáp trăm vạn hóa thành màn mưa tên màu vàng, không ngừng bổ tên nam tử khôi ngô, Lạc Thiên Tuyết cũng nhìn về phía mấy người Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái, Diệp Nhất hỏi.

"Chủ mẫu!"

"Chủ nhân bây giờ đang..."

Ngay khi Diệp Tiểu Độc chuẩn bị trả lời Lạc Thiên Tuyết, Diệp Nhất đứng một bên vội vàng ngắt lời: "Chủ mẫu, chủ nhân bây giờ đang ở đâu, chúng ta cũng không rõ lắm!"

"Có điều, ở Hỗn Độn giới này chủ nhân đã sáng lập Bại Gia môn!"

"Chủ mẫu có thể đi Bại Gia môn trước, khẳng định có thể đợi được chủ nhân!"

"Mà ngài mới vừa tới Hỗn Độn giới, vừa khéo có thể vừa đi đường, vừa cảm nhận Phong thổ và dân tình của Hỗn Độn giới một chút!"

Nghe được lời này của Diệp Nhất, bọn người Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái, Diệp Tiểu Hắc, đều dùng một loại ánh mắt nghi hoặc nhìn hắn, bọn họ không hiểu, vì sao Diệp Nhất không trực tiếp nói ra vị trí trước mắt của Diệp Phong.

"A!"

"Tên nhóc Diệp Phong kia vậy mà sáng lập tông môn ở Hỗn Độn

Giới?"

"Cũng tốt!"

"Vậy ta đi tông môn chờ hắn đi!"

"Một khi bị ta bắt được, xem ta có chơi chết hắn hay không!"

Nói xong, trên mặt Lạc Thiên Tuyết cũng có chút đỏ ửng, sau đó lập tức đi về nơi xa.

Hả?

Một khi chủ nhân bị bắt!

Ngươi muốn chơi chết hắn?

Đây là lời nói mà thủ hạ chúng ta có thể nghe sao?

Nhìn Lạc Thiên Tuyết rời đi, mọi người đều lắc đầu nở nụ cười khổ.

Nhưng không ai trong bọn họ đuổi theo, bởi vì bọn họ biết, Diệp Tiểu Đường trong bóng tối sẽ dẫn Lạc Thiên Tuyết về Bại Gia môn!

"Diệp Nhất!"

"Sao vừa rồi ngươi lại ngắt lời ta?"

"Còn nữa, vì sao không nói cho chủ mẫu vị trí hiện tại của chủ nhân?"

Sau khi Lạc Thiên Tuyết hoàn toàn đi xa, Diệp Tiểu Độc mới mặt lộ vẻ không hiểu nhìn về phía Diệp Nhất hỏi.

"Tiểu Độc đại nhân!"

"Ngươi có từng nghe qua một câu!"

"Kho có cơ hội thể hiện, vậy phải nỗ lực thể hiện, không có cơ hội thể hiện, thì cũng phải sáng tạo cơ hội, nỗ lực thể hiện!"

"Nếu như chủ mẫu tìm được chủ nhân ngay, vậy chúng ta cũng

không có chút cơ hội thể hiện nào!"

"Nhưng nếu để cho chủ mẫu về Bại Gia môn trước, vậy dọc theo con đường này, sẽ đạt được hiện bao nhiêu cơ hội thể hiện?"

"Còn nữa!"

"Bây giờ chủ nhân đang điên cuồng phá của!"

"Cho dù chủ mẫu tìm được chủ nhân, mà chủ nhân vẫn sẽ ba ngày hai lần chạy ra bên ngoài!"

"Cho nên ta cho rằng bọn họ gặp mặt muộn một thời gian cũng không sao!"

Nghe Diệp Tiểu Độc hỏi, Diệp Nhất cũng nói ra suy nghĩ của mình.

"Diệp Nhất!"

"Còn phải nhờ ngươi!"

"Ta nhớ ra, ban đầu ở Huyền Thiên đại lục, chủ nhân ngủ trong một cái sơn động, sau đó xuất hiện hai tên ngu ngốc muốn bắt nạt chủ nhân, khi đó ngươi không chỉ chém giết hai tên ngu ngốc kia, còn ném một con côn trùng có năng lực truy tung lên người chủ nhân, để con côn trùng kia cắn chủ nhân một cái, để thế lực sau lưng hai tên ngu ngốc kia có thể tìm được chủ nhân, sau đó sáng tạo cơ hội cho ngươi ra mặt!"

"Nói thật, khi đó ta cũng cảm giác tiểu tử ngươi rất được!"

Nghe xong ý tưởng của Diệp Nhất, Diệp Tiểu Độc cũng nhịn không được mà tán dương.

"Tiểu Độc đại nhân!"

"Ngài tán dương, cũng là sự công nhận lớn nhất đối với ta!"

"Về sau, ta nhất định sẽ tiếp tục cố gắng!"

Nghe được chuyện Diệp Tiểu Độc nói ở Huyền Thiên đại lục, Diệp Nhất cũng đắc ý trả lời.

(Kính Nguyệt sơn trang, Hắc Ma giáo: Ngươi lợi hại! Ngươi trâu bò! Ngươi chỉ vì chơi thêm mấy lần, mà chơi chúng ta đến chết, chúng ta chết là thật mẹ nó oan!)

Một bên khác!

Ngự Long thành, trong Phủ Thành Chủ!

"Diệp thiếu gia!"

"Thành chủ đại nhân, thiếu thành chủ!"

"Ta đã về!"

Một vết nứt không gian xuất hiện, giọng nói của Đinh Dương vang lên.

Ba người đang uống trà trong sân nnhỏ sau khi nghe được giọng nói của Đinh Dương, cùng nhau nhìn về phía vết nứt không gian.

Một lát sau!

"Diệp thiếu gia!"

"Bộ áo giáp Đại Đạo Thần Bi này rất vừa người!"

"Khi nào chúng ta sẽ xuất phát?"

Sau khi Tô Thiên Minh mặc áo giáp Đại Đạo Thần Bi Đinh Dương cầm về, vội vàng hỏi, bởi vì hắn đã không kịp chờ đợi muốn mặc bộ giáp nổ banh trời này đi đánh đối thủ một mất một còn kia!

"Bây giờ lập tức lên đường!"

Nghe Tô Thiên Minh hỏi, Diệp Phong cũng trả lời, sau đó nhìn về phía Tô Long đứng một bên nói: "Tiểu Tô, ngươi cũng cùng đi, đến lúc đó, phụ thân ngươi chiến đấu, ta sẽ chỉ đạo ngươi luyện đan nổ lô!"

? ? ?

Còn muốn chỉ đạo ta luyện đan nổ lô?

Không thể chỉ đạo cho ta phương pháp Luyện Đan bình thường sao?

Nghe được Diệp Phong nói, Tô Long chỉ biết nở nụ cười khổ, hắn không hiểu, sao Diệp Phong cố chấp với chuyện nổ lô như thế!

"Diệp thiếu gia!"

"Vậy. . . Vậy ta thì sao?"

Đúng lúc này, giọng nói của Đinh Dương vang lên.

"Đinh quản gia!"

"Trước chạng vạng tối, hẳn là chúng ta có thể về rồi!"

"Cho nên ngươi ở lại chuẩn bị cơm tối đi!"

"Ngươi yên tâm, ta sẽ không để cho ngươi làm không công, đến lúc đó phí khổ cực không thiếu phần ngươi!"

Nghe được Đinh Dương hỏi, Diệp Phong cũng cười nói.

? ? ?

Sắp xếp cơm tối, còn mẹ nó có phí khổ cực?

Đây không phải là công việc trong chức trách của hắn sao?

Tô Thiên Minh ở một bên nghe được Diệp Phong nói, tâm tình lập tức có chút không tốt, phải biết rằng sau khi nổ hết lô đỉnh, hắn còn chưa nhận được chút phí khổ cực nào đâu, kết quả, Đinh Dương liên tiếp được phí khổ cực, cái này đừng nói người, chó cũng chịu không được!

"Diệp thiếu gia!"

"Đinh Dương thân là quản gia!"

"Chuẩn bị cơm tối cho ngài vốn là việc nằm trong phận sự của hắn, cho nên không cần cho hắn phí khổ cực!"

Sau đó, bị sự ghen tỵ điều khiển, Tô Thiên Minh cười nói rõ với

Diệp Phong.

"Như vậy à?"

Chương 1312 - Diệp thiếu gia, ngươi là ma quỷ sao?--Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31:

we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

"Quên đi!"

"Nhỡ đâu bởi vì hành động phá của của ta, tạo thành thói quen xấu cho Đinh quản gia thì không tốt!"

Sau khi nghe được Tô Thiên Minh nói, Diệp Phong nghĩ nghĩ, cũng từ bỏ quyết định cho phí khổ cực này!

"Mẹ nó! ! !"

"Thành chủ đại nhân mẹ nó không phải người!"

"Hắn đây chính là ghen ghét, ghen ghét trần trụi!"

Nhìn phí khổ cực vừa đến tay đã bay mất, Đinh Dương cực kỳ tức giận!

Một lát sau!

Bên ngoài Huyền Ưng cốc!

"Diệp thiếu gia!"

"Đối thủ một mất một còn của ta là Đặng Khắc, hắn ở trong Huyền Ưng cốc này!"

Thông qua không gian truyền tống đi tới bên ngoài Huyền Ưng cốc, Tô Thiên Minh nhìn về phía Diệp Phong nói rõ tình huống.

"Tô thành chủ!"

"Vậy còn chờ cái gì!"

"Đi vào chơi hắn!'

Sau khi nghe được lời Tô Thiên Minh, Diệp Phong cũng cười nói.

"Diệp thiếu gia!"

"Vậy ta đi!"

"Không tiêu hao hết thiên đạo pháp tắc ẩn chứa bên trong Đại Đạo Thần Bi, ta không cho hắn ăn nắm đấm, tuyệt đối không dừng lại!"

Nói xong, Tô Thiên Minh mang theo sắc mặt hưng phấn vọt vào giữa sơn cốc.

"Diệp thiếu gia!"

"Ngươi nói muốn ở đây chỉ đạo ta luyện đan nổ lô!"

"Nhưng mà những Thất Long Thiên Hoang Đỉnh trong tay ngươi đã nổ hết sạch rồi!"

"Vậy bây giờ chúng ta cũng không có lô đỉnh để nổ nát!"

Sau khi Tô Thiên Minh rời đi, Tô Long nhìn về phía Diệp Phong nói ra chuyện mình lo lắng!

"Tiểu Tô!"

"Ai nói trong tay của ta chỉ có một vạn cái Thất Long Thiên Hoang Đỉnh?"

"Có phải ngươi đã quá coi thường cái danh thần hào phá của hay không?"

Nói xong, Diệp Phong ném một cái Hỗn Độn giới cho Tô Long.

Hoảng rồi!

Nghe được Diệp Phong nói vậy!

Lại chú ý tới dáng vẻ tự tin của Diệp Phong!

Bỗng nhiên Tô Long thấy hoảng hốt!

Thậm chí, trong lúc nhất thời, hắn không dám nhìn xem bên trong Hỗn Độn giới Diệp Phong mới ném tới chứa cái gì!

Hô!

Thở dài một hơi!

Tô Long cũng nỗ lực bình tĩnh lại, sau đó thả ra thần thức tra xét Hỗn Độn giới trong tay!

"Mẹ nó! ! !"

"Một trăm vạn chiếc Thất Long Thiên Hoang Đỉnh?"

"Ta hoa mắt hay sao?"

"Chuyện này sao có thể!"

Thế mà, khi Tô Long nhìn thấy bên trong Hỗn Độn giới có một trăm vạn chiếc Thất Long Thiên Hoang Đỉnh, cả người lập tức bị hù dọa, làm sao hắn cũng không thể tin được, Thất Long Thiên Hoang Đỉnh - một trong những lô đỉnh trong thập đại đỉnh cấp ở Hỗn Độn giới, có một ngày lại giống như cỏ đầu đường và rau cải trắng!

"Chờ một chút!"

"Coi như trong tay Diệp thiếu gia có nhiều Thất Long Thiên Hoang Đỉnh như vậy!"

"Vậy hắn cũng không nhất thiết phải lấy ra toàn bộ!"

"Nhưng bây giờ, hắn đã lấy ra rồi!"

"Vậy chẳng lẽ hắn muốn ta nổ hết một trăm vạn chiếc Thất Long Thiên Hoang Đỉnh này sao?"

Nghĩ đến phỏng đoán đáng sợ này, Tô Long lập tức phát hoảng, bởi vì nếu quả thật để hắn luyện đan nổ lô một trăm vạn lần, vậy hắn tuyệt đối sẽ điên mất a!

"Tiểu Tô!"

"Tuy ta sẽ chỉ đạo ngươi trong ba ngày!"

"Nhưng ta là một người chịu trách nhiệm!"

"Cho nên, trong ba ngày này, ta sẽ để ngươi học được trăm vạn thao tác sai lầm để nổ hết lô đỉnh luyện đan!"

Ngay khi Tô Long thấp thỏm lo âu, tiếng nói của Diệp Phong lại vang lên.

? ? ?

Trong ba ngày, để cho ta học được trăm vạn loại thao tác sai lầm để nổ lô?

Mọi người không oán không cừu, tại sao ngươi lại muốn tra tấn ta như thế?

Ngươi là ma quỷ sao?

Sau khi nghe được ý nghĩ điên cuồng này của Diệp Phong, trong lúc nhất thời Tô Long không thể tin vào tai mình!

Một bên khác!

Trong sơn cốc!

"Đặng Khắc! ! !"

"Tranh thủ thời gian cút ngay ra đây cho ta!"

"Hôm nay lão tử muốn đánh ngươi thành đầu heo!"

Sau khi Tô Thiên Minh bay đến trong cốc, cực kỳ phách lối hô to.

"Ta tưởng là ai chứ!"

"Hóa ra là Tô lão nhị vạn năm không đổi!"

Rất nhanh, một giọng nói tràn đầy trào phúng từ nơi không xa truyền tới!

Ngay sau đó, một tên nam tử trung niên mặc đạo bào màu đen xuất hiện trong tầm mắt Tô Thiên Minh.

"Đặng Khắc! ! !"

"Ta đã nói rồi, không được gọi ta là Tô lão nhị!"

Sau khi nghe được Đặng Khắc nói, Tô Thiên Minh cũng tràn ngập lửa giận rống to!

Hai người sư xuất đồng môn, nhưng mặc kệ là ở chuyện luyện đan

hay là tu vi, Đặng Khắc vẫn luôn áp Tô Thiên Minh một đầu, cho nên ở trước mặt Đặng Khắc, Tô Thiên Minh cũng thật sự là vạn năm lão nhị!

"Ha ha ha!"

"Làm sao?"

"Tức giận à!"

"Ngươi nói xem trong thời gian vạn năm, ta vẫn luôn áp ngươi một đầu, sao ngươi vẫn không tiếp nhận sự thật này!"

Nhìn thấy Tô Thiên Minh trực tiếp phá phòng ngự, Đặng Khắc cũng nhịn không được mà cười phá lên.

"Cười đi!"

"Thỏa thích cười đi!"

"Một chút nữa, có lúc cho ngươi khóc!"

Nghe được Đặng Khắc trào phúng lần nữa, Tô Thiên Minh bình tĩnh lại, sau đó nhìn đối phương cười lạnh mà nói.

Hả?

Nhìn thấy Tô Thiên Minh bình tĩnh lại nhanh như vậy, Đặng Khắc cũng toát ra vẻ giật mình!

"Đi!"

"Ta không muốn nhiều lời với ngươi!"

"Đánh đi!"

Lúc này, tiếng nói Tô Thiên Minh lại vang lên.

"Tô Thiên Minh!"

"Đã ngươi tự tin như vậy!"

"Vậy khẳng định đã có chuẩn bị!"

"Nếu như ta không đoán sai, ngươi ỷ vào hẳn là bộ áo giáp màu đen ngươi mặc trên người kia!"

Nhìn thấy Tô Thiên Minh trực tiếp bày ra tư thế chiến đấu, Đặng Khắc cũng bạo phát ra tu vi cường đại của bản thân, đồng thời hắn cũng nói ra phỏng đoán của mình.

"Không sai!"

"Diệp thiếu gia tặng cho ta bộ giáp này, chính là chỗ dựa lớn nhất của ta!"

"Mà ta có thể nói chính xác cho ngươi!"

"Từ thời khắc ta gặp và đi theo Diệp thiếu gia, thì đã định trước ta sẽ vượt qua ngươi!'

Sau khi nghe được Đặng Khắc nói, Tô Thiên Minh cũng thoải mái thừa nhận.

Hả?

Diệp thiếu gia?

Đó là ai?

Nghe được lời này của Tô Thiên Minh, sắc mặt Đặng Khắc cũng nghiêm túc lại!

Oành!

Ngay khi Đặng Khắc còn đang suy nghĩ những chuyện này, Tô Thiên Minh đã trực tiếp lao đến phía hắn, hơn nữa còn khua nắm đấm xông tới!

"Mẹ nó!"

"Ngươi mẹ nó có chút trâu bò a!"

"Đánh với ta, thậm chí ngay cả vũ khí phòng ngự tránh công kích thần hồn cũng không lấy ra!"

"Ngươi xem thường ta đến mức nào?"

Chú ý tới Tô Thiên Minh cứ lao đến như vậy, Đặng Khắc lại khinh thường cười một tiếng, sau đó phóng xuất ra thần hồn mạnh mẽ, trực tiếp đối Tô Thiên Minh khởi xướng công kích thần hồn!

Chương 1313 - Tên rùa đen Đặng Khắc nhà ngươi, ta không dẫn ngươi theo để chơi như thế!

"Không có khả năng!"

"Chuyện này tuyệt đối không thể!"

"Công kích thần hồn của ta tại sao lại không xuyên thấu cái áo giáp rách kia!"

Khi Đặng Khắc phát hiện ra, công kích thần hồn mà mình phóng thích ra không có cách nào xuyên thấu áo giáp màu đen quỷ dị, sắc mặt biến đổi kinh hãi hô lên.

"Không có khả năng?"

"Với Diệp thiếu gia, thì không gì là không thể!"

"Ăn một quyền của ông đây!'

Mà lúc này, Tô Thiên Minh cũng đã vọt tới trước người Đặng Khắc, sau đó mang theo sắc mặt hưng phấn, một quyền đánh ra!

"Thoải mái!"

"Quá sung sướng!"

"Chỉ cần ta mặc áo giáp Đại Đạo Thần Bi!"

"Vậy khi đối mặt với Đặng Khắc, ta căn bản không cần phòng ngự, chỉ cần toàn lực xuất quyền chơi hắn là được rồi!"

"Loại cảm giác này, thật là quá mẹ nó sướng!"

Nhìn Đặng Khắc bị đấm bay, Tô Thiên Minh cũng hưng phấn tự

nói.

"Mợ!"

"Tô lão nhị!"

"Đánh người không đánh mặt, ngươi mẹ nó không nói võ đức à!"

Sau khi Đặng Khắc giữ vững thân thể, ôm lấy má phải đỏ trướng, bay thẳng đến phía Tô Thiên Minh mắng to.

"Đặng Khắc!"

"Ta không chỉ muốn đánh mặt ngươi!"

"Ta mẹ nó còn muốn đánh huynh đệ ngươi!"

"Nếu ngươi không phục!"

"Vậy thì đến cắn ta đi!"

Nghe được Đặng Khắc mắng to, Tô Thiên Minh lại là một mặt nghiền ngẫm lên tiếng giễu cợt.

Hả?

Còn muốn đánh huynh đệ ta?

Ngươi mẹ nó thật sự không phải người!

Nghe được lời này của Tô Thiên Minh, Đặng Khắc cũng bị dọa đến xiết chặt hai chân, bởi vì hắn biết, việc này Tô Thiên Minh thật sự có thể làm ra được!

"Không được!"

"Ta phải xem xét trước một chút, áo giáp trên ngườiTô Thiên Minh đến cùng là pháp khí phòng ngự gì!"

"Nếu như không tiêu diệt áo giáp trên người hắn trước, vậy ta cũng chỉ có thể bị động chịu đánh, không có chút năng lực đánh trả nào!"

Nghĩ đến đây, Đặng Khắc phóng ra thần thức cường đại của mình, sau đó dò xét tình huống áo giáp Đại Đạo Thần Bi!

"Dò xét đi!"

"Ta thật rất muốn nhìn một chút, sau khi ngươi dò xét đến thiên đạo pháp tắc ẩn chứa trong Đại Đạo Thần Bi, sẽ toát ra biểu tình như thế nào!"

Phát giác được Đặng Khắc phóng xuất ra thần thức cường đại, chuẩn bị dò xét áo giáp Đại Đạo Thần Bi, Tô Thiên Minh cũng không hề ngăn cản, ngược lại là hai tay giao nhau ở trước ngực, bày ra một bộ dáng xem náo nhiệt!

"Mợ!"

"Mẹ nó!"

"Là thiên đạo pháp tắc chi lực!"

Sau khi Đặng Khắc điều tra đến thiên đạo pháp tắc trong áo giáp Đại Đạo Thần Bi, đôi mắt lập tức trợn tròn hô to, trong mắt càng tràn đầy cảm xúc khó có thể tin.

"Tô Thiên Minh!"

"Ngươi hãy thành thật nói cho ta!"

"Bộ giáp ngươi mặc trên người này, đến cùng là dùng cái gì chế tạo!"

Tuy trong lòng đã có một suy đoán to gan, nhưng Đặng Khắc vẫn nhìn về phía Tô Thiên Minh lên tiếng hỏi.

"Đặng Khắc!"

"Không phải trong lòng ngươi đã có đáp án sao!"

"Cần gì phải đến hỏi ta!"

Nghe Đặng Khắc hỏi, sắc mặt Tô Thiên Minh nghiền ngẫm nhìn đối phương rồi trả lời.

"Tô lão nhị! ! !'

"Ngươi mẹ nó có phải điên rồi hay không!"

"Đây chính là Đại Đạo Thần Bi có thể cảm ngộ hết thảy!"

"Kết quả, ngươi vậy mà dùng Đại Đạo Thần Bi chế tạo một bộ giáp, còn mẹ nó mặc bộ giáp Đại Đạo Thần Bi vô giá này tới chiến đấu cùng ta, ngươi đến cùng là nghĩ như thế nào?"

Mặc dù Tô Thiên Minh không trực tiếp trả lời, nhưng lời nói, cũng coi như xác nhận phỏng đoán trong lòng Đặng Khắc, sau đó hắn chửi Tô Thiên Minh ầm lên.

"Đặng Khắc!"

"Ta đã nói rồi!"

"Bộ áo giáp Đại Đạo Thần Bi này là Diệp thiếu gia tặng cho ta!"

"Mà Diệp thiếu gia là một tên thần hào phá của!"

"Vị thần hào phá của kia dùng Đại Đạo Thần Bi chế tạo một bộ khôi giáp, sau đó dùng để chiến đấu, đây không phải là một chuyện rất bình thường sao?"

Nghe Đặng Khắc mắng to, Tô Thiên Minh cười giải thích.

? ? ?

Con mẹ nó rất bình thường!

Kể cả thần hào phá của, cũng không thể phá của như vậy, dù sao đây cũng là Đại Đạo Thần Bi, không phải đá vụn có thể thấy ven đường!

Nghĩ đến đây, Đặng Khắc chuẩn bị cãi lại, thế mà một nắm đấm bao bọc bởi màu đen lại bỗng nhiên xuất hiện ở trước mắt của hắn!

Oành!

Theo một tiếng vang trầm đục, Đặng Khắc lại lần nữa bị đánh bay

ra ngoài!

"Đặng Khắc!"

"Ta cũng không muốn tiếp tục nhiều lời với ngươi!"

"Không muốn bị đánh, vậy trước tiên phế bỏ áo giáp Đại Đạo Thần Bi ta mặc trên người đi!"

"Nếu không, hôm nay ta nhất định sẽ đánh ngươi thành đầu heo!"

Nhìn Đặng Khắc bị đánh bay ra ngoài, Tô Thiên Minh lên tiếng uy hiếp lên.

"Tô lão nhị!"

"Ngươi đừng khinh người quá đáng!"

"Đừng tưởng rằng có cái xác rùa đen xa hoa vô cùng ta sẽ sợ ngươi!"

"Ngươi đã muốn chơi như vậy, vậy thì ta chơi với ngươi!"

Đặng Khắc giữ vững thân thể, sau khi nghe được Tô Thiên Minh uy hiếp, cũng tức hổn hển mắng to, sau đó bộc phát ra thần hồn chi lực cường đại, sau đó phát động công kích mãnh liệt lên áo giáp Đại Đạo Thần Bi khải giáp trên người Tô Thiên Minh!

Oành! Oành! Oành!

Tuy Đặng Khắc đã phát động phản công, nhưng sau mỗi một lần hắn công kích, đều sẽ bị Tô Thiên Minh dùng một quyền đánh bay, loại cảm giác ngẹn khuất này, quả thực khiến cho hắn phát điên!

Một lúc lâu sau!

"Tô lão nhị! ! !"

"Như vậy là được rồi!"

"Ngươi còn muốn đánh ta tới khi nào!"

"Ta mẹ nó nhận thua còn không được sao!"

Lúc này, Đặng Khắc đã bị đánh thành đầu heo, phát hiện thật lâu vẫn không thể tiêu hao sạch thiên đạo pháp tắc trong áo giáp Đại Đạo Thần Bi, tuy không cam lòng, nhưng hắn vẫn lựa chọn cúi đầu!

Oành!

Nhưng nghênh đón hắn, không phải kết thúc chiến đấu, mà chính là nắm đấm của Tô Thiên Minh!

Sau hai canh giờ!

"Tô ca!"

"Ta sai rồi!"

"Ta mẹ nó thật sự sai rồi!"

"Ngươi đừng đánh nữa, huynh đệ ta thật sự gánh không được!"

Chịu đựng hai canh giờ, rốt cục Đặng Khắc chịu không được, sau đó mặt lộ vẻ đau đớn hướng về phía Tô Thiên Minh lên tiếng cầu xin tha thứ.

"Đặng Khắc!"

"Ngươi cầu xin tha thứ cũng vô dụng!"

"Bởi vì, nhiệm vụ của ta hôm nay, là phải chơi phế bộ áo giáp Đại Đạo Thần Bi này!"

"Cho nên, chừng nào ngươi tiêu hao hết thiên đạo pháp tắc trong bộ áo giáp Đại Đạo Thần Bi này, ta mới có thể dừng lại?!"

Chương 1314 - Tên rùa đen Đặng Khắc nhà ngươi, ta không dẫn ngươi theo để chơi như thế! (2)

Nghe được tiếng cầu xin tha thứ của Đặng Khắc, Tô Thiên Minh lại không hề bị lay động, mà lại lần nữa vọt tới hướng đối phương!

Hả?

Người nói không có ý, người nghe lại có lòng!

Sau khi Đặng Khắc nghe nói như thế, trong mắt lại đột nhiên lóe qua ánh sáng, sau đó lấy ra một kiện đạo khí phi hành, bắt đầu nhanh chóng chạy trốn!

Ý nghĩ của hắn rất đơn giản!

Ngươi đã có nhiệm vụ!

Vậy ta hết lần này tới lần khác không cho ngươi hoàn thành nhiệm vụ!

Mà ngươi muốn đánh ta!

Vậy thì ta chạy!

Nhìn xem cuối cùng ai là người không gánh được!

"Mẹ nó! ! !"

"Con rùa đen Đặng Khắc nhà ngươi!"

"Không nói ngươi chơi như vậy!"

Nhìn Đặng Khắc giẫm lên đạo khí phi hành không ngừng chạy vòng quanh, Tô Thiên Minh lập tức ý thức được ý đồ của đối phương, sau đó tức hổn hển mắng to.

"Ha ha ha!"

"Tô lão nhị!"

"Ta mẹ nó cứ muốn chơi như vậy!"

"Nếu ngươi không phục thì đến cắn ta đi!"

Nghe được Tô Thiên Minh mắng to, Đặng Khắc chẳng những không tức giận, ngược lại là cực kỳ hưng phấn hô to.

Một bên khác!

"Mợ!"

"Sao bên phụ thân còn chưa kết thúc!"

"Ta muốn về nhà!"

"Ta muốn ngủ!"

"Ta mẹ nó không muốn lại tiếp tục nổ lô a!"

Lúc này, Tô Long ở ngoài sơn cốc, sau khi nổ hơn ngàn cái Thất Long Thiên Hoang Đỉnh, tâm tính đã ở biên giới chuẩn bị sụp đổ, dù đổi người nào đến, vẫn luôn chơi nổ lô như vậy, cũng gánh không được!

"Diệp thiếu gia!"

"Đã qua hai canh giờ!"

"Mà sắc trời cũng dần muộn rồi!"

"Muốn ta vào xem hay không, để thúc giục phụ thân nhanh chóng làm xong việc?"

Sau đó, Tô Long nghĩ tới điều gì đó, sau đó nhìn về phía Diệp Phong nói ra ý nghĩ của mình.

"Cũng tốt!"

"Vậy ngươi đi vào thúc giục đi!"

"Nếu không sẽ bị trễ giờ ăn cơm tối!"

Nghe Tô Long đề nghị, Diệp Phong cũng gật đầu đồng ý.

Một lát sau!

"Tốt!"

"Ta ở bên ngoài nổ đến mức tâm thần sụp đổ!"

"Các ngươi lại ở bên trong chơi quên cả trời đất!"

"Các ngươi còn là người hay không!"

Sau khi Tô Long đi vào trong cốc, nhìn thấy hai người phụ thân Tô Thiên Minh cùng Đặng Khắc ngươi truy ta đuổi, chơi cực kỳ buông thả, trong lòng của hắn cực kỳ tức giận!

"Tô Long!"

"Ngươi tới thật đúng lúc!"

"Nhanh đi tìm Diệp thiếu gia!'

"Hãy nói tên này mẹ nó không đi theo kịch bản, chỉ biết chạy, căn bản không công kích ta!"

Thấy Tô Long đến, Tô Thiên Minh vội vàng hô to.

"Phụ thân!"

"Ta đã biết!"

"Ta đi nói cho Diệp thiếu gia!"

Sau khi nghe được Tô Thiên Minh nói, Tô Long đáp lại một câu, sau đó bay ra bên ngoài sơn cốc!

Bên ngoài sơn cốc!

"Ừm?"

"Tên kia vẫn luôn chạy?!"

"Căn bản không công kích phụ thân ngươi?"

Biết được tình huống này, Diệp Phong cũng toát ra vẻ giật mình, sau đó ra lệnh với hệ thống: "Hệ thống, để tiểu Kiếm tới đây một chuyến, giải quyết vấn đề trong cốc!"

. . .

Trong sơn cốc!

"Ha ha ha!"

"Ta chạy!"

"Ta mẹ nó cứ chạy!"

"Coi như ngươi tìm Diệp thiếu gia gì kia, sao có thể làm khó dễ được ta!"

Lúc này, nhìn Tô Thiên Minh còn đang truy đuổi mình đằng sau, Đặng Khắc cũng lộ vẻ đắc ý gào lên.

Oanh!

Đúng lúc này, một cỗ hơi thở khủng bố nóng nảy khát máu, trong nháy mắt bao phủ cả tòa sơn cốc!

Hoảng sợ!

Vô tận hoảng sợ!

Dưới hơi thở dọa người này, mặc kệ là Đặng Khắc hay là Tô Thiên Minh, chỉ còn lại sự hoảng sợ, loại sợ hãi tử vong trực diện!

"Một canh giờ!"

"Ta chỉ cho các ngươi một cái canh giờ!"

"Nếu như không tiêu hao hết thiên đạo pháp tắc trong bộ áo giáp rác rưởi kia!"

"Vậy ta sẽ gọt từng mảnh thịt của các ngươi xuống!"

"Nếu như các ngươi cho là ta đang nói đùa, vậy các ngươi cứ việc thử một lần!"

Ngay sau đó, Diệp Tiểu Kiếm theo vết nứt không gian đi ra, dùng một loại ánh mắt hài hước nhìn hai người uy hiếp.

"Đại. . . Đại nhân!"

"Ta là người của Diệp thiếu gia!"

"Mà bây giờ ta đang giúp Diệp thiếu gia làm việc!"

Nhìn tháy Diệp Tiểu Kiếm cũng muốn trừng phạt cả mình, Tô Thiên Minh cũng vội vàng giải thích.

"Ta biết!"

"Có điều, ta vẫn muốn gọt ngươi!"

"Ai nói ngươi đã lâu như vậy, còn chưa làm xong chuyện chủ nhân giao cho!"

Nghe Tô Thiên Minh giải thích, Diệp Tiểu Kiếm lại là không thèm để ý chút nào mà trả lời.

Hoang mang!

Nghe được lời này của Diệp Tiểu Kiếm, Tô Thiên Minh lập tức thấy hoang mang, hắn không nghĩ tới, người của mình mà, đối phương cũng muốn chặt!

Một lúc lâu sau!

"Đinh! Chúc mừng kí chủ phát động hành động bại gia, khen thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch *2!"

Ngay khi Diệp Phong chờ không nổi, âm thanh hệ thống khen thưởng đã vang lên trong đầu hắn.

"Một tảng đá vụn!"

"Cuối cùng cũng phá xong!'

"Có điều, từ chuyện này cũng đó có thể thấy được, năng lực làm việc của tên Tô Thiên Minh kia thật sự không được!"

Nghe được âm thanh nhắc nhở khen thưởng của hệ thống, Diệp Phong cũng lộ vẻ bất đắc dĩ lắc đầu tự nói.

"Tiểu Tô!"

"Ta còn chỉ đạo ngươi hai ngày!"

"Mà trong hai ngày này, ngươi không cần để cho phụ thân ngươi đến đây!"

"Bởi vì năng lực làm việc của hắn và lý giải sự phá của, thật là quá kém!"

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Tô Long đứng một bên nói ra ý nghĩ của mình.

"Diệp thiếu gia!"

"Ta đã biết!"

Nghe được lời này của Diệp Phong, Tô Long cũng lúng túng trả lời, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Phụ thân a phụ thân, đã cho ngươi cơ hội, sao ngươi lại không nắm chắc!"

. . .

Ban đêm!

Sau khi mọi người cơm nước no nê!

"Cái gì!"

"Hai ngày còn lại!"

"Diệp thiếu gia không cho ta tới?"

"Ngược lại để Đinh Dương ở lại đây xử lý một số việc vặt?"

Rời khỏi nơi ở của Diệp Phong, khi Tô Thiên Minh biết được tin này từ Tô Long, cả người trực tiếp ngây ngốc ngay tại chỗ!

Một bên khác!

"Aizz!"

"Đêm dài đằng đẵng!"

"Không biết khi nào sư tôn mới có thể phi thăng tới!"

Nằm ở trên giường, Diệp Phong cũng phát ra một tiếng thở dài bất đắc dĩ, sau đó kẹp chăn vào giữa hai chân, tiến vào mộng đẹp tìm Thất tiên nữ chơi game!

. . .

Ngày thứ hai, sáng sớm!

"Lão Hồng!"

"Nhi tử của nhị đồ đệ ngươi không thích luyện đan, vậy cũng không cần ép hắn!"

"Ta thật sự không hiểu rõ, vì sao các ngươi nhất định phải bắt hắn học luyện đan!"

Chương 1315 - Để ta tỉ thí cùng Diệp Phong kia một phen đi.

"Thậm chí, còn có thể làm cho ngươi vác mặt mo đi cầu ta đến!"

Lúc này, ngoài cửa Phủ Thành Chủ, xuất hiện hai lão giả, mà trong đó một tên lão giả áo trắng, cực kỳ không hiểu mà nói ra ý nghĩ của mình.

"Lão Bạch!"

"Hai đồ đệ kia của ta, ta vẫn luôn đối đãi như con ruột, điểm này, ngươi cũng biết!"

"Mà đại đồ đệ của ta, đến bây giờ cũng vẫn cô đơn!"

"Còn nhị đồ đệ, chỉ có một nhi tử như vậy, ngươi nói xem, nếu không để hắn học luyện đan, một mạch truyền thừa của ta đây, không phải sẽ bị cắt đứt hay sao?"

Nghe được nghi vấn của lão giả áo trắng, Hồng Thiên Chương cũng lộ vẻ bất đắc dĩ giải thích rõ.

"Thì ra là thế!"

"Có điều, ta nói trước!"

"Nếu như tiểu tử kia không cố gắng học, vậy đừng trách ta không

khách khí với hắn!"

Sau khi biết rõ nguyên nhân, Bạch Thạch Xuyên cũng nói ra vấn đề chính mình lo lắng.

"Lão Bạch!"

"Điểm ấy ngươi yên tâm!"

"Ta cũng bởi vì không nỡ đánh tiểu tử kia, cho nên mới tìm ngươi đến!"

"Nếu như hắn không cố gắng học, ngươi tùy tiện đánh!"

Sau khi nghe Bạch Thạch Xuyên nói, Hồng Thiên Chương cũng là cười lớn trả lời.

Phủ Thành Chủ, đại sảnh!

"Cái gì?"

"Ta mới đi mười ngày!"

"Ngươi đã tìm luyện đan đạo sư cho Tô Long?"

Sau khi Hồng Thiên Chương nghe được tình huống Tô Thiên Minh nói, trên mặt cũng toát ra vẻ xấu hổ, dù sao, hắn đi mời lão hữu của mình đến, kết quả, phía bên mình lại đã có luyện đan đạo sư, cái này rõ ràng là đang đùa giỡn người ta!

"Lão Hồng!"

"Dù sao ta đến cũng đã đến!"

"Để ta tỷ thí cùng Diệp Phong kia một phen xem sao?"

"Người thắng ở lại, người thua rời đi!"

Lúc này, Bạch Thạch Xuyên ngược lại là không tức giận mà cười nói ra suy nghĩ của mình.

"Lão Bạch!"

"Còn phải nhờ vào ngươi!'

"Thiên Minh, mau sắp xếp chuyện này một chút!"

Nghe được đề nghị này của Bạch Thạch Xuyên, Hồng Thiên Chương cũng hai mắt tỏa sáng, sau đó ra lệnh cho Tô Thiên Minh đứng một bên.

? ? ?

Muốn tỷ thí cùng Diệp thiếu gia?

Đây không phải là muốn chết à?

Nghe được mệnh lệnh này của Hồng Thiên Chương, Tô Thiên Minh cũng toàn thân run lên, sau đó đơn giản nói qua tình huống của Diệp Phong một chút.

"Cái gì?"

"Diệp thiếu gia kia là thần hào phá của?"

"Diệp thiếu gia đột phá dẫn ra lôi kiếp Thiên Đạo, sau đó lôi kiếp Thiên Đạo để lôi điện xoa bóp cho hắn?"

"Còn nữa!"

"Bên người Diệp thiếu gia còn có hộ đạo giả có tu vi cực kỳ khủng bố, cho dù là ngươi, ở trong mắt hộ đạo giả kia, cũng chỉ giống như con kiến hôi?"

Nghe được Tô Thiên Minh nói ra những tình huống này, hai người Hồng Thiên Chương và Bạch Thạch Xuyên lập tức thấy hoang mang, bởi vì ba tin tức này, ngoại trừ tin tức thứ nhất coi như bình thường, còn hai tin sau đều quá mẹ nó vô nghĩa!

"Thiên Minh!"

"Ngươi học được khoác lác từ khi nào?"

"Mà còn chém gió tốt như vậy?"

Sau khi tỉnh táo lại, Hồng Thiên Chương thì dùng ánh mắt nhìn kẻ

ngu ngốc mà nhìn Tô Thiên Minh nói.

? ? ?

Người nào mẹ nó khoác lác?

Ta nói đều là thật!

Sao các ngươi lại không tin!

Nhìn thấy Hồng Thiên Chương căn bản không tin lời nói của mình, Tô Thiên Minh vội đến sắp khóc!

"Đúng rồi!"

"Sư tôn!"

"Bạch sư thúc!"

"Diệp thiếu gia sẽ chỉ đạo Tô Long trong ba ngày, mà nay đã là ngày thứ hai, chỉ cần đợi thêm một ngày, hắn sẽ tự mình rời đi!"

"Bạch sư thúc hoàn toàn có thể đợi sau khi hắn rời đi, lại chỉ đạo Tô Long luyện đan, không phải sẽ có thể giải quyết tất cả vấn đề rồi sao!"

Lúc này, Tô Thiên Minh cũng nghĩ đến cái gì đó, sau đó trên mặt lộ vẻ vui mừng nói ra ý nghĩ của mình.

"Hừ!"

"Đưa mắt nhìn khắp Hỗn Độn giới, không biết có bao nhiêu Luyện Đan Sư muốn bái ta làm thầy!"

"Mà ta bây giờ muốn chỉ đạo nhi tử ngươi luyện đan, lại còn phải đợi nhặt đồ thừa, đây là ngươi đang xem thường ta?"

Thế mà khi nghe được đề nghị này của Tô Thiên Minh, Bạch Thạch Xuyên lại lộ vẻ không vui lên tiếng chất vấn.

? ? ?

Nhặt đồ thừa?

Xem thường ngươi?

Ta có ý này sao?

Các ngươi đừng làm loạn có được hay không!

Nghe được lời này của Bạch Thạch Xuyên, cả người Tô Thiên Minh đều sắp điên rồi!

Hô!

Thở dài thật sâu, Tô Thiên Minh cũng cắn răng, sau đó lên tiếng nói: "Sư tôn, Bạch sư thúc, vậy các ngài đợi ở đây một lát, ta đi nói tình huống này cho Diệp thiếu gia một chút!"

"Đi thôi!"

"Cứ nói là Bạch Thạch Xuyên ta muốn tỷ thí với hắn!"

"Nếu như hắn ko dám so, vậy để hắn mau xéo đi!"

Nghe được lời này của Tô Thiên Minh, cơn tức giận của Bạch Thạch Xuyên lúc này mới giảm đi một chút, sau đó ra hiệu cho Tô Thiên Minh nhanh chóng đi làm chuyện này!

Một lát sau!

"Diệp thiếu gia!"

"Là ta, Tô Thiên Minh!"

"Ta có chuyện muốn nói với ngài một chút!"

Ngay khi Diệp Phong chuẩn bị xem xét sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay, giọng nói Tô Thiên Minh vang lên từ ngoài cửa.

Hả?

Có việc muốn nói với ta?

Có chuyện gì?

Nghe được lời này của Tô Thiên Minh, Diệp Phong cũng toát ra vẻ

tò mò, cho Tô Thiên Minh ở ngoài tiến vào trong phòng.

"Ừm?"

"Ngươi sư tôn ngươi mời sư thúc của ngươi về?"

"Sau đó, bởi vì sự tồn tại của, cho nên muốn so cùng ta một phen?"

"Sau đó, ai thua người đó phải đi?"

Sau khi nghe Tô Thiên Minh nói, Diệp Phong lập tức thấy hứng thú, bởi vì mỗi ngày đều chỉ đạo Tô Long nổ lô, hắn sắp nhàm chán chết rồi, thậm chí buổi tối đi ngủ, trong đầu không ngừng vang lên âm thanh nổ lô ầm ầm.

(Tô Long: Ngươi đây tính là gì, bây giờ ta mẹ nó thả cái rắm, cũng sẽ bị bị dọa cho toàn thân run rẩy!)

"Tốt!"

"Tỷ thí mà sư thúc ngươi nói này, ta nhận!"

"Bây giờ ngươi có thể trở về, dẫn sư thúc ngươi đến đây!"

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Tô Thiên Minh nói ra quyết định của mình.

Hả?

Nhận?

Vậy mà Diệp thiếu gia nhận?

Vậy không phải Bạch sư thúc xong rồi sao?

Nghe được quyết định của Diệp Phong, cả người Tô Thiên Minh đều choáng váng, hắn không nghĩ tới, Diệp Phong vậy mà thật sẽ đón lấy cái này tỷ thí!

"Đúng rồi!"

Chương 1316 - Nhặt đồ thừa? Xem

thường ngươi? Ta có ý đó sao?

"Nói một tiếng với sư thúc kia của ngươi!"

"Tỷ thí như thế nào, để ta quyết định!"

"Nếu như hắn sợ, vậy không cần dẫn hắn đến đây!"

Ngay khi Tô Thiên Minh chuẩn bị bước ra khỏi phòng, giọng nói Diệp Phong lại vang lên.

"Diệp thiếu gia!"

"Ta đã biết!"

"Ta sẽ chuyển lời của ngươi lại cho sư thúc của ta!"

Nói xong, Tô Thiên Minh lập tức rời khỏi phòng, nhanh chóng đi về đại sảnh.

Trong đại sảnh!

"Ha ha ha!"

"Có ý tứ!"

"Thật sự là có ý tứ!"

"Hắn cho rằng như vậy có thể làm lão phu hoảng sợ sao?"

Nghe Tô Thiên Minh nói xong, Bạch Thạch Xuyên không nhịn được mà cười phá lên, phải biết, tạo nghệ luyện đan của hắn cực kỳ thâm hậu, cho nên đối mặt với loại khiêu chiến này, căn bản hắn không để ý!

"Thiên Minh!"

"Bây giờ dẫn ta tới đi!"

"Ta muốn nhìn xem, thần hào bại gia này, đến cùng có năng lực gì!"

Sau đó, Bạch Thạch Xuyên nhìn về phía Tô Thiên Minh nói.

Một lát sau!

"Diệp thiếu gia đúng không?!"

"Ta không muốn nói nhảm cùng ngươi nhiều!"

"Nói thẳng đi, so như thế nào!"

Khi Bạch Thạch Xuyên và Hồng Thiên Chương theo Tô Thiên Minh đi vào nơi ở tạm thời của Diệp Phong, Bạch Thạch Xuyên lên tiếng nói trước.

"Rất đơn giản!"

"Chúng ta đều là luyện đan đại sư!"

"Tỷ thí luyện đan bình thường thì không thú vị!"

"Cho nên, chúng ta tỷ thí nổ lô đi!"

Sau khi nghe được Bạch Thạch Xuyên nói, Diệp Phong nghiền ngẫm nhìn đối phương nói ra suy nghĩ của mình.

Hả?

Tỷ thí nổ lô?

Cái này tính là tỷ thí gì?

Nghe được đề nghị này của Diệp Phong, Bạch Thạch Xuyên lập tức thấy mơ hồ!

"Diệp thiếu gia!"

"Tỷ thí nổ lô là có ý gì?"

"Ta không hiểu rõ!"

Sau đó, Bạch Thạch Xuyên hỏi lên nghi ngờ trong lòng!

"Rất đơn giản!"

"Hai người chúng ta luyện chế cùng một loại đan dược!"

"Sau đó, xem ai nổ lô nhiều hơn!"

"Có điều, mỗi một lần thao tác nổ lô không thể giống nhau!"

"Sau cùng, xem ai nổ lô nhiều lần hơn, coi như người đó thắng!"

"Thế nào, có dám tiếp hay không!"

Nghe Bạch Thạch Xuyên tra hỏi, Diệp Phong cười giải thích.

"Loại tỷ thí này, so đấu cũng là so xem trình độ hiểu biết về đan dược đó sâu bao nhiêu!"

"Mà tỷ thí thú vị như vậy, ta tất nhiên muốn tiếp nhận!"

Nghe Diệp Phong tra hỏi, Bạch Thạch Xuyên cũng tự tin nói ra quyết định của mình.

"Tốt!"

"Loại kia đan dược tỉ thí kia do ngươi định!"

"Mà đan lô cùng các loại thần thực cần phải dùng, ta cung cấp!"

Nghe được quyết định của Bạch Thạch Xuyên, Diệp Phong lại hỏi rõ tình huống một lần nữa, đồng thời thầm nghĩ trong lòng: "Xem ra, lần này có thể ăn không một phần thưởng bại gia!"

Hả?

Ta định loại đan dược?

Không phải là ngươi định đan dược sao?

Phải biết, định một loại đan dược mình quen thuộc nhất, là một loại trợ lực cho bản thân!

Sau khi nghe Diệp Phong nói, Bạch Thạch Xuyên cũng toát ra vẻ giật mình, hắn không nghĩ tới, vậy mà Diệp Phong lại để cho mình định loại đan dược này!

"Đợi ta định đoạt đan dược!"

"Sau đó, hắn cung cấp tất cả nguyên liệu luyện chế đan dược!"

"Có phải tên tiểu tử này có chút quá ngông cuồng rồi hay không!"

"Nhưng mà!"

"Ngông cuồng cũng phải có người có thể dọn dẹp hậu quả cho ngươi, nếu không có, vậy coi như tên tiểu tử này đã tự hại mình rồi!"

Nghĩ đến đây, Bạch Thạch Xuyên nhìn về phía Diệp Phong nói: "Tốt, vậy chúng ta luyện chế Thái Thanh Nguyên Hư Đan đi!"

"Có kịch hay để xem!"

"Thái Thanh Nguyên Hư Đan là một trong những loại đan dược Thượng Cổ đỉnh cấp!"

"Dù Bạch sư thúc có đan phương, nhưng cũng chỉ luyện chế ra Thái Thanh Nguyên Hư Đan cáp thấp!"

"Cho nên!"

"Chỉ sợ Diệp thiếu gia, không biết cả Thái Thanh Nguyên Hư Đan phải luyện chế như thế nào, huống chi là lấy ra thần thực những cây thần thực cần thiết!"

"Với lại!"

"Coi như hắn biết luyện Thái Thanh Nguyên Hư Đan, hắn nên biết cách luyện chế như thế nào, nhưng ở hiện ở thời tại, căn bản không tìm được những cái gọi là thần thực Thượng Cổ đỉnh cấp quý hiếm!"

Nghe Bạch Thạch Xuyên nói năm chữ Thái Thanh Nguyên Hư Đan , Hồng Thiên Chương nhịn không được bật cười, cùng lúc đó, tình huống này được Tô Thiên Minh đứng ở một bên nói.

"Thần thực Thượng Cổ đỉnh cấp quý hiếm như thế nào!"

"Người khác hoàn toàn không thể làm được!"

"Nhưng Diệp thiếu gia thật sự có khả năng làm chuyện này!"

"Dù sao, trong tay hắn có rất nhiều Hải Lam Thiên Thần Hoa ngàn năm!"

Nhìn thấy dáng vẻ tự tin của Hồng Thiên Chương, Tô Thiên Minh không nói gì thêm, lắc đầu bất đắc dĩ, bởi vì bây giờ hắn có nói cái gì Hồng Thiên Chương và Bạch Thạch Xuyên cũng sẽ không tin tưởng!

"Được!"

"Vậy chúng ta thi luyện chế Thái Thanh Nguyên Hư Đan!"

"Xem ai có thể hiểu rõ Thái Thanh Nguyên Hư Đan nhất, xem ai có thể nổ lô nhiều nhất!"

Lúc này, Diệp Phong không thèm để ý chút nào mà đồng ý ngay lập tức.

"Diễn!"

"Ngươi tiếp tục diễn!"

"Ta thấy ngươi không luyện chế được Thái Thanh Nguyên Hư Đan đâu, vì cần có thần thực!"

Nhìn thấy Diệp phong có dáng vẻ tự tin, Bạch Thạch Xuyên có chút khinh thường, bởi vì chắc chắn hắn không luyện chế được!

Hả?

Tình huống này là như thế nào?

Tiểu tử này bỗng nhiên đưa cho ta một cái Hỗn Độn giới làm gì?

Nhìn Hỗn Độn giới trong tay, Bạch Thạch Xuyên cũng lộ vẻ hoang mang, sau đó thả ra thần thức kiểm tra lại.

"Mẹ nó!"

"Sao có thể là cái này!"

" Ở trong tay của hắn, sao có thể có những thứ này, thần thực từ Thượng Cổ đã cực kì quý hiếm!"

"Lại còn không phải một gốc hai gốc, mà mẹ nó tận ngàn gốc!"

Sau khi Bạch Thạch Xuyên nhìn bên trong Hỗn Độn giới tất cả đều là thần thực Thượng Cổ quý hiếm, kinh hãi thiếu chút đã lọt tròng mắt, mà trong mắt của hắn tràn đầy vẻ khó tin!

"Chờ một chút!"

"Lô đỉnh ở đây có mấy chục cái?"

Sau khi hết khiếp sợ, Bạch Thạch Xuyên đặt hết sự chú ý vào trong Hỗn Độn giới.

Oành!

Sau đó, Bạch Thạch Xuyên tùy tiện cầm một cái!

"Lão Hồng!"

"Mau tới đây giúp ta xem một chút!"

"Cái lô đỉnh này, có phải là Thất Long Thiên Hoang Đỉnh hay không!"

Ngay sau đó, Bạch Thạch Xuyên lên tiếng gọi Hồng Thiên Chương.

"Sư tôn!"

"Bạch sư thúc!"

"Các ngươi không cần nhìn nữa!"

"Đây chính là Thất Long Thiên Hoang Đỉnh!"

"Tuy rất khó tin, nhưng Thất Long Thiên Hoang Đỉnh ở trong tay Diệp thiếu gia nhiều vô số, không thể đếm hết được!"

Chương 1317 - Nếu tỉ thí, vậy ta tìm một trọng tài công bình liêm chính, rất hợp lý đó chứ?

"Không nói đến những cái khác, hôm qua ta và ba người Đinh Dương và Tô Long, giúp Diệp thiếu gia nổ 1000 cái Thất Long Thiên Hoang Đỉnh!"

Đúng lúc này, giọng nói của Tô Thiên Minh vang lên.

Choáng!

Nghe được câu nói này từ Tô Thiên Minh, hai người Bạch Thạch Xuyên và Hồng Thiên Chương, lập tức ngây ngốc tại chỗ!

"Xong xong xong!"

"Lão Hồng!"

"Diệp thiếu gia không chỉ cho ta mấy chục cái Thất Long Thiên Hoang Đỉnh, mà hắn còn dưa cho ta thần thực Thượng Cổ quý hiếm, mà tất cả thần thực để luyện chế Thái Thanh Nguyên Hư Đan đều có!"

"Vốn dĩ, đây cũng là một chuyện khiến ta hưng phấn!"

"Dù sao, có thể luyện chế ra một viên Thái Thanh Nguyên Hư Đan chân chính, là nguyện vọng lớn nhất đời ta rồi!"

"Nhưng chúng ta tỉ thí luyện đan, mẹ nó không phải là tỉ thí luyện đan bình thường!"

"Nếu để cho ta tự tay hủy đi đỉnh cấp lô đỉnh cùng thần thực vốn là ước mơ tha thiết của ta, ta tuyệt đối sẽ điên mất!"

Lúc này, Bạch Thạch Xuyên tỉnh táo lại, giọng nói của Hồng Thiên Chương cũng run lên.

"Lão Bạch!"

"Có phải ngươi ngốc không!"

"Tuy nguyên tắc của trận đấu này là xem ai có thể nổ lô nhiều lần nhất!"

"Mà làm như vậy, ngươi sẽ thua cuộc, nhưng ngươi lại có thể tự tay luyện chế ra rất nhiều viên Thái Thanh Nguyên Hư Đan một cách chân chính!"

"So sánh cùng thành tựu kia, thua trận tỷ thí này thì có đáng là gì!"

Nhìn ra sự lo lắng của Bạch Thạch Xuyên, Hồng Thiên Chương nói ra một phương pháp giải quyết rồi cười xấu xa.

"Đúng!"

"Thế mà ta lại không xem quy tắc!'

"Cùng lắm thua trận tỷ thí này thôi!"

"Lão Hồng!"

"Còn ngươi thì sao!"

Nghe lời này của Hồng Thiên Chương, trong nháy mắt Bạch Thạch Xuyên có chút hưng phấn, hắn cũng không nghĩ tới, chuyến này lại có thể hoàn thành nguyện vọng lớn nhất đời mình!

Oanh!

Ngay ở thời điểm hai người đắc ý nhất, một luồng hơi thở nóng nảy khủng bố trong nháy mắt bao phủ toàn bộ sân nhỏ!

"Thứ nhất, tuyệt đối không tùy ý xuất kiếm!"

"Thứ hai, tuyệt đối không để lọt kẻ ngốc!"

"Thứ ba, tuyệt đối phải công chính nghiêm minh!"

"Trọng tài Diệp Tiểu Kiếm đến đây! Trận tỉ thí luyện đan nổ lô này để ta đến làm trọng tài!"

Ngay sau đó, giọng Diệp Tiểu Kiếm hưng phấn vang lên ở trên cao.

"Ừm?"

"Giọng nói bén nhọn này sao có chút quen tai?"

"Mẹ nó!"

"Đây không phải câu nói của đội trưởng Chuồn Chuồn sao? Sao Tiểu Kiếm biết cái từ này?"

Nghĩ đến đây, Diệp Phong trực tiếp hỏi: "Hệ thống, chuyện đó có liên quan đến ngươi sao?!"

"Đinh! Kí chủ, không liên quan đến ta, ta dạy hắn làm như thế nào để trở thành trọng tài công chính nghiêm minh, ai có thể nghĩ, gia hỏa lại tự đổi câu nói như vậy!"

Sau câu hỏi của Diệp Phong, âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu hắn.

? ? ?

Dạy như thế nào để Tiểu Kiếm trở thành một trọng tài công chính nghiêm minh?

Mẹ nó không phải vô nghĩa sao?

Tính cách cái tên điên kia, làm sao có thể chắc chắn hắn sẽ làm việc công chính liêm minh!

Sau khi được nghe câu giải thích, trên mặt Diệp Phong cũng đen xì, hắn rất muốn nói một câu: "Coi như cho Cẩu Tử đến làm trọng tài, cũng hơn so với Diệp Tiểu Kiếm điên cuồng này!"

"Bạch tiền bối!"

"Nếu đã là tỷ thí, vậy để ta tìm trọng tài công chính nghiêm minh, không có gì sai cả!"

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Bạch Thạch Xuyên cười nói.

"Không có... Không có sai!"

"Hợp lý!"

"Rất hợp lý!"

Nghe Diệp Phong hỏi, giọng Bạch Thạch Xuyên run rẩy vội vàng trả lời!

"Sư. . . Sư tôn!'

"Bạch sư thúc!"

"Các ngươi tuyệt đối không thể tin tưởng lời nói của người điên kia!"

"Trước đó Diệp thiếu gia nhờ ta làm việc, rồi tìm Đặng Khắc sư huynh giúp đỡ!"

"Kết quả, cũng bởi vì tốn thời gian lâu một chút, cái tên điên này xuất hiện!"

"Mà hắn lúc ấy hắn chỉ cho chúng ta một canh giờ, thật sự mà nói một canh giờ không đủ thời gian để làm, hắn sẽ cắt thịt trên người ta và Đặng Khắc sư huynh xuống từng mảnh từng mảnh!"

"Sau đó, ta và Đặng Khắc sư huynh dựa theo yêu cầu của hắn, trong vòng một canh giờ làm xong việc, nhưng hắn lại lật lọng không giữ lời vẫn gọt chúng ta!"

"Sau đó hắn tới giúp chúng ta khôi phục nhục thân thể, nhưng tận mắt nhìn thấy thịt trên người mình bị gọt sạch từng mảnh từng mảnh, đau đớn trên thân thể cùng với tâm lý hoảng sợ, giống như ác mộng, không ngừng quấn lấy trong lòng ta!"

"Cho nên, Bạch sư thúc, ngươi chắc chắn phải dựa theo quy tắc, ngươi không làm trái quy tắc, không chừng hắn vẫn sẽ gọt ngươi, mà nếu ngươi thật sự xúc phạm quy tắc, hậu quả kia, tuyệt đối khó có thể tưởng tượng!"

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy giảng sợ của Tô Thiên Minh vang lên trong đầu Bạch Thạch Xuyên cùng Hồng Thiên Chương.

"Cái gì! ! !"

"Cái tên điên này nói không giữ lời, thật là lật lọng?"

"Vậy ta xong đời rồi!"

Sau khi nghe Tô Thiên Minh nói, Bạch Thạch Xuyên lập tức hoảng sợ, hắn không thể nghĩ tới, sự tình vậy mà lại phát phát triển theo tình huống này!

"Lão Hồng!"

"Bây giờ ta nên làm gì!"

"Tuy ta có đan phương có thể luyện chế Thái Thanh Nguyên Hư Đan, nhưng đó chính xác là đan phương luyện đan dược!"

"Mà bây giờ thi đấu nổ lô, làm như thế nào mới có thể luyện chế nổ lô, ta mẹ nó!"

Lúc này, Bạch Thạch Xuyên cũng nghĩ đến cái gì đó, Hồng Thiên Chương một mặt lo lắng hỏi.

"Lão Bạch!"

"Cái này. . . Ta đây cũng không giúp được!'

"Ai biết mọi chuyện sẽ phát triển theo hướng này!"

"Nếu không, ngươi cứ luyện bừa đi, không chừng thao tác không đúng, sẽ có thể gây nên nổ lô!"

"Dù sao chỉ cần không luyện đan theo phương pháp chính xác, cho dù không nổ lô, cũng sẽ không thành đan, không coi là vi phạm quy tắc!"

Nghe được Bạch Thạch Xuyên nói, Hồng Thiên Chương đưa ra một biện pháp giải quyết.

"Ừm!"

"Lão Hồng, ngươi nói đúng!"

"Chỉ cần ta không làm đúng theo phương pháp luyện dan, vậy khẳng định sẽ không có vấn đề!"

Nghe được Hồng Thiên Chương đưa ra giải pháp, hai mắt Bạch

Thạch Xuyên tỏa sáng, sau đó tiếp tục luyện đan!

"Mẹ nó!"

"Bảy đạo Long chi hồn ấn thật sự rất mạnh mẽ!"

"Nếu như ở tình huống bình thường, ta luyện chế Thái Thanh Nguyên Hư Đan cần thời gian ba canh giờ, nếu có bảy đạo Long chi hồn ấn trợ giúp, thời gian chắc chắn có thể rút ngắn đi chín phần mười!"

Chương 1318 - Mọi người trong nhà, các ngươi đâu có hiểu, ta không hề cố ý!

Sau khi kích hoạt bảy đạo Long chi hồn ấn, Bạch Thạch Xuyên phát hiện tốc độ luyện hóa thần thực càng tăng lên, mà trong tình huống này, hắn cũng rất kinh hãi, đồng thời, hắn đã hiểu rõ, vì sao có thể trong một thời gian ngắn Thất Long Thiên Hoang Đỉnh có thể trở thành bảo vật trong Hỗn Độn giới!

Một lát sau!

"Mẹ nó! ! !"

"Ta mẹ nó!"

"Như này cũng có thể thành đan?"

"Còn chưa thành đan mà tại sao ta lại có cảm giác ta luyện chế ra Thái Thanh Nguyên Hư Đan còn hiệu quả hơn Thái Thanh Nguyên Hư Đan trên phương thuốc kia?"

Nhìn Thái Thanh Nguyên Hư Đan đã thành hình bên trong lô đỉnh, cả người Bạch Thạch Xuyên đều choáng váng!

"Mọi người ở đây, các ngươi mấy ai có thể hiểu!"

"Ta thật sự không biết mấy cái luyện đan đó!'

"Ai có thể nghĩ, ta mẹ nó vậy mà hoàn thành cải tiến đan phương

chính xác, cũng thành công luyện ra được dược mạnh hơn Thái Thanh Nguyên Hư Đan!"

"Cái này mẹ nó là chuyện là như thế nào!"

Tỉnh táo lại, Bạch Thạch Xuyên lộ vẻ mặt hãi dùng thần thức nói với Hồng Thiên Chương và Tô Thiên Minh.

"Lão Bạch!"

"Đây chính là Thái Thanh Nguyên Hư Đan!"

"Coi như ở thời đại Thượng Cổ, đó cũng là một loại đan dược đỉnh cấp!"

"Kết quả, để cho người không biết gì luyện đan, thế mà còn hoàn thành cải tiến đan phương?"

"Để mà nói, đừng nói người không tin,chó mẹ nó cũng không thể nào tin!"

Tình huống trước mắt này, Hồng Thiên Chương cũng thấy mơ hồ.

M`ột bên khác!

"Đinh! Nhắc nhở kí chủ, lão già Bạch Thạch Xuyên này không đi theo bài cũ, chẳng những hắn không có giúp ngươi phá của, ngược lại lợi dụng thần thực ngươi cho hắn, luyện ra Thái Thanh Nguyên Hư Đan bản cải tiến siêu cấp, hắn dùng chiêu này thật sự quá thâm độc!"

Diệp Phong đang chuẩn bị nổ cái lô đỉnh thứ ba chợt nghe hệ thống nhắc nhở.

"Bạch tiền bối!"

"Ngươi có ý gì?"

"Phải biết, chúng ta đã nói trước đó, lần tỷ thí luyện đan này, chỉ so xem bên nào nổ lô được nhiều thì bên đó thắng!"

"Còn ngươi lại luyện ra bản Thái Thanh Nguyên Hư Đan cải tiến

siêu cấp!"

"Ngươi đây là đang tung hô chuyện nổ lô của ta hay sao?"

Tỉnh táo lại, Diệp Phong nhìn về phía Bạch Thạch Xuyên lên tiếng chất vấn.

"Diệp thiếu gia!"

"Ngươi hãy nghe ta giải thích!"

"Quả thật đây là một hiểu lầm!"

Nghe được lời chất vấn của Diệp Phong, gương mặt của Bạch Thạch Xuyên hốt hoảng vội vàng.

Một lát sau!

"A!"

"Ngươi nói là ngươi thật sự cũng không biết đang luyện cái gì?"

"Sau đó luyện ra bản Thái Thanh Nguyên Hư Đan cải tiến siêu cấp?"

"Buồn cười!"

"Thật sự là buồn cười!"

"Cho dù ngươi bịa đặt, ngươi cũng bịa ra lời nói bình thường chút được không? Lời nói của ngươi, đừng nói là ta, cho dù một con chó nghe thấy, nó cũng không tin!"

Nói đến đây, Diệp Phong trực tiếp nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm!

"Chủ nhân!"

"Giao cho ta!"

"Nửa canh giờ, ta cam đoan, hắn tuyệt đối sẽ không vi phạm quy tắc nữa!"

Chú ý tới ánh mắt của Diệp Phong rơi xuống người mình, Diệp

Tiểu Kiếm lập tức cam đoan, sau đó dẫn Bạch Thạch Xuyên rời khỏi nơi này.

"Vừa vặn!"

"Thừa dịp này, để ta xem xét sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay một chút!"

Nhìn theo bóng dáng Diệp Tiểu Kiếm cùng Bạch Thạch Xuyên rời khỏi nơi này, Diệp Phong cũng kiểm tra sản phẩm bại gia đổi mới hôm nay!

Vô Ngân Chi Hỏa * 1000!

Vô Ngân Chi Hỏa: Ngọn lửa do bản nguyên Thiên địa dựng dục mà ra!

"Mẹ nó!"

"Lại được biết có một chút tin tức!"

"Ta mẹ nó!"

Nhìn hệ thống lại cho ra có chút tin tức ấy, Diệp Phong cũng tức đến mắng to.

"Hai vị!"

"Các ngươi nghe nói qua Vô Ngân Chi Hỏa chưa?"

Ở trong lòng mắng to, Diệp Phong nhìn về phía hai người Hồng Thiên Chương và Tô Thiên Minh hỏi.

"Diệp thiếu gia!"

"Ta biết!"

"Thứ đồ này phát sáng, ở trong bóng tối nó lại càng sáng!"

Nghe được Diệp Phong hỏi, Tô Thiên Minh một bên vội vàng giải thích.

Nghe Tô Thiên Minh giải thích, Hồng Thiên Chương lập tức ngốc

ngay tại chỗ!

"Sư tôn!"

"Ngươi tìm cái gì vậy?"

Nhưng sau khi Tô Thiên Minh giải thích, Hồng Thiên Chương đứng cạnh trợn mắt há mồm, bởi vì lời giải thích của Tô Thiên Minh đối với hắn mà nói là vô nghĩa.

“Sư tôn.”

“Ngài tìm cái gì?”

Lúc này Tô Thiên Minh giải thích xong, chú ý đến Hồng Thiên Chương đứng một bên bắt đầu cúi đầu tìm kiếm cái gì đó, hắn tò mò nên lớn tiếng hỏi.

"Chờ một chút!"

"Nội dung cốt truyện này sao ta thấy có chút quen thuộc nhỉ?”

"Tiếp đó, có phải Hồng Thiên Chương nên nói, đao của ta đâu, ta mẹ nó chém chết ngươi thứ đồ phá của?"

Nhìn một màn quen thuộc trước mắt này, Diệp Phong lại dùng vẻ mặt thành thật nói.

"Đao đâu!"

"Đao của lão tử đâu!"

"Ta mẹ nó hôm nay nhất định phải chém chết ngươi cái đồ phá của!"

"Phải biết rằng!"

"Đây chính là Vô Ngân Chi Hỏa mà bất luận một tên tu đạo giả nào đều muốn có, kết quả, đến trong miệng ngươi lại biến thành thứ đồ chiếu sáng bỏ đi?"

Rất nhanh sau đó, tiếng mắng chửi của Hồng Thiên Chương vang lên.

"Sư tôn a sư tôn!"

"Ngươi căn bản không hiểu Diệp thiếu gia!"

"Diệp thiếu gia đã hỏi, vậy chứng minh hắn có, mà Diệp thiếu gia muốn biết, cũng không phải thứ đồ bỏ đi kia đến cùng là cái gì, mà là xử lý thứ đồ bỏ kia như thế nào cho phá của!"

"Cho ngươi cơ hội này, sao ngươi lại không biết nắm chặt như thế!"

Nghe Hồng Thiên Chương mắng to, trong lòng Tô Thiên Minh lại điên cuồng mắng đậu đen rau muống.

(Tô Long: Hả? Đây không phải là câu hôm qua ta nói với ngươi sao?)

"Hả?"

"Còn thật sự bị ta đoán trúng rồi?"

"Có ý tứ!"

"Tô Thiên Minh này so với hôm qua, tiến bộ không ít!"

Nhìn bên trong sân nhỏ, Tô Thiên Minh đang bị Hồng Thiên Chương tay cầm đại khảm đao đuổi theo mà chém, khóe miệng Diệp Phong cũng nổi lên ý cười.

"Chờ một chút!"

"Ta cần làm chút việc hay là rời đi?"

Đúng lúc này, Diệp Phong cũng nghĩ đến cái gì đó, sau đó hướng về Tô Thiên Minh la lớn: "Tô thành chủ, câu trả lời của ngươi thật sự là giúp ta đại ân, mà ta cũng không có gì để tặng cho ngươi, nên đành tặng cho ngươi một đoàn Vô Ngân Chi Hỏa đi!"

Nói xong, trong tay Diệp Phong xuất hiện một ngọn lửa màu đen, sau đó trực tiếp ném cho Tô Thiên Minh.

"Vô Ngân Chi Hỏa!"

Chương 1319 - Tô Thiên Minh, loại chuyện tón thể lực như vậy, người trẻ các ngươi không làm được.

"Vậy mà thật là Vô Ngân Chi Hỏa!'

"Chí bảo trời cao ban cho bực này, ta cũng chỉ nhìn thấy qua hình ảnh trên sách cổ!"

"Mà nhị đồ đệ phá của này của ta, chỉ thuận miệng nói mấy câu, đã có được một đoàn?"

"Cái này mẹ nó cũng quá vô nghĩa!'

Nhìn Vô Ngân Chi Hỏa trong tay Tô Thiên Minh kia, Hồng Thiên Chương hâm mộ đến sắp chảy nước miếng!

"Tô thành chủ!"

"Ngươi nói Vô Ngân Chi Hỏa này chiếu sáng đặc biệt không tệ!"

"Vậy ngươi cảm giác đặt ở trong túp lều làm công cụ chiếu sáng, như thế nào?"

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong lại vang lên lần nữa.

Hả?

Ta nói Vô Ngân Chi Hỏa chiếu sáng không tệ!

Sau đó, ngươi phải đặt nó ở trong túp lều?

Ngươi làm như thế, có cân nhắc qua cảm thụ của Vô Ngân Chi Hỏa sao?

Nó chính là chí bảo thiên địa dựng dục!

Nghe được đề nghị này của Diệp Phong, Tô Thiên Minh lập tức bị làm cho kinh hãi, nhưng rất nhanh, hắn đã phản ứng lại, sau đó vội vàng nói: "Diệp thiếu gia, đặt Vô Ngân Chi Hỏa ở trong túp lều,

vậy vừa đúng!"

"Đúng rồi!"

"Vừa vặn Phủ Thành Chủ chúng ta chuẩn bị xây một số căn nhà tranh mới!"

"Mà bây giờ thiếu một số công cụ chiếu sáng!"

"Nếu như Diệp thiếu gia lười nhác xử lý những Vô Ngân Chi Hỏa rác rưởi trong tay kia, vậy hoàn toàn có thể treo bên trong những căn nhà tranh này!"

Ngay sau đó, Tô Thiên Minh nói ra ý nghĩ của mình.

Ồ!

Đầu óc của tên Tô Thiên Minh này thật sự là càng ngày càng nhanh nhạy!

Ta muốn phá hết Vô Ngân Chi Hỏa!

Sau đó, hắn cung cấp điều kiện phá của giúp ta, mà sau cùng còn có thể không công mà phá hết Vô Ngân Chi Hỏa, không thể không nói, hắn có thể lên làm thành chủ, thật đúng là có có chút tài năng!

Nghe được đề nghị này của Tô Thiên Minh, đầu tiên Diệp Phong sững sờ, sau đó nở nụ cười.

"Không thể! ! !"

"Không thể a!"

"Vô Ngân Chi Hỏa mặc dù là do thiên địa dựng dục mà ra, nhưng rời đi hoàn cảnh đặc thù kia, nếu như không bị tu đạo giả hoặc Đạo thú hòa tan vào trong cơ thể, vậy theo thời gian trôi qua, lực lượng của nó cũng sẽ dần dần tiêu tán, sau cùng sẽ hoàn toàn dập tắt!"

"Cho nên, thật sự không thể lấy nó làm công cụ chiếu sáng!"

Đúng lúc này, giọng nói tràn đầy lo lắng của Hồng Thiên Chương

vang lên.

Nhưng mà, chuyện khiến Hồng Thiên Chương sụp đổ chính là, hai người Diệp Phong cùng Tô Thiên Minh căn bản không để ý tới hắn!

"A!"

"Vậy thật đúng là vừa vặn!"

"Có điều, mặc dù là vừa vặn, nhưng con người của ta không thích nợ ơn người khác!"

"Cho nên, người nào xây những căn nhà tranh này, vậy ta nhất định phải cho hắn một số phí khổ cực!"

"Như vậy đi, phí khổ cực ta cho mười đoàn Vô Ngân Chi Hỏa!"

Lúc này, giọng nói Diệp Phong trực tiếp vang lên.

Cái gì! ! !

Đắp mấy cái nhà tranh, là có thể lấy được mười đoàn Vô Ngân Chi Hỏa?

Nghe được lời này của Diệp Phong, mặc kệ là Tô Thiên Minh hay là Hồng Thiên Chương, trong nháy mắt ánh mắt đã nóng rực lên.

Đặc biệt là Hồng Thiên Chương!

Bây giờ đã sớm vứt những ý nghĩ trước đó của mình ra sau đầu!

Dù sao, tới tay mới là của mình, còn cái kia không phải của mình, lãng phí hết thì lãng phí hết đi, đâu liên quan gì đến hắn!

"Diệp thiếu gia!"

"Vậy ngài cần bao nhiêu cái nhà tranh?"

"Hay là, trực tiếp xây một cái nhà tranh lớn là được rồi?"

Lúc này, sắc mặt Tô Thiên Minh cũng kích động nhìn về phía Diệp Phong hỏi.

"Xây một cái lớn đi!"

"Phải lớn hơn đại sảnh tiếp khách của Phủ Thành Chủ các ngươi!"

"Mà phải cao một chút, cao hơn mười mét là được!"

"Đúng rồi!"

"Tốt nhất là làm xa hoa một chút!"

Nghe được Tô Thiên Minh hỏi, Diệp Phong cũng nói ra suy nghĩ của mình.

"Diệp thiếu gia!"

"Ta hiểu rồi!"

"Trước tiên ngài ở đây nghỉ ngơi một hồi, ta tự mình đi xây cái nhà tranh xa hoa..."

Không đợi Tô Thiên Minh nói xong, một cái chân mạnh mẽ đanh thép trực tiếp đạp hắn bay ra ngoài!

"Tô Thiên Minh!"

"Loại việc tốn thể lực này, người trẻ tuổi các ngươi căn bản không làm được!"

"Cho nên!"

"Trách nhiệm xây nhà tranh xa hoa để ta tới gánh đi!"

Ngay sau đó, giọng nói Hồng Thiên Chương vang lên.

? ? ?

Người trẻ tuổi?

Ta mẹ nó khi nào thì biến thành người trẻ tuổi?

Còn nữa!

Đây chính là ý tưởng của ta, mới sáng tạo ra một cơ hội lấy phí

khổ cực!

Kết quả, ngươi lập tức cướp đi?

Ngươi là cường đạo sao?

Nghe được logic của cường đạo Hồng Thiên Chương này, Tô Thiên Minh sắp bị tức khóc!

Hắn nghĩ mãi mà không rõ!

Vì sao tất cả mọi người đều đoạt công việc của hắn!

"Đi!"

"Tô Thiên Minh, ngươi đi hầu hạ Diệp thiếu gia thật tốt đi!"

"Ta đi xây nhà tranh!"

Không cho Tô Thiên Minh cơ hội nói chuyện, Hồng Thiên Chương nói xong câu đó lập tức dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi nơi này.

"Mợ!"

"Hôm qua Đinh Dương đoạt phí khổ cực cùng ta!"

"Hôm nay sư tôn lại đoạt phí khổ cực cùng ta!"

"Sao các ngươi đều nhằm vào ta, ta mẹ nó chính là thành chủ, ta không có sĩ diện sao?"

Nhìn Hồng Thiên Chương rời đi, tâm thái Tô Thiên Minh lập tức sụp đổ!

Một bên khác!

"Hả?"

"Tên Bạch Thạch Xuyên kia liên hệ ta làm gì?"

"Lúc này, không phải phải đang bị dạy dỗ sao?"

Bây giờ Hồng Thiên Chương mới vừa tìm được một vị trí thích hợp

xây dựng nhà tranh xa hoa, phát hiện truyền âm thạch trong ngực có phản ứng, cũng là lộ vẻ nghi ngờ tự nói

"Lão Hồng!"

"Ngươi đang làm gì đó?"

"Mau tới cứu ta đi!'

"Mẹ nó ta thật gánh không được!"

"Cái tên điên này, hắn quả thực là tên điên mà!"

Hồng Thiên Chương kích hoạt truyền âm thạch, trong đầu Hồng Thiên Chương vang lên âm thanh hoảng sợ của Bạch Thạch Xuyên .

"Lão Bạch!"

"Người điên kia khủng bố đến mức nào, rõ ràng ngươi biết!"

"Cho dù ta muốn cứu ngươi, ta cũng không có bản lĩnh đó!"

"Cho nên, ngươi hãy kiên trì đi!"

Sau khi nghe được Bạch Thạch Xuyên nói, Hồng Thiên Chương cũng lộ vẻ mặt bất đắc dĩ đáp lại, bởi vì đối mặt với người điên kia, hắn cũng không có biện pháp nào!

"Lão Hồng!"

"Vậy ngươi nói chuyện với ta đi!"

"Tối thiểu như vậy, còn có thể phân tán một chút sự chú ý của ta!"

Sau khi nghe được Hồng Thiên Chương nói, Bạch Thạch Xuyên bất đắc dĩ đưa ra một ý tưởng, bởi vì hắn cũng biết, Hồng Thiên Chương không cứu được mình!

Chương 1320 - Lão Hồng, ngươi bất nhân, vậy đừng trách ta bất nghĩa!

"Vậy không được!"

"Lão Bạch!"

"Dù ta không bận xây nhà tranh, thì cũng không có thời gian nói chuyện phiếm cùng ngươi!"

"Cho nên, ngươi tiếp tục kiên trì đi!"

"Đúng rồi!"

"Không có việc gì thì đừng liên lạc với ta, như vậy sẽ ảnh hưởng đến tốc độ xây nhà tranh của ta!"

Nói xong, Hồng Thiên Chương trực tiếp cắt đứt liên lạc truyền âm thạch.

Ở bên này!

? ? ?

Mẹ nó ta ở đây bị gọt!

Ngươi lại ở bên kia vội vàng xây nhà tranh?

Thậm chí, ta còn không sánh nổi cái nhà tranh rách nát kia?

Mẹ nó, ngươi làm như thế mà cũng được sao?

Nhận thấy truyền âm thạch đã không có phản ứng, Sắc mặt Bạch Thạch Xuyên tái xanh, mắng to, bởi vì hắn nằm mơ cũng không nghĩ tới, mình ở trong lòng Hồng Thiên Chương, mẹ nó vậy mà cũng không sánh bằng một cái nhà tranh rách nát!

"Chờ một chút!"

"Nếu hắn đã để ý tới cái nhà tranh rách nát đó như vậy, ta có nên thừa cơ chơi hắn một vố không?"

Sau khi mắng to, Bạch Thạch Xuyên nghĩ tới điều gì đó, sau đó hắn nhếch miệng nở nụ cười: "Lão Hồng, ngươi đã bất nhân, vậy thì cũng đừng trách ta bất nghĩa!"

"Tiểu Kiếm đại nhân!"

"Ta có một thỉnh cầu!"

"Lát nữa nếu như ta lại vi phạm quy tắc, có thể để người khác giúp ta nhận sự trừng phạt hay không?"

Sau đó, Bạch Thạch Xuyên nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm, người đang không ngừng chém mình, lên tiếng hỏi.

"Ừm?"

"Để cho người khác giúp ngươi nhận trừng phạt?"

"Đầu hắn có bị sao không?"

"Nếu như không có, làm sao hắn có thể cam tâm tình nguyện giúp ngươi chịu trừng phạt?"

Nghe được Bạch Thạch Xuyên nói lời này, Diệp Tiểu Kiếm cũng thấy hứng thú, sau đó lên tiếng hỏi lại.

"Tiểu Kiếm đại nhân!"

"Lỡ như hắn nhận lời thì sao?"

Thấy Diệp Tiểu Kiếm không trực tiếp trả lời mình, Bạch Thạch Xuyên cũng chỉ có thể kiên trì hỏi thêm lần nữa.

"Ha ha ha!"

"Có ý tứ!"

"Thật sự là có ý tứ!"

"Tốt!"

"Nếu quả thật có người nguyện ý giúp ngươi tiếp nhận trừng phạt, vậy ta sẽ đồng ý chuyện này!"

Nghe được Bạch Thạch Xuyên nói lời này, Diệp Tiểu Kiếm cũng cười lớn đồng ý, bởi vì hắn cũng rất muốn nhìn xem, rút cuộc là ai mà lại nguyện ý giúp hắn nhận trừng phạt.

Rất nhanh sau đó!

Bạch Thạch Xuyên dùng truyền âm thạch liên hệ lần nữa với Hồng Thiên Chương, hơn nữa còn để truyền âm thạch cùng hưởng, cho Diệp Tiểu Kiếm một bên cũng có thể nghe được hai người đối thoại.

"Lão Bạch! ! !"

"Ngươi lại liên lạc với ta làm gì!"

"Không phải ta đã nói cho ngươi, bây giờ ta đang bận xây nhà tranh, thật không có thời gian nói chuyện phiếm cùng ngươi!"

Truyền âm thạch có phản ứng, giọng nói của Hồng Thiên Chương trả lời vang lên.

"Lão Hồng!"

"Ta biết ngươi bận bịu!"

"Nhưng bây giờ ta thật sự có việc muốn xin ngươi giúp một tay a!"

"Chỉ cần ngươi đồng ý giúp ta chuyện này, vậy ta cam đoan, trong khoảng thời gian này, tuyệt đối sẽ không quấy rầy ngươi nữa!"

"Mà việc ta muốn ngươi giúp một tay chính là..."

Không đợi Bạch Thạch Xuyên nói xong, Hồng Thiên Chương không nhịn được mà ngắt lời: "Giúp giúp, ngươi cần thì ta giúp, nhưng từ giờ trở đi, ta không muốn ngươi quấy rầy ta nữa, vậy thì ta sẽ giúp!"

Nghe nói như thế, trong mắt Bạch Thạch Xuyên lóe qua vẻ vui mừng, bởi vì hắn cũng đang đánh bạc, đánh bạc với chính mình, chưa kịp nói đến gấp cái gì, Hồng Thiên Chương đã đồng ý trước!

Nhưng để phòng ngừa chuyện bất ngờ, Bạch Thạch Xuyên còn phải xác nhận lại một chút mới được!

"Lão Hồng!"

"Ta còn chưa nói là gấp cái gì đâu?"

"Ngươi hãy nghe ta nói trước, nghe xong thì ngươi hãy quyết định muốn giúp hay không muốn giúp cũng được?"

Bạch Thạch Xuyên hỏi lại lần nữa .

"Không cần nghe!"

"Dù là việc gì ta đều giúp!"

"Có điều, từ giờ trở đi, ngươi đừng quấy rầy ta nữa!"

Nói xong, Hồng Thiên Chương trực tiếp cắt đứt truyền âm thạch.

"Tiểu Kiếm đại nhân!"

"Ngài cũng nghe thấy rồi đấy!"

"Hắn tuyệt đối cam tâm tình nguyện muốn giúp ta!"

Nhận thấy truyền âm thạch không còn phản ứng, Bạch Thạch Xuyên cũng lộ vẻ mặt hưng phấn nhìn Diệp Tiểu Kiếm lên tiếng nói.

"Ha ha ha!"

"Chơi vui!"

"Thật sự là chơi rất vui!"

"Các ngươi bẫy lẫn nhau, đã rất lâu ta không được thấy!"

"Được!"

"Từ giờ trở đi, chỉ cần ngươi vi phạm quy tắc, vậy thì do Hồng Thiên Chương đến thay ngươi tiếp nhận trừng phạt!"

Để ý thấy mặt mũi Bạch Thạch Xuyên tràn đầy mong đợi nhìn mình, Diệp Tiểu Kiếm cũng cười to nói ra quyết định của mình!

Một lát sau!

"Diệp thiếu gia!"

"Ta về rồi!"

"Chúng ta có thể tiếp tục tỷ thí!"

Sau khi Bạch Thạch Xuyên trở về, không kịp chờ Diệp Phong đã lên tiếng nói.

Hả?

Bị hung hăng giáo dục một phen!

Kết quả, trở về đã muốn tỷ thí không cần chờ đợi thêm?

Không sợ lại vi phạm quy tắc sao?

Nghe nói như thế, lại nhìn thấy bộ dạng không kịp chờ đợi kia của Bạch Thạch Xuyên, Diệp Phong và Tô Thiên Minh đều toát ra vẻ nghi hoặc, bởi vì cùng tình huống bọn hắn phỏng đoán hoàn toàn khác!

Oanh!

Nửa canh giờ sau đó, một âm thanh nổ lô cuối cùng cũng vang lên từ chỗ Bạch Thạch Xuyên.

"Thành công!"

"Ta rốt cục nổ lô thành công!"

"Chuyện nổ lô này, mẹ có cũng khó khăn quá!"

Tuy đã lừa Hồng Thiên Chương, nhưng Bạch Thạch Xuyên cũng không có cố ý vi phạm quy tắc, mà chính là không ngừng cải biến thủ pháp luyện đan, hy vọng có thể hoàn thành nổ lô, mà sự không ngừng nỗ lực của hắn đã thông qua, hắn rốt cục hoàn thành lần nổ lô thứ nhất!

Nhưng mà!

Cái giá lớn chính là, trong thời gian nửa canh giờ này, hắn luyện chế ra vài chục lần, tuy sau cùng đều không luyện thành đan và nổ

lô, nhưng có hai lần lại luyện ra bán thành phẩm đan dược, cũng tương đương với hai lần vi phạm quy tắc, mà hai lần trừng phạt này, lại phải chờ Hồng Thiên Chương đến đây!

Tiếp tục tỉ thí!

Âm thanh nổ lô cũng đang không ngừng vang lên!

Hai canh giờ sau đó!

"Diệp thiếu gia!"

"Cuộc tỷ thí này, ta thua!'

Hai người Bạch Thạch Xuyên và Diệp Phong, sau khi tiêu hao hết tất cả Thất Long Thiên Hoang Đỉnh cùng hơn ngàn cây thần thực Thượng Cổ quý hiếm, Bạch Thạch Xuyên tâm phục khẩu phục nói với Diệp Phong.

"Diệp thiếu gia!"

"Ta về rồi!"

"Còn có, cái nhà tranh to lớn xa hoa ta đã làm xong!"

Chương 1321 - Đào hố cho nhau, các ngươi chơi lớn như thế sao?

Đúng lúc này, âm thanh của Hồng Thiên Chương tràn đầy hưng phấn truyền tới từ đằng xa!

"Đinh! Chúc mừng kí chủ phát động hành động phá của, khen thưởng đột phá một cảnh giới nhỏ, khen thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch * 1!"

Cùng lúc đó, trong đầu Diệp Phong vang lên âm thanh nhắc nhở khen thưởng của hệ thống.

Oanh!

Ngay sau đó, trong nháy mắt một cỗ hơi thở Thiên Đạo đã bao phủ cả tòa Phủ Thành Chủ!

Trong không trung nhanh chóng ngưng tụ kiếp vân Thiên Đạo, làm cho hai người Hồng Thiên Chương và Bạch Thạch Xuyên sợ hãi tột cùng!

"Sư tôn!"

"Bạch sư thúc!"

"Các ngươi đừng hốt hoảng, bởi vì Diệp thiếu gia độ kiếp khác với chúng ta, hoàn toàn khác!"

Lúc này, trong đầu Tô Thiên Minh vang lên giọng nói của hai người.

Một lát sau!

"Lôi điện xoa bóp!"

"Kiếp vân Thiên Đạo, vậy mà Diệp thiếu gia lại để cho lôi điện xoa bóp!"

"Chẳng lẽ Diệp thiếu gia đã đạt đến trình độ kiếp vân Thiên Đạo cũng không dám trêu chọc sao?"

Nhìn thấy kiếp vân Thiên Đạo thận trọng phóng xuất ra từng đạo từng đạo lôi kiếp Thiên Đạo, sau đó xoa bóp toàn thân cho Diệp Phong, điều này khiến hai người Hồng Thiên Chương và Bạch Thạch Xuyên trong lúc nhất thời không dám tin vào mắt của mình, bởi vì đây quả thật mẹ nó quá vô lý!

"Tiểu kiếm!"

"Chém đi!"

"Nếu không phải vậy, ta sẽ bị xoa bóp cho ngủ thiếp đi!"

"Ta còn việc cần hoàn thành!"

Đúng lúc này, Diệp Phong ra lệnh cho Diệp Tiểu Kiếm ở đối diện.

"Chủ nhân!"

"Tiểu kiếm đã biết!"

Sau khi nghe được mệnh lệnh của Diệp Phong, Diệp Tiểu Kiếm trực tiếp chém ra một đường kiếm khí huyết sắc!

Choáng váng!

Nhìn kiếp vân Thiên Đạo trên không trung bị chém thành hai nửa, ba người Hồng Thiên Chương, Bạch Thạch Xuyên cùng Tô Thiên Minh, cực kì choáng váng!

Bọn họ biết Diệp Tiểu Kiếm rất mạnh, nhưng bọn họ không nghĩ tới Diệp Tiểu Kiếm mạnh đến mức có thể chém vỡ kiếp vân Thiên Đạo!

"Hồng tiền bối!"

"Ngươi đã xây xong nhà tranh!"

"Vậy chúng ta đi qua xem một chút đi!"

Lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên.

"Chủ nhân!"

"Ngài dẫn hai người Bạch Thạch Xuyên cùng Tô Thiên Minh đi trước đi!"

"Hồng Thiên Chương còn phải tiếp nhận năm lần trừng phạt!"

Đúng lúc này, bỗng nhiên Diệp Tiểu Kiếm nói một câu như vậy, mà nghe nói như thế, không chỉ có Diệp Phong mơ hồ, hai người Hồng Thiên Chương cùng Tô Thiên Minh kế bên cũng đều cảm thấy mơ hồ!

Tình huống như thế nào?

Mẹ nó cái này là tình huống như thế nào?

Ta không tham gia tỷ thí!

Vậy tại sao ta lại bị trừng phạt?

Hơn nữa, còn là năm lần trừng phạt?

Lúc này, Hồng Thiên Chương rất mơ hồ, hắn không hiểu, chính mình xây cái nhà tranh, làm sao sau khi trở về lại phải tiếp nhận sự trừng phạt?

"Tiểu Kiếm!"

"Hồng tiền bối không tham gia tỷ thí!"

"Tại sao ngươi muốn hắn tiếp nhận trừng phạt?"

Lúc này, Diệp Phong cũng cảm thấy nghi hoặc, trực tiếp nhìn về phía Diệp Tiểu Kiếm lên tiếng hỏi.

"Chủ nhân!"

"Bởi vì chính Hồng Thiên Chương đã nói muốn thay Bạch Thạch Xuyên chịu sự trừng phạt!"

"Cho nên, trong quá trình tỷ thí lúc nãy, tổng cộng Bạch Thạch Xuyên làm trái quy tắc năm lần, tương đương năm lần trừng phạt nên tự hắn gánh chịu!"

Nghe Diệp Phong hỏi, Diệp Tiểu Kiếm cũng giải thích rõ.

"Chờ một chút!"

"Khi nào thì ta đồng ý giúp hắn tiếp nhận trừng phạt?"

"Các ngươi cũng không thể nói lung tung!"

Sau khi nghe được Diệp Tiểu Kiếm giải thích, Hồng Thiên Chương lập tức gấp gáp, sau đó vội vàng biện minh cho mình.

"Hồng Thiên Chương!"

"Thời điểm ngươi xây nhà tranh, có phải Bạch Thạch Xuyên dùng truyền âm thạch để liên hệ với ngươi?"

"Lúc ấy, có phải hắn nói muốn nhờ ngươi giúp một chuyện?"

"Không phải ngươi nói là giúp được gì ngươi cũng đều giúp, chỉ cần hắn không quấy rầy ngươi nữa?"

Nghe được Hồng Thiên Chương giải thích, Diệp Tiểu Kiếm cũng trực tiếp hỏi!

Choáng váng!

Nghe được Diệp Tiểu Kiếm hỏi, Hồng Thiên Chương choáng váng!

Bởi vì hắn hoàn toàn nhớ chuyện này, nhưng hắn không ngờ rằng, Bạch Thạch Xuyên muốn nhờ hắn giúp một tay, lại là tiếp nhận trừng phạt vi phạm quy tắc!

Nếu như sớm biết là chuyện này thì cho dù đánh chết hắn, hắn cũng không bao giờ đồng ý!

"Bạch Thạch Xuyên!"

"Mẹ nó ngươi không phải con người!"

"Thậm chí ngay cả con chó cũng không làm như thế!"

Sau khi tỉnh táo lại, Hồng Thiên Chương nhìn Bạch Thạch Xuyên mà mắng.

"Lão Hồng!"

"Ngươi còn có mặt mũi nói ta?"

"Vậy ta hỏi ngươi, là ai mời ta tới?"

"Là ngươi!"

"Thời điểm mà ta đang tiếp nhận sự dạy bảo từ Tiểu Kiếm đại nhân, ta cảm thấy bất lực cùng tuyệt vọng, lúc đó ta chỉ muốn hàn huyên với ngươi!"

"Vậy mà ngươi lại vội vàng xây nhà tranh, không thèm để ý đến ta!"

"Ngươi nói xem, là ai không biết làm người!"

Nghe được Hồng Thiên Chương mắng to, Bạch Thạch Xuyên cũng không chút khách khí trả lời lại!

"Tốt!"

"Vậy chúng ta gác sự thật sang một bên đi, ngươi làm vậy với ta, vậy đừng trách ta cũng làm như thế với ngươi!"

Nghe được lời này từ Bạch Thạch Xuyên, Hồng Thiên Chương cũng trực tiếp phản kích!

"Lão Bạch!"

"Ngươi có biết hay không, ta xây cái nhà tranh kia, có thể có được mười đám Vô Ngân Chi Hỏa!"

"Vốn ta đã nghĩ, sẽ chia cho ngươi năm cái!"

"Nhưng bây giờ xem ra, ta không thể chia cho ngươi, bởi vì ngươi bị trừng phạt, là ta thay ngươi gánh, như vậy nói cách khác, những gì ngươi nỗ lực đều không có!"

Sau đó, Hồng Thiên Chương nhìn về phía Bạch Thạch Xuyên hô to.

"Cái gì?"

"Vô Ngân Chi Hỏa? "

"Đồ chơi kia được nói đến ở trong sách cổ!"

"Nhưng mà trong thời Thượng Cổ còn có khả năng còn tồn tại, bây giờ thời đại đã thay đổi không thể nào còn tồn tại nữa!"

"Cho nên, Lão Hồng, nếu ngươi muốn làm cho ta tiếc nuối, vậy cũng phải bịa điều có lý một chút chứ!"

Nghe được Hồng Thiên Chương nói, đầu tiên Bạch Thạch Xuyên sững sờ, sau đó dùng sắc mặt khinh thường lên tiếng giễu cợt.

"Ừm?"

"Đây là lừa lọc lẫn nhau?"

"Việc hay như thế, ta nhất định phải để cho nó hoàn mỹ!"

Nhìn tình cảnh trước mắt này, Diệp Phong cũng lập tức hiểu rõ hết thảy, sau đó lấy ra mười đám Vô Ngân Chi Hỏa ném cho Hồng Thiên Chương, đồng thời lên tiếng hô: "Hồng tiền bối, đây là thù lao trước kia hứa hẹn đưa cho ngươi, ngươi cất kỹ đi!"

Chương 1322 - Đào hố cho nhau, các ngươi chơi lớn như thế sao? (2)

Hồng Thiên Chương đang lo không biết làm sao để phản kích, nhìn thấy Diệp Phong ném tới mười đám Vô Ngân Chi Hỏa thì ngửa đầu phá lên cười.

Lúc này!

Hắn không cần phải nói gì nữa!

Cũng không cần phải làm gì!

Chỉ cần cầm lấy mười đám Vô Ngân Chi Hỏa ngửa mặt lên trời cười to như thế!

Làm cho tâm tính một người sụp đổ, cũng là đơn giản như vậy!

? ? ?

Vậy mà lại thật sự là Vô Ngân Chi Hỏa!

Vậy bây giờ ta nên làm gì?

Đầu tiên là lừa lão Hồng!

Sau đó lại giễu cợt một đợt, đây chẳng phải là nói chuyện phân chia Vô Ngân Chi Hỏa, hoàn toàn xong rồi?

Nhìn thấy trong tay Hồng Thiên Chương cầm mười đám Vô Ngân Chi Hỏa, tâm thế Bạch Thạch Xuyên trực tiếp phát điên!

"Tâm của một người nổ là nổ!"

"Tâm tính hai người nổ, cũng là nổ!"

"Vậy tại sao không cho tâm thái của hai người cùng nổ?"

Lúc này, Diệp Phong đứng một bên xem náo nhiệt, nghĩ đến điều gì đó, sau đó thì đưa ánh mắt nhìn về phía Tô Thiên Minh!

"Tô thành chủ!"

"Vậy trước hết chúng ta đi xem nhà tranh một chút đi!"

"Ta có cảm giác hình như bên trong kia có thể đặt Vô Ngân Chi Hỏa!"

"Công việc này, ta vốn muốn giao cho Hồng tiền bối, dù sao, nhà tranh là hắn tự tay xây!"

"Có điều, bây giờ hắn muốn đi tiếp nhận sự trừng phạt, vậy việc này, trực tiếp giao cho ngươi!"

"Ngươi yên tâm, công lao không thể thiếu ngươi!"

Lúc này, Diệp Phong nhìn về phía Tô Thiên Minh lớn tiếng nói, chỉ sợ Hồng Thiên Chương cách đó không xa nghe không rõ!

"Cái gì!"

"Chỉ đặtVô Ngân Chi Hỏa, công lao sẽ thuộc về ngươi?"

Sau khi Hồng Thiên Chương sắp bị mang đi thì nghe được lời này của Diệp Phong, lập tức thấy gấp gáp, sau đó vội vàng hô: "Diệp thiếu gia! Ngài vẫn là chờ ta một chút đi, dù sao, cái nhà tranh xa xỉ kia là ta tự tay kiến tạo, cách đặt Vô Ngân Chi Hỏa như thế nào, ta là người rõ nhất!"

"Không cần!"

"Đến lúc đó để Tô thành chủ tùy tiện bày đi, dù sao cũng chỉ là cái chiếu sáng bị hỏng!"

"Mà ngươi, trước hết đi nhận sự trừng phạt đi!"

Sau khi nghe Hồng Thiên Chương nói, Diệp Phong cũng cười nói

một câu như vậy, sau đó mang theo hai người Tô Thiên Minh cùng Bạch Thạch Xuyên, đi về phía nhà tranh to lớn xa hoa.

"Mẹ nó!"

"Công lao sắp tới tay, cứ như vậy bay mất?"

"Mà ta còn phải đi tiếp nhận năm lần trừng phạt?"

"Cái này mẹ nó tâm thái ta sập a!"

Nhìn ba người rời đi, tâm thái Hồng Thiên Chương trực tiếp sập!

Một lát sau!

"Quá điên!"

"Đây quả thật là quá điên cuồng!"

"Gần ngàn cái Vô Ngân Chi Hỏa, vậy mà lại đặt cái này ở trong túp lều làm công cụ chiếu sáng!"

"Đây quả thực là đem cái này phổ thông nhà tranh, biến thành món trang sức người khác không kham nổi trình độ!"

Nhìn thấy nhà tranh to lớn trên nóc nhà, trực tiếp treo gần ngàn Vô Ngân Chi Hỏa, cái này ngang tàng thủ bút,liền trực tiếp đem đến cho Bạch Thạch Xuyên kinh hãi!

Thật ra hắn không nghĩ tới, Diệp Phong vậy mà trong tay lại có nhiều Vô Ngân Chi Hỏa đến thế, mà hắn lại càng không có nghĩ tới là, Diệp Phong bại gia phương thức, vậy mà lại phát rồ như thế, hào vô nhân tính!

"Không được!"

"Có thể gặp được đến Diệp thiếu gia, đây chính là cơ duyên của ta!"

"Vậy thì ta tuyệt đối không thể bỏ qua cái cơ duyên này!"

Muốn đến nơi này, Bạch Thạch Xuyên đem ánh mắt nhìn về phía Diệp Phong, sau đó đột nhiên, hắn hướng thẳng đến Diệp Phong

quỳ xuống, đồng thời vẻ mặt thành thật lên tiếng nói ra: "Diệp thiếu gia, ta muốn theo ngài học tập nổ lô chi đạo, còn hi vọng Diệp thiếu gia có thể cho ta một cơ hội, dù là chỉ có thể chỉ đạo ta một ngày, vậy ta cũng thấy đủ!"

? ? ?

Cùng ta học tập nổ lô chi đạo?

Nổ lô còn mẹ nó thành đạo rồi?

Nghe được Bạch Thạch Xuyên nói lời này, Diệp Phong trực tiếp tỉnh mộng!

"Chờ một chút!"

"Ta mỗi ngày chỉ đạo Tô Long nổ lô, cái kia chỉ là vì hoàn thành nhiệm vụ!"

"Nhưng Bạch Thạch Xuyên muốn là chỉ đạo, cái kia tiêu hao hết trình độ nhất định lô đỉnh cùng thần thực về sau, là có thể bạch chơi đến bại gia hành động khen thưởng!"

"Một cái kia cũng là chỉ đạo, hai cái cũng là chỉ đạo, vì cái gì không đồng nhất khối chỉ đạo đâu?"

Muốn đến nơi này, Diệp Phong thì nhếch miệng nở nụ cười, sau đó nhìn về phía trước Bạch Thạch Xuyên đang quỳ nói ra; "Được thôi, nếu ngươi đã nghĩ như vậy học tập nổ lô chi đạo, vậy đi liền cùng ta hai ngày , bất quá, có thể học được bao nhiêu, liền muốn nhìn ngươi ngộ tính của mình!"

"Vô sỉ!"

"Quá vô sỉ!"

"Bạch sư thúc vì có thể chiếm được nhiều công lao, maà có thể bịa ra muốn học tập nổ lô chi đạo loại lời này, hắn là thật không biết xấu hổ a!"

Lúc này, một bên Tô Thiên Minh nhìn đến trước mắt tình cảnh này, cũng là ở trong lòng điên cuồng tức giận , bất quá, hai chân

của hắn lại không tự chủ được uốn lượn, sau đó hướng về Diệp Phong quỳ xuống!

"Diệp thiếu gia!"

"Ta cũng muốn cùng ngài học tập nổ lô chi đạo!"

"Còn hi vọng Diệp thiếu gia có thể cho ta một cái cơ hội!"

"Ta nhất định sẽ nỗ lực học tập!"

Sau đó, Tô Thiên Minh học từ Bạch Thạch Xuyên, cũng đã nói như thế một phen!

"Được thôi!"

"Vậy ngươi cũng cùng ở bên cạnh ta học tập đi!"

Nghe được Tô Thiên Minh nói về sau, Diệp Phong cũng là không có cự tuyệt, dù sao một cái hai cái đều dạy, vậy cũng không sợ lại thêm một cái!

"Diệp thiếu gia! ! !"

"Ta đến rồi!"

"Để đặt Vô Ngân Chi Hỏa, có phải hay không vẫn chưa xong sự tình đâu!"

"Vậy còn dư lại thì toàn bộ đều giao cho ta..."

Không đợi Hồng Thiên Chương nói xong, hắn liền thấy nhà tranh trên nóc nhà cái kia gần ngàn cái Vô Ngân Chi Hỏa, sau đó, hắn thì ngốc tại nguyên chỗ!

"Mấy trăm cái!"

"Diệp thiếu gia vậy mà lấy ra mấy trăm cái Vô Ngân Chi Hỏa tới làm công cụ chiếu sáng!"

"Đây quả thật là đem cái này phá nhà tranh, biến trang sức thành thứ người khác không kham nổi trình độ a!"

Nhìn lấy cái kia gần ngàn cái Vô Ngân Chi Hỏa, Hồng Thiên Chương cũng bị Diệp Phong ngang tàng dọa cho kinh hãi!

"Ồ!"

Chương 1323 - Hả? Các ngươi đều muốn học tập đạo nổ lô cùng ta?

"hai người các ngươi quỳ trên mặt đất làm gì?'

Lúc này, Hồng Thiên Chương cũng chú ý tới hai người quỳ dưới đất, sau đó thì mặt lộ vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

"Không có gì!"

"Chúng ta cũng là muốn cầu Diệp thiếu gia nhận lấy chúng ta!"

"Bởi vì chúng ta muốn cùng Diệp thiếu gia học tập nổ lô chi đạo!"

Nghe được Hồng Thiên Chương hỏi thăm, Bạch Thạch Xuyên cũng ra vẻ mặt đắc ý giải thích rõ.

Bành!

Bạch Thạch Xuyên vừa nói xong, một đạo đầu gối đụng chạm lấy mặt đất quỳ phát ra tiếng vang, thì ra là tại nhà tranh trống trải bên trong vang lên.

"Diệp thiếu gia!"

"Cho ta cơ hội!"

"Ta cũng muốn học tập nổ lô chi đạo!"

Ngay sau đó, Hồng Thiên Chương nói vang lên.

...

Một bên khác!

"Chuyện gì xảy ra?"

"Cái này đều gần trưa rồi, Diệp thiếu gia sao còn không có tới chỉ đạo ta nổ lô?"

"Chẳng lẽ nói, là Diệp thiếu gia nhìn ta hôm qua nổ lô nhiều lắm, cho nên, có chút đau lòng, muốn cho ta một ngày nghỉ?"

Muốn đến nơi này, Tô Long thì mãnh liệt lắc đầu, sau đó tiếp tục lẩm bẩm: "Không đúng, sự tình hẳn là sẽ không đơn giản như vậy, muốn Diệp thiếu gia thật đau lòng, muốn cho ta một ngày nghỉ, cái kia cũng cần phải để cho Đinh quản gia tới nói cho ta biết một tiếng, không có khả năng một điểm động tĩnh đều không có a!"

"Không được!"

"Ta phải đi qua nhìn xem, đến cùng là tình huống như thế nào!"

Muốn đến nơi này, Tô Long liền tự mình rời đi khỏi sân nhỏ, sau đó bay thẳng đến hướng Diệp Phong chạy tới ở sân nhỏ.

Oanh! Oanh! cả Oanh!

Theo khoảng cách Diệp Phong càng ngày càng gần sân nhỏ, từng đợt quen thuộc nổ lô nổ vang âm thanh, thì liên tiếp không ngừng truyền vào trong tai Tô Long.

"Ngọa tào!"

"Cái này tình huống như thế nào?'

"Không phải chỉ đạo ta luyện đan nổ lô sao?"

"Diệp thiếu gia làm sao còn chơi chính mình đâu?'

Nghe được cái này quen thuộc nổ lô âm thanh, Tô Long cũng là toát ra một vệt mộng bức chi sắc!

Một lát sau!

Hả?

Tình huống như thế nào?

Cái này mẹ nó là tình huống như thế nào a!

Nhìn đến Tô Thiên Minh, Hồng Thiên Chương cùng Bạch Thạch Xuyên ba người đều tại Diệp Phong sân nhỏ bên trong điên cuồng

nổ lô, tình cảnh này, trực tiếp làm cho Tô Long thấy choáng!

"Diệp thiếu gia!"

"Cái này. . . Đây là cái tình huống gì?"

Sau đó, Tô Long liền đến đến trước người Diệp Phong, sau đó mặt lộ vẻ nghi ngờ lên tiếng hỏi thăm.

Gh

Một bên khác!

Lần này hoàn thành nhiệm vụ, hệ thống trực tiếp cho ta mười mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!

Mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch trong tay ta đã có 93 mảnh!

Quá nhanh!

Tiến độ thu hoạch Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch thật là quá nhanh!

"Sao ta lại ưu tú như vậy!"

Diệp Phong bay ra khỏi Phủ Thành Chủ với vẻ mặt đắc ý tự khen.

"Đúng rồi!"

Xem xét nhiệm vụ bại gia đổi mới hôm nay.

"Sau nhiệm vụ bại gia hôm nay ta về Bại Gia môn nghỉ ngơi hai ngày!"

Diệp Phong trực tiếp nhìn nhiệm vụ bại gia đổi mới hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Luyện Tâm Thiên Thạch * 10000

Luyện Tâm Thiên Thạch: bảo vật đặc biệt trong chiến trường Thiên Đạo, bên trong Luyện Tâm Thiên Thạch ẩn chứa lực lượng đặc biệt có trợ giúp cực lớn đối với tâm cảnh của tu đạo giả!

Hả?

Bảo vật đặc biệt có thể tăng lên tâm cảnh?

Cái đồ chơi phá của này làm như thế nào!

Xem xét tin tức cơ sở của nhiệm vụ bại gia đổi mới hôm nay Diệp Phong hơi hơi nhíu mày.

Được rồi!

Sử dụng không gian truyền tống tùy cơ, tìm thành trấn đặt chân trước đi!

Sau đó, tìm người hỏi tình huống cụ thể của Luyện Tâm Thiên Thạch!

Diệp Phong trực tiếp kích hoạt không gian truyền tống tùy cơ!

Một cái!

Hai cái!

Ba cái!

Diệp Phong dùng xong ba cái bùa không gian truyền tống tùy cơ, lúc này thuận lợi xuất hiện ở bên trong một tòa thành trấn.

"Đinh! Kí chủ, nếu như ngươi muốn hiểu rõ tình huống cụ thể của Luyện Tâm Thiên Thạch, có thể đi hỏi một người nam tử trung niên mặc trường bào màu xanh phía bên phải mười mét!

Hả?

Nghe được nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong nhìn sang hướng bên phải có tên nam tử trung niên kia, sau đó nói thẳng: "Hệ thống, sử dụng công năng nhìn trộm thiên cơ, xem xét tình huống cụ thể của Luyện Tâm Thiên Thạch!"

? ? ?

Ta không nhắc nhở ngươi!

Thì ngươi không sử dụng công năng nhìn trộm thiên cơ!

Ta có lòng tốt nhắc nhở ngươi!

Ngươi lại sử dụng công năng nhìn trộm thiên cơ!

Thế nào, nhất định phải coi lòng tốt của ta thành lòng lang dạ thú?

Nghe được Diệp Phong ra lệnh, hệ thống sắp bị tức đến nổ tung, nó cảm giác Diệp Phong đang cố ý chơi nó!

"Đinh! Kí chủ ngươi, mỗi lần ta chủ động nhắc nhở ngươi làm một cái gì, ngươi đều đảo ngược thao tác, ngươi sao lại làm như vậy, muốn ta chủ động nhắc nhở ngươi cái gì, ta là chó!"

Trong đầu Diệp Phong vang lên âm thanh hệ thống.

"Hệ thống chó?"

Hệ thống nghe được Diệp Phong một mặt khiếp sợ nói ra ba chữ này.

(hệ thống: ? ? ? ? ?)

"Đinh! Sử dụng công năng nhìn trộm thiên cơ, lực lượng bên trong Luyện Tâm Thiên Thạch đặc biệt có thể làm tiêu tan bất kỳ chuyện gì trong lòng tu đạo giả hoặc Đạo thú, sau đó xây dựng ra huyễn cảnh đặc biệt để hắn chiến thắng tâm ma, từ đó giúp tâm cảnh thăng hoa hoàn toàn!"

"Đinh! Nhắc nhở kí chủ, Luyện Tâm Thiên Thạch không thể nhiễm máu tươi, mặc kệ là máu tươi của người hay là máu tươi của Đạo thú, một khi nhiễm phải, lực lượng đặc biệt trong đó sẽ bị ăn mòn, sau cùng trực tiếp biến thành một tảng đá vụn vô dụng!

Ngay sau đó, trong đầu Diệp Phong vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống, có thể thấy được hệ thống không muốn tiếp tục tán gẫu với Diệp Phong, nó sợ nếu còn tiếp tục trò chuyện sẽ bị làm cho tức điên!

"Hóa ra!"

"Tác dụng của Luyện Tâm Thiên Thạch chính là tiêu trừ tâm ma!"

"Còn nữa, nó không thể nhiễm máu tươi, ta biết phải chơi như thế nào rồi!"

Nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phong trực tiếp nghĩ đến một cách phá của thú vị!

Một bên khác!

Lôi Thiên Long!

Bát kiếp Hỗn Độn Chi Tổ!

Ba ngàn năm trước, hắn có thể trùng kích cửu kiếp Hỗn Độn Chi Tổ, nhưng hắn vẫn luôn áp chế tu vi, sau đó dùng tu vi Đạo Đồ cảnh không ngừng du lịch bốn phương, dùng cách này để ma luyện tâm cảnh của mình!

Chương 1324 - Cứ cho là các ngươi đang làm nhục người khác, cũng không phải làm nhục như các ngươi vậy!

Nguyên nhân hắn làm như thế cũng là muốn bài trừ tâm ma của chính mình, vượt qua lôi kiếp Thiên Đạo đệ cửu trọng, thực lực của hắn mới có thể đạt tới đỉnh phong!

"Lão ca!"

"Hôm nay gặp gỡ, chứng minh chúng ta có duyên!"

"Muốn tìm tửu lâu uống một chút hay không?"

Nghe nói như thế, nhìn thanh niên trước mắt ngăn lại đường đi của mình một chút, trong mắt Lôi Thiên Long lóe lên vẻ nghi hoặc, hắn không hiểu vì sao đối phương muốn cùng mình uống rượu, phải biết thực lực bây giờ của hắn chỉ có Đạo Đồ cảnh mà thôi!

"Vị thiếu gia này!"

"Cám ơn ý tốt của ngài!"

"Có điều, ta còn có việc, uống rượu thì thôi đi!"

Nói xong, Lôi Thiên Long chuẩn bị vòng qua đối phương trực tiếp rời đi, nào nghĩ tới, đối phương lại lần nữa chuyển bước ngăn hắn lại.

"Lão ca!"

"Thấy ngươi đã lớn tuổi, ta mới gọi ngươi một tiếng lão ca!"

"Nhưng ngươi cũng đừng cho thể diện mà không cần!'

Nhìn thấy đối phương cự tuyệt mình, Diệp Phong ra vẻ tức giận lên tiếng uy hiếp!

"Ngươi có tu vi Đạo Đồ cảnh nhất trọng đang ma luyện tâm cảnh!'

"Vậy phải chuẩn bị tốt các loại tình huống bị uy hiếp, nhục nhã, đánh đập!"

Theo hệ thống biết được Lôi Thiên Long có biến, Diệp Phong cười nói.

"Bằng chừng ấy tuổi!"

"Ngũ kiếp Hỗn Độn Chi Tổ!"

"Tuyệt đối là một thiên tài cấp độ yêu nghiệt!"

"Đã vậy, để ta xem một chút, đến cùng ngươi muốn làm gì đi!"

Nghe được Diệp Phong uy hiếp, trong mắt Lôi Thiên Long lóe qua chút hứng thú, sau đó ra vẻ sợ hãi nói: "Vị thiếu gia này…ta…ta cùng ngài đi uống rượu!"

Một lát sau!

Đại sảnh Tử Vân tửu lâu!

"Lôi Thiên Long!"

"Tên nghe thật trâu bò, đáng tiếc, ngươi là một gà bệnh!"

Uống vài chén rượu, Diệp Phong hỏi tên của Lôi Thiên Long, sau đó lên tiếng giễu cợt.

"Ha ha!"

"Để thiếu gia chê cười!"

Nghe được Diệp Phong trào phúng, Lôi Thiên Long không có chút tức giận gì, dù sao ma luyện tâm cảnh ba ngàn năm, cũng không phải làm cho có !

Hả?

Cái này cũng không tức giận?

Xem ra, anh chàng này có tâm cảnh rất mạnh!

Đã như vậy, ta cũng không lãng phí thời gian nữa, trực tiếp vào chủ đề chính!

"Lôi gà bệnh!"

"Ta tìm ngươi, kỳ thật cũng không phải muốn cùng ngươi uống rượu, mà chính là có chuyện muốn tìm ngươi giúp đỡ!"

"Cho nên, chúng ta ăn uống no đủ xong ngươi trực tiếp đi theo ta!"

Diệp Phong nhìn về phía Lôi Thiên Long trực tiếp nói.

? ? ?

Lôi gà bệnh?

Mẹ nó đây là từ ngữ hổ báo gì?

Cho dù nhục nhã người, cũng không có ai nhục nhã người như thế?

Nghe cách Diệp Phong gọi mình, khóe miệng Lôi Thiên Long cũng nhịn không được mà co quắp, bởi vì hắn dùng tu vi Đạo Đồ cảnh nhất trọng ở Hỗn Độn giới du lịch ba ngàn năm, vẫn chưa có ai gọi với từ nhục nhã như này!

"Thiếu gia!"

"Tuy ta không biết ta có thể giúp ngài chuyện gì!"

"Nhưng ngài đã nói như vậy, vậy ta nhất định sẽ toàn lực giúp ngài!"

Sau đó, Lôi Thiên Long lên tiếng đáp lại, đồng thời hắn cũng rất tò mò đến cùng là chuyện gì, vậy mà cần một tên gà yếu giúp đỡ.

Một lát sau!

Một trăm dặm bên ngoài Thành trấn đông!

"Lôi gà bệnh!"

"Chuẩn bị tốt chưa?"

Đi vào một nơi trong rừng rậm, Diệp Phong nhìn về phía Lôi Thiên Long hỏi.

? ? ?

Đi tới nơi này, ngươi không nói gì!

Sau đó hỏi ta đã chuẩn bị tốt chưa?

Nghe Diệp Phong nói, Lôi Thiên Long cảm thấy mơ hồ!

"Diệp thiếu gia!"

"Ta cần chuẩn bị cái gì?"

Lôi Thiên Long nhìn Diệp Phong hỏi.

"Đi săn!"

"Bên trong rừng rậm này, có một lượng lớn dã thú phổ thông và Đạo thú cấp thấp!"

“Ta cần ngươi giúp ta săn một số dã thú phổ thông hoặc Đạo thú!"

"Có điều thực lực của ngươi hơi yếu, dù gặp phải Đạo thú cấp

thấp, ngươi cũng có thể gặp nguy hiểm tính mạng, cho nên, ngươi cần chuẩn bị tốt để quyết đấu với Đạo thú"

Nghe Lôi Thiên Long hỏi, Diệp Phong cười giải thích.

Hả?

Như thế này?

Nghe đến đây, Lôi Thiên Long lập tức nhếch miệng nở nụ cười.

"Diệp thiếu gia!"

"Ta đã chuẩn bị sẵn sàng!"

"Có điều, không biết ta cần săn bao nhiêu đầu dã thú phổ thông và Đạo thú?"

Lôi Thiên Long nhìn Diệp Phong hỏi.

"Một vạn con!"

"Ta cần ngươi săn một vạn con dã thú phổ thông hoặc Đạo thú!"

"Mà số lượng dã thú phổ thông và Đạo thú đó ở trong khu rừng rậm này, căn bản không tính là gì!"

"Có điều, ta cần ngươi cung cấp vũ khí để giết dã thú phổ thông và Đạo thú!"

Lúc này, Diệp Phong cũng nói thẳng ra yêu cầu của mình!

"Ừm?"

"Vậy còn yêu cầu đặc biệt!"

"Cái này thì có một chút!"

Nghe Diệp Phong nói ra yêu cầu này, Lôi Thiên Long cũng cảm thấy chút hứng thú.

"Lôi gà bệnh!"

"Lấy đồ vật trong Hỗn Độn giới, hãy dùng vũ khí đó giết dã thú phổ thông và Đạo thú!"

“Ta muốn ngươi dùng vũ khí đặc biệt này, xuyên qua đầu dã thú phổ thông hoặc tim đạo thú!"

Nói xong, Diệp Phong ném một Hỗn Độn giới có một vạn cái Luyện Tâm Thiên Thạch cho Lôi Thiên Long!

Hả?

Xuyên qua tim sao?

Vũ khí đặc biệt này, là thương, là côn hay kiếm?

Lôi Thiên Long tò mò kiểm tra lại.

"Không có khả năng!"

"Cái này tuyệt đối không có khả năng!"

"Bên trong Hỗn Độn giới, làm sao có thể có một vạn khối Luyện Tâm Thiên Thạch!"

Rất nhanh, hai mắt Lôi Thiên Long trợn tròn hô lên.

"Ồ!"

"Tiểu tử ngươi, vậy mà cũng biết Luyện Tâm Thiên Thạch?"

Nghe Lôi Thiên Long hô, Diệp Phong giật mình hỏi.

"Cái gì!"

"Cái bên trong Hỗn Độn giới này thật sự là Luyện Tâm Thiên Thạch?"

Nghe được Diệp Phong nói lời này, Lôi Thiên Long dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn hắn.

"Diệp thiếu gia!"

"Ngươi cũng biết, Luyện Tâm Thiên Thạch này vô cũng hiếm có và

đắt đỏ?"

"Luyện Tâm Thiên Thạch một khi nhiễm máu tươi, tự khắc sẽ tiêu hao năng lượng vốn có?"

Tỉnh táo lại, Lôi Thiên Long nghiêm túc nhìn Diệp Phong hỏi.

"Biết!"

"Thế nào?"

"Có vấn đề gì không?"

Nghe được lời này của Lôi Thiên Long, Diệp Phong cũng cười đáp lại.

? ? ?

Có vấn đề gì không?

Ngươi là tên phá của!

Vấn đề này còn không nghiêm trọng?

Nghe được Diệp Phong trả lời, Lôi Thiên Long cảm thấy mơ hồ!

"Một lần nữa ta tự giới thiệu một chút!"

"Ta là Diệp Phong, một thần phá của!"

"Cho nên, đừng hỏi ta vì sao lại làm như thế, có hỏi thì cũng là phá của, hưởng thụ sung sướng!"

"Đúng rồi!"

Chương 1325 - Tâm tính Lôi Thiên Long hoàn toàn đổ vỡ!

"Ta biết tu vi của ngươi là bát kiếp Hỗn Độn Chi Tổ!"

"Cho nên, nếu như ngươi muốn giết ta đoạt bảo, thì cứ việc xuất

chiêu!"

Lúc này, giọng nói của Diệp Phong lại vang lên.

Oanh!

Nghe xong mấy câu kia, Trong đầu Lôi Thiên Long nháy mắt nổ tung!

Hắn không nghĩ tới, đối phương lại biết được tu vi thật sự của mình, mà cũng bởi vì mấy câu nói đó, Diệp Phòng trong lòng hắn lập tức trở nên thần bí.

"Đừng chậm trễ thời gian!"

"Tranh thủ thời gian cầm Luyện Tâm Thiên Thạch đi giết dã thú phổ thông hoặc Đạo thú cấp thấp đi!"

"Ta chỉ cho ngươi một canh giờ!"

"Nếu như ngươi không hoàn thành, ta sẽ giết ngươi!"

"Có điều, nếu ngươi có thể hoàn thành trong thời gian quy định, ta sẽ cho ngươi một điều bất ngờ!"

Nhìn Lôi Thiên Long đang ngây ngốc tại chỗ, Diệp Phong lên tiếng thúc giục.

Oanh! Oanh! Oanh!

Đúng lúc này, cỗ hơi thở kinh khủng hạ xuống người Lôi Thiên Long!

"Đừng đoạt cùng ta!"

"Lôi gà bệnh không làm xong mệnh lệnh của chủ nhân, vậy ta nhất định phải cắt hết mấy miếng thịt trên người hắn xuống!"

"Không được!"

"Dựa vào cái gì mà để ngươi ra tay, ta cũng có thể dẫm nát xương cốt của hắn thành từng khối!"

"Đủ rồi!"

"Các ngươi đều chơi lâu rồi, vất vả mãi mới có được thú vui cuộc sống, nhất định phải giao cho ta!"

"Để lại cho ta mấy con Độc Vật nhỏ, nhất định gặm ăn nội tạng và huyết nhục trong cơ thể hắn!"

"..."

Ngay sau đó, một trận cãi vã ồn ào vang lên trong đầu Lôi Thiên Long.

"Mẹ nó! ! !"

"Số lượng hộ đạo giả bên người Diệp thiếu gia rất nhiều, còn chưa tính tu vi cao, nhưng sao lại toàn là tên biến thái?"

Nghe được những lời biến thái đáng sợ muốn nhắm đến mình, Lôi Thiên Long lập tức bị hù dọa, sau đó cầm Hỗn Độn giới vọt vào rừng cây, trong chớp mắt biến mất khỏi tầm mắt của Diệp Phong.

"Vẫn là phải để Tiểu Độc, Tiểu Kiếm, Tiểu Cước hù dọa hắn một chút cho bớt việc!"

"Không làm vậy thì lại lãng phí một chút thời gian!"

Nhìn Lôi Thiên Long rời đi, Diệp Phong cũng tự nói cười.

Một bên khác!

"Luyện Tâm Thiên Thạch!"

"Mẹ nó cái này là Luyện Tâm Thiên Thạch!"

"Ta muốn có một ít Luyện Tâm Thiên Thạch, để có thời gian áp chế luyện tu vi!"

Nghĩ đến sức mạnh của ba khối Luyện Tâm Thiên Thạch, có thể bù đắp được ba ngàn năm khổ cực tu luyện cho mình, vậy mà chưa đến một phút, chính mình đã trực tiếp phá bỏ ba khối Luyện Tâm Thiên Thạch, điều này khiến tinh thần Lôi Thiên Long tâm trực

tiếp sụp đổ!

Bởi vì loại phương thức phá của phát rồ này, làm cho hắn có cảm giác nỗ lực ba ngàn năm của mình, giống như một trò cười!

Một lát sau!

"Mợ!"

"Tâm tính sụp đổ rồi!"

"Mẹ nó tâm tính ta sụp đổ rồi!"

"Ta cảm giác, bây giờ không phải ta đang phá Luyện Tâm Thiên Thạch, mà ta đang chà đạp ba ngàn năm tu vi!"

Sau khi Lôi Thiên Long phá hơn ngàn khối Luyện Tâm Thiên Thạch, tâm tình của hắn trực tiếp sụp đổ!

Thậm chí có thể nói, qua lần hành động phá của này, về sau hắn khó có thể tiếp tục luyện nữa, mà lần hành động phá của này đối với hắn đã tạo thành đả kích, trong lòng hắn đã có tâm ma!

Nửa canh giờ sau

"Ma quỷ!"

"Diệp thiếu gia, hắn quả thực là ma quỷ!"

"Nếu như đổi lại là người khác, hành động phá của này có thể sẽ không tạo thành đả kích quá lớn, nhưng đối với tâm nguyện muốn hoàn thành của ta mà nói, đả kích đó là tai nạn!"

"Hắn đang cố ý!"

Sau khi Lôi Thiên Long phá hơn sáu ngàn khối Luyện Tâm Thiên Thạch, hắn đã có chút điên cuồng.

Một lúc lâu sau!

Chết lặng!

Sau khi Lôi Thiên Long phá mất 1 vạn khối Luyện Tâm Thiên

Thạch, cả người trực tiếp chết lặng, thậm chí, hắn cảm giác đối với cuộc sống sau này, đã mất đi hi vọng!

Nhưng mà, hắn lại quên một việc, lời hứa Diệp Phong đã nói với hắn, một khi hắn đúng hạn hoàn thành nhiệm vụ, sẽ cho hắn một bất ngờ nhỏ, điều bất ngờ mà Diệp Phong nói, chắc chắn không phải tầm thường!

Một bên khác!

"Đinh! Chúc mừng kí chủ hoàn thành sản phẩm bại gia hôm nay, khen thưởng đột phá ba tiểu cảnh giới, khen thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!"

Diệp Phong đang nằm trên ghế đu ăn trái cây, trong đầu bỗng vang lên âm thanh nhắc nhở khen thưởng của hệ thống, khóe miệng lập tức mỉm cười.

Oanh! Oanh! Oanh!

Ngay sau đó, một cỗ hơi thở trong cơ thể của hắn phát ra!

Đồng thời, một cỗ uy áp của vô thượng Thiên Đạo cũng trực tiếp bao phủ cả cánh rừng, tất cả dã thú phổ thông và Đạo thú cấp thấp, trong nháy mắt đều quỳ rạp xuống đất, thân thể cũng bị khống chế đến run rẩy, trong mắt tràn đầy hoảng sợ!

"Cái gì!"

"Mẹ nó ta đang nhìn thấy cái gì!"

"Đệ lục trọng kiếp vân thiên đạo, vậy mà lại hạ xuống lôi kiếp Thiên Đạo, sau đó làm lôi điện xoa bóp cho Diệp thiếu gia?"

"Kiếp vân Thiên Đạo điên rồi, cái thế giới này điên rồi?"

"Không thể tưởng tượng được vì sao lại xuất hiện chuyện như thế?"

Lúc này, Lôi Thiên Long từ bên trong rừng cây đi ra , trực tiếp bị Thiên Đạo trấn áp trên mặt đất, sau đó, hắn đã thấy một màn quỷ dị suốt đời khó quên!

Một lát sau!

"Mẹ kiếp!"

"Kiếp vân Thiên Đạo không tiêu tán, ngược lại tiến hóa lên hướng đệ thất trọng kiếp vân thiên đạo?"

"Cảnh giới này, mẹ nó còn có thể liên tiếp đột phá?"

Trên không trung, kiếp vân Thiên Đạo biến hóa, Lôi Thiên Long choáng váng, có thể nói, những gì hắn chứng kiến bây giờ, đã hoàn toàn thay đổi!

. . .

Một lúc lâu sau!

Bát kiếp Hỗn Độn Chi Tổ!

Vậy mà trong vòng một canh giờ, hắn liên tiếp đột phá ba tiểu cảnh giới!

Con người có thể làm được sao?

Còn nữa!

Trong tất cả mọi người, dựa vào cái gì khi hắn độ kiếp, lại có thể được hưởng lôi điện xoa bóp!

Mà ta độ kiếp thì bị đánh cho cửu tử nhất sinh?

Cách đó không xa, Diệp Phong đang nằm ngủ trên ghế đu, có thể từ ngũ kiếp Hỗn Độn Chi Tổ đột phá đến bát kiếp Hỗn Độn Chi Tổ, đả kích lần nữa khiến cho Lôi Thiên Long bị tổn thương!

"Diệp thiếu gia!"

"Là ma quỷ thượng thiên phái tới, cố ý tra tấn ta sao?"

Thiên Đạo kiếp vân tiêu tán, Lôi Thiên Long cũng khôi phục năng lực hành động, sau đó, hắn đi đến trước mặt Diệp Phong, sắc mặt sụp đổ hỏi một câu như vậy.

? ? ?\

Chương 1326 - Ngươi là Tiểu Hoàng Cẩu? Vậy lông chó của ngươi đâu?

Ta?

Ma quỷ thượng thiên phái tới?

Cố ý tra tấn ngươi?

Nghe được lời này của Lôi Thiên Long, Diệp Phong có chút tức giận, bởi vì trong suy nghĩ của hắn, hắn được thiên gia phái tới tặng may mắn cho Lôi Thiên Long!

"Lôi gà bệnh!"

"Ta không phái ma quỷ phái tới, mà là thượng thiên phái ta mang may măn tới!"

"Ta cũng không phải cố ý đến tra tấn ngươi, ta đem may mắn đến cho ngươi!"

Sau đó, Diệp Phong thành thật nhìn Lôi Thiên Long giải thích.

Hả?

Ngươi làm cho tâm thái ta sập!

Hơn nữa còn gây ra tâm ma!

Có thể nói, ta đã bị ngươi chơi xỏ!

Kết quả, ngươi lại nói ngươi là thần tài, đưa may mắn đến cho ta?

Nghe được Diệp Phong giải thích, Lôi Thiên Long như sắp khóc, hắn thật sự không nghĩ tới, đối phương lại không biết xấu hổ như vậy!

Hả?

Cái gì?

Bỗng nhiên ném cho ta một cái Hỗn Độn giới?

Thấy Diệp Phong bỗng nhiên ném cho mình một cái Hỗn Độn giới, Lôi Thiên Long ngạc nhiên.

"Lôi gà bệnh!"

"Cái này là điều bất ngờ nhỏ trước kia đã hứa tặng cho ngươi!"

"Sau này có duyên gặp lại!"

Diệp Phong cũng cười nói một câu như vậy, sau đó sử dụng không gian truyền tống chỉ định rời khỏi nơi này.

Hả?

Bất ngờ nhỏ mà trước đó hứa hẹn cho ta?

Thấy Diệp Phong rời đi, Lôi Thiên Long cũng tỉnh táo lại, nhìn Hỗn Độn giới trong tay.

"Mẹ kiếp! ! !"

"Một trăm khối Luyện Tâm Thiên Thạch?"

"Mẹ nó không phải ta đang nằm mơ chứ!"

Nhìn thấy trong hỗn độn giới có một trăm khối Luyện Tâm Thiên Thạch, Lôi Thiên Long nhất thời không tin vào mắt mình!

"Diệp thiếu gia!"

"Trước đó là ta trách oan ngươi!"

"Ngươi không phải ma quỷ, ngươi đúng là thần tài!"

Sau khi tỉnh táo lại, tinh thần Lôi Thiên Long kích động hướng về nơi Diệp Phong biến mất mà hô to lên.

. . .

Phá Gia phong, Bại Gia môn!

"Hồ Trường Trường!"

"Hồ Đoản Đoản!"

"Bái kiến môn chủ phu nhân!"

"Thủ môn tướng Hùng Thiên!"

"Bái kiến môn chủ phu nhân!'

"Quản sự môn phái Vạn Bảo lão nhân!"

"Bái kiến môn chủ phu nhân!"

Lạc Thiên Tuyết đi vào Bại Gia môn, biết được thân phận của nàng từ miệng Diệp Tiểu Độc, bốn người Hồ Trường Trường, Hồ Đoản Đoản, Vạn Bảo lão nhân và Hùng Thiên, cung kính hô to.

Ừm!

Nghe thấy tiếng bốn người hô to, Lạc Thiên Tuyết gật đầu cười.

"Xa hoa!"

"Ngang tàng!"

"Bại gia!"

"Cái phong cách Bại Gia môn này, không ngờ tiểu tử thúi kia có thể làm được!"

Sau đó, Lạc Thiên Tuyết nhìn Bại Gia môn một chút, bất đắc dĩ lắc đầu tự nói.

"Chủ mẫu! ! !"

"Là ngươi sao?"

"Là ngươi thật sao?"

"Cẩu tử ta rất nhớ ngươi!"

Đúng lúc này, một giọng nói quen thuộc truyền tới từ đằng xa.

Hả?

Sao giọng nói này lại có chút quen thuộc?

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết lộ vẻ mặt tò mò quay đầu nhìn sang, nàng thấy một con chó trụi lông xấu vô cùng, vung đầu lưỡi nhanh chóng chạy tới chỗ mình!

"Con chó xấu xí kia!"

"Cút ngay cho ta!"

Thấy con chó trụi lông xấu xí đang nhảy vọt lên, chuẩn bị nhào vào trong ngực của mình, Lạc Thiên Tuyết hốt hoảng đá một chân ra, trực tiếp đạp bay con chó ra ngoài.

"Chủ mẫu! ! !"

"Là ta!"

"Ta là Tiểu Kiếm Cẩu!"

Rất nhanh, giọng nói oan uổng của tiểu hoàng cẩu, lại lần nữa vang lên.

"Cái gì?"

"Tiểu Kiếm Cẩu?"

"Ngươi là Tiểu Kiếm Cẩu do Diệp Phong nuôi?"

"Vậy lông chó của ngươi đâu?"

"Lông trên thân hoàng cẩu đâu?"

Nghe được tiểu hoàng cẩu nói, đặc biệt là phần xuất hiện của bốn thú Phệ Huyết Đường Lang, Tiểu Thương Long và Phi Thiên Trư Trư, Lạc Thiên Tuyết không kịp phản ứng, vừa rồi mình mới đạp bay tiểu hoàng cẩu!

Nghe Lạc Thiên Tuyết tra hỏi, Vạn Bảo lão nhân đứng bên cạnh có

chút bối rối, bởi vì người chỉ huy mười vạn đầu thú Thiên Biến Quả Đạo đi ăn cướp lông của tiểu hoàng cẩu, chính là hắn!

"Chủ mẫu!"

"Nói ra sợ người không tin!"

"Ta bị cướp mấy vạn cái lông!"

"Một thân anh tuấn của ta, cũng bị đồ giả mạo kia cướp sạch!"

Lúc này, tiểu hoàng cẩu quay lại khóc lóc kể lể với Lạc Thiên Tuyết.

"Cái gì?"

"Ngươi bị cướp mấy vạn cái lông?'

"Kích thích như thế sao?'

Sau khi nghe tiểu hoàng cẩu giải thích, Lạc Thiên Tuyết ngạc nhiên hô to lên, thậm chí trong đầu của nàng đã hiện lên hình ảnh cực kỳ thú vị!

"Ồ!"

"Ngươi là ai?"

"Vì sao khi nhìn ngươi, ta lại cảm thấy thân thuộc?"

Đúng lúc này, tiểu hoàng cẩu chú ý tới Vạn Bảo lão nhân đang đứng bên cạnh, sau đó hơi nhíu lông mày hỏi.

"Mẹ nó!"

"Ngươi bị phát hiện rồi sao?"

Nghe được Tiểu Hoàng Cẩu hỏi, trong một khoảnh khắc ánh mắt Vạn Bảo lão nhân toát ra vẻ hoảng hốt, nhưng vẫn cố gắng để trấn định bản thân sau đó cười giải thích: "Ta là quản gia của Bại Gia môn,Vạn Bảo lão nhân!"

"Ah!"

"Thì ra chúng ta là người một nhà!"

"Có điều, chiều cao của ngươi, hình dáng của ngươi, có chút giống kẻ ăn cướp kia!"

Biết Vạn Bảo lão nhân là người một nhà, Tiểu Hoàng Cẩu bỏ đi vẻ hoài nghi với Vạn Bảo lão nhân, dù sao thì nhân khẩu Hỗn Độn Giới qua hàng ngàn hàng vạn năm, có rất nhiều người có thân cao và hình dáng tương tự!

"Ồ!"

"Sao nơi này lại náo nhiệt như thế?'

Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phong vang lên từ nơi không xa.

Tiếp đó, cái bóng anh tuấn của Diệp Phong xuất hiện trong tầm mắt của mọi người!

Hả?

Đây không phải là sư tôn sao?

Sư tôn đã phi thăng tới Hỗn Độn giới rồi à?

Khi Diệp Phong đứng ở nơi xa chú ý tới dáng đứng và hình bóng quen thuộc kia lại chính là mỹ nữ sư tôn Lạc Thiên Tuyết mà ngày đêm hắn nhớ mong, cả người hắn bắt đầu cảm thấy hưng phấn.

"Sư tôn!"

"Sao ngươi lại đến đây?!"

"Đệ tử sắp nhớ ngươi muốn chết!"

Sau đó, Diệp Phong mang theo một nụ cười xấu xa, trực tiếp giang hai cánh tay vọt tới phía Lạc Thiên Tuyết!

Hả?

Ta đuổi tới giới diện, ngươi lại chạy tới giới diện kế tiếp đi!

Kết quả, ngươi nói ngươi nhớ ta muốn chết?

Nếu thật sự nhớ ta, vậy ngươi mẹ nó quay ở lại chờ ta một chút đi!

Thấy Diệp Phong không biết xấu hổ như thế, Lạc Thiên Tuyết rất tức giận, sau đó xuất ra một thanh trường kiếm trắng như tuyết xông hướng về Diệp Phong!

"Mẹ nó!"

"Sư tôn, không phải ngươi cầm những trang phục kì quái đến chơi với ta sao?"

"Vậy tại sao lại cầm kiếm đến đây?"

"Có phải ngươi cầm nhầm hay không?!"

Nhìn tay Lạc Thiên Tuyết đang cầm trường kiếm, trực tiếp chặt về phía mình, Diệp Phong cũng giật nảy mình, sau đó xoay người bắt đầu chạy trốn.

Mình có 200 bộ truyện chữ full dịch, ai cần bộ nào hoặc mua full list thì kb zalo 0901945059 nhé ,30k 1 bộ 5 bộ 100k,, full list 400k ạ 1: đại quản gia là ma hoàng 2: hồng hoang quan hệ hộ 3: ta an tĩnh làm cẩu đạo 4:vô địch kiếm vực 5: trọng sinh trở thành mạnh nhất vũ trụ 6: công tử biệt tú 7: ta nguyên thần có thể ký thác thiên đạo 8:siêu cấp phản diện 9: vô địch siêu thúc tổ 10: đại phụng đã canh nhân 11: đệ nhất danh sách 12: đạo quân 13: quỷ bí chi chủ 14: ta không biết ta là cao nhân 15: côn lôn ma chủ 16: minh thiên hạ 17: vợ ta là thiên hạ giảng đường 18:mật mã tây tạng 19: ta bắt đầu sáng tạo thiên cơ lâu 20: vô địch thật tịch mịch 21: ta không mún nghịch thiên 22: nguyên lai ta là tu tiên đại lão 23: cổ chân nhân 24:ta có hệ thống auto tu luyện 25:lão nạp phải hoàn tục 26:siêu thần yêu nghiệt 27: thế giới hoàn mỹ 28:ta thành lập tổ chức sát thủ ở huyền huyễn 29: thái cổ thần vương 30: mục thần ký 31: we chát của ta thông tam giới 32: tuyệt đỉnh đan tôn 33: tiên lộ tranh phong 34: con thỏ này phải chết 35:vô địch kiếm vực 36: tàn bào 37:vạn cổ tối cường tông 38: chí tôn đặc công 39:cửu tinh thiên thần quyết 40:đại bát hầu 41: cửu tiêu 42: vạn tộc chi kiếp 43:đồ nhi vi sư ko xún núi 44: đầu bếp tại dị giới 45:hệ thống tu luyện toàn năng 46: huyền huyễn ta là thần thoại 47:lược thiên ký 48: ma thiên ký 49:ma kiếm lục 50: khủng bố

sống lại 51:minh thiên hạ 1-2 52: ngũ hành thiên 53:nguyệt huyết thần toạ 54:như ý tiểu lang quân 55: siêu cấp phản diện 56:phong khí quan trường 57:ta chỉ mún an tĩnh chơi game 58:siêu cấp thiên phú 59:siêu phẩm vu sư 60:sử thượng đệ nhất tổ sư gia 61:ta là võ học gia 62:ta có thể là giả tiên 63:hàn môn kiêu sĩ 64: toàn cầu hung thú 65:toàn cầu cao võ 66:thần sủng tiến hoá 67:tạo hoá chi vương 68:thiên đồ đạo thư quán 68:thế giới sụp đổ 69: vạn tộc chi kiếp 70:tiên quốc đại đế 71:thôn thiên 72: tiên ma biến 74:tả đạo khuynh thiên 75:tu la ma đế.. Còn tiếpnnm

Chương 1327 - Mẹ nó, không phải chứ, vậy mà cũng muốn phá của?

Không cần cầm kiếm sao?

Mà chính là cần những thứ y phục kì quái của ngươi?

Nghe được lời này của Diệp Phong, phản ứng đầu tiên của Lạc Thiên Tuyết là sững sờ, sau đó kịp phản ứng lại, trong nháy mắt mặt đỏ bừng!

"Xong xong xong!"

"Lời nói hung ác như thế, thủ hạ như bọn họ có thể nghe được sao?"

Mà cả đám Hồ Trường Trường, Hồ Đoản Đoản, Tiểu Hoàng Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang đứng đó cũng lập tức bịt kín lỗ tai, bởi vì bọn hắn ý thức được những lời này cũng không phải bọn họ có thể nghe!

Một lát sau!

"Xú tiểu tử!"

"Lúc này còn chạy nữa hay không?"

Dạy dỗ Diệp Phong một trận, Lạc Thiên Tuyết cũng ra vẻ nghiêm túc nhìn chằm chằm Diệp Phong hỏi.

"Không chạy!"

"Sư tôn, lần này khẳng định sẽ không chạy!"

Nghe Lạc Thiên Tuyết tra hỏi, Diệp Phong cũng ôm nàng vào trong ngực, sau đó cười xấu xa mà nói.

"Sư tôn!"

"Ta nghe Tiểu Đường nói, ngươi đã chuẩn bị cho ta rất nhiều y phục kì quái!"

"Nhìn sắc trời bây giờ cũng không còn sớm, trước hết chúng ta nghỉ ngơi ở chỗ này, thuận tiện để ta xem một chút, những cái y phục có đẹp hay không?"

Sau đó, Diệp Phong nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết lên tiếng đề nghị.

? ? ?

Bây giờ không còn sớm?

Bây giờ mẹ nó còn chưa tới giữa trưa đâu? A~~!

Nghe được lời này của Diệp Phong, hai mắt Lạc Thiên Tuyết cũng trợn tròn nhìn hắn.

"Tiểu Độc!"

"Mang theo chín người, còn lại lập tức giải tán!"

"Không có mệnh lệnh của ta, trong phạm vi mười dặm, một con chim cũng không thể tiến vào Bại Gia môn!"

Hạ xong mệnh lệnh, Diệp Phong trực tiếp ôm lấy Lạc Thiên Tuyết sau đó bay thẳng đến chỗ ở của mình!

Một lát sau!

"Chủ nhân rốt cục cũng ra tay với chủ mẫu!"

"Còn một nửa khác thuộc về ta đang ở đâu !"

Tiểu Hoàng Cẩu bị đuổi khỏi Bại Gia môn, khuôn mặt lúc này cũng chan chứa muộn phiền mà nói.

"Cẩu ca!"

"Ta cũng muốn tìm lang muội muội!"

Nghe được lời này của Tiểu Hoàng Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang đứng một bên cũng nói.

"Trư muội muội! Trư muội muội!"

"Ngươi ở đâu!"

"Trư ca ca thật nhớ ngươi!'

Lúc này, Phi Thiên Trư Trư cũng lớn tiếng hát.

Hả?

Chúng ta đều là bốn thú cướp bóc!

Vậy mà các ngươi đều đang nghĩ đến muội muội, nếu ta không muốn, có phải ta có chút không hợp với quần thể rồi hay không?

Nghĩ đến đây, Tiểu Thương Long nói: "Ba vị ca ca, ta cũng muốn Long muội muội!"

Oành! Oành! Oành!

Thế mà khi Tiểu Thương Long vừa nói ra, Tiểu Hoàng Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang cùng Phi Thiên Trư Trư đều trợn mắt nhìn Tiểu Thương Long, sau đó cùng nhau mắng to: "Con nít mà muốn cái gì!"

Hoang mang!

Tiểu Thương Long bị ba cái trợn trắng mắt, toàn bộ rồng đều mơ hồ!

Bởi vì tình huống này không giống dự đoán!

. . .

Sáng sớm hôm sau!

"Sau này!"

"Rốt cục không cần tìm Thất tiên nữ để chơi game nữa!"

"Tóm lại cũng không lãng phí chăn màn!"

"Giờ khắc này, ta thật sự đã đạt đến đỉnh phong của nhân sinh!"

Nhìn Lạc Thiên Tuyết ngủ say bên cạnh, Diệp Phong cũng không tự chủ được mà nở nụ cười.

"Đinh! Chúc mừng kí chủ phát động thành công hành động bại gia, khen thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch * 1!"

Đúng lúc này, âm thanh nhắc nhở khen thưởng của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phong.

? ? ?

Phát động hành động bại gia?

Ta mẹ nó khi nào lại bại gia rồi?

Ta sao ta không biết?

Nghe âm thanh nhắc nhở của hệ thống bất thình lình vang lên, Diệp Phong cả người đều mơ hồ, phải biết rằng từ buổi trưa hôm qua hắn ở cùng Lạc Thiên Tuyết, căn bản hắn cũng không ra khỏi cửa để phá của!

"Hệ thống!"

"Tình huống này là như thế nào?"

"Ta phát động hành động bại gia khi nào vậy?"

Sau đó, Diệp Phong mặt lộ vẻ tò mò lên tiếng hỏi hệ thống.

"Đinh! Nhắc nhở kí chủ, bởi vì chủ mẫu không mang thai, cho nên,ngài đã phát động hành động bại gia!"

Tiếng nói của Diệp Phong vừa phát ra, âm thanh hệ thống đã vang lên trong đầu hắn .

Hả?

Sư tôn không mang thai?

Cái kia mẹ nó liên quan gì đến phá của?

"Mẹ nó!"

"Không phải chứ!"

"Vậy cũng có thể tính là bại gia sao?"

Đúng lúc này, Diệp Phong đột nhiên nghĩ tới điều gì khiến đôi mắt trợn tròn kinh hãi.

Một lát sau!

"Bát kiếp Hỗn Độn Chi Tổ!"

"96 mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!"

"Căn cứ tình huống hiện tại, chỉ sợ không đến mấy ngày nữa, ta có thể đột phá đến cảnh giới cửu kiếp Hỗn Độn Chi Tổ, hơn nữa còn có thể hoàn thành nhiệm vụ mà hệ thống ban bố!"

"Mà tới lúc đó, ta có thể mang theo sư tôn đến các vị diện để du ngoạn!"

Nói đến đây, trên mặt Diệp Phong không tự chủ được mà nở cười.

"Được rồi!"

"Cách mạng còn chưa thành công, ta còn phải tiếp tục phá của!"

Nói xong Diệp Phong trực tiếp kiểm tra sản phẩm bài gia đổi mới hôm nay!

Sản phẩm bại gia hôm nay: Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch * 1000000

Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch: Khoáng thạch đặc biệt được thai nghén từ tinh hoa nhật nguyệt, mà thời điểm bị công kích, bên trong ẩn chứa lực lượng đặc biệt sẽ tự động hình thành kết giới thiên nhiên tiến hành phòng ngự, có thể dùng để luyện chế vũ khí hoặc đồ phòng ngự!

Rất nhanh, tin tức sản phẩm bại gia đổi hôm nay đã xuất hiện trong đầu Diệp Phong!

"Ồ!"

Chuyện gì xảy ra với hệ thống?"

"Vậy mà lại cho ta tin tức cặn kẽ như vậy!"

"Chẳng lẽ là uống nhầm thuốc?"

Hệ thống vậy mà lại cho nhiều tin tức như vậy, Diệp Phong có chút giật mình.

"Bị công kích, có thể tự động hình thành một đạo kết giới thiên nhiên!"

"Có thể dùng để luyện chế vũ khí và đồ phòng ngự!"

"Vậy Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch phải phá của như thế nào?'

Sau đó vẻ mặt của Diệp Phong đầy suy tư.

"Đồ nhi!"

"Ngươi nói, đây là thời điểm quan trọng nhất không ai được quấy rầy sao?"

"Làm phòng ngự, để không bị người quấy rầy?"

Ngay tại thời điểm Diệp Phong đang suy nghĩ, giọng nói của Lạc Thiên Tuyết vang lên.

"Sư tôn!"

"Ngươi tỉnh dậy lúc nào?"

Nghe giọng Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong quay đầu nhìn sang, sau đó hắn phát hiện, đối phương đang cười nhìn mình.

"Ta tỉnh khi ngươi đang lẩm bẩm!"

"Còn nữa!"

"Vấn đề ta vừa nói, Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch có thể giúp ngươi!"

Nghe Diệp Phong hỏi, Lạc Thiên Tuyết cười giải thích.

Hả?

Chương 1328 - Ta muốn kim ốc tàng kiều, không phải muốn kim ốc tàng cẩu!

Ngươi vừa mới hỏi ta hai vấn đề, có thể giúp ta phá của Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch?

Nghe đến đây, Diệp Phong bắt đầu suy tư.

"Bây giờ không thể bị quấy rầy?"

"Vậy khẳng định hôm qua ta và sư tôn đã gặp phải tình huống này!"

"Vậy phòng ngự như thế nào để không bị quấy rầy?"

Nói đến đây, Diệp Phong trực tiếp nghĩ đến Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch!

"Đúng a!"

"Tuy Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch có thể dùng để chế tạo vũ khí hoặc đồ phòng ngự, nhưng cũng có thể dùng để xây nhà!"

"Mà nếu như chế tạo thêm Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch vào trong, chắc chắn sẽ không bị người ta quấy rầy, bởi vì phòng ngự này một khi bị công kích thì sẽ tự động hình thành kết giới thiên

nhiên, hoàn toàn có thể ngăn cản mọi người ở bên ngoài, mà bên trong sẽ không bị ảnh hưởng gì!"

Nói đến đây, Diệp Phong cười xấu xa nhìn về phía Lạc Thiên Tuyết, hắn không nghĩ tới, vậy mà có thể nghĩ ra cách phá của này!

Hả?

Chuyện gì xảy ra?

Vì sao ta cảm thấy ánh mắt của tên tiểu tử thúi này nhìn ta có chút lạ?

Lúc này, ánh mắt cùng nụ cười xấu xa của Diệp Phong khiến Lạc Thiên Tuyết mơ hồ, phải biết rằng ý của nàng, là muốn cho Diệp Phong dùng Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch chế tạo thành một số nhà tranh, nhưng nàng không hiểu chỉ là chế tạo một số nhà tranh mà thôi, Diệp Phong lại kì quái như vậy!

Mà Lạc Thiên Tuyết không biết, nàng nghĩ là lợp nhà tranh, Diệp Phong lại nghĩ kim ốc tàng kiều!

"Sư tôn!"

"Ngươi nghĩ ra được cách phá của thật tuyệt!"

Giọng nói Diệp Phong vang lên.

Hả?

Không phải xây nhà tranh sao?

Hưng phấn đến như vậy?

Nghe được sự tán dương của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết có chút ngượng ngùng.

"Sư tôn!"

"Hôm qua cực khổ cả một ngày, hôm nay ngươi nghỉ ngơi thật tốt đi!"

"Chờ ta có được Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch, lập tức ta sẽ quay lại với ngươi!"

Nói xong, Diệp Phong hôn lên trán Lạc Thiên Tuyết, sau đó đi ra ngoài!

"Aizz!"

"Đã như thế này!"

"Mà tiểu tử thúi này vẫn gọi ta là sư tôn!"

"Hắn thật biết cách chơi!"

Nhìn Diệp Phong rời đi, Lạc Thiên Tuyết ngượng ngùng cười một tiếng, sau đó tiếp tục nghỉ ngơi.

. . .

"Môn chủ!"

"Ngài triệu tập chúng ta tới, có gì dặn dò sao?"

Chờ khi đám người và thú Hồ Trường Trường, Hồ Đoản Đoản, Vạn Bảo lão nhân, Hùng Thiên, Tiểu Hoàng Cẩu, Phệ Huyết Đường Lang tụ tập cùng một chỗ, Hồ Trường Trường tò mò hỏi.

"Không sai!"

Gọi các ngươi tới, chính là muốn các ngươi giúp ta một việc!"

"Xây nên một nơi ở vô cùng xa hoa chế tạo từ Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch!"

Nghe Hồ Trường Trường hỏi, Diệp Phong cũng gật đầu đáp.

Hả?

Chỗ ở vô cùng xa hoa?

Đó không phải chuẩn bị cho ta sao?

Nghĩ đến ở đại lục Huyền Thiên, thượng giới cùng Thần giới, Diệp

Phong chế tạo cho mình ổ chó cực kì xa hoa, Tiểu Hoàng Cẩu lập tức hưng phấn, nó không nghĩ tới, mình vừa đến Bại Gia môn, Diệp Phong đã nóng lòng muốn giúp nó chế tạo ổ chó xa hoa!

"Chủ nhân!"

"Ta biết ngươi vô cùng yêu thích ta!"

"Nhưng thật sự không cần gấp gáp giúp ta chế tạo ổ chó xa hoa vậy đâu!"

"Dù sao, ngươi mới gặp lại chủ mẫu, vẫn nên bồi bổ chút đi!"

Lúc này, Tiểu Hoàng Cẩu tiến lên một bước, sau đó trực tiếp nói ra ý nghĩ của mình, biểu hiện rằng mình rất hiểu chuyện!

? ? ?

Ai muốn chế tạo ổ chó xa hoa cho ngươi?

Ta muốn kim ốc tàng kiều, không phải kim ốc tàng cẩu!

Nói đi cũng phải nói lại, lông của ngươi cũng mất sạch, sao vẫn tự luyến như thế?

Nghe được Tiểu Hoàng Cẩu tự tâng bốc mình, trong nháy mắt mặt Diệp Phong đen xì!

"Cẩu tử!"

"Ngươi suy nghĩ nhiều quá rồi!"

"Không phải ta muốn chế tạo cho ngươi ổ chó xa hoa!"

"Mà chính là xây cho ta với sư tôn một chỗ ở xa hoa!"

"Cho nên, ngươi vẫn nên đi hóng mát thì hơn!"

Nói xong, Diệp Phong lấy ra trăm vạn khối Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch, sau đó dựa theo suy nghĩ của mình chỉ huy mọi người bắt đầu xây dựng!

"Phá của!"

"Quá mẹ nó phá của!"

"Đây chính là Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch!"

"Ở Thượng Cổ, nếu người khác có một khối Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch, cho dù là muốn chế tạo vũ khí hoặc đồ phòng ngự cũng phải dùng tiết kiệm!"

"Diệp thiếu gia thì hay rồi, vậy mà trực tiếp dùng mấy chục vạn khối Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch hoàn chỉnh để xây chỗ ở!"

"Hắn có sợ người ta đến quấy rối không?"

Nhìn Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch trước mắt chồng chất như núi, cho dù là ma đầu Hùng Thiên ở đây, cũng choảng ngợp trước sự xa hoa này.

"Tiểu Hùng!"

"Ngươi tới đây một chút!"

Ngay khi Hùng Thiên còn đang hâm mộ, giọng nói của Diệp Phong vang lên.

"Diệp thiếu gia!"

"Có dặn dò gì?"

Đi đến trước mặt Diệp Phong, sắc mặt Hùng Thiên cung kính hỏi.

"Tiểu Hùng!"

"Ngươi nói ở Hỗn Độn giới có bảo vật đặc thù, màu vàng kim, còn hơn xa Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch, quan trọng nhất chính là, còn có thể ngăn cách thần thức?"

Nhìn người đến trước mặt, Diệp Phong lập tức hỏi.

Hả?

Màu vàng kim?

Có thể vượt Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch?

Còn có thể ngăn cách thần thức ?

Nghe Diệp Phong nói những yêu cầu này, Hùng Thiên nhanh chóng nghĩ tới.

"Diệp thiếu gia!"

"Có!"

"Thiên Hà Lạc Kim Sa!'

"Thứ này cũng là màu vàng kim, mà nó còn vượt xa Thiên Thạch Nhật Nguyệt Huyền, lúc bị công kích cũng sẽ không ảnh hưởng đến Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thiên Thạch, chỉ cần số lượng Thiên Hà Lạc Kim Sa đủ nhiều, vậy ngăn cản thần thức hoàn mỹ!"

Rất nhanh, Hùng Thiên đã nghĩ ra một thứ, vội vàng nói cho Diệp Phong!

"Tốt!"

"Chờ bọn họ xây xong cái kia, bao trùm một tầng Kim Sa Thiên Hà Lạc lên toàn bộ phòng ốc đi!"

"Công việc này giao cho ngươi!"

Nói xong, Diệp Phong lập tức đưa Hỗn Độn Giới có lượng lớn Kim Sa Thiên Hà Lạc cho Hùng Thiên.

"Diệp thiếu gia yên tâm!"

"Công việc này, nhất định ta sẽ hoàn thành tốt!"

Nhận được Hỗn Độn giới, Hùng Thiên vỗ ngực lên tiếng khẳng định.

Nửa ngày sau!

"Đinh! Chúc mừng kí chủ hoàn thành sản phẩm bại gia hôm nay, khen thưởng đột phá một cảnh giới nhỏ, khen thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!"

"Đinh! Chúc mừng kí chủ phát động hành động phá của, khen

thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!"

Chương 1329 - Ý của ta là xây nhà tranh, kết quả ngươi lại xây kim ốc tàng kiều?

Sau khi mọi người sử dụng trăm vạn khối Nhật Nguyệt Huyền Thiên Thạch để xây một cái biệt thự vô cùng to lớn, xa hoa, Hùng Thiên lập tức dát lên một lớp thật dày Thiên Hà Lạc Kim Sa trên tầng một, sau đó, âm thanh của hệ thống nhắc nhở khen thưởng vang lên trong đầu Diệp Phong.

Oanh!

Ngay sau đó, một cỗ khí tức đột phá trong người Diệp Phong bộc phát ra!

"Đệ cửu trọng kiếp vân Thiên Đạo sao?"

Đệ cửu trọng kiếp vân Thiên Đạo trên không trung nhanh chóng ngưng tụ, mười thành viên chính thức của đội hộ vệ Bại Gia cùng với Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái, Diệp Tiểu Hắc, đều xuất hiện trước mặt Diệp Phong!

Không phải bọn họ lo lắng, đệ cửu trọng kiếp vân Thiên Đạo cỏn con không thể làm Diệp Phong bị thương, mà chính là nếu như Diệp Phong không muốn hưởng thụ lôi điện xoa bóp, sau đó muốn chém cái kiếp vân Thiên Đạo này, bọn họ có thể tranh thủ cơ hội ra tay sớm, chỉ thế thôi!

(Kiếp vân Thiên Đạo: Mẹ nó! Đây là lần cuối cùng ta xuất hiện trước mắt hắn, kết quả, các ngươi đều chạy ra ngoài? Các ngươi muốn ta làm cái gì?)

Mà lúc này, Thiên Đạo cũng hơi hoảng hốt!

Hả?

Sao bọn khốn này đều chạy ra ngoài?

Mà còn nguyên một đám đều nhìn chằm chằm kiếp vân Thiên Đạo

trên không trung?

Chẳng lẽ bọn họ nhàm chán đến mức muốn chơi đùa cùng kiếp vân Thiên Đạo?

Nhìn mười thành viên đội hộ vệ Bại Gia đều đang ngó kiếp vân Thiên Đạo trên không trung, trong lòng Diệp Phong cũng có một chút phỏng đoán, sau đó vung tay lên, trực tiếp hô: "Đi thôi, nếu các ngươi đã muốn chơi đùa cùng đệ cửu trọng kiếp vân Thiên Đạo, vậy thì chơi thôi!"

Bừng!

Nghe được Diệp Phong nói lời này, mắt mười người đều đột nhiên sáng lên, sau đó tranh nhau chen lấn vọt về hướng kiếp vân Thiên Đạo.

Kiếp vân chạy!

Mười người đuổi!

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Phong không nhịn được bật cười.

(Kiếp vân Thiên Đạo: Diệp Phong! Tuy ta không phải là người, nhưng ngươi đúng là chó! Ngươi dám khinh thường ta như vậy!)

"Đúng rồi!"

"Vừa mới khen thưởng mấy cái mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch?"

Lúc này, Diệp Phong nghĩ khen thưởng của đến hệ thống, sau đó lập tức kiểm tra lại.

"Mẹ nó! ! !"

"Mẹ nó cái này là thật?!"

"Vì sao chỉ khen thưởng cho ta ba mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, khen thưởng cho ta nhiều hơn một cái thì chết à!"

Nhìn số lượng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch là 99 viên, Diệp

Phong không nhịn được chửi ầm lên.

Chờ một chút!

Còn thiếu một mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!

Cái hệ thống chó má này, không làm cái gì cho ta thì yên thân đi!

Lại còn gây chuyện cho ta?

Nghĩ đến đây, Diệp Phong vội vàng dò hỏi hệ thống: "Hệ thống, bây giờ còn thiếu một mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, ngươi cho ta một mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch đi, sau đó một trăm mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch nhỏ có thể hợp thành một cái mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!"

"Đinh! Kí chủ, ngươi là kí chủ khôn ngoan, nhưng ta cũng là hệ thống khôn khéo, cho nên chuyện lỗ vốn như vậy, ta không làm được, mà ngươi cũng không cần lo lắng, tiếp tục phá của bình thường đi, sau này cũng có thể đạt được một mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch!"

Nghe Diệp Phong hỏi, hệ thống cũng lập tức giải thích.

"Mợ!"

"Không có những chuyện vòng vo này có phải tốt hơn không!"

Nghe được hệ thống giải thích, Diệp Phong thở phào nhẹ nhõm, dù sao bây giờ cũng đã đến thời khắc cuối cùng, còn muốn chơi hắn như vậy, hắn sẽ điên mất!

"Đồ nhi!"

"Đây. . . Cái biệt thự kim bích huy hoàng này là như nào?"

Đúng lúc này, giọng nói của Lạc Thiên Tuyết ở gần đó vang lên.

"Sư tôn!"

"Ta dựa theo yêu cầu của ngươi mà xây dựng kim ốc!"

"Sau đó chúng ta có thể tàng kiều!"

Nhìn thấy Lạc Thiên Tuyết đi tới, Diệp Phong nở một nụ cười xấu xa lên tiếng nói

? ? ?

Kim ốc?

Kim ốc Tàng kiều?

Còn dựa theo yêu cầu của ta mà tạo ra?

Ta muốn ngươi xây dựng kim ốc tàng kiều khi nào?

Ý của ta là, để ngươi xây nhà tranh mà!

Nghe Diệp Phong giải thích, Lạc Thiên Tuyết choáng váng, nàng không nghĩ lời nói trước đó của mình Diệp Phong lại hiểu theo nghĩa khác!

"Hả?"

"Chuyện này là sao?'

"Tại sao ta cảm giác phản ứng của sư tôn có chút không thích hợp?"

"Chẳng lẽ là ta đã hiểu sai?"

"Không phải!"

"Ta hiểu đúng mà!'

Lúc này, thấy Lạc Thiên Tuyết nghi ngờ, Diệp Phong lập tức hỏi: "Sư tôn sao vậy, ta hiểu không đúng sao?"

"Đương nhiên không đúng!"

"Ta bị ngươi quấy rầy vào thời điểm không nên nhất!"

"Bởi vì khi đó, nếu như bị người khác đến quấy rầy, cả ngày sẽ không thấy thoải mái!"

"Kết quả ngươi lại xây thành kim ốc tàng kiều?"

Nghe được Diệp Phong hỏi, Lạc Thiên Tuyết cười khổ giải thích.

Hả?

Ý của sư tôn là để ta xây nhà tranh?

Kết quả, ta lại xây thành kim ốc tàng kiều?

Sau khi hiểu rõ tình huống, Diệp Phong nở nụ cười khổ, bởi vì hắn cảm giác, chính mình cũng không hiểu nổi!

"Chủ nhân!"

"Thật ra xây sai cũng không sao!"

"Bởi vì cái kim ốc này, ta không chê!"

Đúng lúc này, tiểu hoàng cẩu đi tới, nói ra tính toán trong lòng mình!

Oành!

Nghe được lời này của Tiểu Hoàng Cẩu, Diệp Phong và Lạc Thiên Tuyết không nói gì, cùng nhau đưa chân đạp Tiểu Hoàng Cẩu bay ra ngoài, đồng thời cùng nhau hô: "Tuy xây sai, nhưng cũng không phải ổ chó của ngươi!"

"Xong rồi!"

"Chủ nhân thay đổi rồi!"

"Thời khắc này, ta chính thức bị thất sủng!"

"Ta không còn là Tiểu Kiếm Cẩu được sủng ái nữa rồi!"

Lúc này, tiểu hoàng cẩu bị đạp bay, mặt mũi tràn đầy tủi thân tự nói.

. . .

Một bên khác!

Bên trong biệt thự nạm vàng!

"Đồ nhi!"

"Kỳ thật trong nội tâm của ta vẫn luôn có chút nghi vấn!"

"Ngươi rốt cuộc là ai?"

"Trong tay của ngươi lại có nhiều thiên tài địa bảo như vậy?"

"Vì sao mà ngươi vẫn luôn bất chấp phá của?"

Lúc này, Lạc Thiên Tuyết tựa vào ngực Diệp Phong, lộ vẻ tò mò hỏi ra nghi ngờ trong lòng mình!

? ? ?

Cái này có nghi vấn gì?

Có hiểu lầm gì sao?

Nghe được ba điều nghi vấn của Lạc Thiên Tuyết, Diệp Phong cũng bất đắc dĩ nở nụ cười.

"Sư tôn!"

"Trước kia ta có nói qua với ngươi!"

"Khi thời cơ đến, ta có thể nói hết với ngươi!"

"Có điều, thời cơ này còn chưa tới, nhưng cũng sắp!"

Chương 1330 - Bản nguyên chi tâm, chúa tể vô thượng.

"Khả năng còn hai ngày nữa!"

"Cho nên, ngươi chờ thêm một chút đi!"

Sau đó, Diệp Phong giải thích rõ.

"Ừm!"

Nghe được lời này của Diệp Phong, Lạc Thiên Tuyết cũng hiểu được, không tiếp tục hỏi nữa.

"Đinh! Kí chủ, bây giờ ngươi còn thiếu một mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, có muốn tuyên bố một nhiệm vụ phá của hay không?"

Đúng lúc này, âm thanh của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phong.

"Không muốn!"

"Ta có cơ hội phát động hành động phá của ở đây, vậy tại sao ta còn phải chạy đi ra ngoài hoàn thành nhiệm vụ phá của!"

"Còn nữa!"

"Từ khi vô tình xuyên việt đến Huyền Thiên đại lục chưa từng nghỉ chân được bao lâu!"

"Cho nên, ta phải nghỉ ngơi một chút!"

Nghe được hệ thống hỏi, Diệp Phong lập tức do dự, trực tiếp lên tiếng cự tuyệt.

Hả?

Ngươi đang có cơ hội phát động hành động phá của?

Nghe được Diệp Phong trả lời, hệ thống cũng bị làm cho choáng váng, rất nhanh nó đã hiểu ra.

"Đinh! Kí chủ, ngươi hãy bảo vệ tốt thân thể, đừng để mệt chết!"

Sau đó, hệ thống trêu đùa một câu!

"Mẹ nó!"

"Mặc dù là lời quan tâm, nhưng lại từ miệng hệ thống nói ra, ta luôn có cảm giác có gì đó không đúng lắm!"

Nghe được hệ thống trêu chọc, Diệp Phong bất đắc dĩ nở nụ cười.

. . .

"Gần rồi!"

"Khoảng cách chúng ta đuổi theo theo lão chủ nhân càng ngày càng gần!"

"Mà đến lúc đó, thế giới này đều giao cho thiếu chủ của chúng ta kế thừa!"

Lúc này, bên ngoài biệt thự nạm vàng, Diệp Tiểu Độc nhìn về phía chín người còn lại, cười nói.

"Đúng vậy!"

"Đã sắp rời đi!"

"Có điều nói thật, ta thực sự có chút không nỡ rời xa thiếu chủ, hắn thật sự là rất có ý tứ!"

Lúc này, Diệp Tiểu Quái cũng lên tiếng nói.

"Không sai!"

"Tính cách của thiếu chủ rất vui tính, bất cần đời, mà da mặt lại còn dày!"

"Đi theo hắn, quả thật là tràn đầy sung sướng!"

"Tính cách cứng nhắc kia của lão chủ nhân mà có thể sửa lại một chút thì tốt biết bao!"

Lúc này, giọng nói của Diệp Tiểu Kiếm cũng vang lên.

"Lão lục!"

"Những lời ngươi vừa nói, ta đã ghi lại!"

"Đến lúc đó cho lão chủ nhân nghe, chắc chắn sẽ rất thú vị!"

Đúng lúc này, Diệp Tiểu Đường khoát khoát một khối lưu ảnh thạch trong tay, sau đó cười xấu xa lên tiếng.

"Mẹ nó!"

"Tứ tỷ!"

"Ngươi không nên chơi như vậy!"

"Từ khi nào mà ngươi trở nên sống chó như thế!"

Nói xong, Diệp Tiểu Kiếm lập tức vọt tới chỗ Diệp Tiểu Đường, sắc mặt của hắn kiên định, cũng đại biểu cho việc hắn muốn cướp đi khối lưu ảnh thạch!

Còn lại tám người, lúc này lập tức bày ra thức ăn và rượu ngon, sau đó ngồi xem náo nhiệt!

. . .

Sáng sớm hôm sau!

"Đinh! Chúc mừng kí chủ phát động hành động phá của, khen thưởng mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch !"

Diệp Phong đang ngủ mơ thì bừng tỉnh, âm thanh nhắc nhở của hệ thống khen thưởng trong đầu hắn vang lên.

"Mợ!"

"Mẹ nó lại không trúng!"

Sau khi nghe được âm thanh nhắc nhở khen thưởng của hệ thống, Diệp Phong thầm mắng.

"Hệ thống!"

"Mười mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch có thể hợp thành một khối Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch hoàn chỉnh!"

"Vậy bây giờ hãy tiêu hao một trăm mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, bắt đầu hợp thành đi!"

Sau đó, Diệp Phong trực tiếp ra lệnh cho hệ thống .

"Đinh! Tiêu hao mười mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, thành

công hợp thành một khối Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch hoàn chỉnh!"

"Đinh! Tiêu hao mười mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, thành công hợp thành một khối Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch hoàn chỉnh!"

"Đinh! Tiêu hao mười mảnh vỡ Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch, thành công hợp thành một khối Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch hoàn chỉnh!"

". . ."

Từng âm thanh nhắc nhở của hệ thống vang lên, tâm trí Diệp Phong cũng hoàn toàn bị nhấc lên, bởi vì nghe được âm thanh nhắc nhở của hệ thống, hắn sợ sẽ xuất hiện tình huống hợp thành thất bại!

Trước đó hắn không nghĩ tới!

Nhưng mà!

Gặp chuyện kinh sợ nhưng không có nguy hiểm, toàn bộ mười lần hợp thành đều thành công, điều này làm cho Diệp Phong thở phào nhẹ nhõm!

"Hệ thống!"

"Sử dụng mười khối Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch hoàn chỉnh, tu bổ thiếu khuyết của đại thế giới!"

Ngay sau đó, Diệp Phong nghiêm túc ra lệnh lần nữa.

Xoát! Xoát! Xoát!

Từng đạo từng đường ánh sáng chín màu từ trong người Diệp Phong nổ bắn ra!

Oanh!

Ngay sau đó, trong nháy mắt xé rách bầu trời, một vòng xoáy màu đen to lớn cũng theo đó xuất hiện, sau đó mười khối Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch chín màu tản ra ánh sáng trực tiếp bay vào bên trong vòng xoáy màu đen quỷ dị!

Cùng lúc đó, toàn bộ mười tên hộ vệ trong đội hộ vệ đều hóa thành từng đạo từng đạo ánh sáng, vọt tiến vào bên trong vòng xoáy màu đen quỷ dị.

Bản Nguyên Giới Tâm Không Gian!

"Aizz!"

"Lúc trước lão chủ nhân ngủ gật, kết quả sơ ý một chút, thả rắm khiến thế giới thủng mất một lỗ!"

"Mà bây giờ, lại muốn mười người chúng ta đi lau mông cho hắn!"

"Cái khổ của chúng ta, đâu ai hiểu!"

Nhìn mười khối Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch trước mắt, lại nhìn một cái lỗ thủng to trên bình trướng của thế giới kia, Diệp Tiểu Độc tràn đầy bất đắc dĩ mà nói.

"Đại tỷ!"

"Cũng không thể nói như vậy!"

"Lão chủ nhân cũng không muốn bởi vì một cái rắm gây ra lỗ thủng như thế, rồi lại phát hiện, thế giới bên ngoài càng rộng lớn hơn!"

"Cho nên, cái này kêu là nhờ rắm được phúc!'

Nghe được lời này của Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Hắc cười nói.

"Không sai!"

"Nếu không phải bởi vì chuyện ngoài ý muốn này!"

"Chỉ sợ chúng ta còn phải ở chỗ này lăn lộn cuộc sống nhàm chán!"

"Nhưng bây giờ thì khác, chờ khi hoàn toàn giao đại thế giới này cho thiếu chủ, chúng ta có thể đi tìm lão chủ nhân!"

"Hi vọng thế giới rộng lớn thần bí bên ngoài kia, đừng làm cho chúng ta thất vọng!"

Ngay sau đó, Diệp Tiểu Đường cũng lên tiếng nói.

"Tốt!"

"Đừng lãng phí thời gian!"

"Chúng ta dùng Hỗn Độn Bổ Thiên Thạch tu bổ lại lỗ thủng đi!"

Khi mọi người đang chuẩn bị nói, giọng nói của Diệp Tiểu Độc đã vang lên.

. . .

Bại Gia phong, Bại Gia môn!

Bên trong biệt thự nạm vàng!

"Đinh! Chúc mừng kí chủ thành công tu bổ thiên khuyết chi động, hoàn thành nhiệm vụ chung, khen thưởng thế giới bản nguyên chi tâm !"

Chương 1331 - Ngươi chơi như thế, khiến ta có vẻ rất chém gió.

Bản nguyên chi tâm: Đại thế giới bản nguyên, một khi dung hợp, sẽ trở thành chúa tể đại thế giới, cho dù là Thiên Đạo, cũng phải thần phục dưới chân chúa tể!

Âm thanh nhắc nhở khen thưởng của hệ thống vang lên, tin tức của bản nguyên chi tâm cũng cùng hiện lên trong đầu Diệp Phong

"Mẹ kiếp!"

"Bản nguyên chi tâm?"

"Vô Thượng Chúa Tể bao trùm Thiên Đạo?"

"Cậy thế hiếp người sao?"

Diệp Phong xem xét đến tình huống bản nguyên chi tâm, hai mắt

trợn tròn hô lên.

"Đinh! Kí chủ, chỉ cần ngươi dung hợp bản nguyên chi tâm của thế giới này, vậy là có thể trở thành tồn tại vô thượng chúa tể của nơi đây!"

Diệp Phong hơi giật mình, âm thanh hệ thống lại vang lên lần nữa.

"Không gấp!"

"Dù sao bản nguyên chi tâm đã là của ta, chờ một thời gian dung hợp cái này cũng không sao!"

"Hệ thống!"

"Lúc ấy ta hỏi qua ngươi một việc!'

"Thiên khuyết chi động của thế giới này, đến cùng là xuất hiện như thế nào!"

"Sau đó ngươi còn nói không thể cho ta biết, chỉ có chờ ta tu bổ thiên khuyết chi động xong, ngươi mới có thể nói cho ta biết!"

"Vậy bây giờ, có thể nói cho ta được chưa!"

Lúc này, Diệp Phong nói ra sự nghi ngờ trong lòng.

"Đinh! Kí chủ, đã ngươi hỏi, vậy ta sẽ nói cho ngươi, thiên khuyết chi động này, nhưng thật ra là đại nhân sáng tạo ta, lúc đang ngủ không cẩn thận đánh rắm!"

Nghe được Diệp Phong hỏi, hệ thống trực tiếp nói ra câu trả lời.

? ? ?

Thiên khuyết chi động!

Sứ mệnh chung cực của Diệp Phong ta!

Nguyên nhân lại là do người không cẩn thận, thả cái rắm làm nứt toác?

Sau khi nghe được hệ thống trả lời, trong lúc nhất thời Diệp Phong

đều không thể tin vào tai của mình!

Bởi vì chuyện này, mẹ nó thật là quá vô nghĩa!

Mà đừng nói là người, kể cả cho chó nghe cũng rất khó tiếp nhận sự thật này!

"Hệ thống!"

"Vậy ý của ngươi là nói, sở dĩ ta được tuyển chọn, kỳ thật cũng là bởi vì một cái rắm?"

"Sau đó!"

"Ta từ Huyền Thiên đại lục bắt đầu nỗ lực phá của, mà kết quả nỗ lực chính là vì giải quyết nguy cơ một cái rắm đưa tới?"

Tỉnh táo lại, Diệp Phong xạm mặt lại lên tiếng hỏi.

"Đinh! Kí chủ, ngươi nói không sai, sự tình chính là như vậy!"

Nghe được Diệp Phong nói, hệ thống lập tức trả lời.

Ngay sau đó, một tin tức xa lạ hiện lên trong đầu Diệp Phong.

Một lát sau!

Hả?

Hệ thống sáng tạo cường giả kia, cũng chính là đại chúa tể của đại thế giới này, bởi vì không cẩn thận đánh bình chướng thế giới nứt ra một lỗ thủng, ngoài ý muốn phát hiện ra thế giới bên ngoài càng rộng lớn hơn?

Sau đó, chọn chúng ta!

Tu bổ thiên khuyết chi động chỉ là phụ, để cho ta trở thành chúa tể của đại thế giới này, mới là quan trọng nhất?

Còn nữa!

Một khi ta trở thành chúa tể của đại thế giới này, mười tên đội viên hộ vệ chính thức bại gia, cùng ngàn ngàn vạn vạn thành viên

quân dự bị hộ vệ bại gia sẽ rời khỏi đại thế giới này, sau đó đi theo chúa tể đời đầu?

Mà ta nhận mười vị đệ tử thân truyền cùng ngàn ngàn vạn vạn tên môn đồ Bại Gia, đưa về thay thế bọn họ, sau đó trợ giúp ta quản lý đại thế giới này?

Diệp Phong tiêu hóa xong những tin tức này, cả người trực tiếp bị làm cho kinh hãi!

"Trách không được!"

"Trách không được hệ thống vẫn nói, Bại Gia môn đối với ta sẽ có trợ giúp rất lớn về sau!"

"Hóa ra, Bại Gia môn phân bố ở mỗi một giới diện, Bại Gia môn đồ trưởng thành, cũng là quân dự bị thành viên đội hộ vệ bại gia!"

"Mà ta thu mười vị đệ tử thân truyền, cũng sẽ trở thành thành viên chính thức của hộ vệ bại gia đang tồn tại kia!"

Tỉnh táo lại, Diệp Phong nhịn không được tự lẩm bẩm.

"Hệ thống!"

"Vậy ta muốn tiếp tục phá của, còn có thể trở nên mạnh mẽ hơn sao?"

"Còn!"

"Nếu có một ngày ta cũng rời đi đại thế giới này, phải chăng ta có thể mang theo ngươi rời đi?"

Sau đó, Diệp Phong lại hỏi hệ thống.

"Đinh! Kí chủ, một khi ngươi trở thành chúa tể của đại thế giới này, thì một thân tu vi cao sẽ biến mất, cho nên ngươi tiếp tục phá của, có thể tiếp tục mạnh lên, mà lại không có hạn mức cao nhất!"

"Nhưng mà"

"Nếu có một ngày ngươi muốn rời khỏi đại thế giới này, không thể

đưa ta cùng rời đi, bởi vì ta chỉ có thể tồn tại ở trong đại thế giới này!"

Nghe Diệp Phong hỏi, hệ thống lập tức trả lời.

"Phải không?"

"Một vấn đề cuối cùng!"

"Chúa tể đời đầu, hắn trở nên mạnh hơn như thế nào?"

"Hắn sáng tạo ra ngươi như thế nào?"

Sau khi nghe được hệ thống trả lời, trong mắt Diệp Phong lại lóe qua vẻ thất vọng, sau đó hỏi một vấn đề cuối cùng cho chính mình.

"Đinh! Kí chủ, là thời điểm chúa tể đang hấp thu bản nguyên chi tâm, mượn nhờ lực lượng bản nguyên chi tâm sáng tạo ra ta, mà cái quá trình sáng tạo này, lại tràn đầy bất ngờ!"

"Nói cách khác, ta có thể rất cường đại, cũng có thể sẽ rất gà!"

"Mà mặc kệ ta cường đại cũng tốt, gà cũng tốt, đều sẽ vĩnh viễn tồn tại ở bên trong đại thế giới, một khi đại thế giới này bị hủy diệt, vậy ta cũng sẽ tiêu vong!"

"Còn nữa!"

"Tuy chúa tể đời đầu, là dựa vào thiên phú và nỗ lực của bản thân trở thành đại chúa tể đời thứ nhất của đại thế giới, nhưng sau đó hắn có lực lượng kinh khủng có thể dùng một cái rắm đánh vỡ bức tường của đại thể giới, lại là mượn lực lượng của ta!"

Diệp Phong vừa nói ra, âm thanh hệ thống trực tiếp vang lên.

"A!"

"Vậy ta muốn hấp thu bản nguyên chi tâm, có phải hay không cũng có thể sáng tạo ra một hệ thống?"

Nghe đến đây, Diệp Phong cũng hứng thú, sau đó vội vàng truy hỏi.

"Đinh! Kí chủ ngươi suy nghĩ nhiều, ngươi muốn xoát Bug sao? Ta nói cho ngươi, loại tình huống đó là không thể nào sảy ra, chỉ có chúa tể đời thứ nhất mới có cơ hội này!"

Nghe được vấn đề Diệp Phong hỏi, hệ thống lập tức trả lời

"Đinh! Kí chủ, sau này vào một ngày nào đó, ngươi đủ cường đại nhưng vẫn phải ở đại thế giới này sẽ cảm giác được cực kỳ nhàm chán, phải chăng cũng sẽ chọn rời đi?"

Đúng lúc này, trong đầu Diệp Phong vang lên tiếng hỏi của hệ thống.

"Ừm?"

Chương 1332 - Dung hợp bản nguyên chi tâm, thành tựu chúa tể vô địch.

"Làm sao?"

"Ngươi rất không nỡ rời xa ta?"

Nghe được hệ thống hỏi bất thình lình, sắc mặt Diệp Phong nghiền ngẫm hỏi lại.

"Đinh! Kí chủ!"

"Ngươi nói không sai!"

"Ta quả thật có chút không nỡ bỏ ngươi, bởi vì ngươi tốt hơn chúa tể đời thứ nhất nhiều, đi cùng với ngươi, ta cảm giác rất vui vẻ!"

Nghe được Diệp Phong hỏi lại, hệ thống cũng không che giấu, trực tiếp nói ra lời trong lòng mình.

Mà đối với hệ thống thật tình bộc lộ, Diệp Phong lấy làm kinh hãi!

"Yên tâm đi!"

"Ta sẽ không rời đi!"

"Bởi vì ta cũng không có ngu như chúa tể đời đầu!"

"Dù sao, đại thế giới này có vô số giới diện, coi như dùng sức chơi, ta cũng chơi không hết!"

"Mà lại!"

"Ai nói đi cái thế giới rộng lớn không biết kia, thì nhất định phải từ bỏ thân phận chúa tể?"

Lúc này, vẻ mặt Diệp Phong thành thật trả lời.

Ý nghĩ của hắn rất đơn giản!

Chính là trừ mình ra nên ngoài mạnh lên, hắn còn phải nghĩ biện pháp tăng thực lực của đại thế giới này lên, đặc biệt là mười vị đệ tử thân truyền cùng ngàn ngàn vạn vạn tên môn đồ Bại Gia!

Hắn muốn tăng thực lực của bọn hắn lên tới trình độ Diệp Tiểu Độc, thậm chí càng mạnh!

Cho đến lúc đó, hắn cũng muốn dùng một cái rắm đánh rách ra thiên khuyết chi động, sau đó để ngàn ngàn vạn vạn Bại Gia môn đồ giết vào thế giới thần bí rộng lớn kia!

Mà hắn, đến lúc đó có thể sử dụng công năng hệ thống truyền tống, tùy thời xuất hiện ở bên người mười tên đệ thân truyền, mà còn có thể tùy thời truyền tống về đại thế giới này!

(Chúa tể đời đầu: ? ? ? Mẹ nó sao ngươi lại chơi như thế! Sẽ làm ta mất mặt, ta không có sĩ diện sao?)

"Đinh! Kí chủ, ngươi thật biết chơi, chúa tể đời đầu còn không nghĩ tới chuyện này, không phải vậy, là ta sẽ không gặp được ngươi, dù sao đi cùng với ngươi thú vị hơn đi cùng với hắn nhiều!"

Diệp Phong nói những ý nghĩ của mình nói cho hệ thống nghe xong, hệ thống cũng không chút nào keo kiệt tán dương hắn.

"Đồ nhi!"

"Ngươi cười ngốc cái gì vậy?"

Đúng lúc này, âm thanh Lạc Thiên Tuyết vang lên.

"Sư tôn!"

"Đương nhiên là bởi vì có chuyện vui, cho nên mới cười ngây ngô!"

Ngay sau đó, Diệp Phong nói tóm tắt đơn giản hết tất cả mọi truyện cho Lạc Thiên Tuyết!

Cho dù là nói đơn giản, Lạc Thiên Tuyết cũng bị tin tức này làm cho kinh hãi thật lâu nói không ra lời!

"Sư tôn!"

"Ngươi đi ra ngoài trước đi!"

"Ta muốn bắt đầu dung hợp bản nguyên chi tâm!"

"Kế tiếp, có thể gây ra động tĩnh có chút lớn!"

Một lát sau, Diệp Phong liền để Lạc Thiên Tuyết rời khỏi biệt thự nạm vàng trước, sau đó bắt đầu dung hợp bản nguyên chi tâm!

Oanh! Oanh! Oanh!

Huyền Thiên đại lục!

Ngàn vạn hạ giới!

Thượng giới!

Thần giới!

Hỗn Độn giới!

Diệp Phong bắt đầu dung hợp bản nguyên chi tâm, tất cả vị diện của đại thế giới, toàn bộ không trung cũng bắt đầu xuất hiện đủ loại dị tượng cường đại!

Tuy nhiên vô số sinh linh không biết chuyện gì xảy ra, nhưng bọn hắn lại đoán được một điểm, đó chính là vị diện của bọn họ, tuyệt đối đã xuất hiện một chuyện vượt qua sự tưởng tượng của bọn họ!

Huyền Thiên đại lục!

"Sư tôn đã thành chúa tể!'

"Là thời điểm đột phá điên cuồng, mau chóng phi thăng Hỗn Độn giới, đi tìm sư tôn!"

Lúc này, bọn người Lý Phi tại Huyền Thiên đại lục, Dạ Lăng Tuyết, Hoa Ngữ Mộng, An Tiểu Tiểu, thông qua hệ thống biết được một số tình huống của Diệp Phong, bọn họ ra một cái quyết định, chính là đột phá, không ngừng phi thăng, tiến về Hỗn Độn giới đi tìm Diệp Phong!

Bởi vì Diệp Phong đã thành chúa tể, xem như cần bọn họ đến ngàn vạn hạ giới tuyển nhận môn đồ Bại Gia môn, bọn họ có thể tùy thời trở về!

Thượng giới!

Bọn người Uông Lâm, Long Thiếu Phong, Đường Tiểu Cường, lúc này cũng đều làm ra quyết định giống nhau!

Cùng lúc đó!

"Môn chủ đã thành chúa tể!"

"Là thời điểm đi Hỗn Độn giới tìm môn chủ!"

Lúc này, Bạch Thiên Hồng, Hạ Thiên Vũ, Lãnh Vô Phong, La Khải, Tiêu Trần, Tất Cương, Kim Luân Đại Đế ở thượng giới, cũng là làm ra quyết định giống nhau!

Dù sao, bọn họ là cùng bồi Diệp Phong phi thăng thượng giới Huyền Thiên đại lục, hơn nữa còn là một nhóm bại gia môn có quan hệ với Diệp Phong tốt nhất, bọn hắn đương nhiên sẽ không tiếp tục lưu lại nơi này!

Mà chỉ nơi có Diệp Phong mới là nơi an gia tốt nhất!

Thần giới!

"Sư tôn đã thành chúa tể!"

"Những nhóm sư huynh đệ khác, khẳng định đều sẽ chạy tới chỗ sư tôn!"

"Vậy ta cũng phải mau chóng phi thăng Hỗn Độn giới!"

Lúc này, Lệ Thất ở Thần giới tự lẩm bẩm!

Tinh Hồn cung!

"Làm sao bây giờ!"

"Môn chủ đã thành chúa tể!"

"Vậy ta phải đi hầu hạ môn chủ, hay tiếp tục lưu lại chưởng khống Tinh Hồn cung!"

"Người nào đến nói cho ta biết!"

Lúc này, những tin túc vừa mới tiêu hóa hiện ra trong đầu, Hoắc Sơn cũng cực kỳ xoắn xuýt tự nói.

Nhưng mà, bọn người Sử Đại Xuyên giả gái, xúc cứt quan viên Tôn Long, quản gia Ba Phong, lại vô cùng nhẹ nhõm ra quyết định, chính là tu luyện nhanh hơn, sau đó phi thăng Hỗn Độn giới!

. . .

Hỗn Độn giới!

Bại Gia phong, Bại Gia môn!

"Chư vị!"

"Ta một đường trưởng thành, may mắn mà có sự trợ giúp của các ngươi!"

"Ngày hôm nay từ biệt, cũng không biết ngày nào mới có thể gặp gỡ!"

"Vậy chúc các ngươi sớm ngày tìm được lão chủ nhân, sau đó ở mảnh thế giới rộng lớn không biết này, giúp đỡ lão chủ nhân bọn ngươi mở ra một vùng trời mới đi!"

Lúc này, Diệp Phong nhìn đám người Diệp Tiểu Độc, Diệp Tiểu Quái, Diệp Tiểu Hắc, Diệp Nhất, Diệp Nhị, Diệp Tam, trong mắt đầy vẻ không muốn mà lên tiếng nói ra.

"Chủ nhân!"

"Thời gian đi cùng với ngươi, chúng ta rất vui vẻ!"

"Hi vọng về sau, chúng ta có thể sớm gặp nhau lần nữa!"

Nghe được Diệp Phong nói, Diệp Tiểu Độc tiến lên trước một bước, làm làm đại biểu lên tiếng đáp lại.

Sau đó!

Mọi người nhìn thoáng qua Diệp Phong, rồi toàn bộ một gối quỳ xuống, nhẹ nhàng dập đầu ba lần, rồi đứng dậy phóng lên tận trời, trong chớp mắt biến mất trước mắt Diệp Phong và bọn người Lạc Thiên Tuyết, tiểu hoàng cẩu, Phệ Huyết Đường Lang!

"Diệp Phong!"

"Ngươi nói xem, chúng ta về sau còn có thể nhìn thấy bọn họ không?"

Nhìn mọi người biến mất, Lạc Thiên Tuyết một bên nhìn về phía Diệp Phong lên tiếng hỏi, bởi vì nàng thật sự có chút không nỡ Diệp Tiểu Đường, dù sao, từ Huyền Thiên đại lục đến Hỗn Độn giới, đều là Diệp Tiểu Đường vẫn luôn hầu ở bên cạnh nàng!

"Đúng vậy, chủ nhân!"

"Chúng ta về sau còn có thể gặp lại bọn họ sao?"

"Ta thật không nỡ tiểu Kiếm đi!"

Ngay sau đó, tiểu hoàng cẩu một bên cũng hỏi.

"Sẽ gặp mặt!"

"Về sau tuyệt đối sẽ nhìn thấy bọn họ!"

"Yên tâm đi!"

Nhìn dáng vẻ lưu luyến không bỏ của Lạc Thiên Tuyết cùng tiểu hoàng cẩu, Diệp Phong cười giải thích.

. . .

Một số năm sau!

Huyền Thiên đại lục, Tinh Hồn tông!

"Đồ nhi!"

"Đã qua bao nhiêu năm!"

"Ngươi có thể đừng làm hành động phá của trên người ta hay không!"

"Ta muốn sinh cho ngươi một tiểu tử bại gia!"

"Ngươi đến cùng có được hay không!"

Lúc này, phía trên một bụi cỏ Tinh Hồn tông, hai người Diệp Phong cùng Lạc Thiên Tuyết gắn bó mà nằm, Lạc Thiên Tuyết cũng nhịn không được mắng Diệp Phong đậu đen rau muống.

"Sư tôn!"

"Được!"

"Ta đương nhiên được!"

"Kỳ thật có chuyện ta quên nói cho ngươi biết, chính là buổi sáng hôm nay, ta cũng không đạt được khen thưởng của hành động bại gia!"

Nghe được Lạc Thiên Tuyết mắng đậu đen rau muống, Diệp Phong cũng là cười trả lời.

"Thật?"

"Vậy sao ngươi không nói sớm!"

"Những ngày tiếp theo, ta phải bảo dưỡng thân thể thật tốt, mà buổi tối hôm nay bắt đầu, tự tìm chỗ ngủ đi!"

"Đúng rồi!"

"Ta phải nhanh đi tìm Tất Cương, sau đó để hắn làm cho ta đồ ăn dinh dưỡng!"

Nói xong, Lạc Thiên Tuyết vội vàng đứng lên, nhanh chóng hướng nơi ở của Tất Cương!

Hả?

Có tiểu bại gia tử, liền trực tiếp ném ta một mình ở nơi này?

Thậm chí!

Còn muốn đuổi ta đi ngủ riêng?

Nhìn Lạc Thiên Tuyết rời đi, Diệp Phong bất đắc dĩ lắc đầu, sau đó toát ra một nụ cười khổ!

"Sư tôn! ! !"

"Ngươi nhanh quản kiếm cẩu đi!"

"Ở trong ngàn vạn giới diện, nó ăn cướp sắp nhập ma!"

"Cho dù là gặp phải Bại Gia môn đồ, nó cũng không buông tha, thậm chí ngay cả trà đắng cũng không để lại!"

"Cũng bởi vì như thế, tình huống như thế không biết có bao nhiêu Bại Gia môn đồ khóc lóc với ta!"

Đúng lúc này, Dạ Lăng Tuyết từ đằng xa chạy tới, sau đó nói qua tình huống với Diệp Phong một chút.

"Cái gì!"

"Lại còn có loại chuyện này!"

"Vậy ta khẳng định không thể tha cho kiếm cẩu kia!"

"Đi!"

"Bây giờ đi thu thập nó!"

Lúc này, Diệp Phong đang lo không có nơi chút giận, có chó chủ động đưa tới cửa, hắn đương nhiên sẽ không bỏ qua cơ hội này!

(kiếm cẩu: Vì cái gì bị thương luôn là ta!)